

R. 7008

THE SA- RVVS M. TVLLII CICERONIS

Del Collegio de la Comp. de Beas de Granada.

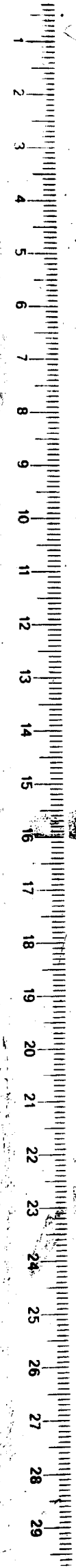

PARISIIIS

Apud Carolum Stephanum, Typographum Regium.

M. D. LVI.

Cum priuilegio Regis.

7 400 40 *Stella* MADE IN SPAIN

27 a

26 etc.

111800

Handwritten scribbles

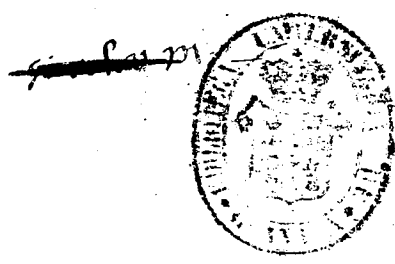
Handwritten scribbles

Handwritten scribbles

R. 7008

THE SA- RVVS M. TVLLII CICERONIS.

Per Collegio de la Corp. de Beus de Granada.

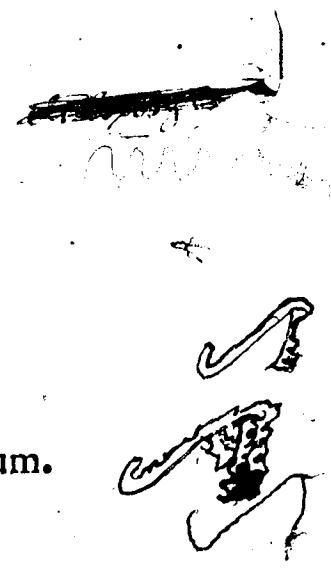

PARISIIS.

Apud Carolum Stephanum, Typographum Regium.

M. D. LVI.

Cum priuilegio Regis.

AUDI tantisper, si vacat, Lector, dum ego tecum, priusquam ad *Theſaurum* accedas, de *M. Tullio* imitando, atque huius operis institutione pauca confero.

Non puto te ignorare, eos qui suam picturæ vitam addixerunt, solerti cuidam artifice sese committere solere, cuius inuentionem, lineas, colores, accuratè imitentur: reliquos pictores plurimum quidem laudare, huic tantùm uni insistere, unũ hunc ita obseruare, ut se ad extremum aliquid esse confidat, quum ad *Michaelis Angeli* penicillum lineas aliquot duxerint. Confiteberis id quoque, multorum præceptorum imitationem, diuersum quiddam ab eo quod genuinum est proferre: nihilque perinde esse vtile, quàm unum ex multis eligere, cui nos dicendo ac scribendo persimiles esse cupiamus. Quis autem è *Græcis* *Demosthenem*, ex *Latinis* *M. Tullium* rectè dicendi magistros sibi non hæctenus imitãdos proposuit? Sed hoc quemadmodum verbis, aut primo quoque aspectu non fit, sic neque quæquam crediderim protinus *Ciceronianum* euadere posse qui non in quo illius eloquentiæ vis consistat, diligentissimè cognoscat. Quod ut aliquando consequatur: primum quidem frequenti ac diuturna obseruatione, pertinacissimòq; labore seipsum vincat oportet, priusquam aliquot, ad eius imitationem, lineameta effingat: deinde verò penicillum ita quoquoersum inflectat, ut saltem illius umbram aliquam referre possit. Neque verò illorum sententias approbauerim, qui puras atque integras *M. Tullij* periodos consuunt, atque in rem suam conuertunt: ac multò minus eos qui nulla *Ciceronis* modorum habita ratione, id unum nimis religiosè obseruant, ut ne minima quidem voce utantur, quæ non in illius libris reperiatur. Equidem abundè esse mihi videtur, tanti præceptoris lenitatem; & purum ac cãdidum dicendi genus aliquando imitari. Etenim ut modos atque actiones in loquendo, sic in *Ciceronis* scriptis, accentus ac numeros plurimum perpendere est necesse: quæque sit singularum orationis partium commoda positio: quæ composita ad euphoniã, quæ ad vehementiam, quæ ad pronuntiationis suauitatem faciant: quidnam interiectum, aut etiam adiunctum: quid ipsas sententias colliget ac connectat: quid periodos aperiat aut concludat: quid variatum, quid repetitum, quid quòque pacto conduplicatum reperias: quænam aduerbialia, ad *Græcorum* formam, magnam venustatem adferant: quid denique coherere, ac sine claudicatione constare videbitur. Ea sunt breuiter omnia, quæ *Latini* *Rhetoris* orationem iucundam ac perpolitam faciunt. Quæ si tu, Lector, paruo negotio consequi desiderabis: en tibi *Theſaurũ*, ex quo singula facillè depromas: De cuius utilitate ac ratione, ne quid deinceps dubites, hæc habeto.

In hoc igitur *Theſauro*, non modò varias *Latinè* loquendi formulas inseruimus, verum etiam res omnes, de quibus *Ciceronem* vsquam scripsisse apparet, siue id philosophicum, siue historicum fuerit, suis etiam numeris designauimus: ex quibus & librum, & paginam, & si me audies, lineam ipsam facillè reperire queas. Nam quòd ad codicum varietatem attinet: hoc unum scito, nos maiorum *Roberti* fratris, ac nostrorum quoque *Ciceronis* tomorum numeros præcipuè adnotasse: quos tu ut inter se permultum conuenire, sic nec à maioribus *Italicis* ac *Germanicis* *Ciceronis* voluminibus distare deprehendes. De alterius marginis codicibus fortè dubitas: nihil verò facillius est, quàm ut intelligas, te, si folium expansum, in quatuor aut octo foliola complicaueris, ipsas quoque lineas conduplicare: ut ex integra folij expansi, duæ in quatuor conduplicati fiant: atque itidem quatuor lineæ, ex

unica integri folii in octo foliola conduplicati. Itaque fiet, ut expansi folii numerus decem, alterius in quatuor reducti, sit viginti, in octo vero conduplicati, quadraginta. Quae singula descripsisse atque adnotasse, immensi prope laboris, magnoque tibi tædio fuisset.

De Nizolij numeris, quemadmodum neque de exacta loquendi formularum productione, minus hic te sollicitum esse cupio. Etenim illum, complicatis in octo foliis, exemplaria siue Aldina, siue alterius ea forent typographiæ, obseruasse comperies: quãquam maiorem habet Ciceronis opera dignitatẽ, quã ut circumferri, aut voluptatis causa correctari debeant. Corruptarum autem loquutionum vitia (quas magno equidem labore, in pristinam faciem reducere oportuit) ad illius amanuenses refero. Nos, præter id institutum, verborum & nominum themata persequuti, quae alterius erant legionis, in suum quaeque locum relegauimus: ut singulis rerum ac nominum coniugationibus, singulas loquendi formulas respondere ac subsequi facile cognoscas: semotis participiis, atque aliis à verborum imperio descendentibus. quod idem in nominibus obseruatum fuit. Verba etiam quae tantum unico tempore pronuntiarı solerent, item ea quae metaphoricæ haberent significationes, suis titulis distinximus.

Ipsa præterea vocabulorum themata, singulis lineis, ac paulò maioribus characteribus designare maluimus, ut ea tibi iucundiora ac repertu faciliora foret. Ac ne tu quidem existimes nos eorum, qui hætenus idem ipsum attentarunt, operam contempsisse: a & b literas ob eam rem post singulos numeros inseruimus: quarum quoties a solam reperies, id ex Latina linguæ Thesaurio desumptum esse credito: b autem, ex Marii Nizolii commentariis. Nihil ubi post numeros reperies, id verò nostri est laboris.

Hoc unũ, Lector, de nostris in hoc opere vigiliis, minus à te detractum esse cupimus: quòd præter loquendi formulas (aliorum omnium institutum) res etiam ipsas, diuinas, philosophicas, atque historicas, quae tibi summo opere utiles essent, adiecerimus.

Habes ad omnia quae te scire volebam, antequam ad Thesauri lectionem accederes. Quo tu iam, ut videbitur, Lector, pro arbitrio utere, ac bene vale.

C A R O L O à Lotharingia, Illustris. Principi,

AMPLISSIMOQUE CARDINALI,

C A R O L V S S T E P H A N V S S.

ABES tandem, Illustrissime Princeps, multis hætenus literis à me tibi promissum M. Tullii Thesaurum: qui quo minus ad constitutum tempus ad te peruenerit, fecit infinita penè rerum ac vocabulorum congeries, quae ut dimidia ferè parte, præter nostram opinionem, opus ipsum adauxit: sic omnibus quoque Latinæ linguæ studiosis dimidio maiore vtilitatem allaturum esse mihi persuadeo: modò id quidem illi à Cicerone, hoc est ab incomparabilis eruditionis viro se adsequutos esse fateri non dedignetur. Enimvero rectè dicendi præceptorem agnoscere neminem, aut eorum, à quibus aliquando profecimus, in memores viuere, scelus est, Amplis. Cardinalis. Nec enim satis explicari potest, quanto nos demereantur officio, qui nostram infantiam suis scriptis ita subleuarunt, ut iam ex mutis non loquentes modò, verum etiam eloquentes euadere possimus. Illud nimirum longè omnium præclarissimum dicendi munus, tamen quibusdam (ut tibi præter ceteros) à natura infitum esse comperiat: tamen alicuius industria opus habet, qui rationem longo vagitum ac sermonem interuallo subsequenter dirigat, atque in viam adducat. Etenim pueros ipsos protinus à matrum vberibus loqui: adultos, ac meliore sensu (non enim idem omnibus cõtingit) præditos, statim à magistrorum institutione suadere ac dehortari: plebeios, quamuis rudi atque impolito sermone, tamen ubi didicerunt, ut cunquẽ sese explicare: eos autem rectè tum demum dicere compertum habemus, qui longo rationis vsu, in rerum à natura procreatarum inuestigatione consenuerunt: adeò quidem magnum est, ad sensus ac naturæ foelicitatem, maturum etiam ætatis ac rationis iudicium aliquando accessisse. Ergo nos ab huiusmodi, qui multis antea seculis præcesserunt, viris, & ornatè in quolibet idiomate dicendi modum, & quicquid bonarũ artium ac scientiarum dici potest, accepisse confiteamur oportet. Quae quidem omnia, meliorum ingeniorum industria deinde exulta ac perpolita, eò tandem excellentiæ peruenerunt, quò nunc nos illa longius emicare conspiciamus. Testis est incredibilis illa tot M. Tullii monumentorum pulchritudo: ex quibus rerum ferè omnium ad bene atque ornatè dicendum pertinentium, siue diuinum, siue humanum quid expectes, absolutam cognitionem, omnes in hunc vsque diem desumpserunt. Verum quum illis perficiendis & exornandis omnes ferè consumpserit ætatis suæ vires (quod idem magni nominis scriptoribus prope omnibus contigisse dubitandum non est) fieri quĩ posse credas, ut tot illustrium virorum perlegedis scriptis, vel dimidia hominis ætas sufficere possit? Equidem permagno hætenus fuerunt Latinæ linguæ studiosis adiumento, qui tam ingètes veterum præceptorum labores, in eam summam contraxerunt, quae maximam cõdiscipulis

molestiam adimere, & summam imitationis facilitatē adferre posset. Quid enim studioso cuique suauius esse potest, quàm earum, quas ille tantopere desyderat, dictionum aut sententiarum eam reperire copiam, vnde ipse delectum faciat? In hūc vsum Iulius Camillus suum Ciceronis theatrum, Bartholomæus quoque Riccius, ac Marius Nizolius suas in eundē obseruationes excitarunt. Nos verò, vt ea in re, nostris etiam hominibus obsequeremur, non modò quæ ab illis prætermissa sunt collegimus, verum etiam ea præter illorum institutum adiecimus, quæ ad res philosophicas, atque adeò ad sui temporis historiam pertinerent: vnde nobis visum est Thesaurum appellare, quòd ille omnes Latinorum omnium longè præstantissimi præceptoris diuitias contineret: Opus, ita me Deus amet, & te patrono maximè dignū, & mediocriter eruditus, imò etiam perdoctis omnibus multum aliquando profuturum. Nam quum Latinus sermo, omnium ferè nationum magis sit familiaris interpres, mirum nihil esse debet, si plerisque barbaris, atque ab Italia, Latinorum fonte, longius distractis, minus aptè enuntiari, aut etiam describi consuevit. Quod vitium vt aliquando emēdari possit, quum non cuiusuis præceptoris operam aut laborem expostulet: certè deligendus fuit peritissimus aliquis, ex cuius dictione atque eloquutione condisceremus: plurimum enim refert à quibus rudes atque indocti primū instituantur. Quis autem, post vnum Ciceronem, magis disertè, aut de tot rebus sapientius vnquam est loquutus? Quisve antiquorum, qui apud nos versantur, scriptorum, ad Græcorum eruditionem, phrasas, sententias propius accessit? Iulius quidem Cæsar, doctissimos rerum à se gestarum commentarios, Crispus Salustius bella Catilinæ ac Iugurthæ, Tranquillus duodecim Cæsares, Fabius Quintilianus oratorias institutiones, Liuius suas ab Vrbe condita decades doctè atque eruditè conscripserunt: quid autem hæc ad Marci Tullii lucubrationes? Itaque laudandos quidem alios plurimū, hunc vnum imitandum, huius dictioni ac loquendi formulis assuescendum esse censeo. Ea res me præcipuè cōmouit, vt omnes eius flores (nisi si qui fortasse inter decerpēdū nobis imprudentibus exciderūt) in vnum fasciculum colligerē, ex quo haberent nostri homines vnde bene dicendi facultatem & copiam sibi deinceps comparare possent. Quod non ita omnino mediocre beneficium, si quando cuiquam vnquam proderit (fieri autem non potest quin multum adiuuet) hoc verò tibi vni, Cardinalis, acceptum referre oportebit: cuius fauore ac nutu, nos nō hoc tantum opus, verū quicquid hæcenus è nostris prelis in lucem prodiit, euulgauimus: tantū nobis de diuina ingenii tui magnitudine confidentes, vt hæc omnia facillè comprobes, atque ex illis quicquid erit fructus, amœnissimè decerpas. Vale.

Lutetiæ, I I I I. Calend. Nouembr. M. D. LVI.

Theſaurus Ciceronis.

Litera ſalutaris, quòd nota eſſet abſolutio- nis. pro Milone. 11. a Sus, roſtro ſi humi a literam impreſſerit, tum propterea ſuſpiciari poteris Andromacham Ennii ab ea poſſe deſcribi. 1. de Diuin. 24

A, præpoſitio, cuiusque varius vtendi modus Cui ne reditus quidem ad bonos, ſalutē à bo-

nis potuit afferre. de Leg. 191. b
A Bruto legi Antonii edictū. 16. ad Atticū, 23. ſub. datum.
A cæteris ſilentium fuit. de Orat. lib. 3. 76
A calce ad carceres. de Senect. 76. a
 Tantus eſt ex omnibus ſpectaculis vſque à Capitolio, tantus ex fori cancellis plauſus excitatus. pro Seſtio, 108. a
Nūquā à cauſis & iudiciis diſtictior fui. ad Q. frat. 317. b
A certo ſenſu & vero iudicas. 11. fam. 16. in epiſt. D. Bruti.
A certis & illuſtrioribus cohibere aſſenſum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 85
 Quibus ea res honori fuerit à ciuibus ſuis. pro Mil. b
A aberrant à coniectura. de Natura deorum, 1. 71
 Reliquæ pecuniæ vſuram Silio pendemus, dum à Faberio repræſentabimus. ad Att. 194. b
 Legat ei grandem pecuniam à filio. pro Cluent. 25. a
 Si paterfamilias vxori ancillarum vſumfructum legauit à filio. in Top. 9. a
 Locus à frumento copioſus. 5. ad Att. 34
 Quorum impunitas fuit non modò à iudicio, ſed etiam à ſermone. pro Rabir. 16
 Cùm Romæ à iudiciis forum refrixerit. ad Att. a
 Qui inuictum ſe à labore præſtiterit. Offic. 1. 14. b
 Iupiternæ cornicem à læua, coruum à dextra canere iuſſiſſet. 1. de Diuin. 19. a
A loco deiectus. pro Cecin. 63
A magiſtratibus nuda Reſpub. pro Domo ſua, 46. b
A mane cœnam quærere. 9. fam. 62
A mari ſupero. 12. Philip. 334. hoc eſt, ſecūdū mare ſuperū.
 Illam vſque à mari ſupero Romam proficiſci. pro Cluentio, 152. a
 Habeas eos à me commendatiſſimos. lib. 12. Epiſt. 25. 19. a
A me hoc illi dabis. 14. ad Att. 25
A me fit, vt eſt. 11. ad Att. 5
 Non ego hoc à me propſi, ſed fortuito incidi in hunc ſermonem. de Orat. 94. b
 Quod Prætori dare conſueſſent, quoniam ego non acceperam, ſe à me quodammodo dare. ad Att. 83. b
 Vide ne hoc totum Scauola fit à me. de Orat. 85. b. hoc eſt, pro me, vel mecum.
A me ſoluere. 5. ad Att. 52
A me tibi omnia paratiſſima. 6. fam. 17
 Saluebis à meo Cicerone. ad Att. lib. 6. 112. 18. a
 At tu in illo ipſo tempore apud focrū tuam propè à meis ædibus ſedebas. in Piſ. 85. b

Eſti eram perterritus non tam metu mortis, quàm inſidiarum à meis. Som. Scip. 9
A mendacio cōtra verum ſtare. in Bruto, 190. b. pro, cum. Sumus enim flagitioſe imparati cū à militibus, tum à pecunia. ad Att. lib. 7. 50
 Cuius à morte hic tertius & triceſimus eſt annus. de Senect. 17. & 3. de Orat. 5. a. hoc eſt, poſt cuius mortem. Mediocriter à natura inſtructus. in Bruto, 186. b
A nobilitate periculum. 2. de Diuin. 69. a
 Ego te abſuiſſe tādū à nobis & doleo, &c. Curioni, lib. 2. a
A noſtro aſpectu obliſcunt orbes. de Vniuerſ. 47
 Tranquillæ à Parthis. Att. lib. 6. 110. 8. a
A paruis didicimus. 2. de Leg. 15. a
A patria eiici. in Piſo. 75
A pectore denudari. 7. in Verr. 27
 Pollucē ſeruum à pedibus meū Romam miſi. ad Att. 121. b
A philoſophia naturali inſtructus, ab historia. in Bruto, 179. b
A Platone & Ariſtotele moderati homines. pro Muræ. 58. a
 In omni verbo natura poſuit acutum vocē, nec vna plus, nec à poſtrema ſyllaba, citra tertiam. de Oratore, 202. b
 Proximus à poſtremo. de Orat. 218. b. id eſt, ante poſtremū.
A prima adoleſcentia. lib. 1. Epiſt. 9. a
A prima ætate. lib. 1. Epiſt. 4. 13. a
A primo, pro, à principio. ad Att. lib. 16. 334. 6. a. de Finib. lib. 5. 38
A primo ſatu. de Finib. lib. 5. 60
 Quin ſuā vim retineat à primo ad extremū. de Fin. lib. 4. 27
A primo tempore ætatis. de Nat. deo. 1. 5
A primis temporibus ætatis. Tuſc. queſt. lib. 5. 3
 At vellem à principio audiſſe te amiciffimè admonentem. 98. ad Att. b
A principio fuiſſemus Lycurgei. 1. ad Att. 26
 Quibus à principio innāſcitur ratio. de Nat. deo. 2. 25. paulo poſt, Sapiens à principio deus.
A propinquis nudus, nulla cognatione munitus. poſt red. ad Quirites, 5. & 12
A puero audiui. 4. Acad. 205. a
A pueris. 1. Tuſc. 90. a
A pueritia. 2. Tuſc. 49. a
A puppi religatus. 2. de Inuent. a
 Si Prætor dedit, à Quæſtore numerauit, Quæſtor à menſa publica, menſa aut ex vectigali aut ex tributo. pro Flac. 155. b
A quo capite ius repetendum. 2. de Leg. 45
A quo periculo defendite iudices ciuem fortem. pro Fonteio, 32. a
A rebus incertis aſſenſionem cohibuerunt Academici. de Nat. deo. 1. 1
 Nuntiatum eſt veniſſe eum à Roma. lib. 1. Acad. a. id eſt, vt vulgus loquitur, de prope Romam.
 Augures omnes vſq; à Romulo decreuerunt. in Vat. 15. a
 Ei qui à ſcripto diceret vtiliſſimum fore. de Inuent. 80. b
A ſe aliquid facere. de Orat. 189. b
A ſe numerare. 7. Philip. 219
 Ipſum à ſe oritur. de Finib. 8. b
 Aut à ſe potius, quàm ab aduerſariis ſtare. de Inuēt. 114. b
A Senatu ſtare. in Bruto, 148. a. id eſt, ſtudere & fauere Senatui.

A sententia stare. ad Heren. 2.4. b. de Inuent. 78. b. pro, confirmare sententiam alicuius.
Tam propè à Sicilia. in Verr. lib. 7. 5. a
Sùp haurit ex arario, suppeditat à focis. contra Rul. 72. b
Mare nunc qui à sole collucet, albescit. ad Att. 250. b
A stupro, flagitio, mitra, crocota, &c. factus popularis. de Arusp. respon. 40
Bacillum leuiter à summo inflexum. de Diuin. 86. b
Scriptit Balbus ad me se à te quintum de Finibus librum descripsisse. lib. 13. ad Attic. 278. 4. a. id est, ex tuo libro.
A te de me impetrare possunt. 15. ad Att. 15. in epist. Hircii.
A te est beneficii magna pars. ad Brutum, 1
A te proficiantur, & per te ad exitum perducantur. 6. Fam. 29. in epist. A. Cecinnae.
A teneris vnguiculis. lib. 1. epist. 6. 4. a
A tergo, à fronte, à lateribus tenetur. 3. Philip. 146. a
Propius à terra (prius dixerat, infra hanc, de stellis loquens) de Nat. deorum, 2. 38
Alia propius à terris, alia remotius. de Nat. deor. 1. 61. de stellis errantibus loquitur.
A testibus dicemus. ad Herennium, 8. b. id est, secundum auctoritatè & vitam testium: cui opponitur, cõtra testes.
Vt primùm à tuo digressu Romam veni. ad Att. lib. 1. 3. 3. a
A valentiore interire. Acad. quaest. 4. 4. b
A vero longissimè abesse. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 36
A veritate desciscere. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 44
A vitæ prauitate ad deum conuertantur. de Nat. deor. 1. 53
Id à vobis ei persoluere me sinite. b
A voluntate scriptoris stare. de Inuent. 78. b. id est, tueri voluntatem.
Ab præpositio, eiusque varius vtendi modus.
Mars communis, qui sepe spoliante iam & exultante euertit, & perculit ab abiecto. pro Mil. 42. a. id est, per abiectum & victum.
Qui ab adolescentulo quæstum sibi instituisset sine impendio. pro Quint. 7
Ab adolescentia. 2. de Finib. 154. a
Sed hoc mediatum ab adolescentia debet esse, mortem vt negligamus. de Senect. 02. b
Nihil magis ab aduersariis, quàm à nobis facit. de Inuent. 59. b. id est, pro aduersariis.
Ab arario pecuniam numerare. 5. in Verrem, 152
Ab illorù ætate recès Homerus. de N. d. 62. id est, ante ætatè.
Ab alia porta Capenas ager est. contra Rul. 79. b
Ab aliquo legare. Top. 9. pro Cluent. 25
Ab aliquo persoluere. pro Plan. 83
Ab amico amante argentum accipere meretrix non vult: capitale facinus. de Nat. deorum, 1. 11
Ab amicorum negotiis. 1. Verr. 22. a
Ab amicis inops. pro Domo sua, 46
Ab amicis & existimatione inops. 1. ad Atticum, 2
Ab Anaximene disciplinam accepit. de Nat. deo. 1. 20
Ab Antonio fictu crimen de Cæsare Octauiano. 12. fam. 49
Ab assumptione separata est approbatio. 1. de Inuent. 55. b
Ab Attilio Seruilio dicit se dedisse, & à suis fratribus. pro Flac. 153. b
Tam propè ab domo. in Verr. libro 4. 5. a
Ab ea igitur, vt scribis, venies. ad Atticum, 214. b. id est, post eam auktionem.
Qui sunt ab ea disciplina. Tuscul. quaest. lib. 2. 6
Ab Egnatio soluat quod tibi debet. 7. ad Atticum, 57. id est, sumptam ab Egnatio debitore suo pecuniã tibi numeret.
Ab Ephefo profectus. 3. ad Attic. 8
Ab equitatu firmus. 10. fa. 31. in ep. Planci. pro, ob equitatù.
Qui scirem quàm paratus ab exercitu esses. lib. 8. fam. 10. a. in epist. Cælii.
Ab exercitu paratissimi. 11. fam. 24. in epist. D. Bruti.
Ab existimatione inops. 1. ad Att. 2
Securos vos ab hac parte videmus. li. 10. 24. 18. in ep. Plan. a
Vetus opinio est iam vsque ab heroicis ducta temporibus. de Diuinatione, lib. 1. 1. a
Nec est quod ab his ad hominum vitam permanere possit. de Nat. deorum, 1. 3

Ab historia instructus. in Bruto, 179. b
Qui annus ei primus ab honorum perfuntione fuit. in Br. 143. b. id est, post.
Ab hora tertia bibebatur. 2. Philip. 102. a
Ab humili ad summum. 2. Tusc. 7. a
Misimus qui ab illo pecuniam depositam nostris recuperarent. in Rul. 74. b
Ab illo mihi mittas. 13. ad Attic. 8
Ab illo tempore. pro Cluent. 7. & 7. Ver. 6. id est, post.
Ab imis vnguibus vsque ad verticem. pro Rosc. Com. 11. a
Ab ineunte adolescentia. lib. fam. 3. 22. 1. a
Ab ineunte ætate. pro leg. Man. 1. a
Ab initio ætatis. lib. 4. Epist. 3. 10. a
Ab infima ara. Diuin. lib. 1. 65. id est, ab infima parte aræ.
Tres viæ sunt ad Mutinã, à supero mari Flaminea, ab infimo Aurelia, media Cassia. in Anto. 243. b
Ab infinito tempore fuit quædam æternitas. de N. deo. 1. 16
Ab innocentia clementissimus. pro Roscio Amerino, 52. id est, erga innocentes.
Ab nullo. pro Roscio Amer. 178
Firmos exercitus habemus ab occidente. ad Att. 250. b
Vixit ab omni æternitate. Diuin. lib. 1. 98. id est, ab æterno.
Ab omni assensu se sustinere. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 46.
Græci id ἐπιμένει dicunt, vt apud Lucianum, ἐπιμένει τὴν πρῶτην ἀσκήσιν, sustineo me ab assensione, vel inhibeo assensionem, vt alibi loquitur Cicero.
Ille Græcus ab omni laude felicior. in Brut. 120. a. Id est, ab omnibus magis laudabatur.
Ab omni re simus paratior. 10. fam. 17. in epist. Planci.
Cerimonia ab omni vetustate accepta. de Arusp. 250. b
Orba ab optimatibus concio. pro Flacco, 6
Tū erat ab Oratoribus quædã in foro solitudo. in Bru. 120. a
Ab re aliqua nudus & vacuus. 6. in Verr. 2
Tantumne est ab re tua otii tibi. ad Att. 12. 236. 3. a
Non modò dicendi ab reo, sed ne surgendi quidem potestas erat. pro Cluent. 74. a
Nam Brutus ab Roma aberat. in Verrem, a
Laterum inflexio non ab scena & histrionibus, sed ab armis, aut etiam à palæstra. 188. ad Att. b
Ab se calamitatem deprecari. 3. in Verr. 111
Ab secundo hærede nihil legat. pro Cluent. 25. a
Ab singulari amore, quæcunque scribo, me tibi scribere. 9. ad Attic. 26. in epist. Balbi.
Nunquam ab sole longius discedit. de Nat. deor. 2. 39
Ab suspitione purus. de Arusp. respon. 8
Ab Sylla & Pompeio Coss. in Rull. 60. a. id est, à Consulatu Syllæ & Pompeii.
Ab vltimo repetam superiorum. de Nat. deorum, 1. 19
Ab in compositione sepe mutatur in au. Orat. 89
Abs præpositio, idem quod a vel ab significans.
Vna præpositio est abs, eaque nunc tantum in accepti tabulis manet, &c. Quæ præpositio præter hæc duo verba (abfugi & abfer) nullo alio in verbo reperitur. in Orat. 89
Tertio abs te die mihi tuæ literæ reddita sunt. 5. ad Att. 5
Nonne abs te iudices abalienes? de Orat. 137. b
Abacus.
Ab hoc abaci vasa omnia, vt exposita fuerant, abstulit. in Verr. 207. b
Abacos quamplures ornauit argento, auròque cæ lato. b
Abalieno.
Abalienantque ab iis, in quibus hæc non sunt. lib. 2. de Orat. 98. a
Statim abalienant se, & inimicantur. de Pet. Conf. 31
At verò Pompeii voluntatem à me abalienabat oratio mea. in Anton. 167. b
Neque verò M. Tullius animum à vestra abalienauit potestate. Anteq. in ex. 18. a
Totum se à te abalienauit Dolabella. Att. lib. 14. 316. a
Hominem clarissimum abalienauerunt à Senatu. ad Lent. lib. 1. 8. 10. a
Qui nos, quos fauendo retinere potuerunt, inuidendo abalienarunt. in epist. 7. b

Idemque agros vestigales populi Romani abalienaret. in Rul. 67. a
Nonne abs te iudices abalienes? de Orat. 137. b
Abalienatus.
Hominem excellentem, non nihil suspicantem, te ab se abalienatum, illa epistola retinere potuisti. in epist. 6. b
Esse animo abalienato. 2. ad Attic. b
Iudices erāt à Cæpione propter iudicia abalienati. de Orat. 117. b
Abalienatio.
Abalienatio quid. Top. 13
Abauus.
Auus, proauus, abauus. de Clar. Orat. 183. b
Iam duorum abauorum quàm est illustre nomen. de Clar. Orat. 112. a
Abazea.
Abazea cuius Dionysii sint instituta. 3. de Nat. deor. 41
Abdera.
Hic abdera, non tacente me. 4. ad Attic. 43
Abderites.
Abderites Protagoras vrbe & agro Atheniensium exterminatus, quòd scripsisset se non curare deos. de Nat. deor. 1. 44
Imperium Abderiticum. lib. 7. ad Attic. 127. 4. a
Abdico. Aferedo.
Id totum abdico atque reicio. 2. de Orat. 57. a
Abdicauerunt consules. de Nat. deor. 2. 9
Abdicent se consules magistratu. 2. de Leg. 32
Cùm se Prætura abdicasset. in Catil. 3. a
Tresque partes aues abdidissent. Diuin. lib. 1. 31
Abdicare se liberate. 3. Philipp. 131
Abdicare se magistratu. Diuin. lib. 2. 58
Tutela me abdicare cogito. Attic. lib. 6. 111. 9. a
Abdo.
Abdo me in bibliothecam. 7. fam. 49
In Ægyptum nos abdimus. ad Attic. lib. 9. 191. 5. a
Ego me, vt scripseram, in Pompeianum non abdidit. ad Attic. lib. 16. 336. 6. a
Itaque abdidit se in intimam Macedoniam. epist. 217. b
Ille se in interiorem partem ædium abdidit. 56. ad Attic. b
Domum se abdidit. in Pis. 63. a
Natura eas partes contextit atque abdidit. Offic. 25. b
Si qui se ita literis abdidierunt. pro Arch. 9
Neque me in Arpinum hoc tempore abdam. ad Attic. lib. 10. 173. 7. a
Cùm se ille fugiens in scalarum tenebris abdidisset. pro Mil. 109. b
Et sese abdidit in classem. epist. 130. b
In amici tui tabulas abdidierunt. in Pis. 30. a
Abdere se in literas. 7. fam. 58
Abdere se in terram. Diuin. lib. 2. 39
Abditus.
Vultus & frons animi est ianua, quæ si significat voluntatem abditam esse ac retrusam, parui refert patere ostium. de Petit. Conf. 29
Nec aurum effoderetur penitus abditum. Offic. 35. b
Audisne hæc Amphiaræ sub terram abditæ. lib. 2. Tusc. quaest. 102. a
Abditi & penetrales foci. de Arusp. 257. b
Abdita & obscura res. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 30
Venæ auri penitus abditæ. de Nat. deor. 56. b
Iacent in tenebris ab isto retrusa atque abdita. 3. in Verr. 5. a
Hæc loca venusta sunt, abdita certè, & si quid scribere velis, ab arbitris libera. 246. ad Att. b
Qui dispersos homines in agris & in tectis syluestribus abditos, ratione quadam compulsi in vnum locum. de Inuent. 42. b
Epicurus autem qui res occultas & penitus abditas non modò viderit, sed etiam sic tractet, vt manu doceat. de Nat. deor. 1. 69. a
Abdite.
Omnia ita condita fuisse, atque ita abditè latuisse videantur. 4. Verr. 130

Abdomen.
Abdomen infaturabile. pro Sest. 95
Abdominis voluptates. in Piso. 52
Ille gurgis natus abdomini suo, non laudi atque gloria. In Piso. 88. b
Abduco.
Abduco equidem me ab omni Reip. cura. lib. 3. ad Qu. frat. 21. 5. a
Ab illis hominibus qui tum versati sunt in Rep. ad hanc hominum licentiã & libidinem me abducis? 5. Verr. 181. a
Non abducit sensus nostros multitudinis cõsensus à vero. 1. de Leg. 36
Brutus equitatum ad se abduxit Dolabella. in Ant. 236. b
Familiam abduxit. 5. Verr. a
Curio te à meretricio quæstu abduxit. in Ant. 169. b
Vxorem abduxit Decianus ab Amynta. pro Flac. 56. a
Maiores nostri ab aratro abduxerunt Cincinnatum. 2. de Finib. a
Ita vt mones, quantum potero, me ab omnibus molestiis & angoribus abducam. epist. 70. b
Equidem vos abducam à testibus. pro Cæl. 41. b
Me interea nec domesticus dolor, nec cuiusquam iniuria à Rep. abducat. epist. lib. 5. 1. a
Q. Catulum filium abducamus ex acie. in Brut. 118. a
Vt à fide se abduceret. pro Flac. 64. a
Animum tamen à solitudine abducerent. lib. 4. epist. ad Ser. Sulpit. epist. 3. a
Ne discipulum abducam times. lib. 2. de Orat. 23. a
Abducere à malis ad bona. Tusc. q. lib. 3. 64
Abducere mentis aciem à consuetudine oculorum. de Nat. deor. 2. 32
Abducere aliquem à studiis. epist. 49. b
Abducere animum à corpore. Tusc. q. lib. 1. 61
Abducere animum à solitudine vel à vitis & à molestiis. epist. 48. b
Abducere animos à contraria defensione. 2. de Orat. 162. a
Abducere cogitationem à consuetudine. Tusc. q. lib. 1. 31
Quem discipulum cupio à te abducere. de Orat. lib. 2. 23. a
Abducere legiones ab aliquo. in Ant. 226. b
Abducere se ab angoribus & molestiis. Luceio, lib. 5. 13. 12
Abducere seruum ab aliquo. pro Deiot. 149. b
Abducere aliquem fide. pro Flac. 161. b
Auferre & abducere aliquid. pro Quint. 15. b
Quod non poterit (custodire), id auferre & abducere licebit. pro Quintio, 57. a
Abducuntur homines nonnunquam ab institutis suis magnitudine pecuniæ. in Verr. 202. b
Vt quàm minime animus à cogitationibus abduceretur. 5. de Finib. 150. a. de Democrito qui se priuauit oculis.
Ne ars tanta propter tenuitatem hominum, à religionis auctoritate abduceretur ad mercedem atque quæstum. de Diuin. 99. b
Nec abducatur, vt rear aut in extis totam Hetruriam delirare, aut, &c. 1. de Diuin. 65. a
Abduci à rebus gerendis studio inuestigationis veri. Offic. 1. 29
Abduci à vero, fallique. de Finib. lib. 3. 57
Nec enim ab isto officio rem abduci incommodo meo debui. Læli. 8
Ipsos in latomias abduci imperauit. 7. Verr. a
Abductus.
Tertiam Isidori Mimi filiam vi abductam à Rhodio tibi cine. in Verr. 165. b
Abductam ab opinionibus & à sensibus. pro, Separatam & seiuictam. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 132
Naue à prædonibus abducta. 7. Verr. a
Abeo.
Sed abeo à sensibus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 82. hoc est, Cesso de sensibus disputare.
Nunc abeo ad vulgi opinionem. lib. 3. Offic. 112. a
Quid ad istas ineptias abis, inquires? pro Sex. Rosc. 25. b
Quin tu abis in malam pestem malumque cruciatum? in Ant. 257. b

Et iidem abeunt qui venerant. de Finib. lib. 4.6
 Tum abeunt, tum recedunt stellæ. de Nat. deor. 2.37
 In quos sumptus abeunt fructus prædiorum. 11. ad Att. 2
 Abiit ille annus. pro Sestio. 60. a
 Abiit hoc modo hic dies. 11. fam. 21. in epist. D. Bruti.
 Abiit illud quod tum me stimulabat. 13. ad Att. 37
 Abiit tua nausea. 14. ad Attic. 13
 Abiit pestilentia. 14. fam. 2
 Prætor de sella furrexit, atque abiit. in Verr. 234. b
 Abiit tempus. pro Mure. 6
 Abiit ad deos Hercules. Cic. lib. 1. Tusc. 51. a
 Illa mea abierunt. in epist. a
 Non hoc tibi sic abibit. in Cat. id est, nō hoc impunè ferēs.
 Abi nūc, populi fidē implora. 10. fam. 71. in epist. Pollionis.
 Abeamus à fabulis. Diuin. lib. 2. 16
 Res abiret ab Apronio. 5. in Verr. 125
 Vt ne longius abeam. pro Cecinn. 303. b
 Ne longius abeam (per parentheſim dictum) pro Rosc. A-
 mer. 26. a
 Nunquid causare, quin ab iudicio abeas turpissimè victus?
 pro Qu. Rosc. 51. b
 De suis bonis ita dat, vt ab iure non abeat. in Verr. 99. b
 Non abieris longè. 7. fam. 36. id est, non procul petenda fue-
 rint exempla.
 Abire ad deos. Tusc. q. lib. 1. 27
 Abire è vita. Tusc. q. lib. 1. 60. de Finib. 164. b
 Abire de prouincia. 4. in Verr. 38
 Non posse istæc sic abire. 14. ad Attic. 1
 Et si hoc fortasse non poterit sic abire: tamen audebo te ab
 hac Academia noua ad veterè illam vocare. 5. de Fin. 11. a
 Abiens.
 Cùm abiens Consulatu, sum domum reductus. lib. 1. ad
 Attic. 11. 8. a
 Abiens magistratu. in Piso. 3. de Leg. 40
 Atque abeuntem magistratu concionis habendæ potestate
 priuauit. epist. lib. 5. 1. 17. a
 Abitus.
 Nunc autem ne post abitu quidem huius importunissimæ
 pestis quisquam reperiretur. 5. Verr. 106
 Aberro.
 Aberro. 12. ad Att. 49. id est, abduco animum ab illis cogi-
 tationibus.
 A quo homine iam dudum nō aberrat oratio tua. de Orat.
 122. b
 Animus aberrat à sententia. 7. Philipp. 217. a
 Si ædilis verbo, aut si nutu aberrauit, ludi non sunt ritè fa-
 cti. de Ar. 249. b
 Sed redeat vnde aberrauit oratio. 5. Tusc. 93. a
 Non multum ab Herilli leuitate aberrabimus. 4. de Finib.
 66. a
 Ne ab eo, quod propositum est, longius aberret oratio. pro
 Cecin. 295. b
 Aberrare coniectura. 14. ad Att. 49
 Aberrare à coniectura. 12. Philipp. 334. de Nat. deor. 1. 71
 Aberrare à leuitate. de Pet. 212. b
 Aberrare à miseria. 12. ad Attic. 60
 Aberrare à norma, regula, præscriptione naturæ. Acad. q.
 ed. 1. lib. 2. 130
 Aberrare proposito. Tusc. q. lib. 1. 66
 Aberrare à proposito. de Finib. lib. 4. 44
 Vt etiam si aberrare ad alia cõperit (oratio). Offic. 1. 187
 Aberrans.
 Vtrisque à communi vtilitate aberrantibus. pro Liga. 12. a
 Aberratio.
 Aberratio à dolore. 12. ad Attic. 49
 Aberratio à molestiis. 15. fam. 47. id est, auocamentum.
 Abfero.
 Et abfer noluerunt, & aufer maluerunt: Orat. 89
 Abfugites. Orat. 89
 Abhinc.
 Horum pater abhinc duo & viginti annos est mortuus. in
 Verr. 113. b

Abhinc annis amplius x v. 160. ad Attic. b
 Quætor Cn. Papirio Consuli fuisti abhinc annos quatuor-
 decim. 3. Verr. 22. a
 Abhinc annis quindecim. pro Rosc. Com. 21
 Abhorreo.
 Abhorreo ab vrbe relinquenda. epist. 27. b
 Abhorret ab hominis constantia. de Diuin. 134. b
 A ducenda vxore abhorret. 228. ad Attic. b
 A scribendo prorsus abhorret animus. Attic. lib. 2. 21. 1. a
 Auris atque animus à nobis abhorret. in epist. ad Octa. a
 Illius voluntas à me abhorret. epist. 28. b
 Talibus vitiis abhorrent. de Fat. 141. b
 A quo mea longissime ratio voluntasque abhorreat. 4.
 Verr. 7
 Omnes illum aspernabatur atque abhorrebant. pro Cluent.
 26. b
 Cùm ab ea sententia Pompeius valde abhorreret. epist. lib.
 7. 2. 5
 Sin planè abhorrebit, & erit absurdus, vt se contineat, ad-
 monebo. de Orat. 116. b
 Abhorrebit oratio ab vtilitate eorum qui audient. pro Se-
 stio. 83
 Quam valde Bibuli voluntas à me abhorreret. epist. lib.
 2. 16. 10
 Tanta temeritas, vt non procul abhorreat ab infania. pro
 Sest. Rosc. 29. b
 Vt à rebus cognitu dignis abhorreat. de Finib. lib. 3. 30
 Abhorre à consuetudine communis sensus. de Orat.
 86. b
 Abhorre à ratione. Tusc. q. lib. 4. 28
 Abhorre à sapientia plurimum. Acad. quæst. edit. 1.
 lib. 2. 29
 A suspicione abhorre. pro Cæl. 39. b
 Vt hoc tantum ab eo facinus non abhorre videatur? pro
 Cluent. 133. a
 Abhorre ab oculorum auriumque approbatione. Offic.
 1. 179
 Se ab his nuptiis abhorre respondit. pro Cluent. 19
 Abhorruisse semper ab optimo ciuitatis statu. in Ant. 210. b
 Abhorrens.
 Nunquam à genere isto, studio ac voluntate abhorrens fui.
 pro Fl. 147. b
 Oratio spinosa à sensibus abhorrens. de Orat. 91. b
 Homo à iuris studio non abhorrens. de Orat. 99. b
 A nostris studiis non abhorrens. epist. 97. b
 Abhorrens ab auribus vulgi. 3. de Orat. 38. a
 Delectus adhuc quidam inuitorum est, & à pugnando ab-
 horrentium. Att. lib. 7. 132. 4. a
 Abies.
 Toſti alti ſtant parietes, deformati, atque abiete. crispa.
 Tusc. 200. b
 Abiegnus.
 Abiegnæ trabes. ad Heren. 12. b
 Abigo.
 Partum medicamentis abegit. pro Cluent. 24. b
 Pecus abegerunt. in P. 97. b
 Abige mufcas. 2. de Orat. 137
 Pestem abige à me. Acad. 22. b
 Bacillum prope me, quo abigam, ponitote. lib. 1. Tusc. 166. a
 Equarum greges abigendos curare. Acad. 22. b
 Abactus.
 Præterea greges nobilissimarum equarum abactos. 4.
 Verr. 13. a
 Abiicio.
 Quæ cùm audiffem, abieci consilium profectionis. 156. ad
 Attic. b
 Ego me plurimis pro te supplicem abieci. pro Mil. 76. a
 Polycrates annulum, quo delectabatur, in mare abiecit. de
 Finib. 146. b
 Senatus auctoritatem abiecit. Att. lib. 1. a
 Scaturum iam pridem Pompeius abiecit. ad Qu. fr. lib. 3. a
 Ne de Planco quidem spem adhuc abiecit. Brutus Cicero-
 ni, lib. 11. 11. 2. a

Omnem nostram de Rep. curam abieci. ad Pætum, lib.
 9. 20. 4. a
 Qui suas omnes cogitationes abiecerunt in rem tam vi-
 lem, tamque contemptam. Læl. 31
 Se in puteos abiecerunt. de Pro. 70. b
 Abiecerat postulationē triumphī. 8. fam. 14. in epist. Cælii.
 Sic te ipse abicies, atque prosternes, & c. Parad. 16
 Vt se abieceret in herbam. 1. de Orat. 15. a
 Cui tali in re libenter me ad pedes abieciſſem. Attic. lib. 8.
 153. 2. a
 Nam cùm ceteras animantes (natura) abieciſſet ad pastum.
 de Leg. lib. 1. 39
 Cùm Marcellus se ad Cæsaris pedes abieciſſet. ad Sulpit.
 lib. 4. 10. a
 Quanta contentione abiecerim Titium interceſſorem. 10.
 fam. 27
 Abiecerō libèter triumphum. 9. ad Att. 20. id est, consilium
 siue cogitationem de triumpho.
 Si consilium faciendi belli abiecerit. in Catil. 35. a
 Abiicere ædificationem. 13. fam. 2. id est, consilium de ædi-
 ficatione.
 Abiicere amorem alicunde. 2. Philipp. 84
 Ædificandi concilium abiicere. 74. ad Att. b
 Abiicere dolorem. 11. ad Att. 42
 Ergo in potestate est abiicere dolorem, cùm velis, tempori
 feruentem. Tusc. q. lib. 3. 55
 Abiicere famam ingenii. 9. fam. 36
 Gloria parta non delectari, totamque abiicere atque depo-
 nere. Planco, lib. 10. 12. 11. a
 Abiicere hastas. pro Mure. 42
 Abiicere humanitatem suam. pro Ligar. 10
 Abiicere memoriam. 8. Philipp. 255
 Abiicere obedientiam. Offic. 1. 143
 Susceptum onus abiicere. pro S. Rosc. 20. b
 Abiicere scutum de aliquo. 15. ad Att. 48
 Abiicere se. Tusc. q. lib. 2. 48
 Abiicere timorem. epist. 178. b
 Abiicere vitam. 3. ad Att. 31
 Abiicere voluntatem discendi simul cum spe perdiscendi.
 de Orat. 121. b
 Amorem omnem abieciſſe. in Ant. 175. b
 Caue existimes me curâ abieciſſe Reip. Pæt. lib. 9. 24. 11. a
 Abieciſſe Hispania: Ægyptum cogitare. 9. ad Att. 47. id
 est, abieciſſe consilium de Hispania.
 Abiectus.
 Hic abiectus non tam ad pedes, quàm mores, sensusque
 nostros. pro Cæl. 54. b
 Abiectus gemitus & flebilis. 2. Tusc. 97. a
 Homo contemptus & abiectus. contra Rul. 85. b
 Abiectus planè & fractus. 11. fam. 30
 Ipse enim abiectus pari fortuna. epist. lib. 4. 13. 3. a
 Abiecta metu filia. in Catil. 118. b
 Humilis & abiecta oratio. in Orat. 112. a
 Abiecti hominis & semiuiui furorem petulantiamque fre-
 giftis. in Pison. 24. a
 Abiectum excitauit. 1. ad Att. 41
 Abiectum excitauit quantum potui. 5. ad Att. 42
 Quem hominem contemptum, abiectum Romæ videba-
 mus. in Rul. 91. a
 Deiectum se atque abiectum fore nisi per te sit restitutus.
 Lentulo, lib. 1. 5. 13. a
 Priuatum neque summiffum & abiectum esse oportet, ne-
 que, & c. lib. 1. Offic. 173
 Ciuitatem abiectam metu ad aliquam spem libertatis ere-
 xit. pro Domo sua, 20. a
 Tam abiectam compositionis spem non desperatissimam
 esse puto. 9. ad Att. 26. in epist. Balbi.
 Nihil abiectum, nihil humile cogitant. 5. de Finib. 103. a
 Animo percusso & abiecto esse. 40. ad Att. b
 Abiecta cunctatione facere aliquid. Offic. 15. b
 Clodius, abiecta toga, se ad generi pedes abiecit. 55. ad Att. b
 Fracti & abiecti. 4. fam. 25
 Cùm ipsi inter nos abiecti neglectiq; simus. de Fin. lib. 3. 53

Abiecti Comitorum senarii. in Orat. 107
 Verba non abiecta. de Cla. 186. b
 Hoc si contemnimus, etiam abiectos putamus illos. Acad.
 q. ed. 1. lib. 2. 121
 In quibusdam est animus abiectior. de Amic. 107. b
 Abiectiore animo me futurum. Lent. lib. 1. 9. 56. a
 Abiecte.
 Nequid abiectè faciamus? Tusc. 387. b
 Nec abiectè tuli. 3. Philipp. 143
 Abiectio.
 Quid debilitatio atque abiectio animi tui, & c. in Piso. 69. a
 Abintegro.
 Vtrum existimatis minus operis esse, vnâ columnam effi-
 cere abintegro nouam, nullo lapide rediuiuo, an quatuor
 illas reponere? 3. Verr. 104. a
 Abiudico.
 Vbi plus mali, quàm boni reperio, id totum abiudico at-
 que reiicio. de Orat. lib. 2. 57. a
 Iudicabit Alexandriam regis esse, à pop. Rom. abiudicabit.
 de Leg. Agra. 51. a
 Abiudicare aliquid ab aliquo. contra Rul. 74. b
 Nulla res, quæ non ab eo, imperio istius, abiudicaretur. 2.
 Verr. 8
 Abiudicari sibi libertatem. pro Cecin. 72
 Rationem veritatis ab hoc ordine abiudicari. in Ver. 77. b
 Abiungo.
 Demosthenes se ab hoc refractoriolo iudiciali dicendi ge-
 nere abiunxit. 2. ad Att. 2
 Abiuro.
 Abiurare mihi certius est, quàm dependere. 1. ad Att. 15
 Abiuratio. Tusc. q. lib. 3. 14
 Ablego.
 Hæc (legatio) à fratris aduētū me ablegat. ad Att. lib. 2. 33. 4
 Adhibuit quos ablegarat. in Verr. 125. b
 Qui causam norint, ablegat. in Verr. 125. b
 Ablegatus.
 Dimisso atque ablegato consilio. 4. Verr. 52. a
 Remoto atque ablegato viro. 7. Verr. 66. a
 Ablegationem.
 Ablegationem aliquam nimirum ista oratio postulat. 1. de
 Leg. 14. a
 Abluo.
 Tui clarissimi nepotes suo sanguine abluerunt inimicorum
 crudelitatem. ad Heren. 28. b
 Perturbatio animi placatione abluatur. Tusc. 222. b
 Iactatur fluctibus, vt nunquā abluatur. pro S. Rosc. A. 30. b
 Abluens.
 Vlyſſi pedes abluens. 5. Tusc. 66. a
 Abnuo.
 Non recuso, non abnuo. pro Mil. 77. a
 Nihil enim vnquam abnuo volūtas tua meo studio. Fat. 4
 Intelligas quid quisquā concedat, quid abnuat. 2. de Fin. 5. a
 Abnuere à se commissum facinus. de Leg. 164. b
 Abnutas te adiri. 3. de Orat. 90
 Abortio.
 Si hæc (pecunia) solutio legatorum, & non merces abortio-
 nis appellanda est. pro Cluent. 25. a
 Abortus.
 Tertullæ nollem abortum. Attic. lib. 14. 318. 2. a
 Abrado.
 Nihil litium terrore abradere. pro Cecin. 228. b
 Abrasus.
 Supercilia penitus abrasa. pro Q. Rosc. 48. b
 Abripio.
 Repente te à terra abripuit. 3. de Orat. 80. a
 Vt eum, etiamsi natura à parentis similitudine abriperet,
 & c. 7. Verr. 25. a
 Verres abripuisse Cererem videtur. 1. Verr. 226. b
 A coniuge abripi. Antequam. 197. b
 In vincula abripi. in Verr. 205. b
 Abreptus.
 Ad quætionem abreptus est. pro Cluent. 71. a
 Tempestate abreptus. pro Lig. 142. b

Abreptum frumentum ab aratoribus. 5. Verr. 139. a
Nec patiamini me à liberis meis abstractum, à coniuge abreptum, &c. Antequam iret in exil. 19. a
Quæ cõplexu parentum abreptos filios ad necem duceret. 3. Ver. 4. a

Abrogo.

Abrogat orationi fidem meditationis & artificii suspicio. 1. ad Heren. 17
Abrogavit Tib. Gracchus collegæ potestatem intercedēdi. 3. de Leg. 23
Qui tantum autoritate, dicendõque valuit, vt legem Semproniam frumentariam populi frequentis suffragiis abrogauerit. de Clar. Orat. 118. pro Murena, 4. a
Abrogare alicui fidem iurifurandi. pro Rosc. Com. 26
Abrogare imperium alicui. Brut. 26. & 3. Offic. 53
Abrogare legem. de Inuent. 79. b
Per legem Clodiam promulgare, abrogare, derogare, obrogare. 4. ad Att. 65. 5. a
Abrogare alicui magistratum. 4. in Verr. 98
Æqualiter omnibus abrogatur fides. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 35
Abrogari ea lex non potest. 2. de Leg. 12
Eiusmodi leges censerem tamen abrogandas. in Philipp. a

Abrogatus.

Cui legi abrogatum vel derogatum sit. ad Heren. a

Abrogotio.

Abrogatio legum. 3. ad Attic. 38

Abrumpo.

Abrumpere se latrocinio. 14. Philipp. 405

Abruptus.

Ita re quam scribis abrupta. Att. lib. 11. 211. 1. a

Abruptio.

Abruptio corrigiæ. Diuin. lib. 2. 67

Dubio rerum exitu, abruptio ista quam scribis. 11. ad Att. 4

A B S, Vide supra post A B.

Abscedo.

Iam abscedet simul ac molam & vinum insperferis. 2. de Diuin. 55. a

Abcessus.

Abcessus solis à nobis. de Nat. 7. b

Abcessio.

Ad corpora tum accessio fieret, tum abcessio. de Vniuer. 55

Abscido.

Tunicam eius à pectore abscidit. in Verr. 236. b

Post autem ceruicibus caput abscidit. Philip. 11. 292. a

Abscissus.

Abscissæ res. de Prouinc. Conf. 28

Abcisio.

Per abscisionem significatio quid. 4. ad Heren. 239

Abcondo.

Studiosius opprimi & abcondi. pro S. R. 38. b

Abconditus.

Nihil de abcondito iure Pontificum dicam. pro Dom. 241. b

Erant fortasse gladii, sed abconditi. in Ant. 180. b

Aperire fontes abconditos. ad Heren. 25. b

Non obscurum opinor, neque abconditum. 2. Verr. 21. a

Abcondite.

Ea nec acutissimè, nec abconditè differuntur. 3. de Fin. 3. a

Implicitè & abconditè. de In. 70. b

Abfoluo.

Nec tam facilè interrupta contexo, quàm abfoluo instituta. de Leg. 157. b

Senatorum vrna copiosè abfoluit. 2. ad Q. frat. 10. 8. a

Hunc hominem Veneri abfoluit. in Verr. 113. b

Qui eam partem, quam Apelles inchoatam reliquerat, abfolueret. 3. Offic. 12. a

Absoluerent id omne & perpolirent. de Vniuer. 59

Neque à iudicio se abfoluat. pro Rosc. Com. 21. a

Vitam beatam perficiant atque abfoluant. 4. de Finib. 95. a

Absolueret aliquem iniuriarum. ad Heren. 10. b

Iurisdictionem abfoluere. epist. 55. b

Hanc igitur intuens, debet institutum quasi signum abfoluere. de Finib. lib. 4. 29

Seruius ille innocens omnibus sententiis abfoluitur. 6. Verr. 90. a

Reus vt abfoluatur non peto. 1. Verr. 13. a

Dialogos confici & abfolui. ad Attic. 209. b

In omni natura necesse est abfolui aliquid aut perfici. 2. de Nat. deor. 49. a

Vita beata sapientis abfolui non potest, si, &c. de Finib. 81. b

Abolutus.

Sutorio atramento abolutus. epist. 139. b

Drusus erat de præuaricatione abolutus. ad Q. frat. lib. 2. 16. 12. a

Aboluta cõstitutio quid. 1. ad Heren. 24. 1. de In. 21. & 2. 172

Omnis honestas, perfectè aboluta est. 4. de Finib. 31. a

Simplex & aboluta necessitudo. de Inuent. 83. b

Vita beata confecta & aboluta. de Fin. 83. b

Video non te abolutum esse improbitatis, sed, &c. 3. Verr. 50. a

Quo fit vt illam veram & abolutam eloquentiam nemo consequatur. a

In aboluta iuridiciali constitutione quid quærat. 2. ad Heren. 52

Absoluti olim iudicio quæ facere soliti. pro Sylla, 66

Itaque & maiestatis absoluti sunt permulti. pro Cluen. 91. a

Absolutæ preces. pro Planc. 275. b

Absolutum per se. Part. 238. b

Quod autem abolutum, id est virtus, quasi perfectio naturæ omniumque rerum. 1. Acad. 31. a

Absolute.

Breuius & absolute. ad Heren. 4. b

Subiungitur absolute. Top. 223. b

Perfectè atque absolute beatos effici. 4. Tusc. 58. a

Sed vndique perfectè & absolute ita pares, vt, &c. 4. Acad. 101. a

Omnis sapientes semper fœliciter, absolute, fortunatè viuere. 3. de Finib. 41. a

Abolutio.

Abolutio in partitione quid. 1. de Inuent. 47

Virtus, rationis abolutio definitur. 5. de Finib. 69. a

Cœli abolutio perfectæ. de Vni. 202. b

Gabinii abolutio, lex impunitatis putatur. ad Q. Fr. 328. b

Absolutio maiestatis. Appio, lib. 3. 11. 2. a

Magna causa abolutionis. pro Font. 21. a

Decimus annus post virginum abolutionem. in Cat. 112. b

Absolutionem in oratore desidero. de Orat. 95. b

Habitus in corporis aut animi. abolutione consistit. de Inuent. 65. b

Absonus.

Vox absona & absurda. de Orat. 146. b

Sunt quidam aut ita lingua hæsitates, aut ita voce absoni. 1. de Orat. 56. a

Absorbeo.

Absorbet orationem. pro Sest. 10

Hunc absorbit quidam æstus gloriæ. de Cl. 191. b

Ne absorbeat nos æstus consuetudinis. 2. de Leg. 8

Res citò absorbere. in Ant. 173. b

Abstergeo.

Abstergebo omnem dolorem. 2. ad Q. frat. 24

Absterfisses mihi omnem metum. 9. fam. 40. & 11. 39

Vt non modò omnes absterferit senectutis molestias, sed, &c. Cat. 2

Abstergere sletum. 14. Philipp. 407

Abstergere omnem luctum. Tusc. q. lib. 3. 37

Abstergens.

Oratio ægritudinem abstergens. Top. 228. b

Absterfus.

Fulgine quasi absterfa. in Ant. 177. b

Absterreo.

Melius esset, vetas, prohibes, absterres. 3. de Orat. 90. a

Neminem à congressu meo nec ianitor meus, neque somnus absterriuit. pro Plan. 273. b

Nolite eum supplicem à vobis abstertere & excludere, qui, &c. Antequam iret in exil. 16. a

A pecuniis capiendis homines abstertere. in Ver. 137. b

Abstineo.

Abstinet se ab iniuria. de Finib. 113. a

Abstinebam me ostreis & murenis. 7. fam. 47

Vix à se manus abstinuit. 4. Tusc. 129. a

Faba Pythagoræ se abstinerunt. de Diuin. 133. b

A quibus ne tu quidem iam te abstinebis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 51

Nunquam profectò à me sacrilegas atque impias manus abstinebit. in Anton. a

Non abstineat se maledictis. ad Brut. 52. in epist. Brut.

Abstinere animos. 2. in Verr. 23

Ab alienis mētes, oculos, manus abstinerere. lib. 1. de Or. 96. a

Abstinere manus ab alienis pecuniis. in Verr. 236. b

Abstinere iniuria. Offic. 3. 94

Abstinere litibus & iurgiis. Diuin. lib. 1. 86

Abstinere maledictis. in Ant. 161. & 287. ad Att. b

Pecuniis locupletum non abstinerere. Att. lib. 9. 175. 5. a

Abstinere se scelere. 2. Philipp. 32

Quàm vt manus ab illo appellatore abstinerentur. 8. Verr. 123. a

Abstinens.

Homo mirificè abstinens. ad Att. 81. b

Prætorum Sophocle decet non solùm manus, sed etiam oculos abstinentes habere. Offic. 29. b

Abstinentia.

Quod ad abstinentiam attinet. 5. ad Att. 105. 2. a

Nulla alia re conciliare facilius benevolentiam multitudinis possunt ii, qui reipub. præfunt, quàm abstinentia & continentia. Offic. 2. 114

Abstinenter.

Abstinenter homine versato. pro Sest. 30

Modestè se gessit & abstinenter. in Sall. 11. a

Abstraho.

Põpeium maioris gloriæ cupiditas ad bellicas laudes abstraxit. de Clar. Orat. 188. b

A conspectu omnium abstraxit. de Orat. 156. b

De matris hunc complexu auellet atque abstrahet. pro Fonte. 30. a

Nihil est quod ex tanto comitatu virorum amplissimorum me abstrahas. pro Syl. 6. a

Ne abstrahamus ab hac exercitatione & consuetudine dicendi forensi. 1. de Orat. 40. a

Mors nos à malis, non à bonis abstraxisset. 1. Tusc. 132. a

Si quas copias à Lepido abstraxissent. Plancus Ciceroni, lib. 10. 18. 10. a

Si ab hac abstraxeris. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 105. sub. disciplina. Vt ab illis nullo me vnquam tempore aut commodum abstraxerit, aut, &c. pro Arch. 9. a

A cæteris vnquam abstrahere. pro Syl. 168. b

Abstrahere se quàm maximè à corpore. Som. Scip. 33

Abstrahere à disciplina. 4. Acad. 204. a

Abstrahere à rebus gerendis. Cat. 14

Abstrahere à seruitio ciuitatè nostram. ad Brut. 50. in epist. Brut.

A similitudine Græcæ locutionis se abstrahere. de Clar. Orat. 188. b

Abstrahere se à sollicitudine. pro Deiot. 27

Abstrahere milites ab aduersariis. epist. 154. b

A sensu mentis abstrahi. de Diuin. 97. b

A sinu gremioque patriæ abstrahi. pro Cæl. 50. b

Abstractus.

Consilio Cæsaris ab impetu abstractus. in Ant. 189. b

Animus abstractus diuino instinctu. de Diuin. 94

Abstractus animus ab integra certaque ratione. 4. Tusc. 59. a

A liberis abstractum. Antequam. 197. b

Abstrudo.

Cum que mane me in sylvam abstrufi densam & asperam. Att. lib. 11. 241. 5. a

Natura in profundo veritatem abstrufit. Acad. 9. b

Abstrusus.

Abstrusus animi dolor. pro Dom. 218. b

Nullus tam abstrusus, quem non olfecerint. cõtra Rul. 63. b

Abstrusas insidias alicui ponere. contra Rul. 63. b

Abstrusa omnia, secundum Empedoclem. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 15

Sequitur disputatio copiosa illa quidem, sed paulò abstrusior. 4. Acad. 58. a

Absum.

Itaque & domo absum & foro. ad Sulpit. lib. 4. 6. 10. a

Vnde longè absum. in Brut. 177. a

Procul absum ab re ipsa & locis. epist. 33. b

Quòd ab ea propius absum. Cat. 69

Sed ab eo plurimum absum. de Fin. lib. 3. 5

Abes propius. 1. ad Att. 3

A multis & magnis molestiis abes. epist. 47. b

Domus à foro longè abest. pro Cæl. 41. b

Abest à me filius tuus. ad Brut. 6. 1. a

Abest ab illo maleficium. 2. ad Heren. 35. a

Abest enim non longè à me. per parenthesim. de Sen. 51. a

Non multum abest ab infania. 3. Tusc. 8. a

Quid abest huic homini, quod, &c. pro Corn. Balbo, a

Abest à virtute tua & fide. 11. fam. 4. in epist. M. Brut. & Cassii. id est, alienum est.

Abest ab eo bidui spatium. 10. fam. 34. in epist. Planci.

Prorsus nihil abest, quin sim miserrimus. 11. ad Att. 33

Tantum abest. in Ant. 238. de Nat. 58. Off. 9. b

Tantum abest vt, &c. Brutus Ciceroni, lib. 11. 10. 10. a

Abest enim historia literis nostris. 1. de Legib. 4

Extrinsicus ea ducuntur quæ absum, longèque disiuncta sunt. Top. 5. a

Absum à nobis omnes hæc difficultates. 4. ad Heren. 241. a

Absum longè gentium. 12. fam. 47

Aberam iter vnus diei. epist. 245. b

A quibus (castris) aberam bidui. Att. lib. 5. 104. 5. a

Nihil abesse à me lógus crudelitate. pro, à nulla re me abesse longius. vt alibi sæpe. 9. ad Att. 65. in epist. Cæsaris.
 Abesse à miseris. epist. 47. b
 Abesse à patria. Tusc. quæst. lib. 5. 76
 Abesse à pertinacia belli. 15. fam. 41
 Abesse à principib⁹, à puris, à religiosis. de Arusp. respõ. 49
 Abesse à reprehensione. epist. lib. 10. 23. a
 Abesse à scelere. 214. ad Att. b
 Abesse à sensu. pro Arch. 22. i. non sentiri.
 Abesse à studiis. pro Plan. 51
 Abesse à suis. 6. fam. 12
 Abesse longissimè à vero. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 36
 Abesse ab eorum consiliis. 10. ad Att. 28. in epist. Cæsaris.
 Abesse ab iniuria. 16. fam. 9
 Quid ab his tot maleficiis sceleris abesse videtur? pro Amer. 18. a
 Hic tu ea me abesse vrbe miraris, in qua, &c. lib. 5. ep. 15. 7. a
 Abesse ex loco. pro Cecin. 14
 Abesse ex vrbe. pro Plan. 55
 Abesse in altercationibus. 4. ad Att. 32
 Te abfuisse tam diu à nobis doleo. epist. 18. b
 Abfuisse tantum ab isto scelere, vt, &c. 3. ad Attic. 22
Abfens.
 Tecum, dum aberis, abfens loquar. Off. 67. b
 Absentis desiderium. epist. 255. b
 Non patiar fieri, vt absentis eius ratio habeatur. in An. 165. b
 Vt absentis ratio haberetur, ferebamur. 7. ad Att. 25
 Absentis rationem sui haberi nolle. 16. fam. 15
 Absenti mihi scripserunt, & coram promiserunt. 12. fam. 28. in epist. Lentuli.
 Absentem te cogitatione sum complexus. 3. fam. 45
 Absentem memoria colam, reditum spe expectem. 15. fa. 53
 Expostulationes cum absente. 2. ad Q. frat. 1
 De absente secundum præsentem iudicare. in Ver. 117. b
 Absentium omnium rationem sacerdotum comitiis posse haberi. ad Brut. 13
 De absentibus detrahendi causa dicere. Offic. 1. 187
Absentia.
 Absentia leuior. ad Att. 228. b
 Confer absentiam tuam cum mea. in Piso. 28. a
Absumo.
 Dicendo tempus absumere. pro Quin. 6. b
Absumptus.
 Sic absumpta obseruatio. 1. Acad. 20. a
 Sic corpus clade horribili absumptum extabit. 2. Tusc. 32. a.
 Ex Sophoclis versibus.
Absurdus.
 Sin abhorrebit, & erit absurdus, vt se contineat admonebo. de Orat. 116. b
 Res absurda. pro Cor. 62. b
 Vox absona & absurda. de Orat. 156. b
 Illud quam incredibile, quam absurdum. pro Sylla, 42. a
 Est hoc quidem auribus animisque hominum absurdum. pro Rosc. Com. 11. a
 Nam & non fortiri absurdum est, &c. de Prouinc. Conf. 30. a
 Modò ne quis illud tam ineruditum absurdumque respondeat. 4. Acad. 238. a
 Absurdòque sono fontes & stagna cietis. 1. de Diuin. 25. a
Absurde.
 Absurdè & inuitatè scriptæ epistolæ. 1. ad Q. frat. 42
 Absurdè canere. Tusc. 177. b
 Si sapientes sint, dicit absurdè. 2. de Finib. 37. a
 Nihil tam absurdè dici potest, quod non dicatur ab aliquo philosophorum. Diuin. lib. 2. 93
 Quo quid absurdius dici aut existimari potest? 8. Phil. 136. a
 Nihil absurdus. de Fin. 73. b
Absyrtus.
 Absyrtus fratri Medæ qui est apud Pacuuium Ægialeus. 3. de Natura deor. 34
Abundo.
 Mulier abundat audacia. pro Cluent. 56. b
 Siue deest naturæ quidpiam, siue abundat atque effluit. Diuin. lib. 1. 57

Abundauit in eo genere rerum Theophrastus. 3. de Leg. 21. a
 Earum rerum, quibus abundaremus, exportatio. 2. Off. 17. cui contrarium est Egere. ibid. a
 Cum abundare debeam, cogor mutuari. 15. ad Att. 31
 Si abundare cœpero. de Inuen. 80. b
 Abundare & Defici, contraria. pro Cluent. 146. a
 Abundare consilio. epist. 153. b
 Abundare omnibus copiis. Off. 3. 31
 Abundare doctrina & ingenio. 3. de Orat. 34. a. & 4. ep. 81. a
 Abundare æqualium familiaritatibus & cõsuetudine propinquorum. 5. Tusc. a
 Abundare honoribus. 10. epist. 10. a
 Abundare ingenio. de Orat. 158. b
 Abundare bellicis laudibus. 1. Off. 111. a
 Abundare otio. Tusc. q. lib. 2. 24
 Orationem omnibus ornamentis abundare. pro Cor. 58. b
 Abundare porco, hædo, agno, gallina, lacte, caseo, melle. Cat. 52
 Abundare præceptis, institutisque philosophiæ. 1. Off. 1
 Abundare rebus. 4. de Finib. 35. a
 Rebus omnibus circumfluere atque abundare. 5. Ver. 8. a
 Abundare sapientia. in Piso. a
 Abundare verbis sonantibus, vberibusque sententiis. Tusc. quæst. lib. 1. 51
Abundans.
 Non erat abundans, non inops tamen. de Clar. 186. b
 Quis tam abundans copiis. pro Corn. a
 Abundans pecunia. pro Quin. 7. b
 Supellex non illa quidem luxuriosi hominis, sed abundantis. 2. Philipp. 76. a
 Homo abundanti doctrina. de Orat. 92
 Græci non solum ingenio & doctrina, sed etiam otio, studioque abundantes. de Orat. 86. b
 Abundantior ingenio, consilio, sapientia. in Piso. 50
 Et rerum copia & sententiæ varietate abundantissimus. 2. de Orat. 32. a
Abundantia.
 Abundantia amoris, pro singulari amore. 1. fam. 29
 Copiarum abundantia magna. de Inuen. 83. b
 Abundantia rerum. Tusc. q. lib. 5. 44
 Suppeditare alicui omnium rerum, quas natura desiderat, abundantiam & copiam. de Amic. 112. b
 Atque in omnium rerum abundantia viuere. Læl. 4. 8
 Abundantia ingenii præstare. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 13
 Non abundantia otii, sed amoris erga te. 7. fam. 5
 Ne cum infinita quidem voluptatum abundantia. de Fin. lib. 3. 52
Abundanter.
 Abundanter demonstratum est. ad Heren. 16. b
 Abundanter loqui de aliqua re. de Orat. 122. b
 Tamen aliis disputationibus occurrunt abundantius, aliis angustius. in Top. 21. a
Abunde.
 Abundè tibi adsunt omnia. ad Brut. 5. 4. a
 Etiam si non abundè potitur, non omnino caret. Cat. 44
 Erit abundè satisfactum toti huic quæstioni. 2. de Diuin. 4. a
Abuolo.
 Fluit corporis voluptas & prima quæque abuolet. de Finib. 87. Quidam legunt Auolat, siue Aduolat.
Abutor.
 Abuteris atomorum regno, atque licentia. de Nat. 14. b
 An abutimur gloria nominis? Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 132
 Immoderatè facilitate nostra abutuntur. epist. 183. b
 Sermone aliquo pro mandatis abusus sit. Att. lib. 7. 131. 7. a
 Quousque tandè abutere Catilina patiétia nostra? in Cat. 1
 Non abutemur Titi Annii Tribunatu. pro Milone, a
 Vt ignoratione tua ad hominis miseri salutem abuterer. pro Lig. 1
 Abuteretur obsequio meo ad omnes res. 10. fam. 31. in epist. Planci.
 Vt abuterentur omni suo scelere & perfidia ad exitium meum. 3. ad Att. 19
 Quæ igitur studia magnorum hominum sententia vaca-

tionem habent, eadem publici muneris, iis concedente
 Repub. cur non abutamur. lib. 9. epist. 6. 11
 Abuti communi consuetudine sermonis. Fat. 19
 Festiuitatibus insolentius abuti. Orat. 214. b
 Abuti fortunis hominum ad cupiditatem. 7. Verr. a
 Abuti gloria nominis. 4. Acad. 25. a
 Abuti legibus ad quæstum. pro Rosc. Amer. 32. a
 Abuti nomine alieno ad suos quæstus. 5. Ver. 50. a
 Abuti intemperanter & otio & literis. Tusc. q. lib. 1. 5
 Ornamentis pro spoliis abuti. pro Qu. 18. b
 Sagacitate canum abuti. de Nat. 56. b
 Abuti tempore. 3. in Verr. 16
 Abuti verbo. 3. de Orat. 93
 Abuti viribus corporis. 1. de Inuen. 3. a
 Abusi immoderatè præmiis. 11. fam. 48. in epist. Matii.
Abusus.
 Abusus in vsu fructu locum non habet. Top. 8
Abusio.
 Abusio. 4. ad Heren. 200. 1. Orat. 50
Abydos.
 Statim potitur Abydo. ad Heren. 41. b
Ac.
 Alia dicentis, ac alia significantis dissimulatio. de Orat. 162. b
 Ac de officio defensionis meæ, ac de ratione accusationis tuæ, &c. dicendum nobis erit. pro Muren. 5. a
 Omnia contra sunt ac dixisti. in Verr. 202. b
 Ac fuit tempus cum, &c. de Orat. 85. b
 Ac me quidem. de Inuen. 42. b
 Virtutem non minis, & vi ac metu tradi. de Orat. 106. b
 A te cõsiliis ac mœnibus arcebis. 1. in Cat. 24. a
 Ac ne fortè mirere cur, &c. lib. 5. ad Luceium, epist. 12. 33. a
 Ac nec quis fortè. de Orat. 85. b
 Sit sane hoc de nostris ædibus, ac nõ de publicis templis. a
 Si illa lex est, ac non vox sceleris & crudelitatis tuæ. pro Domo sua, 98. a
 Ac non vereor. ad Luceium, lib. 5. epist. 12. 19. a
 Contrariū decernis, ac paulò antè decreueras. in Ver. 100. b
 Hebes æquè ac pecus. de Diuin. 89. b
 Ego omni officio, ac potius pietate. Lent. lib. 1
 Ac primò quidem, &c. de Orat. 68. b
 Non mihi par ratio cum illo est, ac tecum fuit. de Nat. 60. b
 Ac vide quid differat. in Verr. 64. b
 ἀκατία, id est, animus terrore liber. de Fin. 145. b
Academia.
 Academia. 1. de Orat. 49
 Nobis Academia magnam licentiam dat. Off. 56
 Academia antiqua & Zeno de re vna solum dissident, de cæteris mirificè congruunt. 1. de Leg. 39
 Academia noua. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 9. & 33
 Academia recens ab Arcesila & Carneade. 1. de Legib. 29
 Academia recentior ab Arcesila. 3. de Orat. 39
 Academia vetus. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 5
 Academia vetus & Aristoteles summum bonum censuerunt, honestè viuere, fruentem rebus iis, quas primas homini natura conciliet. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 122
 Academia vmbri fera. de Diuin. 85. b
 Academia volatica. 13. ad Att. 33
 Academia, pro, in academia. 6. ad Att. 20
 Academia adolescentioris os. 9. fam. 14
 In nobilissimo orbis terrarum gymnasio Academia locum delegimus: ibique cum combustimus. 4. fam. 38. in epist. Ser. Sulpitii.
 Academia magna rixa cum Zenone. 9. fam. 50
 Ex Academia mediis spatiis Cicero orator extitit. Orat. 6
 Academia mos patrius, in dicendo semper omnibus aduersari. 1. de Orat. 41
 Ornamentum Academia proprium meæ. lib. 1. ad Att. 2. 3. a
 Academia proprium est, iudicium suum nullum interponere, ea probare quæ similitima veri videantur, &c. Diuin. lib. 2. 116
 Academia gymnasium antepone. de Orat. 93. b
 Ex Academia oratoriæ partitiones floruerunt. Partit. 77
 Ambulationem post meridianam conficere in Academia.

de Finib. 124. b
 Illi autem qui Platonis instituto in Academia disputabāt, ex loci vocabulo nomen habuerunt. lib. 1. Acad. 23. a
 In Academia vetere cum Speusippo, Xenocrate, Polemone manserunt. 1. de Leg. 28
Academici.
 Prudenter Academici à rebus incertis assensionem cohibuerunt. de Nat. d. 1. 1
 Academici antiqui, quod secundum naturam esset, quo iuuaemur in vita, bonum esse decreuerunt: Zeno nisi quod honestum esset, nihil putauit bonum. 1. de Leg. 41
 Academici bona corporis alia ponebant esse in toto, alia in partibus. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 14
 Academici conantur ostendere multa posse videri esse, quæ omnino nulla sunt, quum animi inaniter moueātur eodè modo rebus iis quæ nullæ sint, vt iis, quæ sint. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 44
 Academici constituebāt summum bonum esse extremum rerum expetendarum. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 14
 Academici dicebant permotiones, & πᾶν, vtiliter à natura animis nostris datas. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 126
 Academici & Peripatetici quondam iidem. Offic. 3. 25
 Academici & Peripatetici rebus congruentes, nominibus differrebant. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 12
 Academici ex loci vocabulo, nempe Academia, quæ gymnastium erat, nomen habuerunt. Ibidem.
 Academici forenses causas agrestioribus musis relinquiebant. Orat. 7
 Academici noui contra omnes dicere solent, qui scire sibi videntur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 7
 Academici noui verum sine vlla contentione inuenire volunt, idque summa cura studioque conquirunt. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 7
 Academici summum bonum à natura petebant. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 12
 Academici summum bonum, quò omnia referrentur, nulla alia in re, nisi in natura quærendum esse, eique parendum dicebant. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 14
 Academici id habebant decretum, Nihil posse percipi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 29
 Academici mundum ex iis quæ qualia appellāt, in natura coherente, & continuata cum omnibus suis partibus effectum esse volunt. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 21
 Academici nihil affirmant, & quasi desperata cognitione certi id sequi volunt, quodcunque verisimile videatur. de Fin. lib. 2. 37
 Academici veri esse aliquid non negant, percipi posse negant. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 67
 Academici veteres mediocritates probant, & in omni permotione naturalem volebant esse quendam modum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 126
 Academici volunt probabile aliquid esse, & quasi verisimile: ipsūque probabile, vnicam esse regulā & in agenda vita, & in quærendo ac disputando. (hoc est, in omni disputatione & consideratione veri & falsi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 32
 Academici volentes perspicua à perceptis distinguere, in errore versantur, vt sentit Lucullus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 34
 Academici vtranque artem, dicendi scilicet & differendi, vim vnam esse putant. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 4
 Academicorum alii omnia incerta esse dicebant, alii verò inter incertum, & id quod percipi nõn possit, distinguere conabantur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 32
 Plato Academicorum & Peripateticorum author. de Fin. 5. b
 Facilius effugiunt Academicorum calumniam, quæ vberius disputantur & fusius. de Nat. d. 2. 15
 Academicorum & aliorum differentia. Acad. 3. b
 Academicorum disputationes nihil aliud agunt, nisi vt in vtranque partem dicendo & audiendo eliciant, & tanquam expriment aliquid, quod aut verum sit, aut ad id quam proximè accedat. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 8
 Academicorum more pugnare. de Nat. 74. b
 Academicorum nomen vnum, sententiæ duæ. 3. de Orat. 38

Academicorum oratio nihil ipsa iudicat, sed habetur in omnes partes, ut ab aliis possit ipsa per sese nullius auctoritate adiuncta iudicare. Tusc. lib. 5. 61
 Academicorum philosophiam, confundere vera cum falsis, spoliare nos iudicio, priuare approbatione, omnibus orbare sensibus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 57
 Contra Academicos differendum sit, necne. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 18
 Academicos, dum visum definiunt & partiuntur, & visorum genera declarant, κατὰ μέρος efficere, quam tamen inueniri posse negat, probat Lucullus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 41
 Videturne quanta fuerit apud Academicos verecundia? Tusc. q. lib. 4. 36
 Cum Academicis incerta luctatio est. lib. 2. de Finib. 72. a
 Inter Academicos & reliquos philosophos discrimen. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 8
 Academicæ quæstionis libri quatuor. 13. ad Att. 19
 Academici tertii proœmium. 16. ad Att. 17
 Academicos libros Cicero ex duobus iis quatuor contulit. 13. ad Att. 14
 In Academicis libris quatuor ostendit Cicero, quod genus philosophandi minimè arrogans, maximèque & constans & elegans arbitraretur. Diuin. lib. 2. 1
 ἀκαρπός tibi sim. 9. ad Att. 9
Acastus.
 Acastus, Ciceronis seruus. 16. fam. 21
 ἀκαρπής, quod comprehendere non potest. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 19
 ἀκαρπής. 13. ad Att. 19
Accedo.
 Illud accedit incommodum. pro Quin. 1. b
 Huc accedit summus timor. pro Ros. Amer. 6. a
 Accedit eo, quod, &c. Att. lib. 1. 8. 2. a
 Eodem accedit, quod, &c. 5. Ver. 120. a
 Accedit eodem vulgi opinio. epist. 57. b
 Accedit enim quod patrem, &c. amo. ad Att. lib. 13. 27. 2. a
 Quorum (Quiritum) potestas proximè ad deorum immortalium accedit. pro C. Rabirio.
 Voluntate certè proximè accedimus. Offic. 3. 2
 Qui ad sapientiam proximè accedunt. Læl. 36. a
 Duobus summis L. Philippus accedebat. in Brut. 89. a
 Ad Appii Claudii senectutem accedebat ut cæcus esset. de Senect. 15. a
 Ad similitudinem enim Deo propius accedebat humana virtus. lib. 1. de Nat. d. 133. a
 Accessit huc. Cælius Ciceroni, lib. 8. 2. 3. a
 Cassio, &c. animus accessit. Att. lib. 5. 108. 5. a
 Annus tertius accessit desiderio nostro. ad Quin. frat. 289. b
 Accessit illa quoque causa. pro Rosc. Amer. 2. a
 Dolor accessit bonis viris. 12. ad Att. b
 Accessit operi manus extrema. de Cla. Orat. 65. a
 Cominus accessit. ad Att. 23. b
 Tamen accessit propius. pro Cecin. 16. a
 Eo accessit studium doctrinæ. pro Rosc. Amer. 26. a
 Qui accessistis Ennam, vidistis simulachrum Cereris. in Verr. 225. b
 Accesserunt in cumulum manubiæ. pro Leg. Agr. 65. a
 Accedet ad Italiam. 10. ad Att. 22
 Cum accederem Pompeianum. 16. ad Att. 23
 Et ad Cæsarem supplex accederet. Sulpitio, lib. 4. 4. 10. a
 Quod tam propè accederet ad similitudinem tuæ literæ. Att. lib. 7. 122. 3. a
 Quo plus sibi ætatis accederet. lib. 1. de Orat. 132. a
 Si tibi ad aures accessisset. 5. Verr. 113. a
 Cum autem paulum iam roboris accessisset ætati. pro Cælio, 58. a
 Non putas fas esse verbum ex ore exire cuiusquam quod non iucundum & honorificum ad aures tuas accedat. in Vat. 2. a
 Quammaximus cumulus accedat ad eam liberalitatem. ad Cornif. lib. 11. 25. 19. a
 Præsertim cum accesserit nihil noui. Torquato, lib. 6. a
 Accedere actorem causæ alicui. 2. in Ver. 2

Accedere Ariminum. 12. Philipp. 335
 Accedere has cohortes. 8. ad Att. 44. in epist. Cn. Pompeii. pro, ad has cohortes.
 Et alteram (quartanam) leuiorem accedere. lib. 7. ad Attic. 21. 2. a
 Neque tanta fortunis omnium pernicies potest accedere. 5. Verr. 3. a
 Sed velim tibi persuadeas, me huic tuæ virtuti proximè accedere. Bruto, lib. 11. 21. 7. a
 Prædones accedere incipiunt. in Verr. 255. b
 Noctu accedere. in Verr. 262. b
 Accedere tuto. in Ant. 244. b
 Ad amorem quidem nihil poterat accedere. lib. 15. epist.
 Accedere ad Aquinum. 2. Philipp. 103
 Accedere ad Brundisium. 8. ad Attic. 52
 Accedere ad causam. 4. in Ver. 65. pro Sest. 37
 Accedere ad conditionem. 8. ad Attic. 56
 Accedere ad conditiones vel pactiones. 5. in Verr. 57
 Accedere ad disciplinam. in Verr. 110. b
 Magnum pondus accessit ad tollendam dubitationem. Oppio, lib. 11. 29. 1. a
 Accedere ad facinus vel coniurationem. pro Sylla, 45
 Accedere ad honores. pro Flacco, 81
 Accedere ad imperium vel exercitum. 5. Philipp. 196
 Non audebit accedere ad ludos. in Piso. 52. a
 Accedere ad magistratus, vel rempublicam. 3. in Verr. 22
 Ad paternam enim magnitudinem animi doctrina vberior accesserat. de Senect. 31. a
 Accedere ad manum. Att. lib. 2. 16. 14
 Accedere ad beneficii memoriam. 283. ad Att. b
 Ad multa accedere. de Leg. 170. b
 Ad numeros proximè accedit. Orat. 216. b
 Accedere ad odium. de Arusp. 244. b
 Iucundissima consuetudo accedit ad hæc officia. Cornif. lib. 12. 28. 3. a
 Ad pedes sigillatim accedere. ad Att. 9. b
 Accedere ad periculum. 1. in Verr. 35. pro Corn. Balbo, 19
 Accedere ad rationem. pro Quint. 51
 Accedere ad rem gerendam. Offic. 1. 105
 Accedere ad Remp. pro Rosc. Amer. 2
 Accedere ad Rempub. liberandam. Brutus Cic. lib. 11. 10. 9. a
 Accedere ad scelus. 2. Philipp. 75
 Ad virtutis summam accedere nihil potest. 4. de Fin. 109. a
 Accedere ad verum magna ex parte, aut quam proximè. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 36
 Accedere proximè ad verum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 45
 Accedere ad urbem. epist. 46. b
 Accedere in ædes. pro Cecin. 27
 Pittacus accedere quempiam vetat in funus aliorum. de Leg. 183. b
 Accedere in Macedoniam. 10. Philipp. 278
 Accedere in oppidum. in Verr. 211. b
 Accedere in prouinciam. Att. lib. 5. 104. 4. a
 Accedere in regnum. in Pis. 39. a
 Accedere in Senatam. 7. ad Att. 21
 Ad eas cum accederetur. pro Cecin.
Accessus.
 Accessus ad urbem nocturnus. pro Mil. 111. b
 Accessus & recessus æstuum marinorum lunæ motu gubernantur. Diuin. lib. 2. 25
 Accessus popularis. 1. ad Q. frat. 19
 Accessus & digressus lunæ ad solem. de Nat. d. 2. 37
 Accessus discessusque solis. de Nat. d. 2. 15
 Accessus & recessus stellarum. Diuin. lib. 2. 70
 Accessum ad res salutare, & a pestiferis recessum. de Nat. deo. 2. 24
 Id à tuis literis, quas ad me de accessu tuo miseris, discrepabat. Att. lib. 2. 16. 18
 Ut luna accessu & recessu suo solis lumen accipiat. 3. de Orat. 98. a
 Accessus facere. 9. fam. 30
Accessio.
 Accessio aut decessio. de Vniuers. 23

Quid igitur hunc paucorum annorum accessio iuuare potuisset? Læl. 10
 Accessio legitima commendationis tuæ. 7. fam. 15
 Ad pristinas clades accessio. in Pis. 99. b
 Quod paucis annis magna accessio facta esset. Tusc. quæst. lib. 3. 58
 Fieri tamen permagna accessio potest. de Fin. lib. 1. 44
 Cum ad corpora tum accessio fieret, tum abscessio. de Vniuers. 55
 Accessio ad necem alicuius. in Pis. 66
 Magna tamen facta esset accessio. Tusc. q. lib. 4. 31
 Ad singula medimna multi festertios, multi quinque accessionis cogebantur dare. 4. Ver. 92. a
 Quantum accessionis ex nostro amore fieri potest. 13. familiar. 35
 Magnam attulit accessionem tua voluntas erga me. lib. 16. ad Att. 341
 Hanc Scaurus demolitus, accessionem adiunxit ædibus. Offic. 1. 193
 Populus publicè coactus est ei conferre lucri tritici modium x x v i, & accessionem n s. m. m. 5. Verr. 64. a
 Nec numerum accessionem cogebatur orator dare. 5. Verinarum, 97. a
 Hostibus accessionem facere. epist. 134
 Vtrum accessionem decumæ, an decessionem de summa fecerit? pro Rab. 19
 Magnam etiam perdit hostes accessionem sibi fecissent. Plancus ad Cic. lib. 10. a
 Eorum neque accessione meliorem vitam fieri, nec decessione peiorem. Offic. 3. 15
 Accessiones tibi fient & fortunæ & dignitatis. 2. fam. 2
 Accessiones fieri meritorum meorum in dies. 10. fam. 18. in epist. Planci.
 Timarchides suo labore, suisque accessionibus vsus. in Ver. Act. 3. a
Accelero.
 Si accelerare volent. in C. 105. b
Acceleratio.
 Orationis enuntiandæ acceleratio clamosa. ad Heren. 20. b
Accendo.
 Deus ipse solem quasi lumen accendit. de Vniuers. 40. a
 Quasi lumen de suo lumine accendat. 1. Offic. 78. a
 Literarum lumen accendere. pro Arch. 188. b
 Præclare enim se res habeat, si hæc accendi, ac sic commoueri à te possunt. 1. de Orat. 56
Accensus.
 Luna radiis solis accensa. de Som. 128. b
 Iam accensas faces ad huius urbis incendium comprehendit. in Pis. 3. a
Accensus.
 Accensus Neronis. Verr. 3
 Accensum veteres Rom. imperatores non temerè, nisi ex libertis suis deligebant. 1. ad Q. frat. 9
 Accenso atque licitoribus in funere vtatur. 2. de Leg. 57
Accerso.
 Ex agris homines accersit. Q. frat. 308. b
 Accersit alter Cos. designatus Siculos. Verr. 2. 17. a
 P. Vectium ad se accersit. Verr. 7. 89. a
 Artes accersuisti ex vrbe, cum domo haurire non posses. in Brut. a
 Accersuisti ad se, promissit, intetcessit, dedit. ad Atticū, lib. 1. 11. 9. a
 Accersas vltro & attrahas id, cum vitare potueris. ad Brut. 54. in epist. Bruti.
 Qui te ex tot, tantiisque criminibus elapsum nomine accersat. Verr. 4. 100. a
 Accersere aliquo. 2. ad Att. 3. hoc est, ob rem aliquam.
 Accersere librum. 16. ad Att. 30
 Malum vltro accersere. ad Att. 288. b
 Optimum quæque ad se accersere. in Verr. 217. b
 Nec accersere res transmarinas. Verr. 7. 37. a
 Accersere & euocare, diuersa. pro Deio t. 8
 Accersendi facultas. 276. ad Att. b

Accerso, pro Accuso.
 Capitis eum accerserunt. de Inuent. 74. b
 Ipse alterum iterum ambitus crimine accerseret. pro Cæl. 12. a
 Accersitur maiestatis. lib. de Inuent. 2. 154. a
 Quod tum magis inuidioso crimine, quam vero accerseretur. 4. Verr. 78. a
Accersitus.
 Nicias à Dolabella in magno opere accersitus. Attic. lib. 13. 183. 7
 Accersitus & ductus riuulus. pro Cæl. 14. a
 Religio ex vltimis terris accersita in vrbe confedit. 35. ad Attic. b
 Cur ea quoque accersita aliunde. Tusc. 4. 5. a
 Ab exteris nationibus adscita atque accersita sacra. 6. Ver. 102. a
 Cauendum, ne accersitum dictum putetur. 2. de Orat. 142. a
Accersitus.
 Nam cum venissem ad eum accersitu ipsius. lib. 1. de Nat. deo. 13. a
 Accidinus. 2. de Orat. 144
Accido.
 Accidit calamitas. ad Cluuium, lib. 13. 8. 5
 Calamitas propter auaritiam accidit. in Verr. 257. b
 Accidit dolor. 8. Verr. 119. a
 Si quando dubitatio accidit. Offic. 55. b
 Id accidit prætoris iniquitate. pro Quint. 2. b
 Accidit perincommodè, quod eum nusquam vidisti. in Attic. 48
 Nihil præter opinionem accidit. pro Planc. 12
 Accidit ut subito interiret. 263. ad Att. b
 Accidit præter optatum. in Pis. 86. b
 Quicquid accidit, ex æterna veritate, causarumque continuatione confluxit. de Nat. deo. 1. 39
 Quæ iucunda ex humanitate alterius homini accidere possunt, ex illo accidebant. 1. ad Att. 3. a
 Et acciderunt iam, & impendent. 8. ad Att. 21
 Aculei ipsi non ingrati mihi acciderunt. pro Planc. 48. a
 Timebam enim ne euenirent ea quæ acciderunt. lib. 6. ad Thoranium, 21. 3. a
 Quæ scribis ad me, maximè iucunda acciderunt. ad App. lib. 3. 10. 11. a
 Acciderat opus esse. 6. fam. 38
 Si quid mihi humanitus accidisset. 1. Philipp. 7. a
 Si quid pupillo accidisset. lib. 2. de Inuent. a
 Si quid tale accidisset vt. 16. ad Att. 9
 Cum admirarer quid accidisset noui. lib. 15. 2. 14. ad Attic. lib. 6. 111. 10. a
 Si quod tempus accidisset. Verr. 1. a
 Acciderit tibi gratius opportuniisque. 6. fam. 27. in epist. A. Cecinnæ.
 Quæris quid acciderit de iudicio. 10. ad Att. b
 Quicquid aduersi acciderit. 4. Acad. 218. a
 Quicquid acciderit, à quo mea culpa absit, animo forti feram. 12. fam. 48
 Nihil acerbius accidere potuit. de Orat. 127. b
 Accidere ad animum. 3. ad Att. 34
 Accidere ad aures. pro Sest. 93
 Accidere ad pedes. 1. ad Att. 32
 Exustiones terrarum accidere certo tempore necesse est. de Som. 139. b
 Accidere casu: contrarium est, Accidere consilio. Tusc. q. lib. 4. 53
 Accidere repentino motu: contrarium, Meditatum & præparatum inferri. Offic. 1. 39
 Nec accidere posse, vt ipse vnquam à se deferatur. Tusc. q. lib. 1. 45
 Nihil accidere, nihil euenire. lib. de Diuin. 104. a
 Maximè si id diuinitus accidisse potuit videri. in Par. 44. a
 Nihil mali accidisse Scipioni puto: mihi accidit, si quid accidit. in Læl. 10. a
 Accidisse tibi ea gratissima. 3. fam. 1
Accio.
 Tu inuita mulieres, ego acciuero pueros. 68. ad Att. b

Si is accierit, accurram. 13. ad Att. 62
 Qui hunc Alexandro filio doctorē accierit. 3. de Orat. 78. a
 Accire voluptatem. 5. de Finib. 160. a
 Accire, pro inuitare. 5. ad Att. 2
 Aruspices acciēdos ex Hetruria putarem. de Arusp. 249. b
 Accitus.
 Cicero arreptitius, accitus. in Cic. 270. b
 Quinque primi accitu istius euocantur. 5. Verr. 56. a
 Accipio, eiusque multifaria in loquendi
 formulis significatio.
 Accipio dicere. de Orat. 133. b
 Accipio causam. 16. fam. 25. id est, excusationem.
 Atticæ meæ excusationem accipio. Att. lib. 16. 331. 6. a
 Accipio om̄en, inquit mea filia. 1. de Diuin. 167. a
 Tamen accipio, quod dat. 2. de Finib. 132. a. 1. fam. 2. Quasi
 prouerbialiter dicitur.
 Accipio quod datur. 2. de Orat. 100. a
 Hunc locum idem ego te accipio dicere. 2. de Leg. 7. a
 Quæ continens animus accipit ad cognitionem deorum.
 2. de Nat. d. 229. a
 Nunc primum hoc aures tuæ crimen accipiunt. 4. Ver. 15. a
 Improbitate eorum qui epistolas accipiunt. ad Q. frat. a
 Morbum, quo malè accipiūt Stoici Epicurū tuum. 7. fa. 46
 Ne tenuissimam quidem auditionem de ea re accipi. Cæ-
 lius ad Cic. lib. 8. 1. 6. a
 Quærenti ex te ea quæ parum accipi. 3. de Nat. d. 4. a
 Id ego in eam partem accipi. Att. lib. 8. 145. 2. a
 Accipi tuas literas ad tertium Cal. Maias. Sulp. lib. 4. a
 Accipi tuas literas datas Placentiæ. ad Q. frat. lib. 2. 16. 1. a
 Accipi literas è Philotimo. 7. ad Att. 63
 Numerium Numestium libenter accipi in amicitiam. Att.
 lib. 2. 58
 Ab his obsides accipi. Catoni, lib. 15. 4. 30. a
 Rempub. illis accipi temporibus eam, quæ penè amissa
 est. Post red. 3. a
 Magnam ex epistola tua accipi voluptatem. ad Q. frat. lib.
 3. 24. 4. a
 Non accipi aliter. 9. fam. 32. id est, intellexi.
 Tam bonus gladiator rudè tam citò accepisti. 1. Phil. 82. a
 Nos Asia accepit admirabiliter. Att. lib. 5. 101. 2. a
 Leniter clementerque hominem accipit. 6. Ver. 78. a
 Quicquid est datum, libenter accipi. Att. lib. 1. 9. 5. a
 Malè accipit Epicurus Nausiphanem magistrum. de Nat.
 deor. 1. 66
 Ille qui aliquantò plus cogitasset, malè accipit verbis Ra-
 bonium. 3. Verr. 100
 Accipit disciplinam ab Anaximene. de Nat. d. 1. 20
 Accipit prædia in æstimationem. Rutil. lib. 13. 9. 4. a
 Præclarum à maioribus morem accepimus. 3. Offic. 57. a
 A maioribus accepimus morem rogadi iudicis. Q. fr. 315. b
 Sic enim à maioribus nostris accepimus. 1. Verr. 33. a
 Et tamen sic à patribus accepimus. Cato 16
 Tamen hoc accepimus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 53. id est, audiui-
 mus ex relatione aliorum.
 Has à nostro Q. Titinio sordes accepimus. At. lib. 5. 110. 4. a
 Humanitatem iis tribuere debemus, à quibus accepimus.
 ad Att. 1. b
 Ut de Hercule & Libero accepimus. 3. de Finib. 105. a
 De quibus memoriam accepimus. de Amicit. 36. a
 Ut de Socrate, itemque Caio Lælio accepimus. 1. Off. 127. a
 Cùm Græcas literas M. Catonem in senectute didicisse ac-
 cepimus. 4. Acad. 11. a
 Sed quod de illo acceperant. Lentulo, lib. 1. 9. 56. a
 Quæ gerantur, accipies ex Pollione. Lent. lib. 1. 6. 1. a
 Sed bonam in partē accipies. Att. lib. 3. 67. 1. Eidem, lib. 11.
 215. 10. a
 Quanto hoc accipiet asperius. 9. ad Att. 5
 Hospitio agresti accipiemus. Att. a
 Ad omnia accipe. ad Appium, lib. 3. 7. 4. a
 Accipe, pro audi, attende. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 93
 Accipite enim optimi adolescentes. in Cat. 35. a
 A quo eodem ille & agendi acciperet præcepta & loquen-
 di. 3. de Orat. 78. a

Quo te modo, inquit, accepissem, nisi iratus essem. 4. Tuf-
 cul. 128. a
 Egone, ut beneficium accepisset in contumeliam, &c. Att.
 lib. 15. 326. 2. a
 Quod ille ob rem iudicandam pecuniam accepisset. 2. Ver.
 24. a
 Quod rogas, ut in bonam partem accipiam, si qua sunt in
 tuis literis, quæ me mordeat: ego verò in optimam. Att.
 lib. 12. 215. 10. a
 Tente enim te quo animo accipias. ad Cassiū, lib. 15. 16. 5. a
 Quod dicam, in bonam partem accipias. 11. epist. ad Brut. a
 Ut quæ in partē tu accipias, minus laborem. ad Appium,
 lib. 3. 7. 18. a
 Hoc velim accipias, ut ego scribo. epist. 144. b
 Ut volet quisque, accipiat. pro Deiot. 18. a
 Velim sic hoc accipiat, ut à me dicitur. de Arusp. respon. a
 Ut luna solis lumē accipiat. 3. de Orat. 98. a
 Sed quæro locupletem tabellarium accipiat. ad Q. frat.
 lib. 3. 14. 13. a
 Accipiat sine offensione quod dixerō. a
 Imperat ut decumas ipsi publicè accipiant. 5. Verr. 59. a
 Id tu, si aliter acceperit ac debuit, lenies. 10. ad Att. 39
 Qui acceperit plurimum de bonis, quæ patriffam fuerint,
 quum moretur, possidendo. 2. de Legib. 47
 Audierit aliquid, legerit, ista ipsa præcepta acceperit. lib. 2.
 de Orat. 47. a
 Cùm tantum Respub. vulnus acceperit. 7. Verr.
 Patienter accipere admonitionem. pro Arch. 253
 Æstimationē te aliquā putes accipere. ad Papir. lib. 9. 16. 22
 Accipere aliquem magnificentissimo hospitio. Diu. lib. 2. 63
 Malè accipere aliquem verbis. 4. in Verr. 39
 Accipere aliquem vehementer. 10. ad Att. 18
 Accipere aliquid vtendum. Offic. 1. 71
 Alterum patienter accipere, non repugnanter. Læli. 76
 Accipere auribus. 8. Philipp. 252
 Accipere beneficium. Brut. lib. 13. 13. 2. a
 Accipere calamitatem. 7. in Verr. 79. pro L. Manil. 31. pro
 Sylla, 1. & 7. Philipp. 229. 4. ad Heren. 206
 Cùm imparatam iam Capuam accipere nolui. Attic. lib. 8.
 160. 3. a. pro, capere.
 Accipere causam. in Pifo. 9
 Accipere condiciones. ad Tyro. lib. 14. 11. 7
 Accipere consulem. Brut. 27
 Accipere detrimentum. 5. Philipp. 188. pro L. Manil. 9. a
 Accipere dolorem. ad Brut. 9. 4. a. pro Domo sua, 74. & 1.
 Philipp. 10
 Accipere durius hoc mihi visus est, quàm vellē. 1. ad Att. 4.
 5. Philipp. 173. 12. fam. 54
 Accipere fama & auditione. Offic. 18. b
 Accipere fiduciam. pro Flac. 40. a
 Accipere fortiter. 15. ad Att. 38
 Accipere honorem ab aliquo. 9. ad Att. 5
 Accipere honores. Brut. ad Cic. epist. 4. 7
 Accipere hospitem. in Verr. 220. b
 Accipere ignominiam. 4. Verr. 41. & 7. 79. a
 Accipere immortalitatem. pro Planc. 73
 Accipere imperium. 3. Fam. 20
 Accipere in ciuitatem vel in urbem. 1. Offic. 51
 Accipere iniuriam. pro Quint. 14. 1. in Verr. 33. & 4. 11
 Accipere iniuriam ab aliquo. Offic. 1. 51
 Accipere, quàm facere, iniuriam præstat. Tusc. q. lib. 5. 41.
 κρείττον βέναι ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖν, sententia Socratica.
 Accipere iudicium. pro Quint. 43
 Accipere legē. in Pif. 27. 5. Philipp. 168. & 12. 319. 2. de Inuen.
 222. 3. Offic. 148. a
 Accipere mandata. 8. Philipp. 249. 4. Verr. 9
 Accipere medicinam. 12. ad Att. 27
 Accipere nomen. 2. de Inuent. 164
 Accipere numos adulterinos pro bonis. Offic. 3. 122
 Optatissimum nuntium accipere. Q. frat. 295. b
 Accipere offensionculam. pro Planc. 41
 Accipere opinionem de aliquo. 1. fam. 42
 Accipere pacem. 12. Philipp. 329. 5. fam. 63

Palmam accipere. de Fin. 58. b
 Accipere plagam. de Fato, 32. Att. lib. 5. 108. 7. & lib. 1. 11. 15.
 & 7. Verr. & 5. 114. a. pro Sestio, 67. Tusc. q. lib. 2. 36
 Accipere grauiorem plagam, ut leuiorem repellas. de Nat.
 deo. 1. 49
 Accipere plausum. pro Sest. 91
 Accipere prouinciam. pro Ligar. 1
 Accipere rationes. pro Cecin. 68
 Quum ad verbum non ad sententiam rem accipere videat-
 re. 2. de Orat. 144. a
 Accipere Rempub. epist. 60. b
 Accipere repulsam. pro Planc. 41
 Accipere rogationem. 1. ad Att. 32. & 3. Offic. 148
 Accipere salutē ab aliquo. pro Domo sua, 104. 5. Phil. 200
 Accipere satisfactioem. 7. fam. 25
 Accipere oculis atque animo sensum. Orat. 209. b
 Accipere sermones de Rep. 5. ad Att. 11
 Accipere seuerē. pro Cæl. 42
 Testimonium publicum accipere. pro Flac. 157. b
 Accipere triumphum. 8. ad Att. 12
 Accipere aliquem vadem mortis. Tusc. q. lib. 5. 46
 Vim verbi in aliud, quàm cæteri, accipere. de Inuent. 58. b
 Accipere visa. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 61
 Accipere vulnus à fortuna. Tusc. q. lib. 1. 69
 Accipere, pro intelligere. pro Quint. 19
 Sit boni oratoris multa auribus accepisse. 1. de Or. 117
 Ea te moderatè accepisse. Lepidus ad Cic. lib. 10. 35. 8. a
 Quas eum accepisse dolo malo de Vario diceret. Att. lib. 1.
 1. 7. a
 Accipitur satis malè à Curione. Cælius ad Cic. lib. 8. 11. 12. a
 Cùm par volūtas accipitur & redditur. ad Metel. lib. 5. 2. 7. a
 Spartæ verò pueri ad aram sic verberibus accipiuntur, ut,
 &c. 2. Tusc. 59. a
 Cùm singuli casus humanarum miseriarum grauius acci-
 piantur. 1. de Orat. 117. a
 Quemadmodum accipiuntur ii ludi. Att. lib. 15. 329. 23. a
 Accipi ac sentiri. de Leg. 170. b
 Quæ à quouis accipi oporteret, & quæ repudiari. Academ.
 q. ed. 1. lib. 2. 29
 Accipi apparatus regio. Som. Scip. 3
 Vitiosum est quod in aliam partem, ac dictum sit, potest
 accipi. lib. 2. ad Heren. 77. a
 Cùm verbum potest in duas pluresve sententias accipi.
 4. ad Heren. 128. a
 Accipitur me prædes arbitror. Caninio, lib. 2. 16. 7
 Quemadmodum accepturi P. C. sitis, horreo. 7. Phil. 222
 Vereor quomodo accepturi sitis. 4. ad Heren. 208. a
 Quemadmodum hoc accepturas exteras nationes putasti.
 6. Verr. 50. a
 Quæ conditio non accipiēda fuit potius, quàm relinquen-
 da patria. Att. lib. 8. 147. 5. a
 Terga boum non esse ad onus accipiendum figurata. 14.
 ad Attic.
 Ad accipiendam & ad deponendam offensionem mollis
 animus. 1. ad Att. 48
 Accipiendo animus meus gratiam capere possit. 2. fam. 9
 Tenere quæ didiceris in accipienda causa. 2. de Orat. 192. a
 Hæc accipienda amicè, cùm beneuolè sunt. Læli. 75. a
 Acceptus.
 Hilare quidem à te acceptus. 2. de Orat. 160. a
 Malè in oppugnando acceptus. Lent. ad Cic. lib. 12. 14. 12. a
 In quibus sibi expensa pecunia lata sit, acceptaque relata.
 pro Cecinna, a
 Id gratum acceptumque habendum. 5. Tusc. 65. a
 Acceptam facere sponsonem. 5. in Verr. 118
 Vitam acceptam refert clementiæ tuæ. pro Deiot. a
 Accepto pupillo. in Verr. 95. b
 Accepti tribus tricliniis valde copiosè. 13. ad Att. 67
 Hilari & bene accepti conuiuiæ. Att. lib. 16. 7
 Accepti elegantior lautiore. 13. ad Att. 67
 Cerimonix ab omni vetustate acceptæ. Acad. 2. b
 Acceptæ à maioribus clientelæ. Silio, lib. 13. 65. 6. a
 Quæ quidem à te in eam partē accepta sunt. pro Deiot. 9. a

Ea à vobis Iudices spero in bonam partem accepta. pro Ar-
 chia, 24
 Epicrates, homines multis verbis malè à se acceptos dimisit.
 4. Ver. 39. a
 Nihil est illi principi deo acceptius. in Scip. Som. 8. a
 Sit is vestris animis acceptissimus. Antequam iret in exil. 1. a
 Acceptum.
 Accepti & expensi codex. pro Rosc. Com. 2
 Tabulæ accepti & expensi. pro Quin. 45. b
 Si in acceptum non retulisset. 3. in Ver. 106
 Acceptum hæreditatibus retulit. in Ant. 168. b
 Minus Dolabella Verri acceptum retulit, quàm Verres illi
 expensum tulit. in Ver. 1. a
 Quod viueret, mihi acceptū referre dicebat. Att. lib. 1. 9. 3. a
 Ut par sit ratio acceptorum & datorum. Læli. 52. a
 Vni accepta referemus Antonio. 2. Philip. a
 Accepta occupare. 23. ad Att. b
 Acceptio.
 Nam neque donationem, neque deditioem sine acceptio-
 ne intelligi posse. in Topic. 19. a
 Accipiter.
 Accipitres, aspides, &c. de Nat. 69. b
 Accius.
 Accius cū Pacuuiio sene admodum fabulā docuit. Brut. 128
 Accius historicus, cuius loquacitas habet aliquid argutia-
 rum. 1. de Leg. 5
 Accii error in numero annorum. Brut. 36
 Accii Cenomaus. 9. fam. 37. 39
 Accii perfidia in Ciceronem. 1. ad Q. frat. 5
 Accii tragædia Tireus. 16. ad Att. 4
 Ait apud Accium Philoctetes. 7. fam. 57
 Nec possum Accii Nauii lituum contemnere. 3. de Natura
 deorum, 10
 Accianus.
 Hinc ille Agamemnon Homericus, & idem Accianus
 Tusc. 204. b
 ἀκούει δὲ 2. ad Att. 49
 Acclamo.
 Populus cum risu acclamauit. pro Mur. 128. b
 Non metuo ne mihi acclametis. de Cla. 188. b
 Hostis omnibus, qui acclamaissent, exarsit iracundia ac sto-
 macho. 4. Verr. 33. a
 Ne acclametur. pro Cecin. 290. b
 Eam habuisti prouinciam, cui, cùm Quæstores fortiūtur,
 etiam acclamari solet. pro Mur. 16. a
 Acclamatio.
 Acclamatio nimium acuta quantum incommodi adferat.
 3. ad Heren. 113
 Vitanda est acclamatio aduersa populi. de Orat. 139. b
 Contradicere maxima acclamatione. Q. frat. 306. b
 Credo te ex acclamatione Clodii aduocatorū audisse. Attic.
 lib. 1. 11. 7. a
 Non modò ut acclamatione, sed ut conuiuitio & maledictis
 impediretur. 2. ad Q. frat. 7
 Accliuis.
 Accliuis ea viæ pars. 3. ad Q. frat. 4
 Accolo.
 Illa gens, quæ illum locum accolit, sensu audiendi caret. de
 Som. 129. b
 Vos qui accolitis Histrum fluuium. in Orat. 85. a
 Accola.
 Accolæ atque antiſtites Cereris. in Verr. 226. b
 Accommodo.
 Ad eorum arbitrium totos se fingunt & accommodant.
 in Orat. 13
 Ad tempus ei mendacium vestrum accommodauistis. pro
 Cæl. 12. a
 Tum testes ad crimen accommodem. 2. Ver. 33. a
 Orandæ liti tempus accommodet. 3. Offic. 57. a
 Accommodassem ad id meas literas. 4. fam. 47
 Accommodare ad sententiam aliquos. lib. 1. de Fin. 27
 Accommodare alicui de habitatione. 13. fam. 5
 Accommodare consilium suum ad alterius. 9. fam. 13
 b. i.

Accommodare fabulas. de D. 115. b
Accommodare iusurandum ad alicuius rei testimonium. pro Rosc. Amer. 61. a
Accommodare rationes suas ad casum aliquem. Att. 10. 20
Accommodare vnam rem ad aliam. ad Heren. 27. b
Ad magnas res gerendas se accommodare. epist. 129. b
Accommodare se ad id quod adest, quodque præsens est. Offic. 1. 19. vt beluæ faciunt, paulum admodum sentientes præteritum aut futurum.
Accommodare se ad Rempub. & ad res magnas gerendas. Offic. 1. 101
Accommodare sumptus, vel pecuniam ad aliquid. 12. ad Attic. 42
Accommodare vultum & orationem ad tempus. 11. ad Attic. 50
Ait se ædes maximas cuidam amico ad nuptias accommodasse. lib. 4. ad Heren. 233. a
Apagete (inquit) ædes accommodavi. ibidem.
Vulgare exordium est, quod in plures causas potest accommodari. lib. 1. de Inuent. ad Heren. lib. 1. 11
Accommodari iura nostra ad naturam gaudeo. 2. de Leg. 57
Vt iidem versus alias in aliam rem posse accommodari viderentur. 2. de Diuin. 166. a
Largiendi ratio ad facultates accommodanda, & mediocriter moderanda. epist. 203. b
Oratio multitudinis auribus accommodada. de Orat. 132. b
Totum hoc tempus ad vnius voluntatem accommodandum. ad Sulpit. lib. 4. 6. 13. a
Accommodans.
Accommodans medium medio copulabat. de Vniuers. 33
Coronam sibi in conuiuio ad caput accommodanti. 2. de Orat. 139. a
Accommodatus.
Accommodatus ad flagitia. 5. Verr. 49. a
Lex accommodata atque utilis. ad Heren. 2. b
Accommodata oratio ad consolandum. 3. Tusc. 101. a
Oratio ad persuadendum accommodata. Offic. 20. b
Accommodata ratio. pro Clu. 18. b
Ad facinus accommodatum esse. de Diuin. 105. b
Accommodatum naturæ. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 25
Hoc proprium est animantium, vt aliquid appetant, quod fit naturæ accommodatum. de Nat. d. 1. 74
Accommodatum ad naturam, Græci ἀκτῖον appellant. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 37
Esse vnum hominem accommodatum ad tantam morum ac sermonum & voluntatum varietatē. de Petit. Conf. 35
Ad summum Græcorum otium potius, quam ad vllam vim aut tumultum accommodati. 3. Verr. 42. a
Sententiæ ad probandum accommodatæ. de Orat. 103. b
Reliqua autem tempora demetendis frugibus accommodata sunt. Cat. 64. a
Accommodata mihi maximè esse. id est, maximè rationibus meis conuenire. 3. famil. 6
Accommodatius nobis est tempus illud. Att. lib. 2. 19. 2. a
Accommodatio.
Elocutio, est idoncorum verborum & sententiarum ad inuentionem accommodatio. 1. de Inuent.
Accommodatio, pro beneficio vel facilitate. 5. in Verr. 164
Ex liberalitate & accommodatione. in Verr. 191. b
Accommodate.
Definire aliquid ad popularem intelligentiam accommodatè. Orat. 207. b
Dicere accommodatè ad persuadendum. 1. de Orat. 66. a
Ad naturam accommodatissimè affici possit. 5. de Finib. 42
Accresco.
Flumen subito accreuit. de Inuent. 74. b
Indies dolores accrescere. 2. 72. ad Att. b
Accretio.
Lunam accretione & diminutione, &c. Tusc. 162. b
Accubo.
Vt deinceps qui accubarent, cauerent. 4. Tusc. 6. a
Accubans.
Accubans apud illum. 14. ad Att. 18

Accubantes in conuiuio. 1. C. 106. b
Accubatio.
Status, incessus, sessio, accubatio, &c. 1. Offic. 179. a
Ingressus, cursus, accubatio, inclinatio, &c. de Nat. d. 1. 67
Accubationem epularem amicorum Græci tum computationem (συνμῆσις), tum concœnationem (συνδαιμονίη) vocant. Cat. 42
Accubationem epularem amicorum Romani, quia vitæ coniunctionem haberet, conuiuium nominarunt. Cat. 42
Accumbo.
Qui quotidianis epulis in robore accubunt. pro Mur. 68. a
Vinctus est, accubuit. Att. lib. 13. 298. 4. a
Accubuit Cyteris infra Eutrapelum. 9. fam. 61
Accubueram hora nona. 9. fam. 60
Accubuerat supra me Atticus. 9. fam. 60
Vir accumberet nemo præter ipsum. 7. Ver. 64. a
Negauit moris esse Græcorum, vt in conuiuio virorum accumberent mulieres. 3. Verr. 49. a
Accumulo.
Auget, addit, accumulatur. pro Leg. Agra. 62. a
Accumulatissime.
Accumulatissimè & liberalissimè polliceri. Culleolo, lib. 13. 43. 1. a
Munus hoc accumulatissimè tuæ largiamur voluntati. ad Heren. lib. 1. 30. a
Accuro.
Melius accurantur quæ consilio geruntur. de Inuent. 54. b
Accuratus.
Accuratus sermo. 2. de Orat. 129. a
Accurata consideratio. Acad. q. ed. 1. lib. 35
Accurata orationis copia. de Orat. 88. b
Accurata oratio. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 25, & 42. a
Accuratum & exquisitum dicendi genus. de Cl. 191. b
Accuratissima diligentia sum delectatus. ad Att. lib. 7. 13
Ad quem accuratissimas literas dedi. Att. lib. 13. 293. 3. a
Accurate.
Egit mecum accuratè multis verbis. Att. lib. 16. 333. 13. a
Arctè tenent, accuratè defendunt. in Parad. 15
Accuratè & diligenter disputare. 1. de Nat. d. 23. a
Accuratè & exquisitè disputare de re aliqua. in Brut. 151. a
Accuratè facere aliquid. de Nat. 5. b
Studiosè accuratèque facere aliquid. in Brut. 43
Accuratè velim perscribas tuam ad me sententiam. Attic. lib. 8. 160. 5. a
Accuratè respondere. 254. ad Att. b
Accuratè & cogitatè aliquid scribere. pro Archia, 13. a
Itaque scripsi ad eum accuratè. Att. lib. 5. 98. 6. a
Literis tam accuratè scriptis. ad Brut. a
Quem locum multo etiam accuratius explicat. Tusc. q. lib. 1. 47
Non soleat ab his accuratius explicari. 1. de Fin. 21. a
Accuratius tractare. Academ. q. edit. 2. lib. 1. 2. quod Græci ἀκριβοῦς.
Accuratio.
In inueniendis componendisque rebus mira accuratio. de Cl. 186. b. Id est, cura & diligentia.
Accuro.
Si accierit, accurrat. 20. ad Att. b. pro Rabir. 5. a
Accurres in Tusculanum. ad Att. lib. 15. 323. 1. a
Nos accurremus ad te. ad Varronem, lib. 9. 4. 3. a
Cum cuncta nobilitas ac iuuentus accurreret. pro Rab. 94. b
Si inelamauero, accurras. 35. ad Att. b
Neque recusas quin non modò, si opus sit, sed etiam si velim, accurras. Att. lib. 2. 16. 7. a
Vt simul atque velimus accurrant. 2. de Diuin. 204. a
Accurrisse dicitur. Offic. 74. b
Accuso.
De epistolarum frequentia te nihil accuso. Att. lib. 4. 85. 1. a
Primum me tibi excuso in eo ipso, in quo te accuso. ad Q. frat. lib. 2. 6. 1. a
Quod inertiam accusas adolescentium. ad Q. frat.
At verò eos & accusamus, & iusto odio dignissimos ducimus. lib. 1. de Finib. 26

De veneficiis accusabat. pro Rosc. Am. 54. Furn. lib. 10. 26. 7
Accusauit maiestatis nomina data. 5. ad Q. frat. 19
Suis enim certis propriisq; criminibus accusabo. 3. Ver. 29. a
Qui alterum coniurationis accuset. pro Sylla.
Eam tanquam capitis accuset. de Finib. lib. 2. 25
Cum accusasset alios, cautius viueret. 6. ad Att. 17
Accusare, & culpa liberare, contraria. 13. ad Att. 27
Aliud est maledicere, aliud accusare. pro Cæl. 4. a
Grauisimè accusare aliquem. ad Att. lib. 12. 221. 3. a
Leuiter accusare aliquem. App. lib. 4. 11. 16. a
Liberius accusare Pompeium. ad Lent. lib. 1. 1. 3. a
Accusare culpam. pro Planc. 7
Cuius tu desperationem accusare solitus esses. ad Torqua. lib. 6. 1. 13. a
Non committam posthac vt me accusare de epistolarum negligentia possis. Att. lib. 1. 4. 1. a
Quod is me accusare de te solebat. ad Att. lib. 1. 1. 14. a
Accusare voluptatem. de Finib. 55. b
In ea re accusatur. pro Sylla, 47. a
In dicta die accusari. pro Dom. 222
In omni re iniqua est & accusanda prætermisissis bonis maiorum enumeratio, vitiorumque selectio. 3. de Leg. 22
Accusandum non sepe est, nec vnquam nisi aut Reip. causa, aut patrocini. Offic. 2. 70
Accusans.
Fusus accusans scelus. 137. ad Att.
Accusatus.
Æschines à Demosthene capitis fuit accusatus. de Op. 244. b
Ret capitalis accusatus. in Verr. 93. b
Accusata & vituperata philosophia (defensa & collaudata) lib. 1. de Fin. 2
Accusatio.
Accusatio alicuius, actiue. pro Sylla, 38
Accusatio quæ desideret. pro Cæl. 4
Accusationem factitare. Brut. 67
Hoc omni tempore Syllano ex accusatione circumscripto. 3. Ver. 30. a
Accusator.
Accusator pro omni actore & petitore. Partit. 60
Accusator quomodo se gerat in explicandis argumentis. Partit. 8
Accusator acer & acerbus. in Brut. 70. a
Accusator misericordiam aliquando mouere debet. Partit. 32
Accusator ferendus non est, qui quod in altero reprehendit, in eo ipse deprehenditur. 5. in Verr. 4
Accusator mei, deprecator sui. 11. ad Att. 18
Accusator autem apponitur ciuis. 3. Verr. 51. a
Accusator vehemens & molestus. in Brut. 67. a
Id quum periculosum ipsi est, tum fordium ad famam, committere vt accusator nominere. Offic. 2. 71
Plerunque improborum facta suspicio insequitur, deinde sermo atque fama, tum accusator, tum iudex. 1. de Fin. 78. a
Accusatoris officium. 4. ad Heren. 204
Accusatorem integritate atque innocentia singulari esse conuenit. 1. in Verr. 15
Accusatorem firmum verumque esse oportet. 1. in Verr. 16
Accusatorem mihi vlla lege poneret. 8. fam. 37. in ep. Cælii.
Accusatores publicè constituti iis qui magistratu abibant, qui tamen graues esse non possunt, nisi sint voluntarii. 3. de Leg. 40
Accusatores temerarii. pro S. R. 27. b
Accusatorum præmia, olim Romæ cuiusmodi. pro Corn. Balbo, 46
Accusatorius.
Lex accusatoria. pro Mur. 126. b
Accusatoria narratio in coniecturali causa quid habere debeat. 2. ad Heren. 33
Accusatorio animo adduci. pro Clu. 89. b
Non tu in isto artificio accusatorio callidior es, quam hic in suo. pro Rosc. Amer. 28
Accusatorio iure. pro Flac. 10. a
Accusatorie.
Accusatorie agere. in Verr. 185. b

Ne quis hoc me magis accusatorie, quam liberè dixisse arbitretur. 4. Verr. 127
Accusabilis.
Quorum omnium accusabilis est turpitudine. 4. Tusc. 122. a
Acer.
Acer in rebus gerendis. epist. 124. b
Minus acer aduersarius. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 13
Animus acer & præsens. de Orat. 116. b
Flagitator assiduus & acer. de Cla. 166. b
Acer inuestigator rerum, quæ à natura inuolutæ videntur. de Vniuers. 1
Neque tam est acris acies in naturis hominum & ingenijs. 3. de Orat. 68. a
Acris memoria improborum. pro Flac. 79
Acres bellum. pro Corn. 63. b
Acres iudicium. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 21
Quantis acres amatorem inueneris. Att. lib. 1. a
Et se vegetam ad fomniandum, acremque præbeat. lib. 1. de Diuin. 109. a
Acres curam desiderare. de Orat. 160. b
Se acri animo defendere. pro Mil. 106. b
Ad reliqua acri tendebamus animo. de Diuin. 109. b
Acri & vehementi quadam incitatione inflammari. 2. de Orat. 98. a
Acri ingenio vir. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 24. 3. de Orat. 68. a
Veruntamen neque tam acri memoria ferè quisquam est. de Orat. 193. a
Acres oculi. pro Planc. 34
Si acres ac diligentes esse volumus animaduersores vitiorum. 1. Offic. 203. a
Acres humores aut nimis concretos colligant. de N. d. 2. 43
Educere viros acres. 56. ad Att. b. Id est, fortes.
Vtendum est imaginibus agentibus, acris, insignitis. de Orat. 141. b
Acrior causa. 2. ad Q. frat. 22
Quis in rebus inueniendis vel iudicandis acrior Aristotele fuit? in Orat. 99. a
Qui & studio acriore, quam nos sumus. lib. 1. de Orat. 48. a
Hæc inesse necesse est (nempe sensum & rationem) & acriora quidem atque maiora. de Nat. deo. 2. 22
Defensor acerrimus. ad Lent. 1. 1. 6. a
Acerrimus inimicus. Læl. 37. a
Sensus videndi acerrimus. de Orat. 141. b
Acerrima & fortissima libertatis recuperandæ cupiditas. 12. Philipp. 323. a
Quæ nox omnium temporum coniurationis acerrima fuit atque acerbissima. pro Sylla, 39
Omne illud tempus in acerrima atque attentissima cogitatione posuisse. 3. de Orat. 10. a
Vnguentum acerrima suauitate conditum. de Orat. 152. b
Acerrimo ingenio. de Nat. d. 2. 12
Acerrima consilia & inertissima, opponuntur. 15. ad Att. 15. in epist. Hircii.
Acriter.
Acriter accusare. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 63
Acriter cogitare. 5. de Finib. 7. a
Acriter & vehementer dixerat accusator. pro Flac. 16. a
Acriter expectare nuntium. 8. fam. 5. in epist. Cælii.
Acriter intelligere. in Pis. 54
Acriter oculis solem intueri. Tusc. 115. a
Acriter offerre se morti. pro Mil. 71. a
Quum acriter mentem sensumve pepulerunt. Academ. q. edit. 1. lib. 2. 61
Acriter torquere. 8. fam. 32. in epist. Cælii.
Acriter videre. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 73
Acrius aut pugnacius quicquam. 10. fam. 68. in epist. As. Pollionis.
Acrius vehementiusque te diligo. 15. fam. 29
Nihil acrius neque incitatus fieri posset. 2. ad Att. 62
Adest ferè nemo, quin acutius atque acrius vitia iudicet, quam ea laudet quæ recta videat. 1. de Orat. 57
Acutius atque acrius videre. 1. de Orat. 57
Acerrimè aliquid agere. 2. de Orat. 174

Acerimè aliquem virgīs cedere .7. Verr. 111. a
Quæ acerimè concupiisset. de Fin. lib. 5. 64
Acerimè aliquid oculis quammaximè intentis contem-
 plari. pro Flac. 20. a
Acerimè decertare. 2. Tusc. 190. a
Acerimè expectare. 15. fam. 18
Acerimè aliquid vituperare. ad Att. lib. 7. 125. 3. a

Acrimonia.

Sinimium videbitur acrimoniæ habere eiusmodi licen-
 tia, &c. ad Heren. lib. 4. 206. a
Conuenit igitur in vultu pudorem & acrimoniam esse. ad
 Heren. lib. 3. 119. a
Si id, &c. omnem illam eius vim & acrimoniam lenierit
 ac diluerit. 2. de Inuent. 225. a

Acerbus.

Acerbus Consulū interitus. Planc. Cic. lib. 10. 17. 4. a
Acerba videretur hæc seueritas, nisi multis condimentis
 humanitatis mitigaretur. 1. ad Q. frat. 16
Acerba vita. 1. fam. 1
Acerbum est ab aliquo circūueniri: acerbius à propinquo.
 pro Quint. 64
Nihil non modò acerbum fuit in me vnquam, sed ne pau-
 lò quidem tristius aut seuerius. 14. ad Att. 24. 25
Acerbum me esse sibi, vt sim dulcis mihi. 3. fam. 29
Luctus, est ægritudo ex eius, qui charus fuerit, interitu acer-
 bo. 4. Tusc. 29
Acerbi, quibus opponuntur afoti. 3. de Nat. d. 58
Acerba multa & varia in hominum vita fortunæque ver-
 santur. Offic. 1. 97
Quæ non litigiosorum, non acerborū sunt. 2. de Orat. 98. a
Acerbos posse è Zenonis schola exire, ex Aristippi, afotos.
 3. de Nat. d. 58
Acerbas res relinquere. de Prou. Conf. 28
Quis Catone grauior in laudando, acerbius in vituperan-
 do: in Brut. 32. a
Nihil ad dolorem acerbius accidere posse, quàm, &c. 2. de
 Orat. 110. a
Orator omnia hæc, quæ putantur mala, multò maiora &
 acerbiora verbis facit. 1. de Orat. 112. a
Acerbissima diligentia fœderum. pro Corn. Balbo, 8
Perditæ multitudini in odium acerbissimum venire. Att.
 lib. 10. 197. 9. a

Acerbum, substantiuum.

Nihil duri, nihil acerbi mihi erit quod Rempub. tutabitur.
 Antequam iret in exil. 13. a

Acerbitas.

Acerbitas animi. Tusc. q. lib. 3. 53
Acerbitas summi luctus. 5. fam. 43
Acerbitas iustitiam imitatur. Partit. 43
Acerbitas imperit. 15. fam. 4
Acerbitas iracundiæ. Tusc. q. lib. 4. 33
Acerbitas naturæ, pro iracundia. 1. ad Q. frat. 28
Acerbitas proscriptiois. pro Cluent. 121. a
Acerbitas sententiarum. de Fin. lib. 4. 74
Si implacabiles iracundiæ sunt, summa est acerbitas: sin-
 autem exorabiles, summa leuitas: quæ tamen (vt in ma-
 lis) acerbitati anteponenda est. ad Q. frat. lib. 1. 1. 60. a
Illud ipsum quod acerbitatis habet obiurgatio. 1. Off. 191. a
Euomere virus acerbitatis suæ. de Amic. 112. b
Acerbitati esse. 6. in Verr. 60. & pro Flac. 14
Acerbitatem alicui adferre. 1. ad Q. frat. 24
Ad imperium acerbitatè naturæ adiungere. Q. frat. 297. b
Nec vllam acerbitatem recuso. 139. ad Att. b
Subterfugere acerbitatem Syllani temporis. Q. Valer. lib.
 13. 4. 3. a
In acerbitate versari. 3. in Verr. 47
Fructus non lætos & vberes, sed magna acerbitate permi-
 stos tuliffem. pro Planc. 72. a
Suppliciorum acerbitates. in C. 119. b
Acerbitates, pro calamitates. pro Planc. 82
Omnes acerbitates perferre. in C. 118. b
Quas lachrymas in meis acerbitatibus plurimas effudisti.
 pro Planc. 82. Id est, calamitatibus.

Acerbe.

Acerbè & asperè nimium accusari. epist. 5. b
Acerbè cogi in Senatū. 1. Philipp. 6
Acerbè ferre aliquid. pro Planc. 259. b
Ea bella minus acerbè gerenda sunt. 1. Offic. 58. a
Acerbè necari. de Nat. 76. b
Atqui ab hoc acerbius exigit natura quod dederat. Tusc. q.
 q. lib. 1. 77

Acerra.

Ne longè coronæ, nec acerræ prætereantur. 2. de Leg. 95. a
Acerræ in funeribus sublata. 2. de Leg. 56

Aceruus.

Videamus, ne vt aceruus ex sui generis granis, sic beata vi-
 ta ex sui similibus partibus effici debeat. Tusc. q. lib. 5. 34
Aceruus tritici. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 8
Aceruum efficiunt vno addito grano. 4. Acad. 90. a
Acerui nummorum. in Ant. 178. b
Cerno animo miseros atque infepultos aceruos ciuium.
 I. C. 120. b
Quantos aceruos facinorum reperietis: pro Sylla, 57. a
Vix videtur locus esse, qui tantos aceruos pecuniæ capiat.
 Contra Rul. 77. b
Hic locus aceruis corporum redundauit. in Cat. 68. a

Aceruatim.

Aceruatim iam reliqua iudices dicam. pro Cluent. 22. a
Nec aceruatim multa frequētans, vna complexione deuin-
 ciet. in Orat. 47. a

Acerualis.

Acerualis, quem Græci foriten vocant. Diuin. lib. 2. 8

Achæus.

Achæi ingentè pecuniā pendunt quotannis. de Pro. 70. b

Achaia.

Athenienses, cuncta Achaia, &c. pro Flac. 165. b

Achaicus.

In medio Achaico cursu. 282. ad Att. b
Acharenfes, Siciliae populi. 5. in Verr. 82
αχαιστας crimen subire non audeam. 9. ad Att. 20

Acheron.

Acheron, Cocytus, Styx, Phlegeton, fluuii apud inferos.
 3. de Nat. deo. 30
Acheron altus. Tusc. q. lib. 1. 30

Achilles.

Trahit Hectorē ad currum religatum Achilles. Tusc. q.
 lib. 1. 94. Vide Hom. Iliad. 22. & 94
Achilli ab Homero tributum præconium. 5. fam. 34
Achillem Astypalæa insula sanctissimū colit. 3. de N. d. 32
Quid Achille Homericō fœdius: Tusc. q. lib. 4. 41. Vide
 Hom. Iliad. 1

Achiuus.

Cum Achiui cœpissent inter se strepere. de Diuin. 86. b
 αχιυια. 12. ad Att. 60

Acies.

Acies ipsa qua cernimus, quæ pupula vocatur, &c. 2. de
 Nat. 213. a
Ille autem (animus), cuius obtusior sit acies, non videret
 Cat. 75. a
Acies authoritatis, Senatus. in Catil. 2
Acies ingenii & mentis. de Finib. lib. 5. 53
Nulla acies humani ingenii tanta, quæ penetrare in cælum,
 terram intrare possit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 113
Aciei ingenii ad bona deligenda & contraria reiicienda
 exacuerit. 1. de Legib. 46
Acies mentis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 121. & Tusc. q. lib. 1. 60
Acies oculorum hebes. de Fin. lib. 4. 54
Aciei mentis abducere à consuetudine oculorum. de Nat.
 deor. 2. 32
An tanta sit eius tenuitas vt fugiat aciem: 1. Tusc. 80. a
Quod iam ante aciem securium tuarū vidisset. 7. Ver. 89. a
Atque idem ita aciem in omnes partes aciem intendit.
 Tusc. q. lib. 4. 30
Quorū vtrunq; perstringere acie mētis solet. 1. de Diu. 109
Contemplari aliquid omni acie ingenii. 1. de Orat. 73

Acies, pro exercitu.

Etsi quem exitum acies habitura sit, diuinare nemo potest,
 tamen, &c. Torqu. lib. 6. 3. 4. a
Ad aciem esse præsto. pro Deiot. 16
In aciem philosophiam deducere. 15. fam. 24
In aciem forensē educere. 1. de Orat. 76
In aciem hostium irruere. Tusc. q. lib. 2. 51
In aciem dimicationemque veniamus. in Orat. 25. a
Tu actionem instituis, ille aciem instruit. pro Mur. 10. a
Si aciem exercitus nostri ostenderim, concident. in C. 28. a
Quinetiam videmus ex acie offerri sæpe faucios. Tusc. q.
 lib. 2. 33
Hostibus in ipsa acie, cum præliantur, licet loqui. Antequam.
 195. b
Non sentiunt viri fortes in acie vulnera. 2. Tusc. 100. a
In acie versari & ferro. de Opt. 244. b
Temerè in acie versari, & manu cum hoste configere,
 immane quiddam & beluarum simile est. Offic. 1. 113
Faciam vt imperatores instructa acie solent. 4. Phil. 159. a

Acilius.

M. Acilius Glabrio, Prætor vrbanus, quo tempore C. Verres
 accusatus est. 7. in Ver. 61
Acilia lex. 3. in Verr. 17. & pro Sest. 118. à M. Glabronis patre
 lata. 2. in Verr. 31
 ἀκίλιος esse scribis. 13. ad Att. 19
 ἀκίλιος esse scribis. 13. ad Att. 19

Acinus.

Acinus vinaceus. Cat. 48

Acipenser.

Acipenser. Tusc. q. lib. 3. 36. piscis est, qui vnus omnium
 squamis ad os versis contra aquam nando meat. Plin.
Non igitur nec lapathi suauitatem acipenseri Gallonii
 Lælius anteponebat. de Fin. lib. 2. 23
 ἀκίπενσος solet scribere. 6. ad Att. 7
Arrogans ἀκίπενσος aliquid. 6. ad Att. 35
 ἀκίπενσος. 13. ad Att. 65
 ἀκίπενσος. 14. ad Att. 14
 ἀκίπενσος. 16. fam. 24
 ἀκίπενσος odiosum sit iis. 12. ad Att. 5
 ἀκίπενσος. 16. fam. 22
Nihil sit tam ἀκίπενσος, quod non alicui venustum esse videat-
 ur. 7. fam. 55

Acquiesco.

Sed crebrò regusto tuas literas, & in his acquiesco. ad Att.
 lib. 13. 272. 1. a
Sed quia facillimè in nomine tuo acquiesco. de Fin. lib. 3. 5
In quo vno acquiesco. 9. ad Att. 35
Acquiesco scribens ad te. 7. ad Att. 39
Quum es commotus, acquiescis. 4. Acad. 253. a
Vicissim autem senes in adolescentium charitate acquie-
 scimus. Læli. 84
Qui iam ætate prouecti in nostris libris acquiescunt. Diuin.
 lib. 2. 4
Acquieui aliquantulum, literis tuis lectis. 4. fam. 20
Qui Clodii morte acquierunt. pro Mil. 121. b
Vitandi caloris causa Lanuuii treis horas acquieueram. ad
 Att. lib. 13. 288. 5. a
Habeo enim nihil (tentatis rebus omnibus) in quo acquie-
 scam. Att. lib. 12. 241. 11. a
Quid est vbi acquiescam, nisi quandiu tuas literas lego?
 11. ad Att. 23
Habemus aliud nihil in quo acquiescam. Sulpit. li. 4. 3. 12. a
Acquiescere in arte aliqua. 4. fam. 9
In alicuius bonis acquiescere. epist. 51. b
Acquiescere in ore, oculis, vultu alicuius. pro Deiot. 3
In Repub. acquiescere. 65. ad Att. b
Cuius in animo versatur, nunquam finit eum respirare,
 nunquam acquiescere. 1. de Fin. 82. a. de improbitate lo-
 quitur.

Acquiescens.

Interdum acquiescens. de Leg. 159. b
Erat summum otium forensē, sed fenescens magis ciuita-
 tis, quàm acquiescens. 2. ad Q. frat. 35

Acquiro.

Homo & se ipsum diligit, & alterum acquirit, cuius ani-
 mum cum suo commisceat. de Amic. 111. b
Philosophi semper aliquid acquirunt, quod spectet & va-
 leat ad bene beatæque viuendum. Offic. 33. b
Omnem tibi reliquæ vitæ dignitatem ex optimo Reipu-
 blicæ statu acquies. ad Planc. lib. 10. 3. 5. a
Vt sibi quisque malit quod ad vsum vitæ pertineat, q̄ alteri
 acquirere concessum est, non repugnante natura. Of. 3. 28
Et dubites aliquid de possessione detrahere, ac fidem acqui-
 rere: in Catil. 38
Mihi quidem ipsi quid est quod iam ad vitæ fructum pos-
 sit acquiri: in Catil. 72. a
Vt mihi nihil neque ad honorem, neque ad gloriam acqui-
 rendum putarem. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 7. 15. a
Semper aliqui acquirendi sunt, quos diligamus, & à qui-
 bus diligamur. de Amic. 84. a
Vides enim in quo cursu sumus, & quàm omnes gratias
 non modò retinendas, verumetiam acquirendas pute-
 mus. ad Att. lib. 1. 110. ad finem. a

Acradina.

Altera autem est vrbs Syracusis, cui nomen Acradina est.
 6. Verr. 105
 ἀκρατινέων omnia iura vidissem. 5. ad Att. 23
Acrotophori. de Fin. lib. 3. 12

Acredula.

Et matutinos exercet acredula cantus. in Progne, a
Et matutinos acredula vocibus instat. 1. de Diuin. 12

Acro.

Cur ad cæteros Pythagoreos, Ethecratē, Timæum, Acro-
 nem, Locros, &c. lib. 5. de Finib. 77

Acroama.

Quum ab eo quæreretur, quod acroama, aut cuius vocem
 libentissimè audiret, &c. pro Arch. 15. a
Ille ipse ludius non solum spectator, sed actor & acroama.
 pro Sest. 20. a. Id est, homo recitans acroamata.
Hic quasi festum acroama. 6. in Verr. 43. a

Acroasis.

Literas eas vel in Acroasi audeam legere. 15. ad Att. 34

Acromani.

Acromani, Iacris locus in Cypro insula. 2. fam. 25
 ἀκρομασι dicitur, cum deinceps ex primis versus literis ali-
 quid connectitur. Diuin. lib. 2. 86

Acfi.

Quem tracta non secus, acfi ego essem. 7. ad Att. b
Tecū agam non secus, acfi meus esses frater. pro Mur. 126. b
Qui me omnibus officiis iuxta, acfi meus frater esset, sus-
 tentauit. Postquam. 208. b
Similiter facis, acfi me roges. de Nat. 61. b

Acta, actæ.

Acta, actæ, id est, secretum litus & amœnum.
Vxorem eius parum poterat animo soluto ac libero tot in
 acta dies secum habere. 7. Verr.

Actium.

Actium, oppidum. epist. 259. b

Actius.

P. Actius Varus, Prætor in Africa. pro Lig. 2
T. Actius, A. Cluentii accusator. pro Cluent. 51
Actii Nauii liquus, quo ad inuestigandum suam regiones
 vineæ terminauit. de Nat. d. 2. 7
Apud Actiū verba pastoris nauem admiratis. 2. de N. d. 64
Actus, Actio, Actuaris, Vide A G O.

Actutum.

Si cætera castra cæteri viderint, ego mortem actutum fu-
 turam puto. 12. Philipp. 337. a

Aculeus.

Aculeus disputandi. 4. Acad. 175. a
Hoc metu proposito euellere se aculeum seueritatis vestræ
 posse confidunt. pro Cluent. 122. a
Apis aculeū sine clamore ferre non possumus. 2. Tusc. 91. a
In altercando, cum aliquo aculeo & maledicto facetus. in
 Bruto, 90. a
Mortuus est aculeo iam dimisso ac dicto testimonio. pro
 Flacco, 32. a

Aculei, pro spinosis interrogatiuiculis, quibus Stoici vtuntur in disputando ad pungendum aduersarium. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 89
Fuerunt nulli aculei in C. Cæsarem, cōtumeliæ in Gellium, ex postulatione cum absente Pōpeio. ad Q. fra. lib. 2. 1
Atque illo altero genere, in quo nulli aculei contumeliarū inerant. lib. 2. de Orat. 122
Aculei iracundiæ. Tusc. q. lib. 4. 33
In quibus ipsi aculei, si quos habuisti in me reprehēdendo, tamen mihi non ingrati acciderunt. pro Plancio, 48. a
Emittere aculeos seueritatis in hominem & in reum. pro Cæl. 21. a
Erigere aculeos in aliquem. pro Cæl. 21. a
Noli aculeos orationis meæ, qui reconditi sunt, excussos arbitrari. pro Sylla. 34
Horum oratio neque neruos, neque aculeos oratorios ac forenses habet. in Orat. 34. a
Ac domesticarum quidem sollicitudinum aculeos omnes & scrupulos occultabo. ad Att. lib. 1. 56
Non (quemadmodum de Pericle scripsit Eupolis) cum delectatione aculeos etiam relinqueret in animis eorum, à quibus esset auditus. in Bruto, 28. a
Aculeos & tortuosū genus disputādi relinquere. Acad. 24. b
Pungunt quasi aculeis (vespæ). de Finib. 107. b
Oratio sine sententiarum forensium aculeis. de Orat. 114. b
Cornibus vti videmus boues, nepas aculeis. lib. 5. de Finib. 75. a

Aculeatus.

Aculeatæ literæ. 14. ad Att. 39
Aculeata & contorta sophismata. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 68

Acuo.

Imò erigit omnium cupiditates & acuit industriam. ad Heren. lib. 4. 138. a
Duæ res quæ languorem afferunt cæteris, illum acuebant, otium & solitudo. 3. Offic. 2. a
Quorum igitur impunitas, Cæsar, tuæ clementiæ laus est, eorum ipsorum ad crudelitatem te acuet oratio. pro Ligario, 6
Quòd consuetudo exercitatioque & intelligēdi prudētiam acueret, & eloquēdi celeritatem incitaret. 1. de Orat. 45. a
Tu illuc veneras vnus, qui non linguā modò acuisseris exercitacione dicendi, sed & ipsam eloquentiam locupletauisses grauiorum artium instrumento. in Bruto. 186. a
Multa enim è corpore existunt, quæ acuant mentem, multa quæ obtundant. 1. Tusc. 65
Legendus inquam, est hic orator Brute, si quisquam alius, iuuentuti: non enim solūm acuire, sed etiam alere ingenium potest. in Bruto. 65. a
Acuire & adiuuare iuuentutem ad dicēdum. in Orat. 79. a
At vocem citharædi non audiunt, ne stridorem quidem ferræ tum, cum acuitur. 5. Tusc. 16. a
Vini exhalandi, non acuendi ingenii causa declamitas. 2. Philipp. 60
In excitando autem & in aciendo plurimum valet, si laudes eum quem cohortere. ad Trebon. lib. 15. 21. 11. a

Acutus.

Velox an tardus sit, acutus an hebetior, memor an obliuiofus. lib. 1. de Inuent. 52. a
Acutus homo. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 90. 7. fam. 6
Acutus homo & multum prouidens. 6. fam. 22
Homo acutus, & natura vsūque callidus. 1. de Orat. 88. a
Homo in primis acutus Antiochus. lib. 1. de Nat. d. 25. a
Homo minimè malus quidē, sed nō satis acutus. 3. Off. 50. a
Acutus natura. Tusc. q. lib. 1. 41
Acuta vox in omni verbo vna. Orat. 32
mihi sic placuit, vt cætera Antisthenis, hominis acuti magis, quàm eruditi. ad Att. lib. 12
Si naturam sequemur duem, nunquam aberrabimus: sequemurque & id quod acutum & perspicax natura est, & id quod ad hominum consecrationem accommodatum est. lib. 1. Offic. 141. a
Atque hoc Zenoni placuit homini mehercule acuto. ad Papirium, a

Quam ob causam summus ille cæli stelliferi cursus, cuius conuersio est incitator, acuto & excitato mouetur sono: grauisimo autē hic lunaris atque infimus. in Som. Scipionis, 18. a
Nam & animi atque ingenii celeres quidā motus esse debent, qui ad excogitandum acuti, & ad explicandum orandumque sunt vberes, & ad memoriam firmi atque diuturni. lib. 1. de Orat. 56. a
Sunt enim sententiæ docendi, acutæ: delectandi, quasi argutæ: commouendi, graues. de Opt. genere Orat. 143. a
Aliæ agrorum partes, quæ acuta ingenia gignant, aliæ quæ retusa. 2. de Diuin. 135. a
Multa acuta & subtilia venirent in mentem. de Nat. d. 1. 42
Principia verecunda, non elatis intēsa verbis, sed acuta sententiis, vel ad offensionem aduersarii, vel ad commendationem sui. in Orat. 68. a
Quæ dicuntur quidē, & acuta mihi videntur in vtranque partem & paria. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 124
Inter acutos & hebetes interest, quòd ingeniosi, vt æs Corinthium in æruginem, sic illi in morbum & incidunt tardius, & recreatur ocys: hebetes nō item. Tusc. q. li. 4. 25
Si qui acutiores in concione steterunt. contra Rul. 68. b
Acutiora ingenia, & ad intelligendum aptiora. de Natura deorum, 2. 30
Acutissimus & politissim⁹ philosophus. Ac. q. ed. 1. li. 2. 103
Q. Scæuola & ingenio prudentiæque acutissimus, & oratione maximè limatus atque subtilis. lib. 1. de Orat. 88. a
Alter acutissimum & subtilissimum dicēdi genus est consecutus. 2. de Orat. 55. a
Vocem ab acutissimo sono vsque ad grauisimum sonum recipere. de Orat. 107. b

Acutulus.

Brenes & acutula conclusiones. 3. de Nat. d. 12. a. Id est, aliquantum arguta & subtiles.

Acute.

Quum multa colligeres non modò acutè, sed etiam ridiculè ac faceté. 1. de Orat. 125. a
Quis enim putet aut celeritatem ingenii L. Bruto illi nobilitatis vestræ principi defuisse, qui de matre suauian-da ex oraculo Apollinis tam acutè argutèque coniecit in Brut. 26. a. Id est, coniecturam fecerit.
Acutè explicare. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 5
Vel responsa acutè ferebantur. in Læl. 6. a
Acutè mouebatur. 15. fam. 53
Nec enim silentio tanti motus incitari possunt: & natura fert vt extrema ex altera parte grauius, ex altera autem acutè sonent. in Somnio Scip. 17. a
Si mihi ad hæc acutè, argutèque respōderit. pro Cæl. 14. a
Acutè videre. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 70
Sed illæ tenuius & acutius & subtilius tractantur. lib. 2. de Inuent. 157. a
Acutius vidissent nostri equites. 8. fam. 8. in epistola Cælii.
Acutissimè scribere de aliqua re. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 63
Acutissimè ac diligentissimè scripta. 5. Verr. 15. a
Acutissimè & celerrimè videre & explicare rationē. Of. 1. 25

Acumen.

Quem esse negas, eundem esse dicas: vbi est acumen tuum? 1. Tusc. 101
Acumen dialecticorum. 1. de Orat. 63
Acumen ingenii. pro Fl. 148. b
Græcis non adimo sermonis leporem, ingeniorum acumen, dicendi copiam. pro Flac. 7. a
Declarant illa quidem acumen interpretis. Diuin. lib. 1. 37
Habet acumen hæc interpretatio. 2. de Orat. 142. a
Illudere alicuius acumen. 1. de Orat. 132. a
Propter acumen occultissima perspicere. 5. fam. 40. in epist. Luceii.
Omnèsque sententiæ, verbaque omnia, quæ sunt cuiusque generis, maximè illustria, sub acumen styli subeāt & succedant necesse est. lib. 1. de Orat. 34. a
Acumine ingenii florere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 17
Epicurus sine acumine vlllo, sine autoritate, sine lepore. 2. de Nat. d. 108. a

Nulla ex acuminibus, nulli viri vocantur. de Nat. deo. 2. 7
Ex acuminibus quod totum auspiciū militare est. de Diuin. 124. b
Acuminibus suis se pungunt dialectici. 2. de Orat. 86. a

Acus.

Vulnus in latere, quod acu punctū videretur, pro ictu gladiatoris putari. pro Milone, 49. a

Acusilaus.

Acusilaus in Græca historia scribenda sine ornatu breuis. 2. de Orat. 29

Ad.

Thespiades quæ ad ædem Fœlicitatis sunt. in Verr. 200. b
Pecunia vtinam ad ædem Opis maneret. 1. Philipp. 13. a. Id est, in æde seu templo Opis.
Agere vigilias ad ædes sacras. in Verr. 222. b
Ad ærarium perscribere. 3. in Verr. 38
Herbitenses quum viderent, si ad Æschionem pretium reddisset, se ad arbitrium libidinose mulieris spoliatum iri. 5. Verr. 65. a. pro, secundum.
Hic autem locus ad agendum amplissimus, ad dicendum ornatissimus est visus. pro lege Manilia, 1. a
Te et esse ad alienos possumus: intimi multa apertiora videant necesse est. pro Rosc. Amer. 68. a
Commoliri dolum ad aliquem. de Nat. deor. 74. b
Dare literas alicui ad aliquem. in Cat. 111. b
Ad aliquem primas deferre. de Nat. d. 1. 12
Ad aliquem meditari. 5. in Verr. 163
Ad aliquem pergere. id est, domum illius petere. de Finib. 147. b
Vir ad ambitionem gratiosus. de Pet. 207. b
Deus solem quasi lumen accendit, ad secundum supra terram ambitum. de Vniuersi. 200. b
Ad hanc te amentiam natura peperit, voluntas exercuit, &c. in Catil. 102. b
Author egregius ad inflammandos animos. de Arusp. 253. b
Ad centesimum annum vixisset. de Senect. 81. b
Ad annum: pro, anno insequente. 5. ad Att. 4
Aut nescio quid intersit, vtrum illuc nunc veniam, an ad decem annos. Att. lib. 12. 258. 2. a. pro, post.
Solebat me pungere, ne Sampscerami merita in patriam, ad annos sexcentos maiora viderentur, quàm nostra. Att. lib. 2. 32. 3. a
Quum inde Romam proficiscens, ad Aquinum accederet. 2. Philipp. 103
Facere sacrificium ad aram. 283. ad Attic. b
Quis vnquam ad arbitrum quantum petit, tantum abstulit? pro Rosc. Comædo, 7. a
Mentes iudicum ad arbitrium suum mouere. de Orat. 115. b
Ad arbitrium petere. pro Q. Rosc. 46. b
Num desistunt ad arbitrium suum scribere? 1. de Finib. 10. a
Ad arma ire. 3. in Verr. 79
Ad Aruspices & Etruscos bella, prodigia, portēta, si senatus iusserit, deferunt. 2. de Leg. 18
Græci diuturna seruitute ad nimiam assentationem eruditi. Q. frat. 293. b
Nam & situ est quum munito, tum ex omni aditu, vel terra vel mari præclaro ad aspectum. 6. Verr. 104. a
Proiectus ad audendum. in Verr. 76. b
Et eam tantum ad aurem admonerent, vt caueret, &c. de Finib. lib. 2. 57
Occiditur ad balneas Palatinas rediēs à cœna Roscius. pro Sest. Rosc. 21. b
In Hortensii villa quæ est ad Baulos. 4. Acad. 18. a
Ad bonos inuidiosum. 8. ad Att. 12. id est, apud bonos.
Non enim id propositum est huic epistolæ, Messalam vt laudem, præsertim ad Brutum, cui virtus illius non minus, quàm mihi, nota est. ad Brutum, 15. 3. a
Ad bustum Basilij vulneratus est. 107. ad Att. b
Gladiatores empti ad cædem ac tumultum. pro Sylla, 177. b
Nihil ad Cælium, sed potius ad antiquorum languorem, &c. 1. de Leg. 5
Ad Cæsarem meam causam agas. 5. fam. 25. in epist. Vatini. pro, apud Cæsarem.

Si ad cætera vulnera, quibus putasti Rempub. deleri, hanc quoque mortiferam plagam inflixisse auguratus tui. in Vatinium, 15. a
Signa quæ nobis curasti, ea sunt ad Caietam exposita. 2. ad Atticum, b
Ad Calend. adero. 130. ad Att. b
Hæc scripsi ad x v 1. Cal. Februarii ante lucem. Lentulo, lib. 1. 2. 10. a
Ad cantus & ad tibicinem prosequi laudes honoratorum virorum. de Leg. 182. b
Ad Capuam vel ad Luceriam ire. 8. ad Att. 13
Ex castris ad imam Cardauiam. 177. ad Att. b
Cum falceibus ad Castoris, cum gladiis toto foro volitarūt. pro Milone, 70. a
Non ad iudiciorum certamen, sed ad aurium voluptatem scripserat. Orat. 200. b
Quid id ad ciuitatem? pro Cor. 62. b
Ad cohærendum omnia duo tertium aliquid requirunt, & quasi nodum vinculumque desiderant. de Vniuersi. 15
Ad eandem inter se comparationem. de Nat. deor. 2. 38. id est, facta comparatione astrorum inter se.
Vtile ad confirmationem. 228. ad Att. b
Ad coniecturam alieni sensus, non ad iudicium suum scribere. lib. 6. 7. 12. a
Ad agendi consilium sapissimè pertineret ars augurum. 2. de Leg. 34
Ad constitutum. 12. ad Att. 1. id est, secundum constitutum, prout constituimus.
Ad consuetudinem dicere. de Diuin. 125. b
Ad Græcorum consuetudinem disputare. de Orat. 109. b
Legibus annalibus grandiorum ætatem ad consulatum constituebant. in Ant. 203. b
Domus suffragata domino ad consulatum putabatur. Off. 28. b
Aristoteles adolescentes nō ad morem philosophorum tenuiter differendi, sed ad copiam Rhetorum in vtranque partem exercuit. Orat. 201. b
Ad Corinium venire. 8. ad Attic. 34
Oratio ad criminandum subtiliter inducta. pro Cæl. 42. b
Ad cultum deorum aptissimum animal. de Vniuersi. 55
Stare ad curiam. in Catil. 195. b
Ad custodiendum te diligentissimum, ad supplicandum sagacissimum, ad vindicandum fortissimum eum putasti. in Catil. 101. b
Cum ad Cybirsta essem quinque diebus commoratus. epi. 244. b
Vnum restat tibi ad omne dedecus. 122. ad Attic. b
Iustissima causa ad defendendum visa. pro Rab. 90. b
Ad deformitatem insignis puer creatus. 3. de Legib. 20
Ad denarium soluere. pro Quint. 9
Ad deos quoniā proximè accedit antiquitas, ritus familiarumque seruari. 2. de Leg. 28. id est, quasi à diis traditam religionem tueri.
Facilis est circumspectus quid ad dextram, quid ad sinistra sit. in Ant. 244. b
Quin ad diem decedam. Caninio, a
Vel quia belli magni timor impendet, quod videmur effugere, si ad constitutam diem decedemus. lib. 2. 10. 3. a
Quando illa frumentum quod deberet, non ad diem dedit? 4. Verr. 4. a
Tu musis nostris para vt operas reddas: nostra ad diem dicitam sient. Tironi, lib. 16. 12. 4. a
Opinor esse in lege, quam ad diem proscriptiones venditionesque fiant, nimirum ad Calend. Iunias. pro Rosc. Amer. 76. a
Multus sermo ad multam diem. ad Att. 13. 267. 1. a
Ad diem se recepisset. Offic. 3. 59
Si Catilina in vrbe ad hanc diem remansisset. in Catil. 61. a
Salutares sententiæ quibus ad hanc diē viximus. in Ant. 164. b
Quo solitus esse vti ad festos dies, ad hospitem aduētum. 6. Verr. 27. a
Rem quæris præclaram iuuentuti ad discendum, nec mihi difficilem ad perdocendum. pro Sest. 25. b

Ad diuos adeunto castè, pietatem adhibento, opes amouento: qui secus faxit, deus ipse vindex erit. 2. de Leg. 16
 Scæuola nemini se ad docendum dabat. de Cl. 193. b
 Nihil ad dolorem acerbius accidere potuit. de Orat. 127. b
 Domo exire ad priuatum dolorè luctuosum. de Arusp. 46
 Omnes ad eam domum, in qua iste diuersabatur, profecti sunt. 3. Verr. 38. a
 Sanè frequètes fuimus ad ducentos. ad Q. fr. a. pro. circiter. Sed ad ea quæ contrà dicerentur, dici oportere putabant. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 18
 Ne ad eam meditare, imparatum te offendam. ad Curionem, lib. 2. a. pro. contra.
 Nihil ad tuum equitatum. a
 Ad errorem multitudinis, religionis simulachra fingere. pro Dom. 101. b
 Ad Etrufcos & Aruspices bella, disceptatio, prodigia, portentosa, si Senatus iusserit, deferunt. 2. de Leg. 18
 Ad eum veni, ipsius rogatu accersitūque. de Nat. deor. 1. 12
 Ad exemplum amissi imperii portari. Offic. 38. b
 Nihil tam clausum ad exitus, nihil tam tutū ad custodias. in Verr. 249. b
 Ad extremum petere cœpit, ne, &c. 3. Verr. 90. a
 Aiebat illum primò sanè diu multa: ad extremum autem manus dedisse. Att. a. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 86
 Cui consuli non animus ab initio, non fides ad extremum defuit. ad Brutum, lib. 10. 2. a
 Illud te ad extremum & oro & hortor. Attic. a. id est, postremò, siue denique.
 Erat ei consilium ad facinus. in Catil. 114. b
 Hoc quanti putas esse ad famam hominum & voluntatem? pro Mur. 133. b
 Id, ad illud sanum sepositum putabam. 245. ad Attic. b
 Ad historia fides quippiam scribere. ad Qu. frat. 294. b
 Dubito an excusationem aliquam ad filium parcam. 195. ad Attic. b
 Quem ad finem se effrenata iactabit audacia? in Catil. 97. b
 Legere aliquam orationem ad eum finem, quem memoria possis comprehendere. de Orat. 97. b
 Esse in castris ad fluuium. epist. 43. b
 Videt ad fornicem Fabianum, in turba Verrem. in Ver. 69. b
 Summa pop. Rom. voluntas ad communes fortunas conseruandas. in Catil. 121. b
 Ad fraudem callidum esse. pro Cl. 56. b
 Suam amentiam præbere alicui ad gloriam. in Ant. 251
 Habere vim magnam ad gloriam, & ad summam dignitatem. Qu. frat. 315. b
 Si minus tibi ad referendam gratiam satisfacere potero, ad prædicandam & habendam certè satis sum facturus. pro Corn. 55. b
 Sed ad hæc omnia, vna consolatio est, quòd, &c. 237. ad Atticum, b
 Quum ego ad Heracliam noctu accederem. 1. Verr. 101. a
 Finxit te natura ipsa ad honestatem. pro Mur. 138. b
 Pecuniã ad patris honorem collatam abstulit. pro Fl. 158. b
 Ad honorem antecellere. pro Mure. 26
 De studiis ad honorem dispositis disputo. pro Mur. 131. b
 Me ex Calendis Ianuarii ad hanc horam vigilasse Reipublicæ. Philipp. 14. 398. a
 Stare ad ianuam. de Orat. 141. b
 Ad Iconium puto me fore. 3. fam. 11
 Ad id enim quod agitur, nihil interest. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 76
 Ad v. 1. Id. Febr. Senatusconsultum ad Apollinis factum est, ea quæ facta essent ad v. 1. Id. Febr. contra Rempublicam esse facta. a
 Ad illum. ad Brut. 33. pro, apud illum.
 Deligere sibi aliquem ad imitandum. Offic. 42. b
 Quid optabilius ad immortalitatem gloriæ in Vat. 30. b
 Egregium, & ad immortalitatem memoriæ gloriosum. de Legib. 188. b
 Qui Tyrannos necauerunt, propè ad immortalitatem, & religionem, & memoriam consecrantur. pro Mil. 117. b
 Iustos viros ad imperandum deligi solitos. Offic. 41. b
 Ne hæc quidem duo signa pulcherrima, quæ nunc ad im-

pluuium tuum stant, quæ multos annos ad valuas lunonis Samiæ steterunt, habes quomodo emeris. 3. Verr. 41. a
 Aliquis in loquendo multus & ineptus ad summam impudentiam. 1. de Legib. 5
 Ad incertum reuocari. pro Cecin. 28
 Etiam ad inferos pœnas parricidii luent. 14. Philipp. a
 Ad iniuriam esse tardiozem. Offic. 7. b
 Manus ad demonstrandam religantur iniuriam, lingua inciditur ad deplorandam calamitatem. Antequam. 193. b
 Ad iniurias aliquem dare. 5. in Verr. 80
 Hoc mihi maximo argumento ad huius innocentiam poterat esse. pro Sex. Rosc. 30. b
 Hæc iste ad insaniam concupierat. ad Atticum, a
 Signum quod est ad introitum Ponti. in Verr. 230. b
 Ad omnes introitus homines armatos opponit. pro Cecin. 288. & 289. b
 Ad Italiam aduentare. 2. fam. 7
 Ad iudicem. pro Rosc. Comædo, 7. & 26. pro, in iudicio.
 Eius testis ad iudicem fidem infirmabit. pro Rosc. Comædo, 27. a
 Cæteri quum ad iudicem causam labefactari animaduertunt, ad arbitrum confugiunt. pro Rosc. Comædo, a
 Ad iudicium adesse. 3. in Verr. 1
 Ad ius pontificium & ciuile pertinent ea, quæ de sacris perpetuis & manium iure dicuntur. 2. de Legib. 44
 Impiger ad labores belli, fortis ad pericula, peritus ad vsun & disciplinam, prudens ad consilia, fœlix ad casum fortunamque. pro Font. 283. b
 Equidem ad reliquos labores, quos in hac causa maiores suscipio, quàm in cæteris, etiam hanc molestiam assumo, quòd, &c. pro Plancio, 2. a
 Si fatum fuit, exercitum pop. Ro. ad lacum Thrasimenum interire. de Diuin. 112. b
 Ad lacum quod habeo venditurus sum. 128. ad Atticum, b
 Hoc ego cum ad animi mei lætitiã duco esse permagnum, tum ad curam sollicitudinemque multò maius. contra Rul. 66. b
 Ad laudem illustre. pro Domo sua, 230. b
 Familiaritas bonorum ad summam laudem omnibus valet. pro Corn. 68. b
 Ad legem doctus, factus, imbutus, institutus. pro Milon. 7. 3. fam. 39. pro, ex legis præscripto.
 Ad libellam. pro Rosc. Comædo, 6
 Vt ad libidinem suam liberti fortunas nostras vexare possint. pro Sex. Rosc. 42. b
 Homo ad scribendi licentiam liber. de Nat. deor. 1. 86
 Ad meas literas, expectabam tuas. 12. ad Atticum, 23
 Ego me aliquando ad literas vindicabo. pro Rosc. Posth. 127. b
 Ad lucem arcè dormire. de Diuin. 93. b
 Siue illa vestis mutatio ad luctum ipsorum, siue ad deprecandum valebat. pro Sest. 10. b
 Ponere signum ad ludibrium impudentiæ. pro Deiot. 239. b
 Dare aliquid temporis ad ludum ætatis. pro Cæl. 46. b
 Ad maiora quædam nos natura genuit & conformauit. lib. 1. de Finibus, 18
 Licinium seruum sibi Gracchus habuit ad manum. 2. de Orat. a
 Quem seruum sibi ille habuit ad manum. 3. de Orat. a
 Nonnunquam etiam ea res ad manus atque ad pugnam veniebat. 7. Verr. 23. a
 Ad M. Leccam te habitare velle dixisti. a
 Ad mare infra oppidum. in Verr. 211. b
 Ad mare superum milites esse. 158. ad Atticum, b
 Fuit ad me. 10. ad Attic. 11. pro, apud me.
 Hoc nihil ad me. Acad. 23. b
 Curio fuit ad me sane diu. 157. ad Attic. b
 Ad me fuit bene mane. 168. ad Atticum, b
 Matri ardentem in filium literas ad me misit. 226. ad Att. b
 Scripsit ad me, vt essẽm ad vrbem. 113. ad Attic. b
 Sed te oro vt ad me Vibonem statim venias. Att. lib. 3. a
 Exemplum epistolæ Balbi ad me, & Cæsaris ad eum. 150. ad Atticum, b

Tempora non tam ad medicinam, quàm ad finem doloris. 41. ad Atticum, b
 Ad medium ianuæ sedere. Offic. 52. b
 Multis præclaris monumentis ad omnem memoriam commendari. in Antonium, 222. b
 Vt extet ad memoriam posteritatis sempiternam. Philipp. 10. 410. a
 An illa non grauissimis ignominis, monimentisque huius ordinis, ad posteritatis memoriam sunt notanda, quòd, &c. 5. Philipp. 175. a
 Imago ad memoriam posteritatis prodita. pro Rosc. Posth. 125. b
 Monumentum positum est, vt esset indicium oppressi Senatus ad memoriã turpitudinis sempiternam. pro Dom. 235. b
 Non ad mendacium obtinendum, sed ad verum obtinendum autoritas adiuuat. pro Quint. 13. b
 Ad mensẽ expectare. 2. ad Att. b
 Eo die Verres ad Messanam venit. in Verrem, a
 Fama adolescentis paulum hæsit ad metas. pro Cæl. 53
 Accedent salicta ad Minturnas. contra Rul. 73. b
 Plus huius inopia possit ad misericordiam, quàm illius opes ad crudelitatem. pro Quint. 17. b
 Ad modum dici, vt aliò transiri possit. 3. de Legib. 25
 Castra ad montem locare. epist. 241. b
 O diem illum mihi ad domesticum mœrorem gloriosum! pro Sestio, 8. b
 Mirari licet quæ sint animaduersa à medicis herbarum genera, quæ radicum ad morsus bestiarum, ad oculorum morbos, ad vulnera. 1. de Diuin. 20. a
 Ad animorum motus voluntarios non est requirenda æterna causa. de Fato, 145. b
 Ad murum castra posui. 150. ad Atticum, b
 Bellum ad Mutinam gerebatur. 279. ad Attic. b
 Liberi mei ad necem quærebantur. pro Sest. 15. b
 Qui medicis suis non ad salutem, sed ad necem vtitur. de Arusp. 251. b
 Ad negotium suum proficisci. pro Quint. 11. b
 Ad nocendum vires habere. 241. ad Attic. b
 Et qui ad multam noctem vigilassem. Somn. Scip. 4
 Ad pridie Nonas. ad Attic. a. id est, sexto & septimo Idus.
 Ad istorum normam fuisse sapientes. in Lælio, 17. a
 Monumentum collocasti ad equitum notam, ad dolorem bonorum omnium. pro Dom. 241. b
 Cui magnificentissima dona, vt scriptum legimus, vsque ad Numantiam misit ex Asia. pro Deiotaro, 12
 Si ii ad numerum non essent, tunc deinceps proximi cuiusque collegii, qui prætores fuissent, neque in prouincias profecti essent, in sortem conicerentur, quoad is numerus effectus esset. lib. 8. 8. 26. a
 Domitius ad numerum iudices non habuit. Qu. frat. 314. b
 Bonorum animus ad nutum nostri ordinis expeditus iam non erit. de Arusp. responf. 56. a
 Saturnum vulgò max. ad occidentem colunt. de Nat. 68. b
 Commendatio alicuius ad omnes. 122. ad Attic. b
 Ad omnia cæcitas mentis. Tusc. 192. b
 Est enim ad vulgi opinionem mediocris. Parad. 60
 Vnde ad istas opiniones venerit. de Nat. deor. 1. 67
 Statua quæ ad Opis per te posita est. 88. ad Attic. b. id est, ad ædem Opis.
 Habere voluntatem ad aliquem opprimendum, & licentiã ad maledicendum, & animum ad ementiendum, & ingentium ad fingendum. pro Font. 282. b
 Simulachrum ad ornatum deportare. pro Dom. 235. b
 Stella salutaris ad ortus puerorum. de Diuin. 98. b
 Ad pariendum vicina. 3. in Verr. 32
 Equidem vehemèter lætor, eum esse me, in quem tu, quum cuperes, nullam contumeliam iacere potueris, quæ non ad maximam partem ciuium conueniret. pro Sylla, 17. a
 Materia tantum ad meliorem partem, & tractatione differunt. de Finib. lib. 4. 3
 Ad nullam partem vtilis homo. Offic. 337
 Abicere se ad pedes alicuius. 123. ad Attic. b

Sol ad pedes visus. de Diuin. 90. b
 Ad perpendiculum columnas exigere. 3. Verr. 94. a
 Multa ad placandum atque ad misericordiam reis concessa sunt. pro Dom. 222. b
 Quid ad pontificem de iure parietum? de Legib. 179. b
 Ad populum accusari. pro Mil. 109. b. 12. fam. 12
 Quum Cato contra Ser. Galbam, ad populum summa contentione dixisset. in Bruto, 39. a
 Exponere mandata ad populum à Senatu. de Orat. 113. b
 Comites ad portam expectare dicunt. Cassio, lib. 15. 17. 2. a
 Crux quæ fixa est ad portã, vrbemque vestram. in Ver. 203. b
 Togulæ licetoribus ad portam præsto fuerunt. in Pis. 91. b
 Ad portas Sagragianas magna est frequetia sepulchrorum. Tusc. 241. b
 Ad portas multos annos esse. Post. redi. in Senat. 29
 Cogitationem fobrii hominis ad punctum temporis suscipe. in Ant. 166. b
 Conscendere ad puppim. epist. 199. b
 Conuercere nauem ad puppim. 110. ad Atticum, b
 Quid scammonæ radix ad purgandum possit. de Diu. 83. b
 Rogo vt explores ad quam diem. 197. ad Attic. b
 Opinor esse in lege ad quam diem proscriptiones venditionesque fiant. pro Sex. Rosc. 39. b
 Ad quam denique rem vtatur motu mentis ac rationis. de Nat. deor. 1. 74
 Ad quæ tempora te expectem, facias me certiozem velim. 67. ad Atticum, b
 Quid mihi hoc monumentum proderit? Ad quid laboramus res Romanas? ad Att. lib. 4. 86. 6. a
 Ad quos dies rediturus sum scribam. 206. ad Att. b
 Συγγωνῶν consiliorum tuorum non est à me collecta ad querelam, sed magis ad consolationẽ meam. 149. ad Att. b
 Res inuenta ad quæstum & ad errorem. pro Dom. 126. b
 Lectus ad quietem datus. in Catil. 118. b
 Ad rationem accedere. pro Quint. 51
 Nemo Catone commodior, comior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis. pro Mur. 139. b
 Ad eam rationem, maximam vim natura habet. Offic. 24. b
 Ad rationem alicuius pecuniam describere. pro Flacco, 25
 Respondebat se ad Recuperatores esse dicturum. 5. Verr. 56. a
 Remque integram ad reditum suum iussit esse. 2. Off. 120. a
 Patriam seruandam ad reditum relinquere. 119. ad Attic. b
 Vt integram mihi de causa Campana ad suum reditum reseruarem. epist. lib. 1. 9. 27. a
 Hæc sica nuper me ad regiam penè confecit. pro Mil. 108. b
 Nihil ad rem. de Legib. 172. b
 Fuerant ad hanc rem collocati, vt, &c. pro Cæl. 51. b
 Delectus ad aliquam rem faciendam. pro Sex. Rosc. 43. b
 Hic tibi author ad instituendam, socius ad comparandam, adiutor ad persiciendam rem fuit. pro Dom. 219. b
 Quam ad rem aurum sumpstisti. pro Cæl. 48. b
 Sume ad hanc rem tempus. 1. de Legib. 4
 Vt, vel abuti opera alicuius ad aliquam rem. pro Mar. 137. b
 Ad nullam rem vtilis. Offic. 57. b
 Ad has tot tantisque res adhibenda sunt ornamenta. de Orat. 198. b
 Ad respondendum surrexi. pro Cl. 27. b
 Ad rhedam pugnare. pro Mil. 107. b
 Ad rogatum respondere. pro Flacco, 7
 Ad sacra adhibito sumptu non est aranda deorum aditu paupertas. 2. de Legib. 26
 Ad communem salutem consentire. in Catil. 121. b
 Ad saxa conuiescere. pro S. R. 30. b
 Hære ad saxa. de Nat. 46. b
 Et non si significant, nullas vias dant nobis ad significatiõnis scientiam. de Diuin. 98. b
 Ad se reuocare. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 48
 Cæsarem ad se scripsisse aiebat, breui tempore ad vrbem futurum. ad Attic. lib. 8. a
 Ad seditionem nata potestas tribunitia. 3. de Legib. 19
 Deprehensus denique cum ferro ad Senatum. in Pisonem, 22. pro, in senatu.
 Augures rem ad Senatum. de Nat. deor. 2. 9. sub. retulerunt.

Senatus, quos ad soleret, referendum censuit. de Nat. de. 2.8
 Ex his quasi decem fiscos ad senatorem illum relictos esse comitiorum nomine. 2. Verr. 14. a
 Sophocles ad summam senectutem Tragœdias fecit. de Senectute, 81. b
 Nam ad meum sensum, & ad illud syncerum ac subtile iudicium, nihil potest esse laudabilius, quam ea tua oratio, quæ est ad me perscripta à meis necessariis. lib. 15. 6. 3. a
 Ea enim signa ego emere soleo, quæ ad similitudinē gymnastorum exornent mihi in palæstra locum. Gallo, lib. 7. 24. 7. a
 Ad solarium idoneus. 4. ad Herennium, 155. a
 Vixit enim semper inculte atque horridè: natura tristi ac recondita fuit: non ad solarium, non in campo, non in conuiuio versatus est. pro Quintio, 40. a
 Ad solarium versari dicitur, qui spectacula frequenter inuisit. ad Heren. 4. 155. a
 Vidi simul cum populo Romano forum comitiūque adornatum ad speciem magnifico ornato: ad sensum, cogitationemque, acerbo & lugubri. 3. Verr. 39. a. Hoc est, quantum ad speciem, quantum ad sensum, &c.
 Qui producti tabulas se publicas ad speluncas perdidisse dixerunt. pro Flac. 154. b
 Vnum inquam da mihi ex illis aratoribus, qui vel ad statum pecuniam contulerunt, qui sibi dicat pro frumento omne esse quod oportuerit, solutum. 5. Verr. 155. a
 Nullus locus est ad statum rostris clarior. pro Deiot. 150. b
 Marius, qui durior ad hæc studia videbatur. pro Arch. 189. b
 Ad suauitatem nullis egebat corporis viribus. de Sen. 82. b
 Dicere ad subsellia. pro Rosc. Posth. 128. b
 Ad summam. 14. fam. 21. de Finib. 4. 49
 Ad summam aliquam mercari. 7. fam. 40
 Ad summam dic M. Tulli, assentiar Cn. Pompeio, id est, T. Pomponio. Attic. lib. 7. 127. 9. a
 Ad summam, ne agam de singulis, communem totius generis hominum conciliationem & confociationem colere, tueri, seruare debemus. lib. 1. Offic. 107. a
 Iurabat ad summam, quod nullo negotio faceret. Attic. lib. 10. 195. 15. a
 A te verò bis, tēve ad summum, & eas per breues accepi. ad Curionem, lib. 2. a
 Quatuor, ad summum quinque sunt inuenti, qui Milonis causam non probarent. pro Milone, 8. a
 Respondit, triduo illum, ad summū quatrduo periturum. pro Milone, 19. a
 Scies igitur fortasse cras, ad summum perendie. Attic. lib. 12. 257. 5. a
 Qui crucem in campo ad supplicium ciuium desigi iubes. pro Rab. 92. b
 Res varia & multiplex ad suspiciones. pro Flac. 147. b
 Eudemus prælians ad Syracusas, occidit. de Diuin. 91. b
 Arma alia ad tegendū, alia ad nocendū, &c. pro Ceci. 296. b
 Ad temperationem superiorem reuertit deus. de Vniuers. 53
 Ad templum, monumentumque nostrum pecunias decernere. Quint. frat. 295. b
 Ad tempus se accommodare alicui. pro Cæl. 40. b
 Quod si recipiet ille se, ad tempus aderis. Thoranio, lib. 6. 20. 4. a. id est, tempestiue.
 Ad tempus adesse. 5. ad Atticum, 15. id est, aliquanto post.
 Neque solum ad tempus, maximam vtilitatem attulisti, sed etiam ad exemplum facti. Dolabellæ, 9. 14. 17. a
 Quatæ infidelitates in amicis, quam ad tempus apte simulationes? pro Milone, 52. a
 Si autem in itinere meo se opposuerit, ad tempus cōsiliū capiam. Plancus Ciceroni, a
 Ad tempus aliquid facere. pro Plancio, 61
 Ad breue tempus durare. Offic. 45. b
 Illa ad breue tempus seueritatem postulauit. pro Syl. 168. b
 Ad breue tempus metu releuari. in Catil. 193. b
 Ad breue & ad breuissimum tempus. in Catil. 23. a
 Sensus moriendi ad exiguum tempus durat. de Sen. 92. b
 Non inuitamentum ad tempus, sed perpetuæ virtutis est præmium. Planco, a

Iudex omni ratione ad tempus, ad causam oratione moderandus est. de Orat. 115. b
 Pallium aptum ad omne anni tempus. de Nat. 76. b
 Ad tempus occurrere. 1. Philipp. 6
 Perturbatio plerunque breuis est & ad tempus. Offic. 6. b
 Ad quoddam tempus. 3. de Nat. deor. 45. a
 Bestiæ ex se natos amant ad quoddam tempus, vt, &c. de Arusp. 101. b
 Ad quoddam tempus insistere. de Nat. 36. b
 Versare suam naturam & regere ad tempus. pro Cæl. 40. b
 Ad tempus redire. 210. ad Attic. b
 An ad infinitum tempus regantur atque moueantur dii. de Nat. deor. 1. 2
 Plurimū consilii, animi, præsidii denique mihi, si te ad tempus videro, accesserit. ad Atticum, 1. a
 Tu quoniam iturum te in Asiam esse putas, ad quæ tempora te expectem, facias me certiorum velim. Att. lib. 4. 52. pro, Circa.
 Pugna naualis ad Tenedum. pro Mur. 132. b
 Ad tenue climata rationes. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 61
 Ad testes referuare. pro Sex. Rosc. 17. b
 Ad tibicinem immolare. pro lege Agraria, a. id est, canente tibicine.
 Neoptolemus ad Troiam nomen inuenit. de Orat. 132. b
 Habere hortos ad Tyberim. pro Cæl. 45. b
 Quod si alium ad ver mittit, nō laboro. 5. ad Attic. 34. pro, veris tempore.
 Tēque ad ver lubenter viderem. Curius ad Ciceronem, lib. 7. 30. 3. a
 Somnium mirificè cum re ad verbum conuenit. pro Dom. 100. b
 Exercēda est etiam memoria ediscendis ad verbum quamplurimis & nostris scriptis & alienis. 1. de Orat. a
 Fabellæ Latine ad verbū de Græcis expressæ. lib. 1. de Fin. 3
 Multa ad veritatem admirabilia dixerunt. de Legib. 176. b
 Ad veritatem loqui. Læl. 77
 Ad veritatem planè velim mihi persuaderi. de Nat. de. 1. 43
 Quis ad Verrem detulit? 4. Verr. a
 Heri ab vrbe profectus, veni ad vesperam. de Finib. 91. b
 Ad vesperum perpotare. 2. Philipp. 84. a
 Ad vestram perpetuitatem vinculum, maius est consilium meum, quam illa quibus estis colligati. de Vniuers. 51
 Esse in agro & ali ad villam. pro Sext. Rosc. 15. b
 Nunquid vestrum ad vim, ad facinus, ad eadem accommodatus est? contra Rul. 90. b
 Quam volent in conuiuio faceti, dicaces, nonnunquam etiam ad vinum disertis sint: alia fori vis est, alia triclinii. pro Cælio, 54. a. In eos dicitur, qui ad serias causas agendas inepti, multa garrunt inter pocula, vbi nihil opus.
 Quæ sunt vtiliter ad hominum vitam. Offic. 36. b
 Ad hominum vitam permanere potest. de Nat. deor. 1. 3
 Sed hoc primum sentio, nisi in bonis amicitiam esse non posse. Neque id ad vinum refeco, vt illi qui hoc subtilius differunt, fortasse verè, sed ad communem vtilitatem parum. in Lælio, 16. a. Sumpta metaphora à tonsoribus, capillos aut vngues refecantibus. Nam ii se penumero molesti sunt, dum nimium diligentes esse student.
 Ad vnum assensu sunt. 10. fam. 33
 Ad vnum omnium firma consensus, manens opinio dicitur. de Nat. deor. 1. 32
 De amicitia omnes ad vnum idem sentiunt. Læl. 72
 Onerariæ omnes ad vnā à nobis sunt exceptæ. lib. 12. 14. 4. a
 Obdurefcunt magis quotidie ad vocē tributi. ad Bru. 289. b
 Ad voluntatē loqui omnia, nihil ad veritatem. de Am. 113. b
 Deus cælum ad voluntatem rotundauit. de Vniuers. 101. b
 Ad voluptatem loqui. Læl. 77
 Aqua deducta ad vtilitatem agri. pro Dom. 122. b
 Ero in Formiano, ne aut ad urbem ἀπαίτιας mea animaduertatur. ad Attic. lib. 9. 7
 Trebatius quidem scribit, se ab illo 1 x. Calend. Febr. rogatum esse, vt scriberet ad me vt essem ad urbem. ad Attic. lib. 7. 135. 7. a
 Cæsar ad me scripsit, vt ei ad urbem præsto essem. a

Ad urbem quum esset, audiuit Dioni cuidam Siculo per magnā venisse hæreditatē. 4. Verr. 11, & 13. pro, in vrbe.
 Ego enim à te quum tua promissa per literas flagitabam, ad urbem te otiosissimum esse arbitrabar. ad Appium, lib. 3. 11. 14. a
 Concionem ad urbem habere. in Verrem, 74. b
 Ad urbem exercitum habere. in Ant. 188
 Mundi partes neque ad vsum meliores, neque ad speciem pulchriores esse potuerunt. de Nat. 43. b
 Genus orationis, quo vt ad vulgus nemo possit. de Orat. 149. b
 Multa ante congressum fiunt, quæ non ad vulnus, sed ad speciem videntur valere. de Orat. 138. b
Adæquo.
 Senatorum vrna copiosè absoluit, equitum adæquauit. ad Qu. frat. lib. 2. 20. id est, par vtrique numerus fuit, absolutionum scilicet & damnantium.
 Quid nos ter hic magnus, qui cum virtute fortunam adæquauit? pro Archia, 18. a. Hoc est, æquè fuit fortunatus ac virtute præditus.
 Insidet quædam in optimo quoque virtus, quæ noctes & dies animum gloria stimulis concitat atque admonet, non cum vitæ tempore esse dimittendam commemorationem nominis nostri, sed cum omni posteritate adæquandam. pro Archia, 21. a. id est, perpetuare.
 Vt deorum vitam possint adæquare. de Vniuers. 58. a. id est, ad eorum immortalitatem peruenire.
 In summa amicorum copia, cum familiarissimis eius est adæquatus. pro Corn. Balbo, 50. a. id est, æqualis factus, eodem cum illis numero atque honore habitus.
Adamo.
 Id inquam adamasti, quod antea nō aspexeras. 6. Verr. 90. a
 Si illam præclaram & eximiam speciem oratoris perfecti & pulchritudinem adamasti. de Orat. 149. b
 Genus ætatis degendæ constituit, quod maximè adamauit. 1. Offic. 164. a
 Quod florere in generis sui gloria viderat Prætor, adamauit. pro Flac. 151. b
 Cùm signa quædam pulcherrima atque antiquissima Thermis in publico posita vidisset, adamauit. 4. Verr. 59. a
 Eamque sententiam, quam adamauerūt, pugnacissimè defendere. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 7
 Adamaram hoc à puero. 3. ad Qu. frat. 29
 Deinde ab Aristhæne, qui patiētiā & duritiā in Socratico sermone maximè adamarat. 3. de Orat. 35. a
 Nihil erat cuiusquam, quod ille adamasset. pro Mil. 118. b
 Adamare literas. pro Rosc. Amer. 37. a
Adaugeo.
 Hæc aliis nefariis cumulant atque adaugent. pro Rosc. Amer. 18. a
 Non nihil huiusmodi signa adaugent suspicionem. ad Herennium, lib. 2. 75. a
 Et hoc extenuando, malefici magnitudinem simul adaugere. 2. de Inuent. 178. a
 Per quem facti vtilitas aut honestas adaugetur. lib. 2. de Inuent. 161. a
Adaugeo.
 Aut densus stridor quum celfo è vertice montis Ortus adaugefcit scopulorum sape repulsum. 1. de Diu. 22. a
Addico.
 Cùm addicebas Tribuno plebi consulatū tuum. in Pis. 19. b
 Non enim vni priuatim ancillatus sum, neque me addixi. in Sallust. 6. a
 Senatus cui me semper addixi. pro Plancio, 76. a
 Nōne Fusidium creditorem debitoribus suis addixisti? in Pisonem, 68. a
 Qui ne forti quidem fortunas nostras destituit, sed libidini cuiusque addixit. in Ant. 161. b
 Regna addixit pecunia Antonius. in Ant. 212. b
 Huius ipsius domum euertisti, cuius sanguinem addixeras. in Pisonem, 65. a. id est, quem morti addixeras.
 Quos æris alieni magnitudo Tribuno plebis constrictos addixerat. pro Sestio, 31. a

Sed dementem & insanum rebus addicam necessariis. Parad. 32
 Cum hoc coire ausus es, vt ciuis optimè meriti fortunas prouinciarum fodere addiceres? Postq. 107. b
 Hominem inuenire ista labe tum, quum omnia tenebat, nōnem potuit, cui ædes meas addiceret, cui traderet. pro Domo sua, 83. a
 Incidebantur domi leges, quæ nos nostris seruis addicerēt. pro Mil. 118. b
 Mihi bona addicat. 3. Verr. 97. a
 Addicere aliquem supplicio. Antequam iret in exilium, 11. a
 Addicere corpus suum turpissimæ cupiditati. de Inuent. 62. b
 Addicere sese alicui certo. lib. 2. de Inuent. 125. a
 Addicere vitam suam omni intemperantiæ. ad Heren. 29
 Me istos liberos nō addixisse, præsertim cū adesset nemo. 7. ad Atticum, 12
 Ebutio negotium datur. adest ad tabulam. licetur Ebutius. deterrentur emptores, multi partim gratia Cefennia, partim etiam pretio. Fundus addicitur Ebutio. pro A. Cæcina, 11. a
 Addicitur id opus n s. d l x. millibus, quum tutores n s. l x x. millibus id opus, ad illius hominis nequissimi arbitrium se effecturos esse clamarent. 3. Verr. 103. a
 Tua bona Posthume nummo sestertio à me addicuntur. pro Rabirio, 18. a
 Addictus erat tibi? non. pro Rosc. Comædo, 24. a
 Libertas plebi sic data est, vt multis præclarissimis addiceretur. de Legib. 189. b
 Vt parsimonia nuda cupiditati petulantiaque addicatur. ad Heren. 32. b. pro Quint. 17
 Vt scriberem cui vellem addici. Attic. 158. b
Addictus.
 Quanti addictus? mille nummum. de Orat. 132. b
 Addictus gladiatorio mortis generi. 11. Philipp. 300
 Iste quum iudicatum non faceret, addictus Hermippo, & ab hoc ductus est. pro Flacco, 39. a
 Quum is qui morti addictus esset, paucos dies commendandorum suorum gratia postulasset. 3. Offic. 59. a
 Addictus pecunia. de Arusp. respons. 26
 Nam lege Cæsaris omnis tibi Græcia addicta. in Pison. 87. b
 Hunc addictum, de deditum, obstructum tibi habebis. pro Cælio, 63. a
 Ob rem iudicandam, pecuniam accipere, pretio habere addictam fidem & religionem. 4. Verr. a
 Quamobrem vitam suam, quam maximis præmiis propolitam & penè addictam sciebat, nunquam in periculum sine præsidio & sine custodia proueherebat. pro Mil. 42. a
 Quum te neque principes ciuitatis rogando, neque maiores natu monendo, neque frequens Senatus agendo de vendita atque addicta sententia mouere potuit. 2. Philip. 67. a. id est, mancipata venditaque Cæsari.
 Qui certis quibusdam destinatisque sententiis, quasi addicti & consecrati sunt. 2. Tuscul. 8. a
 Sed quid est quod cuncti Luceis sunt addicti? Attic. 102. b
 Quamquam mihi ista omnia iam addicta vastitati videntur. Att. lib. 9. 34. Quasi iam destinata ac damnata, vt in vastitatem redigantur. hoc est, vastentur.
 Iam addictis & venditis decumis. 5. Verr. a
Addictio.
 Simul in iure dicendo bonorum possessionumque contra omnium instituta addictio & condonatio. 2. Verr. 7. a
Addisco.
 Quid, quod etiam addiscunt aliquid? vt Solonem in verbis gloriantem vidimus, qui se quotidie aliquid addiscentem, senem fieri dicit. de Senect. 23. a
 Atque velocius puer addidicerat. 3. de Orat. 49. a
 Sed vt aliquid addiscerem. 3. de Orat. 82. a
 Vt ea quæ Socrates repudiauerat, addisceret. de Finib. 145. b
 Tum auemus aliquid videre, audire, addiscere. 1. Offic. 21. a
Addo.
 Aruspicum verba sunt hæc omnia, nihil addo de meo. de Arusp. responsis, a
 Harum rerum duarum splendor omnis & amplitudo, addo

etiam vtilitatem, in posteriore: causa autem & ratio efficiens magnos viros, in priore est. lib. 1. Offic. 96. a
 Siquid agis, addis mihi scribendi alacritate. Att. lib. 16. 333. 2. a
 Sed aliquid atque adeo multa addunt, afferuntque de suo. ad Aliquitum, lib. 4. 3. 6. a
 In illam orationem Metellinam addidi quaedam. Att. lib. 1. 8. 9. a
 Nunc quidem propter intermissionem forensis operæ, & Iucubrationes detraxi, & meridationes addidi. 2. de Diu. 209. a
 Addidisti ad extremum. lib. 1. de Finib. 21
 Quos tu laudando animos addidisti. Att. lib. 7. 122. 6. a
 Paululū se erexit, & addidit historiæ maiore sonum vocis vir optimus Crassi familiaris Antipater. 1. de Orat. 29. a
 Ad hæc ornamenta dignitatis meæ reliqua vos iidem addidistis. Postquam. 210. b
 Siquam partem tuæ prædæ ad summam decumarum addidisses. 5. Verr. 39. a
 Quod is paucos sibi dies ad dictaturam gerendam addidisset. Offic. 3. 152
 Misi ad te epistolas ad Martianum & ad Montanum: eas in eundem fasciculum velim addas. Attic. lib. 12. 26. 1. a. id est, conicias.
 Equidē sic iudicare soleo, quicquid aut addideris, aut mutaueris, aut detraxeris, vitiosius & deterius futurum. 3. de Orat. 17. a
 Si ad id, quod ipsorum causa vis, addideris cumulum commendationis meæ. ad Cæsarem, lib. 13. 16. 7. a
 Addere, mutare, detraxere. de Orat. 145. b
 Addere ad amorem. 15. fam. 50
 Addere subscriptorem. 1. in Verrem, 27
 Addere. Offic. 1. 85. contrarium deducere: verba arithmetica sunt, pro quibus Cicero alibi summam facere dixit, & subducere summam, & detraxere de summa, & decessionem de summa trahere.
 Addere. Offic. 1. 85. est plures numeros aut vnitates in vni componere, vt summus inde cognoscatur numerus.
 Quū aliquid minutatim & gradatim additur aut demitur. lib. 4. Acad. 9. a
 Quare putabas, emptori lucrum addi oportere? 5. Verr. 59. a
 Quid ad hanc mansuetudinem addi potest? 1. Offic. a
 Ne quid ad eas ruinas addendum acerbitatis putet. pro Rab. Posth. 122. b
 Vt boni ratiocinatores officiorum esse possimus, & addendo deducendoque, videre quæ reliqui summa fiat, ex quo quantum cuique debeat, intelligas. 1. Offic. 86
Additus.
 Additus est vnus tuo labori. ad Qu. frat. 1. 1. 6. a
 Vt plus additum ad memoriam nominis nostri, quam ad emptum de fortuna videretur. epist. 8. b
 Vt additum ad virtutem autoritatēque videatur habiturum. de Finib. 73. b
Additamentum.
 Intercessit Ligus iste nescio quis, additamentum inimicorum meorum. pro Sextio, 57
Addubito.
 Quod sine prænomine familiariter, vt debebas, ad me epistolam misisti, primum addubitaui num à Volumnio senatore esset. Volumnio, lib. 7. famil. 55
 Vt addubitet quid potius, aut quomodo dicat. de Oratore, 209. b
 Habes auguriū meum: quo, siquid addubitarem, nō potius vterer, quam illa consolatione. Cecinnæ, lib. 6. 6. 25. a
 Addubitare cogit tāta dissensio. de Nat. deor. 1. 11. ad Att. 33
Addubitatus.
 Consuli nuntiauit, addubitato salutis augurio, bellum domesticum ac turbulentum fore. 1. de Diuin. 169. a. id est, propter dubium & incertum augurium.
 Eoque magis, si plus adipiscare re explicata boni, quam addubitata mali. 1. Offic. 117. a
Adduco.
 Adducis me, vt tibi assentiar. 5. Tuscul. 46. a. id est, Me inducis, mihi persuades.
 Non te illius vnguentorum odor, non vini anhelitus, non

frons calamitri notata vestigiis, in eam cognitionem adducebat: post Reditum in Senatu, 14. a
 Qui ex Gallia pueros venales isti adducebat. pro Quin. 12. a
 Pompeium adduxi in eam voluntatem, vt in Senatu non semel, sed sæpe, multisque verbis suis, mihi salutem imperii atque orbis adiudicari. ad Attic. lib. 1. 14. 9. a
 Cum tu pop. Rom. in eum metum adduxisti, vt pertimesceret, ne cōsul Catilina fieret. pro Murena, 46. a. Hoc est, ad metuendum sic impulisti: & quod dici solet, Fecisti illi tantum metum, vt, &c.
 Causa quæ aliquem ad facinus adduxit. pro Sext. Rosc. 32. b
 Adduxit id in ordinem ex inordinato. de Vniuers. 11
 Rem in eum locū adduxit, vt diceret sibi certum esse, cum suis seruis in Pompeium impetum facere. Att. lib. 2. 39. 2. a
 Libonis & Hipsei non obscura concursatio & contentio, omniumque Pompeii familiarium studium, in eam opinionem rem adduxerunt, vt Pompeius cupere videatur. Ad Lentulum, lib. 1. 11. a. id est, illis rebus populū in eam suspensionem adduxerunt, vt, &c. Sermo est in compendium redactus.
 In summā enim L. Quintius inuidiā concionibus eū quotidianis, seditiosis & turbulētis adduxerat. pro Cluēt. 83. a
 Ad quam volumus indignationem animum auditoris adducemus. ad Herennium, lib. 4. a
 Neque ita feci, vt te ad meū arbitrium adducerem. in epist. a
 Vt te in meam sententiam adducam. epist. 18. b
 Quam commodissimum est laxissimas habenas habere amicitia: quas vel adducas quum velis, vel remittas. in Lælio, 42. a
 An tu, quum me in summam expectationem adduxeris, deseris? 1. Tuscul. 61. a
 Si adduxeris me vt existimem, &c. 11. ad Atticum, 14. id est, persuaseris mihi.
 Num querenda causa, quæ te ad tātum facinus adduxerit? pro Rosc. Amer. 52. a
 Crudelis Castor est, qui nepos auum in discrimen capitis adduxerit. pro Deiotaro, 1. ad Atticum, lib. 5. 100. 2. a
 Qui optimum & grauissimum ciuē, cuius legatus, & à quo missus esset, in inuidiā falso crimine adduxerit. 3. Off. 105
 Hunc ad meā auctoritatem nō potui adducere. pro Deiot. 20. Hoc est, non potui illi persuadere, vt auctoritati meæ accederet.
 Adducere ad consilium. 15. fam. 41
 Adducere ad vel in fletum. de Cla. Orat. 180. a. & ep. lib. 14. 3
 Aut quæ ad intelligendū poterit adducere hæc ipsa de vita & moribus, & de expectēdis, fugiēdisque rebus. 1. Acad. 10. a
 Adducere ad pacem. 13. Philipp. 348
 Adducere ad vel in seruitutem. in Pisonem, 67. a
 Adducere animū auditoris ad indignationem. ad Her. 29. b
 Adducere habenas. Læli. 42
 Adducere in angustum. Partit. 56
 Adducere in angustias. pro Quint. 10
 Adducere in cogitationem. post Reditum in Senatu, 14
 Ciuitatem in discrimen adducere. pro Dom. 60. a
 Quod itinerum meorum ratio te nonnullam in dubitationem videtur adducere. Appio, lib. 3. 5. 7. a. Hoc est, ad dubitandum impellere, Facere vt dubites.
 Adducere aliquē in summam expectationem. Tuscul. q. lib. 1. 32
 Nā dum volunt isti lauti, terra nata, quæ lege excepta sunt, in honorem adducere, fungos, heluellas, &c. 7. fam. 47.
 Hoc est, facere, vt illa in honorem ac pretium veniant.
 Gentes feras armatas in Italiā adducere. ad Att. lib. 8. 155. 3. a
 Adducere in iudicium. 3. in Verr. 110. & pro Flacco, 57
 Adducere in ius. pro Quintio, 17
 Adducere in metum. pro Mur. 46
 Adducere in ordinem. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 109
 Adducere in sermonem. 5. in Verr. 119
 Adducere in sollicitudinem. Cassio, 12. 3. a
 Adducere in spem. 3. ad Attic. 31. de Pet. Conf. 27
 Adducere rem ad concordiam. 7. ad Att. 13
 Adducere rem in summum discrimen. de Finib. lib. 3. 33
 Adducere in vituperationem. 5. in Verrem, 119
 Vt ille alter annus etiam tertium possit adducere. Q. fr. 290

Auocauisse philosophiam à rebus occultis, & ad vitam communem adduxisse. 1. Acad. 22. a
 Nam illud quidem non adducor vt credam. Philipp. 8. 253. a
 In eam spem adducimur, vt nobis ea contentio quæ impendet, interdum non fugienda videatur. Att. lib. 2. 37. 4. a. Id est, ad id sperandum inducimur, in eam spem venimus, ita speramus, vt, &c.
 Audiui ista de maioribus natu, sed nunquā sum adductus, vt crederem. de Cl. 173. b
 Adductus sum paruula lippitudine vt dictarem. 2. ad Qu. frat. 4. pro, coactus sum dictare.
 Quis vnquam audacior: quis nocentior: quis apertior in iudicium adductus est? pro Cluentio, 36. a
 Adductus est in iudiciū Polemocrates de dolo malo, & de fraude à Dione, huius ipsius tutelæ nomine. pro Flac. 58. a
 Adductus erat in sermonē, inuidiā, vituperationē. 5. Ver. 119. a. Hoc est, malē audiebat, odio habebatur, vituperabatur. Nisi animus eius qui infimulatur, in eam suspensionem adducetur, vt à tali culpa videatur abhorruisse. 2. de Inu. 140. a
 Quod si solus in discrimen adduceret. pro lege Agrar. 21. a
 Pollicitus est sese curaturum, vt in aliquam suspensionem facinoris Curio filius adduceretur. Att. lib. 2. 39. 2. a
 Siue enim ad concordiam res adduci potest, siue ad bonorum victoriam, &c. Att. lib. 7. 123. 2. a
 Qui vt adduci tali tempore ad vllam conditionem possit, magis opto, quam spero. Att. lib. 8. 168. 1. a
 Adduci ad pœnam alicuius. pro Sylla, 66
 Adduci ad Remp. pro Mil. 3
 Adduci ad suspicandum nullo modo possum. de Pro. 77. b
 Adduci commendatione alicuius. lib. 3. ep. 55. ad Thermū, a
 Nullo imbre, nullo frigore adduci, vt capite operto sit. de Senect. 30. a
 Adduci in spem. 2. ad Att. 57
 Adduci mercede. lib. 1. de Orat. 98. a
 Adduci metu. 5. Verr. 45. a
 Adduci odio. Att. lib. 1. 13. 5. a
 Adduci officio, fide. 4. Verr. 3. a
 Adduci ostentatione aliqua. 4. Acad. 117. a
 Adduci pretio. pro Cecinna, 21. a
 Adduci precibus. Attic. lib. 14. 318. 4. a
 Adduci rationibus. 1. Tuscul. 112. a
 Adduci spe alicuius rei vel cupiditate. epist. 58. b
 Adduci studio certandi. 4. Acad. 117. a
 Adduci temporibus. 1. Offic. 61. a
 Adduci testimoniis. 7. Verr. 123. a
 Adduci voluntate. ad Antonium, lib. 5. epist. 5. a
 Adduci voluntate ad aliquid faciendū, & induci odio. ep. 63. b
 Quodammodo non posse adduci, vt inter eas res, quas Zeno exæquaret, nihil interesset. 4. de Fimb. 89. a
 Nam illuc quidem adduci vix possum, vt ea quæ senserit ille, tibi non vera videantur. lib. 1. de Finib. 12
 Atque etiā in hanc opinionem adducendi. de Pet. Conf. 15
Adductus.
 Adductus in eam opinionem. pro Cecinna, 10. a
 Adductus in eam voluntatem. Att. lib. 1. 14. 9. a
 Tamen humanitate adductus, eum defendit. pro Syl. 182
 Adductus misericordia, hoc feci. epist. 37. b
 Non odio adductus alicuius, sed spe sanandæ Reip. At. 16. b
 Tūmq̄ ego hac opinione adductus, scripsi etiam illud. de Orat. 92. b
 Adductus sit Cæsar. 7. ad Attic. 49. Id est, persuasum fuerit Cæsari.
 Quum accusatio nostra in obliuionem diuturnitatis adducta sit. 5. Verr. 32. a
 Ita contracta res est, & adducta in angustum. Læli. 29
 Adducta res in certamen te consule putabatur, vtrum quæ superiore anno ille gessisset, manerent, an rescinderentur. in Pisonem, 62. a
 Mediocris res in controuersia adducta est. 1. de Orat. 90. a
 Res in extremum est adducta discrimen. 6. Philipp. 217. a
 Adducta res in iudicium est. Offic. 3. 88
 Dolebam in eum locum me adductum. in Verr. 55. b
 In eum autem locum rem adductam intelligit, vt vtrique

salui esse non possint. ad Brut. 1. 4. a. Hoc est, in etum statum redactam.
 Ad quam nos consuetudinem à familiaribus nostris adducti. 2. Tuscul. 13. a. Id est, illi rei assuefacti.
 Ceteri nouis affinitatibus adducti, veteres inimitias depouunt. pro Cluentio, 58. b
 Qui benignitate adducti per beneficiū & gratiā ciuitatibus cōcesserunt, vt nummos pro frumēto darent. 5. Ver. 165. a
 Infimi homines mercedula adducti. de Orat. 101. b
 Non spe mercedis adducti, &c. Læli. 30
 Ad interregnum comitia adducta. 327. b
 Nondum Myronis (signa) satis ad veritatē adducta, iam tamen quæ non dubites pulchra dicere. in Brut. 35. a
 Reliqua tormēta telorum eō grauiores emissiones habent, quō sunt cōtenta atque adducta vehementius. Tuscul. 97. a
 Particulas primum confusas, postea in ordinem adductas mente diuina. 4. Acad. 211. a
Adeo.
 Dolabella tuo nihil scito mihi esse iucundius: hanc adeo habeo gratiam illi. Att. lib. 9. 189. 3. a
 Neminem quidem adeo infatuare potuit, vt ei nummum vllum crederet. pro Flacco, 37. a
 Priore amissio iure, cum hostibus pugnare nō poterat: adeo summa erat obseruatio in bello mouendo. 1. Offic. 55. a
 Adeo longo & infesto itinere ad me veniti doleo. ep. 166. b
 Adeo mihi visus es lepidus. epist. 163. b
 Rempubliam funditus amissimus: adeo vt Cato adolescens nullius consilii, sed tamen cuius Romanus & Cato, vix viuus effugeret. ad Qu. frat. lib. 1. 24. a
 Clamore hominum de foro, atque adeo de ciuitate esse sublatum. pro Cluentio, 63. a
 Cū magno detrimēto, atque adeo exitio vectigaliū. in Ver. a
 Insector, posco, atque adeo flagito. pro Plancio, 38. a
 Atque adeo hoc mihi concedendū est magis. pro Arch. 188. b
 Eorum autem castrorum imperatorem, ducemque hostiū, intra mœnia, atque adeo in Senatu videtis. in Catil. 3. a. Hod loquendi genus magna aures habet, quasi tu dicas, Nō solum intra mœnia, sed etiā (quod maius est) in Senatu.
 Aliquid atque adeo multa addunt de suo. epist. 47. b
 Nihil adolescente tuo, atque adeo nostro, &c. amabilius omnibus iis qui Athenis sunt. Trebonius Ciceroni, lib. 12. 16. a
 Quod ad te antea, atque adeo prius scripsi, fecisti me acriorum. Att. lib. 15. 327. 2. a
 O dii immortales, tūne etiam, atque adeo vos geminæ voragine, scopulique Reipublicæ, vos meam fortunam deprimitis, vestram extollitis: in Pisonem, 32. a
 Id adeo ex ipso Senatusconsulto cognoscite. 6. Verr. 125. a
 Magis adeo id facilitate, quam alia vlla culpa mea contigit. lib. 2. de Orat. 9. a
 Id adeo, iudices, vt mihi ab illis demonstratum est, sic vos ex me cognoscite. 6. Verr. 124. a
 Id adeo si placet considerate. pro Cecinna, 63. a
 Id adeo sic cognoscite. pro Cluentio, 64. a
 Adeone erat stultus, vt illam, quam tum ille viuēbat, vitam esse arbitraretur: pro Cluentio, 136. a
 Adeone hospes huiusce vrbs, adeone ignarus es disciplinae consuetudinisque nostræ, vt hæc nescias? pro Rabir. 21. a
 Adeone vt humanitatis iura violentur? pro Deiot. 149. b
 Adeo quod. 8. fam. 44. in epist. Cælii.
Adeo.
 Homines tenues, obscuro loco nati, adeunt ad ea loca, quæ nunquam antea viderunt. in Verrem, a
 Adeunt ad nos coram. 11. fam. 27. Id est, prodeunt in conspectum nostrum.
 Qui omnium mentes eorum, qui ad Rempub. adeunt, maxime perspicunt. pro lege Manilia, a
 Ceteri hæredes adeunt ad Verrem. 3. Verr. 86. a
 Te adeūt ferē omnes, siquid velis. ad Appiū Pulchrum, lib. 3. 9. 7. a. Hoc est, rogātes aliqui velis ad tuos scribere.
 Cūm adibam ad istum fundum. pro Cæli. 300. b
 De quo nomine ad arbitrum adisti, de eo ad iudicem venisti. pro Rosc. Comædo, a

Adiit hæreditates ciuium Romanorum. pro Arch. 8. a
 Pythagoras Perfarum magos adiit. de Finib. 145. b
 Sese a suis ciuibus hæc habere mandata, vt ad Verrem ad-
 irent. 6. Verr. 100. a
 Qui ipse hæreditatem patris non adiuisset. 2. Philipp. 59. a
 Quum ad Prætores in ius adiuisset, excogitat sanè dili-
 genter & cautè quid decernat. 6. Verr. 129. a. Hoc est, quum
 venissemus in iudicium ad Prætores.
 Tribunal aliquem censo adeant. 4. Acad. 172. a
 Tum primum nos ad causas & priuatas & publicas adire
 cœpimus. in Bruto, 172. a
 Adire ad me quosdã memini, qui dicerent, &c. ad Appium,
 lib. 3. 10. 19. a
 Adire ad Rempub. & ad causam Reip. pro Sest. 75
 Adire in conuentum populi. 6. in Verrem, 22
 Adire inimicitias. pro Sestio, 122. Tuscul. quæst. lib. 5. 31
 Adire periculum vitæ. de Finib. lib. 2. 66
 Adire pericula. Offic. 1. 115. 13. fam. 82. de Finib. lib. 1. 28
 Adire quæuis pericula decoris honestatisque causa. de Fin.
 lib. 2. 47
 Illa pericula adeuntur in præliis. 2. Tuscul. 99. a
 Neque Prætores diebus aliquot adiri possent. ad Qu. frat.
 lib. 1. 47
 Sæpe in eo capitis periculum aditurum. 4. Verr. 23. a
 Adeundi ad te tempus cepit. 11. fam. 27
 Adeundi & conueniendi illius omnem molestiam pertulif-
 sem. 6. fam. 46

Aditur.

Ad quos olim sic adibatur. 3. de Orat. 73. a
 Aditum est ad libros Sibyllinos. 6. Verr. 97. a
 M. Gratius ad quem est aditum. pro Flacco, 39. a
 Quum ad me aditum esset ab iis qui dicerent. ad Appium,
 lib. 3. 7. 4. a
 Antequam in ius aditum esset. 4. Verr. 38. a

Adiens.

Epheso qui veniunt, ibi se eum de suis controuersis in ius
 adeuntem vidisse nuntiant. Att. lib. 11. 50. Id est, Euntem
 in iudicium ob suas controuersias.

Aditus.

Susceptis laboribus periculisque aditis. 1. Offic. 94. a
 Aditus.
 Difficilior ad Antoniũ aditus esse dicitur. ad At. li. 15. 31. 5. a
 Aditus ad causam. pro Sylla, 3
 Vt aditus ad Consulatum pateret. pro Mur. 15. a
 Sic hominibus ignominia notatis neque ad honorem adi-
 tus, neque in curiam reditus esset. pro Cluent. 94. a
 Est aditus ad officii inuentioem. 1. Offic. 11. a
 Sed est alius quoque quidam aditus ad multitudinem. Of-
 ficiorum, 2. 44
 Ad quos omnis nobis aditus obstructus est. in Bruto, 8. a
 Aditus ad Rempub. de Pet. Conf. 6
 Aditus & terra & mari ad urbem. in Verr. 227
 Vt difficilis aditus relinquantur veritati. pro Font. 278. b
 Si quis mihi aditus erit de tuis fortunis, id est, de tua inco-
 lumitate, in qua sunt omnia agenda, &c. 6. fam. 35
 Aditus in Cereris sacrarium non est visus. 6. Verr. 89. a
 Apertus cum nemini esset aditus in templum Castoris. pro
 Dom. sua, 85. a
 Quod quum patefactus esset aditus. Tuscul. q. lib. 5. 48
 Quum aditus custodi patriæ præclusus sit. Antequam iret
 in exilium, 5. a
 Qualis aditus primus sit in omnibus nouis coniunctio-
 nibus. 13. fam. 22
 Hunc quasi gradum quandam atque aditum ad cætera ia-
 tum intelligitis. pro lege Agrar. 47. a
 Illi aditum litoris Syracusanis ademerunt. 6. Verr. 68. a
 Aditum omnium concessu ad summam auctoritatem da-
 bat. 3. de Orat. 5. a
 Date de hac religione aditum. pro Dom. sua, 94. a
 Diuinis visis aditum ad cælum dederunt. ad At. lib. 14. 312. 5. a
 Intercludere aditum ad aliquem. pro Rosc. Amer. 65. a
 Si quem habes aditum. ad Att. lib. 4. 77. 6
 Aditum habere ad aures. pro Domo sua, 2

Quæ omnino aditum habere nullum potest in urbem, in
 forum, in curiam. 4. de Finib. 18
 Deus vult omnibus aditum patere ad se. de Leg. 174. b
 Aditum huic ad tuam cognitionem patefacio & munio. 13. fa. 102
 Vterque vestrum patefecit earum ipsarum rerum aditum,
 quas querimus. lib. 1. de Orat. 49. a
 Facillimè vos ad ea, quæ cupitis, peruenturos ab hoc aditu
 ianuæque patefacta. 1. de Orat. 102. a
 Nam in ipso aditu atque ore portus. 7. Verr. 24. a
 Quæ Lemni nocturno aditu occulta coluntur. de Natura
 deorum, 1. 83
 Qui ante populo Romano ex omni aditu clausus esset. pro
 lege Manil. 14. a. 6. Verr. 104. a
 In primo aditu vestibuloque templi. 4. Verr. 116. a
 Non introitu, sed omnino aditu quempiam prohibuerit.
 pro Cecinna, 29. a. 4. ad Att. 14
 Cæterasque vrbes vno aditu atque aduentu captas. pro leg.
 Manil. 14. a
 Forum sepietur, omnes clauduntur aditus. 1. Philipp. 19. a
 Aditus ad eum difficiliore fuerunt. ad Ligariũ, lib. 6. 13. 4
 Duo sunt aditus in Ciliciam ex Syria. Catoni, lib. 15. 4. 10. a
 Vt aditus ad te diurni atque nocturni pateant. de Petitione
 Consul. 29
 Aditus ad me minimè prouinciales. nihil per cubiculariũ.
 6. ad Att. 25
 Nisi ad alias res pestiferas aditus sibi compararent. lib. 2. ad
 Attic. 32. 2. a
 Aditusque ad causam faciet illustres. in Orat. 28
 Difficiles aditus habebat ad pastum. 2. de Nat. d. 183. a
 Aditus faciles ad te habeat. 13. fam. 80, & 81
 Aditus esse facillimos ad aliquem. Qu. frat. 294. b
 Aditus insulæ esse munitis mirificis molibus. 4. ad Att. 50
 Adibus ac templis vestibula & aditus præponere. 2. de O-
 ratore, 175. a
 Aditus. 13. ad Att. 67

Adeps.

Non mihi esse P. Lentuli somnum, nec Lucii Cassii adipem
 pertimescendam. 3. in Catil. 61. a

Adipalis.

Opimum quoddam & tanquam adipale dicendi genus. in
 Orat. 13. a

Adeptio, Adeptus, Vide Adipiscor.

Adepsotus.

De Hispania noui nihil, sed expectatio valde magna: ru-
 mores tristiores, sed ad spem. 15. fam. 46

Adefus.

Quum verò adefus, in flatu renouatum est iecur. 2. Tuscul.
 43. a
 Quis tam perditus ac profusus nepos, non adefa iam, sed
 abundanti pecunia sic dissolutus fuisset, vt fuit Sex. Næ-
 uius: pro Quintio, 22. a

Adfero.

Adferre semper aliquid ad communẽ utilitatem. Offic. 1. 77
 Adferre causam probabilem. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 7
 Adferre manus alicui. Parad. 28
 Adferre motum alicui. Tuscul. q. lib. 1. 44. *κινῆσαι διῶ.*
 Adferre religionem. pro Domo sua, 98
 Adferre sellam curulem in familiam, vel municipium. pro
 Plancio, 15
 Tristes nuntii adferbantur. Brut. 90. b. Vide Afferre.

Adfinis.

Adfinis miseræ vitæ. ad Att. 51. Vide Affinis.

Adhæc.

Adhæc prædia incesu dedicauisti. pro Flac. 162. b

Adhæreo.

Adhæserunt iam omnia tanquam in quodam silice. 3. fam.
 13. in epist. Cælii.
 In me omnia nefaria tela adhæserunt. pro Dom. sua, 50. a
 Tela in tuis visceribus adhærebunt. in Verr. 31. b
 Piniferam subter caudam pistricis adhæsit. in Arato, 21. a
 Adhæreere extremum. in Vatin. 8

Adhæresco.

Argumentum ratio ipsa confirmat, quæ simul atque emissa

est, adhærescit. lib. 2. de Orat. 118. a
 Ad eam tanquam ad faxum adhærescunt. 4. Acad. 17. a
 Omninoque iustitiæ & honestati adhærescet. 1. Offic. 121
 Ne in hanc tantam materiam seditionis ista funesta fax ad-
 hæresceret. pro Dom. sua, 11
 Callidii oratio ita liberè fluebat, vt nusquam adhæresceret.
 in Bruto, 149. a
 Vt homines ad earum saxa discendi cupiditate adhæresce-
 rent. 5. de Finib. 48
 Adhærescere ad columnam. pro Sest. 6. b
 Adhærescere ad studium & ad genus dicendi. 3. de Orat. 21
 Adhærescere fastidiis. lib. 1. de Orat. 135. a
 Si potes in his locis adhærescere. ad Att. lib. 4. 18

Adhærescens.

Hortensius in continuatione verborum adhærescens. de
 Clar. 195. b

Adhærsio.

Et copulationes & adhærsiones atomorum inter se. 1. de Fi-
 nibus, 15

Adhamo.

Qui enim serius honores adhamauerunt, &c. 2. Acad. a

Adhibeo.

Eamque, quam ad omnes res adhibes, in primis ad conua-
 lesendum adhibe prudentiam. Att. lib. 12. 234. 3. a
 Flores quos adhibet orator in causis. Orat. 202. b
 Plus adhibet in suffragium consilii. 3. de Legib. 64. a
 Quum difficilius intelligatur, quid patronus velit dicere,
 quàm si ipse ille, qui patronum adhibet, de re sua diceret.
 3. de Orat. 28. a
 Adhibemus ignem ad usum atque ad victum. de N. d. 2. 29
 Quum adhibemus ad eos orationem huiusmodi. Academ.
 quæst. ed. 1. lib. 2. 31
 Sed tanquam tormenta quædam adhibemus. 3. Offic. 52. a
 Lacerant, vexant, stimulos admouent, ignes adhibent. 3.
 Tuscul. 31
 Sed adhibent modum quædam, quem ultra progredi non
 oporteat. 4. Tuscul. 59. a
 Ad deliberationes eas principes ciuitatis adhibebat. 1. Phi-
 lippica, 2
 Adhibui diligentiam quotiescunque Senatus fuit. ad Se-
 stium, lib. 5. 6. 3. a
 Ad quas ego nihil adhibui præter lectionem. ad Rufum, lib.
 5. 20. 5. a
 Esto, collegium non adhibuisti. pro Domo sua, 90
 Ea consolatione sustentor, quam tu mihi Brute adhibuisti
 tuis suauissimis literis. in Brut. 185. a
 Non mediocrem ipse animi dolorem adhibuisti. ad Seruiũ
 Sulpit. lib. 4. 6. a
 Sed tum ferè Pericles primus adhibuit doctrinam. in Brut.
 21. a
 Adhibuit sibi in consilium quindecim principes. 2. Officio-
 rum, 121
 Quum illam seueritatem in eo filio adhibuit, &c. de Finib.
 lib. 1. 18
 Cæsar virtutem & grauitatem in summo dolore adhibuit.
 Qu. frat. 327. b
 Sed quid ego vestram crudelitatem expromo, quam in ip-
 sum me ac meos adhibuisti: pro Dom. sua, 47
 Cum orationis vanitatem adhibuerunt. 3. Offic. 74
 Quos odores adhibebis ad deos, vt, &c. 1. de Nat. 154. a
 Iudicium ergo adhibebit. in Orat. 27. a
 Adhibebit ad considerandas res & tempus & diligentiam.
 1. Offic. 29
 Sed tu illum animum nunc adhibe quæso. ad Torquatum,
 lib. 6. 1. 16. a
 Tecum loquere, te adhibe in consilium. Curioni, lib. 2. 6. 5. a
 Ad deos adeunto, castè pietatem adhibento. 2. de Leg. 30. a
 Monui regem vt omnem diligentiam ad se conseruandum
 adhiberet. ad Senatum, lib. 15. 2. 17. a
 De virtute & grauitate Cæsaris, quam in summo dolore ad-
 hibuisset. ad Qu. frat. lib. 3. 24. 4. a
 Vt adhibeam quandam caurionem & diligentiam. Att. lib. 1.
 14. 11. a

Vt omnes adhibeam machinas ad tenendum adolefcemem.
 Bruto, 18. 5. a
 Vt non adhibeas in consilium cogitationum tuarum de-
 sperationem. epist. 78. b
 Vt his rebus adhibeat tanquam lumen aliquod memoriam.
 2. de Orat. 82. a
 Sed adhibeat oratio modum. 5. Tuscul. 115. a
 Vt eam diligentiam adhibeamus in amicitiiis præparandis.
 Læl. 54. a
 Adhibeatis in hominis fortunis misericordiam. pro Rab. 3. a
 Vt non mediocrem curam adhibeant & diligentiam. 4. A-
 cadem. 78. a
 Adhibeant manus vestigalibus vestris. pro lege Agrar. 53. a
 Quantam curam adhibuerim cognosces. ad Curionem,
 lib. 2. 6. 7. a
 In hoc omnem diligentiam si adhibueris. ad Tironem,
 lib. 16. 8
 Si fatum tibi est, ex hoc morbo non conualescere: siue tu
 medicũ adhibueris, siue non, non conualesces. de Fato, 24
 Si tu neruulos tuos mihi sæpe cognitos adhibueris. ad Att.
 lib. 16. 343. 5. a
 Adhibere accusatorem. pro Deiotaro, 22
 Adhibere aliquem. pro aduocare. 12. ad Att. 21
 Adhibere aliquem seuerius. 10. ad Att. 41
 Adhibere animos ad aruspiciũ vocem. de Arusp. respon. 18
 Vofque cupio adhibere arbitros. pro Mur. 6. a
 Alter cum res gestas, tum etiam studium atque aures adhi-
 bere posset. pro Arch. 3
 Alteri se calcaria adhibere, alteri frænos. in Bruto, 107
 Adhibere crudelitatem in aliquem. pro Domo sua, 47
 Grauioribus autem morbis periculosas curationes & anci-
 pites adhibere coguntur. 1. Offic. 115
 Vt quam ipse adhibere consuevit in amicorum periculis fi-
 dem & diligentiam. pro Cluent. 94. a
 Desunt enim suum iudicium adhibere. 1. de Nat. deor. 8
 Adhibere iudicium & diligentiam in aliqua re faciendam.
 Offic. 2. 90
 Nec laudatores vllos poterit adhibere. 2. de Finib. 107. a
 Vt oratio quæ lumen adhibere rebus debet. 3. de Orat. 28. a
 Sicut medico diligenti priusquam conetur ægro adhibere
 medicinam. 2. de Orat. 100. a
 Sed desperatis etiam Hippocrates vetat adhibere medici-
 nam. ad Att. lib. 16. 339. 7. a
 Adhibere miserationem. in Bruto, 45. a
 Adhibere modum quandam & ordinem his rebus, quæ tra-
 ctantur in vita. Offic. 1. 27
 Nisi omnes ii motus, quos orator adhibere volet iudici. 2.
 de Orat. 102. a
 Nullam adhibere persuadendi necessitatem, dicuntur ratio-
 nes ex coniectura pendentes. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 106
 Adhibere officium erga aliquem. 13. fam. 11
 Adhibere orationem. 14. Philipp. 407
 Adhibere ornamenta oratoria. Parad. 4
 Adhibere preces, cultus, honores diis. de Nat. deor. 13
 Adhibere præparationem in rebus agendis. 1. Offic. 105
 Quos negat ad panem adhibere quicquam, præter nastur-
 tum. 5. Tuscul. 139. a
 Adhibere omnem rationem, & curam, & laborem, & dili-
 gentiam. de Petit. Consul. 11
 Rationem moderationemque dicendi adhibere. cõtra Rul-
 lum, 19. a
 Adhibere sapientiam in Reipublicæ salute. lib. 1. de Fini-
 bus, 68. a
 Permagis hominis est sic se adhibere in tanta potestate, vt,
 &c. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 33. a
 Adhibere quandam in dicendo speciem atque pompam. 2.
 de Orat. 162. a
 Meminerit deum se adhibere testem. 3. Offic. 57. a
 Adhibere testes. de Finib. lib. 2. 107
 Adhibere vim alicui. pro Cecin. 294. b
 Nõ potest vim mihi maiorem adhibere metus, quàm fides.
 pro S. R. 23. b
 Adhibere vim veritati. pro Quintio, 26. a

Vt vinum ægrotis melius est non adhibere omnino, quàm, &c. 3. de Nat. deor. 97. a
 Adhibere vsum ad rem aliquam. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 53
 Adhibere, absolute, pro adhibere in consilium. 11. fam. 12
 Non enim facile quem dixerim plus studii, &c. ad omnes bonarum rerum disciplinas adhibuisse. in Bruto, 77. a
 Ad partus adhibetur Iuno Lucina. 2. de Nat. deor. 100. a
 Numerus Iambicus adhibetur in fabulis. in Orat. 111. a
 His fictus ad eorum voluptatem sermo cum adhibetur. Læli. 80. a
 Et is sermo qui more maiorum à summo magistro adhibetur in poculo. Cat. 43
 Sensibus adhibetur quasi titillatio à voluptatibus, aiebat Epicurus. de Nat. deor. 1. 79
 A cæteris tuis non adhibemur. epist. 53. b
 Nulla remedia quæ vulneribus adhibentur. ad Octauium, 1
 Quorū ab oratoris iudicio delectus magnus adhibebitur. in Orat. 27. a
 Eaque (authoritas) adhibetur ad monendum. de Amicitia, 41. a
 Ne qua calumnia, ne qua fraus, ne quis dolus adhibetur. pro Domo sua, 24. a
 Quia tanta adhibetur & à nobis, & à Prætoribus contentio. ad Q. frat. lib. 1. 1. 2. a
 Celeriter ad maiores causas adhiberi cæptus est. in Bruto, 166. a
 Post adhiberi cæpta est ad ornatum etiam corporis. 3. de Orat. 85. a. de veste loquitur.
 Neque vllum delectum adhiberi oporteret. 3. de Finib. 78. a
 Quos ego vniuersos adhiberi liberaliter, optimum quæque hospitio amicitieque coniungi dico. 1. ad Q. fr. 12
 Et hic nimirum est fetus, quem duodecim tabulæ in funebribus adhiberi voluerunt. 2. Tuscul.
 Quasi verò forti viro vis possit adhiberi. 3. Offic. 149. a
 Quarum quidem certè est adhibendus modus. 1. Offic. 196. a
 Omnibus his nullane adhibenda curatio? 3. Tuscul. 8. a
 Quod si insanorum visis fides non est adhibenda. 2. de Diuinatione, 182. a
 Haud scio an magis etiam & magnificentia & despicientia adhibenda sit rerum humanarum. 1. Offic. 104. a
 Quo magis his & magnitudo animi est adhibenda. 1. Offic. 105. a
 Hæc igitur adhibenda est primùm in iocando moderatio. 2. de Orat. 131. a
 Adhibenda est præterea munditia. de Offic. a
 Vide ne religio nobis tam adhibenda sit, quàm, &c. in Brut. 162. a
 Adhibenda est igitur quædam reuerentia aduersus homines. 1. Offic. 130. a
 Sed iis qui vi oppressos imperio coercent, sit sanè adhibenda sæuitia. 2. Offic. 32. a
 Neque Antonius vllius supplicii adhibendi vllam partem est relicturus. 11. Philipp. 293
 Tantum cibi & potionis adhibendum est, vt reficiantur vires, non opprimantur. de Senect. 31. a
 Ad has tot tantisque res adhibenda sunt ornamenta innumerabilia. in Orat. 9. a
Adhibens.
 Cæsar rationem adhibens, consuetudinem vitiosam emendat. de Cl. 188. b
 Ius & sarculos abstulerit, adhibentis ludos. 2. de Finib. 40. a
Adhibitus.
 In quo non modus est adhibitus. pro Cluentio, 76. a
 Si celeritas adhibita esset. ad Brutum, lib. 11. 12. 5. a. & lib. 10. fam. 21. 13. a
 Ea autem adhibita doctrina est, quæ vel vitiosissimam naturam excolere possit. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 10. a
 Existimo nostram consolationem rectè adhibitam esse. ad Sulpitium, lib. 4. 3. 10. a
 Hætenus existimo nostram consuetudinem rectè adhibitam esse. epist. 47. b
 Qui nulla arte adhibita, de rebus ante oculos positis, vulgari sermone disputant. 1. Academ. 7. a

Quem nos correctione quadam adhibita potissimum fecuti sumus. 3. Offic. 9. a
 Hi curatione adhibita leuantur in dies. 4. de Finib. 107. a
 Neminem statu detrusum, qui non adhibita vi, manu demotus & actus præceps intelligatur. pro Cecina. 36. a
 Senes autem sic, vt sua sponte, nulla adhibita vi, consumptus ignis extinguitur. de Senect.
Adhinnio.

Sic ad illius hanc orationem adhinnit, vt non magistrum virtutis, &c. arbitraretur. in Piso. 54

Adhortor.

Ego te ad certam laudem adhortor. epist. 7. b
 Vis non erat: ad eam igitur adhortabar. epist. 256. b
 Sic ego vos ad Rempub. recuperandam adhortabor. in Antonium, 293. b
 Vt ad defendendam Rempub. te adhortarer. a
 Adhortari aliquem ad aliquid faciendum. pro Rosc. 90. b
 Maximè ne posset aliquando ad bellum faciendum locus ipse adhortari. 1. Offic. 53. a
 Iure possum ego vos ad defensionem meæ salutis adhortari. in Ant. 187. b

Adhortatio.

Omissa nostra adhortatione. 2. de Orat. 7

Adhuc.

Vt adhuc actum est. 12. fam. 1
 Vnam adhuc à te epistolam acceperam. ad Atticum, lib. 7. 131. 1. a
 Adhuc erat impudens. 16. fam. 13
 Nisi quid adhuc fortè vultis. in Lælio.
 Adhuc hæc erant, ad reliqua acri animo tendebamus. de Diuin. 109. b
 Ego tamen Cæsari pro te, sicut adhuc feci, supplicabo. ad Ligarium, lib. 6. 14. 7. a
 Tamen adhuc id non feci. ad Ligarium, lib. 6. 13. 1. a
 Facinus fortasse adhuc in nullo etiam vindicatum. in Verrem, 192. b
 Vt adhuc nihil faciam turpiter. Att. 116. b
 Me adhuc non legisse turpe, vtrique nostrum est. ad Gallū, lib. 7. 25. 6. a
 Adhuc pares non sumus. 12. ad Att. 17
 Adhuc quæ dicta sunt, arbitror mihi constare, &c. ad Herennium, 3
 Suum illud adhuc. 15. ad Att. 33
 Adhuc vltæ est suas iniurias: nihil amplius. 12. fam. 2. id est, hætenus.
 Adhuc. i. ad hoc vsque tempus. 7. in Verr. 34. pro Lege Manil. 36. & 1. Philipp. 11
 Adhuc. id est, hætenus. 10. fam. 35. in epistol. Planci.
 Adhuc. pro, ad hoc tempus. 6. fam. 2. 5. ad Atticum, 19. & 14. ad Att. 33

Adiaphoria.

Ἀδιαφορία & ἀνεπίσημα. 2. ad Att. 41
 Ἀδιαφορία Aristonis Chii. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 121
 Aristoni summum bonum est in iis rebus neutram in partem moueri, quæ Adiaphoria ab ipso dicitur. 4. Acad. a
 Quod enim illi ἀδιάφορον dicunt, id mihi ita occurrit, vt indifferens dicerem. de Finib. lib. 3. 42
 Ἀδιαφορία. 2. ad Att. 31

Adigo.

Itaque Calphurnius arbitrum illum adigit, quicquid, &c. Offic. 65. b
 Cur non arbitrum pro socio adegeris Qu. Roscium: pro Rosc. Comædo, 14. 3. Offic. 86
 Adigere arbitrum finibus regundis. Top. 21

Adiicio.

Ad eam laudem doctrinæ & ingenii gloriam adiecit. 1. Offic. 163. a
 Cum ad vestra omnia pauci homines cupiditatis oculos adieissent. pro lege Agrar. 37. a
 Non vt aliquid ex iis noui adicerem. de Petitione Consulatus, 1
 Aquæ pluuiæ arcendæ adicere arbitrum non possis. Top. 224. b

Quò ne imprudentiam quidem oculorum adici fas fuit. 2. de Legib. 36
 Adici rogum, bustumve propius sexaginta pedes ædes alienas lex vetat. 2. de Legib. 57
 Partim planè videbant adiectum esse oculum hæreditati. 4. Verr. 25. a
 Ne hoc quidem cernunt, omnia se reddere incerta, quod nolunt: ea dico incerta, quæ ἀδύνα Græci. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 50

Adimo.

Desponsam homini Syriam ademi. Att. 12. b
 Iste infanti pupillæ fortunam ademit. 3. Verr. 103. a
 Hominibus lenissimis ademit misericordiam consuetudine incommodorum. pro Rosc. Amer. 92. a
 Ademit Albino soceri nomen mors filix, sed charitatem illius necessitudinis & benevolentiam non ademit. pro Sextio, 4
 Pecuniam si cuipiam fortuna ademit. pro Quint. 8. b
 Illi aditum litoris Syracusanis ademerunt. 7. Verr. 68. a
 Inimici mei mea mihi, non meispsum ademerunt. ad Atticū, lib. 3. 45. 2. a
 Quod idem in posterum de extraordinariis potestatibus libertatem ademisses. pro Dom. 217. b
 Primùm vt Cæsari aliquid adimat. epist. 120. b
 Nolite mihi adimere eum cui, &c. pro Mur. 143. b
 Adimere facultatem. ad Attic. lib. 3. 47. 6. a
 Adimere leges. 2. de Finib. 59. a
 Adimere potestatem. 3. de Legibus, 31. pro Quintio, 5. & 1. Verr. 12. a
 Adimere, inquit, omnem recusationem Crasso volui. de Orat. 142. b
 Adimere somnum. 2. ad Attic. 36
 Adimere vitam. in Partit. 29. a
 Non adimi cuiquam glebam de Syllanis agris. in Verrem, 58. & contra Rul. 87. b
 Quamobrem si libertas adimi nullo modo possit, ciuitas possit. Paulò post, Etsi semel ciuitas adimi potest, retineri libertas non potest. pro Cecinna, 69. a

Ademptus.

Senatusconsultum nullum extat, quo reductio regis adempta sit. epist. 6. b
 Vt plus additum ad memoriam nominis nostri, quàm ademptum de fortuna videretur. epist. 8. b
 Omnia ista vobis adempta atque erepta sunt. 7. Verr. 138. a

Ademptio.

Non ademptione ciuitatis, sed testi & aquæ & ignis interdictione faciebant. pro Dom. sua, 61. a

Adinuenio.

Ex quo sequitur, adinuenta animo, percepta sensibus. 2. de Nat. deor. 225. a
 Τὸν ἀδύνατον, est te venire. 0. fam. 7

Adipiscor.

Medio itinere eum adeptus, amplexus sum. a
 Adeptus es, & amisisti, contraria. 5. fam. 51
 Adeptus est summus honores à populo Romano. pro Cluentio, 93. a
 Studiis & artibus sumus adepti. Qu. frat. 295. b
 Præclarum autem nescio quid adepti sunt. Tuscul. quæst. lib. 1. 41
 Magnam ipsi adipiscuntur & gratiam & gloriam. Offic. 2. 126
 Senectutem vt adipiscantur omnes optant, eandem acculant adepti. Cato 4
 Amare, consecrari, adipisci velle. aspernari, odisse, fugere. lib. 1. de Finib. 25
 Adipisci decus cum dolore corporis. Tusculan. quæst. lib. 2. 12
 Adipisci laudem. Offic. 1. 91
 Adipisci ordinem Senatorium. pro Flacco, 33. a
 Adipisci salutem fuga. Tuscul. quæst. lib. 3. 56
 Adipisci tempora. 1. fam. 21
 Adipisci magnas vtilitates. Offic. 2. 21
 Quam adipisci scelere quouis velit. de Finib. lib. 3. 30

Ad obtinendam adipiscendamque sapientiam. 1. de Leg. 89. a. 1. Offic. 102. 1. de Finib. 56. 3. de Orat. 74. a
 Sed iis qui habent à natura adiumenta rerum gerendarum, abiecta omni cunctatione, adipiscendi magistratus sunt. Offic. 15. b
 Adipiscendarum virtutum causa. de Finib. 156. b
 Voluptates omittantur maiorum voluptatum adipiscendarum causa. lib. 1. de Finib. 29
 Non mirum est, quos vis diuina assequi non potuit, si id mens humana adepta non est. pro Sext. Rosc. 40. b
 Sed etiam docti aliquantū se arbitrantur adeptos. in proo. mio Offic. 3. a

Adeptio.

Quasi verò hæc appetitio non ad summi boni adeptionem pertineret. lib. 4. de Finib. 78. a
 Nos beatam vitam non depulsionem mali, sed adeptione boni, iudicemus. 2. de Finib. 68. a

Adiudico.

Ipsam Veneri in seruitutem adiudicat. 1. Verr. 30. a
 Volet esse popularis: populo Romano adiudicabit. pro lege Agrar. 50. a
 In medio relictum quod erat, populo Rom. adiudicauit. 1. Offic. 2. a
 Si Respub. iudicaret, Antonione an Bruto legiones adiudicaret? in Ant. 226. b
 Mihi salutem imperii atque orbis terrarum adiudicavit. Attic. lib. 1. 14. 9. a
 Adiudicare aliquid alicui. contra Rul. 74. b
 Adiudicare & Abiudicare, contraria. contra Rullum, 51. a
 Adiudicare. pro, acceptum referre alicui. 1. ad Attic. 64
 Vt is qui nobis causam adiudicaturus sit. 2. de Orat. 70. a
 Nemo enim dubitat, quin domus nobis esset adiudicata. Attic. lib. 4. 71. 3. a

Adiumentum, vide Adiuuo.

Adiungo.

Me ad eius rationes adiungo, quem tu in meis rationibus tibi esse adiungendum putasti. lib. 1. 25
 Non equidem recuso, sed te adiungo socium. de Finib. lib. 3. 7. pro Quintio, 6. a
 Adiungit atque annectit rebus præsentibus futuras. 1. Offic. Prætor offensionem vitæ, æquabilitate decernendi benevolentiam adiungit lenitate audiendi. pro Mur. 39
 Quid enim adiungit nisi nobis vniuersis? Parad. 124. b
 Itaque ad hanc elegantiam verborum adiungit ille oratoria ornamenta. de Cl. 188. b
 Qui ad virtutem adiungunt vel voluptatem. 2. de Finibus, 69. a
 Tu ei M. Mindium fratrem tuum adiunxisti. epist. 75. b
 Hanc Scæurus demolitus accessionem, adiunxit adibus. 1. Offic. 193
 Adiunxit singulos animos ad singula sidera deus. de Vniuers. 53
 Quinquagesimo die totam ad imperium populi Romanæ Ciliciam adiunxit. pro lege Manil. 24. a
 Hic dies me valde Crasso adiunxit. Att. 1. 9. 5. a
 Nam illud tertium quod Aristoteles adiunxit, minus est necessarium. de Orat. 112. b
 Iuris scientiam tanquam ancillulam adiunxit. 1. de Oratore, 121. a
 Hi vectigalia, quæ Cn. Pópeius adiunxit, vendere cogitant. contra Rul. 63. b
 In suauitate familiaritatem tuam adiunxit. 10. fam. 4. id est, præterea exposuit mihi.
 Si te mea summa erga te studia parum mihi adiunxerunt. 5. fam. 16. pro, conciliarunt.
 Adiunges me quamprimum ad tuos sermones. epist. 194. b
 Ad eorum causam me adiungerem. Lentulo, lib. 1. 9. 33. a
 Nihil enim dignum faciebat, quare eius fugæ comitem me adiungerem. ad Attic. lib. 9. 181. 3. a
 Vt nobis Cn. Pompeium adiungeremus. de Petitione Consul. 3
 Crimen & suspicionem potius ad prædam adiungerent, quàm ad egestatem. pro Sext. Rosc. 32. b

Ad quam se similis animus applicet & adiungat. *Læli. 45*
 Mihi verò tantum decoris, tantum dignitatis adiunxeris.
 ad Curionem, lib. 5. 13. a
 Quòd verbis solutis numeros primus adiunxerit. in Orat.
 100. de Isocrate loquitur.
 Ad summum imperium etiam acerbitatem naturæ adiun-
 gere. *Qu. frat. 297. b*
 Quosunque velis adiungere ad amicitiam. de Pet. Conf. 27
 Adiungere ad causam. 3. ad Attic. 43
 Adiuere aliquem ad necessitudinē suam. 13. fam. 24. & 56
 Proprium hoc statuo esse virtutis, conciliare animos ho-
 minum, & ad vsus suos adiungere. 2. Offic. 23. a
 Visis non adiungere fidem. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 29
 Authoritatem quidem nullam debemus, nec fidem com-
 mentitiis rebus adiungere. 2. de Diuinat. 87
 Adiungere homines ad amicitiam. de Pet. Conf. 28. & 2. ad
 Quint. frat. 31
 Adiungere nouas necessitudines. 13. fam. 7
 Hic quæ dicta sunt ab iis, quos probamus, nostrum iudi-
 cium, & nostrum scribendi ordinem adiungere. lib. 1. de
 Finibus, 5
 Ornamenta oratoria dicendi adiungere ad elegantiam ver-
 borum latinorum. in Bruto, 141. a
 Adiungere prouincias ad imperium. Offic. 331. b
 Adiungere se ad aliquem. 5. Philipp. 196
 Atque vt è natura viuat, vxorem adiungere. 3. de Fin. 104. a
 Auxilium sibi se putat adiunxisse. pro Rosc. Amer. 68. a
 Adiungitur ad Aphricam etiam Hispania. ad Atticum, lib.
 11. 220. 5. a
 Magnus honos rebus pop. Rom. adiungitur. pro Arch. 190
 Mari disiuincta (pars) angusto ponte rursum adiungitur &
 continetur. 6. Verr. 104. a
 Cum etiam Cæsar ad authoritatem eius ordinis adiunge-
 retur. epist. 13. b
 Ad societatem eius ordinis adiungeretur. ad Lentulum, lib.
 1. 9. 49. a
 Domitius eodem cum suis cohortibus adiungeretur. Attic.
 129. b
 Nunc cum ad cæteras summas utilitates hæc quoque op-
 portunitas adiungatur. pro lege Manilia, 35. a
 Eius artificii cognitio huiusmodi est, vt non ad eius artis
 partem aliquam adiungi possit. de Inuent. 58. b
 In altera (causæ parte) diligentia vestra nobis adiungenda
 est. pro Cluentio, 2. a

Adiunctus.
 Eique proximè adiunctus Drusus fuit. de Cl. 174. b
 Adiunctus in amicitia vel in Repub. 5. famil. 17
 Vt aliquis metus adiunctus sit ad gratiam. 2. Verr. 13. a
 Fuit ad res magnas bene gerendas diuinitus adiuncta for-
 tuna. pro lege Manil. 33. a
 Adiunctum illud etiam est quod non est in omnibus fœ-
 deribus. pro Corn. 62. b
 Scio te ei dialogo adiunctum esse. Attic. 108. b
 Aspera arteria ostium habet adiunctum linguæ radicibus.
 2. de Nat. deor. 203. a
 Continentia quædam prædia atque adiuncta mercatur. pro
 Cecinna, 8. a
 Adiuncta iis sunt patrisfam. mortui sacra, ad quos eiusdem
 morte pecunia peruenerit. 2. de Legib. 46
 Adiunctorum argumentum in causis coniecturalibus v-
 tile. Topic. 25
 Adiunctorum locus à cõsequentiis quid differat. Top. 26
 Ab adiunctis argumentum. Top. 8
 Vt ad ea quæ propiora huius causæ & adiunctiora sunt per-
 ueniam. pro Cluentio, 22. a

Adiunctio.
 Adiunctio est, cum verbum, quo res comprehenditur, non
 interponimus. 4. ad Heren. 189. de Orat. 162. b
 Et in eadem verba impetus & concursio & adiunctio &
 progressio. 3. de Orat. 114. a
 Illic in superiore adiunctio est hæc, &c. de Inuent. 83. b
 Nulla potest homini esse ad hominem naturæ adiunctio. ad
 Atticum, lib. 7. 112. 5. a

In quibus nulla est virtutis adiunctio. 2. de Finib. 65. a
 Beneficio, spe, adiunctioe animi vel voluntate homines
 maximè ad beneuolentiam ducuntur. de Pet. Conf. 15. a
 Esse quasdam cum adiunctioe necessitudines, quasdam
 simplices & absolutas. 2. de Inuent. 248. a

Adiunctor.
 Ille Galliæ vterioris adiunctor. Attico, lib. 8. 147. 4. a

Adiuero.
 Adiueraque id te inuito me nõ esse facturum. 2. Philip. 36. a
 Adiuat Procilius hoc nemini accidisse. Qu. frat. lib. 2. 9. 1. a
 Pompeius affirmat non esse periculum, adiuat. Attico, lib.
 2. 35. 2. a
 Et qui omnia adiuuant, debere tibi valde renuntiant. ad Q.
 frat. lib. 3. 21. 8

Adiurans.
 At ille adiurans nusquam se vnquam libentius, &c. 9. fam.
 45. nonnulli legunt adiuuratus.

Adiuuo.
 Adiuuo te. 4. Verr. 17. a
 Palæstra multum adiuuat histrionem. Orat. 198. b
 Iam nihil te iudicium Neronis adiuuat. 3. Verr. 58. a
 In filiarum collocatione amicos adiuuant. 2. Offic. 81. a
 In eo te adiuuabo. 99. ad Atticum, b
 Omnium gentium consensum & incredibilem conspira-
 tionem adiuua. ad Plancum, lib. 10. 10. 6. a
 Vt auxiliis eum tuis & copiis adiuuares. epist. 7. b
 Quum C. Marius mærorem orationis meæ præfens ac se-
 dens, multum lachrymis suis adiuuaret. 2. de Orat. 106. a
 Si nos mediocri modo fortuna Reipub. adiuuerit. epist.
 152. b
 Adiuuare aliquem consilio & prudentia. Offic. 1. 171
 Adiuuare aliquem in percipiendis fructibus. Offic. 1. 85
 Sed ad verum probandum authoritatem adiuuare. pro
 Quintio, 50. a
 Me Põpeius Capuam venire voluit, & adiuuare delectum.
 ad Atticum, lib. 7. 133. 2. a
 Adiuuare dolorem. 201. ad Atticum, b
 Adiuuare iniuriam. Offic. 3. 97
 Adiuuare patriam. Somn. Scip. 8
 Si nihil ad percipiendam, colendamque virtutem literis ad-
 iuuarentur. pro Archia, 12. a
 In qua (salute) præcipue sum adiuutus ab illo. ad Curionem,
 lib. 12. 5. 16. a
 Quæ confectio etiam à lingua adiuuari videtur. de Nat.
 53. b
 In dicendo non multum à magistro adiuuari. de Oratore,
 95. b
 Sed ferendus tibi in hoc meus error. ferendus: imò verò e-
 tiam adiuuandus. ad Atticum, lib. 12. 257. 1. a

Adiuuans.
 Omnia dicendo excitanda sunt, nihil adiuuante natura. de
 Oratore, 125. b
 Non esse hæc adiuuantia causarum, sed has ipsas causas pu-
 tant. de Vniuers. 63

Adiuo.
 O Tite, si quid ego adiuo, curamve leuaffo. de Senect. 1. a

Adiuutor.
 Non veni adiuutor, sed auditor. de Nat. deor. 1. 114
 Adiuutor ad aliquid agendum. 10. Philipp. 286
 Adiuutor his contra patriam inuentus est nemo. de Ami-
 citia, 40. a
 Omni hoc vobis ratione confirmare possum Quirites, hoc
 animo me, &c. vt author eius atque adiuutor essem. pro
 lege Agraria, 28. a
 Huic me voluntati vt faueas, adiuutorque sis, vehementer te
 rogo. epist. 24. 6
 Huius igitur belli egc particeps, & socius, & adiuutor esse
 cogor. ad Att. lib. 9. 181. a
 Non mihi, sed tibi, hic venit adiuutor. 1. de Nat. 26. a
 Author in consiliis capiendis, adiuutor in rebus agendis. pro
 Sestio, 11. b
 Ille absentis in omnibus adiuutor. ad Att. lib. 8. 147. 4. & 3.
 Verr. 44. pro Sest. 30. a

Adiuutor in prælio. Tusc. 154. b
 Adiuutor incolumitatis. 13. fam. 9
 Adiuutor istius rei. 3. ad Q. frat. 7
 Eiusdem ferè adiuutor, authorque sententiæ. Offic. 3. 159
 Adiuutor victoriæ. Tusc. q. lib. 1. 24
 Oratori pragmaticum adiuotorem dare. de Orat. 107. b
 Præbere se adiuotorem scelerum alicuius. de Orat. 107. b
 Honoris potius L. Flacci me adiuotore futurum sperabam,
 quam miseriarum deprecatorum. pro Fl. 1. a
 Socio atque adiuotore consiliorum periculorumque meo-
 rum. pro Fl. 1. a
 Homines arrogates hoc adiuotore Q. Opimium per ludum
 & iocum fortunis omnibus euertisse. 3. Verr. 110. a
 Adiuotores, hortatores, authores ad me restituendum multi
 fuerunt. Postq. 199. b
 Vt ad hanc prædam tam nefariam adiuotores vos profitea-
 mini. pro S. R. 19. b
 Vt aut libidinis ministri, aut adiuotores essent ad iniuriam.
 de Amic. 34
 Eo plures ad benignè faciendum adiuotores habebunt.
 2. Offic. 75. & pro Rosc. Amer. 4. a
 Vt alteros libidinis, alteros facinoris adiuotores haberet. de
 Pet. Conf. 7
 Num quem habuerit de consciis, de adiuutoribus, de adiu-
 mentis. ad Heren. 7
 In adiuutoribus principis. 1. ad Att. 53
 Adiuutoribus interpretibusque vtor in hac re. 10. fam. 24. in
 epist. Planci.

Adiuotrix.
 Tuque Minerua, quæ semper adiuotrix consiliorum meo-
 rum extitisti. pro Dom. 242. b
 Messana tuorum adiuotrix scelerum. in Verr. 203. b
 Assentatio vitiorum adiuotrix. 7. Verr. 125. a
 Quæ res in petitione fuit adiuotrix. pro Planc. 259. b
 Legem adiuotricem adhibere. Top. 229. b
 Qua in re adiuotricem coniugem cepit sibi. de Nat. 63. b
 Ea que adiuotricem regem interemit. Offic. 59. b

Adiuumentum.
 Qui locus est talis, vt plus habeat adiuumentum, quam incom-
 modi. de Orat. 118. b
 Quam quidem ad rem nos, vt videmur, magnum adiu-
 mentum attulimus hominibus nostris. 1. Offic. 1
 Quod mihi confuevit in cæteris causis esse adiuumento. pro
 Quint. 2
 Bruti eruptio non solum ipsi salutaris fuit, sed etiam maxi-
 mo ad victoriam adiuumento. ad Brut. 41. a
 Vbi hoc videt, illorum cõfessionem, testificationem suam,
 tabellas sibi nullo adiuumento futuras. 7. Verr. 81. a
 Vt nihil, aut non multum adiuumento vllò ad suam confir-
 mationem indigeret. de Fin. 139. b
 Adiuumenta petitionis. pro Mure. 50
 Sed iis qui habent à natura adiuumenta rerum gerenda-
 rum. 1. Offic. 103. a
 Ab ea (philosophia) si & boni & beati volumus esse, om-
 nia adiuumenta & auxilia petamus bene beatæque viuendi.
 Tusc. q. lib. 4. 69
 Præsidia periculis & adiuumenta honoribus quærèda sunt.
 pro Pom. 17. b
 Neque sanè multum adiuumentis externis & aduentitiis
 vtretur. 5. de Fin. 55

Adlaboro.
 An tu, inquit, adlaborasse huic modo Bruto probaturus es?
 in Brut. 95. a

Admetior.
 An poterat non modò Apronius, sed quiuis, exercitui, si
 metiendum esset, improbare Siculum frumetum, quod
 illi ex area, si vellent, admetiri licebat. 5. Verr. 61

Adminiculum.
 Natura solitarium nihil amat, semperque ad aliquid tan-
 quam adminiculum adnititur. de Amic. 112. b
 Iam verò vites sic clauiculis adminicula tanquam mani-
 bus apprehendunt. 2. de Nat. d. 90. a
 Adminiculorum ordines, capitum coniugatio, relegatio,

propagatio vitium samentorumque. de Sen. 49
 Hanc igitur partem relictam explebimus, nullius admini-
 culis, sed (vt dicitur) Marte nostro. 3. Offic. 43

Adminiculus.
 Quæ sit scientia atque ars agriculturalum, quæ circumcicat,
 amputet, erigat, extollat, adminiculetur. 5. de Fin. 36

Administer.
 Administer audaciæ, libidinis, cupiditatum alicuius. in
 Catil. 4. & 4. Verr. 94. & 5. 64. a
 Administer erat Oppianici. pro Clu. 47. a
 Rerum huiusmodi omnium transfactor & administer, ad
 Sopatrum venit. 4. Verr. 48. a
 Victus quotidiani administer. pro S. R. 31. b
 Temporibus præsto esse debere, Iouique Opt. Max. se con-
 siliarium atque administratum datum. 3. de Leg. 63. a
 Administri & satellites Sextii Neuii. pro Quint. 54. a
 Sed multæ sunt artes eximia, huius administræ comitæ-
 que virtutis. pro Lege Manil. 25. a

Administro.
 Quod opus erit, provideas, atque administras. epist. 129. b
 Administrare bellum. ad Att. lib. 7. 138. 1. & 1. de Orat. 105. a
 Administrare & regere mundum. 1. de Nat. 7. a
 Administrare pocula Ioui. 1. Tusc. 100. a
 Administrare prouinciam. 10. fam. 4. ad Q. frat. lib. 1. 30. a
 Consilio & ratione rem administrare. de Fin. 96. a
 Administrare & gerere rem. 5. Verr. 187. a
 Administrare rem familiarem. lib. 1. de Inuent. 53. a
 Administrare Rempub. 4. Verr. 96. a. Offic. 1. 123
 Operamque des, vt per te quam commodissimè negotium
 municipii administretur. 1. in Verr. 37. a
 Per homines honestissimos, virosque fortissimos, leges, iu-
 diciæque administrantur. in Verr. 37. a
 Mente consilioque diuino omnia in hoc mundo, ad salu-
 tem omnium conseruationemque admirabiliter admi-
 nistrari. 2. de Nat. 199. a
 Sine seueritate administrari ciuitas non potest. Offic. 18. b
 Ad ea visenda, pecuniisque, quæ à colonis debentur, exi-
 gendas, totamque rem & cognoscendam & administran-
 dam, legatos misimus. ad Brut. lib. 13. 12. 3. a
 Pacis ornamenta administrata. in Verr. 261. b

Administrato.
 Imperator, est administrator belli gerendi. de Orat. 102. b
 Itaque nec pulchros illos administratores aspicebat, nec
 plenum artis argentum, nec manum porrigebat in men-
 sam. 5. Tusc. 85. a

Administratio.
 Administratio belli. 15. fam. 1
 Diligentia rei familiaris, administratio Reipub. ordo ge-
 rendorum negotiorum. 4. de Fin. 111. a
 Hominum administratione vti. Offic. 35. b
 An dii ab omni curatione & administratione rerum vacent
 de Nat. 4. a
 In sententiis senatoriis, & in omni actione & administra-
 tione Reip. floruisse. ad Lent. lib. 1. 9. 4. a
 Administratione Reipub. liberatus. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 8

Admiror.
 Diodoro quid faciam Stoico, què à puero audiui, qui me-
 cum viuit tot annos, qui habitat apud me, què & admi-
 ror, & diligo, qui ista Antiochæa contemnit. Acad. q. ed.
 1. lib. 2. 106
 Errare mehercule malo cum Platone (quem quanti tu fa-
 cias, scio, & quem ex tuo ore admiror) quam cum istis
 vera sentire. 1. Tusc. 61. a
 De diplomate admiraris, quasi, &c. 169. ad Att. b
 Thucydidis quidam eloquentiam admiratur. de Op. 244. b
 Admirantur illi communiter omnia, quæ, &c. Offic. 40. b
 Quo in libro in hoc maximè admirabar Platonem, quòd
 mihi in Oratoribus irridendis ipse esse Orator summus
 videbatur. 1. de Orat. 25. a
 Admiratus sum breuitate epistolæ tuæ. ad Att. lib. 6. 120. 1. a
 Nec adulates, nec admiratus fortunam sum hominis. de
 Diuin. 109. b
 Magnitudinem tui animi semper sum admiratus. epist. 8. b
 c. iiii.

De Dionysio sum admiratus, qui apud me honoratior fuit, quam apud Scipionem Panætius. ad Att. lib. 9. 184. 2. a
Admiratus sum de illo. 9. ad Att. 51
Sed amaui tamen, admiratusque sum, quod nihilominus ad me tua manu scripsisses. ad Att. lib. 6. 120. 2. a
Admirabor eorum tarditatem. de Nat. d. 1. 18
Admirarer tacitus præstâtissimas tuas virtutes. 15. fam. 20
In quibus hoc primum est, in quo admirer, cur, &c. de Fin. 40. b
Quid tu admirere de multitudine indocta: in C. 98. b
Admirari aliquem ex alterius ore. Tusc. q. lib. 1. 32. hoc est, ex alterius relatione.
Admirari ingenium alicuius. de Orat. 89. & 92. b
Admirari memoriam alicuius. de Diuin. lib. 2. 26
Admirari res gestas alicuius. de Orat. 106. b
Admirari de aliquo. pro Muren. 37. nisi locus corruptus sit. Aspicere, admirari, stupefcere. de Orat. 152. b
Ego verò in vobis hoc maxime admirari soleo, quod cum inter vos in dicendo dissimilimi sitis, ita tamen, &c. 2. de Orat. 69. a
Esse præstantem aliquam æternamque naturam, & eam suspiciendâ, admirandamque hominum generi, pulchritudo mundi, ordôque rerum cælestium cogit confiteri. 2. de Diuin. 220. a
Verum id quod multo magis est admirandum. I. C. 98. b
Admirando irridere. de Cla. 186. b
Admiratio.
Magna est admiratio copiosè, sapietérque dicentis. Of. 43. b
Admiratio in dicendo, vmbra & recessum habere debet. 3. de Orat. 56
Est etiam admiratio nonnulla in bestiis aquatilibus. de Nat. 50. b
Quid autem habent admirationis, quum propè accesseris: 4. de Fin. 120. a
Reprehensionis aliquid aut certè admirationis habere. in Orat. 6. a
Varii casus habent admirationem. epist. 68. b
Admirationem popularem habere. 7. fam. 2. id est, populo admirationi esse.
Traducere auditores ad magnâ admirationem. in Orat. 112. a
Hoc admirationem magis, quam risum mouet. de Or. 132. b
Hoc certè quod mihi maximam admirationem mouet, non tacebo. 10. Philipp. 170. a
Admiratione hominum & beneuolentia. 2. ad Att. 51
Contemnantur ii qui nec sibi, nec alteri profunt, vt dicitur: admiratione autem afficiuntur ii, qui anteire cæteris virtute putantur. 2. Offic. 51. a
Summa cum admiratione laudetur ab omnibus. 11. fam. 13
Obstupefacti homines admiratione. pro Deiot. 24. a
Multæ admirationes. de Cl. 192. b
Hæc sunt quæ clamorès & admirationes in bonis Oratoribus efficiunt. de Orat. 73. a
Admirabilis.
Verum admirabilis compositio disciplinæ incredibilisque rerum traxit ordo. 3. de Fin. 111. a
Admirabilis fama virtutum. Orat. 200. b
Admirabilis laus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1
Res noua & admirabilis. de Diuin. 120
Sapientia admirabilis. epist. 6. b
Admirabile genus causæ. 1. de Inuent. 29
Admirabile quicquid est, delectat. Partit. 13
Ars militaris admirabilem dignitatē habet. pro Mur. 129. b
O admirabilem licentiam! de Fat. 147. b
Deum versari circum axem cæli admirabili celeritate. de Nat. d. 12. b
Admirabiles in dicendo. 1. de Orat. 4
Quærendum esse visum est, quid esset cur plures in omnibus artibus, quam in dicendo admirabiles extitissent. 1. de Orat. 4. a
Quæ quibusdam admirabilia videntur. Læl. 72
Admirabilitas.
Quanta sit admirabilitas cælestium rerum atque terrestrium. 2. de Nat. d. 66

Ergo & hæc animi despicientia admirabilitatem magnam facit. Offic. 2. 53
In quo cum admirabilitate maximæ igneæ formæ cursus ordinatos diffiniunt. de Nat. d. 46. b
Admirabiliter.
Nos Asia accepit admirabiliter. ad Att. lib. 5. a
Mundum consilio admirabiliter administrari. de N. d. 52. b
Nimis admirabiliter, nimisque magnificè dicere videntur. Tusc. q. lib. 4. 29
Plato suum ferè æqualem admirabiliter in Phædro laudari fecit à Socrate. de Op. gen. Orat. 149. a
Nihil admirabilius fieri potest. Offic. 2. 69
Admisceo.
Trebatium verò meum quòd isto admisceas, nihil est. ad Q. frat. lib. 3. 7
Deus bonis omnibus mundum expleuit, mali nihil admisceuit. de Vniuers. 196. b
Nulla enim admisceatur opinio officiosi doloris. 3. Tusc. 118. a
Ego ad id consilium admiscear: in Ant. 242. b
Admisceci ad aliquid consilium. 12. Philip. 330. a
Veruntamen versus ab his admisceci orationi. 2. Tusc. 47. a
Sed hoc tamen quicquid est Precianum, cum his rationibus, quas ille meas tractat, admisceci nolo. ad Att. lib. 7. 121. 13. a
Admixtum est aer multo calore. de Nat. 2. 20
Admixtum esse aquæ calorem. de Nat. d. 2. 19. quo liquefacta & dilapsa diffunditur.
Animus non habet in se quicquam admixtum, dispar sui atque dissimile. de Se. 93. b
In illis veteribus nostris scriptis multa admixta ex intima philosophia. 1. Acad. 13. a
Admixtio.
Suum retinet ardorem tenuem, & nulla admixtione concretum. 2. de Nat. 175. a
Animus omni admixtione corpore liberatus. de Sen. 73. a
Admitto.
Tu autem eò liberior, quòd ea in te admisisti, quæ à verocundo amico audire non posses. 2. Philip. 63. a
Quem Iupiter in cœcilio deorum admisit. Sal. in Cic. 271. b
Quid vaquam habitus in se admisit, vt hoc tantum facinus ab eo non abhorre videatur: pro Clu. 333. a
Aduersari hoc in se facinus admiserunt. ad Heren. 12. b. pro Mil. 78
Deos, qualis quisque sit, quid agat, quid in se admittat, intueri. de Leg. 172. b
Mihi quam multis custodiis opus erit, si te semel ad causas meas admisero! 1. Verr. 27. a
Admittere in se aliquid. 2. Philipp. 63
Admittere dedecus. ad Att. lib. 9. 173. 10. a
Flagitium admittere. 141. ad Att. b
Admittere fraudem capitalem. pro Rab. 19. a
Admittere maleficium. pro Rosc. Amer. 38. a
In cubiculum admittere & reducere. 8. Philip. 253. a
Admittere in domum. 1. Offic. 199. a
Nunquam enim temeritas cum sapientia commiscetur, nec ad consilium casus admittitur. pro Marcel. 4. a
In tam graui nuntio nemo admittetur. 7. Verr. 73. a
Admitti per tegulas. 2. Philipp. 62. a. in Anton. 169. b
Admittenda hominum multitudo cuiusque generis. Of. 28. b
Facilem se in hominibus audiendis, admittendisque præbere. Q. frat. 296. b
Publicus sacerdos audaciam in admittendis religionibus fœdis damnet. de Leg. 176. b
Admissus.
Reus ad causam dicendam admissus. in Verr. a
Si quid à me prætermisum erit, commissum facias, & admissum dedecus confitebor. 3. fam. 36
Flagitium rei militaris admissum. pro Cl. 44. b
Semel admissum coerceri reprimique non potest. lib. 1. de Fin. 2
Et equo admissio in mediam aciem Latinorum irruerat. de Fin. lib. 2. 51

Admissarius.

Itaque admissarius iste, simul atque audiuit, &c. in Pis. 54
Admodum.
Admodum adolefcens. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1
Erat admodum amplum & excelsum signum cum stola. in Verr. 217. b
Isti philosophi raro admodum cohærent. 4. Acad. 29. a
Philotimi literæ me admodum delectarunt. ad Att. lib. 8. 142. 1. a
Nam planè quidem perfectum, & cui nihil admodum desit, Demosthenem facile dixeris. in Brut. 17
Qui me admodum diligunt. epist. 57. b
Et pauci admodum familiares. de Amic. 2. & 84. & 2. de N. 207. & 5. de Fin. 21. a
Theophrasti de beata vita liber, in quo multum admodum fortunæ datur. de Nat. 73. b
Eum colere cœpi non admodum gradem natu. de Sen. 9. a
Vtrique nostrum gratum admodum feceris. de Amic. 98. b
A corde in totum corpus distribuitur per venas admodum multas. de Nat. 53. b
Admodum nihil. 2. de Orat. 5
Curio literarum nihil admodum sciebat. in Brut. 110. a. de Cla. Orat. 183. b
Res admodum paucis salutaris. de Nat. 73. b
Admoneo.
Sed te illud admoneo, vt si hoc plenè vitare non potes, quod, &c. ad Q. frat. lib. 1. epist. 1. 58. a
Illud me præclare admones. ad Att. lib. 9. 180. 6. a
Rectè admones. 6. Verr. 5. a
Venio ad transuersum versiculum, in quo me admones de, &c. 68. ad Att. b
Ac de forma partim natura nos admonet, partim ratio docet. de Nat. 11. b
Qui admonent amice, docendi sunt. de Nat. 3. b
Amicissimè admonere quempiam. ad Att. lib. 8. 144. 2. a
De quo vos paulò antè inuitus admonui. pro Leg. Man. 31. a
Caninius me tuis verbis admonuit, vt scriberem ad Varronem. lib. 9. epist. 6. 1. a
Vt ego quoque aliquid te admoneam de vestris cautionibus. ad Trebatium, lib. 7. epist. 13. 6. ad Att. lib. 5. 88. 2. a
Etenim ibi sedes hæc ad te scribebam, vt me locus ipse admoneret. ad Att. 1. 7. 5. a
Quorum nihil oportet exquisitis rationibus confirmare, tantum satis esse admonere. lib. 1. de Fin. 23
Ad aurem admonere. 2. de Fin. 111. a
Multa præterea ostentis, multa in extis admonemur. 2. de Nat. 247. a
Nullo somnio ad thesaurum reperiendum admonentur. 2. de Diuin. 200. a
A diis immortalibus admoneri. de Aruf. 254. b
Illud tamen te admonendum esse volo, primum qualis es, talem te existimes. pro Cæl. 5. a
Putauit ea de re te esse admonendum. ad Marcellum, lib. 4. epist. 10. 4. a
Admonitus.
Admonitus æris alieni. in Top. 3. a
Tum admonita à Squilla Pinna, morsu comprimit cœchas. de Nat. 50. b
A multis admoniti sumus vt caueremus. 127. ad Att. b
Admonitus.
Admonitu & rogatu meo fecisti. 3. de Leg. 15
Admonitu alterius aliquid facere. 6. Verr. 130. a
Hominis prudentis & amici tali admonitu. ad Attic. lib. 9. 181. 11. a
Sed veteris prouerbii admonitu, viuorum memini. 5. de Fin. 6. a
Ego interea admonitu tuo perfecti sanè argutulos libros. ad Varronem, 208. ad Att. b
Admonitum.
In eodem silentio multa alia oratorum officia faciunt, cohortationes, consolationes, præcepta, admonita, quæ tractanda sunt omnia disertissimè. 2. de Orat. 35. a
Sed vt ausus nostri quædam admonita tradam. de Or. 124. b

Admonitio.

Tum obiurgatio, si est autoritas: tum admonitio, quasi lenior obiurgatio. 2. de Orat. 184. a
Sed ista tua admonitio tam accurata, nescio quid mihi significare visa est. ad Att. lib. 6. 111. 33. a
Admonitio in consilio dando familiaris. 1. Offic. 202. a
Admonitio officii, vel potius efflagitatio ad, &c. 5. fam. 53
Admonitio reprimere, hortatio impellere posset. 10. fam. 7. in epist. Planci.
Tanta vis est admonitionis in locis, vt non sine causa ex his memoriæ ducta sit disciplina. de Fin. 124. b
Quæ facile apparent, nec magnopere admonitionem & præcepta desiderant. Offic. 29. b
Interesse enim inter argumentum conclusionemque rationis, & inter mediocrem animaduersionem atque admonitionem: altera occulta quædam & quasi inuoluta aperiri, altera prompta & aperta iudicari. lib. 1. de Fin. 24
Admonitione aliquem reprimere. epist. 145. b
Sed planè nec precibus nostris, nec admonitionibus relinquere locum. ad Lent. lib. 1. 1. 4. a
Admonitor.
Vt mea diligentia mandatorum tuorum, te quoque, esse admonitore non eges, ad memoriam nostrarum rerum excitarem. in Top. 4. a
Admonitores non nimis verecundos. 9. fam. 14
Admoueo.
Adscribit etiam, & quasi calcas admouet. ad Att. lib. 6. 111. 10. a
Lacerant, vexant, stimulos admouent, ignes adhibent, respirare non sinunt. 3. Tusc. 31
Reges denique exhauriunt, admouent manus vectigalibus Pop. Rom. pro Lege Agraria, 6. a
Quam qui appetuerunt, applicant sese, & propius admouent. de Amic. 31. a
Fasciculi ad nares admouebis, incendes odores. 3. Tusc. 73. a
Itaque ille perfectus orator, vtcunque se affectum videri, & animum audientis moueri volet, ita certum vocis admouebit sonum. in Orat. 31. a
Aures ad Aruspicum vocem admouete. de Arusp. resp. 18. a
Dum ne exercitum propius urbem Romam c. c. m. admoueret. 6. Philipp. 208. a
Quot stimulos admouerit homini fortassis studiose victorix. pro Sest. 9. a
Non admouere aurem, & si palam eos audire non auderes. 2. de Orat. 83. a
Lauam manum admouere. Acad. 36. b
Admouere tempestiuam medicinam. Tusc. q. lib. 3. 65
Admouere orationem ad sensus animorum. de Orat. 90. b
Et dolorum quum admouentur faces, præter modum plerique exterrantur. 2. Offic. 52. a
Quid cum ignes, candentesque laminæ, cæterique cruciatus admouebantur. 7. Verr. 127. a
Quumque quasi faces ei doloris admoueretur. 2. Tusc. 104. a
Sed alia quædam sit ad eum admouenda curatio. 4. Tusc. 98. a
Admotus.
Nulla materia, nisi admoto igni, ignem concipere potest. de Orat. 125. b
Oppianicus cõtinuò sperare cœpit hoc se Aiulio tanquam aliqua machina admota, capere Afini adolescentiam, & fortunas eius patrias expugnare posse. pro Clu. 27. a
Admotio.
Ad neruorum eliciendos sonos, ad tibiaram apta manus est admotione digitorum. 2. de Nat. 224. a
Admurmuro.
Memoria tenetis, Iudices, quam valde vniuersi admurmurarent, quam palam principes contradixerint. 7. in Ver. a
Idque admurmurante Senatu. ad Atticum, lib. 1. 83. a. pro Pomp. 11. b
Quum esset admurmuratum, ah, inquit, &c. 2. de Or. 157. a
Admurmuratio.
O diuina Senatus admurmuratio. in Verr. 244. b
Grata concionis admurmuratio. in Verr. 74. b
Vestra admurmuratio facit Quirites, vt agnoscere videamini qui hæc fecerint. pro Leg. Manil. 26. a

Rifus populi atque admurmuratio omnium facta est. 6.

Verr. 23. a

Qui non admurmuratione, sed voce & clamore abiecti hominis & semiuivi furorem, petulantiamque abiectis. in Pifo. 24. a

Clodium accusauit tanquam reum multis & secundis admurmurationibus. ad Q. frat. lib. 2. 5. 5. a

Adnecto, Vide Annecto.

Adnitor.

Sic natura solitarii nihil amat, semperque ad aliquid, tanquam adminiculum, adnitor. de Amic. 74. a

Ego nisi Bibulus, qui dum vnus hospes in Syria fuit, pedem porta non plus extulit, quam domo sua, adniteretur de triumpho, æquo animo essem. ad Att. lib. 6. 119. 4. a

Adnumero.

Omnia sua tibi concessit, adnumeravit, appendit. pro S. R. 42

Dare & adnumerare nummos alicui. in Verr. 179. b

Si tu vnà cum illis adnumeratus es. in Sal. 173. b

Adnuntio.

Tamen interea hæc vellem quæ mihi adnuntiabantur. 75. ad Attic. b

Adolesco.

Eaque cupiditas agendi aliquid adolefcit vnà cum ætate. 5. de Fin. 99. a

Viriditas herbescens quæ nixa fibris stirpium sensum adolefcit. de Se. 87. b

Quæ cum adoleuit, atque perfecta est, nominatur ritè sapientia. 1. de Leg. 33. a

Facile intelligitur, quàm petulanti pueritia tam impudicus & procax adoleueris. in Salust. 8. a

Nisi in eo qui natus sit, nisi in eo qui adoleuerit, nisi in eo qui didicerit. 1. de Nat. 136. a

Adolefcere dicuntur femina. Tusc. q. lib. 3. 2

Adultus.

Extinguetur atque delebitur non modò hæc tam adulta reipublicæ pestis. in Cat. 22. a

Tueamurque vt adultam virginem castè. in Brut. 185. a

Qui non nascentibus Athenis, sed iam adultis fuerunt. in Brut. 13. a

Adolefcens.

Homo adolefcens. epist. 26. b

Adolefcens bona indole præditus. Cat. 13

Puer: nisi fortè adolefcens factus est, dum ego absum. 7. ad Attic. 30

Aphricani filia adolefcens. de Diuin. 67. a

Hic & bella gerebat vt adolefcens, cum planè grandis esset. de Se. 79. b

In primis grauis & doctus adolefcens. lib. 1. de Fin. 11

Adolefcens perditus ac dissolutus. Tusc. q. lib. 4. 45

Adolefcens etiam nunc ô Phædre, Isocrates est. in Orat. 23. a

Cæsar adolefcens penè totus puer. in Ant. 184. b

Q. Catulus admodum tum adolefcens. pro Rab. 95. b

Pueri, siue iam adolefcens. 6. Att. 12

Adolefcens est maiores natu vereri, exque his deligere optimos & probatissimos, quorum consilio atque auctoritate nitatur. Offic. 1. 71

Adolefcentem vel puerum potius. 11. fam. 12

Adolefcente illo nihil castius, nihil diligentius. 6. ad Att. 46

Quid autem fuit, quod illam hoc tempore, ad viuendum magnopere inuitare possit? &c. Vt cū aliquo adolefcente primario cōiuncta ætatè gereret: Seruius Cic. lib. 4. 5. 7. a

In adolefcente optanda fecunditas orationis. 2. de Or. 49

Adolefcens penè dediti. 9. fam. 52

Neque hæc dico, vt homines adolefcens à dicendi studio deterream. de Orat. 94. b

Adolefcens sic moriuntur, vt quum aquæ multitudine vis flammæ opprimitur. Cat. 64

Adolefcentium greges Lacedæmone vidimus ipsi incredibili contentione certantes pugnis, calcibus, vnguibus, morfu denique vt exanimarentur, priusquam se victos faterentur. Tusc. q. lib. 5. 57

Qui, concedentibus Philosophis antiquis, adolefcentibus

delectamur. 1. de Nat. 107. a

Quemadmodum poma ex arboribus, si cruda sunt, vi auferuntur: si matura & cocta, decidunt: sic vitam adolefcentibus vis auferit, senibus maturitas. Cato, 65

Adolefcentior Academia. 9. fam. 14

Adolefcencia.

Adolefcencia. 2. ad Heren. 35

Adolefcencia, flos ætatis. Top. 16

Magis mea adolefcencia indiget illorum bona existimatione, &c. pro Q. R. 52. b

Adolefcencia libidinosa & intemperans effæctum corpus tradit senectuti. Cato, 26

Adolefcencia libidinosa & proterua. de Fin. lib. 5. 57

Adolefcencia multò plures, quàm senectus, mortis casus habet. Cat. 61

Adolefcenciæ cupiditates aliquando tolerabiles. pro Cælio, 20. & 21

Qui enim citius adolefcenciæ senectus, quàm pueritiæ adolefcencia obrepit: de Sen. 5. a

Adolefcenciæ ineunti inest maxima imbecillitas consilii. Offic. 1. 163

Adolefcenciæ terrorem inferre alicui. pro Deiot. 1

Adolefcenciam in aliqua re consumere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 2

Iam à prima adolefcencia me Musæ mansuetiores delectant. ad Lent. lib. 1. 9. 95. a

Adolefcentulus.

Adolefcentulus, ac penè puer. ad Brut. 58

Imberbis adolefcentulus. pro Dom. 220. b

Adolefcentulorum nobilium introductiones, & noctes certarum mulierum. 1. ad Att. 29

Adolefcchos.

Quod vereris, ne adolefcchos mihi tu: &c. ad Att. li. 16. 336. 3. a

Adonis.

Adonidi nupsit quarta Venus Syria Tyròque concepta. 3. de Nat. d. 42

Adopto.

Adoptat annos viginti natus etiam minor senatorem. pro Dom. 220. b

Actorem causæ adoptauit. 1. Verr. 29. a

Adoptauit cum Patensium legibus. 13. fam. 37

Conuentus ille Capuæ me vnum patronum adoptauit. pro Sest. 4. b

Filius quidem eius, is qui huc minorem Scipionem à Paulo adoptauit, si corpore valuisset, in primis habitus esset disertus. de Clar. Orat. 38. a

Puteolani C. Cassium patronum adoptarunt. in Ant. 180. b

Qui hunc Paulo Æmylio natum adoptauerat. 1. Offic. a

Et C. Staienus, qui se ipse adoptauerat, & de Staieno Æliū fecerat. in Brut. 130. a. de Cla. 187. b

Quem potius adoptem, aut inuocem. 5. fam. 22. in epistol. Vatini.

Vexauit Puteolanos, quod C. Cassium, quod Brutos patronos adoptassent. 2. Philip. 104. a

Adoptare ab aliquo. Brut. 38

Adoptare aliquem patronum. 2. Philip. 104

Sibi adoptare aliquem. pro Dom. sua. 30. a

Adoptare sibi aliquem defensorem sui iuris, & vltorem iniuriarum. in Verr. 63. b

Filium Senatorem P. R. sibi adoptare. pro Dom. 220. b

Testamento aliquem adoptare. de Cla. 183. b

Adoptatus.

Adoptatus à Plebeio Patricius. 106. ad Att. b

Adoptatissimus mihi fuit tabelliariorum aduentus. Cicero filius Tyroni, lib. 16. 21. 1. a

Adoptio.

Vt hæc simulata adoptio filii quammaximè veritatem illam suscipiendorum liberorum imitata esse videatur. pro Dom. sua. 29

Quod est, Pontifices, ius adoptionis, nempe vt is adoptet, qui neque procreare iam liberos possit, & quum potuerit, sit expertus. pro Dom. 27

Filium suum in adoptionem alicui emancipare. lib. 1. de Finib. 18

Adoptiones filiorum. Tusc. q. lib. 1. 26

Adoptiuus.

Tu neque Fonteius es, qui esse debebas: neque patris hæres, neque amissis sacris paternis in hæc adoptiua venisti. pro Dom. 28. a

Adorior.

Hominem id ætatis quàm tumultuosissimè adoriuntur. in Verr. 126. b

Postremam nauem Piratæ primam adoriebantur. 7. in Verr. 71. a

Ne conuellere adoriamur ea, quæ non possunt commoueri. 2. de Orat. 113. a

Adoriri aliquem à tergo. pro Mil. 1. a

Adoriri aliquem gladius & fragmentis septorum, & fustibus. pro Sest. 68. a

Adoriri aliquem inermem & imparatum. pro Sest. 10. b

Occasio idonea ad rem adoriendam. ad Heren. 7. b

Adorno.

Pompeius Italiæ duo maria maximis classibus ac præsidiiis adornauit. pro Pomp. 10. b

Adornare, pro ornare. 11. fam. 23

Adornare, pro præparare. pro Muren. 43

Lætor mea consilia, meaque sententias à te probari de decemuiris, de adornando adolefcente. Brut. lib. 11. ep. 24

Adornatus.

Comparatio huius criminis ab illa est inuenta & adornata. pro Cl. 58. b

Omnis testium copia à matre initio est adornata, &c. pro Cluentio, 12. a

Vidi forum comitiūque adornatum magnifico ornatu. 3. in Verr. 39. a

Adpeto.

Quid sit quod adpetatis ius ciuile ad pontificium. 2. de Legibus, 49. Vide Appeto.

Adpromitto.

Cum id ita futurum Titus Roscius adpromitteret, crediturunt. pro S. Rosc. 15

Adquiesco, Vide Acquiesco.

Adramittenus.

Quid, inquit, si occisus est à Pyratibus Adramittenus homo nobilis, cuius est ferè nobis omnibus nomen auditum? pro Flac. 23. a

Adrepro.

Quibus rebus non sensum atque moderatè ad istius amicitiam adreperat. 5. Verr. 135. a. Vide Arrepro.

Adrianus.

Adrianus Prætor Vitiæ, domi suæ viuus exustus. 3. in Verrem, 48

Adrianum mare.

Brundisiumque vitauit, & vltimas Adriani maris oras petiuit. in Pis. 73

Adscisco.

Iouisque numen Mulciberi adsciuit manus. Tusc. 180. b

Innumerabiles aliæ leges sunt latæ, quas voluerunt, Latini adsciuerunt. pro Cor. 59. b

Quod ipsa natura adsciscat & reprobet, id est, voluptatem & dolorem. lib. 1. de Finib. 17

Adsciscere & comprobare aliquid incognitum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 128

Alienâ prouinciâ sibi adsciscere. in Pis. 90. Vide Ascisco.

Adscitus.

Adsciti publicè dii aduenæ. 2. de Leg. 16

Sacra adscita atque accersita ab exteris nationibus. in Verrem, 227. b. Vide Ascitus.

Adscribo.

Adscribis, pro, addis præterea, scribis præterea. 1. fam. 31

In altera epistola tua præter consuetudinem, diem non adscribis. 50. ad Attic. b

Adscribit idem auctori agros Corinthios. cōtra Rul. 76. b

Adscribit etiam, & quasi calcar admouet. 85. ad Att. b

Terentia tibi salutem adscribit. 4. ad Att. b

Quod mihi toties salutem adscribit, est gratum, &c. 80. ad Attic. b

Non adscripti, quod tua non referebat. epist. 76. b

Sylla adscripti ad eandem legem. pro Cec. 303. b

Aruntius ita te mandasse aiebat, & tu adscripti seras. ep. 204. b

Me quoque adscribito fratris sententiæ. de Leg. 160. b

Adscribere aliquid ad legem. de Inuent. 53. b

Sibi collegam adscribere. contra Rul. 71. b

Nihil attinuit adscribere, &c. de Inuent. 77. b

Hoc in omnibus legibus adscribitur. pro Cec. 303. b

Non credo adscripturum esse magno. contra Rul. 76. b

Hoc incommodum Scipioni adscribendum est. de Inuent. 59. b. id est, attribuendum. Vide Ascribo.

Adscriptus.

Adscriptus in municipium. epist. 218. b

Antiquior dies in tuis erat adscripta literis. Q. frat. 319. b

Adscriptio.

Declarata ista adscriptio esse aliquid, &c. pro Cec. 303. b

Adscriptor.

Adscriptores agrariæ legis. contra Rul. 70. b

Adseruo.

Negligentius adseruare aliquid. pro Cec. 299. b

Si omnes in ædib' adseruati ac retenti sunt. pro Cec. 292. a

Vide Asseruo.

Adstipulator.

Quidam, cuius auus fuit argentarius, adstipulator pater. ad Oct. 47. pro Quint. 40

Stoicorum adstipulator Antiochus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 62

Adstipulatore paratiorem fore putauit. in Pis. 83. b

Adstituo.

Ægrotum in lecto cubantem faciemus, & reum ad lectum eius adstituemus. ad Heren. 22. b

Adstringo.

Adstrictus iureiurando. Offic. 1. 61. contrarium, Solutus iureiurando.

Adsum.

Adsum amicis, venio in Senatum frequens. de Se. 34. a

Nunc ades ad imperandū, vel ad parèdum potius. ep. 242. b

Ades, inquit, animo, timorem omitte. Som. Scip. 227. b

Adest enim dies, & ille currit. ad Att. lib. 12. 236. 6. a

Adest præfens vir singulari virtute. pro Dom. sua ad Pontif. 31. a

Ad id solūm quod adest, quodque præfens est, se accommodat. 1. Offic. 1. a

Quocirca & absentes adsunt, & egètes abūdāt. de Am. 12. a

Quæ quo plura sunt C. Aquili, eo te & hos, qui tibi in consilio adsunt, meliori mente nostra verba audire oportebit. pro Quint. 2. a

Aderat præfens Bibulus. pro Dom. 221. b

Craffus aderat Miloni animo non amico. Quint. frat. 308. b

Aderat mecum cunctus equester ordo. pro Pl. 277. b

Ergo aderat vis, quæ, &c. pro R. P. 127. b

Tanti aderat morbi vesicæ & viscerum, vt nihil ad eorum magnitudinem possit accedere. 2. de Fin. 154. a

Recusabant qui aderant. pro Quint. 5. b

Omnibus his pugnis Dolabella adsuit. in Philip.

Milo adsuit: ei Pompeius aduocatus venit. ad Qu. fr. lib. 2. a

Siluerunt principes, neque in illa concione adsuerunt. pro Fl. 43. a

Scribendo adsuerunt L. Domitius, Q. Cælius, &c. ep. 117. b

In Pauli pugna non adsuerat. de Orat. a

Adero rebus tuis, vt difficillimis. epist. 91. b

Coram aderit tibi præfens ipse, & ille, quem insimulas, pugio respondebit. in Anto. a

Quamobrem adeste animis Iudices, & timorem, si quem habetis, deponite. pro Mil. 2. a

Adestote omnes animis, qui adestis corporib'. pro Syl. 24. a

Vellem in casu meo grauissimo adsuisses. epist. 51

Tu magis id dices Fani, si nuper in hortis Scipionis, cum est de Rep. disputatum, adsuisses. in Læli. 25. a

Video enim te, & quasi coram adsis, ita cerno *οὐρανὸν* amoris tui. 78. ad Att. b

Adsint, cognoscant, animaduertant. de Nat. d. 4. 6

Me quoque Petilius, vt sibi in consilio adestem, rogauit. 4. Verr. 51. a

Petiit vt mane ad portam adesset. de Diuin. 92. b
 Cùm vos Catule & Cæsar non adessetis. 2. de Orat. 23. a
 Adesse ad iudicium. 3. in Verr. 1
 Ad mortem propius adesse. de Sen. 93. b
 Adesse ad tempus. ad Att. lib. 5. 96. 3. a
 Adesse animo. 8. Philip. 254. a
 Tu aduētare, ac propē iā adesse debes. ad Att. lib. 4. 85. 19. a
 Quæ mala iam adesse atque impedēre vidētur. pro Q. 8. b
 Fit enim nescio quomodo vt quasi coram adesse videre,
 quum scribo aliquid ad te. Cassio, lib. 15. 16. 1. a
 Oratorem in causa non adesse. de Cla. 182. b
 Pontino ad triumphum ad 111. No. Nouemb. volebam
 adesse. ad Q. frat. lib. 3. 20. 8. a
 Quanquam erat nobis dictū, te existimare alicui Senatuf-
 consulto, quod contra dignitatem tuam fieret, scribendo
 iam iam adfuisse. ad Cornificium, lib. 12. 28. 6. a
 Scribendo, primum video adfuisse Lysaniam. pro Fl. 34. a
 Ex Africa adfuturi dicuntur. ad Att. lib. 11. 23. 1. a

Adueto.
 Cùm frumentum ex decumis mancupes Romam adue-
 xissent. 1. Verr. 187. b
 Si quis profectus Rhodum, magnum frumenti numerum
 aduexerit. 3. Offic. 66. a
 Aduerere in hospitium aut in fanum. ad Att. lib. 14. 318. 4. a

Aduectus.
 Cùm ab Epidaurō Piræum nauī aduectus essem. 4. ep. 12. 1. a
 Equo aduectus, ad quandam magni fluminis ripam. 1. de
 Diuin. 103. a
 Cassia celeriter ad urbē aduectus, Romam rediit. I. A. 175. b
 Quidam caricas Cauno aduectas vēdens, &c. de Diu. 128. b

Aduena.
 Zeno Citiaus aduena, & ignobilis verborum opifex. Tusc.
 quæst. 235. b
 Aduenæ dii. 2. de Leg. 31. a
 A quo etiam aduenæ teneri solent. 7. fam. 37
 Nos iam non hospites, sed peregrini atque aduenæ nomina
 habemus. contra Rul. 92. a
 Ne peregrini atque aduenæ in nostra patria videamur esse.
 1. de Orat. 129. a
 Aduenas deos nisi publicè adscitos nemo habessit. 2. de Le-
 gib. 16

Aduenio.
 Interea dies aduenit, quo die sese ex instituto, &c. 4. V. 25. a
 Senectus cùm aduenit, apportat secū multa vitia. de Se. 82. b
 Athenis Megaram vesperi aduenit Simo. ad Her. 3. b
 Quacūque in provincia eius belli gerendi causa aduene-
 rit. 11. Philip. 312. a
 Sapientis est, quicquid homini accidere possit, id præmedi-
 tari, ferendum modicè, si aduenerit, esse. 11. Philip. 294. a
 Quæ ex Hyperboreis Delphos ferunt aduenisse. 3. de N. 79. a

Adueniens.
 Quid habet admirationis, tali viro aduenienti obuiam pro-
 disse multos. pro Mu. 141. b
 Cum ferro in aliquē aduenientem inuadere. pro Cec. 289. b
 Præmeditari quo animo accedā ad urbē. Est enim quiddam,
 aduenientem non esse peregrinū atque hospitem. ad Att.
 lib. 6. 114. 6. a
 Appius noster Tarsum est profectus, cùm ad me veniētem
 videret. 77. ad Att. b
 Medici, & aduenientes morbos, & crescentes intelligunt ex
 quibusdam rebus. 2. de Diuin. 210. a

Aduentitius.
 Externus aut aduentitius maris tepor. de Nat. deo. 2. 20. sed
 ex intimis eius partibus, agitatione excitatus.
 Græcorū transmarina & aduentitia doctrina. 3. de Or. 74. a
 Aduentitia pecunia petitur ab eo, cui sua non redditur. pro
 Rabirio, 2. a. & 1. ad Att. 62
 Aduentitium auxilium requirere. 6. Verr. 72
 Homo Ligurem accusare cœpit, qui in re aduentitia atque
 hæreditaria tam diligens, &c. 3. Verr. 90
 Animi, visione externa & aduentitia, pulsantur. 2. de Di-
 uinat. 179. a
 Aduentitius regum & nationum copiis iuuari. pro Lege

Manil. 16. a. pro Pomp. 8. b
 Non multum vti adiuuentis externis & aduentitiis. 5. de
 Fin. 106. a

Aduentus.
 Aduentus meus adest. 13. ad Att. 31
 Vt aduentus tuus me leuarat, sic discessus afflixit. 12. ad
 Attic. 63
 Mihi optatissimus atque suauissimus erit aduentus tuus.
 57. ad Attic. b
 Clodii nocturnus ad urbem aduentus. pro Mil. 37. a
 Aduentus hostium repens magis aliquanto conturbat,
 quàm expectatus. Tusc. q. lib. 3. 45
 Aduentum tuum sperabam appropinquare. 4. fam. 23
 Aduentum nostrum illi fore. ad Att. 6
 Hæc igitur præmeditatio futurorum malorum lenit eo-
 rum aduentum. 3. Tusc. 50. a
 Aduentum & introitum imaginum in animos dicitis, eam
 animi conformationem, quam cæteri philosophi mo-
 tum inanem vocant. de Nat. d. 1. 75
 De aduentu tuo quid cogites, scribe ad nos. 23. ad Att. b
 Aduentus meos, multitudinis numero. in Pis. 40

Aduento.
 Quod ferè iam tempus aduentat. 1. de Orat. 99. a
 Vt si antè mors aduenter, quàm, &c. 1. Tusc. 152. a
 Nondum erat auditum, te ad Italiam aduentare, cùm, &c.
 ad Curionem, lib. 2. 5. 1. a
 Aduentare, & propē iam adesse debes. ad Att. lib. 4. 85. 19. a

Aduentans.
 Aut iam vrgētis, aut certè aduētantis senectutis. de Sen. 2. a
 Tum morti iam ipsi aduētanti paulum procedere obuiam.
 5. Tusc. 79. a

Aduersus.
 Est nobis vnum genus aduersum atque infensum. pro
 Mil. 2. a
 Sicut intueri solem nequitis aduersum. Som. Scip. 19
 Zeno cum extensis digitis aduersam manum ostenderat,
 visum inquiebat huiusmodi esse. 4. Acad. 260. a
 Eodemque equo aduersam ascendisse ripam. Diu. lib. 1. 54
 In tranquillo tempestatem aduersam optare dementis est.
 Offic. 1. a
 Aduerso peccatore cicatrices ostendere. 7. Ver. 3. a
 Satisque feliciter anni iam aduerso tempore nauigasset.
 4. Verr. 66. a
 Sæuo vento, non aduerso. ad Att. lib. 5. 99. 1. a
 Casus aduersi. 3. Tusc. 61. a
 Omnium mentes improborum mihi vni maximè sunt in-
 fensæ & aduersæ. pro Syl. 21. a
 Iudicibus ostendere cicatrices aduersas. 2. de Orat. 67. a
 Vt aduersas res, sic secundas immoderatè ferre, leuitatis
 est. 1. Offic. 127. a
 Sed partim obliquos, partim auersos, partim aduersos sta-
 re vobis. Som. Scip. 21
 Antipodes aduersis vestigiis, stant contra nostra vestigia.
 4. Acad. 220. a
 Vt tanquam fortis in pugna vir, acceptis à forti aduersario
 vulnerib⁹, aduersis & honestis cadere videatur. de Aruf-
 pic. 37. a
 Omnia secundissima nobis, aduersissima illis acciderunt.
 162. ad Att. b

Aduersum.
 Aduersum, argumentationis genus. 1. de Inuent. 106
 Et si quid aduersi acciderit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 112
 Nihil nobis aduersi euenire potest. ad Brut. 4. a
 Hæc, quæ ex eodem genere contraria sunt, appellantur ad-
 uersa: vt celeritas, tarditas. in Top. 23
 Referre paria paribus, aduersa contrariis. in Orat. 36. a

Aduersus, & Aduersum.
 Aduersus aliquem modestus. 3. fam. 53
 Preces aduersus aliquē. ad Brut. 43. in ep. Bruti. pro, apud.
 Pietas & iustitia aduersus deos. 1. de Nat. 3. & 159. a
 Ii aduersus deos impii sunt iudicandi. Offic. 57. b
 Adhibenda est reuerentia quædam aduersus homines.
 Offic. 20. b

Ara enim Aio loquenti, quam septam videmus, aduersus
 eum locum consecrata est. 1. de Diuin. 164. a
 Officia aduersus eos seruanda, à quibus iniuriam accepe-
 ris. 1. Offic. 51
 Excusatione aduersus eos vtendum est, quos inuitus of-
 fendas, quacūque possis. Offic. 47. b
 Hostis legitimus, aduersus quē totū ius fœciale est. Of. 73. b
 Aduersus quos aciem struis. Off. 330. b
 Non contendam aduersus te, si duriorem te præbes. ad At-
 tic. lib. 14. 310. 2. a
 Pecuniæ cōciliatæ aduersū leges, aduersum Rēp. I. V. 192. b

Aduersor.
 Ego verò quibus ornamentis aduersor tuis? aut cui digni-
 tati vestræ repugno? pro Syl. 37. a
 Contentio mea aduersatur actionibus aliorum. epist. 42. b
 Non aduersatur ius, quo minus suum quidque cuiusque
 sit. 3. de Fin. 104. a
 Duæ causæ perspicuis & euidētibus rebus aduersantur.
 Acad. 12. b
 Neque solum ea quæ nobis suppetunt videnda, sed etiam
 illa quæ aduersantur. Part. 238. b
 Sed quis omnium doctior, quis acutior, quis in rebus vel
 inueniēdis vel iudicādis acrior Aristotele fuit? quis porro
 Isocrati est aduersatus infensus? in Orat. 99. a
 Hanc Cleomenes vir amabat: verū tamen huius libidini ad-
 uersari nec poterat, nec audebat. 7. in Ver. 65. a
 Quippe qui etiam aduersando sæpe assentetur. Læ. 82
 Quæ aduersante & repugnante natura. Cat. 64. Offic. 3. 103

Aduersarius.
 Aduersarius & obtrectator laudum mearum. Brut. 165. b
 Aduersarius minus acer. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 15
 Theodosius Hermachi aduersari⁹ acerrim⁹. de Ar. Ref. 30. a
 Aduersarius capitalis. de Fin. lib. 4. 25
 Aduersarius facilis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 76
 Hic refutandus est, vt grauis aduersarius. in Vat. 29. b
 Aduersarius lenior. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 13
 Tribunus non modò non seditiosus, sed etiam seditiosus
 aduersarius. pro Clu. 75. a
 Virum enim inuenire volumus, non tāquam aduersarium
 aliquem conuincere. lib. 1. de Fin. 11
 Milo siue habuerit aduersarium, siue non, iustitiam. de
 Fa. 146. b
 Nemo enim horum, aut ita te refutandum, vt grauem ad-
 uersarium: aut ita rogandum, vt religiosum testem arbi-
 trabatur. in Vat. 1. a
 Nulla iustitiam est sine aduersario. de Fa. 146. b
 Etiam sine aduersario peritura. 11. ad Att. 53

Aduersarius.
 Est tibi grauis aduersaria constituta & parata incredibilis
 quædam expectatio. ad Curionem, lib. 2. 3. 5. a
 Ea res aduersaria in iudicio est Cn. Plancio. pro Pl. 1. a
 Opinionem istorum studiorum, & suspicionem artificii,
 apud eos qui res iudicent, oratori aduersariam esse arbi-
 tror. 2. de Orat. 85. a
 Ab aduersariorum persona, beneuolentia quomodo ca-
 ptanda. 1. ad Heren. 7
 Non poterat aliter de aduersariis ducib⁹ iudicari. I. A. 187. b

Aduersaria.
 Aduersaria in iudicium protulit nemo, codicem protulit,
 tabulas recitauit. pro Qu. R. 46. b
 Non habere se hoc nomen in codice fatetur, sed in aduers-
 ariis patere contendit. pro R. Comædo, 3. a

Aduerto.
 Nam aduertebatur, Pompeii familiares assentire Volcatio.
 ad Lent. 1. 1. 10. a

Aduesperascit.
 Sed quoniam aduesperascit, &c. de Fin. lib. 4. 75
 Itaque tum de foro, cùm iam aduesperasceret, discessimus.
 15. fam. 17. 6. in Ver. 129. a

Aduigilo.
 Aduigilare pro rei dignitate. de Pet. Consulatus. 37
 Ei colendæ virgines præfint, vt aduigiletur facilius ad cu-
 stodiam ignis. 2. de Leg. 49. a

Adulo.
 Pinnata cauda nostrum adulat sanguinem. Tusc. 180. b

Adulor.
 Non sum admiratus, nec adulatus fortunam illius. 1. de
 Diuin. 9. a
 Cauendum est, ne assentatoribus patefaciamus aures, ne
 adulari nos sinamus, in quo falli facile est. 1. Offic. 119

Adulans.
 Adulantem nemo videt aperte, nisi admodum est excorsus
 in Læ. 81. a
 Sine vlla specie Consulari, horrentem, trementem, adulan-
 tem omnes videre te volui: vidi. in Pis. 80. a

Adulatio.
 Canum tam fida custodia, tamque amans dominorū adu-
 latio. de Nat. d. 236. a
 Adulatio hominum est leuium atque fallacium. Læ. 77
 Nullam in amicitias pestem esse maiorem, quàm adulatio-
 nem, blanditias, assentationem. in Læ. 76. a

Adulator.
 Nolo esse laudator, ne videar adulator. ad Heren. 31. b

Adulter.
 Adulter quinam verè sit. pro Cæl. 38
 Clodius, fororis adulter. pro Sest. 31. a
 Tu omnium cubiculorum ineunte ætate pellex, & idem
 adulter. in Sal. 13. a

Adultero.
 Simulatio tollit iudiciū veri, idque adulterat. de Am. 77. a
 Voluptas boni naturā fallaciter imitatio adulterat. Part. 48
 Adulterare iudicium veri. Læ. 77
 Quod enim est ius ciuile, quod neque inflecti gratia, neque
 perfringi potentia, neque adulterari pecunia possit. pro
 Cec. 53. a
 Latrocinari, fraudare, adulterari, est turpe, sed dicitur non
 ob scœnæ. 1. Offic. 178. a

Adulterinus.
 Si sapiens adulterinos nummos acceperit imprudens pro
 bonis. 3. Offic. 122. a
 Oppianicus testamentum signis adulterinis ob signauit.
 pro Cl. 30. a

Adulterium.
 Stupra, adulteria, & tale flagitium, voluptatis illecebris ex-
 citari. de Senec. 85. b

Adumbro.
 Excellentis eloquentiæ speciem & formam adumbrabi-
 mus. in Orat. 25. a
 Quid desperatus, qui ne ementiendo quidem potueris au-
 thorem adumbrare meliorem? pro Dom. 62. a
 Heroum veteres casus imitari atque adumbrare dicendo.
 2. de Orat. 105. a
 Id genus sumus in eorum sermone adumbrare conati. 3. de
 Orat. 9. a
 In qua hæc honesta, quæ intelligimus, à natura tanquam
 adumbrantur. de Fin. lib. 5. 57

Adumbratus.
 Hic Æschrio Pippæ vir adumbratus. 5. in Ver. 65. a
 Cedō mihi istorum adumbratorum deorum lineamenta
 atque formas. 1. de Nat. 101. a
 Est enim gloria, solida quædam res, & expressa, non adum-
 brata. 3. Tusc. 6. a
 Eminēs effigies virtutis, adūbrata imago gloriæ. Tusc. 190. b
 Quum tantopere eius adumbrata opinione lætentur. 5. de
 Fin. 64
 Informat ad hoc adumbratum iudiciū, filium. pro Syl. 39. a
 Habuit ille multa maximarum non oppressa signa, sed ad-
 umbrata virtutum. pro Cæl. 8. a
 Quod si in scena, id est in concione, in qua rebus fictis &
 adumbratis loci plurimū est, &c. de Amic. 79. Hoc est, si-
 mulatis, & ad rerum verarum naturaliumque similitu-
 dinem accommodatis.

Adumbratio.
 Nulla est enim vllō in genere laus oratoris, cuius in nostris
 orationibus non sit aliqua, si non perfectio, ac conatus
 sâmen atque adumbratio. de Perfect. Orat. 55. a
 d. i.

Aduncus.

Se nuper in auetione quadam vidisse in rebus minutis aduncam ex omni parte dentium & tortuosam venire ferrulam. pro Clu. 143. a

Vngues adunci. 2. Tusc. 24. a

Corpuscula curuata, & quasi adunca. de N. 14. b

Aduncitas.

Aduncitate rostrorum cibum arripiunt quaedam animalia. 2. de Nat. d. 91

Aduoco.

Neuius bonos viros complures aduocat, testatur, &c. pro Qu. 45. a

Quid inquam tum agimus, nisi animum ad se ipsum aduocamus, secum esse cogimus, &c. 1. Tusc. 61

Quod non aduocauit ad obsequendum, primum mihi non venit in mentem, deinde, &c. ad Att. lib. 12. 241. 14. a

Non eo dico C. Aquili, quo mihi veniat in dubium tua fides & constantia, quo non in his, quos aduocasti, viris, &c. pro Quint. 3

Quod si tum par tibi ius cum Alpheno fuisse non putas, quia tamen aliquem contra te aduocare, &c. pro Quin. 47. a

Aduocare conditionem. 5. in Verr. 160. a. pro Leg. Agraria, 28

Aduocare ad obsequendum testamentum. 12. ad Att. 22

Potentis, diserti, nobiles omnes aduocandi sunt. pro Publ. Quintio, 8. b

Aduocatus.

Sapientis cogitatio non ferme ad inuestigandum adhibet oculos aduocatos. Tusc. 249. b

Adhibere artem aduocatam sensibus. 4. Acad. 151. a

Aduocatus.

Consul de pecuniis repetundis Catilinæ fuit aduocatus. pro Syl. a

Milo affuit, & Pomponius aduocatus venit. ad Q. fr. 307. b

Inuocare aduocatum ad communem Imperatorum fortunam defendendam. 2. de Orat. 106. a

Se Ebutio cum armatis seruis venisse aduocatum. pro Ce. 18. a

Cuius aduocatum, in rem presentem esse venturum. 1. Offic. 48

Si turpe existimas, te aduocato, illum ipsum, quem contra veneris, causa cadere. pro Mur. 8. a

Aduocato te minus multi causa cadent. 7. fam. 28

Non modo a corona, sed etiam ab aduocatis relinqui. de Cl. 192. b

Aduocatio.

Aduocatio, pro multitudine aduocatorum. pro Cecin. 32. & pro Rosc. Com. 8

Aduocatio copiosa. pro Quint. 26

Aduocationem discutere. pro Dom. sua, 44

Aduocationem alicuius honestare. pro Syl. 61

Aduocationes fiunt. 3. in Verr. 92

Binas aduocationes a singulis interregibus petant. 7. fa. 22

In re militari multo es cautior, quam in aduocationibus. epist. lib. 7. 20

Aduolo.

Hic tibi Cato rostra aduolat. ad Att. lib. 1. 9. 7. a

Ipsa nuper huius opprimendi causa Romam aduolauit. pro Clu. 21. b

Si in insulam Britanniam cœpero cogitare, eius aduolabit ad pectus. ad Cæf. lib. 15. 16. 4. a

Quamobrem aduola obscuro. ad Brut. 10. 7. a

Ita te para, vt si in clamaro, aduoles. 33. ad Att. b

Oblitumne me putas, qua celeritate, vt primum audieris, ad me Tarento aduolaris: ad Marium, lib. 11. 27. 9. a

Aduolans.

Legi etiam scriptum esse auem quandam quæ plateola nominaretur; eam sibi cibum quærere aduolantem ad eas aues quæ in mari mergerent. 2. de Nat. 186. a

Aduolatus.

Tristi aduolatu aduncis lacerans vnguibus. 2. Tusc. q. a

Aduro.

Dionysius candente carbone sibi adurebat capillum. 2. Of. 23. a

Adurere sibi barbam & capillum candentibus iuglandium putaminibus. 5. Tusc. 83. a

Indi cum ad flammam se applicuerint, sine gemitu aduruntur. Tusc. 243. b

Aduustus est incendio Pletoriano. 5. ad Att. 43

Æacides.

Æacidarum genus semper fuit stolidum. Diuin. lib. 2. 90

αἰὲν ἀριστέων, & πρὸς ἑσπερίων ἐμμεναι δὴ δὲν. 13. fam. 29

αἰδέομαι non Pompeium modo, sed τῶν ἄλλων & τῶν ἀδελφῶν. 7. ad Attic. 4

αἰδέομαι τῶν ἄλλων. 7. ad Attic. 41. & 8. ad Attic. 60. & 13. ad Attic. 15. & 13. ad Attic. 31

αἰδέομαι τῶν ἄλλων & τῶν ἀδελφῶν ἐλκεσιπέποις. 2. ad Attic. 16

Ædes.

Ædes Honoris extra portam Collinam: in eo loco aram fuisse memoriæ proditum est. Ad eam cum lamina esset inuenta, & in ea scriptum, Domina Honoris, ea causa fuit ædis huius dedicandæ. 2. de Legib. 54

Ex eo die quo in Telluris ad eum conuocati sumus. in Phil. lib. 1

Pecuniam in ædem sacram reficiendam se perscripsisse dicunt. pro Fl. 35. a

Fores in liminibus prophanarum ædium ianuæ nominantur. 3. de Nat. 97

Ædium regiarum magnificentia. 5. Tusc. 85. a

Ædium sacrarum, publicorumque operum depopulatio. 2. Verr. 7. a

Ædium sacrarum locorumque communium facta tecta tueri. 13. fam. 23

Ædicula.

Quum Licinia virgo vestalis, sanctissimo sacerdotio prædita, aram & ædiculam & puluinar sub sacro saxo dedicasset. pro Dom. 105. a

Manilius pauper fuit, habuit enim ædiculas in carinis. in Para. 64. a

Nunc demum intelligo, P. Clodii insulam esse venalem, cuius hic in ædiculis habitet decem, vt opinor, millibus. pro Cæl. 12. a

Ædifico.

Tribus locis ædifico: reliqua recocinno. ad Q. fr. lib. 2. 10. 4

Cui Cn. noster locum vbi hortos ædificaret, dedit. ad Attic. lib. 9. 185. 9. a

Qui posteaquam maximas ædificasset, ornassetque classes. pro Leg. Manil. 5. a

Qui quum ædificasset in palatio plenam dignitatis domum. 1. Offic. 193. a

Ædificare porticum. pro Dom. 88. a

Ædificare prædia. ad Att. lib. 16. 333. 4. a

Ædificare rempublicam. ad Var. lib. 9. 2. 12. a

Ædificare villam. 2. de Leg. 4. a

Domus vtriusque nostrum ædificatur strenue. ad Quint. frat. lib. 2. 8. 3. a

Verbes vero non sine hominum cœtu non potuissent nec ædificari, nec frequentari. 2. Offic. 20. a

Quibus enim oculis animi intueri potuit vester Plato fabricam illam tanti operis, qua constructa a Deo, atque ædificari mundum facit. 1. de Nat. 28. a

Dicendum est etiam qualem hominis honorati & principis domum placeat esse, cuius finis est vsus: ad quem accommodanda est ædificandi descriptio. 1. Offic. 192. a

Ædificatus.

Quis de C. Cethego, atque eius in Hispaniam profectio cogitat, cui non ad illius pœnam carcer ædificatus esse videatur. pro Syl. 52. a

Naui ædificata sumptu publico. 7. Ver. 35. a

Hanc vides villam, vt nunc quidem est, lautius ædificatam patris nostri studio. 2. de Leg. 2

Quod si qui proscribunt villam bonam, benèque ædificatam, non existimantur sefellisse, etiam si illa nec bona est, nec ædificata ratione. 3. Offic. 72. a

Quodque temporis in prædiolis nostris, & belle ædificatis, &c. ad Att. lib. 16. 333. 4. a

Ædificatio.

Ædificatio, pro consilio ædificandi. 13. fam. 2

Immensa & intolerabilis ædificatio. in Pis. 38. a

Ædificatio me non mouet. ad Att. lib. 12. 252. 11. a

Ædificationem Arcani ad tuum aduentum sustentari placebat. ad Q. frat. lib. 2. 8. 7. a

De ædificatione tua Cyrum vrgere non cesso. ad Q. frat. lib. 2. 6. 3. a

Ædificatiuncula.

Quæsiuimus ex eo & quid ei de illa ædificatiuncula Laterii, de qua mecum locutus es, mandauisses. ad Quint. frat. lib. 3. 17. 8. a

Ædificator.

Opifex ædificatorque mundi Deus. de Nat. d. 28. a

Neque mundo quicquam pulchrius, neque eius ædificatore præstantius. de Vniuers. 7

Ædificium.

Ædificium quale futurum sit, scire possem, cum formam Reip. viderim. 2. fam. 15

Extruere ædificium in alieno. pro Mil. 115. b

Ædililis.

Tanquam ædililis ornaret mundum signis & luminibus. de Nat. deo. 1. 17

Ædiles sunt curatores vrbs, annonæ, ludorumque solennium, ollisque ad honoris amplioris gradum is primus assensus esto. 3. de Leg. 6

Ædiles ludos parant. 9. ad Att. 51

Ædiliū curulum editum de funeribus. 9. Philip. 268

Ædiliū quodnam munus. 7. in Verr. 29

Ædilitas.

Curulis ædilitas, quæ maximè hanc tueri religionem solet. de Aruf. 24. a

Ædilitas multis annis post decemuiros instituta. 6. ad Att. 9

Magnificentissima ædilitas. 2. Off. 84. a

Ædilitas tantū creabatur in Arpinati municipio, nec alius vllus magistratus. 13. fam. 24

Sed omnia sunt tardiora propter furiosæ ædilitatis expectationem. ad Q. frat. 263. a

Ædilitatis magnificentissimo munere perfunctus. 11. fam. 28

Ædilitatis præmia. 7. in Verr. 30

Ædilitatem se petere cum hominibus nobilissimis dicebat. pro Clu. 54. a

Splendor ædilitatū ab optimis viris postulabatur. 2. Off. 83. a

Ædilitius.

Ædilitius est mortuus. Orat. 56. a

Ædilitia repulsa. pro Plan. 41

Quem tu disrumperis quum ædilitium vides. in Vat. 12. a

Et illum hominē ædilitium iam prætozem opinionibus hominum constitutum meminisse non disceptatione dicendi, sed clamore hominum de foro, atque adeo de ciuitate esse sublatum. pro Clu. 63. a

Ædilitiam prætextam togam, quam frustra cōsecras, te vendidisse. in Vat. 12. a

Crassus functus est ædilitio maximo munere. 2. Offic. 84. a

Iniquo & graui ædilitiorum vectigali Asiam liberare. Qu. frat. lib. 1. 38. a

Æditiuus.

In quo Seruius noster, vt opinor, nihil putat esse notandum, nisi POST, & LIMINIVM illud productionē esse verbi vult: vt in finitimo, legitimo, æditiuo, nō plus, &c. in Topicis, 18. a

Æditiuus.

Illi noctu facta manu, armatique veniunt: fores ædis effringunt: æditiui, custodesque mature sentiunt. 6. Verr. 86. a

Æbeta.

Solem Coichis Æetam, & Circem procreasse. de N. 70. b

Æger.

Ægra est familia. 16. ad Att. 24

Medea animo ægra, amore suo faucia. pro Cælio, 13. a

Ægra mulier, pro ægrotrans. 14. fam. 11

Itaque mihi video magnā & maximè ægram & propè depositam Reipub. partem suscepisse. 3. Verr. 3. a

Corpus si mediocriter ægrum est, sanum non est. 3. Tuscul. quæst. 38. a

Ita grauius ægrum Eudemum fuisse, vt omnes medici differrent. Diuin. lib. 1. 49

Tyro ad te dedisset literas, nisi eum grauius ægrum Esæ

reliquisset. 7. ad Attic. 118. 3. a

Pinnarium, quem mihi commendas, diligentissimè Deiotarus curat, grauius ægrum. 89. ad Att. b

Is parcessisset honoribus longius, nisi semper infirma atque etiam ægra valetudine fuisset. ad Brut. 94. a

Bona valetudo iucundior est eis qui e graui morbo recreati sunt, quam qui nunquam ægro corpore fuerunt. ad Quirites post reditum, 3. a

Ne ægri quidem omnes conualescunt. 2. de Nat. 18. a

Ne ægris quidem. sub. (omnia eueniunt, quæ prædicta sunt.) de Nat. d. 2. 9. emendandum est, ne ægri quidem.

Ad ægros non vates, sed medicos solemus adducere. de Dom. 200. b

Sed quis non intelligit omnes tibi Reipub. partes ægras & labantes, vt eas his armis sanares & cōfirmares, esse commissas: pro Mil. 50. a

Ægre.

Tyronem Patris ægrum reliqui, adolescentem probum: nihil vidi melius, itaque careo ægre. ad Att. lib. 7. 122. 3. a

Omnis conglutinatio recens ægre, inueterata facile dissoluitur. de Se. 66. a

Ægre ferre se pauperem esse. Tusc. 222. b

Quem quum maxima contentione non potuisset extrahere, discessit ægre ferens. 1. de Diuin. 126. a

De Sicca, ita est vt scribis: ast ægre me tenui. ad Atticum, lib. 16. 336. 1. a

Ab hasta ea ægre me tenui, itaque perstringam sine vlla contumelia. 258. ad Att. b

Bizantii rotum pontum effereuentem in Asiam ægre repulsum sustinuerunt. de Prouinc. 5. a

Ægrius.

Vident vnum virum esse, in quo summa sint omnia, & eum propè esse, quo etiam carent ægrius. pro Leg. Manil. 8. a

Nihil ægrius factum est multo labore meo, quam vt manus ab illo abstinerentur. 6. Ver. 128. a

Ægrimonia.

Ferrem grauius, si nouæ ægrimonie locus esset. ad Attic. lib. 12. 251. 8. a

Ægritudo.

Ægritudo, perturbatio est animi. Tusc. q. lib. 3. 13

Ægritudo, est animi, aduersante ratione, contractio. Tusc. quæst. lib. 4. 11

Stulti autem ægritudo est ea, qua afficiuntur in opinatis malis, animosque demittunt & contrahunt, rationi non obtemperantes. Tusc. q. lib. 4. 11. & 12

Ægritudo est in opinione mali recentis. Tuscula. quæst. lib. 3. 23

Ægritudo, est opinio magni mali presentis, & quidem recens opinio talis mali, vt in correctum esse videatur angustul. q. lib. 3. 21

Ægritudo, est opinio mali presentis, in qua opinione illud insit, vt ægritudinem suscipere oporteat. Tuscul. quæst. lib. 3. 63

Ægritudo, est opinio recens mali presentis, in quo demitti contrahique animo correctum esse videatur. Tusc. q. lib. 4. 13

Ægritudo, vna res maximè detestabilis. Tusc. q. lib. 4. 45

Quum omnis perturbatio miseria est, tum carnificina est ægritudo. Tusc. q. lib. 2. 24

Aberit igitur a sapiente ægritudo. 3. Tusc. 32. a

Manat longius ægritudo. 3. Tusc. 128. a

Amplificata ægritudo. 4. Tusc. 62. a

Premens ægritudo est angor. 4. Tusc. 29. a

Ægritudo animi. Tusc. q. lib. 3. 7

Ægritudo animi, fortunæ magna & graui commota iniuria. de Nat. d. 1. 7

Ægritudo animi similima est ægris corporibus. Tusc. quæst. lib. 3. 19

Acta ætas honestè ac splendide, tantam affert cōsolationem, vt eos qui ita vixerint, aut non tangat ægritudo, aut perleuiter pungat animi dolor. 3. Tusc. 104. a

Ægritudo communis pœna stultitiæ est: omnibus enim, quorum mēs abhorret a ratione, semper aliquis aliis dolor, aliis terror impendet. Tusc. q. lib. 4. 18

Criminis ægritudo. pro Roscio Comædo. 14. a
 Crucians ægritudo vocatur dolor. 4. Tusc. 19
 Flebilis ægritudo, est mœror. 4. Tusc. 19. a
 Laboriosa ægritudo vocatur ærumna. 4. Tusc. 29. a
 Mœrens ægritudo. 3. Tusc. 140. a
 Nata esset ægritudo noua, sed ea modica. 4. Tusc. 61. a
 Permanens ægritudo, vocatur molestia. 4. Tusc. 29. a
 Sublata ægritudo. 3. Tusc. 140. a
 Ægritudo & metus in malis opinatis versantur. Tuscul. q. lib. 3. 32
 Ægritudo & metus tabificæ mentis perturbationes sunt. Tusc. q. lib. 4. 28
 Ægritudo non cadit in sapientem. Tusc. q. lib. 3. 13
 Ægritudo non cadit in virum fortem. Tusc. q. lib. 3. 13
 In quem cadit ægritudo, in eundem timor. 3. Tusc. 23. a
 Ægritudo me somno priuaret. 9. ad Att. 35
 Ergo ista nec inopinata non habent tantam vim, vt ægritudo ex his omnis oriatur. 3. Tusc. 93. a
 Ægritudo fortitudini repugnat. Tusc. q. lib. 3. 12
 Ægritudo habet tabem, cruciatum, afflictionem, fœditatem. Tusc. q. lib. 3. 24
 Vt ægrotatio in corpore, sic ægritudo in animo nomen habet non seiunctum à dolore. Tusc. q. lib. 3. 20
 Ægritudo si perturbare animum sapientis non potest, nulla poterit. Tusc. q. lib. 4. 7
 Ægritudo, tetra res est, misera, detestabilis, omni contentione, velis, vt ita dicam, remissique fugienda. Tusc. q. lib. 3. 22
 Ægritudo tum existit, quum quid ita visum est, vt magnum quoddam malum adesse & vrgere videatur. Tusc. q. lib. 3. 24
 Quod ægritudo vetustate tollitur, id non est in die. Tusc. q. lib. 3. 63. id est, in longinquitate temporis positum, sed in cogitatione diuturna.
 Nam neque omnis ægritudo vna ratione sedatur: alia est enim lugenti, alia miseranti, alia inuidenti adhibenda medicina. Tusc. q. lib. 4. 48
 Dum ægritudinis nomen absit, graue, tetrum, funestum, quod cum sapientia esse, atque, vt ita dicam, habitare nullo modo possit. Tusc. q. lib. 3. 70
 Leuationem autem ægritudinis in duabus rebus ponit, auocatione à cogitanda molestia, & reuocatione ad contemplandas voluptates. 3. Tusc. 58. a
 Ægritudinis causa nulla alia est, nisi opinio, & iudicium magni præsentis atque vrgentis mali. Tusc. q. lib. 3. 51
 Ægritudinis effectus, quasi morsus aliquis doloris. Tuscul. quæst. lib. 4. 13
 Tum denique efficitur illa grauis ægritudinis perturbatio. 3. Tusc. 104. a
 Sedatio ægritudinis. 4. Tusc. 102. a
 Atqui stirpes sunt ægritudinis quam multæ, quam amaræ, quæ ipso trunco euerfo omnes elidendæ sunt, &c. Tusc. quæst. lib. 3. 20
 Societas ægritudinis. ad Sulp. 4. epist. 6. 4. a
 Et ægritudinis, & reliquorum animi morborum vna fanatio est, omnes opinabiles esse & voluntarios, eaque re suscipi, quod ita rectum esse videatur. Tusc. q. lib. 4. 69
 Vacuitas ægritudinis. 5. Tusc. 60. a
 Ægritudinis verbo Græci omnem animi perturbationem appellant. Tusc. q. lib. 3. 19
 At eos qui se ægritudini dederunt, miseros, afflictos, ærum nosos, calamitosos (appellamus.) Tusc. q. lib. 4. 68
 Sed tamen ne me totum ægritudini dedam, sumpsi mihi, &c. ad Att. lib. 9. 172. 4. a
 Ægritudini se solent dedere. 3. Tusc. 119. & 4. Tusc. 134. a
 Ægritudini subiiciuntur inuidia, æmulatio, obreçtatio, misericordia, angor, luctus, mœror, ærumna, dolor, lamentatio, sollicitudo, molestia, afflictatio, desperatio, & siqua sunt de genere eodem. Tusc. q. lib. 4. 13
 Ægritudinem omnem procul abesse à sapiente, quod inanis sit, quod frustra suscipiatur, quæ non natura exoriatur: sed iudicio, sed opinione, sed inuitatione quadam ad dolendum, quum id decreuerimus ita fieri oportere. Tusc. q. lib. 3. 70
 Chrypsippus ipsam ægritudinem λυπη, quasi λυσις, id est, solutionem totius hominis appellatam putat. Tusc. 203. b

Detrahære ægritudinem. 3. Tusc. 79. a
 Culpa contractum malum, ægritudinem acriorem facit. 3. Tusc. 89. a
 Ex malis metum & ægritudinem nasci censent. 4. Tusc. 19. a
 Ægritudinem non omni malo effici censent Cyrenaici, sed insperato, nec opinato malo. Tusc. q. lib. 3. 25
 Ægritudinem Zeno definit opinionem mali præsentis recentem. Tusc. q. lib. 3. 63
 Depellere ægritudinem. 3. Tusc. 43. a
 Effecit hæc res maximam ægritudinem. 3. Tusc. 53. a
 Quæ enim venientia metuuntur, eadem efficiunt ægritudinem instantia. 4. Tusc. 19. a
 Ægritudinem, quam Stoici vt tetram & inanem belluam fingendam esse dicunt, Peripatetici non sine magna utilitate à natura dicunt constitutam, vt homines castigationibus, reprehensionibus, ignominiiis affici se in delicto dolerent. Tusc. q. lib. 4. 35
 Eleuare ægritudinem. 3. Tusc. 60. a
 Eripiamus huic ægritudinem. 3. Tusc. 79. a
 Extenuare ægritudinem. 3. Tusc. 133. a
 Ægritudinem nisi exuimus, sic vt abiiciamus, miseria carere non possumus. Tusc. q. lib. 3. 24
 Etenim si sapiens in ægritudinem incidere posset, posset etiam in misericordiam, posset in inuidiam. 3. Tusc. 34. a
 Vt ipsam ægritudinem leniri videmus, quum obiciamus mœrentibus imbecillitatem animi efformati, quumque eorum grauitatem constantiamque laudamus, qui non turbulente humana patientur. Tusc. q. lib. 4. 49
 Id mihi erat satis ad leniendam ægritudinem firmum. ad Attic. lib. 13. 269. 1. a
 Si nec mala sint illa, quæ metum ægritudinemve, nec bona quæ cupiditatem lætitiãve moueant, tamen sit vitiosa ipsa commotio. 4. Tusc. 99. a
 Ægritudinẽ paruis rebus moueri ait Lycon, fortunæ & corporis incommodis, non animi malis. Tusc. q. lib. 3. 67
 Nihil est quod tam obtudat eleuetque ægritudinem, quam perpetua in omni vita cogitatio, nihil esse quod accidere non possit, quam meditatio conditionis humanæ, quam vitæ lex, commentatioque parendi. Tusc. q. lib. 3. 30
 Repellere ægritudinem ab aliquo. 3. Tusc. 112. a
 Sedare ægritudinem. 3. Tusc. 118. a
 Ægritudinem ex turpitudine, quam Cleanthes summum malum fatetur, suscipi posse. Tusc. q. lib. 3. 66
 Voluntate igitur & iudicio suscipi ægritudinem confitendum est. Tusc. q. lib. 3. 56
 Sustulit vniuersam ægritudinem philosophia. 3. Tusc. 139. a
 Ex quo intelligitur non in natura, sed in opinione esse ægritudinem. Tusc. q. lib. 3. 59
 Tolerare ægritudinem. 4. Tusc. 95. a
 Tollere ægritudinem. 3. Tusc. 89. a
 Cum constet ægritudinem vetustate tolli. 3. Tusc. 125. a
 Sublata igitur ægritudine, sublatus est metus. Tusc. lib. 4. 7
 Ægritudine affici. Tusc. q. lib. 3. 13
 Num in illa re, quæ ægritudine Alcibiadem afficiebat, mali nihil fuisse? Tusc. quæst. lib. 3. 67
 Quid est autem non miserius solùm, sed fœdus etiam & deformius, quam ægritudine quis afflictus debilitatusque iacens? Tusc. q. lib. 4. 28
 Confici ægritudine. 3. Tusc. 47. a
 Debilitatus ægritudine. 4. Tusc. 45. a
 Detracto ab ægritudine hoc, quod totum est voluntarium, ægritudo erit sublata illa mœres: morsus tamen & contractiuncula quædam animi relinquuntur. Tusc. q. lib. 3. 70
 In ægritudine lenienda, quam quisque curationem recipere possit, videndum est. Tusc. q. lib. 3. 68
 Longior verò epistola non me solùm, sed meos omnes ægritudine leuauit. ad Attic. lib. 9. 175. 3
 Quarum enim tu rerum cogitatione nos leuare ægritudine voluisti, earum etiam commemoratione lenimur. Luceo, lib. 5. epist. 13. 11. a
 Opprimi ægritudine. 3. Tusc. 48. a
 Neque tamen quum se in media stultitia, qua nihil est peius, hære intelligant, ægritudine premuntur. 3. Tusc. 118. a

Quærendum igitur quemadmodum ægritudine priuamus eum qui ita dicat. 3. Tusc. 74. a
 Quati ægritudine. 3. Tusc. 10. a
 In ægritudine fons est miseriarum, & caput. Tusc. q. lib. 4. 69
 Quarum rerum præsentia sumus in ægritudine, easdẽ impendentes & venientes timemus. Tusc. q. lib. 3. 12
 Tamen vt videremus, quicquid esset in ægritudine mali, id non naturale esse, sed voluntario iudicio, & opinionis errore contractum. Tusc. q. lib. 3. 68
 In ægritudine esse. Tusc. q. lib. 3. 25
 Ægritudine nullum homini maius malum est. Tusc. quæst. lib. 4. 68
 Vacare ægritudine. 3. Tusc. 34. a
 Quid potest ad beatẽ viuendum deesse ei, quem fortitudo ab ægritudine, & à metu vindicet? 5. Tusc. 61. a
 Ægritudines. 11. ad Att. 22. 27
 Ægritudines Græci λυπες vocant. Tusc. q. lib. 1. 65
 Ægritudines anxie atque acerbe. Tusc. q. lib. 4. 27
 Quid si deinde dolores graues corporis, si bonorum amissio, si cæcitas, si exilium, si pro singulis malis ægritudines accederent? 4. Tusc. 61. a
 Hæc tandem bona sunt, quibus ægritudines grauissimẽ detrahantur. Tusc. q. lib. 3. 40
 Omnes metus & ægritudines ad dolorem referuntur. de Finib. 57. b
 Omnium ægritudinum vna ratio est, plura nomina. Tusc. quæst. lib. 3. 71
 Defatigatio igitur miseriarum ægritudines cum faciat leuiore, intelligi, &c. 3. Tusc. 115. a
 Nõ enim suscipere ipsi ægritudines propter alios debemus: sed alios, si possumus, leuare ægritudine. Tusc. q. lib. 4. 45
 Si tamen fatentur grauiore ægritudines suscipi, quam natura cogat. 3. Tusc. 121. a
 Ægrotus.
 Ægroti fortis erat accipere medicinam. 12. ad Att. 27
 Et profecto aut hoc remedium est ægrotæ ac propè desperatæ Reip. iudicis que corruptis, &c. 1. in Verr. 38. a
 Vt ægrotò anima est, spes esse dicitur: sic ego, quoad Põpeius in Italia fuit, sperare nõ destiti. ad Att. li. 9. 181. 6. a
 De illo ægrotò vota faciebant. 8. ad Att. 59
 Ægrotò.
 Quis dubitarit, quin ægrotationes animi, qualis est auaritia, gloriæ cupiditas, ex eo quod magni æstimetur ea res, ex qua animus ægrotat, oriatur? 4. Tusc. 129. a
 Adolescentes facilius in morbos incidunt, grauius ægrotant, tristius curantur. de Senec. 91. b
 Ægrotant grauius ii, qui cum leuati morbo viderentur, in eum deintegro inciderunt. 12. fam. 61
 Apud hunc ille Romæ habitauit, apud hunc ægrotauit. pro Clu. 132. a
 Ibi primùm in morbum incidit, ac satis vehementer diuque ægrotauit. pro Clu. 138. a
 Atque interim grauius ægrotare filius cœperit. 1. Offi. 47. a. & de Se. 61
 Ægrotare periculose quotannis. 8. ad Att. 5
 Ægrotare viriliter. Tusc. q. lib. 2. 56
 Ægrotans.
 In vnus hominis quotannis periculose ægrotantis anima, positas omnes nostras spes habemus. ad Att. lib. 8. 146. 4. a
 In adeundis periculis consuetudo imitanda medicorum est, qui leuiter ægrotantes leuiter curant. grauioribus autem morbis periculosas curationes, & ancipites adhibere coguntur. 1. Offi. 116. a
 Ægrotatio.
 Ægrotatio animi, est opinatio vehemens de re non expectanda, tanquam valde expectanda sit, inhærens & penitus insita. Tusc. q. lib. 4. 20
 Ægrotationem appellant Stoici morbum cum imbecillitate. Tusc. q. lib. 4. 22
 Quia nomen infaniæ significat mentis ægrotationem & morbum. 3. Tusc. 14. a
 Vtrum quod minus noceat animi ægrotationes, quam corporis? 3. Tusc. 8. a

Quæ omnes ægrotationes animi ex quodam metu nascuntur earum rerum, quas fugiunt & oderunt. 4. Tusc. 38. a
 Quis enim dubitarit, quin ægrotationes animi, qualis est auaritia, gloriæ cupiditas, ex eo quod magni æstimetur ea res, ex qua animus ægrotat, oriatur? Tusc. q. lib. 4. 66
 Ægrotationes & morbi animorum difficiliter euelli posse putantur, quam summa illa vitia, quæ virtutibus sunt contraria. Tusc. q. lib. 4. 25
 Ægrotationes corporis. Tusc. q. lib. 3. 4
 Ægrotationibus talia quædam subiecta sunt, auaritia, ambitio, mulierositas, pernicacia, liguritia, vinolentia, cupiditas, & siqua sunt similia. Tusc. q. lib. 4. 74
 Ægina.
 Post me erat Ægina, ante Megara. 4. fam. 17. in epist. Scru. Sulpitii.
 Æginetis, qui classe valebant, Athenienses sciuerunt, vt pellices præciderentur. Offi. 3. 90
 Ægisthus.
 Ægisthi libidinem aut Paradisi videmus. 3. de Nat. d. 68
 Ægypta.
 Ægypta, viri nomen. 12. ad Att. 46. & alibi.
 Ægypta, Ciceronis seruus. 16. fam. 20
 Ægypta libertus. 13. ad Att. 4
 Ægyptam ad te misi, quod nec inhumanus est. 16. fam. 20
 Ægyptus.
 Alexandria cunctaque Ægyptus. contra Rul. 74. b
 Ægypti agrorum bonitas. in Rull. 50
 Ægyptum Nilus irrigat. 2. de Nat. d. 98
 Ab Ægypto ne fando quidẽ auditum est, crocodylum, aut ibim, aut selem violatum. de Natura deorũ, 1. 57. pro, ab Ægyptiis.
 Ab Ægypto pestem auertunt ibes. de Nat. d. 1. 72
 Ægyptius.
 Nomen ac dignitatem imperii regi Ægyptio vendidit. in Pis. 38. a
 Ægyptii ac Syri firmiores habet de bestiis quibusdam opinionones, quam nos de sanctissimis templis & simulachris deorum. de Nat. deo. 1. 57
 Ipsi qui irridetur Ægyptii, nullam beluam, nisi ob aliquam utilitatem, quam ex ea caperent, consecrauerunt. de Nat. deorum, 1. 72
 Ægyptii & Babylonii omnem curam in siderum cognitione posuerunt, propter regionis, quam incolebant, planetiam. Diuin. lib. 1. 79
 Ægyptii quanuis carnificinam prius subierint, quam ibim, aut aspidem, aut selem, aut canem, aut crocodylum violent. Tusc. q. lib. 5. 58
 Ægyptii condiunt mortuos, & eos domi seruant. Tusc. q. lib. 1. 97
 Ægyptii longinquitate temporum innumerabilibus penè seculis artem diuinandi consecuti putantur. Diuin. lib. 1. 2
 Ægyptii omne ferè genus bestiarum consecrauerunt. 3. de Nat. deo. 27
 Ægyptii Saitæ Mineruam secundam colunt, ortam Nilo. 3. de Nat. deo. 42
 Ægyptiorum bos sanctus, apis. de Nat. deo. 1. 57
 Portenta Magorum, Ægyptiorumque dementia. de Natura deorum, 10. b
 Quis Mercurius Ægyptiis leges & literas tradiderit. 3. de Nat. deo. 40
 Ælius.
 Ælius scriptitauit orationes multas, orator ipse nunquam fuit. Brut. 88
 Ælius Numerius & Serranus, quisquilæ seditionis Clodianæ. pro Sest. 81
 C. Ælius Stalenus cuiusmodi vir. pro Cluent. 52, 53. Idem pecuniam à reo ad corrupendũ iudiciũ accepit. pro Cluent. 51. Idem à P. & L. Cominiis accusatus. pro Cluent. 80
 L. Ælius eques Ro. Pisone c o s. relegatus. in Pis. 51
 Æliorum familia. pro Cluent. 57
 Ælia lex.
 Ælia lex. post redi. in Senat. 9. de Arusp. respon. 54. pro Sest. 27. in Vati. 13. de prou. Cõf. 38. in Pis. 6. 1. ad At. 45. & 2. 26. d. iii.

Ælia Sentia lex. Top. 6

Ælianus.

Cottam autem miror summum ipsum oratorem, minimeque ineptum, Ælianas leueis oratiunculas, voluisse existimari suas. de Cl. b. Brut. 108

Æmiliius.

Æmiliius fecit, plectitur Rutilius. 2. de Orat. 155

M. Æmiliius pontifex. pro Domo sua. 104

M. Æmiliius Lepidus princeps Senatus. pro C. Rab. 14

Marcus Æmiliius Lepidus, qui est Porcina dictus, iisdem temporibus ferè, quibus, &c. in Brut. 48. a

M. Æmiliius Scaurus, memoriam generis sui renouauit. pro Mur. 14

M. Æmiliius Scaurus, fidei & mentis templa Capitolio dedicauit. de Nat. d. 2. 44

M. Æmiliius Scaurus, à M. Bruto accusatus. pro Font. 23

M. Æmilii Scauri testimonio neque in C. Fimbriam, neque in C. Memmiam creditum. pro Font. 12

L. Æmilii Pauli ratio ac disciplina in re militari. 7. in Ver. 20

Ecquem hominem vidimus, ecquem verè commemorare possumus, parem consilio, grauitate, constantia, cæteris virtutibus, honoris, ingenii, rerum gestarum ornamentis, M. Æmilio Scauro fuisse: Tamen, &c. pro Font. 12. a

Æmilii tribus. 2. ad Att. 34

Æmonensis.

Citat præco voce maxima legatos Æmonenses. pro Fl. 26

Æmulor.

Quumque corporis facibus inflammari soleamus ad omnes ferè cupiditates, eoque magis incèdi, quod iis æmulor, qui ea habeat, quæ nos habere cupiamus. 1. Tusc. 37

Omnes eius vrbis instituta laudare facilius possunt, quam æmulari. pro Fl. 50. a

Æmulari, obtruncare, non esse inutile dicunt Peripatetici: quum aut se non idem videat consecutum, quod alium: aut alium idem, quod se. Tusc. q. lib. 4. 36

Æmulans.

Æmulantis est angi alieno bono, quod ipse non habeat. Tusc. q. lib. 4. 46

Æmulatio.

Æmulatio, est ægritudo, si eo, quod concupierit, alius potiat, ipse careat. Tusc. q. lib. 4. 14

Æmulatio dupliciter dicitur, vt & in laude & in vitio nomen hoc sit: nam & imitatio virtutis æmulatio dicitur. Tusc. q. lib. 4. 14

Illa vitiosa æmulatio, quæ rivalitati similis est. 4. Tusc. 89. a

Æmulator.

Seruiliius æmulator Catonis. ad Attic. lib. 2. 16. 17. a

Æmulus.

Æmulum habere. ad Att. lib. 6. 114. 11. & 35. a

Si non tanquam virum, ac tanquam æmulum remouisset. in Verr. 2. 1. b

Is me potissimum testatus est, se æmulum mearum laudum extitisse. in Ant. 66. b

Illo æmulo atque imitatore studiorum ac laborum meorum. pro Marcello.

Æmuli studiorum tuorum. 12. fam. 23. in epist. Cassii. id est, imitatores, in bonam partem.

Rei alicuius comprobatores atque æmuli. de Inuent. 51. b

Fuit summo ingenio vir Zeno: cuius inuentorum æmuli, Stoici nominantur. pro Mur. 56. a

Æmula.

Æmula domesticæ laudis. pro Cæ. 44. b

Ænaria.

Ænaria, insula Italiæ proxima. 10. ad Att. 44

Æneas.

Æneas fugiens à Troia. in Verr. 2. 16. b

Æneas, Halesinus Senator. 5. in Verr. 146

Æneæ somnium. Diuin. lib. 1. 37

Æneus.

Equus æneus. 3. Offic. 48. a

Ænea statua. in Ant. 223. b

Signum æneum. pro Deiot. 147. b

Æneum trophæum. de Inuent. 71. b

Lectos æratos, candelabra ænea. 6. in Verr. 5. 2. a

Ænigma.

Ænigma Oppiorum ex Belleia planè non intellexi. ad Attic. lib. 6. 132. 6. a

Ænigmata somniorum. Diuin. lib. 2. 102

Ænigmata vnde fiant. 3. de Orat. 91

Ænigmata erunt cætera. 2. ad Att. 49

Ænigmata scribere. 6. ad Att. 45

Æolis, pro æoleis, vt Doris, pro doreis.

Quis ignorat, quæ tria Græcorum genera sint verè: quorum vni sunt Athenienses, quæ gens Ionum habebatur. Æoleis alteri, Doreis tertii nominabantur. pro Fl. 50. (antiquæ ac fortassis corruptæ scribendi rationis vestigium.)

Æquabilis, Æquabilitas, &c. Æqualis, Æqualiter, Æquatio, Æque, Vide Æquus.

Æquilibras.

Æquilibratè, si placet, appellabimus. de N. d. 1. 77

Æquimelum.

Sp. Melii regnum appetètis domus est complanata. & quid aliud æquum accidisse Melio populus Romanus iudicauit: nomine ipso Æquimelii stultitia pœna comprobata est. pro Domo sua ad Pontif. 78. a

An quum in Æquimelum misimus qui afferat agnum quem immolemus, is mihi agnus affertur qui habet extra rebus accommodata, & ad eum agnum non casu, sed duce Deo seruus deducitur. lib. 2. de Diuin. 57. a

Æquinoctium.

Si æquinoctium expectat, nauigaturus videtur. 12. ad Attic. 37

Æquinoctium nunc nos moratur, quod valde perturbatum erat. 10. ad Att. 53

Æquiparo.

Nemo est qui factis me æquiparare queat. 5. Tusc. 71. a

Æquitas, Vide Æquus.

Æquor.

Vt enim Ægyptii, vt Babylonii in camporum patentium æquoribus habitantes. 1. de Diuin. 152. a. periphraſis, pro in campeſtri planitie.

Æquus.

Prædia mea tu possides: ego aliena misericordia viuo, & quod animus æquus est, & quia necesse est. pro Rosc. Amer. 87. a

Æquus auditor. de Nat. d. 1. 14

Æquus & planus locus. pro Cec. 294. b

Quum adhuc ei propter vim aduersariorum non ius par, non agendi potestas eadem, non magistratus æquus reperiri potuerit. pro Quintio, 5. a

Prætor æquus & sapiens. 6. in Verr. 128

Æquus, pro, facilis aut tractabilis. 5. Phil. 164

Æqua lex, & omnibus utilis. pro Cor. 67. b

Si æqua & honesta postulatio videtur, Iudices, ego contra breuem postulationem afferro. pro Sex. Rosc. 4. a

Te enim iudicem æquum puto: modò quæ dicat ille, bene noris. 1. de Fin. 24. a

Æquam partem sumpseris atque miseris. 5. Verr. 40

Quibus ego, quoniam hæc erant tempora, facile & æquo animo carebam. Marcellus ad Ciceronem, lib. 4. 11. 4. a

Quod ego siue æquo animo sero, siue iniquo. 5. fam. 60

Æquo animo ferre mortem alterius. Tusc. q. lib. 3. 61

Quæ tua est humanitas, æquo animo te moneri patieris, præsertim de communi salute. ad Brut. 4. 4. a

Æquo animo mori. Tusc. q. lib. 3. 61

Ego, nisi Bibulus adniteretur, de triumpho æquo animo essem. ad Att. lib. 6. 119. 4. a. Hoc est, non curarem.

Æquo animo videre aliquid. in Verr. 266. b

Quem animo æquo videre non possumus. de Prouin. Conſularib. 72. b

Priuatum autem oportet æquo & pari cum ciuibus iure viuere, neque summissum & abiectum, neque se effertentem. 1. Offic. 173. a. 1. Philip. 20. a

Hic vide quam me sis vsurus æquo. 7. Verr. 120. a. Id est, quam æquum me sum tibi præbiturus.

Æquo numero sententiæ fuissent. 8. fam. 19. in epist. Cælii. Tamen ii possunt abs te placati æquique discedere. de Pet. Consul. 15. a

Ego, vt me tibi amicissimum esse & æqui & iniqui intelligant, curabo. Appio, lib. 3. 6. 16. a

Æquorum expectationi satisfacere. pro Syl. 177. b

In æquos & pares fastidiosus. ad Heren. 36. b

Consequeris tamè, vt eos ipsos quos contra statuas, æquos placatosque dimittas. in Orat. 18. a

Quis tandem nobis ista iura tam æqua describit? pro Quintio, 15. a

Eamque animis vestris libentibus aut æquis remittatis. pro Cluentio, 3. a

Damus operam ne cuius animum offendamus, atque vt etiam ab iis ipsis, qui nos cum Cæsare tam coniunctos dolent, diligamur: ab æquis verò, aut etiam à propensis in hanc partem, vehementer excolamur & amemur. ad Qu. frat. lib. 2. 16. 12. a. Æquus qui ita iustus est, vt neutram in partem propendat, vtrique parti æquè fauens.

Nemo enim ferè est, qui sui periculi iudex, nõ sibi se æquiores quam reo præbeat. pro Deiot. 2. a

Quid æquius, melius, quaritur in bonæ fidei arbitrio. Topic. 34

Reliquorum autem iudiciorum hæc verba maximè excellent, in arbitrio rei vxoria, Melius æquius: In fiducia, vt inter bonos bene agier. 3. Offic. 80. a

Æquissimus æstimator & iudex. 2. de Finib. 9. a

Quid, quod sapientissimus quisque animo æquissimo moritur, stultissimus iniquissimo? de Senect. 75. a

Meis æquissimis vtuntur auribus. 7. fam. 58

Sed Posidonium, sicut æquum est, cum bona gratia dimitamus. de Fato, 10. a

Æquum est me à te impetrare, &c. Att. lib. 8. 162. 3. a

Æquum est vos meminisse me, qui differam, hominem esse. de Vniuers. 9

Vt æquum erat. epist. 179. b

Æquum aliquid esse in quempiam. pro Quintio, 15. a

Æquum.

Quocirca bene præcipiunt, qui vetant quicquam agere, quod dubites æquum sit an iniquum: æquitas enim lucret ipsa per se, dubitatio cogitationem significat iniuriæ. Offic. 1. 45

Æquum bonum & æquius melius in arbitrio rei vxoria. Offic. 64. b

Æquum decernere. pro Quintio, 15

Cum se in causa putant habere æquum & bonum quod defendat. pro Cecinna, 48. a. Hoc est, ius optimum. quod barbarè dicitur, Habere bonam causam.

Æquum postulare. ad Att. lib. 11. 221. 4. a

Æquum præbere. epist. 18. b

Præter æquum & bonum. de Inuent. 48. b

Æquum statuere in aliquem. pro Quint. 8. b

Deinde æquum bonum, testamentorum sententias, voluntatesque tutatus est. in Bruto, a. Compendium sermonis est, pro, æquum & bonum, vel, æquum bonumque.

Tranquillissimus autè animus meus qui totum illud æqui bonique facit. ad Att. lib. 7. 127. 3. a

Is igitur à quo viuo nec præsens, nec absens quicquam æqui bonive impetrauit, apud mortuum factus est gratus. 2. Philipp. 95. a

Ex æquo & bono ius quod sit. 2. ad Heren. 53

Nam siue de cæli natura loquitur, siue de terra, siue de diuina, siue de humana, siue ex interiore loco, siue ex æquo, siue ex superiore, &c. 3. de Orat. a

Craſſus multa contra scriptum pro æquo & bono dixit. de Clar. 177. b

Scæuola peracutus ad excogitandum quod in iure aut in æquo verum aut esset, aut non esset. de Claris, 177. b

Æquabilis.

Motus certus & æquabilis. de Nat. 30. b

Dum modò ea ne varietur gratia, sed æquabilis conferuetur. 1. ad Qu. frat. 15

Æquabilis plausus. Att. lib. 4. 84. 5. a. Id est, æqualis omnium

fauor & consensus.

Æquabilis prædæ partitio. Offic. 41. b

Perpetua atque æquabilis ratio. 5. Verr. 92. a. Hoc est, plana & optime disposita.

Si æquabile vniuersitatis corpus explicaretur. de Vniu. 17

Sed hoc quoque colendum est & æquabile & temperatum orationis genus. 1. Offic. 5. a. Hoc est, stylum planum, læuigatum, nullis modis rugosum aut obscurum. Tractum ab architectis, vel fabris lignariis, qui ad amussim & perpendicularum ligna æquant & complanant, vt appareant venustiora.

Non ius æquabile quid vtilitatis haberet, acceperat. 1. de Inuent. a

Par est, quod inter omnes æquabile est. 2. de Inuent. 71. a

Nihil potest esse æquabile, quod non à certa ratione profiscatur. Tusc. quæst. lib. 2. 56

Nihil est quod æquabile inter omnes, atque vnum omnibus esse possit. pro Cecinna, 52. a. Hoc est, omnibus idem & commune, citra vllum discrimen.

Æquabilem vndique & leuem mundum effecit. de Vniuers. 24

Vt hac patientia dolorum, quam sæpe animi intentione dixi esse firmandam, in omni genere se æquabilem præbeat. 2. Tusc. 109. a. Hoc est, modestum, constantem, infracto animo, & perpetuo sui similem.

Iuris æquabilem tenere rationem. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 48. a

Æquabilem tributionem vocat Epicurus *ισομετρίαν*, vt omnia omnibus paribus paria respondeant. de Nat. deor. 1. 36

Verborum autem ratio, & genus orationis fufum atque tractum, & cum lenitate quadam æquabili profluens, sine hac iudiciali asperitate, & sine sententiarum forensium aculeis prosequendum est. 2. de Orat. 35. a

In quo igitur Prætoris est diligentia requirenda: in numero nauium, & in descriptione æquabili sumptus: pro Fl. 25. a

Tractu orationis leui, & æquabili perpoliuit illud opus. de Orat. 113. b

Nam omne quod est calidum & igneum, cietur & agitur motu suo. Quod autem alitur & crescit, motu quodam vtitur certo & æquabili. 2. de Nat. deor. 34. a

Itaque è contrario moderati, æquabileque habitus, affectiones, vsusque corporis, apta esse ad naturam videntur. 5. de Finib. 63. a

Æquabilitas.

Æquabilitas, motus cæli. de Nat. deo. 2. 11. & 1. de Orat. 93. a

Æquabilitas decernendi. pro Mur. 39

Æquabilitas & constantia opinionum iudiciorumque. Tusc. q. lib. 4. 24

Præclaraque est æquabilitas in omni vita, & idem semper vultus, eademque frons. Offic. 1. 127

Similitudo æquabilitatisque verborum. Partit. 231. b

Nihil magis decorum est, quam æquabilitas vniuersæ vitæ, tum singularum actionum. Offic. 1. 155

Æquabilitatem vitæ conseruare non possis, si aliorum naturam imitans, omittas tuam. Offic. 1. 155

Inuidient autem homines maximè è paribus aut inferioribus, quum se relictos sentiunt, illos autem dolent euolasse: sed etiam superioribus inuidetur sæpe vehementer, & eò magis, si intolerantius se iactant, & æquabilitatem communis iuris, præstantia dignitatis aut fortunæ suæ transeunt. de Orat. 115. a

In liberis populis, & iuris æquabilitate exercenda etiam est facilitas. Offic. 18. b

In laude iustitiæ explicadum erit, quid cum fide, quid cum æquabilitate factum sit. de Orat. 140. b

Fortem & liberum animum, quo & Consul & nunc Consularis Rempublicam vindicasti, sine constantia & æquabilitate nullum esse putaris. ad Brutum, epist. 16. 18. a

Elaborant alii lenitate & æquabilitate, & puro quasi quodam & candido genere dicendi. in Orat. 30. a

Æquabiliter.

Ita enim tum æquabiliter omnes erant eiusmodi, &c. 3. in Verrem, 37

Nisi æquabiliter prædam disperiat. Offic. 2. 56

Etenim quum duo genera sint facietiarum, alterum æquabile. d. iiii.

biliter in omni sermone fufum, alterum peracutum & breue, &c. de Orat. 120. a

Tactus autem toto corpore æquabiliter fufus est. 2. de Nat. deor. 242. a

Quamquam hæc quidem iam tolerabilia videbantur: et si æquabiliter in Remp. in priuatos, in longinquos, in propinquos, in alienos, in suos irruerat. pro Mil. 56. a

Oratio cum lenitate quadam æquabiliter profluens. de Orat. 114. b

Sumptus & tributa ciuitatum ab omnibus, qui earum ciuitatum fincis incolant, tolerari æquabiliter. 1. ad Q. frat. 19

Æqualis.

Æqualis (Græcis ἴσμιος dicitur) Tusc. q. lib. 1. 34

Quid dicam de Deiotaro patre, cuius beneuolentia in populum Romanum est ipsius æqualis ætati? 11. Philip. 314. a. Quasi diceret, ab incunabulis amicis fuisse.

In quo tantus error Accii fuit, ut his Consulibus, quadraginta annos natus Ennius fuerit: cui quum æqualis fuerit Lilius, minor fuit aliquanto is qui primus fabulam dedit, quam ii qui multas docuerant ante hos Consules. in Bruto, 36. a

Ut quidque erit dicendum, ita dicet: nec satura ieiunè, nec grandia minutè, nec item contrà: sed erit rebus ipsis par & æqualis oratio. in Orat. 68

Æqualis cretici præan. in Orat. 125. a

Æqualis daetylo spondeus. in Orat. 113. a

Philistius æqualis temporum illorum. de Dom. 88. b

Æqualis dei vis illa quæ à peccatis auocat. 2. de Legib. 16. a

Æqualis est ea vis cælum atque terras tuentis & regentis dei. 2. de Legib. 8

Etenim quod sacrificium tam vetus est, quam hoc quod à regibus æquale huius vrbs accepimus: de Arusp. respon. 33. a. Id est, à condita vrbe institutum. Vel, perinde antiquum atque hæc vrbs.

Ipsè autem æqualem ætatis suæ memoriam deposcit, ut ea complectatur quibus ipsè interfuit. 1. de Legib. 12. a

Paupertatem diuitiis etiam inter homines æqualem esse volumus. de Legib. 174. b

Ea demum magna voluptas est Crispe Sallusti, æqualem ac parem verbis vitam agere. in Sallust. 1. a

Partem pedis & æqualem esse alteri parti. Orat. 215. b

Non puto existimare te, ambitione me labi, quippe de mortuis, sed ordinem sequens, in memoriam notam & æqualem necessariò incurro. in Bruto, 132. a

Dionysii mater eius qui Syracusiorum tyrannus fuit, ut scriptum apud Philistum est, & doctum hominem, & diligentem, & æqualem temporum illorum, quum prægnans, &c. 1. de Diuin. 71. a

Conferam autem auum tuum Drusum cum C. Graccho eius ferè æquali. 4. de Finib. 108. a

Nostri ferè æquales, ἰσμιος. Cat. 7

Suntque pares in amore & æquales. in Lælio, a

Demosthenes successit magnis, & maximis oratores habuit æquales. Orat. 206. b

Virtutes inter se æquales & pares. de Orat. 91. b

Æqualium morte dolere. Brut. 165. b

Sæpe enim interfui querelis meorum æqualium. de Sene. 6. a

Peccata esse æqualia contendunt Stoici. in Parad. 27. a

Quod metiri possimus interuallis æqualibus. de Oratore, 160. b

Nec cum æqualibus solùm, qui pauci admodum restant, sed cum vestra etiam ætate, atque nobiscum. de Sene. 6. a

Æqualitas.

Simul illud gaudeo, quòd & æqualitas vestra, & pares honorum gradus, & artium studiorumque quasi finitima vicinitas, tantum abest ab obtrectatione inuidiæ, quæ solet lacerare plerosque, uti ea non modò non exulcerare vestram gratiam, sed etiam conciliare videatur. in Bruto, 80. a

In rebus causisque ciuium æqualitatis conseruatio. de Oratore, 100. b

Habeatque similitudinem æqualitatemque verborum. in Partit. 13. a

Multa autem sunt quæ æqualitate ipsa comparantur, quæ

ita ferè concluduntur. in Topicis, 39. a

Prætor offensionem vitat æqualitate decernendi. pro Murena, 134. b

Quis est qui horum consensum conspirantem & penè conflatum, in hac propè æqualitate fraterna nõ nouerit, &c. pro Ligario, 21. a

Quidam virtutibus exceptis atque vitiis, cætera in summa æqualitate posuerunt. de Legib. 193. b

Æqualiter.

Æqualiter omnibus abrogatur fides. 4. Acad. 69. a. Hoc est, tam his abrogatur, quam illis.

Æqualiter, aut forte agros legionibus assignari puto oportere. 11. fam. 33. in epistola Bruti.

Æqualiter distribuit cælum circũ mundum. de Vniuers. 45

Fruentum ciuitatibus æqualiter distributum. in Verrem, 184. b

Clodius æqualiter in alienos & in suos irruerat. pro Mil. 116. b

Ut nostra in amicis beneuolentia, illorum erga nos beneuolentiæ pariter æqualiterque respondeat. de Am. 51. a

Communis hæreditas, quæ æqualiter ad vtrunque lege veniebat. pro Fl. 163. b

Æquè.

Æquè, pro, eadem conditione. 12. Philip. 339

Lætatur amicorum lætitia æquè ac nostra, & pariter dolemus. de Finib. 63. b

Hebes æquè ac pecus. de Dom. 89. b

Et somnia dormienti non æquè ac vigilantibus probantur. 4. Acad. 156. a

Neque ipsam amicitiam tueri possumus, nisi æquè amicos & nosmetipsos diligamus. de Fin. 63. b

Hoc ad officium meum æquè atque ad vllam aliam rem pertinet. 277. ad Att. b

Qui æquè atque ego sunt occupati. pro Arch. 247. b

Hi coluntur æquè atque illi. de Nat. 68. b

Quos æquè atque te, summa beneuolentia sum complexus. ad Ligarium, lib. 6. 14. 1. a. Hoc est, Perinde ac.

Id vtrique nostrum æquè gratum est. epist. 211. b

Grauius aut æquè graue. de Orat. 128. b

Maius, minus, æquè magnum. de Inuent. 51. b

Quæ beneficia æquè magna non sunt habenda, atque ea quæ iudicio consideratè, constantèrque delata sunt. 1. Offic. 74. a

Beneuolentia ciuium non æquè omnes egent. Offic. 39. b

Sui meminerat æquè. in Verr. 135. b. Id est, pariter.

Cui charus æquè sis & iucundus, ac fuisti patri. ad Curionem, lib. 2. a

Hoc æquè turpe est, atque illud. pro S. R. 37. b

Non æquè quid dicant attendo. de Orat. 147. b

Pompeius æquè ut vnusquisque vestrum pro salute mea laborauit. pro Dom. 219. b

Cn. Pompeium studio & auctoritate æquè ut vnumquemque vestrum opibus, contentione, precibus, periculis denique, præcipuè pro salute mea laborasse. pro Do. su. 24. a

Præsertim cum Romæ domus eius, vxor, liberi essent, & procurator æquè vtriusque necessarius. pro Quint. 58. a

Id est, amicus.

Nihil æquè cupio, atque bonam famam. in Verrem, 56. b

Æquitas.

Æquitas, id est, æqua fors. in Pison. 21

Æquitas, hoc est, pars quædam honestatis iudicialis causæ finis est. 2. de Inuent. 237

Æquitas animi. Tusc. 169. pro Marcel. 15. Id est, tranquillitas

Æquitas animi, quum æquo animo & moderato res ferimus. 6. fam. 39

Summa bonitas & æquitas causæ. 263. ad Att. b

Quo in spectaculo mira Reipub. æquitas erat, vter eorum periisset tanquam lanista. in Pison. 85. b

Æquitas ab vtilitate nunquam seungi potest. de Fin. li. 3. 56

Æquitas humana. pro Domo sua, 1

Æquitas paribus in causis paria iura desiderat. Top. 10

Æquitas in iudiciis quæritur. 1. de Orat. 69

Æquitas, iudiciorum finis. Partit. 53

Æquitas iustitiæ maximè propria. Offic. 1. 93

Æquitas tollitur omnis, si habere suum cuique non licet. Offic. 2. 115

Æquitatis communitas. 6. Philipp. 206

Æquitatis loci bipartito cernuntur. Top. 48

Vt Græci æquitatis, sic Latini delectus vim in lege ponunt. 1. de Legib. 14

Æquitatis institutio tripartita. Top. 48

Æquitatis largitio. pro Mur. 134. b

Arripere patrociniū æquitatis. de Orat. 106. b

Æquitatis vis duplex. Partit. 71

Ad æquitatem delabi. 6. fam. 36

Ad æquitatem animi extollere. 6. fam. 39

Te C. Aquili, vosque qui in consilio adestis, orat atque obsecrat, ut multis iniuriis iactatam atque agitatam æquitatem, in hoc tandem loco consistere & confirmari patiamini. pro Quint. 5. a

Quam autem habet æquitatem, ut agrum multis annis aut etiam seculis antè possessum, qui nullum habuit, habeat: qui autem habuit, amittat? 2. Offic. 117. a

Quis hanc animi maximi æquitatem in ipsa morte laudaret, &c. Tusc. quæst. lib. 1. 80

Nou enim moderationem animi tui & æquitatem. de Senectute, 1

Perस्पice æquitatem animi mei & ludum, & contemptionè Seleucianæ prouinciæ. Att. lib. 4. 87. 4. a

Æquitatem tuam non potui non probare. epist. 17. b

Propter summam bonitatem & æquitatem causæ. Plancio, lib. 16. a. ad Att. 342. 3. a

Æquitatem quicumque regat, habeto pari iure cum eo quicumque erit iuris disceptator. 3. de Legib. 8

Fugisti sententiam legis, æquitatem omnem reiecasti. pro Plancio, 33. a

Difficile autè est, quum præstare omnibus cupieris, seruare æquitatem: quæ est iustitiæ maximè propria. 1. Offic. 92. a

Æquitatem cum aliquo stare. 2. de Inuent. 227

Ab æquitate tua res ipsa impetrare debet, ut ei subuenias. 13. fam. 62

De æquitate & iure quæritur. de Orat. 99. b

In interpretando, in definiendo, in explicanda æquitate, nihil erat Crasso copiosius. in Bruto, 75. a

Pro æquitate contra ius dicere. de Orat. 105. b

Hic tu modum vitæ tuæ, non salute Reip. sed æquitate animi definies? pro M. Marcello, a

Æquitate constituenda summus cum infimis pari iure retinebat. Offic. 2. 58

Certè inquam pertinax non ero, tibi que, si mihi probabis ea, quæ dices, libenter assentiar. Probabo, inquit, modò ista sis æquitate, quam ostendis. 1. de Finib. 44. a. Hoc est, modò tu me æquo animo audias.

Tres personas vnus sustineo summa animi æquitate, meâ, aduersarii, iudicis. de Orat. 118. b

Omnino iam bene agis. A verbis enim recedis, & æquitate vteris. pro Cæcina, 27. a

Æquo.

Æquabat permissionis reliquias fundens superis. de Vniuersitate, 53

Vt nõ solùm orationes meas, sed hos etiam de philosophia libros, qui se iam illis ferè æquarunt, studiose legas. in proæmio Offic. a

Vt igitur ii qui sunt in amicitia coniunctionisque necessitudine superiores, se æquare cum inferioribus debent. in Lælio, a

Omnium antè damnatorum scelera, furta, flagitia, si in vnum locum conferantur, vix cum huius parua parte æquari, conferrique posse. 3. Verr. 14. a

Vt inter quos posset excellere, cum iis se pateretur æquari. 1. de Inuent. 5. a. Id est, parem esse.

Æquari tenuiores se cum principibus putarunt. 3. de Leg. 23

Æquatus.

Quo in summo est æquata agri planities & aquæ perennes. 6. Verr. 95. a

Existimo in his primum cum Græcorum gloria Latine di-

lendi copiam fuisse æquatam. de Cl. 177. b

Æquatum Consulatum præbere. in Pison. 9

Æquatis fortibus. 1. de Diuin. 64. a

Æquatio.

Capitalis oratio est ad æquationem bonorum pertinens. Offic. 2. 108

Confusionem suffragiorum flagitasti, prorogationem legis Muniliæ, æquationem gratiæ, dignitatis, suffragiorum. pro Murena, 45. a

Aer.

Aer, nomen gratum, sed receptum iam tamen vsu à nostris. 2. de Nat. deor. 67

Ex aqua oritur aer. 3. de Nat. deor. 21

Aer oritur ex respiratione aquarum: earum enim quasi vapor quidam habendus est. de Nat. d. 2. 20. motu eius caloris qui aquis continetur.

Aer alitur & æther expirationibus terræ. 2. de Nat. deo. 60

Aer annuus frigorum & calorum facit varietates. 2. de Nat. deor. 74

Aer cæli tenuitate & calore temperatus, vitalem & salutarem spiritum præbet animantibus. 2. de Nat. deor. 88

Sic nobis aer crassus offunditur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 73

Aer crassissimus circumfundit terram. de Nat. deor. 2. 13

Exin mari finitimus aer die & nocte distinguitur. Isq; tum fufus & extenuatus sublime fertur: tum autem cõcretus, in nubes cogitur. 2. de Nat. deor. 145. a

Aer & ignis nihil habent proni. Tusc. quæst. lib. 1. 35. Id est, quod vergat in imum.

Aer & ignis sursum rectis lineis, in cælestem locum subuolant. Tusc. quæst. lib. 1. 33

Aer & ignis supera semper petunt. Tusc. q. lib. 1. 35

Aer, ignis, aqua, & terra, prima sunt initia & elemèta rerum. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 20

Aer fertur leuitate sublimi. 2. de Nat. deor. 88

Ipsè verò aer, qui natura est maximè frigidus, minimè est expers caloris. 2. de Nat. deor. 40. a

Aer tum fufus & extenuatus in sublime fertur, tum concretus in nubem cogitur, humorè que colligens, terram auget imbribus: tum effluens huc & illuc, ventos efficit. 2. de Nat. deorum, 74

Aer interiectus inter mare & cælum. 2. de Nat. deor. 48

Aer Iunonis nomine consecratur. 2. de Nat. deor. 48

Ipsèque aer nobiscum videt, nobiscum audit, nobiscum sonat. 2. de Nat. deorum, 119. a

Aer purus ac tenuis: cui opponitur Cælum crassum ac concretum. de Nat. deor. 2. 30

Aer, qui est terræ proximus, crassus est & concretus. Tusc. quæst. lib. 1. 35

Aer quem spiritu ducimus. de Nat. deor. 2. 14

Ipsè verò aer, qui natura est maximè frigidus, minimè est expers caloris. de Nat. deor. 2. 20

Aer spiritu ductus, alit & sustentat animantes. de Natura deorum, 2. 74

Nõ verisimile solùm, sed etiam verum esse censent, perinde vtcunque temperatus sit aer, ita pueros orientes animari atque formari, ex eo que ingenia, mores, animum, corpus, actionem vitæ, casus cuiusque euentusque fingi. 2. de Diuin. 134. a

Nanque est ales auis lato sub tegmine cæli Quæ volat, & serpens geminis lecat aera pennis. in Arato, a

Aera deum statuit Anaximenes. de Nat. deor. 1. 19

Aerem qui per maria manaret, Neptunum esse disputat Chrypsippus. de Nat. deor. 1. 30

Aereus.

Deinceps aerei volatus auium atque cantus: deinde eiusdè aeris sonitus & ardores. in Top. 41. a

Aerium animal. de Vniuers. 43

Erant autem animantium genera quatuor: quorum vnum diuinum atque cæleste, alterum pennigerum & aerium, &c. de Vniuers. 44. a

Ærarium, Ærarius, Æratus, Vide Æs, æris.

Ærugo.

Æs corinthium in æruginem incidit. Tusc. 215. b

Ærumna.

Ærumna, est ægritudo laboriosa. Tusc. q. lib. 4. 15
 Vt ubi virtus sit, ibi esse miseria & ærumna non possit. 5. de
 Finibus, 165. a
 Qui aliorum ærumnam dictis alleuas, & c. Tusc. q. lib. 3. 60
 Quod si mihi æternam esse propositam ærumnam arbitra-
 rer, morte me ipse potius, quam sempiterno dolore mul-
 tassem. post Reditum in Senatu, 30
 Te miseria, te ærumna premunt omnes. Parad. 119. b
 Herculis perpeti ærumnas. de Fin. 147. b
 Tu ornatus ærumnis, venis ad eum lacerandum quem in-
 teremisti: ego iacentem & spoliatum defendo ac protego.
 pro Sylla, 37. a. Hoc est, ornatus ærumnis & velut spoliis
 Syllæ.

Ærumnosus.

M. Regulus infelix, nec ærumnosus. Parad. 17
 Crux infelici & ærumnoso cōparabatur. 7. Verr. 127. a
 Nec tam ærumnoso nauigassem salo. 3. Tusc. 114. a. Id est,
 per mare, in quo tot labores tolerandi fuerunt.
 At eos, qui se ægritudini dederunt, miseros, afflictos, æ-
 rumnosos, calamitosos. 4. Tusc. 134. a
 Ærumnosissimus. Att. lib. 3. 65. 9. a. pro Cluentio, 159. a

Æs.

Æs atque ferrum, duelli instrumenta, non fani. 2. de Leg. 43
 Æs Corinthium. Tusc. q. lib. 4. 25
 Nihil esset æneum, quod commutari non posset, si commu-
 tabilis esset natura æris. de Nat. 65. b
 Per æs & libram hæredem testamenti soluat. 2. de Leg. 48
 Antonius falsas leges in æs incidendas, & in Capitolio si-
 gendas curauit. in Ant. 189. b
 Statua pedestris ex ære. in Ant. 223. b

Æs alienum.

Æs alienum, pro quocunque debito. Topic. 3
 Æs alienum falsum. 15. fam. 12
 Quum æris alieni aliquantulum esset relictum. pro Quin-
 tio, 8. a
 Tusculanum & Pompeianum me valde delectat, nisi quod
 me ipsum illum vindicem æris alieni, ære non Corinthio,
 sed hoc circumforaneo obruerunt. Att. lib. 2. 16. 17. a
 Itaque nunc me scito tantum habere æris alieni, vt cupiam
 coniurare, si quisquam recipiat. ad Sestium, lib. 5. epist. 6. 4. a
 Siquid æri meo alieno superabit. 13. ad Att. 59
 Æs alienum afferre alicui. 7. fam. 41
 Nullum æs alienum nouum contrahi ciuitatibus. 1. ad Qu.
 frat. 18
 Cuius æs alienum videmus non libidine, sed negotii geren-
 di studio esse contractum. pro Sylla, 44. a
 Alicuius æs alienum contractum in popinam. in Catil. 105. b
 Metuisti ne æs alienum tibi cresceret. 6. Verr. 24. a
 Patri persuasit ne æs alienum dissolueret. a
 Plurimis & pulcherrimis P. Cincii prædiis veditis, æs alien-
 um eiusdem dissolutum est. pro Sylla, 42. a
 Dyrhachini sibi donatum æs alienum à Cæsare dicunt. ad
 Brut. 16. in epist. Bruti.
 Ex quibus mihi etiam æs alienum faciendum puto. a
 Quærendum est credo, Heius iste num æs alienum habue-
 rit, num auctorem fecerit. 6. Verr. 9. a
 Æs alienum habere. 6. in Verr. 9. 5. fam. 15
 In magnum æs alienum incidi. in C. 108. b
 Æs alienum relinquere. pro Quintio, 49
 Liberales autem qui suis facultatibus aut captos à prædo-
 nibus redimunt, aut æs alienum suscipiunt amicorum, aut
 in filiarum collocatione adiuant. 2. Offic. 80. a
 M. Fabium quod mihi amicum tua commendatione das,
 nullum in eo facio quæstum. multi enim anni sunt, quum
 ille in ære meo est. ad Cassium, lib. 15. 14. 1. a. Id est, cum
 inter bona mea retuli.
 Te in ære meo esse. 13. fam. 83
 In ære alieno esse. 6. in Verr. 10
 At hominem video auctorem fecisse nullam, vendidisse,
 præter fructus suos, nihil vnquam, non modò in ære alieno
 nullo, sed in suis numis multis semper fuisse. 6. Verr. 10. a
 Pro alieno se ære deuouit. 11. Philipp. 299. a

O hominem ridiculum, qui se exire ære alieno putaret posse,
 quum venderet aliena! 11. Philipp. 299. a
 Quibus in oppidis quum magni cōuentus fuissent, multas
 ciuitates acerbissimis tributis & grauissimis vsuris & fal-
 so ære alieno liberauit. ad Catonem, lib. 15. 4. a
 Calendis Ianuariis debuit, adhuc non soluit: præsertim
 quum se maximo ære alieno Faberii manu liberarit, & o-
 pem ab eo petierit. ad Att. lib. 14. 316. 2. a
 Tantum abest vt meæ rei familiaris liberum sit quicquam,
 vt meos iam omnes amicos ære alieno obstrinxerim.
 Brutus ad Ciceronem, lib. 11. epist. 10. 11. a
 Galliam ære alieno esse oppressam. pro Font. 276. b
 Ære dirutus est. in Verr. 242. b. Id est, euerfus, victus, & ære
 alieno obstrictus.
 Qui partim inertia, partim malè gerendo negotio, partim
 etiam sumptibus in veteri ære alieno vacillant. in Catili-
 nam, 41. a
 Æra legum. Diuin. lib. 2. 35
 Dii faciant, vt rei militaris, vt belli mentionem facere au-
 deas. Cognoscentur enim omnia istius æra illa vetera, vt
 non solum in imperio, verum etiam in stipendiis qualis
 fuerit, intelligatis. 7. Verr. 27. a
 Æra alicuius refrigerare. 12. fam. 2

Ærarium.

Ærarium in publica trepidatione claudi solitum. de Aruf.
 responf. 51
 Nec ærarium clausum tardabit. 7. ad Att. 41
 Cato nimis præfractè ærarium, vectigaliaque defendebat.
 Offic. 69. b
 Et quidem C. Gracchus quum largitiones maximas fecisset,
 & effudisset ærarium, verbis tamen defendebat ærarium.
 3. Tusc. 83. a
 Ærarii angustia. 5. in Verr. 156
 Depeculator ærarii. in Verr. 67. b
 Hirudo ærarii. 13. ad Att. b
 Drusus à Tribunis ærarii de præuaricatione est absolutus.
 Qu. frat. 317. b
 Ærarii sanguis. 5. in Verrem, 70
 Ærarii Tribuni. pro C. Rab. 20
 Quid valeat Resp. ærario, senator nosse debet. 3. de Leg. 36
 Ærarium exhaurire. ad Octauium, 42
 Nullum ærarium, nullum vectigal habere. 85. ad Att. b
 Ad ærarium deferre iudicum nomina. 5. Philipp. 174
 Rationem ad ærarium retuli continuo Cæsar, sicut lex mea
 iubebat. in Pisonem, a
 Ad ærarium referre rationes. 5. fam. 55
 Ad ærarium, S. C. referre. 5. Philipp. 72
 Referre in ærarium ad h. s. mille. 99. ad Att. b
 Pecuniam referre in ærarium lex vetat, exigi prohibet. con-
 tra Rul. 80. b
 Ex ærario acceptam pecuniam tuo nomine frustra dissipari-
 rim. 1. ad Qu. frat. 54
 Meam domum Senatus ex ærario ædificandam putauit. de
 Aruf. 287. b
 Attulit mandata ad Consules, vt Romam venirent: pecu-
 niam de sanctiore ærario proferrent. Att. lib. 7. a
 Primum mihi literas publicas, quas in ærario sanctiore con-
 ditas habebant, proferunt. in Verr. 132. b
 In ærario proposita. 3. de Legib. 11

Ærarius.

Atque etiam ipsi inter se Censores sua iudicia tanti esse ar-
 bitrantur, & c. vt alter in ærarios referri, aut tribu moueri
 iubeat, alter vetet. pro Cluentio, 96. a
 Is qui te ex ærariis exemit, lustrum condidit. de Orat. 2. 149. a
 Ærariis Phrygum & Cilicium amicior inuenirer, quam no-
 stro. 7. ad Att. 5

Ærarius.

Ærarius scriba. pro Cluentio, 99. Hoc est, qui rationes scri-
 bebant expensi lati & accepti relati.

Quod propter ærariam rationem non satis erat, & c. pro
 Quintio, 9

Æratus.

Ærati. pro, ære alieno obstricti. vide Obærati. 1. ad Att. 37

Maculosi Senatores, nudi Equites, Tribuni non tam ærarii,
 quam, vt appellantur, ærati. Att. lib. 1. 11. 6. a
 Iam verò lectos æratos, & candelabra ænea, num cui præter
 istum Syracusis per triennium facta esse existimatis: 6.
 Verr. 52. a

Æschines.

Æschines Academicus. 1. de Orat. 24
 Æschines Demosthenis orationem vt putidam reprehedit.
 Orat. 14
 Æschines Demostheni proximus. Brut. 17
 Itaque & Æschines in Demosthenem inuehitur, quod is
 septimo die post filia mortem hostias immolasset. Tusc.
 quæst. lib. 3. 53. Vide orationem Æschinis, inuectiuam in
 Demosth.
 Æschines & Hyperides, inter se dissimillimi. Brut. 157
 Æschines orator, Isocratis discipulus. 2. de Orat. 53
 Æschines, Rhodi, quo propter ignominiam iudicii se con-
 tulerat, suam & Demosthenis orationem recitauit. 3. de
 Orat. 118
 Conuerti ex Atticis duorum eloquentissimorum nobilissi-
 mas orationes inter se contrarias, Æschinis, Demosthe-
 nisque. de Opt. genere, 148. a
 Æschinis Milesii genus dicendi. Brut. 182
 Æschinis oratio sonitum plurimum habuit. 3. de Orat. 16
 Æschinis testimoniū de Demosthenis actione. 3. de Ora. 118
 Æschini, ne Demosthenes quidem videtur Atticè dicere.
 Orat. 14
 Inter Æschinem & Demosthenem causæ inimicitiarum.
 Orat. 148

Æschrio.

Æschrio Syracusanus, furtorum Verris socius. 4. in Verr. 35,
 & 36
 Æschronis Syracusani vxor ob C. Verris consuetudinem
 famosa. 7. in Verrem, 65
 Ἰσχυρὸν ἄνθρωπον. 6. ad Att. 47.
 Ἰσχυρὸν παρασία. 9. ad Att. 15

Æschylus.

Æschylus non poeta tantum, sed etiam Pythagoreus. Tusc.
 quæst. lib. 2. 20
 Æschylus Gnidius. in Bruto, 175, & 182. a
 Æsculapius apud Syracusas sacrificiis anniuersariis coleba-
 tur. 6. Verr. 114. a
 Æsculapius secundus, secundi Mercurii frater, fulmine per-
 cussus. 3. de Natura deorum, 40
 Æsculapii quot, & qui fuerint. 3. de Nat. deor. 40

Æserinus.

Æserinus gladiator, apud Lucilium. Orat. 149
 Cum Æserino Pacideianus comparatus. 3. ad Qu. frat. 24

Æsopus.

Æsopus, delicia tuæ. 7. fam. 2
 Æsopus histrio. de Orat. 108. b
 Æsopi Tragædia actio de M. Cicerone. pro Sestio, 104

Æstas.

Arabes campos & montes hyeme & æstate peragrantes. de
 Diuin. 99. b
 Refrigeratio in æstate & vicissim in hyeme, aut sol aut ignis
 hybernus. de Senect. 86. b
 Æstates & hyemes efficit inflexus solis cursus, tum ad Se-
 pentrionem, tum ad Meridiem. de Nat. deor. 2. 36

Æstifer.

Æstiferos validis erumpit flatibus ignes. in Arat. ibidem,
 Æstifer cancer. b

Æstiuæ.

Sin æstiuorum timor te debilitat, aliquid excogita, vt fecisti
 de Britannia. ad Trebatium, lib. 7. 14. 3. a. Æstiuæ autem,
 sunt loca vmbrosa, in quibus per æstatem pecora vitant
 solis calorem.
 Ad illa æstiuæ Prætoris accedere. 7. Verr. 75. a
 Cum prima æstiuæ attigissem, & c. epist. 26. b
 In æstiuis quæ illos fecisse scio. 16. fam. 36. ex epist. Qu. Ci-
 ceronis.
 In æstiuis esse. 77. ad Att. b

Æstiuis consecris. 5. ad Att. 48
 Nulla trinis æstiuis gratulatio. in Pis. 77

Æstiuus.

Vnus æstiuus dies. Qu. frat. 184. b
 Nunc hoc vel honestatem testudinis, vel valde bonum æ-
 stiuum locum obtinebit. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 3. a
 Æstiu mensis. Att. lib. 5. 101. 3. a
 Hic dies æstiuus sexaginta Prætor pop. Rom. sic vixit, & c.
 1. de Legib. 22. a
 Tabernacula quemadmodum consueuerat temporibus æ-
 stiuis, & c. carbasis intenta velis collocari iussit in litore.
 7. Verr. 64. a

Æstimo.

Me esse mortuum nihil æstimo. Tusc. 151. b
 Valde carè æstimas tot annos, quot ista ætas recipit, si pro-
 pter eam causam puero isti supplicaturus es. Brutus Ci-
 ceroni in epist. ad Brutum, 47
 Tu ista permagno æstimas: ego verò ad meam rationem
 vsūque non æstimo. 6. Verr. 11. a
 Is auctoritatem suam quam magni æstimat. 112. ad Att. b
 Sic est vulgus, ex veritate pauca, ex opinione multa æsti-
 mat. pro Rosc. Comædo, 17. a
 Æstimant vel existimant. de Vniuers. 203. b
 Nemo illum ex trunco corporis spectabat, sed ex artificio
 comico æstimabat. pro Rosc. Comædo, 17. a
 Domum emit propè dimidio carius, quam æstimabat. pro
 Dom. 236. b
 Magni enim æstimabat pecuniam. 2. de Finib. 90. a
 Eodem tempore Antonius tribus denariis æstimauit post
 messem. 5. Verr. 185. a
 Senatus quaternis h. s. tritici modium æstimauit. in Verr.
 190. b
 Tanti me fugacem hi æstimauerunt. in Sal. 273. b
 Tantis per hoc magni æstimabo. Tusc. 233. b
 Deinde crimen sine accusatore, sententia sine cōsilio, dam-
 natio sine defensione: æstimate harum rerum omnium
 pretia. 7. Verr. 19. a. Hoc est, consyderate quàm parui hæc
 sint momenti.
 Oratio fuit ea nostra, vt bene potius ille de nobis æstimaret,
 quàm gratias ageret. Att. lib. 9. a
 Nisi voluptatem tanti æstimaretis. de Finib. 83. b
 Expendere atque æstimare voluptates. post Reditum in Se-
 natu, 13. a
 Hoc si quanti æstimes sciam, tum quid mihi elaborandum
 sit, scire possim. 4. ad Att. b
 Æstimare litem. pro Clu. 41. b
 Æstimare lites alicui damnato. pro Rab. Posth. 5
 Æstimare aliquam rem carius. epist. 145. b
 De quibus (scriptoribus) æstimare non possumus. 1. de
 Legib. 5. pro iudicare.
 Æstimare pecunias. 5. Philipp. 178
 Aut qui non in illis rebus exercitatus animus callere iam
 debet, atque omnia minoris æstimare: Seruius Ciceroni,
 lib. 4. epist. 5. 6. a
 Quanti me illud æstimare putas? epist. 39. b
 Et aiebat se tantidem æstimasse. a
 Scæuola condemnatus aliis criminibus, frequentissimis A-
 pulia testibus: omni contentione pugnatum est, vt lis
 hæc capitis æstimaretur. pro Cecinna, a. Id est, obtinuit a-
 ctor summa contentione, vt eius litis, quæ capitalis erat,
 ratio cum reliquis litibus æstimandis haberetur.
 Quanti hæc eorum iudicio, qui studiosi sunt harum rerum,
 æstimentur. 6. Verr. a
 Æstimari vel existimari. pro R. P. 128. b
 Quæ feruitus est, si libertas æstimari potest? Partit. 123. b
 Hæc, & c. pecunia æstimari non queunt. 7. Verr. 19. a
 Ex iis alia plures esse æstimanda, alia minoris. 1. Academicæ
 quæst. 52. a
 Quanti libertas ista æstimanda est? 4. Acad. a
 Quanti æstimanda est hæc philosophia, cui, & c. de Natura
 deorum, 1. 39
 Si callidi rerum æstimatores prata, & areas quasdam magni
 æstimant, quod ei generi possessionum minime quasi no-

certe potest, quanti est æstimanda virtus: Parad. 126. b
 Ne ego istam gloriosam memorabilemque virtutem non
 magno æstimandam putem. 3. de Finib. 17. a
 Non quia bonum sit valere, sed quia sit non nihilo æstimandum. 4. de Finib. 102. a
 Perficere aliquem æstimandis possessionibus. Offic. 50. b

Æstimatus.

Qua in ciuitate Caio Catoni clarissimo viro Consulari homini sextertium x v i i i. millibus lis æstimata sit. 4. Verri. a

Esti à te propter amorem carius sunt æstimata. Plancus Ciceroni, lib. 10. 4. 5. a

Illarum rationum ex ea face legationis, quæstoriæque tuæ procurationis illa sunt nomina, quæ Dolabellæ necessario sunt æstimata. 3. Verr. 70. a

Æstimatio.

Æstimatio aliqua accipienda sit & danda. 12. ad Att. 26. 27
 Quum æstimatio legis eiusmodi sit, vt cæteris temporibus tolerabilis Siculis, te Prætoris etiam grata esse debuerit. 5. Verr. 150. a

Æstimatio litis non est iudicium. pro Cl. 41. b

In censu habendo potestas omnis æstimationis habenda: Censori permittitur. in Verr. 135. b

A. M. Laberio C. Albinus prædia in æstimationem accepit: & c. ad Rutilium, lib. 13. 9. 3. a. 13. fam. 17

Æstimationem habere. 4. in Verr. 91

Æstimationem Zeno vocat. de Finib. lib. 3. 16

Numerato malim, quam æstimatione. 12. ad Att. 32

Quod pondus habeat dignum æstimatione. 3. de Finib. 16
 Non æstimatione census, verum victu atque cultu terminatur pecuniæ modus. in Parad. 64. a

Non est tibi his solum videndum æstimationibus ac iudiciis. Qu. frat. 298. b

Æstimator.

Quis tandem id iustus rerum æstimator reprehenderit: Orat. 210. b

Nemo erit tam iniustus rerum æstimator, qui dubitet quæ Cæsar's voluntas de bello fuerit, & c. pro Marcello, 9. a

Vnus tu dominus, vnus æstimator, vnus venditor tota in prouincia frumenti omnis per triennium fuisisti. in Pis. 68. a

Et quia te habeo æquissimum eorum studiorum, & c. æstimatorem & iudicem. de Finib. lib. 3. 5

Isti callidi rerum æstimatores prata & areas quasdam magno æstimant, & c. in Parad. 65. a

Æstimabilis.

Æstimabile esse dicitur, quod aut ipsum secundum naturam sit, aut tale quid efficiat, vt selectione dignum propterea sit, quod aliquod pondus habeat dignum æstimatione. de Finib. lib. 3. 16

Æstus.

Feruet æstu pelagus. 3. de Orat. 86. a

Æstus maritimi, fretorumque angustiarum, ortu aut obitu lunæ commouentur. de Nat. deor. 2. 15

Æstus maritimi multum accedentes & recedentes. 2. de N. d. 100

Quid de fretis & marinis æstibus plura dicam: de Diuinatione, 2. 25

Æstus, translatus ad animum.

Ne æstus nos consuetudinis absorbeat, & ad sermonis morem vsitati trahat. 2. de Legib. 8

Sed hunc quoque absorbit æstus quidam non insolitæ adolescentibus gloriæ. de Claris Orat. 155. a

Quod quum ingressus esses, repente te quasi quidam æstus ingenii tui procul à terra abripuit, atque in altum à conspectu penè omnium abstraxit. 3. de Orat. 80

lamiam absumor, conficit animam

Vis vulneris, vlcis æstus. 2. Tuscul. 29. a. Id est, vlcis inflammationis.

Sæpe homines ægri, morbo graui, quum æstu febricque iactantur, si aquam gelidam biberint, prius releuari videntur: deinde multo prauius vehementiusque afflicti. in Catil. 23. a

Æstuo.

Itaque æstuoabat dubitatione, versabat se in vtranque par-

tem non solum mente, verum etiam corpore. 4. Verr. 53. a
 Et vt ii qui sub nubes solem non ferunt, item ille quum æstuarer, veterum Academicorum umbram secutus est. 4. Acad. 127. a

Sed magis vt desyderio nostrite æstuarer. ad Trebatium, lib. 7. 33. Id est, vehementer me desyderare, quasi cum quodam animi æstu, id est feruere.

Quod vbi auditum est, æstuarer illi qui dederant pecuniam: putare nihil agi posse absente Epicrate. 4. Verr. 39. a

Itemque Lycurgi, laboribus erudiunt iuuentutem venando, currendo, esuriendo, sitiendo, algendo, æstuardo. 2. Tusculan. 59. a

Æstuoans.

Hoc loco Chrysippus æstuoans falli sperat Chaldaeos. Fat. 11
 Exanguis atque æstuoans se à curia proripuit cum quibusdam fractis iam atque inanibus minis. de Arusp. responsis, 1. a

Hunc æstuoantem & tergiuersantem iudicio ille persequitur. pro Flacco, 38. a

Æstuosus.

Nunc iter conficiebam æstuosus & puluerulenta via. 5. ad Atticum, 26

Ætas.

Ætas iniens maxime à libidinibus arcenda est, exercendaque in labore patientiaque & animi & corporis. Officiorum 1. 171

Ætas acta honestè & splendide tantam affert consolationem, vt eos, qui ita vixerint, aut non tangat ægritudo, aut perleuiter pungat animi dolor. Tusc. q. lib. 3. 52

Non cani, nõ rugæ repente authoritatem arripere possunt: sed honestè acta superior ætas, fructus capit authoritatis extremos. de Senect. 58. a

De me possum idem quod Plautinus pater in Trinummio, Mihi quidem ætas acta ferme est, tua istuc refert maxime. ad Brutum, epist. 2. 5. a

Propè iam acta ætas decursaque. pro Quinto, 18. b

Quod si ipsis bona ætas fruitur, libentius primum paruulis truitur rebus. de Senect. 44. a

Vt enim non omne vinum, sic non omnis ætas coalesceat. de Senect. 60. a

Sunt pueritiæ certa studia: num ea desyderant adolescentæ: Sunt & ineuntis adolescentiæ: num ea iam constans requirit ætas, quæ dicitur media: de Senect. 69. a

Ætas Consularis, trium & quadraginta annorum. 5. Philipp. 198

Ætas corroborata iam, confirmataque. Læli. 63

Et interdum multas vias adolescentiæ lubricas ostendit, quibus illa insistere aut ingredi sine casu aliquo aut prolapsione vix posset: & multarum rerum iucundissimarum varietatem dedit, qua non modo hæc ætas, sed etiam iam corroborata caperetur. pro Cælio, 32. a

Et vt verum loquar, ætas iam à diuturnis laboribus deuota ad otium, domesticarum me rerum delectatione mollior. ad Att. lib. 9. 181. 7. a

Exacta ætas seuerissimè. pro Qu. Rosc. 52. b. Tuscul. quæst. lib. 1. 77

Huius extrema ætas in hoc beator, quam media, quod authoritatis plus habebat, laboris minus. de Senect. 57. a

Videtur enim esse indoles: sed flexibilis ætas: multique ad deprauandum parati. ad Brutum, epist. 18. 4. a

Ætas & ambitio hortabantur. 7. fam. 4

Huic quidem afferet aliquam deprecationem periculi, ætas illa, qua tum fuit. pro C. Rabirio, 19. a

Ætas improvida, cuiusmodi est adolescentia. Tuscul. quæst. lib. 5. 46

Quorum ætas, in eorum tempora, quos nominavi, incidit. Orat. 200. b

Ætas infirma. de Finib. lib. 5. 40

Quare hoc animo in nos esse debebis, vt ætas nostra iam ingrauescens, in amore atque in adolescentia tua conquiescat. ad Curionem, lib. 2. epist. 7. a. & Cat. 6

Ætas maturissima. ad Heren. 29. b

Ætas media & ætas extrema. de Senect. 86. b

Ætas non est ad præcepta. pro Plan. 48

Ætas optima. 10. fam. 5

Ætas præcipitata. epist. 180. b

Præterita enim ætas, quanuis longa, quum effluxisset, nulla consolatione permulcere posset stultam senectutem. de Senectute, 5. a

Ætas prouecta & decrepita. Tuscul. quæst. lib. 1. 78

Ita sensim sine sensu ætas senescit: nec subito frangitur, sed diuturnitate extinguitur. de Senect. 35. a

Ætas spectata. post Reditum ad Quirites, 4

Nihil enim semper floret: ætas succedit ætati. 11. Philipp. 2

Ætas volat. Tuscul. quæst. lib. 1. 62

Ætatis quietè & purè & eleganter acta placida ac lenis est senectus. Cat. 12

Vt enim infirmitas puerorum, & ferocitas iuuenum, & grauitas iam constantis ætatis: sic senectutis maturitas naturale quiddam habet, quod suo tempore percipi debeat. de Senect. 30. a

Quum illis exacta ætatis seuerissimè fructum, quem meruerunt, retribuam. pro Rosc. Comædo, 26. a

Cursus est certus ætatis, & via vna naturæ, eaque simplex: suaque cuique parti ætatis tempestiuitas est data. de Senectute, 30. a

Ætatis meæ errata. 16. fam. 27. ex epist. Ciceronis filii.

Quæ sunt igitur voluptates corporum cum authoritatis præmiis comparanda: quibus qui splendide vsi sunt, ii mihi videntur fabulam ætatis peregrisse, nec tanquam in exercitati histriones in extremo actu corruisse. de Se. 59. a

Epulabar igitur cum sodalibus omnino modicè, sed erat tamen quidam feruor ætatis: qua progrediente, omnia fiunt etiam in dies mitiora. de Senect. 41. a

Si infinitus rerum forensium labor ætatis flexu constitisset. 1. de Orat. 2

Si qui senes aut deformes erant, eos in hostium numero ducit: qui aliquid formæ, ætatis, artificiique habebant, abducit omnes. 7. Verr. 2

Homo qui & summa grauitate, & iam id ætatis, & parens esset, obstupuit hominis improbi dicto. 3. Verr. 45. a

Author est, vt quamprimum agere incipiant, hominemque id ætatis minime litigiosum quam tumultuosissimè adorientur. 4. Verr. 25. a

Quoniam id nobis Antoni hominibus id ætatis oneris ab horum adolescentium studiis imponitur. & c. 1. de Or. 103. a

Si hominem id ætatis in tam longo sermone retinisset. 64. ad Attic. b

Homo qui iam id ætatis esset. in Verr. 89. b

Ita viximus, & id ætatis iam sumus, vt omnia quæ non nostra culpa nobis accidant, fortiter ferre debeamus. ad Thorianum, lib. 6. epist. 20. a

Ætatis illius ista fuit laus. de Cl. 188. b

Anchialum & Cassandrum summos astrologos illius ætatis qua erat ipse. 2. de Diuin. 132. a

Ætatis imbecillitas non potuerit grauitatem rerum sustinere. ad Brutum, 23

Quis hunc philosophum non anteponit Cleanthi, Chrysippo, reliquisque inferioris ætatis: 4. Academ. 130. a. De Democrito.

Ætatis infirmitas. 16. ad Att. 14

Ineuntis ætatis inciticia senum constituenda & regenda est prudentia. Offic. 1. 171

Ætatis maturitas abest. 6. fam. 50

Ætatis nerui. 2. in Verr. 22

Senectus autè peractio ætatis est, tãquam fabulæ. de Senect. a
 Solet idem Roscius dicere, se quò plus sibi ætatis accederet, eò tardioris tibicinis modos & cantus remissiores esse facturum. 1. de Orat. 132. a

Qui si iam satis ætatis atque roboris haberet, ipse pro Roscio diceret. pro Rosc. Comædo, 88. a

Itaque quantum spatium ætatis maiores nostri ad senectutis initium esse voluerunt, tantus illi cursus honorum fuit. de Senect. 56. a. De Valerio Coruino.

Temeritas est videlicet florētis ætatis, prudentia senectutis. de Senect. 17. a

Breue tempus ætatis satis est longum ad bene honesteque viuendum. de Senect. 64. a

Atque illud tenebrosissimum tempus ineuntis ætatis tuæ patiar latere. in Vatinius, 8. a

Angor, mi suauissime frater, angor, nullam esse Rempublicam nulla iudicia: nostrumque hoc tempus ætatis, quod in illa auctoritate Senatoria florere debet, aut forensi laborè iactari, aut domesticis literis sustineri. ad Qu. fra. lib. 3. 29. pro, ætas hæc nostra.

Nunquam satis laudari dignè poterit philosophia: cui qui pareat, omne tempus ætatis sine molestia possit degere. de Senect. 2. a

Neque expectat vltimum tempus ætatis. 2. de Finib. 139. a

Quum enim summum bonum in voluptate ponat, negat infinito tempore ætatis voluptatem fieri maiorem, quam finito atque modico. 2. de Finib. 140. a

Ætatis tempore infirmissimo. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 8

Collegi me aliquando, & ita constitui, fortiter esse agendum: illi ætati, qua tum eram, solere laudi dari, etiam si in minus firmis causis hominum periculis non defuissem. pro Cluentio, 39. a

In India qui sapientes habentur, nudi ætatem agunt. 5. Tuscul. 113. a

Hic ferè ætatem egit in literis. 2. de Legib. 9. a

Tulisse eum molestè, se non effugere hospitis speciem, quæ ætatem ageret Athenis, optimeque loqueretur. in Bruto, 89. a. De Theophrasto.

Agere ætatem cum aliquo. epist. 50. b

Quoniam in eo studio ætatem consumpsi. Offic. 1. 3

Legibus annalibus quum grandiosem ætatem ad Consulatum constituerebant, adolescentiæ temeritatem verebantur. 5. Philipp. 198. a

Vt nollet ætatem in litibus contere. 2. de Legib. 79. a

Degere omnem ætatem sine dolore. 2. de Finib. 187. a

Quid autem fuit, quod illam hoc tempore ad viuendum magnopere inuitare posset: quæ res: quæ spes: quod animi solatio: vt cum aliquo adolescente primario coniuncta, ætatem gereret: Seruius Ciceroni, libro 4. epist. 5. 7. a. De obitu Tullie.

Vt primum per ætatè iudicium facere potueris. ad Placum, lib. 13. a. Id est, ætatis progressu, & ætate permittente.

Quibus facillimè rationibus ingrauescentem ætatem ferre possimus. de Senect. 6. a

Imperatorè liberalissimum, ætatem opportunissimam, commendationem certè singularem habes. ad Trebatium, lib. 7. 7. 4. a. Hoc est, commodissimam, & quæ munus publicis adhuc probè vacare possit.

Sed hanc ætatem abesse longè à sepulchro negant oportere: 16. ad Attic. 23

Nonne melius multo fuisset, otiosam ætatè & quietam sine villo aut labore aut cõtentione traducere: de Senect. 74. a

Tertiam enim iam ætatè hominum viuebat. de Senect. 27. a. De Nestore dictum, qui secundum poetas trecentos annos vixit.

Quam honestatem in iudicium tuum propè acta iam ætatè decursaque attulit. pro Quintio, 66. a

Affecta iam ætate Mutius. 6. Verr. 85. a

Multa in nostro Collegio præclara sunt: sed hoc in primis, quod vt quisque ætate antecellit, ita sententiæ principatum tenet. de Senect. 59. a

Nam Galbam, Africanum, Lælium, doctos fuisse traditum est: studiosum autem, qui iis ætate antebat, Catonem. 1. Tuscul. 9. a. Acad. quæst. edit. 2. lib. 2. 25

Tertium genus est ætate iam confectum. in Catil. 40. a

Bene Sophocles, quum ex eo quidam iam confecto ætate quaereret, vteretur rebus veneris, Diis meliora, inquit. de Senect. 43. a

Ætate & vulneribus confecti. ad Octau. 48

Ego Plance necessitudinem constitutam habui cum domo vestra antè aliquantò quam tu natus es: amorem autem erga te ab ineunte pueritia tua, confirmata iam ætate familiaritatem cum studio tuo, tum iudicio tuo constitutam. 10. fam. 4

Cætera ætate iam sunt decursa. 8. fam. 38. in epist. Cælii.
M. quidem Valerium Coruinum accepimus ad ceterisimum annum vitam produxisse, quum esset exacta iam ætate in agris, eosque coleret. de Senect. 56. a
Hic iam grandis natu Eubulida, hoc tantum, exacta ætate, laboris itinerisque suscepit, &c. 7. Verr. 100. a
Ac multi, & nostra & patrum maiorumque memoria, summi homines & clarissimi ciues fuerunt, quorum quum adolescentiæ cupiditates deferuissent, eximia virtutes firmata iam ætate extiterunt. pro Cælio, 34. a
Ætate ineunte. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 4
C. Cæsar ineunte ætate docuit ab excellenti eximiaque virtute, progressum ætatis expectari non oportere. 5. Philip. 198. a
Nam & iisdem exercitationibus ineunte ætate fuimus. in Bruto, 77. a
Qui ab ineunte ætate incensus essem studio vtriusque vestrum. 1. de Orat. 49. a
Maior ætate. in Ant. 203. b
Ætate præcipitata commutem, quod adolescens præstiti. 11. fam. 49. in epist. Matii.
Dignitate & ætate præstat ille. 1. ad Qu. fratrem, 7
Liuius vsque ad adolescentiæ meâ processit ætate. de S. 87. b
Themistocles omnium ciuium nomina perceperat. Num igitur censetis eum, quum ætate processisset, qui Aristides esset, Lyfimachum salutare solitum. de Senect. 19. a
Horum vterque Isocratem ætate præcurrit. in Orat. 101. a
Hoc est, Isocrate maior natu fuit.
Nisi fortè adolescentes pueritiam, paulum ætate progressi, adolescentiam debeant requirere. de Senect. 29. a
Fimbria temporibus iisdem ferè, sed longius ætate prouectus, habitus est sanè luculentus patronus. in Bruto, 66. a
Ætate prouecta mori. Tusc. quæst. lib. 1. 78
Equidem ex his etiam fructum capio laboris mei, qui iam ætate prouecti, in nostris libris acquiescunt. 2. de Diu. 8. a
Ætate puer. de Inuent. 50. b
Is adolescens subuenit Reipub. sed ætate multò robustior. in Ant. 203. b
Ætates confirmatæ. de Fimb. lib. 5. 57
Ætates singulæ singula dicendi genera extulerunt. 2. de Orat. 51
Omnium ætatum certus est terminus, senectutis autem nullus est. Cat. 65
Vt superiorum ætatum studia occidunt, sic occidunt etiam senectutis. de Senect. 69. a
Vt eos in rebus quærendis explicandisque naturis, ætates contere videamus. 5. de Finib. 103. a
Quo in studio, hominū quoque ingeniosissimorum otiosissimorumque totas ætates videmus esse contritas. 1. de Orat. 111. a
Atticus me inflammavit studio illustrium hominum ætates & tempora persequendi. de Cl. 172. b
Heroicis etiam ætatibus Vlysem & Nestorem accepimus & fuisse & habitos esse sapientes. 5. Tusc. 10. a
Ætatibus nostris aliena res. 14. ad Att. 19
Vnà cum seculis, ætatibusque hominum. de Nat. deor. 2. 4
Ætatula.
Qui post patris mortem, primam illam ætatulam suam ad scurrarum locupletum libidines detulit. de Arusp. responsis, 38. a
Facile est hæc cernere in primis puerorum ætatibus. de Fin. lib. 5. 51
Æternus.
Quod æternum beatumque est, id nec habet ipsum negotii quicquam, nec exhibet alteri. de Nat. deor. 1. 33
Nihil quod ortum æternum esse potest. de Nat. 6. b
Et quicquid est, mortale sit an æternum. 4. Acad. 223. a
Mundum, simulachrum æternum esse alicuius æterni. de Vniuers. 177. b
Idemque etiam legis perpetuæ & æternæ vim, quæ quasi dux vitæ & magistra officiorum sit, louem dicit esse. 1. de Nat. deorum, 58. a
Quid est igitur cur ita semper Deum appellet Epicurus bea-

tum & æternum? Dempta enim æternitate, nihilo beatorum Jupiter, quàm Epicurus. 2. de Finib. 141. a
Quod si mihi æternam esse propositam ærumnam arbitrarer: morte me ipse potius, quàm sempiterno dolore multassem. post Reditum in Senatu, 31. a
Ex æterna veritate, causarumque continuatione confluit quicquid accidit. de Nat. deor. 1. 39
Motum atomorum nullo à principio, sed ex æterno tēpore intelligi conuenire. lib. 1. de Finib. 14
Causæ immutabiles & æternæ. de Fat. 145
Nec si omne enuntiatum, aut verum, aut falsum est, sequitur illico esse causas immutabiles, easque æternas, quæ prohibeant quicquam secus cadere, atque casurum sit. de Fato, 41. a
Supra lunam sunt omnia æterna. de Som. 128. b
Æternum est, quod seipsum mouet. Tusc. quæst. lib. 1. 45
Æternitas.
Æternitas animi vnde probetur. pro C. Rab. 22
Æternitas animorum. Tusc. q. lib. 1. 32
Æternitas quantum ad id quod ortum est, valet, tantum ad fidem veritas. de Vniuers. 9
Sed fuit quædam ab infinito tempore æternitas, quam nulla circumscripção temporum metiebatur. de Nat. deo. 32. a
Tempus est pars æternitatis. de Inuent. 51. b
Nec dispersis bustis humili sepultura crematos, sed contentos publicis operibus atque muneribus, eaque extruccionem quæ sit ad memoriam æternitatis, ara virtutis. 14. Philipp. 408
Mihi populus Romanus vniuersus illa in concione non vnius diei gratulationem, sed æternitatem, immortalitatemque donauit. in Pisonem, 4. a
Neque æternitate immutabili continetur. de Vniuers. 8. a
Deum in omni æternitate nihil aliud cogitantem, nisi, &c. de Nat. 23. b
Quod in omni æternitate conseruat progressus. Id est, perpetuo. de Nat. deor. 2. 37
Aut si negas esse fortunam: & omnia quæ sunt, quæque futura sunt, ex omni æternitate fluens veritas sempiterna. 2. de Diuin. 27. a
Est enim ab omni æternitate repetita diuinatio. 1. de Di. 50. a
Si enim nihil fieri potest, nihil accidere, nihil euenire, nisi quod ab omni æternitate certum fuerit esse futurum rato tempore: quæ potest esse fortuna? 2. de Diuin. 28. a
Animus vixit ab omni æternitate. 1. de Diuin. 188. a
Quæ fiant ex omni æternitate, definita esse fataliter. de Diuin. 112. b
Causæ ex æternitate pendentes. Top. 225. b
Si alterutrum ex æternitate verum sit. de Fato, 144. b
Æther.
Æther & Dies, parentes Cæli, Cælum verò Saturni. 3. de Nat. deorum, 59. a
Et quum quatuor genera sint corporum, vicissitudine eorum mundi natura est continuata. Nam ex terra aqua, ex aqua oritur aer, ex aere æther: deinde retrorsum vicissim ex æthere aer, inde aqua, ex aqua terra infima. 2. de Nat. d. 120. a
Æther immensus aerem amplectitur. 2. de Nat. deor. 67
Æther nominatur ardor vltimus & certissimus vndique circumfusus, &c. de Nat. deor. 1. 28
Restat vltimus, & à domiciliis nostris altissimus, omnia cingens & coercens cæli complexus, qui idem æther vocatur, extrema ora & determinatio mudi. 2. de N. d. 146. a
Æther Zenoni & reliquis ferè Stoicis videtur sumus deus, mēte præditus, qua omnia regatur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 117
Non est enim ætheris ea natura, vt vi sua stellas complexa contorqueat. Nam tenuis ac perlucens, & æquabili calore suffusus æther non fatis aptus ad stellas continendas videtur. 2. de Nat. deor. 40
Quod astrorum ignis & ætheris flamma consumat. 2. de Nat. deor. 177. a
Ex nobilissima puraque ætheris parte gignuntur sydera. de Nat. deor. 2. 28
Æthera Chryrippus esse disputat, quem homines louem appellant. de Nat. deor. 1. 30

Atque hic (Strato) idem alio loco æthera deū dicit esse. 1. de Nat. deorum, 52. a. de Lenone loquitur.
At propter se aquila ardenti cum corpore portat, Igniferum vulgus tremebundis æthera pennis. in Arat. 11. a
Ex æthere innumerabiles flammæ siderum existunt. 2. de Natura deorum, 67
In æthere astra gignuntur. 2. de Nat. deorum, a
In æthere autem astra voluntur. 2. de Nat. deorum, 176. a
Æthra.
Aerem complexa summa pars cæli quæ æthra dicitur, & suum retinet ardorem tenuem, & nulla admistione concretū, & cum aeris extremitate cōiungitur. 2. de N. d. 175. a
Æthereus.
Æthereus ignis. de Diuin. 86. b
Cælestis altissima, æthereaque natura. i. ignea. 2. de N. d. 46.
Æthereum locum obtinent sidera, qui tenuissimus est, & semper agitur & viget. de Nat. deor. 2. 30
Sphæra ab ætherea cōiunctione secreta & libera. de Di. 37. b
Æthiops.
Cum homine aut cum stipite æthiope, si in foro constitifses, nihil crederes interesse. post red. in Senat. 12. b
Ætna.
Onus Ætna grauius sustinere. de Senect. 4. a
Non enim te puto esse eum qui Ioui fulmen fabricatos esse Cyclopos in Ætna putes. de Diuin. 117. b
Ætneorum ignium eruptione quantæ tenebræ finitimas regiones obscurauerint. 2. de Nat. deor. 70
Ætna, oppidum.
Ætna, Sicilia ciuitas. 5. in Verr. 47
Ætneus ager in Sicilia cultissimus. 5. in Verr. 38
Ætneus & Leontinus ager, optimi torius Sicilia. 5. in Ver. 85
Ætion.
Ætion, pictor egregius. Brut. 35
Ætolia.
Ætoliam, quæ procul à Barbaris disincta gentibus in sinu pacis posita, medio ferè Græciæ gremio continetur, decedens miseram perdidisti. in Pisonem, 72. a
Ætolus.
Fuluius qui cum Ætolis Ennio comite bellauit. pro Arch. 191. b
Æuum.
Agere æuum cum diis in cælo. 1. Tusc. 44. a. Id est, æternum viuere.
Sic habeto, Omnibus qui patriam conseruauerint, adiuerint, auxerint, certum esse in cælo ac definitum locum, vbi beati æuo sempiterno fruantur. in Somnio Scip. 8. a
Æuitas.
Æuitatem annali lege seruant. 3. de Legib. 8
Æuitates populi censores censento. 3. de Legib. 6
Affabilis, Affabilitas, Vide Affor.
Affabre.
Deū denique nullū Siculis, qui ei paulò magis affabrè atque antiquo artificio factus videretur, reliquit. 2. in Verr. 9. a
Affatim.
Tum iecore optimo farta & satiata, affatim clangorè fundit vastum. Attic. 231. b
ns. l x x i i. fatis esse affatim prorsus. Att. 251. b
Puto enim me Dicæarcho affatim satifficisse. ad Att. lib. 2. 31. 6. a
Iisdemque feminibus & homines affatim vescuntur. 2. de Nat. deor. 191. a
Affectate, Affectatio, Affectatus, Affectator, Affectio, Affectus, Vide Afficio.
Affero.
Ego contra breuem postulationem affero. pro S. R. 19. b
Vix enim spero mihi hunc veniam daturum, etsi multa affero iusta ad impetrandum. Att. lib. 9. 188. 1. a
Quoniam iustas causas affers, quòd te hoc tempore videre non possim. Att. lib. 11. 223. 1. a
Affert satis bella. 10. ad Atticum, 46. Id est, nuntiat.
Si quam coniecturam affert hominibus tacita corporis figura. pro Rosc. Comædo, 11. a
Vt enim quum cibo potionèque fames sitisque depulsa est,

ipla detractio molestiæ consecutionem affert voluptatis sic in omni re, doloris amotio, successione efficit voluptatis. 1. de Finib. 58. a
Quæ affert tum constantiam, tum etiam dignitatem. 1. Officiorum, 99. a
Hoc auctoritatem orationis affert & fidem. in Orat. 66. a
Qui à scribendi consuetudine ad dicendum venit, hanc affert facultatem, vt etiam subito si dicat, tamen illa quæ dicatur, similia scriptorum esse videantur. 1. de Orat. 73. a
Qui mihi laborem affert in dolore. Att. lib. 11. 228. 3. a
Præterea magnam affert laudem & summam dignitatem. Qu. frat. 110. b
Ordo est qui memoriæ lumen affert. Orat. 141. b
Manus pro se quisque affert. 3. Verr. 48. a
Pharnaces quoquo modo agit, affert moram. Att. 183. b
Quod motum affert alicui. de Somn. 230. b
Nihil necessitatis affert, cur nascatur animi similitudo. 1. Tusc. 126. a
Permagnum pondus affert beneuolentia erga illum. Attic. lib. 9. 180. 6. a
Si enim semper vtare, fatietatem affert. in Orat. 121. a
Affert autem vetustas omnibus in rebus longinqua obseruatione incredibilem scientiam. a
Quæ res nullam habebat dubitationem, si exercitus Lepidi abisset: ea nunc magnam affert solitudinem, magnumque habet casum. Piancus ad Ciceronem, lib. 10. 18. 7. a
Taciturnitas tua mihi suspicionem affert. Att. 106. b
Efficimus etiam domitu nostro quadrupedum vectiones, quorum celeritas atque vis nobis ipsis affert vim & celeritatem. 2. de Nat. deor. 225. a
Atque huic tuæ voluntati ac diligentæ difficultatem magnam afferunt publicani. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 47. a
Non alienum ad ea eligenda, quæ dubitationem afferunt, adhibere homines doctos. Offic. 29. b
Si finem Prætoris edicto afferunt. in Verr. 98. b
Ita dux res, quæ languorè afferunt cæteris, illum acuebant, otium & solitudo. 3. Offic. 2. a
Cuius etiam illi hortuli propinqui non memoriam solunt mihi afferunt, sed ipsum videntur in conspectu meo ponere. 5. de Finibus, 3. a
Naues, quæ prædam Prætori, nō quæ prædonibus metum afferunt. in Verr. 248. b
Nihil igitur afferunt, qui in re gerenda versari senectutem negant. a. Id est, Frustrà hoc dicunt, frustrà garrunt.
Nihil afferunt quo iucundius viuamus. 1. de Finib. a
Opinionem afferunt populo, eorum se fore similes, quos sibi ipsi delegerunt ad imitandum. 2. Offic. 66. a. Hoc est, In eam opinionem inducunt populum.
Quòd si geometricis rationibus nō est crediturus, quæ vim afferunt in docendo. 4. Acad. 209. a. Id est, credere quodam modo cogunt ea, quæ aut incredibilia videntur, aut impossibilia.
Tibi spem maturæ decessionis afferebam. ad Qu. fratrem, lib. 1. 2. 1. a. 1. Tusc. 39. a
Hominum dignitas aliquantum orationi ponderis afferebat. Qu. frat. 315. b
Galba autè similitudines afferebat. de Orat. 105. b
Greges hominum perditorum, metum nobis, seditionèque afferebant. pro Sylla, a
Ego ad illū belli ciuilis causam attuli. 2. Philipp. 80. a
Magnam attulit accessionem tua voluntas erga me. Att. lib. 16. 341. 1. a. Hoc est, multum addidit ad amorem nostrum.
Ac mihi quidem explicandæ philosophiæ causam attulit casus grauis ciuitatis. 2. de Diuin. 8. a
Qui risus classe deuicta multas ipsi Claudio lachrymas, magnam populo Rom. cladem attulit. 2. de Nat. deor. 12. a
Lepidus Pompeii literarum ad Cofs. exemplum attulit. Attic. 122. b
Vterque enim istorum non mihi attulit aliquam, sed suam significauit facultatem. de Orat. 136. b
Itaque te obsecrat C. Aquili, vt quam existimatione, quam honestatem in iudicium tuum attulit, eam liceat ei secum ex hoc loco efferre. pro Quintio, a

Numerus quasi quandam palæstram & lineamēta extrema oratori attulit. Orat. 215. b
 Cui non modò luctum mors patris attulit, sed etiam egestatem. pro S. R. 20. b
 Sed mihi, Patres Cōscripti, necessitatem attulit paulò plura dicendi, & c. 10. Philipp. 269. a
 Magnam perturbationem rerum vrbānarum attulit obitus consulū. epist. 172. b
 Tibi illa Diana in pace, atque in otio religionem nullam attulit. 6. Verr. 69. a. i. non iniecit tibi religionis scrupulum?
 Nā Mamerco homini ditissimo prætermisso ædilitatis consularatus repulsam attulit. 2. Off. 85. a. Hoc est, in causa fuit, ne ad consulatū admitteretur.
 Atque ita Cælius ad illam attulit, & c. pro Cæli. 48. b
 Batonius autem miros terrores ad me attulit. Att. a. Id est, nuntiauit mihi.
 Sex. Tarquinius vim Lucretiæ Tricipitini filiæ attulit. 2. de Legib. 17. a. Hoc est, inuitam stuprauit.
 Quam quidem ad rem, nos, vt videmur, magnū attulimus adiumentum hominibus nostris. 1. Offic. 1
 Si aliquid oratoriæ laudi nostra attulimus industria. Tusc. quæst. lib. 1. 5
 Caius Missus familiaris tuus, aliique complures attulerūt, Cæsarem iter habere Capuā. Att. lib. 8. 159. 2. a. Hic subauditur nuntius, vt sit, Attulerunt nuntium. i. nuntiarunt.
 Attulerunt nobis oculi rerum optimarum cognitiones. de Vniuers. 65
 Quæ maximè confidentiam attulerunt hominibus, vt diceret se ante Calend. Mart. non posse sine iniuria de provinciis Cæsaris statuere. Cælius ad Ciceronē, lib. 8. 8. 18. a
 Tuæ res gesta cæterorum laudibus obscuritatē attulerunt. pro Deiotaro, 7. a
 Sic odium, quod in ipsum attulerant, id in eius imaginem ac simulachrum profuderunt. in Pisonem, 74. a. Hoc est, domi conceptum illuc attulerant.
 Nam etiam poetæ quæstionem attulerūt, quidnam esset illud, in quo ipsi differrent ab Oratoribus. in Orat. 36. a. Id est, in medium adduxerunt, proposuerunt.
 Attulerat iam liberæ ciuitati, partim metu, partim patientia consuetudinem seruiendi. 2. Philipp. 121. a
 Suspicionem autem eò mihi maiorem tua taciturnitas attulerat. Att. lib. 7. epist. 128. 1. a
 Me, siue ita leuatus sim, vt animum vacuū ad res difficiles scribendas afferam, reprehendendum non esse. ad Attic. lib. 12. 252. 9. a
 Nequeo mihi temperare, quominus vnum antiquitatis exemplum afferā. Att. lib. 7. 128. 12. a. i. in medium adducam.
 Ego tibi vnum sumptum afferam, quòd balneū calefacias oportebit. ad Papirium, lib. 9. 16. 25. a
 An ætatem afferet? quadriennio minor est. 2. de Orat. 198. a. Id est, in causam vel excusationem adducet.
 Quòd si, vt es, cessabis, laceffam: nec tua ignauia mihi etiam inertiam afferet. ad Cornificium, lib. 12. 20. 2. a
 Quantum operibus tuis diuturnitas detrahet, tantum afferet laudibus. pro Marcel. 132
 Affer ad ea quæ dixi, si quid habes. 7. ad Att. 36
 Sed non faciam vt aut tuum animum angam querelis, aut meis vulneribus sæpius manus afferā. Att. lib. 3. 55. 4. a
 Reliquum est vt cōsoler, & afferam rationes quibus coner. epist. 57. b
 Quum vitiōrū ista vis nō sit, vt causam afferat mortis voluntariæ. 3. de Fin. 94. a. Id est, præbeat causam.
 Vt tranquillitas animi adsit, quæ afferat tum constantiam, tum etiam benignitatem. Offic. 14. b
 Vt oratio quæ lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat. 3. de Orat. 28. a
 Eaque res vobis populòque Rom. pacem, tranquillitatem, otium, concordiamque afferat. pro Mur. 1. a
 Nolo accusator in iudiciū potentiā afferat. pro Mur. 138. b
 Ad ea eligenda quæ dubitationem afferāt, adhibere doctos homines. 2. de Nat. deor. 235. a. 1. Offic. 205. a
 Vt ne cui innocenti mœror tuus calamitatem & falsum crimen afferret. pro Cluentio, 135. a. pro Rab. Posth. 17. a

Ne illa peregrinatio detrimētum aliquod afferret. Att. 265. b
 Hac tum re admonitus inuenisse fertur, ordinem esse maximè, qui memoriæ lumen afferret. 2. de Ora. 192. a. De Si monide loquitur.
 Inuentus est amicus qui ei mortem afferret. epist. 56. b
 Quidnam accidisset quod afferret Qu. fratri meo aut offensionem tam grauem, aut commutationem tantam voluntatis. Att. lib. 1. 12. 2. a
 Ne quod hic tumultus dignitatis tuæ periculū afferret. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 10. 2. a
 Quæ tanta fuit, vt eam ad aures L. Luculli non ex prælio nuntius, sed ex sermone rumor afferret. pro lege Ma. 17. a
 Rerum nouarum cupidi victores, præsertim & armati, vim & manus afferrent. Att. lib. 9. 184. 4. a
 Quum attulisset nullam causam quæ istam declinationem efficeret. de Fato, 69. a
 Quod tu si audisses, aut si per ætatē scire potuisses, nunquā profectò istam imaginem, quæ domi posita pestem atque exilium Sex. Titio attulisset, in rostra atque in concionē attulisses. pro C. Rabirio, 18. a
 Vt vnus Imperatoris præda finem attulerit tributorum. de Offic. 49. b
 Si quando in dicendo scriptum attulerit aliquid. de Ora. 97
 Afferre, *καταφορέν*. Offic. 1. 71
 Cur credam, afferre possum. Tusc. 163. a
 Afferre acerbitatem. Att. a
 Afferre æs alienum alicui. 7. fam. 41
 Afferre aliquid ad Rempub. 1. Offic. 217. a
 Negat Epicurus diuturnitatem quidem temporis ad beatè viuendum aliquid afferre. 2. de Finib. 140. a
 Afferre aliquid leuationis. Tusc. quæst. lib. 2. 50
 Afferre aliquid lucis rebus. Att. lib. 2. 16. 4. a
 Afferre ad aliquem. pro Cælio, 41. a. Id est, alicui nuntiare.
 Afferre angorem. 3. Tusc. 100. a
 Afferre animum vel timorem. 8. Philipp. 248
 Afferre animum alicui. Att. lib. 7. 132. 8. a
 Authoritatem in iudiciū afferre. a
 Authoritatem peccandi afferre. 3. de Nat. deor. 123. a
 Non cant, non rugæ, repentē authoritatem afferre possunt. de Senect. 58. a
 Consilium alicui afferre. Att. lib. 14. 321. 6. a
 Consolationem alicui malo afferre. Att. lib. 10. 195. 8. a
 Afferre consuetudinem. 2. Philipp. 111
 Afferre Consulatum in familiam. pro Mur. 78
 Cumulum artibus aliorum afferre. 3. de Orat. 39. a
 Afferre ancipitem curam cogitandi. Offic. 1. 17
 Et Piliam in idem genus morbi delapsam, curā tibi afferre maiorem sentio. Att. lib. 7. 125. 1. a
 Afferre curas & molestias. Læli. 45
 Afferre delectationem. Mario, lib. 7. epist. 1. 7. a
 Afferre deprecationem periculi. pro C. Rab. 19
 Afferre dignitatem vel inuidiam. pro Sylla, 60
 Afferre dolorem. 2. Tusc. 27. a
 Afferre dubitationem. Offic. 3. 23
 Afferre egestatem & luctum alicui. pro Rosc. Amer. 8. a
 Afferre errorem animis & perturbationem. Diuin. lib. 1. 57
 Afferre excusationem. in epist. a
 Vt quam existimationem, quam honestatem, in iudiciū attulit, ei liceat ex hoc loco afferre. pro Quint. 18. b
 Afferre expectationem. 3. ad Att. 30
 Afferre familiaritatem. pro Deiot. 28
 Fastidium alicui afferre. pro Murena, 18. a
 Afferre finem. 5. Philipp. 178. & 204
 Afferre finem edicto Prætoris. 3. Verr. 76. a
 Finem tributorum afferre. 2. Offic. 13. a
 Afferre mirificos fructus. Cat. 8
 Vt nihil possint ex his neque ad cōmunem afferre fructū, neque in aspectum, lucemque proferre. pro Archia, 9
 Afferre hilaritatē, vel iucunditatem, aut lætitiā. 1. de Fin. 81. a
 Negat enim summo bono afferre incremētum diem. de Finibus, lib. 2. 73
 Afferre interitum. de Finib. lib. 3. 13
 Afferre lachrymas alicui. Att. lib. 12. 240. 1. a

Afferre lætitiā fociis, terrorem hostibus. Tusculan. quæst. lib. 4. 38
 Afferre laudem alicui. a
 Me ad eius causam, parem animi magnitudinem afferre nō posse. pro Mil. 1. a
 Afferre manum suis vulneribus. Att. 46. b
 Quum enim dando egere cœperint, alienis bonis manus afferre coguntur. 2. Offic. 78. a. Id est, aliena inuadere.
 Afferre manus socio. Offic. 1. 35
 Hinc rebus manus afferre non dubitasti, à quibus etiam oculos cohibere te religionum iura cogebant. 6. Verr. 90. a
 Ego ipse Senatū sibi manus afferre coegi. Octau. 330. b
 Manus, quas iustus in Lepidi perniciem armasset, sibi afferre conatus est. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 23. 9. a. Id est, sibi mortem consciscere.
 Afferre medicinam. Att. lib. 2. 35. 2. a
 Afferre alicui maximum metum iudicii ac periculi. de Pet. Conf. 36
 Afferre misericordiam alicui. 1. ad Q. frat. 55
 Iam illud quidem perspicuū est, maximam animi aut voluntatem, aut molestiam plus aut ad beatam, aut ad miserā vitam afferre momenti, quàm eorum vtrumuis, si æquè diu sit in corpore. 1. de Finib. 85. a. Att. lib. 1. 12. 1. a
 Moram alicui rei afferre. pro Sextio, 112. a. pro Cluentio, 19. a
 Afferre mortem vno ictu. 7. Verr. 92. a. 2. de Diuin. 91. a
 Motum animis afferre. in Partitionibus, 3. a
 Afferre dulcem motum sensibus. de Finib. lib. 2. 8
 Quod enim munus Reipub. afferre maius, meliùve possumus, quàm si docemus atque erudimus iuuentutem? 2. de Diuin. 7. a. Hoc est, munere Reipub. afficere.
 Is confessus est se Cn. Pompeio suis manibus necem afferre voluisse. in Vatin. 33. de Arusp. resp. 22
 Afferre necessitatem. 10. Philipp. 269
 Afferre neruos & industriam. pro Sylla, 17. a
 Afferre nuntium. 7. Verr. a
 Mihi maiorem hæc res dolorem quàm Qu. Hortensio, mihi maius odium afferre debet: pro Sylla, 2. a
 Afferre pacem animis. de Finib. lib. 1. 37
 Afferre periculum patriæ. 1. Offic. 216. a
 Afferre perniciem. 2. Offic. 13. a
 Afferre perturbationem rerum. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10. 3. a
 Afferre plurimum dignitatis. de Petit. Consul. 4
 Afferre rationem. Tusc. quæst. lib. 1. 32
 Afferre res multum & diu cogitatas. Cato, 35
 Afferre salutem Carboni à bonis, reditus ad bonos non potuit. 3. de Legib. 32
 Vt ea mihi salutē afferre videantur. Sulpitio, lib. 4. ep. 3. 10. a
 Afferre domo scelus mediatum. 2. Philipp. 89
 Afferre sedationem mœrendi. Tusc. q. lib. 3. 55
 Suam quisque videri voluit afferre sententiā. 5. de Fin. 127. a
 Afferre magnum solatium. Læli. 86
 Afferre sollicitudinem. 9. fam. 42
 Afferre somnum. 9. ad Att. 22
 Afferre spem. Tusc. quæst. lib. 1. 21. 9. famil. 42
 Afferre spiritus. pro Sylla, 20
 Afferre suspicionem. 12. Philipp. 331
 Vim hoc quidem est afferre. in Lælio, a
 Afferre vim alicui. in Vatin. 3
 Afferre vim naturæ. Tusc. quæst. lib. 4. 55
 Afferre vim sensibus. de Finib. lib. 2. 13
 Sed perinde valebit, quasi armatissimi fuerint, si reperietur ita parati fuisse, vt vim vitæ aut corpori potuerint afferre. pro Cecinna, 45. a
 Afferre multam vtilitatem Reipub. atque hominum societati. Offic. 3. 37
 In hoc naturam ducem debemus sequi, & communes vtilitates in medium afferre mutatione officiorum, dando, accipiendo. 1. Offic. 34. a
 Hæc enim duo signa putarem mihi æs alienum attulisse. ad Gallum, lib. 7. 24. 7. a
 Aliquantū animi mihi videtur attulisse Labienus. Att. 111. b
 Idque me non ad meam defensionem attulisse, sed illorum

defensionem retulisse. pro Cecinna, 16. a
 Collegii quoque coniunctio non mediocre vinculum mihi quidem attulisse videtur ad voluptates nostras copulandas. Appio, lib. 3. 4. 4. a
 Rationes quoque cur hoc ita sit, afferēdas puto. 5. de Fi. 48. a
 Aut si ita non refellas, afferendum est in contrariam partē, quod sit aut grauius, aut æquè graue. 2. de Orat. 119. a
 Et semper aliquid ad cōmunem vtilitatē afferendū. 1. Off. a
 Tamen medicina nulla affertur. Att. 35. b
 Affertur nihil quo minus, & c. ad Brut. 27
 Nimum rarò nobis abs te literæ afferuntur. Att. lib. 1. a
 Equitibus Romanis honestissimis viris afferuntur ex Asia quotidie literæ, quorum magnæ, & c. Bithyniæ, quæ nunc vestra prouincia est, vicos exustos esse complures. pro lege Manil. 2. a. Id est, quotidie nuntiarur per literas.
 Gratos tibi optatosque esse, qui de me rumores afferuntur, non dubito. Cic. Filius Tironi, lib. 16. 21. 3. a
 Si accepero literas, quas expecto: si spes erit ea, quæ rumoribus afferebatur, ad te me conferam. Att. lib. 3. 51. 1. a
 Eum detrudi cui manus afferantur. pro Cecin. 104
 Vt filia suæ vis afferretur. in Ver. 89. b
 Accessit, quum Dyrhachii essemus, vt duo nuntii afferrentur: vnus, & c. Att. lib. 3. 48. 1. a
 Insidiatori verò & latroni quæ potest afferri iniusta nex: pro Milone, 7. a
 Maior mihi leuatio afferri nulla potest. Seruio Sulpitio, lib. 4. epist. 6. 10. a
 Et plus à vobis præsidii, quàm à cæteris opis ad salutem potest afferri. Att. 14. b
 Quæ interitum allatura esset aut seruitutem. epist. 97. b
 Allatum est ad nos de temeritate eorum. Appio, lib. 3. 10. 1. a
 Allatum est mihi, vel ad me, de morte eius, vel de temeritate eorum. in Bruto, 1. a. Appio, lib. 3. 10. 2. a
 Nihil allatum esse, ne rumoris quidem. 9. ad Attic. 1
 Allatus.
 Allatus nuntius Consulibus. lib. 15. epist. 1. 7. a
 Ridicula ex tempore facta, vel domo allata. Orat. 205. b
 Simplex in iudiciū causa, certa res, verum crimē allatum est. pro Cluentio, 37. a
 Quo nuntio allato, & c. epist. 240. b
 Literæ mihi à L. Domitio allatæ sunt. Att. 121. b
 Domino à familia sua manus allatas esse. pro Quint. 16. b
 Tenesne memoria, tibi in conuentu Puteolis manus esse allatas? a
 Allatis his nuntiis. Senatui, lib. 15. 1. 9. a
 Afficio.
 Et animos eorum ita afficit. a
 Sollicitudo ex te afficit me. in Bruto, 186. a
 Cupio te ædilem videre, miròque desyderio me vrbs afficit. ad Cælium, lib. 2. 12. 10. a
 Omnia conseruat ignis vitalis, sensuque afficit. de N. d. 2. 29
 Quicum omnia, quæ me cura afficiunt, cōmunicem. Att. a
 Idem in angustiis ærarii, victorem exercitum stipendium affecit. pro Corn. Balbo, 49. a. pro Stipendium dedit ei.
 Studium tuum, curaque de salute mea, nulla me noua voluptate afficit. ad Brutum, epist. 16. 1. a
 Literæ tuæ sic me affecerunt, vt non dare tibi beneficium viderer, sed accipere. Att. 229. b
 Quoniam modo ille vos viuus affecerat, qui mortuos inanit cogitatione percussit. pro Mil. 117. b
 Vt dolorē eisdem verbis afficias, quibus Epicurus voluptatem. id est, suauē cum dicas, vt Epicurus. Tusc. q. lib. 2. 14
 Vt eum amplissimo regis honore & nomine affeceris. pro Deiotaro, a. Id est, regem appellaueris.
 Nam aut negari potest, id factū esse quòd laudetur, aut non eo nomine afficiendū, quo laudator affecerit. in Top. 50. a
 Corpus afficere. 1. Offic. 112. a. Id est, macerare.
 Afficere beneficiis, aut cōmodis. 7. Ver. 90. a. pro Clu. 147. a
 Afficere calamitate. pro Rosc. Amer. 86. a
 Afficere aliquem ægritudine. Tusc. q. lib. 3. 67
 Afficere quempiam desiderio. 15. fam. 51
 Afficere aliquem gloria. Tuscul. quæst. lib. 1. 28
 Afficere errore mentis. Att. a

Afficere aliquem honore, nullis meritis suffragantibus. de Pet. Conf. 19
 Afficere deorum honore. de Nat. deor. 1. 29
 Afficere ignominia. 6. Verr. 16. a. pro Rosc. Amer. 66
 Afficere incommodo. 2. de Finib. 12. 6. a. 3. Offic. a
 Afficere iniuriis. a
 Lætitia magna afficere. pro Milone, 58. a
 Afficere aliquem luctu. in Pison. 13
 Afficere macula. pro Rosc. Comædo, 1. a. pro S. R. 37. b
 Afficere metu. a
 Afficere molestia. de Claris Oratoribus, 6. a
 Afficere morbo. pro Cluentio, 24. a
 Afficere muneribus aliquem. 2. fam. 4
 Afficere aliquem sepultura. Diuin. lib. 1. 52
 Afficere pœna. 1. Philipp. 22. a. pro Corn. Balbo, 13. a
 Afficere præmio. pro Corn. Balbo, 5. a
 Afficere timore. pro Quintio, 3
 Magna igitur, vt vides, solitudine afficior, magni inopia consilii. Att. lib. 6. 114. 3. a
 Ego in vita mea nulla vnquam voluptate tanta sum affectus, quanta afficior hac integritate. Att. 80. b
 Magno honore filius ex patris dignitate afficitur. pro Sext. Rosc. 43. b
 Tantis pedum doloribus afficitur, vt se conueniri nolit. Leptæ, lib. 6. epist. 19. 1. a
 Qua is tandem pœna afficitur: pro S. R. 37. b
 Et vt qui audirent, sic afficerentur animis, vt eos affici vellet orator. 1. de Orat. 43. a
 Affici admiratione, *Συμπλήρωσις*. Offic. 2. 51
 Affici ægritudine. Tusc. q. lib. 3. 13
 Affici difficultate. pro Quintio, 5. a
 Omnes scelerati atque impii, quos leges exilio affici voluit, exules sunt, etiam si solum non mutarunt. in Parad. 38
 Affici gaudio. Tusc. quæst. lib. 5. 50
 Affici aliquo incommodo, *βλάπη*. Offic. 1. 35. Tusc. quæ. lib. 3. 67
 Res quæ non laude quidem satis idonea affici possit. Brutus 91. b
 Morte ab aliquo affici. in epist. a. 1. de Inuent. 53. a
 Affici pudore. pro Cecinna, 56. a
 Satieta affici. 209. b
 Affici voluptate animo. de Finib. lib. 3. 30
 Affici vtilitate. 7. fam. 31
Affectus.
 In his tantis periculis ita sum animo affectus, vt non quea, &c. pro Mur. 137. b
 Non queo ad te, nec libet scribere quo animo sum affectus. Tironi, lib. 16. epist. 4. a
 Quomodo ita sis animo affectus, vt supra dixi. 1. Offic. 95. a
 Ego quomodo sum affectus, ex Leptæ & Trebatio poteris cognoscere. Terentiæ, lib. 14. 17. a. Hoc est, quo pacto me habeam.
 Eodem modo sapiens erit affectus erga amicum, quo in se ipsum. 1. de Finib. 104. a
 Nisi qui ita sit affectus, esse liberum neminem. Part. 122. b
 Eodem modo erga amicum affecti sumus, quo erga nosmetipsos. de Amicitia, 51. a
 Atque si sunt quidem ferè quasi quidam habitus animi sic affecti & constituti, vt sint singuli inter se proprio virtutis genere distincti. Parad. 236. b
 Si enim sic erimus affecti, vt propter suum quisque commodum, &c. Offic. 56. b
 Nunc cum ita sumus affecti, vt non possimus planè simul viuere. Att. 211. b
 Oculi nimis arguti, quemadmodum animo affecti sumus, loquuntur. 1. de Legib. 39. a
 Iubet igitur Plato sic ad somnum proficisci corporibus affectis, vt nihil sit quod errorem animis perturbationemque afferat. 1. de Diuin. 120. a
Affectus, pro commotus.
 Affectus auidè de re aliqua. 12. ad Att. 54
 Animus ita videtur affectus fuisse, vt rem cum consilio prospicere non possit. de Inuent. 64. b

Est enim ita affectus, vt nemo vnici filii mortem magis doluerit, quam ille mœret patris. in Ant. 223. b
 Qui enim sentit quemadmodum sit affectus, eum necesse est aut in voluptate esse, aut in dolore. de Finib. 56
 Variè sum affectus tuis literis: valde priore pagina perturbatus, paulum altera recreatus. Tironi, lib. 16. epist. 6. 1. a
 Si iusto, si pio dolore me affectum vides. de Orat. 127. b
 Orator vtcunque se affectum videri, & animum audientis moueri volet, ita, &c. Orat. 202. b
 Aliquem ita affectum esse, vt optime secundum naturam affectus esse possit. de Finib. 130. b
 Non vno modo in disparibus causis affecti esse debemus. 2. Offic. 89. a
 Eos sanos intelligi necesse est, quorum mens motu quasi morbo perturbata nullo sit: qui contra affecti sunt, hos insanos appellari necesse est. Tusc. 192. b
Affectus, pro cumulatus.
 Quomodo tantis à vobis P. C. beneficiis affectus sim, tantis honoribus, &c. in Pisonem, 25. a
 Vir clarissimus Reipublicæ, & vestris beneficiis amplissimis affectus, Q. Catulus. pro lege Manil. 35. a
 Affectus honore, imperio. Offic. 1. 207
 Quanta sim lætitia affectus, facilius est tibi existimare, quam mihi scribere. Brutus Ciceroni, in epist. ad Brutum, 4. 1. a
 Me hoc honore præditum, tantis vestris beneficiis affectum. pro lege Manil. a
 Cum municipibus Volaterranis mihi summa necessitudo est: magno enim meo beneficio affecti, cumulatissimè mihi gratiam retulerunt. Valerio, lib. 13. epist. 4. 1. a
 Vidèrne igitur quanto munere deorum sumus affecti? 3. de Nat. deor. 91. a
 Mitto ereptam libertatem populis ac singulis qui erant affecti præmiis nominatim. in Pisonem, 71. a
 Animi autem spectantur, atque quemadmodum affecti sunt virtutibus, vitiis, artibus, inertis: aut quemadmodum commoti cupiditate, metu, voluptate, molestia. in Part. 10. a
Affectus, pro multatus siue afflicus.
 Quomodo Dolabellæ auaritia, magna desperatione affectus essem. Att. lib. 14. 317. 2. a
 Quomodo tot tantisque difficultatibus affectus atque afflicus, in tuam C. Aquili fidem, veritatem, misericordiam Pub. Quintius confugerit. pro Quintio, 5
 Affectus grauius. 12. ad Att. 41
 Magna molestia affectus. epist. 13. b
 Affectus morbo graui & mortifero. Diuin. lib. 1. 58
 Ita vir clarissimus ab homine deterrimo acerbissima morte est affectus. Seruius Ciceroni, lib. 4. epist. 12. 7. a
 Affectus senectute. 3. de Orat. 39
 Affectus optima valetudine. Tusc. 227. b
 Syracusanam quidem ciuitatem vt abs te affecta sit, ita in te esse animatam videmus. in Verr. 235. b
 Respub. malè affecta. epist. 228. b
 Cæsarque per literas maxima se molestia ex illa contentione affectum ostenderet. Lentulo, lib. 1. a
 Et primò velim existimes, hoc municipium maximis oneribus pressum, summis affectum esse difficultatibus. Cluuius, lib. 13. epist. 8. 5. a
 Non debes temerè Consulem populi Romani saltatorem vocare, sed conspiciere quibus præterea vitiis affectum esse necesse sit eum cui verè istud obici possit. pro Murena, 11. a
 Subitò propè iam affectam ac prostratam Rempub. tuis oprobriis extulisti. ad Octauium, 70. a
 His enim vitiis affectos, & talibus, malos & audaces appellare consuetudo solet. 14. Philipp.
Affectus, sine ablatiuo, pro ægroto.
 L. Cæsare Neapoli affectum grauius videram. ad Att. 232. b
 Qui cum ita affectus esset, vt si ad grauem valetudinem labor viæ accessisset, sibi ipsi diffideret, non recusauit. in Ant. 221. b
Affectus, pro inchoatus.
 Bellum affectum videmus, & verè vt dicam, penè confectum. de Prou. 73. b

Vt ea quæ per ipsum affecta sunt, perfecta, &c. de Pro. 74. b
Affectus, pro aptus.
 Oculus conturbatus, non est probè affectus ad suum munus fungendum. Tusc. 192. b
Affectus, pro dispositus.
 Ad rem pertinet, quomodo cælo affecto, compositisque syderibus quodque animal oriatur. de Diu. 138. b
 Nunquidnam manus tua sic affecta, quemadmodum affecta est, desiderat? de Finib. 57. b
Affectus, pro cognatus, affinis.
 Ducuntur etiam argumenta ex his rebus quæ quodammodo affectæ sunt ad id de quo quaritur. Top. 6. & Partit. 230. b
 Ex affectis loci. 2. de Orat. 90. & 91
Affectus.
 Qualis cuiusque animi affectus, talis homo. Tusc. q. lib. 5. 35
 Affectuum animi species, ad quos auditores impellendi. Brut. 97
Affectio.
 Affectio, est animi aut corporis ex tempore aliqua de causa commutatio: vt lætitia, cupiditas, metus, molestia, morbus, debilitas, & alia quæ in eodem genere reperiuntur. 1. de Inuent. 53. a
 Affectio, est quædam ex tempore, aut ex negotiorum euentu, aut administratione, aut hominum studio, commutatio rerum: vt non tales, quales antè habitæ sint, aut plerumque haberi soleant, habendæ videantur. 2. de Inuent. 151. a
 Affectio valeat, si vis, ad quasdam res: ad omnes certè non valebit. de Fato, 13. a
 Firma corporis affectio. Tusc. q. lib. 5. 21
 Non enim omne vitium partes habet dissentientes: vt eorum, qui non longè à sapietia absunt, affectio est illa quidem discrepans à se ipsa, dum est insipiens, sed non distorta nec praua. 4. Tusc. 23
 Impulsio, est quæ sine cogitatione per quandam affectionem animi facere aliquid hortatur. de Inuent. 64. b
 Ad primam atque optimam affectionem animi peruenerint. de Vniuers. 57
 Illum impetum & quandam commotionem animi affectionemque verbis & sententiis amplificare debet, & ostendere quanta vis amoris sit, quanta animi perturbatio ex iracundia fiat. 2. de Inuent. 134. a
 Affectionem animi, lumine mentis carentem, philosophi nominauerunt amētiam, eandemque dementia. Tusc. quæst. lib. 3. 8
 Ex affectione quomodo coniectura capienda. 2. de Inu. 142
 Ex animorum affectione testamenta, commendationesque morientium nata sunt. de Finib. 103. b
 Tu verò Metrodore, qui omne bonum in visceribus medullisque conderis, & definiens summum bonum firma corporis affectione, explorata spe contineri, fortunæ aditus interclusisti? Tusc. 41. a
 O vim maximam erroris! etiãme vrbs natalis dies, ad vim stellarum & Lunæ pertinebat: Fac in puero referre, ex qua affectione cæli primum spiritum duxerit: num hoc in latere, aut in cæmento, ex quibus vrbs effecta est, potuit valere? 2. de Diuin. 148. a
 Omnes rectæ animi affectiones, virtutes appellatur. Tusc. quæst. lib. 2. 38
 Vita enim affectiones sunt manentes, perturbationes autem mouentes: vt non possint affectionum manentium partes esse. 4. Tusc. 45. a
Affectio.
 Omni diligentia munditiam non affluentem affectabat. Attic. 269. b
 Nunc verò quam viam munitet, quod iter affectet, videtis. pro Rosc. Amer. 83. a
 Affectare aliquod iter. pro Rosc. Amer. 83
Affigo.
 Minerua cui pinnarum talaria affigunt. de N. 71. b
 Itaque nec ei manus affixit, quia nec capiendum quicquam erat. de Vniuers. 198. b

Sed si ego hos (iudices) bene noui, literam illam, cui vos vsque eo inimici estis, vt etiam eas omnes oderitis, ita vehementer ad caput affigent, vt postea neminem alium, nisi fortunas vestras accusare possitis. pro Roscio Amerino, 34
 Ea maximè animis affigi nostris, quæ essent à sensu tradita atque impressa. 2. de Orat. 194. a. Id est, tenaciter inharere.
Affixus.
 Sed in anima sensuque meo penitus affixa atque infixa est. 7. Verr. 108. a
 Quibus in rebus me ille sibi affixum habebit. 1. fam. 27. Id est, adeo sedulus, vt nunquam à latere eius discedam. Alii adiutorem exponunt.
 Dedit etiam alteram mihi, qua iubet eum mihi esse affixum tanquam magistro. ad Q. frat. lib. 3. 13. Id est, mihi inharere, & à me non discedere.
 Vt Ithacam illam in asperrimis saxulis tanquam nidulum affixam, sapientissimus vir immortalitati anteponeret. 1. de Orat. 96. a. Id est, saxis & rupibus adharerem.
 Continentia cum ipso negotio sunt ea, quæ semper affixa esse videntur ad rem, neque ab ea possunt separari. 1. de Inuent. 54. a
Affingo.
 Extorum fieri mutatio potest, vt aut absit aliquid, aut superfit. Paruis enim momenti multa natura aut affingit, aut mutat, aut detrahit. 1. de Diuin. 193. a
 Poeta peccat etiam, quom probam orationem affingit improbo, stultòve sapientis. in Orat. 41. a. Id est, fingendo accommodat.
 Sed tantum alteri affinxit, de altero limauit. de Orat. 146. b
 Qui nihil opinione affingat, assumatque ad ægritudinem. Tusc. q. lib. 3. 68
 Fit enim plerumque, vt hi qui boni aliquid volunt afferre, affingant aliquid, quo faciant id, quod nuntiant lætius. 6. Philipp. a
 Faciamque vt intelligatis in tota illa causa, quid res ipsa tulerit, quid error affinxerit, quid inuidia conflarit. pro Cluentio, 6. a
 Quia huic generi malorum non affingitur illa opinio, &c. Tusc. q. lib. 3. 58
 In quibus describuntur hominum mores, & ita affinguntur, vt aut re narrata aliqua, quales sunt intelligantur. 2. de Orat. 134. a
Affictus.
 Sed de Lucullo dicam alio loco, atque ita dicam Quirites, vt neque vera laus ei detracta oratione nostra, neque falsa afficta esse videatur. pro lege Manil. 6. a
 Nullam partem corporis sine aliqua necessitate affictam, totamque formam quasi perfectam reperietis. 3. de Oratore, 98. a
 Connexum autem ita sit principium consequenti orationi, vt non tanquam citharæ di proœmium affictum aliquod, sed coherens cum omni corpore membrum esse videatur. 2. de Orat. 177
Affinis.
 Qualis tandem fuit affinis tuus Catule Tuditanus? 4. Academ. 15. a
 Antè solitos esse accusatores iudicibus persuadere, affinem esse alicuius culpæ eum qui accusaretur. 2. de Inuentione, 218. a
 Verum id quod adhuc est suspiciosum, nisi perspicuum res ipsa fecerit, hunc affinem culpæ iudicatote. pro Rosc. Amerino, 11
 Neque vsque eò Sthenio esse inimicum, vt eum rei capitalis affinem esse diceret. 4. Verr. 64
 Quantum facinus ad nos delatum sit, videtis. huic si paucos putatis affines esse, vehementer erratis. in Catil. 78
 Circumspicite paulisper mentibus vestris hosce ipsos homines, qui huic affines sceleri fuerunt. pro Sylla, 52. ad Herennium, lib. 4. 152. a
 Hic contra ita quieuit, vt eo tempore omni Neapoli fuerit, vbi neque homines fuisse putantur huius affines suspicionis. pro Sylla, 12

Duos solos video autoritate Cenforum affines ei turpitudini iudicari. pro Cluent. 100
 Tu affinem tuam, filiam meam, a genibus repulisti. Post. 208. b
 Tu me affinem tuum constrictum inimicis Reip. tradidisti. Post. 207. b

Affinitas.

Affinitatis coniunctio. 2. ad Attic. 41
 Illa sibi ad confirmandas inimicitias, affinitatis coniunctionem pignori fore putauit. pro Cluent. 151. a
 Quod quisque te maxime cognatione, affinitate, necessitudine aliqua attingebat. 4. Verr. 16. a
 Nam & cum summo illo oratore Seruio Galba, cuius C. filio filiam suam collocauerat, affinitate se deinxerat. in Brut. 50. a
 Cognationes, affinitates, &c. de Orat. 118. b
 Sequuntur connubia & affinitates: ex quibus etiam plures propinqui. 1. Offic. 80. a
 Serpit sensum foras, cognationibus primum, tum affinitatibus, deinde amicitias, post vicinitatibus. de Fin. 140. b

Affirmo.

Affirmo tibi nullam consolationem esse talem. Attic. lib. 11. 241. 3. a
 Affirmo tibi omni asseueratione. 13. ad Att. 30
 Tamen hoc affirmo, & hoc pace dicam tua, nullam, &c. pro Marcello, 131. b
 Illud tibi affirmo, si rem istam ex sententia gesseris, fore ut ab omnibus collaudere. Lent. lib. 1. epist. 7. 18. a
 Dicam igitur ad ea quae sunt a te dicta, sed ita nihil ut affirmem, quae omnia. de Diu. 110. b
 Nihil enim aliud affirmare possum, nisi sententiam & opinionem meam. 2. de Orat. 80. a
 Quid dubitamus igitur affirmare, nihil inter haec interesse? 4. Acad. 92. a
 Nam id quidem difficile est affirmare. de Diu. 106. b
 Non soleo mi Brute temere affirmare de altero. ad Brutum, epist. 1. 3. a
 Quid opus est de Dionysio tam valde affirmare: an mihi nutus tuus non faceret fidem? Attic. lib. 7. 128. 1. a

Affirmatus.

Approbatio est, per quam id quod breuiter expositum est, rationibus affirmatum, probabilibus & apertius fit. 1. de Inuent. 81. a

Affirmatio.

Est enim iusurandum affirmatio religiosa. 3. Offic. 141. a
 Credidi chirographis eius, affirmationi praesentis Laterensis, qui tum apud me erat. Planc. Cicero, lib. 10. ep. 21. 2. a
 Sed quum explorati nihil haberem: nec tibi sollicitudinem ex dubitatione mea, nec spem ex affirmatione asserere volui. ad Patrum, lib. 9. a
 Plura tibi de meis consiliis scriberem, rationemque omnium rerum redderem verbosius, quod magis iudicares omnia me Reipublicae praestitisse, quae & tua exhortatione excepi, & mea affirmatione tibi recepi. Plancus Cicero, lib. 10. epist. 7. 1. a

Affirmate.

Quod autem affirmate, quasi Deo teste, promiseris, id tenendum est. Offic. lib. 3. 141

Afflictio, Afflictio, Afflictus, Vide Affligo.

Affligo.

Senectus eneruat & affligit homines. de Sen. 83
 Illi autem statuam istius persimilem, quam stare in loco celeberrimo voluerunt, ne suauissimi hominis memoria moreretur, deturbant, affligunt, comminuunt, dissipant. in Piso. 74. a
 Afflixit hunc calamitas. pro Cluent. 159. a
 Ut me leuarat tuus aduentus, sic discessus afflixit. Attic. lib. 13. epist. 260. 1. a
 Afflixit principum grauitatem. 3. de Leg. 20
 Qui Catuli monumentum afflixit, meam domum diruit. pro Cael. 61. a
 Non solum afflixerunt, sed etiam funditus sustulerunt. contra Rul. 83. b
 Q. Scruolae mors tantum potuit, ut omnes ciues suos per-

diderit & afflixerit. pro Rosc. Amer. 20. a
 Si hunc, Iudices, vestris sententiis afflixeritis, quod se miser vertet: pro Mur. 80. a
 Affligere & debilitare animos metu. Tusc. q. lib. 4. 27
 Affligere causam. pro Sest. 78
 Alicuius domum non solum affligere, sed etiam religione sempiterna obligare. pro Dom. 134. b
 Nullus morbus aut senectus mundum potest affligere. de Vniuers. 197. b
 Affligere se. Attic. lib. 2. 34. 3. a. Id est, se angere, vexare, excruciare.
 Quod iudicaret hoc oratoris esse maxime proprium, rem augere posse laudando, vituperandoque rursus affligere. in Brut. 23. a. De Gorgia loquitur.
 Conseruate, Iudices, parenti filium, parentem filio, ne aut senectutem iam propere desperatam contempseris, aut adulescentiam plenam spei maximae, non modo non aluisse vos, sed etiam percussisse atque afflixisse videamini. pro Caelio, a

Ad affligendum illum, aut certe capiendum. 9. ad Att. 70

Afflictus.

Aliquis afflictus & euersus. pro Qu. 13. b
 Afflictus & fractus animus. Att. 193. b
 Afflictus, & iam omni spe salutis orbatus. 6. fam. 18
 Afflictus debilitatusque aegritudine. Tusc. q. lib. 4. 28
 Fractus & afflictus calamitate. pro Syl. 169. b
 Afflictus grauissimè aliquo casu. 9. fam. 20
 Magnis clamoribus afflictus conticuit & concidit. Attic. lib. 1. 11. 18. a
 Afflictus concursu & odio populi. 3. ad Q. frat. 16
 Afflictus luctu aut mœrore. in Pis. 67. a. 9. Philip. 264. a. in Catil. 26. a. Tusc. q. lib. 3. 37
 Itaque ut hanc Graeciam, quae iamdiu suis consiliis perculsa & afflicta est, omittam: illa vetus, quae quondam opibus, imperio, gloria floruit, hoc vno malo concidit, libertate immoderata ac licentia concionum. pro Flacco, 12. a
 Si nobilitas hominis, si afflicta fortuna, si reliquae pristinae dignitatis, non tam illustres fuissent. pro Sylla, 28. a
 Afflicta salus. ad Lent. lib. 1. 6. 3. a
 Afflicta virtus maxime luctuosa. 2. de Orat. 117
 Quod certe afflicti & fracti animi non fuit. Attic. lib. 12. 242. 6. a
 Qui mihi primus afflicto & iacenti dexteram porrexit, post reditum in Senatu, 21. a
 Hic se ita fractum illa calamitate atque afflicto putauit, ut nihil sibi ex pristina dignitate superesse arbitraretur. pro Sylla, 11. a
 Hunc in illo timore & fuga Tygranes rex Armenius excepit: diffidentemque rebus suis confirmavit: & afflicto erexit, perditumque recreauit. pro Leg. Manil. 15. a
 Quanto tandem illum mœrore afflicto esse & profligatum putatis? in Catil. 26. a
 Videtis igitur hominem per seipsum iam pridem afflicto ac iacentem, perniciosi optimatum discordiis excitari. de Arusp. resp. 46. a
 Ut per se afflicto atque euersum propinquum suum non modo honestè partis bonis, verum etiam communi luce priuaret. pro Quintio, 49. a
 Senatam abiectum ac afflicto excitauit. ad Atticum, 12. b. 1. fam. 40
 Auxerat autem meam quidè spem, quod domum Antonii afflicto mœstitia audiebam, lamentari vxorem. 12. Philip. 310. a
 Nec tuas vnquam rationes ad eos scopulos appulisses, ad quos Sex. Titii afflicto nauem videres. pro C. Rab. 19. a
 Alia sunt tua facta atque consilia, summa laude digna, quibus illam tu prouinciam afflicto & perditam erexisti atque recreasti. 5. Verr. 182. a
 Fateatur se non bellè dicere, non ad voluntatem loqui posse, non ab afflicto amicitia transfugere, atque ad florentem aliam deuolare. pro Quint. 62
 Qui me animo nimis fracto esse atque afflicto loquebatur. pro Dom. sua ad pontif. 74. a

Atque ita afflicti & exanimati iacent. Tusc. q. lib. 2. 48
 Hoc iam ferè sic fieri solere accepimus, ut regum afflicto fortunae facile multorum opes alliciat ad misericordiam. pro Leg. Manil. 16. a
 Afflicto luctu miseriae. 3. ad Att. 11
 Afflicto prostratoque religiones. 2. de Legib. 41
 Ego recreauit afflicto animos bonorum, vnumquemque confirmans, excitans. Att. lib. 1. 11. 13. a
 Quid tam porro regium, tam liberale, tam munificum, quam opem ferre supplicibus, excitare afflicto, dare salutem, liberare periculis? 1. de Orat. 17. a
 Quid ergo hoc fieri turpius, aut dici potest, quam eum, qui hanc personam susceperit, ut amicorum controuersias causasque tueatur, laborantibus succurrat, aegris medeat, afflicto excitet, hunc in minimis tenuissimisque rebus ita labi, ut aliis miserandus, aliis irridendus esse videatur? 1. de Orat. 82. a

Afflictior conditio. 6. fam. 5

Afflictio.

Molestia, afflictio, desperatio. 4. Tusc. 16. a
 Habet ardorem libido, &c. sed aegritudo maiora quaedam, tabem, cruciatum, afflictionem, foeditatem. Tusc. 196. b
 alia afflictionem.

Afflicto.

Quod me afflicto, cum ita sim afflicto, ut nemo vnquam. 3. ad Attic. 16
 Quum se Alcibiades afflicto. Tusc. q. lib. 3. 67

Afflictor.

Accepi a te signatum libellum, quem Anteros attulerat: ex quo scire nihil potui de domesticis rebus, de quibus acerbissimè afflicto: quod qui eas dispensauit, neque adest istic, neque vbi terrarum sit, scio. Att. lib. 11. 209. 1. a
 Squalent municipia, afflicto colonia. pro Mil. 105. b
 Hoc etiam turpius afflicto Resp. quod ne ab eo quidem vexatur, &c. de Arusp. resp. 37. a
 Sape homines aegri, morbo graui, quum aetu febris iactantur, si aquam gelidam biberint, prius releuari videntur: deinde multo grauius vehementiusque afflicto. in Catil. 23. a
 Afflicto acerbissimè de re aliqua. 11. ad Attic. 1
 Tum afflicto lamentarique coepisse. Tusc. q. lib. 3. 56

Afflictatio.

Afflictatio, est aegritudo cum vexatione corporis. Tusc. q. lib. 4. 15

Afflictor.

Age, Senatus odit te: quod eum tu facere iure concedis: afflictoem & proditorem non modo dignitatis & auctoritatis, sed omnino ordinis ac nominis sui. in Pis. 51. a

Afflictus.

Effocinata virtus afflicto occidit. 2. Tusc. 35. a

Afflio.

Sed tamen rumoris nescio quid afflauerat, commissione Graecorum, frequentiam comitiorum non fuisse. Attic. lib. 16. 333. 12

Iste quotidie per forum medium, tanquam iubatus draco serpit, dentibus aduncis, aspectu rabido, spiritu venenato, circumspectans huc & illuc, si quem reperiat, cui aliquid mali faucibus afflare, quem ore attingere, dentibus infecare, lingua aspergere possit. ad Heren. lib. 4. 129. a
 Quum admiraretur Lyfander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines, & humum subactam atque puram, & suauitatem odorum qui afflaretur è floribus. de Senect. 55

Sperat sibi auram posse aliquam afflari in hoc crimine. 3. in Verr. 24. a. Id est, ab aliquo fauore se posse adiuuari.
 Poetam natura ipsa valere, & mentis viribus excitari, & quasi diuino quodam spiritu afflari. pro Archia, 14. a

Afflatus.

Quid tam diuinum, quam afflatus è terra mentem ita mouens, ut ea prouidam rerum futurarum efficiat? 2. de Diu. 176. a

Nemo vir magnus sine aliquo afflatu diuino vnquam fuit. 2. de Nat. d. 147. a

Afflatu diuino mentem alicuius concitare. 1. de Diu. 69. a
 Oracula quae instinctu diuino afflatuque funduntur. 1. de Diu. 64. a
 Nemo poeta sine inflammatione animi, & sine quodam afflatu, quasi furoris esse potest. de Nat. 59. b

Affluo.

Nihil affluxit literarum nec rumoris ex istis locis. 3. ad Q. frat. 20
 Nam si ea sola voluptas esset, quae quasi titillaret sensus, ut ita dicam, & ad eos cum suauitate afflueret, & illaberetur, &c. 1. de Fin. 31. Tanquam de liquore dixit Afflueret: id est leniter flueret, & quasi lapsu permearet. quod per verbum Illaberetur declarauit.
 At miser si in vitiosa & flagitiosa vita afflueret voluptatibus. 2. de Finib. 77
 Affluere fatietate. Diu. lib. 1. 56

Affluens.

Affluens bonis omnibus. de Nat. 12. b
 Largitus est scilicet homo liberalis, & dissolutus, & bonitate affluens Fannius Roscio: pro Rosc. Com. 16. a
 Homo diuitis affluens. de Amic. 106. b
 Homo omni lepore & venustate affluens. 7. Verr. 111. a
 Affluens opibus & copiis. pro Leg. Agra. 81. a
 Modò inquam patrimonio non comeso, sed deurato, quibus rationibus repete factus es tam affluens & tam beatus? in Sallust. 12. a
 Affluens omni scelere domus. pro Cluent. 150. a
 Alter vnguentis affluens, calamistrata coma. pro Sest. 13. a
 Nam ibi natus est loco nobili & celebri quondam vrbe & copiosa, atque eruditissimis hominibus liberalissimisque studiis affluenti. pro Archia, 3. a
 Otio nimio, & ingeniis vberimis affluentes doctissimi homines. 3. de Orat. 32. a
 Ut omnium rerum affluentiis copiis, &c. Offic. 1. 213
 Ditor mihi & affluenti videtur esse vera amicitia. L. 1. 52
 Nihil bonis omnibus affluenti. de Nat. d. 1. 37
 Quoque affluenti voluptates hauriat. 5. Tusc. 25. a

Affluentia.

Ex hac copia, atque omnium rerum affluentia, primum nata est arrogantia. pro Leg. Agr. 93. a

Affor.

Liber quo me hic affatus quasi iacetè excitauit. Brut. 166. b
 Et eum affatus est qui arabat. de Diu. 119. b
 Nam scripsit his verbis, quum hunc nomine esset affatus? de Clar. Orat. 137. a
 Qui locus est aut tam desertus, aut tam inhumanus, qui illos, quod accesserint, non affari atque appetere videatur? 2. Philip. 53. a
 Licet versibus iisdem te affari. de Sen. 77. b

Affabilis.

Et in omni sermone omnibus affabilem & iucundum se esse vellet. 1. Offic. 158. a

Affabilitas.

Quantopere conciliet animos comitas, affabilitasque sermonis. 2. Offic. 68. a

Affore.

Non me hercule suspicatus sum illam affore. ad Papirium, lib. 9. 26. 5. a

Afranius.

Afranius, dux Pompeianarum partium. 8. ad Att. 13
 Afranius scedè periit. 6. fam. 44
 Africa.

Africa, tertia pars orbis terrarum. pro S. R. 35. b
 Africa, omnium pop. Ro. prouinciarum arx. pro Ligar. 13
 In Africam ex Sicilia gradus imperii factus est Romanis. 4. in Verr. 2

Salustius inferiorem Africam obtinens. In Sal. 275. b
 Marius cum parua nauicula traiecit in Africam. Post. 202. b
 Carthago vetus in Africa. contra Rul. 76. b
 Vulcanus in Africa. de Nat. 18. b

Afri.

Afri, immanes ac barbari. 1. ad Q. frat. 21

Afris alia Ammonis Iouis species. de Natura deor. 1. 58. pro Corn. Balbo, 63. b

Africanus.

Africanus, diuinus homo. pro Arch. 11

Africanus, homo existimationis retinendæ cupidissimus, quomodo cuidam familiari responderit. 4. in Verr. 19

Africanus Æmilianus, ep. 1. 2. de Orat. 150

Africanus, Catonis & Lælii discipulus. 1. de Inuent. 7

Africanus libros Xenophotis de Cyro ponere de manibus non solebat. 1. ad Q. frat. 17

Africanus in libris de Repub. Ciceronis persuadere conatur rerum publicarum omnium veterem fuisse optimam. 2. de Leg. 25

Africanus M. Alienum Pelignum scuto protexit, gladiumque hosti in pectus infixit. Tusc. q. lib. 4. 39

Africanus, secundo bello Punico. 2. de Nat. d. 12. 4

Africanus Socraticum Xenophontem semper in manibus habuit. Tusc. q. lib. 2. 54

Africanus Socratici Xenophontis in primis laudabat illud, quod diceret, eosdem labores non esse æquæ graues imperatori & militi, quod ipse honos laborem leuiorem faceret Imperatorum. Tusc. q. lib. 2. 54

P. Africanus maior Senatui primum locum ludis assignauit. de Arusp. respon. 21

P. Africanus duos terrores imperii Romani, Carthaginem, Numantiamque deleuerat. pro Mur. 53

P. Africanus veterem Carthaginem consecrauit. in Rull. 3

P. Africanus L. Cottam in iudicium vocauit. 1. in Verr. 38

P. Africanus, quid de Tib. Gracchi morte senserit. pro Milone, 5

P. Africanus, Carthagine deleta, Siculorum vrbes monumentis pulcherrimis exornauit. 4. in Verr. 3

P. Africanus, domi suæ quiescens, interfectus. pro Mil. 12

P. Africanus, sol alter, eo anno extinctus, quo sol geminatus apparuit. de Nat. d. 2. 11

Africani fratris nepos omnium perditorum ita similis fuit, vt esset facile deterrimus. Tusc. q. lib. 1. 66

Africani laus. 1. de Inuent. 7

Africani superioris celeritas in re gerenda. 7. in Verr. 20

Africani minoris singulare consilium. 7. in Verr. 20

Africani cognomen declarat tertiam orbis partem eum subegisse. pro Rosc. Amer. 62

Africani rumores. pro Deiot. 17

Nox Africano acerba. 10. ad Att. 24

Ex bellica laude aspirare ad Africanum nemo potest. de Cla. 172. b

Africanum C. Carbo interemit. 2. ad Q. frat. 9

Cur Africanum domestici parietes non texerunt? 3. de Natura deo. 59

Africano multo maior Cn. Pompeius. 5. fam. 17

In Africano dissimulationem, quam Græci εἰσαγγελία vocant, fuisse ait Fannius. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 116

Africani, Maximi, Pauli, Scipiones. ad Octa. 47

Africanus.

Africanæ causæ iratior Cæsar. 6. fam. 44

Secutum est bellum Africanum. pro Deiot. 16. a

At eo tempore ipso Nicæam Ephesumque mittebat qui rumores Africanos exciperent, & celeriter ad se referrent. pro Deiot. 17. a

Africus.

Africo vento inuectæ angues ex vastitate Libyæ (in Ægyptum.) de Nat. d. 1. 72

Agamedes.

Trophonius & Agamedes quum Apollini Delphis templum exædificassent, venerantes Deum, petierunt mercedem non paruam quidem operis & laboris sui, nihil certi, sed quod esset optimum homini. 1. Tusc. 184. a

Agamemnon.

Agamemnonis caput, a pictore in Iphigeniæ immolatione obuolutum. Orat. 41

Est tamen non alieni à dignitate tua, quod ipsi Agamemnoni regum regi fuit honestum, habere aliquem in consiliis capiendis Nestorem. 9. fam. 27

Quid Agamemnone in iurgio (fœdus?) Tusc. q. lib. 4. 41

Agathinus.

Agathinus Thermitanus Verrem domum suam inuitat. 4. in Verr. 62

Age.

Age age, inquit: satis enim scite me nostri sermonis principium esse voluisti. 5. Tusc. a

Age hoc malum, quod mihi commune est cum omnibus, nihil tibi mando, vt, &c. Att. 98. b

Age iam, concedo non esse miseros qui mortui sunt. in Tuscul. a

Age nunc, iter expediti latronis cum Milonis impedimentis comparate. pro Milone, 40. a

Age nunc, refer animum sis ad veritatem. pro Roscio Amer. 27. a

Age nunc, illa videamus iudices, quæ statim consecuta sunt. pro Rosc. Amer. 63. a

Age nunc, ex ipsius Chryfogoni iudicio, Rosciorum factum consideremus. pro Rosc. Amer. a

Age porro, quid si ipsi velint iudices adscribere, passuruse sit populus? de Inuent. lib. 2. 221. a

Age porro, tu qui te tam religiosum existimari voluisti interpretem fœderum: cur Tauromitanis frumentum, cur Nerinis imperasti, quarum ciuitatum vtraque fœderata est? 7. Verr. 45. a

Age porro, custodiri ducem prædonum nouo more, quam securi ferri omnium exemplo magis placuit. 7. Ver. 54. a

Age quoniam, &c. pro Cl. 34. b

Age sanè, inquam. 2. de Finib. a

Age verò, cæteris in rebus qualis sit temperantia, considerate. pro Leg. Manil. 27. a

Age verò, laudo aliquem, non offendo. epist. 85. b

Age verò nunc inferte oculos. pro Font. 283. b

Age verò, vrbibus constitutis, vt fidem colere, &c. 1. de Inuent. 4

Agedum, Agite.

Agedum conferte nunc cum illius vita vitam P. Syllæ, vobis, populoque Rom. notissimam. pro Syl. 53. a

Agite verò, vt vultis: sed nunc quidem, quoniam id temporis est, furgendum cenfeo & requiescendum. 2. de Orat. a. Tuscul. 184. b

Ager.

Agerensis ager. in Rull. 55

Cognoscerent qui ager colonus esset, quod milites veterani deducti essent, qui contra legem Iuliam possideretur, vt is militibus veteranis diuideretur. 5. Philip. 202. a. Id est, in quem colonia deducta esset, & qui colonis esset assignatus.

Vt ager, quauis fertilis, sine cultura fructuosus esse non potest, sic sine doctrina animus. Tusc. q. lib. 2. 10

Ager frugifer. Tusc. q. lib. 2. 10

Tum erat ager in cultu sine te cto, nunc est cultissimus cum optima villa. pro Q. R. 50. b

Fundus Irpinus, siue ager Irpinus, totum enim possidet. contra Rul. 88. b

Qui ager neque villam habuit, neque vlla ex parte fuit cultus. pro Q. R. 50. b

Num igitur horum senectus miserabilis fuit, qui se agri cultione oblectabant? de Senect. 52. a

Fines agri. in Vat. 218. b

Ita aqua Albana deducta ad vtilitatem agri suburbanum, non ad arcem vrbemque retinendam. 2. de Diuin. 105. a

Vt agro à Senatu & vacatione donatus est. de Nat. d. 2. 5

Agro bene culto nil potest esse nec vsu vberius, nec specie ornatus. Cat. 53

Ex agro culto, vel qui coli possit, vllam partem sepulchro sumi vetat Plato, sed quæ natura agri tantummodo efficere possit, vt mortuorum corpora sine detrimento viuorum recipiat, ea potissimum vt compleatur. Quæ autem terra fruges ferre, & vt mater cibos suppeditare possit, eam ne quis minuat, neque viuus, neque mortuus. 2. de Legib. 61

Vite atque agro exterminatus. de Nat. d. 1. 44

Ex agro tuo tantum mihi assignes, quantum meo corpore occupari potest. 3. ad Att. 32

Quintius de saltu agroque communi vi detruditur. pro Qu. 4. b

Is habet in Volaterrano agro possessionem. Ep. 10. 4. b

Agri fertiles. Offic. 1. 71. qui multo plus afferunt, quam acceperunt.

Agri fructuarii. 8. fam. 28. in epist. Cælii.

Agri ne consecrentur, Platoni assentior. 2. de Leg. 43

Vt agri non omnes frugiferi sunt, qui coluntur: sic animi non omnes culti fructum ferunt. Tusc. q. lib. 2. 10

Quum essent agri deorum immortalium excepti lege Cenforia. 3. de Nat. d. 34

Adscribit idem auctori Corinthios agros opimos & fertiles. de lege Agr. 56. a

Quid, qui agros immunes liberisque arant, cur oderunt? 4. Verr. 120. a

Agros habent & natura perbonos, & diligentia culturaque meliores. pro Fl. 161. b

Agros legionibus assignari puto oportere æqualiter aut forte. 11. fam. 33. in epist. D. Bruti.

De agris eorū legem iniquissimam promulgassent. 13. fa. 6

Agri Syllanis & agro Campano. 11. fam. 33. in ep. D. Bruti.

Agellus.

Quum agellus eum non satis aleret. de Nat. d. 1. 50

At enim minora dii negligunt, neque agellos singulorum, nec viticulis persequuntur. 3. de Nat. d. 12. 4. a

Qui tot annis agellos suos ante te Prætorem redimere à piratis solebant. 5. Verr. 72. a

Agrarius.

Agraria facultas. 2. ad Att. 35

Agraria lex Rulli. 8. famil. 16. in epist. Cælii.

Agraria lex à Flauio Tribuno plebis vehementer agitabatur. Att. lib. 1. 14. 4. a

Huic toti rationi agrariæ Senatus obuersabatur. ad Attic. lib. 1. 14. 5. a

Ob eamque causam aut agrariam rem tentant. Offic. 2. 115

Agrarii, pro iis qui agros cupiebant, vt subuenirent suæ inopia. 1. ad Att. 62. & 16. 48. Alibi Agripetas appellat.

Qui agrarios concitare conatus est. in Catil. 76. a

Non sollicitabit rursus agrarios? 7. Philip. 228

Agrestis.

Nautæ fame coacti, radices palmarum agrestium colligebant, & his miseri perditique alebantur. 7. Verr. 69. a

Agrestis, per metaphoram, pro duro, aspero, acerbio.

Agrestis immanitas. 1. de Diuin. 107. a

Agrestis & inhumana negligentia. de Offic. 26. b

Agrestis adeo nemo est, qui non saltem contumelia & dedecore moueatur. Partit. 49

Rustica vox & agrestis quosdam delectat. 3. de Orat. 24. a

Exculto animo, nihil agreste, nihil inhumanum est. Attic. lib. 258. 2. a

Hoc primum intelligamus, hominum duo esse genera: alterum indoctum & agreste, quod anteferat semper vtilitatem honestatē: alterum expoliturum, quod rebus omnibus dignitatem anteponat. in Partit. 48. a

Agreste hospitium & maritimum. 2. ad Attic. 40

Principio clamare, agreste quiddam est. de Orat. 64. b

Fugere agrestem & inhumanam negligentiam. 1. Offic. 182. a

Quis nostrum tam animo agresti ac duro fuit, vt Roscii morte nuper non commoueretur? pro Arch. 13. a

Libenter verò istinc tanquam à domino agresti ac furioso profugi. de Senect. 43. a

Quæ vis alia potuit aut dispersos homines vnū in locum congregare, aut à fera agrestique vita ad hunc humanum cultum ciuilemque deducere? 1. de Orat. 18. a

Ligures montani, duri atque agrestes. de lege Agr. 93. a

Sed sunt quidam aut ita lingua hæsitantes, aut ita voce absoni, aut ita vultu motuque corporis varii atque agrestes, vt, &c. 1. de Orat. 57. a

Seruos agrestes & barbaros ex Apennino deducere. pro Milone, 19. a

Agrestes atque horridos viros sine nitore & palæstra habere in historia. 1. de Leg. 5

Quæ barbaria India vastior aut agrestior? 5. Tusc. 113. a

Agrestis, substantiuum, pro homine rustico.

Et quoniam non est nobis hæc oratio habenda aut cum imperita multitudine, aut in aliquo conuentu agrestium, audacius paulò de studiis humanitatis disputabo. pro Mur. 55. a

Agricola.

Arbores seret diligens agricola. 1. Tusc. 50. a

Vt optimus paterfamilias & diligentissimus agricola & pecuarius haberetur. pro Deiot. 18. a

At ego (vt tute arguis) agricola & rusticus. pro Rosc. Am. 57. a

Si de rusticis rebus agricola quispiam disertè dixerit. de Orat. 112. b

Qui suos liberos, quos plurimi faciunt, agricolas assiduos esse cupiunt. pro Rosc. Amer. 26. a

Agricoltura.

Nihil est agricultura melius, nihil vberius, nihil dulcius, nihil homine libero dignius. 1. Offic. 211. a

Quinetiam agricultura, quæ abhorret ab omni politiore elegantia, tamen eas res, &c. de Fin. 90. b

Libri Magonis Carthaginensis de agricultura. de Orat. 106. b

Si mandandum aliquid procuratori de agricultura, aut imperandum villico sit. de Orat. 106. b

Agripeta.

Agripeta venerat in eam (nempe Samum.) de Nat. d. 1. 50. de Neocle patre Epicuri.

Agripetas concisos audio. 16. ad Attic. 1

Seruulos autem dicere eum & agripetas eiectos à Buthroitiis. Attic. lib. 15. 49

Agessias.

Agessias, alter Cyrenæus philosophus Platonicus, prohibitus à Ptolemæo in scholis docere, aut legere: quoniam, &c. 1. Tusc. 131. a

Agessilaus.

Agessilaus Rex à Xenophonte eruditus. 3. de Orat. 77

Agessilaus neque pictam, neque fictam imaginem sui esse passus est. 5. fam. 33

Agessilai laus. 1. ad Q. frat. 41

Agessilai in summo imperio nemo vnquam verbum vllum asperius audiuit. Tanta fuit tanti regis modestia. ad Q. fratrem, lib. 1. epist. 2. 12. a

Agessis.

Agessis ergo, quoniam in confirmationem & reprehensionem diuieras orationis fidem, & dictum de altero est, expone nunc de reprehendendo. in Partit. 24. a

Agessis, nunc de ratione videamus. Tusc. q. lib. 2. 37

Agger.

Si enim C. Antonius quod animo intenderat, perficere potuisset: Macedoniam, Illyricum, Græciam perdidissemus. Esset vel receptaculum pulso Antonio, vel agger oppugnandæ Italiæ, Græciæ. 10. Philip. 275. a

Vallo & fossa circumdedit: sex castellis, castrisque maximis septi: aggere, vineis, turribus oppugnauit. 15. fam. 18

Aditus hostium castellis & aggeribus prohibetur. in A. 196. b

Agglutinatio.

Itaque statim nouum præmium exarui, & tibi missi: tur illud descabis, & hoc agglutinabis. Att. lib. 16. 18. & 333. a

Aggrauesco.

Aggrauescens vulnus. 3. Tusc. a

Aggredior.

Sic aggredior ad hanc disputationem, quasi, &c. de Natura deorum, 61. b

Cum aggredior ancipitem causam. de Oratore, 125. b. & Attic. 127. b

Quod etiam spe aggredior maiore ad probandum. de Oratore, 109. b

Ad iniuriam faciendam aggrediuntur, vt adipiscantur ea quæ concupierunt. 1. Offic. 37. a

Quum causam sum aggressus. a. Hoc est, incœpi de causa ipsa dicere.

De suis meritis in Remp. aggressus est dicere. in Orat. 73. a

Antequam aggrediar ad ea. de Nat. d. 1. 41
Aggrediar igitur, si pauca antè, quasi de fama mea dixerò. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 59. Id est, de re ipsa dicere incipiam.
De quibus dicere aggrediar, si pauca prius de instituto ac de iudicio meo dixerò. 2. Offic. 2. a
Aggrediar ad crimen, cum illa deprecatione, Iudices. pro Cluent. 5. a
Quum aggrediar ancipitem causam. 2. de Orat. 100. a
Aggrediar illum, & vt opinor, commouebo. 3. ad Q. frat. 4
Sed quod scribis, aggrediar sine ad historiam: me enim auctore potes. ad Q. frat. lib. 2. epist. 15. 5. a
Damasippum velim aggrediare. 12. ad Attic. 43. Id est, eum adeas, & conuenias.
In omnibus autem negotiis, prius quàm aggrediare, adhibenda est præparatio diligens. 1. Offic. 105. a
Quid agat, quomodo aggrediatur, iudicem non habet. pro Ce. 298. b
Prius quàm aggrediamur ad ius, causamque Cornelii. a
Priusquam aggrediamur ad leges singulas. 2. de Leg. 13. a. Id est, dicere incipiamus de legibus singulis.
Et tamen illud probem, magnum quid aggrediamur. Attic. lib. 2. a
Aggredi ad aliquid. 2. ad Q. frat. 30
Imparatus semper aggredi ad dicendum videbatur Antonius: sed, & c. in Bruto, 71. a
Aggredi ad historiam. Q. frat. 314. b
Aggredi ad iniuriam faciendam. Offic. 1. 37
His rebus fretum ad consulatus petitionem aggredi par est. pro Mur. 127. b
Quis audeat bene comitatum aggredi? in A. 244. b
Non enim inde repelletur, quò aggredi cupiet. 3. de Or. 36. a
Quumque animos prima aggressionem occupauerit, infirmabit, excludetque contraria. in Orat. 28. a. Metaphora ab oppidorum vel hostium aggressionem.
Aggrego.
Meamque voluntatem ad summi viri, de meque optimè meriti dignitatem aggregassem. Lent. lib. 1. epist. 9. 37. a
Quòd si eiecerit, secumque suos eduxerit, & eodem cæteros vndique collectos naufragos aggregauerit. in Cat. 22. a
Aggregare aliquem ad alterius interitum. in Vati. 19
Aggregare in numerum. pro Mur. 14
Aggregare voluntatem suam ad alicuius dignitatè. 1. fa. 37
Aggrinæ.
Aggrinæ, populi Macedoniæ vicini. in Pis. 72
Agilitas.
Nam si ita esse statueris, & irritabiles animos esse optimorum sæpe hominum, & eosdem placabiles: & esse hanc agilitatem, vt ita dicam, mollitièque naturæ plerunque bonitati. Attic. lib. 1. 12. 5. a
Agis.
At propter hoc iniuriæ genus, Lacedæmonii Lyfandrum Ephorum expulerunt: Agin regem (quod nunquam antea apud eos acciderat) necauerunt. 2. Offic. 117
Agitatio, Agitator, Vide Ago.
Aglaophon.
Aglaophon, pictor in arte sua perfectus. 3. de Orat. 15
Agmen.
Affentior tibi, vt nec duces simus, nec agmen cogamus, faueamus tamen. Att. lib. 15. 24
Cum æstu magno agmen ducebat, laborabat Marius. 2. Tusc. 61. a
Educere dictionem ex vmbatili exercitatione in medium agmen & puluerem. in A. 197. b
Ad hanc pestem agmen armatorum sequebatur. in A. 197. b
At meus quidem peditus is fuit, vt à Brundisio vsque Romam agmen perpetuū totius Italiæ viderem. in Pis. 40. a
Certū agminis locū tenebant barbari sagittarii. in Ant. 92. b
In itinere atque agmine hæc festinans scripsi. 6. ad Att. 39
Agmine quadrato cum gladiis sequuntur scutati milites. 2. Philip. 105. a
Tum verò agmine quadrato in ædem Concordiæ venit. 5. Philip. 177. a. Id est, cum armatis in Senatū.

Agnascor.

Constat agnascendo rumpi testamentum. 1. de Orat. 131. a
Cui filius agnatus sit, eius testamentum non esse ruptum iudica. pro Cecinna, 52. a
Agnatus.
Agnati & gentiles. de Inuent. 80. b
Si furiosus est, agnatorum gentiliūque in eo pecuniæque eius potestas esto. 2. de Inuent. 232. a
Ex iis Saturnū & Opem, deinceps Iouem atque Iunonem, reliquos fratres inter se agnatosque vsurpare atque appellare videmus. de Vniuers. 56. a
Agnatio.
Ex quo verè vel agnatio nobis cum cælestibus vel genus vel stirps appellari potest. de Leg. 160. b
Lex agnationis. ad Heren. 5. b
Homines deorum agnatione & gente teneri. de Leg. 160. b
Gentilitatum & agnationum iura. de Orat. 99. b
Agnationibus familiarū distinguuntur stat. 1. de Leg. 34. a
Agnomen.
Nomen autem quum dicimus, cognomen quoque & agnomen intelligatur oportet. 2. de Inuent. 140. a
Agnosco.
Dolorem tuum, mecum quodammodo agnosco. epist. 47. b
Agnosco ex me. pro Planc. 28
Quòd mihi de filia gratularis, agnosco humanitatè tuam. epist. 8. b
Quod autem scribis, & c. illud quidem agnosco. epist. 48. b
Tu autem Fanni, qui mihi tantum tribui dicis, quantum ego nec agnosco, nec postulo. de Amic. 8. a. Hoc est, non admitto, sed omnino reiicio.
Nec agnosco, nec probò illam partem excusationis, qua, & c. 4. famil. 10
Nec Pnychomantiam agnosco. de Diuin. 108. b
Sex. Schola qui & rem agnoscit, neque hominè ignorat. pro Flac. 156. b
Neque agnosimus quicquam eorum. 11. fam. 6. in epist. M. Bruti & Cassii.
Humanitatem & facilitatè agnosimus tuam. de Or. 142. b
Agnoscebat Philonis scriptum. Aca. q. ed. 1. lib. 2. 12. hoc est, à Philone scriptum fatebatur.
Agnoui erratum meum. 16. ad Att. 18
Id ego agnoui meo iussu esse factum. epist. 75. b
Quòd vt agnoui, equidem cohorrui. de Som. 127. b
Nam sunt & in animo præcipua quædam, & in corpore: quæ quum leuiter agnouit, tunc discernere incipit. 2. de Finib. 58. a
Et apud Græcos quidem anni propè quadringenti sunt, cum hoc probatur, nos nuper agnouimus. de Orat. 213. b
Ipsè certè agnosceret & recordabitur. in Pis. 82. b
Vt Deum agnoscis ex operibus eius, sic ex memoria rerum, inuentione & celeritate motus, omnique pulchritudine virtutis vim diuinam mentis agnosco. Tusc. 163. b
Ego autem si mihi esset integrum, susciperem hoc crimen, agnoscerem, confiterer. pro C. Rab. 12. a
Deorum cognationem libenter agnoscerem. de Nat. 19. b
Cum tota Italia facti illius gloriam libenter agnosceret. pro Mure. 109. b
Sequestremne Plancium respuerent aures, agnosceret nemo, repudiaretur. pro Planc. 268. b
Facti illius gloriam libens agnouisset. pro Mil. 29. a
Tantum cuique tribuere debemus, quantum is cui tribuimus, possit agnoscere & sustinere. de Amic. 109. b
Iacis adulteria, quæ nemo non modò nomine, sed suspitione quidem possit agnoscere. pro Planc. 265. b
In tuis quoq; epistolis Alexim videor agnoscere. At. 260. b
Aspicere & agnoscere aliquid. de Amic. 115. b
Auribus vt nostros possis agnoscere cantus. 5. de Fin. 89. a
Agnoscere crimine nomine aut suspitione. pro Planc. 24
Agnoscere facinus. 14. Philipp. 389
Moriar, si præter te quenquam reliquū habeo, in quo possim imaginem antiquæ & vernaculæ festiuitatis agnoscere. epist. 134. b
Leuiter agnoscere aliquid. de Fin. 71. b

Hæc sunt dicta subtilius, quàm vt quiuis ea possit agnoscere. de Nat. 11. b
Ecquæ poterit in agnoscendo esse distinctio? Acad. 21. b
Simul inflauit tibicen, à perito carmen agnosco. Ac. 21. b
Primum enim numerus agnosco, deinde satiat, postea cognita facilitate contemnitur. Orat. 218. b
Agnitio.
Quæstio de natura deorum, ad agnitionem animi pulcherrima est. 1. de Nat. d. 1
Agnus.
Agnus inter pecudes aurea clarus coma. de Nat. 73. b
An quum in Æquimeliū misimus qui afferat agnū, quem immolemus, is mihi agnus affertur, qui habet extra rebus accommodata, & ad eum agnum non casu, sed duce Deo feruus deducitur. 2. de Diuin. 58. a
Villa abundet porco, hædo, agno. 89. de Sen. b
Ago.
Sed quid ago? 11. fam. 40
Ac iam hoc loco non hortatione, neque præceptis, sed precibus tecum fraternis ago, totum vt animum, & c. ad Q. frat. lib. 1. 161. a
Ago tibi gratias immortales. nam relaturum me affirmare non possum. 10. fam. 22. in epist. Planci.
Et grates, inquit, tibi ago summe Sol, vobisque reliqui Cælitæ. de Som. Scip. 1
Ego enim iam non id ago, vt prosperos exitus consequar. 139. ad Att. b
Omnino iam bene agis: à verbis enim recedis, & æquitate vteris. pro Cec. 292. b
Quid agis? faceret dictum Granii præconis in M. Drusum. pro Planc. 27
Agis mirificum ciuem. 8. fam. 48. in epist. Cælii.
Tu quidem tabellis obfignatis agis mecum, & testificaris quid dixerim aliquando, aut scripserim. 5. Tusc. 48. a
Virtus mea me tacete agit causam meam. Antequam. 195. b
Nec suam causam agit, sed publicam. 135. ad Att. b
Non cessans Deus, nec quæ agit moliens cum labore operoso ac molesto. de Nat. d. 37. b
In vltimam prouinciam se coniecit, Tarsum vsque: ibi forum agit. Att. lib. 5. 104. 4. a. Id est, ius dicit.
Omnino agit tibi gratias. Appio Pulchro, lib. 3. 1. 9. a
Cum eo Accius iniuriarum agit. 1. ad Heren. 25. a
Agit is, cui manus præcisæ est, iniuriarum. 2. de Inuent. 161. a
Nam Ballionem illum improbitissimum & periurissimum lenonem quum agit, agit Chæream. pro Rosc. Com. 12. a
Agit nunc liberaliter. 10. ad Att. 16
Mihi enim, qui nihil agit, esse omnino non videtur. de Natura deor. 2. 32
Vera gloria radices agit, atque etiam propagatur. 2. Of. 61. a.
Hoc est, corroboratur & stabilitur.
Nunquam agit hunc versum Roscius eo gestu, quo potest. 3. de Orat. 57. a
Præposteris enim vtimur consiliis, & acta agimus, quæ vetatur veteri prouerbio. de Amic. 112. b
Præclare cum iis agimus, quos pacatos esse patimur. pro Sest. 14. b
Neque enim nunc id agimus, vt explicemus. de Orat. 124. b
Vbi ad hoc vsque tempus Syracusani festos dies anniuersarios agunt. 6. Verr. 96. a
Id, mihi crede, & agunt & moliantur. pro Mur. 143. b
Totius autem iniustitiæ nulla capitalior est, quàm eorum, qui tum, quum maximè fallūt, id agunt, vt viri boni esse videantur. 1. Offic. 65. a. Hoc est, id laborant & contèdunt.
Agunt eum præcipitem pœnæ ciuium Rom. quos partim securi percussit, partim in vinculis necauit. 3. Verr. 4. a.
Hoc est, furore quodam animi distrahitur atque disruciatur, & quasi pœnis furialibus præcipitant. 3. Verr. 4. a
Neque nostræ disputationes quicquā aliud agunt, nisi vt in vtranque partem dicèdo & audiendo eliciat. 4. Aca. 15. a
Tabernæ mihi duæ corruerunt: reliquæ ruinas agunt. Att. lib. 14. 305. 4. a. Hoc est, diffunduntur ac dissoluuntur.
Quum has literas scripsi, animam agebat. 8. epist. 13. a
Nihil igitur agebat Q. Maximus: de Senect. a

Primas agebat in causis Hortensius, magis magisque quotidie probabatur. in Bruto, 171. a. Id est, principatum in causis agendis obtinebat.
Lentulo nostro egi per literas tuo nomine gratias diligenter. ad Valerium, lib. 1. 10. 1. a
Itaque neque tu multum interfuisti rebus gerendis: & ego id semper egi ne interesset. ad Marcel. lib. 4. 7. 4. a. Id est, curavi, & annexus sum.
Ego autè hæc partes lenitatis & misericordiæ, quas me natura ipsa docuit, semper egi libenter. pro Mur. 5. a
Cum Egnatio de re tua vehementer egi: is grauitè se acturum cum Aquilio confirmauit. 51. ad Att. b
Non tu hoc loco Gaium, non vnum hominè nescio quem ciuem Romanum, sed communem libertatis & ciuitatis causam in illum cruciatum & causam egisti. 7. Ver. 134. a
Egit mecum accuratè, multisque verbis, tibi vt sponderem, se dignum & te & nobis futurum. Att. lib. 16. 333. a
Qui quum esset infirma valetudine, hinc ferè ætatem egit in literis. 2. de Leg. 4. a
Lupus egit causam agri campani sanè accuratè. ad Qu. fratrem, 306. b
Nero meus mirificas apud me tibi gratias egit, prorsus incredibiles. Silio, lib. 13. epist. 66. 1. a
Cum hoc Pompeius egit, & vehementer egit, cum diceret, & c. 36. ad Att. b
Sponsionem facere maluit: fecit. te iudicem C. Aquili sumpsit: ex sponso egit. pro Quintio, 17. a
Et tamen ipsius Appii extar oratio: atque hanc ille egit, septimo decimo anno post alterū consulatū. de Senec. 15. a.
Agere orationem, non est eam componere, aut scribere: sed orationem palàm habere siue pronuntiare.
Quorum alter commentatus est mimos, alter egit tragediam. 11. Philipp. 298. a
Vt ad te scriberem mecum egerunt. epist. 46. b
In quo ei Pompeius gratias egerat. Att. a
Sed non agam astute. Matius Ciceroni, lib. 11. 28. 5. a
Hic nolite expectare, dum ego hoc crimen agam ostiatim. 6. Verr. 42. a. Id est, nolo omnes familias, quas hoc crimine vexari Verres, recensere.
Agam iam tecum familiariter, vt est & studiis & officiis nostris mutuis, & summa amicitia dignum. ad Catonem imperatorem, lib. 15. 4. 38. a
Facere non possum, quin in singulas res, meritæque tua tibi gratias agam. in epist. a
Vide quàm tecum agam liberaliter. de Nat. d. 1. 43
Nunc agam modicè, nec longius progrediar, quàm me mea fides & causa ipsa coget. pro Calio, 24. a
Eodem tempore aget Prætor ad populum. 6. ad Att. b
Si verò assequetur, vt talis videatur, & c. & animos eorum ita afficiat, apud quos aget, vt eos quocūque velit vel trahere vel rapere possit: nihil profectò præterea ad dicendum requireret. 2. de Orat. 94. a
Sic equidem diligentius sapiusque ita loquemur inter nos, agemusque communiter. 3. de Finib. 14. a
Mandata tua nobis curæ sunt: eaque vt tempus postularit, agemus. Att. lib. 9. 188. 8
Qui agent auspicia, seruant. 3. de Legib. 11
Sed quid necesse est, cum id agam, ne post mortem miseros nos putemus fore? Tusc. 166. b
Sed ego mihi ipsi ista per quem agam non habeo: & confici nisi per hominem & peritum & diligentem non possunt. ad Q. frat. lib. 3. 20. 7. a
Tu, malle, inquires, actum ne agas. 153. ad Att. b
Quæ sua sponte etiam si id non agas, cadunt. Orat. 214. b
Virtutem necessariò gloria, etiam si id tu non agas, consequitur. Tusc. 168. b
Quid agas mecum ex iure ciuili ac prætorio, nō habes. pro Cecin. 291. b
Quicquid agas, id decet agere pro viribus. Cat. 24
Nulla enim vitæ pars, neque publicis, neque priuatis in rebus, neque si tecum agas quid, neque si cum altero contrahas, vacare officio potest. 1. Offic. 18. a. Id est, si solus agas negotium tuum.

Magna est vis earum sententiarum atque eorum locorum quos agas tractesque dicendo. de Orat. 12.6. b
 Quid si pater sana expilet, cuniculos agat ad ærarium, indicetne id magistratibus filiis? 3. Offic. 12.1. a
 Sed acta ne agamus, reliqua paremus. 139. ad Att. b
 Cum his igitur agamus. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 32
 Agamus ergo pingui Minerua, vt aiunt. Læl. 17
 Sic agamus, vt nos ipsa ducit oratio. 3. de Nat. d. 3
 Nunc quod agitur, agamus. 11. Philip. 308. a
 Atqui vides, inquit Antonius, cum alias res agamus, quam te inuiti audiamus, qui, &c. de Orat. 147. b
 Quum antea tibi de Lentulo gratias egissem. a
 Verbum ex Quam nunquam eliceret potui de vi ac ratione dicendi, quum & per meipsum egissem, & per Drusum sæpe tentassem. 1. de Orat. 49. a
 Cum sæpe tecum egisses Attice, vt de amicitia aliquid scriberem. de Amic. 96. b
 Cum miles domum reuenisset, egissetque lege in hæreditatem paternam. de Orat. 86. a
 Quum ætatem ageret Athenis, optimèque loqueretur. de Clar. Orat. 89. a
 Qui hæc, quæ dico iam, non occultè, non per amicos atque interpretes, sed palam de loco superiore ageret, pro imperio & potestate. 6. Verr. 44. a
 Res verò ipsa publica si loqui posset, ageret tecum, vt quoniam sibi seruissem semper, nunquam mihi: iam mihi seruirem, consulere meis. pro Planc. 74. a
 Agerent enim tecum lege primùm Pythagorei omnes. 1. de Orat. 22. a
 Quæ de te in Senatu egerim, &c. ad Brut. lib. 11. 6. 5. a
 Quid igitur, si glebis, aut faxis, aut fustibus aliquè de fundo præcipitem egeris? pro Cecin. 44. a
 Non ædèpol quantam egeris rem, neque quantum facinus feceris, &c. ad Cæl. lib. 2. 8. 4. a
 Egerit non multum. pro, non multum profuerit. 7. fam. 51. in epist. M. Curii.
 Difficile est credere eos, qui me præcipitem egerint, æquissimas condiciones ferentem. 13. Philip. 374. a. Metaphora est ab eo qui præcipitur: hoc est, de loco præcipiti deturbatur.
 Agere accuratè & prudenter de re aliqua. epist. 25. b
 Agere ad populum. Att. lib. 1. 7. 6. a
 Agere adolecentes. 2. fam. 16
 Agere ætatem. Tusc. q. lib. 5. 57
 Agere æuum in armis. Tusc. q. lib. 2. 44. ex Pacuio.
 Agere aliquem ad bustum. de Petit. Conf. 6
 Agere aliquem lapidibus. 11. ad Att. 43
 Agere & moliri aliquid. de Nat. d. 16. b
 Agere alicuius diem natalem. de Finib. lib. 2. 85. & 3. Att. 33
 Agere alicui gratias exultantes. Tusc. q. lib. 1. 40
 Quiescant igitur, & me hoc in lucro ponere, atque aliud agere patiantur. pro Flac. 154. b
 Agere animam. pro Rosc. Com. 14
 Annum quartum agere. de Senect. 5. a
 Agere asellos. 2. de Orat. 143. a
 Agere augurium. Diuin. lib. 1. 31. & Offic. 3. 85
 Sed facile est bene agere cum iis, à quibus etiam tacentibus flagitari videamur. in Ant. 263. b
 Agere causam aduersarii, vt ille agat suam. de Oratore, 118. Tusc. 180. b
 Agere causam magno suo periculo. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 72
 Ad 111. Nonas Ianuarias cum agere cœpisset, tertio quoque verbo orationis suæ me appellabat. epist. 61. b
 Et quando Medeam agere cœpi, illud semper memento, Qui ipse sibi sapiens prodesset nequit, nequicquam sapit. ad Trebatium, lib. 7. 6. 5. a
 Agere consilium de aliquo. pro Sest. 64
 Agere conuentus. 5. in Verr. 113. & 7. 23
 Agere crimina hostiatum. 6. in Verr. 42
 Agere cum aliquo. pro Mur. 30. Id est, ab eo petere.
 Agere cum aliquo de aliqua re. Attic. 1. & Epistol. 230. b. pro, cum orare.
 Agere cum aliquo, vt aliquam rem suscipiat. 53. ad Att. b

Agere cum aliquo tabellis obfignatis. Tusc. q. lib. 5. 25. transfatio est ducta de syngraphis aut testamentis.
 Agere cum plebe. in Vat. 32. b
 Agere cum populo, aut cum Senatu. de Leg. 192. b
 Agere de insidiis. Offic. 1. 153
 Agere de iudicio. 2. in Verr. 16
 Agere de pace. Att. lib. 1. 14. 7. a
 Agere de scripto. pro Mur. 26
 Diem vitæ extremum agere. 2. de Finib. 153. a
 Agere ἐμπερικυ. 13. ad Att. 67
 Agere ex commentariis. 5. Philipp. 171
 Ex fide bona agere. 3. Offic. 80. a
 Agere ex occulto. a
 Agere ex sponso. pro Quint. 17
 Pergit sine vos, tanquam ex syngrapha, agere cum populo? pro Mur. 34. a
 Agere forum. 3. fam. 14. & 5. ad Att. 30
 Qui parietem sic per vestibulum fororis instituit ducere, sic agere fundamenta, vt fororem non modò vestibulo priuaret, sed omni aditu & lumine. pro Mil. 56. a
 Agere furti cum aliquo. pro Cluent. 52. b
 Agere gestum in scena. 2. de Orat. 129. a. pro Quint. 52. a. pro Rosc. Com. 14
 Agere grates alicui. Somn. Scip. 1
 Atticam meam gratias mihi agere de matre, gaudeo. Attic. lib. 1. 15. 10. a
 Agere hæc tecum. 5. fam. 27. pro, agere tecum de his.
 Intellectum est id istum agere, vt, &c. 4. Verr. a
 Agere in crucem. 7. Verr. 127. a. 5. de Finib. 158. a
 Agere nimis ieiunè. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 102
 Agere nimis iracundè. Tusc. q. lib. 3. 43
 Nam me tecum iracundè agere dixisti solere. Non est ita. 8. Philipp. 245. a
 Agere iumentum per campum. pro Cecin. 39. a
 Malè agere. pro Quint. 30. pro, fraudare.
 Nam quid possum præferim nihil agens, agere melius? Tusc. q. lib. 2. 1
 Agere suum negotium. pro, Priuatam vitam agere, non accedere ad Remp. Offic. 1. 43
 Agere orationem. Cat. 15
 Quum tibi propè necesse esset, eas agere partes. a
 Quum Cotta princeps adhibitus esset, priores tamen agere partes Hortensium. in Brut. 176. a. Hoc est, superiorem esse in eius rei administratione.
 Agere pressius. de Finib. lib. 4. 20
 Agere querimonias. 5. in Verr. 113
 Te animo magno & forti istam rem agere existimo. Attic. lib. 8. 163. 1. a
 Agere alias res. pro Rosc. Amer. 36
 Itaque facio me alias res agere, ne conuitium Platonis audiam. epist. 254. b
 Vt mirarere tam alias res agere populum, vt esset infans inter desertos locos. in Brut. 125. a
 Agere quietam senectutem. Att. lib. 14. 310. 3. a
 Agere tolerabilem senectutem. Cat. 7
 Veruntamen quid tibi ego videor in epistolis? nonne plebeio sermone agere tecum? Pæto, lib. 9. a
 Sed tamen ex ipsa quæram prius, vtrum me secum seuerè & grauitè & prisè agere malit, an remissè ac leniter & vrbane. pro Cæl. 2. 4. a
 Agere simpliciter cum homine simplici. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 102
 Agere sine insidiis. Offic. 3. 67
 Agere spumas in ore. 6. in Verr. 130
 Agere temperantius, vel, perditè se gerere. 9. ad Att. 6
 Agere triumphum. Som. Scip. 6
 In portu Syracusano de classe Pop. Romani triumphum agere piratam. 7. Verr. 78. a. Hoc est, de capta Romanorum classe, triumphantis more gloriari.
 Agere triumphum pugne alicuius. 14. Philipp. 400
 Sin autem vi agere conabitur, spero fore studiis non solum amicorum, sed etiam alienorum, vt vi resistamus. ad Q. frat. lib. 1. 2. 25. a

Agere vitam. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 33. & 100. & Tusc. quæst. lib. 1. 82
 Agere vitam grauitè & sapienter. de Finib. lib. 4. 19
 Agere vitam in agro. Offic. 2. 55
 Agere vitam in solitudine. de Finib. lib. 3. 52
 Agere vitam sine decretis. 4. Acad. 197. a
 Agere, pro tractare. 5. in Verr. 85
 Non enim minus laborat Cecinna, ne summo iure egisse, quàm ne certum ius obtinuisse videatur. pro Cecin. a
 Agitur caput. 4. in Verr. 40
 Agitur Consulatus. pro Sylla, 36
 Agitur existimatio. 13. fam. 87
 Agitur gloria. pro Sylla, 63. & pro L. Manil. 3
 In quo agitur pop. Ro. gloria: quæ vobis à maioribus cum magna in rebus omnibus, tum summa in re militari tradita est. pro lege Manil. 3. a
 Si magna res, magna hæreditas agitur. de Fin. lib. 2. 47
 Agitur honos. pro Sylla, 36. & 63
 Id agitur. 10. fam. 58. Id est, in eo summa est rerum.
 Non ergo id agitur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 116
 Libertas agitur populi Romani, quæ est commendata vobis. 7. Philip. 233. a
 Sin aliud agitur nihil, nisi vt his nequid desit, quibus satis nihil est, &c. pro Rosc. Amer. 5. a
 Agitur meum officium. 13. fam. 14
 Agitur magnum ipsius periculum. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 23. 13. a
 Hominis familiarissimi, & mihi omnibus rebus cõiunctissimi permagna res agitur, Attici. Att. lib. 16. 346. 1. a
 Res agitur per eosdem creditores, per quos, quum tu aderas, agebatur. Lent. lib. 1. epist. 1. 1. a
 Agitur enim salus sociorum, pro qua, &c. aguntur certissima populi Rom. veltigalia, &c. aguntur bona multorum ciuium. pro L. Manil. 3
 Agitur studium, laus, existimatio, &c. pro Planc. 64
 Aguntur iniuriæ sociorum, agitur vis legum, agitur existimatio veritatisque iudiciorum. 6. Verr. 101. a
 Sic omnia quæ fiunt, quæque aguntur accerrimè, lenioribus principiis natura ipsa prætexuit. 2. de Orat. 174. a
 Sed aguntur leniter & mente tranquilla. Tusc. q. lib. 4. 44
 Atque hæc agebantur in conuentu palam de stella ac de loco superiore. 6. Verr. 77. a
 Non enim gladiis tecum, sed litibus agetur. ad Q. frat. lib. 1. 4. 5. a. Id est, ille non vitetur gladius aduersum me, sed litibus.
 Agentur à nobis omnia diligenter. Lent. lib. 1. 5. 6. a
 Omnia non modò commemorabantur, sed etiam expositis certis rebus agètur, quæ intra decem annos, postea quàm iudicia ad Senatam translata sunt, in rebus iudicandis nefariè flagitiosèque facta sunt. 2. Verr. 24. a
 Sic eas exponam, quasi agatur res, non narretur. Tusc. q. lib. 1. 7
 In quibus eorum aut de capite agatur, aut fama. Læl. 54
 Ea quæ agantur, quæque acta sint, ea te literis multorum agnoscere arbitror. epist. 5
 Vt facillè intelligeretis eum non affuisse animo (nam ab illis causa ageretur) sed tantisper, &c. pro Cec. 290. b
 Quod cum hærede mandati ageretur. ad Heren. 9. b
 Malè enim tecum ageretur, si parum vobis essem sine defensione purgatus. 14. Philip. 396. a
 Post tuam autem profectiorem, quum & maxima res municipii honestissimi, mihi que cõiunctissimi, & summum meum officium ageretur, pro tuo animo in me singulari, &c. ad Cluuium, lib. 13. 8. 2. a
 Non potuit accuratius agi, nec prudentius, quàm est actum à te cum Curione de supplicatione. Cæl. lib. 2. epist. 14. 1. a
 Agi aliquid remissius. lib. 1. de Fin. 1
 Nihil aliud agi, nihil actum ab initio, quàm vt hunc occideret. 9. ad Att. 11. Id est, nihil aliud fuisse illi propositum.
 Bene agi putat. de Vniuers. 9
 Quod ad popularem rationem attinet, hoc videntur esse consecuti, vt nequid agi cum populo, aut saluis auspiciis, aut saluis legibus, aut denique sine vi possit. ad Lentu-

lum, lib. 1. 2. 11. a
 Agi eius municipii fortunæ. 13. fam. 16. Id est, agi de fortunis, vel in discrimen adduci fortunæ.
 Vt res ex animo agi videatur. ad Heren. 21. b
 Possit dicere, secum furti agi, non peculatus oportere. ad Heren. lib. 1. 23. a
 Possit agi lege, necne, pauci quondam sciebant. pro Mur. 129. b
 Hæc conditio fuit aratorum, vt secum præclarè agi putarent, &c. in Verr. 162. b
 Præclarèque agi secum putet. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 118
 De summa autem, agi prorfus vehementer & seuerè volo. Attic. lib. 16. 339. 3. a
 Alter iniquum putabat, plus secum agi, quàm quod esset in actione. de Orat. 98. b
 Agi tecum per literas, & vt arbitror, confici potest. 13. fam. 1
 Nihil ex insidiis agendum putant. de Officiis, a
 Nonne id agendum nobis omnibus fuit, vt materiam subtraheremus furori tuo? pro Domo sua, 9. a
 Quod agendum atque faciendum, id non modò non reculem, sed appetam etiam atque deposcam. 3. Philip. 147. a
 Consulius esto cum patribus agendi. de Leg. 186. b
 Agendi potestas. pro Quint. 5
 Agendi capièda primordia à diis immortalibus. 2. de Leg. 6
 Agendi cum populo, cum plebe, ius dant, vel non dant augures. 2. de Leg. 32
 Agendi cum populo & patribus ius cõsuli esto. 3. de Leg. 10
 In agendo est quid turbasit, fraus auctori esto. 3. de Legibus, 11
 Alter plus lege agendo petebat, quàm quantum lex permittebat. de Orat. 98. b
 Tuam in agendis nostris rebus diligentiam mirificè diligo. Att. lib. 12. 251. 1. a
 Agens.
 Consul nihil agens cum Rep. 7. ad Att. b
 Oppius aliud agens, & nihil eiusmodi cogitans. pro Clu. 55. b
 Sed videtis vt senectus non modò liguida atque iners non sit: verum etiam sit operosa, & semper agens aliquid & molens. de Senect. 23
 Vt hunc Oppianicum aliud agètem, ac nihil eiusmodi cogitantem, ad hanc accusationem detraheret. pro Cluentio, 132. a
 In competitorum nobilem, & nobilem agentem. 8. fam. in epist. Cælii.
 Acrem enim oratorem, incensum, & agentem, & canorum, cõcursum hominū forique strepitus desyderat. Brut. 176. a
 Agente me esset elapsus. 3. ad Q. frat. 24
 Omnes aliud agentes, aliud simulant, perfidi, improbi, malitiosi sunt. Offic. 3. 79
 Erat enim non facile, agentes aliquid & molientes deos, in aliarum formarum imitatione seruare. 1. de Nat. d. 104. a
 Vtendum est imaginibus agentibus, acribus, insignitis. 2. de Orat. 194. a
 Ac videte quàm non inimico animo sim acturus. 7. Ver. 7. a
 Actus.
 Est autem vnus dies bene, & ex præceptis tuis actus, penè toti immortalitati anteposendus. 5. Tusc. 8. a
 Homo actus vndique. 3. ad Q. frat. 17
 Acta ætas. Att. lib. 10. 195. 6. a
 Acta honestè superior ætas. de Senect. a. Id est, in rebus honestis transacta.
 Acta res illa est animo virili, consilio puerili. ad Att. 236. b
 Acta iam vita. 6. fam. 14
 Vos, ne huius honestissimè actam vitam matris crudelitati condonetis, rogamus. pro Cluent. a
 Actum & confectum. 6. fam. 54
 Non actum id. hoc est, non hoc illis propositum fuit. 8. ad Attic. 27
 Serò actò negotio venire. ad Heren. 13. b
 Id possit fieri, consuluit. Ille, augurio actò, posse respondit. 1. de Diuin. 60. a
 Acti labores. 2. de Finib. 167
 Actis his rebus, literæ à te mihi sunt redditæ, quibus, &c. ad Cecin. lib. 6. 8. 3. a

Actum est, prouerbiale genus loquendi apud veteres.

Nunc spes reliqua est in nouis Trib. pl. & in primis quidem diebus: nam si inueterarit, actum est. Terentia, lib. 14.3.7.a

Quod actum est, dii approbent. 2. fam. 27

Actum de te est, nisi prouides. 9. fam. 44

Nam quod scribis *εγῆραμα*, actum iam de isto est, alia magis quaero. Attic. lib. 12.244.5.a

Quamobrem cum illo quidem actum optimè est, mecum autem incommodius. in Lelio, a

De ceteris rebus quicquid erit actum, scribam ad te. Lent. lib. 1.2.12.a

Quod quum ab illo diligenter esset actum, ego in castra ad septimum Calendas Septembres ueni. Cat. lib. 15. ep. 4.6.a

Vt optimè cum eo actum esse videatur, qui quàm leuissima poena ab hac Repub. discesserit. epist. 73.b

Non pessimè cum iis esse actum. 4. famil. 16. in epist. Ser. Sulpitii.

Cum illo uerò quis neget actum esse praclare. Lel. 9

Qui hoc non perspicit, praclare nobiscum actum iri. in Verr. 77.b

Secum malè actum putet. in Ant. 161.b

Acta.

Confilia primùm, deinde acta, postea euentus. 2. de Orat. 34

Dum acta mensis Maii ad nos perferantur. Att. lib. 3. 48. 4.a

An in commentariolis & chirographis, & libellis se uo auctore prolatis, ac ne prolatis quidem, sed tantummodo dictis, acta Cæsaris firma erunt: quæ, &c. 1. Philip. a

Quæ fuit tua cognitio? acta enim Cæsaris pacis causa confirmata sunt à Senatu, quæ quidem Cæsar egisset, non ea quæ Cæsarem egisse dixisset Antonius. 2. Philip. 99.a

Tum istius acta commemorabantur. 7. Verr. 74.a

Tuas igitur epistolas expecto, nec actorū solū, sed etiam futurorum. 15. ad Att. 12

Res vrbanas, actaque omnia. 10. fam. 16

Acta ne agamus, reliqua paremus. 9. ad Att. 16

Acta agere. Lel. 71. & 9. ad Attic. 68

Acta rerum vrbanoarum tibi mitti certò scio. 12. fam. 49

Acta missa. 15. ad Att. 38. sub. faciamus.

Acta ad censores priuati referunt. 3. de Leg. 11

In actis non erat. 2. fam. 28

Hæc ad illum cum reliquis actis perferuntur. 9. fam. 37

Vt qua ratione hæc inuestigata & comprehensa sint, vos qui ignoratis, ex actis scire possitis. in Catil. 49.a

In publicis actis nihil est lege grauius: in priuatis firmissimum est testamentum. 2. Philip. 106.a

Actus.

Aquæ ductus, haustus, iter, actus, à patre: sed rata autoritas harum rerum omnium à iure ciuili sumitur. pro Cecinna, 54.a

Actus animi & corporis. in Rull. 100

Actus & actiones consiliorum & temporum. 5. fam. 32

Tertius hic annus tanquam actus tertius perfectissimus fuisse videatur. 1. ad Quint. frat. 35

In actum erumpere. pro Domo sua, 50

Ego sum is qui dicam me non laborare, actum habiturum quod egerint. Tusc. q. lib. 3. 44

Si de mea vita atque actibus conuittatori huic respondeo. in Sal. 272.b

Nec solū in rectis, sed etiam in prauis actibus. 1. de Legibus, 45.a

Actus, in comœdiis & tragœdiis, certa spatia canticorum.

Hæc igitur tibi reliqua pars est, hæc restat actus: in hoc elaborandum est, ut Remp. constituas. pro Marcello, a

Itaque primū illum actum istius vitæ turpissimum præmittam. 3. Verr. 21.a

Extremum actum tāquam ab inerti poeta esse neglectum. Cat. 5

Neque enim histrioni ut placeat, peragenda est fabula, modo in quocunque fuerit actu probetur. de Senect. 63.a

Quis dubitaret, cum videret, &c. qualis iste in quarto actu

improbitalis futurus esset. 4. in Verr. 12

Secernas hanc quasi fabulam rerum euentorumque nostrorum: habet enim varios actus, multasque actiones & consiliorum & temporum. ad Lucium, lib. 5. ep. 11. 20.a

Actuosus.

Virtus autem actiuosa. de Nat. d. 1. 78

Actuosæ partes orationis duæ. Orat. 69

Actuose.

Quid petam præsidii: quàm leniter: quàm remissè: quàm non actuose? 3. de Orat. 57.a

Actio.

Est enim actio quasi sermo corporis. 3. de Orat. 123.a

Est enim actio, quasi corporis quædam eloquentia, quum constat è voce atque motu. Orat. 30

Actio est in auctorem præsentem his uerbis, quandoquidem te in iure conspicio. pro Cecinna, 39.a

Accedit actio non Tragica, nec scenæ, sed modica iactatione corporis, &c. in Orat. 47.a

Hic dies, meaque contentio atque actio spem primū pop. Rom. attulit libertatis recuperandæ. Trebo. lib. 10. 28. 4. 2

Actio, lumen orationis. Orat. 143

Quæro sitne aliqua huius rei actio, an nulla. pro Cec. 24.a

Actio bona, mala. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 26

Causæ actio maximè debilitatur loco. pro Deiot. 3.a

Actio ciuilis & priuatum ius. in Verr. 57.b

Actio Cn. Pompeii habebat & in uoce magnum splendorem, & in motu summam dignitatem. de Cla. Orat. 129.a

Actio considerata. Offic. 1. 123

Dispersione enim Consulum actio de pace sublata. Att. lib. 9. epist. 184. 4.a

Mihi omnino non uenit in mentem quæ possit actio esse de pace, quum illi certissimū sit sese posse spoliare exercitu & prouincia. a

Actio fatur. 2. ad Heren. 78

Gratiarum actio gratulatioque. ad Brut. 3. 3.a

Actio honesta non inest in primis naturæ conciliationibus, sed consequens est, & post oritur. de Fin. lib. 3. 18

Actio mentis atque agitatio in Deo. de Nat. 11.b

Inde illa actio, ope, consilioque tuo furtum factum esse aio. de Nat. 74.b

Actio inquam in dicendo vna dominatur. 3. de Orat. 117.a

Actio in M. Antonio singularis. Brut. 73

Actio in perfecto oratore qualis esse debeat. Orat. 32. & 33

Actio enim iniuriarum non ius possessionis assequitur, sed dolorem imminutæ libertatis, iudicio poenæque mitigat. pro Cecin. 16.a

Maxima actio repugnare uis, obistere opinionibus, assensus lubricos sustinere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 99

Actio omnis animi est. 3. de Orat. 122

Actio omnis huius anni confecta. 3. ad Att. 31

Dolabellæ & prima actio, & hæc cōtra Antonium concio, nihil profecisse permultum uidetur. Att. lib. 14. 318. 6.a

Nec actio illarum rerum aperta petulantia uacat, nec oratio obscœnitate. Offic. 25. b. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 57

Cognitio contemplatioque naturæ manca quodam modo atque inchoata sit, si nulla actio rerum consequatur. 1. Offic. 25. a

Actio sine eloquentia esse potest, non contrā. Orat. 31

Actio varia, uehemens, plena animi, plena spiritus, plena doloris, plena ueritatis. 2. de Orat. 41.a

Ad eas res parandas, tuendæque, quibus actio vitæ continetur. 3. Offic. 26.a

Actio, pro facinore egregio, vel re gesta. 1. fam. 30

Locum autem actionis, opportunitatem temporum esse dicunt. Offic. 29. b

Actio quæstio quæ sit. Top. 43

Actio quæstio duo genera. Top. 46

Sunt iura, sunt formulae, de quibus rebus constitutæ, ne quis aut in genere iniuriæ, aut ratione actionis errare possit. pro Qu. R. 49. b

Actio species duæ. Partit. 34

Actio spiritus carent libri. Orat. 71

Actio utilitas. Orat. 31

Actiois utilitas & tractatio. Partit. 14

Actioi omnia tribuit Demosthenes. Orat. 31

Quid denique ad ius ciuile, aut ad actoris actionem & anmaduersionem ages? pro Cecinna, 26.a

Anquirat animus & formam, & vitam, & actionem mentis, atque agitationem in Deo. 1. de Nat. d. 65.a

Gratiarum actionem à te non desiderabam. epist. 154. b

Nec enim tanta necessitudo, quanta, &c. desiderare uideretur gratiarum actionem. epist. 158. b

Edixit sese iudicium iniuriarum non daturum: quicquid ab eo peteretur, iudicem de sua cohorte daturum: ipsi autem nullius actionem rei sese daturum. 4. Verr. 47.a

Prætor asseuerat serius rei in primis actionem esse daturum. in Verr. 121. b

Actionem uilius rei posse in eo esse, qui nullam rem assensu suo comprober, negant Stoici. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 98

Ex eoque ingenia, mores, animus, corpus, actionem vitæ, casus cuiusque euentus fingi. de Diuin. 134.a

Siqui me exire domo mea coegissent armis, haberem actio nem: si qui introire prohibuissent, non haberem. pro Cec. 25.a

Hanc puto me habere actionem, ut per interdictū, meum ius teneam, atque tuam iniuriam persequar. pro Cecin. 23.a

Tu actionem instruis, ille aciem instruit. pro Murena, a

Diem mihi, credo, dixerat, multam irrogat, actionem perduellionis intenderat. pro Milone, 28.a

Quare aut muta actionem, aut noli mihi instare ut iudicem. pro Cecinna, 6.a

Actionem eius rei postulare. 4. Verr. 43.a

Eius rei ius actionemque quaeramus. pro Cec. 190. b

Vitæ modum actionemque quaerere. 5. Tusc. 94.a

Qui de sua parte decidit, reliquis integram relinquit actionem. pro Q. Rosc. 20. a

Quum de sua parte Roscius trāslegit cum Flauio, actionem tibi suam reliquit, an non? pro Q. Rosc. 31.a

Actionem omnem suscipiam. 14. ad Att. 15

Ut vos iudicetis huius rei interdictum, atque actionem in mentem maioribus nostris non uenisse. pro Cec. 292. b

Eam partem animi, quæ sensum habeat, non esse ab actione corporis seiuatam. de Diuin. 95. b

De actione vitæ deorum multa dicuntur. de Nat. d. 1. 2

Alter iniquum putabat plus secum agi, quàm quod esset in actione. 1. de Orat. 79. a. pro Mur. 26.a

Virtutis enim laus omnis in actione consistit. 1. Offic. 30. a

In omni actione suscipienda, tria sunt tenenda: primū, ut consilio, non cupiditate suscipiatur: deinde, ut quantum oportet curæ adhibeatur: tum, ut mediocritas seruetur. Offic. 1. 195

Actione exostulare. 5. fam. 24. in epist. Vatini.

Priuatus deos omni procuracione atque actione Epicurus. 2. de N. d. 63. a. Id est, deos agere aliquid negat Epicurus.

Nam ciuibus quum sunt erepta pecunia, ciuili ferè actione & priuato iure repetuntur. 1. Verr. 10. a

Spoliare deos motu & actione diuina. 2. de Nat. d. 142. a

Actiones à Cn. Flauio primū expositæ. 1. de Orat. 91

Consentaneæ appetitionibus actiones. 2. de Nat. d. 83. a

Actiones uirtuti consentaneæ. de Finib. lib. 5. 56

Actiones uirtutibus congruentes. de Finib. lib. 5. 54

Actiones multæ prætoris exceptionibus excluduntur. 2. de Inuent. 162

Actiones rerum periculosa, partim iis sunt (periculosa) qui eas suscipiunt, partim Reip. Offic. 1. 117

Actiones præclaræ illius. 11. ad Att. 27. Ironicè dictum.

Omnino si quicquam est decorum, nihil est profectò magis quàm æqualitas uniuersæ vitæ, tum singularum actionum. 1. Offic. 156. a

Quos ego habui omnium mearum actionum monitores. in Sallust. 7. a

Actionum ordo talis est adhibendus, ut sicut in oratione constanti, sic in uita omnia sint apta inter se & cōuenientia. Offic. 1. 199

Actionum præco. 1. de Orat. 121

Nec uerò pauci sunt auctores, Cn. Flauium scribam fastos protulisse, actionesque composuisse. Att. lib. 6. 111. 18. a

Neque constituere litium actiones malebat, quàm controuersias tollere. 9. Philipp. 264. a

Quoniam tum quidem vel aliæ quæpiam rationes honestas nobis & curas & actiones darent. Varroni, lib. 9. epist. 8. 7. a

Me & congressus Cæsaris stimulat, & primus eius actiones horreo. Att. 151. b

Mandare scriptis actiones suas. 2. Offic. 4

Si modò contra alienam potentiam, non pro sua, suscepit eas actiones. Brutus Ciceroni, in epist. ad Brutum, 16. 13. a

Actiones in iure uersari. 2. de Inuent. 163

Actiones uideri. 2. de Inuent. 222

Pueris nõ omnem licentiã damus, sed eam quæ ab honestatis actionibus non sit aliena. Off. 21. b

In actionibus cum populo primū & maximum est, ut vis absit. 3. de Leg. 36

Quæ cū Zeno didicisset à nostris, ut in actionibus præscribi solet, de re eadem fecit alio modo. 5. de Finib. 151. a

Expositis à Cn. Flauio primū actionibus, nulli fuerunt, qui illa artificiose digesta generatim componerent. 1. de Orat. 91. a

Qua denique facilitate, qua humanitate tulit contentio nem meam pro Milone aduersante interdum actionibus suis: Appio, lib. 3. epist. 10. 34. a

Gloria militaris uestris formulis atque actionibus antepo nenda est. pro Mur. 26. a

Actio.

Etiam M. Pontidius municeps noster multas priuatas causas actitauit. de Clar. Orat. 32. a

Actor.

Non inuentor, aut compositor, aut actor, hæc complexus est omnia, &c. in Orat. 33. a

Neque actor sum alienæ personæ, sed author meæ. de Oratore, 126. b

Actor egregius L. Saturninus. de arusp. respon. 37

Actor enim & moderator effingit non modò mentem ac uoluntates, sed penè uultus eorum, apud quos agit. 3. de Legib. 57. a

Ludius non solū spectator, sed & actor & actorama. pro Sest. 25. b

Actor querelarum. pro Flacco, 42

Actor rerum, orator uerborum. 3. de Orat. 32

Dux & author & actor illarum rerum fuit. pro Sest. 52. a

Eodem anno etiam Moloni Rhodio Romæ dedimus operam, & actori summo causarū & magistro. in Brut. 170. a

Actorem causæ alicui accedere. 2. in Verr. 2

Tanquam poete boni & actores industrii solent: sic tu in extrema parte & conclusione muneris ac negotii tui diligentissimus sis. ad Q. frat. lib. 1. 1. 68. a

Gestus penè summorum actorum. de Orat. 95. b

In theatro actores malos perpeti. 1. de Orat. 58. a

Actuarium.

Quid duro tempore anni actuaria fore censes? Att. lib. 10. 203. 6. a

Actuariis autem minutis Patras accedere sine iis impedimentis, non satis est uisum decorum. Att. lib. 5. 14

Actuariolum.

Actuariolum. 10. ad Att. 39. Id est, parua nauis celeris.

Uisue ad 11. Calendas expectabo tuas literas, deque Torquati actuariolo sciturum puto. Att. lib. 16. 336. 10. a

Hæc ego conscendens è Pompeiano actuariolis tribus, decem scalmis. 16. ad Att. 9

Actutum.

Si cætera castra ceteri uiderint: ego mortem actutum futuram puto. 12. Philipp. 337. a

Agito.

Aquila insectatur, & agit alias aues. de Diuin. 138. b

Sed non licet, agit rem militarem, insectatur totam hanc legationem. pro Mur. 18. a

Furiæ agitant & insectantur impios. de Leg. 163. b

Tamen eos agitant furia, nec usquam consistere patiuntur, pro S. R. 29. b

Post illa tempora quicumque Remp. agitauere. in Catil. a

f. 111.

Habet enim nihil aliud quod agitet in mente. 1. de Natura deorum. 157. a

Vt eos agitent, insectenturque furia, non ardentibus tædis, sicut in fabulis, sed angore conscientia, fraudisque cruciatu. 1. de Legib. 58. a

Agitare aliunde. Tusc. q. lib. 1. 44. *ἄνω δὲ κινεῖται.*

Quod si ille hoc vnum agitare coeperit, esse aliquid genus cogenda pecunia, &c. 5. Verr. 192. a. In hoc genere, vt sit plena locutio, subauditur mente vel animo.

Sæpius aliquè agitare. 14. ad Att. 38. Agitare, pro increpare. Excitare & agitare feras. Offic. 65. b

Agitare legem. 1. ad Attic. 62

Agitare & exquirere rationes. Tusc. q. lib. 5. 49

Vos & sapius eandem rem animis agitare, & diutius vno quoque de teste cogitare potestis. pro Font. 11. a

Cuius nomine apud Siculos dies festi agitantur. 4. Ver. 78. a

Agraria lex à Flauio Trib. pleb. vehementer agitabatur a thore Pompeio. Att. 18. b

Nec tamen video quomodo non vereatur iste deus beatus ne intreat, quum sine vlla intermissione pulsetur, agiturque atomorum incurfione sempiterna. 1. de N. d. 157. a

Agitari & exercitari curis de salute patriæ. Som. Scip. 32

Atomos pellere se ipsas, & agitari inter se concursu fortuito. de Nat. deor. 23. b

Agitari pulsu externo. Tusc. q. lib. 1. 45

Agitari impulsu externo. Som. Scip. 32

Agitari & perterreris furiarum tædis ardentibus. pro Rosc. Amer. 40. a

Suntne igitur insidia, tendere plagas, etiam si excitaturus non sis, nec agiturus? 3. Offic. 89. a

Alterius mens rationibus agitandis exquirendisque alebatur cum oblectatione solertia: qui vnus suauissimus patris animorum. 5. Tusc. 94. a. de Archimede.

Agitans.

Natura ista sunt Balbe, natura non artificiosè ambulantis, vt ait Zeno, sed omnia cientis & agitatæ motibus & mutationibus suis. 9. de Nat. d. 37. a

Quod si rationem habeant à natura menti datam, & acrem & vigentem, celerrimeque multa agitantem, & vt ita dicam, sagacem. 2. de Finib. 39

Agitatus.

Sunt autem optime curæ de salute patriæ: quibus agitatus & exercitatus animus, velocius in hac sedem & domum suam peruolabit. de Som. Scip. 32. a

Immoderatè agitatus. de Vniuers. 11

Adoptio Theophanis agitata est. pro Corn. Balbo. 46. a

Res agitata in concionibus, iactata in iudiciis, commemorata in Senatu. pro Cluent. 2. a

Sententiam dixi, quæ erat superioribus diebus agitata in Senatu. pro Domo sua ad Pontif. 7. a

Orat atque obsecrat, vt multis iniuriis iactatam atque agitatam æquitatem, in hoc tandem loco consistere & confirmari patiamini. pro Quint. 6. a

Ea certè debemus effugere, quæ à te maximè agitata sunt. in Academ. a

Verum enim oratori, quæ sunt in hominum vita, omnia quæ sita, audita, lecta, disputata, tractata, agitata esse debent. 3. de Orat. 31. a

Est viri magnanimi rebus agitatis punire fontes, multitudinem conseruare. Offic. 60. b

Agitatio.

Tum agitatio mentis, quæ nunquam acquiescit, potest nos in studiis cogitationis, etiam sine opera nostra, continere. 1. Offic. 27. & 29. & 35

Agitatio studiorum. Cat. 21

Nec enim ille externus & aduentitius habendus est tepor: sed ex intimis maris partibus agitatione excitatus. 2. de Nat. d. 39. a

Naturam autem eam dico, qua nunquam animus insistens agitatione & motu esse vacuus potest. 2. de Diuin. 131. a

Agitatione & motibus linguæ cibus detruditur, depelliturque. 2. de Nat. d. 202. a

Ita fit vt agitatione rerum sit infinita cognitio. de Ora. 151. b

Quod enim fretum, quem Euripum, tot motus, tantas, tam varias habere putatis agitationes fluctuum, quantas perturbationes, &c. pro Mur. 34. a

Agitator.

Nec est melius quicquam, quàm vt Lucullus sustineat curam, equosque, vt bonus sæpe agitator. Att. lib. 13. 278. 3. a

Ego enim vt agitator callidus, prius quàm ad finem veniam, equos sustinebo: eoque magis, si locus is, quod ferentur equi, præceps erit. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 85

ἀγωνιστῶς hoc dicentem. 12. at Att. 3

ἀγῶνα Græci vocant studium contentionis. 1. ad Att. 41

Agonis.

Agonis, Agonidis. 1. Verr. 30. a

ἀγῶνας. 6. ad Attic. 14

Agrius.

L. Agrius, eques Ro. pro Flacco, 23

Agrigentum.

Agrigentum, oppidum maritimum Sicilia. 4. in Verr. 134

Agrigentorum duo genera. 4. in Verr. 85

Agyrium.

Agyrium, ciuitas Sicilia. 5. in Verr. 55

Agyrinensis ager in Sicilia. 5. in Verr. 38

Agyrinensium beneuolentia in ciues Romanos. 5. in Verr. 62

Ah.

Ah, Patres Conscripti, non ego mihi illum iniquum eiero, verum omnibus. 2. de Orat. 157. a

Ahala.

Ahala Seruilius. Attic. lib. 2. 39. 7. a

Aiarathes.

Aiarathes, regis Ariobarzani frater. 15. fam. 7

Aiax.

Aiax Oileus. 2. de Orat. 147

Aiax. 1. Offic. 160. Tragædiæ nomen, quam Æsopus non sæpe agere solitus erat.

Aiax impatiens contumeliæ. 1. Offic. 158. a

Aiacis signum apud Cyzicenos celebre. 6. in Verr. 119

Non Aiace, nec Achille, sed Vlysses appellauit Homerus *ἠοιμιπποῦ*. 10. fam. 29

Aiacem ira ad furorem mortemque perduxit. Tusc. quæst. lib. 4. 41

Progredientem apud Homerum Aiace, multa cum hilaritate, cum depugnaturus esset cum Hector. Tusc. quæst. lib. 4. 38

Aio.

Aio te Æacida Romanos vincere posse. de Diuin. 132. b

Diogenes ait, Antipater negat. 3. Offic. 123. a

Aiunt, dicunt, dicitur, prædicant. pro Pom. 8. b

Et docebo sus (vt aiunt) oratorem eum, quem cum Catulus nuper audisset, sænum alios aiebat esse oportere. 2. de Orat. 129

Iste claudus (quomodo aiunt) pilam retinere. in Pis. 54. a

Vos oro & obtestor Iudices, vt totam causam quam maximè intendent oculis (vt aiunt) contemplantini. pro Flac. 20. a

Quasi ego id curem, quid ille aiat aut neget. 2. de Fin. 112. a

Vt neque neget aliquid, neque aiat. 4. Acad. 186. a

Ain', pro aine. Orat. 86

Ain' tu: Att. lib. 6. 111. 29. a

Ain' tu: verum hoc fuit: sine me? Att. lib. 12. 236. 1. a

Ain' tandem? 3. de Leg. 20. a. ad Pætum, lib. 9. 21. 1. a

Contraria aientibus inquit. in Topicis, 24. a

Aius.

Quid ergo Aius iste loquens, quum eum nemo norat, & aiebat & loquebatur, & ex eo nomen inuenit, &c. 2. de Diuin. 105. a

Aio loquenti ara aduersus lucum Vestæ consecrata. Diuin. lib. 1. 86

Aio loquenti ara in noua via Romæ consecrata. Diuin. lib. 2. 54

Aiulius.

Aiulius Larinas, homo nequam. pro Cluent. 26

Ala.

Quomodo enim vester Axilla ala factus est, nisi fuga literæ vastioris? Orat. 85. Ala, pro axilla.

Ala legionum. Att. lib. 11. 218. 3. a. 2. Offic. 64. a

Quo in bello Pompeius te alæ alteri præfecit. Offic. 42. b

Galli cantu, plausuque premunt alas. de Diuin. 120. b

Alarius.

Alarii milites. 2. fam. 37

Quod autem meum erat proprium, vt alariis transpadanis vt negarem, id etiam populo se remississe scribit. Cælio, 2. fam. 38

Alabandus.

Alabandus deus apud Alabandos. 3. de Nat. deor. 27

Alabandi Alabandum consecrauerunt. de Nat. 67. b

Alabandenses sanctius Alabandum colunt, à quo est vrbs illa condita, quàm quæquam nobilium deorum. 3. de Natura deorum, 35.

Alabaster.

Quibus etiam alabaster plenus vnguenti putere videtur. 2. Academ. a

Alacer.

Alacer atque lætus Catilina. pro Murena, 46. a

Vultus alacer. 1. de Orat. 91. a

Os alacre. 1. de Orat. 91. a

Alacris exultat improbitas in victoria. 1. ad Att. 40

Equum alacrem lætus aspexit. 1. de Diuin. 126. a

Erectum & celsum alacri & prompto ore ac vultu huc atque illuc intuentem. 1. de Orat. 91

Alacres animo sumus, vt & ceteri vos cognoscant. 5. fam. 35.

Id est, magna animi alacritate contendimus.

Alacres & erectæ vadunt vt alteri noceant. ad Heren. 11. b

Quartus locus per quem demonstramus multos alacres expectare quid statuatur, vt ex eo, &c. de Inuent. 60. b

Quum legiones scribat Carthage alacres in eum locum prouectas. 1. Tusc. 162. a

Alacrior ad tutelam Rempublicam. in Som. Scipionis, 8. a

Si huic sit remissum multos alacriores ad maleficia futuros. ad Heren. 15. b

Alacriorem facias fructum reliquum. 10. fa. 14. in epist. Placi.

Alacritas.

Alacritas aliquid agendi. 4. Philipp. 152

Alacritas animi ad poema scribendum necessaria. 3. ad Qu. frat. 29

Canum alacritas tanta in venando, quid significat aliud, nisi se ad hominum commoditates esse generatos? 2. de Nat. deorum, 237. a

Cupiditas auidè semper aliquid expetens, & inanis alacritas, id est lætitia gestiens, nō multum differunt ab amantia. 4. Tusc. 55. a

Quæ lætitia Senatus, quæ alacritas erat ad Brut. 91. b

Addis mihi scribendi alacritatem. Att. lib. 16. 7

Afferit mihi alacritatem summam Reipub. defendendæ frequentia vestrum incredibilis. 4. Philipp. a

Fert alacritatem cupiditas. 4. Tusc. 55. a

Opus est quadam animi alacritate ad Qu. frat. 326. b

Qui & summa voluntate cesserit, & egregia animi alacritate abfuerit. Lentulo, lib. 1. epist. 9. 55. a

Alacritate fatali gestire. Tusc. q. lib. 4. 29

Vir igitur temperatus, constans, sine metu, sine ægritudine, sine alacritate, nulla libidine vexatus. in Tuscul. a

Galli victores alacritate & quasi lætitia ad canendum excitantur. 2. de Diuin. 84. a

Alaudæ.

Alaudæ ab Antonio iudices lecti. 5. Philipp. 172

Huc accedunt alaudæ, ceterique veterani, seminarium iudicum tertiarum decuriarum: qui suis rebus exhaustis, beneficiis Cæsaris deuoratis, fortunas nostras concupierunt. 13. Philipp. 344. a

Antonius cum legione alaudarum in urbem pergit. ad Atticum, 257. b

Antesignanos & manipulares & alaudas iudices se constituisse dicebat. 5. Philipp. 172. a

Alba.

Alba Æmilius, homo extremæ sortis. 5. in Verr. 123

Albanus.

Albanus ager. in Rull. 68. & pro Rab. Posth. 4

Albanus fundus M. Bruti Iuriconsulti. 2. de Orat. 123

In Albanum montem hostias non adducerent. 1. ad Att. 64. b

de Diuin. 84. b

Albani luci à P. Clodio cæsi ac violati. pro Mil. 65

Albana, locus Capuæ. in Rullum, 92

Albanum, Cn. Pompeii villa. 13. Philipp. 350

Albedius.

Sex. Albedius, dignus Antonii Senatu. 13. Philipp. 366

Albeolus.

Aut albeolum poscere, aut querere quempiam ludum. 5. de Finibus, 100. a

Albianus.

Albiani iudicii infamia. pro Cecin. 21

Albinouanus.

Albinouanus, P. Sestii accusator. in Vatin. 1

P. Albinouanus Pont. de Arusp. responf. 10

Albinus.

A. Albinus, M. Antonius coss. post C. Marium. post Reditum ad Quirites, 8

A. Albinus, homo doctus, P. Scipione, & M. Marcello coss. Prætor, historiam Græcè scripsit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 127

C. Albinus, P. Sestii socer. pro Sestio, 4

A. Albini iocosum dictum ad Carneadem. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 127

Albius.

L. Albius L. F. Quirina. pro Quint. 12

Albutius.

Albutius philosophus. de Nat. deor. 1. 65

T. Albutius à C. Julio accusatus. 1. in Verr. 34

Albutius Epicureus, cum in Sardinia sine Senatus auctoritate triumphasset, Romæ damnatus. in Pisonem, 72

T. Albutio Proprætori in Sardinia supplicatio à Senatu cur denegata. de Prouinc. Conf. 12

In Albutium luste Lucilius. 3. de Orat. 94

Album.

Album. 2. de Orat. 28. a. dicitur tabula, in qua singulorum annorum acta literis mandabantur à Pontifice maximo: proponebaturque domi eius, vt potestas esset populo cognoscendi: ique nunc Annales maximi nominantur.

Efferre in album & proponere. 2. de Orat. 28. a

Albus.

Qui albus, at erve fueris, ignorans, fratris filium præterit. in Ant. 168. b

Color albus, præcipuè decorus, deo gratus est, cum in cæteris, tum maxime in textili. de Legib. 179. b

Quod quasi auem album videntur bene sentientem ciuem videre. epist. 108. b

Quæ alba sint, quæ nigra dicere. de Diuin. 110. b

Democritus alba & atra discernere non poterat. Tusc. 250. b

Albatus.

Quum ipse epuli dominus Qu. Arius albatu esset, tu in templi Castoris te cum C. Fidulo atrato, cæterisque tuis furis funestum intulisti. in Vatinium, 24. a

Albatus discumbere moris fuit Romæ. in Vatin. 24

Albesco.

Albescere & vibrare dicitur mare, quando à sole collucet. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 96

Alcæus.

Fortis vir in sua Repub. cognitus, quæ de iuuenum amore scripsit Alcæus? Tusc. q. lib. 4. 60

Alcamenes.

Alcamenes fecit Vulcanum Athenis, in quo stante atque vestito, leuiter apparet claudicatio non deformis. de Natura deorum, 1. 58

Alcibiades.

Alcibiades Periclis arati suppar. Brut. 14

Alcibiades quo dicendi genere vsus sit. 2. de Orat. 52

Alcibiades Socratis disputationibus eruditus. 3. de Orat. 76

Alcibiades cum esset proiectus inhumatus, ab omnibusque desertus iaceret, amica corpus eius textit suo pallio. Diui. lib. 2. 110

Alcibiades paulò ante interitum visus est in somnis amicæ esse amictus amiculo. Diuin. lib. 2. 110

Ab Alcibiade nauigante in Siciliam deiectus, in mare creditur Eupolis, sed falso. 6. ad Att. 15

Alcidamus.

Alcidamus quidam rhetor antiquus in primis nobilis, scripsit laudationem mortis. Tusc. q. lib. 1. 10. 4

Αλκίμωος ὁ σὲ, ἡνα πὶς οὐδὲ ὑπὸ γόνυ ἐστὶν. 13. fam. 18

Alcmæo.

Alcmæo Crotoniates, Soli & Lunæ, reliquique sideribus, animoque præterea, diuinitatem dedit. de Nat. deor. 1. 20

Alca.

Quantum alii tribuunt tempestiuus cōiuiis, quantum denique alex, quantum pilæ: tantum mihi egomet ad hæc studia recolenda sumpfero. pro Archia, 9. a

Non prospicitis aleam quandam inesse hostiis deligendis, præsertim quum res ipsa doceat: 2. de Diuin. 53. a

Quod si vino & alea comessationes solum & scorta quærerent, essent illi quidem desperandi. in Catil. 32. a

Licinium de alea cōdemnatum collusorem suum restituit, ut quod in alea perdiderat, beneficio legis dissolueret. in Ant. 171. b

Homo nequissimus qui non dubitaret vel in foro alea ludere lege ea, qua est de alea condemnatus. in Ant. 171. b

Alcator.

Aleatoris Placētini castra cōmemorabuntur. in Verr. 2. 42. b

Ab aleatore φαρμακὸς πωδῆς. ad Att. 22. 4. b

In his gregibus omnes aleatores, omnes adulteri, omnes impuri, impudicique versantur. in Catil. 42. a

Domus erat aleatoribus referta, plena ebriorum. 2. Philipp. 77. a

Aleatorius.

Suggerebantur etiam sæpe damnata aleatoria. 2. Philipp. 77

Aleo.

Aleo & Melampus, Emolus, dicti sunt tertii δόσκιμοι. 3. de Nat. deor. 38

Ales.

Inde est ales auis lato sub regmine Cœli. de Nat. 48. b

Alex, nuntius Iouis. in Arat.

Alitis inuolutus. 6. fam. 21

Aues, & alites & oscines, ut augures nostri appellant. de Nat. 58. b

Angues ingentes, alites, iuncti iugo. 1. de Inuent. 36. a

Vt tum huc, tum illuc volitent alites. Diuin. lib. 1. 101

Alitum volatus sustinet aer. 2. de Nat. deorum, 74

Aletrinum municipium. pro Cluent. 34

Alexander.

Alexander Babylone mortuus paucis diebus postquam Calanus Indus ei mortem prædixit. Diuin. lib. 1. 45

Alexander castra apud Isum habuit contra Darium. 5. ad Atticum, 39

Alexander cur ab Apelle potissimum pingi, & à Lyfippo fingi vellet. 5. fam. 32

Fortis Alexander. ad Luceium, lib. 5. 12. 23. a

Alexander in Cilicia depouisse apud solem in delubro pecuniam dicitur. 2. de Legib. 40

Qua nocte Alexander natus est, eadem Dianæ Ephesiæ templum deflagruit. 2. de Nat. deor. 51. Diuin. lib. 2. 45

Alexander per somniū monitus de radice, qua Ptolemæus familiaris eius, & multi milites, qui erant telis venenatis icti, sanati sunt. Diuin. lib. 2. 104

Alexander quum in Sigæum venisset, præconium Achilli ab Homero tributum esse dixit. 5. fam. 34

Alexander, rex appellatus, mores omnino mutauit. 13. ad Atticum, 37

Alexander rex cum interemisset Clytum familiarem suum, vix à se manus abstinuit: tanta vis fuit poenitendi. Tusc. quæst. lib. 4. 66

Alexander tyrannus ab vxoris fratribus interfecit. Diuin. lib. 1. 50

Alexander Phæreus ab vxore sua Thebe propter pellicatus suspicionem interfecit. Offic. 2. 35. 2. de Inuent. 229

Alexander siue Paris, Philoctetæ sagittis perculsus est. 4. ad Heren. 194

Alexander, negligens homo, & nō bonus poeta, sed tamen

non inutilis. 2. ad Att. 58

Apud aras Alexandri, in radicibus Amani. 15. fam. 18

Alexandri præceptor, Aristoteles. 3. de Orat. 78

Alexandri sententia de Homero. pro Archia, 18

Alexandri signum Ephesi celeberrimum. 6. in Verr. 119

Quid Alexandrum, inquit, Phæreum quo animo vixisse arbitramur? 2. Offic. 34. a. 1. de Diuin. 94. a

Ad Alexandrum suasiones hominum eloquentium. 13. ad Atticum, 36

Alexandro nato postridie mane vbi lucere cœpisset, clamitarent pestem ac perniciem Asiæ proxima nocte natam. Diuin. lib. 1. 45

Alexandria.

Alexandria, cunctaque Ægyptus. contra Rul. 74. b

Cupio Alexandriam reliquamque Ægyptum visere ad Atticum, 25. b

Alexandriam venissent cum syngraphis. 7. fam. 31

Alexandrinus.

Alexandrinum bellum. 13. fam. 30

Alexandri belli tantam morā quis huic bello adiunctum iri putaret? 15. fam. 42

Alexandri regis creditores aperte pecunias suppeditant contra Lentulum. 2. ad Qu. frat. 6

Alexandrinū regem cum multitudine reduci, periculosum Reipub. videri. 2. ad Qu. frat. 5

Hæc est ἄλλη, in qua nunc sumus, mortis instar. 10. ad Att. 3

Alexio.

Alexio medicus, Ciceroni familiaris. 15. ad Att. 1

Alexis.

Alexis Attici amanuensis. 7. ad Att. 8

Nam Alexidis manum amabam, quod, & c. ad Att. 100. b

In tuis quoque epistolis Alexim videor agnoscere. ad Att. 260. b

Alexim, humanissimum puerū, nisi forte, dum ego absūm, adolefcens factus est (id enim agere videbatur) saluere iubeas velim. 7. epist. 127. 9. a

Alfius.

C. Alfius, C. Cæsaris familiaris in tribunatu præteritus. in Vat. 29. pro Plan. 34

Algeo.

Huius generis est plenus Næuius, & iocus est familiaris, Sapiens si algebis, tremes. 2. de Orat. 158. a

Nostri milites facile algere & esurire consueuerunt. epist. 125. b

Algens.

Itēque Lycurgi laboribus erudiunt iuuentutem venādō, currēdo, esuriēdo, sitiēdo, algēdo, æstuādo. 2. Tusculan. 59. a

Alfius.

Nihil quietius, nihil alfius, nihil amœnius. Att. lib. 4. epist. 77. 2. a

Iam apodyterio nihil alfius, nihil muscosius. ad Qu. frat. lib. 3. epist. 17. 9. a

Algidus.

Algidus. in Orat. 85. Mons ab vrbe x i i. passuum milibus distans: ab assiduo frigore sic dictus.

Alia, Alias, Alibi, Vide Alius.

Alienatio, Alienatus, Vide Alius.

Alienigena.

Alienigenæ dii. 2. de Finib. 42. a

Hostes alienigenæ. in Catil. 93. a

Alienigenarum nos hominum studiis. atque externa virtute priuari. pro Cor. Balbo, 19. pro Flacco, 51. & pro Deiotaro, 6

Potestis igitur iniquos æquis, alienigenas domesticis, & c. anteferre: pro Fonteio, 19. a

Alieno, Alienus, Vide Alius.

Alifanus.

Alifanus ager. in Rul. 68. & pro Plan. 18

Aligurius.

Aligurius Cæsaris familiaris mortuus est, bonus homo & nobis amicus. Tironi, lib. 16. epist. 18. a

Αλιγυρα illa video tibi non probari. 9. ad Att. 55

Alimentum. Alimentarius, Vide Alo.

Aliphera.

Tene autem, & Aliphera, & Tritia νεόκλειαν ei videbatur. Att. lib. 6. epist. 113. 5. a

Aliptræ.

Sed vellem nō solum salutis meæ, quemadmodum medici: sed etiam vō aliptræ, virium & coloris rationem habere voluissent. Lentulo, lib. 1. 9. 52. a

Aliquando.

Et maxime si aliquando alio domino solita est frequentari. Offic. 28. b

Sed si forte aliquādo beneficii huius obtrectator extitisset, & c. pro Flacco, 146. b

Vt aliquando ex eorum agris abirent. 5. Verr. 68. a

Collegi me aliquādo, & ita constitui, fortiter esse agendum. pro Cluentio, 39. a

Spes est, & hunc miserum atque infelicem aliquando tandem posse consistere. pro Quintio, 63. a

Voluntarius amicus mulieris, non necessitudine aliqua, sed fido officio, simulatāque sedulitate coniunctus, magis opportuna opera nonnunquam, quam aliquando fidelis. pro Cecinna, 10. a

Sit discordiarum finis aliquando. de Arusp. resp. 42. a

Sed ne plura (dicendum enim aliquando est). 13. fam. 3

Tandem aliquando Quirites, & c. in Catilinam, 25. a

Non despero fore aliquē aliquando, qui, & c. 1. de Orat. 48. a

Num hæc ex vilo audiui? aliquando? Acad. 4. b

Aliquando, id est olim, vel antea. 6. fam. 20

Quod si esset aliquādo futurum, ut aliquis de L. Flacci pernicie cogitaret, nunquā tam existimaui, & c. pro Flac. 1. a

Aliquādo, idque serō, conuicio aurium, quum exorta mihi veritas esset, vsū loquendi populo concessi, scientiam mihi reseruauis. in Orat. 91. a

Liceret ei dicere, honestatem aliquando cum vtilitate pugnare. 3. Offic. a

Et aliquando miseremini sociorum Iudices: & ostendite, & c. 3. Verr. 50. a

Et te nonnunquam à me alienarunt, & me aliquando immutarunt tibi. ad Licinium Crassum, lib. 5. epist. 8. 4. a

Et nostro more aliquando, non rhetorico, loquamur. de Orat. 96. b

Quis ciuis meliorum partium aliquando? pro Cæl. 39. b

Vt etiam bestię, fame domināte, plerunque ad eum locum, vbi pastę aliquando sunt, reuertantur. pro Cluentio, 53. a

Aliquando perorare coactus est. 4. ad Attic. 9. pro, tandem. Velim aliquando puerum visas. ad Att. 195. b

Aliquando nos reuifas. Att. lib. 1. epist. 13. 10. a

Verum aliquando tamen. pro Quintio, 23. a

Aliquanto.

Aliquanto amplius, quam ferre possent. 6. Verr. 67. a

Aliquanto minus. ad Att. 83. b

Et aliquāto antè cōstitueret quid accidere possit. 1. Off. 114. a

Quum ille aliquanto ante te Prætorem esset mortuus. 4. Verr. 31. a

Cincius profectus est aliquanto ante furorem Catilinæ. pro Sylla, 177. b

Denique aliquanto in prouinciam iste proficiscitur prius, quam opus effectum est. 3. Verr. 105. a

Aliquanto post iam argentaria dissoluta. pro Cecinna, 8. a

Postea aliquanto ipsos iactare cœpit vehementius tempestas. de Inuent. 81. b

Aliquantum

Quem si assequi posset, aliquantum ab optimo tamen abesset. de Legib. 1. 6

Letis tuis literis aliquantum acquieui. epist. 51. b

Qui processit aliquantum ad virtutis aditum. 3. de Fin. 74. a

Auri nauem euertat gubernator an paleæ, in re aliquatū, in gubernatoris inficitia nihil interest. Parad. 119. b

Aliquantum labefactata atque conuulsa. ad Luceium, epist. lib. 5. 13. 3. a

Quod quale sit, non tam diffinitione, qua sum vsus, intelligi potest (quanquam aliquantum potest) quam communi omnium iudicio. 2. de Finib. 74. a

Aliquantum animi videtur nobis attulisse Labienus. ad Atticum, lib. 7. epist. 132. 8. a

Aliquantum iam etiam noctis assumo. ad Fabium Gallum, lib. 7. epist. 26. a

Aliquantum spatii. 1. Offic. a

Aliquantulum.

Aliquantulum æris alieni. pro Quintio, 8. a

Deflexit enim iam aliquantum de spatio curriculumque consuetudo maiorum. in Lælio, 38. a

In mediocri figura versabitur oratio, si hæc aliquantum demiserimus, & c. ad Heren. 26. b

Et de natura licet aliquantum ducere suspicionis. 2. de Inuent. 141

Cum aliquantum progressus esset. de Diuin. 25. b

Illius conatus aliquantum repressissem. 4. Verr. 45. a

Aliquandiu.

Aristum Athenis audiunt aliquandiu. Acad. 41. b

Primus habebris: tamen id aliquandiu solus. ad Attic. lib. 2. 27. 4. a

Aliquammulti.

Sunt vestrum aliquammulti qui L. Pisonem agnouerunt. 6. Verr. 49. a

Aliquis.

Si me villicus tuus solus dececisset, non familia dececisset, ut opinor, sed aliquis de familia. pro Cecinna, 40. a

Atque is tamen aliquis, Ligarius non fuit. pro Ligario, 14. a

Nullus priuatorum dolor bonorum erat aliquis. ad Attic. 120. b

Aliqua Respub. 5. fam. 45. Id est, non omnino perdita.

Meum aliquod factum. pro, aliquod ex meis factis. 10. ad Att. 28. in epist. Cæsaris.

Num aliquod membrum tumidum ac turgidum non vitiose se habet? Tusc. quæst. 19. 4. b

Demōstratiuum genus est, quod tribuitur in alicuius certæ personæ laudem aut vituperationem. 1. de Inuent. 11. a

Quid mihi tanquam alicui græculo quæstiunculam ponitis? de Orat. 93. b

Quo die has Valerio dabam, expectabam aliquem meorum. Att. lib. 13. epist. 273. 1. a

Puto posse, & quidem aliquē de tribus nobis. 3. de Leg. 23. a

Mèque, vt facis, velis esse aliquem: quoniam qui fui, esse non possum. ad Att. 47. b

Vnum aliquem nominatē. pro Cluentio, 147. a

Timide tanquam ad aliquem scopulum libidinis, sic tuam mentem ad philosophiam appulisti. de Orat. 122. b

Ad vnum aliquem confugere virtute præstātem. 2. Off. 58. a

Est consuetudo Siculorum, vt nonnunquā eximant vnum aliquem diem, aut summum, biduum ex mensē. 4. Verr. 90. a

Itaque fac vt me velis esse aliquem: quoniam qui fui, & qui esse potui, iam esse non possum. Att. lib. 3. epist. 56. a. Id est, velis esse me non procius obscurum & abiectum.

Aliquam excellentem ac præstantem naturam essent suspicati. de Nat. deor. 1. 71

Sed gesta res expectatur, quam quidē aut iam esse aliquam, aut appropinquare confido. epist. 187. b

Alicuius facti si non bonam, at aliquam rationem afferre. in Verr. 192. b

Benedicere non habet definitā aliquam regionem. de Orat. 109. b

Si modo velint aliqua ex parte liberaliter viuere. in Lælio, 72. a. pro Cluentio, 53. a. 9. fam. 28

Leonidas, Epaminondas, tres aliqui aut quatuor. 2. de Finibus, 100. a

Aliquid.

Aliquid sum ego quoque. 6. famil. 50

Aliquid fuimus in dicendo. 4. ad Att. 7

Aliquid fuit. 15. ad Att. 37

Et ex eo quod ipse potest in dicendo, aliquantum remittet: vt tu tum aliquid esse videre. 1. in Verrem, 26. Id est, aliqua sis existimatione præditus.

Multi sine doctrina, aliquid omnium generum atque artium consequuntur. de Orat. 112. b

Aliquid te adiuvant. 4. fam. 13. Id est, aliquantum.
 Nunc eadem illa, quid Brutus cogitet, aut si aliquid egit, &c.
 ad Att. 208. b
 Et si tua litera recte sperare iubent, tamen expecto recens
 aliquid. ad Att. 208. b
 Ego tibi aliquid de meis scriptis mittam. Att. lib. 1. 11. 25. a
 Et Cæcilius tum denique se aliquid futurum putet, si Hali-
 nus minus vehemens fuerit. 1. in Verrem, a
 Cum machinatione quadam moueri aliquid videmus. de
 Nat. 45. b
 Graue est enim homini pudenti petere aliquid magnum ab
 eo, de quo se bene meritum putet. ad Curionem, lib. 2. 5. 3. a
Aliqua.
 Cupere aliqua euolare si posset. 3. Verr. 47. a
Aliquispiam.
 Atque ille etiam, si aliquispiam vi pelleretur ex hac urbe, fa-
 cile pateretur aliis alia quapiam vi. pro Sest. 17. b
Aliquot.
 Aliquot anni sunt, quum, &c. Att. lib. 9. epist. 183. 3. a
 Aliquot somnia vera. 2. de Diuin. 190. a
 Quorum disciplina extincta est quodammodo, quum ali-
 quot secula, in Italia Siciliaque viguissent. de Vniuers. 2. a
 Aliquot epistolas accepi a te vno tempore. ad Trebatium,
 lib. 7. epist. 18. 1. a
Aliquoties.
 Quanquam aliquoties ei scripseram, sacerdotem, &c. ad
 Brutum, 30
 Aliquoties ad socios literas de istius iniuriis miserat. 4. Ver.
 123. a
 Aliquoties iam iste locus a te tactus est. de Leg. 17. 1. b
 Quod ego non crederem, nisi aliquoties ex ipsis accusa-
 toribus audissem. pro Font. 281. b
 M. Iunius qui hanc causam aliquoties apud te egit. pro
 Quint. 1. b
 Άλις αποδής. 2. ad Att. 8
 Άλιτην ambulatione. 14. ad Att. 18
Alius.
 Alius alio grauius atque ornatus de mea salute dixit. pro
 Sestio, 63. a
 Alius alio plus habet virium. 1. de Legib. 4
 Ego solus alius sum. 15. ad Att. 4. Id est, diuersus.
 Non alius essem, atque nunc sum. Lentulo, lib. 1. 9. 88. a
 Hic tum alius ex alia parte, &c. in Verr. 89. b
 Non enim alia causa est æquitatis in vno seruo & in pluri-
 bus. pro Cecinna, 42. a
 Alia causa est eius qui calamitate premitur, & eius qui res
 meliores querit nullis rebus suis aduersis. 2. Offic. 89. a
 Lux longè est alia solis & lychnorum. pro Cæl. 52. b
 Vim quandam esse aiunt signifero in orbe, qui Græcè ζω-
 δηςμός dicitur, talem, vt eius orbis vnaquæque pars alia a-
 lio modo moueat immutetque cælum. 2. de Diuin. 133. a
 pro Domo sua, 126. b
 Nec erit hæc ratio alia Plancio ac Laterensi. pro Plan. 269. b
 Virtus habet plures partes, quarum alia est ad laudationem
 aptior. de Orat. 149. b
 Totum est aliud. 13. ad Att. 12
 Nec aliud à libertate. 11. fam. 4. in epistol. M. Bruti & Cassii.
 Id est, nisi libertatem.
 Quid est aliud gigantum more bellare cum diis, nisi naturæ
 repugnare? de Senect. 6. a
 Sed naturas esse diuersas, vt aliud equo sit natura, aliud bo-
 ui, aliud homini, & tamen in omnibus summa commu-
 nis. 5. de Finib. 44. a
 Sed, vt aliud ex alio, mihi nõ est dubium, quin quod Græci
 κατηννοσ, nos officium. Att. lib. 16. 36. Id est, alius sermo ex
 alio.
 Aliud ex alio me quotidie impedit. 9. fam. 45
 Ideo multa coniecta sunt, aliud alio tempore. ad Qu. frat.
 lib. 3. 17. 28. a
 Amare autem nihil aliud est, nisi eum ipsum diligere, quem
 ames. in Lælio, 83. a
 Ita nihil aliud est discere, nisi recordari. Tusc. 160. b
 Aliud est maledicere, aliud accusare. pro Cælio, 38. b

Potest enim non solum aliud mihi ac tibi, sed mihi ipsi a-
 liud aliis videri. in Orat. 140. a
 Sed si eadem hora alia pecudis iecur nitidum atque plenu
 est, alia horridum & exile, quid est quod declarari possit
 habitu extorum & colore? 2. de Diuin. 46. a. Alia, geni-
 tibus fœm. gen.
 Habes Sardos exuales, alium alio nequiores. ad Fabium
 Gallum, lib. 7. epist. 25. 5. a
 Si verum est Qu. Fabium Labeonem, seu quem alium, &c.
 1. Offic. a
 Venio ad epistolas tuas, quas ego sexcentas vno tempore
 accepi, aliam alia iucundiores. Att. lib. 7. epist. 122. 3. a
 Ex alio in aliud vicissitudo atque mutatio. 5. Tusc. 99. a
 Cum aliud diceret, atque sentiret. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 16
 Simia, quam rex Molossorum in deliciis habebat, & fortes
 ipsas, & cætera quæ erant ad sortem parata, disturbauit, &
 aliud aliud dissipauit. 1. de Diuin. 129. a. Id est, omnia varios
 in locos dissecat.
 Aliud tu honestum in hac causa iudicas, atque ego existi-
 mem. ad Att. 218. b
 Quid ergo hi possunt aliud iudicare, ac iudicantia
 Aliud in alio peccare. 9. ad Att. 35
 Sed aliud quiddam longè, aliud Crasse querimus. Orat. 104. b
 Aliud ex alio querere. 1. de Leg. 19. a. Att. lib. 16. epist. 338. 2. a
 Aliud stans, aliud sedens, de Republica sentis. Sallust. in Ci-
 ceronem, 271. b
 Alia ex parte, geminatum. ro. ad Att. 8
 Nostra factum esse negligentia, vt longè alia in fortuna ef-
 fet, atque eius pietas ac dignitas postulabat. Terentiæ, lib.
 14. 11. 2. a
 Comparationum duo genera sunt: vnum de eodem & alio:
 alterum de maiore & minore. in Topicis, 45. a
 Eadem res sæpe aut probatur, aut reicitur, alio atque alio
 elata verbo. in Orat. 40. a
 Si liceret alio modo, ac nunc agendum est. Att. lib. 7. 123. 6. a
 Quid sit quare alii melius, quam alii dicant. de Leg. 172. b
 Alii vestrum anseres sunt, qui tantummodo clamant, no-
 cere non possunt. Alii canes, qui & latrare & mordere
 possunt. pro Sex. Rosc. 34. a
 Causæ alia ex aliis aptæ. Tusc. 242. b
 Quum communiter quædam de omnibus præcipi possint,
 separatim quoque alia sunt cuiusque generis & diuersæ
 præceptiones. 2. de Inuent. 129. a
 Videtisne quanta series rerum sit, atque vt ex alio alia ne-
 ctantur? de Legib. 166. b
 Alia, & bona, & mala videntur Stoicis, & cæteris gentibus.
 de Orat. 149. b
 Aliorum boni electores. 4. ad Heren. 145. Id est, qui ab aliis
 bene eligant.
 Nos autem quantum in vtroque profecerimus, aliorum sit
 iudicium. 1. Offic. 6. a
 Vt ipsi inter se, alii aliis prodesse possent. 1. Offic. a
 Aliud aliis videtur optimum. de Orat. 200. b
 Diuitias aliis præponunt: bonam alii valetudinem, alii po-
 tentiam, alii honores, multi etiam voluptates. in Lælio, a
 Alios, reliquos, cæteros. de Som. 128. b
 Alias res agere. pro Rosc. Amer. 36
 Rerum causas alias ex aliis aptas & necessitate nexas vider.
 5. Tusc. 100. a
 Tam te has phaleras à Philarcho Centuripino abstulisse di-
 cebant, quam alias item nobiles ab Aristo Panormitano,
 quam tertias à Cratippo Tyndaritano. 6. Verr. 24. a. Alius,
 pro Alter, siue Secundus.
 Alia dicere ac significare. de Orat. 162. b
 In alia omnia discedere. 10. fam. 26
 In alia omnia ire. 1. fam. 5
 Vt nihil inter ipsos ab aliis ad alios manare possit. de Som.
 129. b
 Aliquem ita labi, vt aliis miserandus, aliis irridendus esse vi-
 deatur. de Orat. 98. b
 Quomodo autem distingui possunt vera somnia à falsis,
 quum eadem & aliis aliter euadant, & iisdem non sem-
 per alio modo? 2. de Diuin. 218. a

In aliis rebus verfor atque tu. de Legib. 172. b
Alia's.
 Mutari etiam mores hominum sæpe dicebat, aliis aduersis
 rebus, aliis ætate ingravescente. in Lælio, 32. a
 Nemo potest aliis beatus esse, aliis miser. de Finib. 83. b
 Quorum descriptus ordo, aliis alia terminatione conclu-
 ditur. de Orat. 226. b
 Ornamentis iisdem vt ferè licebit, aliis contentius, aliis
 summissius. 3. de Orat. 117. a
 Vt vterque nostrum eadem de re aliis aliud defendat. 2. de
 Orat. a
 Alii enim sunt aliis, nostrique familiares ferè demortui. ad
 Atticum, 259. b
 Si vnquam in dicendo fuimus aliquid, aut etiam si vnquam
 aliis futuri fumus, tum profecto, &c. ad Att. 54. b
 Sed aliis iocabimur. epist. 102. b
 Geminatio verborum habet interdum vim, leporem aliis.
 3. de Orat. 114. a
 Aliis ita loquor vt concessum est, aliis vt necesse est. de Or.
 211. b
 Terra nõquam sine vsura reddit quod accepit, sed aliis mi-
 nore, plerunque maiore cum fœnore. de Senect. 87. b
 Ex quo intelligitur qualis ille sit, quem tum moderatum,
 aliis modestum & temperantem, aliis constantem con-
 tinentemque dicimus. Tusc. 216. b
 Sed hæc aliis pluribus. de Diuin. 109. b
 Et ex iisdem illis locis interdum concludere, relinquere a-
 liis, alioque transire. de Orat. 124. b
 Aliis reuocabat, aliis decernebat. in Verr. 100. b
 Idque cum sæpe aliis, tum apud Centumuiros in M. Curii
 causa cognitum est. in Bruto, 75. a
 Quorum pater & sæpe aliis, & maxime Censor salutis Rei-
 publicæ fuit. 1. de Orat. 20. a
 Hoc ad te scribam aliis subtilius. ad Att. 8. b
 Huic epistolæ, quam tu misisti, rescribam aliis, nunc aliis
 malo. ad Att. 210. b
 Cum in huiusmodi causis aliis scriptum, aliis æquitatem
 defendere doceamur. de Orat. 106. b
 Itaque & illi aliis aliud iisdem de rebus & sentiunt & iudi-
 cant. 2. de Orat. 17. a
 Atque hic item vt in nostra persona licebit aliis singillatim
 transire omnes argumentationes. 1. de Inuentione, 111. a
Alibi.
 Illud sit disputatum, non inesse in his propriam, quæ nus-
 quam alibi esset, veri & certi notam. 4. Acad. 185. a
Alicubi.
 Ita vt si saluus sit Pompeius, & constiterit alicubi. Attic. lib.
 9. 181. 13. a
 Omnino mallet, & magis erat tuum, si iam te crassi agri
 delectabant, hic alicubi in Crustumino, aut in Capenati
 parauisses. pro Flacco, 56. a
Alicunde.
 Alicunde arripere aliquid. de Orat. 107. b
 Omnis enim vis est, quæ periculo aut decedere nos alicun-
 de cogit, aut prohibet accedere. pro Cecinna, 34. a
 Si quando his ludentes minamur præcipituros alicunde,
 extimescunt. 5. de Finib. 55. a
 Non quæsiuit procul alicunde. 4. Verr. 34. a
Alienus.
 Non placuit ei dare, cui constitueram, quod erat alienus. 10.
 ad Att. 37
 Cato à Murena nulla re vnquã alienus fuit. pro Mur. 137. b
 Letilius quidam, homo non alienus à literis. 4. Verr. 45. a
 Alienus à sanitare. pro Sylla, 62
 Mouet etiam nauigationis labor, alienus non ab ætate so-
 lum nostra, verum etiam à dignitate. Att. lib. 16. 333. 4. a
 Principio in physicis, quibus maxime gloriatur, primum
 totus est alienus. lib. 1. de Finib. 13
 Alienus, pro, incommodus. 1. ad Att. 1
 Aliena res nostris ætatibus. 14. ad Att. 19
 Aliena copulationis alterius materiæ materia. de Vniuers. 27
 Id ab hoc alienum est. pro Plan. 259. b
 Id dicit quod illi causæ maxime est alienum. pro Cec. 289. b

Sum admiratus, te, quicquam à me commissum, quod esset
 alienum nostra amicitia, credidisse. Matio, libro 11. 27. 12. a
 Alienum iter, id est, non necessarium. pro Mil. 39
 Alienum tempus, id est, minus commodum. pro Mil. 32. &
 3. in Verr. 99. 12. famil. 56
 Alienum tempus rei alicuius faciendæ. 3. fam. 38
 Vt tuum factum, alieni hominis, meum verò coniunctissi-
 mi & amicissimi esse videatur. Appio Pulchro, epist. lib.
 3. 6. 9. a
 Alienæ domi esse. 1. Tusc. 81
 Non vereor, ne quis alienum animum me habuisse à causa
 nobilitatis existimet. pro S. R. 41. b
 Te à suis commodis alienum non futurum. de Pet. Conf. 35
 Si Polemoneus peccat Stoicus, rei falsæ assentiens, num quid-
 dem nihil esse dicitis à sapiente tam alieni? 4. Acad. 240. a
 Neque hoc alienum ducunt maiestate sua. Diuin. lib. 1. 73
 Negant enim id esse alieni maiestatis deorum. Diu. lib. 2. 81
 Alieno animo esse ab aliquo. pro Deiot. 15. & 16
 Itaque ciues potiores sunt, quam peregrini: & propinqui,
 quam alieni. in Lælio, a
 Alienæ res. in Lælio, a. 1. Offic. 44. a
 Aliena firmæ & constantis assensionis. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 30.
 έλλωπιπιδος est, άλλοτετα της βελαιας & αινητου συγκαθηστως.
 Difficilis est cura rerum alienarum. Offic. 6. b
 Ab altero non alienos animos habemus. de Am. 101. b
 Allicere voluntates alienas. pro Plan. 261. b. Id est, alienatas.
 Quæ non aliena ducerem à dignitate tua. epist. 52. b
 Sin à me est alienior, nihil tibi literæ meæ proderunt. Ca-
 ninio, lib. 2. 16. 14. a
 P. Elii testamento propinquus exheredatus quum esset, hæ-
 res hic alienior institutus est. pro Cluentio, 130. a
 Tantum enitor, vt neque amicis, neque etiam alienioribus,
 opere, consilio, labore desim. Lentulo, lib. 1. 9. 59. a
 Quod nec mihi grauius quicquam potest esse, nec à te alie-
 nius. epist. 182. b
 Alienissimo mihi homini. 8. fam. 37. in epist. Cælii.
 Sin maiora, considera ne in alienissimum tempus cadat ad-
 uentus tuus. Cassio, lib. 15. 14. 9. a
 Sæpe autem etiam (quod à te alienissimum est) subimpudēs
 videbare. Trebatio, lib. 7. 17. 2. a
 Animo meo alienissimo ab suis rationibus. 10. ad Att. 10
 Locare incipit non proscripta neque edicta die, alienissimo
 tempore, ludis ipsis Romanis. 3. Verr. 99. a
 Alienissimo Reipublicæ tempore extinctus. de Cl. Orat. 2. a
 Quam legem esse homines alienissimi à P. Clodio iudica-
 rent, Pilo & Gabinus: eam nullam esse frater P. Clodii iu-
 dicauit. pro Domo sua, a
 Ex alienissimis sociis amicissimos. 15. fam. 23
Alienum, absolutè.
 Est tamen nõ alienum à dignitate, quod ipsi Agamemnoni
 regi regum fuit honestum, habere aliquem in consiliis ca-
 piendis. Dolabella, lib. 9. 14. 5. a. Marcello, lib. 4. 7. 2. a
 Alienū sibi videri dignitate imperii. de Prouinc. Confu. 15. a
 Quis alienum putet eius esse dignitatis, &c. 1. de Finib. 19
 Alienum à natura. Tusc. q. lib. 5. 70
 Tamen ab amore nostro non sum arbitratus alienum. de
 Petit. Consul. 1
 Alienum causæ, pro, aduersarium. pro Cecinna, 18
 Alienum existimatione. 6. ad Att. 17
 Alienum necessitudine. 6. fam. 48
 Alienum summa sua prudentia. 15. ad Att. 43
 Nõ est alienum meis rationibus, istum mihi ex hoc iudicio
 ereptum. 7. Verr. 136. a
 Pro tuo studio non est alienum te huic altercationi inter-
 esse. de Nat. deor. 1. 12
 Alienum sit me Romæ esse. 16. ad Att. 38
 Non putauit esse alienum institutis meis hæc ad te scribere.
 3. fam. 48. & 15. 10
 Quum & natura semper ad largiendum ex alieno restri-
 ctior fuerim. Appio, lib. 3. a
Alieno.
 Mirum in modum omnes à se bonos alienauit. ad Atticum,
 lib. 1. 9. 10. a

Respublica reconciliauit cum omnibus eadem quæ alienarat. de Prouinc. Conf. 17. a

Quædam pestes te nonnunquam à me alienarunt, & me aliquando immutarunt tibi. Licinio Craffo, epist. lib. 5. 8. 4. a

Alienare à, vel ab se aliquem. 1. ad Att. 33. & 14. in Verr. 110

Hominem adolescentem non tam allicere volui, quam alienare nolui. epist. 26. b

Alienare studium alicuius ab altero. in Piso. 60

Dicendis sententiis aliquem tribunum alienare. Att. lib. 7. 124. 2. a

Conabantur alienare à te voluntatē meam. Appio Pulchro, epist. lib. 3. 6. 11. a

Pretio paruo ea quæ accepisset à maioribus, vendidisse atque alienasse. 6. Verr. 118. a

Summum erat periculum, ne si nihil impetrassent, planè alienarentur à Senatu. Att. lib. 11. 12. 13. a

Alienari ab interitu, hisque rebus quæ interitum videantur afferre. 3. de Finib. 25. a

Venire vestras res proprias, & in perpetuum à vobis alienari. pro lege Agraria, 59. a

Permittitur infinita potestas innumerabilis pecuniæ conficiendæ de vestris vestigalibus non fruendis, sed alienandis. de lege Agrar. contra Rullum, 44. a

Alienatus.

Propter dissensionem autem quæ erat in Rep. Scipio alienatus est à collega nostro Metello. in Lælio, 66. a. Hoc est, ab eo seipsum alienauit.

Alienatus à Senatu. 12. Philipp. 325

Alienatus animus & offensus. Att. lib. 1. epist. 12. 10. a

Gaudeo mihi causam oblatam, in qua omnes sentiāt me ab alieno alienatum. Att. 260. b

Alienatio.

Subita defectio Pompeii, alienatio consulum. Qu. frat. 305. b

Vt non statim alienatio disunctioque facienda sit. Læli. 66

An quibus verbis sacrorum alienatio fiat, docere honestum est: quibus ipsa sacra retineri, defendique possint, non honestum est. in Orat. 80. a

Tuamque à me alienationem, commendationem tibi ad impios ciues fore putauisti. 2. Philipp. 29

Alio.

Ex illius sermone statuum, Arpinūmne mihi eundem sit, an quod alio. Att. lib. 9. epist. 190. 2. i. in aliquem alium locum.

Tamen de Chelidone reticuit, quoad potuit: aliò responsonem suam deriuauit. 3. Verr. 98. a

Appellet hæc desideria naturæ, cupiditatis nomen seruet aliò. 2. de Finib. 48. a

Sed, si placet, sermone alio transferamus: & nostro more aliquando, non rhetorico, loquamur. 1. de Orat. 66. a

Vocat me aliò iandudum tacita vestra expectatio. pro Cluentio, 39. a. Hoc est, ad aliud tractandum, dicendumque.

Alioqui, siue Alioquin.

Credo minimam olim sepulchrorum fuisse cupiditatem: alioqui multa extarent amplia maiorum. 2. de Legib. 98. a

Alioquin quoniam modo ille in bonis hærebit, & habitabit suis? in Orat. 270. a

Aliter.

Quo maiorem spem habeo nihil fore aliter ac deceat. Att. 93. b

De Antonii itineribus nescio quid aliter audio, atque vt ad te scribebam. Att. lib. 16. epist. 337. 4. a

Aliter decernere in eadem causa non potuisti. 7. Verr. 45. a

Quod iste aliter, atque vt edixerat, decreuisset. 2. ad Att. 44

Cum eadem somnia & alii aliter euadant, & eisdem non semper eodem modo. de Diuin. 138. b

Si qui in prædones inciderint, aliter quidpiam coacti faciant. pro R. P. 127. b. Id est, turpiter vel indecore.

Aliter fieri Consulem. 8. famil. 41. in epist. Cælii. Id est, alia conditione.

Affentior, fieri non potuit aliter. Att. 65. b

Aliter de illis ac de nobis iudicamus. 1. Offic. 45. a

Hic loquebatur aliter atque omnes. 4. de Finib. a

Omnia aliter, ac vos in monumentis habetis, pronuntiauit. pro Domo, 241. b

Qui negligendi quidem non sunt, sed alio quodam modo colendi: aliter enim amicitia stabiles permanere non possunt. in Lælio, 64. a

Sed tamen aliquid videbimus in quo sit spes: aliter quidem non modo non appetendum, sed etiam fugiendum puto. epist. 92. b

Quod certò scio aliter esse. pro Domo, 219. b

Ne sim saluus, si aliter scribo ac sentio. ad Att. 259. b

Proinde quasi isti de illo aliter, atque ego existimo, sentiant. pro Domo, 219. b

Tantumque abest, ne eneruetur oratio compositione verborum, vt aliter in ea nec impetus vllus, nec vis esse possit. Orat. 219. b

Sed aliter leges, aliter & philosophi tollunt astutias. 3. Officiorum, 89. a

Aliter enim cum tyranno, aliter cum amico viuatur. a

Aliter, pro aliqui. 13. ad Att. 34

Aliunde.

Quod scribis, nõ quo aliunde audieris, sed teipsum putare, me attractum iri. Att. lib. 10. 192. 4. a

Quum tu id neque per te scires, neque audire aliunde potuisses. pro Ligario, 1. a

Aliunde factum verbum. in Orat. 44. a

Quam quidem laudem sapietia statuo esse maximam, non aliunde pendere, &c. Luceio, lib. 5. epist. 13. 3. a

Hic nisi domesticis se instruxerit copiis, aliunde dicendi copiam petere non possit. 2. de Orat. 22. a

Aliunde assumpto bono vti, non proprio, nec suo. 2. de Oratore, 23. a

Ἄλλα μὲν αὐτὸς, ἄλλα δὲ ἔδωκεν ἑκατόηστοι. 9. ad Att. 62

Ἄλλ' ἐμὸν ἔστιν εὐμύθῳ, &c. versus Homericus. 7. ad Att. 2

Allabor.

Et humor allapsus extrinsecus, vt in tectoriis videmus. 2. de Diuin. 86. a

Allego.

Petit à me Rabonius, & amicos allegat: facile impetrat. 3. Verr. 106

Chryfogonus homines nobiles allegat iis, qui peterent ne ad Syllam adirent. pro Rosc. Amer. 15. a

Allegem ad te philosophiā, quasi diffidens rogationi meæ. 15. fam. 24

Allegarem ad te illos, à quibus intelligis me præcipuè diligi. 15. fam. 31

Allegare ad aliquem. 5. Philipp. 173

Allegatus.

Primò necessarios istius ad eum allegatos esse dicebat. 3. Verr. 109. a

In quo (iudicio Aiulii) inter allegatos, Oppianici nomen primum esse constabat. pro Cluentio, 29. a. Id est, Accusatos vel iudicatos.

Sed idem Nerius index edidit ad allegatos Cn. Lentulum Vacciam, & C. Corneliū. ad Qu. frat. lib. 2. 7. a

Allegatio.

Quum sibi omnes ad istum allegationes difficiles, omnes aditus arduos, ac potius interclusos viderent. 3. Verr. 96

O dii immortales quanta iste cupiditate, quibus allegationibus illam sibi legationem expugnauit! 3. Verr. 30. a. Id est, amicorum intercessionibus & velut legationibus.

Allegoria.

Itaq; genus hoc Græci appellāt ἀλληγορίαι, nomine rectè, genere melius ille qui ista omnia translationes vocat. in Or. 51

Si erunt mihi plura ad te scribenda, ἀλληγορίαι obscurabo. 2. ad Attic. 50

Alleuo.

Hoc onus si vos aliqua ex parte alleuabitis, ferā, vt potero, studio & industria Iudices. pro Sexto Roscio, 6

Alleuare dictis ærumnam aliorum. 3. Tuscul. 120. a

Alleuare solitudines. de Claris Orat. 6. a

Alleuor, id est, doloris acerbitatē minus sentio. 12. ad Att. 51

Alleuor, quum loquor tecum absens. Att. lib. 12. 253. 2. a

Quod cum febre Romam venisses: bono tamen animo esse cœpisse, quod Acastus ea quæ vellem de alleuato corpore tuo nuntiaret. Att. lib. 7. 121. 2. a

Alleuatio.

Vt eius (doloris) magnitudinem celeritas, diurnitatem alleuatio consoletur. 1. de Finib. 63. a

Etsi tot, tantisque rebus vrgemur, vt nullam alleuationem quifquam non stultissimus sperare debeat. ad Varronem, lib. 9. 1. 2. Alleuatio, pro solatio.

Alleuamentum.

Et in aduersis sine vilo remedio atque alleuamento permanere. pro Sylla, 50

Allicio.

Omnis virtus nos ad se allicit. Offic. 11. & 12. b

Allicit homines ad diligendum virtus. in Lælio, 27. a

Ea voluptas quæ in motu est, & paruus allicit & bestias. de Finib. 71. b

Regum afflictæ fortunæ facile multorum opes alliciunt ad misericordiam. pro Pomp. 8. b

Nihil est quod ad se rem vllam tam alliciat, & tam attrahat, quam ad amicitiam similitudo. de Amic. 46. a

Est quiddam, quod sua vi nos alliciat ad sese, non emolumento captas aliquo, sed trahens sua dignitate. de In. 82. b

Vt si magnetem lapidē esse dicam, qui ferrum ad se alliciat & trahat. 1. de Diuin. 144. a

Si te laus allicere ad rectè faciendum non potest, ne metus quidem ad fœdissimis factis potest auocare. in Ant. 182. b

Hominum studia ad nostras vtilitates allicere & excitare. Offic. 36. b

Prima est enim quasi cognitio & commendatio orationis in principio, quæ cōtinuò eum, qui audit, permulcere atque allicere debet. 2. de Orat. 173. a

Hominem adolescentem nõ tam allicere volui, quam alienare nolui. epist. 26. b

Allicere aliquem delectatione. Tuscul. quæst. lib. 1. 5

Allicere animos multitudinis ad beneuolentiam oratione benigna. Offic. 2. 68

Allicere beneuolentiam alicuius. 7. Verr. 143. a. pro Mur. 67. a

Allicere lectorem delectatione aliqua. 1. Tuscul. 10. a

Allicere mentes hominum. 1. de Orat. 16. a

Allicere opes ad misericordiam. pro lege Manil. 16. a

Allicere volūtates populi alienas, retinere partas. pro Planicio, 8. a

Excelle dicendo: hoc & tenentur Romæ homines, & alliciuntur. de Petit. Consul. 36.

Quum verò in hūc sensum & alliciar beneficiis hominum, & compellar iniuriis, &c. Lentulo, lib. 1. epist. 9. 88. a

Allecto.

Ad quem fruendum non modo non retardat, verum etiam inuitat atque allectat senectus. de Senect. 53. a

Quamobrem quauis blanda ista vanitas apud eos valeat, qui ipsi illam allectant & inuitant, &c. in Lælio, 81

Allido.

Sed hoc incommodum consolantur quotidianæ damnationes inimicorum, in quibus me perlubente Seruius alifus est, cæteri conciduntur. ad Qu. frat. lib. 2. 21

Alliensis.

Alliensis pugna dies Romanis funestior, quam vrbs capta. 9. ad Atticum, 11

Allienus.

Allienus orator in clamando bene exercitatus. 1. in Verr. 26

Alligo.

Lex vbi omnes mortales alligat, ita loquitur, &c. pro R. P. 125. b

Quis alligauit generum meum ensi? a

Nam quum Archimedes Lunæ, Solis, quinque errantium motus in sphaeram alligauit, effecit, &c. 1. Tuscul. 198. a

Alligare ad palum. 7. Verr. 9. & 10. a

Alligare aliquem stipulatione. pro Rosc. Comædo, 21. a

Alligare se scelere. pro Flacco, 32

Alligare vulnus. Tuscul. quæst. lib. 2. 34

Ad statuam Siculite Prætoris alligabantur. 6. Verr. 81. a

Ne fortè qua re impediatur atque alliger. 8. ad Att. 59

Ne alligentur sacris patriis. 2. de Legib. 48. & 80

Beneficio alligari. pro Plan. 276. b

Alligari noua lege. pro Cluentio, 125. a

Alligari significatione beneuolentiæ. pro Plan. 66

Alligandi omnes essent qui cubitum irent. 2. de Diuin. 182. a

Alligatus.

Alligatus Cæsaris actis teneretur. pro Domo sua, 33. a

Alligatus nuptiis. pro Cluentio, 142. a

His ex rebus non spes, sed dolor est maior: quum videas ciuitatis voluntatem solutam, virtutem alligatam. Att. lib. 2. epist. 33. 2. a

Vt verba neque alligata sint, quasi certa aliqua lege versus: neque ita soluta, vt vagentur. 3. de Orat. 96. a

Ne existiment ita se alligatos, vt ab amicis peccantibus non discedant. de Am. 104. b. Læli. 39

Allino.

Nulla nota, nullus color, nullæ sordes videbantur his sententiis allini posse. 2. Verr. 11. a

Allobrox.

Allobrogum legati à P. Lentulo sollicitati. in Catil. 50

Allobrogum legatis præmia à Senatu data. in Catil. 77

Allobrogum Ciceronis tempore potentia. in Catil. 66

At clades patriæ flamma ferroque parata, Vocibus Allobrogū patribus populòq; patebat. 1. de D. 41. a

C. Pomptinius Allobrogos domuit. de Pro. 75. b

Ἀλοβρωγῶν faciet. 9. ad Atticum, 38

Ἀλοβρωγῶν. 12. ad Atticum, 45. & 13. 62

Alloquor.

Te nunc alloquor Africane, cuius, &c. pro Cluent. 54. b. ad Heren. 28. b

Allucinator.

Sed quemadmodū coram quum fumus, sermo nobis deesse non solet: sic epistolæ nostræ debent interdum allucinari. ad Qu. frat. lib. 2. 13. 1. a

Ego tamē suspicor hūc, vt solet, allucinari. Att. lib. 15. epist. a

Allucinatus.

Ista enim à vobis quasi dictata redduntur: quæ Epicurus oscitans allucinatus est, quum quidem gloriaretur se magistram habuisse nullum. 1. de Nat. deorum, 97. a

Alludo.

Galba autem alludēs, variè & copiose multas similitudines afferre. 1. de Orat. 124. a

Alluo.

Diuisus æqualiter in duas partes, latera hæc alluit. 2. de Legibus, 11. a

Non alluuntur à mari mœnia extrema, sed influit in vrbs sinum portus. 7. in Verr. 76. a

Cum hæc ciuitas Barbariæ fluctibus alluatur. pro Fl. 159. b

Ita iactantur fluctibus, vt nunquam alluantur. de Orat. 57. a

Aluuio.

Alluuiorum & circumluuionum iura. de Orat. 99. b

De alluuiionibus centumviri iudicabant. 1. de Orat. 84

Almus.

O fides alma. 3. Offic. 142. a

Hanc illi tribuunt penam Nereides almæ. in Arat. b

Allo.

Honos alit artes. 1. Tuscul. 7. a

Spiritus ductus alit, & sustentat animantes. 2. de N. d. 146. a

Ita se ipse consumptione & senio alebat sui. de Vniu. 198. b

Dicendi assiduitas aluit audaciam. 1. de Inuent. 6

Ifocrates forensi luce caruit, intraque parietes aluit eam gloriam, quam nemo postea est consecutus. in Bruto, 16. a

Consuetudine ius est, quod aut leuiter à natura tractum aluit, & maius fecit vsus. 2. de Inuent. 241. a

Serò resistimus ei, quem per annos decem aluimus contra nos. Att. 104. b

Qui spem Catilinæ cum mollibus sententiis aluerunt. in Catil. 103. b

Illā vita tua est Cæsar, quæ vigeat memoria seculorum omnium, quam posteritas alet. pro Marcello, 16. a

Agellus quum eum non satis aleret, ludimagister fuit. 1. de Nat. deorum, 98. a

Alere bellum patientia mea. 10. fam. 47. in epist. Planci.

Copias militum alere. pro Deiotaro, 15. a

Copiam verborum alere. in Orat. 21. a

Multi ex te audierūt, quum diceres, Neminem esse diuitem, g. i.

nisi qui exercitum alere posset suis fructibus. *Parad.* 57. a
 Morbum alere. *Attico*, a
 Spem alere. in *Catil.* 21. a
 Alitur consuetudo. 14. ad *Att.* 15
 Ebutius iste Cæsennæ viduitate alitur. *pro Cec.* 187. b
 Mens hominis alitur discendo. 1. *Offic.* 147. a
 Re frumentaria ex Sicilia alimur ac sustinemur. 5. *Verr.* 10. a
 Anseribus cibaria publicè locantur, & canes aluntur in *Capitolio.* *pro S. R.* 27. b
 Quæ alitur & crescunt, continent in se vim caloris, sine qua neque ali possent, neque crescere. de *Nat. d.* 2. 17. (paulò post) Quod alitur & crescit, motu quodã vitur certo & æquabili.
 Sed nec illa extincta sunt, alunturque potius, & augētur cogitatione & memoria. in *Lælio*, a
 In iis animantibus quæ lacte aluntur. 2. de *Nat. deor.* 193. a
 Stellæ vaporibus aquarum aluntur his, qui à Sole ex agris tepescatis & ex aquis excitantur. 2. de *Nat. deor.* 176. a
 Memoria vestra, *Quirites*, nostræ res alentur, sermonibus crescent, literarum monumentis inueterascēt & corroborantur. in *Catil.* 70. a
 Multaque à luna manāt & fluunt, quibus & animantes aluntur, augeturque & pubescant. 2. de *Nat. deor.* 73. a
 Sic enim res se habet, vt omnia quæ alantur, & quæ crescant, & c. 2. de *Nat. deor.* 73. a
 Ali copiosius. de *Finib.* lib. 5. 52
 Vitricus alendus. 15. ad *Atticum*, 24

Altus.

Quis est, & c. cui non locus ille mutus, vbi ipse altus aut doctus est, & c. *pro Plancio*, 66. a
 Vidēsne igitur vt in ea ipsa vrbe, in qua & nata & alta sit eloquentia, quam ea serò prodierit in lucem? in *Bruto*, 19. a
 Vbi nata & alta est ratio ac moderatio vitæ. 6. *fam.* 5

Altor.

Omnium autem rerum quæ natura administrantur, seminator & fator & parens, vt ita dicam, atque educator & altor est mundus. 2. de *Nat. deor.* 122. a

Altrix.

-Romani nominis altrix
 Martia, & c. 1. de *Diuin.* 38. a. Id est, lupa quæ Romulum & Remum lacte aluit.
 Et eorū eadem terra parens, altrix, patria dicatur. *pro Flacco*, 49. a. de *Vniuers.* 46

Alumnus.

Alumnus disciplinæ meæ. 9. *fam.* 27
 Alumnus pacis. 7. *Philip.* 222
 Italia autem alumnus suū seruitutis extremo summoque supplicio fixum videret. in *Verrem*, a
 Pacis est comes, otii que socius, & iam bene constitutæ ciuitatis quasi alumna quædam eloquentia. de *claris Orat.* 22. a.
 .i. natiua & quasi indigena: non autē aliena aut peregrina.
 Vos quoque signa videtis aquæ dulcis alūnæ. de *Diui.* 83. b
 Aristoteles cæterique Platonis alumni. 4. de *Fin.* 59

Alimentum.

Nec verò desyderabat mundus alimenta corporis. de *Vniuers.* 24. a

Alimentarius.

Lex alimentaria C. Curionis. 8. *fam.* 16. quæ prouidebat, vt filii alerent parentes ad inopiam redactos.

Alpes.

Hoc malum manauit non solum per Italiam, verum etiam transcendit Alpes. in *C.* 119. b
 Vt eius furorem ne Alpium quidem muro cohibere possemus. 5. *Philip.* 191. a
 Vallum Alpium cōtra ascensum transgressionemque Gallorum. in *Pis.* 79. b
 Alpius Italiā munierat antè natura. de *Prouinc. Conf.* 27. a
 Alpius se tenere. *Epif.* 172. b

Alphenus.

Sex. Alphenus, P. Quintii propinquus, *pro Quintio*, 11. M. Bruti familiaris, *pro Quint.* 46. Cū Marianis perit, quos diligebat, *pro Quint.* 47. Eius bona à Sex. Næuio empta de *L. Sylla*, *pro Quint.* 51

Alsiensis.

Alsiensis fundus Pompeii. *pro Milo.* 40

Alsius, Alsus, Vide *Algeo.*

Altare.

Religiosissima altaria. de *Arusp. responsis.* 7. a
 A cuius altaribus sæpe te ad necem ciuium transfulisti. in *Cat.* 102. b
 A deorum quōdam altaribus impiam manum ciuium remouit. Antequam. 196. b
 Ab altaribus religiosissimis fugatus. de *Ar.* 245. b

Alte, Vide *Altus.*

Alter.

Alter ab altero adiutus. in *Bruto*, 3
 Ergo alter alterius, vbicunque nactus est, oua frangit. de *Nat.* 51. b
 Quum alter alterum videremus. 3. de *Fin.* 11. a. *pro eo* quod est, Quum vterque nostrum alterum videret.
 Alter annus. 1. ad *Qu.* frat. 2. Id est, secundus.
 Primo die testium tanto numero citato, alter dies amicis iustus, & defensorib⁹, tertius dies sic hominē prosterneret. a
 Vnus & alter dies intercesserat, quum, & c. *pro Cluentio*, a
 Id est, duo dies intercesserant.
 Alter ego. *Lælio*, lib. 2. 14. 7. a
 Alter ex nobis fallitur. a
 Vnus is modus est, de quo satis dixi, & c. alter ex perturbationibus tempestatum, tertius ex commoditate rerum. a
 Est enim is amicus quidem, qui est tanquam alter idem. in *Lælio*, a
 Locus erat alter de vitiis senectutis. de *Sen.* 82. b
 Ptolomæus, qui tum regnabat, alter post Alexandriam cōditam. *Off.* 50. b
 Propter summā & doctoris autoritatem, & vrbis: quorū alter te scientia augere potest, altera exemplis. 1. *Offic.* a
 Omniaque alter pro altero suscipiet. in *Lælio*, 69. a
 Alter Verres luxuria & nequitia. 7. *Verr.* a
 O magnam, inquit, artem Brutus, siquidem istis, cū summi essent oratores, duæ res maximæ, altera alteri defuit. de *Cla.* 183. b
 Altera iam pagella procedit. 11. *fam.* 40. id est, secunda.
 Id autem est genus, ex tribus partibus collocationis alterū. in *Orat.* 101. a
 Hæc & multa huiusmodi dicens, fidem faciebat: quod est tribus officiis oratoris alterum. in *Bruto*, a
 Necessè est enim sit alterum de duobus. *Tusc.* q. lib. 1. 80
 Accedit vt accusatorum alterius crudelitate, alterius indignitate perturber. *pro Deiot.* 44. b
 Atque etiam subiiciunt se homines imperio alterius & potestati pluribus de causis. 1. *Offic.* a
 Neminem vnquam alterius rationis ac partis, non re, non verbo, non vultu denique offendit. *pro Corn. Balbo*, 47
 Nunquam committet vt alienum appetat: & id quod alteri detraxerit, sibi assumat. 3. *Offic.* a
 Detrahere autem alteri sui commodi causa, & c. 3. *Offic.* 30
 Vt necessè sit partem pedis aut æqualem esse alteri parti, aut altero tanto, aut sesqui esse maiorem. in *Orat.* 109. a
 Agricola ferit arbores, quæ alteri seculo profint. *Tusc.* 154. b
 Quanto id magis in homine fit natura, qui & se ipse diligit: & alterum acquirit, cuius animum cum suo commisceat: in *Lælio*, a
 Eodemque modo de Aristotele & Isocrate iudico: quorum vterque suo studio delectatus, cōtempfit alterum. in *proemio Offic.* a
 Non vides Solem deum esse, Lunamque: quorum alterum Apollinem Græci, alteram Dianam putant. de *Nat. d. eor.* a
 Ad te tanquam ad alterum me proficiscens. ad *Brut.* 33
 Cū is vnum iam & alterū diem desyderaret. *pro Clu.* 25. b
 Mihi persuaserim te me esse alterum. 7. *fam.* 13
 Quorum alterum mihi facere necessè est, alterum facio libenter. *Epif.* 6. b
 Ad omnia me alterum se fore dixit. 53. ad *Att.* b
 Caupo cū illum alterum, videlicet qui nummos haberet, animaduertisset, gladium propè appositum è vaginā eduxit, & illum alterum occidit. de *Diuin.* 63. b

Ioues tres numerant ii, & c. alterum patre æthere, & c. alterum patre Cælo, & c. tertium Cretensem Saturni filium. 3. de *Diuinatione*, 72. a
 Aperet enim vel odisse alterum, magis ingenium est, quam fronte occultare sententiam. in *Lælio*, a
 Par est autem, primum ipsum esse virum bonum: tum alterum similem sui querere. in *Lælio*, a
 Deinde te, quasi me alterum, & simul meæ culpæ socium quero. *Att.* lib. 3. 55. 8. a
 Alterum me reliquissim. vt dicitur, alter ego. 2. *fam.* 27
 Proximo, altero, tertio, denique reliquis consecutis diebus, & c. 1. *Philipp.* 23. a
 Ego è Formiano exiens xviii. Calendarum vt inde altero die in Tusculanum, & c. 22. 4. ad *Att.* b
 Alter ab altero adiutus. de *Cla.* 165. b
 Non soleo mi Brute, quod tibi notum esse arbitror, temere affirmare de altero. ad *Brutum*, a
 De eodem & altero. *Top.* 228. b
 De illo altero quem scribis tibi visum esse non alienum. a. 2. de *Inuent.* 131. a
 In primo cōiectura valet, in altero definitio, in tertio ratio. in *Partit.* a
 In altero pudor, in illis libidines, scelera. in *Ant.* 248. b
 Altero tanto maior. *Topic.* 228. b. Id est, duplo.
 Altero vicesimo die. 12. *fam.* 53
 Alteri dimicant, alteri victorem timent. ad *Torquatium*, lib. 6. 3. 7. a
 Duplices similitudines esse debent: vnæ rerum, alteræ verborum. a
 Ita charus vtrisque est atque iucundus, vt non alteros demouisse, sed vtroque constituisse videatur. *pro Syl.* 46. a
 Ab Brutum nostrum hos libros alteros quinque mittamus. *Tuscul.* 251. b
 Vt alteros reprehendisse pœniteat, alteri se didicisse gaudeant. de *Nat. deor.* 1. 5
 Quas ad me literas misisti, vnas de legatis à me prohibitis proficisci, alteras de Apameorum ædificatione impedita, legi perinuitus. ad *Appium*, lib. 3. a
 Vt factum Dolbellæ tantopere laudarem, adductus sum tuus & vnus & alteris literis. 233. ad *Att.* b
 Binas à te accipi literas Corcyræ datas: quarum alteris mihi gratulabare: alteris dicebas te velle, quæ egissem, bene & feliciter euenire. *Planco*, lib. 4. a

Alternus.

Alternæ ciuitates reiectæ. 4. *Verr.* 22. a
 Alternæ concilia. in *Vatin.* 21
 Senatus de ambitu, de reiectione fieri voluit iudicium alternorum. *pro Plan.* 30
 Pedes aut heroes, aut chorios, aut alternos esse oportet. de *Orat.* 161. b

Ex duabus orationibus capita alterna contraria inter se recitanda curauit. *pro Cluent.* 47. b
 Et quoniam crebro vsurpas, legem te de alternis consiliis reiiciendis tulisse, & c. in *Vatinium*, 21. a
 Alternis enim versibus intorquentur inter fratres grauissimæ contumeliæ. *Tusc.* 226. b
 Quod epigramma in eum fecisset, tantummodo alternis versibus longiusculis. *pro Archia*, 19. a. Id est, quorum semper alter esset longior altero: vt in carmine elegiaco.

Alteruter.

Alteruter ipforum. 12. *fam.* 27. in *epist.* *Lentuli.*
 Si vobis videretur, alteruter vestrum ad me veniret. *Att.* lib. 8. 161. 3. a
 Si alterutrum necessè sit, audire ea malis, q̄ videre. *ep.* 49. b
 Video esse necessè alterutrum. 1. *Verr.* 32. a
 Solon capite fanxit, si quis in seditione non alterutrius partis esset. ad *Att.* 10. 2
 Non est tuæ dignitatis atque fidei, vt cōtra alterutrum, cum vtrique sis coniunctissimus, arma feras. 9. ad *Attic.* 28. in *epist.* *Balbi* & *Oppii.*
 Cur alterutrum emisit. de *Diuin.* 121. b
 Horum in genus alterutrum illa quoque incidet. de *In.* 64. b
 Pompeiū puto alterutrum de filiis ad te missurum. *ep.* 115. b

Alterutram ad conditionē descendere vult Cæsar. *ep.* 118. b
 Dabit enim nobis iam tacita vita acta, in alterutram partem firmum & graue testimonium. *pro Rosc. Comædo*, 9
 Quod si in alterutro peccandum sit, malim timidus, quam parum prudens videri. *pro Marcello*, 12. a

Altercor.

Iam in altercando parem inuenit neminem. de *Cl.* 178. b

Altercatio.

Oritur mihi magna de re altercatio. de *Nat. deor.* 1. 12
 Nulla est altercatio clamoribus vnquam habita maioribus. de *Cl.* 179. b
 Redeo ad altercationem. 12. ad *Att.* b
 Idib. Ian. in Senatu nil est confectum, propterea quod dies magna ex parte consumptus est altercatione *Lentuli* & *Caninii* c o s s. ad *Lentulum*, lib. 1. *epist.* 2. 1. a. ad *Att.* lib. 4. *epist.* 82. 1. a
 Clodium præsentē fregi in Senatu cum oratione perpetua, plenissima grauitatis, tum altercatione eiusmodi, ex qua licet pauca degustes. *Att.* lib. 1. 11. 14. a

Altercationes quas in Senatu factas audio. 61. ad *Att.* b

Altrix, Altus, Vide *Alo.*

Altus.

Vir & altus & excellens. de *Finib.* a
 Magnus & altus vir. 5. *Tuscul.* 46. a
 Altus, excelsus, humana despiciens. *Tuscul.* 177. b
 Via alta atque ardua. 1. *Tuscul.* 46. a
 Ita sunt stirpes altæ stultitiæ. *Tuscul.* 193. b
 Procul à terra abripi, atque in altum à conspectu penè omnium abstrahi. de *Orat.* 156
 Nihil altum, nihil magnificum suscipere. de *Am.* 102. b
 Ita neque humilem, nec abiectam orationem, nec nimis altam & exaggeratam probat. in *Orat.* 112. a
 Altæ renouatæque vaporibus stellæ. 2. de *Nat. deo.* 88
 Vt altior fieres. de *Finib.* lib. 2. 43
 Columellam non altiozem tribus cubitis super tumulum statuere. de *Legib.* 183. b
 Altiozem dignitatis gradum assequi. *pro Cl.* 49. b
 Sua virtute in altiozem locum peruenire. *pro S. R.* 32. b
 Hoc est altius, quam vt nos id humi strati suspicere possimus. de *Orat.* 144. b
 Restat vltimus, & à domiciliis nostris altissimus. 2. de *Nat. deorum*, 146. a
 Ex altissimo dignitatis gradu præcipitari. *pro Do. sua*, 75. a
 In altissimo amplissimoque gradu dignitatis locati. 1. *Philippica*, 11. a
 In altissimo gradu poni. *pro Sest.* 7. b
 Virtus est vna altissimis defixa radicibus, quæ nunquam vlla vi labefactari potest, nūquam dimoueri loco. 4. *Philipp.* 61. a

Altum.

Sic est hic ordo quasi propositus, atque editus in altum. 5. *Verr.* 81. a
 In altum prouehi. *Tuscul.* quæst. lib. 4. 32
 Nauibus aditus ex alto est. 7. *Verr.* 68. a
 In ore portus, vbi primum ex alto sinus ad urbem ab litore inflectitur. in *Verr.* 242. & 253. b
 Vt sæpe ex alto in portum, ex ipso portu se in agros possessionesque contulerit. 1. *Offic.* 211
 Si plures ex alto emergere velint. 4. de *Finib.* 105. a
 Ex alto repetita officia. 3. *fam.* 9
 Cū nauæ in alto iactarentur. de *Inuent.* 74. b
 Quum magna in alto tempestas esset, vis ventorum inuitis nauis Rhodiorū in portum nauim coegit. 2. de *In.* 194. a

Alte, Altius.

Alte à terra. *Tuscul.* 235. b
 Alte ascendere. 10. *fam.* 58
 Alte cadere non potest. in *Orat.* 59. a
 Alte extollere manum. in *Ant.* 165. b
 Alte extollere pugionem. 2. *Philipp.* 49. a
 Incipit longè & alte petito proœmio respondere. *pro Cluentio*, 44. a
 Alte perspicere. 2. in *Verr.* 13
 Alte repetis, & à capite, quod quærimus. 1. de *Legib.* 13

Altè spectare, atque ad cælum contueri. de Som. 130. b
Altius cogitare aliquid. in Orat. 52. a
Altius exaggerata oratio. in Bruto, 33. a
Indignum videbatur iis qui altius perspiciebant. in Verrem, 70. b
Quum terra araretur, & sulcus altius esset impressus. 2. de Diuin. 75. a
Iraque & arbores & vites, & ea quæ sunt humiliora, neque se tollere à terra altius possunt. &c. 5. Tusc. 53. a
Tollere te cælum altius. de Ar. 251. b
Verbum altius transferre. in Orat. 45. a
Altifonus.
Hic Iouis altifoni subito pennata satelles. 1. de Diuinatione, 71. a
Septum altifono cardine templum. 3. Tuscul. 77. a
Altitonans.
Nam pater altitonans stellanti nixus Olympo. 1. de Diuinatione, 37. a
Altiuolans.
Quærit Auentino, seruat genus altiuolantum. 1. de Diuin. 175. Id est, auium.
Altitudo.
Altitudo animi. 3. fam. 43. & 4. 41. cui opponitur humilitas.
Altitudo animi in capiendis incommodis. Part. 136. b
In liberis verò populis, & in iuris æquabilitate, exercenda est etiã facilitas & altitudo animi quæ dicitur. 1. Off. 94. a
Omnium magnarum artium sicut arborum altitudo nos delectat. Orat. 210
Demoliri edes, quarum altitudo officeret auspiciis: Claudius proscripsit, insulam vendidit: &c. 3. Offic. 85
Altitudo fortunæ & gloriæ alicuius. pro R. P. 129. b
Altitudo maris. 9. ad Att. 58. in epist. Cæsaris.
Altitudo montium. contra Rull. 76. b
Elatio atque altitudo orationis. in Bruto, 33. a
Id sit, quum speculorum læuitas hinc illincque altitudinem assumpsit: &c. de Vniuers. 62. a
Delata etiam ad Senatam labes agri Priternatis, quum ad infinitam altitudinem terra defecisset. 1. de Diuin. 158. a
Latunæ opus ingens in miradã altitudinem depressum. in Verr. 149. b
Spelunca conuersa ad aquilonem infinita altitudine. 6. in Verrem, 96
Impendentium montium altitudines. de Nat. 45. b
Altitudines concauæ speluncarum. 2. de Nat. deor. 72
In hac immensitate latitudinum, longitudinum, altitudinum. 1. de Nat. 75. a
Alueus.
Alueus ille, an equus Troianus fuerit. pro Cæl. 52. b
Deinde ubi visum in alueum descendit. 4. ad Heren. 155
Alueolus.
Et cum re nulla impediatur necessaria, aut alueolum poscere, aut querere quempiam ludum. de Finib. lib. 5. 52
Aluus.
Aluus multiplex & tortuosa. 2. de Nat. deor. 204. a
Aluus subiecta stomacho, cibi & potionis est receptaculũ, &c. 2. de Nat. 102
Æsculapius tertius, primus purgationem alui, dentisque euulsionem, vt ferunt, inuenit. 2. de Nat. deorum, 189. a & 3. 78. a
Spes illa quam mulier in aluo commendata à viro continebat. pro Clu. 24. b
Quum prægnans hunc ipsum Dionysium aluo contineret, somniauit se peperisse Satyriscum. 1. de Diuin. 71. a
Vomitione canis purgare aluos ibes Ægyptiæ curant. de Nat. 51. b
Alyzia.
Alyzia, locus ex x stadiis distans à Leucade. 16. fam. 4
Amabilis, Amabilitas, Amabiliter, Amabo, Vide Amo.
Amafanius.
Amafanius & Rabirius Epicurei nihil diffiniunt, nihil partiuntur, nihil apta interrogatione cõcludunt, nullam de-

nique artem esse nec dicendi nec differendi putant. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 4

Amalthea.

Amalthea mea te expectat, & indiget tui. Att. lib. 2. epist. 16. 17. a
Ego enim te arbitror, cæsis apud Amaltheam tuã victimis, statim esse ad Sicyonem oppugnandum profectum. Att. lib. 1. epist. 8. 2. a
Velim ad me scribas cuiusmodi sit ἀμαλθηϊον tuum, &c. Attic. lib. 1. epist. 11. a

Amando.

Denique Syracusas totas timet, amandat hominem. quo: L. Lilybæum fortasse. 7. Verr. 55. a
Amandauit procul à sensibus. 2. de Nat. deor. 107
An amandarat hunc sic, vt esset in agro, ac tantummodo aleretur ad villam: pro Rosc. Amer. 25
Amandari infra mortuos. pro Quintio, 28. & post reditum ad Quirites, 8
Hunc modò amandandum esse. pro Dom. 226. b
Nam mihi interdum amandandi (Cicerones) videntur in Græciam. Att. lib. 7. 132. 4. a

Amandatus.

Quum is spiritu duntaxat viueret, re quidem infra omnes mortuos amandatus esset. post reditum, 8. a
Me expulso, Catone amandato. pro Domo sua, 52. a

Amandatio.

Taménne hæc attenta vita & rusticana, relegatio atque amandatio appellabitur: pro Rosc. Amer. 25

Amans, Amanter, Vide Amo.

Amanientes.

Amanientes, hostes Romanorum sempiterni. 2. fam. 19

Amantia.

Amantia, oppidum Macedoniæ. 11. Philipp. 309

Amanus.

Amanus mons. 2. fam. 8
Amanus mons Syriam à Cilicia aquarum diuortio diuidit. 5. ad Atticum, 39
Ἀμάντιος μνημονίων. 13. ad Atticum, 56

Amarus.

Iraque minime amarus is visus est. pro Clu. 32. b
Esset mihi ista solitudo, præsertim tam familiari in loco, non amara. 3. ad Atticum, 5. pro molesta.
Amari iucundum est, si curetur nequid inquit amari. ad Herennium, 28. b
Sensus iudicat dulce & amarum. de Finib. 72. b
Omne animal sentit & calida & frigida, & dulcia & amara. 3. de Nat. deor. 42. a
Amariorem me senectus facit. 14. ad Atticum, 48
Ex quo vitam amarissimam necesse est effici. de Finibus, lib. 1. 35

Amasinii.

Amasinii ex Epicuri schola, mali verborum interpretes. 15. fam. 48. in epist. Cassii.

Ambigo.

Ambigunt agnati cum eo qui est secundus hæres. de Inuentione, 76. b
Vt inter eos qui ambigunt, conueniat quid sit id de quo agatur. 2. de Finib. 6. a
Si plures ambigent, &c. de Inuent. 70. b
Ambigere de aliqua re. Topic. 22. 4. b
Si de hæreditate ambigitur. 3. Verr. 82. a
Quum idcirco aliquid ambigitur, quòd aut verbum, aut verba sint prætermissa. 2. de Orat. 62. a
Fundus de quo ambigitur. pro Cecinna, 288. b
Nisi cum de vero ambigitur, quod quæri coniectura solet. Orat. 208. b
Ex contrariis scriptis siquid ambigitur, non nouum genus nascitur, sed superioris generis causa duplicatur. 2. de Orat. 61. a
In eo autem iure, quod ambigitur inter peritissimos, non est difficile oratori eius partis, &c. 1. de Orat. 125. a. Id est, quod controuersum est inter Iurisperitos.
Ambiguntur causæ propter scriptum. 2. de Orat. 61. a

Illius hæreditatis de qua ambigebatur. 4. Verr. 31. a
Quum de vero ambigetur. in Orat. 69. a
Nihil est enim quod inter homines ambigatur, siue ex crimine causa constet, vt facinoris: &c. 2. de Orat. 58. a
Nihil ambigi potest, in quo non, &c. Orat. 208. b
Omnis igitur res eandem habet naturam ambigendi, de qua quæri & disceptari potest. 3. de Orat. 62. a

Ambiguus.

Rem ambiguam primum videre, deinde distinguere. de Claris Orat. 79. a
Ab inuidendo autem inuidencia rectè dici potest, vt effugiamus ambiguum nomen inuidiæ. 3. Tusc. 34. a
Id autem contingit, quum scriptum ambiguum sit, vt duæ differentes sententiæ accipi possint. in Topic. 51. a
Ambigua via distinguere. lib. 1. de Finib. 17
Oracula partim flexiloqua, partim obscura, partim ambigua. de Diuin. 132. b
Oraculis, quòd erant multa obscura, multa ambigua, explanationes adhibita sunt. de Diuin. 104. b
Ambiguorum complura sunt genera. de Orat. 118. b
Verba ambigua distinximus. in Orat. 55. a

Ambiguum.

Ambiguum est, cum duæ differentes sententiæ accipi possunt. Topic. 227. b
Statim occurrit animo quæ sit causa ambigui. de Orat. 118. b
Genus quoddam habet ambigui. 2. de Orat. 61. a
Ambiguum non habui. 11. fam. 19. in epist. D. Bruti.
Ex ambiguo controuersia quando nascatur, & quomodo tractanda. 2. de Inuent. 208
Deinde si in lege erit ex ambiguo cõtrouersia, dare operam oportebit, &c. 2. de Inuent. 211. a
Ex ambiguo dicta argutissima. 2. de Orat. 138
Ex ambiguo loci. 2. de Orat. 140
Ambigua quemadmodum vitanda sunt, quæ obscuram reddunt orationem, ita hæc consequenda, quæ cõficiunt, &c. ad Heren. 41. b

Ambiguitas.

Sed nobis ambiguitate nominis videntur errare. 1. de Inuentione, 85. a
Obscurum autem fit aut longitudine, aut contractione orationis, aut ambiguitate, aut inflexione atque immutatione verborum. in Partit. 11. a

Ambiguum.

Ambiguum dictum. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 83
Ambiguum positum verbum. pro Cecinna, 59. a. Id est, quod in eodem loco dupliciter aut variè potest accipi.
Ambiguum scriptum nõ esse, cum intelligatur vtra sententia vera sit. 2. ad Heren. 44

Ambio.

Quòd si comitia in Senatu placet haberi, petamus, ambiamus, &c. 2. Philipp. 303. a
In vim suam natura conuertit, vt terram Lunæ cursus proximè ambiret. de Vniuers. 37
Nihil nisi eadem inimicorum cogitare, vicatim ambire, seruis aperte spem libertatis ostendere. ad Atticum, lib. 4. epist. 72. 3. a

Ambitio.

Ætas & ambitio me hortabantur. 7. fam. 4
Miserima omnium est ambitio, honorumque contentio. Offic. 1. 123
In Domitio vno maximè ambitio nostra nititur. Att. lib. 1. epist. 4
Ambitio quædã me ad honorũ studium duxit. 1. ad Att. 50
Scio enim quàm timida sit ambitio, quantaque, & quàm sollicita cupiditas Consulatus. pro Milone, 32. Id est, quàm timidi sint qui ambiunt.
Hæc siue ambitio est, siue liberalitas. pro Mur. 141. b
Ambitionis labor. 3. de Orat. 4
Ambitionis occupatio. 1. de Orat. 1
Ambitionis studia. pro Murena, 51
Ad ambitionem & ad laborem me cohortaris. 3. ad Q. fra. 9
Ad nimiam lenitatem & ambitionem incumbere. ad Q. fratrem, lib. 1. epist. 1. 16. a

Aut quam ambitionem constantissimus & grauius ciuis L. Cæsar in Senatum introduxit. 11. Philipp. a
Non dico hanc popularem ambitionem. in Sal. 273. b
Propter ambitionem antea forensẽ, laborem sustinebam. 1. ad Att. 51
Sine ambitione commendare. 13. fam. 33
Ambitione quadã exæquare cõmendationes meas. 13. fa. 58
Et propter magnitudinem potestatis, hic magistratus à populo summa ambitione contenditur. 4. Verr. 91. a
Non committo vt ambitione mea conturbem officium tuum. 5. fam. 9. Valerio, lib. 13. 5. 2. a. Ambitio, id est improbitas in petendo vel rogando.
Non puto existimare te ambitione me labi, quippe de mortuis. de Cl. 187. b
Ambitione sapissimè sit, vt aliqui, spectante Senatu, longa oratione vtantur. 3. de Legib. 36. & 5. fam. 59
In ea ambitione & labore viuo. 3. ad Q. frat. 28
Ambitiones ex omnibus ciuitatibus tollere (quæ res euertere Reipublicæ causa solent esse) 4. Verr. 91. a
Quid de nostris ambitionib⁹, quid de cupiditate honorum loquar? Tusc. 188. b

Ambitiosus.

Homo minimè ambitiosus. 13. epist. a
Ambitiosus imperator. pro Mur. 128. b
Ambitiosus in aliquem. 1. ad Q. frat. 37
Sed si fuerim aut in honoribus petendis nimis ambitiosus (non hanc dico popularem ambitionem, cuius me principem confiteor: &c. in Sallustium, 3. a
Heraclides ille Ternites, &c. ita ambitiosus, vt omnes vos, nõsque quotidie persalutet. pro Flacco, 33. a
Ambitiosus festinatio. 10. fam. 55
Ne fortè me in Græcos tam ambitiosum factũ esse mirèretur. ad Q. frat. lib. 1. epist. 2. 5. a
Nam illæ ambitiosæ nostræ, fucosæque amicitia, sunt in quodam splendore forensi, fructum domesticum non habent. Att. lib. 1. 55
Valent tamen apud Cæsarem non tam ambitiosæ flagitationes, quàm necessariæ. a
Ambitiosæ rogationes & necessaria, opponuntur. 6. fam. 40
Ambitiosæ voluntates. 6. fam. 22

Ambitiosè.

Vtrunque verò simul agi non potest, & de triumpho ambitiosè, & de Repub. liberè. Att. lib. 7. 14
Petiuit à me Brutus, vt orationem ne ambitiosè corrigerem antè, quàm ederet. Att. lib. 15. 4
Ambitiosè & vulgariter scribere. 13. fam. 9

Ambitiosus.

Quum in isto genere multò etiam ambitiosius facere soleam, quàm honos meus & dignitas postulat. ad Appiũ Pulchrum, lib. 3. epist. 7. 11. a

Ambitus.

Populus fecit eos à quibus est maximè ambitus. pro Plan. 7
Ambitus.
Sedis ambitus extare videtur, vt, &c. 11. fam. 28
Ambitus siue periodus, ex quatuor constat. Orat. 129
Quoniam P. Scæuola id solum esse ambifus ædium dixerit, quantum parietis communis tegendi causa tectum proiceretur. in Topicis, 11. a
Ad ambitum secundum supra terram Deum Solem quasi lumen accendit. de Vniuers. 39
Ambitu rotundo extremitatem cæli à suprema regione circumiecit. de Vniuers. 33
Stellarum rotundi ambitus cognoscuntur. 2. de Nat. deorum, 70. a
Cum se octo ambitus, confectis suis cursibus, ad idem caput retulerint. de Vniuers. 41
Ambitus syderum ignoantes homines. de Vniuers. 41
Ambitus, pro crimine ambitionis.
M. Cicero legis ambitus lator. pro Mur. 124. b
Accusari ambitus. pro Cluentio, 91. a
Damnari ambitus. pro Cluentio, 91. a
Iudicium ambitus. pro Cluentio, 91. a
Sed is ambitus extat, vt omnia pertimescam. epist. 175. b
 g. iii.

Ambitus redit immanis, nunquam fuit par. *Qu. frat.* 316. b
Ambitus si quādo fileat, quæritur in suffragiis quid optimi viri sentiant. 3. de Legib. 35
Liberalitatem ac benignitatem ab ambitu atque largitione se iungere. 2. de Orat. 58. a
 De ambitu quid interest, an de maiestate? 3. fam. 45
Ambitus in homine illigabant animo diuino influente atque effluente. de Vniuers. 61

Ambitus orationis.

Quæ si in extremo breuiora sunt, infringitur ille quasi verborum ambitus. 3. de Orat. 103. a
Comprehensio, & ambitus ille verborum (si sic periodum appellari placet) erat apud illum contractus & breuis. in Bruto, 84. a
Mæ aures perfecto completorque verborum ambitu gaudent. Orat. 213. b
Arguti certique & circumscripti verborum ambitus. Or. 200. b

Ambo.

Sumus enim ambo curiosi. 89. ad Att. b
Epistolæ duæ prid. Cal. ambæ datæ. 131. b
Horum amborum generum exempla subiiciemus. ad Herennium, 35. b
Quorum amborum generum vna ratio est. 1. de Diuin. 121. a. Att. lib. 6. epist. 112. 6. a

Idem obtutus amborum oculorum. de Nat. 61. b
Vicinus amborum, in neutro excellens, vtriusque particeps, vel vtriusque (si verum quærimus) potius expers. in Orat. 11. a

De ipsius Scipionis & Lælii ingenio ea iam est laus, ut plurimum tribuatur ambobus. de Clar. 171. b
Hos igitur ambos tibi commendo. epist. 132. b
Quos ego ambos vnicè diligo. epist. 64. b

Ambracia.

Ambraciæ sedens. in Pis. 99. b
Ambraciam ducere equites per Thessaliam. ad Brut. 15. in epist. Bruti.

Ambraciota.

Callimachi quidem epigramma, in Ambraciotam Cleombrotum est. Tusc. 166. b

Ambrosia.

Ambrosia alédus. 2. de Orat. 129. prouerbiali figura dicitur, qui est egregius, & velut diis æquandus.
Non enim ambrosia aut necesse deos lætari arbitror. Tusc. lib. 1. 52

Ambulo.

Eo modo ambulat Cæsar, &c. vt timeam ne citius ad Brundisium, quàm opus sit, accesserit. Att. lib. 8. epist. 52
Ambulat & iocatur tecum. 10. fa. 69. in epist. Af. Pollionis.
Sed vt philosophi ambulant, &c. de Orat. 114
Xerxes, tātis classibus, Hellepōto iuncto, Athōve perfosso, maria ambulauit, terramque nauigauit. 2. de Finib. 91
Ibidem Xerxes maria pedibus peragrans, classibus montes. de Finib. 88. b
Ambulauit rectè is qui hanc epistolam tulit. 9. ad Attic. 9.
Id est, celeritatem adhibuit in itinere.
Ambulare mihi necesse esset, recreandæ voculæ causa. 2. ad Attic. 59

Ambulare cum aliquo. 4. Acad. 94. a
Ambulare in hortis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 48
Ambulare in litore. in Bruto, 10. a. & 13. ad Att. 66
Ambulare in publico. Tusc. quæst. lib. 4. 34
Ambulare in sole. de Orat. 114. b
Ambulare passus quingentos, aut septingenta millia passuum. pro Quintio, 52. a
Ambulando bellum confecerunt. 8. fam. 43. in epist. Cælii.

Ambulans.

Adolescens delicatus in litore ambulans. de Claris, 182. b
M. verò Manlium nos etiam vidimus transuerso ambulantiem foro. 3. de Orat. 73. a

Ambulatio.

Subgrande cubiculū autem, & hibernum altum valde probauit, quod & ampla erant, & loco posita ambulationis vno latere. 3. ad Qu. frat. 2

Ambulationis vnus sermone ea exhaurire. 1. ad Att. 56
Constituimus inter nos, vt ambulationem pomeridianam conficeremus in Academia. 5. de Finib. 1
Postero autem die cum illi maiores natu satis quiescent, in ambulationem ventum esse dicebat, tum Scæuolam, &c. de Orat. 87. b

Ambulatione *ἀμύνη* delectari. 14. ad Att. 18
Ambulationibus compitalitiis hæc referuemus. 1. ad Att. 13
Ambulatio, pro loco seu inambulandi spatio.

Ambulatio, locus ad inambulandum paratus. 1. de Orat. 15
Topiarium laudauit, ita omnia conuestit edera, qua basim villæ, qua intercolumnia ambulationis. ad Qu. frat. 3. 5
Ibi enim postis est, vbi aditus templi est, & valæ ambulationis. pro Domo, 237. b

Vt enim in inferiorem ambulationem descendimus. i. in Academiam: nam superiori gymnasio Tusculani nomen fuisse Lyceum dicitur. lib. 1. de Diuin. Tusc. q. lib. 4. 7
Nostram ambulationem velim, quum poteris, inuisas. 60. & 61. ad Attic. b

Sed tamen nihil ei restabat præter balnearia & ambulationem & auarium. ad Qu. frat. lib. 3. epist. 17. 2. a

Ambulatiuncula.

Cum vna mehercule ambulatiuncula, atque vno sermone nostro omnes fructus prouinciæ non consero. ad Cæliū, 2. fam. 22

Ambulatiuncula testis. 13. ad Att. 38

Amburo.

Sine funere, oblitus cruore & luto, &c. ambureretur etiam abiectus. pro Mil. 66. Hoc est, imperfectè cremaretur.

Ambustus.

Hic sociorum ambustus incendio, tamè ex illa flamma, periculòque euolauit. 3. Verr. 48. a

Herculis corpus ambustum. pro Sest.
Huius ambusti Tribuni pleb. illæ intermortuæ conciones. pro Mil. 9

Qui ambustus fortunarum mearum reliquias domos suas comportarent. pro Domo, 236. & de Ar. 224. b
ἀμύνη puto fore. 7. ad Att. 7

Amens.

Quis tam esset amens, qui, &c. Tusc. quæst. lib. 1. 27
Amens homo & perditus. 12. fam. 3
Pater igitur amens, qui odisset filium sine causa. pro S. R. 25. b

Incurristi amens in columnas. Orat. 209. b
Cum tu o vecors atque amens complexus es illud funestum animal, &c. in Pis. 15. a

An me, inquis, tam amentem putas, vt apud imperitos isto modo loquar? 2. de Finib. 119. a

Quæ, ille amentissimus fuerit, nisi acceperit. 7. ad Att. 53

Homo amentissimus, atque omnibus consiliis præceps & deuius. 5. Philipp. 191. a

Amentia.

Amentia, est animi affectio, lumine mentis carens. 3. Tusc. 8
Ego inimicorum amentia causa decedam. Antequam iret in exilium, 12. a

Nec minus illud acutè, quod animi affectionem lumine mentis carentem, nominauerunt amentiam, eandemque dementia. 3. Tusc. 15. a

Hæc ob amentia arreptus est vnus ex patriciis. de Aru. 254. b
Amentia quadam ille raperetur. 16. fam. 15

Mens sana configit cum amentia. in Catil. 44. a

Amentatus.

Vt hastæ velitibus amentata traduntur, sic argumenta, &c. de Cl. 189. b

A quo (auctore) quum amentatas hastas acceperit, ipse eas oratoriis lacertis viribusque torquebit. 1. de Orat. 115

Ameria.

Ameria, oppidum & municipium. pro S. R. 21. b
Amerinus. pro S. R. 21. b

Amestratini.

Amestratini, populi Sicilia. 5. in Verr. 74
ἀμεστράτινος. 7. ad Attic. 14
ἀμεστράτινος. 13. ad Attic. 66

ἀμύνη. 15. ad Attic. 47

Amictus.

Alciades, paulò ante interitum, visus est in somnis amictu amictulo. de Diuin. 218. b

Vt erat læna amictus, ita venit in concionem. in Brut. 27. a

Hippias gloriatus est pallium quo amictus, saccos quibus indutus esset, se manu sua confecisse. de Orat. 154. b

Hæc toga, qua sum amictus. in Pis. 93. b
Sedebar in rostris collega tuus, amictus toga purpurea, in sella aurea coronatus. 2. Philipp. 89. a

Velis amictos, non togis. in Catil. 42. a

Amictus.

Statua, quam esse eiusdem, status, amictus, annulus, imago ipsa declarat. ad Att. 6. 15

Mihi amictui est Scythicum tegmen, calceamentum solum callum. 5. Tusc. 130. a

Imitari alicuius amictum, aut statum, aut motum. de Orat. 117. b
Sed iam vultum atque amictum, atque illam vsque ad talos demissam purpuram recordemini. pro Cluent. 89. a

Amiculum.

Donysius aureum Ioui detraxit amiculum, grandi pondere, eique laneum pallium iniecit. 3. de Nat. 62

Alciades amictu amictulo. de Diuin. 158. b

Amica.

Amica corpus Alciadiæ texit suo pallio. 2. de Diuin. 212. a
Mater amicam filii tanquam nurum sequebatur. in Ant. 171. b
Amicarum coniunctæ lecticæ septem. 10. ad Attic. 36

Amicula.

Cum eo Tarracina de amicula rixatus. 2. de Orat. 133. a

Amicus.

Vbi iudex amic⁹ aduersario & inimicus tibi est. de Or. 115. b
Amicus antiquior te nemo est mihi. 11. fam. 42

Si hoc doceo, poterit te Alba tuus antiquissimus non solum amicus, verum etiam amator absoluere. 5. Ver. 125. a

Amicus blandus: contrarium, Verus. Læl. 78
Amicus certus in re incerta cernitur. Læl. 57
Amicus, necessariūque communis. pro Cluent. 70. a

Ex animo amicus, verèque beneuolus. 11. Philipp. 314. a
Amicus fidus, infidus. Læl. 49

Amicus inuentus est qui ei mortem afferret, cui inimici propter dignitatem pepercerant. 4. fam. 37. in epist. Ser. Sulpitii.

Non amicus mihi fuit apertè. pro, inimicus. 6. ad Att. 34
Iste noster amicus. 4. ad Att. b

Ille amicus noster semper in laude versatur. 36. ad Att. b
Amicus per se amari debet toto pectore, nec deserendus & abiiciendus, etiam desperatis fructibus ac emolumentis, vt sit sancta illa amicitia. 1. de Leg. 37

Amicus ac pernecessarius alicuius. pro Flac. 11. a
Est enim is amicus quidem, qui tanquam alter idem. de Amic. 115. b

Amicus quis dicatur in petitione magistrat⁹. de Pet. Cōs. 12
Amicus sis aliquando tibi potius, quàm cuius. 9. fam. 17. in epist. Dolabellæ.

Vtinam ego, inquit, tertius vobis amicus adscriberer. 5. Tusc. 89. a

Verus amicus est, qui est alter idem. Læl. 68
Vir bonus & simplicis veritatis amicus. Offic. 13. b

Vitæ amici libertas patriæ anteponenda. 11. fam. 45
Amico obsequi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 8

Pompeium tibi valde amicum esse cognoui. ad Lentulum, lib. 1. epist. 8. 11. a

Me tibi non amicum modò, verum etiam amicissimum existimes velim. 3. fam. 20

Amice magne noli. 7. fam. 51. in epist. M. Curii.
Quod ab amico est profectum, id tum fit iucundum, si cum amore & studio est profectum. Læl. 47

Amico placando, aut etiam planè restituendo. 1. ad Att. 17
Amici maxima amoris conspiratione consentientes. de Finib. 62. b

Tribuni pl. designati sunt nobis amici, Consules se optime ostendunt, Prætores habemus amicissimos. Qu. frat. 301. b

Amici firmi, & stabiles, & constantes eligendi. Læl. 55
Amici erunt in officio. 14. fam. 3

Amici noui digni amicitia, num quando veteribus sint anteponendi, necne. Læl. 59

Amicorum benignitas exhausta est ea in re. 4. ad Att. 12
Amicorum cōmunia omnia, πάντων τὰ ἴφ φίλων, κοινά. Off. 1. 77

Amicorum gregibus stipati, ad forum descendimus. 1. ad Attic. 56

Amicorum nomen in petitione magistratuum latius patet, quàm in cætera vita. de Pet. Cōs. 12

Ex omnibus seculis vix tria aut quatuor nominantur amicorum paria. de Finib. 1. 51

Amicorum suorum perennis inimicus. 1. fam. 30
Amicis quatenus obsequendum. Offic. 3. 56

In secundissimis rebus maior etiam, quàm antè tribuenda est amicis autoritas. Offic. 1. 129

Amicos esse sapientes sapientibus etiam ignotis censent Stoici. de Nat. d. 1. 85

Anquirere amicos. in Læl. 84. a
Illud enim honestum quod sæpe dicimus, etiam si in alio cernimus, tamen nos mouet, atque illi in quo inesse videtur, amicos facit. 1. Offic. 81. a

Amicos meos omnes ære alieno obstrinxerim. 11. fam. 18. in epist. D. Bruti.

Amicos obseruantia retinere. pro Qu. 10. b
Vita inculta & deserta ab amicis, non potest esse iucunda. de Amic. 160. b

Amicis veteribus, id est libris. 9. fam. 1

Amicus.

Fortuna amica varietati constantiam respuit. de Natura deor. 2. 31

Præterea nemini de consularibus amici animi erga te possum esse testis. epist. 6. b

Neque enim ego amicior C. Cæsari vnquam fui, quàm illi. Att. lib. 8. 159. 12. a

Amicior inuenire eorum ærariis, quàm nostro. 7. ad Att. 5
Amicior tuis laudibus. 10. fam. 27

Mihi nemo est amicior, nec iucundior, nec charior Attico. ad Att. lib. 16. epist. 341. 6. a

Amicior Reip. 3. Philip. 127

Amicior villæ sum factus, atque huic omni solo, in quo tu ortus & procreatus es. 2. de Leg. 3

Vt omnes intelligant, nec me beneuolentiori cuiquam succedere, nec amiciori potuisse prouinciā tradere. ep. 32. b

Charitas liberorum amiciores parentes Reip. reddit. 280. ad Attic. b

Nihil est mihi amicior solitudine. 190. ad Att. b
Successor cōiunctissimus & amicissimus. ad Appium Pulchrum, lib. 3. epist. 3. 4. a

Amiculum.

Quid de hordeo, inquit, & Docimo amiculo meo? 5. Ver. 67

Amicè.

Qui admonent amicè, docendi sunt: qui inimicè insectantur, repellendi. de Nat. d. 1. 5

Et hæc accipienda amicè. in Læl. 75. a
Vt amicè, vt intelligenter, vt attentè audiamus. Part. 232. b

Quos tu paulò antè, cum memoriter, tum etiam erga nos amicè & beneuolè collegisti. 1. de Finib. 27

Amicè tu quidem facis, mihi que gratissimum. 8. ad Att. 4. in Lælio, 8. a

Tu autem, quod mihi tantum tribuis, &c. facis amicè. pro Planc. 274. b

Viuerè simpliciter, fideliter, vitæque hominū amicè. Off. 19. b
Amicissime.

Amicissime Cæsar me amplectitur. 6. fam. 25
Tum ille amicissime, vt solebat, &c. 5. de Finib. 10. a

Familiarissime & amicissime viuerè cū aliquo. in Ver. 16. a
Amicitia.

Amicitia, volūtas erga aliquem, rerum bonarum illius ipsius causa, quem diligit, cum eius pari voluntate. 2. de Inuent. 244. a

Amicitia nihil aliud est, nisi omnium diuinarum humanarumque rerum cum beneuolentia & charitate summa consensio. Læl. 19

Amicitia, virtutum adiutrix, à natura data est, non vitio. g. iiii.

rum comes. Læl. 70
 Amicitia in quo cernatur. Partit. 41
 Nihil est tam naturæ aptum, tam conueniens ad res secundas vel aduersas, quam amicitia. Læl. 16
 Amicitia hoc præstat propinquitati, quod ex propinquitate beneuolentia tolli potest, ex amicitia non potest. Læl. 28
 Amicitia tua mihi ampla est. 3. fam. 37
 Amicitia claudicare videtur. 1. de Finib. 105. a
 Si amicitia veritate colitur, qui amicum prodit, vanus sit necesse est. pro Qu. 13
 Amicitia per se colenda est. 1. de Leg. 37
 Amicitia sanctissime colenda. 10. fam. 2
 Amicitia nostra quæ summis officiis ab utroque culta est. 15. fam. 38
 Amicitia cum voluptate connectitur. 1. de Finib. 103
 Amicitia Consularis. pro Domo sua, 22
 Amicitia vtrum propter imbecillitatem atque inopiam desiderata. Læl. 26
 Vera amicitia mihi ditior & affluentior videtur esse. in Lælio, 52. a
 Mihi cum viris fortibus, qui Censores proximè fuerunt, amobus est amicitia. pro Cluent. 92. a
 Amicitia inter ingratos esse non potest. pro Planc. 65
 Amicitia nisi in bonis esse non potest. Læl. 16
 Amicitia sine virtute nullo modo esse potest. Læl. 19. 86
 Exardescit amicitia. in Læl. 82. a
 Expetenda amicitia. 2. de Inuent. 245. a
 Amicitia & secundas res splendidiore facit, & aduersas partiens communicansque, leuiore. Læl. 22
 Amicitia firma & perpetua. de Per. Consul. 28
 Charitas & amicitia hominum, gratuita est. 1. de N. d. 168. a
 Estque ea iucundissima amicitia, quam similitudo morum coniugauit. Offic. 1. 85
 Amicitia ex amore nominata est. Læl. 26
 Amicitia orta mihi videtur à natura potius, quam ab indigentia. in Læl. 26. a
 Amicitia permanet vsque ad extremum vitæ diem. in Lælio, 32. a
 Amicitia tota veritate perpenditur. Læl. 80
 Amicitia præcurrit iudicium. in Læl. 56. a
 Pyladea amicitia. 2. de Finib. 135. a
 Quæ sit amicitia vtilitatis causa. 2. de Fin. 134. a
 Amicitia remissior esse debet, & liberior, & dulcior, & ad omnem commutatem facilitatemque procliuior. in Læl. 59. a
 Serpit amicitia nescio quo modo per omnium vitam. in Læl. 72. a
 Hic multis valuit vetus amicitia, quam tu, &c. ep. 12. & 38. b
 Conciliatrix amicitia, virtutis opinio. in Læl. 36. a
 Condimentum amicitia haudquaquam mediocre, suauitas sermonum atque morum. in Læl. 59. a
 Amicitia finis quid sit. 2. de Inuent. 245
 Amicitia fons à natura constitutus, bonorum inter bonos beneuolentia. in Læl. 46. a
 Amicitia fores aperiantur. 15. fam. 22
 Amicitia gloria excellens Lælius. in Læl. 5. a
 Habenas amicitia habere laxissimas, quas vel adducas quæ velis, vel remittas. in Læl. 42
 Amicitia initia ex parentibus repetere. 6. fam. 48. in epist. Bithynici.
 Institutionem amicitia omnino non posse reperiri. 1. de Finib. 107. a
 Deferere ius amicitia. in Læl. 34. a
 Nam cum amicitia ius sit in eo, vt vnus quasi animus fiat ex pluribus: qui fieri poterit si ne in vno quidem quoque vnus animus erit, idemque semper, sed varius, commutabilis, multiplex. in Læl. 77. a
 Pro iure amicitia nostra à te peto. 10. ad Attic. 29. in epist. Cæsaris, pro nostra beneuolentia, pro eodem dixerat paulò antè.
 Vetus est lex illa iusta veræque amicitia, quæ mihi iam diu cum illo est, vt idem amici semper velint: nec est vllum certius amicitia vinculum, quam consensus & societas consiliorum & voluntatum. pro Planc. 3

Hæc igitur prima lex amicitia sancitur, vt ab amicis honesta petamus, amicorum causa honesta faciamus. de Amic. 104. b
 Amicitia locus vbi esse potest, aut quis amicus esse cuiquæ, quem non ipsum amet propter ipsum. 2. de Finib. 124. a
 Amicitia nostra memortiam spero sempiternam fore. in Lælio, 14. a
 Amicitia munus expletum est. in Læl. 60. a
 Amicitia, coniunctionisque necessitudo. in Læl. 62. a
 Tollere amicitia nodum amabilissimum. in Læl. 47. a
 Charum ipsum verbu est amoris, ex quo amicitia nomen est ductum: quam si ad fructum nostrum referemus, non ad illius commoda, quem diligimus, non erit ista amicitia, sed mercatura quædam vtilitatum suarum. 1. de Nat. 85
 Amicitia officium & ius præstare. 14. fam. 10
 Amicitia officiis diligenter sancteque seruatis. 5. fam. 48
 Amicitia maximum ornamentum tollit, qui ex ea tollit verecundiam. Læl. 69
 Ortus amicitia generosus. in Læl. 29. & 32
 Quod enim par amicitia Consularis fuit vnquam in hac ciuitate coniunctius, quam fuimus inter nos ego & Cn. Pompeius: pro Domo sua, 22. a
 Amicitia præsidium firmissimum. 1. de Finib. 105. a
 Amicitia rationem impediri, si summum bonum in voluptate ponatur. 1. de Finib. 107. a
 Amicitia recordatione frui. in Læl. 14. a
 Amicitia simulatio. in Læl. 26. a
 Stabilitas amicitia confirmari potest. in Læl. 69. a
 Vacillat stabilitas amicitia. 1. de Finib. 102
 Amicitia studia. 6. fam. 33
 Venenum amicitia, odium. in Læl. 75. a
 Amicitia ea est vis, vt simulatque sibi aliquid quàm alteri maluerit, nulla sit. 1. de Leg. 26
 Omnis vis amicitia est in voluntatum, studiorum, sententiarum consensione. Læl. 14
 Amicitia varius est & multiplex vsus. Læl. 74
 Amicitia præponenda est patria. 11. fam. 47. in epist. Matii.
 Amicitia grauiorem iniuriam feceris. 10. ad Att. 28. in epist. Cæsaris.
 Admiratus eorum fidem tyrannus, petiuit vt se ad amicitiam tertium adscriberent. 3. Offic. 59. a
 Similitudo illicet, & attrahit ad amicitiam. de Amic. 105. b
 Ad amicitiam alicuius se conferre. 13. fam. 21
 Quum Crassus initio ætatis ad amicitiam se meam contulisset. in Brut. 154. a
 Nihil difficilius, quam amicitiam vsque ad extremum vitæ diem permanere. Læl. 32
 Ad tollendam amicitiam valet hoc quidem præceptum. in Læl. 54. a
 Amicitiam alicuius confirmare. 7. fam. 32
 Consequi amicitiam. in Læl. 70. a
 Si vtilitas amicitiam constituet, tollet eadem. 2. de Fin. 126. a
 Contrahit amicitiam virtus. in Læl. 45. a
 Amicitiam contrahere quæ in rerum natura, totoque mundo constant, quæque mouentur omnia. Læl. 23
 Amicitiam diuelli à voluptate non posse. 2. de Fin. 131. a
 Amicitiam euertere funditus. 2. de Fin. 128. a
 Amicitiam gerere. 3. fam. 27
 Amicitiam & gignit & continet virtus. in Læl. 19. a
 In amicitiam accipere. 2. ad Att. 58
 In amicitiam meam te contulisses. 7. fam. 31
 Numestium ex literis tuis studiosè scriptis, libèter in amicitiam recepi. Att. lib. 2. epist. 35. 1
 In amicitiam meam recipere. 13. fam. 30. & 41
 Iungere consuetudinem & amicitiam cum aliquo. pro Deiot. 18
 Difficile est amicitiam manere, si à virtute defeceris. Læl. 36
 Amicitiam si metiare sua charitate, nihil est præstantius. 2. de Finib. 135. a
 Amicitiam nasci quidam volunt ab inopia. in Læl. 29. a
 Officiosam amicitiam nomine inquinat criminoso. pro Planc. 37. a
 Amicitiam paternam nullis officiis prosequi. 6. fam. 48. in

epist. Bithynici.

Amicitiam natura ipsa peperit. in Læl. 18. a
 Amicitiam petere propter vtilitatem. 2. de Inuent. 245. a
 Amicitiam funditus tollere è vita. in Læl. 44. a
 Solem è mundo tollere videntur, qui amicitiam è mundo tollunt, qua nihil à diis immortalibus melius habemus, nihil iucundius. Læl. 43
 Tueri amicitiam. 1. de Finib. 103. a
 Vocare amicitiam ad calculos. in Læl. 52. a
 Ab amicitia afflicta transfugere. pro Quint. 62
 Naturali amicitia carere. in Læl. 68. a
 Sunt de amicitia gerenda præclarissimè scripti libri. 3. fam. 27
 Cum graue est verè accusari in amicitia, tum etiam si falsò accuseris, non est negligendum. pro Mur. 125. b
 In amicitia adiunctus. 5. fam. 17
 Fines in amicitia qui sint, & quasi termini diligendi, constituendi sunt. in Læl. 50. & 53. a
 In amicitia illud efficitur, quod quibusdam incredibile videtur. est autem necessarium, vt nihil sese plus, quàm alterum diligit. de Leg. 162. b
 In amicitia nihil est fictum, nihil simulatum. Læl. 26
 In amicitia nisi (vt dicitur) apertu peccus videas, tuumque ostendas, nihil fidum, nihil exploratu habeas, &c. Læl. 80
 Prima lex in amicitia est, vt neque rogemus res turpes, nec faciamus rogati. Læl. 38
 Ne optandum quidem est in amicitia, vt me ille plus quàm se amet: ego illum plus quàm me: perturbatio vitæ, si ita sit, atque officiorum omnium consequatur. Tusc. q. lib. 3. 62
 In amicitia prouecti longius. in Læl. 33. a
 In amicitia quæ sint viro bono tenenda. Læl. 59
 In amicitia quid mutuum. 5. fam. 3
 In amicitia quicquid est, id est veru & voluntarium. Læl. 26
 In amicitia vult Pythagoras, vt vnus fiat ex pluribus. Offic. 1. 81
 Mundus ipse se cõcordi quadam amicitia & charitate complectitur. de Vniuers. 197. b
 Dignus amicitia. in Læl. 67. a
 Omnium rerum, quas ad beatè viuendum sapientia comparauerit, nihil est maius amicitia, nihil vberius, nihil iucundius, &c. de Finib. 62. b
 Vos hortor, vt, virtute excepta, nihil amicitia præstabilius esse putetis. Læl. 86
 Remouere se ab amicitia Pompeii. in Læl. 66. a
 Sine amicitia corrui omnia. Læl. 22. & 23
 Amicitia ambitiosa, fucosaque. 1. ad Att. 55
 Amicitia cur comparatæ. pro Rosc. Amer. 66
 Amicitia amore & charitate cernuntur. Part. 237. b
 Coluntur amicitia simulatione, duntaxat ad tempus. in Lælio, 48. a
 Tantum abest vt amicitia propter indigentiam colantur. in Læl. 47. a. 2. de Finib. 128. & 131. & 133. a
 Communes amicitia. in Læl. 66. a
 Conuerterant se amicitia in graues inimicitias. in Læl. 67. a
 Amicitia, corroboratis iam confirmatisque & ingeniis & ætatibus, iudicanda sunt. Læl. 63
 Deposita amicitia. in Læl. 66. a
 Extinctæ amicitia. in Læl. 67. a
 Amicitia non modò fauorices fidelissimæ, sed etiam effectrices sunt voluptatum tam amicis, quàm sibi, iuxta Epicureos. de Fin. lib. 1. 52
 Amicitia similitudine facile iunguntur. pro Cluent. 34
 Leues amicitia. in Læl. 82. a
 Mediocres amicitia. 2. de Finib. 134. a
 Oppressæ amicitia. in Læl. 67. a
 Amicitia profectæ ab nostro beneficio. 2. de Inuent. 245. a
 Amicitia stabiles permanent. in Læl. 64. a
 Veræ amicitia sempiternæ sunt. Læl. 32
 Veræ amicitia difficilimè reperiantur in iis, qui in honoribus reque pub. versantur. Læl. 57
 Vulgares amicitia. in Læl. 65. a
 Amicitiarum cum cæteris bonis collatio. Læl. 50
 Institutandarum amicitiarum consuetudo. 1. de Finib. 106. a
 Amicitiarum sua cuique permanet stabilis & certa possessio. Læl. 50

Amicitiarum præsidia quarere. in Læl. 43. a
 Amicitiarum prodiones. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 27
 Amicitiarum satietates esse non debent. in Læl. 60
 Nouis amicitia indulgere. in Læl. 50. a
 Amicitias appetere. in Læl. 43. a
 Ratio ipsa monet amicitias comparare, quibus partis confirmetur animus. 1. de Finib. 102. a. in Læl. 54. a
 Conciliat amicitias & conseruat virtus. in Læl. 83. a
 Si vtilitas amicitias conglutinet, eadem commutata dissolueret. in Læl. 32. a
 Tu soles conglutinare amicitias testimoniis tuis. 7. ad Atticum, 30
 Ad coniungendas amicitias quantam vim habeat studiorum ac naturæ similitudo, scitis omnes. pro Cluent. 35. a
 Dimittere amicitias. in Læl. 65. a
 Dirumpere amicitias. in Læl. 71. a
 Discindere amicitias. in Læl. 65. a
 Dissociat amicitias dissimilitudo morum. in Læl. 64. a
 Dissoluere amicitias. in Læl. 32. a
 Amicitias, quæ minus delectent, & minus probentur, magis decere censent sapientes sensim dissuere, quàm repente præcidere. Offic. 1. 116
 Eleuare amicitias remissione vsus. in Læl. 65. a
 Fideles amicitias excludere. in Læl. 49. a
 Molestas amicitias faciunt quidam, quum ipsi se contemni putant. in Læl. 63. a
 Fingere amicitias vtilitatis causa. in Læl. 47. a
 Nec me pœniteat mortales inimicitias, sempiternas amicitias habere. pro R. P. 126. b
 Iungere amicitias & consuetudines cum aliquo. pro Deiotaro, 18. a
 Incidere in amicitias malorum. in Læl. 39. a
 Repudiare amicitias gratiosorum. pro Planc. 37. a
 Spernere veteres amicitias. in Læl. 50. a
 In amicitia expetendis colendisque ita quisque maximè excellit, vt sibi plurimam confidit, virtutisque ac sapientia sic munitus est, vt nullo egeat, &c. Læl. 29
 In amicitia tuendis quauis comis fuerit Epicurus, non satis acutus fuit. 2. de Finib. 129. a
 In amicitia fideles. 2. de Finib. 130. a
 In amicitia pestis nulla maior, quàm aduolutio, blanditia, assentatio. in Læl. 76. a
 Amicitia nouis implicati. 1. ad Att. 65
 Quæ potest esse vitæ iucunditas, sublati amicitia: quæ porro amicitia potest esse inter ingratos: pro Planc. 266. b
 Amisus.
 Amisus, vrbs Ponti à Lucullo capta. pro L. Man. 14
 Amita.
 Qui vxoris suæ Cluentia, quæ amita huius Habiti fuit. pro Cluentio, 22
 Amitto.
 Cogito commorari, quoad me reficiam: nam & vires & corpus amisit. epist. 107. b
 Amisisti id cui simile in terris nihil fuit. ad Brut. 19
 Decius amisit vitam, at non perdidit: accepit patriam, amisit animam. ad Heren. 38. a
 Assiduitate malorum, sensum omnem humanitatis ex animo amisimus. id est dimisimus, eiecimus. pro S. R. 44. b
 Cur Licinium de manibus amiserunt: pro Cælio, 51. a. Id est, comprehensum abire permisissent.
 Ad iudicium hoc modo venimus, vt totam litem aut obtineamus, aut amittamus. pro Rosc. Com. 6. a
 Cum oculis acriter deficientem solem intuerentur, vt aspectum omnino amitterent. Tusc. 163. b
 Mea opera Q. Fabi Tarentum recepisti. certè, inquit, ridès: nam si tu amisisses, nunquam recepissem. Offic. 79. b
 Virtutem & fidem nunquam amiserim. post reditum in Senatu, a
 Amiseris & recuperaueris, contraria. 6. fam. 38
 Amittere animam. 14. fam. 12
 Amittere aspectum. Tusc. q. lib. 1. 60
 Authoritatem amittere. 4. Acad. 231. a
 Amittere causam. 2. de Orat. 56. a. Att. lib. 9. epist. 173. 3

Amittere ciues. pro Marcello. 10. a
Amittere ciuitatem. 1. de Orat. 90. a. pro Domo sua. 60
Amittere corpus & vires. ad Gallum. lib. 7. epist. 27. 7. a
Amittere dignitatem. ad Lent. lib. 1. 8. 10. a
Amittere exercitum. Tusc. q. lib. 1. 71
Amittere existimationem pudoris. 4. Verr. 140. a
Amittere filium. ad Ser. Sulpit. lib. 4. epist. 6. 6. a
Amittere fortunas, & omnia ornamenta. 3. Verr. 111. a
Amittere secundas fortunas. pro Sylla. 50
Amittere honestatem omnem. pro Rosc. Amer. 67
Amittere humorem. 3. de Nat. d. 46. a
Amittere impunitatem vis factæ. 3. de Legib. 37
Amittere ius imperii & exercitum. 10. Philip. 277. a
Amittere libertatem. pro Domo sua. 60. a
Amittere lumen. 5. Tusc. 159. a
Amittere memoriam alicuius. pro Deiot. 7
Amittere mentem. de Ar. 250. b. Id est, insanire.
Amittere occasionem. Att. lib. 15. epist. 326. 3. a. pro Cec. 11. a
Amittere opinionem. Att. a
Amittere ornamenta. ad Seru. Sulp. lib. 4. epist. 6. 7. a
Amittere patrem aut liberos. in epist. a
Amittere patriam. de Finib. lib. 4. 19
Amittere patrimonium. pro Sest. 20. Id est, consumere.
Amittere captum piscem. 2. de Nat. d. 186. a
Amittere prædam. 6. Verr. 39. a
Amittere rem de manibus. 5. Verr. 26. a
Amittere sacra. pro Domo sua. 28
Amittere salutem. pro Sylla. 66
Amittere sensum humanitatis omnem ex animo. pro Rosc. Comodo. 72. a
Affiduitate molestiarum sensum omnem humanitatis ex animis amittere. pro Rosc. Amer. 10
Amittere rei alicuius simulationem. 10. ad Att. 23
Amittere spiritum. 3. de Nat. d. 46. a
Amittere splendorem & nomen viri boni. Offic. 3. 108
Amittere tempus. pro Mur. 40. a. de Prouinc. Conf. 14. a
Amittere vires, & Reuocare vires. 7. fam. 47. contraria.
Amittere vitam per dedecus. pro Rosc. Amerino. 18. a. pro Milone. 28. a
Amittere minus est, quam perdere. 4. ad Heren. 221
Quarum rerum negligetia plerasque causas videmus amittit. de Orat. 118. b

Amisus.

Amisus causa. 9. ad Att. 10
Corpora intereunt humore aut spiritu amisso. de Nat. 66. b
Quod intellexisti te præda de manibus amissa, testimoniū tamen effugere non posse. 6. Verr. 39. a
Amisso tempore. pro Muren. 40
Classes amissæ & perditæ. 2. Verr. 9. a
Amisus tempora. 15. fam. 41

Amisio.

Amisio bonorum. Tusc. q. lib. 4. 31
Amisio omnium vitæ commodorum. Tusc. q. lib. 2. 7. 8
Amisio dignitatis. in Pis. 33. a
Oppidorum turpis amisio. in Pis. 31. a
Amisio rerum. 4. fam. 7
Amisio sensuum. 3. de Finib. 79. a

Ammon.

Ammonis Iouis alia Afris species, quam nobis Iouis Capitolini. de Nat. d. 1. 8
Ammonis oraculum. de Diuin. 80. b

Ammonius.

Ammonius, regis Ptolemæi legatus. 1. fam. 1

Amnis.

Alter sine vllis salebris quasi sedatus amnis fluit, alter incitator fertur. Orat. 200. b
Amnis profluens, cui opponitur Coclusa aqua. de N. d. 2. 15
Liquores amnium perlucidi, riparum vestitus viridissimi. 2. de Nat. d. 72
Amnes euaniisse & exaruisse quosdam, aut in alium cursum contortos & deflexos videmus. 1. de Diuin. 70. a

αμω. αμω. αμω.

Amo.

Et amo, & amabilem esse certo scio. 5. ad Att. 37

Amo illū, vt rogas, & vt meretur, & vt debeo. 3. ad Q. fra. 39
Amo me valde in eo. 4. ad Att. 45
Amo sic vt alterum fratrem. 13. fam. 3
Amo te, quod mihi nuntiaſti. 16. fam. 12. in epist. Q. Ciceronis. Id est, tibi gratiam habeo.
Multum te amo de Raudufculo. 7. ad Att. 11
Multum te amo, quod respondisti Octauio, a
Ecquid amas Deiotarum, & non amas Eram. 16. ad Att. 9
De quo tantum, quantum me amas, velim cogites. 17. ad Atticum, 19
Et adduc, si me amas, Marium. ad Q. frat. lib. 2. epist. 12. a
Si quicquam me amas, hunc locum ama. Att. 77. b
Librum, si me amas, mitte. 12. ad Att. 9
Pugna, si me amas, vt sacramento contendas mea non esse. ad Volum. lib. 7. epist. 33. 4. a
Amat nos, charosque habet Pompeius. Att. lib. 2. epist. 35. 1. a
Quem ego & frater meus certatim amamus, omnibus horis, oculis, auribus, complexu tenemus. 3. Philip. 136. a
Signa, quæ nobis curasti, ea sunt ad Caietam exposita: te multum amamus, quod ea abs te diligenter, paruoque curata sunt. Att. 2. b
Cicerones pueri amant inter se, discunt. Q. frat. 250. b
Qui amant, morosi. 7. fam. 28
Amabat alios turpissimè, aliorum amori flagitiosissimè seruiabat. in Catil. 30. a
Amavi amorem tuum. 9. fam. 34
Amavi me ego. 9. ad Att. 68. Id est, amavi meam sententiam, feci quod magis ex animo meo fuit.
Auus tuus, clarissimus vir, amavit vnice patriam & ciues suos. I. C. 113. b
Amabo te, mi frater. 1. ad Q. frat. 56. initio epistolæ.
Si me amabis, hoc facies. 2. fam. 26
Amabis me. 12. fam. 46. Id est, in eo tuum in me amorem declarabis.
Facile, quod cuiusque tēporis officium sit, poterimus, nisi nosmet ipsos valde amabimus, iudicare. 1. Offic. 44. a
Etiam si te veniens in medio foro videro, dislauabor, me ama. Q. Cicero Tironi, lib. 16. 27. 4. a
Ames constantiam meam volo. Att. lib. 2. epist. 25. 1. a
Ames me amore illo tuo singulari. 15. fam. 50
Ames nos, & te amari scias. 4. ad Att. 18
Ita non ames. pro, ita oderis. 7. fam. 3
Quem non ames, omnia insulse facere videtur. 15. ad Att. 9
Quam volumus licet p. c. ipsi nos amemus, tamen nec numero Hispanos, nec robore Gallos superauimus. de Aru. respon. 17. a
Habes meam causam, quæ si Bruto non probatur, nescio cur illum amemus. Att. 83. b
Ament te ex animo, ac non sui commodi causa simulent. 1. ad Q. frat. 11
Cum miraretur ille quidem vtrūque, alterum autem etiam amaret. lib. 1. de Finib. 13
Amare nihil aliud est, nisi eum ipsum diligere, quem ames, nulla indigentia, nulla vtilitate quæsita. Læ. 83
Amare nihil est aliud, quam nisi velle bonis aliquem affici quam maximis, etiam si ad se ex iis nihil redeat. de Finib. lib. 2. 65
Amare, confectari, adipisci velle) (aspernari, odisse, fugere. lib. 1. de Finib. 25
Vt amare nunc denique mihi videar, antea dilexisse. 9. fa. 29
Diligere, amplecti, amare aliquem. Att. lib. 1. epist. 8. 7. a
Amare amorem alicuius. Papirio, lib. 9. epist. 16. 1. a
Nihil est tam angusti animi, tamque parui, quam amare diuitias. Offic. 1. 97
Amare quēpiam in alicuius negotio. 13. fam. 83. Id est, amicum se ostendere.
Amare se. 2. ad Q. frat. 40. pro, sibi placere.
Ne nimium te amare videare. in Top. 25. a
Amare voluntatem. 7. fam. 43
Artagathus, homo nobilis, qui à suis & amari & diligere voluit. 6. Verr. 45. a. 1. de Nat. d. 166. a
Sed tamen vt scires eum non à me diligere solum, verum etiā amari. 13. fam. 69. Id est, amare plus, quam diligere.

Quando se à me amari putat, me à te amari sciat. 13. fam. 99

Amabo.

Vrbانيتatis possessionem, amabo, quibusuis interdictis defendamus. ad Volum. lib. 7. epist. 33. 6. a
Amabo te, aduola, consolabor te. ad Q. frat. lib. 1. 4. 1. a
Cura, amabo te, Ciceronem nostrum. 23. ad Att. b
Expecta, amabo te, dum Atticum conueniam. 94. ad Att. b
Nostra autem negotia, quia Romæ committoraris, amabo te, explica. 47. ad Att. b
Amabo te, incumbe in eam rem, & ad me scribe. Att. lib. 5. epist. 105. 3. a
Et, amabo te, quum dabis posthac aliquid domum literarum, mei memineris. ad Cassium, lib. 15. a

Amans.

Homo semper amans me. 6. ad Att. 10
O dii, quam ineptus, quam se ipse amans sine rivali! ad Q. frat. lib. 3. 35
Studiosus, amans, obseruans sui. pro Rab. Posthumo, 27. a
Amanti nihil difficile. Orat. 18
Aliud est esse amatorem, aliud amantem. Tusc. q. lib. 4. 21
Qui me parum patriæ amantem esse existimant. Marius Ciceroni, lib. 11. epist. 28. 17. a
Boni ciues amantes patriæ. Att. lib. 9. epist. a
Itaque industrios homines, illi studiosos, vel potius amantes doloris appellant: nos potius laboriosos. 2. Tusc. 60. a
Tam inter se amantes viros. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 105
Amantior tui. Att. lib. 6. 111. 21. a. Lent. lib. 1. epist. 5. 9. a
Si quem fortè tui cognouisti amantiorem, quam temporis. Qu. frat. 292
Charissimus atque amantissimus frater. in Catil. 75. a
Gallus Fabius amantissimus vtriusque nostrum. 128. ad Atticum, b
Amantissimus tui. 4. de Finib. 119. a. ad Tironem, lib. 16. epist. 2. a. ad Matium, lib. 11. epist. 27. 1. a
Amantissimum consilium & suauissimum. 1. ad Att. 51
Ad nos tui amantissimos veni. epist. 257. b
Lenissimis & amantissimis verbis vti. epist. 71. b

Amanter.

Sed neque vehementer & amanter. Cornificio, lib. 12. a
Valde hoc velim, antequam proficiscare, amanter diligenterque conficias. Att. lib. 2. epist. 19. 2. a
Pueri amanter inter se discunt. a
O Bruti amanter scriptas literas! Att. lib. 15. 325. 9. a
Itaque me & superiores literæ tuæ admodum delectauerunt, quibus & expectatum meum aduentū abs te amanter videbam. 5. fam. 52
Quo enim est nomen ipsum amantius, indulgentiusque maternum, hoc, & c. pro Cluent. 20. b

Amantissime.

De Gabinio nihil fuit faciendum istorum quæ amantissime cogitata sunt. ad Q. frat. lib. 3. epist. 24. 8. a
Amantissime obsecrare aliquem. Att. lib. 6. epist. 111. 31. a
Amantissime & coniunctissime viuere cum aliquo. Læ. 2

Amator.

Nunc (vt ad rem meam redeam) L. Papirius Pætus, vir bonus, amatorq; noster, mihi libros eos, quos Seru. Clodius reliquit, donauit. 1. ad Att. 71. pro, amans nostri.
Amator pacis. Att. lib. 14. 306. 3. a
Poteritne te Alba tuus antiquissimus non solum amicus, verum etiam amator, absoluere? 5. Verr. 125. a
Vtrum hic tibi adulter, an amator videtur? pro Cæl. 47. b
Aliud est esse amatorem, aliud amantem. Tusc. q. lib. 4. 21
Qui se amatorem intelligentiæ sapientiæque profitetur, eum necesse est intelligentiæ sapientisque naturæ primas causas conquerere. de Vniuers. 63
Alter à me Catilinam amatorem suum reposcebat. Postquam. 206. b
Amatores Catoni desunt, sicut iam multis ante seculis Thucydidi. de Cla. 170. b
Amatores puerorum Q. Catulus, & Alceus poeta. de Natura deor. 71. b
Viamque tecum multum, & cum communibus nostris amatoribus. 7. fam. 58. Id est, amicis.

Amatorius.

Amatorius sermo. 3. Tusc. 125. a
Nam Anacreontis quidem tota poesis est amatoria. Tull. 117. a
Amatoria voluptas. Tusc. 225. b
Amatoriæ leuitates. 1. de Finib. 91. a
Amatoriæ.
Epistola amatoriæ scripta. in Ant. 175. b
Amabilis.
Amabilis est per se. 16. ad Att. 8
Filiolam, quam nunquam vidi, tamen & amo, & amabilem esse certo scio. Att. lib. 5. epist. 107. 2. a
Amabiles literæ. 3. ad Q. frat. 14
Oratio quæ significat oratoris ipsius amabiles mores. Partit. 231. b
Amabilior mihi Velia fuit, quod te ab ea sensi amari. ad Trebatium, lib. 7. 37
Amabilius hoc mihi erit. 16. fam. 24
Nihil iucundius literis Sexti, nihil amabilius. 261. & 188. & 252. ad Attic. b
Amabilius nihil facere potuisses. 10. fam. 22. in epist. Planci. Mihi autem nihil amabilius officio tuo & diligentia. Bruto, lib. 11. 15. 2. a
Nihil est virtute amabilius, quam qui adeptus fuerit, vbiunque erit gentium, diligitur. de Nat. d. 1. 85
Amabiliora fieri posse vlla litore, prospectu maris. 12. ad Attic. 12. Id est, iucundiora, amœniora.
Amabilissimum nodum amicitie tollere. Læ. 47
Amabiliter.
Sed me hercule si humaniter & sapienter, & amabiliter in me cogitare vis, facilem te profecto præbebis. Antonius ad Ciceronem, in epist. ad Att. lib. 14. 310. 2. a
Amœnus.
Amœnus sanè, & arbitris semotus locus. in Verr. 252. b
Amœnum rus. pro Rosc. Amer. 79. a
Nec amœnum nec salubrem locum censeo. de Orat. 135. b
Prædiola nostra satis amœna. Att. lib. 16. epist. 333. 4
Salieta amœna. 1. de Diuin. 73. a
Amœnissima voluptas. 4. Acad. 230. a
Amœnitas.
Non illum amœnitas ad delectationem reuocat. pro Pompeio, 11. b
Summa amœnitas fluminis. Q. frat. 317. b
Amœnitas loci. Att. lib. 14. 308. 5. a
Domus suppeditat hortorum amœnitatem. Q. frat. 250. b
Præsertim hoc tempore anni & amœnitatem & salubritatem hanc sequor. 2. de Leg. 3. a
Otio tibi perfrui mirifice licuit, cum esses in ista amœnitate solus penè relictus. epist. 94. b
Cogitatio amœnitatum ad delectationem. Parad. 117. b
²³⁰⁶ **Amor.** amor
Amor, est conatus amicitie faciendæ ex pulchritudinis specie, iuxta Stoicos. Tusc. q. lib. 4. 60
Amor, ex quo amicitia est nominata, princeps est ad benevolentiam coniungendam. de Amic. 101. b
Amor, flagitii & leuitatis author. Tusc. q. lib. 4. 58
Amor si naturalis esset, & amarent omnes, & amarentur, & semper amarent, & idem amarent: neque alium pudor, alium cogitatio, alium fatietas deterreret. Tusc. q. lib. 4. 63
Nostrum in te amor ab his initiis profectus. 13. fam. 51
Amor amicitie. 4. Tusc. 115. a
Totus iste qui vulgo appellatur amor, tantæ leuitatis est, vt nihil videam, quod putem conferendum. Tusc. q. lib. 4. 57
Canum amor in dominos, odium in externos. de Nat. 8. b
Amor cognitionis & scientiæ. de Finib. lib. 5. 45
Amor cognitionis insitus menti. de Finib. lib. 4. 15
Amor consularis. pro Sylla, 55
Amor confirmatur & beneficio accepto, & studio perspecto, & consuetudine adiuncta. Læ. 29
Amor cultus ab aliquo diligentissimè. 6. fam. 39
Amor eius, actiue. 13. fam. 21
Amor nunc emergit: nunc desiderium ferre non potest. 9. ad Att. 36

Amor peccatum non excusat. 2. ad Heren. 57
Amor gloriæ nimis acer. pro Archia poeta, 20. a
Pietas & amor in patriam. pro Flac. 74. a
Incredibilis amor in te meus cogit me, &c. Curioni, lib. 2. epist. 1. 6. a
Amor meus, actiue. 10. fam. 2
Amor voluptate & molestia mixtus. de Vniuers. 55
Muliebris amor. 4. Tusc. 116. a
Amor multitudinis vehementer commouetur ipsa fama & opinione liberalitatis, beneficentiæ, iustitiæ, fidei, omniumque earum virtutum, quæ pertinent ad mansuetudinem morum ac facilitatem. Offic. 2. 45
Si amor noster ac tuorum in te est. 4. ad Att. 48
Amor ex eo inter nos natus. 11. fam. 60
Amor patrius. de Fin. lib. 1. 18
Amor quatenus in amicitia progredi debeat. Læli. 34
Amor quem ad me prescribit. 3. ad Q. frat. 28
Nam & oratio prudens, & amor erga me singularis, multum leuaret. ad Dolabellam, lib. 9. epist. 11. 1. a
Amor omnis sollicitus atque anxius. 2. ad Att. 61
Amor tantus fuit, vt exhauriri nulla possit iniuria. 2. ad Atticum, 54
Amor tantus, vt nihil supra possit. 14. fam. 2
Amor tuus se ostendit. 5. fam. 41
Amor verus & fictus non facile diiudicatur. 9. fam. 35
Amoris abundantia. 1. fam. 29. pro, singulari amore.
Amoris declarationem habet liber iste. 15. fam. 52
Omnibus ex animi perturbationibus est profectio nulla vehementior amoris furore. Tusc. q. lib. 4. 62
Illud autè erat amoris mei, quem à tua pueritia susceptum non seruauì solum, sed auxi, &c. ad Planc. lib. 10. ep. 1. 4. a
Amoris iter interrompere. 4. ad Att. 6
Amoris notis insignes epistolæ. 1. ad Att. 24
Amoris plenissima: oburgationes. 1. ad Q. frat. 45
Amoris primas alicui deferre. 1. ad Att. 50
Siquid residet in te amoris erga me. 5. fam. 13
Studium & ardor quidam amoris. 1. de Orat. 66. a
Amoris tui, ἀγαπᾶσθαι. 5. ad Att. 35
Charum ipsum verbum est amoris, ex quo amicitia nomen est ductum. de Nat. d. 1. 85
Amoris tui vestigia, quoquò me verto. 7. fam. 43
Amoris nostri vetustas. 6. fam. 17
Magnitudo & vis amoris mei efficeret, te vt consilio possem iuuare. Curioni, lib. 2. epist. 6. 7. a
De isto hæcenus dixerim, me vel plurima vincla tecum summæ cõiunctionis optare, etsi sunt amoris arctissima. Attic. lib. 6. 21
Amori nostro plusculum etiam, quàm cõcedit veritas, largiari. 5. fam. 30
Amori patrio & ipsi naturæ præferre ius maiestatis atque imperii. lib. 1. de Fin. 18
Cui amori, vtinam cæteris rebus possem, amore certè respondebo. 15. fam. 52
Seruare amori aliorum flagitiosissimè. in Catil. 30. a
Tantum te rogo, in Hircii locum me subdas, & ad tuum amorè, & ad meam obseruatiam. 10. fam. 45. in ep. Planci.
Mundum totum se ad amorem suum subleuandum conuersurum putat. 4. Tusc. 120. a
Quis erat qui putaret ad eum amorem, quem erga te habebam, posse aliquid accedere: ad Dolabel. li. 9. epist. 14. 13. a
Omnem se amorem abiicisse illinc, atque in hanc transfudisse. 2. Philipp. 84. a
Amorem erga aliquem cum hæreditate cernere. 6. ad At. 10
Amorem tuum omnem, quo me es amplexus, omnemque tuam prudentiam conferto ad eam curam. 7. ad Att. 2
Hæc res magis amorem conciliat, illa virtutis defensio charitatem. 2. de Orat. a
Amorem conciliari sentimus. 2. de Orat. 113. a
Amorem tuum conferuabis. 11. fam. 53
Amorem debere. 1. fam. 31
Stoici, amorem ipsum, conatum amicitia faciundæ ex pulchritudinis specie definiunt: & ibi præclara multa de amore turpi fugiendo. Tusc. 125. b

Datum tempus in quo amorè tuum experirer. 16. ad At. 47
Persectum mihi quidem, sed tamen dulcem, & optatum amorem tuum præ te ferres. Curioni, lib. 2. epist. 1. 2. a
Quem certò scio ita laborare de existimatione sua, vt propter amorem in nos fratrum, etiam de nostra labore. 1. ad Q. frat. 8
Amorem cum aliquo constitutum habere. 10. fam. 4
Amorem erga aliquem habere. 9. fam. 29
Amorem habere in Remp. pro Domo sua, 79
Nemo potest vno aspectu, neque præteriens, in amorem incidere. de Inuent. 57. b
Amorem stupri esse negant philosophi. Tusc. q. lib. 4. 58
Vt tibi ostederem meum amorem. ad Plan. lib. 10. ep. 3. 10. a
Amorem meum erga te ex vultu, & oculis, & fronte perspicere potuisses. 14. ad Att. 24. in epist. ad Antonium.
Amorem tuum erga me recognoui in tuis literis. 11. fam. 18. in epist. Cassii.
Amorem suscipere. 10. fam. 2
Ab amore auertere. 9. ad Att. 36
Ex amore eo quo affrici sumus, laxari aliquid velim. 6. ad Attic. 21
Amore illo tuo singulari me ames. 15. fam. 50
Ardebat amo re illius hospitiæ. 4. Verr. 80. a
Amicitia autè, charitate & amore cernuntur. in Partit. 47
Habebam adolescentes amore coniunctos more Græciæ. 5. Tusc. 81. a
Coniuges autem, & liberi, & fratres, & alii, quos vsus familiaritæque coniunxit, quanquam etiam charitate ipsa, tamen amore maximè continentur. a
Amore omni enitere. 9. ad Att. 62
Extitit tanto in me amore frater, vt, &c. post Reditum ad Quirites, a
Flagrare amore. 4. Tusc. 117. a
Amore impulsus hæc ad te scribenda putavi. ad Plancum, lib. 10. epist. 3. 8. a
In amore solemus ea, quæ minimè volumus, cogitare. 3. ad Q. frat. 30
Perturbatio ipsa mentis in amore fœda per se est. Tuscul. quæst. lib. 4. 62
Vnde igitur potius incipiam, quàm ab ea ciuitate, quæ tibi vna in amore atque in deliciis fuit? 6. Verr. 2. a
In amore esse. 6. in Verr. 2. & pro Flacco, 14
In amore habere. 10. fam. 60
Nihil mihi minus hominis videtur, quàm non respondere in amore iis, à quibus prouocère. ad Brut. 1
Amore inflammati esse debemus in patriam. 1. de Ora. 97. a
Pro amore nostro veterimo verissimòque. 12. famil. 39. in epist. Trebonii.
Filio tuo nos & charitate & amore tuum officium præstaturos non debes dubitare. Trebonius Ciceroni, lib. 12. epist. 16. 6. a
Amore prouehor. ad Brut. 33
Catonis filius Tyro amore pugnandi in exercitu remansit. Offic. 8. b
Etiam nouo quodam amore veterem amorem tanquam clauo clauum eiiciendum putant. 4. Tusc. 121. a
Sæuo amore faucia Medea. pro Cælio, 13. a
Amore generi sui capta focrus. pro Cluent. 9. a
Citius amore tui fratrem tum odisse desinam, quàm illius odio quicquam de nostra beneuolentia detrahatur. 5. fa. 9
Amore vti. 7. fam. 40
Amores autem & hæc deliciæ quæ vocantur, firmiore animo præditis diutius molestæ non solèt esse. pro Cæl. 47. b
Quid amores ac deliciæ tuæ Roscius? Diuin. lib. 1. 70
Amores adolescentulorum in Græcorum gymnasiis liberi & concessi. Tusc. q. lib. 4. 59
Amores adolescentulorum vt sint pudici, solliciti tamen & anxii sunt, eoque magis, quod se ipsi cõtinent & coercent. Tusc. q. lib. 4. 59
Amores ardentis. de Finib. lib. 2. 44
Amores hominum in te. 5. ad Attic. 18
Amores libidinosi. Tusc. q. lib. 4. 60
Pompeius, nostri amores. 2. ad Attic. 46

Amorum fœdera ferire. pro Cæl. 16
Quæ (forma & honesti facies) si oculis cerneretur, vt ait Plato, mirabiles amores excitaret sapientiæ. 1. Offic. 24. a
Atque vt muliebres amores omittam, quibus maiorem licentiam natura concessit (quàm adolescentulorum amoribus.) Tusc. q. lib. 4. 59
Sed redeo ad amores deliciæque nostras, L. Antonium. 6. Philipp. 212. a
In amoribus esse alicui. 6. ad Att. 11
In amoribus mihi est. 7. fam. 56
Deliciis atque amoribus meis. 16. ad Att. 18
Amoueo.
Saturnini Quæstorem à sua frumentaria procuratione Senatus amouit, eique rei M. Scaurum præfecit. de Arusp. respon. 40. a
Virgas amouit ab omnium ciuium Romanorum corpore lex Porcia. pro Rab. 7. a. Id est, vetuit ne virgis cæderentur ciues Romani per carnificem.
Et proprium illum sensum doloris mei à sententia dicenda amouebo. de Prouinc. 69. b
Et nebulonem istum, siquo pacto potes, ex istis locis amoue. Att. lib. 1. 7. 7. a
Odiu, inuidiam, metum, cupiditatèque omnes amoue. pro Clu. 128. a
Feriis iurgia amouento. de Leg. 2. & 32. a
Amouere assentationem. a
Procul amouere. ad Heren. 22. b
Amotio.
Augendæ voluptatis finis est, doloris omnis amotio. 2. de Finib. 14. a. & 1. 58. a
Amphiarus.
Amphiarus prudens & sciens ad exitium profectus. 6. fa. 21
Amphiarus augur. 2. de Leg. 34. de Nat. d. 2. 5
Amphiarus & Tiresias auibis & signis admoniti futura dicebant. Diuin. lib. 1. 76
Amphiarum sic honorauit fama Græciæ, deus vt haberetur, atque vt ab eius solo, in quo est humatus, oracula peterentur. Diuin. lib. 1. 77
Amphibolia, siue Amphibologia.
Ἀμφιβολία acuta. 7. fam. 55
Illa amphibolia quæ Cræsum decepit, vel Chryssippum potuisset fallere. 2. de Diuin. 174. a
Hanc amphiboliam versus intelligere potuisset. ad Heren. lib. 2. 49. a
Cognitionem amphibolarum eam, quæ à dialecticis profertur, non modò nullo adiuuamento esse, sed potius maximo impedimento: omnes enim, &c. ad Heren. 9. b
Amphibologias omnes dialectici aucupantur. 2. ad Heren. 49
Amphictyones.
Amphictyones, cõmune Græciæ concilium. 2. de Inuen. 173
Ἀμφικτυονία. 2. ad Q. frat. 37
Ἀμφικτυονίαν illam bono animo desidero. 2. ad Q. frat. 18
Amphilochus.
Amphilochus & Mopsus Argiuorum reges fuerunt, iidemque augures. Diuin. lib. 1. 76
Amphilochus & Mopsus vrbes in ora maritima Ciliciæ Græcas condiderunt. Diuin. lib. 1. 76
Amphion.
Amphion apud Euripidem & Pacuuium. 1. de Inuent. 106
Amphion & Zethus apud Pacuuium. 2. ad Heren. 80
Amphion Pacuuianus Musicam deprimit, sapientiam verò laudat. 1. de Inuent. 106
Amphora.
Amphora mellis. 4. Verr. 132. a
Datum millium amphorarum naues. 12. fam. 33. in epist. Lent.
Itaque Tituriu Tolosæ quaternos denarios in singulas vini amphoras portorii nomine exegisse. pro Fonteio, 8. a
Ampius.
Ampius Balbus, belli ciuilis tuba existimatus. 6. fam. 40
Ampius Balbus quorum hominum opera à Cæsare restitutus. 6. fam. 40
Amplector.
Quum verò ea tua sit voluntas, hurjanitas, beneuolentia

erga me: libenter amplector talem animum. ad Rufum, lib. 5. epist. 19. 6. a
Amplectitur cognitionem mens nostra. 4. Acad. 60. a
Fauet ingenis, nobilitatem verò & dignitates hominum amplectitur. ad Marcel. lib. 4. epist. 8. ad finem, a
Me amicissimè quotidie magis Cæsar amplectitur. ad Cæcinnam, lib. 6. epist. 6. a
Quod idem interdum virtutis nomine amplectimur. 2. Tuscul. 53. a
Hæc parui temporis memoriam, illæ perpetuæ existimationis fidem & religionem amplectitur. pro Ros. Com. 4. a
Omnem tuum amorè, quo me es amplexus. Att. lib. 7. 12. 3. a
Nec quod ius ciuile Crasse tam vehementer es amplexus. 1. de Orat. 120. a. Hoc est, quod tanto studio animum ad eam rem appulisti.
Quas mirificè Plato amplexus erat. 1. Acad. 48. a
Tanto amore suas possessiones amplexi tenebant, &c. pro Sylla, 44. a
An Antonius equites Romanos amplectetur? I. A. 213. b
Quæ iudex non amplectetur omnia consilio. pro Font. 13. a
Verum vt totum genus amplectamini iudiciorum, prius iura Siculorum, deinde istius instituta cognoscite. 4. Ver. 21. a
Quod ego plurib⁹ verbis amplecterer, si non, &c. pro Rosc. Comæ. 21. a
Quorum (veteranorum) etiam si amplecterer virtutes, vt tacto: tamen si essent arrogantes, non possem ferre fastidium. 10. Philipp. 282. a
Diligere, amplecti, amare aliquem. Att. lib. 1. epist. 8. 7. a
Amplecti alicuius amplitudinem officii. ad Crassum, lib. 5. epist. 8. 7. a
Amplecti artem aliquam. 1. de Orat. 54. a
Amplecti cogitationem toto corpore. 12. ad Attic. 45
Quia nimis amplecti plebem putabatur. pro Mil. 53. a
Parus filius, qui mihi videtur amplecti Remp. I. C. 118. b. pro Flacco, 33
Amplecti virtutem alterius. 10. Philipp. 282
Amplecti, pro, cognoscere vel intelligere. 4. in Verr. 21
Ille autem me amplexus atque osculans flere prohibebat. Somn. Scip. 10
Amplexor.
Totum me amplexatur Appius. ad Q. frat. lib. 2. ep. 14. 3. a
Mèque inspectante sape inimicum meum modò in Senatu seuerè seducunt, modò familiariter, atque hilarem amplexantur. epist. 15. b
Erat hoc mihi dolendum, sed multò magis illud, quod inimicum meum (meum), &c. sic amplexabantur, sic in manibus habebant, sic fouebant, &c. Lent. lib. 1. 9. 32. a
Species, quas Plato mirificè erat amplexatus. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 24
Aut ipsius animi cognitionem amplexarentur, a cõtione relinquerent. de Fin. 114. b
Amplexari auctoritatem Censoris. pro Cluent. 98. a
Amplexari cognitionem animi. 4. de Finib. 60. a
Amplexari ac tueri iudicium alicuius. Brutus Ciceroni, in epist. ad Brutum, 11. 4. a
Neque, &c. homines efferri ita cõuenit, vt otio non prospiciant: neque vllum amplexari otium, quod abhorreat à dignitate. pro Sest. 35. a
Amplexari virtutem. 2. de Finib. 71. a
Nec voluptatè tuentur, quæ amplexari possunt. 3. de Orat. a
Amplexus.
Nutrix animaduertit puerum dormientem circumplectum serpentis amplexu. 1. de Diuin. 134. a
Amplificare, Amplio, Amplitudo, Amplius, Vide Amplius.
Amplus.
Amplus & grandis orator. in Orat. 16. a
Status amplius. Att. lib. 3. 50. 2. a
Satis amplius oratione Pompeius. in Brut. 129. a
Itaque capio magnam voluptatem, quum tibi, cuius mihi amicitia non solum ampla, sed etiam iucunda est, &c. ad Appium Pulchrum, lib. 3. epist. 10. 12. a
Ampla atque potens ciuitas. 2. de Inuent. 246. a
h. i.

Ampla domus dedecori domino sæpe fit. *Offic.* 1.19.4. a
Familia ampla & honesta. pro Muren. 13. a
Occasio ampla. 4. Verr. 43
Magna & ampla pars. 1. de Inuent. 9. a
Res pecuaria ampla. pro Quint. 7. a
 Huic moderatori Reipublicæ beata ciuium vita propofita est, vt opibus firma, copiis locuples, gloria ampla, virtute honesta fit. *Att. lib.* 8. epist. 155. 2. a
Admodum amplū & excelsum signū cum stola. 6. Ver. 66. a
Funus ei fatis amplum faciendum curauit. Seruius ad Ciceronem, lib. 4. 12. 8. a
Siquid rogatus fueris, vt facias (quanquam id magnum & amplum est) perficies. Cic. Ciceroni, lib. 6. epist. 7. 17. a
Nihil amplum, nihil excelsum, nihil non summū atque populare. 1. ad Att. 69
Amplum per se nihil esse, nisi in quo iudicii ratio extet. ad Brut. 51. in epist. Bruti.
Quicquid est, quanuis amplum sit, id parum est tum, cum est aliquid amplius. pro Marc. 135. b
Quis vnquam ex tam amplo statu concipit? ad Att. 43. b
Conuenerunt corrogati, & quidem ampli homines, sed immemores dignitatis suæ. 3. Philip. 138. a
Loci præter modum ampli. ad Heren. 22. b
Omnia quæ vobis chara atque ampla sunt, in fidem & patrociniū mei Consulatus collata esse video. de L. Agr. 25. a
Magna negotia & ampla & expedita habet Trebonius in tua prouincia. ad Lent. lib. 1. epist. 3. 1. a
Parum amplis præmiis afficere aliquem. pro Mil. 43. a
Amplioiorem honorem alteri tribuebat Pompeius, quam ipse erat consecutus. de Prouinc. Conf. 21. a
Suos verò omnes per se esse ampliores volebat. in Læl. 61. a
Præmiis amplioribus ad discendum cōmoueri. 1. de Or. 7. a
Homo virtute cognita & spectata fide amplissimus. pro Cecin. 75. a
Amplissimus est is qui sua virtute in altiore locum peruenit. pro Rosc. Amer. 50
Locus ad agendum amplissimus, ad dicendum ornatissimus. pro L. Manil. 1. a
Amplissimus ordo. pro Domo sua, a
Vir amplissimus & ornatissimus. pro Rosc. Amer. 67. a. 2. de Finib. 89. a
Ciuitas amplissima. 7. Verr. 95. a
Amplissima curia. 6. Verr. 106. a
Collegium Decemvirale amplissimum. 6. Verr. 95. a
Gymnasium amplissimum. 6. Verr. 106. a
Theatrum magnitudine amplissimum. ad Q. fratrem, lib. 1. epist. 1. 61. a
Amplissimum te esse cupiet. 10. ad Att. 27. in epist. Antonii. Id est, summa autoritate præditum.
Pecuniam amplissimam possidere. pro Rosc. Amer. 52. a
Amplissimo loco natus. 7. Verr. 95. a
Familia amplissima natus. 7. Verr. 95. a. in Parad. 45. a
Amplissimi ciues. Att. lib. 7. epist. 132. 6. a
Res gestæ amplissimæ. Att. lib. 8. epist. 153. 3. a
Fortunas amplissimas amittere. 7. Verr. 15. a. 1. Tusc. 136. a

Amplē.

Sublatē amplēque dicere. de Cl. 182. b
Elatē & amplē loqui non est ausus, quum humiliter demissequē sentiret. 5. Tusc. 36. a
Exornat amplē magnificēque triclinium. 6. Verr. 64. a
Nihil enim amplē Cotta, nihil leuiter Sulpitius. in Or. 57. a
Si ne hæc quidem fatis amplē, fatis honestē dici putas. 2. de Finib. 121. a

Amplius.

Illi se suos armatos adduxisse dixerunt, etiam hoc amplius Cecinam. pro Cec. 290. b
Aliquanto amplius amplexus sum animo. 4. Verr. 1. a
Amplius centum naues. 12. fam. 25. in epist. Lentuli.
Itaque non amplius xiiii cohortes Luceriam coegi. ad Attic. 130. b
Itaque obtemperare cogito præceptis tuis hoc amplius, nauicularum habere aliquid, &c. epist. 142. b
Mathematici confirmant solem amplius duodeuiginti par-

tibus maiorem esse, quam terram. Acad. qu. 20. b
Cui quum essem assensus, decreui hoc amplius, vt tu, si arbitrarere vtile fore, exque Repu. esse, persequerere bello Dolabellam. ad Brut. epist. 5. 1. a
At amplius non desyderamus. 4. Acad. 104. a
Quidnam amplius desyderatis Iudices? 1. de Inuent. 112. a
Nihil dico amplius. pro Planc. 14. a
At ego amplius dico, h s quadringentis accepisse te arguo. 4. Verr. 16. a
Facite quod libet, daturus non sum amplius. in Verr. 123. b
Etiam hoc amplius. pro Cecin. 19. a. 2. de Finib. 19. a. ad Præ- tum, lib. 9. epist. 25. 1. a. 4. Verr. 85. a
Etenim Catilina quid est quod iam amplius expectes? I. C. 98. b
Quid enim, si illi inimicissimus esset, amplius ad eius laudem minuendam facere potuisset? de Ar. 256. b
Qui quum amplius centum ciues haberet ex conuentu Syracusarum. 7. Verr. 121. a
Non luctabor, inquit, tecum Crasse amplius: id enim, &c. de Orat. 91. b
Hora amplius in demoliēdo signo permulti homines moliebantur. 6. Verr. 85. a
Laodiceæ viginti pondo, paulò amplius. pro Flac. 54. a
Ego autem Ædilis, hoc est paulò amplius quam priuatus. 2. Verr. 23. a
Ille fatidari amplius abs te non petit. 4. ad Att. b
Si amplius h s nummo petisti, quam tibi debitum est, causam perdidisti. pro Rosc. Comædo, 5. a
Amplius eo nomine neminem, cuius petitio sit, petiturum, vulgata cautio in solutionibus. Brut. 9
Consules re audita amplius de consiliis sentētiā pronuntiant. Brut. 43
Amplius pronuntiari. 3. in Verr. 17
Cæsar, Amplius horas quatuor fortissimè pugnaverunt. Att. lib. 8. a
Amplius quam centum ciues. 4. Verr. 55. a
Eo contentæ non quærunt amplius. Tusc. 47. b
Non amplius quinque millia. 2. ad Att. 37
Amplius passus quingentos. 10. fam. 64. in epist. Galbæ.
Quibus ne reiciundi quidem amplius, quam trium iudicum præclaræ leges Corneliæ faciūt potestātē. in Ver. 124
Sese ipsum abs te repetit: nihil amplius. 7. Verr. 100. a
Cum vterque eorū scripsisset, hoc amplius Theophrastus, quæ essent. de Finib. 126. b
Amplius sunt sex menses. pro Rosc. Com. 4. a
At erat, & esset amplius, si velles, populo cautū. in Ver. 105. b
Non ferè ternis amplius. in Orat. 131. a
Nihil tribuit amplius. (paulò post, Hoc amplius addidit homini natura.) de Nat. d. 2. 24
Amplius triennium. pro Rosc. Com. 4
Qui soli toto orbe terrarum septingentos iam annos amplius vnus moribus, &c. viuunt. pro Flac. 49. a
Quid vis amplius? pro Rosc. Amer. 65. a
Quid vultis amplius? pro Milon. 27. a

Amplissime.

Omnia collegia amplissime de salute mea decreuerunt. pro Dom. 228. b
Amplissime dati militibus agri. 5. Philip. a
Aliquem supremo die suo quam amplissime efferre. in Ant. 224. b
Amplissime ac magnificentissime omnes honores gessit Sthenius. 4. Verr. 77. a
Amplissime ac honestissime ex Prætura triumphare. pro Mure. 13. a

Amplitudo.

Amplitudo, est potentia aut maiestatis, aut aliquarum copiarum magna abundantia. 2. de Inuent. 244. a
Amplitudo & quasi quædam exaggeratio animi vna est omnium res pulcherrima, eoque pulchrior, si vacet populo, neque plausum captans, se tantum ipsa delectet. Tusc. quæst. lib. 2. 55
Isti in quibus summa autoritas est atque amplitudo. pro Rosc. Amer. 2. a

Honores & amplitudo alicuius. 4. Verr. 77. a
Maiestas, est amplitudo ac dignitas ciuitatis. de Orat. 123. b
Amplitudo honorum. Offic. 2. 87
Splendor omnis & amplitudo harum rerum duarum, &c. 1. Offic. 98. a
Ad amplitudinē tuam meis officiis amplectendam. 5. fa. 19
Ad claritatē, amplitudinēque aptior est eorum vita, qui, &c. 1. Offic. 101. a
Ad amplitudinem tuam conferimus omne nostrum consilium, &c. ad Planc. lib. 1. epist. 1. 7. a
Ad tuam summam amplitudinem, dignitatem, libertatem pertinet. Lent. lib. 1. epist. 9. 107. a
Ad summam amplitudinem peruenire. in Brut. 154. a
Maiestatem is minuit, qui amplitudinem ciuitatis detrimento afficit. ad Heren. 9. b
Vt omnes huius honores inter suos & amplitudinem possent cognoscere. in Verr. 131. b
Amplitudinem nominis dare posteris suis. pro Mure. 14. a
Illustrabit tuam amplitudinem hominum iniuria. Lentulo, lib. 1. epist. 6. a
Hoc igitur tibi propono, amplitudinem animi, vnam esse omnium rerum pulcherrimam. 2. Tusc. 107. a
Q. Pompeius posteris suis amplitudinem nominis, quam non acceperat, tradidit. pro Mure. 127. b
Possunt confirmare, te & Senatus & Pop. Rom. studio amplitudinem tuam retenturum. 1. fam. 10
Ex ære fuit quoddam Cereris simulacrum modica amplitudine ac singulari opere. 6. Verr. 98. a
Amplitudine summa dignus. pro Mure. 14. a
Amplitudines quædam bonorum excitabuntur. 4. de Finibus, 29. a

Ampliuagus.

Ampliuagas imagines reddunt. ad Heren. 22. b

Amplio.

Quid fuit, Iudices, quare istum hominem nefarium ampliaueritis? ad Heren. lib. 4. 205. a
Vt etiam si lex ampliandi faciat potestatem. 3. Verr. 17. pro Cecinna, 21

Amplifico.

Amplificat atque ornat orator dicendo, ea quæ vulgò expectenda atque optabilia videntur. 1. de Orat. 112. a
Nam attræctatu & quasi sæuum amplificatis dolorem. Tusc. 186. b
Facultatē differendi amplificauit tibi Academia. 2. de N. d. a
Ornare aliquem & amplificare. Marcel. lib. 15. a. & 15. fam. 32
Aliquid verbis, aut dicendo amplificare. 2. de Inuent. 131. a. 1. de Orat. 119. a
Amplificare dignitatem alicuius. pro Marcell. 5. & Bruto, lib. 11. 5. 8. a
Dolorem amplificare. 2. Tusc. 87. a
Amplitudinem ac gloriam alicuius amplificare. antequam iret in exilium, 3. a. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 5
Vereor interdum ne talium personarum, quum amplificare velim, minuat etiam gloriam. 4. Acad. 10. a
Exaggerare & amplificare orationem. 3. de Orat. 85. a
Rem familiarem amplificare. in Offic. a
Summa autem laus eloquentiæ est, amplificare rem ornando, &c. 3. de Orat. 88. a
Amplificare res suas. 5. Philipp. 199
Conseruare atque amplificare Remp. pro L. Manil. 35
Virtutem laudibus amplificare. 5. de Finib. 127. a
Sonus amplificatur. 2. de Nat. deor. 217. a
Vt postea variari voluptas, distinguique possit, augeri, amplificarique non possit. 1. de Finib. 60. a
Ea quæ pro nobis esset amplificanda & augēda. 1. de Or. 69. a
In augendis amplificandisque rebus. in Orat. 69. a

Amplificans.

Et virtutem ipsam suis laudibus amplificantis. de Finibus, lib. 5. 66

Amplificatus.

A populo Romano semper defensus, amplificatus, ornatus. pro Dom. sua, 21. & 69
Quibus in hominibus erat summa virtus, & summa virtu-

te amplificata autoritas. 1. de Inuent. 7. a
Dignitas tua quæ quidem a teipso integritate & clementia tua sic amplificata est, vt nihil addi posse videatur. ep. 92. b
Eorum imperio Respub. amplificata qui religioni paruissent. de Natura deorum, 2. 6
Vrbs condita amplificataque. in Catil. 49. a
Quorum exitio intelligi potest, eorum imperiis Rempub. amplificatam. 2. de Nat. d. 12. a
Gabinio, pretio amplificato, Syriam nominatim dedisti. pro Domo sua, 18. a
Pauci enim, atque admodum pauci, honore & gloria amplificati, &c. 3. de Leg. 47

Amplificatio.

Amplificatio quid, & ex quibus conficiatur. Partit. 16. & 28
Amplificatio quid, & quomodo tractanda. 2. ad Heren. 86. & 3. 115
Est igitur amplificatio, grauior quædam affirmatio, quæ motu animorum conciliet in dicendo fidem. Par. 234. b
Amplificatio honoris & gloria. 2. Offic. 60. a
Amplificatio pecuniæ. Diuin. lib. 2. 24
Amplificatio rei familiaris, nemini nocens, non vituperanda. Offic. 1. 37
Amplificationis quis effectus. Topic. 53
Ergo in omni genere amplificationis exarsimus. Ora. 106. b
Amplificationis species. 3. ad Heren. 116
Amplificationis utilitas. 3. de Orat. 58. Orat. 122
Amplificatione quo loco orationis vtendum. Partit. 16
Amplificationes crebræ & breues in demonstratiuo causarum genere. 3. ad Heren. 107

Amplificator.

Amplificator dignitatis meæ. 2. fam. 17. & 10. fam. 28
Nec verò Pythagoras nominis solum inuenter, sed rerum etiam ipsarum amplificator fuit. 5. Tusc. 15. a. Planco, lib. 10. 12. 15. a. Cælio, lib. 2. 8. 6. a

Ampulla.

Ad illam vitam, quæ cum virtute degatur, ampulla aut strigilis accedat. de Finib. lib. 4. 25

Ampulo.

Circumcidit & amputat multitudinem. 4. Acad. 249. a
Volo esse in adolescente, vnde aliquid amputem. Ora. 119. b
Quæ sit scientia atque ars agricolarum, quæ circumcidat, amputet, erigat, extollat, adminiculetur. 5. de Finib. 70. a. 1. de Orat. 34. a
Amputare ramos miseriarum. Tusc. q. lib. 3. 11
Amputare ferro vitem serpentem multiplici lapsu & erratico. Cat. 48
Membra quædam amputantur, si, &c. Offic. b
Sic in Reipublicæ corpore vt totum saluum sit, quicquid est pestiferum amputetur. 8. Philip. 244. a
Vt sapiens solum amputata circumcisique inanitate omni & errore, &c. de Fin. lib. 1. 35
Infracta & amputata loquuntur. in Orat. 97. a

Amputatio.

Propagatio vitium, farnentorumque, ea, quam dixi, aliorum amputatio, & aliorum remissio. de Senect. 33. a

Amplianctus.

Ex quibus & mortifera quædam pars est, vt & Ampsanti in Hirpinis, & in Asia Plutonia quæ videmus. 1. de Diu. 135. a

Amynomachus.

Amynomachus & Timocrates hæredes Epicuri. de Finib. lib. 2. 83

An, Anne.

Postulo mihi respondeat qui sit iste Verrutius, mercator, an arator, an pecuarius. 4. Verr. 137. a
Tacitus metu an contumacia? Attic. a
Quam orationē in Origines suas retulit, paucis antequam mortuus est, an diebus, an mensibus? in Brut. 45
An ille tempus aut in poetis euoluendis consumeret, aut se in musicis contereret? 1. de Finib. 108. a. pro Milo. 5. a
An, in compositione, pro, ab, Orat. 89
In quo quæsitum est, in totone circuitu illo orationis, an in principiis solum, an in extremis, an in vtraque parte numerus tenendus sit. in Orat. 118. a

An omnia emendata in illis. de Nat. d. 1. 55
An partus ancillæ sitne in fructu habendus, differetur inter principes ciuitatis, P. Scæuolam, Marcumque Manilium? 1. de Finib. 19. a
 Refert etiam qui audiant: Senatus, an populus, an iudices: frequentes, an pauci, an singuli. 3. de Orat. 117. a
Errauit, an potius insaniiuit Apronius? 5. Verr. 93. a
Id vtrum Romano more locutus sit, an quo modo Stoici dicunt, postea video. Trebatio, lib. 7. epist. 16. 4. a
Vtrum quod minus, &c. an quod corpora, &c. Tusc. 291. b
Multum enim interest, vtrum laus imminuatur, an salus deferatur. Lent. lib. 1. epist. 7. 27. a
An tu dialecticis ne imbutus quidem es? Tusc. 151. b
An tu Narbonæ in mensas hospitium quum vomeres, Doblarella pro te in Hispania diricaret? 2. Philip. 83. a
An verò si de re ipsa, si de finibus controuersia est, &c. 1. de Orat. 130. a
An verò tibi Romulus ille aut pastores, &c. aut finitimum vim repressisse eloquentia videtur, non consilio & sapientia singulari? 1. de Orat. 19. a
Anne de nobis trahere spolia fœderatis licebit, de hostibus non licebit? pro Corn. Balbo, 43. a
Non internoscat vera illa visa sint, anne falsa. 4. Acad. a
Nam quid ego de Consulatu loquar: parto vis, anne gesto? in Pis. 1. a
Anne licebit fœderatis, istuc vobis nō licebit? pro Cor. 66. b
Quum interrogetur, tria pauca sint, anne multa. 4. Ac. 165. a
Quærendumque vtrum vna species & lōgitudō sit earum, anne plures. in Orat. 119. a
Scire velim quomodo dicar spondidisse pro patre, anne pro filio? ad Att. 189. b
Nescio anne quinque virūm quidē quæquā, &c. Acad. 34. b
Annum Imperatorum scientia nihil est? de Diuin. 85. b

Anaces.
Anaces primi tres *δύοκοιροι* vocantur. 3. de Nat. d. 38
Anacharsis.
Anacharsis. 5. Tusc. a. Philosophus ex Scytharum genere.
Anacreon.
Nam Anacreontis quidem tota poësis est amatoria. Tusc. quæst. lib. 4. 60
ἀνακράσις 9. ad Att. 69
ἀνακράσιον magnam res habet. 14. ad Att. 29
Anagnia.
Anagnia, oppidum. pro Dom. sua, 229. b. in Ant. 180. b
Anagnostes.
Nam puer festiuus anagnostes noster Sosistheus decepsit. Att. lib. 1. 23
Tuus seruus anagnostes. 5. fam. 23. in epist. Vatinii.
Analogia.
ἀναλογία Græcè, Latine comparatio, proportiōne dici potest. de Vniuers. 17
ἀναλογία me deceperat. 6. ad Att. 23
Quod analogiam Stoici, nos appellamus conuenientiam. 3. de Finib. 33. a
ἀναπρωήσια 15. ad Att. 25
ἀναπρωήσιον epistolam non relinquam. 6. ad Att. 18

Anapæstus, siue Anapæstum.
Anapæstus pes. Tusc. quæst. lib. 2. 31. pes est constans ex duabus syllabis breuibus & vna longa. dicitur etiam *ἀναπæστιος*.
Ita factus est anapæstus, qui Aristophaneus nominatur. de Orat. 215. b
Nec filetur illud potentissimi regis anapæstum. 3. Tusc. quæst. 96. a
Quare primum ad heroum nos dactyli, & anapæsti, & spondei pedem inuitat. de Orat. 159. b
Omnes Danaï aut Mycenæses, attica pubes, reliquique Græci, qui hoc anapæsto citantur. de Finib. 68. b
Elegit ex multis Iſocratis libris triginta fortasse versus Hieronymus, Peripateticus in primis nobilis, plerisque senarios, sed etiam anapæsta. in Orat. 110
Nec adhibetur vlla sine anapæstis pedibus hortatio. 2. Tusc. quæst. 63. a

Anapæsticus.
Anapæsticus versus. in Orat. 100. a
ἀναπæστιον iter. 9. ad Att. 2

Anaphora.
Anaphora, hoc modo, Verres calumniatores apponebat, Verres adesse iubebat, Verres cognoscebat, Verres iudicabat. 4. Verr. 16. a
ἀναπρόληπον 16. ad Att. 22

Anas.
Anatum oua gallinis sæpe supponimus. 2. de Nat. d. 93
Anaticula.
Serpere anguiculos, euolare merulas, nare anaticulas, cornibus vti videmus boues. 5. de Finib. 39

Anatocismus.
Interim quum ego in edicto translatio centesimas me obseruaturum haberem cum anatocismi anniuerſario, ille ex syngrapha postulabat 1111. Att. lib. 5. 52
Clamare omnes qui aderant, nihil impudētius Scaptio qui centesimis cū anatocismo contentus non esset. Att. li. 5. a

Anaxagoras.
Anaxagoras Clazomenius, cum Lampfaci moreretur, quærentibus amicis vellēne Clazomenas in patriam, si quid ei accidisset, afferri, nihil necesse est, inquit: Vndique enim ad inferos tantundem via est. Tusc. q. lib. 1. 93
Anaxagoras Clazomenius, Periclis præceptor. 3. de Ora. 76. Brut. 21
Anaxagoras & Democritus agros & patrimonia sua reliquerunt, ac discendi quærendique diuinæ delectationi toto se animo dederunt. Tusc. q. lib. 5. 82
Anaxagoras maxima fuit & grauitatis & ingenii gloria. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 66
Anaxagoras niuem nigram esse dixit. Academ. quæst. ed. 1. lib. 2. 66
Anaxagoras nullum sensum vidit omnino. de N. d. 1. 20
Anaxagoras quantum Pericli profuerit. Orat. 8
Anaxagoras, qui accepit ab Anaximene disciplinā, primus omnium rerum descriptionem, & modum mentis infinitæ, vi ac ratione designari & confici voluit. de N. d. 1. 20
Anaxagoras voluit materiam esse infinitam, sed ex ea particulas similes inter se minutas: eas primum confusas, deinde in ordinem adductas mente diuina. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 109
Anaxagoram ferunt, nuntiata morte filia, dixisse, Sciebam me genuisse mortalem. Tusc. q. lib. 3. 26

Anaxarchus.
Anaxarchus Democritus, cum in manus Cyprii Nicocrotis regis incidisset, nullū genus supplicii deprecatus est, neque recusauit. Tusc. q. lib. 2. 46. vide Val. Maximum.
Anaxarchum Democritum à Cyprio tyranno excarnificatum accepimus. 3. de Nat. d. 61

Anaximander.
Anaximander Milesius popularis & sodalis Thaletis. Academ. quæst. ed. 1. lib. 2. 108
Anaximander physicus terræ motum, quo vrbs tota corruit, Lacedæmoniis prædixit. Diuin. lib. 1. 95
Anaximander infinitatem naturæ dixit esse, è qua omnia gignerentur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 108

Anaximenes.
Anaximenes, aera deum statuit, eumque gigni, esseque infinitum, & semper in motu. de N. d. 1. 19
Anaximenes, auditor Anaximandri. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 108
Anaximenes aere infinitum esse voluit, sed ea, quæ ex eo gignerentur, definita. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 108
Anaximenes voluit ex aere gigni terram, aquam, ignem, tum ex his omnia. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 18
Ab Anaximene disciplinā accepit Anaxagoras. de N. d. 1. 20

Anceps.
Causa anceps. 2. de Orat. 100. a
Anceps causæ genus quid. 1. de Inuent. 29
Anceps cura propter incertos exitus præliorum. 12. fam. 17
Quum esset incertus exitus, & anceps fortuna belli. pro Marcello, 9. a
Anceps locus. 2. de Orat. 68

Fit vt distrahatur in deliberando animus, afferatque ancipitem curam cogitandi. Offic. 3. b
In ambiguis ancipitem & multiplicem verborum potestatem esse. ad Heren. 41. b
Sed eius temporis ancipitem video quasi fatorum viam. Som. Scip. 6. Id est, incertam, quæ scilicet huc vel illuc ducat.
Vos ancipiti contentione distracti de imperio dimicaretis. pro Pomp. 5. b
Bestiarum aliæ quasi ancipites in vtraque sede viuentes. de Nat. deor. 1. 73
Et vni sæpe excellentis ancipites variique casus habent admirationem. ad Luceium, lib. 5. epist. 12. 19. a
Ancipites disputationes, in quibus de vniuerso genere in vtraque partem differi copiose licet. 3. de Orat. 59. a
Ancipites Academicorum viæ & rationes. 3. de Orat. 81
Ancipites dicendi incertis que casus non extimescit. in Orat. 53. a

Ancharius.
Ancharius à Tribunatu Prætor factus. pro Sest. 98
Ancharius, L. Pisonis in Macedonia successor. in Pis. 71

Anchora.
Præcidere anchoras. 7. Verr. 70. a. Id est, funes anchorarios.
Epistola, quam (vt scribis) anchoris solutis de phaselo distiti. 1. ad Att. 23

Ancilla.
An partus ancillæ in fructu sit habendus. de Finib. 51. b
Ancillam domini iussu aliquid facere. de Orat. 134. b
Hunc serui, ancillæque amant. 5. Verr. 8. a
Mulhebris & delicatus ancillarum puerorumque comitatus. pro Muren. 106. b

Ancillula.
Juris scientiam, eloquentiæ tanquam ancillulam, pedisse quamque adiunxisti. 1. de Orat. 12. 1. a. 2. de Finib. 111. a

Ancillaris.
Itaque ancillari fordidique artificio regiæ virgines, vt tonstriculæ tondebant barbam. Tusc. 82. a. 239. b
Cui insidias in ciuitate fecisti ancillares. Sal. in Cic. 271. b

Ancillor.
Non enim vni priuatim ancillatus sum, neque me addixi. in Sallust. 6. a

Ancona.
Ancona, vrbs. 16. famil. 15

Andabata.
Quum antea ne Andabatam quidē defraudare poteramus. 7. fam. 20
ἀνδραπαγή 2. ad Att. 27

Andricus.
Andricus, Ciceronis seruus. 16. fam. 20

Andro.
Andro Centuripinus in Verrem publicè Legatus & testis. 4. in Verr. 112

Androgynus.
Quid ortus androgyni nonne fatale quoddam monstrum fuit? 1. de Diuin. 83

Andromacha.
Andromacha Ennii. Diuin. lib. 1. 24
Tragedia Ennii de calamitatibus & ærumnis Andromaches vxoris Hectoris, quæ capta Troia à Neoptolemo rapta est, & postea variis modis agitata. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 21

Andromeda.
Andromeda, signum caeleste. de Nat. 48. b
ἀνδροπέδιος liber. 14. ad Att. 33
ἀνδροπέδιος pangere. 2. ad Att. 19
ἀνδροπέδιος 15. ad Att. 36
ἀνδροπέδιος 12. ad Att. 60
ἀνδροπέδιος 12. ad Att. 13
ἀνδροπέδιος 16. ad Att. 19
ἀνδροπέδιος 13. ad Att. 49
ἀνδροπέδιος hanc in vnum annum meditatus sum. 5. ad Attic. 10

Anfractus.
Anfractu non longa circumscrip̄ta oratio, sed ad spiritum vocis apto. in Partit. 12. a

Iam verò quid opus est circuitione & anfractu, vt sit vtendum interpretibus somniorum potius, quàm directo? 2. de Diuin. 190. a
Et vitam illam tranquillam & quietam, remotā à procellis inuidiarum, & huiuscemodi iudiciorum anfractu sequi maluisse. pro Cluērio, 12. 4. a. Id est, ab illa perplexa difficultate quæ versatur in iudiciis.
Quum ætas tua septenos octies Solis anfractus reditusque conuerterit. in Somnio Scipionis, 7. a
Itaque vt ita cadat, in annuis anfractibus descriptum esto. 2. de Legib. 32. a
Quæque (figura) nihil asperitatis habere, nihil offensionis potest, nihil incisum angulis, nihil anfractibus, nihil emittens, nihil lacunosum? 2. de Nat. deor. 67. a

Angiportus.
Nullum in vrbe vicum, nullum angiportum esse dicebant, in quo Miloni non esset conducta domus. pro Mil. 113. b
Ait eos angiporto toto deerrasse. ad Heren. 40. b
Ex horreis direptum effusumque frumentum vias omnes angiportusque constrauerat. 1. de Diuin. 110. a
Vt omnibus in angiportis prædonis improbissimi statuae ponantur. 4. Verr. 99. a

Ango.
Angit me illa cura. ad Q. frat. 3. 19. 2. a
Hoc me maximè angit, & sollicitum habet. de Sen. 91. b
Illud angit vel potius excruciat. Tusc. q. lib. 1. 67
Multa sunt enim quæ me sollicitant, anguntque. Att. lib. 1. 13. 3. a. 1. de Finib. 65. a. de Senect. 61
De Stathio manumisso, & nonnullis aliis rebus angor equidem. Att. lib. 2. 33. 5. a
Sed non possum sine dolore accusare eum de quo angor & crucior. Att. lib. 7. 140. 1. a
Angor tibi quidquam esse iucundum. 7. fam. 29
Angear singularū horarū expectatione. Att. lib. 9. 170. 1. a
Antea sollicitus eram, & angebar, quo vti consilio possem. ad Attic. 138. b
Neque tot curis vigiliisque angeretur, si, &c. pro Arch. 191. b
Angi animo. in epist. lib. 14. 14. 2. a. de Clar. Orat. 4. a
Angi appropinquatione mortis. de Finib. lib. 5. 28
Angi cruciatu timoris. 2. Offic. 33. a
Angi decessu amicorum. Læli. 9
Angi diuitiis. pro L. Agrar. 71. a
Angi dolore. de Offic. a
Angi alicuius rebus prosperis. Tusc. q. lib. 3. 18
Angi intimis sensibus. 5. ad Att. 17
Angi rectè factis commodisque amicorum. Læli. 53
Suis incommodis grauiter angi. in Læli. a

Angor.
Angor, est ægritudo premens. Tusc. q. lib. 4. 15
Quamobrem angor iste, qui pro amico sæpe capiendus est, &c. in Læli. 45. a
Angoris & doloris tui leuandi causa. 6. famil. 41
Curam & angorem animi leuare sermone. Att. lib. 1. 55
Sic robustus animus & excelsus omni est liber cura & angore, quum & mortem contemnit. 1. de Finib. 75. a
Angores, sollicitudines, nocturni diurnique metus. Of. 69. b
Nec me angoribus dedi, quibus essem confectus, nisi restitissim, nec rursus indignis homine docto voluptatibus. 2. Offic. 3. a
Me ab omnibus molestiis angoribusque abducā. epist. 70. b
Ab angoribus vacuitas. 1. Offic. 7. a
Angoribus & molestiis implicatus. 5. Tusc. a

Anguis.
Emergit anguis ab infima ara. 1. de Diuin. 115. a
Angues ingentes aliter iuncti iugo. de Inuent. 48. b
Angues ex vastitate Libyæ vento Africo inuectas, interficiunt atque cōsumūt lbes, aues excelsæ: ex quo fit, vt illæ nec morsu viux nocent, nec odore mortuæ. de N. d. 1. 72
Gracchus, duobus anguibus domi comprehensis, aruspices conuocauit. de Diuin. 88. b

Anguiculus.
Serpere anguiculos, nare anaticulas, euolare merulas, &c. 5. de Finib. 39

Anguinus.

Anguina ceruix. 2. de Diuin. 198. a

Anguitenens.

Atque hæc quidē à tergo. propter caput autē Anguitenens, quem claro perhibent ⁶⁷¹⁸²⁰ nomine Graui: Hic pressu duplici palmarum continet anguem. 2. de Nat. deor. 156. a

Angulus.

Angulum mihi aliquem eligas prouinciæ, reconditum ac derelictum. 5. Verr. 168. a. in Catil. 2. 30. a
Nemo non modò Romæ, sed ne villo in angulo totius Italiae fuit, quem, &c. in Cat. 106. b
Ad omnes literarum angulos reuocare. pro Cecin. 61. a
Terrena & humida, suo pte nutu & suo pondere ad pares angulos in terram & in mare feruntur. Tusc. 156. b
In angulis consumendi otii causa differere. 1. de Orat. 30
Nihil angulis incifum habet mundi forma. de Vniuers. 123

Angulatus.

Esse corpuscula quædam læuia, alia aspera, rotunda alia, partim autem angulata. 1. de Nat. d. 89. a

Angustus.

Angustus animus. 14. Philip. 396
Angusta domus. 1. de Finib. 100. a
Angusta liberalitas. 3. fam. 29
Angusta mens. post redit. in Sena. 7
Angustum & latum. 4. Acad. 164. a
Animi angusti & demissi est triumphii honorem contemnerent. in Pis. 44. a
Animi angusti & parui est amare diuitias. de Amic. 98. a
In angustum adducere. Partit. 57
In angustum adduci. Læ. 19
Contrahere, in angustumque concludere perturbationes animi. 4. Acad. 55. a
In paruum & angustum locum concludi. 1. Offic. 79. a
In angustum deducere. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 27
In angustum venire. pro Plancio, 44. a
Illam partem alteram nimis exiguam & angustam esse voluisti. pro Rab. 92. b
Ecce autem alii minuti & angusti, aut omnia semper desperantes. de Finib. 61. b

Angustæ res & subitæ. 10. fam. 33
Pontes etiam lex Maria fecit angustos. de Leg. 191. b
Disputationibus angustis & concisis illigari. 2. de Orat. 33. a
Angustis interrogatiunculis pungere. 4. de Finib. 12. a
Angustior petitio Consulatus. pro Domo sua, 20
Angustior spiritus. 1. de Orat. 136
Angustissima semitæ. pro lege Agrar. 93. a

Angustæ.

Angustæ & exiliter dicere, est Atticorum. de Cla. Orat. 169. a
Pressæ & angustæ rem definire. in Orat. 63. a
Angustæ sedere. a

Neque tamen quicquam tam angustæ scriptum est, quo ego non possim, quæ de re agitur, addere. pro Muren. 26
Quæ breuius angustiusque concluduntur, apertiora sunt ad reprehendum. de Nat. d. 2. 15
Pergit idem, & vrget angustius. de Nat. d. 2. 16

Angustatus.

Omnis enim terra quæ colitur à vobis, angustata verticibus, lateribus latior. in Som. Scip. 22. a

Angustia.

Angustia conclusæ orationis, non facillè se ipsa tutatur. de Nat. d. 2. 16
Rei familiaris angustia. in Partit. 61. a
Angustia, per quas penetravit ea quæ est nominata Argo. Tusc. q. lib. 1. 38. fauces ponti Euxini.
Fretorum angustia. de Nat. 30. b
Non capiunt angustia pectoris tui, non egestas animi recipit tantam personam. in Pis. 84. b
Angustia pecuniæ. 12. fam. 63
Verborum angustia. pro Cecin. 61. a
Quæ est igitur causa tantarum angustiarum? de Fin. 121. b
Excusationem angustiarum tui temporis accipio. 16. fam. 29. ex epist. Ciceronis filii.

Adductus in summas angustias. pro Quint. a

Cur eam (sub. orationem) in tantas angustias, & in Stoicorum dumeta compellimus? Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 102. intelligit subtile & angustum differendi genus, quod placuit Stoicis.

In angustias tantas Antonium compulsißem, vt, &c. 11. fam. 17. in epist. D. Bruti.

Angustias vides: curari tamen ea tibi vtique iubet. 10. ad Attic. 38

Et multa alia quæ Senatus propter angustias ararii vendenda censuit. contra Rul. 73. b. pro Cor. Balb. 67. b. 5. in Verr. 156. & de Prouinc. Consul. 9

Etenim verebatur, credo, angustias quasi res, &c. pro Plancio, 270. b

Quantis ex angustis oratorē educere ausus es. de Or. 154. b

Ex angustis meis illius sustento tenuitatem. 16. fam. 28. ex epist. Ciceronis filii.

In angustis esse. 11. ad Attic. 5

In angustis atque in faucibus Græciæ posita Corinthus. contra Rull. 86. a

In angustis versari. 11. fam. 1. in epist. D. Bruti.

Sed tamen in his vel asperitatibus rerū, vel angustis temporis, obsequar studiis nostris. 1. de Orat. 2

Tuus animus nunquam his angustis, quas natura nobis ad viuendum dedit, contentus fuit. pro Marc. 135. b

Angustis temporis excluduntur omnes. 3. Verr. 105. a

Estis iis angustis, quibus plerique putant, teneretur. Tusc. quæst. lib. 3. 14

Angustis vrgeri. de Fato, 49. a

Anhelo.

Iste anhelans ex infimo pectore cruditatem. ad Heren. 2. 41

Itaque anhelans ex imis pulmonibus, præ cura spiritus ducebatur. ad Heren. 34. b

Tum gelidum valido de pectore frigus anhelans. 2. de Nat. deor. 265. a

Scelus anhelantem, pestem patriæ nefariè molientem. in Catil. 25. Hoc est, ad scelus omni conatu aspirantem.

Anhelatus.

Nolo verba exiliter exanimata exire, nolo inflata & anhelata grauius. 3. de Orat. 23. a

Anhelitus.

Euanuisse aiunt vetustate vim loci eius, vnde anhelitus ille terræ fieret. 1. de Diuin. 97

Anhelitus terræ, qui frigidi sunt, cum fluere cœperint, ventos esse placet Stoicis. Diuin. lib. 2. 32

Non te illius vnguentorum odor, non vini anhelitus, non frons calamistræ notata vestigiis, in eam cognitionem adducebat: post redit. in Sena. 14. a

Quam vim fore anhelitus censetis? in Ant. 346. b

Ne in festinationibus suscipiamus nimias celeritates: quæ quum fiunt, anhelitus mouentur, vultus mutantur. 1. Offic. 182. a

Credo etiam anhelitus quosdam fuisse terrarum, quibus inflatæ mentes oracula funderent. 1. de Diuin. 187. a. & 2. 63. a

Anicula, Vide Anus.**Aniensis.**

Aniensis tribus. pro Planc. 44

Anilis, Anilitas, Aniliter, Vide Anus.**Anima.**

Si simplex animus, vtrum sit ignis, an anima, an sanguis? Acad. 31. b

Hæc agens anima vitali flamine mulcet. In Ar. b

Quod anima est, id motu cietur interiore & suo. Somn. Scipion. 32

Anima dum ægroto est, spes esse dicitur. Att. lib. 9. 181. 6. a

Anima inflammata. Tusc. quæst. lib. 1. 35. id est, aer, ignis & calefcens.

Anima rationis consiliique particeps. de Nat. d. 1. 61

Anima, pro vita vel salute. in Catil. 91. pro Marcel. 13. & pro Muren. 33

Sui, ne putresceret, anima pro sale data est. de Nat. 58. b

Anima quæ spiritu in pulmones ducitur, ea calefcit pri-

mum ab ipso spiritu. 2. de Nat. deor. 104

Anima triplex, iuxta Platonem. Tusc. q. lib. 1. 18

Anima vna est ex omnibus quæ sese mouet: ideo neque nata est, & æterna est. Somn. Scip. 32

Hæc est natura propria animæ atque vis, vt ipsa à se ipsa moueatur, quæ si est vna ex omnibus, quæ sese moueat, neque nata est certè, & æterna est. de Somn. 131. b

Interclusio animæ, atque angustia spiritus atulerunt claufulas, atque interpuncta verborum. 3. de Orat. 100. a

Animæ principatum, id est, rationem in capite, sicut in arce posuit Plato. Tusc. quæst. lib. 1. 18

Animum autem, alii animam, vt ferè nostri declarant, nominari. 1. Tusc. 30. a

Animam agere. pro Rosc. Comædo, 14

Animam amittere. 14. fam. 12

Quærit apud Xenophontem Socrates vnde animam arripuerimus, si nullus fuerit in mundo deus. de Nat. 65. b

Quæ non modò animum integrum, sed ne animam quidem puram conseruare potuisset. 5. Verr. 114. a

Ducere animam de cælo. pro Sex. Roscio, 43. a

Animam edere vel retinere. pro Sestio, 71

Efflare animam. Tusc. 152. b

Aspera arteria excipit animam eam, quæ ducta est spiritu, eamque à pulmonibus respirat, ac reddit. de Nat. 53. b

Animam esse immortalem. Læ. 12

Animam & aquam deus inter terram & ignem posuit, eaque inter se comparauit, & proportione coniunxit. de Vniuers. 19

Animam profundere. pro Marcello, 18

Is tibi omnia præter animam tradidit. pro S. Rosc. 45. b

Deinde quum spiritus eius esset angustior, tantum continenda anima est affecutus, vt, &c. 1. de Orat. 136. a

Præterea de vestra vita, de coniugum vestrarum ac liberorum anima, hodierno die iudicandum est. in Catil. 122. b

Reliqua est causa, quæ non delata ad me, sed in anima sensuque meo, penitus affixa atque insita est. in Verr. 264. b

In vnus hominis quotannis periculose ægrotantis anima positas nostras omnes spes habemus. 8. ad Att. 85

Anima circumfusa non fuerunt extrema mundi, vt respirationem requireret. de Vniuers. 23

Anima sua superare. post reditum, 19

Considerandum vobis etiam atque etiam animæ meæ diligenter puto, quid faciatis. epist. 139. b

Vos meæ charissimæ animæ quam maxime ad me scribite. Terentia & filia, lib. 14. fam. 21

Animula.

In animula vnus mulierculæ si iactura facta sit. 4. fam. 18. in epist. Ser. Sulpitii.

Animal.

Animal & inanimatum hoc maxime discrepant, quod inanimatum nihil agit, animal agit aliquid. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 37

Inanimatum est omne, quod motu agitur exterius: quod autem animal est, id motu cietur interiore. de Somn. 131. b

Cum hoc animal tam sit canorum sua sponte. de Diuinatione, 120. b. Id est, gallus.

Homo, diuinum animal. de Finib. 73. b

Siue animal, siue è terra editum. de Nat. deor. 2. 18

Mortale igitur omne animal & dissolubile, & diuiduum sit necesse est. de Nat. 65. b

Feci iter per eius possessionem, in qua animal nullum reliquum est. ad Att. 87. b

Ex tot generibus nullum est animal, præter hominem, quod habeat notitiam aliquam. de Legib. 160. b

Nullum animal, quod sanguinem habet, sine corde esse potest. Diuin. lib. 1. 101

Animal nullum sempiternum. 3. de Nat. deor. 22

Omne animal naturam patibilem habet. 3. de Nat. d. 20

Omne animal simul vt ortum est, & seipsum, & omnes partes suas diligit. de Finib. lib. 2. 30

Omne animal vt vult, ita vtitur motu sui corporis. de Diuinatione, 105. b

Animal prouidum & sagax, homo. 1. de Legib. 32. a

Vt animal, quod videmus, esset illi animali quod sentimus

ad æternitatis imitationem simillimum. de Vniuers. 43

Charybdim dico, quæ si fuit, fuit animal viuū. in Ant. 173. b

Quomodo non potest animal vllum non appetere id, quod accommodatum ad naturam appareat, sic non potest obiectam rem perspicuam non approbare. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 37

Animal vnum aspectabile, in quo alia omnia animalia continentur, mundus. de Vniuers. 13

Erit enim persuasum, etiam solem, lunam, stellas omnes, terram, mare, deos esse: quod quædam animalis intelligentia per omnia permeet & transeat. 4. Acad. 213. a

Animal esse mundum hunc intelligens, & diuina prouidentia constitutum. de Vniuers. 11

Si mentem istam quasi animal aliquod esse voluerit. de Natura deorum, 1. 20

Cum tu complexus es illud funestum animal, ex nefariis stupris concretum. in Pis. 84. b

Cum autem in locis semè infedit, rapit omnem ferè cibum ad sese, eoque septum fingit animal. de Nat. 51. b

Omni animali illud, quod appetit, positum est in eo, quod naturæ est accommodatum. de Finib. lib. 5. 21

Consul ille, quem ego in hoc animali inuenire non possem. in Pis. 83. b

In omni animali est appetitio & declinatio naturalis. 3. de Nat. deor. 22

Alii summum bonum in eo genere ponunt, quod sit extra nostram potestatem, tãquam de animali aliquo loquantur. de Finib. 114. b

Iam verò alia animalia gradiendo, alia serpendo, ad pastum accedunt. de Nat. 50. b

Animalia habent suos impetus, & rerum appetitus. Off. 35. b

Animalium alia sagunt, alia carpunt, alia vorant, alia manducant cibum. 2. de Nat. deor. 51

Omnium animalium commune est secūdum naturam viuere. de Finib. lib. 5. 22

Animalium genera quatuor. de Vniuers. 43

Quot formas animalium mens in speciem rerum intuens poterat cernere, totidem & tales in hoc mundo secum cogitavit effingere. de Vniuers. 43

Animalia & animantes frustra appellare censuit Dicitarchus. Tusc. quæst. lib. 1. 18

Animalis.

Vis animalis qua omnia reguntur. de Nat. d. 1. 24

Natura animantis vel terrena, vel ignea, vel animalis, vel humida. de Nat. 66. b

Reliquæ duæ partes, vna ignea, altera animalis, &c. Tusc. 156. b

Euiscerata in anima cum animali sono. de Diuin. 136. b

Vt mutum in simulachrum ex animali exemplo veritas transferretur. de Inuent. 62. b

Principio enim terra sita in media parte mundi circumfusa vndique est hac animali spirabilique natura, cui nomen est aer. de Nat. 44. b

Siue illi animi sit animales, id est spirabiles, siue ignei. 1. Tusc. 63. a

Animabilis, Vide animus.**Animaduerto.**

Ecquid animaduertis horum silentium? in Catil. 15. a

Nonne animaduertis? de Nat. 78. b

Quum ille non daret (nummos), animaduertit. Improbum, sed non inauditum, genus animaduersionis videte. 3. Verr. 30. a

Experrecta nutritrix animaduertit puerum dormientem circumplexum serpentis amplexu. 1. de Diuin. 134. a

Sin autem dii neque possunt nos iuuare, nec volunt, nec omnino curant, nec quid agamus animaduertunt, &c. 1. de Natura deorum, 6. a

Animaduerti enim, & didici ex tuis literis, &c. ad Appium, lib. 3. 5. 3. a

Sed quid singulorum opiniones animaduertam? Tusc. q. lib. 1. 96

Deinde me obsecras amantissime, ne obliuiscar vigilare, & vt animaduertam quæ fiant. Att. lib. 6. 111. 32. a

Sed vt adsint, cognoscant, animaduertant. 1. de Nat. d. 21. a
Cum vident vnum esse aliquem qui hæc officia maximè animaduertat. de Petit. 210. b

Potestas erat isti homini integro atque innocenti data, vt in Apronium quum animaduertisset, sese grauisissima leuaret infamia. 5. Verr. 119. a. ad Metellum, lib. 5. 2. 20. a

Crudeliter in aliquem animaduertere. epist. 60. b

Tu qui institueras in eos animaduertere, qui perperam iudicassent. in Verr. 120. b

Non enim pro tua prudentia debes illud solum animaduertere. a

Dignitas tua facit, vt animaduertatur quicquid facias. epist. 182. b

Quod quidè quale sit, etiam in bestiis animaduerti potest. de Amicitia, 27. a

Atqui ea sunt animaduertenda peccata maximè, quæ difficillimè præcauentur. pro Rosc. Amer. 68. a. in Catil. a. ad Metellum, lib. 5. 2. 20

Animaduersus.

Oratoris peccatum, si quod est animaduersum, stultitiæ peccatum videtur. de Orat. 95. b

Aut euentis animaduersa & notata. Diuin. lib. 1. 64

Animaduersio.

Omnis & animaduersio & castigatio contumelia vacare debet, neque ad eius qui punit aliquem, aut verbis castigat, sed ad Reipub. vtilitatem referri. Offic. 1. 125

Animaduersio in sceleratos seruos. 1. Philipp. 3. a

Excitata est animaduersio & diligentia, vt ne, &c. de Orat. 122. b

Mediocris animaduersio atque admonitio. lib. 1. de Fin. 24

Comprehensio fontium, mea animaduersio Senatus fuit. in Ant. 164. b

Notatio naturæ, atque animaduersio peperit artem. in Ora. 106. a

Atque hoc totum est, siue artis, siue animaduersionis, siue consuetudinis, nosse regiones. &c. de Orat. 122. b

Continere aliquem metu animaduersionis. de Finib. 56. b

Animaduersio paternæ metus. pro S. Rosc. 28. b

Animaduersio vitiorum. pro Clu. 44. b

Animaduersionem constituere. 3. in Verr. 48

Animaduersionem effugere. in Orat. 113. a

Et si ex his studiis delectatio sola peteretur, tamen, vt opinor, hanc animaduersionem communissimam atque liberalissimam iudicaretis. pro Archia, a

Maiores nostri nunquam iudicium nominauerunt, neque perinde vt rem iudicatam obseruauerunt animaduersionem & auctoritatem censoriam. pro Cluentio, a

Animaduersionem & supplicium remittere alicui. Vatinus ad Ciceronem, lib. 5. 24

In animaduersione poenæque esse duriorem. ad Att. 282. b

Notationes animaduersionesque Censorum. Offic. 74. b

Animaduersor.

Itaque vt in fidibus musicorum, aures vel minima sentiunt: sic nos, si acres ac diligètes esse volumus animaduersores vitiorum, magna sæpe intelligimus ex paruis. 1. Offic. 203

Animal, Vide Anima.

Animans, Animatio, Animatus, Animo, Animofus, Vide Animus.

Animus.

Quid sit animus, aut vbi, aut vnde, magna dissensio est. Tuscul. quæst. lib. 1. 16

Animus, est mens sine corpore villo, vt dixit Xenocrates. Acad. 31. b

Est enim animus cælestis ex altissimo domicilio depressus, & quasi demersus in terram, locum diuinæ naturæ æternitatisque contrarium. de Senect. 70. a

Animus est qui viget, qui sentit, qui meminit, qui præuidet & moderatur, & mouet id corpus, cui præpositus est. de Som. 130. b

Animus vnus ex omnibus rationis, contentionsque sempiternarum rerum & sub intelligentiam cadentium compos & particeps: quo nihil ab optimo genitore melius procreatum: quippe qui ex eadem vincit, alteraque na-

tura, adiuncta materia temperatione trium partium, proportionè compacta, se ipse conuersans, cum materiam mutabilem arripuisset, & cum rursus indiuiduam atque simplicem, per quam omnis mouetur, discernitque quid sit eiusdem generis, & quid alterius, & cætera diiudicat, quid cuique rei sit maximè aptum, quid quoque loco, aut modo, aut tempore contingat, quæque distinctio sit inter ea quæ gignantur, & ea quæ semper sint eadem. de Vniuersitate, 35

Non solum animus à factis, sed aures quoque à commemoratione abhorreant. 16. fam. 27. ex epist. Ciceronis filii.

Animus à medio profectus, extremitatem cæli à suprema regione rotundo ambitu circuecit, seseque ipse versans, diuinæ sempiternæ sapientisquæ vitæ induxit exordium. de Vniuers. 33

Animus à se ipse dissidens, secumque discordans. de Fin. 1. 45

Animus ab anima dictus. Tuscul. q. lib. 1. 17

Animus ab iracundia antè occupatur, quam prouidere ratio potuit ne occuparetur. 1. ad Qu. frat. 29

Nostris animus accessit, hostibus timor iniectus est. ad Atticum, 78. b

Animus accipit quæ videmus. Tuscul. q. lib. 5. 79

Acer & præsens animus. 2. de Orat. 47. a

Animus æger (vt ait Ennius) semper errat, neque pati, neque perpeti potest, cupere nunquam desinit. Tuscul. q. lib. 3. 4

Animus, ægritudine ac perturbationibus reliquis omnibus vacuus, perfectè atque absolūtè beatos efficit. Tuscul. q. lib. 4. 30

Animus æquus. pro Rosc. Amer. 85

Animus seipsum semper mouet, atque idcirco non est natus, sed æternus. Tuscul. q. lib. 1. 45

Animus afflicto & fractus. 12. ad Att. 28

Animus semper agit aliquid, neque vlla conditione quietem sempiternam potest pati. de Finib. lib. 1. 51

Scire enim vis quo vno animus alitur. 12. ad Att. 9

Animus altus. de Finib. 138. b

Animus altissimus & gloriæ cupidus. Offic. 1. 93

Amplius animus, & excelsus, & patiens incommodorum. 1. de Inuent. 120. a

Animus angustus. Offic. 1. 97

Angustus atque demissus animus. in Pisonem, 44. a

Animus anxius & sollicitus. epist. 57. b

Apertus & simplex animus. ad Lentulum, lib. 1. 9. 91. a

Animus calidior est, vel potius ardentior, quam est aer terræ proximus. Tuscul. q. lib. 1. 35

Vt oculus, sic animus sese non videns, alia cernit. Tuscul. q. lib. 1. 54

Animus nulla nisi noua aut admirabili re commouetur. 3. ad Heren. 130

Animus concitatus abstractusque ab integra certaque ratione, non constantiam solum amittit, verumetiam fanitatem. Tuscul. quæst. lib. 4. 30

Animus consularis. 10. fam. 12

Animus aurium nuntio naturalem in se continet vocum omnium mensuram. Orat. 102

Quemadmodum oculus conturbatus non est probe affectus ad suum munus fungendum: sic conturbatus animus non est aptus ad exequendum munus suum. Tuscul. quæst. lib. 3. 13

Animus corruptus largitionibus. ad Brut. 9. in epist. Bruti.

Animus currens. 6. ad Atticum, 45

Animus cum ad sui simile penetrauit, in eo nulla re egens aletur, & sustentabitur iisdem rebus, quibus astra. Tuscul. quæst. lib. 1. 37

Animus cum multum corpori præstet, obserueturque vt casto corpore ad deos adeatur, multò est in animis id seruandum magis. Animi labes nec diurnitate vanescere, nec manibus vllis elui potest. 2. de Legib. 26

Animus cum superauit regionem aeris crassi, naturamque sui similem contigit & agnouit, ignibus insistit, & finem altius se efferendi facit. Tuscul. q. lib. 1. 36

Animus cum languore corporis nec membris vti, nec sen-

sibus potest, incidit in visa varia & incerta, ex reliquis inhaerentibus earum rerum, quas vigilans gesserit aut cogitavit. Diuin. lib. 2. 99

Quod si cui simul animus cum re concidit. Tuscul. q. lib. 3. 34

Hominibus animus datus est ex illis sempiternis ignibus, quæ vos sydera stellisque vocatis. de Som. 128. b

Animus de se ipse tum iudicat, cum id ipsum, quo iudicat, ægrotet. Tuscul. quæst. lib. 3. 1

Animus opinionibus maloque more (id est, vsu & consuetudine vitæ) delinitus. Tuscul. q. lib. 5. 58

Animus desertus languore corporis. Diuin. lib. 2. 107

Animus, vt Euripides auder dicere, deus est. Tuscul. q. lib. 1. 52

Animus diuinus est. Tuscul. q. lib. 1. 52

Animus diuinus, corpore liberatus. Tuscul. q. lib. 1. 42

Animus, appropinquante morte, multò est diuinius. Diuin. lib. 1. 58

Animus in duas partes diuisus, altera rationis participem, alteram expertem. Tuscul. q. lib. 4. 9

Animus effeminatus. Tuscul. q. lib. 4. 49

Animus oculorum effugit obturum. de Vniuers. 33

Animus sensum omnem effugit oculorum. de Vniuers. 63

Ardor mundi animus est. de Nat. deor. 2. 23

Animus est in cursu. 15. ad Atticum, 23

Quamquam animus est præsens, tamè voluntas me deficit. 1. ad Att. 56

Animus rerum bonarum expectatione erigitur. 2. de Leg. 29

Animus ex quo animal dicitur. de Nat. 66. b

Animus exanclatus. Tuscul. q. lib. 2. 16. Id est, exhaustus ærumnis.

Quorum aut ingenio, aut virtute animus excellit. Tuscul. quæst. lib. 1. 29

Animus excelsus atque inuictus. Offic. 1. 23

Animus excelsus & magnificus. Offic. 1. 111

Animus expectat quidnam, &c. 15. ad Att. 16

Animus corporis expert Xenocrati, & antiquis philosophis. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 28

Animus festinat. 2. Philipp. 63

Animus prudentia consilioque fidens. Offic. 1. 113

Animus firmus & grauis. 9. fam. 38

Animus fortis & magnus duabus rebus maximè cernitur: quarum vna est in despicientia rerum externarum: altera in rebus magnis & vtilibus, sed vehementer arduis gerendis. Offic. 1. 95. Tuscul. q. lib. 2. 8

Animus fortis & magnanimus in homine nõ perfectò nec sapiente feruentior plerunque est. Off. 1. 71. quoniam feruorem fortitudinis Aristoteles 3. Ethic. excessum facit, *ὑπερβολὴν*.

Fractus animus. ad Lentulum, lib. 1. 9. 55. a

Animus fractus & abiectus. Parad. 44

Generatus à deo animus. 1. de Diuin. 122. a

Animus tres partes habet, vt Platoni placuit, rationis, iræ, cupiditatis. Acad. quæ. ed. 1. lib. 2. 115. eas Plato *λογικόν, θυμικόν, & ἡσθητικόν* vocat.

Animus, harmonia, secundum Aristoxenum. Tuscul. q. lib. 1. 18

Animus hominis diues, non arca appellari solet. Parad. 55

Animus hominis habet memoriã, & eam infinitam rerum innumerabilium. Tuscul. q. lib. 1. 46

Animus hominis nõquam naturaliter diuinat, nisi cum ita solutus est & vacuus, vt ei planè nihil sit cum corpore. Diuin. lib. 1. 96

Animus hominis quibus rebus beatus fiat. 1. de Legib. 46

Cur animus hominis quicquam ignoraret, si esset deus? de Nat. deor. 1. 21

Animus hominis, si nihil esset in eo, nisi vt per eum viuere-mus, esset nobis cum bestiis plantisque communis. Tuscul. quæst. lib. 1. 46. bestia enim & planta animam vegetatiuam seu vitalem habent, per quam viuunt.

Animus hominis si nihil haberet, nisi vt appeteret aut refugeret, id ei esset commune cum bestiis. Tuscul. q. lib. 1. 46. nam & bestia appetunt quæ sunt bona, & refugiunt contraria.

Animus hominibus datus est ex illis sempiternis ignibus, quæ sydera & stellæ vocantur. Somn. Scip. 11

Animus humanus decerptus ex mente diuina, cum alio nullo, nisi cum ipso deo, si hoc fas est dictu, comparari potest. Tuscul. quæst. lib. 5. 29

Animus humanus sic, vt natura cælestis, & terra vacat & humore. Tuscul. quæst. lib. 1. 33

Animus humanus si est excultus, & si eius acies ita curata est, vt ne cæcetur erroribus, sit perfecta mens, id est, absoluta ratio, quæ est idem quod virtus. Tuscul. q. lib. 5. 29

Humilis atque imbecillis animus. de Finib. 59. b

Humilis animus, & pertinax. ad Marcel. 4. 7. 7. a. contraria.

Animus imbecillus atque anilis. Diuin. lib. 2. 97

Animus imbecillus, remissusque. Diuin. lib. 2. 107

Animus ieiunus, vel angustus. 14. Philipp. 396

Animus in corpore inclusus. Tuscul. q. lib. 1. 47

Animus in corpore tanquam alienæ domi. Tuscul. q. lib. 1. 42. propria enim eius sedes, est cælum.

Animus est in hortis. Att. lib. 12. 238. 3. a

Animus in partes duas distributus est, quarum altera rationis est particeps, altera expert. Tuscul. q. lib. 2. 42

Ex hoc ille animus in præliis paratus ad vulnera. Tuscul. q. lib. 2. 33

Animus ad inuentionem facilius incedet. 2. de Inuent. 152

Animus furore diuino incitatus. Diuin. lib. 2. 78

Animus inflatus & tumens. Tuscul. q. lib. 3. 16

Animus infixus in patriæ charitate. ad Brut. 35

Animus se iniiciens & intendens in immensum. de Nat. d. 1. 38

Animus intentus. Tuscul. q. lib. 4. 8

Vt onera contentis corporibus facilius feruntur, remissis opprimunt: simillimè animus intentione sua depellit pressum omnem ponderum, remissione autem sic vrgetur, vt se nequeat extollere. Tuscul. q. lib. 2. 48

Si animus vnà cum corpore interit, nullus in eo sensus remanet, ipse enim nusquam est. Tuscul. q. lib. 1. 67

Animus, iudex omnium. Tuscul. q. lib. 1. 39

Animus iunctus ex anima tenui. Id est, aere, & ardore solis temperato. Tuscul. q. lib. 1. 36

Animus iuxta Empedoclem est cordi suffusus sanguis. Tuscul. quæst. lib. 1. 17

Animus leuis & calidus. Tuscul. q. lib. 1. 36

Animus magnus elatusque, humanasque res despiciens. Offic. 1. 87

Animus magnus, erectusque. de Finib. lib. 5. 64

Animus magnus & excelsus. Off. 3. 30. Lentulo, lib. 1. 9. 91. a

Animus magnus & fortis. Att. lib. 8. 163. 1. a

Animus mollis, demissus, humilis, eneruatus, languens. Tuscul. 185. b

Animus mollis & ad accipiendam & ad deponendam offensionem. 1. ad Att. 48

Animus mundi. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 21. Vult & Plato in Timæo mundum esse animatam, & omnium, qui sub aspectum cadunt, animantium perfectissimum.

Animus mundi omnium rerum quæ sunt ei subiectæ quasi prudentia quædam, procurans cælestia ac humana, secundum Academicos. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 21

Animus nec fecerni, nec diuidi, nec discerni, nec distrahi potest: nec interire igitur. Tuscul. q. lib. 1. 58

Cum præfertim ipse quoque animus non inane nescio quid sit, sed in quodam genere corporis. de Finib. lib. 4. 30

Animus, numerus, secundum Xenocratem. Tuscul. q. lib. 1. 18

Animus paratus ad periculum, si sua cupiditate, non vtilitate communi impellitur, audaciæ potius nomen habeat, quam fortitudinis. Offic. 1. 91

Animus paruus. Offic. 1. 97

Animus patrius. pro Rosc. Amer. 26

Animus late longèque peregrinatur. de Nat. d. 1. 38

Animus perturbatus. Tuscul. q. lib. 3. 7

Vt qui è Leucade se præcipitauerit, sustinere se, cum velit, non potest: sic animus perturbatus & incitatus nec cohibere se potest, nec quo loco vult, insistere omnino. Tuscul. quæst. lib. 4. 32

Promptus animus & alacris ad defendendam Rempub. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 11. 12. a

Vt optima quisque valetudine affectus potest videri alius, vt natura ad aliquem morbum procliuor: sic animus alius ad alia vitia propensior. Tusc. q. lib. 4. 67
 Animus pusillus. 2. fam. 36
 Animus piis omnibus retinendus est in custodia corporis, nec iniussu eius, a quo ille est nobis datus, ex hominum vita migrandum est. Somn. Scip. 11
 Animus robustus & excelsus. de Finib. lib. 1. 39
 Animus qui est in aliquo morbo, nō magis est sanus, quā id corpus, quod in morbo est. Tusc. q. lib. 3. 8
 Illud quidem sic habeto, nisi sanatus animus sit, quod sine philosophia fieri non potest, finem miseriarum nullum fore. Tusc. q. lib. 3. 11
 Animus sapientis ita semper est affectus, vt ratione optime vtatur. Tusc. q. lib. 3. 13
 Animus sapientis nunquam est perturbatus. Tusc. q. lib. 3. 13
 Animus sapientis semper vacat vitio, nunquam turgescit, nunquam tumet. Tusc. q. lib. 3. 16
 Animus saucius. 1. ad Att. 47
 Vt ipsum mundum ex quadam parte mortalem ipse deus æternus, sic fragile corpus animus sempiternus mouet. Somn. Scip. 29
 Animus, somno seuocatus a societate & contagione corporis, meminit præteritorum, præsentia cernit, futura prouidet. Diuin. lib. 1. 58
 Animus si est horum quatuor generum, ex quibus omnia constare dicuntur, (id est, elementorum) ex inflammata anima constat, atque idcirco superiora capestat necesse est. Tusc. q. lib. 1. 35
 Animus si sit numerus, vt scit Xenocrates: vel ἐν δὲ λέξει, vt Aristoteles, multo integrior ac purior est, quā igneus, aut animalis, longissimè que a terra se efferet. Tusc. q. lib. 1. 33
 Animus siue anima sit, id est, spiritalis & aerius, siue ignis, diuinus est. Tusc. q. lib. 1. 49
 Quo animus spectat, & quo res vocat. 8. ad Att. 59
 Etenim animus eius vultu, flagitia parietibus tegebantur. pro Sest. 7. b
 Animus tenerior. 5. fam. 64
 Tranquillissimus animus. Att. lib. 7. 127. 3. a
 Animus turpificatus. Offic. 3. 143
 Animus tuus mihi magis paruit, quā domus. 14. ad Attic. 25. in epist. ad Antonium.
 Animus vacans corpore. Tusc. q. lib. 1. 41
 Animus sensibus & curis vacuus. Diuin. lib. 2. 20
 Animus natura insitens, agitatione & motu nunquam vacuus esse potest. Diuin. lib. 2. 99
 Animus Zenoni Stoico ignis videtur. Tusc. q. lib. 1. 17
 Animi est omnis actio. 3. de Orat. 122
 Actio varia, vehemens, plena animi, plena spiritus, plena doloris, plena veritatis. de Orat. 215. b
 Ad animi æquitatem extollere. 6. fam. 39
 Aliquantum animi nobis attulisse. 7. ad Att. 46
 Animi altitudo, cui opponitur Humilis animus. 3. fam. 43
 Amplitudo animi, & quasi quædam exaggeratio quā altissima. 2. Tusc. 107. a
 Animi appetitus, ratione reguntur. de Nat. deor. 2. 24
 Animi auxilium non vt in corporis morbis petendum est foris. Tusc. q. lib. 3. 5
 Animi bona ab Academicis in naturam & mores diuidebantur. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 15
 Animi bona dicebant Academicis, quæ essent ad comprehendendam animi virtutem idonea. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 15
 Animi causa. 7. fam. 7
 Animi leniendi & sanandi causa. 12. ad Att. 24
 Et qui illud animi causa fecerit, hunc prædæ causa quid facturum putatis? 7. Philip. 2. 28. a
 Sed planè animi sui causa ludos nobis idiotis relinquet. in Pis. 52. a
 Animi celeritas. Tusc. q. lib. 1. 36
 Animi & corporis inter se comparatio. Tusc. q. lib. 4. 25
 Animi concitationes. 1. ad Qu. frat. 30

Omni animi cōformationem, cæteri philosophi motum inanem vocant: vos, aduentum in animos & introitum imaginum dicitis. de Nat. deor. 1. 75
 Ait me animi conscientia de se suspicari. 13. ad Att. 63
 In omnibus officiis persequendis animi est adhibenda contentio. Tusc. q. lib. 2. 48
 Animi creatio vnde a deo facta. de Vniuers. 27
 Animi defectio. 3. ad Att. 30
 Animi domus, cælum. Tusc. q. lib. 1. 42
 Animi egestas. in Piso. 18
 Animi firmitas. 12. ad Att. 49
 Firmitudo grauiusque animi. ad Luceium, lib. 5. 13. 5. a
 Animi fortis & constantis est non perturbari in rebus asperis, nec tumultuātem de gradu detici, sed præsentis animo vti & consilio, nec a ratione discedere. Offic. 1. 113
 Animi fortis magnique ducendum est, ea quæ eximia prærisque & præclara videntur, parua ducere. Offic. 1. 95
 Grauitas & altitudo animi. ad Nigidium Figulū, lib. 4. 13. 12. a
 Animi hostilis in Rempub. ad Brut. 8. in epist. Bruti.
 Imago animi, vultus est, indices, oculi. 3. de Orat. 122
 Animi mei impetus. 10. fam. 19. in epist. Planci.
 Omni animi impetu, dolori & iracundiæ pareat. 2. ad Att. 54
 Magis quodam animi impetu vt, quā cogitatione. 11. ad Atticum, 7
 Animi ingenium. 2. ad Heren. 79. 1. de Inuent. 96
 Animi ingenui est, cui multum debeas, ei plurimum velle debere. 2. fam. 92
 Animi intelligentia, quid aut qualis sit, difficilis. Tusc. q. lib. 1. 43
 Animi labor. 13. fam. 89
 Quos ego noui languoris animi effœminatissimi plenos. 16. fam. 36. ex epist. Qu. Ciceronis.
 Animi & laus honesta & vituperatio vehemens est. 2. de Inuent. 253
 Locus animi, stomachus vbi habitabat, olim cocaluit. 4. ad Att. 46
 Qui magni animi est, eum necesse est esse inuictum. Tusc. q. lib. 3. 13
 Magni animi fuit, non esse supplicem vtitori. 4. fam. 32
 Animi magnitudo. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 66. Tusc. quæst. lib. 1. 2
 Magnitudinem animi tui ne vnquam inſectas cuiusquam iniuria. 1. epist. a
 Homo maximi animi. pro Fonteio, 26. a
 Animi moderatio definita. 1. ad Heren. 1
 Animi & plures sunt & perniciosiores morbi quā corporis. Tusc. q. lib. 3. 4
 Animi motus & cogitatio. 3. de Nat. d. 51. Id est, ratio.
 Animi motus qui ratione rexit, iuste vixerit: qui autem his se dederit, iniuste. de Vniuers. 55
 Animi motum & dolorem tenere in sua potestate. 1. ad Qu. fratrem, 30
 Munus animi est, ratione bene vt. Tusc. q. lib. 3. 13
 Animi propria natura atque vis est, motu ceteri iuuiore & suo. Tusc. q. lib. 1. 45
 In animi notione reponere tanquam in vestigio. de Nat. deorum, 1. 28
 Artes in quibus animi libera quædam oblectatio quæritur. de Orat. 94. b
 Plena animi & terroris oratio. de Cla. 180. b
 Animi pars, in qua feritas quædam est, atque agrestis immanitas. Diuin. lib. 1. 56. Græci θυμῶν seu θυμοειδῆς vocant.
 Animi pars, in qua irarum existit ardor. Diuin. lib. 1. 57
 Animi pars quæ mentis & consilii est. Diuin. lib. 1. 56. Græci νοῦν & λόγον vocant.
 Animi pars, quæ mentis & rationis particeps est. Diuin. lib. 1. 59. Græci λογιστικὸν μέρος vocant.
 Animi pars, quæ voluptate alitur. Diuin. lib. 1. 56. θυμῶν-εὐκὸν μέρος ἢ ψυχῆς Græcis dicitur.
 Animi pars rationis atque intelligentiæ particeps, tum maximè viget, cum plurimum abest a corpore. Diuin. lib. 1. 63
 Animi partes duæ, temerariæ. Diuin. lib. 1. 57. nempe θυμῶν καὶ θυμῶν.

Animi partes duæ, quarum altera sensum, motum & appetitum habet, altera, rationis atque intelligentiæ est particeps. de Diuin. 95. b
 Animi autè & eius animi partes, quæ princeps est, quæque mens nominatur, plures sunt virtutes: Sed duo prima genera. vnum, & c. de Finib. 133. b
 Animi pendeo vehementer. 8. fam. 11. in epist. Cælii.
 Animi te pendere, quam rationem fini allaturus illi. 11. ad Att. 25. Frequentius absolute ponitur hæc locutio.
 Animi permotiones. 1. de Orat. 22
 Animi propositio. 2. de Inuent. 242
 Animi bene constituti proprium est, & lætari bonis rebus, & dolere contrariis. Læli. 44
 Quid animi mihi in nauigando censeres fore? 10. ad Att. 39
 Animi sedes naturalis. Tusc. q. lib. 1. 36
 Animi sedem & locum in corde esse dixerunt Stoici: in cerebro, Pythagoras, & eum secutus Plato. Tusc. q. lib. 1. 17
 Animi remissio ac dissolutio, cui opponitur altitudo animi. 5. fam. 8
 Animi res. 3. ad Heren. 101
 Nerui atque robur animi. Torquato, lib. 6. 1. 3. a
 Incredibili robore animi septus. pro Mil. 77. a
 Animi robusti est, magnæque constantiæ, ea quæ videntur acerba, ita ferre, vt nihil a statu naturæ discedas, nihil a dignitate sapientis. Offic. 1. 97
 In animi securitate vitam beatam ponimus. de Nat. d. 1. 38
 Hæc ego pro me ipso & animi mei sensu ac dolore pronuntio. pro S. R. 40
 Ex animi tui sententia. 2. de Orat. 144
 Sunt enim quædam animi similitudines cum corporibus. Tusc. q. lib. 2. 48
 Vt maris tranquillitas intelligitur, nulla ne minima quidem aura fluctus commouente: sic animi quietus & placatus status cernitur, cum perturbatio nulla est, qua moueri queat. Tusc. q. lib. 5. 13
 Tantum animi habuit ad audaciam, vt dicere in concione non dubitaret. 5. Verr. 68. a
 Si quantam habent ad maledicendum licentiam, tantum habent ad ementendum animi. pro Font. 282. b
 Tantum animi habuisset in vestro Domitio. 8. fam. 44. in epist. Cælii.
 Declaratio animi tui quem haberes de Repub. 10. fam. 9
 Animi turpitudine vitii ipsi facillimè percipitur. 1. de Legibus, 38
 Animi in Cicerone vis magna. Orat. 72
 Singularis est quædam natura atque vis animi, seiuncta ab his vilitatis notisque naturis. (scilicet terrena, humida, aërea & ignea) Tusc. q. lib. 1. 53
 Animi atque ingenii mei vires omnes profudi. 1. ad Att. 57
 Animi virtutes quatuor. 3. ad Heren. 106
 Pro animi mei voluntate. 5. fam. 60
 Animo adesse. 8. Philipp. 254
 Animo diuinitatem dedit Alcmeo Crotonitates. de Nat. deorum, 1. 20
 Animo exulto nihil agreste, nihil inhumanum est. 12. ad Atticum, 61
 Animo meo fixa perpetuò manebunt. 10. fam. 81. in epist. Lepidi.
 Animo & orationi moderari. 1. ad Qu. frat. 30
 Animo alicuius supplicare. pro Font. 25
 Animum a cōsuetudine oculorum abducere, difficillimum est. 3. de Nat. deor. 14
 Animum tamen a sollicitudine abducerent. 4. fam. 9
 Non ad animum, sed ad vultum ipsum reficiendum. 12. ad Atticum, 16
 Animum ad seipsum aduocare, secum esse cogere, maximè a corpore abducere. Tusc. q. lib. 1. 61
 Animum Aristoteles appellat ἐπιπέλαστον nouo nomine. Tusc. q. lib. 1. 19
 Animum mundi Academici deum appellant. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 21
 Animum attendere. 3. in Verr. 19
 Necesse est animum perspicuis cedere, vt lancem in libra

ponderibus impositis deprimi. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 37
 Animum deus vt in medio mudi collocauit, ita per totum tendit. de Vniuers. 25
 Vt animum sapientis commoueri & conturbari negarent. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 126
 Animum ne contrahas aut demittas. 1. ad Qu. frat. 3
 Animum contundere. 12. ad Atticum, 59
 Animum debere. 1. fam. 31
 Animum defigere, & intendere in rem aliquam. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 44
 Animum illis, non copias, defuisse. 7. Verr. 105. a
 Qui animum a corpore discedere censent, alii statim dissipari, vt Democritici & Epicurei: alii diu permanere, vt Stoici: alii semper, vt Platonici. Tusc. q. lib. 1. 16
 Animum diuinum, corpore liberatum, cogitatione completi non possumus. Tusc. q. lib. 1. 42
 Animum erigere, & contrahere, seu demittere, contraria. 1. ad Qu. frat. 3
 Animum esse deum, seu diuinum probatur. Tusc. quæst. lib. 1. 53
 Animum deum esse Pythagoras cœsui per naturam rerum omnem intentum & commeantem, ex quo animi nostri carperentur. de Nat. deor. 1. 21
 Nihil omnino esse animum, & hoc esse nomē totum inane sensit Dicaearchus. Tusc. q. lib. 1. 18
 Animum nostrum esse licet non appareat, nec cernatur. pro Mil. 118. b. Ibidem argumenta id probantia.
 Animum cum corpore extingui sunt qui censent, quales sunt Epicurei. Tusc. quæst. lib. 1. 16
 Animum procreator mundi deus ex sua mente & diuinitate genuisset, tum denique omne quod erat concretum atque corporeum subternebat animo, interiūque faciebat. de Vniuers. 33
 Si eundem in cæterorum periculis haberemus animum, quem in nostris difficultatibus. Antequam. 194
 Animum habes & spem bonam. 1. ad Qu. frat. 48
 Maiorem etiam animum, quā vnquam habuisset, daret. epist. 13. b
 Animum habere ad audaciam. 5. in Verr. 68
 Alienum animum habere ab re aliqua. de Amicit. 28. a
 Habere fortem animum. ad Qu. Ligarium, lib. 6. 13. 9. a
 Tamen tribus tantis exercitiis propriis Reip. valentibus, magnum animum habere debebas, quem & semper habuisti. 11. fam. 23. in epist. D. Bruti.
 Nec tam animum me, quā stomachum non habere arbitrantur. 15. ad Att. 31
 Animum mundi haud tum denique, cum corpus ei effecit, inchoauit deus. Deus enim & ortu & virtute antiquiorē genuit animum, eūque vt dominum atque imperatorem obedienti præfecit corpori. de Vniuers. 27
 Antonius induxit animum sibi licere, quod vellet. ad Att. 218. b
 Tu quoque animum inducas, si sit aliqua Resp. in ea te esse oportere. ad Marcellum, lib. 4. 8. 4. a
 Qui potuit animum inducere, vt exhæredaret filium. pro S. R. 27. b
 Animum vel animam inesse in homine, & in bestia negauit Dicaearchus. Tusc. q. lib. 1. 18
 Animum aliquò intendere. 2. in Verr. 6
 Defigere & intendere animum in aliquam rem. Acad. q. 12. b
 Animum laudo, consilium reprehendo. 9. ad Att. 30
 Licet etiam mortalem animum iudicantem, æterna moliri, non gloriæ cupiditate, quam sensurus non sit, sed virtutis, quam necessario gloria consequatur. Tusc. quæst. lib. 1. 75
 Animum mutare difficile est. 1. ad Qu. frat. 29
 Animum alicui offendere. 4. ad Att. 36
 Animum placare & mitigare. 10. Philip. 272
 Animum tuum promptum & alacrem perspexi ad defendendam Rempub. epist. 43. b
 Quorum quidem animum tu nō perspexisti solum, quum de me ageres, sed etiam confirmasti atque tenuisti. ad Lælium, lib. 1. 9. 46. a

Animum ponere in aliqua re facienda. 1. ad Qu. frat. 31
 Deus animum ut dominum atque Imperatorem obedienti
 præfecit corpori. de Vniuers. 198. b
 Præstare animum. ad Lentulum. lib. 1. 9. 12. a
 Cum nihil erit præter animum, nulla res obiecta impedit,
 quo minus percipiat quale quidque sit. Tusc. q. lib. 1. 40
 Animum armatum retinere. pro Marcello. 18
 Animum à corpore secernere, nequicquã aliud est, quàm
 emori discere. Tusc. quæst. lib. 1. 61
 Cum animum à negotio omni seuocamus, nihil aliud agi-
 mus, quàm animum ad se ipsum aduocamus, secum esse
 cogimus, maximeque à corpore abducimus. Tusc. quæst.
 lib. 1. 61
 Animum spirabile sumpsumus ab aere eo quem spiritu du-
 cimus. de Nat. deor. 2. 14
 Quum eius animum ad persequendum non negligentia
 tardaret, sed conscientia sceleris auaritiæque frænaret. 5.
 Verr. 111. a
 Animum vacuum ad res difficiles scribendas afferam. 12. ad
 Atticum. 49
 Non enim dum cram vobiscum, animum meum videbatis,
 sed ex iis rebus, quas gerebam, intelligebatis. de Senec. 83. b
 Animum & videre & audire, non eas partes, quæ quasi fen-
 nestræ sunt animi (ut sunt oculi & aures). Tusc. q. lib. 1. 39
 Animum, antequam corpus intrauit, in rerum cognitione
 viguisse. Tusc. quæst. lib. 1. 47. sententia Socratis apud
 Platonem in Phædone.
 Animum vincere. 12. ad Atticum. 60
 Anime mi. Terentiæ. a
 Ab animo tanquam ab oculis caliginem dispellere. Tusc.
 quæst. lib. 1. 51
 Ab animo tuo quicquid agitur, id agitur à te. Tusc. q. lib. 1. 43
 Ex quo intelligi potest, animo illos abhorruisse semper ab
 optimo ciuitatis statu, non voluntate fuisse populares. 7.
 Philip. 219. a
 Abiectione animo me futurum, quum Respub. maiorem e-
 tiam mihi animum, quàm vnquam habuissim, daret. ad
 Lentulum. lib. 11. 9. 56. a
 Acri & attento animo intueri. 1. de Finib. 88. a
 Facile & æquo animo carere re aliqua. epist. 55. b
 Æquo animo facere aliquid. ad Qu. frat. 296. b
 Æquo animo ferre aliquid. Tusc. quæst. lib. 1. 77
 Interea quidẽ cum musis nos delectabimus animo æquo,
 imò verò etiam gaudenti ac libenti. ad Atticum. 25. b
 Æquo animo mori. epist. 68. b
 Agitare aliquid animo. ad Torquatium. lib. 6. 1. 5. a. Id est, cogi-
 tare.
 In eum locum sæpe profectus alacri animo & erecto, &c.
 Cat. 68
 Animo meo ab suis rationibus alienissimo. 10. ad Att. 10
 Qui altiore animo sunt, capeunt Rempub. honoribus im-
 periiisque adipiscendis. 5. de Finib. 101. a
 Facillimè ad res iniustas impellitur, ut quisque altissimo est
 animo, & gloriæ cupido. Offic. 1. 93
 Quare bono animo es: video enim, &c. Att. lib. 5. 106. 5. a
 Quicquid animo cernimus, id omne oritur à sensibus. de
 Finib. lib. 1. 50
 Animo rem cernere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 23. de artib⁹ dictum,
 quas Græci *σκαπύλας* vocant.
 Qui animo cernuntur, & ratione intelliguntur animantes.
 de Vniuers. 13
 Animo certo & confirmato. pro Quint. 51
 Animo perturbatiore aliquid cogitare. 6. fam. 16
 Quæ animo completitur, non minus nostra sunt, quàm
 quæ oculis intuemur. 5. fam. 49
 Comprehendere aliquid animo. 1. de Nat. d. 157. a
 Animo comprehendere & tenere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 23
 Animo comprehensum atque perceptum habere. Acad. q.
 ed. 1. lib. 2. 91
 Animo confectus. 14. fam. 11
 Animo multis modis variisque delectari licet, etiam si non
 adhibeatur aspectus. Tusc. q. lib. 5. 79
 Huic discendi quærendique diuinæ delectationi toto se a-

nimo dedidissent. 5. Tusc. 161. a
 Ita dissident à nobis animo ac voluntate. 7. Verr. 143. a
 Animo distentus. 3. ad Qu. frat. 34
 Animo diuino in homine influente atque effluente ambi-
 tus illigabant. de Vniuers. 61
 Amare aliquem ex animo. ad Qu. frat. 293. b
 Cuius tibi negotia ita comendo, ut maiore studio, magisve
 ex animo commendare non possim. epist. 299. b. 16. ad
 Attic. 46. b
 Cum constemus ex animo & corpore. Tusc. q. lib. 3. 1
 Equidem dicam ex animo quod sentio. in Pis. 97. b
 Ex animo verèque diligi. 9. fam. 35
 Ex animo tuo effluam. 7. fam. 28
 Ex animo exire hoc mihi non potest. 3. de Nat. d. 5
 Hos tu homines, ut ex animo, atque ut ex illa summa vo-
 luntate tui studiosi sint, laborato. de Petri. 13
 Siue ex animo id fit, siue simulatè. 2. de Nat. d. 125
 Siquidem animo excelso & alto, & virtutibus exaggerato
 sumus. Parad. 51
 Animo excelso magnoque despiciere aliquid. Offic. 2. 51
 Animo excubare. 9. ad Att. 47
 Animo fidenti gradi ad mortem. Tusc. q. lib. 1. 99
 Animo fractus & debilitatus. 12. ad Att. 49
 Animo fracto & demisso fuisse. 1. fam. 42
 Postea totam Italiam fac ut in animo ac memoria distribu-
 tam comprehensamque habeas. de Petit. 209. b
 Deus intelligentiam in animo, animum conclusit in cor-
 pore. de Vniuers. 196. b
 Dicis tibi in animo esse alio tempore persequi. in Verr. 93. b
 Habeo in animo pecuniam Prætori dare. in Verr. 122. b
 Pater istum exhæredare in animo habebat. pro S. R. 33. b
 Rogavi ut diceret quid haberet in animo. ad Att. 124. b
 Cum tribuni haberent in animo de præsidio Consulium
 designatorum referre. epist. 170. b
 Quid enim in animo habuerim, cum Lernus discessit à me,
 ex literis, quas ei dedi, potuisti cognoscere. epist. 154. b
 Luceium scito consulatum habere in animo statim petere.
 ad Atticum. 15. b
 In animo res insculptas habere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 3
 In animo meo inest nescio quid, quo me plus hic locus de-
 lectet. 2. de Legib. 2
 Animo incitari. 1. ad Qu. frat. 29
 Animo inflammato aliquid concupiscere. Tusc. q. lib. 4. 57
 Animo iniquo aliquid sustinere. 1. ad Qu. frat. 26
 Negat satis esse, quid bonum sit, aut quid malum, sensu iu-
 dicari, sed animo etiam ac ratione intelligi posse. lib. 1. de
 Finib. 24
 Animo in quo sunt omnia, iubet lex castè ad deos adire. 2.
 de Legib. 26
 Animo libenti prolixoque aliquid facere. 16. ad Att. 49
 Magno ac forti animo rem agere. Att. lib. 8. 163. 1. a
 Nimis es penè animo molli. Tusc. q. lib. 2. 44. ex Pacuio.
 Animo ita paratus ire quo Resp. vocet. 10. famil. 18. in epist.
 Planci.
 Consul ipse paruo animo & prauo. 1. ad Att. 25
 Animo periniquo patiebar te à me digredi. 12. fam. 43
 In animo perturbato, sicut in corpore, sanitas esse non po-
 test. Tusc. quæst. lib. 3. 7
 Animo & sensibus præditus mundus. de Nat. deor. 1. 14
 Animo nihil præstantius, neque diuinius. Parad. 16
 Animo relaxari. 2. Philip. 58
 Animo sedatiore scripsi. 8. ad Att. 14
 Animo & præterita & futura sentimus. de Finib. 1. 43
 Sine animo miles. Att. lib. 1. 13. 8. a
 Animo soluro scribere. 9. ad Att. 8
 Sed velim hæc aliquando animo solutiore. 11. ad Attic. 12
 Stabili animo & firmo & magno. 3. de Finib. 44. a
 Sic habeo statutum cum animo ac deliberatum. in Verr. 178. b
 Quare meo quidem animo nihilominus eloquentiæ stu-
 dendum. 1. de Inuent. 7. a
 Gratulatio tua mihi est probatissima, quod ab optimo est
 animo. epist. 55. b
 Nos quo animo inter nos sumus, esse nollent. 3. fam. 31

Quod certior fieri vis, quo quisque in me animo sit, nemi-
 nem alieno intellexi. ad Attic. 178. b
 Quapropter eo animo sumus inter nos, quo semper fui-
 mus. epist. 18. b
 Alacrem esse animo. ad Luceium. lib. 5. 12. 33. a
 Tamen ex illa inuestigatione naturæ consequi volebat, ut
 esset bono animo. 5. de Finib. 150. a
 Quare hoc animo in nos esse debebis, ut ætas nostra in a-
 more conquefcat tuo. epist. 18. b
 Et quidẽ prodest, inquis, mihi in eo esse animo. de Fin. 81. b
 Animo elato esse. Tusc. quæst. lib. 1. 79
 Erectiorem animo esse. Attic. lib. 11. 210. 5. a
 Animo esse fractiorem. 11. ad Attic. 27
 Quod quibus adhuc non satis est perspectum, ii mihi nolle
 magis hoc animo nos esse, quàm non intelligere viden-
 tur. ad Appium. lib. 3. 5. 6. a
 Magno fortique animo esse. ad Qu. Ligarium. lib. 6. 14. 6. a
 Animo mobili esse in aliquem. 5. fam. 1. in epist. Q. Metelli.
 Animo mobili esse, & animo stabili, contraria. 5. fam. 8
 Perculso & abiectione esse animo. Attic. lib. 3. 42. 2. a
 Animo tranquillo esse. Cato. 67
 Animo iam hæc tenemus comprehensa. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 22
 Teneriore animo mihi videbare. ad Mescinum. lib. 5. 21. 12. a
 Toto animo dedere se alicui rei. Tusc. 250. b
 Animo tremere. 1. ad Qu. frat. 3
 Plura ad te animo vacuo scribam. 3. ad Qu. frat. 34
 Animo vacuo audire aliquem, & magno studio. Acad. q.
 ed. 1. lib. 2. 11
 Animo te valere opus est, ut corpore possis. 16. fam. 21
 Nihil animo velocius. Tusc. quæst. lib. 1. 36
 Non modò viderat animo res obscuras. de Nat. deor. 1. 36
 Animo ipso animum videre. Tusc. quæst. lib. 1. 43
 Animo videre, & oculis cernere. 6. fam. 9
 Animo aliquid videre, ut faciunt dormientes. Acad. q. ed. 1.
 lib. 2. 116
 Nihil enim animo videre poterant. Tusc. q. lib. 1. 31
 A&a enim res est animo virili, consilio puerili. ad Att. 14. 48
 Animi seipfos mouent, ergo æterni. Tusc. q. lib. 1. 45
 Animi altissimi. Tusc. q. lib. 1. 27
 Animi bestiarum sunt rationis expertes. Tusc. q. lib. 1. 65
 Animi quibus rebus conciliantur. 2. de Orat. 97
 Ut agri non omnes frugiferi sunt, qui coluntur: sic animi
 non omnes culti fructum ferunt. Tusc. quæst. lib. 2. 50
 Animi hominum semper fuerunt, futuri sunt. de Di-
 uinat. 118
 Animi imbecilles. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 32
 Animi, quo maior est in eis præstantia & diuiniore, eo maiore
 indigent diligentia. Tusc. quæst. lib. 4. 47
 Ne, si interirent quidem animi, quicquam mali esse in mor-
 te. Tusc. quæst. lib. 1. 66
 Ipsi animi magni refert quali in corpore locati sint: multa
 enim è corpore existunt, quæ acuant mentem, multa quæ
 obtundant. Tusc. quæst. lib. 1. 65
 Et corpora quidem defatigatione ingrauescunt, animi se
 exercendo leuantur. de Senect. 84. b
 Si animi mortales sunt, tantus interitus est in morte, ut ne
 minima quidẽ suspicio sensus relinquatur. Tusc. q. lib. 1. 72
 Animi cum corpore permixti. Diuin. lib. 1. 109
 Animi quibus rebus pellantur, sæpe vehementius. Diuin.
 lib. 1. 71
 Ut animi relaxati sint. 11. fam. 24
 Animi valentes. Tusc. quæst. lib. 4. 24. Id est, bene constituti
 ac sani, qui nulla perturbatione tentari possunt, qualis
 est animus sapientis.
 Animi per se ipsos viuentes. Tusc. q. lib. 1. 30
 Animorum æternitas cur nonnullis videatur incredibilis.
 Tusc. quæst. lib. 1. 41
 Animorum æternitas quo argumẽto probetur. pro C. Rab. 22
 Cum de animorum æternitate dicitur, de mète dicitur, quæ
 omni turbido motu semper vacet: non de partibus iis, in
 quibus ægritudines, iræ, libidinesque versantur. Tusc.
 quæst. lib. 1. 65
 Animorum commutatio. 16. ad Attic. 11

Animorum dicta. 14. ad Attic. 4
 Illud animorum corporumque dissimile est, quod animi va-
 lentes, morbo tentari nõ possunt, corpora possunt. Tusc.
 quæst. lib. 4. 24
 De animorum immortalitate Plato eadẽ dicit. 2. de Leg. 62
 Animorum magnus est motus factus. 5. fam. 34
 Animorum omnes morbi & perturbationes ex aspernatio-
 ne rationis eueniunt. Tusc. quæst. lib. 4. 25
 Sed sumendum tempus est non minus in animorum mor-
 bis, quàm in corporum. Tusc. quæst. lib. 3. 65
 Genus humanum sparsum in terras atque fatum, diuino au-
 ctum est animorum munere. de Legib. 160. b
 Animorum parem numerum sideribus distribuit deus, &
 singulos adiunxit ad singula. de Vniuers. 53
 Animorum nulla in terris origo inueniri potest. Tusc. q.
 lib. 1. 53
 Animorum ingeniorumque naturale quoddam quasi pa-
 bulum consideratio contemplatioque naturæ. Academ.
 quæst. ed. 1. lib. 2. 118
 Animorum remissio maximè efficitur sermone familiari. 9.
 famil. 57
 Animorum è corpore excedentium duas esse vias, dupli-
 cesque cursus differuit Socrates. Tusc. q. lib. 1. 59
 Animorum vis duplex est: vna pars in appetitu posita est,
 quæ est *σπύλα* Græcè, quæ hominem huc atque illuc rapit:
 altera in ratione, quæ docet & explanat quid faciendum
 fugiendumque. Offic. 1. 141
 Animorum est ea vis atque natura, ut vigeant vigilantes
 nullo aduocatio pulsui, sed suo motu, incredibili quadam
 celeritate. de Diuin. 137. b
 Naturis quæ sine animis sunt, locus est proprius. de Natura
 deor. 1. 73
 Animos abstinere. 2. in Verr. 23
 Hæc opinor sunt in libris, quos tu laudando animos mihi
 addidisti. 7. ad Attic. 10
 Quæ ciuitas in Asia quæ non modò vnus Imperatoris aut
 Legati, sed vnus Tribuni militum animos ac spem ca-
 pere possit: pro Lege Manil. 46. a
 Remittant spiritus, comprimant animos, sedent arrogan-
 tiam. pro Flac. 157. b
 Aduersantur enim primùm, quod parum desigunt animos,
 & intendunt in ea quæ perspicua sunt. 4. Acad. 85. a
 Victi debilitantur, animosque demittunt. de Finib. 125. b
 Efferre animos insolentia dominatus. pro Dom. sua. 109. a
 Animos ad audiendum creximus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 11
 Quæ cura exuscitat etiam animos, & maiores ad rem ge-
 rendam facit. Offic. 3. b
 Animos, siue dissipentur procul à terris, siue permaneant
 & conseruent habitum suum, necesse est ad cælum ferri.
 Tusc. quæst. lib. 1. 35
 Animos, siue animales sint, id est, spirabiles, siue ignei, in
 sublime ferri perspicuum est. Tusc. q. lib. 1. 33
 Ab altero non nimis alienos animos habemus. Læli. 28
 Ex vniuersa mente diuina delibatos animos habemus. de
 Senect. 93. b
 Dâne aut manere animos post mortem, aut morte ipsa in-
 terire? Tusc. quæst. lib. 1. 22
 Noscere alicuius animos ac spiritus. pro Cluent. 87. a
 Animos omnium occupat desperatio rerum eius. 11. ad
 Atticum. 11
 Animos permanere arbitramur consensu omnium natio-
 num. Tusc. quæst. lib. 1. 29
 Animos optimorum hominum irritabiles & eosdem pla-
 cabiles. 1. ad Attic. 49
 Possè animos, cum è corporibus excefferint, in cælum quasi
 in domicilium suum peruenire. Tusc. q. lib. 1. 21
 Infra lunam nihil est nisi mortale & caducum, præter ani-
 mos generi hominum munere deorum datos. de Somn.
 128. b
 Alii dicunt animos hominum sensusque morte restingui,
 alii autem eos tum maximè, cum è corpore excefferint,
 sentire ac vigere. pro Sest. 13. b
 Alicuius animos atque impetus retardare. 1. Verr. 19. a
 i. i.

Animos deos esse dicit Plato in Timæo & in Legibus. de Nat. deor. 1.23
 Animos, omnium hominum immortales esse, sed fortium, bonorumque diuinos. 2. de Legib. 18
 Animos esse mortales quibus rationibus probet Panætius. Tuscul. quæst. lib. 1.63
 Animis cadere. 6. fam. 3
 Ab animis consuetudine imbutis. de Nat. d. 1.58
 Ex animis conatur euellere cognitionem deorum. de Nat. deorum. 1.24
 Idque in maximis ingeniis, altissimisque animis & existit maximè, & apparet facillimè. 1. Tuscul. 51.2
 In animis doctissimi illi veteres inesse quiddam cæleste & diuinum putauerunt. de Finib. lib. 2.93
 In animis hominum, deorum notionem impressit ipsa natura. de Nat. deor. 1.32
 In animis imprimentur. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1.30
 Nihil est in animis mixtum aut concretum. Tusc. q. lib. 1.53
 In solis animis motum, qui sua sponte fit, ponit Plato. de Nat. deor. 2.23
 Est in animis omnium ferè naturâ molle quiddam, demissum, humile, enervatum, quodam modo & languidum. Tuscul. quæst. lib. 2.42
 In maximis animis splendidissimisque ingeniis plerunque existunt honoris, imperii, potentia, gloria cupiditates. Offic. 1.39
 Sed est naturale in animis tenerum quiddam atque molle, quod ægritudine, quasi tempestate, quatiatur. Tusc. quæst. lib. 3.10
 Animis nihil admixtum, nihil cõcretum, nihil copulatum, nihil coagmentatum, nihil duplex. Tuscul. q. lib. 1.58
 Animis & armis infestus & inimicus. 10. Philip. 284
 Animis tanquam oculis, totam licet lustrare terram. 2. de Nat. deorum. 121
 Nosmetipsi, qui animis mouemur & sensibus. de N. d. 2.42
 Videte Iudices, & prospicite animis quid futurû sit. in Verrem, 197. b
 Animis stare. 5. ad Atticum. 34
Animo.
 Quicquid est hoc, omnia animat, format, alit, auget. de Diuinat. 107. b
 Atomi formare, figurare, colorare, animare possunt. de Natura deor. 23. b
 Animare non possent indiuidua. de Nat. d. 1.78
 Ita pueros orientes animari atque formari. Diuin. lib. 2.71
Animans.
 Aristo dubitat, omnino deus animans necne sit. de Nat. 9. b
 Animans est igitur mundus, composque rationis. de Nat. deorum. 2.16
 Quæ autem animans natura, nihil curans. de Nat. d. 1.86
 Animantem legem efficit Zeno. de Nat. d. 1.26
 Nihil quod (viuit) generare ex se potest animantem, competentemque rationis. de Nat. deor. 2.16
 Qui mundum ipsum animantem sapientemque esse dixerunt. de Nat. deor. 1.18
 A quo enim animante omnes reliquos contineri vellet animantes, hunc ea forma figurauit, qua vna omnes reliquæ formæ concluduntur. de Vniuers. 12.2
 Animantes qui animo cernuntur, & ratione intelliguntur. de Vniuers. 13
 Animantes multæ insectantes odoris intolerabili foeditate depellunt. 2. de Nat. deor. 96
 Animantes orientur quos & viuos alatis, & consumptos sinu recipiatis. de Vniuers. 53
 Animantes aspiratione aeris sustinentur. 2. de Nat. d. 60
 Nam quum cæteras animantes abiicisset ad partum, solum hominem erexit. 1. de Legib. 39. a
 Deinde vt requirant atque appetant aliquas alias animantes, ad quas se applicent. in Lælio, 68. a
 Animantia diuina sunt infixæ cælo sydera, ob eamque causam suis sedibus inhærent, & perpetuò manent. de Vniuersitate, 47
 Animantia omnia sunt in quædam genera partita aut in-

choata. de Vniuers. 13
 Animantium genera quatuor, quorum vnum diuinum atque cæleste, alterum pennigerum & aereum, aquatile tertium, terrestre quartum. de Vniuers. 201. b
 Commune animantium omnium est coniunctionis appetitus, procreandi causa, & cura quædam eorum quæ procreata sunt. Offic. 1.19
 Animantium generi omnia à natura tributum est, vt se, vitam, corpusque tueatur, declinetque ea quæ nocitura videantur, omniaque, quæ sint ad viuendum necessaria, acquirit & parat. Offic. 1.17
 Animantium hoc naturâ commune est, vt habeant libidinem procreandi. Offic. 1.79
 Animantium varius ortus. de Nat. deor. 2.30
 Animantium alia coris tectæ, alia villis vestita, alia spinis hirsuta. 2. de Nat. deor. 90
 Animantibus quantam custodiam conseruandi sui ingenuit natura. 2. de Nat. deor. 93
Animatus.
 Bene animatus. Tuscul. quæst. lib. 1.17
 Animatus infirmè. 14. fam. 2
 Animatus melius, quam paratus. 6. fam. 23
 Erga vos omni tẽpore optimè animatus fui. Antequã. 197. b
 Sic enim ab initio fui animatus, vt me Reipub. procreatum putarem. Antequam. 196. b
 Sic in amicum sit animatus. Læli. 51
 Animatus aliter esse. 11. fam. 49. in epist. Matii. Id est, non eo esse animo.
 Ita paratus atque animatus esse debes, non vt nihil facias nisi iussus, & c. D. Bruto, lib. 11. 7. 6. a
 Videbatur erga nostros ἠρωας ita fore, vt nos vellemus, animatus. Attic. lib. 15. 24
 Animatum, Græci vocant ἠμωζεν. Tusc. q. lib. 1.45
 Animatum quod est, id motu cietur interiore & suo. Tusc. quæst. lib. 1.45
 Ciuitatem, vt abs te affecta sit, ita in te animatam esse videmus. in Verr. 235. b
 Ita animati homines sunt, vt nihil ad eorum mentes oratione flectendas proficere possimus. de Orat. 117. b
 Vt quemadmodum sint in seipso animati, eodem modo sint erga amicos. 2. de Finib. 132. a. 6. Verr. 132. a
 Qui quanquam afflictus luctu nõ adest, tamen sic animati esse debetis, vt si ille adesset. in Ant. 223. b
 Quæ globosa & rotunda, diuinis animata mentibus, & c. Somn. Scip. 11
 His rebus allatis, etsi intelligebam socios infirmè animatos esse, & c. Senatui, lib. 15. 1. 7. a
Animatio.
 Animationis diuinæ maximè speciem faciebat quartum genus animantium ex igne. de Vniuers. 43
 Erant autem animantium quatuor genera, quorum diuinum vnum atque cæleste, alterum pennigerum & aereum, tertium terrestre, quartum diuinæ animationis. de Vniu. 44
Animabilis.
 Terra circumfusa vndique est hac animabili spirabilique natura cui nomen est aer. 2. de Nat. d. 67
Animosus.
 Vir fortis & animosus. Tuscul. quæst. lib. 1.17
 Fortes & animosi. pro Milone, 71. a
 Nam & agere animam, & efflare dicimus, & animosos, & bene animatos. 1. Tusc. 31. a
 Ex quo fit vt animosior etiam senectus sit, quam adolescentia, & fortior. de Senect. 65. a
Animose.
 Grauius, magnificè, animosèque viuere. 1. Offic. 131. a
 Nec solum id animosè & fortiter, sed consideratè etiam, sapienterque fecerunt. 4. Philip. 155. a
 Præsertim cum ab his non sanè animosè defendatur sententia, & c. Tuscul. quæst. lib. 3. 44
Annales, Annalis, Vide Annus.
Annecto.
 Paulo supra quam ad linguam stomachus annectitur. 2. de Nat. deor. 203. a

Annexam scapham puppi funiculus trahebat. 2. de Inventione, 236. a
 Separatum est, quod nõ ex ipsa causa ductum est, nec sicut aliquod membrum annexum orationi. de Inuent. 48. b
Anneius.
 Anneius Brochus Senator. 5. in Verr. 78
Annellus.
 Epicuri imaginem non modò in tabulis nostri familiares, sed etiam in poculis, & in annellis habent. 5. de Finib. 5. a
Annibal.
 Annibal erat ad portas, aut de Pyrrhi pace agebatur. 1. Philippica, 8
 Annibal apud Prusiam Regem exulauit. Diuin. lib. 2. 40
 Annibal Marcellum interemit. 3. de Nat. deor. 59
 Annibal à Carthaginensibus ciuitate pulsus. pro Sest. 115
 Annibal pulsus Carthagine, Ephesum ad regè Antiochum venit. 2. de Orat. 42
 Annibalis somni cum cepisset Saguntum. Diu. lib. 1. 45. 46
 Annibalem Capua corrupit. in Rull. 12
Annicerii.
 Annicerii philosophi ab Aristippo. 3. Offic. 159
Anniuersarius, Vide Annus.
Annus.
 C. Annus Afellus. 3. in Verr. 73
 C. Annus Bellienus, M. Fôtei in Gallia Legatus. pro Font. 7
 M. Annus Appius, Camertinus, à C. Mario ciuitate donatus. pro Corn. Balbo, 36
 M. Annus eques Romanus. 3. in Verr. 9. & 7. 59
 M. Annus testis in C. Verrem grauissimus. 7. in Ver. 121
 T. Annus Milo ad interitum P. Clodii natus. de Arusp. respons. 5
 T. Annii Milonis laus. post reditum in Sena. 26
 T. Annii sententia. pro Cluent. 145
Annominatio.
 Annominatio quid, & quibus rationibus conficiatur. 4. ad Heren. 177
Annona, Vide Annus.
Annulus.
 Annulus aureus scribæ tui me deterret. in Verr. 108. b
 Annulus tuus sit testis voluntatis tuæ. 1. ad Qu. frat. 9
 Cum palam eius annuli ad palmam conuerterat, à nullo videbatur. Offic. 9. b
 Oribus apertis hominis mortui vidit corpus, annulumque aureum in digito, quem vt detraxit, ipse induit. Offic. 9. b
 Annulo aureo donari. 10. fam. 70. in epist. Pollionis.
 Si in huiusmodi cera centum sigilla hoc annulo impressero. Acad. 21. b
 Sæpe enim nostri Imperatores, superatis hostibus, optimè Repub. gesta, scribas suos annulis aureis in concione donarunt. 5. Verr. 160. a
 Cuius imaginem non modò in tabulis nostri familiares, sed etiam in poculis & in annulis habent. 5. de Finib. 6. a
Annularius.
 An tibi erit quærendus annularius aliquis, quoniam gallinarium inuenisti Deliacum illum qui oua cognosceret. 4. Acad. 151. a
Annumero.
 Quum tibi Senatus ex æraria pecuniam prompsisset, & singulos tibi denarios annumerasset. 5. Verr. 169. a
 Mulieri omnem pecuniã annumerare & reddere. 1. Ver. 31. a
 Vt eorum molestum sit annumerare sententias. 1. de Nat. deorum, 4. a
 Annumerare verba lectori. de Opt. gen. Orat. 148. a
 His duobus annumerabatur nemo tertius. de Clar. 183. b
 Vnà cum illis annumeratus esses. in Sallust. 4. a
 Verum ego forsitan propter multitudinem patronorum, in grege annumerer. pro Rosc. Amer. 54. a
 Atque his libris annumerandi sunt de Rep. 2. de Diuin. 4. a
Annumeratus.
 Si infirmum aliquod annumeratum dicemus. de Inu. 58. b
Annuntio.
 Eique interea (vt scribis) salutem annuntiabis. Att. lib. 11. 232. 2. a

Annuo.
 Tum ostendi tabellas Lentulo, & quæsiui cognosceretne signum, annuit. in Catil. 113. b
 Erepta est facultas eorum, quos iste annuerat. 3. Verr. 113. a
 Si annuerit, ne ego istam sapientiam non audiam. in Ant. 247. b
 Simul atque hic sibi annuisset, numeraturum se dicebat. pro Quintio, 3. b
 Annuere toto capite aliquid. 1. de Orat. 157
 Annuere te video. de Nat. 23. b
 Hoc enim mihi significasse & annuisse visus est. 5. Ver. 183. a
Annus.
 Magnus annus qui tum efficitur cum solis & lunæ & quinque errantium ad eandem inter se comparisonem confectis omnium spatiis, est facta conuersio. de Nat. deorum, 36. b
 Annus perfectus & absolutus perfecto numero temporis tum completur: denique cum se octo ambitus confectis suis cursibus ad idem caput retulerunt, cumque eos per mensus est idem & semper sui similis orbis. de Vniu. 41
 Annus iudicialis. Brut. 131
 Annus vertens verè appellari potest tũ, cum ad idem, vnde semel profecta sunt, cuncta astra redierunt, eandemque totius cæli descriptionem, longis interuallis retulerint. Somn. Scip. 25
 Apparuisse numen deorum intra finem anni vertentis. 13. Philip. 360. a
 Anni primus mensis apud Ægyptios. 3. de Nat. deor. 40
 Anni tempus, pro tempestate. 16. fam. 2
 Anni tempore duro. 10. ad Attic. 39. cui opponit æstatem.
 Anni tempora quomodo ex solis inflexione fiant. de Nat. deorum, 2. 36
 Addere annum labori. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 6. a
 Quartum annum ago & octuagesimum. de Senect. 83. b
 Annuum homines populariter tantummodo solis, id est vnus astri reditu metiuntur. Somn. Scip. 25
 Annuum petitionis suæ non obierunt. 10. fam. 55
 Quinto autem anno exeunte ad Syracusas occidit. 1. de Diuinatione, 95. a
 Hoc grauissimo & pestilentissimo anno. epist. 72. b
 Anno vertente sine controuersia verbum nullum facis. pro Quintio, 7. b
 In hoc anno, non solet addi in hoc interdicto. 15. fam. 44
 Ni anni decem interfuerint, nequis eundem magistratum capito. 3. de Legib. 8
 Nondum centum & decem anni sunt, cum, & c. Officiorum 2. 111
 Anni multi sunt, cum, & c. 15. fam. 37
 Babylonii c c c l x x. millia annorum, vt ipsi dicunt, monumentis comprehensa tenent. de Diuin. 88. b
 Agere annos. de Senect. 28. a
 Annos multos nihil aliud commentaris. 7. fam. 5
 Annos habere. 4. ad Atticum, 26
 Jam annos viginti habere. pro Cecinna, 40. a
 Annos decem peditum & equitum polliceri. 9. ad Attic. 54
 Anni legitimis eum curules magistratus perfacilè cepisse. 13. ad Atticum, 43
Annales.
 Annales maximi. 2. de Orat. 29
 Annales pontificum maximorum, quibus nihil potest esse iucundius. 1. de Legib. 4
 Annales pop. Romani & monumeta vetustatis. pro Dom. sua, 67. a
 Erat enim historia nihil aliud nisi annalium confectio, cuius rei memoriæque publicæ retinendæ causa res omnes singulorum annorum mandabat literis. de Orat. 113. b
 Quædam ex annalium memoria in prouinciam delapsum. 1. ad Qu. frat. 6
 Istæ omnes & suppliciorum & verborum acerbitates non ex memoria vestra, & patrum vestrorum, sed ex annalium monumentis, atque ex regum commentariis conquisiuit. pro Rab. 93. b
 Vt enim nos ex annalium monimentis testes excitamus eos, i. ii.

quorum omnis vita consumpta est in laborib⁹ gloriosis.
2. de Finib. 107. a

Annalium ordo, quasi enumeratio factorum. 5. fam. 31
Ex annalium vetustate eruenda est memoria nobilitatis tuæ.
pro Murena, 14. a

Negemus omnia, comburamus annales. Diuin. lib. 1. 32
Annalis.

Vt olim Rusca quum legem ferret annalem, &c. 2. de Orat.
145. a. 5. Philip. 198. a

Ciuitatem annali lege seruant. 3. de Legib. 11. a

In tuo annali scriptum est. 12. ad Attic. 30

Ennius in nono annali. de Clar. 169. b

Maiores nostri leges annales non habebant. in Ant. 23. b

Legib. annalibus cum grandiore ætate ad consulatum
constituebant, adolescentiæ temeritatem verebantur. in
Ant. 203. b

Annauerfarius.

Annauerfaria sacra iuuetutis non comitterentur. 1. ad At. 57

Qui sacrificia gentilia annuerfaria factitarunt. in Ver. 230. b

Syracusani festos dies annuerfarios agunt. in Verr. 225. b

Annuerfarias vicissitudines constantissime conficit cælum.
2. de Nat. deor. 72. 6. Verr. 76. a

Mercurius sacris annuerfariis apud Tyndaritanos summa
religione colebatur. 6. in Verr. 75. & de Arusp. resp. 29

Annona.

Fundo Arpinati bene poteris uti cum familia vrbana, si an-
nona carior fuerit. epist. 237. b

Communita annona. pro Domo sua, 12. a

Facta durior annona. pro Domo sua, 12. a

Cum ingrauesceret annona, ut iam planè inopia ac fames,
non caritas timeretur. pro Dom. 215. b

Non habet pretium annona. 5. Verr. 195. a

In caritate annona, assè modium dedit. 2. Offic. 85. a

Annonæ curatores ædiles. 3. de Legib. 6

Difficultas annona, summaque inopia rei frumentariæ. pro
Domo sua, 10. a

Annonæ inuidia. 5. fam. 48

Annonæ perfugium. 8. Philip. 250

Ex summa inopia & caritate rei frumentariæ consecuta est
annona vilitas. pro Lege Manil. 31. a

Putarem annonam in macello cariorem fore. Diui. lib. 2. 45

Vilitas nec opinata consecuta est annonam carissimam. pro
Domo sua, 12. a

Leuare annonam. pro Mil. 115. b

Annus.

Annua sumptus. Att. lib. 15. 328. 8. a

Annua solis conuersio. de Nat. deor. 2. 36

Vt hoc desiderium nostrum ne plus sit annum. ad Att. 68. b

Magnopere à te peto, ut, &c. neve quid temporis ad meum
annuum munus accedat. ad Paulum, lib. 15. 12. 4. a

Annuum spatium. de Inuent. 51. b

Sic enim annum tempus conficitur. ad Att. 245. b

Nos annum tempus propè iam emeritum habebamus.
ad Attic. 94. b

Annui muneris paucos reliquos dies habebam. 6. ad Att. 37

Annui temporis criminatio. pro Flac. 165. b

Annua diem postulare. 7. fam. 40. ad Att. lib. 12. 233. 2. a

Ad hanc prouinciam, quam & Senatus & Populus annum
esse volunt. Cassio, lib. 15. a

Annua ex prouincia, propè iam vndecim mensium prouin-
ciam factam esse. 3. fam. 15

Et annua commutationes quadam ex necessitate semper
eodem modo fiunt. de Inuent. 54. b

Idque ne committi possit, ad eam rationem cursus annuos
sacerdotes finiunt. de Legib. 173. b

Annus cursibus conficiuntur sæcula. de Nat. deor. 2. 16

Anquiro.

Vt non anquirat aliquem, apud quem euomat virus acerb-
tatis sua. Læl. 73

Anquirere & parare omnia quæ sunt ad viuendum neces-
saria. Offic. 1. 17

In qua quid valeat id, quod fieri possit, anquiritur. Fat. 13

Semper aliqui anquirendi sunt, quos diligamus. Læl. 84

Ansa.

Si locus habet reprehensionis ansam aliquam, nescio cur
seuereorem Niceam putes, quam Rhodum. pro Plan. 68

Ansas sermonis dare. pro Sestio, 17

Quo plures det sibi tanquam ansas ad reprehendum.
de Amicit. 53

Ansanctus. Vide Ampsanctus.

Anser.

Anseres de Falerno depellantur. in Ant. 248. b. Id est, Anser
poeta, cui Antonius Falernum donauerat.

Anseribus cibaria publicè locabantur Romæ, & canes ale-
bantur in Capitolio, ut significarent si fures venirent. pro
Sext. Rosc. 33

Ανταζων (zona australis, sic dicta, quod nostræ zonæ vergenti
ad polum Septentrionalem est opposita. Tuscul. quæst.
lib. 1. 56

Ante.

Ante hosce deos erant tabulæ. 6. Verr. 4. a

Statim dedi literas, ut ex Cypro equites ante certam diem
decederent. Att. lib. 6. 113. 15. a

Nec varii venerat ex ante diem Nonas Iunias vsque ad prid.
Calend. Septemb. 3. ad Att. 28

Comitia Bibulus cum Archilochio edicto in ante diē x v.
Calend. Nouembr. distulit. Att. lib. 2. 35. 5. a

Causam interea ante eum diceret. 2. Verr. 6. a

Omnes ante eum philosophi. Acad. q. edit. 2. lib. 1. 11. Græca
loquendi forma, πάντες οἱ πρὸς αὐτὸν φιλόσοφοι.

Clodius ante suum fundum Miloni infidias collocavit. pro
Mil. 106. b

Res ante Idus acta sic est. ad Lentulum, lib. 1. a

At in Senatū, aut ante Imperatorem, & in consilium talis
causa potest venire. ad Heren. 5. b

Ante lucem proficisci. Tironi, lib. 16. 5. 1. a

Multò ante lucem surrexit. 2. de Inuent. 131. a

C. Marius tertius ante me consularis subijt, &c. Tusc. 196. b

Quem ante me diligo. 8. ad Att. 58. in epist. Balbi.

Omnia enim sunt posita ante oculos. 1. de Orat. 97. a

Nam mihi ante oculos dies noctesque verfaris. Terentia &
Tullia, lib. 14. 2. 8. a

Quam libenter eum palam ante oculos omnium esse pa-
tiatur. 7. Verr. 52. a

Sed loquimur de iis amicis qui ante oculos sunt, quos vi-
demus, aut de quibus memoriam accepimus. in Læl. 36. a

Cum Sylla in agro Nolano immolaret ante Prætorium, tum
ante oppidum Nolum, Samnitum castra cepit. de Diui-
natione, 95. b

Minutus mortuus est ante istum Prætozem. in Verr. 99. b

Ante & pone quos labuntur. de Vniuers. 47

Hi ne in freto ante sua tecta & domos nauigarent, pretio
abs te ius fæderis emerunt. in Verr. 246. b

Illud autem mihi ante hoc tempus nunquam in mentē ve-
nit à te requirere. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 2

Vt non modo clam, verum etiam hic in foro ante tribunal
tuum M. Fanni, ante pedes vestros Iudices, inter ipsa sub-
sellia cædes futura sunt. pro Rosc. Amer. 8. a

Antè.

Antè & Post. 4. Acad. 225. a. contraria.

Antè & Retrò. 5. de Finib. 62. a. contraria.

Antè biduo ex hac die. in Pison. 40

Et paucis antè diebus, quum facilè possit educi è custodia,
noluit. 1. Tusc. 112. a

Mandati que vtrique eorum, ut antè ad me excurrerent.
epist. 35. b

Vt qui Afoti esse velint, philosophi antè fiant. de Finib. 71. b

Antè iudicasti Epicurum te esse oportere, quam ista cognouisti.
de Nat. deor. 1. 46. pro, cognoscere.

Sed tu causam suscepisti antiquiorem memoria tua: quæ
causa antè mortua est, quam tu natus esses. pro Rabirio, a

Fructus autem senectutis est (ut sæpe dixi) antè partorum
bonorum memoria & copia. de Senect. 64

Non minus perturbato animo atque vultu, quam si annis
antè paucis in creditorem conuentum incidisset. pro Se-
stio, 11. a

Idipsum quod me mones, quadriduo antè ad eum scripse-
ram. Attic. lib. 14. 317. 1. a

Nam cæteri primùm antè tenentur astricti, quam quid esset
optimum, iudicare potuerunt. 4. Acad. 16. a

Longè antè videre mala venientia. 3. Tusc. 50. a

Antea.

Nactusque hoc tempus magis idoneum, quam vnquam
antea, ita sum cum illo locutus, ut, &c. epist. 5. b

Appius in sermonibus antea dicitabat: postea dixit etiam
in Senatu palam. Lentulo, lib. 1. 9. 104. a

Si integer antea fuisse demonstrabitur. de Inuent. 66. b

Posthac neque Hercule antea negligentes fuimus. ad Attic.
102. b

Antea quam ad me scripsissetis, &c. Att. lib. 3. 66. 1. a

Antea quum per literas Attici nostri, &c. Att. lib. 15. 328. 1. a

Quod ad te antea, atque adeò prius scripsi, fecisti me ala-
criorem. Att. lib. 15. 327. 2. a

Iam antea in sella sedens Prætor, quum Prouinciam Sici-
liam obtineret, &c. 5. Verr. 111. a

Anteaactus.

Nihil putas valere in iudiciis coniecturam, nihil suspicio-
nem, nihil antea actæ vitæ existimationem. 5. Verr. 123. a

Ille quidem fructum omnis antea actæ vitæ hodierno die ma-
ximum cepit. pro Marcello, 1. a

Ex antea acta vita facere iudicium. 2. de Inuent. 146. a

Antecanis.

Extremam nitens plumato corpore coruus
Rostro tundit, & hic (Geminis est illis sub ipsis)

Antecanè, Procyon Graio qui nomine fertur. 2. de N. d. 171. a

Antecapio.

Anteceptam animo rei quandam informationem ἀντεκλήσιον
appellat Epicurus. de Nat. deor. 1. 32

Antecedo.

Si huic rei illa antecedit, huic non antecedit. in Topic. 47. a

Quicquid enim antecedit quanque rem, id cohæret cum
re necessario. in Topic. 26. a

Vt quisque honore & ætate antecedit: ita primus solet sua
sponte dicere. 6. Verr. 124. a

Quantum natura hominis pecudibus reliquisque bestiis
antecedit. 1. Offic. a

Tum antecedunt, tum subsequuntur stellæ. de Nat. d. 2. 38

Et id studium, totaque ea res longè cæteris & studiis & ar-
tibus antecedeat. 1. Acad. 6. a

Biduo me antecessit, itinera multò maiora fugiens, quam
ego sequens. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 4. a

Si id quod sequitur, non videtur necessario cum eo quod
antecessit, cohærere. de Inuent. 58. b

Pompeius expeditus antecesserat legiones x i. Luceria. ad
Att. lib. 8. 153. 7. a

Nō sic causa intelligi debet, ut quod cuique antecedit id &
causa sit, sed quod cuique efficiēter antecedit. de Fa. 147. b

Septima pars quæ septem & viginti partibus antecederet
primæ. de Vniuers. 29

In omnibus quæcunque fiunt, verisimile est causam ante-
cedere. de Fato, 149. b

Antecedere alteri, vel alterum ætate. de Claris Orat. 40. 56. a

Antecedere aliquem ætate & vsu rerum. 6. Verr. 121. a

Antecedere honore. Cat. 59

Antecedere honoribus. de Arusp. resp. 11

Antecedens.

Pennus Paulum Gracchum ætate antecedens. de Cla. 174. b

Sed inter hos paululum ætate his antecedēs Galba, eloquē-
tia præstitit. de Clar. 171. b

Et quæ non insequens hora antecedente calamitosior, pop-
Rom. illuxit: Octauio, 5. a

Causæ naturales & antecedentes. de Inuent. 82. b

Antecedentium locus dialecticorum proprius. Top. 26

Antecedentium, consequentium, & repugnantium locus,
in argumentis inueniendis simplex est, in tractandis tri-
plex. Topic. 26

Observantia, per quam ætate, aut sapientia, aut honore, aut
aliqua dignitate antecedentes reueremur. 2. de Inu. 241. a

Ab antecedentibus argumentum. Top. 9

Ex his autem rebus, quæ quodammodo affectæ sunt ad id,
de quo quæritur, &c. alia ex antecedentibus, alia ex con-
sequentibus, alia ex repugnātibz appellatur. Partit. 4. a
Omnia quæ fiunt, fieri causis antecedentibus. de Fato, 145. b
Neque enim solum honore antecedentibus, sed iis, &c. de
Senect. 59. a

Antecessio.

Quum tripartitò igitur distribuatur locus hic, in consecu-
tionem, antecessionem, repugnantiam: &c. in Topic. 26. a

Antecessiones & conuersiones quæ in orbibus deorum eue-
niunt. de Vniuers. 45

Antecessiones & progressus causarum. Offic. 1. 19

Cōsequētia cernit, causas rerum videt, earumque progres-
sus & quasi antecessiones non ignorat. 1. Offic. 19. a

Antecello.

Qui eloquentia cæteros antecellis. pro Cornelio, a

Quod ut quisque ætate antecellit, ita sententiæ principatum
tenet. de Senect. 59

Hæc causa magnitudine iniuriæ criminibus cæteris ante-
cellit. in Verr. 150. b

Sensus hominum multò antecellit sensibus bestiarum. de
Nat. 55. b

Omnes participes sumus rationis, præstantiæque eius qua
antecellimus bestiis. 1. Offic. 150. a

In ea sunt ædes sacræ complures, sed duæ quæ longè cæteris
antecellunt. 6. Verr. 105. a

Chaldæi in Syria cognitione astrorū antecellunt. de D. 99. b

Summa dignitas est in iis, qui militari laude antecellunt.
pro Mur. 129. b

Inferiores, qui omnibus his rebus antecellunt. ad Her. 15. b

Nō solum illa gloria militaris vestris formulis atque actio-
nibus antepōnda est, verum etiam dicendi consuetudo
longè & multum isti vestræ exercitationi ad honorem
antecellet. pro Murena, 26. a

Præclarum mihi quiddam videtur adeptus is, qui qua re ho-
mines bestiis præstant, ea in re hominibus ipsis antecel-
lat. de Inuent. 43. b

Et multitudine earum rerum, quæ exportantur, facile om-
nibus terris antecellat. pro Lege Manil. 9. a

Antecellere omnibus, ingenij gloria. pro Arch. 186. b

Antecellens.

Qu. Catulum humanitate, sapientia, integritate antecellen-
tem. pro Murena, 35. a

Antedico.

Hæc qui antedictum, quam rationem sequantur, vides. 2. de
Diuinatione, 26. a

Atque ego hoc dico de futuris: quod est augurum, antedi-
cere ea quæ vitari possunt. 1. Philip. 19. a

Anteco.

Consules qui omnes intelligentia anteibant. de Clar. 185. b

Lictores Prætoribus anteibant cum fascibus duobus. con-
tra Rull. 91

Fortunam ipsam anteibo fortunis meis. Tusc. 124. b

Sed quum Sulpitius ætate illis anteiret. 9. Philip. 257. a

Anteire aliquem ætate. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 25. & Tusc. quæst.
lib. 1. 4. Læl. 61

Animi præstantiam omnibus bonis corporis anteire dica-
mus. 5. de Finib. 160. a

Anteire cæteris virtute. Offic. 2. 51

Barbarum districto gladio iubebat anteire. 2. Offic. 34. a

Nec se æquales tui propter istam causam abs te anteiri pu-
tant. pro Syl. 17

Antefacio.

Antefacta & dicta nostri amici. 9. ad Attic. 29

Antefero.

Bibuli fortunam, quam ille afflictam putat, omnium tri-
umphis victoriisque antefero. epist. 11. b

Tenuè victum antefert copioso. 3. Tusc. 84. a. 4. de Fin. 99. a

Vel iniquissimā pacem iustissimo bello anteferrem. ep. 83. b

Deinde ista tua studia vel maximis meis occupationibus
anteferrem libenter. Partit. 229. b

Vt nemo se ei honore anteferret. pro Syl. 184. b

Vos qui me antetuleritis nobilitati. contra Rull. 67. b

Comitia iudicis anteferre. Quint. frat. 306. b
 Sed ego idem, qui, &c. recorde longè omnibus anteferre
 vnum Demosthenem. Orat. 198. b
 Certè nos, quod est dies allatura, id consilio anteferre debe-
 mus. epist. 72. b
 Quis dubitaret de toto iure pacis & belli, omnibus iurisperi-
 tissimis Imperatores nostros anteferre pro Corn. 64. b
 Anteferre otium priuatum negotiis publicis. Tusc. quæst.
 lib. 3. 48
 Anteferre se alicui. de Clar. 180. b
 Qui solet se anteferre puero, sororis tuæ filio. 6. ad Att. 46
 Tamen ita existimes velim, me antelaturum fuisse, si ad me
 venisses, voluntatem tuam commodo meo. epist. 74. b
 Quum ipse cæteris omnibus esset omni honore antelatus.
 de Prouinc. Consul. 21. a
Antegredior.
 Lucifer Latine dicitur, quum antegreditur Solem: quum
 subsequitur autem, Hesperos. 2. de Nat. deor. 77. a
 Quicquid enim est quod deceat, id tum apparet, quum an-
 tregressa est honestas. 1. Offic. 133. a
 Sed interest inter causas fortuito antegressas. de Fato, 30. a
 Omnia quæ fiunt, causis fiunt antegressis: id si ita est, fato
 omnia fiunt. de Fato, 32. a
 Iisdem signis antegressis. de Diuin. 85. b
Antehac.
 Simul quod video, non vt antehac putabam, nouitati esse
 inuisum meæ. epist. 197. b
 Atque antehac quidem sperare saltem licebat: nunc etiam
 illud ereptum est. Cornificio, lib. 12. 23. 7. a
Antelucanus.
 Cui non sunt audita Demosthenis vigilia: qui dolere se a-
 iebat, si quando opificum antelucana victus esset indu-
 stria. 4. Tusc. 67. a
 Ex antelucano tempore vsque ad horam diei decimam. 15.
 famil. 17
 Quorum omnis industria vitæ & vigilandi labor in ante-
 lucanis cœnis expromitur. 3. in Catil. 42. a. Antelucanas
 cœnas inuidiose dixit, pro cœnis quas à principio noctis
 ad ortum ferè Solis producebat Catilina cum sociis.
Antemeridianus.
 Antemeridianus sermo. 3. de Orat. 13. a
 Antemeridianis tuis literis heri statim rescripsi. Att. lib. 13.
 13. a. Hoc est, quæ mihi ante meridiem reddita fuerant.
Antenna.
 Quid tam in nauigio necessarium, quam prora: quam pup-
 pis: quam antennæ: quam mali: &c. 3. de Orat. 99. a
Anteoccupo.
 Vt anteoccupat quod putat opponi. in Orat. 76. a
Anteoccupatio.
 Erroris inductio, &c. in hilaritatem impulsio, anteoccupatio.
 3. de Orat. 113. a
Antepono.
 Cuius iudicium longè antepono tuo. Tusc. 203. b
 Hanc autem gloriam testimoniumque Cæsaris, tuæ quidem
 supplicationi non solum, sed triumphis multorum an-
 tepono. de Clar. 188. b
 Vera quidem laude probitatis, neque me tibi, neque quen-
 quam antepono. ad Attic. 14. b
 Et longè Academiæ illi & Licæo tuum hoc suburbanum
 antepono. de Orat. 93. b
 Si te illi anteponis, valde magnum facis. Qu. frat. 300. b
 Quis hunc philosophum non anteponit Cleanthi? 4. Acad.
 130. a
 Sed quod ea te sapientia esse iudicem, vt meum consilium
 non anteponam tuo. Marcello, lib. 4. 7. 1. a. 5. Tusc. 18. a
 Anteponam tibi neminem, comparem paucos. 12. fam. 42
 Nemo se anteponet quo minus reus fiat. in Vatinius.
 Vt amicitia omnibus rebus humanis anteponatis. in Læli.
 Cum animum quadam infinita laude anteponerent cor-
 pori. de Finib. lib. 4. 14
 Græca anteponere Latinis. lib. 1. de Finib. 5
 Anteponere honesta & recta emolumentis omnibus & cõ-
 modis. de Finib. lib. 2. 147

Anteponere exilii libertatem domesticæ seruituti. Tusc. lib.
 quæst. lib. 5. 78
 Anteponere communem vtilitatem suæ. de Finib. lib. 3. 51
Antepositus.
 Vt omnia causis fiant antepositis. Fat. 31
Antequam.
 Antequam loco aliquo cõfidero, literas à me non habebis.
 ad Attic. 75. b
 Antequam de Repub. p. c. dicam. 1. Philip. 1. a
 Antequam pro Murena dicere instituo. pro Mur. a
 Antequam discedimus. 10. ad Attic. 49
 Præsertim illo magistro qui cogere docere, antequam
 ipse didicisset. pro Dom. 241. b
 Nunquam in Sicilia frumentum publicè emptum, antequam
 iste præclarum hoc consilium dedit. in Verr. 246. b
 Sin nostri oblitus es, dabo operam vt istuc veniam, antequam
 planè ex animo tuo effluo. epist. 102. b
 Cui fui semper amicus, antequam ille Reip. est factus ini-
 micus. in Ant. 244. b
 Equidem antequam tuas legi literas, in hominè ire cupie-
 bam. ad Attic. 26. b
 Neque defatigabor, antequam percepero. de Orat. 156. b
 Nunquam eris diues, antequam tibi ex tuis possessionibus
 tantum reficiatur, vt, &c. in Parad. 57. a
 Ne quid de bonis, quæ L. Octauii fuissent, diminuerent, an-
 tequam Cn. Fundanio pecuniam soluisset. Qu. fra. 301. b
 Vtinam dii immortales, vt P. Clodius viueret, antequam
 hoc spectaculum viderem. pro Mil. 121. b
Anteros.
 Anteros ex Venere & Marte natus. 3. de Nat. d. 42
 Tertius Cupido quidem est Anteros. de Diuin. 71. b
Antesignanus.
 Fueras in acie Pharsalica antesignanus. 7. Philip. 79
Antesto.
 Crotoniatæ multum omnibus corporum viribus, dignita-
 tibus antesteterunt. 2. de Inuent. 123. a
Anteuerto.
 Atque id ipsum, quum tecum agere conarer, Fannius ante-
 uertit. in Lælio, 15. a
 Vidit necesse esse Miloni proficisci Lanuuium illo ipso, quo
 profectus est, die: itaque anteuertit. pro Mil. 34. a
Anteuertens.
 Neque à Sole longius vnquam vnus signi interuallo disce-
 dit, tum anteuertens, tum subsequens. 2. de Nat. deorum,
 77. a
Anthropinus.
 Anthropinus, Apolloniensis nauis præfectus, à prædoni-
 bus C. Verris culpa interfectus. 7. in Verr. 71
Anticipo.
 Anticipes eius rei molestiam, quam triduo sciturus sis. 8. ad
 Atticum, 52
Anticipatus.
 Primum quod ita sit informatum, anticipatum mentibus
 nostris, vt, &c. 1. de Nat. deor. 52
Anticipatio.
 Nulla gens quæ anticipationem quandam deorum sine do-
 ctrina non habeat. de Nat. deorum, 1. 32. paulò post vocat
 prænotionem.
 Anticipatio causam opposuisti. 2. ad Qu. frat. 23
Antigenidas.
 Antigenidas musicus. Brut. 97
 Antigenidas tibicen discipulum iubebat sibi & Musis ca-
 nere. Brut. 97
Antigonus.
 Antigonus, Legatus regis Deiotari ad Cæsare. pro Deiot. 29
Antilbanus.
 Antilbanus mons. 2. ad Attic. 38
Antimachus.
 Antimachi Clarii poetæ de Platone iudicium. Brut. 99
 Antimachus. 15. fam. 49. in epist. Cassii.
Antiochia.
 Sunt Antiochia, quæ iste valde probat. 13. ad Attic. 13
 Antiochia vehementer sunt Antiochia. 13. ad Attic. 21

Ab Antiochia exclusus Dolabella, & in oppugnando malè
 acceptus. 12. fam. 28. in epist. Lentuli.
Antiochus.
 Antiochus appellatus Academicus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 123
 Antiochus ad stipulator Stoicorum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 62
 Antiochus Academicos vt à philosophia abhorrentes ar-
 guit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 29
 Antiochus, veteris Academiæ philosophus, Athenis à Cice-
 rone auditus. Brut. 174
 Antiochus, Philonis auditor. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 4
 Antiochus in virtute beatam constituere vitam, sed non
 beatissimam. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 124
 Antiochus contra Philonem doctorem suum librum edi-
 dit, qui Sotus inscribitur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 12
 Antiochus acutus fuit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 63
 Antiochus cum Lucullo quæstore Alexandriæ fuit. Acad.
 quæst. edit. 1. lib. 2. 11
 Antiochus si per pauca mutauisset, erat germanissimus Stoi-
 cis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 123
 Antiochus homo natura lenissimus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 12
 Antiochus homo quo nihil poterat fieri mitius. Academ.
 quæst. edit. 1. lib. 2. 12
 Antiochus inconstans. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 63. Academiam
 enim nouam in Iuuentute laudauit, in Senectute vitu-
 perauit.
 Antiochus è philosophis ingenio scientiæque excellere iu-
 dicatus est. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 4
 Antiochus politissimus & acutissimus philosophus. Acad.
 quæst. edit. 1. lib. 2. 103
 Antiochus multa præter virtutem putauit homini partim
 chara esse, partim etiam necessaria. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 124
 Antiochus rex Commagenus. 15. fam. 1. & 10
 Antiochus, Syriæ rex à C. Verre spoliatus. 6. in Verr. 53
 Antiochus, rex classe à Romanis victus. pro L. Manil. 38
 Antiochus victus à Romanis, intra Taurum regnare iussus.
 pro Sest. 49
 Antiochi philosophi acumen. 13. ad Att. 21
 Antiochi magni dictum vrbani. pro Deiot. 25
 Antiochi regis Syriæ filii, Romam propter regnum Ægy-
 pti venere. 6. in Verr. 53
 Antiochi magister, Philo. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 10
 Antiocho vehementissimè displicuit, omnia peccata esse
 paria. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 124
 Antiocho præter honestatem multa bona, præter turpitu-
 dinem multa mala videbantur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 125
Antiochæi.
 Antiochæi, ab Antiocho dicti, sicut ab Epicuro Epicurei,
 à Socrate Socratici. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 64
 Antiochia ratio nemini visa est aptior, quam Varroni. 13. ad
 Atticum, 17
Antiopa.
 Antiopa. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 21. Tragedia Ennii de calami-
 tibus & miseris Antiopæ vxoris Lyci regis Theba-
 norum.
Antipater.
 Antipater Cyrenæicus, cuius cæcitatem cum mulierculæ la-
 mentarentur, Quid agitis, inquit: an vobis nulla videtur
 voluptas esse nocturna? Tusc. q. lib. 5. 80
 Antipater historicus, Fannii ætate coniunctus, paulò infla-
 uit vehementius. 1. de Leg. 5
 Antipater Sidonius versus quosuis ex tempore fundebat.
 3. de Orat. 107
 Antipater Stoicus multus fuit in differendo contra Acade-
 micos. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 18
 Antipater, Diogenis Babylonici discipulus, homo acutissi-
 mus. Offic. 3. 67
 Antipater & Archidemus principes dialecticorum, opinio-
 nissimi homines, multis in rebus dissenserunt. Academ.
 quæst. edit. 1. lib. 2. 132
 Antipater censuit, ei, qui affirmaret, nihil posse percipi, con-
 sentaneum esse vnum tamen illud dicere percipi posse, vt
 alia non possent. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 28
 Antipater duos libros edidit de diuinatione. Diuin. lib. 1. 6

Antipater reprehensus, quod diceret consentaneum esse ei,
 qui affirmaret nihil posse comprehendendi, id ipsum saltem
 dicere posse comprehendendi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 100
Antiphon.
 Antiphon Rhamnusiensis familia quædam habuit cõscripta,
 quorum auxilio optimè se in capitis iudicio defendit.
 Brut. 23
Antipodes.
 Antipodes sunt è regione nobis è contraria parte terræ, qui
 aduersis vestigiis stant contra nostra vestigia. Academ.
 quæst. edit. 1. lib. 2. 113
 Sed eorum partim obliquos, partim versos, partim etiam
 aduersos stare nobis. Et, Qui aduersa nobis vrgent vesti-
 gia. de Somn. 129. b. Loquitur de antipodibus.
Antiquus.
 Antiquum genus loquendi. 9. fam. 59
 Antiqui generis ex clarissimo municipio profecta. pro
 Fonteio, 25. a
 Antiquæ festiuitatis imaginem agnoscere. 9. fam. 32
 Antiqui officii homo. pro Quint. 48. & pro Rosc. Amer. 16
 In qua muliere vestigia antiqui officii remanent. pro S. R. 13. b
 Antiquo opere ac summa arte perfecto. 6. Verr. 41. & 93
 Homines antiqui, qui ex sua natura cæteros fingerent, cre-
 diderunt. pro S. R. 15. pro, natu grandiores.
 Antiqui rationem sententiæ suæ non ferè reddebant, nisi
 quid numeris aut descriptionibus erat explicandum.
 Tusc. quæst. lib. 1. 32
 Vereor ne hæc fortè cuiquam nimis antiqua & iam obsole-
 ta videantur. 3. Verr. 37. a
 Plus apud me antiquorum autoritas valet. in Læli. a
 Antiquorum autoritas tum res probabiliore, tum studia
 hominum ad imitandum reddidit alacriora. 4. ad Her. 138
 Antiquorum languor atque inscitia. 1. de Leg. 5
 Vide quam sim antiquorum hominum. 9. ad Att. 62. Id est,
 antiquis hominibus similis, quorum simplicitas faciebat
 vt è sua natura cæteros fingerent.
 Quæ tam antiquis hominibus attribuerem, ea visum iri fi-
 cta esse. 3. ad Qu. frat. 27
 Antiquum est id, pro, in more positum apud antiquos. ad
 Brut. 40
 Studiose antiqua persequeris. lib. 1. de Finib. 28
 Animus & ortu & virtute est antiquior corpore. de Vni-
 uers. 198. b
 Antiquior & pulchrior, & magis à natura profecta causa
 amicitie. de Amic. 101. b
 Antiquior dies in tuis fuisset adscripta literis, quam in il-
 lius. 3. ad Qu. frat. 6
 Sed multo tamen antiquior & horridior ille, quam Scipio.
 de Cla. 172. b
 Antiquior locus sententiæ dicendæ. 7. in Verr. 30
 Qui pauperes sunt, iis antiquior officio pecunia est. de In-
 uent. 57. b
 At salus antiquior est militum, quam impedimentorum.
 ad Heren. 31. b
 Causam suscepisti antiquiorè memoria tua. pro Rab. 95. b
 Antiquiorem enim sibi fuisse possessionibus suis gloriam.
 Diuin. lib. 1. 27
 Antiquiorem enim sibi fuisse laudem & gloriam, quam reg-
 num & possessiones suas. Diuin. lib. 2. 62
 Sed antiquiores literæ, quam ruere cepit. 7. ad Att. 62
 Vt omnes intelligerent, nihil sibi antiquius amicitia nostra
 fuisse. Att. lib. 2. 37. 3. a
 Quid hunc tanta Thebanorū gloria, tam claro atque exor-
 nato trophæo carius atque antiquius habere conuenit
 1. de Inuent. 83. a
 Quod temporum ordine antiquius est. de Finib. lib. 4. 14
 Qua nihil homini esse debet antiquius. Offic. 1. 217
 Antiquius nihil iudicari communi salute ac libertate. 10.
 famil. 78. in epist. Lepidi.
 Nihil antiquius vita ducere, & omnia libertate posteriora
 ducere. 13. Philip. 346. a
 Nec quicquam habui antiquius, quam vt Panfam conue-
 nire. epist. 170. b

Sanctius & antiquius est hoc mihi. Att. lib. 12. 241. 18. a
Id quidem sic susceptum est mihi, ut nihil sim habiturus antiquius. Att. lib. 15. 322. 1. a
Si in aduentu tuo bellum confici potest, nihil sit antiquius. epist. 178. b

Ne dubitaris, quin quod honestius, id mihi futurum sit antiquius. ad Att. 101. b

Itaque qui nunquam id egit, ut Hispaniæ per se tenerentur, naualis apparatus ei semper antiquissima cura fuit. Att. lib. 10. 197. 6. a. Id est, potissima, & cordi in primis fuit.

Officium sit nobis antiquissimū. Att. a. Id est, potissimum, singulare, præcipuum.

De Tullia mea tibi antiquissimum esse video: idque ita ut sit, te vehementer rogo. ad Att. lib. 12. 8. Id est, antiquissimam curam.

Antiquissimum & deo proximum id habendum, quod sit optimum. 2. de Leg. 39

Antiquissimæ cuique epistolæ primū respondebo. 9. ad Atticum, 29

Isque iudiciorum causam suscepit, antiquissimamque se habiturum dixit. ad Q. frat. lib. 2. 5. 5. a

Affabrè atque antiquissimo artificio factus deus. 2. Verr. 9. a

Antiquitas.

Antiquitas quo propius aberat ab ortu & diuina progenie, hoc melius ea fortasse quæ erant vera, cernebat. Tusc. lib. 1. 22

Antiquitas proximè accedit ad deos. 2. de Leg. 28

A quibusdam ferio iam emendatur antiquitas. Orat. 211. b

Errabat enim multis in reb' antiquitas, quam vel vsu iam, vel doctrina vel vetustate immutatam videmus. de Diuinat. 123. b

Antiquitas in exemplis auctoritatem habet. Orat. 96

Generis antiquitas ex clarissimo municipio profecta. pro Font. 192. b

Quem non moueat clarissimis monumentis testata consignataque antiquitas. Diuin. lib. 1. 76

Antiquitatis cōmemoratio quantum orationi profit. Or. 66

Plurima in tabulis x 11. antiquitatis effigies. de Orat. 101. b

Antiquitatis grauissimi viri. pro Sest. 4

Non omnia antiquitati concedenda esse. ad Heren. 24. b

Quo magis antiquitatem eorum sermo retinere videatur. de Orat. 146. b

Antiquitate generis laudem consequi. Antequam iret in exilium, 18. a

In quibus (fabulis) tam multis, tamque variis ab vltima antiquitate repetitis, tria vix amicorum paria reperiuntur. 1. de Finib. 99. a

Antiquo.

Vos item, ut video, legem antiquastis sine tabella. 3. de Legibus, 33

Et populum, ut rogationem antiquaret, rogabant. 1. ad Atticum, 9. 7. a

Piso operam dat, ut ea rogatio, &c. & de religione antiquetur. ad Att. 8. b

Quum legem Agrariam ferret, quam tamen antiquari facile passus est. 2. Offic. 107

Antistes.

Antistes artis. 1. de Orat. 100

C. Antistes publicanus. 5. in Verr. 142

Antistes sacrorum. de Arusp. respon. 12

Vos qui estis Antistes cæremoniarū & sacrorū, authorem habetis, & magistrum publicæ religionis. pro Dom. 234. b

Antistes deorum. pro Domo sua, 1

Cum antistitibus agamus, ut proferant, &c. de Diuin. 131. b

Antistita.

Cereris sacerdotes atque illius fani antistitæ. 6. in Verr. 89. a

Antisthenes.

Antisthenes, homo magis acutus, quam eruditus. 12. ad Atticum, 50

Antisthenes patientiam & duritiam in Socratis sermone adamauit. 3. de Orat. 35

Antisthenes in eo libro, qui Physicus inscribitur, populares deos multos, naturalem vnum esse dicit. de Nat. d. 1. 24

Antistius.

L. Antistius, C. Matrini Spoletini accusator. pro Cornelio Balbo, 38

Antistius Piso orator. Brut. 171

Antistii oratoris mors. Brut. 172

Antitheton.

Semper hæc quæ Græci antitheta nominant, quum contrariis opponuntur contraria, numerum oratorum necessitate ipsa efficiunt. ad Brut. 95

Antium.

Antium, oppidum. Att. 24. b. Hinc Antiates. ibid. 26. b

Antius.

Sp. Antius Legatus Rom. à Veientum rege interfectus. 9. Philipp. 259

Antius Senator in dicēda sententia liberrimus. 4. ad At. 44

Antonius.

Antonius. 4. ad Heren. 146

Antonius, Q. Pompeii æqualis, qualis orator. Brut. 130

Antonius, collega Ciceronis, gladiator omnium nequissimus. 12. fam. 3. & 47

Antonius dissimulator. 2. de Orat. 3

Antonius, bonus dominus. ad Brut. 45. in epist. Bruti.

Antonius impurus. ad Brut. 35

Antonius induxit animum, sibi licere quod vellet. 14. ad Atticum, 22

Antonius ab alio relictum regni instrumentum, occasionem regnandi habuit. ad Brut. 11. in epist. Bruti.

Antonius secum Cytheridem lectica aperta portat. 10. ad Atticum, 36

Antonius præfectus euocatorum Ciceronis. 3. fam. 15

Antonius victus. ad Brut. 55. in epist. Bruti.

Antonius vomere, non dicere visus. 12. fam. 4

Antonii colloquium cum heroibus nostris. 14. ad Att. 7

Antonii in lustro & in vino commentatio. 12. fam. 4

Antonii concio contra Pompeium. 7. ad Att. 32

Antonii edictum. 16. ad Att. 23

Antonii fuga à Mutina cuiusmodi. 11. fam. 22

Antonii vinolentus furor. 12. fam. 55

Inter Antonii lectores lectica mima portatur. 10. ad Att. 52

Antonii leones pertimescas caue. 10. ad Att. 44

Antonii cum Consulibus prælium apud Mutinam. 10. fam. 63. & sequent.

Antonii verba arrogantissima. 12. fam. 50

Antonii vis in dicendo. Brut. 106

Antonium epularū magis arbitror rationem habere, quam quicquam mali cogitare. 14. ad Att. 4

Antonii à ceruicibus nostris auertit Octauius. ad Brut. 36

Antonium ructantem & nauseantem conieci in Cæsaris Octauiani plagas. 12. fam. 55

Antonium non statim Ciceroni in suspensionem venire coepisse. 14. ad Att. 4

Antonium qui opprefferit, bellum confecerit. 10. fam. 39. & 11. fam. 21

In antonium incredibile omnium ciuium odium. 10. fam. 10

Antonii sanguine coniunctissimus Lentulus. 12. fam. 30. in epist. Lentuli.

Cum Antonis & reliquis latronibus. 12. famil. 25. in epist. Lentuli.

C. Antonius, Ciceronis collega, qualis e o s. in Piso. 3. Idem nimium timidus. pro Sest. 9. In ciuitatis periculis suspensiones hominum de ipso tollere noluit. pro Sest. 5. Reus factus apud Cn. Lentulum & Q. Claudium. in Vati. 21. M. Cælio accusante dānatus. pro Cælio 58. & pro Flac. 73

C. Antonius, Triumviri frater, duorum fratrum ætatibus interiectus. 10. Philipp. 276

L. Antonius Asiaticus gladiator. 5. Philipp. 178

L. Antonii audacia. 6. Philipp. 210

M. Antonius orator c o s. post C. Marium. post redit. ad Quiri. 8. Nihil ad iudicia præter fidem & ingenium affererat. 1. in Verr. 14. Cur nullam orationem scripserit. pro Cluent. 110. M. Aquilii rei cicatrices populo ostendit. 7. in Verr. 2. A L. Cinna interfectus. 1. Philipp. 25

M. Antonius Triuuir, M. Antonii oratoris nepos. 2. Phil. 60.

Reip. Rom. pestis atque exitii causa. 2. Philipp. 69. Hereditatem patris non adiit. 2. Philipp. 59. A. Gabinium Alexandriam comitatus est. 2. Philipp. 64. Apuleiana seditione extra urbem cū præsidio fuit. pro C. Rab. 19. Trib. pleb. hostis à Senatu iudicatus. 2. Philipp. 66. L. Domitium interfecit. 2. Philipp. 79. Cn. Pōpeii seclator. 2. Philipp. 75. Interficiendi C. Cæsaris Narbonæ consilium cepit. 2. Philipp. 54. Cæsari diadema imponere conatus. 2. Philipp. 89. Sitis quærendæ causa declamare solitus. 5. Philipp. 177

M. Antonii infinitum in Sicilia imperium. 5. in Verr. 183

M. Antonii virtus contra P. Clodium. pro Milo. 31. Eius egregia facta post C. Cæsaris mortem. 1. Phil. 1. 2. 3. Eius mores cuiusmodi. 5. Philipp. 181. Eius conditiones pacis. 8. Philipp. 250. Eius facinora. 3. Philipp. 144. & 145. & 7. 226. Eius crudelitas. 3. Phil. 126. & 130. Profusio. 5. Philipp. 170. Rapacitas. 2. Philipp. 59

Antonianus.

Antoniano latrocinio liberata Respub. 12. fam. 56

Antonianas leges primus fregit Lentulus. 12. famil. 29. in epist. Lentuli.

Antronius.

Antronius inter coniuratos accusatus. pro Sylla, 5

Antronii mores. pro Sylla, 55

Te vsque ad Staienos & Antronios esse venturum. Brut. 131

Anus.

Quæve anus tam experti inueniri potest. de Nat. d. 2. 4

Anus fatidica, Stoicorum *αἰσθησις*. de Nat. d. 1. 14

An tu censes vllam anum tam deliram futuram fuisse, ut somniis crederet. Diuin. lib. 2. 108. & Tusc. q. lib. 1. 40

Anus sagæ, quia multa sentire volunt. Diuin. lib. 1. 59

Anicula.

Anicula minimè suspiciosa purgat se. pro Flacco, 70. a. 2. Tusc. 69. a

Hæc, mihi iam crede, ne anicula quidem existimant. Diuin. lib. 2. 26

Anicula sæpe inedia biduum aut triduum ferunt. Tusc. 183. & de Claris, 180. b

Vix digna sunt lubricatione anicularum. de Nat. d. 1. 67

Tanquam aniculis, & iis quidem indoctis, fato fieri omnia videantur. de Nat. d. 1. 39

Anilis.

Anilis ætas. 1. Tusc. 148. a

Pellantur ergo ineptiæ istæ penè aniles. Tusc. 168. b

Aniles superstitiones. 2. de Nat. d. 52

Aniliter.

Neque id dicitis superstitiosè atque aniliter: sed physica, constantique ratione. 3. de Nat. deor. 69. Id est, secundum aniles superstitiones.

Anus.

Anum appellas alieno nomine: cur non suo potius? Si turpe est, ne alieno quidem: si non est, suo potius. 9. fam. 52. Id est, imam excrementorum viam.

Anxiosus.

Solicitus & anxiosus amor. ad Att. 38. b

Ægritudo anxiosa atque acerba. Tusc. 116. b

Anxio animo esse. 2. de Finib. 90. a

Anxii senes. de Senect. 60. a

Non omnes anxii sunt qui anguntur aliquando, nec anxii semper anguntur. Tusc. 21. b

Si quidem nec anxii futuri, & cum grauitate constantiaque victuri. Offic. 15. b

Anxietas.

Ex quo in aliis anxietas, vnde anxii: in aliis iracundia dicitur, quæ ab ira differt. 4. Tusc. 21

Anxitudo.

Quartaque anxitudo, prona ad luctum, & mœrens, semperque ipse se sollicitans. 2. de Republ. a

Anxifer.

Anxiferi vertices. Tusc. 179. b

Tu tamen anxiferas curas requiete relaxas. de Diuin. 85. b

Aonium.

Aonium, oppidum. ad Att. 82. b

Apage.

Apagete cum nostro Sex Seruilio. 5. fa. 23. in epist. Vatinius

Apagesis, nunc de ratione videamus. 2. Tusc. 72. a

Non illa quidem *ἀπαγωγή*, sed in his rebus *ἀπειρία*. 13. ad Att. 17

Ἀπαγῶν qui dicantur. Orat. 134

Apamea.

Apamea, oppidum. ad Att. 76. b

Quod nisi milites inuito eo legatos ad me misissent, clausam Apameam tenuisset, quoad vi esset expugnata. 2. fam. mil. 20. in epist. Cassii.

Apamensis. ad Att. 82. & 300. b

Apameus. epist. 39. b

Ἀπαμῶν. 16. ad Att. 31

Quas *ἀπαμῶν* fieri censet ex oppidis. 8. ad Att. 59

Ἀπαμῶν esse in ea causa querelam suam. 9. ad Att. 5

Infinitio ipsa, quam *ἀπειρία* vocant, tota est à Democrito. lib. 1. de Finib. 16

Apelles.

Apelles, pictor in suo genere perfectus. 3. de Ora. 15. Brut. 35

Apelles, Veneris caput, & summa pectoris, politissima arte perficit. 1. fam. 41

Apelles si Venerem, aut si Protogenes Ialysum illum suum cæno oblitum videret. 2. ad Att. 53

Ab Apelle potissimum cur pingi vellet Alexander. 5. fam. 33

Apenninus.

Num idem in Apennini tramitibus potero facere: in Anton. 244. b

Trans Apenninum itinere facto difficillimo. 11. famil. 17. in epist. D. Bruti.

Apennino, alpiibusque se teneat. 11. fam. 17. in epist. D. Bruti.

Aper.

Apri dentibus se defendunt. 2. de Nat. d. 96

Aiebant in labores Herculis non minus hunc immanissimum Verrem, quam illum aprum Erimathium reserti oportere. Tusc. 4. 40

Aperio.

Epistolam aperui, legi. ad Att. 74. b

Trebatio nostro magnas gratias ago, quod tuum erga me animum simplicem atque amicum aperuit. Matus ad Ciceronem, lib. 11. 28. 20. a

Cum mulier fletet vberius, is caput aperuit, in collum inuasit. in Ant. 175. b. 2. Phil. 84. a

Quando tibi virtus & diuinitas tua reditum ad tuos aperuit. ad Trebatium, lib. 6. 11. 3. a

Aperuerunt non fortes esse se amicos, si, &c. Antequa. 194. b

In templo Herculis valæ clausæ repagulis, subito scipsæ aperuerunt. de Diuin. 96. b

Quod docti homines nervis imitati atque cantibus, aperuere sibi reditum ad hunc locum. in Somnio Scip. 18. a. 6. famil. 38

Totam rem aperiam & explicabo. lib. 1. de Finib. 25

Si de clementia, qua in alios vsi sumus, aperiemus. in Anton. 261. b

Carneades verò multò vberius iisdē de rebus loquebatur, non quò aperiret sententiam suam, (his enim mos patrius Academia, aduersari semper omnibus in disputando,) sed, &c. de Orat. 91. b

Aperire causas. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 7

Aperire vitæ consuetudinem interclusam. pro Marcel. 1

Aperire cursum alicui ad laudem. 14. Philipp. 396. a

Aperire dubia. 4. de Finib. 109. a

Aperire fontes absconditos. ad Heren. 25. b

Aperire fontes philosophiæ. Tusc. q. lib. 1. 5

Nec in Senatu sceleratissimorum consiliorum fontes aperire dubitauit. ad Brut. 10. 4. a

Aliqua commendatione amicitæ fores aperire. ad Brutum, lib. 13. 11. 10. a

Aperire frontes. pro Planc. 12

Aperire imagines. pro Sylla, 66

Aperire inuoluta. 1. de Finib. 46. a

Aperire literas. Att. lib. 1. 8. 3. & lib. 5. 98. 7. a

Aperire locum suspitioni aut crimini. 7. Verr. 142. a. Id est,

dare occasionem suspicionis aut criminis.
Aperire mysteria. Tusc. q. lib. 4. 45
Aperire quæ diuturna obscuritate latuerunt. pro Clu. 32. a
Aperire totam rem. de Finib. lib. 1. 25
 Quam ob rem nec ita claudenda est res familiaris, ut eam benignitati aperire non possit, &c. 2. Offic. 79. a
Aperire res occultissimas, in lucemque proferre. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 57
 Delitescere & aperire se. 2. de Nat. d. 75. a. contraria.
Aperire sententiam suam alicui. in Orat. 40. a
Aperire, de anatome medicorum dictum corpora disseccantium. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 113
Aperire & claudere. 2. de Nat. d. 204. a. contraria.
 Quod ut Dionysius Tyrânus, qui Syracusis expulsus esset, Corinthi dicitur ludum aperuisse. ad Pætum, lib. 9. 18. 2. a
Tum occultantur, tum rursus aperiuntur stellæ. de Natura deorum, 1. 37
 Simul illud aperiatur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 36. pro indicatur seu demonstratur.
 Id quod postea aperiatur. pro S. Rosc. 39. b
 Verentur enim, ne si quo casu euenerit, ut partes corporis quædam aperiatur, aspiciantur non decorè. 1. Off. 180. a
Occulta quædã & quasi inuoluta aperiiri (prõpta & aperta indicari. lib. 1. de Finib. 24
Aperendum est igitur quid sit voluptas: aliter enim explicari quod quæritur non potest. de Finib. 68. b
Palpebræ apertissimæ & ad claudendas papillas, & ad aperiendas. de Nat. 54. b
Apertus.
Apertus & simplex animus. 1. fam. 52
Apertus in dicendo. 2. Philipp. 107
Apertus priuatorum dolor & hebes. ad Att. lib. 8. 147. 7. 2. contraria.
Causa aperta & simplex. pro Cecin. 285. b
Aperta simplèxque mens. de Nat. d. 1. 20
Aperta & lucida narratio. 2. de Inuent. 178
Aperta res & simplex. pro Cecin. 3. a
Apertum & perspicuum. 2. de Nat. d. 5. a
Vnum hoc sumo, quod mihi apertum tuum scelus, resque manifestas dat. pro S. R. 34. b
Apertum omnibus. ad Lent. lib. 1. 2. 9. a
Hoc tamen opus in apertu vt referas nihil postulo. Parad. 6
Cum illum ex occultis insidiis in apertu latrocinium concicimus. in Cat. 104. b
Dochim iteratus, numerum apertum & nimis insignem facit. de Orat. 218. b
Assyrii cælum ex omni parte patès atque apertum intuentur. de Diuin. 80. b
In qua (amicitia) nisi (vt dicitur) apertu peccat⁹ videas, tuumque ostendas, &c. in Læ. 79. a
Aperta interrogatione concludere. 1. Acad. 8. a
Aperti & simplices homines. 1. Offic. 153. a. Id est, qui nihil habent simulatum, qui sunt minimè fraudulentii.
Apertæ similitates & obscuræ. pro L. Manil. 50. a. contraria.
Multas similitates, partim obscuras, partim apertas suscipi. pro Pomp. 17. b
Qui ista aperta & patefacta viderunt. Tusc. q. lib. 1. 39. Græci ἀπαρτυμας, id est, corporum dissectiones appellant.
Apertis oculis, & somno conuiuentibus. 2. de Nat. d. 108
Quis apertior in iudicio adductus est: pro Cluent. 36. a
Apertiora sunt ad reprehendendum, quæ breuius concluduntur. de Nat. d. 2. 15
Atque ille vt semper fuit apertissimus, non se purgavit, sed indicavit atque induit. pro Mur. 48. pro eo qui nihil reticere solet.
Statuerunt se nihil tam clausum, neque tam reconditum posse habere, quod non istius cupiditati apertissimum promptissimumque esset. in Verr. 209. b
Apertè.
Apertè enim adulantem nemo non videt: nisi qui admordum est excors. in Læ. 1. a
Numeri non apertè, sed dissimulanter conclusi. de Cl. 190. b
Apertè atque ingenuè confitebar. 5. fam. 3

Apertè palamque dicere. 2. Verr. 12. a
 Et tamen ab illo apertè & rectè quicquid est datum, libenter accepi. Att. lib. 1. 30
Apertè & planissimè explicare quidpiam. in Verr. 140. b
 Nò ex insidiis, sed apertè & palam facere aliquid. Or. 200. b
Apertè dolorem ferre, vel lætitiã. Attic. lib. 13. 308. 6. a. & pro Planc. 28
 Quæ verba apertè indicant posse rationem haberi etiam non præsentis. ad Attic. 276. b
Planè & apertè loqui. de Finib. 67. b
Apertè mentiri. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 19
Apertè enim vel odissè alterum magis ingenuum est, quàm fronte occultare sententiam. in Læ. 58. a
Ponere aliquid apertè falsum. de Orat. 137. b
Tam apertè perspicuèque & peruersa & falsa. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 56
Planius & apertius dicam. pro Q. Rosc. 52. b
Apertius egi causam tuam. 6. fam. 39. id est, liberius.
 Lætitiã apertissimè tulimus omnes. ad Att. 227. b
Aut ita qui sentiet, non apertissimè insaniat: 4. Acad. 44. a
Apes, siue Apis.
Aculeum apis sine clamore ferre non possumus. 2. Tuf. 91. a
Apes quarum opere efficitur aliquid ad hominum vsum atque vitam. Offic. 35. b
Si examen apum ludis in scenam venisset. de Diuin. 95. b
Vt apum examina non fingendorum fauorum causa congregantur, sed cum congregabilia natura sint, fingunt fauos: sic homines natura cõgregati adhibent agendi congregandique solertiam. Offic. 1. 219
Apex.
Apex senectutis est authoritas. Cat. 57
Nec dubito quin ab aquila Tarquino apicem impositum putent. de Leg. 156. b. Id est, diadema regis insigne.
 Ex ἀφαιρέσεως curare. 6. ad Att. 2
Αφαιρα quædam. 15. ad Att. 37
Αφαιρα, ἀδίκημα. 13. ad Att. 9
Αφελως. 1. ad Q. frat. 37
Αφελως scripsi, tu scelestè suspicaris. 6. ad Att. 9
Αφελως. 1. ad Att. 55
Αφίστημι. 13. ad Att. 38
Αφισδίζων. 2. ad Att. 41
Quo quidem comitatu ἀφωμίληται. 16. fam. 23
Aphractum.
Cum illo Rhodiorum ἀφρακτώ nauigans quàm fuerim sollicitus. 10. ad Att. 39
Αφρακτώ Rhodiorum, fluctum ferre non possunt. 5. ad Atticum, 19. & 22
Aphractis Rhodiorum, cæterisque longis nauibus. 6. ad Atticum, 47
Aphricanus.
Aphricanus, P. Crassus, c o s s. Brut. 38
Aphricanus eloquentia cumulauit bellicam gloriam. Offic. 1. 161
Aphricanus, Pauli F. in re militari excelluit. Offic. 1. 161
Aphricanus grauitatem in dicendo habuit. 3. de Orat. 16
Aphricanus in philosophando tectissimus. 3. de Orat. 50
Aphricanus singularis & vir & Imperator in excidenda Numantia nihilo plus Reip. profuit, quàm eodem tempore P. Nasica priuatus, quum T. Gracchum interemit. Offic. 1. 107
Aphricani apophthegma. Offic. 1. 127
Aphya.
Aphyam populi vocat sentinam & sordes populi. ad Atticum, lib. 4. 80. 2
Apiani.
Apiani, legati. epist. 35. b
Apis.
Apis, ille sanctus Egyptiorum bos. 1. de Nat. 57
Apisci, pro Adipisci.
Apiscendi causa. de Legib. 166. b
Aplustre.
Nauibus assumptis fluitantia quærere aplustra. in Arato, a
 Απκαρπρών liber Hegesix. Tusc. q. lib. 1. 68

Απολογία Græcè, Latine argumenti conclusio. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 27
Apodyterium.
In balneariis assa in alterum apodyterii angulum promouit, propterea quòd ita erant posita, vt, &c. ad Q. fr. lib. 3. 2
Αποδυτήριον nihil alius, nihil muscosius. 3. ad Q. frat. 5
Απόζαφα sunt, minore labore fiunt. verba tantum affero. 12. ad Attic. 66
Απολιμήματα. 8. ad Attic. 59
Apollo.
Apollo in Delo natus. 3. in Verr. 32
Apollo, est Sol: & Diana, Luna. 3. de Nat. d. 36
Apollo Crinitus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 82
Apollo temporibus Pyrrhi versus facere desierat. Diuin. lib. 2. 90
Apollo dicens in consilio deorum. 3. ad Q. frat. 16
Apollo semper imberbis. de Nat. d. 1. 58
Apollo nunquam Latine locutus. Diuin. lib. 2. 90
Apollo Pythius. Tusc. q. lib. 1. 15. & Diuin. lib. 1. 36
Apollo Pythius iubet nos noscere nosmetipsos. de Finib. lib. 5. 41
Apollo sudauit Cumis. Diuin. lib. 1. 83
Apollo Thefmotes vel Temnites. in Verr. 228. b
Apollinis nomen est Græcum, quem solem esse voluit. 2. de Nat. deor. 50
Ad Apollinis Senatus habitus. 8. fam. 10. in epist. Cælij.
Apollini & Æsculapio piè & castè satisfacias. 14. fam. 16
Apollinem illum cuius in tutela Athenas antiqui historici esse voluerunt. 3. de Nat. d. 39
Hæ sunt nationes, quæ quondam Delphos vsque ad Apollinem Pythium, atque ad oraculum orbis terræ vexandum profectæ sunt. pro Font. 280. b
Apollinem Pythium cum consulere Athenienses, quas potissimum religiones tenerent, oraculum editum est, eas quæ essent in more maiorum: quò cum iterum venissent, maiorumque morem dixissent sæpe esse mutatum, quæsiuissentque quem morem potissimum sequerentur è variis, respondit, optimum. 2. de Leg. 39
Hercules qui cum Apolline de tripode concertauit. 3. de Nat. deor. 29
Apollinum quis antiquissimus. 3. de Nat. d. 40
Apollinibus multis. de Nat. 39. b
Apollinares.
Qui ne Apollinares quidem ludos pro sua, Populi que R. dignitate apparatus præfens fecit. 10. Philip. 273. a
Ludis Apollinaribus Diphilus tragicus in nostrum Pompeium petulanter inuectus est. Att. lib. 2. 34. 4. a
Apollodorus.
Apollodorus in ipso flore Græciæ, multos cruciauit & necauit. 3. de Nat. d. 61
Apollodorus Pyraeger Agyrinensis, publicè in Verrem legatus. 5. in Verr. 62
Apollodorum, qui tum erat maledictus, fugebat Zeno. de Nat. deor. 1. 66
Apollonia.
Apollonia, ciuitas Macedonia. 13. fam. 53
Apolloniata.
Apolloniata, populi Macedonia. in Pis. 68
Apollonidensis.
Apollonidenses, Asia populi. pro Flac. 55
Apolloniensis.
Apolloniensis ciuitas in Sicilia. 5. in Verr. 85
Apollonienses amantissimi Pop. Rom. pro Flac. 55. a
Apollonius.
Apollonius, P. Crassi libertus, homo doctus. 13. fam. 31
Apollonius Drepanitanus, qui & A. Clodius homo perditissimus. 6. in Verr. 32
Apollonius Geminus Panormitanus, à C. Verre in carcerem coniectus. 7. in Verr. 14
Apollonius Rhetor. 1. de Inuent. 121
Apollonius Rhetor apud Rhodum. 1. de Orat. 38
Apollonius Alabandensis Rhetor eos, quos putabat non posse oratores euadere, à se dimittebat. 1. de Orat. 62

Apologus.

Ab aliqua re iam parta incipere, quæ vel apologum, vel fabulam, vel aliquam cõtineat irrisionem. de Inuen. 47. b
Et ad hoc genus ascribamus etiam narrationes apologorum. 2. de Orat. 147. a. 1. de Inuent. 36. a
Απολογία. Top. 24. Id est, negantia contraria.
Apophthegma.
Multaque multorum faceret dicta, vt ea quæ a sene Catone collecta sunt, quæ vocant ἀποφθγματα. 1. Offic. 146. a
Apophthegmatum volumina confecerat Cæsar. 9. fam. 37
Αποφθγματων. 9. fam. 13
Αποφθγματων, Latine reiecta. de Finib. lib. 3. 42
Αποεία mira me torquet. 7. ad Attic. 62
Αποεία ipsam tuam cupio cognoscere. 7. ad Att. 42
Nunquam in ἀποεία maiore fui. 16. ad Att. 15
Απορώ. 7. ad Att. 38
Απορώ quòd me vertam. 13. ad Att. 15
Planè ἀπορώ. 9. ad Att. 43
Αποσπασμάτια, quasi appendices. quibus opponitur τομήματα. 2. ad Att. 3
Ποι ταύτ' ἀρ' ἀποσκήψα. 12. ad Att. 6
Αποθέωσις. 12. ad Att. 45
Αποθέωσις Ciceronis consulatus. 1. ad Att. 45
Αποπέλαια formido. 3. ad Q. frat. 18
Απόπνοια & ὀππνοια. 13. ad Attic. 35
Αποπειρα quartanam. 7. ad Attic. 24
Apotheca.
Apothecæ totæ hominibus nequissimis condonabantur. in Ant. 173. b
Quum omnium domos, apothecas, naues furacissimè scritarere. in Vatinius. 8. a. 2. Philipp. 76. a
Αποπύλωσις ad me scripserat de nummis curandis. 10. ad Atticum, 39
Appareo.
Apparet atque extat vitrum simus earum rerum rudes, at didicerimus. 1. de Orat. 37. a
Si quis quærat vnde habemus, apparet quod à terra, &c. de Nat. deor. 2. 14
Idque apparet ex genere & granditate verborum. Or. 204. b
Vt apparet ex orationibus. de Clar. Orat. 48. a
Ex quo facillè apparet, quæ merces Decumani, quæ Prætoris præda esse videatur. 5. Verr. 82. a
Vestito apparet leuiter claudicatio nõ deformis. de N. d. 1. 58
Quod quo studiosius ab ipsis opprimitur & absconditur, eo magis eminet & apparet. pro S. R. 38. b
Nihil apparet in eo ingenuum, nihil moderatum. 3. Philip. 143. a
Quid rectum sit, apparet: quid expediat, obscurum est. ad Rufum, lib. 5. 19. 7. a
Siue hoc Romæ consuetum est, vt apparet: siue missum domo est, vt dicitur. pro Flac. 30. a
Ne vestigiū quidem eloquentiæ apparet in eo. 1. de Or. 19. a
Anguis ille, qui Syllæ apparuit immolanti. de Diuin. 122. b
Equus in quo ego vehebar, mecum vnà demersus, rursus apparuit. 2. de Diuin. 208. a
Nulla vsquam prædonum nauis apparuit. pro Flac. 152. b
Apparuit odium. ad Lentulum, lib. 1. 9. 78. a
Quoniam illud maiorum vigiliarum opus in tuo nomine apparuit. Parad. 116. b
Tamen illud apparebit, verba rebus esse contraria. ad Atticum, 288. b
Ita fit vt deus ille nusquam appareat. de Nat. 9. b
Quid sentiam nihil attinet dicere, quum appareat ipse quid fecerim. ad Marcellum, lib. 4. 7. 9. a
Itaque exaruerunt vix iam vt appareant. de Clar. 171. b
Membra nobis ita data sunt, vt ad quandam rationem viuendi data esse appareant. 3. de Finib. 37. a
Siqua vsquam nauicula prædonū apparuisset. pro Flac. 22. a
Quum equites Antonii apparuissent. in epist. a. Id est, subitò visi fuissent.
Aliquid manifestè deprehensum apparere. Orat. 204. b
An verò in quibus subsellis hæc ornãmèta ac lumina Reipub. viderem, in his me apparere nollem: pro Syl. 3. a

Quid sibi autem illi scribæ, quid liçtores, quid cæteri, quos apparere huic quæstioni video, volunt? pro Cluen. 117. a

Apparitus.

In longa apparitione singularis, & propè incredibile patris Marcilii fides. 13. fam. 75

Apparitor.

Apparitor suæ aut alienæ leuitatis. 1. ad Q. frat. 10
Quis vnquã apparitor tã humilis, tã abiectus? 2. Phil. 87. a
Apparitores quasi ex cohorte Prætoria appellari solent. 1. ad Q. frat. 8

Hæ leges sunt, quas apparitores nostri volunt. 3. de Leg. 40
Apparitores à Prætore assignatos habuisse Decumanum. 5. Verr. 50. a

Apparo.

Ludos apparat magnificentissimos: sic inquam, vt nemo sumptuosiores. ad Q. frat. lib. 3. 24. 7. a

Facilius apparabitis ea quæ necessitas flagitat. in Ant. 205. b
Apparare bellum. pro L. Manil. 25. a

Ornare & apparare conuiuium. 6. Verr. 39. a

Apparare crimina in aliquem. 2. ad Q. frat. 11

Qui illud iter ad cædem faciendam apparasset. pro Mil. 19. a

Animus iudicis constituitur vel apparatur ad audiendum. ad Heren. 1. b

Apparate.

Opipare sanè & apparate. 13. ad Att. 67

Apparatus.

Atque ad illam caufarum operam, ad quam ego nunquam nisi apparatus & meditatatus accedo. 1. de Leg. 17. a

Instructa & apparata domus omnibus rebus. 1. de Inu. 74. a

Vt non apparata oratio videatur. ad Heren. 3. b

Ludi apparatissimi, sed non tui stomachi. ad Mariū, lib. 7. a. 7. fam. 2. pro Seft. 100

Apparatus.

Apparatus belli. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 3

Epularum apparatus à magnificentia recedens. in Brut. 46. a

Apparatus ludorum, venationumque. Offic. 2. 80

Apparatus Prætorius aut patricius. pro Seft. 65

Apparatus regius. Somn. Scip. 3

Apparatus tenuiculus. 9. fam. 45

Erat opipare à Pythio apparatus conuiuium. 3. Offic. 76. a

Apparatus enim Spectatio tollebat omnè hilaritatè. ep. 95. b

Præcepta, quæ maiorem habent apparatus. de Clar. 819. b

Minorem apparatus habentia præcepta dicendi. de Clar. Orat. 143. a

Apparatum omnem totius orbis requiro. de Nat. d. 1. 16

Dices nummos mihi opus esse ad apparatus triumphii. ad Attic. lib. 6. 120. 31. a

Illa quæ in apparatu, fori appellantur insignia. 3. de Orat. a

Dixit Q. Mutius, more suo, nullo apparatu purè & dilucidè. de Orat. 104. b

Sed omitto epulum, Pop. Rom. festum diem, argento, veste, omni apparatu ornatique visendo. in Vatinius, 23. a

Apparatus magnifici. Offic. 1. 37

Quid prandiorum apparatus proferam? in Ant. 179. b

Apparatio.

Si præterea ex altera parte vires, pecunia, consilium, scientia, apparatio, &c. 2. ad Heren. 38

Propterea quod ex his suspicio quædam apparationis, atque artificiosæ diligentia nascitur. 1. de Inuent. 37. a

Est enim multus in laudanda magnificentia & apparatione popularium munerum. 2. Offic. 81. a

Appellas.

Appellas Chius, architectus. 12. ad Att. 23

Appello.

Nam per deum immortalium fidem (nisi fortè frustra eos appello, quorum auris atque animus à nobis abhorret) perque fortunam Pop. Rom. &c. ad Octauium, 4

Quidam homines, & iidem illi, quos sæpe nutu significationeque appello. Lentul. lib. 1. 9. 78. a

Te appello Cato, non prospicis? pro Muren. 143. b

Te autem M. Antoni absentem appello. 1. Philipp. 22. a

Te appello Oppianice, te T. Acti, audere, negare, &c. pro Cluen. 31. b

Te nunc appello P. Scipio, meministine? &c. pro S. R. 31. b
Vos etiam atque etiam imploro & appello sanctissima dea. 7. Verr. 148. a. pro Flacc. 3

Vos ego appello, quorum de me maxima est potestas. Antequam. 195. b

Vos, vos appello fortissimi viri, qui multum pro Rep. sanguinem effudistis. pro Mil. a. Antequam iret in exil. 10. a. 2. de Orat. 106. a

Biennio iam confecto ferè, appellas. pro Quintio, 22. a. Attic. lib. 12. 240. 3. a

Appellat hilari vultu hominem Bulbus, vt blandissimè potest. pro Cluent. 57. a

Cæsar nunquam nisi honorificentissimè Pompeium appellat. epist. 84. b

Quæstor Prætorem appellat. 6. Verr. 128. a

Appellat me vt sponforem. 1. ad Att. 15

Tulliola tibi diem dat, & sponforem appellat. Att. lib. 1. 6. a. Id est, me qui sum sponsor.

Non appellant nomen syderum homines. de Vniuers. 41
Vnum te sapientem appellant & existimant. in Læl. 5. a

Seruus non numero distinguunt, sed appellant vno familia nomine. pro Cecin. 41. a

Hunc Ægyptii Thoyt appellant. de Nat. 70. b

Me autem nomine appellabat. 4. Acad. 26. a

Appellabat me tertio quoque verbo orationis suæ. 5. fam. 7

Appellauit populum: tribubus submissi me. pro Plan. 19. a

Vt enim tristè Galba vidit, nomine appellauit. de Or. 105. b

Appellato nos crebris literis. 15. fam. 50. pro, compellato.

Quem enim alium appellem? quem obtester? quem implorem? pro Flac. 146. b

O Spartace, quem enim potius te appellem? in Ant. 251. b
Appelles illum. quod enim dixerat, non facit. 12. ad Att. 15

Tu verò vt me & appelles & interpelles, & obloquare & colloquare velim. ad Q. frat. lib. 2. 12. 1. a

Ad Tribunos quod appelles, valde probo. Att. lib. 13. 280. 3. a

Ne quis inspiciat tabellâ, ne roget, ne appellet. de Leg. 191. b

Ab omni magistratu agitatus, quem præter te appellet, habet neminem. pro Quint. 18. b

Quo te nomine appellemus? improbum? pro Quint. 33. a. 1. de Orat. 123. a

Possumus enim vt sponfores appellemus, procuratores introducere. ad Att. 261. b

Quemcunque appellaris, nemo negabit. 12. ad Att. 15. a
Eum in tâto tuo dedecore profecto ne verbo quidem grauiore appellasses. 5. Verr. 114. a

Appellare, pro nominare. pro Rab. Posth. 7

Appellare, pro accusare, vel iudicare. pro Deiot. 2

Appellare aliquem, hoc est, ab eo quid petere. pro Quint. 11. 20. 21. 22. 25. & 3. in Verr. 74

Appellare aliquè. pro Syl. 28. 4. ad Att. 40. Id est, mentionem eius facere.

Appellare aliquem blando sermone. Offic. 2. 68

Non consuui homines appellare asperius. cõtra Rul. 66. a

Appellare comiter. de Pet. Conf. 33

Honorificentissimè aliquem appellare. ad Cecinam, lib. 6. 6. 26. a

Superbius aliquem appellare. pro L. Manil. 6. a
Appellare possum verè copiolas. sunt extenuatissima. 11. fam. 21. in epist. D. Bruti.

Eos appellare, à quibus omne frumentum ereptum. 5. Ver. 95. a. Id est, eorum nomina proferre.

Iouem atque lunonem reliquos fratres inter se, agnatosque vsurpare atque appellare solemus. de Vniuers. 56. a

Appellare literas. Brut. 140

Nomen mortui viri cum lachrymis identidem appellare. 2. de Inuent. 180. a

Appellare populum. pro Planc. 19

Quos appellare inter se fratres videmus. de Vniuers. 49

Placet Stoicis suo quamque rem nomine appellare. ad Prætorium, lib. 9. 22. 1. a

Nec dubitare illum in omni sermone appellare sapientem. in Læl. 1. a

Appellare Tribunos. pro Quint. 15

Quæ si appellare audent impii, quo tandem studio colentur à bonis? de Leg. 164. b

Videor enim iam te ausurus esse appellare, quoniam, &c. de Clar. 166. b

À me petere quod debeo, me ipsum appellare debetis. contra Rul. 86. b

Accedit etiam molesta hæc pompa liçtorum meorum, nomenque imperii quo appello. ad Cæl. lib. 2. 15. 5. a

De liberis quisquis est, procuratoris nomine appellatur. pro Cecin. 295. b

Prætor appellatur. 6. Verr. 128. a

Vt imur eodem iure in ædibus quæ in lege non appellantur. pro Cecin. 18. a

Istorum verborum amore quæ perraro appellantur ab Epicuro sapientia, &c. 2. de Finib. 8. a

Appellabatur à multitudine mulieres nominatim. 7. Ver. 74. a. 2. Philip. 80

Appellatus es de pecunia, quam pro sektionè debebas. in Ant. 174

Qui primus Aphricanus appellatus est. 3. Offic. 1. a
Deiotarus filius qui rex ab Senatu appellatus est. Att. lib. 5. 105. 2. a. ad Cæl. lib. 2. 9. 7. a

Cauendum est etiam ne isdem de causis plectantur, alii ne appellantur quidem. 1. Offic. 125. a. pro Cluent. 13. a

Appellaretur Senatus pro dignitate tua. 12. fam. 59

Vt quemadmodum est, sic etiam appelletur tyrannus. 10. ad Attic. 8

Ex maiore parte vnaquæque res appellari, spectarique debet. Tusc. 122. b

Hæc omnia nisi perspexeritis in causa, temerè à nobis illam appellari putatote. pro Cluent. 21. b

Quid agendum est? qui deus appellandus est? cuius hominis fides imploranda est? pro Quint. 63. a

De quo iudicio si velim dicere omnia: multi appellandi, lædendique sunt. 3. Verr. 110. a. Id est, nominatim prodèdi.

Vt oratione benigna multitudinis animos ad benevolentiam alliciant, militesque blandè appellado, sermone deliniant. 2. Offic. 68. a

Et suauitate appellandarum literarum. de Clar. Orat. 69. a

Quod tum dicendo, tum singulis appellandis rogandisque perspexeram. epist. 3. b

Appellans.

Cum ego illum crebro appellans, collegam ei suum commendarem. de Orat. 126. b

Appellatus.

Ita victoria iusta imperator appellatus apud Isum. ep. 23. b

Non enim mihi persuadetur, istum ab illo potius appellatum. 3. Verr. 73. a

Appellatio.

Sed tamen suauitas vocis, & lenis appellatio literarum, bene loquendi famam confecerat. de Clar. Orat. 140. a

Videturne intercessisse appellatio Tribunorū? pro Q. 12. b

Regum appellationes vanales erant: seruorum omnium vicitim celebrabatur tota vrbe descriptio. pro Dom. sua, 99

Appellator.

Quo quidè die nihil ægrius factum est multo labore meo, quàm vt manus ab illo appellatore abstineretur. 6. Ver. a

Appello.

Timidè tanquam ad aliquem libidinis scopulum, sic tuam mentem ad Philosophiam appulisti. 2. de Orat. 84. a

Nec tuas vnquam rationes ad eos scopulos appulisses, ad quos, &c. pro C. Rabirio, 19

Qui quum ad Peloponnesum classem appulisset. 3. de Nat. deor. 12. a

Et mille numero nauium classem ad Delum appulissent. 3. Verr. 33. a

Visus est in somniis pastor ad me appellere. 1. de Diu. 79. a

Appellitur nauis Syracusas. 7. Verr. 51. a

Posteaquam paulum prouecta classis est, & Pachynum quinto die denique appulsa est. 7. Verr. 69. a

Nauis appulsa Veliæ est. in Verr. 244. b

Vt eos, qui essent appulsi nauigiis, interficere possent. 7. Verr. 113. a

Sertorianos milites ex Hispania fugientes, ad Siciliam appulos esse dicebat. 7. Verr. 57. a

Quum ad villam nostram nauis appelleretur. Attic. lib. 13. 278. 2. a

Appulsus.

Classe quondam Masinise regis ad eum locum appulsa. 6. Verr. 92. a

Appulsus.

Appulsus deorum. Diuin. lib. 1. 59

Atque terræ maximas regiones inhabitabiles, incultasque videmus, quod pars earum appulsu solis exarserit, &c. 1. de Nat. deor. 19

Tactus autem toto corpore æquabiliter fusus est, vt omnes ictus, omnesque nimios & frigoris & caloris appulsus sentire possimus. 2. de Nat. d. 107

Appendo.

Aurificem iussit vocari in foro, ad sellam Cordubæ: & cælâ appendit aurum. 6. Verr. 49. a

Tibi optima fide sua omnia concessit, annumerauit, appendit. pro Rosc. Amer. 85. a

Non verba me annumerare lectori putavi oportere, sed tanquam appendere. de Opt. 244. b

Vt iam appendatur, nõ minueretur pecuniæ. 2. Philip. 97. a

Appensus.

Gladium è lacunari, seta equina appensum demitti iussit. Tusc. 240. b

Appendix.

Vidit enim, quod videndum fuit, appendix animi esse corpus, &c. in Hortensio, a. Appendix dicitur quicquid ita accedit rei, vt pars ei sit, aut rei hæreat, vt vua in vite.

Appendicula.

Est enim hæc causa, quod ea pecunia peruenerit, quasi quædam appendicula causæ iudicæ atque damnæ. pro Rab. Posthumo, 5

Appeto.

Hoc non modò reculo, sed appeto etiam atque deponco. in Ant. 190

Non alienam mihi laudem appeto. 6. Verr. 72. a

Nihil sibi appetit præcipuè Pompeius. contra Rul. 64. a. in Pis. 54. a

Omne animal, simul atque natum est, voluptatem appetit. 1. de Finib. 45. a

Graue si appetimus aliquid. pro Syl. 182. b

Quoniam vt bona, naturâ appetimus: sic à malis, naturâ declinamus. 4. Tusc. 22. a. 3. de Nat. deor. 43. a

Deinde requirunt atque appetunt ad quas eiusdem generis se applicent animantes. de Amic. 111. b

Suos agros studiosè colebant, non alienos cupidè appetebant. pro S. R. 26. b

Ego inimicitias potentum pro te appetui. pro Mil. 76. a

Tu puer me appetisti. 15. fa. 40. i. meam amicitia ambiisti.

Ille inimicitias non solum suscepit propter salutem meam, verum etiam appetiuit. de Arusp. respon. 5. a

Is ter solem frustra appetiuit manibus, cum se conuoluens ille elaboretur. de Diuin. 90. b

In hac partitione ornatus, non plus victoria Marcelli Pop. Romano appetiuit, quàm humanitas Syracusanis referuauit. 6. Verr. 107. a

Ea sibi ille non colendi, sed violandi causa appetierat. pro Seft. 15. b

Id non modò non recasem, sed appetam etiam atque deponcam. 3. Philip. 147. a

Eiusque rationem, quæcûque appetet, ita haberi, &c. 5. Philipp. 197

Quid sit quod ad ius pontificium, ciuile appetatis, quæro. 2. de Legib. 82. a

Quantum illi ipsi oratores de præclarissimis artibus appetuerint. 3. de Orat. 70. a

Animalia moueri & sentire, & appetere possunt. de N. 52. b

Appetere alienum. Tusc. q. lib. 3. 32. Offic. 3. 29

Appetere aliquid manibus. 1. de Diuin. 87. a

Appetere gloriam. in Verr. a

Appetere fugienda. de Finib. lib. 5. 25

Hunc vel ipsi parietes affari atque appetere videntur. in Ant. 167. b
 Appetere id quod accommodatum ad naturam apparet. hoc est, ὁρεῖται τὸ οὐκ ὀκνητὸν, quæ proprietatis est & natura animalis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 37
 Appetere mortem. de Senect. 61. a
 Appetere & occupare regnum. pro Domo sua, 78. a. de Senectute, 52. a
 Appetere superiora. Tusc. q. lib. 1. 33
 Easque ipsas virtutes viderent nos magnificentius appetere & ardentius. de Finib. lib. 4. 3
 Voluptatem appetere, eaque gaudere vt summo bono. lib. 1. de Finib. 23
 Appetere & refugere, contraria. de Finib. lib. 1. 33
 Ter eum scribit frustra appetiisse manibus. Diui. lib. 1. 44
 Et Roscium quicquam per auaritiam appetiisse. pro Rosc. Comædo, 12. a
 Appetuntur quæ secundum naturam sunt: declinantur contraria. 3. de Nat. deor. 43. a
 Quo numero esset, quo appeteretur. 8. fam. 10. in ep. Cælii. Salutari, appeti, decedi. de Senect. 58. a
 Nonne arbitramini paucis annis fuisse Consulatum nomen appetituros: contra Rul. 85. b
 Qui propter suspicionem regni appetendi sunt necati. in Ant. 182. b
 Melius in suspicionem incidit regni appetendi. pro Mil. 115. b
Appetitus.
 Hic non fugit eius amicitiam, cum esset præsertim appetitus. in Pis. 94. b
 Ignominiam omnibus appetitus. pro Quintio, 65. a
 Vita, ferro atque insidiis appetita. pro Rosc. Amer. 17. a
 A quibus ille se lapidibus appetitum & percussum esse dicit: pro Domo sua, 10. a
 Vitam meam inimicorum modestia non esse appetitam. pro Planc. 274. b
Appetens.
 Alieni appetens, sui profusus. 2. de Orat. 74. a
 Gratus animus, non appetens, non audis. de Orat. 125. b
 Non cupidus, neque appetens homo. contra Rul. 33. a
 Puer Iuppiter cum Iunone in gremio Fortunæ sedens, mammam appetens, &c. 2. de Diuin. 128. a
 Mare terram appetens. 2. de Nat. d. 145. a
 Melii regnum appetentis domus est complanata. pro Deiot. 233. b
 Omnia rabidè appetentem cum inexplebili cupiditate. Tusc. q. lib. 5. 13
 Eademque ratio facit hominem hominum appetentem. 2. de Finib. 76. a
 In regnum appetentem impetum fecerunt. in Ant. 182. b
 Quoniam semper appetentes gloriæ præter cæteras gentes, atque auidi laudis fuistis. pro Pomp. 5. b
 Nihil enim est appetentius similitudinem sui, &c. Læ. 46
 Sumus enim natura studiosissimi, appetentissimi que honestatis. 2. Tusc. 99. a
Appetentia.
 Lætitia efficit profusam hilaritatem, libido effrænatam appetentiam. 4. Tusc. 13
Appetitio.
 ὁρεῖται appetitio, est qua ad agendum impellimur, & id appetimus quod est visum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 25
 Appetitio animi, ὁρεῖται Græcè dicitur. de Finib. lib. 3. 19
 Appetitio naturalis, Græci ὁρεῖται vocant. de Fin. lib. 4. 32
 Appetitio & declinatio naturalis est in omni animali. 3. de Nat. d. 22
 Alieni appetitio. 3. Offic. 38. a
 Appetitio principatus. Offic. 1. 21. ea est, vt nemini parere animus bene à natura informatus velit, nisi præcipienti, aut docenti, aut vtilitatis causa iuste & legitime imperanti. Vide Aristot. Politic. 4. cap. 11
 Deinde appetitio ab his (subaudi, visis) pulsa sequeretur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 30
 Ei Magi dixerunt, ex triplieti appetitione solis x x x annos Cyrum regnaturum esse portendi. de Diuin. 90. b

Iidem inflammant appetitione nimia, quam tum cupiditatem tum libidinem dicimus. Tusc. 4. 27
 Conatus & appetitiones. de Nat. d. 2. 42
 Appetitiones Græci ὁρεῖται vocant. Offic. 2. 24
 Appetitiones obediens efficere rationi. Offic. 2. 24
Appetitus.
 Appetitus, ὁρεῖται Græcè. Offic. 1. 141
 Appetitus coniunctionis omnium animantium communis. Offic. 1. 19
 Appetitus impellit ad agendum. Offic. 1. 183
 Appetitus rerum ad naturam accommodatarum ingeneratus est omnibus, qui continentur ea commendatione naturæ, qua se ipsi diligunt. de Finib. lib. 5. 30
 Appetitum animi ὁρεῖται Græci vocant. de Finib. lib. 5. 14
 Pars animi quæ sensum, quæ motum, quæ appetitum habet. de Diuin. 95. b
 Natura dedit beluis & sensum & appetitum, vt altero conatum haberent ad naturales pastus compascendos, altero fecernerent pestifera à salutaribus. 2. de Nat. 91
 Appetitum rationi obedientem præbeamus. Offic. 26. b
 Si quis est paulò erectior, occultat & dissimulat appetitum voluptatis. Offic. 11. b
 Vna pars in appetitu posita est, quæ est ὁρεῖται Græcè, &c. 3. Offic. a
 Appetitus animi ratione reguntur. de Nat. d. 2. 24
 A principatu naturæ oriuntur rerum appetitus. de N. d. 2. 21
 Appetitus rationi subiecti sunt lege naturæ. Offic. 1. 143
 Animalia, quæ habent suos motus & rerum appetitus. Offic. 35. b
 Contrahere & sedare appetitus. 1. Offic. 144. a
 Ab appetitibus non modò animi perturbantur, sed etiam corpora. Offic. 1. 141
Appietas.
 Vllam appietatem, aut lentulitatem, valere apud me plus, quam ornamenta virtutis existimas. epist. 36. b. Id est, vllam Appii, aut Lentuli nobilitatem.
Appingo.
 Epistolam superiorem restitue nobis, & appinge aliquid noui. Att. lib. 2. 25. Hoc est, adde, adscribe.
Appio.
 Appionis agri Cyrenenses. in Rul. 56
Appius.
 App. cæcus, P. Clodii abauus. de Arusp. respon. 34. Viam muniuit quæ ab eo Appia dicta est. pro Mil. 13. In Senatum delatus, vt de Pyrrhi pace ageret. 1. Philip. 8
 Appius censor P. Ætheium notauit, quod ementitum auspicia subscripserit. Diuin. lib. 1. 29
 Appius Claudius, qui cæcus annos multos fuit, in illo suo casu nec priuato, nec publico muneri defuit. Tusc. quæst. lib. 5. 80
 Appius Claudius Senatui iamiam inclinatum à Pyrrhi pace reuocauit. Brut. 27
 Appius Claudius quis orator. Brut. 145
 Appius Claudius Cos. à M. Cælio lege Scatinia postularus. 8. famil. 38
 Appius Claudius, à Dolabella reus factus. 8. fa. 13. in ep. Cælii.
 Appius Claudius inconstantissimus. 8. ad Att. 3
 Appii Claudii oratio qualis. Brut. 55
 Ad Appii Claudii senectutem accessit etiam vt cæcus esset. Cat. 15
 Appius Clodius Pulcher, maiestatis absolutus. 3. fam. 44
 Appius Clodius, ambitus absolutus. 3. fam. 48
 Appius Clodius, C. filius adolescens, Ciceroni coniunctus. 11. fam. 37
 Appius, homo dicax. 2. de Orat. 136
 Appius, homo mansuetissimus. 8. fam. 36
 Appius, M. Bruti focer, ab eo, & Hortensio, iudicio defensus. Brut. 181
 Appius maior. 2. de Orat. 156
 Appius, P. Clodii frater, cum Cicerone consuetudine coniunctus. pro Mil. 56
 Appius quatuor robustos filios, quinque filias, magnam domum, magnas clientelas regebat & senex & cæcus. Cat. 35

Appii conciones turbulentæ. 4. ad Att. 15
 Appii Cæci oratio de Pyrrho. Brut. 30
 In Appii locum suffectus Vatinius. 5. fa. 24. in epist. Vatinius.
 Si me hercule Appii os haberem. 5. fam. 24. in epist. Vatinius.
 Appii Pulchri generi Cn. Pompeii filius, & M. Brutus. 3. fa. 8
 Appii Pulchri orationes. 3. fam. 47
 Appia ad Martis. 3. ad Q. frat. 32
 Appia via in itinere qua Roma Brudusium itur. 8. ad Att. 33
 Appiani legati. 3. fam. 17
Applauditur.
 Quid ego nunc dicam, quibus viris, aut cui generi ciuium maximè applaudatur: pro Sest. 100. a
Applausus.
 Ennius qui magno applausu loquitur, assentiente populo, &c. 2. de Diuin. 155. a
Applico.
 Chrysippus medium se fieri voluit, sed applicat se ad eos potius, qui, &c. de Fat. 148. b
 Facta significatione prohibitatis: quam qui appetiuerint, applicat sese, & propius admouent. in Læ. 31. a
 Mæque ad eundem, quem Romæ audiueram, Molonem applicaui. in Brut. 175. a. Id est, ad eum me contuli, vt Græcis literis operam darem.
 Ad hanc potissimum philosophiam me applicaui. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 59
 Qui se ad hominis egentis, &c. familiaritatem applicaui. pro Cluent. 35. 52. a
 Naturæ nauim ad eum applicauerunt. de Inuent. 81. b
 Applicauerunt se omnes vires ciuitatis ad illius ductum. 3. fam. 47
 Ad flammam se applicauerunt. 5. Tusc. 57
 Qui ad scribendam historiam maximè se applicauerunt. de Orat. 113. b
 Quid petâ præsidii, aut exequar: quò veniunt auxilio aut fuga freta sum: arce & vrbe orba sum: quò accedam: quò applicem: 3. Tusc. 76. a. Id est, ad quem hominem aut locum me conferam. Quasi dicat, quò me vertam: quò confugiam auxilii gratia?
 Si qua significatio virtutis eluceat, ad quam se similis animus applicet & adiungat. in Læ. 45. a
 Fortuna nihil cernit quo sese applicet. ad Heren. 13. b
 Deinde requirunt atque impetunt, ad quas se applicet eiusdem generis animantes. de Amicit. 111. b
 Si ille ad eam ripam, quam constituerat, non ad cõtrariam, nauim applicuisset. 2. Philipp. 48. a
 Cui Romæ exulare ius esset, si se ad aliquem quasi patronum applicuisset, intestatòque esset mortuus, &c. 1. de Orat. 84. a
 Ante rem erit, quòd in itinere se tam familiariter applicauerit. de Inuent. 67. b
 Applicare se ad amicitiam alicuius. 4. in Verr. 2
 Applicare se ad philosophiam, ad ius ciuile, ad eloquentiam. Offic. 1. 161
 Applicare & adiungere se ad virtutem. de Amic. 105. b
 Sed ne illo quidem modo, vt ad honestatem applicetur. 2. de Fin. 64. a. Id est, accommodetur.
 Voluptas non potest ad honestatem applicari. de Fin. 72. b
Applicatus.
 Occupatio vehemens ad aliquam rem magna cum voluntate applicata. de Inuent. 50. b
 Omne animal simulatque sit ortum, applicatum esse ad se diligendum. de Finib. lib. 4. 28
Applicatio.
 Applicatio animi. Læ. 26
 Applicationis ius. 1. de Orat. 86
Appono.
 Qui enim vitii modum apponit, is partem suscipit vitiorum. 4. Tuscul. 32. Hoc est, qui adhibet vitii moderatorem, qui dicit vitia posse esse moderata: vt moderata iustitia, moderata intemperantia.
 Verres calumniatores apponebat: Verres iudicabat. 3. in Verrem, 18. & 4. 15. a
 Reticulum sibi ad nares apponebat. 7. Verr. 22. a

Apposuit patellam, in qua figilla erant egregia. 6. Verr. a
 Xenocrates adduxit legatos ad cœnam in Academiam: in apposuit tantum quod satis esset nullo apparatu. 5. Tuscul. 131. a
 Argentum illi cæterum purum apposuerat. 6. Verr. a. Id est, vasa ex argento puro.
 Nunc quoniam tuum pretium noui, licitatore potius apponam, quam illud minoris vaneat. ad Mariu, lib. 7. 2. 2. a
 Non licitatore venditor, nec qui contra se liceatur, emptor apponet. 3. Offic. 81. a
 Custodem, inquit, Tullio me apponite. 1. Verr. 27. a
 Reliquis epistolis tantum faciam, vt notam apponam eam, quæ mihi tecum conuenit. ad Valer. lib. 13. 6. 4. a
 Si res abiret ab eo mancipe, quem ipse apposuisset, sibi nullam prædam esse. 3. Verr. 99
 Apponere accusatorem. 3. in Verr. 51
 Volo enim videre animum, qui mihi audeat ista quæ scribis, apponere. epist. 136. b
 Apponere manum ad os. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 1. 10. a
 Apponere notam ad malum versum. in Pis. 57. a
 Iam vereor Patres Conscripti, ne, quod turpissimè est, præuaricatorem mihi apposuisse videar, qui me non solum laudibus meis ornaret, &c. 2. Philip. 47. a
 Apponitur his tamen accusator. 7. Verr. 84. a. Id est, ex cõposito adhibetur.
 Quid te in vasis fictilibus appositurum putem? Att. lib. 6. 111. 23. a
Appositus.
 Omnes illæ columnæ, quas dealbatas videtis, machina appositæ, nulla impèsa deiectæ sunt. 3. Verr. 103. a. Id est, admota, adhibita, applicata.
 Caupo gladium propè appositum è vagina eduxit. 2. de Inuent. 128. a
 Hæc ad te scripsi, appositæ secunda mēsa. At. lib. 14. 304. 3. a
 Noctu, lumine appposito, experrecta nutrix animaduertit puerum dormientem circumplicatum serpentis amplexu. 1. de Diuin. 133. a
 Appositus, pro adornatus.
 Appositus erat ab isto Venuleus quidam qui emeret. a
Appositus.
 Nec signum tuum in epistola, nec dies appositus est. ad Brut. 92. b
 Homo bene appositus ad istam audaciam, &c. quem præcursorem habere solebat & emissarium. 7. Verr. 84. a
 Ab ipso loco minimè appposito ad tolerandam in tanto luctu calamitatem. Att. lib. 3. 54. 2. a. 2. de Inuent. 105. a
 Menfes mihi tres quum eripuissetis, ad agendum maximè appositos. 3. Verr. 20. a
 Vt multò appositior ad deferenda, quam ad auferenda signa esse videatur. 6. Verr. 112. a
Appositus, absolute.
 Sed habet profectò quoddam Sardinia appositum ad recordationem præteritæ memoriæ. 2. ad Q. frat. 6. 2. a
Appositum, pro propinquum.
 Audacia non contrariu, sed appositum est, ac propinquum, & tamen vitium est. 2. de Inuent. 143. a
Apposite.
 Vt medici officium dicimus esse curare appositè ad sanandum: finem, curatione sanare. 1. de Inuent. a
 Officium autem eius facultatis videtur esse dicere appositè ad persuasionem. 1. de Inuent. 10. a
 Cætera appositè tibi mandabo. 8. ad Att. 20
Appositio.
 Sed hæc videri possunt obscuriora, quum sine appositione exemplorum lentius disputantur. in Parad. 10. a
Apporto.
 P. Seruilius ornamenta hostium populo Romano apportauit. in Verr. 87. b
 Apportare vitia dicitur senectus. de Senect. 22. a
 Lapis aliquis cadendus, & apportandus fuit machina sua. 3. Verr. a
 Qui instituerunt semper ad vltima ac difficillima loca apportandum frumentum imperare. 5. Verr. 165. a
 12. ii.

Apportans, Apportatus.

Multa vndique apportans. 1. Offic. 110. a

Quod signum, quæ tabula picta est, quæ non ab hostibus victis capta atque apportata sit. 7. Verr. 99. a

Appositus, Vide Appono.

Apprehendo.

Ex Socratis disputationibus variis alius aliud apprehendit. de Orat. 148. b

Ipsius S. Neuii lachrymans manū apprehēdit. pro Q. 18. b

Vites clauiculis adminicula tanquam manibus apprehendunt. de Nat. 50. b

Sed vt quidque ego apprehenderam, statim accusator extorquebat ē manibus. pro Cluent. 40. a

Apprehendere Hispanias, pro subigere. 10. ad Att. 20

Necessē est istum apprehendere historias. ad At. 160. b

Apprehendens.

Aliæ alias apprehendentes atomi cōtinuantur. de N. d. 1. 39

Apprime.

Id apprime rectissime dicitur. 3. de Finib. 50. a

Approbo.

Ego vehementer meum consilium approbo. ad Q. fr. 32. 4. b

Vna voce & consensu approbavit populus. in Pis. 4. a

Quicquid feceris, approbabo. Appio, a

Nec tamen ego is sum, qui nihil vnquam falsi approbem. 4. Acad. 18. a

Non veror nec hoc meum officium P. Seruilio iudici non approbem. in Verrem, a. Id est, scio eum omnino hanc meam accusationem Verris non improbatum.

Altero (modo) quum se à respondendo, vt aut approbet quid, aut improbet, sustineat, &c. 4. Acad. 186. a

Id quidem dii approbent ita velim, tēque ita cupere certō scio. Att. lib. 6. 117. 1. a

Quod approbaris, id gratum acceptumque habendum. Tusc. q. lib. 5. 34

Approbare assertionē. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 32

Authoritate approbare aliquid. pro rege Deiot. 21. a

Clamore approbare aliquid. pro Archia, 18. a

Approbare falsa pro veris. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 49

Id etiam videbatur approbare, quod erat in extremo, febri- culam tum te habentem scripsisse, &c. ad Att. 97. b

Approbare sententiam alicuius. ad Q. frat. 306. b

Hoc negas te posse nec approbare nec improbare. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 87

Hoc quia perspicue verum est, nihil attinet approbari. 1. de Inuent. 73. a

Approbans.

Diis, hominibusque approbantibus. ad Lentulum, lib. 1. 9. 75. a. & 10. fam. 45

Approbatus.

Omnium assensu approbatum. 3. de Finib. 45. a

Cn. Pompeius approbata, laudatæque Cottæ sententia, dixit, &c. pro Sest. 52. a

Approbatio.

Approbatio Senatus consequuta est. 12. fam. 53

Effectus eloquentiæ, est audientium approbatio. 2. Tusc. 4

Sit hoc decorum quod elucet in vita, mouet approbationem eorum quibuscum viuitur. 1. Offic. 139. a

Cum sua sponte, eximiaque virtute, tum approbatione authoritatis meæ, colonias patris adiit. 5. Philip. 180. a. Id est, ideo quod ipse probaret meam authoritatem.

Id vulgi assensu & populari approbatione iudicari solet. de Cl. 182. b

Tantis plausibus, tanta approbatione. 14. ad Att. 31

Nūc de assensione atque approbatione, quam Græci συνη- γουσι vocant, pauca dicemus. Acad. 10. b

Approbatio, apud oratores pro parte argumentationis.

Approbatio, per quam id, quod breuiter expositū est, rationibus affirmatur, probabilius & apertius fit. 1. de Inu. 81

Approbatio item aliter acceptum.

Ne vinolenti quidem quæ faciunt, eadem approbatione faciunt, qua sobrii. 4. Acad. 96. a. Id est, non tali mentis firmitate, certitudine, constantia.

Approbator.

Approbator fuisti, quauis non fueris suasor & impulsor profectiois meæ. 16. ad Att. 19

Cn. Pompeius qui voluit me sui facti, sui iudicii, sui beneficii esse & prædicatorem & approbatorem. ad Att. 236. b

Appromitto.

De Oppio factum est vt volui: & maximè quod d e c e. appromissisti, &c. Att. lib. 5. 88. 2. a

Quum id ita futurū T. Rosc. Capito, qui in x. legatis erat, appromitteret, crediderat. pro Rosc. Amer. 15. a

Appropero.

Quare appropera, & vale. Att. lib. 4. 72. 11. a

Adduc, si me amas, Marium, sed approperate. ad Q. fr. 313. b

Luciumque vt approperet adhortabor. ad Att. 58. b

Approperare ad cogitatum facinus. pro Mil. 34

Appropinquo.

Ne catulus ille qui iam appropinquat vt videat, plus cernit, quàm is qui modò est natus. 3. de Finib. 74. a. Id est, cui appropinquat cernendi tempus.

Appropinquat exitus huius belli. 6. fam. 54

Illi pœna, nobis libertas appropinquat. in Ant. 193. b

Sed eius rei maturitas neque dum venit, & tamen iam appropinquat. ad Q. frat. lib. 3. epist. 24. 3. a

Occasus vrbs appropinquat. in Catil. 64. a

Hos item alii ex primis proximis nauibus cum conspexissent, subsecuti hostibus appropinquant. in Ant. 44. b

Quis est enim cui mors, cum appropinquet, non refugiat? de Finib. 5. 53

Ad summam aquam appropinquare. 4. de Finib. 105. a

Sed tamen, quum appropinquare tuus aduentus putaretur, magnitudo, &c. Curioni, lib. 2. 5. 1. a. Id est, proximū tempus esset tui aduentus.

Quamquam sperabam tuum aduentum, (sic enim audiebam) appropinquare. epist. 20. b

Quibus ego confido impendēre fatum aliquod, aut instare iam planè, aut certè iam appropinquare. in Catil. 32. a

Postea autē quum appropinquare huius iudicium ei nuntiatum esset, &c. pro Cluent. 152. a

Rem appropinquare cōfido. 12. fa. 16. Id est, breui futuram.

Itaque appropinquante morte. a

Appropinquatio.

Quarta restat causa, quæ maximè angere, atque sollicitam habere nostram ætatem videtur, appropinquatio mortis. de Senect. 61. a

Et angantur appropinquatione mortis confecti homines senectute. 5. de Finib. 56. a

Απρωτολογίαν δούξ. 12. ad Att. 12

Apricus.

Helluo nequissimus h. s. c. c. dabat, nullo aprico horto, nullo emissario, nulla maceria, nulla casta. epist. 263. b

Opaci loci & aprici. in Partit. 21. a

Apricor.

Apricari, ἠλιόσσην dicunt Græci seu ἡριόσσην. Tusc. q. lib. 5. 67

Diogenes Alexandro roganti vt diceret si quid sibi opus esset, nunc quidem paululum, inquit, à sole absis, offecerat scilicet apricanti. 5. Tusc. 132

Apricatio.

Apricationem vnā malim in illo Lucretino tuo sole. 7. ad Att. 38

Calescere vel apricatione vel igni. Cat. 53

Aprilis.

Quinetiā Marcellino & Philippo Consulibus Nonis Aprilibus mihi est Senatus assensus. ad Lent. lib. 1. 9. 20. a

Apronius.

Apronius, seruus. 5. in Verr. 77

Q. Apronius, quid hominis fuerit. 5. in Verr. 17. & 18. Vita ac deliciæ C. Verris. 5. in Verr. 22. In Sicilia alter Verres. 5. in Verr. 71. Terrestris archipirata. 7. in Verr. 56

Aptus.

Aptus ad dicendum. Tusc. q. lib. 1. 4

Erat vir minimè aptus ad docendum. ad Att. 121. b

Animus conturbatus non est aptus ad exequendum munus suum. Tusc. 193. b

Natus atque aptus ad Verris flagitiosas libidines Timarchides. 4. Verr. 93. a

Aptus ad rem militarem. Offic. 1. 105

Prædicere ad quam quisque maximè rem aptus futurus sit. de Diuin. 127. b

Ad multas res mihi minus aptus. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 6. 3. a

Pæan minimè est aptus ad versum. Orat. 216. b

Nemo potest non beatissimus esse, qui est totus aptus ex se, quique in se vno sua ponit omnia. in Parad. 19. a

Ita porro verbis est aptus & pressus, vt nescias vtum res oratione, an verba sententiis illustrentur. 2. de Orat. 30. a

Ad illud astrum, quocum aptus fuerit, reuertetur. de Vniuers. 57

Congruens & apta ad animos permouendos actio. in Partit. 29. a. 3. de Orat. 30. a

Quod si cōcedatur nihil posse euenire nisi causa antecedente, quid proficiatur, si ea causa non ex æternis causis apta ducatur? de Fato, 50. a

Apta compositio membrorum. 1. Offic. 139. a

Explicatio apta ad id quod requiris. de Orat. 85. b

Apta interrogatio. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 4. hoc est, rationis cōcinna conclusio, quæ in disputationibus dialecticorum interrogatione efficitur.

Apta prouincia. 3. fam. 3

Aptum, perfectum, expletumque. de Nat. d. 2. 27

Aptum & accommodatum naturæ. de Finib. lib. 5. 14

Aptum, consentaneumque tempori & personæ. in Bruto, 40. a. 1. Academ. 17. a

Ita aptum cælum ex ea coniunctione est, vt sub aspectum & tactum cadat. de Vniuers. 19

Nihil est tam aptum, tam conueniens ad res secundas vel aduersas, quàm amicitia. de Amic. 99. b

Cum id non habeas, quod tibi nec vsu nec natura aptum sit, non careas etiam si non sentias te non habere. Tusc. q. lib. 167. b

Nunc quid aptum sit, hoc est, quid maximè deceat in oratione, videamus. 3. de Orat. 116. a

Atque his tribus generibus honestorum notatis, quartum sequitur & in eadem pulchritudine, & aptum ex illis tribus. de Finib. a

Et ita eum esse vndique aptum, &c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 110. Hoc est, cōpositum & coagmetatum mundum intelligit. Fulgentem gladium è lacunari, seta equina aptum demitti iussit. 5. Tusc. 87. a. Id est, seta equina colligatum & appensum.

Aptum quidem mihi semper hominem, nunc verò etiam suauerem. 12. fam. 63

Reperiebam hunc ad istius libidines natum atque aptum fuisse. in Verr. 135. b

Hunc ille numerum clausulis aptum putat. de Orat. 169. b

Cum te vnū ex omnibus ad dicendum maximè natum aptumque cognossem. de Orat. 93. b

Ad eam rationem existimabant satis aptam esse naturam & personam meam. ad Att. 147. b

Cum id pallium esse aptum ad omne anni tempus diceret. de Nat. 76. b

Ex natura viuere summum bonum est, id est, vita modica & apta virtute perfrui. de Leg. 167. b

Habiles & apti calcei Sicyonei ad pedem. 1. de Orat. 118. a

Neque enim solum corporis qui ad naturam apti sunt, sed multò etiam magis animi motus probandi, qui ita ad naturam accommodati sunt. Offic. 20. b

Ita nati sumus, vt communiter ad virtutem apti simus. de Finib. 107. b

Res inter se aptæ, colligatæque. de Nat. d. 1. 8

A Balbo animaduertisti credo, quàm multa dicta sint, quàmque etiam si minus vera, tamen apta inter se, & coherentia. 3. de Nat. d. 3. a

Sic in vita omnia sint apta inter se & cōuenientia. Of. 1. 199

Omnia inter se connexa & apta. 2. de Nat. deo. 71. & de Finib. lib. 4. 44

Hoc modo si diligenter attendamus, apta inter se esse intel-

ligimus hæc quæ negotiis, & illa quæ personis sunt attributa. 2. de Inuent. 151. a

Nam cui viro ex seipso apta sunt omnia quæ ad beatè viuendum ferunt, &c. 5. Tusc. 51. a

Nec verò histrionibus, oratoribusque concedendum est, vt his hæc apta sint nobis dissoluta. 1. Offic. 179. a

Quamquam enim reliqua satis apta sint ad soluendum. 161. ad Att. 4. apta sint, pro sufficienti.

Verba apta ad nostram consuetudinem. de Opt. 244. b

Apta dissoluere facilius, quàm dissipata connectere. Or. 139

Ossa commissuras habent & ad stabilitatem aptas, & ad artus finiendos accommodatas. 2. de Nat. d. 209. a

Ordo, est compositio rerum aptis & accommodatis locis. Offic. 29. b

Verbis ad nostrā cōsuetudinē aptis. de Opt. gen. Orat. 148. a

Vtri locus ad insidias aptior fuerit. pro Mil. 111. b

Aptior auribus imperitorum Palicanus. de Clar. Orat. 118. a

Catonem induxi senem disputantem: quia nulla videbatur aptior persona, quæ de illa ætate loqueretur. in Læl. 1. a. Id est, accommodatior & conuenientior.

Vita, quæ omni gestu moderatior, & omni versu aptior esse debet. Parad. 120. b

Neminem nec motu corporis, nec ipso habitu atque forma aptiorem vidi. de Orat. 96. b

Omnes illi loci, quos supra diximus, ad plerasque sunt, sed alii ad alias quæstiones aptiores. Part. 228. b

Hæc genera dicendi aptiora sunt adolescentibus. de Cl. 185. b

Nihil nec commodius, nec aptius fieri potest, quàm vt quid scribis. Att. lib. 13. 289. 1. a

Quid mihi tandem erat vtilius, quid cōmodis meis aptius, quàm hominis nobilissimi atque honoratissimi coniunctio? Appio, lib. 3. 10. 28. a

Huic meo consilio nihil est isto loco aptius. ad Att. 196. b

Ad amicitiam aptissimus. in Læl. a

Epicurus homo non aptissimus ad iocandum. de N. 35. b

Qui locus ad exulandum est aptissimus. epist. 53. b

Aptissimum ad cultum deorum animal. de Vniuers. 55

Quod certè & ad honestatem & ad effugiendos dolores fuit aptissimum. ad Q. frat. 305. b

Aptissimum ad quietè viuendum. 1. de Finib. 80. a

Quod verum simplexque est, id est naturæ hominis aptissimum. Offic. 3. b

Ad quas igitur res aptissimi erimus, ad eas potissimum elaborabimus. 1. Offic. 160. a

Aptissima omnino sunt, Scipio & Læli, arma senectutis, artes, exercitationesque virtutum. de Senect. a

Aptè.

Ita aptè cohæret. de Vniuers. 19

Ad pedem aptè conuenit cothurnus. 3. de Finib. 71. a

Aptè, congruenterque dicere ad id quodcunque agitur. 3. de Orat. 22

Aptè numerosèque dicere. de Orat. 218. b. & 220. b

Quod est oratoris propriū, distinctè, ornate dicere. 1. Off. a

Aptè & ornate dicere quanta virtus. 3. de Orat. 30

Dicere aliquid ad tempus aptè. in Partit. 18. a

A te quidem aptè ac rotundè, scilicet dicta sunt. de Finib. lib. 4. 6

Aptè & quietè ferre quemcunque casum fortuna inuenerit. Tusc. q. lib. 4. 30

Sed faciliè iudicabimus quid eorum aptè fiat, quid ab officio naturæque discrepet. 1. Offic. a

Quum inciderit vt id aptè fieri possit. 1. de Finib. 12. a

Præcipitur primū, vt purè & Latine loquamur, deinde vt planè & dilucidè, tum vt ornate, post ad rerum dignitatem aptè, & quasi decorè. 1. de Orat. 70. a

Alter est nexa cum superiore, & inde aptèque pendens. in Hortensio, a

Oculi sunt, quorū tum intentione, tum remissione, motus animorum significemus aptè cum genere ipso orationis. de Orat. 163. b

Apto.

Aptare arboribus aut vitibus quædam ad naturam apta. de Finib. lib. 5. 36

Aptari virtutibus. 4. de Finib. 96. a

Aptatus.

Hoc verbum est ad aptatum, quod ante dixerat. 3. de Oratore. 89. a. Id est, apte accommodatum.

Apud.

Apud Agathoclem scriptum est. 1. de Diuin. 89. a

Thebani accusantur apud Amphyciones. 2. de Inuēt. 173. a. Attic. lib. 4. 71. 2. a

Apud ceteros philosophos qui quæsiuit aliquid, tacet. de Finib. 64. b

Agri in Hispania apud Carthaginē nouam. contra Rul. 62. b

In ea causa quam illi contra me apud centumuiros pro fratribus Cossis dixit. de Orat. 117. b

Confectas rationes lege Iulia apud duas ciuitates relinquere. Att. lib. 6. 118. 2. a

Pauet animus apud consilium illud pro reo dicere. 5. Philipp. 172

Si apud hoc consilium ex opibus, non ex veritate causa pendetur. pro Quint. 1. b

Cæsar apud Confinium castra posuit. ad Att. 131. b

Apud eum sic Ephesi fui, quotienscunque fui, tanquam domi meæ. epist. 229. b

Quum etiam tum in lecto Crassus esset, & apud eum Sulpitius federet. 2. de Orat. 7. a

Eupolemus qui nunc cum L. Lucullo apud exercitum est. in Verr. 211. b

Apud herum recte erat. Qu. frat. 318. b

Qui posset satis acutè atque dilucidè apud mediocres homines ex communi quadam hominum opinione dicere. 1. de Orat. 47. a

Triceps apud inferos Cerberus. Tusc. 150. b

Impiis apud inferos pœnas esse præparatas. de Inuent. 51. b

Apud iudicem pro reo dicere. in Ant. 196. b

Studiis militaribus apud iuuentutem obsoletis. pro Font. 27. a. Hoc est, inter iuuenes, aut in iuuenum moribus.

Apud maiores nostros factitata. 2. Offic. 126. a. Id est, à nostris maioribus.

Quæsitum est apud maiores nostros, num, &c. de Or. 100. b

Tum subiuuifum apud maleuolos Posthumi nomen. pro R. P. 129. b

Apud matrē recte est, eaque nobis curæ est. Att. lib. 1. 4. 3. a. ad Q. frat. lib. 3. 17. a. Id est, recte habet mater, recte valet.

Apud me amicitia & beneficium & dignitate plurimum possunt. pro Rosc. Amer. 20. a

Si me amas, apud me cum tuis maneas. ad Att. 67. b

Mirificas apud me tibi gratias egit. 13. fam. 65

Conuentus ille huic apud me P. Sestio maximas gratias egit. pro Sest. 7. a

Non modò non præmiis, quæ apud me minimum valent, sed ne periculis quidem cõpulsus vllis. Lent. lib. 1. 9. 32. a

Queritur apud me per literas, summum esse periculum. Att. lib. 5. 110. 17. a

Apud me plus officii residere patior. 5. fam. 16

Eiusque vitæ à me insidias apud me positas esse domi dixerunt. pro Sest. 12. b

Plus apud me valere beneficii gratiam, quam iniuriæ dolorem volo. ad Att. 142. b

Hoc nunc animaduerto, quòd Tyrannio docet apud me. 2. ad Q. frat. 13. Id est, domi meæ.

Apud oppidum Cybistra castra feci. epist. 244. b

Scimus L. Acilium apud patres nostros appellatum esse sapientem. in Læl. 5. a. 1. de Orat. 90

Fuit eodem ex studio vir eruditus apud patres nostros. pro Muren. 142. b

Vt Petronius apud patres nostros, Papius nuper. de Of. 61. b

Eo die apud Pompeium casu conuasi. epist. 3. b

Ego cum triduum cum Pompeio, & apud Pompeium fuifsem, proficiscebar Brundisium, &c. Att. lib. 5. 94. 1. a

Secuta est contentio de domo nostra, diximus apud pontifices. ad Att. 54. b

Nec apud populum grauior oratio. 2. de Orat. 125. a

Vt apud populos nostros coniurationis author fuisset videtur. pro Dom. 233. b

Tamen is pati non possit, vt non anquirat aliquem, apud quem euomat virus acerbitatis suæ. in Læl. 73. a

Huius sententiæ grauitas à Platonis auctoritate repetitur, apud quem sæpe hæc oratio vsurpata est. 5. Tusc. a

Cuius etiam focum Cato ille noster, &c. visere solebat. apud quem sedens Samnitum quondam hostium, tum iam clientium suorum dono relegauerat. 3. de Rep. a

Mos fuit apud Romanos. 4. Verr. 114. a. Id est, inter Romanos, vel in ciuitate Romana.

Sic enim existimo iuris ciuiliis magnū vsu & apud Scæuolam, & apud multos fuisse, artem in hoc vno. in Brut. a

Pompeius à me petierat, vt secum & apud se essem quotidie. Att. lib. 5. 93. 1. a

Mar. verò Scæurus, quem non lōgè ruri apud se esse audio, iam credo huc veniet. 1. de Orat. 108. Id est, domi suæ.

Facere verba apud Senatum. in Verr. 118. b

Alexander in Cilicia deposuisse apud solem in delubro pecuniam dicitur. de Leg. 178. b

Malo tecum apud te ambulare, quam cum eo, quocum videro esse ambulandum. Att. lib. 4. 78. 4. a

Apud te est vt volumus. 1. ad Att. 14

Quum aliquem apud te laudaro tuorum familiarium. ad Attic. lib. 2. 40. 1. a

Quum de me apud te loquor. Att. lib. 1. 11. 13. a

Apud te rectissime sunt omnia. 9. fam. 16. in epist. Dolabelæ. Id est, apud tuos, vel in tuis rebus.

Vt ille apud Terentium decreuit, &c. de Fin. 131. b

Apud Theopompum historicum innumerabiles sunt fabulæ. 1. de Leg. 3

Apud Thrasimenum cecidit C. Flaminius. de Nat. d. 2. 6

Sed hæc & præsidii apud furorem Pulchelli non habet factis, &c. 2. ad Att. 44. apud, pro contra.

Apulia.

Apulia, inanisima pars Italiæ. 8. ad Att. 10

Video cui Apulia sit attributa. in Cat. 105. b

Apulia maximis terræ motibus conuassata. 1. de Diu. 158. a

Apuleius.

Apuleius prædiator. 12. ad Att. 15

L. verò Apuleius hunc tanti facit, vt, &c. pro Planc. 23

L. Apuleius, Q. Cæcili in nomine Verris deferendo subscriptor. 1. in Verr. 26

M. Apuleius, M. Bruti adiutor in comparando exercitu. 10. Philipp. 286

P. Apuleius Trib. pl. Ciceroni amicissimus. 14. Philipp. 395. Ciceronem in concionem produxit. 6. Philipp. 204

Apuleia, vxor Ampii Balbi. 6. fam. 41

Apuleia lex Maiestatis. 2. de Orat. 59

Apuleia lex à Saturnino lata de coloniis. pro Corn. Bal. 38

Apulus. pro Cluent. 23. b

Aqua.

Aqua Albana deducta ad vtilitatem agri suburbani. 2. de Diuin. 105. a

Aqua conclusa facile corrumpitur. de Nat. d. 2. 15

Aqua frigidus congelat, niue, pruinæque concrefcit. de Nat. d. 2. 19

Aqua & terra in medium locum mundi grauitate feruntur & pondere. Tusc. q. lib. 1. 33

Aqua ex terra oritur, & contra. 2. de Nat. d. 60

Dicit ille quidem multa multis locis: sed aqua hæret, vt aiunt. 3. Offic. 161. Vide Chil. Erasmi.

In hac causa mihi aqua hæret. ad Q. frat. lib. 2. 9. 2. a

Aqua iugis. Diuin. lib. 2. 24

Aqua quam ii ducebant non longè à villa. 3. ad Quint. fratrem, 1

Aqua nigra Anaxagoræ. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 92

Aqua turbida, & cadaueribus inquinata. Tusc. q. lib. 5. 70

Vos quoque signa videtis aquæ dulcis alumnæ. 1. de Diuinat. 25. a

Aquæ admixtum esse calorem, primū ipse liquor, tum aquæ declarat effusio. de Nat. d. 2. 19

Colligere vberiore aquam. 3. ad Quint. frat. 1

Aquam dixit esse initium rerum Thales Milesius. de Natura deor. 1. 19

Ducere aquam per fundum alterius. pro Quint. 318. b

Aquam calidam ex puteis iugibus trahi, & id maxime fieri hybernis temporibus. de Nat. d. 2. 19

Ignis in aqua coniectus continuo restinguitur. pro Quint. 47. b

Aquam bellè fluentem vidi. 3. ad Qu. frat. 1

De aqua per fundum eius ducenda rogabo. 3. ad Qu. frat. 4

Aqua & igni nobis interdicitur. 11. fam. 1. in epist. D. Bruti.

Aqua madidus. 2. ad Qu. frat. 27

Aqua denique prohiberentur milites nostri. 12. fam. 33. in epistol. Lentuli.

Non aqua, non igni (vt aiunt) pluribus locis vtimur, quam amicitia. Læl. 21

Aquæ Arpinates, aquæ marinæ, aquæ calidæ. 1. ad Attic. 42

Ille tenet & scit vt hostium copiæ, vt aquæ pluuiæ arceantur. pro Murena, 19. a. in Topicis, 20

Aquæ puteolanæ. in Ant. 216. b

Ex aquarum respiratione & vapore fit aer. de Nat. deor. 2. 20. motu eius caloris qui aquis continetur.

Ad aquas venire. pro Plan. 53

Aquis alia dulcibus, alia marinis. 3. de Nat. deor. 25

Quò vtamur quasi aquis tentatis, sic amicitia. Læl. 56

Aquila.

Platanus mihi videtur non tam ipsa aquila, quæ describitur, quam Platonis oratione creuisse. 1. de Orat. 15

Aqueductus.

Aqueductus, haustus, iter, actus. pro Cec. 54. b

De aqueductu probè fecisti. ad Attic. 205. b

Ductus verò aquarum, quos isti tubos & euripos vocant, quis non irriserit? de Legib. 169. b

Aqua intercus.

Aqua intercus, quæ aliàs hydrops vel hydrophisis. Off. 3. 124

Aquarius.

In eo magistratu, quum tibi magno clamore aquaria provincia sorte obtigisset. in Vatinius, 8. a. Id est, aquarum & aqueductuum cura.

Aquarius, signum cæleste.

Et gelidum riuum fundens Aquarius. in Arat. b

Capiti equi proximat aquarii dextra, totusque deinceps Aquarius. de Nat. 48. b

Aquatilis.

Aquatilis bestia quæ gignuntur in terra. 2. de Nat. d. 93

Aquatio.

Hic aquatio: hac villa isti carere non possunt. 3. Offic. 77.

Aquila.

Aquila insectans alias aues & agitans, semper ipsa postrema est. Diuin. lib. 2. 111

Deiotarus ex itinere iam constituto reuertit, aquila admonitus volatu. de Diuin. 85. b

Atque hic idem latro Italiæ cum aquila primipili aureos nummos daret, de meis bonis se dare dixit. in Ant. 243. b

Quum aquilam illam argenteam (cui etiam sacrarium scelerum domi suæ fecerat) scirem esse præmissam. in Catil. 2. 34. a

Cum Hircius ipse aquilam quartæ legionis inferret, &c. in Ant. 263. b

Non dubito quin ab aquila, Tarquinio apicem impositum putent. 1. de Legib. 3

Aquila nulla auis volat vehementius. Diuin. lib. 2. 111

Aquilæ duæ, signa sexaginta sunt relata Antonii. 10. fam. 65. in epist. Galbæ.

Aquileia, vrbs. in Verr. 36. b

Aquilus.

C. Aquilius Prætor de ambitu quæsiuit. pro Cluent. 117

C. Aquilii laus. pro Cecin. 56 & 57

C. Aquilii cum Scapulis necessitudo. pro Quint. 9

M. Aquilius à P. Lentulo accusatus. 1. in Verr. 38

M. Aquilius Prætor in Sicilia. 5. in Verr. 105. Fugitiuorum bellum confecit. 7. in Verr. 4

M. Aquilius reus, à M. Antonio oratore quomodo seruatus.

7. in Verr. 2. & pro Flacco. 75

Aquilo.

Aquilo sustulit Orithyam Athenis. 1. de Legib. 3

In Aquilonis Austrive partibus. de Somn. 129. b

Spelunca quædam conuersa ad Aquilonem infinita altitudine. 6. Ver. 95. a

Aquilonibus, reliquisque frigidibus durefcit humor (aquæ scilicet.) de Nat. deor. 2. 20

Aquilonaris.

Sed etiam regio, quæ tum est Aquilonaris, tum Australis. 2. de Nat. deor. 73

Aquinum, vrbs.

Quum Romam proficiscens, ad Aquinum accederet, obuiam processit magna sanè multitudo. 2. Philip. 103. a

Aquinate. pro Cl. 58. in Ant. 180. b

Ara.

Ex eo Aio loquenti ara in noua via consecrata est. de Diuinatione, 123. b

Ara legum. 4. in Verr. 5

Ara vet? stat in Palatio Febris, & altera Exquiliis mala Fortuna, detestataeque, quæ omnia eiusmodi repudiata sunt. 2. de Legib. 29

Eaque extractio, quæ sit ad memoriam æternitatis ara virtutis. in Ant. 246. b

Sicut in aram, confugit in huius domum. 3. de Nat. deor. 33. a. pro Rosc. Comædo, 18. a. Tusc. quæst. lib. 1. 69

Tanquam in aram confugitis ad deum. 3. de Nat. deor. 17

Qui nisi in aram tribunatus confugisset, vim Prætoris effugere non potuisset. Postquam. 206. b

Licia virgo vestalis aram & ædiculam sub saxo sacro dedicauit. pro Dom. 104. b

Is si aram tenens iuraret, crederet nemo. pro Flac. 163. b

De ara reponenda. 11. fam. 4. in epistol. M. Bruti & Cassii.

Aræ fumantes. Diuin. lib. 2. 49

Vsq; ad aras esse amicum. pro Flacco, 70. a

Apud aras Alexandri, in radicibus Amani. 15. fam. 18

Aras delubraque Hecates in Græcia vidimus. de Nat. 68. b

Innocens ab aris focisque proiectus. Antequam. 197. b

Totum illum locum fantumque vendideris: sacerdotem ab ipsis aris puluinaribusque detraxeris. de Arusp. resp. 25. a

In aris & focis est Respub. non in parietibus. 7. ad Att. 38

Est enim mihi tecum pro aris & focis certamen. 3. de Nat. deor. 71

Ara, sidus cæleste.

Inde Nepæ cernes propter fulgentis acumen Aram, quam flatu permulcet spiritus Austri. 2. de Nat. deor. 169. a

Arabarches.

Arabarches, id est Pompeius. ad Attic. 33. b

Arabia.

Nūtiat Ægyptū & Arabiam videri noua cogitare. 9. ad Att. 47

Arabs.

Arabes & Phryges & Cilices cantus auium & volatus notauerunt, & qua occasione. Diuin. lib. 1. 80

Arabes & Phryges & Cilices pastu pecudum maxime vsi. Diuin. lib. 1. 80

Arabum, Phrygum, Lycaonum, Cilicum, nationes vatium, seu augurum nomina cum disciplina ad tempora Ciceronis retinuerunt. 2. de Legib. 34

Araneola.

Data est quibusdam bestiis etiam machinatio quædam atque solertia, vt in araneolis, aliæ quasi retexunt, aliæ ex inopinato obseruant, &c. de Nat. 50. b

Arateus.

In quo nostra quædam Aratea memoriter à te pronuntiata sunt. Diuin. lib. 2. 12

Aratio, Arator, Aratrum, Vide Aro.

Aratus.

Aratus, homo ignarus Astrologiæ optimè de cælo stellisque scripsit. 1. de Orat. 35

Aratus Sicyonius ciuitatē suam, quæ quinquaginta annos à tyrannis tenebatur, liberauit. Offic. 2. 118

Sicut in Arati carmine orsi sumus. 2. de Legib. 6

12. iiii.

Arbiter.

Quis in hanc rem fuit arbiter? pro Rosc. Comædo, 6
 Arbiter honorarius. Tusc. quæst. lib. 5. 85. & Fat. 29
 Quint. Fabius Labeo arbiter Nolanis & Neapolitanis de finibus agri à Senatu datus. Offic. 7. b
 Arbitrum illum adegit, &c. Offic. 3. 86. Id est, vocauit eum ad arbitrum.
 Arbitrum me datum vellem inter antiquam Academiam & Zenonem. 1. de Legib. 40
 Per arbitrum damnatus. pro Rosc. Amer. 67
 Postulare arbitrum. pro Cecinna, 13. a
 Hirtius arbitrum me statuebat non modò huius rei, sed totius consiliatus sui. Attic. lib. 15. 321. 3. a
 Eundem tu arbitrum & iudicem sumebas? pro Rosc. Comædo, a
 Aqua iubetur ab arbitro arceri. Top. 22. 4. b
 De arbitro & arbitrio, & compromisso, multa præclara dicuntur. pro Quint. R. 46. b
 Arbitro te, & disceptatore vterentur. 13. fam. 45
 Vti aliquo arbitro. ad Sulpitium, lib. 14. 27. 5. a
 Arbitri & testes legum & iudiciorum, Castor & Pollux. 7. Verr. 147. a
 Arbitri tres fines regemus. 1. de Legib. 43
 Hæc loca venusta sunt, abdita certe, & siquid scribere velis, ab arbitris libera. Attic. lib. 15. 33. & 7. Verr. 64. a. Id est, interpellatoribus crebris carentia.
 Amocno sanè, & ab arbitris remoto loco. 7. Verr. 64. a
 Spes cælandi quæritur ex consciis, arbitris, adiutoribus, &c. ad Heren. 7. b
 Pomponius surrexit è lectulo, remotisque arbitris ad se illum iussit venire. Offic. 3. 153
 Decemviri vestra vêtigalia non modò ne vobis quidem arbitris, sed ne præcone quidem teste vendent. contra Rul. 77. b

Arbitratus.

Apud quos, quo more, cuius arbitratu sit educatus. de Inuentione, 50. b
 Tribunitii candidati compromiserunt n. s. c. c. c. in singulos apud M. Catonem depositis petere eius arbitratu, vt qui contra fecisset, ab eo condemnaretur. ad Qu. frat. 316. b
 Ego literas ipsius arbitratu dabo, hæc te ne moueât. ad Ant. 251. b
 Vt cum arbitratu meo diligam. 3. de Legib. 1
 Quas in hoc libro exposui meo arbitratu. Læli. 3
 Quæ mihi facultas vt id meo arbitratu facerè. de Fin. 64. b
 Meo arbitratu loquar de hoc. 1. de Orat. 51. a
 Responde arbitratu meo. de Finib. lib. 4. 2
 Arbitratu meo scribendi. 12. fam. 62
 Quæro causas omnes aliquando viuendi arbitratu meo. epist. 95. b
 Meone arbitratu? an tibi, inquit, ego præscribam? Hæc duo opponuntur. 9. ad Attic. 67
 Non te pudet Verres, eius mulieris arbitratu gessisse præturam? 3. Verr. 98. a. 4. de Finib. 4. a
 Arbitratu nostro componeretur. 10. fam. 46
 Arbitratu Pompeii sese Luceio satis facturos. 13. fam. 66
 Cum summam tantæ pecuniæ nullo teste, sibi ipse suo arbitratu & sua voluntate fecisset. contra Rull. 79. b
 Arbitratu suo reprehendere aliquid. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 93
 Quî venditori suo arbitratu vendere non liceret. 6. Ver. 9. a
 Tuo verò id quidem arbitratu. de Finib. lib. 1. 22

Arbitrium.

Aliud arbitrium, aliud est iudicium: Iudicium est pecuniæ certæ, arbitrium incertæ. pro Quint. 46. b
 Arbitrium, pro voluntate seu libidine. de Arusp. respon. 30
 Arbitrium pro socio condemnari solerent. pro Quint. 7
 Arbitrium pro socio adigere aliquem. pro Rosc. Com. 14
 Arbitrium tuum eius custodiendæ & proferendæ. 15. ad Atticum, 25. Id est, pro tuo arbitrio.
 Arbitrii & iudicii differentia quædam. pro Rosc. Com. 5
 Ad arbitrium alterius perorare. in Vatin. 20. a
 Ad alicuius arbitrium & nutum totum se fingere & ac-

commodare. Orat. 199. b
 Ad aliorum arbitrium viuere, non ad suum. pro Mur. 128. b
 Vt te ad meum arbitrium adducerem. 5. fam. 55
 Quod Senatus nondum censuit, id arroganter non præiudico, nec ad arbitrium meum reuoco. ad Att. 275. b
 Se ad arbitrium libidinosisimæ mulieris spoliatum iri. 5. Verr. 65. a
 Ad nostrum arbitrium libidinemque eludere iudicii expectationem. 2. Verr. 19. a
 Et in ea situm loci cuiusdam ad suum arbitrium fabricari. ad Heren. 22. b
 Ad arbitrium suum mouere mentes auditorum. 2. de Orat. 38. a
 Hic Heracleo ad arbitrium suum nauigauit. ad Attic. 255. b
 Ad arbitrium suum scribere. 1. de Finib. 9. a
 Delectationes quas tibi ipsi ad arbitrium tuum comparas. epist. 94. b
 Ad arbitrium vestrum essent omnia collata. 11. fam. 32. in epist. D. Bruti. i. omnia ex arbitratu vestro administrata.
 Tametsi iactat ille quidem illud suum arbitrium. ad At. 6. b
 Secundum arbitrium tuum testes dabo. 7. Verr. 129. a
 In arbitrio rei vxoriæ, melius æquius: in fiducia, vt inter bonos bene agier. 3. Offic. 80. a
 Iura omnia nutu atque arbitrio alicuius gubernari. in Ver. 242. b
 Nutu & arbitrio Dei omnia reguntur. pro Rosc. Amer. 77. a
 Mulierum nobilium & formosarum arbitrio Præturam per triennium gessisse. 6. Verr. 120. a
 Et multitudinis arbitrio res maximas geri. Læli. 39
 Si seruitus sit (sicur est) obedientia fracti animi & abiecti, & arbitrio carëtis suo, quis neget omnes leues esse seruos? in Parad. 44. a
 Arbitrio suo potius, quàm alterius dolere. 11. fam. 48. in epist. Matii.
 Antonius in sua potestate nunquam fuit, nihil vnquam arbitrio suo fecit, semper eò tractus, quò rapuit libido. in Ant. 206. b
 Arbitrio suo timere. pro Domo sua, 6
 Arbitria funeris auferre. in Piso. 16
 Arbitria funeris petere. pro Domo sua, 75
 Arbitria funeris soluere. post redi. in Senatu, 15
 Arbitria honoraria. pro Rosc. Comædo, 8
 Qu. quidem Scæuola Pontif. Max. summam vim esse dicebat in omnibus iis arbitriis, in quibus adderetur, Ex fide bona. 3. Offic. 92. a

Arbitror.

Arbitror, quo, &c. ex toto testimonio suo sustulit, atque omnia se scire dixit. pro Fonteio, 16. arbitror, verbum quo vtebantur Romani in testimonio dicendo.
 Tamen (vt arbitror) autoritate & vi tormentorum adducti, in veritate manserunt. pro Cluentio, 140. a
 Hæc (vt ego arbitror) veteres rerum magis euentis moniti, quàm ratione docti probauere. 1. de Diuin. 8. a
 Non soleo mi Brute (quod tibi notum esse arbitror) temerè affirmare de altero. ad Att. 273. b
 Ego quod ad me attinet, idemque arbitror cæteros, idcirco taceo quod, &c. ad Quint. frat. 306. b
 Quinque cohortibus quid se nam facturum arbitratu? ad Attic. 273. b
 Si hoc quod abs te postulo, minus ad officium tuum pertinere arbitrabere: &c. 6. Verr. 73. a
 Quod illi quæ nesciant, scire se putent, ipse se nihil scire id vnum sciat, ob eamque rem se arbitrari ab Apolline omnium sapientissimum esse dictum, &c. 1. Acad. 13. a

Arbor.

Vigere & senescere dicitur arbor. 5. de Finib. 69. a
 Viuere arbor & mori dicitur. 5. de Finib. 69. a
 Arbor excisa est, non euulsa. 15. ad Attic. 9
 Arbor nouella. de Finib. lib. 5. 36
 Arbor vetula. de Finib. lib. 5. 36
 Caput obnubito, arbori infælici suspendito. pro Rab. 92. b
 Homini enim phrygi, qui arborem fici nunquam vidisset, fiscinam ficorum obiecisti. pro L. Flacco, 32. a

Da mihi ex ista arbore quos seram furculos. pro Rab. 92. b
 Florere dicuntur arbores. 1. de Diuin. 27. a
 Arbore, vites, & id genus alia viuere dicuntur æquè ac homo. Tusc. q. lib. 1. 46. sed anima vegetatiua tantum.
 Arbores hyemali tempore, cum luna simul senescentes, quia tum exiccatae sint, tæpestiuè cædi putentur. Diu. lib. 2. 25
 Arborum confectio. 2. de Nat. deor. 114
 Multæ istarum arborum mea manu fatæ sunt. de Sen. 89. b
 Truncus rami, folia arborum. 3. de Orat. 98. a
 Proceritas arborum. de Senect. 55. a
 In arborum radicibus inesse principatus putatur. de Nat. deorum, 2. 21
 Serere arbores quæ altero sæculo profint. de Senect. 81. b

Arbustum.

Arbusta ornata tegmine foliorum. in Arat. b
 Tum visam belluam, quacunque incederet, omnia arbusta, virgulta, tæcta præuertere. de Diuin. 90. b
 Segetibus, pratis, vineis, arbustis, res rusticæ lætæ sunt. de Senect. 88. b

Arca.

Animus hominis diues, non arca appellari solet. pro Dom. 225. Parad. 124. b
 Arcæ nostræ confidito. 1. ad Attic. 16
 Rescripti, nihil esse, quod arcæ nostræ fiducia conturbaret. 2. ad Qu. frat. 28
 Eorum iussu ex illa olea, arcam esse factam. de Diuin. 126. b
 Cato percussus ab eo qui arcam ferebat. de Orat. 134. b
 Argentum in arca positum. Topic. 221. b
 Subito arrepti in quæstionem, tamen separantur à cæteris, & in arcas coniiciuntur. pro Mil. 44. a

Arcula.

Omnes arculas discipulorum Isocratis meus liber consumpsit. 2. ad Attic. 1
 Perscrutari arculas muliebres. 2. Offic. 34. a

Arcadia.

Arcadia, regio. de Nat. 70. b
 Quod mihi mandas de quodam Regulo *apudnas*. 10. ad Attic. 15

Arcades.

Arcadum duorum vnà iter facientium infomnium. Diuin. lib. 1. 52

Arcanus.

Qui cum ioca, seria, vt dicitur, qui cum arcana, qui cum occulta omnia. 2. de Finib. 135. a

Arcanum.

Arcanum possidebat Qu. Cicero. 10. ad Attic. 4
 Arcanum, prædium Qu. Ciceronis. 5. ad Attic. 2
 Arcanum, villa Qu. Ciceronis. 3. ad Qu. frat. 1. & 39
 Lege in arcano conuiuis tuis. 16. ad Attic. 7. Alii arcano legunt, aduerbium, ex Charisio.

Arceo.

Est autem multiplex & tortuosa alius, arcetque & continet, siue illud est aridum, &c. 2. de Nat. deor. 104. a
 Nos flumina arcemus, dirigimus, auertimus. de Natura deorum, 52. b
 Brutus Antonium in Galliam inuadentem, à progressu arcuit, à reditu refrænauit, &c. 11. Philipp. 291. a
 D. Brutus non vt Consulem recepit, sed vt hostem arcuit. 5. Philip. 191. a
 A tæctis ac mœnibus vrbis arcebis Catilinam. 1. in Cat. 23. a
 Non enim te dominum modò illis sedibus, sed quiuis amicus vicinus, hospes, procurator arcebit. 2. Philip. 102. a
 Quæ magis arceat homines ab improbitate animi. Para. 28
 Cur eam sumptu ad sacra adhibito, deorum aditu arceamus? 2. de Legib. 41. a
 Ergo hos quidem vt famulos vinculis propè ac custodia arceamus. 2. Tusc. lib. 84. a
 Arcere aliquem reditu. Tusc. q. lib. 1. 73
 Natura, nò pœna, debet arcere homines ab iniuria. de Leg. 164. b
 Arcere aquam pluuiam. Top. 19
 Otii finibus arcere scelus aliquod. de Arusp. resp. 3
 Adolescentia à libidinibus arcenda est. Offic. 25. b

Arcens.

Summus ipse Deus arcens & continens cæteros. in Somnio Scip. 14. a
 Arcens cum reditu tyrannum, quem ipse expulerat. 1. Tusc. quæst. 141. a

Arcesso.

Si erit pugnandum, arcessam ad societatem laboris. 2. ad Atticum, 50
 De Byzantiis curabis vt cætera: & Pelopem ad te arcessas. Attic. lib. 14. 10
 Deinde quot ex iis qui viuunt, eodem crimine in summum capitis periculum arcessas? pro Rabirio, 19. a
 Ipse alterum iterum ambitus crimine arcesseret. pro Cæli. a
 Vt hunc hoc iudicio arcesseret. pro Flacco, 149. b
 Sed quod quæris, quid arcesserim Chrysippum. 14. ad Att. 10
 Non ficto crimine insectari, non expetere vitam, non capitis arcessere. pro Deiot. 21. a
 Non erit necesse id vsque à capite arcessere. Topic. 20
 Et tardi ingenii est, riuulos consecrari, fontes rerum non videre: & ætatis est, vsusque nostri à capite quod velimus arcessere, & vnde omnia manent videre. 2. de Orat. 64. a
 Arcessere aliquem in iudicium capitis. Offic. 43. b. pro Fl. 11
 Arcessere in patriam. post redi. in Senat. 24
 Arcessere in Senatum. pro Domo sua, 5
 Arcessere innocetem iudicio capitis, sine scelere fieri nullo modo potest. Offic. 2. 72
 Arcessere iudicem. pro Quintio, 48
 Quam ab aratro arcesserantur qui Consules fierent. pro Rosc. Comædo, 29. a
 Interea narrat eadem, Basum arcessi. ad Att. 22. 4. b

Arcessitus.

Cauendū est ne arcessitum dictum putetur. 2. de Orat. 147. a

Arctatus.

Quibus (chartis &c.) quum multæ naues refertæ fuissent, vna non patuit, parua arctata. pro Rabirio, 24. a

Arctus.

Nec tamen ita sunt arcta & astricta, vt ea quum velimus, laxare nequeamus. in Orat. 128. a

Arctus.

Vt cubitum discessimus, me & fessum de via, & qui ad multam noctem vigilassem, arctior quàm solebat, somnus complexus est. in Somnio Scip. 4. a

Mihi credite, arctioribus apud pop. Rom. laqueis tenebitur. 3. Verr. 8. a

Continet arctius per hyemem calorem infitum. de Natura deor. 2. 19

Cuius societatis arctissimum vinculum est, magis arbitrari esse contra naturam, &c. Offic. 3. 35

Vincula amoris arctissima. Attic. lib. 6. 113. 2. a

Arctè.

Arctè complecti aliquem. de Diuin. 101. b
 Arctè vehementerque comprimere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 134

Arctè & grauius dormire. Diuin. lib. 1. 54

Illud arctè tenent, accuratèque defendunt, voluptatem esse summum bonum. in Parad. 15. a

Arctius.

Hæc arctius astringi ratio non potest. de Fat. 146. b
 L. Paulus arctius puellam complexus, Accipio omen, inquit, mea filia. 1. de Diuin. 167. a

Arctius dormire. de Inuent. 63. b

Arcessilas.

Arcessilas, Polemonis auditor, eximio lepore dicendi, omne animi sensusque iudicium aspernatus. 3. de Orat. 39

Arcessilas & Zeno auditores Polemonis. Aca. q. ed. 2. lib. 1. 29

Arcessilas censebat nihil oportere neque profiteri, neque affirmare quenquam, neque assertionem approbare. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 32

Arcessilas censuit, sapientis vim esse maximam, cauere ne cœpiatur, ne fallatur videre. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 61

Arcessilas dum Zenoni definitiones labefactare vult, conatus est clarissimis rebus tenebras obducere. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 17

Arcessilas in eorum autoritate delituit, qui negabant quic-

X sapienti locis yungant de aqua arbore non bene molis.

quam sciri aut percipi posse. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 15.
Arcefilas constitutam philosophiam evertit. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 15.
Arcefilas floruit tum acumine ingenii, tum admirabili quodam lepore dicendi. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 17.
Arcefilas negabat esse quicquam quod sciri posset, ne illud quidem ipsum, quod Socrates sibi reliquisset, nempe quod nihil sciret. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 32.
Arcefilas & Carneades nihil percipi posse putarunt. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 55.
Arcefilas morem disserendi Socraticum reuocauit. de Finibus, lib. 2. 2.
Urgebat Arcefilas Zenonem, cum diceret omnia falsa esse, quæ sensibus viderentur. de Nat. deor. 1. 49.
Arcefilæ cum Zenone certamen quod, & qua de causa ortum. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 31.
Arcefilæ ratio à Carneade conficta. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 17.
Arcefilæ ratio à solo Lacyde retenta est. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 17. successit enim Arcefilæ in Academia.
Arcefilæ ratio, hoc est, sententia primò non admodum probata. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 17.
Arcefilam Zeno ætate antequam. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 25.
Ab Arcefila repetita ratio in philosophia contra omnia disserendi, nullamque rem aperte iudicandi. de Nat. d. 1. 9.
In Arcefila magna, multò etiam maior in Carneade & copia rerum, & dicendi vis fuit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 56.

Archelaus.

Archelaus, Anaxagoræ discipulus. Tusc. q. lib. 5. 8.
Archelaus & Cassander summi astrologi illius ætatis, qua fuit Panætius. Diuin. lib. 2. 69.
Archelaus & Cassander cum in cæteris astrologiæ partibus excelleret, prædictionis genere (ex natali die) non sunt vsi. Diuin. lib. 2. 69.

Archetypus.

Idem *αρχετυπος* misit ad te retractatius, & quidem *αρχετυπος* ipsum crebris locis inculcatum & relectum. At. lib. 16. 333. 2.
Archetypa incessionum. 12. ad Attic. 8.
Dum est *αρχε*, medere. 10. ad Attic. 35.

Archias.

Et Archias nil de me scripserit. 1. ad Attic. 46.

Archidemus.

Archidemus testis Trallianus. pro Flacco, 42.

Archilochus.

Archilochus fuit regnante Romulo. Tusc. q. lib. 1. 2. at, vt Cornel. Nepos putat, clarus.
Archilochi iambus longissimus quisque Aristophani optimus videtur. 16. ad Attic. 28.
Archilochi versu vulneratus. 3. de Nat. deor. 68.
Archilochium editum. 2. ad Attic. 51. & 57.

Archimedes.

Archimedes lunæ, solis, quinque errantium motus in sphaeram illigauit. Tusc. quæst. lib. 1. 51.
Archimedes imitatus sphaeræ conuersiones. 2. de Nat. d. 64.
Archimedes, homo summo ingenio, captus à M. Marcello Syracusis, interfectus. 6. Verr. 115.
Archimedes dum in puluere quædam describeret attentius, ne patriam quidem captam esse sensit. de Finib. lib. 5. 47.
Archimedis & Dionysii tyranni collatio. Tusc. quæstion. lib. 5. 49.
Ex eadem vrbe humilem homunculum à puluere & radio excitabo, qui multis annis post fuit, Archimedes. Tusc. quæst. lib. 5. 47.
Αρχιμηδου περιβλημα. 12. ad Attic. 4.

Archipirata.

Ille qui archipirata dicitur, nisi æquabiliter prædam disperdat, aut occiditur à sociis, aut relinquitur. 2. Offic. 56. a.
Cum à latrone archipirata productus esset. Postquam 206. b.
Omnes sic habent persuasum, istum clam à piratis, ob hunc archipiratam, pecuniam accepisse. in Verr. 2. 48. b.
Archipiratam ipsum videt nemo, de quo supplicium sumi oportuit. 7. Verr. 52. a.

Architas.

Architas, 3. de Orat. a. Tarentinus philosophus.

Architectus.

Cyrus architectus. epist. 102. b.
Torumbus bellus dicitur esse architectus. ad Att. 223. b.
Architectus tanti operis. 2. de Nat. deor. 66.
Architectus sceleris. pro Cluent. 47.
Architecti voluntati parere. de Nat. deorum, 1. 15.
Philonem illum architectum, qui Athenensibus armamentarium fecit, constat perdisertè populo rationem operis sui reddidisse. 1. de Orat. 32. a. Attic. lib. 14. 301. 1. a.
Ex iis quæ nunc maximè fiunt, nonne quis potest intelligere, omnium architectum & machinatorem vnum esse Chryfogonum? pro Rosc. Comædo, 78. a.
Mali ædificii dominus, glorians se architectum non habuisse. de Nat. 15. b.
Quæ ab illo inuentore veritatis, & quasi architecto beatæ vitæ dicta est. lib. 1. de Finib. 25.
Nunc quisnam abstrusus vsquam nummus videtur, quem non architecti huius legis olfecerint? de Lege Agr. a.
Vt omnes ferè Stoici prudentissimi in disserendo sunt, & id arte faciunt, suntque architecti pene verborum: & c. de Claris Orat. 61. a.
Non modò vt architectos, verumetiam vt fabros ad ædificandam Rempub. 9. famil. 5.
Qui cum architectis & decempedis villas multorum hortosque peragrauit. pro Mil. 115. b.

Architector.

Cogitatio enim quanuis regionem potest amplecti, & in ea situm loci cuiusdam ad suum commodum & arbitrium fabricare & architectari. ad Herennium, lib. 3. 127. a.
Cur tandè sapientia tantopere laudatur? an quòd ita callida est, vt optimè possit architectari voluptates? 2. de Fin. 85. a. Id est, formam & rationem fruendarum voluptatum comminisci & præscribere, quemadmodum architecti opera maioris sumptus & magnifica ingenti ratiocinatione architectari solent.

Architectura.

Quibus autem artibus aut prudentia maior inest, aut non mediocris vtilitas quaeritur, vt medicina, vt architectura, vt doctrina rerum honestarum, ex sunt iis, quorum ordini conueniunt, honestæ. 1. Offic. 210. a.

Archonidas.

Archonidas Elorinus, testis in C. Verrem. 5. in Verr. 110.

Archonte.

Morietur Epicurus, quum duos & septuaginta annos vixerit, Archonte Pytharato. de Fato, 30. a. Id est, imperante.

Archytas.

Archytas Tarentinus Philolai præceptor. 3. de Orat. 77.
Archytæ Tarentini oratio. Cat. 36.
Ex quo illud laudatur Archytæ, qui cum villico factus esset irator, Quo te modo, inquit, accepisse, nisi iratus essem? Tusc. quæst. lib. 4. 65. vide de eodem Plutarchum in lib. de sera numinis animaduersione.

Architenens.

Architenens Sagittarius. in Arato, 21. a.

Archtophylax.

Archtophylax vulgò qui dicitur esse Bootes, Quòd quasi temone adiunctam præ se quatit Arcum. 2. de Nat. deorum, 158. a.

Arctos, vræ signum.

Circum polum *αρκτοι* duæ feruntur nunquam occidentes, altera Cynosura, altera Helice. de Nat. 46. b.

Arcturus.

-huic enim Booti
Subter præcordia fixa videtur
Stella micans radiis Arcturus nomine claro. 2. de Natura deorum, 159. a.

Arcus.

Arcus auratus. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 82. *ἄρκυς* est arcus, quem Apollo gestare fingitur, vnde & ab Homero, *ἀρκυπέπλος* appellatur.
Fuerat ille annus tanquam in Reipub. magno metu & multorum timore arcus intentus in me vnum. pro Sestio, 11. a.
Arcus (qui est in cælo) ex nubibus efficitur quodammodo

coloratus, 3. de Natura deorum, 36.
Cur autem arcus species non deorum numero reponatur? 3. de Nat. deorum, 69. a.
Arcum intendere. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 82.
Appius animum intentum tanquam arcum habebat. de Senect. 84. b.

Ardeas.

Cui in agro Ardeati rem diuinam facere solemus. 3. de Nat. deorum, 63. a.

Ardeo.

Non angor, sed ardeo dolore. Attic. lib. 9. 173. 10. a.
Nunc enim demum mihi animus ardet: nunc meum cor cumulatur ira. 2. de Finib. 22. a. pro Cælio, 29. a.
Ardet dolore & ira noster Pompeius. Att. lib. 2. 34. 9. a.
Omnibus terris, vna Gallia communi non ardet incendio. in Orat. 18. a.
Res ardet inuidia. ad Qu. frat. lib. 2. 16. 10. a.
Ardebat amore illius hospite. 4. Verr. 80. a.
Ardebat autem cupiditate sic, vt in nullo vnquam flagrantius studium viderim. de Claris Orat. 167. a. Hoc est, vehementer cupiebat.

Domus ardebat in palatio, non fortuito, sed oblato incendio. pro Domo, 25. b.
Omnia in illum odia ciuium ardebant desiderio mei. pro Milone, 30.
Quum arderet Syria bello. Attic. lib. 6. 111. 4. a.
Nam qui spumas ageret in ore, arderent oculi. 6. Ver. 130. a.
Nec scienter quid appetens, ardeat desiderio. Tusc. quæst. lib. 4. 29.

Ardere avaritia. 3. de Finib. 57. a.
Orbem terrarum imperiis distributis ardere bello. Ser. Sulpitio, lib. 4. 1. 7. a. & 6. ad Attic. 40.
Ardere cupiditate alicuius rei, vt pugnandi. in Pison. 44. a.
Ardere podagræ doloribus. 5. de Finib. 162. a.
Ardere furore & scelere. 10. ad Att. 7.
Ardere studio & amore alicuius. ad Qu. frat. lib. 1. 2. 26. a.
Ardere studio belli. pro Deiotaro, 20. a.
Ardere studio historiæ. Att. lib. 16. 337. 4. a.
Ardere studio veri reperiendi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 60.
Tanta vis animi, & c. vt mihi non solum tu incendere iudicem, sed ipse ardere videaris. 2. de Orat. 101. a.
Cum omnes artus ardere viderentur. de Finib. lib. 2. 77.
Caput arsisse Seruio Tullio dormienti quæ historia nõ prodidit? de Diuin. 105. b.

Ardens.

Ardens & erectus ad libertatè recuperandam. in Ant. 193. b.
Amore ardens, confirmabat, quòd desiderium tui dissidii ferre non posset. 2. Philip. 62. a.
Qui ardens avaritia fertur, & c. pro Sex. Rosc. 33. b.
Ardens inuidia Senatus. 3. de Orat. 5.
Ardens odio vestri, cruentus sanguine ciuium Romanorum. 4. Philip. 154. a.
Nec vnquã is qui audiret, incenderetur, nisi ardens ad eum perueniret oratio. in Orat. 72. a.
Ardens Tribunatus. pro Sestio, 101.
Cui cum fana circuiimus in agro ardenti, rem diuinam facere solemus. 3. de Nat. deorum, 33.
Ardenti quidem studio hoc fortasse efficiam. ad Qu. frat. lib. 2. 16. 3. a.
Ardentes dolore. 11. ad Attic. 20.
Ardentes studiis Græcis. 3. de Orat. 72. a.
Ardentes tum cupiditate, tum metu, tum conscientia. 2. de Legib. 42.
Ardentes in eum literas ad me misit. Attic. lib. 4. 306. 4. a.
Partim refrigerata, partim ardentia dicenda sunt dei membra, si mundus est deus. de Nat. deorum, 119.
Ardentiore studio petere. 2. de Finib. 99. a.

Ardenter.

Ardenter cupere aliquid. Tusc. quæst. lib. 4. 30.
Ardentius appetere. 4. de Finib. 6. a.

Ardor.

Ardor animi non semper adest: & c. in Orat. 47. a.
Ardor animi inuita ratione excitatus. Tusc. q. lib. 4. 65.

Ardor atque impetus animi. de Finib. lib. 2. 50.
Ardor animi confedit. de Clar. 173. b.
Summus ardor cupiditatis. Tusc. quæst. lib. 4. 34. & de Finib. 1. 35.
Ardor extinctus. 6. fam. 41.
Ardor irarum. Diuin. lib. 1. 57.
Animi impetus, cupiditas vincendi, ardor mentis ad gloriã pro Cæl. 43. b.
Ardor mundi, per se ipse, ac sua sponte, mouetur. de Nat. d. 2. 15. prius feruorem vocauit. de Nat. deor. 2. 23.
Oculorum ardor. pro Corn. Balbo, 39. a.
Ardor studii. de Finib. lib. 5. 47.
Ardor tantus animos hominum occupauit. 11. fam. 14.
Nec verò hic vnus erat ardor in nobis, vt hoc modo omnia diceremus. Orat. 206. b.
Ardor vultuum atque motuum. Diuin. lib. 1. 71.
Ignis est causa ardoris. de Fat. 147. b.
Crassus arridens, Quid censes, inquit Cotta, nisi studium ardorem quandam amoris? 1. de Orat. 66. a. 1. Offic. 71.
Ardorem cæli deum dicit esse Aristoteles. de Nat. deor. 1. 24.
Nam vt illa omittam, visas nocturno tempore ab occidente faces, ardoremque cæli, vt fulminum iactus, vt terremoto, & c. 3. in Catil. 63. a.
Repressi impetum, ardoremque restinxi. Brut. 91. b.
Ardorè vltimū & altissimum, atque vndique circumfusum, & extremum, omnia cingentem atque complexum, qui æther nominetur, certissimum deum iudicat Cleãthes. de Nat. deorum, 1. 28.
Restincto ardore cupiditatum omnium. 1. de Finib. 68. a.
Ardore flammæ conflagrare. Antequam iret in exilium, 2. a.
Fore tamen aliquando, vt omnis hic mundus ardore deflagret. 4. Acad. 214. a.
Continentem ardore lucis orbem. de Nat. deor. 1. 21.
Ex mundi ardore motus omnis oritur. de Nat. d. 2. 23.
In ardore cælesti, qui æther vel cælum nominatur. de Nat. deor. 2. 29.
Ardore integro, puro, libero, eodemque acerrimo & mobilissimo mundus tenetur. de Nat. deor. 2. 23.
Solis ardore torrerit. in Somn. Scipionis, 22. a.
Ardore stellarum micare. 1. de Diuin. 32. a.
Ardores animorum. Tusc. quæst. lib. 4. 37.
Vua vestita pampinis nimios solis defendit ardores. de Senect. 88. b.

Arduus.

Est enim arduum. Tusc. quæst. lib. 1. 22. Hoc est, difficile & laboriosum.
Hoc longi temporis, & magnæ arduæque cogitationis indiget. de Inuent. 58. b.
Magnum opus omnino & arduum Brute conamur: & c. in Orat. 18. a.
Difficili ascensu & arduo erat oppidum. 6. Verr. 45. a. 1. de Orat. 144. a.
Res arduæ & difficiles. de Inuent. 82. & de Leg. 163. b.
Patientia est honestatis & vtilitatis causa, rerum arduarum ac difficilium voluntaria ac diuturna perpeffio. 2. de Inuent. 242. a.

Area.

Quod de domo scribis, hoc est de area. 14. fam. 5. & 2. ad Qu. fratrem, 14.
Reliqua, o dii, qui comitatus: quæ (vt tu soles dicere) *νεωύια*, in qua erat area scelerum. Att. lib. 9. 190. 5. a. **Quædam** exemplaria legunt Eros Celeri.
A puero vt discessi, in aream tuam veni, res agebatur multis structoribus. ad Qu. frat. lib. 2. 3. 4. a. De ædificatione domus.
Pontifices si sustulerint religionem, aream pulchram habebimus. ad Attic. 54. b.
De area nostra expulsi sunt fabri. 4. ad Att. 12.
Prata & areas quasdam magno æstimant. in Parad. 65. a.
Ex areis tantum habemus. 9. fam. 47.
Vt neque in segetibus, neque in areis, neque in horreis arator posset fraudare Decumanum. in Verr. 151. b.

Arena.

Vt verò quum omnes vrbes, agros, veſtigalia, regna vendiderit, tum arenam aliquam, aut paludes emat, id vos potestis, quæſo, concedere? pro Lege Agr. 72. a

Arenariæ.

In arenarias quasdam extra portam Esquilinam perductus occiditur. pro Cluentio, 28. a

Areopagites.

Areopagites non debet eodem tempore Romæ & Athenis res iudicare. 5. Philip. 173. a

Si Lyſiades citatus iudex non responderit, excuseturque Areopagites esse, &c. in Ant. 197. b

Areopagita à Solone constituti. Offic. 1. 105

Areopagita comprehendit iubent eum. 1. de Diuin. 96. a

Clamare præclari Areopagita se nõ esse venturos, nisi præsidio constituto. Att. lib. 1. epist. 11. 8. a

Areopagitarum decretum, quem hypomnematisimum illi vocant. 13. fam. 4

Vidi egomet nonnullos imperitos homines nostros ciues Athenis in numero iudicum atque Areopagitarum, certa tribu, certo numero. pro Corn. Balbo, 23. a

Ex quo intellectum est, treis ἀρειοπαγίτας totam Rempub. flocci non facere. 4. ad Attic. 35

Non enim dubitabat Zenon, quin ab Areopagitis inuito Memmio impetrari non posset. ad Attic. 74. b

Areopagus.

Vicum Martium vocat Senatam, quum ait, Romanæ res sic se habent, Senatus ἀρειος πάγος nihil constantius, nihil seuerius, nihil fortius. Att. lib. 1. 9. 6. a

Atheniensium Remp. regi consilio Areopagi. de Nat. 40. b

Themistocles quidem nihil dixit in quo ipse Areopagum adiuerit. Offic. 15. b

Sophocles aſcendit in Areopagum, detulit rem, Areopagita comprehendit iubent eum, qui, &c. de Diuin. 91. b

Patro mecum egit, vt peterem à vestro Areopago, ἑσπομνηματισμὸν tollerent, quem Polycharmo Prætoris fecerant. ad Attic. 74. b

Aresco.

Citò areſcit lachryma, præsertim in alienis malis. in Partit. Lachryma nil citius areſcit. 1. de Inuent. 118. a

Aridus.

Exiccatus atque aridus. de Fat. 141. b

Aridus victus. pro Rosc. Amer. 45

Arida vita. pro Quintio, 63

Aridum orationis genus. 4. ad Heren. 158

Puleium aridum florescere dicitur ipso brumali die. de Diuinat. 115. b

Vitam omnino semper horridã atque aridam cordi fuisse. pro Quintio, 63. a

Nos Stoicus ille nihil adiuuat: & genus sermonis affert, nõ liquidum, non fufum ac profluens, sed exile, aridum, concisum ac minutum. 2. de Orat. 87. a

Folia arida. in Pis. 100

Arethusa.

Arethusa, fontis Syracusani species. 6. in Verr. 105

Ἀρεθὴ δὲ δεικνύει. 10. ad Attic. 43

Aretium.

Aretium, vrbs. 16. fam. 15. de Nat. 96. b

Arganthonius.

Arganthonius, Tartessorum rex, L x x x. regnauit annos, & c x x. vixit. Cato 63

Argentum.

Argentum ἀργύριον. in Pison. 49

Argentum cælatum. Partit. 14

Quum essent triclinia strata, argentumque expositum in ædibus. 6. Verr. 29. a

Quoniam argentum omne mulieri legatum est, non potest ei pecunia, quæ numerata domi relicta est, non esse legata. Topic. 222. b

Argentum plenum artis. Tuscul. quæst. lib. 5. 45

Argentum signaretur. 13. fam. 53

Argenti scrupulum vllum esse in illa insula. 4. ad Attic. 50

Erat ea nauis plena iuuentutis formosissimæ, plena argenti

facti atque signati, multa cum stragula veste. 7. Verr. 51. a

Argentarius.

Argentarius apud omnes ordines gratioſus. Offic. 3. 76

Cuius rei putat rationem iste reddi non posse, quod ipse tabulas auerterit: se autem habere argentarii tabulas, &c. pro Cecinna, 288. b

Quod argentario obtuleris expensum, à socio eius rectè repetere possis. ad Heren. 9. b

Pecuniam argentario promittit Ebutius. pro Cecinna, 11. a

Argentaria.

Argentariam dissoluere. pro Cecinna, 8

Et Romæ argentariam non ignobilem fecit. pro Cecinna, 8. a. 7. Verr. 29. a

Argentariam facere. Offic. 3. 75. Græci id ἀργυροπραξιαν ἐργάζονται dicunt.

Herennius, quæ ille argentaria Lepti fecisse dicit. in V. 269. b

Argenteus.

Aquila argentea. in Catil. 102. b

Ita gentes hæ, vt pace vterentur, vim argenteam dederunt præclari Imperatori nostro. de Prou. 69. b

Argenteæ mensæ in delubris. 3. de Nat. deor. 62

Argenteum flumen. epist. 166. Lepidi. b

Argilla.

Quid cessat hic homulus ex argilla & luto fictus Epicureus? in Pisonem, 46. a

Argiletum.

Argiletum, oppidum. ad Attic. 196. b

Argiletanus. ad Attic. 10. b

Arginusa.

Arginusa, insula. de Offic. 17. b

Argiuus.

Argiuus orator. de Orat. 24. a

Argiua, nec Romana Iuno, talis non est, qualis Sospita. de Nat. deor. 1. 57

Per quas (angustias) penetrauit ea quæ est nominata

Argo, qua veſti Argiui delecti viri petebant illam pellem inauratam arietis. 1. Tusc. 72. a. Ennii sunt versus in Medea.

Argiuus & Latinis alia Iunonis species. de Nat. deor. 1. 57

Argo.

Sic conuersa vetus super æthera vertitur argo. in Arat. b

Nauis quæ nunc nominatur nomine argo, qua veſti Argiui delecti viri, petebant illam pellem inauratam arietis, &c. ad Heren. 12. b

Argolicus.

Argolica nauis. in Arat. de Diuin. 121. b

Argonauta.

Argonautarum nauis. 1. de Orat. 85

De argonautis & nauis eorum. de Nat. 43. b

Ἀργῶς λόγος, ignaua ratio. Fat. 22

Argumentum, Argumentor, Vide Arguo.

Arguo.

Seruos ipsos, quod ad me attinet, neque arguo, neque purgo. pro Sexto Rosc. 71. a

Ego te dico tantum gaudere: fecisse nõ arguo. 2. Philip. 55. a

Nunc non modò te hoc crimine arguo, sed ne illa quidem communi vituperatione reprehendo. 7. Verr. 37. a

De quo etiam si quid dubitasset antea, non id quod tu arguis, cogitasset interfecto patre tuo. pro Sylla, a

Nõ modò Ebutium, sed etiam seipsum arguit. pro Ceci. 18. a

De quibus (causis) quoniam verbo arguit, verbo satis est negare. pro Rosc. Amer. 50. a

Quos nisi arguimus, vera laus deferenda est. de Fin. 73. b

An non intelligis, primùm quos homines & quales viros mortuos summi sceleris arguas? pro Rabirio, 59. a

Vt si quem arguat hominem occidisse, &c. ad Her. 15. b

Sin autem sic ageris, vt arguas aliquem patrem occidisse, neque dicere possitis antè quare, aut quomodo, &c. pro Rosc. Amer. 34. a

Vt si accusator dixerit ab reo hominem veneno necatum, & hæreditatis causa factum arguerit. ad Heren. 22. b

Pecunias Prætoris in prouincia cepisse arguere. lib. 1. de Finibus, 18

Ne arguere eum rei capitalis viderer. pro Cecinna, 18. a

Omnibus in rebus Iudices, quid quisque voluerit, cogitaue- rit, admiserit, non ex crimine, sed ex moribus eius qui arguit, est ponderandum. pro Sylla, 51. a

Non dubitauit id ipsū, quod arguitur, cõfiteri. pro Cecinna, 285. b

Quod non licet, id hoc vno tenetur, si arguitur non licere. Partit. 119. b

Arguitur patrem occidisse Sext. Roscius. pro Sex. Rosc. 21. a

Pericles author iniuriæ illius fuisse arguebatur. in Verr. 63. b

Negare oportebit de vita eius & moribus quæri, sed de eo crimine quo de arguatur. 2. de Inuent. 147. a

Siquis Iudices fortè nunc adsit ignarus legum, nec dubitet quin tanti facinoris reus arguatur, vt eo neglecto ciuitas stare non possit. pro Cælio, 1. a

Quod author iniuriæ illius fuisse argueretur. 3. Verr. 60. a

Multa sunt falsa Iudices, tamen argui suspiciose possunt. pro S. R. 31. b

Arguenda testium cupiditas. 2. ad Heren. 41

Argutus.

Manus autem minus arguta, digitis subsequens, verba non exprimens. 3. de Orat. 122. a

Arguta nimium sedulitas. 8. fam. 1. in epist. Cælii.

Oculi nimis arguti, quemadmodum animo affecti sumus, loquuntur. 1. de Legib. 39. a

Sententiæ delectandi quasi arguta. de Opt. 243. b

Quis Catone grauior in laudando, acerbior in vituperando, in sententiis argutior, in docendo edisserendoque subtilior? de Claris Orat. 32. a

Poema facit ita festiuum, concinnum, elegans, vt nihil fieri possit argutius. in Pis. 94. b

Ex ambiguo dicta vel argutissima putantur. 2. de Orat. 138. a

Sunt enim qui vel argutissima hæc exta esse dicant: &c. 2. de Diuin. 42. a

Velim obuias mihi literas quàm argutissimas de omnibus rebus crebrò mittas. Att. lib. 6. 116. 1. a

Argutulus.

Ego interea admonitu tuo perfecti sanè argutulos libros ad Varronem. Attic. lib. 13. 275. 1. a

Argute.

Quis putet celeritatem ingenii L. Bruto defuisse, qui de matre suauanda ex oraculo Apollinis tam acutè argutèque coniecerit? de Claris Orat. 26. a

Qui in illo subtili & acuto elaborauit, vt callidè argutèque diceret, &c. in Orat. 52. a

Argutè disserere. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 5

Breuitè argutèque incluso aduersario laxare iudicum animos. de Clar. 195. b

Si mihi acutè argutèque responderit, tum quæram denique ex quo iste fonte Senator emanet. pro Cælio, 14. a

De rebus difficillimis argutissimè disputare. Acad. 40. b

Argutia.

Nulla mollitia ceruicum, nullæ argutiæ digitorum, non ad numerum articulus cadens. in Orat. 33. a

Cuius loquacitas habet aliquid argutiæ. 1. de Legib. 5

Tityi orationes tantum argutiæ, tantum exemplorum, tantum vrbانيتatis habent, vt penè Attico stylo scriptæ esse videantur. de Claris Orat. 86. a

Nihil est quod illi non persequantur suis argutiis. de Amicitia, 42. a

Demosthenes nihil Lyſiæ subtilitate cedit, nihil argutiis & acumine Hyperidi, nihil lenitate Æschini & splendore verborum. in Orat. 59. a

Argumentum.

Argumentum quid. 1. ad Heren. 13. Partit. 3

Argumentum, coniecturæ species, quid. 2. ad Heren. 38

Argumentum, est ficta res, quæ tamen fieri potuit. 1. de Inuent. 40

tempus maturius. 15. ad Attic. 10

Argumentum conclusi non potest, nisi his, quæ ad concludendum sumpta erunt, ita probatis, vt falsa eiusdem modi nulla possint esse. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 42. Argumentum pro argumentatione.

Argumentum conclusum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 27

Argumentum ratione conclusum. de Finib. lib. 4. 7

Argumentum & sententia alicuius concionis. de Arusp. respons. 6. a

Maximum verò argumentum est. Tusc. quæst. lib. 1. 26

Hoc premedium etiam atque etiam est argumentum. Tusculan. quæst. lib. 1. 72

Veritus fortasse ne nos in Catonem nostrum transferamus illinc mali quid, etsi argumentū simile non erat. ad Brut. a

Argumentū simulatque positum est, arripitur. 2. de Orat. 118

Argumentum ad scribendum desit. 9. ad Attic. 21

Argumentum epistolæ mihi nascatur. 16. fam. 32

Quod aliud argumentum epistolæ nostræ, nisi collatio fuit Attic. lib. 13. 283. 2. a

Grauiſſimum & firmissimū argumentum. pro Q. Rosc. 21. a

Argumenti conclusio, ἄποδείξις Græcè, ratio est, quæ ex rebus perceptis ad id quod nõ percipiebatur, adducit. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 27

Vnius argumenti conclusionē tota ab his causa comprehenditur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 39

Argumenti conclusiones. 2. ad Heren. 85

Argumenti exitum cum explicare non possunt poetæ tragici, confugiunt ad deum. de Nat. deor. 1. 38

Nihil argumenti ad scribendum dare. ad Q. frat. lib. 2. 13. 1. a

Tabulæ verò nouæ quid habet argumenti, nisi vt emas tibi mea pecunia fundum, & eum tu habeas, ego non habeam pecuniam? 2. Offic. 123. a

Quid tandem habuit argumenti, aut rationis res quam obrem in eo potissimum Stenianum præmium poneretur? 4. Verr. 79. a

Scire cupio quid habeat argumenti ista manumissio. pro Cælio, 55. a

Satis est argumenti, nihil esse debitum Næuio, quod tandiu nihil petiuit. pro Quintio, 23. a

Argumenti sententiam conclusisti. de Nat. deor. 1. 62

Argumento quomodo resistendum. 2. de Orat. 119

Certissimum accipite argumentum, quo facilius de singulari eius impudentia existimare possitis. 4. Verr. 12. a

Argumentum ratio ipsa confirmat. 2. de Orat. 118

Cato perfectus Stoicus, &c. in ea est hæresi, quæ nullum sequitur florem orationis, neque dilatat argumentum, sed, &c. in Parad. 3. a

Seruius nos maturè videbit, mihi que dabit argumentum ad te epistolæ. Attic. lib. 10. 105. 3. a

Gaudeo tibi iucundas esse meas literas: nec tamè habuiffem scribendi nunc quidem vllum argumentum, nisi tuas accepiffem. ad Qu. frat. lib. 2. 14. 1. a

Interesse enim inter argumentum conclusionemque rationis, & inter mediocrem animaduersionem atque admonitionem, altera occulta quædam & quasi inuoluta aperiri, altera prompta & aperta indicari. lib. 1. de Finib. 24

Nihil se testibus, nihil graui aliquo argumento comperisse: nihil denique causa cognita statuisse dicent. pro Cluent. a

Id hoc argumento confirmari potest. 1. Offic. 213. a

Ipse ego argumento epistolarū, & tibi idem accidere certè scio. Attic. lib. 9. 172. 3. a

Sed si argumento est, Mamertinos pecunias tibi nõ dedisse, quia scriptum non habent, sit argumentum, tibi gratis constare nauem, quia quid emeris, aut quid locaueris, scriptum proferre non potes. 7. Verr. 79. a

Maximo est argumēto, quod paulò ante interitum Cæsaris contigit. 1. de Diuin. 194. a

Quod idem mœstetiam meam reprehendit, idem iocum: magno argumento sit me in vtroque moderatum. 2. Philippic. 58. a

Quamquam satis magno argumēto esse debet, quod ex tam multis iudicibus, absoluto Falcula, nemo reus factus est. pro Cluentio, 91. a

Quæ res primò Iudices, pertenui nobis argumento indicioque patefacta est, &c. 2. Verr. 11. a

Præterea illud quod mihi maximo argumento ad huius innocentiam poterat esse, &c. pro Sext. Rosc. 4. 5. a

Si vno in argumento, vnaque in persona mens tua tota verfabitur, &c. ad Luceium, lib. 5. 12. 8. a

Nullò argumento proposito, hoc nescio quid scribere institui. 9. ad Attic. 35

Sine argumento maledicere. pro Cælio, 5. a

Nullam à me epistolam ad te sino absque argumento ac sententia venire. ad Attic. a

Ex coniunctis sic argumenta ducuntur, Si pietati summa tribuenda laus est, &c. 2. de Orat. 90. a

Alexandriam nunc cognoscimus: illinc omnes præstigiæ, illinc in qua omnes fallaciæ, omnia denique ab his numerorum argumenta mea sunt. pro Rab. Posth. 22. a

Argumenta rerum propria sunt. Partit. 27

Ex ebore diligentissimè perfectæ argumenta erant in valuis. 6. Verr. 110. a

Argumentorum puncta occulenda. 2. de Orat. 95

Affers omnia argumenta cur dii sint: &c. 3. de Nat. d. 13. a

Primò, si placet, Stoicorum more agamus, qui breuiter astringere solent argumenta. 3. Tusc. 23. a

Contra argumenta & signa loci communes. 2. ad Heren. 43

Excogitare argumeta firma ad probandū. de Cl. Orat. 148. a

Ab argumentis loci communes. 2. ad Heren. 42

In argumentis eligendis iudicium adhibendum. Partit. 5

Argumentis agemus, signis omni luce clarioribus crimina refellemus. pro Cælio, 16. a

Argumentis docere aliquid. de Leg. 171. b

Docere multis argumentis Deum vnum esse. 3. de N. d. 12. a

Argumentis & rationibus oportet quare quicque ita sit, docere, non euentis. 2. de Diuin. 42. a

Quam plurimis posses argumentis onerare iudicem. 3. de Nat. deor. 5

Iudicaram antea iam istud plurimis argumentis. ad Appium, lib. 3. 4. 3. a

Ea Menedemus exemplis magis, quam argumentis conabatur refellere. de Orat. 92. b

Propriis enim & suis argumentis & admonitionibus tractanda quæque res est. Tusc. quæst. lib. 5. 15

Vti argumentis ad probandum id quod explanari volumus. 1. Acad. 46. a

Argumentor.

Sed quid ego argumentor: quid plura disputo: pro Mil. 33. a. 13. ad Attic. 39

Argumentaris sedulo quid sit sperandum. 3. ad Attic. 16

Nonne argumentamur quò ista pecunia peruenerit? 3. Verr. 109. a

Cum etiam es argumentatus amoris hoc esse signum, cum nominibus tantum vteretur, neque ascriberet Proconsul Trib. pleb. pro Dom. 217. b

Cum essem argumentatus quantum res ferebat, hoc etiam posui pro argumento, &c. de Clar. 190. b

Atque ego illa non argumentabor, quæ sunt grauia vehementer: &c. pro Cluentio, 50. a

Præterea si cæteri falsi soleant esse, argumentabimur hunc esse verum. ad Heren. 8. b

De quo crimine quid ego disputem, & quid porro argumenter, qua de re nemo dubitare possit: 4. Verr. 82. a

Argumentari de aliqua re. de Finib. 90. b

Argumentari de voluntate alicuius. 2. de Inuent. 217. a

Quare si testem, præterquam quid sciat, aut audierit, argumentari & coniectura prosequi patieris, ius accusatoris cum iuris testimonio commiscebis. ad Heren. 35. b

Ego neque in causis, si quid est euidens, de quo inter omnes conueniat, argumentari soleo. 3. de Nat. deor. 6. argumentari, pro argumentis confirmare.

Argumentandum, & accuratè differendum, & rationibus conquisitis de voluptate & dolore disputandum. lib. 1. de Finib. 25

Rem minimè dubiam, argumentando dubiam facis. 3. de Nat. deor. 7

Argumentatio.

Argumentatio, est inuentum ex aliquo genere, rem aliquam aut probabiliter ostendens, aut necessariè demonstrans. de Inuent. 51. b

Argumentatio omnis, aut probabilis, aut necessaria esse debet. 1. de Inuent. 60

Argumentatio quot partibus constare debeat. 2. ad Her. 64

Si extremum concedatur, concludenda est argumentatio. de Inuent. 53. b

Loci ex quibus omnis argumentatio ad omnem disputationem inuenitur. de Orat. 122. b

Argumentatio perfectissima in quinque partes distributa. 2. ad Heren. 61

Etiã in tam perspicuis rebus argumentatio quærenda, aut coniectura capienda: pro Sext. Rosc. 31. b

Argumentationis nomen ambiguum. 1. de Inuent. 88

Argumentationem quærere videris, quæ est argumenti explicatio. Part. 233. b

In argumentatione complexio quid. 2. ad Heren. 61

In argumentatione complexionis vitia. 2. ad Heren. 84

In argumentatione confirmatio rationis quid. 2. ad Heren. 61

In argumentatione confirmationis vitia. 2. ad Heren. 73

In argumentatione quid exornatio, propositio, ratio. 2. ad Heren. 61

Altera est quæ tota in disputatione & argumentatione oratoris collocata est. 2. de Orat. 63. a

In argumentatione rationis vitia. 2. ad Heren. 70

Argumentatione eleuatur perspicuitas. 3. de Nat. deor. 6

Peripatetici multa non modò probabili argumentatione, sed etiam necessaria Mathematicorum ratione concluderunt. de Finib. lib. 5. 8

Argumentationes artis expertes. Topic. 11. Partit. 26

Argumentationes quas Græci *ἐπιχειρήματα* appellant. ad Herennium, 6. b

Argumentationum vitiosarum genera duo. 2. ad Heren. 64

Argumentationum species. 1. de Inuent. 66

Argus.

Mercurius argentum inuenisse, & Argum dicitur interemisse. 3. de Nat. deor. 77. a

Argute, Argutia, Argutus, Argutulus, Vide Arguo. *ἄρη τρέων*. 3. ad Qu. frat. 26

Ariarathes.

Ariarathes, Ariobarzani Cappadociæ regis filius. 13. ad Attic. 3

Ariarathes regnū aliquod vult emere à Cæsare. 13. ad Att. 2

Aricia.

Aricia, oppidum, Romæ finitimum. in Rull. 94

Aricini municipii laus. 3. Philip. 134

Aries.

Auratus aries Colchorum. Orat. 212. b

Exin contortis aries cum cornibus hæret. de Nat. 48. b

Pellis inaurata arietis. ad Heren. 12. b

Arietinus.

Testiculi arietini. ad Heren. 22. b

Arieto.

Vifus est in somnis pastor ad me appellere, Duos consanguineos arietes inde eligi, Pecus lanigerum eximia pulchritudine, Præclariorēque alterum immolare me, Deinde eius germanum cornibus connitier, In me arietare, eoque icu me ad casum dari. 1. de Diu. 80. a

Qui armis positus ad Imperatorum fidē confugiunt, quantum murum aries percusserit, recipiendi sunt. 1. Offic. 54. a

Ariminum.

Ariminum occupare. 16. fam. 15

Epistola ex Arimino data. Quint. frat. 315. in Verr. 83. b

Ariminenses coloniarum duodecim fuerunt. pro Cecin. 74

Ariobarzanes.

Ariobarzanes, rex Cappadociæ à Mithridate regno pulsus. pro L. Manil. 7. Gabinium ad cædem faciendam condixit. de Prouin. Consul. 7

Ariobarzanes rex, Eusebes & Philoromæus. 15. fam. 6

Ariobarzanes perpauper. 6. ad Attic. 33

Ariobarzani Cappadociæ regis laus. 15. fam. 10. Inopia. 6. ad Atticum, 4

Ariobarzanem Senatus per me regem appellauit. 2. famil. 38

Ariolor.

Nec eos, qui quæstus causa ariolatur, agnosco. de Diu. 108. b

Ariolans.

Non ariolans, sed coniectura prospiciens. 8. ad Att. 27

Ariolus.

Iste qui diuitias suas iactat, sicut Gallus è Phrygia, aut ariolus quispiam, &c. ad Heren. 39. b

Aruspices, augures, arioli, vates, coniectores, &c. de Nat. deor. 12. b

Arioli, contemptissimum genus hominum. 4. ad Heren. 229

Ariolorum & vatium furibundæ prædictiones. de Diuinatione, 80. b

Ariolatio.

Superstitiosæ ariolationes Accii. de Diuin. 94. b

Arion.

Arion Methymnæus delphino per mare vectus. Tusculan. quæst. lib. 2. 57

Arista.

È quibus quum emerferit, fundit frugem spicæ ordine struendam, & contra auium minorum morsus munitur vallo aristarum. de Senect. 47. a

Aristæus.

Aristæus, qui oliuæ dicitur inuentor, Apollinis filius. 3. de Nat. deor. 31

Aristæus, Liberi filius, olei inuentor. 6. in Verr. 114

Aristæi simulachrum Syracusis ex æde Liberi à C. Verre sublatum. 6. in Verr. 113

Ἀριστία. 16. ad Attic. 26. & 14. ad Att. 30

Aristarchus.

Aristarchus hos *δελειέται*. 9. fam. 19

Aristarchus Homeri versus esse negabat, quos non probabat. 3. famil. 48

Aristarchus notam malis versibus apponere solitus. in Pisonem, 57

Aristarchus es mearum orationum. 1. ad Attic. 30

Aristides.

Quid? Aristides nonne ob eam causam expulsus est patria, quod præter modum iustus esset? Tusc. q. lib. 5. 76

Aristides, vnus omnium iustissimus in exilium pulsus. pro Sestio, 124

Aristippus.

Aristippus princeps Cyrenæorum, Socratis auditor. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 121

Aristippus pecuniam suam in mare deiecit. 2. de Inuent. 251

Aristippus voluptatem summum bonum dixit. de Finib. lib. 2. 17

Aristippus Socraticus, philosophorum princeps, & autoritate & antiquitate non dubitauit summum malum dolorem dicere. Tusc. quæst. lib. 2. 11

Aristippus obicienti Laidem, quid responderit. 9. famil. 61

Aristippus eam voluptatem tuetur, qua sensus dulciter ac iucundè mouetur. de Finib. lib. 2. 16

Aristippus, quasi animū nullum habeamus, corpus solum tuetur. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 129

Poste a fotos ex Aristippi, acerbos è Zenonis schola exire. 3. de Nat. deor. 58

Aristippi est, ad voluptatē & dolorem quæ fugiamus, quæque sequamur, referri omnia. lib. 1. de Finib. 17

Aristippeus.

Illud Aristippeum contemneret. 2. de Finib. 31. a

Aristo.

Aristo, Zenonis auditor, re probauit illa, quæ ille verbis. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 121. de Nat. 55. b

Aristo, Antiochi frater. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 13

Aristo, Zenonis discipulus, neque formā dei intelligi posse cenfer, neque in diis sensum esse dicit: dubitatq; omnino deus animans, necne sit. de Nat. deor. 1. 27

Aristo nihil bonum esse censuit, nisi virtutem: neque malum, nisi quod virtuti esset contrarium: in mediis ea mo-

menta, quæ Zeno voluit, nulla censuit. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 121

Aristo concinnus & elegans, sed ea, quæ desideratur à magno philosopho, grauitas in eo non fuit. de Finib. lib. 5. 12

Aristo Massiliensis à Sylla ciuitate donatus. pro Cornelio Balbo, 39

Aristo præter vitia atque virtutes negauit rem esse vilam aut fugiendam, aut expetendam. de Finib. lib. 5. 66

Aristonis Chii dictum de philosophis. 3. de Nat. deor. 57

Aristonis difficilis atque ardua, iam tamen fracta atque cōuicta secta. 1. de Legib. 28

Aristoni Chio summum bonum est, in virtutibus & vitiis neutram in partē moueri, quæ *ἀγαθὸν καὶ κακὸν* ab ipso dicitur. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 121

Aristoneus.

Si omnino nos negligimus, in Aristonea vitia & peccata incidemus, obliuiscemurque quæ virtuti ipsi principia dederimus. 4. de Finib. 66. a

Aristocratia.

Totum hunc locum, quem in aristocratia ego variè meis orationibus soleo pingere, de flamma, de ferro, &c. valde grauitè pertexuit. ad Att. 9. b

Ἀριστοκρατία, locutus es. 1. ad Attic. 29

Aristogiton.

Harmodius & Aristogiton. Tuscul. 174. b

Aristolochia.

Aristolochia ex inuentore nomen reperit. Diuin. lib. 1. 15

Scammonea, aristolochiaque radix ad morsus serpentum. vilis. Diuin. lib. 1. 15

Aristolochia inuentor herbam ipsam ex somnio inuenit. Diuin. lib. 1. 25

Aristophanes.

Aristophanes comicus Periclem in dicendo fulgurare & tonare dicebat. Orat. 15

Aristophanes, facetissimus poeta, veteris comœdiæ nouos deos, & in his colendis nocturnas peruigiliones sic vexat, vt apud eum Sabazius, & quidam alii dii peregrini iudicati è ciuitate eiiciantur. 2. de Legib. 37

Aristophani Archilochi iambus longissimus quisque optimus videtur. 16. ad Att. 28

Aristophanem reposueris pro Eupoli. 12. ad Att. 10

Aristophaneus.

Aristophaneus Anapæsticus. Orat. 110

Aristoteles.

Aristoteles Alexandro doctor accitus. 3. de Orat. 78

Aristoteles Isocrati aduersatus infensissimè. Orat. 99

Aristoteles ait omnes ingeniosos melancholicos esse. Tusculan. quæst. lib. 1. 65

Aristoteles optimus author. Orat. 113

Aristoteles quintam quandam naturam, præter quatuor elementa, censet esse, e qua sit mens. Tusc. quæst. lib. 1. 19. nempe æthera.

Aristoteles eos, qui valetudinis vitio furerent, & melancholici dicerentur, censet aliquid habere in animis præfagiens atque diuinum. Diuin. lib. 1. 72

Aristoteles, Isocratis æmulatione, totam penè formam disciplinæ suæ cōmutauit. 3. de Orat. 78. Rerum cognitionem cum orationis exercitatione coniunxit. 3. de Orat. 78

Aristoteles virtutis vsum cum vitæ perfectæ prosperitate coniunxit. de Finib. lib. 2. 16

Aristoteles, cum motus esset Isocratis rhetoris gloria, dicere etiam cœpit, adolescentes docere, & prudētiam cum eloquentia iungere. Tusc. q. lib. 1. 5

Aristoteles artem dicendi despicebat. 2. de Orat. 88

Aristoteles & Theophrastus cum philosophia etiam dicendi præcepta coniunxerunt. Diuin. lib. 2. 3

Aristoteles & Theophrastus cum academia vetere re congruentes, genere docendi paulūm differentes. 1. de Leg. 28

Flumen orationis aureū fundens Aristoteles. 4. Acad. 214. a

Aristoteles in thesi adulescentis exercuit. Orat. 26

Aristoteles philosophis ipsis ignotus. Topic. 2

Aristoteles illustrauit omnem hunc ciuilem in disputando locum. 3. de Legib. 16

Aristoteles artem rhetoricam plurimum iuuit. 1. de Inu. 11
Aristoteles Isocratem ipsum orationis ornatu laceffuit. Orat. 34
Aristoteles primus species seu ideas labefactauit. Acad. q. edit. 2. lib. 1. 2. 4. in Metaph.
Aristoteles, magister Aristoxeni. Tusc. q. lib. 1. 34
Aristoteles, Peripateticorum princeps, excepto Platone. de Finib. lib. 5. 6
Aristoteles persequutus est animantium omnium ortus, virtus, figuras. de Finib. lib. 5. 9
Aristoteles ingenii abundantia præstitit. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 13
Aristoteles lōgè omnibus (Platonem semper excipio) præstans & ingenio & diligentia. Tusc. q. lib. 1. 19
Aristoteles vtriusque partis dialecticæ princeps. Top. 4
Aristoteles præana vt optimum probat, à quo dissentio. Orat. 218. b
Aristoteles quæ in gruibus animaduertit. 2. de Nat. d. 94
Aristoteles cælum diuersum à quatuor elementis ratus est. Acad. q. edit. 2. lib. 1. 20
Aristoteles is, quem maximè admiror, proposuit quosdam locos, ex quibus omnis argumentatio inueniretur. de Orat. 122. & 123. & 155. b
Aristoteles sensit mundum nunquam esse ortum. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 110
Aristoteles in philosophia propè singularis. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 123
Aristoteles Rhetoricæ plurima ornamenta atque adiumenta subministrauit. 1. de Inuent. 11
Aristoteles Stagiritis, & Xenocrates Chalcedonius præstantissimo studio atque doctrina. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 12
Aristoteles differendi plurima præcepta tradidit. Orat. 62
Aristoteles acie mentis omnium rerum vim naturæque viderat. 2. de Orat. 88
Aristoteles singulari vir ingenio, & penè diuino. Diuinat. lib. 1. 49
Aristoteles vir summo ingenio, scientiæ copia. Tusc. quæst. lib. 1. 5
Aristoteles & Theophrastus excellentes viri cum subtilitate, tum copia. Diuin. lib. 2. 3
Aristoteles animum *ἐπιπέλας* vocat nouo nomine, quasi quandam continuatam motionem & perennem. Tusc. quæst. lib. 1. 19
Aristoteles vsus est consuetudine de omnibus rebus in contrariis partes differendi. Tusc. q. lib. 2. 6
Aristoteles in singulis eorum librorum, quos *ἑσπεκτικῶς* vocat, proœmiis vsus. 4. ad Atticum, 40
Aristoteles vult in oratione nō verbum, sed numerum esse. Orat. 99
Aristotelis condiscipulus Xenocrates. de Nat. deor. 1. 25
Aristotelis discipulus Alexander. 13. ad Att. 37
Aristotelis dicendi copia & suauitas incredibilis. Top. 3
Aristotelis dictum de Isocrate. 3. de Orat. 78
Sedecula quam sub Aristotelis imagine habes. 4. ad Att. 29
Aristotelis laus. 2. de Inuent. 125. 1. de Orat. 26. 2. de Orat. 82. Orat. 3. & 99
Aristotelis laus in eo quod scripsit de motu astrorum. de Nat. deor. 2. 31
Aristotelis libri rhetorici. 2. de Orat. 82
Aristotelis loci communes. Ibidem.
Aristotelis magister, Plato. de Nat. deor. 1. 24
Aristotelis ratio dialogorum scribendorum. 13. ad Att. 20
Aristotelis varia de dei diffinitione sententia ex tertio de Philosophia libro repetita. de Nat. deor. 1. 24
Sententiæ & opiniones Aristotelis. Acad. 44. b
Aristotelis Topica. Top. 4
Absurdum esse Aristoteli videtur, in ea parte quæ sit ad gignenda animalia aptissima, animal gigni nullum putare. de Nat. deor. 2. 30
Aut ipsum Aristoteli, quo profectò nihil est acutius, nihil politius. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 132
Aristotelem non deterruit à scribendo Platonis amplitudo. Orat. 3

Ab Aristotele de singulis rebus in vtranque partem dicendi exercitatio est instituta. de Finib. lib. 5. 9
Qui erant cum Aristotele, Peripatetici dicti sunt. Academ. quæst. edit. 2. lib. 1. 12
Eodémque modo de Aristotele & Isocrate iudico, quorum vterque suo studio delectatus cōtempfit alterum. Of. 1. 7
Quis omnium doctior? quis acutior? quis in rebus vel inueniendis, vel iudicandis acrior Aristotele? Orat. 213. b
Aristotele nemo neruosior in scribendo. Brut. 62
Aristoteleus.
Aristoteleorum disciplina. pro Mur. 58
Aristotelicus.
Aristotelica & Isocratica ratio oratoria. epist. 16. b
Aristotelico more scripsi tres libros in dialogo de Oratore. 1. fam. 53
Aristotelica pigmenta. 2. ad Att. 1
Aristotelius.
Aristotelia vis. 3. de Orat. 41. a
Aristoxenus.
Aristoxenus corporis intentionem quādam, velut in cantu & fidibus, quæ harmonia dicitur, esse asseruit. Tusculan. quæst. lib. 1. 17
Aristoxenus ita delectatus est suis cantibus, vt eos etiam ad disputationem de animo transfulerit. Tuscul. quæstion. lib. 1. 34
Aristoxenus doctus. Tuscul. quæst. lib. 1. 34
Aristoxenus musicus. 3. de Orat. 72
Aristoxenus musicus, idémque Philosophus. Tusc. quæst. lib. 1. 17
Aristoxenus ex corporis totius natura & figura varios motus cieri sensit, tanquam in cantu sonos. Tusc. q. lib. 1. 17
Aristoxeni opinio de animo refellitur. Tusc. q. lib. 1. 34
Dicæarchi ad Aristoxenum epistola. 13. ad Att. 42
Aristus.
Aristus, Antiochi frater. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 9. Plutarch. in Bruto eum Aristonem vocat.
Aristus Panormitanus, à C. Verre phaleris nobilibus spoliatus. 6. in Verr. 24
Arithmetica.
In Arithmetiis satis exercitatum, à dialecticis remotum. 14. ad Att. 18. Hominem pecuniæ deditum notat.
Arma.
Arma alia ad tegendum, alia ad nocendum. pro Cecin. 45. a
Arma, membra militis. Tusc. quæst. lib. 2. 32
Arma iudiciorum & legum. de Arusp. resp. 6
Parua sunt foris arma, nisi est consilium domi. Offic. 1. 107
Cedant arma togæ, concedat laurea linguæ. Offic. 1. 109
Arma senectutis, artes, exercitationesque virtutum. de Senectute, 8. a
Arma ac tela pro bello. 3. de Orat. 92
Armum, pro, armorum. Orat. 87
Armorum exitus semper incerti: nunc verò in alteram partem magis timendi. 7. ad Att. 17
Armorum officina. in Pisonem, 69. a. vbi arma fiunt.
Armorum ista & victoriæ sunt facta, non Cæsaris. 6. fam. 23
Armis faciendis præesse. in Pisonem, 69. a
Arma abicere. 10. ad Att. 21
Ad arma alicuius se conferre. 2. Philip. 60
Ad arma iit ciuitas. 8. fam. 44. in epist. Cælii. 3. in Verr. 79
Ad arma rem spectare. 14. fam. 14. i. bellum impendere.
O fides! quæ potest esse maior fides, quam fraudare creditores? domo profugere? propter æs alienum venire ad arma? 6. Philipp. 211. a
Cum ex Senatufconsulto Consules ad arma vocauissent. pro Rabirio, 94. b
Capere arma pro salute communi. pro C. Rabirio, 15. a
Contra arma verbis bellum gerere. 12. fam. 47
Tū contra te dedit arma hic ordo consulibus. in Ant. 170. b
Dare arma alicui, vt cum bene armato pugnet. Attic. lib. 7. 126. 2. a
Inspicere arma militis, vt probemus armatum. pro Cecinna, 45. a
Silent leges inter arma. pro Mil. 7

Ille arma misit, cornua, tubas, falces. pro Sylla, 170. b
Portare arma. pro Sest. 10. b. Id est, esse cum telo.
Sumere arma ciuilia. 2. Tusc. 98. a
Arma sumere imparatum. Tusc. quæst. lib. 1. 70
Quid tam necessarium, quam tenere semper arma, quibus vel tectus ipse esse possis, vel prouocare improbos, vel te vlcisci laceffitus? 1. de Orat. 17. a
Armis cum hoste certare, non venenis. Offic. 3. 116
Decertare armis. Attic. lib. 7. 126. 2. a
Sentio omnia facienda, ne armis decernatur. ad Att. 105. b
Discedere ab armis. 8. Philip. 255. a
Armis disceptari. 8. ad Att. 39
Armis omnium foelicior toga tua. 12. fam. 21. in epist. Cassii.
In armis esse. pro Ligar. 6
Armis infestus & inimicus. 10. Philip. 284
Armis conditione positus, aut defatigatione abiectus, aut victoria detractis. 6. fam. 7
Armis suis me texit. 3. fam. 43
Armis & castris tentata res est. Offic. 2. 124
Armis prudētis causas tueri atque defendere. 1. de Or. 84. a
Si nudus es, da iugulum: sin tectus Vulcaniis armis, id est fortitudine, resiste. 2. Tuscul. 58. a
Armatura.
Nostre sunt legiones, nostra leuis armatura, nostri equitatus, maximèque noster est Brutus. 10. Philip. 278. a
Nec tam facillè ex Italia armatura transalpina depulsa est. ad Herennium, 34. b
Habet autem cohortes quadragenarias, nostra armatura x x x. eq. Attic. lib. 6. 111. 2. 4. a
Armatura varia peditatus & equitatus in aliqua pugna. ad Marium, lib. 7. 1. 8. a
Equites, pedites, leuis armatura. de Clar. 177. b
Sed hoc fuerit nobis tanquam leuis armaturæ prima orationis excursio. 2. de Diuin. 38. a
Tantum equitatum & leuem armaturam Antonius ostendebat. Sergius ad Ciceronem, lib. 10. 30. 4. a
Contra equitem Parthum negant vllam armaturam meliorem inueniri. 9. fam. 58. 59
Armiger.
Quid est Sergius? armiger Catilinæ, stipator tui corporis, signifer seditionis. pro Domo sua, 11. a
In armigero corpore tela exercere. 7. fam. 57
Armipotens.
Tritonia armipotens, & c. Antequam. 196. b
Armo.
Legiones armo, paro. 11. fam. 33. in epist. D. Bruti.
Armat se eloquentia. 1. de Inuent. 2. a
Quæ (philosophia) me nō modò à solitudine abducit, sed armat contra omnes fortunæ impetus. 12. fam. 50
Omitto illa vetera, quòd istum in Remp. ille aluit, auxit, armavit. Att. lib. 8. 147. 4. a. Hoc est, honoribus & potentia sic exerit, vt sit ausus bellum contra Rempub. suscipere.
Ad omnia te summum atque excellens tuum armavit ingenium. Cecinna Ciceroni, lib. 6. 7. 12. a
Arma, quæ ad me missuri eratis, iis censeo armetis milites, quos vobiscum habetis. ad Att. 12. b
Qui quidem, quum in fraudem se deductum videret, manus, quas iustus in Lepidi perniciem armasset, sibi afferre conatus est. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 23. 9. a
Quis diceret, in summa se perfidiæ & sceleris infamia fore, si mihi periculum crearetur ab eo, quem ipse armasset. Attic. lib. 2. 37. 2. a. i. potentia & autoritate prouexisset.
Armare accusationem. pro Mur. 44
Armare accusatorem re aliqua. pro Cluentio, 151. a
Conuocare & armare homines. pro Cecin. 285. b
Perditos magistratus sceleratorum ciuiū præsidio nudare, vel eosdem deorum immortalium religione armare. pro Cluentio, 58. b
Multitudinem hominum cogere, armare, & c. pro Cec. 291. b
Temeritatem concitatæ multitudinis autoritate publica armare. pro Milone, 1. a
Egentes in locupletes armabantur. pro Plan. 77. b
Armabantur serui in dominos. pro Plancio, 70. a

Armari contra Rempub. pro Milone, 50. a
Armatus.
Quamquam & insolentia dominatus extulerat animos, & erat incredibili armatus audacia. pro Domo sua, 109. a. Id est, munitus & instructus.
Armatus optimè contra fortunam. 5. fam. 36
Deleta Carthago est, quòd cum hominum copiis, tum ipsa natura ac loco succincta portibus, armata muris, & c. contra Rullum, 85. a
Armatum animum retinere. pro Marcello, 18
Quid legati egerint, nondum scimus: at verò erecti, citati, parati, armati animis iam esse debemus. 7. Philip. 233
Homines qui armati in Tusculanū mitterentur. 15. ad Att. 17
Togati potius, quam armati. 6. fam. 5
Capitolinæ cohortes contra Milonis impetum armatae sunt. pro Mil. 114. b
Omnis armatorum copia. Attic. lib. 13. 208. 5. a
Et esse armatos, vt occurrere possimus interrogationibus eorum, captionesque discutere. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 44
translatio à rebus bellicis ad certamen disputationum.
Armatos eos verè possumus appellare, qui scutis telisque parati ornatique sunt. pro Cecin. 44
Vi hominibus armatis. 15. fam. 44
Armatis hominibus expulsi sunt fabri de area nostra. 4. ad Atticum, 13
Armamenta.
Omnia cautè armamenta locans, tutò labère per vndas. in Arat. b
Armamentarium.
Philo architectus Atheniensibus armamentarium fecit. 1. de Orat. 32. a
Armamentarium Telluris. de Arusp. resp. 18
Ex ædificiis, armamentariisque publicis, arma pop. Romano, C. Rabirio Consule distribuite, dantur. pro Rabirio, 13. a
Armarium.
Quum esset in ædibus armarium, in quo sciret esse nummorum aliquantum. pro Cluentio, 142. a. 6. Verr. 23. a
Armarii fundum exequit, & c. pro Cluent. 55. b
Minus clarum putauit fore quod de armario, quam quod de sacratio esset ablatum. in Ant. 205. b
Tūne aurū ex armario tuo promere ausa es? pro Cæ. 40. a
Armentum.
Quid ergo, inquis, acturus es? Idem quod pecudes, quæ dispulsa, sui generis sequuntur greges: vt bos armenta. Sic ego bonos viros. Att. lib. 7. 29
Antonius cedit greges armentorum, & c. 3. Philip. 146. a
Rationis, contentionisque (*ἀρμονία* Græcè) compos & particeps animus. de Vniuers. 33
Aro.
Quid, qui in singulis iugis arant, qui ab opere ipsi non recedunt, & c. 5. Verr. 21. a
Quod si fieri non poterat, vt plus quam decem medimna ex iugere ararent. 5. Verr. 93. a
Terram arare, & sulcum altius imprimere. 2. de Diuin. 74. a
Ager non semel aratus, sed nouatus & iteratus, quo meliores factus & grandiores possit edere. de Orat. 120. b
Ager, qui arari aut coli possit, non qui aratus aut cultus sit. contra Rull. 79. b
Lentiscus, ter fruges fundens, tria tempora mōstrat arandi. de Diuin. 89. b
Aratio.
Aratio fructuosa. Tuscul. quæst. lib. 5. 63
Arationes desertæ ac relictae à dominis. 5. Verr. 196. a
Hæ quondam arationes Campani & Leontini agri in pop. Romani patrimonio glandiferæ & fructuosæ ferebantur. 2. Philip. 101. Id est, agri ad arandum idonei.
Quum dederint Apronio quod poposcerit, relinquunt arationes? 5. Verr. 21. a
In eorū arationes Apronius venit. 5. in Verr. 46. Id est, agros siue villas.
Arator.
Ex aratore orator factus. 3. Philip. 139. a
Siculosne milites, aratorumne liberos? 7. Verr. 78. a
 l.iii.

Aratrum.
 Ut vexillū videres, & aratrum circūduces: cuius quidem vomere portā Capuæ penē perstrinxisti, vt florentis colonix territorium minueretur. 2. Phil. 101. a
 Aratrum extrahere. 2. de Nat. deor. 120
 Quibus aratrum saltem aliquod fatelles istius Apronius reliquum fecit. 5. Verr. 109. a
 Ab aratro Romæ olim arcessebantur qui Consules fierent. pro Rosc. Amer. 29
 Quod solum tam exile & macrū est, quod aratro perstrin- gi non possit: contra Rull. 79. b
Arpi.
 Arpi, oppidum. ad Attic. 136. b
Arpinum.
 Arpinum, oppidum. ad Attic. 27. b
Arpinas.
 Arpinas fundus, Ciceronis paternus & auitus. 3. in Rull. 6
 In quo flexus est ad iter Arpinas. Attic. lib. 16. 337. 1. a
 Ex Arpinati municipio, bis salus imperio Romano missa. pro Sylla, 16
 Arpinatium quercus ingenio sata. 1. de Legib. 1
Arrepo, Vide Adrepo.
Arrideo.
 Inhibere illud tuum, quod valde mihi arriferat, vehemen- ter displicet. Attic. lib. 13. 278. 2. a
 Cum arriisset adolescens, vtrumque iussit interfici. Tuscul. 240. b
 Video quid arriferis, sed tamen ita res se habet. de Nat. deorum, 1. 55
 Arrideri & derideri. de Opr. gen. Orat. 146. a. contraria.
Arridens.
 Inquit arridens, vt caueres. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 58
 Tum ille arridens, inquit, & c. de Nat. deor. 5. de Orat. 96. b
 Leniter arridens Scipio, Quæso, inquit, ne me è somno ex- citetis, & pax sit rebus. de Somno Scip. 8. a. 1. de Fin. 20
 Arrisio. ad Heren. 2. b
Arripio.
 Literas Græcas senex didici, quas quidem sic auidè arripui, quasi diurnam sitim explere cupiens. de Senect. 82. b
 Quod enim ipse celeriter arripuit, id quum tardè percipi vi- det, discruciat. pro Rosc. Comædo, 18. a
 Qui (dolor) simulatque arripuit, interficit. de Finib. lib. 2. 77
 Hæc homo ingeniosissimus M. Cato authoribus eruditissi- mis inductus arripuit, neque disputandi causa, vt magna pars, sed ita viuendi. pro Mur. 139. b
 Vnde enim hanc mentem homo arripuit? de Nat. d. 2. 14
 Est hæc non scripta, sed nata lex: quam non didicimus, ac- cepimus, legimus: verum ex natura ipsa arripimus, hau- simus, expressimus. in Orat. 94. a. pro Milone, 7
 Familias arripuerunt, pecus abegerunt. in Pisonem, 67. a
 Illud verò, quod vterque vestrum fortasse arripiet ad re- prehendum, & c. 2. de Nat. deor. 121
 Ita celeriter res innumerabiles arripiant. Cat. 72
 Naturale (genus) quod animus arriperet, aut exciperet ex- trinsicus ex diuinitate. 2. de Diuin. 39. a
 Si quemcunque patrem familias arripuisset ex aliquo cir- culo, eadè vobis percontantibus respòdisset. 1. de Or. 77. a
 Quærit apud Xenophontem Socrates, vnde animam arri- puerimus, si nulla erat in mundo. de Nat. 65. b
 Aliquid arripere ex responstione alicuius. 3. de Finib. 21. a
 Arripere causam & tempus. 5. fam. 29
 Arripere sibi cognomen ex aliorū imaginibus. pro Sest. 59. a
 Celeriter arripere quod doceatur. pro Quint. Rosc. 50. b
 Arripere quod dictum est. 16. ad Att. 14
 Mirandum verò est homines eos libenter arripere faculta- tem lædendi, quæcunque detur. pro Flacco, 14. a
 Arripere imperium. pro Ligar. 2
 Arripere sermonem. Attic. lib. 7. 132. 7. a
 Quare quū ista sis autoritate, non debes M. Cato arripere maledictum ex triuio, & c. pro Murena, 11. a. Id est, vti ver- bis maledicis quæ vulgò in triuiis dicuntur.
 Arripere tabulam de naufragio. Offic. 3. 120
 Ars enim est philosophia vitæ: de qua differens, arripere

verba de foro non potest. 3. de Finib. 3. Id est, vti verbis, quibus in foro contenditur.
 Arripere mihi videmini quasi vestro iure. 1. de Nat. deor. 52
 Arripere visa, dicitur mens. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 30
 Argumētum simul atque positum est arripitur. de Or. 128. b
 Vox & gestus subito sumi, & alicunde arripi non potest. de Orat. 107. b
 Hunc istum, otii & pacis hostem, causam arrepturum fuisse ad incendia, cædes, rapinas, nolo (Pontifices) suspicemini, nisi videritis. pro Domo sua, 10. a
 Eo tēpore ipse ad quæstionem arreptus est. pro Cluent. 72. a
 Arreptus est vnus ex patriciis, cui, & c. de Ar. 25. b
 Nisi fortè hic sermone aliquo arrepto, pro mandatis abusus est. ad Att. 111. b
 Subito arrepti in quæstionem, tamen separantur. pro Mi- lone, 44. a
Arrius.
 Qu. Arrius Verri in Sicilia successurus putabatur. 4. in Verrem, 26
 Qu. Arrius, Ciceronis familiaris. in Vatin. 23
Arrodo.
 Quoniam id etiam fatum ciuitatis fuit, vt illa ex vepreculis extracta nitedula Remp. conaretur arrodere. pro Sest. 61. a
Arrogo.
 Ego itaque pacis, vt ita dicam, alumnus, qui quantuscun- que sum (nihil enim mihi arrogo) sine pace ciuili certè non fuisset. 7. Philip. 122. a
 Mihi non fumo tantum Iudices, neque arrogo, vt, & c. pro Plan. 259. b
 Tibi tātum tribuo, quantum mihi fortasse arrogo. 4. fam. 3
 Neque ego non possum: non enim mihi tantū derogo (tam- etsi nihil arrogo) vt te, & c. pro S. R. 54. a
 Quoniam tu id mihi arrogas, & concedi postulas. pro Quintio, 10. b
 Tum cum id plenissimum temeritatis esse dicas, tātum tibi arrogas, vt exponas disciplinam sapientiæ, & c. Acad. 28. b
 Tantum tibi arroges. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 104
 Tribuere alteri, & sibi arrogare aliquid. ad Sulpitium, lib. 4. 110. a
 Arrogare sibi sapientiam. de Claris Orat. 161. a
 Nō vereor ne mihi aliquid videar arrogasse, si de quæstura mea dixero. pro Plan. 272. b
Arrogans.
 Non grata potius, quàm arrogans beneficiorum prædicatio. de Arusp. resp. 14. a
 Quid est enim tam arrogas, quàm de religione pontificum collegium docere conari? pro Dom. 119. b
 Induciomaro isti minaci atque arrogantis. pro Font. 281. b
 Arrogantem neminem tam stultè esse oportet, vt in se men- tem & rationem putet inesse, in cælo mundoque nō pu- tet: aut ea, quæ vix summa ingenii ratione comprehendat, nulla ratione moueri. 2. de Legib. 13
 Quorum si essent arrogantes, nō possem ferre sententiam. in Ant. 228. b
 Tātum dicam, homines arrogantes hoc adiutore Qu. Opi- miūm per ludum & iocum fortunis omnibus euertisse. 3. Verr. 110. a
Arroganter.
 Si arroganter, si turpiter, si fordidè, & c. dictum esse aliquid v. deatur. 2. de Orat. 184. a
 Temerè atque arroganter assentiri alicui rei. 2. de Inuent. 128. a
 Nec verò arroganter hoc dictum existimari velim. Offic. lib. 1. 3
 Arroganter peto, si nemo impetrauit. pro Ligario, 19. a
 Arroganter postulare aliquid. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 116
 Id non arroganter præiudico, neque reuoco ad arbitrium meum. ad Attic. 175. b
 Contumaciter & arroganter scribere. Attic. lib. 6. 111. 25. a
 Audite Consulem Iudices: nihil dicam arrogantius. pro Murena, 71. a
Arrogantia.
 Arrogantia ex insolentia. 1. de Inuent. 59

Arrogantia Græcorum scriptorum. 1. ad Heren. 2
 Grauis atque intolerabilis arrogantia. pro Cluent. 87. a
 Arrogantiæ crimen extimescere. in Orat. 72. a
 Desipientis arrogantia est. de Nat. d. 2. 13
 Sermo plenus arrogantia. pro Muren. 47. a. de Catilina.
 Arrogantiæ vitium. 6. fam. 27. in epist. A. Cecinnæ.
 Dic, aude, est tuæ contumaciæ, arrogantia, vitæque vni- uersæ vox. pro Qu. Rosc. 52. b
 Et illud γράβη σταντων, noli putare ad arrogantiam minuend- dam solum esse dictum, verum vt bona nostra norimus. ad Qu. frat. lib. 3. 22. 1. a
 Atque affirmandi arrogantiam vitare, fugere temerita- tem, & c. Offic. lib. 2. 10
 Arrogantiam alicuius increpare. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 67
 In arrogantiam offendere. 2. de Inuent. 125
 Ex arrogantia odium. 1. de Inuent. 59
 Vir grauis sine arrogantia, & sine segnitia verecundus. de Cl. 191. b
 Qui eius artis arrogantia, quasi difficillima sit, subnixi am- bulant. de Orat. 106. & 99. b
 Αρρωσιματα. Tuscul. q. lib. 4. 118
Ars.
 Ars, est dux certior, quàm natura. de Finib. lib. 4. 9
 Ars, est præceptio quæ dat certam viam, rationemque di- cendi. 1. ad Heren. 3
 Ars dat rationes certas & præcepta faciendi aliquid, quæ habent ordinem, & quasdam errare in faciendo non pa- tientibus vias. de Clar. 189. b
 Ars quædam est docendi iuris, quam qui ignorant, sæpe quod positum est in vna cognitione, dispartuntur id in infinita. 2. de Leg. 45
 Ars quædam intelligendi quid quanque rem sequatur, & quid sit cuique contrarium. 1. de Leg. 47
 Ars quarum rerum sit. 2. de Orat. 17
 Ars non ex vna, aut ex duabus, sed multis animi perceptio- nibus constat. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 23
 Ars dicendi, pro rhetorica. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 4
 Ars in dicendo quid possit. 2. de Orat. 82
 Ars differendi, pro Logica. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 4
 Nisi illi (adolecenti) ars extitisset illa, idem tumulus, qui corpus eius contexerat, nomen eius obruisset. pro Ar- chia, 18. a
 Gubernatoris ars bene nauigadi rationem habet. de Fin. 130. b
 Ars memoriæ primū temporibus Themistoclis prolata. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 2
 Nulla ars in se versatur, sed est aliud ars ipsa, aliud quod propositum est arti. de Finib. lib. 5. 14
 Ars omnis & doctrina liberalis. 4. fam. 13
 Ars operosa & fructuosa. de Finib. lib. 1. 56
 Ars philosophia. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 13
 An medicina: ars non putanda est? quam tamen multa fal- lunt, & gubernatores falluntur. de Diuin. 85. b
 Corporis curandi tuendique causa quæsitæ sit ars eius. Tuscul. q. lib. 3. 1. id est, medicina.
 Ars sine assiduitate dicendi non multum iuuat. 1. ad Heren- nium, 2. & 3. 134
 Vna est ars ratioque picturæ. de Orat. 85. b
 Artis maximè proprium creare & gignere. de Nat. 27. b
 Artis caput, decere. 1. de Orat. 66
 Artis est hoc facere. 1. fam. 50
 Artis quoque cuiusdam est. 6. Verr. 7. a
 Non omnia quæ loquimur, mihi videntur ad artem & ad præcepta esse reuocanda. 2. de Orat. 25. a
 Ad inueniendum in dicendo hæc tria sunt, acumen, dein- de ratio, quam licet (si volumus) appellemus artem, ter- tium diligentia. 2. de Orat. 81. a
 Artem componere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 38
 Libenter me hercule artem desinerem. epist. 95. b
 Artem efficere. 1. de Orat. 92. a
 Artem factitare. Orat. 82
 Menedemus artem negabat esse vllam, nisi quæ cognitis, penitusque perspectis, & in vnum exitum spectantibus, & nunquam fallentibus rebus contineretur. 1. de Or. 46. a

Quam quisque norit artem, in hac se exercent. Tuscul. quæst. lib. 1. 35. 1. prouerbiorum est Græcorum, & habetur apud Aristoph. αἰσιε. ἔπειτα πρὸς τὸ ἐκαστὸς εἰδήμι λέγειται.
 Peperit artem notata naturæ & animaduersio. in Or. 106. a
 Sin tibi quædam videbuntur obscuriora, cogitare debes, nullam artem literis sine interprete, & sine aliqua inter- pretatione percipi posse. ad Trebat. 7. 36
 Artem dicendi nullam esse probabat Carneades. 1. de Ora- tore, 44
 Artem à natura proficisci. de Orat. 161. b
 Me autem siue peruagatissimus ille versus, qui vetat, Artem pudere proloqui, quam factites, dissimulare non finit quin delecter. in Orat. 82. a
 Redigere ad artem. 1. de Orat. 92. a
 Artem quidem & præcepta duntaxat hætenus requirunt, vt certis dicendi luminibus orientur. 2. de Orat. 65. a
 Reuocare ad artem. 2. de Orat. 25. a
 Videtne Diogenem fuisse qui diceret, artem se tradere bene differendi, & vera ac falsa diiudicadi, & c. 2. de Orat. 86. a. de Finib. lib. 1. 21
 Artē, an exercitatione eloquentia contineatur. 1. de Or. 3
 Quod arte comprehenditur, id semper extra est. de Finib. lib. 5. 14
 Arte considerare. 5. Tuscul. 12. a
 Ex arte intima depromere. 13. fam. 12
 Arte nil effici potest, nisi is qui artem tractabit, multa per- ceperit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 24
 Res mihi videtur esse facultate præclara, arte mediocris. de Orat. 111. b
 Etenim quum mediocribus multis, & aut nulla, aut humi- li aliqua arte præditis, & c. pro Arch. 7. a
 In arte & doctrina plus esse præsidii, quàm in natura. 3. ad Heren. 130
 Arte sua se remouere. Orat. 3
 Minimiarum rerum sine arte nulla est. Offic. 2. 7
 Opifices omnes in fordida arte versantur. 1. Offic. 209. a
 Recodita in arte & multiplice subtilique versari. de Or. 85. b
 Et in hac maiore & vberiore arte versari. Tuscul. q. lib. 1. 6
 Artes constant ex cognitionibus, ἡ δὲ κατεληφθῶν. de Fi- nib. lib. 3. 15
 Artes plures à singulis hominib⁹ disci possunt. 1. de Or. 109
 Artes duæ sunt, quibus perfectè ratio & oratio complea- tur: vna inueniendi, altera differendi. de Fin. lib. 4. 8
 Artes efficiuntur ex cognitionibus & comprehensionibus rerum. 3. de Finib. 76. a
 Artes ingenuæ. Tuscul. q. lib. 5. 46. de Finib. lib. 5. 45. ad Sulp. lib. 4. 3. 16. a
 Artes omnes ingenuæ, vno quasi societatis vinculo conti- nentur. 3. de Orat. 12
 Artes elegantes & ingenuæ. de Finib. lib. 3. 3
 Artes ad victum & ad vitam necessaria. 2. de Nat. d. 100
 Artes omnes apud Græcos multo antè perfectæ, quàm fa- cultas dicendi. Brut. 13
 Artes quæ ad humanitatem pertinent, inter se cognatæ. pro Archia, 1
 Artes, quæ ministræ sunt voluptatum, minimè sunt pro- bandæ. Offic. 1. 209
 Artes quarum omne opus est in faciendo atque agendo. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 24. αἰσθητικὴ à Græcis dicuntur.
 Artes quasi sensus alteri. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 31
 Artes rhetorum totæ forenses sunt atque populares. de Fi- nib. lib. 3. 3
 Artes innumerabiles repertæ sunt docente natura, quam imitata ratio, res ad vitam necessarias solerter consecuta est. 1. de Leg. 19
 Artes, exercitationesque virtutum, aptissima sunt arma se- necutis. Cat. 8
 Artes monumentis disciplinisque Græciæ traditæ. 1. ad Qu. frat. 21
 Omnes artes in aliqua scientia versantur. de Finib. 130. b
 Artium aliud eiusmodi est, vt tantummodò rem cernat. Academ. 7. b
 Omnium artium commune est, vt in aliqua scientia ver- liiii.

sentur. de Finib. lib. 5. 21
Artium duo genera sunt: vnum eiusmodi, vt tantummodo animo rem cernat, quod *Σαυρητικόν* Græci vocant: aliud, vt molitur aliquid & faciat, quod *τεχνικόν* ab iisdem dicitur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 23
Artium earum, quas tu maximè amas, hoc est optimarum. 12. fam. 39. in epist. C. Trebonii.
Artium magnitudines separatione partium imminutæ. 3. de Orat. 72
Omnium artium, quæ ad rectam viuendi viam pertinent, ratio & disciplina studio sapientiæ, quæ philosophia dicitur, continentur. Tusc. q. lib. 1. 1
Erat autem tum Italia plena Græcarum artium & disciplinarum, studiæque hæc in Latio colebantur, & hinc Romæ, &c. pro Arch. 186. b
Vacare culpa magnum est solatium, præsertim quum habeam duas res quibus me sustentem, optimarum artium scientiam, & maximarum rerum gloriam. ad Marium, lib. 7. 3. 14. a
Colere bonas artes, & colere disciplinam Stoicam. Off. 34. b
Artes sine assensione non posse constare. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 38
Artes per se assumendas putarunt Stoici, & quare. de Fin. lib. 3. 15
Animi quemadmodum affecti sunt virtutibus, vitiis, artibus, &c. Part. 233. b
Artibus liberales disciplinæ continentur. 3. de Orat. 70. a
Non satis politus iis artibus, quas qui tenent, eruditi appellantur. lib. 1. de Finib. 20
In artibus iis, quarum iudicium est oculorum. 2. de N. d. 110
Artibus omnibus, quæ dignæ libero essent, ornatus. de Vniuers. 1
Omnibus artibus volumus attributam esse eam, quæ communis appellatur prudentia, &c. 4. de Finib. 12. 4. a
Vir illa humanitate præditus, illis studiis, artibus, atque doctrina. pro Cæli. 49. b
Sine artibus vita omnino nulla esse potuisset. Offic. 2. 19
Artifex.
Artifex callidus comparandarum voluptatum. de Finib. lib. 2. 95
Quod est tanquam artifex conquirendæ & comparandæ voluptatis. de Finib. lib. 1. 34
C. Cotta in ambitione artifex dicere solebat, se, &c. de Petit. 112. b
Artifex mundi, Deus. de Vniuers. 7. a
Artifex mundi probus. de Vniuers. 7
Politus scriptor atque artifex. in Orat. 99. a
Scenicus artifex. pro Arch. 187. b. Id est, histrio.
Suauitatis artifex, consuetudo. in Orat. 92. a
Ne quid mihi eiusmodi accideret, cum contra talem artificem dicturus essem, verebar. pro Q. 14. b
Artificem non fortuito, sed quem percepta & comprehensa tenere videmus, appellamus. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 23
Artificem ab incio non est distinguere, si artem substraxeris. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 23
Proinde si qui sunt qui in hoc reo aut potentes, aut audaces, aut artifices ad corrupendum iudicium velint esse. 7. Verr. 144. a
Atque illi artifices corporis simulachra ignotis nota faciebant. epist. 60. b. Id est, Apelles & Lyfippus.
Dicendi artifices & doctores, Græci. 1. de Orat. 13. a
Nimirum didici etiam artificum nomina. in Verr. 200. b. Id est, eorum qui statuas fecerunt.
Vt aiunt in Græcis artificibus eos aulædos esse, qui citharædi fieri non poterunt. pro Muren. 130. b
Artificium.
Artificium dicendi. 1. de Orat. 46. a. & 2. 85. a
Artificium quoddam excogitandum est. 9. fam. 35
Artificium ex eloquentia natum, non contrarium. 1. de Orat. 66
Artificium necessarium. Tusc. q. lib. 1. 50
Artificium sordidum ancillaræque. Tusc. q. lib. 5. 43
Artificium effingit. de Nat. d. 1. 35
Obliuisci artificium. pro Sex. Rosc. 29. a

Arte, quod omnes qui artificii aliquid habuerant aut formæ, remouerat atque abduxerat. 7. Verr. 57. a. Id est, vt cunque peritos & formosos.
Vt intelligatis, in homine intelligentiam esse, non auaritiam: artificii cupidum, non argenti fuisse. 6. Verr. 40. a
Artificii suspicio oratori aduersaria. 2. de Orat. 85
Artificii suspicio orationi fidem, oratori auctoritatem adimit. 1. de Inuent. 37. & 3. ad Heren. 17
Præesse alicui artificio. 4. de Finib. 12. 4. a
Componere artificium de iure ciuili. 2. de Orat. 46
Nisi fortè hæc causa est, quod medici nihil præter artificium, oratores etiam auctoritatem præstare debent. pro Cluentio, 44. a
Hic ab artificio suo non recessit. Tusc. q. lib. 1. 17
Non tu in isto artificio accusatorio callidior es, quàm hic in suo. pro Rosc. Amer. 29. a
Artificio simulationis eruditus. pro Cn. Planc. 18. a
Artificio fabricare aliquid. 4. Acad. 59. a
Audit hæc etiam Verres: & primo, illo suo leuiore artificio Heraclitum aggredi conatur. 4. Verr. 24. a
Atqui vide, inquit, in artificio & opera quàm tenui & leui quantò plus adhibeatur diligentia, quàm, &c. de Or. 95. b
Fuit apud Sergeftanos ex ære simulacrum Dianæ, tum summa atque antiquissima præditum religione, tum singulari opere, artificioque perfectum. 6. Verr. 64. a
Quanto quasi artificio natura fabricata esset primum animal omne. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 30
Antiquo opere & summo artificio facta. 6. Verr. 41. a
Superiores autem artificio & via tradiderunt. de Fin. lib. 4. 8
Quo artificio tueamur eius beneuolentiam. 7. ad Att. 5
Quò enim spectat illud, quum artificia tolli quereris a nobis, nisi vt opifices concitentur. 4. Acad. 258. a
Ne opifices quidem tueri sua artificia possent, nisi vocabulis vterentur nobis incognitis, vstatis sibi. 3. de Fin. 6. a
Iam de artificibus & quæstibus, qui liberales habèdi, qui fordidum sint, hoc ferè accepimus. in Verr. 214. b
Quorum artificii effectum est, vt, &c. 9. ad Atticum, 2. 4. in epist. Cæsaris.
Artificiis nonnullorum erat illi inculcatum. 1. ad Att. 48
Nonne videtur contra te valere, si sine magnis artificibus (ad quæ pauci accedunt, nostri quidem generis) admodum nec videre, nec audire possumus. 4. Acad. a
Artificiosus.
Artificiosus ignis. de N. d. 2. 41. & Multò artificiosus. Ibidè.
Artificiosa eloquentia. de Inuent. a
Artificiosa memoria quibus constet. 3. ad Heren. 123
Ipsi mundi qui omnia complexu suo coeret & cõtinet, natura non artificiosa solum, sed plane artifex à Zenone dicitur. 2. de Nat. d. 82. a
Res obscura aut artificiosa. 2. de Finib. 24. a
Artificiosum opus & diuinum. 2. de Nat. d. 208. a
Zeno igitur naturam ita definit, vt eam dicat esse ignem artificiosum ad gignendum progredientem via. 2. de Natura deor. 81. a
Mathematici de re artificiosa loquuntur. de Fat. 67. b
Ea genera artificiosa dicuntur. de Diuin. 95. & 103. & 113. b
Artificiosis minimè artificiosa. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 47. Id est, quæ ab arte sunt effecta.
Artificiosè.
Naturæ ista sunt Balbe, naturæ non artificiosè ambulantis. 3. de Nat. d. 37. a
Nulli fuerunt, qui illa artificiosè digesta, generatim componerent. 1. de Orat. 90. a. Id est, arte quadam disposita.
Id multò artificiosius naturam efficere. 2. de Nat. d. 81. a
Artificiosissime aliquid facere. 4. ad Heren. 144
Artifaces.
Artifacem capere. 8. fam. 40. in epist. Cælii.
Artauasdes.
Artauasdes, rex Armenius. 15. fam. 5. & 5. ad Attic. 39
Artauasdis filia filio Deiotari pacta. 5. ad Att. 45
Artemidorus.
Artemidorus Ætneus, in Verrem legationis princeps. 5. in Verr. 86

Artemidorus Pergamenus, alio nomine Cornelius, C. Verrius medicus. 5. in Verr. 43
Artemisia.
Vt Artemisia illa Mausoli Caræ regis vxor, quæ nobile illud Halicarnassi fecit sepulchrum, quandiu vixit, vixit in Iuctu, eodèmq; etiam confecta contabuit. Tusc. quæst. lib. 2. 64
Artemo.
Artemo Centuripinus Legatus, testis in C. Verrem acerrimus. 4. in Verr. 112
Arteria.
Sed quum aspera arteria (sic enim à medicis appellatur) ostium habeat adiunctum linguæ radicibus, &c. 2. de Natura deor. 203. a
Arteria læditur, si antè, quàm leni voce bene permulsa est, acri clamore compleatur. 3. ad Heren. 113
Recreatur enim vox spiritu, & arteriæ reticèdo acquiescunt. ad Heren. 29. b
Micare cum desinunt venæ & arteriæ, quasi quodam igneo motu. de Nat. d. 2. 18
Sanguis per venas in totum corpus diffunditur, & spiritus per arterias. de Nat. 54. b
Arthenio.
Arthenio seu Climachias Cephalèditanus, dolo C. Verrius sacerdos renuntiat. 4. in Verr. 89. & 90
Arthenio Entellinus in C. Verrem publicè legatus. 5. in Verr. 174
Arthriticus.
Non enim arbitror cocum etiam te arthriticum habere. ad Pætum, lib. 9. 23. 2. a
Articulus, Articulationem, Vide Artus.
Artifex, Artificium, Vide Ars.
Artolaganus.
Dediscèda tibi sunt sportellæ & artolagani tui. Pæt. li. 9. 47
Artus.
Digitum molles commissuræ & artus. de Nat. 56. b
Nerui atque artus sapientiæ sunt, non temerè credere. de Petit. 211. b
Artus à neruis continentur. 2. de Nat. d. 105
Quòd vehementer eius artus laborarent. Tusc. q. lib. 2. 52
Quos ille, dii immortales, quum omnes artus ardere viderentur, cruciatus perfererat. 2. de Finib. 149. a
Sedente Cn. Octauio collega, qui deinctus erat fasciis, & multis medicamentis propter artuum dolorem delibutus. de Clar. Orat. 114. a
Ad artus finièdos accommodatæ ossium commissuræ. 2. de Nat. d. 105
Tota mente, atque omnibus artibus contremiscere. 1. de Orat. 60. a
Excita cū tremulis anus attulit artubus lumen. de Diu. 83. b
Articulus.
Articulus dicitur, cum singula verba interuallis distinguuntur, & a oratione. 4. ad Heren. 173
Non ad numerum articulus cadens. 3. de Oratore, 103. a. in Orat. 33. a
Næuus in articulo pueri delectat Alcæum. de Nat. 17. b
Verba quæ quasi articuli connectunt membra orationis. de Orat. 141. b
Terentia magnos articulorum dolores habet. ad Att. 4. b
Existit tanquam ad articulos sarmentorum ea quæ gemma dicitur. Cat. 49
Oratio articulis membrisque distincta. de Orat. 160
Oratio fluctuans & dissoluta, quæ sine neruis & articulis fluctuat huc & illuc. ad Heren. 27. b
Articulatim.
Quæ fusè olim disputabantur, ac liberè, ea nunc articulatum, distinctèque dicuntur. 1. de Leg. 33. a
Puerum interea obruncat, membraque articulatum diuidit. 3. de Nat. d. 81. a
Articulate.
Articulate salutè puellæ dices. 6. ad Attic. 41. Id est, distinctè, & quasi bene formati verbis, vt solemus, quum pueris loquimur.

Aruspex.

Aruspices, augures, arioli, vates, coniectores, &c. de Na. 12. b
Aruspices fulgura atque obstira pianto. 2. de Leg. 18
Cum aruspices ex tota Hetruria conuenissent, &c. in Cætil. 115. b
Aruspices quibus diuis creuerint procuranto. 2. de Leg. 18
Aruspicum auspicia. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 98
Aruspicum disciplinam Etruriæ principes docento. 2. de Leg. 18
Cognita ab aruspibus obseruatio diuturna. de Diu. 114. b
Aruspicina.
Aruspicina vnde ortum habeat. Diuin. lib. 2. 39
Aruspicinam facere. 6. fam. 49
Vt ordiar ab aruspicina, quam ego Reip. causa, communis que religionis causa colendam censeo. de Diuin. 114. b
Arx.
Cui templum illud fuit arx ciuium perditorum, receptaculum veterum Catilinæ militum, castellum forensis latrocinii. in Pis. 81. b
Hoc templum Iouis op. max. atque hæc vrbs, arx omnium gentium. contra Rul. 64. b
Africa omnium prouinciarum arx. pro Lig. 140. b
Arcem tu quidem Stoicorum defendis. Diuin. lib. 1. 9
Arcem facere ex cloaca. pro Planc. 77
Fugere in arcem. de Senect. 10. a
In arcem causæ inuadere. 1. fam. 33
Arcem vrbs ab incendio liberaui. Antequam, 193. b
Munite communem arcem bonorum, obstruite per fugiam improborum. in Pis. 67. a. pro Sylla, 59. a
Tarçto amisso, arcem tamen Liuius Salinator retinuit. 2. de Orat. 151. a
Arcem retinuerunt, reliqua vrbe capta. 7. ad Att. 39
In arce legis præsidia defensionis suæ constituere. pro Cluent. 51. b
Hoc opus in apertum vt proferas, nihil postulo: non enim est tale, vt in arce poni possit quasi illa Minerua Phidiæ: sed tantum vt ex eadem officina exisse appareat. in Parad. 6. a
As.
Dic h. s. c. c. l. i. i. dedisse qui assent nullum dedit. pro Q. R. 53. b
Assent negat sese daturum. pro Quint. 10. a
Ne Marco quidem Seio vitio datum est, quod in caritate annonæ assent modium populo dedit. 2. Offic. 86. a
Assent fortasse fui. 13. ad Att. 31
Ascendo.
Tum subito ille in concionem ascendit, quam Appius edidit. Att. lib. 4. 71. 3. a
Quid mereri velis iam, quum tu magistratum inieris, & in concionem ascenderis. 2. de Finib. 61
Ascendit in oppidum Archagatus. in Verr. 211. b
Sed erit duplex omnis eius ornatus ille admirabilis, propter quem ascendit in tantum honorem eloquentia. in Orat. 68. a
Multis gradibus ascendit, vt ad summum perueniret. de Finib. lib. 5. 37
Quibus tandem Romuius gradibus ascendit in cælum. Parad. 11
A minoribus ad maiora ascendimus. in Partit. 8. a
Nos ad nauiculas nostras ascendimus. Acad. 37. b
Sic enim ascenditis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 46. translatio à gradibus sumpta: nam in sorte ab vno ad alterum quasi per gradus ascendimus.
Sed vt altiore gradum ascendant, restricti nullo modo esse debemus. 2. Offic. 90. a
Expedito exercitu ita noctu iter feci, vt ad 11. Idus Octob. cum lucefceret, in Amanum ascenderem. ad Catonem, lib. 15. 4. 24. a
Quòd quia multis gratum erat, & probabatur, ascendisset ad honores, nisi in facinore deprehensus, &c. de Claris Orat. 130. a
Nescis quàm altè ascenderis. 10. fam. 58
Ascendere ad nomen regium. pro Deiot. 181

Cælum ascendere. de Amic. 74.a
Ascendere in cælum. Tusc. q. lib. 1. 59
Ascendere altiore gradum. Offic. 2. 90
Ex honoribus cõtinuis familiæ maiorumque suorum, vnum ascendere gradum dignitatis conatus est. pro Mur. 51.a
Ascendere in castellum. ad Att. 13.b
Ascendere in equum. Cat. 30
In altiore locum ascendere. pro Cluent. 40.b
In summum locum ciuitatis ascendere. pro Cluent. 49.b
Lex peregrinum vetat in murum ascendere. de Orat. 117.b
Ascendere in tribunal. in Vatinius, 26.a
Hinc gradatim ascendere vocem, vtile & suaue est. 3. de Oratore, 125.a
Ascendisse se altius quàm descensurum. ad Brut. 11. in ep. Bruti.
Ascendens.
Ascendens gradibus magistratum. de Clar. Orat. 154.a
Sol sensim ascendens in diuersam partem. de Orat. 59.b
Ascensus.
Ascensus homini in cælum datur ob mentem, virtutem, pietatem, fidem. 2. de Leg. 16
Ascensus primus ædilibus ad honoris amplioris gradum. 3. de Legib. 6
Atque hic ei gradus ad Remp. hic primus est aditus ad popularem iactationem atque ascensus. de Arusp. respon. 39.a
Ascensum parare. de scala dictum. 6. fam. 27. in epist. A. Cec.
Neque is consistens in loco, sed inambulans, atque ascensu ingrediens arduo. de Orat. 108.b
Difficili ascensu atque arduo oppidum. 6. Verr. 45.a
Homines audaces, ab eius templi aditu atque ascensu prohibuisti. pro Domo sua, 43.a
Ascia.
Ne facito rogum, ascia ne polito. 2. de Leg. 54
Ascisco.
Neque istam mihi ascisco sapientiam, quam nonnulli in me requirebant. pro Domo sua, 74
Sed tamen ego mihi sororem virginem ascisco, tu sororem tuam virginem esse non fuisse. pro Domo sua, 251.b
Boni bonos diligunt, asciscuntque sibi quasi propinquitate coniectos. de Amic. 46.a
Idcirco hanc consuetudinem libenter asciscimus. de Claris Orat. 110.a
Itaque Caria & Phrygia & Mysia, &c. asciscuerunt aptum suis auribus opimum quoddam, & tanquam adipale dictionis genus. in Orat. 13.a
Itaque & ciues fortissimos vndique fortes viros asciscuerunt. a Innumerabiles alia leges de ciuili iure sunt lata: quas Latini voluerunt, asciscuerunt. pro Corn. Balbo, 15.a
Et quum ex hisce fe locis reciperent, eodem deferrentur, asciscuerunt illud sibi oppidum piratæ, primum cõmercio, deinde etiam societate. 6. Verr. 19.a
Viginti oppida sunt Dalmatiæ antiqua: quæ ipsi sibi asciscuerunt, amplius sexaginta. 5. fam. 25. in epist. Vatini.
Confirmat autem illud vel maximè, quod ipsa natura, vt ait ille, asciscat & reprobet, id est voluptatem & dolorem. 1. de Finib. 33.a
Quos tamen augures ne ipsæ quidem fabulæ asciscuerunt. de Nat. deor. 2. 6
Expertes esse prudentiæ, quam sibi asciscerent. 1. de Oratore, 43.a
Nemo non modò Romæ, sed ne vllò in angulo totius Italiæ oppressus ære alieno fuit, quem non ad hoc incredibile sceleris fœdus asciscerit. 2. in Catil. 31.a
Alterum quod interpretatur fatidicorum fata incognita, cum Senatus populûsque asciscerit. de Leg. 173.b
Defendo enim rem vniuersam, nullam esse gentem ex omni regione terrarum, ex qua nobis interdicitum sit, vt neque asciscere ciuem, aut ciuitate donare possimus. pro Corn. Balbo, 23.a
Asciscere sibi nomen tyranni. ad Brut. 16. 11.a
Asciscere patronum. in Pis. 19
Id enim vt suauius deleatans, sic ab errore mentis tanquam salutare aliquid asciscitur, similitque inscitia mors fugitur quasi dissolutio naturæ. 1. de Leg. 45.a

Asciscatur ab ea ciuitate, cuius esse se ciuitatis velit. pro Corn. Balbo, 20.a
Minimè verò probatur huic disciplinæ, de qua loquor, aut amicitiam aut iustitiam propter vtilitates asciscere, aut pro bari. de Finib. 105.b
Nil enim vnquam de me dixi sublatius asciscendæ laudis causa potius, quàm criminis depellendi. pro Dom. sua, 73
Quod (genus) si mihi à vobis tribui concedique sentiam, perficiam profectò, vt hunc A. Licinium non modò non segregandum, quum sit ciuis, à numero ciuium, verum etiam, si non esset, putetis asciscendum fuisse. pro Arch. 2.a
Eas ipsas cognitiones per se asciscendas arbitramur, quod habeant quiddam complexum & continens veritatem. 3. de Finib. a. Vide Adscisco.
Ascitus.
Amitti ciuitatem Romanam alia ascita. de Nat. 93.b
Vt appareret in eo natium quendam leporem esse non ascitum. de Nat. 93.b
Illa, quæ natura prima sunt ascita, natura diligimus. de Natura, 93.b
Sacra ista maiores nostri ascita ex Phrygia Romæ collocauerunt. de Arusp. respon. 24
Quarum sacra populus Romanus à Græcis ascita & accepta, tanta religione & publicè & priuatim tuetur, &c. 7. Verr. 147
Ascitius.
P. Ascitius, reus iudicio liberatus. pro Cæl. 17
Asclapo.
Asclapo medicus. 16. fam. 10
Asclapo Patrensis, medicus. 13. fam. 38
Asclepiades.
Asclepiades. 5. Tusc. 59.a. Philosophus cæcus.
Asclepiades, Æmonesium Legatus in L. Flaccû. pro Flac. 26
Asclepiades medicus eloquentia cæteros medicos vincebat. 1. de Orat. 33
Asclepiadem ferunt non ignobilem Eretricum philosophum, cum quidam quereretur, quid ei cæcitas attulisset, respondisse, vt puero vno esset comitator. Tusc. q. lib. 5. 81
Ascribo.
Ascribit hoc, id est, hoc addit. 13. ad Att. 13
Et te sororemque tuam, & matrem maximè diligit, salutemque tibi plurimam ascribit. Att. lib. 1. 12
Nonnunquam bonos exitus habent boni: eos quidem ascribimus attribuimusque sine vlla ratione diis immortalibus. 3. de Nat. d. 128.a
Altera statua ab equitib. Rom. equo publico, qui item ascribunt patrono. in A. 207.b
At illud minimè fuit auguris quod ascripsit, ob eam causam populum Ro. calamitatem cepisse. de Do. 86.b
Tu verò ascribe me talem in numerum. 2. Philip. 54.a
Me quoque ascribe fratris sententiæ. 1. de Leg. 29.a
Hunc ad tuum numerum libenter ascribito. ad Q. frat. lib. 1. 1. 23.a
Neque enim mihi negligentiam velim ascribas. a
Ascribat ad iudiciû suum non modò meum, sed huius, &c. pro Rab. Posth. 1.a
Qui hanc pœnam fœderibus ascribat, vt omnium præmiorum, beneficiorumque nostrorum expertes faciat fœderatos. pro Corn. Bal. 14.a
Gaudeo quod vulgò hominum opinio socium me ascribat tuis laudibus. ad Att. 232. epist. 133.b
Qui Thucydidem laudauit, ascribat suæ nostram sententiam. de Opt. gen. orat. 149.a
Ad hoc genus ascribamus etiam narrationes apologorum. 2. de Orat. 147.a
Admiratus eorum fidem tyrannus, petiuit vt se ad amicitiam tertium ascriberent. 3. Offic. 59.a
Quid ad Statium ascriperit nescio. Att. lib. 6. 113. 2.a
His non est ausus illi nomen suum ascribere. pro Do. 236.b
Ascribere pœnam fœderatis. pro Cor. 58.b
Ascribere salutem alicui. 1. ad Att. 12. & 6. 18
Ascribere sententiam alicuius ad suum iudicium. pro Rab. Posth. 1

Ascribere tutorem. pro Flac. 57
Hoc tibi respondeo, ascripsisse eundem Syllam in eandem legem, siquid ius non esset rogari, eius ea lege nihilum rogatum. pro Cecin. 69.a
Mea quidem sententiâ, Quirites, vnus A. Gabinius, belli maritimi, rerumque gestarum author, comes Cn. Pompeio ascribitur. pro Leg. Manil. 40.a
Vtinam vobis tertius amicus ascriberer. Tusc. 240.b
Nam nisi esset, hoc in omnibus legibus ascriberetur. pro Cecin. 69.a
Ascribi in certam sedem ciuitatis ac libertatis. de Arusp. respon. 53
Ascribendas ferias & cæremonias sacris patriiffam. putant pontifices. 2. de Legib. 47. Vide Adscribo.
Ascriptus.
Archias Heraclææ ascriptus est. pro Arch. 187.b. Id est, ciuis factus.
Ascriptus Heraclensis. pro Arch. 5
Præsertim quum aliis quoque in ciuitatibus fuerit ascriptus. pro Arch. 7.a
Erat enim ascriptus in id municipium ante ciuitatem sociis & Latinis datam. ad Acilium, lib. 13. 31. 1.a
In qua primû erat, quod antiquior dies in tuis fuisset ascripta literis, quàm in Cæsaris. ad Q. frat. lib. 3. 17. 11.a
Data est ciuitas Syllani lege & Carbonis, siqui fœderatis ciuitatibus ascripti fuissent, &c. pro Arch. 5.a
Ostenderunt ea se scripturos atque laturus, quibus ascriptis suscepisque beatè viuerent. de Leg. 171.b
Ascriptio.
Vt ne longius abeam, declarat ista ascriptio esse aliquid. pro Cecin. 69.a
Ascriptitius.
Quos quasi nouos & ascriptitios ciues in cælum receptos putant. 3. de Nat. d. 27
Ascriptor.
Itaque extitit non modò salutis defensor, qui ante hoc vni beneficium fuerat inimicus, verum etiam ascriptor dignitatis meæ. post Reditum, 23
Author & ascriptor in restituendo. post Reditum, 7.a
Denique ille nouitius Ligur, venalis ascriptor & subscriptor tuus, &c. pro Domo sua, 39
Asculum.
Asculum, nomen vrbis. pro Clu. 216. de Cl. 179.b
Asculum municipium in Piceno. pro Syl. 18
Asculanus.
Barrus Asculanus cuius sunt aliquot orationes Asculi habitæ. de Clar. Orat. 87.a
Ascalus conuiuium. 2. ad Att. 31
Asellio.
Asellio historicus. 1. de Leg. 5
Asellus, Vide Asinus.
Asia.
Asia, olim luxuriæ suspensionem habuit. pro Mur. 10
Asia, prouincia valde corruptrix. 1. ad Q. frat. 14
Asia quibus rebus abundet. 1. ad Q. frat. 6
Nanque, vt opinor, Asia vestra constat ex Phrygia, Mysia, Caria, Lydia. pro Flac. 51.a
Pergamum, Smyrna, Trallis, Ephesus, Miletus, Cizicus, tota denique Asia. contra Rul. 74.b
Asiæ fertilitas. pro L. Manil. 9
Asiæ lux. 1. ad Q. frat. 6. pro L. Manil. 4
Asiæ ora maritima. pro Flac. 159.b
Asiæ minoris partes quatuor. pro Flac. 51
Asiæ terrorem intulit Pharnaces. 15. fam. 42
Obtinere Asiam prouinciam cõsulari imperio. pro Fl. 162.b
Ipse in Asiam profectus sum Tharso Non. Ianua. ad Atticum, 82.b
Ex Asia rediens, cum ab Ægina Megaram versus nauigarem. 4. fam. 17. in epist. Ser. Sulpitii.
In Asia Censoria agrorum locatio, lege Sempronia constituta. 5. in Verr. 11
In Asia tanta multitudo ciuium, tanta sociorum, tot vrbes. 1. ad Quint. frat. 16

Asianus.

Asianus. ad Attic. 15.b
Asianorum animus in Romanos. pro Flac. 47
Asiaticus.
Asiatica pecunia. pro Pomp. 7.b
Asiaticæ dictionis genera duo. Brut. 181
More Asiatico canere inclinatè, vllantique voce. Or. 199.b
Asiatici oratores non contemnendi quidem, nec celeritate, nec copia, sed parum pressi & nimis redundantes. ad Brutum, 25
Asiatici maximè numero seruietes. Orat. 135
Asiaticorum oratorum vitiosa abundantia. Orat. 145
Asiaticorum vox qualis. Orat. 15
Asinius.
Asinius delatus viuis in manus militum. 12. ad Att. 2
Asinius Dento primipili centurio in exercitu M. Bibuli ab Amaniensibus interfectus. 5. ad Att. 40
Asinius Larinas, quàm improbè interfectus. pro Cluent. 26
Asinius quidam Senator voluntarius. 13. Philip. 366
Asinus.
Quid nunc te asine literas doceam: non opus est verbis, sed fustibus. in Pis. 57.a
Longum est persequi mulorum vtilitates & asinorum. de Nat. 58.b
Asellus.
Onustus auro asellus. Att. lib. 1. 11. 20.a
Asellus à Mummio cens. ex ærariis exemptus. 2. de Or. 149
Asellus illi erit. 9. ad Att. 44
Asellus illi fore aduentum nostrum. 9. ad Att. 6
Asellus deum, id est, sine corpore vllò voluit esse Plato. de Nat. deor. 1. 23
Asotus.
Asoti mundi elegantes optimis cocis, pistoribus, &c. de Finib. 69.b
Nemo nostrum istius generis asotos iucundè putat viuere. 2. de Finib. 38.a
Asotos posse ex Aristippi, acerbos è Zenonis schola exire. 3. de Nat. d. 57
Atqui reperimus asotos ita non religiosos, vt edât de patella. de F. 69.b
Aspasia.
Aspasia apud Socratem. 1. de Inuent. 67
Aspectabilis, Aspecto, Aspectus, Vide Aspicio.
Aspellor.
Sed longè à læto numine aspellor Iouis. 2. Tusc. 45.a
Asper.
Homo asper & durus oratione & moribus. de Fin. 124.b
Asper & maledicus patronus. de Clar. Orat. 66.a
Aspera arteria. 2. de Nat. d. 102
Aspera, tristis, horrida oratio. in Orat. 10.a
Sensus iudicat dulce amarû, lene asperum, prope longe, &c. 2. de Finib. 63.a
Si eum asperum & difficilem perpeffu, &c. scilicet dolorem, dixerò. de Finib. lib. 4. 59
In locis autem & illa naturalia, læues an asperi, salubres an pestilentes, &c. in Partit. 21.a
Aspera perpeffu. Tusc. q. lib. 2. 15
Aspera saxa. 1. Tusc. 57.a
Eodemque adiungas, quos natura putes asperos atque omnibus iniquos. pro Planc. 32.a
Summa vtilitate ac maximo sape præsidio in periculis atque asperis temporibus carèdum erit. pro Corn. Bal. 16.a
Sed, vt mihi videtur, paulò asperior & durior, quàm aut veritas aut natura patitur. pro Mur. 55.a
Peripatetici verba tenent mordicus, quæ dum sibi euelli ex ordine nolunt, horridiores euadunt, asperiores, duriores, & oratione & moribus. 4. de Finib. 126.a
Asperitas.
Neque vlla est temperatio oratio, quàm illa in qua asperitas contentionis, oratoris ipsius humanitate conditur. 2. de Orat. 117.a
Asperitas Galbæ in dicendo. 3. de Orat. 17

Asperitas viarum. 9. Philip. 257. a
Asperitatis nihil habet mundi forma. de Vniuers. 23
 Quam illorum tristitiam atque asperitatem fugiens Panæ-
 tius, nec acerbitatem sententiarum, nec differendi spinas
 probauit. 4. de Finib. 127. a
 Si quis asperitate ea est & immanitate naturæ. Læli. 73
Asperitate stirpium terram vastari non patiuntur homines.
 2. de Nat. d. 73
Asperitates saxorum. 2. de Nat. d. 72
 In his vel asperitatibus rerum, vel angustiis temporum ob-
 sequar studiis nostris. de Orat. 85. b
Aspere.
 In Senatu à Catone asperè & acerbè nimium magno silen-
 tio est accusatus. Lentr. lib. 1. 5. 10. a
 Dicta in aliquem asperè & ferociter & liberè commemo-
 rare. pro Planc. 27. a
 M. Cato Galbæ grauis atque acer inimicus, asperè apud Po-
 pulum Romanum, & vehementer est locutus. 1. de Ora-
 tore, 115. a
 Nimis asperè tractare aliquem. ad Q. frat. lib. 2. 10. 7. a
 Insigniter atque asperè vituperare. 2. de Orat. 190. a
Asperius.
 Asperius, inquit, locutus est, &c. pro Planc. 265. b
 Asperius quam tui patiantur mores, de Dionysio scripsisti.
 ad Att. 151. b
Aspendius.
 Aspendius citharistes. 3. in Verr. 36
Aspergo.
 Miloni nonnullam laudatione tua labeculam aspergis. in
 Verr. 37. b
 Hunc tu vitæ splendorem maculis aspergis istis, &c. pro
 Planc. 24. a
 Guttam aspergit huic Bulbo. pro Cluent. 56. a
 Sextulam Ebutio aspergit. pro Cec. 13. Id est, parcit & qua-
 si malignè impertit.
 Hæc asperfi, vt scires me tamen in stomacho solere ridere.
 ad Cæl. lib. 2. 15. 19. a
 Nunc mihi iucunditatis plena epistola hoc asperfit mole-
 stia, quod videris, ne mihi molestus esses, veritus esse, at-
 que etiam nunc vereri. ad Q. frat. lib. 2. 12. 2. a
 Sed si illius comitatem & facilitatem tuæ grauitati, seucri-
 tati que asperferis. pro Muren. 61. a
 Aram sanguine aspergere. 3. de Nat. d. 127. a
 Labem aspergere dignitati alterius. in Vatinius, 11. a
 Quem ore attingere, dentibus infecare, lingua aspergere
 possit. ad Heren. 39. b
 Sales orationi aspergere. in Orat. 47. a
 In omni parte orationis summa arte aspergi. pro Corn.
 Balbo, 45. a
 Quod tamen est mendaciunculis aspergendum. 2. de Ora-
 tore, 133. a
 Eodem fonte se haustum intelligit laudes suas, è quo le-
 uiter sit asperfus. Cecin. lib. 6. 6. 19. a
 Qui istius facti non modò suspicione, sed ne infamia qui-
 dem est asperfus. pro Cæl. 17. a
Asperfus.
 Senatusconsulta quasi fuligine asperfa. In Ant. 177. b
 Asperfa temerè pigmenta in tabula, oris lineamenta effin-
 gere possunt. de Diuin. 85. b
Aspersio.
 Aspersione fortuita. de Diuin. 85. b
 Nam illud vel aspersione aquæ, vel dierum numero tolli-
 tur. 2. de Leg. 40. a
Asperitas, Vide **Asper**.
Aspernor.
 Non aspernor Trebatii literas, à quo me vnice diligisci.
 ad Attic. lib. 7. 135. 7. a
 Habeo inquam sententiam tuam, neque eam admodum as-
 pernor. 4. Acad. 266. a
 Gustatus, quod valde dulce est, aspernatur ac respuit. de
 Orat. 152. b
 Simul atque natū animal est, gaudet voluptate, & eam ap-
 petit vt bonū, aspernatur dolorē vt malum. 2. de Fin. 53. a

Cicero seruitutem honorificam modò non aspernatur. ad
 Attic. 288. b
 Cassius frumentariam rem aspernabatur. ad Att. 243. b
 Hanc proscriptionem nisi hoc iudicio à vobis reiciatis &
 aspernamini, videte per deos, &c. pro S. R. 44. b
 Seruus sermonem Fabricii non est aspernatus. pro Clu. 27. b
 Philosophiam hæc ciuitas nunquam aspernata est. de Ora-
 tore, 122. b
 Cuius ego furorem atque crudelitatem deos immortales
 à suis aris atque templis aspernatos esse confido. pro
 Cluent. 153. a
 Præsertim si in eo genere studium meum non aspernabere.
 epist. 18. b. & 55. b
 Quòd omnium mentes aspernentur ac respuant. Fat. 35
 Et tamen à philosopho, si afferat eloquentiam, non asper-
 ner: si non habeat, &c. de Fin. 52. b
 Vtrum apertè hominem asperner ac respuam. ad Att. 217. b
 Aspernari, odisse, fugere) (amare, consecrari, adipisci velle.
 lib. 1. de Fin. 25
 Reicere & aspernari. pro Sexto Rosc. 91. a
 Auribus respuere, animo aspernari. in Pis. a
 Dolorem aspernari, quantumque possit, à se repellere. lib. 1.
 de Fin. 23
 Quos cum tristiores vidisset, x x minas accepit ne asper-
 nari regis liberalitatem videretur. Tusc. 246. b
 Aspernari preces. pro Sest. 24. a
 Ennèsum querimonias nolite per deos immortales asper-
 nari, nolite contemnere ac negligere, Iudices. 6. Ver. 101. a
 Aspernari aliquam sententiam. Academ. q. edit. 1. lib. 2. 136
 Aspernari veritatem. Læli. 75
 Sed tamen si deferatur à Senatu, minimè aspernandus esse
 videatur. ad Catonem, lib. 15. 6. 5. a
Aspernatio.
 Aspernatio rationis. Tusc. q. lib. 4. 25
 Ἀσπράλειον habet is locus. 16. ad Att. 25
 Ἀσπράλης neutrum erit. 16. ad Att. 14
 ἀσπράς τὸ ἀσπράλης primum, deinde ἀσπράς τὰς δὲ δὲ ας. 7. ad Atti-
 cum, 44. 45
Aspicio.
 At etiam aspicias me, & quidem vt videris iratus. in An-
 ton. 175. b
 Sic terram intuebantur, sic furtim nonnunquam inter se
 aspiciabant, vt non ab aliis iudicari, sed ipsi à se videren-
 tur. 3. in Catil. 57. a
 Et simul ad Cneum Lentulum Consulem aspexit. de Arusp.
 respon. 1. a
 Respexitque, & equum alacrem lætus aspexit, cuius in iu-
 ba examen apum confederat. 1. de Diuin. 126. a
 Neque aspiciet prius malorum terminum. de Vniuers. 57
 Aspiciet ipsum, contuemini os, conferte crimen cum vita
 vsque ad hoc tempus explicata: tum crimen cognoscite.
 pro Sylla, 56. a
 Sic euolauit oratio, vt eius vim & incitationem aspexerim,
 vestigia ingressumque non viderim. de Orat. 98. b
 Hoc cernes, si modò aspexeris. de Orat. 154. b
 Vt propter quos hanc suauissimam lucem aspexerit, eos in-
 dignissimè luce priuarit. pro Sex. Rosc. 38. a
 Aspiciere sine suspitio non posse. 1. ad Att. 57
 Sacra, quæ viri oculis ne imprudentis quidem aspici fas
 est. de Arusp. 275. b
 Tanquam ad aspiciendam lucem esse reuocatum. de Cla-
 ris Orat. 165. b
 Vix aspiciendi potestas fuit. 1. de Orat. 78. a
Aspectus.
 Aspectus armatorum ad vim faciendam valet. pro Cecin-
 na, 293. b
 Auctionis aspectus miserabilis. 2. Philip. 81. a
 Versatur ante oculos aspectus Cethegi, & furor in vestra
 cæde bacchantis. in C. 120. b
 Pomorum iucundus non gustatus solùm, sed odoratus
 etiam & aspectus. de Nat. 58. b
 Aspectus virilis. de Arusp. resp. 7. a
 Res cæcæ, & ab aspectus iudicio remotæ. de Orat. 141. b

Res pulchra ad aspectum. Orat. 219. b
 Nam & situ est communito, tum ex omni aditu vel terra
 vel mari præclaro ad aspectum. 6. Verr. 104. a
 Natura lubricos oculos fecit & mobiles, vt & declinarent,
 siquid noceret, & aspectum, quò vellent, facillè conuertere-
 rent. 2. de Nat. deor. 213. a
 Oculi aspectum, quò volunt, facillè contorquent. 2. de Na-
 tura deor. 213. a
 In aspectum lucemque proferre. pro Arch. 9. a
 Copias propè in aspectu Lepidi Antonique adduxi, qua-
 dragintaque millium passuum spatio relicto confedi.
 Plancus Ciceroni, lib. 10. 23. 4. a
 Qui quum acriter oculis deficientem solem intuerentur, vt
 aspectum omnino amitterent. 1. Tusc. 115. a
 Illi orbis, qui aspectum nostrum definiunt. 2. de Diui. 138. a
 Aspectum aliquò referre. de prou. Conf. 31
 Quæ ex cõiunctione cælum ita aptum est, vt sub aspectum
 & tactum cadat. de Vniuers. 19. a
 Formis atque corporibus, sicut omnib⁹ quæ sub aspectum
 veniunt, sedes opus est, etenim corpus intelligi sine loco
 non potest. 2. de Orat. 194. a
 Quis vnquam est suspicatus hunc magis odio, quàm pu-
 dore, hominū aspectum lucemque vitare? pro Sylla, 55. a
 Aspectum, præsentiamque hominum vitare. 1. in Catil. 12. a
 Vti oportet in contentione per distributionem acri defixò-
 que aspectu. ad Heren. 21. b
 Primo quasi aspectu. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 35
 Primo aspectu voluptatem capere. Att. lib. 7. 123. 1. a
 Carere me aspectu ciuium, quàm infestis oculis omnium
 conspici mallem. 1. in Catil. 12. a
 Eorum aspectu omnis cura confedit. de Clar. 166. b
 Ratione & distributione sub vno aspectu poni. de petit.
 Consul. 1. a
 Nec eam diligere minus debes, quòd deformior est, sed mi-
 fereri potius: nec eam multis claris viris orbatam, priua-
 re etiam aspectu tuo. ad Marcel. lib. 4. 9. 12. a
 Itaque eorum ipsorum quæ aspectu sentiuntur, nullum
 aliud animal venustatem, pulchritudinem, conuenien-
 tiam partium sentit. 1. Offic. 23. a
 Tantis est gemitus factus aspectu statua & commemora-
 tione, vt, &c. 6. Verr. 122. a
 Violare sacra bonæ deæ aspectu virili. de Arusp. 245. b
 Intelligens dicendi existimator non assidens, & attentè au-
 diens, sed vno aspectu, & præteriens, de oratore sæpe iu-
 dicat. de Clar. Orat. 104. a
 Et portus habet propè in ædificatione aspectuque vrbs
 inclusos. 6. Verr. 104. a
Aspecto.
 Quid me aspectas? quid mea promissa repetis? pro Plan-
 cio, 82. a
Aspectabilis.
 Corporeum autem & aspectabile, itémque tractabile omne
 necesse est esse, quod natum est. de Vniuers. 16. a
 Deus animal vnum aspectabile, in quo omnia animalia con-
 tinerentur, effecit. de Vniuers. 13
Aspiro.
 Quid enim quisquam ad meam pecuniam me inuito aspi-
 rat? 3. Verr. 100. a
 Hæc in culeum coniciuntur, quò non aspirat vita beata.
 Tusc. 230. b
 Nunquam aspirasti, sed omnibus consiliis, quæ ad me op-
 primendum parabantur, interfuisti solùm, verùm etiam
 crudelissimè præfuisi. in Pis. 8
 Dixit Romæ domum fuisse, quò iste ne quidem aspirauit.
 pro Q. 17. b
 Magno se prædicat auxilio fuisse, quia paululum in rebus
 difficillimis aspirauit. ad Heren. 34. b
 Aspirauit nemo eorum. pro, aliquam in animo significatio-
 nem dedit fauoris. 2. ad Att. 8
 Quando iste, nisi Februario mense, aspirabit in curiam? in
 Verr. 124. b
 Ad eam laudem, quam volumus, aspirare non possunt. de
 Claris Orat. 77. a

Nam vt ex bellica laude aspirare ad Aphricanū nemo po-
 test: sic, &c. Brut. 42. a
 In eiusmodi re quisquam tam impudens reperiretur, qui ad
 alienam causam inuitis iis, quorum negotium est, acce-
 dere aut aspirare audeat? 1. Verr. 11. a
 Omnes aditus tuos interclusi, vt ad me aspirare non pos-
 ses. Tusc. 233. b
 Aspirare in campum alicuius. pro Sylla, 38
 Aspirare in curiam. 4. in Verr. 54
 Aspirare in aliquem locum. 2. ad Att. 63
 Non modò intrare, verum etiam aspiciere aut aspirare pos-
 sim. pro Cecin. 292. b
 Subinuideo tibi vltro te etiam accersitum ab eo, ad quem
 cæteri, non propter eius superbiam, sed propter occupa-
 tionem aspirare non possunt. ad Trebatium, lib. 7. fam. 20
Aspirans.
 Pulmones tum se contrahunt aspirantes, tum se spiritu di-
 latant, vt frequenter ducatur cibus animalis, quo maxi-
 mè aluntur animantes. 2. de Nat. d. 205. a
Aspiratio.
 Aspiratio cæli grauis & pestilens. Diuin. lib. 1. 109
 Aspiratio terrarum disparilis. Diuin. lib. 1. 71
 Animantes autem aspiratione aeris sustententur. 1. de Na-
 tura deor. 118. a
 Aspiratione veteres nusquam, nisi in vocali, utebantur.
 Orat. 91
Aspis.
 Si scieris aspidem occultè latere vsquam, & velle impruden-
 ter supra eam assidere, cui mors tibi emolumentum fa-
 ctura sit, improbè feceris, nisi monueris, ne assideat. de
 Nat. deor. 69. b
 Demetrius, aspide ad corpus admota, vita est priuatus. pro
 R. P. 126. b
 Bellum quod & ἀσπίδων, & cum ciuibus. 9. ad Att. 40
Asporto.
 Multa de suis rebus secum asportarent. in Parad. 9. a
 Asportare literas & deportare, quid differant. 1. in Verr. 15
 Abreptamque ex eo loco virginem secum asportasse. 6. in
 Verrem, 96. a
 Simulacrum auellendum, asportandumque curauit. 6. in
 Ver. 71. 98. a
 Omnia ex fanis, ex locis publicis, palàm, spectantibus om-
 nibus, plostris euecta asportataque. 3. Verr. 36. a
Asportatio.
 Asportatio. in Verr. 226. b
Assecla.
 Assecla, qui & canis appellatur. 6. ad Att. 35
 Tu omnium mensarum assecla. in Sal. 275. b
 Qui potentissimorum contumaciam non tuli, ferrem hu-
 ius asseclæ? ad Att. 93. b. in Verr. 154. b
 Cæsar Troginorum tetrarchiam Deiotaro eripuit, & asse-
 clæ suo Pergameno nefcio cui dedit. de Diuin. 125. b
 Asseclæ legatorum. 3. Verr. 44. a
Assentio.
 Cauendum est, ne his rebus temerè assentiamus. Offic. 4. b
 Assentires enim mihi, nostram ætatem præsertim à castris
 ciuilibus abhorrere. 14. ad Att. 41
 Nam aduertebatur, Pompeii familiares assentire Volcatio,
 epistol. 2. b
Assentior.
 Tum ille, inquit, cætera assentior Crasso. de Orat. 87. b
 Nanque ego illud assentior Theophrasto, qui, &c. 3. de Ora-
 tore, 102. a
 Habet enim res deliberationem, etsi ex magna parte tibi
 assentior. ad Att. 101. b
 De Bruto accersendo, Cæsareque ad Italiæ præsidium te-
 nendo, valde tibi assentior. ad Brutum, lib. 11. 14. 4. a
 De Vennonianis rebus tibi assentior. Att. lib. 7. 132. 1. a
 Qui hoc quidem certè falsi esse aliquid in sensibus tibi as-
 sentior. 4. Acad. 182. a
 Illud verò à te dictum est, esse permulta, &c. valde tibi as-
 sentior. de Orat. 95. b
 Timet multa, assentitur omnia. Attic. a

Huic assentiuntur reliqui Consulares. epist. 25. b
 Catoni assensus est Fauonius. ad Att. 99. b
 Casca mihi valde assensus est. ad Att. 261. b
 Mihi enim est assensus Senatus de obtinendis prouinciis.
 Cornificio. lib. 12. a
 Quum sæpissimè tibi Senatus breuiter, impolitè que dicen-
 ti; maximis sit de rebus assensus. 1. de Orat. 108. a
 Acerbissimè tulit Senatus mihi de Planca assensum esse. ad
 Brutum. 90. b
 Ego eam sententiã dixi, cui assenti sunt ad vnum. ad Plan-
 cum. lib. 10. 16. 4. a
 Certè pertinax non ero, tibi que, si mihi probabis ea quæ di-
 ces, libenter assentiar. lib. 1. de Fin. 12
 De quibus habeo ipse quid sentiam, non habeo autem quid
 tibi assentiar. de Nat. 72. b
 Vt ego assentiar orationi, defensionem tamen non proba-
 bo. 5. Verr. 178. a
 Vnum, ne incognita pro cognitis habeamus, hisque temerè
 assentiamur. 1. Offic. 29. a
 Assentiretur frequens Senatus meæ sententiæ. 10. fam. 26
 Neque me diffensionem meæ pristinæ putavi potius assenti-
 ri, quàm præsentibus Reipub. temporibus, & concordia
 conuenire. pro Corn. 67. b
 Assentiri famæ. Tusc. q. lib. 1. 23
 Assentiri imbecillius. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 49
 Assentiri quicquam aut falsum aut incognitum, valde vitio-
 sum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 63
 Assentiri incognito turpissimum, & plenissimum temerita-
 tis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 104
 Temere assentiri incognitis. Offic. 1. 29
 Assentiri temere rei vel falsæ, vel non satis cognitæ. Diuin.
 lib. 1. 7
 Assentiri rebus commentitiis. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 116
 Assentiri temporibus. 1. fam. 50. pro, temporibus seruire.
 Assentiri visis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 61
 Assentiendi consuetudo periculosa & lubrica. Acad. quæst.
 edit. 1. lib. 2. 62
 Omnibus in rebus temeritas in assentiendo, errorque tur-
 pis est. de Diuin. 81. b
 Ab assentiendo se continere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 95
Assentiens.
 Ennius qui magno applausu loquitur assentiente populo.
 de Diuin. 130. b
Assensum est.
 Quatenus de religione dicebat, ei que rei iam obfisti non
 poterat, Bibulo assensum est. ad Lentul. lib. 1. 2. 4. a
Assensus.
 Etenim is quoque qui à vobis sapiens inducitur, multa se-
 quitur probabilia, nec comprehensa, nec percepta, neque
 assensa, sed familia veri: quæ nisi probet, omnis vita tolla-
 tur. 4. Acad. 177. a
Assensus.
 Assensum à certis & illustrioribus cohibere. Acad. quæst.
 edit. 1. lib. 2. 85. & 63
 Assensum retinere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 53
 Quare qui aut visum, aut assensum tollit, is omnem actio-
 nem tollit à vita. 4. Acad. 74. a
 Præsertim quum ipsi dicatis sapientem in furore sustinere
 se ab omni assensu, quia nulla in visis distinctio appa-
 reat. 4. Acad. 98
 Assensu suo comprobare aliquid. Academ. quæst. edit. 1.
 lib. 2. 98. & 116
 Quod ni ita esset, qui potuisset assensu omnium dicere En-
 nius, Aspice hoc, &c. 2. de Nat. d. 5. a
 Vulgi assensu, & populari approbatione iudicari solet. 2. de
 Clar. Orat. 96. a
 Assensus lubricos sustinere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 99
 Assensus sustinere sapientem dupliciter dicitur. Academ.
 quæst. ed. 1. lib. 2. 94
 Obistere visis, assensusque suos firmè sustinere. 3. de Fi-
 nib. 47. a
Assensio.
 Cùm posui librū, & mecum ipse de immortalitate animo-

rum cœpi cogitare, assensio omnis illa elabitur. Tuscul.
 quæst. lib. 1. 21
 Assensio firma & constans. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 30
 Assensio non potest fieri, nisi commota viso. Fat. 32
 Assensio fieri non potest, nulla vi extrinsecus excitata. Fat. 32
 Assensio in nostra potestate sita est. Academ. quæst. edit. 1.
 lib. 2. 37
 Appetitum sequitur assensio & actio. de Fato, 140. b
 Assensionis retentio, ἐπιτολή. Academ. quæstionū edit. 1. li-
 bro 2. 55
 Orationis genus exile, nec satis populari assensionem accom-
 modatum. de Clar. 174. b
 Inductio, est oratio, quæ rebus non dubiis captat assensio-
 nem eius, quicum instituta est. de Inuent. 52. b
 Assensionem cohibere à rebus incertis. de Nat. d. 1. 1
 Sed ad hæc, quæ visa sunt, & quasi accepta sensibus, assen-
 sionem adiungit animorum, quam esse vult in nobis po-
 sitam & voluntariam. 1. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 29
 Ex animis nostris assensionem, id est opinionem & teme-
 ritatem extrahere. Academicarum quæstionum editio. 1.
 lib. 2. 99
 Assensionem sustinere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 50
 Nunc de assensione atque approbatione, quam Græci οὐκεία-
 τω & οὐκείω vocant, pauca dicemus. Academic. quæst. edit. 1.
 lib. 2. 36
 Neque peccare quenquam nisi assensione. 4. Acad. quæ-
 stionum, 74. a
 Sine assensione comprehendi & percipi sensibus nihil pos-
 se. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 36
 Sine assensione ipsam verisimilitudinem non impeditam
 sequi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 98
 Assensione sublata, omnem & motum animorum, & actio-
 nem rerum Academicæ sustulerunt. Academ. quæst. ed. 1.
 lib. 2. 57
 Crebræ assensiones, multæ admirationes. de Clar. 192. b
 Assensiones veteres illi, quibus omnia fato fieri videban-
 tur, vi effici & necessitate dicebant. Fat. 29
 Quibus assensionibus vniuersi ordinis, quàm nec tacitis,
 nec occultis, pro Mil. 8

Assensor.

Te vnum in tanto exercitu mihi fuisse assensorem, & me
 tibi. 6. fam. 54

Assentor.

Qui ipse tibi assentatur. de Amic. 124. b
 Nisi fortè te amant, & tibi assentantur. ad Dolabellam, lib.
 9. 12. 1. a
 Non sum veritus, ne viderer assentari, cui tali in re libenter
 me ad pedes abiicissem. ad Att. 123. b
 Postremò imperavi egomet mihi assentari omnia. de Ami-
 citia, 113. b
 Hæc germana ironia est, cur ita sentiam non dicam, ne me
 tibi assentari putes. de Clar. 192. b
 Dicam enim non reuerens assentandi suspensionem. de Ora-
 tore, 119. b
 Sed videamus, ne hæc oratio sit hominum assentantium
 nostræ imbecillitati, & indulgentium mollitudini. Tusc.
 quæst. lib. 3. 11
 Vt nihil nobis assentati esse videamur. Academ. quæst. ed. 1.
 lib. 2. 43

Assentatio.

Assentatio, vitiorum adiutrix. Læl. 75
 Semper auget assentatio id quod is, cuius ad voluntatem
 dicitur, vult esse magnum. de Amic. 81. a
 Assentatio non modo amico, sed ne libero quidem digna
 est. Læl. 75
 Assentatio quauis perniciofa sit, nocere tamen nemini po-
 test, nisi ei qui eam recipit, atque ea delectatur. Læl. 60
 Quàm enim turpis est assentatio, cùm viuere ipsum turpe
 sit nobis. ad Att. 213. b
 Ad assentationem nimiam diuturna seruitute eruditi. 1. ad
 Q. frat. 12
 Benevolentiam ciuium blanditiis & assentationibus col-
 ligere, turpe est. de Amic. 107. b

Blanditiis & assentationibus se in alicuius consuetudinem
 immergere. pro Cluent. 26. a
Assentatiuncula.
 Vereor ne assentatiuncula quadam aucupari tuam gratiam
 videar. 5. fam. 32
Assentatorie.
 Dubitare te non assentatorie, sed fraternè veto. ad Q. frat.
 lib. 2. 16. 8. a
Assentator.
 Assentator ad alterius non modò sensum ac voluntatem,
 sed etiam vultum atque nutum conuertitur. de Am. 113. b
 Græculus assentator. in Pis. 94. b
 Quam personam iam ex quotidiana cognoscitis vita Re-
 cuperatores, mulierum assentatoris, cognitoris vidua-
 rum, &c. pro Cecin. 10. a
 An aliquid interfit inter assentatorem & amicum. de Ora-
 tore, 153. b. Top. 228. b
 Non benefici, neque liberales, sed perniciosi atque assenta-
 tores iudicandi sunt. 1. Offic. 66. a
 Hæc, est grauium hominum atque magnorum: illa, quasi
 assentatorum populi, multitudinis leuitatem voluptate
 quasi titillantium. Offic. 2. 92
 Cauendum est ne assentatoribus patefaciamus aures. Of-
 fic. 18. b
 Quidam ex eius assentatoribus Damocles, &c. Tusc. 249. b
Assesor.
 Benevolentiam tuam erga me imitor, non assesor me-
 rita. epist. 82. b
 Non assesor vt scribam, quod æquo animo legas. ad At-
 ticum, 186. b
 Hos viros bonos appellandos putemus, qui assessoruntur
 quantum homines possunt. de Amic. 99. b
 Id quod ille sperat, hic assessor est. a
 Quid enim aut me ostentem, qui si vitam pro tua dignitate
 profundam, nullam partem videar tuorum meritorum
 esse assessor: Lentulo, lib. 1. 4. 7. a. Id est, nullam partem
 tuorum meritorum videar æquasse.
 Nónne modò pueros, modò adolescentes in cursu à tergo
 insequens nec opinantes assessor est senectus: 1. Tusc-
 culan. 78
 Is mihi etiam gloriabitur, se omnes magistratus sine repul-
 sa assessorum. in Pis. 1. a
 Eosdem sumus honorum gradus, quos illi, assessorum. pro
 Planc. 27. b
 Vestros denique honores quos eram gradatim singulos
 assessorum. Postquam. 199. b
 Quid assessor? 9. fam. 61. id est, quid hoc mihi profuerit?
 Qua in re nihil aliud assessoris, nisi vt ab omnibus morta-
 libus audacia tua cognoscatur & impudentia. pro Rosc.
 Amer. 58. a
 Quem imitaris, nunquam assessorum. de Leg. 157. b
 Nihil sequere, quod assessorum nequeas. Offic. 22. b
 Vt amicitia sit, per quam quisque assessorum, quod quisque
 desideret. de Amic. 101. b
 Vt longitudo aut plenitudo horarum, multitudinem alte-
 rius assessorum & exæquet. ad Heren. 30. b
 Ratione vitimur ad eam rem, vt apertis obscura assessorum.
 3. de Nat. d. 50. a
 Alantur, auferantque & pubescant, maturitatè que assessorum.
 2. de Nat. deor. 73. a
 Sed qui cogitationem assessorum possent & voluntatem inter-
 pretari. 2. de Inuent. 225. a
 Credo vos ex vestris rebus rusticis coniectura assessorum pos-
 se. 5. Verr. 173. a. & 4. 120. 133. a
 Suspensione assessorum non potui consilium. Att. lib. 8. 159. 7. a
 Assessorum diem. 3. in Verr. 105
 Honores assessorum & magistratus. post reditum, 4. a
 Si enim es Romæ, iam me assessorum non putes. ad Atticum,
 lib. 3. 45. 1. a
 Assessorum mortem. pro Planc. 73
 Quod neque precibus vnquam, nec insidiando, nec specu-
 lando assessorum potui. de Orat. 96. b
 Propositum assessorum. 3. de Finib. 28. Hoc est, tandem perue-

nire ad id quod proposueramus.
 Nemo illorum prudentiam non dicam assessorum, sed quantam
 fuerit, perspicere potest. pro Arch. 247. b
 Quibus igitur literis tam accuratè scriptis assessorum possum
 subtilius, vt explicem quæ gerantur, quæque sint in Rep.
 &c. ad Brutum, 15. 1. a
 Quam ego à me expectari maximè puto, nihil horum in-
 uestigari, nihil assessorum potuerit. 4. in Verrem, 131. Assessorum,
 passus.

Assessor.

Quinque ædilitatem Crassus peteret, eumque maior natu
 & Consularis Sergius Galba assessorum, quod Crassi si-
 liam Cn. filio suo despondisset. de Orat. lib. 1. 123

Assessoratio.

Sed quoniam assessorum mentio facta est, id quoque cu-
 randum est, vt, &c. de Pet. Conf. 12
 Tenuis homines, &c. habent hanc in nostris assessorum
 operam atque assessorum. pro Mur. 64

Assessorator.

Quum ab eo vetus quidam assessorum ex numero amico-
 rum non impetraret, vt, &c. 7. Verr. 19. a
 Tertia est ex hoc genere assessorum copia. de Pe-
 tit. Conf. 210. b
 Cum ducibus ipsis, non cum comitatu, assessorum assessorumque
 configant. pro Corn. Balbo, 50. a

Assero.

Quod si qui proscribunt villam bonam (vt ipsi assessorum) be-
 neque ædificatam. 3. Offic. 71. a
 Vt paulò antè, cùm de cursoribus assessorum. ad Heren-
 nium, 38. b
 Quum in causa liberali, eum qui assessorum, cognatum
 suum esse diceret, non crediderunt. pro Flacco, 3. a

Assertio.

Quibus de causis nihil oportere neque profiteri, neque as-
 firmare quenquam, neque assertione approbare. 1. Aca-
 dem. edit. 2. 12

Asseruo.

Qui volunt exclamare maius, toto corpore contentioni vo-
 cis assessorum. Tusc. 187. b

Asseruo.

Dum res iudicaretur, hominem vt assessorum. 5. in Ver-
 rem, 45. a
 Assessorum aliquem domi suæ. 1. in Catil. 14
 Assessorum custodiis. Attic. lib. 10. 208. 4. a. 5. Verr. 26. a. 7.
 Verr. 62. a

Asseruat.

Cùm Appii tabulæ negligentius assessorum dicerentur. pro
 Arch. 187. b

Asseruo.

Assessorum se eius rei in primis actionem esse daturum. 4.
 Verr. 43. a. Id est, seuerè quodammodo affirmat.
 Is pulchrè assessorum, se, &c. pro Clu. 32. b
 Bella ironia, si iocemur: sin assessorum, vide, &c. de Cla-
 ris Orat. 192. b
 Isti quemadmodum assessorum ex corpusculis mundum
 esse perfectum: de Nat. 44. b
 Vnum illud firmissimè assessorum, si damnati restitueren-
 tur, in exilium se iturum. Att. lib. 10. 47
 De quo tantopere hoc libro assessorum. in Orat. 140. a
 Idque se facturum assessorum. in Ant. 175. b
 Deinde interest, coram videre quemadmodum aduersarius
 de quaque re assessorum. de Claris Orat. 109. a
 Nemo vlla de re potest contendere, neque assessorum, sine
 aliqua eius rei, &c. certa & propria nota. Acad. 10. b
 Quæ est ista defensio: vtrum assessorum in hoc, an tenta-
 tur? 4. Verr. 16. a

Assessoranter.

Status scripsit ad me, locutum secum esse Quintum Cice-
 ronem valde assessorum, se hæc ferre non posse. Attic.
 lib. 15. 329. 9. a

Assessorantius.

Multò etiam assessorum. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 56. sub-
 intellige, disputabat.

Asseueratio.

Omni tibi asseueratione affirmo, quod mihi credas velim, mihi maiori offensionem esse, quam delectationem possessionum meas. Att. lib. 13. 30

Assideo.

Schenius est, is qui nobis assidet, Thermitanus, antea multis propter summam virtutem, summamque nobilitatem, nunc propter summam calamitatem, atque istius insignem iniuriam omnibus notus. 4. Verr. 58. a

Huic assident: pro hoc laborant. pro Planc. 22. a

Consulares, simul atque assedisti, partem istam subselliorum vacuam reliquerunt. in C. 100. b

Mihique vt assedit, dixit, &c. ad Att. 8. b

Perorauit aliquando, assedit, surrexi ego. pro S. R. 28. b

Curio cum cepisset respondere, subito assedit. Orat. 208. b

Nos rogatu magistratus assedimus. in Verr. 132. b

Irrisi semper eorum hominum impudentiam, qui cum in schola assedissent, &c. de Orat. 93. b

Cum Cn. Pompeius P. Lentulo assideret. in P. 96. b

Quum lachrymans in carcere mater noctes, diesque assideret. 7. Verr. 88. a

Si scieris imprudentem super aspidem assidere velle, improbe feceris, nisi monueris. 2. de Fin. 96. a

Assidens.

Itaque intelligens dicendi existimator, non assidens, & attentè audiens, sed vno aspectu & prateriens, de oratore saepe iudicat. de Cl. 182. b

Assessio.

Quæ tua fuerit assessio, oratio, confirmatio animi mei, &c. Matio, lib. 11. 27. 9. a

Assessor.

Lacedæmonii regibus suis augurem assessorem dederunt. 1. de Diuin. 156. a. pro Cluent. 84. a

Assido.

Assidunt: subducunt ad numum. conuenit. 5. ad Att. 53

Tum in bibliotheca, quæ in Lycio est, assedimus. 2. de Diuin. 11. a

In Tiburri forte assedimus ego & Marcus filius. 2. de Oratore, 123. a

Et simul assidamus, inquam, si videtur. 1. Acad. 20. a

Assiduus.

Hic filius assiduus in præliis fuit. pro S. R. 21. b

Flagitator non molestus, sed assiduus tamen & acer. de Claris Orat. 166. b

Assiduus mecum fuit. pro Cæl. 7. a

Assiduus in prædiis. pro Rosc. Amer. 10

Labor assiduus & quotidianus. 3. de Orat. 33. a

Assiduus, locuples, ab ære dando. Top. 6

Hic ruri semper assiduus vixit. pro S. R. 26. b

Assidua febricula. 10. fam. 44. in epist. Planci.

Assidua ac diligens scriptura. 1. de Orat. 73. a

Assidua vita. in Pis. 50

Semper boni, assiduique domini referta cella vinaria, olearia, & penaria est, villaque tota locuples est. de Senect. 52. a

Impiis sunt hæ assidua furia. pro S. R. 29. b

Quum lex assiduo assiduam vindicem esse iubet, locupletem iubet. in Top. 7. a

Non enim tribum Tarentinam, sed solidam & robustam, & assiduam frequentiam præbuerunt. pro Planc. 263. b

Fletu alicuius assiduo augetur alterius molestia. pro Cluentio, 11. a

Assidua recordatione lætetur. 1. de Finib. 63. a

Magistri assidui vno opere eadem incudem diem noctemque tundentes. de Orat. 123. b

Qui filios assiduos agricolas esse cupiunt. pro S. R. 23. b

Assiduitas.

Assiduitas dicendi artem multum iuuat. 1. ad Heren. 2. Audaciam alit. 1. de Inuent. 6

Assiduitas exercitationis. Acad. 9. ed. 2. lib. 1. 15

Medici assiduitas & tota domus omni genere diligens. ad Attic. 97. b

Tarentiæ peigrata est assiduitas tua & diligentia in controuersia Muluiana. Att. lib. 2. 30. 4. a

Assiduitas & frequentia quotidiana amicorum. de Petit. Conf. 2

Assiduitatis & operum harum quotidianarum putat esse Consulatam. pro Mure. 18. a

Conferre tributum bellorum propter tenuitatem ærarii, assiduitatemque. Offic. 2. 109

Eandemque assiduitatem tibi præbuisse postridie. pro Deiotaro, 30. a

Vitare eiusdem libri nimiam assiduitatem. ad Heren. 27. b

Quintus commutatus est totus, & scriptis meis quibusdam, & assiduitate orationis & præceptis, &c. ad Attic. lib. 16. 333. 13. a

Quo consilio profectus es, id assiduitate & virtute consequere. epist. 99. b

Quam partim exercitationis assiduitate, partim ratione formabant. 1. Acad. 30. a

Noli committere vt excusatione potius expleas officium scribendi, quam assiduitate literarum. epist. 268. & 99. b

Amittere omnem sensum malorum assiduitate. pro Sext. Rosc. 44. b

Et malo præsens obseruantia, indulgentia, assiduitate memorem me tibi probare. 10. fam. 51

Vt vos facillime potestis ex hac assiduitate eius vel solitudine & molestia iudicare. pro Sext. Rosc. a

Ipse assiduitate, consilio, autoritate, diligentia perfecit. pro Sext. Rosc. 43. b

Assiduitate quotidiana, & consuetudine oculorum assuescunt animi, &c. 2. de Nat. deor. 14. a. de Petit. Conf. 3. a

Quantum Hortensio credendum sit, nescio: me summa simulatione amoris, summaque assiduitate quotidiana sceleratissime insidiosissimeque tractauit. ad Quint. frat. lib. 1. 3. 12. a

Assiduitates & vigilie. 1. de Finib. 74. a

Assidue.

Voces audire assidue & adesse quotidie. pro Mil. 119. b

Gallos gallinaceos sic assidue cantare cepisse, vt nihil intermitterent. de Diuin. 96. b

Neque enim ista maior admonitio, quam quibus assidue conficior & dies & noctes. Att. lib. 12. 258. 2. a

Frequenter & assidue consequi artis rationem. ad Herennium, 41. b

Sic omnia desiderata magis, quam assidue percepta delectant. Post. 198. b

Literæ credo, quibus assidue vtor. epist. 71. b

Assiduissime.

Assiduissime autem mecum fuit Dionysius. de Claris Oratoribus, 175. a

Assigno.

Duo millia iugerum campi Leontini Sexto Clodio Rhetori assignasti, & quidem immunia. 2. Philip. 60. a

Quis assignauit: quis dedit: quis concessit præter Syllam: contra Rul. 88. b

Inferiorem ædium partem assignauit suæ genti Clodia: pro Dom. 236. b

Nihil assignabis nec patruo, nec patri. 10. ad Attic. 11. Id est, in eos culpam non transferes.

Hæc si minus apta videntur huic sermoni, Brute, Attico assigna. in Bruto, 37. a

οικονομια si perturbator est, tibi assignato. ad Att. 89. b

His que militibus agros ita darent, assignarent, vt quibus militibus amplissime dati assignati essent. in A. 205. b

Improbati & sceleri meo potius, quam imprudentiæ, immisericordiæque assignes. ad Q. frat. lib. 1. 4. 1. a

Mihi ex agro tuo tantum assignes, quantum meo corpore occupari potest. Att. lib. 3. 60. 4. a

Scriptum est enim, quæ in municipia, quasque in colonias Decemviri velint, deducant colonos quos velint, & iis agros assignent quibus in locis velint. contra Rul. 10. a

Assignare culpam fortunæ. 7. Verr. 102. a

Hoc nostris occupationibus assignare debetis. ad Herennium, 9. b

Assignetur infirmitati aut inuidiæ. 6. fam. 27. in epist. Cecin. Æqualiter aut forte, agros legionibus assignari puto oportet.

tere. Brutus Ciceroni, lib. 11. 20. 9. a

Assignari quidpiam misericordiæ & imprudentiæ. 1. ad Q. fratrem, 56

Nec verò id homini tum quisquam, sed tempori assignandum putauit. pro R. P. 126. b

Assignatum iri hoc omne pertinaciæ meæ. 10. famil. 37. in epist. Planci.

Assignatus.

Assignatum à Deo munus humanum defugere. in Somn. Scip. 12. a

Agri assignati per seruulum. in Pis. 69. a

Assignati à Prætoribus apparitores. 5. Verr. 50

Assignatio.

Assignatio agrorum. 4. Philip. 158. a. pro Leg. Agr. 83. a

Quum Cæsar Syllanas venditiones & assignationes ratas esse velit, quo firmiores existimentur suæ. Rutilio, lib. 13. 17

Assilio.

Nam neque assiliendum statim est ad illud genus orationis. abest enim à tota causa. 2. de Orat. 118

Assimilis.

In pulmonibus autem inest raritas quædam, & assimilis spongis mollitudo ad hauriendum spiritum aptissima. 2. de Nat. d. 205. a

Assimilo.

Simile autem ex specie comparabili aut ex conferenda, aut assimilanda natura iudicatur. 1. de Inuent. 58. a

Literæ lituræque omnes assimilata, expressæ de tabulis in libros transferuntur. in Verr. 147. b

Assimulo.

Vlysses furere assimulauit, ne quo iret. 3. Offic. 132. a

Assimulatus.

Familiaritas assimilata. pro Cluent. 27. a

Assimulata virtus. pro Cæl. 9. a

Assimulatio. ad Heren. 36. b

Assisto.

Accede nate, assiste, aspice, &c. Tusc. 169. b

Ita iacere talum vt rectus assistat. 3. de Fin. 83. a

Alexander cum in Sygæo ad Achillis tumulum astitisset, ò fortunate, inquit, adolescens, &c. pro Arch. 190. b

Vt assisteret vnus Cocles in ponte contra omnes hostium copias. 2. de Leg. 8

Assistere ad fores. 3. in Verr. 46

Assoleo.

Cum in hortos D. Bruti commentandi causa (vt assolet) venissemus. de Amic. 96. b

Nève quem initiant, nisi, vt assolet, Cereri, Græco sacro. 2. de Legib. 36. a

Prima classis vocatur, renuntiat: deinde, vt assolet, suffragia. 2. Philip. 88. a

Deinde quæ assolent. 2. de Inuent. 213. a

Senatus ad quos assoleret, referendum censuit. 2. de Natura deor. 15. a

Assorinus.

Assorinus ager in Sicilia. 5. in Verr. 38

Assuesco.

Assuescunt animi assiduitate quotidiana & consuetudine oculorum. 2. de Nat. d. 71

Ego seruo & seruabo (sic enim assueui) Platonis verecundiam. epist. 141. b

Quo in loco ad fluctu aiunt declamare solitum Demosthenem, vt fremitum assuesceret voce vincere. 5. de Fin. 8. a

Vt mater geminos internoscit consuetudine oculorum: sic internoscet, si assueueris. 4. Acad. 105. a

Assuetus.

Assuetus mendaciis. pro Planc. 17. a

Homines labore assiduo & quotidiano assueti. 3. de Or. 33. a

Assuefacio.

Imperio populi Romani parere assuefecit. de Prou. Cof. 26. a

Quæ didiceram, quibusque me assuefeceram. de Orat. 4. a

Arma, quæ tractare ceperam, & quibus me assuefeceram. de Cla. 175. b

Itaque orbus iis rebus omnibus, quibus & natura me, & voluntas & consuetudo assuefecerat: cum cæteris, vt quidem

videor, tum ipsi mihi displiceo. Figulo, lib. 4. 13. 8. a

Assuefio.

Idem stuprorum & scelerum exercitatione assuefactus, frigore & fame & siti ac vigiliis perferedis, fortis ab iis istis fociis prædicabatur. 2. in Catil. 31. a

Curionis patrio instituto puro sermone assuefacta domus. de Cla. 184. b

Quorum sermone assuefacti qui erunt, ne cupiètes quidem potuerunt non Latine loqui. de Orat. 146. b

Assum.

Certè aut apud te & eos qui assunt: aut ex eo loco, &c. pro Quintio, 3. a. Vide Adsum.

Assumo.

Atque equidem aliquantum iam etiam noctis assumo. ad Gallum, lib. 7. 26. 4. a

Dico illud quod in his causis coniurationis non authoritati assumo, sed pudori meo. pro Sylla, 64

Si id mihi assumo. Offic. 1. 3. Id est, arrogo seu vendico, quod Græci ἀσμεῖν dicunt.

Assumit autem Chrysiptus hoc modo, Sunt autem dii, &c. 1. de Diuin. 131. b

Deinde assumunt, Sunt autem dii, &c. 2. de Diuin. 158. a. 4. de Finib. 84. a

Neque verò ego mihi postea quicquã assumpsit, neque hodie assumo, quod quenquam maleuolentissimum iure possit offendere. epist. 14. b

Quam laudem ille Africa oppressa cognomine ipso præ se ferebat, eandem hic sibi ex Asiæ nomine assumpsit. pro Muren. 29. a

Assupsit sibi quicquid in cernendi sensum caderet. de Vn. 11

Illinc assumes, quæ ad hunc locum pertinebunt. Offic. 30. b

Orator tractationem orationis sibi assumet. de Orat. 89. b

Et id, quod alteri detraxerit, sibi assumat. Offic. 3. 29

Neque illum in iure ciuili satis illi arti facere posse, nisi dicendi copiam assumpsisset. 1. de Orat. 83. a

Ego apud improbos meam retinuissem inuidiam, alienam assumpsissem. ad Att. lib. 2. 48

Aliam quoque artem sibi assumpsit. 1. de Orat. 109. a

Assumere suæ prudentiæ aliquid. pro Planc. 46

Assumere hoc libertatis. 12. fam. 40. in epist. Trebonii.

Assumere molestiam. pro Planc. 2

Ex his locis, in quibus argumenta inclusa sunt, alii in eo ipso, de quo agitur, hærent, alii assumuntur extrinsecus, in Top. 5. a

Quid enim est in quo hæreat, qui viderit omne quod sumatur in oratione, &c. aut ex sua sumi vi atque natura, aut assumi foris? 2. de Orat. 89. a

Genus autem hoc orationis, neque totum assumendum est ad causas forenses, neque omnino repudiandum. in Or. 221. a

Omnis voluptas assumenda est, omnis dolor depellendus. lib. 1. de Finib. 26

Artes etiam ipsas propter se assumendas putamus, tum quia sit in his aliquid dignum assumptione, tum, &c. 3. de Finib. 28. a

Assumptus.

Tum diis gratias agimus, tum nihil nostræ laudi assumptum arbitramur. 3. de Nat. d. 126. a

Assumpta argumenta etiam artis indigent. Partit. 27

Assumpta vel remota argumenta quæ sint. Partit. 3

Sacra Cereris quom essent de Græcia assumpta, &c. pro Corn. Balbo, 44. a

Assumpta verba. Partit. 232. b

Assumptio.

Assumptio, particula orationis, per quam id quod ex propositione ad ostendendum pertinet, assumitur. 1. de In. 8. a

Assumptio, quam Græci ἀσμεῖν vocant, non dabitur. de Diuin. 131. b

Assumptione non concessa nulla conclusio est. Diu. lib. 2. 84

Assumptiuus.

Assumptiuus est, quæ ipsa ex se nihil firmi dat ad recusationem, foris autè aliquid defensionis assumit. 1. de Inuent. a

Assumptiuus constitutio, & eius partes, quid dicatur. 1. ad Heren. 25

Ac iuridicialis quidem ipsa in duas distribuitur partes, ab-
solutam & assumptiuam. 1. de Inuent. 21. a
Assumptiua iuridicialis ex comparatione, quomodo agen-
dum. 2. ad Heren. 54

Affurgo.

An vero, &c. quisquam tibi in curiam venienti affurrexit
in Pis. 20. a

Quæ dum laudatio recitatur, vos quæso qui eam detuli-
stis, affurgite. pro Cluent. 155. a

Vt maioribus natu affurgatur, vt supplicum misereatur. de
Inuent. 52. b

Hæc enim ipsa sunt honorabilia, quæ videntur leuia atque
communia, salutari, appeti, decedi, affurgi, deduci, reduci,
consuli. de Senect. 58

Affus.

Itaque vsque ad affum vitulinum opera perducitur. 9. fa-
mil. 46

Et pro isto affo sole, quo tu abusus es in nostro pratulo, à te
nitidum solem, vntumque repetimus. Att. lib. 12. 9

In balneariis affa in alterum apodyterii angulum promo-
ui: propterea quod, &c. ad Q. frat. lib. 3. 2

Affyria.

Affyria, regio. de Finib. 87. b

Affyrii primùm traiectiones motusque stellarum obserua-
uerunt: quibus notatis, quid cuique significaretur, memo-
ria prodiderunt. Diuin. lib. 1. 2

Aff.

Aff condoleo non me potius assiduitate, diligentia, gratia
perfici. 15. ad Att. 9

Aff tute scripsisti. 3. ad Att. 25

Aff quid turbassit in agendo. 3. de Leg. 11

Affarte.

Affarte, quarta Venus vocatur. 3. de Nat. d. 42

Afferia.

Afferia, Latonæ soror. 3. de Nat. deo. 29. Mater Hecates. 3. de
Nat. d. 32

Affipulator.

Falsum esse & Stoici dicunt, & eorum affipulator Antio-
chus. 4. Acad. 122. a. in Pis. 33. a. 3. ad Q. frat. lib. 25. 14. a

Affo.

Expectans huius exitum diei affat in conspectu meo ge-
ner. 4. in Catil. 75. a

Quum in Sigæo ad Achillis tumulum affitisset. pro Ar-
chia, 18. a

Affans.

Maxima frequentia ciuium affante. de Arusp. 264. b

Affante atque audiente Italia tota. post reditum, 23. a

Non est affantibus omnibus necesse dicere. pro Mar. 13. 6. b

Ἀφάντης dux. 7. ad Att. 43

Ἀφάντης dux. 8. ad Att. 59

Affringo.

Affringit duo, tertium, vt vinculum. de Vniuers. 17

Quicquid ego affrinxi, ille relaxat. ad Att. 159. b

Et huius tanti officii seruitutem affringam testimonio sem-
piterno. pro Planc. 61. a

Quem si Consulem illa prouincia putaret, neque eum re-
ciperet, magno scelere se affringeret. 4. Philipp. 158. pro
Sest. 9. in Pis. 76

Affringere suis conditionibus. pro Quin. 10

Breuitur affringere argumenta, Stoicorum more. Tuscul. q.
lib. 3. 12

Vinclis sempiternis totam Galliam affringere. de prouinc.
Consul. 28. a. 4. Acad. 112. a

Affringere homines beneficiis. Offic. 47. b

Affringere orationem numeris. de Orat. 195. b

Affringere seruitutem officii testimonio. pro Planc. 61

Eaque tum affringitur, tum relaxatur. 2. de Nat. d. 204. a. de
alio loquitur.

Qui affringantur sacris mortui patrifamilias. 2. de Leg. 46

Quod per se negligeret eas leges, quibus est affrictus. ad
Attic. 192. b

Quis est hic, qui ad statuam affrictus est? 6. Verr. 82. a

Neque eas, quibus maximè affricti sunt, voluptates in bo-

nis rebus aut expetendis esse numerandas duxi. in Pa-
rad. 7

Affricti sumus iis vinculis, vt nos commouere nequeamus.
Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 57

Hæc arctius affringi ratio non potest. Fat. 24

Affringi lege vel quæstione. pro Cluent. 125. a

Tribus modis affringi sacris hæreditatem. de Leg. 180. b

Affringens.

Affringentibus se vel relaxantibus intestinis. 2. de Natura
deor. 104

Affrictus.

Affrictus certa quadam numerorum moderatione & pe-
dum. 1. de Orat. 132. a

Verborum affricta comprehensio. de Cla. 196. b

A quo est disciplina Lacedæmoniorum affricta legibus.
de Cla. 168. b

Tum studiosissimè in dialectica exercebar: quæ quasi con-
tracta & affricta eloquentia putanda est. de Claris Ora-
toribus, 171. a

Lingua affricta mercede. in Pis. 123. a

Nulla eiusmodi affrictum necessitate, vt mihi, velim nolim,
sit certa quædam tuenda sententia. 1. de Nat. d. 27. a

Affricti amore vel coniunctione. 6. ad Att. 21

Nullisque vnus disciplina legibus affricti, quibus in phi-
losophia necessariò pareamus, &c. Tusc. q. lib. 4. 6

Nam ceteri tenentur antè affricti, quàm quid esset opti-
mum, iudicare potuerunt. Acad. 3. b

Nec tamen hæc ita sunt arcta & affricta, vt ea quum veli-
mus, laxare nequeamus. in Orat. 128. a

Quis non eos pari scelere affrictos arbitretur? in Pis. 100. b

Tanto scelere affrictis hominibus, statuerunt nihil à se ad-
iumentum, nihil opis, nihil auxilii fieri oportere. pro Syl. 61. a

Est finitimus oratori poeta, numeris affrictior paulò, ver-
borum autem licentia liberior. 1. de Orat. 63. a

Affrictè.

Qui putat orationem, quæ quidem sit polita, atque facta
quodammodo, nõ affrictè, sed remissius, numerosam ef-
se oportere. 3. de Orat. 102. a

Affrologia.

Etenim si constat inter doctos, hominem ignarum affrolo-
gia, ornatissimis atque optimis versibus Aratum de cæ-
lo stellisque dixisse. 1. de Orat. 34. a

In affrologia C. Sulpitium audiuius. de Sen. 87. b

Eudoxus in affrologia facile princeps scribit, Chaldæis in
prædictione & notatione cuiusque vitæ ex natali die
minimè esse credendum. de Diu. 126. b

In affrologia quæ spectentur. 1. de Orat. 92

Pro affrologia diuina nte. Offic. 4. b

Affrologus.

Quid affrologus: cur stella Iouis aut Veneris cõiuncta cum
luna ad ortus puerorum salutaris sit: Saturni Martisque
contraria. de Diuin. 98. b

Nouus affrologus qui non tam cæli rationem, quàm cæla-
ti argenti duceret. 4. Verr. 90. a

Vt augures & affrologi solent. 6. fam. 21

Affrologorum prædictiones. de Diuin. 82. b

Affrum.

Homines tantummodo annum solis, id est vnus astri redi-
tum metiuntur. de Som. 130. b

Ad affrum illud, quocum aptus fuerit, homo reuertetur,
qui rectè atque honestè curriculum viuendi à natura da-
tum confecerit. de Vniuers. 57

Quum autè Ver esse cõperat, cuius initium iste non à Fa-
uonio, neque ab aliquo astro notabat, &c. 7. Verr. 22. a

Affra ali aquis, alia dulcibus, alia marinis. 3. de Nat. d. 15

Affra & terram deos esse dicit Plato in Timæo & in Legi-
bus. de Nat. deor. 1. 23

Affra non re, sed vocabulo errantia. Tusc. q. lib. 1. 50

Affra in deorum numero, quod in iis sensus insit & intelli-
gatur. de Nat. d. 2. 30

Affra infixæ certis locis. Tuscul. quæst. lib. 1. 50. Id est, in fir-
mamento octauoque globo, cuiusmodi sunt duodecim
signa Zodiaci, & extra eum alia.

Affra ob has causas nata, quæ per cælum penetrantia solsti-
tiali se & brumali reuocatione cõuenterent. de Vniuers. 43

Affra oriuntur in ardore cælesti, qui æther vel cælum no-
minatur. de Nat. deor. 2. 29

Affra rotunda sunt. 2. de Nat. deor. 88

Affra voluntur in æthere. 2. de Nat. deor. 88

Chaldæi in Syria cognitione astrorum antecellunt. de Di-
uinat. 99. b

Cursus astrorum dispares conseruantur, vna totius cæli
conuersione. de Nat. deor. 2. 15

Affrorum motus voluntarius. de Nat. deor. 2. 31. in orbem
circumfertur.

Affrorum ordo cælique constantia. 3. de Nat. deor. 11

Affrorum rati ordines. 2. de Nat. deor. 71

Affris omnem diuinitatem tribuit Cleanthes. de Nat. d. 1. 28

Susplicere affra. 1. Tuscul. 97. a

Ex affris deciderat. 2. ad Att. 53

Affurco.

Aut affurconi ante ostium locus detur. ad Heren. 39. b

Affus.

Quorsum hæc? vt intelligas, non placuisse maioribus no-
stris affus. Offic. 65. b. (aliàs affutos)

Affutus.

Affutus, pro fallace vel improbo. pro Mur. 7

Ita fiet vt tua ista ratio existimetur affuta, meum hoc con-
silium necessarium. 2. Verr. 21. a

Nihil atrox, nihil mirabile, nihil affutum. Orat. 2. 02. b

Certè non aperti, non simplicis, non ingenui, non iusti, non
viri boni: sed versuti potius, obscuro, affuti, fallacis, ma-
litiosi, callidi, veteratoris, vafri. 3. Offic. 74. a

Quod si quis me affutorem fingit, quid potest esse incalli-
dius, quàm, &c. epist. 38. b

Affutia.

Affutia rarè confidens. pro Cluent. 145

Quibus abest ad præcauendum, intelligendi affutia. 5. de
Finib. 55. a

Sed aliter leges, aliter philosophi tollunt affutias. 3. Off. 89. a

Affutè.

Affutè non agam. 11. fam. 47. in epist. Matii.

Neque quicquam affutè cogito. ad Cælium, lib. 2. 15. 17. a

Nihil tamen nec temere dicere, nec affutè reticere debeo. ad
Qu. frat. lib. 1. 2. 4. a

Affu, vel Affy.

In Affu, quod dicitur, se ex agris conferre Atticos Theseus
iussit. 2. de Legib. 4

Affypalæ. de Nat. 68. b. Insula vna Cycladum.

Affylum.

In affylum confugere. 3. Verr. 59. a

Aff.

Si non propinquitatis, at ætatis suæ: si non hominis, at hu-
manitatis rationem haberet. pro Flacco, a

Si non bonam, at aliquam rationem afferre. in Verr. 192. b

Animum tuum etsi non sapientissimi, at amicissimi homi-
nis autoritate confirmandam puto. epist. 83. b

Si mihi Repub. bona frui non licuerit, at carebo mala. pro
Mil. a. 2. de Orat. 37. a

At Carthaginem & Numantiam funditus sustulerunt. 1. Of-
ficior. 51. a

Si minus vt separatim de his rebus respondeat, at certè vt
in causa prudenter possit intexere. de Orat. 114. b

Si minus suplicio affici, at custodiri oportebat. in Ver. 249. b

Non cognoscebantur foris, at domi: nõ ab alienis, at à suis.
4. Acad. 103

At enim istum soli Siculi persequuntur, ciues Romani, &c.
defendunt, diligunt. in Verr. 111. b

At enim minora dii negligunt. de Nat. 77. b

At enim, nam dicitis virtutem non posse constitui, si ea quæ
extra virtutem sint, ad beatè viuendum pertineant. 4. de
Finib. 65. a

At enim quærît apud Xenophontem Socrates, vnde, &c. de
Nat. 65. b

At enim qui patria potestate tribunitiam potestatem infir-
mat. de Inuent. 68. b

At enim sequor vtilitatem: manebit ergo amicitia tandiu,
&c. de Finib. 81. b

At enim solum id est, vt me Siculi maximè velint, &c. in
Verr. 58. b

At enim vir clarissimus Reipub. & vestris beneficiis am-
plissimis affectus, Qu. Catulus, &c. pro Manilia, 35. a. 2.
de Finib. 125. a

At etiam de sanctitate, de pietate aduersus deos libros scri-
psit Epicurus. in Præf. Vrbana, a

At etiam de re concionatur. ad Cornificium, a

At etiam inscribi iussit. in Fastis, a

At etiam misericordiam captabas. in Philip. a

At hodie penis in obscenis est. epist. 140. b

Non est in parietibus Resp. at in aris & focus. ad Att. 108. b

Cæsar nunquam nisi honorificentissimè Pompeium appel-
lat, at in eius persona multa fecit asperius. epist. 84. b

At memoria minuitur, credo, nisi exerceas eam. de Senect. a

At mores commodi. quis contumaciore? &c. 4. Verr. 149. a

At morositas tamen, & ea quæ dixi vitia, habent aliquid ex-
cusationis. de Senect. 60. a. 3. de Orat. 9. a

At nos quemadmodum est complexus: Cecinnæ, lib. 6. 6. 23. a

At per deos immortales quid est quod de hoc dici possit
in Verrem, a

Nostram suffragationem si minus potentem, at probatam
tamen & iustam. Curioni, a

Vna mater oppugnat. at quæ mater? pro Cluentio, 157. a

Habuisse enim non hospitem, sed contubernalem: at quem
virum? Pato, lib. 9. 20. 2. a

At quemadmodum se induit priore actione. 7. Verr. 59. a

Itaque anteuertit: at quo die? pro Mil. 34. a

Satis, si ita vis, nature fortasse: addo etiam, si placet, gloriæ.
at, quod maximè est, patriæ certè parum. pro Marcel. 14. a

Nemo, quod vir bonus esset, egit gratias vnquam: at quod
diues, quod honoratus. de Nat. 77. b

At sunt morosi, & anxii, & iracundi, & difficiles senes: si
quærimus, etiam auari. de Senect. 60. a

Non expectare donec, &c. at statim causam illam totam ar-
ripere. epist. 68. b

At tamen vt possit se dicere emisse, &c. 6. Verr. 47. a

Sed quanquam negent nec virtutes, nec vitia crescere, at ta-
men vtrunque eorum fundi quodammodo & quasi dila-
tari putant. 3. de Finib. 75. a

Esses omnia si minus re, at verbis cõsecutus. pro Dom. 239. b

At verò aut honoribus aucti, aut ré familiari, &c. de Nat.
deor. 77. b

At verò filii eius diferti. 1. de Orat. 20. a

At verò hæc tua iustitia, &c. pro Marcello, 4. a

At verò Pifo ille frugi in Annalibus suis quæratur, &c. ad
Patum, lib. 9. 22. 6. a. & ad Att. lib. 5. 98. 1. a

At verò posthac frustra potius dabo. ad Att. 73. b

At videte hominis impudentiam atque arrogantiam, Iudi-
ces. in Verrem, a

At videte hominis intolerabilè audaciam. pro Do. sua, 88. a

At, in parèthesi Philotimi (at cuius hominis, quàm insulsi,
& quàm sæpe pro Pompeio mentientis) 10. ad Att. 29

Ataus.

Non patrem tuum videras? non patruum, non auum, pro-
auum, atauum audieras Consules fuisse? pro Cælio, 25. a

Ἀταύοι, argumentationes quæ dicantur. Topic. 11

Atella.

Atella, vrbs. contra Rull. 83. b

Atellanum.

Atellanum municipium. 13. fam. 13

Atellanum municipium in fide Ciceronis. 2. ad Qu. frat. 32

Atellanus.

Totum omnino fatum etiam Atellanio versu iure mihi ir-
risum esse videtur. de Diuin. lib. 2. 19

Ater.

Qui albus aterve fueris ignorans, fratris filium præterit.
in Ant. 168. b

Risi atram niuem. ad Qu. frat. 31. b

Euisceratus latere pendens, saxa spargens tabo,
Sanie & sanguine atro. 1. Tuscul. 172. a

Quasi verò atra bili solùm mens, ac non sæpe vel iracundia grauiore, vel timore, vel dolore moueatur. 3. Tuscul. 18. a
Alba & atra discernere non poterat Democritus, luminibus amissis. 5. Tuscul. 19. a
Nubes atræ. in Arat.

Arratus.

Cedò quis vnquam cœnauit atratus? &c. in Vatinius, 23. a
Quid, quòd fluuius atratus sanguine fluxit? Diuin. lib. 1. 83

Atramentum.

Atramenti effusione se tutantur sepia. 2. de Nat. deor. 96
Iam pater eius accusatus à M. Antonio, tutorio atramento absolutus putatur. 9. fam. 50. Id est, iudicum corruptela, non citra infamiam.

Calamo & atramento temperato, charta etiam dentata res agetur. ad Qu. frat. lib. 2. 35

Ἀτράτης ista mihi tua, non ἐπιτρεψέμεν videbatur. 6. ad Att. 49

Athenæ.

Athenæ (inquit Atticus) illæ nostræ me non tam operibus magnificis exquisitisque antiquorum artibus delectant, quam recordatione summorum virorum, vbi quisque habitare, vbi federe, vbi disputare sit solitus, studiosèque eorum etiam sepulchra contemplet. 2. de Legib. 3

Athenæ me valde delectarunt. 5. ad Attic. 18

Athenæ in Apollinis tutela. 3. de Nat. deor. 39

Athenæ, omnium doctrinarum inuentrices. 1. de Orat. 7

Ne Athenæ quidem magis Atticæ. Orat. 12

Athenæ cum multa diuina eximiaque videntur peperisse, atque in vita hominum attulisse, tum nihil melius illis mysteriis, quibus ex agresti immanique vita exculsi ad humanitatem & mitigati sumus, inuicemque ut appellatur, ita reuera principia vitæ cognouimus, neque solùm cum lætitia viuendi rationem accepimus, sed etiam cum spe meliore moriendi. 2. de Legib. 36

Athenarum proprium dicendi studium. Brut. 24

Athenis cælum tenue, ex quo acutiores etiam putantur Attici. Fat. 6

Athenis operam dabat literis filius Ciceronis. 12. fam. 39. in epist. Trebonii.

Athenis primum se orator extulit. Brut. 13

Athenis Græcorum oratorum præstantissimi fuerunt. Orat. 147

Athenis illud vitiosum, quòd, Cylonio scelere expiato, Epimenide Crete suadente fecerunt Contumeliæ fanum, & Impudentiæ. 2. de Legib. 19

Athenis, in arce, fuit olea. 1. de Legib. 1

Athenis laudamus Vulcanum eum quem Alcamenes fecit. de Nat. deor. 1. 58

Athenis natum illum esse dicas. 15. fam. 48. in epist. Cassii.

Athenis iam ille mos à Cecrope, vt aiunt, permansit, hoc ius terra humandi: quam cum proximis fecerant, obducaque terra erat, frugibus obserebatur, vt sinus & gremiū quasi matris mortuo tribueretur: solum autem frugibus expiatum, vt viuus redderetur. 2. de Legib. 58

Athenis statio mea nunc placet. 6. ad Att. 50

Athenis viri sapientissimi regna vt tulerint. 9. fam. 38

Athenis pulsi clarissimi viri, carere ingrata ciuitate, quam manere in improba maluerunt. 3. de Legib. 25

Atheniensis.

Atheniensis populus propè iam desipiens senectute. 1. fa. 45
Atheniensis omnibus semper publicis consiliis diuinos quosdam sacerdotes, quos μάγιστρος vocant, adhibuerunt. Diuin. lib. 1. 81

Ad sunt Atheniensis, vnde humanitas, doctrina, religio, fruges, iura, leges ortæ, atque in omnes terras distributæ putantur. pro Flacco, 48

Atheniensis cum consulerent Apollinem Pythium quas potissimum religiones tenerent, oraculum editum est, eas quæ essent in more maiorum. Quo cum iterū venissent, maiorumque morem dixissent sæpe esse mutatum, quæsiuissentque quem potissimum sequerentur è variis, respondit, optimum. 2. de Legib. 39

Atheniensis Protagoram sophistam vrbe atque agro exterminarunt, eius libris in cõcione combustis. quod eorum tale esset inuicem, De diis neque vt sint, neque vt cum sint,

habeo dicere. de Nat. deor. 1. 44

Atheniensis olim Iones habitati. pro Flacco, 50

Atheniensis sciuerunt vt Æginetis, qui classe valebant, pollices præciderentur. Offic. 3. 60. vide Valer. Max. lib. 9. de crudelitate.

Atheniensium ciuitas prudentissima. pro Rosc. Amer. 41
Atheniensium ciuitas satis quondam latè mare tenuit. pro L. Manil. 37

Atheniensium classis in portum Syracusanum trecentis nauibus inuasit, in eoque victa est. 7. in Verr. 77

Atheniensium in loquendo prudens semper syncerumque iudicium. De quorum vrbis possessione propter pulchritudinem etiam inter deos certamen fuisse proditum est, quæ vetustate ea est, vt ipsa ex sese suos ciues genuisse dicatur, vt eorum eadem terra parens, alitrix, patria dicatur: autoritate autem tanta est, vt iam fractum propè ac debilitatū Græciæ nomē huius vrbis laude nitatur. Orat. 13

Atheniensium mos in reo condemnando. 1. de Orat. 119

Apud Atheniensis liberi ciuesque torquebantur. Partit. 65

Ab Atheniensibus locum sepulturæ intra vrbem vt darent, impetrare non potui. 4. fam. 37. in epist. Ser. Sulpitii.

Athamanes.

Athamanes, populi Macedoniae prouinciæ. in Pison. 77

Athamas.

Athamante dementior. in Pison. 36

Athenagoras.

Athenagoras Cynicus, à L. Flacco virgis cæsus. pro Flac. 13

Athenais.

Metram, & eum Athenæum importunitate Athenaidis exilio multatos. 15. fam. 15

Athenio.

Athenio, cum fugitiuorum maximis copiis Sicilia tenuit. 5. in Verr. 54. & 106. In Sicilia nullum oppidum cepit. 4. in Verr. 94

Athenio fugitiuus. de Arusp. respons. 23

Athenodorus.

Athenodorus, Sandonis filius, quid senserit ἄθεος ἐπιτρεψέμεν & ἄθεος. 3. fam. 20

Atheos.

Athei dicti Diagoras & Theodorus philosophi. de Nat. d. 1. 44. quòd apertè deorum naturam sustulerint.

Athleta.

Subduc cibum vnum diem athletæ, &c. 2. Tuscul. 69. a. & 1. Tuscul. 95. a

Faciunt idem quum exercentur athletæ. 2. Tuscul. 95. a. de Senect. 24. a

Vt enim athletas, nec multò secus gladiatores, videmus nihil nec vitando facere cautè, &c. in Orat. 133. a

Athos.

Helleponto iuncto, Athosque perfosso. de Finib. 88. b

Atidius.

Atidius, C. Verris minister in decumis. 5. in Verr. 63

Atinas.

Campus Atinas. 1. de Diuin. 140. a

Atinas præfectura. pro Plan. 15

Atinates Arpinatibus finitimi. pro Plan. 17

Atinius.

C. Atinius bona Q. Metelli consecrauit. pro Domo sua, 94

Atinia lex. 3. in Verr. 76

Atius.

M. Atius Balbus, C. Octauii auus maternus. 3. Philip. 134

Atlas.

Atlas sustinere cælum traditur. Tusc. 229. b

Atlante cælum nititur. pro Sest. 14

Atlanticus.

Omnis terra quæ colitur à vobis, parua quædam insula est, circumfusa illo mari quod Atlanticum, quod magnum, quod Oceanum appellatis in terris. in Somn. Scip. 22. a

Atomus.

Nunquam fore vt atomus altera alteram possit attingere. 1. de Finib. 28. a

ἄτομος, id est, corpora indiuidua propter soliditatem. lib. 1. de Finib. 13

Atomus, Latine corpuscula. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 4

Atomus, interiecto inani, cohærescunt inter se. de Nat. d. 1. 39

Innumerabiles atomi volitant. 1. de Nat. deor. 75. a

Atomorum author Democritus. de Fato, 35. a

Atomorum concursus an mundum possit efficere. 2. de Nat. deor. 69

Atomorum concursus fortuitus. de Nat. deor. 1. 46

Turbulenta atomorum concursio. lib. 1. de Finib. 15

Atomorum innumerabilitas efficit, vt cõtinenter ferantur imagines. de Nat. deor. 1. 77

Abuteris ad omnia atomorum regno & licentia. de Nat. 14. b

Atomorum infinita vis volitat in hac immensitate, &c. de Nat. deor. 1. 38

Quid est enim magnum, &c. (ita enim appellat atomos) cõcursione fortuita loqui? 1. Acad. 9. a

Ille atomos quas appellat, id est corpora indiuidua propter soliditatem, censet in infinito inani, in quo, &c. 1. de Fin. 25. a. 1. de Nat. deor. 75. a

ἄτομος censet Epicurus in infinito inani ita ferri, vt concursionibus inter se cohærescant, ex quo efficiantur ea quæ sint, quæque cernantur omnia. lib. 1. de Finib. 13

Summum dico, etiam si decem atomis est maior alius. Tusc. quæst. lib. 2. 40

ἄτομος ἐστίν. 15. ad Attic. 43

Atque.

Is à constantia atque à mente, atque à se ipse discessit. de Diuinat. 12. b

Sed paulò secus à me atque ab illo partita atque distributa. 3. de Orat. 65. a

Ex huiusmodi principio, atque ex liberalitate, atque accommodatione magistratum, consuetudo æstimationis introducta est. 5. Verr. 164. a

Hoc ad officium meum æquè atque ad vllam aliam rem pertinet. ad Attic. 277. b

Atque adeò antequam de incommodis Siciliae dico, pauca mihi videntur esse de prouinciæ dignitate, vetustate, utilitate dicenda. 4. Verr. 2. a. Antequam iret in exilium, 6. a

Atque adeò cum hæc omnibus omnia sint acerba, tum verò nobis intoleranda. Antequam. 104. b

Itaque iste vehemèter Sthenio insensus, hospitium ei renuntiat, domo eius emigrat, atque adeò exit. 4. Verr. 62. a

Insector, posco, atque adeò flagito. pro Plancio, 38. a

Hoc consilio, atque adeò hac amentia impulsus. pro Rosc. Amer. 17. a

Quid porro nummorum accessiones volunt? quo id iure, atque adeò quo id potius ore fecisti? 5. Verr. 97. a

Quæ si proderit, atque adeò quum proderit, (scio enim proditurum esse) audiet. pro Sex. Rosc. 61. a

Ego princeps in adiutoribus, atque adeò secundus. Att. lib. 1. 12. 13. a

Cum Philotimo loquere: atque adeò Terentiam habebis Idib. ad Att. lib. 7. 140. 2. a

Simulachrum Iouis contra atque antè fuerat, ad orientem conuersum. in Cat. 215. b

Vim verbi in aliud, atque cæteri accipiant, posse ducere. de Orat. 132. b

Atque cæteri Imperatores qui de illo triumpharunt. a Septem planetæ versantur retro contrario motu atque cælum. in Somn. Scip. 14. a

Atque ego qui te confirmo, ipse me non possum. ad Terentiam, lib. 14. 4. a

Atque etiam si à primis, inchoatisque naturis ad vltimas perfectasque volumus procedere. 2. de Nat. deor. 47. a

Atque hæc quidem, atque eiusmodi ex vetere Græciæ fama collecta sunt. 3. de Nat. deor. 81. a

Atque hæc quidem virtutum: vitiorum autem sunt genera contraria. in Partit. 43. a

Negotium magnum est nauigare, atque id mense Quintili. Attic. lib. 5. 99. 1. a

Vnum & idem videtur esse, atque id quod de me ipso nominatim tulisti. pro Domo sua, 41. a

Atque ii sunt quidem ferè quasi quidam habitus animi sic affecti & constituti, vt, &c. in Partit. 42. a

Quòd in aliis rebus, aliisque sententiis versaris, atque ille. 2. de Legib. 28. a. 2. de Orat. 141. a

At hi quidem coluntur æquè atque illi. 3. de Nat. deor. 60. a

Atque illud, quod faciendum primum fuit, factum atque transactum est. in Catil. 114. b

In maximis periculis huius vrbis atque imperii grauissimo, atque acerbissimo Reip. casu socio atque adiutore consiliorum, periculorumque meorum, &c. pro Flacco, 146. b

Argumentationes ex iisdem locis fumendæ sunt, atque in causam negotialem, de qua antè dictum est. 2. de Inuent. 174. a

Quoniam cœpi secus agere, atque initio dixeram. de Orat. a

Atque inquit Sulpitius, hoc primum ex te quærimus. de Orat. 93. b

Qui ab illis in speculis, atque insidiis relictis, in capite atque in ceruicibus nostris restiterunt. pro Mur. 143. b

Atque interea tamè dum hæc quæ dispersa sint, coguntur: &c. 1. de Orat. 94. a

Neque enim illum similiter atque ipse eram, commotum vidi. in Philip. a

Aut quiescendum: quod est non dissimile, atque ire in Solonium aut Antium. Att. lib. 2. 18. 3. a

In aliis rebus versor, atque tu. de Legib. 172. b

Hoc ego ad meum officium priuatarum rerum æquè atque vllam aliam rem pertinere arbitror. ad Brutum, epist. 6. 3. a. 1. de Orat. 94. a. 3. de Nat. deor. 60. a

Qui suos casus aliter feruit, atque vt aliis authores ipsi fuerunt. Tuscul. 206. b

Atque vt C. Flaminiū, atque ea quæ prisca sunt, relinquam, quid, &c. de Legib. 188. b

Quòd iste aliter, atque vt edixerat, decreuisset. 3. Verr. 84. a. 3. Tuscul. 125. a

Atque vt omittam Græciam, quæ eloquentiæ princeps esse voluit, &c. de Orat. a

Atqui.

Atqui certè ille agere debuit. ad Attic. 105. b

Atqui certè nihil omnium rerum melius est mundo. 2. de Nat. deor. 28. a

Atqui de hoc homine à bonis authoribus sic scriptum accepimus, summam fuisse eius in victu temperantiam. 5. Tusculan. 80. a

Atqui etiam cum vides, quo me tandem animo in te esse putas? pro Plan. 276. b

Atqui excelso loco se superiorè fore putabat. pro Mil. 111. b

Quid verò, modum haberi nullum placet, atqui habeatur necesse est. in Verr. 137. b

Atqui hoc acerbis natura exigit quod declarat. in Tusc. a

Atqui hoc Zenoni placuit. epist. 140. b

Vereor ne subarroganter facias, si dixeris tuam. Atqui ita dicas necesse est. 4. Acad. 204. a

Atqui vides, inquit, Antoni. de Orat. 145. b

Atqui vtebar familiarissimè Cæsare, Pompeium faciebam plurimi. epist. 83. b

Atratinus.

Atratinus, M. Cælii accusator. pro Cælio, 1

Atrium.

In quibus est atrium maius. ad Qu. frat. 318. b

Quæstiones vrgent Milonem quæ sunt habitæ in atrio libertatis. pro Milone, a

Vt in atris auctionariis potius, quàm in triuiis, aut in compitis auctionentur. contra Rull. 62. b

Næuius suos necessarios ab atris liciniis, & à faucibus macelli corrogat. pro Quint. 4. b

Atrium.

Quo loco in porticu te scribere aiunt, vt atrium fiat: &c. ad Qu. frat. lib. 3. 1

Atrium ferè non solet nisi in iis ædificiis fieri, in quibus est atrium maius. 3. ad Qu. frat. 2

In atrio tectorio. 1. ad Attic. 18

Atrienfis.

Serui fordidati ministrant, nonnulli etiam fenes: idem coquus, idem atrienfis. in Pisonem, 53. a

An atriensem diligenter putaret. Parad. 48

Atrox in his rebus. 13. ad Attic. 17

Atrox.

Nisi atrox & sæuum cogitat. 8. fam. 45. in epist. Cælii.
Vehemens & atrox genus orationis. 2. de Orat. 110. a. cui
Lene & mansuetum opponitur.
Res scelestæ, atrox, nefaria. pro Sex. Rosc. 38. a
Atrox suspicio. pro Marcel. 134. b
Atrox & difficile tempus Reipub. 6. Verr. 97. a
Consules de re atroci magnaque querere. de Clar. 171. b
Nunc venio ad grauissimam querelam & atrocissimam sus-
picionem tuam. pro Marcello. 12. a
Atrocissimis literis percussus. 9. fam. 59

Atrocitas.

Locus communis, per quem ipsius facti atrocitas, aut indi-
gnitas, &c. augeatur. de Inuent. 68. b
Rei atrocitas necessitudine nomine leuatur. pro Quint. 9. b
Atrocitas ista quo modo in Academiam irruerit, nescio.
Acad. 34. b
Augere atrocitatem peccati. ad Heren. 7. b
Hæ literæ abs te per iocum missæ ad C. Fabium (si modò
sunt tuæ) quum leguntur, inuidiosam atrocitatem ver-
borum habent. ad Qu. frat. lib. 1. 40
Ego, quòd in hac causa vehementior sum, non atrocitate ani-
mi moueor, sed singulari quadam humanitate & misere-
cordia. 4. in Catil. 83
Vniuersa multitudo atrocitate rei, misericordiæque com-
mota. 6. Verr. 78. a

Atrociter.

Contenta voce atrociter dicere. Orat. 202. b
Atrociter ferre de aliquo. pro Mil. 105. b
Nam quum omnibus horis aliquid atrociter fieri videmus
aut audimus, &c. pro Rosc. Amer. 92. a
Atrociter minitari. 7. Verr. 125. a
Atrociter paulo. 4. Verr. 42. a

Attæ.

Nihil sanè attæ iuuabant. pro Sestio, 95. a

Attaceo.

Liceat hæc nobis, si obliuisci non possumus, attacere: &c.
pro Flacco, 43. a

Attalica.

Quid illa Attalica tota Sicilia nominata, ab eodem Heio pe-
ripetata emere oblitus es? 6. Verr. 23. a

Attalici agri. contra Rull. 73. b

Attalus.

Attalus, regno Asiæ ab Antiocho ablato, à Romanis dona-
tus. pro Sest. 49

Attalus rex, munera P. Africano Numantiam vsque misit.
pro Deiot. 12

Attamen.

Attamen isthæc ipsa quæ te emisse scribis, non solum rata
mihi erunt, sed etiam grata. epist. 105. b
Attamen ne mirere vnde hoc acciderit, lex sumptuaria, &c.
epist. 107. b
Quem si imitari atque exprimere non possumus, attamen
qualis esse debeat, poterimus fortasse dicere. Orat. 198. b
Atque ei si nequaquam parem illius ingenio, at pro nostro
attamen studio meritam gratiam referre. de Orat. 144. b

Attellanus.

Nunc venio ad iocationes tuas, quâdo tu secundum Ceno-
maum Accii, non, vt olim solebat, Attellanum: sed vt nūc
fit, mimum introduxisti. ad Pætum, lib. 9. 16. 19. a

Attellanus.

Totum omnino fatum etiâ Attellano versu iure mihi esse
irrisum videtur. 2. de Diuin. 38. a

Attendo.

Cum attendo qua prudentia sit Hortensius, non arbitror,
&c. pro Quint. 11. b
Ego quia id curo, attendoque id, tibi affirmo, te, &c. epist. b
Imò id me Hercule, inquit, ipsum attendo. de Orat. 98. b
Quare attendo te studiosè: &c. 3. de Finib. 62. a
Quis non magnopere attendit vnquam in hoc quidem
genere causarum, vbi, &c. 3. Verr. 18. a
Hermagoras quid dicat non attendit. de Inuent. 43. b

Illud attendimus in hoc omni genere quàm inconstanter
loquamur. 4. Acad. 98. a

Quæ pertinent ad dicendum, ea nos melius, quàm cæteri,
attendimus. de Inuent. 57. b

Non attendimus neque exaudimus nosmetipsos. in Orat.
109. a

Quoniam me in hoc nouo genere dicendi tam diligenter
attenditis. pro Archia, 13. a. 2. Philip. 50. a

Non æquè quid dicant, nisi admodum attendi, intelligo. de
Orat. 147. b

Attendi ita, nec satis intellexi. 3. de Legib. 30
Quid in dicendo possis, nunquam satis attendi. in Ver. 61. b

Bene attendisti, nimis callidè agebatur. Att. lib. 15. 329. 24. a
Attendes igitur, vt soles. de Finib. 91. b

Si attendes, quod facis, intelliges. epist. 80. b
Attende quæso Brute, satisne, &c. de Finib. 116. b

Attende quò serpat genus hoc argumenti. de Nat. deor. 1. 69
Audi, atque attende Laterensis, vt scias, &c. pro Plan. 80. a

Sed attendite animos ad ea quæ consequuntur. pro Leg.
Agrar. 47. a

Sed stuporem hominis attendite. in Anto. 166. b
Erigite mentes, auresque vestras: & me de inuidiosis rebus,
vt ille putat, dicentem attendite. pro Sylla, 24. a

Attendite exitum: &c. pro Cluentio, 26. a
Attendite hæc vos qui deorum satu orti estis. de Vniuer. 49

Rem gestam vobis dum breuiter expono, quæso diligenter
attendite. pro Mil. 106. b

Quod abs te quæso, vt diligenter attendas. pro Quint. 14. b
Excitare animos vt attendant. Partit. 240. b

Quo tempore igitur aures iudex erigeret, animumquæ at-
tenderet? 3. Verr. 19. & 3. Offic. 44

Vt cum lex aliqua recitaretur, primum versum attenderet,
si, &c. pro R. P. 125. b

Si paulò diligentius Athenodorus Sandonis filius quid de
his rebus dicat, attenderis. Appio Pulchro, lib. 3. 7. 15. a

Sed si quum animum attenderis, turpitudinem videas ei rei
adiunctam, &c. 3. Offic. 44. a

Sed cum attenderint veniam necessitati dari, non mirabun-
tur. Offic. 45. b

Admodum attendere. 3. de Orat. 28. a
Attendere aliquid de officiis legationis. 12. Philip. 337

Diligenter attendere. 3. de Finib. 10. a
Hoc autem in horum locorū expositione oportebit atten-
dere, non omnes, &c. de Inuent. 64. b

Attendere quæ in manibus sunt. 11. fam. 21. in epist. D. Bruti.
Mihi quidem Antiochum satis bellè videris attendere. de
Finib. lib. 5. 5

Attendere satis istud non videris. 3. de Legib. 25
Attendere & aucupari verba oportebit: in quo vt ea quæ
sint frigidiora vitemus. 2. de Orat. 142. a

Sed scriptum extat in iisdem literis, quod iste homo Bar-
barus ac dissolutus neque attendere vnquam, neque intel-
ligere potuit. 7. Verr. 116. a

Non attendere, superius illud ea re à se esse cõcessum, quòd,
&c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 101. Id est, non animaduertere.

Nam versus æquè prima, & media & extrema pars atten-
ditur. de Orat. 160. b

Humile genus causæ, quòd negligitur ab auditore, & non
magnopere attendendum videtur. de Inuent. 46. b

Postremo attendendum est, num, &c. de Inuent. 84. b

Attendens.

Hæc lætitia quàm turpis sit, satis est diligenter attendentem
penitus videre. Tusc. 224. b

Attentus.

Attentus auditor quomodo efficiendus. 1. ad Heren. 6. 1. de
Inuent. 33. 2. de Orat. 45

Cæterarum rerum paterfamilias & prudens & attentus. pro
Quintio, 6

Tamènne hæc intenta vita & rusticana, relegatio atque a-
mandatio appellabitur: pro Rosc. Amer. 25

Præbebo igitur me tibi vicissim attentum cõtra Stoicos au-
ditorem. 3. de Nat. deor. 2. a

Attentum & docilem efficere iudicem non principii magis

propria, quàm reliquæ orationis. 2. de Orat. 176

Tenere auditorem attentum. 1. Offic. 183. a
Et si me attentissimis animis summa cum benignitate au-
ditis, tamen, &c. pro Sest. 9. b

Attentio.

Reliqua sunt in cura, attentione animi, cogitatione, vigi-
lantia, &c. 2. de Orat. 82. a

Attente.

Attente audire. pro Domo sua, 62. a
Scis enim quàm attente te audire soleam. ad Catonem, lib.
15. 4. 43. a

Attente legere. ad Trebatium, lib. 7. 20. 4. a
Attente à rebus ordiri. Partit. 232. b

Attentius agere. Attic. 16. 340. 1. a
Attentius cogitare. 5. de Finib. 7. a

Attentissime audire. 1. de Orat. 142. a

Attento.

Compositæ orationis insidiis fidem auditoris attentare.
Orat. 217. b

Omnium inimicos diligenter cognoscere, colloqui, atten-
tare. 4. Verr. 93. a

Quum ea attententur eius lingua, cuius antea manu euerfa
vos mihi & liberis meis manibus vestris reddidistis. de
Arusp. respons. 14. a

Capuam propter plurimas belli importunitates, ab illa im-
pia & scelerata manu attentari suspicabatur. pro Sest. 6. a

Melius fuerat præterire, quàm attentatum deserere. de Ora-
tore, 153. b

Qui quia suam classẽ attentatam magno cum suo peri-
culo penè sensit, &c. post reditum, 14. a

Attenuo.

Vt hæc attenuetur, quæ supra demonstraui. ad Heren. 17. b

Attenuatus.

Attenuata est, quæ dimissa vsque ad vsitatissimam puri ser-
monis consuetudinem. 4. ad Heren. 150

Attenuatum bellum atque imminutum. pro L. Manil. 21. a
Attenuatum orationis genus quale. 4. ad Heren. 155

Attenuatum dicendi genus. 3. de Orat. 120. a

Attenuatè.

Oratorum bonorum duo sunt genera: vnum attenuatè,
pressèque: alterum sublatè, amplèque dicentium. de Cla-
ris Orat. 105. a

Atterianus.

Tu istic te Atteriano iure delectato, ego me hîc Hirciano. 9.
famil. 44

Attero.

Mentum paulò attritus. 6. Verr. 84. a

Attestor.

Is qui ita natus est, & ita consuevit, te Magne tamen atte-
staretur. pro Milone, 51

Attestans.

Attestante memoria. pro Sylla, 62

Attexo.

Attexitote partem mortalem ad id quod erit immortale. de
Vniuers. 53

Attexo posse grauissimè dici. 15. ad Att. 5

Atticus.

Atticus vt vitam instituerit. 1. ad Attic. 50
Atticus grauedine laborabat. 16. ad Attic. 36

Atticus cognomine suo lapsus *ἄπ' ἑλισσοῦ* in iudicando. 15.
ad Attic. 4

Atticus commentarium scripsit Græcè Consulatus Cicero-
nis. 2. ad Attic. 1

Attici vita & oratio consecuta videtur Ciceroni difficillimam
illam societatem grauitatis cum humanitate. 3. de
Legib. 1

Attico nihil vnquam populare placuit, eamque Rempub.
optimam esse duxit, quæ sit in potestate optimorum. 3. de
Legib. 33

Atticum scurram fuisse dicebat Zeno, Socratem philoso-
phiæ parentem. de Nat. deor. 1. 66

Atticum socium studiorum meorum. 7. fam. 53
Ad Atticum epist. Bruti, inter Ciceronis ad Brut. epist. 52

Atticus.

Atticus erat Aristarchus orationum Ciceronis. 1. ad Att. 30
Attica eloquentia. in Orat. 16. a. de Claris Orat. 33. a

Atticæ dictionis salubritas. Brut. 25
Atticæ nostræ quæ cõditiones essent. ad Br. 56. in ep. Bruti.

Gloriam antiquam Atticam retineamus. 7. fam. 54
Ea subtilitas quam Atticam appellant. de Clar. 170. b

Scito quidem illa sermone & Attico. de Nat. d. 1. 65
Huius orationes tantum argutiarum, tantum exemplorum,
tantum vrbanitatis habent, vt pene Attico stylo scriptæ
esse videantur. de Clar. 179. b

Attici oratores incorrupta orationis suauitate. Orat. 145
Attici inter omnes Græcos salibus & vrbanitate eximii. 2. de
Oratore, 120

Attici sales, & veteres Romani. 9. fam. 31
Atticorum aures teretes & religiosæ. Orat. 15

Atticorum est incultè & horridè dicere, modò id eleganter
enucleatèque fiat. Orat. 199. b

Atticorum oratorum dissimulatio. Brut. 156
Vnde erat exortum genus Atticorum. Tusc. quæst. lib. 2. 3.
genus id oratorum erat, nihil inane aut redundans ferentium:
quibus contrarii erant Asiani, inflati videlicet, tumidi ac iactatores:
medii inter hos erant, qui vocabantur Rhodii.

Atticorum proprium, quicquid in oratione falsum, aut sa-
lubre est. Orat. 49

Suauitas sermonis Atticorum & Romanorum propria. de
Orat. 146. b

Atticorum regula dicendi. Orat. 136
Atticorum mira in loquendo suauitas. 3. de Orat. 25

Atticorum oratorum vis ignota est, nota gloria. Orat. 144
Demosthenes, quo ne Athenas quidem ipsas magis credo
fuisse Atticas. Orat. 198. b

Atticè.

Atticè dicere, bene dicere est. Orat. 147
Nam si quis eos qui nec inceptè dicunt, nec odiose, nec pu-
tidè, Atticè putat dicere, is rectè nisi Atticum probat ne-
minem. de Clar. Orat. 15. Brut. 156

Atticissimus.

Et ille Latinus atticissimus ex interuallo regustandus. Attic.
lib. 4. 49

Attilius.

Attilius, cum sua manu semen spargeret, ad Consulatum
arcessitus est. pro Rosc. Amer. 29

Attilius Calatinus in Capitolio fidem consecrauerat, ante-
quam Scaurus dedicasset. de Nat. deor. 2. 44

Attilius Gaius Tribunus pl. à Cicerone transfuga. pro
Sestio, 63

M. Attilius bello fugitiuorum mutuum frumentum dedit.
in Rull. 82. Maicstatis damnatus. 2. in Verr. 24

Attineo.

Græci scriptores ne parum multa scisse viderentur, ea con-
quisiuerunt quæ nihil attinebãt, vt ars difficilior cognita
putaretur. ad Heren. 1. b

Quaquam attinendi magni dominatus fient. Orat. 211. b

Attinet.

Tamen vobis alio loco, vt se tota res habeat, quod ad eam
ciuitatem attinet, demonstrabitur. 4. Verr. 10. a. Attic. lib.
5. 105. 3. a. ad Lentulum, lib. 1. 2. 11. a

Hominem, quod ad me attinet, non ingratum. 16. ad Att. 36
Seruos ipsos, quos ad me attinet, neq; arguo, neque purgo.
pro Rosc. Amer. 71. a

Hoc ad me nihil attinet, &c. pro S. R. 92. b
Attinet ad vitem colendam. 4. de Finib. 63. a

Quid ergo attinet dicere, &c. de Finib. lib. 2. 20. & Læli. 37
Quid me attinet dicere? 7. Verr. 27. a

Vrbem reliquimus, quàm sapienter, nihil attinet disputari.
epist. 261. b

Quid igitur attinet inculcare fatum? de Fat. 141. b
Nihil attinet de assensione omnino loqui: pro, nihil ne-
cessè est. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 37

Neque enim naturæ attinet repugnare, nec quicquam se-
qui, quod assequi nequeas. Offic. 22. b

Neque quenquam attingebat id recufare. pro Quint. 11. b
Iudicium de ea re fieri nihil attinuit. de Inuent. 73. b
Ea re non venit, quia nihil attinuit. ad Att. 19. 1. b
Quid enim attinuit, quum Mamertini, &c. te iubere in ea parte figere, quæ ad fretum spectaret. 7. Verr. 133. a
Attingo.
Perrexi in Ciliciam per Cappadociæ partem eam quæ Ciliciam attingit. Att. lib. 5. 108. 3. a
Labor non attingit deum, nec erat vllus, quum omnes naturæ, &c. de Nat. deor. 1. 17
Ex quatuor locis, in quos honesti naturam vimque diuifurum, primus ille qui in veri cognitione consistit, maxime naturam attingit humanam. 1. Offic. 28. a
Quanquam hæc res non solum ex domestica est ratione, attingit enim & bellicam. Offic. 16. b
Non attingit te ea causa. 2. de Legib. 1
Siqua de Pompeio nostro tuendo, & tibi ac Reipub. reconciliando cura te attingit. Att. lib. 9. 183. 2. a. Id est, si qua est tibi cura etiam minima.
Rempublicam nulla ex parte attingimus in causis: atque in illa opera nostra forensi summa industria versamur. Attic. lib. 2. 37. 4. a
Quæ non magis nomen legis attingunt, quam si, &c. 2. de Legib. 21
Vbi Segestana, vbi Centuripina ciuitas quæ officiis, fide, veritate, tum etiam cognatione pop. Rom. attingunt. 7. Verr. 67
Quo quisque te maxime cognatione, affinitate, necessitudine aliqua attingebat. 4. Verr. 17. a. ad Qu. frat. lib. 1. 4. a. ad Cluuium, lib. 13. epist. 8. 8. a
Quem (Chryfogonum) simul atque attingi, statim homo se erexit, mirari visus est. pro Rosc. Amer. 36. a
Vt primum attingi forum. epist. 64
Nullum hoc frigidius flumen attingi, cum ad multa accesserim. de Legib. 107. b
Hesterno die quum mihi stanti tacens minaretur, voce tantum attingi legi initium & iudicii. confedit ille. de Arusp. respons. 6. a
Ego qui sero ac leuiter Græcas literas attingi, tamen, &c. de Orat. 91. b
Vt de lege Apuleia diceret, vt quid esse minuere maiestatem explicaret, breuiter perstrinxi atque attingi. 2. de Orat. 110. a
Nec sumptis armis, belli vllam partem attingi. ad Att. 147. b
Et hoc quicquid attingi, non feci inflammadi tui causa. ep. 19. b
Alterum enim non attingisti, alteram auxisti. epist. 43. b
Nam quas res hic gessimus, attingit hic verbis, & inchoauit. pro Arch. 191. b
Si qua de tuendo Pompeio cura te attingit. ad Att. 147. b
De præda mea, præter Quæstores vrb. &c. nec attingit teruncium, nec tacturus est quisquam. 2. fam. 35
Nihil esse potest, nisi quod attingimus aut vidimus (Epicureorum sententia.) de Nat. deor. 1. 61
Ifocrates reliquis præstet omnibus, qui vnquam orationes attingerunt. in Orat. 24. a
Priorem autem (rationem) illi egregie tradiderunt, hi omnino ne attingerunt quidem. 4. de Finib. 16. a. Id est, nullam prorsus mentionem de ea fecerunt.
Deinde quos in Senatu ne tenuissima quidæ suspitione attingerat, eos nominauit. Att. lib. 2. 39. 6. a
Non attingam eam partem: tibi totam relinquam. 4. famil. 41. Id est, nihil dicam de ea.
Et quæcunque res eum sic attinget. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 92
Quo studio prouidit, nequa me illius temporis inuidia attingeret. Appio Pulchro, lib. 3. 10. 35. a
Næque egomet qui sero ac leuiter Græcas literas attingissem. 1. de Orat. 39. a. Id est, parum studuissem Græcis literis.
Quisquis erat, qui aliquam partem in meo luctu sceleris Clodiani attingisset, quocunque venerat, &c. pro Sest. 57. a
Et audiui non modo qui primoribus labris gustassent genus hoc vitæ, & extremis, vt dicitur, digitis attingissent, sed qui totam adolefcentiam voluptatibus dedissent. pro Cæl. 20. a
Procura, quantulacunque est, Pretianam hæreditatē, prorsus illam ne attingas. Attic. lib. 6. 120. 3. a

Ex quo nec timor eum, nec angor attingat. Tusc. q. lib. 5. 14
De his rebus nequid attingat. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 26. a. pro Domo sua, 83. a
Ab eo quod rem attingat, plures sunt argumentorum sedes. de Orat. 123. b
Quum animal processit paulum, & quatenus quicquid se attingat, ad seque pertineat, perspicere cepit, tum sensim incipit progredi, seq; agnoscere & intelligere. 5. de Fin. 12
Sed ne verbis solum attingamus ea, quæ volumus ostendere. Tusc. quæst. lib. 5. 50
De me sic existimes, &c. sed vt primum forum attingerim, spectasse semper, vt tibi possem quammaxime esse coniunctus. ad Licinium, lib. 5. 8. 7. a
Id ita esse sic probant, quod antequam voluptas aut dolor attingerit, salutaria appetant parui, &c. 3. de Finib. 25. a
Quicquid horum attingerit, vlcus est. de Nat. deor. 1. 74
Nemo fuit qui rem vlla de meis bonis attingerit. pro D. 235. b
Nostri autem principes digito se cælum putant attingere, si muli barbati in piscinis sunt, qui ad manum accedant. Attic. lib. 2. 16. 14. a
Attingere strictim librum aliquem. 2. ad Att. 1. Id est, cursim legere.
Quod si ipsi hæc neque attingere, neque sensu nostro gustare possemus, tamen ea mirari deberemus, etiam quum in aliis videremus. pro Archia, a
Attingere negotium. 13. fam. 53
Attingere rem aliquam suspitione. 3. de Nat. deor. 88. a
Singillatim vnamquamque rem attingere. de Inuent. 60. b
Necessè est inquam, si ad verbum rem volumus attingere, neminem statu detrusum, qui non adhibita vi, manu demotus & actus præceps intelligatur. pro Cecinna, 36. a
Attingere verum. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 36
Opinio fuit, L. Crassum non plus attingisse doctrinæ, quæ quam prima illa puerili institutione potuisset. 2. de Orat. 1. a
Macedoniam præsertim, quæ tantis Barbarorum gentibus attingitur, vt, &c. in Pisonem, 19. a
Attingantur ea potius quæ sunt ante oculos. 2. de Legib. 40
Ne in eo quod attingendum fuit, quam in eo, cuius causa id attingimus, longior ponatur oratio. de Vniuers. 37
Atque hanc quidem ille causam sibi ait non attingendæ rei publicæ fuisse. epist. 14. b
Attingens.
Mento summam aquam attingens. 1. Tusc. 16. a
Stomachus vtraque ex parte tonsillas attingens. 2. de Nat. deor. 202. a
Attius.
Attius pigmentarius. 15. famil. 46
Attius Nauius per lituum regiones descripsit. Diui. lib. 1. 31
Attius Nauius propter paupertatem, suos puer pauit. Diuinat. lib. 1. 31
Attii Nauii nomen non memoria floreret tam diu, nisi multa ad veritatem admirabilia dixisset. 2. de Legib. 34
Attondeo.
Consiliis nostris laus est attonsa Laconum. 5. Tusc. 70. a
Attraho.
Ea me ad hoc negotium prouincia attraxit. 4. Verr. 1
Nihil duobus nobis est stultius: me, qui te Romam non attraham: te, qui non huc adules. ad Trebatium, lib. 7. 10. 9. a
Cum id malum, quod vitare potueris, vltro accersas atque attrahas. ad Attic. 288. b
Quod si etiam illud adlimus, quod rectè addi potest, nihil esse quod ad se rem vllam tam alliciat, tam attrahat, quam ad amicitiam similitudo: concedatur, &c. de Amic. 46. a
Adducitur à Veneris, atque adeo attrahitur Lollius commodè. 5. Verr. 50. a
Attrahum me iri, si de pace agatur. 10. ad Att. 2
Attractus.
Sallustius bis ad iudicis subsellia attractus, extrema fortuna stetit. in Sallust. 174. b
Attrecto.
Libri, quos tu contaminatis manibus attrectas. de Ar. 250. b
Aspicitur, non attrectatur, procul apparet, non excutitur, &c. pro Plan. 265. b

Attrectatus.

Est enim dictum ab illis, fore qui dicerent, vxores suas à cœna redeuntes attrectatas esse à Cælio. pro Cælio, 14. a

Attrectatus.

Nam attrectatu & quassu fauam amplificatis dolorem. 2. Tusc. 87. a

Attribuo.

Nam ad Senatam Bibulus quas literas misit, quod in iis mihi cum illo erat commune, sibi soli attribuit. 2. fam. 38
Huc accedit summus timor, quem mihi natura pudorque meus attribuit. pro Sex. Rosc. 6. a
Nonnunquam bonos exitus habet boni: eos quidem ascribimus, attribuimusque sine vlla ratione diis immortalibus. 3. de Nat. deor. 128. a
Hoc si tu cupidius factum existimas, Cæsari attribues. de Orat. 110. b
Attribuito literis. de Senect. 3. a
Quæ tam antiquis hominibus attribuerem. ad Qu. frat. lib. 3. 21. 2. a. 3. de Nat. deor. 128. a
Quod Sicyonii te lædunt, Catoni & eius æmulatori attribuas Seruilio. Att. lib. 2. 16. 17. a
Et velim aliquando, quum erit tuum commodum, Lentulum puerum visas, eique de mæcipiis, quæ tibi videbitur, attribuas. Att. lib. 12. 246. 5. a
Attribuere causam calamitatis alicui. 7. Verr. 83. a
Vxoribus ciuitates attribuere, hoc modo, hæc ciuitas mulieri redimiculum præbeat, hæc in collum, hæc in crines. 5. Verr. 64. a
Tum verò personam aut rem aliquam inducere, & enumerationem ei totam attribuere. 1. de Inuent. 111. a
Nunc illud satis est, non attribuere ad amissionem amicorum miseriam nostram, ne illos plus, quæ ipsi velint, si sentiant, plus certè quam nosmetipsos diligamus. Tusc. q. lib. 3. 62
Attribuere orationem alicui rei: hoc est, inducere aliquam rem loquentem. de Inuent. 60. b
Eas sicut aliquas prauas res oratori attribuere, magna amentia videtur. de Inuent. 43. b
Videbis vt tantum attribuatur, quantum debetur. ad Att. 204. b
Res autè inducetur, si alicui rei huiusmodi, legi, loco, vrbi, monumento attribueretur oratio per enumerationem. 1. de Inuent. a
Aut si vni attribuenda culpa sit, in eo maximam fuisse. a
Quanti locarint, tantam pecuniam redemptori soluendam attribuendamque curent. in Ant. 224. b
Video cui Apulia sit attributa. 2. in Catil. 29. a
Ne cupido testi attributa auctoritas videatur. pro Föt. 278. b
Quæ autem mihi attributa est pecunia, à Quæstore numeratur. ad Caninium, lib. 2. 168. 8. a
Ne diutius teneat, pecunia attributa numerata est. 3. Ver. 23. a
Nonne sestertium centies & octogies, quod, &c. ex ærario tibi attributum Romæ in quæstu reliquisti: in Piso. 68. a
Ex infulis quæ erant ab Sylla Rhodiis attributæ. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 50. a
Cuius negotii publici cogitari, optari, fingique procuratio potuit, quæ non esset attributa atque descripta: pro Sest. 55. a
Attributos quod appellas, valde probè. 13. ad Att. 28. Id est, ad pecuniam numerandam appellas eos qui tibi assignati sunt à me.
Attributio.
Attributio est mihi nominum ignota. 16. ad Att. 9
Ait enim attributionem in Idus. 16. ad Att. 2. Id est, solutionem pecuniæ.
De attributione conficies, de representatione videbis. ad Tironem, lib. 16. 24. 3. a
Tamen ad me ex Phormiano scripsit: quas literas, quum è balineo exissem, accepi, sese de attributione omnia summa fecisse. Att. lib. 15. 27
Ex his etiam attributionibus, facer an prophanus, &c. 1. de Inuent. 55. a
Απρωτος & κινδρος. 6. ad Attic. 49
Auarus.
Vt existimabatur auarus & furax, sed, &c. 2. de Orat. 149. a
Secuti sunt auariores magistratus: &c. 5. Verr. 165. a

Auare.

Quam intemperans non in auarè ceptis, &c. Postquam iret in exilium, 12. a
Nihil tamen auarè, nihil iniuste, nihil libidinosè, nihil incontinenter esse faciendum. 3. Offic. 48. a

Auaritia.

Auaritia, est opinatio vehemens de pecunia, quasi valde expetenda sit, inhærens, & penitus insita. Tusc. q. lib. 4
Auaritia, est iniuriosa appetitio alienorum. 4. ad Heren. 185
Auaritia, omne officium quamlibet sanctum ac solenne comminuit. pro Quint. 13
Nam cum est concupita pecunia, nec adhibita continuo ratio, quasi quædam Socratica medicina, quæ sanaret eam cupiditatem, permanat in venas, & inhæret in visceribus illud malum, existitque morbus & ægrotatio, quæ auelli inueterata non possunt, eique morbo nomen est auaritia. Tusc. quæst. lib. 4. 19
Nullum vitium tetrius est, quam auaritia, præsertim in principibus, & Rempub. gubernantibus. Offic. 2. 114
In vrbe luxuries creatur, ex luxuria existat auaritia necesse est, ex auaritia erumpat audacia, inde omnia scelera ac maleficia gignuntur. pro Sex. Rosc. 45
Auaritia multa faciatur, vt par sit noxiæ poena. 3. de Leg. 40
Auaritia senilis. Cat. 60
Quid auaritiæ, quæ criminibus infinitis implicata est, summam nunc explicem: in Pis. 98. b
Auaritiam si tollere vultis, mater eius est tollenda luxuries. 2. de Orat. 92. a
Auaritia nihil foedius. 1. de Legib. 38
Auaritia, alterius bona deuorare. pro Domo sua, 48. a
Quod alieni appetens de auaritia. de Orat. 121. b
Auaritia feruere, ferrique. pro Quint. 21
Quis est enim, aut quis vnquam fuit, aut auaritia tam ardenti, aut tam effrenatis cupiditatibus, vt, &c. 3. de Fin. 30
Nam ipsum Verrem, tantum semper auaritia hians, atque imminenti fuisse, ingenio & cogitatione nulla. 4. Ver. 93. a
Auaritiæ Prætorum, acerbissima ministra, calumnia. 1. ad Quint. frat. 19
Nec enim omnes auaritas, si aequè auaritas esse dixerimus, sequitur etiam vt æquas esse dicamus. de Finib. 123. b
Auceps.
Nisi leguleius quidam cautus & acutus, præco actionum, cautor formularum, auceps syllabarum. 1. de Orat. 121
Auctio, Auctionari, Auctus, Vide Augeo.
Aucupium.
Ne elaborata concinnitas, & quoddam aucupium delectationis manifestè deprehensum appareat. in Orat. 114
Tum conditiora facit hæc superuacanei operis aucupium atque venatio. de Senect. 89. b
Qui quum cruciaretur non ferendis doloribus, propagabat tamen vitam aucupio sagittarum. 5. de Finib. 29
Nemo nostrum istius generis afortos iucundè putat viuere, mundos, elegantes, optimis cocis, pistoris, piscatu, aucupio, venatione. 2. de Finib. 40. a
Tum aucupia verborum & literarum tendiculas in inuidiam vocant. pro Cecinna, 48. a
Aucupio.
Cur epistolis & fororis & matris imbecillitatē aucupatur pro Flacco, 71. a
Ars dicendi opiniones hominum, & sæpe errores aucupatur. 2. de Orat. 18. a
Sermo Hercule & familiaris & quotidianus non cohærebit, si verba inter nos aucupabimur. pro Cecinna, 38. a
Non sum tam ignarus, iudices, causarum, non tam insolens in dicendo, vt omni ex genere orationem aucuper. pro Sestio, 103. a
Præcipitque vt erratē aliorum opinionem aucupemur. de Finib. 114. a
Quum præsertim tam multi occupationem eius obseruent, tempusque aucupentur. pro Rosc. Amer. 13
Delectationem aliquam dicendo aucupari. in Orat. 34. a
Non vereor, ne assentatiuncula quadam aucupari tuam gratiam videar. ad L. Luccium, lib. 5. 12. 21. a

Colligere & aucupari omnia. 2. Verr. 6. a
Leuitatis est inanem aucupari rumorem, & omnis umbras etiam falsæ gloriæ confectari. in Pifo. 9. b
Aucupari rumusculos imperitorum hominum. pro Cluēt. 84. a. 3. de Legib. 51. a
Similitudinem quandam aucupari. ad Heren. a
Attendere & aucupari verba oportebit. 2. de Orat. 142. a
Vim verborum necessariò similitudine rerū aucupari. pro Cecinna. 64. a
Vtilitatem aliquam ad dicendum aucupari. 2. de Orat. 32. a
Nos Rhodiorum aphractis, cæterisque longis nauibus tranquillitates aucupaturi eramus. Att. lib. 6. 47

Aucupans.

Aucupans omnes rumusculos populari ratione. 3. de Leg. 32
Non ego vtilitatem aliquam ad dicendum aucupās, horum libros lego. de Orat. 114. b

Aucupatio.

Aucupatio verborum xitiosa. pro Cecinna. 38

Aucupium. Aucupor, Vide post Auceps.

Audacia, Audax, Audax, Vide Audeo.

Audeo.

Imperatorem à nobis certum deposcere neque audent, neque se id facere summo sine periculo posse arbitrantur. pro Pomp. 6. b

Aufus es hoc ex ore tuo, inquit Ennius, vt equites Scaptio ad pecuniā cogendam darem, me rogare? Att lib. 6. 113. 13. a

Itaque tantum victus efficere potuit, quantum incolumis nunquam est aufus optare. pro Pomp. 8

Vide quæso Tubero, vt qui de meo factò non dubitem dicere, de Ligarii non audeam confiteri. pro Ligario. 5. a

Nō ego tibi repromittere istuc quidē aufus sim. de Cl. 166. b
Aude negare. ad Brutum. 43

Audacia.

Audacia & confidentia, idem. pro Cecinna. 285. b

Audacia assiduitate dicendi alitur. 1. de Inuent. 6

Quanto maiores nostri sapientius, qui quum intelligerent, nihil esse tam sanctum, quod non aliquando violaret audacia, supplicium in parricidas singulare excogitauerūt. pro S. Rosc. 42. a. 2. de Inuent. 243. a. pro Flacco. 27. a

Callida audacia. pro Cluentio. 145

Audacia fidentia finitima. 2. de Inuent. 244

Immanis audacia ad omne facinus. 13. Philip. 350. a

Audacia fortitudinem imitatur. Partit. 43

Temeritas & audacia stultorū & improborum. 1. de In. 7. a

Animus paratus ad periculum, si sua cupiditate, non vtilitate communi impellitur, audaciæ potius nomen habeat, quàm fortitudinis. 1. Offic. 91. a

Cedere audaciæ alicuius. pro Cecinna. 1. a

Vide quid licentiæ Cæsar nobis tua liberalitas det, vel potius audaciæ. pro Ligario. 14. a

Audaciam eorum comprimere. 15. fam. 18

Audaciam in admittendis fœdis religionibus damnet facerdos publicus, atque impiam iudicet. 2. de Legib. 37

Noctis os hominis, noctis audaciam. in Verr. 118. b

Vir incredibili importunitate & audacia. in Verr. 124. b

Ex audacia omnia scelera ac maleficia gignuntur. pro Rosc. Amer. 45

Quamquam & insolentia dominatus extulerat animos, & erat incredibili armatus audacia. pro Dom. 241. b

Fretus impudentia atque audacia. pro Flacco. 27. a

Non enim iam sunt mediocres hominum libidines, non inhumanæ audaciæ, ac tolerandæ. 2. in Catil. 32. a

Perpicite quantas audacias, quàm incredibiles furores, &c. pro Sylla. 57

Audax.

Audax ad facinus. in Cat. 196. b

Temerarius & audax homo. de Inuent. 42. b

Quid quæris homo petulans & audax Vatinius, valde perturbatus, debilitatūque discessit. ad Qu. frat. lib. 2. 8. 3. a

Audax mulier. pro Cluent. 21. b

Si causa nemini, & tu semper audax, quid est quod de facinore dubitare possimus? de Orat. 124. b

Verum etiam quod nemo quenquam tam audacem, tam a-

mentem, tam impudentem fore arbitrabatur. a

Alii petulantes, alii audaces, proterui, iidem intemperantes & ignaui, nunquā in sententia permanentes. 1. de Fin. 93. a

Quum ad gubernacula Reip. temerarii atque audaces homines accesserant, maxima ac miserrima naufragia fiebant. 1. de Inuent. 6. a

Audacior ad facinus. 2. in Catil. 32. a

Quod & Achaia propè est, & plena audacissimorum inimicorum. Att. lib. 3. 48. 1. a

Audacter.

Defendere audacter sua decreta. 2. de Finib. 49. a

Audacter quod scimus deferre ad aliquem. ad Senatū, lib. 15. 2. 15. a

Audacter hoc dico, non temere confirmo. pro Font. 276. b

Et quidē audacter dicebam. ad Br. 91. b. i. in bonam partem.

Audacter & liberè dicere. pro Rosc. Amer. 18. a

Audacter & apertè dicere. pro Rosc. Amer. 8. a

Is ad dicendū veniebat, magis audacter quàm peritè. de Cl. 187. b

Audacter respondere alicui. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 73

Quantis audacter, quantis impudenter. in Verr. 135. b

Post paulatim incedens exultabat audacius. Orat. 199. b

Audacius transferunt verba poetæ. in Orat. 117. a

Audio.

Quæ data, vedita, patior, audio, quid deinde: cōtr. Rul. 89. b
Nec Homerum audio, qui Ganymedem à diis raptum ait propter formam. 1. Tuscul. 52

Audio præterea non hanc suspicionem nunc primū in Capitonem conferri. pro Rosc. Amer. 60. a

Negabat illi sibi quicquam esse mandatum. non audio: &c. 5. Verr. 67. a

De malis nostris tu prius audis, quàm nos. ad Att. 115. b

Græci, &c. quos vnam ita audires, vt erant audiendi, sed audis in præsepibus, audis in stupris, audis in cibo & vino. in Pisonem. 88. b

Audit igitur mens diuina etiam de singulis. de Nat. 79. b

Audit rem omnem ex Timarchide. 7. Verr. 74. a

Veniunt qui me audiunt quasi doctum hominem. Pæto, lib. 9. 20. 8. a

At etiā Athenis, vt è patre audiebā, faceret, &c. 1. de Fin. 60. a

Erat surdaster M. Crassus, sed aliud molestius, quod malè audiebat. Tuscul. 205. b

Lucullus delectabatur lectione librorum, de quibus audiebat. pro Cluent. 20. Acad. 2. b

Sæpe à maioribus natu audiui. de Senect. a

Audiui hoc de parente meo puer. pro Corn. Balbo, 7. a. 1. Offic. 131. a. Hoc est, pater meus hoc recensebat.

De isto periculo nihil audiui. epist. 137. b

Audiui de prælio factò. 10. fam. 23. in epist. Planci.

Sed illos etiam de quibus audiui. de Senect. a

Audiui de focero meo. de Orat. 155. b. Id est, à focero meo.

Sæpe hoc maiores natu audiui dicere. pro Murena, a

Ex Crasso audiui, cum diceret, sibi certum esse. de Or. 121. b

Quod nō prius exercitum tuum Apollonia mouisti, quàm de Antonii fuga audisti. ad Att. 273. b

Cleanthes Zenonem audiuit. de Nat. 9. b. Offic. 1. Id est, Zenonis discipulus fuit.

Audiitis profectò dici, Philosophos Epicureos omnes res, quæ sunt homini expetendæ, voluptate metiri. in Pifo. a

Atque etiam illum Aspendium citharistam, de quo sæpe audistis id quod, &c. 3. Verr. 36. a

In quo dii immortales meas preces audiuerunt. in Pifo. 33. a. ad Qu. frat. lib. 2. 3. 13. a

Iam Polemonem audiuerant assidū Zeno & Arcesilas. 1. Acad. 50. a. 1. de Nat. deor. 53. a

Ego te de illis rebus non audiam. epist. 103. b

Tu si me audies, quem soles, has paternas possessiones tenebis. ad Trebatium, lib. 7. 21. 2. a

Si audies te. 2. fam. 12. Id est, si proprium se queris consilium.

Neque vnquam illa ita de suo scelere & immanitate audiet, vt naturæ nomen amittat. pro Cluent. 8. a

Audi igitur ad omnes. ad Att. 135. b. sub. lite ras.

Tecum loquere, te adhibe in consilium, te audi, tibi obtempera. ad Curionem, lib. 2. 6. 4. a

Ne gratis in prouincia malè audires. 3. Ver. 83. a. 5. Tusc. 162. a
Si me Cæsar audisset, &c. epist. 172. b

Audissent ex ipso, cum loqueretur quædam. 11. ad Att. 18

Quasi interfuit, audiam an videam tyrannum. 8. ad Att. 6

Næ ego istam sapientiam non audiam. in Ant. 247

Te proponere aliquid, ad quod audiam, volo. de Fat. 140. b

Tu Corra si me audias, eandem causam agas. de Nat. 59. b

Vtinam quidem roget: audias quàm nobiscum malè egerint. 4. Acad. 142. a

Quapropter vos oro, vt attentè, bonæque cum venia verba mea audiat. pro Sex. Rosc. 20. b

Vt bene audiant, & rumorem bonum colligant, innocentes sunt & verecundi. 1. de Legib. 38

Non quo audieris alicunde, sed te ipsum putare. 10. ad Att. 2

Audire tolerabilius est, quàm videre. 7. fam. 52

Audire in malis omnib⁹ minus acerbum, quàm videre. 6. fam. 13

Audire aliquid sine capite, sine authore, rumore, nuntio. 12. famil. 15. 16

Audire alterum de re aliqua. Trebatium, lib. 7. 17. 9. a

Essetque hominis ingenui & liberaliter educati, velle bene audire à parentibus. 3. de Finib. 87. a

Bene audire, & rumorem bonum colligere. 1. de Legib. 74. a
Tamen nos rectè facere, & bene audire vult. Attico, a

Me idcirco bene audire velle, vt ille malè audiat. 6. ad Att. 2

Audire bona mente. pro Quint. 2

Audire commodè. 5. in Verr. 114

Audire de magnis incommodis iniuriisque sociorum. 7. in Verr. 87. a. Attic. lib. 7. 139. 1. a. ad Brutum, 2. 2. a

Audire dici. in Pifo. 54

Audire è Libone. 1. Acad. 5. a

Audire ex aliquo. Acad. quaest. edit. 2. lib. 1. 10

Etsi hoc te ex aliis audire malo. ad Attic. 77. b

Qui in Salentinis, aut in Brutiis habet, vnde vix ter in anno audire nuntium possunt. pro Rosc. Amer. 78. a

Quod precarer deos, nisi meas preces audire desissent. ad Quint. frat. 305. b

Tanta imbuerer superstitione, si te audire vellem, vt aruspices mihi essent colendi. de Nat. 12. b

Si vos audire vellemus. 1. de Nat. deor. 77. a. & 2. 248. a

Attetè, bonæque cum venia audire verba alicuius. pro Sex. Rosc. 6. a. de Nat. deor. 1. 42

Potest fieri, inquit, vt omnino quod te audisse dicis, nunquam audieris. de Orat. 135. b

At vellem in principio te audisse amicissimè admonentem. Attic. lib. 7. 121. 4. a

Multos ex te viros primarios audisse, &c. 3. Verr. 112. a

Quid enim auditurum putas fuisse Vlysses, si in illa simulatione perseverasset? Offic. 71. b

Causa quæ iam per octo annos ex contraria parte auditur. pro Cluent. 19. b

Propterea quod neque Romæ quicquam auditur noui. ad Attic. lib. 8. 166. 2. a

Audiretur à pop. Romano vir primarius Eques Romanus L. Flauius. a

Quæ audirentur, non multò leuiores essent, quàm quæ viderentur. 4. famil. 33

Audiri silentio. pro Mil. 70

Ad omnes bene audiendi partes se excitare. 1. ad Qu. frat. 2

Valde sum cupidus, te in illa longiore ac perpetua oratione audiendi, &c. de Orat. 110. b

Audiendi sensu carere. in Somn. Scip. 9. a

Nemo illorum iudicum clarissimis viris accusantibus audiendum sibi de ambitu putauit, &c. pro Flacco, 76. a

Non erunt homines diuitius affluentes audiendi, si quando de amicitia, &c. de Amicit. 48. a

Audiens.

Itaque ille perfectus vtcunque se affectū videri, & animum audientis mouere volet, ita certum vocis admouebit sonum. Orat. 202. b

Quæsiui an misisset: respondit id quod necesse erat, scilicet dicto audientem fuisse Prætori. 6. Verr. 23. a. & 3. 62. 80. a
Eidem Dolabellæ, me audiente, Cæsar dixit, nihil esse quod de Mega vereretur. ad Acilium, lib. 13. 37. 2. a

Ita nobis dicto audientes sunt. Diuin. lib. 2. 106

Inflammare animos audientium. de Clar. 190. b

Ad animos audientium permouendos. de Clar. Orat. 45. a

Audientia.

Sed tamen decorus est sermo senis, quietus & remissus, facitque persæpe ipsa sibi audientiam diferti senis compta & mitis oratio. de Senect. 25. Id est, audientiam suauitate docendi meretur.

Quantam denique audientiam orationi meæ improbitas illius (Verris) factura sit. 1. Verr. 13

Nam nonnulli, quum illud meditati ediderunt, sic ad reliqua transeunt, vt audientiam sibi fieri velle videantur. 2. de Orat. 177. a. 4. ad Heren. 241

Auditio.

Auditio & cogitatio, quæ studio & diligentia præcurrit ætatem. de Orat. 120. b

Ne tenuissimam quidem auditionem de ea re accepi. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 1. 6. a

Accipere aliquid fama & auditione. de Nat. 45. b

Quem ætas denique affert vel auditione vel cogitatione. 2. de Orat. 71. a

Dantque se ad ludendum, fabellarūque auditione ducuntur. 5. de Finib. 76. a

Hoc solum auditione expetere cœpit, quum id ipse non vidisset. 6. Verr. 91. a

Nolite fictis auditionibus, nec disseminato dispersoque sermoni credere. pro Planc. 46

Auditor.

Auditor attentus quomodo fieri debeat beneuolus, docilis. 1. ad Heren. 6. 7

Ordiri, &c. in quo aut concilietur auditor, aut erigatur. Orat. 208. b

Demetrius, Theophrasti auditor. de Finib. 137. b

Auditor æquus. de Nat. deor. 1. 14

Præstat etiam illo doctus auditor indocto, quod, &c. de Cl. Orat. 182. b

Ille ne auditor quidē suæ gloriæ, ego etiam spectator meæ laudis esse potuissem. pro Dom. 216. b

Persius, Zenonis auditor. de Nat. 9. b

Auditor Theophrasti, Strato. de Nat. deor. 1. 26

Si Platonem vnum auditorem haberet Demosthenes. de Clar. 181. b

Præbeo me tibi vicissim attentum contra Stoicos auditorem. de Nat. 60. b

Auditore defesso quid agendum. 1. ad Heren. 10

Auditore persuaso quid faciendum. 1. ad Heren. 9

Auditorum aures moderantur oratori prouido. Partit. 9

Auditorum genera. Partit. 7

Ab auditorum persona, beneuolentia quomodo captanda. 1. ad Heren. 8

Auditorum prudentia, oratorum eloquentiæ moderatrix. Orat. 13

De gloria nisi tibi custodies igitur, vt soles: sed notentur Eclogarii, quos Saluius bonos auditores nactus, in conuiuio duntaxat legat. Att. lib. 16. 332. 7. a. pro Do. sua, 51. a

Auditus.

Auditus est magno silentio. 2. ad Qu. frat. 1

Audita eius virtus dubitationi locum non dat. pro Corn. Balbo, 12. a

Re ex vtraque parte audita. 1. de Finib. 18

Audita recordari. Acad. quaest. edit. 2. lib. 1. 10

Auello.

Num etiam de matris hunc complexu le&issimæ miserimæque fœminæ, vobis inspectantibus, auellet atque abstrahet: pro Font. 30. a
 Quasi poma ex arboribus si crûda sunt, vi auelluntur: si matura & cocta, decidunt. de Senect. 65
 Auelli à Repub. 6. famil. 13
 E signo Cereris hoc auellendum, asportandumque curauit. 6. Verr. 98. a

Auulsus.

Auulsus à cæteris. de Orat. 14. 4. b
 Vt perpetuum dolorem auulsus à meis sustinerem. pro Do. sua. 112. a

Auena.

Ne seges quidem igitur spicis vberibus & crebris, si auenam vsquam videris. 5. de Finib. 156. a

Aueo.

Non postulo id quidem: aueo tamen audire. Tusc. q. lib. 1. 15
 Aueo audire quid sentias. de Nat. deor. 2. 1
 Valde aueo scire quid agas. Attic. lib. 1. 10. 2. a
 Etiam quid in cælo fiat, scire aueamus. de Finib. lib. 2. 40
 Itaque quum sumus necessarii negotiis curisq; vacui, tum aueamus aliquid videre, audire ac discere: &c. pro, cupimus. verbum poetis magis, quàm orato ibus vsitatum. Offic. 1. 21
 Nam quum ea spectant & auent audire, cur dolor malum non sit, &c. 4. de Fin. 85. a
 Aue, mihi dixit. 8. famil. 47. in epist. Cælii.
 Intellexi quàm suspensio animo scire aueas quid esset noui. ad Attic. 33. b
 Aue te scribis accipere aliquid à me literarum. 4. ad Att. 35
 Aue te certò scio quid hic agatur. de Diuin. 82

Auernus.

Inde in vicinia nostra Auerni lacus. Tusc. q. lib. 1. 30

Auerunco.

Dii, inquis, auerrunt. Attic. lib. 9. 171. 3. a

Auersio, Auersor, Auersus, Vide post Auerto.**Auerto.**

Me illius fugæ, negligentiæque deformitas auertit ab amore. Attic. lib. 9. 181. 3. a
 Deinde quum ferè consistat hæreditas in his rebus, quas auertit Oppia, &c. Sulpitio, lib. 13. 29. 6. a
 Lepidus Antonio diadema Cæsari imponente se auertit. 5. Philip. 191. a
 Antonius h. s. septies millies pecuniæ publicæ auertit. in Anto. 241. b
 Nos flumina arcemus, dirigimus, auertimus. 2. de Nat. deo. 229. a
 Architecti auertunt ab oculis dominorum ea quæ, &c. de Nat. deor. 54. b
 Hæc populi opinionem à spe adipiscendi auertunt. pro Muræna, 41. a
 Auertunt ibes pestem ab Ægypto. de Nat. deor. 1. 72
 Qui mentem optimi viri fictis terroribus à defensione meæ salutis auerterant. pro Sest. 56. a
 Atque hoc quidem detestabile omen auertat Iupiter. 11. Philip. 296. a
 O dii immortales auertite & detestamini quæso hoc omen. in Ant. 193. b. pro Mur. 79. a
 Quod dii omen auertant. ad Brut. 10. 8. a. Cassio, lib. 12. 6. 4. a
 Fuisse iudicem ex illis equitibus Romanis grauissimis viris neminem quin remoueret oculos, & se totum auerteret. pro Corn. Balbo, 8. a
 Et certè nisi is Antonium ab vrbe auertisset. ad Brutum, 3. 2. Id est, prohibuisset.
 Atque omne præsidium esset in puero, qui à ceruicibus nostris auertisset Antonium. ad Brutum, 36
 Tu velim à me animum parumper auertas, Lælium loqui ipse putes. de Amicit. 5. a
 Vt ab eo quod agitur, auertat animos. in Orat. 76. a
 Ego verò Austro gratias miras ago, qui me à tanta infamia auerterit. Attic. lib. 16. 22
 Auertere se à scelere alicuius. 10. Philipp. 272

Auertere ab oculis hominum quod nolumus videri, & amandare procul. 2. de Nat. deor. 212. a
 Armis repellere, fugare, auertere aliquem. pro Cecin. 24. a
 Auertere aliquem ab errore. Offic. 68. b
 Auertere cogitationem à miseris. 6. fam. 1
 Auertere conatus alicuius à Repub. in Ant. 208. b
 Furor alicuius auertere à pernicie Reipub. 4. Phil. 154. a
 Auertere hæreditatem. Cornificio, lib. 12. 25. 19. a. Id est, auferre, eripere, detorquere.
 Auertere legiones ab aliquo. in Ant. 226. b
 Auertere orationem. 3. de Nat. deor. 24. a
 Auertere se totum ab sermone alicuius. 8. ad Att. 58. in epist. Balbi.
 Quid si doceo te non minus domum tuam auertisse, quàm Romam misisse decumarum nomine? 5. Verr. 39. a
 Quibus probemus, istum in quæstura pecuniam publicam Cn. Carboni Consuli datam auertisse. 3. Verr. 7. a. 4. Verr. 101. a. 12. Philip. 327. a
 A iudicibus oratio auertitur, vox in coronam turbamque effunditur. pro Flac. 160. b
Auersus.
 Auersus à Cappadocia. 15. famil. 16
 Nemo est tam auersus à Musis, qui, &c. pro Arch. 189. b
 Auersus à suis. Attic. lib. 10. 202. 5. a
 Hic quis potest esse, Quirites, tam auersus à vero, tam præceps, tam mente captus, qui neget hæc omnia quæ videmus? 3. in Catil. 65. a
 Auersus & auersus impudicus es. de Orat. 132. b
 Auersa pecunia publica. 3. Verr. 23. a
 Frumentum auersum à Repub. abreptum ab oratoribus. in Verr. 184. b
 Auersa aui soluere. de Dom. 86. b
 Auersi dii à salute pop. Romani. ad Brutum, 16. 3. a
 Motus auersi à ratione. Tuscul. 216. b
 Ne auersos nostros equites aggredierentur. Galba Ciceroni, lib. 10. 30. 7. a
 Sed partim obliquos, partim auersos, partim aduersos stare vobis. Somn. Scip. 21
 Auersissimam illis Hispaniam. 10. fam. 53. in epist. Planci.
 Quintus auersissimo à me animo Patris fuit. Att. lib. 11. 9
Auersor.
 Cum manifesta res esset, quærere incœpimus de Carpinatio quisnam esset is Verrutius. hætere homo, auersari, rubere. in Verr. 146. b
Auersor.
 Auersor pecuniæ publicæ. 7. Verr. 118. a
Aufero.
 Fructum voluptatum aufert solitudo. de Amicit. 73. a
 Detrahit præterea actionis dolorem, aufert humanum sensum actoris, tollit funditus veritatem & fidem. in Oratore, 121. a
 Multa palàm domum suam auferebat, plura clàm de medio remouebat. pro Sex. Rosc. 14. a
 Oris enim pulchritudo, reliqui corporis imitandi spem auferebat. 3. Offic. 13. a
 Totam Academiam ab hominibus nobilissimis abstuli. ad Attic. lib. 13. 271. 1. a
 Quod in vnaquaque re beneficio Senatus populique Rom. iuris habui, id mihi tu C. Verres eripuisti atque abstulisti. 1. Verr. 10. a
 Clodius pecunias consulares abstulit à Senatu. pro Domo sua, 217. b
 Ab hoc, abaci vasa omnia, vt exposita fuerant, abstulit. 6. in Verr. 30. a
 Adiicimus ad Cæsarem, verba fecimus pro Butrotiis: liberalissimum decretum abstulimus. Attic. lib. 16. 341. 3. a
 Cogebantur Syllani homines, quæ per vim & metum abstulerant, reddere. 1. ad Q. frat. 1. 31. a
 Per eum igitur vt volumus, faciliè auferemus. ad Attic. lib. 14. 318. 7. a
 Hi ludj, dies quindécim auferent, deinde continuo Romani cõsequuntur. 2. Verr. 19. a. Id est, in ludis edendis quindécim dies consumentur.

Mihi siquid deberetur peterem, atque iudicio iam pridem abstulisset. pro Quintio, 26. a
 Auriculam fortasse mordicus abstulisset. ad Qu. frat. lib. 3. 20. 3. a
 Teque hortor vt omnia gubernes & moderere prudentia tua: ne te auferant aliorum consilia. 2. fam. 12. Id est, transferunt rapiant.
 In altera spes esset ad talem tamè virum iudicem veniendi, vnde eo plus opis auferret, quominus attulisset gratiæ. pro Quint. 17. a. Id est, reportaret.
 Quanti vellet, auferret. 6. Verr. 9. a
 Vt alter dies amicis istius & defensoribus, non modò spem victoriæ, sed etiam voluntatem defensionis auferret. 3. Verr. 13. a
 Detrahere, auferre, tollere. Orat. 217. b
 Auferre paucos dies. pro Quint. 11
 Auferre *ἐπιμαχίας*. 1. ad Atticum, 44
 Gloriam sempiternam auferre secum. pro Milone, 46. a
 Quod non poterunt, id auferre & abducere licebit. pro Quintio, a
 Iudicia auferre à Senatu per ignominiam turpitudinemque. 3. Verr. 15. a
 Laudem ex aliqua re auferre. 3. Ver. 14. a. Hoc est, reportare. Nullum nummum auferre potuisse. 7. fam. 31. Id est, accipere à nominibus suis.
 Auferre opem. pro Quint. 17
 Auferre pecuniam de arario. Attic. lib. 7. 139. 3. a
 Auferre per vim. Offic. 1. 67
 Pignora auferre. 3. de Orat.
 Responsum ab aliquo auferre. 1. de Orat. 123. a
 Cui ne reditus quidem ad bonos, salutem à bonis potuit auferre. de Legib. 191. b
 Auferre spem aliquid faciendi. Offic. lib. 3. 13
 Et ei (Atticæ) tamen confirmes, me minimè totum amorem eò mecum abstulisse. Attic. lib. 15. 47
 Non pecuniam conseruasse dico, sed tanquam nudus nuce legeret, in ventrem abstulisse. de Orat. 133. b
 Quid dabis, ne diu crucietur? ne sæpius feriat? ne cum sensu doloris aliquo aut cruciatu spiritus doloris auferatur? 7. Verr. 92. a
 Itaque erat exitus eiusmodi, vt alius inter manus è conuiuio, tanquam è prælio auferretur, alius tanquam occisus relinquereetur? 7. Ver. 24. a. Id est, asportaretur aliorum manibus.
 Auferri de conuiuio, vt solent aforti. 2. de Finib. 39. a
 Rogandi aut auferendi aliquid causa. 11. fam. 50. in ep. Matii.
 Illud quidem fatebitur Scaptius, me ius dicere, sibi omnem pecuniam ex edicto meo auferendi potestatem fuisse. ad Attic. lib. 6. 111. 14. a
Aufidius.
 Cn. Aufidius Oresten adoptauit. pro Dom. sua, 28
 T. Aufidius Prætor in Asia. pro Flacco, 36
Aufugio.
 Dionysius cum multos libros surripuisset, ne se impunè latitatum putaret, aufugit. epist. 232. b
 Præterea Æsopi Tragœdi nostri familiaris, Licinius seruus tibi notus aufugit. ad Qu. frat. lib. 1. 2. 22. a
Aufugiens.
 Andromeda aufugiens aspectum mœsta parentis. 2. de Nat. deor. 162. a
Augeo.
 Minuis, inquit, gloriam Põpeii, immò tu auges molestiam. pro Flacco, 21. a
 Aer humore colligens, terram auget imbribus. 2. de Nat. deor. 146. a
 Neque verò verbis auget suum munus, si quo fortè fungitur, sed etiam extenuat. 2. Offic. 103. a
 Quæ res auget suspicionem Pompeii voluntatis. ad Lentulum, lib. 1. 1. 9. a. 6. Verr. 29. a
 Hæc non animum eius auget, sed timorem. ad Attic. 167. b
 Beneuolentiam auxit consuetudo. de Amicit. 30. a
 Nec ea quæ nunc tracto, minuunt, sed auget potius illam facultatem. de Fat. 140. b

Epistola tuæ auerunt mihi dolorem. ad Attic. 183. b
 Nā locupletissimi cuiusque census extenuarant, tenuissimi auerant. in Verrem, 136. b
 Cæsaris in nos amorem quibuscunque poteris rebus, augebimus. ad Qu. frat. 219. b
 Magnum beneficium tuum magno cumulo aueris. Silio, 13. 63. 2. a
 Vt idem dies non modò me iniquissima inuidia liberet, sed etiam celeberrima pop. Rom. gratulatione auerit. 14. Philip. 396. a
 Augere aduersa, præsentia mœrore, venientia metu. Tusc. quæst. lib. 5. 3
 Diuitis augere aliquem. de L. Agrar. contra Rullum, 71. a
 Augere aliquem gratulatione. 14. Philip. 395
 Augere & honestare aliquem. Offic. 2. 28
 Augere aliquem scientia, exemplis. Offic. lib. 1. 1
 Animum inimicorum augere. Attic. lib. 10. 205. 8. a
 Augere alterum, minuere seipsum. Partit. 231. b
 Augere peccati atrocitatem. ad Heren. 7. b
 Augere suum commodum alterius incommodo. Offic. 3. 26
 Eos non tueri solùm, sed etiam augere commodis debeo. 11. Philip. 316. a
 Dignitatem alicuius augere. ad Brutum, lib. 11. 6. 6. a
 Exercitationes animi augere. 1. Offic. 172. a
 Augere suas facultates, copias, opes spoliis aliorum. Off. 3. 28
 Vt impendiis etiam augere possim largitatem tui muneris. de Clar. Orat. 8. a
 Linguam Latinam augere. de Fato, 1. a
 Linguam augere copia verborum. 1. Acad. 38. a
 Memoriam immortalem posteritatis augere. a
 Cumulatius augere aliquod munus. in Orat. 30. a
 Opes augere. de Amicit. 61. a
 Augere patriam. Somn. Scip. 8
 Quid mirabilius & magnificentius augere possit & ornare quæ vellet? de Orat. 92. b
 Rem augere. 2. Offic. 81. a
 Augere rem bonis & honestis rationibus. pro R. P. 128
 Rem augere laudando & vituperando. de Clar. Orat. 23. a
 Rem publicam & imperium augere. pro Sex. Rosc. 30. a
 Augere & amplificare voluptatem. 1. de Finib. 59. a. in Oratore, 70. a
 Quibus non modò non orbat, sed etiam augetur senectus. de Senect. 30. b
 Eodem tempore suscipimur in lucem, & hoc cælesti spiritu augemur. de Ar. 257. b
 Auctus Antonii beneficium sum. ad Att. 273. b
 Tanta lætitia auctus sum, vt mihi non cõstem. 2. de Fin. 22. a
 Sequi illud, ne deterioribus repulsisque honos augeatur. de Arusp. 257. b
 Hi ne honore augeantur, monemur. de Arusp. resp. 53. a. 7. ad Attic. 11
 Tota illa regio se huius honore ornari, se dignitate augeri arbitrabatur. pro Plan. 263. b
 Potest id quidem fuscè & copiosè, & omnibus electissimis verbis, grauissimisque sententiis rhetoricè & augeri & ornari. de Finib. lib. 3. 22
 Spiritu cælesti augeri. de Arusp. resp. 53. a
 Quæ homines homini tribuunt ad eum augendum atque honestandum. Offic. 37. b
 Semper te non modò tuendum mihi, sed etiam augendum atque ornandum putavi. 7. fam. 31
Augens.
 Nam quorum stirpes tellus amplexaprehendit, hæc augens anima vitali flamine mulcet. in Arat.
 Decet augentem linguam Latinam appellare moralem. de Fato, 1. a
Augesco.
 Vua & succo terræ, & calore solis aufescit. de Senect. 49. a
 Aufescunt & pubescunt animantes. 2. de Nat. deor. 73. a
 Semina temperatione caloris oriuntur & aufescunt. 2. de Nat. deor. 19
 Multa quibus animantes alantur, aufescantque atque pubescant. de Nat. deor. 36. b

Augescens.

A qua (gemma) oriens vna sese ostendit: quæ & succo ter-
re, & calore solis augescens, primò est peracerba gustatu:
deinde maturata dulcescit, &c. de Senect. 49. a

Auctus.

Clodius auctus Antonii beneficio est, &c. ad Brutum, 1. 3. a
Hircius auctus fore videtur. ad Qu. frat. 32. 7. b
Honoribus auctus, 3. de Nat. deor. 125. a
Lætitia auctus, 2. de Finib. 22. a
Hac tanta præda auctus; mancipiis, argento, veste locuple-
tatus, cœpit, &c. in Verr. 252. b
Pecunia aucta, pro Cluentio, 34. a
Filiolo me auctum scito, ad Attic. 2. b
Genus humanum sparsum in terras atque fatum, diuino au-
ctum est animorum munere, de Legib. 160. b
Verumetiam vt spoliis Sext. Roscii hoc iudicio ornati au-
ctique discedant, pro Sext. Rosc. 6. a
Dii quorum beneficio & hæc tenuimus & cæteris rebus au-
cti sumus, Postquam, 20. 4. b
Deorum benignitate auctas & exaggeratas fortunas non v-
na penè deleuit, 4. in Cat. 91. a

Auctio.

Culeonis auctio facta est, ad Qu. frat. lib. 2. 6. 2. a
Quum esset hæc auctio hæreditaria constituta, pro Cec. 8. a
Auctionis miserabilis aspectus, vestis Põpei, in Ant. 17. 4. b
Auctionis magister, 1. ad Att. 4. Id est, qui præest auctioni.
Tabula Verratiana auctionis, in qua scriptum fuisse, Aiunt,
&c. contra Rull. 79. b
Auctionem constituere, pro Rosc. Amer. 14
Mulier auctionem prouinciarum faciebat, in Ant. 196. b
Vereor ne iste iam auctionem nullam faciat, ad Attic. lib.
11. 233. 3. a
Quærendum est credo, Heius iste num æs alienum habue-
rit: num auctionem fecerit? 6. Verr. 9. a
Auctionem in Gallia P. hic Quintius Narbone se facturum
esse proscribit, pro Quint. 8. & 9
Auctionem proscribere, 13. ad Attic. 49
Negat se alia ratione facturum quod promississet, non plus
sua referre, quam si quum auctionem venderet, domini
iussu quippiam promississet, pro Quint. 11
Bona alicuius constituta auctione vendere, pro S. R. 14. a
Idibus enim auctionem Larini video, Attic. a
Auctiones sunt, pro Plancio, 27
Circulator quidem auctionum notissimus, epist. 264. b

Auctionor.

Neuius hominem multis verbis deterret ne auctionetur,
pro Quint. 8
Quo tum erga te rex animo fuit, qui auctionatus sit, sese-
que & filium exoliare maluerit, quam tibi pecuniam
non subministrare: pro Deiot. 16. a
Ait se auctionatum esse in Gallia, pro Quint. 12. a

Auctionans.

Ponite ante oculos vobis Rullum in Ponto, inter vestra at-
que hostium castra, hasta posita, cum suis formosis fini-
toribus auctionantem, pro Leg. Agr. 58. a

Auctionarius.

Meo beneficio tabulæ nouæ proferuntur, verum auctiona-
riæ, in Catil. 38
Vt in atriis auctionariis potius, quam in triuiis aut compiti-
is auctionentur, in Rull. 4

Augur.

Ille in Clodio adoptando augur, ad Attic. 120. b
Romulus non solum auspiciato urbem condidit, sed etiam
ipse optimus augur fuisse traditur, de Diuin. 80. b
Quare quum vt augures & astrologi solent, ego quoque au-
gur publicus, &c. ad A. Cecinam, 6. fam. 21
Augur quæ iniusta, nefasta, vitiosa, dira defixerit, irrita in-
fectaque sunt, 2. de Legib. 18
Augurque quum esset, dicere ausus est, optimis auspiciis ea
geri, quæ pro Reipub. salute gererentur, de Senect. 11. a
Augurem à duobus ex collegio, nec amplius, nominari li-
cebat, 2. Philip. 31
Augurem olim Romæ cooptari non licebat, qui cuiquam

ex collegio esset inimicus, 3. fam. 41
Augures Poles, Melampus, Mopsus, Amphiarus, Calchas,
Helenus, 2. de Legib. 33. & 34
Quique augures agent rem duelli, qui que populare auspi-
cium præmonent, 2. de Legib. 18
Augures nuntiationem solum habebant, 2. Philip. 87
Cur auspiciis augures præfunt, de Nat. deor. 1. 86. pro Dom.
sua, 33
Augures diuorum prouidento, cælique fulgura regionibus
ratis temperanto, vrbemque & agros & templa liberata
& efflata habent, 2. de Legib. 18
Augures publici, interpretes Iouis Optimi Maximi, signis
& auspiciis postea vidento, disciplinam tenent, 2. de
Legibus, 18
Nos augures qui Iouis Optimi Maximi interpretes, inter-
nuntii que constituti sumus, 13. Philip. 352. a
Quid iurisperiti? quid pontifices? quid augures? de Se-
nectute, 19. a
Augures Sacerdotes vineta, virgetaque, & salutem populi
augurando, 2. de Legib. 18
Augurum ars & vetustate & negligentia iam euauit, 2. de
Legibus, 34
Ad augurum collegium acta magistratum deferri solita,
2. Philip. 88
Augurum disciplina cuiusmodi, 6. fam. 21
Hoc dico de futuris, quod est augurum ante dicere ea, quæ
vitari possunt, in Ant. 158. b
Augurum est seruare de cælo, pro Dom. 221. b
Augurum ius maximum & præstantissimum in Repub.
cum est authoritati coniunctum, 2. de Legib. 31
Augurum ius posse à summis imperiis & potestatibus com-
mitia tollere, cõcilia vel instituta dimittere, vel habita re-
scindere, vt res suscepta dirimatur, si vnus augur A L I O
D I E dixerit, posse decernere vt magistratu se abdicent
Consules, cum populo, cum plebe agendi ius dare aut
non dare, legem, si non iure rogata est, tollere, nihil domi,
nihil foris per magistratum gestum sine eorum authori-
tate posse cuiquam probari, 2. de Legib. 32
Libri augurum reconditi, pro Dom. 121. b
Augurum prædictis multa incredibiliter vera tecidisse, 2.
de Legib. 33
Auguribus qui non paruerit, capitale esto, 2. de Legib. 18
Auguribus Reges Romani sunt vsi, Diuin. lib. 1. 3
Auguralis.
Auguralis cœna, 7. fam. 47
Auguralis liber, 3. fam. 7. & 47
Vir auguralis, de Clar. Orat. 145. a
Auguralis iuris cognitionem consequi cupio, 3. fam. 33
Augurium.
Augurium futurorum saculorum, Tuscul. quæst. lib. 1. 27
Constituere apud aliquem authoritatẽ sui augurii, 6. fam. 21
Quum in arce augurium augures acturi essent, &c. 3. Of-
ficior. 85. a
Ille augurio acto posse respondit, de Diuin. 87. b
Authoritas rerum bene gerendarum augurio continetur,
de Arusp. resp. 16. a
P. Claudius Augur Consuli nuntiauit, addubitato salutis
augurio, bellum domesticum, triste ac turbulentum fore,
1. de Diuin. 169. a
Auguria non hæc collegii nostri ab Appio, sed illa Platonis
de tyrannis, 10. ad Attic. 23
O mea semper frustra verissima auguria rerum futurarum!
in Ant. 177. b
Auguriorum disciplina omiissa, negligentia nobilitatis, de
Nat. deor. 2. 7
Consilium socii, augurium atque extim interpretes, Orat.
87. pro, auguriorum.
An quia semper tua sic egisses auspicia, fueris auguria disso-
luturus? in Vat. 33. b
Auguro.
Et in Persis augurant & diuinant Magi, qui congregantur
in fano commentandi causa, atque inter se colloquendi,
1. de Diuin. 149. a

Auguranto augures sacerdotes vineta virgetaque & salu-
tem populi, 2. de Leg. 18
Scientia iuris augurandi, de Senect. 79. b
Rerum augurandarum causa aues quasdam natas esse pu-
temus, 2. de Nat. d. 121

Auguror.

Ego enim quantum auguror coniectura, quantaque inge-
nia in nostris hominibus esse video, non despero, &c. 1. de
Orat. 47. a
A te quantum ego opinione auguror, iam vsus flectet, ætas
leniet, pro Muren. 59. a
Non igitur ex alitis volatu, nec ex cantu sinistro oscinis, vt
in nostra disciplina est: nec ex tripudiis solistimis, aut
somnia tibi auguror, ad A. Cecin. 6. 6. 18. a
Auguraris rectè de me bene enim tibi cognitus sum, 9. ad
Att. 65. in epist. Cæsaris.
Etenim quantum coniectura auguramur, si erit nebulo iste
cum his dynastis in gratia, Att. lib. 2. 4. 2. a
O præclare coniectum à vulgo, &c. cum ex nomine istius,
quid in prouincia facturus esset, perridiculi homines au-
gurabantur, 4. Verr. 12. a
Vereque ei qui venenum præbuerat, mortem est eam augu-
ratus, quæ breui consecuta est, 1. Tusc. 154. a
Nam illud mirarer, si crederem quod apud Homerum dixi-
sti, Calchætẽ ex passerum numero belli Troiani annos
auguratum, 2. de Diuin. 92. a
Sed quid de illo augurer, libet dicere, in Orat. 23. a
Idque, vt modò dixi, facilius euenit appropinquante mor-
te, vt animi futura augurentur, 1. de Diuin. 59
De C. Gracchi tribunatu quid expectem, non libet augu-
rari, Læli. 39
Ille qui mihi videtur verè augurari: nam nostri quidem ma-
gistratus, auspiciis vtuntur coactis, de Diuin. 86. b

Auguratus.

In illo augurato templo ac loco, in Vatinius, 18. a
Auguratus.
Quid lituus iste vester, quod clarissimum est insigne augu-
ratus, vnde vobis est traditus? 1. de Diu. 58. a. in Vat. 15. a
Cuius quum tentaret scientiam auguratus, dixit ei cogitare
se quidquam, 1. de Diuin. 60. a

Auguratio.

Quæ tandem ista auguratio est ex passeribus, annorum po-
tius, quam aut mensium aut dierum? 2. de Diuin. 99. a

Augustus.

Locus augustus, pro Dom. 241. b. Id est, saxum sacrum.
Ipsam augustum audies, ad Att. 183. b
Omitto Eleusinam sanctam illam & augustam, de Nat. 24. b
Augusta & sancta deorũ simulachra veneramur, 2. de Na-
tura deor. 57
Ex hoc igitur Platonis quasi quodam sancto, augustoque
fonte nostra omnis manabit oratio, 5. Tusc. 52. a

Auguste.

Hunc dico Liberum Semele natum, non eum quem maio-
res nostri auguste, sancteque Liberum cum Cerere & Li-
bera consecrauerunt, &c. 2. de Nat. d. 2
Dicamus igitur Balbe oportet contra illos etiam, &c. quos
auguste omnes sancteque veneramur, 3. de Nat. d. 72. a
Dicere de religione augustius, de Clar. Orat. 41. a

Auidus.

Animus appetens & auidus, 2. de Orat. 98. a
Auidus celeritatis, 3. Philipp. 125
Appetens gloriæ, auidus laudis, pro Pomp. 5. b
Antonius valde auidus in pecuniis locupletum, in Ant. 198. b
Festinatio auida victoriæ, in Ant. 83. b
Quid est hoc: probus improbum, pudès impudentem, per-
urium castus, callidum imperitum, liberalis auidum, pro
Rosc. Com. 12. a. Subaudi, fraudauit.
Non enim sumus nimis auidi: ista tua mediocri eloquentia
contenti sumus, de Orat. 96. b
Aures auidæ & capaces, semper aliquid immensum, infini-
tumque desiderant, in Orat. 56. a
Archita Tarætinus nullam capitaliorem pestem, quam cor-
poris voluptatem hominibus dicebat à natura datam:

cuius voluptatis auidæ libidines temerè & effrænate ad
potiundum incitarentur, de Senect. 36. a
Sum enim auidior etiam, quam satis est, gloriæ, ad Dola-
bellam, lib. 9. 14. 5. a

Auiditas.

Sed me quædam tenet, propter singularem amorem, infini-
ta in te auiditas gloriæ, ad Qu. frat. lib. 1. 34
Erat enim, vt scis, in eo inexhausta auiditas legendi, nec fa-
tari poterat, 3. de Finib. 5
Auiditas pecuniæ, Parad. 54
Huius mendicitas auiditati coniuncta, in fortunas nostras
imminebat, in Ant. 198. b
Habeoque senectuti magnam gratiam, quæ mihi sermonis
auiditatem auxit, potionis & cibi sustulit, de Senect. 42
Iustitia eas res spernit & negligit, ad quas plerique inflam-
mati auiditate rapiuntur, 2. Offic. 54. a

Auidè.

Auidè affectus de re quapiam, 12. ad Att. 55
Auidè appetere, de Senect. 66. a
Græcas literas senex didici: quas quidem sic auidè arripui,
quasi diuturnam sitim explere cupiens, de Senect. 23. Ver-
ba sunt Catonis.
Auidè expecto tuum consilium, 16. ad Att. 34
Auidè expectare literas amici, ad Cassium, lib. 12. 4. 6. a. ad
Atticum, lib. 16. 335. 7. a. 14. Philip. 386. a
Auidè expetere aliquid, Tusc. q. lib. 4. 28
Ea res, quam auidissimè ciuitas expectat, in Ant. 258. b

Auis.

Aduersa auis, 1. de Diuin. 55. a
Auis loquens vnde nomen inuenerit, Diuin. lib. 2. 54
Auem albam videre, 7. fam. 49
Is aue sinistra dictus, populi magister esto, 3. de Leg. 8
Auerfa aui soluere, de Diuin. 86. b
Ista enim aui volat nulla vehementius, de Diuin. 138. b
Ibes cum sint aues excelsæ, de Nat. d. 1. 72
Quanquam aues quasdam & alites, & oscines, vt nostri au-
gures appellant, rerum augurandarum causa esse natas
putemus, 2. de Nat. d. 121

Auiarium.

Sed tamen nihil ei restabat præter balnearia, & ambula-
tionem & auiarium, ad Qu. frat. lib. 3. 17. 2. a

Auium.

Auium dulcedo ducit ad auium, 4. ad Heren. 177

Aula.

Perfecti vt è regno ille discederet, rexque sine tumultu ac si-
ne armis, omni authoritate aulæ communita, regnum
cum dignitate obtineret, ad Catonem, lib. 15. 4. 16. a
In fundum vicini Consulis, non instrumentum aut orna-
mentum aulæ, sed etiam arbores transferebantur, pro
Domo sua, 225. b

Aulæum.

Scabella concrepant, aulæum tollitur, pro Cæli. 52. a

Aulanus.

M. Aulanus Trib. militum à P. Sestio Capua pulsus, pro Sest. 6

Auleta.

Auleta, qui citharæ di fieri non potuerunt, pro Mur. 26

Aulis.

Aulis, oppidum, Tuscul. 174. de Diuin. 121. b

Aulus.

A. Albinus Græcè scripsit historiam, cum L. Lucullo con-
sul fuit, & literatus & disertus, Brut. 40
A. Albinus, L. Lucullus, Coss. Brut. 40
A. Albini laus bene loquendi, Brut. 70
Aulus Allienus quatuor legiones, quas ex Ægypto eduxe-
rat, C. Cassio tradidit, 12. fam. 18. in epist. Cassii.
Aulus Aurius, A. Cluentii vitricus, à Statio Oppianico in-
terfectus, pro Cluent. 18
Au. Cecinna Etruscam disciplinam à patre acceperat, 6. fa. 18
Au. Cecinna in castris Pompeianis librum contra Cæsarem
scripsit, 6. fam. 26. & 28. in epist. Cecinnæ.
Au. Licinius Aristoteles Melitensis, 13. fam. 73
Au. Ligurius, Cæsaris familiaris, 16. fam. 25
A. Sempronius candidatus, cum Marco fratre suo Vargu-
n. iiii.

Iam amplexus. 2. de Orat. 136

Aulo Posthumio Dictatore dimicante cum Octavio Mamilio Tusculano prælium, in nostra acie Castor & Pollux visi sunt. de Nat. deor. 2. 4

Auoco.

Auocat à rebus gerendis senectus. de Senect. 14. a

Auocant omnino à philosophia. 1. de Finib. 5. a

Non necesse est omnes commemorare Curtios, Marios, denique Mamercos, quos iam ætas à præliis auocabat. pro Rosc. Amer. 54. a

A nullius me vnquam tempore, vt commodum aut otium meum abstraxit, aut voluptas auocauit, aut denique somnus retardauit. pro Arch. 188. b

Etiam tu ab hisce rebus animum ad cogitationem tuam auoca, & c. Ciceroni, lib. 4. 5. 15. a

Rarum est quoddam genus eorum, qui se à corpore auocent, & c. 1. de Diuin. 99

Ego nihil prætermisi, quin Pompeium à Cæsaris coniunctione auocarem. in Ant. 156. b

Me autem quid pudeat, qui, & c. aut otium meum abstraxerit, aut voluptas auocarit, aut denique somnus retardarit. pro Arch. 9. a

Auocare à contuendis malis. 3. Tusc. 62. a

Sed si te laus allucere ad rectè faciendum non potest, ne metus quidè à fœdissimis factis potest auocare. 2. Phil. 120. a

Auocare aliquem à libidine. Tusc. q. lib. 5. 32

A propriis personis & temporibus auocare cõtrouerfiam. Orat. 201. b

Omnino auocare à philosophia. lib. 1. de Finib. 2

A rebus occultis, & ab ipsa natura inuolutis, auocare philosophiam. 1. Acad. 22. a

Animos detertere atque auocare à religione. de Arusp. respon. 9. a

Auocare aliquem ab aliqua contentione à discordiis. pro Corn. 67. b

Auocandi à peccatis, & ad rectè facta vocandi vis. 2. de Leg. 8

Auocari à vitis. de Fato, 17. a

Auocatio.

Auocatio à cogitanda molestia, & reuocatio ad contemplandas voluptates. 3. Tusc. 58. a

Auolo.

Fluit igitur voluptas corporis: & prona quæque auolat. 2. de Finib. 170. a

Experiar certè vt hinc auolem. Att. lib. 9. 181. 7. a

Quis fit vt alterum intelligas, sine corde non potuisse bene viuere: alterum non videas, cor subitò non potuisse nescio quò auolare? 2. de Diuin. 54. a

Critoni enim nostro non persuasi me hinc auolaturum. 1. Tusc. 165. a

Aura.

Q. Catulum neque periculi tempestas, neque honoris aura potuit vnquam de suo cursu, aut spe, aut metu dimouere. pro Sest. 88

Longius quàm voluit popularis aura, prouexit. de Arusp. respon. 40

Dies intermissus vnus, aut nox interposita, sæpe perturbat omnia, & totam opinionem parua nonnunquam commutat aura rumoris. pro Muren. 34

Et clinata magis paulò est Aquilonis ad auras. in Arat.

Auratus, Vide Aurum.

Aurelius.

C. Aurelius, L. Octavius c o s s. 3. in Verr. 92

Aurelii gradus Romæ. pro Cluent. 71. & 74. pro Flac. 52

M. Aurelio Scauro in L. Flaccum nominis delatio data non est. 1. in Verr. 34

Aurelium tribunal. pro Sest. 27. in Pis. 7. & post redit. ad Quiri. 10

Aurelia lex. 1. ad Q. frat. 55

Aurelia lex de iudiciis. 1. Philip. 14

Aurelia via, Roma ad Mutinam ducens ab infero mari. 12. Philip. 334

Aurelia.

Aurelia, mulier famosa. 9. fam. 53

Aureolus, Aureus, Vide Aurum.

Auricula, Vide Auris.

Aurifer, Aurifex, Vide post Aurum.

Auriga.

Auriga, sub læua geminorum obductus parte feretur. de Nat. d. 74. b

Auriger, Vide Aurum.

Auris.

Abhorret à nobis auris deorum atque animus. ad Octa. 4. a

Admouere aliquem ad aurem. de Finib. 79. b

Sed quoniam tu suscipis, in alteram aurem. ad At. lib. 13. 31. Sub. dormio.

Aures quoque à commemoratione abhorreant. 16. fam. 27. ex epist. Ciceronis filii.

Aures calent illius (Sallustii) criminibus. in Sallust. a

Cuius autem aures clausæ veritati sunt, vt ab amico verum audire nequeat, & c. de Amic. 76

Nostrorum hominum ad eorum doctissimas voces aures clausas fuisse? Tusc. q. lib. 4. 2

Aures cur in altis corporum partibus sint collocatæ. 2. de Nat. deor. 106

Vt quamplurimorum aures optimo sermone compleantur. de Pet. Conf. 32

Completi sunt animi, auresque omnium. contra Rul. 87. b

Aures meæ quibus hominibus sint deditæ. 2. ad Att. 34

Aures elegantes. 9. fam. 45

Aures duros & corneolos habent introitus, multisque cum flexibus, quod, & c. 2. de Nat. d. 109

Aures, vocum & numerorum indices. Orat. 92

Aures in quas fite quæstus causa infusurretur. 1. ad Q. fr. 9

Aures quid plenum, quid inane sit, iudicant. Brut. 17

Æqui auditores adhibebuntur, aures non obtusæ criminatione, sed vacuæ præbebuntur. Antequam. 19. 4. b

Aures patet ad disputationem. Appio Pulchro, lib. 3. 36. 11. a

Aures peregrinantur. pro Milone, 24. a. quum non versantur in peruagato ciuitatis sermone: quum soli ignoramus quæ omnes norunt in vrbe fieri.

Aures duobus permulcentur, sono & numero. Orat. 93

Aures populi oratori tanquam tibiæ. Brut. 100

Tritæ nostrorum hominum aures. de Clar. 175. b. 5. fam. 36

Aurium iudicium subtilissimum. Orat. 84

Aurium iudicium vnum & simplex. pro Font. 11

Aurium sensus fastidiosissimus. ad Heren. 31. b

In sordibus aurium tanquam in visco inhæresceret. 2. de Nat. deor. 109

Aurium voluptati morigerari debet oratio. Orat. 90

Ad aures aditum habere. pro Domo sua, 2

Ad aures vix peruenit istius suspicionis fama. pro Syl. 9. a

Proinde ita fac venias ad sitientes aures. ad Att. 2. 33

Ad Atticorum aures teretes & religiosas, qui se accommodant, ii sunt existimandi Atticè dicere. in Orat. 147

Teretes aures habere. de Opt. gen. Orat. 146. a

Aures suas alicui dare. 1. ad Att. 11

Aures suas poetis dedere. pro Arch. 19. a

Aures erigere. 3. in Verr. 19

Ferunt enim aures hominum cum illa quæ iucunda & grata, tum etiam illa quæ mirabilia sunt, in virtute laudari. 2. de Orat. 188. a

Nam posteaquam sensu populum Rom. aures hebetiores, oculos acres atque acutos habere, destiti quid de me audituri essent homines, cogitare. pro Cn. Planc. 54. a

Aures nactus tuas, vnus ambulationis sermone ea exhaurire posse. 1. ad Att. 56

Quauis enim suaues grauesque sententiæ: tamen si inconditis verbis efferuntur, offendunt aures, quarum est iudicium superbissimum. in Orat. 84. a

Regum aures patere debent querelis omnium. 1. ad Quintum fratrem, 19. b

Memoria tenet, & c. meam domum, measque aures dies & noctes omni præceptis monitisque patuisse. 14. Phil. 398. a

Ita fit, vt is assentatoribus patefaciat aures suas maxime, qui ipse sibi assentetur, & se maxime deleat. de Amicitia, 80. a. 1. Offic. 129. a

Aures vocibus personare. 6. fam. 50

Auribus accipere mandata. 8. Philip. 252. a

Auribus tuis hoc dare. 12. fam. 39. in epist. Trebonii. Id est, in hoc tibi assentari.

Boni oratoris (est) multa auribus accepisse, multa vidisse, multa animo & cogitatione, multa etiam legendo percussisse. 1. de Orat. 110. a

Quid dignum auribus aut probabile potest afferre? 6. fa. 27. in epist. Cecinnæ.

Profecto nihil à me dicitur, quod non dignum hoc conuentu & silentio, dignum vestris studiis atque auribus esse videatur. pro Cluent. 52. a

Dignum hominum auribus efficere atque edere. 1. de Oratore, 59. a

In auribus alicuius sermonum domicilium collocare. in Piso. 60

Loci sanè inanes, veruntamen nondum tritis nostrorum hominum auribus, nec erudita ciuitate tolerabiles. de Claris Orat. 64. a

Auribus aliquem tenere. 3. Philipp. 136

Auribus meis vtuntur æquissimis. 7. fam. 58

Auricula.

Tu, quemadmodum me censes oportere esse & in Repub. & in nostris inimicitis, ita & esse & fore auricula infima scito molliorem. ad Q. frat. lib. 2. 35

Auriculam mordicus abstulisset. 3. ad Q. frat. 4

Cui etiam nunc pædagogi lites ad auriculas versarentur. ad Heren. 27. b

Aurora.

Humida non sese vestris Aurora querelis

Ocyus ostendet clari prænuntia Solis. in Arato, 7. a

Quis primùm gelidos rores Aurora remittit. 1. de Diu. 24. a

Aurum.

Aurum & argentum in vrbebus & priuatis, & in fanis, inuidiosa res est. 2. de Leg. 43

Aurum cælatum. Tusc. quæst. lib. 5. 45. Paradox. 14. χρυσόν εἰρηματικόν Græci vocant.

Mitto aurum coronarium, quod te diutissimè torfit, quum modò velles, modò noles. in Pis. 71. a

Quasi aurum igne, sic beneuolentia fidelis periculo aliquo perspici possit. 9. fam. 35

Pergami non multum auri ratio constat, aurum in ærario est. pro Flac. 54. a

Cognosce alias quæstiones, auri Tolosani, coniurationis Iugurthinæ. 3. de Nat. deor. 106. a

Auri argentique reconditæ venæ. 2. de Nat. d. 72

Non enim aurum habere præclarum sibi videri duxit, sed eis, qui habent aurum, imperare. de Senect. 51. a

Malleum auro, argento, ære essent. 7. famil. 26

Lacuna in auro. 12. ad Att. 8

Castella in quæ auro onustus asellus posset ascendere. 1. ad Att. 44

Ex auro coronario, quod neque consumptum in monumento, neque in ærario relatum sit, id ad Decemuiros referri iubet. 1. de Leg. Agr. 7. a

Auratus.

Auratus arcus. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 82

Auratus aries Colchorum. in Orat. 93. a

P. Lentuli beneficio excellenti atque diuino, non solùm reducti sumus in patriam, sicut nonnulli clarissimi viri, sed equis insignibus & curru aurato reportati. post reditum in Senatu, 25. a

Aurata tecta in villis. Parad. 125. b

Aureus.

Aureus nummus. 12. Philipp. 332. a

Aureus partus. ad Octa. 45

Sedebat in rostris Collega tuus, amictus toga purpurea in sella aurea, coronatus. 2. Philip. 89. a

Venio nunc ad nomen aureum Chryfogoni. pro S. R. 39. b

Illo aureo genere, vt poeræ loquuntur. 2. de Nat. d. 120

Aureolus.

Aureolus libellus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 126

Aureola oratiuncula. 3. de Nat. d. 29

Aurifer.

Aurifer arbor. 2. Tusc. 39. a

Aurifex.

Ad ea probanda, quæ non aurificis statera, sed quadam populari trutina examinantur. 2. de Orat. 87. a

Quum vellet sibi annulum facere, aurificem iussit vocari in foro, ad sellam Cordubæ, ei palam appendit aurum. 6. Verr. 49. a

Auriger.

Aurigeris diuini placantes numina tauris. de Diuin. 121. b

Ausculto.

Mihi auscultu, vide, & c. pro S. R. 35. b

Nam isti qui linguam auium intelligunt, Plusque ex alieno iocore sapiunt, quam ex suo, Magis audiendum, quam auscultandum censeo. Pacuuius apud Ciceronem, lib. 1. de Diuin. 213. a

Auscultans.

Bonis viris auscultantibus. Top. 127. b

Auscultator.

Nam aut auscultator est qui audit, aut disceptator. in Partit. 7. a. Id est, rei sententiæque moderator.

Auspex.

Auspex legis. Att. lib. 2. 21

Auspices nuptiarum. pro Cluent. 10. Diuin. lib. 1. 28

Auspicium.

Auspicium coactum & expressum. Diuin. lib. 2. 57

Huic simile est quod nos augures præcipimus, ne iuge auspicium obueniatur, vt iumenta iubeant disungere. 2. de Diuin. 117. a

Auspicium militare. 2. de Diuin. 116. a

Auspicium optimum. 2. de Diuin. 63. a

Iubet auspicii coloniarum deducendarum causa Decemuiros habere pullarios. contra Rul. 72. b

Agere auspicium publicum. de Leg. 173. b

Qui auspicium populare agant, augures præmoneto. 2. de Legib. 18

Omnes cum te viderint, tanquam auspicium malum detestantur. in Vat. 36. b

Cur autem aliis à dextra, aliis læua datum est auibus, vt aurum auspicium facere possint? 2. de Diuin. 121. a

Quid est aliud nolle moneri à Ioue, nisi efficere vt aut ne fieri possit auspicium, aut si fiat, videri? 2. de Diuin. 117. a

Fulmen sinistrum, auspicium optimum habemus ad omnes res, præterquam ad comitia. 2. de Diuin. 112. a

Auspicium iudiciumque omnes magistratus habent. 3. de Legib. 9

Auspicium sinistrum Romani nominauerunt, externique dextræ, quia plerumque melius id videbatur. Diuin. lib. 2. 66

Bono auspicio facere aliquid. ad Att. 13. b

Bono auspicio claudus homo promulgauit legem. ad Att. lib. 1. 11. 21. a

Quos in auspicio suo esse Iupiter iusserit, meminisse bonus augur debet. 3. de Legib. 38

Auspicia, vt omina, vt signa, non causas afferunt cur quid eueniat, sed enuntiant euentura, nisi prouideris. Diu. li. 1. 30

Auspicia aruspicum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 98

Auspicia coacta. Diuin. lib. 1. 27

Auspicia magistratibus data, vt multos comitiatus probabiles impedirent mora. 3. de Leg. 26

Auspicia secunda. Diuin. lib. 1. 27

Auspicia sinistra Romanis, Græcis & Barbaris dextra meliora videbantur. Diuin. lib. 1. 65. & 1. 28

Auspicia patrum sunt, ollique ex se produnt qui comitiis creare consules ritè possint. 3. de Leg. 8

Hæc auspicia, quibus vtuntur, siue tripudii, siue de cælo, simulachra sunt auspiciorum, auspicia nullo modo. de Diuinat. 123. b

Veritas auspiciorum spreta est, species tantum retenta. de Nat. deor. 2. 7

Auspiciis operam dare. 10. fam. 26

Tribunus plebis legem tulit ne auspiciis obtemperaretur, ne obnuntiare concilio aut comitiis liceret. Postquæ. 206. b

Cur auspiciis augures præfunt. de Nat. d. 1. 86

Credo id quidem: sed hoc nihil ad auspicia. 2. de Diu. 118. a

Auspicia seruanto qui agent. 3. de Leg. 11

Leges Iuliae contra auspicia latae. de Ar. 25. b

Ille legibus C. Metelli contra auspicia ferendis author. ad Attic. 120. b

Auspicia ad vtilitatem esse Reip. composita alteri placet. 2. de Leg. 32

Ementiri auspicia. 1. de Diuin. 55. a

In sacra & in auspicia diuisa omnis religio Pop. Rom. 3. de Nat. deor. 3

Auspiciis haec vrbs condita est, quibus omnis Resp. atque imperium tenetur. in Vat. 10. a

Consularibus auspiciis consecrata. pro Muren. 1. a

Augurque quum esset, dicere ausus est, optimis auspiciis ea geri, quae pro Reip. salute gererentur, &c. de Senect. 11. a

Nubit genero focrus nullis auspiciis, nullis authoribus. pro Cluent. 20. b

Quod etiam nunc nuptiarum auspiciis declarant. 1. de Diuin. 54. a

Auspiciis, dii immortales, saepe populi iniustum impetum represserunt. 3. de Legib. 16

Nequid agi cum populo, aut saluis auspiciis, aut saluis legibus, aut denique sine vi possit. ad Lent. lib. 1. 2. 11. a

Idem illam proscriptionem capitis mei contra salutem Reip. sed saluis auspiciis rogatam esse dicebant. de Prou. Consul. 37. 38. a

Sine auspiciis, regibus exactis, nihil publice, nec domi, nec militiae Romae gerebatur. Diuin. lib. 1. 3

Auspicio.

Illi autem, qui in auspiciis adhibetur, quum ita imperauit is, qui auspiciatur, dicitur, &c. 2. de Diuin. 109. a

Prætores & Proconsules auspicia non habent, itaque nec amnes transeunt auspiciato, nec tripudio auspiciantur. de Diuin. 124. b

Flaminius quum tripudio auspiciaretur, pullarius die prælii committendi differebat. 1. de Diuin. 60

Gracchus cum pomœrium transiret, auspiciari est oblitus. de Nat. 28. b

Auspiciatus.

Auspiciatus locus. pro C. Rab. 7

Auspiciato.

Quo (die) auspiciato comitiis centuriatis L. Murenam Consullem renuntiaui. pro Muren. 1. a

Auspiciato vrbem condidit Romulus. 2. de Leg. 34

Non solum auspiciato vrbem condidisse, &c. Diuin. lib. 1. 3

Itane verò ego iustus, qui & Consul rogans, & augur, & auspiciato. 2. de Nat. d. 8

Nam ut Prætor factus est, qui auspiciato in Chelidone surrexisset, sortem nactus est vrbane provinciae. 3. Verr. 73. a

Deiotarus nihil vnquam nisi auspiciato gerit. de Diuin. 85. b

Belliam re administrari maiores nostri, nisi auspiciato, noluerunt. 2. de Diuin. 116. a

Auster.

Auster lenissimus, mitis, ita bellè nobis flauit ab Epiro. 7. ad Attic. 7

In Aquilonis Austris partibus. de Som. 129. b

Austro lenissimo, caelo sereno. 16. fam. 10

Reiectus sum Austro vehementi ad eandem Leucopetram. ad Attic. 255. b

Et humor allapsus extrinsecus, ut in tectoriis videmus Austro, potest sudorem imitari. de Diuin. 120. b

Australis.

Australis ora. 1. Tusc. 107. a

Australis regio. 2. de Nat. d. 73. a

Duo sunt habitabiles, quorum Australis ille, in quo qui insunt, aduersa vobis vrgent vestigia, nihil ad vestrum genus. in Som. Scip. 22. a

Austerus.

Austerus homo. de Orat. 152. b. Id est, nimium seuerus & acerbus.

Quibus (vocalis) tamen non modò austeri, sed, si saepius fiunt, multitudo ipsa reclamat. 3. de Orat. 55. a

Suauietatem habere austeram & solidam, non dulcem atque

decoctam. 3. de Orat. 57. a

Austero more ac modo cum aliquo agere. pro Cæl. 24. a

Fortasse austerior & grauior esse potuisset. in Pis. 95. b

Austere.

Agit mecum austere & Stoicè Cato. pro Muren. 67

Aut.

Aut bibat, aut abeat: ἢ πῖνῃ, ἢ ἀπιῖ: lex in Græcorum conuiuiis. Tusc. q. lib. 5. 84

Quid de pratorum viriditate, aut arborum ordinibus, aut vinearum oliuetorumue specie dicam. de Sen. 89. b

Cætera, inquit, affictior Crasso, ne aut de C. Lælii soceri mei, aut de huius generi aut arte, aut gloria detrahā. 1. de Oratore, 18

Aut enim huic ætati hoc maximè aptum est, aut his rebus, &c. 1. Acad. 17. a

Quo enim vno vincebamur à victa Græcia, id aut ereptum illi est, aut certè nobis cū illis cōmunicatum. in Bru. 137. a

Quem tibi aut hominem inuitis diis immortalibus, aut verò deum tantis eorum religionibus violatis auxilio futurum putas? 6. Verr. 69. a

Res ipsa & Reip. tempus, aut me ipsum, quod nolim, aut alium quempiam, aut inuitabit, aut dehortabitur. in Pisonem, 75. a

Aut liberè inter malos, aut vel periculose cum bonis. 10. ad Att. 4. Id est, aut etiam periculose.

Sed si quis esset, aut si etiam vnquam fuisset, aut verò si esse posset, tu esses vnus profecto. 1. de Orat. 38. a

Autem.

Vt ea restitui nullo modo possit, vix autem aliquantum recreari posse videatur. in Verr. 68. b

Pridie autem apud me Crassipes fuerat, &c. At. lib. 9. 182. 1. a

Quæ deinde interceptio poculi? cur non de integro autem datum? pro Cl. 53. b

Sed elatus studio, vereor ne longior fuerim: erat autem difficile rem inchoatam tantam relinquere. de Nat. 13. b

Neque autè ego sum ita demens, &c. L. Lucio, lib. 5. 12. 22. a

Ego hinc cesso, quia ipse nihil scribo, lego autem libentissimè. epist. 265. b

Est enim finitimus oratori poeta, numeris astrictior paulò, verborum autem licentia liberior, &c. 1. de Orat. 36. a

Tum illud effici, quod quibusdam incredibile videatur, sit autem necessarium, vt nihil sese plusquam alterum diligat. de Leg. 162. b

Quod fecit ille diligenter: mihi autem nihil amabilius officio tuo & diligentia. ad Brut. lib. 11. 15. 2. a

Quibus autem opibus præditam, seruitute oppressam tenuit ciuitatem? 5. Tusc. 79. a

Vt ea restitui in antiquum statum nullo modo possit, vix autem per multos annos, &c. 2. Verr. 8. a

Cum pecunia Cæsenniae ex illa hæreditate deberetur, &c. essent autem prædia, quæ mulieri maximè conuenirent, ea venirent, &c. pro Cecin. 288. b

Inter quos autè ratio, inter eosdem etiam recta ratio communis est. 1. de Leg. 33. a

Cum autem rursus aperiuntur, tum abeunt, tum recedunt, tum antecedunt, tum autem subsequuntur, tum celerius mouentur, tum tardius. 2. de Nat. d. 73. a

Cræsus hostium vim sese peruersurum putauit, peruertit autem suam. de Diuin. 132. b

Quod autem tempus veneni dandi illo die, &c. pro Clu. a

Nuquis testis Posthumum appellauit? testis autè? pro Rab. 7. a

Quid tandem isti mali in tam tenera insula non fecissent? fecissent autem? &c. Att. a

Authepsa.

Domus referta vasis Corinthiis & Deliacis, in quibus est authepsa illa, &c. pro Rosc. Amer. 79

Author.

Author ad aliquid faciendum. in Ant. 165. b

Author ad Herennium insinuationem solus præter cæteros in tria tempora diuisit. 1. ad Heren. 16

Author alicuius interficiendi. Cassio, lib. 12. 1. 2. a

Neque author, neque lator quisquam bonus est inuentus legi tabellariae. 3. de Leg. 31

Polybius bonus author in primis scribit, &c. Offic. 75. b

Bonus author in Senatu. de Claris Orat. 66. a

Ingeniosus poeta, & author valde bonus. pro Mur. 28. a

Author publici consilii. 1. de Orat. 106. a

Atque huius deditiois, ipse Posthumus qui dedebatur, suafor & author fuit. 3. Offic. 147. a

Sed vt eo tēpore non modò ipse author dignitatis tuæ fui, verum etiam cæteris author ad te adiuuandum, sic, &c. Att. lib. 9. 49

Author doloris alicuius. pro Flac. 42

Prædicator & author sui facti, sui iudicii, sui beneficii apud iudices. pro Corn. Balbo, 2. a

P. Cæsennius author fundi nò tam autoritate graui, quam corpore, &c. pro Cecin. 20. a

Hic tibi grauissimus author ad instituendam, fidelissimus ad comparandam, fortissimus adiutor ad rem perficiendam fuit. pro Domo sua, 25. a. Tusc. q. lib. 4. 3

Grauisissimus author & magister dicendi Plato. in Orat. 5. a

Author haud deterior: meliorè multi nominat. 2. de Leg. 12

Author in comitiis. 2. fam. 10. & 3. ad Q. frat. 35

Author & ascriptor in restituendo. post reditum in Senatu, 7. a

Ipse etiam Piso & causas egit, & multarum legum author, aut dissuasor fuit. de Clar. Orat. 54. a

Author legibus ferendis. 8. ad Att. 9

Author locuples. 8. ad Att. 6

Isocratis orationis ornatae author locupletissimus. Or. 213. b

Author luculentus. 10. ad Att. 41

Cæcilius malus author latinitatis est. Att. lib. 7. 123. 4. a

Author moderatur & effingit non modò mentem ac voluntates, sed penè vultus eorum, apud quos agit. 3. de Legibus, 35

Aristoteles author optimus. Orat. 216

Author pacis semper fui Reip. Att. lib. 9. 183. 2. a

Author personæ. 2. de Orat. 105. a

Quum mihi author placeret, &c. admirabar tamen, &c. ad Attic. lib. 6. 113. 4. a

Præclarus author suæ ciuitatis. pro Flac. 28. a

Quibus Iunius Brutus patriam liberauit, præclarus author nobilitatis tuæ. 4. Tusc. 3. a

Priuatus author. ad Brut. 10. 4. a

Author Reipub. ac dux. 8. ad Att. 5

Religiosissimus author. de Clar. Orat. 21. a

Crassus maximarum societatum author, plurimarum magister. pro Pl. 265. b

Author huius sermonis est Valerius. Att. lib. 1. 7. 7. a

Tibi magnopere author sum, vt aliquando, &c. de Leg. 166. b

Ego tibi sum author, vt quibus rebus possis, eum tibi ordinem reconcilies. epist. 17. b

Sed author non sum vt te vrbi cōmittas. Att. lib. 15. 326. 2. a. Lentul. lib. 1. 9. 110. a. Cecin. lib. 6. 8. 4. a

Quid mihi author es, aduolone, an maneo? ad Att. 13. 53

Hirtius, vt absim, vehementer mihi author est. ad Att. 240. b

Nam illi ita sentienti de Repub. magnopere author fui, ne differret tempus petitionis suæ. Brutus Ciceroni in epist. ad Brutum, 11. 3. a. & 1. de Legib. 79. a

Atque huius deditiois ipse suafor & author fuit. Off. 74. b

Ego quidem tibi non sim author, si Pompeius Italiam relinquit, te quoque profugere. Att. lib. 9. 181. 10. a

Vt ipsi authori huius disciplinae placet. lib. 1. de Fin. 22

Authorem dare. 3. ad Att. 30

Authorem esse alicui alicuius rei. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 14

Definire hunc Reipub. & rectorem publici consilii authorem esse habendum. Orat. 102. b

Ipseque magnopere authorem fuisse, vt aliquando contro-

uersarum aliquem facerent modum. 1. de Leg. 79. a

Hæc vos antea Iudices, audistis: verum fortasse ita audistis, vt authorem rumorè haberetis, sermonemque omnium. 5. Verr. a

Habere aliquem authorem. 2. de Orat. 85. a

Habere authorem idoneum. 5. Verr. 186. a

Actio in authorem præsentem. pro Cecin. 295. b

Authorem laudare. 3. de Orat. 39. Brut. 21

Apud Homerum, optimum authorem, talis de Vlyffe nulla

suspicio est. Offic. 71. b

Authorem te, principem, ducem præbeas. 10. fam. 12

Qui se authorem vitæ grauior & sapienter agenda profiteretur. de Finib. lib. 4. 19

Consiliario & authore aliquo inire aliquid. Att. lib. 14. 305. a

A malo authore quod emitur, diu obtineri non potest. 7. Verr. 45. a

De bono authore sic acceperam. 12. ad Att. 7

Explicauit paulò antè authore Clitomacho, quomodo ista Carneades diceret. 4. Acad. 183. a. Id est, vt refert Clitomachus, vel ex sententia Clitomachi.

Authore ingenio. 1. de Orat. 98

Quare omnes istos me authore deridete. 3. de Orat. 30. a

Authore me facere, &c. De meo consilio: pro eodem. 13. ad Atticum, 41

Æschines satis significauit, quantum esset in actione, qui orationem eandem aliam esse putaret authore mutato. 3. de Orat. 118. a

Zenonem audiebam frequenter authore Philone. de Nat. deor. 1. 41

Authore Scipione, quod lata lex Cassia esse dicatur, eius culpam sustinet. 3. de Leg. 33

Authore vtar Simonide. de Nat. d. 1. 42

Te authore, &c. De mea sententia, contraria. 16. ad Att. 19

Authore te, illo relato. 8. ad Att. 58. in epist. Balbi.

Quod authore te velle capi, adiutore assequar. 5. ad Att. 10

Audebimus ergo, inquit, nouis verbis vti te authore, si necesse est. 1. Acad. 39. a

Quod mulier sine tutore authore promiserit, deberi. pro Cecin. 52. a

Rectè ipsi mulieri sine tutore authore soluere. in Top. 23. a

Authores domestici. de Pet. Conf. 12

Authores & magistri religionum. de Arusp. resp. 16. a

Etenim si authores ad liberandam patriam desiderarentur, &c. 2. Philip. 47. a

Siluerunt principes, nec ipsius decreti ac testimonii authores esse voluerunt. pro Flac. 157. b

Cum disserendo par esse non posset, ad authores confugit. Orat. 160. b

Non enim vereor, nequis me in isto genere leuiorem iam putet, quoniam quidem tu Fabritios mihi authores, & Africanos, Maximos, Catones, Lepidos protulisti. 2. de Orat. 160. a

Cum Appius cæcus de plebe Consullem non accipiebat, M. Curius patres antè authores fieri coegit. de Cl. 165. b

Num locupletiores quæris authores? Offic. 3. 135

Authores quos lectito. 12. ad Att. 19

Authoribus certis se id comperisse. 14. ad Att. 10

Hæc homo ingeniosissimus M. Cato authoribus cruditissimis inductus arripuit, neque disputandi causa, vt magna pars, sed ita viuendū. pro Mur. 56. a

Sibi que eas aues, quibus authoribus, &c. Diuin. lib. 1. 27

Quidam boni nuntii, non optimis tamen authoribus. ad Att. 44. b

Authoribus ad sententiam, quam vis obtineri, vti optimis, in omnibus causis & debet & solet valere plurimum. Tusc. q. lib. 1. 22

Authoritas.

Apex autem senectutis est authoritas. de Senect. 17. a

Authoritas & amplitudo. pro Sex. Rosc. 2. a

Authoritas ad aliquid probandum, &c. Tusc. 153. b

Aduersus hostem æterna authoritas. 1. Offic. 57. a

Authoritas antiquorum, tum res probabiliore, tum hominum studia ad imitandum alacriora reddit. 4. ad Her. 138

Ne cupido testi authoritas attributa videatur. pro Fót. 278. b

Authoritas bonorum retinetur. 3. de Leg. 35

Scribis Peduceo quoque nostro probari quod quierim, cuius authoritas multum apud me valet. Att. lib. 9. 181. 16. a

Vt præstantissimis ducibus à nobis detur authoritas. in Antonium, 186. b

Domus autem illa plena est integritatis, officii, religionis: ex qua domo recitatur vobis iureiuratio de iuncta authoritas. pro Cæl. a

Et aruspicum disciplinæ magna accessit autoritas. Diuin. lib. 1.32
 Vehementius etiam fregit quodam modo veteris disciplinæ autoritas. Acad. q. ed. 2. lib. 1.24. Autoritas, pro sententia, seu doctrina.
 Eius igitur mihi viuit autoritas, & filius eodem est apud me pondere. ad Atticum, 10.1
 Itē quod in re pari valet, valeat in hac quæ par est: vt quoniam vsus & autoritas fundi biennium est, fit etiam ædium. in Top. 10
 Lentonis Cæsennii Septemviralis autoritas. in Ant. 243. b
 Autoritas leuatur inconstantia. Acad. q. ed. 1. lib. 2.64
 Hisque etiam maior, quam antē tribuenda est autoritas. Offic. 18. b
 Autoritas propter cōiunctionem affinitatis minor est putanda. pro Domo sua, 217. b
 Sijmea autoritas satis apud illos in hac re ponderis haberet. pro Corn. 67. b
 Autoritas mea victa est. 6. fam. 20
 Existimatio atque autoritas nominis Pop. Rom. immutata. 6. Verr. 53. a
 Autoritas nulla est minantis apud liberos. 11. famil. 6. in epist. M. Bruti & Cassii.
 Autoritas sine ratione plerunque obest. de Nat. d. 4. b
 Siquis huic Senatusconsulto intercessisset, autoritas perscriberetur. Cælius Ciceroni, lib. 8. 8. 27. a
 Autoritas pontificalis maneret. 2. de Legib. 49
 Totius huiusce rei quæ sit vis, quæ autoritas, quod pondus, ignorant. pro Flac. 7. a
 Ad faciendam enim fidem, autoritas quæritur. Top. 227. b
 Quid de Paulo aut Africano loquar: aut, vt iam antē dixi, de Maximo, quorum non in sententia solum, sed etiam in nutu refidebat auctoritas: de Senect. 57. a
 Rara autoritas harum rerum à iure ciuili sumitur. pro Cecin. 219. b
 Autoritas scripta. epist. 6
 Autoritas Senatus impeditur metu. 11. fam. 13
 De his rebus pridie quam hæc scripsi, Senatus autoritas grauissima intercesserat. Lent. lib. 1. 2. 12. a
 Autoritas in Senatu, potestas in populo. 2. de Leg. 26
 Tua me hercule autoritas vehementer mouet. Attic. lib. 8. 153. 5. a
 Tribuenda est autoritas, vt Remp. non modò à se susceptam, sed etiam à nobis commendatam, possit defendere. 3. Philip. 26. a
 Et quoniam autoritas multum quoque in bellis administrandis atque imperio militari valet, &c. pro Lege Manil. 30. a
 Tantum opinio præiudicata poterat, vt etiam sine ratione valeret autoritas. 1. de Nat. d. 16. a
 Et eo fecisse authore se diceret, cuius autoritatis neminem posset pœnitere. de Arusp. respon. 42. a
 Multæ sunt domus in hac vrbe P. C. atque haud scio an penè cunctæ: iure optimo, sed tamen iure priuato, iure hæreditario, iure autoritatis, iure mancipii, iure nexi. de Arusp. resp. 12. a. Iure autoritatis, teste Budæo, significat, iure vsucapionis, quam præscriptionem vocant, quæ fito ab authore, cuius causam sequitur, qui ab eo rem quæsiuit quouis modo legitimo & ciuili.
 Autoritatis in disputando momenta quærere. de N. d. 1. 8
 Ad fidem faciendam iustitia plus pollet: quippe quum ea sine prudentia satis habeat autoritatis: prudentia sine iustitia nihil valet ad faciendam fidem. 2. Offic. 47. a
 Et si enim genus illud dicendi autoritatis habebat parum, tamen aptum esse ætati videbatur. de Clar. Orat. 183. a. de Senect. 3. a
 Tamen ea scripsi, quo in suadendo plus autoritatis haberem, eodemque pertinet, quòd causam eius probo. ad Atticum, lib. 8. 153. 2. a
 Non dubitabam, quin Consulum literæ apud te plurimum autoritatis haberent. ad Att. 262. b
 Bibliothecas omnium philosophorum vnus mihi videtur duodecim tabellarum libellus & autoritatis pondere, &

utilitatis vbertate superare. de Orat. 101. b
 Autoritati aut gratiæ traditur reliqua populi voluntas, cui libertas tabellæ relicta est. 3. de Leg. 34
 Autoritatem quidem nullam debemus, nec fidem commentitiis rebus adiungere. 2. de Diuin. 169. a
 Hoc & autoritatem orationi afferret & fidem. Orat. 218. b
 Autoritatem omnem optimatum tabellaria lex abstulit. 3. de Leg. 31
 Inuita hoc loco versatur oratio, videtur enim autoritatem afferre peccandi. de Nat. 77. b
 Earum etiam rerum autoritatem, si quæ illustriores videantur, amittere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 118
 Non cani, non rugæ, repētē autoritatem arripere possunt, sed honestè acta superior ætas, fructus capit autoritatis extremos. de Senect. 57. a
 Attribuere alicui autoritatem. pro Fonteio, 11. a
 Augur Tib. Gracchus auspiciorum autoritatem confessione errati sui comprobauit. 1. de Diuin. 62. a
 Ad vnus se autoritatem contulerunt. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 9
 Autoritatem apud aliquem constituere augurii & diuinationis meæ. 6. fam. 21
 Itaque attende iam Torquate, quam ego non defugiam autoritatem Consulatus mei. pro Sylla, 24. a. Id est, nolim & recusem ea vt potestate, qua possem ratione mei officii.
 Quam igitur municipiis & colonis ad excludendum Antonium autoritatem damus? 8. Philip. 237. a
 Vtrum poetæ Stoicos deprauarint, an Stoici poetis dederint autoritatem, non facile dixerim. 3. de Nat. d. 131. a
 Autoritatem sapientissimorum hominū facere nobiscum, in iudiciū non venire vtrum Cecinna possederit, necne: pro Cecinna, 75. a
 Autoritatem alicuius frangere. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 24
 Habet senectus, honorata præsertim, tantam autoritatem, vt ea pluris sit, quam omnes adolescentiæ voluptates. de Senect. 57. a
 Habet autem vt in ætatibus autoritatem senectus, sic in exemplis antiquitas. Orat. 213. b
 Si & autoritatem habet vetustatis, &c. Diuin. lib. 1. 33
 Nos in causa eò minorem autoritatem habemus, quòd tibi debemus. epist. 2. b
 Quòd si eandem vim, diligentiam, autoritatemque habet aduersaria, quam tabulæ, quid attinet codicem institueri, conscribere, ordinem conseruare: pro Rosc. Com. 3. a
 Quam enim ille autoritatem habeat in hac causa. ad Atticum, 118. b
 Opus est nobis homine, qui habeat autoritatem, nomen, &c. in Ant. 236. b
 Autoritatem isti habeant apud eos, quos omnino esse noluerunt. pro Flac. 48. a
 Vt maiorem haberet autoritatem oratio. de Senect. 77. b
 Nostra defensio dignitatis tuæ propter magnitudinem beneficii tui plerisque officii maiorem autoritatem habere videtur, quam sententiæ. epist. 6. b
 Nunc verò quam habere autoritatem, aut quam fidem possunt: pro Flac. 150. b
 Lex vsus & autoritatem fundi iubet esse biennium: at vt mur eodem iure in ædibus quæ in lege non appellantur. pro Cecin. 39. a
 Autoritatem minuere rerum pulcherrimarum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 58
 Obtinere publicarum tabularū autoritatem. pro Arch. 6. a
 Autoritatem suam opponere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 59
 Sed cur diutius vos Iudices, teneo: Ipsius iurati religionem, autoritatemque percipite. pro Cælio, a
 Autoritatem perscribere. 1. fam. 7
 De collegio quis tãdem affuit: posuerat enim autoritatem in vno, quæ est in his omnibus. pro Domo sua, 90. a
 Tolle mihi è causa nomen Catonis: remoue ac prætermitte autoritatem, congregere mecum criminibus ipsis. pro Murena, 61. a
 Offensionem esse periculofam propter interpositam autoritatem religionemque video. epist. 7. b

Ego verò in isto genere libentius cum multorum, tum hominis eloquentissimi & sapientissimi L. Crassi autoritatem sequor. pro Cluent. 111. a
 A vobis peto, vt si sequi minus videbitis orationem meam, atque autoritatem meam, benignè me tamen, vt fecistis, audiat. 2. Philip. a
 Appius tenebat non modò autoritatem, sed etiam imperium in suos. de Senect. 33. a
 Quumque huic rei magnam autoritatem Pythagoras iam antē tribuisset, qui etiam ipse Augur vellet esse, &c. 1. de Diuin. 9. a. 1. Offic. 129. a
 Hoc totum eiusmodi est, Iudices, vt si ego sim inconstans ac leuis, nec fidem tribui conuenerit, nec defensionem autoritatem. pro Syl. 7. a
 Si hoc à tanta autoritate fuerit approbatum. pro Deiot. 149. b
 Primus locus sumitur ab autoritate, quum commemoremus, quantæ curæ res ea fuerit aut diis immortalibus, aut iis, quorum autoritas grauissima debeat esse. 1. de Inventione, 113. a
 Vtilitatis species falsa ab honestatis autoritate superata est. Offic. 74. b
 Autoritate alicuius moueri. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 58
 Autoritate aulae communita. 15. fam. 15
 Cum autoritate regnare. 15. fam. 15
 Quantum potest, de autoritate Senatus detrahit. pro Cluent. a
 Priusque te quis de omni vitæ statu, quam de ista autoritate deiecerit. de Nat. d. 1. 46. autoritatem pro Democriti opinione ac sententia sumit.
 Ex autoritate alicuius gerere magistratū. Marcel. li. 4. 9. 7. a
 In eorum autoritate delitesceret. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 15
 Autoritate duci. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 56
 Vt enim rationem Plato nullam afferret, ipsa autoritate me frangeret. Tusc. q. lib. 1. 41
 Certè non tulit vllos hæc ciuitas, aut gloria clariores, aut autoritate gratiores, aut humanitate politiores P. Africano, &c. 2. de Orat. 84. a
 Cæsar nondum interposita autoritate vestra suo consilio atque iudicio Antonium vt hostem arcuit. in Ant. 201. b
 Maiore autoritate aliquid dicere. 2. de Diuin. 205. a
 Nemo tam perdita autoritate, tam facinorosa inuentus vita, &c. Antequam. 195. b
 Cuius (Romuli) autoritate & exemplo nunquam est intermissa à maioribus nostris largitio & communicatio ciuitatis. pro Corn. Balbo, 24. a
 Quare ea, quæ scribam, sic habeto, me cum illo, re sæpe communicata, de illius ad te sententia atque autoritate scribere. Lent. lib. 1. 7. 11. a
 Quibuscum sine Senatus autoritate fœdus fecerat. Offic. 3. 148
 Tanta autoritate dux, tanta audacia. ad Att. 106. b
 Homo autoritate tenui. contra Rul. 51. a
 Autoritate testimonii perfrui. C. Luceio, lib. 5. 12. 3. a
 Vos, credo, retinebitis vestram libertatem, qui neque tanta valetis autoritate, neque tantorum officiorum impensam egistis in Patriam: Antequam iret in exilium, 10. a
 Vt autoritate valeat populus. 3. de Leg. 34
 Carneadem ergo antepones Platoni & Socrati: qui vt rationem non redderent, autoritate tamen hos minutos Philosophos vincerent. 1. de Diuin. 110. a
 Autoritates perscriptæ. 8. fam. 20. in epist. Cælii.
 Sed errat vehementer, si quis in orationibus nostris, quas in iudiciis habuimus, autoritates nostras cõsignatas se habere arbitratur. pro Cluent. a
 Autoritates omnes contemnis, ratione pugnas. 3. de Natura deor. 6
 Tametsi cognoscitis autoritates contrarias clarissimorum virorum, tamen omisissis, &c. pro Pomp. 13. b
 Quæ omnia nunc intelligit sibi nihil prodesse, posteaquam certis literis, testibus, autoritatibusque conuincitur. 7. Verr. 81. a
 Et eundem (id quod in autoritatibus perscriptis extat) scribendo affuisse. 3. de Orat. 4. a

Legationes cum publicis autoritatibus ac testimoniis conuenisse. 2. Verr. 5. a

Auoramentum.

Illiberales autem & fordidi quæstus mercenariorum omnium, quorum operæ, non quorū artes emuntur. est enim in illis ipsa merces, auoramentum seruitutis. 1. Off. 209

Autumedon.

Non adest iste T. Roscius: non suis manibus in curru collocat Autumedontem illum sui sceleris acerbissimi, nefariæque victoriæ nuntium: pro S. Roscio, 60. a

Autumnus.

Vt hyems, ver, æstas, autumnus. Partit. 233. b

Autumnalis.

Autumnale lumen. in Arato, 33. a

Autumo.

Bene quam meritam esse autumas, dicis malè mereri. in Topic. 28. a. in Orat. 94. a

Auus.

Proaus L. Murenæ, & auus Prætores fuerunt. pro Murena, 17. a

Qui cum auo tuo Luculle cõs. fuit. 4. Acad. 248

Auunculus.

Quid, &c. si nihil valuerit apud te, reliquumque Senatū contra patrē Lepidū Brutus auunculus: ad Brut. 29. in ep. Bru. Drusus tuus magnus auunculus. de Clar. 194. b

Tubero Africanum auunculum laudauit. de Orat. 140. b
 Auunculum Platonem subsequens Speusippus. de Natura deor. 1. 24

Attendes igitur, vt soles, diligenter, eamque controuersiam diiudicabis, quæ mihi fuit cum auunculo tuo diuino ac singulari viro. 3. de Finib. 10. a. 2. de Orat. 186. a

Auia.

Tete Cn. Lentule, cuius ab auia manibus esset accepta, spectatorem esse voluit. de Arusp. respon. 19. a

Auitus.

Nulla res cuiusquam tam patria atque auita fuit, quæ non ab eo, imperio istius abiudicaretur. 2. Verr. 8. a

Auitum mihi hospitium est cum Lyfone Lyfoni filio Lilybitano, valdeque ab eo obseruor. Acilio, lib. 13. 35. 1. a

Auitum regnum. pro Leg. Manil. 14. a

Hæc enim pulchritudo etiam in terris patriâ illam, & auitam (vt ait Theophrastus) philosophiam cognitionis eupiditate incensam excitaui. 1. Tusc. 71. a

Auita bona. pro Cæli. 26. a

Auxilium.

In quo debeat esse aut promissio auxiliij alicuius, aut consolatio doloris tui. epist. 56. b

Esse auxilio alicui. ad Heren. 2

Dixisti enim, non auxilium mihi, sed me auxilio defuturum. pro Cn. Planc. 69. a

Auxilium sibi se putat adiunxisse, qui cum altero rem communicauit. pro S. R. b

Opem atque auxilium ferre. 4. Verr. 6. a

Nihil mihi ad existimationem turpius, quam si is, qui alienissimus à me saluti existimarer fuisse, sodali meo auxilium ferre non possim. de Orat. 127. b

Deos immortales nobis contra tantam vim auxilium esse laturos. in Cat. 108. b

Decernerem planè sicut multa, Consulens alterum, ambobus, &c. non vt ex ea acie auxilium haberemus, sed vt ipsa acies subsidium haberet etiam transmarinū. 11. Phil. 309. a

Sic nūc in meis miseris diuinum aliquod auxilium & nomen ostendite. Antequam iret in exilium, 16. a

Auxilium de reliquo tempore petiij. 5. fam. 10

Auxilium petere capiti & fortunis suis. pro Cluent. 53. a

Auxilium petere ab aliquo. in Orat. 79. a

Auxilium retardare ab aliquo. in Pis. 60

Sed hîc præsentis suo numine atque auxilio, sua templa atque vrbs te cta defendunt. 2. in Cat. 47. a

Ab Ioue Optimo Maximo, cæterisque diis, decabisque immortalibus, quorum ope & auxilio multò magis hæc Respub. quam ratione hominum & cõsilio gubernatur, pacem ac veniam peto. pro C. Rabirio, 3. a

o. i.

Qui nostros duces, auxilio laboris, commeatus, periculo suo iuuerit. pro Corn. 95. b
 Orbari auxilio. pro Murena, 75. a
 Auxilio tuo tectam. 15. ad Att. 29
 Auxilia equitum ac peditum. Parad. 57
 Auxilia voluntaria sociorum regum cōparauissem. 15. fa. 13
 Auxilia totidem sunt contrā comparanda. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 44

Imperatoribus nostris auxilia mitteret. pro Deiot. 15. a
 Ad auxilia nouissima descēdemus. 11. fam. 2. in ep. D. Bruti.

Auxilior.

Auxiliari cuiquam. epist. 62. b
 Nihil Numātinis vires corporis auxiliatæ sunt. ad Her. 32. b

Auxiliaris.

Militem non modo legionariū, sed ne auxiliarium quidem vllum quoquam misit. Pollio ad Ciceronē, lib. 10. 31. 14. a
 Res in Sardinia à Proprætore vna cohorte auxiliaria gesta. de Prou. 72. b

Axia.

Axia, castelli cuiusdam nomen. pro Cecin. 14
 Ἀξία Græci, Latini æstimationem vocant. de Fin. lib. 3. 28
 Ἀξιότιμος dici. 13. ad Att. 49

Axilla.

Quomodo enim vester Axilla ala factus est, nisi fuga literæ vastioris. in Orat. 85. a

Axioma.
 Ἀξίωμα Græcè, Latine pronuntiatum. Tuscul. quæst. lib. 1. 12
 Ἀξίωμα, Latine effatum, quicquid enuntiat. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 86
 Explicandæque vis est, ratioque enuntiationum, quæ Græci ἀξιόματα vocant, quæ de re futura quum aliquid dicunt, deque eo quod possit fieri, aut non possit, &c. 1. Tuscul. 23. a. de Fato, 1. a

Axis.

Axis, pro polo siue vertice Septentrionali. Tuscul. q. lib. 1. 56
 Hosce æquo spatio deuinctos sustinet axis. in Arat.
 Versatur mundus circum axem cæli, admirabili celeritate. de Nat. d. 1. 37

Quæ cum circum axem se summa celeritate conuertat & torqueat, &c. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 114

Quarum altera, quam nos incolimus, sub axe posita ad stellas septem, vnde, &c. 1. Tuscul. 107. a

Iam verò terram altricem nostram, quæ traiecto axi sustinetur, diei noctisque efficitricem. de Vniuers. 45

Ἀξιότιμος. 6. ad Att. 14
 Ἀξιότιμος adeptæ ciuitates. 6. ad Att. 24
 Ἀξιότιμος. 2. ad Att. 31
 Ἀξιότιμος in homine vrbalitas. 7. ad Att. 9
 Ἀξιότιμος, id est, amplificatio. Orat. 69
 Ἀξιότιμος. 13. ad Att. 20

B

vestra cæde bacchantis. 4. in Catil. 83. a
Bacchatio.

Sileatur de nocturnis eius bacchationib⁹ ac vigiliis. 3. Verriarum, 22. a

Bacchus.

Euchyas, Bromius, Nyfius, Bacchus, Liber. pro Flac. 156. b

Bacchis.

Bacchis Bæotius. Diuin. lib. 1. 33

Bacillus, & Bacillum.

Lituus, id est incuruum, & leuiter à summo inflexum bacillum, quod ab eius litui, quo canitur, similitudine nomen inuenit. 1. de Diuin. 30

Vt bacillum aliud est inflexum & incuruū de industria. de Finib. lib. 2. 29

Proximus licet Sextius, conuerso bacillo, oculos misero tundere vehementissimè cœpit. 7. Verr. 111. a

Lictores cum bacillis in turbam conieci, nequis impetus militum fieret. 11. ad Att. 10

Deinde anteibant lictores, non cum bacillis, sed vt hic Prætoribus anteeunt cum fascibus duobus. de Leg. Agr. 91. a

Bacilli, insigne duū virorum coloniæ deducendæ.

Baiæ.

Baiæ salubres repente factæ. 9. fam. 21
 Qui optimas Baias habebat. 12. ad Att. 53

Puteolis se aiebat vnum diem fore, alterum ad Baias. Attico, lib. 13. 298. 5. a

Sed si esset aliqua dissimilis istius, quæ se omnibus peruulgaret: quæ haberet palam decretum semper aliquem, cuius in hortos, domum, Baias, iure suo libidines omnium commearent. pro Cæli. a

Si fas est defendi à me eum qui nullū conuiuium renuerit, qui vnguenta sumpserit, qui Baias viderit. pro Cæli. 20. a

Baiis acta cōiuiua, comessationes, cantus, symphonias, nauigia iactant. pro Cæli. 27. a

Baianus. ad Att. 225. b

Baiulus.

Baiulus quidam orator ab Antonio descriptus. 2. de Orat. 23

Nec quicquam inter Alcibiadem summo loco natum, & quemuis baiulum interesset. 3. Tuscul. 132. a

Operarii autem, aut baiuli deesse non possunt. de Clar. Oratoribus, 139. a

Vtrum potius de bonis est quæredū, quid baiuli atque operarii, an quid homines doctissimi senserint. in Parad. 27

Babylon.

Abylonem, Syriam, Perfas alteri tradidisti. pro Dom. 225. b

Alexāder Babylone est mortuus. de Diu. 90. b

Babylonius.

Nam quod aiunt, quadringenta septuaginta millia annorum in periclitādīs experiundisque pueris, quicūque essent nati, Babylonios posuisse, fallūt. 2. de Diuin. 145. a

Bacca.

Ergo arbores feret diligens agricola, quarum aspiciet baccam ipse nunquam. 1. Tuscul. 26

Vt agricola quum florem oleæ videt, baccam quoque se visurum putat. 1. de Diuin. 24. 189. a. de Senect. 5. a

Baccæ arborum. Diuin. lib. 1. 98

Baccæ quæ ex quaque stirpe funduntur. 2. de Nat. d. 96

Baccas certas sacerdotes publicè libanto. 2. de Leg. 17

Nec fruges terræ baccasue arborum dedisset, nisi, &c. de Diuin. 104. b

Et tanquam in arborum baccis, terræque frugibus, maturitate tempestiua quasi vietum & caducum. Cato, 5

Bacchæ.

Bacchas istas cum Musis Metelli comparas. 7. fam. 41

Bacchis verò vbi est apud me locus? At pulchellæ sunt: noui optimè, & sæpe vidi. Fabio, lib. 7. 24. 6. a

Bacchanalia.

Quo in genere seueritatem maiorum Senatus vetus auctoritas de Bacchanalibus, & Consulium, exercitu adhibito, quæstio animaduersioneque declarat. 2. de Leg. 59. a

Bacchor.

Quibus gaudiis exultabis? quanta in voluptate bacchaberet. in Catil. 18. a

Nec erat vlla vis atque contentio, siue consilio, quod eos, quorum altior oratio, actioque esset ardentior, furere & bacchari arbitraretur: siue pro, &c. de Clar. Orat. 151. a

Bacchans.

Versatur mihi ante oculos aspectus Cethegi & furor in

Balbus.
 Balbus, Cæsaris familiaris. 6. fam. 39
 Balbus Cornelius minor. 11. ad Att. 25
 Balbus minor. 13. ad Att. 49
 Balbi regia conditio est delegandi. 12. ad Att. 13
 Balbi cuiusdam Quæst. in Hispania improbitas. 10. fam. 70
 Balbi duo fratres in Cæsaris partibus. 8. ad Att. 24
 Balbi duo Stoici. 3. de Orat. 44

Balbus.

Balbus sum, quod non putaram. Cæli. 2. 18
 Quumque ita balbus esset, vt eius ipsius artis, cui studeret, primam literam non posset dicere, perfecit meditando, vt nemo planius eo locutus putaretur. 1. de Orat. 136. 2. de Demosthene loquitur.

Balbi non sumus. ad rem redeamus. Cæli. 2. 18

Balbos pluris esse putes quàm disertos. 9. fam. 45. allusio ad nomen Balbi.

Balbutio.

Me quidem authore etiam Peripatetici veteresque Academici balbutire desinant aliquando, &c. Tuscul. q. lib. 5. 56

Balbutiens.

Sed ille noster est planè, vt supra dixi, Stoicus, perpauca balbutiens. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 128

Reliqui verò omnes, præter Epicurum balbutientem de natura deorum, diuinationem probauerunt. 1. de Diuin. 5

Baleares.

Baleares, insulæ. ad Att. 186. b

Balearicus. de Diuin. 89. b

Balineum.

Balineum calefieri iubebo. Att. lib. 2. 18. 5. a

Cum è balineo exiissem. 15. ad Att. 27

Balista.

Vt balistæ lapidum, & reliqua tormēta telorum eò grauioribus emissiones habent, quò sunt contenta atque adducta vehementius: sic vox, sic cursus, sic plaga hoc grauior, quo est missa contentius. Tuscul. q. lib. 2. 49

Ballion.

Ballioni lenoni Chæream confert Cicero. pro Rosc. Com. 11

Balneæ.

Occidit ad balneas Palatinas rediens à cœna Roscius. pro S. Rosc. 21. b. Balneæ, erant bina cōiuncta ædificia, alterum vbi viri, alterum vbi mulieres publicè lauabantur.

Quum enim potissimum balneas publicas constituerat, in quibus, &c. pro Cæli. a. 2. de Orat. 122. a

Nam vt fortè hic in balneas venit, cœpit, postquam perfusus est, defricari. ad Heren. 27. b

Mulier ingeniosa constituit locum iussit balneas Xenias, vt eò mitteret amicos, qui delitescerent. pro Cæli. 49. a

Quàm multa de balneis, quas nuper ille vendiderat, &c. dixit. 1. de Orat. 122. a

Exire de balneis. 2. de Orat. 123. a

Balnearia.

Video nihil, aut pauca mutata, balnearia tamen laudat, &c. Attico, lib. 13. 284. 2. a

Sed tamen nihil ei restabat, præter balnearia & ambulationem & aluearium. ad Q. frat. lib. 3

In balneariis assa in alterum apodyterii angulū promouit. ad Q. frat. 318. b

Balneum.

Balneum calfacias oportebit. 9. fam. 40

In balneum post horam octauam. 13. ad Att. 66

Ducere aliquem ex balneo. pro Deiot. 11. a

Labrum si in balneo non est, vt sit. Terentia, 14. 20. 1. a

Balneator.

Mulier potens, quadrantaria illa permutatione familiaris facta erat balneatori. pro Cæli. 49. a

Alter est designatus Viseius nescio quis, fortis, vt aiunt, latro, quem tamen temperantem fuisse ferunt Isauri balneatorem. 13. Philip. 365. a

Balo.

Rex ipse Priamo somnio mentis metu Percussus, curis sumptis fuspitantibus

Exsacrificabat hostiis balantibus. 1. de Diuin. 76. a

Bambalio.

M. Bambalio, M. Antonii focer. 2. Philip. 93. & 3. 135

Banobales.

Banobales, seruus venerius in Sicilia. 5. in Verr. 75

Barba.

Viris mammae atque barba. 3. de Finib. 29. a
 Dionysius Æsculapii barbam auream demi iussit. 3. de Natura deor. 110. a

Ita sordido, ancillarique artificio regie virgines, vt tonstriculæ tondebant barbam & capillum patris. 5. Tuscul. 81. a

Alquis capillatior, quàm antè, barbaque maiore. contra Rul. 68. b

Barbula.

Alquis mihi ab inferis excitandus est ex barbatis illis, non hac barbula, qua ista delectatur: sed, &c. pro Cæli. 2. 4. a

Barbatus.

Barbatus Epicurus. in Pis. 15
 Barbatus semper Iupiter, Apollo semper imberbis. de Natura deor. 1. 58

Barbatus Iupiter, galeata Minerua. de Nat. d. 1. 71

Quod antiqui illi quasi barbati, vt nos de nostris solemus dicere, crediderint. de Fin. lib. 4. 52

Barbati nulli in piscinis sunt. Att. lib. 2. 16. 4. a

Barbati illi veteres. pro Sest. 6. b

Quos pexo capillo nitidos, aut imberbes, aut bene barbatos videtis. 2. in Catil. 42. a

Apud barbatos ridicula videbantur. pro Murena, 23. a

Alquis ex barbatis illis barba illa horrida, quam in status antiquis videmus. pro Cæli. 2. 4. a

Barbatulus.

Concurfabant barbatuli iuuenes, totus ille grex Catilinæ. Att. lib. 1. 9. 6. a

Barbatulos mullos exceptatē de piscina & pertractatē. Parad. 48

Barbarus.

Natura & moribus barbarus. 6. Verr. 100. a

Qui aliis inhumanus ac barbarus, isti vni commodus ac disertus videretur. 5. Verr. 8. a

Immanis ac barbara consuetudo hominum immolandum. pro Font. 280. b

Immanis ac barbara gens. 2. de Diuin. 3. a. cui opponitur Humana atque docta.

Neque tam barbari lingua & natione illi, quàm tu natura & motibus. in Verr. 226. b

Allobroges barbari. in Cat. 116. b

Agrestes ac barbari serui. pro Mil. 19. a

Vos Thusci ac barbari. de Nat. 28. b

Barbari vani atque fallaces. Diuin. lib. 1. 35

Immanitate barbaræ gentes. pro Marcel. 4. a

Barbarorum aduentus ad vrbem mihi proponitur. 7. ad Atticum, 44

Barbarorum dii. 3. de Nat. d. 33

Barbarorum inficitia. 9. fam. 6

Contra barbaros philosophos. Tuscul. 176. b

Barbara & obsoleta quædam dispersisse. 1. ad Att. 66

Iudicio hoc sum vsus, non esse barbaris auxiliis fallacissimæ gentis Rempub. defendendam. Att. lib. 11. 14

Tanta cum barbaris gentibus coniunctio. 11. ad Att. 10

Amasiano & Rabirio in doctis & barbaris scriptoribus. Academ. 39. b

Barbare.

Vt enim si grammaticum se professus quispiam barbarè loquatur: sic, &c. 2. Tuscul. 18. a

Barbaria, Barbaries.

Philosophus nobilis, à quo non solum Græcia & Italia, sed etiam omnis barbaria commota est. 2. de Finibus, 79. a

& 5. 18. a

Neque enim si multitudo litium, si varietas causarum, si hæc turba & barbaria forensis dat locum vel vitiosissimis oratoribus, &c. 1. de Orat. 50

Quale bellum nullum vquam barbaria cum sua gente gessit. 3. in Catil. 69. a. Att. lib. 7. 130. 4. a. 1. de Nat. d. 110. a

Barbaria totius fluctum ferre vrbs vna non poterat. 7. ad o. ii.

Vbi ad bellum & castra ventum sit. 8. fa. 41. in epist. Cælii.
Idem cum Theutonibus bellum administraret, &c. pro Lege Manil. 42. a
Administrare bellum cum aliquo. pro Pomp. 15. b. Id est, gerere bellum contra aliquem.
Verebar ne cui obrectatorum viderer & nimium pertinaciter Lepido offensus, & mea patientia etiam alere bellum. Plancus Ciceroni, lib. 10. 47
Ferro bellum terra & mari comparat. 10. ad Att. 8
Bellum conficere. in Piso. 45
Deinde quum ab ea sententia Pompeius valde abhorreret, suadere institui ut bellum duceret. Mario, lib. 7. 3. 7. a
Tum ad te scribam plura, si erit bellum. ad Att. 113. b
Bellum extinguere. 10. fam. 49. in epist. Planci.
Si fugitui bellum in Sicilia facerent. in Verr. 239. b
Bellum facere alicui. in Catil. 66. pro Mil. 113. b
Bellum gerimus, sed non pari conditione, contra arma verbis. 12. fam. 47
Nihil turpius, quam cum eo bellum gerere, quicum familiariter vixeris. Læli. 66
Populus Romanus Crasso consuli bellum gerendum dedit. 11. Philip. a
Bellum habet nescio quod susceptum Cōsulatus cum Tribunatu. pro Leg. Agr. 19. a
In bellum confugere. 4. ad Att. 22
Quos quum haberes auctores Antoni, miror cur philosophia, sicut Zethus ille Pacuianus, propè bellum indixeris. 2. de Orat. 85. a
Indicere bellum nefarium. pro Detot. 21. a
Nisi publicè satisfactum sit, ei civitati bellum indici atque inferri solere. 3. Verr. 55. a
Sed quid ego vestram crudelitatem expromo, quam in ipsum me ac meos adhibuistis, qui parietibus, qui tectis, qui columnis ac postibus meis horricum quoddam & nefarium, omni imbutum odio bellum intulistis: pro Domo sua, 47. a
Inferre bellum contra patriam. in Ant. 170. b
Bellum in provinciam inferre. 15. fam. 5
Vrbs quæ facere atque instruere bellum possit. pro Leg. Agr. 77. a
Inter bellum & pacem medium nihil. 8. Philip. 236
Mouere bellum. ad Att. 152. b
Bellum, discordiam, cupiditatem, cæteraque generis eiusdem, ad Deum reuocat Parmenides. de Nat. d. 1. 22
Bellum sustinere. 16. fam. 16
Bello arderet Syria. 6. ad Att. 40. 4. fam. 2
Bello Latinorum, &c. cum Octauius, Mamilius, Tusculano prælio dimicaret, &c. de Nat. d. 2. 4
Bello flagrantem totam Italiam. 7. ad Att. 54
In bello mouendo summa fuit apud præfatos Romanos obseruatio. Offic. 1. 55
In bello pudor est maximè periculofus. 10. fam. 47. in epist. Planci.
In bello titubari solet. 12. fam. 16
Persequi aliquem bello. ad Brut. 9. b
Bello proffigato ac penè sublato, renouatum bellum gerere conamur. 12. fam. 63
Bello Punico secundo exercitus Pop. Rom. ad lacum Trasimenum interiit. Diuin. lib. 2. 15
Bello gloriam quærere. Offic. 1. 57
Bello vti. 7. ad Att. 55
Bella, quibus Reip. salus continetur. de Nat. d. 2. 7
Bella ciuilia nunquam deerunt, si clementes esse voluerimus. ad Brut. 4
Itaque eorum consilio sæpe aut non suscepta, aut confecta bella sunt, nonnunquam etiam illata. Offic. 1. 111
Bella domestica & externa. de Senect. 11. a
Bella, quibus imperii gloria proposita est, minus acerbè gerenda sunt. Offic. 1. 57
Bella hostilia & externa. 5. fam. 29
Bella suscipienda sunt ob eam causam, vt sine iniuria in pace viuatur. Offic. 1. 51
Bellorum ciuiliū exitus quales. 12. fam. 44

Bellorum omnium exitus incerti. 6. fam. 2. & 24
Bellorum victor. de Arusp. respon. 45
Tum enim nostri duces bella gerere incipiunt, &c. de Natura deor. 2. 7
Si tanta bella legisset, quanta gessit & confecit, &c. omnia iura belli perdiscere ac nosse potuisset. pro Corn. Bal. 37. a
Thucydides res gestas & bella narrat & prælia. Orator, 199. b
Bellis præliisque dii non caruerunt. 2. de Nat. d. 52
In bellis ciuilibus nihil miserius victoria. 4. fam. 31
Bellicum.
Alter incitator fertur, & de bellicis rebus canit etiam quoddammodo bellicum. in Orat. 22. a
Omnia ista nobis studia de manibus excutuntur simul atque aliquis motus nouus bellicum canere cœpit. pro Murena, 27. a
Itaque iidem quasi prouidi ciues & Senatores diligentes, bellicum me cecinisse dicunt. 7. Philip. 219. a
Bellicus.
Bellica mors. 2. de Leg. 56
Bellica virtus. 1. Tusc. 177. a
Ius bellicum hosti seruandum. Offic. 73. b
Ad similitudinè bellicæ disciplinæ, exerceamur in venando. 2. de Nat. d. 121. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 7
Bellicam rem administrari præfati Romani nisi auspiciatō noluerunt. Diuin. lib. 2. 60
Ex bellica laude aspirare ad Africanum nemo potest. in Bruto, 42
Bellica insignia tincta. 2. de Leg. 44
Bellicosus.
Dalmatæ semper habiti sunt bellicosi. epist. 67. b
Gentes bellicose. de Prouinc. 75. b
Bellicosissima natio. pro Leg. Manil. 19. a
Cum omnibus bellicosissimis bellum gessi. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 4. 2. a
Belligero.
Belligerare cum hostibus. ad Heren. 27. b
Quoniam nobis quasi aliqua necessitate, non solum cum his qui hæc delere voluissent, sed etiam cum fortuna belligerandum fuit. post reditum ad Quirites, 16. a
Excitandus erit nobis ab inferis C. Marius, qui Induciomaro isti minaci atque arroganti par in belligerando esse possit. pro Fonteio, 21. a
Nec cauponantes bellum, sed belligerantes. 1. Offic. 59
Bellipotens.
Æacidæ bellipotentes sunt magis, quam sapientipotentes. 2. de Diuin. 90
Bello.
Iam verò ille qui cum Ætolis Ennio comite bellauit Fuluius. pro Arch. 20. a
Quum illa ciuitas cum Pœnis suo nomine ac sua sponte bellaret. 6. Verr. 64. a. 11. Philip. 292. a
Fuit proprium Pop. Rom. longè à domo bellare. pro Leg. Manil. 22. a
Quid est enim aliud gigantum more bellare cum diis, nisi naturæ repugnare? de Senect. 6
Bellare suo nomine. 6. in Verr. 64
Cum hoste hoc bellandum est. in Ant. 231. b
Bellator.
Bellator & pacifica persona, opponuntur. 8. ad Att. 41
Is minus vehemens orator, quam bellator fuit. de Claris Oratoribus, 189. b
An accusatori maiores nostri maiora præmia, quam bellatori esse voluerunt? pro Corn. Balbo, 43. a. de Clar. Oratoribus, 146. a
Nec verò de bellatoribus solum disputant, &c. 4. Tusc. 33
Bellatrix.
Quid ista bellatrix iracundia? quum domum rediit, qualis est cum vxore, cum liberis, cum familia? 4. Tusculan. quæst. 84. a
Bellus, Vide Bonus.
Belus.
Belus in India dicitur Hercules. 3. de Nat. d. 29

Bene, Benedico, Benefacio, Benefactum, Beneficentia, Beneficium, Beneficus, Beneuolè, Beneuolentia, Beneuolus, Benigne, Benignitas, Benignus, Vide post Bonus.
Beroa.
Qui quum concursum plorantium, ac tempestatem querularum ferre non posses, in oppidum demum Beroam perfugisti. in Pisonem. 71. a
Bessis.
Tibi magna præfida & auxilia à Bessis peditum, equitumque polliceretur. in Pisonem, 66. a
Bes siue Bessis.
Fœnus ex triente Id. Quintil. factum erat bessibus. ad Att. lib. 4. 37
Bestia.
Bestia monstrosissima. Diuin. lib. 2. 54
Sed quæ potest homini esse polito delectatio, quum aut homo imbecillus à valentissima bestia laniatur, aut præclara bestia venabulo tranfuerberatur? 7. fam. 3
Pro bestia de ambitu dixi. 2. ad Qu. frat. 11
Canes tamen bestia sunt, tamen, &c. pro Sex. Rosc. 27. b
Bestia aquatilis, vt crocodili, fluuiatilesque testudines. de Nat. deor. 50. b
Bestia in perturbationes non incidunt. Tusc. q. lib. 4. 25
Mutæ bestia penè loquuntur magistra ac duce natura. 1. de Finib. 108. a
Alia bestia sunt nantes, alia volucres, serpentes quædam, quædam gradientes. Tusc. lib. 235. b
Quid bestia: non pro suo partu ita propugnant, vt vulnera excipiant? nullos impetus, nullos ictus reformident? Tusc. quæst. lib. 5. 58
Bestia: quæ alius generis bestiis vescuntur. 2. de Nat. deo. 92
Bestia, vt quicquid obiectum est, quod modò à natura non sit alienum, eo contentæ, nò quærunt amplius. Tusc. quæst. lib. 5. 71
Ad bestiarum auxiliorum confugere. 9. fam. 10
Bestiarum quæque suum tenens munus, quum in disparis animantis vitam transfire nò possit, manet in lege naturæ. Tusc. quæst. lib. 5. 29
Bestiarum varia genera vel cicurum vel ferarum. 2. de Nat. deorum, 73
Bestiis sensum & motum dedit natura, & cum quodam appetitu accessum ad res salutare, & a pestiferis recessum. de Nat. deor. 2. 24
Bestiis obicere. 10. fam. 71. in epist. Pollionis.
Quid quòd populari illi sacerdoti sexcentos ad bestias amicos sociosque misisti? in Pisonem, 70. a
Nanque alias bestias nantes, aquarum incolas esse voluit (natura), alias volucres cælo frui libero, serpentes quasdam, quasdam esse gradientes: earum ipsarum partim foliuiagas, partim congregatas: immanes alias, quasdam autem cicures: nonnullas abditas, terraque tectas. Tusc. quæst. lib. 5. 28
Bestias quasdam esse, in quibus insit aliquid simile virtutis. de Finib. lib. 5. 35
De bestiis quibusdam firmiores videas esse apud Ægyptios ac Syros opiniones. de Nat. deor. 1. 57
Hoc apparet in bestiis, volucris, agrestibus, natantibus, subibus, cicuribus, feris. de Amicit. 111. b
In bestiis quanta ratio apparet ad perpetuam conseruationem earum generis. 2. de Nat. deor. 96
Bestiola.
Bestiola minima. 2. de Nat. deor. 108
Dissimillimæ bestiolæ communiter cibum quærunt: id est, pinna & squilla. de Nat. 50. b
Bestiarius.
Bestiarii, pro iis, qui cum bestiis pugnabant. pro Sestio, 118
Bestiarios emerat, nec sine his armatis vnquam in publico fuerat. 2. ad Quint. frat. 19
Milonem dicas gladiatoribus & bestiariis obsedisse Remp. in Vatinius, 31. a
Beta.
A beta etiam & malua deceptus sum. 7. fam. 47

Bias.
Bias Prieneus, quum patriam eius cepisset hostis, cæterique ita fugerent, vt multa de suis rebus asportarent, quum esset admonitus à quodam vt idem ipse faceret, Ego verò, inquit, facio: nam omnia mecum porto mea. Parad. 9
Biantis dictum (Ita amare oportere, vt aliquando esset osurus) à Scipione reprehensum. Læli. 53
Bibliotheca.
Abdo me in bibliothecam. ad Curium, lib. 7. 29. 4. a
Dionysius seruus meus, qui meam bibliothecam multorum nummorum tractauit, quum multos libros surripuisset, &c. ad Sulpitium, lib. 13. 101
Offenses designationem Tyrannionis, bibliothecam mirificam librorum meorum. 4. ad Att. 18
Bibliothecam tuam caue cuiquam despondeas, quanuis acrem amatorem inuenieris. Att. a
Bibliotheca alicuius pasci. 4. ad Attic. 29
De bibliotheca tua supplenda, libris commutandis, Latinis comparandis, valde velim ista confici. ad Quint. frat. lib. 3. 25
Si hortum in bibliotheca habes, nihil deerit. epist. 118
Quum, &c. satisque ambulatum videretur, tum in bibliotheca quæ in Lycio est, assidemus. 2. de Diuin. 6
Bibliothecas omnes duodecim tabulæ superant. 1. de Or. 96
Ne bibliothecis quidem Græcis egebimus. Tusc. q. lib. 2. 5
Bibo.
Bibit plurimum. 16. ad Attic. 29
Sitiens bibit. 5. Tusc. 137. a
Mihi quidem in vita, seruanda videtur illa lex, quæ in Græcorum conuiuuiis obtinetur, Aut bibat, inquit, aut abeat. 5. Tusc. 166. a
Darius cum aquam bibisset turbidam, negauit vnquam se bibisse iucundius. Tusc. 247. b
Conuiuuium in quo nemo potest dicere, vtrum iste plus biberit, an vomuerit, an effuderit. in Piso. 17. a
Quid eum non forbere animo, quid non haurire cogitatione, cuius sanguinem non bibere censetis? 11. Philip. 296. a
Ab hora tertia bibebatur, iudebatur, vomebatur. 2. Philipp. 102. a
Fit sermo inter eos, & inuitatio, vt Græco more biberetur. 3. Verr. 45. a
Nam iste totam Asiam magnitudine poculorum bibendoque superauit. pro Flac. 163. b
Bibulus.
Bibulus, Cn. Pompeii obrectator. 2. ad Qu. frat. 9
Bibuli consulis edicta in Pompeium. 2. ad Att. 54
Bibuli ignauia & timiditas notatur. 7. ad Attic. 11, 12
Bibuli timiditas taxatur. 6. ad Attic. 47
M. Bibulus qualis in Consulatu fuerit. in Vatinius, 15
M. Bibuli sententia de Ciceronis domo. pro Domo sua, 54
Biceps.
Si puella nata biceps esset. de Diuin. 105. b
Bicorpor.
Hæc bicorporum affixit manum. Tusc. 179. b
Bidis.
Bidis, oppidum tenue, non longè à Syracusis. 4. in Verr. 37
Biduum.
Romæ nihil auditur noui, nec in his locis, quæ à Brundisio absunt propius, quam tu biduum aut triduum. ad Attic. 132. b
Nos in castra properabamus, quæ aberat bidui. ad Att. 76. b
Ab castris aberam bidui. ad Att. 67. b
Biduo sciemus. 9. ad Att. 59. Id est, intra biduum.
Biennium.
Tribuni pleb. tulerunt de provinciis contra acta Cæsaris, ille biennii, ille sexennii. in Ant. 295. b
Lex vsum & auctoritatem fundi iubet esse biennium. pro Cecinna, 295. b
Bifariam.
Bifariam contrariè simul procedentia. de Vniuers. 39
Cumque is motus aut boni aut mali opinione citetur, bifariam quatuor perturbationes distributæ sunt. Tusc. quæst. 195. b

Biformatus.

Hos nos biformato impetu centaurus iclus corpori infixit meo. Tuscul. 179. b

Bilis.

Sanguis, bilis, pituita, ossa, nervi, &c. Tuscul. 160. b

Quemadmodum quum sanguis corruptus est, aut pituita redundat, aut bilis, in corpore morbi, ægrotationes nascuntur: sic prauarum opinionum conturbatio, &c. 4. Tuscul. 34. a

Bilis secreta à cibo. 2. de Nat. deor. 104

Ersi, vt scribis, bilem id commouet, & latoribus & auspici- bus legis Curiatæ spe&aculum egregium. Att. lib. 2. 22. 3. a

Quasi vero atra bili solùm mens, ac non sæpe iracundia gra uiore, vel dolore, vel timore moueatur. Tuscul. 192. b

Bis.

Bis, quasi duis. Orat. 85

Bis ad eundem. 10. fam. 40. Prouerbiu.

Quæ, si bis bina quid essent, didicisset Epicurus, certè non diceret. de Nat. deor. 2. 35

Bis vna Consules. in Lælio. 37. 2

In quo bis falleris: primùm quòd tuas rationes communi- bus anteponis. deinde, &c. 8. Philip. 242. a

Ita in vna ciuitate bis improbus fuisti, quum & remisisti quod non oportebat, & accepisti quod non licebat. 7. in Verrem, 47. a

De quo & tu mihi antea scripseras, bis quidem eodem ex- emplo, facile vt, &c. Pæto, lib. 9. 16. 1. a

Stulte bis terque non postulat, &c. ad Q. frat. lib. 3. 24. 7. a

Bimus.

In castris Bruti vna veterana legio: altera bima: octo, tyro- num. Plancus Ciceroni, 10. 2. 4. 8. a

De hac quoque sententia bima decedat. ad Appium, lib. 3. 8. 34. a. Id est, qua censuit, vt per duos annos remaneret in prouincia.

Bimestris.

Consulatus bimestris. epist. 159. b

Binus.

Bina sententia. 3. fam. 30

Bini, vox Latinè honesta, Græcè obscœna. 9. fam. 53

Bini Censores sunt. de Legib. 185. b

Et vniciuique vestrum, vbi consistat, bini pedes assignentur. contra Rull. 83. b

Cum loquimur terni, nihil flagitii dicimus: at cum bini, ob- scœnum est: &c. in Verrem. 246. b

Bina legationes. 12. fam. 34. in epist. Lentuli.

Bina venationes per dies quinque magnificæ. epist. 95. b

Terna, bina, singula verba. 3. de Orat. 110. a

Censores binos in singulas ciuitates describerebat. 4. Ver. 92. a

Binos gladiatores singulis patribus familiarum distribuit. Attic. lib. 7. 133. 2. a

Hoc si Romæ fieri posset, certè aliqua ratione expugnasset iste vt dies x l v. inter binos ludos tollerentur, per quos solos iudicium fieri posset. 4. Verrem. 91. a

Nonne cernimus vix singulis ætatibus binos oratores lau- dabiles constituisse: de Clar. 196. b

Binos tabellarios in duas naues imposui. 10. famil. 75. in e- pistola Pollionis.

Per binos tabellarios misi Romam literas. Att. lib. 6. 111. 19. a

Demosthenes vna contentione verborum, binas conten- tiones vocis & remissiones continebat. de Orat. 108. b

Binas à te accepi literas. Att. lib. 6. 111. 18. a

Inter bina castra cum Vectio collocutus est. 12. Philip. 338. a

Centesimis binis foenerari. 5. Verrem. 141. a

O M. Druse, patrem appello, hæc quidem duo binis pedibus incisim. Orat. 218. b

Binis tabellariis, & tibi, & Octauiano scripsi. Pollio Cicero- ni, lib. 10. 33. 7. a

Bipartior.

Atque ibi omnes proximis villis ita bipartiti fuerunt, vt Ty beris inter eos & pons interesset. in Cat. 51. b

Bipartito.

Num igitur negari potest, cuius rei cuncta testis est Asia, bi- partito classem distributam fuisse, vt vna pars supra E-

phesum, altera infra Ephesum nauigaret: pro Flacco, 24. a

Equitatus, qui in Græciam ducebatur bipartito, alter, &c. in Ant. 227. b

Id sit bipartito: nam tum causa, tum res ipsa remouetur. 2. de Inuent. 186. a

Bipes.

Quid obstat quo minus sit beatus, si non sit bipes: de Nat. deor. 20. b

Hoc ministro omnium non bipedum solùm, sed etiam qua- drupedum impurissimo. pro Domo sua, 38

Bipedalis.

Bipedalem solem Epicurus censet esse, vel paulò maiorem aut minorem. lib. 1. de Finib. 16

Biremis.

Ne hæc biremis ascriberetur. 7. Verr. 41. a

Bithynia.

Bithyniæ reges leætica octophoro gestari soliti. 7. in Verr. 22

Socii Bithyniæ, societas Bithynica de publicanis. 13. fa. 18, 19

Blandenijs.

Blandenijs Zeuxis. 1. ad Quint. fratrem, 37

Blandenona.

Blandenona, locus non longè à Placentia. 2. ad Qu. frat. 32

Blandior.

De Commageno, quòd rem totà discusseram, mirificè mihi & per se & per Pomponium blanditur Appius. ad Qu. fratrem, 2. 14. 1. a

Cur matri blanditur: cur epistolis & sororis & matris im- becillitatem aucupatur: pro Flac. 163. b

Qui etiam aduersando sæpe assentetur, & litigare se simu- lans blanditur. de Amicit. 82. a. De adulatore loquitur. Suauiter blandiri sensibus nostris dicitur voluptas. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 129

Quòd ita nati essemus, vt & blandiri suppliciter iis, à qui- bus esset petendum, & aduersarios minaciter terrere pos- semus, &c. 1. de Orat. 45. a

Blandus.

Secerni autem blandus amicus à vero, & internosci tam po- test adhibita diligentia, quàm omnia fucata & simulata à synceris atque veris. de Amicit. 78. a

Blandus filius & gratiosus. 2. Verr. 16. a

Quàm blanda conciliatrix & quasi sui sit lena natura. de Nat. deor. 1. 53

Scis minimè blandum esse. 12. ad Att. 8

Vnum te puto minus blandum esse, quàm me. Attic. lib. 12. 233. 1. a

Militèsq; blando appellado sermone deliniant. 2. Off. 68. a

Blanda oratione falli. 7. Philip. 237. a

Vocare aliquem blanda voce. de Diuin. 89. b

Blandè.

Hunc posteaquam salutauit, rogare cœpit, bládè & concin- nè scilicet, mentire mea causa, &c. pro Qu. Roscio, 28. a

Sed amabo te mi Attice, vidène quàm blandè! Attic. lib. 16. 332. 3. a

Id erat petere blandius. 1. de Orat. 55. a

Tum appellat hilari vultu hominem Bulbus, vt bládissimè potest. pro Cluentio, 57. a

Blandiloquentia.

Nam vt ego illis supplicarem tanta blandiloquentia. 3. de Nat. deor. 89. a

Blandimentum.

Multa enim blandimenta natura ipsa genuit. pro Cælio, 31. a

Nec eam minimis blandimentis corrupta deseret. 5. Tuscul. quæst. 125. a

Blanditia.

Ea desiderat blanditiam, assiduitatem, benignitatem. de Petit. 211. b

Facilis est illa occursatio & blanditia popularis: aspicitur, non attræctatur, &c. pro Planco, 24

Blanditia etsi vitiosa est & turpis in cætera vita, tamen in pètitione necessaria. de Petit. Consul. 28

Sermo iniquatissimus & bláditiæ flagitiosus. in Verr. 161. b

In ciue excelso atque homine nobili, bláditiæ, ostentatio- nem, ambitionem eam esse leuitatis. 4. de Repub. a

Sic habèdum est, nullam in amicitijs pestem esse maiorem, quàm adulationem, bláditijs, assentationem. de Am. 76. a

Benevolentiam ciuium blanditijs & assentationibus colligere turpe est. de Amicit. 107. b

Blanditijs præsentium voluptatum deliniti atque corrupti. 1. de Finib. 26

Conquiri verò & elici blanditijs, vt tu scribis, ad iudicium necesse non fuit, eum præsertim hominem, &c. ad Quint. fratrem, lib. 1. 2. 8. a

Tu si tuis blanditijs tamen à Sicyonijs nummulorum ali- quid exprefferis, velim me facias certior. 1. ad Att. 66

Qui vt se blanditijs & assentationibus in Afinijs consuetu- dinem penitus immerst, Oppianicus continuò, &c. pro Cluentio, 26. a

Ne blanditijs eius illecebrisque impediatur disputandi se- ueritas. de Finib. lib. 3. 1

Mihi quidem verè etiam hæreditates non honestæ videntur, si sunt malitiosus blanditijs officiorum, non veritate, sed simulatione quæsitæ. 3. Offic. 97

Βλάνδιμα mittamus. 15. ad Attic. 23

Blesamius.

Blesamius, legatus regis Deiotari ad Cæsarem. pro Deiot. 29

Bœotia.

Quum essent agri in Bœotia deorum immortalium excepti lege Censoria. 3. de Nat. deor. 34

Bœotius.

Quod & somniantibus sæpe contigit, & nonnunquam vaticinantibus per furorè, vt Bacis Bœotius, & Epimenides Cres, vt Sibylla Erythraea. 1. de Diuin. 63. a

Boethus.

Boethus Stoicus conatus est earum rerum rationem expli- care, quæ in mari cæloque fierent. Diuin. lib. 1. 12

Boethus aurifex. 6. in Verrem, 27

Bogud.

Bogudis regnum. 10. fam. 70. in epist. Af. Pollionis.

Boius.

Boius & Ladas cum Sicyonijs cursitarunt. 4. ad Heren. 141

Bonianum.

Bonianum, oppidum in Samnio. pro Cluentio, 156

Bonillanus.

Bonillana vicinitas. pro Plan. 18

Bona dea.

Bonæ deæ nomen viris ignotum. de Arusp. respons. 33

Iste Bonæ deæ sacerdos. 2. ad Attic. 14

Sacra Bonæ deæ, quæ viri oculis, ne imprudentis quidem, aspici fas est. de Arusp. 245. b

Bonæ deæ sacra à P. Clodio polluta. de Arusp. respons. 7

Bonæ deæ sacra vetustissima & eadem occultissima. de Arusp. respons. 33

Bonæ deæ sacrarium in fundo T. Sestii Galli. pro Milo. 65

Sacrificium Bonæ deæ, quod fiebat pro salute populi Rom. de Arusp. 246, & 252. b

Bona fortuna, dea apud Siculos. in Verrem, 201. b

Bononia.

Bononia, vrbs Italiae. epist. 185, & 173. b

Bononiensis.

C. Rusticellus Bononiensis, is quidem & exercitatus, & na- tura volubilis. de Clar. Orat. 87. a

Bonus.

Primum, quòd videtur esse bonus, nemo igitur potior. ad Atticum, 92. b

Bonus author. 12. ad Atticum, 7

Bonus calamus. 2. ad Quint. fratrem, 36

Bonus dominus Antonius. ad Brutum, 45. in epist. Bruti.

Bonus & affiduus dominus. de Senect. 52. a

Valde bonus homo. ad Attic. lib. 2. 14. 15. a

Bonus in aliquem. 10. ad Atticum, 26

Poeta bonus. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 68. a

Bonus re aut spe. pro Domo sua, 110

Bonus vir. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 24

Sit igitur sanè bonus vir. Attic. lib. 7. 127. 2. a

Multum bonus vir. pro Lege Agr. 38. a

Vir bonus qui sit, describitur multis. Offic. 67. b

Vir bonus, & simplicis veritatis amicus. Offic. 13. b

Bonus vir minimè est qui ad suum comòdum refert quæ- cunque agit. 1. de Legib. 37

Bona actio. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 16

Bona causa. pro Sextio, 29

Tusculano emptor nemo fuit: si còditio valde bona fuerit, fortasse non omittam. ad Qu. frat. lib. 2. 6. 3. a

Bona de Domitio, præclara de Afranio fama est. Att. lib. 7. 144. 1. a

Memoria bona. Attic. lib. 8. 148. 3. a

Bona ratio. pro Flacco, 81

Postremò copiæ cum egestate, bona ratio cù perdita, mens sana cum amentia: bona denique spes cum omnium re- rum desperatione configit. 2. in Catil. 44. a

Boni auguris est meminisse maximis Reipub. temporibus præsto esse debere, louique Opt. Max. se consiliarium at- que administrum datum, vt sibi eos, quos in auspicio esse iusserit, cælique partes sibi definitas esse traditas, è quibus sæpe opem referre possit. 3. de Legib. 38

Boni haudquaquam est dissoluere ratione vincitum. de V- niuers. 51

Æqui bonique facere aliquid. ad Att. 305. b

In bonæ fidei iudicijs, locorū à causis magnus vsus. Top. 34

Nec enim cuiquam bono mali quicquam euenire potest, nec viuo, nec mortuo: nec vnquam eis res à dijs immor- talibus negliguntur. Tuscul. quæst. lib. 1. 82

Bonam benevolentiam hominum & fidem perspicere po- tui. 13. fam. 82

Quam deam iste idcirco bonam dicit, quòd in tanto sibi scelere ignouerit. de Ar. 252. b

Bonam gratiam quætere. pro L. Manil. 50

Bonam mentem sentio mihi iracundia & amore ablatam. 8. famil. 48. in epist. Cælii.

Aiebat bonam partem sermoinis in hunc diem esse dilatam. 2. de Orat. 9. a

Bonam rem impediri melius, quàm concedi malæ. 3. de Le- gibus, 37

Ergo in his adolescentibus bonam spem esse dicemus, & magnam indolem. 2. de Finib. 184. a

Redeamus ad nostros, de quibus tu bonam spem te signi- ficas habere. Attic. lib. 15. 321. 3. a

Quid mihi ad defendendum dedisti bone accusator: pro Sex. Rosc. 34. a

Bone custos, defensorque prouincia. 7. Verr. 10. a

Bono animo te iussisse esse, &c. 1. de Diuin. 105. a

Consilio bono aliquid facere. 1. Offic. 169. a

Proficiscatur Puteolos stadia triginta probo nauigio, bono gubernatore ac tranquillitate. 4. Acad. 179. a

Bono Lepido me esse vsurum. 10. famil. 41. in epist. Planci. Id est, amico & beneuolo.

De die tantum videto, & idipsum bono modo. Attic. lib. 13. 281. 4. a

Αμυνοπιαρ autem illam, quam tu soles dicere, bono modo desyhero, si prorsus vt aduenientem excipiam libenter. ad Qu. frat. lib. 2. 10. 3. a

Quod idem in delectu Consules obseruât, vt primus miles fiat bono nomine. 1. de Diuin. 166. a

Bono nomine centesimè contentus erat. 5. ad Attic. 54

Illæ quæ à bono poeta dictæ est flexanima oratio. de Ora- tore, 125. b

Ecquis vnquam ex tam amplo statu, in tam bona causa, tan- tis facultatibus ingenij, &c. Att. lib. 3. 50. 2. a

Vi opprimi in bona causa est melius, quàm malè cedere. 3. de Legib. 49. a

Bona fide in gratiam redire. 3. fam. 28

Bona aut denique aliqua Repub. 5. fam. 45. Id est, bene con- stituta.

Bona & certa tempestate. 2. ad Qu. frat. 6

Bona venia me audies. de Nat. deor. 1. 42. pro Rosc. Amer. 6. honoris præfatio.

Quare frater, bona tua venia dixerim, ista sententia, &c. 3. de Legib. 49. a

Nisi verò (bona venia huius optimi viri dixerimus Scæ-

uolæ) tu libellis aut præceptis, &c. 1. de Orat. 12.5. a
Omnes boni semper beati. Tusc. quæst. lib. 5. 22
Boni viri qui appellandi. Læli. 17
Boni viri omnes ipsam æquitatem & ius ipsum amant, nec est viri boni errare, & diligere quod per se non sit diligendum. 1. de Legib. 36
Boni viri ut sumus, si non ipso honesto mouemur, sed utilitate aliqua atque fructu, callidi sumus, non boni. 1. de Legibus, 30
Bonæ gratiæ. pro Murena, 40
Bonæ & firmæ legiones. 11. fam. 15. in epist. D. Bruti.
Valde bonæ res. 15. ad Attic. 25. Id est, in bono statu.
Prædes igitur homines sunt fideiuflores, quorum res bona prædia nunc vno nomine dicuntur. 3. Verr. a
Bona tempora. pro Domo sua, 6
Bonorum nō dicam, qui nescio an vlli sint, &c. 4. ad Att. 13
Bonorum, id est lautorum & locupletum, Urbem video refertam fore. 8. ad Attic. 2
Bonorum ordines & genera quærenda sunt. 7. ad Attic. 28
Bonos nullos noui. ibid.
Bonarum rerum expectatione animus erigitur. 2. de Leg. 29
Bonis ac sapientibus à principio innascitur ratio. de Nat. deorum, 2. 25
Bonis inter bonos quasi necessaria est beneuolentia. Læli. 46
Bonis viris quid iuris reliquit tribunatus C. Gracchi. 3. de Legibus, 20
Ita prorsus existimo bonos beatos, improbos miseros. Tusc. quæst. lib. 5. 26. dictum Socratis est apud Platonem in Gorgia.
Populum inflammare in improbos, aut incitatum in bonos mitigare. de Orat. 102. b
Inter bonos bene ager, fiduciæ formula. 7. fam. 24
Inter bonos bene ager, iudiciorum quorundam formula. Topic. 34
Inter bonos bene ager oportet, & sine fraudatione. Off. 3. 91
Nisi institum illud in animis haberemus, omnes bonos interitu suorum quam grauissimè mœrere oportere. Tusc. quæst. lib. 3. 53
Consules duos, bonos quidem, sed duntaxat bonos, amissimus. ad Brut. 7
Bona dicta tenere sapiens vix potest. 2. de Orat. 122
A bonis vacuum forum. post redi. in Senatu, 16
In bonis omnia, quæ summa sunt, iure laudantur. de Clar. Orat. 282. b
Vbi illa cōsuetudo in bonis prædibus prædiisque vendēdis omnium Consulium, Censorum, Prætorum, Quæstorum denique: vt optima cōditione sit is, cuius res sit, cuius periculum. 3. Verr. 100. a. Bona prædia dicuntur bonis satisfactionibus obnoxia, siue sint in mæcipiis, siue in pecunia numerata.
Nunquā ego hæc in bonis reb⁹ numerāda duxi. Parad. 116. b
Initiis bonis orsus Tribunatus. in Bruto, 66. a
Quod me in forum vocas, eō vocas, vnde etiam bonis meis rebus fugiebam. ad Attic. lib. 12. 27. Id est, prosperis.
Bonis aut perditis rebus. 12. fam. 5
Si sapiens adulterinos nummos acceperit imprudens pro bonis. 3. Offic. 122. a
Ita bonis viribus esse in extremo tempore ætatis, vt adolescentiam non requireret. de Senect. 27. a
Melior.
Vir melior. 1. de Inuent. 68. a
Hircium per me meliorem fieri volunt. Att. lib. 14. 318. 5. a
Plancus Ciceroni. lib. 10. 18. 6. a
Hoc vetus prouerbium, Phrygem plagis fieri meliorem. pro Flacco, 51. a
Ita præter Lælium, neminem habeo culpæ socium: qui tamen hoc meliore in causa est, quod iam est receptus. Att. lib. 11. 222. 2. a
Itaque tum quum vigilando necabatur, erat in meliore causa, quam si domi senex captiuus, periurus, Consularis remansisset. 3. Offic. 136. a
An quia non omnibus horis iactamus Idus Martias, similiter atque ille Nonas Decēbres suas in ore habet, eo me-

liore conditione Cicero pulcherrimum factum vituperabit, &c. Brutus ad Ciceronem, 17. 3. a
Nam vt meliore sumus loco, ne optandum quidem est illo impunito: deteriore autem statu vt sumus, vnus est inferior gradus, &c. de Arusp. resp. 56. a
Puto rem meliore loco esse debere. Attic. lib. 14. 314. 9. a
Nostræ res meliore loco videbantur. ad Brutum, 3. 1. a
Ego autem non commemini antè, quam sum natus, me miserum: tu si meliore memoria es, velim scire, ecquid de te recordère. 1. Tusc. 21. a
Forstian meliores illi accusatores habendi sunt qui hæc omnia fecerunt. 3. Verr. 68. a
Nuntiare meliora. Att. lib. 14. 304. 1. a
Sperare meliora. Att. lib. 14. 213. 2. a
Optimus.
Iudex optimus. 4. de Finib. 99. a
Optimus quisque ita loquebatur. 2. Verr. 13. a. pro Sestio, a
Sed ipse Iupiter, id est iuuans pater, quem conuersis casibus appellamus à iuuando Iouem, à poetis Pater diuūmque hominumq; dicitur, à maiorib⁹ autem nostris Optimus Maximus: & quidem antè optimus, id est beneficentissimus, quam maximus: quia maius est, certèque gratius prodesse omnibus, quam opes magnas habere. 2. de Nat. deorum, 92, 93. a
Sed dum fuimus vnà, tu optimus es testis, quam fuerim occupatus. in Topicis, 3. a
Atque etiam Iouem quum Optimum & Maximum dicimus, quūmque eundem salutarem, &c. 3. de Finib. 101. a
Statuunt id sibi optimum esse factu. 3. Verr. 96. a
Egeo consilii: quod optimum factu videbitur, facies. Attic. lib. 7. 140. 2. a
Optime & dulcissime frater. 3. de Legib. 36. a
Ne, vt quidam, Græca verba inculcantes, iure optimo irrideamur. 1. Offic. 156. a
Optimo enim iure ea sunt profectò prædia, quæ optima cōditione sunt. 3. de L. Agr. 6. a
Quod optimo tempore facere nō licuit, minus idoneo fiet. Attic. lib. 3. 49. 4. a
Clarissimi viri nostræ ciuitatis, temporib⁹ optimis, hoc sibi amplissimum, pulcherrimumque ducebant. 1. Verr. 36. a
Meliuscule.
Casu enim trinas antè legeram, quibus meliusculè Lentulo esse, scriptum erat. Attic. lib. 4. 75. 4. a
Volebam ad te Marionem remittere: quem quū meliusculè tibi esset, ad me mitteres. ad Tironem, lib. 16. 1. 2. a
Bonum.
Bonum definiuit Diogenes, id quod esset natura absolutū. de Finib. lib. 3. 72
Quod bonum est, id non quibus habere potest. Tusc. quæst. lib. 5. 34
Bonum crescēdi accessionem nullam habet. de Fin. lib. 3. 37
Excellens bonum. pro Marcello, 11. a
Bonum efficiens, ποιοῦν dicitur, quod honestas actiones affert & efficit. de Finib. lib. 3. 44
Quicquid est quod bonum sit, id expetendum est. Tusc. quæst. lib. 5. 34
Quod bonum, id honestum. Tusc. q. lib. 5. 33
Quod bonum, id vile. Offic. 3. 45
Bonum ipsum non est in opinionibus, sed in natura: quod ni ita esset, beati quoque opinione essent. 1. de Legib. 35
Bonum literarum. 15. fam. 38. id est, cōmodum vel utilitas.
Bonum mentis est virtus. Tusc. quæst. lib. 5. 49
Bonum naturale. pro Cælio, 7
Nihil bonum, nisi naturæ primis bonis, aut omnibus, aut maximis frui, vt Carneades contra Stoicos differebat. Tusc. quæst. lib. 5. 62
Nihil bonum nisi quod honestum, iuxta Stoicos. Tusc. q. lib. 2. 27. Ibidem, lib. 5. 62. & 10. ad Att. 8
Nihil bonum, nisi vacuitas doloris, vt Hieronymus. Tusc. quæst. lib. 5. 62
Nihil bonum, nisi virtus, secundum Aristonem Chium & Zenonem. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 121
Nihil bonum, nisi voluptas, vt Epicurus. Tusc. q. lib. 5. 62

Nihil bonum, quod non eum qui id possidet, meliorem facit. Parad. 16
Bonum non est, de quo non is qui id habeat, honestè possit gloriari. Parad. 16
Atque hæc certè non ita se haberent, nisi omne bonum in vna honestate consisteret. Tusc. q. lib. 5. 31
Bonum omne laudabile. Tusc. quæst. lib. 5. 34
Bonū in eo positum est, vt naturæ cōsentiat. de Fin. lib. 3. 37
Omne bonum lætabile est: quod autem lætabile, id prædicandum & præ se ferendum: quod tale autem, id etiam gloriosum: si verò gloriosum, certè laudabile: quod autem laudabile, profectò etiam honestum: quod bonum igitur, id honestum. Tusc. q. lib. 5. 33
Vt facile cerereres naturale quoddam stirpis bonum, degenerauisse vitio deprauatæ voluntatis. in Bruto, 67. a
Quamobrem simul obiecta species cuiuspiam est, quod bonum videatur, ad id adipiscendum impellit ipsa natura. Tusc. quæst. lib. 4. 10
Id solum bonum est, quod rectum & honestum, & cum virtute est. Parad. 10
Bonum solum quod honestum, vt Zenoni, eiusq; auditori Aristoni placuit. Tusc. q. lib. 5. 25. & 33
Summum bonum est, quod ipsum nullam aliam ad rem, ad id autem res referuntur omnes. de Finib. lib. 1. 33
Summum hominis bonum iuxta Stoicos positum est in eo, quod δολογία ipsi, hoc est, conuenientiam vocant. de Finib. lib. 3. 17
Summum bonum in cognitione & scientia ponit Herillus. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 120
Summum bonū in corpore & voluptate videtur Epicuro. Tusc. q. lib. 3. 43
Summum bonum si ignoretur, viuendi rationem ignorari necesse est. de Finib. lib. 5. 13
Nec tamen tantum in statuenda Lepidi statua factum est mali, quantum in euertenda boni. ad Brutum, 15. 14. a
At verò aut honoribus aucti, aut re familiaria, aut si aliud quippiam nacti sumus fortunati boni, aut depulimus mali, tum diis gratias agimus, tum nihil nostræ laudi assumptum arbitramur. 3. de Nat. deor. 126. a
Nimium boni est, cui nihil est mali. de Finib. 73. b
Vt quisque boni est maximè particeps, ita & laudabilis maximè. Parad. 16
Summi boni diffinitione omnis ratio vitæ continetur, de qua qui dissident, de omni ratione vitæ dissident. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 123
Cui bono fuerit. 2. Philip. 54
Bonum Academicum antiqui, quod secundum naturam esset, quo in vita iuuarem, esse decreuerunt: Zeno, nisi quod honestum esset, nihil putauit bonum. 1. de Legib. 41
Qui summum bonum sic instituit, vt nihil habeat cum virtute contumtum, idque suis commodis, non honestate metitur, hic si sibi ipse consentiat, & non interdum naturæ bonitate vincatur, neque amicitiam colere possit, nec iustitiam, nec liberalitatem. Offic. 1. 9
Bono mentis fruendum est, si beati esse volumus. Tusc. q. lib. 5. 49
Bono nil melius. Parad. 26
Bono philosophiæ nullum optabilius. de Vniuers. 65
De summo bono qui dissentit, de tanta philosophiæ ratione dissentit. de Finib. lib. 5. 12
Dissentio de summo bono maloque. 1. de Legib. 44
Summo bono in philosophia constituto constituta sunt omnia. de Finib. lib. 5. 13
Eo ipso bono tuo quo delectatur. 6. fam. 16. Id est, iis dotibus animi.
Bono suo opus facere. 3. in Verrem, 104
Atqui nisi stabili & fixo permanente bono, beatus esse nemo potest. Tusc. quæst. lib. 5. 30
Id quum non accidit, vtetur bono literarum, & eadem ferè absentes, quæ si coram essemus, cōsequemur. ad Cassium, lib. 15. 14. 4. a
Quædam bona animi & corporis in quibusdam non tam naturæ, q̄ beatæ vitæ adiuncta sunt. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 15

Bona animi ab Academicis in naturam & mores diuidebantur: hoc est, in virtutes quæ suapte natura ingenerantur, & in voluntarias, quæ exercitatione acquiruntur. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 15
Bona corporis alia in toto, alia in partibus secundum Academicos. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 14
Bona corporis complet quidem beatissimam vitam, sed ita vt sine illis possit beata vita existere. de Finib. lib. 5. 69
Bona præterita sapientes grata recordatione renouata delectant. de Finib. lib. 1. 44
Non sunt igitur ea bona dicenda, quibus abundantem licet esse miserimum. Tusc. quæst. lib. 5. 33
Bona maxima sunt, quæ in ipso animo, atque in ipsa virtute versantur. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 16
Bona si ex dissimilibus mixta erunt, honestum ex his effici nihil poterit. Tusc. q. lib. 5. 34
Naturā omnes ea quæ bona videntur, sequuntur, fugiuntque contraria. Tusc. q. lib. 4. 10
Bonorum alia πλεονεξία, id est, ad vltimum pertinentia: alia autem efficientia, quæ Græci ποιοῦν: alia vtrunque. de Finib. lib. 3. 43
Bonorum diuisio. Partit. 46
Bonorum finis ad quem referuntur, & cuius causa sunt facienda omnia. 1. de Legib. 40
Bonorum malorumque fines constituere. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 104
Omnium bonorum fons in corpore, iuxta Epicureos. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 130
Bonorum & malorum genera. Partit. 39
Bonorum tria genera: maxima animi, secunda corporis, externa tertia, vt Peripatetici, nec multo veteres Academicis secus. Tusc. q. lib. 5. 62
Quid sit extremum, quid vltimum bonorum. 1. de Fin. 23
Quomodoque bona naturā appetimus, sic à malis naturā declinamus. Tusc. quæst. lib. 4. 11
Bona animi ponebant Academicis, quæ essent ad comprehendendam animi virtutem idonea. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 15
In bonis animi tanta præstantia est, vt ab his corporis & extrema obscurantur. Tusc. q. lib. 5. 85
Zenoni, præter honestū, nihil est in bonis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 125
Bonis corporis & fortunæ vitam beatam compleri negant Stoici. Tusc. q. lib. 5. 35
Neque enim sunt isti audiēdi qui virtutem duram, & quasi ferream esse quandam volunt: quæ, &c. vt bonis amici quasi diffundatur, & incommodis contrahatur. de Amicitia, 45. a
Magnis enim illi & diuinis bonis hanc licentiam assequantur. 1. Offic. 206. a
Quod si ita est (id est, si vita beata ex sui similibus partibus effici debet) ex bonis quæ sola honesta sunt, efficiendum est beatum. Tusc. q. lib. 5. 34
Vt in malis opinatis tolerabilia, sic in bonis sedatiora sunt efficienda ea, quæ magna & lætabilia dicuntur. Tusc. quæst. lib. 4. 54
Sine bonis corporis & fortunæ vitam beatam nullam esse putant Peripatetici: aut si fit beata, beatissimam esse negant. Tusc. quæst. lib. 5. 35
Bona.
Hæc bona emuntur h. s. duobus millibus nummūm. pro Sex. Rosc. 21. b
Bona illius publicabantur qui de vi damnatus esset, & liberorum illius. ad Brutum, 27
Post mortem eius bona vñiebant. pro Cecinna, 2. 28. a
Bonorum emptores vt carifices. pro Quintio, 29
Legare vsum fructum bonorum suorum vxori. in Top. 8. a
Imminebat tuus furor, omnium fortunis & bonis. pro Do. sua, 218. b
Ad incertum reuocari, bona, fortunas, possessionesque omnium. pro Cecin. 292. b
Patria bona alicui eripere. 3. Verr. 79. a
Patres sua bona cum filiis partiuntur. in Verrem, 99. b
Bona possidere ex edicto. pro Quintio, 13
Bona ciuium voci subiicere præconis. Offic. 2. 122

Bonis aliquem euertere. de Prouin. Conf. 7
In bonis suis harere vel habitare. Orat. 17

Optimas.

De Lentulo inuestigabo diligentius: id mandauit Philotimo homini forti, ac nimium optimati. Att. lib. 9. 175. 8. a
Vide, ne dum pudet te parum optimatam esse, parum diligenter, quod optimum sit, eligas. Att. lib. 10. 201. 4. a
Duo genera semper in hac ciuitate fuerunt eorum qui, &c. quibus ex generibus alteri se populares, alteri optimates & haberi & esse voluerunt. pro Sestio, 83. a
Optimates Atheniensium. de Clar. 193. b
Optimates matronarum. ad Trebatium, lib. 7. 6. 2. a
Omnes optimates sunt, qui neque nocentes sunt, nec natura improbi, nec furiosi, nec malis domesticis impediti. pro Sestio, 84. a
Itaque quæro qui sint isti optimates, qui me exturbent Cumis, ipsi domi maneat. Att. lib. 8. 169. 3. a
Quod si te aut voces optimatum commouent, aut, &c. ad Attic. lib. 10. 201. 6. a
Continet enim Reipub. consilio & auctoritate optimatum semper populum indigere. 2. de Legib. 49. a
Ex quo tanta discordia secuta sunt, vt tyranni existerent, optimates exterminarentur. Offic. 50. b
Contra voluntatem omnium optimatum. de Inuent. 68. b
Vsq; eò orba fuit ab optimatibus illa conicio, vt princeps principum esset Maandrius. pro Flacco, 43. a
Philotimus enim me ab optimatibus ait conscindi, quibus optimatibus, &c. ad Att. 134. b

Bellus.

Bellus, pro bene habitus, & planè ex morbo confirmatus. 16. famil. 24
Bella ciuitas. 4. ad Attic. 45
Bella huius iuris licentia. 15. ad Att. 13
Bellum est, aliquem libenter odisse. sic dicitur, Præclarum est. 13. ad Attic. 64
Quam sit bellum, cauere malum, scire possumus. 1. de Oratore, 128. a
Quam bellum erat Vellei consiteri, &c. de Nat. deor. 1. 59
Theatrum quidem sanè bellum habuisti. Att. lib. 13. 277. 2. a
Mihì in mentem venit bellum esse, aliquò exire. 9. fam. 3. Id est, è re nostra esse.
Bello vultu aliquid ferre. 5. ad Attic. 17
Durius accipere hoc mihi visus est quam vellem, & quam homines belli solent. Att. lib. 1. 1. 9. a
Successere huic belli, Clodius, Asellio, &c. 1. de Legib. 5
Belli montes. 4. ad Heren. 157
Patri quidem certè gratissima & bellæ tuæ literæ fuerunt. 15. epist. 321. 5. a
Etsi hæc ipsa fero equidem etiam fronte, vt puto, & vultu bellis, sed angor intimis sensibus. Att. lib. 5. 97. 3. a
Satis bella affert. 10. ad Att. 46. Id est, quæ placent nobis.
Bellissimus Cicero tibi salutem plurimam dicit. 14. fam. 17
Bellissimum subsidium. 1. de Orat. 140. a
Pylæ & puellæ Cecilie bellissimæ salutem dicas. Attic. lib. 6. 115. 4. a
Cicerones nostros Deiotarus filius, qui rex ab Senatu appellatus est, secum in regnum, dum in æstiuus nos essemus. illum pueris locum esse bellissimum duximus. Att. lib. 5. 32
Bellus.

Horum ego vix attingi penulam, tamen remanserunt, cecidit bellus. Attic. lib. 13. 288. 3. a
Hæc non tam admirabilia sunt, quam coniecta bellus. de Diuinatione, 122. b
Bene & præclare quæuis nobis sæpe dicatur, bellus & festiuè nimium sæpe nolo. 3. de Orat. 56. a
Non bellus illum fecisse. 5. ad Att. 33
Bellus nobis flauit Auster. 7. ad Att. 7
Terentia minus bellus habuit, sed certum scio iam conualuisse eam. Dolabella Ciceroni, lib. 9. 16
Plura ad te vacuo animo scribam, quum, vt spero, se Cicero meus bellus habebit. ad Quint. frat. lib. 3. 24. 3. a. Att. lib. 5. 98. 7. a
Non bellus me haberem. 5. ad Attic. 21

Ergo hæc quomodo fers: bellus Hercule, & in eo me valde amo. Attic. lib. 4. 85. 13. a
Sed vt ad epistolas tuas redeam, cætera bellus: illud miror, &c. Trebatio, lib. 7. 18. 4. a
Bellus negare aliquid. de Petit. Conf. 29
Hermathena tua posita ita bellus est, vt totum gymnasium epuaδλωα esse videatur. ad Att. 2. b
Sumus enim ambo bellus curiosi. Att. lib. 6. 112. 6. a
Aqua non lögè à villa bellus sanè fluens. ad Q. fr. lib. 3. 17. 1. a
Mihì quidem Antiochum, quem audis, satis bellus videris attendere. 5. de Finib. 11. a
Bellissime transfugit ad populum. 8. fam. 16. in epist. Cælii.
Bellissime nauigauimus. 16. fam. 10
Bellissime vel mecum, vel in nostris prædiis esse poteris. Terentia, lib. 14. 14. 4. a
Bellissime scripsisse. 8. ad Att. 58. in epist. Balbi.

Bonitas.

Erga deos religio, erga parentes pietas, vulgò autem bonitas. Partit. 41
Bonitas & moderatio. de Orat. 140. b
Iustitiæ adiuncta sunt pietas, bonitas, &c. de Finib. 140. b
Agrorum bonitas, & omniū rerum copia. 2. de L. Agr. 50. a
Bonitas causæ. pro Domo sua, 45
Eoque eam studiosissime plerique laudat, quòd summi cuiusque bonitas commune profugium est omnium. 2. Offic. 91. a
Bonitas diuina erga homines. de Nat. deor. 1. 44
Sed eadem bonitas ad multitudinem pertinet: non est enim inhumana virtus, neque superba. de Amicit. 101. b
Magnam vim naturæ bonitas habet. Postquam. 209. b
Bonitas ingenii. 3. Offic. 17. a
Prædiorum bonitas. pro Sex. Rosc. Amer. 29. a
An eam causam probare non poteram, cuius tanta bonitas est, vt ea ipsa non modò se, sed etiam me absentem per se probaret: pro Domo sua, 45. a
Quo tempore quantum vim vera bonitas haberet, aut vera nobilitas, intelligere potuistis. post reditum in Senatu, 22
Ac vocis quidem bonitas optanda est. in Orat. 32. a
Bonitas pro liberalitate. pro Quint. 23. & pro Rab. Posth. 2
Petere sibi præmium laboris alieni aut bonitatis deorum. de Inuent. 76. b
Eorum fortunas tuæ fidei, iustitiæ, bonitatieque commedo. epist. 104. b
Vt opes & copiarum non superbiæ videantur ac libidini, sed bonitati ac moderationi facultatem & materiam dedisse. 2. de Orat. 187. a
Quod ni ita se haberet, nec iustitiæ vllus esset, nec bonitati locus. 3. de Finib. 102. a
Quum enim fidem alicuius bonitatēque laudant, dignum esse dicunt, quicum in tenebris mices. 3. Offic. 102. a
Vt quod sine vlla dubitatione apud Consules obtinuimus propter summam bonitatem & æquitatem causæ, id tu, &c. Att. lib. 16. 341. 3. a
Largitus est scilicet homo liberalis & dissolutus, & bonitate affluens Fannius Roscio: sic puto. pro R. Com. 16. a
Sic quum Roscius Fannium fraudasse arguatur, vtrunque incredibile est: & Roscium quicquam per auaritiam appetisse, & Fannium quicquam per se bonitate amisisse. pro Roscio Comædo, 12. a
Hoc mihi Cæsar sua concessit bonitate. ad Att. 141. b
Socer huius vir multum bonus est, neque ego nunc de illius bonitate disputo. contra Rullum, 89. b
Quicquid enim magnam vtilitatē generi afferret humano, id non sine diuina bonitate erga homines fieri arbitrantur. 2. de Nat. deor. 86. a
Quæ & ingenii bonitate multi assequuntur, & progressionem discendi. 3. Offic. 17. Id est, excellentia & dote naturæ.
Nihil tamen sine felicitate quadam, sine bonitate naturæ, sine parentum disciplina, rectam vitam secuti sunt viam. 1. Offic. 166. a
Hic si sibi ipse consentiat, & non interdum naturæ bonitate vincatur, &c. 1. Offic. 9. a
Singulari bonitate præditus. pro Domo sua, 85. a

Quid enim est melius, aut quid præstantius bonitate & beneficentia? de Nat. deor. 1. 85
Quare bonitate potius nostrorum verborum utamur, quam splendore Græcorum: &c. in Orat. 93. a
Is vti se deorum bonitate velle dicebat. de Nat. 77. b. Id est, liberalitate.

Bene.

Bene accipere aliquem. Attic. lib. 16. 333. 2. a
Bene ædificatus. de Fat. 147. b
Quòd si qui proscribunt villam bonam, benèque ædificatam, non existimât sefellisse, etiam si illa nec bona est, nec ædificata ratione. 3. Offic. 71. & 72. a
Dic Næui diem. Ante v. Cal. intercalares. bene agis. pro Quintio, 53. a
De Alexione doleo: sed quoniam inciderat in ita grauem morbum, bene actum cum illo arbitror. Att. lib. 15. 322. 4. a
Bene ante lucem. 2. de Orat. 144. a
Esseque hominis ingenui & liberaliter educati, velle bene audire à parentibus, à propinquis, à bonis etiam viris, idque propter rem ipsam, non propter vsum. 3. de Fin. 87. a
Adolescens non minus bene nummatus, quam bene capillatus. contra Rull. 62. a. Id est, qui multas habet pecunias.
Bene coctus & conditus sermo bonus. Att. lib. 13. 298. 4. a
Cum bene cognoueris. 13. fam. 22. Id est, planè.
Rectè auguraris de me, bene enim tibi cognitus sum. ad Atticum, 152. b
Bene comitatus Romam venit. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 17. a
Bene completa domus est. 1. ad Attic. 55
Bene constitutus. Offic. 63. b
Bene cultus. Offic. 105. b
Res rustica sanè bene culta. pro Quint. 2. b
Bene descriptus. Offic. 89. b
Bene dicere, quid sit. 2. de Orat. 4. Tusc. quæst. lib. 2. 2. quod oratorum est.
Bene dicere, est Atticè dicere. Orat. 148
Bene emere, hoc est vili. 12. ad Attic. 30. & 128
Bene est, si vos liberiq; vestri valeatis. 10. fa. 78. in ep. Lepidi.
Quamobrem vt improbo & stulto & inerti nemini bene esse potest, sic bonus vir & sapiens & fortis miser esse nemo potest. in Parad. 22. a
Bene & feliciter volo eandem rem tibi euenire. 12. fam. 45.
Verba sunt bene imprecantis.
Ego tua gratulatione commorus, quòd ad me pridem scripseras, velle te bene euenire, quòd de Crasso domum emissem: &c. 5. fam. 14. Id est, te optare vt res mihi prosperè succederet.
Qui semel verecundia fines transfierit, cum bene & nauiter oportet esse impudentem. 5. fam. 29
Bene existimans. pro Sest. 7. b
Hoc enim ipsum bene fecit, quòd, &c. ad Att. 105. b
Puer bene sibi fidens. ad Att. 9. b
Bene fieri verè dicitur id, quòd rectè sit, & honestè, & cum virtute. Parad. 10
Itaque Senatum sua sponte bene firmum, firmiorem vestra auctoritate fecistis. 6. Philip. 216. a. ad Attic. 252. b
Homo bene frugi. 4. ad Atticum, 27
Tu tuum negotium gessisti bene. pro Qu. Rosc. 19. a
Rem te valde bene gessisse rumor erat. Lentulo, lib. 1. 8. 13. a
Eques Romanus locuples, sui negotii bene gerens. pro Quintio, 42. a
Sæpenuero Resp. & bene & feliciter gesta. 5. Philip. 193. a
Bene habet, iacta sunt fundamenta defensionis pro Mur. 127
Bene institutus. Offic. 62. b
Bene interpretaris voluntatem meam de illo. 12. ad Att. 36
Bene iratus. Offic. 87. b
Bene longus sermo. 2. de Orat. 196. a. Id est, valde longa disputatio.
Habetis orationem bene longam. 5. de Finib. 133. a
A Cicerone mihi literæ sanè πικραδυσαι, & bene longæ. ad Atticum, 224. b
Bene longinquus dolor. 2. de Finib. 150. a. i. Qui diu durat.
Cum bene magna caterua. pro Mur. 140
Bene mane dedi literas. Att. lib. 4. 79. 3. a

Bene mane hæc scripsi. 4. ad Att. 29. & 10. 50
Bene maturum videtur fore. 9. fam. 7
Nec quicquam ex omnibus rebus humanis est præclarior aut præstantior, quàm de Rep. bene mereri. Planco, lib. 10. 5. 5. a
Bene meritis de patria quasi limes ad cæli aditum patet. Somn. Scip. 28
Bene moratus. in Ant. 208. b
Antonius habet inermes bene multos. Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 33. 12. a. Id est, valde multos.
Othonè, quæ speras posse vinci, sanè bene narras. ad Att. 216. b
Bene noui. 1. de Finib. 24. a
Bene olens. de Orat. 138. b
Bene paratum venire. 3. de Nat. deor. 1
Bene pascere, bene vestire. Offic. 51. b
Is bene penitus in istius familiaritate sese dedit. 4. Verr. 121
Et vnà Ser. Fabius Pictor, & iuris & literarum & antiquitatis bene peritus. de Clar. Orat. 41. a
Quòd reliquos cohæredes conuenisti, planè bene. Attic. lib. 13. 264. 2. a
Sed si est tantus dolor, quantus Philoctetæ, bene planè magnus mihi quidem videtur. 2. Tusc. 77. a
Quum bene planèque percepisset. 3. de Nat. deor. 61
Bene ponere beneficium. 13. fam. 46
Fundo Arpinati bene poteris vti cum familia vrbana, si nona carior fuerit. 4. fam. 17. Id est, commode.
Bene potus, seròque domum redieram. 7. famil. 39
Quæ autem inconstantia deorum est, vt primis minetur extis, bene promittant secundis? 2. de Diuin. 56. a
In clamando quidem video eum esse bene robustum atque exercitatum. 1. Verr. 26. a
Bene sanus. 1. de Finib. 81. a. pro Mil. 120. b
Bene sanè facis. 1. Acad. 37. a
Bene sentire & rectè facere ad bene beatèque viuendum factis. 6. famil. 2
Bene simulare. 10. ad Att. 41
Bene suadens. Acad. 6. b
Bene vale, & me dilige. 11. famil. 51
Imberbis adolescentulus, bene valens ac meritis. pro Dom. 220. b. Attic. lib. 15. 321. 6. a
Bene verò, quòd fides confectatur manu. de Legib. 175. b
Bene vestitus. de Vniuers. 293. b
Bene viuere. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 14. Græci eodem modo βεκαλως λω dicunt.
Bene beatèque viuere. Tuscul. q. lib. 4. 69
Totamque vim bene viuendi in animi robore ac magnitudine, & in omnium rerum humanarum contempione ac despicientia, & in omni virtute ponamus. Tusc. q. lib. 1. 78
Melius.

Reliquorum autem iudiciorum hæc verba maximè excellent, in arbitrio rei vxoræ, Melius æquius. 3. Offic. 80. a
Græci autem μακροτέρως vnde appellant, non facilè dixerim: eam tamen ipsam distinguimus nos melius, quàm illi. 3. Tusc. 17. a
Pompeio nostro familiari qui grauius ægrotaret Neapoli, melius est factum. 1. Tuscul. 135. a
Melius esse homini nihil potest. 1. de Finib. 87. a
Extremum est eorum qui in Achaia sunt: ita tamè ipsi se hoc melius habent, quam nos, quòd & multi, &c. Att. 11. 215. 6. a
Incipit res melius ire, quam putaram. Att. lib. 14. 213. 2. a
In eo autem ipso dominatus est omnis oculorum, quo melius nostri illi senes qui personatum ne Roscium quidem magnopere laudabant. 3. de Orat. 122. a
Optimè.

Homo ingeniosus & peracutus, Optimè, inquit, nempe scriptum ita est, quot renuntiati erunt. 4. Verr. 88. a
Non me quidem, inquit, sed sapientem dico scire. optimè nempe ista, &c. 4. Acad. 206. a
Sed hæc tu melius, vel optimè omnium. ad Nigidium Figulum, lib. 4. 13. 21. a
Si perficiunt, optimè: sin minus, ad nostrum Iouem reuertamur. ad Qu. fratrem, lib. 2. 10. 3. a
Vt si cultura vitium, cuius hoc munus est, vt efficiat vt vitis cum partibus suis omnibus quæ optimè se habeat. 4. de Fin. 63. a
Optimè sentire de Rep. 14. Philip. 397. a

Vt inter optimè valere & grauissimè ægrotare nihil prorsus dicerent interesse. 2. de Finib. 69. & 71. a
 Optimè verò, inquam. 1. de Diuin. 14. a
Benedicere.
 Cui benedixit vnquam bono: benedixit: immò quem, &c. pro Sestio, 96. a
 Benedicere, est Atticè dicere. de Opt. 244. b
 Benedicere autem, quod est scienter & peritè & ornate dicere, non habet definitam aliquam regionem, cuius terminis septa teneatur. 2. de Orat. 4
Professio benedicendi. de Orat. 86. b
Benedictum.
 Benedicta malè interpretari. de Nat. deor. 75. b
 Nemo qui Philosophiam cõplexus esset, matrem omnium benefactorum, benèque dicitur, &c. in Bruto, 179. a
Benefacere.
 Benefacis, inquit, quòd me adiuuas. 3. de Finib. 24. a
 De animo autem meo erga Rempub. benefacis, quòd non dubitas. Att. lib. 7. 123. 4. a
 Benefecit A. Silius qui transegerit. ad Att. lib. 12. 244. 2. a
 Hoc enim ipsum benefecit. ad Att. lib. 7. 127. 2. a
 Ab iis, quibus benefecerimus, malè tractari. de In. 61. & 62. b
Benefactum.
 Benefacta rectè facta sunt. Parad. 119. b
 Benefacta pro debitis exigimus. ad Att. 286. b
 Omnia benefacta in luce se collocari volūt. Tusc. q. lib. 2. 55
 Benefacta malè locata, malefacta arbitror. Ennius. Off. 2. 90
 Multorum benefactorum recordatio iucundissima est. de Senect. 78. b
Beneficus.
 Beneficus est, qui non sui, sed alterius causa, benignè facit. de Legib. 166. b
 Beneficus in amicis. 1. Off. 67. a. contrarium, perniciosus. Cuius beneficus & salutaris. pro Milone, 15. a
 Benefica voluntate beneuolètia mouetur, etiam si res fortè non suppetat. 2. Offic. 44. a
 Dii beneficii. 1. de Diuin. 140. a. & 2. 152. a
 Vt enim beneficii liberalèque sumus, non vt exigamus gratiam, &c. de Amicitia, 30. a
 Non beneficii, neque liberales, &c. 1. Offic. 66. a
 Vt enim omittam vim & naturam deorū, ne homines quidem censetis, nisi imbecilli essent, futuros beneficos & benignos fuisse. 1. de Nat. deor. 167. a
 Et quidem antè optimus, id est beneficèssimus, quàm optimus. 2. de Nat. deor. 93. a
Liberalissimi sint & beneficèssimi. de Amicit. 47. a
Beneficium.
 Beneficium temporis. 6. fam. 22
 Quod beneficii, gratiæque causa concessit. 5. Verr. 166. a
 Nam quum duo genera liberalitatis sint, vnum dandi beneficii, alterum reddendi, &c. 1. Offic. 73. a
 Beneficii gratiam tanto plus apud me valere, quàm iniuriæ dolorem volo. 9. ad Attic. 29
 Homines tenues vnum habent in nostrum ordinem aut promerendi, aut proferendi beneficii locum, &c. pro Muræna, 64. a
 In loco beneficii deferre. 4. Verr. 19. a
 In mercedis potius, quàm beneficii loco numerare aliquid. 2. fam. 8
 Atque hoc in beneficii loco petitum est ab Apronio. 5. in Verr. 94. a
 Atque ii vt grati ac memores beneficii esse videantur, aliquid se, &c. 2. pro L. Agr. 34. a
 Prius in beneficii maximi memoria. 9. ad Att. 49
 Cui non sum obstrictus memoria beneficii sempiterna. pro Plancio, 138. a
 Beneficii certum nomen. 7. fam. 15
 Beneficii onus. pro Plancio, 60
 Etenim vlscendæ iniuriæ facilius ratio est, quàm beneficii remunerandi. post reditum in Senatu, 18. a
 Nequa post Idus Martias immunitatis tabula, néve cuiusquam beneficii figeretur. 2. Philip. 93. a
 Beneficio gratiam referre. pro Planc. 60

Ea lege cooptatio collegiorum ad populi beneficium transferrebat. de Amicit. 114. b
 Accipere beneficium. Balbus Cic. 9. epist. ad Att. 178. 2. a
 Beneficium accepisse in contumelia. 15. ad Att. 20
 Bene collocare beneficium. epist. 210. b
 Quamobrem melius apud bonos, quàm apud fortunatos beneficium collocari puto. Offic. 2. 104
 Conferre beneficium in aliquem. Offic. 10. b
 Qui vt beneficium tibi daret, prius iniuriam fecit. 10. ad Attic. 27. in epist. Antonii. 6. fam. 52. & 13. 25
 Beneficium dare, nécne, in nostra potestate est: nõ reddere, bono viro non licet, si modò id facere possit sine iniuria. Offic. 1. 73
 Maius mihi dare beneficium nullum potes. ad Rutilium, lib. 13. 9. 7. a. Attic. lib. 10. 198. 3. a. & lib. 8. 168. 1. a. Brutus Ciceroni, 7. 1. a
 Vt beneficium tibi non dare viderer, sed accipere à te. 14. ad Attic. 24
 Beneficium debere. pro Milone, 24
 Beneficium, vt dicitur, trabali clauo figere. 7. in Verr. 43
 Quod à me beneficium haberetis, cum pro vobis ea, &c. pro Sestio, 13. b
 Eos beneficium à patribus nullum habere. de Nat. 74. b
 Beneficium suum in eo manere. 13. fam. 61
 Cum iis credo qui benignitate adducti per beneficium & gratiam ciuitatibus concesserunt, vt nummos pro frumento darent. 5. Verr. 165. a
 Scriberem quàm id beneficium bene apud Mescinium positurus esses, nisi & te scire considerem, & mihi peterem. Seru. Sulpitio, 13. 46. pro Sylla, 19. a
 Te hoc beneficium meo iure rogo. 14. ad Attic. 23. in epist. Antonii.
 Tribuere beneficium. pro Corn. 61. b
 Meum erga te tueri beneficium debeo. pro Cælio, 38. b
 Equidem nil tam proprium hominis existimo, quàm non modò beneficio, sed etiam beneuolentiæ significatione alligari. pro Plancio, 66. a
 Non enim hac exceptione vnus afficitur beneficio, sed vnus priuatur iniuria. 1. de L. Agrar. 7. a
 Maximo meo beneficio affectus est. 7. fam. 53
 Petamque à vobis Iudices, vt eum beneficio cõplectamini, quem, &c. pro Plancio, 66. a
 Beneficio Cæsaris, senator sit. 13. fam. 10
 Multi deorum beneficio peruerse vtuntur. de Nat. deo. 73. b
 Beneficio defensionis eum valde obligauit. 3. ad Qu. frat. 12
 Beneficio deuincta voluntas. 1. ad Attic. 25
 Quod si erit factum, & Rempub. diuino beneficio affeceris, & ipse æternam gloriam consequere. Placo, lib. 10. 14. 2. a
 Beneficio diuino immortalique vestro. Postquam. 198. b
 In collocando beneficio, & in referenda gratia, si cætera paria sint, hoc maximè officii est, vt quisque maximè opis indigeat, ita ei potissimum opitulari. Offic. 1. 73
 Nihil porro tam inhumanum, tam immane, tam ferum, quàm committere vt beneficio, non dicam indignus, sed victus esse videare. pro Plancio, 66. a
 Beneficio isto legis & benignitate decemuirali nihil vtor. contra Rullum, 78. b
 Què beneficio meo Cæsar in Nouocomèses retulit. 13. fa. 60
 Placare beneficio inimicum. 4. in Catil. 94. a
 Pro beneficio tibi dedit. 8. fam. 18. in epist. Cælii.
 Pro beneficio hoc est habendum. ad Brut. 43. in epist. Brutii.
 Si ea quæ vtenda acceperis, maiore mensura, si modò possis, iubet reddere Hesiodus, quidnam beneficio prouocati facere debemus: an imitari agros fertiles, qui multo plus afferunt, quàm acceperunt: Offic. 1. 71
 Quod hostes alienigenæ aut oppressi feruiunt, aut recepti beneficio se obligatos putant. 4. in Catil. 93. a
 Hoc vix ab Apronio in summo beneficio, pro iis qui etiam incolumes erant, impetratum est. 5. Verr. 165. a
 Beneficio vincus. 10. ad Attic. 18
 Beneficio alicuius vti. 14. ad Att. 22. in epist. Attici.
 Beneficio contumelioso alicuius vti. 15. ad Attic. 23. quod a libi dicit, Beneficium accipere in contumelia.

Beneficia quibus ex rebus considerentur. 2. de Inuent. 205
 Beneficia quæ singulis ciuibus priuatimque dantur. Antequam. 192. b
 Beneficia vltro citroque data & accepta. Ibidem.
 Quorum beneficia maxima haberem. 9. ad Att. 25. in epist. Balbi. Id est, à quibus accepissem.
 Quæ beneficia æquè magna nõ sunt habenda, atque ea quæ iudicio, consideratè, constanterque delata: quibus contraria sunt, quæ quis repentino quodam quasi vento, impetu animi incitatus facit. Offic. 1. 73
 Beneficia mutua & grata dū sunt, inter quos ea sunt, firma deuinciuntur societate. Offic. 1. 81
 Beneficiorum acceptorum sunt delectus habendi. Off. 1. 73
 Beneficia magna mihi debebat. 8. fam. 36. in epist. Cælii.
 Beneficia ponere in Repub. pro Sylla, 19
 Beneficia soluere. 8. fam. 36. in epist. Cælii.
 Neque enim sum veritus, ne sustinere tua in me vel innumerabilia (beneficia) non possem. 2. fam. 9
 Beneficia Cæsaris vendebant. 13. fam. 61
 Sed ego me hoc honore præditum, tantis vestris beneficiis affectum statui, &c. pro Lege Manil. 50. a
 Vt beneficiis excellentes viros in cælum fama ac voluntate tollerent. de Nat. deor. 2. 45
 In beneficiis acceptis in primis quo quisque animo, studio, beneuolentia fecerit, ponderandum est. Offic. 1. 73
 In collocandis beneficiis mores hominum, non fortunam sequi conuenit. Offic. 47. b
 In beneficiis deferre. 5. fam. 59
 In beneficiis ad ærarium deferri. pro Archia, 8
 Quibus enim pro meis immortalibus beneficiis charissima mea salus & meæ fortunæ esse debet, cum propter eorum scelus, &c. Planc. lib. 4. 14. 8. a
 Beneficiis alicuius maximis obligatum esse. Offic. 1. 83
 Atque eo die confecta res esset, nisi is Tribunus pleb. quem ego maximis beneficiis Quæstorem Cõsul ornaram, &c. post reditum ad Quirites, 9. a
 Hagesaretus magnis meis beneficiis ornatus, & memor, & gratus fuit. epist. 214. b
 Nam ab edicto meo recessissem, & ciuitatem in Catonis, & in ipsius Bruti fide locatam, meisque beneficiis ornatam, funditus perdidissem. Att. lib. 6. 111. 11. a
 Ego tantis à me beneficiis in Republica positus, si, &c. pro Sylla, 171. b
Beneficentia.
 Beneficentia multas habet cautiones: videndū est enim primum ne obstit benignitas iis ipsis, quibus benignè videbitur fieri & cæteris: deinde ne maior benignitas sit, quàm facultas: tum vt pro dignitate cuique tribuatur. Offic. 1. 65
 Beneficentiæ ac liberalitatis est ratio duplex: nam aut opera benignè sit indigentibus, aut pecunia. Offic. 2. 74
 Beneficentiæ ac liberalitate nihil est naturæ hominis accommodatius. Offic. 1. 65
 Virtutes in quadam comitate & beneficentia positæ. 2. de Orat. 187. a
 Quid enim melius aut præstantius bonitate & beneficentia: 1. de Nat. deor. 85. Diuin. lib. 1. 73. & 2. 79
Beneuentum.
 Beneuentum, vrbs. in Verr. 84. b
Beneuentanus.
 Beneuentani Syllanis partibus amicissimi. 3. Verr. 27
Beneuolus.
 Beneuolus quomodo fieri debeat auditor. 1. ad Heren. 7
 Beneuolus auditor quomodo reddendus. 2. de Orat. 45
 Beneuolus huic ciuitati ab hoste proicitur in exilium. Antequam. 197. b
 Beneuolus domino seruus. pro Cluentio, 140. a
 Patriæ beneuolus. 2. de Inuent. 141. a
 Iubent exordiri ita, vt eum qui audiat, beneuolum nobis faciamus & docilem & attentum. de Inuent. 46. b
 Quod eueniet, si eum beneuolum, attentum, docilem fecerit. 1. de Inuent. 29. a
 Siue beneuolo animo me, vt magnopere cauerem, præmonerat. 2. Verr. 15. a

Ex iis autem, apud quos agetur, & beneuolos, benèque estimatè efficiamus. 2. de Or. 175. a. De iudicibus loquitur.
 Beneuolos obiurgatores placare. de Nat. deor. 1. 5
 Sin minus fortè valuisissent (literæ), officio tamen esse functū beneuolèssimi atque amicissimi. Titio, lib. 5. 16. 14. a
Beneuole.
 Quos paulò antè cum memoriter, tum etiã erga nos amicè & beneuolè collegisti. 1. de Finib. 53. a
 Et hæc accipiendæ amicè, quum beneuolè sunt. de Amicitia, 75. a
 Fidelitèrque beneuolèque præsto esse alicui molestissimis temporibus. Octauio, lib. 13. 22. 5. a
Beneuolentia.
 Beneuolentia, est amicitia: fons à natura cõstitutus. Læli. 46
 Mihi in vestris commodis augendis grata animi beneuolentia defutura non est. Postq. 203. b
 Beneuolentia auditorum, quibus rationibus comparetur. 1. de Inuent. 32
 Beneuolentia beneficiis capitur maximè. Offic. 2. 44
 Beneuolentia ab aduersariorum persona, & à nostra persona, quomodo captanda. 1. ad Heren. 7. & 8
 Malus est enim custos diuturnitatis metus: contraque, beneuolentia fidelis, vel ad perpetuitatem. 2. Offic. 32. a. 1. de Nat. deor. 167. a
 Beneuolentia non adolescentulorum more ardore quodam amoris, sed stabilitate potius & constantia iudicanda. Offic. 1. 71
 Beneuolentia imperii. 15. fam. 23
 Beneuolentia voluntate mouetur benefica, etiã si res fortè non suppetit. Offic. 2. 44
 Hæc ad te scripsi liberius, fretus conscientia officii tui, beneuolentiæque, quam a me certo iudicio susceptã, quoad tu voles, conseruabo. Appio, lib. 3. 7. 17. a
 Atque ita prædicaretur, eum donari virtutis ergo, beneuolentiæque, quam erga populum Atheniensem haberet. de Opt. gen. Orat. 151. a
 Quæcunque igitur homines homini tribuunt, ad eum augendum atque honestandum, aut beneuolentiæ gratia faciunt, &c. 2. Offic. 28. a
 Beneuolentiæ & litium iura. 7. fam. 18
 Præcipiunt vt oratione benigna multitudinis animos ad beneuolentiam alliciant. 2. Offic. 68. a
 Conciliare animos ad beneuolentiam. 2. de Orat. 97. a
 Ad beneuolentiam erga aliquem consentire. 5. ad Att. 34
 Ad beneuolentiam tribus rebus maximè ducuntur homines, beneficio, spe, adiunctione animi vel voluntate. de Petit. Consul. 15
 Ad summam beneuolentiam peruenit nostra necessitudo. ad Brut. 15. in epist. Brutii.
 Ademit Albino soceri nomen mors filia: sed charitatem illius necessitudinis & beneuolentiam non ademit. pro Sestio, 4. a
 Hæc omnia valde beneuolentiam conciliant. de Orat. 126. b
 Beneuolentiam colligere. 1. ad Qu. frat. 41
 Beneuolentiam erga aliquem conferre. 10. fam. 9
 A persona nostra beneuolentiam contrahamus. ad Her. 2. b
 Quid enim dicam beneuolentiam, quum illud ipsum grauissimum & sanctissimum nomen pietatis leuius mihi meritis erga me tuis esse videatur. Lentulo, lib. 1. 9. 1. a
 Si nihil aliud nisi beneuolentiã illius de hac prouincia deportassent, mihi satis esse. 6. ad Att. 8
 Vt meam & cæterorum erga te fidem & beneuolentiam absens experirere. epist. 4. b
 Beneuolentiam tuam erga me imitabor, merita non assequar. 6. fam. 15
 Beneuolentiam nostram in te nauare possumus. 3. fam. 37
 Perspicere beneuolentiã alicuius erga se. Lentulo, lib. 1. 7. 1. a
 Te cupidissimum mei, singularèrque mihi beneuolentiam præstitisse cognoui. 3. fam. 36
 Reportare beneuolentiã omnium ex prouincia. ad Att. 86. b
 De beneuolentiã quam quisque habeat erga nos, primum illud est in officio, vt ei plurimum tribuamus, à quo plurimum diligamur. Offic. 1. 71

Hoc pro coniunctione & benevolentia nostra mihi sumpsi ad Atticum, 262. b

Quapropter memoriam vestri beneficii colam benevolentia sempiterna. post reditum ad Quirites, 19. a

Benevolentia sublata, amicitia nomen tollitur. Lael. 18

Quod studio & benevolentia, vel amore potius effici non possit. 3. famil. 31

Omnem spem habeo in tua erga me mihi perspectissima benevolentia, quam, & c. b

Benignus.

Benignus ad commodandum. 6. in Verrem, 5

Benignus, liberalisve qui dicitur, officium, non fructum sequitur. 1. de Legib. 36

Præcipiunt ut oratione benigna, multitudinis animos ad benevolentiam alliciant. 2. Offic. 68. a

Comes, benigni, faciles, suaves homines esse dicuntur, qui erranti comiter monstrat viam: & c. pro Corn. Balbo, 29. a

Sed nescio quomodo facilius in timore benigni, quam in victoria grati reperimur. ad Brutum, a

Vt enim omittam vim & naturam deorum, ne homines quidem censeatis, nisi imbecilli essent, futuros beneficos & benignos fuisse: 2. de Nat. deor. 167. a

Quamquam omnia nec benigna nec copiosa cognorant. 2. famil. 22

Qui benigniores esse volunt, quam res patitur, primum in eo peccant, quod iniuriosi sunt in proximos. Offic. 1. 67

Benignè.

Benignè, attentèque aliquem audire. pro Cluentio, 5. a

Benignè, non grauatè, comiter quidem certè, non communitè conuenit. pro Corn. 62. b

Defendere benignè. pro Flacco, 43. a

Frustrum, inquit, me abs te emere oportet optimè, modicum denario, benignè ac liberaliter. in Verrem, 192. b

Benignè facere. 13. famil. 49, & 90

Doceo gratiosum esse tribulibus Plancium, quod multis benignè fecerit, pro multis sponderit. pro Plancio, a

Deiotarus dicere est solitus, benignè sibi à populo Romano esse factum. pro Deiot. 25

Nam aut opera benignè sit indigentibus aut pecunia. ad Sulpitium, lib. 13. a. 2. Offic. 74. a

Adhuc inuitamur benignè. ad Att. lib. 3. 44. 2. a

Benignè alicui polliceri. 4. fam. 40

Salutare benignè, comiter appellare vnumquemque. in Ant. 246. b

Cum Quæstore suo benignissimè communicauit. 4. Verr. 18. & 19. a

Aliis si laudarent, benignissimè promittere. 4. Verr. 8. a

Benignitas.

Iustitia dicitur cui sunt adiuncta pietas, liberalitas, benignitas, comitas, quæque sunt generis eiusdem. 5. de Fin. 117. a

Amicorum benignitas exhausta est in ea re, quæ nihil habuit præter dedecus. Att. lib. 4. 12

Ne maior benignitas sit, quam facultas: tum ut dignitate cuique tribuatur. 1. Offic. 65. a

Videndum est enim primum non obstit benignitas, & iis ipsis quibus videbitur fieri, & cæteris. 1. Offic. 65. a

Sed illa quanta benignitas naturæ, quod tam multa ad vscendum, tam varia, & tam iucunda gignit: 2. de N. d. 197. a

Vestra in me attentè audiendo benignitas prouexit orationem meam. pro Domo, 5. a

Benignitatis consuetudo. in Piso, 35

Veritatem nos vestra benignitati pareremus. pro Cec. 286. b

Virtuti coniuncta est beneficentia, quam eandem vel benignitatem vel liberalitatem appellare licet. 1. Offic. 32

Qui benignitate adducti per beneficium concesserunt, vt nummos pro frumento darent. in Verr. 191. b

Et si me attentissimis animis summa cum benignitate auditis, Iudices, & c. pro Sestio, 24. a

Nunc deum immortalium benignitate, omnium fortunæ sunt certæ. pro Rosc. Comædo, 20. a

Primum quod Syllani temporis acerbiter deorum immortalium benignitate subterfugerunt. ad Q. Vale. 13. fam. 6

Ita benignitate benignitas tollitur, qua quod in plures vsus

sis, eò minus in multis vti possis. Offic. 2. 75

Bootes.

Septentriones autem sequitur

Arctophylax vulgò quod dicitur esse Bootes, & c. 2. de Nat. deor. 158. a

Borea.

Borea, oppidum à Sex. Pompeio captum. 16. ad Att. 11

Bos.

Bos opimus. Diuin. lib. 1. 101

Bos sanctus, Ægyptiorum apes. de Nat. deor. 1. 57

Bos armenta sequitur. 7. ad Attic. 29

Boui clitellas imponere. 5. ad Attic. 28

Olympiæ per stadium ingressus esse Milo dicitur, quum humeris sustineret bouem viuum. de Senect. 29

Boues mollipedes. Diuin. lib. 1. 14

Boues & equi, ibes, accipitres, aliæque beluæ à Barbaris in numero deorum reponerantur. 3. de Nat. deor. 33

Boum ceruices natæ ad iugum, & vires humerorum & latitudines ad aratra extrahenda. 2. de Nat. deor. 120

Boum terga declarant non esse se ad onus accipiendum figurata. 2. de Nat. deor. 119

Boum visceribus vesci scelus habebatur, tempore aurei seculi. 2. de Nat. deor. 120

Bobus ab illo aureo genere vis nunquam vlla afferebatur. 2. de Nat. deor. 120

Quid de bubus loquar? 2. de Nat. deor. 137. a

Bucula.

Itaque ex eo auro quod exterebratum esset, buculam curasse faciendam, & eam in summa columna collocauisse. 1. de Diuin. 46

Aut ex ære Myronis buculam? 6. Verr. 119. a

Βυβύλην aduentabat, cœnantibus nobis. 15. ad Att. 47

Id cum constanter prudenterque sit (nempe impelli ab ipsa natura ad adipiscendum bonum) eiusmodi appetitionem Stoici βύβλην appellant, nos appellamus voluntatem. Tuscular. quæst. lib. 4. 10

Bosphorus.

Augustum est fretum ad Mæotium paludem Cimerius Bosphorus dicitur. pro Mur. 131. b

Bosphoranus.

Mithridates posteaquæ edificasset classes, & c. Bosphoranis finitimis suis bellum inferre simulasset, & c. pro L. Manil. 5. a

Bouianus. pro Cluentio, 59. b

Bouilla pugna. ad Atticum, 74. b

Brachatus.

O familiæ non dicam Calphurniæ, sed, & c. neque paterni generis, sed brachatae cognationis dedecus, quemadmodum venisti? in Pisonem, 42

Brachatae & Transalpinæ nationes. 9. fam. 32

Sic existimatis eos hic sagatos, brachatosque versari animo demisso atque humili, vt solent ii, qui affectu iniuriis, ad opem iudicum inferiores confugiunt? pro Font. 19. a

Brachium.

Brachium protectum in agendo, quasi quoddam telum orationis est. 3. de Orat. 122

In contentione per distributionem celeri proiectione brachii vti oportet. ad Heren. 21. b

Nobis quidem olim annus erat vnus ad cohibendum brachium toga constitutus, & vt exercitatione ludoque campestri tunicati vteremur. pro Cælio, 7

Brachium concalefacere. 2. de Orat. 173

Excusauit Vespas Terentius, quod eum brachium fregisse diceret. 2. de Orat. 140

Per tuas statuas verò quum dixit, & extento brachio paululum etiam de gestu addidit, vehementius risimus. 2. de Orat. 134. a

Consules qui illud leui brachio egissent, rem ad Senatus detulerunt. ad Atticum, lib. 4. 43

Quod me quodam modo molli brachio de Pompeii familiaritate obiurgas, nolim ita existimes. Attic. lib. 2. 6

Brassica.

Iam verò vites sic clauiculis adminicula tãquam manibus apprehendunt, atque ita se erigunt vt animantes: quin-

etiam à caulibus brassicis si propè sati sunt, vt à pestiferis & nocentibus refugere dicuntur, nec eos vlla ex parte contingere. 2. de Nat. deor. 90

Brennus.

Brennus fano Apollinis Delphici nefarium bellum intulit. de Diuin. lib. 1. 72

Breuis.

Et ambitus ille verborum (si sic periodum appellari placet) erat apud illum contractus & breuis. de Claris Orat. 84. a

Breuis epistola & plenior, opponuntur. 11. fam. 19, 20

Breuis in scribendo. 5. ad Attic. 11

Breuis narratio quomodo fiat. 1. ad Heren. 14. 1. de Inuēt. 41

Breuis oratio. Partit. 19

Syllaba siue litera breuis. 5. de Orat. 101. a

Longum est dicere, sed hoc breue dicam. pro Sest. 5. b

Breue faciam. pro, Non te diutius tenebo. 11. ad Att. 16

Iam dabo operam quàm maximè potuero, vt breue id faciam. in Sallustium, 2

Quid est quod in hoc tam exiguo vitæ curriculo & tam breui, tantis nos laboribus exerceamus? pro Archia, 21. a

Inclutus dicimus breui prima litera, Insanus producta. in Orat. 90. a

Atque Oratorum quidem laus ita ducta ab humili venit ad summum: vt iam (quod natura fert in omnibus ferè rebus) senescat: breuique tempore ad nihilum ventura videatur. 2. Tuscular. 7. a

Etiam illud verendum est, ne breui tempore fames in vrbe sit. Terentia, lib. 14. 14. 4. a

Sed quantas breui tempore equitum & peditum copias contracturus sit. Att. lib. 8. 163. 2. a

Per vos breui tempore ius suum recuperabit. ad Cassium, lib. 12. 2. 11. a

Quæ breui tempore post patris mortem nupsit. pro Cluentio, 8. a

Breui tempore te sum visurus. 9. fam. 20

O miserâ, & in breui tam celerè commutatione. ad Octa. 45

Breues & acutula conclusiones. 3. de Nat. deor. 12

Breui, fugacia, caduca existima. 10. fam. 27

Venio ad illa tua breuia, quæ consecratoria esse dicebas. & primum illud quo nihil potest esse breuius. 4. de Fin. 79. a

Multa pauca, magna parua, longa breuia, lata angusta. 4. Acad. 164. a

Nam de actione & de memoria quadam breuia, sed magna cum exercitatione præcepta gustaram. 1. de Orat. 70. a

Omnia breuia tolerabilia esse debent, etiam si magna. de Amicit. 115. b

Quis enim potest istis breuibibus & acutis auditis de sententiâ decedere? de Finib. lib. 4. 43

Breuibibus aliquid dicere. a

Breuior fui, & longior esse debeo. 6. fam. 8

Breuiorem me duæ res faciunt. 10. fam. 13. in epist. Planci.

Breui.

Nunc complectar quod proposui breui. 1. de Orat. 93. a

Sed breui res potest tota confici. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 99

Illud breui conficiendum est. Partit. 122. b

Sed genus vniuersum (vt tollatur error) breui circumscribi & definiti potest. pro Sestio, 84. a

Tantum dicam breui, non mihi exercitum, sed duces defuisse. Lentulo, lib. 1. 9. 43. a

Breui expdiam. de Senect. 89. b

Quid in vtranque partem mihi in mentem veniat, explicabo breui. de Orat. 119. b

Breui tamen sic habeto, in eum statum temporum, tuum reditum incidere, vt, & c. ad Curionem, lib. 2. fam. 4

Quum ille maiores breui habiturus sit. Att. lib. 8. 163. 2. a

Tamet si extra causam est, percurram tamen breui. pro Cæcina, 68. a

Breui præcidam. Cato, 53

Ad ea quæ requiris, breui respondebo. de Orat. 225. b

Faciendum mihi putauit, vt tuis literis breui responderem. 3. famil. 22

Breuiloquentis.

Breuiloquentem iam me tempus ipsum facit. Attic. lib. 7. 59

Breuiloquentia.

Breuiloquentiam in dicendo colat. de Republ. a

Breuitas.

Breuitas in partitione quid. 1. de Inuent. 46

Breuitas autem, laus est in aliqua parte dicendi, in vniuersa eloquentia laudem non habet. in Bruto, 24

Narrare verò rem quidè breuiter iubent (si breuitas appellanda est, quum verbum nullum redundat) breuis est L. Craffi oratio, si tum est breuitas, quum tantum verborum est, quantum necesse est. 2. de Orat. 177

Breuitas, non modò Senatoris, sed etiam oratoris magna laus est in sententiâ. 3. de Legib. 35

Breuitas ambitus. in Orat. 129. a

Breuitas, Ciceroni amicissima. pro Quintio, 18

Et distinctè concisa breuitas, & c. 3. de Orat. 112. a

Breuitas quibus rebus conficitur. Partit. 11

Ita diei breuitas conuiuuiis, noctis longitudo stupris & flagitiis conterebatur. 7. Verr. 21. a

Breuitas narrationem efficit dilucidam. 1. ad Heren. 15

Quia contractio & breuitas dignitatem non habeat. in Oratore, 112. a

Breuitas tuarum literarum me quoque breuiorem in scribendo facit. 12. fam. 14. in epist. ad C. Cassium.

Breuitas pedum. in Orat. 123. a

Breuitas pura & illustris, in historia laudatur. Brut. 142

Breuitas vitæ. Tuscular. quæst. lib. 1. 75

Breuitatis causa, familia contenti erimus vna. 2. Offic. 61. a

Ac multos imitatio decipit breuitatis, vt quum se breues putent esse, longissimi sint. 1. de Inuent. 41

Breuitatis magistro vti cogitat Cicero Bruto. 11. fam. 26

Multa autem propter rationem breuitatis ac temporis præmittenda existimem. 3. Verr. 72. a

Breuitas literarum tuarum subirafacebar antea: nunc mihi loquax esse videor. 11. fam. 38

Iudicium longitudinum & breuitatum in sonis, sicut acutarum, grauiumque vocum. in Or. 100. a

Breuitatem vocat Laconismum Cicero. 11. fam. 40

Eum morem igitur cum breuitate (si potuero) consequar. 2. de Legibus, 30. a

Nam vt horum concisis sententiis interdum etiam nõ satis apertis cum breuitate, tum nimio acumine, officit Theopompus elatione, & c. in Bruto, 33. a

Breuitate & celeritate syllabarum verba procliuus labuntur. in Orat. 111. a

Breuitate temporis ab aliquid faciendo excludi. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 50

Breuitate temporis tam pauca cogere scribere. ad Att. lib. 1. 63. a. 4. Acad. 97. a

Breuiter.

Breuiter & absolutè complecti aliquid. ad Heren. 62. b

Breuiter, summatimque describere aliquid. in Orat. 28. a

Dicit vnus & alter breuiter. 4. Verr. 53. a

Breuiter sententias dicere. 1. famil. 14

Itaque multa ab eo prudenter disputata, multa etiam breuiter & commodè dicta memoriæ mandabam, fierique studebam eius prudentia doctior. de Am. 1. a

Exponam vobis breuiter quid hominis sit. 4. Verr. 92. a

Si summam causæ breuiter exponemus. ad Heren. 2. b

Neque grauior breuiter meo more quid quaque de re sentiam, dicere. 1. de Orat. 53. a

Transitio vocatur, quæ cum ostendit breuiter quod dictum sit, proponit item breui quod consequatur. ad Heren. 32. b

Quæ breuius angustiusque concluduntur, vt Zeno solebat, apertiora sunt ad reprehendum. de Nat. deor. 2. 15

Breuius dissero, quàm causam desiderat. de Nat. deor. 1. 36

Aliquid contractione fieri, aut productione longius. 3. de Orat. 108. a

Quodque ego pluribus verbis, illi breuius, & c. 4. de Finibus, 43. a

Quod ego ad te breuius scribo. epist. 36. b

Agam quàm breuissimè poterò. de Nat. deor. 26. b

Tantum breuissimè dico, Iudices. 7. Verr. 109. a

Exposui quàm breuissimè potui oracula. de Diuin. 95. b

Britannia.

Britannia, magna insula. 7. famil. 19
 Britannia barbaries. 2. de Nat. deor. 63
 Britanniam pingam coloribus tuis. 2. ad Qu. frat. 34
 O iucundas mihi tuas de Britannia literas. ad Q. fr. 2. 16. 13. a
 In Britannia ne ab effediariis accipiaris caueto. ad Trebatium,
 7. famil. 16
 In Britannia nihil auri neque argenti. 7. fam. 17

Britannicus.

Æstus Britannici. 3. de Nat. deor. 32. a
 Ego vestras Britannicas literas expecto. ad Trebat. 7. 8. 4. a

Brochus.

T. Brochus, Qu. Ligarii auunculus. pro Ligario, 7

Brogitarus.

Brogitarus Gallogræcus. de Arusp. resp. 25
 Brogitarus, sacerdotium Matris magnæ à P. Clodio mercatus. pro Sestio, 47
 Brogitarorum prædas exorbuat P. Clodius. de Ar. respon. 55

Bruma.

Nam & musculorum iecuscula bruma dicuntur augeri, & puleium aridum florescere brumali ipso die. 2. de Diuinatione, 49. a
 Brumæ & solstitii similitudo quædam est in lunæ cursu. de Nat. deor. 2. 37
 Solstitiis brumisq; cognoscitur solis accessus discessusque. de Nat. deor. 2. 15

Brumalis.

Brumalis dies. de Fato, 8. a
 Brumalis orbis. 3. de Nat. deor. 48. a
 Sol ut circumferatur, vt accedat ad brumale signum, &c. 3. de Orat. 98. a
 Brumale tempus. 2. de Nat. deor. 166. a
 Quem quum perpetuo vestiuit lumine Titan,
 Brumali flectens contorquet tempore cursum. in Arato, 7. a
 Brumali & solstitiali reuocatione se conuertunt astra. de Vniuers. 43

Brundusium.

Brundusium, vrbs, olim Ciceroni amicissima. pro Plan. 79
 Ad Brundusium accedere, præpositione addita. 8. ad Att. 52
 Brutii, Italiæ regio. pro Cecin. 295. b

Brutus.

Fortuna bruta. ad Heren. 13. b
 Brutus.
 Brutus, princeps iuuentutis, celeriter, vt spero, ciuitatis. 3. famil. 46
 Brutus suæ immortalitati melius, quàm nostro otio confu-
 luit. 15. ad Attic. 3
 Brutus pro Deiotaro Nicæ dixit. 14. ad Att. 1
 Brutus excellens omni genere laudis. Academic. quæst. ed. 2. lib. 1. 9
 Brutus ingeniosus & eruditus. 14. ad Attic. 45
 Brutus in Asia, Cassius in Sicilia frumentum emendum, & ad Vrbs mittendum curarent. 15. ad Att. 17
 Brutus pop. Romanum primò, post progenies eius à regi-
 bus liberauit. ad Octauium, 48
 Brutus Prætorius. 2. de Orat. a
 Brutus sectam Stoicorum sequebatur. ad Brut. 36
 Brutus vir doctus, quocum versabatur sæpe Athenis filius
 Ciceronis. 16. famil. 28. ex epist. Cicer. filii.
 Brutus quicquid vult, valde vult. aiebat Cæsar. 14. ad Att. 1
 Bruti familiaris Alphenus. pro Quintio, 46
 Bruti ad Atticum epistola, inter Ciceronis ad Brutum epi-
 stolas. 52
 Bruti ad Ciceronem obiurgatoria epistola. 13. ad Attic. 6
 Bruti pusilla epistola. ad Brutum, 31
 Bruti epitome Cælianorum. 13. ad Attic. 8
 In Bruti epitoma Fannianorum scripsi. 12. ad Att. 7
 Bruti literarum breuitas. 11. fam. 38. & ad Brut. 30
 Bruti mater. ad Brutum, 57
 Bruti oratio habita in concione Capitolina. 15. ad Att. 4
 Bruti nostri vultus. 14. ad Att. 46
 Bruto despondit Cicero suos de Finibus libros. 13. ad Att. 13
 Bruto iniucundus, inanis sermo literarum. 11. fam. 40

Bruto vt cogitat Cicero magistro breuitatis. 11. fam. 26
 Brutòq; & Mutina obsidione liberatis. 10. fa. 23. in ep. Pláci.
 D. Brutus Accii carminibus monumenta sua exornauit pro
 Archia, 20
 L. Brutus, dominatu regio Romam liberauit. 1. Philip. 9
 M. Brutus, Capuam coloniam deduxit. in Rul. 90
 M. Brutus, homo in dicendo vehemens & callidus. pro Clu-
 entio, 111
 M. Brutus, M. Æmilius Scaurum accusauit. pro Font. 23
 M. Brutus, Tribunus pl. pro Quintio, 44
 M. Bruti in factis nihil, nec nimium, nec parum. 10. Philip. 285
 M. Bruti libri tres de iure ciuili. pro Cluent. 112
 Bruti Catone lecto se sibi visum disertum. 13. ad Att. 59
 Brutorum laus. 4. Philip. 157

Brutinus.

Brutina consilia. ad Brutum, 36

Bubulcus.

Hoc somnio commotus mane bubulco præsto ad portam
 fuit. de Diuin. 92. b

Bucca.

Garrimus quicquid in buccam. 12. ad Att. 2
 Quod in buccam venerit, scribes. 1. ad Atticum, 23. & 7. 37.
 & 9. 24
 Erant illi compti capilli, & madetes cincinnorum simbria,
 & fluentes ceruffaræque buccæ, dignæ Capua, sed illa ve-
 tere. in Pisonem, 19. a
 Demostrai digito pictum Gallum in Mariano scuto Cim-
 brico sub nodis distortum, eiecta lingua, buccis fluenti-
 bus. 2. de Orat. 148
 Primum processit, qua autoritate vir: vini, somni, stupri
 plenus, madenti coma, cõposito capillo, grauibus oculis,
 fluentibus buccis, pressa voce & temulenta. post reditum
 in Senatu, 11

Buccina.

Illi noctu facta manu, armatique veniunt, fores ædis effrin-
 gunt: æditui, custodesque maturè sentiunt: signum, quod
 erat notum vicinaiti, buccina datur: homines ex agris
 concurrunt. 6. Verr. 86. a

Te gallorum, illum buccinarum cantus exuscitat: tu actio-
 nem instituis, ille aciem instruit. pro Murena, 19. a

Buccinator.

Quare quod polliceris te buccinatorem fore existimationis
 meæ: firmo id constantique animo facias licet. 16. fam. 27

Bulbus.

Bulbus, cuiusmodi vir. pro Cluent. 78. Maieftatis condem-
 natus. pro Cluent. 78. Eius improbitas. 4. in Verrem, 56

Bulentericum.

Bulentericum, curia Syracusanorum. 4. in Verr. 35

Bulla.

Neque te tam commouebat, quod ille cum toga prætexta,
 quàm quod sine bulla venerat. 3. Verr. 108. Ingenuorum
 puerorum insigne.
 Verres bullas omnes aureas ex valuis nõ dubitauit auferre.
 in Verrem, 229. b

Bulliensis, populus est. in Pisonem, 100. b

P. Burrius Prætor. pro Quintio, 16

Bustum.

Bustum vel rogam nouum propius sexaginta pedes ædes
 alienas adici inuito domino lex vetat, quod incendium
 acerbum vereatur. 2. de Legib. 57
 Cum templum illud fuit te Consule bustum legum omnium.
 in Pisonem, 81. b
 Cum tu interim bustum Reipub. &c. in Pif. 81. b
 Vnas video mihi à te non esse redditas, quas L. Quintius fa-
 miliaris meus quum ferret, ad bustum Basilii vulneratus
 & despoliatus est. Att. lib. 7. 128. 6. a. in Pisonem, 6. a
 Nam quum serperet in vrbe infinitum malum, idque ma-
 naret in dies latius, iidemque bustum in foro facerent,
 qui illam insepultam sepulturam effecerant, & quotidie,
 &c. 1. Philip. 3
 Vt in viri etiam spirantis caput bustum suis manibus im-
 poneret. pro Dom. 24. b
 Bustum aut tymbon violare. 2. de Leg. 101. a

Signum de busto meretricis ablatum isti dedit. pro Domo
 sua, 235. b

Maestus essem in Catilinæ busto, vobis ducibus. in Pif. 11. a
 Incidere in busto. 5. Tusc. 143. a

Bustuarus.

Si mihi cum illo bustuario gladiatore, & tecum, & cum col-
 lega tuo decertandum fuisset. in Pif. 14

Buthrotius.

Vt primùm agrum Buthrotium proscriptum vidimus, com-
 motus Atticus libellum composuit. 16. ad Att. 43

Buthrotiam causam & ciuitatem auxilio tuo testam esse
 velis. 15. ad Att. 29

Buthrotiam rem tam iustam non tenebimus: 14. ad Att. 17

Achinnus) addidit etiã
 mulierosum, in quo
 Alcibiades cachinnum
 dicitur sustulisse. de Fa-
 to, 16. a

Reliqua duo sunt, agere
 & meminisse: in vitro
 que cachinnos irriden-
 tium commouebat. de
 Clar. Orat. 114. a

Cachinnor.

Ridere coniuua, cachin-
 nari ipse Apronius. 5.
 Verr. 51. a

Cachinnatio.

Vt si ridere concessum sit, vituperetur tamen cachinnatio.
 Tusc. quæst. lib. 4. 55

Quam Græci κακίαν appellant, melius est vocare vitiosita-
 tem; quàm malitiam: nam malitia certi cuiusdam vitii no-
 men est: vitiositas omnium. Tusc. q. lib. 4. 27

Quas enim Græci κακίαν appellant, vitia malo, quàm mali-
 tias nominare. de Finib. lib. 3. 32

De medico & tu bene existimari scribis, & ego sic audio: sed
 planè curationes eius non probò: ius enim dandum tibi
 non fuit, quum κακίαν κακίαν esses. 16. fam. 6

Cadauer.

Nec despero tamen, &c. futuros aliquos, qui abiectum hoc
 cadauer, Consularibus spoliis nudare non nolint. in Pi-
 sonem, 65. a

Tu P. Clodii cruentum cadauer eiecisti domo. pro Mil. 25. a
 Eiectum cadauer. in Pisonem, 4. a

Cadauer P. Clodii semiustulatum. pro Mil. 108. b

Cadauera oppidorum proiecta iaceant. 4. famil. 17. in epist.
 Seru. Sulpitii.

Aqua turbida & cadaueribus inquinata. Tusc. 247. b

Cado.

Cadit causa is, qui non, vt oportet, egerit. 1. ad Heren. 23

Quod ne in cogitationem quidem cadit, vt fuerit tempus
 aliquod, nullum quum tempus esset. 1. de Nat. d. 32. a

Non cadit in consuetudinem nostram. 3. Tusc. 12. a. Id est,
 non congruit consuetudini nostræ.

Nam honestumne factu sit, an turpe, dubitant: id quod in
 deliberationem cadit, &c. 1. Offic. 15. a

In eum cadit hoc verbum maximè, qui, &c. de Ar. resp. 52. a
 Cadit in illud hic versus. 3. ad Q. frat. 32

Tam id honestum, quod in nostram intelligentiam cadit,
 conferuandum est nobis, quàm id quod, &c. Off. 55. b

Non cadit in hos mores, non in huc pudorem, non in hanc
 vitam, non in hunc hominem ista suspicio. pro Syl. 56. a

Si cadit in sapientem animi dolor: qui profectò cadit. de
 Amicit. 44. a

In spondeos cadit. de Orat. 219. b

Et in versum cadit. in Orat. 134. a. Id est, terminatur.

Non cadit in virum bonum mentiri. 3. Offic. 107. 108. a

Verum hoc adhuc percommode cadit. 2. Verr. 3. a

Buthrotum.

Buthroti concisos audio Agripetas. 16. ad Att. 1

Byllis.

Byllis, oppidum Macedoniæ. 11. Philip. 309

Byzantium.

Byzantii exules. pro Domo sua, 42. & 98. a. in Pif. 68. a. in
 Orat. 2. a

Byzantii.

Byzantii, inter Græcos in iocis excellentes. 2. de Orat. 120
 Vrbs Byzantium vobis atque huic imperio fidelissi-
 mam. de Prou. 70. b

Byzantium virgines se ad libidinem Romanorum effu-
 giendam in puteos abiecerunt. de Prouinc. Conf. 5

Quicquid est enim quod sub aurium mensuram aliquam
 cadit, etiam si abest à versu, (nam id quidem orationis est
 vitium) numerus vocatur. in Orat. 36. a

Signum est, quod sub sensum aliquem cadit. de Inuent. 52. b
 Cadunt in eam diem nummi qui debentur. 15. ad Att. 39

Neque in vnam formam cadunt omnia. in Orat. 20. a
 In idem genus orationis verborum cadunt lumina omnia.
 de Orat. 205. b

Pedes, qui maximè cadunt in orationem. Orat. 205. b

Aliæ sunt geminæ, quibus hi tres heroi pedes in principia
 continuandorum verborum satis decorè cadunt. 3. de
 Orat. 100. a. Id est, conueniunt.

Quod verba melius in syllabas longiores cadunt. in Orat.
 113. a. Id est, finiuntur.

Iambus enim & dactylus in versum cadunt maximè. in Ora-
 tore, 112. a

Et omnia quæ sub aspectum cadunt, comprehenduntur. de
 Vniuers. 19

Prima autem illa natura siue secunda, siue contraria, sub iu-
 dicii sapientis & delectum cadunt. 3. de Finib. 93. a

Vt igitur in formis & figuris est aliquid perfectum & ex-
 cellens, cuius ad excogitatum speciem imitando referuntur
 ea, quæ sub oculis ipsa cadunt, &c. in Orat. 5. a

Similitudo autem, &c. in his rebus quæ eandem cadunt
 rationem, maximè spectatur. 1. de Inuent. 62. a

Iisdem sensibus reliqua quæ sub sensum cadunt, sentiet.
 Acad. q. ed. 2. lib. 1. 12

Cui cadunt omnia teterrimè. 10. ad Att. 40

Sed ita cadebat vt alter, &c. de Clar. 177. b. Id est, eueniebat.
 Non cadebant in personas. 13. ad Att. 20

Cadebant ita vt vellem. 3. ad Att. 6

Authoritas principum cecidit, de Arusp. resp. 56. a

Cecidit bellè. 13. ad Att. 46

Cecidit optimatum grauitas, nata tribunorum potestate.
 3. de Leg. 17

Atque ea quidem tua laus pariter cum Rep. cecidit. Of. 2. 65
 Peropportune mihi cecidit hoc. 2. de Orat. 9. a

Quoquo modo ea res huic quidem cecidit, &c. ad Attic.
 lib. 8. 147. 10. a

Cecidit vt volumus. 1. fam. 19. pro, euenit.

Hoc loco Sulpitius, Insuperanti mihi, inquit, & Cottæ, sed
 valde optanti vtrique nostrum cecidit, vt in istum sermo-
 nem Craffe delaberemini. 1. de Orat. 48. a

Ita consiliis, diligentiaque nostra celeriter de manibus au-
 dacissimorum ciuium delapsa arma ceciderunt. 1. Off. 110. a

Ceciderunt arma Tribunitia potestate plebi à Patribus co-
 cessa. 3. de Leg. 23

Sed certè à te mihi omnia semper honesta & iucunda ceci-
 derunt. ad Q. frat. lib. 1. 48

Ceciderunt multa incredibiliter vera prædictis augurum.
 2. de Leg. 33

Multoque eius sudore ac labore sub Pop. Rom. imperium
 ditionemque ceciderunt. pro Fonteio, 2. a

Hoc vno perfectò magnus orator est, si non maximus: mi-
 nimèque in lubrico versabitur, & si semel constiterit,
 p. iiii.

nunquam cadet. in Orat. 52. a
 Ut tanta ciuitas si cadet (quod dii omen obruant) à viro tamen confecta videatur. de Arusp. respon. 38. a
 Id ex prædiis, vt cadet, ita soluetur. 15. ad Att. 39
 Quod si scribere oblitus es, minus multi iam te aduocato causa cadent. ad Trebatium, lib. 7. 14. 2. a
 Quamquam video nonnullis videri Epicurum, ne in offensionem Atheniensium caderet, verbis reliquisse deos, re sustulisse. 1. de Nat. d. 59
 In quem, ne si insidiis quidem ille interfectus esset, caderet vlla suspicio. Att. lib. 13. 268. 3. a
 Caderet præclare in Remp. 16. ad Att. 36. Id est, conueniret. Quicquid erat quod in cernendi sensum caderet, id sibi assumpsit. de Vniuers. 11. a
 Vrebar ne id ita caderet, &c. ad Cæl. lib. 2. 18. 3. a
 Quod melius caderet, nihil vidi. Cæl. ad Cicer. lib. 8. 12. 7. a
 Multi etiam hæc timentes, in suspensionem caderent. pro Milone, 38. a. 11. Philip. 307. a
 Quum cecidisset feueritas in ciuitatibus ob alia vitia. 2. de Legib. 38
 Sed tamen si minus fortissimi viri virtus ciuibus grata cecidisset, magno animo constantique cederet ex ingrata ciuitate. pro Mil. 62. a
 Sed tibi tamen oculi, vultus, verba cecidissent. pro Domo sua, 102. a
 Omnibus istis latronibus autoritate ipsa Senatus iam pridem de manibus arma cecidissent. 14. Philip. 398. a
 Siquis aliquid ex sua re, atque ex suo sermone dixerit, & eius verbum aliquod aptè ceciderit ad id quod ages, aut cogitabis, ea res tibi aut timorem afferet, aut alacritatem. 2. de Diuin. 66
 Hæc res quemadmodum ceciderit. Att. lib. 4. 66. 5. a
 Quod autem in morbum cadat, id etiam interiturum. 1. Tuscul. 124. a
 Considera ne in alienissimum tempus cadat aduētus tuus. ad Cassium, lib. 15. 14. 9. a. Id est, ne aduenias, quum minime erit opus.
 Ut quum euenit, ita cadat, vt prædictum sit. Diu. lib. 1. 105
 Qui ita talis erit iactus, vt cadat reētus. de Finib. lib. 3. 43
 Multi sunt in quos huius maleficii suspicio cadat. de Arusp. respon. 252. b
 Quæ tamen ductæ, vt in rem aptè cadant, fieri credo posse diuinitus. 1. de Diuin. 64. a
 Ut qui maximè cadant in orationem. in Orat. 110. a
 Etiam siquādo minus succedet, vt sæpe fit, magnum tamen periculum non adibit: alit enim cadere non potest. in Orat. 53. a
 Non debemus ita cadere animis, quasi aliquid euenit quod fieri posse nunquam putarimus. ad Torquatum, lib. 6. 3. Id est, animum abiicere.
 Nec debilitari animos, aut cadere patitur. de Amicit. 22. a
 Quibus verbis incitua duorum oratorum reprehenditur, qui iuris ciuili ignorantia non intelligebant quid esset causa cadere. 1. de Orat. 81. 1. de Finib. 43
 Et si turpe existimas te aduocato illum ipsum, quem contra veneris, causa cadere, &c. pro Murena, 8. a
 Ex equo cadere, atque ita perire. de Fato, 42
 Cadere ex bona fortuna. Partit. 51
 Et si quid aduersi eueniat, tam grauius cadere non possunt. Offic. 1. 103
 Cadere in aliquem. 5. Philipp. 168
 Cadere in cogitationem. de Nat. d. 1. 16
 Cadere in conspectum. Tusc. q. lib. 1. 42
 Cadere in consuetudinem. Tusc. q. lib. 3. 6
 Versuram scribis esse faciendam mensium quinque, id est ad Cal. Nouēb. n. s. c. c. in eam diem cadere nummos, qui Quinto debentur. Att. lib. 15. 329. 14. a. Id est, eo die nobis nummos debitos, solutum iri, è quibus versura soluetur.
 Quæcunque in disceptationem cadere possunt. 2. de Or. 4. 2
 Non quòd omnia quæ essent, in re cōprehenderet, sed quia nihil quod cadere in eā posset, relinqueret, &c. 1. Aca. 60. a
 Intelligentes in quam figuram cadere possit mundus. de Nat. deor. 1. 18

Habent Hetrusci certa nomina, quæ in id genus ciuium cadere possunt. de Ar. 256. b
 Cadere in intelligentiam. Offic. 3. 21
 Noluerunt sapientissimi homines, qui tum rem illam iudicabant, ita quenquam cadere in iudicio, vt nimis aduersari viribus abiectus videretur. pro Murena, 54
 Nihil est quod in eiusmodi mulierem cadere non videatur. pro Cæl. 55. a
 Cadere in personas. 13. ad Att. 20. hoc est, personis cōuenire.
 Cadere in pugna. Diuin. lib. 2. 56
 Cadere in suspensionem. pro Mil. 38
 Cadere in terram dicuntur corpora. Tusc. q. lib. 1. 29
 Vt quum ipsi nihil nisi alteri scientes incommodarint, nihil ipsis iure incommodi cadere possit. pro Quintio, 29. a
 Nihil mihi optatius cadere potuit. Att. lib. 3. 41. 1. a
 Cadere priuatum aut publice. 16. ad Att. 41
 Cadere pro patria. Tusc. q. lib. 1. 74
 Et huc ad urbem profectus esset, &c. cecidisse ex equo dicitur, &c. pro Cluentio, 139. a
 Satis est ad confirmandam diuinationem, semel aliquid ita esse diuinatum, nihil vt fortuito cecidisse videatur. 2. de Diuin. 160. a
 Casurufne in conspectum videatur animus, an tanta sit eius tenuitas, vt fugiat aciem. 1. Tusc. 89. a
 Sed casurus in aliquam vituperationem, quòd Reip. defuerim tam graui tempore. Att. lib. 14. 20
 Quid casurum sit, incertum est. 15. famil. 4. Casurum, pro, euenturum.
 Quorsum casurum id esset. 3. ad Att. 41
 Accedit illud, si maneo, & illum comitatum optimorum & clarissimorum ciuium defero: cadendum est in vnus potestatem. Att. lib. 8. 147. 2. a
Cadens.
 Non ad numerum articulus cadens. in Orat. 33. a
 Cadens similiter exornatio. 4. ad Heren. 176
 Cadens oratio. Orat. 126
 Cadentes res sub intelligentiam. de Vniuers. 35
Casus.
 Casus dicitur, quum sic aliquid cecidit, sic euenit, vt vel non cadere atque euenire, vel aliter cadere atque euenire potuerit. Diuin. lib. 2. 11
 Casus est enim in capiendo locus, euetus, occasio. pro Flacco, 152. b
 Præfertim quum id tibi casus afferat, vti tecum petant, &c. de Pet. Conf. 28
 Casus hoc mihi dedit. 1. ad Q. frat. 32
 Fuit aliquis fatalis casus, vt ita dicam, què tulimus, & nunc, si quis erit, erit voluntarius. in Ant. 209. b
 Grauis & miserabilis casus. 2. de Orat. 107. a. Sulpit. 4. 6. 1. a
 Si is casus fuisset rerum, quas pro salute Reip. gessimus, vt non omnibus gratus esset. 3. de Leg. 24
 Casus hæc gubernabit. 15. ad Att. 17
 Casus nunquam perfectè veritatem imitatur. Diu. lib. 1. 25
 Potest igitur, quomodo negabas, veritatè casus imitari. 2. de Diuin. 72. a
 In hac disputatione de Fato casus quidam ne facerem impediuit. de Fato, 140. b
 Nam hæc casus importat qui in sapientem potest incurere. Tusc. q. lib. 5. 23
 Casus in armis commorandi. 6. fam. 34
 Casus in bonis dominatur. 4. fam. 35
 Communis Mars bellicæ casus est incertus. pro Sest. 5. b
 Nec mori, si casus incidit pro vobis, paratior fuit quiscquam. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 13. a
 Si quis eiusmodi fortè casus incidit. de Finib. lib. 3. 54
 Casus incommodorum tuorum. 5. fam. 46
 Sed quoniam ita tulit casus infestus, vt amplissimo in honore, cum communi ambitionis inuidia, tam singulari Antonii odio euerteretur. pro Sylla, 1. a
 Casus consilium nostri itineris iudicabit. ad Att. 248. b
 Casus mediocris, casus pessimus. 11. fam. 2. in epist. D. Bruti. Si casus melior fuerit. 11. fam. 2. in epist. D. Bruti.
 Casus verò mirificus quidā interuenit, quasi vel testis opi-

nionis meæ, vel sponfor humanitatis tuæ. epist. 98. b
 Cui ille nec opinatus casus euenit. Tusc. q. lib. 3. 49
 Casus periculorum. 6. fam. 13
 Casus quomodo tractandus. Partit. 22
 Illud quæro, quæ fuerit tanta fortuna, quis tantus casus. de Nat. deor. 19. b
 Casus temporum. 1. de Orat. 2. 3. Philip. 143
 In hoc tamen casu, quo afflictus iacet, &c. pro Sylla, 46. Casus, pro afflicta & misera vitæ conditio.
 Ille miser ignarus casus sui. pro S. Rosc. 35. b
 Cùm in maximis periculis huius urbis atque imperii, grauissimo atque acerbissimo Reip. casu, &c. pro Flacco, 1. Casus, pro periculo.
 Accipere grauius casum aliquem. 2. de Orat. 117. a
 Dari ad casum. 1. de Diuin. 80
 Sed cùm in eum casum me fortuna demississet. epist. 148. b
 Vt quemcunque casum fortuna inuenerit, hunc aptè & quietè ferat. Tusc. q. lib. 4. 30. & 3. 23
 Ea (res) nunc magnam affert solitudinem, magnūque habet casum. Plancus Ciceroni, lib. 10. 18. 7. a
 Meum illum casum tam horribilem, tam grauem, tam repentinum, non solum homines, sed teētā urbis ac templa lugerent. pro Sest. 44. a
 At vide quid intersit inter illum iniquissimum patris tui casum, & hanc fortunam, conditionemque nostram. pro Domo sua, 65. a
 Casum communem releuare. 1. ad Q. frat. 58
 Prælii casum timere. 2. de Diuin. 170. a
 Casum neque vitare quisquam, neque præstare vilo pacto potest. 5. fam. 48
 Ego verò Serui vellem, vt scribis, in meo grauissimo casu affuisses. Sulpit. lib. 4. 6. 1. a
 In hoc tamen casu, quo afflictus iacet, per vos tutari, conseruareque cupiunt. pro Sylla, 46. a
 Quo modo ergo id quod temerè fit, cæco casu & volubilitate fortunæ, præsentiri & prædici potest? 2. de Diuin. 12. a
 Eo die casu apud Pompeium cœnauit. Lent. lib. 1. 2. 7. a
 Iudicio enim tuo, non casu, in ipsum discrimen rerum contulisti Tribunatum tuum. ad Curionem, lib. 2. 6. 3. a
 Casu nihil est contractum. nam id esset ferendum. 11. ad Atticum, 51
 Qui dies casu idem natalis erat Brundisinae coloniae. 4. ad Atticum, 2
 In casu esse. 6. fam. 37
 Meliore in casu esse. ad Att. 179. b
 Casu fieri obuiam alteri. 2. Verr. 12. a
 Quid est tandem quod casu fieri, aut fortè fortuna putemus? 2. de Diuin. 26. a
 Casu, non diuinatione mea factum est. 6. fam. 13
 Atque etiam tum casu, quòd illud repente erat factum, Stalenus non aderat, &c. pro Cluent. 58. a
 Nihil tale dicitis, sed casu esse factum, vt essemus similes deorum. 1. de Nat. d. 125. a
 Ne in deum quidem cadere videtur, vt sciat quid casu, & fortuito futurum sit. de Diuin. 112. b
 Idque euenit non temerè, nec casu, sed quòd & præsentiam sæpe diui suam declarant, &c. 2. de Nat. d. 8. a
 Idem Carneadem fingere dicitis de capite panisci: quasi non potuerit id euenire casu, &c. 2. de Diuin. 71. a
 Quis esset qui me in Consulatu, non casu potius existimaret, quàm consilio fortem fuisse? ad Metel. lib. 5. 2. 23. a
 Ego committam, vt ea quæ pro salute omnium gessi, casu magis & foelicitate à me, quàm virtute & consilio gesta esse videantur? pro Syl. 63. a. 3. in Catil. 72. a
 Habere aliquid aliquo casu atque fortuna. Offic. 43. b
 Ita grauissimo suo casu dum Alexandri similis esse voluit, &c. inuentus est dissimilissimus. de Clar. 191. b
 Vt si in eiusmodi amicitias ignari casu aliquo inciderint. de Amicit. 39. a
 In casu nullum crimen est. pro Planc. 29. a
 Et quod externum, id in casu est: ita fit beatæ vitæ domina fortuna. 2. de Finib. 143. a
 Casu incredibili ac penè diuino. 15. fam. 10

Interdum multas vias adolescentiæ lubricas ostēdit, quibus illa insistere, aut ingredi sine casu aliquo, aut prolapsione vix posset. pro Cæl. 32. a
 Casu & consilio, contraria. 7. fam. 50
 Casus aduersi. Tusc. q. lib. 3. 31
 Casus incipites qui exitu notabili concluduntur. 5. fam. 31
 Casus incerti. Tusc. q. lib. 1. 75
 Quam spem cogitationum & consiliorum meorum, quum graues communium temporum, tum varii nostri casus sefellerunt. 1. de Orat. 2. a
 Casus humanarum miseriarum varii sunt. de Orat. 128. b
 Casus varii incerti que. Tuscul. q. lib. 5. 2
 Absurdum erat, aut tantum barbaris casibus Græcam literam adhibere, aut recto casu solum Græcè loqui. Or. 211. b
 Maiores nostri semper ad novos casus temporum, nouorum consiliorum rationes accommodabāt. pro Pomp. 15
 Ferre sapienter casus aduersos. 2. de Orat. 189. a
 Qui suos casus aliter ferūt, atque vt aliis auctores ipsi fuerunt, non sunt vitiosiores, quàm ferè plerique, qui auari auaros gloriae, cupidos gloriosi reprehendunt. Tuscul. q. lib. 3. 62
 Hæc igitur ipsa fortuna cæteros casus rariores habet. 2. Offic. 26. a
 Quinetiam ætas illa multò plures, quàm nostra, mortis casus habet. de Senect. 61. a
 In nostro euentu aliorū reminiscētes casus. Antequā. 194. b
 Aliorum opibus casus meos sustentabam. epist. 56. b
 Iupiter, quasi iuuans pater, quem conuersis casibus appellamus à iuuando Iouem. de Nat. 38. b
 Verba quæ similiter isdem casibus efferuntur. ad Her. 30. b
 Verba immutata casibus. de Orat. 141. b
Caducus.
 Caduca possessio. 3. de Orat. 67
 Vitis, quæ naturā caduca est, & nisi sulca sit, ad terram fertur. de Senect. 48. a
 Quis enim confidit semper sibi illud stabile & firmū permanfurum, quod fragile & caducum sit? 2. de Finib. 138. a
 Caducum & infirmum corpus. 1. de Nat. d. 136. a
 Infra lunam nihil est nisi mortale & caducū. de Som. 128. b
 Quid caducum & mortale, quid diuinum & æternum. 1. de Legib. 46
 Sed tamen necesse fuit aliquod esse extremum, & tanquam in arborum baccis, terræque fragibus, maturitate tempestiua, quasi vietum & caducum: quod ferendum est moliter sapienti. de Senect. 6. a
 Quem nisi in via caducæ hæreditates retardassent, volassent, non iter fecissè diceres. 10. Philip. 276
 Res humanæ, caducæ & fragiles. de Amic. 84. a
 Fragilia & caduca. 1. de Leg. 35. a
 Quamquam omnia alia fallā, incerta sunt, caduca, mobilias virtus est vna altissimis defixa radicibus, quæ, &c. 4. Philip. 161. a
 Caduca semper & mobilia hæc esse duxi. pro Dom. 143. b
 Breuia, fugacia & caduca. ad Planc. lib. 10. 12. 13. a
 Caduca & incerta sunt, diuitiæ, bona valetudo, honores. de Amicit. 19. a
Caduceum.
 Deinde qui non possit tam caduceo, quàm nomine oratoris ornatus, incolumis, vel inter hostiū tela versari. de Or. 100
Cæcilius.
 Cæcilius Bassus, dux partium Pompeianarum. 11. fam. 2
 Cæcilius Comicus, malus Latinitatis author. 7. ad Att. 19
 Cæcilius facillè summus comicus inter Latinos habetur. Orat. 142
 Cæcilius poeta, malè locutus. Brut. 139
 Cæcilius Statius. Att. lib. 7. 113. 14. a
 Cæcilia lex. pro Domo sua, 33. & 42. & 5. Philipp. 169. 1. ad Atticum, 26
 Cæcilia rogatio. pro Sylla, 46
 Cæcilianus. Tusc. 102. b
Cæcilia.
 Cæcilia, Balearici filia, nepotis soror. pro Rosc. Amer. 87
 Cæcilia, Metelli nepotis filia. pro Rosc. Amer. 16

Cæcilie *Q. filia* somnio modo, Marfco bello, templum est à Senatu Iunoni Sospice restitutum. *Diu. lib. 1.83, & 84*

Cæcinna.

Cæcinna quidam Volaterranus familiaris Octauiani. *16. ad Atticum, 24*

Cæcinnæ salutem essemus per te consecuti. *13. fam. 89*

Cæcus.

Cæcus amentia. *de Arusp. 255. b*

Cæcus animo. *de Finib. lib. 4. 54*

Cæcus cupiditate & avaritia. *pro Quint. 56. a*

Cæcus atque amens furore. *pro Sestio, 13. a*

Quem unquam audisti tuorum, cum sacrificium Bonæ deæ fieret, interfuisse? neminem, ne illum quidem qui cæcus factus est. *pro Dom. 234. b*

Timor cæcus. *pro Ligario, 2. a*

At quàm cæca avaritia est? *2. Philip. 97. a*

Cæca & temeraria cupiditas. *1. de Inuent. 3. a*

Non enim solum ipsa fortuna cæca est, sed eos etiam plerumque efficit cæcos, quos complexa est. *de Amicit. 49. a*

Quis hoc non videt, quod fortuna, quæ dicitur cæca, vidit? *in Ant. 248. b*

Neque cæca nox ostendisset Milonem. *pro Mil. 38. a*

Obscurum & cæcum. *pro Leg. Agr. 46. a*

Fuit enim illud quoddam cæcum tempus seruitutis. *ad Cornific. lib. 12. 25. 7. a*

In hac igitur calinia timoris, & cæcæ suspicionis tormæto, &c. *Cæcinnæ ad Ciceronem, lib. 6. 7. 12. a*

Cæcum me & præcipitem ferri cõsitor in causa, si, &c. *pro Plancio, 4. a*

Cæcum me, qui hæc antè non viderim. *10. ad Att. 34. initio epistolæ.*

At quæ mater? **Quam** cæcam crudelitate & scelere ferri videtis. *pro Cluent. 157. a*

Quomodo ergo id quod temerè fit cæco casu, & volubilitate fortunæ, præsentiri & prædici potest? *2. de Diuin. 23. a*

Cæco impetu animi in alios incurrire. *1. de Finib. 69. a*

Cæca cupiditate rapit. *in Pisonem, 45. a*

Nolo suspensam & incertam plebem Romanam obscura spe, & cæca expectatione pendere. *pro Leg. Agr. 68. a*

Catuli qui iam despecturi sunt, cæci æquè ut hi, qui modò nati. *de Finib. 121. b*

Cæci fuimus in ea re. *11. ad Attic. 52. Id est, imprudenter hoc egimus.*

Vt res cæcas, & ab aspectus iudicio remotas, confirmatio quædã & imago & figura ita notaret, vt ea, &c. *2. de Oratore, 194. a*

Cæcitas.

Asclepiadem ferunt, cum quidam quæreret, quid ei cæcitas attulisset, respondisse, vt puero vno esset comitator. *Tusc. 256. b*

Primum horribilis ista cæcitas, quibus tandem caret voluptatibus? *5. Tusc. 155*

An tibi luminis obesset cæcitas, plus quàm libidinis? *de Arusp. respon. 34*

Bonum in columis acies: misera cæcitas. *5. de Finib. 145. a*

Pœna omnis oculorum, ad cæcitatem mentis est conuersa. *pro Domo sua, 82. a. Tusc. q. lib. 3. 10. contrarium eius est, Lumen mentis.*

In furore animi & cæcitate. *pro Dom. 239. b. Id est, furore & amentia.*

Cæco.

Sed spes rapiendi cæcat animos eorum. *in Ant. 193. b*

Cæcare mentes largitione. *pro Sest. 122. a*

Animi acies cæcatur erroribus. *Tusc. 5. 29*

Cæcari libidinibus. *Tusc. q. lib. 1. 59*

Cæcatus.

Aliquis cæcatus vitiis. *Tusc. 163. b*

Quia peracuta, tum rapida, & celeritate cæcata oratio.

Brut. 143

Argenti & supellestilis mæ cupiditate cæcatum. *pro Domo sua, 48. a*

Cædo.

Cædit græges armentorum, reliquique pecoris quod na-

ctus est. *3. Philipp. 146. a*

Qui robur illud cecidit, dolauit, inscripsit. *de Diuin. 126. b*

Hic ad 111. Id. Octob. magnum hostium numerum cecidimus. *ad Att. 97. b*

Cum eum ferui publici loris ceciderunt. *8. in Ant. 250*

Roscus in senectute numeros in cantu ceciderat. *de Legibus, 158. b*

Cæde, concide verba Timarchidis ad Apronium. *5. in Verrem, 131*

Cædere aliquem virgis ad necem. *5. Verr. 57. a*

Cædere arbores. *2. de Diuin. 50. a*

Cædere ianuam faxis, instare ferro, ligna & sarmenta circumdare, ignem subiicere cœperunt. *3. Verr. 4. a*

Cædere pignora. *3. de Orat. 3*

Cædere silicem. *Diuin. lib. 2. 67*

Quo quidè in iudicio, odio premitur omnium generum, maximè testibus cæditur, accusatoribus frigidissimis vritur. *ad Q. frat. lib. 3. 19. 4. a. Hoc est, testium multitudine conuincitur.*

Ille dies, in quo T. Gracchus est cæsus. *pro Mil. 104. b*

Quos Antonius in cõuicio loris cædi iubebat. *in Ant. 251. b*

Cædi virgis. *Diuin. lib. 1. 51*

Cædendus lapis aliquis, & asportandus. *3. Verr. 104. a*

Cæsus.

Cæsus fugatusque. *ad Brut. 16. in epist. Bruti.*

Sceleratorum hostium exercitum cæsum fusumque cognouit. *14. Philip. 1. a*

Serui ad supplicium cæsi verberibus trahuntur. *Antequã. 195. b*

Hostiæ cæcæ. *pro Cluent. 58*

In ipso articulo discessus mei sumpta est similitudo à sacrificiis, cum inter cæsa exta, &c. *de Prou. 1. b*

Et multa, immò omnia, quorù *κατὰ λαοὺς*, nequid inter cæsa & porrecta, vt aiunt, oneris mihi addatur, aut temporis. *Att. lib. 5. 34*

Cæsis copiis. *ad Brut. lib. 10. 2. a*

Cæsis victimis. *Att. lib. 1. 8. 2. a*

Cæsim.

Membratim adhuc, deinde cæsim diximus. *in Orat. 131. a*

Cædes.

Neque patiar vt cædes ciuim inter se fiat. *Antequam, 195. b*

Cum in sylua sua facta cædes esset. *de Clar. 172. b*

Tu vim negabis esse factam, si cædes & occisio facta non erit? *pro Cecin. 31. a*

Magistratuum, priuatorumque cædes effecerat. *pro Mil. 67. a*

Ad cædis causam elicere. *12. fam. 55*

Quum hic insidiator, qui iter illud ad cædem faciendam apparasset, cum vxore veheretur. *pro Mil. 20. a*

Conducere aliquem ad cædem faciendam. *de Prou. Cõs. 7. a*

Mihi res ad cædem, & eam quidem propinquam spectare videtur. *14. ad Att. 19*

Cædem discutere. *2. ad Att. 64*

Facere cædem vicinorum. *pro Syl. 180. b*

Cædem facturus sit. *10. ad Att. 36*

A feruis cædem fieri Senatus. *278. b*

Cædem qua P. Clodius occisus est, Senatam iudicasse contra Remp. esse factam. *pro Mil. 8. a*

Cædem enim gladiator quærit. *ad Cassium, lib. 12. 2. 4. a*

Quod est difficile in eiusmodi bello, cuius exitus ex altera parte cædem ostentat, ex altera seruitutem. *ad Plancum, lib. 4. 14. 4. a*

In cæde, atque ex cæde viuere. *pro Sex. Rosc. 47. a*

Quum interea cædes indignissima maximæque factæ sint. *pro Rosc. Amer. 7. a*

Cælebs.

Cælibes esse censors prohibento. *3. de Legib. 7*

Cælestis, Vide Cælum.**Cæliculus.**

Cæliculus mons. *de Arusp. respon. 29*

Cælius.

Cælius, Quæstor Ciceronis, quanuis penè puer ab eo prouinciam præpositus. *2. fam. 27*

Cælius tabellam iudicio perduellionis dedit, docuitque quoad vixit, se vt opprimeret C. Popilium, nocuisse etiam

Reipub. 3. de Legib. 32

Cælius quædiu paruit authoritati mæ, talis Trib. pleb. fuit, vt nemo contra ciuim perditorum popularem, turbulentamque dementiam à Senatu, & à bonorum causa steterit constantius. *de Clar. Orat. 148. a*

Cælius scribit C. Flamini cecidisse, &c. *de Nat. d. 2. 6*

Cælius Antipater addidit historiæ maiorem sonum vocis. *2. de Orat. 29*

M. Cælius, C. Antonium reum peregit. *pro Cæl. 58*

M. Cælius Trib. pleb. Clodio cæso, Milonis causam tutatus. *pro Mil. 70*

P. Cælius Prætor cum C. Verre. *3. in Verr. 93*

Q. Cælius homo diruptus dirutusque. *13. Philip. 364*

Cælianorum Bruti epitome. *13. ad Att. 8*

Cælimontanus.

Quum ego Cælimontana porta introisse dixissem, &c. *in Pisonem, 43*

Cælo.

Hanc speciem Praxiteles cælauit argento, & noster expressit Archias versibus. *1. de Diuin. 70*

Cælatus.

Abacòsque complures ornavit argento, auroque cælato. *5. Tusc. 86. a. in Orat. 137. a. 4. Verr. 90. a*

Galexæ ænæ cælata opere Corinthio. *6. Verr. 87. a*

Præcio cælata vasa. *2. de N. d. 209. a*

Cælator.

Cælatores ac vasculares cõuocari iubet, & ipse suos complures habebat. *6. Verr. 48. & 55. a*

Cælum.

Cælum. *Acad. q. ed. 1. lib. 2. 77. instrumentum sculptorum. Cælum* vnum esset, an innumerabilia. *9. fam. 62*

Cælum in quo nubes, imbres, ventique coguntur, humidum est & caliginosum propter exhalationes terræ. *Tuscul. quæst. lib. 1. 36*

Cælum à quatuor elementis diuersum, secundum Aristotelem. *Acad. q. ed. 2. lib. 1. 20*

Cælum ignis Zenoni. *Acad. q. ed. 2. lib. 1. 28*

Cælum, ignes, terræ, mariæ, (naturæ omnes) parent diuino numini. *de Nat. d. 1. 17*

Cælum ex ea coniunctione ita aptum est, vt sub aspectum & tactum cadat. *de Vniuers. 19*

Totum cælum nonne humano genere completum est? *Tuscul. q. lib. 1. 24*

Cælum crassum ac concretum: cui opponitur, purum ac tenue. *de Nat. d. 2. 30*

Cælum, domus animi. *Tusc. q. lib. 1. 42*

Cælum ipsum, quod extremum atque vltimum mundi est. *Diuin. lib. 2. 72*

Cælum nebulosum & caliginosum. *Tuscul. q. lib. 1. 49. is est aer spissus terræ proximus.*

Nam si obscurior quasi caliginosa stella extiterit, pingue & concretum esse cælum, vt eius aspiratio grauis & pestilens futura sit. *1. de Diuin. 109*

Hic status est huius totius mundi, atque naturæ, cælum vt rotundum, terraque media sit. *de Orat. 159. b*

Salubre cælum. *1. de Diuin. 211. a*

Sin illustris & perlucida stella apparuerit, significari cælum esse tenue, purumque, & propterea salubre. *1. de Diu. 110*

Stellæ errantes, quæ versantur retro contrario motu atque cælum. *de Som. 128. b*

Cæli ardorem deum dicit esse Aristoteles. *de N. d. 1. 25*

Cæli complexum omnia cingens, qui idem æther vocatur. *2. de N. d. 74*

Cæli constantia. *3. de Nat. d. 11*

Vna totius cæli conuersione, cursus astrorum dispares conseruantur. *de Nat. d. 2. 15*

Quam ob causam summus ille cæli stelliferi cursus, cuius conuersio est incitator, acuto & excitato mouetur sono. *de Som. Scip. 17. a*

Cæli ratis regionibus fulgura augures temperant. *2. de Legib. 18*

Huius cæli grauitatem corpore vix sustineo, qui mihi laborem affert in dolore. *11. ad Attic. 45*

Cæli impetum admirabili cum celeritate moueri vertique videmus. *2. de Natura deorum, 71*

Cæli motum ab omni erratione liberauit. *de Vniuers. 25*

Natura loci ac cæli Syracusarum. *in Verr. 240. b*

Cæli plenior natura. *de Nat. d. 2. 13*

Cæli partes definitas, sibi esse traditas meminisse augur debet. *3. de Leg. 38*

Egit statim cum Buccelleio, quòd cuicumque particulæ cæli officeretur. *1. de Orat. 87. a*

Cæli diuinus ille sensus in celeritate tanta conseruari quomodo potest? *de Nat. d. 1. 25*

Potestne tibi huius vitæ hæc lux, Catilina, aut huius spiritus cæli esse iucundus? *1. in Catil. 10. a*

Cæli temperatio. *de Nat. d. 28. b*

Cæli cæcula templa. *1. de Diuin. 75. a*

At verò hoc agri Campani vectigal, &c. nec cælo ac loco cælamitosum esse solet. *2. de Leg. Agr. 80. a*

Ad cælum, aditum dederunt illis. *14. ad Att. 27*

Ad cælum laudibus extulisti. *12. fam. 36*

Ad cælum villam extruere. *pro Domo sua, 95*

Ad cælum ferri. *Tusc. q. lib. 1. 35*

Inde ad cælum ipsum, quod extremum & vltimum mundi est. *2. de Diuin. 137. a*

Nostri autem in piscinis digito se cælum putant attingere, si nulli barbati in piscinis sunt, qui ad manum accedant. *Att. lib. 2. 16. 14. a*

Cælum deum esse dicit Plato in Timæo & in legibus. *de Natura deor. 1. 23*

Et deorum simulacra sudauisse, & sanguinem fluxisse, & discessisse cælum. *1. de Diuin. 161. a. Hoc est, scissum fuisse & apertum, & velut hiatum fecisse.*

In cælum ferre. *4. ad Att. 40. & 16. 22*

In cælum ferri profectorem meam. *16. ad Att. 16*

In cælum migrare. *Tusc. q. lib. 1. 66*

In cælum quasi in domicilium suum peruenire dicuntur animi post mortem. *Tusc. q. lib. 1. 21*

Quos in cælum receptos putant quasi novos & ascriptitios ciues. *3. de Nat. d. 27*

Salaminii nos in cælum decretis suis sustulerunt. *ad Att. 91. b*

Cælum ex omni parte patens atque apertum intueri. *1. de Diuin. 3. a*

Cælum & terram refert in deos Heraclides Põticus. *de Natura deor.*

Cæleste Epicuri volumen de regula & iudicio. de N.d.1.31. perironiam.

Oriuntur in ardore cælesti, qui æther vel cælum nominantur. 2. de Nat. d.30

Cælesti spiritu augentur homines. de Arusp. respon. 53

Diuos, & eos qui cælestes semper habiti, coluto. 2. de L. 31. a

Tum illæ cælestes diuinæque legiones. in Ant. 200. b

Hercules, quem hominum fama, beneficiorum memor, in concilio cælestium collocauit. Offic. 56. b

Si enim tantus consensus omnium sine impulsu deorum esse non potuit, quid est quod de voluntate cælestium dubitare possumus? 4. Philip. 159. a

Cogitantes supera atque cælestia hæc nostra, vt exigua & minima contemnimus. Acad. 31. b

Cum se à cælestibus rebus refert ad humanas. Orat. 207. b

Agnationem nobis esse cum cælestibus. de Leg. 160. b

Cælitæ.

Et grates, inquit, tibi ago summe Sol, vobisque reliqui cælitæ. in Somn. Scip. 2. a

Neque ira cælitum inuectum malum. Tusc. 223. b

Ego deum genus semper esse dixi, & dicam cælitum. 2. de Diuin. 156. a

Cælitæ.

Et grates, inquit, tibi ago summe Sol, vobisque reliqui cælitæ. in Somn. Scip. 2. a

Neque ira cælitum inuectum malum. Tusc. 223. b

Ego deum genus semper esse dixi, & dicam cælitum. 2. de Diuin. 156. a

Cælitæ.

Et grates, inquit, tibi ago summe Sol, vobisque reliqui cælitæ. in Somn. Scip. 2. a

Neque ira cælitum inuectum malum. Tusc. 223. b

Ego deum genus semper esse dixi, & dicam cælitum. 2. de Diuin. 156. a

Cælitæ.

Et grates, inquit, tibi ago summe Sol, vobisque reliqui cælitæ. in Somn. Scip. 2. a

Neque ira cælitum inuectum malum. Tusc. 223. b

Ego deum genus semper esse dixi, & dicam cælitum. 2. de Diuin. 156. a

Cælitæ.

Et grates, inquit, tibi ago summe Sol, vobisque reliqui cælitæ. in Somn. Scip. 2. a

Neque ira cælitum inuectum malum. Tusc. 223. b

Ego deum genus semper esse dixi, & dicam cælitum. 2. de Diuin. 156. a

Cælitæ.

Et grates, inquit, tibi ago summe Sol, vobisque reliqui cælitæ. in Somn. Scip. 2. a

Neque ira cælitum inuectum malum. Tusc. 223. b

Ego deum genus semper esse dixi, & dicam cælitum. 2. de Diuin. 156. a

Cælitæ.

Et grates, inquit, tibi ago summe Sol, vobisque reliqui cælitæ. in Somn. Scip. 2. a

Neque ira cælitum inuectum malum. Tusc. 223. b

Ego deum genus semper esse dixi, & dicam cælitum. 2. de Diuin. 156. a

Cælitæ.

Et grates, inquit, tibi ago summe Sol, vobisque reliqui cælitæ. in Somn. Scip. 2. a

Neque ira cælitum inuectum malum. Tusc. 223. b

Ego deum genus semper esse dixi, & dicam cælitum. 2. de Diuin. 156. a

Cælitæ.

Et grates, inquit, tibi ago summe Sol, vobisque reliqui cælitæ. in Somn. Scip. 2. a

Neque ira cælitum inuectum malum. Tusc. 223. b

Ego deum genus semper esse dixi, & dicam cælitum. 2. de Diuin. 156. a

Cælitæ.

Et grates, inquit, tibi ago summe Sol, vobisque reliqui cælitæ. in Somn. Scip. 2. a

Neque ira cælitum inuectum malum. Tusc. 223. b

Ego deum genus semper esse dixi, & dicam cælitum. 2. de Diuin. 156. a

Cælitæ.

Et grates, inquit, tibi ago summe Sol, vobisque reliqui cælitæ. in Somn. Scip. 2. a

Neque ira cælitum inuectum malum. Tusc. 223. b

Ego deum genus semper esse dixi, & dicam cælitum. 2. de Diuin. 156. a

Cælitæ.

Et grates, inquit, tibi ago summe Sol, vobisque reliqui cælitæ. in Somn. Scip. 2. a

Neque ira cælitum inuectum malum. Tusc. 223. b

Ego deum genus semper esse dixi, & dicam cælitum. 2. de Diuin. 156. a

Cælitæ.

Et grates, inquit, tibi ago summe Sol, vobisque reliqui cælitæ. in Somn. Scip. 2. a

Neque ira cælitum inuectum malum. Tusc. 223. b

Ego deum genus semper esse dixi, & dicam cælitum. 2. de Diuin. 156. a

Cælitæ.

Et grates, inquit, tibi ago summe Sol, vobisque reliqui cælitæ. in Somn. Scip. 2. a

Neque ira cælitum inuectum malum. Tusc. 223. b

Ego deum genus semper esse dixi, & dicam cælitum. 2. de Diuin. 156. a

Cælitæ.

Et grates, inquit, tibi ago summe Sol, vobisque reliqui cælitæ. in Somn. Scip. 2. a

Neque ira cælitum inuectum malum. Tusc. 223. b

Ego deum genus semper esse dixi, & dicam cælitum. 2. de Diuin. 156. a

Cælitæ.

Et grates, inquit, tibi ago summe Sol, vobisque reliqui cælitæ. in Somn. Scip. 2. a

Neque ira cælitum inuectum malum. Tusc. 223. b

Ego deum genus semper esse dixi, & dicam cælitum. 2. de Diuin. 156. a

erat, diligentissimus. pro Rab. 96. b

Tum è pontificio iure, & cæremoniis sepulchrorum intelligi licet. 1. Tusc. 43. a

Cæruleus.

Cæruleæ que feram caudam pistricis. in Arato. 32. a

Ipsæ que cærulea contactus nube feretur. in Arato. 24. a

Cærulei & cæsi oculi Nepruni ac Mineruæ. de Nat. d. 1. 58

Cærulæ.

Cærulea vestigat finita in partibus astra. in Arato. 17. a

Ad cæli cærulea templa. 1. de Diuin. 75. a

Cærulea, id est, maria. de Finib. 136. b

Cæsar.

Cæsar qualis imperator. 8. ad Att. 51

Cæsar vtrum rex fuerit. 11. fam. 45

Cæsar accusauit acerbitatem Marcelli. 4. fam. 12

Cæsar mansuetudinis simulationem amisit in Metello. 10. ad Atticum, 23

Cæsar Pisistratus appellatus. 8. ad Att. 59

Cæsar in villa Ciceronis cœnauit. 13. ad Att. 66

Cæsar à L. Pisone socero suo sceleris condēnatus. 14. fam. 21

Cæsar apophthegmatum volumina confecit. 9. fam. 37

Cæsar non volūrate aut natura non crudelis, sed quod putaret popularem esse clementiam. 10. ad Att. 12

Cæsar non tam bellum cupiebat, quàm non timebat. 9. fa. 9

Cæsar nonnunquam desiderandus esse videatur. 14. ad Atticum, 21

Cæsar Deiotaro Armeniam à Senatu ei datam detraxit. Diuin. lib. 2. 63

Cæsar Cn. Carbonis, M. Bruti se pœnas persequi dicebat. 9. ad Atticum, 59

Cæsar adolescens ludos victoriæ Cæsaris fecit. 11. fam. 49. in epist. Matii.

Cæsar Gallias ambas habet inimicissimas, præter Transpadanos. 16. fam. 16

Cæsar in codicillorum fastis non minus longas futurorum c o s s. quàm iam factorum paginas habebat. 4. ad Att. 26

Cæsar Sullam imitari non vult. 9. ad Atticum, 24. in epist. Cæsaris.

Cæsar animo virili, puerili consilio interfectus. 14. ad Att. 48

Cæsar iratus Neapolitanis & Cumanis. 10. ad Att. 44

Cæsar Volaterranos à Syllana proscriptioe liberauit. 13. famil. 7

Cæsar verbum quoddam Ciceronis lusit. 7. fam. 14

Cæsar mandauerat, vt Ciceronis faceret dicta ad illum perferrentur. 5. fam. 37

Cæsar de Cicerone optime meritis. 6. fam. 20

Cæsar minaces ad Senatum & acerbas literas miserat. 16. famil. 18

Cæsar in curia Pompeiana occisus est. de Diuin. 113. b

Cæsar Ariminum, Pisaurum, Anconam, Aretium occupauit. 16. fam. 15

Cæsar non patietur nos diutius Syllam desiderare. 15. fam. 49. in epist. Cassii.

Cæsar adilitate præteritus, postea tamen c o s s. factus. pro Plancio, 42

Cæsar iam non recusat, sed quodammodo postulat, vt quemadmodum est, sic etiam appellet tyrannus. 10. ad Att. 8

Cæsar vxori nuntium remisit. 1. ad Att. 26

Cæsar ab omni crudelitate remotus. 9. ad Attic. 25. in epist. Balbi.

Cæsar vituperationem de Catone scripsit. 12. ad Att. 52. 56

Cæsar nimis impudenter in Catonem scripsit. Top. 50

Cæsar quum immolaret illo die, quo primùm in sella aurea sedit, & cum purpurea veste processit, in extis bouis opimi cor non fuit. Diuin. lib. 1. 101

Cæsar se in summo odio ante mortem esse sentiebat. 14. ad Atticum, 2

Cæsar, Pompeii focer. 10. ad Att. 8

Cæsar exercitum & prouinciam inuito Senatu tenebat. 16. fam. 13

Cæsar contra summi aruspis monitum transmittit in Africam, & rem bene gessit. Diuin. lib. 2. 40

Cæsar quas condiciones initio belli tulerit. 16. fam. 15

Cæsar, Catuli patris frater, sale & facetis vicit omnes. Offic. 1. 185

Neque quandiu Cæsar vixerit, sed quàm non diu regnarit, fac cogites. 11. fam. 7. in epist. M. Bruti & Cassii.

Cæsar Syllanas venditiones & assignationes ratas esse vult. 13. fam. 17

Cæsar Vopiscus, Cicerone defendente, quinque absolutus. 11. Philip. 297

Sex Cæsar flamen Quirinalis. de Arusp. respon. 10

Cæsaris amor in Ciceronem. 2. ad Q. frat. 33

Cæsaris magnitudo animi. 4. fam. 13

Cæsaris celeritas, diligentia, vigilantia horribilis. 8. ad Atticum, 24

Cæsaris in bello ciuili celeritas incredibilis. 7. ad Att. 62

Cæsaris insidiosa clementia. 8. ad Att. 60

Cæsaris commentarium videor debere tueri. 14. ad Att. 22. in epist. Antonii.

Ex falsis Cæsaris commentariis ea proferuntur. 14. ad Atticum, 21

Cæsaris copia cuiusmodi. 8. fam. 49

De Cæsaris actis Consulibus permillum fuit cognoscere & statuere. 16. ad Att. 45. & 14. 47

De Cæsaris interitu putabatur scripturus Cicero. 12. fam. 41. in epist. Trebonii.

Cæsaris dictum de Bruto. 14. ad Att. 1

Cæsaris omnia facta, scripta, dicta, plus valerent, quàm si ipse viuere. 14. ad Att. 12

Cæsaris quinam familiares. 6. fam. 39

Cæsaris grauitas, iustitia & sapientia. 6. fam. 23

Cæsaris hortos & Baias sibi desponderat L. Lentulus. 11. ad Atticum, 12

Cæsaris improbitas in bello ciuili mouendo. 7. ad Atticum, 35. 36. 37

Cæsaris interdicta, Si te secundo lumine hinc offendero. 7. ad Atticum, 67

Cæsaris peracre iudicium. 9. fam. 36

Cæsaris lex sumptuaria neglecta eo absente. 13. ad Att. 7

Cæsaris lege res familiaris mea diminuta est. 11. famil. 48. in epist. Matii.

Cæsaris liberalitas. 9. ad Att. 8

Cæsaris in Ciceronem & eius fratrem liberalitas. 1. fam. 45

Cæsaris libertorum coniuratio. 14. ad Att. 6

Cæsaris misericordiae & clementiae exemplum. 9. ad Att. 24. in epist. Cæsaris.

Cæsaris moderatio in victoria. 4. fam. 11

Cæsaris mores cuiusmodi. 6. fam. 21

Cæsaris mortem dolere impunè non licebat. 11. fam. 48. in epist. Matii.

Post Cæsaris mortem quis Romæ Reip. status. 12. fam. 1

Cæsaris obitus vtrum Reip. utilis. 11. fam. 47. in epist. Matii.

Cæsaris potentia. 7. ad Att. 29

Cæsaris potestas orbem terrarum complexa. 4. fam. 26

Cæsaris sella. 15. ad Att. 8

Cæsaris fortis sententia in sororis suæ virum. in Catil. 85

Cæsaris statua in rostris, & quod in ea inscriptum. 12. fam. 6

Cæsaris de Cicerone verba quibus se summo in odio esse probat. 14. ad Att. 23

Cæsaris vel Pompeii victoria horribilis futura putabatur. 10. ad Att. 45

Cæsaris victoriam quæ sequutura sint. 10. ad Att. 20

Cæsaris vituperatio de Catone scripta. 12. ad Att. 56

Cæsari pecunia omnis & publica & priuata tradita. 8. ad Atticum, 10

Cæsarem honestum esse cupio: pro Pöpeio emori possum. 2. famil. 27

Cæsarem mortuum diligebat Matius. 11. fam. 45

Per Cæsarem hunc adolescentem adhuc sumus. ad Brut. 36

Cæsare immolante in tauri opimi extis cor non fuit. Diuin. lib. 2. 27

Cæsare nemo acrior in rebus gerendis. 8. familiarium, 43. in epist. Cælii.

Cæsare nemo temperatior in victoria. 8. familiarium, 43. in epist. Cælii.

A Cæsare sibi donatum æs alienum. ad Brutum, 16. in epistola Bruti.

De Cæsare ita iudico, illum omnium ferè oratorum Latine loqui eloquentissimè. de Clar. 188. b

De Cæsare Octauiano fictum ab Antonio crimen. 12. fa. 49

Cæsarianus.

Cæsariana vti celeritate. 16. ad Att. 26

Cæsarius.

M. Cæsarius, C. Sacerdos Prætoris. 3. in Verr. 93

M. Cæsarius ex C. Verris ministris. 5. in Verr. 74

Sex Cæsarius eques Rom. pro Flacco, 53

Cæsarius.

Hominem cæsum. ad Heren. 39. b

Cæsios oculos Mineru

Eius Falernum mihi semper idoneum visum est diuersorio, si modò tecti satis est ad comitatum nostrum recipiendū: ceteroquin mihi locus nō displicet. ad Leptā, lib. 6. 19. 1. a Adhibet quidem hic subtilis, quem, nisi quod solum, ceteroquin rectè quidam vocant Atticum. in Orat. 46. a

Cæterum.

Cæterum ne quicquam perit ille, & c. ad Att. 28. b

Cæterum quis non imperabit: ad Att. 23. b

Ego me in Cumano & Pompeiano, præterquam quod sine te, cæterum satis comode oblectabar. ad Q. f. lib. 2. 15. 50. a

Caius.

Caius, Asiæ fluuius. pro Flacco, 56

Caieta.

An verò ignoratis portum Caietæ celeberrimum atque plenissimum nauium, inspectate Prætorè à prædonibus esse direptum: pro Leg. Manil. 23. a

Caia, Vide Caius.

Caius.

C. Aculeo eques Ro. acutissimo ingenio, ius ciuile optime tenuit. 1. de Orat. 94. Iurifconsultus, Ciceronis matertem in matrimonio habuit. 1. de Or. 94. Ciceronis propinquus. 2. de Orat. 2. Eum Crassus plurimum dilexit. 2. de Orat. 2

C. Albinus Senator, P. Sestii focer. 13. fam. 17

C. Anitius, Ciceronis familiaris. 12. fam. 46

C. Aquilius Gallus, Ser. Sulpitii præceptor. Brut. 79. Eius regnum iudiciale. 1. ad Att. 2

C. Attius, Pelignus, Sulmonè Cæsarianis tradidit. 8. ad Att. 15

C. Aurelius Orestes, orator. Brut. 48

C. Bilienus vir magnus & iuris peritissimus. Brut. 91

C. Cacurius à C. Verre suppellectile omni spoliatus. 6. Ver. 32

C. Cælius, L. filius, Quæstor Ciceroni. 2. fam. 40. Iudex absoluit eum qui Accium poetam in scena nominarat. 2. ad Heren. 53. Orator mediocris, homo nouus, Crassi æqualis. 1. de Orat. 58. Eius eloquentia. Brut. 85

C. Cæpasius, quo genere dicendi. Brut. 130

C. Cæsar homo mitissimus & lenissimus. in Catil. 82. & pro Sest. 115. L. Pisonis gener. in Piso. 28. Vim ingenii sui in populari lenitate consumpsit. 5. Philip. 199. & in Catil. 80. Eius lex de pecuniis repetundis. pro Sest. 118. Populo Romano charus. in Catil. 83. Multis modis à Cicerone ornatus. de Prou. Conf. 20. 21. & 22. Ei primo quindecim dierū supplicatio ex sententiâ Ciceronis decreta. de Prou. Conf. 21. Quanta Ciceroni detulerit. de Prou. Conf. 33. & 34. Eius de Vatiniō iudicium. in Vatin. 29. In eum de coniuratione suspicio. pro Marcel. 12. Eius sententiâ de coniuratorum supplicio. in Catil. 78. Eo adiuuante Cicero pulsus vrbe. de Prou. Conf. 14. P. Clodiū cur ad plebem traduxerit. de Prou. Cōf. 34. & pro Domo sua. 33. Eius tria cum ciuibus prælia. 2. Philipp. 82. A. C. Cassio penè interfectus in Cilicia. 2. Phil. 48. Diadema ab Antonio oblatum respuit. 2. Philip. 89. Eius sententiâ septemuirum acta sublata. 6. Philip. 213. Ei inuidiam quæ comparant. pro Deiot. 24. Quibus virtutibus in dicendo floruerit. Brut. 136. & 141. Ad Ciceronē scripsit librum de ratione loquendi Latine. 137. Aduersarius sibi ipsi acerrimus. 10. ad Att. 24. Catuli frater nouum & singulare genus attulit orationis. 3. de Orat. 17. Omnia iura diuina atque humana peruertit propter eū, quoniam ipse sibi opinionis errorem finxerat. Offic. 1. 39. Prætor Q. Catulum ex inferiore loco dicere iussit. 2. ad Att. 63. Eius (caput præcidi iussit Cinna) in quo mihi videtur fuisse specimen humanitatis, salis, suauitatis, leporis. Tuscul. q. lib. 5. 41. Eius commentarii quales. Brut. 142. Eius mater Aricina. 3. Philip. 134. Eius orationes. Brut. 142

C. Camillus, Ciceronis amicus. 5. fam. 56

C. Cannius eques Ro. Rutilio Rufo ambitus reo aderat. 2. de Ora. 155. Quomodo ab homine Græco deceptus. Of. 3. 75

C. Carbo cuiusmodi orator. Brut. 52. 53. & 54. A. L. Crasso admodum adolescente accusatus. Brut. 82. Consul, L. Opimii causam apud populum defendit. 2. de Orat. 59. Eloquentis filius, qualis in dicendo. Brut. 117. Profluens quiddam & canorus in dicendo habuit. 3. de Orat. 17.

L. Crassi inimicus. 1. de Orat. 74. Africanum interemit. 2. ad Q. frat. 9. 2. de Orat. 92. Porcinam oratorem audire solitus. Brut. 49. Eius mors. Brut. 53. 3. de Orat. 7. Ei Tribuno pl. de Tiberio Graccho interroganti P. Africanus respondit iure cæsum videri. 2. de Orat. 59

C. Cassius Trib. pl. Pompeianarum partium. 7. ad Attic. 64. Eius affinis Lepidus. 12. fam. 13

C. Catinius Vestinus Trib. mil. ab Antonio cum literis ad Lepidum missus, à Planco interceptus. 10. fam. 49

C. Cato cōsularis, lege Manilia à Gracchanis iudicibus damnatus. Brut. 66. Iunia & Licinia lege absolutus. 4. ad Atticū, 42. Africani fororis filius, mediocris orator. Bru. 55

C. Censorinus, vir doctus, sed fori inimicus. Brut. 127

C. Cento. 2. de Orat. 158

C. Clodius, vir nobilissimus, & potentissimus, mediocris orator. Brut. 86

C. Coponius Prætor, partium Pompeianarum. 8. ad Att. 44

C. Cornelius, Q. Minutius, Coss. Brut. 36

C. Cornelii causa à Cicerone defensa. Brut. 147

C. Cosconius Calidianus quis orator. Brut. 130

C. Cotta, & Hortensius, sua ætate in dicendo omnium primi. Brut. 98. In ambitione artifex. de Petit. Conf. 30. P. Rutilii fororis filius, pauca pro eo in causa ambitus dixit. Brut. 59. Ciceronis familiaris. de Nat. d. 1. 11. Drusi Tribuni pleb. familiaris. 1. de Orat. 14. Paulò post mortem Crassi depulsus per inuidiam tribunatu, & in exiliū pulsus est. 3. de Orat. 7. Eius dicendi genus. 3. de Orat. 18

C. Curiatius D. Brutum & P. Scipionem consules, quos, & quantos viros, homo omnium infimus & sordidissimus Tribunus pleb. in vincula cōiecit: quod antè factum non erat. 3. de Leg. 10

C. Curio qua ratione ad populum & Cæsaris partes confugerit. 8. fam. 16. in epist. Cælii.

C. Curio, & L. Fustus, oratores æquales. Brut. 95

C. Curio filius, qualis in facultate dicendi. Brut. 153

C. Curio pater, semel à concione vniuersa relictus. Brut. 168

C. Curio nihil cōsilio facere solitus. 8. fam. 9. in epist. Cælii.

C. Curtius à Sylla profcriptus, ope Ciceronis eo mortuo restitutus. 13. fam. 9

C. Decianus, quia questus erat de nece Saturnini, condemnatus. pro C. Rab. 18

C. Drusus, C. filius, M. frater. Brut. 56

C. Duillus primus Pœnos classe deiecit. Cat. 41

C. Duronius, Milonis amicus. 5. ad Att. 13

C. Fabricius, ad Pyrrhum de captiuis recuperandis missus orator. Brut. 27. Ei paupertas tolerabilis fuit. Tuscul. quæst. lib. 3. 48

C. Fannius, C. F. Cos. cum Domitio. Brut. 50. Eius oratio nobilis de fociis & nomine Latino contra Gracchum. Ibidem. Eius Tribunatus, auctoritate & arbitrio P. Africani gestus. 51. M. F. C. Lælii gener, & moribus, & dicēdi genere durior. Brut. 51. Panætium audiuit. 52. Socerum non admodum diligebat. Ibidem. Eius annales. Brut. 40

C. Fimbria, M. Crassi æqualis & inimic⁹, qualis orator. Brut. 125. Oris prauitate & verborum latitudine in dicendo laborabat. 2. de Orat. 51. Vita & eloquētia qualis. Brut. 66

C. Flaccus, L. F. 3. fam. 7

C. Flaminius cecidit apud Thrasimenū, religione neglecta. de Nat. d. 2. 6. Consul iterum signa rerū futurarum magna cum clade Reip. neglexit. Diuin. lib. 1. 68. Legem Agrariam promulgauit. 2. de Inuent. 157. Orator. Bru. 38. Trib. pleb. legem de agro Gallico & Piceno virritim diuidendo tulit. Brut. 28. Idem apud populum dicendo valuit. Ibidem. Legem Agrariam aliquot annis ante secundum bellum Punicū Trib. pl. inuito Senatu tulit, & postea bis Consul factus est. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 14. Apud Thrasimenum interfectus. Brut. 28

C. Furnius, L. Planci legatus. 10. fam. 17

C. Galba sacerdos, lege Manilia à Gracchanis iudicibus damnatus. Brut. 66

C. Gallus Astrologiæ studiosissimus fuit. Cat. 45

C. Gorgonius eques Ro. qualis in dicendo. Brut. 93

C. Gracchus quū largitiones maximas fecisset, & effudisset

ærarium, verbis tamen defendebat ærarium. Tusc. quæst. lib. 3. 42. Trib. pleb. ruinis & emissitiis, quas ipse se proieciisse in forum dixit, quibus digladiaretur inter se ciues, omnem Reip. statum permutauit. 3. de Leg. 20. In concione fistulatorem post se habere solitus, qui actionem suam moderaretur. 3. de Orat. 125. Eius actio. 3. de Orat. 118. Eius eloquētia & ingeniu. Brut. 64. Eius Tribunatus quid iuris bonis viris reliquit. 3. de Leg. 20. Ei Quæsturam petenti Ti. Frater visus est in somnis dicere, quam vellet cunctaretur: tamen eodem sibi letho, quo ipse interiisset, esse pereundum. Diuin. lib. 1. 51

C. Herennius Trib. Pleb. ad plebem P. Clodium traduxit. 1. ad Att. 58

C. Iulius Cæsar, Q. Catuli frater, vrbanitate & salibus excellens. 2. de Orat. 119

C. Iulius, L. F. qualis orator fuerit. Brut. 92. Facetis omnes superauit. Brut. 92

C. Iulii in Curionem scomma. Brut. 114

C. & L. Iuliorum fratrum capita pro rostris iacuerunt. 3. de Orat. 6

C. Lælius augur, & idem sapiens. 3. de Nat. d. 3. Causam publicanorum egit apud P. Scipionem & D. Brutum consules. Brut. 43. Viriati bello in re militari egregius. Brut. 42. In primis eloquens. Brut. 40. Quanquam in dicendo Scipione multò inferior, laude tamen illustrior. Brut. 41. Dicendi gloria præstitit. 1. de Orat. 31. In augure cooptado maiorem filiam maiori genero prætulit. Brut. 52. Socer fuit Q. Mutii auguris. Læli. 1. Q. Scæuolæ focer. 1. de Orat. 18. Multò in dicendo vetustior & horridior, quàm Scipio. Brut. 41. Eius & P. Scipionis familiaritas memorabilis. Læli. 4. Eius laus. 1. de Orat. 106. Brut. 42. Eius mens etiam in scriptis spirabat. Brut. 47

C. Lentulus Marcellinus, qua dicendi facultate. Brut. 133

C. Licinius Crassus primū instituit in forū versibus agere cum populo. Læli. 79

C. Licinius Nerua, cuius improbus, non tamen indifertus. Brut. 66

C. Licini Calui oratio, nimia religione attenuata. Brut. 155

C. Lucilius homo & doctus & perurbanus. 1. de Or. 36. A quibus sua scripta legi voluerit. 2. de Orat. 15

C. Macer auctoritate semper eguit. Brut. 128

C. Mancinus nobilissimus, atque optimus vir. 1. de Orat. 88. Numantinis, quibuscum sine auctoritate Senatus fœdus fecerat, deditus est. Offic. 3. 148

Cum C. Marcellus se ad Cæsaris pedes abiecisset, & c. 4. fa. 12

C. Marcellus, L. Paulus Coss. 8. fam. 21. in epist. Cælii. ad Brutum, 122

C. Marcellus, M. Marcelli frater. 4. fam. 27

C. Marius affinis L. Crassi. 1. de Orat. 34. Cimbricæ victoriæ gloriam cum collega Catulo communicauit. Tusc. q. lib. 5. 41. Cum in Cappadocia esset, factus est Augur. ad Brut. 13. Omnium perfidiosissimus Q. Catulum mori iussit. 3. de Nat. d. 60. Ne militem quidem habere voluit nisi pudicum. ad Octa. 48. Vir callidissimus. 10. ad Atticum, 24. Rusticanus vir, sed planè vir, quum secaretur, principio vetuit se alligari: nec quisquam ante Marium solutus dicitur esse sectus. Tusc. q. lib. 2. 46. & 47. Eius fuga. 3. de Orat. 5. Eius sitas reliquias apud Anienem dissipari iussit Sylla victor, acerbiore odio incitatus. 2. de Legibus, 52

C. Matus vir doctissimus. 7. fa. 29. Ei, vitio dabatur, quod mortem Cæsaris grauitur ferret. 11. fam. 47. in epist. Matii.

C. Memmius accusator acerbus. Brut. 70. Trib. Pl. Gabinii accusator. 3. ad Q. frat. 11. Bestiam accusauit. 2. de Or. 156

C. Memmius Gemellus, Roma pulsus, Patrensis ciuis factus. 13. fam. 37

C. Mēmius L. filius, qualis in literis & dicēdi facultate. Br. 133

C. Messius, Cn. Pompeii familiaris. 8. ad Att. 33

C. Metelli matrem, si quintum pareret, asinum fuisse parituram. 2. de Orat. 149

C. Nafennius Sueffanus. ad Brut. 18

C. Norbanus, à Sulpitio accusatus. 2. de Orat. 50. M. Antonio quæstor fuit. 2. de Orat. 108

C. Octavius præclaram in Palatio & plenam dignitatis domum ædificauit. Offic. 1. 193. Primus ex illa familia Consul factus est. Ibidem.

C. Peduceus Mutinensi prælio interfectus. 10. fam. 76

C. Persius, homo literatus. Brut. 50

C. Piso, gener Ciceronis. 13. fam. 57. Vita & facultate dicendi quantus. Brut. 147. In M. Antonium ante Ciceronem inuectus. 12. fam. 3. Quis orator. Brut. 128. Ei, L. F. Fruggi despondit Cicero suam Tulliolam. 1. ad Att. 7

C. Pompeius vir abundans bellicis laudibus. Offic. 1. 111

C. Pompilius cū Gallis inhonestam pacē fecit. 1. ad Her. 17

C. Pontinus Ciceroni in Ciliciam legatus. 3. fam. 6. & 15. 17

C. Popilius, P. F. homo disertus. Brut. 48

C. Publicius solitus dicere, P. Mummium cuius tēpori hominem esse. 2. de Orat. 151

C. Ruscus vetus accusator. Brut. 141

C. Rusticellus, Bononiensis orator. Brut. 87

C. Sempromius Rufus, M. Tuccium accusatorem suum accusauit. 8. fam. 18. in epist. Cælii.

C. Sergius Aurata. 1. de Oratore, 86. Eius causam defendit Crassus. Ibidem.

C. Seruilius Glaucia, homo improbissimus, Prætor, cum Saturnino est interfectus. Brut. 119

C. Sestilius Rufus, primus Quæstor in Cypro insula. 13. fam. 70

C. Sextius Caluinus, ingenio & sermone eleganti, valetudine incommoda. Brut. 67

C. Sextius Iulius. 2. de Orat. 136

C. Sicinius, Q. Pōpei Cenfor, ex filia nepos, cuiusmodi orator. Brut. 142

C. Stalenus seipse adoptauerat. Brut. 130. Idem quo genere dicendi vsus. Ibidem. In manifesto facinore deprehensus, pœnas legibus dedit. Ibidem.

C. Suberinus Calenus, Ciceronis familiaris. 9. fam. 22

C. Sulpitius Gallus, Q. Galbæ propinquus. 1. de Orat. 116. Maximè omnium nobilium Græcis literis studuit. Brut. 38. Prætor ludos Apollini fecit. Ibidem. In Astrologia operam posuit. Offic. 1. 29. Vide Liuium lib. 4. Decad. 5. & Plutarchum in Paulo Æmylio.

C. Tidius Strabo. 12. fam. 11

C. Titius, eques Romanus, qualis orator. Brut. 86. Legatus Dolabellæ. 12. fam. 35. Tragœdias scripsit. Brut. 86

C. Trebatius Dolabellæ opera à Cæsare restitutus. 6. fam. 38

C. Trebonius post Cæsaris mortē deuiis itineribus in provinciam profectus. 14. ad Att. 12. Eius liber ad Ciceronem versibus conscriptus. 12. fam. 40. Eius officia in Ciceronem. 15. fam. 51

C. Tuditanus & vita & oratione cultus atque elegas. Brut. 48. Prætor, L. Popilio, P. Rupilio Coss. 13. ad Att. 43

C. Varro orator. Brut. 38

C. Velleius Epicureus, dicendi rudis. 3. de Orat. 44. Senator Epicureus. de Nat. d. 1. 12

C. Vennonius, Ciceronis familiaris. 6. ad Att. 33

C. Virginius, Ciceroni familiaris. 2. fam. 41

C. Vifellus Varro, Ciceronis consobrinus, cuiusmodi orator. Brut. 143

C. Asinii Polionis animus in Remp. 10. fam. 72

C. Panse laus. 15. fam. 46

C. Claudio consule de C. Carbonis seditione referēte, Senatus decreuit, eo inuito, qui cū populo ageret, seditionem non posse fieri. 3. de Leg. 37

Caia.

Vt quia in alicuius libris exempli causa id nomen inueniant, putarunt omnes mulieres, quæ coemptionem facerent, Caias vocari. pro Murena, 2. 4. a

Calamis.

Calamidis statuarii antiqui signa cuiusmodi. Brut. 35

Calamistrum.

Non te illius vnguentorum odor, non vini anhelitus, non frons calamistri notata vestigiis, in eam cognitionem adducebat: post reditum in Senatu, 14. a

Remouebitur (inquit) omnis insignis ornatus, quasi margaritarū: nec calamistri quidem adhibebuntur. in Orat. 43. a

Calamistris scripta inurere. Brut. 142

Calamistratus.

Alter vnguentis affluens, calamistrata coma, despiciens concios stuprorum, ac veteres vexatores ætaturæ suæ, &c. pro Sestio, 13. a

Cur in helluationibus huius calamistrati saltatoris tam eximia virtus tandiu cessauit: post reditum in Senatu, 11. a

Calamitas, Calamitosus, Vide Calamus.

Calamus.

Quicumque calamus in manus meas venerit, eo sic utar tanquam bono. 2. ad Q. frat. 35

Quum instituissem ad te scribere, calamumque sumpsissem, &c. ad Att. lib. 6. 46

Calamo & atramento temperato, charta etiam dentata res agetur. 2. ad Q. frat. 35

Calamitas.

Ipsa calamitas communis est vtriusque nostrum. Terentia, lib. 14. 3. 2. a. ad Munatium, lib. 13. 61. 1. a

Nam cæteris in rebus, quum venit calamitas, tum detrimentum accipitur: at in vestigalibus non solum aduentus mali, sed etiam metus ipse affert calamitatem. pro Leg. Manil. 9. a

Calamitas inueterata: cui opponitur Præfens. Tusc. q. li. 3. 46

Calamitas iudicii. pro Planc. 9

Quicumque iter fecit, eiusmodi fuit, non ut legatus Pop. Romani, sed ut quædam calamitas peruadere videretur. 3. Verr. 30. a

Præparauit ne quid absens acciperet calamitatis. ad Att. 42. b

A metu calamitatis defendere aliquem. pro Pomp. 6. b

Nemo maiorem calamitatem morte Pæsæ accepit. 3. ad Atticum, 11. b

Resp. nullam calamitatem accipere potest sine culpa Senatus. in Ant. 212. b

In calamitatem venire. pro Rosc. Amer. 29

Calamitatem vocat cæteri: ego ne incommodum quidem. 14. ad Att. 11

Accepta in Ponto calamitate ex eo prælio, hostium opes animique creuerunt. pro Pomp. 12. b

In hac calamitate nobis tabescendum esse. 3. ad Att. 44

Calamitate nostra nondum esset crudelitas inimicorum factiata. 1. ad Q. frat. 52

Calamitates accipere. 4. ad Heren. 206

Quot, quantas, quam incredibiles hausit calamitates? Tusc. q. lib. 1. 71

Calamitates machinari. 4. ad Heren. 152

Calamitosus.

Aliquis magis fortuna, quam culpa calamitosus. epist. 123. b

Calamitosus ager cælo ac loco. 2. pro Leg. Agr. 80. a

Calamitosus homo. de Orat. 130. b

Calamitosa fama. pro Cluent. 2. a

Calamitosa patriæ fuga, nobis gloriosa. 1. de Diuin. 104. a

Flagitiosa & calamitosa fuga. ad Att. 118. b

Calamitosa prætura Verris. 6. Verr. 126. a

Tempesta calamitosa. 3. Verr. 68. a

Calamitosum otium. 5. de Finib. 97. a

At eos (dicere solemus) qui se ægritudini dederunt, miseros, afflictos, ærumnatos, calamitosos. 4. Tusc. 134. a

Honoris amplissimi puto esse, accusare improbos: & miseros, calamitososque defendere. 1. Ver. 381. a. ad Seruiliu, lib. 13. 67. 1. a. de Amicit. 43. a. 2. de Orat. 132. a

Hora calamitosior. ad Octauium, 5. a

Calamitosissimum bellum. in Verr. 96. b

Calamitosus.

Nam quod aiunt, minima de malis, id est, ut turpiter potius, quam calamitosus: an est vllum maius malum turpitudine? 3. Offic. 143. a

Calantica.

Tunc, quum vincerentur pedes fasciis, quum calanticam capiti accommodares: in Clodium, a

Calanus.

Calanus Indus Alexandro mortem propinquam prædixit. Diuin. lib. 1. 44. Indoctus ac barbarus, in radicibus Caucasii natus, sua volutate viuus cõbustus est. Tusc. q. li. 2. 46

Calata.

Calata, oppidum Sicilia. 5. in Verr. 83

Calatinus.

Attilius Calatinus fidem consecrauit in Capitolio. de Nat. deor. 2. 44

Calatinus primo Punico bello. 2. de Nat. d. 124

A Calatino recte spes consecrata est. 2. de Leg. 29

Calatinorum leges. 13. fam. 62

Calcar, Calceamentum, Calceatus, Calceolus, Calceus, Calcitro, Vide Calx.

Calchas.

Calchas augur in fabulis. de Nat. d. 2. 5. Apud Homerum ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Diuin. lib. 1. 65. Eum scribit Homerus longè optimum, eumque ducem classis fuisse. Diuin. lib. 1. 76

Calculus.

Itaque tibi cõcedo, quod in duodecim scrupis olim, ut calculum reducas, si te alicuius dati pœniteat. in Hortensio, a

Quare nunc saltem ad illos calculos reuertamur, quos tum abieciimus, ut non solum gloriosis consiliis vtamur, sed etiam paulò salubribus. Att. lib. 8. 41. Id est, etiam nunc rationem habeamus earum rerum, quarum habendam tum non duximus.

Hoc quidem est nimis exigue & exiliter ad calculos vocare amicitiam, ut par sit ratio acceptorū & datorū. de Am. 52

Demosthenes coniectis in os calculis summa voce, versus multos vno spiritu pronuntiabat. de Orat. 180. b

Quid fortes viri? voluptatumne calculis subductis prælium ineunt, &c. 2. de Finib. 50

Calcfacio, Calcfio, Vide Calor.

Calendæ.

Calendæ intercalares. pro Quint. 53. 6. fam. 46

Hæc scripta ad octauum Calend. Nouemb. Q. frat. 325. b

Calenus.

L. Calenus. 4. in Verr. 15

Caleo, Calefco, Vide Calor.

Cales.

Cales, oppidum Campaniæ. in Rull. 94

Calcfacio. Vide Calor.

Calidius.

Calidius, Gabini patronus. 3. ad Q. frat. 17

M. Calidius, quo animo in Ciceronem. post redi. in Senat. 19

Cn. Calidii equitis Ro. filius Senator. 6. in Verr. 37

Q. Calidii lege Q. Metellus in ciuitatem restitutus. pro Planc. 56

Q. Calidii sententia de Senatoriis iudiciis. 2. in Verr. 24

Calidus. Vide post Calor.

Caligæ.

Caligæ eius ut fasciæ cretatæ, mihi non placebāt. 2. ad Att. 11

Cum caligis & lacerna cucurrisset. 2. Philip. 84. a

Caligo.

Discussa est illa caligo, quam, &c. 12. Philip. 321. a

Et hæc indoctorum animis offusa caligo est. Tusc. q. lib. 5. 4

Caligo rigida, crassa. Tusc. q. lib. 1. 30

Infirmæ ætate, imbecillaque mente vis naturæ quasi per caliginem cernitur. 5. de Finib. 40. a. Hoc est, quasi per nebulam & obscuram quandam rem.

Quod videbam equidem, sed quasi per caliginem perstrinxerat aciem animi Bruti salus. 12. Philip. 320. a

Caliginem temporum illorum vide. pro Planc. 77

Illa omnis pecunia latuit in illa caligine ac tenebris. 5. Verinarum, 152. a

Aliquid obscura caligine tectum. in Arat.

Ex superiori anni caligine & tenebris, lucem in Repub. respicere cœpistis. Postquam. 205. b

Nunc tetris tenebris & caligine se Alexandriam peruenturos arbitrati sunt? 2. de Leg. Agr. 5

Caliginosus.

Nam si obscurior quasi caliginosa stella extiterit, pingue & concretum esse cælum. 1. de Diuin. 211. a

Vt penetret & diuidat omne cælum hoc, in quo nubes, imbres, ventique coguntur, quod & humidum & caliginosum est, propter exhalationes terræ. 1. Tusc. 69. a

Nebulosum & caliginosum cælum. 1. Tusc. 94. a

Caligo.

Atque aram tenui caligans vestiet vmbra. In Arat. b

Calix.

Huic calix multis impingendus est, ut plorare desinat. Tusc. quæst. lib. 3. 38

Toreuma nullum, maximi calices. in Pis. 53. a

Calleo, Vide Callum.

Callicratidas.

Callicratidas, quum Lacedæmoniorum dux fuisset Peloponnesiaco bello, multumque fecisset egregie, vertit ad extremum omnia, quum consilio non paruit eorum, qui classem ab Arginnus remouendam, nec cum Atheniensibus dimicandum putabant. Quibus ille respondit, Lacedæmonios, classe illa amissa, aliam parare posse, se fugere sine suo dedecore non posse. Offic. 1. 117. Vide & Xenophon. *ὁ ἀγαλλεπιθύσις δ.*

Callide, Calliditas, Callidus, Vide Callum.

Calliope.

Calliope ipsa hæc mihi in eo libro præscripsit. 2. ad Att. 13

Calliphana.

Calliphana Veliensis, Cereris sacerdos, Romana ciuitate donata. pro Corn. Balbo, 45

Callipho.

Callipho adiunxit ad honestatem voluptatem. de Finibus, lib. 2. 16

Callipho voluptatem & honestatem fines esse censuit. Academ. quæst. ed. 1. lib. 2. 122

Calliphontis sententiam Carneades ita studiose defendebat, ut eam probare etiam videretur. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 129

Callipides.

Biennium præterit, quum ille Callipides affiduo cursu cubitum nullum processerit. Att. lib. 13. 269. 2. a

Callis.

Italia callis, & pastorum stabula prædari cœpisse, &c. pro Sestio, 9. a

Callisthenes.

Callisthenes, Alexandri comes, qualis in historia. 2. de Or. 31

Callisthenes philosophus, magni Alexandri comes, ab eo necatus. pro Rab. Post. 14

Callisthenes historicus cuiusmodi scriptor. 2. ad Q. frat. 30

Callisthenes, liber Theophrasti. Tusc. q. lib. 5. 19

Callisthenes Troici belli scriptor. 5. fam. 28

Callum.

Quorum animis diuturna cogitatio callum quoddam obducit dolori. 2. Tusc. 62. a

Hæc ego suspicans, adhuc Romæ maneo: & tamen *λεμθόπως* consuetudo diuturna callum iam obduxit stomacho meo. 9. famil. 4

Mihi amicitui est Scythicum tegmen, calceamentū solorum callum, &c. 5. Tusc. 66

Calleo.

Ignosco tibi, si neque Pœnorum iura calles. pro Corn. Balbo, 25. a

Callere animus debet. 4. fam. 15. in epist. Ser. Sulpitii. Id est, iam callum contraxisse & obduruisse.

Quanto autem magis illa callere videtur Philippus, qui priuigno minus tribuerit, quam Cicero qui alieno tribuat: ad Brut. 17. 8. a

Callidus.

Ego enim, ut agitator callidus, prius quam ad finem veniam, equos sustinebo. 4. Acad. 166. a

Homo sine dubio versutus & callidus. Versutos eos appello, quorum celeriter mens versatur: Callidos autem, quorum tanquam manus opere, sic animus vsu concalluit. 3. de Nat. d. 17. & 7. ad Att. 10

Deinde in hoc homo luteus etiam callidus & veterator esse vult. in Verr. 155. b

Nimis callida & malitiosa iuris interpretatio. Offic. 7. b

An quod illa callida est, ut optimè possit architectari voluntates: de Finib. lib. 2. 44

Callidum & versutum factum Solonis. Offic. 21. b

Quod aut hi qui ad fraudem callidi sunt, non tantum audent, quantum excogitant. pro Cluent. 145. a

Ita per te exoretur, ne quod callidius ineat consilium. Att. lib. 15. 325. 2. a

Quamquam foramina illa quæ patent ad animum à corpore callidissimo artificio natura fabricata est. 1. Tusc. 39

Callide.

Nihil horum, nisi callide (Epicurus dixit.) de Nat. d. 1. 49

Bene testem interrogauit, callide accessit, reprehendit. pro Flacco, 17. a

Qui in illo subtili & acuto elaborauit, ut callide arguteque diceret, nec quicquam altius cogitaret. in Orat. 52. a

Sed omnia callide referentem ad vtilitatem. 2. de Fin. 86. a

In his ipsis rebus satis callide versari & perite potest. 1. de Orat. 25. a

Itaque quum callidissime se dicere putaret, & quum illa verba grauissima ex intimo artificio deprompsisset. pro Cluent. 45. a

Calliditas.

Quæ est igitur ista calliditas, res vetustate robustas, calumniando velle peruertere? 1. de Diuin. 65. a

Scientia quæ est remota ab iustitia, calliditas potius, quam sapientia est appellanda. 1. Offic. 91. a

Stulta calliditas. 3. Offic. 156. a

Genus eiusmodi calliditatis & caluniæ retrahatur in odium iudicis. Partit. 242. b

Quam volumus licet P. C. ipsi nos amemus: tamen nec numero Hispanos, nec robore Gallos, nec calliditate Pœnos, nec artibus Græcos, &c. superauimus. de Arusp. resp. 17. a

Calones.

Eos tu canteris albis, nullis calonibus obuam Vatienu venisse existimas, &c. 3. de Nat. d. 15. a

ὅτι μόνον ἀγαθόν, τὸ καλόν. Parad. 6

τὸ καλὸν δὲ αὐτὸ ἀρετὸν ἐστὶν, difficile est hominibus persuadere. 15. fam. 46. & 48. in epist. Cassii.

Calor.

Iam gallinæ, auæque reliquæ, &c. Etsi est calor à sole, se opponant. 2. de Nat. d. 195. a

Nunc & Scæuola quoniam in Tusculanum ire constituit, paulum requiescit, dum se calor frangat, &c. 1. de Or. 138

Calor inest in iis ciborum reliquiis, quas natura respuerit. de Nat. d. 2. 18

(Quandiu calor qui motus causa est) remanet in nobis, tandiu sensus & vita remanet. de Nat. d. 2. 17

Solis calor. de Senect. 49. a

Vitandi enim calor causa Lauinii tres horas acquieueram. Att. lib. 13. 288. 5. a

Caloris minimè est expers aer, qui natura maximè est frigidus. de Nat. d. 2. 20

Caloris & frigoris modum temperant solis accessus ac recessus modici. de Nat. d. 2. 36

Caloris natura (quæ in animantibus est) vim in se habet vitalem, per omnem mundum pertinentem. de Nat. d. 2. 18

Caloris temperatione oriuntur & auferuntur. de Natura deorum, 2. 19

(Ignei calor vis in animantibus animaduersa est) quum cor animantis alicuius euulsus ita mobiliter palpiteret, ut imitaretur igneam celeritatem. de Nat. d. 2. 18

Magna vis caloribus continetur cauernis terræ. 2. de Natura deorum, 19

Omnia quæ aluntur & crescunt, continent in se vim caloris, sine qua neque ali possent, neque crescere. de Nat. deorum, 2. 17. (paulò post) Refrigerato autem & extincto calore, occidimus ipsi & extinguimur.

Causæ quæ vim habeant caloris & frigoris. de Vniu. 203. b

Calorem admixtum esse aquæ, primum ipse liquor, tum aquæ declarat effusio. de Nat. d. 2. 19

Calorem salutarem & vitalem omnibus impertit quarta pars mundi tota feruida. de Nat. d. 2. 20

Calorem qui est fufus in corpore, ab igne sumpsimus. de Nat. deor. 2. 14

Omne quod viuut, siue animal, siue è terra editum, id viuut propter inclusum in eo calorem. de Nat. d. 2. 18

Vua & succo terræ & calore solis augetur. de Senect. 88. b
 Calore sustinentur omnes mundi partes. de Nat. d. 2. 26
 Quorum flatu nimii temperantur calores. 2. de N. d. 197. a
 Tecta vero, quibus & frigoribus vis pelleretur, & caloribus molestiæ sedarentur, &c. 2. Offic. 17. a
 Ex magnis caloribus me feci. 3. ad Q. frat. 1
 Maximis caloribus, & anni tempore grauissimo. ad Q. frat. lib. 2. 16. 11. a

Calidus.

Calidum illud atque igneum in omni fufum est natura. de Nat. deor. 2. 21

Sic reperies multos, quibus periculosa & calida consilia, & quietis & cogitatis splendidiora & maiora videantur. 1. Offic. 115. a

Calidior est enim, vel potius ardentior animus, quam est hic aer. 1. Tusc. 167. a

Caleo.

In re frigidissima cales, in feruentissima friges. ad Her. 28. b

Calet iam Curio. nam feruentissimè concerpitur. 8. fam. 16. in epist. Cælii.

Calet res. 3. in Verr. 45

Vua vestita pampinis, nec modico tempore calet, & nimios solis defendit ardore. de Senect. 88. b

His vitibus & mæx & vestra iam aures calent. in Sal. 172. b

Hoc tamen agitur seuerius. Itaque iudicia calēt. At. lib. 4. 47

Cn. Lentulus calebat in agendo. de Clar. 186. b

Illud verò crimen de nummis, quos in circo Flamini deprehensos esse dixisti, caluit re recenti: nūc in causa refrixit. pro Plancio, 45

Nam illi rumores de comitis Trāspadanorum, Cumarum tenus caluerunt. Cælius Ciceroni, lib. 8. 1. 6. a

In omni natura rerum quod caleat, id viuere, id vigere. 3. de Nat. deor. 24

Cum omnes caleant, ignauiter aliquid faciam. 15. ad Att. 14. in epist. Hircii. Id est, in agendis rebus acriter versentur.

Sentiri hoc putat vt calere ignē, niuē esse albam. de Fin. 55. b

Posteaquam satis calere res Rubrio visa est, quæso inquit, Philodame, cur ad nos filiam tuam non intrò vocari iubes? 3. Verr. 45. a. Hoc est, vbi vidit eos inflammatos & accensos multa computatione.

Calere te ipsum puto. 7. ad Att. 59. Id est, diuersis cogitationibus perturbatum quasi æstare.

Calens.

Calentem terram videmus fumare ex recenti fossione. de Nat. deor. 2. 19

Calefacio.

Eodem die Gabinium ad populum luculentè calefecerat Memmus. ad Q. frat. lib. 3. 17. Id est, vexarat, exagitarat.

Calfacio.

Si nihil calfaciunt vos Parthi. 8. fam. 16. in epist. Cælii.

Iste nos tanta impensa derideat: calface hominem, vt ego Mithonem. ad Tironem, lib. 16. 24

Calfacias balneum oportebit. 9. fam. 40

Partim ad calfaciendū corpus igni adhibito. 2. de N. d. 227. a

Calefco.

Fauces calefiunt, & arteriæ complentur. ad Att. 14. b

Balneum calefieri iubebo. Att. lib. 2. 18. 6. a

Calefco.

Anima quæ spiritu in pulmones ducitur, calefcit ab ipso spiritu. de Nat. 54. b

Vbi enim potest illa ætas æquè calefcere vel apricatione vel igni? de Senect. 89. b

Calpe.

Calpe, promontorium in Africa. epist. 164. b

Calphurnius.

L. Calphurnius, P. Mutius c o s s. 6. in Verr. 97

L. Calphurnius, Ciceronis amicus. pro Cecin. 26

Calphurnia lex ambitus. pro Muren. 44

Caluena.

Caluena. 14. ad Att. 5. Nomen fictum putant, vt Madarum dixit ibidem, 2

Caluentius.

Caluentius Cesoninus, nomen L. Pisoni à Cicerone per igno-

miniam inditum. post red. in Senat. 11. & de Prou. Conf. 6
 Caluenti Marii oratio. 3. ad Q. frat. 8

Caluifius.

C. Caluifius Prætor. 3. Philip. 142

Caluitium.

Proinde stultissimum regem in luctu capillum sibi euellere, quasi caluitio mæror leuaretur. 3. Tusc. 105. a

Calumnia.

Calumnia minimis in rebus coërcetur. Aca. q. ed. 1. lib. 2. 60
 Tongillum mihi eduxit, quem amare in prætexta calumnia coëperat. 2. in Catil. 27. a

Quæ maior calumnia, quam venire imberbem adolescentulum: pro Dom. 220. b

Illud in primis, nequa calumnia, nequa fraus, nequis dolus adhibeatur. pro Domo sua, 29. a

Sed est quædam calumnia, quam vnusquisque nostrum testante animo suo fert de eo qui falsum crimen bonis obiecit. in Salust. 1

Calumnia timoris, & cæcæ suspicionis tormentum. 6. fam. 28. in epist. A. Cecinnæ.

Genus eiusmodi calliditatis & calūniæ retrahatur in odiū iudicis. Partit. 242. b

Qui verò nil poterat, is erat calumniæ proximus. Salust. in Ciceronem, 2. a

Nec elabi alio accusatore poterat Albius, nec sine ignominia calumniæ relinquere accusationem Cluentius: pro Cluentio, 69. a

Non est ausus accusare propter metum calūniæ. pro Domo sua, 223. b

Itaque premebat alio modo, nec vllam adhibebat calumnam. de Fato, 47. a

Atque hæc quum huberius disputantur, & fufius, vt mihi est in animo facere, facilius effugiunt Academicorum calumnam. 2. de Nat. d. 30. a

Hic nobis patronis calumnam fortasse non effugiet. pro Cluent. 52. b

Remotam à fama, & à fortunis, & ab otio locupletū illam acerbissimam ministram Prætorum auaritiæ calūniæ. 1. ad Q. frat. 19

Senatus religionis calumnam, non religione, sed malevolentia, & illius regis largitionis inuidia cōprobat. Lent. 1. 1. 3. a. Id est, malitiosa inuentione, siue allegatione.

Scito C. Sempronium Rufum mel ac delicias tuas calumnam maximo plausu tulisse. Cælius Ciceroni, lib. 8. 18. in Salustium, 1. a

Cum calumnam iurasset, contendere ausus non est. 8. fam. 20. in epist. Cælii.

Per calumnam, malitiāmque aliquid petere. in Verrem, lib. 4. 46. a

Metellus calumnia, dicendi tempus exemit, adiuuante Oppio, &c. Att. lib. 4. 72. 6. a

Vt Carneadi respondeatis, qui sæpe optimas causas ingenii calumnia ludificari solet. de Rep. lib. 2. 1. 45. a

Caue ne in ista tam frigida, tamque ieiuna calumnia delitescas. pro Cecin. 296. b

Qui non calumnia litium, non iniustis vindictis, ac sacramentis alienos fundos, sed castris, exercitu, signis inferendis petebat. pro Mil. 55. a

Existunt etiam sæpe iniuriæ calumnia quadam, & nimis callida, sed malitiosa iuris interpretatione. Offic. 49. a

Res ab aduersariis nostris extracta est variis calumniis. ad Lent. lib. 1. 4. 1. a

Calumnior.

Nam quòd antea te calumniatus sum, indicabo malitiam meam. ad Varr. 9. 7. 1. a

Mæque etiam, si diutius calumniarentur, redire iussistis. Postquam. 210. b

Defensoris proprius locus est, quum misericordiam captat, & quum accusatorem calumniari criminatur. ad Herennium, 40. a. pro Quintio, 45. a

Quum enim aliquid habeat, quod possit criminose accusatose dicere, aperte ludificari ac calumniari sciens non videatur. pro Sexto Rosc. 33. a

Calumnians.

Tacet res in controuersis isto calumniante biennium. pro Quintio, 11. b

Calumniator.

Est hic Ennius egens quidam calumniator, mercenarius Oppianici, &c. pro Cluentio, 131. a

Calumniatoris officium esse, verba & literas sequi. 2. ad Herennium, 46

Scriptum sequi, calumniatoris esse: bonique iudicis voluntatem scriptoris autoritatēque defendere. pro Cec. 49. a

Erat enim causa huiusmodi, vt ipse Prætor cum quæreret calumniatorem, paulò tamen consideratiorem reperire non posset. 4. in Verrem, 14

Neque ab homine alieno, neque ab aliquo calumniatore atque improbo, sed ab equite Romano, &c. pro Quint. 59. a

Calumniatores de sinu suo apposuit qui illam hæreditatem Veneri Erynnæ commissam esse dicerent. 3. in Verr. 18

Caluus.

Caluus vnus ex iudicibus qui Clodium absoluerunt. 1. ad Atticum, 40

De caluo iudicium. 15. famil. 53

Calx.

Vt cum æqualibus possis viuere, quibuscum tãquam è carceribus emissus, cum iisdem ad calcem (vt dicitur) peruenire possis. de Amicit. 84. a

Video calcem, ad quem quæ sit decursus, nihil sit præterea extimescendum. 1. Tusc. 24. a

Nec verò velim quasi decurso spatio à calce ad carceres reuocari. de Senectute, 76. a

Quonia sumus ab ipso calce eius interpellatione reuocati. a Huc subsellium quoddam calce premens dextra pedem defringit. ad Heren. 41. b

Certare pugnis & calcibus. Tusc. 243. b

Ibi quum pugnis & calcibus concisus esset, qui de c. e. medimnis decidere noluisse, mille promisit. 5. in Verr. 46. a

Quem in stuprorum defensionibus non solum verbis vt improbiissimis solium esse scimus, verumetiam pugnis & calcibus. pro Sylla, 53. a

Calcar.

Calcar admouere. 6. ad Atticum, 5

Cicerones pueri amant inter se, dicunt, exercentur: sed alter, vt dixit Isocrates in Ephoro, & Theopompo, frænis eget, alter calcaribus. Att. lib. 6. 111. 21. a

Quod dicebat Isocrates doctor singularis, se calcaribus in Ephoro egere, contra autem in Theopompo frænis vti solere. 3. de Orat. 21

Alteri se calcaria adhibere, alteri frænos. de Clar. 183. b

Calceus.

Si mihi calceos Sicyonios attulisses, non vterer, quantis essent habiles & apti ad pedem, quia non essent viriles. 1. de Orat. 118. a

Est etiam Asinius quidam Senator voluntarius, lectus ipse à se apertam curiam vidit post Cæsaris mortem, mutauit calceos: &c. 13. Philip. 366. a

Redii cū calceis & toga, nullis nec caligis, nec lacerna. 2. in Ant. 83. a

Si multus erat in calceis puluis, ex itinere eum venire oportebat. 1. de Inuent. 63. a

Calceolus.

Cum pelle caprina, cum hasta, cum scutulo, cum calceolis repandis. 1. de Nat. deor. 111. a

Calceamentum.

Mihi amictui est Scythicum tegmen, calceamentum solum callum, cubile terra, &c. 5. Tusc. 130. a

Calceatus.

Nec satis commodè calceati & vestiti id facere potuissent. pro Cælio, 49. a

Calcitro.

Illum filium familiās patre parco & tenaci habere tuis copiis deuinctum non potes: calcitrat, respuit, non putat tua dona esse tanti. pro Cælio, 28. a

Calypso.

Quam multa passus est Vlysses in illo errore diuturno, cum

& mulieribus (si Circe & Calypso mulieres appellandæ sunt) inseruaret. 1. Offic. 158. a

Camelus.

Cameli adiuuantur proceritate collorum. 2. de Nat. d. 182. a

Camera.

Cameras quasdam non probauit, mutarique iussi. ad Quint. fratrem, lib. 3. 17. 3. a

Camerinum, vrbs. ad Atticum, 130. b

Camers.

In agro Camerti, Piceno, vel Gallico. pro Sylla, 40. a

Camertium cohortes duæ bello Italico ciuitate donatæ. pro Corn. Balbo, 39

Neque Fulginatum, neque Camertium fœdere esse exceptum. pro Corn. Balbo, 37. a

Camertinus.

Is igitur M. Annum Appium fortissimum virum, virtute præditum ciuitate donauit, quum Camertinum fœdus sanctissimum atque æquissimum sciret esse. pro Cornelio Balbo, 36. a

Caminus.

Camino luculento vtendum cenfeo. 7. famil. 20

Camirus.

Auus Ialyso, Camiri, & Lyndi. 3. de Nat. deor. 39

Campania.

Cum tanto studio Caius Rabirius totius Apuliæ, singulari voluntate Campaniæ vicinities ornetur: pro R. 92. b

Campanus.

Campanus ager. 11. famil. 33. in epist. D. Bruti.

Campanus ager annonæ perfugium Romanis. 8. Philip. 250. Orbis terræ pulcherrimus. in Rull. 75. Et Syllanæ dominationi & Gracchanæ largitioni restitit. in Rull. 13

Campana arrogatiā, à Romanis ad inertissimū otium perducta. in Rull. 90

Campanum supercilium. in Rullum, 92

Campani agri causam egit Lupus Prætor. 2. ad Q. frat. 1

Campani agri laus. in Rull. 79. & 82

Campani cur superbi. in Rull. 93

Campanorum fastidium. in Rull. 12

Campester, Vide Campus.**Campus.**

Quum sit enim campus, in quo possit exultare oratio, cur eam in tantas angustias & in Stoicorum dumeta compellimus? 4. Acad. 199. a

Magnus est in Repub. campus, vt sapienter dicere solebat Crassus, multis apertus cursus ad laudem. 14. Philip. 196

Hinc rhetorum campus de Marathone, &c. Offic. 1. 89

Hunc diem igitur campi speratū atque exoptatum sibi proponens Milo, &c. pro Mil. 32. campus, pro comitiis.

Cum in villa quadā campi Atinatis maneres. de Diu. 92. b

Is campi Leontini duo millia iugerum immania possidet. in Ant. 187. b

Nullum enim vobis fors campum dedit, in quo excurrere virtus, cognoscique possit. pro Murena, 16. a

Vtrum in fœnicularium, an in campum Martium cogitet. 12. ad Att. 11. Ludit Cicero in campi appellatione.

Non habeat satis magnum campum ille tibi non ignotus cursus animi & industriæ mæx. Att. lib. 5. 103. 1. a

Grauis est modus in ornatu orationis, &c. Neptunum pro mari, curiam pro Senatu, campum pro comitiis, togam pro pace, arma ac tela pro bello. 3. de Orat. 92. a

Istum locū fugis & reformidas, & me ex hoc, vt ita dicam, campo æquitatis ad istas verborum angustias, & ad omnes literarum angulos reuocas. pro Cecinna, 61. a

Exingenti quodam oratore, immensoque campo in exiguum sanè gyrum compellitis. 3. de Orat. 41. a

In hoc igitur tanto, tamque immenso campo quum liceat oratori vagari liberè, atque vbicunque constiterit, consistere in suo, &c. 3. de Orat. 68. a

Exultare in campo, & in angustias compelli dicitur oratio. 4. Academic. 199

In campo Martio comitia Consules habebat. ad Q. fr. 307. b

Qui in campo Martio comitiis ceteriatis auspiciato in loco crucem desigi iubet. pro Rab. 92. b

Campi pacis. 4. ad Herennium, 157
Vt enim Ægyptii & Babylonii, in camporum patentium & quoribus habitantes, quum, &c. 1. de Diuin. 152. a
Adde huc fontium gelidas perennitates, immensitateque camporum. 2. de Nat. deor. 143. a
Totam licet animis tanquam oculis lustrare terram, mariaque omnia: cernes iam spatia frugifera atque immensa camporum, &c. 2. de Nat. deor. 239. a
Arabes autem & Phryges, & Cilices, quod pastu pecudum maximè vtuntur, campos & montes hyeme & æstate peragrantes, &c. 1. de Diuin. 154. a
Agros verò Vaticanum & Pupiniam, cum suis optimis atque vberibus campis conferendos scilicet non putabunt. 2. pro Lege Agrar. 94. a

Campester.

Campesterem quæstum ad se redegit. de Arusp. respon. 39
Vt exercitatione, ludoque campestri tunicati vteremur. pro Cælio, 7

Camurtus.

Camurtus quidam de vi damnatus tempore Ciceronis. pro Cælio, 56

Canachus.

Canachi statuarii signa rigidiora, quam vt veritatem imitentur. Brut. 34

Cancelli.

Satisne vobis Prætori improbo circumdati cancelli videtur in sua prouincia, imò verò in sella ac tribunali: &c. 5. Verr. 155. a

Cancellos sibi circumdare. pro Quintio, 19. & 5. in Verr. 115
Et me facile vestra existimatione reuocabitis, si extra hos cancellos egredi conabor, quos mihi ipse circumdedi. pro Quintio, 19. a. Id est, extra id digrediar quod dicturum me proposui.

Tātus est ex omnibus spectaculis vsque à Capitolio, tantus ex fori cancellis plausus excitatus, &c. pro Sextio, 108

Certarum rerum forensibus cæcellis circumscripta scientia. 1. de Orat. 28. a

Cancer.

- & claro colluces lumine cancer,

In quo consistens conuertit curriculum sol. in Arat. b

Candauia.

Candauia, regio prope Epurum. 3. ad Att. 7

Candelabrum.

Candelabrum è gemmis clarissimis, opera mirabili perfectum. 4. Verr. 55. a

Vnde quinquaginta triclinciorum lectos, vnde tot candelabra? 4. Verr. 132. a

Iam verò lectos æratos & candelabra ænea, num cui præter istum Syracusis per triennium facta esse existimatis? 6. Verr. 52. a

Candens.

Candens circus: id est, Orbis lacteus. in Arat. b

Exoritur candens illustria lumina Virgo. in Arato, 41. a. de sydere.

Qui cultros metuens tonforios, candente carbone sibi adurebat capillum. 2. Offic. 34. a. De Dionysio tyranno.

Quid quum ignes candentesque laminæ, cæterique cruciatu admouebantur? 7. Verr. 127. a

Candidatorius, Candidatus, Candide, Candidulus, Candidus, Vide Candor.

Candor.

Candor cæli. Tusc. quæst. lib. 1. 55

Candor huius te perpulit. pro Cælio, 28. a

Nam solis candor illustrior est, quam vllius ignis, quippe qui immenso mundo tam longè lateque colluceat. 2. de Nat. deor. 29

Splendidissimus candor. de Somnio Scip. 12. a

Fucati medicamenta candoris & ruboris. in Orat. 43. a

Lacteus hic nimio fulgens candore notatur. in Arato, 29. a

Nec ille fusus & candore mistus rubor, sanguis est, sed quædam sanguinis similitudo. 1. de Nat. deor. 101. a

Candidus.

Elaborat alii leuitate & æquabilitate, & puro quasi quodam

& candido genere dicendi. in Orat. 30. a

Candide.

Cauendum tibi erit, ne parum simpliciter, & candidè possuisse inimicitias videaris. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 6. 3. a

Candidulus.

Candiduli dentes, venusti oculi, color suauis. 5. Tusc. 66. a

Candidatus.

Nemo est enim ex iis qui nunc petunt, qui si in nostrum annum reciderit, firmior candidatus fore videatur. Att. lib. 1. 1. 5. a

Qui nescio quo pacto mihi videtur prætorius candidatus in Consularem, quasi desultorius in quadrigarum curriculum incurrere. pro Murena, 51. a

Non placet mihi inquisitio candidati prænuncia repulsæ. pro Murena, 134. b

Præsertim quæ à candidato petant. de Petit. Conf. 29

Candidati consulares. 3. ad Quint. fratrem, 21

Candidati omnibus iniquitatibus. Att. lib. 1. 7. 3. a

Tribunitii candidati. ad Qu. fratrem, lib. 2. 6. 4. a

Candidatorum consularium coitio. 3. ad Qu. fratrem, 11

Qui tuas mercedum pactiones in patrociniis intercisas, pecuniarum in coitionibus candidatorum, dimissiones libertorum, &c. in Parad. 58. a

Candidatorum licentia hic quoque vsus, hoc subito cognomen arripuit. 15. famil. 50

Candidatorum natio officiosissima. in Pisonem, 42

Nec candidatis ista benignitas adimenda est, quæ liberalitatem magis significat, quam largitionem. pro Mur. 71. a

Scito nihil tam exercitum esse nunc Romæ, quam candidatos. ad Attic. 6. b

Candidatorius.

Nos in omni munere candidatorio fungèdo summam adhibebimus diligentiam. Att. lib. 1. 3

Canephora.

Erant ænea præterea duo signa nō maxima: & c. Canephora ipsæ vocabantur. 6. Verr. 4. a

Habe Canephoras, deorum simulachra restitue. 6. Verr. 15. a

Canescio. Cani, Canities, Vide Canus.

Canicula, Vide Canis.

Caninius.

Caninius Cimber, Antonii comes. 11. Philip. 299

Caninius Gallus, Ciceroni familiaris. 2. fam. 16

Caninius Trib. pleb. 1. famil. 4

Caninius toto suo Consulatu somnum non vidit. 7. fam. 52

Caninium per vim rogationem perlaturum. 2. ad Qu. frat. 5

Caninio Consule scito neminem prandisse. ad Curium, lib. 7. 31. 4. a

Caninianus.

Caninianum tempus. 1. famil. 17

Canis.

Canis alicuius dicitur qui est affecla. 6. ad Attic. 34

Acer canis. pro Rosc. Amer. 34. a

Canis venandi & custodiendi causa factus. de Nat. d. 2. 27

Latrat canis. pro Rosc. Amer. 33. a

Canis venaticus. in Verrem, 206. b

Ægyptii canem & felem vt deos colunt. de Legib. 162. b

Canes publicè aluntur in Capitolio, vt significant si fures venerint. pro S. R. 33

Alii canes & latrare & mordere possunt. pro S. R. 27. b

Canes sagaces. Diuin. lib. 1. 59

Canum amās dominorum adulatio, & odium in externos. 2. de Nat. deor. 119

Canum fida custodia. 2. de Nat. deor. 119. pro R. Amer. 54. a

Canum Hircanorum nobile genus. Tusc. q. lib. 1. 97

Canum sagacitate ad vtilitatem nostram abutimur. 2. de Nat. deorum, 114

Nihil mali est canes ibi quamplurimos esse, vt permulti obseruandi, multaque seruanda sunt. pro S. Rosc. 33. b

Canes multos Verres circa se habebat. 3. in Verrem, 90

Canicula.

Canicula exoritur Romæ aliquot diebus post solstitium, apud Troglodytas ante solstitium. Diuin. lib. 2. 73

Rationem & orationem Canicula non habet. 3. de N. d. 35. a

Vt enim Ceos accepimus ortum Caniculæ diligenter quotannis solere seruare, &c. 1. de Diuin. 210. a

Si quis oriente Canicula natus est, is in mari non morietur. de Fato, 9

Canistrum.

Lancibus & splendidissimis canistris, olusculis nos soles paciscere. 6. ad Atticum, 12

Cannæ.

Cannæ, locus. Tusc. 167. de Nat. deorum, 76. b

Cannensis pugna. de Clar. 165. b

Cano.

Alter incitator fertur, & de bellicis rebus canit etiam quodammodo bellicè. in Or. 22. a. pro Mur. 27. & 7. Philip. 219

Atque hoc carmen hic Tribunus plebis, non vobis, sed sibi, intus canit. de L. Agr. 70. a

A quibus (miseriis) quum cecinit receptui, impellit rursum & incitat ad conspiciendas (miserias). 3. Tusc. 3

Quemadmodum Roscius familiaris tuus in senectute numeros in cantu cecinerat. 1. de Legib. 16. a

Mihi cane & Musis. de Claris Orat. 97. a

Quum in eis conuuiis symphonia caneret, maximisque polculis ministraretur, &c. 5. Verr. 86. a

Quum cornix cecinerit. 4. Acad. 231. a

Canere absurdè. Tusc. quæst. lib. 2. 9

Ad harmoniam canere mundum Pythagoras existimat. de Nat. deor. 62. b

Canere ad tibiam virorum clarorum laudes atque virtutes: qui mos fuit prisorum Romanorum. Tusc. q. lib. 4. 3

Canere ad tibicinem. Tusc. quæst. lib. 1. 3

Canere discabant in Græcia omnes. Tusc. quæst. lib. 1. 4

Canere sibi intus. in Rullum, 70

Atque etiam illum Aspendium citharistam, & c. quem omnia intus canere dicebant, sustulit, &c. 3. Verr. 36. a

Inclinata, vltantique voce more Asiatico canere. in Or. 15. a

Canere qui nesciebat in Græcia, non satis excultus doctrina putabatur. Tusc. quæst. lib. 1. 4

Habet enim multitudo vim quandam talem, vt quemadmodum tibicen sine tibiis canere, sic orator sine multitudine audiente eloquens esse non possit. 2. de Orat. 184. a

Galli victi silere solent, victores canere. 2. de Diuin. 83. a

Vt hæc quæ nunc fiunt, canere dii immortales viderentur. 3. in Catil. 65. a

Quæro etiam si velim scribere quid, aut legere, aut canere vel voce, vel fidibus, &c. somniumve expectandum sit, an ars adhibenda. 2. de Diuin. 95

Igitur & Epaminondas, princeps me iudicio Græciæ, fidibus præclare cecinisse dicitur. 1. Tusc. 7. 2. 2. de Diuin. 95

Cecinisse que id carnè quod in eum scripserat. 2. de Or. 191. a

Quod ab eius litui, quo canitur, similitudine nomen inuenit. 1. de Diuin. 58. a

Canuntur hæc apud Homerum. 2. de Orat. 191. a

Canendi sonis variis nihil tam facile in animos teneros ac molles influit, quorum dici vix potest quanta sit vis in vtramque partem: nam & incitat languentes, & languefacit excitatos, & tum remittit animos, tum contrahit: ciuitatumque hoc in Græcia interfuit, vocum seruare modum: quarum mores lapsi ad molliem, pariter sunt immutati cum cantibus, aut hac dulcedine corruptelæque deprauati: aut, cum seueritas eorum ob alia vitia cecidisset, tum fuit in auribus, animisque mutatis etiam huic mutationi locus. 2. de Legib. 37. & 38

Canens.

Quis enim reuocante & receptui canente Senatu, properet dimicare? 12. Philip. 324. a

Si ex oliua modulante canentes tibiæ nascerentur, num du bitares quin inesset in oliua tibicinis quædam scientia? 2. de Nat. deor. 32. a

Cantio.

Subito totam causam oblitus est, idque veneficiis & cantionibus Ticiniæ factum esse dicebat. de Clar. Orat. 114. a

Cantiuncula.

Vidit Homerus probrari fabulam non posse, si cantiunculis tantus vir irretitus teneretur. 5. de Finib. 91. a

Canorus.

Canorus orator & volubilis. de Claris Orat. 54. a

Sine contentione vox, nec languens, nec canora. 1. Offic. 186. a

Quum igitur hoc animal tam sit canorum sua sponte, quid in mentem venit Calistheni dicere deos gallis signum dedisse cantandi, &c. 2. de Diuin. 85. a

Canorum & fuscum vocis genus. 2. de Nat. deor. 110

Hoc dulce, canorum illud, hoc bene olēs. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 22

Omnino canorum illud in voce splendescit, etiam nescio quo pacto in senectute. de Senect. 25

Profluens quiddam habuit Carbo, & canorum. 3. de Or. 17. a

Sic interuallis, exclamationibus, voce suaui & canora, admirando irridebat. in Bruto, 126. a

Canticum.

Fortè nosti canticum. Pæto, lib. 9. 22. 3. a. in Orat. 32. a

Cantilena.

Vt crebrò mihi vaser ille Siculus infufurret Epicharmus cantilenam illam suam, in φε, &c. 1. ad Atticum, 14. 11. Id est, esto sobrius.

Cantilenam totā istam ex hoc pendere, vt quamplurimum lucrifaciant. 11. famil. 32. in epist. D. Bruti.

Gerendus est tibi mos adolescentibus Crasse, qui non Græci alicuius quotidianam loquacitatem sine vsu, neque ex scholis cantilenam requirunt. 1. de Orat. 51. a

Cantor.

Cantor formularum, auceps syllabarum. 1. de Orat. 122

Cantus.

Cantus buccinæ. pro Mur. 128. b

Cantus nullus dulcior moderatæ orationis pronuntiatione. 2. de Orat. 19

Est autem in dicendo etiam quidam cantus obscurior, &c. in Orat. 32

Vocum quotidianus cantus. pro Rosc. 79. a

Cantus sinister oscinis. 6. famil. 21

Tibiæ cantus. pro Sex. Rosc. 79. a

Flectuntur cantu atque consistunt sæpe immanes bestię. pro Archia, 41. a

Quanto molliores sunt & deliciores in cantu flexiones, & falsæ voculæ, quam certæ & seueræ. 13. de Orat. 55. a

Percrepat lucus cantu symphoniæ. 7. Verr. 26. a

Personabat vicinitas cantu vocum. pro Sex. Rosc. 79. a

Nerui atque cantus. de Somnio Scip. 18. a

Cantus neruorum vocumque. Tusc. quæst. lib. 1. 3. & 4

Cantus lugubres à Græci nœniæ vocabulo nominantur. 2. de Legib. 57

Cantus & numeri. 5. Tusc. 147. a

Cantus Phrygi. Diuin. lib. 1. 96

Ad catus, ad tibicinem honoratorum virorum laudes prosequantur. 2. de Legib. 57

Haud modicos tremulo fundes è gutture cantus. 1. de Diuinatione, 23. a

Solet Roscius dicere, se quò plus sibi ætatis accederet, eò tardiores tibicinis modos & cantus remissiores esse facturum. de Orat. 107. b

Cantus, & modorum mutationem grauitè olim vindicabat vetus Græcia, lōgè præuidens, quam sensim perniciēs illapsa ciuium animos malis studiis, malisque doctrinis repente totas ciuitates euerteret: siquidem illa seuera Lacedæmon, neruos iussit, quòd plures quam septem haberet, in Timothei fidibus inde demi. 2. de Legib. 39

Imitari aliquid neruis atque cantibus. de Somnio Scip. 18. a

Idque haud paulò est verius, quam quod Platoni nostro placet, qui musicorum cantibus ait mutatis, mutari ciuitatum status. 3. de Legib. 46. a

Pelluntur animi vocum grauitate & cantibus. 1. de Diuinatione, 136. a

Oculi pictura tenentur, aures cantibus. Acad. 6. b

Canto.

Nam, vt scis, iam pridem istum canto Cæsarem. ad Qu. frat. lib. 2. 15. 1. a. Id est, summis laudibus celeberr.

Cur ante lucem galli cantant. de Diuin. 120. b

Quid ploras pater? mirum ni cantem, condemnatus sum.
de Orat. 134. b

Pueri lepidi & delicati, qui cantare & psallere didicerunt.
in Catil. 100. b

Cantandi in conuiuio mos Romæ. Brut. 37

Quid in mentem venit Calistheni dicere, deos gallis signum dedisse cantandi, quum id vel natura, vel casus efficere potuisset? de Diuin. 85. a

Cantito.

Vtinam extarent illa carmina, quæ multis seclis ante suam ætatem in epulis esse cantitata à singulis conuiuio de clarorum virorum laudibus in Originibus scriptum reliquit Cato. de Claris Orat. 37. a

Canon.

Κανών esse meorum scriptorum soles. 16. famil. 22

Canorus, Vide Cano.

Canterius.

Potes mulo isto, quem tibi reliquum dicis esse, quando canterium comedisti, Romam peruehi. epist. 138. b

Eos tu canteris albis obuiam Vacieno venisse existimas. de Nat. deor. 62. b

Cantharis.

Theodorus Lysimacho mortem minitanti: magnum verò, inquit, effecisti, si cantharidis vim consecutus es. Tuscul. quæst. 251. b

Cantharidas sumpsisse dicitur, accusante L. Crasso. 9. fam. 50

Canticum, Cantilena, Cantio, Cantiuicula, Cantito, Canto, Cantor, Cantus, Vide post Cano.

Canuleius.

Canuleius publicanus. 4. in Verrem, 123

Canus.

Saxaque cana salis niueo spumata liquore. de Diuin. 82. b

Ne metuant canos minitante murmure fluctus. in Arat. b

Cani.

Non cani, nõ rugæ repente autoritatem arripere possunt, sed honestè acta superior ætas fructus capit autoritatis extremos. Cat. 58

Canescio.

Quercus huic loco non deerit, quæ Mariana dicatur: eaque (vt ait Scæuola) de fratris mei Mario canescet seclis innummerabilibus. 1. de Legib. 2. a

Cum oratio iam nostra canesceret, haberetque suam quandam maturitatem & quasi senectutem. de Clar. 165. b

Canities.

O turpem exacta dementique ætate canitiem. ad Octa. 44

Canusium, oppidum. ad Attic. 134. b

Canutius.

P. Canutius, homo eloquentissimus. pro Cluent. 21

Tib. Canutius, M. Antonii inimicus. 3. Philip. 140

Capacitas, Capax, Vide Capio.

Capedo.

Minusne gratas diis immortalibus capedines ac frætiles vrnas fuisse, &c. Parad. 12

Capeduncula.

Docebo meliora me didicisse de colendis diis immortalibus iure pontificio & more maiorum capedunculis iis quas Numa nobis reliquit. 3. de Nat. deor. 29

Capella, capra. in Verrem, 126. b

Capena.

Capena porta. 4. ad Atticum, 3

Capenas.

Capenas ager. in Rullum, 68

Capesso, Vide Capio.

Capho.

Capho quidam ex Antonii affeclis. 8. Philip. 250

Capillus.

Horridus capillus. pro Sextio, 14. a

Qui cultros metuens tonforios, candente carbone sibi adurebat capillum. 2. Offic. 34. a

Composito ac delibuto capillo passim per forum volitet. pro Sex. Rosc. 79. a

Erant illi compti capilli, & madetes cincinnorum simbriæ, &c. in Pisonem, 19. a

Capillatus.

Adolescens non minus bene nummatus, quam bene capillatus. de L. Agr. 62

Corpore inculto & horrido, capillatior, quam antè, barbæque maiore. de Lege Agrar. 27. a

Capio.

Capio dolorem in tuis rebus. 1. fam. 14. pro, ex tuis rebus. Opinione omnium maiorem animo cepi dolorem. de Clar. Orat. 15. a

Equidem ex his etiam fructum capio laboris mei, qui iam proeucti, in nostris libris acquiescunt. 2. de Diuin. 7. a

Brut. 7

Ex tuis literis cepi fructum duplicem. epist. 145. b

Cui quum æqui fuisset, tamen multo maiorem fructum ex populi existimatione illo damnato cepimus, &c. Att. lib. 1. 2. 2. a

Honestæ acta superior ætas fructus capit autoritatis extremos. de Senect. 58. a

Ad summam lætitiæ meam, quam ex tuo reditu capio, magnus illius aduentu cumulus accedit. 4. ad Att. 54

Compensabatur, inquit: tamen cum his omnibus animi lætitiæ, quam capiebam memoria rationum, inuictorumque nostrorum. 2. de Finib. 154. a

Præter lætitiæ quam oculis cepi iusto interitu tyranni. ad Atticum, lib. 14. 312. 5. a

Et tamen omnis spes salutis in illis est, & ego excubo animo, nec partem vllam capio quietis. Att. lib. 9. 182. 2. a

Tametsi mihi iucundissimus est honos populi, tamen nequaquam tantum capio voluptatis, quantum solitudinis & laboris. 7. Verr. 30. a

Capiebam animo non mediocrem voluptatem, quod, &c. pro Planc. 1

Capit ille ex suis prædiis sexcenta festertia. in Parad. 62. a

Arma capiunt, totum forum atque insulam, quæ est vrbs magna pars, complent. 7. Verr. 75. a

Laertes leniens desiderium, quod capiebat ex filio. de Senectute, 88. b

Atque earum rerum exemplum ex similitudine capiebat ineuntis ætatis. de Amicit. 33

Inuitè cepi Capuam, non quo munus illud defugerem, sed sine causa, &c. Att. lib. 8. 147. 6. a

Simul verò semissis homo contra me arma tulit, & cū bello cepi. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 10. 4. a

Sex oppida vi oppugnando cepi. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 10. 9. a

Qui quum Prætor quæstionem inter sicarios exercuisset: ita apertè cepit pecunias ob rem iudicandam, vt, &c. 2. de Finib. 45

Nec quisquam è nostris spolia cepit laudibus. 2. Tuscul. 39. a

Cepit te odium. 2. Philip. 94

Etenim non modò incommodi nihil ceperunt, sed etiam, &c. 5. Verr. 90. a. in Partit. 41

Illi regibus parère iam à condita vrbe didicerant, nos post reges exactos seruitutis obliuio ceperat. 3. Philip. 129. a

pro Milone, 76

Huiusmodi igitur visis consilia capiet & agendi & non agendi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 91

Tot domus locupletissimas, domus istius vna capiet? 6. Verr. 7. a

Capis, pro, cape si vis. Orat. 86

Eum magistratum, ni interuenerint decem anni, nequis capito. 3. de Legib. 11. a. pro Planc. 6. & 5. Philip. 201. & pro Cluent. 95. a

Non fuit causa cur tantum laborem caperes, & ad me venires. pro Rosc. Comædo, 29. a

Nequid Respub. detrimenti caperet. 1. in Cat. 2. a. pro Mil. 52

Vt aliquando misericordiam caperet aliquam: si non propinquitatis, at ætatis suæ. pro Quintio, 65

Qui nationes deuictas bello in fidem cepissent. Offic. 8. b

Ob eam, credo, causam, quod insit in his aliquid probi, quod capiat ignaros. 3. Offic. 19. a. Id est, delectet.

Vix iam videtur locus esse qui tantos aceruos pecuniæ capiat. 2. de Lege Agr. 62. a

Ergo instituto veterum, quo etiam Stoici vtuntur, hinc capiamus exordium. a

Aliquando per deos immortales p. c. patrium animum virtutemque capiamus. 3. Philip. 144

Quare si Glabronis patris vim & acrimoniam ceperis ad resistendum hominibus audacissimis, &c. 2. in Verr. 31. a

Atque huiusce rei coniecturam de tuo ipsius studio Serui facillimè ceperis. pro Mur. 8. a. 1. de Diuin. 211. a

Qui autem poteris, nisi te amor ipse ceperit? 2. de Fin. 125. a

Nemo fuit tam pubes, quin arma ceperit. pro Rosc. 97. b

Nonne facile ei erit, qui ob eam summa fide, constantia, iustitiæque seruatam, maximam gloriam ceperit? de Am. 25

Magnificentius est dicere, quemadmodum gesserimus Consulatum, quam quemadmodum ceperimus. in Pisonem, 2

Capere agros de hostibus. pro Domo sua, 98

Amentiam eius capere non poterant ciuitas, Italia, prouincia & regna. pro Milone, 67. a

Capere anguorem pro amico. Læli. 45

Capere arma contra patriam. ad Brutum, epist. 3. 4. a

Capere bonum cibo, potione, aurium delectatione. 2. de Finibus, 11. a

Capere castra hostium. Diuin. lib. 1. 65

Capere consilium. 3. in Verrem, 99

Capere consilium ex tempore. Offic. 2. 47

Certum consilium de tua sententia capere possemus. Attic. lib. 3. 41. 2. a

Capere consuetudinem, exercitationemque. Offic. 1. 85

Ex quo nimirum documentum nos capere fortuna voluit quid esset victis extimescendum. 11. Philip. 292

At dolore quantum maximum capere animo possum, eadem illa pars epistolæ scriptæ ad Octauium de nobis, affectit. ad Brutum, 16. 2. a

Sunt ita multi, vt eos capere carcer non possit. in Cat. 109

Capere fructum ex libertate alicuius. epist. 15. b

Quum præsertim considerem, nullam esse gratiam tantam, quam non vel capere animus meus in accipiendo, vel in remunerando, cumulandoque illustrare possit. Curioni, lib. 2. 9. & 3. Philip. 125

Capere honores. 4. Tuscul. 33. a. 5. Philip. 198

Capere indicia. pro Flacco, 3

Capere iniurias. Partit. 41

Vrbs ei parum magna visa, quæ etiam ipsum capere poterit. ad Atticum, 216. b

Nostri autem magistratus, imperatoresque ex hac vna re maximam laudem capere studebant. 2. Offic. 37

Quid tam singulare, quam vt ex Senatusconsulto legibus solutus Consul antè fieret, quam vllum alium magistratum per leges capere licuisset? pro L. Manil. 44. a

Capere molestiam. Læli. 76

Capere molestiam animo. pro Sylla, 1

Capere omen. Diuin. lib. 1. 87

Plus capere sine religione liceat, alicui legatum. 2. de Leg. 48

Capere portum. pro Sextio, 86

Capere prædam. pro Domo sua, 113

Capere sacerdotem. 4. in Verr. 87

Capere sensum gloriæ. 5. Philip. 199

Hic verò tantus est totius mundi incitatissima conuersio: sonitus, vt eum aures hominum capere non possint. de Somn. Scip. 19. a

Capere specimen. Tuscul. quæst. lib. 1. 126

Capere spem. pro Pomp. 16. b

Scitè & commodè capere tempus adeundi ad aliquem. ad Brutum, lib. 11. 16. 3. a

Capere voluptatem malis alienis. 4. Tuscul. 55. ad Dolabelam, lib. 9. 14. 1. a. 3. fam. 37

Capere utilitates ex amicitia. de Amicit. 31. a

Quæ tam magna sunt, vt ea vix cuiusquam mens aut cogitatio capere possit. pro Marcel. 131. b

Ob eam causam Rom. Pop. calamitatem maximam cepisse. 1. de Diuin. 29

Video enim Curules magistratus eum legitimis annis perfacile cepisse. Att. lib. 13. 287. 3. a

Tantum se cepisse odium regni videbatur. 2. Philip. 94. a

Hic ego iudiciis non probabo C. Verrem contra leges pecunias cepisse. 3. Verr. 62. a

Neque enim mors miseranda est, quæ ob Rempub. capitur. Antequam iret in exilium, 14. a

Captus sum misericordia. de Orat. 129. b

Quum c o s. iterum in Africa ex insidiis captus esset. in Offic. a

A quibus temporibus scribendi capiatur exordium. 1. de Legib. 12. a. 5. Philip. 189

Cum obsignes tabellas clientis tui, quibus id sit scriptum, quo ille capiatur, ego tibi vllam causam maiorem committendam putem? de Orat. 99. b

Sapientis autem hanc censet Arcesilas vim esse maximam, Zenoni assentiens, cauere ne capiatur, ne fallatur videre. 4. Acad. 120. a

Vt animaduertant ne callida assentatione capiantur. de Amicitia, 81. pro Cluentio, 9. a

Decipi, falli, capi, idem. Acad. 17. b

Ea animum adolescentis pellexit, his omnibus rebus, quibus illa ætas capi & deliniri potest. pro Cluent. 20. b

Illi eam gloriam consecuti sunt, quæ vix calè capi posse videatur. 2. Philip. 120. Id est, contineri.

Sequuntur fratrum coniunctiones, post consobrinorum sobrinorumque, qui cum vna in domo iam capi non possint, in alias domos tanquam in colonias exeunt. Off. 11. b

Neque æquitatem rei, verbi laqueo capi putas oportere. pro Cecinna, 60. a. 6. fam. 29. in epist. Cecinnæ.

Angor iste qui pro amico sæpe capiendus est. de Am. 45. a

Consuetudo exercitatioque capienda, vt boni ratiocinatorum officiorum esse possimus. 1. Offic. 86. a

Sæpe capièda membris minoribus oratio est. de Or. 160. b

Exisse in quoddam facellum omnis capiendi causa. 1. de Diuin. 167. a

Non fugiendi hostis, sed capiendi loci causa cessisse videar. 2. de Orat. 162. a

Nimis ille quidem lentus in dicendo, & pene frigidus, sed & callidus, & in capiendo aduersario versutus. de Claris Orat. 93. a

Philosophi docèdi causa, non capièdi loquuntur. Or. 202. b

Quia nunc itidem ab eodem, & à cæteris diis immortalibus sunt nobis agendi capienda primordia. 3. de Legib. 6

Nimis enim insidiarum ad capiendas aures adhiberi videtur. in Orat. 97. a

Eos potissimum diligunt, ex quibus sperant se maximum fructum esse capturos. de Amicitia, 67

Captus.

Captus & fraudatus. 3. Offic. 91. a

Interclusus & captus. Att. lib. 10. 173. 8. a

Captus amore. pro Cluentio, 9. a

Captus dulcedine pecuniæ. Matius ad Ciceronem, lib. 11. 28. 1. a

Quod subito suscepit eodem captus errore quo nos. 12. Philippi. 322. a

Captus esse mihi visus sum. 8. fam. 4. in epist. Cælii.

Consecutus senectute, præpeditus morbo, mancus, & membris omnibus captus ac debilis. pro Rabirio, 15. a

Hic quis potest esse Quirites, tam auersus à vero, tam præceps, tam mente captus, qui neget hæc omnia quæ videmus, &c. 3. in Catil. 65. a. Acad. lib. 2. 50

Falli, errare, labi, decipi tam dedecet, quam delirare & mète captum esse. 1. Offic. 133

Tametsi ne oculis quidem captus in hanc fraudem tam sceleratam ac tam nefariam decidisti, &c. 6. Verr. 90. a. De eo qui visam rem concupiscit.

Si oculis captus sis, vt fuit Tyresias. pro Dom. 110. b

Congerantur in vnum omnia, vt idem oculis & auribus captus sit. 5. Tuscul. 84. a. Id est, visu & auditu priuatus.

Captus pecunia. 1. Philipp. 24

Captus splendore nominis. 1. de Finib. 66. a

Socrus generi, contra quæ fas erat, amore capta. pro Clu. 20. b

Captum sibi tabernaculum fuisse in hostes Scipionis. de Natura deorum, 2. 8

Oppressa captæque Repub. pro Dom. 218. b

Aut spe largitionis promissionisque capti. Offic. 2. 30

Belli duces captos iam & prehensos tenetis. in Cat. 114. b
Captus.

Græci autem homines non satis animosi, sed prudentes, ut est captus hominum, satis hostem aspicere non possunt. 2. Tusc. 110. a

Captio.

Quanta esset in verbis captio, cum in cæteris rebus, tum in testamentis, si negligerentur voluntates: de Claris Oratoribus, 102. a

Eamque sententiam, quam significari posse dicet, nihil habere aut captionis, aut vitii. in Partit. 73. a

Omnes captiones in omni sententiâ occurrunt. 10. ad Att. 48

Omnes igitur istius generis captiones eodem modo refelluntur. Fat. 23

Captiones discutere. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 44

Cur igitur vos inducitis in eas captiones, quas nunquam explicetis? 2. de Diuin. 60

Quod quidem ego à principio ita me malle dixeram, hoc ipsum prouidens dialecticas captiones. de Fin. lib. 2. 14

Maiore quadam opus est vel arte vel diligentiâ, ne ab his, quæ clara sint ipsa per se, quasi præstigijs quibusdam & captionibus depellamur. 4. Acad. 84. a

Captiuncula.

Seruius verò pacificator cum librariolo suo videtur obiisse legationem, & omnes captiunculas perumescere. ad Atticum, lib. 15. 16

Captiosus.

Fallax & captiosa interrogatio. 4. Acad. 86. a

Captiosa probabilitas se fallit. 3. de Finib. 109. a

O societatem captiosam & indignam, &c. pro Rosc. Comædo, 7. a

Captiosum est omnibus, rem vllam cõstitui eiusmodi, quæ cum armis gesta sit, rescindi iure non possit. pro Cec. 30. a

Captiosum esse populo, quod scriptum esset, negligi, & opinione quæri voluntates. de Claris Orat. 101. a

Qua via captiosa soluantur. lib. 1. de Finib. 17

Captiosis & fallacibus interrogationibus circumscribi atque decipi. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 44

Quo nihil captiosius, neque indignius dici potest. pro Qu. Roscio, 30. a

Captiosissimum genus interrogationis. Academic. quæst. ed. 1. lib. 2. 46

Captiosè.

Sic me, inquit, antè sustineo, nec diutius captiosè interroganti respondeo. 4. Acad. 167. a

Captiuus.

Captiua ciuitas. a

Ducere aliquem captiuum in triumpho. Vatinius, lib. 5. 11. 5. a

Diutius seruitutem perpeffi, quam captiui frugi & diligentes solent. 8. Philip. 254. a

Captiuos necare. 3. de Nat. deor. 117. a

Captiuos ab hostibus redimere. ad Heren. lib. 3. 92. a

Itaque id S. C. plerique interpretantur etiam ad tuos, siue captiuos, siue dedititios pertinere. ad Brutum, 3. 5. a

Nec si aliquot annis post idem ille liber captiuus missus esset, vulneribus mederetur, sed cicatricibus. 3. Tusc. 91. a

Pyrri quidem de captiuis reddendis illa præclara, &c. 1. Offic. 59. a

Capto.

Inductio, oratio est quæ rebus non dubiis captat assensionem eius qui, &c. 1. de Inuent. 66. a

At etiam misericordiam captabas, supplex te ad pedes abiecibas. 2. Philip. 90. a. de Inuent. 156. a

Lepidus desperato aduentu meo, quem non mediocriter captabat, se cum Antonio coniunxit ad 1111. Cal. Iun. Plæcus Ciceroni, lib. 10. 23. 5. a

Vt non modò nullam captet, sed etiam prætereat omnes voluptates. 1. de Finib. 37. a

Ex hoc euenit, vt in animi doloribus alii solitudines captet, vt aut Homerus de Bellerophonte, &c. 3. Tusc. 53

Captare beneuolentiam. 1. de Inuent. 31. a

Captare nomen imperatorium. 11. fam. 7. in epist. D. Bruti. Inania sunt ista, mihi crede, delectamenta penè puerorum.

captare plausus, vehi per vrbem, conspici velle. in Pisonem, 47. a. 2. Tusc. 55

Epicurus verò ea dicit, vt mihi quidem risus captare videatur. 2. Tusc. 13

Captare voluntates hominum. 2. de Orat. 18. a

Captare vult, quod aliàs capere dicitur, quod fit in interrogando seu disputando. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 85

Dissident principes, captatur occasio: &c. de Arusp. resp. 51. a

Captans.

Nam est quiddam quod sua vi nos alliciat ad sese, non emolumento captans aliquo, sed trahens sua dignitate: &c. 2. de Inuentione, 238. a

Captatio.

Et lenitatem mollitia animi, & verecundiam timiditas, & illam disputandi prudentiam concertatio, captatioque verborum imitatur. in Partit. 43. a

Capesso.

Is autem animus, qui si est horum quatuor generum, &c. si periora capeffat necesse est. 1. Tusc. 67. a

Melitam igitur opinor capeffamus. Attic. lib. 10. 29. Id est, proficiscamur.

Capeffere cibum hiatu oris & dentibus ipsis. 2. de Nat. deorum, 182. a

Post illa germana foror errare videbar, Tardaue vestigare & quærere te, neque posse Corde capeffere. de Diuin. 89. b

Capeffere Rempub. 3. de Orat. 74. & 1. Offic. 101

Capeffere Rempub. honoribus, imperijsque adipiscendis. de Finib. lib. 5. 52

Dignitas in sententiis dicendis, libertas in Repub. capeffenda. ad Lentulum, lib. 1. 8. 8. a

Omnis est misera seruitus: sed fuerit quædam necessaria, eequodnam principium putatis libertatis capeffenda: 10. Philip. 283. a

Scribam aliàs ad te de meis consilijs capeffenda: Reipub. plura. ad Attic. a. 2. de Orat. 59. a. 3. de Orat. 62. a. ad Att. lib. 16. 334. 9. a

Istihuc ad capeffendam Rempub. venio. ad Att. 257. b

Dedit eadem natura beluis sensum & appetitum, vt altero conatum haberent ad naturales pastus capeffendos. 2. de Nat. deor. 180. 181. a

Capeffens.

Vt eidem Carboni Trib. pleb. alia tum mète Rempublicam capeffenti Publius Africanus respoderat, &c. de Oratore, 118. & 153. b

Omnes enim partes eius vndique medium locum capeffentes nituntur æqualiter. 2. de Nat. deor. 173. de Sphæra.

Capeffentibus Rempub. nihil minus quam philosophis, & magnificentia & despicientia adhibenda est rerum humanarum, & tranquillitas animi atque securitas: siquidem nec anxii futuri sunt, & cum grauitate constantiaque victuri. Offic. 1. 103

Capax.

Tamen non semper implet aures meas: ita sunt auidæ & capaces, & semper aliquid immensum infinitumque desyderant. in Orat. 56. a. de Demosthene loquitur.

Capacitas.

Quæ tanta omnino capacitas? 1. Tusc. 94. a

Vtrum capacitatem aliquam in animo putamus esse, quò tanquam in aliquod vas ea quæ meminimus, infundantur? Tusc. quæst. lib. 1. 49

Capitina.

Capitina, ciuitas in Sicilia. 5. in Verrem, 85

Capitolium.

Capitolium, terrestre Iouis domicilium. 6. in Verrem, 114. Olim operis publicè imperatis gratis exædificatum. 7. in Verrem, 38

Capitolium flamma consumptum. in Verrem, 216. b

Dii deæque immortales, qui excellènt tumulo ciuitatis sedem Capitolij in saxo incolitis constitutam. Antequam. 196. b

Concionantem in Capitolio Tib. Gracchum. de Nat. d. 1. 75

In Capitolio dedicauit Scaurus fidem & mentem. de Nat. deorum, 2. 44

Cum ambo ad Senatum in Capitolio starent. Acad. b
Capitolinus.

Cliuus Capitolinus. pro Rabirio, 2. 4. a. pro Sest. 22

Capitolinus hostis. pro Domo sua, 5

Capitolinus Iupiter. pro Domo sua, 111

Capitolini Iouis alia nobis species, alia Afris Ammonis Iouis. de Nat. deor. 1. 58

Capitolini & Mercuriales. 2. ad Q. frat. 22

Cappadocia.

Cappadocia patet à Syria. 15. famil. 14

Cappadociæ pars quæ cum Cilicia continens est. 15. famil. 5

Cappadociæ regnum, Catonis clientela. 15. fam. 23

Itaque exercitum mihi ducendū per Cappadociæ regionem eam, quæ Ciliciam attingeret, putauit. Catoni, lib. 15. 4. 9. a

Cappadociæ solitudo. in Rullum, 59

Cappadox.

Cappadocem modò abreptum de grege vernalium diceret. post reditum in Senatu, 12

Capra.

At capra læuum humerum clarè obtinet. de Nat. 47. b

Capræ feræ, in Creta confixæ venenatis sagittis, dictamum herbam quærunt. 2. de Nat. deor. 95

Capras & oues quot quisque habeat dicere posse, quot amicos habeat non posse dicere. de Amicitia, 108. b

Caprinus.

Pellis caprina, hasta, scutulum, calceoli repadi, Sospita deæ ornatus. de Nat. deor. 1. 57

Capricornus.

Tum gelidum valido de pectore frigus anhelans Corpore semifero magno Capricornus in orbe. 2. de Nat. deorum, 165. a

Caprius.

Caprius pater, vnus ex Dionysijs. 3. de Nat. deor. 41

Capfa.

Custodem, inquit, Tullio me apponite. quid? mihi quam multis custodibus opus erit, si te semel ad meas capfas admifero? 1. Verr. 27

Capua.

Capua, altera Roma. in Rull. 85. Domicilium superbix ac luxuriæ. in Rull. 94. & post reditum in Senat. 14. Annibalem ipsum corruptit. in Rull. 12. & 93. Superbiam & crudelitatem genuit. in Rull. 11. A Romanis alterū Consulem petiit. in Rull. 93. Quando à Romanis deuicta. in Rull. 88. Cur ab his non deleta. in Rull. 86

Capuæ imago nulla Reipub. à Romanis relicta. in Rull. 86

Capulus.

Philippus hæc in capulo quadrigulas vitare mouebatur: quasi verò capillo sit occisus. de Fato, 9. a

Caput.

Caput est ad bene viuendum securitas. de Amicitia, 42. a

Ad consilium autem de Repub. dandum, caput est, nosse Remp. ad dicendum verò probabiliter, nosse mores ciuitatis. 2. de Orat. 183. a

Deinde imperatori? deinde more maiorum? deinde, quod caput est, amico? ad Appium, lib. 3. 7. 11. a

Et, quod caput est, mihi quæuis satis iusta causa cessandi est. Attic. lib. 2. 21. 2. a

Caput est omnium Græcorum concitandorum Heraclides ille Tennites, &c. pro Flacco, 33. a

Nam si ita esse statueris, &c. & id quod caput est, nobis inter nostra siue incommoda, siue vitia, siue iniurias esse tolerandas, &c. Att. lib. 1. 12. 6. a

Ea quæ noui, valde probò: hominem, domum, facultates: quod caput est, ipsum non noui, &c. Att. lib. 13. 279. 2. a

Sulpitij tibi operam intelligo ex tuis literis non multum opus fuisse, propter tuas res ita contractas, vt, quemadmodum scribis, nec caput, nec pedes. Curio, lib. 7. 54

Caput, id est, summa totius negotij. 11. fam. 12

Caput, pro, prima res & præcipua. pro Domo sua, 82

Post autem ceruicibus caput abscidit, idque fixum gestari iussit in pilo. 11. Philip. 191. a

Caput artis, decere. 1. de Orat. 66

Caput cœnæ. Tusc. quæst. lib. 5. 70. & de Finib. lib. 2. 23

Caput mæx commendationis. 12. fam. 57

Caput criminis. pro Cælio, 23

Caput defensionis. 5. in Verrem, 125

Caput Epicuri, quod Græci καφαλαγον dicunt, hoc est, firmamentum & caput causæ. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 93

Caput autem mæx disputationis, ne patiare, &c. ad Cornificium, lib. 12. a

Caput illud est. 4. fam. 31. Id est, summa deliberationis. In hoc loco caput illud erit accusatori, si demonstrare poterit, &c. secundarium si, &c. de Inuent. 64. b

Atque in hoc loco mihi caput illud videtur esse, vt quæramus quid sit illud: quod si adipisci aut effugere velimus, &c. 2. de Inuent. 251. a

Caput illud infimum lege. 9. ad Att. 56

Caput legis vnum & centesimum. 8. fam. 10. in epist. Cælii. Ast tute scripsisti ad me, quoddam caput legis Clodium in curiæ poste fixisse, ne referrit, neve dici liceret. ad Attic. lib. 3. 55. 10. a

Caput literarum, sibi cum illa mima posthac nihil futurum, &c. 2. Philip. 84. 14. ad Att. 33

Caput magnum. 2. de Orat. 139

Caput maleficii. pro Rosc. Amer. 45

Caput oratoris, pro, præcipuum munus oratoris. 1. de Oratore, 43

Caput pecuniæ. in Rullum, 79

Qua in re ipsius Prætoris caput existimatioque ageretur, &c. 4. Verr. 40. a

Caput primum libri optimi. 1. de Legib. 16

Caput proserptionis. post redi. in Senatu, 3

Caput rumoris, criminis vel maledicti. pro Plan. 47

Caput vctigalium. 5. Verr. 70. a

Capitis arcescere. 1. ad Herennium, 19

Quum verò abs te tui capitis causa peteret, &c. 4. in Verrem, 68. a

Huic Antiphontem Rhamnufium similia quædam habuisse conscripta, quo neminem vnquam melius vllam orauisse capitis causam, &c. in Bruto, 23. a

Capitis & famæ certamen habere cum altero. 1. Offic. 58. a

Cuius responso sic iudices exarserunt, vt capitis hominem innocentissimum condemnarent. 1. de Orat. 119. a

Qui me amor, & subuenire olim impendentibus periculis maximis cum dimicatione capitis, & rursum quum omnia, &c. subire coegit. de Prouinc. Consul. 18. a

His & talibus rationibus adductus Socrates, nec patronum quæsiuit ad iudicium capitis, nec iudicibus supplex fuit. 1. Tusc. 112. a. pro Rosc. Comædo, 9. a

In iudicium capitis aliquem vocare. de Clar. 176. b

Socratem in iudicio capitis pro se dixisse. de Orat. 105. b

Capitis duobus iudicijs salutem eius defendi. 3. fam. 37

Capitis nostri sæpe potest accidere, vt causæ versentur in iure. 1. de Orat. 89. a

Iudicia summæ existimationis & penè dicam capitis. ad Quint. fratrem, 47. b

Capitis periculum inferre alicui. Offic. 2. 71

Capitis pœnam cum pecunia coniungi non licebat. pro Domo sua, 36

Capitis præiudicium. 2. de Inuent. 164

Quod illorum capiti sit. per parentheses dictum. 8. famil. 3. in epist. Cælii.

Capiti suo, vt aiunt. 8. ad Att. 16

Si ad caput referat quæstiones. 2. de Legib. 48

Quum ad idem caput se retulerunt octo ambitus confectis suis cursibus. de Vniuers. 41

Caput agitur. 4. in Verrem, 40

Dat amico suo ciuidam negotium, qui tum magister erat eius societatis, vt diligenter caueret nequid esset in literis sociorum, quod contra suum caput atque existimationem valere posset. 4. Verr. 125. a

Illud autem superius sicut caput & famam tuam defendere necesse erit. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 111

Vbi illa antiqua libertas, quæ, malis oppressa ciuibus, extollere iam caput, & aliquando recreata se erigere debebat pro Flacco, a

Caput enim esse arbitrabatur oratoris, vt & ipfis, apud quos ageretur talis, qualem se ipse optaret, videretur. 1. de Oratore, 43. a

Caput petere. pro Quintio, 15

Eum, qui caput ipsum reliquisset, reliquis membris non parcere. 8. ad Atticum, 1

Ecce supra caput homo leuis. 1. ad Qu. fratrem, 39

A capite alicuius non discedere. pro Planc. 81

A capite ducere expectationem. 5. de Finib. a

Atque ego a primo capite legis, vsque ad extremum reperio Quirites, &c. pro L. Agrar. 29. a

A capite repetis quod quaerimus. 1. de Legib. 13

Sed plurimi contra nituntur, animosque quasi capite damnatos morte mulctant. 1. Tusc. 41

In quibus eorum aut de capite agatur, aut fama, declinandum est de via. in Laelio, a

De capite ciuis Rom. nisi maximo comitiatu rogari lex vetat. 3. de Legib. 38

Vt nihil de capite ciuis, aut de bonis, sine iudicio Senatus, aut populi, aut eorum, qui de quaque re constituti iudices sint, detrahi possit. pro Domo sua, 27. a

De capite demere. c. in Verr. 65. & 69

Aliquot nominibus de capite, quantum commodum fuerit, frumenti decimam detraxerit. 3. Verr. 7. a

Quam possumus reperire ex omnibus rebus ciuilibus causam contentioemque maiorem, quam, &c. de capite hominis Consularis, praesertim, &c. 1. de Orat.

De capite vectigalium remittere. 5. in Verr. 70

Vtinam meo solum capite decernerem. Att. lib. 10. 30

Capite & fronte defluentem repellunt. 2. de Natura deorum, 108

Capite diminuere. Top. 8

Ita nobis tacentibus, ex vno Epicuri capite, altero vestro, perceptio & comprehensio tollitur. Quod est caput Epicuri? &c. 4. Acad. 182. a

Quo capite legis iubentur a deorum manium iure sumptus & lectum remouere. 2. de Legib. 58

Caput est quod pertinet ad minuendos sumptus ciuitatum. quo in capite sunt quaedam noua, &c. Appio, lib. 3. 8. 10. a

Misaniusa nullo imbre, nullo frigore adduci potest, vt capite opperto sit. de Senect. 30

Capite ac fortunis per te oppugnatum iri. 5. famil. 1. in epist. Qu. Metelli.

Pro capite posteriore loco dici solebat. pro Quint. 17

Vt si praedonibus pactum pro capite pretium non attuleris, nulla fraus est, ne si iuratus quidem id non feceris. 3. Offic. 145. a

Capite sancire, si quid factum non sit. 10. ad Att. 2

Quicquid secundo capite scriptum est, non meminit in tertio. pro L. Agraria, 38. a

Nos de Dolabella quotidie quae volumus, audimus: sed adhuc sine capite, sine auctore, rumore nuntio. ad Cassium, lib. 12. 16

Siquid sine capite manabit, aut siquid huiusmodi, vt non extet auctor qui audierit, &c. pro Plancio, 47. a

Iam ab illo fonte & capite Socrate. de Orat. 88. b

Capite velato, certis verbis deuouerunt seipfos quidam imperatores pro Repub. diis immortalibus. de Nat. d. 2. 7

Prima duo capita epistolae tuae tacita mihi quodam modo relinquenda sunt. Appio, lib. 3. 8. 3. a

Capita duo teterrima & spurcissima. 11. Philip. 288

Ipsa illa censoria contra Cn. Domitium collegam non est oratio, sed quasi capita rerum & orationis commeterium paulo plenius. in Bruto, 85. a

Capitum sumptus. 3. famil. 26

Ad capita positus castellis. 10. fam. 28. in epist. Planci.

Quum contraria inter sese de Republica capita contulisset, noster hic facitissime tres patris Bruti de iure ciuili libellos tribus legendos dedit. 2. de Orat. 123. a

Capita tria habuit ea rogatio. 3. ad Att. 38

Capita sua vouere pro patria. 5. de Finib. 114. a

Quod ex quibusdam capitibus expositis, nec explicatis intelligi potest. in Bruto, 85. a

Capitalis.

Capitalis aduersarius. 4. de Finib. 51. a

Capitalis Etheocles. Offic. 68. b

Capitalis fraus. de Orat. 105. b. pro C. Rabirio, 19

Capitalis homo. in Ant. 200. b. 5. Philip. 188

Capitalis hostis. in Catil. 26. a

Capitalis noxa. pro Cecinna, 18. a. 1. de Nat. deor. 21. a

Capitalis oratio est, ad aequationem bonorum pertinens: qua peste quae potest esse maior? 2. Offic. 108. a

Capitalis pestis, voluptas corporis. de Senect. 36. a

Capitalis res. pro Cecinna, 18. a

Capitalis reditus. 4. Philip. 154. Id est, perniciosus.

Capitalis, creber, acutus Thucydides. ad Qu. fratrem, 314. b

Primum insimulatio est repentina, capitalis atque inuidiosae criminis. 7. Verr. 18. a

Rei capitalis accusare. 4. Verr. 47. a

Rei capitalis damnare, siue condemnare. pro Cluent. 24. a. pro Domo sua, 21. a

Qui in vinculis essent damnati rei capitalis. de Senect. 85. b

Stenium rei capitalis reum facere vellet. 4. Verr. 65. a

Rei capitalis quaestiones. 4. Verr. 47. a

Lacedaemonis lex erat vt capitale esset, nisi, &c. de Inventione, 74. b

Quique non paruerit, capitale esto. 2. de Legib. 18. 2. de Inventione, 193. a

Rabirii fraudem capitale admisit. pro Rosc. 96. b

Capitale & pestiferum a Brundusio M. Antonii reditum timeremus. 4. Philip. 154. a

Ad quandam Septimium capitale hominem collegam suum miserat. 5. Philip. 188. a

Quum is Trib. pleb. capitali odio a Qu. Pompeio, qui tum erat Consul, diffideret. de Amicitia, 2

Capitales Treuiri. 7. famil. 26

Qui erant rerum capitalium condemnati. pro Dom. 219. pro Sestio, 21. b

Audito capitales (cautiones) esse, mallem auro, aere, argento essent: sed aliam iocabimur. ad Trebatium, lib. 7. 26

Non leuissima de re, vt queritur ille, in ciuitate fieri facinora capitalia. 1. de Nat. deor. 11

Capitalia vindicant. 3. de Legib. 5

Totius autem iniustitiae nulla capitalior est, quam eorum, qui tum, quum maximè fallunt, id agunt, vt viri boni esse videantur. Offic. 64. a

Hoc erat etiam capitalior, quod idem pecuniam iis, qui ab isto aliquid mercabantur, faenori dabat. 4. Verr. 123. a. Id est, deterior vel damnosior.

Capitulum.

Nec verò ferent, si audierint te primum capitulum optimi prodidisse, in quo scripsit nihil curare deum nec sui, nec alieni. 1. de Legib. 31. a

Capito.

Flaccos, frontones, capitones. de Nat. deorum, 1. 56. vitta corporis.

Καεαχτιο, Latine forma. Orat. 19

Καεαδουρις το μενον. ad Atticum, 44

Carbaceus.

Tabernacula carbaceis intenta velis collocabat. 7. Verr. 25. a. & 64. a

Carbo.

Carbo, orator. Brutus, 53

Carbonis & Syllani lex. pro Archia, 5

Carbonis est tertia lex tabellaria de iubendis legibus ac vetatidis, seditiosi atque improbi ciuis, cui ne reditus quidem ad bonos, salutem a bonis potuit afferre. 3. de Legib. 32

Vtinam in Tyberio Graccho Caiocque Carbone talis mens ad Rempub. bene gerendam fuisset, quale ingenium ad bene dicendum fuit: profecto nemo his viris gloria praestitisset. in Bruto, 53. a

Carbonum familia omnis ferè improborum ciuium & plebeiorum. 9. famil. 50

Carbo.

Qui cultros metuens tonforios, candente carbone sibi adurebat capillum. 2. Offic. 33

Carbunculus.

Ipsè a vicinis cum testa ambulans, carbunculos corrogaret. ad Herennium, 25. b

Carcer.

Cur carcer aedificatur? cur tot supplicia sint in improbos more maiorum constituta? 7. Verr. 18. a

Aedificatus ad illius poenam carcer. pro Sylla, 52. a

Scelerum vindex carcer. 2. in Catil. 46. a

Ianitor carceris. 7. Verr. 92. a

Vincula carceris rumpere. 1. Tusc. 116. a

Qui postulante me, produci, atque in carcerem condi imperauit. 7. Verr. 61. a

Vectius quod confessus est, cum te fuisse in carcerem coniectus est. ad Atticum, 38. b. 1. Tusc. 153. a

Contrudi in carcerem. in Verrem, 249. b

Duci in carcerem illos iubet. 7. Verr. 62. a

Carcerem in forum effundere. pro Sestio, 82

Mittere in carcerem. 4. in Catil. 85. a

In carcerem vadere. Tusc. quaest. lib. 1. 80

Non longè a carcere atque a vinculis abest, qui seipsum iam dignum custodia iudicat. in Cat. 101. b

Emissus è carcere rogatu hominis optimi. pro Plancio, 25. a

Carcer, pro loco vnde emittuntur equi ad cursum.

Quasi si quis ad Olympicum venerit cursum, & steterit vt mittatur, impudentesque illos dicat esse, qui currere cœperint, ipse intra carcerem stet, & narret aliis, quomodo Ladas aut Boius cum Sycioniis cursitarint. ad Herennium, 24. b

Nec verò velim quasi decurso spatio a calce ad carceres reuocari. de Senect. 94. b

Maximè quidem optandum est, vt cum aequalibus possis viuere: quibuscum tanquam è carceribus emissus sis, cum iisdem ad calcem, vt dicitur, peruenire possis. de Amicitia, 84

Nec enim in quadrigis cum secundum numerauerim, aut tertium, qui vix è carceribus exierit, quum palmam iam primus acceperit. de Claris Orat. 90. a

Cardiacus.

An nec cardiacis hoc tribuendum sit, nec phreneticis. de Diuinatione, lib. 1. 73. de Nat. 97. b

Cardo.

Extremusque ad eò duplici de cardine vertex. de Natura deorum, 46. b

Careo.

Neque nos te fruimur, & tu nobis cares. ad Att. 22. b

Omni dolore caret. 1. de Finib. 59. a

Malo caret mors. 1. Tusc. 42. a

Quid iam ista C. Mario, inquit, nocere possunt, quoniam sensu & vita caret? pro Rabirio, 21. a. 1

Veruntamen quaquam abest a culpa, suspicione tamen non caret. pro Rosc. Amer. 33. a. Id est, non purus est.

Ego meo Ciceroni, quoniam Roma caremus, Arpini potissimum togam puram dedi. Att. lib. 9. 69. i. Roma absumus.

Ergo hæc duo tempora carent crimine. pro Ligario, 137. b

Quamquam forensi luce caruit, intraque parietes aluit eam gloriam. de Claris Orat. 16. a. Id est, causas non egit.

Diodorus interea Prætoris isto propè triennium prouincia, domoque caruit. 6. Verr. 37. a

Quibus temporibus florere in foro maximè potuit, caruit omnino rebus vrbanis. 4. Acad. 1. a

An amandarat hunc sic, vt esset in agro, ac tantummodo aleretur ad villam vt commodis omnibus careret? pro Rosc. Amerino, 25. a

Tum quòd voluptatibus carerent, sine quibus vitam nullam putarent. de Senect. 7. a

Valetudo expetit vt dolore careas. de Amicit. 21. a

Quum id non habeas, quod tibi nec vsu, nec natura aptum sit, non careas, etiamsi sentias te non habere. Tusc. quaest. lib. 1. 72

Miserum Cn. Pompeium, qui tanta gloria, dignitate tanta sit orbatus: omnes denique miseros qui hac luce careant. 1. Tusc. 10. a. Hoc est, his honoribus priuentur.

Cupidis enim talium rerum, odiosum fortasse, & molestum

carere. Satiatis verò & expletis iucundius est carere, quam non caret is qui non desiderat. Ergo non desiderare dico esse iucundius, quam frui. de Senectute, 44

Dicitur enim alio modo etiam carere, quum aliquid non habeas, & non habere te sentias, etiam si id facile patiari. 1. Tusc. 37

Carere significat egere eo quod habere velis. Tusc. quaest. lib. 1. 72

Dicitur illud bono carere, quod est malum: sed ne viuus quidem bono caret, si eo non indiget. 1. Tusc. 73

Carere vitæ commodis. Tusc. quaest. lib. 1. 71

Carere consuetudine amicorum, societate victus. Tusc. q. lib. 5. 46

Carere culpa. 6. famil. 3

Carere omni culpa. Tusc. quaest. lib. 5. 3

Carere omni cultu & victu humano. Tusculanarum quaest. lib. 5. 47. & 1. 38

Mihi nuntiauit te planè febrì carere, & bellè habere. ad Tironem, lib. 16. 13. 1. a

Carere foro, Senatu, publico. pro Milone, 14

Carere fraude peculatus. 12. Philip. 327

Carere honore sepulturae. Cat. 68

Carere in mortuo ne intelligi quidem potest: sentientis enim est, nec sensus in mortuo est. Tusc. q. lib. 1. 73

Carere omni malo. Tusc. quaest. lib. 1. 22

Carere malo, id non dicitur. Tusc. quaest. lib. 1. 73

Carere nomine hostis. pro Ligario, 10. & 14. Philip. 389

Appetitus omni perturbatione animi carere debent. 1. Offic. 141

Carere quartana. 10. ad Atticum, 52

Carere aliqua re aequissimo animo. 7. famil. 2

Carere rebus vrbanis. Acad. quaest. edit. 1. lib. 2. 1

Carere iusta reprehensione. Offic. 1. 201

Non dico carere sensu, sed carendum esse. Tusc. lib. 1. 22

Ne id ipsum carere omni sensu doloris, sit miserius, quam dolere. ad Brutum, a

Carere sensibus oculorum, aurium, &c. Tusculan. quaest. lib. 5. 79

Carere vita, carere patria. 3. ad Atticum, 45

Carere vitio. 6. famil. 46

Annun tibi illum vnum domo carendum esse meretricis? 7. Verr. 31. a

Triste enim est nomen ipsum carendi: quia subiicitur hæc vis, Habuit, non habet, desiderat, requirit, indiget. 1. Tusc. quaest. 71

In carendo inest velle. Tusc. quaest. lib. 1. 72

Amicitia, consuetudines, vicinitates, clientela, ludi denique, & dies festi quid haberent voluptatis, carendo magis intellexi, quam fruendo. post reditum in Senatum, 2. a. in Orat. 88. a

Carens.

Meliora sunt, quam ea quae sunt his carentia. de Natura deorum, 2. 16

Cares.

Cares, in epilogis cantare soliti. Orat. 31

Caria.

Caria tota, praecipueque Telmesses, in ostentis animaduertendis diligentes fuerunt, & quare. Diuin. lib. 1. 81

Itaque Caria & Phrygia & Mysia, quod minimè politæ, minimèque elegantes sunt, ascuerunt aptum suis auribus, &c. in Orat. 13

Caria vrbs, Halicarnassus. 1. ad Qu. fratrem, 18

Quid de tota Caria? nonne hoc vestra voce vulgatum est, Siquid cum periculo experiri velis, in Caria id potissimum esse faciendum? pro Flacco, 51

Carica.

Quum M. Crassus exercitum Brudusii imponeret, quidam in portu caricas Cauno aduectas vendens, Cauneas clamitabat. 2. de Diuin. 126. a

Carina.

Quid tam in nauigio necessarium, quam latera, quam carinæ, quam prora, quam puppis, quam antennæ, quam vela, quam mali, quam reliqua? de Orat. 99. a

Carinæ, locus Romæ.

Quum in concionibus diceret velle se in carinis ædificare alteram porticum, quæ palatio responderet. de Arusp. resp. 46

Habuit enim ædículas in carinis, & fundum in Labicano in Parad. 64. a. ad Qu. frat. lib. 2. 12

Caritas, Vide Carus.

Carmen.

Simul inflauit tibicen, à perito carmen agnoscitur. Acad. 21. b. Id est, Antiopa Comædia vel Tragedia.

Absurdum carmen. pro Murena, 23. a

Aptum carmen artificiosa verborum conclusione. 2. de Orat. 19. a

Sunt enim prima elementa naturæ, quibus auctis, virtutis quasi carmen efficitur. 5. de Finib. 40

Carmen grande. Tusc. quæst. lib. 1. 129

Carmen & rebus, & verbis, & modis lugubre. Tusc. quæst. lib. 3. 40

Atque hoc carmen iste non nobis, sed sibi intus canit. contra Rullum, 80. b

Componere carmen alicui. pro Murena, 23. a

Condi iam tum solitum esse carmen: quod ne liceret fieri ad alterius iniuriam, leges sanxerunt. 4. Tusc. 3

Ac longius quidem mihi contexere hoc carmen liceret. pro Cælio, 13. a

Vt carmen necessarium pueri duodecim tabulas disceramus. 2. de Legib. 54

Non autem esse carmen illud furentis, ipsum poema declarat. 2. de Diuin. 166. a

Carmen Orphicum Pythagorici ferunt cuiusdam fuisse Cercopis. de Nat. deor. 1. 76

Facere carmen. 4. Tusc. 7. a

Vt ego aut poetam graue plenumque carmen sine cælesti aliquo mentis instinctu plerumque fundere. 1. Tusc. 51

Carmen Latinis petere. pro Plan. 18

Scribere carmen in aliquem. 2. de Orat. 191. a

Vt totum illud vti lingua nuncuparat, non in x i i. tabulis, sed in magistris carmine scriptum videretur. de Or. 106. b

Illictor, colliga manus, &c. Tarquinii superbissimi atque crudelissimi regis ista sunt cruciatus carmina. pro Rabir. 8. a

Cantare carmina. de Claris Orat. 37. a

Scripsi etiam carmina quædam. epist. 16. b

Quorum illa summa vis carminibus est aptior & cantibus. 3. de Orat. 109. a

Celebrare carminibus laudes alicuius. pro Rab. Posth. 26. a

Quod ex eis carminibus intelligi potest, quæ apud illum (Homerum), & in Phæacum, & in procorum epulis canuntur. de Claris Orat. 35. a. 2. de Orat. 191. a

Decius quidem Brutus, summus vir & Imperator, Accii amicissimi sui carminibus, & templorum ac monumentorum aditus exornauit suorum. pro Archia, 20. a

Empedoclem quidem carminibus Græcis vaticinatum ferunt, quæ, &c. de Amicitia, 23. a

Carneades.

Carneades Academicus. 1. de Orat. 24

Carneades cōcertationis studio modò ait hoc, modò illud. de Diuinat. lib. 1. 57

Carneades inconstantia arguitur. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 55

Carneades Egestum audiuit. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 17

Carneades dicebat ne Apollinem quidem futura posse dicere, nisi ea, quorum causas natura ita contineret, vt ea fieri necesse esset. Fat. 25

Carneades tantum abesse dicebat, vt affirmanti nihil posse percipi consentaneum esset dicere, saltem vnum illud percipi posse, vt alia non possent, in qua sententia erat Antipater, vt maximè etiam repugnaret. Qui enim negaret quicquam esse quod perciperetur, eum nihil excipere: ita necesse esse, ne id ipsum quidem, quod exceptum non esset, comprehendi & percipi vilo modo posse. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 28, & 29

Carneades dicere solitus est, nusquam se fortunatiorem, quam Prænestem vidisse Fortunam. Diuin. lib. 2. 69

Diuina quadam celeritate ingenii dicendique copia Carneades. de Orat. 149. b. 7. ad Att. 9. & 13. 24

Carneades à Diogene Stoico dialecticam didicit. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 89

Carneades incredibili quadam facultate fuit. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 33

Carneades magna memoria fuit. Tusc. q. lib. 1. 48

Carneades quartus ab Arcefila fuit. Academic. quæst. edit. 1. lib. 1. 33. & lib. 2. 17

Carneades nullius philosophiæ partis ignarus. Academic. quæst. edit. 2. lib. 1. 33

Carneades introducebat, summum bonum esse frui iis rebus, quas primas natura conciliauisset: non quò probaret, sed vt Stoicos opponeret. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 12

Libenter in Stoicos inuehebatur Carneades. 2. de Nat. d. 122

Carneades cum Critolao & Diogene Romam legatus. 2. de Oratore, 85

Carneades negabat vllam esse artem, quæ ipsa à se proficeretur. de Finib. lib. 5. 14

Carneades philosophus. de Nat. deor. 1. 4

Carneades Romam venit. 12. ad Att. 30

Carneades nonaginta vixit annos. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 17. Laërtius tamen octuagesimo tertio suæ ætatis anno eum obiisse tradit.

Carneades, diuina homo memoria, imaginibus ad memoriam vtebatur. 2. de Orat. 196

Carneades quid dicere solebat de Clitomacho. Orat. 28

Carneadis laus. 1. de Orat. 26. & 3. 39

Carneadis vis dicendi incredibilis. 2. de Orat. 88

Carneadi placuit tale visum nullum esse, vt perceptio consequeretur: vt autem probatio, multa. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 90

Quod quidem Carneadem disputare solitum accepimus: sed is, vt contra Stoicos, quos studiosissimè semper refellebat, & contra quorum disciplinam ingenium eius exarferat. Tusc. quæst. lib. 5. 61

Carneadem Zeno Epicureus, cum ab eo plurimum dissentiret, vnum tamen præter cæteros mirabatur. Academic. quæst. edit. 2. lib. 1. 33

A Carneade confirmata ratio in Philosophia contra omnia differendi, nullamque rem apertè iudicandi. de Natura deorum, 1. 9

A Carneade multa acutè & copiosè contra Stoicos disputata sunt. de Diuin. lib. 1. 6

Num ergo opus est ad hæc refellenda Carneade. de Diuinatione, 119. b

Carneadeus.

Carneadeo more & modo multa à Cicerone contra Physicos disputata. de Vniuers. 1

Carnifex, Carnificina, Vide post Caro.

Caro.

Ego istius pecudis ac putidæ carnis cōsilio scilicet aut præsidio niti volebam in Pisonem, 14. a

Quibus è municipiis vix iam, qui carnem Latine petant, inueniuntur. pro Plan. 263. b

Extrusa mensa non conchylis aut piscibus, sed multa carne subrancida. in Pisonem, 54. a

Carnifex.

Hæc sunt o carnifex in gremio sepulta consulatus tui. in Pisonem, 81. b

Aderat inanitor carceris, carnifex Prætoris, mors, terrorque sociorum, &c. & ciuium licitor. 7. Verr. 12. & 92. a. in Pisonem, 7. a. de Arusp. resp. 31. a

Sextus carnifex Verris. in Verrem, 259. b

Carnificis nomen quod inuisum fuerit Romanis. pro C. Rab. 9

Portia lex libertatè ciuium licitori eripuit, Labienus homo popularis carnifici tradidit. pro Rabirio, 7. a

Non sicarium, sed crudelissimum carnificem ciuium. 3. in Verrem, 5. a

Ponite ante oculos carnificem tortorèque Samarium. in Ant. 232. b

Sed bonorum emptores, vt carnifices ad reliquias vitæ lacerandas. pro Quintio, 29. a

Quales ipsum carnifices habere putamus, qui medicis suis non ad salutem, sed ad necem vtratur? Arusp. 251. b

Carnificina.

Nam quum omnis perturbatio miseria est, tum carnificina est ægritudo. 3. Tusc. 47. a. quia instar carnificis cruciat, laniat præcordia, lacerat animum, excarnificatumque conficit.

Non est ea medicina, quum sanæ parti corporis scalpellum adhibetur, atque integræ: carnificina est ista & crudelitas. pro Sestio, 119. a

Ægyptiorum imbutæ mentes prauitatis erroribus, quanuis carnificinam prius subierint, quam ibim aut aspidem, aut felem, aut canem, aut crocodilum violent. 5. Tusc. 113. a

Caruncula.

An tu, inquit, caruncula vitulina maui, quam Imperatori veteri credere, &c. 2. de Diuin. 78. a

Carpinatus.

L. Carpinatus publicanus. 4. in Verrem, 122

Carpo.

Qui more hominum inuident, in conuitiis rodunt, in circulis vellicant, non illo inimico, sed hoc maledico dente carpunt. pro Corn. Balbo, 67

Tam insolens in dicendo, vt omni ex genere orationem auceper, & omnes vndique sterculos carpam ac delibem. pro Sestio, 103. a

Sed carpes vt velis. pro Cluentio, 101. a

Carpere aliquem. epist. 180. b. Id est, obtrectare.

Carpere orationem membris minutioribus. 3. de Orat. 105. a

Aut in Pompeio defendendo: nam is carpebatur à Bibulo, Curione, &c. ad Qu. frat. lib. 2. 7. 5. a

Cum corpus Reguli carperetur, carpi ipse certè non potuit. Parad. 118. b

Ex quo carperentur nostri animi. de Nat. deor. 1. 21

Certè in multorum peccato carpi paucos ad ignominiam & turpitudinem non oportet. pro Cluentio, 102. a. Matius ad Ciceronem, lib. 11. 28. 18. a

Carpens.

Vel passim licet carpentem & colligentem vndique repleti ista iuris ciuili scientia. de Orat. 100. b

Carfulenus.

D. Carfulenus, è Senatu vi & minis ab Antonio eiectus. 3. Philip. 140

Carthago, filia Herculis.

Quartus Hercules Iouis est, Asteriæ Latonæ sororis, qui Tyri maximè colitur, cuius Carthaginem filiam ferunt. 3. de Nat. deor. 56. a

Carthago.

Carthago cur deleta. in Rullum, 85

Carthago & Numantia ab eodem Scipione deletæ. pro Leg. Manilia, 42

Bis Consul fuerat P. Africanus: & duos terrores huius imperii, Carthaginem, Numantiàmque deleuerat, &c. pro Murena, 53. a

Carthaginem euertit Afrubal. 3. de Nat. deor. 68

Post autem agros (inquit) in Hispania apud Carthaginem nouam, duorum Scipionum eximia virtute possessos, tum ipsam veterem Carthaginem vendunt. de L. Agraria, 56. a. & 2. 85. a. & 3. Tusc. 91. a

Carthaginensis.

Carthaginenses fraudulentis & mendaces, non genere, sed natura loci, quod, &c. contra Rull. 92

Carthaginenses multi Romæ feruerunt. Tusc. q. lib. 3. 46

Carthaginenses omnibus naualibus pugnis à Romanis victi. pro L. Manil. 38

Carthaginensium gloriosissimæ classes. 7. in Verr. 76

Carus.

Aut si Epicuri de voluptate liber corrosus esset, putarem annonam in macello cariorem fore. de Diuin. 120. b

Subitò illo ipso die carissimam annonam, nec opinata vilis consequuta est. pro Domo sua, 12. a

Care.

Valde carè æstimas tot annos, quot ista ætas recipit. ad Brutum, 47

Emit domum pene dimidio carius, quam æstimabat. pro Domo sua, 286. b

Caritas.

Caritas, difficultas annonæ, summa inopia rei frumentariæ: pro Dom. 215. b

Caritas annonæ, sterilitas agrorum, inopia frugum. de Arusp. responsis, 251. b

Diuturna caritas. pro Domo sua, 10. a

Præsens caritas erat, & futura fames. pro Domo sua, 9. a

Nunc omnia ista iacere puto propter nummorum caritatem. ad Attic. lib. 9. 34

In Rhodiorum inopia & fame, summamque annonæ caritate, magnum frumenti numerum aduexit vir bonus ab Alexandria Rhodum. 3. Offic. 66

In caritate, assè modium populo dedit M. Seius. 2. Offic. 85. a

Biennio prouinciam obtinuit, quum alter annus in vilitate, alter in summa caritate fuerit. 5. Verr. 186. a

Huberiora cibaria facta sunt caritate. 5. Verr. 186. a

Repentè vilitas annonæ ex summa inopia & caritate rei frumentariæ est consecuta. pro L. Manil. 31. a

Casa.

Helico nequissimus h. s. c. c. dabat nullo aprico horto, nullo emissorio, nulla maceria, nulla casa. ad Tironem, lib. 16. 18. 4. a

Nec esuriens Ptolemæus ederat: cui quum peragranti Ægyptum, comitibus non consecutis, cibarius in casa panis datus esset, nihil visum est illo pane iucundius. 5. Tusc. 138. a

Cascus.

Casci prisce diæti. Tusc. quæst. lib. 1. 23. huius verbi origo Sabina est, vt tradit Varro.

Casellius.

Casellius & Furius prædatores. pro Corn. Balbo, 36

Caseus.

Villa quæ tota locuples est, abundat porco, hædo, agno, galina, lacte, caseo, melle. de Senect. 52. a

Casinas.

Casinas ager. in Rullum, 68

Cassandra.

Vt cum Sex. Titius se Cassandram esse diceret, Multos, inquit Antonius, possum tuos Aiaces Oileos nominare. 2. de Oratore, 147

Cassilinum.

Cassilinum ab Annibale obsessum. 2. de Inuent. 248

Cassilino salutatum veniebat, Aquino, Interamna: admissus est nemo. 2. Philip. 103. a

Cassiliensis. de Inuent. 83. b

Cassiope.

Cassiope, locus à Corcyra distans c x x. stadiis. 16. fam. 10

Cassiopea.

Labitur illa simul gnatam lachrymosa requirens Cassiopea, neque ex cælo depulsa decore. in Arato, 48. a

Obscura specie stellarum Cassiopea. 2. de Nat. deor. 162. a

C. Cassius.

Cassius fortibus sanè oculis (Martem spirare dices) se in Siciliam non iturum. 15. ad Atticum, 20

Cassius persequeretur Dolabellam. ad Brutum, 12

Cassius in lege tabellaria vno in genere reliquit vocis suffragium, excepto perduellionis iudicio. 3. de Legib. 32

Cassius cum classicula sua venerat. 16. ad Atticum, 5

Cassii diligentia in copiis comparandis. 12. fam. 23

Cassii literæ vitricæ. 5. ad Att. 45

Cassii nomen magnum in Syria. 11. Philip. 315

Apud Cassium declamitare Græcè institui. 16. famil. 28. ex epist. Ciceronis filii.

Cassium sibi legauit Cæsar. 6. fam. 13

C. Cassius Censor. pro Domo sua, 100

C. Cassius, C. Cæsaris interfecto. 2. Philip. 48

C. Cassius Senator. 5. in Verrem, 80

C. Cassius, L. Maniliæ suator. pro L. Manil. 48

C. Cassius Trib. pl. non est factus, c o s. factus est. pro Plan. 46

C. Cassius, M. Terentius, Consules. 3. in Verr. 41

L. Cassius, & Q. & Sp. Cassius.

L. Cassius Censor. 3. in Verrem, 102

L. Cassius ex Cn. Plancii accusatoribus. pro Plan. 47
 L. Cassius ex Catilinæ coniuratis. in Catil. 54. & 59
 L. Cassius ille, quem pop. Romanus verissimum & sapientissimum iudicem putabat, &c. pro Rosc. Amerino, a
 L. Cassius, iudex integer. pro Cluentio, 86
 L. Cassius, lator legis tabellaræ. pro Sest. 89
 L. Cassius in causis querere solebat cui bono fuisset. pro Rosc. Amer. 51. & pro Milone, 23
 L. Cassii adeps. in Catil. 61
 L. Cassio Tribuno pleb. mors ab Antonio denunciata. 3. Philip. 139
 Q. Cassius Prætor. 3. Philip. 142
 Sp. Cassius regni appetiti causa necatus. 2. Philip. 91. & 109
 Sp. Cassius, Posthumius Cominius c o s s. cum Latinis foedus fecerunt. pro Corn. Balbo, 42
 Cassiorum familia tum ad cæteras res, tum ad iudicandum feuerissima. 2. in Verrem, 19
 Cassia frumentaria lex. 5. in Verr. 139
 Cassia & Terentia lex. 7. in Verr. 42
Cassianus.

Itaque illud Cassianum, Cui bono fuerit, in his personis valeat: etsi boni nullo emolumento impelluntur in fraudem, improbi sepe paruo. pro Milone, 24. a
 Aut etiam illum ipsum, quem tu in cohorte tua Cassianum iudicem habebas, &c. 5. Verr. 117. a
 Quod si te in iudicium quis adducat, vsurpèrque illud Cassianum, Cui bono fuerit, vide quæso ne hæreas. 2. Philippica, 54. a
 Non quæro iudices Cassianos, veterem iudiciorum feueritatem non requiro. 2. Verr. 122. a. pro Rosc. Amer. 52

Cassia via.

Tres ergo, vt dixi, viæ, à supero mari, Flamminia: ab infero, Aurelia: media, Cassia. 12. Philip. 334
 Possum Cassiam vitare, tenere Flamminiam. 12. Phil. 335. a
Cassus.

Cassus luminis. in Arato, b
 Omne quod honestum nos & laudabile esse dicimus, is illi cassum quiddam, & inani vocis sono decoratum esse dicant. 5. Tuscul. 85
 Terrigenam, tardigradam, domiportam, sanguine cassam. de Diuin. lib. 2. 102

Caste, Vide Castus.

Castellanus, Castellum, Vide Castrum.

Castigo.

Sed in hoc me ipse castigo, quod ex aliorum, & ex nostra fortasse mollitia, non ex ipsa virtute, de virtutis robore existimo. 5. Tuscul. 5. a
 Et quoniam de impudentia dixi, castigemus etiam segnitiam hominum, atque inertiam. 1. de Orat. 91. a
 Punire, aut verbis castigare aliquem. 1. Offic. 125
 Castigare improbos. 2. de Legib. 93. a
 Pueros verò matres & magistris castigare etiam solent, nec verbis solum, sed etiam verberibus. 3. Tuscul. 108. a
 Ad hoc genus castigandi rarò, inuitique veniemus. 1. Officior. 190. a

Qui non verbis sunt & disputatione Philosophorum, sed vinculis & carcere castigandi. Offic. 66. b

Castigatus.

Vidèrne vt obmutuerit non sedatus corporis, sed castigatus animi dolor? 2. Tuscul. 87. a. Id est, leuior factus.

Castigatio.

Omnis & animaduersio & castigatio contumelia vacare debet. Offic. 18. b

Castigatione aut obiurgatione dignum me putares. 3. ad Atticum, 14

Vt omnes castigationibus, reprehensionibus, ignominiiis affici se in delicto dolerent. 4. Tuscul. 68. a

Castimonia, Castitas, Vide Castus.

Castor.

Castor, Deiotari regis nepos, eius apud Cæsarem accusator. pro Deiotaro, 1
 Arbitri & testes legum & iudiciorum Castor & Pollux. 7. Verr. 146. a

Castor & Pollux cum Lacedæmoniorum classe visi, quado Lyfander Athenienses prælio nauali superauit. de Diuin. lib. 1. 67
 Castor & Pollux in acie visi sunt ex equis pugnare bello Latinorum. de Nat. deor. 2. 4
 Castor & Pollux non modo adiutores in præliis victoriæ pop. Rom. sed etiam nuntii fuisse perhibentur. Tuscul. quæst. lib. 1. 24
 Nisi verò sustinuisstis eos, qui cum facibus ad curiam cucurrerunt, cum falcibus ad Castoris, cum gladiis toto foro volitarunt. pro Milo. 70. a. Id est, ad ædem seu templum Castoris.
 Castoris & Pollucis ædes in foro dedicata ab A. Posthumio. 3. de Nat. deor. 9
 Castoris & Pollucis ædes Tusculi ex cælo i cta. Diuin. lib. 1. 83
 Castoris ædes inter signū Vertumni, & Circum maximum. 3. in Verrem, 109
 In Castoris ædem sepe numero Senatus conuocari solitus. 3. in Verrem, 92
 Castoris templi celebritas. 3. in Verr. 92
 Stellæ aureæ insignia Castoris & Pollucis. de Diuin. 96. b
Castritius.
 M. Castritius, à C. Verre in concione donatus. 5. in Verr. 160
Castro.
 Nolo morte dici Aphricani castratam esse Rempublicam. 3. de Orat. 89
Castrum.
 Te propterea moratum esse, quod audieris Cæsarem Firmo progressum in castrum Truentinum venisse. Cn. Magnus ad Domitium, 8. epist. ad Att. 162. 2. a
Castra.
 Castra florentissima. de Diuin. lib. 1. 65
 Accedit Saxa nescio quis, quæ nobis Cæsar ex vltima Celtiberia Tribunū pleb. dedit, castrorum antea metator, nūc, vt sperat, vrbs. 11. Philip. 297. a
 Res ad castra spectat. 14. ad Attic. 48
 Castra enim in Thessalia castris collata audiebamus. de Diuinatione, 132. b
 Ille nouo quodam ex genere Imperator, pulcherrimo Syracusarum loco statua sibi castra faciebat. 7. Verr. a
 Castra feci apud illud oppidum. 15. famil. 14
 Castra in Lycaonia facere. ad M. Catonem, lib. 15. 13
 Nā neque castra propter anni tempus & militum animos facere possum. Cn. Magnus ad Domitium, 8. epist. ad Atticum, 163. 4. a
 Pompeius se oppido tenet, nos ad portas castra habemus. ad Atticum, 9. 187. 1. a
 Hostes prope muros castra habent. de Inuent. 78. b
 His rebus ita gestis castra in radicibus Amanii habuimus apud Aras Alexandri quadriduum. ad Catonem, 15. 18
 Quod mihi quæ Cæsar ad oppidū castra haberet, tutum iter esse non arbitrabar. ad Cn. Magnum, lib. 8. ad Att. 159. 4. a
 Castra habere, id est locum castris occupare. 5. ad Att. 39
 Castra in templis deorum, senatum in castris habiturus effes. ad Octauium, 45
 In Epicuri nos aduersarii nostri castra cōiecimur. Pat. 9. 46
 In castra educere. 1. de Orat. 76
 Cn. Pompeius, Sexti filius, &c. cum P. Vestio Scatone duce Marforum inter bina castra collocatus est. 13. Philip. 338. a
 Castraque ad Cybistra, quod oppidum est ad montem Taurum, locaui. epist. 241. b
 Cūm Aretium versus castra mouisset. de Diuin. 96. b
 Brundisium veni, ad murum castra posui. Balbus Cicero, 9. ad Atticum, 186. 1. a
 Pacorus Euphratē transiuit, & castra posuit Tybæ. ep. 240. b
 Literæ mihi à te redditæ sunt ad x i i i. Cal. Mart. in quibus scribis Cæsarem apud Corfinium castra posuisse. Cn. Magnus ad Domitium, lib. 8. ad Att. 164. 1. a
 Itaque continuis itineribus ad forum Vocontium veni, & vltra castra ad flumen argenteum contra Antonianos feci. epist. 166. b
 Castris etiam amissis, solus fugit. 7. famil. 9
 Si castris res geretur. 7. ad Atticum, 3

Castellum.

Cui templum illud fuit, te Cōsule, arx ciuium perditorum, receptaculum veterum Catilinæ militum, castellum forensis latrocinii. in Pis. 7. a
 Nam castellum munitum habitanti mihi prodesset, transeunt non est necessarium. Att. lib. 3. 47. 2. a
 Ecce ipse Ebutius in castellum venit. pro Cecin. 15. a
 Quum, inquit, in castellum Luceium venisses. pro Deiotaro, 10. a. Att. lib. 3. 47. 2. a
 Castella munita, improuiso aduentu capta & incensa. Cælio, 2. 9. 7. a
 Castella multa cepi, multa vastauit. 11. fam. 8. in ep. D. Bruti. Vrbem philosophiæ, mihi crede, proditis, quum castella defenditis. 2. de Diuin. 55. a
 Qui Ligurum castella expugnauerunt. de Clar. Orat. 138. a
 Castellis duobus ad capita positis. 10. fam. 38. in ep. Planci. Vallo & fossa circumdedit: sex castellis, castrisque maximis sepsi. ad Catonem, lib. 15. 18. ad Att. lib. 8. 162. 2. a
 Aditus hostium castellis & aggeribus prohibetur. 17. Phil. a
Castellanus.
 Malim mihi L. Crassi vniam pro M. Curio dictionem, quam castellanos triumphos duos. de Clar. Orat. 138

Castrensis.

Castrensis ratio & militaris. pro Cæl. 7. a
 Castrense latrocinium. 3. in Catil. 61. a

Castus.

Castus à cruore ciuili. 13. Philip. 348
 Adolefscens castus. 3. Philip. 133. a
 Castus animus purusque vigilantis, & ad astra, & ad auium, reliquorumque signorum, & ad extorum veritatem est paratior. 1. de Diuin. 198. a
 Considera Piso, quis, quem fraudasse dicatur. Roscius Fanium: quid est hoc? Probus improbum, pudēs impudentem, periurum castus, callidum imperitus, li beralis auidum: pro Rosc. Comædo, 12. a
 Mens casta & integra. pro Font. 280. b
 Cuius animus mulieris esset corruptus, eius corpus castum esse non putarim. ad Heren. 4. 168. a
 Tum ebur ex inanimo corpore extractum, haud satis donum castum deo. 2. de Leg. 43. a
 Non possum eius causam non dolere: hominem enim integrum & castum & grauem cognoui. Att. lib. 11. 12
 Qui castam cōcionem, sanctum campum, inuiolatum corpus omnium ciuium Romanorum, integrum ius libertatis defendo seruari oportere: pro C. Rabirio, 7. a
 Hoc vestræ mentes tam castæ, tam integræ sibi suscipient: pro Fonteio, 18. a
 Qui autē se integros castosque seruauissent, &c. 1. Tuscul. 114. a
 Præmia virtutis & officii sancta & casta esse oportere. 2. de Inuent. 207. a
 Castius nihil illo adolescente, nihil diligentius. 6. ad Att. 46
 Integer & castissimus vir. de Inuent. 66. b
 Nunc omnibus inimicis necesse est castissimus & constantissimus esse videatur, qui id quod scit, familiaribus suis dicit. pro Rosc. Com. 28. a
 M. Crassi castissima domus. pro Cæl. 39. b
 Fœmina autem quæ matronarum castissima putabatur. de Arusp. respon. 24. a
 Castissimum quoque hominem ad peccatum potuisse impellere. 2. de Inuent. 146. a
 Referuens falsum crimen in purissimam & castissimam vitam collatum statim concidit & extinguitur: pro Rosc. Comædo, 9. a
 Qui castissimos ludos omni flagitio pollueres. de Ar. 250. b
Caste.
 Caste iubet lex adire ad deos, animo videlicet, in quo sunt omnia, nec tollit castimonia corporis: sed hoc oportet intelligi, quum multum animus corpori præstet, obseruaturque, vt casto corpore adeatur, multo esse in animis id seruandum magis. Nam illud vel aspersione aquæ, vel dierum numero tollitur, animi labes nec diuturnitate vane scere, nec manibus vllis elui potest. 2. de Leg. 26
 Certè nihil ritè, nihil castè, nihil more institutoque perfe-

cit. pro Domo sua, 103. a
 Adultam virginem caste, & ab armatorum impetu, quantum possumus, prohibeamus. de Clar. Orat. 185. a
 Caste satisfacere deo. 14. fam. 16
 Hæc enim omnia purè atque castè tribuenda deorum numini ita sunt. 1. de Nat. d. 5. a
 Caste integrèque versatus est labor meus in priuatorum periculis. pro Leg. Manil. 1. a
 Nihil inferiores esse, quàm eos qui quum castè & integrè viuerent, nondū perfectam illam sapientiam essent consequuti. 4. de Finib. 104
 Castissimè colere deos. 14. fam. 10
 Quod quum Deiotarus religione sua castissimè tueretur, &c. de Arusp. respon. 25. a

Castitas.

Ei colendæ virgines præsumt, vt aduigiletur facilius ad custodiam ignis, & sentiant mulieres in natura fœminarum omnem castitatem pati. 2. de Leg. 49. a

Castimonia.

Castimonia corporis. 2. de Leg. 26
 Quæ sacra per summam castimonia virorum ac mulierum erant eadè, per istius stuprū esse violata. in Ver. 224. b
 Quæ in ætate nisi qui se ipse sua grauitate & castimonia, & cū disciplina domestica, tum etiam naturali quodam bono defenderat. pro Cæl. 7
 Κατὰ λέγον quæras de singulis rebus. 2. ad Att. 43
 Κατὰ λέγοντες. 13. ad Att. 1

Catachresis.

Illam tamen κατάκρησις illius est odiosa, quam penè præterit. 9. ad Att. 68
 Aristoteles autem translationi hæc ipsa subiungit, & abusionem, quam catachresin vocant: vt quum minutum dicimus animum pro paruo. in Orat. 50

Catadupa.

Nec est vllus hebetior sensus in vobis, sicut, vbi Nilus ad illa quæ catadupa nominantur, præcipitat ex altissimis montibus. in Som. Scip. 19. a

Catalepsis.

Κατάληψις Græcis, Latinè cognitio, seu perceptio. Academ. quæst. ed. 1. lib. 2. 18
 Κατάληψις, hoc est, firmam & certam perceptionem ac comprehensionem rerum esse conatur probare Lucullus contra Academicos. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26
 Κατάληψις, quam (vt dixi) verbum è verbo exprimètes, comprehensionem dicemus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 31
 Κατάληψις nominauit Zeno comprehensionem à similitudine manus compressæ in pugnum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 134
 Κατάληψις ipsas propter se asciscendas censuerunt Stoici, quod habeant quiddam in se quæsi complexum & continens veritatem. de Finib. lib. 3. 14
 Cognitiones autem, vel si hæc verba aut minus placent, aut minus intelliguntur, κατάληψις appellemus licet. 3. de Finibus, 27. a

Κατάληψις, Latinè comprehensibile. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 29

Catalogus.

Catalogus librorum à Cicerone editorum, & quid in singulis tractet. Diuin. lib. 2. 1. 2. 3

Catamitus.

Ergo vt te catamitum, neque opinato quum ostendisses, præter spem mulier aspiceret, &c. 2. Philip. 84. a

Catafropium.

Ῥοδιακα Rhodiorum & dicrota, & Mytilenorum habebam, & aliud catafropium. Att. lib. 5. 98. 3. a

Categorema.

Quæ categoremata Dialectici appellant. 4. Tuscul. 33. a

Catena.

Catenæ legum. pro Sest. 12
 Quid tua fors: tristis, atrox, quæstio peculat, ex altera parte lachrymarum & squalloris, ex altera plena catenarum atque indicum. pro Murena, 39. a
 Ille hominibus miseris innocentibusque iniici catenas imperat. 7. Verr. 83. a
 Constrictus catenis. pro Sestio, 12. a

Quod si istum Iudices, vestris sententiis liberaueritis, statim, sicut e cauea leo missus, aut aliqua teterrima bellua soluta ex catenis, volitabit. ad Heren. a

Catenatus.
Vellem quidem Venere prognatus tantum animi habuisset in vestro Domitio, quatum ipse catenatus in hoc habuit. Caelius ad Ciceronem, lib. 8. 44

Caterua.
Cateruam præbere. in Piso. 43
Ipse verò quemadmodum composito & delibuto capillo, passim per forū volitet cum magna caterua togatorum, videtis Iudices. pro Sex. Rosc. 60. a

Posthumius obuiam cum bene magna caterua sua venit. pro Muren. 63. a

Vagari magna cum caterua. 1. de Orat. 91. a

Quid hoc, non idem sit in vocibus: vt à multitudine & populo, non modò cateruæ atque conuentus, sed etiam ipsi sibi singuli discrepantes eiiciantur. 3. de Orat. 108. a

Cateruæ contradicentium. 1. Tusc. 110. a

Cateruæ testium. 7. Verr. 89. a

Cum forum armatis cateruis perditorum hominum possideres. pro Dom. 235. b

Καθηκον Græcè, officium Latinè dicitur. 16. ad Att. 36. de Finibus, lib. 3. 16

Καθηκον τοῦ κατὰ τὴν τιμὴν. 16. ad Att. 30

τὸ κατὰ τὴν τιμὴν κατὰ τὴν τιμὴν magnificè explicamus. 15. ad Att. 27

Catianus.
Catiana spectra. 15. fam. 43

Catilina.
Catilina qualis fuerit. pro Sylla, 52. Monstrum mirabile. pro Cæl. 8. Semper apertissimus. pro Mur. 48. Bis absolutus. in Pis. 75. 1. ad Att. 42. Solus ex coniuratis metuendus. in Catil. 61. Curiam ingrediens à nemine saluatus. in Catil. 11. Multa signa adumbrata maximarum virtutum habuit. pro Cæl. 8. Non latus aut ventrem, sed caput & collum petere solitus. pro Muren. 49. A Cicerone in Senatu accusatus obmutuit. Orat. 71. A Cicerone consularis competitor defensus iudicio. 1. ad At. 6. Catulum sororis suæ virum, equitem Romanū suis manibus occidit. de Petit. Conf. 6

Catilinæ coniuratio quibus portentis denunciata. in Catil. 63. & 64. Eius mores. pro Cæl. 9. & in Catil. 61. Scelera. in Catil. 30. Concio domestica. pro Muren. 47. Eius sepulchrum damnatione C. Antonii floribus ornatum. pro Flacco, 73

Catiliniorum genera sex. in Catil. 37

Catilius.
Catilius nescio quis à Vatino bello captus. 5. famil. 24. in epist. Vatini.

Catina.
Catina, maritima ciuitas in Sicilia. 4. in Verr. 134

Catiniensis. in Verr. 132. epist. 218. b

Catius.
Catius Infuber, Epicureus. 15. fam. 43

Catii omnes & Amasini, mali verborum interpretes ab Epicuro. 15. fam. 48. in epist. Cassii.

Cato.
Cato, quia multarum rerum vsus habebat, multa eius & in senatu & in foro vel prouisa prudenter, vel acta constanter, vel responsa acutè ferebantur, propterea quasi cognomen iam habebat in senectute sapientis. de Ami. 6. a. de Catone Vticense.

Cato, Senator magnus in vtroque generum eorum, siue breuitate, siue longa oratione fit vtendum, vel ad hortandum, vel ad docendum. 3. de Leg. 36

Cato nescio quis Trib. pleb. à Milone deceptus & irrisus. 2. ad Q. frat. 19

Cato, M. Bruti auunculus. Brut. 61

Cato sic abiit è vita, vt causam morièdi nactum se esse gauderet. Tusc. q. lib. 1. 60

Cato adolescens, cum Gabinium de ambitu vellet postulare, penè interfectus. 1. ad Q. frat. 47

Cato quum aruspiciem vidisset, mirari se aiebat, quod non

videret aruspex. Diuin. lib. 2. 40

Cato Galbam, Africanum, Lælium ætate antequit. Tusc. q. lib. 1. 4. intelligit verò Porcium Catonem.

Cato tribunus militaris depugnauit apud Thermopylas, M. Attilio Glabrione Consule. Cat. 28

Cato Græcas literas senex didicit. Cat. 23

Cato L. Flaminium, T. Flaminii fratrem, è Senatu eiecit septem annis, postquam Consul fuisset. Cat. 38

Cato Præturam gessit Coss. Tuditano & Cethego. Cat. 9

Cato heros noster. 1. ad Att. 53

Cato historicus. 1. de Leg. 5

Cato liber M. Fabii Galli. 7. fam. 45

Cato maior legendus est mihi sæpius. amariorem enim me senectus facit. 14. ad Att. 4

Cato iam seruire, quàm pugnare, mauult. 7. ad Att. 49

Cato annos quinque & L x x. natus excessit è vita. de Claris Orat. 171. b

Cato vt probum obiecit M. Nobilitati, quod is in prouinciam poetas duxisset. Tusc. q. lib. 1. 3

Cato præclarè periit. 9. fam. 44

Cato cum Q. Maximo quartum Consule adolescentulus miles profectus est ad Capuam. Cat. 9

Cato senior, quum ab eo quæreretur, quid maximè in re familiari expediret, respondit, Bene pascere. Quid secundum? Satis bene pascere. Quid tertium? Bene vestire. Quid quartum? Arare. Offic. 2. 130

Cato scribit, legiones sæpe alacris in eum locū profectas, vnde redituras se non arbitrarentur. Tusc. q. lib. 1. 90

Cato sententiam Romæ tanquam in Platonis politia dicere solitus. 2. ad Att. 7

Cato constantia magis & authoritate, quàm consilio aut ingenio in Repub. pugnare solitus. 1. ad Att. 59

Cato perfectus Stoicus, summa tamen eloquentia. Brut. 61. Parad. 2

Cato v. & L x. annos natus legem Voconiam magna voce & bonis lateribus suafit. Læli. 14

Cato Trib. pl. c o s. Cicerone. pro Sest. 8

Catonis in Pompeium accusatio in Senatu. 1. fam. 12

Catonis filius in exercitu Pompilii tyro militauit. Off. 1. 55

Catonis vituperandi hypothesis irridetur. 12. ad Att. 60

Catonis in me ingratiissimi iniuria. 7. ad Att. 11

Catonis superioris laus. 1. de Inuent. 7

Catonis laudatio à Cicerone scripta. 12. ad Att. 52

Catonis libri cuiusmodi. Brut. 165

Catonis mors. 12. ad Att. 5

Catonis in Ciceronem officia. 15. fam. 20

Catonis orationes horridulæ. Orat. 84

Catonis Vticensis proauus. pro Muren. 29. Qui vir fuerit. pro Arch. 12. Plurimos habuit inimicos. pro Syl. 16. & 7. in Verr. 141. Cum multis inimicitias gessit ob Hispanorum iniurias. 1. in Verr. 37. Eius sententia de insula Sicilia. 4. in Ver. 4

Catonis, in scribendo iure, inepta ratio. 2. de Orat. 77

Catonis rogationibus de Milone & Lentulo resistamus. 2. ad Q. frat. 10

Catonis vituperatio à Cæsare scripta. 12. ad Att. 52

Catoni natura incredibilem tribuit grauitatem. Offic. 1. 157

Ab vno Catone omnium sociorum querelæ audiri solitæ. 15. fam. 23

Catone absoluto scripsit Oratorem Cicero. Orat. 19

De Catone ἀποβλήμα ἀρχιμυθῶν. 12. ad Att. 4

Catone Bruti lecto se sibi visum disertum. 13. ad Att. 59

Catone quadriuo. 16. fam. 31

C. Cato, L. Pauli & M. Catonis nepos, P. verò Africani sororis filius condemnatus. 6. in Verr. 19

C. Cato Roma pulsus, ciuis Tarracônensis factus. pro Corn. Balbo, 21

C. Catoni homini Consulari damnato n s. decem & octo millibus lis æstimata. 5. in Verr. 138

M. Cato, omnium gentium virtute princeps. 13. Philip. 367. Omnia officiorum momenta diligenter perpendere solitus. pro Muren. 2. A P. Clodio Trib. pleb. per honorem turpissimum vrbe eiectus. pro Domo sua, 52. Pecuniæ

Ptolemæi regis Cypri deportandæ Clodii rogatione præfectus. pro Sest. 51. & pro Domo sua, 16

M. Cato Tusculanus. pro Planc. 16

M. Catonis laudes. pro Sest. 51. & 52. & pro Muren. 55

Catonianus.
Catoniana familia. ad Q. frat. lib. 2. 10. 5. a

Vbi de recto & æquo disputat, perfectum officium, rectum opinor vocemus, quod Græci κατὰ δίκην. 1. Offic. 13

Κατὰ δίκην Græci vocant, quæ Latini recta & rectè facta. de Finib. lib. 3. 20

Κατὰ δίκην, recta effectio. de Finib. lib. 3. 37

Catulus.
Catulus, orator. de Clar. Orat. 68. 69. a

Catulus & Lucullus. 13. ad Att. 43

Catuli porticus, domui Ciceronis proxima. pro Dom. 88

Catuli lenis sonus vocis. Brut. 140

Q. Catulus homo sapientissimus. post red. in Senat. 7. Legi Maniliæ contradixit. pro L. Manil. 35. Sux virtutis quæ fructum cepit. pro L. Manil. 41. Ciceronem parentem patriæ nominauit. in Pisonem, 3. Capitolium exædificauit. 6. in Verr. 60

Q. Catulus in petitione superatus à C. Sereno & Cn. Manlio. pro Planc. 9. & pro Muren. 34

Q. Catulus, legem de vi tulit. pro Cæl. 56

Q. Catuli & M. Lepidi dissensio. in Catil. 68

Q. Catuli patris frater, M. Fului Flacci socer. pro Dom. 87

Q. Catuli laus. pro C. Rab. 19. & pro Leg. Manil. 41

A. Q. Catulo de manubiis Cimbricis, facta vbi domus fuerat M. Fului Flacci. pro Domo sua, 79

Catulus.
Bene igitur idem Chrysipus qui similitudines adiungens, omnia in perfectis & maturis docet esse meliora, vt in equo, quàm in equulo: in cane, quàm in catulo: in viro, quàm in puero. 2. de Nat. d. 54

Catellus.
Tum ille arctius puellam complexus, Accipio omen, inquit, mea filia. erat autem mortuus catellus eo nomine. 1. de Diuin. 167. a

Catus.
Catus Ælius Sextus egregiè cordatus homo. Tusc. q. lib. 1. 16

Prudens, & vt ita dicam, catus. de Leg. 165. b

Catè.
Tum tornare catè contortus possidet orbis. in Arat. b

Caucasus.
Caucasus, mons. Tusc. 180. de Diuin. 88. de Som. 129. b

Cauda.
Cauda pauoni à natura donata est ad ornatum. de Fin. 94. b

Atque auis ad summam caudam, primamque recedit Pinna, &c. in Arat. 42. a

Caudam antiqui penem vocabant. 9. fam. 52

Oculos autem natura nobis, vt equo & leoni setas, caudam, aures, ad motus animorum declarandos dedit. 3. de Orat. 123. a. 3. de Finib. 29. a

Videtur extremam partem nominis, caudam illam Verris, tanquam in luto demersam esse in litura? 4. Verr. 138. a

Caudinus.
C. Caudinus qualis. pro Cluent. 86

Caueo.
Caues tibi per Brutum, & ad excusationem socium quæris. 6. fam. 28. in epist. Cecinnæ.

Nosti credo illud, Nemo pius est, qui pietatem cauet. 2. de Finib. 113. a

Altera lex, priuatorum ædificiis, altera ipsis sepulchris cauet. 2. de Leg. 56. & 57

Pompeius elementari id fert, fortè cauet vsuræ. ad Att. 85. b

Cauent iuris periti pontifices hoc. 2. de Leg. 48

Tu mihi meisque multa sæpe cauisti. Top. 221. b

Cauerat enim ille sibi, vt si tibi prouinciam dedisset, omnium suorum scelerum adiutorem te præberes. epist. 31. b

Quamobrem nec metuum quicquam, & cauebo omnia. ad Brut. lib. 11. 21. 7. a

Caleni interuentum cauebis. Att. lib. 16. 336. 2. a

Caue Catoni anteponas, &c. de Amic. 8. a

Sed caue, si me amas, existimes me, quod, &c. Pæto, lib. 9. 14. 10. a

Caue facias, inquit: nam ista lex perferetur. At. lib. 13. 288. 3. a

Caue enim putes vllas literas vnquam gratiores, quàm tuas esse in Senatu recitatas. 10. fam. 25

Caute per deos immortales Iudices, ne, &c. pro Qu. 44. b

Vt cauerem necui suspicionem fictè reconciliatæ gratiæ darem. Att. lib. 3. 12. 11. a

Hoc tantum boni est, quod didicit iam, &c. à quibus caueret. 2. Philip. 122. a

Monuerunt, à veneno vt caueret. 5. de Finib. 114. a

Bibulus Pompeium fecerat certiore, vt caueret insidias. Att. lib. 2. 39. 3. a

Etenim quum tu mihi, meisque multa sæpe cauisses, veritus sum, ne si ego grauarer, aut ingratum id, aut superbum videretur. in præfat. Topic. 3. a

Nonne caueam ne scelus faciam? 4. Acad. 241. a

Monere aliquem vt caueat ab aliquo. de Arusp. 249. b. in Ant. 182. b

Rogant eum, vt id quod ab ipsis abisset pecuniæ, curet: ab sese caueat quemadmodum velit, de illa hæreditate cum Epicrate neminem esse acturum. 4. Verr. 39. a. Id est, arbitrio suo ab se cautionem exigit.

Quæro autem quid sit, quod quum, &c. tam accuratè, tamque diligenter caueat, & sanciat vt Amynomachus & Timocrates hæredes sui de Hermachi sententia dent, &c. 2. de Finib. 161. a

Quum se dare iucunditati volent, caueant intemperatiam, meminerint verecundiæ. 1. Offic. 172. a

At verò inquam, tibi ego Brute non soluam, nisi prius à te caueo, amplius eo nomine neminem, cuius petitio sit, petiturum. in Bruto, 9. a. Id est, nisi à te spondente satis accepero.

Quod ab homine impuro non cauerit. 12. Philip. 336. a

Ab homine nefario cauere. in Ant. 244. b

Cauere aliquem, & credere alicui, contraria. 1. fam. 23

Meruere & cauere aliquem. pro Dom. 219. b

Nam ipsum quidem illud etiam sine coniunctione iuris, quàm sit bellum cauere malū, scire possumus. 1. de Oratore, 128. a

Cauere multa alicui, iuriconsultorum proprium. Top. 3

Qui cauere cæteris didicisti, ne ab esedariis decipiariis, cauet. 7. fam. 16

Melius ei cauere volo, quàm ipse aliis. Appio, lib. 3. 1. 8. a

Amentia igitur fuisse, quum hæredi vellet cauere, id adscribere, quo non ascripto nihilominus hæredi caueretur. 2. de Inuent. 212. a

Nam in iure cauere, consilio iuuare, atque hoc scientiæ genere prodesse quamplurimis, vehementer & ad opes augendas pertinet, & ad gratiam. 2. Offic. 95. 96. a

Scriptis aut tacitis exceptionibus cauere. 2. de Inuent. 126. a

Quid ita? Flauio sibi cauere non venit in mētē? pro Rosc. Comædo, 21. a

Tantum dico magis fuisse verum agere Epicuri diem natalem, quàm illum testamento cauere vt ageretur. 2. de Finibus, 84

Vbi enim cauetur, ne Ianicolo coloniam constituatis? de Leg. Agr. 9. a

Quædam tacitis exceptionibus cauentur. de Inuent. 79. b

Cauebuntur quæ consilio prouideri poterunt. 10. ad Att. 51

Nec vllam rem esse quæ aut comprehendi satis, aut caueri, aut excipi possit. pro Cecin. 59. a

Caueri etiam vult iis qui secum sunt, quicquid cōtra legem commiserunt. 8. Philip. 151. a

Cauenda ea quæ vis. 3. ad Q. frat. 29. Id est, scribenda illa poemata.

Quod ego oratori maximè cauendum & prouidendum puo. 2. de Orat. 162. a

O hominem cauendum. 12. ad Att. 49

Non satis paratus ad cauendum fui. de Cl. 177. b

Quæ esset tua in hoc pestifero bello cauendo & prædicendo sententia. ad Sulp. lib. 4. 3. 4. a

At vitiosū sunt Soritæ. Frangite igitur eos si potestis, ne mo-

lesti sint: erunt enim, nisi caueatis. Cautum est, inquit. 4. Academ. 165. a

Prædibus & prædiis populo cautum est. 3. Verr. 101. a

Excipit in vêtigali imponendo agrum Recentoricum Siciliensem: in vendèdis agris eos agros, de quibus cautum sit fœdere. pro Leg. Agr. 6. a

Lopidicæ me prædes accepturum arbitror omnis pecuniæ publicæ, vt & mihi & populo cautum sit, sine vêturæ periculo. Sallustio, 2. 16. 7. a

Deinde vt Faustæ, cui cautum ille esse voluisset, ratum esset. Att. lib. 5. 95. 2. a

Ita lex diligenter per scripta esse demonstrabitur, ita cautum vnaquaque de re, & ita quod oportuerit exceptum, vt, &c. 2. de Inuent. 222. a. 3. ad Q. frat. 24. 10. a

Dare operam oportebit, vt de eo quod aduersarius intelligat, alia lege cautum esse doceatur. 2. de Inuent. 211. a

Semper enim existimasti, & maximè in Sicilia, satis cautum tibi ad defensionem fore. 3. Verr. 62. a

Cautum te esse volo, & insidias vitæ. 11. fam. 33. in epist. D. Bruti.

Cautum velle alicui. 3. in Verr. 86

Cautio.

Omnis enim prædictio mali tum probatur, quum ad prædictionem cautio adiungitur. 2. de Diuin. 81. a

Quoniamque vt bona natura appetimus, sic à malis natura declinamus: quæ declinatio, si cum ratione fiet, cautio appellatur, eaque intelligatur in solo esse sapiente. Tusc. q. lib. 4. 11

Defendendi cautio facilis. pro Flacco, 24. a

Cautio mea est, chartam tibi deesse. 5. ad Att. 9

Neque illa mea cautio & timiditas in causis, propter præstantem prudentiam Crassi, negligèda est. 2. de Orat. 166. a

Tua enim cautio, nostra cautio est. pro Marcel. 12. a

Omnino omnium horum vitiorum atque incommodorum vna cautio est, atque vna prouiso, vt ne nimis citò diligere incipiamus, nè non dignos. de Amic. 67

Cautionis multæ res. 13. ad Att. 54

Est hoc & ex conditione iuris, & consuetudine cautionis firmissimum testimonium. pro Q. Rosc. 51. b

Vt priuatis meis rebus adhibeam quandam cautionem. ad Att. 19. b

Cautionem non habere. 11. fam. 35. Id est, cauere aut prouideri non posse.

Videte quo descendam Iudices, quàm longè videar à consuetudine mea & cautione ac diligentia discedere. pro Fonteio, 1. a. 9. fam. 56

Hunc vir clarissimus, &c. omni cautione, fœdere, execratione deuinxerat, nihil in Tribunatu contra me esse facturum. pro Sest. 12. a

Sed vno tempore cautiones fiebant pecuniarum, &c. pro Domo sua, 99. a

Itaque quum vestræ cautiones infirmæ sunt, Græculam tibi misi cautionem chirographi mei. ad Trebatium, lib. 7. 34. Id est, vt existimo, commendavi te Cæsari literis Græcè scriptis.

Persecutionum, cautionumque præceptio in iure ciuili. Orat. 210. b

Liberalitate nihil naturæ hominis accommodatius: sed habet multas cautiones: videndum est enim, ne, &c. Off. 9. b

Cautus.

Iam qui in eiusmodi rebus, in quibus vereor etiàmne durior sim, cautus esse velim ac diligens. ad Q. frat. lib. 1. 13

Cautus in aduocationibus, & cautus in re militari. 7. fam. 20

Ero tamen in credèdo, vt mones, cautus. At. lib. 10. 200. 4. a

Cautus in periculis, non timidus in contentionibus. contra Rull. 65. b

Vide quàm fit cautus is, quem isti tardum putant. 4. Academ. 173. a

Is videtur parum cautus, prouidusque fuisse. pro S. R. 38. b

Possimne igitur satis videri cautus, satis prouidus, si me huic itineri tam infesto, tamque periculoso commisero? 12. Philip. 336. a

Cauta & moderata liberalitas. ad Att. 275. b

Verbis satis hoc cautum erat: minimè. pro Cecin. 39. a

Te volo cautum esse in scribendo. ad Q. frat. 328. b

Tamen in eam partem potius peccant, quæ est cautior. pro Rosc. Amer. 33. a

Nemo minus timidus, nemo cautior: res declarat. 12. Philip. 336. a

Quo mulieri esset res cautior, curauit vt in eo fundo dos collocaretur. pro Cecin. 8. a

Cautius consilium. 10. fam. 36. in epist. Planci.

Vnum hoc grato animo, liberalique profectum, cautiorem ac moderatiorem liberalitatem desiderat. ad Brut. 4. 6. a

Cautiores erimus posthac. 7. fam. 47

Quid sapientia: cautiorebus vitur cõsiliis, in posterum prouidet, est omni ratione protectior. 13. Philip. 346. a

Caute.

Sed animaduerti Quinte, te cautè ab iis rebus, quæ sensibus perciperentur, abducere diuinationem. 2. de Diuin. 19

Diligenter & cautè excogitare quid dicamus. 6. Verr. 129. a

A me tamen, vt æquum est, omnia cautè, pedetentimque dicentur. pro Cluent. 93. a

Scriptum cautè, vt centum nummi deducerentur. 2. de L. 83. a

Quod igitur & occultius conari, & efficere cautius potuit pro Deiot. 12. a

Cautissimè aliquid tractare. 2. de Orat. 134. a

Cautor.

Cautor formularum. 3. de Orat. a

Cautor alieni periculi. pro Sest. 12

Cauerna, Vide Cauus.

Cauillatio.

Etenim quum duo genera sint facetiarum, &c. illa à veteribus superior, cauillatio: hæc altera, dicacitas nominata est. 3. de Orat. 120

Cauillor.

Cauillor familiariter cum ipso ac iocor. 1. ad Att. 5

Vt ille in Gorgia Socrates cauillatur. 3. de Orat. 67. a

Præterea togam sum eius prætextam, quam erat adeptus Cæf. Cos. magno hominū risu cauillatus. 2. ad Q. frat. 27

Atque in eo etiam cauillatus est, ætate graue esse aureum amiculum, hyeme frigidum. 3. de Nat. d. 62

Cauillator.

Consul ipse paruo animo & prauo, tantum cauillator genere illo moroso. 1. ad Att. 25

Caula.

Cum Catilina Italiæ caulas & pastorum stabula præclara cepisset. pro Sest. 5. b. Aliàs Callis, pro Calles.

Caulis.

A caulibus brassicisque, si propè sati sint, vt à pestiferis & nocentibus vites refugere dicuntur. 2. de Nat. d. 90

Caulius.

L. Cautius Mergus. pro Cluent. 86

Caunus.

Quum M. Crassus exercitum Brudusii imponeret, quidam in portu caricas Cauno aduectas vendens, Cauncas clamitabat. 2. de Diuin. 126. a

Caunii.

Caunii ex insulis confugerunt quæ erant ab Sylla Rhodiis attributæ. 1. ad Q. frat. 25

Cauro, Vide Cauus.

Caupo.

A. Binnius quidam caupo multorum hospitem de via latina, qui sibi ab huius seruis in sua taberna manus allatas esse dixit. de Clar. 51. b

Quum duo quidam Arcades admodum familiares iter vna facerent, & Megaram venissent, alterum ad cauponem diuertisse, ad hospitem alterum, &c. 1. de Diuin. 101. a

Caupona.

Nonne tibi nox erat pro die: non solitudo pro frequentia caupona pro oppido. in Pis. 41. a

Cauponula.

Delituit in quadam cauponula: atque ibi se occultans, perpotauit ad vesperum. 2. Philip. 84. a

Cauponor.

Non cauponantes bellum, sed belligerates. Off. 9. b. ex Ennio.

Causa.

Causa quid. 2. de Orat. 44. Top. 47

Causa quid, secundum Hermagoram. 1. de Inuent. 11

Causa est, quæ id efficit, cuius est causa. Fat. 26

Causa est id, quod cum accessit, id cuius causa est, efficit necessario. Fat. 27

Causa, id est principium philosophiæ, scientia. de Nat. d. 1. 1

Causa alia simplex, alia coniuncta. 1. de Inuent. 24

Absoluta & perfecta causa. in Partit. 50. a

Causa non ægritudinis solum, sed etiam reliquarum omnium perturbationum, est in opinione. Tusc. q. lib. 3. 20

Equites, apud quos tum iudices causa agebatur. de Or. 127. b

Alexandrina causa quæ nobis adhuc integra est. epist. 3. b

Anceps causa & grauis. 2. de Orat. 100. a

Vt igitur in seminibus causa est arborum & stirpium: sic huius luætuosissimi belli semen tu fuisse. 2. Philip. 69. a

Causa belli, causa pestis atque exitii fuit. 2. Philip. 69. a

Causa eius belli in persona tua consistit. in Ant. 170. b

Nec verò vnquam bellorum ciuiliū semen & causa decrit. 2. Offic. 40. a

Lippitudinis meæ signum tibi sit librarii manus, & eadem causa breuitatis. Att. lib. 8. 165. 1. a

Causa confirmata. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 56

Siue ex crimine causa constat vt facinoris, siue ex controuersia vt hæreditatis, siue ex deliberatione vt belli, siue ex persona vt laudis, siue ex disputatione vt de ratione viuendi. de Orat. 118. b

Sed nimirum me alia quoque causa delectat, quia si verum dicimus, &c. de Leg. 169. b

Tibi ipsi pro te erit maxima corona causa dicenda. Tuscul. quæst. lib. 1. 9

Dolabellæ causa & cupio & debeo. epist. 139. b

Causa ea tibi datur. 13. fam. 66. Id est, ea occasio offert se.

Causa tum dubia, quod erat aliquid in vtraque parte, quod probari posset. pro Lig. 12. a

Huius autem epistolæ non solum ea causa est, &c. Attico, lib. 8. 160. 1. a

Causa ea est, quæ id efficit cuius est causa: vt vulnus, mortis: cruditas, morbi: ignis, ardoris. de Fat. 50. a

Tu si tibi eadem causa est, me remunerere sanè velim. Att. lib. 8. 145. 6. a

Causa autem & ratio efficiens magnos viros, in priore est. 1. Offic. 96. a

Quantum nostra quidem causa facilius est. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 7

Causa Consulibus de Rep. referendi fuit, ex eo quod Senatus me authore decreuerit, &c. in Ant. 205. b

Erit causa, qua consilium maiorum in amplissimis viris ad facerdotia deligèdis iure ac meritò laudare possimus. pro Domo sua, 1. a

Grauior causa obstat. 2. de Diuin. 6. a

Quare autem de his dici suspicer, hæc causa est, quod sic statuo, &c. de Arusp. respon. 32. a

Vt quidem se nunc causa habet. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 11

Causa illa est non veniendi. 12. ad Attic. 29. Id est, cur non veniam.

Causa inferior quomodo superior fieri posset, docebat Gorgias, Thrasimachus, & reliqui sophistæ. Brutus, 15. pro Quintio, 41. a

Causa temerè instituta. 9. ad Att. 14

Causa iudicata atque damnata. pro R. P. 123. b

Quæuis satis iusta causa mihi cessandi est. 2. ad Att. 19

Nulla enim potest cuiquam malè de Rep. merendi iusta esse causa. 1. de Arusp. respon. 40. a

Iusta causa nulla cuiquam esse potest contra patriam arma capiendi. 2. Philip. 68. a

Quæ mihi iustissima causa ad hunc defendendum esse visa est, eadem vobis ad absoluendum debet videri. pro R. 90. b

Quibus omnibus causa iustissima est cur scire potuerint, nulla cur mentiantur. pro Qu. 10. b

Causa labefacta. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 11

Hic dolor Pop. Rom. duce & authore Bruto, causa ciuitati libertatis fuit. 2. de Finib. 106. a

Malorum causa fuit adolescèti. pro Cælio, 13. a. ad Atticum, lib. 1. 8. 7. a

Causa mea atque fortuna. 6. fam. 8

Ab amicitia Qu. Pompeii meo nomine te remouerat Scipio mea causa. de Amic. 110. b

Cuius etiam interitum, vt faciliè intelligerem mihi quatum tribueres, Milonis causa in Senatu defendenda, approbata. M. Catoni, lib. 15. 4. 35. a

Nec erit iustior in Senatum non veniendi morbi causa, quàm mortis. in Ant. 158. b

Is enim profectò mortem attulit, qui causa mortis fuit. 9. Philip. 261. a

Causa mortua. pro C. Rab. 19

Causa non sic intelligi debet, vt quod cuique antecedit, id ei causa sit, sed quod cuique efficienter antecedit. Fat. 26

Causa nulla est cur non velim. 5. fam. 61

De me autem causa nulla est cur apud homines prudentissimos atque amicissimos mentiar. 2. de Orat. 102. a

Quod si tibi causa nulla est, cur hunc miserum tanta calamitate affici velis, &c. pro Rosc. Amer. 86. a

Nulla igitur earum est causa, quia nulla earum rerum sua vi efficit id cuius dicitur causa. de Fato, 51. a

Causa nulla est quin ad diem decedam sublato metu Parthico. pro Cælio

Causa mihi si nulla cum eo intercederet. 13. fam. 6

Causa optima est. sed agetur fœdissimè. 9. ad Att. 20

Causa pecuniæ publicæ contempta & abiecta. pro Clu. 75. a

Principium & causa philosophiæ est scientia. 1. de N. d. 2. a

Perinde vt causa postulat. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 32

Vereor me hercule ne aut grauioribus vtar verbis, quàm natura fert, aut leuioribus, quàm causa postulet. pro Qu. 39. a

Causa proxima & continens. Fat. 33

Quæ causa cæteros ad facinus impulit, ea Cincio non fuit. pro Syl. 177. b

Sin autè quis requirit quæ causa nos impulerit, vt hæc tam serò literis mandarem, &c. 1. de Nat. d. 12. a

Causa quæ ad maleficium inducit, in coniectura multum valet, & ea quomodo tractanda. 2. ad Heren. 33

Qua exposita, scire cupio quæ causa sit cur Zeno ab antiqua institutione desierit. 4. de Finib. 35. a

Mirari desinamus quæ causa sit eloquentium paucitatis. de Orat. 86. b

At quæ causa tum subiiciebatur ab ipso Iudices, huius tam nefariæ crudelitatis? 7. Verr. 114. a

His duabus partibus omnis est à me causa illa tractata. de Oratore, 127. b

Causa turpis dicitur, cum ipsa res animum à se auditoris alienat. 1. ad Heren. 8

Vnà est profectus cum iis, quorum erat vna causa. 2. Id est, vnum studium, vel eiusdem partis studium, & eadem conditio.

Vt non esset causa Zenoni, quum Polemonem audisset, cur & ab eo ipso, & à superioribus dissideret. 4. de Finib. 5. a

Causæ Africanæ iratior. 6. fam. 44

Postremò si præter eam præda, quam dixi, quicquam aliud causæ inueneritis, non recusamus, &c. pro Rosc. Am. 5. a

In causæ arcem inuadere. 1. fam. 33

Causæ bonitas & æquitas. 16. ad Att. 46

Causæ dictio. pro Quint. 19. id est, oratio.

Causæ distributio. 2. de Inuent. 133

Causæ genus dubium, honestum. 1. ad Heren. 4

Causæ genus humile. 1. ad Heren. 5

Causæ genus iudiciale cæteris difficilior. 2. ad Heren. 31

Causæ genus turpe. 1. ad Heren. 4

Hoc causæ sumpsit, quod ex te ipso coram antea nihil potuissim cognoscere. Att. lib. 327. 8. a

Puto me hercule id quoque esse causæ, sed tamen, &c. ad Attic. 241. b

Quod si rarius fiet, quàm tu expectabis, id erit causæ, quod non eius generis meæ literæ sunt, vt eas audeam comittere. ad Lent. lib. 1. 7. 2. a

Nonis Febr. Romæ fui: causæ nihil dicimus quin tibi vadium promiserit. pro Quintio, 40. a

Nunquid est causæ C. Aquili, quin si longè, &c. pro Quirio, 57. a. 2. de Leg. Agr. 49. a
 Nunquid causæ est, Quirites, quin illa criminatione, &c. 3. de Leg. Agr. 3. a
 Quid est causæ, cur mihi non in optatis sit completi hominem? epist. 25. b. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 8
 Quid fuit causæ cur Cæsarem non sequerere: in Ant. 17. 4. b
 Miror quid causæ fuerit, quare cõsiliu mutaris. ad Att. 130. b
 Quidnam esse Brute, causæ putem, cur quum constemus, &c. 3. Tusc. 1. a
 Satis causæ. 2. de Inuent. 165. a
 Non existimant oportere nimium nos causæ confidere. lib. 1. de Finib. 25
 Quod nos domi petimus, precibus & lachrymis prostrati ad pedes, non tam nostræ causæ fidetes, quàm huius humanitati. pro Lig. 8. a
 Inimicus huic causæ. pro Lig. 15. a
 Causæ nocuisse turpius est, quàm non profuisse. 2. de Or. 163
 Non sum ego propter nimiam fortasse constantiæ cupiditatem adductus ad causam. in Pis. 62. a
 Ad causam animos iudicium conuertere. 2. de Orat. 110. a
 Ad causam cædis elicere. 12. fam. 55
 Ad eam causam scripta interpretari conuenit. 1. de Inu. 83. a
 Ad causam vocare. 14. Philip. 388
 Causam accipio. 16. fam. 25. Id est, excusationem.
 Tu quidem adhuc meam causam agis. Tusc. q. lib. 2. 23
 Non suam causam agent, sed publicam. 9. ad Att. 3
 Tu Cotta, si me audias, eandem causam agas. de Nat. 59. b
 Causam agere magno suo periculo. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 72
 Iustam causam affers, quod me hoc tempore videre non possis. ad Att. 170. b
 Causam autem probabilem tu quidem affers. 1. Acad. 15. a
 Quam causam dementissimi sui consilii & facti afferbat. 2. Philip. 68. a
 Ac mihi quidem explicandæ philosophiæ causam attulit casus grauis ciuitatis. 2. de Diuin. 8. a
 Arripere causam & tempus. ad Luceium, lib. 5. 12. 8. a
 Vt causam ex eo totam cognoscerem. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 12
 Quorum causam cognouisset. 11. ad Att. 13
 Is si mei consilii causam, rationemque cognouerit, &c. 1. Verr. 1. a
 Quod ita statueram, à te cognoscere causam eius Senatam oportere. ad Brut. 3. 5. a
 Causam suam cum aliquo communicare. pro Rosc. Am. 83
 Causam completi. 16. ad Att. 39. & 5. Philip. 196
 Causam in iudicium concludere. pro Quint. 45
 Causam cum aliquo coniungere. de Arusp. respon. 44
 Tibi certè confitendum est, causam perniciosissimi belli in persona tua constitisse. 2. Philip. 68. a
 Quæ maximè causam istam continent. Acade. quæst. ed. 1. lib. 2. 98
 Itaque autoritate C. Lælii publicanos causam detulisse ad Galbam. de Clar. Orat. 43. a
 Antea causam publicam nullam dixi. pro S. R. 28. b
 Nemo appellare poterat, ne causam diceret. in Vatinius, a
 Pro se causam dicitur vult. 5. fam. 22. in epist. Vatini. Quod antea causam publicam nullam dixerim. pro Rosc. Amer. 35. a
 Dicere causam apud aliquem iudicem. de Finib. 53. b
 Causam apud se dicere iubere. lib. 1. de Finib. 18
 Dicere causam de ambitu. pro Sest. 6. Id est, reum esse de ambitu.
 Causam pro publicanis accuratè, vt semper solitus esset, elegantèque dixisse. de Clar. Orat. 43. a
 Nec ornatiùs causam suam dici passus est. de Orat. 104. b
 Se (id quod nunc euenit) de capite suo priore loco causam esse dicturum. pro Quintio, 16. a
 Cæsari causam belli contra patriam inferendi dedisti. in Ant. 170. b
 Habeam gratiam Trebatio, qui mihi dedit causam harum literarum. epist. 182. b
 Non committam vt, si defugerim, tibi causam aliquam dem recusandi. de Orat. 130. b

Vetat enim Deus iniussu hinc nos suo demigrare: cum vero causam iustam ipse Deus dederit, nã ille vir sapiens lætus morietur. Tusc. 16. 4. b
 Causam iustam dare alicuius rei faciendæ. Tusc. q. lib. 1. 60
 Pollicitus sum me daturum causam, qua inductus Vlysses accesserit ad maleficium. ad Heren. 11. b. Id est, allaturum.
 Causam elicere immutatæ voluntatis. 1. ad Att. 19
 Intelligi necesse est, non rem ipsam causam atque fontem esse mœroris. Tusc. q. lib. 3. 57
 Quod autem non affuisses, valetudinem respondeo causam, non mœstitiam fuisse. de Amic. 97. b
 Reperies hanc migrationem huic adolescenti causam omnium malorum fuisse. pro Cælio, 41. b
 Eiusque rei causam verè explicas. ad Att. 102. b
 Causam solum illa causa non habet, cæteris rebus abundat. 7. ad Att. 16
 Nam quod huc properent in magistratu venire, aut exercitum mittere, causam non habet. Lent. Cic. lib. 12. 14. 11. a
 Quicquid enim oritur, qualecunque est, causam habeat à natura necesse est. 2. de Diuin. 88. a
 Modò ne hanc causam habeat ad iniuriam: corrumpendi iudicii causas ille multas & graues habuit, hic nullam. pro Cluent. 34. b
 Veram & bonam causam habere. 9. ad Att. 188. 7. a
 Celebritatis aut nominis causam habere. 2. Offic. 62. a
 Causam habere parem aut meliorem. pro Ligar. 6
 Causam promulgatam habere. 1. ad Att. 58
 Ergo in illo secuta honestam causam non honesta victoria. 2. Offic. 38. a
 Demittere se penitus in causam. Att. lib. 7. 131. 3. a
 Atque vtinam ipse Varro incumbat in causam: quod profectò cum sua sponte, tum te instante faciet. Att. 3. 22
 Si id euenit, quod ingredientibus nobis in causam propositum fuit accidere, posse, non debemus ita cadere animis, quasi aliquid euenit, quod fieri posse nunquam putamus. ad Torquatum, lib. 5. epist. 1. 11. a
 In causam venire. pro Ligar. 17
 Causam informare. pro Quint. 18
 Testes, qui & scirent, & causam mentirentur non haberent. pro Quint. 16. b
 Cato autem sic abiit è vita, vt causam moriendi natum se esse gauderet. 1. Tusc. 116. a
 Gaudeo mihi de toto hoc ostento datam nõ modò iustam, sed etiam necessariam causam esse dicendi. de Aruf. 245. b
 Cum omnibus ciuibus in eorum periculis semper iustam mihi causam necessitudinis esse duxi. pro Rab. 90. b
 Est enim pulcher: & ob eam causam, quia speciem habeat admirabilem, Thaumante dicitur esse nata. de Nat. 69. b
 Ob eam ipsam causam. de Clar. Orat. 14. a
 Hæc ego ad te ob eam causam maximè scribo, vt iam de tua quoque ratione meditare. ad Lent. lib. 1. 8. 8. a
 Quo tempore omnis illa mea festinatio fuit cum periculo capitis, ob eam causam ne tu eximerere. in Verr. 128. b
 Et cognomen induit, nullam aliam ob causam, nisi quod, &c. de Finib. 80. b
 Hanc epistolam ad me referri volo, nec vllam aliam ob causam Pollucem seruam à pedib⁹ Romam misi. ad Att. 122. b
 Hanc igitur ob causam videtur Lælii mens spirare etiam in scriptis. de Clar. 173. b
 Causam oblatam, in qua, &c. 16. ad Att. 37
 Causam enim frequenti Senatui, magna inuidia eorum, qui à te causam regiã aliò transferebant, obtinebamus. ep. 4. b
 Nemo vnquã melius vllã orauit capitis causam. de Cl. 168. b
 Per causam. pro Dom. 11. pro eo quod dicitur, sub prætextu. Causam perdebat, qui amplius peteret, quàm sibi deberetur. pro Rosc. Com. 5
 Causam petiisse clamaſti. 14. ad Att. 13
 Causam municipii nos C. Cæsari probaturos. 13. fam. 15
 Pensum magis in Leontino agro est exigendum propter hanc causam, quod ipsi Leontini, &c. in Verr. 171. b
 Cuius quidem rei quum causam quærerem, quidnam esset, &c. 1. de Orat. 61. a
 Quærare causam incendiorum & cædis. 3. Philip. 143. a

Causam recipere & suscipere. 1. in Ver. 14. & pro Rosc. Am. 2
 Nisi tu, inquit, causam recepisses, nunquam mihi restitisset, sed indicta causa profugisset. pro Syl. 15. a
 Quã possumus reperire ex omnib⁹ rebus ciuilibus causam contentionemq; maiorè, quàm de ordine, &c. 1. de Or. 89. a
 Causam pecuniã reperire. 4. in Verr. 14
 Causam sequi. 10. ad Att. 28. in epist. Cæsaris.
 Causam aliquam sequi vel condemnare. pro Lig. 17
 Subesse nullam grauem causam video. Att. lib. 1. 6. 4. a
 Certè Cõsules causam suscipere, certè Senatui aliquid consilii capere potuit. pro Dom. sua. 9. a
 Nunc verò cum de Magio cõstet, nõne furor eius omnem causam sustinet? Att. lib. 13. 11. & 1. in Verr. 19. & 3. 52
 Et hoc loco Scæuolam dixisti causam apud Centumuiros non tenuisse. pro Cecin. 49. a
 Quam velim sic legas, vt causam tenuem & inopem, nec icipione magno opere dignam. ad Dolabel. lib. 9. 12. 2. a
 Quoniam ad dicendum impedimento est ætas & pudor, qui ornata etatem, causam mihi tradidit, quem sua causa cupere ac debere intelligebat. pro Sex. Rosc. 88. a
 Causam enim frequenti Senatui, non magna varietate, magna que inuidia eorum, qui à te causam regiã transferebant, obtinebamus. ad Lent. lib. 1. 4. 2. a
 Quia pertinuera adolescentem, quod eandem suam causam videbat esse, quàm illorum qui innocentes peribãt. 7. Ver rinarum, 91. a
 Causam in iudicium vocare. pro C. Rab. 19
 A' causa abesse. 2. de Orat. 118
 Etenim si me tua familiaritas ab hac causa remouisset. pro Murena, 8. a
 Causa alicuius cupere vel debere. pro Rosc. Amer. 88
 Ita ius ciuile habemus constitutum, vt causa cadat is, qui non, quemadmodum oportet, egerit. 2. de Inuent. 163. a. Trebatio, lib. 7. 14. 2. a. pro Murena. 8. a. epist. 192. b. de Orat. 98. & ad Heren. 42. b
 Causa charitatis. pro Dom. sua. 15
 Non me hercule contumeliæ causa describam quenquam, &c. in Pis. 53
 Cuius causa omnia tum cupio, tum me hercule etiam de beo. ad Titium, lib. 13. 76. 1. a. ad Att. lib. 15. 323. 3. a
 Nullo modo illam multa quæ à Iunio petita sit, cum Cluentii causa posse coniungi. pro Cluent. 82. a
 Cum causa coniunctus. 12. fam. 10
 Dicere cum causa aliquid. 2. de Orat. 136. a
 Ex quo iudicare debetis, me non cū homine solere, sed cum causa dissidere. 11. Philipp. 300. a
 Quod scribis in urbem introisse, vereor quid sit: nam id nisi graui de causa non fecisset. Att. lib. 7. 127. 2. a
 De qua causa, quæ est quæstio definita, & à Græcis appellatur *ἡ ἀπορία*. Top. 227. b
 Sed expectes quemadmodum exeat ex hac causa. Cælius Ciceroni, lib. 8. 6. 6. a
 Te rogo vt honoris mei causa suscipias. ad Att. 245. b
 Se, quæ fecisset honoris eorum causa, studiosè accuratèque fecisset. de Clar. Orat. 43
 In illa omni defensione atque causa. de Orat. 125. b
 In causa bona vi opprimi est melius, quàm malè cedere. 3. de Legib. 31
 In causa commorari. 13. fam. 73
 In eadem causa sunt, qua antequam nati, &c. de Finib. lib. 1. 39. Offic. 3. 148
 Hunc ego à Cæsare liberaui: freques enim fuerat nobiscum: atque etiam diutius in causa est, quàm nos, commoratus. ad Aristium, a. Id est, diutius sequutus est partes Põpei.
 In causa hæc sunt, Ammonius regis legatus apertè pecunia nos oppugnat. epist. 2. b
 Vereor ne hæc causa neglecta à bonis, defensa ab improbis, magnorum in Remp. malorum in causa fuit. ad Att. 8. b
 In causa nostra fuerat. 13. fam. 36
 Vehementer angebar, quum viderem virum talem qui in eadem causa, in qua ego, fuisset, non in eadem esse fortuna. pro Marcel. 1. a
 Negatque Platonem, si sapiens non sit, eadem esse in causa,

qua Dionysium tyrannum. a
 In causa studio esse languidiore. pro Lig. 17
 In causa inest propositum. Partit. 6
 Itaque tum, quum vigilado necabatur, erat in meliore causa, quàm si domi senex captiuus, periturus Consularis remansisset. 3. Offic. 136. a
 Cur in pari causa, non paria signa reperiuntur criminis: pro Sylla, 38. a
 In causa animam profundere. pro Marcel. 18
 Indicta causa profugere. pro Syl. 15. a
 In causa quis finis. Partit. 6
 In causa aliquem retinere. 1. fam. 20
 In causa versatus acriter. 11. ad Att. 7
 Abesse te mea causa molestè fero, tua gaudeo. ad Cassium, lib. 15. 18. 3. a
 Cui orbem terrarum circuire non erit longum mea causa. in Verrem, a
 Tu mē charum esse dixisti populo Rom. non tam mea causa, quàm Reip. nomine. in Vat. 30. b
 Si me vellet sua aut Reip. causa Luceriam venire. ad Attic. lib. 8. 145. 3. a
 Nullius enim rei, causa remota, reperiri origo potest. de Vniuers. 4. a
 Qui intelligunt neminem ne minimum quidem maleficium sine causa admittere. pro Rosc. Amer. 41. a
 Ipse & equus eius ante signum Iouis Statoris sine causa repente concidit. 1. de Diuin. 130
 Nihil fieri sine causa potest. 2. de Diuin. 46. & 89. a
 Nihil turpius physico, quàm fieri sine causa quicquam, dicere. lib. 1. de Finib. 15
 Tu tam egregios viros censes tantas res gessisse sine causa? lib. 1. de Finib. 27
 Sine causa animu moueri quum dicimus, sine antecedente & externa causa moueri, non omnino sine causa dicimus. Fat. 19
 De Varrone non sine causa quid tibi placeat tam diligenter exquiro. Att. lib. 13. 280. 1. a. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 7
 Nam vtilitates quidem etiam ab iis percipiuntur sæpe, qui simulatione amicitia coluntur, & obseruatur causa temporis. de Amicit. 26. a
 Si natura es *φιλάνθρωπος*, illud non perficies quo minus tua causa velim. ad Appium Pulchrum, 3. 6. 18. a
 Causa potius apud te valuisse videar, quàm gratia. 13. fa. 10
 Salutis omnium causa decedere. Antequam iret in exil. 12. a
 Siquis, verbi causa, oriente Cunicula natus est, is in mari non morietur. de Fat. 18. a
 Quibus virtutis causa hoc tributum est. 2. de Leg. 54
 Voluptates omittantur maiorum voluptatum adipiscendarum causa. 1. de Finib. 55. a
 Causæ adiuantæ & proximæ. Fat. 31
 Causæ æternæ naturæ necessitate manantes. Fat. 15
 Causæ antecedentes & necessariæ. de Fat. 149. b
 Causæ fortuito antegressæ. Fat. 15
 Causæ armorum. 6. fam. 11
 Causæ capitis aut famæ. 9. fam. 48
 Causæ cohibentes in se efficientiam naturalem. Fat. 15
 Causæ quæ cum intelligentia sunt, efficientes sunt rerum pulcherrimarum atque optimarum: quæ autem sunt vacantes prudentia, inconstantia, perturbatæque efficiunt. de Vniuers. 63
 Sed erãt causæ, cur hoc tempore istic esse nollem. ad At. 196. b
 Causæ euentorū magis mouent, quàm ipsa euenta. At. 137. b
 Causæ externæ & antecedentes. Fat. 19
 Causæ fatales. Fat. 16
 Causæ fortuitæ. Fat. 21
 Causæ iudiciales. Diuin. lib. 2. 42
 Causæ naturales & antecedentes. Fat. 7
 Cum omnes causæ nouarum perturbationum quæri viderentur. 140. b
 Principia & causæ rerum. Offic. 3. b
 Causæ rerum efficientium, pro, causæ efficientes. Academ. quæst. ed. 2. lib. 1. 4
 Explicandæ causæ rerum nouarū. ad Luceium, lib. 5. 12. 13. a. f. i.

ad Atticum, lib. 7. 123. 5. a
**Multæque causæ suspicionum offensio-
 numque dantur.**
 Lat. 74
 Causarum aliæ conficientes sunt, aliæ sine quibus confici non potest. Partit. 50
 Causarum aliæ (iuxta Chrysippum) sunt perfectæ & principales, aliæ adiuuantes & proximæ. Fat. 30
 Causarum cognitio, cognitionem euentorum facit. Top. 35
 Causarum prima diuisio. Partit. 36
 Causarum genera tria. 1. ad Heren. 2. 1. de Inuent. 11. Top. 48. 1. de Orat. 69. & 2. 2. 4. & 3. 61. Partit. 7. & 37
 Causarum genera quatuor. 1. ad Heren. 4
 Causarum varia genera. 9. fam. 48
 Ad causarum operam nunquam nisi paratus & meditatus accedo, & c. sine cogitatione ad nullam vnquam causam maiorem ausus sum accedere. 1. de Legib. 9
 In causarum contentioibus magnum opus est. 2. de Or. 40
 Causarum obscuritas ignorantioque. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 22
 Causarum omnium vnus est naturale principium, vna peroratio. Brut. 110
 Causarum species multæ. Top. 29
Multitudo litium ac varietas causarum. de Orat. 94. b
 Ad causas adire. Brut. 172
 Causas aperire. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 7
 Causas cognoscere consules instituerunt. 16. ad Att. 44
 Conferre causas, & quid in quamque sententiam dici possit, expromere. de Diuin. 139. b
 Causas primas nature intelligentis sapientisque conquirere. de Vniuers. 63
 Causas singulas à pluribus defendi, vitiosum. Brut. 109
 Explicare causas rerum. epist. 67. b
 In quo officio tuendo habeo causas plurimas, vel paternæ necessitudinis, vel, & c. epist. 145. b
 Reuersionis has speciosas causas habes, iustas illas quidem & magnas, sed nulla iustior, quam quod tu idem aliis literis. Att. lib. 16. 334. 8. a
 Age quoniam corruppendi iudicii causas ille multas & graues habuit, hic nullam, & c. pro Cluent. 66. a
 Causas efficientes quod non habebit, id nec verum, nec falsum erit. Fat. 16
 Naturales causas habere. 2. de Diuin. 212. a
 Has causas inueniebam duas. 1. de Orat. 61. a
 Causas malas semper obtinuit, in optima concidit. 7. ad Atticum, 66
Quære causas nouarum perturbationum. de Fat. 3. a
 Quid est enim magnum, cum causas rerum efficientium sustuleris, de corpusculorum concursione fortuita loquitur Acad. 40. b
 Causas rerum futurarum qui tenet, idem necesse est omnia teneat, quæ futura sint. Diuin. lib. 1. 107
 Causas & rationes rerum tenere. Tusc. q. lib. 1. 24
 Quum rerum causas alias ex aliis aptas & necessitate nexas videt. Tusc. q. lib. 5. 52
 At laudatus est ab omnibus, fateor, & c. non vt in iudiciis versaret causas, sed vt in historiis bella narraret. in Or. 17
 A causis efficientibus argumentum. Top. 10
 Iustis de causis rationes deferre. ad Rufum, lib. 5. 20. 8. a
 Quod quidem certis de causis à plerisque aliter existimatur. 1. de Orat. 91. a
 His de causis credo. ad Att. 85. b
 Ex causis rerum argumentum. 2. de Orat. 92
 Vfus, quem ex causis, quas diximus, tot ac tantis consecuti sumus. de Orat. 85. b
 Causis ab æterno tempore fluentibus in æternum, ratio tamen mensque moderatur. Tusc. q. lib. 5. 52
 In causis conditæ sunt res futuræ, vt in feminibus vis inest earum rerum, quæ ex iis progignuntur. Diuin. lib. 1. 108
 Quæ in ciuiliu causis disceptationibusq; versantur. de Or. 112
 Vt in causis nõ semper vtimur eodem statu, & c. sed ad tempus, ad controuersia naturam, ad personam accomodamus: sic in ægritudine lenienda. Tusc. q. lib. 3. 68
 Sed tamen te à me pro magnis causis nostræ necessitudinis monendum esse etiam atque etiam puto. pro Syl. 17. a

Causis rerum efficientium sublati haud magnum est de corpusculorum seu atomorum concursione fortuita loqui. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 4
 Verisimile non est odio fuisse pareri filium sine causis multis & magnis & necessariis. pro Rosc. Amer. 23. a
Causula.
 Sed quia & priuatus ille plerisque, & eas ipsis aliis & paruarum rerum causulas scripsit, videtur esse ieiunior. in Orat. 145. b
Causor.
 Si planum facio, & c. nuquid causare, quin ab iudicio abeas turpissimè victus: pro Rosc. Amer. 24. a. Id est, nuquid causam dicis.
Causidicus.
 Non enim causidicū nescio quem, neque proclamatozem, & c. 1. de Orat. 100
 Qui Lysiam sequuntur, causidicū sequuntur, & c. in Or. 16. a
Cautio, Cautus, Vide Caueo.
Causus.
 Lapsus cibus ex hoc ipso loco in eam venam quæ caua appellatur, confunditur, perque eam ad cor confectus iam coctusque perlabitur. 2. de Nat. d. 207. a
Cauo.
 Lignum autem quodcunque voluerit, vno è ligno cauato, itemque lapideum. de Legib. 179. b
Cauea.
 Cauea circòque diuisi ludi publici, vt in cauea sint certationes cantu, voce, fidibus, & tibiis. 2. de Leg. 37
 Qui etiam per iocū deos irridēs, quum cauea liberati pulli nõ passeretur, & c. 2. de Nat. d. 11. a. 2. de Diuin. 110. & 111. a
 Qui clamores tota cauea nuper in hospitis & amici mei Pacuui fuerunt noua fabula, quum ignorante rege vter eorum, & c. de Amicit. 24. a
 Vt Turpino Ambiuio magis delectatur qui in prima cauea spectat: delectatur tamen etiam qui in vltima. de Sen. 44
Cauerna.
 Dicitur & latè cæli lustrare cauernas. de Diuin. 97. b
 Nos ex terræ cauernis ferrum elicimus, rem ad colendos agros necessariam. 2. de Nat. d. 114
 Cauernis terræ, magna vis caloris continetur. de N. d. 19
 Vnde terra & quibus librata ponderibus, quibus cauernis maria sustineantur. 242. b
Cecinna.
 Pro Cecinna oratio cuiusmodi. Orat. 55
Cecrops.
 A Cecrope iam ille mos Athenis remansit, hoc ius terra humandi. 2. de Leg. 58
Cedo.
 Cedo inuitus de Repub. cedo oppressus de fortuna, de dignitate, discedo à Rep. victus audacia malorum. Antequā. 4
 Non illis victus cedo, sed incolumibus vobis me condono. Antequam. 193. b
 Quid iaces, aut mœres, aut cur succumbis, cedisque fortunæ. 3. Tusc. 32
 Tibi ætas nostra cedit, facisque summittit. de Clar. 166. b
 Cui quidē etiam (quæ vim maximam habere dicitur) fortuna ipsa cedit. in Parad. 43. a. De sapiente loquitur.
 Si Pompeius Italia cedit, quid nobis agendum putas? Att. lib. 7. 131. 4. a
 Horæ quidem cedunt & dies, menses & anni: nec præteritum tempus vnquam reuertitur: nec quid sequatur, sciri potest. de Senect. 63. a. Id est, licet mors nõ venerit, tamen dies mortis cedit, etiam quacunq; hora & mensē homo mori potest, & tempus fati semper procedit & instat.
 Cedebas enim Brute, cedebas, quoniam Stoici vestri negant fugere sapientis. ad Att. 282. b
 Æschines propter ignominia iudicii cessit Athenis. de Oratore, 162. b
 Perpetua quadam foelicitate vsus ille cessit è vita. de Clar. Orat. 3. a. Id est, mortuus est.
 Cui quidem etiam exercitus nostri, imperatoresque cesserunt. 2. Offic. 157. a
 Cedam, atque abibo. pro Milone, 71. a

Cedam tibi in præsentia foro, curia, & sanctissimis deorum immortalium templis. ad Octauium, 2. a
 Cedam vita: quæ quanquam sollicita est, tamen si profutura est Reip. bona spe posteritatis me consolatur: qua sublata, non dubitanter occidam. ad Octauium, 3. a. Honestè dictum, pro eo quod est, vltro ad mortē accedam, mortem mihi consciscam.
 Cedam vrbe, quam per me conseruatam, vt esset libera, in seruitute videre non potero. ad Octauium, 3. a
 Cedamus, pro discedamus. 9. ad Att. 2
 Si quantum in agro, & c. non minus in causa cederet A. Cecinna Sexti Ebutii impudentiæ, quam tum in vi faciendā cessit audaciæ. pro Cecin. 1. a
 Ea autem foeneratio erat huiusmodi Iudices, vt etiam hic quæstus huic cederet. 4. in Verr. 23
 Sive etiam illius morte patriam liberare voluisset, & c. cederet æquo animo legibus, secum auferret gloriam sempiternam. pro Mil. 46. a. Cederet legibus, id est, quanuis commendabili facinore edito, exilium tamen sibi conscisceret, ne leges violare velle videretur, si in vrbe maneret.
 Cui (tempori) si non cessissem, non diuturnum beneficii mei patria fructum tulisset. 3. de Leg. 37. a
 Quorum vtrique mortem est minatus, nisi sibi hortorum possessione cessisset. pro Mil. 56. a
 Sic enim putat, te illam tractate effici posse, vt in hoc etiam genere Græciæ nihil cedamus. 1. de Leg. 7. a
 Cedant arma togæ, quomodo intelligendum. in Pis. 58
 Metellus, qui & summa voluntate cesserit, & egregia animi alacritate abfuerit. epist. 13. b
 Quod ad eos pertineat, qui è vita cesserint. 1. Tusc. 54. a
 Cedere minus, quam fugere. ad Brut. 36
 Quacunq; enim imus, quacunq; mouemur, videtur quasi locum dare & cedere. 2. de Nat. d. 119. a
 Non fugiendi hostis, sed capiendi consilii causa cedere. de Orat. 136. b
 Cedere te cogat, & propemodum infringat. 7. ad Att. 8
 Cedere auctoritati alicuius. pro Ligar. 13
 Cedere de suo iure. Offic. 2. 93
 Cedere è patria. 10. Philip. 274
 Cedere è vita. Tusc. q. lib. 1. 28
 Ex ciuitate cedere. pro Mil. 62. a
 Pudori tamen malui, famæque cedere, quam salutis meæ rationem ducere. ad Marium, lib. 7. 3. 4. a. Id est, obsistere nolui, passus sum me vinci.
 Vi opprimi in bona causa melius est, quam malè cedere. de Legib. 191. b
 Interiectus inter duas ætates, Hortensii & Sulpitii, nec maiorem consequi poterat, & minori necesse erat cedere. de Clar. Orat. 121. a
 Precibus matris cedere. ad Brut. 26. Hoc est, obtemperare.
 Religioni cedere. ad Lent. lib. 1. 1. 7. a
 Cedere temporis. 4. fam. 30. & 12. 2. Id est, necessitati parere.
 Cedere visis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 61
 Nam ille lanista iam à gladiatore cessisse videtur. pro Sex. Rosc. 38. b
 Et se ob eam causam domo cesserum filio diceret. ad Attic. lib. 13. 290. 8. a
 Post verò Lepidum, Carbonem, Gracchos: deinde ita magnos nostram ad ætatem, vt non multum, aut nihil omnino Græcis cederetur. 1. Tusc. 4
 Cedendum enim est celeriter, ne, & c. 8. ad Att. 59. Cedendum est, pro discedendum est.
 Cedendum de oppidis iis. Att. lib. 7. 140. 2. a
 Dandus est locus fortunæ, cedendum ex Italia. 11. famil. 2. in epist. D. Bruti.
 Gratioli scribæ sint in dando & cedendo loco. de Clar. Oratoribus, 160. a
Cedens.
 Reliquæ virtutes, è quibus beata vita existit, par & similis deorum, nulla alia re, nisi immortalitate, quæ nihil ad bene viuendum pertinet, cedens cælestibus. 2. de N. d. 130. a
 Ne Græcis quidem cedentem in philosophia. lib. 1. de Fin. 6
 In omnique re contrahenda, vendendo, emendo, condu-

cendo, locando, vicinitatibus & confiniis æquum & facilem, multa multis de iure suo cedentem. 2. Offic. 93. a
 Cedentes, pro discedentes. 15. ad Att. 15. in epist. Hircii.
Cessio.
 Abalienatio, est eius rei quæ mancipi est, aut traditio alteri nexu, aut in iure cessio, inter quos ea iure ciuili fieri possunt. in Top. 13. a
Cesso.
 Ego hic cesso, quia ipse nil scribo, lego autem libentissimè. epist. 265. b
 De ædificatione tua Cyrum vrgere non cesso. ad Q. frat. lib. 11. 219. 3. a
 Ille in Achaia non cessat de nobis detrahere. Att. lib. 11. 24
 At ipsi tamen pueri, etiam quum cessant, exercitatione aliqua ludicra delectantur. 1. de Nat. d. 142. a
 Illos libros scribere non cessauit, neque cesso. ad Quin. 325. b
 Cicero noster, dum ego adsum, non cessauit apud rhetorem. ad Q. frat. lib. 3. 17. 20. a
 Leontinus Gorgias centum & septem compleuit annos, neque vnquam in suo studio atque opere cessauit. de Senect. 13. a. Hoc est, nuquid studium intermisit.
 Isto igitur tam immenso spatio quero Balbe, cur Pronæa vestra cessauerit: laborē mne fugebat. 1. de Nat. d. 32. a
 Si tabellarii non cessarint, necesse est paucis diebus pœnitentat audere. de Prou. 71. b
 Nec tamen istum cessare, sed celare quæ scribat existimo. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 2. *ἡτὶ πρὸς ποιοῦσθαι* dictum.
 Fac esse distentam (mentem,) cælū versantem, terram tuentem, maria moderantem, cur tam multos deos nihil agere & cessare patitur. 3. de Nat. d. 135. a
 Nisi fortè ego vobis qui, & c. cessare nūc videor, quum bella non gero. de Senect. 16. a. Id est, otiosus & inutilis esse, nihil agere.
 Denique aliquid extabit, ne tibi planè cessasse videamur. ad Attic. lib. 2. 22. 1. a
Cessator.
 De libris Tyrannio est cessator, Chrysippo dicam, sed res operosa est. ad Q. frat. 326. b
 Cum Electram & Troadam scripseris, cessator esse noli. ad Quint. 326. b
 Hæc tibi antea non rescripsi, non quò cessator esse solemem, præsertim in literis, sed quum, & c. Pæto, lib. 9. 17. 7. a
Cessatio.
 Cessatio aut legatio. 1. de Leg. 14. a
 Si, quod scribas, non habebis, scribito tamen, ne furtum cessationis quæsiuisse videaris. Tironi, lib. 16. 35
 Legationem aliquam nimirum historia postulat, aut eiusmodi quâpiam cessationem liberam atque otiosam. 1. de Legib. 14. a
 Cessatione Crassus delectabatur. 2. de Orat. 14
 Professò Epicurus, quasi pueri delicati, nihil cessatione melius existimat. 1. de Nat. d. 72
 Cessatione torpere. de Nat. d. 1. 72
Cedo.
 Cedo, inquam, siquid ab Attico. Att. lib. 16. 337. 1. a
 Vnum cedo auctorem tui facti. 7. Verr. 54. a
 Cedo nunc eiusdem illius inimici mei de me eodem ad verum populum in campo Martio cõcionem. pro Sest. 93. a
 Cedo cui Siculo, cum is reus fieret ciuis Romanus, cognitor vnquam factus sit. in Verr. 130. b
 Cedo mihi istorum deorum formas. de Nat. d. 11. 52
 Cedo mihi leges Atinias. in Verr. 98. b
 Cedo quæso orationes (sunt enim) & dic hunc, quem, & c. de Clar. Orat. 163. a
 Cedo qui vestram Remp. tantam amissistis tam cito? de Senect. 18. a
 Ingemisti? certè. cedo reliqua. Att. lib. 9. 190. 6. a
 Cedo mihi ipsius Verris testimonium, recita. in Verr. 93. b
 Cedo mihi vnum ex triennio Præturæ, qui octupli damnatus sit. 5. Verr. 23. a
 Tabulas cedo. 6. Verr. 38. a
 Cedo tandè qui sit ordo, aut quæ concursatio somniorum. 2. de Diuin. 216. a

Cedrus.

Colloceus in culcitra plumea, pſaltriam adducamus, cedrum incendamus, demus ſcutellam dulciſſimæ potioniſ, &c. 3. Tuſc. 79. a. Quidam codices habēt hedychrum.

Celebris.

Locus quæritur celebris an deſertus. ad Heren. 70. b
Vrbs celebris & copioſa. pro Arch. 3. a
Oraculum celebre & clarum. 1. de Diuin. 69. a
Nihil video, quod tam celebre eſſe poſſit. ad Att. 191. b
Antiochia (nam ibi natus eſt loco nobili, & celebri quondam vrbe.) pro Arch. 186. b
Loci ſatis celebres. Partit. 233. b
Gratulatio populi celeberrima. 14. Philip. 396. a
Clara res eſt tota Sicilia, celeberrima atq; notiſſima. in Verrem, 160. b
Monimentum illius celeberrimum in foro. pro Seſtio, 123. a
An verò ignoratis portum Caietæ celeberrimum atque pleniſſimum nauium, &c. pro Leg. Manil. 23. a
Celeberrimo virorū mulierumque conuentu. 6. Verr. 96. a.
Hoc eſt, maxima frequentia populi.
Cùm in foro celeberrimo tanta frequentia hoc tibi obiectum eſſet. 5. Verr. 114
Habet in Oſtienſi Cotta celeberrimo loco, ſed puſillum loci. Att. lib. 12. 244. 1. a
Cæterorum principum celeberrimæ & gratiſſimæ conciones fuerunt. in Piſ. 27. a
Partes vrbis celeberrimæ. pro Dom. ſua, 113. a
Hoc tamen verè licet dicere, P. Scipioni ex multis diebus, quos in vita celeberrimos lætiſſimoſque viderit, &c. de Amicit. 11

Celebritas.

Domèſtica celebritas. in Piſ. 50
Me hæc ſolitudo minus ſtimulat, quàm iſta celebritas. Att. lib. 12. 240. 1. a
Celebritas loci. 14. fam. 4. Id eſt, locus in quo magna eſt frequentia hominum.
Ludorum celebritas. 3. de Orat. 69. a
Celebritas ſententiarum priſtina manebat. de Claris Oratoribus, 182. a
Celebritas virorum & mulierum in funeribus ſublata, quo lamentatio minueretur: habet enim luctum concurſus hominum. 2. de Leg. 60
Nam ſiquis ab ineunte ætate habet cauſam celebritatis & nominis, aut à patre acceptam, &c. 2. Offic. 62
Tu enim quam celebritatem ſermonis hominū, aut quam expetendam gloriam conſequi poteſ: in Somn. Scip. 20
Hic locus nunc habet celebritatem maximam. ad Att. 214. b
Nihil aptius videtur quàm iucus, quem ego noram: ſed celebritatem nullam tum habebat, nunc audio maximam. Att. lib. 13. 284. 2. a
Celebritatem odi, fugio homines, lucem aſpicere vix poſſum. 3. ad Att. 5
Ego propter viæ celebritatem, & quotidianam expectationem rerum nouarum, non commoui me adhuc Theſſalonica. Att. lib. 3. 54. 2. a
Eadēque famæ celebritate Tyndaridæ fratres, qui, &c. 1. Tuſc. 24
Hæc tanta celebritate famæ, quum eſſet iam abſentibus notus, Romam venit. pro Arch. 3. a
Conſtat enim nullis vnquam comitiis campum Martium tanta celebritate, tanto ſplendore omnis generis hominum, ætatum, ordinum floruiſſe. pro Dom. ſua, 58. a
Mercatus, qui haberetur magno ludorum apparatu, totius Græciæ celebratè. Tuſc. 220. b
Sed in turpiſſimis rebus frequentiſſima celebritate & clariſſima luce lætatur. pro Cæl. 47. b
Honeſtate ſua celebritate aliquem dicitur populus. pro Domino ſua, 59. a
Ita qui in maxima celebritate, in oculis ciuium quondam viximus. Offic. 3. 4
Nos hîc in multitudine & celebritate iudiciorum, & nouis legibus ita diſtinemur, vt quotidie vota faciamus ne intercaletur, &c. ad Marium, lib. 7. 2. 8. a

Refertiſſimum celebritate theatrum. ad Q. frat. lib. 1. 1. 62. a
Spoliatus illius ſupremi diei celebritate, quam concedere etiam inimici ſolent, amburetur abiectus. pro Mil. 66. a

Celebro.

Archias populi Rom. laudem gloriāmque celebravit verſibus. pro Arch. 15. a
Tertius ille modus transferendi verbi latè patet, quem neceſſitas genuit inopia coacta: poſt autem delectatio, iucunditaſque celebravit. de Orat. 157. b
Frequentia & plauſus me vſque ad Capitolium celebravit. Att. lib. 4. 70. 7. a
Qui frequentia ſua egreſſum veſtrum ornauerunt ac celebrauerunt. in Piſ. 24. a
Semper illius virtutem omnium mortalium celebrabit. in Ant. 223. b
Quiritès, quoniam ad omnia puluinaria ſupplicatio decreta eſt, celebratore illos dies cum coniugibus ac liberis veſtris. in Catil. 67. a
Is ideo viam muniuit, vt tu eam alienis viris comitata celebrares: pro Seſt. 44. b
Quibus in locis paucis antè diebus factum eſſe Conſulem Murenam nuntii literæque celebrarent. pro Mur. 81. a
Artes celebrare & inter ſe recolere. 1. de Orat. 2. a
Conſtantiam, fidem, grauitatem, præſtantiam, curam alicuius omnium fama celebrare. 9. Philip. 263. a
Celebrare deſcriptionem. pro Dom. ſua, 99
Celebrare dies feſtos ludorum. pro Arch. 288. b
Domum alicuius celebrare. pro Muren. 64. a
Exequias & funera celebrare. 1. Tuſc. 192. a
Mortem alicuius celebrare. pro Muren. 69. a
Celebrare nomen alicuius in foro. de Clar. 174. a
Senectutem celebrare & ornare. 1. de Orat. 98. a
Vocibus maledictiſque celebrare. pro Cæl. 4. a
Nunc apud Philonem harum cauſarum cognitio exercitatioque celebratur. de Orat. 153. b
Celebratur omniū ſermone, lætitiæque conuiuium. 3. Verinarum, 45. a
Seruorum omnium vicatim celebratur tota vrbe deſcriptio. pro Dom. 239. b
Celebratur domus. 2. ad Q. frat. 20. pro Mur. 141. b. Id eſt, frequentes domum veniunt.
Quare quorum ingeniis hæc feruntur, ab his populi Rom. fama celebratur. pro Arch. 16. a
Teſtis eſt huiusce Q. Mutii ianua & veſtibus, quod in eius infirmiſſima valetudine, affectuque iam ætate, maxima quotidie frequentia ciuium, ac ſummorum hominum ſplendore celebratur. 1. de Orat. 99. a
Hæc mira laus eſt, quæ non poetarum carminibus, non annualium monumentis celebratur, ſed prudentium iudicio expenditur. pro Rab. Poſthumo, 26. a
Cæſaris literis, fama, nuntiis celebrantur aures quotidie meæ nouis nominibus gentium, nationum, locorum. de Prouin. Conſul. 18
Itaque conuentus, qui initio celebrantur, iandiu fieri deſerunt. Att. lib. 1. 14. 12. a
Hæc famâ celebrantur. pro Sex. Roſc. 24. b
Itaque C. Cæſar, bellicæ tuæ laudes celebratur illæ quidem. pro M. Marcello, 5. a
Viæ multitudine legatorum vndique miſſorum celebrantur. pro Seſt. 114. a. pro Cæl. 26. a
Quid eos dies, qui quaſi deorum immortalium feſti, atque ſolennes ſunt, aduentu meo redituque celebrati: in Piſonem, 40. a
Nomen vt noſtrum ſcriptis illuſtretur & celebretur tuis. epist. 69. b
Impellitque vt hominum cœtus & celebrari inter ſe, & ſibi obedire velit. 1. Offic. 20. a
Quid tandem exiſtites de his ſummis viris & clariſſimis ciuibus, quorum ſtudio & dignitate celebrari hoc iudicium & ornari, cauſam defendi huius innocentis videt: pro Sylla, 3. a
Velle poſt mortem epulis celebrari memoriam ſui nominis. 2. de Finib. 85

Itaque ille Marius item eximie L. Plotium dilexit, cuius ingenio putabat ea, quæ geſſerat, poſſe celebrari. pro Ar. 15. a
Ludi quos in palatio noſtri maiores fieri celebrarique voluerunt. pro Flac. 149. b
Nomen alicuius celebrari ſcriptis. ad Luceium, lib. 5. 12. 2. a
Cuius damnatione ſepulchrum, L. Catilinæ floribus ornatum, hominum audaciſſimorum ac domeſticorum hoſtium conuentu, epuliſque celebratum eſt. pro Flac. 73. a
Quid porro in Græco ſermone tam tritum atque celebratum eſt: &c. pro Flac. 51. a
Vt primùm Aſiam attigiſti, conſtante fama, atque omnium ſermone celebratum eſt. ad Q. frat. lib. 1. 1. 35. a
Quod omnium accuſatorum non criminibus, ſed vocibus maledictiſque celebratum eſt. pro Clu. 38. b
Hoc delatum tum eſt ad vos Pontifices, poſt omnium ſermone celebratum, quæ admodum iſte omnia fecerit, &c. pro Dom. 241. b
Celebranda virtus. 2. de Inuent. 173. a
Senectuti verò celebrandæ & ornandæ quod honeſtius eſſe poteſt perſugium, quàm iuris interpretatio: de Or. 101. b
Sed quæ dicta ſunt omni ſuperiore oratione, eadem ad celebrandum rumore valent. de Perit. 12. b
Huius in morte celebranda, grauius tulit populus Rom. hanc peruerſam ſapientiam Tuberoniſ. pro Muren. 142. b
Ad eas artes, quibus à pueris dediti fuimus, celebrandas, inter noſque recolendas. de Orat. 85. b

Celebratus.

Pater enim fuit equeſtri loco, auus nulla illuſtri laude celebratus. pro Muren. 14. a
Celebrata res omnium ſermone. pro Cluent. 26. a. Hoc eſt, ita omnibus cognita, vt omnes de ea colloquerentur.
Nec vnus genus eſt diuinationis, publicè, priuatimque celebratum. 1. de Diuin. 5. a
Cùm iam in foro celebratū meū nomen eſſet. de Cl. 194. b
Nos etiam hoſtem literis noſtris & memoria videmus eſſe celebratum. pro Seſt. 125. a
Sed quæ populari gloria decorari in Lucullo debuerunt, ea ferè ſunt & Græcis literis celebrata, & Latinis. 4. Acad. 8
Ludi Apollinares incredibili M. Bruti honore celebrati. in Ant. 166. b
Iudiciis ampliſſimis laudes celebratæ. pro Plancio, 76. a
Scio me in rebus celebratiſſimis ſermone omnium verſari. 2. Philip. 70

Celebratio.

Quæ domus, quæ celebratio quotidiana, quæ familiaris dignitas, quæ ſtudia amicorū, quæ ex quoque ordine multitudinis: pro Syl. 54
De celebratione ludorū Bruti tibi aſſentior. At. li. 15. 330. 5. a
Nihil ex meis temporibus, quod minus mea celebratione commemoratum ſit. pro Pl. 279. b. Id eſt, prædicatione.

Celer.

Celer reditus. pro Dom. ſua, 50. Id eſt, breui futurus.
Oratio celeris & concitata. 2. de Orat. 49. a
O miſeram, & in breui tam celerem & tam variam Reipub. commutationem! ad Octau. 11. a
Si contendemus, per continuationem brachio celeri, mobili vultu vtemur. ad Heren. 21. b
Conſiſſebat tardus celeres ſtans volantes. de Finib. 132. b
Nihil celerius mente. in Orat. 116. a
Celerius opinione pœnas daturum conſido. 12. famil. 38. in epist. Lentuli.

Celero.

Dedit autem diuini duo genera motus: vnus, quod ſemper eſſet in eodem æquè, & idem in omnibus, atque vno modo celeraret: alterum, &c. de Vniuerſ. 45. De natura loquitur.

Celeritas.

Celeritas, velocitas corporis. Tuſc. q. lib. 4. 24
Admirabilis celeritas. 1. de Nat. d. 72. a
Celeritas ad diſcendū. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 15. *διμάθεια* Græcè.
Celeritas animorum. Cat. 71
Velocitas corporis, celeritas appellatur. 4. Tuſc. 47. a
Celeritas corporum. Cat. 16

Expedita & profluens celeritas verborum. de Clar. Or. 116. a
Celeritas pares trium orbium fecit. de Vniuerſ. 21
Maxima celeritas. 2. de Nat. d. 114. a
Nulla eſt celeritas quæ poſſit cum animi celeritate contendere. Tuſc. q. lib. 1. 36
In pedibus celeritas, vis in manibus. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 14
Præceps celeritas dicendi. pro Flac. 38. a
Celeritas præturæ. 10. fam. 55
Id enim & celeritas ſignificat, & vis equorum. de Diu. 138. b
Breuitas & celeritas ſyllabarum. in Orat. 111. a
Quid hæc tanta celeritas, feſtinatioque ſignificat: pro Roſc. Amer. 59. a
Mobilitas linguæ, celeritas verborum. 1. de Orat. 63. a
Adhibere celeritatem. Plancus ad Cic. lib. 10. 21. 4. a
Legatorum nomen ipſum & animos molliet, & belli celeritatem morabitur. 5. Philip. 182. a
Naturæ celeritatem ad diſcendum & memoriam dabant: quorū vtrunque mētis eſſet propriū & ingeni. 1. Ac. 30. a
Celeritatem petitionis alicui decernere. ad Brut. 37. Hoc eſt, poteſtatem petendi ante tempus.
Incitare celeritatem eloquendi dicitur conſuetudo, exercitatioque. 1. de Orat. 45. a
Tum illam incredibilem celeritatem protuli. pro Qu. 16. b
Propter celeritatē gratiores, quum eſſet per ſe gratæ. 12. fa. 9
Opus eſt celeritate: qua ſi eſſemus vſi, bellum, vt ſæpe dixi, nullum haberemus. 5. Philip. 103. a
Deum aſſiduè verſari circum axem admirabili celeritate. de Nat. d. 12. b
Quæ cùm circum axem ſe ſumma celeritate conuertat & torqueat. 4. Acad. 221. a
Celeritate cæcata oratio. Brut. 143
Hæc Centuripina nauis erat incredibili celeritate velis. 7. Verr. 70. a
Palpebræ claudūt & aperiuntur identidem cum maxima celeritate. de Nat. 55. b
Homo volubilis præcipiti quadam celeritate dicendi. pro Flacco, 156. b
Qua celeritate ad me aduolaris. 11. fam. 43
Celeritate ſuperare. 1. ad Q. frat. 1
Aiunt enim eum Cæſariana vti celeritate. ad Att. lib. 16. 26. de Antonio.
Celeritates tarditatēque declararet. de Vniuerſ. 39
Cauendum eſt autem ne aut tarditatis, &c. aut in feſtinationibus ſuſcipiamus nimias celeritates. 1. Offic. 182. a

Celeripes.

Venit autem eo ipſo die ille celeripes, quem Saluius dixerat. Att. lib. 9. 17

Celerime.

Celerimeque multa ſimul agitantem. 2. de Finib. 75. a

Celeriter.

Ignofcâſque breuitati literarum mearum: nam & celeriter vnâ futuros nos arbitror. Dolabellæ, lib. 9. 21. pro, prope diem.
Celeriter animo circunſpicite, qui ſint rerum exitus conſecuti. 2. de Leg. 41
Facere aliquid celeriter. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 1. 7. a
Librum tibi celeriter mittam. Att. lib. 15. 330. 2. a
Nuntiare celeriter. 1. de Diuin. 106. a
In iis rebus celeriter expediteque percipiendis. de Finibus, lib. 5. 32
Sciebat enim me celeriter velle proficiſci. ad Atticum, libro 15. 330. 2. a
Si durius aliquid eſſet, ſuccurrere celeriter poſſem. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 21. 6. a
Lætor virtute & officio cùm tuorum neceſſariorum, meorum amiciſſimorum: tum alterius omnium ſeculorum, & gentium principis: alterius, iam pridem iuuentutis, celeriter, vt ſpero, ciuitatis. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 11. 10. a
An id agendum, vt eò celerius de iſto tranſigamus, quod maturius ad Apronium poſſimus venire: 5. Verr. 49. a

Celeriuſcule.

Celeriuſcule dicere. ad Heren. 20. b
Celimontana porta in Piſ. 92. b

Celcius.

C. Celius multis laboribus & inimicitiis honores affequutus. 7. in Verr. 142

M. Celius eques Ro. a C. Verre Lilybaei spoliatus. 6. in Verrem, 31

Q. Celius Latmiensis, anno proximo post Tribunatum plebis Legatus. pro L. Man. 40

Q. Celus, Quæstor non est factus, eos factus est. pro Pla. 42

Cella.

Capua, cella & horreum Campani agri. contra Rull. 84. b

Pistor domi nullus, nulla cella, panis & vinu à propolatuque de cupa. in Pis. 53. Id est, locus in quo reponuntur vina.

Magistratibus tantundem detur in cellam, quantum semper datum est. 5. Verr. 175. a

Data tibi pecunia est Verres: vna, qua frumentum tibi emeress in cellam: altera, &c. 5. Verr. 175. a

Queritur Sicilia tota, C. Verrem ab aratoribus, quum frumentum sibi in cellam imperauisset, &c. 1. Verr. 17

In cellam frumentum in prouinciis sumere mos Prætoribus Romanis erat. 5. in Verr. 163

Itaque ille M. Cato sapiens cellam penariam Reipublice nostrae, nutricem plebis Romanae, Siciliam nominauit. 4. in Verr. 4. a

Atticam meam gratias mihi agere de matre gaudeo: cui quidem ego totam villam, cellamque tradidi. At. lib. 14. 517. 6. a

In cella Concordia collocari armatos latrones. 5. in Ant. 176. pro templo.

Armatos in cella Concordiae inclusit. 2. Philip. 42

Semper enim boni assidue domini referta cella vinaria, olearia, & penuaria est, villaque tota locuples est: &c. de Senect. 52

Conchyliatis Cn. Pompeii peristromatis seruorum in cellis lectos stratos videres. 2. Philip. 77. a

Cellis vinariis, & oleariis plenis relictis. in Top. 8. a

Celo.

Neque tu me celas, ut Pythagoras solebat alienos. 1. de Natura deor. 51

O virum simplicem, qui nos nihil celat: de Orat. 219. b

Aur cur celatis quasi turpe aliquid sententiam vestram: Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 56

Vnum tamen illud non celant. Acad. 15. b

Non enim te celauit sermonem. ad Cæl. lib. 2. 15. 9. a

Sed Bassus noster me de hoc libro celauit, te quidem non videtur. ad Trebatium, lib. 7. 38. Att. lib. 10. 205. 8. a

Saufeium pete, celemus, ego nuquam indicabo. ad At. 139. b

Ita grauer tulimus, ut te quidem celaremus. 10. ad Att. 10

Neque enim id est celare, quicquid reticeas: sed quum quod tu scias, id ignorare emolumenti tui causa velis eos, quorum interstit id scire. Offic. 3. 74

Nec tamen istum cessare, sed celare quæ scribat existimo. 1. Academ. 4. a

Si omnes deos hominesque celare possimus. 3. Offic. 48. a

Si te palam interemisset, deos quidem nunquam celare potuisset, homines vero fortasse celasset. pro Deiot. 147. b

De armis, de ferro, de insidiis te celare voluit. pro Deiot. a

Dixit Philarchus pro testimonio: se, quod nosset tuum istum morbum, ut amici tui appellant, studium: cupisse te celare de phaleris. 6. Verr. 25. a

Quum familiariter me in eorum sermonem insinuarem ac darem, celabar, excluder. de Leg. Agr. 26. a

Sed heus tu celari videor abs te. ad Q. frat. lib. 2. 40

Celandus de nostro consilio. 10. ad Att. 47

Celandi spes. 2. ad Heren. 38

Item quod spem celandi non habet. 2. de Inuen. 150. Celandi, passiuè sumptum.

Debes existimare te maximis de rebus à fratre esse celatum. ad Metellum, lib. 5. 7

Sed tamen indicabo tibi, quo in primis te celatum esse volebam. ad Q. frat. 326. b

Celatus.

Quamobrem ita iste pirata celatus est, quasi cum aspicere nefas esset. 7. Verr. 54. a

Non est profectò de illo veneno celata mater, nihil est ab

Oppianico sine consilio mulieris cogitatum. pro Clu. 50. a

Credo, Iudices, celatum Cassium de Sylla vno: nam de cæretis certè sciebat. pro Syl. 29. a

Celsus.

Quis autem poterit esse celsus & erectus, & ea quæ accedere possunt, omnia parua ducens, qualem sapientem esse volumus, nisi omnia sibi in se posita esse censebit: Tusc. quæst. lib. 5. 31

Status erectus & celsus, rarus incessus, nec ita longus, excursio moderata, &c. in Orat. 33. a. De gestibus oratoris loquitur.

Vertex montis celsus. 1. de Diuin. 21. a

Quæ primùm eos humo excitatos, celsos & rectos constituit. 2. de Nat. d. 210. a

Celsissima sedes dignitatis. pro Syl. 167. b

Celsitas.

Celsitas animi & magnitudo. Offic. 56. b

Ceminoris.

Ceminoris, oppidum in mote Amano, à Cicerone captum. 15. fam. 17

Κερός & ἀνωρός, 6. ad Att. 49

Κερωώδης, 9. ad Att. 1

Censeo.

Arma quæ ad me missuri eratis, iis censeo armetis milites, quos vobiscum habetis. At. lib. 8. 161. 5. a. & lib. 10. 203. 5. a. de Clar. Orat. 174. a. 3. Philip. 150. a

De ea re ita censeo, vt C. Pansa, &c. 3. Philip. 150. a

Magnopere censeo desistas. 7. Verr. 137. a

Sed nunc, quoniam id temporis est, surgendum censeo. de Orat. 142. b

Quid igitur censetis: de Nat. deo. 1. 57

Quid duro tempore anni actuaria fore censetis: ad Att. 165. b

Quid mihi animi in nauigando censetis fore: ad Att. 165. b

Crassus tres legatos decernit, nec excludit Pompeium: cæset enim etiam ex iis qui cum imperio sunt, &c. Lentulo, lib. 11. 8. a

Quibus non tam imperaui, quam censui. 3. fam. 39

In qua tribu denique ita prædia censuisti: pro Flac. 62. a

Censuit referendum quos ad solerent. de Nat. d. 2. 8

Censores, populi æuitates, soboles, familias, pecuniâsque censento. 3. de Leg. 10. a

Cum cenferem remissione vocis me periculum vitare posse, in Asiam profectus sum. de Clar. Orat. 194. b

Cuius patrem armis pellendum à suis mœnibus censuissent. pro Flacco, 46. a

De cæteris rebus quid senserim, quidue censuerim, audisse te arbitror. ad Brutum, 15. 17. a

Illud verò non censuerim. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 58

Quid Senatus censuerit, exponam. in Catil. 38. a

Ego sic interpretor sensisse maiores, vt causam mortis censuerint, non genus esse querendum. in Ant. 221. b

Consules, si eis videbitur, primo quoque tempore ad hunc ordinem referant, ita vt de Repub. fidèque sua censuerint. in Verr. 191. b

Atque hoc ideo mihi concedendum est magis, quòd ex his studiis hæc quoque censetur oratio & facultas, quæ, &c. pro Arch. 10. a. Id est, pretium & æstimationem meretur, & in primis laudatur.

Quinto quoque anno Sicilia censetur, erat censa Præto

Pедуco: quintus annus cum te Præto incidisset, censa denuò est. in Verr. 136. b

Census es præterea numeratæ pecuniæ c x x x. eam opinor tibi numeratam non esse abs te. pro Flacco, 62. a. Verbum deponens.

Cum is vnicam filiam haberet, is neque census esset, &c. in Verr. 98. b

Quæritur, is qui domini volûtate census sit, si non sit conditum lustrum, sitne liber. Orat. 100. b

Ne absens censere, curabo edicendum & proponendum locis omnibus. Att. lib. 1. 13. 11. a

Aliiter video censerî Marcello & cæteris, qui hîc sunt. ad Atticum, 129. b

Censerî sub lustrum, germani negotiatoris est. 2. ad Att. 60

Si censenda nobis atque æstimanda res, vtrum pluris æstimabimus pecuniam Pyrri, &c. in Parad. 61. a

Frequentia quæ conuenit vndique censendi causa. 2. Ver. 32

Illud quæro, sine ista prædia censui censendo, habeant ius ciuile: &c. pro Flacco, 61

Censor.

Magister disciplinæ & seueritatis, censor. pro Cluent. 102. a

Magister morum, censor. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 13. 7. a

Is fuit in hac causa pertristis quidam patruus, censor, magister. pro Cæl. 42. b

Præfectus moribus, censor. pro Cluent. 102. a

Vbi cauisti, ne meo me loco censor in Senatu legeret: pro Dom. sua, 229. b

Africanus censor militem quendam ignaum notauit, ac tribu mouit. de Orat. 134

Philippus censor patrem tuum præterit in recitando Senatu. pro Dom. 230. b

Quint. Metellus C. Attinium ex Senatu censor reiecerat. pro Dom. 338. b

Putauit esse censoris, ne longius id serperet, prouidere. de Orat. 151. b

Vt censorem quærat interpretem. 3. de Legib. 27

Cum hæc scribebâ, Censorem iam te esse sperabam. ep. 45. b

Censores, populi æuitates, soboles, familias, pecuniâsque censento, vrbs templâ, vias, aquas, ærarium, vectigalia tuento, populique partes in tribus distribuunt. Exin pecunias, æuitates, ordines partiunt: equitum, peditumque prolem describunt: cælibes esse prohibent, mores populi regunt, probrum in Senatu ne relinquunt, bini sunt, magistratum quinqueannum habent, eoque potestas semper est. 3. de Legib. 6. & 7

Censores fide legem custodiunt. 3. de Legib. 11

Censores apud Rom. nomophylaces apud Græcos. de Legibus, 193. b

Censores apud Romanos nulla de re diligentius, quam de iureiurando iudicabant. Offic. 3. 152

Censores lege liberi ne sunt. 3. de Legib. 11

Censorum in Sicilia potestas summa. 4. in Verr. 91

Ad censores priuati acta referunt. 3. de Legib. 11

Video igitur iudices animaduertisse censores in iudices quosdam illius iudicii Iuniani, cum istam ipsam causam subscriberent. pro Cluent. 42. b

De capite ciuis nisi per maximum comitiatum, olosque, quos censores in partibus populi locassint, ne ferunt. 3. de Legib. 11

Censoribus, quos semper in Repub. vult esse Cicero, detur cura legum: apud eos qui magistratu abierint, edant, & exponant quid in magistratu gesserint, deque iis censores præiudicent. 3. de Legib. 40

Censoribus vectigalia locare nisi in còspectu populi Rom. non licet: his videre vel in vltimis terris licebit. 1. Ver. 4. a

C. Geta à L. Metello & Cn. Domitio censoribus ex Senatu eiectus est. pro Cluent. 42. b

Eosque à censoribus omnibus ignominii esse notatos. Offic. 75. b

Censorius.

Censoria autoritas quantum ponderis apud Romanos habuerit. pro Cluent. 92. 94. 95. 96

Gratitas censoria. pro Cælio, 26. a

Lex censoria. ad Q. fratrem, lib. 1. 52. & 7. Verr. 42. a

Censoria locatio, in quibusdam prouinciis à Romanis constituta. 5. in Verr. 11

Magistra censoria. in Pisonem, 81. b

Censoria notatio, lege P. Clodii de Rep. sublata. pro Seft. 46

Seueritas censoria. in Piso. 6. a. pro Cluent. 102. a

Censoria subscriptio. pro Cluent. 42

Censorium iudicium. de Prouinc. 79. b

Hominum delictum, fortunæ iudicio committere, minimè censorium est. pro Cluent. 102. a

Sed vide ne quid Catulus attulerit religionis, opus hoc censorium est: id, &c. de Orat. 142. b

Id autem committere, vide quàm sit homini turpe censoredio. 2. de Orat. a

Quid enim poterit dicere: Consularem se esse hominem & censorium: 2. de Orat. 198. a

Censoria potestatem minuere. de Prouinc. 79. b

In censoria potestate timoris causa, nò vitæ pœna fuit. pro Cluent. 95

Iudicium rationemque censoria tenere. in Pisonem, 7. a

Censoria cooptatione sublata. 3. de Legib. 26

Cum lege censoria agri deorum immortalium excepti essent. 3. de Nat. deor. 34

Censoria tabulæ. pro Cluent. 31. a

Censura.

Censura morum, magisterium seuerissimum. de Prouinc. Consul. 38

Censorinus.

Censorinus, Manlius, c o s s. Brut. 54

Censorinus, in Antonii partibus. 11. Philip. 296

Census.

Is quum haberet vnicam filiam, neque census esset: quod eum natura hortabatur, &c. 3. Verr. 73. a

Eum qui sit census, ita se iam tum gessisse pro ciue. pro Arch. 187. b

In his nuper Annia ea de multorum propinquorum sententia, pecuniosa mulier, quod censa non erat, testamento fecit hæredem filiam. 3. Verr. 78. a

Census.

Census non ius ciuitatis confirmat. pro Archia, 8

Impudens locupletum census. ad Brutum, 18. 6. a. pro Cluentio, 112. a

Non æstimatione census, verum victu atque cultu terminatur pecuniæ modus. in Parad. 64. a

Illud quæro, sintne ista prædia, censui censendo: &c. pro Flacco, 61

Censum habere. 4. in Verr. 91

Sanè velim scire num censum impendant Tribuni diebus vitandis. Att. lib. 4. 28

Non enim furatus esse ciuitatem, non genus suum ementitus, non in aliquo impudenti mendacio delituisse, non irrepsisse in censum dicitur. pro Corn. Balbo, 3. a

Quum autem in censum vendidit, hoc iudicat, quum ii qui in seruitute iusta fuerunt, censu liberentur, eum, qui cum liber esset, &c. pro Cecin. 71. a

Multa de censu, & censoribus, & ærario. pro Flacco, 61

Censu descriptus populus. 3. de Legib. 38

Siculi ex censu quotannis tributa conferunt. 4. Verr. 91. a

Eas se tamen ab eo balneas nò ex libris patris, sed ex tabulis & ex censu querere. pro Cluent. 47. b

Ad hæc, prædia etiam in censu dedicauisti. pro Flacco, 61. a

Africanus cum esset censor, & in equitum censu C. Licinius sacerdos produisset, clara voce dixit, se scire illum verbis conceptis peierasse. pro Cluent. 45. b

In censu habendo potestas omnis æstimationis habenda, summæque faciendæ censori permittitur. 4. Verr. 91. a

Censu liberum fieri. Topic. 6

Nunc verò quid putem Trallianos Mæandrio causam commisisse, homini egentì, fordidò, sine honore, sine existimatione, sine censu: pro Flacco, 41. a

Census, qui isto Prætoe sunt habitii, non seruaturum se Metellus ostenderit. in Verrem, 44. a

Census nostros requiris scilicet. pro Archia, 7. a

A quo iterum funerum sumptus præfinitur ex censibus, à minis quinque vsque ad minam. 2. de Legib. 106. a

Centaurus.

Centaurus in Capitolio ex celo icus. Diuin. lib. 1. 83

Cetauri sanguine tinctam tunicam dedit Dianira Herculi. 3. de Nat. deor. 51

Nubium vna centauros genuisse dicitur. de Nat. 69. b

Centenus, Centesimus, Centies, Vide Centum.

Centrum.

Terra in medio mundi sita ad vniuersi cæli complexum, quasi puncti instar obinet, quod κέντρον illi vocant. Tusc. quæst. lib. 1. 32

Centum.

Hi centum dies penes accusatorem quu fuissent, ab eo ipso

accusatore producti sunt. pro Mil. 45. a
 Quid si in eiusmodi cera centum sigilla hoc annulo impressero? Academic. quaest. edit. 1. lib. 2. 77

Centies.

Nonne centies & octogies ex arario tibi attributum, Romæ in quaestu reliquisti? in Pis. 98. b
 Centies facta syngrapha. 2. Philp. 96. a
 Centies h. s. reliquit. Att. lib. 2. 35. 5. a

Centenus.

Centena festertia pendere, vel capere ex prædiis. Att. lib. 6. 112. 5. a. in Parad. 62. a

Centesimus.

Tributum ex centesimo collatum. ad Brut. 289. b
 Puto, postquam tu es profectus, in creditorum causa ut centesimæ perpetuæ fœnore ducerentur. Att. lib. 5. 54
 Centesimæ quaternæ. 6. ad Att. 6
 Interim quum in edicto translatitio centesimas me obseruaturum haberem cum anatocismi anniuersario. Att. lib. 5. 54
 Centesimis binis pecuniam fœneratus. 5. in Verr. 141
 Nam à Cæcilio propinqui minore centesimis numum mouere non possunt. Att. lib. 1. 21

Centumuiuri.

Centumuiuri iudices. in Rull. 51
 Quid qua de re inter Marcellos & Claudios patricios Centumuiuri iudicauerunt? 1. de Orat. 86. a
 Ad Centumuiros delata res. 1. de Orat. 84
 Et hoc loco Scæuolam dixisti causam apud Centumuiros non tenuisse: quem ego antea non commemorauit. pro Cecinna, 49. a

Centumuiralis.

Centumuirale iudicium. pro Cecin. 39
 Centumuiralia iudicia quas causas recipiant. 1. de Orat. 84
 Iactare se in causis Centumuiralibus. 1. de Orat. 84. a

Centuria.

Primum vide ne in eum dixerint, qui rogator centuriæ fuisset. 2. de Diuin. 113. a
 Cum M. Scipio ex centuria sua renuntiaret, præco, & c. de Orat. 133. b
 Ut eadem centuriæ, quæ me Consulê fecerant, Consulatum meum comprobarent. Postquam. 310. b
 Ei pauca centuriæ ad Consulatum defuerunt. de Claris Oratoribus, 128. a
 Centuriarum auspicia in comitiis. pro Milo. 31
 Vobis campus centuriarumque vna vox, omniumque, & c. pro Dom. 242. b
 Idem centurias equitum sine suffragio esse voluit. pro Muræna, 141. b
 Deinde ornat apparitoribus, scribis, librariis, præconibus, architectis: præterea mulis, tabernaculis, centuriis, suppellectili. pro L. Agrar. 43. a
 Seniorum, iuniorumque centuriis honore affici. 7. Verr. 31. a
 Propter dilationem comitorum ter Prætor primus centuriis cunctis renuntiatis sum. pro L. Manil. 1. a

Centurio.

Nihil sibi ex ista laude Centurio, nihil præfectus, nihil cohors, nihil turma decerpit. pro Marcel. 4. a. in Piso. 76. a
 L. Martius primipili Centurio. pro Corn. Balb. 27. a
 Manlius iste Centurio. 2. in Cat. 35. a
 Denique etiam sine Centurione vllum apud Philomelum confedissent, & c. 15. fam. 13

Centurio.

Centuriat (Brutus) Capuæ. 16. ad Att. 26
 Ego quum homines in tribunali Aurelio palam conscribi, centuriarique vidissem. ad Quintus post reditum, 10

Centuriatus.

Centuriata comitia. pro Dom. 62. 67. 68. pro Sest. 62. in Rul. 39. pro Mur. 1. & 7. fam. 52
 Nam centuriata lex Cenforibus ferebatur, quum curiata cæteris patriciis magistratibus. de L. Agrar. 39
 Quo die nos comitiis centuriatis, quæ maximè iusta dici, haberique voluerunt maiores, accersit in patriam, & c. Post reditum, 24. 1. Philip. 14
 Quum legis hæc vis sit, scitum est iussum in omnes: ferri

de singulis nisi centuriatis comitis noluerunt. 3. de Leg. 64. a. Centuriata comitia dicebantur, quum populus per centurias ex censu & ætate diuisus, suffragia ferebat.

Centuriatus.

Quem enim possumus imperatorem aliquo in numero putare, cuius in exercitu vaneant centuriatus, atque vaneant? pro L. Manil. 26

Quid: centuriatus palam venditos? in Piso. 69. a

Centuriatum.

Distributis partibus tributum & centuriatum, descriptis ordinibus, classibus, ætatibus, auditis authoribus, re multos dies promulgata & cognita, iuberi, veterique voluerunt. pro Flac. 12

Centuripi.

Centuripi, ciuitas olim Siciliae maxima & locupletissima. 6. in Verr. 45. Ciuitas Siciliae maximè mediterranea. 7. in Verrem, 66

Centuripi & Segesta pop. Rom. cognata. 7. in Verr. 67

Centuripinus.

Centuripina ciuitas sine fœdere immunis ac libera. 5. in Verrem, 11

Centuripini Aetnensis agri partem maximam possidebant. 5. in Verr. 88

Centuripinorum in Rempub. Rom. fides. 4. in Verr. 118

Centuripinorum legatorum numerus olim in Sicilia maximus. 5. in Verr. 89

Ceparius.

M. Ceparius ex Catilinae coniuratis. in Catil. 59

Cepio.

Cepio in lege frumentaria, cum quaestor vrbanus esset, Saturnino restitit. 1. ad Heren. 21

Cephaledum, oppidum. in Verrem, 134. b

Cephalediana, ciuitas Siciliensis. 5. in Verr. 85

Cephaleditani. in Verr. 134. b

Cephalus.

Cephalus, apud Platonem. 4. ad Att. 41

Κεφαλα. 13. ad Atticum, 41

Κεφαλα. 13. ad Atticum, 53

Cera.

Si omnis cera commutabilis esset, nihil esset cereum, quod commutari non posset. de Nat. d. 65. b

Cera legitima, item infamis & nefaria. 1. in Verr. 13

Nostri igitur laudatio, & c. cõsignata creta est: in illo autem testimonio, quod accusatori dicitur datum, ceram esse videmus. pro Flacco, 29. a

Mollissimam ceram ad nostrum arbitrium formare & fingere. 3. de Orat. 97. a

Ceram quæ olent, vnguenta, magis delectant, quam quæ crocum. 3. de Orat. 55

Condiunt Aegyptii mortuos, & eos domi seruant. Persæ etiam cera circumlitos condiunt, ut quammaximè permaneant diuturna corpora. 1. Tusc. 174. a

Cera deprehensa, considerem totius testimonii fictam audaciam manifesto comprehensam, atque oppressam teneri. pro Flacco, a

In cera veteres scribebant. 2. de Orat. 191

Deinde in codicis extrema cera nomen infimum in flagitiosa litura fecit. 3. Verr. 65. a

Hoc intelligerem quale esset, si in ceris fingeretur, aut fictilibus figuris. 1. de Nat. deor. 96. a

Cerula.

Cerula tua miniata. 15. ad Att. 30

Cerulas tuas miniatulas extimescebam. 16. ad Att. 27

Ceratus.

Ceratam vnicuique tabellam dari cera legitima, non illa infami ac nefaria. 1. Verr. 13

Cerarius.

Ex omni pecunia, quam aratoribus soluere debuisti, certis nominibus deductiones fieri solebant: primum pro spectatione & collybo, deinde pro nescio quo cerario. 5. in Verrem, 135. a

Cereus.

Omne cereum commutari potest. de Nat. d. 65. b

Ceræ figuræ. de Nat. deor. 15. b

Cereus.

Ea res (si quaeris) ei magno honori fuit: omnibus vicis statuarum ad eas thus & cerei. 3. Offic. 106. a

Ceramicus.

At etiam Athenis, ut è patre audiebam, faceret & vrbane Stoicis arridente, statua est in Ceramico Chryssippi sedentis, porrecta manu, & c. 1. de Finib. 60. a

In Ceramico sepulchrorum amplitudines. 2. de Legib. 59

Ceramium.

Nam Milonis domum, meamque in Ceramio prid. Id. Nouemb. expugnare & incendere ita conatus est, ut palam hora quinta cum scutis homines eductis gladiis, alios cum accensis facibus adduxerit. Att. lib. 4. 14

Κερας Aonium. 5. ad Atticum, 50

Κερας Phemio mandatum est: reperietur: modò aliquid illo dignum canat. 6. ad Att. 12

Cerberus.

Dic quaeso, nunc te illa terrent, triceps apud inferos Cerberus, Cocyti fremitus, trāsuectio Acherontis, mento summam aquam attingens siti eneectus Tantalus. 1. Tusc. 16. a. de Nat. deor. 68. b

Cercops.

Cercopis cuiusdam ferunt Pythagorici fuisse Orphicum carmen. de Nat. deor. 1. 76

Cerebrum.

Pars quædam cerebri nonnullis visa est animi principatum tenere. Tusc. quaest. lib. 1. 17. partem illam cerebri intelligendum, quod cerebellum, id est, *σπικραδα* & *ελαφαιδα* vocarunt, vel, ut alii maluerunt, *σπικρα*.

Cereia.

Cereia studio philosophiæ flagrans. 13. ad Att. 25

Cereia missa ab istis est, legata ad me. 14. ad Att. 42

Cereia procuratores. 13. fam. 95

Cereia facillè satiffeci. 15. ad Att. 2

Ceres.

Ceres à gerendo dicta. 3. de Nat. deor. 36

Ceres antiquissima Ennensis. 6. in Verr. 97

Idemque disputat, æthera esse eum, quem homines Iouem appellarent: quique aer per maria manaret, eum esse Neptunum: terram, eam quæ Ceres diceretur. 1. de Nat. deorum, 50

Mater autem est à gerendis frugibus Ceres, tanquam geres: casuque prima litera itidem immutata, ut à Græcis: nam ab illis quoque *δημητηρ*, quasi *γημητηρ* nominata est. 2. de Nat. deor. 49

Ceres filiam Proserpinam quærens, orbem omnium terrarum peragravit. 6. in Verr. 95

Ceres pertinens per terras, per maria Neptunus. 2. de Nat. deorum, 52

Cereres sacra, de Græcia à Romanis assumpta, & per Græcas semper sacerdotes curata. pro Corn. Balbo, 44

Sacra Cereris per mulieres ac virgines confici solita. in Verrem, 223. b

Cereri Græco sacro tantum mulieres intianto. 2. de Leg. 24

Cerere fruges, vinum liberum dicimus. 3. de Nat. d. 28

Cerere nati liber & libera idcirco nominati sunt, quod ex nobis natos, liberos appellamus. de Nat. deor. 2. 46

Cerealis.

Emersam commodè ex Antio in Appiâ ad Tres Tabernas, ipsi Cerealibus, quum in me incurrit Roma veniens Curio meus, ibidem ilico puer abs te cum epistolis. Att. lib. 2. 27. 2. a

Cerno.

Cerno animo sepultam patriam, miseros atque insepultos acervos ciuium: & c. in Catil. 83. a

Cerno iam animo, quanto omnia vbertiora futura sint. epist. 67. b

Cerno sic nobis esse faciendum. de Vniuers. 63

Vt de eo si dicas, qui multas hæreditates adierit, prospice tu qui plurimum cernis. 4. ad Heren. 238. b

Gratus est, qui in referenda gratia non suum commodum, sed eum ipsum cui refert gratiam, cernit. de Legib. 166. b

Quicquid porrò animo cernimus, id omne oritur à sensibus. 1. de Fin. 97. a. 4. Acad. 46. a. ad Luceium, lib. 5. 12. 8. a
 Nos enim ne nunc quidem oculis cernimus ea quæ videmus. 1. Tusc. 73. a

Ne hoc quidem cernunt. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 50

Animus verò non me deserens, sed respectans, in ea profectò loca discessit, quò mihi ipse cernebat esse veniendū. de Senect. 77. a

Literas tuas accepi pridie Nonas Febr. eoque ipso die ex testamento hæreditatè creui. Att. lib. 11. 210. 1. a. Hoc est, adiui.

Galeonis hæreditatem creui. Att. lib. 11. 220. 6. a. in Rull. 49

Iam cernam mène, an illum potiorerem putes. 2. Tusc. 34. a

Si eum qui iudicii partem acceperit, oculis cernetis, poteritisne dubitare iudices, qui iudicari? pro R. Amer. 53. a

Verecundè tu quidem ut omnia, sed tamen ut facile cerneam, te ardere studio, mecum, ut tibi illa traderem, egisti. Topic. 221. b

Nunc mittendum est, ut meo iussu cernat. Att. lib. 13. 294. 2. a. Sub. hæreditatem.

Nonne vobis videtur animus is, qui plura cernat & lógius, videre se ad meliora proficisci: ille autem, cuius obtusior sit acies, non videre: de Senect. 75. a

Quis est quin cernat quanta vis est in sensibus? 4. Acad. 41. a. Hoc est, cui hominum non est apertissima sensuum vis?

Neque tanta tamen in rebus obscuritas, ut eas non penitus acri vir ingenio cernat, si modò aspexerit. de Orat. a

Fit enim nescio quomodo, ut magis in aliis cernam, quam in nobismetipsis, si quid delinquitur. Offic. 1. 203

Ferro, non auro, vitam cernamus vtrique. 1. Offic. 59. a

Quotcunque Senatus creuerit, popululve iusserit, tot sunt. 3. de Legib. 11. a

Bella, discrepatio, prodigia, porteta, ad Hetruscos aruspices, si Senatus iusserit, deferunt. Quibus diuis creuerint, procurant. 2. de Legib. 35. a

Cernere atque intelligere aliquid animo. Top. 222. b

Cernere certa & vera in somnis. Diuin. lib. 1. 103

Cernere multò antè. Diuin. lib. 2. 91

A te autem peto, ut me hanc quasi falsam hæreditatem alienæ gloriæ sinas cernere. ad Dolabellam, lib. 9. 14. 9. a

Nihil eos sentire, nihil cernere, nihil omnino quale sit, posse reperire. 4. Acad. 29. a

Quæ in diuturna obscuritate latuerunt, sic aperiam, ut ea cernere oculis videamini. pro Cluent. 52. a

Cernere perturbata & confusa dicuntur, quæ onusti cibo & vino ad quietem eunt. Diuin. lib. 1. 55

Illa verò oculorum multò acriora, quæ ponunt penè in conspectu animi, quæ cernere & videre non possumus. 3. de Orat. 88. a

Cernere rem animo. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 23

Cernere verum. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 121

Cernere naturæ vim. Tusc. quaest. lib. 1. 29

Quare adiunges Ausum nostrum, hominem semper amantem mei, nunc credo eò magis, quod debet etiam fratris Appii amorem erga me cum reliqua hæreditate creuiffic. Att. lib. 6. 111. 20. a

Cernitur magnus animus duabus rebus. 1. Offic. 95. a

Causa certis personis, locis, temporibus, actionibus, negotiis cernitur, aut in omnibus, aut in plerisque eorum. in Topicis, 42. a

Quod autem habet extremum, id cernitur ex alio extrinsecus. 2. de Diuin. 54. a

Si beata vita honestate cernitur. de Finib. lib. 3. 23

Quæ in communitate cernuntur, & in societate generis humani. Offic. 3. 163

Atque hæc quidè virtutes cernuntur in agendo. Partit. 236. b

Nihil esse eorum, quæ natura cernerentur, præstantius. de Vniuers. 11

Deinde ex maiore parte plerasque res nominari etiam, si qua pars abesset, ut vires, ut valetudinem, ut diuitias, ut honorem, ut gloriam, quæ genere, non numero cernerentur. 5. Tusc. 34. a

Epicurus autem qui res occultas non modò viderit animo, sed etiam sic tractet ut manu doceat, eam esse vim & na-

turam deorum, ut primū non sensu, sed mēte cernatur. 1. de Nat. deor. 60. a

Non esse rursus ea dico, quæ tangi, demonstrariue non possunt, cerni tamen animo atque intelligi possunt. in Topicis, 12. a

Definitionum autē duo sunt genera prima, &c. Ea esse dico, quæ cerni tangiue possunt, ut fundum, ædes, parietem, &c. in Topicis, 12. a

Vincula quæ cerni non possent propter paruitatem. de Vniuersitate, 59

Cerni recondita quadam ratione: contrarium, In promptu esse. Offic. 1. 133

Creto.

Ex eo cognoui cretionem Cluuii, Vestorium negligentem, liberam cretionem testibus præsentibus sexaginta duobus: metuebam ne ille arcessendus esset. Att. lib. 13. 294. 2. a

Galeonis hæreditatem creui. Duce enim cretionem fuisse simplicem, quoniam ad me nulla missa est. ad Attic. lib. 11. 220. 6. a

Certamen, Certatim, Certatio, Certo, Certo, Vide Certo.

Erat enim ei spes vna in C. Antonio, qui duorum fratrum ætatibus mediis interiectus, vitiiis cum vtroque certabat. 10. Philip. 276. a

Annibal, qui tot annos cum pop. Rom. de imperio certauit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 93. 2. de Orat. 42. a

Certa iam non cum aliis, sed tecum ipse. 11. fam. 26

Certes ipse tecum. 9. fam. 129

Si cum aliorum improbitate certet, longè omnes, multumque superabit. 7. Verr. 90. a

Siculi hoc iure sunt, ut quod ciuis cū ciue agat, domi certet suis legibus. 4. Verr. 21. a

Reliquum est ut officiis certemus inter nos, quibus æquo animo vel vincam te, vel vincam abs te. Curio, lib. 7. 32. 1. a. Id est, nitamur alter alterum officiis vincere.

Quum id quod omnes intelligebant, diceret Heraclius, ius esse certum Siculis, inter se quo iure certarent: &c. 4. in Verrem, 27. a

Certare cum aliquo æquo iudicio. de Petit. Conf. 5

Certare cum vfuris, fructibus prædiorum. 2. in Catil. 38. a

Ego memini T. Tincam Placentinum facetissimum cum familiaris nostri Q. Granio præcone dicacitate certare. de Clar. Orat. 89. a

Ergo de omni statu consilioque totius vitæ aut certare cum aliis pugnaciter, aut frustrari cum aliis, tum etiam me ipsum velim? Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 60

Iudicia in quibus sæpe non de facto, sed de æquitate ac iure certatur. de Orat. 99. b

Certatur de his summa philosophorum disensione. de Natura deorum, 12

Quandiu certetur ciuilitate sine armis. 8. fa. 41. in epist. Cælii.

Quid quod item in Centumuirali iudicio certatum esse accepimus? 1. de Orat. 86. a

Certans.

Certantem ad officia summa contentione. 10. fam. 17. in epist. Planci.

Adolescentium gregem Lacedæmone vidimus ipsi incredibili contentione certantes pugnis, calcibus, morfu. Tuscul. quæst. 112. b

Certamen.

Certamen belli. 10. fam. 37. in epist. Planci.

Maximèque tibi de hoc ipso cum Diodoro certamen est. Fat. 10

Certamen honestum, & disputatio splendida. 2. de Finib. 57

Certamen honoris & dignitatis. 1. Offic. 57

Certamen honoris & gloriæ. Læli. 33

Magnum & difficile certamen. 4. de Finib. 51. a

Magnum mihi cum illo est certamen. ad Brut. 91. b

Neque solum in pace, sed in bello multo etiam magis, quomaius erat certamen & discrimen salutis. 1. de Diuin. 81

Cum Zenone, inquam, ut accepimus, Arcefilas sibi omne certamen instituit, &c. 1. Acad. 63. a. Tuscul. lib. 3. 44

Gladiatorum vitæ certamen, quod ferro decernitur. de Oratore, 138. b

Quumque de imperio certamen esset, &c. Offic. 3. 115

Est enim mihi tecum pro aris & focis certamen, & pro deorum templis & delubris, proque vrbis muris, &c. 3. de Nat. deor. 137. a

Ad certamen extremum rem deducere. 8. fa. 35. in ep. Cælii.

De quorum (Atheniensium) vrbis positione, propter pulchritudinem etiam inter deos certamen fuisse proditum est. pro Flacco, 49. a

Videmusne apud quos eorum ludorum, qui Gymnici nominantur, magnus honos sit, nullum ab his qui in id certamen descendant, deuitari dolorem? 2. Tuscul. 105. a

Consulatu deuenimus in medium rerum omnium certamen atque discrimen. 1. de Orat. 2. a

In certamen venire cum aliquo. de Claris Orat. 177. a

Si in virtutis certamen venerint. de Finib. lib. 5. 65

In certamen iudiciumque venire. Tuscul. q. lib. 5. 57

Certamen cum aliquo instituere pertinacia studioque vincendi. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 31

Si quid Lepidus bene sentiens detrimenti cepisset, aut ipse a certamine belli tam necessarij me remouisssem. Plancus Ciceroni, lib. 10. 18. 6. a

Quo in certamine perditu ciuis erat, non se ad eos iungere, &c. pro Rosc. Amer. 81. a

Certatio.

Non mihi cum Torquato, sed virtuti cum voluptate certatio. 2. de Finib. 73. a

Certatio per populū esto mulctæ poenæ, quum magistratus inrogassit. 3. de Legib. 5

Atque hæc inter eos sit honesta certatio. Læli. 31

Hæc est iniqua certatio: non illa qua tu contra Alphenum velitaris. pro Quint. 49. a

An verò, &c. dicturum arbitror, non fuisse Neuiō parem certationem cum Alphenō, illo tempore, illis dominantibus? pro Quint. 46. a

Ludis publicis, quod sine curriculo, & sine certatione corporum fiat, popularem lætitiā in cantu & fidibus & tibis moderanto. 2. de Legib. 36. a

Certationes corporum in circo, cursu, pugillatione, luctatione, curriculum equorum vsque ad certam victoriā in eo constitutis. 2. de Legib. 37

Certatim.

Certatim amare. 3. Philip. 126

Certatim posthac, mihi crede, ad hoc opus curretur. 2. Philipp. 122. a. Hoc est, summa cum diligentia.

Certatim mutuo inter nos constiterunt officia summa. 10. fam. 80. in epist. Lepidi.

Quum omnes certatim, aliisq; alio grauius atque ornatus de mea salute dixisset, fieretque sine vlla varietate discessio, surrexit. pro Sest. 63

Certus.

Certus accusator. pro Rosc. Amer. 31

Amicus certus in re incerta cernitur. in Lælio, 57. a

Certus competitor. 1. ad Att. 2

Certus homo. 5. ad Atticum, 48. 6. fam. 41

Certus ac definitus locus. de Somnio Scip. 8. a

Cephaledi mensis est certus, quo mensē sacerdotem maximum creari oporteat. 4. Verr. 89. a

Clodius insidias fecit Miloni: fecit: certa crux. nullas fecit: sperata libertas. pro Milone, 44. a

Certa & definita lex in carminibus. in Orat. 115. a

Certa iudicandi & assentiendi nota. de Nat. deor. 1. 10

Certa tempestas. 2. ad Qu. frat. 6

Crimen certum. pro Sex. Rosc. Amer. 50. a

Genus quæstionum certum. 2. de Orat. 24

Quid quaque de re certi habere. 1. de Nat. deor. 10. a

Nihil certi de aliquo habere. Att. lib. 6. 116. 6. a

Officia certi patrisfamilias nosse. pro Quint. 6

Et statim rescripsi, hominē certum mihi de comitibus meis. ad Attic. 117. b

Certum magistratum huic procurationi præfecerat. 2. de Legib. 61

Statim dedi literas, ut ex Cypro equites ante certam diem decederent. ad Att. lib. 6. 113. 15. a

Certam quandam disciplinæ formulam composuerunt. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 12. Hoc est, certam quandam philosophandi rationem. *μὴ ἐπινοῦναι ἀπὸ formularum actionum & stipulationum.*

Certam habere rem aliquam. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 98

Sed vtraque suo loco posita vim suam tanquam propriam & certam obtinet. de Inuent. 55. b

Quod quæris, quandiu hic: paucos dies: sed certum non habeo. a

Non habeo certum quæ te res hinc maximè retrahat. Lucius Ciceroni, lib. 5. 14. 1. a

Neque tamen id ipsum certum habeo. Att. lib. 1. 8. 2. a

Certum non habeo vbi sis. ad Att. 143. b

Qui transferint Senatores, scribam ad te, quum certum habeo. Att. lib. 9. 180. 10. a

Hyemem credo adhuc prohibuisse, quo minus de te certum haberemus quid ageres, maximèq; vbi esses. ad Cassium, lib. 12. 5. 1. a

De Orope opinor, sed certum nescio. Att. lib. 12. 243. 3. a

Sed tamen quid respōdit de Sylla Cassius: se nescire certum. pro Sylla, 28. a. 12. ad Att. 30

Certum ius obtinere. pro Cecin. 8

Quoniam certum in Fabio ponitur, natum esse eum in Canticula oriente, &c. de Fato, 19. a

Certum quiddā, & breui, exempli causa ponam. de In. 55. b

Certum nobis referretur de eo. 8. ad Att. 34

Certū scio iam conualuisse eam. 9. fa. 16. in epist. Dolabellæ.

Cras ad te fortasse, sed cum certum sciam, faciam te paulò antè certorem. epist. 141. b

Certum est. Att. lib. 13. 265. 1. a

Mihi certum est à iudiciis causisq; discedere. de Orat. 121. b

Mihi certum est ab honestissima sententia digitum nusquam. Att. lib. 7. 123. 15. a

Mihi certum est abire. ad Att. 38. b

Certum deliberatumque est, quæ ad causam pertinere arbitrator, omnia dicere. pro S. Rosc. 23. b

Certum est non facere. pro Sex. Rosc. Amer. 50. a

Sibi certum est Romæ manere. ad Att. 205. b

Mihi non tam de iure certum est, &c. quam illud ad tuam summam amplitudinem, dignitatem, libertatem pertinere. ad Lentulum, lib. 1. 9. 106. a

Itaque mihi certum est Recuperatres, antèquam ad meam defensionem, meosque testes venio, illius vti confessione & testimonijs. pro Cecin. 17. a

In quo casu tamen interpellatus & adhuc viuit, & dicitur victurus. sed tamen de hoc parum mihi certum est. Plancus Ciceroni, lib. 10. 23. 10. a

Appellantur Tribuni: a quibus quum esset certū auxilium petitum, ita tamen disceditur, &c. pro Quint. 15. a

Nihil enim habent quod definitum sit aut certum. Pulchro, lib. 3. 8. 3. a

Quem enim impedimento futurum putas, quum de nobis certum sit nos quieturos? Brutus & Cassius Antonio, lib. 11. 2. 8. a

Certum sibi esse ad Brutum & Cassium transire. Att. lib. 15. 329. 9. a. 13. ad Att. 7. Id est, se planè constituisse.

Omnibus qui patriam conseruauerint, &c. certum esse in celo ac definitum locum. Somn. Scip. 8

Quum iuberetur certo in loco silicem cadere, &c. 2. de Diuinatione, 128. a

Diffidebam me Hercule C. Aquili, satis animo certo & confirmato me posse in hac causa consistere. pro Quint. 51. a

Atque ea ipsa ciuitas qua ratione illi amica sit, dicitur certo loco. 4. Verr. 9. a. Hoc est, suo loco apto & commodo.

Si tibi fortuna non dedit, ut nascerere certo patre. pro Rosc. Amer. 26. a

Quò si ille astrictus certa quadam numerorum moderatione & pedum: tamen, &c. 1. de Orat. 132. a

Tu, si ita expedit, velim quamprimum bona & certa tempestate conscendas, ad meque venias. ad Qu. frat. lib. 2. 6. 5. a

Certa tribu, certo numero. pro Corn. Balb. 22. a

Itaque antè implicatur aliquo certo genere, cursuque viuendi, quod potuit, quid optimum esset, iudicare. 1. Off. 164. a

Certo nomine maleficii vocabitur in iudicium. 2. de Inuentione, 176. a

Quid tandem noui? Nihil sanè, inquit Brutus, quod quidem aut tu audire velis, aut ego pro certo dicere audeam. de Clar. Orat. 6. a

Pompeium pro certo habemus per Illyricum proficisci in Galliam. 10. ad Att. 17

De aduentu Caesaris pro certo habebamus. 9. ad Att. 64. in epist. Matii.

Neque nuntiabatur quicquam, quod pro certo haberemus. Bruto, 5. 2. a. Att. lib. 10. 196. 2. a

Pro certo quiddam habere. 7. ad Att. 42

Præterea nuntiatum nobis, & pro certo iam habetur, regem Alexandrinum mortuum. Cælius Ciceroni, lib. 8. 4. 15. a

Pro certo negato omnia quæ certa non erunt. 5. ad Att. 47

Pro certo polliceor hoc vobis atque confirmo, me esse perfecturum, ut, &c. contra Rullum, 109. a

Epistola cōscripta nuntiatum est nobis, Casarem ad v. i. i. Cal. Capuæ, ad v. i. i. Sinuessæ: hæc pro certo putamus. ad Attic. lib. 5. 110. 3. a

Nec enim hunc ipsum mundum pro certo rotundum esse dicitis. 2. de Nat. deor. 69. a

Tempore certo conuenire. 2. de Inuent. 120. a

Propter eluiones exustionesque terrarum, quas accidere tempore certo necesse est, non modò non æternam, &c. de Somnio Scip. 24. a

Certi sumus perisse omnia. 2. ad Att. 49. Id est, scimus.

Certi fines Macedonia, certissima cōditio, certissimo modo erat etiam illius exercitus, &c. in Ant. 226. b

Certi homines. 2. in Verr. 14. & 6. 34. pro Flacco, 73

Hanc iucundissimam vitæ atque officiorum omnium societatem, certi homines fictis sermonibus & falsis criminibus diremerunt. pro Domo sua, 23

Motus cali certi. 2. de Nat. deor. 140. a

Certæ pecunie pretendæ actiones tres. pro Rosc. Com. 7

Tu mihi de his rebus quæ nouantur, omnia certa, clara. ad Atticum, lib. 16. 337. 5. a

Sunt enim certa vitia, quæ nemo est quin effugere cupiat, mollis vox, ut muliebris, aut quasi extra modum absona atque absurda. 3. de Orat. 23. a

Certorum hominum ferociam extimescens. pro Marcello, 133. b

Quoties mihi certorum hominum potestas, quibus rectè dem, non prætermittam. ad Lentulum, lib. 1. 15. Subaudi, literas.

Neque tot ille suspicionibus certorum hominum, & scelere exulceratus. pro Domo sua, a

In illis autem meis actionibus sententijsque omnibus, quæ Pompeium videbantur offendere, certorum hominum, quos iam debes suspicari, sermones referebantur ad me. ad Lentulum, lib. 1. 9. 29. a

Sed non omnia Balbe, quæ cursus certos & constantes habent, ea deo potius tribuenda sunt, quam naturæ. 3. de Natura deorum, 31. a

Certos mihi fines, terminosque constituam, extra quos egredi non possum, si maximè velim. pro Quint. 19. a

Confirmat &c. se homines certos eius rei causa, in Sicilia & terra & mari missurum. 4. Verr. 67. a

Certos homines ad mulieres miseram. Att. 2

Paucis diebus habebam certos homines quibus darem literas. Att. lib. 5. 105. 1. a

Nemo legitimas viderat nuptias, non certos quisquam in-spererat liberos. 1. de Inuent. 3. a. Hoc est, nemo certo affirmare poterat qui sui essent liberi.

Sed ille Græcus ab omni laude faciliior. habet enim certos sui studiosos, &c. de Clar. Orat. 32. a

Itémque Elis in Peloponneso familias duas certas habet, Ianundarum vnam, alteram Glutidarum, aruspiciarum nobilitate præstantes. 1. de Diuin. 150. a

Certisq; fruges, certisq; baccas sacerdotes publicè libant, certisq; sacrificijs ac diebus. 2. de Legib. 32. a

Certas in partes diuidere. pro Quint. 19. a
Res certas nuntiare. Cassio, lib. 12. 4. 3. a
Omnia igitur velim explices, & ad me certa mittas. Att. lib. 16. 337. 4. a
Is enim cum certis aliis ad Cæsarem missus paulò antè discesserat. a. 2. Verr. 14. a
Quod quidè certis de causis aliter existimatur. de Or. 108. b
Certis argumentis aut rationibus non confirmatur eorum oratio. de Vniuers. 47
Certis temporum interuallis fore. de Vniuers. 55
Certis dicendi luminibus orientur. 2. de Orat. 65. a
Certis nominibus. pro Quint. 20. pro, certis de causis.
Certis rebus certa signa præcurrere. de Diuin. 104. b
At verò apud maiores tanta reigionis vis fuit, vt quidam imperatores etiam seipso diis immortalibus capite velato certis verbis pro Repub. deuouerent. 2. de Nat. deo. 7
Certis quibusdam verbis, non nouis nupuis, fieri cum superiore diuortium, & c. 1. de Orat. 10. a
Certior tui consilii factus. Att. lib. 8. 159. 1. a
Adfunt Segestiani clientes tui, socii populi Romani, atque amici: certiorè te faciunt P. Africanum Carthagine delata, & c. 6. Verr. 71. a
Pompeius certiorè me sui consilii fecit. ad Att. 135. b
Faciam te consilii nostri certiorè. Att. lib. 3. 50. 5. a
Tu quid agas, vbi sis, cuiusmodi istæ res sint, fac me quàm diligentissimè certiorè. Att. lib. 1. 9. 11. a
Certiorè me facias curiosus. 15. ad Att. 45
Tu me de tuis rebus omnibus, & Lentuli tui, nostrisque stit diis & exercitationibus velim quàm familiarissimè certiorè, & quàm sæpissimè facias. Lentulo, lib. 1. 9. 103. a
Feceris commodè, mihi que gratum, si me de his rebus, etfi quid erit aliud, quod scire opus sit, feceris certiorè. ad Attic. 136. b. pro Quint. 10
Fieri certiorè aduentu alicuius. 5. Verr. 158. a
Quem tu illo certiorè nebulonem? 15. ad Att. 40
Quàm scitè per notas nos certiores facit Iupiter. 2. de Diuinatione, 69. a
Nam de Sagra, Græcorum etiam est vulgare prouerbiū: qui quæ affirmant, certiora esse dicunt, quàm illa quæ apud Sagram. 3. de Nat. deor. 17. a
Consul certissimus. pro Mil. 19. a
Matricida certissimus. ad Qu. frat. lib. 1. 37
Spes certissima. ad Brutum, epist. 10. 4. a
Qualis erat tua ista accusatio, quæ domestici periculi, metu certissimi & maximi criminis non modò suspicionem, verum etiam ipsam mentionem pertimescat. in Verr. 59. b
Cleantes æthera certissimum deum iudicat. de Nat. d. 9. b
Hoc summi in patria amoris mei signum esse debet certissimum. pro Sest. 41
Aguntur certissima populi Romani vectigalia & maxima, quibus amissis, & c. pro L. Manil. 3. a
Me tamen fugerat, deorum immortalium has esse in impios & consceleratos pœnas certissimas constitutas. in Pis. 36. a
Certior factus certissimis authoribus, legatis, nuntiis. 15. fa. 1
Certè.
Satisne hoc conclusum videtur: certè. 3. de Finib. 42. a
At dignitatem docere non habet. Certè, si quasi in ludo. in Oratore, 8. a
Atqui certè ille agere debuit: & c. Att. lib. 7. 127. 1. a
Naturales diuitias dixit parabiles esse, quòd parua esset natura contenta. certè, nisi voluptatem tanti æstimaretis. 2. de Finib. 145. a
Certè enim boni aliquid attulimus, & nocuimus fortasse. ad Atticum, 252. b
Hoc insperatum omnibus consilium, incognitum certè cepit. in Ant. 192. b
Certè enim, vt scribis, deseremur ocyus à Repub. quàm à re familiari. Att. lib. 16. 333. 1. a
Nobis si ingeniū, vt tu putas, non maximè defuit, doctrina certè & otium, & hercule studium illud dicendi acerrimum defuit. de Orat. 61. b
Quæ, si bis bina quid essent didicisset Epicurus, certè non diceret. 2. de Nat. deor. 69. a

Quod quidem certè enitar. Att. lib. 16. 322. 20. a
Si enim scit, certè illud eueniet: sin certè eueniet, nulla fortuna est. 2. de Diuin. 29. a
Qui quidè tibi inuenièdi sunt, si me tanti facis, quanti certè facis. Att. lib. 12. 251. 4. a
Victi fumus igitur: aut si vinci dignitas non potest, certè fraçi atque abiecti. Marcello, lib. 4. 7. 5. a
Res enim fortasse veræ, certè graues, non ita tractantur vt debent, sed aliquanto minutius. 4. de Finib. 13. a
Certè igitur ignoratio futurorum malorum vilior est, quàm scientia. 2. de Diuin. 35. a
Et certè in armis, militū virtus, locorum opportunitas, auxilia sociorum, classes commeatus, multum iuuant. pro Marcello, 3. a
Nam certè neque tum peccauit, quum, & c. neque quum, & c. Att. lib. 8. 160. 2. a
Alterum profectò fieri potest, vt earum (opinionum) nulla: alterū certè non potest, vt plus vna vera sit. 1. de Na. d. 9. a
Quòd si non fuerit prudens, at certè ab optima fide & optimo animo proficiscetur. Att. lib. 9. 179. 1. a
Quàm bene, nò quæratur: còstanter quidè certè. 5. Tusc. 36. a
Vbi est animus: certè quidem in te est. Tusc. 234. b
Totum genus hoc & Zeno, & ab eo qui sunt, aut non potuerunt, aut noluerunt, certè reliquerunt. 4. de Finib. 11. a
Certè scio te auere. ad Att. 55. b
Quod te molestè ferre certè scio. Att. lib. 1. 7. 8. a
Certè enim scio te fecisse cum causa. ad Qu. fratrem, 300. b
Quod certè scire potes. pro Font. 277. b
Quod vos, si nulla alia ex re, ex literis quidem vestris, quas scripsistis, & missis & allatis, certè scire potuistis. pro Font. 7. a. Att. lib. 3. 59. 1. a
Iste certè statuerat non adesse. in Verr. 76. b
Certè contra Cæsarem est ingressus armatus. a
Certè tum recentissima quæque sunt correctæ & emendata maximè. 1. Acad. 19. a
Hæc sint falsa sane, inuidiosa certè non sunt. Acad. 26. b
Et si quauis non fueris fuifor & impulsor profectionis meæ, approbator certè fuisti. Att. lib. 16. 334. 3. a
Num illo die fuerit: certè fuit. pro Sest. 20. b
Erat enim, si cuiusquam, certè tuum nihil præter virtutem in bonis ducere. 3. de Finib. 15. a
Causam nostram certè Cæsar suscepturus est. ad Att. 48. b
Homines mortem optare incipiant, vel certè timere desistant. 1. Tusc. 191. a
Drusus enim certè vendere vult. Att. lib. 12. 251. 5. a
Idque ipsum si ita est, certè violare alterū naturæ lege prohibemur. 3. Offic. 34. a
Certo.
Sapientis est enim proprium, & c. nihil ita expectare, quasi certò futurum. 5. Tusc. 117. a
Nam Martiam & Quartam nihil præter dignitatem & decus comprobaturas esse certò scio. 12. Philip. 340. a
Cætera, quæ tibi à multis prompta esse certò scio, à me sunt paratissima. epist. 57. b
Veniunt in mentem mihi permulta, vobis plura certò scio. pro Cecin. 40. a
Nam id te cupere certò scio. ad Att. 38. b
De quo etiam nihil scribente me, te non dubitare certò scio. epist. 131. b
Quam te sæpe legisse certò scio. de Claris Orat. 83. a
Ab altera te ipsum nunquam timuisse certò scio. epist. 78. b
Equidem quum hæc scribebam, aliquid iam actum putabam, nò quòd ego certò sciam, sed quòd haud difficilis erat coniectura. ad Torquatum, lib. 6. 4. 2. a. ad eundem, lib. 6. 1. 7. a. ad Qu. frat. lib. 1. 2. 9. a
Nò prouideo satis quem exitum futurum putem: sed certò videntur hæc aliquid eruptura. Att. lib. 2. 37. 6. a
Cerua, Vide **Ceruus**.
Ceruius.
P. Ceruius, C. Verris in Sicilia Legatus. 7. in Verr. 90
Ceruix.
Prætorem tu accusas? frange ceruicem. 7. Verr. 87. a
Capite breui, ceruice anguina, aspectu truci. Pacuuius apud

Ciceronem, 2. de Diuin. 198. a. **De** testudine loquitur.
Nullum erat còsiliū publicum, nulla libertas: dandæ ceruices erant crudelitati nefariæ. 5. Philip. 195
Quid de bubus loquar? & c. ceruices autem natæ ad iugum, tum vires humerorum & latitudines ad aratra extrahenda. 2. de Nat. deor. 237. a
Nulla mollitia ceruicū, nullæ argutiæ digitorum. in Or. 33. a
In hoc medio apparatu fulgentè gladiū è lacunari seta equina aptū demitti iussit, vt impèderet illius beati ceruicib?. 5. Tusc. 87. a. De Dionysio tyranno & Damocle loquitur.
Inflato collo, tumidis ceruicibus intulisti. in Vatinius, 2. a
Ceruices dare. pro R. Amer. 8. pro Sest. 77. & 5. Philip. 195
Ceruices frangere. in Vatinius, 21
Ceruicesque suas ei obiecit securi, qua multi in minoribus peccatis occiderunt. 2. Philip. 66. a
Sed illud queror, quòd nò iam ad vnus perniciem, & c. ore oppresso ceruices esse præbendas. Antequàm iret in exil. 13. a
An qui sua tecta defendit, & c. monetur vt aliquo præsidio caput & ceruices & iugulum ac latera turet, hunc de vi accusandum putas: pro Sestio, 78. a
Tuus autem deus nò digito vno redondat, sed capite, collo, ceruicib?, lateribus, alio, tergo, poplitibus. 1. de N. d. 137. a
Præsidium omne esset in puero, qui à ceruicibus nostris auertisset Antonium. ad Bru. 36. De Octauiō Cæsare loquitur.
Sin erit in demonstratione fermo, paululum corpus à ceruicibus demitteamus. ad Heren. 21. b
A ceruicib? depellere. pro Syl. 20. & 3. Phil. 128. 7. Verr. 128. a
Clodium interfeci, eius furore, & c. hoc ferro, & hac dextra à ceruicibus vestris repuli. pro Mil. 57. a
Pòst autem ceruicibus caput abscedit, idque fixum gestari iussit in pilo, & c. 11. Philip. 292. a. De Trebonio.
In ceruicibus nostris legiones collocare. 12. famil. 50
Itaque imposuistis in ceruicibus nostris sempiternum dominum, quem dies & noctes timeremus. 1. de Nat. d. 39. De deo loquitur.
Non enim (exercitum) deseruerunt, sed ab illo in speculis atque insidiis relictis, in capite atque in ceruicibus nostris restiterunt. pro Murena, 72. a
Qui autè præcipuè suis ceruicibus tâta munia atque Rempub. sustineant, si semper habiti sunt optimatum principes, authores & conseruatores ciuitatis. pro Sest. 121. a
Sustinere collo & ceruicibus pœnam auaritiæ alicuius. 7. Verr. 85. a
Sustinere ceruicibus Rempublicam. pro Do. sua, 110. a
Ceruicibus tantis. 5. in Verr. 115. i. tam fortes vel audaces.
Ceruicula.
Ceruicula in iactare solitus Hortensius. 5. in Verr. 40
Ceruleus, Vide **Cæruleus**.
Ceruffatus,
Ceruffa illitus & dealbatus, seu fucatus. in Piso. 84. b
Ceruus, **Cerua**.
Ceruæ paulò ante partum perpurgant se quadam herbula, quæ Sefelis dicitur. 2. de Nat. deor. 95
Natura ceruis & cornicibus vitæ diurnâ dedit. Tusc. 205. b
Cesenna.
Nam isti duo vix sunt digni, quibus alteri Cesennam, alteri Cossutianarum tabernarum fundamenta credas. 16. fa. 36
Cesennia.
Cesennia, prius M. Fulcinii, deinde A. Cecinæ vxor. pro Cecinna, 12
Cesernus.
Cesernus quidâ tēpore Ciceronis de vi dānatus. pro Cæl. 56
Cesetius.
C. Cesetius, eques Rom. in Cæsaris partibus. pro Ligar. 22
Cesius.
P. Cesius eques Rom. à Cn. Pompeio patre ciuitate donatus. pro Corn. Balbo, 39
Cesoninus.
Cesoninus Caluentius, nomen L. Pisoni per ignominiam attributum. post reditum in Senatu, 11
Cessediū.
C. Cessediū prouinciam ab Antonio delatam repudiauit. 3. Philip. 142

Cestius.
C. Cestius eques Rom. pro Flacco, 23
Cetarius.
Nec enim quicquam ingenuum habere potest opificina, minimèque artes eæ probandæ, quæ ministræ sunt voluptatum, cetarii, lanii, coqui, & c. 1. Offic. 209. a
Cethegus.
Cethegus, Suadæ medulla. Brut. 29
Cethegus in Senatu conuictus. in Catil. 55
P. Cethegus minus fidele còsiliū Staleno consultò dedit. pro Cluent. 68
C. Cethegi temeritas. in Catil. 61
Ceus vel Ceos, Insula. ad Att. 74. b. de Diuin. 107. b
Chalcedonius. Acad. 42. b. ab vrbe Chalcedone.
Chalcedicus.
Quid Chalcedico Euripo in motu reciprocando putas fieri posse constantius? 3. de Nat. deor. 16
Chaldæi.
Chaldæi quadringenta & septuaginta milia annorum in periclitandis experiundisque pueris, quicumque essent nati, se posuisse aiunt. Diuin. lib. 2. 75
Chaldæi in Syria, cognitione altrorum, solertiæque ingeniorum antecelluerunt. Diuin. lib. 1. 79
Chaldæi non ex artis, sed ex gentis vocabulo nominati. 1. de Diuin. lib. 2
Chaldæi diurna obseruatione siderum scientiam putantur effecisse, vt prædici possent quid cuique euenturum, & quo fato natus esset. Diuin. lib. 1. 2
Monstra Chaldæorum. 2. de Diuin. 131. a
Vt si antè mors aduenter, q̄ Chaldæorū promissa consecuti sumus. Tusc. q. li. 1. 79. i. Astrologorū ex astris vaticinatiū.
Chaldæis in prædictione & in notatione cuiusque vitæ, ex natali die credendum non esse. de Diuin. 139. b
A Chaldæis dies peti solitæ. pro Mur. 22
Chaldaicus.
Scylax totum hoc Chaldaicum prædicendi genus repudiavit. de Diuin. 126. b
L. quidem Tarutius Firmanus familiaris noster, in primis Chaldaicis rationibus eruditus, & c. 2. de Diuin. 147. a
Character.
Sed iam ipsa forma restat, & character ille qui dicitur, qui, & c. in Orat. 73. a
Sed in omni re difficillimum est formam (quod χαρᾶκτηρ Græcè dicitur) exponere optimi: quòd aliud aliis videtur optimum. in Orat. 19. a
Dic mihi verum, num aut res eum, aut χαρᾶκτηρ non delectat. ad Qu. fratrem, lib. 2. 16. 15. a
Chares.
Chares à Lyfippo statuariam didicit. 4. ad Heren. 148
Charisius.
Et quidem, inquit, duo fuerunt per idem tempus diffimiles inter se, sed Attici tamen: quorum Charisius multarum orationum, & c. Demochares autè, qui fuit Demosthenis fororis filius, & c. in Bruto, 157
Charon, de Nat. deor. 68. b. inferorum nauta.
Charondas.
Charòdas in suis legib? præscribit, vt populi nò solùm magistratibus obediât, sed & eos colant & diligât. 3. de Leg. 3
Charondas non studii & delectationis, sed Reipub. causa leges ciuitati suæ scripsit. 2. de Legib. 12
Charta.
Calamo & atramento temperato, charta etiam dentata res agetur. ad Quint. fratrem, lib. 2. 35
Charta ipsa ne nos prodant, pertimesco. 2. ad Att. 50
Inopia chartæ minus scribitur. Att. lib. 5. 91. 5. a
Chartam tibi deesse mea cautio est. 5. ad Att. 9
An hoc significas, nihil fieri? frigere te? ne chartam quidem suppeditari? epist. 104. b
Chartæ quoque quæ illam pristinam seueritatem continebant, obsoleuerunt. pro Cælio, 31. a
Auditæ, visque merces fallaces quidem & fucosæ, chartis & iuteis & vitro delatæ. pro C. Rab. Posth. 24. a
Voces tristificas chartis promebat Hetruscis. 1. de Diui. 39. a
 1. i.

Chartula.

Mirror quid in illa chartula fuerit, quod delere malueris, quam hæc scribere. ad Trebatium, lib. 7. 18. 5. a

Charus.

Charus apud aliquem. 3. famil. 35
Charus beneficiis. 7. famil. 50
Charus comes atque iucundus. 4. in Catil. 83. a
Ennius charus fuit Africano. pro Arch. 190. b
Charus atque iucundissimus vir. pro Cluentio, 160. a. de Cl. Orat. 50. a

Hortemurque potius liberos nostros, cæterisque, quorum gloria nobis & dignitas chara est, &c. 1. de Orat. 11. a
Charum, ipsum verbum est amoris, ex quo amicitia nomen est ductum. de Nat. deor. 1. 84

Charum me habes. ad Brut. 43. in epist. Bruti.
Quem nos, &c. in primis amamus, charumque habemus. ad Lentulum, lib. 1. 7. 37. a

Aliquem diligere charumque habere. pro Corn. 67. b
Quem tibi charum esse gaudeo. Cælio, lib. 2. 15. 14. a
Diligi, & charum esse, iucundum est. de Finib. 60. b

His charum & iucundum esse maxime prodest. de Pet. Cof. 12
Sibi quæque charum esse. de Finib. 131. b
Qui sibi chari sunt, seseque diligunt. de Finib. lib. 5. 26

Postulare à diis immortalibus ut charissimus, & ab illis diligamur. 3. de Finib. 102. a. 2. Offic. 41. a
Atque in hac clades incidimus, dum metui, quam chari esse & diligi volumus. Offic. 38. b

Omnes suos etiam, quibus irascitur crebrius, tamen charos habet, me quidem seipso chariorem. Att. lib. 10. 203. 2. a
Speroque, ludices, ut eos, qui principes fuerunt cõseruandæ salutis aut dignitatis meæ, diligitis & charos habetis: sic, &c. pro Corn. Balbo, 48. a

Te tanti facio, ut paucos æquè ac te charos habeam. Att. lib. 9. 178. 4. a
Si in homines charos, iudicibusque iucundos, inuehere. de Orat. 137. b

Omnium societatum nulla est charior, quam ea, quæ cum Repub. est. Offic. 12. b
Chariorem te habeo in dies. 10. famil. 50. in epist. Planci.

Mihi verò & propter indulgentiam meam, & propter excellentes eorum ingenium, vita sunt mea chariores. ad Quirites post reditum, 1. a
Nec tamen ego sum ille ferreus, qui fratris charissimi atque amantissimi præsentis mœrore nõ mouear. 4. in Cat. 75. a

Quum apud me viderem homines tibi charissimos & amicissimos, &c. 2. de Orat. 9. a
Parentes charissimos habere. post reditum in Senatu, 1. a

Charitas.

Charitas, deorum, patriæ, aut parentum est. Partit. 30
Charitas alicuius, id est in aliquem. pro Rab. Posth. 10. de Prouinc. Consul. 24

Charitas & laus, sunt vitæ sine metu degendæ præsidia firmissima. de Finib. lib. 1. 18
Hominum charitas & amicitia gratuita est. de Nat. deo. 1. 86

Sed hoc præclare legibus comparatum est, ut charitas liberorum amicitiores parètes Reipublicæ redderet. Brut. 12. 3. a
Nulla est charitas naturalis inter bonos. de Nat. deor. 1. 85

Charitas patriæ tanta est, ut eam non sensu nostro, sed salute ipsius metiamur. Tuscul. quæst. lib. 1. 75
Charitas sequitur virtutem. Læl. 55

Charitas tui. 10. famil. 11. & 46
Societatem charitatis cum suis coierit. 1. de Legib. 46

Ipse enim se quisque diligit, non ut aliquam à seipso mercedem exigat charitatis suæ, sed quod per se sibi quisque charus est. de Amicit. 68. a

Parcendum est autem maxime charitati hominum, ne temerè in eos dicas qui diliguntur. 2. de Orat. 132

Ademit Albino focii nomè mors filia, sed charitatè illius necessitudinis & benevolentiam nõ ademit. pro Sest. 4

Charitatem conciliat virtutis defensio. 2. de Orat. 114

Liberalitas, qua qui vtuntur, benevolentiam sibi conciliant, & (quod aptissimum est ad quietè viuendum) charitatem. 1. de Finib. 81. a

Charitatem ciuium & gloriæ concupere. 1. Philip. 21. a
Quid ex eo consecutus est: laudè & charitatem. de Fin. 59. b
Ipsi autem intelligamus à natura gigni sensum diligendi, & benevolentia charitatem, facta significatione probitatis, de Amicit. 31

Patriamque, quæ mihi erat charissima, propter ipsius patriæ charitatem, reliquissimè, &c. pro Sest. 44. a
Cum cogniti sunt, & regum filii inuenti, retinènt tamen charitatem in pastores, quos patres suos diu esse crediderunt. de Amicit. 109. b

Cui nos & charitate & amore tuum officium præstaturus non debes dubitare. 12. fam. 39. in epist. C. Trebonii.

Primùm ex ea charitate, quæ est inter natos & parentes: quæ dirimi, nisi detestabili scelere non potest. de Amicit. 27. a. 4. Acad. quæst. 253. a

Nam aut charitate mouètur homines, ut deorum, ut patriæ, ut parentum: aut amore, ut fratrum, ut coniugum, ut liberorum, ut familiarium. in Partit. 30. a

Charitate patria ea præstare debet, qua Reipub. nomen vniuersæ ciuitatis est. 2. de Legib. 4

Non possum animo æquo videre tot, tam importunos, tam sceleratos hostes: nec id fit fastidio meo, sed charitate Reipublicæ. 12. Philip. 333. a

Charitate benevolentiaque sublata, omnis est è vita sublata iucunditas. Læl. 84

Omnes omnium charitates patriæ cõplexa est, pro qua quis bonus dubitet mortè oppetere, si ei sit profuturus. 1. Off. 83. a

Charybdis.

Quæ Charybdis tã vorax, Charybdim dico: quæ si fuit, fuit animal vnum. 2. Philip. 76. a

Deinde videndum est, ne longè simile sit ductum. Syrtim patrimonii, scopulum libentius dixerim: Charybdim bonorum, voraginem potius: &c. 3. de Orat. 89

Quem denique tam immanem Charybdim poetæ fingèdo exprimere potuerunt, quæ tantos exhaurire gurgites posset, &c. de Arusp. resp. 55. a

Nõ enim Charybdim tam infestam, neque Scyllam nautis, quam istum in eodem freto fuisse arbitror. 7. Verr. 114. a

Chele.

Exin proiectæ claro cum lumine Chelæ. In Arat. b
Et paucæ Chelæ stellæ. ibidem. b. In cælo signum.

Chelidon.

Chelidonis impotentia Prætorè Verre. 3. in Verr. 96. & 97

Cherronesus.

Quod scribis postea statuisse te ducere exercitum in Cherronesum, &c. facis ex tua dignitate. ad Att. 273. b

Cherronesis. in Pisonem, 98. b

Chilius.

Præsertim cum & Chilius nos reliquerit, &c. 1. ad Atticum, 46. Nomen poetæ.

Chimæra.

Quis enim Hippocentaurum aut Chimæram fuisse putat: de Nat. deor. 2. 4

Quid, quod earum rerum, quæ nunquam omnino fuerunt, neque esse potuerunt, ut Scyllæ, ut Chimæra: 1. de N. d. 76

Chirographus & Chirographum.

Itaque quum vestra cautiones infirmæ sunt, Græculam tibi misi cautionem chirographi mei. Trebatio, lib. 7. 34

Exemplar chirographi. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 7. a
Id quoque L. Labienus fecit, quum chirographum sex primorum imitatus est. 3. de Nat. deor. 54

Quo me teste conuincas: an chirographo: in quo habes scientiam quæstuosam. qui possis: sunt enim librarii manu. 2. Philip. 35. a
At Lateranensis, vir sanctissimus, suo chirographo mittit mihi literas, &c. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 6. a

Extrema pagella pupugit me tuo chirographo. Cælio, lib. 2. 12. 8. a
Neque chirographo meo vtar, neque signo, si erunt literæ, quas in alienum incidere nollem. 2. ad Att. 51

Ipsa chirographa omnia, &c. 10. famil. 43. in epist. Planci.
Chirographa, testificationes, iudicia, quæstiones, manifestam rem deferre. de Clar. 190. b

Chirographis eius credidi. 10. famil. 41. in epist. Planci.
Chirographa alicuius defendere. 12. famil. 2

Chirographa deferre. de Claris Orat. 151. a
An in commentariolis & chirographis & libellis acta Cæsaris firma erunt: in Ant. 156. b

Chirurgia.

Chirurgia vel diæta curari. 4. ad Attic. 14

Chius.

Non sermonè tribuimus Tithono, ut Aristo chius. Cato, 3. a

Chlamys.

Citharædus palla inaurata indutus, cum chlamyde purpurea coloribus variis intexta. 4. ad Heren. 226

L. verò Scipionis, qui bellum in Asia gessit, Antiochumque deuicit, non solum cum chlamyde, sed etiam cum crepidis in Capitolio statuam videris. pro C. Rab. Posth. 16. a

Chlamydatus.

Sed Neapoli in celeberrimo oppido cum mitrella sæpe videmus chlamydatum L. Syllam imperatorem. pro Rab. Posth. 16. a

Choragium.

Aut quod fragile falsæ choragium gloriæ comparetur. ad Heren. 39. b

Chorda.

Nam voces ut chordæ sunt intextæ, quæ ad quenque tactum respondeant, acuta, grauis, cita, tarda, magna, parua. 3. de Orat. 119. a

Itaque plectri similem linguam nostri dixerunt, chordarum dentes. de Nat. deor. 56. b

Choreus.

Dichoreus est, quum duo extremi chorei sunt, id est, è singulis longis & breuibus. in Orat. 112

Chorus.

Velut iste chorus virtutum in equuleum impositus. Tuscul. quæst. lib. 5. 15

Potest igitur quicquam esse vtile, quod sit huic talium virtutum choro contrarium: 3. Offic. 58

Ego, ut postulas, Baiana negotia, chorumque illum, de quo scire vis, quum perspexero, tum scribam, nequid ignores. Att. lib. 14. 305. 2. a

Saltatores, citharistas, totum denique comestationis Antonianæ chorum. in Ant. 197. b

Tu quidem Epicurum penè è philosophorum choro sustulisti. de Finib. lib. 1. 20

Catilinam interea alacrem atque lætum, stipatum choro iuuentutis, &c. pro Mur. 46. a

Χρησίων χρησίων, quæstiones, sexcenta alia scelera moliri. 7. ad Att. 37

Chrestus.

Chrestus compilatio. 2. famil. 14

Χρησίων tuus, χρησίων δὲ Attici nostri. 7. fam. 51. in ep. M. Curii.

Chrysa.

Chrysa, id est temporis spatium. 2. de Nat. deor. 47

Chrysa.

Chrysa, est amnis qui per Astorinorū agros fluit: is apud illos habetur deus, & religione maxima colitur. 6. Ver. 86. a

Neque quicquam ex fano Chryse, præter vnum perparuum signum ex ære desyderatum est. 6. Verr. 86. a

Χρύσα χρυσαίων. 6. ad Att. 18

Chrysippus.

Primus Zeno, post Cleathes, deinde Chrysippus. 3. de N. d. 44

Chrysippus & Stoici, cum de animi perturbationibus disputant, magnam partem in his partendis & definiendis occupati sunt. Tuscul. quæst. lib. 4. 8

Chrysippus author diuinationis. Diuin. lib. 2. 46

Chrysippus caput esse censet in consolando detrahere illam opinionem morientis, si se officio fungi putet iusto atque debito. Tuscul. quæst. lib. 3. 65

Chrysippus innumerabilia oracula collegit, nec vllum sine locuplete authore atque teste. Diuin. lib. 1. 36

Chrysippus magnam turbam congregat ignotorum deorum. de Nat. deor. 1. 29

Chrysippus in omni historia curiosus. Tuscul. quæst. lib. 1. 97

Chrysippus defendit tres solas esse sententias de finibus bonorum: aut enim honestatem esse finem, aut voluptatem, aut vtrunque. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 128

Chrysippus mundum esse deum dicit. de Nat. deor. 1. 29

Chrysippus animam ipsam sui pro sale datam dicit esse, ne putresceret. 2. de Nat. deor. 120

Chrysippus etiam quæ non sunt futura, posse fieri dicebat. Fat. 10

Chrysippus cætera omnia, præter mundum, aliorum causa, generata esse dixit. de Nat. deor. 2. 17

Chrysippus disputat æthera esse eum, quæ homines Iouem appellant. de Nat. deor. 1. 30

Chrysippus cum Cleanthe doctore suo multis rebus dissidet. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 132

Chrysippus vno libro explicauit sententiam de oraculis, vno de somniis. Diuin. lib. 1. 6

Chrysippus homo & acutus & diligens. de Finib. lib. 2. 38

Chrysippus homo versutus & callidus. 3. de Nat. deor. 17

Chrysippus totum volumen impleuit oraculis Apollinis. Diuin. lib. 2. 89

Chrysippus Stoicorum somniorum vaferrimus habetur. interpres. de Nat. deor. 1. 29

Chrysippus fulcire putatur porticum Stoicorum. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 68

Chrysippus, Academicos refellens, permulto clariora & certiora esse dicit visa, quæ vigilatibus videantur, quam quæ somniantibus. Diuin. lib. 2. 98

Chrysippus acerrimo ingenio vir. Diuin. lib. 1. 5. & 9. fam. 7

Chrysippi acutissimi hominis oratio exilis & ieiuna. 1. de Orat. 27

Chrysippi de deo sententia. de Nat. deor. 2. 12

Etiam Chrysippo ita videri scio, quod prouisum antè non sit, id fieri vehementius. Tuscul. quæst. lib. 3. 45

Chrysippum nunquam nisi Chrysippum vocabat Zeno. de Nat. deor. 1. 66

Nihil est à Chrysippo prætermisum in Stoicis. li. 1. de Fin. 5

Chrysippus. Acad. 24. b

Chrysofonus.

Chrysofoni nomen aureum. pro Rosc. Amer. 73

Cibus.

Depulsus cibus de pectore. 2. de Diuin. 84. a

Cibus in omne corpus diuisus & modificatus. Diuin. lib. 2. 43

Gravis cibus. 2. de Nat. deor. 35. a

Sed animi cultus ille erat ei, quasi quidam humanitatis cibus. de Finib. lib. 5. 50

Ex quo etiam Pythagoricis interdictum putatur, ne faba vescerentur, quæ habet inflationem magnam is cibus, tranquillitati mentis quærenti vera contraria. 1. de Diuin. 111

Cibus suauissimus, & idem facilissimus ad concoquendum. de Finib. lib. 2. 54

Tantum cibi & potionis adhibendum ut reficiantur vires, non opprimantur. de Senect. 32

Cibi reliquæ quomodo depellantur. 2. de Nat. deor. 104

Iam verò operibus hominum, id est manibus, cibi etiam & varietas inuenitur & copia. 2. de Nat. deor. 225. a

Sin postea, quam cibum cepisti, videris tibi me posse consequi, tuum consilium est. Tironi, 16. famil. 3

Animalia cibum partim oris hiatu & dentibus ipsis capessunt, partim vnguium tenacitate arripiunt, partim adurititate rostrorum, &c. de Nat. deor. 50. b

Ferre cibum liberis suis parentes prohibentur. 7. Verr. 91

Nullum cibum tam grauem esse putat Cleanthes, quin is nocte & die concoquatur. de Nat. deor. 2. 18

Introferre cibum alicui. 7. Verr. 92. a

Cibo, portione, spiritu tenetur animatum vita. 2. de N. d. 101

Cato negat verum esse, allici benevolentia cibo. pro Mur. 141. b

Quid quod ne mente quærenti rectè uti possumus, multo cibo & portione completi. Tuscul. quæst. lib. 5. 72

Vt enim quum cibo portioneque famis sitisque depulsa est, ipsa detractio molestiæ consequutionem affert voluptatis: sic in omni re, doloris amotio successionem efficit voluptatis. 1. de Finib. 57. a

Democritus quidem optimis verbis causam explicat, cur ante lucem galli canant: depulso enim de pectore, & in t. ii.

omne corpus diuiso & mitificato cibo, catus edere quiete fatiatis. 2. de Diuin. 84. a
Nunc onusti cibo & vino, perturbata & confusa cernimus. 1. de Diuin. 107. a
Eo cibo (vtebatur) qui & suauissimus esset, & idem facillimus ad concoquendum. 2. de Finib. 103. a
Cibo quo vtare, interesse aliquid ad mentis intelligentiam putant. de Nat. deor. 2. 30
In iis ciborum reliquis inest calor, quas natura respuerit. de Nat. deor. 2. 18
Terra cibos fert, & vt mater suppeditat. de Legib. 183. b

Cibaria.

Facta sunt huberiora cibaria caritate. 5. Verr. 185. a
Cibaria menstrua. 5. Verr. 60. a
Dare cibaria alicui. Att. lib. 6. 114. 11. a
Ferre plus dimidiati mensis cibaria, qui mos erat Romanorum militum. Tusc. 9. lib. 2. 32
Anseribus cibaria publice locantur, & canes aluntur in Capitolio, vt significat si fures venerint. pro R. Amer. 33. a
Vnde, inquit, me iubes petere cibaria? Att. lib. 6. 114. 10. a
Cibaria vobis præberi videmus. pro Sex. Rosc. 27. b
Et existimare debes eò minus ad te, vel de tuis cibariis, vel de mea liberalitate peruenisse. epist. 76. b
Reportare ex cibariis permagnam pecuniam. 5. Verr. 187. a
Quæstores liberaliter ex istius cibariis tractati, non minus acres contra me fuerunt. 4. Verr. 8. a

Cibarius.

Prolemæo peragranti Ægyptum, comitibus non cōsecutis, cibarius panis in casa datus est. Tusc. 2. 47. b

Cibyrate.

Illud autem alterum alienum esse existimatione mea, Cibyratas imperio meo publice venari. 6. ad Att. 17

Cibystra.

Cibystra, oppidum ad taurum montem. 15. famil. 5. Oppidum Cappadociæ. 15. famil. 14

Cicatrix.

Luculentam ipse plagam accepit, vt docet cicatrix. 7. Philip. 228. a. 7. Verr. 3. a

Quoniam cicatrix est, fuit vulnus. de Inuent. 52. b
Ne refricare obductam iam Reip. cicatricem videret. 3. de Lege Agrar. 3. a

Nec si aliquot annis post, idem ille liber captiuus missus esset, vulneribus mederetur, sed cicatricibus. 3. Tusc. 92. a

Ipse arripuit M. Aquilium, & c. vt cicatrices populus Romanus iudicetque aspicerent aduerso corpore exceptas. 7. Verr. 3. a

Et iudicib' cicatrices aduersas senis imperatoris ostendere. de Orat. 119. b

Cicero.

Cicero, copix inuentor ac princeps à Cæsare dictus. Bru. 137
Cicero ad Pópeium accessit, pacis spe adductus. 4. fa. 44. 45
Exul Thesalonicæ agebat. 1. ad Q. fratrem, 57

A Dolabella alienatus. 16. ad Att. 37
Sacerdotium non appetiuit, cum posset consequi. 15. fam. 21
Diodorum à puero audiuit. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 105

Cicero togam prætextam cuiusdam iocose cauillatus. 2. ad Quint. fratrem, 26, & 27

Eundem in Hispaniam censuit. 6. famil. 20
Breuitatis magistro vti cogitat Bruto. 11. famil. 26

Poema ad Cæsarem composuit. 3. ad Q. fratrem, 9
In Oratore suum contulit, quicquid habuit iudicii in dicendo. 6. famil. 50

† Omnem suam curam atque operam ad philosophiam contulit. 4. famil. 9
Cum Hortensio coniunctissimus. Bru. 177

† Hs. ducenties ex amicorū testamentis cōsequutus. 2. Phil. 58
Iudicia Senatus, Italiæ, gentium denique omnium conseruata patriæ consecutus est. 2. de Legib. 41

† Vrbis conseruator & parens. 9. ad Att. 37
Consul Rempub. optimam Attici opinione constituerat, quæ esset in potestate optimorum. 3. de Legib. 33

† Ab Hortensio in augurum collegium cooptatus & inauguratus. Bru. 11

Res à se gestas Luceni monimētis cōmēdari cupit. 5. fa. 28. 35
Cuiusmodi epistolam scripsit ad Cæsarem post Pompeii fugam ex Italia. 8. ad Att. 21

Cur Vatinius defenderit & laudarit. 1. famil. 31
Cur ad ciuile bellum profectus. 6. famil. 20

Cur armis Clodio non restiterit. post redi. in Senat. 30
Cicero magnā pecuniam Pompeio mutuā dedit. 11. ad Att. 5

Gabinium receptum in gratiam, in iudicio capitis defendit. pro Rabir. Posth. 12

Etiam non optimè de se meritos defendebat, rogatu aliorum. 7. famil. 4

† Suam πλὴν οὐκ ἔτι Bruto respondit. 13. ad Att. 13
† Custodem vrbis, omnibus suis rebus ereptis ac perditis, violari ab impiis passus non est, eamque ex sua domo in ipsius patris domum detulit. 2. de Legib. 41

Pro Titinia Cottæ dixit. Bru. 114
Ab Aristotele dissentit. Orat. 12. 4

Cicero sibi egregium, & ad immortalitatem memoriæ gloriosum duxit, neminem in eum mercede vlla tribunum potuisse reperiri, nisi cui ne esse quidem licuisset tribuno. 3. de Legib. 21

A Campanis inaurata statua donatus. in Pifo. 19
Cicero apud Tribunos pl. Sthenii Thermitani causam egit. 4. in Verr. 69

Domum de Crasso emit. 5. fam. 14. Domum ædificauit. 4. ad Atticum, 11

Fœneratores ex obsidione exemit. 5. famil. 15
Non ex rhetorum officinis, sed ex mediis Academiæ spatiis orator extitit. Orat. 6

Quanto cum plausu exceptus à populo. ad Brut. 6
Cicero Ædilis trinos ludos fecit. pro Mur. 38

† Primus homo nouus Consul factus est. contra Rull. 66. b
† Prætor primus magna populi voluntate factus. Bru. 178

† Multò minus in agendo, quàm in scribendo fortis. ad Brut. 55. in epist. Bruti.
Augur fuit. 2. de Legib. 32

In Sicilia Quæstor fuit. 1. in Verr. 1
Cicero socium studiorum habebat Atticum. 7. famil. 53

Timidus habebatur à nonnullis. 6. fam. 55
Discipulos dicendi habuit Hircium & Dolabellam. 9. fa. 39

Cæsare dominante quasi ludum habuit. 9. fam. 43
Villam habuit quæ Catuli fuerat. 4. ad Att. 20

Cicero impiger in scribendo. 2. fam. 1
In calamitatem incidit, quòd iis credidisset, à quibus nefas putarat esse se decipi. 1. ad Q. fratrem, 56

In Reipub. noctem incidit. Bru. 185
Institutus à Philone, Antiocho, Diodoro, Posidonio. de Natura deorum, 1. 6

A Cæsare inuitatus vt sibi esset legatus. 2. ad Att. 44
Facilis è Cæsare iudicatus. 14. ad Att. 2

Cicero lapsus in verbo Inhibere. 13. ad Att. 23
Legis ambitus lator. in Vat. 28. & pro Mur. 2

Legatus in Græciam proficiscitur. 14. ad Att. 20
Legatus Pompeio. 4. ad Att. 54

Cicero non multò minor quàm Lælius. 5. fam. 17
Cicero Prouinciam pro Reipub. salute neglexit. in Cat. 94. & 11. Philip. 306. Triumphum neglexit. 15. famil. 11

A Q. Catulo, patriæ parens nominatus. in Pifo. 3. & pro Sestio, 105

† Augur à Cn. Pompeio & Q. Hortensio nominatus. 2. Phil. 31
Cicero Publicanorum ordinem vehementer obseruabat. 4. in Verrem, 131

† Cum primùm licitum est, Consulatum petiit & obtinuit. in Rullum, 20

Equæstri loco ortus. cōtra Rullum, 17. In Cn. Pompeii exercitu tyro bello sociali. 12. Phil. 338. Homo per se cognitus. in Catil. 20. Veritate, non ostentatione popularis. in Rull. 14. Senatus comes. de Arusp. resp. 54. Initio dicendi grauius cōmoueri solitus. pro Deiot. 1. & pro Cluent. 39. Nonnunquam de scripto dicere solitus. pro Plan. 61

† Cicero omnium patronus. 6. fam. 28. in epist. A. Cecinnæ.
† Asiam totam cum summis rhetoribus peragravit. Bru. 175
† Pompeii minus liberali responso perterritus. 3. ad Attic. 24

Philosophus. 9. famil. 42

Sacerdotio amplissimo præditus. 8. ad Att. 8

Prætor biennio antè quàm c o s. in Rull. 55

Prætor quæsiuit de pecuniis repetundis. pro Cluent. 117

In exilium proficiscēs, triduo summa cum gloria dicebatur esse rediturus. 1. ad Q. fratrem, 57

In Siciliam, in Verrē inquirendi causa, profectus. 3. in Ver. 10
Quatuordecim annis antè prospexit tempestatem eam, quæ euerfa est Respub. 10. ad Att. 9

De interitu Cæsaris scripturus putabatur. 12. fa. 41. in epist. Trebonii.

Cicero qualis in gerendo consulatu. in Rull. 15. & 17
Libros de officiis quando scripserit. 15. ad Att. 27

In suis libris de finibus, quibus personis quem sermonem tribuat. 13. ad Att. 20

Quicquid dicebat, facetum Trebonio videbatur. 15. fam. 52
Quo anno natus. Bru. 83

Quo habitu corporis adolescens fuerit. Bru. 173
Noster quò modestior est, eò me magis cōmouet. 15. ad At 31

Quo tempore ad causas accesserit. Bru. 172
Quo tempore floruerit. Bru. 184

Cicero, abiens consulatu, magna frequentia domum reditus. 1. ad Att. 38

Claustra nobilitatis refregit. pro Mur. 15
Post mortem Hortensii, orbæ eloquentiæ quasi tutor relictus. Bru. 185

Ab inani laude & vulgi sermonibus remotus. 15. fam. 21
Ter Prætor primus centuriis cunctis renuntiatus. pro Lege Manil. 1

M. Callidii lenitatem orationis reprehendit. Bru. 152
A Bruto reprehensus, quòd in honoribus decernendis esset nimius. ad Brut. 33

Qua ratione restitutus. 1. famil. 43
A P. Lentulo Consule comitiis centuriatis in patriam reuocatus. post redi. in Senat. 24

Cicero ad Brutum de optimo genere dicendi scripsit. 14. ad Atticum, 45

De consulatu suo librum scripsit. 2. ad Attic. 1
Quæ de optima Rep. sentiret, sex libris antè scripsit, quàm de legibus. Leges autem, de quibus ad eum, quem probauit, ciuitatis statum accommodauit. 3. de Legib. 3

Græcum commentarium de rebus suis scripsit. 1. ad Att. 66
Laudationem Porciæ scripsit. 13. ad Att. 49

Marium scripsit. 12. ad Att. 63
Permultas orationes scripsit. Orat. 58

Plura scripsit, quàm quisquam ex Latinis. 1. de Legib. 7
Homines nihili, etiam sciens, familiaritate cōplecti solitus. 1. ad Quint. fratrem, 38

Facetis mirificè capi solitus. 9. famil. 31
Maiorem partem nihil curare solitus. 8. fam. 24

Omnia officio metiri solitus. 8. ad Attic. 41
Etiam in stomacho ridere solitus. 2. fam. 33

Miseratione admodum dolenter vsi solitus. Orat. 72
Quo sermone in quaque re vsi solitus. 9. fam. 48

A primo tempore ætatis iuri studuit, neque vnquam ita se ad dicendum dedit, vt ius ciuile contemneret. 1. de Leg. 9

Cottam in causa Arretinorum apud Decemuiros superauit. pro Cecin. 70

c o s. perduellionis iudicium sustulit. pro C. Rab/6
Cicero se totum Philoni tradit. Bru. 170

Lachrymis & tristitiæ se tradebat. 5. fam. 40. in epist. Luceii.
Cicero doctus in forum venit. Bru. 172

Vindex coniurationis. 5. fam. 15
Periculo Reipub. viuebat. pro Sest. 42

Vtebatur familiarissimè Cæsare. 6. fam. 19
Viuus gloriola sua perfrui vult. 5. fam. 35

Cicero filius, legionem in Macedonia à C. Antonio ad Brutum abduxit. 10. Philip. 278

Cicero & Clodii altercatu in Senatu. 1. ad Att. 43
Cicero & Clodii altercatu puer Sositheus. 1. ad Att. 23

Cicero animum ex eius libris desiderabat Curius. 7. fa. 50
Ex Cicero area expulsi fabri. 4. ad Attic. 13

Cicero astutia qua Amanenses oppressit. 15. fam. 17

Ciceronis auguriū de belli ciuilis magnitudine. 8. ad Att. 23
Ciceronis aures audax & capaces. Orat. 56

Ciceronis perpetua de pace authoritas nihil valuit. Bru. 144
Ciceronis auus singulari virtute in suo municipio, quoad vixit, restitit M. Gratidio, cuius in matrimonio sororem auiam nostram habebat, ferenti legem tabellariam. Quæ quum res esset ad se delata, Scaurus Consul, Vtinam, inquit, M. Cicero isto animo atque virtute in summa Rep. nobiscum versari, quàm in municipali maluisses. 3. de Legib. 32, & 33

Ciceronis bona quàm fœdè à Clodianis direpta. pro Domb. sua, 49. Ab Antonio nondum victore cuidam Petisio Vrbinati donata. 12. Philip. 332

Ciceronis casus, funus Reipub. sed iustum & indictum. de Prouinc. Conf. 37

Ciceronis causa, quæ incidit in tribunitiam potestatem, nihil habuit contentionis cum tribunatu: non enim plebs incitata rebus eius inuidit, sed vincula soluta sunt, & seruitio incitata, adiuncto terrore etiam militari. 3. de Leg. 24

Ciceronis cum Sulpitio comparatio. Bru. 38. & 77
Ciceronis consilium de Pompeii & Cæsaris coniunctione. 6. fam. 19

Ciceronis Consulatus acta. in Pisonem, 2
Ciceronis Consulatus ad salutem Reip. fatalis. in Catil. 75

Ciceronis cura de Repub. 9. famil. 58
Ciceronis oratorii dialogi. 4. ad Att. 40

Ciceronis dicta & ioci cuiusmodi. 7. famil. 55
Ciceronis facetè dicta ad Cæsarem cum reliquis actis perferiebantur. 9. famil. 37

Ciceronis natalis dies ad 11. Non. Ian. 7. ad Att. 23
Ciceronis diligentia. pro Quint. 2

Ciceronis diligentia in explorandis Catilinæ consiliis. in Catil. 4, & 5

Ciceronis discessu polluta sunt religionum iura omnia, perditorum ciuium scelere, vexati lares eius familiares, in eorum sedibus exædificatum templum licentiæ, pulsus à delubris is, qui ea seruauit. 2. de Legib. 41

Ciceronis domus in Ceramio. 4. ad Att. 14
Ciceronis domus in Palatio & in pulcherrimo vrbis loco. pro Domo sua, 79. Prope porticum Catuli. pro Domo sua, 88. Pecunia publica ex autoritate Senatus ædificata. de Arusp. respons. 13

Ciceronis domus in Ceramio. 4. ad Att. 14
Ciceronis domus in Palatio & in pulcherrimo vrbis loco. pro Domo sua, 79. Prope porticum Catuli. pro Domo sua, 88. Pecunia publica ex autoritate Senatus ædificata. de Arusp. respons. 13

Ciceronis epistolæ quando edi cœptæ. 16. ad Att. 15
Ciceronis militaria facinora. 2. fam. 19

Ciceronis stomachi & oculorum fastidium. 2. famil. 29
Ciceronis festinatio, vt ad diem Verris iudicio adesset. 4. in Verrem, 69

Ciceronis filius quando natus. 1. ad Att. 5
Ciceronis filius Athenis operam dabat literis sub Cratippo. 12. famil. 39. in epist. Trebonii.

Ciceronis filius cum Bruto. ad Brut. 31
Q. Ciceronis filius quas literas ad Cæsarem miserit. 10. ad Atticum, 10

Ciceronis filii errata. 16. fam. 27. ex epist. Ciceronis filii.
Ciceronis filii laus. 12. famil. 38

Ciceronis filii literæ. 14. ad Attic. 8
Ciceronis filii vita, à Clodianis expetita. pro Domo sua, 47

Ciceronis filia magno ingenio. 1. ad Q. fratrem, 51
Ciceronis præclare gesta in prouincia. 6. ad Att. 32

Ciceronis cum P. Clodio inimicitia. 14. ad Att. 15
Ciceronis infomnium, quum Asiæ prouinciæ præfesset. de Diuin. lib. 1. 53, & 54

Ciceronis magistratu abeuntis iusiurandum. 5. famil. 6
Ciceronis laudatio Porciæ. item M. Varronis & Lollii laudatio. 13. ad Att. 62

Ciceronis liber de luctu minuendo. 12. ad Att. 25
Ciceronis liber de optimo genere dicendi quando scriptus. 12. famil. 41

Ciceronis argutuli libri ad Varronem. 13. ad Att. 18
Ciceronis libri de officiis. 16. ad Att. 29

Ciceronis libri de optimo statu ciuitatis & optimo ciue, vel de Repub. 3. ad Quint. fratrem, 27
Ciceronis tres de Oratore libri. 13. ad Att. 20

Ciceronis libri de Repub. quando scripti. 2. ad Q. fratrem, 31. & 4. ad Att. 40
 Ciceronis tres libri de temporibus suis versibus scripti. 1. fa. 53
 Ciceronis politici libri omnibus vigent. 8. fa. 3. in ep. Cælii.
 Ciceronis lippitudo. 2. ad Qu. fratrem, 4
 Ciceronis maiores honoris popularis luce caruerunt. in Rullum, 18
 Ciceronis maledicentia. ad Brut. 52. in epist. Bruti.
 Ciceronis necessarii Dyrrachini. ad Brut. 16. in epist. Bruti.
 Ciceronis opera libertas erat in ciuitate. 9. famil. 36
 Ciceronis de Bruto & eius eruditione opinio. Orat. 19. & 20
 Ciceronis opinio de legationibus laudandi causa missis. 3. familiarium, 23
 Ciceronis oratio nitorem habet. 13. ad Att. 21
 Ciceronis oratio pro Roscio, plena iuuenili redundantia. Orat. 58
 Ciceronis orationes quo tempore scriptæ. pro Plan. 53
 Ciceronis orationes Consulares. 2. ad Att. 3
 Ciceronis pro Scauro & pro Plancio orationes. 3. ad Quint. fratrem, 9
 Ciceronis orationum Aristarchus erat Atticus. 1. ad Att. 30
 Ciceronis organum Senatus. 11. famil. 24
 Ciceronis otium nunquam otiosum. pro Plan. 54
 Ciceronis pater quando discesserit. 1. ad Att. 13
 Ciceronis pater, quum esset infirma valetudine, in villa egit ætatem in literis. 2. de Legib. 2
 Ciceronis peccatum in ornando Octauio. ad Brutum, 52. in epist. Bruti.
 Ciceronis quedam φιλολογωπερα. 13. ad Att. 13
 Ciceronis prognostica. 2. ad Att. 9
 Ciceronis profectio. 11. ad Att. 25
 Ciceronis Consulis prouidentia. pro Syl. 32
 Ciceronis prudentia in C. Antonio moderando. pro Sest. 6
 Ciceronis Quæstura obscura. pro Plan. 53
 Ciceronis Quæstura Siciliensis. pro Plan. 52. 13. fam. 62
 Ciceronis ratio in orationibus Æschinis & Demosthenis conuertendis. Orat. 148
 Ciceronis reditus ab exilio cuiusmodi. in Piso. 26. 27. & 40. 41. 4. ad Attic. 2
 Ciceronis regnum. pro Syll. 15
 Ciceronis regnum forense. 9. famil. 43
 Ciceronis religio in magistratibus incundis. 7. Verr. 29
 Ciceronis seruus anagnostes. 5. famil. 23. in epist. Vatini.
 Ciceronis, in rhetorica socii & condiscipuli. Brut. 175
 Ciceronis acerrimum in adolescentia studium. Brut. 169. 171. & 176
 Ciceronis toga omnium armis felicior. 12. fa. 21. in ep. Cassii.
 Ciceronis Topica ubi & quando scripta. 7. famil. 36
 Ciceronis verbum lusit Cæsar. 7. fam. 14
 Ciceronis verborum fulmina. 9. fam. 48
 In Ciceronis villa cœnauit Cæsar. 13. ad Att. 66
 Ciceronis villæ, Cumanum, Pompeianum, Sinuessanum. 12. famil. 46
 Ciceronis voluntas & studiū in Arpinates municipes suos. 13. famil. 23
 Ciceronis vox, fato publico extincta. Brutus, 184
 Ciceronis vox in domesticis periculis potissimum occidit. 1. ad Quint. fratrem, 50
 Ciceroni, Gabinio & Pisone Consulibus, non exercitus, sed duces defuerunt. 1. famil. 39
 Ciceroni & clarissimis viris visum, de quo serui & latrones sciuisse se aliquid diceret, de hoc eodem cunctam Italiam quid sentiret, ostendere. 3. de Legib. 39
 Ciceroni absenti quantus honos à Senatu habitus. pro Sestio, 109
 Ciceroni è Cilicia decedenti de Hortensii morte allatum est. Brut. 1
 Ciceroni à regibus vltimis allatæ literæ. 9. fam. 33
 Ciceroni in afflictâ eius fortuna, qui beneuoli fuerunt. post reditum in Senatu, 17. 18. & 19
 Ciceroni amicissima breuitas. pro Quint. 18
 Ciceroni quæ causa in Asiam proficiscendi fuerit. Brut. 173
 Ciceroni M. Cato supplicationem decreuit. 15. fam. 20

Ciceroni obiectum fuit, cum in nonnullos animaduertisse indicta causa. 5. famil. 6
 Ciceroni vni cõseruatæ Reip. gratulatio decreta. in Catil. 92
 Ciceroni coniunctissimus Hortensius. Brut. 2
 Ciceroni meo togam puram dare vellem. 9. ad Att. 13, & 66
 Ciceroni quæ tributa sit merces laborum & vigiliarum suarum. 3. famil. 37
 Ciceroni perfugium erant literæ. 5. famil. 42
 Ciceroni redeunti in patriam vt omnes gratulati sint. 4. ad Atticum, 3, & 4
 Ciceroni primo ex togatis post vrbem cõditam supplicatio decreta. in Catil. 60. & 77
 Ciceroni quantum tribuerit Hortensius. Brut. 98
 Ciceroni à frequenti Senatu triumphus flagitatus. 16. fa. 14
 Ciceronem appellauit exulem Gabinius. 3. ad Qu. frat. 18
 Ciceronē Octauius patrē appellet. ad Br. 54. in epist. Bruti.
 Ciceronem ambitio ad honorū studium duxit. 1. ad Att. 50
 Ciceronē impulit Matus, vt philosophica scriberet. 11. fa. 43
 In Ciceronem omnia omnium faceret dicta conferri solita. pro Plancio, 28
 In Ciceronem exulem qui officiosi fuerint. 1. ad Qu. frat. 57
 C. Matii in Ciceronem officia. 11. famil. 42
 In Ciceronem perfidia Hortensii & Arrii. 1. ad Qu. frat. 55
 Ciceronem nostrum in vestrum collegium cooptari volo. ad Brutum, 13
 Ciceronem qui ex Repub. expulerint. 6. famil. 18
 Ciceronem ad spem quandam immortalitatis rapit commemoratio posteritatis. 5. famil. 28
 A Cicerone cõseruata Respub. 15. famil. 20
 A Cicerone fati scriptū de optimo Reip. statu. 1. de Leg. 11
 Nihil de Cicerone actum legibus. 3. de Legib. 39
 De Cicerone reuocando quæ decreta. post red. in Senatu, 24
 In Cicerone vis animi magna. Orat. 72
 Cicerone nemo mittor. in Catil. 83
 Pro Cicerone Senatus, & hominum præterea viginti millia vestem mutarunt. post red. ad Quiri. 6. & pro Sest. 21
 Cicerone stãte Remp. cadere posse non putarunt. 6. fam. 18
 Cicerones, gloriæ auidissimi. 1. ad Att. 14
 Cicerones nostri interdum mihi amandandi videntur in Græciam. 7. ad Attic. 44
 Cicerones pueri amant inter se, discunt, exercentur. 6. ad Atticum, 10. 11
 Cicerones pueros Deiotarus filius secum in regnum duxit. 5. ad Attic. 32, 35
 Ciconia. de Finibus, 103. b. auis nota.
Cicur.
 Earum ipsarum partim foliuagas, partim congregatas, immanes alias, quasdam autem cicures, nonnullas abditas, terraque tectas. 5. Tusc. 54. a
 Quæ verò & quam varia genera bestiarum, vel cicurum, vel ferarum. 2. de Nat. deor. 73
 Quod si hæc apparent in bestiis, volucris, agrestibus, nantibus, suibus, cicuribus, feris, primum vt se distgant, &c. de Amicit. 68. a
Cieo.
 Absurdòque sono fontes & stagna cietis. 1. de Diuin. 25. a
 Ciere tetros cruciatus. Tusc. quæst. lib. 2. 15
 Nam omne quod est calidum & igneum, cietur & agitur motu suo. 2. de Nat. deor. 34. a
 Eoque motu, cuius orbis semper in eodem erat, eodemque modo ciebat, vndique est eos complexus. de Vniuer. 71
 Cieri motu interiori & suo: vt ἐμψυχα, id est, animata. Tusc. quæst. lib. 1. 45. Somn. Scip. 32
 Sic ex corporis totius natura & figura varios motus cieri tanquam in cantu sonos. 1. Tusc. 32. a. 2. de Nat. deor. 115. a
 Partem attingit, qua cieri sensus potest. de Vniuer. 35
Ciens.
 Naturæ ista sunt omnia cientis, & agitantis motibus & mutationibus suis. 3. de Nat. deor. 37. a
 Naturam esse vim sine ratione cientem motus in corporibus necessarios. de Nat. d. 42. b
Citus.
 Iam mari magno classis cita texitur. 1. de Diuin. 118. a

Vox cita, tarda, acuta, grauis. de Orat. 163. b

Citò.

Quem tu non tam citò Rhetorem dixisses, (etsi non deerat oratio) quam, vt Græci dicunt, πρὸς τὸν. de Clar. Or. 14. 4. a
 Sed neque verbis aptiorem citò alium dixerim, neque sententis crebriorem de Clar. Orat. 143. a
 Qui non citò quid discit, nunquam omnino posse perdiscere. de Orat. 156. b
 Si diligentiam, quam instituisi, adhibueris, citò firmus eris. epist. 164. b
 Orationē tibi etiā si nō desideras, mittam citò. ad Attic. 54. b
 Quid ergo potissimum scribam? quod velle te puto, citò me ad te esse venturum. Varroni, lib. 9. 3. 1. a
 Ego te, vt scribis, citò videbo. ad Att. 52. b

Citius.

Vt vicinum citius adiuueris, quam fratrem. Offic. 12. b
 Orbis hic in Republ. est conuersus citius omnino quam potuit, id culpa Catonis. ad Att. 28. b
 Vox me citius defecerit, quam nomina. in Verr. 213. b
 Eam citius veteratoriam, quam oratoriam diceret. de Clar. Orat. 186. b
 Citius dixerim iactasse se aliquos, &c. 2. Philip. 47. a
 Ego autem citius cum eo veterem coniunctionem dimissem, quam nouam concitasssem. epist. 41. b
 Citius hercule is, qui duorum scalmorum nauiculam in portu euerterit, in Euxino ponto Argonautarum nauem gubernarit. 1. de Orat. 85. a
 Citiusque repentinus oculorum tumor sanatur, quam diurna lippitudo depellitur. Tusc. 227. b
 Citiusque amore tui fratrem tuum odisse desinam, quam illius odio quicquam de nostra beneuolentia detrahatur. 5. fam. 9. Citius, pro potius.

Citò.

Citat præco maxima voce legatos Æmonenses. pro Fl. 153. b
 Citat reum, non respõdet: citat accusatorem, &c. 4. Ver. 68. a
 Quorum studium legendi, non scribendi studium vehementius in dies citant. de Diuin. a
 Primum igitur in hanc rem, testem rotam Siciliam citabo. in Verr. 138. b
 In hac re te, te inquam, testem Neui citabo. pro Quint. 20. a
 Tu ipse paulò antè, cum tanquam Senatum philosophorum citares, summos viros desipere dicebas. de Nat. 20. b
 Non citatur reus audaciæ, virtutis reus citatur. Antequam iret in exilium, 193. b
 Citatur reus, agitur causa. pro Cluent. 44. a
 Omnes Danaï aut Mycenenses, Attica pubes, reliquique Græci, qui hoc anapæsto citantur, hoc non dolere solum voluptatis nomine appellaret, &c. 2. de Finib. 31. a
 Omnesque hi abs te capitis C. Rabirii nomine citantur. pro Rab. 97. b
 Nominatimque alii citabantur, alii relegabantur. Post. 211. b
 Ego, qui nunquam à Trib. pl. sum citatus. pro Dom. 230. b
 Non citatus affui. pro Dom. 225. b
 Qui neque adesse sit iussus, neque citatus. pro Dom. 222. b
 Citereturque Salamis clarissimæ testis victoriæ. 1. Offic. 106. a
 Tota denique rea citaretur Hetruria. pro Mil. 111
 Cum equester ordo reus à Cõsulibus citaretur. pro Sest. 10. b
 Cum datis testibus, alii tamen citarentur. de Finib. 77. b
 Quem is, vt Panormum venit, ad se vocari, & de tribunali citari iussit, concursu magno, frequentiaque conuentus. 7. Verr. 13. a
 Cognoscite nunc ita reum citatum esse illum, vt re semel atque iterum præiudicata condemnatus in iudicium venerit. de Clar. 27. b
 Testium tanto numero citato. 3. in Verr. 13
 Vt quum illius temporis venit mihi in mentem, quo die citato reo mihi dicendum sit, non solum commoueor animo, sed etiam toto corpore perhorresco. 1. Verr. 22
 Quo quidem die primum Iudices, citati in hunc reum condescistis. 3. Verr. 12

Cilicia.

Cilicia à Cn. Põpeio summa celeritate subacta. pro L. Man. 24
 In Ciliciam ex Syria aditus duo angustissimi. 15. fam. 14

Cum Cilicia continens pars Cappadociæ. 15. fam. 5

Cilices.

Cilicum & Pisidarum gens, & Pamphylia volatibus auium cantibusque declarari res futuras putant. Diuin. lib. 1. 2
Ciliciensis.

Ciliciensi prouincia tres diæceses Asiaticæ attributæ. 13. familiarium, 90

Cilicensis.

Nam si te interioribus vicinis tuis Cilicensi & Syriaco anteponis, valde magnum facis. ad Qu. frat. lib. 1. 2. 12. a

Cilicium.

Quum iste ciuitatibus frumentum, corda, cilicia, faccos imperaret. 3. Verr. 67. a

Cilo.

Quicquid impudicorum, cilonum, parricidarum, &c. in Sallust. 11. a

Cimber.

Cimber Gabinius coniurationem confessus. in Catil. 57

Cimber Tullius Cæsari admodum familiaris. 6. fam. 40

Cimbri.

Cimbri & Celtiberi in prælio exultant, lamentantur in morbo. Tusc. q. lib. 2. 56. in Ant. 223. b

Cimmerii.

Et Cimmeris quidem, quibus aspectum solis siue deus aliquis, siue natura ademerat, &c. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 57.
 Cimmerii, populi in Italia ad Baianum & Auernum finem, incolentes vallem ingenti iugo circumdatam, quæ neque matutino, neque vespertino sole contegitur: vnde prouerbium, Cimmeriæ tenebræ.

Cincinnus.

Erant illi compti capilli, & madentes cincinnorum simbrici. in Pis. 84. b

Atque eo citius in oratoris, aut in poetæ cincinnis à fuco offenditur. 3. de Orat. 16

Cincinnatus.

Quo vultu cincinnatus ganeo, non solum ciuium lachrymas, verum etiam patriæ preces repudiauit. Post reditum in Senatu, 10

Cincinnatus.

Cum flens vniuersus ordo Cincinnatum Consulem orabat. pro Sest. 20

Itaque vt maiores nostri ab aratro abduxerunt Cincinnatum illum, vt Dictator esset: sic vos de Pelasgis omnibus colligitis bonos illos quidem viros, sed certe non pereruditos. 2. de Finib. 19

Cincius.

Cum mihi per legem Cinciam licere capere Cincius amicus tuus diceret, &c. 1. ad Att. 71

Cinea.

Cinea libri de re militari. 9. fam. 58

Cingo.

Diligentiùsque vrbem religione, quam ipsis mœnibus cingitis. 3. de Nat. d. 137. a

In campo Martio septa marmorea sumus & tecta facturi, eaque cingemus excelsa porticu. ad Att. 66. b

Asia nunc nouis Trib. prouinciis cingitur. de Prou. 76. b

Quid autem interius mente: cingatur igitur corpore exter-no. 1. de Nat. d. 20

Cinctus.

Non enim corona confessus vester cinctus est, vt solebat. pro Milone, 1

Equidem existimo in eiufmodi regione atque prouincia, quæ mari cincta, portibus distincta, insulis circumdata esset. pro Flac. 21. a

Sicilia multis vndique cincta periculis. pro Pomp. 9. b

Gorgonis os cinctum anguibus. in Verr. 229. b

Testis est Sicilia, quam multis cinctam periculis, nō terrore belli, sed celeritate consilii explicauit. pro L. Manil. 20. a

Cingulum.

Cingulum, oppidum belli ciuili inuio à P. Actio occupatum. 7. ad Att. 46

Cingulus, & Cingulum.

Cernis terram quasi quibusdam redimitam cingulis, è qui-

bus duos maxime inter se diuersos vides, &c. de Somn. Scipion. 116. b

Cinis.

Homo importunissime, &c. cur hunc dolorem cineri eius atque ossibus inuulsi, vt liberi eius bona patria, voluntate patris, iure, legibus tradita eriperes, & cui tibi esset comodum condonares? 3. Verr. 79. a

Videte quid Antonius se gauisum dicat: dedisse poena sceleratum Trebonium cineri atque ossibus clarissimi viri. 13. Philip. 360. a

Non ex litibus aestimatis tuis pecuniam, domum, sed ex tua calamitate cineri atque ossibus filii sui solatium vult reportare. 7. Verr. 100. a

Obsecrauit per fratris sui mortui cinerem, per nomen propinquitatis, &c. pro Quint. 65. a

Nisi miserandum patriae viderint cinerem. ad Heren. 16. b

Cinna.

Cinna an recte arma contra patriam tulerit. 9. ad Att. 37

Cinna omnium crudelissimus, cur tandiu regnavit? 3. de Nat. deor. 60

Cinna dedit poenas. 3. de Nat. d. 60

Cinna inclemens in caede principum. 7. ad Att. 30

Cinna collegae sui Consulis Cn. Octauii praecidi caput iussit. Tusc. q. lib. 5. 40

Cinnae & Octauii controuersia qua de re. 8. Philip. 238

Cinnae dominatio. 8. ad Att. 11

Cur tot ciuitatis principes a Cinna intercepti? 3. de Nat. d. 60

L. Cinna crudelis. 11. Philip. 289. M. Antonium interfecit. 1. Philip. 25

L. Cinna prouincia ab Antonio delata neglecta. 3. Phil. 142

Cinnanus.

Cinnanus dies. pro Sest. 66

Cinnanum tempus. post redit. in Senatu, 7

Ciratarini.

Ciratarini, populi Siciliae. 5. in Verr. 85

Circa.

Cum Rullus Capuam & vrbes circa Capuam occuparit. contra Rull. 64. b

Ex literis tuis intellexi perspectum tibi esse animum meum circa curam valerudinis tuae. epist. 134. b

Nostram ambulationem, & quae circa sunt, velim, cum poteris, inuisas. ad Att. 60. b

Aiebat multa sibi opus esse, multa canibus suis, quos circa se haberet. in Verr. 102. b

Circe.

Quam multa passus est Vlysses in illo errore diurno, quum & mulieribus (si Circe & Calypso mulieres appellandae sunt) inseruiret? 1. Offic. 178. a

Circe autem & Pasiphae, e Perse Oceani filia natae, patre sole, in deorum numero habebuntur? 3. de Nat. d. 34

Quintus, qui Colchis fertur, Aetam & Circeam procreauisse. 3. de Nat. deor. 39

Circeiensis.

Circe quoque coloni nostri Circeiensis religiosè colunt. 3. de Nat. deor. 34

Circenses.

Circenses ludi. 6. in Verr. 29

Circæus.

Sed repente e vestigio ex homine, tanquam aliquo Circæo poculo, factus est Verres: &c. 1. in Verr. 31

Circæi, locus. ad Att. 191. & 242. b

Circiter.

Scire enim iam puto, vbi Panfiam expectat, si, vt consuetudo est, in prima prouincia circiter Cal. affuturus videtur. Att. lib. 12. 245. 2. a

Nos circiter Calendas in Formiano erimus. ad Att. 25. b

Verum hæc in Arpinati ad sextum circiter Idus Maias non dessemus. Att. lib. 2. 32. 2. a

Deinde iter faciam ad exercitum, vt circiter Id. Sext. putem me ad Iconium fore. Appio Pulchro, lib. 3. epist. 5. 11. a

Circuitio, Circuitus, Vide Circumco.

Circulator, Circulo, Circulus, Vide

post Circus.

Circum.

Tu Neuius ipse pueros circum amicos dimittit. pro Quint. 13

Verfatur mundus circum axem caeli, admirabili celeritate.

de Nat. deor. 1. 37

Circum æqualiter caelum mundo distribuit deus. de Vn. 45

Ea copia quam circum Capuam comparastis. ad Att. 129. b

Vrbes, quae circum Capuam sunt. contra Rull. 64. b

Circum ciuitates. 5. in Verr. 53

Ii qui circum eum sunt omnia postulantes. ad Att. 144. b

Templa quae circum forum sunt. de Opt. 243. b

Circum fora aliquem rapere. 6. in Verr. 67

Circum fora omnia sectari. 4. in Verr. 122

Circum hæc loca commorabor. 3. ad Atticum, 29

Circum se torquetur & vertitur caelum. de Vniuers. 25

Cursare iste homo potens cum filio blando & gratioso circum tribus. 2. Verr. 16. a

Volo circum villulas nostras errare. ad Att. 123. b

Circumcirca.

Circumcirca prospicere regiones. 4. famil. 17. in epist. Seru. Sulpitii.

Circuncido.

Testatur saepe Chrysiptus, tres solas esse sententias, quae defendi possint de finibus bonorum, circuncidit & amputat multitudinem. Acad. 35. b

Quae sit scientia atque ars agriculturalum, quae circuncidat, amputet, erigat, extollat, adminiculetur, &c. 5. de Fin. 70. a

Sin cupiam nimis infinitum videtur, quod ita proposui quacunque de re, licet hinc quantum cuique videbitur, circuncidat atque amputet: tamen illud tenebo, &c. 1. de Orat. 34. a

Circuncisa atque dirempta aditu planities. 6. Verr. 95. a

Vt sapiens solum amputata, circuncisatque inanitate & errore, naturae finibus contentus. 1. de Finib. 70. a

Circuncludo.

Nunc si L. Catilina consiliis, laboribus, periculis meis circunclusus ac debilitatus, subito pertinuerit, sententiam mutauerit, &c. 2. in Catil. 35. a

Num inficiari potes, te illo ipso die meis praesidiis, mea diligentia circunclusum, commouere te contra Remp. non potuisse? in Catil. 5. a

Circundo.

Adiungit graue poenam, si quis eorum vincula reperit: horribiles custodias circundat. 4. in Catil. 80. a

Si extra hos cancellos egredi conabor, quos mihi ipse circundedi. pro Quintio, 19

Vallo & fossa circundedi oppidum. ad Cato. lib. 15. 4. 28. a

Tu autem exiguis quibusdam finibus totum oratoris munus circundedisti. 1. de Orat. 138. a

Animum autem vt in eius medio collocauit, ita per totum tetendit: deinde eum circundedit corpore, & vestiuit extrinsecus, &c. de Vniuers. 25

Omni autem totam figuram mundi leuitate circundedit. de Vniuers. 23. a

Milites, quum latere hominem putarent, ignes circundederunt. in Pisonem, 73. a

Quum fossa lata cubiculari lecto circundedisset. 5. Tusc. 83. a

Ligna & farmenta circundare, ignem subiicere. 3. Verr. 48. a

Sub. domui.

Circundatus.

Equidem existimo in eiusmodi regione atque prouincia, quae mari cincta, portibus distincta, insulis circundata est, &c. pro L. Flacco, 21. a

Fodit: inuenit auri aliquantum, idque circundatum argento. 2. de Diuin. 199. a

Ignes circundati. 3. in Catil. 49. a

Obsessum te dicis, ignem allatum, farmenta circundata. in Pisonem, 92. b

Circundo.

Casilinum Coloniam deduxisti, quo erat paucis annis ante deducta, vt vexillum videres, & aratrum circunduceres. 2. Philip. 101. a

Circumco.

Nam Furnius & Lentulus, vt debuerunt, quasi res eorum

esset, vna nobiscum circumierunt. Caelius Cicero, lib. 8. epist. 11. 4. a

Itaque quum equites nostrum cornu circuire vellent, recipere me ceppi, &c. Galba Cicero, lib. 10. epist. 30. 7. a

Prædia circuire. pro Cecin. 68. a

Antonii consilia narrabat, illum circuire veteranos. 14. ad Atticum, 47

Cornu sinisterius, quod erat infirmius, vbi Martiae legionis duæ cohortes erant, & cohors Prætoria, pedem referre cœperunt, quod ab equitatu circuibantur. Galba Cicero, lib. 10. 64

Qui se totius belli fluctibus circumiri, quam illum progressi maluit. in Ant. 250

Circuitus.

Circuitus, conglutinatioque verborum. in Orat. 42. a

Orationis circuitus. in Orat. 118. a

Circuitus solis & lunæ, reliquorumque siderum. 2. de Natura deor. 117

Circuitus & quasi orbem verborum conficere. 3. de Or. 109

Nox igitur & dies ad hunc modum, & ob has generata causas, vnum circuitum orbis efficit sapientissimum atque optimum. de Vniuers. 41

Cum hi duo numeri circuitu naturali summam tibi fatalem confecerint. in Som. Scip. 7

Imagines, earumque circuitus in deorum numero refert Democritus. de Nat. d. 122

In circuitus verba dirigere. Partit. 14

Circuitio.

Circuitio, est oratio rem simplicem assumptam circumscribens elocutione. ad Heren. 4. 198

Iam vero quid opus est circuitio & anfractu? Diu. li. 2. 98

Ergo hic circuitio quadam deos tollens, certe non dubitat diuinationem tollere. 2. de Diuin. 59. a

Circunfero.

Quæso codicem circunfer, ostende. 4. Verr. 72. a

Inspiciendi causa circunferre aliquid. pro Corn. Balbo, 8. a

Sol circunfertur, vt accedat ad brumale signum, & inde sensum ascendat in diuersam partem, &c. 3. de Orat. 98. a

Circunflo.

Sic est hic ordo quasi propositus atque editus in altum, vt ab omnibus ventis inuidia circunflari posse videatur. 5. Verr. 81. a

Circunfluens.

Circunfluere omnibus copiis, atque in omnium abundantia viuere. de Amicit. 48

Istum rebus omnibus vndique ereptis impune eludentem circunfluere atque abundare? 5. Verr. 8. a

Circunfluens.

Circunfluens gloria, deformatus corpore, fractus animo, quod se conferat nescit. Att. lib. 2. 36. 3. a

Incitata & volubilis, nec ea redundans tamen, nec circunfluens oratio. de Clar. Orat. 106

Circunfluente colonorum Arretinorum & Fesulanorum exercitu. pro Muren. 46. a. de Catilina.

Quippe quum viderem homines his rebus circunfluentibus, ea tamen desyderare maxime quibus abundarent. in Parad. 7

Circunforaneus.

Tum repente Anconitanum quendam L. Clodium pharmacopolam circunforaneum, qui casu tum Latium venisset, aggreditur. pro Cluent. 30

Circunforaneo ære aliquem obruere. ad Att. 9. b

Circunfundo.

Terram autem esse infimam, quam crassissimus circunfundat aer. 2. de Nat. d. 13. Id est, ambit & circundat.

Circunfusus.

Quod vero in illo loco, atque in illis publicorum praesidiarum copiis circunfusus sedet. pro Mil. 53. a

Circunfusus gelidis fluminibus. Tusc. q. lib. 5. 55

Neque erat anima circunfusa extrema mundi, vt respiratio nem requireret. de Vniuers. 23. a

Terra circunfusa mari Atlantico. in Somn. Scipio. 22. a. Hoc est, quam circunfluit mare.

Principio autem terra sita in media parte mundi, circunfusa vndique est hac animabili, spiritalique natura, cui nomen est aer. 2. de Nat. d. 132. a

Vide in bibliotheca sedentem multis circunfusum Stoicorum libris. 3. de Finib. 5. pro Mil. 53

Aduersantur enim primum, quod parum defigunt animos, & intendunt in ea quae perspicua sunt, vt quanta luce ea circunfusa sunt, possint agnoscere. 2. Acad. 44

Præcipue vero fruuntur ea, qui tum etiam, quum has terras incolentes circunfusi erant caligine; tamen acie mentis dispicere cupiebant. 1. Tusc. 38

Circunfusæ vndique molestiae. 5. Tusc. 170. a

Omnia circunfusa tenebris. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 32

Crassis occultata & circunfusa tenebris. 4. Acad. 217. a

Quod se classe hostium circunfusus viderent. 3. Tusc. 56

Circungesto.

Nam eam quoque epistolam T. Catienus circungestabat. ad Q. frat. lib. 1. 2. 10. a

Circuniicio.

Sic animus a medio profectus, extremitatem caeli a suprema regione rotundo ambitu circuniecit, &c. de Vniu. 33

Circuniecitus.

Qui terram tenero circuniecitu amplectitur. 2. de N. d. 34. a

Circunligo.

De ipso Roscio potest illud quidem esse falsum, vt circunligatus fuerit angui. 2. de Diuin. 52

Circunlino.

Perse etiam cera circunlitos condunt, vt quammaxime permaneant diuturna corpora. 1. Tusc. 174. a

Circunluuo.

De circunluuionibus centumviri iudicabant. 1. de Orat. 84

Circumplexor.

An is non reddet, qui domini patrimonium circumplexus, quasi thesaurum draco, Pompeii seruus, libertus Caesaris, agri Lucani possessiones occupauit? 13. Philip. 351. a

Circumplico.

Tum esset, inquit, ostentum, si anguem vectis circumplicauisset. 2. de Diuin. 91. a

Experrecta nutrix animaduertit puerum dormientem circumplexum serpentis amplexu. 1. de Diuin. 134. a

Tum visam belluam vastam & immanem, circumplexam serpentibus. 1. de Diuin. 89. a

Circumpotatio.

Circumpotatio omnis ex funeribus tollitur lege x i i. tabul. 2. de Legib. 56

Circunretio.

Circunretitus frequentia populi Romani. 7. Verr. 117. a

Circunrodo.

Quid etiam (dudum enim circunrodo quod deorandum est) sub turpicula mihi videbatur esse παλιγγισία. Att. lib. 4. 19

Circunscribo.

Cur aut ingratus crudeliter, aut immemor beneficii sui scelerate circunscribis Senatum? ad Octau. 8. a. Id est, aufers ei auctoritatem statuendi de summa Reip. & quasi Senatum e medio Reip. tollis.

Orator nullis terminis circunscribit aut definit ius suum. de Orat. 92. b

Aut eiiciunt vicinos, aut adolescentulos circunscribunt. 14. Philipp. 389. a

Curriculum vitæ circunscripsit nobis natura. pro Rab. Perd. a

Virgula stantem circunscripsit, dixitque vt responderet, &c. in Ant. 218. b

In hunc orbem, quem circunscripsimus, incidere non possunt. 5. de Finib. 30. a

Senatus, credo, Prætorum eum circunscripsisset. pro Mil. 68

In hoc quidem certe propè idem, nullis vt terminis circunscribat aut definit ius suum. 1. de Orat. 35. a

Itaque vno genere opinor circunscribere habetis in animo genus hoc aratorum, quod, &c. 4. Verr. 106. a. Id est, tollere & reicere eos testes vt vobis iniquos.

Circunscribere tempus aliquod. 3. in Verr. 30. Pro, temporis alicuius acta prætermittere.

Circumscribitur mente sententia. in Orat. 116. a
Exilium autem illis, quibus quasi circumscribitur est habitandi locus: non iis, qui omnem orbem terrarum, vnam urbem esse ducunt. in Parad. 21
 Ille se fluuio Rubicone c. mil. circumscribitur esse patiat. 6. Philipp. 208. a
Circumscribi Senatusconsulto. 7. ad Att. 34
 Ab aliquo circumscribi. pro Rosc. Comædo, 14. a
Circumscribi atque decipi fallacibus & captiosis interrogationibus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 44
Definiri & circumscribi genus potest. pro Sest. 84. a
Senatus in Capitolium parata de circumscribendo adolescentente sententia Consularis. 13. Philip. 257. a. Hoc est, de eiciendo magistratu Octauio, & imperio ei abrogando.
Circumscribens.
Circuito, est oratio rem simplicem assumptam, circumscribens elocutione. 4. ad Heren. 198
Circumscribitur.
Si forte Tribunus plebis Senatum impediens, aut populum incitans notatus, aut Senatusconsulto circumscribitur, aut sublatus, aut expulsus sit, &c. Att. lib. 7. 128. 9. a
Assumamus quoque eam partem, sed ita vt sit circumscribita modicis regionibus. 2. de Orat. 37. a
Quasi certarum rerum forensibus cancellis circumscribita scientia. 1. de Orat. 28. a
Spatium vitæ circumscribitur. pro Arch. 21. a
Quamobrem omni tempore Syllano ex accusatione circumscribitur, legatione eius præclarâ cognoscite. 3. Ver. 29. a
Fallacibus & captiosis interrogationibus circumscribitur atque decepti quidam, &c. 4. Acad. 86. a
Demus operam Quirites, ne omnino P. C. circumscribitur putentur. ad Heren. lib. 4. 178. a
Circumscribitur igitur his sententiis, quas posui, & his, quæ similes earum sunt. 3. de Finib. 49. a. Id est, sublatis, inductis, obliteratis.
Circumscribitur.
Circumscribitur completimur. 2. de Nat. d. 111
Circumscribitur numerosèque dicere. in Orat. 128. a
Circumscribitur differere. Orat. 128
Circumscribitur.
Quis testamentorum subiectus, quis circumscribitur, quis ganeo? in Catil. 30. a
Circumscribitur.
Circumscribitur, exornationis species. 3. de Orat. 115
Circumscribitur adolescentium lege latoria erat vindicata. Offic. 3. 79
Aperta circumscribitur. pro Flac. 161. b
Circumscribitur mundi. Tusc. q. lib. 1. 38
Circumscribitur orationis. in Orat. 118. a
Sed fuit quædam ab infinito tempore æternitas, quam nulla circumscribitur temporum metiebatur. 1. de Nat. d. 18
Circumscribitur terræ. 1. Tusc. 73. a
Circumscribitur etiam periodum significat. Orat. 212. b
Verborum circumscriptione quadam comprehendere concluderèque sententiam. de Clar. Orat. 16. a
Ex circumscriptione excedere. 8. Philip. 249. Circumscribitur, pro, loco circumscribitur.
Quum omnis ab his fraus, omnes infidias, circumscriptionesque adolescentium nascerentur. pro Cluent. 35. a
Circumscribitur.
Serrula qua illud potuit circumscribitur. pro Cluent. 143
Circumscribitur & Circumscribitur.
Equidem cupio hæc quamprimum Antonium audire, vt intelligat non D. Brutum, quem vallo circumscribitur, sed se ipsum obfideri. 10. Philip. 275
Pop. Rom. exercitus Cn. Pompeium circumscribitur, fossa & vallo septum tenet, fuga prohibet. Att. lib. 9. 51
Quid ii qui Mutinam circumscribitur, &c. 7. Philip. 230. a
Ne Coloniæ circumscribitur. in Ant. 199. b
Brutum oppugnet, Mutinam circumscribitur. 6. Philipp. 206. a
Aliquem circumscribitur. 3. Verr. 59. a
Nisi maluit Pompeium Brundisii circumscribitur. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 44

Circumscribitur oppidum. 5. Philipp. 181
Ita circumscribitur copiis omnibus. Att. lib. 15. 325. 8. a
Legatus quum esset circumscribitur, &c. non es persecutus? 3. Verrinarum, 59. a
Quid Serui F. quot in his castris fuerunt, quibus Pompeius circumscribitur? Att. lib. 9. 190. 5. a
Propter scelus atque flagitium circumscribitur ab aliquo. 3. Verr. 57. a
In castello circumscribitur. pro Deiot. 17. a
Ipsum apud Bellouocis circumscribitur interclusum ab reliquo exercitu. epist. 112. b
Qui filios miserunt ad Cn. Pompeium circumscribitur. ad Attic. 156. b
Circumscribitur.
Iniuria circumscribitur. 3. Verr. 58. a
Viribus hominum circumscribitur. 13. Philip. 336. a
Nec tamen ego sum ille ferreus, qui fratris charissimi atque amantissimi præsentis mœrore non mouear, horumque omnium lachrymis, à quibus me circumscribitur videtis. 4. in Catil. 75. a
In qua ciuitate non modò legatus Pop. Rom. circumscribitur, &c. sed aliqua ex parte violatus sit. 3. Verr. 55. a
Circumscribitur.
Te huius circumscribitur causam & culpam in alios transfuisse? 3. Verr. 58
Circumscribitur.
Sed quoniam cohortibus armatis circumscribitur Senatus. ad Augustum, 1. a
Vos iidem ignibus circumscribitur. de Arusp. 254. b
Circumscribitur.
Hæc quum maximè loqueretur, sex lictores circumscribitur valentissimi, & ad pulsandos verberandosque homines exercitissimi. 7. Verr. 111. a
Circumscribitur.
Tamen conducere arbitror talibus aures tuas vocibus vndique circumscribitur, &c. 3. Offic. 7. Id est, frequentissimè tibi hæc inculcare, & te hæc à præceptoribus aliis audire.
Circumscribitur.
Vsque cõne te diligis, & magnificè circumscribitur, &c. a
Circumscribitur, æstuat. pro Rosc. Com. 25. a
Nec suspicit, nec circumscribitur. 2. de Diuin. 109. a
Oculi altissimum locum obtinètes, plurima circumscribitur. de Nat. 54. b
Omnia circumscribitur Quintius, omnia periclitatus est. pro Quintio, 64. a. Hoc est, in omnes partes se versauit, & omnem (quod aiunt) lapidem mouit.
Nunquam ne homo amèntissime te circumscribitur? nunquamne, quid facias cõsiderabis, nec quid loquere? in Parad. 37
Cõuerte animû, & ea ipsa artium genera circumscribitur. de Or. b
Circumscribitur omnia membra Reipub. quæ notissima sunt tibi: nullum reperies profectò, quod non fractum, debilitatumve sit. Luceio, lib. 5. 13. 7. a
Circumscribitur celeriter animo qui sint exitus consecuti. 2. de Legib. 41
Circumscribitur omnia diligentissimè. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 35
Circumscribitur paulisper mentibus vestris, vt alia omittamus. pro Syl. 51. a
Atque illud circumscribitur vestris mentibus. 2. de Lege Agr. 52. a. Id est, diligèter, accuratèque cõsiderate & attendite.
Circumscribitur omnes Reip. partes. pro Cluent. 117. a
Quare P. C. incumbite ad salutem Reip. circumscribitur omnes procillas quæ impendent. 4. in Catil. 76. a
Etenim vt circumscribitur omnia, quæ populo grata atque iucunda sunt, &c. 1. de Leg. Agr. 14. a
Deinde quum dicant posse accidere sapienti, vt quum omnia fecerit, diligentissimèque circumscribitur, existat aliquid quod & verisimile videatur. 4. Acad. 69. a
Sermo purus erit & Latinus, dilucidè planèque dicetur, quid deceat circumscribitur. in Orat. 43. a
Sed esse diligenter circumscribitur, vt, &c. ad Quint. frat. lib. 1. 14. a
Hæc igitur & talia circumscribitur sunt in omni officio, &c. 1. Offic. 85. a

Permulta sunt in causis in omni parte orationis circumscribitur, nequid offendas, ne quò irruas. 2. de Orat. 166. a
Circumscribitur.
Iam verò illa etiam notiora, quanto se opere custodiant bestia, vt in pastu circumscribitur, vt in cubilibus delitescant. 2. de Nat. d. 188. a
Circumscribitur.
Itaque dubitans, circumscribitur, hæsitans, multa aduersa reuertens, tanquam ratis in mari immenso nostra vehitur oratio. 1. Tusc. 116. a
Iste aspectu rabido circumscribitur huc & illuc. ad Her. 39. b
Circumscribitur antem omnia, quicquid increpuiisset, pertimescentem. in Pis. 79. a
Circumscribitur.
Circumscribitur rebus meis omnibus. ad Lent. lib. 1. 9. 31. a
Circumscribitur.
Hæc ego in vrbe præuideo: facilis est circumscribitur, vnde exeam, quò progrediar, quid ad dextrâ, quid ad sinistram sit. 12. Philip. 337
Circumscribitur.
Sin ex circumscribitur aliqua & accurata cõsideratione, quod visum sit, id se dicent sequi: tamen exitum non habebunt. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 35
Circumscribitur.
Circumscribitur te summæ autoritates, quæ te obliuisci laudis domesticæ non sinant. 2. Verr. 3. a
Ceruleæ incinctæ igni incendunt, circumscribitur cum ardentibus tædis. Acad. 22. b
Fortissimi ciues qui circumscribitur Senatum. in Catil. 16. a
Quum verò dies & noctes omnia nos circumscribitur, non est nostrum, nominisque Romani dubitare, eum spiritum, quem naturæ quis debeat, patriæ reddere. 10. Phil. 284. a
Credo te exclamatione Clodii aduocatum audisse quæ cõsurrectio iudicium facta sit, vt me circumscribitur, vt apertè iugula pro meo capite P. Clodio ostentarent. Att. lib. 1. 11. 7. a
Definant infidari domi suæ Consul: circumscribitur tribunal Prætoris vrbanis: obfideri cū gladiis curiam. 1. in Cat. 23. a
Circumscribitur.
A rebus consequentibus aut circumscribitur non recedemus. ad Heren. lib. 4. 240. a
Circumscribitur.
Capto exercitu veterano, circumscribitur nunc denique. 9. fam. 17. in epist. Dolabellæ.
Legebam tuas literas x i i i. Cal. quum mihi epistola afferretur à Lepta, circumscribitur esse Pompeium. Att. lib. 9. 50
Circumscribitur.
Si anguis domi vètem circumscribitur fuisset. de Diuin. 121. b
Circumscribitur.
Æther qui tenero terram circumscribitur amplectitur. de Natura deor. 39. b
Circumscribitur.
Vt terram Lunæ cursus proximè ambiret, eique supra terram proxima solis circumscribitur esset. de Vniuers. 37
Illud tamen quod scribit, animaduertas velim, de portorio circumscribitur. Att. lib. 2. 40
Circumscribitur.
Tua te altera patria, quemadmodum dicere solebas, Messana circumscribitur. 6. Verr. 14. a
Iam te non Siculi, non oratores (vt dicitur) circumscribitur: non hi qui decretis editisque tuis in te concitati, infestique sunt. 3. Verr. 66. a
Si Senator iudicio quenquam circumscribitur, legibus eum teneri. pro Cluent. 116. a
Mulierem quandam Larino Romam proficisci cum magno comitatu & pecunia, quo facilius circumscribitur iudicio capitis atque opprimere filium posset. a
Itane verò, quem per arbitrum circumscribitur non posses, cuius de ea re proprium non erat iudicium, num per iudicem condemnabis? pro Rosc. Com. 15. a
Tum C. Rufcius, Circumscribitur, inquit, Iudices, nisi subuenitis. de Clar. Orat. 141. a
Neque tenuiores propter humilitatem circumscribitur,

neque locupletibus ad sua vel tenenda, vel recuperanda abstit inuidia. 2. Offic. 125. a
Quia quasi committeret contra legem, quò quis iudicio circumscribitur. de Clar. Orat. 168. b
Video me à te non conueniri, sed circumscribitur. 2. de Or. 138
Acerbum est ab aliquo circumscribitur: acerbius à propinquo. pro Quintio, 64. a
Quid te à Centuripina ciuitate, &c. cæterisque Italæ ciuitatibus circumscribitur atque opprimi dicis? 6. Verr. 14. a
Eoque maior siquãdo accidit, vt ei subueniatur, qui potentis alicuius opibus circumscribitur vrgerique videtur. 2. Of. 73
Circumscribitur.
Circumscribitur morbo, exilio, atque inopia. 4. de Fin. 103. a
Circumscribitur pecunia innocens. pro Cluent. 5. a
Aliquem iudicio oppressum & circumscribitur esse innocentem. pro Cluent. 23. b
Nunc video illum circumscribitur, me desertum, à quibus minimè conueniebat. Metellus Celer Ciceroni, lib. 5. 1. 2. a
Subitò ipsi simili periculo circumscribitur, in nostro euentu aliorum reminiscens casus, iure id nobis accidere nequicquam quereremur. Antequam iret in exil. 6. a
Quanta delectatione autem afficerer, quum Palamedem, quum Aiacem, quum alios iudicio iniquorum circumscribitur conuenirem? 1. Tusc. 81. de Clar. 24. a. Hoc est, inuidia conflata & factione oppressos.
Circumscribitur.
Quandoquidem iste circumscribitur dicitur, sepit sedulo. 3. de Orat. 87
Circumscribitur.
Ille autem claro quartus cum lumine circus
Partibus extremis extremos continet orbes. in Arato, 34. a
Erat autem is splendidissimo candore inter flammæ circus elucens, quem vos (vt à Gratis accepistis) orbem Laeteum nuncupatis. de Somn. Scip. 12. a
Seruus per circum, cum virgis cæderetur, furcam ferès, ductus est. de Diuin. 92. b
Vidisti magnum cadentem serpere circum,
Laeteus hic nimio fulgens candore notatur. in Arat. 28. a
Circo caueaque diuisi ludii publici, sic vt in circo sint corporum certationes, cursu, & pugillatione, luctatione, curculisque equorum in eo vsque ad certam victoriam constitutis. 2. de Leg. 37
Res agebatur in circo Flaminio: & erat in eo ipso loco, &c. Att. lib. 1. 9. 2. a
Quid statuent in viros primarios, qui in circo totas tabernas tribulium causa compararunt? pro Muren. 66. a
Vt locus & in circo & in foro daretur amicis & tribulibus? pro Muren. 66. a
Nescis heri quartum in circo diem ludorum Romanorum fuisse? 3. Philip. 107. a
Tu es ausus in circo Flaminio productus cum tuo illo pari dicere, te semper misericordem fuisse? Post red. in Sen. 15. a
Circulus.
Quumque duæ formæ præstantes sint, ex solidis globus (sic enim *σφαῖρα* interpretari placet) ex planis autem circulus aut orbis, qui *κύκλος* Græcè dicitur. 2. de Nat. d. 34
Cato is direptis tabellis de circulo se subduxit. ad Q. frat. lib. 3. 23
Effudi vobis omnia quæ sentiebam: quæ fortasse, si quemcunque patremfamilias arripissetis ex aliquo circulo, eadem vobis percontantibus respondisset. 1. de Orat. 77
Tu mihi quum in circulo decipiari aduersarii stipulationicula, &c. 1. de Orat. 85
Quinetiam inertissimos homines videmus, quum non habeant ingenuas ex doctrina oblectationes, circulos aliquos, aut semicirculos consecrari. 5. de Finib. 100. a. Circulos appellat cætus hominum in orbem collectorum, & inter se fabulantium. Semicirculos, sessiones colloquentium, capitæque conferentium.
Stellæ circulos suos orbisque confiniunt celeritate mirabili. de Som. Scip. 128. b
Attamen in oppressione, sermo in circulis duntaxat, & in conuiuiis est liberior, quam fuit. Att. lib. 2. 43

Circulo.

Videt oscitantem iudicem, colloquentem cum altero, nonnunquam etiam circulantem, &c. de Clar. Orat. 104. Pro, in circulo caput conferentem, quod indicium est auditoris oratori non aufcultantis, nec animum orationi aduertentis.

Circulator.

Bestiis verò ciues Romanos, in his circulatorem quendam auctionum, notissimum hominem Hispali, quia deformis erat, obiecit. Pollio Ciceroni, lib. 10. 71

Cis.

Quoad hostis cis Euphratem fuit. Att. lib. 7. 122. 7. a

Quum ego Laodicea vsque ad Iconium iter ita fecerim, vt me omnium illarum diocesium quæ cis Taurum sunt, &c. Appio, lib. 3. 8. 16. a

Cisalpinus.

Cisalpinæ Gallia. pro Pomp. 10. b

Cisium.

Inde cisio celeriter ad urbem vectus, domum venit capite inuoluto. 2. Philip. 84. Vehiculi genus velocissimum.

Decem horis nocturnis sex & quinquaginta millia passuum cisii peruolauit. pro Sex. Rosc. 11

Cispus.

M. Cispus Trib. pl. à Clodianis foro depulsus. pro Sest. 64

Cista.

Quaternos h. s. quos mihi Senatus decreuit, & ex ærario dedit: ego habeo, & in cistam transferam ex fisco. 5. Ver. 170

Pontes disturbat, cistas deicit. ad Heren. 4. b

Cistella.

Cistellam deferre. 1. ad Heren. 21

Cistophorus.

Cistophorum flagitare. pro Domo sua, 42

Scripti ad Quæstores vrbano de Qu. fratris negotio. vide quid narrent, & quæ spes sit denarii, an cistophoro Pompeiano iaceamus. Att. lib. 2. 20

De cistophoro dubitant. 2. ad Att. 40

Ego in cistophoro in Asia habeo ad h. s. bis & vicies. ad Atticum, lib. 11. 1

Citarini, populi. in Verr. 170. b. Qui apud Plinium Citarii.

Citeris, famôsa mulier. epist. 143. b

Cithara.

Citharam tenes exornatissimam, auro & ebore distinctam. ad Heren. 39. b

Citharædus.

Connexum autem ita sit principium consequenti orationi, vt non tanquam citharædi proœmium affictum aliquod, sed cohærens cum omni corpore membrum esse videatur. 2. de Orat. 177. a

At vocem citharædi non audiunt, ne stridorem quidem ferræ, tum cum acuitur. Tusc. 250. b

Vt aiunt in Græcis artificibus eos aulædos esse, qui citharædi fieri non potuerunt. pro Muren. 130. b

Citharista.

At etiam illum Aspensium citharistam, &c. sustulit. 3. Ver. 36. a. 2. de Diuin. 198. a

Saltatores, citharistas, torum denique comestationis Antonianæ chororum, in tertiam decuriam iudicum scitote esse collectam. 5. Philip. 174

Citerior, Citimus, Vide Citra.

Citicas.

Postea tuus ille Pœnulus (scis enim Citicas clientis tuos à Phœnicia esse profectos.) de Finib. 118. b

Cito, verbum, Cito, aduerbium, Vide post Cicio.

Citra.

Vt exercitū citra flumen Rubiconē educeret. in Ant. 206. b

Is locus est citra Leucadem stadia c x x. epist. 257. b

Ipsa enim natura, quasi modularetur hominū orationem, in omni verbo posuit acutam vocem, nec vna plus, nec à postrema syllaba citra tertiam, &c. in Orat. 32. a

Erat tum Brutus cum suis nauibus apud Heletem fretum citra Veliam. ad Att. 55. b

Sape etiam citra (arcessere) licet, dummodo suprâ sit quod sumitur, &c. Top. 20

Citerior.

Hirtius ad me scripsit Sextum Pompeium Corduba exisse, & fugisse in Hispaniam citeriorem. Att. lib. 12. 252. 6. a

Sum in expectatione omnium rerum, quid in Gallia citeriore, &c. Att. lib. 10. 4. 8. a

Vt ad citeriora & notiora nobis veniam. 3. de Leg. 2

Citeriora nondum audiebamus. ad Cæl. lib. 2. 11. 1. a

Quanta rursus animi tranquillitate humana, & citeriora considerat. 5. Tusc. 101. a

Citimus.

Hanc autem (partem) citimam à mediana linea direxit ad læuam, sed principatum dedit superiori. de Vniuers. 33

Ex quibus erat ea minima, quæ vltima cælo, citima terris, luce lucebat aliena. in Som. Scip. 13. a

Citus, Vide Cicio.

Ciuaro.

Ciuarone, ex finibus Allobrogum. 10. fam. 50. in ep. Planci

Ciucius, Ciuilis, Ciuiliter, Vide post Ciuitas.

Ciuis.

Ciuis amantissimus Reip. pro Flac. 147. b

Vir quietus & ciuis bonus. 10. ad Att. 29. in epist. Cæsaris.

Gravis & fortis ciuis, & in Repub. principatu dignus, bella ciuilia fugiet atque oderit, tradetque se totum Reip. neque opes aut potentiam consecrabitur: totamque eam sic tuebitur, vt omnibus consulat. Offic. 1. 122

Ciuis improbus. Tusc. q. lib. 4. 33

Perditus ciuis. 2. in Catil. 34. a. Att. lib. 7. 132. 2. a

Eques Rom. ex hac vrbe, ciuis huius Reip. pro R. P. 129. b

Ciuis Romanus sum. 10. fam. 71. in epist. Pollionis.

Ciuis seditiosus & inutilis. Offic. 2. 70

Romana ciuis. pro Corn. Balbo, 45. a

Ciuis boni summa ratio & æquitas est, commoda ciuium defendere, non diuellere, atque omnes æquitate eadem continere. Offic. 2. 122

De ciuis capite, nisi per maximum comitiatum, ollosque, quos censores in populi partibus locassint, ne ferunt. 3. de Legib. 11

Quid ciui bono magis conuenit, quam abesse à ciuilibus controuersis. 10. ad Att. 29. in epist. Cæsaris.

Nihil ciui aut ferò, aut exiguè à patria tributum potest videri. 10. fam. 19. in epist. Planci.

Cum se non popularè alicuius loci ciuem, sed totius mundi agnouerit. 1. de Legib. 47

Asciscere ciuem. pro Corn. Balbo, 23. a

Apud Segestanos repertum esse Iudices scitote neminem, neque liberum, neque seruum, neque ciuem, neque peregrinum, qui illud signum auferret attingere. 6. Verr. 68. a

Postremo solum ciuem, solum liberum: insipientes omnes peregrinos, exules, seruos, furiosos: &c. 4. Acad. 247. a

Nam esse pro ciue, qui ciuis non sit, rectum est non licere. 3. Offic. 61

Ciues boni, amantes patriæ. 9. ad Att. 71

Summi viri & clarissimi ciues. 1. in Catil. 21. a

Debeo profecto, quantumcunque possum, in eo quoque elaborare, vt sint opera, studio, labore meo doctores ciues mei. 1. de Finib. 17. a

Dabunt igitur mihi veniam mei ciues, vel gratiam potius habebunt, quod, &c. 2. de Diuin. 9. a

Valeant, inquit Milo, valeant ciues mei, sint incolomes, sint florentes. pro Mil. 119. b

Nostri ciues. 2. de Diuin. 10. a

Serui me hercle mei si me isto pacto metuerent, vt te metuant omnes ciues tui: domum meam relinquendam putarem. 2. in Catil. 12. a

Ciues Romani inuiti ciuitatem aut libertatem non amittent. pro Domo sua, 60. & 61

Ciues seditiosi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 13

Seruorum & egentium ciuium, & facinorosorum armis meos ciues meis consiliis, periculisque seruatos, pro me obici nolui. pro Mil. 28. a

Tum tu Iupiter, &c. hunc & huius socios à tuis aris, ceterisque templis, à tectis vrbis ac mœnibus, à vita, fortunisque ciuium omnium arcebis. 1. in Catil. 24. a

Certè verendum mihi non erat, nequid, hoc parricida ciuium interfecto, inuidiæ mihi in posteritatem redundaret. 1. in Catil. 21. a

Tenere iura ciuium. 1. in Catil. 20. a

Neque ego, cui omnis ciuū libertas charissima fuisset, meā proiecissem. pro Rab. Posth. 20. a

Ceruices in carcere frangebantur indignissimè ciuium Romanorum, vt etiam illa vox & illa imploratio, ciuis Romanus sum, &c. 7. Verr. 115. a

Salutem ciuium negligere. in Catil. 20. a

Ciuiū beata vita moderatori Reip. propofita est. 8. ad Att. 26

Inferre famem ciuibus. Att. lib. 9. 181. 5. a

Ciuius victis vt parceretur. 11. fam. 48. in epist. Matii.

Ciuius multa inter se sunt communia, forum, fana, porticus, viæ, leges, iura, iudicia, suffragia, consuetudines, prætereque & familiaritates, multaque cum multis res rationesque contractæ. Offic. 1. 77

Tradere vias optimarum artium ciuibus. 2. de Diuin. 1. a

Ciues in Rep. tales esse solere, quales sint principes. 1. fam. 38

Quod meos ciues, & à me conseruatos, &c. seruis armatis obici noluerim. ad Lentul. lib. 1. 9. 45. a

Incolomes ciues relinquere. 2. in Catil. 26. a

Facinorosorum armis meos ciues meis consiliis periculisque seruatos pro me obici nolui. pro Mil. 108. b

Quos quasi novos & ascriptitios ciues in cælum receptos putant. 3. de Nat. d. 27

Colebatur à ciuibus, ab omnibus aduenis visebatur. 6. Verrinarum, 66. a

Ciuitas.

Ciuitas. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 16. pro mundo, secundum Stoicos, qui mundum comunem deorum & hominum ciuitatem vocabant.

Ego tibi Carneade Prætor esse non videor, quia sapiens non sum: nec hæc vrbs, nec in ea ciuitas. 4. Acad. 248. a

Heraclea, quæ esset ciuitas æquissimo iure. pro Arch. 186. b

Quanti verò ista ciuitas æstimanda est, ex qua boni sapientesque pelluntur. Tusc. q. lib. 5. 68

Ciuitas sine feueritate administrari non potest. Offic. 1. 125

Tum amittitur hæc ciuitas denique, quum is qui profugit, receptus est in exilium, hoc est, in aliam ciuitatem. pro Cecinna, 73. a

Neque enim ciuitas in seditione potest esse beata. 1. de Finibus, 89. a

Commendatior ciuitas studio, cura & diligentia alicuius. pro Corn. Balbo, 34. a

Ciuitas communis deorum atque hominum existimari debet mundum vniuersum. 1. de Leg. 18

Data est ciuitas Syllani lege & Carbonis, si qui fœderatis ciuitatibus ascripti fuissent, &c. pro Arch. 186. b

Hoc Netinorum fœderata ciuitas publicè dicit. 7. Ver. 104. a

Et eam (vrbe Romæ) ciuitas incoleret. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 128

Ciuitas moritur nouo quodam morbo. 2. ad Att. 50

Munita iure ciuitas, & libertas. pro Dom. sua, 63. a

Ciuitas tam orba tales tutores complecti debeat. 3. fam. 46

Num honestior est ciuitas Pergamena, quam Smyrnæ: pro Flacco, 58. a

Ciuitas senescens. 2. ad Q. frat. 35

Suspensa ac sollicita ciuitas. pro Domo sua, 73. a

Ciuitas nostra sine summa placatione deorum immortalium nunquam tanta esse potuisset. 3. de Nat. d. 4

Ciuitas tota cum coniugibus & liberis. ad Brut. 5

In te vnum atque in tuum nomen se tota conuerteret ciuitas. in Somn. Scip. 7. a. pro, homines ciuitatis.

Ciuitas tota vt principum cupiditatibus & vitis infici solet, sic emendari & corrigi continentia. 3. de Leg. 28

Ego me hercule & illi & omnibus municipibus duas esse censeo patrias: vnam naturæ, alterâ ciuitatis. 2. de Leg. 8. a

Id autem vt esset faciendum, non ademptione ciuitatis, sed recti & aquæ, & ignis interdictione faciebant. pro Dom. sua, 61. a

Et si cursum ingenii tui Brute premit hæc importuna clades ciuitatis. de Clar. Orat. 186. a

Comemoracione ciuitatis omnia verbera depulsurum, cruciatumque à corpore deiecturum arbitrabatur. 7. Ver. 126. a

Nunquam est intermissa à maioribus nostris largitio & comunicatio ciuitatis. pro Corn. Balbo, 24. a

Non decretis Italiæ, non desyderio ciuitatis, inimicorum iniuria probro non fuit. pro Dom. sua, 68. a

Eiusdem ciuitatis esse. Offic. 1. 77

At tu etiam ereptor ciuitatis, legem de iniuriis publicis tulisti. pro Domo sua, 63. a

Ciuitatis regale genus probatum quondam Romanis. 3. de Legib. 17

Huic homini Iudices, honestæ ciuitatis honestissimo, non modò frumenti scitote, sed, &c. 5. Verr. 46. a

Neque enim est meum, contra ius optimè meritiæ ciuitatis, contra opinionem vetustatis, contra authoritatem Senatus dicere. pro Corn. Balbo, 26. a

Ius ciuitatis honore dignissimum. pro Corn. Balbo, 33. a

Ciuitatis Romanæ ius nulla lege adimi poterat. pro Cecinna, 69. & 70

Mores ciuitatis corrumpere vel corrigere. 3. de Leg. 30

Nomen ciuitatis implorare & vsurpare. 7. Verr. 127. a

Nobile & illustre apud omnes nomen tuæ ciuitatis. 7. Verrinarum, 130. a

Apud te nomen ciuitatis ne tantum quidem valuisse, vt dilationem aliquam crucis, &c. 7. Verr. 130. a

In ea possim intueri domum meam euerfam non ab inimico meo, sed ab hoste communi, & ab eodem extructam, & positam in oculis ciuitatis. pro Dom. sua, 77. a

Ciuitatis periculo de sua potentia dimicant homines. 7. ad Atticum, 15

Ciuitatis principes. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 5

Ciuitatis atque vrbis proprium esse, vt sit libera & nō sollicita suæ rei cuiusque custodia. Offic. 2. 16

Salus ciuitatis nititur in aliquo. de Somn. Scip. 7. a

Suffragium ferre non de ciuis, sed ciuitatis salute. pro Dom. sua, 70. a

Ciuitatis succum & sanguinem amissimus. 4. ad Att. 45

Apud te Prætorum si non effugium, ne moram quidè mortis, mentione atque vsurpatione ciuitatis assequi potuit. 7. Verr. 13. a

Ciuitatem adimere alicui. pro Domo sua, 62. a

Adipisci & perdere ciuitatem. pro Corn. Balbo, 23. a

Nemo ciuis Rom. aut ciuitatem, aut libertatè potest amittere, nisi ipse author sit factus. pro Dom. 228. b

Ciuitatem Romanam neque amittere quisquā inuitus potuit, neque retinere. pro Corn. Balbo, 20

Ante ciuitatem Velitibus datam, de Senatus sententia, &c. pro Corn. Balbo, 45. a

Romulus fœdere Sabino docuit etiam hostibus recipendis aggeri hanc ciuitatem oportere. pro Corn. Balbo, 24. a

Consequi ciuitatè beneficio aliquorū. pro Corn. Balbo, 29. a

Et ei quasi ciuitatem dare. de Finib. lib. 3. 32

Sylla victor, Rep. recuperata, comitis centuriatis ciuitatem eripere non potuit. pro Dom. sua, 62. a

Vniuersam se funditus illam euerfurum esse ciuitatem minabatur. 6. Verr. 67. a

Is furatus esse ciuitatè, genus suum euentus, irrepsisse incensum dicitur. pro Corn. 55. b

Ciuitatem talem fuisse, qualescunque summi ciuitatis viri fuerint. 3. de Leg. 29

Ita quum ortu Tusculanus esset, ciuitatem Romam habuit. 2. de Leg. 8. a. de Catone.

Impertiri ciuitatem gratuito alicui. pro Arch. 7. a

In ciuitatem studia & beneficia cōferre. pro Corn. Bal. 34. a

In ciuitatem rem perniciosissimam inducere. 1. Offic. 121. a

In ciuitatem recipere. pro Arch. 17. a. pro Corn. Balb. 22. a

In ciuitatem suscipere. 2. de Leg. 8. a

Peritus verò nostri moris ac iuris nemo vnquam qui hanc ciuitatem retinere vellet, in aliam se ciuitatem dicauit. pro Corn. Balbo, 23. a

Ciuitate ingrata carere maluerunt clarissimi viri, Athenis pulsi, quam manere in improbo. 3. de Leg. 25

Quid est, quod de eius ciuitate dubitetis, præsertim quum aliis quoque ciuitatibus fuerit ascriptus: pro Arch. 7. a

Tum igitur maiores nostri, populares non fuerunt: qui de ciuitate & libertate ea iura sanxerunt. pro Dom. sua. 63. a
 Ex qua nobis interdicitum sit, vt neque asciscere ciuem, aut ciuitate donare possimus. pro Corn. Bal. 23. a. de Cl. 17. b
 Ciuitate donatorum nomina in tabula incisa. 13. fam. 61
 Ex ciuitate aliqua ampliffimus aliquis. pro Corn. Bal. 39. a
 In largienda ciuitate parcus. pro Corn. Balbo, 40. a
 Qui si in ciuitate legis vim subire vellent, non prius ciuitatem, quam vitam amitterent. pro Cecin. 72. a. 1. de Or. 90. a
 In ciuitate quæ res plurimum possint. pro Quint. 1
 Etenim in qua ciuitate res tantas gesserim, memini: & in qua vrbe intelligo. pro Syl. 20. a
 Ne quis inuitus ciuitate mutetur, neve in ciuitate maneat inuitus. pro Corn. Balbo, 23
 Recipere ciuitate. pro Corn. Balbo, 25. a
 Ciuitate teste. 15. fam. 51
 Nihil enim est illi principi Deo, qui omnem huc mundum regit, quod quidem in terris fiat acceptius, quam consilia, cœtusque hominum iure sociati, quæ ciuitates appellatur. de Somn. Scip. 8
 Graues ciuitates. 7. Verr. 105. a
 Tum conuenicula hominum, quæ postea ciuitates nominatae sunt. pro Sest. 79. a
 Denique scripta Lycurgi, Solonis, & 11. tabulas nostras non esse leges, ne vrbes denique aut ciuitates, nisi quæ essent sapientium. 4. Acad. 147. a
 Ciuitates quæ potitæ sunt rerum. 5. fam. 49
 Ciuitates locupletes, ne in hiberna milites recipent, magnas pecunias dabant. 5. ad Att. 49
 Cæteraque, sine quibus ciuitates aut esse, aut bene moratae esse non possent, vsquam in eorum libris inueniri. 1. de Orat. 42. a
 Ciuitates recipent in suas ciuitates. pro Corn. Balb. 22
 Ciuitates veltigales. Offic. 3. 117
 Ciuitates vnde primum coaluerint. pro Sest. 79
 Ciuitatum omnium est hoc. ad Brut. 40. Id est, in more positum apud omnes ciuitates.
 Ciuitatum afflictarum & pereuntium signa. in Rull. 25
 Ciuitatum duarum ciuis esse iure Romanorum nemo potuit. pro Corn. Balb. 20. & pro Cecin. 73
 Dissimilitudo enim ciuitatum varietatem iuris habeat necesse est. pro Corn. Balb. 23. a
 Ciuitatum perditarum exitus. 7. in Verr. 10
 Itaque in Græcis ciuitatibus videmus, Athenis Rhodios, Laædemonios, cæteros vndique ascribi, multarumque esse eosdem homines ciuitatum. pro Corn. Balb. 22. a
 Ciuitates constituere ac temperare. Academ. quaest. edit. 1. lib. 2. 3
 Instituire ciuitates. 1. de Orat. 43. a
 Ciuitates aut nationes bello deuictas in fidem recipere. Offic. 1. 53. Id qui apud Romanos fecissent, eorum patris erant, vt est apud Alexand. ab Alexand. Genial. dierum. 5. cap. 24
 Hunc Heraclisem multis ciuitatibus expetitur, in hac autem legibus constitutum, de nostra ciuitate eiiciemus: pro Archia, 17. a
 In ciuitatibus liberis ius non dicebant Romani. de Prouin. Consul. 5
 Grauer homines honesti, atque in suis ciuitatibus & municipiis gratiosi tulerunt. pro Muren. 45. a
 Ciuis.
 Ciuis actio & priuatum ius. in Verr. 57. b
 Lex ciuis ac publica. pro Cecin. 54. a
 Mos consuetudoque ciuis. 1. Offic. 205. a
 Itaque ego ille qui semper author pacis fui: cuiq; pax, præfertim ciuis, quanquam omnibus bonis, mihi tamen in primis fuit optabilis. 7. Philip. 211. a
 Ciuis ratio multis & magnis ex rebus costat. 1. de Inuen. 9
 Ciuis victoria. pro Deiot. 24
 Bellum quod ita ciuile est, vt non ex ciuium dissensione, sed ex vnus perditu ciuis audacia natum sit. 7. ad Att. 43. 1. Tusc. 144. a
 Ius ciuile. de Orat. 101. b

Ciuile odium. pro Mil. 27
 Ciuile præfidium salutis. pro Planc. 73
 Ciuilis belli sub Pompeio calamitas. 4. fam. 2
 Ciuilis belli inter Cæsarem & Pompeium initia. 8. fam. 41
 Ciuilis belli victoria, extremum malorum. 9. fam. 10
 Ciuilis sanguinis odio. 15. fam. 40
 Aliquid contra morem consuetudinemque ciuilem facere. de Offic. 30. b
 Eum locum, quem ciuilem rectè appellaturi videmur, Græcè πολιτικόν. de Finib. lib. 4. 4
 Vt habeat quiddam innatum quasi ciuile atque populare, quod Græci πολιτικόν vocant. de Finib. lib. 5. 61
 Nam ciuibus quum erepta pecunia, ciuili ferè actione & priuato iure repetuntur. 1. Verr. 10. a
 Ciuili nefario bello. 9. ad Att. 69
 Ciuili bello supplicatio nulla solita decerni. 14. Philip. 399
 Quasi ciuili conciliatione & societate inter se coniunctos. 2. de Nat. d. 56
 Pro ciuili parte debeo Rempub. velle saluam. 11. fam. 49. in epist. Matii.
 Studia ciuilia. pro Fonteio, 14. a
 Ciuiliu bellorum quinam exitus esse soliti. 12. fam. 44
 A ciuilibus castris abhorre. 14. ad Att. 41
 In ciuilibus bellis nihil miserius ipsa victoria. 4. fam. 31
 Ciuilibus bellis victoria semper insolens. 4. fam. 11
 Ciuiliter.
 Vt enim quum ciuilitate contendimus, aliter si est inimicus, aliter si competitor, &c. 1. Offic. 58. a
 Ciuicus.
 Mihi hic vir clarissimus, qui propter te sedet, L. Gellius his audientibus ciuicam coronam debere à Rep. dixit. in Pis. 4. a
 At id enim gregarii milites faciunt inuiti, vt coronam dent ciuicam, & se ab aliquo seruatos esse fateantur. pro Plac. 69
 Cius, à Ceo insula. de Orat. 141. b. de Clar. 167. b
 Clades.
 Cursum ingenii tui Brute premit hæc importuna clades ciuitatis. de Clar. Orat. 186. a
 Ignorare mihi videris, hæc quanta sit clades. ad Att. 118. b
 Afferre magnam cladem populo. 2. de Nat. d. 11. a
 Cladem exequi. 2. Philipp. 68
 Clam, præpositio.
 Quinetiam paulò clam iis eam vidi. Att. lib. 15. 321. 7. a
 Timens ne facinora eius clam vos essent. in Sallustium, a
 Clam, aduerbium.
 Nec vi, nec clam, nec precario possidere. pro Cecin. 302. b
 Multa palam domum suam auferebat: plura clam de medio remouebat. pro Sex. Rosc. 14. a
 Qui propter avaritiam clam depositam non reddit, quod iniustitia. Tusc. 194. b
 Vt in rebus ab intimis Pompeii clam exulceratis, deinde palam à Consularibus exagitatis, ita versamur. epist. 2. b
 Per istos quæ volebat, in nauem clam imponenda, occultè exportanda curabat. 6. Verr. 19. a
 Clandestinus.
 Clandestinus introitus. 2. Offic. 118. a
 Clandestinum scelus. pro Sylla, 24. a
 Hinc cum hostibus clandestina colloquia nasci. Cat. 36
 Cur clandestinis consiliis nos oppugnant: in Orat. 130. a
 Clamator, Clamito, Clamo, Vide Clamor.
 Clamor.
 Clamor, lapides, fustes, gladii. 4. ad Att. 14
 Acutissimus clamor. 3. de Orat. 126. a
 Clamor continuus omittendus. 3. ad Heren. 113. & 114
 Clamor in causa exordio insuauis. 3. ad Heren. 114
 Clamor à vigilibus, sanique custodibus tollitur. 6. Ver. 84. a
 Edere clamorem maiorem cum admiratione. 2. de Diu. 75. a
 Clamorem efficiam, si eum mecum habuero otiosum. ad Quint. frat. lib. 3. 17. 10. a
 Profundere clamorem multitudinis cocitatae. pro Flac. 11. a
 Clamore consensuque populi. 12. fam. 12. Id est, acclamatione.
 Quum Prætor quaereretur, & constaret ei neminem nuntiasse, fit ad domum eius cum clamore concursus atque impetus. 7. Verr. 74. a

Excipitur ab omnibus eiusmodi clamore, vt ei Lampface- ni periculo similitudo versaretur ante oculos. 7. Ver. 74. a
 Interea ex clamore fama tota vrbe percrebruit, expugnari deos patrios. 6. Verr. 85. a
 Hæc sunt quæ clamores & admirationes in bonis oratoribus efficiunt, &c. 1. de Orat. 73. a. 3. ad Q. frat. 5
 Clamores facere. Brut. 182
 Clamoribus maximis iudices corripuerunt. 8. famil. 4. in epist. Cælii.
 Clamoribus & conuitiis & sibilis consecrari. 2. ad Att. 43
 Clamo.
 Clamo, postulo, obsecro. de Nat. d. 1. 11
 Ego quod facio iudices, cum amicitia, &c. vitæ denique omnium vestrum causa facere clamo atque obtestor. pro Murena, 71. a
 Clamat Epicurus, is quem vos nimis voluptatibus esse deditum dicitis, non posse iucundè viuere, nisi sapienter, honestè, iustèque viuatur: nec sapienter, honestè, iustè, nisi iucundè. 1. de Finib. 89. a
 Sensus enim cuiusque, & natura rerum, atque ipsa veritas clamat quodammodo, &c. de Finib. lib. 4. 45
 Clamat virtus beatiorem fuisse, quam potantem in rosa Thorium. 2. de Finib. 105. a
 Clamabat porro ipse Quintius, sese idcirco nolle satisfacere, ne videretur iudicasse bona sua ex edicto possessa esse. pro Quintio, 16. a
 Clamaui tamen, admiratusque sum, quòd, &c. ad Att. 97. b
 Postea fratrem aggressus est, qui serò iam exhausto illo poculo mortis, quum & de suo, & de vxoris interitu clamaret, &c. pro Cluent. 23. a
 Quum maximè, vt dico, de pecunia clamaret, in vincula coiectus est. 7. Verr. 14. a
 Quum is qui se ciuem Romanum esse clamaret, in crucein ageretur. 7. Verr. 110. a
 Quum tutores 11 s. l. x x x millibus id opus, ad illius hominis iniquissimi arbitria se effecturos esse clamarent. 3. Verr. 103. a
 Rex, deos, hominesque cõtestas, cepit clamare. in Ver. 215. b
 Refero ad Scaptio: homo clamare. Att. lib. 5. 110. 15. a
 Clamare omnes qui aderant, nihil impudentius Scaptio, qui, &c. Att. lib. 5. 10. 16. a
 Clamito.
 Quidam in portu caricas Cauno aduectas vendens, Cauneas clamitabat. 2. de Diuin. 126. a
 Nam quum ex rebus laboraret, ipso in ciulatu clamitabat falsa esse quæ antea de dolore sensisset ipse. 2. Tusc. 101. a. 7. Verr. 129. a. pro Sylla, 36. a
 Nonne ipsum caput, & supercilia illa penitus abrafa, olere malitia & clamitare calliditate videntur: pro R. Com. 11. a
 Clamator.
 Ego tamen ita de vnoquoque dicam, vt intelligi possit quæ existimem clamatorem, quem oratorem fuisse. de Claris Orat. 94. a
 Quare coracem istum vestrum patiamur nos quidem pullos suos excludere in nido, qui euolent clamatores odiosi ac molesti. 3. de Orat. 46. a
 Clamatorius.
 Clamatorium genus. ad Q. frat. lib. 3. 19. 5. a
 Clandestinus, Vide Clam.
 Clangor.
 Iouis fatelles pastu dilaniat fero:
 Tum iecore opimo farta & satiata affatim,
 Clangorem fundit vastum, &c. 2. Tusc. 41. a
 Nona super tremulo genitrix clagore vocabat. 2. de Diu. 50
 Clare, Clarius, Clareo, Clarifonus, Claritas, Claro, Vide Clarus.
 Clarior.
 Quod dixisse Antimachum Clarium poetam ferunt, &c. de Clar. Orat. b
 Clarus.
 Clarus homo. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 68
 Clarus Marius, nobilis Sylla. de Arusp. respon. 50
 Clarus vir. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 6

Ex doctrina clarus & nobilis vir. pro Rab. Posth. 14. a
 Vir gloria clarus, & autoritate gratus. de Orat. 122. b
 Pietas in hoc clara, & omnibus grata. pro Sest. 4. a
 Clara res, pro, omnibus nota. 6. in Verr. 36
 Clara res est, quam dicturus sum. 5. Verr. 49. a
 Res erat clara, neque solum argumentis, sed etiam certis testibus istius audacia tenebatur. 7. Verr. 79. a
 Virtus clara & insignis. de Senect. 85. a
 At magnum nomen signi, clarumque vocatur. in Arat. 4. a
 Virtutè alicuius posteris fore clara & insignè. de Am. 115. b
 Ostendebat autem Carthaginem de excelso, & pleno stellarum, illustri & claro quodam loco. in Som. Scip. 5. a
 Ego, quæ clara sunt consuetudine, diutius dicere non audeo. pro Rosc. Com. 4. a
 Vt in re tam clara, tam testata. 4. Verr. 72. a
 Seruimque suum nomine Antiochum ad se vocauit, & clara voce imperauit, vt eum, &c. pro Cecin. 16. a
 Et propè conspicies paruum sub pectore claro Andromedæ signum. in Arat. 1. a
 Clari & fortes viri commemorandi. lib. 1. de Finib. 18
 Clari viri fuerunt. 2. de Leg. 53
 Viri clari & honorati. de Senect. 20. a
 Clari & præpotentes viri. pro Rab. Posth. 27. a
 Claræ mortes pro patria appetitæ. 1. Tusc. 189. a
 Stelle lumine claræ. in Arat. 21. a
 Clara & certa iudicia. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 20
 Clarorum virorum non decet tacitos esse congressus, aut ludicros sermones, aut rerum colloquia leuiorum. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 6
 Claris & fortibus viris commemorandis. 1. de Finib. 56. a
 Plurimis nostris exemplis vsus est, & iis quidem claris & illustribus. 2. de Diuin. 12. a
 Certè nõ tulit vllos hæc ciuitas aut gloria clariore, aut autoritate grauiore, aut humanitate politiores P. Aphricano, C. Lælio, L. Furio. 2. de Orat. 84. a
 Si ea quæ dixi, sole ipso illustriora & clariora sunt. de Finib. 107. a
 Clariora luce consilia. in Catil. 40. a
 Adolescens clarissimus. 4. Verr. 71. a
 Clarissimus vir. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 4. pro Leg. Manil. 35. a
 Clarissimus vir, id est, Cæsar. ad Att. 263. b
 Ampliffimus & clarissimus vir. 1. de Orat. 98. a
 Vos denique in tantis tenebris erroris & inscientiæ clarissimum lumen prætulistis menti meæ. pro Syl. 30. a
 Clarissimo patre natus, auis, maioribus. in Catil. 2. a
 Voce clarissima dicere. pro Syl. 25. a
 Voce clarissima profiteri. 5. Tusc. 45. a
 Tres nobilissimi & clarissimi philosophi. de Or. 122. & 123. b
 Compositissima & clarissima literula. Att. lib. 7. 20. 12. a
 Clarissima beneficia. post redit. ad Quiri. 2
 Clarissimorum & fortissimorum virorum autoritates. pro Leg. Manil. 35. a
 Sed me repente iudices, de fortissimorum & clarissimorum ciuium dignitate, &c. repressit. pro Sest. 126. a
 Clarissimis rebus tenebras obducere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 17
 Clare.
 Varietas in re nulla sit: aperteque loquantur, & iam clare gemant, &c. Att. lib. 2. 35. 3. a
 Clarius dic, oro te: vix enim mihi exaudisse videor. 4. At. 16
 Quod est luce clarius. 1. Tusc. 143. a
 Et quo propius ea contentio, quam fieri necesse est, accedit, eò clarius id periculum apparet. Cælius Cic. lib. 8. 14. 4. a
 Nihil clarius, nihil nobilius illo. 2. de Diuin. 101. a
 Clarifonus.
 Hunc à clarifonis auris Aquilonis ad Austrum. in Arat. b
 Claritas.
 Claritas vocis. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 14
 Claritatis poenitere. 1. Philip. 24
 Fructuosior autem (vita) hominum generi, & ad claritatem amplitudinemque aptior eorū qui se ad Remp. & ad res magnas gerendas accommodauerunt. 1. Offic. 101. a
 Miror deos immortales histroni futuro claritatem ostendisse, nullam ostendisse Africano. 2. de Diuin. 101. a
 v. ii.

Quæ quanquam ex multis pro tua claritate audiam, tamen libentissimè ex tuis literis cognoscam. ad Seruil. lib. 13. 91

Claro.

Iuppiter ex excelsa clarabat sceptræ columna. 1. de Diu. 41. a. Hoc est, clara & conspicua faciebat.

Clareo.

Ergo postque magisque viri nunc gloria claret. 1. Off. 120. a. Turpilius Pædio, cuius aduētū insula hodie claret Cypros. de Senect. 10. a.

Propterea quòd ad ætatis primordia clarent. in Arat. 4. a. Id est, initio ætatis apparent.

Non potuit nobis nota clarere figura. in Arat. 19. a.

Forma simili clarere. in Arat. 1. a.

Classis.

Posteaquam paulum prouecta classis est, & Pachynū quinto die denique appulsa est, &c. 7. Verr. 69. a.

Capta & incensa classis. 7. Verr. 107. a.

Tu à ciuitatibus pecunias classis nomine coegisti. 7. Verriarum, 106. a.

Naues, quibus præfererat, Cleomeni tradidit, classi populi Rom. Cleomenem præesse iubet. in Verr. 262. b.

Et mille numero nauium classem ad Delum appulissent. 3. Verr. 33. a.

Comparare classem. pro Flac. 25. a.

Distribuere classem. pro Flac. 24. a.

Classem pulcherrimam Pop. Romani in littus expulsum & eieciam, quum primum aduersa speraferet, inflammari incendique iussit. 7. Verr. 72. a.

Quid si etiam præsidii causa classem habuit: pro Flac. 21. a. Eo ipso tempore, quo tu ipse negas classem habendam fuisse, complures à prædonibus esse captos. pro Flac. 23. a.

Quapropter si mihi respondere uoles, hæc dicito, classem instruatam atque ornatam fuisse. 7. Verr. 105. a.

Prodere classem prædonibus. 7. Verr. 83. a.

Duellium eum, qui Pœnos classe deuicit, Bellium nominauerunt. in Orat. 85. a.

Hæc vna nauis ex classe nostra non capta est. 7. Verr. 51. a.

Hac classe M. Crassus vir amplissimus ab Hemo in Asiam, his nauibus Flaccus ex Asia in Macedoniam nauigauit.

pro Flacco, 24. a.

Classe valebant Aeginetæ. Offic. 3. 90.

Gloriosissimæ Carthaginensium classes. 7. Verr. 76. a.

Classes Pop. Rom. bello Punico primo altera naufragio, altera à Pœnis depresso interierunt. Diuin. lib. 2. 15.

Classium nauigatio. 2. de Nat. d. 61.

Vt eum classes habere prohiberet. in Ant. 221. b.

Qui posteaquam maximas ædificasset, ornassetque classes. pro Leg. Manil. 5. a.

Cum tantis classibus, tantisque equestribus & pedestribus copiis, Helleponto iuncto, Athone perossio, maria ambulauisset. 2. de Finib. 177. a.

Classis.

Prima classis vocatur, renuntiatur: deinde, vt assolet, suffragia. 2. Philip. 87.

Quis hunc philosophum non anteponit Cleanthi, Chrysippo, reliquisque inferioris ætatis: qui mihi cum illo collati, quintæ classis videtur. 4. Acad. 130. a. De Democrito.

Tributum & centuriam descriptis ordinibus, classibus, ætatibus, &c. pro Flac. 12. a.

Classicula.

Cassius cum classicula sua venerat. Att. lib. 16. 5.

Classitius.

Classitius, vnus ex Antonii stipatoribus. 5. Philip. 176.

Classidium, oppidum. Tusc. 219. b.

Claterna, vrbs. pro Mil. 215. & epist. 186. b.

Claua.

Sibi igitur habeant alii arma, sibi equos sibi hastas, sibi clauam, sibi pilam, &c. de Senect. 53. a.

Qui primò quum obistere ac defendere conarentur, malè multati clauis ac fustibus repelluntur. 6. Verr. 84. a.

Claudia.

Claudia, Q. Metelli Celeris vxor. 5. fam. 5.

Claudia, virgo Vestalis, patrem triumphantem à Trib. pl. de

curru detrahi prohibuit. pro Cæ. 25.

Q. Claudia, matronarū castissima iudicata. de Ar. resp. 24.

Claudicatio, Claudico, Vide Claudus.

Claudius.

Claudius proscripsit insulam. Offic. 3. 85. Id est, scripto venalem proposuit.

App. Claudius à Cicerone cōstitutus ad iudicium dicta perscribenda. pro Syl. 31.

App. Claudius, C. F. Aedilitatis repulsam tulit. pro Planc. 41.

C. Claudius, C. Filii Palatina, cuiusmodi vir. 4. in Verrem, 74. & 75.

C. Claudii ædilitas magnificentissima. 6. in Verr. 5. & 117.

L. Claudius, rex sacrorum, de domo Ciceronis aduersus P. Clodium gentilem suum iudicauit. de Arusp. respon. 10.

T. Claudius, P. Sestii accusator. in Vatin. 2.

P. Claudii temeritas bello Punico primo. de Nat. d. 2. 6.

De C. Carbonis seditione referente C. Claudio consule, de creuit Senatus, inuito eo qui cum populo ageret, seditionem non posse fieri. 3. de Leg. 37.

Claudii, alii patricii, alii plebei. 1. de Orat. 86.

Claudiorum patriciorum & Marcellorum causa. 1. de Or. 86.

Claudo.

Cum L. Flacco portas tota Asia claudebat. pro Flac. 159. b.

Et in ipsius consuetudinem, quam adhuc meus pudor mihi clausit, insinuabo. ad Figulum, lib. 4. 42. Id est, qua consuetudine non sum ausus vti hæcenus præ pudore.

Claudere mihi videtur maritimos exitus. ad At. li. 9. 188. 1. a.

Fores cubiculi claudere. 5. Tusc. 83. a.

Numeris sententias claudere. in Orat. 134. a.

Non enim portu illud oppidum clauditur, sed vrbe portus ipse cingitur & concluditur. 7. Verr. 76. a.

Vrbem pulcherrimam Syracusas, quæ quum manu munitissima esset, tum loci natura terra ac mari claudebatur.

4. Verr. 3. a.

Forum sepietur: omnes claudentur aditus. 1. Philip. 19. a.

Cum edictis tuis tabernas claudi iubebas. pro Dom. 224. b.

Nec ita claudenda est res familiaris, vt eam benignitas aperire non possit: nec ita referenda, vt pateat omnibus. 2. Offic. 78. a.

Aptissimè factæ (palpebræ) & ad claudendas papulas, ne quid incideret, & ad aperiendas. 2. de Nat. d. 214. a.

Clausus.

Patefactumque nostris legionibus esse Pontum, qui antè populo Romano ex omni aditu clausus esset. pro Lege Manil. 14. a.

Tanquam enim clausa sit Asia, sic nihil perfertur de oppresso Dolabella. Cassio, lib. 12. 9. 1. a.

Domus clausa contra cupiditatem & audaciam alicuius. 7. Verr. 32. a.

Clausus domus pudori & sanctimonie. pro Quintio, 63. a.

Species orationis clausa & terminata. in Orat. 115. a.

Tuas mirificè literas expecto, atque adhuc clausum mare fuisse scio, &c. ad Q. frat. lib. 2. 21.

Nihil tam clausum ad exitus, nihil tam septum vndique, nihil tam tutum ad custodias nec fieri, nec cogitari potest, &c. 7. Verr. 55. a.

Statuerunt se nihil tam clausum, neque tam reconditum posse habere, quod non istius cupiditati apertissimum, promptissimumque esset. 7. Verr. 37. a.

Quis est enim qui putet, &c. nostrorum hominum ad eorum doctissimas voces, aures clausas fuisse? 4. Tusc. 4. a.

Re quidem vera nemo in Sicilia dubitat, quin eò sit occisus, quòd habere clausa non potuerit sua consilia de Verre. 5. Verr. 52.

Claustrum.

Qui nostros exercitus sæpe excluderant, iis claustura loci committenda non existimauit. 7. Verr. 68. a.

Corinthi vestigium vix relictum est. erat enim posita in angustiis atque in faucibus Græciæ, sic vt terra claustura locorum teneret, &c. de Leg. Agr. 86. a.

Quum verò ego tanto interuallo claustura ista nobilitatis refregissem, vt, &c. pro Muren. 15. a.

Claustura vrbs hostibus non committenda sunt. in Ver. 23. b.

Effringi multorum fores, reuelli claustura. 6. Verr. 46. a.

Omnes sinus, promontoria, littora, insulas, vrbes maritimas clausturis imperii nostri contineri. pro Flac. a.

Horreū belli sub signo & clausturis positum. cōtra Rul. 64. b.

Clausula.

Clausula est difficilis in tradenda prouincia: sed hæc deus aliquis gubernabit. Att. lib. 6. 32. pro, exitus.

Illa verò præclara est clausula edicti, quòd, &c. 5. Verr. 27. a.

Mimi ergo est iam exitus, non fabulæ: in quo quum clausula non inuenitur, fugit aliquis è manibus: deinde scabellum concrepant, aulæum tollitur. pro Cæ. 52. a.

Clausula legis. Post redit. in Senat. 6.

Veniamus aliquando ad clausulam. 13. Philip. 382. a.

Addere clausulam. 2. de Orat. 133. a.

Pedem in clausula non solum extremum pedem, sed etiam proximum superiorem, sæpe etiam tertium intelligere debemus. de Orat. 218. b.

Quoniam mihi nullum scribendi argumentum relictum est, vt ea clausula, qua soleo ad Curionem, lib. 2. 6.

Clausula inter puncta in orationibus. 3. de Orat. 95.

Sed sunt clausulæ plures, quæ numerosè & iucundè cadat. in Orat. 124. a.

Clausulæ orationis diligenter seruandæ. 3. de Orat. 106.

Clausulas atque interpuncta verborum, animæ interclusio atque angustiæ spiritus attulerunt. 3. de Orat. 100. a.

Claudus.

Iste claudus (quomodo aiunt) pilam retinere. in Pis. 55.

Claudum igitur habemus deum, quoniam de Vulcano sic accepimus. 1. de Nat. d. 113. a.

Claudico.

Verum vt in versu vulgus, si est peccatum, videt: sic, si quid in nostra oratione quod claudicat, sentit. 3. de Orat. 109. a.

Sed & ille reprehensus à multis est, nec vos exitum reperitis: totaque res vacillat & claudicat. 1. de Nat. d. 148. a.

Actio paulum conuitio vocis, tum etiam ineptis claudicabat. de Clar. Orat. 120. a.

Item beatam vitam, etiāsi ex aliqua parte claudicaret, tamè ex multò maiore parte obtinere nomen suum. 5. Tusc. 34. a.

In quacunque enim vna (pars) planè claudicaret, orator esse non posset. de Clar. Orat. 113. a.

Sin probæ res, lecta verba, quid est cur claudicare, aut insistere orationem malint, quàm cum sententia pariter excurrere: in Orat. 97. a.

Tum in tota vita constituenda multò est maior rei cura adhibenda, vt constare in vitæ perpetuitate possimus nobismetipsis, nec in vilo officio claudicare. 1. Offic. 167.

Qui verètur, ne, si amicitiam propter nostram voluptatem expetendam putemus, tota amicitia quasi claudicare videatur. 1. de Finib. 54.

Claudicans.

Oratio claudicans. in Orat. 115. a.

Præclarum & graue est, quod Caluino Glauca claudicanti, Vbi est vetus illud: num claudicat? at hic clodicat, hoc ridiculum est. 2. de Orat. 138. a.

Nam quod Sp. Caruilio grauius claudicanti ex vulnere ob Remp. accepto, &c. 2. de Orat. 138. a.

Claudicatio.

Claudicatio non deformis instante Vulcano. de Nat. d. 1. 58.

Clauculus, Vide Clauus.

Clauis.

Scilicet tu helluoni spurcissimo, &c. Sex. Clodio, &c. omne frumentum priuatum & publicum, omnes prouincias frumentarias, omnes mancipes, omnes horreorum clauis lege tua tradidisti. pro Dom. sua, 21. a.

Claustrum, Clausula, Vide Claudio.

Clauus.

Vt hoc beneficium, quemadmodum dicitur, trabali clauo figeret. 7. Verr. 43. Id est, vt perpetua & indelebilis beneficii memoria esset.

Sedebamus in puppi, clauumque tenebamus: nunc autem vix est in sentina locus. ad Papyrium Pætum, lib. 9. 15. 9. a.

Quis enim clauum tanti imperii tenere, & gubernacula Reip. traicare, &c. pro Sest. 15. & 9. fam. 33.

Ille autem clauum tenens, quietus sedeat in puppi. de Senectute, 16. a.

Etiā nouo quodam amore veterem amorem tanquam clauum clauo eiiciendum putant. Tusc. q. lib. 4. 61.

Clauculus.

Vites clauiculis adminicula tanquam manibus apprehendunt. 2. de Nat. d. 90.

Vitis quidem quæ natura caduca est, & nisi sulca sit, ad terram fertur, eadem vt se erigat, clauiculis suis, quasi manibus quicquid est nacta, complectitur. de Senect. 48.

Clazomenæ, vrbs, & Anaxagoræ patria. Tusc. 171. b.

Clazomenius. de Orat. 155. b.

Cleanthes.

Cleanthes, Chrysippi magister & doctor. Fat. 11. Academ. q. edit. 1. lib. 2. 132.

Zeno primus, post Cleanthes, deinde Chrysippus. 3. de Natura deor. 44.

Cleanthes, Zenonis auditor, quasi maiorum gentium Stoicus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 117.

Cleanthes confirmat, sidera esse tota ignea. de Nat. d. 2. 18.

Cleanthes quatuor modis formatas in animis hominum putat deorum esse notiones. 3. de Nat. d. 11.

Cleanthes solem dominari, & rerum potiri putauit. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 117.

Cleanthes scripsit artem rhetoricam, sed sic, vt si quis obmutescere concupierit, nihil aliud legere debeat. de Fin. lib. 4. 5. & 6.

Cleanthis argumenta de vi caloris in omni corpore. de Nat. deor. 2. 18.

Libri Cleanthis contra voluptatem. de Nat. d. 1. 18.

Cleanthis sententia de deorum notionibus. de Nat. d. 2. 10.

Cleanthis, qui Zenonem audiuit, varia de deo sententia. de Nat. deor. 1. 28.

Clemens.

Clemens ab innocentia. pro Sex. Rosc. 32. b.

Clemens castigatio. Offic. 27. b.

Etsi satis clemens sum in disputando, tamen interdum soleo subirauci. 2. de Finib. 9.

Clemens & misericors iudex. pro Planc. 265. b.

Si clementes esse voluerimus, nunquam deerunt bella ciuilia. ad Brut. 4.

Nec in cæde principum clementiorè hunc fore, quàm Cinna fuerit. Att. lib. 7. 127. 9. a.

Ego, quanquam præest huic quæstioni vir, & contra audaciam fortissimus, & ab innocentia clementissimus: tamen, &c. pro Rosc. Amer. 52. a.

Clementia.

Clementia, per quam animi temerè in odium alicuius inuentionis concitati comitate retinentur. 2. de Inuent. 243.

Clementia, lenitas, moderatio, &c. Parad. 126. b.

Clementia hæc omnis ad vnam illam crudelitatem colligatur. 8. ad Att. 24.

Clementia insidiosa. 8. ad Att. 60.

Clementia maiorū nostrorum. 5. fam. 1. in epist. Q. Metelli. Cæsar aduersarios clementiæ specie deuinxerat. in Antonium, 182. b.

Plena omnia clementiæ, mansuetudinis, humanitatis. ad Q. frat. lib. 1. 1. 38. a.

Clementiæ speciem inanem vincit salutaris seueritas. ad Brutum, 4.

M. Antonius ad me tantum de Clodio rescripsit, meam lenitatem & clementiam & sibi esse gratam, & mihi voluptati magnæ fore. Att. lib. 14. 317. 3. a.

Illant clementiam, mansuetudinèque nostri imperii in tantam crudelitatem, inhumanitatemque esse cõuersam? 7. Verr. 9. a.

Clementiam illi malo fuisse: qua si vsus non esset, nihil ei tale accidisse potuisse. Att. lib. 14. 320. 2. a.

Ipsum autem non voluntate, aut natura non esse crudelem, sed quòd putaret popularem esse clementiam: quòd si populi studium amississet, crudelem fore. At. lib. 10. 12.

Clemerter.

Leuiter hominem, clementerque accepit. 6. Verr. 78. a. v. iii.

Sed quoniam neque mihi liberè loquendi, neque vobis clementer audiendi, neque omnino iudicandi, paucorum furore & audacia facta est potestas. Antequam. 17. a
 Siquid factum clementer, vt dissolutè factum criminet. 7. Verr. 15. a

Cleobis.

Cleobis & Biton, Argiæ sacerdotis filii, eorumque fabula. Tusc. quæst. lib. 1. 101. Fabulam hanc vide apud Herodotum in libro primo.

Cleombrotus.

Cleombrotus Ambraciotis, quum nihil ei accidisset aduersi, lecto Platoni libro (de æternitate animarum) è muro se in mare abiicit. Tusc. q. lib. 1. 68

Cleombrotus quum, inuidiam timens, temerè cum Epaminonda conflixisset, Lacedæmoniorum opes corruerunt. Offic. 1. 119

Cleomenes.

Cleomenes Lacedæmonius, quum xx. dierum essent cum hoste (Argiis) pactæ induciæ, noctu populabatur agros, quod dierum pactæ, non noctium induciæ. Off. 1. 49

Cleomenes autem qui alterum se Verrem luxuria atque nequitia, tum etiam imperio putaret, similiter totos dies in litore tabernaculo posito perperabat. 7. Verr. a

Cleomenes Syraculanus, furtorum Verris socius. 4. in Ver. 35. & 36. A. C. Verre classi præfectus. 7. in Verr. 66

Cleon.

Cleon, Periclis temporibus turbulētus ciuis, sed tamen eloquens. Brut. 14

Cleophantus.

Cleophantus medicus, homo spectatus. pro Cluent. 35

Clepo.

Sacrum sacrove commendatum qui clepsit rasperitque, patricida esto. de Leg. 2. 74. b

Quædam Thyestè clepere autem esse è regia. 3. de N. d. 95. a

Spartæ rapere pueri & clepere discunt. de Re. 4. b

Eum Prometheus doctus clepsisse dolo, poenâsque Ioui facto expendisse supremo. 2. Tusc. 40. a

Clepsydra.

Cras ergo ad clepsydram. Tusc. q. lib. 2. 57. ἐλεπιδρα, intelligendum, reuertamur aut persequamur reliqua.

At hunc non declamator aliquis ad clepsydram latrare docuerat: sed, &c. 3. de Orat. 76. a

Clients.

Manlius Glaucia quidam, homo tenuis, libertinus, clients, & familiaris istius T. Roscii. pro Sex. Rosc. 11. a

Commemorant verò ipsius ciues nostri clientes, Locri. 2. de Legib. 13

Quos clientes nemo habere velit, non modò esse illorum clients. in Ant. 180. b

Postea tuus ille Pœnulus. scis enim citius clientes tuos à poetica profectos. 4. de Finib. 90. a

Clarissimi viri nostræ ciuitatis temporibus optimis hoc sibi amplissimum pulcherrimumque ducebant, ab hospitibus clientibusque suis, &c. de Diuin. a

Clientela.

Se in Chryfogoni fidem ac clientelam contulerunt. pro Rosc. Amer. 63. a

Scis quàm diligam Siculos, & quàm illam clientelam honestam iudicem. Att. lib. 14. 308. 1. a

Conabaris clientelam tam illustrem, tam splendidæ provinciæ ad te traducere. in Verr. 221. b

Ianus Medius in L. Antonii clientela sit. in Ant. 20. b

Esse in fide & clientela alicuius. pro Sex. Rosc. a

Clientelæ regum aut nationum. 9. fam. 16. in ep. Dolabellæ.

Tum duæ maximæ clientelæ tuæ, Cyprus insula & Cappadociæ regnum, tecum de me loquentur. Catoni, lib. 15. 13

Clientelas acceptas à maioribus confirmare. 13. fam. 86

Quæ sunt à me propter vrbis, vestraque salutis custodiam repudiata: pro clietelis, hospitibusque provincialibus, &c. comparo. 4. in Catil. 94. a

Climachias.

Climachias Cephalēditanus quàm improba ratione summus sacerdos renuntiat. 4. in Verr. 90

Clithenes.

Clithenes Atheniensis, Iunoni Samiæ ciuis egregius, quum rebus timeret suis, dotes filiarum credit. 2. de Leg. 40

Clithenes paulò post Pisistratum, multum dicitur, vt suis temporibus, valuisse dicendo. Brut. 14

Clitarchus.

Clitarchus tibi narrauit, Darium ab Alexandro esse superatum. 2. fam. 19

Clitarchus, de Themistoclis morte mentitus. Brut. 20

Clitarchus historiâ Græcè scripsit, sed pueriliter. 1. de Leg. 6

Vnum Clitarchum, neque præterea quenquam. 1. de Leg. 6

Clitellæ.

Clitellæ boui sunt impositæ. Attic. lib. 5. 28. Id est, prouincia hæc mihi non conuenit non magis, quàm boui clitellæ.

Clitellarius.

Mulus clitellarius. in Top. 18. a

Clitomachus.

Clitomachus Academicus. 1. de Orat. 24

Clitomachus quatuor libros conscripsit de sustinendis assensionibus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 90

Clitomachus eadem dicebat. Orat. 28

Clitomachus vsque ad senectutē cum Carneade fuit. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 90

Clitomachus homo acutus, & valde studiosus ac diligens. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 90

Clitomachus euerfa Carthagine, misit, consolandi causa, librum ad captiuos ciues suos. Tusc. q. lib. 3. 46

Clitomachus Pœnus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 90

Clitomachus scribit, Hercules quendam laborem exanclatum à Carneade, quod, vt feram & immanem belluam, sic ex animis nostris assensionem, id est opinionationem & temeritatem extraxisset. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 99

Clitomacho operam multos annos dedit Philo. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 17

In Clitomacho non minus ingenii, quàm in Carneade eloquentiæ, in Melonchio Rhodio fuisse suauitatis, declarat librorum multitudo. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 17. fertur enim eò doctrinæ processisse, vt supra quadraginta volumina scripserit.

Cliuus.

Quem ego in cliuo Capitolino te signifero ac principe collocaram. Att. lib. 2. 16. 13. a

Cloaca.

Me arcem facere ex cloaca, lapidēque è sepulchro venerari pro deo. pro Plan. 77

Qui de fossis, de cloacis, de minimis aquarum, itinerūque controuersis interdicit, is repente obmutescet pro Cecin. 26. a

Clodia.

Sed quādo Clodia Romæ futura est, & quanti rem æstimas, eò prorsus expecto. Att. lib. 12. 258. 3. a

Clodia vxor, Q. Metelli, P. Clodii soror. pro Cæl. 25. Omnium amica potius, quàm cuiusquam inimica. pro Cæl. 24. Mulier nō solūm nobilis, sed etiam nota. pro Cæl. 23

Clodius.

Clodius historicus. 1. de Leg. 15

C. Clodius, comes P. Clodii. pro Mil. 35

C. Clodius, Appii filius Pulcher Prætor ex Senatufcōsulto, leges de Senatu cooptando Halesinis dedit. 4. in Verr. 84

L. Clodius pharmacopola. pro Cluent. 30

Pub. Clodius à Fōteio nescio quo adoptatus. pro Dom. 28. b

A piratis captus. de Arusp. respon. 38

Ducentis confixus Senatufconsultis. de Arusp. respon. 7

Operas suas confirmat. 2. ad Q. frat. 10

P. Gabini bona consecrauit. pro Dom. 95

A suis foelix Catilina dictus. pro Dom. sua, 57

Tribun. plebis eas strages edidit, quas sine ratione, ac sine vlla spe bona furor edere potuit, impuræ belluæ multorum inflammatus furoribus. 3. de Leg. 21

Ornatu muliebri è domo pontificis maximi emissus. de Arusp. respon. 3

Non hominibus, sed virtutibus hostis. pro Domo sua, 52

In nocturnum sacrificium cogitatum libidinem intulit, quo

ne imprudentiam quidem oculorum adiici fas fuit. 2. de Legib. 36

Puluinaribus Bonæ deæ stuprum intulit. de Arusp. resp. 7

Inter mulieres vir, inter viros mulier. pro Domo sua, 107

A M. Antonio penè interfectus. 2. Philip. 44

Quomobrem ad plebem translati. pro Dom. sua, 33

Quomodo de incestu absolutus. 1. ad Att. 36, 37, 38, 39

Reus Milonis lege Ploria. pro Milone, 27

Sacerdos Sibyllinus. de Arusp. respon. 24

Cum sorore cubitare solitus. pro Cæl. 28

Censorium iudicium sustulit. in Pifo. 6

P. Clodii Tribunatus acta. pro Sest. 72

Clodii & Ciceronis altercatio in Senatu. 1. ad Att. 43

In hac causa Pifo, amicitia P. Clodii ductus, operam dat, vt ea rogatio, quam ipse fert, & fert ex S. C. & de religione, antiquietur. Att. lib. 1. 8. 6. a

P. Clodii facinora. pro Mil. 54, & 55

P. Clodii patris fortunæ. pro Dom. sua, 65

Incestus in sororem. pro Domo sua, 71

Lex de obnuntiationibus, intercessionibus, auspiciis, &c. pro Sestio, 27

Lex qua tulit, vt exules Byzatiū reducerentur. pro Dom. 42

Possessiones, in via Aurelia. 12. Philip. 335

Vita. de Arusp. respon. 38, 39

Sex. Clodius cuiusmodi vir. pro Cæl. 62

Sex. Clodius Phormio argentarius. pro Cecin. 20

In Clodium & Clodium versus obcoenissimi dicerentur. 2. ad Quint. fratrem, 8

Clodio valde aduersante. 1. ad Qu. frat. 57

Clodius, Adiectiuum.

Clodiæ gentis sacra. pro Dom. sua, 28

Clodiæ legis in Ciceronem atrocitas. post redit. in Senatu, 6

Clodianus.

Clodiana religio. 1. ad Att. 23

Clodianum crimen. pro Mil. 53. i. crimen interfecti Clodii.

Clodiani nostros consputare cœperunt. 2. ad Q. frat. 8

Clodianæ operæ clamore sustulerunt. 2. ad Q. frat. 7

Is cum grauitate Clodianis incendiis, trucidationibus, lapidationibus questus esset, &c. 2. ad Quint. fratrem, 2

Clœlius.

T. Clœlius Terracinenfis, in cubiculo filiorum occisus. pro Rosc. Amer. 38

Cludo.

Mare terram litoribus cludit. de Nat. d. 46. b

Cluentius.

A. Cluentii causa octo annis agitata. pro Cluent. 4

Clueo.

Tum duo Cæpiones multum cluentes consilio & lingua, plus autoritate tamen & gratia subleuabant. de Claris Orat. 49. a

Clypeus.

Simul atque ipse graui vulnere exanimari videret se, vt primum dispexit, quæsiuit saluūne esset clypeus, &c. 2. de Finib. 155. a

Vt clypei causa inuolucrum, vaginam autem gladii, sic, &c. de Nat. deor. 2. 27

Clytemnestra.

Quid enim delectationis habent sexcenti muli in Clytemnestra? 7. fam. 2

Cneus.

Cneus scis quàm sit fatuus: scis quomodo crudelitatem virtutem putet. 15. fam. 49. in epist. Cassii.

Cn. Carbo, aptus turbulentis concionibus. Brut. 118. Consul à C. Verre Quæstore suo desertus. 3. in Verr. 23. Orator. 1. de Orat. 21. Qualis vir fuerit. 3. in Verr. 26

Narrant Cn. Carbonis poenas Balbum persequi. 9. ad Att. 59

Cn. Cepio, Seruiliæ Claudii pater. 12. ad Att. 24

Cn. Dolabellæ spiritus in Philodami Lampfaceni iudicio. 3. in Verrem, 52

Cn. Domitius Prætor. 2. ad Q. frat. 11

Cn. Flauius primus actiones exposuit. 1. de Orat. 91. Scriba factos protulit, & actiones proposuit. 6. ad Att. 9

Cn. Lentulus, Hortensii æqualis. Brutus, 123

Cn. Lentulus qualis in dicendo. Brut. 125

Cn. Luceius, Bruti familiaris. 16. ad Att. 14

Cn. Magius, Pompeii præfectus, à Cæsare deprehensus & dimissus. 9. ad Att. 25

Cn. Magius à Pōpeio de pace ad Cæsare missus. 9. ad Att. 56

Cn. Manlii commiseratio. 2. de Orat. 68

Cn. Nerijs Pupinia P. Sestium de ambitu postulauit. 2. ad Quint. fratrem, 10

Cn. Octavius M. F. Brut. 118

Cn. Octavius, Curionis in consulatu collega, articulari morbo laborauit. Brut. 114

Cn. Octavius terræ filius. 7. fam. 19

Cn. Octavius homo consularis. 1. de Orat. 81

Cn. Octauii eloquentia in consulatu probata. Brut. 91

Cn. Papirius Carbo, bonus ciuis, à Damaspippo quodam interfectus. 9. fam. 50

Cn. Plancus, à Crasso cōtra Brutum accusatorem defensus. 2. de Orat. 121

Cn. Pompeius, Ciceronis æqualis, quis in dicendo. Brut. 119

Cn. Pompeius, Milonis, accusati ad populum à P. Clodio, causam egit. pro Milo. 30

Cn. Pompeius cuiusmodi dux contra Cæsarem. 7. ad Att. 61

Cn. Pompeius ob Ciceronis coniunctionem, Cn. Cicero dictus. 1. ad Att. 44

Cn. Pompeius, apud populum pro Milone dicens, clamore conuitioque iactatus. 1. fam. 12

Cn. Pompeius multò maior, quàm Africanus. 5. fam. 17

Cn. Pompeius regum & nationum clientelas ostentabat. 9. fam. 16. in epist. Dolabellæ.

Cn. Pompeius focer filia Appii Pulchri. 3. fam. 42

Cn. Pompeius in bello cruili minimè prudētium hominum consilio vti solitus. 4. fam. 30

Cn. Pōpeius ter Consul fuit, ter triumphauit. Diuin. lib. 2. 17

Cn. Pompeius in solitudine Ægyptiorum trucidatus est, amisso exercitu. Diuin. lib. 2. 17

Cn. Pompeius rogationem tulit, vt quæreretur de cæde P. Clodii. pro Milone, 11

Cn. Pompeius & Curio, oratores æquales. Brut. 95

Cn. Pompeii facilitas & humanitas. 3. fam. 42

Cn. Pompeii filius, Appii Claudii gener. 3. fam. 8

Cn. Pompeii laus. 2. fam. 15

Cn. Pompeii sententia de Cæsare in Senatus potestate retinendo. 8. fam. 24

Cn. Pompeii sententia de reductione regis Alexandrini. 1. fam. 18

De Cn. Pompeii stipendio referretur. 8. fa. 10. in epist. Cælii.

Cn. Pompeium omnibus, qui vnquam fuerunt, antepono. 3. fam. 20

Cn. Pompeio nemo ineptior. 8. fam. 43. in epist. Cælii.

Cn. & Q. Cæpionibus in Q. Pompeium cur non sit creditum. pro Font. 12

Coaceruo.

Construere & coaceruare omnibus modis pecuniam. pro Leg. Agrar. 8. a

Et ne fortè hominem existimetis hanc tantam vim emblematum sine causa coaceruare voluisse, videte, &c. in Verrem, 212. b

Antè pecuniæ coguntur & coaceruantur, quàm gleba vna ematur. 2. pro L. Agr. 72. a

Tantum quantum coaceruari vna in domo potuit. pro Sex. Rosc. 40. b

Coaceruatus.

Multitudo ciuiū indignissimo loco coaceruata. 7. Ver. 116. a

Videtur constitutā & coaceruatā pecuniam. cōtra Rull. 63. b

Verissimilia autem partim singula mouēt suo pondere, partim etiam si videntur esse exigua per se multum: tamen quum sint coaceruata, proficiunt. in Partit. 23. a

Coacesco.

Vt enim non omne vinum, sic non omnis ætas vetustate coacescit. de Senect. 60

Coactio, Coactor, Coactus, Vide Cogō.

Coa. Coa. Coa. Coa. Coa.

Coæ Veneris pulchritudo. Orat. 3

Coedifico.

Campum Martium coedificari, &c. 13. ad Att. 46

Loci coedificati. Partit. 233. b

Coæquo.

Coæquare omnia ad suas iniurias & libidines. 5. Verr. 79

Coæuus.

Hunc tu morē ignorabas? nunquam epulum videras? nunquam puer aut adolefcens inter coæuos fueras? in Vat. 24

Coagitatio.

Nam quæ spiritu in pulmones anima ducitur, ea calefcit primum ab ipso spiritu, deinde coagitatione pulmonum. 2. de Nat. deor. 105. a

Coagmento.

Sed viuendi est finis optimus, cum integra mente, cæterisque sensibus, opus ipsa suum, eadem quæ coagmentauit natura, dissoluit. de Senec. 66. a

Ipsa verba compone & coagmenta. Brut. 34

Verba verbis quasi coagmentare. in Orat. 42. a

Docebo ne coagmentari quidem posse pacem. 7. Philip. 230

Coagmentatus.

Collocationis est componere & struere verba sic, vt néve asper eorum concursus, néve hiulus sit, sed quodammodo coagmentatus & læuis. 3. de Orat. 94

Quid enim aut in natura, qua nihil est aptius, nihil descriptius: aut in operibus manufactis tam compositum, tamque compactum & coagmentatum inueniri potest? 3. de Finib. 112. a

Quoniam nihil sit animis admixtum, nihil concretum, nihil copulatum, nihil coagmentatum, nihil duplex. Tusc. quæst. 163. b

Coagmentatio.

Omnis coagmentatio corporis vel calore, vel frigore, vel aliqua impulsione vehementi labefactatur & frangitur, & ad morbos senectutemque compellitur. de Vniuers. 21

Quæ est enim coagmentatio non dissolubilis? 1. de Nat. d. 16

Quæ copulatio rerum, & quasi consentiens ad mundi incolumitatem coagmentatio naturæ, &c. 2. de Nat. deo. 178. a

Coamicus.

Hodie me ante omnes coamicos stultos senes versaris, atque iuferis lautissimè. de Amicit. 114. b

Coangusto.

Coangustari potest hæc lex dilatata in ordinem cunctum. 3. de Legib. 30

Coarctio.

Sed tu hoc nobis da Scæuola & perfice, vt Crassus hæc, quæ coarctauit, & perangustè referit in oratione sua, dilatet nobis atque explicet. 1. de Or. 79. Id est, quod paucis verbis perstrinxit.

Coarctatus.

Cn. noster quid consilii ceperit, capiatve, nescio: adhuc in oppidis coarctatus. Att. lib. 7. 37

Coarguo.

Meum crimen auaritiæ nimiam te coarguit. 7. Verr. 119. a

Errorem eorum qui ita putarunt, coarguit. 1. Acad. 10. a

Fuga laboris, desidiarum: repudiatio supplicum, superbiam: amicorum neglectio improbitatem coarguit. pro Murena, 8. a. pro Flacco, 15. a

Non is nostram coarguit perfidiam, sed indicat suam. ep. 38. b

Illum multorum literæ & nuntii coarguerunt. pro Syl. 170. b

Quiescamus, ne nostram culpam coarguamus. Attic. lib. 9. 173. 8. a

Reliquum est, vt iam illum natura ipsius, consuetudoque defendat, hunc autem hæc eadem coarguant. pro Mil. 27. a. pro Syl. 12. a. 2. Philip. 49. a

Tu quum tua vox nunquam sit audita, &c. & in eum locum te deducas, vt nequam me comutari iudicii coargueris, te summæ negligentia tuo iudicio conuictum esse fateare. pro Syl. 33. a

Coarguere dissolutam alicuius consuetudinem. pro Fl. 150. b

Hominis non esset, in tanto discrimine & periculo ciuis, refellere & coarguere nostrum medicum, &c. pro Lig. 9. a

Coarguere rem aliquam certioribus argumentis. ad Heren. 7. b. in Ant. 163. b

Omnibus in rebus coarguitur à me, conuincitur à testibus, &c. 6. Verrinarum, 94. a

Turpitudine vitæ coarguitur improbitas. Antequam iret in exilium, 10. a

Atque hæc à me suspicionibus & coniectura coarguuntur. de Leg. Agr. 10. a

Aut aliis quoque constitutionibus factum coarguetur. 2. de Inuent. 224. a

Reus quum tot testibus coarguare, potes de damnatione dubitare? 7. Verr. 60. a

Iam intelliges certum crimen quàm multis suspicionibus coarguatur. pro Sex. Rosc. 31. b

Coargui criminibus. 6. Verr. 93. a

Digito legata deleuit: & quum id multis locis fecisset, post mortem eius, ne lituris coargui posset, &c. pro Cluent. 30. a

Vinci, refelli, coargui putant esse turpissimum. pro Flac. 8. a

Coauctio.

Coauctio annonæ atque æstimationis. 5. in Verr. 164

Cobiamachus.

Cobiamachus, vicus inter Tholosam & Narbonem. pro Fonteio, 9

Cochlea.

Vt si quis medicus ægroto imperet vtumat Terrigenam, herbigradam, domiportam, sanguine cassam, potius quàm hominum more cochleam dicere, &c. 2. de Diuin. 197. a

Iste tanquam cochlea abscondens & retentans sese tacitus, quo sit tutus, comeditur cum domo sua, & aufertur. ad Heren. 39. b

Cocles.

Cocles non minus fortitudinis lege atque imperio tantam rem gessisse putandus est, quia nusquam erat scriptum, vt contra omnes hostium copias vnus assisteret, à tergoque pontem interscindere iuberet. 2. de Legib. 8

Cocus.

Cocus meus præter ius feruens nihil potuit imitari. 9. fa. 47

Cocum ad te misi, quo vterere. 16. famil. 20

Mitto cocos, pistores, lectarios, &c. pro S. R. 41. b

Cocytus.

Cocytus, Acheron, Styx, Phlegethon, fluuii apud inferos. 3. de Nat. deor. 30

Cocytii fremitus. Tuscul. quæst. lib. 1. 8. per Cocytum vetustissimi philosophi intellexerunt, quicquid homines in luctum lachrymæque compellit: à *κωκυτός*, vlulo.

Codex.

Falsus codex. 3. Verr. 112. a

Interlitus codex. pro Cluent. 73. a

Deinde in codicis extrema cera nomen infimum in flagitiola litura fecit. 3. Verr. 65. a

Codicis tui literas contemplare. in Vat. 29. b

Litura codicis. 5. Verr. 33. a

Referre falsum in codicem. pro Comædo, 1. a

Referre in codicem nomina. pro Syl. 33. pro Comædo, 2

Instituere codicem. pro Comædo, 3. a

Legere codicem. in Vatinius, 3. a

Causam in me conferebat, quod tum codicem obsignassem. in Verrem, 156. b. & 106. b

Proferre codicem. pro Comædo, 4. a

Recitare codicem. in Vatinius, 3. a

Recitare suum codicem testis loco, arrogantia est. pro Comædo, 3. a

Recognoscere codicem. in Vatinius, 3. a

Quomodo h. c. c. e. i. o. o. in codice accepti & expesi non sunt? pro Quint. Rosc. Comædo, 2. a

Habere subfortitionem in codice. pro Cluent. 73. a

Itaque L. Piso multos codices impleuit earum rerum, in quibus ita intercessit, quod iste aliter, atque vt edixerat, decreuisset. 3. in Verr. 84. a

Codicilli.

Codicilli tui conuictio efflagitarunt hanc epistolam. 2. ad Quint. fratrem, 25

Vt non minus logas iam in codicillorum fastis futurorum Consulū paginulas habeat, quàm factorum. Att. lib. 4. 26

Simul vt accipi à Seleuco tuo literas, statim quæsiui è Balbo per codicillos quid esset in lege. Leptæ, lib. 6. 18. 1. a

Cum codicillis obuiam venire alicui. Seruius Ciceroni, lib. 4. 12. 6. a

In codicillis ad te harum exemplum exaravi. 9. famil. 60

Hic hesterno die sententias nostras in codicillis & omnia verba referebat. in Ant. 219. b

Omnia in codicillis scripsi quæ desideras. 12. ad Att. 10

Codrus.

Codrus & cæteri qui pugnantes pro patriæ libertate ceciderunt. 3. de Nat. deor. 35

Conseruator ciuitatis Codrus. 5. de Finib. 111. a

Codrus in medios se hostes immisit famulari veste, ne posset agnosci, si esset ornatu regio. Tusc. q. lib. 1. 104

Cælum, Vide Cælum.

Cæmentum, Vide Cæmentum.

Coemo.

Sylla omnia bona coemit. Cassius Ciceroni, lib. 15. 19. 6. a

Non modò non veniebant, sed etià coebebant. in Ver. 231. b

Deinde ipsos sibi frumentum coemisse, nihil hæc ad te pertinere. 5. Verr. 151. a. Gallo, lib. 7. 24. 4. a

Coemptio.

Nam neque illud est mirandum, qui quib⁹ verbis coemptio fiat, nesciat. 1. de Orat. 122. a

Putarunt omnes mulieres, quæ coemptionem facerent, Caias vocari. pro Murena, 24. a

Mulieris, quæ coemptionem fecerit, causam defendere. de Orat. 1. 122

Coemptione in manum conuenire. pro Flacco, 65

Horum ingenio senes ad coemptiones faciendas interimendorum sacrorum causa reperti sunt, &c. pro Mur. 14

Coemptionalis.

Coemptionales senes. 7. famil. 51

Cœna.

Vbi quum tyrannus cœnauisset Dionysius, negauit se iure illo nigro, quod cœnæ caput erat, delectatum. 5. Tusc. 137. a

Venit ad nos Cicero tuus ad cœnam, cum Pomponia foris cœnaret. 3. ad Qu. frat. 13

Vocare aliquem ad cœnam. Att. lib. 6. 114. 13. a

Sed vide audaciam: etiam Hirtio cœnam dedi sine pauone. Pæto, lib. 9. 47

Is cœnam isti dedit apud villam in Tindaritano. 6. Ver. 43. a

Puerum vocauit, credo cui cœnam imperaret. pro S. R. 28. b

Inter cœnam hæc dictauit. 3. ad Qu. frat. 13

Post cœnam vomere. pro Deiotaro, 13. a

Non illum redeuntem à cœna videtis? pro S. R. 35. b

Est enim dictum ab illis, fore qui dicerent, vxores suas redeuntes à cœna, atrectatas esse à Cælio. pro Cæl. 41. b

In eas cum incidissem in cœna augurali apud Lentulum. 7. famil. 47

Tamen in ea cœna cocus meus præter ius feruens nihil potuit imitari. Pæto, lib. 9. 20. 7. a

Quæ cœnæ, quæ deliciae? 12. ad Att. 2

Te ad cœnas itare desisse, molestè fero. Pæto, lib. 10. 24. 6. a

Vides, vt te philosophando reuocare coner ad cœnas? Pæto, lib. 10. 24. 10. a

Quid ego istius prandia & cœnas commemorem? in Verrem, 86. b

Cœnas facere & obire. 9. ad Att. 55

Nec tamen eas cœnas quæro, vt magnæ reliquæ fiant: quod erit, magnificum sit & lautum. Pæto, lib. 9. 39

T. Pinnarius amabileis ad me de te literas mittit, se maximè literis, sermonibus, cœnis denique tuis delectari. 3. ad Qu. fratrem, 14

Cœnula.

Quid vos hesternæ, inquit, cœnula, non intellexistis me pecunia non egere? 5. Tusc. 132. a

Deinde etiam vereor (licet enim verum dicere) ne, nescio quid illud quod solebas, dediscas, & obliuiscare cœnulas facere. Pæto, lib. 9. 56

Cœno.

Ego eo die casu apud Pompeium cœnabam. epist. 3. b. & ad Atticum, 250. b

Eo die cœnauit apud Crassipedem. ad Qu. frat. lib. 2. 8. 5. a

Cedo, quis vnquam cœnauit atratus? in Vatinius, 23. a

Quis vnquam cœnauit in funere familiari cum toga pulchra? in Vatinius, 35. b

Cœnabis quum veneris. ad Qu. frat. lib. 2. 9. 2. a

Manus laua, inquit, & cœna. de Orat. 131. b

Socratem ferunt, &c. quo melius cœnaret, opsonare ambulando famem. 5. Tusc. 137. a

At eodem te, cum cœnauisses, rediturum dixeras. pro Deiotaro, 47. b

Cœnare foris. 3. ad Qu. frat. 13

Qui cum in quandam cauponam diuertissent, simul cœnare, & in eodem loco somnum capere voluerunt. de In. 63. b

Apud Pompeium in eius nuptiis eram cœnaturus. ad Qu. fratrem, 309. b

Cum Cæsar secūdus Saturnalibus ad Philippum vesperi venisset, villa ita completa militibus est, vt vix triclinium, vbi cœnaturus ipse Cæsar esset, vacaret. 13. ad Att. 66

Hircium ego & Dolabellam dicendi discipulos habeo, cœnandi magistros. 9. famil. 39

Cœnans.

Aduentabat autè *βυζύοι* cœnatis nobis. Att. lib. 15. 330. 3. a

Hac introducta consuetudine sæpe inscientibus nobis & cœnantibus obrepit. Tironi, lib. 16. 28

Cœnito.

Ego si foris cœnitarem, Cn. Octauio familiari tuo non defuissem. epist. 102. b

Itaque non desino apud istos, qui nunc dominantur, cœnitare. Varroni, lib. 9. 7. 3. a

Puto enim te audisse, &c. cœnitare me apud eos, illos apud me declamitare. 9. famil. 39

Cœnitare foris, itare ad cœnas, pro eodē. 9. fa. 56, 58. & 7. 30

Cœnatus.

Quum illa munera inspexisses cœnatus. pro Deior. 30. a

Cœnato mihi, & iam dormitanti prid. Cal. Maias epistola est illa reddita. Att. lib. 2. 31. 1. a

Quid igitur causa excogitari potest, cur te lautū voluerit, cœnatum noluerit occidere? pro Deiotaro, 13

Qui vt cœnati quiesceret, visum esse ei, qui, &c. de Diu. 92. b

Cœnaculum.

Romam in montibus positam, & cœnaculis sublatam atque suspensam, &c. de L. Agr. 93. a

Cœnum.

Qua tum superbia cœnum illud ac labes amplissimi ordinis preces, &c. pro Sest. 10. & pro Domo sua, 38. Cœnum, pro homine inquinatissimo.

Habeo quem opponam labi illi atque cœno. pro Sest. 7. b

Nunc autem ita disferunt, sic se dicere, omnes stultos insanire, vt malè olere omne cœnum. 4. Tusc. 84. a

O cœnum, o portentum, o scelus. pro Dom. sua, 38. a

Si Protogenes Hialysum illum suum cœno oblitum videret, magno credo acciperet dolorem: &c. Att. lib. 2. 36. 4. a

Coco.

Cum parua squilla quasi societatem coit comparandi cibi. 2. de Nat. deorū, 183. a. De ea concha loquitur, quam pinnam vocant.

Hæri aliquot adolescentuli coimus in Piræum. ad Att. 103. b

Nullamque societatem neque sceleris, neque præmii cum homine vilo coieras. pro Sex. Rosc. 58. a

Vtinam Cn. Pompeii cum C. Cæsare societatem aut nunquam coisses, aut nunquam diremisses. 2. Philip. 46. a

Dixi Habito statim de eo qui coisset, quo quis condemnaretur, illum esse liberum. pro Cluent. 115. a

Collegia mediussidius Tribunus plebis tota reperietur hoc iure firmato, quæ coeat de hominum locupletissimorum bonis, præda præsertim populari & spe largitionis oblata. pro Dom. sua, 37. a. Id est, qui in abdito consilia agitent de euertendis locupletum fortunis.

Auaritiam præfers, qui societatem coieris de municipis cognatique fortunis cum alienissimo. pro Rosc. Amer. 52. a

Qui eorum coit, coierit, conuenit, conuenerit, &c. pro Cluentio, 49. b

Cum hoc coire ausus es? post reditum in Senatu, 14. & pro

Domo sua, 37. Coire, pro pacisci vel consentire.
 Cæsar cum eo coire per Arrium cogitat. 1. ad Att. 54. Id est, societatem inire.
 In aliquem locum coire. Att. lib. 7. 123. 14. a
 Coire societatem cum aliquo. 2. Philip. 46. & pro Quint. 51
 Coire societatem periculi vel laboris. 5. famil. 53
 Societas coitur. pro Sex. Rosc. 12. a
 Quia communicatio consilii tali tempore, quasi quædam admonitio videtur esse officii, vel potius efflagitatio ad coeundam societatem vel periculi vel laboris. Ruffo, lib. 5. 19. 6. a

Coitio.

Dubitatis quin coitio facta sit. pro Plancio, 43. a
 Messala languet: non quo aut animus desit, aut amici, sed coitio c o s s. & Pompeius obsunt. Att. lib. 4. 84. 7. a
 Quod scribis te audisse in candidatorum Consularium coitione me interfuisse, id falsum est. ad Qu. fratrem, lib. 3. 11. Parad. 58
 Si item de coitione voluisset, adiunxisset. pro Cluent. 49. b
 Coitione dirempta. 4. ad Att. 53
 Veruntamen nocturnis vigiliis & coitione hominum, iustitiam illud conceptum ac meditatam est. de Arusp. resp. 52
 Coitionibus excludi. 3. ad Quint. fratrem, 11

Cœpi.

Res eos iam pridem, fides deficere nuper cœpit. 2. in Cat. 32. a
 Recipere se cœpit in aliquem locum. Plancus Ciceroni, lib. 10. 15. 9. a
 Respondere impudenter cœpit. 3. in Catil. 57. a
 Caietam, si quando abundare cœpero, ornabo. ad Atticum, lib. 1. 2. 3. a
 Nève inde naus inchoandū exordium cœpisset. de Fato, 52
 Si latro rursus in Italiam se recipere cœperit. epist. 153. b
 Nihil autem erat illo blandius, nihil hoc benignius: vt magis pœniteret cœpisse, quàm licere desistere. pro C. Rab. Posth. 3. a
 Neque se ante causus amicorum tractare cœpisse, quàm ius ciuile didicisset. de Orat. 99. b
 Cœpto. in Arat. b

Cœptus.

Hortensius igitur quum admodum adolescens orsus esset in foro dicere, celeriter ad maiores causas adhiberi cœptus est. de Claris Orat. 166. a
 Is quum satis floruisse adolescens, minor haberi cœptus est postea. de Claris Orat. 127. a
 Vt ille inficiator probasset iudici antè petitā esse pecuniam, quàm esset cœpta deberi. 1. de Orat. 82. a
 Qua in vrbe primū se orator extulit, primūque etiam monumentis & literis oratio est cœpta mandari. de Claris Orat. 23. a
 Nunc de Republica Consulti cœpti sumus. in Catil. 109. b

Cœptus.

Atque ipsa institutio hominis si loqueretur, hæc diceret, primos suos quasi cœptus appetendi fuisse, vt se conseruaret in ea natura, in qua ortus esset. de Finib. 115. b

Coerceo.

Quam serpentem multiplici lapsu & erratico, ferro amputans coercet ars agricolarum, ne syluefcatur sarmentis. de Senect. 48. a
 Ipsius verò mundi, qui omnia complexu suo coercet & continet, natura non artificiosa solum, & c. 2. de Nat. deor. 82. a
 Eos morte, exilio, vinculis, damno coercent. Offic. 3. 29
 Iis qui vi oppressos coercent, sit sane adhibenda sæuitia. 2. Offic. 31
 Alteri se Brutus obiecit, impetumque furētis, atque omnia diuexare & diripere cupientis vitæ suæ periculo colligauit, à progressu coarctat, à reditu refrænauit. 11. Phil. 291. a
 Coercento ciuem noxium & nec obedientem magistratus multa, vinculis, verberibus. 3. de Legib. 4
 Appius noster turmas aliquot equitū dederat huic Sceptio, per quas Salaminius coarctat. Att. lib. 5. 110. 11. a
 Vt viri fortes acrioribus suppliciiis ciuē perniciosum, quàm acerbissimum hostem coarctarent. 1. in Catil. 2. a
 Ego verò (vt istuc reuertaris) sum qui non modò non sup-

plicem, sed etiam coarcteam postulat, vt sibi supplicetur. Brutus Ciceroni, 16. 15. a

Quum enim fertur quasi torrens oratio, quanuis multa cuiusque modi rapiat, nihil tamen teneas, nihil apprehēdas, nusquam orationem rapidam coarctas. 2. de Finib. 3

Coarctare aquam. Topic. 22. 4. b

Coarctare auaritiam. Parad. 41

Cupiditates coarctare. 1. de Orat. 96. a

Improbritatem coarctare. 5. Verr. 179. a

Hic quum homini & vehemēti & disertio, & in primis forti ad resistendum Philippo quasi quasdam verborum faces admouisset, non tulit, & grauius exarsit, pignoriūque ablatis Crassum instituit coarctare. 3. de Orat. 3. a. Id est, hominem reprimere vel corrigere captis eius bonis.

Interpellatorem coarctare. in Orat. 77. a

Pudorem, modestiam, pudicitiam, & temperantiam pœnæ aut infamiæ metu coarctare. 2. de Finib. 117. a

Nimis redundātes nos, & superfluentes, & quasi extra ripas diffuentes coarctaret. de Clar. Orat. 175. a

Temeritatem coarctare. 2. Tusc. 83. a

Nam si in minimis rebus pertinacia reprehenditur, calumnia etiam coarctetur. 4. Acad. 117. a

Quum alterum sequi, alterum vitare coarctemur. ad Her. a
 iam si modestia, si pudicitia, si vno verbo temperantia pœnæ aut infamiæ metu coarctebuntur, nō sanctitate sua se tuebuntur. 2. de Finib. 61

Qui autem, si maximè hoc placeat, moderatius id volunt fieri, difficilem quandam temperantiam postulant in eo, quod semel iam missum, coarctari reprimique non potest. 1. de Finib. 2

Genus est, aqua pluuiā nocens: eius generis formæ, loci vitio & manu nocens: quarum altera iubetur ab arbitro coarctari, altera non iubetur. in Topicis, 20

In qua ego nactus (vt mihi videbar) locum refecandæ libidinis & coarctandæ inuentus. Att. lib. 1. 13. 5. a

Coercens.

Restat vltimus, & à domiciliis nostris altissimus, omnia cingens & coercens cæli complexus, qui idem Æther vocatur, extrema ora & determinatio mundi. 2. de Nat. d. 146. a

Cœtus.

Cœtus ciuitatis. de Finib. lib. 2. 90

Cœtus popularis. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 6

Solennis cœtus. 7. Verr. 146. a

O præclarum diem, quum ad illud diuinum animorū concilium cœtumque proficiscar, quumque ex hac turba & colluue discedam! de Senect. 76. a

Committere cœtum alicui. 3. de Orat. 38. a

Hæc ego omnia, vix dum etiam cœtu vestro dimisso, comperi, domum meam maioribus præsidiiis muniui atque firmaui. 1. in Catil. 7. a

In cœtu concilioque proferre aliquid. 2. de Finib. 124. a

Neque fortè dicendi pars, quoniam ita voluistis, in hoc tali cœtu, atque in tam accurato sermone præterita esse videtur. 2. de Orat. 128. a

Cœtus matronarum. de Finib. 2. 9

Cœtus nefarii. in Catil. 98. b

Concilia, cœtusque hominum iure sociati. de Som. Scip. 8. a
 Eius enim partis erat exemplar Sallustius: quo tanquam in imam voraginem, cœtus omnium vitiorum excesserat. in Sallustium, 11. a

Cœtus & sermones habere. Acad. quæst. edit. 2

Dicendo tenere hominum cœtus. 1. de Orat. 16. a

Cogitare, Cogitato, Cogitatio, Cogitatum, Cogitatus, Vide Cogito.

Cogito.

Hæc ego repeto, & dies & noctes cogito. pro Deiot. 27. a
 Tusc. quæst. lib. 5. 52

Cogito hinc. 16. famil. 23. sub. proficisci.

Cogito in Pompeianum statim. 7. famil. 12. subaudito infinitiuo.

Ludi Antii futuri sunt pridie Non. eos Tulla spectare vult, inde cogito in Tusculanum. ad Att. 27. b

Cogito proficisci. 13. fam. 79. Id est, constitui & deliberaui.

Nam illo loco libentissime soleo vti, siue quid mecum ipse cogito, siue aut scribo, aut lego. 2. de Legib. 1. a
 Nihil cogitat nisi atrox & sæuum. 8. fam. 45. in epist. Cælii.
 Qui alteri nocere cogitat, timet ne, nisi id fecerit, ipse aliquo afficiatur incommodo. 1. Offic. 36. a. Hoc est, dat operam vt alteri noceat.

IncurSIONEM idolorum non solum videmus, sed etiam cogitamus. lib. 1. de Finib. 16

Cernunt, cogitant, sentiunt omnia certiora animi. 2. de Diuinatione, 206. a

Nihil abiectum, nihil humile cogitant. de Finib. lib. 5. 53

Cogitabam in Latero. 2. ad Qu. frat. 15. subaudito verbo.

Inde cogitabam Asturæ. 14. ad Att. 3

Nihil enim his in locis nisi saxa & montes cogitabam. 2. de Legib. 3. a

Cras cogitabat. 9. ad Att. 2. scilicet proficisci.

Clodius nihil de extremis Milonis comitibus cogitauit. pro Milone, 112. b

Maximæque reliquæ rerum earum mouentur in animis & agitantur, de quibus vigilantes aut cogitauimus aut egimus. 2. de Diuin. 206. a

Cogita ad hæc, vel potius excogita. 9. ad Att. 16

Tu ipse cum Sexto scire velim quid cogites de exeundo, de toratæ re quid existimes. Att. lib. 7. 133. 4. a

Quid cogites in hoc faciendo, non intelligo. 3. ad Qu. frat. 7
 De hortis toto pectore cogitemus. ad Att. 207. b

Vt acrius aliquanto & attentius de claris viris locorum admonitu cogitemus. de Finib. lib. 5. 3

Sagaciter peruestigare quod sui ciues, iisque, qui audiunt, cogitent, sentiant, opinentur, expectent. 1. de Orat. 113. a

Nihil vt de vtilitatibus, nihil vt de commodis suis cogitent. lib. 1. de Finib. 27

Quicquid de sua re cogitarit, in medium proferat. de Orat. 2. 57. a

Docto & erudito homini viuere est cogitare. Tusc. 349. b

Cogitare accusationem. pro Mur. 42

Acutissime cogitare. 1. Offic. 219. a

Cogitare aliquid libidinosè. Offic. 1. 23

Cœpi egomet mecum sic cogitare, Hem, nos homunculi indignamur si quis nostrum interit, & c. 4. fam. 17

Sed si insulam Britannia cœpero cogitare, eius εἰδωλος mihi aduolabit ad pectus. Cassio, lib. 15. 16. 5. a

Sed quod ego nondum statuo mihi esse dicendum, vos tamen id potestis cum animis vestris cogitare. 2. de Lege Agraria, 66. a

Cogitare de aliquo cum sollicitudine. Diuin. lib. 2. 107

Toto animo cogitare de aliquo. Lentulo, lib. 1. 7. 11. a

De aliquo & ornamentis eius & commodis cogitare. Lentulo, lib. 1. 7. 11. a

Quæ declarat illum in otio de negotiis cogitare. Offic. 3. 1

De pernicie alicuius cogitare. pro Flacco, 1. a

Cogitare toto pectore de re aliqua. 13. ad Att. 14

Spe, atque animo de se & gloria sua cogitare. pro Rab. perduel. reo, 21. a

Vos sapius eandem rem animis agitare, & diutius vno de teste cogitare potestis: pro Font. 278. b

Cogitare difficillima, optare optima, ferre quæcūque erunt. 9. famil. 43

Cogitare diu multumque. Diuin. lib. 2. 1

Cogitare futura. Tuscul. quæst. lib. 1. 26

Cogitare gratiam. 1. famil. 18

Sed me hercule si humaniter, & sapienter, & amabiliter in me cogitare vis, facilem te profectò præbebis, & c. Attico, lib. 14. 22

Facile animaduertem eum cogitare malè de me. 8. famil. 36. in epist. Cælii. de Senect. 17. b

Ad ferendum dolorem placidè & sedatè, plurimum proficit, toto pectore (vt dicitur) cogitare, quàm id honestum sit. Tuscul. quæst. 187. b

Proscriptionses & dictaturas cogitare. 2. in Catil. 40. a

Cogitare supera atque cælestia. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 118

Nunquid videtur tibi de voluptatibus suis cogitasse? lib. 1. de Finib. 19

Quòdo enim me ista curasse aut cogitasse arbitramini, non semper irritasse potius, & c. 1. de Orat. 50. a

Nihil enim agens ne cogitari quidem potest quale sit. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 37

Nulla species cogitari potest, nisi pulsu imaginum. de Diuinatione, 136. b

Labor cogitandi. de Claris Orat. 146. a

Nullum tempus agendi & cogitandi de re aliqua præmittitur. Lentulo, lib. 1. 5. 9. a

Næ multò vestræ maiores, grauioresque partes sunt ad cogitandum, quàm ad dicendum meæ. pro Font. 10. a

Sumere spatium vel tempus ad cogitandum. de Orat. 72. a

2. de Orat. 58. a

Acer & acutus homo in cogitando. 2. de Orat. 71. a

Alicuius vultum, obtutumque oculorū in cogitando nosse. 3. de Orat. 10. a

Cogitatum est crudelissimè de te. 11. ad Att. 10

Ea quæ cogitata sunt diligentissime, cadunt teterrimè. 10. ad Atticum, 40

Cogitans.

Nihil vidi tam nescio quid cogitans. 10. ad Att. 36

Sapissime igitur mihi de amicitia cogitanti, & c. de Am. 25. a

Tibi autem de me cum sollicitudine cogitāti subito sum visus emerisus è flumine. 2. de Diuin. 207. a

Nihil enim Senatus cuiquam dare debet, quod malè cogitantibus exemplo aut præsidio sit. ad Brutum, 10

Cogitatus.

Cogitata ratio. de Arusp. respons. 2

Meditatum & cogitatum scelus. 2. Philip. 89. a

Cogitatum libidinem in sacrificium intulit Claudius. 2. de Legib. 36

Adsum amicis, venio in Senatum frequens, vltroque afferes multum & diu cogitatas, easque tueor animi nō corporis viribus. de Senect. 35. a

Quò cogitata sunt omnia diligentius, eò facta sunt imprudentius. 10. ad Att. 41

Cogitatum.

Ilius non modò acta, verum etiam cogitata. 14. ad Att. 34
 Omnia cogitata eius. 14. ad Att. 12. 1. omnes cogitationes.

Cogitata optimæ mentis enuntiare. 10. fa. 14. in epist. Pláci.

Perficere cogitata. pro Deiot. 13. a

Vtrum cogitata sapientum, an optata furiosorum videntur. 1. de Leg. Agrar. 1. a

Ex cæteris dictis, factis, cogitatisque Sex. Næuii quiuis potest intelligere. pro Quint. 61. a

Cogitatio.

Cogitatio, prudentia, mens, consilium (pro ratione) de Nat. deorum, 2. 14

Cogitatio (nihil esse quod accidere non possit) vna maximè molestias omnes extenuat & diluit. Tusc. q. lib. 3. 31

Cogitatio quanuis potest regionem amplecti, & in ea situm loci cuiusdā ad suum arbitrium fabricari & architectari, & c. ad Heren. 22. b

Acerima atque attentissima cogitatio. 3. de Orat. 10. a

Cogitatio diuturna nihil esse in re mali, dolori medetur, nō ipsa diuturnitas. Tusc. quæst. lib. 3. 63

Quòd si ista nobis cogitatio de triumpho iniecta non esset, quam tu quoque approbas, & c. Att. lib. 7. 14

Ipsa enim cogitatio de vi & natura deorum studium incendit illius æternitatis imitandæ: neque se in breuitate vitæ collocatam putat, cum rerum causas alias ex aliis aptas & necessitate nexas videt. Tusc. q. lib. 5. 52

Cogitatio informata. 1. ad Att. 3

Hæc me species cogitatioque perturbat. Att. lib. 14. 320. 3. a
 Sapientis enim cogitatio non fermè ad inuestigandum adhibet oculos aduocatos. 5. Tuscul. 156. a

Tacita cogitatio. 3. Offic. 6. a

Vt aspectus, ita cogitatio minus valet, & c. ad Her. lib. 3. 116. a

Cogitatio in vero exquirendo maximè versatur. Offic. 1. 183

Omnis autem cogitatio motusque animi aut in consiliis capiendis de rebus honestis, & pertinentibus ad bene beatèque viuendum, aut in studiis scientiæ cognitionisque versabitur. Offic. 1. 31

Cogitatio in seipsa vertitur. 1. Offic. 119. a
Subitam orationem commentatio & cogitatio facillè vincit. de Orat. 97. b
Aliquid cogitationis multæ atque otii. 1. ad Att. 34
Motum istum celerem, cogitationis acumen, solertiam, quam rationem vocamus. 3. de Nat. deor. 50
Cogitationis tacito duntaxat conuitio te verberauit. 16. fam. 35. ex epist. Q. Ciceronis.
Motus cogitationis celeriter agitur, per se ipse delectat. in Orat. 74. a
Agitatio mentis, quæ nunquã acquiescit, potest nos in studiis cogitationis etiam sine opera nostra continere. 1. Offic. 31. a
Impertiri aliquid temporis alicui cogitationi. ad Attic. lib. 9. 183. 4. a
Cogitationem à consuetudine abducere. Tusc. q. lib. 1. 31
Ad aliquam cogitationem spe deduci. Att. lib. 9. 183. 1. a
Ad sensum cogitationemque res acerba. 3. Verr. 39. a
Ad cogitationem consulatus bimestris eum transfulerint. 10. fam. 54. in epist. Planci.
Excitate memoriam ad timoris præteriti cogitationem. pro Sestio. 8. a
Etiã tu ab hisce rebus animum ad cogitationem tuam auoca. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 15. a
Nam si tantummodo ad cogitationem valent, &c. 1. de Nat. deorum, 145. a
Cogitationem hanc toto pectore amplectare. 12. ad Att. 45
Cogitationem à miseris auertere. 6. fam. 1
Cicero tuus nunquam videtur dimittere cogitationem, cum sit filius. Brut. 90. b
Quæro enim à vobis, num vllam cogitationem habuisse videantur hi, qui hæc Remp. tam præclare fundatam nobis reliquerunt, aut auri, aut argenti ad auaritiam: &c. in Parad. 10. a
Quod ne in cogitationem quidem cadit. 1. de Nat. d. 16
Inducere animum in spem, cogitationemque meliorem. de Amicit. 51. a
Quoties in eam cogitationem necesse est vt tu veneris, & nos sepe incidimus. 4. fam. 16
Cogitationem ponere in re aliqua faciendâ. 1. ad Q. frat. 31
Oblecro te Cicero, suscipe curam & cogitationem dignissimam tuæ virtutis, vt, &c. Balbus Ciceroni in epist. ad Atticum, lib. 8. 168. 1. a
Attende enim paulisper, & cogitationem sobrii ad punctum temporis suscipe. in Ant. 166. b
Quæris vt suscipiam cogitationem, quidnam istis agendum putem. Att. lib. 14. 318. 6. a. Ibidem, lib. 9. 24
Cogitatione aliquid assequi. 11. ad Att. 47
Omne illud tempus meridianum Crassus in acerrima & attentissima cogitatione posuit. de Orat. 144. b
Complecti cogitatione absentem. 3. fam. 48. Tusc. q. lib. 1. 42
Nequeunt, qualis animus sit vacans corpore, intelligere & cogitatione comprehendere. 1. Tusc. 41
Comprehendere aliquid animis & cogitatione. pro Flac. 51. a
Comprehendere ratione sensu aut cogitatione. 3. de Or. 12. a
Conquirere aliquid cogitatione. 2. de Orat. 71. a
Nihil consequi cogitatione. 2. de Senect. 37. a
Conuertere se animo & cogitatione aliquo. 1. de Orat. 4. a
Deinde quæ mens moueatur ipsa per sese, vt & ea declarant quæ cogitatione depingimus, &c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 45
Cogitatione quiduis posse depingere mens nostra videtur. de Nat. deor. 1. 29
Ab ea cogitatione, quam habemus de grauitate sapientis. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 61
Cogitatione sibi aliquid fingere. 3. de Nat. d. 33. pro Mil. 59. a
Aliquem defixum esse in cogitatione. 3. de Orat. 10. a
Ponere tempus in cogitatione. 3. de Orat. 10. a
In aliqua cogitatione ac cura versari. 2. de Orat. 100. a
Versari in auditione & cogitatione. 2. de Orat. 71. a
Cogitatione omni curaque in Remp. incumbere. 10. fam. 2
Percutere aliquem inani cogitatione. pro Milo. 60. a
Nã ipsum Verrẽ tantum semper auaritia hiante atque imminenti fuisse, ingenio & cogitatione nulla, &c. 4. Ver. 93. a

Cogitatione futura percipere. Offic. 1. 113
Sic enim dicebas percipi speciem dei cogitatione, nõ sensu, nec esse in ea vllam soliditatem, nec, &c. de Nat. d. 1. 74. paulo post, Tantummodo valet ad cogitationem.
Percurrere multa animo & cogitatione. 1. de Orat. 110. a
Quapropter à natura mihi videtur potius, quã ab indigentia orta amicitia, applicatione magis animi, cum quodam sensu amãdi, quam cogitatione, quantum illa res vtilitatis esset habitura. de Amicit. 161. b
Sed in animo tantummodo cogitatione possumus morbum ab ægrotatione seiuungere. 4. Tusc. 44. a
Quod cogitatione magis à virtute potest, quam re separari. 1. Offic. 135
Cogitatione tota videre te cupio. 16. fam. 9
Cogitatione vel impetu quodam animi vti. 11. ad Att. 7
Vti cogitatione ad res quam optimas. 1. Offic. 184. a
Cogitationes acerbæ. Tusc. quæst. lib. 3. 30
Liberæ cogitationes. pro Milone, 59. a
Cogitationes molliissimæ. Tusc. quæst. lib. 1. 79
Versantur in animo meo multæ & graues cogitationes. 2. de Leg. Agrar. 21. a
Ferè fit, vt cogitationes sermonesque nostri pariant aliquid in fomno tale, quale est id de quo sepius vigilantes solemus cogitare & loqui. Soma. Scip. 4
Cogitationes posteriores, sapientiores. 12. Philip. 321
Vigilantes cogitationes insunt in animis. 2. de Diuin. 207. a
In cogitationu suarũ consiliũ adhibere desperationẽ. 6. fa. 2
Fallere spem cogitationum & consiliorum. 1. de Orat. 2. a
Cogitationum omnium summam facere. 1. fam. 36
Nihil enim altum, nihil magnificum, ac diuinum suspicere possunt, qui suas omnes cogitationes abiecerunt in rem tam humilem, tamque contemptam. de Amicit. 31. a
Omnes curas cogitationesque in rem aliquã cõferre. 2. Off. 3. a
Et meas cogitationes sic dirigo, nõ ad illã paruulam Cynosuram, sed ad Elcen & clarissimos Septentriones, id est, rationes has, latiore specie, non ad tenue elimatas. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 60. allegoria est, & metaphora à nauigantibus sumpta.
Explicare cogitationes. Att. lib. 10. 196. 1. a
Cogitationes suas mandare literis. Tusc. quæst. lib. 1. 5
Mentes cogitationesque sustentare. pro Flacco, 2. a
Tacitas cogitationes extimescit. pro Ligar. 4. a
Petere ventiam errato ex intimis cogitationibus alicuius. pro Sylla, 48. a
Proponere sibi exercitationem in quotidianis cogitationibus. 1. de Orat. 74. a
Cogitate.
Quæ verò accuratè, cogitateque scripsisset, ea sic vidi probari, vt ad veterũ scriptorũ laudẽ peruenirent. pro Arch. 13. a
Cogitato.
Sed in omni iustitia permultum interest, vtrum perturbatione aliqua animi, quæ plerunq; breuis est, & ad tempus, an consulto & cogitato fiat iniuria. 1. Offic. 40. a
Cognatus.
Fecit amicus recens & cognatus voluntarius. 4. Verr. 98. a
Incidissemus etiã in illos, in eos, in cognatũ tuũ. ad At. 213. b
Cognatam sibi formam Deus mundo dedit. de Vniuers. 21
Mentibus nostris aliquid esse cognatum. 3. de Orat. 109. a
Affines atque cognati alicuius, post reditum, 4. a
Amici & cognati alicuius. pro Cecinna, 11. a
Propinqui, cognatique optimè conuenientes. pro S. R. 59. a
Cognatio.
Multis officiis aliquorum vsurpata & comprobata cognatio. 7. Verr. 97. a
Cognatio consentiens, conspirans, continuata. de N. d. 2. 14
Materna cognatio Transalpini generis. post redi. in Senat. a
Cognatio naturæ, & quasi consentus atque consensus, & Græcis *συγγενία* dicitur. Diuin. lib. 2. 26
Naturalis cognatio rerum distantium. 2. de Diuin. 50. a
Nulla tibi Quinte cum isto cognatio est. 7. Verr. 138. a
Cognatio nulla propior, quam patriæ. 5. Philip. 167
Cognatio propinqua. pro Ligar. 5
Distantium rerum cognatio naturalis. de Diuin. 115. b

Quid verò illa Segestanorum cognatio, &c. 7. Verr. 97. a
Quæ cognatio studiorum & artium non minus coniuncta, quam illa naturæ. in Verr. 219. b
Dedecus familiæ, cognationis, nominis. pro Cluent. 11. a
Deorum cognationem agnoscere. 1. de Nat. deor. 124. a
Gratiã, amicitia, cognationemque cõmemorare. 4. Ver. 45. a
Age, restitro Peripareticis, qui sibi cum oratoribus cognationem esse, qui claros viros à se instructos dicant Remp. sæpe rexisse? Acad. q. ed. 1. lib. 2. 105
Cum prædiis cognationem esse alicui. pro Syll. 44. a
Cum rerũ autè natura quam cognationẽ habet. 2. Diuin. 24
Habere aliquam necessitudinem aut cognatiouem cum aliquo. in Orat. 108. a
Eum multis verbis agere mecũ per cognationem, quæ mihi secum esset, &c. per scripsit. Att. lib. 12. 259. a
Cognatione, quibus maioribus, quibus consanguineis. de Inuent. 50. b
Quò quisque te maximè cognatione, affinitate, necessitudine aliqua attingebat, ita maximè manus tua putabatur. 4. Verr. 17. a. 2. de Orat. 56. a
Amplissima cognatione & plurimis amicitis vir. 4. V. 73. a
Coniunctum esse cognatione cum aliquo. 6. Verr. 63. a
Segeستاني cognatione se cum populo Romano coniunctos esse arbitrantur. in Verr. 216. b
Cognatione contineri. pro Arch. 1
Continuata cognatione oratio. 3. de Nat. deor. 37. a
Deorum cognatione tenetur animus. 1. de Diuin. 113. a
Iungi cognatione naturali cum re aliqua. 2. de Diuin. 211. a
Patruelis cognatione, amore germanus. 5. de Finib. 1. a
Cognationes, affinitates, decreta, &c. de Orat. 2. 56. a
Tota domus coniugio & stirpe coniungitur: serpit sensum foras cognationibus primũ, tum affinitatibus: &c. 5. de Finib. 116. a
Cognomen.
Cognomẽ, quod pro certo nomine collocamus. ad He. 34. b
Alteri Capioni cognomen est. pro Sex. Rosc. 10. a
Quid de Apollonio Dioclis filio Panormitano, cui Gemino cognomen est, præteriri potest? 7. Verr. 13. a
Cognomen hæreditarium. de Somn. Scip. 6. a
Nomen autem quum dicimus, cognomẽ quoque, & agnomen intelligatur oportet. 2. de Inuent. 140. a
Cognomen hoc subito arripuit, candidatorum licentia hinc quoque vsus. 15. fam. 50
Bombalto, &c. propter hæsitantiam linguæ, stuporemque cordis, cognomen ex contumelia traxerit. 3. Philip. 135. a
Deligere cognomen ex imaginibus. pro Cluent. 57. a
Cato, quia multarum rerum vsus habebat, &c. propterea quasi cognomen iam habebat in senectute sapientis. de Amicitia, 6. a
Inuenit cognomen torque detracta Manlius. 3. Offic. 154. a
Torquatũ qui hoc primus cognomẽ inuenit. 1. de Fin. 18
Sumere cognomen ex aliqua re. 6. Philip. 211. a
P. Crassus cum cognomine diues, tum copis. Offic. 45. b
Consenscit cum huius cognomine cognomen Crassi. Att. lib. 2. 28. 2. a
Quam laudem ille Africa oppressa cognomine ipso præ se ferebat, eandem hic sibi ex Asiæ nomine assumpsit. pro Mur. 131. b
Cognomine tuo lapsus. 15. ad Att. 4
Vti cognomine generis. pro Cluent. 57. a
Cognomina Iouis Statoris & inuicti. 2. de Legib. 29
Cognomentum.
Si aut de industria facias, vt Heraclitus cognomento qui *σκαρηνος* perhibetur, &c. 2. de Finib. 24. a
C. Cassinius cognomento Scola. pro Mil. 110. b
Cognominatus.
Verba ponenda sunt, quæ vim habeat illustrandi, &c. facta, cognominata, nõ vulgata, superlata, in primisque translata. in Partit. 29. a
Cognosco.
Id adeo nõ tã ex re, quã ex istius decretis cognosco. in V. 237. b
Causam Verres cognoscebat, Verres iudicabat. in Verr. 113. b
Cognoui enim ex multorum amicorum literis, quas, &c. ad

Terentiam, lib. 14. 5. 4. a
Adhibuit sibi in consilium quindecim principes, cum quibus causas cognouit, & eorum qui aliena tenebant, & eorum qui sua amiserant. 2. Offic. 121
De Marcelli collegæ tui salute paulò antè, quam tu, cognouimus. Sulpitio, lib. 4. 4. 7. a
Etiã illa cognorã & acceperam, esse cõciliandos. de Or. 96. b
Domi ius ciuile (P. Crassus) cognouerat. de Clar. Orat. 50. a
Id est, didicerat.
Hominem prudentem & officiosum cognosces, & dignum qui à te diligatur. ad Seruium, lib. 13. 21. 2. a
Habes consilia nostra, nunc cognosce de Bruto. ad Att. 81. b
Idque, quoniam Philotimũ habes, perspice, & cognosce rationem. ad Att. 5. 91. 5. a
Lege & Senatusconsulto permissum erat, vt de actis Cæsaris cognoscerent, statuerent, iudicarent. Att. lib. 16. 341. 1. a
Quem tum cum Ephebum Tenni cognosces, quoniam te nudus delectarat, semper nudũ esse voluisti. pro Fl. 157. b
Prohiberique omnes Italia, nisi quorum ipse causam cognouisset. Att. lib. 11. 215. 2. a. ad Brutum, epist. 13. 5. a
Quæque iurati iudices cognouissent. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 135
Hoc primum præcipimus, quascunq; causas erit acturus, vt eas diligenter penitusque cognoscat. de Orat. 117. b
Ad sint, animaduertant, cognoscant. de Nat. d. 4. b
Vt Consules cognoscant, qui ager colonus sit, qui contra, &c. in Ant. 104. b
Vt & ceteri viuentibus nobis ex libris tuis nos cognoscant. Luceio, lib. 5. 12. 34. a
Ea enim certissima putabo, quæ ex te cognoro. Cælio, lib. 2. 10. 6. a. 1. de Legib. 34. a. 1. Acad. 67. a
Scire, cognoscere, & percipere aliquid. 1. de Orat. 113. a
Res humanas contemnentem, & optimè contra fortunam paratũ armatumque cognoscere aliquẽ. Luceio, li. 5. 13. 2. a
Virũ optimum gratissimumque cognoscere aliquem. 13. fa. 37
Aliquid ex re, ex factis alicuius, decretisque cognoscere. 7. Verr. 7. a
Cognoscere rectè bonitatem atque prudentiam alicuius. pro Quint. 31. a
Optimè cognoscere ex aliquo aliquid. Lentulo, lib. 1. 8. 1. a
De toto statu rerum communium ex aliquo cognoscere. Lentulo, lib. 1. 8. 2. a
Causas diligenter, penitusque cognoscere. 2. de Orat. 56. a. de Clar. Orat. 133. a
Conditione societatis diligenter cognoscere. pro R. Co. 18. a
Se de hæreditate velle cognoscere, quæ eius filio à propinquo homine Apollodoro Laphrone venisset. 4. Verr. 13. a
Experiendo magis, quam discendo cognoscere. Lentulo, lib. 1. 7. 35. a
Humanitatem alicuius, quòd gratulatus sit, cognoscere. Lentulo, lib. 1. 7. 36. a
De meo studio erga salutem & incolumitatem tuam credo te cognoscere ex literis tuorum. epist. 161. b
De me imperatore scribis, te ex Philotimi literis cognouisse. ad Atticum, 86. b
Perspiciere & cognoscere rerum naturam. 1. Offic. 214. a
Hic quæ agitur, quæque acta sint, ea te & literis multorum, & nuntis cognoscere arbitror. ad Lentulum, lib. 2. 5. 10. a
Cognoscere ratione. Tusc. q. lib. 1. 29
Vnde autem facilius, quam ex annalium monumentis, aut bellicæ res, aut omnis Reipub. disciplina cognoscitur? in Hortensio, a
Facillimè autem, & in optimam partem cognoscuntur adolecentes, qui se ad claros & sapientes viros bene consulentes Reipub. contulerunt. 1. Offic. 66. a
Bene enim tibi cognitum sum. ad Att. 151. b
Quæ cognosci, cõprehedi, percipi possit. Aca. q. ed. 1. li. 2. 57
Nihil certum sciri, nihil planè cognosci ac percipi posse. de Orat. 104. b
Cognoscendi consuetudo, non modò ignoscendi ratio de Rep. Syllanis temporibus sublata. pro Rosc. Amer. 2
Studiũ cognoscendæ, percipiendæque virtutis. 1. de Or. 102. a
Perdiscendum ius ciuile, cognoscendæ leges, percipiendæ omnis antiquitas, &c. 1. de Orat. 76. a

Cohonesto.

Tanti à vobis illud Equites Romani peto & rogo, vt quem sarp numero vestra laude cohonestastis, eudem in dubiis vitæ periculis vestra virtute conseruetis. Antequam. 20. a
Cohonestare aliquem. 13. famil. 24

An quorū autoritate statuas cohonestare tuas conatus es, eorum ego dignitate accusationem meam comprobare non potero? 4. Verr. 122. a

Funus, quo amici conueniunt ad exequias cohonestandas. pro Quint. 9. b

Cohorreo.

Quem vt agnouit, equidem cohorrui. Somn. Scip. 5
Cohorrui primò: etenim erat interitus ciuitatis. Att. lib. 5. 52
Ex quo sudore cum cohorruiisset, cum febrì domum rediit. de Orat. 143. b

Sin iam illas accepisti, scis cohorruiisse me, quod tuæ literæ de legionibus Cæsaris afferrent. ad Att. 7. 1

Cohors.

Nihil sibi ex ista laude Centurio, nihil præfectus, nihil cohors, nihil turma decerpit. pro Marcello, 4. a

Impura cohors. in Orat. 95. a

Quæ cohors, & qui comitatus fuerit, meministis. in Verr. a
Cohors Prætoris. ad Q. frat. lib. 1. 15. a

Prætoris cohors scortatorum. 2. in Catil. 43. a

Cohortem autem Metelli, quam vocat, quid erat quod corrumperet, &c. 5. in Verrem, 135. a

Recuperatores dicit se de cohorte sua daturum. in Verr. a
Si capitulinæ cohortes contra Milonis impetum armatae sunt. pro Milo. 114. b

Cohortes quinque sine legato, sine tribuno mil. denique etiam sine centurione vllò. 15. fam. 13

Quas quidem cohortes spero iam tuas esse, &c. ad Brutum, 2. 1. a. 5. Verr. 45. a

Cohortacula.

Cohortacularum nescio quid amisit. 8. fa. 16. in epist. Cælit. Cohortor.

Cohortari ad pacem. Att. lib. 15. 321. 4. a

Ad studium sumæ laudis aliq̄ cohortari. Curioni, lib. 2. 3. 5. a
Cohortari aliquem ad virtutis studium. Aca. q. ed. 2. lib. 1. 12

Cohortari ad virtutem ardentius. 2. de Orat. 20. a

Illud verò fuit horribile, quod mehercule vereor, ne maiorē vim ad deterrendum habuerit, quam ad cohortandum. 1. de Orat. 135. a

Non sibi cohortandum Sulpitium & Cottam, sed magis vtrunq̄ collaudandum videri. 1. de Orat. 16. a

Cohortatio.

Cohortatio est, quæ aliquod peccatum amplificans, audientem ad iracundiam adducit. 3. ad Heren. 116

Inanis, & sine causa, suscepta cohortatio. Lentulo, lib. 1. 7. 31. a
Iudicum cohortatio ad honestè iudicandum. pro Clu. 109. a

Incredibiliter me comouet tua cohortatio. At. lib. 16. 337. 5. a
Neque ille summus poeta noster Annibalis illam magis cohortationem, quam comunem imperatorum voluit esse, hostem qui feret, &c. pro Corn. 65. b

Conciliatum esse cohortatione alicuius ad studium cognoscendæ percipiendæque virtutis. 1. de Orat. 102. a

Cohortatione indigere. 12. fam. 18. in epist. C. Cassii.

In quæ (studia) cohortatione tua incitatur. 12. famil. 39

Erectior Senatus erat, non sententiis solum nostris, sed etiam cohortationibus excitatus. ad Brutum, 10. 2. a

Coinquino.

Summum esse arbitror periculum matres coinquinari, regiam contaminari stirpem. de Nat. deor. 73. b

Κόλα quæ vocent Græci. Brut. 84

Κόλα quid Latine dicantur. Orat. 122. & 130

Κολαια istæ non longè absunt à scelere. 13. ad Att. 40

Colchi.

Auratus aries Colchorum. in Oratore, 93. a

Argo, quæ vecti Argiui delecti viri,

Petebant illam pellem inauratam arietis

Colchis. ad Herennium, 69. a

Colci.

Colci Lanuuiini honesti, Cliternini non item. 9. famil. 54

Collachrymo.

Ad quem vt veni, complexus me senex, collachrymauit. in Somn. Scipionis, 1. a

Et quoniam huc me prouexit oratio, histrio casum meum toties collachrymauit. pro Sest. 106. a

Collachrymatio.

Signa doloris tui, verbis, sententiis, voce, vultu, collachrymatione denique ostendens. 2. de Orat. 102. a

Collatatus.

Quòd si & angusta quædam atque concisa, & alia est collatata & diffusa oratio, necesse est, &c. in Orat. 108. a

Collatia.

Collatia, oppidum Romæ finitimum. in Rull. 94

Collatinus.

Collatinus, in regibus expellendis socius Bruti fuit, & consiliorum adiutor. Offic. 3. 53

Collatio, Collatus, Vide Confero.

Collaudo.

Clementiam Cæsaris per literas collaudaui. ad Att. 152. b

Agit hominibus gratias, & eorum erga se beneuolentiam, diligentiamque collaudaui. in Verr. a

Oratione meâ collaudaui satis multis verbis. Q. fr. li. 2. 5. 5. a
Factum alicuius collaudare. 5. Philip. 185. a

Memoriam collaudare. Antequam iret in exilium, 1. a

Ab omnibus collaudari. Lentulo, lib. 1. 7. 18. a

Nó cohortadus, sed magis collaudadus aliquis. 1. de Or. 16. a
Defensa & collaudata philosophia. accusata & vituperata. lib. 1. de Finib. 2

Collaudatio.

Primum scriptoris collaudatione, & loco communi, nihil eos qui iudicant, nisi id quod scriptum sit, spectare oportere. 2. de Inuent. 215. a

Collecta, Collectio, Collectitius, Collectus, Vide Colligo.

Collega.

Regni collega. 2. Philip. 89. a
Is est Clodius, qui in Sicilia sequester istius, interpres, confector negotiorum, propè collega Timarchidi numerabatur. 4. Verr. 75. a

Collega sapientiæ Epicuri Metrodorus. de Nat. deor. 1. 79
Potestatem collegæ abrogare. 3. de Legib. 35. a

Libidinè leuitatemque collegæ vultu frangere. pro Sest. 15. a
Planco collegæ mandasti, vt te mihi per literas excusaret. ad Brutum, lib. 11. 15. 1. a

Habere collegam in quodam munere. 1. Offic. 199. a

Qui se non Timarchidis, sed ipsius Verris collegam & socium esse dicebat. 4. Verr. 75. a

In censura Consules & collegæ. de Amicit. 37. a

Inter collegas discrepare iudicia. pro Cluent. 96. a

Collegium.

Nulla societas vestigialium, nullum collegium, nullum concilium, nullum commune consilium. pro Sest. 9. b

Collegium nullum est desperatum, in quo nemo è decem sana mente sit. 3. de Legib. 23

Nullum est in hac vrbe collegium, quod, &c. pro Do. 218. b
Collegium Prætorum. pro Arch. 6. 3. Offic. 105

Sacerdotum collegium. de Clar. Orat. 65. a

Collegium amplissimi sacerdotii. 3. fam. 41
Tribunorum plebis collegium. pro D. sua, 37. a. 4. Ver. 69. a

Collegii augurum decreto. 2. de Legib. 32

Collegam meum præsertim, & in ipsa collegii laude, & scientia studiosum mei. ad Cælium Ædilem, lib. 2. 12. 5. a

Collegii sui lege non tenebantur. 3. ad Att. 39

Literas ex provincia ad collegium misit. (augurum, scilicet) de Nat. deor. 2. 8

Deferre ad collegium. 2. Philip. 88. a

Cooptare aliquem in collegium. ad Brut. 13

Cooptatum me ab eo in collegium recordabar. de Cl. 165. b
Pontificum collegium docere. pro Dom. sua, 26. a

A collegio pontificum decretum. 2. de Legib. 54

Tum ex amplissimo collegio Decemuirali, &c. 6. Verr. 97. a
Collegia mei fratris. pro Planc. 77

Collegia Romæ, lege P. Clodii sublata. pro Sest. 46

Collibet.

Nihil flagitiosum corpori putasti, quod alteri collibuisse. Sal. in Ciceronem, 270. b

Sallustius in eo honore nihil non æquum & verum duxit, quod ipse facere collibuisse. in Sal. 274. b

Quid, quod, simul ac mihi collibitum est, præstoe est imago? 1. de Nat. deor. 76

Vt simul, ac mihi collibitum sit de te cogitare, illud occurrat. ad Cassium, lib. 15. 16. 4. a

Collido.

Humor ita mollis est, vt facile premi collidique possit. 3. de Nat. deor. 14. a

Eiusdem quædam argentea vasa collisa. 2. Philip. 81. a

Colligo.

Vnum interiectum medium, & seipsum, & ea quibus est interpositum, colligat. de Vniuers. 17

Alterum Brutus omnia diripere cupientem vitæ suæ periculo colligauit, à progressu arcuit. in Ant. 231. b

Annorum septingentorum memoriam vno libro colligauit. in Orat. 65. a. Id est, complexus est.

Quid faciat tamen non habet, ita se cum multis colligauit. ad Pætum, lib. 9. fam. 42. Id est, impediuit & irretiuit.

Illictor, colliga manus. pro Rab. perd. reo, 8. a
In Græciam colligare aliquem. 11. Philip. 309. a

Colligare impetum. 11. Philip. 290

Sententias verbis colligare. in Orat. 96. a

Colligatus.

Colligatus à deo mundus, ab eo tantum dissolui potest. de Vniuers. 19

Colligatum omne solui potest. de Vniuers. 49

Vinculis colligati sumus, quum gignimur. de Vniuers. 51
Est enim admirabilis quædam cōtinuatio, seriisque rerum, vt alia ex alia annexa, & omnes inter se apta colligataeque videantur. 1. de Nat. deor. 15. a

Colligata & implicata inter se. 1. Offic. 25. a

Colligatio.

Arctior verò colligatio est societatis propinquorū. 1. Off. 79
Qui colligationem causarum omnium perspicat animo. de Diuin. lib. 1. 107

Omnia naturalis colligatione confertè contextæque sunt. de Fato, 24

Sesquialteris autem interuallis, & sesquiteritiis, & sesquioctauis sumptis, ex his colligationibus imprimis interuallis sesquioctauo interuallo sesquiteritio omnia explebat. de Vniuers. 31

Colligo.

Qui & nostræ Reip. detrimenta considero, & maximarum ciuitatū veteres animo colligo calamitates. 1. de Inuēt. 1. a

Putarem te (inquit) ambitiosum esse, si (vt dixisti) ii, quos iam diu colligis, viuerent. de Clar. Orat. 146. a

Vos de Pelasgis omnibus colligitis bonos illos quidem viros, sed certè non semper eruditos. 2. de Finib. 19. a

Me collegi, verens nequid mihi ille iratus, tibi noceret. Att. lib. 15. 329. 16. a. & 15. 40

Tamen vt me collegi, cætera facillima videbantur. ep. 40. b
Collegi ipse me, & cū ipsa quasi Rep. collocutus sum. ep. 11. b

Ab his vitiis, quæ paulò antè collegi, abest plurimum. 1. de Finib. 9. 4. a. Id est, recensui & enumeraui.

Torquatos nostros, quos tu paulò antè tū memoriter, tum erga nos amicè & beneuolè collegisti. 1. de Fin. 27

Ea Possidonius collegit permulta. Offic. 32. b

Ita cogitatione & ratione collegit, vt statueret in eo collocatum summum illud hominis per se laudandum & expectandum bonum. 3. de Finib. 33. a

Cum animus se collegit atque recreauit. 1. Tusc. 48

Vbi se collegit, vocat ad se Syracusanos. 4. Verr. 34. a

Ipsi se collegerunt admiratione vitæ integritatis meæ. Att. lib. 7. 123. 11. a

Manus eorum qui se ex Mithridatis regno collegerunt. pro Pomp. 8. b

Me quidem cum rationes, quas collegeras, tum autoritas tua à nimio morore deterruit. ad Brutum, 9. 1. a

Nullam memoriam antiquitatis collegerat. de Cl. Orat. 112. a

Catilina ex agris magnum numerum perditorū hominum collegerat. 2. in Catil. 30. a

Siquid vindicatum seuerè est, vt ex eo crudelitatis inuidiam colligam. 7. Verr. 15. a

Ex hoc labore magnam gratiam dignitatēque colliges. 2. ad Quint. frat. 38

Tu te collige, aliquid loci rationi & cōsilio da. pro Quin. 9. b
Colligas te, virumque præbeas. 5. famil. 50

Hospes Cleomenes hoc dicit, sese in terram esse proiectum, vt Pachyno, è terrestri præsidio milites colligeret. 7. in Verrem, 104. a

Is metuens ne vitiosum colligeret, etiam verum sanguinenti deprauabat. de Clar. Orat. 155. a

Is primo perteritus somnio surrexit, deinde cum se colligisset, &c. recubuit. de Diuin. 92. b

Quum multa in cōuentu vitia colligisset in eum Zopyrus, &c. derisus est à cæteris. 4. Tusc. 131. a

Sed quid eos colligam? Aca. quæst. ed. 1. li. 2. 68. Hoc est, quid singulos commemorem?

Nihil est q̄ multorū naufragia fortunæ colligas. 7. Ver. 102. a
Colligant humores aut minus acres, aut concretos. de Nat. deor. 2. 43. pro, acumulent.

Vt colligant rorem bonum innocentes sunt. 1. de Leg. 38
Quæ cum omnia collegeris. 5. fam. 4. pro, in memoriam reuocaueris.

Si collegeris peccata cōsulum, vituperabilis erit consulatus. 3. de Legib. 22

Sin aliquid virum fortè collegerit, sentiat, &c. ad Brutum, lib. 11. 18. 5. a

Argumenta causarum colligere. 2. de Orat. 170. a
Colligere multa argumenta contra aliquem. de Finib. 56. b

Colligere beneuolentiam aliorum. 9. fa. 35. 1. ad Q. fra. 41
Ab auditorū persona beneuolentiā colligere. ad Her. li. 1. 8. a

Nec mediocre telum ad res gerendas existimare oportet beneuolentiam ciuium, quam blanditiis & assentionibus colligere turpe est. de Amicit. 55

Colligere breuiter quæ acta sunt. Att. lib. 1. 13. 4. a
Aliquorum faceret dicta colligere. 1. Offic. 146. a

Ex eo colligere poteris, quanta occupatione distinear. ad Atticum, lib. 2. 38. 1. a

Exercitum colligere ex senibus desperatis. 2. in Catil. 28. a
Colligere existimationem & famam vigiliis & sudoribus. 1. Verr. 39. & 40

Colligere gratiam ex priuatorum negotiis. Orat. 155. b
Colligere inimicos. Att. lib. 10. 197. 4. a

Iniurias alicuius colligere. 6. Verr. 33. a
Colligere laudem omnium vndique ad Quin. frat. 298. b

Colligere multa in vnum locum. de Petit. 37
Naufragium Reip. colligere, ac salutem communem rescitere. pro Sest. 11

Colligere se, pro, respicere. pro Dom. sua, 68. pro Quint. 31. & 1. in Verr. 20. & 10. Philip. 272. & 9. ad Att. 29

Quid est autè seipsum colligere, nisi dissipatas animi partes in suum locum cogere? Tusc. q. lib. 4. 65

Colligere testes. 2. de Orat. 48. a
Mouere castra ex aliquo loco, & vasa colligere. in Ver. 209. b

Qui omnes rumores & concionum ventos colligere conuenisset. pro Cluent. 33. b

Vestigia Pythagoræorum colligere. 4. Tusc. 5. a
Carpere & colligere vndique. 1. de Orat. 94. a

Vocem ab acutissimo sono vsque ad grauissimum sonum recipere, & quasi quodammodo colligere. 1. de Orat. 131. a

Quæ sua sponte homines eloquentes facerent, ea quosdam obseruasse atque collegisse. de Orat. 97. b

Vnde colligitur, hæc pueris & mulherculis esse grata. Officior. 45. b

Modicè beneuolentiæ iudicum colligetur. in Partit. 67. a
Quare hoc in genere, vt commodius quid euenturum sit, antè animo colligi possit, quid quaque ex re soleat euenire, considerandum est, hoc modo, &c. 1. de Inuent. 59. a

Ad se colligendū spatium haberent. 10. fa. 48. in epist. Plāci. Ad istorum beneuolentiam conciliandam & colligendam. epist. 135. ad Quint. frat. 301. b

x.iii.

Collorum proceritate adiuuantur ad capeffendum cibum
quædam animalia. 2. de Nat. d. 92

Collufro.

Principio æthereo flammatus Iuppiter igni
Vertitur, & totum colluftrat lumine mûdum. 1. de Diu. 30. a
Ego autè quum omnia colluftrarem oculis. Tusc. q. lib. 5. 48
Luna folis lumine colluftrari putatur. 2. de Diu. 137. a

Colluftrans.

Ex æthere igitur innumerabiles flammæ fyderum exiftunt,
quorum est princeps fol, omnia clariffima luce colluftrās.
2. de Nat. d. 133. a

Colluftratus.

In piæturis alios horrida, inculta, abdita, & opaca: contra
alios nitida, læta, colluftrata delectat. in Orat. 20. a

Colluuius.

Et te in certamine vinci cum illo facilius patiaris, quàm
cum hoc in ea, quæ perfpicitur, futura colluuiæ regnare.
ad Att. lib. 9. 42

Colluuius.

Ferocitas, audacia, colluuius alicuius. in Vatinius, 17
Nifi forte exiftimatis hanc tantam colluuiem illi, tan-
tamque euerfionem ciuitatis in mætem subito in Rostris
nec cogitanti venire potuiffè. de Arufp. refp. 51
Ex hac turba & colluuiione difcedere. de Senect. 76. a
Ille nefarius ex omnium fcclerum colluuiione natus. pro
Sectio, 12. a

Collybus.

Nam collybus effe qui potest, cum vtatur vno genere num-
morum. in Verr. 89. b
Ex omni pecunia, &c. Primum pro fpectatione & collybo.
5. Verr. 155. a
De Cælio vide quæfo nequa lacuna fit in auro. ego ifta non
nouī, fed certe in collybo effe detrimenti fati, huc aurum
fi accedit. Att. lib. 12. 236. 1. a

Colo.

Ciuitas, quam meus frater in primis colit ac diligit. pro
Flacco, 157. b
Qua me colit obferuantia. 12. fam. 58
Pudorem & pudicitiam qui colit, potest animo æquo iftius
quotidiana adulteria, meretriciam difciplinam, domesti-
cum lenocinium videre. 5. Ver. 5. a. Id est, qui pudicus est.
Hic Cæcilius colimus & obferuamus diligenter. ad Attic.
lib. 2. 34. 9. a
Piæ sanctæque colimus naturam excellentem atque præ-
stantem. de Nat. d. 1. 40
Obferuatiã est, per quam superiores reueremur & colimus.
de Inuent. 82. b
Tibi me profiteor & in Repub. focium, & in quotidiana vi-
ta coniunctum, cum iis artibus studiisque quæ colimus.
epist. 144. b
Quæ illos Ennenses lacus, lucosque colitis. 7. Verr. 147. a
Achillem Aftypalinfes infulani sanctiffimum colunt. 3. de
Nat. deor. 61. a
Qui has nobifcum terras ab Oriente ad Occidentem co-
lunt. de Nat. 59. b
Tubero vita feuerus, & congruens cum eo difciplina, quam
colebat. de Clar. 60. a
Maiores nostri fuos agros studiofè colebant, non alienos
cupide appetebant. pro Sex. Rofc. 30. a. de Leg. Agr. 69. a
Crotoniatæ templum Iunonis religiofiffimæ colebant. de
Inuent. 62. b
Pater tuus quem colui ac dilexi. de Senect. 64. b
Nihil mihi vnquã gratius accidit, quàm quod meam Tul-
liam fuauiffimè, diligentiffimèque coluiffi. ad Att. 161. b.
epist. 87. b
At coluit ipse amicitias. 2. de Finib. 128. a
Mèque mirificè ille coluit & amauit. ad Att. 264. b
Testimoniorum religionem & fidem nunquam ifta natio
coluit. pro Flac. 7. a. pro Fonteio, 18. a. Id est, nunquam
fuit verax in testimoniis reddendis.
In qua vrbe Imperatores propè armati, poetarum nomen
& mufarum delubra coluerunt. de Arufp. 191. b
Quæ Perfæ, quæ Syri, quæ reges omnes, &c. femper sum-

ma religione coluerunt. de Arufp. refp. 25. a
Qui præstantibus ingeniis in vita humana, diuina studia
coluerunt. de Somn. Scip. 28
Colam memoria abfentem. 15. fam. 53
Memoriam veftri beneficii colam beneuolentia fempiter-
na. post redit. 19. a
Neque folum colent fe inter fe ac diligent, fed etiam vere-
buntur. de Amic. 69. ad Att. lib. 13. 268. 5. a
Vrbem mi Rufe, cole. ad Cæl. lib. 2. 11. 4. a
Colunto ex patriis ritibus optima. 2. de Legib. 24
Vos duos, quos præcipuè colerem, de legi. 9. ad Att. 49
Vt eos colant, diligantque, perfcribimus. 3. de Leg. 7. a
Colere, obferuare, & diligere aliquem præter cæteros. Allic-
no, lib. 13. 79. 1. a
Colere, precari, venerarique deos. 1. de Nat. d. 161. a
Colere aliquem fuauiffimè diligentiffimèque. 10. ad At-
ticum, 25
Summa obferuantia aliquem colere. Seruio, lib. 4. 4. 15. a
Colere amicitiam, iuftitiam, liberalitatem. Offic. 1. 9
Colere amicitias fructibus, & emolumentis, & voluptati-
bus. de Finib. lib. 2. 69. Læ. 129
Colere bene meritos. Postquam. 203. b
Colere ceremonias fepluchrorum magna cura. Tusc. quæft.
lib. 1. 23
Colere, tueri, feruare communem conciliationem & con-
fociationem generis humani. 1. Offic. 208. a
Colere diem natalem. de Finib. 86. b
Agè verò, vrbibus conftitutis, vt fidem colere, & iuftitiam
retinere difcerent. 1. de Inuent. 4
Quam nunc colere gentem inftituam. Antequam. 194. b
Ius religiofè colere. ad Heren. lib. 3. 95. a
Colere ius & iuftum. de Leg. 121. b
Colere iuftitiam & pietatem. Som. Scip. 12
Sequi & colere leges. in Parad. 41. a
Memoriam alicuius colere. 2. de Finib. 162. a
Mirificè aliquem & colere & amare. Att. lib. 16. 344. 1. a
Colere neceffitudinem. 13. fam. 35
Colere officium, contrarium Negligere. Offic. 1. 7
Omnibus eum contumeliis onerasti, quem patris loco, fi
vlla pietas in te efferet, colere debebas. 2. Philip. 98. a. de Cla-
ris Orat. 165. b. de Senect. 79. b
Colere studia literarum. pro Arch. 166. b
Studiofè colere focietates atque amicitias. ad Heren. 17. b
Doctiffimos viros colere. Seruio, lib. 4. 1. 6. a
Nunc planè nec ego victum, nec vitam illam colere po-
ffum. Att. lib. 12. 36
Qui nihil habet in vita iucundius vita, is cum virtute vi-
tam non potest colere. ad Heren. lib. 4. 164. a
Coliturque ea pars, & habitatur frequentiffimè. 6. Ver. 106. a
Veritate amicitia, fide focietas, pietate propinquitas coli-
tur. pro Quintio, 13. a
Nam vt agri non omnes frugiferi funt qui coluntur. 2. Tu-
fc. quæft. 19. a
Amicitia non propter indigentiam, fed propter amorem
coluntur. de Amic. 106. b
Vereris ne tua domus, fi à litigiofis hominibus non cola-
tur, à cæteris deferatur. de Orat. 107. b
Vt & fui, & Metrodori memoria colatur. de Finib. lib. 2. 84
Vt efferet vrbs, quæ res eas, quibus ager campanus coleretur,
fuppeditare poffet. contra Rull. 83. b
Coli & obferuari ab aliquo. de Amic. 161. b
Coli fua charitate. de Finib. lib. 5. 34
Venerari & coli in deorum numero. de Leg. Agr. 92. a
Simulatione amicitia coli & obferuari. de Amic. 26
Atque hoc loco qui propter animi voluptatem, dicunt coli
ea studia quæ dixi, non intelligunt, &c. 5. de Fin. 93. a
Colendus est ita quisque maximè, vt quisque maximè vir-
tutibus his leuoribus erit ornatus, modestia, temperan-
tia, ac ipfa, &c. iuftitia. Offic. 1. 69
Is in deum immortalium numero venerandus à nobis &
colendus est. contra Rull. 85. b
Diligentia præcipuè colenda est nobis. 2. de Orat. 80. a
Sed hoc quoque colendum est æquabile & temperatum

orationis genus. Offic. 1. 5
Quantam vim rerum optimarum mens humana cõtineat:
cuius muneris colendi efficiendique caufa nati, & in lu-
cem editi fumus. 1. de Leg. 23. a
Neque me hercule vnquam mihi tui aut colèdi aut ornandi
voluntas defuit. Licinio, lib. 5. 8. 2. a
Præffe agro colendo. pro Sex. Rofc. 30. a
Atque etiam ad iuftitiam colendam, ad tuendas amicitias.
3. de Finib. 111. a
Ad percipiendam colendamque virtutem literis adiuuari.
pro Arch. 12. a
Quæ ad colendam vitem attinebant. 4. de Finib. 63. a
Illi qui hoc folum colèdum ducebant. de Orat. 123. b. Id est,
rhetoricam.
Nulla enim vitæ pars, &c. vacare officio potest: in eoque
colendo fita vitæ est honeftas omnis, & in negligendo
turpitudò. 1. Offic. 7. a
Hofpitia, clientela, cognationes, affinitates caffè colendæ.
ad Heren. lib. 3. 95. a
Nos è terræ cauernis ferrum elicimus, rem ad colendos a-
gros neceffariam. de Nat. 56. b
Tot prædia tam pulchra, tam fructuofa pater filio fuo co-
lenda actuenda tradiderat. pro Sex. Rofc. 25. b
Colens.
Qui sancti, qui religionum colentes, nisi, &c. pro Plancio, a
Cultus.
Ager nulla ex parte cultus. pro Q. Rofc. 19. a
Ager qui coli aut arari poffit, non qui cultus, aut aratus fit.
contra Rull. 79. b
Erat ei res rustica bene culta & fructuofa. pro Quint. 2. b
Studium philosophia: à prima adolefcètia cultum, & fem-
per auctum nuper reuocauit. de Clar. 194. b
Animi non omnes culti fructu ferunt. 2. Tusc. 19. de Cl. 174
Tum erat ager incultus sine tecto, nunc est cultiffimus cum
optima villa. pro Q. Rofc. 20. a
Cultus.
Cultus atque victus quotidianus. Tusc. q. lib. 5. 53
Cultus atque victus falubris & moderatus. Diuin. lib. 1. 56
Quod est tam asperum faxetum, in quo agricolarum cultus
non elaborat. de Leg. Agr. 69. a
Cultus agrorum. Tusc. q. lib. 1. 57
Cultus amici, parentis, & qui officio fungitur. de Fin. li. 5. 63
Cultus animi. de Finib. lib. 5. 50
Cultus deorum. Tusc. q. lib. 1. 52
Pietas, per quam sanguine coniunctis, patria:que beneuolis
officium & diligens tribuitur cultus. 2. de Inuent. 241. a
Omnis cultus & curatio corporis erit eadem adhibèda deo,
quæ adhibetur homini. 1. de Nat. d. 67. Læ. 45
Cultus vitæ communis atque vfitatus. Tusc. q. lib. 3. 10
Delectant etiam magnifici apparatus, vitæque cultus cum
elegantia & copia. 1. Offic. 37
Homines à fera agrestique vita, ad hunc humanum cultum
ciuilemque deducere. de Orat. 18. a
Ob eafque caufas studeat parare ea, quæ fuppeditent & ad
cultum & ad victum. 1. Offic. 20. a
Nullum neceffarium vitæ cultum aut paratum requiren-
tes. de Finib. lib. 5. 49
Qui vestitum, qui tecta, qui cultum vitæ, qui præfidia con-
tra feras inuenerunt. 1. Tusc. 96. a
Cultu & honore dignari. 2. de Inuent. 241. a
Defiftere à cultu victuque bestiarum. 2. Offic. 20. a
Quum enim conftet inter omnes, omne officium, munif-
que fapientia in hominis cultu effe occupatum, &c. 4. de
Finib. 58. a
Quæ (oues) quidem neque ali, neque sustentari, neque vl-
lum fructum edere ex fe sine cultu hominum & curatio-
ne potuiffent. 2. de Nat. d. 119
Cultu molliffimo parietum vmbris occuli. Tusc. q. lib. 2. 31
Religio deorum cultu pio continetur. 2. de Nat. d. 161. a
Cultu vacantes regiones. 1. Tusc. 73. a
Cultio.
Quid est enim Sicilia, fi ei agri cultionem fustuleris? 5. Ver-
rinarum, 194. a

Qui fe agri cultione oblectabant. Cat. 51

Cultor.

Cultor terræ. 2. de Nat. d. 143. a

Cultor vineæ. 5. de Finib. 71. a

Cultores veritatis, fraudis inimici. 1. Offic. 153

Cultrix.

Earumque (rerum) augendarum & alendarum quandam
cultricem effe, quæ fit fcientiã atque ars agricolarum. 5. de
Finib. 70. a

Cultura.

Cultura agrorum vniuerso hominum generi est falutaris.
Cato, 52
Cultura animi. Tusc. q. lib. 2. 10
Deinde quum audierit eas res, quibus fundi, fructus & cul-
tura continentur, amotas & venditas, &c. 5. Verrina-
rum, 99. a
Vt fi cultura vitium, cuius hoc munus est vt efficiat, &c. 4.
de Finib. 62
Adhibere culturam. 5. de Finib. 70. a
Nova farmenta cultura excitantur. 2. de Orat. 49. a
Agri natura perboni, & diligetia cultura:que meliores. pro
Flacco, 56. a
Agros defertos à plebe atque à cultura hominũ liberorum
effe non oportere. de Leg. Agr. 83. a
Hefiodus de cultura agri fcripsit. de Som. Scip. 88. b
Nihil fert ager, nisi multa cultura & magno labore quæfi-
tum. de Leg. Agr. 93. a
Ager, quauis fertilis, sine cultura fructuofus effe non po-
telt. 2. Tusc. 19. a

Colonus.

Colonus ager. 5. Philip. 202
Optimus, parciffimus, modestiffimus, frugaliffimus colo-
nus. 2. de Orat. 154. a
Qui colonus habuit conductum de Cefennia fundum. pro
Cecinna, 68. a
A colonio rationes accipere. pro Cecin. 68. a
Coloni agrorum. in Verr. 260. b
Latini coloni. de Clar. Orat. 88. a
Quauquam Circen quoque coloni nostri Circeienses reli-
giofè colunt. 3. de Nat. d. 65. a
Siculi coloni Pop. Rom. atque aratores. 5. Verr. 196. a
Diffenfionem colonorum deferre ad patronos. pro Syl. 45. a
Numerum colonorum fcribere in aliquam ciuitatem. de
Leg. Agr. 77. a
Assignare agros colonis. 1. de Leg. Agr. 10. a
Dare colonis agrum. 2. de Leg. Agr. 75. a
Diuidere agrum colonis. 2. de Leg. Agr. 12. a
Ascribere colonos nouos. 2. Philip. 101. a
Collocare colonos in aliqua ciuitate. de Leg. Agr. 11. a
Deducere colonos. de Leg. Agr. 10. a
Deligere ad omne facinus colonos. 1. de Leg. Agr. 11. a
A colonis vrbes occupatæ per Decemuiros. 1. de L. Ag. 12. a
Colonia.

Est in eadem prouincia Narbo Martius, colonia nostrarum
ciuium, fpecula Pop. Rom. ac propugnaculum iftis ipfis
nationibus oppositum & obiectum. pro Fonteio, 2. a
Florens colonia. 2. Philip. 101. a
Hic patronus defensor, custos illius coloniarum. pro Syl. 178. b
Cum triumuir coloniam deduxiffet. de Clar. 171. b
Confuluiffi me per literas de Capua tu quidem, &c. poffe-
ne, vbi colonia efferet, eò coloniam nouam iure deducere,
&c. 2. Philip. 101. a. Colonia, ciuitas est à matrice ciuitate
deducta, id est metropoli: quomodo Ionica ciuitates de-
ductæ erant & propagatæ.
Mittere coloniam in aliquam regionem. 1. de Diuin. 5. a
Itèque in lustranda colonia ab eo qui eam deduceret, &c.
1. de Diuin. 165. a
Deducuntur, inquit, coloniarum. quò? quorum hominum: in
quæ loca? de Leg. Agr. 9. a
Coloniarum duodecim, à Pop. Rom. hæreditates capere pote-
rant. pro Cecin. 74
Hoc in genere, &c. qui colonias sic idoneis in locis contra
fufpicionem periculi collocarunt, vt non oppida Italia,

sed propugnacula imperii esse videretur. de Leg. Ag. 74. a
 Constituire colonias in aliqua vrbe. de Leg. Agr. 10. a
 Deducere colonias nouas, veteres renouare. de Lege Agra-
 ria. 45. a
 Imprimere municipia, praefturas, & colonias vestigijs fla-
 gitorum. 2. Philip. 171. a
 In colonias alicuius regionis colonos deducere. de Lege
 Agr. 75. a
 Qui (scilicet fratres, consobrini, sobrinique) cum vna domo
 iam capi non possint, in alias domos tanquam in colo-
 nijs exeunt. Offic. 1. 79. hoc apud Aristot. πολιτ. α. sic ha-
 betur, *μάλιστα δὲ καὶ φέρει ἢ οἰκὴν ἢ κτήνην ἀποικίᾳ οἰκίας ἐξ*, οὗ κα-
 λοῦσι τινες ὁμογενεῖς, καὶ δὲ καὶ πατρῶν καὶ δὲ καὶ
 In colonias latinas saepe nostri ciues profecti sunt. pro Ce-
 cinna, 71. a
 Vt omnia municipia, coloniisque Italiae nouis colonis oc-
 cuparetis. de Leg. Agr. 96. a
 Vt quae velint municipia, quas velint veteres colonias, co-
 lonis suis occupent. de Leg. Agr. 85. a
 Veteranorum colonias peragrare. 2. Philip. 100
 Complere coloniis regionem aliquam. de Leg. Agr. 10. a
 Mos in coloniis deducendis, vt ille qui duceret aratrum, cir-
 cunduceret. in Ant. 179. b
 Cum caeteris in coloniis Duumviri appellentur, hi se Prae-
 tores appellari volebant. contra Rull. 84. b
 Totam Italiam inermem tradituros existimastis, quam praefi-
 diis confirmaretis, coloniis occuparetis, omnibus vin-
 clis deuinctam & confrictam teneretis. de L. Agr. 10. a
Colophonius.
 Homerum Colophonii ciuem esse dicunt suum. pro Ar. 14. a
Color.
 Color albus praecipue decorus deo est tum in caeteris, tum
 maxime in textili. Tineta vero absint, nisi a bellicis insti-
 gnibus. 2. de Leg. 44
 Color ciuitatis. 4. ad Att. 45
 Venustatis non fuco illitus, sed sanguine diffusus, insidere
 debet color. 3. de Orat. 110. a
 Isti color immutatus est, vultus, oratio, mens. 3. Ver. 99. a
 Candiduli dentes, color suauis, venusti oculi. Tusc. 5. 35
 Color exercitatione corporis tuendus. Offic. 1. 181
 Fortunae dignitas coloris bonitate tuenda est, color exerci-
 tationibus corporis. Offic. 26. b
 Veritatis color. de Clar. Orat. 84. a
 Vrbanitatis color. de Clar. Orat. 88. a
 Crebra coloris mutatio. pro Cluent. 42. a
 Colorem etiam & speciem pristinam ciuitatis amisimus,
 non modo succum ac sanguinem. 4. ad Att. 45
 Intelliges nil illius lineamentis, nisi eorum pigmentorum,
 quae inuenta nondum erant, florem & colorem defuisse.
 de Clar. Orat. 165. a
 Habitum orationis, & quasi aliquem colore requirere. 3. de
 Orat. 110. a
 Interim quum esset ei nuntiatum tempus esse, exisse in aedes
 eo colore & iis oculis, vt egisse causam, non commenta-
 tum putares. de Clar. Orat. 44. a
 Ornatur oratio genere primum, & quasi colore quodam &
 succo suo. 3. de Orat. 53. a
 Sed vecors repetere sine suo vultu, sine colore, sine voce con-
 stitit, deinde respexit. de Arusp. resp. 1. a
 Pingam coloribus tuis, penicillo meo. 2. ad Q. frat. 34
Coloro.
 Sed quod educata eius nutrimentis eloquentia est, ipse se
 postea colorat & roborat. in Orat. 15. a
 Formare, figurare, colorare, animare non possent indiuidua.
 de Nat. d. 1. 77
 Fatebor aliquid tamen: vt, &c. fieri natura tamen vt colo-
 rer: sic, &c. 2. de Orat. 32. a
Coloratus.
 Coloratus arcus ex nubibus. 3. de Nat. d. 69. a
 Vrbanitate quadam quasi colorata oratio. de Clar. 179. b
Columba.
 Tu autem ne negas infracto remo, neque columbae collo-
 commoueri. Acad. 20. b

Plumae versicolores columbis a natura ad ornatum datae.
 3. de Finib. 29. a
Columbinus.
 Plures iam pauones confeci, quam tu pullos columbinos.
 9. fam. 44
Columen.
 Columen actionis. pro Flacco. 32. a
 Amicorum alicuius columen. 13. Philip. 364. a
 Excisum columen. 1. de Diuin. 40. a
 Timarchides autem columen familiae vestrae, premit fauces
 defensionis tuae. 5. Verr. 151. a
 Columen Reipublicae. pro Sest. 14. a
 Ni post excelsum ad columen, &c. de Diuin. 84. b
 Ad magnum columen volare. 1. de Diuin. 34. a
Columna.
 Excelsa columna. 1. de Diuin. 42. a
 Euerfio execratae columnae. 1. Philip. 3. a
 Ad columnam adhaerescere. pro Sest. 13
 Is in discordiis ciuitatis ad eam columnam, ad quam mul-
 torum saepe conuiuus perductus erat, tum populi iuffra-
 gis peruenerat. pro Cluent. 29. a
 Efficere columnam ab integro nouam. 3. Verr. 104. a
 Tollere columnam de saxo in crucem. Att. lib. 14. 313. 1. a
 Ne columnam quis in sepulchro violet, deiciat, frangat.
 2. de Leg. 59
 Vobis autem tanta inopia reorum est, vt mihi causam praeripere
 conentari potius, quam aliquos a columna Menia
 vestri ordinis reos reperiatis? 1. Verr. 27. a
 Columnae antiquae. 4. ad Att. 50
 Deiectae, eisdemque lapidibus repositae colunae. 3. Ver. 103. a
 Marmoreae columnae. pro Domo sua. 49. a
 Columnae politae sunt. 3. ad Q. frat. 1
 Columnae & templa & porticus sustinent. de Orat. 159. b
 Aedificare columnas. 3. in Verr. 109. a
 Columnas neque rectas, neque e regione collocarat. 3. ad
 Quint. frat. 2
 Dealbare tanta pecunia columnas. 3. Verr. 103. a
 Locare columnas. 3. Verr. 105. a
 Incurristi amens in columnas. de Orat. 130. b
Columella.
 Animaduerti columellam e dumis eminentem. 5. de Natu-
 ra deor. 92. a
 Columellam super terrae tumulum in sepulchris statui. 2. de
 Legib. 61
Columnarius.
 Columnarium vide, ne nullum debeamus. 13. ad Att. 5
 Nolo te putare Fauonium a columnariis praeteritum esse:
 optimus quisque eum non fecit. 8. fam. 28
Colus.
 -quin tu Egilia mea,
 Quando ad me venis cum tua colu & lana? 2. de Orat. 133. a
Coma.
 Consul vnguentis affluens, calamistrata coma. pro Sest. 6. b
 Scindens dolore identidem intonsam comam. 3. Tusculan.
 quaest. 52
 Primum processit madenti coma, composito capillo, &c.
 Postquam. 11. a. Arusp. 254. b
Comatus.
 Galliam, inquit, togatam remitto, comatam postulo. 8. Phi-
 lippica, 252. a
 Comagene, vrbs & regio. epist. 120. b
 Comagenus. epist. 240. ad Att. 313. b
Combibo.
 Video equidem, inquam: sed infici tamen debet his artibus,
 quas si, dum est tener, combiberit, ad maiora veniet para-
 tior. 3. de Finib. 7
Combibo.
 In his controuersis, quas habeo cum tuis combibonibus
 Epicureis. Pato, lib. 9. fam. 59
Combuo.
 Et is eius tactus est non vt tepesciat solum, sed etiam saepe
 comburat. de Nat. d. 2. 29
 Ibi que eum combuffimus. Sulpitius ad Cic. lib. 4. 12. 10. a

Deinde rogas Fabium, vt & patrem & filium viuos combu-
 rat, si possit: sin minus, ad te mittat, vt iudicio comburan-
 tur. ad Q. frat. lib. 1. 40
 Annales comburere. 1. de Diuin. 61. a
 Subsellia comburere. pro Rosc. Amer. 55. a
 Te curaturum, fumo vt combureretur, plaudente tota pro-
 uincia. ad Q. frat. lib. 1. 40
Combustus.
 Caesar in foro combustus, laudatusque miserabiliter. ad At-
 ticum, 14. 306. 2. a
 Calanus Indus sua voluntate viuos combustus est. Tusc. 2. 89. a
 Puer ante noctem mortuus, & postridie antequam luceret,
 combustus est. pro Cluent. 23. b. epist. 56. b
 Libri Protagorae in concione combusti. de Nat. 14. b. pro Sex.
 Rosc. 33. b
Comedo.
 Comedisti cantherium. 9. fam. 44
 Comites vero Antonii, qui postquam beneficia Caesaris com-
 mederunt, Consulem designatum obsederunt. 13. Philip.
 316. a. Id est, oblitum sunt beneficiorum Caesaris, vel neglexerunt.
 Cura, si me amas, vt valeas: ne ego te iacente, bona tua com-
 medam. ad Patum, lib. 9. 20. 7. a
 Vtique eo non fuit popularis, vt bona solus comesset. pro
 Sestio, 95
 Nisi se collega tuus iactauisset, hodie te istic muscae comede-
 dissent. de Clar. 184. b
 Quocirca Segulum negligamus, qui res nouas quaerit: non
 quod veterem comederit (nullam enim habuit) sed hanc
 ipsam recentem nouam deuorauit. 11. fam. 35
 Lacertum comedere. 2. de Orat. 133. a
 Patrimonium comedere. pro Sest. 96. a
 Quid attinuit relinquere hanc vrbe: nisi quasi bona comesset
 Romae non liceret. pro Flac. 70. a. 2. de Nat. d. 92. a
 Putat enim suos nummos vos comedisse. Att. lib. 6. 19
 Iste tanquam cochlea comeditur & aufertur cum domo
 sua. ad Heren. 39. b
Comessatio.
 Turpe conuiuium, amor, comessatio, libido, sumptus. pro
 Murena, 12. a
 Comessationis Antonianae chorus. 5. Philip. 174
 Tempestas comessationis, aut comessatio tempestatis. 3. de
 Orat. 89
 Libidines, amores, adulteria, conuiuia, comessationes, can-
 tus, symphoniae. pro Cael. 17. a
 Quod si in vino & alea comessationes solum & scorta quaerent:
 essent illi quidem desperandi, sed tamen essent ferendi. in
 Catil. 32. a
Comessator.
 Nostri isti comessatores coniurationis. 1. ad Att. 44
 Alia subselliorum ratio, alia lectorum: non idem iudicium
 comessatorumque conspectus. pro Cael. 54. a
Comessor.
 Si quando illa dicit, Phaedriam intromittamus comessa-
 tum. epist. 15. b
Comesus.
 Celerius potuit (venenū) comesum, quam epotū in venas,
 atque in omnes partes corporis permanere: pro Clu. 138. a
 Patrimonio non comeso, sed deuorato. in Sal. 275. b
Comes.
 Huius autem rei idem es dux & comes. pro Marcel. 6. a
 Multarum deliciarum comes est extrema saltatio. pro Mu-
 rena, 11. a
 Socius atque comes tum honoris, tum etiam calamitatis.
 pro Sylla, 48. a
 T. Agusius & comes meus fuit illo miserrimo tempore, &
 omnium itinerum, nauigationum, laborum, periculorum
 meorum socius. Seruilio, lib. 13. 72. 2. a
 Eloquentia, pacis est comes, otiique socia. de Clar. 168. b
 Pauoris comes. 4. Tusc. 291. a
 Marcellus sedendi comes, etsi ille magistratum non gesserit,
 erit tamen transpadanus. ad Att. 5. 98. 2. a
 Me quidem certe tuarum actionum, sententiarum, voluntatum,
 rerum denique omnium socium, comitemque habebis. ep. 16. b

Comitem itineris mei, non ducem. 11. ad Att. 25
 Non enim paruit ille Tyberii Gracchi temeritati, sed praefuit:
 nec se comitem illius furoris, sed ducem praebuit. de
 Amicitia, 35
 Mirificum me tibi comitem praebuissem in eis vlciscendis.
 1. fam. 30. Id est, egregiam operam tibi nauassem.
 Facile ducem populi Romani, non comitem diceres. de
 Amic. 78. a. de Scipione.
 Hac conscientia comite profectus. 10. ad Att. 9
 Comite fortuna, virtute duce. 10. fam. 4
 Comite sapientia mundum deus quam optimae mentis ef-
 fecit. de Vniuers. 43
 Ipse casus, euentusque rerum, non duces, sed comites con-
 siliorum eius. pro Corn. Bal. 6. a. De Pompeio loquitur.
 Comites illi tui dilecti, manui erant tuae, &c. 4. Verr. 16. a
 Comites superiorum animi mortuum. de Vniuers. 55
 Comites & adiutores negotiorum publicorum. 1. ad Quint.
 fratrem, 8
 Neque enim princeps tunc ad salutem esse potuissem, si esse
 alii comites noluissem. a
 Omnes artes, comites ac ministras oratoris esse. 1. de Ora-
 tore, 38. a
 Ei statim rescripsi, hominemque certum misi de meis comi-
 tibus. ad Att. 117. b
Comitor.
 Caeteraque quae comitantur huic vitae, in qua sapiens nemo
 efficitur vnquam. 5. Tusc. 142. a
 In itinere quidam proficiscentem ad mercatum quendam
 est comitatus. de Inuent. 63. b
 An est aliquid per se ipsum flagitiosum, etiam si nulla comi-
 tetur infamia? de Finib. 77. b
Comitatus.
 Si Cn. bene comitatus conscendisset, & Consules transissent.
 ad Att. 135. b
 Illud etiam molestè fero, quod ex vrbe parum comitatus
 exierit. 2. in Catil. 18. a
 Mulier multis viris comitata. pro Cael. 44. b
 Quis audeat luci bene comitatum aggredi? in Ant. 244. b
 Balbum quod ais maturè Romam bene comitatum esse
 venturum, &c. ad Q. frat. 3. 9
 Quem Pop. Rom. a porta in Capitolium, atque in domum
 sua celebritate laetitiaque comitatum honestauit: pro
 Domo sua, 228. b
 Respondisse, puero vt vno esset comitator. 5. Tusc. 81
Comitatus.
 Societas atque comitatus alicuius. 7. Verr. 44. a
 Muliebris & delicatus ancillarum puerorumque comita-
 tus. pro Mil. 21. a
 Quae si quos inter societas est, eorum habendus optimus
 comitatus. ad Q. frat. 321. b
 Comitatus regis. 2. ad Q. frat. 24
 Comitatus, non pro numero comitantium, vt ferè semper,
 sed pro ipsa actione. de Arusp. respon. 1
 Cum ducibus ipsis, non cum comitatus affectatoribus
 confligant. pro Corn. 68. b
 Ille ignarus sui comitatus, repente aperuit lecticam. ad Q.
 fratrem, 321. b
 Eius Falernum mihi semper idoneum visum est diuersorio:
 si modo tecti satis est ad comitatum nostrum recipien-
 dum. ad Lepidum, lib. 6. 19. 1. a
 Si maneo, & illum comitatum optimorum ciuium desero,
 cadendum est in vnus potestatem. ad Att. 119. b
 Cum iam pontem cum magno comitatu legati Allobro-
 gum ingredi inciperent. in Cat. 112. b
 Cepi equidem maximum fructum & ex consurrectione om-
 nium, & ex comitatu publicanorum. de Ar. 223. b
 Literae quaeque erant in eo comitatu, integris signis Prae-
 toribus traduntur. in Cat. 112. b
 Mihi verò illi comitatu nobilium iuuenum fortunati vide-
 bantur. de Senect. 82. b
 Tanto virtutum comitatu. 2. de Finib. 91. in Parad. 18. a
 Auspicia, vt multos inuitiles comitatus probabiles impedi-
 rent morae. 3. de Legib. 40. a

Comessatio, Comessator, Comessor, Vide Comedo.
Cometes.

Cometæ bello Octauiano magnarum calamitatum præ-
nuntia. de Nat. d. 2. 18

Stellæ quas Græci cometas, nostri crinitas vocant. de Na-
tura deor. 2. 11

Vidisti & claro tremulos ardore cometas. 1. de Diuin. 32. a
Καμινός μέρους. 2. fam. 23

Comicus, Vide Comœdia.
Cominus.

Neque confictu corporum, neque ictu cominus, neque
coniectione telorum. pro Cecin. 32. a

Qui me epistola petiuit, ad te, vt video, cominus accessit. ad
Atticum, 24. b

Nunc cominus agamus, experiamurque. 2. de Diuin. 20

Cominus pugnare. pro Planc. 274. b

Video enim vtrumque cominus ictu cecidisse contrario.
Tuscul. 219. b

**Nec enim excursionem, nec saltu, nec eminus hastis, aut com-
minus gladiis vteretur.** de Senect. 17. a

Cominius.

Sex. Cominius, à Verre in vincula coniectus. 6. in Verr. 20

P. & L. Cominii Stalenum accusarunt. pro Cluent. 80

Comis.

**Cyrus omnibus in rebus comis erga Lylandrum atque hu-
manus fuit.** de Senect. 55

Comis in amicitia tuendis. de Finib. lib. 2. 67

Omnibus comis eram visus. pro Planc. 272. b

Nil come, nil simplex est. ad Att. 80. b

**Quasi quis illum neget & bonum virum & comem, & hu-
manum fuisse.** 2. de Finib. 124. a

**Quis verò C. Lælio comior: quis iucundior eodem ex stu-
dio isto?** pro Muren. 60. a

Comitas.

Conciliat animos comitas affabilitasque sermonis. 2. Of. 67

Sæuolæ multa in feueritate non deerrat comitas. de Claris
Orator. 177. b

Quid enim tam distans, quam à feueritate comitas? in Ora-
tore, 18. a

Comitas coniunctioque humana. 1. Offic. 220. a

Verborum comitas. 2. de Orat. 97. a

**Sed amicitia remissior esse debet, & liberior, & dulcior, &
ad omnem comitatē facilitatēque procliuior.** de Ami-
citiis, 59. a

**Si illius comitatem facilitatēque tuæ grauitati feueritati-
que asperferis.** pro Muren. 140. b

Contraque pater eius nullam comitatem habuit sermonis.
Offic. 22. b

**Mulieres quidem valde intelligo delectari obsequio & co-
mitate adolescentis.** Att. lib. 6. 117. 1. a

Comitate sua omni aliquem complecti. 7. fam. 14

Comitate omni mea eum sum complexus. 1. ad Q. frat. 38

Erat in illo viro comitate grauitas condita. de Senect. 9. a

**Summa alicuius grauitas cum singulari comitate coniun-
cta.** ad Q. frat. lib. 1. 1. 33. a

Idque magis fit comitate, quam vanitate. Partit. 231. b

**Sunt enim aliæ virtutes, quæ videntur in moribus homi-
num, & quadam comitate ac beneficentia posita.** 2. de
Oratore, 187. a

**Clementia est, per quam animi temerè in odium alicuius
inuectionis concitati, comitate retinentur.** de Inuent. 82. b

Comiter.

Salutare benignè, comiter appellare vnūquemque. 13. Phi-
lippica, 345. a

Comiter conseruare maiestatem Pop. Rom. pro Corn. Bal-
bo, 38. a. pro Cæl. 9. a

Comiter esse in conuiuio. pro Deiot. 12

Homo qui erranti comiter monstrat viam. Offic. 11. b

**Comes, benigni, faciles, suaves homines esse dicuntur, qui
erranti comiter monstrant viam, benignè, non grauatè.**
pro Corn. Balbo, 29. a

Tum Cotta comiter, vt solebat. de Nat. d. 1. 40

Solari comiter aliquem. Att. lib. 3. 55. 13. a

Cum aliquo comiter viuere. pro Cæl. 40. b
Comitia.

Comitia adducta ad interregnum. 3. ad Q. frat. 35

Tributa, curiata, centuriata comitia. 2. de Leg. Agr. 39. a. & 7.
famil. 52

**Comitia centuriata, quæ maximè maiores iusta dici habe-
rique voluerunt.** Postquam. 210. b

Consulum comitia. ad Q. frat. lib. 2. 6. 3. a

Comitia sine mora futura videntur. ad Q. frat. lib. 2. 3. a

Comitia gratuita. 4. ad Att. 38. 2. ad Quint. frat. 38

Comitia inquinata largitione. de Petit. Conf. 37

Quæstoria comitia. Curio, lib. 7. 31. 2. a

Præterea neque tributa capitis comitia rata esse possant. 3. de
Legib. 65. a

Comitia sacerdotum. ad Brut. 13

Tribunitia comitia. Att. lib. 1. 1. 3. a

Vera comitia & adumbrata. 2. de Leg. Agr. 42. a

**Ecce Dolobellæ comitiorum dies, sortitio prærogatiuè
quiescit, &c.** in Ant. 176. b

**Comitiorum quotidie singuli dies tolluntur obnuntiatio-
nibus, magna voluntate bonorum omnium.** ad Quint.
frat. lib. 3. 19. 3. a

Comitiorum interpretes. de Nat. d. 2. b

Comitiorum habendorum ratio cuiusmodi. 2. Philip. 87

Comitiorum ratio incertissima. pro Muren. 34

Comitiorum reprehenses. pro Planc. 6

Iustus comitiorum rogator. de Nat. d. 2. 3

Venio ad comitia siue magistratum, siue legum. a

**Satis putabat se ad comitia tempore veturum, si pridie ve-
nisset.** in Verr. 234. b

Comitia facere. 2. in Verr. 11. Att. lib. 4. 84. 8. a

Sed comitia puto fore, vt ducantur. ad Att. lib. 4. 84. 7. a

Comitia aduersus Ciceronem armis gesta feruilibus. 3. de
Legib. 39

**Consul comitia habere coepit, vocatæ tribus, latum suffra-
gium, &c.** pro Planc. 269. b

Ioue tonante, fulgurante, comitia populi haberi nefas. 2. de
Diuin. 32

**Quod si comitia in Senatu haberi placet, petamus, ambia-
mus, tabula noua modò detur nobis, sicut populo data
est.** in Ant. 234. b

In comitia trudere aliquem. 1. ad Att. 44

Comitia alicuius obire. 1. ad Att. 8

Tota comitia perscribere. Att. lib. 4. 84. 8. a

Legem comitiis centuriatis esse perlatam. ad Att. 53. b

**Comitiis Consules qui ritè creare possint, patres ex se pro-
dunt.** 3. de Leg. 8

De comitiis multa, & de lege centuriata & curiata. ep. 17. b

**Qui in campo Martio comitiis centuriatis auspiciato in lo-
co crucem desigi iubet.** pro Rab. 92. b

**Imperatores enim comitiis Consularibus, non verborum
interpretes deliguntur.** pro Murena, 36, & 49. a. ad At-
ticum, lib. 9. 180. 8. a

Nullis comitiis magistratus alicui datus. 2. de Leg. Agr. 38. a

**Nisi comitiis centuriatis de singulis leges ferri maiores no-
luerunt: descriptus enim populus censu, ordinibus, æta-
tibus, plus adhibet ad suffragium auxilii, quam fuscè in
tribus conuocatus.** 3. de Leg. 38

**In campo certè non fuisti, cum hora secunda comitiis qua-
storis institutis sella Q. Maximi, quem illi Consulem es-
se dicebant, posita esset, quo mortuo nuntiato, sella subla-
ta est.** epist. 109. b

**Obnuntiare concilio aut comitiis, ne legi intercedere lice-
ret.** post redit. in Senatu, 9. a

Recentibus comitiis in Senatum introducere aliquem. 1. de
Diuin. 62. a

Comitium.

Comitium aliud est à campo Martio. 4. ad Att. 16

De capite ciuis nisi per maximum comitium ne ferunt. de
Legib. 186. b

**Ita cotem in comitium allatam, inspectante & rege & po-
pulo, nouacula esse discissam.** 1. de Diuin. 60. a

**Quum forum, comitum, curiam, multa de nocte armatis
hominibus ac seruis plerisque occupauissent.** pro Sest. 64. a

Lignis & tabulis forum, comitum ornare. in Ver. 149. b

**Vidi simul cum populo Romano forum, comitumque ad-
ornatum, ad speciem magnifico ornatu, ad sensum cogi-
tationemque acerbo & lugubri.** in Verr. 87. b

Tenes, quem quondam in comitio vidistis. in Verr. 86. b

Comitialis.

Mensis comitalis. 4. Verr. 90

**Consequuti sunt dies comitiales, per quos Senatus haberi
non poterat.** ad Q. frat. lib. 2. 5. ad Att. 4. 15

Comitiales dies omnes exemit. 2. ad Q. frat. 18

Comitiatus.

Per comitatum maximum ferunt. 3. de Leg. 11

**Tum leges præclarissimæ de x 11. Tabulis tralatae dux, qua-
rum altera priuilegia tollit: altera de capite ciuis rogari,
nisi maximo comitiatu vetat.** 3. de Leg. 38

**Omnibus magistratibus auspicia & iudicia dantur, &c. auf-
picia, vt multos inutiles comitiatus probabiles impedi-
rent more.** de Leg. 189. b

Commaculo.

**Nunquam enim tam Cælius amens fuisset, vt si se isto infi-
nito ambitu commaculasset ambitus, alterum accusaret.**
pro Cæl. 11. a

Κόμματα quomodo Latine appellentur. Orat. 122. & 130

Commemini.

**Ego autem non commemini, antè quam sum natus, me
miserum.** 1. Tuscul. 10

Id quod tu rectè commemorinisti. de Orat. 159. b

**Idem Q. Seruuium Galbam, quem hominem probè nosse
& commemorinisse se aiebat, pergrauiter reprehendere so-
lebat.** 1. de Orat. 122. a

Commemoro.

**Pythagoræ orō more, exercere memoriæ gratia, quid quo-
que die dixerim, audiuerim, egerim, commemoro vespe-
ri.** de Senect. 34. a

**Studet enim meus audire Cicero, quænam sit istius veteris,
quam commemoras, Academiæ de finibus bonorum, Pe-
ripateticorumque sententia.** 5. de Finib. 13. a

Omnis enim causæ, quas commemoras, iustissimæ sunt.
epist. 48. b

Critolaus, quem simul cum Diogene venisse commemoras.
de Orat. 123. b

Commemorant verò ipsius ciues nostri clientes Locri. 2. de
Legib. 13

Omnes de tua virtute commemorant. ad Q. frat. 297. b

De cuius virtute antea commemorauit. 4. Verr. 71. a. Id est,
mentionem feci.

**Non meliore fortuna ad probra nunc audienda Fonteius, q̄
illi, de quibus antea commemorauit, fuisset.** pro Fofitio, 25. a

**Tum & illa dixit Antiochus, quæ heri Catulus commemo-
rauit à patre suo dicta Philoni.** 4. Acad. 24. a

Metrodorus, de cuius memoria commemorauit Antonius.
de Orat. 149. b

Commemorare gratiam. post redit. in Sen. 20

Commemorare officia quæ contulimus in alterū. de Am. 62. a

Commemorare verbis. 7. Verr. 97. a

**Commemorandum est, & non necessarium, commemorare quæ apud
quosque visenda sunt.** in Verr. 231. b

Monimenta clementiæ commemorantur in regibus. pro
Deiot. 29. a

**Primum quod initio dixisti, videamus quale sit, similiter à
nobis de antiquis philosophis commemorari.** Acad. 18. b

**Nam quid hoc iniquius, aut indignius C. Aquili, dici aut
commemorari potest?** pro Quintio, 4. a

**Quæ est ista in commemoranda pecunia tua tam insolens
ostentatio?** Parad. 124. b

**Eò commemoranda iudicia, præclaræque existimationem
nostri ordinis.** 2. Verr. 26. a

**Huc accessit commemoranda quædam & diuina Cæsaris in
me fratremque meum liberalitas.** Lent. lib. 1. 45

**Nihil ex meis est temporibus, quod minus mea celebratio-
ne commemoratum sit.** pro Planc. 279. b

Commemoratio.

Antiquitatis commemoratio. in Orat. 66. a

Commemoratio alienorum malorum. Tuscul. q. lib. 3. 51

Commemoratio officiorum. 3. fam. 9

Commemoratio posteritatis. epist. 67. b

Commemoratio huius rei magnam mihi læticiam attulit.
epist. 67. b

Commemoratio sceleris intermissa. 2. Philip. 66

Me in scribendo commemoratio virtutis delectauit. Q. fr. 297. b

**Non cum vitæ tempore esse dimittendam commemoratio-
nem nominis nostri.** pro Arch. 21

Commemorationem facere. 13. fam. 52

**Absens non in obliuione iacuisset, sed in assidua commemo-
ratione omnibus omnium flagitiorū fuisset.** 3. Verr. 71. a

**Commemoratio multa multis in locis diutius manent,
quam natura stare potuerunt.** 1. de Leg. 1

**Visi sumus Senatum commemoratione tuæ voluntatis er-
ga illum ordinem commemorare.** ad Lent. lib. 1. 2. 2. a

Commemorabilis.

Vir commemorabili virtute præditus. pro Marc. 6

Commemorabilia multa possem proferre. 2. de Nat. d. 99

**Commendatio, Commendatitius, Commen-
datrix, Commendatus, Vide post Commendo.**
Commendo.

**Sed vereor, ne quia tibi complures præcipuè commendo, ex-
æquare videar ambitione quadam commendationes
meas.** epist. 218. b

**Commendo consilia mea æquis iudicibus defendenda ab
obrectatione inuidorum.** 10. fam. 18. in epist. Planci.

Commendo me tibi totum atque trado. 2. fam. 10

**Commendo tibi ea commendatione quæ potest esse diligen-
tissima.** 13. fam. 72

Commendo tibi eum penitus atque trado. 13. fam. 73

Tibi Glicona medicum Panfæ diligentissimè commendo.
ad Brut. 6. 2. a

**Tibi me, tibi meas omnes opes, fortunæque commendo, tibi
comitto existimatione, ac sepe reliquæ vitæ.** ad Q. fr. 299. b

**Comendo sic tibi, vt maiore cura, studio, sollicitudine animi
commendare non possim.** 9. fam. 12

Totum me tuo amori fideique commendo. Att. lib. 3. 61. 3. a

Eloquentiam vox maximè commendat. 1. de Orat. 131. a

**Idem Consul eum vestræ fidei commēdat, quem antea diis
immortalibus commendauit.** pro Mur. 124. b

**Cum meam salutem Senatus exteris nationibus commen-
dabat.** Parad. 36

**Pontificum authoritati, fidei, prudētia, sacra, religionēque
& priuatas & publicas, maiores commēdabāt.** de Ar. ref. 12. a

**Rutilii adolescentiam ad opinionem & innocentiam & iuris
scientiam, P. Mutii commendauit domus.** 2. Offic. 66. a

**Quorum vterque tibi testamento suos liberos commenda-
uit.** de Finib. lib. 3. 7

**Ligarianam, vt video, præclare authoritas tua commenda-
uit.** ad Att. 209. b

**Respublica ita te mihi commēdauit, vt chariorem habeam
neminem.** ad Att. 229. b

**Perge igitur, vt agis, nomēque tuum commenda immor-
talitati.** ad Plancum, lib. 10. 12. 13. a

**Quare Cicero mi, perseuera cōstanter nos cōseruare, & Sul-
pitii successori nos de meliore nota commenda. Curius
ad Ciceronem, lib. 7. 51**

**Petis à me vt te quam diligentissimè Bibulo commēdem. a
Vt se socios dignos existimetis, quorum salutem tali viro
commendetis.** pro Dom. sua, 6. b

**Cum eum præter tristitiam simulatam nulla res commen-
daret.** Postquam. 207. b

Intimè commendare aliquem. ad Q. frat. lib. 2. 5. a

Tutelæ aliquorum filios suos commendare. 1. de Orat. 116. a

Commendare alicui librum quempiam. 15. fam. 50

Memoria commendare. 3. de Finib. 62. a

Memoria viuorum & præsentium teste

Ita commēdare negotia, vt maiore negotio, magisve ex animo commendare non possit. Cornificio, lib. 12. 26. 2. a
Omnes opes, fortunāque suas alicui commendare. pro Quintio, 65. a
Quam diligentissimē commendare. Caninio, lib. 2. 16. 10. a. Sallustio, lib. 2. 16. 10. a
Fidei aliquorum commendare quem antea diis commendavit. pro Muren. 1. a
Commendare religiosē & sine ambitione. 13. fam. 33
Rem & famam suam commendare & credere alicui. pro Quintio, 42. a
Salutem alicuius alicui commendare. in Parad. 36
Immortalitati commendatur historia voce oratoris. 2. de Oratore, 20. a
Nulla re vna magis orator commendatur, quam verborum splendore & copia. de Clar. Orat. 113. a
Iudicio omnium cōmēdari ab aliquo. Cassius Cic. li. 12. 13. 4. a
Simul atque natum sit animal, ipsum sibi cōciliari & commendari ad conferuandum. de Finib. 93. b
Neque autem ego sum ita demens, vt me sempiternæ gloriæ per eum commendari velim, qui non ipse quoque in me commendando propriam ingenii gloriam consequatur. ad Luceium, lib. 5. 32
Satis me multa scripsisse, quæ literis commendari possint, arbitror. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10. 4. a
Monumētis alicuius cupere res suas quam celerrimē commendari. Luceio, lib. 5. 12. 3. a
Qui cum se virtute, non genere Pop. Rom. commendari putaret. 7. Verr. 141. a
Paucos sibi dies commendandorum suorum causa postulauisset. Offic. 3. 59

Commendatus.

Harum rerum omnium decertatio Consulibus optimis & fortissimis commissa & commendata. 11. Philip. 305. a
Omne animal ipsum sibi commendatum, vt se & saluum in suo genere incolumēque vellet. 4. de Finib. 31. a
Omne vobis erga meam dignitatem studium & iudicium non modò commissum, verumetiam commendatum esse arbitrabantur. pro Domo suo, 110. a
Dignitatem alicuius commendatam habere. Cassius Ciceroni, lib. 12. 12. 5. a
Meam dignitatem commendatam habeas rogo. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 15. a
Spem illam, quam in alio cōmendatam à viro continebat, victa auaritia sceleris Oppianici vendidit. pro Clu. 26. a
Commendatum aliqui à quopiam habere. 15. fam. 15
Commendati fidei & iustitiæ tuæ. 13. fam. 50
Dono aliquo deorum & munere commendati nobis poetæ videntur. pro Arch. 114. a
Cui fama mortui, fortunæ viui commendatæ sunt atque conceditæ. pro Rosc. Amer. 67. a
Nosmetipsos commendatos esse nobis. de Finib. lib. 4. 21
Habere aliquos cōmendatos. Trebonius Cic. lib. 12. 16. 12. a
Cōmendatos eos vobis habeatis. 10. fam. 18. in epist. Planci.

Commendatus.

Homo falsa opinione, errore hominum cōmēdatus. pro Sestio, 7. b
Alter erat opinione hominum, nobilitate ipsa blanda conciliatricula commendatus. pro Sest. 7. b
Vita Ser. Sulpitii multis erit præclaris monumentis ad omnem memoriam commendata. 9. Philip. 263. a
Commendatum sacro qui abstulerit, ei vt sacrilego pœna est. 2. de Leg. 40
Sacrum sacrōve cōmendatum qui clepserit, patricida esto. 2. de Legib. 24
Quis est enim nostrum, cui non illa ciuitas sit huius studio, cura, diligentia commendator: pro Corn. Balb. 34. a
Memoriæ hominum sempiternæ cōmēdatiores. 2. Phil. 53. a
Commendatissimus mihi. 13. fam. 21
De Domitio & Apuleio quid attinet scribere, quum ipsi per se tibi commendatissimi sint: ad Brut. 7. 2. a
Omnibus rebus commendatissimos aliquos habere ab aliquo. Cornificio, lib. 12. 57

Commendatio.

Commendatio ad aliquem. 2. Philip. 29
Ad gloriam commendatio prima est adolescenti. 2. Off. 64
Qui noster honos, quod obsequium, quæ etiam ad cæteros contempti cuiusdam hominis commendatio nostra defuit. ad Att. 121. b
Vide ne plus cōmendatio in vulgus, & hæc quæ expetit gloria, molestiæ habeat, quam voluptatis. 5. Tusc. 74
Magna est hominū opinio de te, magna cōmendatio liberalitatis, magna memoria Cōsulatus tui. ad Lentr. lib. 1. 7. 29. a
Commendatio mea, a cōmē. 13. fam. 97. & 98
Prima commendatio, quæ à natura nostri facta est, nobis incerta & obscura est. de Diuinat. a
Prima commendatio proficiscitur à modestia cum pietate in parentes, tum in suos benevolentia. 2. Offic. 65. a
Nam ista commendatio puerorum, & c. 2. de Finib. 138. a
Commendationis tuæ legitima accessio. 7. fam. 15
Quæ commendationis meæ pro tuo in nos amore non indigent. 10. ad Att. 25
Caput commendationis alicuius. Cornificio, lib. 12. 28. 7. a
Fundamentum perpetuæ commendationis & famæ est iustitia, sine qua nihil potest esse laudabile. Offic. 2. 105
Commendationis mirificum genus. 13. fam. 12
Hæc causa tantum cōmendationis habuit, & c. de Cl. 294. b
Ad petitionem aut ad commendationem honoris, ad Brutum, 15. in epist. Bruti.
Commendationem literis consignare. 13. fam. 11
Commendationem in euitis ætatis ab impietate & scelere ducere. pro Deiot. 1. a
Ingenii commendationem euertere. de Clar. Orat. 128. a
Commendationem apud aliquem habere. 15. fam. 37
Commendationem vestram implorare cœpit. 15. fam. 8
Omnibusque rebus eum ita tractes, vt intelligat nostram commendationem vulgarem non fuisse. 13. fam. 29
Commendationem renouabo. 7. fam. 33
Nec sentit amens commendationem esse compellationem suam. in Ant. 186. b
Et meus hic forensis labor vitæque ratio dimanauit ad estimationem hominum paulò latius commendatione, ac iudicio meorum. pro Cæl. 4. a
Gratiarum actione magis, quam commendatione egere. Cornificio, lib. 12. 25. 28. a
Obrepere ad honores errore hominum, commendatione fumosarum imaginum. in Pis. 1. a
Oculorum commendatione aliquid animis tradi. 2. de Oratore, 194. a
Epicurus autem quum in prima commendatione voluptatem dixisset, si, & c. 2. de Finib. 61. a
Et voluptatem illam Aristippi in prima commendatione poneret. 2. de Finib. 62. a. Id est, in primis laudaret.
Is magnos honores sine vlla commendatione maiorum est adeptus. de Clar. 173. b
Homo per se cognitus nulla cōmēdatione maiorum. 1. in Catil. 20. a
Qui continentur ea cōmēdatione naturæ. de Fin. lib. 5. 30
Valere communi sensu omnium, & dulcissima commendatione naturæ. pro Planc. 26. a
À prima commendatione naturæ rationem ducere. 5. de Finib. 82. a
Hunc librum, si minus nostra commendatione, tuo tamen nomine diuulgari necesse est. de Orat. 207. b
Aliquis infimo loco natus, nulla commendatione famæ. pro Flac. 251. b
Oratio probitatis commendatione, boni viri speciem debet tueri. 2. de Orat. 117. a
Ex hac animorum affectione testamenta, cōmēdationēque morientium natæ sunt. de Finib. lib. 3. 52
Commendationes meas tam diligenter obserues. 13. fam. 46

Commendatrix.

Commendatricem virtutū legem esse oportet. 1. de Leg. 44

Commendatitius.

Et si statueram nullas ad te literas mittere, nisi commendatitias. 5. fam. 11. & 13. 46

Quod vbi intellexi, multum apud illum recentes nuntios, multum tabulas non commendatitias, sed tributarias valuisse. 6. Verr. 130. a
Commentariolum, Commentarium, Commentarii, Commentatio, Commentitius, Commentor, Vide Commisfor.

Commeo.

Ab ortu ad occasum commeat sol. 2. de Nat. d. 70. a
Crebro enim eius literæ ab aliis ad nos cōmeant. At. lib. 8. 23
Retro vicissim eadem commeant. 3. de Nat. d. 21
Insula Delos, quod omnes vndique cū mercibus, atque oneribus commeabant, referta diuitiis, parua sine muro nihil timebat. pro Leg. Manil. 38. a
Te illam nauem parare, quæ prædam ex Sicilia deportaret, & quæ ad ea furta, quæ reliquisses, cōmearet? 7. Verr. 37. a
Quæ haberet palam decretū semper aliquem, cuius commearent. pro Cæl. 30. a

Commeans.

Intentus & cōmeans animus per naturam rerum omnem. de Nat. d. 1. 21
Commeantibus naturis his sursum deorsum, vtrò citroque. 2. de Nat. d. 61

Commeatus.

Vt ille, qui ad diem commeatus non venit, quod eum aquæ interclusissent. ad Heren. 5. b
Commeatum auferre. in Verr. 248. b
Ille à commeatu & reliquis copiis intercludendus. Attico, lib. 7. 128. 9. a
De cōmeatu, de insidiis faciendis atque vitandis. de Or. 102. b
In commeatu remanere. 7. in Ver. 87
Te igitur auctore & interprete, ne foro quidem & cōmeatu Mamertini Populum Rom. iuuare debuerit. 7. Verr. 42. a
Commeatu & priuato & publico prohibeamur. pro Lege Manil. 37. a

Commercium.

Nam commercium in eo agro Panormitanis est. 5. Verr. 77
Cui ne commercium quidem esse oportet. 4. Verr. 86. a
Locum esse commercio. Brutus Cic. in epist. ad Brut. 68. a
Nec habet vllum cū virtute cōmerciū voluptas. de Sen. 38. a

Commerco.

Interrogabatur reus, quam quali estimationem commeauisset se maximè confiteretur. 1. de Orat. 119. a

Commeritus.

Non castigabo pro commerita noxia. de Inuent. 12. & 59. b

Commetior.

Non commetiuntur numero inter se homines sydera. de Vniuers. 41
Nam sæpe oportet commetiri cum tempore negotium, & videre, potueritne aut magnitudo negotii, aut multitudo rerum in eo transigi tempore. 1. de Inuent. 59. a

Commigro.

Sed, vt spero, paucis mensibus post Calend. Quintiles in tuam commigrabis. ad Q. frat. lib. 2. 12

Commilito.

Hic verò adolescens, qui meus in Cilicia miles, in Græcia commilito fuit. pro Deiot. 19. a

Commisfor.

Ille enim occurrentia nescio quæ commiscebatur. 4. de Finib. 71. a

Epicurus monogrammos deos commētus est. de Nat. 37. b
Confinigi & commisfori aliquid. ad Heren. 8. b
Quædam etiā Possidonius cōmisfori videtur. de Fat. 141. b
Nec me hoc, vel potius Africanum (is enim loquitur) commentum putes. ad Att. 86. b

Commentum.

Opiniorum commenta delet dies, naturæ iudicia confirmat. de Nat. d. 2. 4

Idem sua & commenta, & scripta, & nullo referente, omnia aduersariorum dicta meminerat. de Clar. 193. b

Commentitius.

Ficta & commentitia fabula. 3. Offic. 50. a
Hic etiam miramur, si illam commentitiam pyxidem ob-

scenissima sit fabula consecuta. pro Cæl. 55. a
Attulit rem commentitiam. de Finib. 1. 14
Crimen commentitium confirmare. pro Rosc. Amer. 24. a
Parmenides commentitium quiddam coronæ similitudine efficit. de Nat. d. 7. b
Vt si in illa commentitia Platonis ciuitate res ageretur. 1. de Orat. 117
Commentitii & ficti dii. 2. de Nat. d. 52
Commentitiæ futilesque sententiæ. de Nat. d. 1. 14
Noua & commentitia nomina. 5. de Finib. 155. a
Commentitiarum fabularum rationem reddere. 3. de Nat. deor. 44
Néve fueris commentitiis rebus assensus. 4. Acad. 226. a
De commentitiis rebus inaudita ac noua, quæ aliquis obicit, diluere. pro Rosc. Amer. 50. a

Commentor.

Commentor mecum, vt ista improbem. 4. ad Att. 22. Id est, rationem quero qua improbare possim.
Commentor declamans quotidie. de Clar. 194. b
Magister hic Samnitum summa iam senectute est, & quotidie commentatur. de Orat. 150. b
Futuras mecum commentabar miseras. Tusc. q. lib. 3. 26. & 49. dictum Thesei apud Euripidem.
Quorum alter commentatus est Mimos, alter egit Tragediam. 11. Philip. 298. a
Hortensius tanta memoria fuit, vt quæ secum commentatus esset, ea sine scripto verbis eisdem redderet. de Cl. 193. b
Ad quem paratus venerat, cum in villa Metelli complures dies commentatus esset. 12. fam. 4. pro, meditato.

Vt antè commentemur inter nos, qua ratione nobis tradendum sit hoc tempus. 4. fam. 23

Quæ mihi iste visus est ex alia oratione declamare, quam in alium reum commentaretur. pro Rosc. Amer. 50. a

Cupiunt commentari aliquid & discere. 5. Verr. 76. a

Multos annos aliquid commentari. Mario, lib. 7. 5

Agere causam & commentari. de Clar. Orat. 44. a

Cum literatis, omnibus exclusis, commentari. de Clar. Oratoribus, 44. a

Commentari & meditari de aliqua re. 3. Philip. 149. a

Plures dies in villa commentari. Cassio, lib. 12. 2. 5. a

Quæ meas commentari non defino. Att. lib. 9. 180. 2

Quum in hortos D. Bruti Augusti commentandi causa, vt affolet, venissemus. de Amic. 7. a

Commentandi causa, atque inter se colloquendi congregantur in templo Magi. 1. de Diuin. 149. a

Sin autem aliquid sperare volueras, cogitaras id, quod illa trophæa plena dedecoris & risus te commentatum esse declarant. in Pis. 100. b

Vsq; illum commentatum in quadam testudine cum seruis literatis fuisse. de Clar. 172. b

Commentatus.

Satisne vobis videor pro meo iure in vestris auribus commentatus? 5. de Finib. 130. a

Isque diu, & multis lucubrationibus commentata oratione: vide vt probare possit te non peccasse. ad Tir. lib. 16. 26. 1. a

Vt sua & commentata, & scripta, & nullo referente, omnia aduersariorum dicta meminisset. in Brut. 16. a

Commentatio.

Causarum commentatio. Pato, lib. 9. 20. 4. a
Inclusa commentatio in veritatis lucem proferenda est. 1. de Oratore, 76. a

Tota enim philosophorum vita, vt ait idem, commentatio mortis est. 1. Tusc. 61

Meditatio conditionis humanæ, & c. commentatioque parendi. 3. Tusc. 60. a

Nam si subitam & fortuitam orationem commentatio & cogitatio facile vincit, hanc ipsam profecto assidua ac diligens scriptura superabit. 1. de Orat. 71. a

Commētatio quæ potuit esse in iustis & in vino. 12. fam. 4

Propterea quod hæc plurimæ commentationis & exercitationis indigeat. de Finib. lib. 3. 40

Nam omnem nostram de Rep. curam, cogitationem de dicenda in Senatu sententia, commentationem causarum

y. ii.

abieciimus. ad Prætorum, lib. 9. 20. 4. a
De exercitatione & consuetudine & commentatione dixi, apage sis, nunc de ratione videamus. Tusc. 18. 4. b
Multa commentatione atque meditatione paratos atque expeditos locos habere. 2. de Orat. 65. a
Subita ad propositas causas exercitationes, & accuratæ & meditatæ commentationes, multi sudoris sunt. de Or. 107. b
In exercitationibus & commentationibus multum operæ ponere. de Clar. Orat. 54. a
Quotidianis commentationibus se exercere. de Claris Oratoribus, 134. a

Commentarium.

Commentarium Cæsaris. Att. lib. 14. 310. 2. a. pro, Actorum proscriptio.
Commentarium Consulatus mei Græcè compositum misi ad te, &c. Att. lib. 1. 14. 13. a
Commentarium paulò plenius. de Clar. Orat. 85. a
Comentarium rerum vrbanaum primum dedi L. Castrinio Præto, secundum ei qui has literas tibi reddet. 8. fam. 5
Illa quæ in commentarium meum retuli. de Orat. 102. b
Manu sua referre in commentarium aliquid. Att. lib. 7. 17
In eo est disputatio scripta Carneadis, quam se ait in commentarium retulisse. 3. Tusc. 91. a. 1. de Orat. 104. a
Recitare commentarium. 7. Verr. 44. a
Audite decretum Mercenarii Prætoris ex ipsius commentario. 7. Verr. 43. a
Ex commentario dictaturam gerebat, leges imponebat, &c. Augusto, 6. a
M. Antonius ciuitates donabat ex comentario. ad Oct. 42. b
Quam quisque sententiam dixerit, in commentario est rerum vrbanaum: è quo tu, quæ digna sunt, selige. Cælius Ciceroni, lib. 8. 35
Superare memoriam aliquorum commentario. pro Syl. 34. a

Commentarii.

Commentarii Cæsaris quales. Brut. 142
Commentarii falsi Cæsaris. 14. ad Att. 21
Pontificum commentarii. de Clar. Orat. 27. a
Si enim suscipis causam, conficiam commentarios rerum omnium. ad Luceium, lib. 5. 12. 35. a
Lege commentarios Aristotelicos. 3. de Finib. 15. a
Scribere commentarios rerum suarum. de Clar. Orat. 142. a
Ex annalium monumentis, atque ex regum commentariis conquirere aliquid. pro Rab. perduel. reo, 10. a
Commentariis publicis consignare. 2. de Orat. 123
Ex commentariis quærere aliquid. pro Syl. 32. a
In comentariis antiquis inuenire aliquid. de Clar. Orat. 36. a
In commentariis alicuius reperire aliquid. 1. Philip. 12. a
In commentariis breuiter tangere locum aliquem. 3. lib. Officiorum, 11. a

Commentariolum.

Volo enim hoc commentariolum petitionis haberi omniratione perfectum. de Petit. 214. b
Quæ quidem res effecit, ne necesse sit iisdem de rebus semper quasi dictata decantare, neque à commentariolis suis discedere. 4. de Finib. 17. a
Quæ pueris nobis ex commentariolis nostris inchoata ac rudia exciderunt. de Orat. 85. b
An in commentariolis & chirographis & libellis se vno auctore prolatis, ac ne prolatis quidem, sed tantummodo dictis, acta Cæsaris firma erunt. 1. Philip. 12. a

Comminatio.

Orationis autem ipsius tanquam armorum est, vel ad vsum comminatio, & quasi petitio, vel ad venustatem ipsa tractatio. 3. de Orat. 114. a

Comminuo.

Viriatus, quem C. Lælius Prætor fregit & comminuit. Officiorum, 2. 57
Nullum est officium tantum atque solenne, quod non avaritia comminuere atque violare soleat. pro Quintio, 13
Illi autem statuam istius persimilem, &c. deturbant, affligunt, comminuunt, dissipant. in Pis. 74. a

Comminutus.

Is nescio quo pacto, dum armis exercetur, annulus aureus,

quem habebat, fractus est & comminutus. in Verr. 112. b
Comminuti sumus re familiari. 4. ad Att. 17
Comminutæ opes & depressæ. 7. Verr. 77. a

Commisceo.

Commiscent honesta commodis Peripatetici. de N. d. 1. 13
Ius accusatoris cum iure testimonii commiscebis. ad Her. 35. b
Cuius animum cum suo commisceat, vt efficiat vnum penè ex duobus. de Amic. 111. b
Nunquam enim temeritas cum sapientia commiscetur. pro Marc. 132. b
Cuius ignem non sum passus cum totius vrbis incendio commisceri. pro Dom. sua, 242. b
In mare & in fœmina commiscendorum corporum mira libidines. 2. de Nat. d. 192. a

Commiseror.

Conqueri, commiserari, dicere, expurgare, suspicionem dimouere, crimen diluere non licere. Antequam iret in exilium, 13. a
Quid quum commiserari, conqueri, & ex illius inuidia deonerare aliquid, & in te traicere cœperit. 1. Verr. 24. a

Commiserans.

Comiserans hominum metuèdos vndique casus. in Arat. b

Commiseratio.

Commiserationem breuem esse oportet: nihil enim chryma citius arefcit. 2. ad Heren. 89

Quid de Q. Regis commiseratione dicam? 2. de Orat. 68

Committo.

Præterea sunt quædam domestica, quæ literis non comituro. ad Att. 54. b
Quæ posita sunt in suspicionibus, ea vestris ingeniis, conjecturæ committo. pro Sex. Rosc. 39. b
Tibi committo existimationem ac spem vitæ meæ. pro Quint. 65. a
Ego etiam quæ tu sine Verre commisisti, Verri crimini daturus sum. 1. Verr. 19. a
Ea natura quæ tantum facinus commisit. in Verr. 84. b
Vt rationem in eo, quo die Pansa prælium commisit, eodem à Gadibus naues sunt profectæ. epist. 165. b. Diu. lib. 1. 68
Vt eos, quos tuæ fidei, potestatique S. P. Q. R. commisit & credidit, diligas. ad Q. frat. 295. b
Quid mihi ille non commisit? quid non mecum communicauit? Appio, lib. 3. 10. 34. a
In populi Romani quidem conspectum quo ore vos commisitis? 6. Verr. 22
Non timent qui nihil commiserunt. pro Mil. 46. a
Sed ille idcirco his legibus condemnatus est, quod contra aliam legem commiserat. pro Cluent. 73. a. de Cl. Orat. 23. a
Quandiu Respub. per eos gerebatur, quibus seipsa commiserat. Offic. 2. 3

Committamne eos paruo nauigio? 10. ad Att. 39
Non committam posthac, vt me accusare de epistolarum negligentia possis. Att. lib. 1. 4. 1. a
Quos tamen ipsos libros, si quem, cui rectè committam, inuenero, curabo ad te perferendos. ad Lent. lib. 1. 9. 99. a
Nec committam, vt dolor corporis efficiat, vt frustra tantus vir ad me venerit. 2. Tusc. 104. a
Non committam, vt, si defugerim, tibi causam aliquam dem recusandi. 2. de Orat. 129. a
Non committam, vt tibi, cum possim prodesse, non profum. ad Att. 69. b
Qui secundum naturam viuere volet, nunquam committet, vt alienum appetat. 3. Offic. 29. a
Quinetiam, ne tonfori collum committeret, tondere filias suas docuit. 5. Tusc. 43
Quare te neque nauigationi, neque viæ committas. 16. fam. 9
Sed author non sum, vt te vrbi committas. Att. lib. 15. 21
Ne committas, vt frustra properasse videaris. ad Attic. 113. b
Possimne satis videri cautus, si me huic itineri tam periculofo commiseror? in Ant. 244. b
Huic nihil credideris, nullam partem existimationis tuæ commiseris. ad Att. 232. b
Non est meum committere, vt negligens scribendo fuisse videar. Appio, lib. 3. 9. 10. a

Committere aliquid epistola. 6. fam. 7
Non impulsione, verum ratiocinatione aliquid committere. 2. de Inuent. 135. a
Impulsu simili aliquid committere. 2. de Inuent. 135. a
Ingeniis cœcturæque aliquorum aliquid committere. pro Sex. Rosc. 73. a
Committere aliquid literis. 3. ad Q. frat. 33
Causam committere alicui. 1. de Orat. 85. a
Ego nolo quæquam ciuem committere, vt morte multandus sit. 8. Philip. 244. a
Consilia sua alicui committere. 5. Verr. 5. a
Delictū hominū, fortunæ iudicio committere. pro Clu. 102. a
Huic terræ filio nescio cui committere epistolam tantis de rebus non audeo. ad Att. 8. b
Committere flagitium. de Clar. Orat. 115. a
Committere & credere honorem alicui. 7. Verr. 29. a
Lampfaceni incommoda sua vestris committere legibus & iudiciis, quàm dolori suo permittere maluerunt. 3. Verr. 57. a. Id est, noluerunt se vlcisci, sed vltionem vobis permiserunt vlciscendam secundum leges vestras.
Ita neque Achaicis hominibus, neque Eperoticis paulò liberiores literas committere audeo. Att. lib. 1. 8. 3. a
Magistratus aliquibus committere. pro Planc. 50. a
Maleficium committere. pro Sex. Rosc. 37. a
Committere multa in deos & homines. 3. Verr. 4. a
Quod cum ita esset, nec mihi, nec fratri meo, nec cuiquam amicorum placuit committere, vt temeritas nostra non solùm nobis, sed etiam Reip. noceret. Att. lib. 8. 159. 5. a
Rem magnam difficilèmq; alicui committere. Valerio, lib. 13. 5. 2. a
Potestati alicuius Rempublicam & arma populi committere. pro Mil. 46. a
Committere sacra. 1. ad Att. 57
Committite scelus. de Arusp. resp. 6. pro Syl. 4. a
Fortunæ se committere. Att. lib. 9. 173. 10. a. 7. Verr. 103. a
Committite se in conclauē. pro Rosc. Amer. 39
Committite se in præcipitem locum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 63.
Id est, exponere & committere se periculo.
In Senatum se non committere. ad Q. frat. lib. 3. 17
Committite se periculo mortis aut seruitutis. pro L. Man. 21. a
Ponto se committere. in Arato, 3. a. Id est, mari.
Populo se committere. pro Domo sua, 39. a
Hyemi, fluctibusque sese committere maluit, quàm non istam communem Siculorum tēpestatem, calamitatēque vitare. 4. Verr. 64. a
Quocirca vereor committere, vt non bene prouisa principia ponantur. de Leg. 1. 54
Committite alicui vitam suam. Tusc. q. lib. 5. 44
Nec committite, vt aliquando dicendum sit, Non putaram. 1. Offic. 114. a
Faciemus vt palæstritæ negent ex testamento esse positas: petant hæreditatem, quod eam palæstræ commisisse dicant. 4. Verr. 25. a. Subaudi, statuam.
Longo interuallo iudiciū inter scarios hoc primùm committitur. pro Sex. Rosc. 7. a
Hæc scripsi ad v. 111. Calend. Nouemb. quo die ludi committebantur. ad Quint. frat. lib. 3. 26
Ne duæ legiones sine Picentinis cohortibus in conspectum Cæsaris committerentur. Att. lib. 8. 163. 4. a
Infirmitate iudicio committi. Att. lib. 1. 11. 4. a. Id est, coram infirmis iudicibus habere litem.
Itaque his salutem nostram, his fortunas, his liberos rectissime committi arbitramur. 2. Offic. 47. a
Committendum nondum putavi vt, &c. Brutus Ciceroni, lib. 11. 20. 4. a
Quantum iis copiis committendum sit, non te præterit. ad Attic. 131. b
Quantum committendum sit tironi in acie. 10. famil. 52. in epist. Planci.
Considerare debes nihil tibi esse committendum, quam obrem eorum, quos laudas, te non simillimum præbeas. Brutus Ciceroni, lib. 11. 20. 2. a
Sed non committendæ (literæ) eiusmodi periculo, vt aut

interire, aut aperiri, aut intercipi possint. Att. lib. 1. 8. 3. a
Ego tibi vllam causam maiorem committendam putem: de Orat. 99. b
Fortunæ sunt committenda omnia, sine spe conamur vlla. Att. lib. 10. 193. 2. a
Alicuius consilio commissum esse vt, &c. Att. lib. 1. 11. 4. a
Non putavi eum commissurum vt, &c. Att. lib. 8. 147. 12. a
Tum iste negat se de ista existimatione sua cuiquam, nisi suis, commissurum. 5. Verr. 117. a

Commissus.

Atque ita vt commissus sit fidei, permissus potestati. pro Fonteio, 25. a
Graues solent offensiones esse ex grauib; morbis, si quæ culpa commissa est. ad Tironem, lib. 16. 11. 2. a
Cum harum rerum omnium decertatio Consulibus commissa & commendata sit. in Ant. 235. b
Commissa deuotio. pro Domo sua, 113
Commissa alicui hæreditas. 4. in Verr. 25
Commissa pœna. 5. in Verr. 24
Pugna, quæ cum rege commissa est, & summa contentione pugnata. pro Muren. 32
Res tanta, quæ publicè gesta atque commissa sit. pro Sext. Rosc. 37. b
Id autem vt accideret, commissum est Hortensii consilio. ad Attic. 10. b
Mihi honorem illum non solùm datum, sed etiam creditum ac commissum puto. in Verr. 242. b
Hanc fiduciam commissam tibi tenes hodie ac possides. pro Flacco, 40
Caluntatores ex sinu suo apposuit, qui illam hæreditatem Veneri Erycinæ commissam esse dicerent. 3. Verr. 18. a
Pœnam octupli commissam persequi. in Verr. 154. b
Commissum facinus & admissum dedecus confitebor. 3. fa. 36
Nihil commissum contra legem esse defendo. pro Mur. 125. b
Vt tutela, sic procuratio Reip. ad vtilitatē eorum qui commissi sunt, non ad eorum quibus commissa, gerenda est. Offic. 17. b
Vt omnis Reip. dignitas, omnium ciuium scelus, &c. vestræ sapientiæ, fidei, potestatique commissa creditaque esse videantur. pro Domo sua, 1. a
Commissæ hypothecæ. 13. fam. 78
Iura fidei magistratuum commissa sunt. Offic. 25. b
Omnia commissa sunt mea culpa. 14. fam. 1
Qui Quæstor consulem suum consiliis commissis, rebus omnibus creditis, spoliare, relinquere, prodere aufus est. in Verrem, 149. b
Multis nefariis antè commissis. 6. in Ant. 205. a

Commissum.

Si commissum quid esset. 4. Verr. a. pro Syl. 53. a
Ecquod huius factum aut commissum, non dicam audacius, sed quod cuiquam paulò minus consideratum videretur factum, quæro. pro Syl. 53. a
Commissum sacrū, quod neque expiari poterit, impie commissum est: quod expiari poterit, publici sacerdotes expianto. 2. de Leg. 24
Enuntiare commissæ, prodere confcios. Tusc. 181. b

Commissio.

Commissio ludorum. 15. ad Att. 44. Id est, initium.
Commissione Græcorum frequentiam non fuisse. 16. ad Att. 12. de Græcis ludis intellige.

Commissura.

Deinde in orbem torsit, vt & ipsæ secū, & inter se ex commissura quæ è regione esset, iungerentur. de Vniuers. 31
Molles digitorum commissuræ. 2. de Nat. d. 113
Quid dicam de ossibus: quæ subiecta corpori, mirabiles commissuras habent, & ad stabilitatem aptas, & ad artus finiendos accommodatas, & ad motum, & ad omnem corporis actionem. 2. de Nat. d. 105

Commodum.

Vtrum tibi commodum est, elige. 4. Verr. 107. a
Quum est commodum, cantat. 3. de Orat. 49. a
Neque solùm id dixit, sed quos ei commodum fuit, compellauit. ad Att. 206. b

Commodum mihi fuit curare. 2. ad Att. 2
 Cum erit tuum commodum. 12. ad Att. 37
 Ostenderet etiam philosophum, si ei commodum esset, pecuniam facere posse. 1. de Diuin. 182. a
 Iure, legibus tradita eriperes, & cui tibi esset commodum, condonares. 3. Verr. 79. a
 Vt aliquid ex ea commodi consequatur. 1. de Finib. 26
 Non licet sui commodi causa nocere alteri. 3. Offic. 28. a
 Cum commodum aliquod maioris adipiscendi commodi causa praterit. de Inuent. 64. b
 Nihil quod ad commodum meum attinet sine maximo tuo commodo. ad Quint. frat. 328. b
 Contra commodum suum suscepit legationem. 13. fam. 25
 Quibus contra valetudinis commodum laborandum est. pro Muren. 135. b
 Homo nequam, qui tuum commodum non expectarit, quum ob eam vnam causam missus esset. ad Atticum, lib. 12. 152. 7. a. & 14. 3. Commodum tuum, pro, tuam occasionem vel opportunitatem.
 Commodum illius minima quidē re vlla impediamus. 13. Att. 32
 Quod ipse, cui debes, in commodo exacturū negat. de Claris Orat. 166. b
 Etiam si spatium ad dicendum nostro commodo, vacuofque dies habuiffemus. 2. Verr. 34. a
 Quo commodo Reip. facere possis. ad Lent. lib. 1. 1. 8. a
 Ego verò expectabo ea, quæ polliceris, neque exigam, nisi commodo tuo. de Clar. 166. b
 Nunc verò sentio, quod tuo commodo facere poteris, venias ad id tempus quod scribis. ad Att. 3. b
 Et ipse, quod commodo fiat, cum eo colloquere. Attico, libro 14. 314. 4. a
 Pisonem, si poteris, conuenias. vides quàm maturum sit: sed tamen quod commodo tuo fiat. Att. lib. 13. 268. 5. a
 Tu, quod commodo tuo fiat, quamptimum velim venias. Sulpitio, lib. 4. 2. 10. a
 Quare velim, quicquid habent negotii, des operam (quod commodo tuo fiat) vt te obtinente Achaïam conficiant. Sulpitio, lib. 13. 2. 7. a
 Heri nescio quid in strepitu videor exaudisse, quum diceres in Tusculanum venturum, quod vtinam, iterum vtinam, tuo tamen commodo. Att. lib. 13. 355. 4. a
 Commodo valetudinis tuæ fieri possit. 16. fam. 3
 Ornamenta amicorum, commoda hospitem. 6. in Verr. 5. Commoda, pro, res commodatæ.
 Commoda vitæ. Tusc. q. lib. 1. 25. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 17
 Incommoda, aut cōmoda (ita enim ἐνχρηστικὰ & δυσχρηστικὰ apello) communia esse voluerunt. de Finib. 104. b
 Præterea commoda & incommoda considerantur ab natura data animo aut corpori. ad Heren. 18. b
 Commodorum compensatione, incommoda quæ sunt in vita, leniunt sapientes. de Nat. d. 1. 17
 Commodorum spes ad maleficium facile inducit. 2. ad Her. 33
 Seruire cōmodis, vtilitate alicuius. ad Q. frat. lib. 1. 35. a
 Amicitiam referre ad illius cōmoda, quem diligimus. 2. de Nat. deor. 167. a
 Qui vtilitatem defendet, enumerabit cōmoda pacis, opum, &c. de Orat. 139. b
 Quid mihi tandem erat vtilius, quid cōmodis meis aptius, quàm, &c. Appio, lib. 3. 10. 28. a
 De vtilitatibus & commodis suis cogitare. lib. 1. de Fin. 27
 Dimicare de honore, gloria, cæterisque cōmodis. Offic. 17. b
 Salutem Reipub. meis commodis & rationibus prætulit. pro Pomp. 17. b

Commodus.

Qui altis inhumanus ac barbarus, isti vni commodus ac disertus videretur. 5. Verr. 18. a
 Vt filius bona patria eriperes, & cui tibi commodum esset condonares. in Verr. 99. b
 Qui priuatus intolerabili superbia fuerit, eum cōmodum & sui cognoscentem videre in potestate quis speret: ad Heren. 29. b
 At mores commodi. quis contumacior, &c. 4. Verr. 139. a
 Literæ commodæ. ad Q. frat. lib. 3. 17. 30. a

Atque hoc quidem videre licet, eos, qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari. de Amicit. 49. a
 Nemo Catone, proauo tuo, commodior, comior, moderatior fuit ad omnem rationē humanitatis. pro Mur. 139. b
 Commodiorem mitioremque in hoc genere te esse nuntiant. 1. ad Q. frat. 30
 Poruisti ad tuum ius facilitate ac commodiore via peruenire. pro Cecin. 266. b
 Nihil potest fieri nec commodius, nec aptius, quàm vt scribis. Att. lib. 13. 289. 1. a
 Commodius visum est & Zenoni, & post ipsi Patroni, me ad Memmiam scribere. Att. lib. 5. 98. 6. a
 Si commodius anni tempus esset, vel infero mari liceret vt. ad Att. 136. b
 Ex literis tuis ea, quæ in agro Piceno gesta erant, cognoui commodiora esse multo, quàm vt erat nobis nuntiatum. ad Att. 126. b

Commodum.

Commodum discesseras heri. Att. lib. 13. 267. 1. a
 Cōmodum ad te dederam literas de pluribus rebus, quum ad me bene mane Dionysius fuit. Att. lib. 10. 207. 1. a
 Commodum ad te miseram Demeam, quum Eros ad me venit. Att. lib. 13. 285. 2. a

Commodè.

Commodè administrare Remp. Brut. ad Cic. lib. 11. 10. 3. a
 Commodè audire. 5. in Verr. 114
 Et ille, cui mandauit, satis scire & commodè tempus ad te cepit adeundi. Brut. lib. 11. 13. 6. a
 Minus commodè tibi consulueris. 10. ad Att. 28. in ep. Cæs. Commodè autè quicumque dixit, pecuniàmque habet, &c. Offic. 47. b
 Commodè aliquid dicere, pro, vrbane. 6. in Ver. 86. Tusc. q. lib. 3. 28
 Commodè dicere Latine. 1. Acad. 21. a
 Non satis commodè dicere possim: nam commoditati ingenium est impedimento. pro Sex. Rosc. 20. b
 Aliquid non tantum parum commodè, sed etiam turpiter & flagitiosum dictum. de Orat. 124. b
 Multa ab aliquo breuiter & commodè dicta. de Am. 95. b
 Commodè differere. 1. de Finib. 95. a
 Commodè Pompeius distribuit binos singulos patribus familiarum. ad Att. 111. b
 Emerferam commodè ex Antio in Appiam ad tres tabernas, cum in me incurrit Roma veniens Curio meus. ad Attic. 29. b

Quod literas, quibus putas opus esse, curas dadas, facis cōmodè. Att. lib. 11. 215. 9. a
 Commodè feceris, si reliquos continueris. 13. ad Att. 25
 Feceris igitur commodè, mihi que gratum, si me de his rebus feceris certiore. ad Att. 156. b
 Hunc pro dignitate laudare nemo satis commodè possit. pro Sex. Rosc. 94. b
 Nullam tibi obiicio fortunam: nihil est quod cæterorum res minus commodè gestas proferas. 7. Verr. 102. a
 Magis strenuè, quàm commodè nauigauit. ad Att. 255. b
 Quum satis commodè id facere potero. 13. fam. 1
 Commodè de nobis sentire videtur. 11. fa. 38. in ep. D. Bruti. Oratio commodè scripta. 1. de Orat. 128. a
 Cōmodè cum Apronius è palæstra rediisset, statuitur Lollius in illo conuiuio. in Verr. 160. b
 Nos commodius agimus: non enim solum Torquatus dixit quod sentet, sed etiam cur. 2. de Finib. 4. a
 Posthæc enim poterimus commodius colere inter nos in Tusculano. Att. lib. 13. 268. 5. a
 Sed toto hoc de genere commodius à quibusdam, &c. disputatur. Offic. 52. b
 Commodius facere. contra Rull. 87. b
 Commodissime per eum agi potest. Att. lib. 12. 248. 5. a
 Commodissime aliquem habere. 7. in Verr. 56
 Has res commodissime Xenophon persecutus est. Off. 51. b

Commoditas.

Commoditas, praua virtutis imitatrix. 1. de Inuent. 5

In occasione commoditas ad faciendum idonea. 2. de Inuentione. 148. a
 Commoditas in dicendo non negligenda. Top. 15
 Non enim parum habet in se fructus copia dicendi & commoditas orationis. ad Heren. lib. 1. 1
 Omnes meos dolos, fallacias, præstigias perstrinxit commoditas patris. de Nat. d. 74. b
 Vitæ commoditas iucunditasque. 1. Offic. 16. a
 Omnem denique commoditatem prosperitatemque vitæ à diis se habere. 3. de Nat. deor. 65
 Externæ commoditates, vineta, segetes, oliueta, vbertas frugum, &c. 3. de Nat. deor. 125. a
 Sed non sunt in eo genere tantæ commoditates corporis, tamque productæ temporibus, tamque multæ. 4. de Finib. 48. a
 Copia commoditatum complurium. de Nat. d. 2. 10
 Amicitia plurimas & maximas commoditates continet. de Amicit. 100. b

Commodo.

Si tuam ob causam cuiquam commodes. de Finib. lib. 2. 95
 Tantum commodes ei honoris. 13. fam. 93
 Omnibus rebus, quod sine molestia tua facere possis, his commodes. Acilio, lib. 13. 36. 2. a. Crassipedi, lib. 13. 10. 1. a
 Omnes tibi commendo Cyprios, sed magis Paphios: quibus tu quæcunque cōmodaris, erunt mihi gratissima. ad Rufum, lib. 13. 49. 1. a
 Quicquid ei commodaueris, erit id maiorem in modum gratum. ad Cæsarem, lib. 13. 17. 9. a. Id est, Quacunque in re profueris ei.
 Commodare aliquid alicui. 2. fam. 35
 Aurum alicui commodare. pro Cælio, 23. a
 Commodare alicui de loco & de tempore. 13. fam. 99
 Commodare ex S. C. 13. fam. 96
 Commodare alicui in re aliqua. ad Caninium, lib. 2. 16. 8. a. & 13. 18, 60, 64. Hoc est, prodesse & gratum facere, vel obsequi.
 Ob suam causam alicui commodare. 2. de Finib. 185. a
 Nomen suum ad translationem criminis alicui commodare. 6. in Verr. 82
 Commodare publicè. 6. in Verr. 17
 Omnibus in rebus se alicui commodare, quoad fides nostra dignitasque patitur. Thermo, lib. 13. 73
 Velim tibi curæ sit, vt quæ successori coniunctissimo & amicissimo commodare potest is qui, &c. ad Appium, lib. 3. 3. 4. a
 Ait se cuidam ædes ad nuptias commodasse. ad Her. 40. b
 Quicquid sine detrimento possit commodari, id tribuatur vel ignoto. 1. Offic. 78. a
 Inuidetur enim commodis hominum ipsorum, studiis autem eorum cæteris commodandi fauetur. 2. de Orat. 114. a
 Vt illis benignis vsus est ad commodandum, sic ipse diligens fuit ad reportandum. 6. Verr. 5. a

Commodatus.

Hæc à virtute donata, cætera à fortuna commodata esse videntur. pro Marcel. 134. b

Commolior.

Nec quem dolum ad eum, aut machinam commoliar, Scio quicquam. 3. de Nat. deor. 104. a

Commoneo.

Attentum, commonent Græci, vt principio faciamus iudicem. ad Att. 138. b
 Non illæ te nuptiales tibæ eius matrimonii commonebāt: ad Herennium, lib. 4. 199. a
 Hoc modo me commonuit Pisonis annulus. 6. Verr. 50. a
 Quis à signo Vertumni in Circum maximum venit, quin is in vnoquoque gradu de auaritia tua commoneretur? 3. Verr. 110. a
 Vt cōmoneri nos satis sit, nihil attineat doceri. de Fin. 99. b

Commonefacio.

Illi eum commonefaciunt vt si ei videatur, vtatur instituto suo. 4. Verr. 28. a
 De rationibus prouinciarum, quid vellem fieri, vt is vos doceret, & commonefaceret. epist. 61. b

Vt omnes intelligere possent, non laudationem, sed potius irrisionem esse illam, quæ commonefaceret istius turpem calamitosamque præturam. 6. Verr. 127. a
 Cum ipse te veteris amicitia commonefaceret, commotus es: ad Heren. 31. b
 Videlicet vt nos commonefacias, quàm conuersa sit Resp. Sall. in Ciceronem, 270. b
 Sed tamen Cæliæ procuratores scripserunt, te propter magnitudinem prouinciarum, & multitudinem negotiorum, etiam atque etiam esse commonefaciendum. epist. 229. b

Commonefio.

Nemo est in Sicilia, quin tui sceleris & crudelitatis ex illa oratione commonefiat. 7. Verr. 88. a
 Commonitionibus. de Petit. 113. b. aliàs, communitationibus. Commonstro.

Et illi sedes & tanquam domicilia omnium argumentorum commonstret. 2. de Orat. 89. a
 Vt enim si aurum cui, quod esset multifariam defossum, commonstrare vellem, &c. 2. de Orat. 93. a
 Leges fatales ac necessarias commonstrare. de Vniuers. 60. a
 Viam commonstrare. 1. de Orat. 102. a
 Commonstratus. de Orat. 162. b

Commoror.

Id amplector, exorno, exaggero, ibi commoror, ibi habito, ibi hæreo. 2. de Orat. 161. a
 Nostra negotia, quoniam Romæ commoraris, amabo te explica. ad Att. 74. b
 Vt illi beatissimi videantur, apud quos ille diutissime commoratur. pro Pomp. 6. b
 Deinde dies ferè x x x. Quintius Romæ commoratur. pro Quintio, 4. b
 Fuitque mecū familiariter triduum illud, quod ego Ephesi commoratus sum. ad Appium, lib. 3. 5. 15. a
 Milo paulisper, dum se vxor comparat, commoratus est. pro Milone, 106. b
 Quum ego pluribus verbis in eo commoratus essem, Scamandro factas iniurias esse per Diogenem. pro Cluentio, 40. a. Id est, quum diutius de hac re disputarem, & multis verbis contenderem.

Nos apud Alyziam, ex quo loco tibi literas antè dederamus, commorati sumus. Tironi, lib. 16. 5. 1. a. pro Leg. Manilia, 8. a
 Commorabor circum hæc loca. 3. ad Att. 29
 Prope Cal. Sextiles puto me Laodicæ fore, vbi perpaucos dies, dum pecunia accipitur, commorabor. epist. 33. b
 Si Cæsar circum istæ loca commorabitur. ad Att. 130. b
 Diutius tibi commorabimur. epist. 229. b
 Assentiar tibi, vt in Formiano potissimum commorer. ad Atticum, 142. b

Vt verset sæpe multis modis eandem & vnam rem, & hæreat in eadem, commoreturque sententia. in Orat. 75. a
 Quum esset adolefcens apud mulierculam quandam, atque ibi pernoctaret, & ibi diem postero commoraretur. pro Cluent. 27. a

Lupus familiaris noster cum ad te venisset, cumque Romæ dies cōmoraretur quosdam, ego eram in iis locis, in quibus, &c. epist. 169. b

Commorari ad aliquem locum. 7. Verr. 75. a
 Audio eum etiam nunc, vbi ego reliqui, Cybira commorari. epist. 213. b

Circum aliquem locum commorari. Att. lib. 8. 163. 1. a
 Non possum præ fletu diutius in hoc loco commorari. ad Att. 175. b. de Inuent. 54. b

Commorari in causa. 13. famil. 73
 Commorari in prouincia. de Prouinc. Consul. 23
 Quasi tibi non liceret in Sicilia diutius commorari. ep. 86. b

In vita misera commorari. ad Q. frat. lib. 1. 53
 Ipsa mihi veritas manum iniicit, & paulisper consistere & commorari cogit. pro Q. Rosc. 28. a

Quoniam ille hic consistit paulisper, mihi quoque necesse est paulum commorari. pro Q. Rosc. 49. b

At illa retulit, quæsiuitque, &c. an tardare & commorari te melius esset. ad Brutum, 18. 2. a

Commoraturum me nusquam sanè arbitror. epist. 28. b
Ego me Asturæ diutius arbitror commoraturum. epist. 92. b
Nam & consilium tuum, vel casus potius, diutius in armis
ciuilibus commorandi, semper mihi magno dolori fuit.
Trebatio, lib. 6. 34
Et ex hac vita ita discedo tanquam ex hospitio, non tanquã
è domo. comorandi enim natura diuersorium nobis, non
habitandi dedit. de Senect. 76. a

Commoratus.

Commoratus ad Cibistra quinque dies. 15. famil. 15
Complures dies ibi commoratus. 1. de Orat. 40. a

Commoratio.

Commoratio vrbana. 9. fam. 32
Nam & villa & amœnitas illa, commorationis est, non di-
uersorii. ad Leptam, lib. 6. 52
Quòd multos dies epistolam in manibus habui propter cõ-
morationem tabellariorum, ideo, & c. Q. fr. lib. 3. 17. 27. a
Commoratio, cum est exornatio sententiarum.
Commoratio est, quum in loco firmissimo, quo tota causa
continetur, manetur diutius, & eodem sepius reditur. ad
Heren. lib. 4. 222
Nam & commoratio vna in re permultum mouet, & c. 3. de
Orat. 111

Commoueo.

Crebras expectationes nobis tui commoues. ad Att. 2. b
Nihil me clamor iste commouet, sed cõsolatur. pro Rab. 12. a
Sed magnum & acerbum dolorem commouent, muliercu-
lis præsertim, & c. 6. Verr. 42. a
Hæc porticus, & tot locis sessiones, Græcarum disputationum
memoriam nobis commouent. de Orat. 110. b
Sui te authoritas commouebat. de Finib. 4. 50
Me non commouit Thesalonica. 3. ad Att. 17
Me quidem ad altiorem memoriam CEdipodis, & c. species
quædam commouit. de Finib. lib. 5. 2
Nunc quacunque nos commouimus, ad Cæsaris acta vo-
camur. ad Att. 232. b
Commorat expectationem Lupus. 2. ad Qu. frat. 1
Si quies dabitur, ab Amalthea te non commouebo. Att. lib.
2. 35. 2. a. i. nolim te recedere ab ea vrbe, & venire ad me.
Parhedrum excita, vt hortum ipse conducatur: sic olitorem
ipsum commouebis. ad Tironem, lib. 16. 18. 4. a
An si vnquam in me vitæ cupiditas fuisset, ego mense De-
cembri mei Consulatus omnium parricidarum tela com-
mouerem. pro Plancio, 74. a
Glebam commouisset in agro Decumano Sicilia nemo, si Me-
tellus hanc epistolam non misisset. 5. Verr. 36. a
Tu cura vt valeas, & te istinc ne commoueas. 6. fam. 54
Quid tibi nunc quicquam obiciam? si probus es, non me-
ruisti: si improbus, non commoueris. ad Heren. 36. b
Ecquando tu hominem ineptiorem, quam tuum Cn. Pom-
peium vidisti, qui tantas turbas, qui tam nugax esset, com-
morat: Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 15. 1. a
Domo eius omnia abstulit, quæ paulò magis animum cu-
iuspiam, aut oculos possent commouere. 4. Verr. 58. a
Bilem commouere. Att. lib. 2. 22. 3. a
Nunc cominus agamus, experiamurque, si possimus, cornua
commouere disputationis tuæ. 2. de Diuip. 38. a
Dux res sunt quæ possunt homines ad turpe compendium
commouere, inopia atque auaritia. ad Heren. lib. 4. 212. a
Indignationem commouere. ad Heren. lib. 4. 212. a
Commouere inuidiam. 3. Verr. 107. a
Ita misericordiam, aut inuidiam, aut iracundiã simul atque
attuleris, possis commouere. 2. de Orat. 118. a
Iudices commouere. 2. de Orat. 102. a
Facilius est enim currentem (vt aiunt) incitare, quam com-
mouere languentem. 2. de Orat. 100. a
Memoriam alicuius rei commouere. 2. de Orat. 12. a
Non prius sum conatus misericordiam aliis commouere,
quam misericordia sum ipse captus. de Orat. 126. b
Commouere noua quædam. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 19
Odium in aliquem commouere. 1. de Inuent. 115. a
Commouere se contra Rempublicam Catil. 5. a
Commouere se domo. 9. famil. 8

Et die nos quoque multa verba fecimus, maximèque visi-
sumus Senatam commemoratione tuæ voluntatis erga
illum ordinem commouere. ad Lentulum, lib. 1. 2. 2. a. ad
Sestium, lib. 5. 6. 8. a
Discendi aut scribendi studium commouere. 1. de N. d. 13. a
Commouere studia multorum. de Nat. deor. 1. 7
Itaque te commouere non curas. ad Trebatium, lib. 7. 16. 2. a
Tumultum aut bellum commouere. 7. Verr. 16. a
Posteaquam inanem locum offenderunt, & Prætores com-
mouisse ex eo loco castra senserunt. 7. Verr. 75. a
Commouisse se maximam ranuncolorum vim. 7. fam. 35
Nec satis commoueor animo ad ea quæuis canenda. pro
Font. 183. b
Eloquentia Q. Hortensii ne me dicendo impediatur, non nihil
commoueor. pro Quint. 1. Id est, timeo.
Vehementer amor multitudinis commouetur ipsa fama &
opinionem liberalitatis. Offic. 39. b
Animus vehementer commouetur. 1. de Inuent. 119. a
Nemo enim parricidæ aut proditoris supplicio misericor-
dia commouetur. 4. Tusc. 15
Commouetur æstus maritimi, fretorumque angustia, ortu
aut obitu lunæ. de Nat. deor. 2. 15
Furto postridie cognito, omnis suspicio in eos seruos, qui
non comparebant, commouebatur. pro Cluent. 143. a
Esti grauius primo nuntio comotus sum. Appio, li. 3. 10. 1. a
Equidem sum magna animi perturbatione commotus. ad
Atticum, 87. b
Commotus non es, cum tibi mater pedes amplexaretur,
non es commotus, & c. ad Heren. 33. b
Vt animum sapientis commoueri & conturbari negarent.
Acad. q. ed. 1. lib. 2. 126
Commoueri animo, corpore perhorrescere. 6. Verr. 99. a. ad
Q. frat. lib. 3. 21. 5. a
Conquestione commoueri. 1. de Inuent. 117. a
Desyderio suorum commoueri. pro Leg. Manil. 16. a
Tum à suis similibus inuidiam in me aliquam commoueri
putat. in Ant. 187. b
Miseriis alicuius commoueri. ad Q. frat. 323. b
Accendi aut commoueri re aliqua. 1. de Orat. 56. a

Commotus.

Commotus modestia. 4. ad Heren. 137
Commotus studio & officio alicuius. 15. fam. 15
Commota ægritudo animi, magna & graui fortunæ iniu-
ria. de Nat. deor. 1. 7
Si vna litera commota sit, fore tota vt labet disciplina. 4. de
Finib. 86. a
Mens commota metu. in Partit. 61. a
Quod bellum commotum à Scapula, ita postea confirma-
tum est à Põpeio, vt nulla, & c. ad Dolabellam, lib. 9. 13. 2. a
Qui aut libidine aliqua, aut metu commoti sunt. Offic. 20. b
Commotæ columnæ. 3. Verr. 103. a
Animus commotior. 1. de Diuin. 137. a
C. Fimbria, & c. luculentus patronus, asper, maledicus, ge-
nere toto paulò feruidior atque commotior. de Clar. 67. a

Commotio.

Commotio animi. Tusc. q. lib. 3. 7
Commotio suavis iucunditatis in corpore. de Finib. lib. 2. 11
Inter omnes enim (philosophos) conuenire oportet, com-
mouitiones animorum à recta ratione auerfas esse vitiosas:
vt etiam si nec mala sint illa, quæ metum ægritudinẽve,
nec bona, quæ cupiditatem lætitiãve moueant, tamen
sunt vitiosa ipsa commotio. Tusc. q. lib. 4. 50
Temperantia, est moderatrix omnium commotionum. Tu-
scul. quæst. 126. b

Commotiuncula.

Atticæ hilaritatem libenter audio. commotiunculis *oumizæ*.
ad Att. lib. 12. 13. Id est, condoleo, afficior.

Communitio.

Situs vrbis comunitus & præclarus ad aspectum. in V. 227. b
Communita causa Roscii firmissimis & sanctissimis testi-
moniis virorum. pro Rosc. Comædo, 26. a
Quid refert habere fundum, & c. si parum sit communitum
ius? pro Cecin. 54

Perfecit, vt è regno ille discederet, réxque sine tumultu ac
sine armis, omni auctoritate aulæ communita, regnum
cum dignitate obtineret. ad Catonem, lib. 15. 15

Communitio.

Aur aditum ad causam & communitioem. de Orat. 138. b.
aliàs, munitionem.

Communis.

Amicus simplex & communis, & consentiens, & qui rebus
iisdem mouetur. de Amicit. 58. a
Communis vtriusque nostrum calamitas. ad Terentiam,
lib. 14. 3. 2. a
Communis incertusque casus. 5. famil. 48
Periculi causa communis. pro Syl. 168. b
Ciuitas communis deorum atque hominum. de Legib. 34. a
Communis fama vel sermo. pro Flac. 10
Fortuna nobis cum propinquis communis plerunque est.
1. Offic. 84. a
Communis naturæ fragilitas. pro Marcel. 13
Communis fructus. pro Arch. 9
Communis hostis gentium & nationum. 7. Verr. 61. a
Hostis & prædo communis omnium. 4. Verr. 11. a
Communis humanitas. pro Dom. sua, 76. & pro Syl. 48. pro
Flac. 18
Communis omnium inimicus. 3. Verr. 26. a
Intelligentia communis. 1. de Orat. 129. a
Communis belli Mars. ad Torquatum, lib. 6. 4. 3. a
Mens communis. 3. de Orat. 63. a
Quorum domus fuit & militia communis. de Amicit. 14. a
Qui mos mihi cum Bibulo communis fuit. epist. 32. b
Mundus communis. 3. de Finib. 104. a
Communis necessarius. pro Quint. 11
Communis obrectator. pro Planc. 46
Pariet qui cum eo mihi fuerat communis. pro Cæl. 50. b
Pestis communis. 1. de Orat. 2. a
Prudentia communis. 5. de Finib. 124. a
Inter quos ratio, inter eosdem recta ratio communis est. de
Legib. 160. b
Communis res. 7. famil. 50
Communis salus, pro publica. pro Mur. 4. pro Sest. 3. & post
redi. in Senatu, 30
Communis saluatio. in Pifo. 76
Communis sanguis. post redi. in Senatu. 22
Is seruus fuit ei cum Roscio communis. pro Q. R. 49. b
Amici, quos nouit vita communis. de Amicit. 36. a. Id est,
qui vitæ consuetudine noti sunt.
Vita, vitæque communis. 1. Offic. 85. a
Sed hæc quidem iam communis vita explosit. de Diuinat.
126. b. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 11
Vfus omnium artium vulgaris, communis que non est. 3. de
Finib. 5. a
Vt vtilitas tua, communis vtilitas sit. 3. Offic. 68. a
Quid est tam commune, quam spiritus viuus, terra mortuis,
mare fluctuantibus, litus electis. in Orat. 57. a
Commune tibi cum multis, &, Propriè tuam, contraria. 9.
famil. 31
Crimen commune. in Orat. 19. a
Quod mihi tecum est dogma commune. Acad. quæst. edit.
1. lib. 2. 124
Hoc, quod hæc ars proficitur, cum alia arte commune est.
de Orat. 112. b
Hoc est mihi commune cum cæteris. ad Att. 170. b
Quod mihi consuli præcipuum fuit præter alios, id in pri-
uato cum cæteris est commune. pro Syl. 168. b
Age, hoc malum mihi commune est cum omnibus. Att. lib.
7. 121. 4. 2. 4. Acad. 242. a
Quod commune est liberorum populorum, non proprium
fæderatorum. pro Corn. 10. b
Quare cum hoc commune sit potètiæ cupidorum cum iis,
quos dixi otiosos, alteri, & c. Offic. 14. b
Commune exordium quid. 1. de Inuent. 38. 1. ad Heren. 11
Commune argumentationis genus. 1. de Inuent. 102
Commune iudicati genus. 1. de Inuent. 64
Et id quidem cõmune omnium ferè est artium. 1. Acad. 38. a

Commune ius. pro Cecin. 68. 2. ad Heren. 47
Iudicatum commune est, quod omnes vulgò probarunt, &
secuti sunt. 1. de Inuent. 64. a
Vt commune officium censuræ communi animo & volun-
tate defenderent. de Prouinc. 17. a
Commune otium. pro Sest. 3
Commune autem præceptum hoc datur ad enumeratio-
nem. de Inuent. 60. b
Studium conseruandi hominis commune mihi vobiscum
esse debet. pro Rab. 91. b
Hoc studium non erat commune Græciæ, sed proprium
Athenarum. de Clar. 168. b
Improbis & probis commune supplicium legis ac iudicii.
in Pisonem, 79. a
Tempus commune, est quod accidit omnibus eodem ferè
tempore, vt messis, vindemia, & c. 1. de Inuent. 57. a
Vitium commune & peruagatum. de Orat. 128. b
Imbecillitas non proprium senectutis est vitium, sed com-
mune valetudinis. de Senect. 31. a
Pro Quæstore verò quomodo iste commune Miliadum ve-
xarit, quomodo, & c. 3. Verr. 67. Commune, id est, vniuer-
sitas, vel collegium.
Hæc viri boni faciunt, & hominum existimationis & com-
mune humanitatis causa. pro Quint. 9. b
Æquabilitas communis iuris. 2. de Orat. 115. a
Communis vitæ ignarus. 2. Philip. 34
Quia magis ad institutionem vitæ communis spectare vi-
dentur. 1. Offic. 14. a
Te rogo, vt ad conuictum nostrum redeas, & ad consuetu-
dinem, vel nostram communem, vel tuam solius & pro-
priam. epist. 70. b
Cum ad opinionem communem omnis accommodatur
oratio. 2. Offic. 49. b
Omnes res ad communem hominum vsum natura genuit.
1. Offic. 77. a
Semper aliquid ad communem vtilitatem adferendum. 1.
Offic. 77. a
Quod illud crimen est senectutis, cum illud videatis cum
adolescencia esse commune. Offic. 92. b
Dolor meus, quem vos communem semper vobis mecum
esse duxistis. de Prouinc. 1. a
Communem esse. 4. famil. 30. pro, consilio cõmuni vti, cum
omnibus communicare de suis rebus.
Præter communem fidem quæ omnibus debetur. ad Qu.
fratrem, 295. b
Quare non debes aut propriam fortunam, aut præcipuam
postulare, aut communem recusare. epist. 59. b
Quam iste laudem communem ait sibi esse mecum. 3. in
Verrem, 12. a
Definire aliquid ad commune iudicium, & ad popularem
intelligentiam accommodatè. in Orat. 63. a
Omni ætati mortem esse communem. de Senect. 62. a
Cõtra communem opinionem ratione pugnare. de Or. 92. b
Ex nostro quoque non nihil commune contulimus. de In-
uentione, 23. b
Iidem pro parte in commune Sicilia contulerunt. in Verr.
138. b. pro Quint. 7. a. 2. de Inuent. 127. a
Negatque ei cum dolore & cruciatu quicquam esse com-
mune. Tusc. quæst. lib. 5. 11
Inclusum supplicium, atque à libero spiritu & communi
luce seclusum. in Verr. 240. b
A communi more verborum discedere. in Orat. 19. a
Cui statua Romæ stat inaurata à communi Sicilia, quem-
admodum inscriptum videmus, datæ. 4. Verr. 78. a
Quis enim tibi molestus esset, aut quis appellare auderet,
quum videret statuas ab negotiatoribus, ab aratoribus, à
communi Sicilia. 4. Verr. 121. a
Prætores & Trib. pl. rem numariam de communi sententia
constituerunt. Offic. 67. b
Communi diuidendo. 7. famil. 24
Hoc valeret, inquam, in cõmuni consensu omnium & dul-
cissima commendatione naturæ. pro Planc. 256
In communi atque eodem iure versari volo. cõtra Rul. 78. b

In usu vitæque communi. de Amicit. 17. a
Aliud est enim esse artificis cuiusdam generis atque artis: aliud in communi vita & vulgari hominum consuetudine, non hebetem nec rudem. 1. de Orat. 129. a
 Hac communi intelligentia contenti esse possumus. de Or. 106. b
 Communi loco defendere. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 71. est probabiliter & copiosè ad imitationem Oratorum aliquid disputare.
 Communi luce priuare. pro Quin. 49. a
 Quem animum antea tantummodo communi officio ciuium, non aliquo erga me singulari beneficio debitum præstiti. epist. 10. b
Amicitia communes. 3. Offic. 58. a. Id est, vulgares.
 Communes fortunæ. pro Domo sua, 94
 Communes inimici reorum omnium. pro Plan. 45
 Communes leges. 2. ad Heren. 47
Literæ communes. 2. de Orat. 40. a
 Communes loci. 2. ad Heren. 40
 Communes loci à Protogora primùm scripti & parati. Bru. 23
 Communes loci à quæstionibus. 2. ad Heren. 41
 Communes loci à rumoribus. 2. ad Heren. 43
 Communes loci à testibus. 2. ad Heren. 41
 Communes loci ab argumentis. 2. ad Heren. 42
 Communes loci contra argumenta & signa. 2. ad Her. 43
 Communes loci contra quæstiones. 2. ad Heren. 41
 Communes loci contra rumores. 2. ad Heren. 43
 Communes loci contra testes. 2. ad Heren. 41
 Communes loci cur vocati. Orat. 69
 Communia loca. pro Do. sua, 86. 4. Ver. 77. a. Id est, publica.
 Communes mimi. 7. famil. 1
 Communes necessitudines. pro Ligar. 13
 Communes sensus naturæ. pro Do. sua, 75. & pro Planc. 28
Amicorum esse communia omnia. 1. Offic. 77
 Communia hominum quæ dicantur. Offic. 1. 77
 Etenim de cæteris sunt inter illos nonnulla communia. 4. Acad. quæst. 116. a
 Atque hæc ita iustitia propria sunt, vt sint virtutum reliquarum communia. de Finib. 140. b
 Communia omnia esse debent in morte locupletibus cum plebe. 1. de Legib. 55
 Alia porro propria Dolabellæ, quæ nisi collega abuisset, credo eis fuisse futura communia. in Ant. 153. b
 Omnium communia & contrita præcepta. 1. de Orat. 68. a
 Coniuncta atque communia scelera alicui cum aliquo. pro Sextio, 23. a
 Communia tempora. pro Corn. Balb. 47. pro Do. sua, 37. & pro Milo. 52. 1. de Orat. 2. Id est, fortuna Reipub.
 Quos libros arbitror Lentulo tuo fore non inutiles, abhorrent enim à communibus præceptis. epist. 16. b
De communibus & peruagatis rebus loqui. de Orat. 98. b
 In communibus prouerbis versari. 3. Verr. 85. a
 Ea sunt in communibus infixæ sensibus. de Orat. 167. b
 Idem cum in communibus suggestis consistere non audeat, concionari ex alta turri solebat. Tusc. 239. b
Vendum communibus pro communibus, priuatis vt suis. 1. Offic. 32. a

Communiter.

Admirantur igitur communiter illi quidem omnia, quæ magna, & præter opinionem suam animaduertunt. 2. Offic. 50. a
 Sæpius ista loquemur inter nos, agemusque communiter. de Finib. 91. b
 Apta communiter ad virtutes. 4. de Finib. 6. a
 Alia epistola communiter tibi commendauit legatos Arpinatum vt potui diligentissimè. ad Brutum, lib. 13. 25
 Edictum quod communiter compositum fuerat, solus edixit. Offic. 68. b
 Conscripterunt communiter edictum cum pœna atque iudicio. 3. Offic. 105. a
 Consolari communiter. Att. lib. 5. 55. 130. a
 Communiter constituemus. ad Brut. 15. in epist. Brut. Atque hæc omnia communiter cum collega. 1. Philip. 3
 Promiscuè & communiter stultis ac sapientibus ab natura

datum aurium iudicium. pro Fonteio, 11. a
 Possidere aliquid communiter cum aliquo. pro S. R. 36. b
 Tamen cum communiter quædam de omnibus præcipi possunt, separatim, & c. de Inuent. 63. b
 Literas communiter cum aliis scribere. Att. lib. 11. 213. 3. a
 Vtra lex de genere omni, vtra de parte quadam, vtra communiter in plures, vtra in aliquam certam rem scripta videatur. de Inuent. 80. b
 Simul cum patre rebus gestis penè communiter triumphare. pro Mur. 126. b
 Quo vterque nostrum communiter vteretur. de Senect. 2. a
 Communiter de ipsius studio locutus sum. pro Archia, 23. Communiter, pro eo quod dicitur, In genere.

Communitas.

Communitas cum hominum genere. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 130
 Maximè apta naturæ communitas. 1. Offic. 222
 Communitas ciuilis. de Finib. lib. 3. 53
 In eo si erit communitas cum falso, nullum erit iudicium. 4. Acad. 66. a
 Communitas generis humani. de Finib. lib. 4. 3
 Communitas & societas hominis. 3. de Finib. 103. a
 Communitas homini cum deo. 1. de Nat. deor. 160. a
 Cum hominibus communitas & societas. 1. Offic. 221. a
 Quæ vobis potest cum hoc gladiatore, conditionis, æquitatis, legationis esse communitas? 6. Philip. 206
 Magna est etiam illa communitas, quæ conficitur ex beneficiis vtrò citroque datis, acceptisque. 1. Offic. 81. a
 Seruanda communitas omnium rerum. 1. Offic. 77. a
 Communitas vitæ & victus. ad Partum, lib. 9. 24. 9. a
 Societas hominum inter ipsos, & vitæ quasi communitas continetur ratione. 1. Offic. 69
 Tum sit inter eos omnium rerum, consiliorum, & voluntatum, sine vlla exceptione communitas. Læli. 54
 Omnis honestas manat à partibus quatuor: quarum vna sit cognitionis, altera communitatis, tertia magnanimitatis, quarta moderationis. Offic. 37. b
 Quemadmodum igitur membris vtimur, priusquam didicimus, cuius ea vtilitatis causa habeamus: sic inter nos natura ad ciuilem communitatem coniuncti & consociati sumus. 3. de Finib. 102. a
 Ad naturalem communitatem nati sumus. 3. de Finib. 52
 Vnum adde verbum, iure iam à communitate res disiuncta videbitur. Top. 223. b
 Ductum à prima communitate naturæ. de Finib. lib. 5. 37. a
 Quibus cum communitate iuncti sumus. Offic. 1. 219
 Ex communitate ducuntur officia aptiora naturæ. 1. Officiorum, 213. a

Communio.

Inter quos porro est communio legis, inter eos communio iuris est. 1. de Legib. 33. a
 Communio literarum & vocum. Tusc. q. lib. 5. 4
 Magna est enim vis humanitatis: multum valet cõmunio sanguinis. pro Rosc. Amer. 38
 In communionem temporum alicuius bona conferre. pro Milone, 76
 Ita mihi maximè communionem beneficiorum, præmiorum, ciuitatis continere videtur. pro Corn. Balb. 22. a
 Communionem nullam mihi cum improbis esse posse. 11. fam. 49. in epist. Matii
 Nec vlla communionem visorum impediri. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 41. Communionem visorum eam intelligit, quæ eadem & vera & falsa videri possunt.
 In pristina communionem manere. 3. de Orat. 41. a
 Literarum & vocum communionem homines inter se iunxit philosophia. 5. Tusc. 17. a
 Genus est quod sui similes communionem quadam, specie autem differentes, duas aut plures complectitur partes. de Orat. 100. b

Communico.

Communicat mecum: & Sibi soli attribuit, contraria. 2. famil. 38
 Ego prouinciam cum Antonio communicauit. in Piso. 80. b

Multa præterea metuo, quæ cum Milone vestro communicauit. epist. 93. b
 Nam vt illa omittam, quæ ciuitate teste fecisti, quæ mecum inimicitias communicauisti, quum me concionibus tuis defendisti, & c. ad Trebonium, lib. 15. 213. 3. a
 Propterea quod auxilium sibi se putat adiunxisse, qui cum altero rem communicauit. pro Rosc. Amer. 68. a
 Vobiscum Africanus hostium spolia & præmia laudis communicauit. 7. Verr. 97. a
 Sin ei dicendum erit de iure ciuili, tecum communicabit. Orat. 90. b
 Communica mecum hanc prouinciam. in Piso. 3. a
 Quod ad te scripseram, vt cum Camillo communicares, de eo Camillus mihi scripsit, tecum cum eo locutum. ad Atticum, 183. b
 At si collegium pontificum adhibendum non videbatur, nemone horum tibi idoneus visus est, vt cum eo dedicationem communicares: pro Do. sua, 240. b
 Tum vt quibus de rebus vellemus, tu tuis, ego meis inter nos communicarem. ad Cassium, lib. 15. 38
 Ne me quidem ipsum habeo, quicum communicem tam audacter, quàm te. 12. ad Att. 46
 Modò facti vestri gloriam cum mea laude communicem. 12. fam. 3. Id est, particeps sim gloriæ vestræ.
 Quod faciendum, imitandumque est omnibus, vt siquam præstantiam virtutis, ingenii, fortunæ consecuti sunt, impertiant eam suis, communicentque cum proximis. de Amicit. 61. a
 Vt id quod de nostris rebus coràm communicassemus inter nos, conficiamus literis. ad Cassium, lib. 15. 14. 4. a
 Communicare aliquid cum aliquo. 3. fam. 42. 1. ad Att. 55. & 11. 229. 1. a
 Communicare aliquid cum sua laude. 4. Acad. 8. a
 Benignissime communicare aliquid cum aliquo. 1. Ver. 18. a
 Communicare causam suam cum aliquo. pro R. Amer. 83
 Communicare consilium cum aliquo. Offic. 3. 64
 Curâ doloris sui cum aliquo cõmunicare. Titio, lib. 5. 16. 11. a
 Furtum cõmunicare cum aliquo. 1. Verr. 18. a. Id est, Partiri.
 Communicare gloriam suam cum aliquo. 1. ad Qu. frat. 33
 Gloriam facti alterius cum laude sua communicare. Cassio, lib. 12. 231. a
 Communicare inimicitias cum aliquo. 15. famil. 51
 Vnà cum aliquo communicare omnia quæ cura aliqua afficiunt. Att. lib. 1. 13. 1. a
 Communicare Rempub. cum aliquo. 12. Philip. 35
 Et hoc tempore velle te mecum, si propius accessissem, de officio vtriusque nostrum communicare. 4. fam. 1
 Communicare de re aliqua. ad Lentulum, lib. 1. 7. 8. a
 Multa de re aliqua inter se communicare. pro Quint. 8. a
 Iudicia alicui communicare. pro Cluent. 103. a
 Communicare sua pericula cum alienis. pro Corn. Balb. 17
 Communicabitur cum illis: & Ad te ipsum propriè refertur, contraria. 5. famil. 46
 Præmia virtutis & officii facta & casta esse oportere: neque ea aut cum improbis communicari, aut in mediocribus hominibus peruulgari. 2. de Inuent. 107. a
 Neque ego hoc partiendæ iniuriæ, sed communicandæ laudis causa loquor. pro Syl. 6. a
 Num tibi illius victoriæ gloriam cum illo cõmunicandam putas? 7. Verr. 4. a
 Ad participandum alium ab alio, communicandumque inter omnes iusta natura facti sunt. 1. de Legib. 48. a
 Itaque si quando aliquod officium extitit amici in periculis aut ad eundem, aut communicandis, quis est qui id non maxime efferat laudibus: de Amicit. 24. a

Communicans.

Res aduersas cõmunicas amicitia, leuius facit. de Am. 22. a

Communicatus.

Cum omnis deorum potestas immortalium, aut trãslata sit ad vos, aut communicata vobiscum. pro Mur. 142. b
 Socii putandi sunt, quos inter res communicata est. in Verrem, 158. b
 Communicatum esse alicui crimen cum aliquo. 1. in Verr. 8

Eo tempore iudicia cum equestri ordine communicata sunt. pro Cluent. 44. b
 Multa præterea, quæ temporibus illis inter nos familiarissimè dicta, scripta, cõmunicata sunt. ad Matium, li. 11. 27. 5. a

Communicatio.

Communicatio, inquit, est quasi cum iis ipsis, apud quos dicas, deliberatio. 3. de Orat. 113. a
 Communicatio ciuitatis. pro Corn. Balb. 24. a
 Communicatio consilii. 5. famil. 52
 Quin mihi nunc te absente non solum consilium, quo tu excellis, sed etiam sermonis cõmunicatio, quæ mihi suauiissima tecum solet esse, maximè deest. Att. lib. 1. 50
 Communicatio & societas vtilitatum. de Finib. lib. 5. 60

Commurmuror.

Ita enim sunt (literæ) per scripta scite & literatè, vt scriba, ad ærarium qui eas retulit, per scriptis rationibus secum ipse caput sinistra manu perfricans, commurmuratus sit. in Pisonem, 49. a

Commuto.

Nam etsi quædam commutauit, vt quod paulò antè de inclinatione atomorum dixi, tamen pleraque dixit eadem. 1. de Nat. deor. 99. a
 Compendium leue maxima fraude commutarunt. ad Herennium, lib. 2. 63. a
 Vt reliqui fures earum rerum, quas ceperunt, signa commutent. de Finib. lib. 5. 67
 Vt non modò eorum agris vestigal nouum nullum imponerent, sed ne legem quidem venditionis decumarum, neue vendendis aut tempus aut locum commutarent. 5. Verr. 12. a
 Habebat igitur, & c. qui ad perniciem innocētis fidem suam & religionem pecunia commutauit: pro Cluent. 101. a
 Scriptis, assiduitate orationis, & præceptis commutare aliquem, vt tali animo sit futurus, quali volumus. ad Attic. lib. 16. 33. 13. a
 Animos commutare, & omni ratione flectere. 2. de Or. 117. a
 Commutare genus vitæ. Offic. 1. 169
 Gloriam constantiæ cum patriæ charitate commutare. pro Sest. 29. a. Id est, pro patria relicta gloriam assequi.
 Inuidiam possessionis pecunia commutare. 1. de L. Agr. 8. a
 Commutare iudicium. pro Sylla, 33. Id est, aliter per scribere quàm iudicatum sit.
 Iura omnia, & omnium consuetudinem cum vituperatione sine quæstu commutare. 5. Verr. 41. a
 Mortem cum vita commutare. Sulpitius ad Ciceronem, lib. 4. 5. 7. a
 Commutare nomina rerum. de Finib. 4. 19
 Rempub. commutare. 3. in Catil. 68. a
 Verbum proprium proprio ornandi causa commutare. 3. de Orat. 91. a
 Commutare vultum & sermonem ad sensum & voluntatem alterius. de Petit. 28
 Lectis verò tuis literis, admiratus equidem sum, te tam vehementer sententiam commutasse. Att. lib. 16. 334. 3. a
 Quibus etiam qui assentantur, nihil commutantur animo, & iidem abeunt qui venerant. de Finib. 4. 6
 Sed incidunt sæpe tempora, cum ea, quæ maximè videntur digna esse iusto homine, & c. commutantur, fiuntque contraria. Offic. 1. 45
 Quare prouidete ne Reip. status commutetur. de Ar. 258. b
 Hæc commutari ex veris in falsa non possunt. de Fat. 26. a
 Consilia temporum sunt, quæ in hora commutari vides. Att. lib. 14. 318. 6. a
 Iudicio commutari non potest res, quæ semel sit iudicata. 1. de Inuent. 114. a
 Commutari tempore. 1. Offic. 46. a
 Frons, vultus, & sermo petitoris, ad eorum, quoscunque conuenerit, sensum & voluntatem commutandus est. de Petit. Consul. 28. a
 Quæ non ad delendam Rempub. pertinent, sed ad commutandam. in Catil. 126. b
 Nec in homines non tam commutandarum, quàm euetendarum rerum cupidus incidisset. Offic. 2. 4

Ad animos commutandos, & omni ratione flectendos. de Orat. 128. b
Regulus de captiuis commutandis Romam missus est. Offic. 1. 169

Commutatus.

Quintus præceptis meis commutatus est. ad Att. 254. b
Commutata annona. pro Domo sua. 12
Tua ratio postea est commutata. epist. 33. b
Commutata sententia. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 65
Commutata tempestas. 1. de Inuent. 236
Commutato genere vitæ. 1. Offic. 169. a

Commutatio.

Commutatio, exornatio est, cum duæ sententiæ inter se discrepantes ex traiectione ita efferuntur, ut à priori posterior contraria proficiatur, hoc modo, Esse oportet, ut viuas, non viuere ut edas. ad Heren. 4. 191
Commutatio dominorum reformidanda. Att. lib. 2. 52. 1. a
Commutatio ex vero in falsum ne in futuro quidem vlla fieri potest. Fat. 14
Commutatio morum ac studiorum. Læ 1. 66
Commutatio vitæ. Tusc. quæst. lib. 1. 23
Voluntatis commutatio. Att. lib. 1. 12. 2. a
O miseram & in breui tam celerem Reip. commutationem. ad Octauium, 330. b
Annua commutationes non modò quadam ex necessitate semper eodem modo fiunt: verum, &c. 1. de Diuin. 74. a
Commutationes ciuiles. ad Lucilium, lib. 5. 12. 13. a
Conuersiones commutationesque tempestatum cæli fiunt accessu stellarum & recessu. 2. de Diuin. 134. a
Commutationes temporum quadripartitæ. Tusc. q. lib. 1. 55. scilicet in Ver, Æstatem, Autumnum & Hyemem.
Commutationum vocis vtilitas. 3. ad Heren. 113

Commutabilis.

Commutabilis animus, varius, multiplex. de Amicit. 77. a
Si esset commutabilis omnis cera. 3. de Nat. deor. 20
Si commutabilis esset natura argenti & æris. 3. de N. d. 39. a
Vide quæ sit varia vitæ commutabilisque ratio. pro Mil. 114. b
Infirma, misera, & commutabilis Resp. Att. lib. 1. 52
Exordium commutabile. 1. de Inuent. 38. a
Imbecilla & commutabilia pecuniæ membra. in Parad. 8. a

Comœdia.

Quo genere iocandi, elegati, vrbano, ingenioso, faceto, Plautus noster ex antiqua comœdia referri solet. Offic. 21. b
Eius improbitatem veteres Atticorum comœdiæ notaauerunt. de Clar. Orat. 119. a. de Seruilio Glaucia.

In comœdiis placere. in Orat. 59. a

Comœdus.

Fieri comœdum ex pessimo histrione. pro Rosc. Com. a

Comicus.

Comicus poeta. in Orat. 35. a
Comicum in tragœdia vitiosum. Orat. 141
Nemo enim illum ex trunco corporis spectabat, sed ex artificio comico æstimabat. pro Rosc. Com. 16. a. de Roscio.
Comicorum senarii quales. Orat. 106

Compactio, Compactio, Compactus, Vide Compingo.

Compages.

Nam dum sumus in his inclusi compagibus corporis, munere quodam necessitatis & graui opere perfungimur. de Senect. 70

Compar.

Cõpar appellatur, quod habet in se membra orationis quæ constant ex pari ferè numero syllabarum. 4. ad Heren. 175

Compareo.

Nobis quidem pueris oratio hæc omnium optima putabatur, quæ vix iam compararet in hac turba nouorum voluminum. de Clar. 175. b

Inchoata à natura comparent. pro Sylla, 54. a

In Thucydide orbem modo orationis desidero, ornamenta comparent. in Orat. 138. a

Omnis suspicio in eos seruos qui non comparebant, mouebatur. pro Cluentio, 143. a

Illa conspiratio conflata ita restincta est, ut nulla scintilla

compareat incendii. Antequam. 194. b
Quærite nunc vestigia prius quibus exitus illorum ex illo loco compareant. 7. Verr. 116. a
Quum autem aliquid actum est, in quo media officia compareant, id cumulatè videtur esse perfectum. 3. Offic. 18. a
L. nauis delata in Vticam reflatu. hoc Pompeium non comparere, nec in Balearibus omnino fuisse, ut Patietus affirmat. Att. lib. 12. 232. 4. a
Comparere in multitudine bonorum. pro Rab. 95. b
Signa & dona comparere omnia. 3. Verr. 94. a

Comparo.

Quæ quidè non minore labore tuor, quæ cõparo. in Cat. 123. b
Reliquas partes diei tu cõsumebas iis delectationibus, quas tibi ipsi ad arbitrium tuum comparas. epist. 94. b
Dum se vxor, ut fit, comparat, paulisper commoratus est. pro Milone, 20. a
Magnificè & ornate (ut erat in primis inter suos copiosus) comparat conuiuium. 3. Verr. 45. a
Cur de perfugis nostris copias comparat cõtra nos? in Oratore, 130. a
Qui ludos h. s. c. c. comparat. ad Qu. frat. lib. 3. 24. 10. a
Primum temporibus hybernis ad magnitudinè frigorum, præclarum sibi hoc remedium comparat. in Verr. 240. b
Comparat se, homines ex agris accersit. 2. ad Qu. frat. 10
Equi fortis senectuti comparat suam. de Senect. 80. b
Homo per rationem consequentia cernit, similitudines cõparat. 1. Offic. 19. a. in Orat. 76. a
Virtutem industria comparat alicui. ad Heren. lib. 4. 175. a
Crimen incredibile confingunt: testes in hunc & accusatores huiusce pecunia comparant. pro Rosc. Amer. 18. a
Ego me ita comparavi. de Nat. deor. a
Comparauit deus inter se animam, & aquam cum igne & terra, & ea proportione coniunxit. de Vniuers. 19
Omnium rerum, quas ad beatè viuendum sapientia comparauit, nihil est maius amicitia. 1. de Finib. 100. a
Tumultus C. Gracchi tumultus domesticos comparauit. ad Heren. lib. 4. 190. a
Huic industria virtutem comparauit. ad Heren. 30. b
Alter in Siciliam cum ea copia, quam Capuæ & circum Capuam comparastis, &c. Att. lib. 8. 161. 3. a
Maiores nostri hoc comparauerunt, ut, &c. ad Herennium, lib. 4. 168. a. pro Mur. 71. a
Itaque maiores nostri rarè id accidere voluerunt, Prætores, ut consideratè fieret, comparauerunt. pro Quint. 9. b
Maiores & minora & paria cõparabimus sic, &c. de Or. 124. b
Quæso põtices, & hominem cum homine, & tempus cum tempore, & rem cum re comparete. pro Dom. 239. b
Sed illud te moneo, ut te antè compares, & quotidie meditare, &c. ad Qu. frat. 297. b
Neque solum diligens fuit, ut accusatorem filio suo compararet, sed etiam, &c. pro Cluent. 51. a
Nunquam huc venissent, nisi ad alias res pestiferas aditus sibi compararent. Att. lib. 2. 32. 2. a
Quum interea, &c. & populorum liberorum, regumque & sociorum auxilia volũtaria comparauissem. ad Catonem, lib. 15. 4. 7. a. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 44
Sed eas rationes tu ita refellis, ut cum me interrogaturus esse videare, ut ego me ad respondendũ cõpararem, repete auertas orationem, nec des respõdendi locũ. de N. d. 63. b
Ad arbitrium suum aliquid comparare. Mario, lib. 7. 1. 4. a
Alterum alteri comparare. de Amicit. 115. b
Comparare amicitias. de Finib. 1. 52. & Læ 1. 54
Comparare argumenta cum argumentis. Diuin. lib. 1. 7
Optimas artes comparare. 2. de Finib. 177. a
Conferre pugnantia, comparare contraria. in Orat. 21. a
In ipso numero si diligenter, & ex nostrorum & Græcorum copia comparare voles, multò pauciores oratores, quam poetæ boni, reperientur. de Orat. 85. b
Comparare sibi delectationes ad arbitrium suum. ad M. Marium, lib. 7. 1. 4. a
Factũ vnus cum alterius factò cõparare. Pulchro, li. 3. 6. 1. a
Comparare diligentiam subsidio. pro Quint. 1
Discipulum comparare. in Pisonem, 56. a

Exercitum comparare. 3. Philip. 133. a
Comparare gloriam ex rebus bellicis. Offic. 42. b
Hominem cum homine, & tempus cum tempore, & rem cum re comparare. pro Domo sua, 100. a
Comparare impetus. pro Domo sua, 11
Itaque tum sic statuit, per C. Fabritium insidias Habito comparare. pro Cluentio, 35. a
Aliqua inter se comparare. 1. Offic. 213. a
Laudationes per vim & metum ab aliquibus alicui comparare. 6. Verr. 130. a
Laudes artibus comparare. Curioni, lib. 2. 3. 6. a
Numero comparare. in Top. 35. a
Comparare periculum. pro Flacco, 74
Comparare magnum præsidium ad aliquid. Tusc. q. lib. 2. 2
Optimam viuendi rationem comparare. 5. Tusc. 52
Comparare remedia ad tolerandũ dolorem. Tusc. q. lib. 5. 55
Comparare se ad respondendum. 3. de Nat. deor. 25. a
Comparare se gratia cum aliquo. pro Quint. 62. a
Solitudinem cum solitudine comparare. 3. Offic. 3. a
Comparare & constituere spatium defensionis. pro Rabir. perduel. reo, a
Specie comparare. in Topic. 36. a
Subsidium aliquod ab adolescentia sibi cõparare. 3. de Or. 58. a
Studiõse comparare supellectilem. in Verr. 125. b
Comparare testes cum aliquo. pro Quintio, 40
Prætores, ut consideratè fieret, comparauerunt. pro Quint. 29. Comparare, pro, cauere vel statuere.
Æqualitate comparantur multa. in Topic. 37. a
Amicitia comparantur, ut commune commodum mutuis officiis gubernetur. pro Rosc. Amer. 66. a
Sed hi nec comparantur Catoni. de Amicit. 97. b
Fecit societatem earum rerum, quæ in Gallia comparabantur. pro Quint. 2. b
Longior oratio cum magnitudine vtilitatis comparetur. 2. Offic. 28. a
Quum bellum nefarium contra aras & focos, contra vitam fortunisque nostras ab homine profligato ac perditò nõ comparari, sed geri iam viderè. 3. Philip. 123. a. 10. ad Att. 8
Nemo Gallus cum ciue Romano comparandus est. pro Font. 280. b
Nullo modo cum cæteris comparandus vir. 2. Philip. 121. a
Dicendi ratio cum imperatoris laude, aut cum boni senatoris prudentia comparanda. 1. de Orat. 5. a
Quare primum sylua rerum ac sententiarum comparanda est. de Orat. 152. b
Ad conatum exercitus comparandi princeps. 10. Philip. 286
Sapientia nunc expetitur, quòd est tanquam artifex conquirendæ & comparandæ voluptatis. 1. de Finib. 67. a
Grauissimus author ad instituendam, fidelissimus socius ad comparandam, fortissimus adiutor ad rem perficiendam fuit. pro Domo sua, 25. a
Quæ sunt igitur voluptates corporum cum autoritatis præmiis comparandæ? de Senect. 59. a. 1. de Finib. 94. a
Quid enim tanto opus est instrumento in optimis artibus comparandis? de Finib. 88. b

Comparatus.

Comparatus cum illo videtur. 3. ad Qu. frat. 24
O mira, præclara, atque diuinitus iam à principio Rom. nominis à maioribus nostris ratio comparata, nequis, &c. pro Cluent. 61. b
Ita ratio comparata est vitæ naturæque nostræ, ut alia ætas oriatur ex alia. de Amicit. 115. b
Idcirco illa sortitio comparata est, ne, &c. de Clar. 44. b
Ad delectationem, siue delectationis causa, comparatum aliquid. in Orat. 21, & 120. a
Iniquissimè comparatum est, quòd, &c. pro Cluent. 44. a
Ius à maioribus nostris ita comparatum est, ut, &c. pro Do. sua, 228. b
Sed hoc præclare legibus comparatum est, ut charitas liberorum amicorum parentes Reip. redderet. ad Brut. 12. 3. a
Itaq; more maiorum comparatum est, ut in minimis rebus homines amplissimi testimonium de sua re non dicerent. pro Rosc. Amer. 62. a

Si ita natura comparatum esset, ut ea dormientes agerent, quæ somniarent, &c. de Diuin. 133. b
Maleficium de quo iudicium comparatum sit. de Inuent. 69. b. Id est, institutum.

Qui me ex comparato & constituto spatio in semihoræ curriculum coegisti. pro Rab. 91. b

Comparatio.

Comparatio est, quum aliud aliquod factum rectum, aut vtile contenditur, quod ut fieret, illud, quod arguitur, dicitur esse commissum. 1. de Inuent. 23
Comparatio vel proportio potest Latine, quæ Græcè dicitur ἀναλογία, de Vniuers. 17
Potest incidere sæpe cõtentio & comparatio de duobus honestis, vtrum honestius. 1. Offic. 83. a
Comparatio noui belli. pro Leg. Manil. 5. a
Criminis comparatio inuenta & adornata ab aliquo. pro Cluentio, 152. a. 1. ad Heren. 16
Comparatio dicendi. Brut. 143
Cũ scriptis alienis cõparatio orationis alicuius. 1. de Or. 135. a
Parium comparatio nec elationem habet, nec submissionem: est enim æqualis. in Top. 37. a
Nõ placet mihi inquisitio candidati prænũtia repulsæ: non testium potius, quæ suffragatorũ comparatio. pro Mur. 42. a
Comparatio voluptatis. 2. de Finib. 146. a
Comparatio vtilitatum. Offic. 52. b
Etsi præstantia debent ea dici, quæ habent aliquam comparisonem, animus autem humanus cum alio nullo, nisi cum ipso deo comparari potest. Tusc. 235. b
Cum solis & lunæ, & quinque errantium ad eandem inter se comparisonem est facta conuersio. de Nat. d. 36. b
Comparisonem proportionemque eandem habebat. de Vniuers. 31
Difficiles ad iudicandũ comparatione res. Plæco, lib. 10. 5. 1. a
Itaque & ob eam causam, & ab iis rebus numero quatuor, mundi est corpus effectum, ea constrictus comparatione qua dixi, &c. de Vniuers. 20. a. Id est, cõiunctione vel proportionem.
De comparatione aliquarum rerum differere. 1. Offic. 18. a
Comparatione disciplinaque dicendi in patronorum numerum peruenire. de Cl. Orat. 143. a
Pompeius omnia pollicetur, & Cæsar: quibus ita credo, ut nihil mea comparatione diminuam. ad Qu. frat. lib. 1. 48
Ex comparatione argumentum. Topic. 10
Ex comparatione in iuridicali assumptiua quomodo agendum. 2. ad Heren. 54
Ex literis tuis cepi fructum duplicem, mihi que in comparatione difficilè ad iudicandum, amorè me erga me tuũ, an animũ in Remp. pluris æstimandum putare. ep. 146. b
In comparatione quæ spectanda. Top. 35
Quæ qui sine comparatione alicuius spectaret, satis magna diceret. de Cl. Orat. 189. b
Cum autem ipsum audires sine comparatione, non modò contentus esses, sed melius non quæres. de Clar. 176. b
Comparationum duo genera. Topic. 45

Comparete.

Quum autè quæritur quale quid sit, aut simpliciter quæritur, aut comparatè. simpliciter, Expetendane sit gloria. comparatè, Proponendane sit diuitis gloria. in Top. 45. a

Comparabilis.

Species comparabilis. 1. de Inuent. 53. a
Comparabile autem est, quod in rebus diuersis similem aliquam rationem continet. 1. de Inuent. 65

Comparatiuus.

Deinde oportebit ipsam illam comparatiuam iudicationem exponere tanquam causam deliberatiuam. de Inuent. 71. b

Compasco.

Si compascuus ager est, ius est compascere. in Topic. 7

Compedes.

Compedes has, fasces inquam hos laureatos efferre, &c. 8. ad Att. 11. Alibi molestissimos lictores vocat.
Ex compedibus atque ergastulo. pro Rabir. 14. a
Nam qui in compedibus corporis semper fuerunt, etiam quum soluti sunt, tardius ingrediuntur. 1. Tusc. 61

Compello.

Cum hoc compello, prætereo illius ex grege latrocinii neminem. in Ant. 248. b

Idem etiam Q. Ciceronem, fratris mei filium, compellat edicto, nec sentit amens commendationem esse compellationem suam. 3. Philip. 136. a

Neque solum id dixit, sed quos ei commodum fuit, compellauit. post reditum in Senatu, 10. a

Mimus quidam Aetium poetam compellauit in scena. ad Her. 5. b

Compellat hospitæ præfens, computarat, &c. in Ant. 178. b

Quare da te in sermone, & perfecta, & cõfice, excita, cõpella, loquere, vt te cum illo Scauola loqui putes. Att. lib. 13. 30

Nec enim me sperasti mutuam tibi gratiam relaturum, vt vicissim tuos compellarem. in Sal. 273. b

Exin compellare me pater voce videtur, his verbis. de Diuinat. 89. b

Nominatim alii compellabantur, alii citabantur, alii relegabantur. pro Domo sua, 29. a

Quum verò in huc sensum & alliciar beneficiis hominum, & compellar iniuriis, facile patior, &c. Lætulo, lib. 1. 9. 8. a

Quibus cum parum procederet, vt vlla lege mihi poneret accusatorem: compellari ea lege me voluerunt, qua dicere non poterant. 8. famil. 137

Nigidium minari in concione se iudicem, qui non affuerit, compellaturum. Att. lib. 2. 17. 2. a

Compellatio.

Exclamatio est, quæ conficit significationem doloris, aut indignationis alicuius per hominis aut vrbs, aut loci, aut rei cuiuspiam compellationem. hoc modo: Te hunc alioquor Africane, cuius, &c. ad Heren. 28. b

Idem Q. Ciceronem compellat edicto, nec sentit amens commendationem esse compellationem suam. in Ant. 186. b

Iaque crebras, vel potius quotidianas compellationes meas non tulit, sèque in urbem recepit inuitus. ad Cornificium, lib. 12. 54. Id est, oburgationes & conuitia.

Compello.

Qui pluribus ædibus in foro factis, singulari virtute & gloria ciuem domum vi & armis compulit. pro Mil. 54. a

Cæsar ceteras nationes contriuit, compulit, domuit. de Prouinc. Consul. 78. b

Me domo mea expulisti, Cn. Pompeium domum suam compulisti. in Pisonem, 11. a

Compellere & congregare in vnum locum. 1. de Inuent. 4. a

Compellere orationem in angustias, & in Stoicorum dumeta. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 102. Hoc est, ad subtile & angustum argumentandi genus, quale placebat Stoicis, restringere.

Compellitur ad morbos & senectutem corporis coagmentatio, calore vel frigore. de Vniuers. 21

Cum verò in hunc sensum & alliciar beneficiis hominum, & compellar iniuriis, facile patior, &c. epist. 16. b

Cõpulsus eo, quo minimè volebam. 10. fa. 67. in ep. Pollionis.

Omnis totius prouinciæ pecore compulso pellium nomine. in Pisonem, 69

Omnis enim qui ad illa arma fato sumus nescio quo Reip. misero funestoque compulsi. pro Marcel. 8. a

Compendium.

Etenim omnino tantum se negat facturum compendii sui causa, quod non liceat. 3. Offic. 83. a

Si quado me vis peierare, vt paululum tu compendii facias, paratum fore scito. pro Rosc. Comædo, 29

Multi leue compendium fraude maxima commutauerunt. ad Herennium, 11. b

Is est reus auaritiæ, qui in vberissima re turpe compendium effugit. pro Flac. 5. a

Quos illa (prouincia) partim mercibus suppeditandis cum quæstu, compendioque dimittit. 4. Verr. 4. a. Id est, lucro.

In compendio versari. 5. in Verr. 90

Compendiaris.

Socrates hanc viam ad gloriam proximam, & quasi compendiarium esse dicebat, si quis id ageret, vt qualis haberet vellet, talis esset. Offic. 41. b

Compenso.

Paucitate pedum grauitatis suæ tarditate cõpensat. in Or. 15. a

It tamen hoc vitium compensant vel facultate vel copia. in Orat. 136. a

Vestra in me attentè audiendo benignitas prouexit orationem meam, sed hoc compensabo breuitate eius orationis, quæ, &c. pro Dom. 219. b

Sed sit offensus primo: nonne compensabit cum vno versiculo tot mea volumina laudum suarum. in Piso. 58. a

Maffilienses Gallicorum bellorum pericula pop. Ro. copiis armisque compensarunt. pro Font. 3. a

Rationes tuas te video compensare cum istis doloribus, non memoria corpore perceptarum voluptatum. 2. de Fin. 158. a

Et cum maximis curis & laboribus compensare eam, quam ex discendo capiant, voluptatem. de Finib. lib. 5. 45

Atque hæc omnia honoris comodis cõpensatur. in Ver. 242. b

Compensabatur cum summis doloribus lætitia. 2. de Fin. 156. a

Catonis edictum, Pedibus compensari pecuniã. pro Fl. 56. a

Atque hæc à nobis petunt omnia: neque vlla re alia, quæ à nobis consequuntur, nisi opera sua compensari putant posse. pro Mur. 65. a

O perditum latronem, vix vlllo otio compensandam hanc Reipub. turpitudinem. Att. lib. 7. 136. 3. a

Certisque operis & officiis erit, quod violatum est, compensandum. Offic. 47. b

Si facta compensanda sunt, conferamus æquitatem. Antequam. 19. 4. b. Id est, comparanda.

Vitia senectutis diligentia compensanda sunt. de Senect. 31

Labores compensati gloria. 3. de Orat. 8. a

Multa eius in stipendiis damna proferentur, quæ ab ipso ætatis fructu dissoluta & compensata sunt. 7. Verr. 27. a

Compensatio.

Compensatione commodorum, incommoda quæ sunt in vita, leniunt sapientes. de Nat. deor. 1. 17

Fortitudo, est contemplatio laboris & periculi cum ratione vtilitatis & compensatione commodorum. ad Heren. 31. b

Iaque hac vsurum compensatione sapientem, vt voluptatem fugiat. 5. Tusc. 135. a

Comperendino.

Tua ratio est, vt secundum binos ludos mihi respondere incipias: mea, vt ante primos ludos comperendinè. 2. Ver. 21. a

Verum, vt opinor, Glaucia primus tulit, vt comperendinaretur reus. 3. Verr. 13. & 17

Comperendinatus.

Postquam est comperendinatus, &c. 6. Verr. 29. a

Vnum, quasi comperendinatus, medium diem fuisse, quem, &c. Brut. 44

Adimo enim comperendinatum, quod habet lex molestissimum, bis vt causa dicatur. 3. Verr. 17. a

Comperio.

Quod ego ex multis audiui & comperi. pro Cluent. 58. b

Hæc ego vix dum iam cœtu vestro dimisso cõperiri. in Cat. 99. b

Nihil de hoc comperi. pro Sylla, 65. a

Vbi comperi remotas esse literas societatis, habui rationem annorum. in Verrem, 145. b

C. Fimbria diem Scauolæ dixit, postquam eum comperit posse viuere. pro Sex. Rosc. 24. b

Certis authoribus aliquid comperire. Att. lib. 14. 305. 2. a

Quum indicia mortis se comperire manifestò & manere diceret. de Clar. Orat. 152. a

Comperire testibus. pro Cluent. 99. a

Nam vt illud afferant, nihil est quod de his duobus habuerint compertum, de ceteris comperisse. pro Cluent. 100. a

Ex multis audiui: nam me cõperisse non audeo dicere. ep. 62. b

Cum indicia mortis suæ se comperisse manifestò, & manere diceret. de Clar. Orat. 190. b

Et in concione quæreret, qui tibi cõstares, cum idem negares quicquam certi posse reperiri, idem te comperisse dixisses. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 58

Scriptit se id certis authoribus comperisse. ad Att. 225. b

Compertum.

Facinus manifestò compertum atque deprehensum. pro Cl. 26. b

Denique de eo tibi compertum erat. Sal. in Cic. 219. b

Aut illud afferant, aliquid esse quod de iis duobus habuerit compertum. pro Cluent. 44. b

Quum ea dicimus iurati, quæ comperta habemus, quæ ipsi vidimus. pro Fonteio, 16. a

Compertum.

Nihil ipsos habuisse cognitum, nihil comperti. pro Cluent. 103. a

Compesco.

Nec tamen in petendo Resp. compescenda est. de Petit. 213. b

Competenter.

Huic Epicurus competenter. de Fin. 84. b. aliàs, comparet se.

Competitor.

Vt enim quum ciuilitate contendimus, aliter si est inimicus, aliter si competitor: &c. 1. Offic. 58. a

Non competitor à quo es victus, sed populus à quo es præteritus. pro Plan. 260. b

Competitores qui certi esse videbantur, Galba & Antonius, & Q. Cornificius. Att. lib. 1. 1. a

Competitrix.

Nam nos quoque habuimus scenam competitricem. pro Murena, 38. a

Compilo.

Tot millia latrocinantur morte propofita: alii omnia quæ possunt, sana compilant. 1. de Nat. deor. 60

Vno imperio hostiatum totum oppidum cõpilauit. in Ver. 212. b

Qui ab ipsis cautis Iuriconsulis eorum scientiam compilarit. pro Mur. 22. a

Ac non apertissimè Consulem, exercitum, prouinciãque compilarit. 3. Verr. 24. a. 2. de Orat. 149. a

Ærarium exhaurire, Remp. compilare. in Vatinius, 3. a

Caupones omnes hic compilare per turpissimam legationem maluit. de Petit. Consul. 5

Nihil est quod mihi gratias agas, inquit, si malui compilari, quam vœnire. 2. de Orat. 149

Compilatio.

Quid tu me hoc tibi mandasse existimas, vt mihi gladiatorum compositiones, vt vadimonia dilata & Chrestii compilationem mitteres? Cælio, lib. 2. 7. 1. a

Compingo.

Picenum amiserat culpa: in Apuliam se compegerat: ibat in Græciam. 8. ad Att. 20

Oratorem tanquam in aliquod pistrinum detrudi & compingi videbam. 1. de Orat. 25. a

Compactus.

Quid enim aut in natura, qua nihil est aptius, nihil descriptius, aut in operibus manufactis tam compositum, tamque compactum & coagmentatum inueniri potest? 3. de Finib. 112. a

Alteraq; natura adiuncta materia temperatione trium partium proportionem compacta, se ipse conuersans, quum materiam mutabilem arripisset, &c. de Vniuers. 35. a

Compacto.

Compacto prohibiti videamur. 10. ad Att. 40. Compacto alii pro Consulato & dedita opera accipiunt, aduerbialiter. Alii nomen esse putant, pro pacto & conuentione.

Compactio.

Videamus ea, quæ terra gignit, corticibus & radicibus valida seruari: quod cõtingit animalibus sensuum distributione, & quadã compactioe membrorum. de Finib. 530

Compita.

In compitis auctionari. 1. de Legib. 4. a

Compitalia.

Tu pridie compitalia memento. Att. lib. 2. 18. 5. a

Compitalitius.

Ego quoniam 1111. Non. Ianuar. compitalitius dies est, nolo eo die in Albanum venire molestus familiaræ. Attic. lib. 7. 26

Cuius fuit initium ludi compitalitii, &c. in Pisonem, 5

Tu, quum in Calendas Ianuarias compitalitiorum dies incidissent, &c. in Pisonem, 5

Sed hoc ambulationibus cõpitalitii reseruemus. Att. lib. 2. 13

Complano.

Melii regnum appetitis domus est complanata. pro Dom. 78

Complaudo.

Stantes complaudabant in re facta. de Amicit. 24. a. Hoc est, fauebant, vt spectatores in theatro solebant.

Complector.

Etenim quum complector animo, quatuor causas reperio, &c. de Senect. 14

Complecteris amplissimos viros ad tuum scelus. in Pisonem, 59. a. Id est, adiungis.

Circulus extimus, qui reliquos omnes complectitur. de Somn. Scip. 128. b

Se concordiam quadam amicitia & charitate complectitur mundus. de Vniuers. 20. a

Stellas vi sua complectitur natura ætheris. 2. de Nat. d. 79. a

Complectitur verbis quod vult. 1. de Finib. 112. Id est, facundus est, quod vult, enuntiat.

Complectitur vitis suis clauiculis quicquid est nacta. de Senectute, 48. a

Quod cogitatione tantum & mente complectimur. Or. 197. b

Nec enim minus nostra sunt quæ animo complectimur, quam quæ oculis intuemur. epist. 73. b

Complexus igitur sum cogitatione te absentem. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 11. 4. a

Veterem ex tuis literis libenter complexus sum. Att. 280. b

Alius alios homines & ordines: ego vos semper complexus sum. pro Rab. Posth. 10. a

Liber, quo iste omnem rerum memoriam breuiter complexus est. de Clar. 166. b

Hic me cõplexus est, consperpsitque lachrymis. pro Pl. 280. b

Multos est hic ordo cõplexus hominibus & beneficiis suis. de Prouinc. 77. b

Pater complexus esset filium, stensque eum centum viris commendasset. de Orat. 106. b

Nos inter nos sumus complexi. 1. de Diuin. 103. a

At contra, oratorè celeriter complexi sumus: &c. 1. Tusc. 8. a

Nemo erat qui philosophiam complexus esset. de Cl. 195. b

Frater eius mecum est multum: quare, vt institui, complectere adolescentem. ad Q. frat. 321. b

Rogo te vt hunc adolescentem humanitate tua complectaris. epist. 210. b

Te rogo, vt quæ successori amicissimo potes commodare is, qui prouinciã tradidit, ea pro nostra constantissima voluntate erga te, cura ac diligentia complectere. epist. 31. b

Quibus autem rationibus facultatem assequi possimus, vt hominum studia complectamur, eaque teneamus, dicemus. Offic. 36. b

Da te homini, complectetur, crede mihi. Cælio, lib. 2. 7. 6. a

Nam ita complectemur, vt in vnum conducamus propositionem & assumptionem. de Inuent. 56. b. 1. concludemus.

Cum Oppius me hortaretur, vt adolescentem, totamque causam manumque veteranorum complecterer, dixi me id nullo modo facere posse. ad Att. 262. b

Complecti & osculari aliquem. Att. lib. 16. 333. 14. in Somn. Scip. 10. a

Cõplecti & augere bonitatè inuitatam. pro Rab. Posth. 27. a

Beneficio complecti aliquem. pro Plancio, 66. a

Complecti aliquem benevolentia. ad Ligarium, lib. 6. 14. 2. a. pro Marcel. 6. a

Comitate complecti aliquem. Cæsari, lib. 7. 5. 7. a

Complecti honoribus & beneficiis aliquem. de Prouinc. 31

Complecti aliquem suis officiis. 13. famil. 43

Ex literis alicuius complecti aliquem. Bruto, 12. 5. a

Cum sua salute complecti aliquem. pro Plancio, 82. a

Omnibus studiis, laboribus, vitæ periculis complecti aliquem. in Pisonem, 62. a

Complecti aliquid animo & cogitatione. Offic. 1. 163. Tusc. quæst. lib. 1. 42

Mente complecti aliquid. 2. de Finib. 177. a. Tusc. q. lib. 1. 30

Certè & deum ipsum, & diuinum animum corpore liberatum cogitatione complecti non possumus. 1. Tusc. 8. 1. a

Complecti causam aliquam. 16. ad Att. 39. 5. Philip. 196

Complecti cura ac diligentia. 3. famil. 5

Fidem complecti. pro Corn. Balbo, 51. pro amore prosequi.

Complecti hominem. Curioni, lib. 2. 5. 13. a

Complecti innumerabilia. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 105

Complecti liberaliter. 13. famil. 25

Animo rei magnitudinem complecti. 1. de Orat. 11. a

Oratione completi non possum magnitudinem animi tui post reditum, 4. a
Omnem rerum memoriam breuiter & perdiligenter complecti. de Claris Orat. 7. a
Quomodo igitur hæc infinita & semper noua, aut memoria cõplecti, aut obseruado notare possumus? 2. de Diu. 216. a
Vt iam liceat vna comprehensione omnia complecti & dicere, omnem naturã esse conseruatricem sui. in Ant. 186. b
Vno crimine omnia complecti. 4. Verr. 87. a
Vno verbo omnia complecti. 5. de Finib. 104. a
Complecti otium. 2. ad Att. 18
Philosophiam complecti. de Claris Orat. 179. a
Arctius puellam complecti. 1. de Diuin. 67. a
Complecti præsentia. Tusc. quæst. lib. 1. 55
Sententiam numero quodam complecti. 3. de Orat. 96
Complecti omnem vitæ cõsequentiis statum. de Fin. lib. 2. 39
Siquis vniuersam ac propriam oratoris vim definire complectique vult. de Orat. 90. b
Vitam beatam complecti. 3. de Finib. 65. a
Complectens.
Perficiens, vt ego ista innumerabilia complectens, nusquam labar, nihil opiner. 4. Acad. 204. a
Complexus.
Soror fratrem complexa tenet. pro Font. 283. b
Naturãque eã, quæ res omnes cõplexa teneat. de N. d. 2. 22
Scelestum dii immortales scelerarium facinus: atque eiusmodi, quo vno maleficio scelera omnia complexa esse videantur. pro Rosc. Amer. 21. a
Vidi in quiete, te repente lætum extitisse, nosque inter nos esse complexos. de Diuin. 92. b
Complexus.
Complexus & osculatio. pro Cælio, 38. a
Complexus cæli. Tusc. quæst. lib. 1. 32. ambitus orbis, quæ est Græcis ἀστροσφαιρα.
Complexus corporum. Tusc. quæst. lib. 3. 41
Ad complexum mæx Tullix, ad osculum Atticæ possim currere. 12. ad Att. 1
In sinu & complexu alicuius venire. 2. Philip. 72. a. 14. fam. 2
A complexu suorum distrahere aliquem. pro Do. sua. 75. a
Coercet & continet omnia complexu suo mundus. 2. de N. deorum, 82. a
Terra semet tepesactum vapore & complexu suo diffundit. de Senect. 47
Postremum genus est de Catilinæ delectu: imò verò de complexu eius ac sinu. in Catil. 41. a
Num etiam de matris hunc complexu lectissimæ miserrimæque sceminx vobis inspectantibus auellet atque abstrahet? pro Fonteio, 30. a
E complexu suo dimittere aliquem. 1. ad Q. frat. 51
Deinde totius complexu gentis humanæ. de Finib. lib. 5. 60
In complexu esse. 14. famil. 11
In complexu liberorum & coniugum trucidare aliquos. pro Elacco, 73. a
Complexu rationis & intelligentiæ. de Vniuers. 13
Sinu complexuque recipere aliquem. 13. Philip. 349. a
Vi & complexu retinere aliquem. pro Plancio, 81. a
Complexu suo omnia animalium genera cælum non tenebit. de Vniuers. 51
Quidam cum in somnis complexu venereo iungeretur, calculos eiecit. de Diuin. 137. b
Collocutiones familiarissimæ, complexusque summæ benevolentix. 11. Philip. 191. a
Complexus, osculatusque dimiserit. 16. ad Att. 14
Complexus.
Complexus aliquem tenere. 3. Philip. 136
Complexio.
Complexio est, in qua vtrum concesseris, reprehenditur, ad hunc modum: Si improbus est, cur vteris: si probus, cur accusas? 1. de Inuent. a
Hic quum concesseris propositionem & assumptionem, complexio est infirmanda. 1. de Inuent. 100. a
Complexio, exornatio est, quæ vtrumque complectitur, exornationem & conuersionem scilicet, & repetitionem. 4.

ad Herennium, 163. a
Complexio, per quam id, quod cõficitur ex omni argumentatione, breuiter exponitur. 1. de Inuent. 82
Complexio est quæ concludit, breuiter partes argumentationis colligens. 2. ad Heren. 61. a
Breuis complexio totius negotii. 1. de Inuent. 54. a
Conficitur complexio ex propositione & assumptione. 1. de Inuent. 99. a
Longissima est igitur complexio verborum, quæ volui vno spiritu potest. 3. de Orat. 100. a
At quibus verbis, modò æquum sibi videri, modò non iniquum: mira verborum complexio: id est, implicatio & confusio. in Verr. 178. b
Complexionis in argumentatione vitia. 2. ad Heren. 84
Ne id, quod perspicuum est, in complexionem inferamus. 1. de Inuent. 87. a
Complexione aliquando non vtendum. 2. ad Heren. 64
Nec aceruatim multa frequentas, vna complexione deuinciet. in Orat. 47. a
Superfedi complexione posse nonnunquam. 1. de In. 86. a
Complexiones & copulationes & adhæssiones atomorum inter se. 1. de Finib. 15
Complexionum genera. 1. de Inuent. 87
Compleo.
Quæ quidem in Sabinis persequi soleo, conuiuiumque vicinorum quotidie compleo. de Senect. 43
**Quis hic, inquam, quis est qui complet aures meas tantus & tam dulcis sonus? in Somnio Scipionis, 16
Lustrat & complet sua luce cuncta Sol. de Somn. Scip. 15. a
Complet luna solis illustrationem menstruo spatium. de Nat. deor. 1. 61
Complet ea quidem beatissimam vitam. de Inuent. 141. b
Gorgias Leontinus centum & septem compleuit annos. de Senect. 13
Gradus theatri accusator hominibus seditiosis compleerat. pro Cluent. 37. b
Vt hac ipsa ratione summa mei promissi compleat. 5. Ver. 96. a
Tu locum compleas numero, confirmes præsidio. contra Rul. 80. b
Quum sol compleuerit terras larga luce. de Nat. deor. 2. 36
Cum sanguis os oculosque compleffet. in Verr. 264. b
Complere, & ad exitum perducere aliquid. 2. de Inuent. 147. a
Complere aliquem coronis & floribus. 6. Verr. 69. a
Plangere & lamentatione complere forum. in Orat. 72. a
Complere municipium colonis. contra Rul. 83. b
Complere omnia corporis odore, vini atque vnguenti. 5. Verr. 25. a
Etenim hæc decantata erat fabula, sed complere paginam volui. Att. lib. 13. 288. 6. a
Complere se conchis. de Nat. deo. 51. b
Humanissima completur animus voluptate. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 118
Fauces calefiunt, arteriæ complentur. ad Heren. 20. b
Renouatione stirpium complentur terræ. 2. de Nat. d. 191. a
Cum vetum erat ad ædem Concordiæ, gradus complebantur. in Ant. 197. b
Vt de nocte domus compleatur. de Petit. 212. b
Occupetur locus in subfelliis, compleatur tribunal. de Cl. Orat. 192. b
Quoniam gaudio complerentur. de Finib. 5. 64
Compleri infatiabili gaudio. Tusc. quæst. lib. 5. 52
Compleri, ad exitumque perducere. de Inuent. 83. b
Illi enim compleri vitam corporis commodis beatam putant. 3. de Finib. 67. a
Onerandum & complendum peccus plurimarum & maximarum rerum suauitate, copia, varietate. de Orat. 154. b
Compleus.
Perfectus, completusque verborum ambitus. in Orat. 96. a
Compleus multo cibo & potione. Tusc. quæst. lib. 5. 72
Multitudine consentientium completus mundus. 2. de Diuinatione, 178. a
Completa domus, pro plena. 1. ad Att. 55
Neque est adhuc tamen ea summa completa. pro Flac. 25. a**

Ita cõpleta militibus villa, vt vix tricliniũ vacaret. 13. Att. 66
Totum cælum humano genere completum est. 1. Tusc. 46. a
Compleri sunt animi auresque vestrx. contra Rul. 87. b
Quum ita completa & conferta sint omnia. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 115

Complementum.

Inculcata reperias inania quædam verba, quasi cõplementa numerorum. in Orat. 135. a

Complexus, Vide Complector.

Complico.

Quum complicarem hanc epistolam, noctuabundus ad me venit cum epistola tua tabellarius. Att. lib. 12. 232. 2. a
Cum hanc iam epistolam complicarem, tabellarii a vobis venerunt. ad Q. frat. 321. b
At verò si quis voluerit animi sui complicatam notionem euoluere, iam se ipse doceat, eum virum, & c. 3. Offic. 100

Comploro.

Videre prætextatos inimicos nondum morte complorata arbitria petentis funeris. pro Domo sua, 75

Complures.

Complures consules dicti, quorum nemo, & c. epist. 146. b
Complures dies. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 13
Dies complures cum aliquo versari. Curioni, lib. 2. 6. 5. a
Complures Græcis institutionibus eruditi. 1. de Nat. d. 13. a
Vulcani complures. 3. de Nat. deor. 75. a
Ambiguorum autem complura sunt. de Orat. 118. b
Confirmandi genera complura. in Protagora, a
Dicebant scyphorum paria complura, hydrias argenteas. 4. Verr. 33. a
Sed tamen ego quidem me sustinui, multa minui, multa sustuli, cõplura ne posui quidẽ. Cecinna Ciceroni, li. 6. 7. 8. a

Compono.

Componunt igitur primum artem quandam de iis quæ visa dicimus, eorumque & genera & vim definiunt. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 38
Rem videbat acutè, componebat diligenter. de Clar. 185. b
Composui formulas iudiciorum, confeci libellos de stillicidiorum iure. 1. de Legib. 21. a
Testimoniũ composui, quod, quum voles, obsignabis. Dotalibellæ, lib. 15. 328. 4. a
C. Flauius scriba fastos protulit, actionesque composuit. ad Att. lib. 6. 111. 18. a
Callidè enim qui illa composuit, perfecit, vt quodcunque accidisset, prædictum videretur. de Diuin. 166. a
Atque is quidem, qui cuncta composuit, constanter in suo manebat statu: qui autem, & c. de Vniuers. 59
Brutus tres libros de iure ciuili composuit. de Orat. 129. b
Ego itinera sic composueram, vt Non. Quintil. Puteolis essent. Att. lib. 15. 329. 24. a
Poema ad Cæsarem, quod composueram, incidi. ad Q. frat. lib. 3. 17. 16. a
Compone hoc de argento: de reliquo videro. 6. Verr. 31. a. Id est, dic quomodo conueniat illud quod dico de argento. Ipsa verba compone & quasi coagmenta. de Cl. Orat. 34. a
Cauere debemus, ne in perturbationem prius incidamus, quam animos nostros ratio componat. 1. Offic. a
Diligenter componere aliquid. de Cl. Orat. 125. a
Artes componere. de Cl. Orat. 24. a
Componere bellum. Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 33. 9. a
Commentarium componere. Att. lib. 2. 14. 13. a
Componere ea quæ dicenda sunt, probandi & persuadendi causa. de Orat. 137. b
Cõponere certã quãdam formulam disciplinæ. 1. Acad. 25. a
Interdictum aliquorum causa componere. pro Cecin. a
Cõponere & describere iura & iussa populorũ. 1. de Leg. 25. a
Libros componere. ad Tironem, lib. 16. 20. 1. a
Verba ad religionem deorum immortalium componere. pro Domo sua, 94. a
Verba componere, & syllabas propemodum dinumerare & dimetiri. Orat. 210. b
Ita causa componitur, vt Bidenses hæreditatem peterent. in Verrem, 119. b
Æschines tanquam Æserinus, vt ait Lucullus, cum Paci-

diano hic componitur. de Opt. 244. b. Id est, comparatur. Nec componentur solum verba ratione, sed etiam finientur. Orat. 212. b
Ne S. C. arbitrato nostro componeretur, quis fuerit impedimento, arbitror te Planci literis cognouisse. epist. 157. b
Fieri non poterat vt componeretur. pro S. Rosc. 41. b. Id est, vt conueniret.
Artificium cuiusdam de ipso iure ciuili hesternò die Crassus componi dicebat posse. 2. de Orat. 46. a
Componendum argumentum, & scribundi tempus expectandum. 15. ad Att. 10
Viã componendi facile efficiet exercitatus stylus. in Or. 83. a
In consideranda componendaque causa totũ diem ponere. de Clar. Orat. 44. a
Tibi etiam gratias agebat, quod signa componenda suscepisses. ad Att. lib. 4. 79. 2. a
Totumque se ad res componendas transtulit. de Clar. 168. b
In cognoscendis componendisque causis. in Orat. 79. a
In inuentendis componendisque rebus mira accuratio. de Cl. Orat. 128. a

Compositus.

Equus natura bene compositus. ad Heren. 38. b
Composita autem ea conclusio sic est: eorum quæ videtur, alia vera sunt, alia falsa. Acad. 11. b
Oratio puris & electis verbis composita. ad Heren. 27. b
Composita, ornata, & artificiosa quodam & expositione distincta oratio. 1. de Orat. 27. a
Deinde ne Prætor aliquid sua sponte loqueretur, ei quoque carmen compositum est. pro Mur. 22. a
Commentarium consularis mei Græcè compositum misi ad te. ad Att. 19. b
Literarum exemplum ab istis compositum esse arbitror. 2. de Leg. Agrar. 57. a
Exordiũ nimis apparatus verbis compositũ. ad Her. lib. 1. 12. a
Aut in operibus manu factis tam compositum, tamque cõpactũ & coagmentatũ inueniri potest. de Finib. lib. 3. 58
Compositæ orationis insidiis, fidem auditoris attentare. de Orat. 117. b
Si ab isto libro, quẽ tibi ludimagister nescio quis ex alienis orationibus compositum dedit, vno verbo discesseris. 1. Verr. 25. a
Compositum ad iudicium venire. 2. in Verr. 20
Composito & delibuto capillo passim per forum volitare. pro Rosc. Amer. 79. a
Composita & constituta Repub. quicquam agi per vim minime ciuile est. 3. de Legib. 60. a
In hoc elaborandũ est, vt Remp. constituas, eaque in primis cõposita, summa tranquillitate & otio persuare. pro Mar. 16
Compositi homines ad rem aliquam. pro Sest. 33
Verba non abiecta, res compositæ diligenter. de Clar. 186. b
Eadem res alia ratione compositæ. lib. 1. de Finib. 5
Auspicia ad vtilitatem Reip. composita. 2. de Legib. 51. a
Locus erat quidam, in quo erant composita, quibus te rex numerare constituerat. pro Deiot. 146. b
Quæque ita composita, sanctitæque essent, ea videlicet leges nominauerunt. de Legib. 177. b
Verba ad deorum immortalium religionem composita. pro Domo sua, 237. b
Libri Græci leguntur à Græcis iisdem de rebus alia ratione compositis. de Finib. 50. b
Ad rem pertinet, quo modo cælo affecto, compositisque sideribus quodque animal oriatur. de Diuin. 128. b
Nemo vnquã parator, vigilatior, compositor in iudicium venit. in Verr. 72. b
Literulæ compositissimæ & clarissimæ. Att. lib. 6. 120. 1. a
Compositè.
Cõpositè & aptè sine sententiis dicere, infania est. in Or. 130. a
Si oratoris nihil vis esse nisi compositè, ornatè, copiosè eloqui, quæro, & c. 1. de Orat. 26. a
Compositor.
Non enim inuentor aut compositor, aut actor hæc complexus est omnia: sed & Græcè ab eloquendo rhetor, & Latine eloquens dictus est. in Orat. 33. a

Compositio.

Compositio in elocutione quid, & quomodo seruetur. 4. ad Herennium, 160
 Compositio anni. 2. de Legib. 30
 Disciplinæ compositio. 3. de Finib. 111. a
 Totaque huius iuris compositio pontificalis magnam religionem, ceremoniamque declarat. 2. de Legib. 51
 Apta compositio membrorum. Offic. 1. 139
 Quæ compositio membrorum, quæ conformatio lineamentorum, quæ figura, quæ species humana potest esse pulchrior? 1. de Nat. deor. 67. a
 Ordo, compositio rerum aptis & accommodatis locis. 1. Off. 18. a
 Compositio tota seruit grauitati uocum aut suauitati. in Orat. 106. a
 Varia compositio sonorum harmonias efficit plures. 1. Tuf. 64. a
 Verborum compositio. 2. de Orat. 32. a
 Pacis, concordia, compositionis author esse non destitit. 2. Philip. 46. Compositio, pro, concordia.
 Spes compositionis me fecellit. 9. ad Att. 16, & 26, & 58. in epist. Balbi. Compositio, pro pacificatione.
 Compositio sp̄ non desperatissimā esse puto. ad Att. 141. b
 Verbis ut ad aptam compositionem & condecetiam. 3. de Orat. 111. a
 De compositione aliquid me conficere spero. ad Att. 150. b
 Ex compositione magistratum quod cuiusque in Republica genus sit, intelligitur. 3. de Legib. 14
 Gladiatorum compositiones. ad Cælium, lib. 2. 7. 1. a
 Vnguentorum compositiones, conditiones ciborum, corporum lenocinia. 2. de Nat. deor. 110

Comporto.

Cum arma in ædem Castoris comportabas. pro Dom. 22. 4. b
 Cōportare frumentū ex agris in loca tuta. Att. lib. 5. 106. 5. a
 Quum feruorum delectus haberetur in foro, arma in templo Castoris luce & palam comportarentur. in Piso. 17. a
 Omnia ad istum comportari necessum est. in Verr. 118. b

Comportatus.

Res vndique exquisita, collata, accersita, comportata. de Orat. 151. b

Compos.

Illud quæro, cuius qui sit compos, is sit eloquens. Or. 206. b
 Nō sum in quā (mihi crede) mētis compos. Att. li. 9. 173. 10. a
 Tu mentis es compos? in Ant. 178. b
 Qui suæ mentis compos non est. in Piso. 89. b
 Animatus igitur est mundus cōposque rationis. 2. de N. d. 16
 Compos & particeps animus rerum sub intelligentiam cadentium. de Vniuers. 35
 Compos vrbis. pro Sest. 129
 Si me aliquando vestri & patriæ compotem fortuna fecerit. 3. ad Att. 23

Rationis & consilii compotem naturam. de Nat. deor. 2. 26
 Scientiam talem esse dicebat, cuius compotem, nisi sapientem esse neminem: &c. 4. Acad. 261. a
 Quarum qui essent animo & sententia compotes, eos esse imperatores dicerem. 1. de Orat. 105. a
 Omnes virtutis compotes beati sunt. Tusc. q. lib. 2. 38
 Homines compotes virtutum. de Finib. 141. b

Compotatio.

Conuiuuium nominarunt melius quàm Græci, qui hoc idem tum compotationem, tum concœnationem vocant. de Senect. 42. a

Compotor.

Tum verò adhibes ioci causa magistrum suffragio tuo, & compotorum tuorum rhetorem. 2. Philip. 60. a
 Conuiuuii publicum non dignitatis causa inibit: nisi forte, ut cum P. Clodio, hoc est cōpotorib? suis cœnet. in Pis. 52

Compransor.

Hunc tu agrum compransoribus tuis & collusoribus diuidebas. 2. Philip. 100

Comprehendo.

Is hominem comprehendit, & in custodiam Ephesi tradidit. 1. ad Qu. frat. 46
 Natura ipsa circumscriptione quadam verborum comprehendit concluditque sententiam. de Clar. 167. b

Quæ à sapientissimis viris tradita memoria, & sciētia comprehendisti. epist. 94. b
 Si quam opinionem mentibus vestris comprehendistis. pro Cluent. 3. a
 Cuius adulterium in puluinaribus sanctissimis nobilissimæ foeminae cōprehenderunt. pro Mil. 54. a. i. deprehēderunt.
 Quia verbis luculentioribus & pluribus rem eandem comprehendat. Att. lib. 12. 242. 2. a
 Ac ne plura, quæ sunt penè innumerabilia, confectæ, comprehendam breui: sic enim statuo. 1. de Orat. 18. a
 Comprehēde igitur animo, & propone ante oculos deum. de Nat. deor. 23. b
 Ut serui proflirent, hominēque comprehenderent. pro Cæl. 49. a
 Erant enim illi positi, ut comprehenderent Licinium, ut manifestò Licinius teneretur, aut cum retineret venenū, aut cum tradidisset. pro Cæl. 51. a
 Tenemus igitur Brute, quem quærimus, sed animo: nam manu si comprehendissem, nec ipse quidem persuasisset, ut se dimitterem. in Orat. 54. a
 Qui omnes animo virtutes comprehendisset. pro Corn. 55. b
 Quæ vix summa animi ratione cōprehendas. de Leg. 172. b
 Quod tam capitalem hostem non comprehenderim potius, quàm emiserim. 2. in Catil. 16. a
 Sed ut redeam ad id, vnde cœpi, vehementer mihi gratum feceris, si hunc adolescentem humanitate tua, quæ est singularis, comprehenderis. ad Cæsarem, lib. 13. 29
 Sic eam firmè grauitēque comprehenderit. de Fin. lib. 1. 55
 Officiis aliquem per se & per alios comprehendere. pro Plancio, 37. a. Id est, deuincire.
 Comprehendere & tenere aliquid animo. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 22, 23
 Comprehendere aliquid cogitatione. Tusc. q. lib. 1. 41
 Sed tamen vestrum est Iudices, omnia quæ in hūc dici possunt, etiam si à me minus dicuntur, vestris animis & cogitatione comprehendere. pro Flac. 160. b
 Cōprehēdere aliquid memoria. Tusc. q. lib. 5. 86. pro Cl. 111. a
 Hoc non modò comprehendere animo, sed ne suspicione quidem possum attingere. 3. de Nat. d. 45
 Omnia quæ sunt in rerum natura, celeriter animo comprehendere. de Orat. 121. b
 Comprehendere hostem. in Catil. 26. a
 Animo comprehendere intelligentiam alicuius rei. 3. de Nat. deor. 87. a. 1. de Orat. 9. a
 Memoriam rei alicuius comprehendere. de Clar. Orat. 10. a
 Memoria consequi, aut oratione comprehendere. 6. Ver. 50. a
 Eo minus, quod tu vis, possum mente comprehendere. 3. de Nat. deor. 27. a
 Amicitia multos cōprehēdere, tueri obsequio. pro Cæl. 9. a
 Nos enim defendimus, etiam insipientem multa comprehendere. 4. Acad. 259. a
 Curtius consenserat cum Hispanis quibusdam Pompeium comprehendere, ad Cæsaremque deducere. epist. 92. b
 Comprehendere regionem aliquam beneficiis. pro Planc. 37
 Comprehēdere aliquam rem indicio alicuius. pro Clu. 27. b
 Comprehendere res dissimillimas. Tusc. quæst. lib. 1. 39
 Propriis verbis solutè & facilè comprehendere sententiam. de Clar. Orat. 194. b
 Comprehenditur id intelligentia & ratione. de Vniuers. 3
 Ex pactioe verborum, quibus iussurandum comprehenditur. pro Q. R. 52. b
 Et tu cum gladio cruento comprehensus es. de Orat. 124. b
 Quid opus est manibus, si nihil comprehendatur? de Nat. deor. 19. b
 Ut facinus ipsum manifestò comprehenderetur. pro Cornelio Balbo, 55. b
 Sed huiusmodi reticentiæ iure ciuili omnes comprehendit nō possunt: quæ autē possunt, diligētē tenentur. Off. 65. b
 Quod comprehendī potest, tale verum est, quale falsum esse non possit. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 103
 Nulla res est, quæ aut comprehendī satis, aut caueri, aut excipi possit. pro Cecin. 300. b
 Quod comprehendī & percipi posset. Acad. quæst. ed. 1.

lib. 2. 18. Græci vno vocabulo κατὰ λήθη vocant.
 Ut venenum cum à Licinio traderetur, manifestò comprehendī posset. pro Cæl. 49. a
 Comprehendi & percipi sensibus sine assensione nihil posse. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 36. & 22
 Comprehendi quicquam posse qui negant, ipsum animal orbant animo. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 32
 Est enim scientia comprehendenda rerum plurimarum. de Orat. 86. b
 Eisque nosmetipsi ad rerum naturalium memoriam comprehendendam impulsī sumus. de Clar. 166. b
 Comprehensus.
 Quod autem erat sensu comprehensum, id ipsum sensum appellabat, & c. 1. Acad. 29
 Habere aliquam famam comprehensam animo. Orat. 198. b
 Postea totam Italiam fac ut animo ac memoria tibi distributam comprehensamque habeas. de Petit. 209. b
 Comprehensam in animo habere sententiam. 4. Acad. 213
 Mihi videor habere bene cognitam voluptatem, & satis firmè conceptam animo atque comprehensam. de Fin. 65. b
 Non comprehensum animo habet atque perceptum? Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 91
 Habere aliquid cognitum comprehensumque animo. de Nat. d. 26. b
 In animo & memoria sibi distributum atque comprehensum aliquid habere. de Petit. Consul. 20. a
 Res penitus perspectæ planèque cognitæ, atque ab opinione arbitrio seiunctæ, scientiaque comprehensæ. 1. de Oratore, 54. a
 Omnia officia domestica conclusa & comprehensa sunt. pro Quint. Rosc. 8. a
 Belli duces iam captos & cōprehensos tenetis. in Cat. 114. b
 Qui c c c c l x x. millia annorum momentis comprehensa continent. de Diuin. 88. b
 Breuiter comprehensis grauissimis sententiis quasi oracula edidisse sapientiæ dicitur. 2. de Finib. 34. a
 Comprehensum.
 Quum quamobrem ita oporteret, nihil haberet comprehensū, percepti, cogniti, constituti. 4. Acad. 48. a
 Comprehensus loqui. 2. de Finib. 29. a
 Comprehensibilis.
 Comprehensibile Latine, quod Græcè κατὰ λήθη. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 29
 Comprehensio.
 Ingressus, cursus, accubatio, inclinatio, sessio, comprehensio. de Nat. d. 20. b
 Comprehensio numerosè & aptè cadens. Orat. 210. b
 Comprehensio facta sensibus quasi norma scientiæ, principiumque naturæ ab ipsa natura data, vnde postea notiones rerum in animis imprimuntur. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 30
 Comprehensio facta sensibus Zenonis, & vera esse & fidelis Zenoni videbatur. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 30
 Comprehensio nihil quod in eam cadere potest, relinquit, ideòque vera & fidelis iuxta Zenonē. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 30
 Comprehensio rerum expleta. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 22. & 24
 Comprehensio similis iis rebus quæ manu prenduntur. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 29
 Comprehensio fontium. 2. Philip. 42. a
 Ex vno Epicuri capite, altero vestro, comprehensio & perceptio tollitur. 4. Acad. 181. a
 Verborum comprehensio. de Clar. Orat. 17. & 84. a
 Comprehensionem appellare. 1. Acad. 58. a
 Comprehensionem Zeno inter scientiam & inscientiam collocabat, eamque neque in rectis, neque in prauis numerabat. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 30
 Comprehensionem non omnia quæ sunt in re comprehendere. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 30. Id est, vim totam rei.
 Ut iam liceat vna comprehensione omnia completi. de Finib. lib. 5. 23
 Mens hominis amplectitur maximè cognitionem & κατὰ λήθη, quam comprehensionem dicemus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 18. & 31. & ed. 2. lib. 1. 29

Deuincire comprehensione. de Clar. Orat. 72. a
 Cogitationes comprehensionēque rerum. 3. de Finib. 76. a
 Comprimo.
 Tum admonita à squilla, Pina morsu comprimit conchas. 2. de Nat. deor. 184. a
 Audacia timorem comprimit. pro Domo sua, 108
 Hac deducimus perterritos à timore, hac gestientes comprimimus. de Nat. 56. b. Id est, eloquentia.
 Multa eius magna delicta compressi. ad Att. 157. b
 Scripsi equidem olim ei iratus, quod ille prior scripserat: sed ita compresseram, ut nunquam emanaturam putarem. Attico, lib. 3. 16
 Nam cum compresserit digitos, pugnumque fecerat, dialecticam aiebat eiusmodi esse. Orat. 207. b
 Græci & ciues Rom. qui frumentum compresserant, magnum numerum pollicentur. 5. ad Att. 50
 Ut ferocitatem istam tuam comprimerem, audaciam frangerem, loquacitatē retardarem. in Ver. 29. b. ad Catonem, lib. 15. 4. 28. a. in Vatinius, 1. a
 Meditare quibus verbis incensam illius cupiditatem comprimam atque restringas. in Pis. 46. a
 Comprimere animum. Tusc. q. lib. 2. 47
 Comprimere bellum. pro Sest. 56
 Comprimere conatus furorēque alicuius. Offic. 2. 86
 Comprimere conscientiam animi nihil est negotii. de Finibus, lib. 2. 45
 Exultantem lætitiā comprimere. in Topic. 46. a
 Comprimere manum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 133
 Comprimere plausum. pro Deiot. 24
 Paulò cupidiorum Publicanum comprimere. ad Quintum fratrem, 291. b
 Humor facilè comprimi collidique potest. de Nat. 65. b
 Ne audaciæ quidem locus ad timorem cōprimendum fuit. pro Dom. 241. b
 Compressus.
 Iam ista serpens, quæ tum hinc delitescit, tum se emergit, & fertur illuc, compressa atque illisa morietur. de Arusp. respon. 51. a
 Compressum atque tacitum odium. pro Dom. 50
 Clausum & compressum frumentum possidere. 5. Ver. 154. a
 Tenere aliquod frumentum compressum. pro Dom. sua, 12
 Compressum malum quod manabat. 11. fam. 1
 Vitiosam alicuius naturam edomitam & compressam esse doctrinam. de Fat. 15. a
 Voluptates inclusæ, compressæ & constructæ. pro Cæl. 59. a
 Duabus animi temerarii partibus cōpressis. de Diuin. 92. b
 Compressus.
 Deinde tepesactum vapore & compressu suo diffundit, & elicit herbescentem ex eo viriditatem. de Senect. 47. a
 Compressus.
 Rhetoricam palmæ, Dialecticam pugno similem esse dicebat, quod latius loquerentur Rhetores, Dialectici compressus. 2. de Finib. 29. a
 Compressio.
 Granditerant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breues, & ob eam ipsam causam interdum subobscuri. de Clar. Orat. 14. a. de Alcibiade & Critia.
 Comprobo.
 Sententiam tuam laudo, vehementissimèque comprobo. pro Pomp. 17. b
 Tum Gaditanus iussa nostra sententia sua comprobatur. pro Cornel. 65. b
 Patris dictum sapiens filii temeritas comprobatur. Or. 218. b
 Neque verò hoc oratione solum, sed multò magis vitæ & moribus comprobatur. 1. de Finib. 99. a
 Ita res somnium comprobatur. 1. de Diuin. 90. a
 Quod matris somnium immanis filii crudelitas comprobatur. 1. de Finib. 99. a. de Phalaridis matre.
 Comprobabit ea quæ à me dicuntur. de Nat. d. 2. 15
 Numen deorum comprobabimus. de Nat. d. 2. 6
 Has comproba tabulas. pro Cecin. 298. b
 Non dicam comprobes, sed studiose, libentēque comprobabis. Att. lib. 16. 345. 2. a

Si tu honorem meum sententia tua comprobabis. ep. 245. b. pro Corn. Balbo, 33. a
Eorum ego dignitate, accusationem meam comprobare non potero. 4. Verr. 122. a
Comprobare aliquid assensu suo. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 98
Comprobare aliquid oratione. de Fin. 1. 51
Comprobare aliquid vita, & factis & moribus. Ibidem.
Authoritatem decreti alicuius comprobare. 14. Philip. 403
Testimonio alicuius rem aliquam comprobare. 4. Verri-
 narum, 82. a
Erāt qui deos immortales (id quod ego sentio) numine suo
reditum meum dicerent comprobasse. pro Dom. sua, 12. a
Illic animi voluntas propensa comprobatur. pro Cornelio
 Balbo, 65. b
Ita lætor, vt me quasi patris eius iudicio comprobari putem.
 ad Att. 154. b
Percleri interitu alicuius comprobatum venenum. pro
 Cælio, 46. a
Iudicātū est, res assensione, aut autoritate, aut iudicio ali-
cuius, aut aliquorum comprobata. de Inuent. 52. b
Comprobator.
Deinde eius facti qui sunt principes & inuētores, qui de-
nique autoritatis eius & inuentionis comprobatores at-
que æmuli. 1. de Inuent. 59. a
Comprobatio.
Quis est tam dissimilis homini, qui nō moueatur & offen-
sione turpitudinis, & comprobatione honestatis? 5. de Fi-
 nibus, 110. a
Compromitto.
Tribunitii candidati compromiserūt (H. S. quingenis in sin-
gulos apud M. Catonem depositis) petere eius arbitratu,
vt qui contrā fecisset, ab eo condemnaretur. ad Quintum
 fratrem, lib. 2. 16. 10. a
Compromissum.
Compromissum facere de re aliqua. pro Rosc. Com. 6. a
Sed à magistris quum contenderem de proferendo die, pro-
barunt mihi sese, quo minus id facerent, compromisso &
iureiurando impediri. ad Cornific. lib. 12. 29. 11. a
Quod iudicium secundum Heraclium de compromissis
factum erat. in Verr. 122. b
Iste pœnis compromissisque interpositis H. S. C. C. extor-
quenda curauit. 4. Verr. 46. a
Comptus.
Compta oratio & mitis. de Senect. 82. b
Erant illi compti capilli, & madetes cincinnorum simbræ.
 in Pisonem, 84. b
Compungo.
Compungere se suis acuminibus. 2. de Orat. 86. a
Compunctus.
Barbarum, & eum quidem (vt scriptum est) compunctum
notis Threiciis, distracto gladio iubeat anteire. 2. Officio-
 rum, 34
Computo.
Compellat hospitem præsens, computarat, pecuniam im-
perarat. 2. Philip. 95
Conatus, Vide Conor.
Concalco.
Concaluit locus ille animi nostri, stomachus vbi habitabat
olim. 4. ad Att. 46
Concalefacio.
Non Venditanis rumoribus concalefecimus. Panfæ, lib. 3. a
Et ait ident, quum brachium concalefecerit, tum se solere
pugnare. 2. de Orat. 173. Hoc est, quum frequenti circun-
 uolutione vel agitatione calorem brachio excitarit.
Concalesco.
Illam verò funditus eiiciamus indiuiduorum corporum le-
uium & rotundorum concursationem fortuitam, quam
tamen Democritus concalefactam & spirabilem, id est
animalem esse voluit. 1. Tusc. 66. a
Concalesco.
Calidior est enim, & c. quod ex eo sciri potest, quia corpora
nostra terreno principiorum genere confecta ardore ani-
mi concalescunt. 1. Tusc. 68. a

Quorum animus vsu concalluit, tanquam manus opere.
 3. de Nat. d. 17

CONCAUUS.

Concauæ altitudines speluncarum. 2. de Nat. d. 72
Stupidū esse Socratem dixit & bardum, quod iugula con-
caua non haberet. de Fat. 16. a

CONCEDO.

Concedo, forsitan aliquis aliquando eiusmodi quippiam
fecerit. 4. Verr. 55. a
Nec is concedo, vt te saluum malint, quàm ego. 10. fam. 62
Nemini concedo, qui maiorem ex perniciæ & peste Reip.
molestiam traxerit. Sulpitio, lib. 4. 6. Id est, maximè om-
 nium molestia afficior.
Nemini concedo, qui tibi vetustate necessitudinis potior
possit esse. epist. 114. b
Nihil tibi concedo, quo studiosior eius sis. 12. fam. 64
Non concedo tibi in desperatione. ad Att. 234. b
Non enim concedo tibi, plus vt illum ames, quàm ego ip-
sū amo. ad Quint. frat. lib. 3. 17. 10. a
Omnes tuas artes (P. Quintius,) quibus tu magnus es, tibi
concedit. pro Quintio, 62. a
Nos autem ea dicimus nobis videri, quæ vosmetipsi nobi-
lissimis philosophis placuisse conceditis. 4. Acad. 129. a
Beatos esse deos sumpstisti, concedimus: beatum autem sine
virtute neminem esse posse, id quoque damus, & libenter
quidem, & c. de Nat. 19. b
Leuitas torius Asiæ, de qua nos & libenter & facillè conce-
dimus. pro Flac. 29. Hoc est, assentimur.
Consules neque concedebant, neque valde repugnabant.
 epist. 3. b
Ego dolorem & inimicitias meas Reip. cōcessi. de Pro. 73. b
Ego multa tacui, multa pertuli, multa concessi. in Catil. 74.
 Id est, dissimulaui.
Bona quædam proscriptorum in agro Beneuentano diri-
pienda concessit. 3. Verr. 27. a
Concessit totam villam hospitibus. 13. ad Att. 65
Concessit Senatus petitioni tuæ. pro Mugen. 44. a
Is eius suum deseruit, nec quicquam eius audaciæ petulan-
tiæque concessit. pro Cecin. 305. b
Multi sæpe in iudicando liberum peccata, parentum mise-
ricordiæ concesserunt: vos ne huius vitam matris crude-
litati condonetis, rogamus. pro Cluent. 58. b
Ab Atheniensibus locum sepulturæ intra urbem vt darēt,
impetrare non potui, quod religione se impediri dicerent,
neque tamen id antea cuiquam concesseram. epist. 56. b
Et si de cupiditate nemini concedam, cæteris rebus inferio-
res sumus. Att. lib. 12. 258. 4. a
Vos quæso date hoc & concedite pudori meo. 3. Verr. 22. a
Quum videres, si sine tuo maximo quæstu fierent, cum tan-
to periculo tuo fieri paterere atque concederes? 5. Ver. 53. a
Vt magnitudini medicinæ, doloris magnitudinem concederet.
 Tusc. 223. b
Collegi ipse me, & c. vt mihi tam multa pro se perpeffo at-
que perfuncto cōcederet, vt officium meum, & c. præsta-
rem. ad Lent. lib. 1. 9. 27. a
A me sic diligitur, vt tibi vni concedam, præterea nemini.
 4. fam. 9
Hæc magistro concedat Aristoteli. Tusc. q. lib. 3. 44
Si negligent, omnia turpia per se ipsa fugienda esse conce-
dant. 3. Offic. a
Quibus ego, vt de his rebus omnibus differant, cum cōces-
sero: illud tamen oratori tribuam & dabo, vt explicet. de
 Oratore, 89. b
Vnde fulmen venerit, quo cōcesserit. de Diuin. 117. b. Id est,
 quo abierit.
Sic mecum semper egisti, te mihi remittere atque concede-
re, vt omne studium meum in Cn. Plancii honorem con-
sumerem. pro Planc. 60. a
Et si illud erat aptius, æquum cuique concedere. de Finibus,
 lib. 4. 2
Dolorem atque inimicitias suas alicui concedere. de Pro-
 uinc. Consul. 36

Libertatem alicui in aliqua re concedere. pro Planc. 28. a
Tribuere & concedere alicui multa. 1. de Oratore, 75. a. pro
 Archia, 2. a
Concedere alicui primas in dicendo partes. 1. Verr. 27. a
Concedere aliquo. 2. de Diuin. 66. a
Ab eorum oculis aliquod concedere. in Catil. 12. a
Qua in re concedere alteri, vel ad conditionem alterius de-
scendere oportebit. de Inuent. 84. b
Concedere amicis quicquid petāt, & impetrare ab eis quic-
quid velimus. de Amic. 26
Quid tandem quæso Iudices, num aut ille lanista omnino
iam à gladiatore cessisse videtur? aut is discipulus magi-
stro tantulum de arte concedere? pro Rosc. Amer. 70. a
Nunc obtineat locum, vt vix Apronio illi de familiaritate
concedere videatur. 4. Verr. 76. a
Concedere de iure suo. 2. Offic. 93. a
Concedere dignitati. pro Mur. 52
Catulus, cui solent Græci ipsi suæ linguæ subtilitatem ele-
gantiamque concedere. de Orat. 111. b
Concedere libertatem. 12. Philip. 321. Hoc est, abiicere.
Nemini in illa causa studio & cupiditate concedere. pro
 Deiotaro, 20. a
Concedere postulationi. pro Muren. 44
Concedere potestatem peccandi. 12. Philip. 330
Tempus ad aliquam rem concedere. pro Arch. 9. a
Quantum cæteris ad res suas obeundas conceditur tem-
poris, & ad ipsam requiem animi. pro Arch. 188. b
Conceditur enim similes esse, quo contentus esse potueras.
 4. Academ. 100. a
Conceditur profectō verum esse, vt bonos boni diligant,
ascendantque sibi quasi propinquitate coniunctos atque
natura. de Amic. 46. a
Concessum sit. 6. fam. 31. Id est, liceat.
Neque (potest) temerè dicto cōcedi propter ætatem & pru-
dentiam. pro Rosc. Amer. a
Concedi illi putem vtilius esse quod postulat, quàm signa
conferri. 7. ad Att. 24
Concedi malæ rei. 3. de Leg. 37
Cōcedi sibi oportere, quod ius, qui tenuioris ordinis essent,
 liceret. 3. de Leg. 28
Reditus tamen in patriam voluntate omnium concedi vi-
deretur. ad Valerium, lib. 13. 5. 4. a
Cui non puto concessos esse suos. 11. ad Att. 13
Voluptatem quidem Brute, si ipsa per se loquatur, nec tam
pertinaces habeat patronos, concessuram arbitror conui-
ctam superiore libro dignitati. 3. de Finib. 1. a
Concedens.
Nunc me amantissimum tui, nemini concedentem, qui tibi
vetustate necessitudinis potior possit esse, si audies, & c.
 Planco, lib. 10. 5
Concessus.
Quæ fuit olim Præconi in ridendo, nunc equiti Romano
in plorando non est concessa libertas. pro Plan. 266. b
Videsne vt ad rem dubiam concessis rebus peruenerit: hoc
vos dialectici non facitis. & c. de Diuin. 2. 155. a
Concessus.
Concessu alicuius aliquid agere. 4. fam. 23
Cōcessu deorum atque munere nullum optabilius, nullum
præstantius bonum datum est mortalibus bono philoso-
phiæ. de Vniuers. 65. ad Brut. 42
Magna est tamen deliberationis, quæ ratio sit incunda no-
bis non agendi aliquid, sed illius concessu & beneficio
quiescendi. Sulpitio, lib. 4. 6. 14. a
Sed etiam ipsorum inter ipsos concessu ita tributum est. de
 Clar. Orat. 172. b
Datur enim concessu omnium huic aliquis ludus ætati. pro
 Cælio, 20
Si latores leges aliquas concessu suo sanxerunt. de Leg. 171.
 epist. 136. b
Concessum.
Quo concessu, consistendum est eorum consilio mundum
administrari. 2. de Nat. d. 54
Sed abhorret non modò ab huius sæculi licentia, verè etiam

à malorum consuetudine atque concessis. pro Cæl. 37. a

CONCESSIO.

Concessio criminis, & eius partes. 1. ad Heren. 15. 1. de In-
 uent. 22. & eius species. 2. de Inuent. 191
Concessione nostra, omnem vim sui iuris amiserint. 3. ad
 Atticum, 42
Concessionem præmiorum. 10. fam. 16. in epist. Planci.

CONCESSOR.

Concessore aliquo quiddam facere. 2. ad Att. 35

CONCELEBRO.

Est in conuiuio, quæ faceret abs te, & ab amicis tuis conce-
lebrentur & passim & tributim. de Petit. Consul. 29
Quare mihi videntur postea cætera studia recta atque ho-
nesta per otium concelebrata, ab optimis enituisse. 1. de
 Inuent. 7. a

Concentus, Vide Concino.

Conceptio, Conceptus, Vide Concipio.

CONCERNO.

Quod si satis grati homines essent, hæc tibi omnia parata
esse debebant, sicut parata esse concerno. de Petit. Conf. 14
Concerpo.

Tu tamen eas epistolas, quibus asperius de eo scripsi, ali-
quando cōcèpito nequando quid emanet: ego item tuas.
 Att. lib. 10. 204. 4. a

Quod tibi supra scripsi Curionem valde frigere, iam calet:
nam feruentissimè concerpitur. Cælius Cic. lib. 8. 6. 11. a

CONCERTO.

Qui sapius cum hoste confligit, quàm quisquam cum ini-
mico concertauit. pro Pomp. 9. b

Sed quia nunquam accidit, vt cum eo verbo vno concerta-
rim. Att. lib. 3. 52. 2. a

Ex eo igitur & Lisyto est is Hercules, quem cōcertasse cum
Apolline de tripode accepimus. 3. de Nat. d. 55. a

Nunc si lingua est concertandum, innocentiam virtute fre-
tus supero. Antequam. 149. b

CONCERTATUS.

Quæ etiam si antè quàm res in iudicium venit, aut con-
certata, aut diiudicata, aut confecta non sunt. in Partit. 53

CONCERTATIO.

Concertatio animorum. pro Sestio, 66. a
Nulla inter eos concertatio vnquam fuit. Tusc. q. lib. 3. 44
Concertatio verborum. Tusc. quæst. lib. 2. 27. λογμαχία à
 Græcis dicitur.

Ieiuna concertatio verborum. de Orat. 114. b
Concertatio, captatioque verborum. in Partit. 43. a

Nanque Carneades concertationis studio, modò ait hoc,
modò illud. 1. de Diuin. 109. a

Concertationes in disputando pertinaces, indignæ philoso-
phia. de Finib. lib. 1. 21

Disputationes plenæ concertationum. 1. de Orat. 96. a

CONCERTATORIUS.

Thucydides, & c. hoc forensè concertatorium iudiciale non
tractauit genus. de Clar. Orat. 158. a

CONCHA.

At illa, quæ in concha patula pinna dicitur, isque qui enat
è cōcha, qui, quod eam custodiat, pinnoteres vocatur, & c.
 3. de Finib. 97. a

Conchas quomodo comprimant pinna. 2. de Nat. d. 92
Ita solet narrare Scæuola, conchas eos & vmbilicos ad Ca-
ietam & ad Lucrinum legere consueffe. 2. de Orat. 13. a

Pinna duabus grandibus patula conchis cum parua squilla
quasi societatem coit comparandi cibi. 2. de Nat. d. 183. a

Hæc aut scribitur conchis se solere complere, easque, quum
stomachi calore concoxerit, reuomere. 2. de Nat. d. 186. a

CONCHYLIIUM.

Nihil nisi conchylio, & c. de Diuin. 115. b

Exstructa mensa non cōchyliis aut piscibus, sed multa car-
ne subrancida. in Piso. 53. a

Iam nervos in fidibus aliis pulsus resonare alios, ostreisque
& conchyliis omnibus contingere, vt cum Luna crescant
pariter, pariterque decrescant. 2. de Diuin. 49. a

CONCHYLIIATUS.

Conchyliata peristromata. in Ant. 173. b

Concinnus.

Cōcinnus deinde & elegans huius Aristo. 5. de Finibus. 23. a
Ad persuadendum cōcinnus, perfectus & politus homo. in
Pisonem. 47

Hic autem nec tam cōcinnus helluo, nec tam musicus iace-
bat. in Pisonem. 16. a

Aptus & concinnus ad rem reditus. 3. de Orat. 112. a

Lepida & concinna exornatio. ad Herennium. 31. b

Concinnæ, distincta, ornata, festiua oratio. 3. de Orat. 56. a

Tectorium concinnum. ad Q. frat. lib. 3. 17. 2. a

Concinnæ acutæque sententiæ. de claris Orat. 148. a

Sententiæ non tam graues & seueræ, quàm uenustæ & con-
cinnæ. de Cl. 181. a

Sophistæ cōcinnas magis sententias exquirunt, quàm pro-
babiles. Orat. 202. b

Alii in eadem teiunitate concinniores, id est faceti, florentes
etiam & leniter ornati. in Orat. 11. a

Concinno.

Vides ut hæc concinnant. 5. de Finib. 143

Ego tamen nactus in nauigatione nostra pusillū laxamen-
ti, concinnaui tibi munusculum ex instituto meo. Tre-
bonius ad Ciceronem, lib. 12. 14

Hæc cum pressis & flebilibus modis concinnuntur. Tuscul-
anarum quæstio. lib. 1. 95

Concinnitas.

Ornata sententiarum concinnitas. de Clar. Orat. 182. a

Verborum concinnitas. in Orat. 83. & 85. a

Aliquid concinnitatis efficere. in Orat. 44. a

Ut memoriæ concinnitatis suæ relinqueret. de Cl. 18. a

Consequi concinnitatem. de Clar. Orat. 158. a

At quid est tam fractum, tam minutum, tam in ipsa, quam
tamen consequitur, concinnitate puerile. de Claris Ora-
toribus, 158. a

Concinne.

Concinne dicere vel scribere. 2. de Orat. 100. a

Concinne distribuere rem aliquam. 2. de Orat. 45. a

Hunc postea quàm salutauit, rogare cœpit, blandè & con-
cinnè scilicet, &c. pro Rosc. Com. 28. a

Concinnitudo.

Splendoris & festiuitatis & concinnitudinis minimum in
se continere debet. 1. de Inuent. 37

Concino.

Vidēsne ut hæc concinant & hercule mirabilis est apud il-
los contextus rerum, respondent extrema primis, media
utrisque, omnia omnibus. de Finib. 144. b

Antiocho enim Stoici cum Peripateticis re concinere vi-
dentur, uerbis discrepare. 1. de Nat. d. 25. a

Hæc quum pressis & flebilibus modis, qui totis theatris mœ-
stitiam inferant, concinnantur, &c. 1. Tuscul. 170. a

Hæc tum à me tãquam fata in ipsa re gerenda concineban-
tur. pro Sestio, 13. b

Concinenus.

Omnibus inter se concinentibus mundi partibus. de Nat.
deor. 2. 15

Concentus.

Qua ex coniunctione naturæ, & quasi concentu atque con-
sensu, &c. conuenire potest aut fissum iecoris cum lucel-
lo meo, &c. 2. de Diuin. 26

Quo melior actionum, quàm sonorum concentus est. Of-
fic. 1. 203

Concentus autium. de Legib. 360. b

Omnium quasi doctrinarum consensus concentusque. de
Orat. 144

Quarum tantus est concentus ex dissimillimis motibus, ut,
&c. 2. de Nat. d. 177. a. de stellis.

Seruare concentum. 4. de Finib. 121. a

Qui acuta cum grauibus temperans, varios æquabiliter
concentus efficit. in Somn. Scip. 17. a

Concentio.

Caterua tota, clarissima concentione in ore impuri homi-
nis imminens concionata est. pro Sestio, 102. a

Concio.

Concio & conuentus ciuium. 6. Verr. 99. a

Concio quæ ex imperitissimis constat, tamen, &c. de Amici-
tia, 78. a

Concio horribilis. 14. ad Att. 44

Quid aliud fuit in quo concio rediret, nisi illa vultus & vo-
cis imitatio. de Orat. 131. b

Argumentum sententiæque concionis audire. de Arusp.
respons. 7. a

Clamor concionis. de Finib. 121. a

Me abeuntem magistratu, concionis habendæ potestate pri-
uauit. 5. fam. 6

Græcorum totæ Respub. sedentis concionis temeritate ad-
ministrantur. pro Flac. 149. b

Nullam maiores nostri vim concionis esse voluerunt. pro
Flacco, 149. b

Ex hac ergo lege secunda concionis voluntate omnia illa
tollebam, quæ, &c. Att. 18. b

Consul aduocat concionem, habet orationem talem, qua-
lem, &c. pro Sest. 8. b

Aduocare concionem donandi causa. in Verr. 190. b

Eam primam habent concionem, qua gratiam beneficii ve-
stri cum suorum laude coniungant. contra Rull. 66. b

Concionem doloris mei habuit. 14. Philipp. 395

P. Lentulus habuit concionem de me, ad quam Pop. Rom.
factus est concursus. pro Sest. 24. b

Subitò ille in concionem ascendit. ad Att. 54. b

Quid enim mereri velis, cum iam magistratum inieris, &
in concionem ascenderis, ut dicas, &c. Postquam. 206. b

Product in concionem. Post redit. 11. a

In concionem vocare aliquem. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 133

Quem quum in concionem Gracchus vocari iuberet, &
viator quæreret, &c. pro Fonteio, 24. a

Legi concionem tuam: nihil illa sapiētius. Dolabel. lib. 9. 14. 6. a

Summouere concionem. pro Flac. 12. a

Libri Protogoræ in concione combusti. de Nat. 14. b

Ut primùm in concione prouinciam deposuerim. 5. fam. 3

Ut vel in concione dicere auderem. 15. ad Att. 30

Quod non vel in concione rectè legi posset. 7. fam. 35

In concione honoratorum virorum laudes memorantor.
2. de Leg. 57

In concione mea nihil ponam de rebus meis gestis. Ante-
quam. 195. b

Si in concione quærat sintne dii, necne sint. de Nat. d. 1. 45

In concione recitari velim istas literas. 8. ad Att. 22

Quod eos omnes, qui in concione stabunt, &c. Academ. q.
edit. 1. lib. 2. 133

Quæ scisceret, aut quæ populus iuberet, femota concione
iuberi veterique voluerunt. pro Flac. 149. b

De mea salute P. Lentuli, Cn. Pompeii, cæterorumque prin-
cipum celeberrimæ & gratissimæ conciones fuerunt. in
Pisonem, 27

Conciones à magistratibus priuatis dari solitæ. 4. ad Att. 8

Conciones turbulentæ, temerariæ, furiosissimæ. 4. ad Att. 15

Meæque illæ vehementes conciones, tanquam *σκισμα* *σκισμα*
esse videntur. epist. 174. b

Concionum perditarum consuetudo. 14. ad Att. 15

Conciones poterit eadem manu concitare. 1. ad Q. frat. 57

Ista labe, ea facit conciones, ea miscet, ea turbat. Ar. 254. b

Conciuncula.

Quæ mihi videtur vna conciuncula clamore pedisequor-
um nostrorum esse peritura. Att. lib. 2. 31

Concionor.

At etiam de te concionatur: nec impunè. nam sentiet quos
lacefferit. ad Cornific. lib. 12. 47

Cæsar postero die in oppidum introiuit, est concionatus,
inde Romam contendit. Att. 152. b

Cato concionatus est, comitia haberi non siturum, si sibi
cum populo dies agendi essent exempti. 2. ad Q. frat. 22

Concionari aliquid, id est, dicere in concione.
De religionibus sacris & ceremoniis est concionatus. de
Arusp. respon. 6. a

Cum Lepidus concionaretur, atque omnibus scriberet, se
consentire cum Antonio. epist. 163. b

Idemque cum in communibus suggestis consistere non

auderet, concionari ex turri alta solebat. 5. Tuscul. 84. a

Quæ quum ita sint, magna tamen eloquentia vtendum, at-
que ita velut superiore è loco concionandum. 1. Tuscul. 105

Concionans.

Vt igitur Ti. Gracchum cum videor concionantem in Ca-
pitolio videre de M. Octauio deferentem sitellam, &c. de
Nat. deor. 1. 75

Concionator.

Intellectum est quid intersit inter leuitatem cōcionatorum
& animum verè popularem. 4. in Catil. 81

Concionalis.

Concionalis hirudo ærarii. 1. ad Att. 43

Sed eodem die vehementer actū de agro Campano clamo-
re Senatus propè concionali. ad Q. frat. lib. 2. 22

Concionarius.

Vehementer esse prouidendum, ne opprimatur conciona-
rio illo populo à se propè alienato, &c. ad Quint. frat.
lib. 2. 10

Concipio.

Ipsa senectus concipit dedecus. Offic. 1. 173

Principio quasi adumbratas quasdam intelligentias animo
ac mente concipimus. 1. de Leg. 45

Superstitiosa concipiunt animi imbecilli. 2. de Diuin. 123. a

Concipiunt ipsi vitia. 3. de Leg. 29

Quodnam concepi tantum scelus: aut quod in me tantum
facinus admisi Iudices: pro C. Rab. a. 2. in Catil. 30. a

Quod flagitium non cū Antonio concepisti: pro Syl. 11

Quod ita iuratum est, ut mens conciperet fieri oportere.
Offic. 73. b

Omnia quæ terra concipiat femina. de Nat. d. 2. 19

Vtrum igitur cum conceperit mula, an cum peperit, osten-
tum est. de Diuin. 74. a

Concipere aliquid animo, vel corpore. 11. Philip. 294

Auribus cupiditatem concipere. 6. Verr. 90. a

Ita necesse fuit, aut hæc flagitia animo concipere, aut, &c. 1.
de Nat. 90. a

In Republ. violanda fraudes inexplicabiles concipere. 1.
Tuscul. 59

Nulla materia, nisi admoto igni, ignem concipere potest. 2.
de Orat. 103. a

Concipere scelus in sese. 3. in Verr. 6. & pro Mil. 78

Negat enim in tanta multitudine eorū qui vnā essent, quen-
quam fuisse qui vadimonium concipere posset. ad Q. fr.
lib. 2. 16. 4. a. Id est, qui vadimonii formulā dictare posset.

Concipere & comprehendere animo voluptatem. 2. de Fi-
nibus, 9. a

Animæ pars redditur respirando, pars cōcipitur parte qua-
dam, quam ventriculum appellant. 2. de Nat. 208. a

Quod ex animi tui sententia iuraris, sicut uerbis concipitur
more nostro, id non facere, periurium est. 3. Offic. 145. a

Nos enim ad sacra Idæa concipienda optimum virum de-
legimus. de Finib. lib. 5. 59

Concipientis.

In concipientem comprehendentemque naturam si inci-
derit semen. 2. de Nat. d. 59

Conceptus.

Furor ex maleficiis conceptus. 7. Verr. 59. a

Discordia, ira acerbior, intimo odio & corde concepta.
4. Tuscul. 32. a

Sanguis paternus, ex quo, si qua macula concepta est, laui
non potest. pro Rosc. Amer. 40

Vt vnā illa, & quod erat ex fratre conceptum, necaretur.
pro Cluent. 23. a

Veruntamen nocturnis vigiliis iustitium illud conceptum
ac meditatū est. de Arusp. 51

Odium in aliquem conceptum iandiu continere. Postquam
rediret in exil. 198. b

Is non adeo immisissum dolorem, sed conceptum à se ipso
continebat. de Nat. 78. b

Dulcedinem alicuius conceptam animo inclusam conti-
nere. Antequam iret in exil. 1. a

Vos aliquot iam per annos conceptam huic ordini turpi-
tudinem atque infamiam delere potuistis. 2. Verr. 29

Cum iam in præcordiis mortem contineret conceptam. 1.
Tusc. 154. a

Hoc quod conceptum Respu. periculum parturit, consilio
discutiam & comprimam. pro Muren. 76. a

Itane censes ante coronam extitisse, quàm herbarum con-
ceptum esse semen. 2. de Diuin. 103. a

Dixit se scire illum uerbis cōceptis peierasse. pro Cluentio,
105. a. Id est, inexplabili periurio sese contaminasse.

Conceptus.

Quædam etiam ex hominum pecudumve conceptu & fa-
tu, ostentorum exercitissimi interpretes extiterunt. 1. de
Diuin. 80

Conceptu terræ, cæli fatu generati Saturnus & Salacia. de
Vniuers. 49

Atque ipsa institutio hominis, si loqueretur, hæc diceret,
primos suos quasi conceptus appetendi fuisse, ut se con-
feruaret in ea natura in qua ortus esset. 4. de Fin. 67. a

Conceptio.

Conceptio (mulæ) cōtra naturam fortasse, sed partus propè
necessarius. 2. de Diuin. 74. a

Ibi enim conceptio omnium priuatorum iudiciorum consti-
tuitur. 2. de Inuent. 163

Conclamo.

Quum vos vniuersi vna mente atque uoce iterū à me con-
seruatam esse Rempu. conclamastis. 6. Philipp. 205. a

Conclauē.

Hoc interim spatio conclauē illud, ubi epulabatur Scopas,
concidit. de Orat. 141. b

Conclauē illud, ubi erat mansurus, si ire perrexisset, proxi-
ma nocte corruit. de Diuin. 86. b

Cum pater cœnatus, cubitum in idem conclauē cum duo-
bus filiis iisset. pro Sex. Rosc. 29. b

Inferior porticus, & eius conclauia sunt rectè. ad Quint.
frat. lib. 3. 39

Singula conclauia, quæ iste & Romæ & in omnibus villis
habet, tricenos lectos optimè stratos cum cæteris orna-
mentis conuiuii quærerent. in Verr. 213. b.

Tectorium quod super cōclauia non placuerat, tibi esse mul-
torum fastigiorum. Quint. frat. 320. b

Porticus cum conclauibus pauimenta trecentum pedum.
pro Domo sua, 226. b

Concludo.

Concludis epistolam quandā hoc modo. Att. lib. 9. 181. 10. a

Natura ipsa circumscriptione quadam comprehendit, con-
cluditque sententiam. de Clar. Orat. 16. a

Ne bestiarum quidem, quas delectationis causa concludimus,
facile patiuntur sese contineri. de Finib. lib. 5. 52

Deinde concludebas, dolorem esse summum malum. de
Finib. 78. b

Conclusit deus intelligentiam in animo. de Vniuers. 11

Vt ego antè dicendi finem faciam, quàm vos me tam atten-
tè audiendi, concludam illud de optimatibus, &c. pro
Sestio, 119. a

Dolabella nomen iam expeditum videtur, ut etiam repræ-
sentatione concludam. Att. 214. b

Vt aliquando totam huius generis orationem concludam
ac definiam. 6. Verr. 103. a

Vt argumentum ratione concludat. in Orat. 76. a

Quamobrem ad illā primū redeamus, eamque ipsam con-
cludamus aliquando. de Amic. 82. a. 4. de Finib. 125. a

Deinde ut concludamus atque ita peroremus, hoc dicendi
genus natura ipsa præscribit. 2. de Orat. 169. a

Et duo nobis opera pro vno relinquunt, ut alia sumamus,
alia appetamus potius, quàm vno sine omnia cōcludant.
4. de Finib. 32

Hoc si nolis inferre, & inferas quod sequitur, fecit igitur
incestum, & concluderis argumentationem, & perspicuam
fugeris complexionem. de Inuent. 36. b

Concludere aliquem in angustissimam formulam sponso-
nis. pro Rosc. Com. 7. a

Concludere aliquid argumentatione probabili. de Finibus,
lib. 5. 8

Cōcludere aliquid necessaria mathematicorum ratione. ibidē.
22. i.

Singulas argumentationes ita cōcludere, vt efficiatur quod sit consequens iis, quæ fumentur ad quamque rem confirmandam. Orat. 208. b

Post omnia perorationem inflammantem restinguentemue concludere. Orat. 208. b

Demonstrare id, quod concludere aduersarii velint non effici ex præpositis, nec esse consequens. de Orat. 128. b

Chrysippus ex ipsis exemplis solet ratione concludere. de Diuinat. 95. b

Concludere rectè, vitiosè. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 89

Argumenti sententiam concludere more dialecticorum. de Nat. d. 1. 62

Explere atque concludere sententias. in Orat. 135. a

Quod si omnia visa eiusmodi essent, qualia isti dicunt, & c. quo modo quenquam aut conclusisse aliquid, aut inuenisse diceremus? aut quæ esset conclusi argumenti fides? Acad. q. ed. 1. lib. 2. 27

In hoc singulare iudicium causa omnis concluditur. pro Quintio, 45

Ea tamen si verbis interdicti non cōcluditur: tamen sententia iuris atque autoritate retinetur. pro Cecina. 47. a

Concluditur extremum. Att. lib. 11. 22. 4. a

Laus æquitatis, integritatis, facilitatis, ad extremum ludorum voluptate concluditur. pro Muren. 39. a

Orator concluditur in ea quæ sunt in vsu ciuitatum vulgarium ac forensium. de Orat. 136. a

Verborum descriptus ordo aliàs alia terminatione concluditur. in Orat. 116. a

Cingitur atque concluditur ipse portus vrbe. 7. Verr. 76. a

Illa igitur ratio concluditur, sic, & c. de Diuin. 121. b

Quæ quidem esse re vera, hac Stoicorum ratione concluditur, si sint dii, & c. de Diuin. 97. b

Hæc sic dicuntur à Stoicis, concludunturque contortius. Tusc. q. lib. 3. 18

Si verò in exitu notabili cōcluduntur, expletur animus iucundissima lectiois voluptate. ad Luceium, lib. 5. 12. 20. a

Concludatur in paruorum quendam & angustum naturæ locum. 1. de Legib. 13

Iam enim concludatur oratio. de Finib. lib. 4. 74

Quomodo efficiatur, concludaturque ratio. lib. 1. de Fin. 17

Commodius arbitror ex rebus concessis concludi quid velis, & ad exitum perueniri. de Finib. 64. b

Concludi in exiguum angustumque. Offic. 1. 79

Cōclusurū me esse crimen decumarū dixeram. 5. Ver. 139. a

O accusatos homines, qui paucis verbis negotiū cōfectum putant, ea sumunt ad concludendum, quorum his nihil conceditur. de Diuin. 129. b

Conclusus.

Conclusa autem aqua facilè corrumpitur. de Nat. d. 2. 15

Circumscripio conclusa. in Partit. 11. a

Cōclusa est à te tā magna lex sanequam breuis. 2. de Leg. 25

Cōclusa mihi iā hæc sit omnis oratio. 1. de Leg. 36. Or. 198. b

Sententia aptè verbis comprehensa & conclusa. Orat. 213. b

Inuenietis id facinus natū à cupiditate, auctū per stuprum, crudelitate perfectum atque conclusum. 4. Ver. 58. a. 2. de Finib. 136. a

Conclusæ orationis angustia. de Nat. d. 2. 16

Perfecto enim & concluso, nec virtutibus, nec amicitis vsquam locum esse, si ad voluptatem omnia referantur, nihil præterea magnopere dicendum. de Finib. 82. b

In hanc formulam omnia iudicia conclusa & comprehensa sunt. pro Quint. Rosc. 47. b

Omnia ferè, quæ sunt conclusa nunc artibus, dispersa & dissipata quondam fuerunt. 1. de Orat. 92. a

Conclusè.

Quum, vt fit, fortuito sæpe aliquid conclusè aptèque dicerent. in Orat. 102. a

Conclusio.

Conclusio, est exitus & determinatio totius orationis. 1. de Inuent. 109

Conclusio, exornatio est, quæ breui argumentatione, ex iis quæ antè dicta sunt aut facta, conficit id quod necessariè consequatur. 1. ad Heren. 4. 3. de Orat. 112

Conclusio ad numerum. de Clar. 167. b
Cōclusio argumēti, quæ Græcè ἀπὸ τῆς ἰσχυρίας. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 27

Conclusio in argumētando non semper necessaria. Part. 26

Nulla cōclusio est assumptione non concessa. 2. de Fin. 163. a

Conclusio rationis, idem quod argumentum. lib. 1. de Finib. 24. Id est, syllogismus.

Cōclusio rationis ea probanda est, in qua ex rebus non dubiis, id quod dubitabatur, efficitur. Diuin. lib. 2. 80

Conclusio sententiarum. Orat. 213. b

Conclusio verborum à poetica ad eloquentiam traducta. 3. de Orat. 96

Tum alii conclusionem orationis, & quasi perorationem collocant. de Orat. 116. b

Vt tanquam poetæ boni, & actores industrii solent, sic tu in extrema parte & cōclusionem muneris ac negotiū diligentissimus sis. ad Q. frat. lib. 1. 34

Conclusiones, quæ & ἀπὸ τῶν τριpartitæ. 2. ad Heren. 85

Conclusiones breues & acutulæ. 3. de Nat. d. 12

Cōclusiones in demonstratiuo genere breues. 3. ad Her. 107

Cōclusiones duplices quomodo explicadæ. 2. ad Heren. 74

Conclusionum modi apud dialecticos. Top. 27

Conclusiuncula.

Conclusiunculæ contortulæ ac minutæ. Tusc. q. lib. 2. 37

Conclusiunculæ fallaces. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 68

Concœnatio.

Melius quàm Græci, qui hoc idem tum compotationem, tum concœnationem vocant. Cat. 42

Concoquo.

Nūc vide vtra te κρῖσις magis delectet, χρυσιπεία ne, an hæc quam noster Diodorus non cōquebat. Varroni, lib. 9. 4. 1. a

De epistola Vatini risi. sed me ab eo ita obseruari scio, vt eius ista odia non sorbeam solum, sed etiam concoquam. ad Q. frat. lib. 3. 24. 12. a

Eademque hæc auis scribitur conchis se solere cōplere, easque, quum stomachi calore cōcoxerit, euomere. 2. de Natura deor. 186. a

Cleantes negat vllum esse cibum tam grauem, quin is nocte & die conquatur. 2. de Nat. d. 35. a

Mutari & concoqui vt possit quod alius recipit, arcet id & continet. 2. de Nat. d. 203. a

Ad conuendum facillimus cibus. 2. de Finib. 203. a

Tibi diu concoquendum & deliberandum est, vtrum, & c. pro Quin. Rosc. 26

Concordia.

Quum in hac cella Concordiæ (ō dii immortales) in qua me Consule salutare sententiæ dictæ sunt, quibus ad hanc diem viximus, & c. 2. Phil. 42. a

Concordiæ curia. pro Dom. sua, 100

Concordiæ templum. de Nat. d. 2. 44

Si sedem ipsam ac templum publici consilii religione Concordiæ deuinxisset. pro Dom. sua, 101

Concors.

Quod anno antè frater Metellus & concors etiam tum Senatus principi Cn. Pompeio sententiam dicenti excluserat. de Arat. 254. b

Moderatus & concors ciuitatis status. 3. de Leg. 41. a

Amicitia & charitate concordie se complecti. de Vniuer. 20. a

Aliis cor ipsum animus videtur, ex quo excordes, vecordes, concordésque dicuntur. 1. Tusc. 16

An ille cum P. Actio, quàm cum concordissimis fratribus esse maluisset. pro Lig. 3

Concordia.

Concordia conglutinata. 1. ad Att. 53

Pax & concordia extraneis gignetur, quum iam domesticis non infideat, sed publicè prouidenti eripiatur. Antequam iret in exilium, 5. a

Hæc conspiratio & concordia omnium ordinum ad defendendam libertatem. 12. fam. 34

Numarius interpres pacis & concordie. pro Cluent. 81. a

Reconciliatio concordie. 3. in Catil. 69. a

Ad concordiam rem adducere. 7. ad Att. 13

Confirmare concordiam cum aliquo. 13. Philip. 343. a

Concordiam constituere. 8. ad Att. 33

Concordiam disringere. 1. ad Att. 57

Tantamque habebat morum similitudo coniunctionem atque concordiam, vt, & c. 5. Verr. 18. a

In pristinam concordiam reducere aliquos perfidia hominum distractos. Att. lib. 8. 168. 1. a

Viditque rerum agendarum ordinem, & vt ita dicam, concordiam. de Finib. lib. 3. 17

Ita perfectum est, vt omnes, concordia constituta, sine querela discederent. Offic. 2. 121, & 122

Concordia singulari coniuncti. 11. fam. 23. in epist. D. Bruti. Alicui concordia coniunctissimum esse. pro Cluent. 122. a

Demetrii liber de concordia. Att. 143. b

Concordissime.

Et tibi acerbior patri mors est, quæ nunquam vidisti, quàm illi eius fratris, quicum concordissime vixerat. pro R. 9. a

Concordo.

Sic animi sanitas dicitur, cum eius iudicia opinionésque concordant. Tusc. 215. b

Si concordabis cum illa, habebis, & c. Ter. 131. b

Concredo.

Alphenus, cui tu rem tuam commendare proficiscens, & concredere solebas. pro Quint. 11. b

Cui fortunæ viui commendatæ sunt atque concreditæ. pro Sex. Rosc. 37. b

Concrepo.

Deinde scabella concrepant, aulæum tollitur. pro Cæl. 52

Qui simul ac Decemuiri concreperint, armati in ciues, & expediti ad cædem esse possint. pro Leg. Agr. 31. a

Si vir bonus hanc habeat vim, vt si digitis cōcreperit, possit in locupletum testamenta nomen eius irrepere, hac vi non vtatur. Offic. 3. 99

Concreresco.

Aqua neque conglaciaret frigidibus, neque niue pruinaque concreceret, nisi eadem se admisto calore liquefacta & dilapsa diffunderet. de Nat. 38. b

Has ipsas esse omnium causas, quæ vim habeat refrigerandi, calefaciendi, concrescendi, liquendi. de Vniuer. 63. a

Concretus.

Aer fufus & extenuatus in sublime fertur: concretus autem in nubem cogitur. 2. de Nat. 145. a

Necessè est vt animi ferantur ad cælum, ab his perrumpatur & diuidatur crassus hic & concretus aer, qui est terræ proximus. Tusc. 1. 67. a

Ex terrena mortali que natura & caduca, concreta vis videtur. 1. Tusc. 96. a

Animal ex nefariis stupris, ex ciuili cruore, ex omnium impunitate concretum. in Pis. 84. b

Crassum ac concretum cælum. de Nat. d. 2. 30

Pingue & concretum cælum. 1. de Diuin. 211. a

Concretum corpus ex elementis. 3. de Nat. deor. 40. a. Id est, compositum.

Quum clara speciem concreto lumine luna

Abdidit, & c. 1. de Diuinat. 33. a

Terrena concreta que corpora. 1. Tusc. 76. a

Concreti aut acres humores. de Nat. d. 2. 43

Concretum.

Concretum & corporeum omne deus subtrauit animo. de Vniuer. 33

Aut simplex est natura animantis, aut est concretum ex pluribus naturis. de Nat. 66. b

Nihil est animis admistum, nihil concretum, nihil copulatum, nihil coagmentatum, nihil duplex. 1. Tusc. 111. a

Quæ nil concreti habeat, nil solidi, nil expressi. 1. de Natura deorum, 100. a

Orta, generata, concreta femina. 5. Tusc. 98. a

Concretio.

Causæ quæ habent vim caloris & frigoris, concretionis & liquoris. de Vniuer. 63

Idem facit in natura deorum, dum indiuiduorum corporum concretionem fugit. 1. de Nat. d. 95. a

Deum esse mentem solutam quandam & liberam segregatam ab omni concretionem mortali. Tusc. 1. 54

Concubo.

Si peperit, cum viro concubuit. 1. de Inuent. 57. a

Quia ita fatum sit, & concubiturum cum vxore Laium, & ex ea Cædipum procreaturum. de Fat. 23

Concubitus.

Concubitus deorum cum humano genere. 1. de Nat. 61

Concubina.

Cum quæreretur, & c. & de eius matre: quæ si iudicaretur, certis quibusdam verbis, non nouis nuptiis fieri cum superiore duortium, in concubina locum duceretur. 1. de Orat. 90. a

Concubius.

Qui vt cornati quiescerent, concubia nocte visum esse in somniis ei qui erat in hospitio, & c. 1. de Diuin. 101. a

Conculco.

Piso ad portam Æsquilinam, Macedonicam lauream cōculcauit. in Pis. 92. b

Proterere & conculcare aliquem. pro Flac. 43. a. pro Domo sua, 85. a

Cōculcari inquam miseram Italiam videbis proxima æstate ab vtriusque municipiis ex omni genere collectis. Att. lib. 8. 28. & 2. Philip. 70. Id est, vastari, destrui.

Concupisco.

Concupisco autem nihil, contraque ipse pugno. 10. fam. 19. in epist. Planci.

Quæ autem cupiditates inanes sunt, his non est parendum, nihil enim desiderabile concupiscunt. 1. de Finib. 81. a

Sicut tu semper summè concupisti. pro Quintio, 46. a

Cæsar omnia omnium concupuit. ad Att. 11. b

In matrimonium ducere illam concupuit. pro Cluent. 18. a

Cn. noster similitudinè Syllani regni cōcupiuit. ad At. 140. b

Res magnas & magnopere expetendas concupiuerunt. in Orat. 1. a

Hæc iste ad infaniam concupierat. 4. Verr. 60. a

Cuius mors ita gloriosa fuit, vt eam filius concupisceret. 1. de Diuinat. 92

Quid autem erat, quod concupisceret deus mundum signis ornare. de Nat. 6. b

Quid concupiscas, tu videris: quod concupiueris, certè habebis. 5. Philipp. 188. a

Vt si quis obmutescere concupierit, nihil aliud legere debeat. 4. de Finib. 11. a. 1. Acad. 54. a

Concupiscere me nihil oportet. 10. fam. 45. in epist. Planci.

Concupiscere quicquam perniciosum. 10. fam. 15. in epist. Planci.

Prædia alterius concupiscere. pro Sex. Rosc. 36. b

Concupiscere venereas voluptates animo inflammato. Tusc. 1. quæst. lib. 4. 57

Non pecuniam, non opes violentas, sed charitatem ciuium & gloriam concupisse. 1. Philip. 21. a

Honos non nimis concupiscendus. Catoni, lib. 15. 6. 5. a

Concupitus.

Nam cum est concupita pecunia, nec adhibita continuo ratio. 4. Tusc. 37. a

Lætitia, vt adepta iam aliquid concupitum, efferatur & gestiat. 4. Tusc. 20. a

Concurro.

Antonius in acie suas copias de vico produxit, & sine mora concurrat. ad Appium, lib. 10. 30. 4. a

Concurrat ad me maximè multitudo. in Verr. 134. b

Sæpe concurrat, vt eodem tempore multa mihi agèda sint. pro Planc. 276. b

Concurrunt plures vno tempore librarii, descriptam orationem ad me afferunt. contra Rul. 68. b

Res contrariæ concurrunt. 5. de Finib. 48. a

Et raptim in eam sententiā pedarii cōcurrerunt. At. lib. 1. 70

Si diem nobis dixerit Clodius, tota Italia concurreret. 2. ad Quint. frat. 25. a

Ne darem perditis hominem parum sanum, quò concurrerent. ad Brut. 90. b

Si quæ supra dicta sunt, signa cōcurrent. ad Heren. 7. & 8. b

Tantus in curia clamor factus est, vt populus concurreret. 4. Verr. 33. a

An tu censet vllam anum tam deliram futuram fuisse, vt somniis crederet, nisi ista casu nonnunquam forte temere concurrerent. 2. de Diuin. 208. a

Cum nobis non dicitur, sed nobiscum: quia si ita diceretur, obsecrans concurrerent literæ. in Orat. 86. a

Non mihi videor errasse, quod ad Balbum scripsi apertius, vt siquid tale accidisset, vt non concurrerent nomina, subueniret. 16. ad Att. 9. Id est, non responderent ad tempus, vt alibi loquitur.

Ipsæ cunctæ Italiæ cupienti signum dedit, vt ad me restituendum Romam concurrerent. pro Mil. 109. b

Licet concurrant plebei omnes philosophi, &c. 1. Tusc. 86. a

Sed omnia licet concurrant, Idus Martiæ consolantur. Attico, lib. 14. 5

Quæ vt concurrant omnia, optabile. Offic. 10. b

Nulla est sedes, quod concurrant, qui Remp. defensam volunt. Att. 120. b

Verba extrema cum consequentibus primis ita iungere, vt neve asperè concurrant, neve vastius diducantur. 3. de Oratore, 95. a

Vt statim de iure aliquis cõcurrerit, non toto triduo decem millia passuum conficiuntur. pro Quint. 54. a

Concurrere ad non dubiam mortem. Tusc. q. lib. 1. 73

Vtrum sit æquius concurrere, an cõsentire, &c. in An. 255. b

Concurrere domum. 3. Verr. 55. a

Concurritur vndique ad commune incendium restinguendum. 10. Philip. 284. a

Concionem aduocari iubet, summa cum expectatione cõcurritur. contra Rull. 68. b

Si vobis nuntiaretur hanc legem fieri, concurrendum ad pecuniam putaretis. pro R. P. 125. b

Concurfus.

Firmamenti cõflictio & quasi concurfus. in Partit. 56. a

Collocationis est componere & struere sic verba, vt neve asper eorum concurfus sit, neve hiulus. 3. de Orat. 94. a

Quinque artium concurfus maximarum. de Clar. Orat. 13. a

Concurfus quidam atomorum fortuitus. de Nat. d. 1. 46

Concurfus calamitatum. 5. fam. 36

Clamor concurfusque fit. Att. 10. b

Nam tantæ multitudinis, quantam capit vrbs nostra, concurfus est ad me factus. ad Brut. 6

Concurfus hominum in funere, luctum habet. 2. de Leg. 60

Concurfus asper literarum. Partit. 231. b

Italiæ magnificentissimus ille motus, municipiorumque concurfus. pro Domo sua, 110. a

Quasi concurfus maximarum occupationum. 7. famil. 57

Omnis omnium concurfus de te futurus est. Att. 279. b

Concurfus omnium philosophorum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 64.

Vocatur ibi illa ἀμοιβωμοσύνη omnium reliquorum philosophorum, qui Academicorum δόξαι impugnabant.

Concurfus prædonum. Parad. 34

Ne extremorum verborum cum insequētibus primis concurfus aut hiulus voces efficiat, aut asperas. in Orat. 83. a

Quid dicam effusione hominum ex oppidis, quid concursum ex agris? in Pis. 90. b

Cum bubulcus clamorem edidisset, esse factum cõcursum, totamque in eum locum Hetruriæ conuenisse. de Diu. 119. b

Capto oppido, miram lætitiã commutationemque animorum, concursumque vndique. 16. ad Att. 11

Calamitatũ cõcurfu labefacta cogitatio. Luceio, li. 5. 13. 3. a

De concurfu legationum priuatarum, & de incredibili multitudine, quæ mihi mirabilem in modum Ephesi præsto fuit, audisse te puto. Att. 74. b

Concurfu magno & odio vniuersi populi penè affictus est. 3. ad Q. frat. 16

Ex rationis, & ex firmamenti cõflictione, & quasi concurfu quæstio exoritur. Partit. 239. b

Quid tanto concurfu honestissimorum studiorum? de Finibus, lib. 2. 91

Disiuncti & hiantes concurfus verborum. Partit. 12. a

Ex agris concurfus fiunt. Att. lib. 5. 104. 3. a

Clamor, concurfusque maxima cum laude alicuius fiunt. Att. lib. 1. 11. 1. a

Ei concurfus vndique fiebant. in Verr. 249. b

Cum Demosthenes dicturus erat, concurfus audiendi causa ex tota Græcia fiebant. de Clar. 192. b

Quos concurfus facere solebat, quàm se iactare? pro Deiotaro, 149. b

Concurfus.

Concurfus, quæ verborum exornatio est. de Orat. 162. b

In eadem verba impetus, & concurfus, & adiunctio, & progressio. 3. de Orat. 114. a

Concurfus fortuita corpusculorum. Academ. quæst. edit. 2. lib. 1. 4

Fortuitarum rerum concurfus. in Topicis, 39. a

In ea est crebra ista vocum concurfus, quam magna ex parte vt vitiosam fugit Demosthenes. Orat. 84. a

Concurfionem fortuitam atomorum Democritus conlactam & spirabilem, id est animalem esse voluit. Tusc. quæst. lib. 1. 35

Concurfiones inter ipsos deos. de Vniuers. 45

Crebræ vocalium concurfiones. ad Heren. 27. b

Corpora indiuidua in infinito inani ita ferri, vt concurfionibus inter se cohærescant. 1. de Finib. 26. a

Concurfus.

Tum, inquam, concurfant cæteri Prætores. in Verr. 242. b

Qui armati noctes diesque concurfabant. pro S. R. 31. b

Concurfabant barbatuli iuuenes. 1. ad Att. 31

Præsertim cum iam hoc nouo amore omnes ferè domos omnium concurfent. pro Mur. 42

Concurfare circum tabernas. in Catil. 89. a

Deosne immortales concurfare omnium mortalium non modò lectos, verum etiam grabatos. Diuin. lib. 2. 100

Concurfare mecum simul lecticula. 7. fam. 5

Corpora huc & illuc casu & temere cõcurfantia. 2. de Natura deor. 172. a

Cõcurfare villas, prouinciam. ad Marium, lib. 7. 1. 19. a. & 7. Verr. 64. a

Concurfatio.

Quàm acerba, quàm formidolosa, quàm quæstiosa cõcurfatio! pro Leg. Ag. 4. a. Plancus ad Cic. lib. 10. 17. 3. a

Illius non obscura concurfatio & contentio. 1. fam. 3

Perturbationum concurfatio. 11. Philip. 310. a

Quid puerorum illa concurfatio nocturna? pro Dom. 216. b

Aut quæ concurfatio somniorum? Diuin. lib. 2. 112

Multa concurfatione, multoque clamore. de Claris Oratoribus, 187. & 196. b

Concurfationibus assiduis confectum. 10. famil. 34. in epist. Planci.

Concutio.

Is leges Cæsaris, easque præclaras, vt Remp. concutere possit, euertit. 2. Philip. 105. a

Concussa hominum licentia, & cupiditatibus fractis, &c. pro Mil. 58.

Condecencia.

Sic verbis quidem ad aptam compositionem & condecenciam, sententiis verò ad grauitatem orationis vtatur. 3. de Orat. 111. a

Condemno.

Sed iam me ipsum inertiae nequitiaeque condemno. in Catil. 3. a. pro Cluent. 94. 1. de Diuin. 67. a

Crudelitatis tu furcifer Senatam Consul in concione condemnas? in Pis. 82. b

Et sceleris condemnat generum suum. Terentiae, lib. 14. 21

Hunc hominem Veneri absoluit, sibi condemnat. 4. Verriarum, 14. a

Sed de latronum, hoc est de comitum suorum sententia condemnat omnes. 7. Verr. 90. a

Ego fidem Consulum non condemnaui, quæ suspecta vehementer erat. Brut. 90. b

Qui Gabinii literas insigni quadam nota & ignominia noua condemnaui. de Prouinc. Consul. 19

Amici tui silentio temeritatem tuam condemnauerunt. in Pifo. 88. b

Quare si iniquus es in me iudex, condemnao eodem ego te crimine. Curioni, lib. 2. 1. 3. a

Cuius responso sic iudices exarserunt, vt capitis hominem innocentissimum condemnarent. in Ant. 105. b

Ego hoc vno crimine illum condẽnem esse necesse. in Ver. 95. b

Tamen in hoc te deprecor, ne meum hoc officium arrogantia condemnes. Cælius ad Cic. lib. 8. 1. 2. a

Vt condemnet minus multos tabella, quàm solebat vox. 3. de Legib. 34

Cæteros non dubitabo primùm inertiae mea sententia condemnare, post etiam impudentiae. de Orat. 99. b

Condemnare aliquem stultitiae, vanitatis, impudentiae. Diuin. lib. 1. 35

Condemnare aliquem causa incognita. de Nat. 40. b

Condemnare causam. pro Ligar. 17

Rem ipsam repudiare, & eos, qui agebant, condemnare. pro Domo sua, 5. Id est, spernere.

Condemnasse meum aliquid factum. 10. ad At. 28. in ep. Cæs.

Arbitrium pro socio condemnari. pro Quint. 7. a

Turpissimo iudicio condemnari. pro S. Rosc. 37. b

Condemnari lites solent. pro Rab. Posth. 22

Sententiis iudicum conuinci & condemnari. Anteq. 195. b

Condemnari sponsionis. pro Cecin. 66

Condemnatus.

Iniuriarum condemnatus. 4. Verr. 14. a

Poles item pecuniae publicae est condemnatus. pro Flac. 34

Scæuola cõdemnatus est aliis criminibus. pro Cluent. 41. b

Antonius Lenticulam de alea cõdemnatum restituit. 2. Philippicarum, 69

Tuum factum est condẽnatum iudicio amicorum. in Pis. 88. b

Cuius etiam familiares de vi condemnati sunt. 2. Phil. 32. a

Rerum capitalium condemnati. pro Sest. 21. b

Ea ciuitas, in quam tot nefariorum scelerum condemnati reuerterunt. 6. fam. 24

Conditio.

Crassus penè à meis laribus in prouinciam profectus est: nam mihi cum condixisset, cõnauit apud me in mei generi & Crassipedis hortis. 1. fam. 49

Condicere causam. 2. ad Heren. 53

Conditio.

Herbas omnes ita condiunt. ad Gallum, lib. 7. 27. 5. a

Condiunt Aegyptii mortuos, & domi seruant. 1. Tusc. 97

Mortuos cera circumlitos condiunt Persæ. 1. Tusc. 97

Hilaritatem illam, qua hanc tristitiam temporum condiebamus, in perpetuum amisi. Att. lib. 12. 33

Omnino duo sunt quæ cõdiunt orationem, verborum numerorumque iucunditas. Orat. 215. b

Quique ea vitia, quæ à natura habebat, etiam studio atque artificio quodam malitiæ condidisset. pro Cluent. 57. a

Asperitas contentionis, oratoris ipsius humanitate conditur. 2. de Orat. 117. a

Labor in venatu, sudor, cursus ab Eurota, sitis, fames: his enim rebus Lacedæmoniorum epulæ cõdiuntur. 5. Tusc. 139. a

Quis non videt, desideris ista condiri omnia? Tusc. 247. b

Conditus.

Sale conditus & facietis Cæsar. Offic. 27. b

Erat enim in illo viro comitate grauitas condita. Cat. 9

Lepore & festiuitate condita oratio. de Clar. Orat. 57. a

Nam & agri multa ferunt manu quæstita, quæ vel statim consumantur vel mandentur condita vetustati. 2. de N. d. 225. a

Quare non erunt illa quidem meliora, sed certè condita iucundius. pro Muren. 140. b

Nemo vnquam vrbaniitate, nemo lepore, nemo suauitate conditor. de Clar. Orat. 92. a

Faciunt cõditiora cibaria aucupium & venatio. de Sen. 53

Conditio.

Ciborum conditiones, & compositiones vnguentorum. 2. de Nat. 120. b

Conditior.

Hi sunt conditores instructoresque conuiuui, iidem expendunt atque æstimant voluptates. post redit. 13. a

Conditimentum.

Accedat huc suauitas oportet sermonum atque morum, haudquaquam mediocre condimentum amicitiae. de Amic. 59. Socrates dicebat.

Cibi condimentum, fames: potionis, sitis. de Finib. lib. 2. 75

Nam vt tribuamus aliquid voluptati, condimenti fortasse non nihil, vtilitatis certè nihil habebit. 3. Offic. 165

Facietis omnium sermonum condimenta. 2. de Orat. 150

Hæc illius seueritas acerba videretur, nisi multis cõditimentis humanitatis mitigaretur. ad Q. frat. lib. 1. 16

Condisco.

Condiscas censeo mihi paulò diligentius supplicare. pro Plancio, 11. pro Quintio, 6

Condiscipulus.

Condiscipulus Aristotelis, Xenocrates. de Nat. d. 1. 25

Et se meum condiscipulum in pueritia, familiarè in adolescentia, collegam in quæstura commemorabat fuisse. pro Syl. 12. a

Dicæarchum verò cum Aristoxeno æquali & condiscipulo suo, doctos sanè homines, omittamus. 1. Tusc. 34

Tui condiscipuli. Att. 78. b

Conditio, Conditior, Vide Condo.

Condo.

Neque homines murium ac fornicarum causa frumetum condunt. de Nat. 57. b

Metrodorus omne bonum in visceribus medullisque condidit. Tusc. 233. b

Romulus, qui hanc vrbem condidit. in Cat. 111. b

Qui Respub. constituerunt, qui vrbes condiderunt. de Diuinat. 98. b

Qui illi pecuniæ, quam condiderat, spe iam atque animo incubaret. pro Cluent. 31. b

Carmen condere. 4. Tusc. 7. a

Serere, percipere, & condere fructus. de Senect. 22

Condere leges. de Leg. 171. b

Lustrum condere. 2. de Orat. 149. a

Vt liceat illi inuidiam deponere, pecuniam condere. contra Rull. 80. b

Condere poemata. ad Att. 13. b

Rempub. condere meo discessu, quam omnium interitu occidere malui. pro Dom. 74

Triticum condere. de Senect. 21. a

Tenes qui illam vrbem condidisse dicitur. in Verr. 86. b

- & Cephæus cõditur ante, Liborum tenus, &c. in Arat. b

Condi in carcerem. in Verr. 251. b

In animis vestris ego omnes triumphos meos condi & collocari volo. in Cat. 116. b

Scientia condendi ac reponendi fructus. de Nat. 57. b

Vt esset locus cõparandis condendis que fructibus. contra Rull. 83. b

Conditus.

Conditus domi Consulatus. pro Mur. 47

In eo sepulchro Regem nostrum Numam conditum accepimus. 2. de Legib. 87. a

Homerus fuit ante Romam conditam. Tusc. 148. b

Segestam ab Aenea conditam esse demonstrant. in Ver. 216. b

Quamobrem Sibyllam quidem sepositam & conditam habeamus. 2. de Diuin. 167. a

Fructus conditi. ad Brut. 166. b

Nam siti dicuntur ii qui conditi sunt. de Leg. 181. b

Condita in ærario sanctæ literæ. 6. Verr. 123. a

Sic in causis conditæ res sunt futuræ. de Diuin. 107. b

Ex illa olea arcam esse factam, eaque conditas sortes, quæ hodie Fortunæ monitu tolluntur. 2. de Diuin. 129. a

Ab hoc qui cepit conditas, ab illa qui constitutas accepit, captas dicetis Syracusas. Orat. 215. b

Conditior.

Conditior instructorque conuiuui. Postquam. 207. b

Atque etiam ipse conditor totius negotii guttam aspergit huic bulbo. pro Cluent. 56. a

Conditio.

Sed quoniam earum rerum, quas ego gessi, non eadem est fortuna atque conditio, &c. 3. in Catil. 70. a

Valde bona conditio si fuerit, fortasse non omittam. ad Q. fratrem, lib. 2. 6. 3. a

Certi fines Macedoniæ, certa conditio, certissimo modo etiam erat illius exercitus. in Ant. 226. b

Mihi quidem, si hæc conditio Consulatus data est, vt, &c. 4. in Catil. 1. a
 Eaque mihi cōditio maneat, qua profectus sum. epist. 21. 22. b
 Infimi generis hominū cōditio atque fortuna. pro Mil. 71. a
 Nascendi incerta conditio. 3. in Catil. 1. a
 Vis & fortunæ cōditio infima aliorū. pro Corn. Bal. 18. a
 Infima conditio & fortuna seruorum. 1. Offic. 62. a
 Quare ista conditio Iudices respuatur, nec Catilinæ familiaritatis crimen hæreat. pro Cæl. 10. a
 Præsertim cum ab aliis aliquotiens conditio C. Cæsari lata sit, vt easdem leges alio modo ferret, &c. de Prouinc. 79. b
 Conditio legum, iudiciorum, temporum. 5. fam. 51
 Est enim conditio liberorū populorum posse suffragiis vel dare, vel detrahare quod velint cuique. pro Planc. 8
 Atque hoc ipso melior est tua, quam nostra conditio, quod tu quid doleas, scribere audes, nos ne id quidē tūc possimus. epist. 48. b
 Hostis cum quo nulla pacis conditio esse possit. 4. Phil. 160
 Conditio nulla pecuniæ te ab summa integritate continentiaque deduxerit. 1. ad Quint. frat. 6
 Quæ conditio non accipiēda potius fuit, quam relinquenda patria. 8. ad Att. 9
 Harum rerum non solum euetus atque perperessio, sed etiam conditio, expectatio, mentio denique ipsa indigna homine est libero. pro Rab. 62. b
 Quid ergo ista cōditio est testium, vt quibus creditum non sit negantibus, iisdem credatur dicentibus. pro R. P. 128. b
 Quæ vobis potest cum hoc gladiatore conditionis, & quietis, legationis esse communitas. 6. Philip. 206
 Fingite cogitatione imaginem huius conditionis meæ, si possem efficere vt Milonem absoluatis: sed ita si Clodius reuixerit. pro Mil. 60
 Nihil est enim quod tam obtudat, &c. quam meditatio cōditionis humanæ. 3. Tusc. 60. a
 Et contra periculosissimas hominum potentias, conditioni omnium ciuium prouidete. pro Cæl. 16
 Nec Pompeium ad vllam conditionem accessurum putabam. 8. ad Att. 56
 Qui vt adduci tali tempore ad vllam conditionem possit, magis opto quam spero. ad Att. 8. 168. 2. a
 Ad conditionem descendere. 2. de Inuent. 251
 Alterutram ad conditionem descendere vult Cæsar, vt aut, &c. aut. epist. 118. b
 Alicui grauē legē vitæ & cōditionē cōstitui. pro Corn. 50. b
 Sed non libenter duriorē fortunæ communi cōditionem te auctore constituit. pro Mur. 135. b
 Omnem cōditionem imperii tui, statumque prouinciæ mihi demonstrauit Tratorius. epist. 197. b
 Facere disparem conditionem. de Prouinc. Consul. 13. a
 Cæsar fert illam conditionem, vt ambo exercitus tradant. epist. 123. b. pro Rosc. Amer. 18. & pro Quint. 58
 Hanc conditionem misero ferunt, vt optet vtrum malit. pro Rosc. Amer. 18. a. Cælius Ciceroni, lib. 8. 14. 6. a
 Sed ea tamen vicisti, quæ & naturam & conditionem, vt vinci possent, habebant. pro Marcello, 4. a
 Galliæ quæ habent intercessorem, in eandem conditionem, quam cæteræ prouinciæ, vocantur. Cæl. Cic. lib. 8. 9. 5. a
 Instituire legem iniquam & miseram conditionem periculosis hominum. pro Mur. 54
 O conditionem miseram non modò administrandæ, sed etiam conseruandæ Reipub. in Catil. 107. b
 Immortalium conditionem postulare. 3. Offic. 65. a
 Hanc cōditionem supplicii maiores in bello timiditati militis propositam esse voluerunt. pro Cluent. 102. a
 Qui cupiditate peculii nullam conditionem recusant durissimæ seruitutis. Parad. 123. b
 Conditionem æquissimam repudiare. pro Quint. 8. b
 Si illam accusationis conditionem sequar. pro Planc. 260. b. Id est, vt necesse habeam hunc illi antepone. Qui suo iudicio essent illam conditionem vitæ secuti. pro R. P. 125. b. 3. Offic. 114. a
 Hanc tu igitur patrone fœderum ac fœderatorum conditionem statuis Gaditanis tuis ciuibus, vt quod his, quos

Gaditanis adiutoribus armis subegimus, liceat, &c. pro Corn. Balb. 108. a
 Armis conditione positus. 6. fam. 7
 Accusante Tribunoplebis conditione æqua disceptari posse non putauerunt. pro Cluent. a
 Nec debes dubitare, quin aut aliqua Repub. sis futurus qui esse debes, aut perditam non afflictiore conditione, quam cæteri. epist. 79. b
 Qui se misericordia Senatus, non agri conditione defendunt. 1. de Leg. Agr. 61. a
 Alia conditione sum, ac cæteri. 5. fam. 25. in epist. Vatini. Id est, Peius agitur mecum, quam cum cæteris.
 Pauca tribus non certa conditione iuris se sortis beneficio fortuito ad vsurpandam libertatē vocare. contra Rul. 69. b
 Meliore iure, meliore in causa, commodiore conditione esse. 2. de Leg. Agr. 6. 7. a
 Conditio quam commodissima. 13. fam. 27
 Non communi conditione seruitutis vti. pro Cæl. 41. 45. a
 Cum ipsius victoriæ conditione, iure omnes victi occidissent. pro Marcel. 7. a
 Nisi forte non de seruitute, sed de conditione seruiendi recusatum est à nobis. Bruto, 16. 7. a
 Quintius deteriore tempore absens auktionatur, Scapulis difficiliore conditione dissoluit. pro Quint. 11
 Cōditioe duriori bellū sustinemus. 10. fam. 54. in ep. Placi. Quid est igitur quod querare, si repetit cum vult: ea enim conditione acceperas. Tusc. 1. 77
 Aut ea conditione daret, si reciperes te correcturum. 6. familiarium, 29
 Ea conditione nati sumus, vt nihil quod homini accidere possit, recusare debeamus. Att. lib. 15. 321. 2. a
 Homines nos ea lege nati sumus, vt omnibus telis fortunæ propofita sit vita nostra: neque est recusandū, quominus ea, qua nati sumus, cōditione viuamus. Titio, lib. 5. 16. 4. a
 Aut reperiam ipse eadem conditione qui vti velit, vt, &c. Orat. 220. b
 Omnes eodem tempore ortos, eadem conditione nasci. de Diuin. 127. b
 Equid ergo intelligis, quantum mali de humana conditione deieceris. 1. Tusc. 24. a
 Est hoc & ex conditione iuris, & ex consuetudine cautionis firmissimum argumentum. pro Quint. R. 52. b
 In conditione manere. 7. ad Att. 50
 Hæc etiam si in homine ipso, de quo agitur, sunt negligēda, tamen in cōditione atque in exemplo pertimescenda videntur. pro Flac. 151. b
 In superiori cōditione causāq; positū esse. pro Cor. Bal. 29. a
 Tamen illi iudices statuerūt, iniqua conditione reum causam dicere, &c. pro Cluent. 75. a
 Ex his miseriis atque iniquissima cōditione vitæ. 5. fam. 46
 Mihi videris conditione meliore esse, quam nos qui videmus. 4. fam. 8. Id est, fœlicius tecum agi.
 Meliore conditione est senex, quam adolescens, quum id, quod ille sperat, hic consecutus est. de Senect. 62. a
 Ego pro salute Reip. vniuersæ dubitarem hoc meliore conditione esse, quam Decii, quod illi, &c. pro Dom. 51. a
 Homines mortali conditione generatos esse. de Vniuers. 58
 Ita pro mortali conditione vitæ, estis immortalitatem consecuti. 14. Philip. 407. a
 Adde huc, quod literæ perferri nulla cōditione potuerunt. epist. 163. b. pro Corn. Balb. 17. a. Id est, nullo pacto.
 Et qua conditione omnes homines, & quibus temporibus nati sumus cogitet. epist. 73. b
 Iussit ei præmium dari sub ea conditione, ne quid postea scriberet. pro Arch. 190. b
 Seruus est nemo, qui modò tolerabili conditione sit seruitutis, qui non, &c. 4. in Catil. 89. a
 Transigere cum aliquo qualibet, dum modò tolerabili, conditione. pro Quint. 18. b
 Appetit animus aliquid agere semper, nec vlla conditione quietem sempiternam possit pati. de Finib. 138. b
 Legionem Martiam & quartam negant, qui illas norunt, vlla cōditione ad te posse perducī. epist. 174. b. 11. fam. 24

Si mihi veniam, quam peto, dederit, vtar illius conditione: sin minus, impetrabo aliquid à me ipso. Att. lib. 9. 60
 Conditiones malæ. 8. ad Att. 10
 Multi laquei legum & conditionum propositi. pro Cluentio, 121. a
 Aliquem iniquis rationibus ad suas conditiones perducere. pro Quint. 4. b
 Accipimus conditiones: sed ita vt remoueat præsidia ex his locis quæ occupauit. ad Tironem, lib. 16. 15
 Scilicet ad eos legatum misimus non vt pareret, sed vt conditiones ferret, leges imponeret. in Ant. 209. b
 Feruntur omnino conditiones ab illo, vt Pompeius eat in Hispaniam, &c. 16. fam. 15. & 7. ad Att. 50
 Conditiones tres habet. 12. ad Att. 3
 Hinc licet conditiones quotidie legas. pro Cæl. 45. b. Id est, tibi ab amatoribus latas.
 Easdem vitæ conditiones non perferre. pro Cluent. 121. a
 Nec fruges terræ, baccaſve arborum cum vtilitate vlla generi humano dedisset, nisi earum cultus & conditiones tradidisset. 1. de Diuin. 189. a
 Sin ille suis conditionibus stare noluerit, bellum paratum est, eiusmodi tamen quod sustinere ille non possit, præsertim quum à suis conditionibus ipse fugerit. ad Tironem, lib. 16. 16
 Hunc conditionibus, quoad potest, producit. pro Quint. 15
 Aliquem suis cōditionibus in ipso articulo temporis astringere. pro Quint. 10
 Conditionibus vel armis disceptare. 8. ad Att. 39
 Conditionibus iis stare, quas tulisset. 7. ad Att. 49
 Conditionibus vti. 7. ad Att. 58
Condocefacio.
 Nemo est enim, qui eorum bonorum animam putet esse iudicem, eumque condocefaci, vt ea quæ bona, malæ videantur, possit contemnere. Tusc. q. lib. 5. 64
Condocefactus.
 Et vtamur domitis & condocefactus, vt elephantis, &c. 2. de Nat. deor. 121
Condoleo.
 Si pes condoluit, si dens, ferre non possumus. 2. Tusc. 90. a
 Dicæarchus ne condoluisset quidem vnquam videtur, qui animum se habere non sentiat. Tusc. q. 156. b
 Nanque tum latus ei dicenti condoluisset, sudoremque multum consequutum esse audiebamus. 3. de Orat. 4. a
Condoleſco.
 Quumque perturbationem animi illi ex homine non tollerent, naturamque & condoleſcere & concupiscere & extimescere, & efferri lætitia dicerent, &c. 1. Acad. 54. a
Condo.
 Incolumibus me vobis condono. Antequam. 196. b
 Vt eius filios, qui in tua potestate sunt, mihi potissimum condones. ad Philippum Proconsulem, lib. 13. 97
 Vt literis eius bona eriperes, & cui tibi commodum esset, condonares. in Verr. 99. & 97. b
 Remittere alicui & condonare animaduersionem & supplicium, quo vsurus erat in ipsum. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 10. 4. a
 Condonare crimen. pro Milo. 4
 Condonare hæreditatem. 3. in Verr. 73
 Condonare inimicitias alicui. 5. Philip. 200
 Condonare alicui munusculum. 5. Verr. 73. a
 Suam partem Roscius suo nomine condonare potuit Flavio. pro Q. Rosc. 54. b
 Apothecæ toræ nequissimis hominibus condonabantur. in Ant. 173. b
 Condonandi suis latronibus facultas. 5. Philip. 167
 Qui pecunias creditas debitoribus condonandas putant. 2. Offic. 115
Condonatus.
 Datus est tibi ille, condonatus ille, non facis finem. pro Plancio, 62. a
 Qui illud acerbè tulit, non sibi ac defensionis suæ condonatum esse Oppianicum. pro Cluent. 40. b
 Id iudicium Attilio condonatum putabatur. Att. lib. 2. 18. 1. a

Condonatum iudicium potentis alicuius. 5. fam. 51
Condonatio.
 Simul in iure dicendo bonorum possessionumque contra omnium instituta additio & condonatio. 2. Verr. 7. a
Conduco.
 Nam quid ego de Bruto dicam: & huic ego locum in proximo conduxī. epist. 164. b
 Cælius conduxit domum in palatio. pro Cæl. 41. b
 Cæsar exercitum inuictum ex Hispanis militibus conduxit. in Ant. 192. b
 Asiatici de censoribus nimium magno cōduserunt. ad Atticum, lib. 1. 12. 12. a
 Tunc Crotoniæ, publico de consilio, virgines in vnum locum conduxerunt: &c. 2. de Inuent. 123. a
 Tuam (domum) in Carinis mundi habitatores Camiæ conduxerunt. Q. frat. lib. 2. 7. 11. a
 Et redemptor qui columnam illā de Cotta & de Torquato conduxerat faciendam, nō inertia aut inopia tardior fuit, sed, &c. 2. de Diuin. 36
 Si Romæ esset, domumque conduceret. Att. lib. 12. 249. 3. a
 Parhedrum excita, vt hortum ipse conducatur: sic olitorem ipsum commouebis. Tironi, lib. 16. 18. 3. a
 Nam ita complectemur, vt in vnum conducamus propositionem & assumptionem. de Inuent. 56. b
 Aliquem ad eadem faciendam conducere. de Prouinc. Consulibus, 8. a
 Conducere de aliquo. pro Cecin. 68
 Conducere milites in vnum. ad Octauium, 43
 Si Rhodis turpe non est portorium locare, nec Hermacroni quidem turpe est conducere. de Inuent. 52. b
 Atque inuentore Tysia repetitos vnum in locum conduxit Aristoteles, &c. 2. de Inuent. 125. Id est, collegit.
 Verum id breui faciendum est, & in vnum multa sunt conducenda. de Inuent. 65. b
Conducit, in tertiis personis.
 Id quod minimè conducit ipsis. de Arusp. respons. 43. Conducit, id est, vtile est.
 Fidei conducit, in loco debitorum tribuere. de Prouinc. 192. b
 Conducit hoc tuæ laudi. ad Rufum, lib. 13. 49. 2. a
 Ea maximè cōducunt, quæ sunt rectissima. Rufo, li. 5. 19. 8. a
 Neque homini infanti aut impotenti iniuste facta conducunt. 1. de Finib. 81. a
 Tum autem consultant, conducatur id, necne, de quo deliberrant, ad vitæ commoditatem, ad facultates rerum. Offic. 2. & 3. b
 Facillimam autem in ea Rep. esse posse concordiam, in qua idem conducatur omnibus. 1. de Repub.
 Nostris rationibus maximè conducere videtur, Thermum fieri cum Cæsare. ad Att. lib. 1. 1. 4. a
 Facile patior ea me de Rep. sentire ac dicere, quæ maximè cum mihi, tum etiam Reipub. rationibus putem conducere. ad Lentulum, lib. 1. 9. 89. a
 Scripsi ad te, quæ & salutis tuæ conducere arbitatus sum, & non aliena esse duxi à dignitate. Marcello, lib. 4. 7. 2. a
 Quæ fuit, quidnam mihi videretur, accerseremusne te, atque tibi id conducere putarem, an tardare & commorari te melius esset. Att. 288. b
Conductus.
 Multitudo conducta. 1. Philip. 16. a
 Qui colonus habuit cōductum de Cefennia fundum, quum idem ex eadem cōductione fuerit in fundo. pro Cec. 68. a
 Itaque Heracleotem Zeusium magno pretio cōductum adhibuerunt. de Inuent. 62. b
 Aut spe largitionis, promissionisque capti, aut postremo (vt sæpe in nostra Rep. videmus) mercede conducti. 2. Off. 30
 Res geritur, conductæ vineæ sunt, pugnatur acerrimè. 8. Philip. 246
 Habere magnas arationes conductas à publicanis. in Verrem, 158. b
 Conductis omnibus copiis. 8. ad Att. 49. in epist. Cn. Pompeii. Id est, coactis, contractis.
 Erat autem mihi contentio non cum victore exercitu, sed cum operis conductis. pro Sest. 30. a

Conductum.

Solebat enim extra portam aliquid habere conducti. pro Cluent. 139. a

Conductor.

Nicephorū villicum tuum sanè probaui: &c. Tum is mihi respondit, seipsum eius operis h. s. x. v. i. conductorem fuisse: &c. ad Q. fratrem, lib. 3. 4. Is dicitur qui pecuniam accipit.

Conductores qui sint, & quanti. 12. ad Att. 42. sub. velint conducere.

Conductio.

Cum idem ex eadem conductioe fuerit in fundo. pro Cecinna, 303. b

Quare in longis argumentationibus, ex conductioibus, aut ex contrario complecti oportet: &c. 1. de Inuent. 88. a

Conducibilis.

Amicum castigare ob meritam noxiā, immane est facinus: verū in ætate, vtile & conducibile. 2. ad Her. 54. ex Plauto.

Conduplico.

Tenebræ conduplicantur. 1. de Diuin. 49. a. 3. de Orat. 86

Conduplicatio.

Conduplicatio, est cum ratione amplificationis aut commiserationis, eiusdem vnus, aut plurium verborū iteratio: &c. 4. ad Heren. 190

Confatalis.

Copulata enim res est & confatalis. Fat. 23

Hæc, vt dixi, confatalia ille appellat. Fat. 24

Confectio, Confector, Confectus, Vide Conficio.

Confertus.

Totiusque liber, qui est de summo bono, confertus est sententiis & verbis talibus. Tusc. q. 199. b

Otiōsa vita plena & conferta voluptatibus. pro Sest. 17

Color egregius, integra valetudo, summa gratia, vita denique conferta voluptatum omnium varietate. 2. de Finibus, 104. a

Vino lauidi, conferti cibo, fertis redimiti, vnguentis oblit. in Catil. 32. a

Tu ne inane quicquam putas esse: cum ita completa & conferta sint omnia, vt, &c. Acad. quaest. 31. b

Confero.

Cum vna me hercule ambulatiuncula atque vno sermone nostro omnes fructus prouinciae non confero. epist. 24. b

Nec confero nunc in te vnum omnia. de Arat. 251. b

Ita quicquid conficio au cogito, in ambulationis ferè tempus confero. ad Q. fratrem. lib. 3. 19. 1. a

Deserunt enim vitæ societatem, & nihil conferunt in eam studii, nihil operæ, nihil facultatum. 1. Offic. 43. a

Sua enim vitia insipientes, & suam culpam in senectutem conferunt. de Senect. 13. a. 8. ad Att. 42. a

Siculi ex censu quotannis tributa conferunt. 4. Verr. 91. a. Offic. 2. 109

Omnes meas curas & cogitationes in Remp. conferebam. Offic. 2. 3

Quotidie inter nos ea, quæ audiebamus, conferebamus. 1. de Finibus, 25. a

Omnem meam curam atque operam ad philosophiam contuli. epist. 48. b

Atque in his curis, quas contuli ad dignitatem tuam, cepi magnam voluptatem: quod, &c. Plancio, lib. 10. 12. 16. a

Quo mortuo me ad Pontificem Scæuolā contuli. de Am. 1. a

Academiam ex duobus libris contuli in quatuor. Att. 207. b

Hæc ego de Repub. quam institui disputationem, in Africani personam, & Philii & Pæti Manlii contuli. ad Att. lib. 4. 85. 3. a

Illo quum peruenire non liceret, statim iter Brundisium versus contuli ante diem rogationis. Att. lib. 3. 44. 1. a

Hac re mihi nuntiata, statim cohortes Polletiam præmisi, meūque iter eò contuli. 11. fam. 23. in epist. D. Bruti. Id est, direxi, destinaui.

Totum te ad amicitiam meam contulisti. ad M. Appium, lib. 11. 52. & 13. 21

Magnopere à te quaeso, vt ad eam voluntatem, si quam in illum ante has meas literas contulisti, quam maximus com-

mendatione postea cumulus accedat. 13. fam. 52. & 17. 32

An ille quenquam plus dilexit: cum vilo aut sermones, aut consilia contulit sapius? 2. Philip. 57

Contulit iter suum in posterum diem. 11. fam. 22. in epist. D. Bruti. Id est, distulit.

Posteaquā nescio quid impendit, & in commune contulit, mediocri quaestu contentus esse nō poterat. pro Quint. 7. a

Crassus initio ætatis ad amicitiam meam se contulit. de Cl. Orat. 191. b

Contulit & confudit se ignis oculorum cum eo igne qui est ob oculos offusus. de Vniuers. 61

Exclusus ab Antiochia Dolabella, Laodiceam se contulit. epist. 190, 191. b

Deinde quod maturè se contulit in societates publicanorum. 13. fam. 21

Romam se contulit. pro Flac. 39. a

Cum hoc, vt ferè fit, in via sermonem contulit. 2. de Inuent. 131. a. Offic. 1. 189

Omne studium atque ingenium contulit Archias ad populi Romani gloriam laudemque celebrandam. pro Arch. 15. a

Mithridates autem omne reliquum tempus non ad obliuionem veteris belli, sed ad comparationem noui contulit. pro Leg. Manil. 5. a

Næuius vocem in quaestum contulit. pro Quint. 6

Galli cum M. Fonteio ferrum ac manus contulerunt. pro Fonteio, 2

An hæc inter se Aruspices omnes contulerunt: de Diuinatione, 114. b

Quot (res) & quantas dii immortales ad Cn. Pompeium contulerunt. pro Leg. Manil. 34. a

Præstantissimis ingeniis homines se ad philosophiæ studium contulerunt. 2. de Finibus, 85. a. Tusc. q. lib. 5. 1

De amicitia, omnes ad vnum idem sentiunt, & hi qui ad Rempub. se contulerunt, & hi qui rerum cognitione doctrinæque delectantur. de Amicit. 72. Id est, Reipubl. administrationem susceperunt.

Eodem tempore se in fugam contulerunt vnà amici. pro Cecinna, 16

Conferam me dormitum. 9. fam. 61

Si meum turbulentissimum tempus tuo tranquillissimo præstat, quid conferam reliquum: in Piso. 86. b

Conferam tecum, quam cuique verbo rem subiicias: nulla erit controuersia. de Finibus, 113. b

Quantum literis, quantum studiis, &c. id omne ad arbitrium tuum, qui hæc semper amasti, libentissimè conferemus. ad Lentulum, lib. 1. 9. 100. a

Cum erimus congressi, tum siquid res feret, coram inter nos conferemus. Att. lib. 1. 15. 3. a

Confer omnem tuum amorem & prudentiam ad eam curam. 7. ad Att. 2

Per fortunas confer te ad eam curam, vt de omni statu meo cogites. Att. lib. 7. 1. 21. a

Conferte hanc pacem cum bello illo. Orat. 213. b

Vitam inter se vtriusque conferte. pro Rosc. Comædo, 11. a. Id est, comparate.

Agedum, conferte nunc cum illius vita vitam P. Syllæ. pro Sylla, 53. a

Equidem magis miror, quod quum in filium causam conferret, quæ mihi non iniusta videtur, &c. Att. lib. 12. 248. 2. a. Id est, reiceret.

Conferrent viri bona capita: de comestatione loquerentur inter se, ac de mulierculis. 5. Verr. 24. a

Vt iidè pro patre in commune Siciliae conferrent. 4. Ver. 102. a

Contulisset me in portum philosophiæ. 7. fam. 53

Quum initio ætatis ad amicitiam se meam contulisset. de Claris Orat. 154. a

Cum Æschines cessisset Athenis, & se Rhodum contulisset. de Orat. 162. b

Quum is omnia studia & officia in me contulisset. Att. lib. 1. 1. 9. a. 7. fam. 18. & 13. 39

Omnes tuas consolationes vnam hanc in rem velim conferas. Att. lib. 12. 256. 2. a

Conferas te ad nos. 8. ad Att. 32. in epist. Cn. Pompeii.

Modò commutatis verbis ipsas res conferamus. de Finibus, lib. 4. 49

Dubitabitis, Quiritis, quin hoc tantum boni, &c. in Remp. conservandam atque amplificandam conferatis: pro Leg. Manilia, 35. a

Quid opus est, inquam, potius, quam rationes conferatis? Att. lib. 5. 110. 5. a

Quicquid in eum iudicii officiique contuleris, id ita me accipere, vt in me ipsum te putem contulisse. Plancio, lib. 10. 1. 9. a

Quantam diligentiam in valetudine tuam contuleris, tanti me fieri à te iudicabo. 16. fam. 7

Qui ergo ad naturæ suæ non vitiosæ genus, consilium viuendi omne contulerit, is constantiam teneat. 1. Offic. 168. a

Nisi forte eam pecuniā in Reip. magnum aliquod tempus contulerit. 3. Offic. 126. a. Id est, reseruarit.

Querimus enim finem bonorum, possumusne scire hoc quale sit, nisi contulerimus inter nos? 2. de Finibus, 7. a

Si se in amicitiam contulerint. de Petit. Consul. 27

In alicuius infamiam alicui conferre. in Piso. 51

Conferre aliquid in libidinem. pro Rab. Posth. 28

Conferre aliquid in librum. 6. fam. 50

Conferre alicuius animum ab vna re ad aliam. pro Syl. 30

Conferre beneficium & officia in aliquem. in Piso. 10. b

Conferre benevolentiam erga aliquem. 10. fam. 9

Conferre bona in communionem temporum alicuius. pro Milone, 76

Conferre castra castris. 2. de Diuin. 88

Scitum est enim causam conferre in tempus. de Orat. 164. b

Causa conferre, & quid in quanque sententiam dici possit, expromere. 2. de Diuin. 23. a

Conferre conditiones legis. 12. Philip. 339

Omne consilium, studium, officium, operam, laborem, diligentiam, ad amplitudinem alicuius conferre. Plancio, lib. 10. 1. 7. a

Conferre coram quæ volumus. 2. ad Att. 66

Crimen conferre in aliquem. 2. de Orat. 98. a

Solet, quum se purgat, in me conferre omnem illorum temporum culpam. Att. lib. 9. 171. 3. a

Conferre curam & diligentiam in alicuius salutem. 15. fa. 10

Omnia omnium dicta in aliquem conferre. Volumnio, lib. 7. 35. 2. a

Conferre disputationem in alicuius personam. 4. ad Att. 40

Conferre honores in aliquem. 13. Philip. 349

In pauca conferre. 3. Offic. a

Conferre ingenium suum ad aliquid agendum. 16. fam. 19

Conferre inuidiam mortis alicuius in aliquem. pro Fl. 154. b

Conferre iudicium & officium in aliquem. 10. fam. 3

Conferre legationem. 12. Philip. 339

Conferre ludos ad luctum. de Arusp. respons. 21

Conferre magna paruis. de Clar. Orat. 184. b

Maledicta in aliquem conferre. Att. lib. 11. 216. 3. a

Cum maximis minima conferre. in Catil. 109. b

Cælestia autem vel procul esse à naturæ cognitione ceteret: vel si maximè cognita essent, nihil tamen ad bene viuendum conferre. 1. Acad. 22. a

Conferre nostra cum externis. de Nat. deo. 27. b. & de Claris Orat. 190. b

Nouissima conferre primis. ad Octauium, a

Officia conferre in eos, quos speramus nobis profuturos, non dubitamus. 1. Offic. 73

Conferre orationem in aliquem. pro Sest. 32

Non possum magis pedem conferre (vt aiunt) aut propius accedere. pro Plancio, 38

Conferre pecuniam ad beneficentiam liberalitatemque. Officiorum, 1. 97

Pecuniam in opus conferre. 4. Verr. 102. a

Permulta in aliquem, quæ ab eo nunquam dicta sunt, conferre. pro Plancio, 28. a

Plurimum operæ, studii, diligentia, laboris, ad cōficiendum redditum alicuius, conferre. ad Att. lib. 4. 1

Quid loquar de Democrito: quem conferre cum eo possumus non modò ingenii magnitudine, sed etiam animi? 4.

Academic. quaest. 130. a

Conferre rem ad aliquem. 13. ad Att. 14

Conferre se totum ad aliquid. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 14

Conferre se ad authoritatem aut libertatem alicuius, & ad Rempub. 4. Philip. 155

Conferre se ad vnus authoritatem. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 9

Conferre se ad causam. pro Plancio, 37

Ad hostes se conferre. de Amicit. 36

Ad inuestigationem naturæ se conferre. 1. Acad. 49. a

Ad virtutum studium se conferre. pro Arch. 12. a

Conferre se totum ad studia doctrinæ. de Finibus, lib. 5. 53

Conferre se ex alto in portum. Offic. 1. 211

In amicitiam & fidem alicuius se conferre. Trebatio, lib. 7. 31

In fidem & clientelam alterius se conferre. pro Rosc. Amerino, 63. a

Conferre se animo & corpore in salutem Reip. 12. Philip. 323

Habere quibuscum possis familiares conferre sermones. de Diuin. 114. b. Offic. 2. 55

Atque vnam liceat aliquo Reip. statu nos frui, interque nos conferre sollicitudines nostras. ad Toranum, lib. 6. 55

Conferre nimis magnum studium, multamque operam in res obscuras atque difficiles, eademque non necessarias. Offic. 1. 29

Conferre studia sua in aliquem. 2. ad Quintum fratrem, 33. & 13. fam. 72

Conferre vim suam in aliquem. 1. fam. 30

Conferre vires in libertatem defendendam. 10. Philip. 280

Non molestè fero nos hæc contulisse. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 136

Omnem meam curam atque operam ad philosophiam contulisse. Sulpitio, lib. 4. 3. 14. a

Multa in Plancum, quæ nunquam ab eo dicta sunt, confertur. de Inuent. 51. b

Parua cum magnis rectissimè conferuntur. Orat. 198. b

Ita in eum benignitatis plurimum conferetur. 1. Offic. 75. a

Similitudo infirmatur, si demōstres illud quod confertur, ab eo cui confertur, diuersum esse genere, natura, &c. de Inuent. 81. b

Ais enim, vt ego discesserim, omnia omnium dicta, in his etiam Sestiana in me conferri. epist. 110. b

Audio præterea non hanc suspicionem nunc primum in Capitonem conferri. pro Rosc. Amer. 60. a

Nam comperisse me non audeo dicere: ne fortè id ipsum verbum ponam, quod abs te aiunt falsò in me solere conferri. Antonio, lib. 5. 12

Reliquum est iocari, si hic finat: nam ego is sum, qui illi cōcedi putem vtilius esse quod postulat, quam signa conferri. Att. lib. 7. 125. 4. a. pro Mur. 17. Id est, litigare.

Tu dignior Verres, quam Callidius: qui, vt non conferam vitam atque æstimationem tuam cum illius (neque enim est conferenda) hoc ipsum conferam, quo tu te superiorem fingis. 6. Verr. 36. a

Omissa controuersia, omnis ratio ad misericordiam tuam conferenda est. pro Ligari. 1

Tamen ne minima quidem ex parte Lycurgi legibus & disciplinae conferendi sunt. 1. Offic. 108. a

Illa quæ natura, nō literis, assecuti sunt Romani, neque cum Græcia, neque vlla cum gente sunt conferenda. 1. Tusc. quaest. 4. a

Cum vtris tandem istius factum collaturus es: in Ver. 191. b

Collatus.

Res ad me sine controuersia collata est. Att. 207. b

Quomodo ista obseruatio est collata inter ipsos? de Diuinatione, 114. b

Quæ porro tenuissima suspicio collata in Scamandrum est, aut conferri potuit, &c. pro Cluent. 42. a

Sic referuens falsum crimen in purissimam & castissimam vitam collatum statim concidit & extinguitur: pro Qu. Rosc. Com. 9. a

Pecuniam auferre licuit filio ad patris honores collatam. pro Flac. 46

Cum Democrito Cleanthes & Chrysippus collati, quintæ classis videntur. 4. Acad. 131. a

Odiolum sanè genus hominum officia exprobratum: quæ meminisse debet is, in quem collata sunt, non commemorare qui contulit. de Amicit. 62. a

Quæ omnia in Martium menssem sunt collata. Att. a

Collata essent omnia ad vestrum arbitrium. 11. famil. 32. in epist. D. Bruti. i. omnia ex arbitratu vestro administrata.

Si quæ habetis qui collatis signis exercitus regios superare posse videatur. pro Leg. Manil. 46. a. in Piso. 39. a

Collatio.

Collatio est, cum accusator id, quod aduersarium fecisse criminatur, alii nemini, nisi reo bonum fuisse demonstrat. & c. 2. ad Heren. 36

Collatio, inquit, est oratio rem cum re ex similitudine conferens. 1. de Inuent. 65. a

Collatio ista te nihil iuuat, nec enim, & c. de Finib. 123. b

Collatio rationis. de Finib. lib. 3. 27

Quæ est in collatione ista similitudo? 3. de Nat. deor. 51

Quamquam tu quidem non hostiarum casum confirmas sortium similitudine, sed infirmas sortes collatione hostiarum. de Diuin. 116. b

Philosophia ex rationum collatione constat. Tusc. q. 228. b

De collationibus signorum. de Orat. 102. b

Confessio, Vide Confiteor.

Confestim.

Sequitur eum confestim. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 9. 2. a. Appio, lib. 3. 7. 10. a

Hæc ego ad te: vt siquid noui (nam quotidie aliquid expecto) confestim ad me. ad Att. a

Mulier confestim huc aduolauit. pro Cluent. 58. b

Rem administrandam arbitror sine vlla mora, & confestim gerendam cenfeo. 5. Philip. 187. a

Quæ factum aliquod similiter confestim aut ex interuallo consequuntur. 2. de Inuent. 149. a

Confestim insequi Casarem. ad Att. 126. b

Confestim ad eum ire perreximus. Acad. q. 39. b

Conficio.

Nunc quam maxime conficio orationes. Cat. 34

Sol cursus annuos conficit, cuius lustrationem menstruo spatio luna complet. de Nat. d. 18. b

Itaque quum meus me mæror quotidianus lacerat & conficit, tum verò hæc addita cura vix mihi vitam reliquam facit. Att. lib. 3. 48. 2. a

Me conficit sollicitudo. ad Att. 172. b

Vetustas omnia conficit & consumit. pro Marcel. 7. a

Exclamatio conficit significationem doloris. ad Heren. 28. b

Dætes aduersi acuti diuidit escas, intimi autem conficiunt. 2. de Nat. deor. 102

Conficiunt me, absolute, pro, cruciant. 14. famil. 23

Conficiunt eadem spatia disparibus temporibus. de Nat. d. 1. 61. de stellis errantibus loquitur.

Ibes maximam vim serpentum conficiunt. 1. de Nat. deo. 72

Nam sunt aliæ (causæ) quæ ipsæ conficiunt, aliæ quæ vim aliquam ad conficiendum afferunt. Part. 50

Nunc iter conficiebam æstuosa & puluerulenta via. Att. lib. 5. 101. 1. a. Tusc. quæst. lib. 1. 79

De Acutiliano negotio, quod mihi mandaras, confeci. ad Atticum, 3. b

Quod tamen excursionibus & latrocinii infestam prouinciam redderent, confectatus est, & confecit. 2. de Inventione, 204. a

Isocrates propè centum confecit annos. in Orat. 102. a

Hortensius tamen hunc cursum confecit. de Claris Orat. 195. b

Pompeius difficile Reip. tempore exercitum confecit. pro Pomp. 15. b. 5. Philip. 195

Licinius hostes consecutus est & confecit. de Inuent. 76. b

Hæc sic nuper, vt scitis, me ad regiam penè confecit. pro Milone, 8. a

Biduo per vnum seruum confecit totum negotium. ad Atticum, 11. b. & 5. 41

Nos amicorum negotii res ipsa antè confecit, quam possemus aliquid de rebus tantis suspicari. de Orat. 91. b

Confecit & peragravit totum suum orbem Sol. de Vniuers. 41

Cuius ille ordinis nomen retinet, ornamenta confecit. pro Sest. 95. post redi. in Senatu, 9. Id est, consumpsit.

Pacem maritimam summa virtute atque incredibili celerritate confecit. pro Flac. 22

Mulier isti frugulam vestem confecit. 6. Ver. 52. a

Hinc Scyrum, deinde Delum, vtroque citius, quam vellemus, cursum confecimus. Att. lib. 5. 99. 1. a

Itaque ad tempus ad Pisonem omnes: inde vario sermone illa à Dipyllo stadia confecimus. 5. de Finib. 2. a

Quoniam iurisdictionem confeceram, ciuitates locupletaram. Cælio, lib. 2. 25

Sed tamen suauitas vocis, & lenis appellatio literarum, bene loquendi famam confecerat. de Cl. Orat. 140. a

Tu cum Appella Chio confice de columnis. ad Att. 191. b

De Dionysio, si me amas, confice: quancunque ei fidem dederis, præstabo. ad Vatinius, lib. 5. 11. 5. a

Reditum, si me tantum amas, quantum certè amas, confice. Dolabellæ, lib. 9. 26. & 4. ad Att. 1

Qui omnem vitæ suæ cursum in labore corporis confecerit. pro Cæli. 45. b

Constituimus inter nos, vt ambulationem pomeridianam conficeremus in Academia. 5. de Finib. 1. a

Quod si mihi permisisses, qui meus amor in te est, conficissem cum cohæredibus. Mario, lib. 7. 2. 2. a. ad Q. frat. 2. 3

Qui quum suam rem non minus strenuè, quam postea publicam confecisset, egestatem & luxuriam domestico lenocinio sustentauit. post reditum, 9. a

Nam si hoc expectandum est, dum totum bellum conficiam, & c. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 10. 7. a

Conficiam cætera sermone hodierno. 2. de Legib. 62

Valde hoc velim amanter diligentèrque conficias. ad Atticum, 24. b

Itaque hortos mihi conficias, necesse est. 12. ad Att. 47. pro, compares.

Te oro, vt hoc negotium ita agas, ita tractes, ita conficias, vt, & c. ad Att. 263. b

Conficiat nobis centurias equitum. 11. famil. 28. de Petit. Consul. 13

Nihil est opere aut manu factum, quod aliquando non conficiat & consumat vetustas. pro Marcel. 131. b

Quid est quod diligenter conficiamus tabulas? pro R. Com. a Conficiatis rem cum eo, vt possit. 13. famil. 100

Cum tu hæc leges, ego iam annum munus confecerero. Cælio, lib. 2. 11. 2. a

Vt cum 1. annos confecerit, reliquos dormiat. 1. Tuscul. quæst. 76. & 146. a

Qui enim Antonium oppresserit, is hoc terribilissimum bellum, periculosissimumque confecerit. ad Placum, lib. 10. 19. 4. a

Qui rectè curriculum vitæ à natura datum confecerit. de Vniuers. 55

Cum extremum vitæ diem morte confecerit. de Fin. lib. 3. 59

Conficere actum aut fabulam. 2. Philip. 54

Conficere aliquem promulsi. 9. famil. 46. Id est, saturare cum tædio.

Magna cura, multa opéra, & labore conficere aliquid. Attico, lib. 16. 342. 2. a

Cum in spem venero, de compositione aliquid me conficere, statim te certiores faciam. ad Att. 150. b

Vi manuque conficere aliquid. 1. Offic. 109. a

Conficere animum. Tuscul. quæst. lib. 3. 24

Conficere animos curis. de Finib. lib. 1. 46

Conficere maximum bellum. 7. in Verr. 4. in Piso. 45. Somn. Scip. 6. pro Corn. Balb. 37

Et velim cogites (id quod mihi pollicitus es) quæadmodum bibliothecam nobis conficere possis. Att. lib. 1. 4. 3. a

Conficere copias. 10. Philip. 270

Conficere cursum ætatis. 6. famil. 14

Cursum vitæ & curriculum viuendi conficere. 3. Tusc. q. 1

Reges Barbaros incitare, gentes feras armatas in Italiâ adducere, exercitus conficere maximos. Att. lib. 8. 155. 3. a

Conficere famam. Brut. 140

Per quos homines tantum facinus conficere potuit. pro Sex. Rosc. 45

Conficere legationem & mandata. pro Planco. 22

Conficere literas. 11. ad Att. 8

At ille properans, festinansque, mandata nostra conficere cupiens, in hac constantia morbo aduersante perseuerauit. 9. Philip. 261. ad Q. frat. lib. 2. 32

Conficere matrimonium. pro Flac. 70

Conficere motus animorum. de Orat. 138. b

Conficere munus susceptum. de Orat. 109. b

Ex sententia negotium conficere. Planco Ciceroni, lib. 10. 17. 2. a

Conficere nutu quod velis. Tuscul. q. lib. 2. 45

Conficere pactiones. 13. famil. 87

Perpolire atque conficere partem aliquam orationis. 2. de Orat. 66. a

Patrimonium quod conficere potuit, dissipauit. pro Flac. 70

Porticum mille passuum conficere. Att. lib. 4. 86. 6. a

Conficere rationem pecuniæ. 5. Philip. 175. & 5. in Verr. 92

Sacra conficere. ad Brutum, lib. 13. 12. 2. a. pro Corn. Balb. 44

Conficere se mærore. Tusc. q. lib. 3. 23

Sed ego eum hortatus sum isto proficisci, quod illa valetudine magis conficere se, quam me tueri possit in castris. epist. 153. b

Sermonem conficere. 1. de Orat. 14. a

Spatia eadem conficere. 1. de Nat. deor. 119. a

Tempus annum conficere. Att. lib. 15. 328. 7. a

Conficere tributum. pro Flac. 15

Conficere versus. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 24

Longam viam conficere. de Senect. 6

Quæ vetustas est, quæ vim diuinam conficere possit? 2. de Diuin. 176. a. Hoc est, omnino perdere, & in nihilum redigere atque consumere.

De Tullia nostra spero nos cum Crassipede confecisse. ad Quint. frat. 309. b

Te spero cum Publico confecisse. ad Att. 220. b

Hippias gloriatus est, & annulum quem haberet, pallium quo amictus, soccos quibus indutus esset, se sua manu confecisse. Orat. 154. b

Audimus aliquem tabulas nunquam confecisse, quæ est opinio hominum de Antonio falsa. 3. Verr. 40. a

Conficior curis. epist. 56. b. 1. de Finib. 89. a

Desiderium, quo conficior, requirens, & c. Orat. 18. a

Quare cum dolore conficior, tum etiam pudore. Terentia, lib. 14. 3. 3. a

Maximo dolore conficior. ad Att. 40. b

Conficior enim mærore mea Terentia, nec me meæ miseræ magis excruciant, quam tuæ vestraque. epist. 134. b

Ipsè conficior venisse tempus, cum iam nec fortiter, nec prouidenter quicquam facere possim. 10. ad Atticum, 55. pro angor.

Conficitur, sequitur, relinquitur, consequitur, & c. de Inventione, 56. b

Corpus nostrum saepe tenuissima de causa conficitur. de Arusp. respons. 153. b

Hoc si fortè non natura modò, sed exercitatione conficitur, verum etiam artificii quodam comparatur. 1. de Inventione, 8. a

Ex quo conficitur, vt si leges duæ, aut si plures, & c. 2. de Inventione, 229. a

Aut ita, vt id solum, quod conficitur, inferatur. de In. 56. b

Conficitur, pro, concluditur. de Inuent. 80. b

Triduo v. c. millia passuum conficiuntur. pro Quint. 14. b

Conficiuntur sæcula cursibus annuis. de Nat. deor. 1. 16

Vno capite, quo reuocabor, modò res conficiatur, ero contentus. ad Att. 52. b

Conficeretur inopia potius, quam ferro. 11. fam. 17. in epist. D. Bruti.

Res cælestes ab homine confici non possunt. de Natu. deorum, 2. 12

Sententiis decem & sex absolutio confici poterat. pro Cluentio, 33. b

Confici angore & metu. de Finib. lib. 1. 47. Offic. 2. 3

Summis doloribus confici. 5. de Finib. 138. a

Confici frigore. Offic. 3. 36

Confici fame. Offic. 3. 36

Confici luctu. Tuscul. quæst. lib. 3. 64, & 68

Quod agi tecum per literas, & vt arbitror, confici potest. 13. famil. 1

Negat illa posse hominem exorari: permagna eum dicere ex illa re pecuniam confici posse. 3. Verr. 97. a. & 4. 133

In quibus te ab eodem me superiore ex loco confici, & condiri necesse est. in Verr. 266. b

Confici, pro, celebrare.

Dionysios multos habemus: primum, & c. quartum loue & luna natum, cui sacra Orphica putantur confici. de Nat. deor. 71. b

Primum permittitur infinita potestas innúmerabilis pecuniæ conficiendæ de vestris vestigalibus alienandis. contra Rullum, 72. b

Duæ rationes conficiendæ pecuniæ aut versura, aut tributo, & c. pro Syl. 150. b

Idem tu plurimum operæ, studii, diligentia, laboris ad conficiendum meum reditum contulisti. ad Att. 52. b

Quod præstantissimus fuisset in conficiendis voluptatibus. de Finib. lib. 2. 95

Conficiens.

Conficientes causæ & efficientes pro iisdem. in Partit. 50. a

Bonorum conficientia. 5. de Finib. 139. a

Conficientissima literarum ciuitas. pro Flac. 34. a

Confectus.

Cibus confectus coactusque in iecore, per venam cauam ad cor perlabitur. 2. de Nat. deor. 107. a

Confecta omnis huius anni actio. 3. ad Att. 31

Confecta res est. Att. lib. 8. 16

Res confecta & desperata, contraria. 10. ad Att. 45

Nimirum igitur confecta res est. Tusc. q. lib. 5. 14

Et me herculè confecta res ex mea sententia est. epist. 25. b

Confecta victoria. 14. Philip. 386

Bellum affectum & penè confectum. de Prouinciis Confularibus, 16. a

Confectum negotium. Fat. 20

Idibus Ianuaris in Senatu confectum est nihil, propterea quod, & c. epist. 3. b

Nondum est satis: adde, nec ea aut legata testamento, aut possessione retenta: confectum est. in Top. 14. a. Confectum est, Id est, perfecta est definitio.

Eadem ratio cum est in hominis mente confirmata & confecta, lex est. 1. de Legib. 14

Confecti & consumpti cibi detractio. de Vniuers. 123

Eo autem omni sermone confecto. de Orat. 87. b

Biennio iam confecto ferè bello. pro Quint. 7. b

Iam duæ partes causæ sunt confectæ. pro Quin. Rosc. Comodo, 47. b

Eteò facilius, quod in nostra prouincia confectæ sunt pactiones. Att. lib. 5. 100. 2. a

Confectæ & consolutæ rationes. 5. famil. 55

Cõsilio togatorum suscepta sæpe & confecta bella. 1. Offic. 112. a

Bella non solum gesta ab hoc, sed etia confecta. pro Póp. 9. b

Calore & spiritu cocta & confecta quæ in aluo sunt, in reliquum corpus diuiduntur. 2. de Nat. deor. 205. a

Reliqua diuinationis breui confecta sunt. de Diuin. 95. b. Id est, euenerunt.

Orationes tuas confectas omnes expecto. epist. 44. b

Vt confectas rationes lege Iulia apud duas ciuitates possim relinquere. ad Att. 96. b

Confectis ætibus. 3. famil. 34

Confectis omnium astrorum (spatiis). de Nat. deor. 2. 38

Partem militum, qui iam stipendiis confectis erant, dimisit. pro Leg. Manil. 17. a

Confectis atque contextis villis ouium homines vestiuntur. 2. de Nat. deor. 119

Confectus.

Haud potest grauioribus à me verbis vulnerari, quam est statim in facto ipso à P. Seruilio confectus & trucidatus. de Arusp. resp. 243. b

Confectus ægritudine. Tusc. quæst. lib. 3. 24

Homo ætate confectus, exercitatione robustus. in Cat. 108. b

Confectus animo & corpore. 14. famil. 11
Confectus cibo. in Catil. 32. a
Confectus cruciatu summorum dolorum. ad Att. 177. b
Animi dolore confectus. pro Mur. 78. a
Confectus animi corporisque doloribus. de Finib. lib. 1. 32
Fame, frigore, inopia rerum omnium confectus. 1. in Catil. 19. a. 7. Verr. 104. a
Confectus & oppressus sim lege. 11. ad Att. 19
Squallore sordidus, confectus morbo, lachrymis ac mœrore perditus. pro Mur. 78. a
Confectus senectute. de Finib. lib. 5. 28
Confectus senio & ægritudine. Tusc. quæst. lib. 3. 24
Vino, lustrisque confectus. 2. Philip. 33. a
Vulneribus confectus. post reditum, 12. a. Octavio, 15. a. Tusculan. quæst. lib. 2. 36
Confecta Britannia. 4. ad Att. 48
Ciuitas ab aliquo confecta. de Aruspicum responsis, 38. a. Id est, euerfa.
Tota ciuitas confecta senio est. pro Mil. 105. b
Corpore & animo confecta mulier. Terentia, lib. 14. 4. 6. a
Gladiator illi confecto & faucio. in Catil. 43. a
Confectum esse iam & oppressum. 12. fam. 28. in ep. Lentuli.
Cōfectum affiduis laboribus concursationibusque. 10. fam. 34. in epist. Planci.
Quid paruus filius, quem, quando abfui, nemo nisi lachrymantem confectumque vidit: pro Dom. sua, 47. Sub. luctu vel mœrore.
Plagis confectum dico à lictoribus tuis ciuem Rom. ante oculos tuos concidisse. 7. Verr. 110. a
Quem necasti verberibus, summa senectute confectum. in Pisonem, 97. b

Confectio.

Annalium confectio. 2. de Orat. 28. a
Belli confectio. 14. Philip. 1. a
Escarum confectio à lingua adiuuari videtur. 2. de Nat. deo. 202. a. Id est, ciborum comminutio.
Mihi quidem ita iucunda fuit huius libri confectio. de Senectute, 2
Nec tabulae creditoris proferuntur, nec tributum confectio vlla recitatur. pro Flac. 13. a

Confector.

Qui reliquias huius belli oppresserit, hic totius belli confector futurus est. 10. famil. 41
Negotiorum confector. 4. Verr. 75. a
Atque hic noster ignis, quem vsus vitæ requirit, confector est & consumptor omnium: & c. 2. de Nat. deor. 29

Confido.

Tibique, vt confido, gratias agam. epist. 205. b
Quam rem tibi confido magna laudi fore. epist. 122. b
Quantum à Cratippo nostro, principe huius memoriarum philosphorum, hæc te assidue audire atque accipere confido. 3. Offic. 7. a
Quem te & opto esse & confido futurum. Tusc. q. 166. b
Opumatibus verò tuis nihil confido, nihil iam ne inferuio quidem. Att. lib. 9. 173. 5. a
Non magnopere his legionibus confido. ad Att. 137. b
Ego mei iam rationem officii, cōfido esse omnibus iniquissimis meis persolutam. 7. Verr. 139. a
Confido, rem, vt volumus, esse. ad Att. 96. b
Spero, quæ tua temperantia est, & herculè, vt me iubet Acastus, confido te iam, vt volumus, valere. ad Att. 97. b
Hoc & tu confidis magis, & nos propè iure diffidimus. de Arusp. resp. 251. b
Quis enim confidit semper sibi illud stabile & firmum permanens, quod fragile & caducum sit? de Finib. 128. a
Quid enim deest ad beatè viuendum ei, qui confidit suis bonis? Tuscul. quæst. lib. 5. 30
Vt enim quisque sibi plurimè cōfidit. Læli. 29. pro Flac. 4. a
Ita fore confidimus. a
Sicuti vestra æquitate nixi confidimus. pro Cluent. 51. b
Ita enim sperat atque confidunt, vt antea rege, sic hoc tempore, regno te Remp. liberaturum. ad Brutum, lib. 11. 8. 3. a
Illum, quò antea confidebant, metuunt. Att. 131. b

Ne dubites mittere, & arcæ nostræ confidito. ad Attic. lib. 1. 6. 2. a
Itaque accusabar ab eo, quòd parum constantiæ suæ confiderem. ad Att. lib. 16. 341. 3. a
Ego verò non grauarer, si mihi ipse confiderem. de Amicitia, 15
Iis autem, qui essent, auderem scribere, nisi te intelligere confiderem. epist. 53. b
Sic me perturbasset eius sententia, & c. nisi vestrae virtuti constantiæque confiderem. 5. Philip. 164. a
Id ego & speraram prudentia tua fretus, & vt confiderem, fecerunt grauiissimæ tuæ literæ. epist. 195. b
Cuius ingenium & eloquentiam quum admiratus esset Leon, quæsiuisset ex eo qua maxime arte confideret. 5. Tusc. 12. a
Hæc me, vt confidam, faciunt. Q. frat. 315. b
In quo ipso considerandum est, ne aut temerè desperet propter ignauiam, aut nimis confidat propter cupiditatem. Offic. 15. b
Sperent superiores fore nos, cōfidant animo, vt in hac Rep. ne casum quidem vllū pertimescat. ad Q. frat. lib. 1. 2. 25. a
Atque iste vir altus & excellens magno animo verè fortis confidere sibi debet, & suæ vitæ & actæ & consequenti. 3. de Finibus, 24
Exercitum firmum habere oportet, quo nos confidamus perumpere posse. Att. 131. b
Non existimât oportere nimium nos causæ cōfidere. de Finibus, lib. 1. 25
Ferocius causæ suæ confidere. Att. lib. 8. 153. 3. a
Vt confidere decet, timere non decet: sic gaudere decet, latari non decet. Tusc. quæst. lib. 4. 55
Confidere quiduis tribus exercitibus. 11. fam. 38. Id est, quiduis sperare.
Qui enim poterit, aut corporis firmitate, aut fortunæ stabilitate confidere: Tusc. q. 326. b
Niti & magnopere confidere aliquis re. pro Cluent. 18. b
Nihil nimis oportet confidere. 1. Tuscul. quæst. 63. a. 1. Officiorum, 105. a
Confidere suis testibus. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 72
Voluntate aliquorum confidere. Att. lib. 8. 164. 2. a

Confidens.

Confidens à confidendo ducitur, quod laudis est. Tuscul. quæst. lib. 3. 12
Nequam est homo ille atque confidens. 7. Philip. 219. a
Phormio nec minus niger, nec minus confidens, quam ille Terentianus Phormio. pro Cecin. 290. b
Qui fortis est, idem est fidens: quoniam confidens mala consuetudine loquendi in vitio ponitur. 3. Tusc. q. 12

Confidentia.

Quasi verò aut in iudicio possit idem improbitas, quod in vi confidentia. pro Cecin. 1. a
Iam intelliges aliam causam esse hæcæ Cæsaris, aliam confidentiæ & temeritatis tuæ. 2. Philip. 102. a
Quæ signa confidentiæ sunt, non innocentia. ad Heren. 7. b
Confidentiam attulerunt hominibus. 8. famil. 24. in epistola Cælii.
Duas sibi res quominus in vulgus & in foro diceret, confidentiam & vocem defuisse. 3. de Rep.
Videte quo vultu, qua confidentia dicat. pro Flac. 7. a
Tanta confidentia estis, aufertè istam enim superbiam. de Orat. 132. b

Confidenter.

Confidenter colloqui. 2. de Orat. 16. a
Aliquid cōfidenter, malitiosè, flagitiosè factum. ad Her. 1. b
Dicere confidentius. pro Cælio, 34. a
Loqui confidentius. 2. de Orat. 16. a
Confidentissime resistere. ad Heren. 7. b

Confisus.

Copia & facultate causæ confisus. pro Rosc. Comædo, 2. a
Exclusus ab Antiochia Dolabella, nulla alia confisus vrbe, Laodiceam se contulit. epist. 190. b

Confisio.

Est fidentia, id est firma animi confisio, scientia quædam est, & opinio grauis, non temerè assentiens. 4. Tusc. 130. a

Configo.

Configebat tardus celeres stans volantes. de Finib. 132. b
Confingere sagittis. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 80. 5. de Fin. 156. a
Confingere cornicum oculos. pro Mur. 22. a
Omnes vigilas, curas, cogitationes in Reipub. salute confingere. 7. Philip. 220

Confixus.

Senatusconsultis confixus. de Arusp. resp. 73. a
Confixus alicuius sententiis. 12. Philip. 331
Quid Decius Nuculam, an confixum vis facere, inquit? de Orat. 140. a
Capræ in Creta feræ, cum sunt confixæ venenatis sagittis, dictamum quærunt. 2. de Nat. d. 189. a

Confictio, Vide post Confingo.

Confingo.

Id vos & à viro optimo, & ab homine minimè stulto cogitatum esse confingitis. pro Deiotaro, 10. a
Crimen incredibile confingunt. pro Sex. Rosc. 223. b
Concedes non hoc crimen nos in te confingere. 5. Ver. 134. a
Confingere & comminisci aliquem rumorem. ad Heren. 8. b

Confictus.

Hæc conficta à poetis arbitror esse, vt, & c. in Verr. 278. b

Confictio.

Criminis confictionem Erucius suscepit. pro Rosc. Amer. 21

Confinis.

Qui perueniunt ad confine genus eius generis, quod appellamus fluctuans. ad Heren. 27. b

Confinium.

Conuenit autem cum in dando munificum esse, & c. vicinibus & confiniis æquum & facile, multa multis de iure suo cedentem. 2. Offic. 93. a

Confio.

Confieret res sine sanguine. 8. ad Att. 58. in epist. Balbi.
Quo facilius & cum maiore dignitate per te, qui vtrique es coniunctus, tota res confieret. 9. ad Attic. 27. in epist. Balbi & Oppii.

Confirmito.

Tæque apud eos præclare positurum confirmo & spondeo. 13. famil. 65
Veruntamen ipse me confirmo ad eius voluntatem, à quo honestè dissentire non possum. Lentulo, lib. 1. 8. 4. a
Confirmo te. 4. famil. 13. Id est, consolator.
Ego autem tibi hoc confirmo, & c. de Petit. Consul. 28
Tu quidem non hostiarum casum confirmas fortium similitudine, sed infirmas sortes collatione hostiarum. 2. de Diuin. 57. a. 1. de Inuent. 65. a
Argumentum ratio ipsa confirmat. de Orat. 128. b
Si tota oratio nostra sibi fidem sensibus confirmat. de Finibus, lib. 1. 55
Maximè verò virtutum cognitio confirmat percipi & comprehendere multa posse. 4. Acad. 47. a
Exemplum est, quod rem confirmat aut infirmat. de In. 52. b
Confirmant ipsi se, quum is etiam tum semisomnis stupe-ret. 7. Verr. 75. a
Promisi enim, & propè confirmaui te non expectasse. ad Cassium, lib. 12. 7. 4. a
Hoc mihi non modò confirmauit, sed etiam persuasit. ad Atticum, 254. b
Non solum confirmauit, verum etiam recepit. 6. famil. 41
Mithridates autem & suam manum iam confirmarat, & c. pro Lege Manil. 16. a
Cura igitur te, & confirma: & quum commodè poteris, & c. ad nos veni. ad Tironem, lib. 16. 2. 2. a
Erige te, & confirma, si quæ subeunda dimicatio erit. ad Q. fratrem, lib. 1. 3. 7. a
Decretum c o s s. quod ii secundum Buthrotios fecerunt, des operam vt Plancus noster quamprimum confirmet. ad Atticum, 264. b
Plancum quoque confirmetis oro, quem spero pulso Antonio, Reip. nō defuturū. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 9. 4. a
Mihi placebat, si firmior esses, vt te Leucadem deportares, vt ibi te planè confirmares. Tironi, lib. 16. Id est, à morbo recreares.

Ille quomodo commentitium crimen confirmaret, non inueniebat. pro Rosc. Amer. 24. a
Hoc quum mihi non modò confirmasset, sed etiam persuasisset, egit mecum accurate, & c. Att. lib. 16. 333. 13. a
Quum te confirmaris, ad nos venias. Att. a
Educare & confirmare. 2. de Orat. 193. a
Confirmare & probare. Att. lib. 16. 344. 2. a
Promittere atque confirmare. Appio, lib. 3. 10. 4. a
Confirmare & sancire. 10. Philip. 282. a
At ea excepta, possum cōfirmare, & Senatus, & P. R. summo studio auctoritatem tuam retenturum. ad Lentulum, lib. 1. 4. 8. a
Nemo vnquam erit, &, vt confirmare possum, nemo certè fuit. de Amicit. 9. a
Confirmare aliquem in re quaptam. 5. ad Att. 4
Confirmare aliquem vt aliquid faciat. 10. ad Att. 48
Confirmare aliquid exquisitis rationibus. de Finib. lib. 1. 23
Sine vlla dubitatione confirmare aliquid. de Cl. Orat. 11. a
Alterum confirmare, nō est ex causa atque fortuna eius cui omnia desunt. Torquato, lib. 6. 3. 1. a
Confirmare amicitiam alicuius. 7. famil. 32
Sapientissimi & amicissimi hominis auctoritate confirmare animum alicuius. Cecinna, lib. 6. 6. 3. a
Confirmare & excitare afflictos animos bonorum. ad Atticum, 12. b
Autoritatib⁹ causam aliquam confirmare. pro L. Manil. 48. a
Difficile est hoc de omnibus confirmare. pro Archia, 11. a
Confirmare de re aliqua. 6. famil. 18. Id est, in dubium non vocare, non dubitare.
De reditu alicuius confirmare. Cecinna, lib. 6. 6. 5. a
Diuinationem confirmare. 1. de Diuin. 123. a
Et id quod intenderemus confirmare, & id quod contrà diceretur, refellere. 1. de Orat. 45. a
Mores confirmare. 4. de Finib. 7. a
Omni ratione confirmare. 2. de L. Agr. 28. a
Quorum nihil oporteret exquisitis rationibus confirmare, tantum fatis esse admonere. lib. 1. de Finib. 23
Nostri confirmare rationibus & argumentis, deinde contraria refutare. de Orat. 116. b
Pœnæ metu confirmare religionem. 2. de Legib. 41. a
Confirmare patriæ salutem. 10. fam. 18. in epist. Planci.
Confirmare se. pro Quint. 21
Confirmare se ad omnia. a
Confirmare spem temporis reliqui. 1. Verr. 39. a. pro Cluentio, 20. a
Quæ nō modò ii, quorum interest, sed etiam ii, qui illa non probant, otii causa confirmare velint. Att. lib. 16. 343. 5. a. De actis Cæsaris.
Confirmatur oratio certis argumentis aut rationibus. de Vniuers. 47
Hæc autem istius vituperatio atque infamia confirmabatur eorum sermone. 7. Verr. 79. a
Confirmari volo rationibus physicis. 2. de Nat. deor. 17
Quod factum non est, vt sit factum, ferri ad populum, aut verbis vllis sanciri, aut suffragiis confirmari potest: pro Domo sua, 38. a
Confirmandus exercitus, sic, confirmandæ complures ciuitates. 10. famil. 15, 16. in epist. Planci.
Nam in delectu nō multum spei puto esse, præsertim quum nihil sit periculosius, quam spatium cōfirmandi sese Antonio dari. Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 77
Vt quàm minimū dem illis temporis ad meditandum confirmandumque periurium. 6. Verr. 17. a
De quibus confirmandis & faciendis legem comitiis centuriatis est laturus. in Ant. 228. b

Confirmandus.

Ego recreaui afflictos animos bonorum, vnumquemque confirmans & excitans. Att. lib. 1. 41

Confirmatus.

Ætas confirmata. 5. de Finib. 110. a. & 10. famil. 4
Et reuera confirmata amicitia, commemoratio officiorum superuacanea est. epist. 31. b
Confirmata à veteri morbo valetudo. 10. ad Att. 53
 bb. i.

Corpus confirmatum. Tironi, lib. 16.3
Incommodum in aliquo confirmatum. **Antequam** iret in exilium, 10. a
Difficile est sensum, in Repub. præsertim, rectum & confirmatum deponere. epist. 9. b
Diffidebam me hercule C. Aquili, fatis animo certo & confirmato me posse in hac causa consistere. pro Quint. 51. a. 5. famil. 54
Nondum confirmato consilio, sed ineunte ætate curam aliquam suscipere. 5. Verr. 2. a
Sassia lætanti iam animo, & spe optima confirmata, nubis Oppianico. pro Cluent. 23. b
Ingenia confirmata. de Amicit. 163. a
Omnia promissa, confirmata, certa & rata sunt quæ ad reditum & ad salutem tuam pertinent. 6. famil. 39
Cōfirmatos legatos domum remittam. 11. famil. 19. in epist. D. Bruti.
Confirmatius hoc erat. 10. ad Att. 47
Confirmator.
Vnus & alter dies intercesserat, quum res parum certa videbatur: sequester & confirmator pecuniæ desyderabatur. pro Cluent. 57. a
Confirmatio.
Confirmatio, est nostrorum argumentorum expositio cum asseueratione. 1. ad Heren. 4
Confirmatio est, per quam argumentando nostræ causæ fidem & auctoritatem & firmamentum adiungit oratio. 1. de Inuent. 50. a
Confirmatio quomodo tractanda. 2. de Orat. 180
Confirmatio animi. 6. famil. 18
Confirmatio animi mei fracti. 11. famil. 43
Inuenta vitæ via est, confirmatioque omnium officiorum. 5. de Finib. 26. a
Confirmatio rationis in argumentatione quid. 2. ad Her. 61
Confirmations & confutationis dispositiones. 3. ad Herennium, 110
Signum est, quod sub sensum aliquem cadit, &c. & tamen indiget testimonii & grauioris confirmationis, vt cruor, &c. de Inuent. 51. b
Confirmationis in argumentatione vitia. 2. ad Heren. 73
Sed etiam ad confirmationem perpetuæ libertatis. ad Casium, lib. 12. 8. 2. a
Quod sentio valde esse vtile ad confirmationem Ciceronis. 14. ad Attic. 10
Confirmatione nostra non egebat virtus tua. 6. famil. 8
Constituteor.
Concordiæ patronum me in hunc annum confessus sum. contra Rull. 88. b
Si non quæ abstulisti, at quæ confessus es. 3. Verr. 66. a
Cum id posset inficiari, repente confessus est. in Catil. 113. b
Quod tu nunc de patruo tuo prædicas, nemo adhuc de sese vnquam est confessus. pro Arch. 188. b
Confessus est vobis audientibus adulterium Sallustius. in Sallustium, 9
Vectius quod confessus esset se cum telo fuisse, in carcerem coniectus est. ad Att. 38. b
Vt de me constitear iudices, &c. 2. Verr. 3. a
Minimè esse concedendum, vt is qui de re constiteatur, verbi se interpretatione defendat. in Partit. 70. a
Cum homines nefarii de patriæ parricidio confiterentur. in Ant. 163. b
Deiunctum se esse officii alicuius confiteri non solum, sed etiam gaudere. Lentulo, lib. 1. 9. 67. a
Quæstione adhibita confiteri. 1. de Diuin. 96. a
Apertè atque ingenuè confiteri aliquid. Metello, lib. 5. 2. 6. a
Confiteri de maleficio. pro Rosc. Amer. 71. a. 2. Philip. 41
De obiectis non confiteri. pro Domo sua, 72. a
Tacendo loqui, non inficiando confiteri videri. pro Sest. 33. a
Peccatum suum, quod celari posset, vir sapiens confiteri mavult. 2. de Nat. deor. 17. a
Deos esse confitendum est. 1. de Nat. deor. 63. a
Confitendarum religionum facultas. 2. de Legib. 30
Audire confitentem. 2. de Finib. 36. a

Confessa res & manifesta. 5. Verr. 110. a
Stratonem aliquid de veneno confessum esse. pro Clu. 56. b
Confessio.
Sit erranti medicina, confessio. O. & auio, 12. a
Neque hæc tua recusatio, confessio sit captæ pecuniæ, sed, &c. pro Cluent. 48. b
Confessio temeritatis. ad Att. 16. b
Ad ignorationis confessionem adducere aliquem. 1. Acad. quæst. 63. a
Confessionem imitatur taciturnitas. 1. de Inuent. 70
Vbi hoc videt illorum confessionem, &c. inuit consilium. 7. Verr. 81. a
Conuictum esse confessione aliquorum. post reditum in Senatu. 1. a
In confessione facti, iuris tamen defensionem suscipi posse. pro Milone, 11. a
Gracchus auspicioium auctoritatem confessione errati sui comprobavit. 1. de Diuin. 62. a
Vrgeri confessione sua. 6. Verr. 94. a
Nefarias confessiones audire. Cælius Ciceroni, lib. 8. 8. 8. a
Deferre confessiones alicuius rei ad iudices. pro Sest. 118. a
Indiciis & confessionibus suis patefactum esse, iudicio Senatus. 3. in Catil. 60. a
Conflagro.
Terræ conflagrant. 2. de Nat. deor. 134. a
Ardore flammæ conflagrare. Antequam iret in exil. 1. a
Conflagrare amoris flammæ. 7. Verr. 72. a
Conflagrare incendio inuidiæ. in Catil. 21. a
Conflagrare inuidiæ. 3. Verr. 112. pro Mil. 56. a
Vrbs acerbissimo concidat incendio conflagrata. ad Herennium, 26. b
Confligo.
Si his rebus omissis, causas ipsas, quæ inter se confligunt, contendere velimus. 2. in Catil. 44. a
Cleombrotus inuidiam timens, temere cum Epaminonda confligit. Offic. 17. b
Cum Erymanthio confligit Hercules. 4. Tusc. 77. a
Confligamus contra sceleratissimam conspirationem hostium. 11. famil. 24. in epist. D. Bruti.
Cum ductibus ipsis, non cum comitatu, affectatoribusque confligant. pro Corn. 68. b
Potuisse enim leuiori actione confligere. pro Cecin. 6. a
Armis confligere. in Pisonem, 15. a
Sperauit iisdem se copiis cum illo se posse cōfligere, quibus cum ego noluissem dimicare. pro Dom. 226. b
Confligere manu cum hoste. 1. Offic. 113. 119. 1. de Finib. 35. a
Pro salute contra sceleratissimam conspirationem hostium confligere. Brutus Ciceroni, lib. 11. 13. 12. a
De iis rebus cautè cōfligendum est, quibus in rebus fabulæ, aut alicuius firma auctoritas videbitur interfuisse. ad Herennium, lib. 1. 16. a
Vniuersa enim illorum ratione cum tota vestra cōfligendum puto. de Finib. lib. 4. 3
Vt cōfligendum sibi & armis decertandum putent. pro Cecin. 293. b
Cum mihi priuato cōfligendum viderem cum meo exercitu. Postquam. 211. b
Pansa princeps prælii faciendi, & cum Antonio cōfligendi fuit. in Ant. 262. b
Confligator.
Qui canem & felem vt deos colunt, non eadem superstitione, qua cæteræ gentes confliguntur. 1. de Legib. 46. a
Homines magnis & multis incommodis confliguntur propter immensam pecuniæ cupiditatem. ad Herennium, lib. 2. 73. a
Hoc quod pertinet, &c. vt honestiore iudicio confligere pro Quinto. 24
Cum his confligari, & pro salute patriæ quotidie dimicare, erat omnino illis, qui tum Rempubl. gubernabant, molestum. de Arusp. resp. 37. a
Noli pati litigare fratres, & iudiciis turpibus confligari. ad Papirium Pætum, lib. 2. 5. 7. a. 9. famil. 60
Confligari molestis ab aliquo. 6. famil. 44

Itiquissimis verbis, improbissimis recuperatoribus confligari malebant, quam quicquam cum isto sua voluntate decidere. 5. Verr. 57. a
Fortuna florentissima illi, nos duriore confligati videmur. Att. lib. 10. 195. 4. a
Conflictio.
Primus ille status & quasi conflictio cum aduersario. in Partit. 55. a
Constitutio, est prima conflictio causarum, ex depulsione intentionis profecta: hoc modo, Fecisti. non feci, aut iure feci. 1. de Inuent. 15. a
Contrariorum & dissimilium & inter se pugnantium rerum conflictio. in Partit. 30. a
Ex rationis autem & ex firmamenti conflitione & quasi concursu, quæstio exoritur quædam, quam disceptationem voco. in Partit. 56. a
Conflictus.
Conflitus corporum. pro Cecinna, 32. a
Conflitu lapidum atque tritu, ignis elicitur. de Nat. d. 2. 19
Si autem nubium conflitu ardor expressus se emiserit, id esse fulmen. 2. de Diuin. 33
Confluo.
Nefarias cum multis scelerum pactiones, societatesque conflauit. de Arusp. resp. 39
Faciamque, vt intelligatis in tota illa causa, quid res ipsa tulerit, quid error affinxerit, quid inuidia conflagret. pro Cluentio, 6. a
Accusationem & iudicium conflare. 4. Verr. 80. a
Qui urbem incendere, magistratus ac Senatum trucidare, bellum maximum conflare voluissent. ad Metellum, lib. 5. 2. 21. a
Conflare exercitum. 4. Philip. 162
Inuidiam alicui conflare. 1. in Catil. 17. a
Conflare iudicium. pro Rosc. Amer. 3
Conflare potest suspicionem quiuis externorum sensuum. 2. ad Heren. 39
Quibus ex rebus conflatur & efficitur id, quod quærimus honestum. 1. Offic. 23. a
Quod cuique negotii cōflari volebat, nullo labore faciebat. 4. Verr. 94. a
Qui vobiscum in consilio fuerunt, qui vobiscum illa cognorunt, quibus ipsis periculum tum conflare putabatur, &c. pro Sylla, 9. a
Quæ ratio aut auferendæ, aut conflandæ pecuniæ non reperiebatur? pro Sest. 55. a
Conflatus.
Conflatus consensus. pro Ligar. 22
Quum exercitus perditorum ciuium clandestino scelere conflatus, crudelissimum ac luctuosissimum exitium patriæ comparasset. pro Syl. 24. a
Iniuria nouo scelere conflata. pro Sex. Rosc. 78. b
Bellū natum, cōflatum, susceptū opera alicuius. 2. Philip. 79
Ipsam autem mare sic terram appetens litoribus cludit, vt vna ex duabus naturis conflata videatur. 2. de Nat. d. 145. a
Ex his duabus diuersis sicuti familiis vnū quoddam est conflatum genus à posterioribus. de Inuent. 63
Vnde hoc totum ductum & conflatum mendacium est? pro Q. Rosc. 28. a
A reo autem querela conflati criminis, collectarumque suspitionum, & accusatoris insidiæ, & item commune periculum proferetur. in Partit. 67. a
Omnes enim hi, quos videtis adesse in hac causa, iniuriam nouo scelere conflata putant oportere defendi: &c. pro Rosc. Amer. 1. a
Summam illi iudicio inuidiam, infamiæque esse conflata. pro Cluent. 63. a
Nactus es ex perditis, atque ab omni nō modò fortuna, verumetiam spe derelictis cōflata improborum manum. 1. in Catil. 8. a
Maximè eius opera quum Quæstor esset, in exercitu seditionem esse conflata. pro Cluent. 80. a
Neque ego fuisse vnquam tale monstrum in terris vllum puto, ex contrariis diuersisque inter se pugnantibus na-

turæ studiis, cupiditatibusque conflatum. pro Cæli. 8. a
Nihil mali timuit, quod non totum à matre esset conflatum & perfectum. pro Cluent. 12. a
Illè ambitus iudiciū tollere, ac disturbare primum conflato voluit gladiatorum ac fugiuorum tumultu. pro Syl. 10. a
Et ea domi eius pleraque conflata sunt. pro Syl. 174. b
Confluo.
Hinc ad ipsos qui eam adepti sunt, laus, honor, dignitas confluit. 1. de Inuent. 8. a. De eloquentia loquens.
Fibrenus rapidè dilapsus, citò in vnū confluit. de Leg. 170. b
Ad nos pleræque causæ confluunt. pro Plancio, 68. a
Portus habet propè in ædificatione aspectuque vrbs inclusos, qui quum diuersos inter se aditus habeant, in exitu coniunguntur & confluunt. 6. Verr. 104. a
Confluxit ex æterna veritate causarumque continuatione quicquid accidit. de Nat. deor. 1. 39
Confluxerunt enim & Athenas, & in hanc urbem multi inquinatè loquentes ex diuersis locis. de Clar. Orat. 140. a
Nisi fortè in ea te castra coniecisti, quò omnis sentina Reip. confluerat. in Sallust. 10. a
Confluant ad eum omnes qui supersint. 10. fam. 77. in epist. Pollionis.
Quod accidit etiam nostris, si ad hæc studia plures confluerint. 2. Tusc. 5
Aliqua diuersa in exitu coniungi & confluere. in Ver. 217. b
Confluens.
A conflente Rhodano castra moui. 10. famil. 79. in epistol. Lepidi.
Confodio.
Quinque hominibus comprehensis atque confossis, incensione urbem, &c. liberaui. pro Syl. 24. a
Conformo.
Veruntamen ipse me conformo ad eius voluntatem: à quo honestè dissentire non possum. ad Lentulum, lib. 1. 8. 4. a
Animum & mentem meam ipsa cogitatione hominum excellentium conformabam. pro Arch. 11
Genuit & conformauit nos natura ad maiora. 1. de Fin. 34. a
Consilium alicuius nonnulla in re conformare & leuiter emendare posse. pro Mur. 55. a
Imaginè rei totius primo loco conformare. ad Herennium, lib. 3. 128. a
Conformare hominum mores. 1. de Orat. 43
Conformare se ad alicuius voluntatem. 1. famil. 25
Qua mores conformari putantur. de Finib. lib. 4. 3
Nonnulla in re forsitan conformare, & leuiter emendare possum. pro Mur. 55. pro corrigere.
Orator ita conformandus est, vt, &c. de Orat. 86. b
Et ipsa oratio conformanda est non solum electione, sed etiam constructione verborum. de Orat. 9. a
Conformatus.
Mundus à natura conformatus. 3. de Nat. deor. 36. a
Quòd si hæc vox huius hortatu, præceptisque conformata nonnullis, aliquando saluti fuit, &c. pro Arch. 1
Conformatio.
Conformatio est, quum aliqua, quæ nō adest, persona confingitur, quasi adsit: aut quum res muta aut informis sic eloquens, & formata, & ei oratio attribuitur ad dignitatem accommodata, aut actio quædam. ad Heren. li. 4. 237
Conformatio, imago & figura. 2. de Orat. 194. a
Quasi verò intelligant qualis sit in ipso corpore, quæ conformatio, quæ magnitudo, qui locus. 1. Tuscul. 42. Id est, figuratio & forma animæ.
Conformatio & moderatio continentiæ & temperantiæ. 3. Offic. 130. a
Conformatio doctrinæ. pro Arch. 11
Compositio membrorum, & conformatio lineamentorum. 1. de Nat. deor. 34
Animantis figura, cōformatioque membrorum tantam naturæ solertiam significat. 2. de Nat. deor. 146. a
Conformatio omnium officiorum. de Finib. lib. 5. 13
Conformatio quædam & figura totius oris & corporis. 1. de Orat. 57. a
Conformatio rei in intelligentia impressa. Top. 12
bb. ii.

Verborum & sententiarum conformatio. 3. de Orat. 111. a
 Vocis conformatio atque varietas. de Orat. 86. b
 Omnem talem conformationem animi, philosophi motum
 inanem vocant: id est, cum de Hippocætauro cogitamus.
 de Nat. deor. 21. b
 Altera pars honestatis cernitur in conformatione & mode-
 ratione continentiae & temperantiae. Offic. 71. b
 Ornamenta & conformationes sententiarum. de Clar. 73. a
Confringo.
 Membra vxoris sustibus debilitauit, manus contudit, digi-
 tos confregit, neruos concidit. pro Flac. 57
 Confringat iste sanè vi sua consilia Senatoria, quaestiones
 omnes perrumpat. 3. Verr. 8
 Confringere Prætorum. pro Milone, 26
Contractus.
 Quæ in contracta porca iura sint. 2. de Legib. 51
Confugio.
 Ille diffidens rebus suis, ad Stalenum & ad pecuniam con-
 fugit. pro Cluent. 41. b
 Ad quem Dio confugit. 4. Verr. 15. a
 Ad te confugimus, à te opem petimus. Tusc. quaest. 219. b
 Ad meam fidem, quam habent spectatam iam, & diu co-
 gnitam, confugiunt: &c. 1. Verr. 7
 Ad opem iudicum afflictis iniuriis supplices inferioresque
 confugiunt. pro Font. 19. a
 Ex quibus statim in tuos agros confugiam. ad Att. 3. 55. 11. a
 Quid te futurum est? quò confugies? vbi nitère? 4. Verr. 110
 An quoniam hoc non audes dicere, illuc confugies, vecturæ
 difficultate adductos, ternos denarios dare maluisse? 5.
 Verr. 166. a
 Priamum tanta progenie orbatum, quum in aram confu-
 gisset, hostilis manus interemit. 1. Tusc. 133. a. pro Cec. 72. a
 Quum tot, tantisque difficultatibus affectus atque afflictus,
 in tuam C. Aquili fidem, veritatem, misericordiamque P.
 Quintius confugerit. pro Quintio, 5. a
 Ad rem publicam confugere. Sulpitio, lib. 4. 6. 10. a
 Confugere in arcem. 2. Tusc. q. 98. a
 Quò confugere habebam, vbi conuiescerem? Sulpitio, lib.
 4. 6. 8. a
 Romam confugere. pro Roscio, a
 Illustrare oratione si quis istas ipsas artes velit, ad oratoris
 ei confugiendum est facultatem. de Orat. 90
Confundo.
 An tu hæc ita confundis & perturbas? pro Domo sua, 238. b
 Confudit & contulit se ignis oculorum cum eo igne qui est
 ob os offusus. de Vniuers. 61
 Cõfundere omnia, & incerta reddere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 101
 Qui omnia cupiunt confundere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 50
 Confundere vera cum falsis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 57
Confusus.
 Confusa & perturbata oratio. de Orat. 147. b
 Vis quæ di sentiens quæ est toto cõfusa mundo. de D. 105. b
 Hanc initio constitutionem confusam habet & incertam.
 de Finib. lib. 5. 21
 Contendere in confusa disputatione. pro Sest. 3. b
 Omnes in oratione esse quasi permixtos & confusos pedes.
 Orat. 216. b
 Anaxagoras dixit materiam infinitam esse, sed ex ea parti-
 culas similes inter se minutas, eas primùm confusas, post-
 ea in ordinem adductas mente diuina. 4. Acad. 211. a
 Vt re distinguatur, verbis confusa esse videatur. de Or. 124. b
 Perturbata & confusa cernere. 1. de Diuin. 107. a
 Permixta & confusa exponere. de Inuent. 50. b
 Confusius acta res est, quam, &c. in Ant. 214. b
Confusio.
 Perturbatio vitæ & magna confusio. 1. de Nat. deor. 7. a
 Confusio omnium rerum. 11. fam. 5. in epist. M. Bruti & Caf-
 sii. 2. de Finib. 185. a
 Coniunctio confusioque virtutum à philosophis ratione
 quadam distinguitur. 5. de Finib. 119. a
 Confusionem habet religionum coli deos suos, aut novos,
 aut alienigenas. 2. de Legib. 3
 Confusionem suffragiorum flagitasti. pro Mur. 45

Quam quidem ante hanc confusionem temporum, &c.
 Offic. 2. 96
Confusè.
 Confusè agere. 8. Philip. 234. 3. de Nat. deor. 13
 In præsentia tantummodo partes argumentandi confusè &
 permixtè dispersimus, post discretè & electè in genus
 quodque causæ digeremus. de Inuent. 52. b
 Confusè loqui. Acad. quaest. edit. 1. lib. 2. 44
Confuto.
 Etenim ipse Cotta sic disputat, vt Stoicorum magis argu-
 menta confutet, quam hominum delectat religionem. 1. de
 Diuinatione, 8
 Affectus inuentorum suorum memoria & recordatione
 confutare. 5. Tusc. 117. a
 Audaciam alicuius confutare. in Partit. a
 Confutare dolores. Tusc. quaest. lib. 5. 65
Confutatio.
 Confutatio, est cõtrariorum locorum dissolutio. ad Her. 1. b
Congelo.
 Gaudebam sanè, & congelasse nostrum amicum lætabar
 otio. Cælio, lib. 2. 24. Hoc est, velut congelatum esse.
Congemo.
 Congemuit Senatus frequens, neque tamen satis seuerè pro
 rei indignitate decreuit. pro Mur. 48
Congero.
 Vt te eripias ex ea, quam ego congeffi in hunc sermonem,
 turba patronorum. de Claris Orat. 187. a
 Sed nescio hoc quomodo frequenter in me congeffisti, sa-
 nèque in eo creber fuisti: te idcirco, &c. pro Planc. 276. b
 Illud minus curo, quòd congeffisti operarios omnes. de Cl.
 Orat. 192. b
 Quas & à maioribus acceperat, & ipse bello superiore ex
 tota Asia direptas in suum regnum congefferat. pro Leg.
 Manil. 15. a. Loquitur de Mithridate.
 In quem, quum dii atque homines omnia ornamenta con-
 gessissent, tum tu ipse plurima & maxima. pro Detot. 7
 Congesserit omnia simul. ad Brutum, 48. in epist. Bruti.
 Crimen in aliquem congerere. pro Milone, 47. a
 Maledicta in aliquem congerere. 3. Philip. 133
 In vnum omnia congerere. 5. Tusc. 164. a
 Congerere partes in suum locum. 4. Tusc. 127. a
 Congerere tela. ad Brutum, 16. 14. a
 Viaticum alicui congerere. pro Plancio, 20
 Ne plus æquo quid in amicitia congeratur, non verendum
 est. de Amicit. 52. a
Congestus.
 Grana tritici in os pueri Midæ congesta. 2. de Diuin. 100. a
 Innumerabilis pecunia in illam domum est congesta. pro
 Pomp. 8. b
Congestus.
 Herbam autem asperam credo auium cõgestu, nõ humano
 fatu. 2. de Diuin. lib. 53. Id est, quam aues congefferunt.
Congiarium.
 Vehementer auaritia video fuisse, & spem magni congiarii.
 Att. lib. 10. 18
 Hæ congiariu ab Antonio accipere noluerunt. Att. lib. 16. 25
 Congiario magno donatus. 8. famil. 3. in epist. Cælii.
 Cæsar muneribus, monumentis, congiariis, epulis multitu-
 dinem imperitam lenierat. in Ant. 182. b
Conglacio.
 Conglaciatur aqua frigoribus. de Nat. deor. 2. 19
 Conglaciatur tribunatus Curioni nostro. 8. fa. 15. in ep. Cælii.
Conglobo.
 Conglobatur vndique mare. 2. de Nat. deor. 174. a
 Conglobata figura. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 109
 Terra vndique in sese nutibus suis conglobata. 2. de Nat.
 deorum, 142. a
 Definitiones conglobatæ. in Partit. 29. a
Conglutino.
 Sic hominem eadem optime, quæ cõglutinavit, natura dis-
 soluit. Cat. 66
 Nam si vtilitas amicitias conglutinaret, eadem conmutata
 dissolueret. de Amicit. 31

Quæ rem dissolutam diuulsamque conglutinaret, & ratio-
 ne quadam coniungeret. 1. de Orat. 91. a
 Conglutinare amicitias testimoniis. Att. lib. 7. 3
 Ita poteris animi vitium cum causa peccati conglutinare.
 ad Heren. 6. b
 Conglutinantur consuetudine voluntates. ad Matium, lib.
 11. 27. 4. a
Conglutinatus.
 Quid est in Antonio, præter libidinem, crudelitatem, petu-
 lantiam, audaciam? ex his tot conglutinatus est. 3. Philip.
 143. a. Id est, compositus.
 Conglutinata concordia. 1. ad Att. 53
Conglutinatio.
 Omnis conglutinatio recens, ægrè: inueterata, facillè diuel-
 litur. Cat. 66
 Conglutinatio verborum. in Orat. 43. a
Congratulor.
 Mihi denique homines præcipuè congratulabantur. pro Se-
 stio, 15. a. pro Plancio, 53. a
 Sed ea res haud scio an plus mihi profuerit, quam si mihi
 essent omnes congratulati. pro Planc. 273. b
Congratulatio.
 Sed tamen omnium ordinum consensus, gratiarum actio,
 congratulatioque commouet. ad Brutum, 3. 3. a
Congredior.
 Cum eo, vt res indicat, sæpe congressus est. ad Att. 38. b
 Sed explora rem totam, vt quo die erimus congressi, consi-
 lium capere possimus. ad Att. 97. b
 Filius tuus à me abest, in Macedonia congredecimur. ad Bru-
 tum, 15. in epist. Bruti.
 Quare remoue auctoritatem, & congredecere mecum crimi-
 nibus ipsis. pro Mur. 61. a
 Venio nunc ad populi partes, qui si tecum congredecatur,
 &c. pro Plancio, 261. b
 Mitte ad eum libellum: sed iam si ipse coram congredecere po-
 teris, meditare quibus verbis incensam illius cupiditatem
 comprimam atque restinguam. in Pisonem, 46. a
 Congredecere contra aliquem. pro Ligario, 1
 Næ ego, inquit, incautus, qui cum Academico, & eodem
 rhetore, congredecere conatus sum. 2. de Nat. deor. 1. a
 Nõdum statuo te virum satis habere, vt ego tecum luctari
 & congredecere debeam. pro Sylla, 35. a
 Illud præclare, quod te consolata est spes breui tempore cõ-
 gredecendi. ad Att. 249. b
 Sed ego cum hæc scribebam, nec illos congressuros, nec si
 congressi essent, Pompeium ad vllam conditionem acces-
 surum putabam. ad Att. 133. b
Congrediens.
 Sed tum congredecens cum Sole, tum digredecens. 2. de Nat.
 deor. 147. a. De luna.
 Sæpius enim congredecientes nos, & maxime in Tusculanis
 nostris, si qua videbuntur, requiremus. Acad. q. ed. 1. lib. 2.
 136. Id est, conuenientes, amicitia vel colloqui gratia.
Congressus.
 Vbi congressus cum seruis Luceii Cælii? pro Cæli. 48. b
 Status, in quo primùm insistit, quasi ad repugnandum con-
 gressa defensio. Top. 229. b
 Antistius congressus, P. Dolabella milites habente, maluit,
 &c. ad Att. 279. b
Congressus.
 Congressus meus. pro Plancio, 54
 Non enim dubito, quin malæ tibi leuationi sit solitus iste
 quotidianus congressus. ad Torquatum, lib. 6. 14
 Siquis fuerit mihi congressus cum Cæsare. Att. 178. b
 Congressus nostri lamentationem pertimui, digredecsum verò
 non tulissem. 1. ad Q. frat. 52
 Ante congressum multa fiunt, quæ non ad vulnus, sed ad
 speciem valere videantur. 2. de Orat. 173. a
 Congressum fugere. 3. famil. 14
 Mihi verò vt inuideant piscinarii nostri, aut scribam ad te a-
 lias, aut in congressum nostrum reseruabo. Att. li. 1. 15. 6. a
 In congressum & colloquiũ alicuius venire. 13. Philip. 337. a
 Optare congressum. Att. lib. 8. 167. a

Eorum neminem à congressu meo ianitor absterruit. pro
 Plancio, 273. b
 In quo admirandum est, congressu aliquo inter se, an iam
 inde ab ortu sint congregatæ. de Nat. d. 50. b
 Cum interim Sylla cum eisdem ne mediocri quidem ser-
 mone & congressu coniungeretur. pro Sylla, 170. b
 Congressu cum quodam experiri. pro Cæli. 14
 Ac mihi persuaseram fore, vt omnia placarentur inter vos
 non modò sermone ac disputatione, sed conspectu ipso
 congressuque vestro. ad Att. lib. 1. 12. 3. a
 Primi congressus copulationesque consuetudinum institu-
 endarum amicitiarum. de Finib. lib. 1. 54
 Congressus taciti. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 6
 Vt congressus hominum fugiat atque oderit. de Amic. 73. a
 Congressus nostros, consuetudinem victus, sermonesque
 doctissimos requirò. Orat. 199. b
Congressio.
 His de causis hoc malum, quòd te non vidi, minus acerbum
 fuit, quam fuisset tum congressio, tum verò digressio no-
 stra. ad Q. frat. lib. 1. 57
 Amori congressio causam attulit, amor flagitio. Top. 215. b
 Congressio vna seuera vel iocosa. 7. fam. 21. Collocutionem
 pro eodem dicit.
 Eumque à tua non modò familiaritate, sed etiam congres-
 sione patrio iure & potestate prohiberet. 2. Philip. 62
 Nemo illum aditu, nemo congressione, nemo sermone di-
 gnum putabat. pro Cluent. 26. b
 In congressionibus hominum. de Orat. 101. b
 Sermo in circulis, disputationibus, congressionibus fami-
 liarium versetur. 1. Offic. 184. a
Congrego.
 Chrysippus magnam turbam congregat ignotorũ deorum.
 1. de Nat. deorum, 56. a
 Libenter se cum æqualibus cõgregant homines. 5. de Fin. 39
 Ciues vnũ se in locũ ad curiã congregabant. 14. Phil. 394. a
 Quicum te aut voluntas congregasset, aut fortuna coniun-
 xisset. pro Quint. 30. a
 Congregare aliquem in numerum vel indicium. in Vati. 20
 Dissipatos homines congregare, & ad vitæ societatem con-
 uocare. 1. Tusc. quaest. 96. a
 Multitudinem fugitiuorum ac latronum in vnum locum
 congregare. in Parad. 33. a
 Atque ibi se cum tuo patruo, & cæteris ad mortem propter
 vitæ turpitudinẽ confugientibus cõgregare? pro Rab. 16. a
 Is, quibuscũ congregemur, vti moderatè & scièter. Off. 2. 25
 Vnum in locum congregentur. 1. in Catil. 23. a
 Homines natura congregati, adhibent cogendi congregan-
 dique solertiam. 1. Offic. 219. a
Congregatus.
 Multitudo hominum ex seruis conductis congregata. pro
 Domo sua, 70. a
 Nix ex aqua congregata. 4. Acad. q. 179. a
 Vis oriens & congregata. pro Domo sua, 53. a
 Coacti sunt ii qui ab aliquo sunt vnum in locum congre-
 gati. pro Cecin. 296. b
 In quo admirandum est, congressu aliquo inter se, an iam
 inde ab ortu naturæ congregatæ sint. 2. de Nat. d. 184. a
Congregatio.
 Natõsque esse ad congregationem hominum. 4. de Fin. 7. a.
 2. de Finib. 100. a
Congregabilis.
 Atque vt apum examina non fingendorum fauorum causa
 congregantur, sed quum congregabilia natura sint, sin-
 gunt fauos. 2. Offic. 219
Congruo.
 Nõ omni causæ congruit orationis vnũ genus. de Or. 162. b
 Congruit eius sermo cum tuis literis. Att. lib. 2. 23. 2. a
 Sydera cælo inhærentia cum ipsius motu congruunt. 5. Tu-
 scul. quaest. 97. a
 Ea inter se congruunt è quibus constamus. 4. de Legib. 46. a
 Quòd eam partem legis tuæ, quæ congruebat cum iudicio
 Senatus, vt ipse rex esset, non repudiavit. de Arusp. 26. a
 Quaquam ea epistola cum sententia eius philosophi nulla
 bb.iii.

modò congruebat. de Finib. 85. b
 Reliqua patebant, & cum Terentiæ summa congruebant. ad Atticum, 111. b
 In his omnibus responsa Aruspicum cum Sibyllæ versibus congruebant. de Diuin. 100. b
 Nostri enim sensus, vt in pace semper, sic tum etiã in bello congruebant. pro Marcel. 9. a. Id est, non discordabant.
 Si aliquem nacti sumus, cuius cum moribus & natura congruamus. de Amicit. 27. a
 Vehementer congruere & cohærere cum causa. 1. de In. 28. a
 Congruere cum virtute semper. Offic. 3. 16
 Congruere & conuenire decretis alicuius. 2. de Finib. 158. a
 Hæc inter se congruere non possent, vt, & c. 3. de Finib. 95. a
 Multæ causæ conuenisse vnum in locum, atque inter se congruere videntur. pro Rosc. Amer. 37. a
 Quod suos dies mensisque congruere volunt cum solis lunæque ratione. 4. Verr. 90. a
 Congruere naturæ, cum eaque conuenienter viuere, Stoici finem bonorum esse senserunt. Tusc. quæst. lib. 5. 60
 Principiis congruere debent quæ sequuntur. de Finib. 94. b
 Congruere rebus, differre nominibus. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 16. & edit. 2. lib. 1. 12

Congruens.

Tubero vita seuerus & congruens cum ea disciplina, quam colebat. de Clar. Orat. 175. b
 Actio menti congruens esse debet. de Orat. 163. b
 Actio vocis, vultus, & gestus congruus & apta. in Partit. 29. a
 Oratio verbis discrepans, sententiis congruens. 1. de Leg. 45. a
 Aprum & congruens nostris studiis. ad Gallum, lib. 7. 24. 6. a. 3. de Orat. 30. a
 Eadem ratio fecit hominem appetentem, cumque his natura & sermone & vsu congruentem. 2. de Finib. 76. a
 Actiones virtutibus congruentes. 5. de Finib. 104. a
 Volo enim te scire mi Pare, initium mihi suspicionis & cautionis & diligentia fuisse literas tuas: quibus literis congruentes fuerunt alia postea multorum. ad Papirium Patum, lib. 9. 56
 Siue Aristotelem & Theophrastum cum illis congruentes re, genere docendi paulum differentes, secuti sunt. 1. de Legibus, 55. a
 Pro congruentibus vehementer repugnantia sumere. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 42

Congruenter.

Aptè, congruenterque dicere. 3. de Orat. 22. a. 3. de Finib. 40. a. 4. de Finib. 44. a
 Congruenter naturæ, conuenienterque viuere. de Fin. 95. b

Coniicio.

De me enim conicio. 3. de Orat. 29. a
 Quam te velim cautum esse in scribendo, ex hoc conicio, quod, & c. pro Plan. 266. b
 Cum quis se mente ac voluntate coniciit in versum, verba sequuntur. 3. de Orat. 107. a. Hoc est, ad versus faciendos animum intendit.
 Quam multos esse oporteret, ex ipso nauigio coniciebat. in Verrem, 250. b
 Sed citò conieci Lanuuii te fuisse. ad Att. 236. b
 In eandem epistolâ plura præterea conieci. Att. lib. 7. 135. 1. a
 Itaque iam in Tusculano, qui non meminisset me abusum isto proœmio, conieci id in eum librum, quem tibi misi. Att. lib. 16. 333. 23. a
 Ego autem illa ipsa quæ vix in gymnasiis, & in otio Stoici probant, ludens conieci in communes locos. in Parad. 4
 Quem ego ructantem & naueantem conieci in Cæsaris Octauiani plagas. ad Cornificium, lib. 12. 55. De Antonio loquitur.
 Sed te mirificam in latebram conieci. 2. de Diuin. 35
 Brutus qui de matre suauanda ex oraculo Apollinis tam acutè coniecit. de Clar. Orat. 16. a
 Clodius Pompeium foro priuauit, domum coniecit. pro Domo sua, 53
 Resp. iacet in his perturbationibus, in quas ille eam coniecit. Cassio, lib. 12. 1. 5. a
 Appius in vltimam prouinciam se coniecit Tharsum vsque,

vt audiuit nos venire. Att. lib. 5. 104. 4. a
 Nã disputando coniecit illam vocem Cn. Pompeius, omnes oportere Senatus dicto audientes esse. 8. ep. 11. in ep. Cælii.
 In Epicuri nos aduersarii nostri castra coniecimur. 9. fa. 46
 Vt ferè nos omnia in cõsolationem vnam coniecimur. Tuscul. quæst. lib. 3. 65
 Sine dubio perdidimus hominem, magnificèque vicimus, quum illum ex occultis insidiis in apertum latrocinium coniecimur. in Catil. 25
 Quam legem eisdem propè verbis nostri viri in decimam tabulam coniecerunt. de Diuin. 183. b
 Num igitur quæ tempestas impendeat, vates melius coniciet, quàm gubernator? de Diuin. 111. b
 Negotium transgressus, ni se sub scalas tabernæ librariæ coniecisset. 2. Philip. 44. a
 Et Phalæus Demetrius, qui Periclem principem Græciæ vituperat, quod tantam pecuniam in præclara illa propylæa coniecerit. 2. Offic. 88
 Aliud alio tempore conicere. ad Q. frat. lib. 3. 17. 28. a
 Conicere ambitionem ad gratiam, iniquitatem ad simulationem. in Pisonem, 75
 Conicere calculos in os. 2. de Orat. 137. a
 Conicere causam in locos. pro Plan. 67
 In catenas, in carcerem, in vincula conicere. 2. de Nat. deor. 9. a. Tuscul. quæst. 169. b
 In fasciculum suas literas conicere. Att. lib. 2. 28. 1. a
 Conicere in ordinem iudicum. in Piso. 74
 Conicere oculos in aliquem. pro Cluent. b
 Proœmium in librum conicere. Att. lib. 16. 333. 23. a
 Conicere se in familiam. pro Sest. 6. a
 Sin se in intimum conicere vellent, nõ satis commodè calceati & vestiti id facere possent. pro Cæl. 49
 Conicere se in noctem. pro Milo. 37
 Conicere se in portum. Diuin. lib. 2. 111
 In turbam se conicere. 6. Philip. 211. a
 Conicere sortem. pro Ligario, 13
 Conicere & emittere telum. de Arusp. resp. b. pro Cluentio, 38. a. pro Quint. 30. a. in Vatinius, 10. a
 Atque illo repentino hominum impetu se in fugam coniecisse. pro Cælio, 50. a
 Subitò arrepti, in quæstionem tamen separantur à cæteris, & in arcas coniciuntur, ne quis cum his colloqui possit. pro Milone, 45. a
 Cum in me cognitorem harum omnium rerum, illa flamma temporum illorum coniciebatur, excepi, & pro patria solus exarsi. de Arusp. resp. 42. a
 Coniciebantur omnium oculi in eum. 2. Offic. 63. a
 In latumias statim coniciebantur. in Verr. 265. b
 Iubet ille sibi legem legi. recitatur: in qua scriptum erat, vt quot essent renuntiati, tot in hydriam fortes conicerentur. 4. Verr. 88. a
 Coniici in decurias. 1. Philip. 15
 Coniici in euleum. Tusc. quæst. 230. b
 Coniici in fraudem. 3. ad Att. 26
 Nunquid igitur oportet nisi tres fortes conici: vnam educi nihil: conici iubet tres, & c. in Verr. 134. b
 Tum ei dormienti eundem illum visum esse rogare, & c. se in plaustrum à caupone esse coniectum & semper sterco iniectum. 1. de Diuin. 53

Coniecto.

Mihi quidem ex tuis literis coniectanti ita videbatur. 14. ad Atticum, 13

Coniectio.

Coniectionem somniorum definit Chrysippus, vim cernentem & explanantem, quæ à diis hominibus significentur in somniis. Diuin. lib. 2. 101
 Ictu cominus coniectione telorum magnas sæpe copias pulsas esse. pro Cecin. 72. b

Coniectus.

Quæ monstra quotidie intelligamus ex illo libello, qui in epistolam coniectus est. ad Att. lib. 9. 185. 7. a
 Inimici oratio vana improbè in clarissimos viros coniecta. pro Sest. 32

Opræclare coniectum à vulgo in illam prouinciam omeri communis famæ atque sermonis. 4. Verr. 12. a
 Coniecti ignes. Att. lib. 4. 72. 2. a
 Non tam mirabilia, quàm coniecta bellè. 2. de Diuin. 100. a
 Ea quibus bene percepta sunt, non sæpe falluntur, malè coniecta, malèque interpretata, falsa sunt, non rerum vitio, sed interpretum inscitia. de Diuin. lib. 1. 100
 Hæc omnia crimina à multitudine in tuam nimiam diligentiam serui coniecta sunt. pro Mur. 143. b
 Atque hæc, nec vlla alia sunt coniecta maledicta in eius vitam. pro Plancio, 25
 Quod epistolam diu in manibus habui, ideo multa coniecta sunt aliud alio tempore. ad Q. frat. 321. b
 Verum in his causis non verba veniunt in iudicium, sed ea res, cuius causa verba hæc in interdictionem coniecta sunt. pro Cecin. 46. a
 Sed existimare debes omnium oculos in te esse coniectos, & c. de Amic. 5. ad Brutum, 9. 3. a. ad Att. 278. b
 Ego petitiones tuas ita coniectas, vt vitari non posse viderentur, parua quadam declinatione effugi. in Cat. 11
 Coniectis oculis, gestu omni imminente, inquit, & c. 2. de Orat. 124

Coniectus.

Coniectum oculorum præbere. pro Planc. 17
 Coniectu lapidum fracta domus. 4. ad Att. 13
 Oculorum coniectu, motus animorum significamus. 3. de Orat. 123. a

Coniector.

Coniector & interpres portentorum. Diuin. lib. 2. 47
 Aruspex, augur, coniector in genere diuinandi numerantur. 1. de Diuin. 124. a
 Coniector somniorum. de Diuin. 134. b
 Defert ad coniectorem quidam somniasse se ouum pendere ex fascia lecti sui cubicularis. 2. de Diuin. 199. a
 Vt vates & coniectores nobis essent colendi. de Nat. d. 1. 39
 Vaticinationes & responsa sacerdotum, aruspicum, coniectorum. in Partit. 4. a
 Somnii interpretatio à coniectoribus facta. de Diuin. 86. b

Coniectura.

Coniectura in quo versatur. Partit. 20
 Coniectura quatuor modis tractatur. 3. de Orat. 63
 Coniectura alieni sensus. 6. fam. 28. in epist. A. Cecinna.
 Coniectura bona est. ad Att. 191. b
 Omnis igitur ex causa, ex persona, ex facto ipso coniectura capienda est. de Inuent. 64. b
 Coniectura non erat difficilis. 6. famil. 11. Id est, facile erat conicere.
 Magni autem intererit qui fuerit victoris animus, quis exitus rerum: quanquam quo me ducat coniectura, habeo. Varroni, lib. 9. 2. 10. a
 Iam hæc diuinatio est, sed vide ne mea coniectura multò sit melior. pro Cluent. 37. b
 Coniectura probabilis. Diuin. lib. 2. 12
 Vera coniectura. 2. de Diuin. 194. a
 Coniecturæ ratio in quatuor partes distributa. Top. 43
 Coniecturæ species, argumentum, quid. 2. ad Heren. 38
 An ea, quæ dixi, quicquam aliud significat, nisi acumen hominum, ex similitudine aliqua coniecturam modò huc, modò illuc ducentium? de Diuin. 138. b
 Hæc ad aliquam coniecturam faciendam pertinent. de Inuent. 65. b
 Quis sapientior ad coniecturam rerum futurarum: in Antonium, 228. b
 Ad coniecturam aliqua interpretatione reuocare. 2. de Diuinat. 100. a
 Adhibere coniecturam. 2. de Diuin. 219. a
 Multam coniecturam afferit hominibus tacita corporis figura. pro Q. Rosc. 48. b
 Capere coniecturam. 2. de Inuent. 133. a. pro Rosc. Amer. 60. a. pro Muren. 8. a
 Huius rei coniecturam de tuo ipsius studio facillimè ceperis. pro Marc. 126. b
 Coniecturam facio de meo. 7. fam. 2

Cur autem coniecturam de passerulis facit? de Diuin. 122. b
 Quam tu coniecturam faciebas ex literis Messalæ? ad Atticum, 206. b
 Ex vultu candidatorum coniecturam facere. pro Mur. 42
 Ex vno de cæteris coniecturam facere. in Verr. 101. b
 Coniecturam facere de moribus. 2. de Diuin. 99
 Facere coniecturam de se. de Orat. 136. b
 De suo stomacho coniecturam facere. Mario, lib. 7. 1. 5. a
 Ex vultu coniecturam faciunt, quantum quisque animi habeat. pro Mur. 42
 Profiteri coniecturam somniorum. 2. de Diuin. 194. a
 Hæc causa ab argumentis, à coniectura, ab iis signis, quibus veritas illustrari solet, ad testes tota traducta est. pro Cælio, 51. b
 Cupio, antequam Romam venio, odorari diligentius quid futurum sit: quanquam vereor, ne nihil coniectura aberrem. 14. ad Att. 49. de Nat. d. 1. 71
 Coniectura propius accedere. 6. fam. 10
 Assèqui coniectura aliquid. 4. Verr. 120. & 133. a. 2. de In. 141. a
 Etenim quantum coniectura auguramur, si erit nebulo iste cum his Dynastis in gratia. Att. lib. 2. 24. 2. a
 Hæc à me suspicionibus & coniectura coarguuntur. contra Rull. 64. b
 Quantum copiarum haberes, cum ipse coniectura consequi poteram, tum ex tuis literis cognoui. ad Cornificium, libro 12. 19. 3. a
 Artes, quæ coniectura continentur, & sunt opinabiles. de Diuin. 85. b
 Tantummodo coniectura ducor ad suspicandum. de Clar. Orat. 169. b
 Ex coniectura pendere dicuntur rationes probabiles & verisimiles. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 106
 Explicare coniectura aliquid. 1. de Diuin. 124. a
 Etiam si fieri possit coniectura vera somniorum, tamen isti qui profitentur eam, facere non possunt. de Diuin. 135. b
 Quæ autem posita sunt in coniectura, quæque mihi videntur fore, ea puto tibi à me scribi oportere. epist. 5. b
 In coniectura ratio nulla. Partit. 57
 Coniectura, quæ in varias partes duci potest, nonnunquam etiam in cõtrarias, nihil incertius. 2. de Diuin. 215, & 219. a
 Chrysippus magnam turbam congregat ignotorum deorum, atque ita ignotorum, vt eos ne coniectura quidem informare possimus. 1. de Nat. 29
 In omnibus rebus, quæ coniectura inuestigari solent, anceps reperitur oratio. Diuin. lib. 2. 43. de Vniuers. 11
 Iudicare coniectura aliquid. pro Flacco, 5. a
 Tamen non temerè creditur, neque leui coniectura res penditur. pro Sex. Rosc. 37
 Percipere coniectura aliqua. pro Leg. Manil. 18. a
 Qui nouas res coniectura persequuntur. Diuin. lib. 1. 33
 Multa præterea consulto, sed ea vos coniectura perspicitis. pro Pomp. 9. b
 Neque id coniectura prospiciebamus, sed iam experti videbamus. pro Dom. 215. b
 Non ariolans vt illa, cui nemo credit, sed coniectura prospiciens iam iamque maiora, & c. ad Att. 125. b
 Petitionis nostræ, quam tibi summæ curæ esse scio, huiusmodi ratio est, quod adhuc coniectura prouideri possit. Att. lib. 1. 1. 1. a
 Cum de vero ambigitur, quod quæri solet coniectura. in Orat. 69. a
 Ad quem metum, si deorum monitis non duceremur, tamen ipsi nostro sensu coniecturæque raperemur. de Ar. respons. 256. b
 Coniectura sequi probabilia. Tusc. q. lib. 1. 16
 Coniectura tempestatum ac dierum putabat iam transisse. 9. ad Att. 8. Id est, quantum conicere poterat, dierum rationem ineundo.
 Iam ex infanorum aut ebriorum visis, innumerabilia coniectura trahi possunt, quæ futura videantur. 2. de Diu. 181. a
 Coniectura etiam in reliquis constitutionibus vtitur. 2. ad Heren. 54. 57. & 60
 Coniectura plus vti, quàm scientia. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 97. bb. iiii.

Fiunt certè diuinationum coniecturæ à peritis. de Diu. 96. b
Interpretum coniecturæ magis ingenia eorum, quàm vim,
consensumque naturæ declarant. 2. de Diuinat. 12. a
Constans ex leuissimo & indoctissimo genere coniecturæ
forniorum. 2. de Diuinat. 19. 4. a
Suspicionibus & coniecturis coargui. 1. de Leg. Agr. 10. a
In coniecturis quid quærendum. Top. 25

Coniecturalis.

Coniecturalis constitutio quid. 1. ad Heren. 19. 1. de Inuen. 15
Coniecturalis constitutio ex intentione & inficiatione iu-
dicationem efficit. 1. ad Heren. 29
Coniecturalis constitutio tractatu difficillima. 2. ad Her. 44
Coniecturalis constitutionis partes. 2. ad Heren. 33
Coniecturalis siue inficialis quæstio. Topic. 49
Coniecturalis status. ad Heren. lib. 1. 19. a
Omne genus coniecturale in hoc serè genere ponebas. 2. de
Diuinat. 20. 1. de Inuent. 21. a
In coniecturalem causam qui cadant loci communes. 2. de
Inuent. 156
Nunc à coniecturali constitutione proficiscemur, cuius exem-
plum sit hoc expositum, In itinere quidam, & c. de Inuen-
tione, 63. b

Causæ coniecturales versantur in iudiciis. in Topic. 25. a

Coniugo.

Estque ea iucundissima amicitia, quam similitudo morum
coniugauit. 1. Offic. 85. a

Coniugata.

Coniugata, inquit, dicuntur quæ sunt ex verbis generis eius-
dem. in Topic. 7. a. in Partit. 4. a
Ex coniugatis ita argumenta ducuntur. de Orat. 123. b

Coniugatio.

Capitum coniugatio, & religatio, & propagatio vitium. de
Senect. 49

Locus ex coniugatione, id est ex coniugatis. Topic. 22. 4. b

Coniugium.

Præterea quod eam sibi domum coniugii delegit, in qua,
& c. pro Cluent. 57. b

Lætatus sum etiam sermone Pilæ, de cōiugio Tulliæ meæ.
Att. lib. 6. 119. 1. a

Prima societas in ipso cōiugio est, proxima in liberis. 1. Of-
ficiorum, 79. a

Primique ex omnibus philosophis à natura tributum esse
docuerunt, & c. vt coniugia virorum & vxorum à natura
coniuncta esse dicerent, qua ex stirpe oriuntur amicitia
cognitionum. 4. de Finib. 14

Coniunx.

Fidelissima coniunx. ad Q. frat. lib. 3. 3. 6. a

Qui non sat habuit coniugem illexisse in stuprum. de Na-
tura deor. 73. b

Vagamur egentes cum coniugibus & liberis. ad Att. 118. b

Coniungo.

Quem ego ciuem meo iudicio cum deorum immortalium
laude coniungo. in Pis. 15. a

Eamque epistolam cum hac coniunxi. epist. 109. b

Castra habet ante oppidum Laodiceam posita: & partem
muri demolitus est, & castra oppido coniunxit. Cassius
ad Ciceronem, lib. 12. 13. 12. a

Quoniam nos ab ineunte ætate illius vsus, consuetudo,
studiorum etiam honestissimorum societas similitudo-
que coniunxit. in Ant. 110. b

Socium fallere, qui se in negotio coniunxit. pro Rosc. Co-
mædo, 9. a

Is, quicum te aut voluntas congregauit, aut fortuna con-
iunxit. pro Qu. 9. b

Cui me cum studia communia, beneficia paterna, tuaque
iam antè coniunxerunt: tum, & c. ad Marcel. lib. 15. 11. 3. a

Cum his vos testibus vestram religionem coniungetis: pro
Fonteio, 18. a

Ego ad Prætores misi, vt se nobis cōiungerent. ad Att. 262. b

Quantum illud bellum futurum putetis, quod coniungant
Reges potentissimi: pro Leg. Manil. 18. a

Coniungere aliquem hospitio & amicitia. 1. ad Q. frat. 12
Coniungere causam cum aliquo. de Arusp. resp. 44

Cōiungere cōnubia. 1. de Ora. 19. a. pro, Matrimonio iūgere.
Coniungere imperii dedecus cum probro priuato. de Se-
nectute, 39. a

Coniungere disuncta. de Finib. lib. 2. 39

Coniungere domum coniugio & stirpe. 5. de Finib. 116. a

Coniungere Græca cum Latinis. Offic. lib. 1. 1

Coniungere hospitium cum aliquo. pro Deiot. 28

Coniungere iniuriam cum amicis aut bene meritis. de Fi-
nib. lib. 3. 56

Coniungere necessitudinem cum aliquo. in Verr. 233. b

Coniungere prudentiam cum eloquētia. Tusc. q. lib. 1. 5. & 6

Nunquam dubitatis meam salutem cum communi salute
coniungere: post redit. 4. a

Coniungere se cum aliquo, & seiungere, contraria. 6. fam. 19
Difficile est ea, quæ commodis, vtilitate, & propè natura di-
uersa sunt, voluntate coniungere. Q. frat. 297. b

Volare dicitur Petreius, cum Afranio coniunxisset. ad Atti-
cum, 162. b

Cuius summa grauitas ab illo philosopho cum singulari
comitate coniungitur. Quint. frat. 294. b

In doctrina Academicorum veterum differendi ratio con-
iungitur cum suauitate dicendi & copia. de Clar. 175. b

Portus, qui cum diuersos inter se aditus habeant, in exitu
coniunguntur, & confluunt. in Verr. 207. b

Coniunctus es vtrique. 9. ad Att. 27. in epist. Balbi & Oppii.
Id est, habes amicum vtrunque.

Verba neminem mouent, nisi eum, qui eiusdem linguæ so-
cietate coniunctus est. 3. de Orat. 123. a

Sic inter nos natura ad ciuilem communitatem coniuncti
& confociati sumus. de Finib. lib. 3. 33

Neque tanti est illud quod videtur prodesse, vt cum aliquo
malo coniungatur. de Orat. 137. b

Coniungeretur tuum nomen in periculo, & c. 5. fam. 48

Cum interim Sylla cum eisdem ne mediocri quidem ser-
mone & congressu coniungeretur. pro Syl. 170. b

Quod me secum ne beneficiis quidem videbat posse con-
iungi. de Prouinc. 78. b

Vsu cum aliquo coniungi. de Amic. 28. a

Æquum est enim militum, talium præsertim, honorè con-
iungi. 14. Philip. 403. a

Coniungi pecuniam patriissam. mortui sacris eius. 2. de Le-
gibus, 47

Incipiam sperare, etiam consilio Senatus, auctore te, illo re-
latore, Pompeium & Cæsarem coniungi posse. 8. ad Atti-
cum, 58. in epist. Balbi. Pro, In concordiam reduci, cui op-
ponitur Distrahi.

Vt mihi vel consilium meum cum illius consilio vel for-
tuna coniungenda videatur. Acad. 119. b

Amor princeps est ad benevolentiam coniungendam. de
Amicit. 26. a

Quantam vim habeat ad coniungendas amicitias studio-
rum ac naturæ similitudo. pro Cluent. 34. a

Illud non dubito, quin, si te mea summa erga te studia pa-
rum mihi adiunxerint, Resp. nos inter nos conciliatura,
coniuncturaque sit. Pompeio, lib. 5. 7. 4. a

Coniunctus.

Fannii ætate coniunctus Antipater. 1. de Leg. 9. a
Qui fuit cum aliquo Scinio ætate coniunctus. de Claris
Oratoribus, 143. a

Tum mecum & amicitia, & omni voluntate sententiæque
coniunctus. de Finib. lib. 3. 7

Coniunctus cum aliquo & studiis iisdem, & vetustate ami-
citia. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 1

Coniunctus cum Senatus auctoritate & dignitate. 14. Phi-
lippicarum, 390

Qui discessus cum gloria potius esse coniunctus, quàm
cum probro putaretur. in Pis. 86. b

Coniunctus cum religione. de Arusp. resp. 24

Antonius summa cum Craffo familiaritate coniunctus. de
Orat. 87. b

Homo alicui fidissima gratia coniunctus. pro Mil. 56. a
Lucius magna mecum necessitudine cōiunctus est. ep. 214. b

Dolor coniunctus officio. pro Sest. 3. b

Cōiunctus officiis & familiaritate cum aliquo. 10. Phil. 269
Homo familiarissimus, & mihi omnibus rebus coniunctus.
ad Attic. 264. b

Motus sensui coniunctus & continens. de Nat. 7. b

Qui est cum illo maximis vinculis & propinquitatis & af-
finittatis coniunctus. pro Planc. 264. b

Coniuncta causa. 1. de Inuent. 24

Celeritas respondendi subtili venustate coniuncta. de Ora-
tore, 86. b

Coniuncta officiis cum Pop. Romano ciuitas. 4. Verr. 118. a

Quæ cognatio studiorum & artium propemodū non mi-
nus est coniuncta, quàm illa generis & nominis. in Ver-
rem, 219. b

Conueniens & coniuncta inter Augures constantia. de Di-
uinat. 125. b

Coniuncta mihi cura de Rep. cum illo. de Amic. 14. a

Coniuncta virtuti fortuna. de Senect. 56. a

Iustitia coniuncta intelligentiæ. Offic. 39. b

Coniuncta auiditate mendicitas. 5. Philip. 178

Summa miseria summo dedecore coniuncta. 3. Phil. 140. a

Cum alio coniuncta atque connexa natura. de Nat. d. 2. 21

Philosophia oratori coniuncta maximè. 3. de Orat. 37. a

Coniuncta cum aliquo adolescente ætatem ageret. 4. fam.
16. in epist. Seru. Sulpitii. Id est, matrimonio iuncta.

Mea salus coniuncta publicæ saluti. Octau. 329. b

Vt quoniam solitaria non posset virtus ad ea, quæ summa
sunt, peruenire, coniuncta & sociata cum altera perueni-
ret. de Amicit. 70

Dicendi vis egregia, summa festiuitate & venustate coniun-
cta. 1. de Orat. 126. a

Vita rustica maximè distincta à cupiditate, & cum officio
coniuncta. pro Rosc. Amer. 23. a

In quo non sit coniunctum consilium cum tuo. a. Id est, si
in aliquo dissentimus.

Nihil neque coniunctum, neque sentiens in infinitate esse
potest. de Nat. d. 1. 21

Cum omnium nostrum periculum esset coniunctum suo.
epist. 54. b

Hominem esse coniunctum cum hominibus humana qua-
dam societate. 1. Acad. 32. a

Non solum perpetua societate atque amicitia, verum etiam
cognitione alicui coniunctum esse. 6. Verr. 63. a

Me paterna necessitudine coniunctum semper habuisti. ad
Atticum, 263. b

Non enim iam se villo officio cum illo coniunctum putat,
qui, & c. pro Syll. 168. b

Propinquitatem atque naturam alicui cōiunctum esse. de Ami-
citia, 46

Declarat enim summam benevolentiam coniunctam pari
prudentia. 5. fam. 36

Quod existimas meam causam esse coniunctam cum tua.
12. famil. 10

In quo certè tibi iam dicere non licebit, cum clarissimis vi-
ris causam tuam esse coniunctam. in Vatinius, a

Quæ est enim tanta facultas & dicendi copia, quæ istius vi-
tam tot vitis, flagitiisque coniunctam aliqua ex parte
defendere possit: in Verr. a

Cum homines benevolentiam coniuncti, primùm cupidita-
tibus iis, quibus ceteri seruiunt, imperabunt. Læ. 69

Coniuncti singulari concordia. 11. fam. 23. in epist. D. Brutii.
Multa consuetudine inter nos coniuncti sumus. ad Att. 13. b

Latrones scelerum foedere inter se, ac nefaria societate con-
iuncti. in Cat. 104. b

Quibus cum vsu coniuncti esse possint. Læ. 28

Primùm exta sunt coniuncta mundo. de Diuin. 115. b

Hæc & natura, & vtilitate, & tractatione coniuncta sunt. de
Orat. 139. b

Præcepta naturæ coniuncta. Offic. 2. b

Coniuncta atque communia scelera alicui cum aliquo. pro
Sestio, 23. a

Verba continuata & coniuncta. de Orat. 156. b

Coniunctos omnes suos ducere. 1. de Leg. 46

Deos inter se quasi ciuili conciliatione & societate esse con-

iunctos. de Nat. 41. b

Galliæ duæ, quas hoc tempore vno imperio videmus esse
coniunctas. de Prouinc. Consul. 2. a

Postea decernitur, ac non variè, sed propè coniunctis sen-
tentiis. 6. in Verr. 128

Ex coniunctis quomodo argumentum desumendum. 2. de
Orat. 90

Itaque cum Hortensio mihi magis arbitraber rem esse, quòd
& dicendi ardore eram propior, & ætate coniunctior. de
Clar. Orat. 143. a

Talis autem simulatio vanitati est coniunctior, quàm libe-
ralitati. Offic. 10. b

Quis turpioribus viris coniunctior: pro Cæl. 39. b

Quòd enim par amicitia Consularis fuit vnquam in hac
ciuitate coniunctus, quàm fuimus inter nos ego & Cn.
Pompeius: pro Domo sua, 22. a

Nihil potest esse coniunctius, quàm nos inter nos sumus.
13. famil. 99

Coniunctius viuere. 6. fam. 33

Vt nosmetipsi inter nos simus coniunctiores. ad Att. 229. b

Sed primùm quòd ita meritis iudicabam: deinde quòd ad
omnes casus coniunctiores Reipub. esse volebam. Plan-
cus ad Ciceronem, lib. 10. 51. Id est, magis amicos Reip.

Homo mihi coniunctissimus officiis, vsu, consuetudine. pro
Sylla, 178. b

Vir coniunctissimus atque amantissimus. de Amic. 86. a

Vir egregius, coniunctissimisque mecum cōsiliorum om-
nium societate. de Clar. 165. b

Coniunctissima necessitudo. 13. fam. 76

Vrbs mihi coniunctissima. in Ant. 154. b

Coniunctissimi tecum necessitudine & benevolentia. 5. fa-
miliarium, 51

Equites ordini Senatorio dignitate proximos, concordia
coniunctissimos esse cupiunt. pro Cluent. 122. a

Tum etiam cum is, & inter se coniunctissimos fuisse M.
Curium & T. Coruncanium, memoriæ proditum est. de
Amicit. 37. a. Hoc est, amicissimos fuisse inter se.

Coniunctio.

Coniunctio affinitatis. 2. ad Att. 41

Coniunctio alicuius. in Pis. 60. & 2. Philip. 45

Hominum inter homines coniunctio, & quasi quædam so-
cietas & communicatio vtilitatum. 5. de Finib. 60

Quæstura coniunctio liberorum necessitudini proxima
est. epist. 207. b

Sanguinis coniunctio & benevolentia deuincit charitate
hominum. 1. Offic. 79

Coniunctio Senatus. de Prouinc. Conf. 31. Id est, quæ cum
Senatu intercedit.

Idque ipse pro familiari consuetudine sæpe ex me audierat,
quàm suavis esset inter nos & quanta cōiunctio. ep. 214. b

Coniunctio tua cum collega, concordiaque vestra quæ li-
teris communibus declarata est. ad Brut. lib. 11. 15. 2. a

Coniunctio, confusioque virtutum, tamen à philosophis
ratione quadam distinguitur. 5. de Finib. 61

Commune animantium omnium est coniunctionis appe-
titus, procreandi causa. Offic. 3. b

Amicitia coniunctionisque necessitudo. de Amic. 62. a

Societas coniunctionis humanæ. 5. de Finib. 117. a

Rationem tantæ familiaritatis, & tantæ consuetudinis, tan-
tæ coniunctionis reddas necesse est. pro Cæl. 44. b

Dixerim me vel plurima vincula tecum summæ coniun-
ctionis optare, & sunt amoris arctissima. tantum abest vt
ex quo astricti sumus, laxari aliquid velim. ad Att. 89. b

Sin minus, me certè in omnibus rebus satis nostræ coniun-
ctioni amorique facturum. epist. 53. b

Nos ad coniunctionem congregationemque hominum, &
ad naturalem communitatem esse natos. de Finib. lib. 3. 52

Hanc nostram coniunctionem certi homines fictis sermo-
nibus diremerunt. pro Dom. 218. b

Coniunctionem veterem citius diremissem, quàm nouam
conciliassem. 3. fam. 38

Si exemeris ex rerum natura benevolentia cōiunctionem.
de Amicit. 22. Id est, amicitiam.

Quorum est nemo, qui non aliquam mecum habeat conjunctionem gratiæ. in Ant. 118. b

Quod mihi de filia & Crassipede gratularis, agnosco humanitatem tuam, & spero nobis hanc conjunctionem voluptati fore. epist. 8. b

Eius autoritas propter tantam conjunctionem affinitatis minor est putanda. pro Dom. 137. b

Hac igitur mentis conjunctione cum externis mentibus, cerni quæ sint futura continuatio conjunctionisque naturæ. de Diuin. 135. b

In conjunctione verborum quæ seruanda. Partit. 10

Pro summa nostra conjunctione & familiaritate, &c. 14. Philippicarum, 395. a

Sed hanc mihi dissipationem pro paterna necessitudine & conjunctione depono. in Ant. 248. b

Hoc pro conjunctione & beneuolentia nostra mihi sumpsit, ut id à te peterem, quod, &c. in Ant. 262. b

Coniectores ex quadam conuenientia & conjunctione naturæ, quam vocant *συμπύκνωσις*, quid cuique rei conueniat, ex somniis, & quid quamque rem sequatur, intelligunt. 2. de Diuin. 185. a

Iam municipia conjunctione etiam vicinitatis vehementer mouentur. pro Planc. 263. b

In omnibus nouis conjunctionibus, interest qualis primus aditus sit, & qua commedatione quasi amicitia aperiantur. 13. famil. 22

Coniunctio, pro ea quam partem orationis faciunt grammatici.

Cum demptis conjunctionibus dissolutè plura dicuntur. Orat. 209. b

Coniunctio, enuntiationis genus.

Coniunctio est, cum interpositione verbi & superiores orationis partes comprehenduntur, & inferiores. 4. ad Her. 189

Quid igitur iudicabit, quæ coniunctio, quæ disunctio vera sit, &c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 83. Pro pronuntiato affirmato: in eo enim subiectum prædicato coniungitur.

Ergo hæc quoque coniunctio est ex repugnantibus. de Fato, 142. b

Ex connexo transferri ad conjunctionum negationem, hoc modo, Si cui venæ sic mouentur, is habet febrem: sed potius illo modo, Non ei venæ sic mouentur, & is febrem non habet. de Fat. 24

Coniunctionum negantia. Top. 225. b

Si Chaldæi loquuntur, ut negationes infinitarum conjunctionum potius, quam infinita connexa ponant, &c. de Fato, 23. a

Coniuncte.

Coniuncte cum cæteris nostra contexere. 5. fam. 28

Et si coniecte sit elatum, & adiuncta sint alia, iudicent recte adiuncta sint, & verane summa sit vniuersiusque rationis. 2. de Orat. 86. a

Si quando risus coniecte re, verboque moueatur. de Orato e, 131. b

Coniuncte studiis & officiis communibus viuere. 6. fam. 33

Coniunctim.

Ac mihi videtur coniunctim agendum de materia & partibus. de Inuent. 44. b

Nëve quid coniectim de ea re referretur à Consulibus. pro Cæ. 117. b

Coniunctissime versati sumus. de Clar. Orat. 180. a

Coniunctissime & amantiissime viuere cum aliquo. Læ. 2

Coniuuro.

Hi cum quibus coniurasti. de Arusp. 252. b

Catilina contra Remp. coniurauit. pro Sylla, 52. a

Scito me tantum habere æris alieni, ut cupiam coniurare. epist. 63. b

Seruos Milonis sibi confessos esse de interficiendo Pompeio coniurasse. pro Mil. 113. b

Coniurasse mallet, quam restitisse coniurationi. Attico, lib. 2. 17. 2. a

Coniuratus.

Exules coniurati. pro Planc. 280. b

Quod homines iam tum coiuratos cū gladiis in campum

deduci à Catilina sciebam. pro Muren. 49. a. pro Font. 10. a

Testibus cupidis, iratis, coniuratis non credendum esse. pro Font. 278. b

Coniurator.

Ego, quanta manus est coniuratorum, quam videris esse permagnam, tantam me inimicorum multitudinem suscepisse video. in Catil. 92. a

Coniuratio.

Hæc in Remp. coniuratio manifestè deprehensa est. in Catil. 114. b

Ista coniuratio perditorum hominum. in Cat. 200. b. Id est, isti coniurati.

Coniurationis comestatores. 1. ad Att. 44

Mirabile autem illud, quod eo ipso tempore, quo fieret iudicium coniurationis in Senatu, signum Iouis biennio postquam erat locatum, in Capitolio collocabatur. 2. de Diuinat. 66. a

Coniurationis vindex. 5. fam. 15

Coniurationem civilem ab hostilibus bellis seiuigeres. 5. familiarium, 28

Coniurationem facere. pro Syl. 7

Vos omnes factam esse apertè coniurationem contra Remp. videritis. in Catil. 29. a

Coniurationem habere. in Catil. 78

Nam si omnia facienda sunt quæ amici velint, non amicitia tales, sed coniurationes putandæ sunt. Offic. 61. b

Connecto.

Æternum ex astris cupiens connectere nodum. de Nat. b

Amicitia cum voluptate connectitur. de Finib. 63. b

Cum deinceps ex primis versus literis aliquid connectitur. de Diuinat. 131. b

Nam illud ex hoc genere profluit, non est in vno verbo translato, sed ex pluribus continuatis connectitur. de Orat. 158. b

Etenim si illud verè connectitur. Fat. 11

Si verum est quod ita connectitur: Siquis Oriente canicula natus sit, is in mari non morietur. de Diuin. 141. b

Ista verò quæ tu connecti vis, aliud quoddam separatum volumen expectant. ad Att. 252. b

Connexus.

Inde fides leuiter posita, connexaque videtur. 2. de Natura deorum, 164. a

Connexum sit principium consequenti orationi, ita ut, &c. de Orat. 138. b

Connexa infinita. Fat. 12

Nouem tibi orbibus connexa sunt omnia. de Som. 118. b

Sic inter se sunt pleraque connexa & apta. in Partit. 76. a

Qui quom tam certos cæli motus, tam ratos astrorum ordines, tamque inter se omnia connexa & apta viderit, neget in his vllam esse rationem, &c. 2. de Nat. deor. 140. a

Persequere connexos his funeribus dies. in Pis. 7. a

Connexum.

Ipsa enim ratio connexi, quum concesseris superius, cogit inferius concedere. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 87. Fat. 11

Græci *συνεπιπνεύοντες* vocant in syllogismo hypothetico: estque pars syllogismi conditionalis.

Si quod primum in connexo est, necessarium est, sit etiam quod consequitur necessarium. Fat. 12

Connitor.

Atque genu flexo taurus connititur ingens. in Arat. b

Quum autem paulum firmitatis accesserit, & animo vtuntur, & sensibus, connitunturque vt sese erigant. 5. de Finibus, 76. a

Quare quantum conniti animo potes, quantum labore contendere, si discendi labor est potius, quam voluptas: tantum fac vt efficias, &c. 3. Offic. 8

Cornibus conniti. 1. de Diuin. 80. a

Conniuero.

Quibusdam etiam in rebus conniuero. 1. Philip. 13. a

Virtus conniuet sopita blandimentis. pro Cæ. 32. a

Pro diu immortales, cur interdum in hominum sceleribus maximis aut conniuetis, aut præsentis fraudis potius in diem referuatis: pro Cæ. 46. a. de Aru sp. 48

Ob eamque causam in tot, tantisque sceleribus coniuabant, &c. de Arusp. respons. 48. a

Multa nobis blandimenta natura ipsa genuit, quibus sopita virtus coniueret. pro Cæ. 32

In quo, etiam si quid errasset, omnes boni coniuendum esse arbitrarètur. pro Flacco, 20. & 1. Philippica, 53. Id est, dissimularent.

Conniuens.

Quid melius, quam in mediis vitæ laboribus obdormisere, & ita conniuentem somno consopiri sempiterno? 1. Tusc. 191. a

Conniuentes oculi ab aui tui. de Arusp. 252. b

Quibus si non adiuuantibus, at conniuentibus certè sperasset se posse Remp. eludere. pro Mil. 24. a. Id est, patientiam adhibentibus.

Apertis oculis & somno conniuentibus. 2. de Nat. d. 108

Connixus.

Ratio connixa per se, & progressa longius sit perfecta virtus. Tusc. 185. b

Connubium.

Mulier nupta cum eo cui connubii ius non est. Top. 9

Particeps connubii regina Iuno. Antequam iret in exil. 15. a

Sequuntur connubia & affinitates, ex quibus etiam plures propinquæ. 1. Offic. 80. a

Connus.

Connus tibicen Socratem fidibus docuit. 9. fam. 53

Conor.

Sed priusquam illa conor attingere, proponam. de Or. 145. b

Poetas omnino quasi aliena quadam lingua locutos non conor attingere. 2. de Orat. 33. a

Non modò facere non possum, verum ne conor quidem. pro Sex. Rosc. 27. b

Cur eorum spem exigam reliquarum fortunarum, quam habet in legis & iudicii seueritate positam, vi extorquere conaris? 1. Verr. 12. a

Magnum opus omnino & arduum Brute conamur, sed nihil difficile amanti puto. Orat. 199. b

Ea est enim conatus, quibus patefactis, &c. epist. 10. b

Mater in filii caput quæstione habere conata est. pro Cluentio, 56. b

Id fortasse non perfecimus, conati quidem sumus. Or. 217. b

Aut enim bellum renouare conati sunt, &c. epist. 52. b

Si impetum in me facere conabitur, resistam, & eius conatus refutabo. de Arusp. 245. b

Qui nunc, &c. si qua conabuntur agere, satis pronisum est, &c. epist. 4. b

Hæc si T. A. cæti cogitasset, profectò ne conatus quidem esset dicere, id quod multis verbis egit, iudicem non deuitum legibus esse oportere. pro Cluent. 52. b

Et afferam rationes, quibus te à molestiis coner abducere. epist. 57. b

Hæc si verbis explicare conemur, frustra laborem? de Vniuersit. 101. b

Quibus hoc præcipiendum videtur, vt desperet se id, quod conentur, consequi posse. in Cat. 108. b

Dixi mihi videri ore durissimo esse, qui præsentem eo gestum agere conaretur. pro Quint. 14. b

Quod & occultius conari & cautius efficere potuit. pro Deiot. 147. b

Vides profectò Demosthenem multa perficere, nos multa conari: illum posse, nos velle. Orat. 56. a

Multa efficere, plura conari. pro Sex. Rosc. 41. b

Magnum opus & arduum conari. in Orat. 18. a

Si exploratū tibi est, posse te illius regni potiri, non est cunctandum: sin dubium, non est conandum. epist. 7. b

Conans.

Qui Consulem insipientem furere, atque conantem sua se manu interfectorum dixerit. pro Cæ. 50. b

Conatus.

Conatus & apparatus alicuius gratus. Planco, lib. 10. 25

Alicuius res, si non perfectio, at conatus tamen & adumbratio. Orat. 206. b

Non hominū ille impetus & conatus fuit, sed belluarum.

pro Syll. 56

Apuleius princeps fuit ad conatum exercitus comparandi. in Ant. 129. b

Cuius ego non modò factum, sed inceptum vllum conatumve contra patriam deprehendero. 2. in Catil. 46. a

Dedit autem eadem natura beluis & sensum & appetitum, vt altero conatum haberent ad naturales passus capessendos, altero secerneret pestifera à salutaribus. 2. de N. d. 91

Conatum suum in alicuius perniciem parare & meditari. 5. famil. 5

Populi ingrati pulsus iniuria, se ad hostes contulit, conatumque iracundiæ suæ morte sedauit. de Claris Oratoribus, 20. a. de Coriolano.

Magno conatu studioque agere aliquid. pro Quint. 27. a

Catilina de spe conatum depulsus. in Cat. 107. b

Hæc ego religione non sum ab hoc conatu repulsus. Orator, 200. b

Conatus tantum audiuntur, sed gesta res expectatur. 12. fa. 16

Compressi tuos nefarios conatus præsidio amicorum. in Catil. 99

Omnes P. Clodii conatus furorè que compressit. Offic. 2. 86

Omnes alicuius motus, conatusque prohibere. 2. in Cat. 45. a

Qui T. Gracchi conatus perditos vindicauit. Offic. 1. 153

Conatibus malorum obuiam ire. Antequam. 194. b

Conquasso.

Apuliaque maximis terræ motibus conquassata est. Diuinat. lib. 1. 83

Conquassatae nationes. pro Sest. 47

Omnes prouinciæ conquassatae sunt. 4. fam. 18. in epist. Sulp.

Conquassatio.

Itaque illa duo, morbus & ægrotatio, ex totius valetudinis corporis conquassatione & perturbatione gignuntur. 4. Tusc. 22

Conqueror.

Non illi bonorum direptiones, non iniqua iudicia, non vim, non contumelias, quibus operi oppressi que erant, conquerebantur, sed, &c. 6. Verr. 99. a

Satis habere nihil me etiam tecum de tui fratris iniuria conqueri. Metello, lib. 5. 2. 14. a

Tanta vis erat iniuriarum, vt homines quiduis perpeti, quam nò de istius prauitate & iniuriis deplorare & conqueri mallent. 5. Verr. 37. a

Conqueri de scelere & iniuriis alicuius. pro Sex. Rosc. 22. b

Conqueri fortunam aduersam, non lamentari decet. Tusc. quæst. lib. 2. 44. ex Pacuio.

Grauius conqueri. pro Sex. Rosc. 20. b

Nihilque ab eo prætermisum est, quod aut pro Rep. conquerendum fuit, aut pro reo disputandum. pro Sest. 2. a

Contristauit hæc sententia Cornelium, & scio eum coquestum esse cum Scipione. epist. 120. b

Conquestio.

Conquestio, est oratio quæ incommodorum amplificatione animum auditoris ad misericordiam perducit. 3. ad Herennium, 116

Conquestio, est oratio, auditorum misericordiam captans. 1. de Inuent. 117

Vbi nullum auxilium, nulla conquestio. ad Quintum fratrem, lib. 1. 33. a

Conquiesco.

Ego autem quotidie magis, quod mihi de forensi labore temporis datur, in his studiis conquiesco. Att. lib. 1. 72

Conquiescit mercatorum nauigatio. pro Leg. Manil. 10. a

Vno in loco conquiescimus, quo fratrem quotidie expectamus. Att. lib. 1. 3. 6. a

Quod nos quoque imitamus vt possumus, & in nostris studiis libentissime conquiescimus. epist. 129. b

Hyeme omnia bella iure gentium conquiescunt. pro Rab. Posth. 26. a

Tanta est enim magnitudo tuorum erga me meritorum, vt quoniam tu, nisi perfecta re, de me non conquiesci. ad Lentul. lib. 1. 1. 2. a. Id est, propter me sollicitus esse non desisti, donec confectum fuerit negotium meum.

A pueritia vsque ad hanc ætatem à continuis bellis & vt

ctoris conqueuit. pro Corn. Balbo, 2. a
Nunquam conqueisset fluctus bonorum. pro Dom. 233. b
 Cōquiescēt literæ, nisi quid noui extiterit. Att. lib. 12. 253. 2. a
Habebam quo confugerē, vbi conqueiserē, cuius in sermone & suauitate omnes curas dolorēscē deponerē. 4. fa. 22
 Ætas nostra iam ingrauescens in amore atque in adolescentia tua conqueiscat. Curioni, lib. 2. 1. 7. a
 Principio cui potest esse vita vitalis, vt ait Ennius, qui non amici mutua beneuolentia conqueiscat: de Amicitia, 2. o
Vectigal quod intermissis aliis non conqueiscat. contra Rull. 64. b
 Ita postremō eiciuntur, vt ne ad faxa quidem cōquiescant. de Orat. 206. b
 Hic homo suppeditat nobis, vbi & animus ex hoc forensi strepitu reficiatur, & aures conuicio defessæ cōquiescant. pro Arch. 187. b
 Conqueiscere ex laboribus & molestiis. 1. ad Att. 12
 Videmus igitur vt cōquiescere ne infantes quidem possint. 5. de Finib. 99. a
 Notatur autem maximè similitudo in conqueiscendo. de Orat. 160. b
 Si denique Italia à delectu, vrbs ab armis sine Milonis clade nunquam esset conqueitura. pro Milone, 51
Conquiro.
 Non enim hoc conquirimus, sed, &c. de Orat. 102. b
 Græci scriptores ne parum multa scisse viderentur, ea conquisuerunt, quæ nihil attinebant, vt ars cognitu difficilior putaretur. ad Heren. 1. b
 Sed quid ego vetera conquiram? de Orat. 145. b
 Quum vndique nequissimos homines conquisisset. 5. Verriarum, 17. a. 3. Offic. 160. a
 An vt conquirat vndique suauitates. Offic. 3. 160
 Ad voluptatem aliquid conquirere. 2. de Finib. 177. a
 Conquirere aliquid summa cura studioque. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 7
 Conquirere causas naturæ. de Vniuers. 63
 Conquirere historiam regionum. 2. de Finib. 88
 Studiosè omnia conquirere. 4. Acad. 154. a
 Conquirere & comparare voluptates. 1. de Finib. 67. a
 Et incredibiles angustia pecuniæ publicæ, quæ conquiruntur vndique, vt optimè meritis militibus promissa soluantur. ad Cornificium, lib. 12. 29. 9. a
 Ego tamen terra marique, vt conquireretur, præmandauit, & profectò illum reperiam, nisi in Dalmatiam aufugerit. epist. 65. b
 Conquiri Diodorum iubet. in Verr. 218. b
Conquisitus.
 Conquisiti atque electi coloni. pro Leg. Agr. 94. a
 Conquisitis rationibus disputare. 1. de Finib. 49. a
 Fictis conquisitisque vitiis deformatum esse. de Arusp. 53. a
 Incendebantur odores, mensæ cōquisitissimis cibis extruebantur. Tusc. 240. b
Conquisitor.
 Si Italiæ delectus, vt nonnulli conquisitores tui dicitant, &c. contra Milonis impetum armatus est. pro Mil. 50. a
 Nec enim conquisitores φεινοπορισται πένν audent, &c. 7. ad Attic. 60. Id est, delectui habendo præfecti.
Conquisitio.
 Iam verò exercitus noster ille superbissimo delectu & durissima conquisitione collectus omnis interiit. de Provinc. Conf. 3. a
 Difficillimum autem est in omni conquisitione rationis exordium. de Vniuers. 8. a
Conquisitè.
 Conquisitè scribere aliquid. ad Heren. 16. b
Consaluto.
 Qui quum inter se, vt ipsorum vsus ferebat, amicissimè consalutassent, Quid vos tandem Crassus? 2. de Orat. 8. a
Consalutatio.
 Hinc plausus maximi, consalutatio forensis perhonorifica. Att. lib. 2. 33. 2. a
Consanesco.
 Nunc hoc tam graui vulnere etiam illa quæ consanuisse

videbantur, recrudescunt. epist. 51. b
Consanguineus.
 Sed *κοινός* nostri consanguineus non mediocres terrores iacit atque denuntiat. Att. lib. 2. 60
 Parentes, liberi, coniuges, consanguinei. 1. de Inuent. 115. a
 Consanguinei arietes. 1. de Diuin. 79. a. ex antiquo poeta.
Consaucio.
 In hoc autem crebro & celeri vulnere corpus consauciari videtur. 4. ad Heren. 173. b
Consceleratus.
 Pirata consceleratus. 3. Verr. 64
 Conscelerata exectio linguæ. pro Cluent. 151. a
 Conscelerata mens. in Catil. 39. a
 Nomen nobile consceleratum impudicitia dare. Octau. 48
 De eo cuius præsentis nefarium & consceleratum vultum intuebantur. pro Cluent. 11. a
 Hæ sunt impiis assidua domesticæque furia, quæ dies noctesque parentum pœnas à consceleratissimis filiis repetant. pro Rosc. Amer. 40
Conscendo.
 Nauim spero nos valde bonam habere: in eam simul atque conscendi, hæc scripsi. ad Terentiam, lib. 14. 7. 3. a
 Conscende nobiscum, & quidem ad puppim. 12. fam. 55
 Vt si Syriæ spes eum frustrata esset, conscenderet in naues. Lentulus ad Ciceronem, lib. 12. 14. 2. a
 Tu, si ita expedit, velim bona & certa tempestate conscendas, ad meque venias. Q. frat. lib. 2. 6. 5. a. Att. lib. 14. 314. 1. a. & lib. 9. 171. 2. a. Pro, conscendas nauem, nauiges.
 Conscendere alicundè. 1. Philipp. 5
 Idibus Martiis Pompeium à Brundisio conscendisse. Attic. lib. 9. 187. 4. a
Conscendens.
 Tamen vt vidit interesse tua, conscendens iam nauem, Ephefo Laodiceam reuertit. Appio, lib. 3. 10. 9. a. Acad. q. ed. 1. lib. 1. 91. & Diuin. lib. 1. 52. & lib. 3. 63
Conscensio.
 Conscensio in naues. 1. de Diuin. 119. a
Conscientia, Vide Conscius.
Conscindo.
 Epistolam innocentem conscindere. Trebatio, lib. 7. 18. 9. a
 Conscindere sibilis. At. li. 2. 46. Id est, Exibilare & explodere. Is enim me ab optumatis ait conscindi. Att. lib. 8. 169. 2. a
 Pugnis & calcibus conscissus aliquis. 5. Verr. 46. a
 Quod epistolam conscissam doles, noli laborare, salua est domi. epist. 107. b
Conscisco.
 Neque incolumis Cæsare viuo fui, nisi postquam illud cōscisci facinus. Brutus ad Ciceronem, lib. 16. 11. a
 Itaque mortem sibi vterque consciuit. de Amicitia, 40. a. 5. Verr. 109. a
 Themistocles veneno sibi mortem consciuit. de Clar. 168. b
 Iunius necem sibi ipse consciuit. 1. de Nat. d. 6
 Aratores sibi mortem ipsi consciuerunt. in Verr. 176. b
 Is sibi mortem ipse consciscet. pro Cluent. 54. b
 Mortem mihi cur consciscerem, causa non visa est: cur optarem, multæ. 7. famil. 10
 Consciscere sibi mortem. Tusc. q. lib. 1. 68. & Læ. 40
 Aut capiendus tanquam exilio locus, aut consciscenda mors voluntaria. 7. fam. 10
Conscius.
 Itaque P. Apuleius Trib. plebis, meorum omnium consiliorum periculorumque iam inde à Consulatu meo testis, conscius, & adiutor. 14. Philip. 395. a
 Mihi & in publica re socius, & in priuatis omnibus conscius, & omnium meorum sermonum & consiliorum particeps. Att. lib. 1. 13. 2. a
 Mihi conscius sum, nunquam me nimis cupidum fuisse vitæ. 2. Tusc. 7
 Vides meum officium agi quoddam, cui tu es conscius. de Orat. 192. b
 Conscius autem mihi eram, nihil à me commissum esse. Matus ad Ciceronem, lib. 11. 28. 2. a
 Conscius mihi sum, me dignitati Reip. consuluisse. 6. fam. 55

Conscius rei alicui. 12. ad Att. 23
 Maximè conscius omnium meorum in te studiorum & officiorum. 5. fam. 12
 Mens alicui facinori conscia. pro Cæl. 40. a
 Facinori alicui conscium esse. pro Cluent. 43. a
 Conscium esse his de rebus. 1. ad Att. 63
 Temeritati & mendacio alicuius conscium esse. 6. Ver. 110. a
 Habere aliquem cōscium maximi sceleris. pro Deiot. 574. b
 Facile vt excogitet, quo occultè sine teste, sine vilo conscio fallat. de Finib. 72. b
 Sibi autem nullius essent conscii culpæ. 3. Officior. 96. pro Cluent. 46. a
 Multarum rerum conscii serui. pro Cæl. 55. a
 Et eius rei multos dixerit testes & conscios esse. ad Her. 22. b
 Satisne vobis multos, satis idoneos testes & conscios videtur ipsa fortuna esse voluisse earum rerum, quæ M. Fonteio Prætoris gererentur in Gallia? pro Font. 5
Conscientia.
 Conscientia consiliorum meorum me consolatur. 4. familiarium, 6
 Conscientia optimorum consiliorum se sustentare. 6. fam. 3
 Conscientia magnorum delictorum. pro Mil. 113. b
 Conscientia sceleris, auaritiæque suæ. 5. Verr. 111. a
 Conscientia maximi & clarissimi facti. 14. ad Att. 15
 Mea mihi conscientia pluris est, quàm hominū sermo. 12. ad Atticum, 56
 Conscientia bene actæ vitæ, multorumque benefactorum recordatio iucundissima est. Cat. 8
 Conscientia rectæ voluntatis, maxima rerum incommodarum consolatio. 6. fam. 12
 Qui non modò à facto, sed etiam à conscientia suspicione abest. pro Cæl. 17
 Itaque pœnas luunt non tam iudicii, quàm quod eos agitant insectanturque furia non ardentibus tædis, sicut in fabulis, sed angore conscientia, fraudisque cruciatu. de Legib. 163. & 164. b
 Illi ad quos conscientia contagio pertinebit. in Verr. 273. b
 Hunc tu quas conscientia labes in animo censēs habuisse? quæ vulnera? 3. Offic. 113
 Pondus conscientia graue esset sine vlla virtutis & vitiorum diuina ratione. 3. de Nat. d. 123. a
 Accusator dicit aduersaria, cum ad eum ventum sit, erubuisse, expalluisse, titubasse, incōstanter locutum esse, &c. quæ signa conscientia sunt. 2. ad Heren. 39
 Magna vis est conscientia, Iudices, & magna in vtranque partem, &c. pro Mil. 45. a. in Catil. 71
 Conscientia fide non commoueri. pro Rosc. Com. 27. a
 Cōscientiam ab diis immortalibus accepimus. pro Clu. 128
 Animi conscientiam non curat callidè improbus. 2. de Finibus, 88. a
 Vociferar, & quantum maximè possem, contenderem, &c. vestrarum etiam conscientiam implorarem, &c. pro Flac. 29. 30. a. Id est, obtestar, vt sententia vestra, & ex eo quod existimatis, de re ipsa iudicaretis.
 Quod si qui satis opibus hominum sibi cōscientiam sepi esse & muniti videntur, deos tamen horrent, easque ipsas sollicitudines, quibus eorū animi noctes atque dies exeduntur, à diis immortalibus supplicii causa importari putant. de Finib. 59. b
 A recta conscientia ne transuersum quidem vnguem discedendum. 13. ad Att. 22
 Debilitatus atque abiectus conscientia, repente conticuit. 3. in Catil. 55. a
 Hac conscientia comite proficiscar. 10. ad Att. 9
 Qui in hoc communi malo consoletur se cum conscientia optimæ mentis, tum etiam vsurpatione & renouatione doctrinæ. de Clar. Orat. 135. a
 Quum ille homo audacissimus, conscientia conuictus, primò reticisset. 2. in Catil. 34. a
 Ex conscientia peccatorum timor exoritur. in Parad. 51. a
 Hæc ad te scripsi liberius, fretus conscientia officii mei, beneuolentiæque, quam à me certo iudicio susceptam, quoad voles, conseruabo. ad Appium, lib. 3. 21

In ipsa conscientia rectè factorum satis magnus laborum fructus est. in Ant. 182. b
 Horum alter sic fuit infirmatus conscientia scelerū & fraudum suarum, vt non sit ausus, &c. in Pis. 88. b
 Impedita & oppressa mens conscientia. in Pis. 88. b
 Nullum theatrum virtuti conscientia maius est. Tusc. q. lib. 2. 55
 Conscientia præclara sustentor, cum cogito me, &c. 10. ad Atticum, 9
 Aliquem conscientia peccati profugisse. pro Dom. 241. b
 Illi scelerum suorum cōscientia cruciati, Populo Rom. pœnas dabunt. Antequam. 195. b
 Epicurus interdum in magnis versatur angustiis, vt, hominum conscientia remota, nihil tam turpe sit, quod non voluptatis causa videatur esse facturus. de Finib. 70. b
 Conscientia sublata, iacent omnia. 3. de Nat. d. 63
 Conscientia animi me de se suspicari. 13. ad Att. 63
 Patere tua consilia non sentis: constrictam iam omnium horum conscientia teneri coniuurationem tuam non vides? in Catil. 2
 Suum quemque scelus agitat, amentiaque afficit: suæ malæ cogitationes, cōscientiaque animi terrēt. pro Rosc. Am. 40
 Te conscientia stimulant maleficiorum tuorum. Parad. 21
 An etiam cōsilia, conscientiaque eiusmodi facinorum supplicio dignas iudicarent? pro Cluent. 43. a
Conscribo.
 Conscripsi de his ipsis libris epistolam ad Cæsarem. ad Atticum, lib. 13. 297. 1. a
 De Antonio quoque Balbus ad me cum Oppio conscripsit. Att. lib. 12. 241. 17. a
 Legem eos conscripserunt, qua Pompeio per quinquennium omnis potestas rei frumentaria toto orbe terrarum daretur. Att. lib. 4. 70. 9. a
 Literas ad te parum fraternaliter conscripseram. ad Quint. frat. lib. 1. 2. 20. a
 Milites, quos Dolabella ex Asia cōscripserat, è Syria fugientes, in Pamphiliam venerunt. epist. 193. b
 Veteranos celeriter cōscribere. Trebonio, lib. 10. 28. 8. a. pro, Cogere.
 De aliquibus viris cōscribere, audire, legere. de Senect. 75. a
 De ratione dicendi conscribere. ad Heren. lib. 1. 1. a
 Conscribere edictum cum pœna atque iudicio. Offic. 3. 105
 Librum conscribere. de Clar. Orat. 68. a. 4. Tusc. 102. a
 Fictam quaestionem conscribere. pro Cluent. 147. a
 Mortuorum testamenta conscribere. de Arusp. resp. 39. a
 Institui topica Aristotelica conscribere, ab ipsa vrbe communitus amantissima tui. epist. 104. b
 Hæc doce, hæc profer, huc incumbere Laterensis, decuriasse Plancium, conscripsisse, sequestrem fuisse, pronuntiasse, diuississe. pro Plancio, 36. a
 Volumem quod ei planum facere possum, Erucium conscripsisse. pro Sex. Rosc. 35. b
 Quum vicatim homines conscriberentur, decuriarentur, ad vim, ad manus, ad cædem, ad direptionem incitarentur. pro Sestio, 27
 Cum homines in tribunali Aurelio palam conscribi centurarique vidissem. pro Dom. 43. a
Conscriptus.
 Liber, quem de Consulatu suo cōscriptum misit ad Furtum poetam. de Clar. 176. b
 Tu periculum capitis, tu indicium sceleris, tu fortunas alterius literis conscriptas in iudicium afferas? pro Clu. 147. a
Conscripti.
 Demus operam Quirites, ne omnino Patres Conscripti circoscripti putentur. ad Heren. 31. b
 Quare p. c. consulite vobis. in Catil. 118. b
Conscriptio.
 Eiusdè amentia falsæ conscriptiones quaestionū, ex eodem furore etiā illa conscelerata exectio linguæ. pro Clu. 151. a
Confectio.
 Arborum autem confectio, &c. partim ad calefaciendum corpus igni adhibita, & ad mitigandum cibum vtimur: partim, &c. 2. de Nat. d. 114

Nisi confectionis materiae fabricam haberemus. 1. de Diuina. 189. a

Consecro.

C. Atinius bona Q. Metelli consecrauit, foculo posito in rostris, adhibitoque tibicine. pro Dom. 94. a
Nullam beluam consecrauerunt Ægyptii, nisi ob aliquam utilitatem. de Nat. d. 1. 72. Paulò post dicit, Propter beneficium consecrauerunt beluas barbari.
Liber, quem maiores nostri consecrauerunt. de Nat. 38. b
Ego, quãtùm his temporibus tam eruditus fieri poterit, profectò illam consecrabo omni genere monumentorum ab omnium ingenii scriptorum & Græcorum & Latinorum. Att. lib. 12. de Tullia loquens.
Mater Phalaridis visa est in somniis videre simulachra deorum, quæ ipsa Phalaridis domi consecrauerunt. de Nat. 90. b
Pro patria mori, ei nos totos dedere, & in ea nostra omnia ponere, & quasi consecrare debemus. 2. de Legib. 9. a
Ædes, terram, aram consecrare. de Arusp. resp. 97. a
Augustè, sanctè que aliquem consecrare. 2. de Nat. d. 89. a
Ex hominum genere aliquos consecrare. 2. de Leg. 4. a
Nomine alicuius dei aut deæ aliquid consecrare. 2. de Nat. deor. 95. a
Ad immortalitatem & religionem & memoriam carmina consecrare. pro Mil. 61. a
Consecrare delubra alicui deo, aut deæ. 3. de Nat. d. 127. a
Consecrare & publicè dedicare aliquem deum. 2. de Nat. 113. a
Domum Cereri consecrare. pro Domo sua, 96. a
Dare, donare, dicare, consecrare Ioui Opt. Max. 6. Verr. 59. a
Memoria & literis magnitudinem ingenii alicuius consecrare. 5. Tusc. 16. a
Iam verò ille, qui cum Ætolis Ennio comite bellauit Fuluius, non dubitauit Martis manubias Musis consecrare. pro Arch. 20. a
Quum amplissimis monumentis consecrare voluisses memoriam nominis tui. ad Q. frat. lib. 1. 33
Virorum fortium memoriam honore deorum immortalium consecrare. 3. de Nat. d. 67. a
Consecrare nostra omnia in patria debemus. 2. de Leg. 4
Athenienses sanum impudentiæ fecerunt, sed virtutes, non vitia consecrare decet. 2. de Leg. 29
Vocabula consecrare. 2. de Nat. d. 88. a
Quid nunc apud pontifices agis? te meam domum consecrasse, te monumentum fecisse, in ædibus meis te signum dedicasse? pro Dom. 23. b
Aer Iunonis nomine consecratur. de Nat. 39. b
Cum caput eius, qui contra legem facit, consecratur. pro Corn. 25
Tuus est enim honos in illo templo Senatus, Populi que Rom. beneficio, tui nominis æterna memoria simul cum templo illo consecratur. 6. Verr. 61. a
Consecratur manu mens, pietas, virtus, fides, vt illa qui habeant, deos ipsos in animis suis collocatos putent. 2. de Legib. 29
Qui tyrannos necauerunt, propè ad immortalitatem, & religionem, & memoriam consecrantur. pro Mil. 117. b
Consecrabantur ædes, non priuatorum domicilia, sed quæ sacræ nominantur: consecrabantur agri, &c. de Arusp. responsa
Ex eo Aio loquenti ara in noua via consecrata est. de Diuina. lib. 2. 54
Hunc cupidinem, quòd consecratus erat, non attigit. in Verrem, 200. b
Ne consecrarentur agri, Platoni assentior. 2. de Legib. 43
Apud omnes Græcos hic mos est, vt honorem hominibus habitum in monumentis huiusmodi nonnulla religione deorum consecrari arbitrentur. in Verr. 141. b
An putatis, si is potestatem tenuerit, & aliquid dixerit, domum vniuscuiusque consecrari posse? pro Dom. 237. b

Consecratus.

Aristeus cum Libero patre eodem in templo consecratus. in Verr. 200. b
Campus Consularibus auspiciis consecratus. 4. in Cat. 73. a
Locus consecratus atque profanus. Partit. 133. b

Ars curandi tuendique corporis, atque eius utilitas, deorum immortalium inuentioni consecrata. 3. Tusc. 1. a. Id est, adscripta.

Cósecrata Fides (id est, templum Fidei) ab Attilio Calatino. de Nat. d. 2. 44
Opinio in aliquo consecrata. pro Sest. 126. a
Illa solennis comitiorum precatio, Consularibus auspiciis consecrata. pro Muren. 124. b
Ratio disputandi Socratis, Platonis memoria & literis consecrata. Tusc. q. lib. 5. 8
Sicilia Cereri consecrata est. in Verr. 225. b
Clodium esse cósecratum Miloni. de Arusp. resp. 6. a. Id est, deuotum esse.
Mutia honorem hominis deorum religione consecratum violare noluit. 4. Verr. 36. & 114. a
Sed ineunda nobis ratio est quæadmodum, &c. illud quasi consecratum remanere possit. Att. lib. 12. 12
Qui certis quibusdam destinatisque sententiis quasi additi & consecrati sunt. Tusc. 176. b
Martiales quidam Latini appellantur ministri publici Martis, eique deo veteribus institutis consecrati. pro Clu. 26. b
Instituto maiorum mens, fides, virtus, concordia consecrata. 2. de Nat. d. 113. a
Tempestates ritibus Populi Romani consecrata. 3. de Natura deor. 70. a
Delubra sanctissimis religionibus consecrata. 2. Verr. 9. a
Quarum rerum utilitate video, video etiam consecrata simulachra. 3. de Nat. 83. a
Vetera iam ista, & religione omnium consecrata. 1. Tusculanarum quæst. 27
Cupidinis & Veneris vocabula consecrata. de Nat. 38. b
Virtutes tuas consecratas, & in deorum numero collocatas vides. Q. frat. lib. 1. 1. 46. a
Belluas à barbaris propter beneficium consecratas. de Diuinat. 27. b
Consecratos ex hominum genere, veluti Herculem coli lex iubet, vt indicet omnium quidem animos immortales esse, sed fortium, bonorumque diuinos. 2. de Leg. 28

Consecratio.

Sin ista consecratio legitima est, quid est quod profanum in tuis bonis esse possit? de Arusp. resp. 95. a
Quæ tua fuit consecratio? pro Domo sua, 81. a
An consecratio nullum habet ius, dedicatio est religiosa? pro Domo sua, 95
In consecratione statuebantur aræ, quæ religionem afferrent. pro Dom. 239. b
Consecrationes fiebant aut à Pontificibus, aut à Trib. pleb. pro Dom. 95. 96

Consecrarius, Consecratio, Consecratrix, Consecrator, Consecratio, Vide Consequor.

Consenesco.

Soror in huius amantissimi sui fratris manibus & gremio mœrore & lachrymis consenescebat. pro Cluent. 10
Consenuerunt vires atque defecerunt. de Senect. 26. a
Quauis consenuerint vires atque defecerint. Cat. 26
Nullo aduersario consenescere. Att. lib. 2. 38. 2. a
Cum cognomine consenescere. Att. lib. 2. 28. 2. a
Veteres leges aut ipsas sua vetustate consenuisse, aut nouis legibus esse sublatas. pro Cluent. 18. b
Hoc tam graui vulnere, etiam illa quæ cósenuisse videbantur, recrudescunt. 4. fam. 22

Consentio.

Sed mihi nequitiam cor consentit cum oculorum aspectu. 4. Academic. 46. a
Ratio enim nostra consentit, oratio pugnat. 3. de Finib. 15. a
Tu nos, qui de communi salute consentimus, tyrannos vocas. in Verr. 33. b
Cæteri verò ad communem salutem consentiunt. in Catinam, 121. b
Quoniam cum consiliis tuis mea & facta & consilia consentiunt. Att. a
Et delectat hoc ipso, quòd inter se omnes partes cum quodam lepore consentiunt. 1. Offic. 139

Mentes atque sententiæ aliquorum cum voluntate alicuius consentiunt. pro Muren. 1. a
Omnes enim iam ciues de Reip. salute vna & mente & voce consentiunt. 1. Philip. 16. a. & 4. 156. a
Quæta in Attilio Calatino: in quem illud elogium vnicum plurimæ consentiunt gentes, Populi primarium fuisse virum. de Senect. 57. a
Omnes honestates ciuitatis, omnes ætates, omnes ordines vnà consentiunt. pro Sest. 94. a
Omnes mortales vna mente consentiunt, omnia arma contra hunc esse capienda. in Ant. 192. b
Vna est enim amicitia in rebus humanis, de cuius utilitate omnes vno ore consentiunt. de Amic. 71. 2. de Finib. 184. a
Eis quæ de Fabio Caninioque acta scribis, valde consentiunt. Att. lib. 7. 123. 5. a
Personis, temporibus, locis, quæ narrantur, consentiunt. in Partit. 19. a
Atque his principiis reliqua consentiebant. in Ant. 153. b
Quint. Curtius cōsensit cum Hispanis quibusdam, si Pompeius in oppidum nescio quod rei frumentariæ causa venisset, eum comprehendere, ad Cæsarem deducere. 6. familiarium, 50. Id est, coniurauit.
Consenti in hac cura, vbi sum. 16. ad Att. 41
Tota dilucidè & planè exornata oratio sibi constat, & ex omni parte secum ipsa consentiat, &c. de Vniuers. 10. a
Hic sibi ipsi consentiat, & non interdum naturæ bonitate vincatur, neque amicitiam colere possit. 1. Offic. 9. a
Principiis consentiant exitus. Bruto, lib. 11. 5. 6. a
Si consenserint possessores non vendere, quid futurum est? 1. de Lege Agr. 9. a
Consentire magna conspiratione amoris. 1. de Finib. 100
Consentire cum aliquo. 2. in Verr. 12
Quæ autè recitata sunt literæ in Senatu, nequaquam consentire cū Furnii oratione visæ sunt. ad Planc. lib. 10. 6. 1. a
Consentire imperio. 4. ad Heren. 154
Superioribus iudiciis consentire. pro Cluent. 46. a
Consentire naturæ Stoici interpretantur, viuere cum intelligentia earum rerum, quæ natura eueniunt, eligente ea quæ sunt secundum naturam, reiciente que contraria. de Finib. lib. 2. 31
Re consentire, verbis discrepare. de Nat. d. 1. 13
Omnes deos ad Remp. conseruandam arbitror consensisse. in Ant. 193. b
Idne consensisse de Calatino plurimas gentes arbitramur &c. de Finib. 89. b
Cum homines nefarii confiterentur, se urbem inflammare consensisse. in Ant. 163. b
Seruos, quos ipse cum consilio belli faciendi causa consensisse iudicauit, eos sine consilii sententia, sua sponte, omni supplicio liberavit. 7. Verr. 15. a
Ita feruntur, moderatùrque cursus, vt ad omnia conseruanda & tuenda consensisse videantur. de Nat. d. a

Consentiens.

Ciuitas in retinenda libertate consentiens. ad Att. 281. b
Ad incolumitatem mundi consentiens coagmentatio naturæ. 2. de Nat. d. 78. a
Consentiens, conspirans, continuata tanta rerum cognatio. 2. de Nat. d. 14
Post Epicurus, cuius est disciplina nunc notior, nec tamen cum Cyrenaicis de ipsa voluptate consentiens. 4. Academicarum, 136. a
Iure igitur grauis, cuius de laudibus omniū esset fama consentiens. de Senect. 57. 2
Motus cum verbis sententiisque consentiens. de Clar. Oratoribus, 73. a
Consentiens, virtutibusque respondens, vita. 5. de Finib. 118
Consilium vitæ consentiens & penè cóspirans. 5. Tusc. 103. a
Coniunctum aliquid & consentiens habent stellæ. 2. de Diuinat. 133. a
Hominum consentiente autoritate contenti sumus. 1. de Diuinat. 142. a
Expedito ad mutandú locum paruo exercitu, sed (vt spero) ad beneuolentiã erga nos consentiente. ad Att. lib. 5. 34

Epicurus quantos quanta amoris conspiratione consentientes tenuit amicorum greges? de Finib. 62. b
Animorum consentientium multitudine completum esse mundum. 2. de Diuin. 178. a
Tam consentientibus mihi sensibus, nemo est in terris. Att. lib. 4. 85. 15. a

Consensus.

Consensus ad aliquid agendum. 3. Philip. 128
Magnus inter aliquos consensus. 4. Philip. 160. a
Mirus quidam omnium quasi consensus doctrinarum consensusque. 3. de Orat. 13. a
Consensus & incredibilis conspiratio omnium gentium. 10. famil. 21
Consensus omnium, naturæ vox est. Tusc. q. lib. 1. 28
Vnus consensus omnium. pro Dom. 128. b
Consensus omnium nationum. Tusc. q. lib. 1. 29
Diuisus ordinum consensus. de Arusp. resp. 56. a
Omnium ordinum consensus, gratiarum actio, gratulatioque. Bruto, 3. 3. a
Consensus populi liberi. Parad. 34
Conspiratio consensusque virtutum. 5. de Finib. 118. a
Itaque illa mihi placebat oratio de conuenientia consensusque naturæ. 3. de Nat. d. 37. a
Maxima vis est in consensu bonorum. epist. 21. b
Vno consensu iuncta & continens natura. 2. de Diuin. 48. a
Qua ex coniunctione naturæ, & quasi concentu atque consensu. 2. de Diuin. 50. a

Consensio.

Consensio firma. 1. de Nat. d. 63. a
Tamémne plus Gallorum consensio valebit, quàm summa autoritas omnium? pro Fonteio, 5. a
Omni in re consensio omnium gentium lex naturæ putanda est. Tusc. q. lib. 1. 25
Consensio improborum non modò excusatione amicitie tegenda nõ est, sed potius omni supplicio vindicanda. Læli. 40
Consensio Magistratus de aliquibus. post redit. 34. a
Populi verò Romani, totiusque Italiæ mira consensio. ad Cassium, lib. 12. 5. 8. a
Consensio sceleris & insidiarum. pro Marcel. 13
Voluntatum, studiorum, sententiarum summa consensio. de Amic. 4. a
Societatis & sceleratae consensionis aliquorum fides quòd eruperit vides. Att. lib. 10. 7
Vniuersorum nec voluntatis nec sermonis consensionem maiorem vnquam fuisse. Att. lib. 2. 38. 2. a
In consensione voluntatum, studiorum, sententiarum omnis vis est amicitie. Læli. 14
Res omnium consensione laudata. ad Brut. 91. b
Tanta consensione Italiæ. de Reditu suo, a
Omnia hæc quæ supra & subter, vnum esse & vna vi, atque vna consensione naturæ constricta esse veteres dixerunt. 3. de Orat. 12. a
Quid igitur nulline motus in Sicilia seruorum Verre Prætorum nullæne consensionis factæ esse dicuntur? 7. Ver. 7. a

Consentaneus.

Hæc formula Stoicorum rationi disciplinæque maximè consentanea. Offic. 56. b
Consentanea mors vitæ sanctissimè actæ. 9. Philip. 267
Consentaneum cuique & consequens quid sit, perspicere. 2. Offic. 24. a
Cum re aliqua consentaneum. Appio, lib. 3. 6. 6. a
Excellentiæ hominis consentaneum in eo, in quo natura eius à reliquis animatibus differt, id decorum est. 1. Offic. 135. a
Cum in æthere astra gignantur, consentaneum est in iis sensum inesse & intelligentiam. de Nat. d. 2. 30
Non est consentaneum, qui metu non frangatur, cum frangi cupiditate: nec qui inuictus à labore præstiterit, vincit à voluptate. 1. Offic. 97. a
Stoicis consentaneum est oracula comprobare. de Fat. 147. b
Quid cuique rei consentaneum esset, quid repugnaret. Academic. q. ed. 1. lib. 2. 23
Quod quidem erat consentaneum cum iis literis, quas Romæ acceperam. epist. 34

Non id spectandum est, quid dicat, sed quid consentaneum sit, ei dicere. *Offic. 76. b*
 Aptum esse consentaneumque tēpori & personæ. in *Or. 40. a*
 Ei, qui affirmaret nihil posse percipi, consentaneum esse, &c. *Academ. q. ed. 1. lib. 2. 28*
 Naturæ consentaneum. *1. Offic. 136. a*
 Consentaneum his temporibus literarum genus relinquebatur. ad *Nigidium, lib. 4. 13. 1. a*
 Hæc disciplina igitur si sibi consentaneæ velint esse, de officio nihil queant dicere. *1. Offic. 10. a*
 Itaque omnis honos, omnis admiratio, omne studium ad virtutem, & ad eas actiones, quæ virtuti sunt consentaneæ, refertur. *5. de Finib. 108. a*
 Argumenta consentanea & dissentanea. in *Partit. 5. a*
 Sed quum certè superiora firma & vera sint, his autem ea consentanea, ne de eorum quidem est veritate dubitandum. *3. de Finib. 100. a*
 Obscura somnia minimè consentanea sunt maiestati deorum. *2. de Diuin. 200. a*
 Actiones consentaneas motibus voluntariis, conatibus, & appetitionibus mundi adhibet natura. *2. de Nat. d. 83. a*
 Optimæ Reip. leges dare consentaneas. *2. de Leg. 38. a*
 Ex consentaneis, & præcurrentibus, & repugnantibus argumenta ducuntur. *2. de Orat. 92*
Consepio.
 Cæteris in rebus comem erga Lyfandrum atque humanum fuisse, & ei quendam conseptum agrum, & diligenter confutum ostendisse. *de Senect. 54. a*
Consequor.
 Natura consequitur, vt communem utilitatem nostræ anteponamus. *3. de Finib. 98. a*
 Si hæc elapsa de manibus nostris in eum annum, qui consequitur, redundarint. *pro Mur. 77. a*
 Si quod primum in connexo est, necessarium est, fit etiam quod consequitur necessarium. *de Fat. 143. b*
 Causam plerunque consequitur res. *1. de Diuin. 205. a*
 Rem res consequitur. *de Fato, 14. a*
 Hunc vt comites consequuntur, alter Veneris, alter Mercurii cursus. *de Somn. 128. b*
 Consequuntur magni dolores eos, qui ratione voluptatem sequi nesciunt. *lib. 1. de Finib. 25*
 Atque in hac pernicie Reip. ne illam quidem consequuntur, quam putant, gratiam. *2. Offic. 116. a*
 Consequere magnam laudè à summo viro. *2. Offic. 64. a. ad Plancum, lib. 10. 10. 2. a*
 Quantum autem coniectura consequeretur, id erat huiusmodi, vt magis optandum, quam sperandum putarem. *ad Quint. frat. lib. 2. 14. 4. a*
 Libertatem pax consequeretur. *1. Philip. 23. a*
 In eam tabulam magni risus consequerentur. *ad Q. frat. lib. 2. 10. 6. a*
 Quod ego meo labore & vigiliis cōsequutus sum. *1. Verr. a*
 Hunc igitur Cethegum consequutus est ætate. *Cato: qui annis 1 x. post eum fuit c o s. de Clar. Orat. 30. a*
 Mediocris quidem est risus consequutus, non in te, sed magis in errorem meum. *Q. fratri, lib. 5. 2. 6. a*
 Tantum remanet, quod virtute & rectè factis sis consecutus. *Cat. 63*
 Si modò consequuti sumus. *Acad. q. edit. 2. lib. 1, &c. modestiæ causa dictum.*
 Nos ea quæ consecuti sumus, his studiis & artibus adepti sumus. *ad Q. frat. 295. b*
 Honorum populi finis est Consulatus, quem magistratum iam octingenti ferè consecuti sunt. *pro Plancio, 49. a*
 Omnia, quæ ne per populum quidem se sine seditione sequi arbitrabantur, per Senatum consequuti sunt. *epist. 8. b*
 Eum morem igitur cum breuitate (si potuero) consequar. *2. de Leg. 30. a*
 Tu nihilominus, si properaris, nos consequere. *ad Att. 40. b*
 Si statim nauigas, nos Leucade consequere. *epist. 257. b*
 Aurelia profectus est: si accelerare volè, ad vesperam consequentur. *2. in Catil. 29. a*
 Tuam pristinam dignitatè & gloriam consequare. *1. fam. 14*

Nihil mihi optatius potest cadere, quàm vt me quamprimum consequare. *ad Att. 40. b*
 Quamobrem te oro, des operam, vt me statim consequare. *Attico, a*
 Vt aliquid ex ea commodi consequatur. *lib. 2. de Finib. 26*
 Qua (voluptate) nihil molestiæ cōsequatur. *de Fin. lib. 1. 26*
 Quod si id egissemus ego atque tu, &c. omne tēpus vnà fuisset: quod quantum fieri poterit, cōsequamur. *ep. 71. b*
 Fit autem interdum, vt nonnulli omnia imitatione maiorum, suum quoddam institutū consequantur. *1. Off. 163. a*
 Qui omnia honesta negligunt, dum modò potentiam consequantur. *3. Offic. 109. a*
 In libro suo aliquem consequi. *1. de Nat. d. 60. a*
 Animo aliquid consequi. *de Vniuers. 9. a*
 Cum aliquo & sine aliquo consequi aliquid. *1. Offic. 85. a*
 Consequi aliquid diligentia. *1. Verr. 21. a*
 Consequi aliquid magna laude dignum. *Offic. 1. 87*
 Per aliquem aliquid consequi. *Lentul. lib. 1. 7. 34. a*
 Consequi celebritatem sermonis hominum. *Somn. Scip. 10*
 Consequi cōmodum exercitatione corporis laboriosa. *1. de Finib. 50. a*
 Habeo autem certam viam atque rationem, qua omnes illorum conatus inuestigare & cōsequi possim. *2. Ver. 29. a*
 Consequi dicendi copiam sine ratione. *de Finib. lib. 4. 9*
 Consequi ea quæ quis velit honestis consiliis, iustisque factis, non fraude & malitia, &c. *Offic. 2. 14*
 Famam consequi. *Cæli. lib. 2. 10. 2. a*
 Amplissimum fructum consequi. *pro Lege Manil. 1. a*
 Omnem gloriam omni cura & industria consequi. *Lentul. lib. 1. 7. 28. a*
 Consequi gloriam fortitudinis insidiis & malitia. *Off. 1. 89*
 Consequi immortalitatem. *de Nat. d. 1. 30*
 Consequi laudes alicuius. *5. Philip. 189*
 Magnitudinem, multitudinèque beneficiorum alicuius enumerare aut consequi non posse. *post redit. 3*
 Maiores consequi non posse. *de Clar. Orat. 121. a*
 Non est nobis committendum, vt ad has XIIII cohortes, quas dubio animo habeo, hostis accedere, aut in itinere me consequi possit. *Att. lib. 8. 161. 4. a*
 Statui, neminem sapientiæ laudè & eloquentiæ sine summo studio & labore & doctrina consequi posse. *2. de Oratore, 197. a. 1. de Finib. 55. a*
 Nullo modo possum omnia istius facta aut memoria consequi, aut oratione complecti. *6. Verr. 50. a*
 Verborum propè numerum sententiarum numero consequi. *de Orat. 113. b*
 Nec dubitat quin ego à te nutu hoc consequi possem. *Mémio, lib. 13. 87*
 Consequi opes quàm maximas. *Offic. 1. 93*
 Gratia non modò referenda, sed ne cogitanda quidem, nullam partem tuorum meritorum consequi possum. *Lentulo, lib. 1. 8. 13. a*
 Consequi plurimum gratiæ. *Offic. 2. 99*
 Si minus imitatione tantam ingenii præstantiam consequi possumus. *Offic. 12. b*
 Præstantiam virtutis, ingenii, fortunæ consequi. *de Amicitia, 61. a*
 Certè & siquid etiam dicendo consequi possum, iis ostendam potissimum, &c. *pro Leg. Manil. 1. a*
 Erga se studium alicuius, alterius commendatione consequi. *Bruto, lib. 13. 13. 5. a*
 Extrà verò quanta & qualia sint, verbis consequi non possunt. *Cæsari iuniori, a*
 Gloriosam victoriam ex Reip. causa consequi. *pro Cæli. 13. a*
 Voluptates consequi. *1. de Finib. 51. a*
 Etsi tibi omnia suppetunt, quæ consequi aut vsu homines aut diligentia possunt: tamen, &c. *de Pet. Conf. 1*
 Consequi videtur vt doceamus, &c. *ad Heren. lib. 2. 60. a*
 Quis enim vnquam aut obeundi negotii, aut consequendi quæstus studio, tam breui tēpore, &c. *pro Leg. Man. 1. 4. a*
 Consecuta luna solem lustrato suo cursu. *de Vniuers. 41*
 Tum latus ei condoluisset, sudoremque multum consecutum esse audiebam. *de Clar. 170. b*

Consequutum esse me non profiteor, sequutum esse præ me fero. *de Nat. d. 1. 9*
 Scientiam consequutum esse. *pro Domo sua, 90. a*
 Quod ad popularem rationem attinet, hoc videmur esse consequuti, vt nequid agi cum populo, aut saluis auspiciis, aut saluis legibus, aut denique sine vi possit. *ad Lentulum, lib. 1. 2. 11. a. ad Brut. lib. 13. 13. 4. a*
 Consecutæ res aliquot auxerunt suspicionem. *12. famil. 35. in epist. Lentuli.*
 Atque ita quidem prima statim scribit Aristoteles consecuta. *de Diuin. 91. b. Id est, Aristoteles scribit prima statim euenisse.*
 Doleo eiusmodi tempora post tuam perfectionem consecuta esse. *epist. 4. b*
 Proximo, altero, tertio, denique reliquis consequutis diebus. *1. Philip. 23. a*
Consequens.
 Hoc probato cōsequens est, beatam vitam virtute esse contentam. *5. Tusc. 29. a*
 Vt in simplicibus verbis, quod non est Latinum: sic in coniunctis, quod non est consequens, vituperandum est. *in Partit. 11. a*
 (Chryssippus) quem Diogenes Babylonius cōsequens in eo libro, qui inscribitur de Minerua, partū Iouis, &c. disiungit à fabula. *1. de Nat. 31*
 Vt efficiatur quod sit cōsequens iis, quæ sumuntur. *Or. 208. b*
 Perspicere quid in quaque re verum sincerumque sit, quid consentaneum cuique, quid consequens. *Offic. 36. b*
 Quod cuique consequens sit, quodque contrariū. *Or. 207. b*
 Cum consequens aliquid falsum est, illud, cuius id consequens est, non potest esse verum. *de Finib. lib. 4. 56*
 Spe eriguntur cōsequenti ac posterio tēporis. *1. de Fin. 102. a*
 Connexum sit principium consequenti orationi. *2. de Oratore, 177. a*
 Certè & considerare sibi debet, & suæ vitæ & actæ & consequenti. *3. de Finib. 46. a*
 Id quod concludere velis, non effici ex propositis, nec esse consequens. *Orat. 128. b*
 Quoniam scriptum est à te de optimo Reipub. statu, consequens esse videtur, vt scribas tu idem de legibus. *1. de Legibus, 21. a*
 In consequenti tempore quid spectandum. *2. ad Heren. 39*
 Sed memoriam illius viri excipiet omnes anni consequentes. *de Senect. 17. a*
 His omnibus, quos dixi, consequentes sunt fines bonorum, Aristippo simplex voluptas. *de Finib. 72. b*
 Consequentium locus ab adiunctis quid differat. *Top. 26*
 Consequentium locus dialecticorum proprius. *Ibidem.*
 Rerum consequentium significationem querere. *2. de Diuinat. 65. a*
 Contrariorum contraria sunt consequentia. *5. Tusc. 75. a*
 Quum certè superiora firma ac vera sint, his autem ea consentanea & consequentia, ne de eorum quidem est veritate dubitandum. *3. de Finib. 100. a*
 Consequentia & repugnantia vident philosophi acuti. *2. de Diuin. 222. a*
 Declarantibus consequentia signis, futura præsentit homo. *1. de Diuin. 206. a*
 Videamus nūc quàm sint præclara illa iis, quæ nunc posui, consequentia. *de Finib. 95. b*
 Quæ quibus propositis sint, quæque non sint consequentia. *de Clar. 178. b*
 Homo autem, quoniam rationis est particeps, consequentia cernit, &c. *1. Offic. 19. a*
 Cernere consequentia, repugnantia videre. *Orat. 198. b*
 Reprehendere consequentia, quum prima concesseris, placere non solet. *5. Tusc. 36. a*
 His propositis, tenuit prorsus consequentia. *de Finib. 112. b*
 A consequentibus argumentum. *Top. 9. in Partit. 4. a*
 Si verba extrema cum consequentibus primis iungentis. *de Orat. 138. b*
Consequens, nomen.
 Quum consequens aliquid falsum sit, illud cuius id con-

sequens sit, non posse esse verum. *4. de Finib. 111. a*
Consequentia.

Qui cursum rerum euentorumque consequentiam diuturnitate pertractata notauerunt, &c. *1. de Diuin. 208. a*
 Per cōsequentia significatio fit, quum, &c. *ad Her. lib. 4. 239*
Consecor.
 Sisenna puerile quiddam consecratur in historia. *de Leg. 1. 6*
 Vitium quod nonnulli de industria cōsecratur. *de Or. 146. b*
 Legunt omnes, &c. aut non studiosissimè consecrantur. *Tusc. q. lib. 2. 6*
 Alexander beneuolentiam Macedonum largitione consecratur. *2. Offic. 76*
 Cicero genus disputandi Socratis cōsecratus est. *Tusc. 230. b*
 Tradetque se totum Reip. neque opes aut potentiam consecratur. *1. Officiorum, 122. a. Id est, non studebit opibus quærendis.*
 Ac ne plura, quæ sunt penè innumerabilia, consecræ, comprehendam breui. *1. de Orat. 18. a*
 Consecrari aliquem. *8. fam. 37. in epist. Cælii.*
 Consecrari aliquem clamoribus & conuitiis & sibilis. *ad Atticum, 33. b*
 Consecrari aliquid pueriliter. *Acad. q. ed. 1. lib. 2. 51*
 Ne existimes, eos, qui non debita consecrari soleant, quod debetur, remissuros. *Att. lib. 13. 30*
 Dolorem amare, consecrari, adipisci velle (aspernari, odisse, fugere. *lib. 1. de Finib. 25*
 Consecrari eminentem effigiem virtutis. *Tusc. q. lib. 3. 3*
 Hostes consecrari & conficere. *2. de Inuent. 204. a*
 Consecrari adumbratam imaginem gloriæ. *Tusc. q. lib. 3. 3*
 Consecrari opes, potentiam. *Offic. 1. 121*
 Consecrari riuiolos. *Acad. q. ed. 2. lib. 1. 6*
 Tardi ingenii est riuiolos consecrari, fontes rerum non videre. *de Orat. 119. b*
 Consecrari vbertatem orationis. *de Finib. lib. 3. 15*
 Tam verè verba consecrati, quàm rem. *pro Cecin. 40. a*
 Vitiosa consecrari imitando. *2. de Orat. 51. a*
 Leuitatis est, inanem aucupari rumorem, & omnes vimbras etiam falsæ gloriæ consecrari. *in Pis. 91. b*
 Consecrari voluptates. *de Finib. lib. 5. 53*
 In Panathenaico Socrates ea se cōsecratum fatetur. *Or. 20. b*
Consecratio.
 In huius concinnitatis consecratione Gorgiam fuisse principem accepimus. *in Orat. 94. a*
Consecratrix.
 Est enim temperantia libidinum inimica, libidines autem consecratrices voluptatis. *3. Offic. 162*
Consecrarius.
 Illud verò minimè consecrarium, sed in primis hebes, &c. *4. de Finib. 82. a*
 Sed consecraria me Stoicorum breuia & acuta delectant. *de Finib. lib. 3. 22*
 Nunc venio ad illa tua breuia, quæ consecraria esse debebas: & primū illud, quo nihil potest esse breuius. *4. de Fin. 40*
Consecutio.
 Consecutio est, cum queritur, quæ signa nocentis & innocentis consequi soleant. *2. ad Heren. 39*
 Consecutio tractatur, cum quid quanque rem sequatur, inquiritur: vt illud, sitne aliquando mentiri boni viri. *de Orat. 133. b*
 Cognitionis tres modi, cōiectura, definitio, & vt ita dicam, consecutio. *de Orat. 133. b*
 Numeri sunt quidam in coniunctione seruandi, consecutioque verborum. *in Partit. 11*
 Vt enim, quum cibo & potione fames, sitisque depulsa est, ipsa detractio molestiæ consecutionem affert voluptatis: sic in omni re, doloris amotio, successionem efficit voluptatis. *1. de Finib. 58. a*
 Simplex conclusio ex necessaria consecutione conficitur. *1. de Inuent. 59. & 2. 149*
Consero.
 Indus verò, qui est omnium fluminū maximus, non aqua solum agros lætificat & nstigit, sed eos etiam conserit. *2. de Natura deorum, 197. a. u*

Consilium quietum & cogitatum. *Offic.* 1. 115
 Sapiens enim est consilium, multisque aliis dicendi relin-
 quendi locus. 2. *de Orat.* 2
 Magnum pondus accessit ad tollendam dubitationem, iu-
 dicitium & consilium tuum. *Appio*, lib. 11. 51
 Si autem, posteaquam cibum cepisti, videris tibi me posse
 consequi, tuum consilium est. *ad Tironem*, lib. 16. 3
 Cognoui quæ tua voluntas, quod tuum consilium esset de
Repub. *epist.* 149. & *de Cl.* 196. b
 Consilium periculo vacuum. 10. *ad Att.* 22
 Varium consilium, quæritor grauis. 3. *ad Q. frat.* 21. pro iu-
 dicibus.
 Vestrum iam consilium est, non solum meum, quid sit vo-
 bis faciendum. *Terentia*, lib. 14. 20
 Consilii communicatio. 5. *famil.* 72
 Cupiditas consilii gubernatione regitur. *de Inuent.* 82. b
 Consilii capiendi deliberatio triplex. *Offic.* 1. 15
 Consilii mei diffusor. *ad Brut.* 35
 Consilii publici sit dominus *Senatus*. 3. *de Legib.* 26
 Consilii euentus magis quæ consilium reprehendatur. 6. *fa.* 12
 Nullius consilii exitum inuenimus. 10. *ad Attic.* 45. quod a-
 libi dicitur, Explicare nihil possumus vel expedire.
 Gubernatio consilii. 2. *de Inuent.* 243. 2
 Metuo, ne id consilii ceperimus, quod non facile explicare
 possimus. *Terentia*, lib. 14. 12. 1. a
 Video esse magni consilii atque artis, &c. *de Pet. Conf.* 35
 Sed quid ætati credendum sit, quid nomini, quid hæreditati,
 magni consilii est. *Att.* lib. 15. 327. 9. a
 Maioris est omnino consilii, prouidere, ne quid tale accidat.
 11. *Philip.* 294. Id est, prudentiæ.
 Nihil enim mihi adhuc accidit quod maioris consilii esset.
Att. lib. 10. 192. 6. a
 Quod si est erratum v. c. spe falsa atque fallaci, redeamus in
 viam: optimus est portus pœnitenti, mutatio consilii. 12.
Philip. 322
 Consilii mutationem, inconstantiam non esse. 16. *ad Att.* 21
 Est nostri consilii, in posterum quam longissimè prouidere.
 7. *Philip.* 229. a
 Consilii tui participes habeas. 11. *fa.* 3. in *ep.* *M. Bruti & Cassii*.
 Nunquam vidi (inquis) animam rationis consiliique parti-
 cipem in vlla alia, nisi in humana figura. *de Nat. deor.* 1. 61
 Consilii princeps. 15. *famil.* 40
 Quid enim illi afferre consilii possum, cum ipse egeam con-
 silio? *ad Att.* 238. b
 Quid consilii datis? *Acad. q.* ed. 1. lib. 2. 128
 Quid tui consilii est? 11. *famil.* 1. in *epist.* *D. Bruti*. Id est, quid
 nobis consulis?
 Consilii res est. 7. *ad Att.* 37. Id est, deliberationem res habet.
 Ego qui in te satis consilii statuebam esse, malui *Peduceum*
 tibi consilium per literas, quam me, dare. *ad Att.* 3. b
 De consilii sententia decreuerunt *Consules*. 16. *ad Att.* 48
 Causam agnoscit, & de consilii sententia pronuntiat. in
Verrem, 246. b
 Ait se de consilii sententia rem ad *Senatum* reiecit. *ad Att.*
 lib. 2. 31. 7. a
 Consilii socius. 11. *ad Att.* 35
 Consilii amantissimi temeritas. 7. *ad Att.* 36
 Quid efficere possis tui consilii est. *epist.* 31. b
 Aliquid loci, rationi & consilio dare. *pro Quint.* 31. a
 Consilium ædificandi abiecerat. 5. *ad Att.* 21
 Si *Catilina* sententiam permutauerit, & consilium belli fa-
 ciendi abiecerit. in *Catil.* 107. b
 Consilium meum accommodabo ad tuum. 9. *famil.* 13
 Ad id consilium adduxit. 15. *fam.* 41
 Aduocare consilium vel concionem. in *Verr.* 224. b
 Si apud hoc consilium ex opibus, nõ ex veritate causa pen-
 detur. *pro Quint.* 1. b
 Capit consilium de amicorum & propinquorum sententia
 non adesse ad iudicium. 4. *Verr.* 28. a. *ad Att.* 40. b
 Nec alia causa professionis mihi vlla fuit tum, quum con-
 silium cepi legari ab *Cæsare*. *ad Att.* lib. 14. 309. 2. a
 Subito cepi consilium, vt exirem. *ad Att.* 108. b
 Principes consilium hoc ceperunt, nomen *Tarquini*orum

memoriamque regni esse tollendam. *Offic.* 60. b
 Consilium ex re & ex tempore capiemus, sed vtetur tuo. 9.
ad Atticum, 6
 Consilium domesticum capere. 16. *ad Att.* 22
 Sed eò si veneris, de toto itinere ac fuga mea consilium ca-
 pere potero. *ad Att.* 40. b
 Capere consilium ex re & ex tempore. *ad Att.* 136. b
 Leuatur enim cura, cum aut consistit consilium, aut cogi-
 tando nihil explicatur. *ad Att.* 124. b
 Qui consilium dat, quid debet præstare præter fidem? 16. *ad*
Att. 19. 20. 2. *famil.* 13
 Quare vt de maxima re deliberanti, ita mihi des consilium
 velim. *ad Att.* 121. b
 Quod verissimum nobis videbitur, de eo quod ad nos scri-
 pisti, tibi consilium dabimus: quod si non fuerit prudens,
 at certè ab optima fide & optimo animo proficiscetur. *ad*
Atticum, 142. b
 Consideratius consilium dare. *ad Att.* 136. b
 Consilium fidele deliberanti dare. *Offic.* 1. 72
 Minus fidele consilium alicui dare. *pro Cluent.* 68. a
 Dimittere consilium. *de Legib.* 192. & *de Orat.* 95. b
 Ibi enim *Pompeium* ad eam diem, quam tu scripsisti, expe-
 ctare consilium est. *Att.* lib. 5. 92. 2. a
 Nunc ego tibi meum consilium exponam. *epist.* 33. b
 Exponam vobis breuiter consilium professionis & reuer-
 sionis meæ. in *Ant.* 153. b
 Quod meum consilium exquiris, id est tale, vt capere faci-
 lius ipse possim, quam alteri dare. *Sulpitio*, lib. 4. 2. 3. a
 Consilium proprium extorsisset mihi fortuna. 10. *famil.* 78.
 in *epist.* *Lepidi*.
 Consilium frangere. 4. *famil.* 13
 Ipse *Romam* venirem, vt vnà essemus, si satis consilium qua-
 dam de re haberemus. *Att.* lib. 12. 260. 2. a
 Consilium plebis habere. 2. *de Inuent.* 157
 In consilium cogitationum suarum desperationem adhi-
 bere. 6. *famil.* 2
 Qui ex ciuitate in *Senatum* propter dignitatem, ex *Senatu*
 in hoc consilium delecti estis propter securitatem. *pro*
Rosc. Amer. 5. a
 Tibi instat *Hortensius* vt eas in consilium. *pro Quint.* 18. a
 In consilium ire de aliquo. 7. *famil.* 44. & 13. *ad Att.* 63
 Cur eum, cum in consilium iretur, abesse patiebantur? cum
 in consilium mittebant, *Stalenum* iudicem non require-
 bant: *pro Cluent.* 35. b
 Tum in consilium pastorum se recepit. *Offic.* 3. 49. Id est,
 congregationem.
 Probi hominis est, veniendumne sit in consilium *Tyranni*,
 si is aliqua de re bona deliberaturus sit. *Att.* lib. 10. 192. 5. a
 Scito labare meum consilium illud, quod satis iam fixum
 videbatur. *Att.* lib. 8. 166. 4. a
 Consilium mutare, & in sententia permanere, contraria. 2.
famil. 31
 Constat inter omnes post hæc constituta iudicia, quibus
 nunc vtimur, nullum hoc splendore atque hac dignitate
 consilium fuisse. 2. *Verr.* 30. a
 Actis his rebus literæ à te mihi sunt redditæ, quibus à me
 consilium petis, quid sim tibi author, in *Siciliæ* subdi-
 das, an, &c. *epist.* 86. b
 Is à te consilium *P. Sestii* accusandi petiit. *pro Sena.* 29. b
 Consilium veritatis petere, ab animis consuetudine imbutis.
de Nat. deor. 1. 58
 Quodcunque tu consilium præcepisses, id nobis persequen-
 dum putaremus. 8. *ad Att.* 30
 Consilium præstare. 3. *de Orat.* 74
 Eaque, quæ de ea scripta est authoritas, tantam habet vim,
 vt magis iratorum hominum studium, quam constantis
Senatus consilium esse videatur. *epist.* 7. b
 Recordare consilium nostrum, quod fuerit professionis
 tuæ: non enim comoda quædam sequebamur, parua ac
 mediocria. *Q. frat.* 37. b
 Consilium reprehendo, animum laudo. 9. *ad Att.* 30
 Consilium suscipere. 6. *famil.* 57
 Nec mihi tantum sumo, vt meum consilium valere debuerit,

secutus sum tuum. *ad Atticum*, 127. b
 Consilio, autoritate, armis denique me texit suis. 3. *fam.* 43
 Explicauit, inquit, sententiam meam, & eo quidem consilio,
 tuum iudicium vt cognoscerem. 1. *de Finib.* 109. a
 A consilio publico spem pacis excludere. *de Cl. Orat.* 184. a
 Dimisso atque ablegato consilio. in *Catil.* 39. a. 4. *Verr.* 52. a
 Consilio & prudentia adiuuare aliquem. *Offic.* 1. 173
 Homines ratione, bono consilio à diis immortalibus datam,
 in fraudem conuertunt. *de Nat. d.* 75. b
 Consilio capto suscipitur facinus. 3. *de Nat. d.* 51
 Consilium vnus cum alterius consilio coniungere. *Sulpi-*
tio, lib. 4. 2. 9. a
 Quæ puer literas patris aperire solet, idque de meo consilio.
ad Att. 93. b
 Cæsar nihil facturum nisi de meo consilio. *ad Att.* 215. b
 Tu quanquam consilio non egesset, vel abundas potius, ta-
 men hoc animo esse debes, vt nihil huc reicias, nec in re-
 bus tam subitis, tamque angustis, à *Senatu* consilium pen-
 tendum putes. 10. *famil.* 33
 Initio scripsi totius facti tui iudicium, non tam ex consilio
 tuo, quæ ex euentu homines esse facturos. *Lætulo*, lib. 1. 7. 19. a
 Consilio eius nihil expeditur. 10. *ad Att.* 48
 Id nos eo consilio fecisse. *de Petit. Conf.* 3
 Ope, consilioque tuo furtum factum est. *de Nat. d.* 75. b
 Quis esset qui me in *Consulatu* nõ casu potius existimaret,
 quam consilio fortem fuisse? *Metello*, lib. 5. 2. 22. a
 Cuius fortunæ, quantum humano consilio effici poterit,
 motum ratione quadam gubernabimus. *ad Att.* 121. b
 Semper iudicauit in te & in capiendo consilio prudentiam
 summam esse, & in dando fidem. 11. *famil.* 51
 Huus est in dando consilio de maximis rebus cum digni-
 tate explicata sententia. *de Orat.* 111. b
 Cato semper in proposito susceptoque consilio permansit.
Offic. 32. b
 In consilio prudens iam mihi defuisse. 10. *fa.* 35. in *ep.* *Planci*.
 Nunc me iuuat in *Attice* consilio. 13. *ad Att.* 52
 Ego verò metuo, si hoc tempore consilio lapsi erimus, &c.
 7. *Philip.* 229. a
 Nihil consilio, nihil ratione, nihil ordine. 15. *ad Att.* 22
 Consilio publico orbis terræ. 3. *famil.* 25. Id est, *Senatu*.
 Consilio pugnare non satis est. 9. *famil.* 35
 Quæ quanto consilio gerantur, nullo consilio assequi pos-
 sumus. 2. *de Nat. deor.* 71
 Nihil est quod ratione & numero moueri possit sine con-
 silio: in quo nihil est temerarium, &c. *de Nat. deor.* 2. 31
 Quam item sine consilio res ster. 7. *ad Att.* 43
 Sententia sine consilio, damnatio sine defensione. in *Ver-*
rem, 224. b
 Consilio quidem suo maximè, sed etiã me auctore. 13. *fa.* 30
 In secundissimis rebus maximè vtendum est consilio ami-
 corum. *Offic.* 1. 127
 Consilia acerrima & incertissima, opponuntur. 15. *ad Att.* 15.
 in *epist.* *Hircii*.
 Consilia aliorum te auferant. 2. *famil.* 12. Id est, educant te
 de tua sententia, & in suam traducant.
 Reperias multos, quibus periculosa & callida consilia, quie-
 tis cogitationibus splendidiora & maiora videantur. *Of-*
*ficio*rum, 16. b
 Consilia mea ab obrectatione inuidorum defendenda. 10.
famil. 18. in *epist.* *Planci*.
 Consilia euigilata tuis cogitationibus. 9. *ad Att.* 50
 Consilia ex euentu, non ex voluntate probari solent. 9. *ad*
Att. 27. in *epist.* *Balbi & Oppii*.
 In rebus magnis, memoriaque dignis, consilia primùm, de-
 inde acta, postea euentus expectantur. 2. *de Orat.* 34. a
 Consilia expedita. 9. *ad Att.* 50
 Consilia non incauta pro temporibus. 8. *ad Att.* 23
 Consilia mea nascentur ex eo. 9. *ad Att.* 12
 Prudentia alicuius rei consilia capere. *pro Domo sua*, 87. a
 Prudentiæ & fidelitatis plena consilia. *Placius Ciceroni*, lib.
 10. 4. 3. a
 Consilia nunc tibi promenda. 9. *ad Att.* 68
 Consilia pugnantia & contraria. *de Finib.* lib. 1. 46

Consilia salubria. 8. *ad Atticum*, 41
 Consilia temporum sunt quæ in horas commutari vides.
 14. *ad Atticum*, 46
 Consilia turbulenta. 15. *ad Att.* 9
 Consiliorum meorum conscientia. 4. *famil.* 6
 Consiliorum bonorum cursus. 10. *fam.* 31. in *epist.* *Planci*.
 Ad consiliorum effectum peruenirem. 10. *fa.* 16. in *ep.* *Placi*.
 Consiliorum sceleratissimorum fontes. *ad Brut.* 22
 Consiliorum meorum moderator. 1. *fam.* 52
 Sed durius etiam consilium focii, &c. *Orat.* 87. Consilium,
 pro, consiliorum.
 Consilia capere & agendi & non agendi. *Acad. quæst. edit.* 1.
 lib. 2. 91
 Multum vnà eramus, maximè nos quidem exquirentes ea
 consilia, quæ ad pacem & ad concordiam ciuium pertine-
 rent. *de Fato*, 3. a
 Ab eorum consiliis abesse. 10. *ad Att.* 28. in *epist.* *Cæsaris*.
 Consiliis præceptus & deuius. 5. *Philip.* 191
 Quæ sunt in fortuna, temporibus regentur, & consiliis no-
 stris prouidebuntur. *epist.* 88. b
 Consilium præposteris vti. *Læl.* 71
 Consiliis tribunitiis aut priuatis res est munienda. 16. *fam.*
 36. ex *epist.* *Q. Ciceronis*.
 Animis vti sumus virilibus, consiliis mihi crede puerilibus.
ad Atticum, 239. b
 Consilio.
 Tu quid egeris tua cum tristi, tum etiam difficili ad consi-
 liandum legatione, vehementer expecto: est enim inex-
 plicabilis. *Att.* lib. 15. 325. 8. a
 Consiliarius.
 Augur meminisse debet, *Ioui Opt. Max.* se consiliarium &
 administrum datum. 3. *de Legib.* 38
 Sed tamen ea ratio ædificandi initur, consiliario quidem &
 auctore *Vestorio*, vt hoc damnum quæstuosum sit. 14. *ad*
Atticum, 11
 Sed certè & ego te auctore amicissimo ac sapientissimo, &
 tu me consiliario fortasse nõ imperitissimo, fideli quidem
 & beneuolenti certè vsus esses. 1. *famil.* 29
 Eius amici & consiliiarii molestè ferre ceperunt *Heraclium*
 profugisse. 4. *Verr.* 28. a
 Si me à meis consiliariis proditum & proiectum vides. *Att.* 3. 32
 Perspicio id, quod iam omnibus est apertum, totam rem
 istam iam pridem à certis hominibus nõ inuito rege ipso,
 consiliariisque eius esse corruptam. *Lentulo*, lib. 1. 6
 Neque quisquam de gregalibus eius, aut de consiliariis de-
 signatur. *de Arusp. resp.* 49
 Consulo.
 Ego pro te hoc consulo, quod tu consulere oblitus es. *pro*
Quintio, 31. a
 Quid ergo faciam? te consulo. *epist.* 142. b
 Nec te id consulo. *Att.* lib. 7. 138. 2. a
 Iam vos consulo *Iudices*, quid mihi faciendum putetis. 2.
Verr. 20. a
 Quod me de *Antonio* consulis, puto, &c. *ad Brut.* 91. b
 Nemo *Aruspice* consulit, quemadmodum sit cum amicis
 viuendum. *de Diuin.* 110. b
 Qui alieno dolori potius, quam suæ fidei consulunt. *pro*
Cecinna, 41. b
 Qui autem parti ciuium consulunt, partem negligunt, rem
 perniciosissimam in ciuitatem inducunt, seditionem at-
 que discordiam. 1. *Offic.* 121. a. *Cælius Ciceroni*, li. 9. 17. 3. a
Senatum consului de summa *Reipub.* *de Inuent.* 84. b
 Amici officium neglexisti, neque mihi consuluisti. *ep.* 125. b
 Sed ne ipse quidem te consuluisti. *pro Quint.* 30. a
 Dixit ei se cogitare quiddam: id possent fieri consuluit. *de*
Diuint. 87. b. Id est, quæsiuit.
 Saluti, si me amas, consule. *Att.* lib. 2. 34. 2. a
 Vos, quod ad famam vestram pertinet, prospicite ac consu-
 lite. in *Verr.* 80. b
 Cui loco per deos immortales, *Iudices*, consulite ac prouide-
 dete. 2. *Verr.* 27. a
 Quare v. c. consulite vobis, prospicite patriæ, conseruatis
 nos, &c. in *Catil.* 118. b

Nec consulunt plusquam de singulis rebus. 3. de Legib. 11
 De quo cum consuleret Athenienses Apollinem Pythium,
 quas potissimum religiones tenerent, oraculum editum
 est, eas, &c. de Legib. 178. b
 Cum te per literas consuluissem, quid mihi faciendum cen-
 seres. Appio, lib. 11. 29. 4. a
 Næ tu, si id fecisses, melius famæ, melius pudicitia tuæ con-
 suluissem. in Ant. 161. b
 Per fortunas tuas Cicero, per liberos oro, obsecro, nequid
 grauius de salute & incolumitate tua consulas. Cælius Ci-
 ceroni, lib. 8. 45
 Vt quibuscunque rebus poteris (poteris aut plurimis) pro-
 spicias, & consulas rationibus meis. Appio, lib. 7. 2. 4. a
 Neque ego tantum fraterno amori dandū arbitror, vt quis-
 quam de salute suorum consulat, communem relinquat.
 pro Sylla, 47. a
 Satifne ergo pudori cõsulat, si quis sine teste libidine pareat?
 2. de Finib. 97. a
 Magno opere vos & hortor, & moneo, vt his prouinciis fe-
 rius vos quidem quàm decuit, sed aliquando tamen con-
 sulatis. ad Senatū, lib. 15. 1. 10. a
 Quibus viui consulere ac prospicere debemus. 3. Verr. 108. a
 Consulere alicui optime. de Amicit. 46. a
 Commodis & vtilitati ciuium consulere, salutique seruire.
 ad Q. frat. lib. 1. 1. 41. a
 Quintum fratrem ames, neve quid eum patiari grauius con-
 sulere de se, quàm expediet sororis tuæ filio. 3. ad Att. 41.
 Id est, noxiū & exitiosū sibi consilium capere.
 Dignitati alicuius consulere. Appio, lib. 11. 29. 4. a
 Nihilne tibi venit in mentem existimationi tuæ consulere?
 5. Verr. 111. a
 Consulere fidei. pro Cælio, 15. a
 Omnibus consulere, mederi incommodis hominum, pro-
 uidere salutem. ad Q. frat. lib. 1. 1. 46. a
 Vitare inimicitias, & posteritatis otio consulere. Thermo,
 lib. 2. 17. 7. a. Offic. 8. b
 Bene consulere rebus suis. Offic. 2. 28
 Tuum est consulere temporibus, & incolumitati, & vitæ, &
 fortunis tuis. ad Marcellum, lib. 4. 9. 15. a. Id est, habere ra-
 tionem temporum.
 Consulere vitæ & salutem. Offic. 3. 127
 Quod sese malè rebus suis consuluisse dicerent. de Finib.
 lib. 5. 26
 Senatus nihil consulitur, &c. ad Q. frat. lib. 3. 25. 2. a
 Paruis de rebus consulimur. in Ant. 209. b
 Qui consuluntur: id est Iuriconsulti. de Legib. 158. b
 Quæ consuluntur, minimo periculo respondentur. pro
 Murena, 130. b
 Crassus qui & consulebatur, plurimum & dicebat. de Clar.
 Orat. 173. b
 Quotiescunque Senatus de me consultus est, totiens, &c.
 pro Dom. 217. b
 Nihil de eius morte populus consultus est. pro Mil. 104. b
 Si populus Rom. de ista re consultus est. pro Dom. 224. b
 Sed tamen aliquid consuli & prospici poterit. ad At. lib. 11.
 222. 3. a
 Quam inanes domus eorum omniū qui de iure ciuili con-
 suli solent. 3. Verr. 84. a. pro Mur. 8. a
 Ille se consuli nolebat. de Cl. Orat. 178. b
 Nunc quoniam de Republ. consuli cœpti sumus, tribuen-
 da est opera Reip. de Diuin. 109. b
 Consuli quidem te à Cæsare scribis, sed ego tibi ab illo con-
 suli mallem. 7. famil. 77
 A diis vitæ hominum consuli ac prouideri. de Nat. d. 1. b
 Ea de quibus maiores nostri vos solos & consuli & scire vo-
 luerunt. pro Domo sua, 219. b
 Deligant quàm maximè pop. Rom. consulturum putent.
 contra Rull. 69. b
 Sæpe audiui accessisse ad Crassum consulendi causa quen-
 dam rusticanum. de Orat. 105. b
 Aliter enim mihi de illis, ac de me ipso, consulendum est.
 Att. lib. 7. 132. 5. a
 Paci semper est consulendum. 1. Offic. 5. a

Quamquam præstat honestas incolumitati, tamen vtri po-
 tissimum consulendum sit, deliberatur. de Inuent. 8. b
 Sic futuræ post mortem famæ, tamè esse propter rem etiam
 detractò vsu consulendum. 3. de Finib. 87. a
 In impetrandis consulendisque rebus magna vis est in A-
 rusp. disciplina. de Diuin. 8. b
 De Capua multum est ac diu consultum. contra Rul. 83. b
 Mihi vt vrbi sine vestro metu ac sine villo tumultu, satis es-
 set præsidii, consultum ac prouisum est. 2. in Catil. 45. a
 Optime illi vult consultum esse. pro Syl. 147. a
 Obliuiscere illum aliquando suo familiari tuo aduersario
 voluisse consultum. ad Att. 263. b
 Subsidiū seneætutis in eorum, qui consultū veniant, mul-
 titudine non esse ponendum. de Orat. 107. b
 Patres liberis suis consultum volunt propter ipsos liberos.
 de Finib. 102. b

Consulens.
 Eodem tempore & discentibus satiffacerent, & consulenti-
 bus. in Orat. 79. a
 Quamquam nemini se ad docendum dabat, tamen consu-
 lentibus respondendo studiosos audiendi docebat. de Cl.
 Orat. 169. a
 Consulentibus in folio sedens responderem. 1. de Legib. 89

Consul.
 Gracchus qui bis Consul ac Censor fuit. de Cl. Orat. 171. b
 Non modò Consul & cõsularis, sed magnus etiam Consul.
 10. famil. 12
 Designatus in ciuitate Consul. pro Mur. 8. a
 Imperiosus Consul. post Reditum in Senatu, 10. a
 Consul vnguētis oblitus, cū toga prætexta. Postquam. 296. b
 Popularis Consul. 2. de Leg. Agrar. 22. a
 Q. Maximus 1111. c o s. de Seneæt. 79. b
 Quint. Maximus quintum Consul. de Clar. 171. b
 M. Marcellus quinquies Consul. de Diuin. 124. b
 Sextum Consul Marius. in Pisonem, 15. a
 Caius Marius septimū Consul domi suæ senex est mortuus.
 de Nat. deor. 76. b
 Consuli ius esto agendi cū populo patribusque. 3. de Leg. 10
 Animo Consulem esse oportet, consilio, fide, grauitate, vigi-
 lantia, cura, toto denique munere Consulatus, omni offi-
 cio. in Pisonem, 17. a
 Consulem accipere. Brut. 27
 Declarare aliquem Consulem. 2. de Leg. Agr. 11. a
 Renuntiare aliquem Consulem. pro Mur. 1. a
 Consules de consilii sententia decreuerunt. 16. ad Att. 48
 Consules duo occisi. 10. fam. 43. in epist. Planci.
 Quod duo Consules idem iuris tenent. 3. de Legib. 8
 Consules duo improbi in Rep. rarò. post redi. in Senatu, 7
 Consules duo regio imperio sunt, iique præuando, iudi-
 cando, consulendo, Prætores, Iudices, Consules appellan-
 tor. Militiæ summum ius habent, nemini parento: ollis
 salus populi suprema lex esto. 3. de Legib. 8
 Sine repulsa facti Consules. 2. de Leg. Agr. 19. a
 Consules qui comitiis creare ritè possint patres, ex se pro-
 dunt. 3. de Legib. 8
 Consules sella curuli vtebantur. pro Syl. 182. b
 Consulū rogandorum ergò quem produunt patres, ei cum
 populo, patribusque agendi ius esto. 3. de Legib. 10
 In c o s. tutela reges atque exteræ nationes semper fue-
 runt. pro Sest. 54
 Augures rem ad Senatū: Senatus vt abdicarent: Consules
 abdicauerunt. de Nat. deor. 2. 9
 Consules D. Brutū & P. Scipionem, quos & quantos viros,
 C. Curiatius tribunus plebis, homo omnium infimus &
 fordidissimus in vincula coniecit, quod antè factum non
 erat. 3. de Legib. 20
 Cùm bellum iam gerente Catilina, omnes me authore duos
 Consules Calend. Ianuariis scirent esse oportere. pro Flac-
 co, 164. b
 Iunoni Sospitæ Consules omnes facere necesse erat. pro
 Murena, 81. a
 Consules egregios habemus, sed turpissimos consulares.
 12. famil. 7

Consules non haberet Respubl. sed mercatores prouincia-
 rum. 1. famil. 39
 Consulibus apud Romanos oppositi tribuni. Illud quidem
 ipsum quod in iure positum est, habet Consul, vt ei reli-
 qui magistratus pareant, excepto tribuni, qui post extitit,
 ne id quod fuerat, esset. Hoc enim primum minuit con-
 sulare ius, quod extitit ipse qui eo non tenebatur: deinde
 quod attulit auxilium reliquis non modò magistratibus,
 sed etiam priuatis, Consuli non parentibus. 3. de Legib. 17
 Bella quæ a c o s. gesta & consummata sunt. 11. Phil. 30. a

Consulatus.
 Consulatus bimester. 10. famil. 54. in epist. Planci.
 Consulatus Ciceronis. 15. famil. 25
 Exploratus & domi conditus consulatus. pro Mure. 47. a.
 de Catilina.
 Consulatus honorum populi finis. pro Plancio, 49
 Vel consulatus isto modo vituperabilis est, si cõsulū pec-
 cata collegeris. 3. de Legib. 22
 Consulatus insignia. in Pisonem, 17
 Titulum consulatus sustinere. in Pisonem, 14. a
 Grandiorem ætatem ad consulatum constituebant, adole-
 scentia temeritatem verebantur. 5. Philip. 198. a
 Aditum ad consulatum non magis nobilitati, quàm virtuti
 patere. pro Murena, 15. a
 Adipisci consulatum. pro Murena, 19. a
 Comprobare consulatum. post reditum in Senatu, 24. a
 Consequi consulatum. pro Mur. 21. a
 Consulatum magnificè atque optime gesseris. 4. fam-
 il. 24. 2. de Leg. Agr. 22. a. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1
 Obtinere consulatum. pro Murena, 1. a
 Petere consulatum. 2. de Leg. Agr. 20. a
 Suscipere consulatum cum Tribunatu. 2. de Leg. Agr. 29. a
 Consulatu abiens Cicero, magna frequentia domum redu-
 ctus. 1. ad Att. 38

Consularis.
 Consularis ætas trium & quadraginta annorum. 5. Phil. 198
 Quæ est ætas nostris legib. decem annis minor, quàm con-
 sularis. 5. Philip. 198. a
 Consularis amicitia. pro Domo sua, 22
 Consularis animus. 10. famil. 12
 Consularis causa. in Pisonem, 14
 Consularis dignitas, id est, quæ consulatum meretur. pro
 Murena, 25
 Consularis exercitus. 3. in Verr. 23
 Familia consularis. pro Plancio, 48. a
 Consularis fides & dextra. post reditum in Senatu, 21
 Consularis iustus. post reditum in Senatu, 15
 Consularis lex. pro Sest. 118. Id est, à Consule lata.
 Consularis maximus maximum Consulem ipse vicisti. 12.
 famil. 21. in epist. Cassii.
 Consularis medicina. post reditum in Senatu, 7, & 12. Id est,
 à Consule allata.
 Malè consularis mulier. 2. ad Att. 5
 Consularis supplicatio. de Prouinc. Consul. 21
 Consularis vigilia. 1. Philip. 1
 Imperium consulare. pro Rabirio, 20. a
 Consulare ius superbius populo violētiusque videri necesse
 erat, quod posteaquam & sapiens temperatio accessit, cõ-
 uersa lex in omnes est. 3. de Legib. 18
 Officium consulare. pro Rabir. perd. reo, 1. a
 Consulare vulnus. post redi. in Senatu, 7, & 12. Id est, à Con-
 sule illatum.
 Consularis loci tantum habet foror. 2. ad Att. 5
 Libidini consulari restitit vis Tribunitia nonnunquam. 2.
 de Leg. Agr. 29. a
 Q. Maximo, qui filium consulem amisit. Lentulo, a
 Consulari loco sententiam dicere. 1. Philip. 11
 Qui duo è consulari numero sunt. 2. Philip. 38. a
 Consulares literæ. pro Sest. 42
 Consulares orationes Ciceronis. 2. ad Att. 3
 Prouinciæ consulares. pro Domo sua, 19. a
 Consulares tres. 12. famil. 4. Frequentius dicitur, Consulares
 viri.

Consulares & prætorii viri, &c. ad Q. frat. 306. b
 Non ita gerimus nos hoc bello consulares, vt æquo animo
 pop. Romanus visurus sit nostri honoris insignia. 8. Phi-
 lippica, 255. a
 Egregios Consules habemus, sed turpissimos consulares.
 12. famil. 7
 Auspicia consularia. pro Mure. 1. a
 Consularia comitia. 9. ad Attic. 32
 Consularium candidatorum contio. 3. ad Q. frat. 11
Consulto.
 Tum autem inquirunt, aut consultant, conducatur id, necne.
 Offic. 2. b
 Octavius cõsultabat, vtrom Romam proficisceretur. ad At-
 ticum, 257. b
 Vt si Annibal consultet, an in Italia remaneat, an domum
 redeat. ad Heren. 16. b
 In quibus deliberare homines & consultare de officio so-
 lent. 3. Offic. 10. a

Consultatio.
 Hæc autem altera quæstio infinita, & quasi proposita, con-
 sultatio nominatur. 3. de Orat. 61
 Consultatio vel propositum, pars causæ est. Partit. 33
 Consultatio tua. 9. ad Att. 39
 Quæcunque causa consultatiõe acciderit. de Legib. 179. b
 Credo vt putaremus non in hominibus, nõ in re consulta-
 tionis, aut deliberationis causam aliquam fuisse. de Or. 121. b
 Ego nauè parati: tuas literas tamen expecto, vt sciant quid
 respondeant consultationi meæ. Att. lib. 8. 15
 Sed venio ad consultationem. ad Att. 145. b
 Quasi aliquam in consultationem res veniat. de Inuēt. 71. b
 Partim propter aliquam extraneam causam veniunt in de-
 liberationem & consultationem. ad Heren. 16. b
 Sapientem & bonum virum fingimus: de eius deliberatio-
 ne & consultatione quarimus. 3. Offic. 66. a
 Non enim id quæris hoc sermone Pomponi, quemadmo-
 dum caueamus in iure, aut quid de quaque consultatione
 respondeamus. 1. de Legib. 24. a
 Vtilitas in duas partes in ciuili consultatione diuiditur. ad
 Heren. 16. b
 Ad quas ipsas consultationes ex superioribus libris satis
 multa præcepta sunt. 3. Offic. 41. a
 Iurisperiti de consultationibus suis disputant. Top. 226. b
 In consultationibus his me exercens. 9. ad Att. 9

Consultus.
 Nihil de eius morte populus consultus. pro Mil. 12. a
 Senatus quidem, cuius grauisimum est iudicium de iure le-
 gum, quotiescunque de me consultus, &c. pro Dom. 56. a
 Nondum videlicet literas meas legerat, quibus ad eum re
 consulta & explorata perscripseram non deberi. Att. lib.
 2. 31. 7. a
 Quamquam ipsi omnia, quorum negotium est, consulta ad
 nos & exquisita deferunt. 1. de Orat. 130. a
 Si prima quæque bene ab eo cõsulta atque facta ipsius obli-
 uione obruentur. de Finib. 87. b

Consultus.
 Neque enim ille magis iuris consultus, quàm iustitiæ fuit.
 9. Philip. 264. a
 Ita iustus & bonus vir est, vt natura, nõ disciplina, consultus
 esse videatur. pro Cecin. 57. a
 Nam vt paulò antè dixi, consultorū alterum disertissimum,
 disertorum alterum consultissimum fuisse. de Cl. Or. 75. a

Consultum.
 Sextus locus est, cùm ostendimus ex consulto factum. ad
 Herennium, 15. b
 Factaque & consulta fortium ac sapientium sempiternis
 monumentis prodere. 2. de Legib. 93. a
 Consulta Senatus. 14. Philip. 407. a
 Atque vtinam his omnibus abstergere fletum sententiis no-
 stris consultisque possemus. in Ant. 264. b

Consultor.
 Etenim si Q. Scæuola ille Augur, quum, &c. consultores
 suos nonnunquam ad Furium & Casellium prædicatoros
 reiciebat. pro Corn. Balbo, 55. a

No eget consolatione sapiens. 3. Tusc. 131. a. Titio, li. 5. 16. 1. a
His ipsis verbis in consolatione hæc expressimus. Tusc. q.
lib. 1. 53. Librum conscripsit Cicero de consolatione, cum
mirificis doloribus angeretur ob mortem filia suæ.

In consolatione magna ingens inest sollicitudo. 16. famil. 8
Quorum nihil est huiusmodi, ut ego me multa consolatione
leniam. ad Q. frat. 326. b

Qua consolatione leuari maximè possim. 11. ad Att. 9
Nulla consolatione permulcere posse stultam senectutem.
de Senect. 5. a

Sustentari consolatione. de Cl. Orat. 185. a. 6. famil. 24
Consolatione solemus vii, cum leuare dolorem mœretium
volumus. Tusc. quæst. lib. 3. 47. de Prouinc. Consul. 12. a

Consolationes à sapientissimis viris usurpatæ. 5. fam. 44
Consolationes tuas omnes vna in hanc in rem velim con-
feras. 12. ad Att. 55

Er̄it igitur in consolationibus prima medicina, docere aut
nullum malum esse, aut admodum paruum. Tusc. 207. b

Consolator.

Etsi me ipsum consolatorem tuum longinquitas temporis
mitigauit. 6. famil. 13

Consolutores ipsos confiteri se miseros, quum ad eos impe-
tum suum fortuna conuerterit. 3. Tusc. 124. a

Consolutus.

Apud duas ciuitates, rationes confectas & consolutas de-
ponere. ad Rufum, lib. 5. 56. Quædam exemplaria habent
consolidatas.

Consono.

Consonat moribus oratio. in Sallustium, 1. a. Id est, concor-
dat, consentit.

Consonans.

Atque etiam est hæc distinctio in verbis, altera natura, tra-
ctatione altera. Natura, ut sint alia consonantiora, grauiora,
&c. in Partit. 10. a

Consonum.

Platonem vix putasse satis consonum fore, si hominem id
ætatis in tā longo sermone diutius retinisset. Att. li. 4. 41

Conspicio.

Cum Ptolemæus, &c. eo vulnere summo cum dolore mor-
reretur, Alexander assidens somno est consopitus. tum se-
cundum quietem visus ei dicitur draco is, quem mater
Olympias alebat, radiculam ore ferre, &c. de Diuin. 2. 104
Num igitur eum curare censes, quum Luna laboret, à qua
consopitus putatur, ut eum dormientem osculetur? 1.
Tuscul. 147. a

Quid melius, quam in mediis vitæ laborib⁹ obdormiscere,
& ita conuiuentē somno consopiri sempiterno? 1. Tusc. 106

Confors.

In lucris atque furtis confors. 5. Verr. 131. a
Quid (respondeo) tibi Qu. frater, qui nunc abes, consorti
mecum temporum illorum? pro Milone, 78

Dolebamque, quod nō, ut plerique putabant, aduersarium
aut obtrectatorem laudum mearum, sed socium potius &
consortem gloriosi laboris amiseram. de Cl. Orat. 2. a

Quum ex agris tres fratres confortes profugissent, quod,
&c. 5. Verrin. 46. a

Nam fratres quidem confortes sunt mendicitatis. pro Fl. 27

Confortio.

Quam si ad se quisque rapiet, dissoluetur omnis humana
confortio. 3. Offic. 33. a. Quædam exemplaria habent con-
sociatio.

Conspectus, Vide Conspicio.

Conspergo.

Quum hic in me incidit, complexus est, conspersitque la-
chrymis, nec loqui præ mœrore potuit. pro Plancio, 80. a

Et tamen in illis veteribus nostris, quæ Menippum imitati
non interpretati quadam hilaritate conspersimus, &c. 1.
Acad. quæst. 13. a

Consperfus.

Vt porro conspersa sit quasi verborum sententiarumque
floribus, id non debet esse fufum æqualiter, &c. 3. de Orat.
54. a. de Oratione.

• Conspersum stellis caput. 2. de Nat. deor. 161. a

Conspicio.

Actio est in actorem præsentem his verbis, Quandoquidem
te in iure conspicio. pro Cecin. 40. a. pro Mur. 33. a

Si signum illud, quod videtis, solis ortum conspiceret. 3. in
Catil. 64

Existat ergo ille vir parumper cogitatione vestra, quoniam
re non potest, ut conspiciatis eum mentibus, quem oculis
non potestis. pro Corn. Balbo, 37. a

Sapienti potest accidere, ut cum omnia fecerit, diligentissi-
mèque conspexerit, existat aliquis, &c. Acad. 10. b. Aliàs
circumspexerit.

Non debes M. Cato arripere maledictum ex triuio, &c. sed
conspicere quibus præterea vitiiis affectum esse necesse sit
eum, cui verè illud obiici possit. pro Mur. 11. a

Conspicere ex monte. 2. de Nat. deor. 127. a

Imaginem parentis laureatam in sua gratulatione conspi-
cere. pro Mur. 79. a

Carere me aspectu ciuium, quàm infestis oculis omnium
conspici, malle. in Catil. 12. a

Inania sunt ista, mihi crede, delectamenta penè puerorum:
captare plausus, vehi per vrbe, conspici velle. in Pis. 47. a

In gestu nec venustas conspicienda, nec turpitudine sit, ne aut
histriones, aut operarii videamur esse. ad Heren. 21. b

Conspiciens.

Et in Amano tutò cōsedimus, copioso à frumento, Ciliciam
propè conspiciente, expedito ad muradum locum, paruo
exercitu, &c. Att. lib. 5. 106. 4. a

Conspectus.

Subitò consilium cepi, ut antequam liceret, exirem, ne qui
conspectus fieret, aut sermo, licet oribus præsertim laurea-
tis. Att. lib. 7. 37

Vt, si iam possint in homine vno cerni omnia, quæ nunc te-
cta sunt, casurufne in conspectum videatur animus, an
tanta sit eius tenuitas ut fugiat aciem? Tusc. 42

† In conspectum alicuius se committere. 6. in Verr. 22

In conspectum illius committerentur. 8. ad Att. 47. in epist.
Cn. Pompeii.

Tu se tamè in conspectu nautis paulisper dedit. in Ver. 253. b

Conspectum aut potius complexum mihi tuum defuisse.
4. ad Atticum, 1

Qui aditum huius loci conspectumque vestrum magno-
pere fugerunt. contra Rull. 64. b

Nunc fugientes conspectum sceleratorum. Offic. 3. 4

Sequi conspectum aliquorum. 2. de Leg. Agr. 22. a

Et eum in conspectum suum venire vetuit. 1. de Finib. 18

In conspectum ad me venire vetueram. 10. fam. 49

Neque ille, qui expectans huius exitum diei, astat in con-
spectu meo gener. 4. in Catil. 75. a

Nec se dedit in conspectu corde cupidus. de Diuin. 80. b

Quæ cum sunt dicta in conspectu, consedimus omnes.
Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 10

Euolat iam è conspectu ferè fugiēs quadriremis. 7. Ver. 70

Frui conspectu vr̄bis, trāquillo animo & quieto. pro Syl. 19. a

Cui propè in conspectu Ægyptus est. epist. 7. b

Hæc quæ non tam procul erant à conspectu imperii. de L.
Agrar. 8. a

Audes in ciuium esse conspectu: de Orat. 129. b

In conspectu vr̄bis esse. pro Domo sua, 77

In conspectu legum, libertatisque mori. 7. Verrin. 134

In conspectu deorum hominumque. pro Sest. 72

In conspectu deorum penatium necare hospitem. pro De-
iotaro, 146. b

Censoribus vectigalia locare, nisi in conspectu populi Ro-
mani, non licet. 1. de Leg. Agr. 4. a

Ponere aliqua penè in conspectu animi. Orat. 157. b

Platonis illi hortuli non memoriā solam mihi afferunt, sed
ipsum videtur in conspectu meo hic ponere. de Fin. 124. b

Quàm breui frater in conspectu posita est à te magistratum
omnium descriptio. de Legib. 186. b

In conspectu fundi villæque posita religio. 2. de Legib. 44. a

Quantis minima animi præstantia omnibus bonis corpo-
ris anteit, ut ea ne in conspectu quidem relinquuntur. 5.
de Finib. 160. a

Loço excelso & illustri sita est laus tua in conspectu mul-
torum ciuium. epist. 19. b

Qui cum hoc isto tempore stent cum gladiis in conspectu
Senatus, ego quoque te disertum putabo, &c. 2. Philip. 34

Explicatis ordinibus temporum vno in conspectu omnia
viderem. de Cl. Orat. 8

Suorum consuetudine, conspectuque aliquem priuare. pro
Murena, 80

Conspicor.

Aiax gladio incubuit, Vlysses interuenit, occisum conspica-
tur, è corpore cruentum telum educit. ad Heren. 4. b

Conspiro.

Mirabiliter enim pop. Romanus vniversus, & omnium ge-
nerum, ordinumque consensus ad liberandam Rempub.
conspirauit. Planco, lib. 10. 27

Quamobrem per deos immortales, &c. conspirete nobis-
cum, consentite cum bonis, &c. 2. de L. Agr. 16. a

Itaque illa mihi placebat oratio de conuenientia consensu-
que naturæ, quam quasi continuatam conspirare dicebas.
3. de Nat. deor. 37. a

Vt omnes ad auctoritatem huius ordinis, maiestatemque
populi Romani defendendam conspirasse videantur. in
Ant. 186. b

Necdum Senatam cum populo Romano conspirasse sen-
sisset. 11. Philip. 180. a

Conspirans.

Quid verò, tanta rerum consentiens, conspiras, continuata
cognatio, &c. 2. de Nat. deor. 29. a

Quis est, qui horum consensum conspiratem, & penè con-
flatum hac propè æqualitate fraterna non nouerit? pro
Ligario, 142. b

Conspiratio.

Hæc conspiratio & concordia omnium ordinum ad defen-
dendam libertatem. epist. 192. b

Conflata conspiratio ita restincta est, ut, &c. Antequam. 9. a

Certorum hominum contra dignitatem alicuius conspira-
tio. pro Deiotaro, a

Consensus & conspiratio omnium gentium. 10. fam. 21

Qualis est igitur omnis, quam dico, conspiratio, consensu-
que virtutum, tale est illud ipsum honestum. 5. de Fin. 61

Bonorum virorum conspiratio. 4. in Catil. 94. a

Hanc conspirationem in Rep. bene gerenda, &c. certi ho-
mines fictis sermonibus & falsis criminibus diremerunt.
pro Domo sua, 23. a

Vt quamparatissimi ab exercitu, reliquisque rebus pro ve-
stra salute contra sceleratissimā conspirationem hostium
configamus. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 42

Amoris conspiratione consentire. 1. de Finib. 101. a

Vt magnas utilitates adipiscimur conspiratione hominum
atque consensu: sic nulla tam detestabilis pestis est, quæ
non homini ab homine nascatur. Offic. 2. 22

Consponsor.

De tuo negotio quod sponsor es pro Pompeio, si Galba con-
sponsor tuus redierit, non desinam cum illo communi-
care. Leptæ, lib. 6. 50

Tamen velim des operam, ut inuestiges ex consponsorum
tabulis, sitne ita. Att. lib. 12. 18

Consputo.

Hora ferè nona, quasi signo dato, Clodiani nostros conspu-
tare cœperunt. ad Q. fratrem, lib. 2. 8

Constans, Constante, Constantia, Vide Consto.

Consterno.

Ille graui moriens constrauit corpore terram. in Arato, 47. a

Nam & ex horreis direptum, effusumque frumentum, vias
omnes, angiportusque constrauerat. 1. de Diuin. 120. a

Constratus.

Erat enim sola illa naus constrata, & ita magna, ut propu-
gnaculo cæteris posset esse. 7. Verr. 71. a

Cum forum corporibus ciuium Romanorum esset constratum
eæde nocturna, &c. pro Sest. 73. b

Poterone in eos esse vehemens, &c. in eum dissolutus, qui
solus habuerit constratam nauem, & minus exinanitam?
7. Verrin. 82. a

Constipo.

Sed ne constipari quidem tantum numerum hominum
posse in agrum Campanum intelligetis. 2. de Leg. Agr. 79

Constituto.

Lepidus ad Forum Voconii castra habet, ibique me expe-
ctare constituit. epist. 153. b

Nūc Scæuola, quoniam in Tusculanum ire constituit, pau-
lūm quiescet, dum se calor frangat. ad Att. 142. b

Et hominem ante pedes Q. Manili, qui tum erat Triumuir,
constituunt. pro Cluent. 28. a

Legib. annalibus grandioerem ætatem ad consulatum con-
stituebant. in Ant. 203. b

Itaque, ut constitui, adero. ad Att. 209. b

Constitui cum hominibus, quo die mihi Messianæ præsto
essent. 4. Verrin. 46. a

Metram, & eum, quem tu diligenter mihi commendaras, A-
thenæum, importunitate Athenaidis exilio multatos, ma-
xima apud regem auctoritate, gratiaque constitui. ad Can-
tonem, lib. 15. 15

Nondum satis constitui molestiæne plus, an voluptatis at-
tulerit mihi Trebatius noster. epist. 181. b

Quasi domi nummos haberet, ita scapulis constituit se da-
turum. pro Quint. 10

Cæsar Deiotarum regem constituit. pro Deiot. 148. b

Te mearum ineptiarum testem & spectatorem fortuna cō-
stituit. de Orat. 84. b

Constituimus inter nos, ut ambulationem pomeridianam
conficeremus in Academia. 5. de Fin. 1. a. pro Cluent. 40. a

Erotem remisit citius, quàm constitueram, ut esset cum Hor-
tensio, & quia equitibus quidem ait se Idibus constituisse.
16. ad Attic. 3

Constitueram, ut pridie Idus Aquini manerem. ad Att. 258. b

Quinetiam eum tibi Quæstoris in locum constitueras. 3.
Verrinarum, 53. a

Serius quàm constituerat, mittat. ad Q. frat. lib. 3. 17. 12. a

Nihil antè de profectioe constituam, quàm ista, quod eua-
sura sint, videro. ad Att. lib. 9. 178. 5. a

Constituam quid, & quale sit id, de quo quærimus. lib. 1. de
Finibus, 23

Illud à me nouum Iudices, cognoscetis, quod ita testes con-
stituam, ut crimen totum explicem, ubi id interrogando,
&c. 2. Verrin. 33. a

Quod quando, & quomodo, & per quos agendum sit, tu o-
ptimè constitues. Cælio, lib. 2. 7. 7. a

Manebit ergo amicitia tandiu, quandiu sequetur utilitas: &
si utilitas amicitia constituet, tollet eadem. 2. de Fin. 126. a

Djem Tyrannoni constituemus. ad Att. 106. b

A benevolentia principium constituemus. ad Heren. 1. b

Constituitote vobis ante oculos huius etiam miseri sene-
ctutem. pro Cælio, 62. a

Vt constitueret honestum aliquod, quod vile non esset.
Offic. 34. b

Quamobrem cum constituisses, ut Vibullius mihi scripse-
rat. ad Atticum, 130. b

Vt iam metuere Posthumus cogeretur, ne quod crediderat,
perderet, si credendi constituisset modum. pro Rabirio
Posthumo, 123. b

Patefeci cætera quæ ea nocte egisset, quid in proxima con-
stituisset, &c. in Catil. 107. b

Lex, quæ melius Syllanis prædiis cōstituat, quàm paternis.
contra Rull. 89. b

Qui si sectari nō poterunt, necessarios suos in hoc munere
constituant. de Petit. Consul. 25

Quare mi Cicero, quod mea tuaque patitur ætas, persuade
tibi te vnum esse, in quo ego colendo patriam mihi con-
stituerim sanctitatem. Plancio ad Ciceronem, lib. 10. 4. 3. a

De hac re cum aliquid constitueris, velim mihi scribas. ad
Atticum, 142. b

Cum amicorum tuorum studia cōstitueris. de Pet. Conf. 26

Vt constitueris te cuiusdam aduocatum in rem præsentem
esse venturum. Offic. 7. b

Cum maiores ita constituerint, ut qui pro capite diceret, is
posteriore loco diceret. pro Quint. 5. b

Vt quantum cuique confidas, constituere possis. de Pet. 210. b
 Constituere actionem alicuius rei. pro Cec. 292. b. Partit. 54
 Constituere accusationem. 3. in Verr. 2
 Constituere æquitatem, hoc Reipu. moderatoris proprium est. Offic. 41. b
 Constituere aliquem sui cupidum. de Petit. Consul. 21
 Ex re & ex tempore constituere aliquid. Cornificio, li. 12. 19. 4. a
 Constituere in se aliquid. pro Plancio, 5
 Constituere aliquid iudicio atque sententia. Tusc. q. li. 4. 40
 Si præsidii se aliquid constituere putant. de Pet. Conf. 21
 Aliter constituere de religione Pontificum, quam ceremoniarum ius postulet. pro Dom. 219. b
 Amicitiam cum aliquo constituere. de Petit. Consul. 18. a
 Constituere animaduersionem. 3. in Verr. 48
 Constituere actionem. pro Rosc. Amer. 14. & pro Cecin. 11
 Constituere auctoritatem apud aliquem. 6. famil. 21
 Placet causam iuris & æquitatis, & non nostræ possessionis, sed omnino possessionum omnium constituere in verbo: pro Cecinna, 59. a
 Constituere ac temperare ciuitates. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 3
 Communiter constituere de reatu alicuius. Brutus Cicéroni, lib. 6. 2. a
 Constituere concordiam. Offic. 51. b. 8. ad Att. 35
 Constituere consilium. 2. in Verr. 16
 Controuersiam constituere. 1. de Orat. 68. a
 Constituere crucem sibi ipsi. 1. ad Q. fr. 39
 Placuit Cecinnæ de amicorum sententia constituere, quod die in rem præsentem veniretur. pro Cecin. 88. b
 Delectum rerum constituere. 1. de Finib. 56. a
 Constituere diem alicui. Att. lib. 12. 231. 5. a
 Disceptionem constituere. in Partit. 56. a. quod vulgò dicimus, Accordare scripturas.
 Constituere fines bonorum malorumque. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 104
 Constituere fortunas suas alicubi. Tusc. quæst. lib. 5. 78
 Constituere sibi genus ætatis degendæ. Offic. 1. 163
 Constituere imagines ante oculos cum amplissima dignitate. Tusc. quæst. lib. 5. 11
 Constituere in oculis ciuium. 2. de Orat. 23
 Iudices de quaque re constituere. pro Domo sua, 27. a
 Constituere iudicium in sensibus & in rerum notitiis. 4. Acad. quæst. 256. a
 Ius in ciuitate constituere. pro Cecin. a. Hoc est, statuere & exemplum prodere iuris dicendi.
 In verbis ius constituere. pro Cecin. 40. a
 Constituere iura. pro Dom. 238. b
 Constituere legationem. 3. famil. 25. & 12. Philip. 321
 Videte per deos immortales quod ius nobis, quam conditionem vobismet ipsis, quam denique ciuitati legem constituere velitis. pro Cecin. 29. a
 Malum alicui constituere. 3. Verr. 44
 Mercedem funeris ac sepulture constituere. 7. Verr. 105. a
 Mercedulas prædiorum constituere. Att. lib. 13. 268. 4. a
 Constituere modum rebus infinitis. lib. 1. de Finib. 2
 Constituere sibi aliquem vitæ modum. pro Syl. 34. a
 Constituere municipium. 13. famil. 24
 Constituere oppidum. de Arusp. resp. 13. a
 Quid, quum accusationis tuæ membra diuidere cœperit, & in digitis suis singulas partes causæ constituere. 1. Ver. 24. a
 Constituere patronum causæ. pro Murena, 3
 Constituere prædia. 13. ad Att. 10
 Constituere præsidia defensionis suæ in arce legis. pro Cluentio, 26. a
 Pretiū frumento constituere. 5. Ver. 147. a. Att. lib. 12. 248. 3. a
 Quæstionem nouam constituere. pro Mil. 9. a. est decernere vt vindicetur.
 Quæstus magnos atque huberes sibi constituere ex quibusdam causis. 4. Verr. 20. a
 Constituere rem familiarem suam. 11. Philip. 291
 Constituere Rempub. pro Marcel. 16
 Nec verò satis constituere possum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 31
 In foro spectaculum constituere. 3. Verr. 53. a
 Constituere supplicationem. in Catil. 60

Constituere supplicium in parricidas. pro Sex. Rosc. 92. b
 Testem aliquem in alium constituere. pro Cluent. 134. a
 Veçtigal te nobis in monte Antilibano constituisse. Att. lib. 2. 31. 4. a
 Deinde cur in vno genere solo frumeti ista æstimatio constituitur? 5. Verr. 175. a
 Per exordium animus iudicis constituitur. ad Heren. 1. b
 Ex intentione & inficiatione iudicatio constituitur. ad Herennium, 6. b
 Pœna ignauis ab imperatoribus constituitur. pro Cec. 293. b
 Constituitur quæstio de furto. pro Clu. 143. & 2. Philip. 45
 Includuntur in carcerem condemnati, supplicium constituitur in illos. 7. Verr. 91. a. pro Cecin. 34. a
 Tanta in eo Reip. bene gerendæ spes constituebatur, & c. pro Lege Manil. 43. a
 Itaque etiam in sepulchro Scipionum putatur is (Ennius) esse constitutus è marmore. pro Arch. 17. Id est, collocatus.
 Ab iisdem iudicibus locus est ei primus constitutus. pro Cluentio, 74
 Magistratus qui auxilii causa constitutus est. pro Quint. 11. b. Id est, Trib. pleb.
 Qui publicè ad eam constitutus est. de Legib. 183. b
 Stalenus ad corrupendū iudicium à Cluentio constitutus. pro Cluent. 35. b
 Ex qua laus familiæ, memoria generi, honos & gloria nomini constituta est. pro Mur. 126. b
 Cum virtute, regibus exterminatis, libertas in Repub. constituta est. pro Flac. 151. b. pro Sest. 107
 Optimè factis pœna est maxima constituta. ad Q. fr. 306. b
 Posteaquam Cn. Dolabellæ Prouincia Cilicia constituta est. 3. Verrin. 30
 Senectus, quæ fundamentis adolescentiæ constituta est. de Senect. 96. b
 Ne tenuissima quidè suspicio acceptæ pecuniæ ob rem iudicandam constituta sit. in Verr. 73. b
 Postquam victoria constituta est, ab armis discessimus. pro Sex. Rosc. 9
 Quibus hæc vrbs auspiciis à Romulo est constituta. in Catilinam, 104. b
 Hoc postquam ceteri comprobarunt, ex omnium sententia constitutum est, satis videri esse quæsitum. pro Clu. 141. a
 Constitutum est mihi, deliberatum est mihi, decretum est mihi, statutum est mihi. Attic. lib. 7. 127. 4. a. & lib. 8. 163. 6. a. Id est, apud me cogitando firmatum est.
 In Mamertinorum solo monumentum istius crudelitatis constitutum est. in Verr. 205. b
 Quod erat constitutum Lucullo in Neapolitanum, mihi in Pompeianum nauigare. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 10
 Non sequitur tamen vt etiam sedere eos & ambulare principalibus causis definitum & constitutum sit. de Fat. 124. b
 Quatenus iure ciuili constitutum sit. Offic. 3. 67
 Aiunt constitutum esse cum seruis, vt venirent ad balneas. pro Cæl. 50. b
 Audio constitutum esse Pompeio, & eius consilio in Siciliam me mittere. ad Att. 105. b
 Quoniam viuendi ars est prudentia, necesse est eam quoque ab alia re esse constitutam & profectam. de Finib. 128. b
 Neque dii ignorant ea, quæ ab ipsis constituta & designata sunt. de Diuin. 98. b
 Cuius rei causa maximè iudicia cõstituta sunt, id iam mala consuetudine dissolutum est. pro Cecin. 5. a
 Mihi enim properandum necessariò est, vt omnia vobis, quæ mihi constituta sunt, possim exponere. 3. Verr. 29. a
 An à deis in principio omnia facta & constituta sint. de Nat. deor. 1. b
 Postremò vt esset hoc iudicatum, vt finis aliquando iudiciariæ controuersiæ constitueretur. 3. Verr. 3. a
 Seruilius & recusare & deprecari, ne iniquis iudicibus, nullo aduersario, iudicium capitis in se constitueretur. 7. Verrin. 110. a
 Amici recusare, ne quod nouum iudicium, nequa ipsa cognitio illo absente, de existimatione eius constitueretur. 4. in Verrem, 42. a

Reu statim fecit: vtque ei locus primus constitueretur, propter causæ coniunctionem impetrauit. pro Clu. 43. & 74. a
 Vt res numaria de communi sententia constitueretur: iactabatur enim temporibus illis numerus. Offic. 3. 105
 Semper honores putavi, si vulgares essent, viles: si temporis causa constituerentur, leues. ad Q. fr. 296. b
 Ineuntis ætatis inscitia senum constituenda & regenda prudentia est. 1. Offic. 172
 Vobis hodie constituendum est, vtrum posthæc, & c. pro Domo sua, 213. b
 Qui hoc tempus amicitia tecum constituendæ prætermittat. de Petit. Consul. 28
 Nam si fortè quæreretur, quæ esset ars imperatorum, constituendum putarem principio, quis esset imperator, & c. Orat. 102. b
 Atque etiam ante iudicium de constituendo ipso iudicio solet esse contentio, quum, & c. in Partit. 53. a
 Vt in constituendo accusatore, quod sequi possitis, habeatis. in Verrem, 56. b
 Qui, quum prohiberet iniuriam tenuioris, æquitate constitueda summos cum infimis pari iure retinebat. 2. Off. 58. a
 Constituendi autem sunt in amicitia fines, & quasi termini diligendi. de Amicit. 50. a
 Constitutus.
 Constitutus animo ac vita, vt ratio postulat. Tusc. q. lib. 2. 9
 Bene constitutus de rebus domesticis. pro Sest. 84
 Consul fortuna constitutus ad amplexandum otium, scientia ad bellum gerendum, animo & vsu ad quoduis negotium. pro Mur. 144. b
 Constitutus rerum omnium delectus. 1. de Finib. 56. a
 Iudiciū aut actio constituta, aut comparata. de Inuent. 69. b
 Huiusce generis vna est actio per hoc interdictum, quo nos vsi sumus, constituta. in Verr. 93. b
 Est enim tibi grauis aduersaria constituta atque parata incredibilis quædam obseruatio. epist. 19. b
 Constituta in mensem Ianuarii actio. de Leg. Agr. 2. a
 Vt aliqua ex parte mea diligentia constituta auctoritas iudiciorum videatur. 3. Verr. 3
 Bene morata & bene constituta ciuitas. de Cl. Orat. 165. b
 Descriptio ciuitatis à maioribus nostris sapientissimè constituta. pro Sest. 16. b
 Pacta & constituta cum aliquo dies. 1. in Catil. 17. a
 Constituta emptio. 1. ad Att. 63
 Constituta necessitudo. 11. famil. 37
 Pax tota prouincia constituta. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 35. a. pro Sexto Roscio, 13
 Pecunia constituta ad emendos agros. pro Deiotaro, 148. b
 Pœna in ciues Romanos nominatim sine iudicio constituta. pro Domo sua, 35
 Constituta diuinitus res militaris. 4. Tusc. q. 2. a
 Constituta præclarissimè Resp. dilabitur. 2. Offic. 118. a
 Corpus bene constitutum. 2. Tusc. 25. a. 2. de Finib. 47. a
 Constitutum dissidium. 15. ad Att. 48
 Iudicium de pecuniis repetundis constitutum. 1. in Verr. 6. a
 Huiusce rei vos statuetis nullam esse actionem, nulli experiundi ius constitutum, & c. pro Cecin. 29. a
 Et te duce latrocinium in foro constitutum. Parad. 34
 Mihi multum constitutum puto suauitatis & dignitatis in vestro ingenio & industria. 15. famil. 40
 Vt frater meus verè existimaret, adiuncto isto fundo, patrimonium fore suum per te constitutum. epist. 17. b
 Et contineant quiddam in se ratione constitutum & via. de Finib. lib. 3. 15
 Quare si quod constitutum cum podagra habes, fac vt in aliam diem differas. 7. famil. 12
 Tametsi hac de re puto te constitutum, quid facturus esses, habere. Cælius Ciceroni, lib. 8. 5. 4. a
 Si ad constitutum diem decedemus. epist. 24. b
 Cecinna ad constitutā diem tempusq; venit. pro Cec. 291. b
 Qui sedem Capitolii in saxo incolitis constitutam. Antequam iret in exil. 19. 6. b
 Post hanc urbem constitutam. de Arusp. resp. 247. b
 Itaque eo, quale sit, breuiter vt tempus postulat, constituto,

accedam ad omnia tua. 2. de Finib. 74. a
 Hoc enim constituto in philosophia, omnia sunt constituta. 5. de Finib. 25. a
 Ex itinere proposito & iam constituto reuerti. de Diui. 85. b
 Bona alicuius constituta auetione vendere. pro S. R. 22. b
 Quid in personis & in constituta re & definita quæreretur. de Orat. 122. b
 Consulares, qui tibi persæpe ad cædem constituti fuerunt. in Catil. 12. a
 Hi sunt quidam habitus animi sic affecti & constituti, vt, & c. Partit. 236
 Qui verò deos esse dixerunt, in tanta sunt varietate constituti, vt, & c. de Nat. deor. 1. b
 Qui de quaque re constituti iudices sunt. pro Dom. 220. b
 Ex quo leges morisque constituti. Offic. 2. 20
 Hanc ob causam Resp. ciuitatisque constitutæ sunt. Off. 48. b
 Cenforibus, si quod commississent, pœnæ erant legibus constitutæ. in Verr. 136. b
 Trieterides à Dionysio constitutæ putantur. de Nat. d. 71. b
 Quæ ab ipsis constituta & designata sunt. Diuin. lib. 2. 79
 Reperio iudices, hæc ab istis consilia imita & constituta, vt quacunque opus esset ratione, res ita duceretur, vt, & c. 2. Verrin. 16. a
 Duo fundamenta Reipub. per me constituta. ad Att. 19. b
 Constituta quædam à se rescinderem. 6. ad Att. 1
 Ab oratoribus ciuitates vt ab initio constitutas, & sæpe cõseruatas esse dixisti. a
 Vt verò iam ad illa summa veniamus, quæ vis alia potuit aut, & c. aut iam constitutis ciuitatibus leges, iudicia, iura describere. 1. de Orat. 18. a
 Mihi ita persuasi, Romulum auspiciis, Numam sacris constitutis fundamenta iecisse Reipublicæ. pro Cluent. 60. b. de Arusp. resp. 11. a

Constitutum.

Horum & timor idem fuit primò, qui meus, & cõstitutum. 11. ad Attic. 35. Id est, deliberatio.
 Constitutum cum aliquo habere. 12. ad Att. 31
 Homines inermes qui ad constitutum experiundi iuris gratia venissent. pro Cecinna, 24
 Igitur ad constitutum. 12. ad Att. 1. Id est, prout cõstituimus, siue ad constitutum diem.
 Constitutum facere cum aliquo. pro Cæl. 48
 Constituto experi cum aliquo. pro Cæl. 14
 Constituta & acta alicuius tollere. Att. lib. 6. 3

Constitutio.

Religionum constitutio. 2. de Legib. 38. a
 Illud necesse me ad te scribere, quid sentirem tota de constitutione huius belli. ad Brut. 91. b
 Constitutio, status causæ.
 Constitutio, est prima conflictio causarum, ex depulsione intentionis profecta, hoc modo: Fecisti, non feci, aut iure feci. 1. de Inuent. 15
 Constitutio, est prima deprecatio defensoris, cum accusatoris infimulatione coniuncta. 1. ad Heren. 19
 Constitutio omnis pars causæ est. 1. de Inuent. 19
 Constitutio absoluta. 1. ad Heren. 24
 Constitutio assumptua, & eius partes. 1. ad Heren. 25
 Constitutio coniecturalis ex intentione & inficiatione iudicationem efficit. 1. ad Heren. 19. & 29
 Constitutio coniecturalis tractatu difficillima. 2. ad Herennium, 44
 Constitutionis coniecturalis partes. 2. ad Heren. 33
 Constitutio definitiua. 1. de Inuent. 15. & 157
 Constitutio iudicialis quid, & quot eius genera. 1. ad Herennium, 24. 1. de Inuent. 21. & 24
 In constitutione iudiciali absoluta quid quæratur. 2. ad Herennium, 52
 In constitutione iudiciali deprecationis quis sit vsus. 2. ad Herennium, 58
 Constitutio negotialis. 1. de Inuent. 21
 Constitutio translatiua. de Inuent. 15. b
 Constitutio vnaquæque ex se & ex natura sua simpliciter consideratur. 1. de Inuent. 20

Constitutionis legitimæ partes. 1. ad Heren. 19
 Constitutionem sequitur ratio, & quid ea sit. 1. ad Heren. 28
 Constitutiones tres. 1. ad Heren. 18. 2. de Orat. 58. & 62. Orat.
 26. Partit. 19. 33. & 54
 In constitutionibus reliquis etiam coniectura vtimur. 2. ad
 Heren. 54. 57. & 60

Constitutio, pro habitudine, temperatione.

Firma constitutio corporis. 3. Offic. 159

Consto.

Præclare tibi constas, vt de iis, qui nunc sunt, nihil velis ipse
 dicere. de Cl. Orat. 187. b. 11. ad Att. 13
 Actio constat è voce atque motu. Orat. 202. b
 Contraque accidit in spondeo & trochæo, quod alter ex lō-
 gis constat, alter è breuib. fit. Orat. 215. b
 Illa benignitas, quæ constat ex opera & industria, honestior
 est. Offic. 44. b
 Quod mihi constat carius, quàm si in foro emissem. a
 Hic ex fallaciis constat totus. pro Quint. 48. b
 Concio quæ ex imperitissimis constat. de Amicit. 78. a
 Nauis tibi constat gratis. 7. in Verrem, 39
 Homo animo constat & corpore. de Nat. d. 21. b. Tusc. 190. b
 Id quod constat inter omnes. Acad. quæst. ed. 1. lib. 1. 11
 Iustitia est virtus, quæ ex hominibus tuendis constat. Of. 32. b
 Vetus est opinio, quæ constat ex antiquissimis Græcorum
 literis & monumentis. in Verr. 22. 5. b
 Oratio constat ex iambis. Orat. 215. b
 Quidam ornatus orationis ex singulis verbis est, alius ex
 continuatis coniunctis constat. de Orat. 156. b
 Hæc propositio indiget approbatione: non enim perspicua
 est, neque constat inter omnes. 1. de Inuent. 80. a
 Constat prouincia Gallia ex his generibus hominum & ci-
 uitatum. pro Fonteio, 2. a
 Prudentia constat ex scientia rerum bonarum & malarum.
 de Nat. deor. 67. b
 Pergami non multum auri ratio constat. pro Flac. 54
 Iudiciorum ratio ex accusatione & defensione constat. Of-
 ficiorum, 43. b
 Temperantia constat ex prætermittendis voluptatibus. de
 Nat. deor. 67. b
 Eorum igitur, quæ constant, exempla ponam. de Inuen. 55. b
 Homines venis & neruis & ossibus constat & continentur.
 de Nat. deor. 37. b
 Tamen isti, qui profitentur eam facere, nõ possent, lenissimo
 enim & indoctissimo genere constant. de Diuin. 135. b
 Maleficia quæ in illo constant esse. pro Sex. Rosc. 38. b
 Constant mea in te officia. 11. ad Att. 26
 Tantum de principis rerum, è quibus omnia constant, vi-
 deamus quem probet. 4. Acad. 210. a
 Quæ constant esse peccata. 1. de Inuent. 115. a
 In illis quæ rectè facta sunt, non continentur: tamen omnes
 partes, ex quibus constant. de Finib. 95. b
 Quæ in rerum natura, totòque mundo constant, quæque
 mouentur, ea, &c. de Amicit. 24. a
 Quia huius ipsius in illum ordinem summa officia Quæ-
 sturæ, Tribunatûque constabant. pro Plancio, 19
 In qua melius sibi constitit Arcefilas. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 55
 Constituerunt mutuo inter nos certatim summa officia. 10.
 famil. 80. in epist. Lepidi.
 Reliqui sibi constituerunt, vt extrema cum initiis conueni-
 rent. 2. de Finib. 61. a
 Constabit dimidio minoris. 13. ad Attic.
 Dum hæc de Oppianico constabant. pro Cluent. 99. a
 Mea in te omnia summa necessitudinis officia constabant.
 3. familiar. 7
 Mea tamen in te omnia officia constabant, non secus, ac si te
 vidissem. ad Appium, lib. 3. 5. 13. a
 Qui tibi constares? Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 58
 Scientia, quæ tota ex rebus fictis commetiis que constaret.
 pro Murena, 130. b
 Ne si summa quidè eorum in me merita constarent. ep. 12. b
 Metuisti, ne æs alienum tibi cresceret, si h. s. v. 1. millibus tibi
 constarent ea, quæ tu facile potuisti vendere h. s. c. mil-
 libus. in Verrem, 205. b

Te oro, ne quid existimes ab illo factum esse, quo minus mea
 in te officia constarent, minusve te diligerem. epist. 177. b
 Cum idem dies constitisset. 2. de Nat. deo. 5. pro, cum eodem
 die factum fuisse constitisset.
 Cum illa eius immensa & intolerabilis ædificatio consti-
 tisset. in Pisonem, 38
 Cum iam constitissent disciplinæ grauissimæ philosopho-
 rum, tum exortus est, vt, &c. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 15
 An malum nullum est, quo aut oppressus iacens, aut ne op-
 primare mente vix constes? Tusc. quæst. 217. b
 Nisi in eo qui ex animo constet. de Nat. deor. 1. 69
 Siue ex crimine causa constet, vt facinoris: siue ex con-
 trouersia, vt hæreditatis: siue ex deliberatione, vt belli:
 siue ex persona, vt laudis: siue ex disputatione, vt de ra-
 tione viuendi. de Orat. 118. b
 Nempe igitur ea restant, quæ cum factum cõstet & nomen,
 qualia sint, vocatur in dubium. Partit. 233. b
 Constetne oratio aut cum re, aut ipsa secum. de Inuen. 67. b
 Vt tota oratio sibi constet, & vt ex omni parte secum ipsa
 consentiat. de Vniuers. 9
 Quæ cum constent, perspicuum debet esse, animos, &c. Tu-
 scul. quæst. 156. b
 Sunt enim qui in rebus contrariis parum sibi cõstent. Off. 15. b
 Antiquissimi sunt, quorum quidem scripta constent, Alci-
 biades & Pericles. de Orat. 117. b
 Modò vt tibi constiterit fructus otii tui, quo quidem, &c.
 Mario, lib. 7. 1

Constat.

Quid porrò quærendum est, factumne sit: at constat, à quo
 at patet. pro Milone, 104. b
 Constat, vt opinor, bonis inter bonos quasi necessariam be-
 neuolentiam esse. de Amicit. 46. a. 4. Acad. 123. a
 Constat de homine illo. 13. ad Att. 11
 Cuius omnes vigilias in stupris constat, adulteriisque esse
 consumptas. 6. Verr. 127. a
 Vt inter omnes constat antiquos. Orat. 218. b. & 143. b
 Perspicuum est, constatque inter omnes. 3. de Nat. deor. 13. a.
 pro Rosc. Amer. 19. a
 Cõstat inter omnes, neminem te iuris peritorem esse. epist.
 102. b
 Cõstat inter omnes, post hæc constituta iudicia, quibus nũc
 vtimur, nullum, &c. 2. Verr. 30. a. 5. de Fin. 28. a. 1. Acad. 21
 Mihi quidem constat meam contumeliam non ferre. in An-
 tonium, 256. b
 Sanè molestè Pompeium id ferre constabat. epist. 11. b
 Sed tum nimis inter omnes constabat, neminem esse refalu-
 tum. in Ant. 180. b
 Constitit autem ferè inter omnes, id, in quo prudentia ver-
 faretur, oportere esse, &c. de Finib. 128. b
 Nunc verò cum de Magio cõstet, nõne furor eius omnem
 causam sustinet? ad Att. 207. b
 Quasi hoc perspicuum sit, constetq; inter omnes, esse deos.
 de Nat. deor. 61. b
 Constare causam belli in alicuius persona. 2. Philip. 68
 Deos sine membris constare non posse. de Nat. d. 19. b
 Adhuc quæ dicta sunt, arbitrator mihi constare cum cæteris
 scriptoribus. ad Heren. lib. 1. 16. a
 Ex fraude, fallaciis, mendaciis constare totus videtur. pro
 Rosc. Comædo, 11. a
 Constare ex multis & magnis rebus. 1. de Inuent. 9
 Si humanitati tuæ constare voles, certè putabis. ad Att. lib.
 1. 20. Id est, si voles discedere ab humanitate.
 Qua in sententia si constare voluissent, suam autoritatem
 simul cum salute mea recuperassent. Lentulo, lib. 1. 40
 Vt constare in vitæ perpetuitate possimus nobismetipsis.
 Offic. 1. 167
 Constare inter omnes video, abs te summam adhiberi dili-
 gentiam. Q. fr. 294. b
 Vix constare mente. Tusc. quæst. lib. 4. 30
 Nihil aulsu à cæteris per seipsu cõstare potest. 3. de Or. 12. a
 Animus, qui si est horu quatuor generum, ex quibus omnia
 constare dicuntur, &c. 1. Tusc. 66. a. Id est, composita sunt
 & permanent.

Si ipsa mens constare potest vacans corpore. de Nat. 7. b
 Deinde dicemus contrariam sententiam non constare cum
 superioribus & inferioribus sententiis. ad Heren. 9. b
 Et quidem si tibi constare vis, omnes, &c. 1. Tusc. 15. a
 Iudices tamen in Oppianico sibi constare, & superioribus
 iudiciis consentire debuerunt. pro Cluent. 46
 Virtutem sine ratione constare non posse. de Nat. 19. b
 Constituisse certa aliqua in sententia. 7. fam. 3

Constans.

Qui constans est, eum necesse est esse quietum. Tusc. quæst.
 lib. 3. 15
 Constans ætas quæ dicitur media. Cat. 69
 Firmus & constans & stabilis amicus. de Amic. 108. b
 Firma & constans assensio. 1. Acad. 61. a
 Cuius in rebus optimis constans. de Clar. 173. b
 Stellarum conueniens constansque conuersio. de Natura
 deorum, 64. b
 Constans, perpetua, fortis, inuicta defensio salutis alicuius.
 post reditum in Senatu, 26. a
 Is fortis & constans in optima ratione semper fuit. pro Do-
 mo sua, 230. b
 Constans in nulla re esse malo, quàm in te amando. ad Bru-
 tum, 42
 Constans & ratus motus stellarum. de Nat. d. 2. 37
 Constans & moderatus ortus. de Vniuers. 55
 Equabilis, constans, & moderata ratio vitæ. pro Clu. 34. a
 Vultus semper idem, vox, oratio stabilis, & non mutata: vir
 constans & grauis. pro Quint. Rosc. 53. b
 Perpetua & constans voluntas in Remp. 13. Philip. 352. a
 Fortis animi & constantis est, non perturbari in rebus aspe-
 ris. 1. Offic. 113. a
 Et hoc constantis hominis esse putavi, qui cum vi, &c. pro
 Cecin. 285. b
 Eaque, quæ de ea scripta est autoritas, tantam vim habet,
 vt magis iratorum hominum studium, quàm constantis
 Senatus consilium esse videatur. ad Lentul. lib. 1. 7. 13. a
 Nec villo casu arbitrator hos constanti homini accidere pos-
 se, vt vlla intermissio fiat officii. de Amic. 97. b
 Grauem, constantem, stabilem se in amicitia præstare. 1. de
 Amicit. 57. a
 Quid intersit inter popularem, id est assentatorem & leuem
 ciuem: & inter constantem, seuerum, & grauem. de Ami-
 citia, 78. a
 Constante fama atque omnium sermone celebratum est. ad
 Quint. frat. lib. 1. 1. 35. a
 Fateor me vna atque constanti Aruspicum voce esse per-
 motum. in Ant. 248. b
 Stabiles & constantes amici eligendi. de Amic. 55. a
 Certos & constantes cursus stellæ habent. 3. de Nat. d. 31. a
 Ex Asia nihil perfertur ad nos, præter rumores de oppres-
 so Dolabella, satis illos quidem constantes, sed adhuc si-
 ne authore. epist. 187. b
 Motus lunæ constantissimus: animus certus & confirma-
 tus. de Diuin. 112. b
 Quem hominem leuem? imò grauissimum. mobilem? imò
 constantissimum. pro Rosc. Com. 28. a

Constantia.

Constantia, grauitas, & perseverantia retinenda. 7. Phil. 125. a
 Constantia & firmitas animi. ad Attic. 100. b. Academic. q.
 edit. 1. lib. 2. 38
 Augurii constantia. 2. de Diuin. 121. a
 Constantia cæli. 3. de Nat. d. 11
 Quæ est autem inter augures cõueniens & coniuncta con-
 stantia? de Diuin. lib. 2. 65
 Constantia & veritas dictorum conuentorumque, fides.
 1. Offic. 35. a
 Quæ enim pertinacia quibusdam, eadem aliis constantia
 videri potest. pro Muren. 136. b
 Constantia in stellis. de Nat. d. 2. 39
 Perpetua constantia roborare grauitatem. 1. Offic. 157. a
 Constantia placida quicquæque. Tusc. q. lib. 4. 9
 Promissi constantia & fides mira. Att. lib. 4. 49
 Ergo vt constantia scientiæ, sic perturbatio erroris est.

Tuscul. quæst. lib. 4. 66
 Ordo & constantia siderum in omni æternitate. de Natura
 deor. 2. 31
 Constantia vel inconstantia testimoniorum. 2. ad Her. 41
 Constantia vitæ. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 31
 Constantia, pro eo quod Stoici Græcè *ἰσχυρία* nominant,
 hoc est laudatos motus, qui sunt gaudium, voluntas, can-
 tio. Tusc. q. lib. 4. 12
 Robusti animi est, magnæque constantiæ, acerba ita ferre,
 vt nihil à statu naturæ discedas, nihil à dignitate sapien-
 tis. 1. Offic. 97. a
 Stabilitatis, constantiæque firmamentum in amicitia, fides.
 de Amicit. 58. a
 Satis animi, constantiæque esse in aliquo. pro Leg. Man. 49. a
 Nihil est tam contrarium rationi & constantiæ, quàm for-
 tuna. de Diuin. 112. 115. b
 Si foci Scauri constantiam, vt nequis te de vera & certa
 possit sententia dimouere. 2. Verr. 31. a
 Constantiam ex se habere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 24
 Constantiam respuit fortuna amica varietati. de Nat. d. 2. 31
 Nihil est quod tam deceat, quàm in omni re gerenda con-
 siliòque capiendi seruare constantiam. Offic. 1. 175
 Constantiam suscipere. 3. ad Att. 43
 Stabilitate & constantia, non ardore amoris, more adole-
 scentulorum, beneuolentiam iudicemus. 1. Offic. 71. a
 Admirabili incredibilique constantia sunt cursus stellarum.
 3. de Nat. d. 31. a
 Ex perpetuitate atque constantia spectandi philosophi. 5.
 Tuscul. 47. a
 Summa grauitate, summæque constantia homo. pro Sest. 76. a
 Fortem & liberum animum, &c. sine constantia & æquabi-
 litate nullum esse putaris. Brutus Ciceroni, 16. 18. a

Constanter.

Multaque eius & in Senatu, & in foro, vel prouisa pruden-
 ter, vel acta constanter, vel responfa acutè ferebantur. de
 Amicit. 6. a. Lentul. lib. 1. 9. 20. a
 Iudicio consideratè constantèrque deferre beneficia. 1. Of-
 ficiorum, 74. a
 Epicurum, quàm sibi constanter conuenientèrque dicat, non
 laborat. Tusc. 235. b
 Constanter dicere aliquid. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 11
 A quibus constanter honestèque viuendi præcepta ducun-
 tur. Offic. 3. 7
 Constanter facere aliquid. ad Att. 254. b
 Constanter & sedatè ferre dolorem. Tusc. q. lib. 2. 41
 Gerere se constanter & liberè. Att. lib. 4. 83. 12. a
 Equilater, constantèrque ingrediens oratio. in Orat. 115. a
 Constanter in suo statu manebat. de Vniuers. 59
 Constanter & perpetuò placebit hoc consilium. Brutus Ci-
 ceroni, 16. 16. a
 Constanter sentire. Tusc. q. lib. 3. 28
 Nil constantius, nil seuerius, nil fortius. 1. ad Att. 31
 Firmius & constantius in perspicuis manere. 4. Acad. 84. a
 Constantissimè dicatur sine pertinacia exquirere. Acad. q.
 edit. 1. lib. 2. 9

Constringo.

Qui orbem terrarum nouis constringit legibus. contra
 Rull. 71. b
 Quæ rem dissolutam, diuisamque conglutinaret, & ratio-
 ne quadam constringeret. 1. de Orat. 93. a
 Constringere catenis. pro Sest. 12. a
 Constringere digitos. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 133
 Constringere laqueis. pro Sest. 77. a
 Tum qui scelus fraudemque nocentis possit dicendo sub-
 icere odio ciuium, supplicioque cõstringere. de Or. 102. b
 Cuius etiam si corpus constringatur, &c. de Finib. lib. 3. 59
 Si turpissimè se pars illa animi geret, vincitur & constring-
 gatur amicorum propinquorumque custodiis. Tusc. 185. b
 Vt se virtuti tradat cõstringendam voluptas. de Fin. lib. 2. 52
 Si familiam tuam dimisisses, amici tui constringendum te
 putarent. in Pis. 82. a
 Victi & debilitati obiecta specie voluptatis, tradunt se libi-
 dinibus constringendos. 1. de Finib. 71. a

Consumo.

In studiis ac literis nostris consumo omne tempus. ad Atticum, 12.4. b
 Interficiunt & consumunt serpentes, ibes aues. 2. de Natura deorum, 14.1. a
 Consumpserat omne illud permistum. de Vniuers. 31
 Ibi Marcellum collegam nostrum conueni: eumque diem ibi consumpsi, vt cum eo essem. Sulpitius ad Ciceronem, lib. 4. 12. 2. a
 Cæsar omnem vim ingenii sui in populari leuitate consumpsit. in Ant. 20.4. b
 Nec mediocrem in eo studio operam, curamque cõsumpsimus. de Nat. 3. b
 Consumpsimus multum temporis in ista vna disputatione. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 13
 Ac primum quidem tempus salutationibus, reliquum percontatione consumpsimus. de Leg. 19.5. b
 Vt domũ ventitares, horãque multas sæpe suauissimo sermone consumeres. ad Matium, lib. 11. 27. 11. a
 Aut in quo melius consumam hanc diem. de Leg. 15.8. b
 Cũ præferum in eo omne studium consumeret. de Finib. lib. 2. 23
 Itaque quum totum iter & nauigationẽ consumpsisset, partim in percontando à peritis, partim in rebus gestis legedis, in Asiam factus imperator venit. 4. Acad. 4. a
 Si me aut vis aliqua morbi, aut natura ipsa consumpsisset. pro Plan. 27.8. b
 Tibi remitto atque concedo, vt omne studium tuum in Cn. Plancii honorem consumas. pro Plan. 60
 Nihil est enim opere aut manu factũ, quod non aliquando conficiat ac consumat vetustas. pro Marcel. 13. b
 Nisi vt omne tempus in quærendo ac dicẽdo, in cognitione naturæ consumant. de Finib. lib. 5. 49
 Postremo in eo vim artificii consumant, vt, &c. ad Her. 25. b
 Qui omnem vim sui tribunatus in mea salute consumpsit. pro Sest. 9. b
 Sed quĩ ea tẽpẽtas vetustãque cõsũperit, &c. 1. de Leg. 4. a
 Consumere adolescentiam in aliqua re. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 2
 Ætatem consumere in studio. 1. Offic. 4. a
 Per luxuriam effundere atque consumere omnia bona. pro S. R. 19. b
 Consumere curas in aliquem, vel in aliquo. ad Brut. 57
 Consumere dies in explicanda philosophia. ad Att. 219. b
 Consumere omnem nostram diligentiam in re aliqua. 7. Verriarum, 78. a
 Duas horas in silentio consumere. 3. de Orat. 11. a
 Consumere ingenium musicis. 5. de Finib. 92. a
 Me scito omnem meum laborem, omnem operam, curam, studium in tua salute consumere. Ligario, lib. 6. 45
 Manus suas non in defendenda Republ. sed in laudando consumere. Att. lib. 16. 332. 4. a
 Consumere multum operæ ac laboris in aliqua arte. de Orat. 105. b
 Consumere operam in agendo aliquid. de Finib. 49. b
 Consumere operam legendis Græcis. lib. 1. de Finib. 1. scilicet literis.
 Consumere operam in magnis rebus. de Inuent. 63. b
 Consumere orationem. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 11
 Consumere otium in angulis. 1. de Orat. 36
 Consumere otium suum in historia scribenda. 2. de Or. 31. a
 Consumere otium in philosophia. ad Heren. 1. b
 Consumere partes diei delectationibus. 7. fam. 1
 Consumere patrimonium. 2. de Finib. 40. a
 Consumere pecuniam aliquo. pro Rab. Posth. 4
 Pecuniam consumere in agrorum coemptionibus. 1. de Legge Agr. 8. a
 In præliis colendis operæ plurimum studiique consumere. pro Rosc. Amer. 25. a
 Studium suum consumere in virorum fortium factis memoriæ prodendis. 6. fam. 42
 Consumere supplicia in aliquo. 4. ad Heren. 151
 Consumere diuturnum tempus in aliqua re. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 2

Consumere tempus in poetis euoluendis. de Fin. lib. 1. 56
 Consumere matutina tempora lectiunculis. 7. fam. 1
 Vt pecuniam, quam confecerat, non consumpsisse, sed Flacco dedisse videretur. pro Flac. 163. b
 Propterea quod istorum in dialecticis omnis cura consumitur. de Claris Orat. 61. a
 Dolus consumitur in pecuniam, pollicitationes, dissimulationes, mentitiones, &c. ad Her. 16. b
 Inuentio in sex partes orationis consumitur. ad Her. 1. b
 Nox tota exinanienda naui consumitur. 7. Verr. 52. a
 Tantum requiris: habeo, quatum cum amicis consumitur. ad Atticum, 16. b
 Ita sum ab hominibus destitutus, vt tantum requietis habeam, quatum cũ vxore & filiola & mellito Cicerone cõsumitur. Att. lib. 1. 13. 2. a
 Quinetiam antequã ad me veniatur, risus omnis penẽ cõsumitur. Trebonio, lib. 15. 21. 7. a
 Mater tua, cuius omnes curæ ad te referuntur, & in te consumuntur. Brut. 288. b
 Omnis ferẽ nostra in his deliberationibus consumebatur oratio. de Fato, 140. b
 Vt ibi Iunius consumatur. ad Att. 82. b
 Quodque temporis in prædiolis nostris consumi potuit, in peregrinatione consumemus. ad Att. 252. b
 His vitiis in compositione vitatis, reliquum operis consumendum est in dignitate. ad Heren. 28. b

Consumptus.

Crassus cum febre domum rediit, dieque septimo est lateris dolore consumptus. de Orat. 143. b
 Consumptus altercatione dies. 1. fam. 4
 In quo tanta commoueri actio non posset, si esset consumpta superiore motu & exhausta. de Orat. 57. a
 Quorum omnis vita consumpta est in laboribus gloriosis. de Finib. lib. 2. 56
 Aurum in monumento consumptum. contra Rull. 73. b
 Nec verò desiderabat aut alimenta corporis, aut detractio- nem confecti & consumpti cibi. de Vniuers. 24. a
 Consumpti iniuria, fame, morbo, yastitate. de Prou. Conf. 4. a. ad Tironem, lib. 16. 12. 1. a
 Belluarum impetu quædam hominum genera esse cõsumpta. Offic. 36. b
 Ita orientur animantes, quos & viuos alatis, & consumptos sinu recipiatis. de Vniuers. 53

Consumptio.

Consumptione & senio sui se alebat mūdus. de Vniuers. 23
 Propterea quod non hæc videtur reperiri posse sine elaboratione & consumptione operæ. ad Heren. lib. 4. 180. a

Consumptor.

Atque noster ignis, quem vsus vitæ requirit, confector est, & consumptor omnium. 2. de Nat. d. 57. a

Consurgo.

Consurxit Senatus cum clamore ad vnum, sic vt ad corpus eius accederet. ad Quint. frat. lib. 3. 18
 Consurxisset omnes illi dicuntur, & senem illum sessum recepisse. de Senect. 90. b
 Itaque in curiam venimus, honorificè sanè consurgitur. 6. Verriarum, 121. a
 Consurgitur in consilium. pro Cluent. 59

Consurrectio.

Consurrectio iudicium. 1. ad Att. 37
 Cepi equidem fructum maximum & ex consurractione omnium vestrum, &c. de Arusp. resp. 1

Consydero.

Nunquamne homo amentissime te circumspicies? nunquamne quid facies, consyderabis, nec quid loquar? Parad. 37. a
 Id coram consyderabimus quale sit: habet enim res deliberationem. ad Att. lib. 7. 123. 4. a
 Reliquum est, quod ipsæ optimè consyderabitis, vestri similes foeminae sintne Romæ. Terentia, lib. 14. 14. 2. a
 Vide etiam atque etiam, & cõsydera quid agas. 7. Ver. 137. a
 Age nunc refer animum sis ad veritatem, & consydera quæ studia à patribus, &c. pro Sex. Rosc. 26. b

Consyderate cum animis vestris vosmetipsi. 5. Verr. 23. a
 Sed velim consyderes, quid faciendum putes. ad Att. 110. b
 Age nunc ex ipsius Chryfogoni iudicio Rosciorum factum consyderemus. pro S. R. Amer. 64. a
 His de rebus velim cum Pomponio, cum Camillo, cum quibus vobis videbitur, consyderetis. ad Att. 102. b
 Hoc est non consyderare, sed quasi sortiri quid loquar. de Nat. d. 1. 70
 Ex se, & ex sua natura simpliciter consyderare aliquid. 1. de Inuent. 20. a
 De aliquibus rebus cum aliquo consyderare. Terentia, lib. 14. 14. 4. a
 Sed de hoc tu videbis: quippe cùm de ipso, ac de me ista cõsyderare velim. ad Att. lib. 7. 132. 6. a
 Consyderare res humanas. Tuscul. quest. lib. 3. 31
 Ille ait consyderare se velle. ad Plancum, lib. 10. 16. 3. a
 Contemplari vnumquodque otiosè, & consyderare. 6. Verriarum, 29. a
 Vnaquæque constitutio ex se & ex sua natura consyderatur. de Inuent. 45. b
 Suum quisque opus à vulgo consyderari vult. 1. Offic. 205. a
 Consyderandum quid in consequenti tempore. 2. ad Herenium, 39
 Consyderandum quid in instanti tempore. 2. ad Heren. 38
 Consyderandum quid in præterito tempore. Ibidem.

Consyderans.

Equidem eos casus mecum ipse consyderans, huic incipio sententiæ diffidere. Tusc. 22. b

Consyderantia.

Cuius in hoc vno consyderantiam & ego sustinebo, vt poterò, & tu vt possis, est tuorum neruorum. ad Quint. frat. lib. 3. 24. 10. a

Consyderatus.

Minus cõsyderatus in re aliqua. pro Quint. 6. Id est, prudēs. Ratio bene consyderata. de Inuent. 82. b
 Ratiocinatio autem, est diligens & cõsyderata faciendi aliquid, aut non faciendi excogitatio. 2. de Inuent. 133. a
 Viuendi via consyderata & prouisa. in Parad. 42. a
 Factum quod paulò minus consyderatum videatur. pro Sylla, 180. b
 Nihil feci iratus, nihil impotenti animo, nihil non diu consyderatum, ac multò antè meditatam. de Arusp. resp. 2. a
 Verum & illud consyderati hominis esse putauit non contere. pro Cecin. 1. a
 Balbi docti & eruditi hominis in vtraque re consyderatam tarditatem vicit. de Clar. Orat. 79. a
 Quis consyderatior illo? quis tectior? quis prudentior? pro Deiot. 10
 Dare consyderatius consilium. Att. lib. 9. 6
 Illud verbum consyderatissimum nostræ consuetudinis arbitror. pro Font. 16

Consyderatio.

Circumspectio & accurata consyderatio. 4. Acad. 69. a
 Consyderatio contemplatiõque naturæ est animorum ingeniorumque naturale quoddam quasi pabulum. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 118
 Cõsyderatio cognitiõque rerum cælestium. de Fin. lib. 5. 54

Consyderatè.

Atque ea (beneficia) quæ iudicio cõsyderatè, constantèque delata sunt. 1. Offic. 74. a
 Consyderatè agere pluris est, quàm cogitare prudenter. Officiorum, 1. 223
 Consyderatè agere quod agas. Offic. 1. 33
 Consyderatè facere. 4. Philipp. 155. Id est, prudenter. Prætores, vt consyderatè fieret, cõsyderauerunt. pro Quintio, 29. a
 Parum consyderatè loqui. Offic. 2. 8
 Hirtius nihil nisi consyderatè, vt mihi crebris literis significat, æturus videbatur. ad Cassium, lib. 12. a
 Quid feci non consyderatissimè? 1. Offic. 133. & 190. a

Contabesco.

O perfidiosa Fregella, quàm facilè scelere vestro contabuis. ad Heren. 10. b

Vt Artemisia illa Mausoli Caria regis vxor, quæ nobile illud Halicarnassi fecit sepulchrum, quandiu vixit, vixit in luctu, eodẽque etiam confecta contabuit. 3. Tusc. 22.8. a
 Contagio, Vide Contingo.
 Contamino.

Is nomen Populi Romani tanto scelere contaminauit, vt id nulla re possit, nisi ipsius supplicio expiari. de Arusp. 251. b
 Qui se aliqua contagione prædæ contaminauerunt. pro Domo sua, 235. b
 Saturnini, & Gracchorum, & Flacci, & superiorum complurium sanguine non modo se non cõtaminarunt, sed etiam honestarunt. 1. in Catil. 21. a
 Denique aliquo vel quamplurimis vitiis contaminabit personam aduerfarii. ad Heren. 7. b
 An se scientes scelere contaminent. Off. 3. 47
 Fingi nullum maleficium potest, quo iste se non contaminari. pro S. R. 27. b
 Contaminare se humanis vitiis. Tusc. q. lib. 1. 59
 Contaminare extremum tempus ætatis. Tusc. q. lib. 5. 42
 Veritatem mendacio contaminare. pro Sylla, 33. a
 Contaminatur multis flagitiis homo. pro Cluent. 78. a
 Contaminari culpa. ad Heren. 10. b

Contaminatus.

Homo improbus, multis flagitiis cõtaminatus. pro Clu. 38. b
 Frontis tuæ nubeculam, tum collegæ tui contaminatum spiritum pertimescerem. in Pis. 83. b
 Quos nondum tantis parricidiis contaminatos vix ferebamus, hoc nunc omni scelere coopertos tolerabiles censet ciuitati fore? 12. Philip. 329. a
 Integra contaminatis opponuntur. in Top. 36. a
 Ita perturbatis sacris, contaminatis gentibus, factus es filius. pro Dom. 28
 Corruptis ac contaminatis iudiciis. in Verr. 66. b
 Homo post homines turpissimus, sceleratissimus, contaminatissimus. pro Domo sua, 18. a

Contego.

Lateant libidines eius illæ tenebricosæ, quas fronte & supercilio, non pudore & temperantia contegebat. de Prouinc. Consul. 7. a
 Natura eas partes contexit atque abdidit. de Prouinc. 70. b
 Gracchus messoria se corbe contexit. pro Sest. 70. a. 1. Officiorum, 177. a
 Idem tumulus, qui corpus eius contexerat, nomen etiam obruisset. pro Arch. 18. b
 Quos humus iniecta contegeret. de Leg. 18. 1. b

Contemno.

Contemnit hunc Platonium mirificè. de Nat. d. 1. 50
 Hos si contemnimus, etiam abiectos putamus illos. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 121
 Cõtẽmpnisti L. Murenæ genus, extulisti tuum. pro Mur. 13. a
 Dialecticam contempsit Epicurus. de Finib. 68. b
 Quare istos omnes deridete atque contemnite. Offic. 147. b
 Contemnerent ipsum vinci. 15. fam. 42
 Qui tantum præfens lucrum nulla opera insumpta cõtẽmpserit atque despexerit? 5. Verr. 126. a
 Ea, quæ plerique vehementer expetant, contemnere, & pro nihilo ducere. 1. Offic. 42. a. 1. Verr. 13. a. pro Mil. 47. a
 Faciunt, vt grauitatem dignitatẽque virtutis exaggerent, quam, &c. facile est contere atque contemnere. 5. Tuscul. 123. a
 Irridere & contemnere alios præ se. contra Rul. 85. b
 Contemnere aliquem. Orat. 209. b
 Contemnere & irridere aliquid. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 88
 Per risum ac per iocum cõtẽmnere aliquid. 1. de Leg. Agra. 94. a
 Contemnere casus humanos. Tusc. q. lib. 5. 3
 Contemnere gloriam, & pro nihilo putare. Offic. 1. 101
 Sic nemo vlla in re potest id, quod malum esse decernit, non curare, idque contemnere. 3. de Finib. 45. a
 Contemnere legem & modum naturæ. de Finib. lib. 5. 44
 Severissimè contemnere voluptatem. Offic. 1. 101
 Contemuntur ii, qui nec sibi, nec alteri profunt, vt dicitur. Offic. 2. 51

Contemni se putant, despici, illudi. de Senect. a
Voluptatem contemni & reuici oportere. 1. Offic. 148. a
Orator non contemnendus. de Clar. Orat. 169. b
Ne Titus quidem Posthumius contemnendus in dicendo.
de Clar. Orat. 189. b
Oratio non contemnenda, sanèque tolerabilis. de Claris
Orat. 198. b
Ieiunium nescio quid & contèndum videbitur. 15. fam. 22
In parte Italiæ minimè contemnenda. 6. fam. 22
Hierocles & Meneclis minimè contemnendi. Orat. 220. b
Defensiones non contèndendæ, sanèque tolerabiles. de Cla-
ris Orat. 149. a
Non contemnendos exercitus habent. 10. fam. 53

Contemptus.

Contemptus quibus rebus excitetur. 1. ad Heren. 8
Quint. Pompeius non contemptus orator. de Claris Ora-
toribus, 173. b
Causa contempta atque abiecta. pro Cluent. 37. b. 2. de Lege
Agr. 91. a
Id enuntiat vestris mysteriis totum est contemptum &
abiectum. pro Muren. 21. a
Qui nullo præmio proposito, præter hoc, quod iam contri-
tum & contemptum putatur, iudicium bonorum, omnia
pericula, &c. suscepit. pro Sest. 74. a
Homo vita contempta ac sordida. pro Planc. 10. a
Minimè contempti philosophi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 69
Quo iam nihil potest esse contemptus. de Diuin. 32. b
Despicatissimus & contemptissimus. pro Sest. 29. a
Contemptissimi philosophi. 2. de Diuin. 222. a
Tenuissimus victus, atque contemptissima escæ. 2. de Fi-
nibus, 144. a

Contemptio.

Fortitudo, est laborum dolorumque contemptio. Officio-
rum, 76. b
Contemptio fortunæ. Parad. 33
Contemptio mortis, dolorisque, munera duo maxima for-
titudinis. Tusc. q. lib. 2. 38
Firma & stabilis doloris mortisque contemptio. de Finib.
lib. 2. 93
Contemptio pecuniæ. in Ant. 168. b
Animi magnitudo, humanarumque rerum contemptio.
1. Offic. 21
Contemptio ac despicientia omnium rerum humanarum.
Tusc. q. lib. 1. 78
Contemptio voluptatum. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 17
Adducere aduersarios aut in odium, aut in inuidiam, aut in
contemptionem. 1. de Inuent. 32

Contemplor.

Contemplor studiosè summorum virorum sepulchra. 2. de
Legib. 3
Conspicetus vester reficit & recreat mētem meam, cum in-
tueor & contemplor vnumquenque vestrum. pro Plan-
cio, 1. a
Nec verò ille artifex, cum faceret Iouis formam, contem-
plabatur aliquem, è quo similitudinem duceret. Or. 197. b
Quum cælum suspeximus, cælestiaque cōtemplati sumus.
2. de Nat. d. 5. a
Et id animo contemplare, quod oculis non potes. pro De-
iotaro, 28. a
Codicis tui literas contemplare. in Verr. 156. b
Totam causam quam maximè intentis oculis (vt aiunt) acer-
rimè contempler. Offic. 2. 10. a
Quæ cognitio: e digna sint, summo otio ipse secum con-
sideret & contempletur. 1. Offic. 213. a
Traçtare & contemplari res cognitione dignissimas. Offi-
ciorum, 31. b
Sed ea cum contemplari cuperem, vix aspiciendi potestas
fuit. de Orat. 98. b
Contemplari oculis pulchritudinem cæli. de Nat. 45. b
Contemplari vnumquodque otiosè & consideratè cœpit. in
Verrem, 207. b
Quis tam cæcus in contemplandis rebus vnquam fuit, vt
hoc non videret. de Nat. 16. b

In contemplandis rebus perspiciendisque se totum ponere.
Tusc. quæst. lib. 1. 37

Contemplans.

Te autem cōtemplans absentem, & quasi tecum coram lo-
querer. ad Cælium, lib. 2. 8. 3. a
Deus terras & maria contemplans, hominum commoda
vitæque tuetur. de Nat. 12. b
Cuius quidem ego villam contemplans (abest enim non
longè à me) admirari satis non possum. de Senect. 51. a
Quæ cōtemplantes expendere oportebit quid quisque ha-
beat sui. Offic. 23. b
Omnes loci artis, inquirentibus nobis, omnique acie inge-
nii contèplantibus ostēdunt se & occurrūt. 1. de Orat. 73. b

Contemplator.

Homo contemplator cæli ac deorum. Tusc. 163. b

Contemplatio.

Consyderatio contemplatiōque naturæ. 4. Acad. 219. a
Contemplatio rerum occultiorum. de Finib. lib. 4. 15
Cum ex terra nihil emerit, quod contemplationi cæli
posset officere. de Diuin. 99. b
Virtutis disciplinam meliorem reperiet nullam, quam con-
templationem atque imitationem tui. Brut. 91. b
Sic in vita longè omnibus rebus contemplationem rerum,
cognitionemque præstare. Tusc. q. lib. 5. 7
Hæc res magna & diligenti contemplatione dignissima. de
Nat. 11. b

Contendo, pro, proficiscor.

Hæc vbi filio nūtiata sunt, statim exanimatus ad ædes con-
tendit, vt & vitæ patris, & pudicitia sororis succurreret.
3. Verr. 46. Id est, festinat & accurrūt.
Si potuissemus, quod contendimus, peruenire. Orat. 206. b
Tharsum veni, inde ad Amanum contendi. Orat. 79. b
Iter à Vibone Brundisium petere contendi. pro Plancio,
280, & 279. b
Mihî non dubiū est, quin Brundisium contēdam. Or. 127. b
Dyrrhachium petere contendi. pro Planc. 79. a
Contendere iter constitutum. pro Rosc. Amer. 61
Quæ res eum vna nocte tantum itineris contendere cō-
git. pro Sex. Rosc. 34. b
Sed audisse te credo, tum verò Platonem Socrate mortuo
primū in Ægyptum discendi causa, post in Italiam cō-
tendisse. 4. de Rep. 4. a

Contendere, pro, vehementer niti.

Sic ego hoc contendo, me tibi, cuiuscunque tribus rationē
popofceris, redditurum. pro Planc. 269. b
Itaque contendi omnes neruos Chrysippus, vt persuadeat
omne a^liquid aut verum esse aut falsum. de Fato, 17
Seruius contra vim grauitatēque morbi contendi, vt ad
castra perueniret. 9. Philip. 267
Cur potius id contenditis, &c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 51
Quantum potero voce cōtendam, vt hoc Pop. Rom. exau-
diat. pro Lig. 138. b
Contendāque (si modò id consequi potero) vt in hac cau-
sa atque vniuersa defensione nihil à me quod, &c. præ-
termisum esse videatur. pro Sestio, 3. a
Vociferarer, & quantum maximè possem, contenderem, te-
stare publicanos, &c. pro Flac. 154. b
Magnum onus, sed dignum in quo omnes neruos ætatis
industriæque meæ contenderem. 2. in Verr. 22
Vt quum ad vltimum animo cōtendissemus, ibi tamen, vbi
oporteret, consisteremus. pro Muren. 59. a
Ne quid contra æquitatem contendas. Offic. 2. 105
In eo contendas neruos tuos omnes. 15. fam. 39
Sic enim faciendum est, vt contra naturam vniuersam nihil
contendamus. Offic. 22. b
Iam in tanta impudentia istius remittendum aliquid vide-
tur, ne omnia contendamus, ne omnia cum dolore agere
videamur. in Verr. 119. b
Vt etiam contendant & elaborent, &c. de Finib. lib. 5. 43
Cum plus contenderimus, quam possumus: minus tamen
faciamus, quam debemus. epist. 9. b
Hi simul ac iuuenes esse cœperunt, magna spectare, & ad ea
rectis studiis debent contendere. 2. Offic. 63

Maximis laboribus & periculis ad summam laudem glo-
riamque contendere. 14. Philip. 406. a
Contendere contra naturam vniuersam. Offic. 1. 155
Qui stadium (inquit) currit, enti & contēdere debet quam-
maximè possit, vt vincat. 3. Offic. 55. a
Quare quantum conniti animo potes, quātum labore con-
tendere, &c. tantum fac vt efficias, &c. 3. Offic. 8. ad Q.
frat. lib. 1. 1. 63. a
Contēdere omnibus neruis ac facultatibus. de Pet. Conf. 36
Contendere neruos ætatis industriæque suæ in re aliqua.
2. Verr. 22. a
Omnibus enim neruis mihî contendendum est, atque, &c.
5. Verr. 110. a. Hoc est, totis viribus connitendum.
Tan-tum contendere in Rep. quantum probare tuis ciuibus
possis. epist. 14. b
Quod plurimis locis voluisse nos, atque animo contēdisse,
perorationes nostræ declarant. Orat. 217. b

Contendere, pro, petere.

Contendo petere Dyrrhachium, quod est in fide mea. pro
Planc. 79
Quare omni studio à te mi Brute contendo, vt Ciceronem
meum ne dimittas. ad Brut. lib. 14. 3. a
Neque ego hoc contendo, quod fortasse iam in nostra æta-
te difficile est, mutare animum. Quint. frat. 297. b
De oratione Bruti prorsus contendis, mecūque iterum
tam multis verbis agis. ad Att. 240. b
Pompeius à me valde contēdit de reitu in gratiam, sed
adhuc nihil profecit. Q. frat. lib. 3. 17. 20. a
Incensus cupiditate cōtendit à Pythio, vt venderet. Off. 63. b
Sic à Seio contēdit, vt sibi domum meam venderet. pro
Domo sua, 236. b
Sed si non eadem contēdit in tribunatu Plancius, existi-
mare debes non huic volūtatē defuisse, sed me, &c. pro
Planc. 275. b
Primum contendam à Q. fratre, vt se præfici patiatur. ad
Attic. 82. b
Quantum potero, voce cōtendam, vt hoc Populus Rom.
exaudiat. pro Lig. 4. a
A quo facili, si contēdes, impetrare poterit. de Petit. 209. b
Quicquid contra dixeris, id cum defensione nostra cōten-
dito, ita facili causa S. Roscii cum tua conferetur. pro S.
Rosc. 34. b
Sed à magistris quum contēderem de proferendo die, pro-
bauerunt mihî, &c. ad Cornificium, lib. 12. 29. 11. a
Non erat causa, cur à te hoc tempore aliquid contēderem.
Cluuius, lib. 13. 8. 6. a
Verecundius à te, si qua magna res mihî petenda esset, con-
tēderem. Curioni, lib. 2. 5. 2. a
Cum Hipseus maxima voce plurimis verbis à M. Crasso
contēderet, vt, &c. 1. de Orat. 81. a
Cum Pompeius contēdisset, vt nihil vnquam magis, vt
cum Crasso redirem in gratiam. epist. 15. b
Pereos, qui nostra causa volunt, diligentissimè contendas
opus est. ad Att. 175. b
Nec dubito, quin Cæsar à me contēdat, vt ad urbem ve-
niam. ad Att. 152. b
Dixi me nihil ab inuito contendere. ad Att. 141. b
Primum igitur leges oportet contendere, cōsiderando vtra
lex ad maiores pertineat, &c. de Inuent. 80. b
Contendere magistratum à populo. 4. in Verr. 91
Non audeo vehementer à te contendere, ne aut, &c. L. Pau-
lo, lib. 15. 13. 5. a. 3. Offic. 77. a
Ita manifestas (res) proferam, vt nemo à vobis, vt istum ab-
soluatis per gratiam, conetur contendere. 2. Verr. 29. a
Quenquam horum ab amico quippiam contēdisse, &c.
Læli. 37

Contendere, pro, certare.

Thermus cum Syllano cōtendit. ad Att. 1. & de Inuen. 84. b
Humilitas cum dignitate de amplitudine contēdit. pro
Rosc. Amer. 81. a
Ecquis vnquam tam palam de honore, tam vehementer de
salute sua contēdit, quam ille, aut illius amici? 1. Verri-
narum, 12. a

Quoniā verbis inter nos cōtendimus, non pugnis. Parad. 27
Tauri pro vitulis contra leones summa vi impetūque con-
tendunt. de Finib. 3. 52
Itaque feci, sic pugnaui, sic omni ratione contēdi, sic ad om-
nia confugi, quantum ego assequi potui, remedia, &c.
pro Cluent. 39. a
In quo etiam, si multi mecum contēdent, tamen omnes
facile superabo. epist. 64. b
Quod si duriorem te eius miseræ & afflictæ fortunæ præ-
bes, non contēdam ego aduersus te. Att. lib. 14. 310. 2. a
Extremum autē præceptum in beneficiis, operaque danda
est, nequid contra æquitatem contendas, nequid pro in-
iuria. 2. Offic. 105. a
Contendas sacramento mea non esse. 7. fam. 56
Si causa cum causa contēderet, nos, &c. pro Quint. 62. a
Multisique præessem, qui interdicto tecum contēderent. de
Orat. 8. b
Si exercitum adducat, necesse est armis cum eo contendere.
7. ad Att. 128
Qua de re decertari oporteret, non contendere armis. pro
Cecin. 1. a
Ciuiliter contendere. 1. Offic. 58. a
Sermone paulò intentiore conficere omnia, nunquam late-
ribus aut clamore contendere. de Orat. 107. b
Tamēne vereris vt possis hæc contra Hortensium contē-
dere. pro Quint. 14. b
Contendere de honore, de dignitate. Tusc. q. lib. 3. 43
In hac causa desinamus aliquando (si videtur) vulgari &
peruulgata declamatione contendere. pro Planc. 268. b
Inimicissimè atque infestissimè contendere. pro Quint. 45. a
Contendere iurgio cum aliquo. de Clar. Orat. 133. a
Iure contendere cum aliquo. pro Quint. 64. a
Summo iure contendere. Att. lib. 16. 339. 1. a
Summa vi impetūque contendere contra aliquem. 3. de Fi-
nibus, 101. a
Patere igitur rationem meam cum tua ratione contendere.
de Nat. 61. b
Cōtendere omnia. 4. in Ver. 37. Hoc est, cū contēdione agere.

Contentus.

Si ipsum sine comparatione audires, non modò esses con-
tentus, sed melius non querereres. de Clar. 176. b
Diues est, cui tanta possessio est, vt ad liberaliter viuendum,
facile contentus sit. Parad. 124. b
Neque L. Gellii iudicio stetit Lentulus, neque Lentuli exi-
stimatione contentus fuit Gellius. pro Cluent. 45. b
Quantis paruis Italiæ latebris contentus essem. epist. 26. b
Iam nihil ego veltigalibus, & paruo contentus esse pos-
sum. ad Att. 230. b
Si animus tuus satiatus est, aut contentus etiam pecunia,
concedo, diues es. Partit. 124. b
Quod cuique temporis ad viuendum datur, eo debet esse
contentus. de Senect. 91. b
Populus Rom. diligit magistratus, in quibus si qua præter-
ea est ars, facile patitur: sin minus, virtute eorū innocen-
tiaque contentus est. pro Planc. 272. b
Quibus ego rebus à tali viro contentus eram. epist. 45. b
Paruo cultu natura contenta est. Tusc. 247. b
Vt Resp. vna hac mea accusatione contenta sit. in Ver. 275. b
Eo contentum me esse dicam. in Verr. 269. b
Contentum suis rebus esse, maximæ sunt certissimæque di-
uitiæ. Partit. 126. b
Cum contenta cursu hostium classis Italiam peteret. pro
Mure. 132
Satiata quæstu, vel contenta potius. Offic. 31. b
Ad tribunatum, quia ipse ad sese iam dudum vocat, & quo-
dammodo absorbet orationem, contento studio cursū-
que veniamus. pro Sest. 3. b
Et si satis esse putatis, ea quæ, &c. sed si his contenti estis,
&c. de Orat. 149. b
Maiores nostri in priuatis rebus minimè contenti, tenuissi-
mo cultu viuebant. pro Flac. 151. b
Sed quemadmodum tu præcipis, contenti idibus Martii
simus. ad Att. 230. b

Patrefamilias suo contenti. pro Flac. 161. b
 Quidam non contenti quasi bona valetudine, vires, lacer-
 ros, sanguinem quarunt. de Opt. 243. b
 Chryſippus sperat Chaldaeos contentos Stoicorum causa
 fore. de Fat. 143. b
 Contenta vox. Orat. 202. b
 Ut in fidibus plurimis, si nulla earum ita contenta numeris
 fit, vt concentum seruare possit, omnes æque incontentæ
 sint: sic, &c. Tusc. 123. b
 Balistæ lapidum, & reliqua tormenta telorum, eò grauiore
 emissiones habent, quò sunt contenta atque adducta ve-
 hementius. 2. Tusc. 97. a
 Sunt quædam animi similitudines cum corpore: vt onera
 contentis corporibus facilius feruntur, remissis oppri-
 munt. 2. Tusc. 93. a
Contentio, pro concertatione, conatu ad aliquid
 agendum, perseverantia, intentione.
 Contentio, est oratio acris & ad confirmandum, & ad confu-
 tandum accommodata. ad Heren. 20. b
 Accurata & inimicitias incensa cõtentio. de Opt. gen. Or. 152. a
 Acerrima contentio. in Orat. 58. a
 Similis contentio actionis. de Orat. 128. b
 Contentio animi est sola officii tanquam custodia. Tusc. 123. b
 In omnibus officiis persequendis, animi est adhibenda con-
 tentio. Tusc. 187. b
 Verum otii fructus est non contentio animi, sed relaxatio.
 2. de Orat. 3. a
 Magna etiam animi contentio adhibenda est explicando
 Aristotelem, si leges. in Hortensio, a. Hoc est, intendendæ
 sunt ingenii vires.
 Contentio animorum. 2. fam. 24
 Contentio causarum. Offic. 2. 10
 Est enim inter eos non de terminis, sed de tota possessione
 contentio. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 123. Metaphora.
 Impetus contentioque dicendi. pro Deiot. 144. b
 Summa vis & contentio dicendi. de Orat. 107. b
 Effusa sine intermissione contentio. de Orat. 164. b
 Meritorum in Rempublicam contentio sanè grauis. de Opt.
 gen. Orat. 152. a
 Nihil interrumpit, quo labefactari possit: tanta contentio
 grauitatis & ponderum. de Nat. 49. b
 Honoris contentio. pro Muren. 7. a
 Miserima est omnino ambitio, honorumque contentio.
 1. Offic. 123. a
 Contentio mea. pro Domo sua, 112
 Contentio nulla mihi cum illo maneret, si viueret. 14. ad At-
 ticum, 25
 Contentio orationis plurimum valet, & maiorem vim ha-
 bet ad gloriam: & est ea quam eloquentiam dicimus. Of-
 ficiorum, 2. 67
 Anima magna, vocis parua contentio. de Clar. Orat. 1. 5. a
 Hæc tibi est prima cum Plancio generis vestri familiaræque
 contentio, qua abs te vincitur. pro Planc. 262. b
 Contentio reiectionis. in Vatin. 21
 Impendet summa inter eos contentio. Att. lib. 7. 121. 5. a
 Neque minus hæc tamen tua grauissimi sermonis lenitas,
 quam illa summa vis & contentio probatur. 1. de Ora. 133. a
 Tanta adhibebatur à nobis contentio, vt rem posse confici
 non diffiderem. Q. frat. 290. b
 Hæc autem est vna contentio, quæ adhuc permanferit. 4.
 Academ. 138. a
 Nihil perniciosius, quam effusa sine intermissione vocis
 contentio. 3. de Orat. 124. a
 Asperitas contentionis Oratoris ipsius humanitate condi-
 tur. 2. de Orat. 117. a
 Græci contentiois cupidiores, quam veritatis. de Or. 89. b
 Est quiddam contentiois extremum, quod tamen inferius
 est, quam acutissimus clamor. de Orat. 164. b
 Oratio non magnæ in dicendo contentiois. pro Clu. 1. a
 Nostra causa nihil habuit contentiois cum tribunatu. de
 Legib. 189. b
 Rationis contentioisque particeps animus. de Vniuers. 33

Contentioni alicuius, alterius salutem tradere. pro Plan. 65
 Qui volunt exclamare maius, toto corpore atque omnibus
 vngulis, vt dicitur, contentioni vocis asseruiunt. Tusc. 187. b
 Præsidio exercitus mei ad eorum qui in culpa essent, timorem
 potius, quam ad contentionem vteretur. Senatus, lib. 15. 2. 21. a
 Contentionem in re aliqua adhibere. 1. ad Quint. frat. 1
 Omnem contentionem esse inter homines doctos in verbi
 Controuersia positam. de Orat. 93. b
 Fortunarum contentionem facere. in Pis. 40. a
 Ferre animi nostri tantam contentionem non possent, nisi
 eos doctrina relaxarem. pro Arch. 188. b
 Respub. contentionem cum illis viris fieri non vult, & ne
 fiant, vehementer recusat. 1. fam. 38
 Neque serè vnquam venit in contentione de accusando,
 qui Quæstor fuisse, quin repudiaretur. 1. Verr. 34. a
 Sed si res in contentionem veniet. Offic. 2. 104
 Quòd nisi ex Publicio narratum Neuius esset, non tam cito
 res in contentionem venisset. pro Quint. 12. a
 Sed aliquando ab hac contentione disputationis animos
 nostros curamque laxemus. de Orat. 164. b
 Ex eo quidam suspicati fortasse sunt, animorum contentio-
 ne, non opinionum diffensione, me ab eo discrepare. Ca-
 lio, lib. 2. 12. 7. a
 Si quis omnem vitæ suæ cursum in labore corporis atque
 in animi contentione conficeret. pro Cæ. 45. b
 Contentione dicendi decertare. 2. Philip. 30
 Mihi cum Murena magna amicitia est, quæ in capitis dimi-
 catione à Ser. Sulpitio non idcirco obrueretur, quòd ab eo-
 dem in honoris contentione superata est. pro Mure. 125. b
 Res minimè dubitanda in contentione ponitur, vtrum, &c.
 pro Cælio, 49. b
 Antiochum illum magnū maiores nostri magna belli con-
 tentione terra marique superatum intra montem Tau-
 rum regnare iusserunt. pro Sest. 49. a
 In obiurgationibus vtendum est fortasse & vocis conten-
 tione maiore, & verborum grauitate aciore. Offic. 1. 189
 Equum submersum cum maxima contentione non po-
 tuisset extrahere, discessit. de Diuin. lib. 1. 65
 Illud etsi expetitum à me sit, & approbatum, à te tamen non
 est nostra contentione perfectum. 7. ad Att. 13
 Hominum membra nulla contentione, mente ipsa atque
 voluntate mouentur. de Nat. 78. b
 Omni contentione, velis remisque fugere aliquid. Tusc. q.
 lib. 3. 22
 Otiosam & quietam ætatē sine vlllo aut labore, aut conten-
 tione traducere. de Senect. 74. a. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 7
 Cato contra Galbam ad populum summa contentione di-
 xit. de Clar. Orat. 171. b
 Pugna summa contentione pugnata. pro Muren. 32. a
 Per multa tum vehementissima contentione animi, inge-
 nii, virium ab eo dicta esse constabat. 3. de Orat. 3. a
 Contentiones, quæ cum inimicissimis fiunt. Offic. 17. b
 Mihi cum M. Crasso multæ & magnæ contentiones fue-
 runt. in Ant. 161. b
 Contentiones præliorum. Offic. 1. 127
 Demosthenes tantum continenda anima in dicendo est
 affectus, vt vna continuatione verborum binæ ei con-
 tentiones vocis & remissiones continerentur. 1. de Or. 136. a
 Res tuæ gestæ contentiois magnitudine cum nullo con-
 ferri possunt. pro Marc. 131. b
 Contentiones nostras diiudicauit. 14. ad Att. 25
 Plebs de suo iure periculosas contentiones nullas facit. de
 Legib. 189. b
 Contentiones concertationesque in disputando pertinæ-
 ces. de Finib. lib. 1. 21
 Sic tu à contentionibus, quibus summis vti solebas, quoti-
 die relaxes aliquid. de Leg. 158. b
Contentio, pro comparatione.
 Hominum ipsorum videtur faciendæ esse contentio. pro
 Plancio, 4. 12. 13. & 14
 Et aliorum cum suis factis contentio. de Inuent. 76. b
 Sed quoniam fortunarum contentionem facere cõpimus,
 &c. in Pison. 90. b

Summa enim omnia sunt Quirites, sed ea magis ex aliorum
 contentione, quam ipsa per sese cognosci atque intelligi
 possunt. pro Leg. Manil. 26. a
 Primum quæri conuenit, vtrum fuerit vilius ex conten-
 tione. ad Heren. 10. b
Contentio, exornatio rhetorica.
 Contentio est, quum ex contrariis rebus oratio conficitur,
 hoc pacto, Habet assentatio iucunda principia, eadem exi-
 tus amarissimos affert. in Top. 3. de Orat. 114. ad Heren-
 nium, lib. 4. 165
Contente.
 Genu me hercule M. Antonium vidi, quum contentè ipse pro
 se lege Varia diceret, terram tangere. 2. Tusc. 49
 Socratem ferunt, quum vsque ad vesperum contentius am-
 bularet, quæsitumque esset ex eo quare id faceret: respon-
 dit, se, quòd melius cõnaret, obsonare ambulando famem.
 5. Tusc. 138. a
 Plaga hoc grauior, quo est missa contentius. Tusc. quæst.
 lib. 2. 49
 Vti ornamentis iisdem, aliàs contentius, aliàs summissius.
 de Orat. 162. b
Contero.
 Frustrà tempus contero. pro Quint. Rosc. 15. b
 Cæsar cæteras nationes cõtriuuit, compulit, domuit. de Pro-
 uinc. 75. b
 Contriuius ea quæ sunt horum temporum. 9. ad Att. 8
 In studiis remoti ab oculis populi, omne otium tempusque
 contriuimus. de Amic. 85
 Quòd eius omnes grauissimas iniurias cõmunis cõcordiæ
 causa, voluntaria quadam obliuione cõtrueram, eius re-
 pentinā defensionē Gabinius tulisset. ad Lent. lib. 1. 9. 76. a
 Ludis quidem quoniam dies est additus, eò etiam melius
 hic eum diem cum Dionysio conteremus. ad Atticum,
 lib. 4. 77. 3. a
 An ille tempus aut in poetis euoluendis consumeret: aut
 se, vt Plato in musicis, geometria, numeris, astris contere-
 ret: de Finib. 1. 56
 Conterere ætatem in litibus. 1. de Leg. 79. a
 Tamen in rebus quærendis, explicandisque naturis, ætates
 conterere videamus. de Finib. lib. 5. 53
 Conterere diem & noctem conuiuiis & stupris. 7. Verr. 21. a
 Quocum conterere diem solebam. 9. ad Att. 1
 Conterere librum aliquem legendo. 9. fam. 59
 Cum virtutem ad cælum extulerint, reliqua ex collatione
 facile est conterere atque consumere. 5. Tusc. 63
 In causis, in negotiis, in foro conteri. 1. de Orat. 136. a
Contritrus.
 Præter hoc, quod iam contritum & contemptum putatur.
 pro Sest. 74. Id est, despectum.
 Aut vnde est hoc contritum vetustate proverbium. de Fi-
 nib. lib. 2. 44
 Non negabo me ista omnium communia & contrita præ-
 cepta didicisse. 1. de Orat. 68
 Eadem quotidie, quæ iam iamque ipsa contrita sunt. 12. ad
 Attic. 35. Hoc est, omnibus nota.
 Quo in studio ingeniosorum hominum totas ætates vide-
 mus esse contritas. de Orat. 103. b
Conterreo.
 Marcus Scaurus iam credo huc veniat, & hæc loquacitatem
 nostram vultu ipso aspectuque conterreat. de Orat. 103. b
Contestor.
 Qui per se litem contestatur, sibi solus petit: alteri nemo
 potest, nisi qui cognitor est factus. pro Rosc. Com. 31
 Non enim procuratores litem contestabuntur. 16. Att. 38
 Contestari omnes deos. 3. fam. 35
Contestans.
 Rex flens, ac deos hominesque contestans, clamare cõpit.
 6. in Verr. 8. b
 Quum ego te Flacce, cælum, noctemque contestans, flens
 flentem obtestabar. pro Flac. 78
Contestatus.
 Clarissimis monumentis contestata, consignataque anti-
 quitas. 1. de Diuin. 145. a

Nam iste cum eo litem contestatam habebat. pro Rosc. Co-
 mædo, 21. a
 Lite contestata, iudicio damni iniuria constituto, tu sine me
 cum Flauio decidisti. pro Rosc. Com. 19. a
 Quinque ab hac perenni, contestataque virtute maiorum
 non modò degenerauit L. Flaccus, sed id, &c. pro Flac. 19
Contexo.
 Neque tam faciliè interrupta contexo, quam absoluo insti-
 tuta. 1. de Leg. 14. a
 At longius quidem mihi hoc carmen liceret contextere. pro
 Cælio, 13. a
 Contextere extrema cum primis. epist. 152. b
 Memoriam rerum veterum cum superiorum ætate conte-
 xere. Orat. 208. b
 Coniunctene malles cum reliquis rebus nostra contextere,
 an, vt multi Græci fecerunt, &c. Luceio, lib. 5. 12. 6. a. in Ora-
 tore, 66. a
 At quàm festiuè crimen contexitur! pro Deiot. 12. a
Contextus.
 Ira perpetuas & contextas voluprates in sapiente fore sem-
 per. Tusc. 247. b
 Quid enim oues aliud afferunt, nisi vt earum villis confec-
 tis atque contextis homines vestiantur? 2. de Nat. d. 119
Contextus.
 Et hercule (fatendum est enim quod sentio) mirabilis est
 apud illos contextus rerum. 5. de Finib. 143. a
 Pennarumque contextu corpori tegumenta faciebat. 5. de
 Finib. 57. a
Contexte.
 Omnia naturali colligatione confertè contextèque fiunt.
 de Fato, 24
Conticco.
 Quo in numero conticuiſti, si ad eum numerum vnum ad-
 didero, multane erunt? 4. Acad. 166. a
 Hæc cum Crassius dixisset, parumper & ipse conticuit, &
 cæteris silentium fuit. de Orat. 156. b
 Recitatis literis, debilitatus atque abiectus conscientia, re-
 pentè conticuit. 3. in Catil. 55. a
 Maximè verò perspecta est virtusque nostrum exercitatio,
 paulò antequam perterritum armis hoc studium Brute
 nostrum cõticuit subito, & obmutuit. de Clar. Orat. 180. a
 Illæ scilicet literæ conticuere omnes forenses & senato-
 riæ. 2. Offic. 5. a
 Quum obmutuisset Senatus, iudicia conticuiſſent. in Piso-
 nem, 20. a
 Qui iam conticuere, penè ab ipso foro irrisi. Tusc. 275. b
Conticesco.
 Simul atque increpuit suspicio tumultus, artes illicò nostræ
 conticescunt. pro Muren. 20. a
 Ætas nulla de tuis laudibus conticescet. pro Marcæ. 5
 Nunquam de vobis hominum gratissimus sermo conti-
 cescet. in Ant. 264. b
 Saltem dum conticesceret illa lamentatio & gemitus vrbs.
 post reditum in Senatu, 15. a
Contineo.
 Quorum ego vix abs te iam diu manus ac tela contineo. in
 Catil. 191. b
 Contineo igitur me, ne incognito assentiar. Academ. quæst.
 ed. 1. lib. 2. 124
 Contineo me ab exemplis Græcis. de Fin. 2. 52
 Sed hæc ipsa virtus amicitiam & gignit & cõtinet. de Ami-
 citia, 19. a
 Continet arctius calorem insitum per hyemem. de Natura
 deorum, 2. 19
 Aluus arceat & continet illud quod recipit, vt id mutari fa-
 cilè & concoqui possit. de Nat. 53. b
 Motus enim voluntarius eam naturam in se continet, vt sit
 in nostra potestate. de Fat. 145. b
 Cõercet & continet mundus omnia suo complexu. 2. de
 Nat. d. 82. a
 Continet enim totam hanc quæstionem ea ratio quæ est de
 natura deorum, quam si obtinemus, stabit & illud, quod
 locum hunc continet, esse deos. de Diuin. 104. b
 cc. ii.

Nec enim vlla res vehementius Remp. continet, quam fides. 2. Offic. 24. a
 Quin continetis vocem, iudicem stultitiæ vestræ: in Catil. 94. b
 Lex ipsa naturæ, quæ vtilitatem hominum cõseruat & continet. Offic. 58. b
 Itaque me Idus Martiæ non tam consolantur, quam antea: magnum enim mendum continent. Att. lib. 14. 320. 3. a
 Omnia quæ aluntur & crescunt, continent in se vim caloris. de Nat. 2. 17
 Hæc quæ vitam continent omnem. de Finib. 51. b
 Sed vt in Scæuolam continuit ea Crassus, & c. 2. de Or. 122. a
 Vix populus se continuit à supplicio tuo, & repressit. 7. Verinarum, 59. a
 A deo immissum dolorem, non conceptum à seipso, continebat. 3. de Nat. d. 131. a
 Tantum homines impios inustum nefariis mentibus bonorum odium continebat. pro Dom. 231. b
 Significabat enim non prudentiam solum, sed, quod maxime rem continebat, fidem. de Clar. Orat. 174. b
 Spes illa, quam mulier in aluo commendatam à viro continebat. pro Cluent. 26. a
 Continebis ea. 13. ad Att. 25. Id est, non diuulgabis.
 Quibus enim septis iam immanes belluas continebimus: 13. Philip. 346. a
 In ea vestri illi satellites modestè insolentiam suam continebant: contra Rul. 64. b
 Risum contine, si potes. 4. de Finib. 58
 Tu tamen contine te in tuis perennibus studiis. de Cl. 196. b
 Quum prægnans hunc ipsum Dionysium aluo contineret, somnauit, & c. 1. de Diuin. 37
 Exercitumque in grauissimo bello animaduersionis metu contineret. de Finib. lib. 1. 28
 Id est enim profecto, quod constituta religione Remp. contineat maxime. 2. de Leg. 62
 Quum præsertim is sit, qui, si perniciosum sciret esse loqui de hac re, vix tamen se contineret. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 6. 7. a
 Cum se à respondendo contineat. Acad. 26. b
 Qui de omnibus rebus contineat se ab assentiendo. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 95
 Quæ quasi contineant omnem hanc quæstionem. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 39
 Tu autem commodè feceris, si reliquos continueris, ne, & c. ad Att. 210. b
 An temperantem eum dices, qui se in aliqua libidine continuerit, in aliqua effuderit: Parad. 25
 Continere in exercitatione aliquem. 7. fam. 36
 Continere aliquem in officio. ad Heren. 35. b
 Continere aliquid inclusum animo. Antequam. 192. b
 Continere animam. de Orat. 108. & 105. b
 Regere ac continere appetitiones animi. 4. Tusc. 33. a
 Continere causam. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 98
 Continere ciues eadem æquitate. 2. Offic. 122. a
 Esse abstinentem, continere omnes cupiditates, præclarum est. ad Quint. frat. 296. b. Læ. 22
 Continere dicta in aliquem. de Orat. 129. b
 Nihil est negotii continere eos, quibus præsis, si te ipse contineas. ad Quint. frat. 290. b
 Non potest exercitum is continere imperator, qui se ipsum non continet. pro Pomp. 11. b
 Continere animo ac memoria fontes omnium rerum quæ ad dicendum pertinent. 1. de Orat. 47. a
 Continere iracundiam. epist. 196. b
 Continere mortem conceptam præcordiis. Tuscul. quæst. lib. 1. 80
 Continere omnes numeros virtutis. de Finib. lib. 3. 20
 Continere odium iam diu conceptum in aliquem. Postquam iret in exil. 198. b
 Continere se domi. pro Sest. 8. b
 Continere se finibus suarum rerum. Offic. 1. 129
 Continere & cohibere temeritatem à lapsu. Acad. 47. b
 Nec priuata domus parietibus continere vocem coniura-

tionis tuæ potest. in Catil. 4. a. Id est, non potest tacere.
 Oratoris omnis actio opinionibus, non scientia, continetur. de Orat. 111. b
 Calor qui in aquis continetur. de Nat. 31. b
 Studere literis, quibus fons eloquentiæ continetur. de Claris Orat. 195. b
 Flos equitum Rom. publicanorum ordine continetur. pro Planc. 263. b
 Forum, in quo omnis æquitas continetur. in Catil. 118. b
 Continetur honestas ex quatuor virtutibus. 2. de Finib. 79. a
 Eorum coniunctione, pars oppidi, quæ appellatur Insula, mari distincta angusto, ponte rursus adiungitur & continetur. 6. Verr. 105. a
 Hic meus reditus Pontifices vestro iudicio continetur. pro Dom. 233. b
 Continetur Respubl. magistratibus, & iis qui præfunt. 3. de Legib. 14
 Bella, quibus Reip. salus continetur. de Nat. 27. b
 Tua salute nostra continetur. pro Marcel. 13. a
 Status Reipubl. maxime iudicatis rebus continetur. pro Sylla, 179. b
 Vita, spiritu & corpore continetur. pro Marc. 135. b
 Vna continemur omnes, & eadem lege naturæ. Offic. 3. 33
 Continetur artes cognatione quadam inter se. pro Arch. 1. a
 Fontes disputationum, qui iure ciuili & legibus continentur. de Orat. 101. b
 Atque hæc omnia vno verbo continentur. 2. de Orat. 143. a
 Prouinciæ quibus continentur vectigalia. 15. fam. 4. Id est, in quibus præcipue consistunt vectigalia.
 Qua vna virtute omnes virtutes reliquæ continentur. de Orat. 122. b
 Sidera non continentur venis, neruis & ossibus. de Nat. d. 2. 43. pro, non constant.
 Ius omne retinendæ maiestatis Fabricii causa continebitur. Orat. 206. b
 Mulier, amore capta, quomodo poterat, in illa cupiditate continebatur. pro Cluent. 20. b
 Agri eodem capite inclusi continebantur. contra Rul. 74. b
 Cætera libidines eius ratione aliqua continebantur. in Verrem, 88. b
 Dum illa sit maior, & hæc in ea contineatur. de Leg. 170. b
 Tamen & ipsi tuæ familiæ & genere & nomine continebuntur. pro Cecin. 43. a
 Vt metu contineatur audacia. pro Sex. Rosc. 27. b
 Artem verò negabat vllam esse, nisi quæ cognitis, penitusque perspectis rebus contineretur. de Orat. 92. b
 Summe expectabant homines, quid in tabulis contineretur. in Verr. 146. b
 Natura membranas oculorum firmas fecit, vt continerentur. de Nat. 54. b
 Feci hoc, vt de iis rebus, quæ doctrina aliqua continerentur, disputarem. de Orat. 110. b
 Status solennisque cerimonias pōficatu, rerum bene gerendarum authoritates augurio contineri. de Arusp. resp. 247, & 248. b
 Ego eloquentissimorum hominum artibus eloquentiam contineri statuo. de Orat. 85. b
 Facinus in quo mihi omnia nefaria contineri atque inesse videntur. in Verr. 213. b
 Contineri cognatione. pro Arch. 1
 Contineri cura. 5. in Verr. 2
 Plato ait ideas semper ratione & intelligentia contineri. Orat. 197. b
 Contineri itineribus. Post redit. ad Quirit. 6
 Res tam præclaras Latinis literis contineri. de Nat. 3. b
 Sic statuo, perfecti oratoris moderatione, vniuersæ Reipub. salutem maxime contineri. de Orat. 87. b
 Contineri parietibus. 14. ad Att. 16
 Contineri Remp. duabus rebus, præmio & pœna. ad Brutum, 34. Id est, conseruari.
 Naturam vno spiritu diuino contineri. de Nat. 65. b
 Deinde quum spiritus eius esset angustior, tantum continenda anima in dicendo est assequutus, vt, & c. 1. de Ora-

tore, 136. a. Hoc est, spiritum comprimendo.
 Quumque ea maxime animam moueat, tamen tibi esse diligentissimè linguam continendam, & c. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 58. a
 Custos ad continendas merces missus. in Verr. 31. b
 Continens.
 Mari aer continens est. de Nat. 49. b
 Nouem orbis, quorū vnus extimus est, summus ipse deus arcens & continens cæteros. de Somn. Scip. 128. b
 Proxima & continens causa mouet assensionem. de Fat. 149. b
 Voluptaria, delicata, mollis disciplina, quam grauis, quam continens, quam seuera. lib. 1. de Finib. 29
 Motus sensui coniunctus & continens in infinito nullus esse potest. de Nat. d. 1. 20
 Natura rerum vno consensu iuncta est & continens. de Diuinat. 115. b
 Cappadociæ pars, quæ cum Cilicia continens est. 15. fam. 5
 Continens & intermissus spiritus. 3. de Orat. 120. a
 In extrema oratione cõtinens vox remedio est voci. ad Herennium, 20. b
 Stephanem appellat, continentem ardore lucis orbem. de Nat. d. 1. 21
 Sed nihil te interpellabo, continentem orationem audire malo. Tusc. 1. 15
 Neque porro ex eo natus, sese è continenti genere, tertiam victimam Reip. præbisset. de Finib. 2. 52
 Huic fundo vxoris continentia quædam prædia atque adiuncta mercatur. pro Cecin. 8
 Si in hac sententia fueris, vt à continentibus tuis scriptis, in quibus perpetuam rerum gestarum historiam cõplecteris, fecernas hanc quasi fabulam rerum, euentorumque nostrorum. 5. fam. 32
 In quo equidem continentissimorum hominum maiorum nostrorum sepe requiro prudentiam. in Parad. 8. a
 Continens, pro firmamento causæ.
 Quibus autem hoc, quæ de re agitur, continetur, hæc continentia vocentur, quasi firmamenta defensionis: quibus sublatis, defensio nulla sit. in Top. 51. a
 Continentia cum ipso negotio sunt ea, quæ semper affixa esse videntur ad rem, neque ab ea possunt separari. 1. de Inuent. 54. a
 Videre igitur primum oportebit, quæ sint continentia cum ipso negotio: hoc est, quæ ab re separari non possunt. 2. de Inuent. 148
 Continens, pro litore.
 Mare dissimile est proximo ei continenti. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 96. Continens, Græci ἡπειρὸν vocant: id est, terra firma. In continenti habent agros. 12. fam. 35. in epist. Lentuli.
 Continens, pro temperante.
 Puerum, inquit, & fortasse fatuum, & non grauem, & non continentem. ad Att. 95. b
 Cum reges tam sint continentes, multo magis consulares esse oportet. epist. 138. b
 Continentia.
 Continentia, virtus quæ voluptati resistere videtur. 5. ad Atticum, 41
 Continentia est, per quam cupiditas consilii gubernatione regitur. 2. de Inuent. 243
 Tua integritas & continentia. ad Q. frat. 293. b
 Et continentia in omni victu, omnique cultu, corporis tuendi causa, & in prætermittendis voluptatibus. 2. Offic. a. 4. Verr. 7. a. Tusc. q. lib. 5. 71
 In re domestica continentia laus quaeritur, in publica dignitatis. pro Flac. 151. b
 Quem nulla conditio pecuniæ ab summa integritate, continentiaque deduxerit. ad Q. frat. 291. b
 Cõferte huius libidines cum illius cõtinencia. in Ver. 227. b
 Nulla re cõciliare facilius beneuolentiam multitudinis possunt ii, qui Reip. præfunt, quam abstinentia & continentia. Offic. 49. b
 Continentia principum emendatur & corrigitur tota ciuitas. 3. de Legibus, 28
 Quæ copius & opibus tenere vix possumus, ea mansuetu-

dine & continentia nostra, sociorum fidelitate, teneamus. 15. famil. 12
 Æquitate & continentia tueri socios. Ibidem.
 Continenter, pro, assidue.
 Quomodo enim probas continenter imagines ferri: aut si continenter, quomodo æternæ: de Nat. 23. b
 Quia continenter labuntur & fluunt omnia. ad Her. 44. b
 Continenter vnum verbum non in eadem sententia ponere. Orat. 209. b
 Continenter, pro, temperatè.
 Parcè, continenter, seuerè, sobriè viuere. 1. Offic. 149. a
 In Asia continenter vixisse laudandum. pro Mur. 10. a
 Continenter, pro, coniunctè.
 Vno spiritu continenter multa dicere. ad Heren. 20. b. Id est, continuato spiritu.
 Continuum.
 Rectè genus hoc numerorum, dummodò ne continuum sit, in orationis laude ponitur. de Orat. 160. b
 Conseruat vocem continui clamoris remissio. ad Her. 20. b
 Tum continua prætura, quæ & cæteris ornamentis & existimatione innocentia maxime floruerunt. pro Font. 16
 Plures continua translationes. Orat. 205. b
 Senatus nihil à superioribus continuorum annorum decretis decessit. pro Flac. 151. b
 Aliquot annos continuos magna imperii pace caruimus. pro Pomp. 14. b
 Equester ordo iudicauit annos propè quinquaginta continuos. in Verr. 73. b
 Tot dies continuos quid egisti: in Verr. 254. b
 Cõtinuis itineribus ad forum Vocontium veni. epist. 166. b
 Continuo.
 Denique sine cura possidebit eos fundos, quos in agro Cassinatu fructuosissimos continuauit, & c. contra Rull. 89. b
 Quæ (atomi) interiecto inani, cohærescunt tamen inter se, & aliæ alias apprehedentes continuatur. 1. de Nat. deor. 75. a
 Cum autem contedere oportebit, aducto mediocriter sono vocis, verbis cõtinuandis vocem quoque adaugere oportebit. ad Heren. 20. b
 Continuatus.
 Aer mari continuatus & iunctus est. de Nat. 94. b
 Syllanus ager, à certis hominibus latissimè cõtinuatus, habet inuidiam. contra Rull. 80. b
 Luctus continuatus. Tusc. 184. b
 Libertas quæ vsque ad hoc tempus imperio, & rerum gestarum gloria continuata permansit. pro Flac. 151. b
 Res iterata & continuata. Orat. 218. b
 Conuenientia consensulque naturæ, quam quasi cognitione continuatam conspirare dicebas. de Nat. 65. b
 Sic enim animum ἐπιμαχίας appellat nouo nomine, quasi quandam continuatam motionem & perennem. Tuscul. quæst. 153. b
 Et ita putant effici, quæ appellant qualia, è quibus in omni natura cohærente & continuata cum omnibus suis partibus effectum esse mundum. Acad. 44. b
 Continuata & coniuncta verba. 3. de Orat. 83. a
 Quod ex pluribus continuatis connectitur. de Orat. 158. b
 Fecisti ante rostra pontem continuatis tribunalibus. in Vatinius, 33. b
 Continuatio.
 Continuatio, est orationis enuntiandæ acceleratio clausula. ad Heren. 20. b
 Continuatio, est densa & continens frequentatio verborum cum absolute sententiarum: id est, periodus. ad Herennium, 30. b
 Continuatio coniunctioque naturæ. Diuin. lib. 2. 109
 Est admirabilis quædam cõtinuatio, seriesque rerum, vt alia ex alia nexa, & omnes inter se aptæ colligatæque videantur. de Nat. d. 1. 8
 Nimis longa continuatio verborum. 3. de Orat. 93
 Intra quasi fatalem & immutabilem continuationem ordinis sempiterni. 1. Acad. 43. a
 Ex æterna veritate, causarumque continuatione confixis quicquid accidit. de Nat. d. 1. 39

Demosthenes contentione verborum binas continuationes & remissiones continebat. de Orat. 108. b

Continuo.

Hoc continuo correximus. ad Att. 90. b

Ignis in aquam coniectus, continuo extinguitur. pro Quint. Rosc. 47. b

Feci continuo omnes participes meae voluptatis. epist. 151. b

Deinde absens factus aedilis, continuo praetor, post, &c. Acad. q. 1. b

Sed tamen quicquid egero, continuo scies. ad Att. 151. b

Non continuo si me in gregem sicariorum contuli, sum sicarius. pro Rosc. Amer. 57. a

At si illae seditiones saluti huic civitati fuissent, non continuo si quis motus populi factus esset, id, &c. 2. de Oratore, 109. a

Atque huiusce rei iudicium video continuo futurum. ad Atticum, 151. b

Vbi nominabit Phaedriam, tu Pamphilam continuo. ep. 15. b

Aequè enim contingit omnibus fidibus vt incontentae sint, illud non continuo, vt aequè incontentae. de Finib. 123. b

Vt ad me continuo initia rerum & rationem totius negotii posses scribere. Terentia, lib. 14. 3. 7. a

Contingo.

Atomus alia aliam contingit. de Fat. 144. b

Cum animus naturam sui similem contingit. Tusc. 157. b

Hic autem alter cerne, quam nos tenui parte contingat. de Somn. Scip. 120. b

Atque etiam aliorum ea humilitas est, vt cibum terrestrem rostris facile contingant. de Nat. lib. 2. 182. a

Nam quum antea per aetatem nodum huius auctoritatem loci contingere auderè, statueremque, &c. pro L. Man. 1. a

Contingere caelum, ὑπερβαλλόντες, pro eminare & excellere ad eximium quendam modum. Tusc. q. lib. 5. 56

Contingit.

Id in magnis animis ingeniique plerumque contingit, eoque magis, si sint ad rem militarem apti, &c. 1. Offic. 106. a

Magis adeo id facilitate, quam alia vlla mea culpa contingit. de Orat. 110. b

Quoniam autem tecum vt essem non contigit, vtinam tui consilii certior factus essem. ad Att. 127. b

Quoniam tantum habemus otii, quantum iam diu nobis contigit. de Orat. 98. b

Quod non modo singulis hominibus, sed potentibus populis saepe contigit. 5. Tusc. 23. a

Volo hoc oratori contingat, vt cum auditu fuerit, eum esse dicturum, locus in subfelliis occupetur. de Clar. 192. b

Cumque inter se penè contingant. de Vniuers. 45

Cum id minus contingeret, leges sunt inuenta. Offic. 41. b

Vtinam C. Caesari, patri dico, contigisset adolescenti, vt esset Senatus charissimus. 5. Philipp. 199. a. de Clar. Orat. 160. a. Att. lib. 8. 159. 7. a

Si mihi vita contigerit, omnes gratas amicitias, atque etiam pias propinquitates assiduitate vincam. Plancus Cicero, ni, lib. 10. 24. 2. a

Hoc idem in nostris contingere intelligo, quod in Graecis, vt omnes, &c. de Clar. 175. b

Contingens.

Docet enim ratio Mathematicorum, quam istis notam esse oportebat, quanta humilitate Luna feratur, terram penè contingens, &c. 2. de Diuin. 137. a

Contactus.

Vel suspicor contactum aliquo morbo bouis cor fuisse. Diuin. lib. 2. 28

Contagio.

Quibus fuisset minima cum corporibus contagio, &c. 1. Tusc. 114. a

Quae potest igitur contagio ex infinito penè interuallo pertinere ad lunam, vel potius ad terram? de Diuin. 127. b

Contagio belli. 7. in Verr. 5

Deliberatum autem est, &c. ad quos conscientiae contagio pertinebit. 7. Verr. 143. Hoc est, qui eius culpae conscii erunt, & eo crimine quodammodo infecti.

Ne contagio mea bonis umbrave obsit. de Orat. 158. b

Naturae contagio. de Fato, 8. a

In hoc crimine quaedam est contagio sceleris, si proditorem patriae defendas. pro Syl. 5

Latius patet illius sceleris contagio, quam quisquam putat. pro Murena, 71

Terrena contagio. 2. de Diuin. 86. a

Nemo ex tot hospitibus inuentus est, qui non contagionem aspectus fugeret. pro Cluentio, 153. Hoc est, contagiosum aspectum.

Somno seuocatus animus a societate & contagione corporis. 1. de Diuin. 111. a

Qui aliqua se contagione praedae, societatis, emptionis contaminauerunt, nullius neque priuati, neque publici iudicii praenam effugere potuerunt. pro Domo sua, 83

Mocsti inter sui dissimiles & moerentes sedebant, & contagione turpitudinis permouebantur. Att. lib. 1. 37

Nec vero solum ipsa cecidit, sed etiam reliquam Graciam euertit contagionibus malorum, quae a Lacedaemoniis profectae manarunt latius. 2. Offic. 118. a

Continuatio, Continuo, as, Continuo,

Continuus, Vide Contineo.

Contor.

Quumque ex eo de me contaretur, eum sibi ita dixisse narrabat, se mihi esse inimicissimum. Att. lib. 11. 12

Contorqueo.

Brumali flecens contorquet tempore currum. 2. de Natura deor. 166. a. de Capricono.

Deinde contorquent, & ita concludunt, non igitur, &c. de Diuinat. 130. b

Non est enim aetheris ea natura, vt vi sua stellas complexa contorqueat. 2. de Nat. d. 40

Contorquere aliquem tum ad tristitiam, tum ad laetitiam. 1. de Diuin. 70. a

Contorquere in alium cursum amnes & deflectere. Ibidem.

Contorquere membra. Diuin. lib. 1. 102

Verba contorquere. 3. de Nat. d. 105. a. Tusc. q. lib. 3. 53

Mundus mirabili celeritate contorquetur. de Natura deorum, 6. b

Quae vero vita tribuitur isti rotundo deo: nempe vt ea celeritate contorqueatur, cui par nulla ne cogitari quidem possit. de Nat. d. 1. 18

Qui tanquam machinatione aliqua tum ad seueritatem, tum ad remissionem animi, tum ad tristitiam, tum ad laetitiam est contorquendus. 2. de Orat. 40. a

Contortus.

Contorta & acris oratio. Orat. 202. b

Contorta cornua. 2. de Nat. d. 163. a

Demosthenes cuius non tam vibrarent fulmina, nisi numeris contorta ferrentur. Orat. 220. b

Contorta & aculeata sophismata. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 68

Aut in alium cursum contortos & deflexos videmus. (scilicet amnes.) Diuin. lib. 1. 36

Contortas res, & saepe difficiles necessario perdiscere. 1. de Orat. 130. a

Contortulus.

Contortulae quaedam ac minuae coelusiunculae. 2. Tuscul. quaest. 73. a

Contortio.

Itaque in illo genere & remotione brachii & contortione dextrae, gladius ad corpus afferri videtur. ad Heren. 30. b

Matus est enim has contortiones orationis, quam signorum ortus obituque perdiscere. Fat. 13

Contorte.

Contorte dicere aliquid. ad Heren. 3. b

Hic considerandum erit, nequid perturbate, nequid contorte dicatur. 1. de Inuent. 39. a

Hac sic dicuntur a Stoicis, concludunturque contortius. 3. Tusc. 37. a

Contra.

Facere contra aliquem. ad Att. 163. b. Id est, aduersari ei.

Contra aliquem inferre bellum. 2. Philip. 68

Quintus Hortensius contra caput non didicit dicere. pro Quint. 7. b

Potest esse dubium, quin illa damnatio Staleni, non modo non sit contra Cluentium, sed maxime nostram causam defensionemque confirmet: pro Cluent. 82. a

Impia consuetudo est contra deos disputandi. de Nat. d. 59. b

Scio me a te contra iniquos meos solere defendi. epist. 182. b

Contra ista dicamus. 3. de Nat. deor. 71

Contra meum iudicium, & contra omnium antiquorum auctoritatem cupio discedere. ad Att. 140. b

Contra legem aliquod accipere. 7. Verr. 47. a

Hoc non modo non pro me, sed contra me est. de Or. 150. b

Et contra auum minorum morsum munitur vallo aristarum. de Senect. 88. b

Omnia quae secundum naturam sint, bona appellare: quae autem contra, mala. 4. de Finib. a

Contra naturam viuere. Offic. 56. b

Etenim contra naturam esset, si probabile nihil esset. Acad. quaest. edit. 1. lib. 2. 90

Contra nos est. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 50

Sero resistemus ei, quem aluimus contra nos. ad Att. 104. b

Quae omnes artes in veri inuestigatione versantur: cuius studio a rebus gerendis abduci, contra officium est. 1. Offic. 30. a

Sic inter recte factum atque peccatum, officium & contra officium, media locabat quaedam. Acad. q. 45. b

Defendere causam alicuius contra alium patronum. de Or. 99. b

Contra alterius rationem, suam dicere. 2. fam. 3

Contra Rempub. facere. 8. fam. 12. in epist. Caesari.

Contra salutem alicuius, multa deos venerari. 6. fam. 26. in epist. A. Cecinnae.

Nec qui contra se liceatur, emptor opponet. Offic. 64. b

Quae contra sensus, contraque perspicuitatem dicantur. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 90

Contra populi studium stare. de Cl. Orat. 176

Testimonium quod contra te est. pro Quint. 14. b

Nonne videtur contra te valere? Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 77

Resistere & repugnare contra veritatem. pro Q. R. 53. b

Nunc te contra victorem Caesarem facere, &c. summam stultitiae est. Att. lib. 10. 201. 3. a

Contra, pro, aliter, secus.

Si haec contra, ac dico, essent omnia, tamen, &c. in Ver. 102. b

Vt contra, ac dicat, accipi & sentiri velit. in Orat. 76. a

Vides tamen omnia ferè contra, ac dicta sint, euenisse. 2. de Diuinat. 79. a

Cum contra, ac Deiotarus sensit, victoria belli iudicari. in Ant. 237. b

Si denique aliquid non contra, ac liceret factum, diceretur, sed contra, atque oporteret. pro Corn. 56. b

Iam enim faciam contra, atque in ceteris causis fieri solet, vt, &c. pro Syl. 186. b

Contra faciunt, quam pollicentur. ad Heren. 24. b

Clamare contra, quam deceat, & quam possit, hominis est impudentissimi. de Orat. 116. b

Generi sui, contra quam fas erat, amore capta. pro Clu. 9. a

Vt Senatus, contra quam ipse celsuisset, ad vestitum rediret. in Pisonem, 13. a

Et contra, quam ista causa postulasset, defendisse. pro Cec. a

Quamquam quid ego de vestro iure, contra quam proposueram, disputabo: pro Dom. 237. b

Factum est enim mea culpa, contra quam tu mecum egeras. ad Q. frat. 290. b

Contra, pro, ex contrario, potius.

Vt aliae probabiles videantur, aliae contra. 4. Acad. 184. a

Ad causam pertinet, caute, an contra demonstratum sit. de Orat. 139. b

Sapientissimum dicunt eum, cui quod opus sit, ipsi veniat in mentem. in stultitia contra est: minus enim stultus, cui nihil in mentem venit, quam ille, qui, &c. pro Cluent. 35. b

In collocando beneficio hoc maxime officii est, vt quisque maxime opis indigeat, ita ei potissimum opitulari, quod contra sit a plerisque, &c. Offic. 10. b

Disputabat contra deserti homines Athenienses. de Or. 92. b

Ergo vt hi miseri, sic contra illi beati. Tusc. q. 231. b

Nos, qui domi fumus, tibi beati videmur: at contra nobis, tu

pra nobis beatus. epist. 48. b

Quid si contra omni ratione pugnavit: in Verrem, 130. b. 1. ad Atticum, 32

Atque vtinam propugnatores, &c. & contra oppugnatores. pro Corn. Balb. 65. b

Illam autem altera argumentatio, quasi retro, ac contra prius sumit, quae vult. Part. 134. b

Quid huic cum Habito: nihil, atque adeo etiam contra similitas. pro Cluent. 54

Cum me in iudicio populi nemo vocarit, condemnari non potui, contraque a populo Rom. semper sum defensus & ornatus. pro Dom. 231. b

Ea fumenda dicebat, contraque contraria. Acad. q. 45. b

Nouum enim animum tuum nulla in ceteros maleuolentia suffusum, contraque cum magnum & excelsum, tum etiam apertum & simplicem. epist. 16. b

Num igitur censes animo sollicito fuisse: nihil minus: contraque illa haereditate diues. de Finib. 76. b

Decere, &c. contraque item dedecere. Orat. 103. b

Non enim culpa tua est, si te aliquid timuerunt, contraque summa laus, quod plerique minime timendum esse senserunt. pro Marcel. 134. b

Cyrenaei non viderunt, vt ad cursum equum, sic hominem ad intelligendum & ad agendum esse natum: contraque vt tardam aliquam pecudem ad pastum, & procreandi voluptate, hoc animal ortum esse voluerunt. 2. de Fin. 67. a

Non is sum, qui obiectem libenter, sed contra qui laudem omnia. Acad. quaest. 45. b

Contra, pro, atque.

Itaque contra est, ac dicitis. de Finib. lib. 4. 33

Et in excelsum collocare, & contra, atque antea fuerat, ad Orientem conuertere. 2. in Catil. 64. a

Iam enim faciam criminibus omnibus ferè dissolutis contra, atque in ceteris causis fieri solet. pro Syll. 51. a

Contra, pro, vicissim.

Si laudabit haec illius formam, tu contra huius. epist. 151. b

Sed & ego quid ille, & contra ille, quid ego sentirem videbat. in Ant. 168. b

Beate viuere vos in voluptate ponitis, item contra, omnem infelicitatem in dolore. de Finib. 83. b

Contractus, Vide Contraho.

Contradico.

Nec qui contradicit, causam difficile repellunt. de Fin. 90. b

Vnus contradixerat Metellus. ad Att. 15. b

Et quicquid tu contradixeris, id cum defensione nostra contendito. pro Rosc. Amer. 56. a

Scaptius ait se nihil contradicere. ad Att. 83. b

Cum erant appellati, si eis videbatur, statim contradicere solebant. pro Rab. Posth. 124. b

Contradicuntur haec. 3. Tuscul. q. 119. a

Vereor ne maiorem largiar ei, qui contradicitorus est, libertatem. Acad. 8. b

Contradicens.

Cateruae venient contradicentium. Tusc. 164. b

Contraudo.

Quid, quod exercitum contraduxit. ad Heren. 29. b

Contraho, in angustum adduco, astringo.

Variis canendi sonus tum remittit animos, tum contrahit. 2. de Legib. 38

Omne animal membra quo vult flectit, contorquetque, porrigit, contrahit. de Diuin. 105. b

Quarum (reuerfusionum) in interuallo, tu quasi tristitia quadam contrahit terram, tum vicissim laxificat, vt cum caelo hilarata videatur. 2. de Nat. deor. 147. a. de Sole.

Tum se contrahunt aspirantes, tum in respiratu dilatant, vt frequenter ducatur cibus animalis. 2. de Nat. d. 105. a

Quapropter hoc te primum rogo, ne contrahas aut demittas animum. Q. fratri, lib. 1. 1. 6. a

Contrahere, in angustumque deducere. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 27

Demittere & contrahere animum. Tusc. quaest. lib. 4. 11

Contrahere animum in dolore. Tusc. 224. b

Contrahere interualla. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 21

Contrahere nomina. Orat. 211. b

Licet enim contrahere vniuersitatem generis humani, eamque gradatim ad pauciores, postremo deducere ad singulos. de Nat. deor. 59. b

Stomachi partes quæ sunt infra id quod deuoratur, dilatantur: quæ autem supra, contrahuntur. 2. de Nat. 203. a

Quæ simplicibus verbis ita tractatur, vt aut ex verbo dilatetur, aut in verbum contrahatur oratio. in Partit. 14. a

Contractus & breuis ambitus verborum. de Cl. Orat. 84. a

Similitudinis est ad verbum vnum contracta breuitas. 3. de Orat. 86. a

Contracta & astricta eloquentia, putanda est dialectica. de Claris Orat. 171. a

Ex infinita societate generis humani ita contracta res est, & adducta in angustum, vt omnis charitas aut inter duos, aut inter paucos iungatur. de Amicit. 19

Contracta in Lycia naues. 12. famil. 33. in epist. Lentuli.

Propter res tuas ita contractas, vt, quemadmodum scribis, nec caput nec pedes. 7. famil. 54

Contractior introitus. 2. de Nat. deor. 217. a

Studia contractiora in senectute esse debent. pro Cæl. 60. a

Accipies igitur hoc paruam opusculum lucubraturum his iam contractioribus notibus. in Parad. 5

Contrahere, pro, colligere, cogere.

Quis, cum decubisset, ferrum recipere iussus, collum contraxit. 2. Tusc. quæst. 36

Si turpitudine causæ contrahet offensionem. 1. de Inuent. 34. a

Quæ in rerum natura, totoque mundo constarent, quæque mouerentur, ea contrahere amicitiam, dissipare discordiam. de Amicit. 23. a

Contrahere appetitus. Offic. 1. 143

Appetitus omnes contrahendi sedandi que sunt. pro Mur. 141. b

Ex quibus non amplius xiiii. cohortes contrahere potui. ad Atticum. 8. 43

Contrahere aliquo omnes copias. 8. ad Att. 2

Contrahere frontem. pro Cluent. 57

Contrahere inuidiam in vita. ad Heren. lib. 4. 209. a

Contrahere membra. de Diuin. lib. 1. 102

Vos hortor, vt quotcumque militum contrahere poteritis, contrahatis. ad Att. 129. b

Molestias liberalitate sua contrahere. Cælio, lib. 2. 32

Contrahere omnia in vnum locum. ad Att. 126. b

Contrahere vela. 1. ad Att. 35. pro, remittere aliquid de contentione vehementi actionum.

Virtus ex bonis amici quasi diffunditur, & incommodis contrahitur. de Amicit. 45

Sic enim parari video, vt Luceriam omnes copias contrahatur. ad Attic. 118. b

Contrahi autem animum Zeno & quasi labi putat atque occidere, & ipsum esse dormire. de Diuin. 133. b

Sin omnia in vnum locum contrahenda sunt, non dubito quin, &c. Att. lib. 8. 157. 4. a

Contractum nihil est casu. 11. ad Att. 51

Nos disiecta manu pares aduersariis esse non possumus, contractis autem nostris copiis spero, &c. epist. 154. b

Contrahere, pro, transigere.

Magnis molestiis vacant, qui nihil omnino cum populo contrahunt. Tusc. quæst. lib. 5. 76

Nam quas pecunias ferebat iis expensas, quibuscum contraherat, eas ipsi isti referebat acceptas. 4. in Verr. 123

Cum illo iam nemo rationem, nemo rem vllam contraheret. pro Cluent. 26. b

Res ab eo, quicum contraxisti, recessit. pro Quint. b

Nulla vitæ pars neque publicis, &c. neque, si cum altero contrahas, vacare officio potest. 1. Offic. 7. Contrarium, &c. cum agere, id est, solitariam vitam degere.

Contrahere rationem cum aliquo. pro Syl. 42

Conuenit autem in omni re contrahenda, vendendo, emendo, conducendo, locado, æquum & facilem esse. Off. 46. b

Qui vendunt, emunt, conducunt, locant, contrahendisque negotiis implicantur. 2. Offic. 55

Conuetudines præterea & familiaritates, multæque cum multis res rationesque contractæ. Offic. 11. b

Malè contractæ res. 7. ad Atticum, 29

Magna ratione cū rege Mauritaniæ contracta. pro Syl. 177. b

Aut in hominum societate tuenda, tribuendoque suum cuique & rerum contractarum fide. 1. Offic. 24. a

Contrahere, pro, suscipere, conflare.

Dolabellam videbam fore ab iis molestiis, quas sua liberalitate contraxerat, liberum. epist. 27. b

Si turpitudine causæ contrahet offensionem. de Inuent. 47. b

Nec mercatura quæstiuosa, si in maximis lucris parum aliquid damni contraxerit. 5. de Finib. 156. a

Nullum æs alienum nouum contrahi ciuitatibus. ad Q. fr. lib. 1. 1. 35. a. pro Syl. 44

Inuidiam contrahere in vita, odium in oratione. ad Heren. 36. b. Id est, accerere, trahere.

Contracta est à nobis ea culpa, vt, &c. 11. ad Att. 49

Dabo operam, vt à principio res quemadmodum gesta & contracta est, cognoscatis. pro Quint. 6. a

Æs alienum contractum in popinam. in Catil. 27. b

Culpa contractum malum ægritudinem acriorem facit. 3. Tusc. quæst. 89. a

Hoc quidem suscepto atque contracto, multa perpetienda fuerunt. pro Rab. Posth. 126. b

Ea ferre homines molestissimè debent, quæ eorum culpa contracta sunt. ad Q. frat. 908. b

Contractas lites magistratus iudicant. 3. de Legib. 5. & 6

Quid sit optimum, malè contractis rebus, planè video. ad Atticum, 106. b

Contrahere, pro, facessere.

Sin illam altera secuti eritis, nescio an amplius negotii mihi contrahatur. in Catil. 81

Contrahi mihi negotium videtur. ad Att. 15. 23

Contrahere, pro, conciliare.

Amicitiam virtus contrahit. de Amicit. 45. a

A nostra persona beneuolentiam contrahemus. ad Her. 2. b

Contractio.

Contractio & breuitas grauitatem non habet. Orat. 216. b

Eodem enim vitio est effusio animi in lætitia, quo in dolore contractio. 4. Tusc. 108. a

Contractio animi ex metu mortis. Tusc. q. lib. 1. 74

Contractio animi fieri rectè nunquam potest, elatio potest. Tusc. quæst. lib. 4. 56

Digitorum contractio facilis, facilisque porrectio propter molles commissuras. 2. de Nat. deor. 224. a

Contractio frontis. pro Sestio, 14. a

Et si meam in eo parsimoniam huius paginæ contractio significat. Att. lib. 5. 91. 5. a

Superciliorum remissio & contractio. 1. Offic. 203

Aut contractione breuius fieret, aut productione longius, &c. 3. de Orat. 108. a

Brachii proiectione in contentionibus, contractione in remissis. in Orat. 33. a. De gestibus Oratoris.

Contractiuncula.

Hoc detracto, quod, &c. morsus tamen & contractiuncule quædam animi relinquuntur. 3. Tusc. 70

Contractio.

Nec ea quæ nunc contracto, minuunt, sed augent potius illam facultatem. de Fat. 5. a

Hæc facilius diuulsa & quasi discepta contractant. 3. de Orat. 14. a

Impellit rursus & incitat ad conspiciendas, totaque mente contractandas varias voluptates. 3. Tusc. 30

Contractatio.

Quod ni ita esset, cur non gestiret taurus equæ contractione, equus vaccæ? 1. de Nat. deor. 54

Contrarius.

Stella Iouis ad ortus puerorum salutaris est, Saturni contraria. de Diuin. 98. b

Fortitudini contraria est ignauia, & incitæ iniustitia. de Inuent. 82. b

Omnis voluptas honestati est contraria. Offic. 76. b

Contrarium est quod positum in genere diuerso, ob eodem, cui contrarium esse dicitur, plurimum distat: vt frigus calori, vitæ mors. 1. de Inuent. 58

Contrarium, genus argumentationis. 1. de Inuent. 105

Contrarium, exornationis species. 3. de Orat. 115

Contrarium, pro incommodum aut periculofum. 10. famil. 68. in epist. Afini Pollionis.

Fidentia contrarium est diffidentia: audacia autem non contrarium est, sed appositum & propinquum. de Inuent. 83. b

Contrarium, est quod ex rebus diuersis duabus alteram breuiter & facile confirmat. 4. ad Heren. 171

Nihil est tam contrarium rationi & constantia, quam fortuna. de Diuin. 112. b

Est enim animus cælestis, ex altissimo domicilio depressus in terram, locum diuinæ naturæ, æternitatisque contrarium. de Senect. 93. b

In contrariam partem afferre aliquid. 2. de Orat. 119. a

Verebar ne pium meum consilium raperent in contrariam partem obtrectatores mei. epist. 165. b

Quod habet inflationem magnam is cibus, tranquillitatis mentis quærenti vera contrariam. 1. de Diuin. 111. a

Contrarium decernebat, ac paulò ante decreuerat. 3. Ver. 84

Id tam abest ab officio, vt nihil magis officio esse possit contrarium. Offic. 9. b

Commutable est, quod ab aduersario potest leuiter mutatum ex contraria parte dici. 1. de Inuent. 38. a

Rerum expetendarum tria genera sunt: par autem numerus vitandarum ex contraria parte. de Inuent. 28. b

Si quid contraria parte in homine ostendendum sit, habetis hominem. pro Cecin. 305. b

Eos qui propè copulentur, contrariisque regione, aut pone quos, aut antè labantur, &c. de Vniuers. 47. a

E contrario confiteri. ad Heren. 17. a

Si neminem læssi, si etiam è contrario multis opem tuli. Antequam iret in exil. 197. ad Heren. 3. b

Ex contrario argumentum. 2. de Orat. 91. Topic. 8

Itaque eadem sunt in aduersarios ex contrario conferenda. de Orat. 125. b

Ex contrario contendere aliquid. pro Rosc. Comædo, 27. a

Ex contrario exordium. 1. ad Heren. 12

Defensor autem ex contrario primum dicit. ad Heren. 3. b

Qui subiecti sunt septè, qui versantur retrò contrario motu atque cælum. in Somnio Scipionis, 15. a

Contrariæ epistolæ. 1. ad Q. frat. 42

Orationes inter se contrariæ, Demosthenis & Æschinis. de Opt. gen. 244. b

Contraria sunt, cum alterum ait, alterum negat. Acad. quæ. ed. 1. lib. 2. 89

Contraria sunt, quorum alterum ait quid, alterum negat. de Fato, 28

Capita inter se contraria. pro Cluent. 47. de Orat. 129. b

Contrariorum contraria sunt consequentia. Tusc. q. lib. 5. 37

Sed incidit sæpe tempora, cum ea commutantur, fiuntque contraria. Offic. 7. b

Verba rebus esse contraria. ad Att. 283. b

Vitia sunt virtutum contraria. de Finib. 121. b

Contrariorum genera plura. Topic. 23

In contrarias partes de omni re disputare. 1. de Orat. 76. a

Flumina in contrarias partes fluxerunt, & amnes mare influxit. de Diuin. 96. b

Soli binas reuerfiones ab extremo contrarias facit. de Nat. deor. 46. b

Conferre pugnantia, & comparare contraria. Orat. 300. b

Tota in oratione tecum pugnas, & non modò non coherentia inter se dicis, sed maximè disiuncta atque contraria: vt non tanta tecum, quanta tecum tibi sit contentio. 2. Philip. 42. a

Contrariis, diuersis & pugnantibus studiis & cupiditatibus conflatum monstrum. pro Cælio, 8. a

Referre paria paribus, aduersa contrariis. Orat. 202. b

Ex contrariis legibus controuersia quomodo tractanda. 2. de Inuent. 228

In rebus contrariis duabus necesse est alterum verum esse, alterum falsum. Fat. 27

Contrarie.

In quo aut ambigè quid sit scriptum, aut contrarie. 1. de Orat. 69. a

Idem de eadem re contrarie scriptum. Partit. 239. b

Omnis enim orbis eorum, quasi Helicis inflexione vertebat: quam bifariam contrarie simul procedentia efficiebant: vt, &c. de Vniuers. 39

Relata contrarie verba ornant in primis orationem. 2. de Orat. 146. a

Contra scriptum.

Antonii edictum legi à Bruto, & horum contra scriptum præclarè. Att. lib. 16. 334. 9

Contrauenio.

Si de literis corruptis contrauenit. 4. Verr. 74. a. Id est, eum accusauit corruptarum literarum.

Ego verò facile sum passus, ne in mentem quidem aliquid contraueniret, ita isti fauce sententia. 1. Tusc. 87. a. Id est, quod contrarium esset, & repugnaret.

Si turpe existimas, te aduocato, illum ipsum, quem contrauenis, causa cadere. pro Mur. 8. a

Contremo.

Cælum tonitru contremis. 3. de Orat. 86

Contremisco.

Toto corpore contremisco, non pœnæ metu, sed illius iudicii. Cecinna ad Ciceronem, lib. 6. 28

In principiis dicendi, tota mente atque omnibus artibus contremisco. de Orat. 95. b

Cuius in mea causa nunquam fides virtusque contremuit. pro Sestio, 57. a

Nusquam apparuisses me cõtreuissè timore perterritum. de Diuinat. lib. 1. 54

Contribuo.

Vrbem ad eam rem pecuniam dare, contribuere, soluere iubeant. 14. Philip. 410. a

Nam quæ mihi contribuenda laus esset ipsi, quum tantum, &c. pro Milone, 62

Contristio.

Contristauit hæc sententia Balbum Cornelium, & scio eum questum esse cum Scipione. Cælius Ciceroni, lib. 8. 9. 13. a

Contritus, Vide Contero.

Controuersus.

Controuersa causa. Partit. 235. b

Quod esset acuta illa gens, & controuersa natura. de Claris Orat. 22. a. de Siculis.

Controuersa res & plena dissensionis inter doctissimos. 1. de Legib. 40

Tatum sat est intelligi, sumere istos pro certo, quod dubium controuersumque sit. 2. de Diuin. 156. a

Etiã controuersum ius nosse & tractare videare. pro Mur. 26

Controuersum est, in quo ad dubium demonstrandū, dubia causa affertur. 1. de Inuent. 104

Controuersia.

Est inter scriptores de numero annorum controuersia. de Clar. Orat. 171. b

Cuius hæreditatis, quum ille aliquanto ante te Prætorem esset mortuus, controuersia fuerat nulla. 4. Verr. 31. a

Controuersia ex ambiguo. 1. ad Heren. 21

Controuersia ex contrariis legibus. 1. ad Heren. 20

Controuersia ex definitione. 1. ad Heren. 21

Controuersia ex scripti interpretatione. de Orat. 96. b

Controuersia ex scripto & sententia. 1. ad Heren. 19. & 20

Controuersia ex ratiocinatione. 1. ad Heren. 22. 23

Controuersia hæreditaria. ad Brut. 16. in epist. Bruti.

Controuersia inter hominum sententias in illo est, vtrum, &c. de Orat. 139. b

Magna mihi cum illo rei familiaris controuersia erat. pro Sex. Rosc. 33. b

Etenim de eo est omnis controuersia. Academic. quæst. ed. 1. lib. 2. 63

Omnis controuersia aut de re solet esse, aut de nomine. de Finib. lib. 4. 47

Cum quædam controuersia (vt solet) esset orta. pro Clu. 52. b

Verbi enim controuersia tam diu torquet græculos homines, contentionis cupidiores. de Orat. 89. b

Quod ed liquigius faciet, si perspexerit, rerum inter eas, verborumne sit controuersia. 2. de Finib. 33

Neque erat vnquam controuersia, quid ego intelligerem, sed quid probarem. lib. 1. de Finib. 13
 Controuersia vel causa, id est, quaestio definita. Partit. 33
 Mihi cum eo controuersia nihil est. pro Quint. 3. b
 Constituire controuersiam. 1. de Orat. 70. a
 Dirimere controuersiam. Offic. 76. b
 Hanc Cethego cum ceteris controuersiam esse dixerunt, quod, &c. in Catil. 112. b
 Non esse rerum Stoicis cum Peripateticis controuersiam, sed nomen. de Finib. lib. 3. 34
 Atque horum superius illud genus causam aut controuersiam appellant, eamque tribus, lite, aut deliberatione, aut laudatione definiunt. 3. de Orat. 61
 Nihil ambigi posse in quo non aut res controuersiam faciat, aut verba. in Orat. 66
 Habere controuersiam de aliqua re cum aliquo. epist. 229. b
 Mediocrisne res in controuersiam adducta est? de Or. 100. b
 In vtraque autem re, quicquid in controuersiam veniat, in eo quaeri solere, &c. 1. de Orat. 68. a
 Sic enim praescriptissimus iis, quibus ea negotia madauimus, ut omnibus in rebus, quae in aliquam controuersiam vocarentur, te arbitro vterentur. ad Sulpitium, lib. 13. 45
 Nulla enim ferè res potest in dicendi disceptationem aut controuersiam vocari, quae non habeat vtrunque: &c. 2. de Orat. 161. a
 Controuersiam transigere. 1. ad Att. 8
 Flavius noster de controuersia, quam habet cum Dyrhachinis, haereditaria, sumpsit te iudicem. ad Att. 277. b
 Hac controuersia vsque ad noctem ducta, Senatus est dimissus. epist. 3. b
 Causa ex controuersia constans, ut haereditatis. de Or. 118. b
 Ex controuersia facti, causa. 2. de Orat. 58
 In controuersia & contentione versari. Orat. 201. b
 Interfectam esse matrem ab Oreste conuenit mihi cum aduersariis iure fecerit, & licueritne facere, id est in controuersia. ad Herennium, lib. 1. 17. a
 Omnem esse contentionem inter homines doctos in verbi controuersia positam. 1. de Orat. 53. a
 Ait sine vlla controuersia rem ad me esse delatam. ad Atticum, 207. b
 Qui sine controuersia de officiis accuratissime disputauit. 3. Offic. 9
 Hoc sine controuersia magnum est. de Orat. 105. b
 Et quod semper obtinuit sine vlla controuersia. Thermo, lib. 13. 54. 3. a
 Fundus quem sine vlla controuersia biennium possedi. pro Cecinna, 288
 Possedit (haereditatem) Sacerdote Praetore sine vlla controuersia. 3. Verrin. 89. a
 Existunt controuersiae ex hac re. 1. de Orat. 69. a
 Controuersiarum genera tria. Partit. 7
 Quum haberent inter se controuersias de Senatu cooptando. 4. Verrin. 84. a
 Cum Academicis eorum controuersias disceptarent. Tusc. quæst. lib. 4. 5
 Controuersias omnes ad vniuersi generis vim & naturam referri. 2. de Orat. 73
 Sedare controuersias. pro Corn. Balbo, 34. a
 Nec constituere litium actiones malebar, quam controuersias tollere. 9. Philip. 24
Controuersor.
 Nunc à vobis o Protagora & Socrates postulo, ut de isto concedatis alter alteri, & inter vos de huiusmodi re non controuersimini, non concertetis. in Protagora, a
Contrucido.
 A quibus hic, multis vulneribus acceptis, ac debilitato corpore & contrucidato, se abiecit exanimatus. pro Sestio, 68. a
Contrudo.
 Sed non dubito quin sint pergraves, qui primum sint talis forminae familiares: deinde eam prouinciam susceperint, ut in balneas contruderentur. pro Caelio, 50. a
 Vnde tantum hic exhauisit, quantum potuit aut fide nominum traieci, aut in naues contrudi. in Sallustium, 11. a

Et quod eodem ceteros piratas contrudi imperarat, intellexit, &c. 7. Verrin. 55. a

Contubernium.

Vbi illud contubernium muliebris militiae in illo delicatissimo litore? 7. Verrin. 82. a
 Necessitudo contubernii. pro Plancio, 21. a
 Vide etiam quo anno Quæstor aut Trib. militum fuerit, siue vtrum eadem in Praefectura, aut in contubernio fuerit, modò fuerit in eo bello. Att. lib. 13. 288. 2. a

Contubernalis.

C. Arrius, proximus est vicinus, imò ille quidem iam contubernalis. ad Att. 39. b
 Is profectus est in Africam Quin. Pompeio contubernalis. pro Caelio, 53. b
 Habuisses enim non hospitem, sed contubernalem. ad Papium, lib. 9. 46
 Qui se illi contubernalem in consulatu fuisse narrabat. de Clar. Orat. 174. b
 Quid tu hunc de pompa Quirini contubernalem his nostris moderatis epistolis lætaturum putas? ad Att. 214. b
 Testes accusatoris, confessores, conuiuae, contubernalis. pro Flacco, 151. b
 Domi vnà eruditi, militiae contubernalis. pro Ligar. 13
 Spero nos ante hyemem contubernalis fore. ad Qu. frat. lib. 2. 8. 3. a
 Facis iniuste Læli, si putas periculo nostro viuere tuos contubernalis, praesertim quod tua negligentia factum arbitremur. pro Flacco, 32. a
 Siue ab Oppiis tuis contubernalibus. ad Att. 123. b

Contueor.

Aspicite ipsum, contuemini os, &c. pro Syll. 181. b
 Vt illud vestigium contueremur. de Orat. 143. b
 Similiter facis, ac si me roges, cur te duobus cõtear oculis, & non altero contuear, quum idem vno assequi possim. 3. de Nat. deor. 11. a
 Contueri ad cælum. de Somn. Scip. 130. b
 Atque ad hanc sedem & æternam domum contueri. Somn. Scip. 27
 Quod tandem spectaculum fore putamus, quò totam terram contueri licebit? 1. Tusc. q. 38. 3. de Orat. 4. a
 Nam reuocatio illa, quam affert, quum à contuendis nos malis auocat, nulla est. 3. Tusc. q. 62. a

Contuens.

Neque verò est quisquam, qui eadem contuens efficiat. de Orat. 163. b

Contuitus.

Facit enim, Iudices, vester iste in me animorum oculorumque contuitus, ut mihi iam licere putem remissiore vii genere dicendi. pro Sestio, 99

Contumax.

In superiores cõtumax, in æquos & pares fastidiosus, in inferiores crudelis. ad Heren. lib. 4. 213. a
 Saram nefarium cognoui hominem, praeterea in me contumacem. ad Att. lib. 15. 328. 5. a

Contumacia.

An verò ex hoc illa tua singularis significatur insolentia, superbia, contumacia? 6. Verrin. 80. a
 Sed Torquatus praeter ceteros furebat cõtumacia responsi tui. in Pisonem, 61. a. Id est, arrogantia.
 Contumaciae nomine susceptae inimicitiae. 14. ad Att. 23. in epist. Antonii. Id est, priuati odii. quibus opponuntur inimicitiae Reip. nomine susceptae.
 Est tuae contumaciae, arrogantiae, vitaeque vniuersae vox. pro Rosc. Comædo, 26. a
 Adhibuitque liberam contumaciam à magnitudine animi ductam, non à superbia. Tusc. q. lib. 1. 58
 Potentissimorum hominum contumaciam nunquam tuli. ad Atticum, 93. b
 Contumacia magna ciuitatum, delectum remigum habuimus. 12. famil. 23. in epist. Cassii.
 Vt isti non modò dictis factisque omnibus, sed etiam oris oculorumque illa contumacia ac superbia, quam videtis, dissimillimus esse videar. 5. Verrin. 4. a

Aspicite, Iudices, vultum hominis & aspectum, & ex ea cõtumacia, quam hic in perditis rebus retinet, illos spiritus Sicilienses, quos fuisse putetis, cogitate ac recordamini. 5. Verrinarum, 17. a

Iraq; illi fastidio ferè & cõtumacia efferuntur. de Am. 106. b

Contumaciter.

Et satis grauitur, & non contumaciter. Att. lib. 16. 333. 8. a
 Contumaciter repudiare morem patrium. 2. de Diuin. 108. a
 Ad me autem, etiam quum rogat aliquid contumaciter, arroganter, ἀκατακτάτως solet scribere. Att. lib. 6. 111. 15. a
 Tum Clodius rogatus, diem dicendo eximere cœpit. furebat, à Racilio se contumaciter, vrbaneque vexatum. ad Quint. fratrem, lib. 2. 3

Contumelia.

Contumelia aculeum quendam habet. 5. in Verr. 79
 Contumelia inimici. de Arusp. resp. 15
 Contumelia maledicti. pro Sylla, 19
 Contumeliae genera duo. pro Caelio, 4
 Quid est porro facere contumeliam? quis sic loquitur? in Antonium, 187. b
 Equidem vehementer lætor eum esse me, in quem, cum cuperem, nullam contumeliam iacere potueris. pro Syl. 171. b
 Retinere solitus erat aratores, atque ab iis non modò per iniuriam, sed etiam per contumeliam tatum exprimere frumenti, quantum Apronius imperasset. 5. Verr. 86
 In contumelia beneficium accepisse. 15. ad Att. 20
 Contumelia quempiam insequi. 14. ad Att. 28
 Contumelia nemo est tam agrestis, quin moueatur. Part. 49
 Alternis enim versibus intorquentur inter fratres grauissimae contumeliae. 4. Tusc. 125. a
 In quo nulli aculei contumeliarum inerant. 2. de Orat. 122
 Quibus tu priuati iniurias plurimas contumeliasque imposuisti. 6. in Verr. 17
 Neque vsquam exul esse possum, dum seruire & pati contumelias, peius odero malis omnibus aliis. ad Brutum, 47. in epist. Bruti.
 Verborum contumeliis aliquem lacerare. ad Att. 231. b
 Omnibus contumeliis vexat. de Nat. deor. 1. 51

Contumeliosus.

At quae cõtumeliosus in edictis, quae barbarus, quae rudis? 3. Phil. 133
 Contumeliosus honor. 1. Philip. 15
 Oratio in aliquem contumeliosa. epist. 60. b
 Si hunc illi antepono, contumeliosa habenda oratio est. pro Flacco, 160. b
 Iniuriosum & contumeliosum est socios exclusos esse. pro Corn. Balbo, 17. a
 Quanquam qui istinc nunc veniunt, partim te superbum esse dicunt, quòd nihil respõdeas: partim cõtumeliosum, quòd malè respõdeas. Valerio, lib. 1. 10. 2. a
 Non dubitares, essent quin otiosi futuri, vsurique beneficio Antonii contumelioso. Att. lib. 15. 326. 8. a
 Contumeliosae in aliquem literae. ad Qu. frat. lib. 1. 2. 14. a
 Contumeliosae, minaces literae. 11. fa. 5. in ep. Bruti & Cassii.
 Contumeliosae voces. pro Caelio, 23. a

Contumeliosè.

Contumeliosè aliquid dicere de absentibus. 1. Offic. 188. a
 Dimitto autem eos non tam contumeliosè, quam philosophum illum, &c. 2. de Orat. 43
 Contumeliosè aliquid lædere in concionibus. Att. lib. 1. 9. 9. a
 Contumeliosissime alicui maledicere. in Vatinius, 23. a
 Contumeliosissime Aristotelem vexauit. de Nat. d. 1. 66

Contundo.

Contudi enim animum, & fortasse vici, si modò permanfero. Att. lib. 12. 59
 Concessit credo Ebutio quantum vellet de Cefenniae bonis, ut haberet: imò ut viro forti ac sapieti dignum fuit, ita calumniam, stultitiamque obtruiuit ac contudit. pro Cec. 13. a
 Membra vxoris lapidibus & fustibus debilitauit, manus contudit, digitos confregit, neruos concidit. pro Flac. 161. b
 Qui illius acerbum cor contundam & comprimam. 3. de Oratore, 121. a
 Contundere & frangere exultantis praedonis audaciam. 13. Philip. 367. a

Contusus.

Inde pugiles castibus contusi ne ingemiscunt quidem. 2. Tusc. quæst. 70. a

Conturbo.

Num conturbo te: non enim fortasse satis, quae distinctius dicuntur, intelligis. in Ant. 166. b
 Non sanè cõturbat me expectatio tua. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 10
 Frequentia & obambulatio hominum cõturbat & infirmat imaginum notas. ad Heren. 22. b
 Inualetudo tua me valde conturbat. ad Att. 100. b
 Vnum est quod me maxime conturbat, quòd elogium, &c. pro Cluent. 106. a. 4. Acad. 20. a. Att. lib. 7. 122. 1. a
 Conturbat me mora serui huius, qui tibi literas attulit. Caelius ad Ciceronem, lib. 8. 12. 8. a
 Hæc sunt quae conturbant homines in deliberatione nunquam. Offic. 68. b
 Conturbauit Graecam nationem. 2. ad Att. 2. Id est, attonitam reddidi.
 Quid est quod te vna forma conturbet? de Nat. deor. 1. 70
 Multa occurrunt quae conturbent. de Nat. deor. 2. 43
 Incidunt sæpe multae causae quae conturbent animos vtilitatis specie. 3. Offic. 53. a
 Ad quem ego rescripti, nihil esse quod posthac arcæ nostrae fiducia conturbaret. ad Qu. frat. lib. 2. 14. 5. a
 Conturbare veri cognitionem. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 43
 Conturbare fortunas alicuius. 8. famil. 46. in epist. Caelii.
 Vtrum igitur me cõturbare oportet, an ceteris cum cuiusque dies venerit, &c. pro Plancio, 55. a
 Conturbare officium. 13. famil. 9
 Eò minus conturbor. Acad. quæst. 3. b
 Non conturbor subtilitate sententiarum. de Nat. d. 2. 1
 Sed tamen signa conturbantur, quibus voluntas à simulatione distingui possit. ad Att. 123. b
 Qui illi dii irati homini Graeco, qui conturbare quidem putat sibi licere, quod equitibus Rom. Att. lib. 4. 24
 Conturbari ignoratione rerum. de Finib. 1. 49

Conturbatus.

Is tristis & conturbatus domum rediit. 6. Verr. 27. a
 Nescio quid conturbatus mihi esse videris: nunquid subitimes? in Ant. 157. b
 Ludos esse pollutos significastis, ac planè dicitis, quid magis inquinatum, deformatum, peruersum, conturbatum dici potest? de Arusp. resp. 22. a
 Conturbatum aliquem tenere. 15. ad Att. 18. pro Quint. 16
 Vidisti me ita conturbatum, ut nescirem, &c. epist. 96. b
 Quod praeterea ad te scribam, non habeo: & mehercule eram conturbator. Att. lib. 1. 23

Conturbatio.

Conturbatio prauarum opinionum. Tusc. quæst. lib. 4. 17
 Signa conturbationis conscientiae. Topic. 26. a
 Conturbationem metum excipientem cogitata. 4. Tusc. 16. Sub. expectorata.

Conualefco.

Aiulus illic cõnualescit. pro Cluent. 25. b
 Hircius noster tardius cõnualescit. ad Cornificiũ, lib. 12. 22. 3. a
 Ne ægri quidem omnes conualefcent. de Nat. d. 28. b
 Conualuit ius multitudinis nata tribunitia potestate. 3. de Legibus, 18
 His ille rebus ita conualuit, ut nunc in vno ciue Respub. ad resistendum imbecilla sit. 7. ad Attic. 15. Id est, potentiam assumpsit.
 Ille continuo in morbum incidit, ex quo non conualuit. Plancio, lib. 13. 30. 10. a
 Et si initio non erit (incommodum) refutatum, impunè ad omnium perniciem conualefceret. Antequam iret in exil. 10. a
 Cum is iam conualefceret. pro Cluent. 54. b
 Ne rei crudelitas experrecta in me, in vos conualefcat. Antequam iret in exil. 9. a
 Nec omnes qui curari se passi sunt, continuo etiam conualefcent. 3. Tusc. 9. a
 Ex magnis & diuturnis & iam desperatis Reip. morbis ista repente vis erupit: ut ea confecta & cicata conualefceret aliquando & sanari ciuitas possit. pro Syl. 57. a

Si fatum tibi est ex hoc morbo conualescere, siue medicum adhibueris, siue non, conualesces. de Fat. 22
 Magis indies conualescere. pro Mil. 18. a
 Conualescere se posse sperant inimici nostri. 11. famil. 15. in epist. D. Bruti.
 Certum scio iam conualuisse eam. epist. 130. b
 Conualuisse se existimans non magis sibi, quam Reipub. 10. famil. 34. in epist. Planci.
 Ad conualescendum diligentiam adhibeas. 16. famil. 10
 Quam ad omnes res adhibes, in primis ad conualescendum adhibe, prudentiam. in Ant. 186. b
 Conualescendi causa commorari. 16. famil. 3
Conuallis.
 Roma in montibus posita & conuallibus. 2. de L. Agr. 93. a
Conueho.
 Repente lynthribus in eam insulam, materiam, calcem, cæmenta atque arma conuexit. pro Milo. 55. a
Conuector.
 Quinetiam nauis eius me, & ipso conuectore vsurum puto. 10. ad Atticum, 53
Conuello.
 Conuellit Atticum Antiochus eius familiaris ex hortulis ipsius, deduxitque in academiam perpauca passibus. 1. de Legib. 41
 Penè conuellit me ex hortulis meis. 1. de Legib. 81. a
 Tiberius Gracchus conuellit statum ciuitatis. in Ant. 153. b
 Conuellerunt me de pristino statu. 8. ad Attic. 55. Id est, conturbant, commouerunt.
 Deinde siquam opinionem iam vestris mentibus comprehendistis, si eam ratio conuellet, si ratio labefactabit, &c. pro Cluent. 3. a
 Nolo plura, ne acta Dolabellæ videar conuellere. 2. Phil. 88
 Cōuellere atque auferre aliquè ex suis sedibus. 7. Ver. 146. a
 Conuellere & commutare conditionem amicitia, & ius societatis. 5. Verrin. 12. a
 Ne aut irrisione, aut odio digni putemur, si aut tragœdias agamus in nugis, aut conuellere adoriatur ea quæ non possint commoueri. 2. de Orat. 113. a
 Cur ea quæ mutare non possumus, conuellere malumus, quam tueri? pro Corn. Balbo, 49. a
 Conuellere ac remouere gradus. pro Domo sua, 43. a
 Conuellere repagula, atque effringere valuas. 6. Verr. 84. a
 Conuellere signa. Diuinat. lib. 1. 69
 Conuellere statum ciuitatis. de Arusp. resp. 37
 Conuellere statum Reip. in Pisonem, 2. a
 Ita sit, vt nulla sit omnino iustitia, si neque natura est, & ea, quæ propter vtilitatem constituitur, vtilitate alia conuellitur. 1. de Legib. 63. a
 Conuelli ratione. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 29
 Hæc si tenemus, quæ mihi quidem non videntur posse conuelli, profecto hominibus à diis futura significari necesse est. 1. de Diuin. 99. 1. Acad. 59. a
 Quamobrè si est boni Consulis, quum cuncta auxilia Reip. labefactari, conuelli que videat, ferre opem patriæ, &c. pro Rab. perduel. reo, 1. a
 Verres simulachrum Cereris sacrario Catinæ conuellendum, auertendumque curauit. in Verr. 174. b
Conuulsus.
 Quæ cogitatio vi tempestatum & concursu calamitatum erat aliquantum labefactata atque cōuulsa. ad Luceiū, li. 5. 13. 3. a
 Conuulsa penitus Respub. de Cl. Orat. 75. a
 Quum mihi ipsa Roma propè conuulsa sedibus suis, ad completendum conseruatorum suum procedere visa est. in Pisonem, 40. a
Conuenio, pro, accommodatus sum, congruo.
 Conuenit ad eum hæc contumelia. pro Syl. 17. a
 Conuenit optimè ad pedem cothurnus. 3. de Finib. 75. a
 Iuridicialis constitutio est, quum factum conuenit, sed iure an iniuria factum sit, quæritur. ad Heren. lib. 1. 24
 Cōuenit hoc in te vno, non in aliū quenquā. 2. de N. d. 107. a
 Hoc decet me, & conuenit iis rebus, quas gessi. de Prouinc. Consul. 77. b
 Conuenit hoc mihi cum tuo fratre. 5. de Finib. a

Hoc maledictum in illam ætatem non conuenit. pro Deiotaro, 19. a. 3. Verrin. 91. a
 Quum mulier viro in manum conuenit, omnia quæ mulieris fuerunt, viri fiunt, dotis nomine. in Top. 10. a
 Si ita Fabiæ pecunia legata est à viro, si ea vxor materfamilias esset, si ea in manum viri non conuenerat, nihil debetur. in Topicis, 7. a
 Nihil enim minus in hunc ordinem conuenit. in Ant. 212. b
 Pactum est quod inter aliquos conuenit. de Inuent. 70. b
 Posterius priori non conuenit. 3. de Finib. 112. a
 Somnium cum re conuenit. 1. de Diuin. 160. a
 Non omnes loci in omnem causam conueniunt. de In. 64. b
 Quid, ab ingenuis mulieribus hereditates lege non veniunt in manum inquit conuenerat. pro Flac. 65. a
 Qui sibi is conueniet, si negabit voluptatem crescere longinquitate. 2. de Finib. 141. a. de Cl. Orat. 110. a
 Pleraque ex illis conuenient huic tenuitari. Orat. 204. b
 Vt conueniret aliquid potius. 9. ad Att. 37. Id est, vt aliqua ratione res componeretur.
 Siquid esset prodesse, mihi cum Ennio conueniret. 3. Offic. 82. a. 3. Tusc. 80. a
 Et tamè id dixit, quod conueniret in omnes lufcos. Or. 131. b
 Erat porò nemo in quem ea suspicio conueniret. pro Rosc. Amer. 39. Id est, de nemine poterat esse suspicio, quæ de illo. Cum essent prædia, quæ mulieri maxime conuenirent. pro Cælio, 288. b
 Nemo ne pecuniaria quidem de re minima erat iudex, nisi qui inter omnes aduersarios conuenisset. pro Cluent. 42. b
 Illum noluisse sua laudatione iuuare L. Lucullum fororis virum, quicum optimè conuenisset. 6. Verr. 129. a
 Bene Pericles quum haberet collegam in Prætura Sophoclem poetam, hique de communi officio cōuenissent, &c. 1. Offic. 200. a
 Virtutem sine ratione cōstare non posse, conueniat id quoque necesse est. de Nat. deor. 19. b
 Difficile est in longa oratione, non aliquando aliquid ita dicere, vt sibi ipse non conueniat. de Cl. Orat. 183. b
 Nam quid vereris, ne non conueniat nostris ætatibus oratio quæ spectat ad hortandum? in Hortensio, a
 Quid in quaque rem cōueniat, res ipsa docebit. de In. 67. b
 Diuisio est, per quam aperimus quid conueniat, & quid in controuersia sit. ad Heren. 1. b
 Poetæ etiam vitiosis personis, quid conueniat, & quid deceat, videbunt. Offic. 20. b
 Tantum intelligatur argumento quærendo, contrariis omnibus, contraria non conuenire. Top. 224. b
 Potest res cum eo conuenire. de Legib. 166. b
 Fissum iecoris conuenire cum lucello. de Diuin. 115. b
 Sūt quædam omnino in te singularia, quæ in nullum alium hominè dici neque conuenire possint. 5. Ver. 178. a. & 3. 91
 Non in omnes arbitror omnia conuenire. pro R. Amer. a
 Commune exordium est, quod nihilo minus in hanc, quæ in contrariam partem causæ potest conuenire. 1. de In. 38. a
 Conuenire id eius sapientia. 8. ad Att. 21
 Neque me dissensionem meam pristina putauit potius assentiri, quam præsentibus Reip. temporibus & concordia conuenire. pro Corn. Balbo, 67. b
 Hæc tua deliberatio non mihi conuenire visa est cum oratione Largi. epist. 86. b
 Rem conuenturam puto. ad Att. 138. b
Conuenire, pro, congregari, concurrere.
 Conuenit iam hoc omne. 10. famil. 49. in epist. Planci. Id est, in vnum congregatur.
 Quum hæc frequentia totius Italiae Roma discesserit: quæ cōuenit vno tēpore vndique, comitorum, &c. 7. Ver. 32. a
 Mei capitij serunadi causa, Romam tota Italia conuenit. in Pisonem, 87. b
 Magna multitudo hominum conuenit ad hoc iudicium. pro Sex. Rosc. 20. b
 Si funus id habendum sit, quod non amici conueniunt ad exequias cohonestandas, sed bonorum emptores. pro Quint. 29. a. 2. Verr. 10. a
 Huc cōueniunt cū literis, veniunt cum mādatis. 4. Ver. 111. a

Tres enim trium disciplinarum principes conuenistis. de Nat. deor. 5. b
 Multa conueniunt, quæ mentem conturbarent meam, subita defectio Pompeii, alienatio c o s s. ad Q. frat. lib. 2. 4. 3. a
 Aduersarii postulant, vt in eam rem iudices dentur ex iis ciuitatibus, quæ in id forum conuenirent. 4. in Verr. 16. a
 Cum multæ causæ conuenissent in vnum locum. pro Sext. Rosc. Amer. 28. b
 Da operam, vt huc quamprimum venias, antequam omnes copiarum aduersariorum conueniant. ad Att. 131. b
 Neminem coegeris, ipsi conueniunt sua sponte. pro Cæcina, 296. b
 Iter ita feci, vt vndique ad me cum gratulatione legati conuenirent. Att. lib. 4. 70. 6. a
 Conuenire in concionem. 3. in Verr. 47
 Conuenire in vnum. Att. lib. 8. 150. 2. a. pro Sex. Rosc. 37. a
 Non desistebant clam inter se conuenire. contra Rull. 68. b
 Cum bulbulcum clamorem edidisset, cōcursum esse factum, totamque breui tempore, in eum locum Hetruriam conuenisse. de Diuin. 119. b
 Addebant præterea Rempub. conuenturam Calend. Sextil. Senatium frequentem fore. in Ant. 154. b
Conuenire, pro, aliquem adire, ad aliquem venire.
 Neminem conueni, (conuenio autem quotidie plurimos: sunt enim permulti optimi viri, qui valetudinis causa, in hæc loca conueniant) quin omnes, &c. epist. 133. b
 Posthumia tua me conuenit. epist. 46. b
 Attilius ille, quem sua manu spargentem semen, qui missi erant, conueniunt. pro Sext. Rosc. 29. a
 Eamque, si opus esse videbitur, conueni. Vatinio, li. 5. 11. 3. a
 Non dubitat, quin si ipse Verrem cōueniat æquitate causæ, autoritate sua commouere hominem possit. 2. in Verr. a
 Si Clodium conueni, ex illius sermone scribā ad te plura. epist. 32. b
 Conuenire ad aliquem. pro Sylla, 17
 Conuenireque eos qui iuste & cū fide vixerint. 1. Tusc. 156. a. in Somnio Scipionis, 1. a
 Conuenire me non possit suo commodo. 14. ad Att. 2
 Verum quum habeo rationem dierum, antè puto transfurum, quam potuerit conueniri. ad Attic. lib. 8. 155. 7. a
 De Lentulo.
Conuenit.
 Qui enim cōuenit, vt qui in rebus improbis populares fuerint, iidem, &c. 7. Philip. 219. a
 Qui igitur conuenit, ab alia voluptate dicere naturam proficisci, in alia summum bonum ponere. 2. de Finib. 56. a
 Assident, subducunt ad nummum, conuenit. ad Att. 83. b
 Neque enim decet aut conuenit nobis periculo vlli submittere animum nostrum. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 3. 5. a
 Conuenit autem tum in dando munificum esse, tum in exigendo non acerbum. Offic. 46. b
 Benigne, non grauare, comiter quidem certè, non communitè conuenit. pro Corn. Balbo, 62. b
 Nominis controuersia est, cum de facto conuenit, & quæritur id quod factū est, quo nomine appelletur. de In. 44. b
 Non conuenit enim, quum ego ad promerendum officium tam fuerim expeditus, vos ad referendam gratiam esse tardiores. Antequam iret in exil. 2. a
 Quid tandem C. Rabirium facere conuenit? pro Rab. 95. b
 Multa antè fieri conuenit, quàm, &c. de Nat. d. 19
 Tres conuenit habere res narrationem. ad Heren. 3. b
 Nisi inter eos conuenit, quid sit illud. Orat. 207. b
 Inter omnes conuenit ita esse. Tusc. q. 222. b
 Illicone ire ad Prætorem conuenit? pro Quint. 8. b
 Conuenit mihi: cum aduersariis, matrem esse interfectam à filio. 1. de Inuent. 46. a
 Mihi cum Deiotaro cōuenit, vt ille in meis castris esset cum suis copiis omnibus. Att. lib. 6. 111. 24. a
 Mihi cum illo conuenit. in Ant. 255. b
 Vos his malis mereri conuenit. pro Sex. Rosc. 44. b
 Sed non conueniret ad omnia. de Finib. 97. b
 Vt inter eos qui ambigunt, cōueniat quid sit id, de quo aga-

tur. 2. de Finib. 6. a
 Cur igitur, quum de re conueniat, non malumus vsitate loqui? 4. de Finib. 117. a
 Quod quidem si ita est, minimè miror cælum etiam & terras vim suam, si tibi ita conueniat, dimittere. Dolabellæ, lib. 9. 12. 1. a
 Optimè cum aliquo conuenire. in Verr. 234. b
 Atqui si, vt conuenire debet inter nos, est quædam appetitio naturalis, &c. 4. de Finib. 52. a
Conueniens.
 Conueniens & coniuncta inter augures constantia. de Diuinat. 125. b
 Stellarum conueniens constantisque conuersio. de N. d. 36. b
 Nihil est tam naturæ aptum, tam conueniens ad res vel secundas vel aduersas. de Amicit. 16. a. Hoc est, proprium, accommodatum.
 Nihil scriptum ab eo congruens & conueniens, decretis eius reperies. de Finib. 85. b
 Quid enim philosopho minus conueniens, quam deos tollerere? de Nat. deor. 68. b
 Conuenientem hostiam rebus suis immolare. de Diuin. 115. b
 Bene conuenientes propinqui. 1. Off. 84. a. Id est, concordēs.
 Propinqui cognatique optimè cōuenientes. pro Sext. Rosc. Amer. 34. b
 Talis est igitur ordo actionum adhibendus, vt quemadmodum in oratione cōstanti, sic in vita omnia sint apta inter se & conuenientia. 1. Offic. 199. a
 Recta & conuenientia & constantia natura desiderat, aspernaturque contraria. Offic. 59. b
Conuenienter.
 Sed quid conuenienter rationi possit & sententiæ suæ dicere. de Finib. lib. 2. 69
 Non enim potest conuenienter dici. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 100
 Congruenter naturæ conuenienterque viuere. 3. de Finib. 40. a. Offic. 3. 6
 Congruere naturæ, & cum ea conuenienter viuere. Tusc. lib. 2. 44. b
Conuenientia.
 Conuenientia & coniunctio naturæ. Diuin. lib. 2. 96
 Conuenientia consensusque naturæ. 3. de Nat. deor. 19
 Conuenientia conseruatioque naturæ. Offic. 1. 139
 Conuenientia partium, συμμέτεια. Offic. 1. 23
 Rerum conuenientia in amicitia est, in ea stabilitas, in ea cōstantia. de Amicit. 83
 Conuenientia, idem quod *μονοζία* Græcis. de Finib. lib. 3. 17
 Si vllam esse conuenientiam naturæ cum extis concessero. Diuinat. lib. 2. 26
 Nullum aliud animal pulchritudinem, venustatem, conuenientiam partium sentit. 1. Offic. 13. a
 Hanc igitur in stellis constantiam, hanc tantam, tam variis cursibus in omni æternitate conuenientiam temporum non possum intelligere sine mente, ratione, consilio. 2. de Nat. deor. 78. a. 3. de Finib. 33. a
 Quorum omne bonum conuenientia atque opportunitate finitur. de Finib. 100. b
 Coniectores somniorum significationes faciunt ex quadam conuenientia & coniunctione naturæ, quam *συμπίθεαι* vocant. de Diuin. 134. b
Conuena.
 An verò tibi Romulus ille aut pastores & conuenas congregasse, aut Sabinorum connubia coniunxisse, &c. 1. de Orat. 19. a
 Credebat se eorum nemini, &c. quibus nomē seruitutis ipse detraxerat, & quibusdam conuenis & feris barbaris corporis custodiam committebat. 5. Tusc. 82. a
Conuentus.
 De Antonio iam antea tibi scripsi, non esse eum à me conuentum. Att. lib. 15. 321. 2. a
 Sed opus fuit Lurtio conuento. Attic. lib. 10. 195. 16. a. Id est, Lurtium conuenire siue alloqui.
Conuentus.
 Ex quo (fundo) ex conuentu vim fieri oportebat. pro Cæcin. 15. ex conuentu, pro, vt conuenerat.
 f. i.

Promptinus enim ex pacto & cōuentu (nam ea lege exierat) iam à me discesserat. Att. lib. 6. 114. 2. a
Sunt item pacta, quæ sine legibus obseruatur ex conuentu. 2. ad Heren. 54

Conuentum.

Potest enim accidere promissum aliquod, & conuentum, ut id effici sit inutile vel ei, cui promissum sit, vel ei qui promiserit. Offic. 1. 45. Cōuentum, generale nomen, pertinens ad omnia, de quibus negotii contrahendi transigendique causa consentiunt, qui inter se agunt. (id est de pactis.) At verò in foro conuenta, pacta, tabulæ, testimonia, &c. vita denique eorum, qui in causa versantur, tota cognoscenda est. 2. de Orat. 66. a
Dictorum conuentorumque constantia & veritas, fides est. 1. Offic. 35. a

Facere promissa, stare conuentis, reddere deposita. Off. 71. b

Conuentus.

Et tum conuentus ille Capuæ me vnum patronum adoptauit. pro Sest. 4. b

Conuentus creditorum. pro Sest. 22

Conuentus ferorum & immanium. Parad. 33

Ex iis oppidis, in quibus Prætores consistere & conuentum agere solent, &c. 7. Verr. 13. a

Cur prudentissimas lectissimasque fœminas in tantum virorum conuentum insolitas inuitasque prodire cogis? 3. Verrin. 67. a

Dico extra conuentum, & eam frequentiam, qua oratorum studia niti solent. pro Deiot. 1

Frustrâ in Senatum, siue potius in conuentum senatorum es venturus. epist. 46. b

Vitare conuentum. 7. Verrin. 23. a

Domus erat non meretricio conuentu, sed Prætoria turba referta. 3. Verrin. 97. a

In magno conuentu. de Orat. 94. b

Quæstui ab eo, an in nocturno conuentu fuisset, necne. in Catil. 107. b

Primus Gorgias ausus est in conuentu poscere quæstionem. de Finib. 64. b. Id est, iurare.

Non tanto in conuentu. 2. Verrin. 12. Id est, turba.

In tanto virorum conuentu. de Orat. 94. b

Celeberrimo virorum mulierumque conuentu dies festos anniuersarios agunt Syracusani. 6. Verr. 96. a

Itaque conuentus qui initio celebrabantur, iam diu esse desierunt. Att. lib. 1. 14. 12. a

Conuenticulum.

Conuenticula hominum quæ postea ciuitates nominatæ sunt. pro Sest. 79

Quoniam plebi quoque vrbana maiores nostri conuenticula & quasi concilia quædam esse voluerunt: &c. pro Domo sua, 58

Conuerto.

Et in omni summa, ut mones, valde me ad otium, pacemque conuerto. ad Q. frat. lib. 3. 30

Itaque eodem etiam M. Lurco vir optimus meus familiaris, conuertit aculeum testimonii sui. pro Flac. 66. a

Conuertit ad eos fortuna impetum suum. 3. Tusc. 124. a

Ad hanc scribendi operam omne studium curamque conuertimus. 3. Offic. 6

In eundem habitum se colorumque conuertunt. de Natura deorum, 14. b

Ratione bono consilio à diis immortalibus datam, in fraudem, malitiamque conuertunt homines. 3. de Nat. d. 111. a

Nam me ipsum huc modò venientem conuertebat ad sese Colonæus ille locus. de Finib. lib. 5. 2

Lentuli poena compressus, conuertit se aliquando ad timorem. pro Sylla, 12

Quumque his aliqua ampla & honesta res obiecta est, totos ad se conuertit & rapit. 2. Offic. 53

In eum ipsum se cōuertit, quo adiutore, quæ fecerat omnia, se fecisse dicebat. pro Dom. 22. b

Qui quidem eas copias, quas diu simulatione Reip. comparabant, subito ad patriæ periculum conuerterunt. Brutus Ciceroni, lib. 11. 13. 12. a

Ibi quum palam eius annuli ad palmam cōuerterat, à nullo videbatur, ipse autem omnia videbat: &c. 3. Offic. 49. a

In te vnum atque nomen tuum se tota conuertet ciuitas. Somn. Scip. 7

Conuertemus nos in Asiam. 3. ad Att. 10

Ad eos igitur conuerte te quæso: &c. 5. de Finib. 12. a

Totum me ad eius viri voluntatem nutumque conuertem. 3. fam. 43

Quo facilius animos imperitorum, ad deorum cultum à vitæ prauitate conuerterent. 1. de Nat. deor. 103. a

Et aspectum quo vellent, facile conuerterent. pro Cluentio, 54. b

Hoc igitur anno magistratibus nouis designatis, quum omnes boni omnem spem melioris status in eorum fidem conuertissent. pro Sest. 59. a

Quid enim interest vtrum ex homine se conuertat quis in belluam, an hominis figura immanitatem gerat belluarum? 3. Offic. 108

Quæ nos magis ad cognitionem intelligentiamque conuertant. Tusc. quæst. lib. 5. 50

Cauendum est, ne in graues inimicitias conuertant se amicitia. de Amicit. 110. b

At quocunque te animo & cogitatione conuerteris, permultos excellentes in quoque genere videbis. 1. de Oratore, 4. a

Nam quum ætas tua septenos octies solis anfractus, reditusque conuerterit, &c. in Somnio Scipionis. 7. Hoc est, quum iam sex & quinquaginta annos natus sis.

Animos in hilaritatem risumve conuertere. in Orat. 76. a

Conuertere aspectum aliquo. 2. de Nat. deor. 113. a

Conuertere auxilium ad perniciem. in Pison. 14. a

Periculosissimum ciuile bellum, maximumque humanitate & sapientia ad pacem concordiamque conuertere. 5. Philipp. 193. a

Conuertere vitæ conditiones. pro Cluent. 49. b

Conuertere crimen in laudem. pro Flac. 54. a

Fortunam in culpam conuertere. pro Rab. Posthu. 18. a

Digitum percussione hæreditates omnium ad se posse conuertere. Offic. 67. b

Hominem à consuetudine conuertere. 1. de Inuent. 4. a

Conuertere in me non recusam omnem impetum belli. 10. fam. 18. in epist. Planci.

Conuertere aliquo iter. 3. ad Att. 2

Conuertere iter ad fugam & in exilium. in Catil. 35. a

Nauem remigationis ad puppim conuertere. ad Atticum, lib. 13. 278. 3. a

Conuertere ora & oculos in aliquem. in Catil. 73. a

Conuertere pecuniam, aut rem aliam, domum suam, vel in rem suam, aut ad commodum suum. 5. Verr. 152. a. 2. Verr. 26. a. pro Rosc. Amer. 66. a

Conuertere rem alienam in suam. Offic. 1. 65

Conuertere se ad aliquod studium. Diuin. lib. 2. 4

Quid enim potest esse tam flexibile, tam deuium, quam animus eius qui ad alterius non modò sensum ac voluntatem, sed etiam vultum atque nutum conuertitur: de Amicitia, 77

Omnia hæc tum intereunt, tum in naturam aliam conuertuntur. 3. de Nat. deor. 41. a

Gratulabor tibi prius, &c. deinde ad me conuertar. Appio, lib. 3. 12. 1. a

Non potest verum futurum cōuerti in falsum. de Fat. 144. b

An possit eloquentia conuerti in infantiam. Top. 218. b

Nec in falsum è vero præterita possunt cōuerti. de Fat. 143. b

Alii instructi & parati ad permouendos & conuertendos animos. in Orat. 10. a

Conuertere, pro, Interpretari.

Conuerti enim ex Atticis duorum eloquentissimorum nobilissimas orationes inter se contrarias. de Opt. gen. Oratorum, 148. a

Tum omnem orationem traduxi & conuerti in increpandam Cæpionis fugam, in deplorandum interitum exercitus. 2. de Orat. 109. a

Vt nos otiosi conuertimus. de Diuin. 121. b

Xenophontis liber qui Economicus inscribitur, quem nos è Græco in Latinum conuertimus. 2. Offic. 128. Tusc. quæst. lib. 3. 25

Si modò hoc rectè conuersum ex Græco videri potest. de Vniuersitate, 47

Carmina conuersa. de Nat. deor. 46. b

Non conuersa de Græcis splendide quædam dicta esse. lib. 1. de Finib. 5

Quod igitur est eorum in orationibus è Græco cōuersis fastidium? de Opt. gen. Orat. 105. a. 3. Tusc. 51. a

Conuertere, pro, Voluere.

Conuertunt se astra Solstitiali & Brumali reuocatione. de Vniuers. 43

Sed hoc vitium huic vni in bonum conuertebat. de Claris Orat. 73. a

Terra quæ circum axem se summa celeritate conuertat ac torqueat. Acad. quæst. 2. 114

In infimo orbe luna radiis solis accensa cōuertitur. de Somnio Scipionis, 128. b

Conuertens.

Quæ conuertens inferiora reddit, quæ sunt superiora. de Vniuers. 61

Conuersus.

Orbis Reip. conuersus. Att. lib. 2. 36. 2. a

Omnis est risus in iudicem conuersus. de Orat. 131. b

Conuersa in crudelitatem clementia. 7. Verr. 90. a

Conuersa lex in omnes est. 3. de Legib. 18

Conuersa vel mutata oratio quomodo tractanda. Partit. 14

Pœna omnis oculorum ad cæcitatem mentis est conuersa. pro Domo sua, 234. b

Pœna illa in alium instituta, in te ipsum est conuersa. pro Domo sua, 238. b

Conuersa ratio ante. contra Rullum, 79. b

Conuersa res est: illum, quo antea confidebant, metuunt. 8. ad Atticum, 51

Spelunca conuersa ad aquilonem. in Verr. 225. b

Conuersa est vis morbi in quartanam. 16. fam. 11

Conuersum est id omne in me. 11. ad Att. 18

Conuersam iam habent demonstrationem suam. in Ver. 230. b

Hecubam autem putant propter animi acerbitatem quandam & rabiem, fingi in canem esse conuersam. 3. Tusc. 107. a

Huius quidem anni nondum vigesimam partem scito esse conuersam. in Somn. Scip. 26. a

Quod crimen esse voluisti, id totum vides in laudem esse conuersum. pro Flac. 160. b

Ad cædē & funus ciuitatis conuersi ludi. de Arusp. resp. 21. a

Conuersa eadem propè verbis iisdem dicere nihil negotii est. 2. de Legib. 15

Ornamenta conuersa ad mentem & voluntatem meliorem. de Arusp. resp. 37

Video in me omnium vestrum ora atque oculos esse conuersos. in Catil. 108. b

Conuersis rebus, ac bonorum voluntatibus immutatis. 1. fa. 50

Conuersans.

Quippe qui ex eadem vincunt, &c. se ipse cōuersans, quum materiam mutabilem arripisset. de Vniuers. 35

Conuersio.

Conuersio est, per quam, non, vt antè, primum repetimus verbum, sed ad postremum continenter reuertimur, &c. 4. ad Heren. 163

Conuersio, figura dicendi. 3. de Orat. 115

Cum (astrorum) conuersio facta est, consecutis omnium spatiis. de Nat. deor. 2. 38

Summus ille cæli stelliferi cursus, cuius conuersio est incitatio, acuto & excitato mouetur sono. in Somn. Scip. 17. a. de Nat. deor. 2. 11

Conuersio mundi citatissima. Somn. Scip. 19

Conuersio rerum ac perturbatio. pro Flac. 73. a

Temperatum moderatio atque conuersio. pro Flac. 152. b

Deinde conuersionis celeritatem tantam, quantam cogitare non possumus. Tusc. quæst. lib. 1. 55

Mihi nihil oberat præter cōuersionem status, & inclinationem communium temporum. pro Dom. 222. b

Neque malorum terminum prius aspiciet, quam illam sequi cœperit conuersionem, quam habebat in se ipse eiusdem, & vnus simul innatam & insitam. de Vniuers. 57

Conuersione argumentatio quomodo tollenda. 1. de Inuentione, 96

In antiquam partem à conuersione eiusdem pelleretur. de Vniuers. 47

Conuersione ea quam inter se habent Lucifer, Mercurius, Sol, alii alios vincunt, vicissimque vincuntur. de Vniuersitate, 37

Sæcula sine mundi conuersione effici non potuisse fateor. de Nat. deorum, 1. 16

Vna totius cæli conuersione cursus astrorum dispares conseruantur. de Nat. deor. 2. 15

Conuersione vna atque eadem circum se torquetur & vertitur cæli motus. de Vniuers. 25

Conuersiones, annorum mensiumque ad numerum machinatae sunt. de Vniuers. 65

Conuersiones astrorum. Tusc. q. lib. 1. 51

Conuersiones, commutationesque cæli. Diuin. lib. 2. 70

Cōuersiones & antecessiones, quæ in orbibus deorum eueniunt. de Vniuers. 45

Conuersiones mundi. Tusc. quæst. lib. 5. 51

Conuersiones sphæræ. 2. de Nat. deor. 62

Naturales esse conuersiones quasdam rerum publicarum. de Diuin. 109. b

Perpetuis cursibus, conuersionibusque cælestibus extitisse materiam. de Legib. 160. b

Conuersio, pro, Periodo.

Oratio conuersiones habeat absolutas. de Orat. 160. b

Conuestio.

Topiarium laudauit, ita omnia cōuestiuit hedera, &c. ad Q. frat. lib. 3. 17. 9. a

Fontes scater, herbis prata conuestitier. Tusc. quæst. lib. 1. 56. translatiue de pratis dictum.

Ergo eius domum euerfam, duobus lucis conuestitam videtis. pro Domo sua, 78. a. Hoc est, adumbratam atque sepultam.

Conuictor, Conuictus, Vide Conuiuor.

Conuincio.

Tæque in isto ipso conuincio, non inhumanitatis solùm, sed etiam amentia. 2. Philip. 35. a

Conuincit ratio ipsa & veritas cum esse liberum. in Parad. 53. a

Tamen hæc duo leuitatis & infirmitatis plerisque conuincunt. de Amicitia, 57. a

Nihil te de moribus hominum didicisse conuincam. de Oratore, 88. b

Sui quæstus causa irrupisse conuincam. 5. Verr. 31. a

Quo me teste conuincas, si negem? an chirographor in Antonium, 162. b

Sed vt Stoicos nihil de diis explicare conuinceret. de Nat. deorum, 68. b

Huius si causa non manifestissimis rebus teneretur, tamen eum mores ipsius & vita conuincerent. in Catil. 107. b

Conuincere aduersarium autoritatibus & testibus. 7. Verr. 81. a. 1. de Finib. 21. a

Conuincere aliquem. de Diuin. 103. b. Id est, redarguere.

Conuincere errores alicuius. de Nat. deor. 16. b

Voce conuincere inauditum facinus. pro Quintio, 53. a

Vtinam tam facile vera inuenire possem, quam falsa conuincere. de Nat. deor. 19. b

Argumentis peccata conuincere. in Partit. 64. a

Quid negotii est, hæc poetarum & pictorum portenta conuincere? Tusc. quæst. 150. b

Testimonia aliquorum conuincere. pro Font. 20. a

Non ex illo hoc intelligitur, sed ex hoc illud conuincitur. pro Sex. Rosc. 38. b

Quod siue fateris, siue conuinceris, quam maximis in rebus tenere non vides? in Verr. 181. b

Manifestis criminibus conuinci. in Verr. 81

Deuotionis conuinci, iudicio deorum, testimonio Senatus, confessione inimicorum. post redit. ad Quir. 1. a

Conuinci in aliquo peccato. de Inuent. 65. b

ff. ii.

Summæ negligentia conuinci. pro Sylla. 33. a
Opinione opinionum conuinci & condemnari. pro Cluentio. 4. a
Oratio, quæ neque redargui, neque conuinci possit. de Vniuersitate. 9
Sententiis iudicum conuinci. Antequam. 19. b
Testimoniis conuinci. in Verr. 2. 4. 4. b
A testibus conuinci, & vrgeri confessione. 6. Verr. 9. 4. a

Conuictus.

Reprehensus, conuictus, fractusque Mithridates. pro Fl. 32. a
Quum ille homo audacissimus, conscientia conuictus, reticuisset, & c. 2. in Catil. 34. a
Iudicio turpi conuictus. pro Quint. 28. a
Conuictus maleficii. 7. Verr. 109. a
Fracta & conuicta secta. 1. de Legib. 55. a
M. Aquilius patres nostri multis auaritiæ criminibus, testimoniisque conuictum, qui cum fugitiuis fortiter bellum gesserat, iudicio liberauerunt. pro Flac. 164. b
Hanc ego deuotionem capitis mei, cum ero in sedes meas restitutus, tum denique conuictam & commissam putabo. pro Domo sua. 113
Maiores nostri si quam vnus peccati mulierem damnabat, simplici iudicio multorum maleficiorum conuictam putabant. ad Heren. 29. b
Simili in errore versantur, cum conuicti, ac iudicio veritatis coacti, perspicua à perceptis voluit distinguere, & c. Acad. quæst. lib. 2. 34

Conuiso.

Et loca conuisit cauda tenus infera piscis. in Arato. 39. a

Conuitium.

Adulter, impudicus, sequester, conuitium est, nõ accusatio. pro Cælio. 43. b
Maledictio autem nihil habet propositi, præter contumeliam: quæ si petulantius iactatur, conuitium: sin facietus, vrbantitas nominatur. pro Cælio. 4
Cum ei magnum conuitium fieret cuncto à Senatu. epist. 153. b
Conuitium meum iustissimum & honestissimum. 12. fam. 54
Conuitium Senatus. in Pison. 50. Id est, à Senatu factum.
Respondebo hominis furiosi non orationi, sed conuitio, cuius exercitationes cum intolerabili petulantia, tum diuturna impunitate muniuit. pro Domo sua. 213. b
Conuitium facere. pro Cluent. 59. pro, comminari, vel admonere.
Conuitium grande ei fecerunt. 16. ad Att. 25
Conuitium magnum alicui facere. 10. famil. 33
Quintius conuitium C. Iunio iudici quæstionis maximum fecit. pro Cluent. 33. b
Conuitium mirificum facit. 1. ad Att. 31
Sustinere quotidianum conuitium. pro Quint. 42. a
Defesso conuitio aures conquiescant. pro Arch. 8
Conuitio quid efflagitare. 2. ad Q. fratrem. 25
Non debes arripere maledictum ex triuio, aut ex scurrarum aliquo conuitio. pro Mur. 11. b
Aliquando, idque sero, conuitio aurium mihi extorta veritas est. in Orat. 91. a
Pompeius cum pro Milone diceret, clamore conuitioque iactatus. epist. 5. b
Qua hunc obiurgatione, aut quo potius conuitio à tanto errore coner auertere? Offic. 68. b
Conuitio tacito cogitationis te verberaui. 16. familiar. 35. ex epist. Q. Ciceronis.
Conuitio os verberare. in Piso. 50
Vrgebor iam omnium vestrum conuitio. 4. Acad. 22. 4. a
Conuitis & sibilis confectari aliquem. Att. lib. 2. 33. 2. a

Conuicator.

Si verè obiicitur, vehementis accusatoris: sin falso, maledici conuicatoris. pro Mur. 11. a
Si de mea vita atque actibus huic conuicatori respondero. in Sallustium. 1. a

Conuiuor.

Quotidie solitum esse non solum in publico, sed etiam de publico conuiuari. 5. Verrin. 86. a

Conuiuium.

Bene enim maiores accubationem epularem amicorum, quia vitæ coniunctionem haberet, conuiuium nominarunt, melius quàm Græci, qui hoc idem, tum computationem, tum concenationem vocant: & c. de Senect. 42. a
Intempestiuum conuiuium. pro Mur. 12. b
Quod quidem istius quasi aliquod Lapitharum aut Cetaurorum conuiuium ferebatur. in Pisonem. 8. b
Conuiuium moderatum & honestum. pro Mur. 12
Conuiuium publicum non dignitatis causa inibit. in Pisonem. 52. pro Rosc. Amer. 32
Conditor instructorque conuiuii. Tusc. q. 207. b
Instituere ac parare conuiuium. in Verr. 2. 14. b
Ornare conuiuium magnificè ac splendide. pro Quint. 17. b. 6. Verrin. 39
Conuiuia, quæ faceret abs te, & amicis tuis concelebrantur, & passim & tributim. de Petit. Consul. 28. b
Opipare apparata conuiuia. 3. Offic. 76
Basis acta conuiuia, comestationes, cantus, symphonias, nauigia iactant. pro Cæl. 27. a
Conuiuia sapientius Latini, quàm Græci συμποσια. 9. fam. 57
Concelebrare conuiuia. de Pet. Consul. 28. a
Cum conuiuiis carendum mihi sit, malo id lege videri facere, quàm dolore. 12. ad Att. 15
Cum in eis conuiuiis Symphonia caneret, maximisque poculis ministraretur. in Verr. 170. b
Græci in conuiuiis solent nominare, cui poculum tradituri sunt. Tusc. quæst. 169. b
Versari in conuiuiis. pro Quint. 40. a
Ego propter sermonis delectationem tempestiuus conuiuiis delector. de Senect. 86. b
Quantum temporis alius tribuunt tempestiuus conuiuiis. pro Arch. 9

Conuiuia.

Collectam à conuiuia exigere. de Orat. 130. b
Testes accusatoris, confessores, conuiuia, contubernales. pro Flacco. 18. b
Non assequor, vt scribam quod tui conuiuia non modò libenter, sed etiam æquo animo legere possint. ad Att. 186. b
Hunc tu lege conuiuiis tuis, sed, si me amas, hilaris & bene acceptis. ad Att. lib. 16. 333. 2. a
Quamquam est in Originibus, solitos esse in epulas canere conuiuas ad tibicinem de clarorum hominum virtutibus. 1. Tuscul. quæst. 3
Carmina in epulis cantari solita à singulis conuiuiis. de Cl. Oratoribus. 171. b

Conuictor.

Familiares & quotidiani conuictores. Tironi, lib. 16. 21. 20. a
Conuictus.
Ad conuictum nostrum redeas, & ad consuetudinem. 5. fam. 40. in epist. Luceii.
Nam principio tollit conuictum humanum & societatem. Offic. 3. 26

Conuictio.

Cuius (Bruti) cum frugi seueraq; est vita, tum etiam iucundissima conuictio. 16. famil. 28. ex epist. Ciceronis filii.

Conuoco.

Tu dissipatos homines in societatem vitæ conuocasti. Tuscul. quæst. lib. 5. 4
Is philosophos in locum vnum conuocauit. de Legib. 166. b
Piscatores ad se conuocauit, & ab iis petiuit, & c. 3. Offic. 76. a
Conuocare concilium contra legem Heliam. in Vatin. 31. b
Conuocare homines, & eos armare. ad Q. fratrem. 31. b
Conuocare in concionem, & ad concionem. 3. de Lege Agraria. 110
Conuocare populum in tribus. 3. de Legib. 64. a
Nos autem in Senatum conuocabamur. in Ant. 194. b
Artifices omnes conuocari iubet. in Verr. 2. 12. b

Conuocatus.

Senatus est continuo conuocatus, frequensque conuenit. epist. 151. b
Qui conuocatis auditoribus, legebat eis magnum illud volumen. de Clar. Orat. 151. b

Conuocatio.

Nulla ad Rempub. defendendam pop. Romani conuocatio. post reditum in Senatu. 34. a

Conuolo.

Qui cuncti ex Italia ad me reuocandum conuolauerunt. pro Domo sua. 46
Vexillo opus est, conuolabunt. ad Att. 168. b
Multi autem sunt qui statim conuolent. Tusc. q. lib. 3. 43
Conuolare ad rostra. pro Rab. 11. a

Conuoluo.

Quem propter nitens pennis conuoluitur ales. 2. de Nat. deor. 167. a

Conuoluens.

Qui se conuoluens Sol elaberetur & abiret. 1. de Diui. 84. a

Conus.

Conum tibi ais & cylindrum, & pyramidem pulchriorem, quàm sphæram videri. 2. de Nat. deor. 67. a. & 135. a

Coopertus.

Quem iste collegam nisi habuisset, lapidibus coopertus esset in foro. 3. Verrin. 84. a. Id est, obrutus.
Quis hoc non perspiciat, & c. qui istum tot, tantis, tam nefariis sceleribus coopertum iurati sententia sua liberarent? 3. Verrinarum. 6. a
Quos nondum tacitis parricidiis contaminatos vix ferebamus, hos nunc omni scelere coopertos, tolerabiles censemus fore? in Ant. 242. b

Coopto.

In primis paternum auguratus locum, in quo ego eum, vt quod à patre accepi, filio reddam, mea nominatione cooptabo. 13. Philp. 351. a
In eo Senatu, quem maiore ex parte ipse cooptasset. de Diuinatione. 113. b
Ab ea parte qui esset factus, is à collegio cooptaretur. pro Lege Agr. 32. a
Ciceronem nostrum in vestrum collegium cooptari volo. ad Atticum. 276. b
In senatoribus cooptandis, non modò suffragia nulla fuisse, sed ne genere quidem spectata esse, ex quibus in eum ordinem cooptari liceret. 4. Verrin. 83. Diuin. lib. 2. 17
Cum haberent inter se controuersias de Senatu cooptando. in Verrem. 133. b

Cooptatus.

Et cooptatum me ab eo in collegium augurum recordabar. de Clar. Orat. 1. a. pro Cælio. 3. a

Cooptatio.

Ea lege cooptatio collegiorum, ad populi beneficium transferebatur. de Amicit. 79
Neminem in summum locum nisi per populum venire, sublata cooptatione Censoria. 3. de Legib. 26

Cooprior.

Tum subito tempestates coortæ sunt maximæ. 3. Verr. 31. a

Copia.

Copia agri, vestigalium, pecuniarum. 2. de Inuent. 208. a
Copia dicendi quid desideret. 1. ad Heren. 80
Facultas & copia dicendi. in Verrem. 68. b
Mirabilis copia dicendi. in Topicis. 35. a
Vbertas, varietas, copia dicendi. pro Corn. Balbo. 2. a
Frugum copia & inopia. pro Domo sua. 14. a
Frugum vbertas & copia. Postquam iret in exil. 202. b
Vbertas in dicendo & copia. 1. de Orat. 27. a
Vbertas & copia Periclis. de Clar. Orat. 168. b
Rerum copia, verborum copiam gignit. 3. de Oratore. 68. a. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 19. & 56
Copia sententiarum atque verborum. Tusc. quæst. lib. 2. 2
Tenuiorum & amicorum nõ occupatorum est ista assiduitas, quorum copia bonis & beneficiis deesse nõ solet. pro Murena. 64. a
Omnis testium copia, quæ futura est, à matre initio est adornata: à matre nunc omnibus eius opibus & copiis comparatur. pro Cluent. 21. b
Si tui copia nobis semper fieret. de Finib. lib. 5. 68
Copiarum inuentor & princeps Cicero. Brut. 137
Vt Brundisium ducerem hanc copiam, quam mecum ha-

beo. Attico. lib. 8. 44

Hæc enim ætas effundit hanc copiam. de Clar. 167. b
Tu autem quod mihi bonam copiam ciures, nihil est. 9. fa. 79
Minimam copiam poetarum egregiorum extitisse. de Oratore. 85. b
Facere ciuibus omnibus consilii sui copiam. 3. de Orat. 73. a
Cuius decuriam mihi copiam quàm largissimè factam oportebat. in Verrem. 108. b
Itaque libris me delecto, quorum habeo Antii festiuam copiam. ad Atticum. 26. b
Cum hanc & huius generis tantam copiam habeat Antonius, quod scelus omittet? in Ant. 233. b
Vtinam virorum fortium tantam copiam haberetis, vt, & c. pro Pomp. 9. b
Q. Hortensius, cui summam copiam facultatemque dicendi natura largita est. pro Quint. 2. b
Et quidem Cato totam hanc copiam Lucullo notam esse oportebit. de Finib. 91. b
Temperata oratione ornandi copiam persequi. Orat. 20. b
Atque ibi suppeditans omnium rerum, quas natura desiderat, abundantiam & copiam. de Amicit. 73. a
Orationis copia abundare. 2. de Orat. 82. a
Sed ego copia & facultate causæ confusus, vide quò progrediar. pro Rosc. Comædo. 2. a
Quæ cum essent à me cura magis & diligentia, quàm facultate & copia constituta, iter mihi faciendum per Lycœniam putauit. 15. famil. 5
Alter in Siciliam cum ea copia, quam Capuæ, & c. ad Atticum. 129. b
Neque solus cum ista copia tantam multitudinem sustinere poteris. Att. a
Cum omni copia ad nos veniret. 8. ad Attic. 42. in epist. Cn. Pompeii. Id est, omnibus copiis.
Materies digna facultate & copia tua. epist. 67. b
Nec id tamen ex illa erudita Græcorum copia. 1. de Legib. 5
Quid cuique conueniat ex hac copia, digeremus. de Inuentione. 52. b
Vt copia oratoris opus sit vel ad hortandum, vel ad docendum. 3. de Legib. 36
Nec in summa inopia Iouis esse senectus potest, nec sapienti quidem, nec in summa copia insipienti non grauis. de Senect. 78. b
Etenim diuitiarum est fructus in copia: copiam autem declarat satietas rerum atque abundantia. in Parad. 60. a
Opprimere ciuitatem copia. pro Mur. 71. Copia, vnitatis numero, pro, copiis.
Ibique pro ea copia, quæ Athenis erat, funus ei satis amplum faciendum curauit. 4. famil. 37
Cui tenues opes, nullæ facultates, exiguæ amicorum copiarum sunt. pro Quint. 2. a. Id est, paucos habet amicos: vel, amici eius non sunt admodum diuites.
Tamen sic statuebam, omnes, quæ in istis partibus essent opes copiarumque, tuas esse. Cassio. lib. 12. 7. 5. a
Singulorum copiarum parua sunt: eorum autem, qui his egeant, infinita est multitudo. Offic. 11. b
Amplitudo, est potentia, aut maiestatis, aut aliquarum copiarum magna abundantia. de Inuent. 83. b
Nam & publicani homines, & c. suas rationes & copias in illam Prouinciam contulerunt. pro Lege Manil. 11. a
Crotoniatæ cum florere omnibus copiis, & c. de In. 62. b
Circumfluere omnibus copiis, atque omnium rerum abundantia viuere. de Amicit. 106. b
Cum copiis suis se ad aliquem deferre. pro Rab. Posth. 29
Copias suis deuinctum aliquem habere. pro Cæl. 28
Omnibus rerum affluentibus copiis. 1. Offic. 213. a
Nobis omnibus expositis copiis, quodcunque placeret, eligendi potestas fuit. de Inuent. 62. b
Moderatori Reipu. ciuium vita proposita est, vt opibus firmis, copiis locuples, gloria ampla, virtute honesta sit. Att. lib. 8. 155. 2. a. 4. ad Heren. 200
Quid autem dulcius, quàm vtplurimum copiis, facultatibus, opibus possint cætera parare quæ parantur, & c. de Amicit. 50. a

Locuples & pecuniosus copiis rei familiaris. pro Quint. Roscio, 26. a
 Opib' & copiis maximèq; virtute præditū esse. de Am. 47. a
 Contractis nostris copiis spero nos Reipub. prodesse posse. ad Atticum, 130. b

Copiæ.

Copiæ equestres & pedestres. de Fin. lib. 2. 91. Tusc. q. li. 5. 16
 Copiæ genere & numero & fidelitate firmissimæ. 10. famil. 20. in epist. Planci.
 Magnas Romæ Panfa copias ex delectu Italiæ comparat. Cassio, lib. 12. 5. 6. a
 Copias maximas duxit ad Troiam. 1. Tusc. 157. a
 Pergratum mihi feceris, si istas exiguas copias, quas habuisti, quàm minimum imminueris. epist. 32. b
 In copias alicuius se ingurgitare. 2. Philip. 76
 Neque copias Cn. Pompeii, nec genus exercitus probare. 4. famil. 24

Copiolæ.

Recurri ad copiolas meas, sic enim eas verè appellare possum, sunt enim extenuatissimæ. 11. fam. 22

Copiosus.

Rebus omnibus ornatus & copiosus. 2. in Catil. 38. a
 Dioxarchus Peripateticus magnus & copiosus. Offic. 36. b
 Copiosus homo ad dicendum, & in dicendo. pro Cecinna, 47. a. 4. Verrin. 61. a
 Doctus & copiosus homo, & paratus. 4. Acad. 116. a
 Ille erat in primis inter suos copiosus. in Verr. 89. b
 Copiosa aduocatio. pro Quint. 26
 Copiosa disputatio. 4. Acad. 58. a
 Copiosa planè, & locuples mulier. 1. Verr. 30. a
 Copiosa & elegans oratio. 1. de Finib. 16. a
 Multa, varia, & copiosa oratio. 2. de Orat. 118. a
 Copiosa oratio, nisi res subit, improbanda. 1. de Orat. 27
 Vrbs celebris & copiosa. pro Arch. 3. a
 Amplum & copiosum patrimonium. pro Sex. Roscio. 4. a
 Lantum & copiosum patrimonium. pro Rab. Posth. 23. a
 Tenuem victum antefert copioso. 3. Tusc. 84. a
 Multæ copiosæ variæque rationes. de Orat. 104. b
 Multa de meo Catone: quem sapissimè legendo, se dicit copiosorem factum. Att. lib. 13. 59
 Copiosissimum oppidum & munifissimum. 12. fam. 45

Copiosè.

Copiosè absoluere. 2. ad Q. fratrem, 20
 Copiosè valde accepti. 13. ad Att. 67
 Pactum autè animantibus largè & copiosè natura eum, qui cuique aptus erat, comparauit. 2. de Nat. deor. 180. a
 Copiosè reorum causas defendere. 4. Verr. 139. a
 De maximis quæstionibus copiosè ornatèque dicere. Tusc. quæst. lib. 1. 6
 Neque sententiis solùm copiosè, sed verbis etiam ornate dicere. 1. de Nat. deor. 80. a
 Magna est enim admiratio copiosè sapientèrque dicentis. 2. Offic. 68
 Subtiliter & copiosè differere. pro Flac. 33. a
 Composite, ornate, copiosè eloqui. 1. de Orat. 26. a. Off. 1. 217
 Quàm copiosè ab eo agricultura laudatur in eo libro qui est de tuenda re familiari. de Senect. 54. a
 Copiosè & abundanter loqui de re aliqua. 2. de Orat. 82. a
 Nam Malleolus in Prouinciis sic copiosè profectus erat, vt domi prorfus nihil relinqueret. 3. Verr. 64. a. Id est, cum tanta opulentia.
 Copiosè ornatus, & honorificè acceptus. 6. Verr. 54. a
 Copiosissimè causam defendere. pro Cluent. 115. a
 Copiosissimè & grauius dicere. 1. Offic. 6

Copo.

Atque etiam, vt nobis renūtiatur, hominem multorum hospitem, A. Binnium quendam coponem de via Latina, subornatis, qui sibi à Cluentio, seruisque eius in taberna sua manus allatas esse dicat. pro Cluent. 131. a

Coponius.

T. Coponius, damnato C. Massone, cuius Romanus factus. pro Corn. Balbo, 42
 Coponii duo fratres. pro Cælio, 17

Copulo.

Copulabat medium medio accommodans. de Vniuers. 33
 Copulabant inter se particulas. de Vniuers. 59
 Copulare futura cum præsentibus. de Finib. lib. 2. 39
 Honestatem cum voluptate tanquam hominem cum bellua copulare. 4. Acad. 255. a
 Qui propè copulantur contraria regione. de Vniuers. 47
 Nunquam copulantur solida omnia vno medio. de Vniuersitate, 19
 Constructioque verborum tum coniunctionibus copulatur, tum dissolutionibus relaxetur. in Partit. 13. a
 An hæc inter se iungi copularique possint. 1. de Orat. 113. a
 Libenter etiam copulando verba iungebant, vt fodes, pro, si audes. Orat. 211. b
 Non mediocre vinculum mihi quidem attulisse videtur ad voluntates nostras copulandas. Appio, lib. 3. 4. 5. a

Copulatus.

Equester ordo cum Senatu copulatus fuit. in Ant. 16. b
 Copulata res & confatalis. de Fat. 45. a
 Quonià nihil sit animis admistum, nihil copulatum, nihil concretum, nihil coagmentatum, nihil duplex. 1. Tusc. 110. a
 Quid naturæ copulatum habuit Alcibiadis quod scribitur somnium? 2. de Diuin. 211. a
 Virtutem copulatam esse docui cum voluptate. de Fin. 59. b
 Nam cum clamaret, &c. copulati in ius peruenimus. in Verrem, 134. b
 Quædam enim sunt (inquit) in rebus simplicia, quædam copulata. de Fato, 45. a
 Hæc quæ dico, cogitatione quidem inter se differunt, re verò copulata sunt. 4. Tusc. 36. a
 Genera verborum & simplicium & copulatorum. in Or. 61. a
 Quos spero breui tempore societate victoriæ tecum copulatos esse. 11. famil. 14
 Nihil est amabilius, nec copulatus, quam morum similitudo bonorum. Offic. 12. b

Copulatio.

Copulatio rerum, & quasi consentiens ad mundi incolumitatem coagmentatio naturæ. 2. de Nat. deor. 178. a
 Cum eadem coniunxit fugientem, & eius copulationis alienam permiscens cum materia, &c. de Vniuers. 27
 Congressus copulationisque consuetudinum. 1. de Fin. 54
 Ita effici complexionis & copulationis & adhesionis atomorum inter se. 1. de Finib. 29. a

Coquo.

Tua profectio spem meam debilitat, ac me illud quidem modò coquit: sed inopia cogimur eo contenti esse. ad Atticum, lib. 5. 91. 2. a
 O Tite, siquid ego adiuto, curam ve leuassio, quæ nunc te coquit, & versat sub pectore fixa, Ecquid erit præmii? de Senect. 1
 Tum is, qui illa coxerat, minimè mirum: condimenta enim defuerunt. Tusc. q. 247. b
 Negat enim vllum esse cibum tam grauem, quin is coquat die & nocte. 2. de Nat. deor. 35. a

Coctus.

Bene coctus & conditus sermo bonus. Att. lib. 13. 298. 4. a
 Poma matura & cocta. de Senect. 65. a

Cor.

Cor, pulmones, iecur, vitæ domicilia. de Nat. deor. 1. 70
 Cor animatis alicuius euulsim, ita mobiliter palpitans, vt imitaretur igneam celeritatem. de Nat. deor. 2. 18. calor ignei argumentum dedit.
 Ipse suum cor edens. Tusc. q. lib. 3. 53
 Cor exile, & exiguum, & vietum. Diuin. lib. 2. 28
 Aliis cor ipsum animus videtur: ex quo ex cordes, vecordes, concordisque dicuntur, & Nasica ille prudès bis Consul, Corculum appellatus. 1. Tusc. 16. de Cl. Orat. 39. & 112. a
 Nec enim sequitur, vt cui cor sapiat, ei non sapiat palatus. 2. de Finib. 42. a
 Cordis ac linguæ dissidium. 3. de Orat. 35
 Qui propter hæsitantiam linguæ stuporemque cordis, cognomen ex contumelia traxerit. 3. Philip. 135. a
 Cordis ventriculus. 2. de Nat. deor. 105

Flumen alius verborum cordi est. Orat. 201. b
 Ego, cui filia maximè cordi est. in Verr. 199. b
 Idque mihi eò magis est cordi. Læli. 14
 Dionysius nobis cordi est. Att. lib. 5. 90. 2. a
 Contra, sibi officium, fidem, diligètam, vitam omnino semper horridam atque aridam cordi fuisse. pro Quint. 63. a
 Apparet enim iam cor cum oculis consentire. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 82
 Alcæus negat cor sibi cum oculis consentire. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 81
 Hoc est non modò cor non habere, sed ne palatum quidem. de Finib. lib. 2. 75
 A corde consilium & vita proficiscitur. Diuin. lib. 1. 101
 Nullum animal, quod sanguinem habet, sine corde esse potest. de Diuin. 105. b
 Romanus corde suo trepidat. de Orat. 158. b

Corculum.

Et Nasica ille prudès bis Consul Corculum appellatus, &c. Tusc. q. lib. 1. 16. Corculum, cognomen Nasicæ propter sapientiam qua præstabat.

Cordatus.

Egregiè cordatus homo Catus Aeli' Sextus. 1. Tuscul. 16. 2. 1. de Orat. 96. a

Cordax.

Cordax Aristoteli Trochæus. Orat. 112

Coram.

Mihi verò ipsi coram genere meo propinquo tuo, quæ dicere ausus es: in Pis. 8

Coram P. Cuspio tecum locutus sum. epist. 205. b

Coram.

Sed ea coram. sub. dicentur, aut explicabuntur. sic sæpe hoc aduerbio vitur, subaudito verbo. 13. ad Att. 27
 Sed hæc coram: nā ista multi sermonis sunt. At. li. 15. 321. 9. a
 Sed hæc & alta maiora coram. ad Att. 259. b
 Sed hæc propediem coram. ad Att. 104. b
 Nam quæadmodum coram qui ad nos intempestiuè adit, molesti sæpe sunt: epistolæ offendunt non loco reddite. ad Brut. lib. 11. 16. 2. a

Coram aliquid ex aliquo audire. Acad. q. ed. 1. lib. 1. 10
 Sed hæc posterius, & coram fortasse comodius. ad Att. 88. b
 Coram inter nos conferemus, cum erimus congressi. 1. ad Attic. 68
 Coram conferre quæ volumus. 2. ad Att. 66
 Si tecum olim coram potius, quam per literas de salute nostra, fortunisque deliberaßem. Att. a
 Ea coram potius me præsentem dixissent. 3. de Leg. Agr. 1. a
 Veniat, & coram mecum de agri Campani diuisione disputet. 2. de Leg. Agr. 78. a
 Non prætermittam, quin quoniam coram id facere prohibeor, absens profum. ad Octau. 229. b
 Atque ideo feci, vt tanquam à præsentibus coram haberi sermo videatur. de Amicit. 3. a
 Intueor coram hæc ornamenta Reip. de Prou. 73. b
 Sed hæc, & multa alia coram breui tempore licebit. ep. 77. b
 Vt loquerer tecum absens, quo, mihi cum coram id non liceret, nihil est iucundius. ad Att. 112. b
 Sin autem differs me in aliud tempus, coram tecum loquar. epist. 69. b

Hæc tecum coram malueram: sed quia longius siebar, volui per literas eadem, &c. 7. famil. 11. Coram tecum, & Per literas, quasi contraria sunt.

Fratres denique ipsi prodeant, &c. tamen aliquid fortasse coram producti dicet in quo reprehédatur. pro Flac. 17. a
 Prætereà mihi promiserunt coram, & absenti mihi scripserunt, se, &c. 12. fam. 28
 Cum coram sumus, & garrimus quicquid in buccâ venit. ad Att. 186. b
 Index Aulius ex altera parte coram tenetur. pro Cluent. 29. a
 Chares omnia coram magistratum facientem videbat. ad Heren. 25. b

Corax.

Corax & Tysias Rhetoricæ artis inuectores. 1. de Orat. 45
 Quare Coracem istum vestrum patiamur nos quidem pul-

los suos excludere in nido, qui euoleat clamatores odiosos ac molestos. 3. de Orat. 46. a. Corax irrisus.

Corbis.

Messoria se corbe contexit Gracchus. pro Seft. 70. a

Corbita.

Corbitane Patras, an actuariolis ad Leucopetram Tarantino- rum, aut inde Corcyram: & si oneraria, statimne fretò, an Syraculis. ad Attic. lib. 16. 333. 19. a
 Corcyra, Phæacum insula. epist. 257. b

Corcyraus.

Emilius Sempronii Rufi cognoui ex epistola Corcyra. ad Att. lib. 6. 113. 17. a

Cordolium.

Rides ab cordolio. ad Att. 238. b. Id est, cordis dolore.

Corduba.

Qui præsertim vsque eò de suis rebus scribi cuperet, vt etiam Cordubæ natis poetis pingue quiddam sonantibus atque peregrinum, tamen aures suas dederet. pro Arch. 19

Corfinium, oppidum. ad Att. 121. b

Corfiniensis. ad Att. 149. b

Coria.

Quarta (Minerua) loue nata & Coriphe Oceani filia, quam Arcades Coriam nominant, &c. 3. de Nat. d. 41

Corinthus.

Post me erat Ægina, antè Megara, dextra Piræus, sinistra Corinthus. 4. fam. 17. in epist. Seru. Sulpitii.

Corinthus, totius Græciæ lumen à Romanis extinctum, quod erant eorum Legati superbius appellati. pro Lege Manil. 6

Matronæ quæ Corinthi arcem altam habebant. 7. fam. 16
 Corinthi ludum aperuit Dionysius tyrannus. 9. fam. 43
 Corinthi vestigium vix relictum est: erat enim posita in angustiis atque in faucibus Græciæ, sic vt terra claustra locorum teneret, & duo maria maximè nauigationi diuersa penè coniungeret, quam pertenui discrimine separarentur. 2. de Leg. Agr. 86

Corinthum euerit Critolæus. 3. de Nat. d. 68

Corinthius.

Galeæ æneæ cælaræ opere Corinthio. in Verr. 223. b
 Corinthia vasa. pro Sex. Roscio. 79. a
 Seis igitur, siquid de Corinthiis tuis amiseris, posse habere te reliquam supellestem saluam. 2. Tusc. 29. Id est, vasculis ex ære Corinthio fabricatis.

Coriolanus.

Coriolanus, quod adiutor contra patriam ei inueniretur nemo, mortem sibi consciiuit. Læli. 40

Themistocles fecit idem quod viginti annis antè apud nos fecerat Coriolanus. de Amicit. 40. a

Nam bellum Volscorum illud grauissimum, cui Coriolanus interfuit, eodem serè tēpore, quo Perfarum bellum fuit, similisque fortuna clarissimorum virorum. de Clar. Orat. 20. a

Coriolanus Volscos contra patriam implorauit. 9. ad Att. 36
 Quare quoniam tibi quadrat, omnia fuisse in Themistocle paria & Coriolano, pateram quoque à me sumas licet: &c. de Clar. Orat. 21

Corium.

Is obuolutus & obligatus corio deiiciatur in profluentem. ad Heren. 4. b

Hoc scitote, his nominibus, quæ res per eum gestæ sunt, quum iste ciuitatibus frumentum, coria, cilicia, saccos imperaret, neque ea sumeret, &c. 3. in Verr. 67. a

Quarum (animantium) alia coriis testæ sunt, alia villis vestitæ, alia spinis hirsutæ. 2. de Nat. d. 90

Cornelius.

Cornelius, alio nomine Artemidorus, C. Verris medicus. 5. in Verr. 43

C. Cornelius, M. Tullius eos s. in Rull. 45

C. Cornelius eques Rom. à Cicerone defensus. in Vatin. 3

Cornelius ab Anronio ad interficiendum Ciceronem amissus. pro Syl. 13. Inter coniuratos accusatus. pro

Sylla, 4. Eius filius P. Syllæ accusator. pro Sylla, 57 ff. iii.

Cn. Cornelius cū L. Gellio legem tulit, vt ciues essent, quos Pompeius ciuitate donasset. pro Corn. Balb. 14
 L. Cornelius, præfectus fabrum C. Cæfaris. pro Cor. Bal. 51.
 Legis de ambitu præmio in Crustumina tribum peruenit. pro Corn. Balb. 46
 L. Cornelius Chryfogonus, adolescens potentissimus. pro Rosc. Amer. 3
 Q. Cornelius pontif. de Arusp. respon. 10
 Cornelii Balbi epistola ad Ciceronem de pace. 8. ad Att. 57
 Cornelii tres, quibus Romæ imperium ex fati Sibyllinis debebatur. in Catil. 54

Cornelius.

Cornelia lex, de veneficiis. pro Cluent. 42. Eadem Semproniana. pro Cluent. 125
 Cornelia lex, repetundarum. pro Rab. Posth. 6
 Cornelia lex, testamentaria. 3. in Verr. 76
 Cornelia seu Valeria lex, de proscriptione. pro Rosc. Amer. 74. Proscriptum iuari vetabat. 3. in Verr. 86
 Cornelia lege maiestatis cauebatur, ne is qui Reip. præfesset, in regnum accederet, iniussu populi. in Pison. 39
 Cornelia lege imperium habere. 1. fam. 55. & 3. 14. 39
 Corneliae leges. 3. in Rull. 4. 5. & 8
 Corneliae leges plebeio homini non amplius quàm trium iudicum reiciendorum faciebāt potestatem. 4. in Ver. 55
 Corneliā gentem vsque ad memoriam nostram hac sepultura scimus esse humatam. 2. de Leg. 52

Cornelianus.

Cornelianæ Ciceronis orationes. Orat. 131

Cornelia.

Sed posteaquam & Cornelia tua Terentiam cōuenit, & ego cum Q. Cornelio loquutus sum: adhibui diligentiam, quotiescunque Senatus fuit, vt adesset. 5. epist. fam. 5.
 Cornelia, P. Sestii vxor.
 Cornelia, P. Scipionis filia, ex Tiberio Graccho duos Gracchos edidit. 1. de Inuent. 103
 Legimus epistolas Corneliae matris Gracchorum: apparet filios non tam in gremio educatos, quàm in sermone matris. in Bruto, 110

Cornicius.

Cornicius ad suam veterem fabulam rediit. ad Att. 55. b

Cornificius.

Cornificius, scriba C. Verris. 3. in Verr. 107
 Cornificius adolescens Orestilla filiam sibi despondit. 8. fam. 17. in epist. Cælii.
 Cornificius nullam partem per ætatem sanæ & saluæ Reip. gustauit. 12. fam. 50
 L. Cornificius eques Rom. in Cæfaris partibus. pro Lig. 22
 Q. Cornificius, Ciceronis competitor in consulatu. 1. ad Atticum, 2
 Q. Cornificius iudex integer. 2. in Verr. 18

Cornix.

Fusca nonnuquam cursans per littora cornix. de Diu. lib. 1. 13
 Non magis assentiuntur, & c. quàm cum cornix cecinerit, tū aliquid eam aut iubere, aut vetare. Aca. q. ed. 1. lib. 2. 119
 Quis cornicis cantum notauit? 3. de Nat. d. 10
 Hic Hercule cornici oculum, vt dicitur: nam hunc Hermippum hominem eruditum, ciuem suum, cui debebat esse notissimus, percussit. pro Flac. 37
 Iupiter cornicem à læua, coruum à dextra canere iussit. de Diuinat. 82, & 98. b
 Inuentus est scriba quidam Cn. Flavius, qui cornicum oculos confixerit, & singulis diebus ediscendos fastos populo proposuerit, & ab ipsis cautis Iureconsultis eorum sapientiam compilarit. pro Muren. 22. Id est, callidos & verutos homines verfuta & calliditate supplantauerit & eluctatus sit. Vt enim clauus clauo truditur, sic vafritia vaser, & ars eluditur arte.

Cornu.

Cornu dexterius, cornu sinisterius. 10. fam. 64. in ep. Galbæ.
 Ab vtroque portus cornu moleis iacimus. Att. lib. 9. 59
 Deinde Panfa & Hircius: qui quasi cornua duo tenuerunt Cæfaris, tum quum illæ vere partes vocabantur. 13. lippica, 382. a

Experiamur itaque, si possumus, cornua commouere disputationis tuæ. Diuin. lib. 2. 20
 Ille arma misit, cornua, tubas, falces, & c. pro Syl. 170. b
 Animantes alias squama videmus obductas, alias esse cornibus armatas, alias, & c. 2. de Nat. 90

Corniger.

Corniger est valido connexus corpore taurus. 2. de Natura deorum, 161. a

Corneus.

Velut ibes maximam vim serpentum conficiunt, quum sint aues excelsæ, cruribus rigidis, corneo proceroque rostro. 1. de Nat. d. 72

Corneolus.

Sed duos & quasi corneolos habent introitus, multisque cum flexibus: quod his naturis relatus amplificatur sonus. 2. de Nat. d. 109. De auribus loquitur.

Cornutus.

Cornutus, Prætor vrbanus, Hircio & Panfa Cofs. 10. fam. 26
 C. Cornutus in Ciceronem officiosus. post redit. in Senat. 19

Corollarium, Vide Corona.

Corona.

Corona aurea magnis fulgentibus gemmis illuminata. ad Heren. 39. b
 At id etiam gregarii milites faciunt inuiti, vt se ab aliquo seruatos esse fateantur, & coronam dent ciuicam. pro Planc. 59
 Coronam lauream alicui à Senatu decretam esse. in Pis. 92. b
 Brutus noster iam vel coronam auream per forum ferre posset. ad Att. 231. b
 Ipse autem coronam habebat vnam in capite, alteram in collo. 7. Verr. 22. a
 De coronatis, quum fororis tuæ filius à patre accusatus esset, rescripsit se coronam habuisse honoris Cæfaris causa, posuisse luctus gratia. Att. lib. 14. 42
 Coronam virtute partam, & ei, qui peperisset (mortuo), & eius parenti sine fraude esse lex impositam iubet. 2. de Legibus, 56
 Aderant vnguenta, coronæ. Tusc. 2. 49. b
 Iam ipsæ defluebant coronæ. 5. Tusc. 87. a
 Ne sumptuosa asperione longæ coronæ, nec acerræ prætereantur. de Leg. 182. b
 Coronæ statuarum. 15. ad Att. 47
 Coronas victoribus imponunt præcones. 5. fam. 34
 Vnixisse vnguentis, compleffe coronis & floribus. 6. Verrinarum, 69. a

CORONA, pro circulo hominum audientium.

Corona tibi & iudices defuerunt. de Nat. d. 2. 1
 Aliquid etiam coronæ datum. de Finib. lib. 4. 71
 Decianum, vsque ad coronam applicare. pro Flac. 64
 Tamenne putamus patronum tuum in hoc crimine ceruiculam iactaturum, & populo se ad coronam daturum? 5. Verr. 49. a
 A iudicibus oratio auertitur, vox in coronam turbamque effunditur. pro Flac. 54. a
 Aut si coronam times, dic in Senatu. de Finib. lib. 2. 62
 Tameñsi à corona relictus sim, non queam dicere. de Claris Orat. 181. b
 Non enim corona confessus vester cinctus est, vt solebat. pro Milone, 1
 Cur armatorum corona septus est Senatus. in Ant. 181. b
 Maxima corona causam dicere. Tusc. q. lib. 1. 9. Id est, multitudine populi circum subfella stare solita.

Corollarium.

De viuo igitur erat aliquid rescandum: vt esset vnde Apronio ad illos fructus arationum hoc corollarium numerum adderetur. 5. Verr. 98
 Hic quasi festiuum acroama, ne sine corollario de conuiuio discederet, ibidem conuiuus inspectantibus emblemata auellenda curauit. 6. Verr. 43. a
 Noli hos colligere, qui nummulis corrogatis de nepotum donis ac de scenicorum corollariis, quum decuriam ementur ex primo ordine explosorum, in secundum ordinem ciuitatis se venisse dicunt. 5. Verr. 158. a

Coronatus.

Sedebat in rostris Collegatus, amictus toga purpurea in sella aurea, coronatus. 2. Philip. 89. a
 Coronatus Quintus noster Parilibus. ad Att. 229. b
 Coronati parentes epulas inibant in funere. 2. de Leg. 58

Coronarius.

Aurum coronarium dabatur Proconsulibus vel Imperatoribus ex prouincia decedentibus ad decorandum triumphum. contra Rull. 77, & 78. b
 Mitto aurum coronarium, quod lex & decerni & accipi vetat, nisi decreto triumpho. in Pis. 71
 Quod ad quenque peruenit, peruenerit ex præda, ex manubiis, ex auro coronario. pro Leg. Agr. 7. a

Corpus.

Corpus & qualitatem nominabant Academici, id quod ex materia & forma constat. Academ. q. ed. 2. lib. 1. 18
 Corpus intelligi sine loco non potest. 2. de Orat. 194
 Corpus quasi vas est aut aliquod animi receptaculum. Tusc. q. lib. 1. 43
 Sic corpus clade horribili absumptum extabuit. Tusc. q. lib. 2. 16
 Corpus bene constitutum. Tusc. q. lib. 2. 13. de Finib. lib. 2. 76
 Corpus effatum. Cat. 26
 Corpus exanclatum. Tusc. q. lib. 2. 16. Id est, exhaustum ærumnis, cruciatibusque debilitatum.
 Corpus exercendum, & ita afficiendum est, vt obedire consilio, rationique possit in exequendis negotiis, & in labore tolerando. Offic. 1. 111
 Mortale corpus. de Senect. 73. a
 Corpus motum à statu. Tusc. q. lib. 3. 13. Id est, à constitutione & temperie.
 Corpus omnibus oppressum & confectum doloribus. Tusc. q. lib. 5. 18
 A principio enim coniuurationis vsque ad reditū nostrum, videtur mihi modicum quoddam corpus confici posse, in quo, & c. ad Luceium, lib. 5. 12. 13. a
 Sed nihil vitiosius, quàm quum vnum corpus debeat esse defensionis, nasci de integro causam, quum sit ab altero perorata. Brut. 110
 Nec quicquam sit, nisi corpus vnum & simplex. Tusc. q. lib. 1. 19
 Corporis bona alia in toto, alia in partibus secundum Academicos. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 14
 Corporis bona veram laudem non habent. 2. de Orat. 186
 Corporis omnis coagulatione vel calore, vel frigore, vel aliqua impulsione vehementi labefactatur & frangitur, & ad morbos, senectutemque compellitur. de Vniuers. 21
 Compagibus corporis includi. de Senect. 70. a
 Corporis experts. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 28
 Corporis grauitatem & dolorem animo iudicamus, animi morbum corpore non sentimus. Tusc. q. lib. 3. 11
 Morbus & corporis imbecillitas. 11. ad Att. 11
 Corporis res quæ laudandæ. 3. ad Heren. 101
 Vt in malis attingit animi naturam corporis similitudo, sic & in bonis. Tusc. q. lib. 4. 23
 Vt corporis temperatio, cum ea congruunt inter se, è quibus constamus: sanitas sic animi dicitur, cum eius iudicia opinionisque concordant. Tusc. q. lib. 4. 23
 Corporis vires, perniciosissimæ cupiditatis satellites. 1. de Inuent. 3
 Corpori omne tempus datur. 9. fam. 47
 Corpori seruire. 16. fam. 7
 Quid dicam de ossibus, quæ subiecta corpori, mirabiles commissuras habent, & ad stabilitatem aptas, & c. & ad omnem corporis actionem. 2. de Nat. d. 209. a
 Ego hic cogito commorari, quoad me reficiam: nam & vires & corpus amisi. Gallo, lib. 7. 27. 7. a
 Corpus historiarum conficere. 5. fam. 30
 Reipublicæ corpus totum curare, nedum partem aliquam tueri, reliquas deserere, Plato præcepit. 1. Offic. 120. a
 Quocirca corpus gaudere tam diu (censuit Epicurus) dum præsentem sentiret voluptatem: animum & præsentem percipere pariter cum corpore, & prospicere venientem,

nec præteritam præterfluere sinere. Tusc. q. lib. 5. 69
 Corpore nihil nisi præfens, & quod adest, sentire possumus. de Finib. 1. 43
 Corpore tuo alleuato. 7. ad Att. 2
 Corpore externo mens cingitur. de Nat. d. 1. 20
 Corpore confectus. 14. fam. 11
 Nisi corpore confirmato, nolles nauigare. 16. fam. 3
 Corpore toto contremisco. 6. fam. 28. in epist. A. Cecinnæ.
 Si non vnà cum corpore sensus omnis vno atque eodem consumptus est igni. ad Octau. 47
 Nec verò hæc vita tua dicenda est, quæ corpore & spiritu continetur. pro Marcel. 6. a
 Corpore deformatus, fractus animo. 2. ad Att. 53
 E corpore excedere dicuntur animi. Tusc. q. lib. 1. 33
 E corpore multa existunt quæ acuant mentem, multa quæ obtundant. Tusc. q. lib. 1. 65
 Nec enim sanguis, nec sudor nisi ex corpore est. de Diuinatione, 120. b
 Ictum parua quadam declinatione, & vt aiunt, corpore effugere. in Catil. 11
 Corpore nondum satis firmo quum esset. 11. fam. 41
 In corpore nullus dolor, aut omnino sensus est post mortem. Tusc. q. lib. 1. 67
 In corpore nullus sensus, & c. Tusc. q. lib. 1. 39
 In corpore perspicuum est vel extincto animo, vel elapso, nullum residere sensum. Tusc. q. lib. 1. 94
 In corpore viæ quasi quædam sunt ad oculos, ad aures, ad nares, à sede animi perforatæ. Tusc. q. lib. 1. 39
 Quantum corpore meo occupari potest, tantum mihi ex agro tuo assignes. 3. ad Att. 32
 Cum mortali corpore cremato animus in lucem excesserit. de Diuin. 99. b
 Senex corpore, nunquam animo. de Senect. 34. a
 Corpore vix sustineo grauitatem huius loci. 11. ad Att. 45
 Corpora aspera, leuia, hamata, vncinata. Aca. q. ed. 1. li. 2. 112
 Corpora nostra terrene principiorum genere confecta, ardore animi concalescunt. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 35
 Corpora contenta. Tusc. q. lib. 2. 48. Id est, quæ omni nixu intenduntur aduersus labores.
 Corpora exercitata. Tusc. q. lib. 5. 6
 Corpora indiuidua, leuia, rotunda. Tusc. q. lib. 1. 34. de Nat. deor. 1. 77. a
 Corpora indiuidua propter soliditatem. lib. 1. de Finib. 13
 Corpora exercitationum defatigatione ingrauescunt, animi autem se exercendo leuantur. Cat. 32
 Nostra corpora recalescunt motu & exagitatione. de Natura deor. 2. 20
 Neque nos corpora sumus. Tusc. q. lib. 1. 43
 Corpora terrena concretaque. Tusc. q. lib. 1. 39
 Corpora terrena & humida suo pte nutu & suo pondere ad pares angulos in terram & in mare feruntur. Tusc. q. lib. 1. 33
 Sed vtros eius habueris libros (duo enim sunt corpora) an vtrosque, nescio. ad Q. frat. lib. 2. 30
 Corporum genera sunt quatuor, quorum vicissitudine, mundi continuata natura est. 2. de Nat. d. 60
 Eam porrò naturam esse quatuor omnia gignentium corporum. Tusc. q. lib. 1. 33. Id est, elementorum.
 Corporum lenocinia. 2. de Nat. d. 111
 Corporum tegumenta vel texta vel suta. 2. de Nat. d. 113
 Corpora nostra non nouimus: qui sint situs partium, quam vim pars quæque habeat, ignoramus. Aca. q. ed. 1. lib. 2. 113
 Corpora nostra opponimus. 7. ad Att. 64
 Corporibus omnis obsidetur locus. de Nat. deor. 1. 46. nihil est enim quod vacet corpore.
 His autem formis atque corporibus, sicut omnibus rebus, quæ sub aspectum veniunt, sede opus est. 2. de Orat. 19. 4. a

Corpusculum.

Corpuscula leuia & rotunda. Tusc. q. lib. 1. 20
 Corpusculorum fortuita concursio. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 4.
 Græci ἀντα vocant.
Corporeus.
 Contra ille corporeus, vitalis, & salutaris omnia conseruat,

alit, auget, sustinet, sensuque afficit. 2. de Nat. d. 29
 Corporeum & asperabile, itemque tractabile omne necessesse est esse quod natum est. de Vniuers. 15
 Deus omne quod erat concretum & corporeum, substrauit animo. de Vniuers. 33

Corporatus.

Omne igitur cælum siue mundus, &c. quandoquidem cernitur & tangitur, & est vndique corporatus. de Vniu. 6. a

Correpo.

Quod quum efficere vultis, in dumeta correptis. 1. de Natura deor. 92. a
 Corrependum occultè in aliquam onerariam. 10. ad Atticum, 40

Corrigia.

Quæ si suscipiamus, pedis offensio nobis, & abruptio corrigiæ, & sternutamenta erunt obseruanda. 2. de Diu. 127. a

Corrigo.

Correxit causam illorum, meam euerit. 11. ad Att. 35
 Se ipse correxit Isocrates. in Orat. 102. a
 At lapsus ætatis, tyrociniò postea se correxit. in Sal. 274. b
 Hoc continuò correximus. ad Att. 90. b
 Eas perspiciam, corrigam: tum denique edetur. 16. ad Att. 15
 Corrigeres hæc tu scilicet postea. pro Quint. 15
 Tu vt nunquam te corrigas. in Catil. 101. b
 Id si correxeris, mihi valde erit gratum. epist. 25. b
 Aliquem corrigere potius, quam leuiter inflectere. pro Murena, 55. a

Ambitiosè corrigere aliquid. Att. lib. 15. 321. 8. a
 Perspicere, corrigere, tum denique edere epistolas. ad Attic. lib. 16. 333. 18. a

Corrigere & coercere præsentia exercitus aliquos. Plancus Ciceroni, lib. 10. 15. 6. a

Corrigere mendum. 4. Verr. 72. a. Att. lib. 2. 22. 6. a
 Corrigere mores aliorum. ad Att. 148. b

Mores ciuitatis corrigere. 3. de Leg. 47. a
 Nosmetippos quasi reprehendentes corrigere. in Orat. a

Orationem aliquam corrigere. Att. lib. 15. 321. 8. a
 Corrigere partem exercitus corruptam, & à Repub. alienatam. 10. fam. 31. in epist. Planci.

Quæ corrigere vult Epicurus in Democrito, mihi quidem deprauare videtur. lib. 1. de Finib. 13

Diligentia alicuius quod minus sapienter ab alio prouisum est, corrigere. Q. fratri, lib. 1. 1. 5. a

Si quæ in his corrigere voluit, deteriora fecit. lib. 1. de Fin. 20
 Sententiam alicuius corrigere. 8. Philip. 255. a

Vitium legis, non iudicium sententiam corrigere. pro Syl. 47. a
 Cursu tarditatem corrigere tum velis, tum equis. ad Q. frat. lib. 2. 34

Corrigitur & emendatur tota ciuitas continentia principum. 3. de Leg. 28

Facillimè corriguntur in discendo, quorum vitia imitantur emendandi causa magistrum. 1. Offic. 204. a

Corrigi non potest meum peccatum. 11. ad Atticum, 33
 Corrigi nõ posse, neque doceri ab aliquo. de Clar. Orat. 172. a

Si correcturum te reciperes, hoc est, si totum alium faceres. 6. fam. 19. in epist. A. Cecinna.

Spe non corrigendæ, sed sanandæ ciuitatis. 1. ad Att. 57
 Vitia senectutis diligenter corrigenda sunt. de Sen. 84. b

Correctus.

Laudationem Porciæ tibi misi correctam. Att. lib. 13. 296. 1. a
 Correctum aliquod scriptum mittere. 13. ad Att. 62

Certè enim recentissima quæque sunt correctæ & emendata maximè. 1. Acad. 19. a

Democriti errata ab Epicuro reprehensa & correctæ permulta. lib. 1. de Finib. 22

Correctio.

Hæc videlicet est correctio philosophiæ veteris & emendatio, &c. 4. de Finib. 37. a

Omnis correctio vitiõrum peccatorumque nostrorum à philosophia petenda est. Tusc. quæst. lib. 5. 3

Adhibere correctionem. 3. Offic. 9. a

Correctio, exornatio quædam verborum.

Correctio est quæ tollit id quod dictum est, & pro eo id quod

magis idoneum videtur, reponit. ad Heren. lib. 4. 186. 3. de Orat. 113, & 115

Corrector.

Sed tamen hic corrector, &c. Orat. 215. b
 Corrector atque emendator ciuitatis. pro Corn. Balbo, 14. a
 Iam de ipso emendatore & correctore nostro dicam. 2. Phil. 60

Corripio.

Clamoribus scilicet maximis iudices corripuerunt, & ostenderunt planè esse quod ferri non posset. Cælius Ciceroni, lib. 8. 2. 3. a

Hominem corripit ac suspendi iussit in oleastro quadam. 5. Ver. 47. a

Ego repente vi Tribunitia correptus, non modò loquendi liberè in iudicio, sed ne consistendi quidem in ciuitate habeo potestatem. Antequam iret in exil. 11. a

Corroboro.

Mens vsque eò philosophiam ipsam corroborat, vt virtutem efficiat. Acad. 9. b

Qui spem Catilinæ mollibus sententiis aluerunt, coniurationemque nascentem non credendo corroborauerunt. in Catil. 22. a

Recita quæso P. Sesti quid decreuerint Capuæ Decuriones, vt iam virilis tua vox, &c. quidnam, quum se corroborauerit, effectura esse videatur. pro Sestio, 7. a

Se corroborare, & virum inter viros esse. pro Cælio, 8. a
 Manabat illud malum vrbani, & ita corroborabatur quotidie. Cassio, lib. 12. 1. 2. a

Corroborantur magis hostes. 10. fam. 44. in epist. Planci.
 Ingenia obtudi nolui, corroborari impudèciam. de Or. 151. b

Corroboratus.

Corroboratus in cæde ciuium. de Pet. Conf. 6
 Multarum rerum iucundissimarum varietatè dedit, qua non modò hæc ætas, sed etiã iam corroborata caperetur. pro Cælio, 32. a

Verustate, corroborata hominis sceleratissimi audacia. pro Milone, 24. a

Virtus Lacedæmoniorum, non solùm natura corroborata, verùm etiam disciplina. pro Flacco, 49. a

Ad quorum etiam cognitionem & vsum iam corroborati, natura ipsa præeunte deducimur. 5. de Finib. 104. a

Omnino amicitia corroboratis iam confirmatque & ingeniis & ætatibus iudicandæ sunt. de Amicit. 63. a

Corrodo.

Nos autem ita leues atque inconsiderati sumus, vt si mures corroserint aliquid, quorù est opus hoc vnum, môstrum putemus. 2. de Diuin. 86. a

Corrogo.

Ipsè suos necessarios ab atriis Liciniis, & à faucibus macelli corrogat, vt ad tabulam Sestiam sibi adsint. pro Quint. 13
 Cùm ipse à vicinis cum testa ambulâs, cæbunculos corrogaret. ad Heren. 25. b

Sannioni puero negotium dederat, vt vasa, vestimenta, pueros corrogaret. 4. ad Heren. 233

Conuenerunt corrogati, & quidã ampli homines. 3. Phil. 138
 Noli hos colligere qui nummulis corrogatis de nepotum donis ac de scenicorum corollariis, cùm decuriã emerunt ex primo ordine ipsorum, in secundum ordinem ciuitatis se venisse dicunt. 5. Verr. 158. a

Corrogo.

Nec me tamen laudandis maioribus meis corrupisti. lib. 1. de Finib. 27

Quam quisque tribum turpi largitione corrumpere. pro Plan. 266. b

Corrumpere aliquè blãditii, largitionibus, pecunia, pretio. 1. de Finib. 51. a. 3. de Leg. 57. a. 2. Offic. 76. a. pro Cecin. 53. a

Animum & mores alicuius corrumpere. 3. de Leg. 47. a
 Solicitare verbis, spe, præmiis corrumpere aliquem. pro Deiotaro, 1. a

Corrumpere vrbis iura & exempla. pro Deiot. 23
 Corrumpere & interlinere tabulas publicas. 4. Verr. 72. a

Conclusa aqua facillè corrumpitur. 2. de Nat. deor. 30. a
 Prais opinionibus corrupti. in Partit. 49. a

Corrumpi testes quibus modis possint. 2. ad Heren. 43

Corruptus.

Corruptus, & ab hominibus nequam inductus adolescens. pro Rosc. Amer. 22. a

Quis corruptus, quis perditus inueniri potest, qui se cum Catilina nõ familiarissimè vixisse fateatur. in Catil. 30

Corruptus animus largitionibus. ad Brut. 9. in epist. Brut. Populus Rom. ita largitionibus corruptus est, vt sese ac fortunas suas venales habeat. Sal. in Cic. 270. b

Senatus corruptus. pro Rab. Posth. 4. a
 Exercitus Lepidi eam partem, quæ corrupta est, & ab Rep. alienata, & corrigere, & coercere præsentia mei exercitus possem. 10. fam. 31

Doce quod debes, per quem sequestrem, quo diuifore tribus corrupta sit. pro Planc. 268. b

Est genus hominũ ad honestatem natum, malo cultu prauisq; opinionibus corruptum. Partit. 238. b

Corruptum iudicium. pro Cluent. 2. a
 Consuetudinem vitiosam & corruptam pura & incorrupta consuetudine emendare. de Clar. Orat. 142. a

Blanditiis præsentium voluptatum deliniti atque corrupti. lib. 1. de Finib. 26

Corrupti milites. 10. fam. 43. in epist. Planci.
 Mores corrupti deprauatque admiratione diuitiarum. 1. Officiorum, 104. a

Corrupta & contaminata paucorum vitio ac turpitudine iudicia. 1. Verr. 138. a

Nam quum permulta præclare legibus essent constituta, ea Iurisconsultorum ingeniis pleraque corrupta ac deprauata sunt. pro Muren. 24. a

Corrupta largitione suffragia. 3. de Legib. 35
 Aiunt ab eo literas esse corruptas. 4. Verr. 63. a

De quibus neque deprauatè iudicant, neque corruptè. 1. de Finibus, 107. a

Corruptor.
 Quis corruptor iuuentutis? quis corruptus? in Catil. 30
 Corruptorem & adulterum adducere. 5. Verr. 4. a

Cuius tu tribus venditorem, & corruptorem, & sequestrem Plancium fuisse clamitas. pro Planc. 31

Corruptores nostri causam dicunt, qui nos corrupti sumus, non dicimus. pro Mil. 123. b

Tam deprauatis moribus, tam corruptrice prouincia. ad Q. frat. lib. 1. 14

Ita fit, vt in altera corruptione opinionum morbus efficiatur & ægotatio, in altera inconstantia & repugnantia. Tusc. quæst. lib. 4. 22

Corruptela.
 Præuaricatio, est accusatoris corruptela ab reo. Partit. 241. b
 Malæ consuetudinis corruptela. 1. de Legib. 48. a

Si ista corruptela serui, à tanta autoritate fuerit approbata. pro Deiot. 21. b

Philippus largitionem corruptelam dixit esse. 2. Offic. 77
 Moliri corruptelam iudicii. in Parad. 58. a

Mores hac dulcedine corruptelæque deprauati sunt. de Legibus, 177. b

Corruptelæ mulierum. 4. Verr. 93. a
 Cui tu adolescensculo, quem tu corruptelarum illecebris irretisses, non aut ad audaciam ferrum, aut ad libidinem, facem prætulisti. in Catil. 9

Stupra dico, & corruptelas, & adulteria, incesta denique. Tusc. 225. b

Corruo.
 O fallacem hominum spem, fragilè que fortunam, & inanes nostras contentiones, quæ in medio spatio sæpe franguntur & corruunt, & antè in ipso cursu obruantur, quam portũ cõspicere potuerunt. 3. de Orat. 4. a. de Terræ motu.

Et ille penè timore, ego risu corruui. ad Q. frat. lib. 2. 24
 Cùm vrbis tanta corruuit. 1. de Diuin. 183

Ne si vno meo facto & tu & omnes mei corruistis, improbitati & sceleri meo potius, quam imprudentiæ misericordiæque assignes. 1. ad Q. frat. 56

Ædes exesæ corruerunt. Top. 222. b
 Quum Cleombrotus inuidiam timens, temerè cum Epaminunda conflixisset, Lacedæmoniorum opes corruerunt. 1. Offic. 119

Oppida corruerunt. 1. de Diuin. 132. a
 Corruerunt duæ tabernæ, reliquæ rimas agunt. 14. ad Atticum, 11

Corruerat alter, & planè inquam iacebat. 4. ad Att. 53
 Antiochi ista corruunt vniuersa. Acad. lib. 2. 90

Qui si stare non possunt, corruant. in Catil. 109. b
 Nec tanquam inexercitati histiones in extremo actu corruisse. Cat. 59

Cors.

Villam in Tiburte habes, cortem in Palatio. Orat. 233. b

Cortex.

Obducuntur libro aut cortice trunci, quo sint à frigoribus & caloribus tutiores. 2. de Nat. d. 90

Denudat foliis ramos & cortice truncos. in Arato, 14. a

Coruncanus.

Coruncanus pontifex maximus. 2. de Legib. 49
 Coruncanus pontifex peritissimus. pro Domo sua, 107

Ergo & earum partes diligunt, &c. vt Pyrrhi bello Curium, Fabricium, Coruncanum. 2. de Nat. deo. 124

Sic loquitur, vt Coruncanum aut Scæuolam pōtices maximos te audire dicas. de Nat. deo. 1. 81

T. Coruncanus Tusculanus. pro Plan. 16

Corusco.

Flamma inter nubes coruscat, cælum tonitru contremitt. 3. de Orat. 86. a

Coruscus.

Iace obsecro in me vim coruscam fulminis. Tusc. 179. b
 Illæ quæ fulgent lucēs ex ore corusco. in Arato, b

Coruus.

Quid augur? cur à dextra coruus, à sinistra cornix faciat ratum? 1. de Diuinat. 143. a

Requiers Iuppiterne cornicem à læua, coruum à dextra iussisset. 1. de Diuinat. 19. a

Miluo est quoddam bellum quasi naturale cum coruis. 1. de Nat. d. 186. a

Corybas.

Corybantis filius vnus Apollinum. 3. de Nat. d. 40
 Κορυβαῖοι omnes videntur subauscultare quæ loquor. 10. ad Atticum, 54

Corycus, oppidum. epist. 189. b

Coryphæus.

Zenonem, quem Philo noster coryphæum appellare Epicureorum solebat, quum Athenis essem, audiebam frequenter. 1. de Nat. d. 41

Coryphe.

Coryphe, Oceani filia. 3. de Nat. d. 42

Cos.

Cos, fortitudinis iracundia. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 126. & Tusc. quæst. lib. 4. 33

Tarquinius dixit se cogitasse cotem nouacula posse præcidi. de Diuin. 87. b

Cotes virtutum. Tusc. q. lib. 4. 37
 E quibus quoniam tanquam è scrupulosis cotibus enauigauit oratio, reliquæ disputationis cursum tenemus. Tusc. q. lib. 4. 26. metaphora à rebus nauticis.

Cosconius.

C. Cosconius Prætor, à Cicerone constitutus, ad iudicium coniurationis dicta perscribenda. pro Syl. 31

C. Cosconius Procos. in Hispania. in Vatin. 9
 Sed etiam legionè esse ab eo sollicitatam in Illyrico, C. Cosconii Igeris, & multorum testimonis planum factum est. pro Cluent. 78

Κοσκωνῖος Græci, nos lucetem mundũ nominamus. de Vni. 47

Cossinius.

L. Cossinius Tiburs, ciuis Romanus factus. pro Cornelio Balbo, 42

Cossus.

Quam (causam) ille contra me apud Centumuiros pro fratribus Cossis dixit. 2. de Orat. 55

Cossutius.

M. Cossutius à C. Verre in concione donatus. 5. in Verr. 160
Cossutianus.

Cossutianarum tabernarum fundamenta pro re minimi
pretii. 16. fam. 36

Cothurnus.

Qui cum palla & cothurnis nummos populo de Rostris
spargere solebat. in Ant. 186. b

Cotius.

Quid M. & P. Cotii nobilissimi homines, ex agro Tauromi-
nitano? 7. in Verr. 129

Cotta.

Cotta, orator qualis. Brut. 106, & 176

Cotta, non perfectus orator. Orat. 57

Cotta cenet habendas triduum ferias, & porco foemina pia-
culum pati, si in mari mortuus esset. 2. de Leg. 53

Cottæ dicendi genus. 2. de Orat. 55

Cottæ oratio pro lege Varia. Brut. 107

Cottæ oratio qualis. 3. de Orat. 18. Brutus, 106

Cottæ oratio subagrestis. Brut. 140

Cottæ sonus agrestis. Brut. 140

Tu Cotta te & principem ciuem putes, & pontificem esse
cogites. 2. de Nat. d. 125

Tuam mihi dari velim Cotta eloquentiam. 2. de Nat. d. 111

Cotta & Torquato consulibus quæ portenta euenerint. in
Catil. 63

C. Cotta, L. Octavius, c o s s. in Verr. 14

C. Cotta c o s. cum Hiempsale foedus fecit. in Rull. 62

C. Cotta, nullo certo hoste, cupiditate triumphus flagrauit. in
Pisonem, 49

L. Cotta, L. Torquatus, c o s s. in Rull. 51

L. Cotta à P. Africano inferiore accusatus. pro Muren. 53. &
1. in Verr. 38

L. Cottæ sententia de Ciceronis restitutione. pro Dom. sua,
53, & 66. & pro Sest. 62

M. Cotta bis cum P. Seruilio Gemino Consul fuit. Academ.
quæst. ed. 1. lib. 2. 75

Cottus.

Cottus, rex Thraciæ. in Pison. 66

Cotyla.

Cotyla nescio quis, solus in Senatu Antonii defensor. 5. Phi-
lippica, 166

Cous.

Coi ortum caniculæ diligenter quotannis seruare soliti, con-
iecturamque capere, salubrisne an pestilens annus futurus
esset. Diuin. lib. 1. 109

Qui coæ Veneris pulchritudinem imitari non potuerunt.
Orat. 197. b

Quid vt (Venerem) pictam, coos? 6. Verrinarum, 118. a. de
Diuin. 85. b. Coos, accusatiuus pluralis.

Crabra.

De Crabra quid agatur, etsi nunc quidem etiam nimium
est aquæ, tamen velim scire. 16. fam. 24

Ego Tusculanis pro aqua crabra vestigal pendam, quin à
municipio fundum accepi. pro Corn. Balb. b

Cranon.

Cranon, oppidum in Thessalia. 2. de Orat. 191

Cum cœnaret Cranone Simonides. Orat. 141. b

Crantor.

Crantor, Xenocratis discipulus, non multum ab Aristotele
differens. 3. de Orat. 38

Crantor Solensis, vetus Academicus, libellum edidit de lu-
ctu aureolum, & ad verbum ediscendum. Academ. quæst.
edit. 1. lib. 2. 126

Crapula.

Edormi crapulam inquam, & exhalat. 2. Philip. 51. a

Qui nondum conuiuuii crapulam exhalassent. in Verr. 153. b

Cras.

Cras mane putat. Att. 214. b

Scies igitur fortasse cras, ad summum perendie. ad Attic.
lib. 12. 275. 5. a

Crastinus.

Sed aliquid crastinus dies ad cogitandum nobis daret. Hir-

tius Ciceroni, lib. 15. 315. 6. a

Post meridiem, si ita vobis est commodum, loquemur ali-
quid, nisi forte me in crastinum differre vultis. 2. de Ora-
tore, 201. a

Crassipes.

Crassipes, Ciceronis gener. 1. famil. 24

Crassipedi desponsata Tullia Ciceronis. 2. ad Q. frat. 21

Crassipedi sponsalia præbui. 2. ad Q. frat. 14

Crassus.

Crassus Miloni non amicus. 2. ad Q. frat. 8

Crassus & Iulius Censores. pro Arch. 8

Crassus in dicendo deus. 1. de Orat. 53

Crassus dissimulator. 2. de Orat. 3

Crassus, Scipionis & Liciniæ filius, à L. Crasso auo materno
adoptatus. Brut. 111

Crassus nisi eguisset, nunquam Euphraten, nulla belli cau-
sa, transire voluisset. de Finib. lib. 3. 59

Crassus Iunianus. 3. ad Q. frat. 35

Crassus quo modo exordiri solitus. Brut. 103

Crassus Atheniensibus succensus, quod mysteria non refer-
rent, ad quæ biduo serius venerat. 3. de Orat. 43

Crassi Diuitis cognomen consensit. 2. ad Att. 32

Crassi cum Antonio comparatio. Brut. 74

Crassi & Scæuolæ comparatio. Brut. 75

Crassi humanitas. 1. de Orat. 53

Crassi in dicendo lepos à Sulpitio aberat. Brut. 106

Crassi mortis deploratio. 3. de Orat. 4. & 5

Crassi inter dicendum pudor & metus. 1. de Orat. 60

Crassi sapientissimi hominis sententia, quam Senatus est se-
cutus, cum decreuisset C. Claudio Consule, de C. Carbo-
nis seditione referente; eo inuito, qui cum populo ageret,
seditionem non posse fieri, quippe cui liceret consilium,
simulatque intercessum, turbarique coeptum sit, dimitte-
re. 3. de Leg. 37

Crassum in Alexandriam ire volebat Clodius. 2. ad Q. fra. 8

Crassum diuitis superare. 1. ad Att. 9

L. Crassus ad iudicia nihil præter fidem & ingenium afferebat.
1. in Verr. 14. De Soterico Martio Tusculanum fundum
comparauit. pro Corn. Balbo, 46. Pœnitere se dicebat,
quod C. Carbonem in iudicium vocasset. 5. in Verr. 2. C.
Martii inimicus. de Prouinc. Conf. 15. Homo natus ad di-
cendi singularem quandam facultatem. pro Corn. Bal. 2.
Causam M. Curii pro voluntate contra verba obtinuit.
pro Cecin. 39

L. Crassus orator, C. Martii affinis. pro Corn. Balb. 38

L. Crassus, homo sapientissimus nostræ ciuitatis, triumphus
cupiditate spiculis propè scrutatus est Alpes. in Piso. 49

Seruiliam legem suauit. pro Cluent. 111

L. Crassi adilitas ornatiissima. 6. in Verr. 117

L. Crassi facetissima reprehensio in M. Brutum. pro Clu. 112

L. Crassi testimonio in M. Marcellum non creditum. pro
Fonteio, 12

M. Crassus, Cn. Pompeius, c o s s. in Verr. 103

M. Crassus, quocum mihi erant omnes amicitia necessitu-
dines, vir fortissimus, &c. pro Sest. 32

M. Crassus ab Hemo in Asiam nauigauit. pro Flac. 24

M. Crassus Pont. de Arusp. respon. 10

M. Crassus fugiuos in Siciliam transire prohibuit. 7. in
Verrem, 4

M. Crassi pater mortem sibi consciuit. pro Sest. 40

P. Crassus c o s. Pont. maximus L. Valerium collegam im-
pediuit cum Aristonico bellum gerere. 11. Pilip. 302

P. Crassi animus in Ciceronem. post redi. in Senat. 19

Crassi, Marcus & Publius. 5. fam. 20

Crassus.

Aer crassus & concretus. 1. Tusc. 67. a

Vt ergo illi aqua, sic nobis aer crassus offunditur. Acad. 10. b

Caligo crassa. 1. Tusc. 57. a

Crassum ac concretum cælum. de Nat. deo. 2. 30

Athenis tenuis cælum, ex quo etiam acutiores putantur At-
tici: crassum Thebis, itaque pingues Thebani & valentes.
de Fato, 12. a

Crassum filium. epist. 132. b

Omnino malle, & magis erat tuum, si iam te crassi agri
delectabant, hic alicubi in Crustumino, aut in Capenati
parauisses. pro Flac. 56. a

Latent omnia crassis circumfusa tenebris. 4. Acad. 219. a

Terram crassissimum circumfundit aer. 2. de Nat. d. 13

Terra, crassissima regio mundi. 2. de Nat. d. 26. a

Crassitudo.

Punctus, in quo nulla omnino crassitudo sit. 4. Acad. 208. a

Propter crassitudinem aeris de cælo apud eos siebant mul-
ta. 1. de Diuin. 80

Cratera.

In medioque sinu fulgens cratera relucet. 2. de Nat. d. 1. a

Cratera illum delicatum prætermittendum nobis esse hoc
tempore. 2. ad Att. 24

In equo Troiano craterarum tria millia. 7. fam. 12

Ideo præteribo, quod iste mensas Delphicas è marmore,
crateras ex ære pulcherrimas, vim maximam vasorum
Corinthiorum, ex omnibus ædibus sacris Syracusis ab-
tulit. 6. Verr. 115. a

Cratippus.

Cratippus, filii Ciceronis magister. 12. fa. 39. in ep. Trebonii.
Cratippus, vir optimus, familiaris Ciceronis. Diuin. lib. 1. 5.
& 2. 83

Cratippus, par summis Peripateticis. Diuin. lib. 1. 5

Cratippus, Peripateticorum omnium, quos audierit Cice-
ro, facile princeps. de Vniuers. 3

Cratippus princeps philosophorum suæ ætatis. Offic. lib. 1. 3

Cratippus reliqua diuinationis genera reiecit, somniorum &
furoris fidem tribuit. Diuin. lib. 1. 5

Cratippus Tyndaritanus à C. Verre phaleris nobilibus exu-
tus. 6. in Verr. 24

Cratippi philosophi laus. 16. fam. 28. ex epist. Ciceronis filii.
Cratippo scito me non vt discipulum, sed vt filium esse con-
iunctissimum. 16. famil. 27. ex epist. Ciceronis filii.

Creatio, Creator, Vide Creo.**Creber.**

Siculus ille capitalis, creber, acutus, breuis, penè pusillus
Thucydides. 2. ad Q. fra. 30

Thucydides omnes dicendi artificio mea sententia facile
vicit, qui ita creber est rerum frequentia, vt verborum pro-
pè numerum, sententiarum numero consequatur. 2. de
Orat. 30. a

Sed hoc nescio quomodo frequenter in me cogessisti, sanèq;
in eo creber fuisti, te, &c. pro Plancio, 67. id est, sæpius illud
dixisti & inculcasti.

Cuius (dei) crebra facie pellantur animi. de Nat. deo. 1. 75

Venæ & arteriæ crebræ, multæque toto corpore intextæ. 2.
de Nat. deo. 209. a

Crebræ vel potius quotidianæ compellationes. Cornificio,
lib. 12. 25. 5. a

Crebræ literæ. ad Tironem, lib. 16. 1. 3. a

Et in scripto multò essem crebrior, quàm tu. Att. lib. 1. 14. 1. a

Crebriores literæ & raræ, opponuntur. 12. famil. 62

Sermo creberrimus. 14. Philip. 393. a

Crebro.

Quod crebro certior per me fias. ad Lentulum, lib. 1. 7. 1. a

Quos crebro commemorare soles, diligunt, &c. 6. Verrina-
rum, 127. a

Qui crebro dicat. de Fin. 65. b

Crebro insistens, interdum acquiescens. 1. de Leg. 22. a

Urbanam expolitionem vrget ille quidem, sed etiam ipse cre-
bro interuiso. ad Q. Fratr. 319. b

Velim obuias mihi literas de omnibus rebus crebro mittas.
ad Att. 94. b

Tu ad me velim literas crebrius mittas. epist. 63. b

Etrusci autem quod religione imbuti studiosius & crebrius
hostias immolabant. 1. de Diuin. 153. a

Sed in vtroque & frequentiores sunt, & liberiores poetæ:
nam & transferunt verba crebrius, &c. Orat. 216. b

Quæ creberrimè commemoratur à Stoicis. 1. de Diuin. 99. a.
6. ad Att. 26

Crebritas.

Colloqui videbamur, in Tusculano quum essem, tanta erat

crebritas literarum. Att. lib. 13. 275. 1. a

Concinnitas illa, crebritasque sententiarum pristina mane-
bat. ad Brutum, 183

Vt longi temporis vsuram, qua caruimus, intermissa nostra
consuetudine, & gratia, & crebritate, & magnitudine of-
ficio meorum sarciam. ad Appium, lib. 3. 1

Credo.

Credo, aut illos mortis timor terret, aut hos religionis. de
Nat. d. 1. 60

Credo: profus mihi persuadet. 2. ad Att. 49

At vberiora cibaria facta sunt caritate. credo: neque id est
nouum, neque reprehendendum. 5. Verr. 186. a

An illius vicem, credo, doles. Prolatum ironice. 4. fam. 16. in
epist. Seru. Sulpitii. & 1. ad Q. frat. 5

Concessit, credo, Ebutio, quantum vellet, de Cefenniarum bonis
vt haberet. pro Cecin. a

Circumfessus es, à quibus à Lampfacenis: Barbaris homini-
bus, credo. 3. Verr. 56. a

Credo ego vos mirari, quid sit quod, &c. pro Quint. 18. b

Credo propterea, quod quibus in rebus ipsi interesse non
possumus, in his operæ nostræ vicaria fides amicorum
supponitur. pro Rosc. Amer. 65. a

Pueri autè Sifennæ, credo qui audiissent quæ in istum te-
stimoniam essent dicta, oculos de isto nunquam deicere, ne-
que ab argento digitum discedere. 6. Verr. 29. a

Credo quod videret ex consularibus neminem, &c. de Cla-
ris Orat. 195. b

Credo vt facilius iudicarem, quàm, &c. de Nat. deo. 1. 41

Rectè non credis de numero militum. Att. lib. 9. 180. 3. a

Nemo credit, nisi ei quem fidelem putat. pro S. Rosc. 37. b

Nimium Quirites animis simplicibus, nimium creditis vni-
cuique. ad Heren. 35. b

Stoici omnia cum superstitiosa solitudine & miseria cre-
dunt. de Diuin. lib. 2. 68

Crede, inquis, mihi. credo equidem: sed scio, &c. 11. ad Atti-
cum, 9

Finem nullum facio (mihi crede) Cassi, de te cogitadi. ep. 183. b

Quod abest longissimè, mihi crede, Cæsar. pro Deiotaro, 25. a

Fuit tanti, mihi crede: haberes quod defenderes. 6. Verr. 24. a

Illustrabit (mihi crede) tuam amplitudinem hominum in-
iuria. epist. 6. b

Non sum (mihi crede) mentis compos. Att. lib. 10. 173. 10. a

Bibulum noli dimittere ex sinu tuo tantum iam virum, ex
quanto, crede mihi, potest euadere qui vestris paucorum
respondeat laudibus. ad Brutum, 7. 2. a

Mihi crede istuc, &c. ad Att. 215. b

Quod & non prædicanti tibi tam facile credam, sicut mali
ædificii domino gloriati, se architectum non habuisse. de
Nat. 15. b

Quod mihi credas velim. 13. ad Att. 30

Crederem, nisi eius augurio rex Hostilius maxima bella ges-
sisset. de Nat. deo. 2. 7

Audiui equidem ista de maioribus natu, sed nunquam sum
adductus vt crederem. de Clar. 173. b

Nemo somniis crederet, nisi, &c. de Diuin. 137. b

Bis ad te scripsi, me purgans diligenter, leuiter accusans in
eo, quod de me citò credidisses. Appio, lib. 3. 11. 15. a

Crederet alicui ex animo. 10. famil. 46. in epist. Planci.

Crederet alicui, nulla ratione reddita. 3. de Nat. deo. 4

Crederet aliquid sine doctrina. Tusc. quæ. lib. 1. 41

Quod si voluerit tibi obtemperare, & nobis de Cæsare cre-
dere, &c. Att. lib. 8. 168. 3. a

Quamobrem *ἐπιμαρτυροῦν* illud teneto: neruos atque artus
esse sapientiæ, non temerè credere. de Pet. 111. ad Att. 19. b

Tamen non temerè creditur, neque leui cōiectura res pen-
ditur. pro Sex. Rosc. 37. a

Ei negabit credi oportere, cui ipse crediderit: eius testis ad
iudicem fidem infirmabit, cuius, &c. pro Quint. Rosc. 52. b

Creandum non est rumoribus. 2. ad Heren. 35

Creandum nimirū est veteribus, & prisca, vt aiunt, viris,
qui se progeniem deorum esse dicebant, itaque eorum
vocal

Ita me ad credendum tua ducit oratio. Tusc. q. lib. 2. 37

In credendo cautus ero. 10. ad Att. 31

Credere, pro, concedere, tribuere, committere.

Si quibus pecuniam credebas, iis expensum non ferēs. 3. Ver-
rinarum, 71. a. ad Lentul. lib. 1. 7. 20. a

Chirographa omnia, ex quibus credidi, Leucippo dabo per-
ferenda. epist. 156. b

Credidi iis, à quibus nephas putaram me decipi. 1. ad Quin-
tum fratrem, 56

Alterum putabo regem, si habuerit unde tibi soluat, quod
ei per syngrapham credidisti. de Arusp. resp. 26

Credidit dores filiarum Iunoni Samiæ Clithenes Athe-
niensis, cum rebus timeret suis. 2. de Leg. 40

Qui tamen credidit P. Fuluii Verratii leuissimum hominis fi-
dei. pro Flac. 36. a

Rabirius credidit populis. pro Rab. Posth. 123. b. Id est, pec-
unias mutuas dedit.

Is regi Alexandro gradem pecuniam crediderat. epist. 123. b

Credere pecuniam alicui. de Legib. 178. b. pro Flac. 156. b. Id
est, deponere apud illum.

Posteaquam exegit quod crediderat, vt existimaretur non
egere, nouum genus hoc gloriæ concupiscit: pro Rab.
Posth. 24. a

Ego si tuam fidem accusarem, non me potissimum tuis te-
stis crederē. Att. lib. 3. 55. 13. a. Id est, non diuersarē apud te.

Qui per prouinciam imperii tui pecunias ei credidissent.
epist. 7. b

Quare nolite dubitare, quin huic vni credatis omnia, qui,
&c. pro Leg. Manil. 47. a. Id est, deferatis omnia ad vnum.

Sic ei probatum est, quod ad te scribo, vt ipse crediderit, me
sponsorem accipere noluerit. 16. ad Atticum, 13

Credere alicui, & Cauere aliquem, contraria. 1. fam. 23

Committē & credere aliquid fidei & potestati alicuius. ad
Q. frat. lib. 1. 1. 41. a

Cōmittere cōsilia, & credere omnes res alicui. in Verr. 149. b

Rem tanti sceleris, ignotis, alienisque seruis non esse cre-
dendam. pro Cæl. 41. a

Creditus.

Sicilia, quæ mihi defendenda credita est. in Verr. 274. b

Mihi honorem illum non solum datum, sed etiam credi-
tum ac commissum puto. in Verr. 242. b

Pecuniæ creditæ. in Verr. 239. b

Solutio rerum creditarum. Offic. 51. b

Vt omnia vestræ sapientiæ, fidei, potestatiq̃e cōmissa, cre-
ditæque esse videantur. pro Domo sua, 1

Aut pecunias creditas debitoribus condonandas putant.
2. Offic. 115. a

Soluere pecunias creditas. in Pis. 68. a

De pecuniis creditis ius dicere. de Prouinc. Conf. 6. a

Creditor.

Nec tabulæ creditoris proferuntur. pro Flac. 150

Etenim si ex edicto possidisti, quæro cur bona non vñe-
rint, cur cæteri sponsores & creditores non conuenerint.
pro Quintio, 49. a

Vnà agebant cæteri creditores. ad Att. 1. b

Erant nonnulli togati creditores Græcorum, quibus, &c.
3. Verr. 51. a

S. C. modò factum est in creditorum causa, vt centesimæ
perpetuo fœnore ducerentur. ad Att. 83. b

Quod etiam videre potuistis, quotidie sponsores & credi-
tores L. Trebellii conuenire. 6. Philip. 211. a

Fraudare creditores. in Ant. 207. b

Familiares habet Brutus tuus quosdam creditores Salami-
niorum. ad Att. 82. b

Qui cum omnibus creditoribus suis malè agat. pro Quin-
tio, 16. b

De creditoribus patrifamil. mortui qui plurimum seruat,
sacris eius astringitur. 2. de Legib. 47

Credulus.

Vbi discerni stultus auditor & credulus ab religioso & sa-
pienti iudice possit: pro Font. 11. a. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 74

Vel verba mihi dari facile patior in hoc, meque libèter præ-
beo credulum. Att. lib. 15. 33

Quando ista vis autem euauit: an postquam homines mi-
nus creduli esse cœperunt. 2. de Diuin. 176. a

Hæc in fabulis stultissima persona est improuidorum & cre-
dulorum senum. de Amicit. 82. & 32. a

Credulitas.

Credulitas enim error est magis, quàm culpa est: & quidem
in optimi cuiusque mentem facillimè irrepit. Plancus Ci-
ceroni, lib. 10. 46. 47. a

Credulitate mea Reipubl. summa fallatur. 10. famil. 42. in
epist. Planci.

Credibilis.

Coniectura rei alicuius credibilis. 2. de Diuin. 82. a

Narratio credibilis esse debet. Orat. 208. b

Credibile est, quod sine vlllo teste auditoris opinione firma-
tur. 1. de Inuent. 64

Stoicum est quidem, nec admodum credibile, Nullum esse
pilum omnibus rebus talem, &c. 4. Acad. 149. a

Credibile non est quantum. 2. ad At. 60. Pro, incredibile est.
Non est credibile, quid interesse mihi sit visum inter eum,
qui, &c. de Orat. 116. b

Hoc credibile fore non arbitrabar. in Verr. 268. b

Quod pro credibili sumptum erit. 1. de Inuent. 93. a

Multa enim quæ scio abs te esse cōmissa, quod aut nimium
turpia, aut parū credibilia sunt, præmittam. 4. Ver. 130. a

Credibiliter.

Id vos & à viro optimo, &c. esse confingitis: at quàm non
modò non credibiliter, sed ne suspiciose quidem. pro
Deiot. 10. a

Crema.

Creinari igni primus è patritiis Cornelii voluit Sylla. 2. de
Legib. 52

Crema.

Cuius à me corpus crematum est. Cat. 76

O præclarum discessum è vita, quum (vt Herculi contigit)
mortali corpore cremato, in lucem animus excesserit. 1. de
Diuinat. 85. a

Quod tamen ipsum pro patria non miserandum putatur:
nec dispersis bustis humili sepultura crematos, sed conte-
ctos publicis operibus, &c. 14. Philipp. 408. a

Creo.

Nonnūquam etiam errorem creat similitudo. Diu. lib. 2. 43

Natura enim fingit homines, & creat imitatores & narrato-
res facetos. 2. de Orat. 121. a

Omnium rerum, quas & creat natura & tuetur, summum
bonum est in corpore. 5. de Finib. 68

Nemini iniuste periculum creauit. Antequam. 196. b

Nam principium extinctum, nec ipsum ab alio renascetur,
nec à se aliud creabit. 1. Tusc. 85. a

Itaque hortari homines cœpit, vt aliquid Stenio periculi
crearent, criminisq̃e confingerent. 4. Verr. 62. a

Creare & gignere artis maximè proprium est. 2. de Natura
deorum, 81. a

Creare, alere, confirmare. de Orat. 119. b

Creare magistratum. 13. fam. 24

Creare periculum alicui. pro Cornel. Balbo, 33. 1. in Ver-
rem, 34. & 4. 63. & pro Flac. 1

In vrbe luxuries creatur, ex luxuria existat auaritia necesse
est. pro Rosc. Amer. 45. a

Id assequitur, si per Prætores Consules creantur. ad Attic.
lib. 9. 180. 9. a

Ne patribus cædes, periculæque creentur. de Arusp. 36

Maius imperium à minore creari ius non est. ad Att. 143. de
Legib. 185. b

Quod quidem institutum Reip. causa est, vt comitorum
vel in iudiciis populi, vel in iure legum, vel in creandis
magistratibus principes ciuitatis essent interpretes. 2. de
Diuinat. 112. a

Creator.

Nobis hæc portenta deum dedit ipse creator. 2. de Diu. 98. a

Creator vrbs Romæ. Romulus. pro Corn. Bal. 24

Creatio.

Creatio magistratum cum sciscitentur suffragia, optimati-
bus nota, plebi libera sunt. 3. de Leg. 10

Crepercius.

M. Crepercius iudex acer. 2. in Verr. 19

Crepida.

Non solum cum chlamyde, sed etiam cum crepidis in Ca-
pitolio statuum videtis. pro Rab. Posth. 16. a

Crepidatus.

Inde nocte intempesta crepidatus, veste seruili nauem con-
scendit. in Pis. 73. a

Quo metu commoti Dyrrhachini, profugisse noctu crepi-
datum imperatorem indicauerunt. in Pis. 73

Crepido.

Deinde omnia tanquam crepidine quadam comprehen-
sione longiore sustentur. in Orat. 130. a

Vsq̃ue ad forum, & ad omnes vrbs crepidines accessit. 7.
Verrinarum, 76

Crepitus.

Num qui strepitus, clamor, crepitus exauditus sit. ad He-
rennium, 7. b

Terrorem pallor & tremor, dentium crepitus consequitur.
4. Tusc. 15

Pedum crepitus, strepitus hominum. Topic. 25

Nulla vox alia inter crepitum dolorumque plagarum au-
diebatur. 7. Verr. 126

Crepitus aunt Stoici æquè liberos ac ructus esse oportere.
9. famil. 54

Crepundia.

Totum aliquem non næuo aliquo aut crepundis, sed cor-
pore omni velle cognoscere. de Clar. Orat. 164. b

Cres.

Epimenides Cres. de Diuinat. 87. b

Neque verò Cretes, quorum nemo gustauit vnquam cu-
bans melius, quàm Romani homines, qui tempora volu-
ptatis laborisque dispersunt. pro Muren. 68. a

Cresco.

Quod me vt scribam aliquid hortaris, crescit mihi quidem
materies vt dicis, sed tota res etiam nunc fluctuat. ad At-
ticum, lib. 2. 27. 4. a

Crescit in dies singulos hostium numerus. in Cætil. 3. a

Ex his studiis hæc quoque crescit oratio. pro Arch. 188. b

Plerumque Resp. priuatis crescit inimicitis. in Sal. 272. b

Crescebat in eos odium. de Arusp. resp. 42. a

Iam satis huius voluminis magnitudo creuit. ad Heren. 6. b

Expectatio muneris, quæ rumore nonnullorum creuerat.
pro Muren. 133. b

Cum lacus Albanus præter modum creuisset. de Diuin. 10. b

Quum socii pertinuissent, hostium opes, animique creuis-
sent, quum, &c. pro Leg. Manil. 31. a

Ostreisque & conchyliis omnibus contingere, vt cum luna
pariter crescant, pariterque decrescant. 2. de Diuin. 50. a

Isto absoluto, quod sine multorum scelere fieri non potest,
de multis mihi crescere licebit. 7. Verr. 136. a

Ex inuidia Senatoria crescere. pro Cluent. 61. a

Nam si mihi liberet accusare, accusare alios potius, ex qui-
bus possem crescere. pro Sex. Rosc. 50. a

Ex quo intellectum est, mihi absentis creuisse amicos. pro
Sest. 18. b

Crescens.

Crescens & senescens luna. 2. de Nat. d. 70

aduenientes & crescentes morbos intelligunt. de Diui-
natione, 137. b

Quæ crescentia perniciofa sunt, eadem sunt vitiosa nascen-
tia. Tusc. q. lib. 4. 32

Creta.

Est enim nobis Creta notior, quàm Roma Cydæ. in Anto-
nium, 197. b

Is fuit in Creta. pro Planc. 264. b

In Creta insula Iouis sepulchrum ostenditur. 3. de Nat. d. 38

Cretensis.

Cretensis iudex. in Ant. 197. b

Tertius Iuppiter Cretensis Saturni filius. 3. de Nat. d. 72. a

Cydam Cretensem, portentum insulæ. in Ant. 196. b

Cretensium legati ad Pompeium profecti. pro L. Manil. 32

Cretensium mores. pro Muren. 68

Dura natio, scilicet Cretensium. in Ant. 197. b

Creta.

Hæc quæ est à nobis prolata laudatio, obignata erat creta
illa Asiatica, qua vtuntur omnes in publicis & priuatis
litteris. pro Flac. 29

Cretula.

Quum Valentio eius interpreti epistola Agrigenti allata
esset, casu signum animaduertit in cretula. 6. Verr. 51. a

Cretatus.

Etenim mihi eius caligæ, vt fasciæ cretatæ, non placebant.
2. ad Att. 18. 1. a

Creticus.

Creticus pes est ex longa & breui & longa: vt, Quid petam
præsidii, aut exequar, quoue nunc. 3. de Orat. 101

Sed iidem hi tres pedes malè concludunt, siquis eorum in
extremo locatus est, nisi quum pro cretico postremus est
daçtylus. in Orat. 126. a

Cribrum.

Quasi verò quicquam interfit, mures diem noctem aliquid
rodentes, scuta an cribra corroserint. 2. de Diuin. 87. a

Crimen.

Crimen aduersariorum, & audacia & potentia. pro Rosc.
Amer. 21

Ambitus crimen. pro Muren. 50. a

Crimen coniurationis. pro Syl. 169. b

Milonis facinoris suspicio, non facti crimen obstat. pro
Milone, 74

Falsum crimen, quasi venenatum aliquod telum iacere. pro
Quintio, 5. a

Tanti maleficii crimen. pro Sex. Rosc. 30. b

Quod si criminosum est, necessitatis crimen est, non volun-
tatis. pro Ligar. 3. a

Nefarium crimen & fraus capitalis. 2. de Orat. 109. a

Tribuarium crimen. pro Planc. 37. a

Veneri crimen. pro Deiot. 11. a

Hæreditatem mihi negasti obuuisse: vtinam hoc tuum ve-
rum crimen esset. in Philipp. a

Crimen tuum. pro Cæl. 27

Criminis comparatio. 1. ad Heren. 26

Criminis concessio, & eius partes. 1. ad Heren. 25

Exitum criminis reperire. pro Cæl. 53. a

Sunt enim qui, quum meus interitus nihil fuerit Reipub.
profuturus, criminis loco putat esse quod viuam. ad Ma-
rium, lib. 7. 12

Criminis purgatio, & eius partes. 1. ad Heren. 25

Criminis remotio, & eius species. 1. ad Heren. 26

Criminis remotione quomodo vtendum. 2. ad Heren. 59

Criminis translatio. 1. ad Heren. 26

Criminis translatione quomodo vtendum. 2. ad Heren. 55

Dare crimini. 7. Verr. 59. a

Cum accusatione sua Qu. Gallio crimini dedisset, sibi vene-
num eum parauisset. de Clar. Orat. 190. b

Id quod mihi crimini dabatur, crimen non erat. pro Domo
sua, 232. a

Scio mihi crimini datū iri, pecuniam accepisse. in Ver. 250. b

Non apertissima res erant crimini datæ: non omnes hæc te-
stibus comprobata: ad Heren. 35. b

Fraudi aut crimini esse alicui aliquid. pro Muren. 67. a

Quærat non solum quemadmodum nostro crimini, ve-
rumetiam quo pacto suæ confessioni possit mederi. 3.
Verrinarum, 7. a

Vita rustica, quam tu probro & crimini putas oportere. pro
Sext. Rosc. 28

Ad crimen defensionem quærere. 5. Verr. 134. a

Quæ suspicionem & crimen afferunt. de Orat. 139. b

Vestitus crimen afferre alicui. pro Rab. Posth. 17. a

Crimen alicui cum aliquo communicatum esse. 1. in Verr. 8

Conferre crimen cum vita. pro Syl. 56. a

Aut suspicioni crimen, aut inuidiæ materiam dedisse vide-
bimur. in Ant. 235

Ineptiarum crimen effugere. 3. de Orat. 104. a

Deinde hoc quintodecimo die crimen esse natū, postquam
classis esset amissa. 7. Verr. 84. a

Qui igitur probari potest in ea pecunia non referenda, crimen sibi ipsum facere, in qua crimen esset nullum si referret: pro Flac. 25. a
 Fingere crimen. pro Cael. 43. a. pro Deiot. 11. a
 Proditionis crimen inferre alicui. 7. Verr. 84. a
 Obliviscor iam iniurias Clodia, &c. sed ex te ipsa requiro, quoniam & crimen accusatores abs te, & testem eius criminis te ipsam dicunt se habere: si qua mulier, &c. pro Caelio, 38. a
 Crimen ingrati animi horreo. 9. ad Att. 5
 Crimen iacere. pro Quint. 5
 Hoc tu igitur in crimen vocas, quod cum iis fuerit C. Rabinus, &c. pro Rab. perduel. reo, 17. a. 5. in Verr. 187
 In crimen vocari. 5. fam. 48
 In crimen mandati iudiciumque infamiae reuocari. pro Sext. Rosc. 37. b
 Proficere crimen ex libidinosa domo. pro Cael. 43. a
 Reseruare iudicio crimen. pro Mil. 10. a
 Accipere crimen subire. Att. lib. 9. 20
 Tibi vni parcam, & totius istius culpae crimen, vituperationemque inconstantiae potius suscipiam, &c. 7. Verr. 28. a
 Suscipere crimen facinorum tantorum & tam atrocium. pro Sylla, 51. a
 Transferre crimen a se in alium. 2. de Inuent. 140. a
 Eodem ego te condemnabo crimine. Curioni, lib. 2. 1. 3. a
 Daréque operam, ut is eo crimine damnaretur, ne ipse esset in crimine. in Verr. 223. b
 Siue ex crimine causa constet, ut facinoris: siue ex controuersa, ut hereditatis: siue ex deliberatione, ut belli: siue ex persona, ut laudis: siue ex disputatione, ut de ratione viuendi. de Orat. 118. b
 Ficto crimine liberari. pro Rosc. Amer. 76. a
 In crimine esse. 6. in Verr. 89
 Notare libidinis crimine aliquem. pro Corn. Balb. 46. a
 Nefario crimine solui, & culpa liberari. pro Rosc. Am. 85. a
 Omnia simul intelligere potuistis Iudices ex hoc vno crimine Scandiliano: &c. 5. Verr. 120. a
 Duo sunt crimina vna in muliere summorum facinorum, auri, &c. veneni, &c. pro Cael. 48. b
 Hinc illa lachrymae nimirum, & haec causa est omnium horum scelerum atque criminum. pro Cael. 48. a
 Criminum causa plerumque inficiatione defenduntur. 2. de Orat. 58
 Criminum iacturam facere. 3. in Verr. 22
 Criminum inopia. pro Rosc. Amer. 28
 Crimnum accusatorum mentionem facere apud iudices. 2. ad Heren. 36
 Criminum est multitudo non defensionum infirmitas. 2. de Orat. 74
 Criminum patronus. pro Sylla, 9
 Crimina hostiatim agere. 6. in Verr. 42
 Dissoluere crimina. pro Syl. 51. a. de Opt. gen. Orat. 149. a
 Proponere & explicare crimina in testibus interrogandis. 3. Verr. 20. a
 Inferre crimina, accusatoris officium est: defensorum diluere & propulsare. ad Heren. 204
 Ponderare crimina rerum ipsarum magnitudine. 3. Verr. 29. a
 Criminibus respondebo, quibus tu pro me restitisti. 11. fam. 47. in epist. Matii. pro Planc. 3. a
 Istam accusator in magnis criminibus abiiciendam putabat. in Verr. 254. b
 Idem enim certis propriisque criminibus accusabo. 3. Ver. 29. a
 Manifestis criminibus conuinci. 3. Verr. 17. a
 Addendum eodem est, ut ne criminibus aut inferendis delectetur, aut credat oblati. de Amicit. 58. a
 Deinde reliquis diebus his criminibus, his testibus & vrbani & prouincialibus sic obrutus & oppressus est. 3. Ver. 13. a
 Obreritur laus imperatoria criminibus auaritia. 7. Verr. 2. a
 Criminibus falsis in odium aut inuidiam vocare aliquem. Offic. 1. 123

Criminosus.

Hic Tribun. plebis modestus, prudens, non modo non seditiosus, sed etiam seditiosus aduersarius: ille autem acerbus,

criminosus, popularis homo ac turbulentus. pro Clu. 75. a
 Vir criminosus. Partit. 233. b
 Quod si est criminosum, necessitatis crimen est, non voluntatis. pro Lig. 137. b
 Non enim timeo ne id mihi criminosum sit. pro Plan. 259. b
 Criminosum factum. pro Ligar. 3
 Criminosum nomen. pro Planc. 37
 Tempus criminosum. pro Ligar. 3. a
 Criminosum esse. pro Syl. 27. & pro Plan. 2. i. crimini dari. Ille hoc putabat Verri criminosum fore, si eius statuæ essent deiectæ. 4. Verr. 117. a
 Tu tibi hoc criminosum nunquam fore putasti. in Ver. 245. b
 Ne si argueret quidem tum denique, quum esset interrogatus, id mihi criminosum videretur. pro Syl. 28. a
 Nomine criminoso inquinare officiosam amicitiam. pro Planc. 37. a
 Conquerenda conditio communis periculi, si ingeniis hominum criminosorum sit exposita vita innocentium. in Part. 2. a
Criminosus.
 Criminosus rem agere. pro Deiot. 13
 Quum enim aliquid habeat quod possit criminosus ac suspiciosus dicere, aperte ludificari & calumniari sciens non videatur. pro Rosc. Amer. 33
 Non fecissem hominis penè infimi mentionem, nisi iudicarem qui suspiciosus aut criminosus diceret, audisse me neminem. de Clar. Orat. 68. a
Criminor.
 Quod benevolentia sit, id odio factum criminariis. pro Sex. Rosc. 25. b
 Quod tu me ingratum esse criminariis. pro Planc. 276. b
 Qui a me Syllanas possessiones defendi criminatur. pro Legge Agr. 107. a
 Secundus locus est, cum consideramus, illa res, de quibus criminamur, ad quos pertineant. ad Heren. 15. b
 Venenum quod eiusdem Clodiae necandae causa parasse Caelium criminantur. pro Cael. 48. b
 Cum accusatorem calumniari criminabatur. ad Heren. 7. b
 Messalam Consulem contumeliose laedebat: me tantum comperisse omnia criminabatur. Att. lib. 1. 9. 9. a
 De amicitia, quam iste a me violatam esse criminatus est, pauca dicam. in Ant. 160. b
 C. Marium, Q. Metellum, cuius legatus erat, summum virum & ciuem, quum ab eo imperatore suo Romam missus esset, apud populum Romanum criminatus est bellum illum dicere. 3. Offic. 104. a
 Criminari, crimenve dissoluere argumetando. de Opt. 249. b
 Ne cui liceret illud indicium temere creditum criminari. pro Syl. 175. b
 Jam enim non libet omnia criminari. 6. Verr. 52. a
 Inuidiosè potentiam alicuius criminari. pro Mil. 9. a
 Libet enim tibi nescio quid etiam de illa tribu criminari. pro Planc. 31. a
 Consuetudo criminandi. pro Deiot. 11. a
Criminatio.
 Falsa criminatio. 2. de Orat. 175. a
 Criminatio tua quae est: Roscium cum Flauio pro societate decidisse. pro Quint. Rosc. 51. b
 Nihil adhuc criminationis est in Sestium. pro Sest. 20. b
 Quae valeant contra falsam criminationem. 2. de Orat. 175. a
 Nos inaudita criminatione accusatorum, priore loco causam dicere intelligis: &c. pro Quint. 17
 Quae in negotio gerendo acta sunt, &c. cum vniuscuiusque indignatione & criminatione colligimus. 1. de Inuēt. 116. a
 Nunquid est causae Quirites, quin illa criminatione, qua in me absente vsus est, non solum meam, sed etiam vestram diligentiam, prudentiamque despexerit: pro Leg. Ag. 103. a
 Allatas criminationes repellere. de Amicit. 59. a
 Διλωτα κρωων. 12. ad Att. 6
 Κρωων. 9. fam. 7
 Κρωων. 1. ad Heren. 29. Topic. 51. Orat. 69
 Crines. in Verr. 164. & Orat. 211. b. Id est, capilli.
Crinitus.
 Crinitus Apollo. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 82

Gorgonis os pulcherrimum, crinitum anguibus, reuellit atque abstulit. 6. Ver. 111. Quaedam ex plaria habet, cinctum.
 Crinitas stellas nostri, cometas Graeci vocant. de Nat. d. 2. 11
Crispius.
 Crispus quidam Cicerone defendente datus. pro Plan. 61
 Crispus.
 -osti alii stant parietes
 Deformati, atque abiete crispa. 3. Tusc. 76. a
Crispifulcans.
 At quum in Aiakis nauim crispifulcans igneum fulmen iniectum est, inflammatur nauis necessario. in Topic. 31
Critias.
 Quid Critias: quid Alcibiades: ciuitatibus suis quidem non boni, sed certe docti atque eloquentes, nonne Socraticis erant disputationibus eruditi. 3. de Orat. 76
 Consecuti sunt hos (inquit) Critias, Theramenes, Lysias: multa Lysiae scripta sunt, nonnulla Critiae, de Theramene audiui. 2. de Orat. 52
 Critias Periclis aetati suppar. Brut. 14
Criticus.
 Ego tanquam criticus antiquus iudicaturus sum, vtrum sint, &c. ad Dolabellam, lib. 9. 19
Crito.
 Crito, familiaris Socratis. Diuin. lib. 1. 48
Critolaus.
 Critolaus euertit Corinthum. 3. de Nat. d. 68
 Critolaus cum Carneade & Diogene Romam legatus. 2. de Orat. 85
 Critolaus Peripateticus. 1. de Orat. 24
 Diodorus Critolai auditor fuit. de Finib. lib. 5. 12
Crocodilus.
 Crocodilum, aut ibim, aut felem nullum violatum ab Aegyptio. de Nat. d. 1. 57
 Crocodili, pisces, canes, aliaque multa beluae a barbaris in numero deorum ponebantur. 3. de Nat. d. 33
 Crocodili & fluuiatiles testudines. 2. de Nat. d. 93
 Crocodili cum in terra partum ediderint, obruunt oua, deinde discedunt. 2. de Nat. d. 98
Crocota.
 P. Clodius a crocota, a mitra, a muliebribus soleis, &c. a stupro est factus repente popularis. de Arusp. resp. 40. Id est, a veste muliebri crocea.
Crocus.
 Vnguetum magis laudatur, quod terram, quam quod crocum olet. de Orat. 152. b
 Crodimus locus. pro Font. 278. b
Cræsus.
 Cræsus, Apollinis oraculo deceptus, cum vim hostium se peruersum putaret, peruerit suam. Diuin. lib. 2. 90
 Cræsus opulentissimus rex Asiae. Diuin. lib. 2. 90
 Cræsi filius, cum esset infans, locutus est. Diuin. lib. 1. 102
 Neque expectat vltimum tempus aetatis, quod Cræso scribit Herodotus praecipuum a Solone. 2. de Finib. 139. a
Crommynacris.
 Vale, &c. Cypro a Crommynacride. epist. 190. b
 Κρωων dicitur Saturnus, qui est idem Κρωων. 2. de Nat. d. 47
Crotalum.
 Neque collegæ tui cymbala & crotala fugi. in Pis. 83. b
Croton.
 Q. Crotonis seruus, L. Saturninum occidit. pro C. Rab. 32
 Crotonem petemus, aut Thuriolos. 9. ad Att. 71
Crotoniates.
 Crotoniates Alcmeo, soli & lunæ, reliquisque sideribus, animoque praeterea diuinitatem dedit. de Nat. d. 1. 20
Crotoniatæ.
 Crotoniatæ templum Iunonis religiose coluerunt & ornauerunt. 2. de Inuent. 121
 Crotoniatæ a Locris deuicti ad fluuium Sagram. de N. d. 2. 5
 Crotoniatæ corporum viribus & dignitatibus praestantissimi. 2. de Inuent. 123
Cruciamentum, Cruciatu, Crucio, Vide Crux.
Crudus.
 Afoti, qui in mensam vomant, crudique postridie se rursus

ingurgitent. de Finib. 69. b
 Et quasi poma ex arboribus, si cruda sunt, vi auelluntur: si matura & cocta, decidunt. de Senect. 55. a
 Noluit, inquit, hodie agere Roscius, aut crudior fuit. 1. de Orat. 61
 Quod in cenam non veniret, quod esset crudior. a
 Cum ad illud prandium crudior venisset. pro Cluent. 134. a. 1. de Orat. 61. a
Cruditas.
 Causa autem ea est, quae id efficit cuius est causa: ut vulnus mortis, cruditas morbi, ignis ardoris. de Fato, 50. a
 Nos hic D. Sullam patrem mortuum habebamus, alii a latronibus, alii a cruditate dicebant. ad Cassium, lib. 15. 45
 Caret ergo etiam vinolentia & cruditate & infomniis. de Senect. 40. a
 Cruditate satius est hinc, quam istic fame. 9. fam. 44
Crudelis.
 Importunus atque crudelis. lib. 1. de Finib. 28
 Animus ferus, crudelis & inhumanus. ad Heren. 11. b
 Crudelis Castor est, ne dicam sceleratum & impium: qui nepos auum in discrimen capitis adduxerit. pro Deiot. 1. a
 Quispiam in alicuius calamitate crudelis. de Orat. 126. b
 Lepidus crudelis in liberis. ad Att. 280. b
 Crudelis in oratione. 7. famil. 9
 Crudelis res auditu. pro Planc. 80
 Bellum crudele & exitiosum. Att. lib. 10. 173. 14. a
 Nihil quod crudele, vile. Offic. 3. 60
 In sanguinem suum tam crudeles fuisse. 1. de Finib. 27
 Consilia crudelissima. 4. Philip. 14. a
 Si non solum exercitus ad Remp. libertatemque defendendam comparui, sed etiam crudelissimus tyrannus eripui. Cassius ad Ciceronem, lib. 12. 12. 6. a
Crudelitas.
 Non est ea medicina, sed carnificina atque crudelitas. pro Sestio, 119
 Crudelitas, hominum naturae (quam maxime sequi debemus) maxime est inimica. Offic. 3. 60, & 61
 Crudelitas inimicorum nondum esset nostra calamitate satiata. 1. ad Q. frat. 52
 Audacia & crudelitas singularis. 5. Verr. 42. a
 At iste spumans ex ore scelus, anhelans ex infimo pectore crudelitatem, contorquet brachium. ad Heren. 41. b
 Dolabella suam insatiabilem crudelitatem exercuit non solum in viuo, sed etiam in mortuo. 11. Philip. 294
 Sed quid ego vestram crudelitatem expromo, quam in ipsum me ac meos adhibuistis: pro Domo sua, 47. a
 Homo crudelitate barbarus. pro Flac. 19. a
 Vestrum nemo est, quin intelligat Pop. Romanum, &c. hoc tempore domestica crudelitate laborare. pro Rosc. Am. 92. a
 Vxorem meam vexauistis, rapuistis, omni crudelitate lacerauistis. pro Dom. 225. b
 Crudelitate sanguinis perlitus. pro Rosc. Amer. 89
Crudeliter.
 Crudeliter animaduertere aliquem in Cat. 103. b
 Qui de pernicie Reip. exitio huius vrbis tam acerbe, tamque crudeliter cogitat. 4. in Catil. 82. a
 Crudeliter criperere aliquid cuiuspiam. ad Att. 275. b
 De eueredis autem, diripiendisque vrbibus valde considerandum est, nequid temere, nequid crudeliter fiat. 1. Of. 45. a
 Crudeliter mori. pro Syl. 181. b
 Crudelissime interficere. 1. Philip. 25. a
 Crudelissime perire. pro Syl. 56. a
Cruot.
 Liberos vestros ad caedem & cruorem non sum passus extrahi. Inequum. 193. b
 Cruorem inimici quam recentissimum ostendere. pro Sex. Rosc. 11. a
Cruentus.
 Cruentus mucro. in Catil. 25. a
 Cruenta pecunia. 1. Philip. 13
 Tu P. Clodii cruentum cadauer eiecisti domo. pro Mil. 108. b
 Et tu cum gladio cruento comprehensus es. de Orat. 124. b
 Quasi cruentæ guttae imbrium. de Nat. d. 2. 10
 gg. iii.

Cruenta promissa. 8. Philipp. 2. 41
Cruentis inustum literis. 1. fam. 41

Cruento.

Hæc te, si vllam partem habes sensus, lacerat, hæc cruentat oratio. 2. Philip. 90. a

Tribunus plebis templum cruentauit. pro Sest. 20. b
Ego meam salutem deserui, ne propter me ciuium vulneribus Resp. cruentaretur. post redit. in Senatu. 4

Vt aut cum matre corpus miscere videamur, aut, &c. atque etiam trucidare aliquem, & impiè cruentari, &c. de Diuina. lib. 1. 56

Secures suas cruentari scelere noluit, &c. de Arusp. resp. 31. a

Crus.

Qui præstantissimos ciues Pollentia expulit, & quidem fracto cruce. in Ant. 233. b

Perire eum non posse, si ei crura fracta essent. in Ant. 252. b

Sin autem sic ageris, vt arguatis aliquem patrem occidisse, &c. crura quidem vobis nemo suffringet. pro Sex. Rosc. 34

Velut ibes maximam vim serpētium conficiunt, quum sint aues excelsæ, curibus rigidis, corneo proceroque rostro. 1. de Nat. d. 72

Crusta.

Cybiratæ fratres vocantur, pauca improbant, quæ probarent, iis crustæ aut emblemata detrahuntur. 6. Verr. 46. a

Crustuminus.

Crustuminus ager. pro Flac. 161. b

Crustumina tribus Romæ. pro Corn. Bal. 46. & pro Plan. 31

Crux.

Itaque illa crux sola post conditam Messaniam illo in loco fixa est. in Verr. 270. b

Crucis nomē quam inuisum Romanis fuerit. pro C. Rab. 10
Non ego, si te cruci suffixum viderem, maiori afficerer lætitia ex corporis tui laceratione. in Pis. 88. b

Is crucem sibipfi constituit, ex qua tu eum antè detraxisti. 1. ad Quint. frat. 39, & 40

Vt quam damnatis seruis crucem fixeras, hanc indemnatis ciuibus Romanis reseruares. 7. Philip. 10. a

Strato in crucem actus est, execta lingua. pro Cluent. 57. b

Policrates Samius ab Oronte Prætoris Darei in cruce actus est. 5. de Finib. 158. a

De saxo in crucem. ad Att. 230. b

Verres ciues Romanos in crucem sustulit. in Verr. 77. b

Statim deinde iussu Prætoris in crucem esse sublatū. 7. Verrinarum, 6. a

In crucem tolli. ad Att. 108. b

Qui ciues Romanos morte, cruciati, cruce affecerit. 3. Verrinarum, 6. a

Quis enim audeat violare, proposita cruce vel saxo: ad Atticum, 131. b

Hostis teterrimus omnibus bonis cruces & tormenta minatur. in Ant. 250. b

Crucio.

Illam suspicio intolerabili dolore cruciat. Tusc. q. lib. 1. 100
Officii mei deliberatio me cruciat, cruciauitque adhuc. ad Atticum, 133. b

Cruciare dolore, fame, vigiliis. 2. de Finib. 22, & 105. a

Cruciatu est à Dolabella Trebonius, &c. in Ant. 232. b

Cruciari & sollicitum esse. pro Muren. 80. a

Cruciari dies, noctesque. Parad. 21

Cruciari dies, noctes torqueri vellent. de Finib. lib. 5. 25

Cruciari maximis doloribus podagræ. Tusc. q. lib. 2. 40

Cruciari non ferendis doloribus. de Finib. lib. 5. 29

Cruciari summis doloribus. de Finib. lib. 2. 12. & lib. 4. 17

Cruciari libidine augendi bona. Parad. 7

Vulnere ac dolore corporis cruciari ac cõsumi. de Arusp. 35. a

Cruciatus.

Illi scelerum suorum conscientia cruciati, Populo Rom. poenas dabunt. Antequam. 12. a

Cruciati vita atque dedecore, sepultura ac iustis exequiis caruerunt. 2. de Legib. 42

Cruciatus.

Tantum enim mihi dolorem cruciatumque attulerunt errata ætatis meæ, vt, &c. 16. fam. 27. ex epist. Ciceronis filii.

Postulabant autem pro homine miserrimo atque infœlicissimo qui vel ipse sese in cruciatū dari cuperet. pro S. R. 71. a

Omnem cruciatum perferre. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 24

Qui retinendi officii causa cruciatum subierit volūtarium. Offic. 3. 143

Morte, cruciati, cruce afficere aliquos. 3. Verr. 6. a

Magno animi cruciati vitam agere. de Diuin. 113. b

Dionysius maximo cruciati timoris angustissimus est, qui, &c. Offic. 37. b

Cruciati maximorum dolorum confectus. 11. ad Att. 23

Summo cruciati supplicioque Varius homo importunissimus perit. 3. de Nat. 60

Cui viperino morfu venæ viscerum

Veneno imbutæ, tetros cruciatus cient. 2. de Finib. 151. a

At quàm pulchrè dicere videbare, quum ex altera parte, &c. ex altera autem cruciatis maximis toto corpore, nulla nec adiuncta, nec sperata voluptate. 2. de Finib. 102. a

Cruciamentum.

Nec grauiora verè sunt carnicum tormenta, quàm interdum cruciamenta morborum. 11. Philipp. 294

Ctesiphon.

De Ctesiphonte iudiciū Athenis quo tempore factum. Orat. 151

Pro Ctesiphonte omnium Demosthenis orationū perfectissima. Orat. 73

Cubicularis, Cubicularius, Cubiculum, Cubile, Cubito, Vide Cubo.

Cubitus.

Cubitum nullum affiduo cursu processit. 13. ad Att. 13

Quiesce tu, cuius pater cubito se emungere solebat. 4. ad Heren. 239

Nam super terræ tumulum noluit quid statui, nisi columellam tribus cubitis non altiorè, aut mensam, aut labellum: &c. 2. de Legib. 61

Cubo.

Quum iste etiam cubaret, in cubiculū introductus. 5. Verrinarum, 46. a

Alexandrum Pheræum vxor sua, cum simul cubaret, occidit. de Inuent. 80. b

Simonides dicitur ex eo quod meminisset, quo eorum loco quisque cubuisset, demonstrator vniuscuiusque sepeliendi fuisse. 2. de Orat. 192. a. Hoc est, discubuisse.

Propter aliquem cubare. pro Sex. Rosc. 39. a. Id est, iuxta. In eo conclau cubandum ei fuisset, quod proxima nocte corruit. 2. de Diuinat. 29. a

Deinde cubitum discessimus. de Som. 12. b

Alligandi essent omnes, qui cubitum irent. de Diuin. 133. b

Cum pater cœnatus cubitum in idem conclau cum duobus filiis isset. pro Sex. Rosc. 29. b

Cubans.

Ægrotus in lecto cubans. ad Heren. 22. b

Cretes, quorum nemo gustauit vnquã cubans. pro Mur. 142. b

Itaque narrabat eum grauius & copiosè de ipso nihil esse bonum, nisi quod honestum esset, cubantem disputauisse. 2. Tusc. 104. a

Cubito.

Qui propter nescio quam credo timiditatem, & nocturnos quosdam inanes metus tecum semper, pufio cum maiore sorore cubitauit. pro Cæl. 28. a

Cubile.

Non limen cubiculi, non cubile filiarum. pro Cluent. 20. b

Terra cubile erat Anacharsi. 5. Tusc. 130. a

Abducat Patrocles credo, vt collocet in cubili, vt vulnus obliget. 2. Tusc. 67. a. pro Cluent. 66. a

Cum, quod in eas cubile, non sentis. de Arusp. 252. b

Cubile Pheræi inire est ausus. 9. fam. 51

Vsurpare duplex cubile dicitur mulier, quum adulteratur. Pæto, lib. 9. 51

Nulli sunt inuenti tam aut fortuna miseri, aut voluntate perdit, qui non cubile ac lectulum suum saluum esse velint. 4. in Catil. 89. a

Cubilia & nidi gallinarum & auium. 1. de Nat. d. 134. a

Vt omnes mortales istius auaritiæ, nō iam vestigia, sed ipsa cubilia videre possint. 4. Verr. 138

Delitescunt cubilibus bestiarum. 2. de Nat. d. 189. a

Strages tuas nos non vestigiis odorantes ingressus tuos, sed totis volutationibus corporis, & cubilibus persecuti sumus. in Pis. 65

Cubiculum.

Cubiculum subgrande. 3. ad Q. fratrem, 2

Cum fores cubiculi clauserat. Tusc. quæst. 239. b

Is, cum iste etiam cubaret, in cubiculum introductus est. 5. Verrinarum, 46. a

Quando Galba de triclinio tuo exibis: cum tu, inquit, de cubiculo alieno. de Orat. 133. b

Ne domo quidē tua & cubiculo esse exclusam. 1. ad Q. fr. 19

Tantæque ambitione Prouinciæ totius in vno cubiculo inclusa. 4. Verrin. 92. a

Ex illo cubiculo tuo, ex quo tibi Stabianū perforasti. 7. fa. 1

Nec atriolam habere poterat adiuncta cubicula, & eiusmodi membra. ad Q. frat. 318. b

Cubicularius.

Aditus autem ad me minimè prouinciales, nihil per cubicularium. Att. lib. 6. 113. 9. a

Hunc vestri ianitores, hunc cubicularii diligunt. 5. Verrin. 7

Cubicularis.

Cubicularis lectus. 5. Tusc. 83. a

Quidam somniauit, ouum pendere ex fascia lecti sui cubicularis. de Diuin. 136. b

Cuias.

Socrates quidem quum rogaretur cuiatem se esse diceret, Mundanum, inquit: totius enim mundi se incolam & ciuem arbitrabatur. 5. Tusc. 152. a

Cuius.

Ea cædes potissimum criminis datur ei, cui interfuit, non ei cui nihil interfuit. pro Mur. a

Apronius certiore facit istum, cuius res erat, quid rei esset. 5. Verrin. 56. a

Vt optima conditione sit is, cuius res sit, cuius periculum? 3. Verrinarum, 100

Cuiusdammodi.

Num etiã si fissum cuiusdammodi fuerit in iecore, lucrum ostenditur. 2. de Diuin. 50. a

Cuiusmodi.

Vbi enim melius vti possumus hoc, cuiusmodi est, otio? 5. Tusc. quæst. 179. a

Quod cuiusmodi sit, satis intelligere non possum. 5. fam. 2. pro, quod quid sibi velit.

Quod si hæc cum summè inutilia, tum multò turpissima sint, legem cuiusmodi sit, in præsentia conseruari à iudicibus. 2. de Inuent. 222. a

Cuiusmodicunque.

Nam illud me non præterit, cuiusmodicunque mater sit: tamen in iudicio filii, de turpitudine parentis dici vix oportere. pro Cluent. 11. a

Cuiusquemodi.

Vereor enim cuiusquemodi es Rosci, ne ita hunc videam voluisse seruare, vt tibi omnino non pepercerim. pro Rosc. Amerino, 57. a

Sed tamē iudicium fieri videtur, quum tabulæ illæ ipsæ cuiusquemodi sunt, proferuntur. pro Flac. 31. a

Quum enim fertur quasi torrens oratio, quauis multa cuiusquemodi rapiat, nihil tamen teneas, nihil apprehendas. 2. de Finib. 5. a

Tot Prætores, tot Cõsules in Sicilia tum in pace, tum etiam in bello fuerunt, tot homines cuiusquemodi. 6. Verr. 6. a

Cuiquamodi.

Tuque ad me velim omnia quam diligētissimè, cuiquamodi sunt, scribas. 3. ad Attic. 37. Id est, qualiacunque sunt, siue læta, siue tristia.

Culcitra.

Collocemus in culcitra plumea, psaltriam adducamus. 3. Tusc. quæst. 39. a

Silius culcitra non habet. Att. lib. 13. 65

Culeus.

Quidam iudicatus est parietem occidisse, ei statim, quod effugiendi potestas non fuit, lignæ solæ in pedes inducæ

sunt. Os autem obuolutum est folliculo, & præligatum: deinde est in carcerē deductus, vt vbi esset tantisper, dum culeus, in quem coniectus in profluentem deferretur, comparatur. 2. de Inuent. 232

Quoniam Smyrnæ duos Mysios insuisses in culeum. ad Q. fratrem, lib. 1. 93

In sui voluerunt in culeum viuos, atque ita in flumē deiici. pro Rosc. Amer. 42. a

Vtrum malit ceruicis Roscio dare, an insutus in culeum, supplicium parricidarum, per summum dedecus vitam amittere. pro Rosc. Amer. 18. a

Culina.

Vbi igitur, inquires, philosophia: tua quidem in culina, mea molesta est. ad Cassium, lib. 15. 47

Oblitiscine es igitur fungorum illorum, quos apud Niciam & ingentium culinarum cum Sophia Septimix: Dola-bellæ, lib. 9. 19

Culmus.

Herbescens viriditas, quæ nixa fibris stirpium sensim adolescit, culmoque erecta geniculato, vaginis iam quasi pubescens includitur. de Senect. 47

Culpa.

Peccare, est tanquam transilire lineas, quod cum feceris, culpa commissa est. Parad. 119. b

Graues solent offensiones esse ex grauibus morbis, si qua culpa commissa est. epist. 262. b

Culpa ea est à nobis contracta, vt, &c. 11. ad Att. 49

Non enim C. Rabirium culpa delicti in discrimen vocauit. pro Rab. 90. b

Sed omnium istiusmodi querelarum in moribus est culpa, non in ætate. de Senect. 7

Senatori, qui non aderit, aut causa aut culpa esto. de Legibus, 186. b

Ne maior pœna, quàm culpa sit, cauendum. 1. Offic. 125. a

Maxima autem culpa in eo est qui & veritatem aspernatur, & in fraudem obsequio impellitur. de Amicit. 75. a

Magis adeo id facilitate, quàm vlla alia mea culpa contigit. de Orat. 181. b

De reliquo iam nostra culpa erit, si te dimiserimus. de Or. 93. b

Culpa patris eum non corruptit. 10. ad Att. 10. pro, non corruptus est culpa & vitio patris.

Huius rei culpa in te residet. ad Att. 285. b. Brutus Ciceroni, 16. 5. a

Temporum culpa. Att. lib. 9. 171. 3. a

Culpa tua summa est, vel, Culpa nonnulla est. 3. fam. 27

Iniusti oneris impositi tua culpa sit, mea recepti. Or. 100. b

Ergo idecirco turpis hæc culpa est, quod, &c. pro S. R. 66

Multorum est & varia culpa. epist. 12

Cum à te non solum liberationem culpæ, sed etiam errati veniam impetrauissent. pro Ligar. 1

Non potes effugere huius culpæ pœnã, te patrono. ep. 266. b

Culpæ alienæ me reum facies: ad Brut. 11. in epist. Bruti.

Culpæ meæ socium quæro. 3. ad Att. 24

Nec cum Paradis libidinem videmus, à Deo causam requirimus, cum culpæ penè vocem audiamus. de Nat. d. 78. b

Am profecto te intelliges inopia criminum, summam laudem Sex. Roscio vitio & culpæ dedisse. pro S. R. 28

Cum te Ædilem fieri oportuisse dicis, populi culpam, non competitoris accusas. pro Planc. 7. a

Attribuere culpam alicui. 7. Verrin. 104. a

Facti alicuius atrocitatem, aut omnino culpam augere. de Inuent. 68. b

Sed opinor quiescamus, ne culpam nostram coarguamus. ad Atticum, lib. 9. 173. 8. a

Omnino omnem culpam Domitius in Pompeium confert. Att. lib. 8. 160. 6. & 9. 171. 3. a

Sua vitia insipientes, & suam culpam in senectutem conferunt. de Senect. 79. b

Vt in eo, in quo reprehendatur, culpam in aduersarium conferat. Orat. 209. b

Dimouere culpam ab aliquo. 2. de Inuent. 140. a

Extra culpam esse. 7. Verrin. 104. a

Extra omnem culpam causamque sese ponere. de Vniu. 51. a

Ego culpam non in Nauarchis, sed in te fuisse demonstro. 7. Verrin. 104. a
 Nolite igitur fortunam conuere in culpam. pro R. P. 18
 Ille damnatus est, nullam aliam ob culpam, nisi propter dicendi inficiam. de Orat. 119. a
 Culpam præstare. 1. de Inuent. 56
 Nihil nisi culpam, sapientis esse præstare. 9. famil. 37
 Præter culpam & peccatum nihil homini horribile accidere potest. 5. famil. 64
 Nullum magnum malum præter culpam. 6. famil. 12
 Simus igitur ea mente, quam ratio & veritas præscribit, vt nihil in vita nobis præstādum, præter culpam, putemus. Torquato, lib. 6. 3
 Culpam præteritam redemisse. 10. famil. 14. in epist. Planci.
 Horum malorum culpam fortuna sustinet. Att. lib. 7. 123. 2. a. Cassio, lib. 15. 15. 7. a
 Cassiæ legis culpam Scipio tuus sustinet: quo authore lata esse dicitur: tu si tabellariam tuleris, ipse præstabis. 3. de Legib. 54. a
 Atticæ meæ velim me ita excuses, vt omnem culpam in te transferas. Att. lib. 15. 47. de Senect. 13. a
 Nō & illa piē fecit, & hic à culpa remotus est. pro Mur. 67. a
 Quæ non nostra culpa nobis accident, fortiter ferre debeamus. 6. famil. 54
 Cūm Domitius dixisset, vestra culpa hæc acciderunt equites Rom. ad Q. frat. 314. b
 Iudicans hæc eius opera accidisse ac culpa. ad Att. 137. b
 Carere culpa. Torquato, lib. 6. 1. 11. a
 Culpa contracta sunt omnia. 11. ad Att. 19
 Homines quæ culpa ipsorum contracta sunt, molestissimè ferre debent. 1. ad Q. frat. 2
 Ex culpa eximere aliquem. 2. de Inuent. 138. a
 Sed & illi priores erant, & Ephorus in culpa est. Orat. 215. b
 Non competitor, à quo es victus, sed populus, à quo es præteritus, in culpa est. pro Planc. 260. b
 Nos in culpa sumus. epist. 160. b
 Non omnes in culpa sunt ac suspicione ponendi. pro Cluentio, 44. b
 Similique sunt in culpa, qui officia deserunt mollitia animi, id est laborum & dolorum fuga. 1. de Finib. 51. a
 Vt si medicus sciat cum, qui, & magna sit in culpa. de Nat. deor. 75. b
 Et hic honos veteri amicitia tribuendus est, vt is in culpa sit qui faciat, non qui patiat in iuriam. de Amicit. 67. a
 Non dicam ne illud quidē, si maximè in culpa fuerit Apollonius, tamen, & in Verrem, 239. b
 Malo Tyronis verecundiam in culpa esse, quàm illiberalitatem Curii. ad Att. 122. b
 In culpa & suspicione ponere aliquos. pro Cluent. 100. a
 Ego liberos tuos culpa libero, neque te accuso. 13. ad Att. 27
 Neque verò, vt te liberent aliqua culpa, quam tu vereris ne à te suscepta videatur. pro Planc. 270. b
 Non sine magna culpa illius. 14. ad Att. 40
 Hoc sine maxima culpa negligentia fieri non potest. de Petit. Consul. 209. b
 Et si aliqua culpa tenemur erroris humani, à scelere certè liberati sumus. pro Marcel. 7. a
 Culpa vacare, & abesse à culpa, idem. 6. famil. 8. 10. 12
 Culpa vacare magnum solatium. 7. famil. 10
 In hoc vno genere omnes inesse culpas istius maximas avaritiae, maiestatis, dementiae, libidinis, crudelitatis. 7. Verrinarum, 34. a

Culpo.

Non te tui piget homo leuissime, quum culpas quæ in historiis gloria mihi ducis. in Sallust. 4. a
 Patientiam altius culpare. in Sallust. 7. a
 Quæ si tu mihi vt vitia obicit, temeritas tua reprehēdetur, non mea vitia culpabuntur. in Sallust. 7. a

Culter.

Qui cultros metuens tonforios, candente carbone sibi adurebat capillum. 2. Offic. 3. a. de Dionysio tyranno.

Cultio, Cultor, Cultrix, Cultura, Cultus, Vide Colo.

Cum, præpositio.

Statutum ac deliberatum aliquid cum animo habere. 5. Verrinarum, 79. a
 Recordari cum animo. pro Cluent. 34. a
 Cum aratoribus & cum ciuitatibus frumentum aestimasse. in Verrem, 191. b
 Cum cæteris tuis laudibus hæc est maxima. de Orat. 136. b
 Cum causa dicere. 2. de Orat. 136. a
 Certè enim scio te fecisse cum causa. ad Q. frat. lib. 1. 2. 9. a
 Vagemur egentes, cum coniugibus & liberis. ad Att. 118. b
 Perspicere aliquam rem cum consilio & cura. de In. 64. b
 Omnia rabidè appetentem cum inexplebili cupiditate. Tusc. quæst. 231. b
 Ager efficit, cum octauo bene vt agatur: verum vt omnes dii adiuent, cum decimo. 5. Verrin. 92. a
 Medimnum autem ex iugere decumano dari poterit, quum ager, id quod perrarò euenit, cum decumo extulisset. 5. Verrin. 93. a
 Idque faciunt cum desyderio, & cum quadam similitudine amoris humani. de Amicit. 111. b
 Quum è Præfectura Reatina Romam venienti noctu duo iuuenes cum equis albis dixissent, Regem Persem illo die captum, Senatui nuntiauit. 2. de Nat. deor. 9. a
 Quo de genere supra cum exemplis diximus. Orat. 218. b
 Immissi cū falcibus multi, purgarunt & aperuerunt locum. 5. Tusc. 93. a
 De se autè hoc prædicat, Antiocho Ebutii seruo imperasse, vt in Cecinnam aduenientè cum ferro inuaderet. pro Cecinna, 18. a
 Erit explicādum in laude iustitiæ, quid cum fide, quid cum æquabilitate, quid cū eiusmodi, & c. fecerit. 2. de Or. 188. a
 Mulier cum magno fetu. ad Heren. 40. b
 Consensio in naues cum fuga. de Diuin. 94. b
 Et tu cum gladio cruento comprehensus es. de Orat. 124. b
 Sed Possidonium, sicut æquum est, cum bona gratia dimittamus. de Fato, 1. a
 Sæpe mirari soleo cum hoc C. Lælio, & c. de Senect. 77. b
 Iullium cum his ad te literis misi. epist. 20. b
 Neque enim solūm honore anteceditibus, sed iis etiam qui cum imperio sunt, maiores natu augures anteponuntur. de Senect. 59. a
 Qui igitur cum esses cum imperio, iam tum iudicium & crimen horrebas. 7. Verrin. 60. a
 Neque solūm cum lætitiæ viuendi rationem accepimus, sed etiam cum spe meliore moriendi. 2. de Legib. 58. a
 Moliri aliquid cū labore operoso ac molesto. 2. de N. d. 83. a
 Accurrisse Romam, & cum prima luce Pomponii domum venisse dicitur. 3. Offic. 152. a
 Metellus cum prima luce furtim in campū itineribus propè deuiis currebat. Att. lib. 4. 72. 8. a
 Semper magno cum metu dicere incipio. pro Cluent. 39. a
 Quanquam intelligo me cum multis esse facturum: tamen, & c. epist. 170. b
 Responsum Aruspicum, in quo cum aliis multis etiam illud est, loca sacra, & c. de Arusp. resp. 245. b
 Tu verò, & c. quique magnam facultatem sis habiturus cum omnibus tuis viuendi, & c. debes istam molestiam quàm leuissimè ferre. epist. 74. b
 Nos illud quidem cum pace agemus. 5. Tusc. 121. a
 Pecuniosus, an tenuis: priuatus, an cum potestate sit. 1. de Inuent. 53. a
 Ira procul absit, cum qua nihil rectè fieri potest. Offic. 27. b
 Venit iste cum sago. ad Heren. 40. b
 Hisce omnibus Catilina, cum Reip. salute & cum tua peste ac pernicie proficiscere. in Catil. 104. b
 Orationem cum seueritate audiri, poetas autem cum voluptate. Orat. 214. b
 Tu ipse cum Sexto scire velim, quid cogites de exeundo. ad Atticum, 111. b
 Inficius faciendi, cum aliqua solertia iudicandi. de Opt. gen. Orat. 244. b
 Id est difficile, quòd cum spe magna sis ingressus, id non exequi vsque ad extremum. pro Rab. Posth. 3. a

Quid denique cum aliqua virtute aut fecerit aut tulerit. de Orat. 112. b

Cum, aduerbium.

Iam anni quadringenti sunt, cum hoc accidit. Orat. 213. b
 Mar. Curius, cum Appius de plebe consulem nō accipiebat, patres auctores fieri coëgit. de Clar. Orat. 169. b
 Vix annus intercesserat ab hoc sermone, cum iste accusauit Norbanum. de Orat. 117. b
 Cūm est allatum ad nos de temeritate eorum, qui, & c. grauius primo nuntio commotus sum. epist. 40. b
 Vtinam illum diem videam, cum tibi gratias agam. Att. a
 Sed cum in te modestiam nullam animaduerto, respondebo tibi. Sallust. in Cic. 270. b
 Sæpe enim de L. Crasso familiari illo tuo videor audisse, cum te togatis omnibus sine dubio anteferebat. 1. de Nat. deorum, 79. a
 Vnū atque idem erat tēpus, cum L. Flacco portas tota Asia clauderet, Cappadocè autem illum recipiebat. pro Fl. 48
 Numa magnus vir habendus est, cum illam sapientiam cōstituendæ ciuitatis, duobus propè seculis antè cognouit, quàm eam Græci natam esse senserunt. de Orat. 122. b
 Mater quæ multos iam annos, & nunc, cum maximè filium interfectum cupit, & c. pro Cluent. 9
 Qui nūc, cum ille damnatus est, tamē dicūt, & c. de Or. 105. b
 Satisne constanter facere videamur, qui cum præcipi nihil posse dicamus, tamen & aliis de rebus differere soleamus, & c. a
 Vna nox intercesserat, cum iste Dorotheum sic diligebat, vt, & c. 4. Verrin. 62. a
 Aliquot enim sunt anni, cum vos duos elegi, quos præcipuè colerem. ad Att. 147. b
 Multi anni sunt, cum ille in ære meo est. epist. 251. b
 Cūm diutius in negotio curaque fueram, ad Carpinatium reuertebat. in Verrem, 231. b
 Cūm vnum sit iudicium. epist. 74. b
 Fuit quoddam tempus, cum homines existimarent, te, & c. epist. 144. b
 Eadem virtutem istam veniet tempus cum grauius gemes. Att. lib. 2. 34. 4. a
 Nondum centum & decem anni sunt, cum de pecuniis repetundis à L. Pisone lata est lex. 2. Offic. 111. a
 Mihi gratissimū fecisti, cum eum nobis anticum, quàm seruum esse maluisti. epist. 263. b
 Dies nondum decem intercesserant, cum ille alter filius infans necatur. pro Cluent. 20. a
 Tibi maximas gratias ago, cum tantum meæ literæ potuerunt, vt his lectis, & c. Seruio, lib. 13. 25. 3. pro quòd.
 Præsertim cum possem promittere. epist. 79. b
 Biennium præterit, cum ille xaxaxaxax affiduo cursu cubitum nullum processerit. Att. lib. 13. 13
 Iam pridem scito esse, cum vnum te pluris, quàm omnes illos putem. ad Att. 193. b
 Non nihil me consolatur, cum recordor quanta, & c. a
 Cūm ego verò tanto interuallo claustra ista nobilitatis refregissem, & c. nō arbitrabar accusatores esse dicturos. pro Murena, 127. b
 Iam biennium est, cum virtuti nuntium remisisti. ep. 253. b
 Sed tu omnia cōsilia differebas in id tempus, cum sciremus quæ Brundusii acta essent. Att. lib. 9. 188. 4. a
 Fides mea, quam cum secutus es, nunquam te consilii tui pœnitebit. in Ant. 263. b
 Cūm in omnibus causis grauioribus initio dicēdi commoueri solem, tamen in hac multa ita me perturbant, & c. pro Deiotaro, 1. a
 Præclare facis, cum tenes memoria. de Finib. 91. b
 Gratulor tibi, cum tantum vales apud Dolabellā, quantum, & c. ad Att. 226. b
 Quem quidē ego, etsi mirabiles vtilitates mihi præbet, cum valet, in omni genere vel negotiorum vel studiorū meorum: tamen, & c. Att. lib. 7. 125. 2. a
 Bene facitis, cum venitis, & c. ad Heren. 39. b
 Cūm in Africam venissem, & c. nihil mihi fuit potius. de Somn. Scip. 126. b

O præclaram existimationem nostri ordinis, cum socii iudicia de pecuniis repetundis fieri volunt. in Verr. 74. b
 Cūm velint Romæ esse, cum commodum sit, quacunque velint, summo cum imperio iudicioque omnium rerum vagari vt liceat conceditur. de Leg. Agr. 45. a

Cum & Tum.

Imparatus cum à militibus, tum à pecunia. ad Att. 112. b
 Ergo de omni statu, consilioque totius vitæ, aut certare cum aliis pugnaciter, aut frustrari cum aliis, tum etiam me ipsum velim. Acad. quæst. 17. b
 Nam cum te semper amaui, dilexique, tum mei amantissimum cognoui, & c. Marcellus, lib. 15. 8. 1. a
 Velis per te, me hoc muneris, cum ipsis amicis hominibus, tum municipio Caleno, tum Leptæ dare. epist. 132. b
 Lætulum nostrum cum cæteris artibus, tum in primis imitatione tui fac erudias. epist. 8. b
 Nam cum maximam cepissem lætitiā ex patris epistola, tum verò iucundissimæ tuæ literæ cumulum mihi gaudii attulerunt. epist. 264. b
 Ego cum antea studiosè commendabam Marcellum, tum multò nunc studiosius, quòd, & c. epist. 123. b
 Hoc exornationis genus cum commodum est auditu, tum verò vehementer comprobatur. ad Heren. 30. b
 Quare cum dolore conficiar, tum etiam pudore. Terentia, lib. 14. 3. 3. a
 Sed cum me purgatum vobis esse cuperem, tum etiam vestra in me attentè audiendo benignitas prouexit orationem meam. pro Domo sua, 26. a
 Quo audito vehementer sum cōmorus, cum de Syria, tum de mea Prouincia, de reliqua denique Asia. epist. 244. b
 Nam cum te semper tantum dixerim, quātum, & c. tum his tuis factis sic incensus sum, vt, & c. epist. 133. b
 Nam cum iam diu diligerem Marcum Anneum, deque eo, & c. tum verò postea quàm mecum fuit. epist. 224. b
 Sanè sum perturbatus, cum ipsius Satrii familiaritate, tum Domitii, in quo, & c. ad Att. 2. b
 Cūm mihi multa grata sunt, tum in primis, q, & c. ep. 123. b
 Nam literæ tuæ cum reb' ipsis essent & beneficiis in Remp. gratissimæ, tum erant grauissimis verbis sententiisque plenæ. epist. 155. b
 Et cum gratulor, tum verò quibus verbis tibi gratias agam, non reperio. Cælio, lib. 2. 8. 2. a
 Cūm in cæteris ciuitatibus, tum maximè in nostrā. de Clar. Orat. 5. a
 Quod cum in omni re, tum in hoc maximè negotio potes existimare. epist. 55. b
 Sine quo cum in vita nihil quicquam egregium, tum certè hoc quod tu expetis, nemo vnquā assequetur. 1. de Or. 66. a
 Hoc cum antea intelligerem, tum verè proximè iudicauit. ad Atticum, 104. b
 Ex victoria cum multa mala, tum certè tyrannis existet. ad Atticum, 104. b
 Itaque cum meus me moror quotidianus lacerat & conficit, tum verò hæc addita cura vix mihi vitam reliquam facit. Att. lib. 3. 48. 2. a
 Sic enim sentio, ius legatorum cum hominū præsidio munitum sit, tum etiā diuino iure esse vallatū. de Arusp. 30. a
 Cūm multa res in Philosophia nequaquam satis adhuc explicatæ sunt, tū perdifficilis Brute (quod tu minime ignoras) & perobscura quæstio est de natura deorum. 1. de Natura. deor. 1. a
 Cūm multis in locis nostrorum hominum ingenia, virtutesque Brute soleo mirari, tum maximè his studiis, & c. 4. Tusc. quæst. 1. a
 Luxuria verò cum omni ætati turpis, tum senectuti fœdissima est. 1. Off. 173. a. Hoc est, Præterquam quòd est omni ætati turpis, tum maximè senectuti fœdissima est.
 Nisi mihi dolor meus, cum omnes partes mentis, tum maximè huius generis facultatem ademisset. ad Att. 41. b
 Primum tibi, vt debeo, gratulor: lætòrque cum præsentem, tum etiam sperata tua dignitate, & c. Cælio, lib. 2. 8. 1. a
 M. Fabio viro optimo, & homine doctissimo familiarissimè vtor, mirificèque cum diligo, cum propter summum in-

genium eius, summamque doctrinam, tum propter singulariorem modestiam. Cælio, lib. 2. 13. a
 Omnino cum inferior res nunquam accidit, tum ne deliberatio quidem difficilior. epist. 47. b
 Quibus cum rerum gestarum gloria, tum etiam sapientiae laude perfrui licuit. de Clar. Orat. 165. b
 Id cum sæpe, tum, cum te audirem, paulò antè contigit. de Nat. deor. 13. b
 Plena exemplorum est Resp. cum sæpe, tum maximè bello Punico secundo. 3. Offic. 62. a
 Factum est, vti cum summum in veteribus patronis multis, tum nonnullum etiam in me præsidium suis fortunis constitutum esse arbitrarentur. 1. Verrin. 1. a
 Ille omnis antea et vitæ fructum hodierno die maximum cepit, cum summo consensu Senatus, tum præterea iudicio tuo grauissimo. pro Marcel. 131. b
 Hæc cum summè inutilia, tum multò turpissima sunt. 2. de Inuent. 122. a
 Graui teste priuatus sum amoris summi erga te mei, patre tuo clarissimo viro, qui cum suis laudibus, tum vero te filio superasset omnium fortunam, &c. ad Curionem, 11. 2. 3
 Ad consolandum autem cum illa valeant, quæ collegisti, &c. tum nihil plus, quàm quod, &c. epist. 70. b
 Cum ipsum Furnium per se vidi libentissimè, tum hoc libentius, quòd illum audiens, te videbar audire. Planco, lib. 10. 3. 1. a
 Res militaris, in qua cum virtute nostri multum valuerunt, tum plus etiam disciplina. Tusc. quæst. 148. b
Cumprimum.
 Cumprimùm poterit isthuc recurrere, nò dubitabit, ne quo loco Reip. desit. epist. 166. b
 Sed tamen cumprimùm posse ingredi cœpit, non recusabat. epist. 153. b
 Cumprimùm Romam veni, fuitque cui rectè ad te literas darem, nihil prius faciendū mihi putavi. Att. lib. 4. 70. 1. a
Cumprimis.
 Homo cumprimis honestus. in Verrem, 104. b
 Homo domi suæ cumprimis locuples. in Verr. 122. b
Cumanus.
 Cumanus ager. in Rullum, 68
Cumanum.
 Cumanum, villa Ciceronis. 12. famil. 46
Cumulus.
 Ad summam lætitiā meam, quam ex tuo reditu capio, magnus ex illius aduentu cumulus accedit. Att. lib. 4. 54
 Vt ad illam optimam prædam damnatio S. Roscii velut cumulus accedat. pro S. Rosc. 19. b
 Quare à te peto, vt ad eam liberalitatem, qua sine meis literis vsus es, quam maximus his literis cumulus accedat. 12. famil. 57
 Tamè ad tua innumerabilia in me vnum merita, quod fieri iam posse non arbitrabar, maximus hoc tuo facto cumulus accesserit. pro Marcel. 20. a
 Peto à te, vt ad eam voluntatem, quam tua sponte erga Cæcinnam habiturus esses, tantus cumulus accedat commendatione mea, quanti me à te fieri intelligo. 6. fam. 33, 34. ad Cæsarem, lib. 13. 32. ad Att. lib. 16. 333. 3. a
 Ergo ille cumulus dierum hominis est dignitati tributus. de Prouinc. Consul. 21
 Vt ad cumulum spe maiorum præmiorum ipsius sententia septimadecima accederet. pro Cluent. 33. b
 Cumulum gaudii mihi iucundissimæ tuæ literæ attulerunt. 16. famil. 26. ex epist. Ciceronis filii.
 Cumulum aliquem afferant meæ literæ. 13. famil. 89
 Cumulum deruam de laudibus eius. 16. ad Att. 28
 Accesserint in cumulum manubiæ nostrorū imperatorum. contra Rullum, 78. b
 Cumulo magno auxeris magnum beneficiū tuum. 13. fa. 84
 Atque adulescentulorum nobilium introductiones nonnullis iudicibus pro mercedis cumulo fuerūt. 1. ad Att. 39
Cumulo.
 Tamen hæc aliis nefariis cumulant atque adaugent. pro Sex. Rosc. 18. a

Hic idem Africanus eloquentia cumulauit bellicā gloriam. 1. Offic. 62. a
 Nōne etiam alio incredibili scelere hoc scelus cumulasti in Catil. 100. b
 Summum bonum, quod cumulatur ex integritate corporis, & ex mentis ratione perfecta. de Finib. 134. b
 Nunc enim demum mihi animus ardet, nunc meum cor cumulatur ira. pro Cælio, 29. a
 A te peto, vt ea, quæ initio ostendisti, deinde quæ fecisti, ad exitum augeri & cumulari per te velis. epist. 220. b
 Non possum non confiteri, cumulari me maximo gaudio, quòd, &c. ad Att. lib. 14. 315. 1. a
 Duæ partes mihi supersunt illustrandæ orationis, ac totius eloquentiæ cumulandæ. de Orat. 151. b
 Remunerando cumulandoque illustrare gratiam. epist. 10. b
 Itaque hoc tibi verè affirmo, in maxima lætitiā & exoptatissima gratulatione, vnum, ad cumulandum gaudium, conspectum, aut potius complexum mihi tuum defuisse. Att. lib. 4. 70. 3. a
Cumulatus.
 Cumulatus cruciatib⁹ maximis toto corpore. de Fin. lib. 1. 53
 Fingendus est nobis detractis omnibus vitiis orator, atque omni laude cumulatus. de Orat. 94. b
 Cumulatus plurimis & maximis voluptatib⁹. de Fin. lib. 2. 53
 Hoc vitio cumulata est eruditissima illa Græcorum natio. 1. de Orat. 11. a
 Quid plenius, quàm omni rerum genere cumulata oratio. de Orat. 111. b
 Perfecta & cumulata virtus. pro Sest. 75. a
 Cumulatam domum cernat duplici dedecore. 12. ad Att. 6
 Tamen Idibus Martiis tantum accessit ad amorem, vt mirarer locum fuisse augendi in eo, quod mihi iam pridem cumulatum esse videbatur. ad Dolabellam, lib. 9. 29. Cumulatum, id est, in quo nihil augeri potest.
 Quorum studiis ea, quæ natura desyderat, expleta cumulataque habeamus. Offic. 36. b
 Cumulatio mensura. de Claris Orat. 7. a. 5. Verr. 97. a
Cumulatè.
 Si parum vobis cumulatè gratias egero, quæso, &c. Post reditum in Senatu, 1
 Explere cumulatè vitam beatam. de Finib. lib. 2. 36
 Cumulatè alicuius causa facere. 13. famil. 37
 Cumulatè planum aliquid facere. 7. Verrin. 129. a
 Id cumulatè videtur perfectum. Offic. 3. 28
 Quæ vt plenè cumulatèq; perfecta, de diuinatione ingressi sumus his libris scribere. 2. de Diuin. 4. a
 Cumulatè reddere officium. 5. famil. 18
 Cumulatè ei de suo negotio respondi, cum omni tua gratia. 10. ad Atticum, 47. 48
 Cumulatè satisfacere. 1. famil. 10. 2. ad Q. frat. 13
 Cumulatè publicanis satisfactum. ad Attic. 29. b
 Id etiam ad dignitatem meam pertinet, eum nò modò per liberaliter à vobis, sed etiā ornate cumulataque tractari. ad Atticum, 245. b
 Cumulatius augere aliquod munus, quàm, &c. Orat. 201. b
 Cumulatius fieri nihil potest, quàm polliceris. 13. famil. 34.
 Id est, cumulus nullus accedere potest.
 Magno enim meo beneficio affecti, cumulatiuissimè mihi gratiam reddiderunt. ad Valerium, lib. 13. 4. 1. a
 Nec enim tu mihi habuisti modò gratiam, verum etiam cumulatiuissimè retulisti. Vatinio, lib. 5. 26. & 3. 6
 De meo studio erga salutem & incolumitatem tuam, credo te cognosse ex literis tuorum, quibus me cumulatiuissimè satisfecisse certò scio. ad Appium, li. 10. 29. 1. a. in Top. 53. a
Cunæ.
 Platoni, cum in cunis paruulo dormienti apes in labellis confedissent, responsum est, &c. de Diuin. 96. b
 Si puer occidit in cunis, ne querendum quidem putant. Tusc. quæst. 168. b
 Vagire in cunis. de Senect. 94. b
Cunabula.
 Qui non in cunabulis, sed in campo Consules sunt facti. contra Rullum, 86. b

Qui cum esset in cunabulis, educereturque, &c. de Diu. 97. b
Cunctus.
 Cunctus exercitus. 10. famil. 78. in epist. Lepidi.
 Cunctus populus. Appio, lib. 3. 11. 4. a
 Cunctus confurgeret Senatus. 4. famil. 12. Id est, vniuersus vnà surgeret.
 Alexandria, cunctaque Ægyptus. de Leg. Agr. 49
 Prouincia cuncta. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 10. a
 Quid ergo in tanta lætitiā cunctæ ciuitatis me vnum tristitem esse oportebat. 2. Philip. 44
 Post in cæteris Asiæ partibus, cunctæque Græciæ sic eius aduentus celebrabatur, vt, &c. pro Arch. 3. de Clar. Oratoribus, 167. b
 Nemo cunctam intues terram, de diuina ratione dubitaret. 2. de Nat. deor. 144. a
 Cuncti ordines. pro Milone, 4
 Cum ad idem, vnde semel profecta sunt, cuncta astra redirent. de Somn. Scip. 130. b
 Penè cunctis ciuib⁹ lucè ingenii sui porrigere. de Or. 100. b
 Cunctis copiis refertus. 5. ad Att. 33
 Quoniam laborem pro cunctis ferre consuevit. Antequam iret in exilium, 8. a
Cunctor.
 Sed assequar omnia, si propero: si cunctor, amitto. ad Atticum, 160. b
 Sed citò pœnituit, domum rediit: cæteri cunctabantur. ad Cæsarem iuniorem, lib. 1. a
 Cunctatus non sum in cursu bonorum consiliorum. 10. famil. 31. in epist. Planci.
 Quàm velis cunctare, tamen tibi est pereundū. de Diu. 92. b
 Quinetiā Paulus confirmauit se nomen Vatinii delaturum, si Macer Licinius cunctaretur. ad Q. frat. 309. b
 Quum hæsitaret, quum cunctaretur, quæsiui quid dubitaret proficisci eò, quò iam pridem pararat. in Catil. 34. a
 An cuncter & tergueser, & iis me dem, qui tenent, qui potiuntur? Att. lib. 7. 41
 An etiam tunc quiesceretis, cunctaremini, timeretis? pro Sestio, 21. b
 Diutius cunctari in vita. 1. Tusc. a. ad Lentulum, lib. 1. 7. 17. a
 Quam ob causam non est cunctandum profiteri, hūc mundum animal esse. de Vniuers. 169. b
 Nos hoc sentimus, si exploratum tibi sit, posse te illius regni potiri, non esse cunctandum: sin dubium, non esse conandum. epist. 7. b
 Vnus homo nobis cunctando restituit rem. ad Attic. 34. de Senect. 79. b
Cunctans.
 Cunctantem & diffidentem excitare. 6. famil. 4
 Cunctantem & quasi verecundantem incitare. de Or. 146. b
Cunctatio.
 Audio à bonis viris hanc cunctationem nostram non probari. ad Att. 134. b
 Cunctationem eius omnem discussissem. 10. famil. 74
 Abiecta omni cunctatione. Offic. 1. 101
 Denique illud cogita, quot offensæ fuerint, in ista cunctatione te subesse. Att. lib. 10. 201. 3. a. & lib. 9. 170. 3. a
 Sine cunctatione dicere quod sentimus. in Vatinium, 11. a
 Nonnunquam cūctatione & tarditate, dum otium volunt, etiā sine dignitate retinere vtrūque amittūt. pro Sest. 24. b
Cunctator.
 Nostrum Marcellum quàm tardus & parum efficax sit, itèmq; Seruius quàm cunctator. Cælius Ciceroni, lib. 8. 31
Cuneus.
 Hos ille cuneos fabrica crudeli inferens
 Perrupit artus. 2. Tusc. lib. 42. a
Cuneolus.
 Quasi crebris cuneolis iniectis vnum efficiebat ex omnibus corpus. de Vniuers. 61
Cuniculus.
 Quatuor eius conseruos Venafri cuniculus oppresserat. 3. ad Quint. fratrem, 3
 Non opinor eos in cuniculum, quæ aggressi erant, restitui oportere. pro Cecin. 302. b

Ipsè in templum nescio quæ per Gallorum cuniculum ascendit. in Ant. 187. b
 Quid si pater fana expilet, cuniculos agar ad ærarium, indicetne id magistratibus filius? 3. Offic. 121
 Quæ res aperte petebatur, ea nunc occultè cuniculis oppugnatur. pro Lege Agr. 1. a
 Et aggerem cuniculis subtrahebant. pro Cecin. 64. a
Cupedia.
 Ægrotationi autem talia quædam subiecta sunt, auaritia, ambitio, mulierositas, peruicacia, liguratio, vinolentia, cupedia, & siqua sunt similia. 4. Tusc. 39. a
Cupa.
 Panis & vinum à propola, atque de cupa. in Pison. 53. a
Cupido.
 Cupido Anteros. 3. de Nat. deor. 42
 Cupido primus Mercurio & Diana prima natus dicitur. 3. de Nat. deor. 81. a
 Cupido secundus ex Venere & Mercurio natus. 3. de N. d. 41
 Cupido Praxitelis manu factus visebatur Thespiis. 6. Verriarum, 3. & 4
 Cupidinis & voluptatis templa. de Nat. deor. 1. 45
 Cupidinem Pinnatū genuisse dicitur Diana, quæ fuit Iouis & Proserpinæ. 3. de Nat. deor. 41
 Vidi argenteum Cupidinem cum lampade. in Verr. 131. b
 Cupidines quot, & qui fuerint. 3. de Nat. deor. 42
Cupido, pro cupiditate.
 Cupido cepit miseram Ennii. Tusc. quæst. 104. b
Cupio.
 Dolabellæ causa & cupio & debeo. Att. 259. b
 Ego conseruare coloniam populi Ro. cupio, tu expugnare studes. in Ant. 217. b
 Fauco Curioni, Cæsari honestissimè cupio, pro Pompeio emori possum. epist. 26. b
 Quid ego Fundanio non cupio? non amicus sum? non misericordia moueor? nemo magis. Q. fratri, lib. 1. 43
 Et tibi, cui maximè cupio, fatissaciam. epist. 245. b
 Cupio me esse clementem. in Catil. 98. b
 Ego me cupio non mendacem putari. 1. de Legib. 3
 Cuius omnia quum cupio, tum mehercule etiam debeo. Titio, lib. 13. 98
 Cupio tota cogitatione te videre. 16. famil. 9
 Tibi fauemus, tua virtute frui cupimus, tibi optamus eam Remp. quæ, &c. de Clar. Orat. 196. b
 Cum semel ad eum, quem cupimus optamusque, vestitum redierimus. in Ant. 258. b
 Hæc nos vitare cupimus. epist. 69. b
 Cum ad Clodium ventum est, cupit diem cōsumere. ad Atticum, 54. b
 Namii Bibuli sententiam valere cupierunt. epist. 3. b
 Me scito tantum habere æris alieni, vt cupiam coniurare. 5. famil. 15
 Causam mihi tradidit, quem sua causa cupere ac debere intelligebat. pro Sexto Rosc. 88. a
 Cupere omnia alicuius causa. 4. Verrin. 130. a
 Cupere omnia scire, cuiuscunque modi sunt, curiosorum: duci verò maiorum rerum contemplatione ad cupiditatem scientiæ, summorum virorum est putandum. de Finibus, lib. 5. 47
 Ardentè cupere aliquid. 4. Tusc. 60. a
 Vehemèter eius causa cupere eū intellexi. Silio, lib. 13. 65. 3. a
 Cupisse te celasse de phaleris. 6. Verrin. a
Cupiens.
 Qui cupientem Italiam, populum Rom. desiderantem excitauit. de Arusp. resp. 254. b
 Neque verò nobis cupitibus atque optantibus fructus otii datus est, &c. 1. de Orat. 2. a
Cupidus.
 Sum cupidus te audiendi. de Orat. 110
 Cupidus alicuius. pro Planc. 45. Id est, ei amicus.
 Cupidus bellorum gerendorum. Offic. 1. 105
 Cupidus gloriæ. Tusc. quæst. lib. 2. 9. φολο δδζορ.
 Emit homo cupidus & locuples tanti, quanti Pythius voluit. 3. Offic. 77. a

Cupidus in perspicienda cognoscendaque rerum natura. 1. Offic. 216. a
 Cupidus inuestigandi verum. 4. de Finib. 34. 2. 5. Verr. 119. a
 Cupidus pecuniæ. Tusc. quæst. lib. 2. 9. φιλοχρηματίας.
 Cupidus rerum commutandarum. Offic. 2. 4
 Cupidus euertendarum rerum. Offic. 2. 4
 Homo pudens & cupidus satisfaciendi Reip. epist. 154. b
 Cupidus spectandi. de Orat. 98. b
 Cupidus splendoris & gloriæ. Offic. 1. 65
 Ille vehementer tui cupidus est. in Verr. 111. b
 Cupidus vitæ. Tusc. quæst. lib. 2. 7. φιλοψυχον καὶ φιλοζωον Græci vocant.
 Non esse cupidum, pecunia est. Parad. 64
 Ut tui cupidi sint elaborato. de Petri. Consul. 20
 Non debemus cuiquam videri nimium cupidi vitæ. Brutus & Cassius Antonio, lib. 11. 2. 7. a
 Quod vti nam minus vitæ cupidi fuisset, certè nihil, aut non multū in vita mali vidisset. Terentiæ, lib. 14. 4. 2. a
 Erit periculum, ne improbiū negotiatorem, paulò cupidiorum publicanum comprimere non possis. ad Q. fr. lib. 1. 5
 Græci contentiōnis cupidiores, quàm veritatis. de Or. 89. b
 Cupidissimus mei. Att. lib. 4. 71. 5. a
 Homo nostri cupidissimus. 1. de Orat. 52. a
 Pacis cupidissimus. Afimius Pollio ad Ciceronē, li. 10. 31. 13. a
 Cupidissimus tui. 8. famil. 32. in epist. Cælii.
Cupidè.
 Cupidè nihil agemus. 6. ad Att. 32
 Cum vtrisque nostrū separatim locutus est, ne cupidè quid agerent. Offic. 7. b
 Suos enim agros studiose colebant, non alienos cupidè appetebant. pro Sex. Rosc. 30. a
 Cupidè facere. 1. fam. 19. 1. cupiditate & ambitione ductum.
 Quid cupidè à Senatu, quid temere fiebat, quum tu, &c. 2. Philip. 67. a
 Cuius sermone ita tum cupidè fruebar. Cato, 11
 Ego verò cupidè & libenter mentiar tua causa. pro Roscio Comædo, 29. a
 Cupidè profecti sunt. 16. famil. 10. Id est, præ cupiditate minus festinarunt.
 Hoc si cupidius factum existimas. de Orat. 110. b
 Cupidius instare. pro Quint. 52. a
Cupiditas.
 Cupiditas, ἀνθυμία, secundum Platonem, subter præcordia locata est. Tusc. quæst. lib. 1. 18
 Cupiditas, omnium libidinum genus est. 1. de Inuent. 48
 Accerrima illa & fortissima cupiditas imminuta ac debilitata est. in Ant. 240. b
 Cupiditas amoris ad maleficium inducit. 2. ad Heren. 33
 Cæca ac temeraria dominatrix animi cupiditas. 1. de In. 3. a
 Cupiditas cognoscendi. Tusc. q. lib. 1. 37
 Cupiditas cognitionis & scientiæ. Offic. 1. 27
 Cupiditas effrenata in omnibus stultis inuenitur. Tusc. q. lib. 4. 11
 Cupiditas auidè semper aliquid expetēs, & inanis alacritas, id est lætitia gestiens, non multum differunt ab amentia. Tusc. quæst. lib. 4. 28
 Illa nos cupiditas incēdit, de qua initio scripsi, festinatione, quòd alacres animo sumus, epist. 69. b
 Cupiditas gloriæ cauenda: eripit enim libertatem, pro qua magnanimis viris omnis debet esse contentio. Offic. 1. 97. Tusc. quæst. lib. 4. 19
 Cupiditas honorum. Tusc. quæst. lib. 2. 53
 Cupiditas inexplēbilis. Tusc. quæst. lib. 5. 13
 Summa auaritia, infinitaq; omnium rerum cupiditas. contra Rullum, 62. b
 Cupiditas dominatus iniusta. Tusc. quæst. lib. 5. 43
 Natura inest in mentibus nostris insatiabilis quædam cupiditas veri videndi: & oræ ipsæ locorum illorum, quòd peruenierimus, quòd faciliorem nobis cognitionem rerum cælestium, eò maiorem cognoscendi cupiditatem dabunt. Tusc. quæst. lib. 1. 37
 Eademque leuitate est cupiditas in appetendo, qua lætitia in fruendo. Tusc. quæst. lib. 4. 55

Lubrica & præceps cupiditas dominandi. 5. Philip. 200. a
 Minima olim istius rei fuit cupiditas. de Legib. 182. b
 Pertinacia & nimia cupiditas principatus in elatione & magnitudine animi facillimè innascitur. Offic. 1. 91
 De triumpho autem nulla me cupiditas vnquam tenuit. ad Atticum, 100. b
 Cupiditas pecuniæ. φιλοχρημοσύνη. Offic. 1. 37
 Cupiditas pecuniæ fugienda. Offic. 1. 97
 Cupiditas pecuniæ infinita. Offic. 1. 37
 Quæ te prædo amantissime, nisi prædæ cupiditas tam cæca rapiebat. in Pison. 92. b
 Cupiditas rapiendi & auferendi per vim. Offic. 1. 67
 Homines cæcos reddit cupiditas & auaritia. pro S. Rosc. 61. a
 Cupiditas referendæ gratiæ. de Finib. lib. 5. 57
 Continentia est, per quam cupiditas consilii gubernatione regitur. de Inuent. 82. b
 Cupiditas testium arguenda. 2. ad Heren. 41
 Cupiditas veri videndi. Offic. 1. 21
 Cupiditas & studium defendendæ veritatis. in Verr. 83. b
 Cupiditas victoriæ. Tusc. quæst. lib. 2. 55
 Cupiditas vincendi. φιλονικία. Offic. 1. 91
 Sed causam meæ voluntatis (non enim dicam cupiditatis) exposui tibi superioribus literis. 15. fam. 27
 Num putamus hæc fieri sine summo cupiditatis ardore potuisse? Tusc. quæst. lib. 4. 34
 Testes, qui aut sine vlllo studio dicebant, aut cum dissimulatione aliqua cupiditatis. pro Flac. 150. b
 Neque enim vnquam expletur, nec fatiatur cupiditatis sitis. Parad. 7
 Præsertim cum sine suspitione tuæ cupiditatis non possitis illius cupiditatem refutare. epist. 17. b
 Alicuius studio ac cupiditati morem gerere. pro Quint. 1. b
 Cupiditatem, bellum, discordiam ad deum reuocat Parmenides. de Nat. deor. 1. 22
 Meditare quibus verbis incensam illius cupiditatem comprimam atque restinguas. in Pison. 92. b
 Explere cupiditatem. 1. de Inuent. 3. a
 Impiam cupiditatem cōtra salutem alicuius habere. Cælius Ciceroni, lib. 8. 16. 6. a
 Cupiditatem tuam ad me veniendi meis negotiis impediri. 12. ad Atticum, 6, 7
 In cupiditatem Cæsaris incubui. 5. ad Att. 25
 Cupiditatem meam incendisses consuetudinis augendæ nostræ. 15. famil. 51
 Cæsar fertur (mihi crede) gloria, flagrat, ardet cupiditate triumphum. in Pison. 46
 Ardebat autem cupiditate, sicut in nullo vnquam flagrantius studium viderim. de Clar. Orat. 193. b
 Vir omni carens cupiditate. in Ant. 188. b
 Vos nimis etiam video flagrare cupiditate. de Orat. 96. b
 Philosophiæ denique ipsius principes nunquam in suis studiis tantos progressus sine flagranti cupiditate facere potuissent. Tusc. quæst. lib. 4. 34
 Cupiditate se prolapsos, nimium magno cōduxisse. 1. ad Att. 53
 In cupiditate eius rei sum intemperans. 13. ad Att. 33
 Incensus cupiditate. 3. Offic. 77. a
 Duo, qui me incitandi cupiditate incitarunt. de Clar. 194. b
 Occæcati cupiditate non prouident. lib. 1. de Finib. 26
 Qui cupiditate peculii nullam conditionem recusant durissimæ seruitutis. Parad. 49
 Sine amore & sine cupiditate, & rursus sine odio & sine inuidia iudicare. pro Marcel. 17. a
 Et cæteri, qui sine cupiditate vixerunt. pro Cluent. 50. b
 Videndi mei te summa cupiditate affectum esse. 5. famil. 61
 Cupiditate me ipsum vincas in eo quod me valde velle putas. 13. ad Att. 1
 Cupiditates adolescentiæ aliquando tolerabiles. pro Cælio, 20. & 21
 Cupiditates honoris, imperii, potentiæ, gloriæ in maximis animis splendidissimisque ingeniis plerunque existunt. Offic. 1. 39
 Studia cupiditatisq; honorū, atque ambitiones. 4. Verr. 91. a
 Cupiditates non foris solum sese iactant, nec tantum in alios

cæco impetu incurrūt, sed intus etiam in animis inclusæ inter se dissident atque discordant. de Finib. lib. 1. 35
 Sic distrahuntur in contrarias partes impotentium cupiditates: cum huic obsecutus sis, illi est repugnandum. Tusc. quæst. lib. 5. 44
 Cupiditates sunt insatiabiles, quæ non modò singulos homines, sed vniuersas familias euertunt, totam etiam labefactant sæpe Rempub. de Finib. lib. 1. 35
 Cupiditates (Epicuro diuifore) partim naturales sunt & necessariæ: partim naturales & non necessariæ: partim neutrum. Tusc. quæst. lib. 5. 68
 Cupiditates quæ à natura proficiscuntur, facile expletur sine vlla iniuria. de Finib. 1. 42
 Cupiditates regnandi. Offic. 3. 46
 Cupiditatum aliæ naturales & necessariæ, aliæ naturales, nec tamen necessariæ: aliæ nec naturales, nec necessariæ. de Finib. lib. 1. 36
 Cupiditatum inanum nec modus vllus, nec finis inueniri potest. de Finib. lib. 1. 36
 Cupiditatus & dolori meo ita seruiuo, vt à te regi velim. 12. ad Atticum, 41
 Docemur autoritate nutūque legum, domitas habere libidines, coërcere omnes cupiditates. de Orat. 101. b
 Frangere cupiditates. 1. de Orat. 43. a
 Vos iam coniectura assequi potestis, quàm multas cupiditates, quàm varias, quàm infinitas habuerit. in Verr. 146. b
 Qui cupiditates suas, quàm qui hostium copias vincerent, pauciores reperti sunt. 15. famil. 23
 Ex cupiditatibus odia, dissidia, discordiæ, seditiones, bella nascuntur. de Finib. lib. 1. 35
 Cupiditatibus suis peropportunam illius belli victoriam fore putabant. 6. famil. 20
Cupressetum.
 In cupressetis Gnosiorum, & spatii syluestribus crebrò insistens. 1. de Legib. 12. a
Cur.
 An vobis aliam causam esse vllam putatis, cur in tantis præmiis eloquentiæ, &c. pro Cælii. 116. a
 Non fuit causa cur tantum laborem caperes, & ad me venires. pro Rosc. Comædo, 29. a
 Causa cur cuperes, non erat. de Orat. 96. b
 Ratio inuenta cur pecunia sacrorum molestia liberaretur. 2. de Legib. 49
 Sed erant causæ cur hoc tempore istic esse nollem. Att. a
 Quid est causæ cur repudietur? de Orat. 160. b
 Quid est Q. Naso, cur tu in isto loco sedes? pro Cluentio, 116. a
 Quòd si tibi nulla causa est, cur hunc miserum tanta calamitate affici velis, &c. pro Rosc. Amer. 86. a
 Quæ causa Habito fuerit, cur interficere Oppianicum vellet? pro Cluent. 135. a
Cura.
 Ut eorum aspectu omnis, quæ me angebat, de Repub. cura confederit. de Clar. Orat. 5. a
 Anceps cura cogitandi. Offic. 1. 17
 Animi cura & cogitatio. 1. Offic. 112. a
 Cura & angor animi. ad Att. 16. b
 Naualis apparatus ei semper antiquissima cura fuit. ad Att. lib. 10. 197. 6. a
 Quòd si ita est, & si qua de Pompeio nostro tuendo, & tibi ac Reip. reconciliando cura te attingit. 9. ad Att. 48
 Quocum mihi coniuncta cura de Repu. & de priuata fuit. de Amicit. 14
 Coquit hominem cura. de Senect. 1. a
 Studium tuum, curaque de salute mea, nulla me noua voluptate affecit. Bruto, 16. 1. a
 Difficilis cura rerum alienarum. 1. Offic. 44. a
 Cura doloris tui. 5. famil. 46
 Gratissima cura. Att. lib. 5. 91. 1. a
 Mihi maxima cura est, non de mea vita quidem, sed me patria sollicitat. epist. 143. b
 Nulla cura, nulla sollicitudo reliqua est. Tusc. q. 169. b
 Cura omnis leuatur, cum aut consistit consilium, aut cogi-

tando nihil explicatur. 8. ad Att. 26
 Omnis cura mea solet in hoc versari, vt prosum. de Oratore, 137. b
 Quæ tua sollicitudo de me in armis, quæ lætitia in reditu, quæ cura, qui dolor, quum ad te curæ & dolores mei perferrentur, &c. Trebonio, lib. 15. 21. 5. a
 Cura Reipub. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 8
 Cura scribendi. 15. ad Att. 16. pro, diligentia in scribendo. Et cogis partem aliquam in Asiam deriuare curæ & cogitationis tuæ. in Ant. 235. b
 De Tirone mihi curæ est. Att. lib. 13. 260. 1. a
 Curæ erit, & est vt regatur. 10. ad Att. 36
 Mihi de augenda dignitate tua curæ erit. ad Att. 172. b
 Tibi erit idem, cui salus mea fuit, etiam dignitas curæ. epist. 16. b
 Mihi maiori curæ erit, quemadmodum quidem vobis gratiam referam, quàm quemadmodum inimicorum iniurias persequar. Postquam iret in exil. 102. b
 Petitionis nostræ, quam tibi summæ curæ esse scio, huiusmodi ratio est. ad Att. 1. b
 Curæ tibi fuisse de negotio. 8. famil. 35. in epist. Cælii. Id est, negotium tibi curæ fuisse.
 Is pollicetur sibi magnæ curæ fore, vt omnia ciuitatibus restituerentur. in Verrem, 116. b
 Quod in rebus honestis, & cognitione dignis, operæ curæque ponetur. Offic. 4. b
 Curæ habere rem aliquam. Cælius Ciceroni, lib. 8. 8. 34. a
 Sed caue, existimes me, quòd iocosius scribam, abiectissimam Reipub. epist. 142. b
 De sacerdotio tuo quantam curam adhibuerim, cognosces, &c. Curioni, lib. 2. 6. 8. a
 Curam & diligentiam non mediocre adhibere. Academ. quæst. ed. 1. lib. 2. 40
 Inualitudine tua moueor: & Piliam in idem genus morbi delapsam, curam tibi afferre maiorem sentio. ad Atticum, lib. 7. 125. 1. a
 Curam conferre in salutem alicuius. 15. famil. 10
 Coniungere curam de re aliqua cum aliquo. de Amicit. 14. a
 Curam consumere in re aliqua. 6. famil. 45
 Curam deferre. pro Mur. 32
 Neque verò hæc tam acrem curam diligentiamque desyderant. 3. de Orat. 101. a. 1. de Inuent. 85. a
 Curam dimittere. 14. ad Atticum, 15
 Curam Reipub. summè defendendæ apud nos excubare. 10. famil. 17. in epist. Planci.
 In curam incumbere. 10. famil. 30
 In hanc curam incumbere tota mente. 16. ad Att. 27
 Animos & curam ab aliqua contentione laxare. 3. de Or. 127. a
 -curam ve leuasso
 Quæ nūc te coquit, & versat sub pectore fixa. Ennius apud Ciceronem de Senect. a
 Curam & angorem animi, sermone & consilio leuare. Attic. lib. 1. 13. 2. a
 Ex prioribus tuis literis intellexi pergratam tibi esse curam meam valetudinis tuæ. 9. famil. 31. Id est, de valetudine tua.
 Ægyptii omnem curam in syderum cognitione posuerunt. 1. de Diuinat. 151. a. 1. Offic. 29. a. 1. ad Q. frat. 31
 Profectò spe beatè viuendi tantam in eo studio curam operamque posuerunt. Tusc. quæst. lib. 5. 1
 Curam & cogitationem luscipe dignissimam tuæ virtutis. 8. ad Atticum, 57. in epist. Balbi. 7. ad Att. 7. ad Brut. 26
 Grauem curam suscipere, vehementerque de aliquo sollicitum esse. Cassius Ciceroni, lib. 12. 19
 Bibulus maximam belli curam sustinet. Att. lib. 6. 40
 Qua tu cura sis, quòd ad bellum attinet, nescio. epist. 114. b
 A cura solui & liberari. pro Domo sua, 80. a
 Cura atque consilio vnus Rempub. gubernari necesse esset. de Nat. deor. 1. 6
 Cura completi. 3. famil. 5
 Summa cura studioque aliquid conquirere. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 7
 Cura contineri. 5. in Verrem, 2

Quod ipse magna cum cura atque diligentia scripsit. de In-
uentione, 56. b
Atque illæ arbitrabantur, cum à te abessent ipsæ, multò in
grauiore te cura futurum. 6. famil. 41
In aliqua cogitatione curaque versari. 2. de Orat. 100. a
Omni cogitatione curaque in Rempublicam incumbere.
Planco, lib. 10. 1. 6. a
Cura & prudentia sua iuuare aliquem. Att. lib. 9. 188. 4. a
Leuare cura, & magna solatia dare. de Clar. Orat. 6. a
Cura ista te liberarem, aut certè leuarem. 9. famil. 35
Magna cura & sollicitudine Atticum & me liberaris, si, &c.
ad Atticum, 245. b
Homines soluti & cura liberati. pro Domo sua, 234. b
Dixit vt sine cura essent. 16. ad Attic. 44
Nos sine cura esse iuber. 2. ad Att. 55. & 15. 23
Ita te sine cura esse iussit, vt, &c. 12. ad Att. 10
Non sumus sine cura uenientis anni, etsi fumus sine timore.
3. ad Q. frat. 25
De salute Reip. curæ optimæ sunt. de Somn. Scip. 32. a
Curæ plurimæ metuusque ex somno nascuntur. 2. de Diui-
natione, 222. a
Sagaces curæ. 1. de Diuinat. 44. a
Omnes meas curas, cogitationes in Remp. confero. 2. Off. 3
Quamquam tum quidem vel alix quæpiam rationes hone-
stas nobis & curas & actiones darent. epist. 130. b
Curas suas referre ad aliquem. ad Brutum, 57
Tu tamen anxiferas curas requiete relaxas. de Diuin. 85. b
Cum his habitantem pernoctantemque curis. Tusc. quæst.
lib. 5. 51
In tuis maximis curis aliquid impertias temporis huic quo-
que cogitationi. 9. ad Att. 49
Quorum memoria in maximis nostris grauissimisque curis
iucunda sanè fuit. de Clar. Orat. 5. a
Vacuus curis negotiisque necessariis. 1. Offic. 21. a. ad Quint.
fratrem, lib. 3. 20. 6. a

Curiosus.
Ita est homo non modò prudens, verum etiam (quod iuuet)
curiosus. ad Appium, lib. 3. 1. 2. a
In exquirendo iure augurum curiosus. pro Domo sua, 31. a
In re aliqua curiosus. Att. lib. 5. 101. 3. a
Tu quicquid indagaris de Republ. facito vt sciam, tametsi
nimis sum curiosus: statui enim nihil iam de Republ. co-
gitare. ad Attic. 25. b
Curiosum & plenum negotii deum quis non timeat? de
Nat. deor. 1. 39
In aliena Repub. curiosum minimè esse, officium est pere-
grini. 1. Offic. 175. a
Si me nihilominus nosti curiosum in Repub. quàm te. ad
Atticum, 75. b
Quid est enim tam arrogans, &c. aut tam curiosum, quàm
ea scire velle, de quibus maiores nostri vos solos & con-
suli & scire voluerunt? pro Domo sua, 26. a
Quare vt homini curioso, ita perscribe ad me. ad Att. 61. b
Sumus enim ambo bellè curiosi. ad Att. lib. 6. 112. 6. a
Curiosi, quos offendit noster minimè nobis iniucundus la-
bor. lib. 1. de Finib. 3
Atqui Cicero, inquit, ista studia, si ad imitandos summos
viros spectant, ingeniorum sunt: sin tantummodo ad
indicia veteris memoriæ cognoscenda, curiosorum. 5. de
Finib. 9. a
Reperiam multos, vel innumerabiles potius, non tam cu-
riosos, nec tam molestos, quàm vos estis, quibus quicquid
velim facillè persuadeam. 2. de Finib. 50. a
Sed hæc obstructio non ita obducta est, vt curiosis oculis
perspici non possit. pro Sest. 16
Satis sit difficilium curiosis. 1. de Finib. 6. a

Curiositas.
Sum in curiositate ἰζηυμένος: sed tamen facillè patior te id ad
me συµπρωτοι non scribere. Att. lib. 2. 31

Curiosè.
Quam de eo curiosè quæssisset seruus noster Dionysius, &c.
Att. lib. 9. 7
Conquirere curiosus aliquid. de Claris Orat. 69. a

Curiosius facias me certiore. 15. ad Attic. 45
Cures.
Cures, populi antiqui Sabinorum. 15. famil. 50
Curia.
Curia, templum sanctitatis, amplitudinis, mentis, consilii
publici, caput vrbis, ara sociorum, portus omnium gen-
tium. pro Mil. 119. b
Curia elinguis. Post reditum in Senatu, 5
Non curia vires meas desyderat, nò Rostra, non amici, non
clientes, non hospites. de Senect. 28. a
Pompeiana curia, in qua trucidatus est Cæsar. 2. de Diuina-
tione, 34. a
Saliorum curia erat in Palatio. 1. de Diuin. 58. a
Cum curia vindex temeritatis, moderatrix officii, specula-
tur & obsidet Rostra. pro Flac. 45
Curia dies. 1. de Orat. 14
In curiam venit frequens Senatus. 3. de Claris Orat. 2. a
Nulla res me à curia diueller. ad Att. 20. b
Quo ego me libentius à curia, & ab omni parte Reipu. sub-
traho. ad Q. frat. lib. 2. 10. 7. a
Scaptius inclusum in curia Senatum Salamine obsederat. 6.
ad Atticum, 111. 12. a
Cato in ipsa curia legere solebat, dum Senatus cogeretur. 3.
de Finib. 11. a
Forum sine curia. 12. ad Attic. 27. forum, pro iudiciis: curia,
pro Senatu.
Si id x x x. curia iussissent, num id iussum esset ratum. pro
Domo sua, 61

Curialis.
Theophrastus scribit quidem Cinnonem Athenis etiam in
suos curiales Laciadas hospitem fuisse. 2. Offic. 95

Curiatus.
Qui se affuisse dicerent, quum lex curiata ferretur. Att. lib.
4. 87. 2. a. pro Lege Agrar. 38. & 39
Curiatæ legis vsus. 1. famil. 55
Appius dixit in Senatu palam sese (si licitum esset, legem
curiatam ferre) fortiturum esse cum collega prouinciam,
si, &c. epist. 17. b
Iam hoc inauditum est, vt curiata lege magistratus detur,
qui, &c. contra Rull. 17. b
Appius sine lege curiata confirmat se Lentulo nostro suc-
cessurum. 3. ad Q. frat. 19. b
Curiata comitia. pro Domo sua, 30. a. in Rull. 39

Curio.
Curio, & Cn. Octavius, c o s s. Brut. 114
Curio apud Cæsarem. 9. ad Attic. 59
Curio Seruii Næuii cõtra Ciceronem causam egit. Brut. 114
Curio auus suis temporibus eloquentissimus. 2. de Orat. 55
Curio studio dicendi flagrabat. Brut. 116
Curio, Cn. Pompeii obtrectator. 2. ad Q. frat. 9
Curio quondam à tota concione relictus. Brut. 100
Curio literarum nihil admodum sciebat. Brut. 110
Curionis dialogi reprehensi. Brut. 115
Curionis oratio nobilis de incestu pro Ser. Fulvio. Brut. 63
Curionis theatrum. 8. famil. 4. in epist. Cælii.
Curionem natura ipsa corrupit, non patris culpa. 10. ad At-
ticum, 10
Curio pater & filius, à Vectio indice, à Vatinio producto,
nominati. in Vatin. 18
Curio pater, omnis doctrinæ expers. Brut. 113
Curio pater omni oratorio auxilio destitutus præter verba.
Brut. 113
Curio pater apud centumuiros contra Antonium pro fra-
tribus Cossis dixit. 2. de Orat. 55
Curio pater suam quandam formam figuramque dicendi
expressit. 2. de Orat. 55
Curio pater prodigiosè immemor. Brut. 114
Curio pater Ciceroni in priuata causa respondere non po-
tuit. Orat. 71
Curionis patris motus in agendo à C. Iulio falsissimè irri-
sus. Brut. 114
C. Curio Pont. de Arusp. respons. 10
C. Curio L. Maniliam suavit. pro Leg. Manil. 48

C. Curio ex Macedonia triumphauit. in Pison. 35
Curius.
Curius & cæteri senes, à villa in senatum arcessiti. Cato, 52
Curius nò aurum habere, præclarum sibi videri dicebat: sed
eis, qui haberent aurum, imperare. Cato, 51
Curio ad focum sedenti magnum auri pondus Samnites
quum attulissent, repudiati sunt. Cat. 51
Et earum vrbium separatim ab vniuersis singulos diligunt,
vt Pyrrhi bello Curium, Fabricium, Coruncanum: &c. de
Nat. deor. 124
C. Curius, pater C. Rabirii, publicanus. pro Rab. Posth. 2
M. Curius Quæstor. pro Flacco, 22
M. Curii triumphus de rege Pyrrho. pro Mur. 29

Curo.
Ego quia curo, attèdoque id, tibi affirmo, te in istis molestiis
diutius non futurum. epist. 57. b
Animi conscientiam non curat improbus. 2. de Finib. 88. a
Id populus curat scilicet. ad Attic. 216. b
Q. de emendo nihil curat hoc tempore. ad Att. 228. b
Ego patriam liberaui, vos liberi esse non curatis. ad Her. 40
Magna dii curant, parua negligunt. de Nat. deor. 59. b
Pro signis Megaricis, vt tu ad me scripseras, curauit. 1. ad At-
ticum, 5. 2. a
Redemptori tuo dimidium pecuniæ curauit. ad Qu. frat.
lib. 2. 23
Fumus ei satis amplum faciendum curauit. epist. 56. b
Cedere domo & patria curasti. pro Domo sua, 3. Id est, effe-
cisti vt domo cederet.
Signa quæ nobis curasti, ea sunt ad Caietam exposita. 1. ad
Atticum, 7
Alexander ex eo auro buculam curauit faciendam. de Di-
uinat. 90. b
Minutius duodecim sola mihi curauit. ad Att. 179. b
Ego quæ te velle, quæque ad te pertinere arbitrabor, studio-
sè diligenterque curabo: da operam vt valeas. Att. lib. 16.
341. 7. a
Ego quæ pertinere ad te intelligam, studiosissime omnia, di-
ligentissimeque curabo. Figulo, lib. 4. 13. 21. a
Mea mandata de domo curabis. Att. lib. 4. 76. 2. a
Cura, elabora, perfice, vt Flauius & tibi & mihi quam maxi-
mas gratias agat. 1. ad Q. frat. 45
Omnibus rebus cura & prouide, nequid ei desit. ad Attic.
lib. 11. 211. 4. a
Atticam saluere iube, & eam cura obsecro diligenter. Attic.
12. 241. 8. a
Cura vt statu suo maneat annus noster. 5. ad Att. 15
Cura vt permutetur Athenas. 15. ad Att. 32
Illam manum tu mihi cura vt præstes. ad Att. 1. b
Cura vt valeas. Cornificio, lib. 12. 28. 8. a
Eò ad te scripsi, vt eam epistolam mihi curares referendam.
ad Atticum, 122. b
Quintus Metellus, qui & summa voluntate cesserit, neque
sanè redire curaret. epist. 13. b
Itaque ea nolui scribere, quæ nunc indocti intelligere pos-
sent, nec docti legere curarent. Acad. quæst. 39. b
Vides quanto hoc diligentius curem, quàm aut, &c. ad At-
ticum, 210. b
Intelligo me ante tempus, Iudices, hæc scrutari, & prope-
modum errare: qui quum capiti Sex. Rosci mederi de-
beam, reduuiam curem. pro Sex. Rosc. Amer. 76. a
Quàm honoratissimum S. C. literis meis recitatus facien-
dum cures. ad Marcellum, lib. 15. 10. 3. a
His velim meo nomine reddèdas literas cures. ad Att. 190. b
Item de Pantheris, vt Cybiratas accerfas, curesque mihi vt
vehantur. epist. 114. b
Vereor, ne cum veneris, nò habeas iam quod cures. ep. 19. b
Sed iam surgamus, inquit, nosque curemus. 3. de Orat. 127. a
Alicuius causa curare aliquid. Att. lib. 5. 110. 10. a
Curare tuerique corpus. Tusc. quæst. lib. 3. 1
Et quod facinus in alienū illatum fueret acciperet, id omi-
sisset curare in hospite: pro Cæli. 49. b
Negotia aliena curare. in Topic. 34. a
Sic tibi mi Pæte persuade, me dies & noctes nihil aliud a-

gere, nihil curare, nisi vt mei ciues salui liberique sint.
Pæto, lib. 9. 24. 11. a
Tartessium istum tuum mihi aduenti vrbem, iube sodes
nummos curare. Att. li. 7. 20
Alicuius nomine nobis pecuniæ curare. Rufo, lib. 5. 20. 11. a.
pro Quint. 8
Curare periculum atque insidias alicui per aliquem. pro
Flacco, 146. b
Curare prouinciam ἡ ἀφαιριστος. 6. ad Att. 2
Reiicere & curare se. in Ant. 222. b
Seruilia curare. Att. lib. 15. 326. 4. a
Sed deos non curare opinor quid agat humanum genus. de
Diuin. 130. b
Vt mandatum scias me curasse. Att. lib. 5. 94. 1. a
Adolescentes grauius ægrotant, & tristius curantur. de Se-
nectute, 16
Quæ si fideliter Ciceroni curabuntur, &c. 15. ad Att. 39. pro,
suppeditabuntur.
Quis enim potest, cum se à deo existimet curari, nò semper
diuinum numen horrere? Acad. q. lib. 2. 112
Corpora curari possunt, animorum medicina nulla est. 5.
Tuscul. 8. a
Cum diceres te violentis quibusdam medicaminibus solere
curari. in Pison. 9. a
Quibus nominibus pecuniam Romæ curari oporteret. ad
Atticum, 4. b
Curio nisi, vt medico honos haberetur, & tibi daret, quod
opus esset, me, cui iussisset, curaturum. epist. 259. b
Pollicitus sum curaturum me Bruti causa, vt ei Salaminii
pecuniam soluerent. ad Att. 14. b
Nihil minus curandum est, atque hoc. ad Att. b
Multis illi in vrbibus, qua iter faciebat, reficiendi se, & cu-
randi potestas fuit. 9. Philip. 260. a
Ego omnem spem tui diligenter curandi in Curio habeo.
epist. 256. b
Sallustio curanda sunt festertia triginta, quæ accepi à Cn.
Sallustio. Att. lib. 11. 219. 2. a
Erat enim nobis curata pecunia Valerii Mancipis nomine.
epist. 75. b
Sacra Cereris Iudices, &c. per Græcas sunt semper curata sa-
cerdotes, & Græca omnia nominata. pro Corn. Balb. 44. a

Curans.
Mulier exclamat se ab eo nullo modo curari velle, quo cu-
rante omnes suos perdidisset. pro Cluent. 25. b

Curator.
Reficiendis muris curator Demosthenes fuit. de Opt. gen.
Orat. 151. a
Thermus curator viae Flaminie. Att. lib. 1. 1. 5. a
Perficere curatorem, qui statuis faciendis præsit. 4. Ver. 101. a
Curatores sunt ædiles vrbis, annonæ, ludorum solennium.
3. de Legib. 6
Curatores legibus agrariis constituti sunt decemviri. 2. de
Lege Agrar. 31
Non nuntios pacis ac belli, non curatores, non interpretes,
&c. Senatus more maiorum diligere possent. in Vatin. 28. a

Curatio.
His nullane est adhibenda curatio? Tuscul. quæst. lib. 3. 4
Alia quædam sit ad eum admouenda curatio. 4. Tusc. 98. a
Omnis cultus & curatio corporis erit eadem adhibenda
deo, quæ adhibetur homini, ingressus, cursus, &c. 1. de
Nat. deor. 131. a
Curatio & administratio rerum. 1. de Nat. deor. 4. a
Neque valetudinis curatio sine hominum opera vlla esse
potuisset. 2. Offic. 16. & 126
Ædes Telluris est curationis mex. de Arusp. resp. 28
Curationem ferre. pro Domo sua, 41
Curationem Agrariam ligurent. 11. famil. 36
Curationem legis petere. in Rull. 35
Æsculapius potest præscribere per somnium curationem
valetudinis. 2. de Diuin. 184. a
Nos modò curationem eius recipiamus. Tusc. q. lib. 3. 71
Suscipere curationem & dispensationem. pro Rab. Posth. 17
Hi curatione adhibita leuantur in dies. 4. de Finib. 107. a
hh. ii.

De curatione munerum regionum locutus sum cum Op-
pio. 6. famil. 52
Curatione frumenti Asiatica vteretur. 15. ad Att. 20
Quæ quidem neque ali, neque sustentari, neque vllum fru-
ctum edere ex se sine cultu hominum & curatione potu-
issent. 2. de Nat. deor. 119. de Oubus.
Curatione & potestate in aliqua re valere. pro Dom. sua. 12. a
Curationes perturbationum variorum. Tuscul. lib. 4. 48
Periculosas & ancipites curationes morbis grauioribus me-
dici adhibere coguntur. 1. Offic. 116
Ferre sibi curationes. pro Domo sua. 41. a
De medico & tu bene existimari scribis, & ego sic audio: sed
planè curationes eius non probo. ad Tironem, lib. 16. 6
Hoc idem transfero in magistratus, curationes, sacerdotia.
4. Verrinarum, 87. a
Etenim quum omnes potestates, imperia, curationes ab vni-
uerso populo Romano proficisci conuenit, &c. de Lege
Agraria, 31. a

Curantia.

Quòd me admones de non curantia, suadésque vt memi-
nerim Iouis orationem. ad Q. frat. lib. 2. 17

Curo, Vide Cura.**Curro.**

Si curris, aduola. 2. ad Attic. 60
Qui stadium, inquit, currit, eniti & contendere debet quàm
maximè possit vt vincat. 3. Offic. 55
Currit oratio procliuius. 5. de Finib. 144. a
Curio cucurrit Puteolos. Att. lib. 10. 195. 10. a
Cur non eosdem cursus, hoc tempore, quos L. Cotta, L. Tor-
quatus eos cucurrerunt? pro Lege Agr. 51. a
Sedulò iis factis, Calypso subsidio currat. Att. lib. 12. 233. 3. a
Curritur ad Prætorium. 7. Verrin. 73. a

Currens.

Quintus filius, &c. currentem animum patris sui forori tuæ
reconciliauit. 6. ad Att. 45. 2. ad Q. frat. 33
Quanquam ille non eguit cuiusquam consilio, sed tamen,
vt dicitur, currentem excitaui. 3. Philip. 137
Quòd me hortaris, vt eos dies consumam in philosophia
explicanda, currentem tu quidem. ad Att. 13. 57
Quare facis tu quidem fraternè, quòd me hortaris. sed me-
hercule currentem nunc quidem, vt omnia mea studia in
istum vnum conferam. ad Q. frat. lib. 2. 16. 2. a
Te autem hortamur omnes currentem quidem, vt spero. de
Finib. lib. 5. 5
Currentem ad pacem incitare. Cassio, lib. 15. 15. 9. a
Facilius est enim currentem (quod aiunt) incitare, q̄ com-
mouere languentem. 2. de Orat. 100. Att. lib. 5. 96. 2. a
Vt currentem te incitasse, non vt dormientem excitaſſe ora-
tio mea videatur. 1. ad Q. frat. 34

Curſo.

Similesque sunt, vt hi qui gubernatorem in nauigando agere
nihil dicant, quum alii malos scandant, alii per foros cur-
sent, alii sentinam exhauriant: ille autem clauum tenens
sedeat in puppi quietus, &c. de Senect. 16. a
Curſarem inuitus cum lictoribus. 10. ad Att. 34
Diodorus Romæ sordidatus circum patronos atque hospites
curſare, rem omnibus narrare. 6. Verrin. 36. a
Postea homines curſare vltro & citro non destiterunt. pro
Rosca Amer. 36. a
Curſare huc atque illuc via deterrima. Att. lib. 9. 180. 7. a

Curſans.

Fuscæque nonnunquam curſans per littora cornix. de Diui-
natione, 83. b

Curſus.

Curſus est certus ætatis, & via vna naturæ, eaque simplex.
de Senect. 30. b
Ingressus, curſus, accubatio, inclinatio, sessio. de Nat. d. 20. b
Curſus Achaicus. ad Brut. 35. Id est, curſus in Achaiam.
Curſus ad gloriam Reip. bene gerendæ. 10. famil. 5
Curſus atque impetus animorum ad veram laudem atque
honestatem. Tuscul. quæst. lib. 2. 51
Interdum curſus est in oratione concitator, interdum mo-
derata ingressio. Orat. 216. b

Ille tibi non ignotus curſus animi & industriæ meæ. ad Att.
lib. 5. 17
Curſus mihi in Græciâ per tuam prouinciâ est. 10. ad Att. 13
Tum progressio admirabilis, incredibilisque curſus ad om-
nem excellentiam factus est. Tuscul. quæst. lib. 4. 1
Curſus lunæ terram proximè ambit. de Vniuers. 37
Hunc vt comites consequuntur, alter Veneris, alter Mercurii
curſus. de Somn. Scip. 128. b
Curſus nauigationum tuarum. 13. famil. 91
Quibus curſus rerum obseruando notatus est. de Diuinat.
lib. 1. 107
Neque solùm ea perspicis, quæ geruntur, quæque iam gesta
sunt, sed etiam qui curſus rerum, qui exitus futurus sit. ad
Sulpitium, lib. 4. 2. 7. a
Curſus stellarum errantium. Tuscul. quæst. lib. 4. 50
Curſus summus cæli stelliferi, cuius conuersio est concita-
tor, acuto & excitato mouetur sono. Somn. Scip. 17
Ita quâtuor spatium ætatis maiores nostri ad senectutis ini-
tium esse voluerunt, illi tantus curſus honorum fuit. de
Senect. 56. a
Tantus curſus verborum fuit, & sic euolauit oratio. de Ora-
tore, 98. b
Omnium virtutum curſus ad voluptatem. lib. 1. de Finib. 19
Vitæ, breuis curſus: gloriæ, sempiternus. pro Sext. 38. a. Tuscul.
quæst. lib. 3. 1
Vocis curſus per omnes sonos. 3. de Orat. 126. a
Curſus sui vestigium inſteſtere. 2. de Nat. deor. 70. a
Si quis ad Olympiacum venerit curſum. ad Heren. 24. b
Conſicere curſum aliquem. de Claris Orat. 181. a. pro Lege
Manil. 24. a
Curſum ætatis conſicere. 6. famil. 14
Curſum decorum est adeptum vnumquodque ſyderum. de
Vniuers. 37
Curſum expectabamus. 5. ad Attic. 12. Id est, idoneam tem-
peſtatem.
Curſum habent Lucifer & Mercurii stella solis celeritati pa-
rem, sed vim quandam contrariam. de Vniuers. 37
Qui per rectum curſum, regnum tenere non potuerunt.
contra Rull. 74. b
Ille incertus vbi ego eſſem, fortasse alium curſum petiuit.
Att. lib. 3. 48. 3. a
Quem potissimum vitæ curſum ſequi vellent. Offic. 1. 165
Est igitur prudentis, ſuſtinere vt curſum, ſic impetum bene-
uolentiæ quo vtamur, &c. de Amic. 56. a
Quum ſecundiſſimo vento curſum teneret, ridens, Videtiſ-
ne, inquit, amici quàm bona à diis immortalibus nauiga-
tio ſacrilegis detur? 3. de Nat. deor. 119. a
Quem enim curſum industria tenere potuiſſet ſine forenſi-
bus cauſis, ſine iudiciis? in Ant. 241. b
Sed tunc inopes relictus à duce, præfectoque classi, eundem
neceſſario curſum tenere cœperunt. 7. Verr. 71. a
Curſu corrigam tarditatem. 2. ad Q. frat. 34
Curſu ſuarum actionum. 8. famil. 34. in epiſt. Cælii.
Curſu aſſiduo cubitum nullum proceſſerit. 13. ad Att. 13
Implicari aliquo certo genere, curſuque viuendi. Offic. 24. b
Quum contento curſu, acerrimis ducibus, hoſtium classi
Italiam ſpe atque animis inflata peteret. pro Mur. 31. a
Reuocare aliquem è curſu. in Topicis, 1. a
Si doceo Plancium non obrepiſſe ad honorem, sed eo ve-
niſſe curſu qui ſemper patuerit omnibus. pro Plancio, a
In curſu bonorum conſiliorum cunctatus non ſum. 10. fa-
mil. 31. in epiſt. Planci.
In curſu eſt animus. 15. ad Att. 23
Ea exercitatio quædam ſuſcipienda vobis eſt, quâquam vos
quidem iam pridem eſtis in curſu, sed iis qui ingrediun-
tur ad ſtudium, qui que ea quæ augenda ſunt in foro tan-
quam in acie, &c. 1. de Orat. 71. a
Naves in curſu, frumento onuſtas vidi. Offic. 61. b
Repentè in medio curſu amicitias dirumpimus. Læli. 71
Vides enim in quo curſu ſimus. Att. lib. 1. 1. 10. a
Curſu incerto, hyeme maxima nauigandum. 8. ad Att. 11
Pro nostro amore, pro ſtudiis, & omni curſu nostro totius
vitæ. ad Plancium, lib. 13. 54. 1. Offic. 20. a

Curſu ſuo luſtrato luna ſolem conſecuta. de Vniuers. 41
Si lacus emiſſus lapſu & curſu ſuo ad mare profluſiſſet. de
Diuin. 110. b
Curſus caſtrorum diſpares conſeruantur vna totius cæli
conuerſione. de Nat. deor. 2. 15
Curſus maritimi. pro Planc. 78
Curſus menſtrui lunæ. de Nat. deor. 2. 37
Curſus octo ſeptem efficiunt diſtinctos interuallis ſonos.
Somn. Scip. 18
Qui ſi conſeruatus erit, vicimus: ſin (quod dii omen auer-
tant) omnis omnium curſus eſt ad vos. ad Caſſium, lib.
12. 6. 4. a
Perpetui curſus, conuerſionèſque cæleſtes. 1. de Legib. 35. a
Orbis extimus, in quo inſiſi ſunt illi qui voluuntur ſtella-
rum curſus ſempiterni. Somn. Scip. 14
Curſus annui ſolis. de Nat. deor. 2. 36
Curſus annuus ad eam rem & rationem ſacerdotes finiùto.
2. de Legib. 17
Solis exortus, curſus, occaſus nemo miratur, quia quotidie
ſiunt. ad Heren. 23. b
Stellæ curſus certos & conſtantes habent. de Nat. d. 64. b
Non montiuagos atque ſylueſtres curſus luſtrationeſque
patiuntur? Tuscul. quæst. lib. 5. 58
Quis vnquam tam breui tempore tantos curſus conſicere
potuit? pro Pomp. 10. b
Curſibus annuis conſiciuntur ſæcula. de Nat. deor. 1. 16
Curſibus inter ſe contrariis ſeptem orbis moueri iuſſit. de
Vniuers. 33
Partus matureſcit nouem Lunæ curſibus. 2. de Nat. d. 100. a

Curſor.
Ecce alius curſor: &c. 2. de Diuin. 213. a
Curſor ad Olympia proficiſci cogitans, viſus eſt in ſomnis
curru quadrigarum vehi. mane ad coniectorem. at ille,
Vinces, inquit. Diuinat. lib. 2. 110
Ladas & Boius curſores. ad Heren. 24. b
In ſtadio curſores exclamant quammximè poſſunt. 2. Tu-
ſcul. 95. a. 2. de Diuin. 212. a
Hunc ſecutus eſt Curſor, homo valde honoratus: &c. 9.
famil. 49

Curſim.
Tantum licet furſim, ſi quando & curſim. de Orat. 132. b
Quæ ego ſerò & curſim arripui, & ſuccuſſiuis operis, vt aiūt.
ad Attic. 142. b
Vide autem inter te & auum tuum quid interſit: ille ſenſim
dicebat, quod cauſæ prodeſſet: tu curſim dicis aliena. 2.
Philip. 60
Cum Gracchus deos inciperet precari, curſim iſti impetum
faciunt. ad Heren. 41. b
Alter in Aſiam irrupit curſim, vt in Syria patebat via certa,
neque longa. 11. Philip. 291. b
Curſim pergere ad aliquem. Tuscul. quæst. lib. 5. 10
Quid autem Plancius tam curſim? ad Att. 150. b

Curſio.
Turbulenta illa atomorum curſio hūc mundi ornatum ef-
ficere non poterit. lib. 1. de Finib. 15

Curſus.
Curſus quadringus. Tuscul. quæst. lib. 1. 54
Eſti non modò omnes, verùm etiam multi Catones eſſent
in ciuitate noſtra, in qua vnū extitiſſe mirabile eſt, quem
ego curſum, aut quam lauream cum tua laudatione con-
ferrem: ad Catonem, lib. 15. 27
Quaſi in curſum vniuerſitatis, animos ſideribus deus im-
poſuit. de Vniuers. 53
Nec eſt melius quicquam, quàm vt Lucullus ſuſtineat cur-
rum, vt bonus ſæpe agitator, equoſque. Attic. lib. 13. 24
Claudia, quæ patrem triumphantem de curru detrahi paſſa
non eſt. pro Cæli. 44. b
Suis manibus in curru Automedontem collocat. pro Sext.
Rosca Amer. 35. b
Equis inſignibus & curru aurato in patriam reportari. poſt
reditum in Senatu, 25. a
Cum ſacerdotem ad ſacrificium vehi curru fas eſſet. Tuſc.
quæst. 173. b

Curriculum.

Omne curriculum industriæ noſtræ in foro, in curia, in
amicorum periculis propulſandis elaboratum eſt. 7. Phi-
lippica, 222. a
Rare, & mente diuina, ad originem temporis curris, curri-
culum inuentum eſt ſolis & lunæ. in Timæo, a
Exiguum nobis vitæ curriculum natura circunſcripſit. pro
Rab. 23. a
Qui curriculum viuendi à natura datum rectè atque ho-
neſtè conſecerit. de Vniuers. 55
Sol conſiſtens in cancro conuertit curriculum. in Arat. b
Vereor equodnam curriculum aliquando ſit habitura tua
ſingularis industria. de Clar. Orat. 166. b
Tuū enim forum, tuū erat illud curriculum. de Clar. 196. b
Qui ex conſtituto ſpatio deſenſionis in ſemihoræ curri-
culum coëgiſti. pro Rab. 91. b
Sic iſti, cum in artis curriculum deſcenderunt, aiunt, &c. ad
Herennium, 24. b
Quaſi deſultorius in quadrigarum curriculum incurere.
pro Mur. 137. b
Deſlexit enim iam aliquantulum de ſpatio curriculum que
conſuetudo maiorum. de Amicit. 38. a
Tu quū te de curriculum petitionis deſlexiſſes, animūque,
&c. pro Murena, 43. a
Si ne minimum quidem de eo curriculum vitæ, quod mihi
ſemper proſitum fuit, deceſſero. 4. Verrin. 129. a
In hoc tā exiguo, tamq; breui vitæ curriculum. pro Arch. 191. b
Qui tantum abſit à primo, vix vt in eodem curriculum eſſe
videatur. de Clar. Orat. 180. b
Athletæ in curriculum ſe exercent. de Senect. 81. b
Nec ſas ducebam, verſari me in veſtro veteri curriculum illo
æmulo atque imitatore ſtudioſum ac laborum meorum,
quaſi quodã ſocio à me & comite diſtracto. pro Marcel. 1
Ludis publicis quod ſine curriculum & ſine certatione cor-
porum fiat, &c. 2. de Legib. 36. a
Curricula equorum. de Legib. 177. b
Hæ ſunt exercitationes ingenii, hæc curricula mentis. de
Senect. 34
Tui ſacerdotii ſunt tenſæ, curricula, præcentio, ludi, liba-
tiones, &c. de Aruſp. reſp. 19
Ciceronem oratorem ex academiæ ſpatiis extitiſſe. illa enim
ſunt curricula multiplicium variorumque ſermonum.
Orat. 198. b
Curricula vitæ breuia. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 31

Curtius.
Curtius Trib. pleb. cum Milone. 1. ad Q. frat. 57
C. Curtius, propinquus C. Rabirii. pro C. Rab. 4
M. Curtius, cuius ego patri quaſtor fui, &c. Poſt reditū, 18
Q. Curtius, C. Verris ſodalis. 3. in Verrem, 112

Curtus.
Eorum enim omnium multa prætermittentium dum eligat
aliquid quod ſequatur, quaſi curra ſententiæ. 4. de Fin. 60. a
Nihil inconditum, nihil curtum, nihil claudicans, &c. de
Orat. 213. b
Meæ quidem & perfectio completioque verborum ambitu
gaudet, & curta ſentiunt, nec amat redundantiæ. in Or. 96. a

Curuatus.
Corpuſcula curuata, & quaſi adunca. 1. de Nat. deor. 89. a

Curulis.
Curulis ædilitas. de Aruſp. reſp. 24. a
Nōdenique hæc ſedes honoris, ſella curulis vnquam vacua
mortis periculo fuit. in Catil. 118. b

Cuſtos.
Cuſtos, antiquiſſima deorum omnium, qui intra cælum gi-
gnerentur, terra. de Vniuers. 45
Cuſtos ac vindex cupiditatum. 2. de Leg. Agr. 37. a
Cuſtos dignitatis, fortitudo. 1. Tuſc. 58. a
Sapientia hominis cuſtos & procuratrix. 4. de Finib. 27. a
Cuſtos iuris ciuilibus Prætor. 3. de Legib. 7
Tribunus pleb. præſes, cuſtoſque libertatis. 2. de L. Agr. 30. a
Malus cuſtos diurnitatis metus. 2. Offic. 31. a
Hermippus cuſtos T. Aufidii Prætoris in frumento publico
eſt poſitus. pro Flac. 37. b

Nullus est portæ custos, nullus insidiator viæ. 2. in Cat. 46. a
 Senatus Reip. custos, Præses, propugnator. pro Sest. 120. a
 Custos ac Præses templi. pro Domo sua. 2. 42. b
 Custos & conseruator vrbs. pro Sest. 45. a
 Illa custos vrbs. 7. ad Atticum. 15
 Custodem, inquit, Tullio me apponite. 1. Verrin. 28. a
 O præclarum custodem ouium (vt aiunt) lupum. 3. Phil. 143
 Tu me comitis prærogatiuæ primum custodem præferas. Postquam iret in exil. 208. b
 Etenim qui multorum custodem se profiteatur, eum sapientes sui primum capitis aiunt custodem esse oportere. 2. Philip. a
 Vrbs custodem, non tyrannū recepisse videatur. 1. ad Q. fr. 7
 Custodem vrbs Cicero, omnibus suis rebus ereptis ac perditis, violari ab impiis passus non est, eamque ex sua domo in ipsius patris domum detulit. 2. de Legib. 41
 Qui tribus, quas voluit, vocauit nullo custode fortitus. contra Rullum, 70. b
 Vigiles, custodisque alicuius loci. 6. Verr. 84. a
 Custodes dedit, castra in agro, villa defensa est. 13. ad Att. 66
 Quorsus te pater eius domo sua eiecit? quotiens custodes posuit, ne limen intraret? in Ant. 169. b
 Clamor à vigilibus, fani que custodibus tollitur. in Ver. 212. b
Custodio.
 Delecta iuuentus, quæ tuum corpus domumque custodit. pro Mil. 114. b
 Hic quum in vrbe essem ac domi, tamen multa sæpe tentata sunt, vbi me non solum amicorum fidelitas, sed etiam vniuersæ ciuitatis oculi custodiunt. 12. Philip. 333. a
 Multorum te etiam oculi & aures non sentientem, sicut adhuc fecerunt, speculabuntur atque custodient. 1. in Cat. 4. a
 Fac vt diligentissimè te ipsum mi Dolabella custodias. Dolabellæ, lib. 9. 14. 19. a
 Tueri, defendere, custodire, incolumemque seruare aliquem. 10. Philip. 287. a
 Custodire & proferre aliquid, contraria. 15. ad Att. 25
 Literis custodire quæ à summis oratoribus de eloquentia diuinitus dicta sunt. 2. de Orat. 5. a
 Percipere animo, & memoria custodire. 1. de Orat. 63. a
 Salutem alicuius custodire. pro Planc. 1. a
 Custodior vndique. 10. ad Att. 40
 Liber tuus & legitur à me diligenter, & custoditur diligentissimè. epist. 82. b
 Aliquem custodiri vt parricidam. ad Att. 277. b
 Fac itaque vt se abs te custodiri atque obseruari sciant. de Petit. Consul. 36. a
 Orationem tibi misi, eius custodiendæ & proferendæ arbitrium tuum sit. ad Att. 243. b
Custodia.
 Canum tam fida custodia, tamque amas, dominorum adu-
 latio. 2. de Nat. deor. 119
 Inest moderator cupiditatis pudor, inest ad humanam societatem iustitiæ fida custodia. 2. de Finib. 179. a
 Itaque in vrbe, si sic licebit, manebo: hæc mea sedes est, hæc vigilia, hæc custodia, hoc præsidium statuum. 12. Phil. 335. a
 Quum scirem ita iudicium in tabulas publicas relatum, vt illæ tabulæ priuata tamen custodia more maiorum continerentur, non occultauit, non continui domi, &c. pro Sylla, 31. a
 Exercitus, præsidium pop. Rom. custodia Prouinciæ. in Pisonem, 89. b
 Publica custodia. ad Q. frat. lib. 1. 2. 22. a
 Regia custodia. pro Rab. Posth. 13. a
 Custodia Reipub. 9. famil. 33
 Non extimesco, ne Cneo Plancio custodia meæ salutis apud nos obsit. pro Planc. 1. a
 Vt aduigiletur ad custodiam ignis. de Legib. 175. b
 Tu te ipsum in custodiam dedisti. 1. in Catil. 14. a
 Si huc subditium archipiratam in eandem custodiam dedisset. 7. Verrin. 55. a. Id est, in carcerem.
 Custodiam nullam legum habemus consignatam: memoriam publicam nullam habemus. 3. de Legib. 40
 Is hominem comprehendit, & in custodiam Ephesi tradidit:

sed in publicam, vel in pistrinum, nõ satis intelligere potuimus. 1. ad Q. frat. 46
 Censuerunt vt Pub. Lentulus in custodiam traderetur. 3. in Catilinam, 58. a
 Deici de vrbs præsidio, & de custodia ciuitatis deturbari. pro Murena, 72. a
 Socrates cum posset educi è custodia, noluit. Tusc. qua. 63. b
 Emitti è custodia, & leuari vinculis. 2. Tusc. 193. a
 Ex custodia eū eripias, conseruesque. ad Br. 16. in ep. Bruti. Idcirco in hac custodia tanquam in specula collocati sumus. 7. Philip. 229
 Quare & tibi Publi, & piis omnibus retinendus est animus in custodia corporis. in Somnio Scipionis, 11. a
 Socrates cum esset in custodia publica, &c. de Diu. lib. 1. 48
 Quum in eiusdem anni custodia te atque L. Murenam fortuna posuisset. pro Mur. 59. a
 Tenere eloquentiam vt virginem domi septam liberali custodia. de Clar. Orat. 185. a
 Milo vitam suam nunquam in periculum sine præsidio & sine custodia prouehat. pro Mil. 112. b
 Custodiæ quibus asseruor. 10. ad Att. 54
 Sed mirificæ sunt custodiæ. 10. ad Att. 42
 Cuius ego excubias & custodias mei capitis cognoui in consulatu meo. 7. Philip. 232
 Includere aliquem in custodias. 7. Verrin. 112. a
 Excubias & custodias alicui polliceri. pro Marcel. 19. a
 Statuit ab initio, & in eo perseverauit, ius publicano non dicere, custodias sustulit, &c. de Prouinc. Consul. 8. a
 Id signum cælo delapsum Vestæ custodiis continetur. in Anton. 236. b
 Vestra testæ custodiis, vigiliisque defendite. 2. in Catil. 45. a
 Publicanorum familiæ, quas in portibus & custodiis habet. pro Pomp. 6. b
 Præsidii, custodiis, vigiliisque munire aliquem locum. 1. in Catil. 5. a
 Equitem Romanum scitote biduum cibo testoque prohibitum: biduum Leontinis in foro custodiis Apronii retentum atque seruatum. 5. Verrin. 49. a
 Custodiis orbis terræ septi. 14. ad Att. 6
 Ignauiam suam, tenebrarum ac parietum custodiis tegere. pro Rab. Perduel. reo, 16. a
Cutis.
 Sed non possum non exhorrescere, siquid intra cutem subest vulneris, quod prius nocere potest, quam sciri, curarique possit. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 37
Cybæa.
 Cybæa nauis à Mamertinis C. Verri donata. 7. Verr. 35
Cybele.
 Cybeles sacra cur Romam translata. de Arusp. resp. 24
 Cybira, oppidum. in Verr. 206. epist. 213. b
 Cybiratæ. ibidem.
 Cybiraticus. in Verr. 210. b
 Cybistra, oppidum. epist. 241. ad Att. 77. b
Cyclops.
 Cyclops Ætnam solum in Sicilia tenuit. 7. in Verr. 114
 Κυκλωσ Græcè dicitur circulus aut orbis. de Nat. deor. 2. 34
Cydas.
 Cydas Cretensis ab Antonio Romæ inter iudices lectus. 5. Philip. 172
 O Cydam Cretensem, portentū insulæ, hominem audacissimum & perditissimum. 5. Philip. 172. a
Cydnus.
 Cydnus, fluuius in Cilicia. 2. Philip. 48
Cygnus.
 Cygni collorum proceritate ad cibum capeffendum adiuuantur. 2. de Nat. deor. 92
 Itaque commemorat, vt cygni, qui non sine causa Apollini dicati sunt, sed quod ab eo diuinationem habere videantur, quia prouidentes quid in morte boni sit, cum cantu & voluntate moriuntur. 1. Tusc. 59. & 60
Cygneus.
 Illa tanquam cygnea fuit diuini hominis vox & oratio, &c. 3. de Orat. 4

Cylindrus.

At mihi vel cylindri, vel quadrati, vel conii, vel pyramidis videtur esse formosior. 1. de Nat. d. 18
 Conum, cylindrum, & pyramidem tibi ais pulchriorem, quam sphaeram videri. de Nat. d. 2. 34
 Sed reuertitur ad cylindrum & turbinem suum, quæ moueri incipere, nisi pulsa, non possunt. de Fato, 31
 Qui protrusit cylindrum, dedit ei principium motionis, volubilitatem autem non dedit. de Fato, 149. b
 Cylindrum volui, & turbinem versari putant. de Fat. 149. b
 Sphæra in summo sepulchro posita cum cylindro erat. 5. Tusc. 92. a

Cyllenius.

Cedit clara fides cyllenis, id est lyra Mercurii. in Arat. b

Cylo.

Quicquid impudicorum cyllonum, parricidarum, sacrilegorum, debitorum fuit in vrbe, &c. in Sallust. 11. a

Cylonius.

Cylonio scelere expiato, Athenæ Epimene Crete suadente fanum contumeliæ & impudentiæ fecerunt. 2. de Leg. 19

Cymba.

Opiparè (à Pythio) paratum erat conuiuium: cymbarū ante oculos multitudo: pro se quisque quod ceperat, afferebat. 3. Offic. 76

Cymbalum.

Quos neque hercule ego, neque supercilium tuum, neque collegæ tui cymbala ac crotala fugi. in Pis. 15

Domum cantu & cymbalis perfonare. in Pis. 84. b

Cymæus.

Fundum Cymæum Romæ mercatus est de pupillo Meculonio, &c. pro Flac. 36

Cyneas.

Cyneas à Pyrho legatus, ad Senatum missus, magna memoria vir. Tusc. q. lib. 1. 48

Cynicus.

Ab Antisthene Cynici primum, deinde Stoici. 3. de Orat. 35
 Nec verò audiendi sunt Cynici, aut si qui fuerunt Stoici penè Cynici, qui reprehendunt & irrident, quod ea quæ re turpia non sunt, verbis flagitiosa dicamus: illa autem quæ turpia sunt, nominibus appellemus suis. 1. Offic. 178
 Cynicorum verò ratio tota eicienda. Offic. 30. b

Cynna.

Cynna collegæ sui Consulibus C. Octauii præcidi caput iussit. Tusc. 238. b

Cynocephalus.

Erat præterea Cynocephalus in esse do, nec deerant onagri. Att. lib. 6. 19

Cynofura.

Hunc circum ἀρκυρῆν dicitur feruntur, nunquam occidentes: Ex his altera apud Graios Cynofura vocatur, Altera dicitur esse Helice. 2. de Nat. d. 150. a
 Et meas cogitationes sic dirigo, nõ ad illam paruulam Cynofuram. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 60
 Cynofuris humatus Æsculapius fulmine percussus. 3. de Natura deor. 40

Cyprus.

Cyprus insula, M. Catonis clientela. 15. fam. 23

Cyprius.

Eudemus Cyprius. de Diuin. 91. b
 Nonne fieri poterat, vt populo de Cyprio rege placeret, de exulibus Byzantinis displiceret: pro Domo sua, 42. a
 A Cyprio tyranno Democritum Anaxarchum excarnificatum accepimus. 3. de Nat. d. 61
 Cypriorum ciuitas locuples. 5. ad Att. 49
 Cyprios ex insula euocari non licet. 5. ad Att. 48

Cypselus.

Cypselum Corinthi regnaturū millesimo antè anno Apollinis oraculo editum fuit. Fat. 10

Cyreus.

Nostram ambulationem & Laconicum, eaque quæ Cyrea sint, velim, cum poteris, inuisas. 4. ad Att. 19

Cyrenæ.

Desiderant te, inquit, oculi mei, cum tu esses Cyrenis. pro Planc. 261. b

Agri Cyrenenses. contra Rul. 76. b

Cyrenæus.

Cyrenæi minimè cõtempti philosophi. Acad. q. ed. 1. li. 2. 69
 Cyrenæi dicunt ea se sola percipere, quæ tactu intimo sentiant, vt dolorem & voluptatem. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 69
 Cyrenæi negant esse quicquam, quod percipi possit extrinsecus. Acad. qua. ed. 1. lib. 2. 69
 Cyrenæi negant se, quo quid colore, aut quo sono sit, scire, sed tantum sentire, affici se quodammodo. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 69

Cyrenaicus.

Cyrenaici non omni malo ægritudinem effici censent, sed inperato, nec opinato malo. Tusc. q. lib. 3. 25
 Cyrenaici tum ægritudinem censent existere, si nec opinato quid euenerit. Tusc. q. lib. 3. 44
 Cyrenaici philosophi virtutem censuerunt ob eam rem esse laudandam, quod efficiens esset voluptatis. Offic. 3. 159
 Cyrenaici, præter permotiones intimas, nihil putant esse iudicii. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 131
 Cyrenaici in solo tactu veri iudicium esse putabant, quia sentiatur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 22
 Cyrenaici voluptatem finem esse voluerunt bonorum. Acad. qua. ed. 1. lib. 2. 121
 Ab Aristippo, quem ille magis voluptariæ disputationes delectarant, Cyrenæica philosophia manauit. 3. de Orat. 35

Cyrhestica.

Cyrhestica, Syriæ pars, Ciliciæ proxima. 5. ad Att. 33

Κυρῆσος mihi sic placuit, vt cætera Antisthenis. 12. ad Att. 50

Κυρῆσος vocant selectas breuèque Epicuri sententias. de Nat. d. 1. 60

Quis enim vestrum non edidit Epicuri κυρῆσος, id est maximè ratas: de Finib. lib. 2. 18

Cyrillus.

Athenienses quum Perlarum impetum nullo modo possent sustinere, &c. Cyrillus quendam suadentem vt in vrbe manerent, Xerxemque reciperent, lapidibus obruerunt. 3. Offic. 63. Vide Demosthenem in oratione pro corona.

Cyrus.

Cyrus architectus. 2. ad Quint. frat. 5
 Cyrus apud Xenophontem, quum admodum senex esset, negat se vnquam sensisse senectutem suam imbecilliozem factam, quam adolescentia fuisset. Cat. 26
 Cyrus ad septuagesimum annum peruenit, cum x. natus annos regnare cepisset. Diuin. lib. 1. 44

Cyri laus. 1. ad Q. frat. 41

Cyri morietis oratio ad filios, ex Xenophonte. Cat. 72, & 73
 Cyri pædia à Xenophonte non ad fidei historiam scripta, sed ad effigiem iusti imperii. 1. ad Q. frat. 17

Cyri somnium. Diuin. lib. 1. 44

At Cyri vitam & disciplinam legunt, præclaram illam quidem, sed neque tam rebus nostris aptam, nec tamen Scauri laudibus anteponebam. de Clar. Orat. 58

Cyri apud Xenophontem sepultura genus. 2. de Leg. 51

Cyteris.

Cyteris meretrix. 9. fam. 61

Cyteridem secum lectica aperta portat Antonius. 10. ad Atticum, 36

Cyterius.

Cyterius appellatur Antonius Cyteridis amator. 15. ad Att. 41

Cytharista.

Non potueras igitur hoc à principio Cytharista dicere: Diuinat. lib. 2. 103

Cyzicus.

Cyzicus, vrbs Asiæ, à L. Lucullo Mithridatis obsidione liberata. pro L. Manil. 13

Cyziceni.

Vrbem Cyzicenorū. in Verr. 231. b

D

Dactylus.

Dactylus, spondeus, anapæstus, pedes heroi tres. de Orat. 160. b

Dactylus, qui est è longa & duabus breuibus. Orat. 218. b

Dactylus cui generi orationis accommodus. Orat. 114

Dactylus cui loco aptus. Orat. 127

Dactylus, pes æqualis. Orat. 109

Dactylus pes in versum maximè cadit. Or. 112

Dactylicus.

Quòd ille **dactylicus** numerus hexametrorum magniloquentiæ sit accommodatior. in Orat. 111. a

Dæmon.

Dæmonas Græci appellant, quos Latini Lares (si modò hoc rectè conuersum videri potest). de Vniuers. 47

Dæmonium.

Hoc de Socrate accepimus, &c. esse diuinū quiddam, quod **dæmonium** appellat, cui semper ipse paruerit, nunquam impellenti, sæpe reuocanti. de Diuin. lib. 1. 103

Dalmatia.

Dalmatiæ oppida quàm multa. 5. fam. 25. in epist. Vatinii.

Dalmata.

Dalmatæ semper habiti sunt bellicosi. 5. fam. 27

Dalmatis diu malefaciant, qui tibi molesti sunt. Vatinio, lib. 5. 27

Dalmaticus.

Et eo minus, quòd me frigus **Dalmaticū**, quod illinc eiecit, etiam hinc refrigerauit. Vatinio ad Ciceronem, lib. 5. 23

Cæsar de meis rebus gestis **Dalmaticis** adhuc non refert. epist. 66. b

Dalmaticus.

L. Dalmaticus pro Q. Metelli reditu deprecatus. post redit. ad Quirit. 4

Damnum.

Nec contra officium est, maius damnum anteponi minori, vt si, &c. Offic. 7. b

Damnum quæstuosum. 14. ad Att. 11

Non quero flagitium huius iacturæ atque damni. contra Rull. 64. b

Damni infecti promittere. Top. 10

Et lis contestata cum Flauio damni iniuria esset. pro Rosc. Comædo, 31

Iudicium damni iniuria constitutum. pro Q. Rosc. 50. b

Nihil est damni factum noui. ad Att. 12. b

Damni nihil facis, quòd declamationibus nostris cares. 7. fam. 57

Damnum facere in aliquo. 10. fam. 61

Damnum enim, illius immaturo interitu, res Romanæ Latinæque literæ fecerunt. de Clar. Orat. 64. a

Qui coniunctionem ciuium dirimunt, eos leges morte, exilio, vinculis, damno coercet. 3. Offic. 29

Quis vnquam tanto damno Senatorem coegit. 1. Philip. 9. a

Eos, qui singulis vitiis excellunt, aut etiam pluribus, propter damna aut detrimta, aut cruciatu aliquos, miseros esse dicimus. 1. de Leg. 76. a

In meis damnis ex autoritate Senatus resarciendis. Lent. lib. 1. 9. 15. a

Damno.

At eum vos iurati capite damnastis. ad Heren. 31. b

Eos ego potissimum damnare debui. pro Dom. 214. b

Damnare iniuriarum. 5. Verr. 76. a

Damnare aliquem sceleris. 7. ad Att. 42

Stultitiæ damnare aliquem. in Partit. 74. a

Nec quisquam damnabitur, nisi qui hominem occiderit. 4. ad Att. 47

Nec ob eam rem, quum hæc exquirere, sicut hinc faciebam, capite damnarer. 1. Tusc. 158. a

Dareteque operam, vt is eo crimine damnaretur, ne ipse esset in crimine. 6. Verr. 89. a

Damnari etiam accusator dicitur. pro Domo sua, 39

Damnari ambitus. de Clar. Orat. 94

Damnari nomine coniurationis. in Verr. 237. b

De pecuniis repetundis **damnari**. pro Cluent. 32. a

Peccati alicuius **damnari**. ad Heren. lib. 4. 167. a

Turpi iudicio **damnari**. pro Sex. Rosc. 66. a

Expecto vim edicti, seueritatem Prætoris: faueo aratori, cupio oßupli **damnari** Apronium. 5. Verr. 22. a

Damnari impiis sententiis. Diuin. lib. 1. 104

Damnatus de vi & maiestate. 1. Philipp. 15. 2. Verr. 24. a

Lex quæ iubet ei, qui de vi, itemque ei, qui maiestatis **damnatus** sit, aqua & igni interdici. 1. Philippica, 17. a. pro Cluentio, 79. a

Atque ille si armis positus de vi **damnatus** esset, quo in iudicio certè defensionem non haberet, eandem calamitatem subirent liberi bonis publicatis. ad Brut. 12. 4. a

Iam Q. Varius sua lege **damnatus** excesserat. de Clar. 193. b

Damnatus per arbitrum & rem restituit, & honestatem omnem amittit. pro Sex. Rosc. 67. a

Furti & pro socio **damnatum** esse. pro Flac. 33. a

Ipsa hominū opinione tacita **damnatum** esse. pro Cluent. 4. a

Peculatus **damnatum** esse. 2. Verr. 24. a

Primis sententiis **damnatum** esse. 1. de Orat. 118. a

Qui in vinculis essent **damnati** rei capitalis. Cat. 38

Si **damnati** restitueretur, in exilium se iturum. 10. ad Att. 47

Damnatus.

Causa propè conuicta & **damnata**. pro Cluent. 4. a

Causa iudicata atque **damnata**. pro Rab. Posth. 5

Græci à suis ciuibus **damnati** atque expulsi. pro Sest. 27. b

Quis dubitet quin seruorū animos summa formidine oppresserit, quum viderent ea facilitate Prætorum, vt ab eo seruorum sceleris, coniurationisque **damnatorum** vita, vel ipso carnifice internuntio redimeretur? 7. Verr. 12. a

Att. lib. 7. 131. 5. a

Omnes **damnatos**, ignominiaque dignos. Att. lib. 7. 123. 8. a

Sed plurimi contra nituntur, animosque quasi capite **damnatos**, morte mulctant. 1. Tuscul. 41. & 82

Quis te miserior, quis te **damnatio**, qui neque scribere ad Senatum, à te bene Rép. esse gestam, neque præsens dicere ausus est in Pisonem, 78. Id est, què iustius quis iudex posset condemnare, quàm te?

Damnatio.

Damnatio olim iudicium erat, pœna legis. pro Sylla, 48

Damnatio S. Roscii. pro S. R. 19. b

Damnatio esse. 5. in Verr. 76

Damnatio nem pœna necessariò cõsequitur. 2. de Inuēt. 164

Quum rem ita exposuissem, quemadmodum nunc apud vos: docuissimque hanc **damnationem** duci non oportere, &c. 4. Verr. 69. a

Ne parua quidem dubitatio potest remorari **dánationem**. ad Heren. 5. b

Quid est illa **damnatio** iudicatum, nisi, &c. pro Clu. 28. b

Reorum acerbissimæ **damnationes**. in Pis. 69. a

Damnatorius.

Verres in Xenonem iudicium dabat illud suum **damnatorium** de iugerum professione. 5. in Verr. 44

Damocles.

Damocles vnus ex assentatoribus Dionysii. Tusc. q. lib. 5. 44

Damon.

Damon musicus. 3. de Orat. 72

Damon & Pythias, Pythagorei hoc animo inter se fuerunt, vt quum eorum alteri Dionysius tyrannus diem necis

destinasset: & is qui morti additus esset, paucos sibi dies commendandorum suorum causa postularisset: vas factus est alter eius sistedi: vt si ille nõ reuertisset ad diem, moriendum esset sibi ipsi. qui quum ad diem se recepisset, admiratus eorum fidem tyrannus, petiuit vt se ad amicitiam tertium adscriberent. 3. Offic. 58

Danai, Græci. de Inuent. 33. de Finib. 68. b

Dardanus, philosophus Stoicus. Acad. 18. b

Dardani, populi. pro Sest. 18

Dareus.

Policrates ab Oronte Darei Prætoris in crucem actus est. de Finib. 146. b

Darius.

Darius in fuga, cum aqua turbidam, & cadaueribus inquinatam bibisset, negauit vnquam se bibisse iucudius: nunquam videlicet sitiens biberat. Tusc. q. lib. 5. 70

Darius apud Issum ab Alexandro superatus. 2. famil. 19

De.

Illæ quæ habes de Academicis, frustra descripta sunt. ad Atticum, 208. b

Defensor autem de æquitate nitatur. Partit. 241. b

Consiliis tuis, quæ scribis de agris assignandis, ab vtrisque vestrum vehementer assentior. epist. 178. b

Non adimitur cuiquam gleba de Syllanis agris. contra Rullum, 88. b

De alea condemnare. 1. Philip. 69

De alienatione sacrorum dicendum putasti. 3. de Leg. 41

Accipere aliquid de aliquo. ad Att. 1. b

De aliquo siue ex aliquo cognoscere. 12. ad Att. 35

De aliquo conducere. pro Cecin. 68

De aliquo emere. pro Rosc. Amer. 3

Misit coniectori quantum visum est de argento: tum ille, nihilne de vitello. de Diuin. 136. b

Sed velim scire, hodiene statim de auctione, aut quo die venias. ad Att. 186. b

Nemo fuit, &c. qui rem vllam de meis bonis attigerit. pro Dom. 235. b

Collegia tribunorum tota reperientur, quæ coeant de hominum locupletissimorum bonis. pro Dom. 222. b

O iucundas mihi tuas de Britannia literas. ad Q. frat. 317. b

De cætero. de Finib. lib. 1. 20. Græci dicunt, τὸ λοιπόν.

De capite suo priore loco causam dicere. pro Quint. 5. b

De Capitolio venisset. post redit. in Senatu, 9

Regulus de captiuis commutandis Romam missus est. Officiorum, 9. b

Corpus nostrum tenuissima sæpe de causa conficitur. de Arusp. 253. b

Nam id nisi graui de causa non fecisset. Att. lib. 7. 127. 2. a

Qua de causa sit. Orat. 215. b

Si qui de ea causa venierunt. ad Att. 32. b

Intemeli in armis sunt, neque de magna causa. epist. 124. b

Quod quidè certis de causis alter estimatur. de Or. 100. b

Familia nostræ iustis de causis amicissimum. Som. Scip. 1

Excipere quibus de causis non liceat. de Clar. Orat. 42. b

De cauea exire. de Arusp. resp. 23

De Cicerone nihil actum esse legibus. 3. de Legib. 39

Astrologi de Circo. de Diuin. 108. b

Apud Etruscos propter crassitudinem aeris de cælo multa fiunt. de Diuin. 99. b

Cum quidam de collegiis nostris agrariam curationem iugurent, disturbaui rem. epist. 178. b

Oratio Lælii de collegis non melior, quàm de multis, quàm vobis, Scipionis. de Clar. Orat. 171. b

Oratio Crassi de Colonia Narbonensi, & altera de lege Seruilia. de Orat. 129. b

Ei statim rescripti, hominemque certum misi de comitibus meis. ad Att. 117. b

Q. Cicero puer legit, vt opinor, certè epistolam inscriptam patri suo. solet enim sperire, idque de meo consilio. Att. lib. 6. 114. 13. a. Id est, meo iussu.

De me quidem non dubitanter, quin omnia de meo consilio & vos fecissetis, & Cannutius faceret. ad Cassium, lib. 12. 3. 4. a

Cæsar non est facturus quicquam, nisi de meo consilio. ad Attic. 215. b

Facere aliquid de consilio alicuius. epist. 184. b

Tum Crotoniata publico de consilio virgines vnum in locum conduxerunt. de Inuent. 62. b

De Cumano me moui. 4. ad Att. 28

Postremum genus est de delectu Catilinæ. in Catil. 109. b

Iamiam minimè miror te orium perturbare, non modò urbem odisse, sed etiam lucem, cum perditissimis latronibus, non solum de die, sed etiam in diem viuere. 2. Phil. 91

De Dionysio sum admiratus. ad Att. 148. b

De duodecim tab. translata leges duæ. 3. de Leg. 38

Nec minus veretur, ne contemnere Ebutium, quàm de eo contemptus esse existimaretur. pro Cecin. 305. b

De eo mihi Thylius se audisse scribit hæc, esse hominē cum Antonio, &c. ad Att. b

Recita de epistola reliqua. in Verr. 175. b

Cedit religioni de exercitu. ad Lent. lib. 1. a

De exilio reducere. 1. Philipp. 17

De facie virtutem nosse. in Pis. 63

Duos parietes de eadem fidelia dealbare. 7. famil. 51. in epist. M. Curii.

De firmissimis alia prima ponet, alia extrema. Orat. 210. b

De tuis fortunis. 6. fam. 35. Id est, de tua incolumitate.

Me metus de fratre in scribendo impedit. ad Att. 42. b

Quicquid erit quacunquē ex arte, quocunquē de genere. de Orat. 89. b

Afflictio, desperatio, & si qua sunt de genere eodem. 4. Tuscul. 26. a

Deinde, vtra lex de genere omni, vtra de parte quadā, vtra communiter in plures, vtra in aliquam certam rem scripta videatur. de Inuent. 80. b

De gestu intelligere. in Vatin. 27

De Græcis autè factus Socrates. Offic. 22. b. Id est, ex Græcis.

Neque præterea quenquam de Græcis legisse videatur. 1. de Legib. 6

De eius hæredibus aliquis. 2. de Legib. 48

De his quæ astringit, & ex se vnum efficit, vinculum. de Vniuers. 17

Ex tot generibus nullū est animal, præter hominem, quod habeat notitiam aliquam Dei: de ipsisque hominibus, nulla gens est, quæ non habendum esse sciat Deum. de Legib. 160. b

Si quis vnquam de nostris hominibus fuit. pro Flac. 147. b

De hostibus capere. pro Domo sua, 98

Quodlibet exemplum de his quæ proposita sunt. de Inuentione, 56. b

Nemo de iis, qui peritissimi sunt, huic anteponendus est. de Orat. 110. b

De iis, qui nunc petunt, Cæsar certus putatur. ad Att. 1. b

Nam de illo altero minus sum admiratus. ad Att. 101. b

Vnus de illis. pro Milon. 114. b

In quos siqui ex acie fugerunt, de improviso incidant. pro Rosc. Amer. 90. a

Nec tamen ab illis ita dicuntur de industria. de Fin. lib. 4. 2

Si aut de industria facias, vt, &c. 1. Offic. 36. a. in Orat. 84. a

De integro creare Censores. 4. Verr. 97. a

Gratulari de integro. Att. lib. 13. 298. 2. a

De integro incidere in morbum. ad Cornif. lib. 12. 29. 5. a

Indidemque eadem quæ oriuntur de integro, atque eodem occidunt. 1. de Diuin. 214. a. ex Pacuiano.

De integro scribere. Att. lib. 13. 283. 1. a

Fama sine lætitia de interitu Clodii. pro Milo. 120. b

Sit sanè, vt iubet, de isto. de Clar. Orat. 168. b

Sunt orationes eius ieiunæ, multa præclara de iure. de Clar. Orat. 174. b

Cuiusmodi artificium de ipso iure ciuili Crassus componi posse dixit. de Orat. 116. b

Quis dubitaret de iure pacis & belli, omnibus Iuris peritissimis imperatores nostros anteferre? pro Cor. 64. b

De loco vel tempore commodare. 13. fam. 99

De loco superiore dicere. 4. in Verr. 70

Non enim declamatorè de ludo, aut rabulam de foro qua-

rimus. Orat. 201. b
 De maiestate damnatus. 2. in Verr. 24
 Totum denique hominem tibi ita trade de manu, vt aiunt, in manum tuam istam & victoria & fide præstantem. C. Cæsari Imperatori, lib. 7. 5. 10. a
 De manibus prædam amittere. in Verr. 209. b
 Excipere aliquem qui de manibus alterius effugisset. pro Sext. Rosc. 44. b
 Is c. iugera de M. Pilio emit. ad Att. 215. b
 Id de Marcello sciri potest. ad Att. 193. b
 Quæro an ita factum, de Mario, vt scribis, acceperis. de Legibus, 156
 De fratris mei Mario, Mariana quercus dicatur. 1. de Leg. 1
 Fac, si me amas, vt consideratè, diligentèrque nauiges de mense Decembri. ad Q. frat. lib. 2. 5. 6. a
 Is habeatur sanè orator non de minoribus. de Opt. 243. b
 Liber de minuendo mœrore. ad Att. 189. b
 De multitudine indocta admirari. pro Muren. 37
 Philosophia de natura. de Clar. 167. b
 Primus liber est de contemnenda morte, secundus de tolerando dolore. de Diuin. 108. b
 De nauire. 14. fam. 14
 De negotiis tuis tibi ager gratias. 1. ad Att. 72
 De nobis quid futurum sit. 9. fam. 47
 De nocte proficisci. 5. ad Att. 24
 In comitium Milo de nocte venit. 4. ad Att. 16. & 8. 17
 Vigilas tu de nocte, vt tuis Consultoribus respondeas. pro Muren. 63
 Serius, quàm noluerint, fortè surrexerint, properado etiam citius, quàm si de nocte vigilassent, perueniant quò uelint. ad Q. frat. lib. 2. 16. 3. a
 Si qui de nostris. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 3. Idem quòd, si qui nostratum.
 Itaque neque de otio nostro spero iam, neque, &c. ad Atticum, 139. b
 Videor videre deferentem sitellam de M. Octauio. 1. de Natura deor. 75
 De eodem oleo & opera scripti ad te. 13. ad Att. 50
 Magnum quoddam opus est, atque haud sciam, an de humanis operibus longè maximum. de Orat. 115. b
 De Othone diffido. ad Att. 201. b
 Pompeius misit ad me Magium de pace: quæ uisa sunt respondi. ad Att. 150. b
 Comitia de minore parte populi facta. contra Rull. 70. b
 De parricidio nomen deferre. pro Rosc. Amer. 16
 De patria discessus. post redit. in Senat. 23
 Cui de tanto patrimonio nihil relictum est. pro S. Rosc. 21. b
 Epistola in qua est de periculis Reipub. ad Att. 110. b
 De phaselo epistolam dare. 1. ad Att. 23
 Ipse autem in ore semper Græcos uersus de Phenissis habebat. Offic. 68. b
 Vt Græcis de philosophia literis non egeant. de Diui. 109. b
 Is accusator de plebe fuit. de Clar. 176. b
 Messala Còsul de Pompeio quæsiuit, quid de religione sentiret. ad Att. 8. b
 Sed de populo subscriptor addatur. 1. in Verr. 27
 De potestate magistratuum dispuetes. 3. de Leg. 41
 De prælio effugere. 2. Philip. 79
 Dictatore enim Sylla, legatus ad Senatum de Rhodiorum præmiis uenerat. in Brut. 172. a
 Etenim de principio studuit animus occurrere magnitudini criminis, satisfacere expectatoni hominum. pro Syl. 51
 De prouincia abire. 4. in Verr. 38
 De prouincia decedere. 6. ad Att. 30. 1. in Verr. 16
 Nihil ex sacra, nihil de publico attingi. in Verr. 131. b
 Eos tibi & rem, de qua missi, uelini curæ habeas. epist. 119. b
 Is de quo angor & crucior. ad Att. 115. b
 De quo omnium natura consentit, id uerum esse necesse est. de Nat. d. 1. 32
 De quo nomine ad arbitrum adisti, de eo ad iudicem uenisti. pro Q. R. 46. b
 Legatos habes, de quibus honore & dignitate & ætate præstat Tubero. 1. ad Q. frat. 7. pro, ex quibus, inter quos.

De quibus rebus explicandum esse uidetur. de Vniuers. 9
 De quopiam miser esse. 11. ad Att. 5
 Nihil te de ratione uitæ didicisse, nihil quæsiisse, nihil scire conuincam. de Orat. 88. b
 De aruspicum religione, expiationibus, procurationibus. 2. de Legib. 35
 De reliquo, neque hercule quid agam, nec quid acturus sim, scio: &c. Att. lib. 7. 129. 1. a. & lib. 16. 337. 4. a. 1. de Ora. 50. a. Toranio, lib. 6. 20. 5. a
 De reliquo, si id quod confido fore, dignum eum tua amicitia, hospitioque cognoueris, peto vt cum complectare. ad Allienum, lib. 13. 79. 3. a
 Tu de repente irrupisses, & clamare cœpisses, C. Cæsar caue credas, caue ignoscas, &c. pro Ligar. 8. a. 1. de Diuinat. 115. a
 De re aliqua cuiquam accommodare. 13. fam. 5
 De re aliqua dimicare. pro Sest. 1
 De re aliqua doceri. pro Rosc. Amer. 15
 Præcepta de re militari cuiquam dare. de Orat. 115. b
 De re pecuniaria iudicium esse. pro Quint. 5. b
 Explicare mentem suam de quaque re. Orat. 207. b
 De rebus bellicis canere bellicum. Orat. 200. b
 De rebus domesticis bene constitutus. pro Sest. 84
 His de rebus sol me ille admonuit, vt breuior essem. de Oratore, 162. b
 Cæteri multa de suis rebus secum asportabant. Parad. 117. b
 De Reipub. quotidie magis timeo. ad Att. 140. b
 Deinceps in lege est, vt de ritibus patriis colantur optimi. de Legib. 178. b
 De sacris perpetuis responsa multa & scripta. 2. de Leg. 44
 Hominem audietis de schola. de Orat. 111. b
 De scripto agere. pro Muren. 16
 De scripto sententiam dicere. 10. fam. 128
 Ita enim dixisti, & quidem de scripto, &c. literas Bruti rectè & ordine scriptas uideri. 10. Philip. 271. a. pro Plan. 61. Att. lib. 4. 72. 6. a
 Nam antea neminem solitum via nec arte, sed accuratè tamen & de scripto plerosque dicere: scriptasque fuisse & paratas à Protagora rerum illustrium disputationes. de Clar. Orat. 22. a
 Hæc agebantur de sella ac de loco superiore. in Verr. 220. b
 Palam de sella ac tribunali pronuntiat. 4. in Verr. 65
 Facere aliquid de sententia atque autoritate. pro Cæl. 81. b
 De amicorū sententiâ Roscius Romam cõfugit. pro S. R. 22. b
 Capere consilium de sententia alicuius. ad Att. 40. b. & in Verrem, 116. b
 De communi sententia res nummaria constitueretur. 3. Officiorum, 105. a
 Tam accuratè, tamque diligenter caueat & fanciat, vt Amynomachus & Timocrates hæredes sui de Hermachi sententia dent, quod satis sit ad diem agendū natalem suum quotannis mense Gamelione. 2. de Finib. 161. a
 Minos leges sanxit de Iouis sententia. Tusc. 182. b
 Nihil faciam, nisi de sententia tua. ad Att. 104. b
 De Sicilia abire. 10. ad Att. 13
 Somnium de Simonide, qui, &c. de Diuin. 92. b
 Quum de Simonide quæsiisset Hiero. de Nat. d. 1. 41
 De somno excitari. 2. Philip. 78
 De labefactando statu nostro quis cogitasset. 3. de Legib. 11
 Atticus pecuniam numerauit de suo. ad Att. 262. b
 Istum de superioribus penè solum legi. de Clar. Orat. 64. a
 Flebat uterque non de suo supplicio, sed pater de filii morte, de patris filius. 3. Verr. 55. a
 De Terentia, quod mihi omne onus imponis, nõ cogito te tuam in me diligentiam. Att. lib. 12. 242. 7. a
 Saxum de terra tollere. pro Cecin. 296. b
 Ecce autè de transuerso Lucius Cæsar, vt ueniam ad se rogat, in nemus: aut scribam quò se venire uelim. Att. lib. 15. 323. 11. a. 4. Acad. 216. a
 De tribus enim quæ proposui, hoc extremum est. in Antonium, 212. b
 De tribus & decem fundis, iste tres possidet. pro S. R. 35. b
 Ac primùm de tribus illis, quæ antè dixi, beneuolentiæ præcepta uideamus de Leg. 160. b

Recita decretum de tributis. in Verr. 169. b
 Mitte ad nos de tuis aliquem tabellarium. ad Att. 78. b
 Sed quid de Tullia mea fiet. 14. fam. 11
 Philosophus, qui de sua vi ac sapientia vnus omnia penè proficitur. de Orat. 103. b
 Quam multi essent de uictoribus, qui, &c. pro Ligar. 139. b
 Cum etiam de uictis reperiantur quam multi, qui, &c. pro Ligar. 139. b
 Fessus de via. de Finib. 39. b
 De uia languere. 1. Philip. 8
 Binnius quidam caupo de uia Latina. pro Cluent. 52. b
 Vix tamen sibi de mea uoluntate concessum est. ad Att. 55. b
 Nunquid uidetur tibi de uoluptatibus suis cogitasse. lib. 1. de Finib. 19
 Dea.
 Qui de dea matre est, Deus sit necesse est. de Nat. 68. b
 Ditæque immortales, qui, &c. Antequam. 196. b
 Ab Ioue optimo maximo, cæterisque diis, deabusque immortalibus, pacem ac ueniam peto, precorque, vt, &c. pro Rabirio, 3
 Dealbo.
 Dealbare parietes duos de eadem fidelia. 7. fam. 51. in epist. M. Curii. Prouerbiū.
 Quòd si tanta pecunia columnas dealbari putassem, certè nunquam ædilitatem petiuissem. in Verr. 105. b
 Dealbatus.
 Omnes illæ columnæ, quas dealbaras uidetis. 3. Verr. 103. a
 Deambulo.
 Idem quum cuidam dixisset, Eamus deambulatum: & ille, Quid opus fuit de: imò uerò, inquit, Quid opus fuit te: 2. de Orat. 142. a
 Satis iam deambulatum est. de Legib. 169. b
 Quin pergimus igitur ad illa spatia nostra, sedesque, ubi, quum satis erit deambulatum, requiescemus: 1. de Leg. 19. a
 Debeo.
 Cuius causa omnia cum cupio, tum me hercule etiam debeo. 13. fam. 98
 Hoc summum beneficium tibi debeo, quòd, &c. 1. de Oratore. 60. a. pro Mil. 24
 Hoc, quod satisfato debeo, peto à te, vt antè prouideas, planeque expedias, & solum relinquant. 16. ad Att. 17
 Debeo hoc munus studiosis literarum. de Leg. 157. b
 Debeo tibi ex societate nihil, &c. pro Quint. Rosc. 49. b
 Ego huic homini tantum debeo, quantum hominem homini debere uix fas est. Postquam. 201. b
 Cum patriæ, quod debes, solueris. pro Marc. 135. b
 Cuius talis, qualis & prudentissimus & fortuna optima esse debet. ad Att. 273. b
 Ille debet mihi pecuniam. epist. 224. b. pro Quint. 9. a
 Nihil quisquam debet, nisi quod est turpe non reddere. Parad. 52
 Is debet mihi multos nummos. epist. 209. b
 Si mihi Dolabella, quod mihi debet, dissoluerit. ad Att. 234. b
 Nec societas tibi quicquam debet, nec priuatim Quintius debuit. pro Quint. 3. b
 Quorum uita debet esse breuior. 4. fam. 17. in epist. Ser. Sulpitii. Pro, quorum uita futura est breuior.
 Nos in causa eò auctoritatem minorem habemus, quòd tibi debemus. 1. fam. 3. Debemus tibi, absolute dictum. pro, deuincti sumus tibi, beneficia à te accepimus.
 Quid uos? quantum inquam debetis? Respondent, e v i. Att. lib. 5. 110. 15. a. Subaudi, talenta.
 Qui debent, non respondeant ad tempus. 16. ad Att. 4
 Eius filio mirè studioso & erudito & modesto pecuniam Nicæenses grandè debent ad h. s. octogies. Sil. lib. 13. 62. 2. a
 Principia causarum propria esse debent. de Orat. 137. b
 Nam principia habere hanc vim magnopere debet, vt possint, &c. de Orat. 137. b
 Appellatus es de pecunia, quam pro domo, pro hortis, pro sectione debebas. 2. Philip. 8. a
 Et ille mihi debebat, quòd, &c. 6. fam. 38. i. deuinctus erat. Qui me odisse, quia magna mihi debebat beneficia, cepit. epist. 122. b

Debebat Epicrates vllum nummum nemini. in Verr. 121. b
 Oculorum fallacissimo sensu iudicant ea, quæ ratione & animo uidere debebant. de Diuin. 127. b
 Vt debui, molestè tui. 9. fam. 55
 Hostiæ, quas debuisti. de Inuent. 74. b
 Sertertium quadringentis debuisti. in Ant. 178. b
 Calèdis Ianuarii debuit, adhuc non soluit. Att. lib. 14. 316. 1. a
 Quæ mulier obstinatione uiri decem illis mensibus ne domum quidem vllam nisi focrus suæ, nosse debuit, hæc quinto mense post uiri mortem ipsi Oppianico nupsit. pro Cluent. 26. a
 Præstitimus patriæ, quatum debuimus. epist. 7. 2. ad Quintum fratrem, 10
 Qui te & maximè debuerunt, & plurimum iuuare potuerunt. Lent. lib. 1. 7. 5. a
 Magni iudicii & summæ facultatis esse debet moderator ille. Orat. 203. b
 Si uolent grati esse, debent Pompeium hortari, vt mihi sit amicus. ad Att. 141. b
 Nihil deberem illi, ille mihi omnia. 3. ad Quint. frat. 24
 Et quoniam tibi incredibilem quandam amorem, & omnia in te ipsum summa ac singularia studia deberem Reipub. quæ te in me restituendo multum adiuuisset, cum certè me animum merito ipsius debere arbitrabar. 1. fam. 31
 Qui mihi laudem illam eò minus deberet, quòd, &c. ad Atticum, lib. 1. 9. 5. a
 Quantum esset, quod deberet accedere. de Vniuers. 53. a. Id est, quod addi oporteret.
 Necesse est vt & sim totus uester, & esse debeam. 15. fam. 30
 Ei me dedam, cui nihil magnopere debeam. pro Plan. 61. a
 Debeam ego vnus tantum tibi, quantum omnes boni. 15. fam. 33
 Cui multum debeas, ei plurimum uelle debere, animi ingenii est. 2. fam. 9
 Perfice, vt ne minus Reipub. tibi, quam tu Reipub. debeas. epist. 151. b
 Debere aliquid alicuius causa. 15. fam. 33. pro Rosc. Am. 88
 Homo & magnis meis beneficiis deuinctus, & propè omnium qui mihi debere aliquid uidentur, gratissimus. ad Seruium, lib. 13. 28. 4. a
 Debere amorem, animum, studia. 1. fam. 31
 Debere gratiam alicui. 2. Philip. 48
 Id nostræ necessitudini debere me iudico. Plan. li. 10. 12. 15. a
 Debere non potui tibi. 7. fam. 35. Id est, statim quod promiseram, præstare uolui.
 Multos nummos alicui debere. Att. lib. 11. 206. 2. a
 Nõ solum omnia debere tua causa, quæ possum, sed ea quoque quæ non possum. 4. fam. 28
 Neque interea uerbum vllum interposuit Næuius, aut societatem sibi quidpiam debere, aut priuatim Quintium debuisse. pro Quintio, 8. a
 Studia debere Reipublicæ. epist. 10. b
 Scaptius ait illos putare talenta ducenta se debere. ad Atticum, 83. b
 Debere me tibi tantum existimo, quantum persoluere difficile est. 11. fam. 18. in epist. D. Bruti.
 Semper ita sentiet talem se animum & generis dignitati, & pietati suæ, & patriæ debuisse. pro Flac. 80. a
 Communis fides quæ omnibus debetur. ad Q. frat. 295. b
 Gratia non debetur ei, qui, &c. de Finib. 89. b
 Sua cuique uirtuti laus debetur. de Orat. 140. b
 Misericordia quæ tibi nulla debetur. in Cat. 100. b
 Dum pecunia accipitur, quæ mihi ex publica permutatone debetur. Appio, lib. 3. 5. 11. a
 Pœna tanto facinori debetur. in Pis. 72. a
 Vita hominis fato debetur. ad Heren. 37. b
 Vita necessitati debetur. pro Sest. 38. a
 Qui ex me tibi fructus debentur. epist. 10. b
 Diuini honores pro diuinis meritis alicui debentur. 4. Philippica, 154. a
 Necessaria uitæ præsidia debentur iis maximè, quos antè dixi. Offic. 12. b
 Supplicia, quæ debentur hostibus. 7. in Verr. 62

Nullum est tantum malum, quod non tibi pro multis sceleribus debeatur. in Verr. 86. b. 1. in Catil. 11. a
 Cum frumentum deberetur, pecuniam possidere. in Verr. 191. b
 Quum præsertim pecunia ex partitione deberetur. pro Cicerina, 11. a. in Verr. 191. b
 Is mihi civicam coronam deberi à Repub. dixit. in Pis. 80. b
 Deberi à me tantis hominum ingeniis putavi, vt, &c. de Orat. 109. b
 Deberi nõ potest. 4. ad Att. 7. Id est, soluatur citò necesse est. Veneri ac Libero reliquum tempus deberi arbitratur. in Verrem, 241. b
 Ne iste quidem ex ista syngrapha deberi dicit pro iis rebus, quæ, &c. in Ant. 178. b

Debitus.

O fortunata mors quæ naturæ debita, pro patria est potissimum reddita. in Ant. 264. b
 Quod debitum non est, id datum non est. pro Quint. 6
 Debitum argentum. pro Quintio, 23. a
 Debitum testimonium. P. Sestio, lib. 5. 17. 9. a
 Leuatio quædam est si minus doloris, at officii debiti. ad Attic. 194. b
 Pro nostro tamen studio meritam gratiam debitamque ei referemus. 3. de Orat. 9. a
 Vt eam iracundiam non iniustam, sed meritam ac debitam fuisse defenderes. de Orat. 117. b
 Pecuniam alicui debitam non soluere. pro Cluent. 24. b
 Cui munus hoc debitum, & debitam iustamque refero gratiam. pro Cor. 67. b
 Iandiu debitum necessitudini officium reddere. Licinio, libro 5. 8. 3. a
 Docere debitum est, delectare honorarium, permouere necessarium. de Op. 243. b
 Debito officio fungi. 3. Tusc. 129. a
 Debito testimonio aliquem priuare. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 4
 Huic habiti à me honores nulli nisi debiti. ad Att. 283. b
 Meritos alicui honores & debitos decernere. 7. Philip. 223. a
 Iustas & debitas poenas soluere. pro Mil. 65. a
 Vita alicuius multis suppliciis iustis debitisque crepta. 1. in Catil. 15. a

Debitum.

Prius quàm Fundanio debitum solutum esset. ad Q. frat. lib. 1. 2. 16. a
 Fidei conducit, in loco debitum retribuere. Antequam iret in exilium, 1. a
 Pro debito exigere aliquid. ad Brut. 50. in epist. Bruti. Id est, tanquam debitum.
 Fraudari debito. in Orat. 103. a
 Ne existimes, eos, qui non debita consecrari soleant, quod debeatur, remissuros. Att. lib. 13. 30
 Benefacta pro debitis exigimus. ad Att. 286. b

Debitor.

Leuior plaga ab amico, quàm à debitore. Papir. lib. 9. 16. 22. a
 Fecit eadem omnia, quæ nostri debitores solent. pro Flacco, 156. b
 Fusiūm Equitem Romanum, hominem ornatissimum, creditorem debitoribus suis addixisti. in Pis. 68. a
 Debitoribus creditas pecunias condonare. 2. Offic. 115. a
 Ticinius debitoribus suis renuntiavit, vt eodem fœnore vteretur. ad Att. 114. b

Debitio.

Dissimilis est pecuniæ debetio & gratiæ: nam qui pecuniam dissoluit, statim non habet id quod reddidit: qui autem debet, is retinet alienum: gratiam autem & qui refert, habet: & qui habet, in eo ipso quod habet, refert. pro Plan. 55
 Quintus de emendo nihil curat hoc tempore, satis enim torquetur debetioe dotis. Att. lib. 14. 21

Debilis.

Debilis aliqua parte animi. de Clar. Orat. 116. a
 Mancus, & membris omnibus captus ac debilis. pro Rab. perduel. reo, 15. a
 Duo corpora esse Reip. vnum debile, infirmo capite, alterum firmum sine capite. pro Muren. 48. b
 Si gladium paruo puero, aut si imbecilli seni, aut debili de-

deris. pro Sest. 18
 Occurrebat, mancam ac debilem Præturam suam futuram Consule Milone. pro Mil. 18. a. de Clodio.
 Vires equitum debiles. pro Mil. 72. a
 Infirmos sine illo ac debiles fore putabam. 3. in Catil. 50. a

Debilito.

Horū ego audaciam debilito, sceleri resisto. pro Mur. 143. b
 Dolor patientia debilitat. 5. Tusc. 112. a
 Me dolor debilitat, includitque vocem. pro Rab. Posth. 30. a
 Debilitat spem meam tua profectio. Att. lib. 5. 7
 Affligunt animos, & debilitant metu. 4. Tusc. 53. a. 5. de Finibus, 77. a
 Membra vxoris debilitauit lapidibus, fustibus, ferro, manus contudit, digitos confregit, neruos concidit. pro Flac. 101. b
 Sed hæc facta illius clarissimi viri mentio, & vocem meam fletu debilitauit, & mentem dolore impediuit. pro Cælio, 48. a
 Quæ leges sæpenumero Tribunitios furores debilitarunt & represserunt. in Vatin. 13. a
 Noli animum meum debilitare luctu. pro Planc. 281. b
 Quid est quod animum meum frangere aut debilitare possit. Postquam, 212. b
 Audaciam alicuius debilitare & comprimere. pro Mur. 72. a
 Studia amicorum debilitare. pro Mur. 41. Id est, minuere.
 Vtrum hoc est confirmare militum animos, an debilitare virtutem. 5. Philip. 166. a

Quæ quoniam angustiora parietes faciunt, actioque causæ maximè debilitatur loco: tuum est Cæsar, &c. pro Deiotaro, 3. a
 Versus debilitatur, in quacunque eius sit parte titubatum. de Orat. 160. b
 Eiusmodi candidatorum amici intimi debilitantur, studia deponunt, aut testatā rem abiiciunt, aut, &c. pro Mur. 42. a
 Saucii sæpe homines cum corpore debilitantur, animo tamen non cedunt. pro Cecin. 31
 Debilitantur cogitationes inimicorum & proditorum. ad Lent. lib. 1. 6. 2. a
 Victi debilitantur, animosque demittunt. de Finibus, lib. 5. 39
 Consensus Po. Romani, qui iam descendit in causam, finos languescimus, debilitetur necesse est. 8. Philip. 237. a
 Turpe esse viro debilitari dolore, frangi, succumbere. 2. de Finibus, 152. a
 Nec debilitari animos, aut cadere patitur. de Amic. 22. a
 Nulla est enim tanta vis, tanta copia, quæ non ferro, ac viribus debilitari, frangique possit. pro Marcel. 4. a
 Frangi & debilitari molestia non oportet. Q. frat. lib. 1. 1. 3. a
 Debilitari lachrymis. 14. fam. 9
 Druisique Tribunatus, pro Senatus autoritate susceptus, infringi ac debilitari videretur. 1. de Orat. 13. a
 Dolor ardentis facies intentat, is fortitudinem, patientiam se debilitaturum minatur. Tusc. 243. b

Debilitatus.

Recitatis literis debilitatus atque abiectus, conscientia repente conticuit. 3. in Catil. 55. a
 Cõsiliis, laboribus, periculis circūclusus ac debilitatus. 2. in Catil. 35. a
 Fractus ac debilitatus metu. 1. de Orat. 60. a
 Victus & debilitatus obiecta specie voluptatis. 1. de Fin. 73. a
 Debilitatus stupris. 2. in Catil. 32. a
 Ciuitas fracta malis, muta, debilitata, abiecta metu. pro Domo sua, 20. a
 Illa naufragorum eiecta ac debilitata manus. 2. in Cat. 43. a
 Mens debilitata metu concidit. pro Dom. 240. b
 Oppressa est Respub. armis, metu debilitata feruili. Antequam iret in exil. 197. b
 Vt multis incommodis veritas debilitata, tandem æquitate talium virorum recreetur. pro Quint. 2
 Virtus debilitata, animus fractus. post redit. ad Quirit. 15. a
 Nomen Græciæ iam fractum propè ac debilitatum. pro Flacco, 49. a
 Inermem & debilitatū aliquem opprimere. pro Mur. 74. a
 Hunc cum afflictum, debilitatum, moerentem, in summam discrimen adductum viderem. 2. de Orat. 105. a

Minimè decet te animo debilitatum videri. ad Att. 278. b
 Quod neruis vrbis omnibus exectis, vrbem ipsam solutam ac debilitatam reliquerunt. 2. de Leg. Agr. 90. a
 In tuo præcipitante iam & debilitato Tribunatu, auspicio- rum patronus subito exististi. pro Domo sua, 32. a
 Aut debilitata virtute, aut fracto animo esse. Postquã. 102. b
 Multis vulneribus acceptis, ac debilitato corpore & contrucidato, se abiecit exanimatus. pro Sestio, 68. a
 Debilitati à iure cognoscendo. 2. de Orat. 77. a
 Plerique autem victi & debilitati tradūt se libidinibus constringendos. 1. de Finibus, 63. b
 Vereor ne, &c. tandem studia multorum qui desperatione debilitati, experiri id nolent, quod se assequi posse diffidant. in Orat. 2. a

Debilitas.

Morbus, debilitas, &c. de Inuent. 50. b
 Tarditas ingenii, stupor, debilitasque linguæ. in Pis. 1. a
 Bonum integritas corporis, misera debilitas. 5. de Fin. 145. a
 Dolores humili animo imbecilloque ferre miserum est, ob eamque debilitatem animi, multi seipos penitus perderunt. 1. de Finibus, 76. b
 Separatim autem certæ scholæ sunt de seruitute, de debilitate, de cæcitate, &c. Tusc. 131. b
 Vincebatur enim fortuna ipsa debilitate gratiæ nostræ. 6. fam. 39
 Itaque id agunt, vt à se dolores, morbos, debilitates repellant. de Finibus, 111. b

Debilitatio.

Quid debilitatio atque abiectio animi tui. in Pis. 69. a

Decanto.

Hæc omnia vidi, sed & iam decantauerant fortasse. 3. Tusc. 80. a
 Nec mihi opus est Græco aliquo doctore, qui mihi peruulgata præcepta decantet. 2. de Or. 41. & 76. a. 1. de Diui. 169. a
 Iisdem de rebus semper quasi dictata decantare. de Finibus, lib. 4. 8
 Sola enim multorum annorum memoria non decantandi augurii, sed diuinandi tenuit disciplinam. de Diuin. 102. b

Decantatus.

Etenim hæc decantata erat fabula. 13. ad Att. 48. b
 Omnes causas, diligentes & memores & sobrii Oratores, percuras animo & propè decantatas habere debent. 2. de Orat. 76. a

Decedo.

Decedit ex Gallia Romam simul Næuius. pro Quint. 3. b
 Nam postea quàm M. Aquilius decessit, omnium instituta atque edicta Prætorum fuerunt eiusmodi. 7. Verr. 5. a
 Pater nobis decessit ad v. 111. Caléd. Decemb. At. lib. 1. 4. 2. a
 Decessit quartana. 7. ad Att. 8
 Qui iam decesserunt. in Sal. 272. b
 Qui iam de vita decesserunt. pro Rab. 97. b
 Nam puer festiuus anagnostes noster Sosthæus decesserat, meque plus, quàm serui mors debere videbatur, commouerat. Att. lib. 1. 7. 8. a
 Altera ratio, quod ii, quos in prouincia liberalitatis & virtutis suæ testes habuerat, nondum decesserant. in Piso. 1. a
 Ego inimicorum amentie, salutis omnium causa, decedam. Antequam iret in exil. 12. a
 Tametsi vicisse debeo, tamen de meo iure decedam. pro Rosc. Amer. 44. a
 Decedam pro omnibus vnus Tribunitio furori. Antequam iret in exil. 8. a. Id est, cedam.
 An vt de causa eius periculi nihil decederet, ad causam nouum crimen accederet. pro Cluent. 133. a
 Vt ex Cypro equites ante certam diem decederent. ad Atticum, 91. b
 Sunt etiam qui putent, si decedas, à te relinqui posse, qui prouincia præsit. epist. 17. b
 Etiam hoc ediderunt, vt statuas ne cui, nisi cum is de prouincia decessisset, polliceretur. 1. Ver. 16. & 4. 103. a. & 34. a
 Quid faceres pro homine innocente & propinquo, quum propter hominem perditissimum atque alienissimum de officio decesseris. in Verr. a

Cognosce quid me Consule Senatus decreuerit, quum quidem nihil à superioribus continuorum annorum decretis decesserit. pro Flac. 20. a
 Sed quum videas quatum de iure nostro decesserimus, quid hæres. Att. lib. 16. 332. 2. a. Brutus ad M. Anton. lib. 11. 5. 4. a
 Ἐξήκοτον πάλιν id fore putabam, quod omnes illi decesserant. ad Atticum, 209. b
 Decedere, ei qui successor missus est, cedere. 7. Verr. 33. a
 Non putet nos Senatus antè oportere decedere, quàm nobis successum sit. Att. a
 Decedere à conspectu. 12. ad Att. 17
 Vtrum Prætor imperet, vique cogat aliquem de suis bonis omnibus decedere, an, &c. 4. Verr. 29
 Qui de ciuitate decedere, quàm de sententia maluit. pro Corn. Balbo, 7
 Decedere de hypothecis. 13. fam. 78
 Est enim non modò liberale, paululum nonnūquam de suo iure decedere, sed interdū etiam fructuosum. 2. Offic. 93. a. 4. Verr. 111. a. Id est, mores mutare.
 Decedere de officio. 2. in Verr. 18
 Decedere de possessione. in Rull. 69
 Vetat Pythagoras, iniussu Dei, de præsidio & statione vitæ decedere. de Senect. 66
 Decedere de scena, & In scenam redire, contraria. 7. fam. 2
 Decedere de bona ratione. 2. ad Att. 6
 Decedere de sententia. de Finibus, lib. 4. 43
 De vita decedere. pro Rab. perduel. reo, a. Id est, mori.
 Dicunt contra, quibus inuitissimis imperatū est: dicunt, qui ex agris, ex Cn. Pompeii decreto decedere sunt coacti. pro Fonteio, 3. a
 Quamquam quid ego de licitoribus, qui penè ex Italia decedere sim iussus. Att. lib. 11. 215. 2. a. pro Quint. 9
 Itaque constituisse dicuntur in Cariam ex nostra prouincia decedere. Cælio, lib. 2. 10. 5. a
 Decedere in Italiam. 14. fam. 2
 Decedere prouincia. pro Ligar. 1
 Decedere Romæ. pro Domo sua, 42
 Si inuitauerit, id quod solet, sic hominè accipiemus, vt molestè ferat, se de via decessisse. pro Cluent. 131. a. pro Cæli. 29.
 Id est, peccauisse.
 Decedatur de prouinciis, in vrbem redeatur. 3. de Leg. 19
 Salutari, appeti, decedi, assurgere. de Senect. 58

Decedens.

Ego de prouincia decedens, quaestorem Cælium præposui prouinciæ. 15. fam. 38
 Decedens Roma ex legatione. de Vniuers. 1
 Decedenti mihi, & iam imperio annuo terminato. 3. fam. 51
 Quod tibi decedenti pollicitus sum, me, &c. epist. 111. b

Decessio.

Hæc decessio capitis, aut accessio, subitōne fieri potest. de Diuinat. 115. b
 Decessio è vel de prouincia. Att. lib. 6. 116. 5. a. 1. ad Q. frat. 1
 Neque enim vlla decessio fieri poterat, neque accessio, nec verò erat vnde. de Vniuers. 24. a
 Mihi decessionis dies ἄλλοτε obrepebat. Att. lib. 6. 116. 5. a
 Ego tibi spem naturæ decessionis afferebam. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 2. a
 Decessionem de summa facere. pro Rab. Posth. 19
 Decessionem mille talentum esse factam. pro R. P. 117. b
 Is mecum sæpe de tua mansione aut decessione communicat. Sulpitio, lib. 4. 4. 16. a
 Sed quum sit is qui solum bonum iudicet, &c. eorum neque accessio meliorem vitam fieri, neque decessione peiorem. 3. Offic. 15. a. 2. de Diuin. 53. a

Decessus.

Decessus è prouincia. 2. Philipp. 97
 Quod ad decessum tuum attinet, &c. 8. fam. 31. in epist. Cælii. Decessus, pro, decessione.
 Quo amicorum decessu plerique angi solent. Læl. 9
 Decem.
 Fundos decem & tres reliquit. pro Sex. Rosc. 21. b
 Decemprimi.
 Itaque Decurionum decretum statim sit, vt Decemprimi iiii.

proficiscantur ad L. Syllam, doceantque eum qui vir Sex. Roscius fuerit. pro Rosc. Amer. 14. & 64

Decies.

Decies centena millia. 3. Verr. 19. a

Decimus, siue Decimus.

Quum hora diei decima ferè ad faxa Rubra venisset, delituit in quadam cauponula. 2. Philip. 84. a

Omnes denique agros decumanos per triennium Populo Romano ex parte decuma C. Verri ex omni reliquo veterigales fuisse. 5. Verr. 85. a

Decuma.

Quantum decumanus edidisset, tantum sibi decumæ dare oportere. in Verr. 153. b

Neque Herculi quisquam decumam vouit vnquam, si sapiens factus esset. 3. de Nat. d. 126. a

Affirmante se plus decuma non daturum. 5. Verr. 28. a. pro Flacco, 14. a

Decumæ facinorum & stuprorum. pro Domo sua, 41

Addicere decumas alicui. 5. Verr. 74. a

L. Octauio, & C. Cottæ Consulibus Senatus permisit, ut vini & olei decumas, &c. Romæ venderent. 5. Verr. 14. a

Ita neque ex portu, neque ex decumis, neque ex scriptura vectigal conseruari potest. pro Leg. Manil. 10. a

Decumanus.

Præterea omnis ager Siciliæ ciuitatis Decumanus est: itè que ante imperium Po. Romani, ipsorum Siculorum voluntate & institutus fuit. 5. Verr. a

O Publi, o Gurges Galloni, es homo miser, inquit: cœnasti in vita nūquam bene, cum omnia in isto consumis, squilla atque acipensere, cum decumano. de Finib. 69. b

Decumani, hoc est, principes & quasi Senatores publicanorum, remouendas de medio literas censuerunt. 4. Ver. 126

Decumani in Sicilia decreuerunt, ut ex suis literis ea remouerentur, quæ C. Verri nocere possent. 4. in Verr. 125

Inter aratores & decumanos lege frumentaria, quam Hieronicam appellant, iudicia fiunt. 4. Verr. 22. a. & 5. 16. a

De decumanis, qui decumas exigebant. in Verr. 153. b

Decempeda.

Peritus metator & callidus decempeda. 14. Philipp. 391. a

Huius magnitudinem quasi decempeda, &c. permensî refertis. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 117. de sole.

Decempeda diuidere. 14. Philipp. 391

Qui cum architectis & decempedis villas multorum, hortisque peragrabat. pro Mil. 55

Decempedor.

Cauebat etiam L. Antonio, qui fuerat æquissimus agri priuati & publici decempedor. 13. Philipp. 375

Decemscalmus.

Hæc ego conscendens è Pompeiano tribui actuariolis decemscalmis. Att. lib. 16. 333. 6. a

Decemuir.

Decemuiri legem Solonis de sublatis lametabilibus & sumptuosius funeribus in decimam tabulam eisdè propè verbis coniecerunt. 2. de Legib. 59. pro Domo sua, 61

Decemuiri legibus scribendis. 1. de Orat. 31

Dicant vel Græci, si volunt, &c. vel nostros Decemuiros, qui duodecim tabulas perscripserunt, quos necesse est fuisse prudentes, &c. 1. de Orat. 30. a

Decemuiralis.

Concuratio decemuiralis. de Leg. Agr. 4. a

Pecunia decemuiralis. in Verr. 225. in Rul. 63. b

Collegium decemuirale. 6. Verr. 97. a

Decemuiratus.

Vt in decemuiratum habeant, quos plebs designauerit. de Lege Agr. 38. a

Decerno.

Primum magnitudinem periculi summo timore hominem afficit, quod vno iudicio de fortunis omnibus decernit. pro Quintio, 3. a

De eadè re sæpe alius aliud decernit, aut iudicat. ad Her. 9. b

Crassus tres legatos decernit, nec excludit Pompeium: censet enim etiam ex iis qui cum imperio sunt. ad Lentul. lib. 1. 1. 8. a

Num quis igitur quicquam decernit inuitus? Tusc. quæst. lib. 3. 55

Ex illo Senatusconsulto, quod te referente factum est, tibi decernit, ut regem reducas. ad Lent. lib. 1. 1. 7. a

Bruti, inquit, erat familiaris: itaque is intercedebat: tu contra Burrieni qui iniuriam decernebat. pro Quintio, 46

Decernebat enim ut veteribus legibus tantummodo extra ordinem quæreretur. pro Mil. 10. a

Decreui ut in fastis ad eum diem Bruti nomen inscriberetur. ad Att. 283. b

Imprimisque ut quæ Appius de eius re decreuit, ea comprobaret. ad Lent. lib. 1. 3. 3. a

Res, quas Cæsar statuit, decreuit, egit, &c. ad Att. 163. b

Minimè, inquit Antonius, ac sic decreuit philosophari potius, ut Neoptolemus apud Ennium, paucis. 2. de Or. 85. a

Posthumus, de quo nominatim decreuit Senatus ut iret in Siciliam. ad Att. 112. b

Centuripinorum Senatus decreuit, populisque iussit. 4. Verr. 116. a

Supplicationem nunc mihi decreuit Cato. ad Att. 99. b. & epist. 39. b

Itaque affui, supplicationesque libenter tibi decreui. ad Sulpitium, lib. 13. 78. 1. a

Vos mea diligentia patefactam esse coniurationem decreuistis. in Catil. 119. b

Consules de consilii sententia decreuerunt secundum Buthrotios. Att. lib. 16. 343. 3. a. & lib. 4. 71. 4. a

Qui sine manibus & pedibus constare deum posse decreuerunt. de Nat. d. 1. 64

Decreuerunt secundum illos. 16. ad Att. 48

Decreram enim cum eo valde familiariter viuere. Attico, lib. 6. 117. 2. a

Nihil impertisti tuæ prudentiæ ad salutem meam, quod aut in me ipso satis esse cõsiliu decreueras, aut, &c. ad Att. 47. b

Sed vtinam meo solùm capite decernerem: lachrymæ meorum me interdum molliunt, &c. Att. lib. 10. 200. 2. a

Cum triumphum Africano decerneret. de Finibus, libro 4. 19. & 38. a

Si qua in re contra rem meam decreisset aliquid iniuria. 5. Verr. 6. a

Quæ res earum, quas Cæsar statuisse, decreuisset, egisset, Consulibus cognitionem dedit. Att. lib. 16. 343. 3. a

Quid si non decreuisset, sed edixisset, quis posset verè reprehendere? pro Flac. 61

Cum ad templum monumentumque nostrum ciuitates pecunias decreuissent. ad Quint. frat. 395. b

Verum veniat sanè, decernat bellum Cretensibus, liberet Byzantios. 4. Verr. 54

Nullum est in hac vrbe collegium, quod non amplissimè de salute mea decreuerit. pro Dom. 58. a

Decernere armis & animis, ne quid fiat. 3. Philipp. 148. ad Attic. lib. 7. 123. 8. a

Noui aliquid decernere. Curioni, lib. 2. 6. 10. a

Decernere aliquibus. 3. in Verr. 85

Aliter ut quis edixit, decernere. 3. Verr. 84. a

Contra edictu suu sine vlla religione decernere. 3. Ver. 84. a

Decernere de dignitate, vita, libertate. 11. Philip. 305

Vno iudicio de fortunis omnibus decernere. pro Quint. 3

Decernere aliquem disertum. in Pis. 55

Me pro meo sodali, quia mihi in liberum loco more maiorum esse deberet, & pro mea omni fama propè fortunisque decernere. 2. de Orat. 110

Gratulationem conseruatæ Reipublicæ alicui decernere. 4. in Catil. 92. a

Decernere imperium alicui. 11. Philip. 303

Decernere inter aliquos. 3. in Verr. 84

Decernere iudicium. pro Mil. 9

Decernere legiones in Syriam. ad Caninium, lib. 2. 16. 8. a

Decernere legationem contra aliquem. 4. Verr. 8. a

Decernere nouum, vel iniquum. pro Quint. 15

Decernere stipendium. ad Lent. lib. 1. 7. 34. a

Vt ei illam laudationem, quam se vi ac metu coactos paucis illis diebus decreuisse dicebant, tollerent. 6. Verr. 123. a

Nuntiat iam populo, pontifices secundum se decreuisse. ad Atticum, 54. b

Pendeo animi expectatione Corfiniensi, in qua de salute Reipub. decernitur. ad Att. 122. b

Sed si in ipso illo gladiatorio vitæ certamine, quo ferro decernitur, tamen ante cõgressum multa fiunt, quæ non, &c. 2. de Orat. 177. a

Itemque petiui à te, non ut decernatur aliquid noui, quod solet esse difficilius, sed ut ne quid noui decernatur. ep. 11. b

Solicitus quidnam de prouinciis decernatur. ad Cælium, lib. 2. 10. 1. a

Quod edixeris, ne ad laudes pecuniæ decernerentur. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 38. a

Nullos honores mihi, nisi verboru, decerni sino. ad Att. 82. b

Ad me adire quodam memini, qui diceret nimis magnos sumptus legatis decerni. Appio, lib. 3. 10. 10. a

Ego censui sumptus legatis quam maximè ad legem Corneliam decernendos. epist. 41. b

Decerni esse tumultum, dixi placere. 6. Philip. 205. & 5. 187

Extra ordinem decerni vni negat oportuisse quicquam. pro Domo sua, 15. a

Quis honos ei non fuit decernendus? ad Brut. 15. 9. a

Decernendum cures quam honorificentissimè de meis rebus gestis. 15. famul. 36

Æqualiter decernendi vitat offensionem Prætor sapiens. pro Muren. 39. a

Æqualitas decernendi. pro Muren. 134. b

Decernendi consuetudinè tenere debet Senator. 3. de Leg. 36

Expetenda quidem magis est decernendi ratio, quam decertandi fortitudo: sed cauendum, ne id bellandi magis fuga, quam vtilitatis ratione faciamus. Offic. 1. 113

Quod in honoribus decernedis essem nimius, & tanquam prodigus. ad Brut. 15. 4. a

Hæc institutio potest sustinere in rebus statuendis decernendisque eam seueritatem, qua, &c. ad Quint. frat. 393. b

Decretus.

Honos debitus diis immortalibus decretus est. ad Brut. 91

Sumptus annuus decretus. Att. lib. 7. 121. 9. a

Desponsa & decreta prouincia. de Prouinc. Conf. 30. a

Quo plebiscito decreta à Senatu est Consuli quæstio Cn. Scipioni. 2. de Finib. 87. a

Caruit foro postea Pompeius, caruit Senatu, caruit publico, &c. Num quæ rogatio lata: num quæ noua quæstio decreta est? pro Mil. 14. a

Decreta suauitas. 3. de Orat. 57

Supplicatio decreta. Ciceroni, lib. 15. 5. 3. a

Sed si esset dissimilis istius, quæ se omnibus peruulgaret, quæ haberet palàm decretum semper aliquem, cuius in hortos, &c. pro Cæl. 30

Per Senatum (C. Gracchus) decreta lege sanxit. pro Dom. 19

Decreta virtutis præmia. 2. de Orat. 189. a

Decretum.

Decretum à pontificum collegio, non esse ius in loco publico fieri sepulchrum. 2. de Legib. 54

Decretum Academicorum, nihil posse percipi. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 29

Decretum collegii augurum fuit Romæ, omnem auem tripodium facere posse. Diuin. lib. 2. 57, & 58

Decurionum decretum statim sit, ut decem primi proficiscantur ad L. Syllam. pro Sext. Rosc. 22. b

Decretum factum. in Verr. 144. b

Decretum nullum falsum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 28

Iudicatum, est id de quo sententia lata est, aut decretum interpositum. ad Heren. 52. a

Decretum liberalissimum à Cæsare abstulimus, quod est obsignatum ab amplissimis viris. 16. ad Att. 43

Decretum recitatum est, & multi libelli præterea Cæsaris prolati. 16. ad Att. 48

Nullum decretum sapientis, nisi cõprehensum, perceptum, cognitum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 100

Decretum stabile, fixum, ratum, quod mouere nulla ratio potest. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 28

Ne qua tabula illius decreti Cæsaris, aut beneficii figeretur.

1. Philipp. 2. a

Decretum quod Cofs. secundum Buthrotios fecerunt. ad Atticum, 264. b

Cum Pompeius de me decretum Capuæ fecisset. pro Milone, 109. b

Proinde quasi sapiens nullum aliud decretum habeat, &c. 4. Acad. 197. a

Cum enim decretum proditur, lex veri restique proditur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 27

Decreto collegii, consules & augures. 2. de Leg. 32

Cur non item, ut cum decreto & palàm regionem illam peterent? 2. de Leg. Agr. 51. a

Ex decreto deposita pecuniam habere. Therm. lib. 13. 57. 5. a

Sententia & decreto laudare aliquid. Cato Cic. lib. 15. 5. 3. a

Si ea decreta, quæ de Cæsaris actis interposita sunt, non seruantur, magna perturbatio rerum futura est. ad Att. 263. b

Decreta Senatus rata sunt. aut ni par potestas maiorve prohiberit. 3. de Legib. 10

Vestra decreta & euertuntur sæpe dicendo, & sine defensione oratoris firma esse non possunt. pro Mure. 17. Id est, iuriconsultorum responsa.

Nouitas, iniquitasque decretorum. 3. Verr. 87. a

Decretorum quæ philosophi *disuana* vocant, nullum sine scelere prodi potest. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 27. temeritas hæc erat antiquorum philosophoru, qui discipulos suos certis decretis sic addictos esse iubebant, ut scelus crederent de quoquam dubitare.

Decretis & responsis Cæsaris intersueramus. 16. ad Att. 51

Omnes omniu publicanorum societates de meo Consulatu ac de meis rebus gestis amplissima atque ornatissima decreta fecerunt. pro Domo sua, 58. a. Att. lib. 4. 188. 2. a

Cæsar volet augurum decreta facere. ad Att. 151. b

Est enim tanti philosophi, tamque nobilis, audacter sua decreta defendere. 2. de Finib. 49. a

Verres ab Siculis ob decreta interponenda pecuniam accepit. in Verr. 132. b

Proferre decreta. 3. Verr. 87. a

An hoc dubitabit quisquam omnium, quin, &c. qui Romæ totu edictum, atque omnia decreta vendiderit. 4. Ver. 81. a

Magnificentissimis decretis honestari ab aliquo. post reditum in Senatu, 1. a

Concitare in se, & infestare aliquos suis decretis & edictis. 3. Verr. 66. a

Sine decretis vitam agere. 4. Acad. 197. a

Statuere ius Reip. decretis. 10. Philip. 277. a

Decerpo.

Nihil sibi ex ista laude Centurio, nihil Præfectus, nihil cohors, nihil turma decerpit. pro Marcel. 4

Nequid iocus de granitate decerperet. 2. de Orat. 126. a

Decerptus.

Humanus autem animus decerptus ex mente diuina, cum alio nullo nisi cum ipso deo, si hoc fas est dictu, comparari potest. 5. Tusc. 55. a

Decerto.

Nam cum Consulibus & cum multis Consularibus tanta contentione decertauit, quanta nūquam antea vlla in causa. Licinio, lib. 5. 8. 2. a. 2. Philip. 30. a

Itaque cum acerrimis nationibus & maximis Germanorum & Heluetiorum prælis felicissimè decertauit. de Prouin. Consul. 26. a

An decertare mecum voluit contentione dicendis in Antonium, 160. b

Acerrimè decertare ferro. Tusc. q. lib. 2. 56. pro Planc. 69. a

An eum locum libenter inuisti, vbi Demosthenes & Æschines inter se decertare soliti sunt? 5. de Finib. 8. a

Iure & legibus disceptando decertare. pro Planc. 277. b

Vi & armis contra vim decertare. pro Dom. 226. b

Quum verò de imperio decertatur, belloque gloria quæritur. 1. Offic. 57

Sentiam enim omnia facienda, ne armis decertetur. Attico, lib. 7. 126. 2. a

Sed cum tempus, necessitasque postulat, decertandum manu est. 1. Offic. 114. a

Decertandi duo genera sunt: vnum per disceptationem, alterum per vim: quumque illud propriū sit hominis, hoc beluarum, confugiendum est ad posterius, si vti non licet superiore. *Offic.* 1.51

Quare expetenda quidem magis est decernēdi ratio, quam decertandi fortitudo. *1. Offic.* 113.a

Cum tempus necessitasque postulat, non temerē decertandum manu est, & mors seruituti turpitudinique anteponenda. *Offic.* 1.113

Cum duobus ducibus de imperio in Italia decertatum est, Pyrrho & Hannibale. *de Amicit.* 28.a

Decertatio.

Quumque harum rerum omnium decertatio Consulibus optimis & fortissimis cōmissa & cōmēdata sit. *11. Phil.* 305

Decet.

Decet chariorem esse patriam nobis, quam nosmetipsos. *de Finib.* 103.b

Hoc decet me, & cōuenit iis rebus, quas gessi. *de Prou.* 77.b

Decet hoc nefcio quomodo illum. *Orat.* 192.b

Nihil decet inuita, vt aiunt, Minerua, id est, aduersante & repugnante natura. *Offic.* 1.155

Oratorem verō irasci minimē decet, simulare non dedecet. *4. Tusc.* 85.a

Quem non decet hunc ad id quod possit, detrudēdum puto. *de Orat.* 95.b

Id enim maximē quēquam decet, quod est cuiusque suum maximē. *Offic.* 1.159

Neque abesse quicquam decet in definitionibus, neque redundare. *2. de Orat.* 46.a

Quod decet, honestum est: & quod honestum est, decet. *1. Offic.* 133

Optimē verō frater, & fieri sic decet. *2. de Legib.* 13.a

Decet aut conuenit nobis. *11. famil.* 6. in epist. M. Bruti & Cassii.

Minus seuerē, quam decuit, res confecta est: non tamen omnino dissolutē. *6. Philip.* 204.a

Exemplis grandioribus decuit vti. *1. de Diuin.* 71.a

Quo maiorem spem habeo, nihil fore aliter, ac deceat. *ad Atticum.* 93.b

Vt in vita, sic in oratione nihil est difficilius, quam quod deceat videre. *Orat.* 203.b

Quandoque id deceat prudentiæ tuæ. *de Orat.* a

Ita ferē officia reperientur, quum quæretur quid deceat, & quid aptum sit personis, temporibus, ætatibus. *1. Of.* 175.a

Nunc quid aptum sit, hoc est, quid maximē deceat in oratione, videamus. *3. de Orat.* 116.a

Quicquid est quod deceat, id tum apparet, cum antegressa est honestas. *Offic.* 1.133

Quæ contemplantes, expēdere oportebit quid quisque habeat sui, eaque moderari, nec velle experiri, quam se aliena deceant. *1. Offic.* 159.a

Decere, caput artis est. *1. de Orat.* 66

Decere, quasi aptum esse, cōsentaneūque tempori & personæ. *in Orat.* 40

Decentia.

In corporum etiam motione atque gestu multa cernunt subtilius, colorum etiam & figurarum tum venustatem atque ordinē, & (vt ita dicam) decentiam oculi iudicant, atque etiam alia maiora. *2. de Nat. d.* 110

Decenter.

Siquæ decentissime descripta maioribus iura finium, possessionum, aquarum, itinerūque sunt, hæc perturbari aliqua ratione, commutarique possunt: *pro Cecin.* 54.a

Decianus.

Deciani iniuria in Amyntam Apollonidensem. *pro Flac.* 56

Decido.

Decidis, statuisque tu propter necessitudinem quæ tibi cum Scapulis est, quid iis ad denariū solueretur. *pro Quin.* 9.a

Tu sine me cum Flauio decidisti. *pro Rosc. Com.* 19.a

Magno tuam dimidiā partem decidisti: magno & tu tuam partem decide. *pro Rosc. Com.* 19.a

Clodius cum propinquis suis decidit, ne reos faceret. *de Arusp. resp.* 153.b

Quum pecuniam C. Quintius P. Scapulæ debuisset, per te C. Aquili decidit P. Quintius, quod liberis eius dissolueret. *pro Quintio.* 9. Id est, transactione & pacto promissit se soluturum.

Si hanc ei rem priuatim Sex. Roscius mandauisset, vt cum Chrylogono trāfigeret atque decideret. *pro Rosc. Am.* 67.a

Nisi prius de rebus rationibusque societatis omnibus decidisset. *pro Quint.* 10.a

Qui cum reo transigat, post cum accusatore decidat. *4. Verrinarum.* 56.a

Constitari malebant, quam quicquam cum isto sua voluntate decidere. *5. Verr.* 57.a

Atque hoc in beneficii loco petitum est ab Apronio, vt iugera singula ternis medimnis decidere liceret. *5. Verr.* 94

Mancipes pretio cum ciuitatibus didicisse. *5. Verr.* 151.a

Quod te de Tadiano negotio decidisse scribis, id ego & Tadio & gratum esse intellexi, & magnopere iucundum. *Att. lib.* 1.5.1.a

Satisne ista stipulatio dicere tibi videtur apertē Roscium pro se decidisse: *pro Rosc. Com.* 23.a

Res ad istum defertur, & istius more deciditur. *4. Ver.* 89.a

Nisi cum muliere decideretur, in possessionem se ire iussurum. *3. Verr.* 89.a

Decisus.

Quibus rebus omnibus actis atque decisus, producuntur e carcere, & deligantur ad palum. *7. Verrinarum.* 93.a. Id est, transactis.

Decisio.

Quid nostra decisio de æquitate, quid ratio interdicti de iure admoneant, vt iudicetis. *pro Cecin.* 76.a

Decisionis arbiter C. Cæcilius fuit. *pro Flac.* 69.a

Augere decisionē alicuius oratione & opinione. *pro Rosc. Com.* 119.a

Dicat decisionem factam esse, quæ facta non est. *pro Rosc. Com.* 128.a

Negat eum sibi illa decisione satisfacere posse. *3. Verr.* 99.a

Imperatore illo nihil aliud actum est, nisi pactio pecuniarum, cum tyrannis decisiones, direptiones, latrocinia, cædes. *de Prouinc. Consul.* a

Decido.

Facta omnia celeriter tanquam flosculi decidunt. *2. Officiorum.* 61.a

Et quasi poma ex arboribus, si cruda sunt, vi auelluntur: si matura & cocta, decidunt: sic vitam adolescentibus vis aufert, senibus maturitas. *de Senect.* 65.a

Deciderat ex astris. *Att. lib.* 2.36.4.a

In vnus imperium ne res decidat admonemur. *de Arusp. respon.* 50.a

Decipio.

Nam illa Amphibolia quæ Cræsum decepit, vel Chrysippum potuisset fallere. *2. de Diuin.* 174.a

Nisi fortē me communis φιλανθία decepit. *ad Att.* 208.b

Expectationem alicuius decipere. *2. de Orat.* 159.a

Quod te de Taiano negotio decepisse scribis, id ego Tadio gratum esse intellexi. *ad Att.* 4.b

Decipi, falli, capi. *Acad.* 17.b

Deceptus.

Iam illis promissis standum non esse quis non videt, quæ coactus quis metu, aut deceptus dolo promiserit: *1. Officiorum.* 48

Decius.

Decius, P. Sestii libertus. *5. famil.* 14

Decius se pro patriæ incolumitate deuouit. *4. ad Herennium.* 221

D. Brutus M. F. qualis orator. *Brut.* 55

D. Brutus orator, Consul cum Mamerco. *Brut.* 91

D. Brutus, P. Scipio, Coss. *Brut.* 43

Cn. Decius Samnis proscriptus. *pro Cluent.* 129

P. Decius, Antonii comes, cuiusmodi vir. *11. Philip.* 199

Decius pater cum Latinis decertans, hostium telis se obiecit. *Tusculan.* quæst. lib. 1.74. Vide *Liuium*, lib. 8. & 10. ab vrbe.

Decii nepos cum Pyrrho decertans, hostium telis se obiecit. *Tusc.* quæst. lib. 1.74. Eiusdem mentionem facit *Cicero* 2. *de Finib.*

Decii duo ad voluntariam mortem, cursum equorum incitauerunt. *Cat.* 67

Decii se pro salute exercitus diis deuouerunt. *pro Sest.* 39. Ne auditores quidem suæ laudis fuerunt. *pro Dom.* 51

Decii c o s s. olium Capuæ. *in Pis.* 19

Deciorum deuotionibus placatos deos esse censet. *3. de Natura deor.* 10

D. Chrysippi disciplina differendi. *Orat.* 62

Decius, cum in aciem hostium irruerant, leuabat omnem vulnerū metum nobilitas mortis & gloria. *Tusc.* quæst. lib. 2.51

Declamo.

Ipse interea decem & septem dies de me declamauit, vt digestio potius, quam declamatio videretur. *in Ant.* 198.b

Ille autem insanus, qui pro isto contra me vehementissimē declamasset, postquam, & c. *6. Verr.* 131.a

Ad fluctum, aiunt, declamare solitum Demosthenem, vt fremitum assuesceret voce vincere. *de Finib.* 125.b

Haud amo vel hos designatos, qui etiam declamare me cōgerunt, vt, & c. *14. ad Att.* 17

Nisi fortē expectatis vt illa diluam, & c. quæ mihi iste visus est ex alia oratione declamare, quam in alium reum commentaretur. *pro Rosc. Amer.* 50.a

Veruntamen est maiestas (vt Sulla voluit) ne in quemuis impunē declamari liceret. *Appio.* lib. 3. 11.7.a

Declamito.

Sedentes declamitant Græci. *1. de Orat.* 131.a

Vt enim antea declamitabam causas, quod nemo me diutius fecit: sic, & c. *1. Tusc.* 6

Declamitare illos apud me, me apud eos cœnare. *9. fa.* 39

De aliquo declamitare. *5. Philip.* 177.a

Præterea declamitare Græcè apud Cassium institui: Latine autem apud Brutum exerceri volo. *Cic. filius apud Tironem.* lib. 16. 28

Vini exhalandi, non acuedi ingenii causa declamitare. *2. Philip.* 60.a

Declamitans.

Commentabar declamitans (sic enim nunc loquuntur) sæpe cum M. Pisonē, & cum Q. Pompeio, & c. *de Clar.* 171.a

Declamator.

Non eum declamator aliquis ad clepsydram latrare docuerat. *de Orat.* 155.b

Non enim declamatorem aliquem de ludo, aut rabulam de foro, sed doctissimum & perfectissimum quærimus. *in Orat.* 27.a

Non vobis videor cum aliquo declamatore, non causa laboris & fori disputare: *pro Planc.* 68.a

Delamatio.

Non placet mihi declamatio potius, quam persalutatio. *pro Muren.* 134.b

Vt enim antea declamitabam causas, quod nemo me diutius fecit: sic hæc mihi nunc senilis est declamatio. *1. Tusculan.* 6

Itaque postquam adamaui hanc quasi senilem declamationem. *Tusc.* q. lib. 2. 24

Vulgari & peruulgata declamatione contendere. *pro Plancio.* 38.a

Declamatorius.

Et ipse puer magis illo declamatorio genere duci & delectari videtur. *ad Q. frat.* lib. 3. 22. *1. de Orat.* 36.a

Declamatur vtrum in hoc declamatorio sit opere iactatus. *de Orat.* 91.b

Declaro.

Is nullam benevolentiam insignem in Remp. declarat. *pro Domo sua.* 76.a

Copiam declarat satietas rerū & abundantia. *in Parad.* 60.a

Perfectionem declarat officii verbum oportere. *in Or.* 40.a

Significatione, non demonstratione vniuersam rem & sententiam declarat gestus scenicus. *3. de Orat.* 122.a

Luculētam plagā accepit, vt declarat cicatrix. *7. Phil.* 218.a

Decere declarat quasi perfectum esse. *de Orat.* 203.b

Quod plurimis locis perorationes nostræ voluisse nos, & animo contendisse declarant. *de Orat.* 217.b

Præsentia deorum declarant ab his, ciuitatibus & singulis hominibus consuli. *2. de Nat. deor.* 4

Acumen interpretis declarat quædam. *1. de Diuinat.* 71.a

Consuetudinem, vitæque maiorū, actionum genera quædam declarant. *1. de Orat.* 95.a

Qui eatenus se nobis declarant, quoad ipsi volunt. *de Vniuers.* 202.b

Profecto etiam rectius in iudicio consulis designati, is potissimum consul, qui cōsulem declarauit, author beneficii Populi Romani, defensorque periculi esse debet. *pro Murena.* 36

Itaque me nō extrema tribus suffragiorū, sed primi illi vestri concursus: non singulæ voces præconū, sed vna voce vniuersus populus cōsulem declarauit. *contra Rul.* 66.b

Declarauit id modō temeritas C. Cæsar, qui omnia iura diuina atque humana peruerit. *1. Offic.* 39.a

Qui declarauit quanti me faceret, cum sæpe, tum in Bursa. *ad Atticum.* 86.b

Gemitu & moestitia declarauit quantum haberet odium seruitutis M. Lepidus. *5. Philip.* 192.a

Quando quid sentirem exposui, quid vellem tua causa, re potius declarabo, quam oratione. *Ligarlo.* lib. 6. 13.7.a

Sed cum tot signis eadem natura declarat quid velit, ac anquirat quid desyderet, & c. *de Amic.* 74.a

Nullum inueniri potest, quod magis idem declaret Latine, quod Græcè, quam declarat voluptas. *2. de Finib.* 10.a

Declarare munera. *2. famil.* 3

Declarare hominibus quæ futura sunt. *Diuinat.* lib. 1. 73

Studia vultu & verbis sæpe significare, re & sententiis declarare. *pro Milone.* 3. a. 3. *de Orat.* 27.a

Propriam cuiusque rei vim definitione declarare. *1. de Oratore.* 94.a

Multa oraculis declarantur, multa vaticinationibus, multa somniis, multa portentis. *2. de Nat. deor.* 242

Cannius exclamat neutrum illis literis declarari. *2. de Oratore.* 155

Volatibus auium, cantibusque certissimis signis res futuras declarari. *1. de Diuin.* 4.a

Verba vtitata & proprie demonstrantia ea, quæ significari & declarari volumus. *de Orat.* 147.b

Itaque hoc sæpius dicendum, tibi que non significandum solum, sed etiam declarandum arbitror, nihil mihi esse potuisse tuis literis gratius. *Luceio.* lib. 5. 13.4.a

Hoc autem tempore tantum nobis declarandum fuit, cur, & c. *Offic.* 34.b

Declarans.

Gestus sententiam non demonstratione, sed significatione declarans. *de Orat.* 163.b

Relinquendum est homini, vt signis quibusdam cōsequentiā declarantibus, futura præsentiat. *1. de Diuin.* 206.a

Erit enim notius quale sit pluribus notatū vocabulis idem declarantibus. *2. de Finib.* 21.a

Declaratus.

Vt eiusdem hominis voce & declaratus Consul, & defensus. *pro Muren.* 1.a

Clodius Tribunus plebis declaratus. *ad Att.* 38.b

Declaratio.

Rursus declaratio animi tui, quæ haberes de Rep. quemque habiturus esses, mihi erat iucundissima. *ad Planc.* lib. 10. 9

Vitis non omnibus adiungebat fidem, sed iis solum, quæ propriam quandam haberent declarationem earum rerum, quæ videntur. *Acad.* q. ed. 2. lib. 1. 29

Liber iste, quem mihi misisti, quātam habet declarationem amoris tui? *Trebonio.* lib. 15. 52

Declino.

Atomus ab atomo pulsa non declinat. *de Fat.* 34.a

Vt bona naturā appetimus, sic à malis naturā declinamus: quæ declinatio si cum ratione fiet, cautio appelletur. *4. Tusculan.* 22.a

At ego huc declinabam non inuitus. *1. de Leg.* 85 ii.iii.

Brūdusum veni, vel potius ad mœnia accessi: vrbem vnam mihi amicissimam declinaui, &c. pro Planc. 79

Eò reuocemur, vnde huc declinauit oratio. 2. de Orat. 86. a
Quæ ergo noua causa in natura est, quæ declinet atomum de Fat. 149. b. Id est, defleat.

Declinetque ea (vitia) quæ nocitura videantur. 1. Offic. 19
Neque enim dubito, quin ius tales viri suspicione aliqua percussis repentina, de statu suo declinent. pro Cluent. 85. a
Declinare à proposito, defleatque sententiam. in Or. 76. a
Declinare ab religione officii. 5. Verr. 2. a. Id est, non obseruare officii iura & sanctitatem.

Declinare aliquid. de Finib. 128. b
Epicurus ait sine causa declinare atomos. de Finib. 52. b. & de Nat. d. 15. b

Cum duo indiuidua per inanitatem ferantur, alterum è regione moueri, alterum declinare. de Fat. 144. b
Etenim vel subire eas (minas) videor mihi summa cum dignitate, vel declinare nulla cum molestia posse. Attico, lib. 2. 34. 2. a

De statu declinare. de Prouinc. Consul. 34. a
Impetum alicuius nec satis te cè declinare. in Orat. 134. a
Nimio interuallo declinare. de Fat. 68. a

Declinare laqueos iudicii. pro Mil. 31
Magna rerum permutatione impendente, declinasse paululum, & spe reliquæ tranquillitatis, præsentis fluctus, tempestatemque fugisse. pro Sest. 62. a
Non arbitrantur Antonium à Capua declinaturum. ad Atticum, 14. 31. 4. 6. a

Appetuntur autem quæ secundum naturam sunt, declinantur contraria: & omne animal appetit quædam, & fugit à quibusdam. 3. de Nat. d. 43. a
Neque extrinsecus impulsam atomum loco moueri & declinari dicit. de Fat. 69. a

Declinandum est de via, modò ne summa turpitudine sequatur. de Amic. 34. 5. de Finib. 4

Actiois autem duo sunt genera. Vnum, ad persequendum aliquid, aut declinandum: vt quibus rebus adipisci gloriam possis, aut quomodo iniuria vitetur. in Partit. 34. a

Declinans.

Hoc modo hanc causam disceptari oportet, non ab atomis errantibus, & de via declinantibus petere præsidium. de Fato, 68. a

Declinatio.

Declinatio à malis, si cum ratione sit, cautio appellatur, eaque intelligitur in solo esse sapiente: quæ autem sine ratione, & cum exanatione humili atque fracta, nominatur metus. Tusc. q. lib. 4. 11

Declinatio breuis à proposito. 3. de Orat. 115

Declinatio ad libidinem. 1. de Finib. 29. a

Epicuri atomorum declinatio commentitia. de Finib. 52. b
Præterea nullum potest esse animal, in quo non & appetito sit & declinatio naturalis. 3. de Nat. d. 22

Laboris & periculi declinatio. pro Cluentio, 118. a. Attico, lib. 2. 34. 8. a

Cum attulisset nullam causam, quæ istam declinationem efficeret: tamen, &c. de Fat. 149. b

Facere declinationem à malo cum ratione, sapientis est. 4. Tusc. 22. a

Parua declinatione effugere aliquid. 1. in Catil. 11. a

Decolor.

Iam decorem sanguinem omnem exorbuit. 2. Tusc. 32. a

Decoloratus.

Si timore aut liuore decoloratum est corpus mortui, significat eum veneno necatum. ad Heren. 7. b

Mortuum deformatum, timore præditum, corpore decoloratum constat fuisse. ad Heren. 14. b

Decoloratio.

Sed & decoloratio quædam ex aliqua contagione terrena maximè potest sanguini similis esse. 2. de Diuinat. 44

Decoquo.

Qui fortunæ vitio, non suo decoxisset. in Ant. 169. b
Sciebam eum agrum decoquere quoto anno. ad Att. 144. b
Tenefine memoria prætextatum te decoxisset. 2. Philip. 62

Decoctus.

Argentum decoctum. in Pis. 49. a

Ita sit nobis igitur ornatus & suauis orator, nec tamen potest aliter esse, vt suauitatem habeat austeram & solidam, non dulcem atque decoctam. 3. de Orat. 57. a

Decoctor.

Decoctoribus certus locus lege Roscia constitutus. 2. Philippica, 61

Exercitus collectus ex senibus desperatis, ex rusticis mendiculis, ex decoctoribus. 2. in Catil. 28

Decor.

Decor ipsius honestatis (emolumentum aliquod.) lib. 1. de Finib. 28

Spoliavit enim virtutem suo decore, imbecillamque reddidit, quod negauit in ea sola positum esse beatè viuere. 1. Acad. 49. a. De Theophrasto.

Factis virorum fortium, non emolumèto aliquo, sed ipsius honestatis decore laudandis. 1. de Finib. 56. a

Decorum.

Decorum, *ἡ ἀρετή*, totum quidem est cum virtute confusum, sed mente & cogitatione distinguitur. Offic. 1. 131. Tusc. quæst. lib. 2. 27

Decorum duplex est: generale, quod in omni honestate versatur, & aliud huic subiectum, quod pertinet ad singulas partes honestatis. Offic. 1. 135

Decorum generale est, quod consentaneum est hominis excellentiæ in eo, in quo natura eius à reliquis animantibus differat. Offic. 1. 135

Quæ autem subiecta pars generi est, eam sic definiunt, vt id decorum esse velint, quod ita naturæ consentaneum sit, vt in eo moderatio & temperantia appareat cum specie quadam liberali. 1. Offic. 135

Decorum positum est in tribus rebus, formositate, ordine, ornatu ad actionem apto. Offic. 1. 175

Hoc loco continetur id quod dici Latine decorum potest: Græcè enim *ἀρετή* dicitur. huius vis est ea, vt ab honesto non queat separari. 1. Offic. 131

Decorum ad omnem honestatem pertinet. Offic. 1. 133

Decorum quod poetæ sequuntur. Offic. 19. b

Vt vix satis decorum videretur, eum plures dies esse in Tusculano. ad Att. 64. b

Patras accedere sine iis impedimentis non satis visum est decorum. ad Att. 72. b

Valde decorum est, patère domos hominum illustrium illustribus hospitibus. 2. Offic. 94. a

Etenim illud ipsum quod honestum decorumque dicimus, quia per se nobis placet, animosque omnium naturæ & specie sua commouet, &c. 2. Offic. 45. a. & 1. 150. a

Decorum seruare. Offic. 19. b

Decorus.

Color albus præcipuè decorus deo est. 2. de Legib. 72. a

Decorus est sermo senis, quietus & remissus. de Senect. 15. a
Disputatio non ita decora alicui. 4. Acad. 10. a

Quod non decorum est, non dignum diis. 1. de Diuin. 192. a
Hoc tibi non ita decorum est. Acad. 2. b

Epicurus sentit nihil vnquam elegans, nihil decorum. 1. de Diuin. 110. a

Nihil nisi quod honestum decorumque sit, expetendum est. Offic. 13. b

Omnino si quicquam est decorum, nihil profectò magis, quam æquabilitas vniuersæ vitæ, tum singularum actionum. Offic. 22. b

Quæ decora gratæque cuique diuo sint hostiæ, sacerdotes prouidento. 2. de Legib. 17

Iusta omnia, decora sunt, iniusta contra vt turpia, sic indecora. 1. Offic. 134. a

Nos æris, argenti, auri venas penitus abditas inuenimus, & ad vsum aptas, & ad ornatum decoras. 2. de Nat. d. 227. a
Otia, qui studiis læti tenuere decoris. de Diuin. 85. b

Decore.

Verentur enim, ne si quo casu euenerit, vt corporis partes quædam aperiantur, aspiciantur non decore. 1. Officiorum, 180. a

Sin aliquando necessitas nos ad ea detruferit, quæ nostri ingenii non erunt, omnis adhibenda erit cura, meditatio, diligentia, vt ea si nõ decore, at quàm minimè indecore facere possimus. 1. Offic. 160. a

Sancta, formata decore louis species. 1. de Diuin. 40. a
Ad rerum dignitatè aptè, & quasi decore loqui. 1. de Or. 70. a
Quibus hi tres pedes in principio continuandorum verborum satis decore cadunt. de Orat. 24. b

Decus.

Homini decus, ingenium: sic ipsius lumen est eloquentia. de Claris Orat. 29. a

Decus & lumen imperii Romani Cn. Pompeius. 2. Phil. 68. a
Iudiciorum decus atque ornamentum. pro Cecin. 20. a

Epicureos nisi arguimus, omnis virtus, omne decus, omnis vera laus deserenda est. de Finib. 73. b

Triumphus decus & ornamentum. de Prouinc. Consul. 22. a
Verum decus in virtute positum est. Planco, lib. 10. 12. 14. a

Decoris honestatisque causa adeunda sunt quæuis pericula. 2. de Finib. 91. a

Magni existimans interesse ad decus & ad laudem ciuitatis, res tam graues, tamque præclaras Latinis etiam literis contineri. 1. de Nat. deor. 13. a. 5. de Finib. 112. a

Ad decus & ornatum senectutis, iuris interpretationem ab adolescentia comparare. 1. de Orat. 98. a

Ad laudem & ad decus nati sumus. de Finib. 139. b

Honestatem & decus conseruare. 1. Offic. 27. a
Et iisdem artibus decus omne virtutis iunxisti. de Clar. 196. b

Est igitur proprii munus magistratus, intelligere se gerere personam ciuitatis, deberèque eius dignitatem & decus sustinere. 1. Offic. 74. a

Modus autè est optimus, decus ipsum tenere, &c. 1. Of. 197. a
Cum decore atque omni me orbatum laude recordor. Tusc. quæst. 194. b

Vt cernat duplici decore cumulatam domum. ad Att. 187. b
Vna simplex, cuius author Zeno, posita in decore tota: id est, in honestate. de Finib. 72. b

Restat, inquit, quarta pars, quæ decore, moderatione, modestia, continentia, temperantia continetur. in Offic. a

Decora atque ornamenta fanorum. 6. Verrin. 87. a

Decoro.

Hæc omnia vitæ decorabat grauitas & integritas. de Claris Orat. 144. a

Scipiones patriam spoliis triumphisque decorarunt. Octauio, 14. a

Quem pop. Romanus singularibus honoribus decorassent. pro Corn. Balbo, 11. a

Nemo me lachrymis decoret, nec funera fletu Faxit. cur? volito docta per ora virum. 1. Tusc. 28. Ex Ennii Epitaphio.

Æterna triumphis laude imperatores decorare. Antequam iret in exil. 1. a

Decorare atque augere Rempub. in Pison. 21. a

Ad oppidum maximis monumentis decoratur. in Ver. 131. b
Quum verus, iustus atque honestus labor honoribus, præmiis atque splendore decoratur. 1. de Orat. 96. a

Omnes denique illi Maximi, Marcelli, &c. non sine communi omnium nostrum laude decorantur. pro Arch. 17

Socrates respondit sese meruisse, vt amplissimis honoribus & primis decoraretur. 1. de Orat. 119. a

Sed quæ populari gloria decorari in Lucullo debuerunt, ea ferè sunt & Græcis literis celebrata & Latinis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 4

O clementiam admirabilem, atque omni laude, prædicatione, literis, monumentisque decorandam. pro Ligario, 4. a

Decoratus.

Inani vocis sono decoratus. 5. Tusc. 167. a

Decrepitus.

Ex his igitur, hora octaua quæ mortua est, prouecta ætate mortua est: quæ verò occidit sole, decrepita. 1. Tusc. 151. a
Huic tristi ac decrepito seni respondet Cælius: pro Cæ. 49. a

Decresco.

Ostreisque & conchyliis omnibus contingere, vt cum Luna pariter crescant, pariter decrescant. 2. de Diuin. 49. a

Decretum, Decretus, Vide Decerno.

Decuma, Decumanus, Vide post Decem.

Decumbo.

Quis non modò stetit, verum etiam decubuit turpiter: Tusc. quæst. 183. b

Quod gladiatores nobiles faciunt, vt honestè decumbant, faciamus nos principes orbis terrarum. 3. Philip. 149

Mittunt etiam vulneribus confecti ad dominos, qui querant, si satisfactum iis sit, se velle decumbere. Tusc. q. 183. b

Decupa, Vide Cupa.

Decurio.

Recita quid decreuerint Capuæ decuriones. pro Sest. 4. b
Coloni, decurionesque fortissimi atque optimi viri, beneficium P. Sestii testimonio declarant, periculumque decreto suo deprecantur. pro Sest. 7. a

Illæ tabulas publicas Larini corrupisse decuriones vniuersi indicarunt. pro Cluent. 26. b

Decurionum decretum statim fit, vt decem primi proficiantur ad Syllam. pro S. R. 22. b

Neque te in decurionibus habebam. Att. lib. 2. 16. 19. a

Decuria.

Decuria iudicum tertia à M. Antonio instituta. 1. Philip. 14
Vno iudicio multa est ab eo petita, sicut ab Iunio, quod non suæ Decuriæ munere, neque ex lege sedisset. pro Clu. 83. a

Decuriam emere. 5. Verrin. 158
Hunc hominè iudicum numero habebimus: hic alteram decuriam senatoriam iudex obtinebit. 4. Verrin. 56. a

Totum denique comessationis Antonianæ chorum in tertiam decuriam iudicum scitote esse collectum. 5. Phil. 174

Ex hac decuria nostra. in Verrem, 108. b
Quid Prætor iubet recuperatores reicere decurias. Scribamus quas decurias. 5. Verrin. 22. a

Decuriatus.

Eodem die S. C. factu est, vt sodalitates, decuriatque discederent. ad Q. frat. lib. 2. 11

Quum desperatis ducibus, decuriatos ac descriptos haberes exercitus perditorum. pro Domo sua, 11

Decurio.

Hunc prædæ causa quid facturum putatis? non cursus improbos decuriabit? non sollicitabit agrarios? 7. Philip. 228

Homines vicatim conscribere & decuriare. pro Sest. 27
Doce decuriasse Plancium, conscripsisse populum, &c. pro Plancio, 268. b

Decuriatio.

Decuriatio tribulium, descriptio populi. pro Planc. 36

Decurro.

Nam cæteri tum ad istam hortationem decurrunt, quum se in causa putant habere æquum & bonum quod defendat. pro Cecinna, 48. a

Ad hæc extrema & inimicissima iura tam cupidè decurrebas, vt tibi nihil in posterum, &c. pro Quint. 27. a

Decurrere ad calcem. Tusc. quæst. lib. 1. 14

Ego puto te bellissimè, si rectè erit, cum Quæstore Mesctino decursurum. ad Tironem, lib. 16. 7. Id est, nauigaturum.

Nunc video calcem: ad quem quum sit decursum, nihil præterea sit extimescendum. 1. Tusc. 24. a

Decursus.

Propè acta iam ætate decursaque. pro Quint. 66
Nec verò velim quasi decurso spatio à calce ad carceres reuocari. de Senect. 76

Septingenta millia passuum vis esse decursa biduo: pro Quintio, 54. a

Attamen ista quæ abs te breuiter de arte decursa sunt, audire cupimus. 1. de Orat. 71. a. Id est, breuiter à te tractata.

Decursa ætate vitia. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 13. 1. a

Decursus.

Decursus honorum. 1. de Orat. 1
Facilior erit mihi quasi decursus mei tēporis. Appio, lib. 3. 4

Decursio.

Quem Tyberina decursio festo illo die tanto gaudio affecit, quanto Lucium Paulum, quum regem Perlem adduceret eodem flumine inuectum. 5. de Finib. 124. a

Aus Apennino, Alpibusque se tenent: & decursionibus per ii. iiii.

Deducere testes. 6. in Verr. 82. & pro Flacco, 72
 Dicendo voluptates impellere quò velis, vnde autem velis deducere. 1. de Orat. 16. a
 Quorum scelera pœnis agitur, à mente consilioque deducitur. 3. in Verr. 4
 Ad eum agnum non casu, sed duce deo feruus deducitur. de Diuin. 116. b
 Coniectura omnis ingenii hominū in multas ac diuersas, aut etiam contrarias partes sæpe deducitur. de Leg. 180. b
 Ergo huc vniuersa causa deducitur, vtrum, &c. pro Sext. Rosc. 50. b
 Plerunque autem parentum præceptis imbuti, ad eorum consuetudinem, morémque deducimur. 1. Offic. 166. a
 Spe tamen deducebar ad eam cogitationem, vt, &c. Att. lib. 9. 183. 1. a
 Cicerones nostri sunt apud Deiotarum, sed si opus erit, deducuntur Rhodum. ad Att. 78. b
 Quum deducaris ab eo, quicum libentissimè vixeris. 1. de Inuent. 117. a
 Vt is qui audit, ad fletum misericordiamque deducatur. 2. de Orat. 102. a
 Ne verba asperè concurrant, nè vastius deducantur. de Orat. 159. b
 Placuit Cecinnæ de amicorum sententiâ constituere, quo die in rem præsentem veniretur, & de fundo Cecinna moribus deduceretur. pro Cecin. 14
 Partitionis caput scriptum cautè, vt centum nummi deducerentur. 2. de Legib. 83. a
 Hæc enim ipsa sunt honorabilia, quæ videntur leuia atque communia, salutari, appeti, decedi, assurgi, deduci, reduci, consuli. de Senect. 58. a
 Deduci à mente & consilio. 3. Verrin. 4. a. & 7. 4. a
 A tristitia & acerbitate commodè ac hilarè dicto deduci. 2. de Orat. 185. a
 Deduci à via recta. ad Heren. 17. b
 Quod instituit referre de religione, ab eo deduci non potest. 1. famil. 2
 Deduci ad salutem alicuius. pro Sylla, 66
 Deduci periculo de animi lenitate. in Catil. 47. a
 De sententiâ deduci. de Clar. Orat. 173. b. & ad Att. 25. b
 Homines coniuratos cum gladiis in campum deduci à Catilina sciebam. pro Mur. 13. b
 In multas ac diuersas, aut etiam in contrarias partes deduci. Diuin. lib. 2. 42
 Deduci in similitudinem alienæ culpæ. pro Rab. Posth. 2
 Odor quàm sagacissimè possum, quò iudices deduci oratione facillime posse videantur. de Orat. 115. b
 Cofs. præsidia deducuntur sunt. ad Att. 130. b
 Vt boni ratiocinatores officiorum esse possimus, & addèdo, deducendoque, videre quæ reliqui summa fiat: ex quo quantum cuique debeat intelligas. 1. Offic. 86
Deductus.
 A dolore deductus est (Dionysius). 2. Tusc. 101. a
 Ego autem à patre ita eram deductus ad Scæuolam, &c. de Amicit. 1. a
 Homo deductus ex vltimis gentibus. 13. Philip. 365. a
 Ea cum vsque in Capitolium deductus, maximo clamore atque plausu in rostris collocatus sum. ad Brut. 3. 3. a
 Domum ad istum in ius deductus est. 5. Verr. 46. a
 Neque legis improbiſſimæ pœna deductus est, quo minus hospitii amicitia ius, officiumque præstaret. Terentia, lib. 14. 10
 Sed quoniam res eò deducta est, non quæram vt scribis, &c. Att. lib. 7. 123. 7. a
 Si prius exposuero, quæ causa in iudicium deducta sit. de Opt. gen. Orat. 244. b
 In eum locum res deducta est, vt nisi qui deus vel casus aliquis subuenerit, salui esse nequeamus. Tironi, lib. 16. 11. 1. a
 Hoc dicam, hunc à patre continuo ad me esse deductum. pro Cælio, 6. a
 An me aliquo præmio de sententiâ esse deductum? Att. lib. 2. 10. 1. a. in Catil. 38. a. de Claris Orat. 48. a
 Qui quidem quum in fraudè se deductum videret, manus

quas iustius in Lepidi perniciem armasset, sibi afferre conatus est. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 48
 Sed sunt in illo numero multi boni, docti, prudentes, qui ad hoc iudicium deducti non sunt. pro Flac. 6. a
 Si in testamento deducta scripta non essent. de Legib. 180. b
Deductio.
 Ex quo illa mirabilis à maioribus Albanæ aquæ deductio est. 1. de Diuin. 162. a
 Deductio coloniarum in agros aliquos. contra Rull. 63. b
 Ne qua deductio fieret, magna ex parte tua potestas erat. ad Atticum, 59. b
 Ibi tum Cecinam postulasse, vt moribus deductio fieret. pro Cecin. 19. a
 Misera & crudelis militum in oppida deductio. 2. Phil. 73. a
 Rationis deductio in causæ constitutione. 1. de Inuent. 17. a
 Partium distributio sæpe est infinitior, tanquam riuorum à fonte deductio. in Topic. 17. a
 Qui aliquam partem illius deductionis, honoris, muneris attigerunt, &c. pro Lege Agr. 90. a
 Deductionem ex pecunia facere. 1. in Verr. 18. & 5. 155
 Certis nominibus deductiones fieri solebant. in Verr. 189. b
Deductor.
 Deductorum officium, quod maius est, quàm saluatorum, &c. de Petit. Consul. 29
 Huius autem rei tres sunt partes: vna saluatorum, quum domum veniunt: altera deductorum, tertia affectatorum. Q. Cicero ad M. Ciceronem, a
Deerto.
 Si nullis transitionibus utemur, si non deerrabimus ab eo quod cœperimus exponere. ad Heren. 3. b
 At iste eos, similitudine loci deceptos, angiporto toto deerrasse. ad Heren. 40. b
Defatigo.
 In quo ille tot & tales viros defatigat: pro Quint. 7. b
 Hæc etsi adhuc non magnopere mihi tulisse fructum animaduerto, tamen non despero: nec defatigabor permanere non solum in studio libertatis, sed etiam in labore & periculis. 12. famil. 30
 Profectò nunquam conquiescam, neque defatigabor, antequam percepero, &c. 3. de Orat. 81. a
 Ne defatigè, neu diffidas, semper in præsentibus malis prohibendis futura quoque, nisi antè sit occursum, explores, ne se insinuent. ad Brutum, 50. in epist. Bruti. Id est, animum non abiicias & despondeas.
 Egerunt gratias, & ne defatigaretur, orauerunt. de Clar. 172. b
 Laborare & defatigari, idem. de Clar. Orat. 167. b
 Defatigari aliquem in aliquo negotio. de Legib. 190. b
 Noli igitur in conseruandis bonis viris defatigari. pro Marcello, 134. b
 Nec animi, nec corporis laboribus defatigari. Terentia, lib. 14. 1. 1. a
 Defatigari satietate alicuius rei. 2. de Orat. 94. a
Defatigatus.
 Defatigatus in Repub. conseruanda. Planco, lib. 10. 19. 4. a
 Puella defatigata petiit à matertera, vt sibi concederet, vt in eius sella requiesceret. de Diuin. 101. b
 Vel animo defatigato, qui nunc requiem quærit. epist. 70. b
 Quamquàm sumus iam defatigati, sed nulla lassitudo officium impedire debet. epist. 199. b
 Animi defatigati ab aduersariis multitudine verborum. ad Herennium, lib. 3. 109. a
Defatigatio.
 Nulla res ei sinem cædendi nisi defatigatio & satietas attulisset. 5. Philip. 178. a
 Defatigatio miseriarum ægritudines cum faciat leuiore, intelligi necesse est, non rem ipsam causam atque fontem esse mororum. Tusc. lib. 3. 57
 Defatigatio quærendi turpis est, cum id, quod quæritur, sit pulcherrimum. 1. de Finib. 3
 Ne qua possit animum tuum defatigatio retardare. ad Herennium, 6. b
 Interſpirationis enim, non defatigationis nostræ, neque librariorum notis, sed verborum & sententiarum modo

interpunctas clausulas esse in oratione voluerunt. de Oratore, 159. b
 Armis defatigatione abiectis. 6. famil. 7
 Defatigatione desistere aliquid facere. pro Sest. 58. a
 Deus morbum non metuens ex defatigatione membrorum. de Nat. deorum, 2. 43
 Corpora quidem exercitationum defatigatione ingrauescunt: animi autem se exercendo leuantur. de Senect. 32. & 78. a. 3. de Orat. 95. a. 3. Tusc. 115. a
Defectio, Defectus, Vide Deficio.
Defendo.
 Ego iacètem & spoliatum defendo & protego. pro Syl. 37. a
 Nullum scelus defendo ac te go. pro Syl. 65. a
 Equidem si quando audio, tam defendo, quàm me scio à te cõtra inimicos meos solere defèdi. ad Marii, lib. 11. 27. 15. a
 Qui autem nec defendit nec obſistit, si potest, iniuriæ, tam est in vitio, quàm qui, &c. 1. Offic. 36. a
 Pudor defendit aliquem. Metellus Ciceroni, lib. 5. 1. 1. a
 Vna vestita pampinis, nimios solis defendit ardores. de Senectute, 49
 Ne locum suum, quem adhuc honestissimè defendit, obtineat. pro Quint. 23. a
 Qui non defendit iniuriâ, neque propulsat à suis. 3. Off. 97. a
 Defendunt leges ac tuentur bonos. 2. de Legib. 11
 Hæc qui pro virili parte defendunt, optimates sunt, cuiuscunque sint ordinis. pro Sest. 120. a
 Dentibus se defendunt apri. 2. de Nat. deor. 96
 Oratâ Crassus, Grandianus defendebat Antonius. 3. Off. 88
 Causarumque illustrium, quas cunque defendi, nunc quammaximè conficio orationes. de Senect. 34. a
 Ego semper otio studui, pacem defendi. 8. Philip. 140. a
 Carneades nullam vnquam rem defendit, quam non probarit: nullam oppugnauit, quam nõ euerterit. de Or. 123. b
 Hortensius Syllam de ambitu defendit. pro Syll. 4. a
 Quæ defendam à te piè fieri. 11. famil. 45
 Defendemus nos manu vel locis. 5. ad Att. 35
 Defende me ac suscipe. 10. famil. 22. in epist. Planci.
 A quo periculo defendite iudices ciuem fortem atque innocentem. pro Font. 31. a
 Non libertate solum, sed etiam omnibus præmiis dignissimos fuisse qui domini caput defendissent. pro Milo. 43. a. De seruis Milonis.
 Si socios æquitate & fide defendissent. Offic. 2. 37
 Ego fratrem cum equitatu mittam, qui sequatur, Italiâ à vastatione defendat. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 15. 10. a
 A calamitate defendere aliquem. pro Lege Manil. 9. a
 Defendere aliquem contra crimen. pro Deiot. 1
 Diligentissime aliquem tueri atque defendere. epist. 227. b
 Publicè priuatimque aliquem defendere. 4. Verr. 81. a
 Rectè ac iure defendere aliquem. pro Milon. 5. a
 Defendere aliquid loco communè. de Offic. quæ. ed. 1. lib. 2. 71. quid sit, vide in dictione Communitatis.
 Præsidio & periculo suo defendere aliquid. pro Sest. 114. a
 Defendere alicuius causam. Tusc. quæst. lib. 5. 74
 Lege & præsidio legis, causam defendere. pro Cluent. 114. a
 Videtur etiam, si hac sententiâ iuris nudata sit, posse facili cæteris armis prudentiæ causas tueri atque defendere. 1. de Orat. 44. a
 Defendere commoda ciuium. Offic. 2. 122
 Defendere audacter sua decreta. de Finib. lib. 2. 25
 Defendere diem aut tempus aliquod. 2. Philipp. 108
 Domum ac deos penates aliquo oppugnantem defendere. pro Milone, 29. a
 Illud autem superius, sicut caput & famam tuam, defendere necesse erit. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 111
 Amici fortunas defendere. pro Murena, 4. a
 Defendere honorem suum. 6. Verrin. 72. a
 Defendere maleficium. pro Sylla, 14
 Defendere nocentem & nefarium impiumque. Offic. 2. 72
 Quod sentias aut re efficere, aut denique libera oratione defendere. epist. 58. b
 Defendere pericula ciuium. pro Mur. 4. a
 Defendere pugnacissimè. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 9

Rationem defendere. 2. de Finib. 118. a
 Defendere Rempub. consilio & autoritate. Cat. 15
 Communem salutem Reipub. defendere. pro Mur. 4
 Se acri animo defendere. pro Milon. 21. a
 Excusatione adolescentiæ se defendere. pro Cæli. 34. a
 Se telo defendere. pro Mil. 6. a
 Defendere sententiam aliquam. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 57
 Sed quòd videntur acutissimè sententias suas, prudentissimèque defendere. Diuin. lib. 2. 115. 2. de Finib. 3. a
 Defendere sine vlla dubitatione quod non satis est exploratum. de Nat. deor. 1. 1
 Tecta sua defendere, & ab aris, focus, ferrum, flammamque depellere. pro Sest. 78. a
 Verissimè nonnunquam, etiam si minus sit verum, defendere, est patroni. 2. Offic. 73. a
 Hoc quanquam sedulo faciebat, tamen interdum non defendere, sed præuaricari accusatori videbatur. pro Clu. 45. a
 Cum vi vim defendere. pro Mil. 6. a
 Defendere vitam ab inimicis. pro Milon. 4. a
 Vitam suam noctis & fugæ præsidio, non iuris iudiciorumque defendere. pro Sest. 65. a
 Defendere alicuius utilitatem. 13. famil. 20
 A Cyrenatis melius, liberiusque defenditur. lib. 1. de Fin. 17
 Grauiſſimèque & verissimè defenditur nunquam utilitatem ab æquitate posse se iungi. de Finib. a
 Quæ plurimorum patrociniis defenditur. Parad. 17
 Defendebatur testibus collegis suis, non recitandi causa legisse, sed recognoscendi. in Vatin. 3. a
 Ab hostibus defendi paludibus & itinerum angustiis, & altitudine montium. 2. de Lege Agr. 57. a
 Quas putet probabiliter defendi posse. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 129
 Tam sunt defendenda, quàm mœnia. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 127
 Mèque tibi in omnes partes defendendum putes. 5. fam. 25. in epist. Vatinii.
Defensus.
 Itaque re magis, quàm autoritate, causa illa defensa est. de Amicit. 79. a
 Defensa & collaudata philosophia. lib. 1. de Finib. 2
 Prouincia ab hostium populatione defensa. pro Font. 28. a
 Sex igitur hæc sunt simplices de summa bonorum malorumque sententiæ: duæ sunt sine patrono, quatuor defensæ. 5. de Finib. 34. a
Defensio.
 Cuius sententiam ita studiose defenditabat. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 129
 Fannius causas defenditavit. de Claris Orat. 51. a. 1. Offic. 169. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 65
 Idem hæc non acrius accusauit in senectute, quàm antea defenditauerat. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 63
Defensor.
 Assiduus defensor & propugnator fortunarum alicuius. Post reditum in Senatu, 34. a
 Custos, defensorque iuris & libertatis. pro Rab. perd. reo, 7. a
 Defensorem sui iuris, vltorem iniuriarum, auctorem totius causæ adoptare. 1. Verr. 29. a
 Paterni iuris defensor, & quasi patrimonii propugnator sui. 1. de Orat. 126. a
 Defensor necis. pro Milone, 43
 Defensor pacis. 4. famil. 1
 Defensor periculi. pro Mur. 3
 P. Lentulus, vltor sceleris, propugnator Senatus, defensor vestræ voluntatis, patronus illius publici consensus, restitutor salutis meæ. pro Mil. 30. Partit. 32
 Defensoris officium. 4. ad Heren. 104
 Accerrimum defensorem alicuius in re aliqua se ostendere. Lentulo, lib. 1. 1. 6. a
Defensio.
 Breuis defensio. pro Cælio, 5. a
 Criminis defensio. pro Milone, 4. a
 Propugnatio ac defensionis dignitatis. Lentulo, lib. 1. 7. 7. a
 Innocentiæ defensio sæpe multorum improbitate interclusa respirat. pro Cluent. 145. a

Defensio accusatione laudabilior. *Offic.* 2.69
 Sed hæc quidem est perfacilis & perexpedita defensio. de
 Finib. lib. 3.30
 Præclara defensio facinoris. in Vatinius. 21. a
 Vtriusque rei facilis est & prompta defensio. de Orat. 105. b
 Defensionis prætermittendæ, deferendique officii plures
 solent esse causæ. *Offic.* 1. 41
 Defensionis vnum corpus esse debet. *Brut.* 110
 Vt ea pars defensionis relinquatur. 4. *Acad.* 194. a
 Rationem defensionis tentare. 4. *Verr.* 18. a
 Neque auxilium modò defensionis meæ, verum etiam silen-
 tium pollicentur. pro *Mil.* 1. a
 Comparabit defensionem ex constitutionibus ab auctore in-
 ductis defensor. 2. de *Inuent.* 179. a
 Nam qui non pœnam confessioni, sed defensionem dedit, is
 causam interitus quærendam, non interitum putauit. pro
Milone, 11. a
 Habere defensionem in iudicio. *Bruto*, 12. 4. a
 In defensione ingredi. 1. de *Inuent.* 35
 Probare defensionem suam aliquibus. pro *Milo*. 8. a
 Defensionem facinoris à natura iure aliquo quærere. 1. de
Legib. 30
 Suscipere defensionem dignitatis alicuius, & in ea perma-
 nere. *Licinio*, lib. 5. 8. 14. a
 Defensionem iuris suscipere. pro *Mil.* 10. 4. b
 Defensione eget meum factum. 16. ad *Att.* 20
 In defensione spem causæ suæ ponere. pro *Cecina*. 2. a
 Vt defensione aliqua. 4. *Verr.* 18. a
 Quod causarum defensionibus adeptus es. de *Petitione Con-
 sulatus*, 15

Defero.

Atque istam partem vitæ consuetudinisque nostræ totam
 ad te defero. *epist.* 16. b
 Vniuersum studium meum & beneuolentiam ad te defero.
 6. *famil.* 35
 Quicquid auctoritate, fide, constantia possum, id omne ad
 hanc rem cõsciendam tibi & populo Romano polliceor
 & defero. pro *Lege Manil.* 49. a
 Defert ad cõiectorem quidã somniasse, se, &c. de *Diu.* 136. b
 Is causam habet, quam causam ad te deferet. ad *Titium*, lib.
 13. 80. pro *Flac.* 39
 Sopater iterum flens, ad Senatum defert istius cupiditatem,
 minasque demonstrat. 6. *Verr.* 77. a
 Qui nostra consilia ad aduersarios deferunt. pro *Clu.* 114. a
 Te esse sollicitum multi ad nos deferunt. *epist.* 47. b
 Sic ad nos omnes ferè deferunt, nihil te fieri posse iucundius.
 ad *Quint. frat.* 197. b
 Commodius fecissent Tribuni plebis *Quirites*, si quæ apud
 vos de me deferunt, ea coram potius me præsentem dixis-
 sent. 3. de *Lege Agr.* a
 Ad hunc ordinem res optimas deferebat. in *Ant.* 153. b
 Qui hoc nõ in beneficii loco, sed in laboris ac muneris, non
 temerè libertis suis deferebant. ad *Att.* 292. b. in *Ver.* 114. b
 Ad quem tum *Epicurei* primas ex nostris hominibus defe-
 rebant. de *Nat. deor.* 5. b
 Cum ad vos iudicia communis exitii detuli. pro *Sest.* 28. b
 Nomen hominis audacissimi detuli. 3. *Verr.* 10. a
 Interea tibi absentem, &c. optimo filio tuo studium, officium,
 operam, laborem meum iam pridem & pollicitus sum, &
 detuli. *Cecinna*, lib. 6. 25
 Hanc meam volutatem ad matrem tuam detuli. *epist.* 94. b
 Etique nec opinati volutatem tuã per literas detuli. *ep.* 211. b
 Quem crudelitatis authorem fuisse dixeras, ad hunc hono-
 rem & imperium extra ordinem nominatim rogatione
 tua detulisti, &c. pro *Domo sua*, 17. a
 Omnem & suam auctoritatem, gratiam, copias, opes ad hoc
 negotium conficiendum detulit. pro *Flac.* 11. a
 Hoc *Curio* ad patrem detulit, ille ad *Pompeium*, res delata
 ad Senatum est. ad *Att.* 38. b
Populus Romanus mihi omnes honores detulit. de *Pro-
 uinciis Consul.* 79. b
 Nomen amici mei de ambitu detulit. pro *Cælio*, 60. a
 Vtrò mihi *Cæsar* omnia detulit. *Figulo*, lib. 4. 13. 4. a

Quæ tibi non antequam postulares, maiora quàm velles,
 plura quàm sperares, detulit *Senatus*. *Octauio*, 330. b
 In prætura, in Consulatū præfectum fabrum detulit: consi-
 lium hominis probauit: fidem est complexus, officia, ob-
 seruantiãque dilexit. pro *Corn. Balbo*, 51. a
 Itaque ad me *Iudices*, præter cæteras, hæc querimoniam *Si-
 cilia* detulit *lachrymis*. 7. *Verr.* 101. a
M. Antonius Consul C. Cæsari dictatori regnum detulit,
Cæsar uti noluit. in *Ant.* 177. b
 Rem ad populum detulit. *Offic.* 3. 153
 Quam vocem ad *Catonem* statim *Fauonius* detulit. pro *Mi-
 lone*, 106. b
 Ea non petenti detulerunt, quæ multis petentibus denega-
 runt. pro *Cælio*, 3. a
 Hæc omnia *iudices* detulerunt, rei cõfessi sunt. in *Cat.* 119. b
Ligarianam præclare vëdidisti: posthac quicquid scripsero,
 tibi præconium deferam. *Att.* lib. 13. 269. 1. a
 Si quis est honos singularis, *Pop. Rom.* anus eum, cui velit,
 deferat. cõtra *Rul.* 75. b. in *Pis.* 1. a. ad *At.* li. 2. 20. 3. a. 10. fa. 21
 Sed quàm multos fuisse putatis, qui, quæ ego deferrem, non
 crederent. in *Catil.* 105. b
 Quæ si ciuitas per bonos viros, grauësque homines, querelas
 ad vos detulisset, &c. pro *Flac.* 41. a
 Hos ad magistratos si qua te fortuna *Cato* detulisset, non tu
 quidem, &c. pro *Mur.* 139. b
 Si iudicia iam facta domo deferamus ad causas. pro *Clu.* 3. a
 Quod vtrò ei detulerim legationem, quum multis peten-
 tibus denegassem. *Thermo*, lib. 13. 56. 2. a
Cincius siquid ad me tui negotii detulerit, suscipiam. *Att.*
 lib. 1. 11. 24. a
 Multos esse arbitror, qui ad *Cæsarem* detulerint, me pœni-
 tere consilii mei. ad *Att.* 177. b
 Deferre ad aliquem quæ audiuiimus. 3. *Ver.* 95. a. 3. *Off.* 153. a.
 ad *Brutum*, 15. 1
 Quod si etiam possis quiduis deferre ad alterum, videndum
 est tamen quid ille possit sustinere. de *Amic.* 63
 Deferre ad pontifices. pro *Domo sua*, 239. b
 Deferre ad Senatum aliquid. 1. *Philip.* 2
 Deferre ætatulam ad libidines alicuius. de *Arusp. resp.* 38
 Deferre aliquem. 5. *famil.* 59
 Deferre bellum ad aliquem. 11. *Philip.* 302
 Deferre beneficium ad aliquem. pro *Planc.* 9
 Beneficia dormientibus deferre. 7. *Verr.* 141. a
 Deferre cistellam. 1. ad *Heren.* 21
 Deferre crimen in aliquem. pro *Deiotaro*, 21
 Deferre curam. pro *Mur.* 32
 Deferre dissensionem ad patronos. pro *Syll.* 45
 Deferre facinus quoddam alicui. 2. *Philip.* 65
 Deferre facultates alicui. *Att.* lib. 11. 221. 5. a
 Deferre honorem, vel imperium ad aliquem. pro *Dom.* 17
 Deferre in aliquem locum. *Att.* lib. 12. 19. 3. a
 Deferre in beneficiis. 5. *famil.* 59
 Animo amicissimo insidias alicui paratas ei deferre. pro
Plancio, 81. a
 Deferre ad aliquem alterius iudicium. 15. *famil.* 6
 Deferre iurandum alicui. *Offic.* 73. b
 Maleficium alicuius ad iudicem deferre. pro *Cælio*, 49. a
 Mandata ab aliquo deferre. pro *Sylla*, 40. a. 12. *Philip.* 316
Librarium te aiunt eripuisse è domo, ut præclarum inde
 munus ad aliquem deferre posses. pro *Milone*, 107. b
 Deferre negotium ad aliquem. 11. *Philipp.* 301
 Deferre nomen alicuius de aliquo crimine. pro *Sexto Rosc.*
Amer. 5. 16. & 39
 Deferre nomen alicuius de repetundis. 4. *Verr.* 99. a
 Deferre nomen alicui. in *Pisonem*, 64
 Atque ut intelligatis *Cluentium* non accusatorio animo, &c.
 sed nefariis iniuriis, quotidianis insidiis proposito ante o-
 culos vitæ periculo, nomen *Oppianici* detulisse, &c. pro
Cluentio, 7. a
Acerbum nuntium alicui deferre. pro *Corn. Balbo*, 51
 Deferre omnia ad vnum. pro *Pomp.* 16. b
 Deferre opes suas & alienas ad aliquem. 2. *Philip.* 45
 Potestatem alicui deferre. pro *Corn. Balbo*, 30. a1

Deferre præmium dignitatis alicui. pro *Flac.* 1
 Deferre principatum ex latronibus. 2. *Philip.* 32
 Deferre querelam ad aliquem. pro *Ligario*, 15
 Quæquã iustis de causis rationes deferre properatim. 5. fa. 56
 Deferre rem ad aliquem. pro *Domo sua*, 15
 Deferre rem ad amicos. *Diuin.* lib. 1. 51
 Deferre se totum ad aliquem. pro *Rab. Posth.* 29
 Deferre spem. 14. *Philip.* 403
 Deferre triumphum. *Att.* lib. 8. 147. 10. a
 Deferre visa ad cõiectorem. *Diuin.* lib. 2. 100
 Deferre vultum in forum. Post reditum in Senatu, 13
 Itaque publicanos causam detulisse ad *Galbam*. de *Claris*
Orat. 172. b
 Et illud quidem admiror, te nobis in eo genere tribuisse
 tantum, & non huius rei quoque palmam, ut cæterarum,
Craffo detulisse. 2. de *Orat.* 126. a
 Ad eum defertur esse, &c. in *Verr.* 260. b
 Serui cuiusdam nomen defertur. is accusatur. ficti testes in
 eum dantur. in *Verr.* a
 Defertur res ad Senatum. ad *Att.* 11. b
 Quod genus imperii primum ad homines iustissimos defe-
 rebatur. de *Legib.* 184. b
 Si illud imperium esse potuit, quod ad priuatum clamore
 multitudinis imperitæ nullo publico consilio defereba-
 tur. pro *Ligario*, 2. a
 Cui primæ sine controuersia deferebantur. in *Orat.* 15. a
 In beneficiis ad ærarium est delatus à *L. Lucullo* Prætorè
 & *Consule*. pro *Arch.* 8
 Ad istam epistolam delati sumus. de *Finib.* lib. 2. 85
 Ad quamcunque sunt disciplinam quasi tempestate delati,
 ad eam tanquam ad saxum adhærescunt. 4. *Acad.* 17. a
 Et quoniam nepos proficitur, scire velim cuiam augu-
 ratus deferatur. *Att.* 15. b
 Ne fortè varietate & dissimilitudine rerù deductus, alicuius
 animus in quendam errorem deferatur. 2. de *Inuent.* 203. a
 Deferri ad causam. 1. *Philip.* 8
 Omnes rem ad *Pompeium* deferri volunt. *epist.* 2. b
 Lex tabulas ad Prætorè triduo deferri iubet. pro *Fl.* 150. b
 Deferri de loco ad alium. Post redi. in *Senat.* 16
 In vobis hoc maxime admirari soleo, quod, &c. ut ei nihil
 neque à natura denegatum, neque à doctrina non dela-
 tum esse videatur. 2. de *Orat.* 69. a

Deferens.

Vt igitur *Ti. Gracchum* cum videor cõcionantem in *Capit-
 o*lio videre de *M. Octauio* deferentem sitellam, &c. de
Nat. deor. 1. 75

Delatus.

Diuinitus ad nos delatus vir. 1. de *Orat.* 100. a
 Reliqua est ea causa *Iudices*, quæ nõ iam recepta, sed innata:
 neque delata ad me, sed in anima sensuque meo penitus
 affixa atque insita est. 7. *Verr.* 108. a
Hybernæ legionem eligedi optio delata. *Att.* lib. 4. 87. 4. a
 Delata res est ad me. 13. *famil.* 61. Id est, mihi nuntiatum est.
 Delatum negotium in sinum. 3. in *Verr.* 93
 Vt in quodam iudicio, quum venefici cuiusdam nomen ef-
 set delatum. 2. de *Inuent.* 163. a
 Tu, cum istiusmodi sermones ad te de me delati sunt, non
 debuisti credere. ad *Appium*, lib. 3. 8. 20. a
 Nomina filiorum de parricidio delata sunt. pro *S. Rosc.* 29. b
 Delata omnia ad vnum sunt. 4. *famil.* 30. Id est, omnia in v-
 nius potestatem deuenerunt.
 Scito à me & tribunos militares, & præfectos, & contubern-
 ales duntaxat meos delatos esse, in quo quidem ratio me
 sefellit: liberum enim mihi tempus ad, &c. *epist.* 76. b

Delatio.

Vt ne hæc mihi delatio detur. 1. *Verr.* 12. a
 Cuicumque vos delationem dedissetis. 1. in *Verr.* 10
 Illud mihi occurrit, quod inter postulationem & nominis dela-
 tionem, vxor à *Dolabella* discessit. *Cælius Ciceroni*, lib. 8. 14
 Qui sibi delationem nominis, & capitis periculum ostenta-
 rat. pro *Cluent.* 18. a
 Nuper quum in *Pub. Gabinium* vir fortissimus & innocen-
 tissimus *L. Piso* delationem nominis postularet. 1. *Verr.* 35

Deferueo, siue Deferuesco.

Deferuescat hæc gratulatio. 9. *famil.* 4
 Aut rogandi, orandique sunt, ut si quam habent vlciscendi
 vim, differant in tempus aliud, dum deferuescat ira. *Tusc.*
quæst. li. 4. 65. Deferuescere autem significat ardorem ani-
 mi inuita ratione excitatum mitigari.
 Summi homines & clarissimi ciues fuerunt, quorum quum
 adolescentiæ cupiditates deferuissent, eximia virtutes
 firmata iam ætate extiterunt. pro *Cælio*, 34. a
 Iam ista deferuerint, iam ætas omnia, iam ista dies mitigarit.
 pro *Cælio*, 61
 Quãtis illa clamoribus adolescentuli diximus de supplicio
 parricidarum, quæ nequaquam satis deferuisset, post ali-
 quanto sentire cœpimus. in *Orat.* 57. a
 Hominum studia deferuisset intelligebat. pro *Cluent.* 87. a

Defessus.

Quamobrem nisi fortè iam es defessus, etsi tibi graues non
 sumus, refer te, &c. de *Orat.* 156. b
 Defessus audiendo animus quomodo aut integretur aut re-
 nouetur. 1. de *Inuent.* 37
 Defessus cultu agrorum. pro *Lege Agr.* 87. a
 Defessus labore atque itinere disputationis meæ. 2. de *Or.* 129. a
 Neque quisquam, quin fatietate iam defessus sit. *Curioni*,
 lib. 2. 2. 6. a
 Defessa ac refrigerata accusatio. 2. *Verr.* 20. a
 Senatumque iam languescens & defessum ad pristinam
 virtutem consuetudinẽque reuocauit. *Trebonio*, lib.
 10. 28. 4. a
 Defesso auditore quid agendum. 1. ad *Heren.* 10
 Animi forensibus negotiis atque urbano opere defessi, ge-
 stit, ac volitare cupiunt vacui cura ac labore. 2. de *Or.* 14. a
 Aures conuicio defessæ conqueiscant. pro *Arch.* 8. a
 Quum iam tortor, atque essent tormenta ipsa defessa, &c.
 pro *Cluent.* 141. a

Deficio.

Quare si planè à nobis deficiis, molestè fero. *epist.* 101. b
 Dolor me non deficit. 7. *Verr.* 123. a
 Quod mihi consuevit esse adiumento, id quoque in hac
 causa deficit. pro *Quint.* 1. b
 Memoria deficit. 2. de *Finib.* 74. a
 Prudentia nunquam deficit Oratorem. de *Claris Orato-
 ribus*, 47. a
 Omnia colligo, ut noui scribam aliquid ad te, sed, ut vides,
 res me ipsa deficit. ad *Q. frat.* lib. 2. 15. 3. a
 Spes deficit non voluntas. *Att.* lib. 7. 139. 2. a
 Tempus deficit ad bellum gerendum. pro *Rosc. Amer.* 53. a
 Discendũ vita deficit. 3. de *Orat.* 49. a
 Me non solum vires, sed etiam vita deficit. in *Verr.* 250. b
 Dies, latera, & vox me deficiunt. 4. *Verr.* 37. a
 In causa aliquem deficiunt omnia. pro *Font.* 20. a
 Qui à Republica deficiunt, ciuium iura non tenent. in *Ca-
 tulinam*, 103. b
 Ea me solatia deficiunt, quæ cæteris, quorum mihi exempla
 propono, simili in fortuna nõ defuerunt. *epist.* lib. 4. 5. 6. a
 Studia cuncta ætate exacta deficiunt. pro *Deiot.* 19. a
 Deficiunt te *Latina*. 1. *Acad.* 37. a
 In hac *Repub.* ad quam opprimendam, non animus eis, sed
 vires deficiunt & defuerunt. pro *Flac.* 159. b
 Sed vires nondum omne animal in mundo intus incluserat,
 ex ea parte deficiebat ad propositum exemplar imaginis
 similitudo. de *Vniuers.* 4,
 Relinquebatur triste quoddam literarum genus, id quoque
 deficiebat me, in quo, &c. *epist.* 56. b
Leontina ciuitas me deficit. in *Verr.* 171. b
 Dolor me non deficit. in *Verr.* 268. b
 Ita eum non modò ingenium illud, & discendi exercitatio,
 qua semper valuit, sed etiã propter vim sceleris manifesti
 atque deprehensi, impudentia, qua superabat omnes, im-
 probitasque deficit. 3. in *Catil.* 56. a
 Interpositu, interiectuque terræ repente *Luna* deficit. 2. de
Nat. deorum, 148. a
 Vox eum deficit in illo loco. ad *Marium*, lib. 7. 1. 6. a
 Cæterique qui vnã cum illo à *Repub.* defecerunt. *epist.* 18. b

Consules à Republ. & à bonis omnibus defecerunt. pro Plancio, 277. b
 Tamen nec illi defecerunt, neque nos studium exquirendi defatigati relinquemus. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 8
 Sed sicubi illi defecerunt, &c. Tuscul. quæst. lib. 2. 2. 4
 Multi orantes clari *ἄνθρωποι* fuerunt, & antea fuerant, nec postea defecerunt. de Orat. 197. b
 Ea tamen illum studia defecerunt. pro Domo sua, 149. b
 Nec vlli bonarū artium magistri non beati putādi, quanuis consenuerint vires atque defecerint. de Senect. 26. a
 Motusque omnis animi, tanquam ventus hominem defecerat. de Claris Orat. 47. a
 Sin à vobis, &c. deserar: tamen animo non deficiam, & id quod suscepi, quoad potero, perferam. pro Ros. Amer. 6. a
 Dies iam me deficiet, si, quæ dici in eam sententiā possunt, coner exprimere. pro Cæl. 43. b. 2. de Finib. 100. a
 Si quem aut natura sua, aut illa præstantis ingenii vis fortè deficiet. de Orat. 197. b
 A' meque ipse deficerem. epist. 26. b
 Vt quod odium in omnes bonos conceptum iandiu continebant, id in me vno potius, quam in vniuersa ciuitate deficeret. Postquam iret in exil. 198. b
 Tempus hercule te citius, q̄ oratio deficeret. pro S. Ros. 54. a
 Si eum in causa deficerent omnia. pro Font. 281. b
 Ne vna plaga accepta p. c. coniderent, ne deficerent. Attic. lib. 1. 11. 15. a
 Vererer, ne mihi crimina non suppetent, ne oratio deesset, ne vox virèque deficerent. 3. Verr. 21. a. Sub. mihi.
 Si Luna paulò ante Solis ortum defecisset. 1. de Diuin. 196. a
 Dies deficiat, si velim numerare. 3. de Nat. deor. 60
 Si me in ea querimonia, &c. non modò vires, verumetiam vita deficiat, id mihi præclarum & iucundum putem: 7. Verrinarum, 58. a
 Quàm multa te deficiant vides Cæcili. in Verr. 72. b
 Difficile est amicitiam manere, si à virtute defeceris. de Amicitia, 36. a
 Animantes, quum calor defecerit, tum interire: & in omni natura rerum id viuere, id vigere quod caleat. 3. de Nat. deorum, 46. a
 Si memoria defecerit, tuum est vt suggeras. de Fin. lib. 2. 38
 Vox me citius defecerit, quàm nomina. in Verr. 213. b
 Sed quid ages tandem, si vtilitas ab amicitia (vt fit sæpe) defecerit? 2. de Finib. 126. a. Id est, si nulla vtilitas percipitur ex amicitia.
 Nec si à me fortè deficiueris, idcirco te à se, & à Republ. & à tua dignitate deficere patitur. pro Syll. 26
 A' seipso deficere. Cælio, lib. 2. 15. 4. a
 Deficere à virtute. Læli. 36
 Sæpe officium est sapientis, deficere à vita. 3. de Finib. 93. a
 Planè ab aliquo deficere. Trebatio, lib. 7. 12. 5. a
 Deficere ab imperio ac nomine nostro volebat. in Ver. 92. b
 Res eos iam pridem, fides deficere nuper cœpit. 2. in Cat. 32. a
 Nanque vt olim deficere sol hominibus extinguique visus est, &c. Somn. Scip. 26
 Iam me vires deficere cœperunt. de Orat. 101. b
 En hoc illud est, quod antè dixi, mulier abundat audacia, consilio & ratione deficitur. pro Cluent. 146. a
 Ne patres auxilio diminuti deficiantur. de Arusp. resp. 253. b
 In quo non modò defici, sed etiam laborare turpe est. de Claris Orat. 167. b

Deficiens.

Qui quum acriter oculis deficientem solem intuerentur, vt aspectum omnino amitterent, &c. 1. Tuscul. 115. a

Defectus.

Libri ad Varronem non morabantur. Sunt enim defecti, vt vidisti: tantū librariorū menda tollūtur. Att. lib. 13. 281. 3. a

Defectus.

Neque solùm eius species ac forma mutatur, tum crescèdo, tum defectibus in initia recurrendo: sed etiam, &c. 2. de Nat. deor. 72. a. de Sole.

Defectum.

Ille ad eos, à quibus audiebatur, quotidie aliquid defecti asserbat. pro Sestio, 116

Defectio.

Intemperantia, quæ est à tota mente & à recta ratione defectio, sic auersa à præscriptione rationis. 4. Tuscul. 33. a
 Multa conuenerunt quæ mētem exturbarent meam, subita defectio Pompeii, alienatio Consulū, &c. Q. fratri, lib. 1. 4. 3. a
 Defectio virium, adolescentiæ vitii efficitur sæpius, quàm senectutis. Cat. 26
 Thales primus defectioem solis, quæ Astrygo regnante facta est, prædixisse dicitur. de Diuin. 103. b
 Defectioem animi mei times. 3. ad Att. 30
 In illa omnium barbarorum defectioe Macedonica. in Pisonem, 97. b
 Defectioes solis, lunæ. de Diuin. lib. 2. 12. & Cat. 45

Defigo.

Omissis cæteris argumentis, in eo mentem, orationemque defigit. 3. de Orat. 17. a
 Parum defigunt animos, & intendunt in ea quæ perspicua sunt, vt quanta luce ea circumfusa sunt, possint agnoscere. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 44
 Omnes suas curas in Reip. salute defigunt. 14. Philip. 393
 Nihil de hac eius vrbana, quam ille præsens in vestris oculis mentibusque defixit, audacia loquor. de Prouinc. Conf. 7
 At quam sententiā dixi: primùm eam, quam populi sermo in animis vestris iam antè defixerat. pro Domo sua, 7. a
 Quæ defixerit, iniusta, nefasta, vitiosa, dira, irrita, infestaque sunt. 2. de Legib. 18
 Defigere aliquid in auribus vel oculis. 2. in Verr. 5
 Quam crucem nō ausus est vsquam defigere, nisi apud eos, &c. 6. Verr. 20. a
 Qui in campo Martio crucem defigi & constitui iubes. pro Rab. 29. b
 Quò defigere nostra deportarèque tutò possimus. 7. famil. 51. in epist. M. Curii.
 Cuius sanguinem non bibere censetis: in cuius possessiones atque fortunas non impudētissimos oculos spe & mente defigere? 11. Philip. 296. a
 In Consulū corpore ficam defigere. 1. in Cat. 11. a
 Vt non modò in auribus vestris, sed in oculis omnium sua furta atque flagitia defixurus sim. 2. Verr. 5. a. Hoc est, ita de prompturus & relaturus, vt non modò audiri, sed etiam fieri videantur. Vel sic, Vt non modò auditui & intellectui perspicua sint, sed etiam visui subici videantur, id est, sub oculos poni.

Defixus.

Quousque humi defixa tua mens erit? Somn. Scip. 14
 Virtus est vna altissimis defixa radicibus, quæ nunquam vlla vi labefactari potest, nunquam dimoueri loco. 4. Phil. 161
 Porticus furoris Tribunitii, defixum iudiciū ad memoriā omnium gentium sempiternam. pro Domo sua, 79
 Aliquid intueri, in eoque defixum, esse. in Orat. 5. a
 Cū eum in cogitatione defixum esse sensisset, statim recessisse. de Orat. 144. b
 Vt omnia Reipub. subsidia, &c. spem reliquorum in vestra potestate, in vestris sententiis, in hoc vno iudicio positam & defixam putetis. pro Flac. 2. a
 Vittæ in aliquo penitus defixa & hærentia. de Aruspicum responsis, 257. b
 His locis in mente & cogitatione defixis. Orat. 124. b

Definio.

Altera sententiā est, quæ definit amicitiam paribus officiis ac voluntatibus. de Amicit. 51. a
 Dat præterea potestatem verbo prætoriam, reuera regiam definit in quinquennium. contra Rull. 72. b
 Itaque id definimus, quod sit indifferēs cum existimatione mediocri. de Finib. 101. b
 Illi orbes, qui cælum quasi medium diuidunt, & aspectum nostrum definiunt, &c. 2. de Diuin. 138. a
 Philosophi causam aut controuersiam appellat, eamq; tribus, lite, aut deliberatione, aut laudatione definiunt. de Or. 153. b
 Sæpiusimè extrema definiunt. Orat. 202. b
 Loca, quæ regione orbem terrarum, rebus illius gestis imperium populi Rōm. definiunt. pro Cora. Balbo, 51

Mala dolore, bona voluptate definiunt. in Pisonem, 33. a
 Quæ autem pars subiecta generi est, eam sic definiunt, vt id decorum esse velint, quod, &c. Offic. 19. b
 Eius autem fundi: extremam partem oleæ directo ordine definiunt. pro Cecinna, 16. a
 Sedes sibi optimas, hortos, Tusculana, Albana definiunt. in Ant. 216. b
 Vt aliquando totam huius generis orationem concludam ac definitam. 6. Verr. 103. a
 Hic tu modum tuæ vitæ, non salute Reipublicæ, sed æquitate animi definiens. pro Marcel. a
 Si vnamquaque rem certo naturæ termino definiemus. 3. ad Herennium, 97. a
 In hoc quidem certè propè idem nullis vt terminis circumscribat, aut definit ius suum. de Orat. 91. b
 Qui imperium pop. Romani, orbis terrarum terminis definiunt. pro Sest. 56. a. de Pompeio.
 Aedes sibi optimas definire. 8. Philip. 240. a
 Definire alicui quid faciat. pro Quintio, 57. a
 Definire sibi aliquid. 8. Philip. 240
 Artem definire ex rebus perispectis, planèque cognitis. 1. de Orat. 54. a
 Definire in ea causa, in qua quale quid sit, quæritur, puerile est. 2. de Orat. 59
 Definire in quinquennium. pro Lege Agr. 43. a
 Definire legem. 5. Verr. 182
 Neque æquum est tempore & die memoriā beneficii definire. Postquam iret in exil. 203. b
 Erit igitur hæc facultas in eo, vt definire rem possit, neque id faciat tam pressè & angustè, quàm in philosophorum disputationibus fieri solet. Orat. 207. b
 Aliquid breuiter illustrare, verbisque definire. de Orat. 123. b
 Si quis vniuersam & propriam oratoris vim definire, complectique vult, hic orator erit, qui, &c. de Orat. 90. b
 Definire vim vocabuli alicuius. de Inuent. 44. b
 Definire quam quis vitā ingrediatur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 104
 Itaque probè definitur à Stoicis fortitudo, cū eam virtutem esse dicunt propugnātem pro æquitate. Offic. 13. b
 Cur huic præcipua lex iniuriæ definitur? 5. Verr. 182. a
 Perficiendi vis ita definitur à Stoicis, vt negent, &c. de Finibus, 143. b
 Res, quas Romani gesserunt, orbis terræ regionibus definiuntur. pro Archia, 17. a. Id est, terminantur.
 Atque his ferè ipsis definitur vis. de Orat. 143. b
 Quas ego alias optimatum discordias à diis immortalibus defini putè: de Arusp. 49. Id est, intelligi, iudicari, innui.
 Genus vniuersum, &c. breui circumscribi & definiti potest. pro Sestio, 84. a
 Non solùm numerum signorum, sed etiam vniuscuiusque magnitudinem, figuram, statum literis definiunt vides. 3. Verrinarum, 39. a
 Epicurus negat defini rem placere, sine quo fieri interdum non potest, vt inter eos, qui ambigunt, conueniat quid sit id de quo agatur. de Finib. 64. b
 Quum autem nominis controuersia est, quia vis vocabuli definienda verbis est, constitutio definitiua nominatur. 1. de Inuent. 15. a
 Explicanda est sæpe verbis mens nostra, atque inuolutæ rei notitia definiendo aperienda est. in Orat. 207. b
 Latentem (rem) explicare definiendo, obscuram explanare interpretando. in Bruto, 78. a
 Res inuolutas definiendo explicauimus. in Orat. 55. a
 Videamus igitur rursus, priusquam digrediamur ad leges singulas, vim naturamque legis, ne cū referenda sint ad eam nobis omnia, labamur interdum errore sermonis, ignoremúsque vim sermonis eius, quo iura nobis definienda sint. de Legib. 170. b

Definiens.

Sol duabus vnus orbis vltimis partibus definiens motum. de Nat. deor. 1. 61

Definitus.

Certus in cælo ac definitus locus. in Somn. Scip. 8. a
 Non enim parum habet in se fructus copia dicendi, si recta

intelligentia & definita animi moderatione gubernetur. ad Herennium, lib. 1. 1
 Definita mors omnibus. pro Sest. 58
 Definita quæstio, id est, Hypothesis. Topic. 42
 Certa & definita quæstio. de Nat. deor. 1. 38
 Constituta & definita res. 2. de Orat. 24. a
 Definitum aut certum nihil habeat. Appio, lib. 3. 8. 5. a
 Definitum & constitutum principalibus causis. Fat. 7
 Quid quæstio: qualnam habet partes? c. 2. In finitum, quam consultationē appello: & definitam, quam controuersiam nomino. in Partit. 3. a
 Bene dicere, non habet definitam aliquam regionem, cuius terminis septa teneatur. 2. de Orat. 4
 Definitas partes cæli sibi esse traditas meminisse augur debet. 3. de Legib. 38

Definitio.

Definitio, est earum rerum, quæ sint eius rei, quam definire volumus, breuis & circumscripta quædam explicatio. de Orat. 100. b
 Inuolutæ rei notitia definiendo aperienda est: definitio enim est oratio, quæ quid sit id, de quo agitur, ostendit quam breuissimè. Orat. 118. b
 Definitio, est oratio, quæ id, quod definitur, explicat quid sit. Topic. 22. b
 Definitio, est patefactio quasi rerum operatarum, cū quid quidque sit, aperiatur. de Finib. lib. 2. 4
 Definitio est, quæ id quod quasi inuolutum est, euoluit. Topic. 21. b
 Definitio est, quæ rei alicuius proprias amplectitur potestates breuiter & absolute. 4. ad Heren. 185
 Breuis & apta opinioe hominum definitio. de Inuent. 68. b
 Definitio genere declaratur, & proprietate quadā, aut etiam communium frequentia, ex quibus proprium quid sit eluceat. in Partit. 23. a
 Definitio facile extorquetur è manibus. 2. de Orat. 60
 Definitio hominis quæcunque est, vna in omnes valet. 1. de Legib. 22
 Num illa definitio possit in aliam rem transferri? Acad. q. ed. 1. lib. 2. 41
 Definitio mala quæ sit. 1. de Inuent. 104
 Definitio antè præterlabitur, q̄ percepta est. 2. de Orat. 60
 Definitio genere ipso exercitatione redolet penè puerilem. 2. de Orat. 60
 Omnium rerū vna est definitio cōprehendendi. 4. Acad. 132. a
 Vera definitio. 2. de Inuent. 160. a
 Definitio atque descriptio aut informatio verbi. Part. 239. b
 Alia est enim, cū inter doctos homines de iis ipsis rebus quæ versantur in artibus, disputatur, verborum definitio: vt cū quæritur, quid sit ars, quid sit lex: in quibus, &c. de Orat. 116. b
 Nulla dissimilitudo est in genere: quæ si esset, non vna omnes definitio contineret. de Legib. 161. b
 Definitionis qui modus. Topic. 13
 Definitionis quænam ratio. Partit. 23
 Definitionis status non argumentando tractatur. Partit. 68
 Definitionis vsus. Topic. 5
 Definitioni adiunctum est, vt res in partes diuidatur. de Finib. lib. 4. 7
 Cū autem quid sit quæritur, notio explicanda, & proprietates, & diuisio, & partitio. hæc enim sunt definitioni attributa. Topic. 22. b
 Definitionem euertere. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 10
 A' definitione argumentum. Topic. 5
 Omnis enim quæ à ratione suscipitur de aliqua re institutio, debet à definitione proficisci: vt intelligatur quid sit id de quo disputatur. 1. Offic. 12. a. in Topicis, 12. & 44. a. 1. de Orat. 93. a. 2. de Finib. 7. a
 Propriā cuiusque vim definitione declarare. 1. de Orat. 94. a
 Quod ea definitione explicetur. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 41
 Definitione res & controuersia quomodo explicanda. 2. de Inuent. 235
 Hominum & temporum definitione sublata. de Diu. 131. b
 Definitiones aliæ sunt partitionum, aliæ diuisionum: parti- 1212. ii.

Antonii præsidium Claterna deiecit Hircius. in Ant. 215. b
Magno semper vi impetu, sæpe aduersarios de statu omni
deiecimus. in Orat. 70. a

Atque cum, qui semper vestrum consensum grauissimum
iudicasset, de sententia deiecit. 9. Philip. 262

Patriæ liberatores vrbe carebāt ea, cuius à ceruicibus iugum
seruile deiecerant. 1. Philip. 4

Cum Senatum à gubernaculis deiecesses, populum è nauī
exturbasses. pro Domo sua, 20

Prætor interdixit, vt est consuetudo, de vi hominibus ar-
matis, sine vlla exceptione, tantum, vt vnde deiecesset, re-
stitueret. pro Cecin. 17. a

Pollicitus est quantum vellent pecuniæ, si me ædilitate de-
iecessit. in Verr. 70. b

Hunc ego si metu Siciliæ, damnatione istius per vestram fi-
dem & seueritatem deiecerō, Iudices, satis officio meo, sa-
tis illorum volūtati, qui à me hoc petierunt, factum esse
arbitror. 7. Verr. 102. a

Si prius illud propugnaculum, quo cōtra omnes meos im-
petus vsurū se putat, ex defensione eius deiecerō. in Ver-
rem, 156. b

Vidēsne igitur quantum breuiter admonitus de doloris ter-
rore deieceris. 2. Tusc. 11

Quantū mali ex humana conditione deieceris. Tusc. quæst.
lib. 1. 13

Habeo etiam dicere, quem contra morem maiorum, mino-
rem annis x l. de ponte in Tyberim deiecerit. pro Sexto
Roscio, 35. b

Prius te quis de omni vitæ statu deiecerit, quàm de ista au-
thoritate. de Nat. deor. 1. 46. Hoc est, Democriti sententia
& opinione.

Si tantulum oculos deiecerimus, præsto esse insidias. 7. Ver-
rinarum, 142. a

Deiecere & dimouere ex possessione. de Lege Agr. 81. a. pro
Cecinna, 2

Deiecere honore aliquem. 2. in Verr. 15

Deiecere libellos. pro Quint. 13. & 42

Deiecere templo magistratus. pro Sest. 67. a

Pueri autem Sisennæ, credo qui audiussēt, quæ in istum te-
stimonia essent dicta, oculos de isto nusquam deiecere, ne-
que ab argento digitum discedere. 6. Verr. 29. a. 1. Philip. 1

Deiecere vitia ratione. Tusc. quæst. lib. 4. 67

De saltu deicitur Quintius. pro Quint. 14. b

Noster Brutus citò deiectus est de illo inani sermone. Attic.
lib. 15. 326. 4. a

Is obuolutus & obligatus corio deiciatur in profluentem.
ad Herennium, 4. b

Fortis verò animi & constantis est, non perturbari in rebus
asperis, nec tumultuantem de gradu deici, vt dicitur, sed
præsentī animo vti & consilio. 1. Offic. 113. a

Deiici de vrbs præsidio, & de custodia ciuitatis deturbari.
pro Murena, 72. a

Deiici de sermone. 15. ad Atticum, 21

Deiici ex hæresi. 15. famil. 44

Hac se commemoratione ciuitatis, omnia verbera depulsu-
rum, cruciatumque à corpore deiecturum arbitratur.
7. Verrinarum, 117. a

Deiectus.

Deiectus de gradu. Att. lib. 16. 339. 6. a

Me pudet tam citò de sententia esse deiectum. 2. Tusc. 21

His hædinis pelliculis Prætura deiectus est. pro Mur. 69. a

Deiectus & ex aliquo, & ab aliquo loco dicitur. pro Ceci. 63

Qui vi deiectus est. pro Cecin. 296. b

Deiectus verò quī potest esse quisquam, nisi in inferiorem
locum de superiore motus. pro Cecin. 7

Deiectæ copix. 4. ad Att. 15. Id est, afflictæ & infirmæ.

Deiectio.

Qui illam vim deiectionisq; tuo rogatu, aut tuo nomine
fecerit. pro Cecin. 42

Dein.

Hæc quidem duo binis pedibus incisim, dein membratim.
in Orat. 124. a. pro, Deinde.

Dein quæ sequuntur. 2. de Nat. deor. 158. a

Deinde.

Deinde, &c. deinde, &c. quater. de Inuent. 50. b

Primū cur? Deinde, Nihilne præterea dixim? 4. Acad. 140. a

Cogita quid deinde. 9. ad Att. 66. subaudito, verbo.

Deinde Delphinus:

Exinde Orion obliquo corpore nitens. 2. de Nat. deor. 85.
ex Arato.

An ego tibi obuia non prodirem? primūm Appio Claudio:
deinde Imperatori? deinde more maiorum? deinde (quod
caput est) amico? Appio, lib. 3. 7. 11. a

Totius augurii primūm naturam ipsam videre, deinde in-
uentionem, deinde constantiam. de Diuin. 125. b

Tu velim cures, vt sciam quibus nos dare oporteat eas, quas
ad te deinde literas mittemus. ad Q. frat. lib. 3. 24. 3. a

Deinde quòd ita multa sunt incommoda in vita. de Nat. d.
1. 17. pro, Præterea.

Capit hoc consilium, vt pecuniam quibusdam iudicibus le-
uissimis polliceatur, deinde eam postea supprimat. pro
Cluent. 2. 4. Acad. 71. a. 7. Verr. 12. a

Deinceps.

Deinceps accipere ab aliis, & tradere aliis. de Somn. 130. b

Vt deinceps qui accubarent, canerent ad tibiam. Tusc. 209. b

Res quas idem Cæsar anno post, & deinceps reliquis annis
administrauisset in Gallia. Brutus, 115. pro, Postea.

Αποστ. 25, cum deinceps ex primis versus literis aliquid con-
nectitur. Diuin. lib. 2. 86

Posteaque prosperæ res deinceps multæ consecutæ sunt. de
Clar. Orat. 6. a

Deinceps reliqua reliquis debeantur. Offic. 32. b

Opinionibus & institutis omnia teneri, nihil veritati relin-
qui, deinceps omnia tenebris circumfusa esse dixerunt. 1.
Academic. 64. a

Cauendum est etiam ne id quod semel supra diximus, de-
inceps dicamus. ad Heren. lib. 1. 15. a

De iustitia satis dictum est, deinceps, vt erat propositum, de
liberalitate dicatur. Offic. 9. b

Deinceps in lege est, vt de ritibus colantur optimi. de Le-
gibus, 178. b

Breues deinceps tres, extrema producta, prænem faciunt.
de Orat. 160. b

A quibus ducti deinceps omnes sapientes habebantur. Tu-
scul. quæst. 229. b

Deinceps laudatur prouincia Gallia. 4. Phil. 158. pro, deinde.

Quo (exemplo) affert Rhodium quendam morientem sex
æquales nominasse, & dixisse, qui primus eorum, qui se-
cundus, qui deinceps moriturus esset. 1. de Diuin. 112. a

Itaque prima causa publica, &c. Deinceps inde multæ, &c.
de Clar. Orat. 173. a

Tum reliquos, vt institui, deinceps persequar. de Orat. 182. b
Annale Ennii, vt deinceps legi possent, effici posse. de Nat.
deor. 44. b

Sacra deinceps familiis prodantur, & sint perpetua. de Le-
gibus, 179. b

Primum est officium, &c. vt se cōseruet in naturæ statu: de-
inceps vt ea teneat, quæ secundum naturam sint, pellatque
contraria. 3. de Finib. 32. a

Opera mea Remp. incolumem magistratibus deinceps tra-
ditam. Postquam iret in exil. 201. b

Velim deinceps meliora sint. ad Att. 279. b

Sed tamē tres fratres summo loco natos, &c. te nolo habere
iratos, iure præsertim, quos video deinceps Tribunos ple-
bis per triennium fore. Thermo, lib. 2. 17. 5. a

Sed deinceps omnia cōsiliorum plena videmus. de Or. 88. b
Etenim deinceps viderimus. 5. Verr. 63. a

Loci autem qui, &c. deinceps est viuendum. Top. 228. b

Deintegro. Vide post particulam De.

Deiotarus.

Deiotarus magnificentissimo hospitio acceptus. de Diuin.
lib. 2. 63

Deiotarus quum ex itinere quodam proposito & iam con-
stituto reuertisset, aquilæ ad monitus volatu, conclauē il-
lud, vbi erat mansurus, si i re perrexisset, proxima nocte
corruit. de Diuinat. lib. 1. 27

Deiotarus fugit ex prælio cum Pompeio. Diuin. lib. 2. 62

Deiotarus rex. 15. fam. 14

Deiotarus rex, optimus agricola & pecuarius. pro Deiot. 19

Deiotarus rex nihil vnquam nisi auspicio gessit. Diuinat.
lib. 1. 26

Deiotarus rex, hospes Ciceronis. Diuin. lib. 1. 26

Deiotarus à Cæsare Tetrarchiæ regno pecuniæque multa-
tus. Diuin. lib. 1. 27

Deiotarus per sæpe reuertit ex itinere, quum iam progressus
esset multorum dierum viam. Diuin. lib. 1. 27

Deiotarus eodem tempore Cæsarem & hostem & hospitem
vidit. Diuin. lib. 2. 63

Deiotari fidelissimi atque optimi regis causa ornatissimè à
M. Bruto defensa. Brut. 11

Deiotari regis laus. de Arusp. respon. 25

Cæsar Deiotaro Troginorum Tetrarchiam eripuit, & asse-
clæ suo Pergameno cuidam dedit. Diuin. lib. 2. 63

Deiotarum ex itinere aquila reuocauit. Diuin. lib. 2. 15

Pro Deiotaro dixit Brutus Niceæ. 14. ad Att. 1

Pro Deiotaro Ciceronis oratio. 9. fam. 21

Deiotarus filius, qui rex ab Senatu appellatus est. 5. ad At-
ticum, 32

Deiotari filio pacta Artauadis filia. 5. ad Att. 45

Deiotari virtusque laus. 11. Philipp. 313. & 314

Deiungo.

Ita necessitas cogit, vt eadem sint ea quæ deiuncta fuerunt.
de Vniuers. 18. a

Delabor.

Ex vtraque parte testī aqua delabitur. de Orat. 195. b

Ad vulgares amicitias nostra delabitur oratio. de Amic. 65. a

Delabitur in eas difficultates, vt necessitatem fati confirmet
inuitus. de Fat. 57. a

Iste qui se vult dicere, & me hercule est, Appius, sed non-
nunquam in hoc vitium scurille delabitur. 2. de Or. 136. a

Aut à minoribus ad maiora ascendimus, aut à maioribus ad
minora delabimur. in Partit. 8. a

Nam & ipse qui plurimum potest, quotidie mihi delabi ad
æquitatem & ad rerum naturam videtur. Trebiano, 6. fa-
miliarium, 36

Delabi ad aliquem. Att. lib. 12. 258. 3. a

Delabi de cælo & è cælo. 1. de Finib. 96. a

Delabi in fraudem. 3. de Orat. 125. a

Delabi in morbum. ad Att. 104. b

Delabi in aliquem sermonem. 1. de Orat. 48. a

Delabi in turpitudinem. Offic. 1. 147

Carneadem autem etiam heri audiebamus solitum esse de-
labi interdum, vt diceret opinaturum, id est peccaturum
esse sapientem. 4. Acad. 108. a

Habenda est autem ratio rei familiaris, quam quidem dela-
bi finire flagitiosum est. 2. Offic. 93. a

Delapsus.

Cum tu prouectus subito, atque delapsus in flumen, nus-
quam apparuisses. de Diuin. 92. b

A maledictis pudicitia, ad conuersionis inuidiam oratio
est nostra delapsa. pro Cæl. 40

Sed nescio quo pacto ad præcipiendi rationem delapsa est
oratio mea, quum id mihi propositum initio non fuisset.
Q. fratri, lib. 1. 1. 26. a

Signum cælo delapsum Vestæ custodis continetur. 11. Phi-
lippica, 307. a

Ex annalium memoria, aut etiam de cælo diuinum homi-
nem esse in prouinciam delapsum putent. Quint. fr. lib. 1.
1. 11. a. pro Leg. Manil. 28. a

Piliam delapsam in idem genus morbi, curam tibi asferre
maiores sentio. 7. ad Att. 23

Post, quum id assequi nō potuissent, istuc potissimum sunt
delapsi, vt aiunt in Græcis artificibus, eos auletas esse, qui
citharædi fieri non potuerint: sic nonnullos videmus, qui,
&c. pro Murena, 26. a

Delapsa de manibus audacissimorum hominum arma ce-
derunt. 1. Offic. 110. a. Id est, furor ciuium compressus.

Omnia quæ iam delapsa fluxerunt, seueris legibus vincien-
da sunt. pro Marcel. 14. a

Delecto.

Itaque aut libris me delecto, quorum habeo Antii festiuam
copiam. Att. lib. 2. 21. 1. a

Delectat quicquid est admirabile. Partit. 13

Me magis de Dionysio delectat: ipse enim est veterator ma-
gnus. Q. fratri, lib. 2. 15. 4. a

Itaque non tam ista me sapientiæ fama delectat, quàm, &c.
de Amicit. 98. b

Hermathena tua valde me delectat. ad Att. 2. b

Pulchritudo corporis mouet oculos & delectat. Offic. 10. b
Quia me status hic Reipub. non delectat. epist. 8. b

Sic se res habet, te tua, me delectant mea. Tusc. q. lib. 5. 47

In quibus erant imagines Siciliæ regum ac tyrannorum,
qui non solum pictorum artificio delectabant, sed, &c.
6. Verr. 109. a

Itaque me & superiores literæ tuæ admodum delectaue-
runt. Rufo, a

Literæ tuæ incredibiliter me delectarunt. ad Q. frat. 315. b

Interea cum Musis quidem nos delectabimus animo æquo.
Att. lib. 2. 19. 3. a

Tu istic te Atheriano iure delectato, ego me hic Hirciano.
Papirio, lib. 9. 18. 6. a

Genus dicendi est eligendum, quod non solum delectet, sed
etiam sine satietate delectet. 3. de Orat. 54. a

Nonne ita deficiunt, vt quemuis cum admiratione dele-
ctent? de Senect. 48. a

Incredibile est quàm me Quint. in omni genere delectarit.
ad Att. 254. b

Delectare animum suauitate auditus, oculorū, tactionum,
odorationum, saporum. Tusc. q. lib. 4. 16

Delectare auditorem honorarium. Orat. 142

Delector.

In hoc admodum delector, quòd in aliis rebus, aliisque sen-
tentis versaris atque ille. 2. de Leg. 28. a

Ennio delector, ait quispiam, qui, &c. de Orat. 200. b

Magis meo facto delector, quàm tuo. epist. 33. b

Nullo prorsus plus homine delector. epist. 200. b

Hic ego rebus pascor, his delector, his perfruor, quod Se-
natus, &c. in Pis. 89. b

Nunc quidem certè cogitatione quadam, spæque delector.
pro Arch. 191. b

In quo valde delector, me antè prouidisse. ad Att. 273. b

Delectatur audiens multitudo, & oratione ducitur, & quasi
voluptate quadam perfunditur. de Clar. Orat. 181. b

Vulgus imperitorū ludis magnopere delectatur. pro Mu-
rena, 37. a

Ita delectamur eo loco, vt, &c. 1. ad Att. 13

Et ii qui rerum cognitione doctrinæque delectantur. Læli. 72

Multi partim maleuolentia, partim opinione æquitatis de-
lectantur. Att. lib. 1. 15. 7. a

Cognosce nunc hominis audaciam, in Repub. perdita de-
lectare. ad Quint. frat. 322. b

Vt ab altero non delectere, alterum oderis. in Orat. 113. a

Ne criminibus inferendis delectetur amicus. de Amic. 58

Vt me ab eo delectari facilius, quàm decipi putem posse. in
Verr. 61. b

Delectari assentatione. Læli. 80

Delectari fabulis Græcis (spernere aut reiicere Latinas.
lib. 1. de Finib. 4

Puer magis illo declamatorio genere duci & delectari vi-
detur. ad Quint. frat. 3. 19. 5. a

Delectari mirifice lectione librorum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 5

Delectari lusonibus vel laboriosis. de Finib. lib. 5. 51

Delectari rebus inanibus. Læli. 45

Delectari ingenuis studiis atque artibus. de Finib. lib. 5. 45

Quæ manus significet illum in hac esse rogatiuncula dele-
ctatum. 1. de Finib. 60. a

Delectamentum.

Inania sunt ista, mihi crede, delectamenta penè puerorum.
in Pis. 47

Possum persequi permulta delectamenta rerum rustica-
rum, sed ea ipsa, quæ dixi, sentio esse longiora. de Senec-
tute, 50. a

Delectatio.

Delectatio, est voluptas suauitate auditus animum delinens. Tusc. q. lib. 4. 16
Post autem delectatio, iucunditasque celebravit. 3. de Oratore, 85. a
 Delectatio animi. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 6
 Delectatio aurium. de Finib. lib. 2. 5
 Conuiuiorum delectatio. de Senect. 42. a
 Delectatio ingenua, & digna sapientia. Tusc. q. lib. 5. 53
 Mira quædam in cognoscendo suauitas & delectatio. 1. de Orat. 95. a
 Delectatio oratoria. 4. ad Att. 46
 Delectatio puerilis. de Finib. lib. 1. 56
 Delectationis aucupium. Orat. 114
 Res rusticas vel fructus causa, vel delectationis inuisere. 1. de Orat. 128. a
 Parumne cognitū est, &c. an delectationis & otii cōsumendi causa locuti sumus, &c. Tusc. q. lib. 5. 36
 Studii, delectationisq; causa scribere aliquid. 2. de Leg. 24. a
 Ars plena delectationis. 1. de Orat. 127. a
 Num igitur me cogis etiam fabulis credere, quæ delectationis habeant quantum uoles, &c. 2. de Diuin. 169. a
 Maiori offensionī, quàm delectationi mihi esse. 13. ad At. 30
 Non auaritia ab instituto cursu ad prædam aliquam reuocauit, non libido ad voluptatem, non amœnitas ad delectationem. pro Leg. Manil. 28. a
 Ad delectationē animi studium aliquid sibi sumere. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 6
 Haber breuis expositio, si rationis nullius indiget, magnam delectationem. ad Heren. lib. 4. 170. a
 Quæ popularem admirationem habuerunt, delectationem tibi nullam attulissent. Mario, lib. 7. 1. 9. a
 Doctrina & literæ, quæ secundis rebus delectationem modo habere uidebatur, nunc uerò etiam salutem. epist. 89. b
 Ego uerò propter sermonis delectationē tempestius quoque conuiuui delector. de Senect. 42. a
 In omni parte corporis semper oportere aliquid gaudium delectationēque uersari. Post redit. in Senatu, 13. a
 Qui & ab delectatione omni negotio impedimur, & in ipsa occupatione delectationes alias multas habere possumus, ludis tamen oblectamur & ducimur. pro Mur. 37. a
 Quanta delectatione autem afficerer. Tusc. q. lib. 1. 81
 Delectatione allicere aliquem. Tusc. q. lib. 1. 5
 Hominis mens uidentis & audiendi delectatione ducitur. Offic. 21. b
 Magna delectatione & uoluptate aliquem priuare. Pæto, lib. 9. 24. 5. a
 Delectationes conuiuiorum non corporis uoluptatibus magis, quàm cœtu amicorum sermonibusque metiebar. de Senect. 86. b
Delectus, uide Deligo.
Delego.
 Tamen in hoc deprecor, ne meum hoc officium arrogantiæ condemnes, quòd hunc laborem alteri delegaui. Cælius Ciceroni, lib. 8. 1
 Delegaui amico locupletiori, non quòd illi ita de me merito onus illud imponerem. pro Domo sua, 13
 Quintum delegabo, si quid xri meo alieno superabit. ad Atticum, 220. b
 Delegare crimen alicui. pro Font. 7
 Hæc ipsa quæ nunc ad me delegare uis, ea semper in te eximia & præstantia fuerunt. 2. de Orat. 68. a
 Balbi regia est conditio delegandi. ad Att. 189. b
Delegatus.
 Quoniam putas prætermittendum à nobis esse hoc tempore cratera illum delegatum. ad Att. 27. b
 Post delegatam mihi hanc prouinciam. a
Delegatio.
 Aut delegationē à mancipio annua die, aut Vecteni conditionem, semisse. 12. ad At. 4
Deleo.
 Sin autem perimit ac delet omnino, quid melius, quàm in medijs uitæ laboribus obdormiscere, &c. 1. Tusc. 191. a

Accepi ab Aristocrito tres epistolas, quas ego lachrymis propè deleui. Terentia, lib. 14. 3. 1. a
 Qui non modò præsentia, uerum etiam futura bella deleuit. de Amicit. 10
 Deleuit copias eius. 10. fam. 65. in epist. Galbæ. pro Lege Manilia, 13. a
 Qui omnes leges vna rogatione deleuit. pro Sext. 15. b
 Deleuit enim mihi omnem molestiam recentior epistola. Quint. frat. lib. 3. 33
 Scipio Numantiam deleuit. in Cat. 123. b
 Qui cum per se Rempublicam lacerare non posset, sub alieno scelere deleuit. Postquam. 204. b
 Iupiter vrbes deleuit, fruges perdidit. pro Sext. Rosc. 40. b
 Quæ vnquam uetustas obruet, aut quæ tanta delebit obliuio? pro Deiot. 26. a
 Si huius æterni beneficii immortalē memoriam deleuifses. Parad. 36
 Cotta sic disputat, ut Stoicorum magis argumenta confutet, quàm hominum delectat religionem. de Nat. 81. b
 Ne delectat quis sepulchra. 2. de Leg. 59
 Delere aliquod ædificium. contra Rul. 83. b
 Extinguere & funditus delere aliquid. de Arusp. 244. b
 Delere cuncta cruore & flamma. ad Octau. 46
 Delere domum. pro Domo sua, 111
 Non enim te puto meas epistolas delere, ut reponas tuas. epist. 104. b
 Extinguere atque delere improbitatem. in Verr. 59. b
 Nummulis acceptis ius ac fas omne delere. Att. lib. 1. 11. 12. a
 Digito legata delere. pro Cluent. 30. a
 Iam scripseram: delere nolui. Att. 240. b
 Delere patriam. Offic. 12. b. & in Catil. 121. b
 Delere religionem hominum. Diuin. lib. 1. 8
 Senatū delere. 13. Philip. 361. a
 Delere ueritatem. de Amicit. 77. a
 Delere urbem cruore & flamma. ad Augustum, 13. a
 Vrbs hæc, quam delere uoluisti. de Arusp. 251. b
 Hæc delentur statim, illæ seruantur sanctæ. pro Rosc. Comædo, 4. a
 Imagines sicut literæ delentur. ad Heren. 22. b
 Quæ delentur uel morbo, uel somno, uel obliuione, uel uetustate. de Nat. d. 1. 22
 Si patria deleatur, non delectat. Tusc. 167. b
 Nisi Pompeius uincit, nomen Populi Romani deleatur necesse est. ad Att. lib. 10. 196. 3. a
 Neque excessu uitæ sic deleri hominem, ut funditus interiret. Tusc. q. lib. 1. 23
 Deleri omnino Rempublicam. quàm imminutam & debilitatam manere. 15. fam. 41
 Delenda est uobis illa macula Mithridatico bello superiore suscepta. pro Leg. Manil. 3. a
 Omnino improbitas, &c. extinguenda atque delenda sit. 1. Verrinarum, 14. a
 Omnem memoriam discordiarum obliuione sempiterna delendam censui. 1. Philip. 1. & 2. 66
 Sic T. Annius ad illam pestem cōprimendam, extinguendam, funditus delendam natus esse uidetur. de Arusp. 5. a
 Quæ deliberatio non in re delenda, sed in agenda mercede consumpta est. Postquam. 200. b
 Ædificia deleta. 2. de Leg. Agr. 87. a
 Deleta funditus Resp. 9. ad Att. 70. Post redit. in Senatu. 2. a
 Dico esse ex qua tantum tectorium uetus deletum sit, & nouum inductum. 3. Verr. 103. a
 Nominis propè Romani memoriam cum uestigio imperii non modò ex ædibus Græcorum, uerum etiam ex literis esse deletam. pro Flac. 47. a
 Toto animæ deleto, & factō interitu uniuerso. Tusc. 167. b
 Quorum alteri vno aduentu nostri exercitus delati sunt, alteri nostri imperii, &c. pro Muren. 68. a
 Homines hominum impetu delati. 2. Offic. 23. a. Id est, bellis aut seditionibus.
 Morte delati homines. 1. de Nat. d. 56. a
 Magnas hostiū copias multis præliis esse deletas. pro Pompeio, 7. b

Extincto Senatu, delenturque iudicijs, quid est, &c. Offic. 52. b
Deletrix.
 Tum est illa in templo Castoris scelerata & penè deletrix huius imperii sica deprehensa. de Arusp. resp. 45. a
Delenio.
 Alter nouis cōmentarijs Cæsaris delentus est. epist. 184. b. alijs, delentus.
Deliacus, uide Delius.
Delibero.
 Qui uoluptatem summum bonum esse decernit, non cum ea parte animi, in qua inest ratio atque cōsiliū, sed cum cupiditate, id est cum leuissima parte deliberat. 2. de Finibus, 182. a
 Deliberant, utrum traiciant legiones ex Africa, necne. ad Brutum, lib. 11. 40
 De geographia etiam atque etiā deliberauimus. ad Att. 26. b
 Iste certè statuerat ac deliberauerat non adesse. 3. Verr. 1. a
 Si tecum olim coram potius, quàm per literas de salute nostra fortunisque deliberauissē. ad Att. 171. b
 Ut sæpe cum iis qui audiunt, nonnunquam etiam cum aduersario deliberet. Orat. 109. b
 Ut si Senat⁹ deliberet, captiuos redimat, annon. ad Her. 16. b
 Deliberare de absoluendo Apronio. 5. Verr. 25. a
 Vtri consulendum sit, deliberetur. 2. de Inuent. 250. a
 Noctem sibi ad deliberandum postulauit. Post reditum ad Quirit. 9. a
 Tibi uerò Piso diu deliberandum & concoquendum est, utrum, &c. pro Rosc. Com. a
 Deliberandi causa, Simonides sibi unum diem postulauit. de Nat. deor. 1. 42
 Deliberandi finis, utilitas. Topic. 49. Partit. 45
 Coram mihi tecum deliberandi potestas non est. ad At. 119. b
 Spatium deliberandi habere. 1. Offic. 166. a
 Distrahitur in deliberando animus. Offic. 3. & 2. b
 In deliberando necesse quid sit. Partit. 45
 In deliberando quali oratione utendum. Partit. 52
 Ea deliberanda omnino non sunt, in quibus est turpis ipsa deliberatio. Offic. 3. 47
 Deliberatum est. 7. Verr. 143. a. Id est, fixum & decretum est. Sic habuisti statutum ac deliberatum cum amico. 5. in Ver. 59
 Certum est, deliberatumque dicere. pro Sex. Rosc. 23. b
 Mihi deliberatum & constitutum est, ita gerere cōsultatum. contra Rull. 65. b
 Mihi uerò deliberatum est, ut, &c. Att. lib. 15. 324. 3. a. Id est, decreui.
 Si iam tibi deliberatum est, quibus abroges fidem iusiurandi, responde. pro Quint. Rosc. 25
Deliberatus.
 Neque illi quicquam deliberatus fuit, quàm me, quacunque ratione posset, non iudicio, neque disceptatione, sed vi, atque impressione euertere. Metell. lib. 5. 7
Deliberator.
 Illi interea deliberatori merces, longa interposita nocte, duplicata est. pro Sext. 63
Deliberatio.
 Communicatio, quæ est quasi cum iis ipsis, apud quos dicas, deliberatio. de Orat. 162. b
 Triplex igitur est, ut Panætio uidetur, consilii capiendi deliberatio. 1. Offic. 15
 Difficilis deliberatio. pro Leg. Manil. 18. a
 Inciditur deliberatio. 2. de Orat. 182. a
 Deliberatio officii. 8. ad Att. 55
 Deliberatio autem omnis hæc est, &c. Att. lib. 8. 147. 1. a
 Quæ deliberatio non in reddenda, &c. sed in agenda mercede consumpta est. Post red. ad Quir. 9. a
 Demonstratio & deliberatio, genera sunt causarum. de Inuent. 44. b
 Id coram considerabimus quale sit: habet enim res deliberationem: etsi ex parte magna tibi assentior. 7. ad Att. 14. Id est, amplius deliberandum cenfeo.
 Habere domi deliberationem de aliqua re. 1. Philip. 1. a
 In deliberationem illud cadit. 1. Offic. 15. a
 Panætius non uidetur debuisse huiusmodi deliberationem

introducere. Officiorum, 54. b
 Suffice nunc meam deliberationem, qua sollicitor, &c. Attico, lib. 14. 20
 De uiri boni deliberatione & consultatione quærimus. 3. Officiorum, 66
 Causa ex deliberatione constans, ut belli. de Orat. 162. b
 Ex omni deliberatione celandi & occulandi spes opinioque remouenda est. Offic. 3. 47
 In deliberatione uel nulla, uel non longa principia. Partit. 8
 Forenses disceptationes iudiciorum aut deliberationum. de Orat. 86. b
 Deliberationum finis, utilitas. 3. ad Heren. 93
 Deliberationum species. 3. ad Heren. 92
 Deliberationes quas habet de Repub. 1. Philip. 1
 In deliberationibus omnem orationem consumere. de Fa- to, 4. a
Deliberatiuus.
 Causa deliberatiua. 2. de Inuent. a
 Deliberatiuum causæ genus, quid. 1. de Inuent. 11
 In deliberatiuo genere finis qui sit. 2. de Inuent. 130. & 137
Delibo.
 De laude ieiunii hominis quicquam delibare. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 6. a
 Flosculos orationis alterius delibare & carpere. pro Sextio, 103. a
 Nonne de sua gloria, quum pari præmio tales homines affici uideant, delibari putent? de Inuent. 204. a
Delibans.
 Ille nulla uoce delibans inuitam uirtutem, concidit tacitus. ad Heren. 41. b
Delibatus.
 Flos delibatus populi. de Clar. Orat. 29. a. Hoc est, intactus, incorruptus, illibatus.
 Quod si in præsentia de honestate delibatum, uirtute aliquando & industria recuperetur. 2. de Inuent. 250. a
 Audiebam Pythagoram, &c. nunquam dubitasse, quin ex uniuersa mente diuina delibatos animos haberemus. de Senect. 70. Hoc est, decerptos.
Delibutus.
 Qui deuinctus erat fasciis, & multis medicamentis propter dolorem artuum delibutus. de Clar. Orat. 114. a
 Vxor sacrilega & periurijs delibuta. Sal. in Cic. 270. b
 Ut si cruentam rem, aut cœno oblitam, aut rubrica delibutam inducamus. ad Heren. 53. b
 Per terram sanie delibutam fœdè diuexarier. Tusc. 171. b
 Ipse uerò quemadmodum composito & delibuto capillo passim per forum uolitet cū magna caterua togatorum, uidetis Iudices. pro Rosc. Amer. 79. a
Delicatus.
 Adolescens delicatus. de Clar. Orat. 101. a
 Muliebris & delicatus ancillarum, puerorumque comitatus. pro Mil. 21. a
 Asia ista referta & eadem delicata. pro Muren. 128. b
 Voluptaria, delicata, mollis disciplina, quàm grauis, quàm continens, quàm seuera. lib. 1. de Finib. 29
 Libidinosa & delicata inuentus. Att. lib. 1. 14. 10. a
 Delicata uita. 2. Tusc. 48. a
 Delicatum conuiuium. Att. lib. 2. 29. 1. a
 Delicatum littus. 7. Verr. 82. a
 Turpe enim, ualdeque uitiosum in re seuera conuiuio dignum, aut delicatum aliquem inferre sermonem. 1. Officiorum, 200. a
 Nostrum enim vnusquisque, qui tam beati, quàm iste est, non sumus, tam delicati esse non possumus. 6. Verr. 112. a
 Epicurus, quasi pueri delicati, nihil cessatione melius existimat. de Nat. d. 21. b
 Hi pueri tam lepidi ac delicati, non solum amare & amari, neque cantare & psallere, sed etiam sicas vibrare, & spargere uenena didicerunt. 2. in Catil. 42
 Delicata regum pateræ. Parad. 117. b. alijs, filicata.
 Molles & delicatæ uoluptates. 1. de Nat. d. 155. a
 Delicatæ & obscœnæ uoluptates. de Nat. d. 1. 78
 Filius delicatior. 2. de Orat. 143. a

Hæc mihi videtur delicatior, vt ita dicam, molliorque ratio. de Finib. lib. 5. 11

Delicatissimum fastidium. 1. de Finib. 8. a

Delicatissimis versibus exprimere omnia conuiuorum genera, cœnarumque, & adulteria. in Pis. 56. a

Delicate.

Non delicate solum, sed etiam ineptè peregrinantur. 2. ad Atticum, 28

Recumbere molliter & delicate. 3. de Orat. 36. a

Delicate & molliter viuere. 1. Offic. 149

Delicium.

Sed etiam delicium digamma viderem. Att. lib. 9. 34

Deliciæ.

Acerrimè autem deliciæ meæ Dicæarchus contra hanc immortalitatem differuit. 1. Tusc. 12. 1. a

Ecce autè aliæ deliciæ equitum vix ferendæ, quas ego non solum tuli, sed etiam ornauit. 1. ad Att. 52

Deliciæ nostræ. 1. ad Att. 12

Pueriles deliciæ. 3. de Orat. 46. a

Deliciæ tuæ noster Æsopus. 7. fam. 2

Quid amores & deliciæ tuæ Roscius? de Diuin. 97. b

Quos Antonius deliciarum causa loris in conuiuio cædi iubebat à suis publicè. 13. Verr. 164. a

Deliciarum causa & voluptatis, nõ modò ciues Romanos, sed & nobiles adolescentes, &c. Neapoli in celeberrimo oppido cum mitrella sæpe videmus. pro Rab. Posth. 16. a

Multarum deliciarum comes est extrema saltatio. pro Murena, 11. a

Via Herculanea vendibilis multarum deliciarum. contra Rull. 73. b

Pylæ salutem dices, & Atticæ, deliciis & amoribus meis. ad Att. 16. 18

Cogitatio supellectilis ad delicias, aut epularum ad voluptates. in Parad. 11. a

Sed redeo ad amores deliciasque nostras. in Anton. 207. b

Quum alter se Catilinæ delicias, alter Cethegi cõsobrinum fuisse diceret. pro Domo sua, 50. a

Delicias alicuius ornare. 1. ad Att. 52

Scito C. Sempronium Rufum, mel ac delicias tuas, calumniam maximo plausu tulisse. Cælius Cic. lib. 8. 18

A talibus deliciis vel ineptiis abesse. in Orat. 22. a

Vnde igitur potius incipiam, quàm ab ea ciuitate, quæ tibi vnà in amore atque in deliciis fuit? 6. Verrinarum, 2. a. Attico, lib. 16. 333. 23. a

Illi autem, quibus eras in deliciis, vix risum tenebāt. in Vatinium, 15. a

Simia, quam rex Molossorum in deliciis habebat. de Diuinatione, 1. 61

Habere in deliciis aliquem, obsequi, &c. Att. lib. 6. 111. 28. a

Deliciis militum, & imperatoris insolentia illudimur. ad Brutum, 21

Deliciolæ.

Tulliola, deliciolæ nostræ, tuum munusculum flagitat, & me vt sponsorem appellat. 1. ad Att. 15

Deligo.

Deligare ad palum. 7. Verr. 94. a

In ea, hominem diuaticari & deligari. in Verr. 220. b

Deligo.

Magistratus deligit Pop. Romanus, quasi Reip. villicos. pro Plancio, 51. a

Delegi vos duos, quos præcipuè colerem. 9. ad Att. 49

Ille autem quinque delegit, quorum nomina multi memorie tradiderunt. de Inuent. 62. b

Quos sibi ipsi delegerunt ad imitandum. Offic. 2. 66

Bona deligere, & Reicere, contraria. de Leg. 168. b

Deligere ex omni numero. 4. Verr. 75. a

Lumina ipsa ex florentissimis ordinibus deligere. pro Milone, 16. a

Multos ex suis annalibus posse deligere, quos velit & possit imitari. Quint. fratri, lib. 1. 1. 15. a

Deligere rationem degendæ ætatis. Tusc. q. lib. 5. 52

Deligere quam quisque viuendi viam sit ingressurus. Officiorum, 1. 165

Deligere optimum virum ad sacra Idæa accipienda. 5. de Finibus, 114. 2

Vnum ex cunctis deligere. de Leg. Agr. 36. a

Potestas deligendi ex populo data. 2. de Leg. Agr. 36. a

Tum de imperatore deligendo est dicendum. pro Lege Manilia, 3. a

Dicendi facultas sæpe valuit in Consule deligendo. pro Murena, 129. b

In deligendo genere vitæ ratio habenda est. 1. Offic. 167

Ex Senatu in hoc consilium delecti estis propter seueritatem. pro Rosc. Amer. 5. a

Delectus.

Ad rem aliquam delectus. pro Rosc. Amer. 89. a

Nunc vel solus delectus ad calamitatem, vel primus vocatus ad tale periculum. Antequam, 195. b

Natiuum & delectum malum. pro Domo sua, 9

Quæstorem habes non tuo iudicio delectum. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 15. a

Nos, quod nominatim rei maximæ penè iam desperatæ, summum virum sæpe ad extrema Reip. discrimina delectum præfecimus, à te reprehendemur. pro Dom. 19. a

Quid censetis, quum isti Decemviri cum imperio, cum factibus, cum illa delecta finitorum iuuentute per orbem terrarum vagabuntur. pro Leg. Agr. 52. a

Delecti ad omne facinus coloni. pro Leg. Agr. 11. a

Delecti viri. 1. Tusc. 72. a. i. Fortes & præcipui vel egregii.

Delectus.

Mihi quidem etiam lautius videtur quod eligitur, & ad quod delectus adhibetur. 5. de Finib. 155. a. in Orat. 27. a

Dignitatis delectus in benevolentia sit. 1. Offic. 69. a

Hic delectus, hoc discrimen te Prætoris fuit, vt aratores in feruorum numero essent, serui in publicanorum. 5. Verrinarum, 74. a

Si hic delectus appellandus est, quum vtrò se offerunt omnes. 11. fam. 14

Delectus in familiaritatibus hominum percautus & diligens. 1. ad Quint. frat. 14

Delectus adhuc quidem inuitorum est, & à pugnando abhorrentium. 7. ad Att. 44

Delectus & notatio iudicum etiam in nostris ciuibus haberi solet. 5. Philip. 173. a

Quorum ab oratoris iudicio delectus magnus adhibetur. Orat. 201. b

Delectus prouincialis. 15. fam. 4

Harum rerum hic tenetur à sapiente delectus. lib. 1. de Finibus, 27. & 52. a

Latini sic delectus vim in lege ponunt, vt Græci æquitatis. 1. de Leg. 14

Qui imperatoribus nostris in bello delectum virtutis eripi vellet. pro Corn. 38. a

Iudicio suo delectu habere aliquem. Quint. frat. lib. 1. 1. 15. a

Delectum remigum habere. 12. fam. 23. in epist. Cassii.

Aristonis, Pyrrhonis, Herilli iam pridem explosa est sententia: qui tamen haberent ius suum disputandi de officio, si rerum aliquem delectum reliquissent, vt ad officii inuentionem aditus esset. 1. Offic. 11. a

Iste omnia iura pretio exæquauit, omniū rerum delectum atque discrimen pecunia sustulit. 4. Verr. 86. a

Primoque in libro dixerit, verborum delectum originem esse eloquentiæ. de Clar. Orat. 137. & 48. a. 3. de Orat. 83. a

Delectu aliquo aut sapientia non ducitur ad iudicandum populus, sed impetu nonnunquam & quadam etiam temeritate. pro Planc. 7. a

Ex delectu Italiæ magnas copias compararat. 12. fam. 10

Quod idem facere censors in delectu dignitatis, & in iudicio ciuium, & in animaduersione vitiorum, qui conuenit. pro Cluent. 101. a

Officia tolluntur delectu omni & discrimine remoto. de Finib. 121. b

Sine vilo delectu, sine pop. notione, sine iudicio Senatus addicere alicui aliquid. de Leg. Agr. 61. a

Superbissimo delectu & durissima conquisitione collectus exercitus. de Prouinc. Conf. 3. a

Acceptorum autem beneficiorum sunt delectus habendi, nec dubium, quin maximo cuique plurimum debeatur. 1. Offic. 73. a

Ex delectibus conscripti milites. 8. ad Att. 4. in epistol. Cn. Pompeii.

Delectibus habitis, & pecuniis imperatis. 11. fam. 5. in epist. M. Bruti & Cassii.

Delinio.

Eam, quò tutior esset nostra vita, se fecisse commemorat, vt non modò virtute flecteret, sed etiam tribus suis patri- moniis deliniret. pro Mil. 73. a

Delinire aliquem beneficio, aut spe. de Petit. Conf. 27

Delinire animum suauitate. 4. Tusc. 31. a

Delinire animos præda, pretio, sermone. 5. Verr. 135. a. 2. Officiorum, 68. a

Fouere hominum sensus, delinire animos, & adhibere voluptates. pro Muren. 67. a

Delinire milites blando appellando sermone. Offic. 2. 68

Animum adolescentis non dum consilio ac ratione firmatum pellexit iis omnibus rebus, quibus illa ætas capi ac deliniri potest. pro Cluent. 9. a

Quæ sunt ad multitudinem delinendam. Offic. 2. 82

Delinitus.

Illecebris voluptatis delinitus. Cassio, lib. 15. 16. 6. a. & 12. 4. Id est, inescatus aut deceptus.

Non nuptialibus donis, sed filiorum funeribus delinita mulier. pro Cluent. 20. a

Quis enim tibi hoc concesserit, aut initio genus hominum in montibus ac syluis dissipatum, non prudentium consilii compulsum potius, quàm disertorum oratione delinitum, se oppidis mœnibusque sepiisse? 1. de Orat. 19. a

Qui blanditiis præsentium voluptatum deliniti atque corrupti, &c. de Finib. lib. 1. 26

Delinitor.

Iudex, cuius delinitor debet esse orator. de Clar. Orat. 133. a

Delinitio.

Ipsaque illa delinitio multitudinis ad breue exiguumque fit tempus. 2. Offic. 82. a

Delino.

Tuli molestè, quòd literæ delitæ mihi antè redditæ sunt. ad Caluum, 2

Delinquo.

Artemque vitæ professus, delinquit in vita. 2. Tusc. 9

Quare ne in bello propter hostium metum delinqueret, amplior ei mortis & supplicii metus est à maioribus constitutus. pro Cluent. 101. a. de Milite.

Ferræne ciuitas vlla latorem istiusmodi legis, vt condemnaretur filius aut nepos, si pater aut auus deliquisset? 3. de Nat. deor. 131. a

Sic siquid deliquero, nullæ sunt imagines quæ me à vobis deprecantur. 2. de Leg. Agr. 98. a

In aliqua re delinquere. 2. de Inuent. 144. a

Nam necesse est eum qui velit peccare, aliquando primum delinquere. 2. de Inuent. 145. a

Si quid delinquitur, sit nescio quomodo, vt magis in aliis cernamus, quàm in nobismet ipsis. 1. Offic. 204. a

Delictum.

Iniuriarum delictum esse. pro Rab. Posth. 124. b

Quò delictum maius est, eò pœna tardior. pro Cecin. 5. a

Nihil delictum à me putem. 9. ad Att. 45

Delicti crimen. pro Corn. Balb. 3

In iure parum delictum esse, qui prohibitus sit, nisi ex eo loco, vbi vestigium impresserit, denici neminem posse. pro Cecinna, 55. a

Ob delictum expetunt pœnas ab aliquo dii. pro Marc. 10. a

Idque accidere nullo ipsius delicto, summa culpa mea. 11. ad Atticum, 38

Delicto suo, non aliorum iniuria commoueri. Sestio, libro 5. 17. 12. a

Delicta alicuius comprimere. 10. ad Att. 10

Quæ autem parua videntur esse delicta, neque à multis intelligi possunt, ab iis est diligentius declinandum. 1. Officiorum, 201. a

Deliquesco.

Nec sitienter quid appetens ardeat de desiderio, nec alacritate futili gestiens deliquescat. 4. Tusc. 129

Deliro.

Tum Annibal respondisse fertur, multos se deliros senes sæpe vidisse, sed qui magis quàm Phormio deliraret, vidisse neminem. 2. de Orat. 42. a

Summos viros desipere, delirare, dementes esse dicebas. 1. de Nat. deor. 130. a

Falli, errare, labi, decipi tam dedecet, quàm delirare, & mēte captum esse. 1. Offic. 133. a

Adeone me delirare censet, vt ista esse credam? 1. Tusc. 9

Vt igitur, nec abducar, vt rear aut in extis totam Hetruriam delirare, aut, &c. 1. de Diuin. 65. a

Omnēsne delirare tibi visi sunt? de Nat. d. 20. b

Delirans.

Delirans in libris suis quos scripsit. 1. de Nat. d. 28

Expofui ferè non philosophorum iudicia, sed delirantium somnia. 1. de Nat. d. 60. a

Delirus.

Quæ est anus tam delira, quæ ista timeat? Tusc. 158. b

An tu censet vllam anum tam deliram futuram fuisse, vt somniis crederet? 2. de Diuinat. 208. a

Deliri senes. 2. de Orat. 42. a

Deliratio.

Ista similis stultitia, quæ deliratio appellari solet, senum leuium est, non omnium. de Senect. 33. a

O delirationem incredibilem! 2. de Diuin. 135. a

Delitesco.

In cubilibus delitescunt bestie. 2. de Nat. d. 189. a

In balneis delituerunt serui. pro Cælia

Sic Arcefilaus, qui constitutam philosophiam euerteret, & in eorū autoritate delitesceret, qui negassent quicquam sciri posse. Acad. 5. b

Constitui locum iussit balneas Xenias, vt eò mitteret amicos qui delitescerent, deinde repente, &c. profilirent. pro Cælio, 49. a

Iuris iudicium quum erit, & æquitatis, caue in ista tam frigida, tam reiuna calumnia delitescas. pro Cecin. 45. a

Tum vespertinis temporibus delitescendo, tum matutinis se rursus aperiendo. 2. de Nat. d. 75. a

Delium, locus. de Diuin. 106. b

Delos.

Delos, insula, Apollini & Dianæ sacra. 3. in Verr. 32

Insula Delos tam procul à nobis in mari Ægæo posita. pro Pomp. 14. b

Non solum Romæ, sed etiam Deli tuum Digamma videram. ad Att. 144. b

Deli se vidisse dixit Vlyxes Homericus palmam teneram & proceram. 1. de Legib. 1

Deli complures fuisse, qui gallinas alere permultas quæstus causa solerent. hi cum ouum inspexerant, quæ id gallina peperisset, dicere solebant. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 54

Delius.

Apollo Delius, Delia Diana. 3. Verr. 32. a

Deliacus.

Gallinarius Deliacus. Acad. 21. b

Domus referta vasis Corinthiis & Deliacis. pro Rosc. Amerino, 79. a. Id est, præstantissimis.

Delphi.

Apollinem ex Hypervoreis Delphos ferunt aduenisse. de Nat. deor. 71

Delphos vsque ad Apollinem Pythium. pro Font. 280. b

Cur isto modo iam oracula Delphis non eduntur? de Diuinatione, 132. b

Delphicus.

Menæ Delphicæ. de Vniuers. 130. b

Delphica oracula. in Verr. 130. b

Delphinus.

An tu Delphinum vllam anteferre censet figuram suæ? de Nat. deor. 16. b

Gubernatores cum exultantes loligines viderint, & delphinus, tempestatem significari putant. de Diuin. 138. b

Democritus vult à corporibus solidis, & à certis figuris fluere imagines. Diuin. lib. 2. 105
Democriti errata ab Epicuro reprehensa & correctâ per multa. lib. 1. de Fin. 22
Democriti locutio cur à quibusdâ poëma iudicata. Orat. 36
Democriti opinio de fortuita atomorum concursione funditus eiicienda & explodenda. Tusc. q. lib. 1. 35
 Nihil est apud Democritum, quod non turba atomorum conficiat. Tusc. q. lib. 1. 20
 In Democritum ipsum, quem sequutus est, fuit ingratus Epicurus. de Nat. deor. 1. 66
A Democrito omnino hæc licetia (imaginum, quibus pulsantur animi.) de Nat. deo. 1. 75
A Democrito, propter discendi cupiditatem, videmus vltimas terras esse peragratas. 5. de Fin. 92. a
 Infinitio ipsa, quam ἀπειρον vocant, tota est à Democrito: tum innumerabiles mundi qui & oriuntur, & intereant quotidie. lib. 1. de Fin. 16

Democriteus.

Democriteus Nausiphanes. de Nat. deor. 1. 51. hoc est, Democriti discipulus.
 Verùm sint sanè ista Democritea vera, quando ea nos extis exquirimus, &c. 2. de Diuin. 46. a
Democriticus. de Orat. 88. b
Democritius. de Nat. 76. b

Demolior.

Columnas demoliri. Q. Fratri, lib. 3. 2
Demoliri domum. 1. Offic. 193
Demoliri ea, quorum altitudo officeret auspiciis. 3. Off. 85. a
Demoliri parietem. in Topicis, 10. a
Partem muri demoliri. Cassius Cicer. lib. 12. 13. 12. a
Demoliri statuas. 4. Verr. 116. a. 5. Verr. 98. a
 Hanc Scaurus demolitus, accessionem adiuxit ædibus. Offic. 28. b

Demolitio.

Dum ea demolitio fieret, quæstores nō minus triginta adessent. in Ver. 141. b
Demolitione sublatis templorum aditus. post redi. in Senat. 29

Demonstro.

Se demonstrat incolumem esse non posse. 3. Verr. 50. a
Quid igitur demonstrat: Vadimonium sibi ait esse desertū. pro Quintio, 27. a
Spurina quidem, quum ei rem demonstrassem, & vitam tuā superiorem exposuissem, magnum periculum summæ Reip. demonstrabat. Pato, lib. 9. 24. 7. a
Nā vt antè demonstrabat, quid vbiq; esset, ita quid nunc vndique ablatum sit, ostendit. in Ver. 230. b
Demonstrari hæc Calio, & illud ostendi, si ipse vnus cum illo contederet, me ei satisfacturum fuisse. Att. lib. 1. 1. 8. a
Mihi Fabius demonstrauit me à te plurimi fieri. epist. 32. b
Legatos mittunt qui eum leges doceant, consuetudinēque omnium annorum demonstrant. 4. Verr. 86. a
Demonstrare amorem fratrum in aliquem. ad Quint. frat. 291. b
Digito demonstrare. in Somn. Scip. 29. a
Demonstrare iter. in Catil. 29. a
Tamen vobis alio loco, vt se tota res habeat, quod ad eam cūritatem attinet, demonstrabitur. 4. Verr. 10. a
Res demonstranda, postea controuersia constituenda. 1. de Orat. 70. a

Demonstratus.

Idque inuentum est eo loco qui est ab aruspiciibus demonstratus. 1. de Diuin. 29. a

Demonstratio.

Demonstratio, est oratio quæ docet remissa voce quomodo quid fieri potuerit, aut nō potuerit. 3. ad Her. 116. & 4. 240
Demonstratio defensionum tuarum. 2. de Orat. 112. a
Si deliberatio & demonstratio genera sunt causarum, non possunt rectè partes alicuius generis causæ putari. 1. de Inuent. 18. a
Demonstrationem dare. Top. 11
Illi iam habent suam cōuersam demonstrationē. 6. Ver. 116

Vniuersam rem & sententiam non demonstratione, sed significatione declarans. 3. de Orat. 122. a. de Gestu.
Demonstrationes quemadmodum quæque fiant. 4. de Fin. 21. a

Demonstrator.

Simonides dicitur ex eo, quod meminisset quo quisque loco cubuisset, demonstrator vniuersiuisque sepeliendi fuisse. 2. de Orat. 192. a

Demonstratiuus.

Demonstratiuum genus causæ, & eius species. 3. ad Her. 101
Demonstratiuum (genus est) quod tribuitur in alicuius certæ personæ laudem aut vituperationem. 1. de Inuent. 11. a
 Causæ tres partes supponimus, iudicialem, deliberatiuam, demonstratiuam. de Inuent. 43. b
Demonstratiuum causæ genus minus oratori necessarium. 2. de Orat. 24
Demonstratiui generis finis quis sit. 2. de Inuent. 237
 In demonstratiuo genere, quid honestum sit, quæritur. 2. de Inuent. 130
 In demonstratiua causa principium vnde sumendum. 3. ad Heren. 102

Demoror.

Ne diutius vos demorer, exponam. de Orat. 130. b
 Nonnullis etiam ipsi magistratus veniebant in suspitione, detinuisse nos, & demoratos esse, dum classis Dolabellæ certior fieret de aduentu nostro. Lentulus Senatui, plebique Romanæ, lib. 12. 15. 18. a

Demortuus.

Si quis esset Romæ demortuus. in Ver. 202. b
Nam quum esset ex veterum numero quidam Senator demortuus, & cum, &c. 4. Verr. 86. a
Nostrique familiares ferè demortui. Att. lib. 16. 336. 9. a
Sanxerunt nequis emeret mancipium, nisi in demortui locum. 6. Verr. 8. a
Demortui loco nominare eum qui petat. 1. ad Heren. 10

Demosthenes.

Ille cui sine dubio summa vis dicendi conceditur, Atheniensis Demosthenes. de Orat. 108. b
Demosthenes maximè Atticus. Orat. 12
Demosthenes Atticorum oratorū facile princeps. Orat. 147
Demosthenes dolere se aiebat, si quando opificum antelucana victus esset industria. Tusc. q. lib. 4. 34
Demosthenes Platonem audiuit. 1. de Orat. 44
Demosthenes Platonem & audiuit & lectitauit. Brut. 62
Demosthenes, frequens Platonis auditor. Orat. 8
Demosthenes nihil Lysia subtilitate cedit, nihil acumine Hyperidi. Orat. 59
Demosthenes Pythiam φειδωπίζην dicebat. Diuin. lib. 2. 91. id est, cum Philippo sentire.
Leuculus sanè noster Demosthenes, qui illo susurro delictari se dicebat aqua ferētis mulierculæ, vt mos in Græcia est, insufurrantique alteri, Hic est ille Demosthenes. Tusc. quæst. lib. 5. 74
Demosthenes non tam dicax, quàm facetus. Orat. 49
Demosthenes vnus eminet inter omnes in omni genere dicendi. in Orat. 56. a
Demosthenes enituit in eis orationibus quæ Philippicæ nominantur. 2. ad Att. 2
Demosthenes annos propè trecentos ante Ciceronem fuit. Diuin. lib. 2. 91
Demosthenes summā prudentiam, summamque vim habuit dicendi. 1. de Orat. 44
Demosthenes primam suæ artis literam dicere non poterat. 1. de Orat. 136
Demosthenes qualis orator. Brut. 17
Demosthenes sententiarum ornamentis & conformationibus omnibus præstat. Brut. 72
Demosthenes muros Athenienses refecit pecunia sua. Orat. 151
Vique adeo difficiles & morosi sumus, vt nobis non satisfaciatur ipse Demosthenes: qui quanquam vnus eminet inter omnes in omni genere dicendi, tamen non semper implet aures meas. Orat. 106. b

Demosthenes omnia actioni tribuit. 3. de Orat. 117. Brut. 73.
 Orat. 31
Demosthenes in omni orationis genere versatus. Orat. 59
Ne Demosthenes quidem Æschini videtur Atticè dicere. Orat. 14

Demosthenes & Lysias dissimillimi. Brut. 157
Demosthenis artificium in oratione pro Ctesiphonte. Or. 4
De Demosthenis actione testimoniū Æschinis. 3. de Or. 118
Demosthenis eloquentia cur tam laudabilis. Orat. 75
Demosthenis imago ex ære in Tusculano Bruti. Orat. 206. b
Demosthenis laus. Orat. 12. & 56
Demosthenis orationum perfectissima est pro Ctesiphonte. Orat. 73
Demosthenis ratio vocis & spiritus exercendi. 1. de Or. 136
Demosthenis vis. 3. de Orat. 16
Demosthenis & Æschinis controuersia vnde. Orat. 147
Ad Demosthenem audiendum concursus ex tota Græcia fieri solitus. Brut. 159
Demosthenem aiunt in Phalerico ad fluctum declamare solitum, vt fremitu assuesceret voce vincere. 5. de Finib. 4
Et Demosthenem existimo, si illa, quæ à Platone didicerat, tenuisset, & pronuntiare voluisset, ornatè splendideque facere potuisset. Offic. 1. 5
Demosthenem scribit Phalerius, cum pō dicere nequiret, exercitatione fecisse, vt planissimè diceret. Diuin. lib. 2. 75

Demoueo.

Ita charus vtrisque est, atque iucundus, vt non alteros demouisse, sed vtroque constituisse videatur. pro Syl. 46. a
Sed tamen tantam vim esse honestatis, &c. vt nullis nec suppliciis, nec præmiis demoueri possit ex eo quod rectum esse decreuerit. 4. de Finib. 96. a
Manu demotus & actus, præceptis intelligatur. pro Cecin. 36

Demum.

Cur non demum, vt difficiliter à vero internoscatur? 4. Academic. quæst. 91. a
Ea demum magna voluptas est, Crispe Sallusti, æqualem ac parem verbis vitam agere. in Sallust. a
Id demum, vel potius id solum. 8. ad Att. 20
Nunc demum literis tuis rescribo, quas ad me misisti. ad Atticum, a
Iam verò exilium, si rerum naturam, non ignominiam nominis quærimus, quantum demum à perpetua peregrinatione differt, &c. 5. Tusc. 150. a

Denarius.

Scripsi ad Quæstores vrbano de Q. fratris negotio. Vide quid narrent, & quæ spes sit denarii. Att. lib. 2. 21. 4. a
Ad denarium soluere aliquid alicui. pro Quint. 9. a
Quem mihi denarium narras? 9. fam. 39
Emere denario, quod sit mille denariorum. Offic. 70. b
Singulis censoribus denarii trecenti ad statuam Prætoris imperati sunt. in Verr. 136. b
Hæc denarium x x x i x. millia palam saluis legibus contulerunt in statuam. 4. Verr. 95. a
Denariorum implere ollam. 9. fam. 44
Speraueram me ad denarios peruenturum. in Verr. 192. b
Denarios quingenos dat veteranis. 16. ad Att. 24
Antonius quingenos denarios singulis militibus dedit. Pollio Ciceroni, lib. 10. 72
Exigere quaternos denarios ab aliquo in singulas amphoras vini. pro Font. 8. a
Iste numero ad summam tritici adiecto, tritici modios singulos cum aratoribus denariis ternis æstimauit. 5. Verrinarum, 163. a

Denego.

Aquilium non putamus qui denegat, &c. ad Att. 1. b
Vt omnia semper, quæ iucūda videntur esse, non modò his extraordinariis cupiditatibus, sed etiam ipsi naturæ ac necessitati denegarem. 7. Verr. 29. a
Quod enim esset præmium dignitatis, quod Populus Romanus, quum huius maioribus semper detulisset, huic denegaret: pro Flac. 1. a. 2. de Orat. 69. a
Suffragio meo, tanquam comitiis, homini honorem amicissimo denegauero. 11. Philip. 303. a

Neque tamen ignoro, quàm impudenter faciam, qui primum tibi tantum onus imponam: potest enim denegare occupatio tua. Luceio, lib. 5. 12. 9. a
Diuinus fuit in supplicatione Gabinio deneganda. ad Q. frat. lib. 2. 9. 1. a
Ei nihil à natura denegatum est. de Orat. 110. b

Denicales.

Nec tam feræ denicales, quæ à nece appellatæ sunt, qua residentur mortui, quàm cæterorum cælestium quieti dies feræ nominarentur, nisi maiores eos, qui ex hac vita migrassent, in deorum numero esse voluissent. 2. de Leg. 51

Denique.

His omnibus consideratis, tum denique cogito, &c. de Oratore, 137. b
Si ternos denarios qui coëgit, erit absolutus: quaternos, denos denique, aut videnos coget alius, quæ erit reprehensior. 5. Verrinarum, 189. a
Itaque Milonis consultatus qui viuo Clodio labefactari non poterat, mortuo denique tentari coëptus est. pro Milone, a
Id est confestim, vel potius tandem & demum.
Nihil est denique in natura rerum omnium, quod, &c. de Orat. 130. b
Non auaritia ab instituto cursu ad prædam aliquam reuocauit, &c. nō denique labor ipse ad quietem. pro Leg. Manilia, 28. a
Ne sexagesimo denique anno macula notetur. pro Q. 18. b
Quum sibi non multitudinem militum, &c. non denique vllam rem quæ pertineat ad bellum administrandum. a
Vt quum, &c. denique omnes in Gallia qui sunt socii Populi Romani, atque amici, M. Fonteium incolumem esse cupiant. pro Font. 18. a
Primum, vos docuit, &c. Tum in perorando posuit, &c. Denique ipse ad extremum pro mea vos salute non rogauit solum, verum etiam obsecrauit. Post red. ad Quirit. 13. a
Quum excessisset è vita, tum denique viueret. a
Mathematici, poetæ, musici, medici deniq; &c. de Fin. 116. b
Tantum accessit, vt mihi nunc denique amare videar, antea dilexissē. 9. fam. 29

Denominor.

Ab eo quod continetur, id quod continet, hoc modo denominabitur. 4. ad Heren. 197

Denominatio.

Denominatio est, quæ à propinquis & finitimis rebus trahit orationem, qua, &c. 4. ad Heren. 196

Denoto.

Quod is qui vna die tota Asia, tot in ciuitatibus, vno nuntio, atque vna literarum significatione ciues Romanos necandos, trucidandosque denotauit. pro Leg. Manil. 4

Denotatus.

Sapientem, de quo omnis hic sermo est, cum ei res similes occurrant, quas non habeat denotatas, retenturum assensum. Acad. lib. 2. 53

Dens.

Dentis euulsionē quis ex Æsculapiis inuenerit. 3. de N. d. 40
Dente maledico carpere aliquem. pro Corn. Balb. 47. a
Dentes aduersi acuti morsu diuidunt escas. 2. de Nat. d. 102
Dentes candiduli. Tusc. q. lib. 5. 35
Dentes intimi, qui genuini vocantur, conficiunt escas. 2. de Nat. d. 102
Cui dentes auro iuncti essent, astim cum illo sepeliretur. 2. de Leg. 56
Dentes putridi. in Pis. 1. a
Dentes chordarum similes. 2. de Nat. d. 112
Terrorem pallor & tremor, & dentium crepitus consequitur. Tusc. 313. b
Dentes & pubertatem natura existere si quis dicat, &c. 2. de Nat. d. 61
Dentibus in ore constructis manditur, atque ab his extenuatur & molitur cibus. 2. de Nat. d. 101

Dentatus.

Calamo & atramento temperato, charta etiam dentata res agetur. ad Quint. frat. lib. 2. 35. Hoc est, nihil erit quod morsu vacabit.

Denfeleti.

Denfeleti, populi Macedoniz. in Pis. 66

Denfus.

Sylua densa & aspera. Att. lib. 12. 241. 5. a

Denfa dextera. 7. ad Att. 4

Quæ syluestribus sepibus densa Lemni nocturno aditu coluntur. de Nat. deor. 1. 83

Denfior terra hyeme. de Natura deorum. 2. 19

Denudo.

Spoliare atque denudare scientiam iuris ciuilibi ornatum. 1. de Orat. 121. a

Ne excitetur Verres, ne denudetur à peccatore, ne cicatrices populus Rom. aspiciat. 7. Verr. 27. a

Vastata prouincia, correptis uectigalibus, præcipue ciuibus Ro. omnibus crudelissimè denudatis ac diuenditis. Lentulus Senatui. lib. 12. 32

Denuntio.

Testificor, denuntio, antè prædico, nihil M. Antonium eorum, quæ sunt legatis mandata, facturum. 6. Philip. 207. a

Moneo, prædico, antè denuntio. in Verr. 37. b

Huic ego homini iam antè denuntio, si à me causam hanc vos agi uolueritis, rationem illi defendendi totà esse mutandam. 1. Verr. 14. a

Homini Romæ in foro denuntiat, fundum illum suum esse, scque sibi emisse. pro Cecin. 14. a. 4. de Finib. 15. a

Hector moriens propinquam Achilli mortem denuntiat. de Diuin. 9. 4. b

Denuntiat multis. 2. ad Att. 56. Id est, minatur.

Denuntiat orbis ille omnia animo. de Vniuers. 35

Clodius mihi adhuc denuntiat periculum. Att. lib. 2. 35. 2. a

Sex. Alphenus denuntiat se procuratorem esse. pro Quint. 4. b

Quamobrem illa arma, centuriones, cohortes, non periculum nobis, sed præsidium denuntiant. pro Mil. 1. a

Clodius non mediocres terrores iacit & denuntiat. 2. ad Atticum. 60

Omnibus, quanquam ruit ipse suis cladibus, pestem, vastitatem, cruciatum, tormenta denuntiat. 14. Philip. 389

Cur Ebuti de isto potius fundo, quam de alio, si quem habebas, Cecinna denuntiabas. pro Cecin. 68. a

Nec mihi iudicium populi, nec legitimam aliquam cõtionem, nec disceptionem, aut causæ dictionem, sed vim, arma, exercitum, imperatores, castra denuntiabat. pro Sest. 32

Catilina Sulpitio vim denuntiabat. pro Muren. 136. b

Quibus ego testimonium denuntiaui: quorum nomina dedi Metello. 4. Verr. 46. a. pro Sex. Rosc. 65. a

At illa inimicitias mihi denuntiauit. 5. Phil. 177. & pro Flac. 2

Expectanti mihi tuas quotidie literas, Lupus noster subitò denuntiauit, ut ad te scriberem. epist. 179. b

Denuntiauit ut adesset. 7. Verr. 8. a

M. Aurius qui antè denuntiarat. pro Cluent. 22. b

Ut quicquid opus esset, mihi denuntiauerit. epist. 66. b

Quod temere commisisti, in iudicium ut denuntiauerit, rogasti ut ignosceret. pro Rosc. Com. 15. a

Cum se ad omnia, de quibus quisque audire uellet, esse paratum denuntiauerit. de Orat. 93. b

An cum Romæ domus eius, uxor, liberi sint, domum potius denuntiam. pro Quint. 31. a

Alicui eadem & dimicationem denuntiare. pro Dom. 44. a

Denuntiare iudicium. pro Muren. 49. & pro Sest. 32

Quid erat aliud, nisi denuntiare Pop. Romano seruitutem. in Ant. 189. b

Denuntiare testibus. 4. in Verr. 8

Denuntiare testimonia. 3. in Verr. 35. & pro Flac. 11

Denuntiare timorem. 3. Philipp. 139

Quibus portensis magna Populo Rom. bella denuntiabantur. de Diuin. 10. b

Quod Senatus non ad pacem deprecandam, sed ad bellum denuntiandum miserat. epist. 198. b

Nos uero siquid tale acciderit, ut à deo denuntiatum uideatur ut exeamus è uita, læti, & gratias agentes pareamus. 1. Tusc. 192. a

Plus enim aliquanto attulisti, quam tibi esset tributum à

nobis atque denuntiatum. de Orat. 156. b

Quasi denuntiatum ab illo. 15. ad Att. 38

Quicquid denuntiatum sit, facit. Parad. 49

Ego autem nunquam, cum mihi denuntiatum esset à tuis ire aliquem, non dedi. epist. 95. b

Siculis denuntiatum esse audio, domum ad illum ut uenirent. in Verr. 70. b

Denuntiatum esse veteranis. 11. fam. 4. in epist. M. Bruti & Cassii.

Denuntians.

Neque id solum mea sponte, sed multo etiam magis momento & denuntiante te. Sulpitio. lib. 4. 3. 3. a

Denuntiat.

Mortem ab illo denuntiatam palam Miloni & prædicatam. pro Mil. 38. a

Nullum bellum esse iustum, nisi quod denuntiatum antè sit & indictum. 1. Offic. 55

Denuntiatio.

Denuntiatio accusandi. pro Muren. 44

Belli denuntiatio. 6. Philip. 206

Quæ est enim ista à diis profecta significatio, & quasi denuntiatio calamitatum. 2. de Diuin. 14

Quod præmatura denuntiatio boni ciuis imparati, quam periculosa esset, ex casu collegæ uidebam. 10. famil. 16. in epist. Planci.

Facile uero huic denuntiationi parebit. in Ant. 206. b

Denuntiationem illam Memmii ualde Cæsari displicere. Att. lib. 4. 85. 8. a

Denuntiatione periculi sperare eos, & c. posse magna consequi præmia. 11. famil. 32. in epist. D. Bruti.

Adiunxit ille, ut eos, qui domo exire uolebant, testimonii denuntiatione terreret, & c. pro Flac. 2

Denuo.

Quintus annus quum te Prætoris incidisset, censia denuo Sicilia est. 4. Verr. 97. a

Quæ denuo alio orationis membro excipitur. ad Her. 30. b

Recita denuo. 3. Verr. 25. a

Deonero.

Quid quum commiserari, cõquetti, & ex illius inuidia deonerare aliquid, & in te traicere ceperit. 1. Verr. 2. 4. a

Deorsum.

Naturis his, ex quibus omnia constant, sursum deorsum, uirò citroque comæantibus, mundi partium coniunctio continetur. 2. de Nat. deor. 110. a

Ait atomum, quum pondere & grauitate directò deorsum feratur, declinare paululum. 1. de Nat. d. 9. 4. a

Deorsum aut sursum uentur animal. de Vniuers. 61

Depacificor.

Quidam imperator, cum ab hostibus circumfunderetur, depactus est cum eis, ut arma & impedimenta relinqueret, milites educeret. 2. de Inuent. 175

Neque antè dimissum, quam ad conditiones eius depactus est. 5. Verr. 49

Ipse tria prædia sibi depactus est, uoluntatem Decurionum ac Municipum omnium tantumdem, quanti fidem suam fecit. pro Rosc. Amer. 88. a

Depacifici cum aliquo, ut aliquid fiat. de Inuent. 61. b

Cur non depacifici uelim honestissimo periculo. 9. ad Att. 19

Depascor.

Qui à pecore eius depasci agros publicos dicebant. 2. de Oratore. 157. a

Depasci ueterem possessionem Academiz ab hoc acuto homine non sinemus. 1. de Leg. 43

In summa hubertate inest iuxtas quædam, quæ s. ylo depascenda est. 2. de Orat. 54. a

Depeculor.

Apollonium Niconis filium Drepanitanum, qui nunc A. Clodius uocatur, omni argento opime facto spoliatus ac depeculatus es. 6. Verr. 32. a

Ciuitates, regna, domos omnium depeculatus est. ad Herennium. 32. b

Cur pro isto qui laudem, honoremque familiz uestræ depeculatus est, pugnas. 6. Verr. 70. a

Depeculari famam. 4. ad Heren. 210

Nam ut peccatum est patriam prodere, parentes violare, famam depeculari, & c. 3. de Finib. 51. 2. 7. Verr. 7. a

Depeculator.

Depeculator, vexator, & c. in Pis. 100. b

Depeculator ararii. 2. in Verr. 2

Depello.

Molestias omnes ratio depellit. Cælio. lib. 2. 28

Sic ab huius nunc capite Gallorum impetus, terrorisque depellit. pro Font. 29. a

Longi sermonis initium depulisti, Attice. de Clar. 192. b

Me, quæ paulò antè fortuna exererat ad gloriam, uirtus exultit ad laudem, populus tribuit honorem: eundem Tribuni furor exagitatus depulit ad calamitatem. Antequam iret in exil. 8. a

Nec alia uilla re abs se mortem, nisi mortis opinione depulit. pro Sest. 20. b

Virgines uoluntaria morte nefariam turpitudinem depulerunt. de Prouinc. Conf. 5. a

Quid egit, nisi uti falsam à se suspicionem depelleret. 12. Philippica. 322. a

Non faciliè tantam molem mali à ceruicibus nostris depulsem. 3. in Catil. 62. a

Sed si morbum depulero, faciliè, ut spero, illa reuocabo. 7. familiarium. 47

Depellere à se turbulenta, & rationis expertia, ratione. de Vniuers. 57

Depellere ab autoritate, à dignitate, à salute. Post redit. in Senatu. 5

Depellere ægritudinem. Tusc. q. lib. 3. 21

Depellere aliquem de proposita sententia. pro Lig. 141. b

Depellere manu aliquem. Offic. 3. 55

Vi, ferro, periculis, urbe, omnibusque patriæ præsidiiis depellere aliquem. de Arusp. resp. 54. a

Depellere criminationes. de Amic. 59. a

Depellere de causa suscepta. pro Ligar. 16

Depellere errorem. Diuin. lib. 2. 46

Quid iam de Saturni supplicio reliquisque dicam? quos ne depellere quidem à se sine ferro potuit Resp. 3. de Leg. 21

Teستا sua defendere, & ab aris, focusque ferrum, flammamque depellere. pro Sest. 78. a

Depellere metum, timorem, seruitutem alicui. Post redit. in Senatu. 17

Depellere multam alicui. 5. fam. 57

Depellere periculum alicuius. pro Sest. 1

De suscepta causa propositaque sententia, nullam contumeliam, nullam vim, nullum periculum posse aliquem depellere, magni cuiusdam animi est. pro Ligar. 16. a

Tela depellere, & vulneribus mederi. pro Quint. 4

Verbera depellere, & deicere cruciatum à ciuitate. 7. Verri- narum. 126. a

Vim, scelus, furorem malorum, suo corpore opposito à bonorum omnium ceruicibus depellere. pro Domo sua. 50

Depellere urbe & præsidii Reip. de Arusp. resp. 54

Sequitur enim, ut si alia ab alia nūquam depellatur, ne contingat quidem alia aliam. de Fat. 144. b

De falerno anseres depellantur. in Ant. 248. b

Ut ex omni custodia uestræ libertatis, ex omni potestate, curatione, patrocinio uestrorum comodorum Cn. Pompeius depelleretur. de Leg. Agr. 37. a

Dimoueri, depelli, & deduci de loco. pro Cecin. 35. a

Depelli à peste Reip. pro Sest. 35

Aliud ab alio depelli. de Fat. 35. a

De uetere, diuturna que sententia, maleuolentissimis obtrationibus aliquorum depelli. Lentul. lib. 1. 7. 23. a

Depelli sententia. Tusc. q. lib. 2. 12

Omnis uoluptas assumenda est, omnis dolor depellendus. lib. 1. de Finib. 26

Non de spe conatuque depulsus. in Catil. 35. a

Quo loco depulsus Cecinna, tamen, & c. pro Cecin. 289. b

Depulsus per inuidiam Tribunatu. 3. de Orat. 7. a

Ut tantummodo odium illud hominis impuri, & seruitutis dolor depulsus esse uideatur. epist. 183. b

Cum cibo & potione famas, sitisq; depulsa est. de Fin. li. 1. 29

Atque is agitatione & motibus linguæ quum depulsum & quasi detrusum cibum accepit, depellit. 2. de Nat. d. 102. de stomacho.

Depulso enim de pectore, & in omne corpus diuiso & mitificato cibo, catus edere quiete fatiatos. 2. de Diuin. 84. a. de gallis gallinaceis.

Fluctus per nos à communi peste depulsi. 1. de Orat. 2

Simulachra deorum immortalium depulsa sunt, & statuarum ueterum hominum deiecta. 3. in Catil. 63. a

Scito nos de uetere illa nostra diuturna que sententia propè iam esse depulsos. epist. 7. b

Sed iam depulsis ac dissipatis tuis copiis à Populo Romano uniuerso, & c. pro Domo sua. 13. a

Depulsor.

Depulsor dominatus, quam particeps esse maluit. 1. Phil. 48

Depulsio.

Doloris depulsio. 5. de Finib. 30. a

Intensionis depulsio. 1. de Inuent. 19. a

Quæ causa iustus est belli gerendi, quam seruitutis depulsio. 8. Philipp. 242. a

Omnium deinde manium uisorum una depulsio est. 4. Academ. 93. a

Depulsione luminum supina ora cernuntur, quæ conuertens inferiora reddit, quæ sunt superiora. de Vniuers. 61

Nos beatam uitam non depulsione mali, sed adeptione boni iudicemus. 2. de Finib. 68. a

Dependo.

Omnes ferè Reip. pœnas aut præsentem morte, aut turpi exilio dependerunt. pro Sestio. 123. a

Denique ipsum latorem legis Semproniz iussu populi pœnas Reip. dependisse. in Catil. 82. a

Mihi autem abiurare certius est, q̄ dependere. Att. lib. 1. 53. a

Puto siquid in homine pudoris est, præfaturum eum, ne pro se quodammodo dependatur. Att. lib. 14. 314. 5. a

Est rei familiaris iactura tolerabilis: Reip. quod sponderis, quemadmodum soluas, nisi is dependi faciliè patitur, pro quo sponderis. ad Brutum. 58

Dependendum tibi est, quod mihi pro illo spondesti. 1. familiarium. 34

Deperdo.

Non solum bona, sed etiam honestatem miseri deperdiderunt. de Prouinc. Conf. 9. a

Verebatur enim uidelicet, nequid apud vos populumque Romanum de existimatione sua deperderet. pro Font. 16. a

Nequid de libertate deperderet. 4. Verr. 52. a

Qui timebit nequid ex his deperdat, beatus esse non poterit. 5. Tusc. 58. a

Quum de iure ciuitatis nihil potuerit deperdere. pro Cecinna. 74. a

Deperdere sanguinem. de Claris Orat. 155. a

Depereo.

Scheda nequa depererat. Att. lib. 1. 15. 9. a

Si is, cuius usufructus legatus est, deperisset. in Topicis. 8. a de seruo.

Depingo.

Ut ea declarant, quæ cogitatione depingimus. Acad. lib. 2. 45. & 48

Depingere cogitatione quiduis posse uidetur mens nostra. de Nat. deor. 1. 29

Pamphilumque nescio quem sinamus in infulis tantam rem tanquam pueriles delicias depingere. 3. de Orat. 46. a

Pudebit te, inquam, illius tabulæ, quam Cleathes sanè commode uerbis depingere solebat. 2. de Finib. 110. a

Vitam alicuius depingere. pro Rosc. Amer. 45. a

Minuta quædam nimisque depicta. Orat. 200. b

Deploro.

Te appello Oppianice, te T. A. Cti: quorum alter eloquentia damnationem illam, alter tacita pietate deplorat. pro Cluent. 51. a

Nam ita deplorat primis uerbis mationem suam, ut quemuis monere possit. 2. ad Att. 39

Multaque, inquam, de Cn. deplorabo. Att. lib. 9. 190. 4. a

II. iii.

Si in aliqua desertissima solitudine ad saxa & ad scopulos hæc conqueri & deplorare vellem. 7. Verr. 134. a
Nostri ferè æquales deplorare solebant, tum quòd voluptatibus, &c. de Senec. 7. a
Copiosè dicere ac deplorare apud aliquem de miseris atorum. 5. Verr. 76. a
Quis est qui pro rerum atrocitate deplorare tantas calamitates queat. 11. Philipp. 292
Hoc iure sunt focii, ut hi ne deplorare quidem de suis incommodis liceat. 4. Verr. 46. a
Deplorare de suis miseris apud patronos. 4. Verr. 7
Tanta vis erat iniuriarum, ut homines quidvis perperci, quam non de istius prauitate & iniuriis deplorare & conqueri mallent. 5. Verr. 37. a
Deplorare interitum alicuius. Offic. 47. b
Deplorare ius suum. 2. in Verr. 32
Deplorare multa de aliquo. 9. ad Att. 67
Sæpe interfui querelis, quas illi deplorare solebant. de Senectute, 78. b
Non libet enim deplorare vitam, quod multi & indocti sæpe fecerunt. de Senec. 6. a. Id est, conqueri de vita.
Deplorare voce lamentabili. Tusc. q. lib. 1. 18
Quæ de altero deplorantur, ad suas res reuocet. 1. de Oratore, 116. a
Deploranda calamitas. 1. Verr. 11. a
Id est initium consilium, ut interfectis omnibus, nemo ne ad deplorandum quidem Populi Romani nomen, atque ad lamentandam tantum imperii calamitatem relinquatur. 4. in Catil. 76. a
Necessariò mihi de istis rebus esse arbitror, si non subtilius disputandum, at certè Iudices dolentius deplorandum. pro Sest. 10
Sed quid necesse est, quam id agam, ne post mortem miseris nos putemus fore, vitam etiam efficere deplorando miseriores. Tusc. 130. a

Deplorans.

Itaque augurem Tureiam, quem sapientem fingunt poëta, nunquam inducunt deplorantem excitationem suam. 5. Tusc. 162. a

Deploratus.

Deplorata satis hæc sunt. 9. ad Att. 71. Id est, satis questus sumus de his.

Depono.

Vtranque provinciam remitto, exercitum depono, priuatus esse non recuso. 8. Philipp. 230
Derelinquo iam communem causam: populi que Romanius in vestra fide ac religione depono. pro Cæc. 74. a
Obliuiscor iniurias, depono memoriam doloris. pro Cæ. 38. a
Is deposuit similitates, quas mecum habebat. pro Planc. 61. Att. lib. 3. 66. 5. a
Tribunitii candidati h. s. e. c. e. c. apud M. Catonem deposuerunt. ad Quint. frat. 316. b
Tu modò ineptus istas & desyderas verbis & vrbantatis depono. Trebonio, lib. 7. 6. 2. a. de Prouinc. Conf. 16
Depono omnia, corpori serui. 16. fam. 7. Id est, omnibus omnibus serui corpori.
Quamobrem ad esse animis Iudices: & timorem, si quem habetis, deponite. pro Mil. 2. a. epist. 18. b
Est mihi iucunda in malis & grata in dolore vestra erga me voluntas, sed iam per deos immortales quæso deponite. in Catil. 73
Quibus ego rebus Iudices ita fledebam animo, atque frangebam, ut etiam ex memoria, quas mihi ipsi fecerat, iniurias deponerem. pro Syl. 13. a
Vt ille esset melior, & aliquid de populari leuitate deponeret. Att. lib. 2. 16. 11. a. Id est, cessaret à leuitate.
Et artificium obliuiscatur, ut studium deponat. pro Rosc. Amer. 29. a
Si gladium quis apud te sanæ mentis deposuerit, repetat inaniens: reddere, peccatum sit: non reddere, officium. 3. Offic. 158. 2. Verr. 15. a
Nec prius quidem, quam nostrum negotium aut confecerimus, aut deposuerimus. Att. lib. 7. 125. 5. a

Cæteris autem si errorem suum depofuerint, & in Reip. gratiam redierint, veniam & impunitatem dandam puto. 8. Philippica, 255
Neque enim est consentaneum, vllam honestam rem, a ditionemve, ne sollicitus sis, aut non suscipere, aut susceptam deponere. de Amic. 43. a
Deponere omnes curas & dolores in sermone & suauitate alicuius. 4. fam. 12
Non te ea intermittere, sed accuratius tractare, nec te de manibus vquam deponere. 1. Acad. 2
Deponere dignitatem. 1. Philipp. 13
Dolorem susceptum deponere. 3. Tusc. 36
Sed quid ego hæc, quæ cupio deponere, & toto animo philosophari. Att. 25. b
Gloriam partam deponere atque abicere. 1. de Orat. 116
Deponere summum imperium. de Nat. d. 1. 9
Deponere inimicitias cum aliquo. pro Flac. 1
Deponere inimicitias susceptas Reipub. nomine. Attico, lib. 14. 310. 3. a
Deponere inimicitias veteres. pro Cluent. 58. b
Deponere inuidiam, pecuniam condere. pro Leg. Agr. 71
Mœrorem atque lucrum deponere, gaudereque potius. 14. Philipp. 407
Mentem, mentumque in gremio mimarum deponere. 13. Philipp. 361. a
Deponere alienum nomen ipse maluit, quam suum illis reddere. in Ant. 130. b
Deponere odium. Post redit. in Senat. 12
Deponere officium. 1. de Nat. d. 1. 7. a
Potero hoc onus tantum in hoc iudicio deponere, aut diutius taciens sustinere. 1. Verr. 141. a
Deponere offensionem suspitionis. 13. fam. 42
Postulum peritoris personam capere, accusatoris deponere. pro Quint. 14
Opprimi me onere officii malo, quam id quod mihi cum fide semel impositum est, aut propter perandiam abicere, aut propter infirmitatem animi deponere. pro S. R. 10. b
Deponere provinciam. in Pis. 3. & 11. Philipp. 306. 1. ad Atticum, 3. & 5. fam. 4
Rationes mei quaestoris, Apamæ deponere cogitabamus. epist. lib. 1. 16. 6. a
Nobis placet nec prius dicendi studium deponere, & in hac maiore & vberiore arte versari. 1. Tusc. 6
Nunc vero si audierit te adificatione deposuisse. Memmio, lib. 13. 4. Id est, omisit.
Deponit in Cilicia apud Sold in delubro pecuniam Alexander dicitur. 1. de Leg. 40. Offic. 3. 118
Non admittitur us ciuitas, sed ab us relinquatur atque deponatur. pro Cæc. 73
Quod summi quærorum amores sæpe vna cum prætexta toga deponerentur. de Amic. 33. a
Existimauit honestissime molestas posse deponi, si me ad philosophiam retulisset. 1. Offic. 5
Quam mollis animus & ad accipiendam, & ad deponendam offensionem, nihil etiam ad te, qui ea nosti, scribere. Attic. lib. 11. 3. a
Sequitur enim de iure belli, in quo & suscipiendo & gerendo & deponendo, ius vltimum valet. de Leg. 56. a
Nec vero imperia expectanda, ac potius aut non accipienda interdum, aut deponenda nonnunquam. 1. Offic. 97
Valentque ad deponendas potius, quam ad suscipiendas religiones. 2. de Diuin. 168. a

Depositus.

Si alter, eam opinionem hoc ipso in loco depositam & abicendam relinquas. 3. de Leg. Agr. 1. a
Depositam pecuniam recuperare. pro Leg. Agr. 50. a
Itaque mihi videor magnam, & maxime ægram, & propè depositam Reip. partem suscepisse. 3. Verr. 3
Cæcilius deposito onere domesticis officii nihil posita, nisi de Reip. commodis cogitauit. pro Syl. 179. b
Cauendum erit, ne non solum amicitie depositæ, sed inimicitie etiam susceptæ videantur. de Amic. 66
Depositæ pecunie nomine vfuras non deberi. 13. fam. 78

Depositis armis de re pecuniaria disceptare. pro Quint. 7. b
Athenienses statuerunt, ut coniugibus & liberis Troæzæne depositis, naues conscenderent. Offic. 3. 62
Inuentum tamen esse fortem amicum, &c. qui h. s. quingentis millibus depositis, id se perfecturum polliceretur. 2. Verrin. 15. a

Depositum.

Apud me item puto depositum. ad Att. 245. b
Habere depositum apud aliquem. in Verr. 206. b
An virum bonum dices, qui depositum nullo teste, quum lucrari impune possit, auri pondo decem reddiderit: &c. Parad. 25
Qui propter auaritiam clam depositum non reddidit, quod est iniustitia. 3. Tusc. 30. a
Vt si iuste depositum reddere, in recte factis sit. 3. de Fin. 90. a
Apud amicos multa deposita. 6. Verr. 31. a
Deposita non semper reddenda. Offic. 3. 118

Depopulo.

Antonius agros depopulatus est. in Ant. 252. b
Verres Siciliam per triennium depopulatus est. in Ver. 56. b
Qui quum agros maximos ac feracissimos per seipsum, hoc est per Apronium Verrem alterum depopularetur. 5. Verrinarum, 71. a

Depopulatio.

Agrorum depopulatio. in Pison. 31. a
Cuius prætura vrbana, ædium sacrarum fuit, publicorumque operum depopulatio. 2. Verr. 7. a
Non me bonorum direptio, non te torum excisio, non depopulatio prædiorum, non præda consulum, ex meis fortunis crudelissimè capta permouet. pro Domo sua, 113
Excisionem, inflammationem, euersionem, depopulationem, vastitatem eam sua cum præda meis omnibus tectis atque agris intulerunt. de Arusp. resp. 3. a
Prouincia à Thraci depopulatione defensa. pro Font. 283. b
Depopulationes & vastationes. 5. Philipp. 181. a

Depopulator.

Depopulator fori, obfessor patriæ. pro Domo sua, 11
Deporto.
Tertia illa tua, quam tecum deportabas. in Verr. 243. b
Pompeius bellum in Africa maximum confecit, victorem exercitum deportauit. pro Lege Manil. 43
Hoc simulachrum quidam homo nobilis ad ornatum ædilitatis suæ deportauit. pro Domo sua, 235. b
Illam omnia in Tusculanum deportabo. Att. lib. 1. 2. 3. a
Mittam qui pantheras alant, & eas deportent. epist. 119. b
Mihi placebat, si firmior esses, ut te Leucadem deportaret, ut ibi te planè confirmares. ad Tironem, lib. 16. a
Deportassem beneuolentiam illius de hac prouincia. 6. ad Atticum, 8
A te idem illud peto, ut de loco, quò deportet frumentum, & de tempore, Aniano commodos. ad Titium, lib. 13. a
Quæ arma superabant, ea si Brundisium iumentis deportaueritis, vehementer Reipub. profueritis. Att. lib. 8. 161. 5. a
Non te ex Sicilia literas in Verrem deportare velle arbitrantur. 1. Verrin. 15. & 5. 87
Deportare pecuniam. 3. in Verr. 65. & pro Dom. sua, 16. & 86
Mihi crede, nihil ex ista prouincia potes, quod iucudius sit, deportare. Trebonio, lib. 7. fam. 19
Deportare se aliquo. 16. fam. 1
Deportare tabulas. pro Flac. 27
Deportare triumphum ex prouincia. Offic. 1. 112
Noui enim moderationem animi tui, & æquitatem: teque non cognomen solum Athenis deportasse, sed humanitatem & prudentiam intelligo. de Senec. 1. a

Deportatus.

Aliquod aut in Asia susceptum, aut ex Asia deportatum flagitium ac dedecus. pro Mur. 10
Omnes decumas ad aquam deportatas haberent. 5. Ver. 29. a
Depono.
Sed hanc mihi dissipationem pro paterna necessitudine & coniunctione depono. in Ant. 248. b
Populus Ro. vnum sibi ad comune omnium gentium bellum Cn. Pompeium imperatorem depono. pro Pomp. 12. b

Deposco.

Qui sibi has vrbanas insidias cædis atque incendiorum depono. in Caül. 105. b
Id non modò non recusem, sed appetam etiam atque depono. 3. Philipp. 147. a. pro Flac. 75. a
Quam voler sibi rem, à magistratu depono. de Inuict. 88. b
Vt illa flamma diuinitus extitisse videatur, non quæ deleret Iouis Opt. Max. templum, sed quæ præclaris magnificentisque deponeret. 6. Ver. 61. a. 1. de Legib. 12. a. 3. Ver. 43. a
Deponere aliquem. Post redi. in Senat. 29
Deponere sibi iter ad suum quæstum. in Verrem, 88. b
Deponere sibi prouinciam. pro Syll. 39
Deponere salutem alicuius. 14. Philipp. 388
Tene istas partes depono. 3. de Fin. 58. a
Hac lege Cælii adolefcentia non ad Reip. pœnas, sed ad mulieris libidines & delicias depono. pro Cæ. 56. a
Pompeium ad id bellum imperatorem ab omnibus depono atque expeti. pro Lege Manil. 3

Hortensio deponenti mea mandata, cætera vniuersa mandauit. 5. ad Att. 4
Deprauo.
Nimiam rerum omnium copia deprauat aliquem. 2. de Lege Agraria, 95. a
Nihil est tam sanctum, quod non soleant domestici deprauare nonnunquam. 1. Philipp. 24. a
Eas non modò nihil adiuuare arbitror, neque affirmare quòd meliores finis, sed ipsam deprauare naturam. 3. de Fin. 18. a
Sed ita ut ea quæ corrigere vult, mihi quidem deprauare videatur. 1. de Finib. 26. a. de Epicuro.
Multi ad deprauandum parati. Bruto, 18. 4. a
Depruari mala disciplina. de Finib. 71. b
Eas, quæ depruari nõ possunt, repudias tabulas: quas dicitur solere corrumpi, requiris. pro Arch. 187. b

Deposcentis.

Hortensio deponenti mea mandata, cætera vniuersa mandauit. 5. ad Att. 4

Deprauo.

Nimiam rerum omnium copia deprauat aliquem. 2. de Lege Agraria, 95. a
Nihil est tam sanctum, quod non soleant domestici deprauare nonnunquam. 1. Philipp. 24. a
Eas non modò nihil adiuuare arbitror, neque affirmare quòd meliores finis, sed ipsam deprauare naturam. 3. de Fin. 18. a
Sed ita ut ea quæ corrigere vult, mihi quidem deprauare videatur. 1. de Finib. 26. a. de Epicuro.
Multi ad deprauandum parati. Bruto, 18. 4. a
Depruari mala disciplina. de Finib. 71. b
Eas, quæ depruari nõ possunt, repudias tabulas: quas dicitur solere corrumpi, requiris. pro Arch. 187. b

Deprauatus.

Filius videlicet indulgentia nostra deprauatus est. Att. 157. b
Idque facere non dum deprauatum, ipsa natura incorruptè atque integrè iudicante. lib. 1. de Finib. 13
Nunc paruulos nobis dedit igniculos, quos celeriter malis moribus opinionibusque deprauatis sic restringimus: &c. 3. Tusc. 3. a
Cum ita nati essent, ut quædam contra naturam deprauata haberent. Diuin. lib. 2. 75

Deprauatio.

Quanta illa deprauatio & fœditas turpificati animi debet videri. Offic. 3. 143
Consuetudinum deprauatio & opinionum vanitas. 1. de Legib. 43. a
Deprauatio oris non digna nobis. 2. de Orat. 140. a
Hæc nõ interpretatio, sed deprauatio verbi est. de Leg. 177. b. in Partit. 70. a
In quibus si peccetur distortionem & deprauationem quadam, aut motu, statim deformi. 5. de Finib. 62. a

Deprauate.

De quibus neque deprauate iudicant, neque corruptè. 1. de Finib. 107. a

Deprecor.

Primum deprecor ne irascaris. in Ant. 158. b
Primum inquam deprecor, ne me putetis, &c. de Fin. 64. b
Custodè salutis meæ à vobis deprecor Iudices. pro Pl. 281. b
Tamen in hoc te deprecor, ne, &c. 8. fam. 1. in epist. Cæ. 1.
Mater & foror deprecatur pro pueris. ad Att. 280. b
Pro vno filio duo patres deprecamur. pro Planc. 281. b
Te lachrymæ fratris deprecantur. Marcello, lib. 4. 7. 15. a
Etiam Claudii inuidiam, Gracchi charitas deprecabatur. 6. de Repub. Id est, defendebat.
Omnia semper pro amicorum periculis, nil vnquam pro me ipso deprecatus sum. de Orat. 227. b
Nullum genus supplicii deprecatus est, neque recusauit. 2. Tusc. 90. a. pro C. Rab. 13. a
Pro reditu P. Popilii multi cognati & affines deprecati sunt. Postquam irret in exil. 199. b
Quæ cum ita sint, paululum equidem de me deprecabor, & petam à vobis, ut, &c. de Orat. 149. b

In quo ego accusatore primum illud deprecabor, ne quid L. Murenæ dignitas illius noceat. pro Mur. 138. b
Tum deprecabitur à vobis, tum etiam pro suo iure contendet, ne patiamini talem imperatorem populo Romano Siculorum testimoniis eripi. 7. Verrin. 2. a
Tamen cuius à ciuibus communis humanitatis iure ac misericordia deprecarer, ne, &c. pro Flac. 151. b
Non supplicium deprecarer, sed præmium postularem. pro Rabirio, 97. b
Quum sibi nõ incolumem fortunam, sed exilium & fugam deprecaretur, esse coactum vt vita seipse priuaret. 3. de Oratore, 6. a
Nec periculum est vllum quod pro libertate aut refugia aut deprecer. Asinius Ciceroni, lib. 10. 31. 10. a
Nunc vt à me p. c. quandam propè iustam patriæ querimoniam detester ac deprecer, percipite quæso diligenter quæ dicam. in Catil. 19. a
Nunc verò quid faciat Hortensius? auaritiæne crimina, frugalitatis laudibus deprecetur? 4. Verr. 139. a
Nõne cõcedas interdum, vt excusatione summæ stultitiæ, summæ improbitatis odium deprecetur? pro Cecin. 22. a
Pacem vult M. Antonius? arma ponat, roget, deprecetur. in Ant. 194. b
Siquid deliquero, nullæ sunt imagines quæ me à vobis deprecentur. pro Lege Agr. 98. a
Nunc proficiscemur ad reliqua, si pauca antè erimus à vobis Iudices deprecati. 5. Verr. 9. a
Seruilius & reculare & deprecari. in Verr. 264. b
Deprecari, supplicare. de Orat. 209. b
Deprecari aliquem. pro Sest. 21. & pro Planc. 83
Deprecari aliquem pro aliquo. Postquam iret in exil. 212. b
Deprecari aliquid ab aliquo. in Verr. 150. b
Ad extremum deprecari aliquid & conqueri. de Orat. 92. b
Deprecari animos seu impetus alicuius. pro Font. 21
Ab se se calamitatè deprecari. 3. Ver. 111. Post red. ad Quir. 7. Id est, amoliri, & precibus propulsare.
Deprecari ignominiam. 11. Philipp. 301
Iratos hostium animos atque horribiles eorum impetus deprecari. pro Font. 22
Deprecari iniuriam ab aliquo. epist. 122. b
Deprecari miseras. pro Flac. 1
Periculum decreto deprecari. pro Sest. 7. pro Corn. Balbo, 31. & 33
Deprecari sanguinem & mortem innocentissimi ciuis. 7. Verrinarum, 97
Supplicii vim deprecari. in Verr. 269. b
Quiddam de communi conditione omnium nostrum deprecandæ malevolentia causa breuiter commemorandum videtur. pro Corn. Balbo, 12. a
Quos Senatus non ad pacem deprecandam, sed ad bellum denuntiandum miserat. 12. famil. 52
Illi ad deprecandum periculum proferebant, alij, &c. 7. Verrinarum, 114. a
Quam multorum hic vitam à L. Scylla deprecatus? pro Syl. 54
Inuidia remota, quam dies mitigauit, oratio mea deprecata est. pro Cluent. 34. b
Deprecatum venit ad me vt sibi ignoscerem. de Amicit. 35. a
At me C. Pisonis generi mei diuina quædam & inaudita auctoritas atque virtus, &c. fordèsq; lugubres à vobis deprecata sunt. Post reditum ad Quir. 5. a
Deprecator fortunarum. pro Plancio, 82
Miseriarum deprecator. pro Flac. 1. a
Deprecator salutis. pro Sest. 21
Quintius misit filium non solum sui deprecatorem, sed etiam accusatorem mei. Att. lib. 11. 18
Deprecatorem me pro illius periculo præbeo. 2. famil. 24
Periculi deprecatores. pro Corn. Balbo, 34. a
Quum ad eum vsque in Pamphiliam Cretenses legatos deprecatoresque misissent. pro Lege Manil. 25. a
Deprecatio.
Deprecatio est, cum & peccasse, & consulto fecisse confiteatur, &c. 1. ad Heren. 25

Deprecatio est, in qua non defensio facti, sed ignoscendi postulatio continetur. 2. de Inuent. 198. a
Quæ deprecatio est igitur ei reliqua, qui indignitate seruos, temeritate fugitiuos, scelere barbaros, crudelitate hostes vicerit? 6. Verr. 100. a
Deprecatio vbi sit vtilis. 1. ad Heren. 26
Nulla æquitatis deprecatio. in Ant. 198. b
Quorum deprecatio est facilis. 11. ad Att. 17
Deprecatio in iudiciis locum non habet. 2. ad Heren. 59
De Catilio, nescio quid ad me scripsisti deprecationis diligentissimæ. epist. 66. b
Deprecationis quis sit vsus in iuridicali constitutione. 2. ad Herennium, 58
Non me hercule erit deprecationi locus. Att. lib. 10. 201. 2. a
Ad eius facti deprecationem ignoscendi, petenda venia est. Partit. 241. b
Huic afferet aliquam deprecationem periculi ætas illa, quæ tum fuit. pro Rab. 96. b
Aggrediar ad illud crimen cum illa deprecatione Iudices, qua mihi sæpius vtendum esse intelligo. pro Cluent. 19. b
Quis enim non deprecatione deorum, non cõscientiæ fide permouetur? pro Q. Rosc. 52. b
Non ille deprecatione rediit. Post red. ad Quir. 5. a. Id est, beneficio vestro & supplicatione amicorum.
Vti deprecatione. pro Cluent. 5. a
Deprehendo.
Hominem P. Q. deprehendis, in publico conaris abducere. pro Quint. 11. b
Cuius ego facinora oculis prius, quàm opinione, manibus antè, quàm suspitione deprehendi. pro Cæl. 10. a
Deprehendere tabellarios, & literas intercipere. Cassio, lib. 12. 12. 15. a
Venenum manifesto deprehendere. pro Cluent. 14. a
Qui quod in altero vitium reprehendit, in eo ipse deprehenditur. 5. Verr. 4. a
Nec deprehendetur manifestò, quid à nobis de industria fiat. in Orat. 127. a
Vt tota res à nobis manifestè deprehenderetur. in Ver. 111. b
Deprehendi cū aliqua muliere. Cælius Ciceroni, lib. 8. 7. 5. a
In adulterio deprehendi. 2. de Orat. 153. a
Deprehendi in maleficio. de Inuent. 63. b
Deprehendi in manifesto scelere. in Verr. 258. b
Manifestè deprehendi. 3. in Catil. 51. a
Scutorum, gladiatorum, pilorumque multitudo deprehendi posse iudicabatur. pro Mil. 113. b
Deprehensus.
Cum qua deprehensus sit aliquis. 8. famil. 17
Deprehensus cum veste muliebri. Lentulo, lib. 1. 7. 8. a
Clodius deprehensus domi C. Cæsaris. ad Att. 7. b
C. Statienus in facinore manifesto deprehensus, pœnas legibus & iudicio dedit. de Clar. Orat. 187. b
Scelus manifestum atque deprehensum. 3. in Catil. 56. a
Propter vim sceleris manifesti atque deprehensi. in Ver. 113. b
Aliquid manifesti deprehensum apparere. de Orat. 204. b
Sibi eum venenum parauisse, idque à se esse deprehensum dicebat. de Clar. Orat. 190. b
Deprehensum me inquit Antonius planè video. de Or. 192. b
Cera deprehensa considerem totius testimonii fictam audaciam manifestò comprehensam atque oppressam teneri. pro Flac. 154. b
Qui paulò antè aliquid tamen de gladiis ac fisis, quæ apud ipsum erant deprehensa, respondisset. 3. in Catil. 55. a
Deprehensio.
Denique omnis accusatio variè grauiterque tractata, ad extremum manifesta, veneni deprehensione conclusa. pro Cluentio, 38. a
Deprimo.
Nam quem virtutis gloria cum summa laude ad cælum extulit, eundem inimicorum inuidia dignissimè oppressum deprimat ad supplicium. Antequam iret in exil. 1. a
Tunc etiam, atque adeò vos geminæ voragine, scopulique Reipub. vos meam fortunam deprimitis, vestram extollitis: in Pisonem, 32. a

Terram, mihi crede, ea lanx & maria deprimet. 5. de Finib. 157. a
Tantum propendere illam boni lancem putet, vt terram & maria deprimat. 5. Tusul. quæst. 73. a
Deprimere classem. Diuin. lib. 2. 15
Lanx in libra ponderibus impositis deprimatur. 4. Academ. quæst. 72. a
In quibus extranea causa conficiet deliberationem, in his ea ipsa erit causa adaugenda aut deprimenda. ad Herennium, lib. 3. 93. a
Depressus.
Est enim animus ex altissimo domicilio depressus, & quasi demersus in terram. de Senect. 93. b
Iste qui diuitia iuas iactat, sicut Gallus è Phrygia, aut ariolus quispiã depressus & oneratus auro, clamat & delirat. ad Herennium, lib. 4. 229. a
Depressus in ludum bis gratis depugnasset. 10. famil. 71. in epist. Pollionis.
L. Lucullo dimicante cum interfectis ducibus depressa est hostium classis. pro Arch. 190. b
Superata ac depressa classis. pro Lege Manil. 14. a
Depressa onere suo nauis. 7. Verr. 51. a
Hoc vno modo Iudices, sæpe multorum improbitate depressa veritas emergit. pro Cluent. 145. a
Depressa & extincta virtus. 5. Verr. 7. a
In mirandam altitudinem depressum saxum. 7. Verr. 55. a
Si enim fatum fuit classes pop. Romani bello Punico primo alteram naufragio, alteram à Pœnis depressam interire. 2. de Diuinat. 30. a
Altero ad frontem sublato, altero ad mentum depresso supercilio. in Pisonem, 10. a
Si quammaximè depressa à sedata voce principia dicemus. ad Herennium, 20. b
Victæ, comminutæ, depressæque opes ciuitatis. 7. Verrinarum, 77. a

Depromo.

Illam deprome nobis, vnde afferas, &c. de Orat. 120. a
Depromere argumenta è locis quasi thesauris. de Fin. li. 4. 8
Vt habeant vnde statim possint argumenta depromere. de Orat. 119. b
Depromere ex sensu suo. in Parad. 6. a
Ex intima alicuius arte depromere mirificum genus commendationis. Valerio, lib. 13. 6. 7. a
Ex intimo artificio verba grauissima depromere. pro Cluentio, 45. a
Iam hoc cæde, concide: non verba domo patroni depromere videtur ad omne genus nequitia accommodata: 5. Verrinarum, 131. a
Altera voluntas liberalis ex arca, altera ex virtute depromitur. 2. Offic. 75. a
Iuris vtilitas ad quaque causam quanuis repente vel à peritis, vel de libris depromi potest. 1. de Orat. 132. a
In causis priuatis depromenda sæpe oratio est ex iure ciuili. de Orat. 101. b

Depromptus.

Vereor ne cui ex Stoicorum disputationibus, non ex meo sensu deprompta hæc videatur oratio. in Verr. 182. b
Deprompta ex æratio pecunia. pro Lege Manil. 26. a
Mutius quid in illa causa, cum cõtra te diceret, attulit, quod de iure ciuili depromptum videretur. 1. de Orat. 126. a
Ita & momèti aliquid afferent, quum erunt penè ex intima defensione depromptæ, &c. 2. de Orat. 174. a
Maledicta deprompta ex recordatione impudicitia & stuprorum alicuius, conicere in eum. 3. Philip. 133. a

Depso.

Batuit, inquit, impudenter, depso multo impudentius. 9. famil. 54

Depugno.

Depugnauit apud Thermopylas. de Senect. 28. a
Depugnauit cum Gallo apud Anienem prouocatus, voluntatis causa. 2. de Finib. 116. a
Depugna potius, quàm seruias. Att. lib. 7. 127. 7. a
Qui Myrmillo Mylasis depugnauerat. in Ant. 198. b

Vnum igitur par, quod depugnet, reliquum est, voluptas cum honestate. 4. Acad. 253. a
Non erit cur depugnare quisquã posthac possessionis causa velit. pro Cecin. 35. a
Depugnare ferro. Tuscul. quæst. lib. 2. 37
Calendis Ian. erit fortasse præsidio, aut quidem antè depugnabitur. Att. lib. 16. 336. 8. a
Atax depugnaturus cum Hectore. Tuscul. quæst. 210. b
Cum sibi cum capitali aduersario dolore depugnandum videret. de Finib. lib. 4. 25
Cum hoc aut depugnandum est, aut habenda è lege ratio. ad Atticum, 106. b

Deputo.

Malo se dignum deputat, nisi miser sit. Tuscul. q. lib. 3. 55
Proin vide ne quem tu esse hebetem deputes æquè ac pecus, Is sapientia munitum peccus egregium gerat, Tæque regno expellat. 1. de Diuinat. 82. a

Derelinquo.

Derelinquo iam communem causam, populi Romani ius in vestra fide ac religione depono. pro Cecin. 74. a
Permuli locupletes homines, magni & nauis aratores agros latos & fertiles dereliquerent, totisque arationes derelinquerent. 5. Verr. 100. a

Derelictus.

Derelictus ab humanitate. 4. ad Heren. 152
Incultum & derelictum solum. de Claris Orat. 8. a
Hæc oppida, atque oram maritimam illum pro derelicto habere. Att. a
Item commodius est in derelicta, quàm in celebri regione locos comparare. ad Heren. lib. 3. 125. a
Nactus est ex perditis, atque nõ modo fortuna, verum etiam spe derelictis constatam improborum manum. in Cat. 18. a

Derelictio.

Sed communis vtilitatis derelictio contra naturam est: est enim iniusta. 3. Offic. 38. a

De repente, Vide De.

Derideo.

Pergameni te deriserunt. pro Flac. 59. a
Quare omnes istos me authore deridete atque contemnite. 3. de Orat. 30. a
Satis enim his res ipsa respondet, quum aut non adhibeantur ad causas, aut adhibiti derideantur: nam si arrideatur, effert id ipsum Atticorum. de Opt. gen. Orat. 146. a
Dominus se derideri putat. ad Q. frat. 316. b
Derisum credo esse hominem amantem à suis consiliariis. 7. Verrin. 81. a

Derisus.

Derisum atque contemptum beneficium. 5. Verr. 185. a

Deripio.

Deripere de prouincia. de Prouinc. Consul. 10

Deriuo.

L. Domitius quoad potuit, aliò responsonem suam deriuauit. 3. Verr. 98. a
Transeat idem iste sapiens ad Remp. tuendam, &c. iustitia nihil in suam domum inde deriuat, reliquis vtatur tot, tamque variis virtutibus. 5. Tuscul. 53
Habebat ille quidem difficile manifestamque causam, sed tamen causam: id poterat inficiari, poterat in alios deriuare, poterat etiam aliquid iure factum defendere. ad Att. lib. 4. 72. 3. a
Quid est quamobrem putes te tuam culpam non modo deriuare in aliquem, sed communicare cum aliquo posse? 4. Verrin. 35. a
Tamen rerum natura cogit te partem aliquam in Asiam & Syriam deriuare curæ & cogitationis tuæ. 11. Philipp. 306
Deriuare responsonem suam aliquò. 3. in Verr. 98
Consyderandum est, ne tota causa mutata, in aliam causam deriuetur. ad Heren. 14. b
Dicam enim non deriuandi criminis causa, sed vt factum est. pro Milone, 21. a

Deriuatus.

Omnis expectatio largitionis agraria in agrum Campanum videtur esse deriuata: &c. Att. lib. 2. 31. 2. a

Deriuatio.
Adductus aquarum, deriuatio fluminum. 2. Offic. 18
Derodo.
 Clypeos à muribus esse derosos. de Diuin. 100. b
Derogo.
 Non enim mihi tantum derogo (tameſi nihil arrego) vt te copioſius, q̄ me, putem poſſe dicere. pro Roſc. Amer. 54. a
 Quorum virtuti & reb⁹ geſtis fidem & auctoritatem in teſtimonio inimicitiarum ſuſpicio derogauit. pro Fot. 12. a. pro Quinto, 50
 Siquid igitur ex hac ipſa quippiam accuſator deroget, omnibus partibus iuſtius & probabilius accuſare videatur. 2. de Inuent. 221. a
 Quomodo iſti, ſi ſomnium verum euasiſt aliquod, non ex multis potius vni fidem derogant, quam ex vno innumerabilia confirmant. 2. de Diuin. 218. a
 Siquid in hac rogatione ſcriptum eſt, &c. quod per legem Clodiam promulgare, abrogare, derogare, obrogare, ſine fraude ſua non liceat, non licuerit, &c. ad Att. lib. 3. 65. 5. a
 Derogare aliquid de dignitate populi. de Inuent. 63
 Derogare aliquid de lege. de Inuent. 79. b
 De aduerſarij teſtium fide derogatur. pro Cecin. 186. b
 Ne fides mea perfidia illi⁹ derogetur laboro. pro Quint. 13. b
 Quare aut de magnificentia, aut de honeſtate quiddam derogetur. 2. de Inuent. 351. a
 Cùm oſtenditur id factum eſſe, quod ea lex ſanciat, cui legi abrogatum vel derogatum ſit. ad Heren. 9. b
Derogatio.
 Quum duæ leges inter ſe diſcrepant, videndum eſt primum num quæ abrogatio aut derogatio ſit. ad Heren. lib. 2. 47. a
Derthona. epiſt. 173. b. vrbs Ligurum.
Deruo.
 De laudibus Dolabellæ deruam cumulam. Att. lib. 16. 18
Descendo.
 Placet mihi iſta deſenſio, deſcendō: æqua enim conditio, æquumque certamen proponitur. in Verr. 144. b. id eſt, acquieſco.
 Quo minus mirere, ſi inuitus in eam cauſam deſcendō, in qua neque pacis, neque victoriæ ratio quaſita ſit vnquā. ad Atticum, lib. 8. 2
 Si enim belli nomen tollitur, municipiorum ſtudia tolluntur: conſenſus pop. Romani, qui iam deſcendit in cauſam, ſi nos languēſcimus, debilitatur neceſſe eſt. 8. Philip. 237
 Deſcendimus ad vel in forum. 1. ad Att. 56. de Pet. Conſul. 1. de Orat. 133. b
 Deſcendimus ad noſtras nauiculas. 4. Acad. 266. a
 Vt enim in inferiorē ambulationē deſcendimus. Tuſc. 210. b
 Poſt meridiem in Academiam deſcendimus. 2. Tuſc. 114. a
 Viri boni, cùm experiundi poteſtas non eſt, timidē & pedentim huc deſcendunt. pro Quint. 9. b
 Deſcendit, & Tuſcium reum fecit. 8. famil. 18. in epiſt. Cælii.
 Qua ſpe deſcenderat. 8. famil. 8. in epiſt. Cælii.
 Videte quō deſcendam Iudices. pro Font. 276. b
 Si peſſimus caſus fuerit, ad nouiſſima auxilia deſcēdemus. 11. famil. 2. in epiſt. D. Bruti.
 Non qui odio inimicitiarum ad accuſandum, ſed qui ſtudio accuſandi ad inimicitias deſcenderent. pro Mur. 54. pro Cluentio, 6. a
 Vt cū iam Vectius ad arbitrium tuum peroraſſet, deſcendiſſetque de roſtris, eum repente reuocares. in Vat. 34. b
 Nullum ab iis qui in id certamen deſcendant, deuitari dolorem. 1. Tuſcul. 102. a. & 2. 53
 Subito nunc mutata voluntate ad accuſandum deſcendere. in Verr. 53. b
 Deſcendere ad accuſationem. pro Cæl. 1
 Alterutram ad conditionem deſcendere vult Cæſar, vt aut, &c. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 25
 Qua in re vel concedere alteri, vel ad conditionem alterius deſcendere, & in præſentia quieſcere, atque aliud tempus expeſtare oportebit. 2. de Inuent. 251
 Deſcendere ad ius. 1. de Inuent. 4
 Deſcendere ad omnia. 9. ad Att. 68. Id eſt, omnem conditionem accipere.

Descendere ad pacationem. 8. famil. 33. in epiſt. Cælii.
Ad omnem animi remiſſionem ludumque deſcendere. in Verrem, 96. b
Descendere ad ſocietates calamitatum. Læli. 57
 Deſcendere de caſtello. pro Cecin. 15. a
 Quum ingreſſus iter pedibus ſit, in equum omnino non aſcendere: quum equo, ex equo non deſcendere. de Senect. 30. De Maſimiſa loquitur.
 Deſcendere in campum. Fat. 26
 Deſcendere in deſenſionem. 4. ad Heren. 193
 Deſcendere in magnam dimicationem vitæ. ad Herennium, 37. b
 Deſcendere in roſtra. 3. Offic. 105
 Deſcendere obuiam alicui. 2. Philipp. 104. a
 Eſt item contra quiddam in remiſſione grauiffimum, quo tanquam ſonorum gradibus deſcenditur. 3. de Orat. 126. a
 Si conſtituentis Iudices, non deſcenſurum quenquam ad hanc accuſationem fuiſſe, cui vtrum vellet liceret. pro Cæl. 37. b
 Si nihil in Lepido ſpei ſit, deſcenſurum ad extrema, & non modo nationes, ſed etiam ſeruitia concitaturum. 10. fam. 76. in epiſt. Pollionis.
 Quanto minus eſt ad iuris ciuiliſ perdiſcendi occupationem deſcendendum. 1. de Orat. 131. a
Descendens.
 Cùm ille domum deſcendens, rogaffet Granium, quid triſtis eſſet. pro Planc. 266. b
Deſciſco.
 Tyberius Gracchus à Senatu deſciuerat. pro Rabir. 95. b. de Aruſp. reſponſ. 253. b
 Qui ab excitata fortuna ad inclinatam & propè iacentem deſciſcerem. Curioni, lib. 2. 15. 3. a
 Neque me vnquam pœnitebit, quod à me ipſe non deſciuerim. ad Att. 25. b
 Scire cupio quæ cauſa ſit, cur Zeno ab hac antiqua inſtitutione deſciuerit, &c. de Finib. lib. 4. 16
 Cùm à Repub. peſtiferi ciues deſciuerint. in Ant. 235. b
 Deſciſcere à natura. de Finib. lib. 4. 36. Tuſc. quæſt. lib. 3. 2
 Deſciſcere à patribus. pro Rab. 95. b
 Deſciſcere à re ipſa, dignitatem verò nominis retinere. Acad. quæſt. edit. 1. lib. 2. 64
 Deſciſcere à Rep. pro Rabir. 17. a
 Deſciſcere à veritate. Acad. quæſt. ed. 1. lib. 2. 44
 Sæpe officium eſt ſapientis deſciſcere à vita, cùm ſit beatiſſimus. de Finib. lib. 3. 48
 Deſciſcere ab humanitate. 11. famil. 48. in epiſt. Matii. Id eſt, diſcedere.
Deſcribo.
 Mirificè Cerelia, ſtudio videlicet philoſophiæ flagrans, deſcribit à tuis. Att. lib. 13. 278. 6. a. 4. Acad. 24. a
 Adiūgit Stellatam campum in agro Campano, & in eo duo dena deſcribit in ſingulos homines iugera. 2. de Lege Agraria, 84. a
 Quis nobis iſta iura tam æqua deſcribit: pro Quint. 8. b
 Archimedes, qui dum in puluere quædam deſcribit attentius, ne patriam quidem captam eſſe ſenſit. de Finib. 137. b
 Ediſta eius & conciones deſcribunt & legunt. Att. lib. 2. 35. 4. a. Cælius Ciceroni, lib. 3. 8. 34. a
 Videlicet me latronem ac ſicarium abiecti homines & perditū deſcribebant. pro Mil. 36. a
 Si qua mulier ſit eiulmodi, qualem paulò antè deſcripſi, vita inſtitutoque meretricio. pro Cæl. 48. b
 Nam hoc quàm vehemèter ad me pertineat, in iis, quas tibi illi reddent, literis deſcripſi. epiſt. 119. b
 Quorum bona ſuis comitibus, compotioribusque deſcripſit. Poſtquam iret in exil. 198. b
 L. Sylla Aſiæ ciuitates proportione in prouincias deſcripſit. pro Flac. 25
 Reſpondit ei vehemèter Pompeius, Cradiumque deſcripſit. ad Q. frat. 308. b
 Flaccus deſcripſit pecuniam ad Pompeii rationem, quæ fuit accommodata L. Syllæ deſcriptioni. pro Flac. 25
 Vectigal, quod Græcis æqualiter Sylla deſcripſerat. pro Flacco, 152. b

Quadruplator, vt breuiter deſcribā, capitalis: eſt enim improbus & peſtifer ciuis. ad Heren. 14. b
Non me Hercule contumeliæ cauſa deſcribam quæquam, præſertim ingenioſum, &c. in Piſ. 94. b
 Deſcribunt cenſores prolem æquitum, peditumque. 3. de Legib. 6
 Quos tu quum ad menſuræ tam exiguam rationem Populo Romano in capita deſcripſiſſes, gratiſſimum omnibus feciſti. 5. Verr. 185. a
 Tu mores ſingas, fines bonorum malorumque conſtituas, officia deſcribas, quam vitam ingrediar deſinias, &c. Acad. quæſt. edit. 1. lib. 2. 104
 Huic tu libro maxime velim ex animo: ſin minus, gratiæ cauſa, ſuffragere. dicam tuis, vt eum, ſi velint, deſcribant, ad teque mittant. ad Cornificium, lib. 12. 17. 4. a
 Quem librum ad te mittam, ſi deſcripſerit librarii. Att. a
 Deſcribere: de geometris dictum, figuras ſuas delineatibus. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 107. de Senect. 87. b
 Deſcribere bona. 5. Phil. 180. pro, Diuidere.
 Craſſus verò mihi noſter viſus eſt Oratoris facultatem non illius artis terminis, ſed ingenii ſui finibus immenſis penè deſcribere. 1. de Orat. 107. a
 Eſt proprium magiſtratus iura deſcribere. Off. 1. 173. & 7. Verr. 23. a
 Deſcribere iuſſa populis. 2. de Leg. 20. a
 Scripſit enim Baibus ad me, ſe à te quintum de Finibus librum deſcripſiſſe. Att. lib. 13. 35. Acad. quæſt. ed. 1. lib. 2. 12
 Si, vt nos dicimus, DCXL millia nummum ſexdecim iudicibus darentur, non Archimedes melius potuit deſcribere. pro Clu. 36. b
 Mulierem, aut alium quempiam deſcribere. pro Cælio, 39. a. in Piſonem, 53. a
 Deſcribere ſuum cuique munus. de Pet. Conſ. 37
 Naturam alicuius certis ſignis deſcribere. ad Herennium, lib. 4. 230. a
 Demetrii atque deſcribere ordines arborum. de Sen. 89. b
 Deſcribere vrbs partes ad incendia. 1. in Catil. 6. a
 Deſcribere procuratorē rei alicuius. pro Seſt. 55
 Deſcribere rationes. 4. Acad. 208. a
 Deſinire rem verbis & breuiter deſcribere. 1. de Inuent. 16. a
 Hominum ſermones morēſque deſcribere. in Orat. 76. a. Id eſt, effingere imitando.
 Ciuitatibus pro numero militum, pecuniarumque ſummas deſcribere. 7. Verr. 50. a
 Deſcribere tribus. pro Planc. 39
 Sed hæc ipſa minus mihi videor multa in genera deſcripſiſſe. 2. de Orat. 159. a
 Cùm alicuius natura certis deſcribitur ſignis. ad Herē. 39. b
 Quæ mihi videtur non tam ipſa aquila, quæ deſcribitur, quàm Platonis oratione creuiſſe. de Orat. 87. b
 Deſcribuntur pecuniæ maximæ. 12. fam. 2
 Quæ in Geometria deſcribuntur, &c. Mathematicorū ſunt, &c. de Diuin. 110. b
 Primum igitur vocabuli ſententia breuiter deſcribetur. ad Her. 9. b
 Eam epiſtolam multis dedi deſcribendam. ad Att. 123. b
 Vter enim deſiniendo deſcribendoque verbo, magis ad ſenſum iudicis opinionemque penetrarit, &c. in Partit. 68. a
Deſcriptus.
 Deſcriptus enim populus cenſu, ordinibus, ætatibus, plus adhibet in ſuffragium conſilii, quàm fuſe in tribus conuocatus. 3. de Leg. 38
 Quemadmodum eſſet ei ratio totius belli deſcripta, docui. 2. in Catil. 34. a
 Ius ciuium generatim in ordines, ætatēſque deſcriptum. 1. de Orat. 30. a
 Vt quum vrbe ex omnibus partibus, quemadmodum deſcriptum, diſtributumque erat, incendiſſent, &c. 3. in Catil. 53. a
 Vt planè iis hominibus deſcriptū ac depositum ſuum cuique munus ſit. de Pet. Conſ. 15
 Materiam orationis, cuiuſcunque ſit generis, omnibus locis deſcriptam, inſtructam, ornatamque comprehendere.

de Orat. 122. b
 Cùm ſolarium, vel deſcriptū, aut ex aqua contemplere, &c. de Nat. deo. 43. b
 Naturam ſequimur ducem, à qua cùm cæteræ partes ætatis bene deſcriptæ ſint, non veriſſimile eſt extremum actum tanquam ab inerti poeta eſſe neglectum. de Sen. 5
 Deſcriptæ regiones. 16. fam. 14. id eſt diſtributæ.
 Quæ deſcripta ſunt legibus, & iure ciuili, hæc ita teneantur, vt ſit conſtitutum. Off. 1. 75
 Mirari ſe non modò diligentiam, ſed etiam ſolertiam eius, à quo eſſent illa dimenſa & deſcripta. de Senect. 55. a. Id eſt, concinnè digeſta.
 O dies in auspicijs Lepidi deſcriptos. ad Att. 254. b
 Cùm deſperatis ducibus, deſcriatis ac deſcriptos haberes exercitus perditorum. pro Dom. 215. b
 Quæque multi homines neceſſarii ſecundis Poſthumi rebus deſcripta ſuſtinuerunt, nunc eius afflictiſ fortunis vniuerſa ſuſtinet. pro Rabirio Poſth. 25. a. Id eſt, inter ſe partita & diuiſa.
 Quid enim aut in natura, qua nihil eſt aptius, nihil deſcriptius: aut in operibus manufactis tam compositum, &c. 3. de Finib. 58
Deſcriptio.
 Deſcriptio, quam Græci καταγραφὴ vocant, vt qualis ſit auarus, qualis aſſentator, cæteraque eiufdem generis, in quibus natura & vita deſcribitur. Top. 228. b
 Domus ſinis, eſt vſus, ad quem accommodanda eſt ædificandi deſcriptio. 1. Off. 192
 Tum deſcriptio totam per vrbe cædis atque incendiolorum conſtituta eſt. pro Syl. 177. b
 Deſcriptio diſciplinæ. Acad. quæſt. edit. 2. lib. 1. 13
 Equum peditumque deſcriptio. Tuſc. q. lib. 4. 1
 Æqua iuris deſcriptio, certaque viuendi diſciplina. Offic. lib. 2. 20
 Atqui ego iſta ſum omnia dimenſus, mei ſunt ordines, mea deſcriptio, &c. de Senect. a
 Nominis breuis & apertè & ex opinione hominum deſcriptio. de Inuen. 69. b
 Solers, ſubtiliſque deſcriptio partiū corporis. de Leg. 50. b
 Solers ſubtiliſque deſcriptio partium in figuris animantiū. de Nat. 50. b
 Deſcriptio populi. pro Plancio, 36. a
 Quæ ſit ab Actio Nauio per lituum regionum facta deſcriptio. de Diuin. 87. b
 Philoſophi denique ipſius, qui vnus omnia penè proſtitur, eſt tamen quædam deſcriptio, vt, &c. 1. de Orat. 106. a
 Deſcriptio rerum expetendarū fugiendarūve. Tuſc. q. lib. 5. 50. id eſt, ἄνθρωποι.
 Similis eſt priuatarum rerum deſcriptio. Off. 5. b
 Seruorum omniū vicatim celebratur tota vrbe deſcriptio. pro Dom. 99
 Deſcriptio & imago tabularum. 4. Verr. 138. a
 Deſcriptio temporum. Acad. quæſt. ed. 2. lib. 1. 7. Græci γενογραφία, ſeu γενολογία vocant.
 Vrbs ſalubritas, deſcriptio, pulchritudo. contra Rul. 86. b
 Deſcriptio nominatur, quæ rerum conſequentium continet perſpicuam & dilucidam cum grauitate expoſitionem. 4. ad Her. 109
 Anaxagoras primus omnium rerum deſcriptionem & modum mentis infinitæ vi ac ratione deſignari & conſci voluit. de Nat. deor. 120
 Noſſe deſcriptionem ciuitatis à maioribus veſtris ſapentiſſimè conſtitutam. pro Seſt. 29. b
 Rerum ratio ordinem temporum deſiderat, regionum deſcriptionem. de Orat. 114. b
 Cùm cuncta aſtra eandem totius cæli deſcriptionem longis interuallis retulerint. de Som. 130. b
 Vrbs & natura, & ſinu, & deſcriptione ædificiorum nobilis. contra Rul. 74. b
 Deinde factum noſtrum cum verbi deſcriptione coniungitur, &c. ad Heren. 9. b
 Deſcriptione magiſtratuū omnis Reip. moderatio continetur. 3. de Leg. 3

Descriptione tali magistratum facta est Reip. temperatio. 3. de Leg. 14
 Horum exempla & descriptiones in præceptis elocutionis continentur. de Inuent. 52. b
 Rationem illi sententiæ suæ non ferè reddebant, nisi quod erat numeris aut descriptionibus explicandū. 1. Tusc. 60. a
 Ita demetata signant, vt tantis descriptionibus diuina solertia appareat. de Nat. deor. 47. b

Defeco.

Tu illud defecabis, hoc agglutinas. Attico, lib. 16. 333. 24. a
 Defecans.

Partes rursus ex toto defecans. de Vniu. 29

Desero.

An tu, cum me in summâ expectationem adduxeris, deseris? Tusc. 159. b
 Vires vitæque corpus meum deserit omne. de Diuin. 89. b
 Qui officia deserunt mollitia animi, id est, laborum & dolorum fuga. lib. 1. de Fin. 26
 Deinde sitientem me virtutis tuæ deseruisti ac dereliquisti. pro Plan. 261. b
 Is nec suum deseruit, nec quicquam illius audaciæ concessit. pro Cecin. 305. b
 Amici partim deseruerunt me, partim etiam prodiderunt. 1. ad Quint. frat. 53. in Ant. 225. b
 Non deseram preces fratris, nec cæterorum promissa, nec spem vxoris, nec obsecrationem filia, nec fideles literas tuas. ad Att. lib. 3. 60. 3. a
 Multo autem tardius fama deseret Curium, Fabritium, &c. 1. Tusc. 178. a
 Aratores agros desererent, totâque rationes relinquerent. in Ver. 174. b
 Nonne si meam vitam deseruissent, rempub. perdidissent? pro Sest. 24. 42. de Senec. 92. b
 Si tum, quum spes deseruisset, opitulatus sit. 2. de Inu. 205. a
 Vigila Chrysispe, ne tuam causam, in qua tibi cum Diodoro valde dialectico magna luctatio est, deseras. de Fato, 9
 Si quem offendit huius splendor, si nitor, iam ista deseruerit. pro Cæl. 43. b
 Turpe erit Domitium deserere, implorantem eius auxiliū. ad Att. 121. b
 Deserere exercitum. 7. in Ver. 86
 Deserere fidem alicuius. 13. Philipp. 378
 Deserere ius amicitia. Læli. 34. pro Cecinna, 34. a
 Deserere suum ius. pro Cecinna, 74. a
 Deserere susceptum officium. 1. de Fin. 37. & 51. a
 Deserere parentes, patriam. Offic. 135
 Dolores quosuis suscipere malle, quam deserere vllam officij partem. lib. 1. de Fin. 19
 Deserere rationem propter pigritiam aut ignauiam dicuntur appetitus. Offic. 114
 Deserere societatem vitæ. Offic. 143
 Non deseruisse mihi videor præsidium, in quo à Pop. Rom. locatus sum. lib. 1. de Fin. 9
 A cæteris oblectationibus desero & voluptatibus 4. ad Att. 29
 Aut illi, quorum eminet audacia, atque proiecta est, à consiliis malitiæ deseruntur. pro Cluent. 145. a
 Deseremur ocyus à Repub. quam à re familiari. 16. ad Att. 7. id est, ocyus deest Resp. quam, &c.
 Sin à vobis deservat, tamen animo non deficiam. pro Sext. Rosc. 20. b
 Vereor ne aut eripiatur à nobis causa regia, aut deseratur. epist. 5. b
 Multum interest vtrum laus minuatur, an salus deseratur. epist. 8. b
 Deseri à mēte. ad Att. 3. 21. id est, præ nimio dolore insanire.
 Deseri à seipso. Tusc. 9. lib. 1. 44
 Ab oblectationibus & voluptatibus deseri. ad Att. lib. 2. 79. 4. a
 Cur honorem Cæsari tua lege datum deseri patimur: in Ant. 181. b
 Nō enim mihi deservēda est causa amici veteris. pro Syl. 178. b
 Prætermittendæ defensionis, deserendique officii plures solent esse causæ. Offic. 6. b

Desertus.

Desertus & abiectus. epist. 58
 Desertus ab officiis tuis, in mea erga te voluntate permanerem. 5. fam. 8
 Ager desertus à plebe atq; à cultura hominū. contra Rul. 82. b
 Introitus in urbem desertus ab amicis. in Pis. 100
 Locus à Tribunitia voce desertus. pro Clu. 40. b
 Desertus reditus. in Piso. 43
 Via deserta & inculta, atque interclusa iâ frondibus & virgultis. pro Cæl. 46. b
 Vita inculta & deserta ab amicis non potest esse iucunda. de Amic. 50
 Desertum negotium. de Arusp. respōn. 15
 Vadimonium sibi ait esse desertum. pro Quint. 27. & 50. in Catil. 28. a
 Deserta disciplina & iam pridem relicta patrociniū. de Nat. deor. 115
 Loci celebres & deserti. in Partit. 21. a
 Deserta solitudines. 2. de Diuin. 65. a
 Non sum passurus à me amicos meos desertos. Tusc. 230. b
 Ut eos, quos tueri debeant, desertos esse patiantur. 1. Off. 41
 Multas insulas esse desertas. pro Pomp. 10. b
 Multas dirutas & desertas vrbes, per te esse recreatas. ad Quint. frat. 294. b
 In agro locisque desertis. de Leg. 164. b
 Viri boni, multis vadimoniis desertis, sæpe delusi ac destituti hoc faciunt. pro Quint. 9. b
 Desertior locus. ad Att. lib. 13. 280. 4. a
 Reditus desertior. in Pisonem, 43. a
 C. Memmius Trib. plebis cum L. Capitone ad urbem accessit ad xxi. Calend. Octobris: nihil turpius, nec desertius. ad Q. frat. lib. 3. 17. 20. a
 In desertissima solitudine. in Ver. 271. b

Desertor.

Nec magis, &c. quam communis vtilitatis aut salutis desertor propter suam vtilitatem aut salutem. de Fin. lib. 3. 51. Id est, qui communem salutem non curat.
 Quid hoc miserius, quam alterum existimari cōseruatore inimicorū, alterū desertorē amicorū? ad Att. lib. 8. 153. 5. a
 Cum viderem eos aut proditores esse aut desertiores salutis meæ. Postquam. 10. a

Deseruo.

Indulge valetudini tuæ, cui quidem tu adhuc, dum mihi deseruis, seruivisti non satis. epist. 263. b
 Si officia mea, si operæ, si vigiliæ deseruiant amicis, & præsto sunt omnibus. pro Syl. 19
 Item alii, qui quiduis perpetantur, cuius deseruiant, dum quod velint, consequantur. Offic. 1153
 Deseruire corpori. 1. de Leg. 56. a. Id est, habere curam corporis.
 Deseruire rebus diuinis. in Partit. 43. a

Desideo.

Labes agri Priuernatis, cum ad infinitam altitudinem terra defedisset. de Diuin. 1. 82
 Eo tempore ipso, quum hoc calamitosum prælium fieret, tantos terramotus in Liguriis, Gallia, &c. vt multa oppida corruerint, multis locis labes factæ sint, terræque defederint, &c. 1. de Diuin. 132. a. Id est, pessum ierint, & vult descenderint, subfederint.

Desiderabilis, Desiderans, Desideratio, Desiderium, Desidero, vide Desydero.**Desidia.**

Ignauia, inertia, desidia, luxuria. ad Heren. 2
 Desidii fuga. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 17
 Homo desidii ac luxuriæ plenus. in Sallust. 5. a
 Confugere in portum non inertia neque desidii, sed omni moderati atque honesti. de Clar. 165. b
 Nihil autem magis cauendum est seneçtuti, quam ne languori se desidii que dedat. Offic. 25. b
 Qui propter desidiam in otio viuunt, tamen in turpi inertia voluptatem capiunt. contra Rul. 87. b
 Sed mihi omnis oratio est cum virtute, non cum desidia. pro Sest. 26. b

Sed nos vmbribus, deliciis, otio, languore, desidia animum infecimus: opinionibus, maloque more delinitum molliuimus. 5. Tusc. 114. a
Desidiosus.

Desidiosa delectatio. 3. de Orat. 50. a
 Inertissimum & desidiosissimum otium. 2. de Leg. Agr. 90. a
 Vt cum desidiosam artem dicimus, quia desidiosos facit. ad Heren. 34. b

Designo.

Vtique locum sepulchro pedes triginta quaque versus designat. in Ant. 224. b
 Catilina notat & designat oculis ad eadem vnumquemque vestrum. in Cat. 97. b
 Hæc enim ridetur vel sola, vel maxime quæ notant & designant turpitudinem aliqua non turpiter. 2. de Ora. 130. a
 Aristoteles quodam loco mundum designauit deum. de Nat. deor. 8. b
 Quæ cum ita designasset. de Vniu. 57
 At quomodo: vt si decemviratum haberent, quos plebs designauerit, oblitus est nullos à plebe designari. contra Rul. 71. b
 Res aliquas verbis designare, generibus illustrare, partibus distribuere. de Orat. 94. b
 Nam hoc verbo, nec Clodius, nec quisquam de gregalibus eius designatur. de Ar. 256. b
 Ex qua certum quiddam designatur oratori, in quo animū debeat habere occupatum. de Inu. 49. b
 Anaxagoras primus omnium rerum descriptionem & mundum mentis infinita vi ac ratione designari & confici voluit. 1. de Nat. deor. 20
 Sin vera diuina sunt, falsa autem humana, quæ est ista designandi licentia? de Diu. 135. b

Designatus.

Designatus Reip. ciuis. pro Cluent. 24. a
 Consul designatus à populo suffragiis, declaratus autem vel renuntiatus ab alio consule vocc. 14. ad Att. 11
 Designatus Prætor. 3. Tusc. 118. a
 Nullus iam designatus Tribunus plebis alio vultu, alio vocis sono, alio incessu esse meditabatur. contra Rul. 69. b
 Nec domus, nec respub. ratione quadam & disciplina designata videatur, si in ea nec recte factis premia extent, nec supplicia peccatis. 3. de Nat. 64
 Quod in epistola tua scriptum erat, me iam arbitrari designatum esse: scito nihil tam exercitum esse nunc Romæ, quam candidatos. ad Att. 6. b
 Cum Tribuni plebis haberent in animo de præsidio consulum designatorum referre. epist. 170. b
 Hæc ab hominibus callidis ac peritis animaduersa ac notata, verbis designata. 1. de Orat. 53. a
 Neque non diligunt nos dii, neque ignorant ea, quæ ab ipsis constituta & designata sunt. 1. de Diuin. 73

Designator.

Desertus à suis, vix iam decimum designatorem, vix Gelliū retinet. ad Att. lib. 4. 72. 3. a

Designatio.

Siue designatio personarum & temporum. 1. de Orat. 68. a
 Perbellè feceris, si ad nos veneris. Offendes designationem Tyrannionis, mirificam librorum meorum bibliothecā. ad Att. lib. 4. 18. Designatio, pro ordine quo aliquid dingeritur.
 Omnem totius orbis designationem atque apparatus requiro. de Nat. deor. 116

Desilio.

Milo de rheda, reiecta penula, desiliuit. pro Mil. 21. a

Desultorius.

Qui nescio quo pacto mihi videtur Prætorius candidatus in Consularem, quasi desultorius in quadrigarum curriculum incurrere. pro Mur. 52. a

Desino.

Admirans illud, iam mirari desino. 2. de Orat. 32. a
 Quem ego ad bellum commune vocare non desino. epist. 179. b
 Quod sese mouet, nunquam moueri desinit. de Som. 130. b

Iste caput petere non desinit. pro Quint. 5. b
 Desinunt adhibere suum iudicium. de Nat. deor. 1. 8
 Illa quæ similiter desinunt, aut quæ cadunt similiter. 3. de Orat. 114. a

Itaque conuentus, qui initio celebrabantur, iandiu fieri desierunt. ad Att. lib. 1. 14. 12. a
 Non desinam tua decreta defendere. epist. 17. b
 Desine quæso communibus locis, domi nobis ista nascuntur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 72

Desine ei succedere. 7. Verr. 16. a
 Quod si tam facile populum haberem, quam Æsopus habuit, libenter me hercule artem desinerem, tecumque, & cum similibus nostri viuerem. ad Marium, lib. 7. 4
 Desinat ea se putare posse emere, quæ ipse semper habuit vana. 5. Verr. 122. a
 Nam mihi stat alere morbum desinere. ad Att. 272. b
 Te ad cænas ire desisse molestè fero. epist. 141. b
 Et vt incipiendi ratio fuerit, ita sit desinendi modus. 1. Offic. 189. a
 Hæc copia facultatem affert non semper eodem modo desinendi. Orat. 218. b

Desinens.

Desinens similiter exornatio. 4. ad Heren. 176

Desitus.

Post hunc tredecim fuerunt sella Curuli ante L. Papyrium Crassum, qui primum Papius est vocari desitus. ad Peritum, lib. 9. 21. 6. a
 Nocuumus fortasse, quod veteres orationes post nostras, nō à me quidem, (meis enim illas antepono) sed à plerisque legi sunt desitæ. de claris Orat. 63
 Rectè iam pridem desitum est contra eos disputari. 2. de Finib. 71. a
 Desitum est enim videri quicquid in socios iniquū. Off. 38. b
 In quo desitum sit deinceps incipere. 1. de Inuent. 41. a
 Si enim esset factitatum, non esset desitum. 2. de Diuin. 145. a

Desipio.

Vtrum ego desipio, & plus, quam satis est, doleo, in tanta calamitate miseriæque sociorum? 7. Verr. 95. a
 In quo quum obiurgar, quod nimio gaudio penè despere, ita me defendebam, Ego voluptatem animi nimiam. ad Cælium, lib. 2. 8. 5. a
 Desipere, delirare, & dementem esse. 1. de Nat. deor. 130. a
 Licet me despere dicatis. pro Plancio, 73. a. 4. Acad. 214. a

Desipiens.

Estne quisquam ita desipiens, qui credat exaratum esse, deum dicam, an hominem? 2. de Diuin. 76. a
 Neque enim eram tam desipiens, vt, &c. epist. 37. b
 Neque enim tam desipiens fuisset, vt, &c. de Nat. deor. 1. 87
 Esse autem hominem qui nihil in omni mundo melius esse quam se putet, desipientis arrogantia est. 2. de Nat. d. 13
 Quom offendisset populum Atheniensem propè iam desipientem seneçtute, &c. Lentulo, lib. 1. 9. 64. a

Desisto.

Auctionem velle facere desistit. pro Quintio, 9. a
 Pompeium orare & hortari nō desistimus, vt, &c. epist. 2. b
 Itaque quum sint docti à peritis, facile desistunt à sententia. 3. Offic. 19
 Non desistunt nobis agere quotidie gratias honestissimæ societates. 1. ad Q. frat. 27
 Nos non desistebamus augere illud. de Clar. 195. b
 Ego id facere non desiti. ad Att. 264. b
 Rogatus à me, Etiamne maius quam dedecus, verbo de sententia destitisti? Tusc. 9. lib. 2. 25. Aca. q. edit. 1. lib. 2. 58, & 59
 Nunquam vllius oratione victi sententia desistimus. de Finib. lib. 1. 50
 Cum amici me hortarentur, vt causas agere desisterē, quoduis periculum mihi adeundum, quam à sperata dicendi gloria discendum putavi. de Clar. 194. b
 Mihi ad Metellum communes amicos, qui agerent cum eo, vt de illa mente desisteret. Metello, lib. 5. 6
 Atque vt aliquando de rebus ab isto cognitæ, iudicatisque, & de iudiciis datis dicere desistamus. 4. Verr. 82. a. de Claris Orat. 173. a

Rogat eos vt id facere desistant. in Ver. 256. b
 Homines mortem vel optare incipiant, vel certe timere desistant. 1. Tusc. 191. a
 Quasi desisterim pristina causa. epist. 14. b
 Vt magis pœneret cœpisse, quam liceret desistere. pro Rab. Posth. 123. b
 Rem ad populum detulit, docuit cur sibi causa desistere necesse esset. 3. Offic. 153
 Desistere de re aliqua. pro Planc. 43
 Desistere pugna. epist. 13. b

Despectio. Despectus, vide Despicio.

Despero.

Ego, quantum augur coniectura, nō despero fore aliquē, qui, &c. de Orat. 92. b
 Non equidem planē despero, ista esse vera: sed nescio, & discere à te volo. 2. de Diuin. 70. a
 Tu tamen siue habes aliquam spem de repub. siue desperas, ea meditare, quæ, &c. epist. 20. b
 Alium faciam: quoniam sibi hic ipse desperat. pro Murena, 42. a
 Honores, quos quæta Rep. desperant, perturbata consequi posse arbitrantur. 3. in Catil. 39. a. pro Murena, 41. a. Id est, non sperant.
 Desperabam iam domum Sullanam, sed tamen non abiecti. 9. fam. 34
 Desperauit. ad Att. 247. b. id est, prorsus diffusus sum.
 Reipublicæ causa, de qua desperauit. ad Att. 127. b
 Breuis loquentem iam me tempus ipsum facit: pacem enim desperauit. Att. lib. 7. 138. 1. a
 Volo circum villulas nostras errare, quas me visurum postea desperauit. ad Att. lib. 15. 37. 38. a
 Desperauerunt nos & Remp. 12. fam. 26. in epist. Lentuli.
 In quo considerandum est, ne aut temerè desperet propter ignauitiam, aut nimis confidat propter cupiditatē. Off. 1. 105
 Si desperarit, certè corruet. 10. ad Att. 43
 Thessalonicenses, quum oppido desperassent, munire arcē coegerunt. in Pisonem, 67
 Necesse est quum de toto ordine desperarit, aliud genus hominum, atque aliam rationem iudiciorum requirat. 3. Verr. 14. a
 Desperare ab aliquo. in Pis. 181. b
 De Repub. desperare. Curioni, lib. 2. 4. 4. a. ad Attic. lib. 8. 159. 9. a
 De se desperare. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 7. a
 Desperare suis fortunis. post Red. in Senatu, 30. a
 Desperare reditum in aliquem locum. in Somnio Scip. 26. a
 Promissis cum suis excitaui abiectum, & simul salutem desperare vetuit. pro Cluentio, 54. a
 Desperare sibi. pro Mure. 42
 Spem habere à Tribuno plebis, si tua consilia cum illo coniunxeris: sed à Senatu quidem desperasse. in Pisonem, 8. a
 Simonidem arbitror desperasse omnem veritatem. de Nat. deor. 1. 42
 Mihi ad id quod cogito, hoc quod habeo satis est: siue restituimur, siue desperamur, nihil amplius opus est. Q. fratri, lib. 1. 54. id est, si desperatur de nostro negotio.
 Cuius aures ita clausæ sunt veritati, vt ab amico verum audire nequeat, huius salus desperanda est. de Amic. 76
 Quod est optimum, non est desperandum. in Orat. 4. a
 Quod si in vino & alea comestiones solum & scorta quærent, essent illi quidem desperandi, sed tamen essent ferendi. 2. in Catil. 32. a

Desperans.

Laterensis suo chirographo mittit mihi literas, desperans de se, de exercitu, de Lepidi fide, querensque se destitutum. epist. 156. b

Quid, quod tu toties diffidens, ac desperans rebus tuis, in sordibus, lamentis, lacrimisque iacuisi in Pisonem, 70. a

Serui desperantes vitam domini. pro Mil. 42. a

Omnia semper desperantes. 1. de Fin. 91. a

Desperanter.

Desperanter tecum locutus est. ad Att. lib. 14. 40

Desperatus.

Nunquam ego sanguinem expetiui tuum, &c. sed abiectum, contemptum, despectum à cæteris, à te ipso desperatum & relictum. in Pisonem, 79. a
 Magnus & diuturnus, & iam desperatus Reipublicæ morbus. pro Sylla, 57. a
 Causa publica desperata. Att. lib. 7. 141. 3. a
 Fuga desperata alicuius. 5. Philipp. 186
 Desperata res, cui opponitur Res confecta. 10. ad Att. 45. & 7. 65
 Res penè desperata. pro Domo sua, 19. a
 Cùm iam ab aliis desperata res esset. 1. ad Quint. f. 1
 Desperata & ægrota respub. 1. Verr. 38. a
 Desperata est salus. 5. Philipp. 175
 Sed hæc iam nostra salus cum hac lege desperata erit. ad Att. a
 Quod enim est tam desperatum collegium, in quo nemo è decem sana mente sit. 3. de Leg. 34. a
 Lustrum desperatum. ad Att. lib. 4. 86. 6. a
 Rempublicam desperatam quoque sanari puto posse. ad Att. 287. b. ad Brutum, 17. 5. a
 Alicui oppresso iam desperatoque ab omnibus opitulari. pro Sext. Rosc. Amer. 16
 Desperati duces. pro domo sua. 11
 Desperatorum hominum fragitiosi greges. in Catil. 31. a
 Illos autem qui omnia incerta dicunt, quasi desperatos aliquos relinquamus. Acad. lib. 2. 32
 Ipse autem in Gallia, vt nostri homines desperatas iam pecunias exigent, æquitate diligentiaque perfecit. pro Murena, 40
 Desperatis etiam Hippocrates vetat adhibere medicinam. ad Att. lib. 16. 40
 Exercitus collectus ex senibus desperatis, ex rusticis mendiculis, &c. in Cat. 28
 In perditis ac desperatis habere aliquod negotium. 13. fam. 77
 Desperatis rebus. 5. fam. 64. & 7. 49
 Infirmis ac desperatissimus. in Piso. 51. pro, vilissimus vel abiectissimus.
 Desperatissima spes. ad Att. lib. 9. 178. 3. a
 Desperatissimum perfugium. 4. Verr. 70
 Sed me hercule rursus tam abiectam compositionis spem non desperatissimam esse puto. ad Att. lib. 9. 178. 3. a

Desperatio.

Desperatio, est ægritudo sine vlla rerum expectatione meliorum. Tusc. q. lib. 4. 15
 Imbecillitas & desperatio. Brutus Ciceroni, 16. 5. a
 Tanta est omnium rerum amissio, & desperatio recuperandi. Sulpit. lib. 4. 3. 7. a
 Rerum alicuius desperatio animos omnium occupat. ad Att. lib. 11. 214. 6. a
 Vitæ desperatio propter conscientiam scelerum. 2. Philippica, 92
 Desperationem in consilium cogitationum suarum adhibere. 6. fam. 2
 Huic mori optimum esse propter desperationem sapientia. 4. de Fin. 91. a
 His igitur omnibus victoriam sperantibus, pacis nomen afferemus, id est desperationem victoriam. 12. Philipp. 326. a
 Qui me à morte ad vitam, à desperatione ad spem, ab exitio ad salutem reuocauit. post reditum in Senatu, 21. a
 Desperatione affectus. 14. ad Att. 41
 Cum omnium rerum desperatione configit bona spes. 2. in Catil. 44. a
 In omni desperatione fortes. 5. fam. 38
 Desperatione diuturna rerum obduruisset animus ad dolorem nouum. 2. fam. 28
 Fuga & maritima opportunitas visa quæri desperatione. ad Att. 120. b
 Nam L. Cotta familiaris meus fatali quadam desperatione, vt ait, minus in Senatum venit. 12. fam. 5
 Recordor enim desperationes eorum qui senes erant adolescentem me. 2. fam. 33

Despicio.

Tu sic ordinem senatorum despexisti: in Verr. 168. b
 Quod si tantas auxiliorum nostrorum copias Induciomarus ipse despexerit. pro Fonteio, 30. a
 Hos si contemnimus, etiam abiectos putamus, illos certè minus despiciere debemus. Acad. 33. b
 Despiciere humana. Tusc. quæst. lib. 2. 8. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 118
 Despiciere imperia & magistratus. Off. 1. 101
 Nec verè vulgi inscitiam despiciere possum, cùm consyde- ro. de Nat. d. 67. b
 Omnes despiciere, & hominem præter se neminem putare. pro Rosc. Amer. 79. a
 Despiciere, & pro nihilo putare omnia quæ cadere in hominem possunt. de Fin. lib. 3. 23
 Despiciere res humanas, atque infra se positas arbitrari. Tusc. quæst. lib. 3. 13
 Vitam, mortem, diuitias, paupertates excelso animo, magnèque despiciere. 2. Offic. 51. a
 A suis despici. de Senect. 7. a
 Sed neque magnum bonum, & præ rectis honestisque contemnendum & despiciendum, nec magnopere expetendum. 4. de Fin. 118. a
 Despiciere, pro, animaduertere, aspiciere.
 Tollam altius tectum: non vt ego te despiciam, sed tu ne aspicias vrbe eam, quam delere voluisti. de Arusp. resp. 30. id est, de loco superiori aspiciam.
 Nec verò possum meo tantum ingenio dare, vt tot res, tantas, tam varias, tam repentinas in illa turbulentissima tempestate Reip. mea sponte despexerim. pro Sylla, 30. a
 Et quoniam catuli qui iam despecturi sunt, cæci æquè vt hi qui modò nati. 4. de Fin. 106. a. Id est, qui visuri sunt.

Despicere, pro, non animaduertere.

Vt simulatque ille despexerit, aliquid huiusmodi molitur. pro Rosc. Amer. 13
 Si tuam solitudinem, communemque alterius calamitatem nemo despexerit. Q. frat. lib. 1. 4. 6. a

Despiciens.

Nemo vnquam tam sui despiciens fuit, qui desperaret aut melius, aut eodem modo se posse dicere. 2. de Orat. 198. a

Despicientia.

Hæc animi despicientia admirabilitatem magnam facit. 2. Offic. 52. a
 Despicientia in contemnendis honoribus, animi magnitudinem imitatur. Partit. 43
 Despicientia rerum externarum. Offic. 1. 95
 Despicientia omnium rerum humanarum. Tusc. q. lib. 1. 78

Despectus.

Nunquam ego sanguinem expetiui tuum, &c. sed abiectum, contemptum, despectum à cæteris, &c. videre te volui. in Pisonem, 79. a

Despectus.

Filii parui priuati patris auxilio, ludibrio & despectui paternis inimicis erunt oppositi. ad Heren. lib. 4. 210. a

Despectio.

Consolabitur tam magnitudo animi, & humanarum opinionum alta quædam despectio. in Hortensio, a

Despicatus.

Cessi Tribuni plebis despicatissimi hominis furori. pro Sextio, 29

Despicatus.

Prouerbum, si qui despicatui ducitur, vt Myforum vltimus esse dicatur. pro Flac. 51

Despicatio.

Vt odia, inuidiæ, despicationes aduersantur voluptatibus: sic, &c. 1. de Fin. 52

Despolio.

Quum ferret literas ad bustum Basilii, vulneratus & despoliatus est. ad Att. lib. 7. 33. de Quintio loquitur.
 Qui in sua patria dux isti quondam & magister ad despoliandum Dianæ templum fuit. 5. Verr. 44. a
 Illud doleo, quæ impensa facienda est, in eius patem miseræ & despoliatam venire. Terentia, lib. 14. 2. 6. a

Despondeo.

Cornificius adolescens Orestilla filiam sibi despondit. Cælius Ciceroni, lib. 8. 7. 2. a
 Despondit ei filiam suam, illam quam ex genero susceperat. pro Cluent. 142. a
 Tulliolam C. Pisoni, L. F. frugi despondimus. ad Att. lib. 1. 114. a
 Despondimus illi. 13. ad Att. 13. id est, mittere illi constituimus.
 L. verò Lentulus Hortensii domum sibi, & Cæsaris hortos & Baias desponderat. ad Att. lib. 11. 214. 7. a. Hoc est, Sua quodammodo hæc omnia futura pollicebatur.
 Cùm Seruius Galba Crassii filiam Caio filio suo despondisset. de Orat. 105. b
 Exigua enim spes est Reipub. nam nullam non libet dicere, sed quæcunque est, ea despondetur anno Consulatus tui. 12. fam. 15

Desponsa.

Habere prouinciam debet is, vt eam desponsam, non decretam, habere videatur. de Prouinc. Consul. 30
 Cui me præripere desponsam iam & destinatam laudem, quum ipse eius opera & dignitatem & salutem recuperarem, valde est iniquum. de Arusp. resp. 4
 Pisonem Consulem nulla in re consistere vnquam sum passus: desponsam homini in Syria ademi. ad Att. lib. 1. 41

Desponsatus.

Dederam ad te literas antea, quibus erat scriptum, Tulliam nostram Crassipedi pridie Nonas Aprilis esse desponsatam. ad Q. frat. lib. 2. 11. 1. a

Destino.

Sed si Plancus destinat, tum haberes difficultatem. ad Att. 216. b

At ego iam destinaram. ad Att. 248. b
 Destinaras tibi trapezophoron. 7. fam. 41
 Cùm eorum alteri Dionysius diem necis destinauisset: & is, qui morti additus esset, paucos sibi dies commendatorum suorum causa postulauisset, &c. 3. Off. 58
 Destinare sorti. 5. Philipp. 188

Si prius aperuerimus quid oporteat ab ambobus in causa destinari, quo ratio totius orationis cõseratur. ad Her. 5. b

Destinatus.

Nō est annus hic tibi destinatus. Furnio, lib. 10. 25. 5. a. Id est, non est tibi legitimus ad petendum.
 Qui locus orbis terræ iam non erat alicui destinatus: pro Sextio, 55. a
 Alter præsto fuit ad horam mortui destinatam. Tusc. 140. b
 Desponsam & destinatam laudem alicui præripere. de Arusp. resp. 4. a
 Ais te putare, si addiderimus aliud, à quo refugiat, cùm ab ipso id fuerit destinatum, venditurum. ad Att. 196. b
 Certis, destinatisque sententiis additi. 2. Tusc. 8. a

Destituo.

Qui ne forti quidem fortunas nostras destituit, sed libidini cuiusque nos ita addixit, vt ne sibi quidē, &c. 5. Phil. 188. a
 Eiusdem muneris, legationis, officii, mandatorumque socios induxit, decepit, destituit. pro Sex. Rosc. 69. a
 Quid eundem in decemuiratu nō destituisi in Ant. 179. b
 Ait illum me animi conscientia, quod Phameam destituissem, de se suspicari. ad Att. lib. 13. 296. 4. a
 Destitui ab aliquo. pro Cluent. 35. b

Destitutus.

Ita sum destitutus, vt nihil quietis habeam. ad Att. 16. b
 Destitutus bonis. 1. Tusc. 152. a
 Destitutus consiliis & promissis alicuius. ad Quint. frat. lib. 1. 3. 12. a
 Contrahit frõtem, & queritur se ab Oppianico destitutum. pro Cluentio, 57. a
 Magisque ille, cui promissum sit, ab officio discedat, si se destitutum queratur. 1. Off. 48. a
 Destitutum se querens. 10. fam. 42. in epist. Planci. id est, si dem sibi non præstitam.
 Viri boni, multis vadimoniis desertis, sæpe illusi ac destituti. pro Quint. 29. a

Destitutio.

Hos, qui leuiiores erant, destituitone iratos Oppianico redderet. pro Cluentio, 56. a

Destituitone illa percussus Quintius, à Scapulis pauculos dies aufert. Pro Quint. 11. b

Destruo.

Vt nauem, vt ædificium idem destruxit facillimè qui construxit, & c. de Senect. 66

Desudo.

In his desudans atque elaborans, corporis vires non magnopere desydero. de Senect. 84

Desuefactus.

Qui quòd rostra iamdiu vacua, & c. multitudinè que iam desuefactam à concionibus ad veteris consuetudinis similitudinem reuocauerat, & c. pro Cluent. 88

Desultorius, Vide Desilio.

Desum.

Siue naturæ deest quidpiam, siue abundat atque effluit. 1. de Diuinat. 109. a

Tibi hominū pœnæ desunt adhuc, nō deorū. de Aruf. 151. b

Non putauit fieri posse, vt mihi verba deessent: sed tamen in C. Lenio commendando desunt. Ep. 2. 27. b

Decori vestro non desui. Somn. Scip. 18

Cur ei bello tum propter timiditatem tuam & propter libidines desuisti. 1. Philip. 79

Desuit ei animus ab initio. ad Brutum, 10. 2. a

Non modò desuit consilium, sed etiam obfuit. 3. ad Attic. 15

Non tibi desuit cura aut studium in tanto officio. 9. Phil. 1. a

Quòd si tibi tantum in nobis videtur esse, quibus etiā si ingenium, vt tu putas, non maximè desuit, doctrina certè & otium, & hercule etiam studium illud dicendi acerrimum desuit. 1. de Orat. 39. a

Nihil desuit illis. 13. ad Att. 67. id est, ita à nobis fuerunt accepti, vt desyderari nihil possent.

Non desuit huic rationi ac studio Dicæarchus. 3. de Leg. 16

Tibi nullum à me amoris, nullum studii, nullū pietatis officium desuit. pro Milone, 76. a

Quòd officium tuum, vel in absentem me, vel in præsentem meos desuit. Epist. 131. b

Nec in Antonio desuit hic ornatus, nec in Crasso redundauit. de Orat. 144. b

Huic conuiuio puer optimus Quintus tuus, meusque, & c. desuit. 2. ad Quint. Frat. 14. id est non affuit.

Et vita suppeditauit, & splendor ei non desuit. de Clar. 175. b

Nunquam mihi tui ornandi voluntas desuit. Epist. 64. b

Paucæ Centuriæ ad consulatum desuerunt. de Claris Orat. 118. a

Non animus eis, sed vires desuerunt. pro Flac. 48. a

Qui quum remiserant dolores pedum, non deerat in cauiis. de Clar. 176. b

Tantum enitor, vt neque amicis, neque etiam alienioribus, opera, consilio, labore desim. ad Lentul. lib. 1. 9. 59. a

Mihi auscultata, vide ne tibi desis. pro Rosc. Amer. 62. a

Nec metuo tamen, ne mihi sermo desit abs te, quo magnopere delector. Att. lib. 4. 80. 3. a

Non deest sapienti quod agat. 4. Acad. 198. a

Deesse causæ communis. 6. Verr. 113. 3. a

Deesse dignitati suæ. 1. Philip. 11

Deesse gladius. pro Sest. 69

Deesse honori, rei, existimationi alterius. 13. fam. 100

Deesse mihi nolui, quin te admonerem. 5. fam. 28

Nusquam deesse. de Pet. Conf. 28

Deesse officio suo & muneri. 3. Tusc. 13. Att. lib. 7. 136. 3. a. & 7. fam. 8

Orationem ad alicuius rei disceptationem deesse. de Lege Agr. 49. a

Neque deesse, neque superesse Reip. volo. 10. fam. 77. in ep. Asinii Pollionis.

Deesse studiis alicuius. 10. Philip. 279

Quòd si qui vestrum non probabit, mihi prudentiā in consilio desuisse sciat, non illi erga patriam fidelitatem. Plan- cus Ciceroni, lib. 10. 17. 5. a

Desuisse me illi, quum eius causam recepissem. 13. ad Att. 62

Tute tibi desuisse videare. Offic. 3. 9

In Tribb. plebis Des. reliqua spes est: quam si expectaro, nō erit quòd putes me causæ meæ, volūtati meorum desuisse. Att. lib. 3. 53. 2. a

Desydero.

Desydero abs te aliquid. ad Q. frat. a. Id est, non videris mihi facere quod debes.

Αμφιλατίαν illam, quam tu soles dicere, bono modo desy- dero. ad Q. fratrem, 311. b

Tu me consoiari desine: obiurgare verò noli. quod quum facis, vt ego tuum dolorem amorè que desydero. Att. a.

Id est, videris mihi nō dolere vicem meam, & me amare.

Nec honores desydero, nec sitio gloriam. ad Q. frat. 325. b

Nec enim scire desydero. de Nat. deorum, a

Neque nunc vires desydero adolescentis. de Sen. 82. b

Ius ciuile, doctorem, lumenque desyderat. Ep. 104. b

Virtus nullam aliam mercedem laborum suorum desyde- rat præter hanc laudis & gloriæ. pro Archia, 5

Quis ab eis vllam rem dignam laude desyderat. ad At. 132. b

Non curia vires meas desyderat, non rostra, nō amici, non clientes. de Senect. 28. a

Quòd ea voluptates nullas magnopere desyderat. de Senec. 40. a

Lepidus quod ego desyderabam fecit. Ep. 153. b

Desyderant sententiæ lucem auctoris. de Nat. deor. 1. 9

Dum hæc quæ longiorem desyderant orationem, summa- tim tibi perscriberem. Att. lib. 5. 104. 1. a

Iam illa non longam orationem desyderant, quam obrem, & c. de Or. 101. b

Nunquam istam sententiam desyderauit. a. Id est, ea nunquā mihi desuit.

Quis congressum meum aut facilitatem sermonis desyde- rauit. ad Att. 200. b

Refertur ad consilium, vna sola sententia præsidium non desyderauit. ad Att. 11. b

Desyderarunt te, inquit, oculi mei, cum tu esses Cyrenis. pro Plan. 251. b

Cum vos me vt charissimū filiū desyderabatis. de Pro. 78. b

Vnum excipio Catonem, in quo perfectissimo Stoico sum- mam eloquentiam non desyderem. de Clar. 175. b

Amplius quod desyderes nihil erit. Tusc. quæst. lib. 1. 21

Qui in vita rationem summi officii desyderemus, & insti- tuta bonorum virorum requiramus. pro Quintio, 32. a

Et reliquos non desyderaret solū, sed etiam posceret & flagitaret. 7. Verr. 57. a

Non desyderare iucundius est, quàm frui. Cat. 44

Desyderare vel requirere aliquid ab aliquo. pro Quin. 10. b.

de Amic. 69. a

Desyderare aliquid bono modo. 2. ad Quint. frat. 18

Desyderare gloriā quasi mercedem rerum gestarū. Off. 1. 93

Non patietur nos desyderare illum diutius. 15. famil. 49. in epist. Cassii.

Intellexi enim ex tuo sermone quodam, quum mœstitiā & desperationem accusares domi tuæ, dicere te, ex meis libris animum meum desyderare. 7. fam. 50

Quando id te video desyderare. epist. 76. b

In quo autem desyderare te significabas literas meas, præ te ferres, & c. epist. 18. b

Sed ea quæ desyderatur à magno philosopho grauitas, in eo non fuit. 5. de Finib. 23. a

Desyderatur ea res. 11. ad Att. 14. id est, eius rei prætermisso reprehenditur.

Sin erit bellum, vt video fore, partes meæ nō desyderabun- tur. ad Att. 117. b

Desyderando sentimus tuam suauitatem. 16. fam. 9

Desyderans.

Antonius multa in se & in aliis desyderans. Or. 198. b

Desyderatus.

Nec tam desyderata sit antè, quàm inuenta. Tusc. q. lib. 3. 1

Nec quicquam ex eo fano, præter vnum perparuulum si- gnū ex ære desyderatum est. in Verr. 222. b

Sed omnia desyderata magis, quàm assidue perspecta dele- ctant. post red. ad Quir. 3. a

Desyderium.

Desyderium, libidō eius, qui nondum adsit, videndi. Tusc. quæst. lib. 4. 17

Hem mea lux, meum desyderium. Terentia, lib. 14. 5

Desyderium tuum te mouet. 5. fam. 45

Desyderium vtriusque nostrum absentis crebris & longis epistolis leniatur. 15. fam. 51

Desyderium me tenet eius, & Satietas me tenet, contraria. 2. fam. 10

Me mirum desyderium tenet vrbis. epist. 24. b

Vt aliquando vos, Patresque Conscriptos, Italiā que vni- uersam memoria mei, misericordia, desyderiumque tene- ret. post red. ad Quir. 1. a

Ea si paulò latius dixeris, expleris omnem expectationem diuturni desyderii nostri. 1. de Orat. 102. a

Quo tolerabilius feramus igniculum desyderii tui, crebris nos literis appellato. Trebonio, lib. 15. 50

Huic meæ voluntati, in qua inest aliqua vis desyderii, ad fa- nādum vulnus iniuriæ, vt faueas, adiutorque sis, & c. ve- hementer te rogo. Catoni, lib. 15. 4. 42. a

Annus tertius accessit desyderio nostro. Q. fratri, lib. 1. 1. 1. a

Is desyderium tui dissidii ferre non potest. in Ant. 169. b

Nunc emergit amor, nunc desyderium ferre non possum.

Att. lib. 9. 181. 3. a

Inter desyderium & indigentiam distinguunt Stoici, vt de- syderium sit libidō earum rerum, quæ dicuntur de quo- dam aut quibusdā, quæ κατηρηματα dialectici appellat, vt habere diuitias, capere honores. Indigentia rerum ipsa- rum est, vt honorum, vt pecuniæ. Tusc. quæst. lib. 4. 17

Populus Romanus desyderiū liberatoris sui perpetuo plau- sū & clamore leniuit. in Ant. 159. b

Desyderium ac dolorem alicuius literis refricare. 5. Fam. 49

Gracchus magnū desyderium sui reliquit apud populum Romanum. pro Rab. 9. a

Hortensius extinctus, & authoritatis & prudētia suæ tris- te nobis desyderium reliquit. de Clar. 165. b

Qui suo fletu desyderiū mei, memoriā que renouaret. Post- quam. 199. b

Desyderio quempiam afficere. 15. fam. 51

Cum desyderio & cum timore expectare. 2. ad Q. frat. 16

Deinde requirunt atque appetunt, ad quas se applicet eius- dem generis animantes, idque faciunt cum desyderio, & cum quadam similitudine amoris humani. de Am. 111. b

Cupio equidem, & iam pridem cupio, Alexandriam, reli- quā que Ægyptum visere, & simul ab hac hominum sa- tetate nostri discedere, & cum aliquo desyderio reuertii.

Att. lib. 2. 16

Non ignoro quantum ex desyderio labores, sed, & c. 16. fam. 12

Non dici potest, quàm flagrè desyderio vrbis. ad Att. lib. 5. a

Erat enim Brutus in desyderio ciuitatis, in ore, in sermone omnium. 10. Philip. 279. a

Diutius enim iam in hoc desyderio esse non possum. 1. 86. 2. fam. 22

Faciam vt in medio dolore ac desyderio mei lateris. ad Q. frat. 315. b

Spes triumphii, in qua satis gloriose triumpharem, si non ef- sem tam diu in desyderio rerum mihi charissimarum. epist. 24. b

Desyderio libertatis, odioque diutina seruitutis. 11. fam. 14

Desyderio nostri te æstuarè putarem. 7. fam. 33

Ego si Scipionis desyderio me moueri negem, quàm id re- ctè faciam, videret sapientes, sed certè mētiar. de Amic. 9

Summo meo dolore & desyderio. 3. ad Q. frat. 6

Desyderio tui mortuam esse. 1. ad Att. 6

Desyderio tui oblanguerunt literulæ meæ. 16. fam. 18

Desyderio virium teneri. de Senect. 29. a

Desyderia naturæ. de Finib. lib. 2. 25

Valete mea desyderia, valete. Terentia, lib. 14. 6

Qui hominis seditiosū imagine, desyderia imperitorum mi- sericordia commoueret. pro Rab. 95. b

Etenim quis hoc non videt, desyderio ista condiri omnia

Tusc. q. lib. 5. 70

Desyderatio.

At non est voluptatum tanta quasi titillatio in senibus, cre- do: sed ne desyderatio quidem. nihil autem est molestum, quod non desyderes. de Senect. 43. a

Desyderabile.

Nihil enim desyderabile concupiscunt. de Fin. lib. 1. 42

Detego.

Quia possit fieri, vt patefacta & detecta mutentur. 4. Acad. 219. a

Deter, vide post Detrimentum.

Detergo.

Cum neque caligans detergit sydera nubes. in Arat. b

Quid quæris? iamne ad centena Cluuiantum aduentare vi- detur: sed primo anno L x x x. deterimus. ad Att. lib. 14. 306. 4. a

Determino.

Etid quod dicit, spiritu, non arte determinat. 3. de Orat. 96. a

Omnia defixa tu? glomerās determinat annus. de Diu. 84. b

Determinatio.

Conclusio, est exitus & determinatio totius orationis. 1. de Inuent. 109. a

Cæli complexus, extrema ora & determinatio mundi. 2. de Nat. d. 146. a

Determinatus.

Determinatus cursus. 2. de Nat. d. 146. a

Detrimentum.

Providere nequid Respub. detrimenti accipiat. 5. Philip. 188. a

Curare ne quid detrimenti Respub. capiat. epist. 260

Videret nequid Respub. detrimenti caperet. pro Milone, 52. a.

1. in Catil. 2. a

Tamen si quid Lepidus bene sentiens detrimenti cepisset, hoc omne assignatum iri, aut pertinaciæ meæ, aut timori videbam. epist. 154. b

Plusque in ipsa iniuria detrimenti est, quàm in his rebus emolumentis, quæ iniuria pariuntur. 1. de Fin. 82. a

Neque tamen refugiendo commissuri sumus, vt maius de- trimentum Respub. accipere possit. epist. 159. b

Accipere detrimentum in re aliqua. pro Pomp. 6. b

Ne illa peregrinatio detrimentum aliquod afferret rei fa- miliari, eodem magnam partem fortunarum traiecit sua- rum. ad Att. 265. b

Respub. detrimentum fecit, quòd per te, & c. 6. Verr. 18. a

Nostro incommodo detrimentoque, si ita est necesse, dolea- mus. de Claris Orat. 3. a

Non sine magno Reip. detrimento. 6. Verr. 17. a

Quicquid sine detrimento possit commodari, id tribuatur cuique. Off. 2. b

Tua ista detrimenta sunt, illa nostra. in Ant. 179. b

Plura detrimenta publicis rebus, quàm adiuuenta per ho- mines eloquentissimas importata. de Orat. 88. b

Detrimenta atque damna cum maximis iniuriis contume- liisque perferre. 5. Verr. 196. a

Deter.

Sic in iudiciis deterior causa sit eorum qui fugerint, quàm qui, & c. pro Cecinna, 34. a

Nec ideo est Gaditanorum causa deterior, grauiissima enim, & plurimis rebus est fulta. pro Corn. 62. b

Theophrastus author haud deterior, mea quidem sententiā. de Leg. 172. b

Deterior quàm ceteri. 4. de Fin. 70. a

Res verbo fieri interdum deterior solet. in Ant. 215. b

Corrigere & deterius facere. 2. de Nat. d. 123. a

Nisi hoc ita statuisses, in re tam manifesta, quicquid dixis- ses, te deterius esse facturum. 5. Verr. 114. a

Quicquid aut addideris, aut mutaueris, aut detraxeris, vi- tiosius & deterius futurum. 3. de Orat. 17

Ego valeo, sicut soleo, paululo tamen etiam deterius, quàm soleo. epist. 70. b

Quæ tam inculta de malis Græcè, Latine scripta deterius, de Fin. 50. b

Deterioris verbum in eum maximè cadit, qui sit vnus om- nium mortalium sine vlla dubitatione deterrimus. de Arusp. resp. 52

Ruina rem nō fecit deteriore, haud scio an iam fructuosiorē. ad Att. lib. 4. 307. 3. a
 Ut si qua res honestiori ordini placeat, quæ a deteriore ordine improbetur. ad Heren. 27. b
 Iam principio ausus est dicere, non posse hæredem esse Cæcenniam Cecinnam, quod is deteriore iure esset, quam ceteri ciues, &c. pro Cecinna. 13. a
 Deteriore statu esse. de Ar. 238. b
 Deteriore tempore absens auctonatur. pro Quintio. 11. a
 Deteriores, repulsos (quod iam audietis) hos appellat, quorum & mentes & res sunt perditæ, longèque a communi salute disiunctæ. de Arusp. resp. 49. 53
 Deteriores iugulare cupio, meliores vincere. in Ant. 256. b
 Ex his angustis ista euaserunt deteriora, quam Aristonis. de Fin. 120. b
 Si quæ in his corrigere voluit, deteriora fecit. lib. 1. de Fin. 20
 De repulsis & deterioribus multa. de Arusp. 257. b
 Homo deterrimus. ad Heren. 17. b
 Tertius verò ille finis deterrimus, ut quanti quisque se ipse faciat, tanti fiat ab amicis. de Amic. 107. b
 Mortalium deterrimus. de Arusp. resp. 52. a
 Natura non optima putanda potius, quam deterrima. 2. de Nat. d. 26
 Deterrima via. 9. ad Att. 31
 Quod optimo dissimillimum est, id est deterrimum. de Optimo. 243. b
 Deterrimæ mulierculæ. 5. Verr. 66. a
Deterro.
 Sed ut ego te ad certam laudem adhortor, sic a dimicatione deterro. epist. 7. b
 Non te Bruti nostri vulticulus ab ista oratione deterrere. ad Att. 235. b
 Itaque non deterrere sapientem mors, quo minus in omne tempus Reipub. consulat. Tusc. 168. b
 Neque is sum, qui his delecter, aut utar omnino literis quæ animos nostros deterrere atque auocant a religione. de Arusp. resp. 16. a
 Nec verò Aristotelem in philosophia deterruit a scribendo amplitudo Platonis, nec ipse Aristoteles admirabili quadam scientia & copia cæterorum studia restinxit. de Clar. 197. b
 Cæsar sanos homines a scribendo deterruit. de Clar. 189. b
 Me quidem auctoritas tua a nimio mærore deterruit. ad Att. 278. b. ad Brutum. 19
 Deterruit pudor. 5. fam. 27
 Aut ne deterruisset alios a studiis. de Finib. lib. 1. 20
 Neque hæc in eam sententiam disputo, ut homines adolescentēs a dicendi studio deterream. de Orat. 94. b
 Nisi eos per se fœditate sua turpitudine ipsa deterreat. 3. de Finib. 59. a
 Deterrere a bello faciendo. pro Fonteio. 22. a
 Deterrere ab industria. 1. de Finib. 6. a
 Deterrere ab iniuria. 5. fam. 5
 Sceleratos ciues timore ab impugnanda patria deterrere. ad Att. 284. b
 Deterrere aliquem ne faciat aliquid. pro Quint. 3. b
 Deterrere me de meo statu nullis contumeliis possunt. 11. fam. 19. in epist. D. Bruti.
 Num igitur eorum frequentia Stoici de sententia deterruntur. 2. de Diuin. 64
 Is nulla re deterreri a proposito potest. ad Att. 280. b. Bruto. 11. 4. a
 Deterrenda liberalitas. 2. Offic. 92. a
 Vereor ne maiorem vim ad deterrendum habuerit, quam ad cohortandum. 1. de Orat. 135. a
Deterritus.
 Deterritus pudore. ad Att. lib. 10. 206. 3. a
 Nemo enim necessitudine & amicitia te deterritum ab officio dicet. Cælius Ciceroni. lib. 8. 14
Detestor.
 De proximo bello civili non libet dicere, Ignoro causam: detestor exitum. 8. Philip. 239. a
 Detestaris hoc diligenter x 1. Cal. Mart. ad Att. 146. b

O dii immortales, auertite & detestamini quæso hoc omen. 4. Philip. 158
 Si vitant, fugiunt, audire de te nolunt: quum viderunt, tanquam auspiciū malum detestantur, &c. in Vatinius. 30
 Omnes memoriam Consulatus tui, facta, mores, faciem denique ac nomen a Repub. detestantur. in Pisonem. 76
 Nunc ut a me P. C. quandam propè iustam patriæ querimoniam detester ac deprecere, percipite quæso quæ dicæ. in Catil. 19. a
 Quæque is de diis immortalibus dixerit, inuidiæ detestandæ gratia dixisse. 1. de Nat. d. 87. Id est, amouendæ.
Detestabilis.
 Nulla tam detestabilis pestis est, quæ non homini ab homine nascatur. 2. Offic. 22. a
 Tetra enim res est, misera, detestabilis, omni contentione, velis (ut ita dicam) remisque fugienda. 3. Tusc. q. 43. a
 Detestabilis alicui. 2. Philip. 75
 Nil tam detestabile, tamque pestiferum, quam voluptas. de Sen. 37
 Metui verò, & in odio esse, inuidiosum, detestabile, imbecillum, caducum. 1. Philip. 25. a
 Omen detestabile auertat deus. 11. Philip. 296. a
 Non te execrandum Pop. Romano, non detestabilem, non omnes tibi deos, omnes homines & esse inimicos, & futuros scias. 2. Philip. 75. a
 Iam ægritudinem laudare, vnam rem maximè detestabilem, quorum est tandem philosophorum. Tusc. 221. b
 O detestabilem hominem. 2. Philip. 106
 Quæ dirimi nisi detestabili scelere non potest. Læli. 27
 Quo detestabilior istorum immanitas qui lacerarunt omni scelere patriam. 1. Offic. 83. a
Detestatio.
 Cum pro detestatione tot scelerum, vnam aram nefariè consecrarat. pro Domo sua. 241. b
Detexo.
 His non perpetuum detexens conficit orbem. in Arat. b
 Nunc ego te ab summo iam detexam exordio. ad Heren. lib. 2. 80. Id est, aperiam.
 Et ad extremum ipsi se compungunt suis acuminibus, & multa querendo reperiunt, non modò ea quæ iam non possunt ipsi dissoluere, sed etiam quibus antè exorsa, vel potius detexta propè retexantur. 2. de Orat. 86. a
Detineo.
 Consilium tuum etiam non in longinquum tempus differs, tamen suspensum me detines. ad Att. 254. b
 Detinere aliquem lepore. ad Att. lib. 4. 84. 2. a
 Nonnullis etiam ipsi magistratus veniebant in suspicionem, detinuisse nos, & demoratos esse, dum, &c. 12. fam. 35. in epist. Lentuli.
 Nunquam est enim quin aliquid memoriæ tradere velimus, & tum maximè, cum aliquo maiore negotio detinemur. ad Heren. 23. b
 Hactenus Thessaloniciæ detentus sum. ad Att. 48. b
 Detineri in alienis negotiis. 2. de Inuent. 217. a
Detorqueo.
 Nam & voluptates blandissimæ dominæ sæpe maiores partes animi a virtute detorqueunt. 2. Offic. 56. a
 Naturam detorsit a latere in dextram partem. de Vniu. 31
 Ut ea ipsa nescio quomodo rursus detorqueres, & oratori propria traderes. de Orat. 91. b
 Nisi quos a recta ratione, natura vitiosa detorsisset. Tusc. q. lib. 5. 66
 Fletere & detorquere voluntatem alicuius. pro Cælio. 16. a
Detortus.
 Aptas malit, & integras omnes partes corporis, quam eodè vsu imminutas & detortas habere. 3. de Fin. 27. a
Detraho.
 Hoc si non vtor, non tibi iniuriam facio, sed de meo iure aliquid & commodo detraho. 3. Verr. 16. a
 Qui autem interpretes iuris vituperat, si imperitos esse dicit, de omnibus, non de iure detrahit. pro Cecinna. 51. a
 Paruis enim momentis, multa natura aut effingit, aut mutat, aut detrahit. de Diuin. 105. b

Dat de lucro, nihil detrahit de viuo, minus igitur lucri facit. pro Flacco. a
 Efficit hoc philosophia: medetur animis: inanes sollicitudines detrahit. 2. Tusc. 8
 Concedere aduersario id ipsum, quod tibi ille detrahit. de Orat. 135. b
 Multæque res sunt, in quibus de suis commodis viri boni multa detrahunt, detrahi que patiuntur: &c. de Amic. 51. a. Offic. 37
 At hinc non modò illum inimicum ex Gallia sententiis suis non detrahebant, sed & propter rationem Gallici belli prouinciam extra ordinem decernebant. de Prouinc. Consul. 15. a
 Nunc propter intermissionem forensis operæ, & lucubrationes detraxi, & meridiationes addidi, quibus antea non utebar. de Diuin. 137. b
 Collegam quidem de cælo detraxisti. 2. Philip. 204. a
 Qui sacerdotem ab aris detraxisti. de Arusp. 250. b
 Dionysius Ioui aureum detraxit amiculum. de Nat. d. 76. b
 Cæsar Deiotaro detraxit Armeniam a Senatu datam. de Diuin. 125. b
 Nihil enim detraxit tibi senatus, nisi id quod per eandem religionem dari alteri non potest. epist. 5. b
 Neque Quintus Metellus quicquam de virtute sua detraxit, quod cessit L. Saturnino. Antequam iret in exilium, 197. b
 Detraxit vnam partem ex toto. de Vniu. 29
 Postremò sicuti ciuitati sociæ tantum detraxit, quantum commodum fuit. in Verrem. a
 Senatorem Populi Romani si non inuitauerunt, honorem debitum detraxerunt non homini, sed ordini. 6. Verr. 21. a
 De hoc ego teste detraham. pro Cecinna. 9. a
 Nihil mihi detrahā, cum illis exactæ ætatis seuerissimè fructum, quem meruerunt, retribuā. pro Sexto Roscio Amerino. 51. b
 Nihil cuiquam quod in se transferat, detrahet. Offic. 399
 Quantum operibus tuis diuturnitas detrahet, tantum affectet laudibus. pro Marc. 131. b
 Ne de C. Lælii gloria detraham. de Orat. 88. b
 Ut ipse de me detraham. in Verr. 212. b
 Ut hunc Oppianicum aliquid agentem, ac nihil eiusmodi cogitantem, ad hanc accusationem detraheret. pro Cluentio. 142. a. Hoc est, pertraheret.
 Egi cum Claudia vxore tua, & cum vestra sorore Mutia, ut cum ab illa iniuria detraherent. epist. 60. b
 Saltem aliquod de pondere detraxisset, & paulo minoris æstimauisset ea, quam Peripatetici. 4. de Finib. 46
 Si quis hanc consuetudinem plerisque in rebus bonos oblectandi tibi detraxerit. in Ant. 25. b
 Nunquam committit, ut alienum appetat, & id quod detraxerit, sibi assumat. 3. Offic. 29. a
 Si quid ex iis rebus, quas tibi fortuna elargita est, nonnullorum hominum perfidia detraxerit. epist. 5. b
 Ab iniuria detrahere. Q. Metello. lib. 5. 2. 16. a
 Detrahere ægritudinem. Tusc. q. lib. 4. 50
 Detrahere aliquem de cruce. de Arusp. b
 Detrahere aliquem in iudicium. pro Mil. 29
 Detrahere aliquid alteri, & hominem hominis incommodo suum augere commodum, magis est contra naturam, quam mors, quam paupertas, quam dolor, quam cætera quæ possunt aut corpori accidere, aut rebus externis. Offic. 326
 Detrahere alteri sui commodi causa, magis est contra naturam, quam mors, quam dolor, quam cætera generis eiusdem. Offic. 330
 Detrahere aliquid de opera publica priuatis studiis. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 6
 Detrahere aliquid de summa. in Verr. 204. b
 Detrahere quod cuique quis possit, emolumentum sui gratia. Offic. 327. de Arusp. resp. 47
 Detrahere de aliquo, & eum in inuidiā vocare. pro Rab. 94. b
 Detrahere de auctoritate Senatus. pro Cluentio. 111. a
 Detrahere de fama alicuius. epist. 38. b

Detrahere de honestate alicuius. de Inu. 66. b
 Non cessat de nobis detrahere. ad Att. lib. 11. 24
 Detrahere de se ipso. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 16
 Detrahere de Senatu. pro Rab. 14. a
 Sermo eorum, qui de te detrahere volunt. ad Quint. frat. 299. b
 Detrahere ex summa. ad Att. lib. 10. 195. 19. a
 Detrahere laudem. pro Lege Manil. 6. a
 Detrahere quid de aliquo, quod sibi assumat. de Fin. lib. 3. 55
 Mihi, quod potuit sceleratorum furor detrahere, eripuit, abtulit, dissipauit. Postquam. 202. b
 Sibi detrahere. 6. Verr. 47. a
 Detrahere cruenta spolia. pro Rosc. Amer. 87. a
 Detrahere torquem hosti. 1. de Fin. 34. a
 Non solum calamitatem mihi detraxisse, sed etiam dignitatem auxisse videmini. Postquam. 4. a
 Scribæ nomine de tota pecunia binæ quinquagesimæ detraxerunt. 5. Verr. 156. a
 Cum aliquod de illo detrahat, nefas esse approbare. ad Att. 135. b
 Claudia patrem triumphantem de curru detrahi passam non est. pro Cæli. 44. b
 Ne P. Clodius, quum in iudicium detrahi non posset, ut oppressam ciuitatem teneret. pro Milone. 28. a
 Si tibi vnum hoc detrahi potest. 5. fam. 46. id est, euelli ex animo.
 Cum de absentibus detrahendi causā, maledicè contumeliosèque dicitur. 1. Offic. 188. a
 Ut ad ea, quæ accusatores deformandi eius causa, detrahendæ, spoliandæque dignitatis gratia dixerunt, primum respondeam. pro Cælio. 2. a
 Cum ipse de ea facultate, si quam habet, aliquantum detracturus sit. in Verr. 62. b
Detrahens.
 Socrates de se ipse detrahens. Acad. 5. b
 Nihil operæ reipub. detrahens. de Finib. lib. 3. 6
 Verba modò mutantem, de opinionibus nihil detrahentem. de Fin. lib. 4. 19
Detractus.
 Si absenti mihi vnius mēis labor detractus esset. epist. 34. b
 Celeritas detracta de causa est: boni tamen aliquid accessit ad causam. 6. Philip. 214. a
 Hoc non de summa frumentum detractum est, sed translatum in Centuripinos. 6. Verr. 18. a
 Restituere id quod detractum est ex aliqua re. pro R. P. 129. b
 Nequid de summo meo erga te amore detractum esse videatur. Appio. lib. 3. 12. 10. a. Id est, ablatum aut imminutum
 Hæc autem res habet hoc certè, ut nihil possit neque additum, neque detractum de re familiari latere. pro Clu. 66. a
 Nihil enim, mihi crede, de te detractum, sed aliquid etiam de virtute significatum tua. pro Planc. 270. b
 Ne vera laus ei detracta oratione nostra, nec falsa afficta esse videatur. pro Pomp. 5. b
 Quo quis callidior est, hoc inuisior, detracta opinione probitatis. Off. 39. b
 Commentarii Cæsar's nudi omni orationis tanquam veste detracta. de Clar. 189. b
 Cor, &c. detracta utilitate. quid habet venustatis? de Nat. deor. 1. 65
 Quasi detractis de homine sensibus. lib. 1. de Finib. 21
 Fingere aliquem detractis omnibus vitiis, atque omni laude cumulatam. de Orat. 94. b
Detractio.
 Non igitur magis est contra naturam morbus, aut egestas, aut quid eiusmodi, quam detractio, aut appetitio alieni. 3. Offic. 38. a
 Ipsa detractio molestiæ consecutionem affert voluptatis, de Finib. lib. 1. 30
 Nec verò desyderabat aut alimenta corporis, aut detractionem consecuti & consumpti cibi. de Vniu. 23. a. Id est, exonerationem alui.
 Cuius loci detractionem fieri velit. ad Att. 12. 44
 Statuæ enim ipsæ efficiuntur detractione. de Diuin. 118. b
 mm. liii.

Detrudo.

Id fit, quum speculorum lzuitas hinc illincque altitudinem assumptit, & ita dextra detrudit in lzuam partem oculorum, lzuaque in dextram. de Vniuers. 55. a

Quatuor enim muros, & quatuor muros cepi, & arcem eorum tota, ex qua me niues, frigora, imbres detruserunt. epist. 66. b

Quæ me ita conficiunt, vt ii voluerunt, qui me de mea sententia detruserunt. Terentiz, lib. 14. 23. id est, coegerunt sententiam mutare.

Sin aliquando necessitas nos ad ea detruserit, quæ nostri ingenii non erunt. 1. Off. 160. a

Non putant satis conuersam esse Remp. nisi in eandem impiorum pœnam optumè meritis ciues detruserint. pro Flacco, 73. a

Ad id quod facere possit, aliquem detrudere. 1. de Orat. 64. a

Detrudere ciues in pœnam. pro Flacco 73

Detrudere comitia in alium mensem. 1. ad Q. frat. 29

Detrudere comitia in tempus aliquod. 4. ad Att. 50

Decessi, vnus hominis telo perterritus, deiectus, detrususque sum. pro Cecinna, 34. a

Quoniam in tantum luctum & laborem detrusus es, quantum nemo vnquam ad Q. frat. lib. 1. 58

Detrudi de saltu, agroque communi. pro Quintio, 14. a

Oratorem in iudicia & contumelias tanquam in aliquod pistrinum detrudi: & compingi videbam. Orat. 89. b

Potestne detrudi quisquam, qui non attingitur: pro Cecinna, 36. a

Detrusus.

Detrusum bellum in Hispaniam. 10. fam. 53. in epist. Planci.

Atque is agitatione & motibus linguæ, quum depulsus & quasi detrusum cibum accipit, depellit. 1. de Nat. d. 101. a

De stomacho loquitur.

Deturbo.

Suum quenque scelus de sanitate ac mente deturbat. in Pisonem, 89. b

Illi autem statuam istius perfimilem, quam stare celeberrimo in loco voluerat, ne suauissimi hominis memoria moreretur, deturbant, affligunt, comminuunt, dissipant. in Pisonem, 74. a

Tyndaritani statuam istius deturbarunt. in Verr. 221. b

Deturbare ædificium. ad Q. frat. lib. 3. 24. 13. a

Debueris, aut potueris, P. Quintium de possessione deturbare. pro Quintio, 56. a. in Parad. 121. b

De fortunis omnibus P. Quintius deturbandus est. pro Quintio, 16. a

Itaque crebras, vel potius quotidianas cõpellationes meas non tulit, & c. sed certa re iam & possessione deturbatus est. Cornificio, lib. 12. 25. 5. a

Sed hoc scito, tuos veteres hostes, nouos amicos, vehementer literis percussos, atque ex magna spe deturbatos iacere. Cn. Pompeio, lib. 5. 7. 2. a

Deuexo.

Atque ego celeriter Veliam deuexis, Brutum vidi: quanto meo dolore, non dico. 1. Philipp. 6

Deuenio.

Deuenit, aut potius incidit in istum, eodem deceptus supercilio Græcus atque aduena: & c. in Pisonem, 55

Deuenimus in eam fortunam. 4. fam. 19. in epistol. Seruui Sulpitii.

Quæ cuiusmodi sunt, facilius iam intelligemus, cum ad ipsa ridiculorum genera deuenerimus. de Orat. 131. b

Deuenire ad Senatum. 7. Verr. 98. a

Sic nonnullos videmus qui Oratores euadere non poterunt, eos ad iuris studium deuenire. pro Murena, 26. a. Id est, conferre se ad studium.

Deuenire in medium certamen atque discrimen. 1. de Oratore, 2. a

Nolebam istum nostrum familiarem sermonem in alienas manus deuenire. 1. ad Att. 15

Discessi ab eo bello, in quo aut in acie cadendum fuit, aut in aliquas insidias incidendum, aut deueniendum in victoris manus. Mario, lib. 7. 3. 10. a

Deuexatus.

Per tot annos respublica deuexata. epist. 154. b

Deuexus.

Lucus Vestæ qui à Palatii radice in nouam viam deuexus est. 1. de Diuin. 163. a

Deuexa ætas à laboribus ad otium. 9. ad Att. 38

Deuincio.

Charitate homines deuincit sanguinis coniunctio & beneuolentia. 1. Off. 79

Mentem hominis, volutate libera spoliata, necessitate fati deuinciunt, qui introducunt causarum seriem sempiternam. de Fato, 16

Eloquentia nos iuris legumque societate deuinxit. de Nat. deor. 56. b

Qui in Italia omnes omnium gẽtium partes tribus triumphis deuinxit. in Pisonem, 85. b

Muneribus, monumentis, congiariis, epulis, multitudinem imperitam lenierat: suos præmiis, aduersarios clementiæ specie deuinxerat. 3. Philip. 121. a

Hunc vir clarissimus, mihi que multis repugnantibus amicissimus Cn. Pompeius omni cautione, fædere, execratione deuinxerat. pro Sestio, 12. a

Non faciet Remp. loquentem, nec ab inferis mortuos excitabit, nec aceruatim multa frequentans, vna complexione deuinciet. in Orat. 47. a

Attellam, Cumas, Neapolin, Pompeios, Nuceriam suis præfidiis deuincient. de Leg. Agr. 85. a

Præscribere enim se arbitrabatur, vt sine studiis diffensionis sententiæ dicerentur, si sedem ipsam ac templum publici consilii religione concordiz deuinxisset. pro Domo sua, 100. a

Tum viros primos & homines honestissimos summo beneficio, in perpetuum tibi tuisque deuinxeris. Memmio, lib. 13. 3. 2. a

Qui si sensit quo se scelere deuinxerit, non dubito quin fit miserimus. de Arusp. resp. 4. pro Cælio, 40. a

Liberalitate deuincire aliquem. Lentulo, lib. 1. 9. 10. a

Deuincire aliquem vi. Offic. 1. 53

Deuincire sibi quempiam officio & obseruantia. 13. fam. 6

Deuincire aliquem locum religione. pro Domo sua, 101. id est, dedicare.

Affinitate sese alicui deuincire. de Claris Orat. 50. a

Tum artibus, tum opera, tum facultatibus deuincire hominum inter homines societatem. 1. Offic. 33

Deuincire sermone suo vel familiaritate. 1. ad Q. frat. 38

Deuincire societate. 2. de Nat. d. 222. a

Deuinciri firma societate. 1. Offic. 81

Verba comprehensione deuincire. de Claris Orat. 71. a

Id indicant fœdera, quibus etiam cum hoste deuincitur fides. 3. Offic. 151

Cleomenes ab isto donis, beneficiisque plurimis deuinciebatur. 7. Verr. 65. a

Nunc tanto sum deuinctus eius beneficio, vt nemini plus debeam. epist. 88. b

Hic tibi tua præstanti in eum liberalitate deuinctus est. epistol. 6. b

Præferim in his studiis, quibus vterque nostrum deuinctus est. Appio Pulchro, lib. 3. 13. 4. a

Deuinctus.

Deuinctus consuetudine. pro Arch. 4

Deuinctus officiis. 6. fam. 35

Deuincta voluntas alicuius beneficio. 1. ad Att. 25

Cn. Pompeium nouo reditu in gratiam quasi deuinctum arbitrabatur. pro Milone, 67. a

Quod si feceris, me, quem voluntate & paterna necessitudine coniunctum semper habuisti, maximo beneficio deuinctum habebis. ad Att. lib. 16. 342. 4. a

Illum filium familiæ, patre parco ac tenaci, habere tuis copiis deuinctum non potes. pro Cælio, 28

Vt cum nuptiis alligati simul, & testamenti spe deuinctum possit habere in potestate. pro Cluentio, 142. a

Deuinctam consuetudine domum tenere. pro Archia, 4. a

Quam præfidiis confirmaretis, coloniis occuparetis, omnibus vinculis deuinctam & constrictam teneretis: pro Leg. Agr. 9. a

Omnes ferè familiarissimi eius, quasi deuincti meis magnis veteribus officiis, me diligenter obseruant. epist. 87. b

Domitæ sunt à Cæsare maximæ nationes, sed nondum legibus, nondum iure certo, nondum firma pace deuinctæ. de Prouinc. Consul. 16. a

Deuincta quæ fuerunt omnia, sint vnum. de Vniu. 17

Ad duas dissimiles res duo deuincta interdicta sunt. pro Cecinna, 67. a

Ita putauit Senatus, quum reo tribus ederentur hæ, quas is largitione deuinctas haberet, eosdem fore testes & iudices. pro Plancio, a

Nec in impeditis ac regum dominatione deuinctis, nasci cupiditas discendi solet. de Claris Orat. 22. a

Deuincio.

Duellius qui Pœnos primus classe deuicerat. de Senect. 41. a. Orat. 211. b

Nuceriam suis præfidiis deuincient. contra Rul. 73. b

Cum ad fluuium Sagram Crotoniatas Locri maximo prælio deuicissent. de Nat. d. 27. b

Et cum iis, quos vi deuiceris, consulendum est: tum ii qui armis positis ad imperatorem fidem confugiunt, quantum murum aries percusserit, recipiendi sunt. Offic. 1. 53

Deuincere aliquam ciuitatem seu nationem bello. 1. Offic. 53. ad Brutum, 15. 14. 2. de Nat. d. 9. a

Tu ad deuincendas perfringendæque leges valuisti. in Catil. 101. b

Deuictus.

Quibus Consulibus Capua deuicta, atque capta est. 2. de Legge Agr. 88. a

Qui riuus classe deuicta, multas ipsi (Claudio) lachrymas, magnam populo Romano cladè attulit. 2. de Nat. deorū, 12. a

Deuito.

Vt quoniam criminum vim subterfugere nullo modo poterat, procellam temporis deuicaret. 2. Verr. 5. a

Deuitare incommodum. 2. de Inuent. 134. a

Nullum ab iis, qui in certamen descendant, deuitari dolorè. 2. Tusc. 9. 105. a

Si nec hic, nec illic eum videro, deuitatum se à me putet. ad Att. lib. 9. 19

Deuitatio.

Facilior enim & explorator deuitatio legionum fore videtur, quam piratarū qui apparere dicuntur. ad Att. lib. 16. 5

Deuius.

Homo amentissimus atque omnibus consiliis præceptis & deuius. 5. Philip. 191

Deuium est *ἄπιστος*. 7. ad Att. 23

Deuium iter. 1. Tuscul. 114. a. ad Att. lib. 4. 72. 8. a. ibidem, 306. 1. a

Oppidum deuium Beroam perfugisti. in Pisonem, 71. a

Quid potest esse tam flexibile, tam deuium, quam animus eius, qui ad alterius non modò sensum ac voluntatem, sed etiam vultum atque nutum conuertitur. de Amic. 77

Id & nobis erit iucundum, & tibi non sanè deuium. 2. ad Att. 15

Stulte Aquinates. sed tamen in via habebant. quid Anagnini qui quum essent deuii, obuiam ei descenderunt, vt istū tanquam si esset Consul, salutarerit. 2. Philip. 104. a. Id est extra viam positi.

Metellus per itinera deuia ad campum currebat, & c. ad Atticum, 56. b

Trebonius itineribus deuiis proficiscitur in prouinciam. ad Att. 25. b

Deunx.

Ex deunce & femuncia aliquem hæredem facere. pro Cecinna, 13. a

Deuoco.

Ad gloriam deuocant, ad triumphum, ad gratulationem, ad summum honorem Senatus, equestris ordinis gratiam, populi charitatem. de Prouinc. Consul. 23. a

Socrates autem primus philosophiam deuocauit è cælo, & in vrbibus collocauit. 5. Tusc. 16. a

Nihil est quod eum de prouincia deuocent. de Prou. Consul. 23

In suspicionem maleficii deuocari. ad Heren. lib. 2. a

Deuolo.

Falsi amici, simul ac fortuna dilapsa est, deuolant omnes. ad Heren. 29. b

Fatetur se non bellè dicere, non ad voluntatem loqui posse, non ab afflicta amicitia transfugere, atque ad florètem aliam deuolare. pro Quintio, 62. a

Deuoluo.

Cui quum pridie frequentes essetis assensi, postridie ad spē estis inanem pacis deuoluti. 7. Philip. 225

Deuoro.

Verbum ipsum omnibus modis animi & corporis deuorabat, & c. pro Sest. 27

Segulium negligamus, qui res nouas quærit: non quò veterem comederit (nullam enim habuit) sed hanc ipsam recentem nouam deuorauit. Bruto, lib. 11. fam. 35

Quid enim tibi faciã, qui illos libros deuorasti? 7. ad Att. 14

Ille autem regis hæreditatem spe deuorarat. Att. lib. 1. 11. 18. a

Quapropter Quirites expectate legatorum reditum, & paucorum dierum molestiam deuorate: qui quum redierint, si pacem afferent, cupidum me: si bellum, prouidum iudicatore. 6. Philip. 215

Non enim arbitror, quum post meum discessum, omnium locupletum fortunas, omnium prouinciarum fructus, & Tetrarcharum ac regum bona, spe & auaritia deuorasses, argenti & supellectilis meæ cupiditate cæcatum. pro Domo sua, 48. a

Cum partim eius prædæ profundæ libidines deuorassent partim, & c. in Pis. 90. b

Deuorare hominum ineptias & stultitias. de Claris Ora. 127. Id est, patienter ferre & dissimulanter.

Deuorare omnem pecuniam publicam non dubitauit. in Verr. 188. b

Prædam spe & opinione deuorare. 3. Verr. 96. in Pis. 38. a

Stomachi partes quæ sunt infra, quam id quod deuoratur, dilatantur: quæ autem supra, contrahuntur. de Nat. 53. b

Itaque eius oratio nimia religione attenuata, doctis & attentè audientibus erat illustris: à multitudine autem, & à foro, cui nata eloquentia est, deuorabatur. de Claris Orat. 156. Id est, non intellecta transmittabatur.

Dudum circunrodo quod deuorandum est. ad Att. 57. b

Deuoratus.

In quo tu accepta tamen & deuorata pecunia Vtinachorum, centum talenta euomere non poteris. in Pis. 71. a

Quæ ciuitati facta est iniuria: at molestè fert ciuitas: credo: amissum est enim præter spem, quod erat spe deuoratum lucrū. pro Flacco, 44. a. Metaphora sumpta à canibus voracibus, qui ostenso sibi fructu, increpant malis, & mandentium speciem præbent, gestientes auiditate & gannientes.

Patrimonium comestum & deuoratum. in Sallust. 12. a

Qui suis rebus exhaustis, beneficiis Cæsaris deuoratis, fortunas nostras concupierunt. 15. Philip. 344

Deuouo.

Mèque ac meum caput hac conditione deuoui, vt si, & c. pro Dom. sua, 242. b

Cum me fortunisque meas, pro vestra incolumitate, otio, concordiaque deuoui. Postquam. 198. b

Agamemnon deuouit Dianæ, quod in suo regno pulcherrimum natum esset illo anno: immolauit Iphigeniam, qua nihil erat eo quidem anno natum pulchrius. 3. Off. 127

Videte etiam P. Decii auctionem clarissimi viri, qui maiorum suorum exempla persequens, pro alieno se ære deuouit. 11. Philip. 299

P. Decius deuouit se, & in aciem Latinorum irrupit armatus. de Diuin. 91. b

Quæ vis Coclitum, contra omnes hostium copias, tenuit in ponte solum: quæ patrem Decium, quæ filium deuouit, ac immisit in armatas hostium copias. in Parad. 13. a

Ut quidam imperatores etiam seipso diis immortalibus, capite velato, verbis certis pro Repub. deuouerunt. 2. de Nat. d. 2. de Fin. 98. a

Vixerat M. Curius cum P. Decio, qui quinquennio ante eum Consulere se pro Rep. quarto Consulatu deuouerat. de Senect. 39. a

Num etiam eius collega P. Decius, princeps in ea familia consulatus, cum se deuoueret, & equo admissio in mediâ actem Latinorum irruerat. de Fin. 77. b

Se & caput suum aliqua conditione deuouere. pro Domo sua, 112. a

Deuotus.

Deuotus & donatus studius. 3. Tusc. 2

Accedit etiam, quod expectatione omnium, fortissimo & clarissimo viro T. Annio deuota & constituta hostia esse videtur. de Arusp. resp. 4

Deuota sacris fida. in Catil. 11. a

Deuotio.

Eius deuotionis me esse conuictum iudicio deorum, & testimonio senatus, confessione inimicorum maxime lætor. post reditum ad Quir. 1

Hanc ego deuotionem capitis mei, quum ero in sedes meas restitutus, tum denique conuictam esse & commissam pu- tabo. pro Domo sua, 112

In deuotione vitæ, & in ipso genere mortis imitatus est P. Decium filius. pro Rab. Posth. 2

Tu autem etiam Deciorum deuotionibus placandos deos esse censet. 3. de Nat. d. 10

Nullas deis exis sperandis habere possum in eius rebus. 3. ad Quint. frat. 13

Deus.

Roges me, quid, aut qualis sit Deus, auctore utar Simonides: de quo cum quaesisset hoc idem tyrannus Hiero, deliberrandâ causa sibi vnum diem postulauit. Cum idem ex eo postredie quaereret, biduum petiit, cum sæpius duplicaret numerum dierum, admiransque Hiero quaereret cur ita faceret, quia quanto (inquit) diutius considero, tanto mihi res videtur obscurior. 1. de Nat. d. 42

Deus qua facie sit, aut ubi habitet, ne quaerendum quidem est. Tusc. q. lib. 1. 55

Deus est qui viget, qui sentit, qui meminit, qui præuidet, qui tam regit & moderatur & mouet id corpus, cui præpositus est, quam hunc mundum princeps ille deus. Som. Scip. 29

Deus qua mente sit futurus, quando ei aliquid ab impiis do- natur, vetat Plato dubitare, cum vir nemo bonus ab improbo donari velit. 2. de Leg. 40

Nec verò Deus ipse, qui intelligitur à nobis, alio modo intelligi potest, nisi mens soluta quadam, & libera, segregata ab omni concretionem mortali, omnia sentiens & mouens, ipsaque prædita motu sempiterno. 1. Tusc. 54

Si deus esset animus hominis, cur quicquam ignoraret: de Nat. deor. 1. 21

Si mundus est deus, quoniam partes mundi sunt, dei membra partim ardentia, partim refrigerata dicenda sunt. de Nat. d. 1. 19

Sapiens est mundus, & propterea deus. de Nat. d. 2. 28

Deus mundum ædificauit, secundum Platonem in Timæo. Tusc. q. lib. 1. 51

Sic deus ille æternus, hunc perfectè deum beatum procreauit. de Vniu. 17

Deus aliquis hæc gubernabit. 6. ad Att. 32

Harum sententiarum quæ vera sit, deus aliquis viderit. Tusc. 153. b

Deus aliquis mihi medicinam fecisse videatur. 14. fam. 16

Cum tibi siue deus, siue natura dederit animum. Paradox. 118. b

Deus quum similem mundum efficere vellet, ei quod pulcherrimum in rerû natura intelligi potest, & quod omni ex parte absolutissimè est, animal vnu aspeçtabile, in quo omnia animalia continerentur, effectit. de Vniu. 13

Deus effector mundi atque molitor hanc habuit rationem, vt vnum opus totum, atque perfectum ex omnibus totis

atque perfectis absolueret, quod omni morbo senioque careret. de Vniu. 21

Deus vel effector mundi, si natus est, vel moderator, si semper fuit. Tusc. q. lib. 1. 57

Nihil est quod deus efficere non possit, & quidem sine labore vilo. 3. de Nat. d. 133. a. 2. de Diuin. 68

Deus inclusus corpore humano. Diuin. lib. 1. 61

Deus is, qui erat, quum mundum crearet, de aliquando futuro deo cogitans. de Vniu. 25

Deus nulli naturæ obediens aut subiectus. 2. de Nat. d. 56

Deus ille noster Plato. 4. ad Att. 41

Deus Platonis de Timæo, opifex ædificatorque mundi. de Nat. d. 1. 14

Deus Platonius. de Nat. d. 1. 16

Deus præsens & præpotens. de Nat. d. 2. 3

Tantus & tam præsens habetur deus. Tusc. q. lib. 1. 24

Ille princeps deus, qui omnem hunc mundum regit. de Som. Scip. 127. b

Deus singularem hunc mundum atque vnigenam procreauit. de Vniu. 15

Deus procreator mundi, animum ex sua mente & diuinitate quum genuisset, tum denique omne quod erat concretum atque corporeum, substernebat animo. de Vniu. 33

Deus qui omnia genuit, ad alios deos genitos fatur. de Vniu. 49

Deus qui nos melius, quam optare auderemus, liberauit. 7. ad Att. 2

Fors viderit, aut si quis est deus qui hæc curet. 4. ad Att. 29

Si quis deus mihi largiatur, vt ex hac ætate repuerascam. de Sen. 94. b

Nisi quis nos deus respexerit. 1. ad Att. 40

Nisi quis deus, vel casus aliquis subuenerit. 16. fam. 14

Deus significatur beatus & æternus. de Nat. d. 1. 47

Nouem orbibus connexa sunt omnia, quorum vnus est cælestis extremus, summus ipse deus arcens & continens æteros. de Som. Scip. 128. b

Vetat dominans ille in nobis deus iniussu hinc nos suo demigrare. Tusc. q. lib. 1. 60

Qui ordo tibi placet, inquit Catulus, & quæ dispositio argumentorum, in qua tu mihi semper deus videri soles. 2. de Orat. 96. a

Deus vindex constituitur, vt præsentis pœnæ metu religio confirmetur. 2. de Leg. 17

Mundus, deus volubilis. de Nat. d. 1. 14

P. Lentulus, Consul, parens, deus, salus nostræ vitæ, fortunæ, memoriæ, nominis, &c. post reditum ad Quirites, 6

Quid tu autem possis: aut quid homo quisquam: vix iam deus. ad Att. 138. b

Dei formam intelligi non posse censet Aristoteles. de Nat. deor. 1. 27

Dei formam mutabilem esse vult Heraclides Ponticus. de Nat. d. 1. 26

Dei formam quæri non oportere, Socrates apud Xenophontem. de Nat. d. 1. 24

Dei notitiam nullum est animal quod habeat præter hominem. 1. de Leg. 18

Dei speciem cogitatione percipi cum sensu. de Nat. d. 1. 74

Ei deo id est, Dianæ. de Inu. 74. b

Quanto id deo est facilius, cuius numini parent omnia. 1. de Diuin. 102

Deo nihil minus gratum, quam non omnibus patere ad se placandum & colendum viam. 2. de Leg. 27

Deo causa iustissima mundum generandi, fuit probitas, itaque omnia sui similia generauit. de Vniu. 11

Deo isti rotundo quæ vita tribuitur. de Nat. d. 1. 18

Deo piè & castè satisfacere. 14. fam. 16

Deo nihil, quod quidem in terris fiat, acceptius est, quam concilia, cætuque hominum iure sociati, quæ ciuitates appellantur. Som. Scip. 8

Deo paret mundus, & huic obediunt maria, terræque, & hominum vita iussis supremæ legis obtemperat. 3. de Leg. 2

Deo probitas grata est, sumptus remouendus. 2. de Leg. 16

Deo proximum & antiquissimum id habendum, quod sit optimum. 2. de Leg. 39

Deo sponione voti obligamur. 2. de Leg. 40

Non membra solum hominis deo tribuunt imperiti, sed vsam etiam membrorum: arcum, sagittas, hastam, &c. de Nat. deor. 1. 72

Deo tribuenda est ratio recta constansque. 2. de Nat. deor. 25. Paulò post vocat perfectam & absolutam.

Deum dixit Thales Milesius eam mentem quæ ex aqua cuncta fingeret. de Nat. d. 1. 19

Deum, qui esset optimus, fas nec est, nec vnquam fuit facere quicquam, nisi pulcherrimum. de Vniu. 11

Deum Pythagoras censuit esse animum per naturam rerum omnem intentum & comitantem, ex quo animi nostri carperentur. de Nat. deo. 1. 21

Deum voluit esse Xenophanes, mente adiuncta, omne præterea quod esset infinitum. de Nat. d. 1. 21

Deum esse mundum & cælum & ætra & terrâ, & animos, & eos quos maiorum institutis accepimus. de Nat. d. 1. 33

Deum esse mundum, omnemque vim mundi diuina natura contineri. de Nat. d. 2. 22

Deum Plato sine corpore vilo vult esse, vt Græci dicunt ἀσώματος. de Nat. deo. 1. 23

Deum, solem & animi esse ait Socrates apud Xenophontem, & modò vnum, tum autem plures deos constituit. de Nat. deor. 1. 24

Deum nunquam nec irasci nec nocere, commune est omnium philosophorum. Off. 3. 138

Vt deum, aliquem colere. de Senect. 73. a

Tragici poætæ cum explicare argumenti exitum non possunt, confugiunt ad deum. 1. de Nat. d. 74. a

Ad deum reuocat Parmenides cupiditatem, bellum, discordiam. de Nat. d. 1. 22

Deum etsi non videmus, tamen agnoscimus ex operibus eius. Tusc. q. lib. 1. 57

Deum non attingit labor. de Nat. d. 1. 17

Deum ipsum cogitatione complecti non possumus. Tusc. quæst. lib. 1. 42

Contra deum disputare. 3. de Nat. d. 57

Deum non modo aliqua, sed etiam pulcherrima specie esse decet. de Nat. d. 1. 20

Ipsis in hominibus nulla gens est, neque tam immanis, neque tam fera, quæ non, etiam si ignoret qualem habere deum deceat, tamen habendum sciat. 1. de Leg. 18

Ex quo efficitur, vt is agnoscat deum, qui vnde ortus sit, quasi recordetur ac agnoscat. 1. de Leg. 19

Deum omnia nostri causa fecisse docent Stoici. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 111

Fingeret deum lineamentis duntaxat extremis. de Nat. d. 1. 87

Ne in deum quidem cadere, vt sciat quid casu & fortuito futurum sit. Diuin. lib. 2. 14

Deum certissimum iudicat Cleanthes, vltimum & altissimum, atque vndique circumfusum, & extremum omnia cingentem, atque complexum ardorem qui æther nominetur. de Nat. d. 1. 28

Sed nos deum nisi sempiternum intelligere quæ possumus: de Nat. d. 1. 19

Video P. Lentulum, cuius ego patrem deum ac parentem statuo fortunæ ac nominis mei, fratris, rerumque nostrarum, in hoc misero squallore & fordibus. pro Sextio, 12. 7. a

Ætra deum statuit Anaximenes. de Nat. d. 1. 19

Quis enim deum non timeat omnia providentem & cogitantem & animaduertentem, & omnia ad se pertinere putantem, curiosum & plenum negotii deum: de Nat. d. 1. 39

Nonne deum ita tollit omnino, vt nullam eius opinionem reliquam faciat: de Nat. d. 1. 23

Commoda quibus vitium, lucemque qua fruimur, spiritumque quem ducimus, à deo nobis dari impartiri que videmus. pro Sex. Ros. 40. b

Nihil à deo significari somniis. Diuin. lib. 2. 97

Nec frustra, & sine causa: quid facere, dignum deo est. de Diuin. 134. b

Deo inuito, non sunt dissoluta per eum facta. de Vniu. 49

Nisi iuuante deo tales non fuerunt, Curius, Fabricius, Cornelianus, reliquique viri fortes. 2. de Nat. d. 124

Quarum omnium rerum, quia vis erat tanta, vt sine deo regi non posset, ipsa res deorum nomen obtinuit. de Nat. deor. 38. b

Si dii adiuuant. 14. fam. 15

Dii approbent velim quod egeris. 2. fam. 40

Dii approbent quod actum est. 2. fam. 17. & 6. ad Att. 42

Proponis, quam sit turpe me adesse, quum quid de illo detraheretur, nefas esse approbare. Certè, cõtra igitur: Dii, inquis, auerunt. Att. lib. 9. 171. 3. a

Quod si iam (quod dii omen auertant) fatum extremum Reip. venit, &c. 3. Philip. 149. a

Dii Barbarorum. 3. de Nat. d. 33

Dii benefici sunt, generique hominum amici. Diuin. lib. 2. 79. & lib. 1. 73

Dii bellis præliisque non caruerunt, vt fabulæ ferunt. 2. de Nat. deor. 52

Dii commentitii & ficti. 2. de Nat. d. 52

Magna dii curant, parua negligunt. 2. de Nat. d. 115

Dii deique mihi prius omnia eripuerint. ad Brut. 46. in epist. Bruti.

Dii faciant, vt rei militaris, vt belli mentionem facere audeas. in Verrem, a

Dii isti malè faciant. 11. fam. 34

Nostri illi Heroes, sed dii futuri quidam, in gloria sempiterna sunt. 14. ad Att. 15

Dii faxint quod promittis. 15. ad Att. 48. & 16. 2

Dii genitales. Tusc. quæst. lib. 1. 23

Dii maiorum gentium. Tusc. q. lib. 1. 24

Dii illi mortuo. 15. ad Att. 38. imprecatio est suppresso verbo.

Dii, deique immortales, qui, &c. Antequam. 196. b

Dii immortales sciunt, hominè puto scire neminè. Tusc. 170. b

Ergo habet Antonius quod suis pollicetur, quid nos nunquid tale habemus: dii meliora. Id enim ipsum agimus, nequid posthac eiusmodi quicquam possit polliceri. 8. Philip. 240. a

Dii minora negligunt, neque agellos singulorum, nec vitulas persequuntur. 3. de Nat. d. 64

Dii ipsi se nobis non offerunt, vim autem suam longè lateque diffundunt. Diuin. lib. 1. 70

Patrii dii. 3. Verr. 4. a

Dii poetici. 3. de Nat. d. 57

Dii præsentis vbi visi fuerint. 3. de Nat. d. 8

Quod dii prohibeant. 10. fam. 76. in epist. Pollionis.

Dii quales sint, ratione cognoscimus. Tusc. q. lib. 1. 29

Dii quomodo placandi. pro Cluen. 153

Dii, quos tu castissimè coluisti, gratiam nobis non retulerunt. 14. fam. 10

Dii hominum similes, &c. de Nat. d. 1. 63

Dii induti specie humana, fabulas poetis suppeditauerunt. 2. de Nat. d. 46

Dii ratione vtentes. Off. 35. b

Deorum, quos Græci δαίμονας appellat, nostri opinor lares, &c. & nosse, & nuntiare ortum eorum maius est, quam vt profiteri scribere non audeamus. de Vniu. 47

Cur paupertatem sumptu ad sacra adhibito deorum aditu arceamus: 2. de Leg. 28

Quom essent agri deorum immortalium excepti lege Censoria. 3. de Nat. d. 34

Deorum beneficio multi peruersè vtuntur. 3. de Nat. d. 52

Deum benignitate. 10. fam. 17. in epist. Planci.

Deum benignitate dedi operam, vt, & c. 10. fa. 47

Manfuetudine imperatoris potius, quam deorum benignitate retentam prouinciam. 15. fam. 26. in epist. M. Catonis.

Tanquam descendisset ex deorum concilio. 1. de Nat. d. 14

Deorum infitas, vel potius innatas cognitiones habemus. de Nat. deor. 1. 32

Deorum cultus quis optimus & castissimus. 2. de Nat. d. 53

Deorum formæ & ætates & vestitus, ornatuque noti sunt. 2. de Nat. d. 52

Deorum honore res sordidas atque deformes afficere. de Nat. deor. 1. 29

Deorum interpretes aruspices. de Nat. deor. lib. 2. 9
 Deorum iram donis placare impius ne audeto. 2. de Leg. 24
 Deorum manū iura sancta funto. Hos leto dato diuos habento. Sumptum in ollos, luctumque minuunto. 2. de Leg. 24
 Deorum natura præpotens & excellens. 2. de Nat. deor. 55
 Est deorum eximia quædam præstantque natura. de Nat. deor. 1. 81
 Quæ de deorum, qui cernuntur, quique sunt orti, natura præfati fumus. de Vniuers. 47
 Quisquam nobilium deorum. 3. de Nat. deor. 35
 Deorum nomen obtinuerunt eæ res, quarum vis erat tanta, vt sine deo regi non posset (nempe fides, virtus, honor, salus, concordia, libertas.) de Nat. d. 2. 45
 Quot hominum linguæ, tot nomina deorū. de Nat. d. 1. 58
 Deorum notionem in hominum animis impressit ipsa natura. de Nat. d. 1. 32
 Cleanthes quatuor modis formatas in animis hominū putat deorum esse notiones. 3. de Nat. d. 11
 Deorum numini tribuere. de Nat. d. 1. 3
 Deorum immortalium numine omnia regi, gubernarique perspeximus. de Arusp. resp. 17. a
 In deorum numero esse maiores voluerunt eos qui ex hac vita migrassent. 2. de Leg. 51
 In deorum numero Democritus refert imagines, earumque circuitus, &c. de Nat. d. 1. 22
 Deorū omnium plures, singuli singulis sacerdotes. 2. de Leg. 30
 Deorum omnium terra, sacrum domicilium. 2. de Leg. 43
 Deorum omnium qui intra cælum gignerentur, terram custodem esse voluit deus. de Vniu. 45
 In deorum opinione turpissime labitur Empedocles. de Nat. deor. 1. 22
 Deorum ortus habeatur, atque dicatur, vt Oceanum, Salaciæque cæli satū, terræque conceptu generatos, editosque memoremus. ex his Phorcyn, Saturnum, & Opem: deinceps Ioem atque Iunonem, reliquos, quos fratres inter se, agnatosque vsurpare atque appellare videmus. de Vniu. 49
 Deorum præsentia. 2. de Nat. deor. 124
 Deorum progeniem se esse dicebant veteres & prisca viri. de Vniu. 47
 Deorum species quadam opinione in oculis est, non solum in mentibus. 2. de Leg. 18
 Deorum speciem, corpus non esse, sed quasi corpus: nec habere sanguinem, sed quasi sanguinem dixit Epicurus. de Nat. deor. 1. 35
 Deorum ignotorum turbam magnam congregat Chrysippus. de Nat. d. 1. 29
 Deorum immortalium vi, natura, ratione, potestate, mente, numine, natura omnis diuina regitur. 1. de Leg. 16
 Improborum prosperitates, secundæque res redarguunt vim omnem deorum ac potestatem. 3. de Nat. d. 66
 Deorum vim & naturam tollit Antisthenes. de Natura deorum, 1. 24
 Deorum virtus naturâ excellit, hominum industria. Top. 4
 Diis immortalibus gratulari nos, quàm tibi, acceptum referre maui, gaudeo. 15. fam. 25. in epist. M. Catonis.
 Quoniam si diis placet, ab Epicuro loqui discimus. 2. de Finib. 54. a
 Appellatus est hic Vulturius, illius provincie (si diis placet) imperator. in Pis. 87. b
 Cui, si diis placet, videtur sapiens semper beatus. Tus. quæstionum, 234. b
 Deos frustra appello, quorum aures atque animus à nobis abhorret. ad Octa. 42
 Sed etiam modestiam quandam cognitio rerum cælestium affert his, qui videant quanta sit etiam apud deos moderatio, quantus ordo: & magnitudinem animi, deorum opera & facta cernentibus: iustitiam etiam, quum cognitum habeas, quod sit summi rectoris & domi numen. de Fin. 108. b
 Deos certos cur Homerus principibus heroum periculorum comites adiunxerit. 2. de Nat. d. 124

Qui canem & felem vt deos colunt, eadem superstitione, qua cætera gentes conficiuntur. 1. de Leg. 24
 Diogenes Cynicus dicere solebat, Harpalum, qui temporibus illis prædo foelix habebatur, contra deos testimonium dicere. 3. de Nat. d. 61
 Mala & impia est consuetudo contra deos disputandi. 2. de Nat. d. 125
 Deos esse, & consulere rebus humanis. Diuin. lib. 1. 9
 Deos non esse parietibus claudentes, quibus omnia deberent esse patentia ac libera, quorumque hic mundus deum plurimum esset, censuerunt Magi Persarum. 2. de Leg. 27
 Cur deos esse credamus, firmissimum hoc afferri potest, quod nulla gens tam fera, nemo omnium tam sit immanis, cuius mentem non imbuerit deorum opinio. Tus. q. lib. 1. 25
 Deos esse dominos ac moderatores omnium rerum, eoque, quæ gerantur, eorum geri iudicio ac numine, eosdemque optimè de genere hominum mereri, & qualis quisque sit, quid agat, quid in se admittat, qua mēte, qua pietate religiones colat, intueri, piorumque & impiorum habere rationem, à principio ciuibus persuasum esse debet. 2. de Leg. 13
 Deos esse dicit Democritus, principia, mentesque, quæ sunt in vniuerso. de Nat. d. 1. 84
 Deos Perseus eos dicit esse habitos, à quibus magna vtilitas ad vitæ cultum esset inuenta. de Nat. d. 1. 28
 Deos omnia cernere, deorum esse plena omnia, homines existimare oportere dicebat Thales: fore enim omnes castiores. 2. de Leg. 28
 Deos octo esse dixit Zenocrates. de Nat. d. 1. 25
 Deos esse dubitauit Protagoras, nullos esse omnino Diogenes & Theodorus Cyrenæicus putauerunt. de Nat. d. 1. 2
 Deos esse facimus his vocabulis, quibus à nobis nominantur. de Nat. d. 1. 58
 Deos esse natiuos Anaximander putauit. de Nat. d. 1. 10
 Deos esse quodam pacto negat Democritus. 2. de Nat. d. 55
 Deos esse naturâ opinamur. Tus. q. lib. 1. 29
 Deos populares esse multos, naturalem vnum dicit Antisthenes. de Nat. d. 1. 24
 Deos esse quibus argumentis probetur. de Arusp. resp. 16
 Quis est tam vecors, qui cum suspexerit in cælum, deos esse non sentiat. de Aruf. 248. b
 Deos esse summos cum cōcedamus, eorumque mente mundum regi, & eorum benignitatem hominum consulere generi, & posse nobis signa futurarum rerum ostendere, non video cur diuinationem esse negem. 2. de Leg. 33
 Deos quosdam ex magnis beneficiis fuisse constitutos. de Nat. 37. b
 Multos ex hominibus deos habet in Græcia. 3. de Nat. d. 27
 Deos nemo separatim habebat, nec nouos, sed ne aduenas, nisi publice adscitos priuatim colunto. 2. de Leg. 16
 In deos ceremonie ac religiones, non metu, sed ea coniunctione, quæ est homini cum deo, conseruadæ. 1. de Leg. 33
 Deos ipsos iocandi causa induxit Epicurus perlucidos & perslabiles. de Diuin. 116. b
 Deos nouos, & in his colendis nocturnas peruigilaciones sic Aristophanes poeta vexat, vt apud eum Sabazius, & quidam alii dii peregrini iudicati è ciuitate eiiciantur. 2. de Leg. 37
 Deos ea facie nouimus, qua pictores & fictores esse voluerunt. de Nat. 71. b
 Quid est enim per deos optabilius sapientia: Offic. 33. b
 Deos placatos efficit pietas & sanctitas. Off. 1. 15
 Quod precarer deos, nisi meas preces audire desisissent. 1. ad Quint. frat. 55
 Deos quæsumus. 11. fam. 7. in epist. M. Bruti & Cassii.
 Re tollit, oratione relinquit deos Epicurus. de Nat. d. 1. 87
 Deos alios in terra, alios in luna, alios in reliquis mundi partes spargens deus quasi serebat. de Vniu. 57
 Deos suos, aut nouos, aut alienigenas coli, confusionem habet religionum, & ignotas etiã sacerdotibus ceremonias. 2. de Legib. 27
 Testor omnes deos, & eos maximè, qui huic loco temploque præsidet, qui omnium mentes eorum, qui ad rempublicam adeant, maximè perspicunt. pro Pomp. 17. b

Deos hominesque testor. 10. fam. 78. in epist. Lepidi.
 Testor deos deaque omnes immortales, me, &c. Antequam iret in exilium, 197. b
 Hoc si non cogitat, &c. quid irascitur ei, &c. cum ignorit omnibus qui multa deos venerati sint contra eius salutem: 6. fam. 26. in epist. A. Cecinna.
 Vereri deos. de Senect. 73. a
 Deos tibi eum honorem fortunare volo. 15. fam. 29. 30. intelligit consulum.
 Reliqua, o dii, qui comitatus: ad Att. 155. b
 O dii boni, quàm facile perspiceres timere otium. ad Att. 236. b
 Alter, o dii boni, quàm teter incedebat. pro Sest. 6. b
 O dii boni, quid, quod quasi nos aliud agimus. de Claris Orat. 191. b
 O dii boni, viuut tyrannus: ad Att. 225. b
 Apud quem virum, dii boni. de Clar. 170. b
 Quàm dii boni non decebat. in Ant. 164. b
 Dii boni, quid boni est emori: Tuscul. 169. b
 Quibus optimatibus dii boni. ad Att. 114. b
 Ac te apud eum dii boni, quanta in gratia posui. de Inventione; 97. b
 Quos, dii immortales, ille, quum omnes artus ardere viderentur, cruciatus perferebat: 2. de Finib. 149. a
 Iam illa præclara, non testium modò cateruas, quum tua res ageretur, sed tum à diis manibus innocentium pœnas, sceleratorumque furias in tuum iudicium esse venturas. in Vatinius, 10. a. 7. Verr. 89. a
 A diis ortis fidem non habere, difficile. de Vniuers. 47
 Non idcirco à diis non optimè nobis esse prouisum, quod multi eorum beneficio peruersè vtantur. 3. de Nat. d. 51
 Diis hominibusque approbantibus. 1. famil. 47. & 10. 45
 De diis multi praua sentiunt. Tuscul. quæst. lib. 1. 82
 Diis hominibusque inuitis. 3. ad Quint. frat. 17
 Diis immortalibus interpositis tum iudiciis, tum testibus ciuium inter ipsos, quàm sancta erit inter eos societas. 2. de Legib. 14
 Mèque diis iuantibus ante brumam expectabis. epistolarum, 105. & 156. b
 His ducibus diis iuantibus erimus liberi breui tempore. in Ant. 190. b
 Diis hominibusque plaudentibus. 2. ad Q. fra. 13
Dexio.
 Dexto Tyndaritanus à C. Verre hospite suo, filio orbat. 7. in Verr. 84
Dexter.
 Requirens, Iupiterne cornicem à læua, coruum à dextra canere iussisset. 1. de Diuinat. 19. a
 Dextra videntur, quæ læua sunt: quia contrariis partibus, oculorum contrarias partes attingunt. de Vniuers. 61
 Dexterius cornu. 10. fam. 64. in epist. Galbæ.
Dextera, siue Dextra.
 Suprà, infrà, dextra, sinistra, antè, post, &c. 4. Acad. 125. a
 Dextra hostilis. Tuscul. q. lib. 2. 16
 Dolabellæ villam quum præteriret, omnis armatorum copia, dextra sinistra ad equum, nec vsquam alibi. Attico, lib. 13. 67
 Nam & antè & ponè, ad læuam & ad dextram, & sursum, & deorsum, &c. de Vniuers. 55. a
 Facilis est circūspectus, vnde exeam, quò progrediar, quid ad dextram, quid ad sinistram sit. 12. Philip. 337. a
 Per dexteram istam te oro, quæ regi Deiotaro hospes hospiti porrexisti, &c. pro Deiotaro, 4. a
 Dextram intendit ad statuam. 16. ad Att. 39
 Quumque de tua patria vi pulsum esse dixisses,prehendisse eum dextram tuam, & bono animo te iussisse esse, &c. 1. de Diuinat. 105. a
 Qui mihi primus afflictio & iacenti, Consularem fidem, dexteramque porrexit. post red. in Senatu, 21. a
 Quæ quidem nunc M. Bruti imperio, autoritate, copiis non instructa solum, sed etiam ornata tendit dextram Italiæ, suumque ei præsidium pollicetur. 10. Philip. 275
 Imperator dexteram tendens, milites hortabatur. de Prouinc. 71. b

Quid augur: cur à dextra coruus, à sinistra cornix faciat ratum: de Diuin. 98. b
 Dextra detrufit in læuam partem oculorum, læuaque in dextram. de Vniuers. 61
 Firmior non tam in bellis & in præliis, quàm in promissis & fide dextera. pro Deior. 4. a
 Manu dextera tenere pateram. 1. de Diuin. 83. a
 Dextræ quæ fidei testes esse solebant, perfidia sunt & scelere violatæ. 11. Philip. 291. a
 Vbi sunt illæ densæ dextera: ad Att. 98. b
Dextella.
 Q. F. vt scribis, est dextella. per eum igitur quod volumus, facile auferemus. Att. lib. 14. 46
Dextrorsum.
 - dextrorsum orbem flammæum
 Radiatum solis liquier cursu nouo. 1. de Diuinat. 80. a
Diadema.
 Tu diadema imponebas cum plangore populi: ille cum plausu reiciebat. 2. Philip. 89. a
 Vt collegæ diadema imponeret. 3. Philip. 131. a
 Diadema ostendis: gemitus toto foro. vnde diadema. 12. Philippic. 89. a
 Nisi forte eos, qui diadema posuerunt, conseruandos, eos qui nomen regis sustulerunt, deserendos putatis. in Antonium, 225. b
 Breue autem edictum est propter hanc meam *diapem*, quod duobus generibus edicendum putauit, &c. Attico, lib. 6. 111. 26. a
Diæta.
 Diæta curari incipio, chirurgiæ tædet. Att. lib. 4. 72. 4. a
Diagondas.
 Diagondas Thebanus nocturna omnia in media Græcia, lege perpetua sustulit. 2. de Leg. 37
Diagoras.
 Diagoras, Atheos ille qui dicitur. 3. de Nat. d. 66
 Diagoras, Atheos qui dicitur, posteaque Theodorus, nonne apertè deorum naturam sustulerunt: de Nat. 1. 44
 Diagoras putabat deos humana negligere. 3. de Nat. 66
 Diagoras ac Theodorus, omnino deos esse negabāt. de Natura deor. 1. 82
 Diagoras & Theodorus Cyrenæicus nullos esse deos putauerunt. de Nat. d. 1. 2
 Diagoras Rhodius, Olympionices nobilis, vno die duos suos filios victores Olympiæ vidit. Tuscul. q. lib. 1. 99
 Diagora dictum de diis. 3. de Nat. d. 66
Dialectica, siue Dialectice.
 Dialectica, disciplina est orationis ratione conclusæ. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 23
 Dialectica vna continet omnem, & perspicendi quid in quaque re sit, scientiam, & iudicandi quale quidque sit, ac ratione & via disputandi. de Finib. lib. 2. 15
 Ars bene disserendi, ac vera ac falsa diiudicandi, quæ verbo Græco *διδασκαλία* appellatur. de Orat. 123. b
 Dialectica veri & falsi, quasi disceptatrix & iudex. Academ. lib. 2. 82
 Dialectica, infantie garrula disciplina. ad Heren. 49. a
 Dialectica in excogitandis argumentis muta nimium est, in iudicandis nimium loquax. 2. de Orat. 86. ad Brut. 28
 Dialectica, quasi contracta & astricta eloquentia putanda est: sine qua etiam tu Brute, iudicasti te illam iustam eloquentiam, quam dialecticam dilatatam esse putat, consequi non posse. de Clar. Orat. 171. a
 Dialectica in ratione & disserendo est. Academ. quæst. ed. 2. lib. 1. 22
 Dialectica habet rationem, necui falsò assentiamur, necve vnquam captiosa probabilitate fallamur: eaque quæ de bonis & malis diceremus, vt tenere tuerique possimus. Nam sine hac arte, quemuis arbitramur à vero abduci fallique posse. de Finib. 105. b
 Dialectica eloquenti necessaria. Orat. 61
 Dialectica, pars philosophiæ. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 22
 Dialectica Stoicorum qualis, & quo ordine progrediatur. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 83
 nn. i.

Dialectica primo progressu festinè tradit clemèter loquendi, & ambiguum intelligentiam, concludendique rationem: tum paucis additis venit ad Soritas, lubricum fanè & periculosum locum. 4. Acad. 163. a

Fundamentum dialecticæ est, quicquid enuntietur (id autem appellatur *ἀξιωμα*, quod est quasi effatum) aut verum aut falsum. 2. Acad. 86

Judicia dialecticæ nulla. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 131

Aristoteles in principio artis rhetoricæ dicit eam artem quasi ex altera parte respondere dialecticæ: vt hoc videlicet differant inter se, quòd hæc ratio dicendi latior sit, illa loquendi contractior. Orat. 107. b

Epicurus totam dialecticam contemnit & irridet. Academic. quæst. 42. b

Dialecticam contemnit Epicurus, quæ vnâ continet omnem & perspicuam quid in quaque re sit scientiam, & iudicandi quale quidque sit, ac ratione & via disputandi. de Finib. 68. b

Zeno rhetoricam palmæ, dialecticam pugno similem esse dicebat, quòd latius loquerentur rhetores, dialectici autem compressius. 2. de Finib. 18. a. in Orat. 61. a

Iudicandi vias Stoici diligenter persecuti sunt, eam scientiam quam Dialecticam appellant: Inueniendâ: verò artem, quæ Topice dicitur, quæ ad usum potior erat, & ordine naturæ certe prior, totam reliquerunt. in Top. 4. a. 2. de Orat. 86. a

A Diodoro cum in aliis rebus, tum studiosissime in dialectica exercebat, quæ quasi contracta & astricta eloquentia putanda est: sine qua etiam tu Brute iudicasti te illam iustam eloquentiam, quam dialecticam esse putant, consequi non posse. de Clar. 104. b

Dialectica orum.

Vestorius homo remotus à dialecticis, in arithmeticis satis exercitatus. 14. ad Att. 18

An tu dialecticis ne imbutus quidem es: Tusculan. quæst. lib. 1. 12

Stoicorum in dialecticis omnis cura consumitur. de Claris Orat. 61. a. 175. b

Carneades tuus egregia quadam exercitatione in dialecticis. de Finib. 99. b

Dialecticè.

Dialecticè dicere. 1. Acad. 13. a

Rheticè vel dialecticè disputare. 2. de Finib. 18. a

Dialecticus.

Sexte noster bona venia, quoniam iam dialecticus es, & hoc quoque liguris, &c. pro Dom. 222. b

Quid sit verum aut falsum, dialecticus iudicabit. 4. Academic. 162. a

Ad dialecticum deferendæ sunt sortes ambigux. 2. de Diuinat. 172. a

Vigila Chryssippe, ne causam tuam, in qua tibi cum Diodoro valente dialectico magna luctatio est, deferas. de Fato, 142. b

Dialectici omnes amphibologias aucupantur. 2. ad Herennium, 49

Dialectici angustè differunt. Partit. 77

Quomodo mentientem dissolvas, quem Pseudomenon vocant, aut quemadmodum Soriti resistas, dialectici docent. de Diuin. 110. b

Dialectici post Aristotelem multa spinosiora præcepta differendi pepererunt. Orat. 62

Dialectici nomen suum pronuntiare non possunt. 2. ad Herennium, 49

Dialectici acerbè reprehensi. 2. ad Heren. 49

Dialectici irrisi & reprehensi. 2. de Orat. 86

Dialectici statuunt omne, quòd ita disinctum sit, quasi aut etiam, non modo verum esse, sed etiam necessarium. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 88

De connexis & coniunctionibus ridiculis dialecticorum. de Fato, 143. b

De minuto genere dicendi, & argumèntandi dialecticorum, siue Stoicorum. Part. 116. b

Acumen dialecticorum. 1. de Orat. 63. a

Dialecticorum officium. Orat. 61

Mina, merces dialecticorum. 4. Acad. 174. a

Dialecticorum opiniones pueriles. 2. ad Heren. 49

Disputandi ratio & loquendi, dialecticorum sit: oratorum autem, dicendi & ornandi. in Orat. 61. a. in Partit. 77. a

Dialecticorum scientia. Orat. 107. b

Perversa & præpostera dialecticorum sapientia. pro Murena, 142. b

Dialecticorum verba nulla sunt publica. Acade. quæst. ed. 2. lib. 1. 19

Contra dialecticos. ad Heren. 9. b

De dialecticis. de Diuin. 131. b

Dialecticus.

Si velim geometricum quiddam, aut Physicum, aut dialecticum explicare. de Diuin. 134. b

Finem, inquit, interrogandi, si videtur: quod quidem ego à principio ita me male dixeram, hoc ipsum providens dialecticas captiones. 2. de Finib. 28. a

Dialogus.

Dialogus hic sic conclusus est. 13. ad Att. 55. Id est, sermo què habuimus.

Varronis *δὲ δὲ* expecto. ad Att. 144. b

Scripti enim tres libros in disputatione & dialogo. ep. 16. b

Plato in his sermonibus, qui dialogi vocantur. Orat. 211. b

Cum disputatio esset inter eos, vt est consuetudo dialogorum. de Clar. 184. b

Dialogorum meorum genus nostri. 4. ad Att. 40

Dialogorum morem nostri. 9. fam. 15

Dialogorum scribendorum ratio. 13. ad Att. 10

In dialogos aliquem includere. 13. ad Att. 19

Nos Tarenti, quos cum Pompeio *δὲ δὲ* de Repub. habuerimus, ad te perferibemus. ad Att. 70. b

Diana.

Diana, est luna: vt Apollo, sol. 3. de Nat. d. 36

Diana in Delo nata. 3. in Verr. 32

Dianæ Pergensis fanum à Verre spoliatum. 3. in Verr. 36

Fuit apud Segeitanos ex ære simulacrum Dianæ, tum singulari opera, artificioque perfectum, &c. 6. Verr. 54. a

Dianam & lunam eandem esse putant. 2. de Nat. d. 50

Itaque vt apud Græcos Dianam, eamque Luciferam, sic apud nostros Lunonem Lucinam in pariendo inuocant: quæ eadem Diana omniuaga dicitur, non à venando, sed quòd in septem numeratur tanquam vagantibus. 2. de Nat. deor. 50. 51

Dianæ Ephesæ templum eadem nocte deflagrauit, qua natus est Alexander. ibidem.

Vt quondam Orion manibus violasse Dianam dicitur, &c. in Arato. 46. a

Dianam Pergæ violatam esse. in Verr. 216. b

Dianæ plures. 3. de Nat. d. 41

Dianium.

Dianium, in Hispania. 3. in Verr. 61

Διανίου *δὲ δὲ* 15. fam. 43

Διανίου *δὲ δὲ* 16. fam. 24

Diaria.

Is diariis militum celeritatem incitat. 8. ad Att. 52

Διὰ δὲ δὲ scripserat, vt, &c. 16. fam. 29. ex epistol. Ciceronis filii.

Διὰ δὲ δὲ tanta me arripuit, vt hodie primum videatur capisse consistere. 7. fam. 47

Διὰ δὲ δὲ alicuius odorari. 14. ad Att. 4

Dibaphus.

Curtius noster dibaphum cogitat. sed eum infector mortur. Cælio, lib. 2. 33

Strumam Vannii sacerdotii *δὲ δὲ* vestiant. ad Attic. 28. b

Dica.

Scribitur Heraclio dica quater. 4. Verr. 25

Deinde ceteras dicas omnes illo foro M. Posthumius Quæstor sortitus est: hanc solam tu illo conuentu reperire sortitus. 4. Verr. 30. a

Aduenit dies, quo die sese ex instituto ac lege Rupilia dicas sortiturum Syracusis iste edixerat. 4. Verr. 25. Id est, sortitione causas cogniturum.

Id et postera die venit in mentem, è lege Rupilia fortiri dicas oportere. 4. Verr. a

Artagatho imperat, vt aliquid illis, quorum argentum fuerat, nummularum dicas causa daret. 6. Verr. 47

Dicacitas, DicaX, Vide Dico.

Dicæarchus.

Dicæarchus Aristoxeni æqualis & condiscipulus. Tuscul. q. lib. 1. 34

Dicæarchus acerrimè contra immortalitatem animæ differuit. Tusc. q. lib. 1. 63

Dicæarchus ab Aristotele doctus, huic rationi studioque non defuit. 3. de Leg. 16

Dicæarchus Melenius. Tusc. q. lib. 1. 18

Dicæarchus Peripateticus magnus & copiosus, librum scripsit de interitu hominum. Offic. 2. 22

Dicæarchus tres libros scripsit, qui Lesbici vocantur, quòd Mitylenis sermo habetur: in quibus vult efficere animos esse mortales. Tusc. q. lib. 1. 63

Dicæarchus *ἀρχαίων βίον τῆς θεωρητικῆς* anteferre solitus. 2. ad Atticum, 39

Dicæarchus ne condoluisset quidem vnquam videtur, qui animum se habere non sentiat. Tusc. q. lib. 1. 34

Dicæarchus, delicæ mex. Tusc. q. lib. 1. 63

Dicæarchus & Aristoxenus nullum omnino animum esse dixerunt. Tusc. q. lib. 1. 43

Dicæarchi cum Theophrasto controuersia. 2. ad Att. 39

Dicæarchi magnus liber est, quæ euentura sint, ea nescire melius esse, quàm scire. Diuin. lib. 2. 81

Dicæarchi libri *τῆς ψυχῆς* & *τῆς κατὰ κράτος*. 13. ad Att. 42

Dicæarchi more, volo aliquem *πολιτικὸν σύλλογον*. 13. ad Atticum, 40

Dicæarchi de animo & anima sententia sub persona Phæretratis Phthioræ. Tusc. q. lib. 1. 18

Dicæarchi *πρὸς Πλάτωνα*, & epistola ad Aristoxenum, & alia præterea. 13. ad Att. 42

Dichoreus.

Insistit autem ambitus modis pluribus, è quibus vnum est secuta Asia maximè, qui dichoreus vocatur, quum duo extremi chorei sunt, id est, è singulis longis & breuibus. in Orat. 123. a

Dico.

Dicamus hunc totum tibi diem maiore musarum primordio. 2. de Leg. 6. Id est, totum hunc diem occupabimus in te audiendo.

In aliam ciuitatem se dicauit. pro Corn. Balbo, 23. a

Non vidit eorum ipsorum, qui tum adolescentes Crasso se dicant, horribiles, miserisque casus. 3. de Orat. 7. a

Hoc à te peto, vt subuenias huic mex sollicitudini: vt huic mex laudi, vel (vt verius dicam) propè saluti tuum studium dices. Curioni, lib. 2. 5. 13. a

Balbus quanti faciam, quanquam me ei totum dicauerim, ex ipso scies. ad Cæsarem, lib. epist. a

Non est huius ciuitatis ciuis, qui se alii ciuitati dicare potest. pro Cor. 23. b

Dicare studium suum rei alicui. 1. fam. 10

Dicatus.

Donum alicui dicatum atque promissum. 7. Verr. 144. a

Epidicticon genus gymnasis & palæstræ dicatum, spretum & pulsum foro. Orat. 201. b

Dicati Apollini cygni. 1. Tusc. 114. a

Dicatio.

Neque solùm dicatione, &c. sed etiam postliminio potest ciuitatis fieri mutatio. pro Corn. Balbo, 20. a

Dico.

Sed etiam atque etiam dico, tuo periculo fiet. ad Att. 212. b

Dico igitur, & quàm possum maxima voce dico, me, &c. pro Dom. 232. b

Mortem dico, & deos timebat Metrodorus. de Nat. deorum, 1. 60

Nihil dico amplius: tantùm dico, si mihi, &c. de Claris Oratoribus, 96. b

Quamobrem nihil dico de meo ingenio, neque est quod possim dicere: neque si esset, dicerem. 1. Verr. 20. a

Non dico fortasse etiam quod sentio. Tusc. q. lib. 1. 10

Homines beati, hos piscinarios dico, amicos tuos. ad Atticum, 18. b

Vnum illud dico, si propter, &c. pro Quint. 12. b

Causam dicitis qui vnus relictus, ex illorum nefaria cæde restat. pro Rosc. Amer. 8. a

Dicit planè quod intelligam. lib. 1. de Finib. 12

Cicero meus modestissimus & suauissimus puer tibi salutem dicit. Att. lib. 5. 96. 4. a. & 2. 22. 6. a

Ea nos hoc tempore vtimur, qui causam dicimus. pro Rosc. Amer. 7. a

Dicimus multa inconsideratè ac temerè. de Vniuers. 27

Quòd versus sæpe in oratione per imprudentiam dicimus. Orat. 251. b

Hoc Nauarchi reliqui dicunt, hoc Netinorum foederata ciuitas publicè dicit. 7. Verr. 104. a

Qui nihil sine aliqua probabili coniectura ac ratione dicunt. Diuin. lib. 2. 12

Multi etiam communes inimici reorum omnium, qui ita semper testimonium de ambitu dicunt. pro Planc. 45. a

Ille sensim dicebat, quod causa prodesset: tu cursim dicis aliena. 2. Philip. 60. a

Dixi ad ea omnia Consules, de quibus retulistis. in Antonium, 205. b

Dixi pro illo de ambitu. 2. ad Q. frat. 11

Qui testimonium de coniuratione dixi in alios. pro Sylla, 62. a

Quod autem, & in Senatu pluribus verbis differui, & dixi in concione, in eo velim fidem meam liberè. epist. 186. b

Quæ dixi necessariò, pluribus verbis egi, vt, &c. pro Cluentio, 52. b

Neque dixi quicquam pro testimonio, nisi quod erat ita notum atque testatum. Att. lib. 1. 11. 3. a. 6. Verr. 38. a

Sed tu istuc dixti bene Latine, parum planè. 2. de Fin. 15. a

Sed quibus sententis dixti, quod & ipsi probarent, lætati sunt tamen me contra Pompeii voluntatem dixisse. Att. lib. 4. 74. 3. a

Senator quæro: ita enim dixisti, & quidem de scripto, &c. literas Bruti rectè & ordine scriptas videri. 10. Philippicarum, 271. a

Et si ea, quæ adhuc dixisti, quanuis ad ætatem rectè isto modo dicerentur. de Finib. 130. b

Non temerè dixit Hortensius ad Quæstorem, Trib. mil. ad Atticum, 216. b

Ad has omnes visiones permulta dixit. Acad. 13. b

Quod ego maximè potui iudicare in ea causa, quam ille contra me apud Centumuiros pro fratribus Cossis dixit. 2. de Orat. 55. a

Quis apud Populum Rom. de illius dignitate industrius: quis Senatui sapius dixit: pro Dom. 218. b

Vt quisque ætate & honore antecederet, ita sententiam dixit ex ordine. 6. Verr. 125. a

Crassus Consul Pontifex maximus, Flacco collega Flamini Martiali multam dixit, si à sacris discessisset. 11. Philippica, 302

Diem mihi (credo) dixerat, multam irrogarat, actionem perduellionis intenderat. pro Mil. 27. a

Metellus pro L. Cotta dixit accusatè Africano. de Clar. 171. b

Acad. q. ed. 1. lib. 2. 18

Cur dixisti testimonium in alios: pro Sylla, 35. a

Qui in illum testimonia graui dixerunt. pro Sylla, a

Qui priore actione ita testimonia grauius, vehementerque dixerunt, vt Artemonem Centuripinum legatum & publicè testem Q. Hortensius accusatorem, non testem esse dixerit. in Verrem, a

Primum ipse in Sicilia sæpe & palàm de loco superiore dixerat, & in sermone multis demonstrat, licere nomen recipere absentis. 4. Verr. 70. a

Opus in acceptum retulit quadriennio post, quàm diem operi dixerat. 3. Verr. 106

Qui anno antè Romæ ius dixerat. pro L. Flacco, 5. a

Et si multa, præsens in præsentem acerbè dixerat & fecerat. Att. lib. 11. 220. 3. a

Doti Valeria omnem suam pecuniam dixerat. pro Flac. 67
Dicam paulo altius. 4. Verr. 12. 7. a
Nihil dicam grauius. 3. ad Q. frat. 14
Disuasimus nos, sed nihil de me: de Scipione dicam libentius. de Amic. 78. a
Valeat, quid enim dicam, propitius si de Nat. d. 1. 87
Dicam enim tibi Catule, non tam doctus, quam expertus. de Orat. 115. b
Dicam quod sentio tamen. Parad. 7
Dicam vt res est. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 8
Dices, Quid postea, si Romæ assiduò fuit: pro Rosc. Amerino, 56. a
Dicit aliquis, Quid ergo tu Epicurum existimabas voluisse? Tusc. 80. a. 6. Verr. 9. a
Dicit is pro testimonio, de missione nauarum, de fame, &c. 7. Verr. 95. a
Ad summam dic M. Tulli, &c. de Orat. 157. b
Dic dic quæso clarius. 3. Verr. 102. a
Dic mihi, Antonius vulne, &c. 15. ad Att. 37
Dic mihi verum. 2. ad Q. frat. 40
Dicat Senator loco. 3. de Leg. 35. Id est, rogatus.
Dicerem de me ipse. 6. familiar. 55. Id est, meipsum laudarem.
Id emptum ita vendidisti, vt aut ius non diceret, aut bonos ciues Romanos euerteret. de Prouinc. Conf. 6. & 8. a
Qui maiore autoritate nihil diceret. Diuin. lib. 1. 106
Fuit nundinatio aliqua, & isti non noua, ne causam diceret. 7. Verr. 8. a
Cum Quintus Metellus causam de pecuniis repetundis diceret. pro Cor. 56. b
Quum surgeret nemo, neque sententiam diceret. 6. Verrinarum, 126. a
Quum ante Gellus Nutricula feditiosorum omnium testimonium diceret. in Vatinius, 2. a
Voluptatem cum summum bonum diceret. lib. 1. de Fin. 21
Quæ cum dixissem, magis vt illum prouocarem, quam vt ipse loquerer. lib. 1. de Finib. 20
Quum testimonium secundum fidem & religionem grauius dixissem. ad Q. frat. lib. 3. 20. 5. a
Quum quidem eo ipso anno contra Seruium Galbam ad populum summa contentione dixisset: quam etiam orationem scriptam reliquit. de Clar. Orat. 39. a
Nisi hi omnes multa ad veritatem admirabilia dixissent. 2. de Leg. 55. a
Alii amentiam mirari, stultitiam alii, &c. cui comperendinato quum tam multi testes dixissent, quicquam illorum veniret in mentem? 3. Verr. a
Si dicam, docere te videar, non rogare. 13. fam. 17
Sic loquitur, vt Coruncanum pontificem maximum te audire dicas. de Nat. d. 1. 81
Vel vt c o s. roget Prætor, vel Dictatorem dicat: quorum neutrum ius est. Att. lib. 10. 188. 2. a
Mos est Syracusis, vt si qua de re ad Senatum referatur, dicat sententiam qui velit, nominatim nemo rogatur. 6. Verrinarum, 124. 2
Idem absens, & de istius scelere, improbitate, audacia testimonium dicat. in Verrem, a
Sed in iudicium veniant, ad stantem iudicem dicant. de Clar. 160. a
Non dixerim facile. 10. fam. 51. in epist. Planci.
Iam vero in bonis Q. Opimi vendendis, quas iste prædas, quam aperte, quam improbe fecerit, longum est dicere. 3. Verr. 111. a
Aliud videtur oratio esse, aliud disputatio: nec idem loqui esse, quod dicere. de Orat. 207. b
Dicere nunquam non ineptum est, nisi cum est necessarium. 1. de Orat. 56
Dicere à scripto. 2. de Inuent. 237
Dicere ad voluntatem alicuius. Læli. 81
Dicere aliquid acius & vehementius. Tusc. q. lib. 4. 44
Dicere aliquid constanter. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 11
Dicere aliquid ex superiore loco. in Verr. 129. b
Dicere aliud atque sentias. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 16

Dicere aperte & clara voce. Tusc. q. lib. 5. 56
Dicere apte, distincte, ornate. Offic. 1. 3
De re priuata apud vnum iudicem dicere. de Opt. 243. b
Dicere audacter & aperte. pro Rosc. Com. 8. a
Dicere bene nemo potest, nisi qui prudenter intelligit. Brutus, 11
Dicere causam apud aliquem. 1. de Finib. 36. a
De ambitu causam dicere. pro Sest. 14. a
De capite suo priore loco causam dicere. pro Quint. 16. a
Quis non pertimescat causam dicere dominos? 7. Ver. 12. a
Iniqua conditione rerum causam dicere. pro Cluent. 75. a
Dicere causas in foro. de Orat. 111. b
Dicere certa. Tusc. q. lib. 1. 16
Dicere contra omnes. lib. 1. de Finib. 2
Dicere contra sensus, contraque perspicuitatem. Academ. q. edit. 1. lib. 2. 90
Dicere copiose & ornate de aliqua re. Tusc. 149. b
Dicere copiose, sapienterque. Offic. 1. 68
Dicere de absentibus, detrahendi causa. Offic. 1. 187
Nam quid ineptus est, quam de dicendo dicere? de Oratore, 94. b
Longum est dicere de Platonis inconstantia. de Natura deorum, 1. 23
Dicere de moribus apud Censores, de criminibus apud iudices. 2. ad Heren. 36
Dicere de aliqua re proposita in vtranque partem. de Claris Orat. 118. b
Dicere de singulis rebus in vtranque partem. de Fin. lib. 5. 9
Dicere de seipso senile est, eique ætati conceditur. Cat. 27. a
Sed materia facilis, in te & in tuos dicta dicere. 2. Phil. 60. a
Dicere diem alicui. Offic. 3. 151. pro Rosc. Amer. 19
Dicere disertè copioseque. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 124
Dicere dotem. pro Cecin. 53
Dicere ea quæ sunt in promptu. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 3
Dicere minora enucleatè. de Finib. lib. 4. 5
Q. Catulū ex inferiore loco iusserat dicere. Att. lib. 2. 39. 5. a
Dicere ex tempore. Orat. 184. b
Quoties ego hunc vidi, quum literam scripserit nullam, magnum numerum optimorum versuum de his ipsis rebus quæ tum agerentur, dicere ex tempore: pro Arch. 13. a
Dicere grauius & copiosissime. Offic. 1. 5
Quod inter nos liceat dicere. de Nat. d. 1. 51. & 2. ad Att. 14
Dicere inuidiosè, eleganter, subtiliter. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 134
Dicere ius. de Finib. lib. 2. 61
Dicere leges. 5. in Verr. 15
Dicere mendacium alicui. de Pet. Conf. 31
Dicere monstra. Tusc. q. lib. 4. 43
Dicere orationem de scripto. pro Planc. 61
Dicere grandia ornate. de Finib. lib. 4. 5
Dicere polite, apteque. de Finib. lib. 4. 4
Dicere pro reo. de Finib. lib. 4. 19
Dicere suam rationem contra alienam. 2. fam. 3
Demosthenes cum Rho dicere nequiret, exercitatione fecit, vt planissime diceret. de Diuin. 128. b
Dicere omnes Romæ cupierunt, non plurimi ausi sunt, pauci potuerunt. Brut. 94
Dicere Senatui, pro Domo sua, 21. pro, in Senatu, vel apud Senatum.
Dicere sententiam de scripto. ad Att. 56. b
Dicere sententiam in Senatu. Tusc. q. lib. 5. 80. Parad. 1
Dicere sententiosè sine verborum & ordine & modo, infantia est. Orat. 139
Dicere simpliciter breuiterque. Offic. 2. 44
Dicere subtiliter contra aliquem. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 58
Dicere subtiliter magis, quam dilucidè. Tusc. q. lib. 1. 33
Nec temerè dicere, nec astutè reticere. 1. ad Q. frat. 37
Diogenes quidem Cynicus dicere solebat, Harpalum, qui temporibus illis prædo foelix habebatur, contra deos testimonium dicere, quod in illa fortuna tandiu viueret. 3. de Nat. d. 119. a
Dicere falsum testimonium. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 74. & 135
Nunquam post Pop. Romani nomen ab Siculis auditum &

cognitum Agyrinenses, &c. qui nunc contra Prætorum Pop. Rom. magnis iniuriis & magno dolore publicè testimonium dicere cogentur. 5. in Verr. 62. a
Dicere valde vehementer & liberè. 14. ad Att. 1
Verè dicere. 2. de Leg. 5. a
Non dicere visus Antonius, sed vomere. 12. fam. 4
Quauis sphaeram in scenam (vt dicitur) attulerit Ennius, tamen in sphaera fornicis similitudo non potest inesse. 3. de Orat. 89. a
Æsculapius qui primus vulnus obligasse dicitur. de Natura deorum, 71. b
Quartus is est, quem heroicis temporibus Acantho Rhodi peperisse dicitur. 3. de Nat. d. 74. a. De solibus.
Aristæus oliuæ inuentor dicitur. de Nat. 68. b
Dicitur etiam C. Flaminius ad populum valuisse dicendo. de Clar. 169. b
Mercurius qui Argum dicitur interemisse. de Nat. 68. b
Pompeius dicitur valde laborare. epist. 115. b
De hoc homine Verri dicitur, habere cum bona toreumata. in Verr. 208. b
Portenta & flagitia ab vtrisque dicuntur. de Nat. 78. b
Quæ dicuntur quidem, & acuta mihi videntur in vtranque partem & paria. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 124
Distinguunt illud etiam, vt sit libido earum rerum, quæ dicuntur de quodam, aut quibusdam, quæ κατὰ γρημματα dialectici appellant: vt habere diuitias, capere honores. Tusc. q. 213. b
Ita profus, inquam, etsi ea quidè, quæ adhuc dixisti, quauis ad ætatem rectè isto modo dicerentur. 5. de Fin. 47. a
Quid hoc iniquius dicti aut comemorari potest? pro Quintio, 1. b
Non offendebant homines in eo, neque molestè ferebant abesse à foro magistratum, non ius dici, non iudicia fieri. in Verrem, a
De cuius excellentia, multa quidem dici quauis fusè lateque possint. Tusc. q. lib. 4. 46
Vt sententiæ de summa Reip. liberè dici possint. 4. Philip. a
Quid eo miserius dici aut fingi potest? de Fin. lib. 1. 33
Dici non potest quam valde gaudeam. 7. fam. 19
Dici vix potest quam multa sint quæ respondeatis, antè fieri oportere. pro Quint. 32. a
Video enim ab eo dici multa seuerè, multa præclarè. Tusc. quæst. lib. 3. 40
Dici splendè quædam non conuersa de Græcis. lib. 1. de Finib. 5
P. Vatinius cliens ad te venit, qui pro se causam dicit vult. 5. fam. 22. in epist. Vatini.
Dicendum aliquando est. 13. familiar. 3. pro, tandem dicendum est.
Dicendum est igitur mihi ad ea, quæ sunt à te dicta. de Diuinat. 110. b
Audistis ob ius dicendum, Q. Varium dicere, procuratores suos isti centum & triginta millia nummum dedisse. 4. Verr. 83. a
Dicendi ars, pro Rhetorica. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 4
Dicendi assiduitas artem multum iuuat. 1. ad Heren. 2
Dicendi assiduitas audaciam alit. 1. de Inuent. 6
Dicendi calumniam tempus eximere. 4. ad Att. 15
Dicendi copia quid desideret. 1. ad Heren. 1
Dicendi cupiditas quibus rebus alatur, quas fugiat. Brut. 22
Dicendi disciplina mendacium nixa est. 2. de Orat. 17
Dicendi facultas cæteris artibus multo tardius absoluta. Brut. 13
Dicendi facultatis laus. 2. de Orat. 19
Dicendi facultatem veteres Græci sapientiam nominabant. 3. de Orat. 31
Dicendi genus forense. Offic. 1. 5
Dicendi genera tria. Orat. 10
Dicendi genera cur tam varia. 2. de Orat. 51
Dicendi genera singula singulis ætatibus. 2. de Orat. 51
De optimo dicendi genere iudicium M. Bruti à Cicerone diuersum. 15. ad Att. 4
Dicendi opus ex quinque partibus constat. Brut. 113

Dicendi doctrinæ partes tres. Partit. 2
Dicendi ratio tribus ad persuadendum rebus est nixa. 2. de Orat. 63. 70. & 170
Dicendi studium non commune Græciæ, sed proprium Athenarum. Brut. 24
Dicendi certum tempus Pompeia lege constitutum. Brutus, 180
Dicendi vsus in omni pacata & libera ciuitate dominatur. 2. de Orat. 19
Dicendo vincere non postulo. 11. fam. 49. in epist. Matii.
Dicendo, homines vt dicant, efficere. 1. de Orat. 72
Multique in nostra Repub. adolefcentes & apud iudices, & apud Senatum dicendo laudem assecuti sunt. 2. Officiorum, 69. a
Neque nostræ disputationes quicquam aliud agunt, nisi vt in vtranque partem dicendo & audiendo eliciant, & tanquam expriment aliquid, quod aut verum sit, aut ad id quam proximè accedat. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 8. & 99
Vt non modò Græcarum literarum rudes, sed etiam docti aliquantum se arbitrentur adeptos & ad dicendum, & ad iudicandum. 1. Offic. 1. a. Id est, in Oratoria arte & in Philosophia.
Num igitur placet, quum de eloquentia præcipias, aliquid etià de testimoniis dicèdis quasi in arte tradere? de Orat. a
Quod ne dictum quidem fas est. de Vniuers. 7
Qui hoc iudicio partes accusatoris obtinet, contra me sit dicturus. pro Quint. 4. a
Respondebat se ad recuperatores esse dicturum. in Ver. 162. b
Dicens.
Consulem designatum primùm sententiam dicentem. Cælius Cic. a. Hoc est, referentem de re aliqua.
In dicente vitia acius, quam recta videntur. 1. de Orat. 57
Dicentibus à scripto, à sententia, quid agendum. 2. ad Herennium, 45
Dictus.
Nisi ostenderit, illam in tutela Flacci non fuisse. si fuit, quæcunque sine hoc auctore est dicta dos, nulla est. pro L. Flacco, 67. a
Reciteturque oratio, quæ propter eius magnitudinem dicta de scripto est. pro Planc. 61. a
Causa dicta damnati sunt. 7. Verr. a
Mortuus est aculeo iam dimisso ac dicto testimonio. pro Flacco, 32. a
Me Consule sententiæ singulares dictæ sunt, quibus ad hæc diem viximus. in Philip. a
Itaque multa ab eo prudenter disputata, multa breuiter & commodè dicta, memoriæ mandabam. de Amic. 1. a
Res bonas verbis electis grauius, ornateque dictas, quis non legat? lib. 1. de Finib. 7
Dictum.
Acute aut facetè dictum. de Orat. 140. b
Dictum ambiguè. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 83
Catonis est dictum, pedibus compensari pecuniam. pro Flacco, 161. b
Commodè ac breuiter, & acute dictum. de Orat. 140. b
Nullum ne minimum dictum, non modò factum pro Cæfare intercessit, quod ille non ita illustri gratia exceperit, vt ego eum mihi deuinctum putarem. epist. 16. b
Dictum proteruum. de Finib. lib. 2. 41
Vt nostrum est cupidior dicti. pro Planc. 277. b
Audiens dicto. 3. Verr. 62. a
Dictum dicere. pro Planc. 68
Ne quotiescunque potuerit dictum dici, necesse habeamus dicere. de Orat. 131. b
Ob dictum, capite & fortunis oppugnari. epist. 59. b
Dictum perdere. pro Planc. 68
Dicta breuiter & commodè. Læli. 1. ἀποδείματα dicuntur Græcis.
Dicere enim aiūt Ennium, &c. hæc scilicet bona dicta, quæ falsa sunt. nam ea dicta appellantur proprio iam nomine. 2. de Orat. 122. a
Multa multorum facetè dicta, vt ea, quæ à sene Catone sunt collecta, quæ vocant ἀποδείματα. Offic. 21. b
 nn.iii.

Sed materia facilis in te & in tuos dicta dicere. in Ant. 168. b

Ex dictis testium appellari. pro R. P. 124. b

Dictis testium recitatis. pro R. Posth. 127. b

Dicto.

Dictabat se hortulos aliquos emere velle. 3. Offic. 75. a

Si scriberem ipse, longior epistola fuisset: sed dictavi propter lippitudinem. Attic. lib. 7. 132. 9. a

Eodem die epistolam dictavi, & pridie dederam mea manu longiorem. ad Attic. 156. b

Hæc scripsi seu dictavi, apposita secunda mensa. ad Att. 236. b

Hæc inter cœnam Tyroni dictavi. ad Quint. 321. b

Ergo ego ne Tyroni quidem dictavi, qui totas periochas persequi solet, sed Spinteri syllabatim. ad Attic. 213. b

Paruula lippitudine adductus sum, ut dictarem hanc epistolam: & non, ut soleo, ad te ipse scriberem. ad Quint. fr. lib. 2. 6. 1. a. 1. de Finib. 14. a

Qui illis orationem dictauisses. de Finib. lib. 4. 51

Mihi molestior lippitudo erat etiam, quam antè fuerat: dictare tamen hæc epistolam malui, quam, &c. ad Att. 128. b

Non modò Tyroni dictare, sed ne ipse quidem auderem scribere. ad Att. 206. b

Testatur se epistolam sua manu non scripsisse, sed recreandæ vocalæ causa ambulantiem dictasse. Att. lib. 2. 38. 1. a

Dictata.

Dionysius Stoicus multos versus admiscebat orationi, sed is quasi dictata nullo delectu, nulla elegantia. Tusc. 180. b

Ne necesse sit semper quasi dictata decantare, neque à commentariolis suis discedere. 4. de Finib. 17. a

Mea in illum pueri omnes tanquam dictata perdiscant. ad Quint. frat. lib. 3. 17. 16. a

Ista enim à vobis quasi dictata redduntur, quæ Epicurus oscitans hallucinatus est. 1. de Nat. deor. 56

Dictato.

Quem post reditum dictant fracto animo & demisso fuisset. Lentulo, lib. 1. 9. 55. a

Appius in sermonibus antea dictabat: postea dixit etiã in Senatu palam. Lentul. lib. 1. 9. 104. a

Boni viri dictabant. pro Dom. 216. b

Ex numero accepimus eorum qui causas dictitarunt. 2. de Orat. 31. a

Vt hoc iam palam dictitent. 3. Verr. 15. a. & 5. 116. a

Dictio.

Educenda deinde dictio est ex hac domestica exercitatione & vmbatili medium in agmen, in puluerem, in clamorem, in castra, atque aciem forensium. de Clar. Orat. 76. a

Aliud enim laus aut vituperatio, aliud sententiæ dictio, aliud accusatio aut recusatio conficere debet. 2. de Inventione, 130. a

Aut ab aliqua firmissima ratione nostræ dictionis incipimus. de Inuent. 46. b

Itaque cum ante meridiem dictioni operam dedissemus. Tusc. q. lib. 2. 7. hoc est, arti oratoriæ.

Is mihi causæ dictionem denuntiabat. pro Sest. 11. b

Totam causæ meæ dictionem in certas partes diuidam. pro Quint. 6. b

Malim mihi L. Crassi vnam pro M. Curio dictionem, quam castellanos triumphos duos. de Clar. Orat. 138. a

Fatebor equidem in his magis assidue versari hanc nostram dictionem. 1. de Orat. 28. a

Nullum tempus illi vnquam vacabat aut à forèsi dictione, aut à commentatione domestica, aut à scribèdo, aut à cogitando. de Clar. Orat. 47. a

Quæcunque res inciderit, quæ sit dictione explicanda. de Orat. 90. b

Græci seposuerunt à cæteris dictionibus hanc partem dicendi, quæ, &c. de Orat. 86. b

Genus facietiarum cum oratoris dictionibus, tum vrbis sermonibus accommodatum. de Orat. 134. b

Etiã si vehementissimè se in his subitis dictionibus exercuerit. de Orat. 97. b

Dicax.

Quo quidem mihi nihil videtur vrbanius, sed non tam dicax fuit, quam facetus. in Orat. 49. a. de Demosthene.

Quo impunius dicax esset. pro Quint. 2. b

Populum in te dicacem etiam reddidisti. 2. Philip. 85. a

Quam volent in conuiuio faceti, dicaces, nonnunquam etiam ad vinum disertis sint. pro Cæl. 54. a. 2. de Orat. 121. a

Dicacibus hominibus difficile dignitatem suam seruare. 2. de Orat. 122

Dicacitas.

Duo sunt genera facietiarum: alterum æquabiliter in omni sermone fufum, alterum peracutum & breue: Illa à veteribus superior caullatio, hæc altera dicacitas nominata est. 2. de Orat. 120

Dicacitas. acrioris ingenii est: facetiæ, maioris artis. Orat. 49

Scurrilis Oratori dicacitas magnopere fugienda est. 2. de Orat. 135. a

Huic generi orationis aspergentur etiam sales, qui in dicendo mirum quantum valent, quorum duo genera sunt, vnum facietiarum, alterum dicacitatis. in Orat. 48. a

Genere illo moroso, quod etiam sine dicacitate ridetur. ad Attic. 7. b

Dictator.

Rectius magister populi (is enim est dictator) quam Sylla. de Finib. lib. 3. 59

Sylla potuit efficere ab interrege ut dictator diceretur. ad Attic. 151. b

Iter eo die Miloni Lanuuium erat ad Flaminem prodendum, quod erat dictator Lanuuii Milo. pro Mil. 106. b

Ad interregnum comitia adducta, rumor dictatoris iniucundus bonis. ad Quint. frat. 327. b

C. Cæsari dictatori perpetuo M. Antonius consul populi iussu regnum detulit. in Ant. 177. b

Voler Cæsar ut Cofs. roget Prætor, vel dictatorem dicat. ad Atticum, 151. b

Quinto filio negotium dedit Antonius, ut eum dictatorem efficeret. ad Att. 248. b

Dictatorius.

Dictatorius gladius. pro Cluent. 97. a

Dictatura.

Dictaturæ nomen ab Antonio è Rep. sublaturum. 1. Philip. 2

Erat aliqua suspicio dictaturæ, nec ea quidem certa. ad Quint. frat. 316. b

Quod is paucos sibi dies ad dictaturam gerendam addidisset. 2. Offic. 152. a

Alter enim qui in illa dictatura scriba fuerat, in hac fuit Quæstor vrbanus. 2. Offic. 40. a

Dicrotum.

ῥοοαυτη Rhodiorum, & dicrota Mitylenæorum habebam, & aliquid ῥιγροπυ. Att. lib. 5. 19

Nam & ipse Domitius bona planè habet dicrota. Attic. lib. 16. 12. Nauigiorum genus.

Dictamus.

Capras autem in Creta feras, quum essent confixæ venenatis sagittis, herbam quærere, quæ dictamus vocaretur: quam quum gustauissent, sagittas excidere dicunt è corpore. 2. de Nat. deor. 95

Genere tamen, quod ad nos pertineat, & ῥιδαυαλια quamdam, ut versetur inter manus, habeat. Cæl. Cic. lib. 8. 3. 9. a

Didius.

T. Didius ex Macedonia triumphauit. in Pifo. 48

Didia lex. pro Sest. 118. pro Domo sua, 33. & 41. & 5. Philip. 169. & 2. ad Att. 26

ῥε δὲ δὶδωσα. 6. ad Att. 40

Diduco.

Itaque & lumen mutari sæpe volumus, &c. & interualla aut contrahimus, aut diducimus, multaque facimus vsque eò, dum, &c. 4. Acad. 40. a

Nam quum compresserat digitos, pugnumque fecerat, dialecticam aiebat eiusmodi esse: quum autem diduxerat, & manum dilatauerat, palmæ illius similem eloquentiam esse dicebat. in Orat. 61. a

Nubem diducere auris subitis. in Arato, 23. a

Atque hi quidem, &c. in contrarias partes diducuntur. 2. de Inuent. 157. a

Diduci ab aliquo. de Inuent. 61. b. Id est, separari.

Diductus.

Riuus est diducta oratio, non fontibus. 3. de Orat. 14. a

Dies.

Quod dies impetratura est, impetret ratio. 12. ad Att. 12

Quæ non posterior dies acerbiore prior illuxit: ad Octa. 42

In qua primum erat, quod antiquior dies intus fuisset ascripta literis, quam in Cæsaris. ad Quint. frat. lib. 3. 6

Dies brumalis. Diuin. lib. 2. 25

Dies Curia. 1. de Orat. 14

Mihi decessionis dies ῥεπρωσ obrepebat. ad Att. 95. b

Dies deficit, si velim paupertatis causam defendere. Tusc. quæst. lib. 5. 73

Sed dies me deficiet. de Finib. lib. 2. 52

Dies deficiat, si velim numerare. 3. de Nat. d. 60

Delet dies opinionum commenta, naturæ iudicia confirmat. de Nat. d. 2. 4

Cui dies dicta non est. pro Dom. 230. b

Dies foedus & flagitiosus. 3. Philip. 132

Dies funestior. 9. ad Att. 11

Lætissimus dies ciuitati illuxit. Bruto, 15. 10. a

Quis enim iste dies illuxerit, &c. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 64

Dies non modò non leuat luctum hunc, sed etiam auget. 3. ad Att. 11

Dies natalis. de Finib. lib. 2. 84

Dies nullus erat, Antii cum essem, quo die non scirem. ad Attic. 29. b

Dies obrepit. 6. ad Att. 30

Dies præstituta. Tusc. q. lib. 1. 77

Dixit Marcellus à me rogatus: honestè discessimus: producta dies est in quartum Idus Februarii. Q. frat. lib. 2. 7. 1. a

Heri quartus in circo dies ludorum Romanorum fuit, M. Antonius ad populum tulit, ut quintus præterea dies Cæsari tribueretur. in Ant. 181. b

Postridie in Senatu, qui fuit dies Non. Septemb. ad Att. 53. b

Dies stultis quoque mederi solet. 7. fam. 50. Tusc. q. lib. 3. 45

Id est, longinquitas temporis.

Dies solstitialis. Tusc. q. lib. 1. 78

Dies supremus. Tusc. q. lib. 3. 48

Dies diceretur à Prætoribus tertius. de Arusp. respon. 6

Vel vna dies mihi erit vtilis. ad Attic. 105. b

Venit legi dies. ad Att. 64. b

Vnus dies ex præceptis philosophiæ actus, peccanti immortalitati est anteposendus. Tusc. q. lib. 5. 4

Diei noctisque effectrix terra. de Vniuers. 45

Diei noctisque vicissitudo tribuit aliud agendi tempus, aliud quiescendi. 2. de Nat. d. 100

Equites non duros illius diei pœnas. pro Sest. 22. a

Ad 1111. Non. Septemb. dedi, cum ad eam diem, &c. ep. 112. b

Opinor esse in lege, quam ad diem proscriptioes fiant. pro Sext. Ros. 39. b

Multus sermo ad multum diem. ad Att. 206. b

Ad diem pecuniam soluere. Att. lib. 16. 241. 2. a

Cecinna ad constitutam diem tempusque venit. pro Cecinna, 291. b

Nos in Formiano esse volumus vsque ad pridie Nonas Maias: eò si ante eam diem non veneris, Romæ te fortasse videbo. Att. lib. 2. 26. 2. a. & 12. 260. 1. a

Qui paulò ante diem noctemque, Tribunitium nomen horrebant. pro lege Agr. 70. a

Diem non adscribis in epistola. 3. ad Att. 37

Agere diem suum natalem. de Finib. 88. b

Quum ab Epidauro Piræum nau aduectus essem, ibi Marcellum Collegam nostrum conueni, cumque diem ibi consumpsi, ut cum eo essem. Seruius Cic. lib. 4. 12. 2. a

Diem cupiit consumere, neque ei finis factus est. 4. ad Att. 9

Consumere diem altercatione. ep. 3. b

Tullioli tibi diem dat, sponforem appellat. 1. ad Att. 19

Sed quoniam aduersperascit, dabis nobis diem aliquem ut contra ista dicamus. 3. de Nat. d. 137. a

Opus in acceptum reulit quadriennio, postquam diem oport dixerat. 3. Verr. 106

Diem dixisset, ut fecerat: fecissem ut ei statim tertius à Prætoribus dies diceretur. de Ar. 245. b

Si nobis diem Clodius dixerit, tota Italia concurreret. ad Quint. 302. b. pro Rosc. Amer. 19

Nuper Cn. Domitium scimus Decimo Syllano diem dixisse propter vnus hominis Egritomari patrum amici, atque hospitium iniurias. 1. Verr. 37

Diem iudicis differre. 4. in Verr. 26

Diem pecuniæ Idibus Nouemb. esse. 10. ad Att. 16. Sub. soluendæ. Respondit, &c. alios non soluere, aliorum diem nodum esse. Att. lib. 8. 154. a

Vnum quasi comprehendit medium diem fuisse. de Clar. Orat. 172. b

Diem tuum heri puto fuisse. 9. ad Attic. 23. Id est, diem tuæ quartanæ.

Diem dicendo eximere cepit. 2. ad Q. frat. 3

Diem ex die expectabam, ut statuerem, quid esset faciendum. 7. ad Att. 68

In eam diem cadunt numi. 15. ad Att. 39

In diem differre. 13. ad Att. 50

Emerere aliquid in diem. ad Att. 268. b

Quem in diem incurrat tua ἀνῆψε. 7. ad Att. 27

Dii nonnunquam præsentis fraudis pœnas in diem reseruant. pro Cæl. 50. b

Nos in diem viuimus. Tusc. q. lib. 5. 25. & 2. Philip. 91. Id est, tenemus tandiu, atque defendimus aliquid, dum afferat dies aliquid probabilis.

Si Barbarorum est in diem viuere, nostra consilia in sempiternum tempus spectare debent. de Orat. 124. b

Diem natalem reditus mei cura ut in tuis ædibus amoenissimis agam tecum, & cum meis. 3. ad Att. 33

Nullum diem literarum à te desideravi. 12. ad Att. 56

Diem auctionis obire. 13. ad Att. 15

Antonius diem edicti obire neglexit, & ante quartam Calendarum Decembris distulit. in Ant. 187. b

A me nominis, quod inficiatus esset, diem petiuit. pro Q. 50

Diem vnum cum aliquo ponere. 5. fam. 62. Id est, cum aliquo versari spatio vnus diei.

Post diem tertium eius diei. ad Att. 41. b

Cum ego diem in Siciliam inquirendi perexiguam postulassem. in Verr. 97. b

Diem laxius proferre volent. 13. ad Att. 16

Diem proscribere vel edicere. 3. in Verr. 99

Ego diem statuo satis laxam. 6. ad Att. 14

Diem eum videam, cum, &c. 16. ad Att. 28

Quem diem si videro. 14. fam. 2

Quasi verò quicquam interfit, mures diem ac noctem rotentes, scuta an cribra corrosierint. 2. de Diuinat. 87. a

Qui si error stultis extenuetur die. Tuscul. q. lib. 4. 31. Id est, diuturnitate temporis.

Die annua. 12. ad Att. 4

Non æquum est, tempore & die memoriam beneficii definire. Postquam. 18

De die rogare, deinde plus annua postulare. 7. fam. 40

Cum latronibus non solum de die, sed etiam in diem viuere. in Ant. 177. b

Vt ea die manerem in Trebulano. ad Att. 68. b

Ea ipsa die domum ad vespertinum rediit. de Diuin. 101. b

Ex ea die ad hanc diem quæ fecisti in iudicium voco. in Verr. 82. b

Quæ formido illa dies in Ant. 177. b

Socios illa die quæstione liberatos fuisse. de Clar. 172. b

Inclinato iam in post meridianum tempus die. Tusc. quæst. lib. 3. 6

Et ipsa die, qua debilitatur cogitationes & inimicorum & proditorum. lib. 1. fam. 14. pro diuturnitate siue longinquitate temporis.

Mercurius cælo patre, die matre natus. 3. de Nat. 39

Die natali meo, quo vtinam susceptus non essem. 11. ad Atticum, 21

Die tuo natali. 11. fam. 25

Inuitat Caninius postera die familiares suos. Offic. 63. b. in Cat. 105. & 116. b

Multa prima die, cum de ipsa morte quæreremus: non pauca etiam postero, cum ageretur de dolore, sunt dicta de nn. iiii.

morte. Tusc. quæst. 1. 51. b
 Die tuo. 9. ad Att. 3. Hoc est, die accessionis morbi tui.
 Et quodam liberiore, quam solebat, & magis vacuo ab interuentoribus die. Fat. 2
 Equidem credibile non est quantum scribam die. ad Atticum, 213. pro Pomp. 5. b
 Cato concionatus est comitia haberi non futurum, si sibi cum populo dies agendi essent exempti. Q. fr. lib. 2. 21
 Dies complures. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 13
 Vestorio dandi sunt dies. Att. lib. 4. 86. 2. a
 Dies fastorum. Tusc. q. lib. 1. 55
 Dies otiosi. 3. ad Q. frat. 34
 Dies quieti, cælestium feræ nominantur. 2. de Leg. 51
 Dies triginta ad decedendum prouincia, constituti lege Cornelia. 3. fam. 14
 Dies Tusculanenses. 9. fam. 11
 Dierum mistorum opus. 9. ad Att. 58. in epist. Cæsaris.
 Dierum festorum, feriarumque ratio in liberis requiemem habet litium & iurgiorum, in seruis operum & laborum, quas compositio anni conferre debet, & perfectionem operum rusticorum. 2. de Leg. 30
 Ex dierum ratione intellexi. 7. ad Att. 54
 Et noctes & dies. de Nat. 12. b
 Dare dies alicui. ad Att. 3. b
 Dies plerosque deduceret. Acad. q. ed. 1. lib. 1. 33. translatio à filo, quod deduci proprie dicitur.
 Paucos dies habebam reliquos annui muneris. ad Att. 94. b
 Vitium in dies crescit. Top. 216. b
 In dies singulos magis magisque opinio hominum confirmatur. 6. fam. 11
 Dies multos in oppidum ponat. 11. ad Att. 45
 Qui dies totos de officio differunt. Postquam. 207. b
 Quibus eorum animi dies & noctes exedunt. de Fin. 59. b
 Perpotare rotos dies. in Verr. 253. b
 Dies noctesque parentum poenas à consceleratissimis filiis repetant. pro Rosc. Amer. 40. a
 Dies totos sum cum eo, noctisque sæpenumero partem. 16. fam. 28. ex epist. Ciceronis filii.
 Dies & noctes sempiternum dominum timeremus. de Natura deor. 1. 39
 Dies noctesque torqueor. ad Att. 108. b
 O reliquas dies omnes, noctesque, quibus iste, &c. pro Plancio, 280. b
 Diebus breuioribus. 12. ad Att. 51
 Etesiatum diebus Ausser me in Italiam retulit. ad Att. 202. b
 Ex multis diebus, quos in vita celeberrimos lætissimosque tulit. de Amic. 97. b
 Diebus paucis. 7. ad Att. 55. pro, intra dies paucos, vel, paucis abhinc diebus.
 Paucis diebus habebam tabellarios. 5. ad Att. 31
 Diebus x v. absolutæ quatuor tragicæ. 3. ad Q. frat. 31
Dicula.
 Præterea diculam adderem. a
 Commemorat quid olim etiam mali C. Julius fecerit, quana diculam dixerit, nunquam Resp. plus. Att. lib. 5. 55
 Διδικυλισμὸν φιλοσοφῶντων. 7. ad Att. 31
Diurnus.
 Quies diurna & nocturna. 2. de lege Agr. 21. a
 Annum menstruum, diurnum, nocturnum spatium. de Inuent. 51. b
 An censes, &c. me tantos labores diurnos, nocturnosque domi, militiæque suscepturum fuisse, &c. de Senect. 74. a. 1. Tusc. 77. a
Differo.
 Quare omnem hanc disputationem in aduentum tuum differo. Curioni, lib. 2. 1. 7. a
 Quarum cum vna sit, qua mores conformari putantur, differo eam partem, &c. de Finib. 107. b
 Sin autem differs me in tempus aliud, coram tecum loquar. Luceio, 5. 12. 35. a
 Quæ differs, vt mecum coram, expectabo tabellarios. ad Att. 248. b
 Istorum aduentus in vrbes non multum ab hostili expu-

gnatione differt. pro Pomp. 6. b
 Compositio ab utroque differt. Orat. 214. b
 Hoc genus causæ à superiore hoc differt, quod in illo, &c. de Inuent. 37. b
 Qui hoc ab illo differt: vt ille cogatur, &c. pro Cecin. 29. a
 In eo, in quo natura hominis à reliquis animantibus differt. Offic. 19. b
 Nihil inter deum & deum differt. de Nat. 17. b
 Occasio cum tempore hoc differt: nam genere quidè vtunque idem esse intelligitur: verum, &c. de Inuent. 51. b
 Deinde Romæ dies x x. ferè Quintius commoratur: cum cæteris quæ habebat vadimonia differt. pro Quint. 12
 Nihil, aut non ferè multum, differunt ætates vestra, vt illorum. de Clar. Orat. 77. a
 Sed eorum definitiones paulum oppidò inter se differunt. 3. de Finib. 51. a
 Hæc, quæ dico, cogitatione quidem inter se differunt, re vero copulata sunt. Tusc. 214. b
 Oratores non generibus inter se, sed facultatibus differunt. de Opt. 143. b
 A perfecto qui absunt, non genere differunt, vt ab Actio Terentius, sed in eodem non sunt pares. de Opt. 143. b
 Sed hoc differunt, quod, &c. Orat. 202. b
 Rhetorica & dialectica hoc differunt inter se, quod hæc, &c. Orat. 207. b
 Itaque & illi Theopompus, Ephorus, Phylisius, Naucræ, multique alii naturis differunt: voluntate autem similes sunt inter sese. 2. de Orat. 53. a
 Virtutes omnes similes artium reliquarum, materia tantum ad meliorem partem & tractatione differunt. de Fin. 107. b
 Multa alia sunt quæ inter locum & locum differunt. de Fato, 141. b
 Quanquam enim vocabula propè idem valere videantur: tamen quia res differebant, nomina rerum distare voluerunt. in Top. 17. a
 Alii tempus differebant, alii, &c. de Prouinc. 74. b. de Fin. lib. 4. 1. 8. Philip. 249
 Peripatetici, Academicique, qui re consentientes, vocabulis differebant. de Finib. 4. 4
 Antonius diem edicti obire neglexit, & ante diem quartum Calendarum Decembris distulit. 3. Philip. 137. a
 In posterum inquit diem distulit. pro Dom. 147. b
 Seruilius rogatus rem distulit. epist. 153. b
 Distulimus omnino sermonem in posterum. ad Atticum, lib. 8. 205. 7. a
 Eodemque etiam illa differemus. de Nat. 63. b
 In hominem ire cupiebam: non mehercule vt differre cum eo vadimonium, &c. Att. lib. 2. 21
 Ipsi magnopere author fui, ne differret tempus petitionis suæ. ad Att. 279. b
 Cum ille tempus differret, virgula stantem circumscribit. in Ant. 218. b
 Poetæ quæstionem attulerunt, quidnam esset illud, quo ipsi differrent ab oratoribus. Orat. 203. b
 Quasi verò paulum differat ager Campanus & Stellatis. contra Rull. 83. b
 Mirabile est, quum plurimum in faciendo intersit inter doctum & rudem, quam non multum differat in iudicando. 3. de Orat. 108. a
 Est autem qui differat in omni ratione habenda inter iustitiam & verecundiam. Offic. 20. b
 At vide quid differat inter opinionem meam & tuam. in Verr. 64. b
 Cum genere idem sit, sit aliud, quod quadam parte & specie differat. de Inuent. 51. b
 Ea res, quam ego dico, & ea quam tu fecisti, inter se genere iniuriæ, non magnitudine pecuniæ differat. 5. Verr. 176. a
 Deinde quid res cum re differat, demonstrabitur, vt non idem videatur de vtraque existimari oportere. 2. de Inventione, 234. a
 Hæc est vna res prorsus, vt non multum differat inter summos & mediocres viros. Offic. 39. b
 Rem comouisti noua disputatione dignam, quam in aliud

tempus differamus. de Orat. 193. b
 Sed quid inter se differant, dicendum est. Top. 223. b
 Sed cætera (vt scribis) præsentis sermoni referentur: hoc tamen non queo differre. Q. fratri, lib. 2. 9. 3. a
 Differre plurimum à bestiis. 2. de Finib. 75. a
 Atque Aristonius est explosa sententia, dicentis nihil differre aliud ab alio, nec esse res villas præter virtutes, inter quas quicquam omnino interesset. de Finib. 116. b
 Differre aliquid in aliud tempus. Cat. 1. Tusc. q. lib. 4. 65
 Differre consilium in longinquum tempus. ad Att. 154. b
 Aliqua inter se magnitudine, & quasi gradibus, non genere differre. de Nat. 5. b
 Differre diem iudicis. 4. in Verr. 26
 Differre nominibus, congruere rebus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 16. & 1. 12
 Differre quotidie ac procrastinare aliquam rem. pro S. R. 22. b
 Differre rem in diem tertium. ad Att. 217. b
 Vt ista re aliquid cum aliqua ex parte differre videatur. pro Cecin. 292. b
 Quod etiam si verbo differre videatur, re tamen est vnum, & idem in omnibus causis valebit. pro Cecin. 296. b
 Statuit tamen à vobis in tanta atrocitate temporis non differre vestitu. 8. Philip. 255. a
 Differre vim doloris in posterum. in Verr. 92. b
 Tua fraus, tuum maleficiū, tuum scelus illud est, te id, quod promulgasses misericordiæ nomine, ad crudelitatis tempus distulisse. in Vatinius, 22. a
 Cum ego te hac noua lege videam eodem die accusatori respondere, & tribus horis perorare, in hac me causa dilaturum putas. de Finib. 106. b
 Venit tempus ita maturum, vt differri iam hora non possit. in Ant. 209. b
Differens.
 Etenim ratio, qua vna præstamus beluis, &c. certè est communis, doctrina differens, discendi quidem facultate par. 1. de Leg. 44. a
 Aliquid ab indisertis re plus, quam opinione differens. Orat. 203. b
 Aristotelem & Theophrastum cum illis congruentes re, genere docedi paulum differetes secuti sunt. 1. de Leg. 55. a
 Partes generis communione quadam similes, specie autem differentes. de Orat. 100. b
 Quoniam igitur inquit, tantum natura à natura distat, quid mirum est, has dissimilitudines ex differentibus causis esse factas. de Fato, 13. a
Differentia.
 Qualis autè differentia sit honesti & decori, facilius intelligi, quam explanari potest. Offic. 19. b
 Ita fit vt, quanta differentia est in principiis naturalibus, tanta sit in finibus bonorum malorumque dissimilitudo. 5. de Finib. 31. a
 Quod videretur esse quædam in visis differentia. 4. Academicarum, 199. a
 Atque hæc differentia naturarum tantam habet vim, vt, &c. Offic. 22. b
 Differentia principii ab insinuatione. 1. ad Heren. 11
 Qui nullam differentiam rerum esse duxerunt. de Fin. 96. b
 A differentia argumentum. Topic. 8
Dilatus.
 Vereor ne in breue tempus dilata sit abs te perniciēs. ad Attic. 285. b
 Res ab iis à Calend. Iun. dilata est ad 11. Nonarum Iun. ad Attic. 63. b
 Res in posterum dilata est, Clodius in Quirinaliâ produxit diem. ad Q. frat. 318. b. epist. 151. b
 Nec totiens dilata res esset. de Prouinc. 71. b
 Bonam sermonis partem in alium diem esse dilata. de Orat. 110. b
 Quasi metueret ne Petilius priuato illo iudicio transacto, aut dilato, cum cæteris in consiliū reuenteretur. 4. Ver. 53. a
 Comitiam in v. 1. Calend. Sextilis dilata sunt. ad Att. 13. b
 Si ea, quo die dixi sententiã, perfecta essent, & non in diem ex die dilata. Brut. 90. b

Dilatio.

Dilatio comitorum. Att. lib. 2. 30. 2. a. pro Leg. Manil. 1. a
 Quæ est igitur expectatio, aut quæ minima dilatio temporis? Philip. 124. a
Difficilis.
 Difficilis causa. 4. ad Att. 14
 Difficilis res & inexplicabilis. 8. ad Att. 12
 Difficilis, & multum sæpe quæsitã res. 3. de Leg. 48. a
 Nec fuisse ei graue, nec difficile, eam causam excipere, quã aduersarii proferant. de Inuent. a
 Quod scire vis qua quisque in te fide sit, & voluntate, difficile dictu est. Lentul. lib. 1. 7. 4. a. Tusc. q. lib. 2. 15
 Etsi difficile est, tamen imperarem mihi. 11. ad Att. 50
 Vt difficile sit de temeritate eorum, perinde vt causa postulat, dicere. 4. Acad. 62. a
 Difficile factu est, me id sentire quod tu velis. de Nat. b
 Difficile fieri quid dicitur. 2. de Inuent. 147
 Difficile mare & magnum. 16. fam. 11
 Parentem habere auarum, illepidum, in liberos
 Difficilem, qui te nec amet, nec studeat tui. 3. de Nat. d. 102. ex quodam poeta.
 Intelligi quam scopuloso difficilique loco verser. in Verrem, 60. b
 Dicam Attice, & versabor in re difficili, ac multum, & sæpe quæsitã. de Leg. 190. b
 Exercitum difficili Reip. tempore conficere. pro Pomp. 15. b
 Res difficiles ad iudicandum. ad Att. 142. b
 Arduæ & difficiles res. 2. de Inuent. 142. a
 Contortæ res & difficiles. 1. de Orat. 130. a
 Difficiles & obscuræ res. 1. Offic. 29. a
 Moderati enim nec difficiles senes. de Senect. 7. a
 Vt vsque eò difficiles ac morosi simus. in Orat. 56. a
 Hæc ferè dicere habui de natura deorum, non vt eam tollerem, sed vt intelligeretis quàm esset obscura, & quàm difficile explicatus haberet. 3. de Nat. d. 136. a
 Siqui difficiliore erunt. 13. fam. 45. pro, litigiosiores.
 Quo scire plura & difficiliora videatur. de Leg. 179. b
 Difficilis est ad eloquendum, sed satis erit intelligi. 1. Of. a
 Sed quo difficilius, hoc præclarior. Offic. 13. b
 Nihil difficilius facio. 14. famil. 4. Id est, cum maiori molestia.
 Difficilius vti literis. 12. ad Att. 14
 Difficiliore conditione dissoluere. pro Quint. 11
 Difficillimum Reip. tempus. 5. Philip. 190
 Difficillimum tempus solutionis. pro Cecin. 8
 Difficillima tempora. 10. fam. 10
Difficultas.
 Difficultas annonæ, summaque inopia rei frumctariæ. pro Domo sua, 10
 Domestica difficultas ac turpitudine. 1. in Catil. 10
 Sed difficultas, laborque discendi disertam negligentiam reddidit. de Diuin. 112. b
 Ea difficultas induxit imperitos in errorem, &c. de Natura deor. 2. 32
 Incredibilis magnitudo & difficultas rei. 1. de Orat. 9. a
 Difficultas pecuniaria. 10. ad Att. 46
 Non rei solum magna utilitas est, sed præcipiendi quoque summa difficultas. de Inuent. 52. b
 In vtraque enim re summa difficultas erit, summus animi dolor. Att. lib. 8. 147. 8. a
 Si fecit, num tanta difficultas cum rei nummarie tenuerit, &c. 6. Verr. 9. a
 Difficultas vecturæ. in Verr. 91. b
 Hæc est vna difficultas in toto tuo imperio. 1. ad Q. frat. 24
 Prospicio quantum in agendo difficultatis, & quantum laboris sit habitura. pro Cluent. 1. a
 Afferre difficultatem magnam voluntati ac diligentia alius. Q. fratri, lib. 1. 24
 Præsto fuit multis, multorum stultitiam perpeffus est, arrogantiã pertulit, difficultatem exorbuit. pro Mur. 17
 De nomine tu videbis cum Cuspio: sed si Plancus destinatum haberes difficultatem. Att. lib. 13. 287. 5. a
 Nihil enim constitui potest, quod non incurrat in magnam

aliquam difficultatem. Sulp. lib. 4. 5
 Ut enim quisque optime dicit, ita maxime dicendi difficultatem, variisque euentus orationis, hominumque pertimescit. 1. de Orat. 59. a
 Propter nauigandi difficultatem. Orat. 91. b
 Propter magnitudinem rerum ac difficultatem. in Ver. 61. b
 Summa in difficultate nauium. in Verr. 2. 46. b
 Et simul ostendit, se in summa difficultate esse nummaria.

4. Verr. 49
 Qua difficultate, tu arbitrare. 11. fam. 18. in epist. D. Bruti.
 Dum antea verbis vitur suis, delabatur in eas difficultates. de Fato, 57. a

Quæ fieri sine summa difficultate non possunt. Top. 229. b
 Tot, tantisque difficultatibus affectus atque afflictus, &c. pro Quintio, 5. & 13. fam. 14

Quod tum recentibus suis officiis, integra re, nullis Pop. R. difficultatibus, a maioribus nostris fœdere assequi non poterunt: id nunc, &c. a C. Verre pretio assecuti sunt. 7. Verrinarum, 41. a

Quiritis eundem in cæterorum periculis haberemus animum, quem in nostris difficultatibus, &c. Anteq. 19. 4. b
 Multis difficultatibus obstructa omnis cognitio. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 7

Difficile.

Difficile autem fieri, quod quamquam laboris, sumptus, molestiæ, longinquitatis indiget, &c. 2. de Inuent. 2. 47. a
 Difficillime factu est, a diis ortis fidem non habere. de Vniuers. 101. b

Difficiliter, siue Difficiliter.

Cur non etiam ut valde verisimile: cur deinde non ut difficiliter a vero internoscatur? 4. Acad. 91. a

Quomodo autem sumis, ut siquid, cui simile esse possit, sequatur, ut etiam difficiliter internosci possit? 4. Acad. a
 Atque in his omnibus quid difficiliter fieri, & quid facile fieri possit, oportet considerare. de Inuent. 83. b

Diffido.

De Othone diffido, fortasse quia cupio. Att. lib. 12. 257. 1. a
 Diffido me posse in hac causa consistere. pro Quint. 14. b
 Parthos times, quod diffidis copiis nostris. epist. 23. b
 Videtne tu illum tristem, demissum iacet, diffidit, abiecit hastas. pro Murena, 42. a

Qui diffidit (bonis suis), beatus esse qui potest? Tusc. quæst. lib. 5. 30

Si ille Dictator factus sit, penè diffidit. 3. ad Quint. frat. 36
 Et de nobis diffidimus. ad Herennium, 1. a

Qui autem diffidet perpetuitati bonorum suorum, timeat necesse est, ne aliquando amissis illis sit miser. 2. de Finibus, 138. a

Non tamen ut ei respondere posse diffiderem. 4. Acad. 116. a
 Ut rem posse confici non diffiderem. Q. frat. lib. 1. 1. 1. a

Diffiderem otio. 12. fam. 1. Id est, de otio ipem abiicerem.
 Is certè potius qui sibi alia ratione diffideret, quam is qui omni ratione consideret. pro Cluent. 30. b

Sed hanc eloquentiam, quæ cursu magno, sonituque ferretur, quam suspicerent omnes, quam admirarentur, quam se assequi posse diffiderent. in Orat. 52. a

Eudem ita grauius æger fuit, ut omnes medici diffiderent. ad Quint. frat. 290. b

Experiri id quod te assequi posse diffidas. Acad. 97. b
 Te Cicero rogo atque hortor, ne defatigare, neu diffidas semper in præsentibus malis prohibendis. Brutus Ciceroni, 16. 17. a

At diffidat (bonis suis) necesse est, qui bona diuidit tripartito. Tusc. q. lib. 5. 30

Sibi, ac suis diffidere fortunis. Antequam iret in exil. 7. a
 Diffidere ingeniis. pro Rosc. Amer. 49. a

Plura me ad te de hac re scribere pudet, ne videar prudentiæ tuæ diffidere. Sulpit. ad Ciceronem, lib. 4. 5. 21. a

Huic incipio sententiæ diffidere. Tusc. q. lib. 5. 2
 Inuenire se posse quod cuperent, diffisi sunt. 4. Acad. 15. a

Sed homines diffisi sunt sibi ipsi. de Prouinc. 77. b

Diffidens.

Desperans & diffidens rebus suis. in Pison. 98. b

Nihil affirmabo, quæram omnia, dubitans plerunque, & mihi ipse diffidens. 2. de Diuin. 12. a

Aliquem fugientem excipere, diffidentem rebus suis confirmare, afflictu erigere, perditum recreare. pro Pomp. 8. b
 Diffidenter.

Altera tantummodo consuetudinis causa timide, & diffidenter attingere ratione beneficii criminum. pro Cluentio, 1. a

Diffidentia.

Quod genus fidentiarum contrarium est diffidentia, & ea re vitium est. 2. de Inuent. 2. 43. a

Et si fidentia, id est firma animi confisio, scientia quædam est & opinio grauis, non temerè assentiens, metus quoque est diffidentia expectati & impendentis mali. 4. Tuscul. 130. a

Diffusus.

Diffusus fidei alicuius. 2. Verr. 10. a
 Fatebor enim Cato me quoque in adolescentia diffusum ingenio meo, quæsisse adiumenta doctrinæ. pro Mur. 58. a

Diffindo.

Hanc igitur omnem coniunctionem duplicem, in longitudinem diffidit, mediæque accommodans mediam, quasi decussauit. de Vniuers. 31

Diffissum saxum. 1. de Diuinat. 47. a

Diffinitio.

Singulasque res diffinimus, circumscripenteque complectimur. 2. de Nat. d. 111

Et omnia quæ fiunt, ex omni æternitate diffinita dicis esse fataliter. Diuin. lib. 2. 14

Diffiteor.

Itaque nunquam diffitebor, multa me, ut ad effectum horum consiliorum peruenirem, & simulasse inuitum, & dissimulasse cum dolore. 10. fam. 16. in epist. Planci.

Diffluo.

Omnia quæ dilapsa diffluxerunt, seueris legibus vincienda sunt. pro Marcello, 14. a

Atque etiam si considerare volumus, quæ sit in natura excellentia & dignitas, intelligemus quàm sit turpe diffluere luxuria, & delicatè ac molliter viuere: quàmque honestum, parè, continenter, seuerè, sobriè. 1. Offic. 149

Diffluens.

Fluuium extra ripas diffluentem coercere. de Clar. 19. 4. b
 Illi nati in literis, ardentisque his studiis, otio diffluentes, non modò nihil acquisierint, sed ne relictum quidem & traditum & suum conseruauerint. 3. de Orat. 72. a

Diffugio.

Diffugiunt qui sunt, metu oblato. epist. 2. 41. b
 Omnes metu perterriti repente diffugiunt. in Ant. 181. b
 Diffugerunt enim permulti, id quod ostendam. 5. Verr. 35. a
 Aut qui periculo mortis diffugissent. Offic. 3. 136

Ministros partim amissis gladiis, partim ereptis diffugisse. pro Dom. 12. 4. b

Diffundo.

Aqua se diffundit admixto calore liquefacta & dilapsa. de Nat. deor. 2. 19

Deinde tepesactum vapore & complexu suo, diffundit & elicit herbescentem ex eo viriditatem. de Senect. 47. a

Dii vin suam longè lateque diffundunt. 1. de Diuin. 134. a

Sanguis per venas in omne corpus diffunditur. de Nat. 54. b

Neque enim sunt isti audiendi, qui virtutem duram & quasi ferream esse quandam volunt: quæ quidem est tum multis in rebus, tum in amicitia tenera atque tractabilis, ut ex bonis amici quasi diffundatur, & in commodis contrahatur. de Amic. 45

Late diffundi. de Orat. 10. b

Diffusus.

Color diffusus sanguine. 3. de Nat. d. 110. a
 Diffusus error longè, lateque. 2. de Finib. 182. a

Numerus optimatum late & variè diffusus est. pro Sest. 23. b
 Hæc beneuolentia tam late longèque diffusa. de Leg. 162. b

Pompeii late longèque diffusa laus. pro Cor. 57. b

Platanus ad opacandum aliquem locum patulis diffusa ramis. de Orat. 87. b

Est enim heri nobis ille hoc Catule pollicitus, se ius ciuile, quod nunc diffusum & dissipatum est, in certa genera coarcturum. 2. de Orat. 78. a

Quibus vinu diffusum è pleno sit œnophoro. 2. de Fin. 40. a
 Sed diem efficit toto cælo luce diffusa. de Nat. d. 45. b

Dithyrambi membra & pedes sunt in omni locupleti oratione diffusa. de Orat. 161. b

Quæ ignota quondam omnibus & diffusa late videbantur. de Orat. 100. b

Diffuse.

Enumeratio est per quam res dispersæ & diffuse dicuntur, vnu in locum coguntur. 1. de Inuent. 105. a

Diffusius & latius dicere aliquid. Tusc. q. lib. 3. 18

Digamma.

Deli tuum digamma videram. ad Att. 14. 4. b

Digero.

Numeros & modos & partes argumentandi confuse & permixte dispersimus: post discretè & electè in genus quodque causæ quid cuique conueniat, ex hac copia digere. 1. de Inuent. 66. a

Habeo & istius & patris eius accepti tabulas omnes, quas diligentissimè legi atque digessi. 3. Verr. 40. a

Demetrium & ex Rep. Athenis, quam optimè digesserat, & ex doctrina nobilem & clarum, &c. pro Rab. Posth. 14. a

Facias ut mea mandata digeras, persequare, conficias. ad Quint. frat. lib. 2. 32

Stomachus concaluit, ut digerat multa cruda facilius. ad Att. 65. b

Digerere ius ciuile in genera. 1. de Orat. 94. a. in Part. 40. a

Digestus.

Nulli fuerunt qui illa artificiosè digesta generatim componerent. 1. de Orat. 92. a

Nomina in codicem accepti & expensi digesta habere. pro Rosc. Comædo, 5. a

Digestio.

Digestio, figura dicendi. 3. de Orat. 114

Adesse in Senatu iussit ad xiiii. Calend. Octobris. Ipse interea decem & septem dies, ut digestio potius, quam declamatio videretur, de me in Tyburtino Scipionis declamauit, situm quærens. 5. Philip. 177. a

Digitus.

Mihi certum est ab honestissima sententiâ digitorum nusquam. Attic. lib. 7. 20. & 4. Acad. 106. a

Oculos de isto nusquam deicere, neque ab argento digitorum discedere. 6. Verr. 29

Sed ut monstrarem tantum viam, & ut fieri solet, digitorum ad fontes intenderem. 1. de Orat. 102

Ne digitorum quidem eius causa porrigendum esse dicebant. de Finib. lib. 3. 45

Digitum proferre. pro Cecin. 52

Quibus non concessis digitorum progredi non possunt. Academic. q. ed. 1. lib. 2. 107

Itaque renuntiat Rabonius illam decisionem tutoribus: accurrunt tamen ad tempus tutores: digitorum tollit Iunius patruus. 3. Verr. 99. Digitorum tollit, id est, significat sese redemptorem.

Digito Crassi, vis animi eius significabatur. 2. de Orat. 101

Digito liceri. 5. in Verr. 21

Digitorum contractio facilis, facilisque porrectio. 2. de Natura deor. 113

Digitorum percussione hæres scriptus. Offic. 3. 99

Quum paulum digitos constrinxerat. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 122

Extendere digitos, manumque extendere aduersam. de Finib. 36. b

Si digitos tuos noui, certè habes subductum. 5. ad Att. 54

Equidem multos & vidi in hac ciuitate, & audiui, non modò qui primoribus labris gustassent genus hoc vitæ, & extremis (ut dicitur) digitis attigissent: sed, &c. pro M. Cælio, 20

Si digitis concreperit. Offic. 3. 99. Id est, leuissimo momento. prouerbialis locutio.

Digitis peccata sua dimetiri. Parad. 31

Nam cum extensis digitis aduersam manum ostenderat, &c.

Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 133

Digladior.

Digladientur illi per me licet. Tusc. 219. b
 C. verò Gracchus ruinis & emissitiis, quas ipse se proiecisit in forum dixit, quibus digladiarentur inter se ciues, nonne, &c. 3. de Leg. 30. a. 1. Offic. 42. a

Dignus.

Dignus est qui aliquando imperet, is qui modestè paret. 3. de Legib. 3

Ne vnus modò Consularis, quod tum accidit, dignus illo honore, dignus Rep. inueniretur. 1. Philip. 10. a

Quo nomine dignus est nemo, nisi qui tati honoris nomen potest sustinere. in Ant. 210. b

Qui moror dignus in tanta calamitate potest? pro Q. 17. b
 Non potest qui dignus habetur patronus consularium, indignus consulatu putari. de Pet. 205. b

Dignus quicum in tenebris mices. Offic. 3. 102

Deiotarus sæpe Senatu, Reguli nomine, dignus existimatus est. de Ar. 251. b

Ex te natus, teque dignus est. 12. fam. 31. in epist. Lentuli.

Quem nos, & quia tuus, & quia te dignus est filius, & quia nos diligit, semperque dilexit, in primis amamus, charumque habemus. Lentul. lib. 1. 7. 37. a

Dignus te nimis viderere. 12. fam. 58

Tum omnis liberalis, & digna homine liberali ab eo percepta doctrina. 4. Acad. 1. a

Præclara volūtas, atque omni laude digna. pro Dom. 100. a

Venit tempus Quiritis serius omnino, quàm dignum Romano fuit. 6. Philip. 216. a

Dum perducerem eò rem, ut dignum aliquid & Consulatu meo, & vestra expectatione efficerem. Plancus Ciceroni, lib. 10. 7. 4. a

Quod non decorum est, nec diis dignum. de Diuin. 104. b

Certè laudat, & vnum esse in hac ciuitate dignu huius imperii gloria dicit, & significat se illi amicissimum esse. de Arusp. resp. 48. a

Quid docto homine & amico dignum fuerit. ad Att. 114. b

Id est, quid docto homini conueniens fuerit.

Omnes qui aliquid de ingeniis poterant iudicare, cognatione atque hospitio dignum existimauerunt. pro Arch. 3. a

Quum hoc non recusares, quin hi, a quibus dicebare Consul, te luce dignum non putarent, nisi nequior quàm Gabinius extitisses. in Pison. 2. a

Præbere se dignum maioribus suis. Thermo, lib. 2. 17. 4. a

2. de Finib. 101. a. 2. de Orat. 158. a. 3. Philip. 141. a

Vel quia totum negotium non est dignum viribus nostris, quia maiora in Repub. onera sustinere & possim & solem. epist. 2. 4. b

Res est idonea de qua quaratur, & homines digni quibuscum differatur. Acad. 5. b

Digni honore cum ignominia dignis non erant comparandi. 12. fam. 64

Malo digni multi, sicut ipse. 3. Philip. 139

Digni te propinqui. 12. fam. 22. in epist. Cassii.

Ista quæ vos dicitis, vix digna sunt lucubratione anicularum. de Nat. d. 1. 67

Qui illa non modò cura, sed ne memoria quidem digna ducant. Diuin. lib. 2. 97

Quæ quidem digna statuisset, in quibus elaborarent. Tuscul. q. lib. 1. 1

Dignos habuerit, in quos tanta libertate verborum incurreret. 12. fam. 40. in epist. Trebonii.

Nunc tantum disputo de iure populi: qui & potest, & solet nonnunquam dignos præterire. pro Planc. 5

Philippus vir auo, patre, maioribusque suis dignissimus. in Ant. 188. b

Dignissimus iusto odio. de Finib. lib. 1. 26

Dignissima tuæ virtutis cura. 8. ad Att. 57. in epist. Balbi.

Dignissimum est autoritate & prudentia vestra Iudices, in audiendo diligentiâ non minus religioni tribuere quàm voluptati. 5. Verr. 9. a

Obscuro te Cicero, suscipe curam & cogitationem dignissimam tuæ virtutis, ut, &c. Att. lib. 8. 168. 1. a

Dignissima autem dona habetur, & formæ ab vno pictore, vno absolutæ die. de Leg. 179. b

Dignè.

Neque enim omnium iudicio, malim me à te commendari, quam ipse tuo iudicio, dignè ac mereor, commendatus esse. 12. fam. 22

Nunquam igitur fatis laudari dignè poterit philosophia. de Senect. 2. a

Quis de tali ciue fatis dignè vnquam loquetur: post reditum in Senatu, 16. a

Dignitas.

Dignitas, alicuius honesta & cultu, & honore, & verecundia digna est autoritas. 2. de Inuent. 244. 3. ad Heren. 116

Dignitas, aliud quam honos. de Prouinc. Consul. 39

Dignitas, generis demonstratiui finis. 1. de Orat. 69

Dignitas in qua re sit. 4. fam. 44

Dignitas vbi est, nisi vbi honestas? 7. ad Att. 37

Vt omnibus in rebus ei te commodos, quoad fides, dignitasque patietur. Thermo, lib. 13. 54. 1. a

Quum autem pulchritudinis duo genera sint, quorum in altero venustas sit, in altero dignitas: venustatem multibrem dicere debemus, dignitatem virilem. 1. Offic. 181. a

Maestas, est amplitudo ac dignitas ciuitatis. de Orat. 123. b

Dignitas elocutionis, quid, & eius partes. 4. ad Heren. 161

Dignitas familiaris. pro Sylla, 54, & 58

Dignitas formæ. de Finib. lib. 5. 44

Sicut ipsius dignitas, & maiorum eius amplitudo postulabat. in Cat. 10. b

Dignitas memoriæ. 5. fam. 33

Non modò dignitas nulla erit, sed erit summa deformitas. Planco, lib. 10. 12

Summa est in vtroque honestas, summa dignitas. pro Murena, 128. b

Dignitas suscepta & instituta. 1. ad Att. 63

Ergo etiam dignitas ei tribuenda est. 5. Tusc. 65. a

Tua dignitas atque amplitudo mihi est ipsa chara per se. Appio, lib. 3. 9. 5. a

Dignitas vincii non potest. 4. fam. 25

Alienum eius dignitatis, quam mihi quisque tribuit. lib. 1. de Finib. 10

Dices fortasse, Dignitatis ἀλις tanquam ἀπὸς, saluti, si me amas, confule. Att. lib. 2. 34. 2. a

Genus hoc scribendi et si sit elegans, personæ tamen & dignitatis esse negent. 1. de Finib. 2

Tenere summum gradum & dignitatis & gratiæ in aliquo loco. pro Planc. 265. b

Crede igitur mihi Plance, omnes quos adhuc gradus dignitatis consecutus sis (es autem adeptus amplissimos) eos honorum vocabula habituros, non dignitatis insignia. Planco, lib. 10. 11

Apud quem omnes gradus dignitatis tuæ retinui. pro Flac. b

In altissimo amplissimoque gradu dignitatis locatum esse. 1. Philip. 11. a

Dignitatis maiora præferant insignia, quam potestatis. 1. ad Quint. frat. 10

Qui potest dubitare, quin ad Consulatum adipiscendum multò plus afferat dignitatis rei militaris, quam iuris ciuilibus gloria? pro Murena, 19. a

Quorum ego opera illum in locum atque in hanc celsissimam sedem dignitatis atque honoris multis meis ac magnis laboribus & periculis ascendissem. pro Sylla, 3. a

Dignitatis nullam rationem habendam sine salute, vt neque salutis sine dignitate. 1. fam. 24

Dignitati alicuius deesse. 13. fam. 100

Parcebat enim aduersarii dignitati, in quo ipso seruabat suam. 2. de Orat. 121. a

Vt si parètibz nati sunt humilibz, si propinquos habeant imbecilliores vel animo vel fortuna, eorum augeat opes, eisque honori sint & dignitati. de Amic. 61. a

Vt mihi viderer animum hominis ab omni alia cogitatione ad tuam dignitatè tuendam traducerè. Lent. lib. 1. 2. 8. a

At dignitatem docere non habet. Orat. 80

Vt tranquillitas animi & securitas adsit, quæ adfert tum constantiam, tum etiam dignitatem. 1. Offic. 99. a

Vultus verò qui secundum vocem plurimum potest, quantum tum affert dignitatem, tum venustatem? in Orat. a

Contra dignitatem tuam de te loqui solitum. 13. fam. 42

Dignitatem suam frangere. 9. fam. 38

Dignitatem habet hæc ora. 8. ad Att. 31

Dignitatem summam habebat pauimentata porticus. 3. ad Quint. frat. 1

Species tam gratiosi liberti aut serui dignitatem nullam habere potest. ad Quint. frat. 299. b

Omnes enim artes, quæ nobis Pop. Romani studia conciliant, & admirabilem dignitatem & pergratam vtilitatem debent habere. pro Murena, 20

Dignitatem tuam & esse iam, & futuram amplissimam intelligo. epist. 150. b

Me meam pristinam dignitatem obtinere. 4. fam. 44

Dignitatem reperire. 1. de Orat. 98

Facti alicuius egregii splendorem verbis, dignitatèque retinere. pro Dom. 232. b

Dignitatem nominis retinere, & à re ipsa desciscere. Academic. q. ed. 1. lib. 2. 64

Dignitatem suam seruare, facietis & dicacibus hominibus difficillimum. 2. de Orat. 122

Hi tales viri, qui non solum consiliis suis, sed etiam specie ipsa dignitatem Rep. sustinent. pro Dom. sua, 2. a

Ciuitatis decus & dignitatem sustinere. Offic. 15. b

A dignitate tua alienum. 9. fam. 27. Id est, non honestū tibi. Et ea quæ videntur acerba, & c. ita ferre, vt nihil à statu naturæ discedas, nihil à dignitate sapientis, robusti animi est, magnæque constantiæ. 1. Offic. 97. a

Agere cum dignitate & venustate. 1. de Orat. 67. a

In imperio atque in publica dignitate omnia ad splendorem gloriamque reuocanda sunt. pro Flac. 151. b

Dignitate in suadendo nihil optabilius. 2. de Orat. 181

Pueri magna præditi dignitate. 2. de Inuent. 122. a

Facile vt omnium domos & laxitate & dignitate superaret. pro Domo sua, a

Vir dignitate præstantissima. 3. de Nat. d. 60

Dignor.

Obseruantia, est per quam homines aliqua dignitate antecedentes, cultu quodam & honore dignantur. 2. de Inuentione, 241. a

Homo ex eo numero hominum, qui apud nos hoc nomine dignantur. Id est, digni habentur.

Qui apud maiores nostros ob egregiam virtutem tali honore dignati sunt. 2. de Inuent. 207. a

Quæ autem secundum naturam essent, ea sumenda, & quadam æstimatione dignanda docebat. 1. Acad. 52. a

Dignatio.

Nec quicquam nisi de dignatione laborat. Att. lib. 10. 30. Id est, existimatione.

Digredior.

Parens eius omnibus illis rebus interfuit, nunquam est à me digressus. pro Syl. 173. b

Sed iam ad id, vnde digressi sumus, reuertamur. de Claris Orat. 193. b

Sed eò iam, vnde huc digressi sumus, reuertamur. de Natura deor. 71. b

Cum ab eo digressus essem eo consilio, vt, & c. epist. 55. b

A causa parumper digredi. de Clar. Orat. 199. a

Timebam ne à me digredi non posset. ad Att. 43. b

Et si periniquo patiebar animo te à me digredi. ad Cornificium, lib. 12. 18. 5. a

Digredi ab eo quod proposueris. de Orat. 157. b

Nobis autem non placet, hanc partem in numero reponi, quòd de causa digredi, nisi per locum còmunem, displicet. 1. de Inuent. 109. a

Paululum digredi de cursu in reliqua oratione. in Part. 9. a

Digrediens.

Luna autem, & c. iisdem spatiiis vagatur quibus sol: sed tum congregiendū cū sole, tum digrediens, & eam lucem, quam à sole accepit, mittit in terras, & c. 2. de N. d. 148. a

Digressus.

Verum vti Lilybæum, vnde digressa est oratio, reuertatur. 6. Verr. 30. a

Verum huc longius, quam voluntas fuit, ab epistola Timarchidis digressa est oratio. 5. Verr. 139. a

Hesternò die dolore me elatum, & iracundia longius propè digressum arbitrabantur, quam sapientis hominis cogitata ratio postulasset. de Arusp. resp. 2. a

Digressus.

Tenuissimum lumen facit proximus accessus ad solem, digressus autem longissimum. 2. Tusc. 72. a

Iam vides, & c. digressum meum & absentiam & reditum ita longè tuo præstitisse. in Piso. 50

Quem ego meum casum fortiter ferre visus sum, nò quòd æquo animo ferrem, sed me ipse consolabar, existimans non longinquum inter nos digressum & discessum fore. de Senect. 77

Vt primùm à tuo digressu Romam veni, confeci. ad Att. 3. b

Deinde congressus nostri lamentationem pertimui: digressum verò non tulissem. ad Q. frat. lib. 1. 3. 6. a

Digressio.

A propòita oratione digressio. de Clar. Orat. 161. a

Abs re non longa digressio. 3. de Orat. 112. & 2. 171. a

Digressio ad sui laudem, aut aduersarii vituperationè continet: aut aliam causam diducit, ex qua conficiat aliquid. de Orat. 90. b

Minus acerbum, minus miserū fuit, quam fuisset tum congressio, tum verò digressio nostra. ad Q. frat. lib. 1. 3. 7. a

Digressio, pars orationis secundum Hermagoram. 1. de Inuentione, 108

Causæ quæ plurimos exitus dant ad eiusmodi digressionè. 2. de Orat. 171

Diuidico.

Qui tam callidè verbis controuersias, non æquitate diiudicas. pro Cecin. 294. b

Diuidicat animus cætera. de Vniuers. 35

Omnes tacito quodam sensu quæ recta ac praua diiudicat. de Orat. 61. b

Nostras contentiones Respublica diiudicauit. Att. lib. 14. 25

Attendes igitur, eamque controuersiam diiudicabis. 3. de Finib. 5

Vt sine vilo errore diiudicare possimus. Offic. 55. b

Rectè diiudicare aliquid. Offic. 65. b. Id est, de eo sententiam ferre.

Diuidicare dissensiones. in Catil. 69

Diuidicare vera & falsa. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 97. 98. & Tusc. quæst. lib. 5. 53

Vera à falsis, verisimilia ab incredibilibus diiudicare & distinguere. in Partit. 77. a

Diuidicare vtra voluptate, stante an mouente. 2. de Fin. 54. a

Vtrum igitur inter has sententias diiudicare malumus, an ad propositum redire? 1. Tusc. 20

Non facile diiudicatur amor verus & fictus. epist. 135. b

De controuersis vult diiudicari. pro Quint. 7. b

Quibus rebus beneuolus & simulator diiudicari possunt. de Pet. 210. b

Idque aut nunquam diiudicari poterit, aut ita diiudicabitur. de Orat. 118. b

Honestæ & turpia naturâ, non opinione, diiudicanda sunt. de Leg. 165. b

Diuidicatus.

Atque illæ tamen omnes dissensiones, quarum nulla exitium Reip. quæsiuit, eiusmodi fuerunt, vt non reconciliatione concordia, sed internecione ciuium diiudicatae sint. in Partit. a

Diuidicatio.

Nam ista quidem magna diiudicatio est. 1. de Leg. 43

Diungo.

Iumenta diiungere. 2. de Diuin. 117. a

Redeamus domū, diiungere me ab illo volo. At. li. 7. 121. 13. a

Diungitur ab aliquo. 12. ad Att. 12

Dilabor.

Iam enim à sapientum familiaritatibus ad vulgares amici-

tias nostra dilabitur oratio. in Lælio, a. Id est, descendit siue decurrit.

Malè parta, malè dilabuntur. 2. Philip. 76. a

Sunt alii plures fortasse, sed mea memoria dilabuntur. 13. Philipp. 351

Ne elati voluptate, in aliquam turpitudinem dilabamur. Offic. 21. b

Sed intento opus est animo, ne omnia dilabatur, si vnnum aliquod effugerit. Tusc. q. lib. 4. 8

Et præclarissime constituta Respub. dilaberetur. Offic. 2. 118

In relationem criminis dilabi. de Inuent. 71. b

Dilapsus.

Dilapsus rapidè fluuius. 2. de Leg. 11. a

Dilapsus ornatus mundi occidit. 4. Acad. 215. a

Hi, simul ac fortuna dilapsa est, deuolant omnes. ad Herennium, 29. b

Quæ (aqua) neque conglaciaret frigoribus, neque niue pruinaque concreceret, nisi eadem se admisto calore liquefacta & dilapsa diffunderet. 2. de Nat. d. 19

Dilapsam esse communem rem. 7. fam. 50

Dilatio.

Nocturnis canibus dilaniandum reliquisti. pro Mil. 25

Dilapido.

M. Antonius publicam dilapidabat pecuniam, ærarium exhauriebat. ad Augustum, 6. a

Dilargior.

Nec L. Sylla, qui omnia sine vlla religione, quibus voluit, est dilargitus, agrum Campanum attingere ausus est. pro Leg. Agr. 80. a

Dilato.

Cato nullum sequitur florem orationis, neque dilatat argumentum. Parad. 3

Imperium dilatare. 1. Offic. 108. a

Litteras dilatare. de Clar. Orat. 180. a

Dilatare locum. de Nat. d. 64. b

Manum dilatare. in Orat. 61. a

Orationem dilatare. pro Flacco, 9. a

Dilatare propositum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 40

Quæ dilatantur à nobis, Zeno sic premebat. de N. d. 2. 16

Ipsi autem partes eæ quæ sunt infra, quam id quod deo ratur, dilatantur: quæ autem supra, contrahuntur. 2. de N. deor. 102. Dilatari & contrahi, contraria.

Est itaque id genus totum situm in commutatione verborum: quæ simplicibus in verbis ita tractatur, vt aut ex verbo dilatetur, aut in verbum contrahatur oratio. in Partition. 14

Cernis profectò quantis in angustiis vestra se gloria dilatarit velit. in Somn. Scip. 23

Sed quanquam negent, nec virtutes, nec vitia crescere, & tamen vtrunque eorum fundi quodammodo & quasi dilatari putant. 3. de Finib. 7. a. 4. Acad. 78. a

Dilatatus.

Dilatata lex in ordinem cunctum coangustari potest. 3. de Legib. 30

Quorum rebus gestis imperium Lacedæmoniorum dilatatum putatur. Offic. 15. b

Dilaudo.

Et ego audebo legere vnquam aut attingere eos libros, quos tu dilaudas, si tale quid fecero? Att. lib. 4. 44

Diligo.

Beneuolentiam, diligentiam, prudentiam alicuius mirificè diligo. Att. lib. 12. 151. 1. a

Quem diligo ante me. 8. ad Att. 58. in epist. Balbi.

Diligo te acrius & vehementius. 15. fam. 29

Diligo te nimio plus. 10. ad Att. 26. in epist. Antonii.

Quantum me diligis, tantum fac vt valeas. 16. fam. 4

Si me diligis, si à me diligis vis. 3. fam. 32

Vsq; eone te diligis, & magnificè circūspicis, vt pecuniam non ex tuis tabulis, sed aduersariis petas? pro Comæd. 3. a

Diligit me valde, vel, vt ἐμπαρκισθρον dicam, valde me amat. ad Brutum, 1

Diligit te mirificè, charumque habet. 12. famil. 21. in epist. Cassii.

Dilato.

Dilato.

Dilato.

Dilato.

Dilato.

Dilato.

Dilato.

Dilato.

Dilato.

Dilato.

Dilato.

Dilato.

Dilato.

Dilato.

Dilato.

Dilato.

Dilato.

Dilato.

Dilato.

Dilato.

Dilato.

Speroque, iudices, vt eos, qui principes fuerunt conseruanda salutis aut dignitatis meæ, diligitis & charos habetis: sic quæ, &c. pro Corn. Balb. 48. a

Dii nulla re egentes, inter se diligunt. de Nat. d. 1. 86

Vt eum non solum beneficio, sed amore etiã perpetuo quodam iudicio meo diligebam. epist. 11. b

Dilexi te, quo die cognoui, meque à te diligere iudicauit. epistol. 181. b

Sic igitur facies, & me aut amabis, aut quo contentus sum, diliges. ad Brutum, a

Diligeret me, coleret, haberet in suis. 11. fam. 42

Nisi æque amicos & nosmetipsos diligamus. de Fin. lib. 1. 53

Quasi fieri villo modo possit, quod in amatorio sermone dici solet, vt quisquam plus alterum diligit, quàm se. Tusc. quæst. lib. 3. 61

Nec verò solum vt obtemperant, obediãtque magistratibus, sed etiam vt eos colant, diligãtque præscribimus. 3. de Leg. 7. a

Diligere quod per se non sit diligendum, non est boni viri. 1. de Leg. 36

Admodum diligere. Figulo, lib. 4. 13. 17. a

Fidem alicuius complecti, officia, obseruantiamque diligere. pro Corn. Balb. 51. a

Quocirca dicendum est etiam sapius: quum iudicaueris, diligere oportet: non quum dilexeris, iudicare. de Am. 71

Valde diligere aliquem. Appio, lib. 3. 1. 8. a

Vnicè diligere. Crasso, lib. 5. 8. 12. a

Tantum accessit, vt mihi nunc denique amare videar, antea dilexisset. ad Dolabellam, lib. 9. 29. Hic diligere minus est quàm amare.

Hic ab illo dilectus est. pro Planc. 264. b

Vt scires eum non à me diligi solum, verum etiam amari. ad Silium, lib. 13. 69

Mirificè ab aliquo diligi. 1. de Nat. d. 79. a

Omnium rerum nec aptius est quicquam ad opes tuendas ac tenendas, quàm diligi: nec alienius, quàm timeri. Officiorum, 2. 30

Diligendi principium in animalibus à se ductum. de Fin. lib. 3. 13

Diligens.

A diligendo diligens. de Nat. d. 46. b

Quædam negligentia diligens. in Orat. 43. a

Diodorus homo frugi ac diligens, qui sua seruare vellet. 6. Verr. 34. a

Homo & acutus, vt Pænus, & valde studiosus ac diligens. 4. Academ. 176. a

Et medici assiduitas, & tota domus in omni genere diligens me rursus suspicari vetat. Att. lib. 12. 250. 2. a

Diligens in memoria alicuius. 2. Philip. 106

In re familiaris non parum diligens. 6. fam. 50

Qui in re aduentitia atque hæreditaria, tam diligens, tam attentus esset. 3. Verr. 90. a

Omnis enim est natura diligens sui. 4. de Finib. 54. a

Assidua diligens scriptura. de Orat. 97. b

Tribuere alicui diligentem cultum. de Inuent. 82. b

Cares in ostentis animaduertendis diligentes fuerunt. de Diuinat. 100. b

Literas Pontino de omnibus rebus diligentes dabis. ad Atticum, 70. b

Sed Scipio, &c. querebatur, quod in omnibus rebus homines diligetiores essent, vt capras & oues quot quisque haberet, dicere posset: amicos quot haberet, dicere non posset. de Amic. 55. a

Homo nauus & industrius, experientissimus & diligentissimus arator. in Verr. 158. b

Vir officii diligentissimus. pro Cæl. 53. b

Diligentissimus omnium in promerendo. ad Q. frat. b

Diligentissimus salutis meæ. pro Planc. 1

Quem tu, videlicet & ad custodiendum te diligentissimum, & ad suspicandum sagacissimum, & ad vindicandum fortissimum fore putasti. 1. in Catil. 14. a

Quæ Pompeio Proconsuli contubernalis, castissimo viro, atque omnis officii diligentissimo. pro Cæl. a

Diligentia.

Diligentia, est accurata conseruatio suorum. 4. ad Heren. 18

Diligentia, nisi tempus & spatium sit, intelligi non potest. pro Quint. 2

Diligentia accuratissima. 7. ad Att. 13

Diligentia fœderum acerbissima. pro Corn. Balbo, 8

Domus finis est vsus, ad quem accommodanda est ædificandi descriptio, & tamen adhibenda dignitatis communitatisque diligentia. Offic. 28. b

Diligentia comparat diuitias, negligentia corrumpit animam. ad Heren. 30. b

Excitanda animaduersio & diligentia, vt, &c. 1. Offic. 144. a

Habenda ratio & diligentia omni in re. de Amic. 75. a

Diligentia mandatorum. Topic. 4. pro, diligentia in mandatis exequendis.

Diligentia omnis minuta. Partit. 31

Diligentia quantum oratori proficit. 2. de Orat. 81

Diligentia rei familiaris. de Finib. lib. 4. 56

Diligentia testamentorum. Tusc. q. lib. 1. 16

Terentiæ pergrata est assiduitas tua & diligentia, in controuersia Muliana. Att. lib. 2. 30. 4. a

Diligentiæ fructus. 2. de Orat. 81

Sine diligentia memoria, Senator paratus esse nullo modo potest. 3. de Legib. 36

Diligentiam in te adhibe. 16. fam. 8

Diligentiam ad conualescendum adhibere. 16. fam. 10

Diligentiam & curam non mediocre adhibere. Academ. quæst. ed. 1. lib. 2. 40

Diligentiam alicuius admirari. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 1

Diligentiam ad amplitudinem tuam conferamus. Planco, lib. 10. 2. 8. a

Diligentiam ad vel in aliquid agendum conferre. 4. ad Atticum, 1. & 16. fam. 7

Diligentiam conferre in alicuius salutem. 15. fam. 10

Diligentiam habere. 7. in Verr. 34

Diligentiam cuiquam præstare. 14. fam. 7

Diligentia omnes reliquæ in dicendo virtutes continentur. 2. de Orat. 82. & 3. fam. 5

Magna cum cura atque diligentia scribere. 1. de Inuen. 85. a

Vos pro mea summa & vobis cognita in Remp. diligentia, monco. pro Murena, 77. a

In quo tantum studium fuisse, tantusque labor dicitur, vt primum impedimenta naturæ diligentia industriæque superaret. 1. de Orat. 143. a. De Demosthene.

Diligenter.

Et sum à vobis diligenter & benigne auditus. in Ant. 160. b

Studiose, diligenterque curare. Planco, lib. 16. 341. 7. a

Diligenter operam dare alicui. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 12

Diligenter exponere aliquid. 4. Verr. 129. a

Diligenter etiam atque etiam facere aliquid. de Diuin. 81. b

Iterum multò diligentius meliusque dixit. de Clar. 172. b

Diligentius paratiusque venire. pro Sext. Rosc. 43. a

Diligentissimè omnia circumspicere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 35

Liber tuus & legitur à me, & custoditur diligentissimè. epist. 81. b

Diligentissimè Græcis literis explicata. 1. Acad. 6. a

Diloricò.

Qui in causa peroranda non dubitauit excitare reum consulare, & eius diloricare tunicam. 2. de Orat. 67. a

Dilucidus.

Perspicua & dilucida expositio. ad Heren. 35. b

Dilucida oratio quomodo sit. Partit. 11. & 3. de Finib. 4. a

Ac verbis quoque dilucidis vtendum est. de Inuent. 48. b

Quo breuior, eo dilucidior erit narratio. ad Heren. 3. b

Contrà tenues, acuti, omnia docentes dilucidiora, non ampliora facientes. Orat. 198. b

Dilucide.

Dilucide planèque dicere. in Orat. 43. a. 3. de Finib. 30. a. Hoc est, apertè & manifestè.

Dilucide diluere crimina. 4. Verr. 139. a

Quod dilucide docetur à politionibus physicis. Academ. q. edit. 1. lib. 2. 52

Quæ est à te explicata dilucide. de Diuin. 104. b

Dilucidè quomodo narrandum. 1. ad Heren. 15

Planè & dilucidè loqui. Orat. 96. b

Dilucidè perspicere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 41

Mea lex dilucidè vetat. in Vatin. 29. Id est, apertè & nominatim.

Dilucescit.

Discussa est illa caligo, quam paulò antè dixi, diluxit, patet, videmus omnia. 12. Philip. 321. a

Literæ prætoribus traduntur: ipsi comprehensi ad me, quum iam dilucesceret, deducuntur. in Catil. 52. a

Dilucido.

Nam quod in docendo rei dilucidandæ causa dolum appellauimus, id in dicendo honestius consilium appellabimus. ad Heren. 17. b

Diluculum.

Et quum post horam primam noctis occisus esset, primo diluculo nuntius hic Ameriam venit. pro Rosc. Amer. 11

Diluculo.

Quum ante lucè de Simueffano surrexissèm, venissèmque diluculo ad pontem Turetium. Att. lib. 16. 337. 1. a

Diluo.

Quæ cogitatio vna maximè omnes molestias extenuat & diluit. Tusc. lib. 3. 31

Tum autem quum ego vnaquaque de re dicam & diluam, &c. pro Cluent. 3. a

Ego res tam leues qua ratione infirmem ac diluam, reperire non possum. pro Rosc. Amer. 24. a. 1. de Inuent. 92. a

Diluere, & falsa esse docere. pro Cæl. 27. a

Diluere, quæ contrà dici possunt. de Inuent. 78. b

Diluere contrarias argumentationes. ad Heren. 20. b

Mors P. Clodii, de qua si nollem diluere crimen, vt dilui, tamen, &c. pro Mil. 151. b

Quò facilius crimen inimicorum diluere possim. 7. Verrinarum, 62. a

Alterutra pars diluitur. ad Heren. 13. b

Nam vt profluens amnis, aut vix, aut nullo modo, conclusa autem aqua facilè corrumpitur: sic orationis flumine reprehensoris vitia diluuntur. 2. de Nat. d. 30. a

Dimano.

Et meus hic forensis labor, vitæque ratio dimanauit ad estimationem hominum paulò latius commendatione & iudicio meorum. pro Cæl. 4

Dimetior.

Et ei Cyrum respondisse, Atqui ego ista sum omnia dimensus: mei sunt ordines, mea descriptio, &c. de Senect. 55. a

Dimetiri digitis peccata, aut versus pedibus. in Parad. 31

Mori videbamus in studio dimetendi penè cæli atque terræ Gallum familiarem patris tui Scipio. de Senect. 45

De verbis enim componendis, & de syllabis propemodum dinumerandis & dimetiendis loquemur. in Orat. 81. a

Dimensus.

Neque enim ipse versus ratione est cognitus, sed natura atque sensu, quem dimensa ratio docuit quid acciderit. in Orat. 106. a

Dimensam & exædificatam animo habere domum alicuius. Att. lib. 1. 4. 1. a

Dimensæ ad spatium temporis annorum conuersiones. de Vniuers. 65

Mirari se non modò diligentiam, sed etiam solertiam eius à quo essent illa dimensa & descripta. de Senect. 55

Dimensio.

Pusionem quendam Socrates interrogabat quædam Geometrica de dimensionem quadrati. 1. Tusc. 49

Dimetatus.

Eorum enim cursus dimetati, maturitates tēporum, & varietates, mutationesque cognouimus. de Nat. d. 57. b

Dimico.

Alteri dimicant, alteri victorem timent. epist. 80. b

De potentia sua dimicant homines hoc tempore, periculo ciuitatis. Att. lib. 7. 123. 6. a

Qui de vita, gloriæ causa, dimicant. pro Arch. 198. b

Sic vester sapiens magno aliquo emolumento commotus, cum causa, si opus fuerit, dimicabit: occultū facinus esse

potuerit, gaudebit: &c. 2. de Finib. 92. a

Vt de omnibus fortunis Reip. dimicem. 8. ad Att. 49

Quum A. Posthumius Dictator cum Octauio Mamillio Tusculano prælio dimicaret. 2. de Nat. d. 8. a

An tu Narbonæ in mensas hospitum quum vomeres, Dolabella pro te in Hispania parta. 1. ad Q. frat. 32

Dimicare de honore & gloria. Offic. 1. 117

Pro legibus, pro libertate, pro patria dimicare conuenit. 4. Tusc. 33

Cum Latinis, Sabinis, Samnitibus, Pœnis, Pyrrho de imperio dimicabatur. 1. Offic. 59. pro lege Manil. 5. a

Dimicandum omni ratione, vt incolumes conseruentur. 1. Verrinarum, 39. a

Dimicans.

Vno aspectu intueri potestis, &c. mœstos, sordidatos, reos de capite, de fama, de ciuitate, de fortunis, de liberis dimicantes. pro Sest. 1

Dimicatio.

Si qua subeunda dimicatio erit. pro Syl. 182. b

Talis eius in Rempub. nostram labor, assiduitas, dimicatio. pro Cor. 56. b

Dimicatio vitæ. 14. Philip. 409. & pro Planc. 63

In magnam descendere vitæ dimicationem. 4. ad Her. 216. Id est, periculum.

In aciem dimicationemque venire. in Orat. 25. a

Nullas (vt opinor) insidias hostium, nullam prælii dimicationem, nullam defectionem sociorum, &c. pertimescimus. ad Q. frat. lib. 1. 4

Dimicationem subire. 1. ad Q. frat. 52

Si in extremo discrimine ac dimicatione fortunæ deferuerit. pro Sylla, 58. a

Quod in tanta dimicatione capitis, famæ, fortunarumque omnium fieri necesse est. pro Rabirio, 2. a. pro Planc. 25. de Prouinc. Consul. 18

Dimicationes meæ. pro Mil. 62

Is nec inimicitias, nec vitæ dimicationes, pro me sibi defugiendas putauit. pro Planc. 275. b

Dimidius.

Luna maior, quàm dimidia pars terræ. de Nat. d. 46. b

Minus dimidium. 3. Verr. 86. a. pro, dimidio minus.

Ex ea pecunia partem dimidiam ferè exegit. ad Att. 171. b

Cum ex agro dimidio plus abstulerit, quàm Populo Rom. miserit. in Verr. 173. b

Rectè non credit de numero militum: ipso dimidio plus scripsit Clodia. Att. lib. 9. 180. 3. a

Ex parte dimidia hæres. Planc. lib. 13. 30. 11. a

Itaque Populus Rom. neque Salios habebit, neque ex parte dimidia reliquos sacerdotes. pro Dom. 220. b

Tu sine me Flauio decidisti, virum pro dimidia parte, an pro tota: pro Q. Rosc. 50. b

Si, vt quæ dimidiæ essent, decumæ vocarentur, paruo vendidisti. in Verr. 173. b

Empiores accederent ad dimidias partes emendas. in Verr. 156. b

Dimidium.

Dimidium eius, quo Pompeius erat vsus, imperauit. pro Flacco, 152. b

Pecuniæ dimidium alicui curare. ad Q. frat. lib. 2. 8. 3. a

Dixit se dimidium eius, et, quod pactus esset, pro illo carmine daturum. de Orat. 141. b

Emit domum litigatoribus defatigatis, propè dimidio carius, quàm æstimabat. pro Dom. 89. a

Dimidio minoris constabit. 13. ad Attic. 38

Addicitur medimnis M. M. dimidio ferè pluris, quàm superiore anno. 5. Verr. 65. a

Habebat enim Rhetor iste adolescentes quosdam locupletes, quos dimidio redderet stultiores, quàm acceperat. pro Flacco, 37

Dimidiatus.

Dimidiatus mensis. 2. Tusc. 63. a

Exemit ex anno vnum, dimidiatumque mensem. 4. Ver. 90

Apparebat epigramma exesis posterioribus partibus versu. 00. ii.

coloratus, dimidiatus ferre. 5. Tuscul. 93. a
Diminuo.
Nequid de bonis L. Flavius diminuerent. Q. frat. lib. 1. 1. 16. a
Sed eo te de laudandi quidem causa interpellavi, nequid de hoc tam exiguo sermone tempore verbo vno meo diminueretur. 3. de Orat. 105. a
Sed ut ille iudices, quantum de mea auctoritate diminuerit, tantum se de huius praesidii diminutionem speraret. pro Sylla. 1. a

Diminutus.

Dignitas collegii interitus alicuius diminuta. de Cl. Orat. 1. a
Pars aliqua iuris diminuta, &c. pro Cecina. 33. b
Diminuta ex parte & infirmata sententia. pro Cecina. 3. a
Quantum enim de honestate & auctoritate eius, qui arguitur, detractum est, tantum de facultate totius est diminutionis diminutum. 1. de Inuent. 14. 4. a
Veruntamen maturabimus, & quod nostro negotio diminutum fuerit, exequabimur in ditione ad Heren. lib. 1. 30. a
Diminutum erit permultum ex maiore tuo. 5. fam. 46
Ne patres auxilio diminuti, deficiant. de Arusp. 53. b
Qui capite non sunt diminuti. Topic. 113. b
Distributione partium ac separatione magnitudines sunt artium diminuti. 3. de Orat. 71. a
Praedia diminuta. pro Sylla. 41. a

Diminutio.

Diminutio est, cum aliquid esse in nobis, aut his quos defendimus, aut natura, aut fortuna, aut industria dicemus egregium, &c. 4. ad Heren. 103
Diminutio capitis de Prouinc. Consul. 18. a
Ciuum diminutio. 3. in Caut. 63. a
In primis autem videndum erit ei, qui Remp. administrabit, ut suum quisque teneat: neque de bonis priuatorum publice diminutio fiat. 2. Offic. 107
Libertatis diminutio. 2. de Leg. Agr. 30. a
Diminutio manifestata. 11. fam. 33. in epist. Lentuli.
Diminutio tanta facta est de imperio. 4. fam. 17. in epistol. Ser. Sulpitii.
Veftigialium diminutio. 1. de Leg. Agr. 11. a
Luna accretione & diminutione luminis quasi festorum notans dies. Tuscul. 161. b
Multari diminutione prouinciae imperatorem, contumeliosum est. de Prouinc. Consul. 30. a
Διμίνω, Vide Demeter.

Dimitto.

Dimitto autem a me, & ut a magistris abducam, & quod, &c. ad Quint. frat. lib. 3. 24. 14. a
Quum esses Athenis, totum diligentissime cognouisti: neque eum dimittis e manibus, & tamen nostra etiam libertas. in Orat. 59. a
Cum quaestu compedioque dimittit, partim retinet. 4. Verinarum, 4. a
Nxuius ipse pueros circum amicos dimittit. pro Quin. 11. a
Eo rem dimittit Epicurus, si vnus sensus semel in vita mentitus sit, nulli vnquam esse credendum. Aca. q. ed. 1. lib. 2. 72
Crebro dimittit se accensus ad aurem Timarchides. 4. Verr. 53. a
Morem gessi, dimisi a me. Att. lib. 8. 154. 1. a
Quem ego ferus ac ferreus e complexu dimisi meo. ad Q. frat. lib. 1. 3. 5. a
Libertatem meam neque dimisi vnquam, neque dimittam. pro Planc. 77
Vidi statim indolem, neque dimisi tepus, &c. 2. de Or. 49. a. 3. Philip. 147
Esti non idcirco eorum vsum dimiseram, quod iis succenserem, &c. 9. fam. 1
Ego non dimittam istam curam. ad Att. 14. 15
Discendentem te no sine magno dolore dimittam. ad Att. 191. b
Si aliquid de summa grauitate Pompeius, multum de cupiditate Caesar dimississet. 13. Philip. 343. a
Illum viris fortissimis iudicantur P. Conscripti dimittere de summa non potuisse. 5. Verr. 69. a
Consequeris tamen, ut eos ipsos, quos contra statuas, aequos, placatosque dimittas. in Orat. 18. a

Qui honestos homines ablegat, consilioque dimittat. 1. Verr. 125. b
Sed dimittamus fabulas, &c. Offic. 71. b
Sed Possidonium, sicut equum est, cum bona gratia dimittimus. de Fato. 5
Ne dimiseris. 10. ad Att. 43. pro, ne omiseris, vel praetermiseris.
De reliquo tam nostra culpa erit, si te dimiserimus. de Oratore, 93. b
Dimittere a iudicio. pro Planc. 17
Dimittere aliquem a se. de Orat. 94. & 95. b
Aliquem dimittere abs se, & mandare in victimas terras. pro Sylla. 17. b. b
Dimittere amicitiam alicuius. de Amic. 65
Ceteram dimittere. in Caut. 7. a
Comonia dimittere. Au. lib. 1. 9. 8. a
Dimittere concubium, simulatque intercessum sit. 3. de Legibus, 57
Concilia instituta dimittere, vel habita rescindere. 2. de Legib. 51. a
Custodiam capitis alicuius dimittere. pro Planc. 79
Dimittere delectus & praesidia. 16. fam. 15
Dimittere eum, quem manu comprehenderit. Orat. 105. b
Dimittere exercitum. in Pifo. 89. b
Dimittere familiam. in Pifo. 89. b
Dimittere iudicium. 4. in Verr. 49
Quum autem Pompilio videretur vnam dimittere legionem. 1. Offic. 55. a
Milites dimittere. 7. Verr. 79. a
Non dimittere suum pudorem in rogando. 5. fam. 53
Dimittere quaestionem. 4. in Verr. 51
Remiges dimittere. 7. Verr. 79. a
Dimittere se penitus in causam. ad Att. 109. b
Quod quidem si ita est, minimè miror, calum etiam & terras vim suam, si tibi ita conueniat, dimittere. epist. 132. b
Dimittere vitam. 2. Philip. 56
Patrimonium vnus incommo dimittitur, ius amitti non potest sine magno incommo ciuitatis. pro Cecina. 55. a
Praetor dimitti iubet Senatam. in Verr. 124. b
Comemoratio nominis nostri non dimittenda. pro Ar. 11. a
Hæc sunt enim fundamenta firmissima nostræ libertatis, sui quenque iuris & retinendi & dimittendi esse dominum. pro Corn. Balbo, 14. a
Non cum vitæ tempore dimittendam esse commemorationem nominis nostri. pro Arch. 191. b
Est etiam quasi quædam calamitas in amicitii dimittendis nonnunquam necessaria. de Amic. 65. a
Dimissus.
Philonè audierat, homo sanè in ista philosophia, quæ nunc propè dimissa reuocatur, probatus & nobilis. 4. Aca. 11. a
Causam sese, dimisso atque ablegato consilio, defensurum negauit. 4. Verr. 52. a
Quæ si videres, non de exercitu retinendo tueri, sed eo tradito, aut dimisso. ad Casarem, lib. 3. a
Senatu dimisso, domum reductus ad vesperam est à Patribus Conscriptis. de Amic. 11. a
Dimissio.
Praeclara classis in speciem, sed inops & infirma, propter dimissionem propugnatorum atque remigum. 7. Verr. 69. a
Dimissiones libertorum ad foenerandas, diripiendisque prouincias. in Parad. 58. a
Dimoueo.
Formidine animi perterritum, loco sæpe, & certo de statu dimouet. pro Cecina. 31. a
Quod in Oratoris libris personam desideres Scauola, non eam temere dimouit. ad Att. 63. b
De cursu suo, aut spe, aut metu dimouere. pro Sest. 88. a
Dimouere de dignitatis gradu vel loco. 2. Tuscul. 100. a
Dimouere de praesidio. pro Muren. 74
Ut nequis te de vera & certa possit sententia dimouere. in Verr. 75. b
Dimouere e, vel de possessionibus Rempubliam. pro lege Agr. 81. & 110. a

Dimouere aliquem loco suo. pro Planc. 170. b
Dimouere mentem e sua sede & statu. Parad. 17
Odiu a nobis dimouere, & in alios struere. de Orat. 117. b
Dimouere personam aliquam ex libris. 4. ad Att. 41
Suspicionem dimouere. Antequam iret in exilium, 13. a
Remotio criminis est, quum eius intentio facti, quod ab aduersario infertur, in alium, aut in aliud dimouetur. 2. de Inuent. 186. a
Hominis enim scelere & furore notato, similis à Repub. labes in posterum dimouebatur. pro Domo sua, 54
Sinautem non in hominem certum, sed in rem aliquam causa dimouebitur. 2. de Inuent. 188. a
Quo ego adiumento sperabam hanc à me molestiam posse dimoueri. 1. Verr. 3. a
Virtus nunquam potest dimoueri loco. in Ant. 193. b
Dimoueri enim & depelli de loco necesse est eum, qui deiciatur. pro Cecina. 35. a
Ut nullis nec suppliciis, nec praemiis dimoueri possit ex eo, quod rectum esse decreuerit. de Finib. lib. 4. 48
Cumque in eam legem, &c. iurare vnus nolisset, de ciuitate maluit, quam de sententia dimoueri. pro Sestio, 88. a
Dinarchus.
Dinarchus orator, Isocratis discipulus. 2. de Orat. 53. Demostheni proximus. Brut. 17
Dinea.
Dinea, focrus Oppianici, ab eo interfecta. pro Cluent. 30
Dinunero.
Octavius Capuae centuriat. dinumerat. iam iamque video bellum. 16. ad Att. 26. Absolutè, pro pecuniam distribuit & numerat.
Dinumerare stellas. 1. Offic. 216. a
De verbis enim componendis, & de syllabis propemodum dinumerandis & dimetiendis loquemur. in Orat. 81. a
Dinumeratio.
Improuisum quiddam & dinumeratio, & alia correctio, & disputatio, &c. 3. de Orat. 115
Dio.
Dio Halesinus, Q. Metelli beneficio ciuis Romanus factus. 4. in Verr. 13
Dio philosophus Romæ, apud L. Luceium habitauit. pro Cælio, 17
Diochares.
Diochares, Caesaris libertus. 11. ad Att. 12
Diocles.
Diocles Centuripinus, ob Verris iniurias se suspendit. 5. in Verr. 109
Diocles Panormitanus, cognomine Phimes. 5. in Verr. 77
Diocles, Popillius cognomine, à C. Verre spoliatus. 6. in Verrem, 30
Diodorus.
Diodorus ad honestatem addidit vacuitatem doloris. de Finib. lib. 2. 16
Diodorus valens dialecticus. Fat. 9
Diodorus id solui fieri posse dicebat, quod aut esset verum, aut futurum esset verum. Fat. 10
Diodorus finem bonorum iudicauit, vacare omni molestia cum honestate. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 122
Diodorus δει δωριτων. 9. fam. 7
Diodorus Peripateticus. 1. de Orat. 24
Diodorus & Hieronymus Peripatetici. Aca. q. ed. 1. lib. 2. 122
Diodorus Stoicus cum Cicerone vixit. Acad. q. ed. 1. li. 2. 105
Diodorus Timarchides Syracusanus, vir summa autoritate. 6. in Verr. 121
Diodorum à puero audiuit Cicero. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 105
Diodotus.
Diodotus Stoicus. 13. fam. 31
Diodotus Stoicus Cicerone in dialectica exercuit. Brut. 171
Diodotus Stoicus cæcus, quod credibile vix esset, cum in philosophia multo etiam magis assidue, quam antea, versaretur, & cum fidibus Pythagoræorum more vteretur, cumque ei libri noctes & dies legerentur, quibus in studiis oculis non egebat: tamen, quod sine oculis fieri posse vix videtur, Geometriæ munus tuebatur, verbis præci-

piens discensibus, vnde, quod, quamque lineam scriberent. Tuscul. q. lib. 5. 80. 81

Diocesis.

Ex prouincia mea Ciliciensi, cui scis ἡρεῖς διοκῆσις Asiaticas attributas fuisse, nullo sum familiaris vsus, quam Androne Arthemonis filio Laodicensi. Seruilio, lib. 13. 90
Deinde si quid habebit cum aliquo Helesponto controuerfia, ut illam διοκῆσις reicias. epist. 223. b
Quid enim erat, &c. ut me omnium illarum diocesium, quæ cis Taurum sunt, omniumque earum ciuitatum Magistratus, legationesque cōueniret: Appio Pulchro, lib. 3. 25
Mirifica expectatio Asiae nostrarum diocesium. 5. ad Att. 49
Tu autem sæpe dare tabellariis publicanorum poteris per magistratos scripturæ, & portus nostrarum diocesium. Attico, lib. 5. 103. 4. a

Diocetes.

At diocetes fuit regius, & quidem in custodia etiam fuit regia, & vita eius oblata poenæ est. pro Rab. Posthumo, 13
Id autem facere non poterat nisi Diocetes: hoc enim nomine vitur, qui à rege esset constitutus. pro Rab. Posth. 17. a

Diogenes.

Diogenes Apolloniates aere vitur deo. de Nat. d. 1. 23
Diogenes Babylonius, auditor Chrylippi, vnum librum edidit de diuinatione. Diuin. lib. 1. 6
Diogenes Babylonius, partum Iouis disjungit à fabula. de Nat. d. 1. 31
Diogenes Babylonius, magnus & grauis Stoicus. Off. 3. 67
Diogenes Stoicus Babylonius, & Carneades Academicus Cyrenæus, Lælio & Scipione adolescentibus, ad Senatam ab Atheniensibus legati missi sunt. Tuscul. q. lib. 4. 4. vide Gellium, lib. 7. cap. 14. & lib. 17. cap. vlt.
Diogenes Stoicus dialecticam profitebatur se tradere. 2. de Orat. 86
Diogenes Stoicus cum Critolao & Carneade Romam legatus. 2. de Orat. 85
Diogenes Alexandro roganti, ut diceret si quid sibi opus esset: Nunc quidem paululum, inquit, à sole absis. Tuscul. quaest. lib. 5. 67
Diogenes proci se iussit inhumatum. Tuscul. q. lib. 1. 93
Diogenes disputare solebat, quanto regem Perfarum vita, fortunaque superaret: sibi nihil deesse, illi nihil satis vnquam fore: se eius voluptates nõ desiderare, quibus nunquam satiari ille posset, suas eum consequi nullo modo posse. Tuscul. q. lib. 5. 67
Diogenis Cynici dictum. 3. de Nat. d. 61
Diognetus.
Diognetus Venerius seruus, à C. Verre decumanus factus. 5. in Verr. 73

Dion.

Dion philosophus. 9. fam. 61
Dion Syracusius à Platone eruditus. 3. de Orat. 77
A Dione Stoico sunt propria quædam de magistratibus quaesita subtilius. 3. de Leg. 15
Dione, Veneris mater. de Nat. d. 71. b

Dionysius.

Dionysius, à quo impurissime hæc nostra fortuna despecta est. 9. ad Att. 51
Dionysius Heracleotes, cum à Zenone fortis esse didicisset, à dolore deuictus est. Tuscul. q. lib. 2. 51
Dionysius Heracleotes, cum ex rebus laboraret, ipso in ciulatu clamitabat, falsa esse illa, quæ antea de dolore sensisset. Tuscul. q. lib. 2. 52
Dionysii Heracleotis argumentum, quo probat dolorem esse malum. Tuscul. q. lib. 2. 52
Dionysius, magister Ciceronum, superbus & loquacissimus. 8. ad Att. 15. Vir impurus & sceleratus. 9. ad Att. 63
Dionysius veterator magnus & perfamiliaris Philisto. 2. ad Quint. frat. 30
Dionysius philosophus homo libertinus. 7. ad Attic. 21
Dionysius Magnes Rhetor in Asia cum Cicerone assiduisimus. Brut. 175
Dionysius Rhetor, Ciceronum puerorum præceptor, homo ingratus. 8. ad Att. 25

Dionysius, seruus Ciceronis fugitiuus. 5. fam. 23. in epistol. Vatini. & 13. 101
Dionysius musicorum perstudiosus fuit, poeta etiam tragicus. Tusc. q. lib. 5. 46
Tricopatreus, Eubuleus, Dionysius, fuerunt dioscuro. 3. de Nat. deor. 38
Dionysius tyrannus cum in Phiditiis Lacedæmoniorum cœnauisset, negauit se iure illo nigro, quod cœnæ caput erat, delectatum: tum is, qui illa coxerat, Minime mirum, inquit: condimenta enim defuerunt. Quæ tandem, inquit ille: labor in venatu, sudor, cursus ab Eurota, fames, sitis: his enim rebus Lacedæmoniorum epulæ condiuntur. Tusc. quæst. lib. 5. 70
Dionysius tyrannus Ioui Olympio aureum detraxit amiculum. 3. de Nat. d. 62
Dionysius tyrannus fanum Proserpinæ Locris explicauit. 3. de Nat. d. 62
Dionysius tyrannus, Syracusis expulsus, Corinthi pueros docebat, vsque eò imperio carere non poterat. Tuscul. q. lib. 3. 23
Dionysius tyrannus, Esculapii Epidauri barbam auream demi iussit. 3. de Nat. d. 62
Dionysius tyrannus mensas argenteas de omnibus delubris iussit auferri. Ibidem.
Dionysius tyrannus in suo lectulo mortuus, in Tympanidis rogum illatus est. 3. de Nat. d. 63
Dionysius tyrannus, Syracusis pulsus, Corinthi ludum aperuit. 9. fam. 43
Dionysius duodequadraginta annos Syracusanorum tyrannus fuit, cum v. & x. natus annos dominatum occupasset. Tusc. q. lib. 5. 42
Dionysius cum esset bonis parentibus atque honesto loco natus, abudaretque & æqualium familiaritibus & consuetudine propinquorum, haberet etiam more Græciæ quosdam adolescentes amore coniunctos, credebat eorum nemini: sed iis quos ex familiaribus locupletum seruos delegerat, quibus nomē seruitutis ipse detraxerat, & quibusdam conuenis & feris barbaris, corporis custodiam committebat. Tusc. q. lib. 5. 42. 43
Dionysius, cum duas uxores haberet, Aristomachen ciuem suam, Doridem autem Locrensem, sic noctu ad eas ventitabat, vt omnia specularetur & perscrutaretur ante: & cum fossam latam cubiculari lecto circumdedisset, eiusque fossæ transitum ponticulo ligneo coniunxisset, eum ipsum, cum fores cubiculi clauerat, detorquebat. Tusc. q. lib. 5. 43
Dionysius cum pila ludere vellet, tunicamque poneret, adolecentulo, quem amabat, tradidisse gladium dicitur. hic cum quidam familiaris iocans dixisset, huic quidem certe vitam tuam committis, arrisissetque adolescens, vtrumque iussit interfici: alterum, quia viam demonstrauisset interimendi sui: alterum, quia id dictum risu approbauisset. Tusc. q. lib. 5. 44
Dionysius, ne tonfori collum committeret, tondere filias suas docuit. Tusc. q. lib. 5. 43
Dionysius, cultros metuens tonforios, candente carbone sibi adurebat capillum. Offic. 2. 33
Dionysius à filiabus suis, cum iam essent adultæ, ferrum remouit, instituitque vt candentibus iuglandium putaminibus barbam sibi & capillum adurerent. Tusc. q. lib. 5. 43
Dionysius omni cultu & victu humano carebat: viuebat cum fugitiuis, cum facinorosis, cum barbaris: neminem, qui aut libertate dignus esset, aut vellet omnino liber esse, sibi amicum arbitrabatur. Tusc. q. lib. 5. 47
Dionysius quantopere amicitias desideraret, quarum infidelitate extimefcebat, declarauit in Pythagoreis duobus illis (Damone & Pythia) quorum cum alterum vadem mortis accepisset, alter vt vadem suum liberaret, præsto fuisset ad horam mortis destinatum, Vtinam ego, inquit, tertius vobis amicus ascriberer. Tusc. q. lib. 5. 46
Dionysius doctus à puero, & artibus ingenuis eruditus fuit. Tusc. q. lib. 5. 46
Dionysius, cum in communibus suggestibus consistere non

auderet, concionari ex turri alta solebat. Tusc. q. lib. 5. 44
Dionysius quandiu regnauerit. 3. de Nat. d. 61
Dionysii tyranni dictum. 3. de Nat. d. 62
Dionysii Syracusanorum tyranni mater, quum prægnans Dionysium alio contineret, somniauit se peperisse Satyriscum. Diuin. lib. 1. 37
Dionysio per agrum Leontinum iter facienti, cuiusmodi ostentum euenerit. Diuin. lib. 1. 65
Dionysio ne integrum quidem erat, vt ad iustitiam remigraret, ciuibisque libertatem & iura redderet: is enim se adolecens improuida ætate irretierat erratis, eaque commiserat, vt saluus esse non posset, si sanus esse cœpisset. Tusc. q. lib. 5. 46
Atqui de hoc homine (Dionysio, Syracusanorum tyranno) à bonis authoribus sic scriptum accepimus, summam fuisse eius in victu temperantiam, in rebusque gerendis virum acrem & industrium, eundem tamen maleficum naturæ, & iniustum. Tusc. q. lib. 5. 42
Dionysii multi. 3. de Nat. d. 41
Dionysia, Bacchi festa. in Verr. 8. 5. b
Dionysiarchus.
Dionysiarchum ad se Pardiorum, hoc est summum magistratum vocari iubet. 6. in Verr. 44
Dionysipolitæ.
Dionysipolitas, qui erant inimicissimi mei, leniui, & c. 1. ad Quint. frat. 38
Dionysodorus.
Dionysidorus Syracusanus. 4. in Verr. 35
Diophanes.
Diophanes Mitylenæus, T. Cracchi præceptor. Brut. 53
Διοφάνης apud Græcos multis modis nominantur. 3. de Natura deor. 38
Diphilus.
Diphilus architectus. 3. ad Quint. frat. 2
Diphilus scriptor & lector L. Crassii. 1. de Orat. 67
Diphilus tragicus ludis Apollinaribus petulater in Pompeium inuectus. 2. ad Att. 47
Diploma.
Diploma statim non est datum. ad Balbum, lib. 6. 40
A pueris fumere aliquod diploma sibi. ad Att. 169. b
De diplomate admiraris, quasi nescio cuius te flagitii insimularem. Att. lib. 10. 53
Mitto diplomata tota in prouinciâ passim data: mitto numerum nauium, summamque prædæ. in Piso. 71. a. Id est, edicta quibus naues exigendas mandabas, quum prouinciæ præesses.
Dipondius.
Si dipondius (inquit) tuus ageretur Sexte Næui, si in paruula re captionis aliquid vererere, non statim ad Caium Aquilium, aut ad eorum aliquem, qui consuluntur, cucurrisses: pro Quintio, 30. a
Non ad *δύποντον κρηνην*, sed ad *περηνίω* eum venisse. 12. ad Atticum, 6
Diræ, vide Dirus.
Directe, Directo, Directus, vide Dirigo.
Diræptio, Diræptor, Diræptus, vide Diripio.
Diribitor.
Quando illa dignitate rogatores, diribitores, custodisque vidistis: Post reditum in Senatu, 15. a
Diribitores in comitiis. in Pison. 28
Diribitio.
Nihil iam est, quod populo supplicetur: nihil quod diribitio, nihil quod supplicatio magistratuum, renuntiatio suffragiorum expectetur, & c. pro Planc. 261. b
Dirigo.
Diuinatio fortasse fallit nonnunquam, sed tamen ad veritatem sæpissimè dirigit. 1. de Diuin. 26
Sed tamen ad extremum vtilitate, vt putat, officium dirigit, magis quam humanitate. 3. Offic. 119. Id est, magis ad vtilitatem, quam ad humanitatem refert.
Fines bonorum, quos vtilitate aut voluptate dirigunt. de Finib. 138. b
Antonius nihil non ad rationem, & tanquam ad artem di-

rigebat. de Clar. Orat. 177. b
Ipsius in mète insidebat species pulchritudinis eximia quædam, quam intuens, in eaque defixus, ad illius similitudinem, artem & manum dirigebat. in Orat. 5. a
Direxit hanc à media linea ad læuam. de Vniuers. 33
Cicero si deflexerit aduersus alios iudiciū suum, quod tanta firmitate ac magnitudine direxit in exturbado Antonio, & c. Brutus Ciceroni, 16. 19. a
Lituo Romulus regiones direxit, tum urbem condidit. de Diuin. 85. b
Cū ipse iter ad Mutinā dirigeret. Placus Ciceroni, li. 10. 11. 5. a
Nihil firmū teneo, quò iudiciū meū dirigam. in Or. 140. a
Hæc omnia ad rationem ciuitatis si dirigas, recta sunt. sin perpendere ad disciplinæ præcepta velis, reperiantur prauissima. pro Murena, 70
Itaque vt ad hanc similitudinem huius histrionis oratoriam laudem dirigamus, videtisne, & c. 1. de Orat. 54. a
Dirigere cogitationes suas non ad paruulam Cynosuram, & c. sed ad Elicen & clarissimos Septentriones, id est, ad rationes has latiore specie, non ad tenue elimatas. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 61
Hoc est igitur propositum his Reip. gubernatoribus, quod intueri, & quò cursum suū dirigere debeant. pro Sest. 23. b
Dirigere puerum ad hanc opinionem. 14. ad Att. 23. in epist. Antonii.
Dirigere regiones. Diuin. lib. 1. 30
Dirigere verba in circuitus. Partit. 14
Ab Ethesiis ventis maritimi cursus celeres & certi diriguntur. de Nat. 52. b
Lex, est iustorum, iniustorumque distinctio ad illam rerum omnium principem expressam naturam, ad quam leges hominum diriguntur. 2. de Legib. 11
Ne ipsarum quidem virtutum laus reperire exitum potest, nisi dirigatur ad voluptatem. de Finib. lib. 2. 94
Sed tamen ad extremum vtilitate putat officium dirigi magis, quam honestate. 3. Offic. 119
Nec sunt hæc rhythmicorum aut musicorum acerrima norma dirigenda. 3. de Orat. 105. a
Ad animi bona vel mala, omnis dirigenda oratio est. in Topicis, 48. a
Hanc ad legē dirigenda & formanda oratio est. de Or. 160. b
Honestate igitur dirigenda vtilitas est. Offic. 3. 112
Dirigens.
Et primum M. Catoni vitam ad certam rationis normam dirigenti, & diligentissimè perpendenti momenta officiorum omnium, de officio meo respondebo. pro Mur. 2. a
Non igitur potestis voluptate omnia dirigentes, aut tueri aut retinere virtutem. 2. de Finib. 58
Directus.
Paries directus. Top. 222. b
Directa ratio. pro Cælio, 33
Flexuosus iter habet, nequid intrare possit, si simplex & directum pateret. de Nat. deorum, a
Illud cum labore ad laudē directū iter probo. pro Cæl. 46. b
O præclaram beatè viuendi, & apertam & simplicem, & directam viam. de Finib. 60. b
Eius autem fundi extremam partem oleæ directo ordine definiunt. pro Cecin. 16. a
Vix ab intestinis ad iecur ductæ & directæ. 2. de Nat. 206. a
Quum autē admiraretur Lyfander & proceritate arborum, & directos in quincuncem ordines, & humum subactam atque puram, & c. de Senect. 55. a
Directum.
Quid est in iudicio: directum, asperum, simplex. pro Quint. Roscio, 56. b
Æquitatis autem vis est duplex, cuius altera directi, & veri & iusti, & (vt dicitur) æqui & boni ratione defenditur. in Partit. 71. a
Iā verò quid opus est circuitione & anfractu potius, quam directo: de Diuin. 134. b
Directe.
Vt quum semel dictum sit directe. in Partit. 14. a
Eoque directus gubernat, quòd eam teneant: 4. Acad. 119. a

Directo.
Ait atomum, quum pondere & grauitate directo deorsum feratur, declinare paululum. 1. de Nat. deor. 48
Alterum ad fidem directo spectat. in Partit. 25
Dirimo.
Controuersa dirimit omnia. 2. de Legib. 80. a
Hoc enim spectant leges, hoc voluit, incolumem esse ciuium coniunctionem: quam qui dirimunt, eos morte, exilio, vinculis, damno coercet. 3. Offic. 19
Ideone ego pacem Pyrrhi diremi, vt tu amorum turpissimorum quotidie fœdera ferires: pro Cælio, 26
Actum est eo die nihil, nox diremit. Q. fratri, lib. 2. 29
Hanc nostram coniunctionem, hanc iucundissimam vitæ humanæ societatem certi homines fictis sermonibus dirimerunt. 3. Offic. 34. Hoc est dissoluerunt, dissociarunt.
Ego autem citius cum eo, qui tuas inimicitias suscepisset, veterem coniunctionem diremissem, quam nouam conciliaissem. ad Appium, lib. 3. 38
Vtinam Cn. Pompei cum Cæio Cæsare societatem aut nunquam coisles, aut nunquam diremisses. 2. Philip. 46
Cum ille tāto scelere commissio, omnium officiorum societatem diremisset. pro Syl. 4
Quid enim habet aruspex, cur pulmo incisus etiam in bouis extis dirimat tempus, & proferat diem? 1. de Diuinatione, 143. a
Dirimere controuersiam. Offic. 3. 164
Dirimere litem. a. Id est, dissoluere & decidere.
Dirimere tempus. Diuin. lib. 1. 74
Dirimitur res suscepta, si vnus augur A L I O D I E dixerit. 2. de Legib. 32
Primum ex ea charitate quæ est inter natos & parentes, quæ dirimi nisi detestabili scelere non potest. de Amic. 27. a
Corpus autē immortale nullum esse, ne indiuiduū quidem, nec quod dirimi distrahiue non possit. 3. de Nat. d. 38. a
Calpho & Dinomachus, qui se dirempturos cōtrouersiam putauerunt. Offic. 76. b
Diremptus.
Est enim interitus quasi discessus & secretio ac diremptus earum partium quæ ante interitum iunctione aliqua tenebantur. 1. Tusc. 112. a
Diremptio.
Nihil iam est quod populo supplicetur, nihil quod diremptio, nihil quod supplicatio magistratuum, renuntiatio suffragiorum expectetur. pro Plancio, 11. a
Diripio.
Sed vt ille Iudices, quantum de mea autoritate diripuisset, tantum se de huius præsidii diminuturum sperauit. pro Sylla, 1
Domum diripere. post reditum in Senatu, 16. a
Omnia diuexare & diripere. 11. Philip. 290. a
Diripere vrbes. Offic. 1. 115
Quæ diripui ipse, vt viderentur ab hoste vastata. epist. 120. b
An ego expectem, dum de te quinque & septuaginta tabellæ diripiuntur: in Pison. 76
Tanquam ab aliquo nefario prædone diriperetur patrimonium dignitatis. 3. de Orat. 2. a
Patriam non seruandam ad reditum nostrum, sed diripiendam inflammandamque reliquimus. ad Att. 119. b
Quum cæteri ad expilandos socios, diripiendisque prouincias, quos voluerunt, legatos eduxerint. pro lege Manilia, 39. a
Hos de prouinciis, si non aliquando deducendi essent, diripiendos non putaretis: de Prouinc. Consul. a
Diriptus.
Quem tu locum Græciæ non direptū iri putas: ad Att. 143. b
Sapientia est adhibenda, quæ & terroribus cupiditatibusque detrahit, & omnium falsarum opinionum temeritate direpta, certissimam se nobis ducem præbeat ad voluptatem. 1. de Finib. 35
Ibi dies quinque morati, direpto & vastato Amano: inde discessimus. Att. lib. 5. 108. 5. a
Mithridates ex tota Asia res direptas in suum regnum congefferat. pro Pomp. 15. a

Direptio.

Tanta sublati legibus & iudicis expilatio, direptioque foriorum, vt imbecillitate, &c. 2. Offic. 112. & 3. 46
Nihil iam est, quod populo supplicetur, nihil quod direptio, &c. expectetur. pro Plan. 11
Direptioni & incendiis relicta vrbs. Sulp. lib. 4. 2
Versorque in eorum naufragiis & bonorum direptionibus. Figulo, lib. 4. 13. 6. a. pro Domo sua, 41. a

Direptor.

O præclarum custodem ouium (vt aiunt) lupum, custofne vrbs, an direptor & vexator esset Antonius. 3. Verr. 143. a
Quos ego vtrosque Quirites, in eodẽ genere prædatorum, direptorumque pono. 2. in Catil. 40. a

Dirumpo.

Repente amicitias, exorta aliqua offensione, dirumpimus. de Amic. 71

Dirupi me penẽ in iudicio Galli Caninii familiaris tui. Mario, lib. 7. 4

Dirumpere societatem. 3. Offic. 27. a

Non deterreor periculo, sed dirupor dolore. At. lib. 7. 131. 3. a
Itaque iam non est studiosus ludorum, infinitoque fratris tui plausu dirumpitur. 12. fam. 4.

Diruptus.

Fraudator creditorum Trebellius, & homo diruptus, dirutusque Quintus Cælius. 13. Philip. 364. a. Id est, tum heriosus, tum dissipato patrimonio expecuiatus, atque omni re exhaustus.

Is diruptis tabellis de circulo se subduxit. Q. fratri, lib. 3. 10. 2. a. de Catone.

Diruo.

Vrbem igitur diruamus. de Inuent. 76. b

Euerso atque eiecto Senatu dirueris, ædificaris, &c. pro Domo sua, 106. a

Dirutus.

Homo dirutus, diruptusque. in Ant. 252. b

Ære diruti. 7. Verr. 27. a

Multas abs te esse liberatas vrbes, complures dirutas ac penẽ desertas, &c. Q. fratri, lib. 1. 1. 36. a

Dirus.

Quæ augur iniusta, nefasta, vitiosa, dirave dixerit, irrita infestaque sunt. 2. de Leg. 18

Quod ferme diru in tempus cecinere Latini. 1. de Diu. 33. a
Itaque sinistra dum non exquirimus, in dira & in vitiosa incurrimus. 1. de Diu. 28

Quum enim tristissima exta sine capite fuerint, quibus nihil videtur esse dirius, &c. 2. de Diuinat. 53. a

Diræ.

Diræ, sicut cætera auspicia, vt omina, vt signa, non causas afferunt cur quid eueniat, sed enuntiant euentura, nisi prouideris. Diu. lib. 1. 30

Crasso quid acciderit, videmus dirarum obnuntiatione glecta. 1. de Diuinat. 55. a

Diritas.

Intelligi potest ex iis fratribus qui in Adelphis sunt, quanta in altero diritas, in altero comitas. de Senect. 60

Vt si qua inuecta diritas casu foret,

Ne me imparatum cura laceraret repens. 3. Tusc. 26

Quamquam sis omni diritate atque immanitate teterrimus. in Vatinius, 6

Dis.

Dis vt apud Græcos *ἄστυ*. 2. de Nat. d. 49

Terrena autem vis omnis atque natura, Diti patri dedicata est, qui, &c. 2. de Nat. d. 49

Spelunca, qua ferunt Ditem patrem repente cum curru extitisse. in Verr. 225. b

Ditior mihi & affluentior videtur esse vera amicitia. de Amicit. 52. a

Mamerco homini ditissimo Ædilitatis prætermisso, Consulatus repulsam attulit. 2. Offic. 85. a

Midam ditissimum fore prædictum est. 1. de Diu. 133. a

Discedo.

Ex vita discedo, tanquam ex hospitio, non tanquam è domo. de Senect. 76. a

Itaque nunquam discedit ex animo meo illius optimi atque inuictissimi viri memoria. de Somn. Scip. 2

Qui autem restiterunt, discedunt sæpissimè superiores. 2. Tusc. 93. a

Amoris verò erga te mei, quum à fraterno amore, domesticoque discessi, tibi primas defero. Att. lib. 1. 12. 8. a

Eo die discessi Capua, & mansi Calibus. in Ant. 218. b

In hanc opinionem discessi, vt mihi tua salus dubia non esset. ad Ligar. lib. 6. 47. Id est, cum hac opinione.

Illud mihi occurrit, quod inter postulationem & nominis delationem vxor à Dolabella discessit. Cæl. Cic. lib. 8. 6. 5. a

Ille autem Græcus, quid mirum si magnitudine timoris, vt plerunque fit, à constantia, atque à mente, atque à se discessit. 2. de Diuinat. 88

Nunquam à Philone discessit, nisi posteaquam ipse cœpit, qui se audirent, habere. 4. Acad. 125. a

Chryssippus discessit à puero insciente me. ad Att. 101. b

Nescio quomodo discessu meo discessit à sese. de Clar. Oratoribus, 149. a

Non modò ille è Gallia non discessit, sed ne à Mutina quidem recessit. in Ant. 218. b

Marsico bello cælum discessit. de Diu. 100. b

Is omnium, qui aderant iudicio, discessit probatus. de Clar. Orat. 185. b

Itaque tum de foro, cum iam aduersperasceret, discessimus. in Verr. 234. b

Eorum qui cum M. Antonio sunt, qui ab armis discesserant, &c. 8. Philip. 255. a

Ipse nunquam ab illa acerrima contentione discederem. Orat. 58. a

Quod etiam nunc vereor, ne antequam tu in prouinciam venisses, ego de prouincia discederem. Cæl. lib. 2. 18. 2. a

Atque adhuc ea dixi, &c. quamobrem à superiorum auctoritate discederet. de Fin. lib. 4. 36

Propter cuius auctoritatem & dignitatem Sthenius ab omnium Sicularum consuetudine discederet. 4. Verr. 74. a

Frequens eum Senatus reliquit, & in alia omnia discessit. 10. fam. 26

Hinc ille Gyges inducitur à Platone, qui quum terra discessisset magnis quibusdam imbribus, in illum hiatus descendit. 3. Offic. 48

Vt nihil à naturæ statu discedas, nihil à dignitate sapientis. 1. Offic. 97

Discedat animus à corporis obsequio & indulgentia. 1. de Legib. 46

Magisque ille, cui promissum sit, ab officio discedat, si se destitutum queratur. 1. Offic. 47

Sed discedamus à nobismet ipsis: de sapiente loquamur, de quo, vt sæpe iam dixi, omnis hæc quæstio est. 2. Acad. q. 106. Id est, de nobis loqui superfedeamus.

Præcipiendum est igitur bonis, vt si in eiusmodi amicitias ignari casu aliquo inciderint, ne existiment ita se alligatos, vt ab amicis, in magnam aliquam rem peccantibus, non discedant. de Amic. 39. a

Vt amiciores abs te discedat, quam accesserint. de Pet. Consul. 32

Vt spoliis Sext. Rosc. hoc iudicio aucti discedant. pro Sext. Rosc. 20. b

Sic enim te existimare velim, cum à vobis, meæ salutis auctoribus, discesserim, neminem esse, cuius officii me tam esse deuinctum non solum confitear, sed etiam gaudeam. 1. fam. 45

Si ab isto libro, quem tibi magister ludi nescio quis ex alienis orationibus compositum dedit, verbo vno discesseris. 1. Verr. 25. a

Si istius hæc tanta iniuria impunita discesserit. 6. Verr. 60

Etenim omnes Cæsaris familiares satis opportunè habeo implicatos consuetudine & benevolentia, sic, vt quum ab illo discesserint, me habeant proximum. ad Ap. Balbum, lib. 6. 12. 3. a

Videte quo descendam Iudices, quam longè videar à consuetudine mea, à cautione & diligentiâ discedere. pro Fonteio, 176. b

Discedere à defendendis hominibus, & subleuandis. 1. Verriarum, 21. a

Mihi certum est à iudicis causisque discedere. de Orat. 121. b

A senis latere nunquam discedere. de Amicit. 1. a

Discedere à malitia. 9. fam. 45

Ciues Romani à me nusquam discedere. 6. Verr. 129. a

Discedere à natura. de Finib. lib. 4. 34

Discedere à ratione. Offic. 1. 113

A re discedere. in Orat. 35. a. Id est, digredi.

Nam prius poterit à se quisque discedere, quam appetitum earum rerum, quæ sibi cõducant, amittere. de Fin. lib. 5. 30

Discedere à vita per inedia. Tusc. q. lib. 1. 68. Id est, mori. Pueri autem Sifennæ, credo qui audiuissent quæ in istum testimonia essent dicta, oculos de isto nunquam deicere, neque ab argẽto digitũ discedere. 6. Verr. 29. a. Sub. latum.

Discedere ab hominum satietate nostri. 2. ad Att. 16

Qui discedere animum censent. Tusc. 152. b

Discedere cubitum. in Somn. Scip. 4. a

Discedere de sententia. de Finib. 118. b

At si in causa pari discedere inferior videretur, tamen esset non mediocriter conquerendum. pro Quintio, 40. a. Hoc est, superatus videretur.

Discedere in aliquam opinionem. 6. fam. 47

Discedere inimicum. de Pet. Conf. 30

Discedere placatum, æquumque. de Pet. Conf. 30

Discedere repudiatum & cõdenatum. Acad. q. ed. 1. li. 2. 109

Discedere Roma. 2. Verr. 32. a

Discedere superiorem. Tusc. quæst. lib. 2. 48. de Orat. 105. b.

Id est, victorem.

Negat vnquam se à te in Deiotari tetrarchia pedem discessisse. pro Deiot. 29. a

Modò audiui quartanam à te discessisse. 8. ad Att. 18

Exponitque initio belli Marsici & deorum simulacra sudauisse, & sanguinem fluxisse, & discessisse cælum, & ex occulto auditas esse voces, quæ pericula belli nuntiarent, &c. 1. de Diuinat. 84

Sed si placet, de prouinciis discedatur, in vrbemque redatur. 3. de Leg. 27. a

Quoduis potius periculum mihi adeundum, quam à sperata dicendi gloria discedendum putavi. de Clar. Or. 173. a

Omnia sunt incerta, cum à iure discessum est. epist. 135. b

Discessurus sum abs te nullũ vestigium. 10. fam. 69. in epist. Af. Pollionis.

Discessio.

Discessio concionis. pro Sest. 66

Discessio fieret sine vlla varietate. pro Sest. 63

Hæc sententia sic per triduum valuit, vt quamquam discessio facta non esset, tamen omnes assensuri mihi viderentur. in Ant. 206. b

In eo, quum iam non solum discessio facta esset, sed etiam perscriptum, atque in tabulas relatum, Prætor appellatur. 6. Verr. 128

Si in has sententias meas consules designati discessionem facere voluissent. epist. 3. b

Intendere cœpit ante se oportere discessionem facere, quam Consulares. Lent. lib. 1. 5. Id est, pronuntiare vt surgant senatores, & eant in quam quisque probat sententiam.

Antonius effugere festinans, Senatusconsultum de supplicatione per discessionem fecit, cum id factum esset antea nunquam. 3. Philipp. 140

Eorum neque accessione melior vita fit, neque discessione peior. Offic. 54. b

Vt me leuarat tuus aduentus, sic discessus afflixit. At. lib. 12. 260. 1. a

Illud angit, vel potius excruciat, discessus ab omnibus his quæ sunt bona in vita. 1. Tusc. 129. a

Discessus ab alicuius periculis. ad Brut. 35

Discessus animi à corpore fit plerique sine sensu, non nunquam etiam cum voluptate. Tusc. q. lib. 1. 67

Discessus bonorum. 1. ad Att. 39

Ita te nec terræ fremitus, nec cæli discessus, nec lapideus aut sanguineus imber, nec traiectio stellæ, nec faces visæ ter-

rebunt. 2. de Diuinat. 46

Discessus meus desperationis sit, non legationis. 15. ad At. 37

Discessus hic nihil fugæ simile haberet. 10. fam. 48. in epist. Planci.

Discessus latronis, vel potius desperata fuga. 5. Philip. 186. a

Solis accessus discessusque. 2. de Nat. d. 15

Discessus, pro tempore quo Senatores Roma discedebant animi causa. 12. ad Att. 53

Quam longum istum tuum discessum à nobis futurum putes. 7. fam. 21. Id est, absentiam tuam.

Sed me ipse consolabar, existimans non longinquum inter nos digressum & discessum fore. de Senect. 77. a

Vt nuper tuum post discessum, in Tusculano quum essent complures mecum familiares, tentavi quid in eo genere possem. 1. Tusc. 12. a

O præclarum discessum (inquit) è vita. 1. de Diuinat. 45

Discessum subitum & præcipitem profectionem, cum tibi, tum ipsi Cneo inutilem & periculosam puto. 9. ad Att. 41. in epist. Attici.

Quod rogas, vt mea tibi scripta mittam, quæ post discessum tuum scripserim, sunt orationes, &c. epist. 16. b

Quis meorum amicorum testamentum discessu meo fecit, &c. pro Domo sua, 66

Quinetiam quum decreuerit esse moriedum, tamen discessu à suis, atque ipsa relinquenda luce moueatur. 5. de Finibus, 28

Cum tu discessu cæterorum, nostra, qui remansimus, cæde contentus eras. in Cat. 98. b

De discessu voluntario sine vlla spe reditus cogitare. 9. ad Attic. 54

Discepto.

Qui non de suo facto, sed de publico iure disceptat. pro Cor. 68. b

In vno prælio disceptat omnis fortuna Reip. 10. fam. 20

Itaque illius veræ elegantisque philosophiæ, &c. quum Academicis eorum controuersias disceptarent, nulla ferè sunt, aut pauca admodum Latina monumenta. 4. Tusc. 5. Hoc est, disceptando de eorum controuersis disserterent, aut eorum controuersias disceptationibus soluerent.

Iuste, sapienterque aliquid disceptare. pro Milone, 17. Id est, iudicare.

Æqua conditione disceptare. pro Cluen. 75. a

Heraclius cum aduocatis adit, & postulat vt sibi cum palæstritis, hoc est cum populo Syracusano, æquo iure disceptare liceat. 4. Verr. 26. a

Non consiliis, nec auctoritatibus nostris de iure publico disceptare. epist. 79. b

Rei sunt omnes quorum de re disceptatur. 2. de Orat. 98. a

Ita velim, nisi ineptum putarem, in tali disputatione id facere: quod quum de Rep. disceptatur, fieri solet. 4. Academic. q. ed. 1. lib. 2. 60

Cum de sapientia disceptatur. de Clar. 192. b

Has ad omnia, de quibus disceptabatur, adhibebant. 1. Academic. 46. a

Faciæles bella disceptant. de Leg. 173. b

Videbámque, quanto periculo de iure publico disceptaretur armis. Planc. lib. 4. 14. 4. a

Ego conditionibus, quod idem te intellexeram velle, illi armis disceptari maluerunt. Att. lib. 8. 159. 12. a

Hoc modo hanc causam disceptari oportet. Fat. 34

Sed erat non iure, non legibus, non disceptando decertandum. pro Planc. 71. a

Disceptans.

Si hanc causam in foro dicerem, eodem audiente & disceptante te. pro Deiot. 3

Disceptator.

Disceptator iuris qui priuata iudicat, iudicariue iubeat, prætor esto. 3. de Leg. 7

Nam aut aufcultator est modò qui audit, aut disceptator, id est rei sententiæque moderator, ita vt deleatur, aut statuatur aliquid. in Partit. 7. a

Populum Ro. disceptatorè non modò recuso, sed etiam depolco. pro Flac. 75

Quorum alterum leuius, propterea quod & minus laedit, & per sepe disceptatore domestico diiudicatur. pro Ccc. 5. a
Populo Romano disceptatore uti volo. contra Rull. 65. b
 Ut omnibus in rebus & quae in aliquam controuersiam vocarentur, te arbitro: & quod commodum tuo fieri posset, te disceptatore vterentur. ad Sulp. lib. 13. 45. Id est, iudice.
 Vel seuerissimis disceptatoribus M. Caeli vitam me probaturum esse confido. pro Cael. 44. b

Disceptrix.

Dialecticam inuentam esse dicitur, veri & falsi quasi disceptatricem & iudicem. 4. Acad. 162. a

Disceptatio.

Cum quibus omnis fere nobis disceptatio contentioque est. Diuin. lib. 2. 115

Disceptatio ex rationis & firmitatis confictione nascitur. Partit. 36

Iuris disceptatio. pro Milone, 17. a

Disceptatio & cognitio veritatis. pro Flacco, 18. a

Nam & aequitatem vestrae disceptationis, & consuetudinem superiorum, & ius suae potestatis renouissent. 3. in Rull. 1

Vtrum oratio ad eius rei disceptationem deerit: contra Rull. 74. b

Quaecumque in disceptationem hominum venire possunt. de Orat. 100. b

Nulla enim ferè res potest in dicendi disceptationem aut controuersiam vocari. 2. de Orat. 161. a

Duo genera decertandi, vnum per disceptationem, alterum per vim. 1. Offic. 31. a

Nulla disceptatione, nullo consilio priuata publicare, publica liberare. contra Rull. 77. b

Causa in disceptatione versatur. pro Deiot. 2. a

Ex quo fit, ut neque disceptatione vinci se, nec vilo publico ac legitimo iure pariantur. Offic. 33. b

Forenses disceptationes iudiciorum aut deliberationum. 1. de Orat. 11. a

Contentio disceptationibus tribuatur iudiciorum, concionum, Senatus, &c. 1. Offic. 184. a

Discerno.

Cum uxorem sororemque non discernis. de Ar. 35

Animus discernit, quid sit eiusdem generis, quid alterius, & cetera diiudicat. de Vniuers. 199. b

Quae igitur notione discerneres? 4. Acad. 151. a. Id est, diiudicares, certo cognosceres.

Democritus, luminibus amissis, alba scilicet & atra discernere non poterat. Tusc. q. lib. 5. 81

Discernere stultum à sapiente. pro Font. 11. a

Temperantia duobus modis in rebus commodis discernitur. Partit. 136. b

Visa à falsis discerni quomodo possunt. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 23

Quid est igitur ubi elucere possit prudentia: ubi discerni stultus auditor & credulus ab religioso & sapiente iudice. pro Fontio, 11. a

Discretio.

Discretio nominatur, quae rerum consequentium continet perspicuam & dilucidam cum grauitate expositionem. ad Heren. lib. 4. 209. a

Multò etiam magis parent huic caelesti discretioni, menti-que diuinæ & prapotentis deo. 1. de Leg. 34. a

Discrete.

Pòst discrete & electè in genus quodque causæ, quid cuique conueniat, ex hac copia digeremus. 1. de Inuent. 63. a

Discrimen, pro, differentia.

Non est enim consilium in vulgo, non ratio, non discrimen, non diligentia, &c. pro Planc. 160. b

Iste qui omnia iura pretio exquasset, omniumque rerum delictum atque discrimen pecunia sustulisset. 4. Ver. 86. a

Totumque discrimen summi boni, in ea rerum comparatione positum putat. 2. de Finib. 73. a

Sit hoc discrimen inter gratiosos ciues atque fortes, ut illi, &c. pro Cor. 65. b

Tollere discrimen. 3. de Nat. d. 119. a

Vera à falsis nullo discrimine separantur. 4. Acad. 155. a. Hoc est, facile.

Discrimen, pro, dimicatione, periculo, &c.

Discrimen totius huius belli in vniuersi viri fortissimi vita positum est. in Ant. 259. b

Discrimen habere in alicuius capite. 7. fam. 7

Et ille, quum omnis Resp. in meo capite discrimen esset habitura, magnum quiddam spectauit. Mario, lib. 6. 2. 7. a

Salutem in discrimen adducere. Ligar. lib. 6. 13. 8. a

In discrimen capitis adducere. pro Deiot. 1

In fortunæ discrimen adduci. pro Marena, 51. a

Adduci in discrimen vitæ. pro Mur. 137. b

Adducta est enim P. C. res in maximum periculum & extremum penè discrimen. 6. Philip. 217. a

Videtur enim mihi res in propinquum adducta discrimen. Messinæ, lib. 5. 63

Quapropter quoniam res in id discrimen adducta est, vtrū ille p. xnas Resp. luat, an non seruamus. 3. Philipp. 144. a

Deuenti in medium rerum omnium certamen atque discrimen. de Orat. 83. b

Nunc incido in discrimen ipsum. ad Att. 99. b

Ne noctem quidem Consules inter meum discrimen & eorum praxdam interesse passu sunt. pro Seft. 45

Obicerè se in discrimen pro aliquo. pro Seft. 3. b

Qui auderent se, & salutem suam in discrimen conferre pro statu ciuitatis, & pro communi libertate. pro Seft. 1. a

In ipsum discrimen & acie doctrinam perduxit. 3. de Leg. 16

In discrimen extremum venimus. pro Mur. 144. b

Fortunæ alicuius veniunt in discrimen. Dolabel. lib. 9. 13. 4. 2

Venerat res in iudicium atque discrimen. 5. Verr. 119. a

Cum omnium nobilium salus in discrimen veniret. pro Sex. Rosc. 11. b

Etenim verebantur credo angustias, quasi res in contentione aut in discrimen aliquod posset venire. pro Plan. 44. a

In discrimen existimationis venire. 1. Verr. 39. a

In discrimen ventum est. Offic. 2. 47

In discrimen vocari. Offic. 1. 117

Iecit quidam casus caput meum quasi certaminis causa, in mediam contentionem, diffensionemque ciuilem, quo in discrimine, &c. epist. 12. b

Erit igitur res iam in discrimine. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 123

In extremo discrimine, ac dimicatione fortunæ desertum esse. pro Sylla. 58. a

Ea res nunc in discrimine versatur, vtrū ne, &c. pro Q. 17. b

Maximo in discrimine Respub. versatur. ad Att. 280. b

Duo maria pertenui discrimine separata. contra Rull. 83. b

Id est, interuallo.

Officia autem tollebantur delectu omni & discrimine remoto. 4. de Finib. 112. a

Du discriminum periculorumque comites. de Nat. d. 59. b

Discrimino.

Hetruriam discriminat Cassia, scilicet via. 11. Philipp. 334. Id est, diuidit.

Discerpo.

Res ea quæ proposita est, quasi in membra discerpitur. in Topic. 13. a

Distractione humanorum animorum discerpi & lacerari deum. 1. de Nat. d. 41

Quod quum ita sit, certè nec fecerit, nec diuidi, nec discerpi, nec distrahi potest, nec interire igitur. 1. Tusc. 112. a

Quæ completi tota nequeunt, hæc facilius diuisa & quasi discerpta contrectant. 3. de Orat. 14. a

Discindo.

Discidit vestem, refarcietur. pro Cael. 29. a

Cum ista feci, quæ tu, &c. ut discinderem tunicam, ut cicatrices ostenderem. de Orat. 126. b

Tales igitur amicitiae sunt remissione vsus leuadæ, & (vt Catonem dicere audivi) dissiuendæ magis, quam discindendæ sunt. de Amicit. 65

Ita cotem nouacula esse discissam. de Diuin. 87. b

Discingor.

Cæsar, mihi crede, in sinu est, neque ego discingor. ad Q. frat. lib. 2. 29. Id est, non reiicio, aut disfluere patior.

Disciplina, Disciplinabilis, Discipulus, Vide Disco.

Discludo.

Duas partes separare voluit, iram & cupiditatem, quas locis suis disclusit: iram in pectore, cupiditatem subter præcordia locauit. 1. Tusc. 18

Disclusus.

Semotæ & disclusæ à mente partes. 1. Tusc. 125. a

Disco.

Valent pueri, studiose discunt, diligenter docentur. 3. ad Q. frat. 20

Discebamus pueri duodecim tabulas, vt carmen necessarii, quas iam nemo discit. 2. de Leg. 54

Discebant enim fidibus antiqui. de Senect. 24. a

Animaduerti enim, & didici ex tuis literis, te, &c. epist. 33. b

Ut ego feci, qui senex literas Græcas didici, quas quidem sic auidè arripui, quasi diuturnam sitim explere cupiens. de Senect. 82. b

Didicimus à paruis. 2. de Leg. 8

Est enim hæc non scripta, sed nata lex: quam non didicimus, accepimus, legimus, sed ex natura ipsa arripuimus, hausimus, expressimus. Orat. 212. b

Ab eo enim Stoico Dialecticam didicerat. 4. Acad. 174. a

Si bis bina quid essent didicisset Epicurus, certè nõ diceret. de Natura deorum, 2. 35

Quòd eum negasti, qui non citò quid didicisset, vnquam omnino posse perdiscere. 3. de Orat. 81. a

Nec committam, vt si ego eum condemnaro, tu restituas, ne habeat Bursa Plancus apud quem literas discat. Dolabel. lib. 9. 10. 5. a

Discere aliquid ratione. Tusc. q. lib. 1. 29

Discere nihil aliud est, quam recordari. Tusc. q. lib. 1. 47. Socraticis sententia apud Platonem in Menone.

Discere emori. Tusc. q. lib. 1. 61

Si à Polyæno familiari suo Geometriam discere maluisset, quam illam etiam ipsum dedocere. lib. 1. de Finib. 16

Discere literas apud aliquem. Acad. 53. b

Multa discere atque dediscere. pro Quint. 10. b

Libet semper discere. de Orat. 151. b

Dum est vnde, ius ciuile discatur. in Verr. 99. b

Crassus, quod disci potuit de iure, didicit. de Orat. 121. b

Disci omnino non potest, quod citò disci non potest. 3. de Orat. 51

Discendi epulæ. Top. 11

Si discendi labor potius est, quam voluptas. Offic. 33. b

Ad discendum celeritas. Acad. q. ed. 1. lib. 1. 15

Homini mens discendo alitur, & cogitatio semper aliquid aut inquirat, aut agit. Offic. 21. b

Rectè igitur de causa discenda nihil præcipiunt. de Or. 118. b

Id est, cognoscenda.

Disciplina.

Res, quarum est disciplina, vt literæ. de Diuin. 110. b

Nisi nostri mores ac disciplina plus valerent. pro Flac. 8. a

Multarum artium disciplina. pro Flacco, 7. a

Disciplina auguriorum. de Nat. d. 2. 7

Certa que viuendi disciplina. Offic. 2. 20

Familia grauis & constans disciplina. ad Q. fr. lib. 1. 2. 27. a

Disciplina satis & copiosè, & eleganter constituta. de Finib. lib. 4. 2

Ea quæ voluptaria, delicata, mollis habetur disciplina, quàm grauis, quàm continens, quàm seuera sit. lib. 1. de Finib. 29

Disciplina dialectica. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 23

Dicendi disciplina. de Clar. Orat. 84. a

Disciplina domestica, bellica. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 7

Hæc institutio, atque hæc disciplina, potest sustinere in rebus statuendis, decernendis que eam seueritatem, quæ, &c. ad Quint. frat. lib. 1. 2. 28. a

Hermagoræ disciplina ad ornandum inops. de Clar. 189. b

Disciplina, vsus militiæ indocilis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 2

Disciplina iuris ciuilis, homo omnium eruditissimus. 1. de Orat. 86. a

Disciplina memoriæ nõ sine causa ex locis ducta: inest enim in eis magna admonitionis vis. de Finib. lib. 5. 2

Disciplina meretricia. 5. Verr. 5. a

Non Rhodiorum, quorum vsque ad nostram memoriam disciplina naualis & gloria remansit. pro Lege Manil. 37. a

Disciplina perfectissima. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 16

Lenulum in primis imitatione tui fac erudias: nulla enim erit hac præstantior disciplina. epist. 8. b

Disciplina Reipub. magnam habet vim. Tusc. q. lib. 1. 92

Temporum disciplina. de Senect. 51. a. Id est, boni mores, & eorum obseruatio.

Disciplina quæ erat ab hoc tradita, locabat se non minus his, c. c. l. i. i. i. pro Quint. Rosc. 49. b

Virtutis disciplina melior nulla est. ad Brut. 91. b

Dicit aliquis, hæc igitur est tua disciplina: sic tu instituis adolenscentes: ob hanc causam tibi hunc puerum parens commendauit & tradidit. pro Cæl. 45. b

Disciplina mea alumnus. 9. fam. 27

Vt exerceamur in venando ad similitudinem bellicæ disciplinae. de Nat. 58. b

Desertæque disciplinae & iam pridem relictae, patrocinium necopinatum a nobis esse susceptum. 1. de Nat. d. 5

Summus ille doctor istius disciplinae Apollonius. de Oratore, 91. b

Adeone ignarus es disciplinae, consuetudinisque nostræ. pro Rab. perduel. reo, 21. a

Peripateticorum disciplinae forma triplex est, vna pars est naturæ, differendi altera, viuendi tertia. de Finib. lib. 5. 8

Ratio vetustæ disciplinae, quam à patre acceperas. epist. 83. b

O morem præclarum, disciplinamque, quàm à maioribus accepimus, si quidem teneremus. pro Flac. 12. a

Inde Anaxagoras qui accepit ab Anaximene disciplinam, primus omnium, &c. 1. de Nat. d. 20

Adhærescere ad aliquam disciplinam. 4. Acad. 17. a

Ad quamcumque sunt disciplinam quasi tempestate delati. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 9. Metaphora à nauigantibus.

Eos instituire atque erudire ad maiorum instituta atque ciuitatis disciplinam, non ad tuas turpitudines debuisti. 5. Verr. 137. a

Colere disciplinam Stoicam. de Clar. Orat. 60. a

Disciplinam & legem viuendi singulis dare. 1. de Leg. 44

Lacedæmoniorum disciplinam à Lycurgo datam. de N. d. 78. b

Disciplinam aruspiciu Ethruriæ principes docetò. 2. de Leg. 18

Disciplinam sapientiæ exponere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 104

Imitari potius Castor aui tui mores disciplinamque debes. pro Deiot. 19. a

In militiæ disciplinam profectus est. pro lege Manil. 19. a

At enim te in disciplinam meam tradideras. 2. Philip. 31

Senatus decreuit, vt de principum filiis sex, singulis Hetruriæ populis, in disciplinam traderentur. de Diuin. 99. b

Adolenscentes ei in disciplinam traditi. in Verr. 99. b

Quarum rerum fateor magnam multiplicemque esse disciplinam. Orat. 104. b

Nec quisquam rex Perfarum potest esse, qui non antè Magorum disciplinam scientiamque perceperit. 1. de Diuinatione, 150. a

Vtrum igitur percurri omnem Epicuri disciplinam placet, an, &c. lib. 1. de Finib. 22

Hanc amplissimam omnium artium bene viuendi disciplinam, vita magis quàm literis persecuti sunt. Tusc. q. lib. 4. 5

Restat vnum genus reprehensorum, quibus Academiae ratio non probatur: quid grauius ferremus, si quisquam vllam disciplinam philosophiæ probaret, præter eam, quam ipse sequeretur. Acad. 2. b. lib. 1. de Finib. 11. Probare aliquam disciplinam, id est, scholam, vel doctrinam alicuius philosophi.

Vt dolore suo sanciret militaris imperii disciplinam. lib. 1. de Finib. 28

Qui ipsorum disciplinam sequor. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 89

Disciplinam augures tenento. 2. de Leg. 18

Ferarum natura non est illa quidem deprau

Nihil factum est, nisi moderate, nisi quietè, nisi ex hominibus grauiſſimis & sanctiſſima disciplina. pro Deiot. 147. b
 Doctus ex disciplina Stoicorum. de Clar. Orat. 48. a
 Hominis pene operarii ex Amerina disciplina patris familiaris rusticani. pro S. Rosc. 38. b
 M. Piso quicquid habuit, habuit ex disciplina. de Claris Oratoribus, 126. a
 Exercitatus bona disciplina. Orat. 216. b
 Illud dico, nullam esse in ea disciplina munitam ad Consultatum viam. pro Muren. 129. b
 Vt in nostra disciplina est. epist. 83. b
 Quidam parentum disciplina meliores fiunt. Offic. 24. b
 Disciplina regere. 10. ad Att. 19
 Quum iam disciplinæ grauiſſimæ philosophorum constitissent. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 15
 Disciplinæ nonnullæ sunt, quæ propositis bonorum & malorum finibus, officium omnino peruertunt. Offic. 1. 9
 Omnes bonarum rerum disciplinæ. Orat. 197. b
 Tres enim trium disciplinarum principes conueniſtis. 1. de Nat. deor. 23. a
 Omnes ferè philosophi omnia disciplinarum, nisi quos à recta ratione natura vitiosa detorsisset, hoc eodem animo esse potuerunt. 5. Tusc. 130. a
 Cuius prima ætas dedita disciplinis fuit, iisque artibus, quibus instruimur, ad hunc vsum forenses. pro Cæl. 43. b
 Studia & artes quæ sunt nobis Græciæ monumentis disciplinisque tradita. Q. frat. lib. 1. 1. 42. a
 Crassus habuit quaedam etiam domesticas disciplinas. de Clar. 179. b
 Vt cum plus vno verum esse non possit, lacere necesse sit tot & tam nobiles disciplinas. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 135
 Sin à Græcorum artibus & disciplinis abhorrent, ne hæc quidem curaturos, quæ sine eruditione Græca intelligi non possunt. 1. Acad. 7. a. ad Lent. lib. 1. 7. 37. a
 Non modò quid nobis probaretur, sed etiam quid à singulis philosophiæ disciplinis diceretur, persecuti sumus. 1. de Finib. 10

Disciplinabilis.

Disciplinabilem scientiam habere. ad Heren. lib. 3. 94

Discipulus.

C. Marius, P. Africani discipulus ac miles. pro Cor. 64. b
 Panætius, doctor Possidonii, discipulus Antipatri. de Diuinat. 81. b
 Auditor & discipulus Platonis Heraclides. 1. de Diuin. 83. a
 Rudem me discipulum atque integrum accipe. 3. de Natura deorum, 5
 Orator parum vehemens, dulcis tamen, vt Theophrasti discipulum possis agnoscere. 2. Offic. 6. a
 Cratippo me scito non vt discipulū, sed vt filium esse coniunctissimum. 16. fam. 27. ex epist. Ciceronis filii.
 Discipulorum ingenia noscenda. 1. de Orat. 62
 Hirrum ego & Dolabellam dicendi discipulos habeo, conuocandi magistrōs. Papirio, lib. 9. 39

Discolor.

Discoloribus signis sententias iuratorum hominum notare. 2. Verr. 15. a

Discors.

Non ambitione, non cōtentione discordes. 2. de L. Agr. 89. a

Discordo.

Sed intus etiam in animis inclusæ inter se dissident atque discordant. 1. de Finib. 69. a

Discordans.

Animus à seipso dissidens, secumque discordans. 1. de Finibus, 88. a

Discordia.

Discordia, est ira acerbior, intimo odio & corde concepta. 4. Tusc. 16

Discordia non rerum, sed verborum. 1. de Leg. 42

Flamma discordiæ ciuiliſ vel potius belli. 16. fam. 12

Vt maior facultas Tribuniſ pleb. detur, depulſo aduersario seditionis ac discordiæ concitandæ. pro Murena, 75. a. pro Sestio, 37. a

Discordiam, cupiditatem, cæteraque generis eiusdem ad deum reuocat Parmenides. de Nat. d. 1. 22
 Rem perniciosissimam in ciuitatem inducunt, seditionem atque discordiam. Offic. 17. b
 Empedocles dixit, quæ in rerum natura, totoque mundo constarent, quæque mouerentur, ea cōtrahere amicitiam, dissipare discordiam. de Amic. 24. a
 Ex cupiditatibus odia, dissidia, discordiæ, bella nascuntur. 1. de Finib. 69. a
 Nec alius discordiarum solet esse exitus inter claros & potentes viros, nisi aut vniuersus interitus, aut victoris dominatus, aut regnum. de Ar. 256. b
 Sit discordiarum finis aliquando. de Ar. 254. b
 Si alteruter eorum ad Parthicum bellum non eat, video magnas impendere discordias, quas ferrum & vis iudicabit. 8. fam. 42. in epist. Cælii.
 Multas esse in oppidis seditiones, multas discordias. ad Q. frat. 29. b
 Sedare discordias. in Ant. 153. b
 Summi duces ciuitatis, discordiis consumpti. in Ant. 153. b
 Quanta vis amicitie concordieque sit, ex dissensionibus atque discordiis percipi potest. de Amicit. 23. a
 Vt odia occulta ciuim, quæ nunc tantis discordiis continentur, in optumi cuiusque fortunæ erumperet. pro Murena, 135. b

Discrepo.

Sed factum tuum à sententiæ legis discrepat. pro Plan. 267. b
 Hoc discrepat cum illo. de Finib. 119. b
 Eadem dicit, nulla in re discrepat. 7. Verr. 95. a
 Si quid discrepat, eximunt vnum diem. in Verr. 134. b
 Discrepant facta Epicuri cum dictis. 2. de Finib. 113. a
 A meis rationibus discrepant tuæ. Rufo, lib. 5. 20. 8. a
 Et quidem sic hæc duo verba inter se discrepant, vt tamen vnum sonare videantur. Offic. 68. b
 Id à tuis literis, quas ad me de accessu tuo miseris, discrepabat. ad Att. 23. b
 Discrepabat etiam ab isdem, quod nullo modo arbitratur quicquam effici posse ab ea, quæ esset expert corporis. 1. Acad. 28

Nihil sanè ad rem pertinet, si qua in re discrepauit ab Antoini diuisione nostra partitio. 3. de Orat. 65. a
 Nec in eo quicquam à meis rationibus discrepant tuæ. epist. 76. b
 Vt nonnunquam, siquid discrepet, eximant vnum aliquem diem. 4. Verr. 90. a

In qua dicuntur ea quæ non multum discrepent ab opinione populari. in Parad. 1. a
 Vt in fidibus aut tibiis, quanuis paululum discrepet, tamen id à sciente animaduerti solet. 1. Offic. 202. a

Non est ignotus mihi sensus tuus, neque, si facultas optabilis mihi quidem tui præsentis esset, vnquam à tuis consiliis discreparem. Plancus Ciceroni, lib. 10. 4. 7. a

Discrepare à seipso. Tusc. q. lib. 4. 23
 Ex eo quidem suspicati fortasse sunt animorum contentione, non opinionum dissensione, me ab eo discrepare. Cælio, lib. 2. 11. 6. a. Id est, dissimilitudinem sententiarum habere, discordem esse.

Ab humanitate discrepare. 1. Offic. 202. a
 Discrepare ab officio & natura. Offic. 1. 203

Inter se videntur duæ leges, aut plures discrepare. 2. de Inuent. 228. a

Quare qui vobis in mētē venit hæc appellare iudicia, quæ, &c. inter Collegas discrepare videatis. pro Cluen. 96. a

Quid attinuit cum iis, quibus cum re conueniebat, verbis discrepare. de Finib. lib. 4. 50

Interpresque est mentis oratio, verbis discrepans, sententiis congruens. 1. de Leg. 45. a

Vt à multitudine & populo non modò cateruz atque conuentus, sed etiam ipsi sibi singuli discrepantes euiciantur. 3. de Orat. 108. a

Discrepantes & variz doctissimorum hominum sententiæ. de Nat. d. 1. 1

Discrepans.

Interpresque est mentis oratio, verbis discrepans, sententiis congruens. 1. de Leg. 45. a

Vt à multitudine & populo non modò cateruz atque conuentus, sed etiam ipsi sibi singuli discrepantes euiciantur. 3. de Orat. 108. a

Discrepantes & variz doctissimorum hominum sententiæ. de Nat. d. 1. 1

Admouenda curatio, & talis quidem, quæ possit esse omnium etiam de cæteris rebus discrepantium Philosophorum. 4. Tusc. 98. a
 Discrepantibus inter se duabus legibus quid spectandum. 2. ad Heren. 47

Discrepantia.

Ridetur etiam discrepantia: quid huic abest, nisi res & virtus. de Orat. 135. b

Discrepantia scripti & voluntatis. Top. 229. b
 In actiones, omnemque vitam, nullam discrepantiam conferre debemus. 1. Offic. 157. a

Maiorem multò habent Stoici & Peripatetici rerum omnino discrepantiam, quam verborum. 3. de Fin. 65. a

Disrucior.

Disrucior, Sestili fundum à Verberone Curtilio possideri. ad Att. 224. b

Quod enim ipse celeriter arripuit, id quum tardè percipi videt, disruciat. pro Rosc. Comædo, 18. a

Disruciat.

Vt ille Trebonium, etsi posset etiam Brutum, disruciatos necaret. 12. Philip. 334. a

Discumbo.

Discubimus omnes præter illam. ad Att. lib. 5. 88. 5. a
 Quare cum in quandam tabernam diuertissent, simul cenare, & in eodem loco somnum capere voluerunt. Cenati discubuerunt ibidem. 2. de Inuent. 131. a

Maturè veniunt, discumbitur: sit sermo inter eos & inuitatio, vt more Græco biberetur. 3. Verr. 45. a

Discupio.

Peream, si minima causa est properandi istò mihi, quod te videre, & omnia intima conferre discupio. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 44

Discus.

Et hoc ipso tempore quum omnia gymnasia Philosophi te neant, tamen eorum auditores discum audire, quam Philosophum malunt. 2. de Orat. 13

Discutio.

Eorumque aduocationem manibus, ferro, lapidibus discussisti. pro Domo sua, 44. a

Modò eadem timueramus, quam oratio fortissimi senis Q. Confidii discusserat: ea, quam quotidie timere potueramus, exorta est. 2. ad Att. 64

Hoc, quod conceptum Respub. periculum parturit, consilio discutiam & comprimam. pro Murena, 76. a

Discutere captiones. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 44
 Cunctationem discutere. Afinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 33. 4. a

Discutere rem. 2. ad Q. frat. 26. 27
 Discutienda sunt ea quæ obscurant. 3. de Orat. 119. a

Discussa est illa caligo, quam paulò antè dixi diluxit, patet, videmus omnia. 12. Philip. 321. a

Δυστυχεῖα. 7. fam. 46
 Δυστυχεῖα παρῶν. 7. fam. 46
 Δυστυχεῖα. 5. ad Att. 17

Dede, ac disice, per me licebit. pro Cælio, 29. a

Idcirco respub. disiecta est eo tempore. Sal. in Cic. 271. b
 Nos disiecta manu pares aduersariis esse non possumus. 8. ad Att. 45. in epist. Cn. Pompeii. Id est, dispersis copiis: cui opponitur, contractis copiis.

Disiecta saxa. in Arat. b
 Res dispersas & vagè disiectas eligere. ad Heren. 24. b

Disiungo.

Nam ab orationibus disiungo me ferè: referoque ad manufactureres musas. Lentulo, lib. 1. 53

Honestà à commodis, non nomine, sed genere toto disiungunt Stoici. 1. de Nat. d. 25. a

Disiunxit, inquit, eos à colonis. pro Syl. 178. b
 Ipse enim Pompeium à mea familiaritate disiunxit. 2. Philip. 45. a

Ordinem de nobis optime meritum, & à nobis, & à repub. disiungemus. ad Q. frat. 296. b

Sin eos disiungent, hoc erunt inferiores, quod, &c. de Orat. 156. b

Quare hoc commetemur, mihi crede, disiungamusque nos à corporibus. 1. Tusc. 61. Id est, consueſcamus mori.

Disiungere concordiam. 1. ad Att. 57
 Disiungere iumenta. de Diuin. 124. b

Disiungere se à societate diuina dicuntur animi, vinclis corporis impediti. de Diuin. lib. 1. 94

Disiungi ab alicuius amicitia, vel familiaritate. 2. Philip. 45
 Natura & genere disiungi. 7. Verr. 143. a

Disiunctus.

Fons munitione ac mole lapidum à mari disiunctus. in Verr. 228. b

Disiunctus es freto ab Italia. 3. Verr. 110. a
 Ætolia procul à Barbaris disiuncta gentibus. in Pis. 99. b

Disiuncta insula mari ab Sicilia. 6. Verr. 91. & 105. a
 Quæ vita maxima disiuncta à cupiditate, & cum officio coniuncta. pro Rosc. Amer. 23. a

Disiunctum monstrum. de Arusp. resp. 13
 Omne quod ita disiunctum sit, quasi, aut etiam, aut non: modo verum esse, sed etiam necessarium. Acad. 24. b

Opera mea Pompeium à Cæsaris amicitia esse disiunctum. 2. Philip. 45. a

Videre iam videor populum à Senatu disiunctum. de Amicit. 39. a

Quod longissimè sit ab imperitorum intelligentiâ sensuque disiunctum in cæteris, id maximè excellit. 1. de Orat. 7. a

Græci longè à nostrorum hominum grauitate disiuncti. pro Sest. 27. b

Quoniam intervallo locorum & temporum disiuncti sumus, per literas tecum quàm sapissimè colloquar. Lentulo, lib. 1. 7. 2. a

Mores eius longissimè à tanti sceleris atrocitate sunt disiuncti. pro Cæl. 48. b

Quorum mentes longè à communi salute disiunctæ sunt. de Arusp. 256. b

Longissimè disiuncta comprehendere. in Pisonem, 2. a
 Disiuncta coniungere. 2. de Fin. 75. a

Disiunctior à te sum. ad Att. lib. 13. 268. 4. a
 Nihil est enim ab ea cogitatione, quam habemus de grauitate sapientis, errore, leuitate, temeritate disiunctius. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 61

Disiunctissimi loci. pro lege Manil. 5. a
 Terræ disiunctissimæ. pro Marcello, 3. a

Disiunctio.

Disiunctio, figura dicendi. 3. de Orat. 115
 Disiunctio est, cum eorum, de quibus dicimus, aut vtrunque, aut vnumquodque certo concluditur verbo, &c. 4. ad Heren. 188

Quid igitur iudicabit, quæ coniunctio, quæ disiunctio vera sit, &c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 83

Si disiectio à cōtrariis falsa potest esse, nulla vera est. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 89

Animorum disiunctio dissensionē facit. pro Lege Agr. 29. a
 Disiunctio faciendâ. de Amicit. 66. a

Neque enim non potest mihi non molestissima esse disiunctio nostra in tanta rerum omnium varietate. a

In disiunctione plus vno verum esse nō potest. in Top. 19. a
 Ita dissensio ab illo, vt in disiunctione sententiæ, coniuncti tamen amicitia maneremus. de Prouinc. Consul. 33

In tanta disiunctione meorum. pro Sest. 13. b
 Disiunctiones ex contrariis Epicurei veras esse dicit. Fat. 28

In omnibus disiunctionibus, in quibus aut etiam, aut non, poneretur. de Nat. d. 1. 48

Δυστυχεῖα tua. 10. ad Att. 35
 Δυστυχεῖα. 13. ad Att. 45
 Δυστυχεῖα quandam hæc res videtur habere. 16. ad Att. 38

Dispar.

Dispar causa. pro Plancio, 65. a
 Huic autem illa dispar adiuncta ratio orationis. Orat. 125. b

Quum simplex animi natura esset, neq; haberet in se quicquam admixtum dispar sui, atque dissimile, nō posse cum diuidi. de Senect. 71. a

In disparis animalis vitam transire. Tusc. 235. b
Et in vtriusque pari scelere disparem conditionem facit, de Prou. 72. b

An hoc probabis, in æqua causa populorum sine pretio varium ius & disparem conditionem fuisse: 7. Verr. 40. a. epist. 8. b

O fortunam longè disparem M. Fonteii, si deligere potuisses, vt potius telis tibi Gallorum, quàm periculis intereundum esset: pro Fonteio, 32. a

Et quoniam ostendi, Iudices, parem dignitatem ad Consulatus petitionem, disparem fortunam prouincialium negotiorum in Murena atque Sulpitio fuisse, &c. pro Murena, 40. a

Etenim geminorum formas esse similes, vitæ atque fortunam plerumque disparem. 2. de Diu. 135. a

O domus antiqua, heu quàm dispari dominaris domino. Offic. 28. b

Ex dispari genere culparum. de Inu. 66. b

Sunt his alii multum dispares. Offic. 22. b

At motus in vtroque dispares. de Nat. 20. b

Honorū gradus summis hominibus & infimis sunt pares, gloriæ dispares. pro Planc. 71. b

Dispares enim mores disparia studia sequuntur: quorum dissimilitudo dissociat amicitias. de Amic. 64. a

Ætatibus disparibus non eadem officia tribuuntur. 1. Offic. 171. a

Ex disparibus stellarum errantium motionibus. de Nat. deor. 2. 38

Non vno modo in disparibus causis affecti esse debemus. Offic. 46. b

Varietas enim latinum verbum est, idque propriè quidem in disparibus coloribus dicitur, sed transfertur in multa disparia, varium poema, varia oratio, varii mores, varia fortuna: &c. 2. de Fin. 15. a

Quinque autem stellæ eundem orbem tenentes, &c. disparibus temporibus eadem spatia conficiunt. 1. de Natura deor. 61

Disparilis.

Quæ omnia fiunt ex cæli varietate, & ex disparili aspiratione terrarum. 1. de Diu. 71

Disparatum.

Disparatum est autem id quod ab aliqua re per oppositionem negationis separatur, hoc modo, Sapere & non sapere. 1. de Inu. 58

Dispartio, siue Dispartior.

Æquabiliter prædam dispartire. Off. 41. b

Dispartire genera. *dispartiv.* Tusc. q. lib. 5. 53

Idem vultis à diis immortalibus hominibus dispartiri ac diuidi somnia. 3. de Nat. d. 70

Dispartiri in minima. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 40

Dispello.

Eademque ab animo, tanquam ab oculis, caliginem dispellit. 1. Tusc. 52

Dispulsus.

Idem quod pecudes, quæ dispulsæ, sui generis sequuntur greges. ad Att. lib. 7. 29. id est, separata & selecta.

Dispensio.

Accepi à te signatum libellum, quem Anteros attulerat: ex quo scire nihil potui de nostris domesticis rebus, de quibus acerbissime afflictor: quod qui eas dispensauit, neque adest istic, neque, vbi terrarum sit, scio. 11. ad Att. 1

Deinde inuenta non solum ordine, sed etiam momento quodam atque iudicio dispensare atque disponere. 1. de Orat. 69. a

Dispensatio.

Profecionem meam, vt video, Erotis dispensatio impedit. ad Att. lib. 15. 31

Sed hanc mihi dispensationem pro paterna necessitudine & coniunctione depono. 13. Philip. 350

Eripueras prouinciæ decernende potestatem, imperatoris deligendi iudicium, ærarii dispensationem. in Vatinius, 28

Hæc vna ratio à rege proposita Posthumo est seruandæ pe-

cuniam, si curationem & quasi dispensationem regiam suscepisset. pro Rab. Post. 17. a

Disperdo.

Qui tot ingenuos, matres familias, ciues Romanos occidit, arripuit, disperdidit, regiones vastauit: Vatinius Ciceroni, lib. 5. 24

Videte nunc proximo capite, vt impurus helluo turbet Remp. vt à maioribus nostris possessiones relictas disperdat & dissipet. pro Leg. Agr. 1. a

Disperditio.

Cum exercitu Romam sit ad interitum nostrum, & ad dispersionem vrbis venire conatus. 3. Philip. 145

Disperero.

Vnumne fundum pulcherrimum Pop. Romani, caput vestra pecuniæ, pacis ornamentum, subsidium belli, fundamentum vectigalium, horreum legionum, solatiumannonæ, disperere patiemini? 2. de Leg. Agr. 79. a

Dispergo.

Puerum interea obruncat: membræque articulatim diuidit,

Perque agros passim dispergit corpus, &c. 3. de Nat. deorū, 92. a

Ita si rarè has interferemus exornationes, & in causa tota variè dispergemus, commodè luminibus distinctis illustrabimus rationem. ad Heren. 181. a

Cur mortifera tam multa perniciofa terra marique disperferit. 4. Acad. 216. a

Quod cum acciderit, membratim oportebit partes rei gestæ dispergere in causam, & ad vnamquamque confestim rationem accommodare, vt vulnere præsto medicamentum sit, & odium statim defensio mitiget. 1. de Inuentione, 44. a

Dispersus.

Membrorum collectio dispersa. pro Leg. Manil. 15. a

Ita tantum bellum, tam diuturnum, tam longè, lateque dispersum. pro Leg. Man. 25. a

Quodam tempore homines nondum, neque naturali, neque ciuili iure descripto, fusi per agros ac dispersi vagarentur. pro Sestio, 78. a

Prædones toto mari dispersi vagabantur. pro Flacco, 22. a

Omnia ferè, quæ sunt cõclusa nunc artibus, dispersa & dissipata quondam fuerunt, &c. 1. de Orat. 92. a

Atque interea tamen hæc, quæ dispersa sunt, coguntur, vel passim, licet carpentem & colligentem vndique, repleri iusta iuris ciuili scientia. 1. de Orat. 94. a

Sed vt ea, quæ in re dispersa atque infinita viderentur esse, ratione & distributione sub vno aspectu ponerentur. de Pet. Conf. 1

Suspiciones interiectas & dispersas habere. 2. ad Herenium, 32. a

Ego quod existimabam, dispersos nos, neque reipublicæ vtilis, neque nobis præsidio esse posse. ad Atticum, lib. 8. 161. 1. a

Disperse.

Nunc iam illa omitto, quæ disperse à me multis locis dicentur, ac dicta sunt. 6. Verr. 103

Enumeratio est, per quam res disperse & diffuse dictæ, vnu in locum coguntur. 1. de Inu. 106. a

Dispartio, siue Dispartior.

Redeunt rursus ad coniecturam, eamque in quatuor genera dispartunt. 3. de Orat. 63. a

Et in membra quædam, quæ *κῶλα* Græci vocant, dispartiebatur orationem lubentius. de claris Orat. 84. a

Ille autem qui archipirata dicitur, nisi æquabiliter prædam dispartiat, aut occiditur à sociis, aut relinquitur. 2. Offic. 56. a

Deinde eorum generum quasi quædam membra dispartiat, tum propriâ cuiusque vim definitione declaret. 1. de Orat. 94. a

Dispartire fortunas parricidis. 8. Philip. 239. a. 4. Verr. 32. a. in Catil. 79. a

Tempora voluptatis laborisque dispartire. pro Murena, 68

Sæpe quod positum est in vna cognitione, id in infinita dispartuntur. 2. de Leg. 75. a

Dispartiri municipis. in Catil. 79

Bona verbo redigenda, re dispartienda. in Verr. 118. b
Illo absoluto, pecuniam illam aut iudicibus dispartienda, aut ipsi esse reddendam. pro Cluen. 54. a

Dispartitus.

Mihi tecum ita dispartitum officium fuisse in Reipub. salute retinenda, vt ego, &c. Metello, lib. 5. 2

A quibus initia vitæ atque victus, legum, morum, mansuetudinis, humanitatis, exempla hominibus & ciuitatibus data ac dispartita esse dicuntur. 7. Verr. 147. a

Satius esse existimo vos dispartitos, & in speculis esse: &c. ad Att. lib. 9. 181. 11. a

Dispicio.

Ego quid sperem, non dispicio. ad Q. frat. lib. 1. 53

In ea re Pompeius quid velit non dispicio. ad Q. frat. lib. 2. 6. Id est, non certo scio.

Simul atque ipse graui vulnere exanimari videret se, vt primum dispexit, quæsiuit saluissime esset clypeus. 2. de Finib. 155. a

Nunc velim dispicias res Romanas. ad Att. 97. b

Quum autem dispicere cõperimus, & sentire quid simus, & quid animantibus cæteris differamus, tum ea sequi incipimus ad quæ nati sumus. 5. de Fin. 73. a

Si dispicere quid cõpero, scribam ad te apertius. 2. ad Attic. 51

Tamen acie mentis dispicere cupiebant. 1. Tusc. 72. a

Verum dispicere imbecilli animi non possunt. 2. de Diuinatione, 65

Displiceo.

Displiceo mihi, nec sine summo scribo dolore. ad Att. lib. 2. 33. 4. a. 4. Acad. 246. a. ad Nigidium Figulum, lib. 4. 13. 3. a

Atque in ea exercitatione non sanè mihi displicet, adhibet, &c. de Orat. 97. b

Ipse sibi displicet. de Nat. d. 1. 59

Inhibere illud tuum, quod valde mihi arriserat, vehementer displicet. ad Att. lib. 13. 278. 2. a

Mihi, quæ adhuc acta sunt, displicent. ad Att. 118. b

Est quiddam tertium, quod nec Selicio, neque mihi displicebat. epist. 5. b

Sed mihi placebat Atticus maximè, vel dicam minimè displicebat. de Cla. 183. b

Nõnne fieri poterat, vt populo de Cyprio rege placeret, de exulibus Byzantinis displiceret: pro Domo sua, 42. a

Vereor ne tibi mea consilia displiceant. ad Att. 118. b

Quibusdã totum hoc displicet philosophari. lib. 1. de Fin. 1

Dispolio.

Qui sunt affecti summum gradum honoris, non dispoliuntur honore. Antequam iret in exil. 8. a

Vt etiam cum cæteris Siculis dispoliaretur. 6. Verr. 38. a

Dispono.

Verba ita disponunt, vt pictores varietatem colorum. in Orat. 35. a

Postea verò quàm Tyrannio mihi libros disposuit, &c. ad Att. lib. 4. 77. 2. a

Inuenta non solum ordine, sed etiam momento quodam atque iudicio dispensare atque disponere. de Orat. 96. b

Libros confusos disponere. 3. de Orat. 75. a

Disponere præsidia. 5. Philip. 170. a

Videndum est cuiusmodi rationem in disponendo habere conueniat. ad Heren. 30. b

Ratio ordinis & disponendarum rerum. de Orat. 124. b

Dispositus.

Dispositus ad honorem. pro Murena, 27

Fac vt planè iis hominibus, quos deuinctos tenes, scriptum ac dispositum suum cuique munus sit. de Pet. Conf. 14. a

Aptum & ratione dispositum aliquid habere. pro Roscio Amer. 78. a

Tamen nequaquam tanta in mora est, quanta qui locis omnibus dispositi, ab vtraque parte scrutantur tabellarios, & retinent. Pollio Ciceroni, lib. 10. 31. 2. a

Quæ signa nunc Verres vbi sunt: illa quæro, quæ apud te nuper ad omnes columnas, omnibus etiam intercolumniis, in sylua denique disposita sub diuo vidimus. 3. Verr. 34. a

Sed nunc de studiis ad honorem dispositis, non de insita cuiusque virtute dispo. pro Murena, 27. a

Disposite.

Non possum dispositè istum accusare, si cupiam: opus est non solum ingenio, verum etiam artificio quodam singulari. 6. Verr. 79

Dispositio.

Dispositio apud Rhetores, est rerum inuictarum in ordinem distributio. 1. de Inuent. 13. a

Dispositio, est ordo & distributio rerum quæ demonstrat, quid quibus in locis sit collocandum. ad Heren. 1. b

Qui ordo tibi placet, inquit Catulus, & quæ dispositio argumentorum, in qua tu mihi semper Deus videri soles. 2. de Orat. 96. a

Hæc autem dispositio locorum tanquam instructio militum, faciliè in dicendo, sicut illa in pugnando parere poterit victoriam. ad Heren. 19. b

Disputo.

Eas literas dum recito, dumque de singulis sententiis breuiter disputo, quæso attendite. in Ant. 250. b

Durum hoc fortasse videatur, neque ego vllam in partem disputo. 7. Verr. 6. a. Tusc. 237. b

In eam sententiam disputo. 1. de Orat. 58. a

Multa disputas huic sententiæ conuenientia. ad Atticum, 146. b

Itaque non inicitè Heracleotes Dionysius ad ea disputat, quæ apud Homerum Achilles queritur hoc (vt opinor) modo: Corque meum, &c. 3. Tusc. 31. a

Qui hæc disputant. epist. 37. b. Id est, dicunt.

Genus illud de quo antè disputauit. de Orat. 127. b

Quæ disputant, disserere malui, quàm iudicare. de Natura deor. 79. b

Disputare contra propositum. Fat. 4

Disputare de bene beatèque viuendo. lib. 1. de Fin. 4

Disputare de aliqua re cum aliquo. de Orat. 110. b

Disputare pluribus verbis de re aliqua. 3. Verr. 105. a

Disputare de omni re in contrarias partes. de Orat. 97. b

Disputare de aliqua re rationibus conquisitis. de Finibus lib. 1. 25

Disputare legibus impositis. Tusc. q. lib. 5. 25

Dicere omnes, & palam disputare, minimè esse mirandum, si, &c. 7. Verr. 79. a

Per alicuius personam disputare. Volumnio, lib. 7. 33. 5. a

Disputare ratione ac via. de Fin. lib. 2. 15

Idq; me arbitror Synnadis pro tribunali multis verbis disputauisse. Appio, lib. 3. 8. 7. a

Perpetua oratione contra disputatur. 2. de Fin. 4. a

Disputatur etiam eleganter. Academic. quæstion. edit. 1. lib. 2. 75

Neque enim disputari sine reprehensione potest, nec cum iracundia aut pertinacia rectè disputari potest. lib. 1. de Finib. 21

Sed id disputari poterat subtiliter, quanto quasi artificio, &c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 30

Sed & argumentandum, & accuratè differendum, & rationibus conquisitis de voluptate & dolore disputandum putant. 1. de Fin. 25

Disputandi genus quietum, quale est in philosophia & naturæ explicatione. Offic. 1. 5

Subtile ac spinosum disputandi genus. de Fin. 90. b

Totum disputandi genus tortuosum relinquere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 89

Disputandi & intelligendi iudicium & artificio tradere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 104

Disputandi ratio, virtus est. Partit. 42

Disputans.

Acute disputantis illud est, non quid quisque dicat, sed quid cuique dicendum sit, videre. Tusculan. quæstionū, lib. 5. 22

Catonem induxi senem disputantem, quia nulla aptior videbatur persona quæ de illa ætate loqueretur. de Amicitia, 3. a

Quæ sunt à me in secundo libro per Antoni personam disputata. epist. 110

Disputatio.

Disputatio, exornationis species. 3. de Orat. 115

Disputatio copiosa, sed paulò abstrusior. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 30

Et erat de hac vna re vnus diei disputatio. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 46

Disputatio litigiosa. de Fin. lib. 5. 69

Disputatio splendida. de Fin. lib. 2. 57

Disputatio interesset. lib. 1. de Fin. 11

Negat opus esse ratione, neque disputatione. lib. 1. de Finibus, 23

Scripti igitur Aristoteleo more (quemadmodum quidem volui) tres libros in disputatione ac dialogo de Oratore. Lentulo, lib. 1. 9. 96. a

Alia est illa, cum veritas limatur in disputatione subtilius. Offic. 40. b

Infinita, concertationumque plenæ disputationes. 1. de Orat. 96. a

Solèscque nonnunquam hac de re à me in disputationibus nostris dissentire. de Orat. 85. b

Non quæro rationes eas, quæ ex coniectura pendunt: quæ disputationibus huc & illuc trahuntur, nullam adhibent persuadendi dignitatem. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 106

Disputator.

Demetrius Phalerens disputator subtilis, orator parum vehementis. 1. Offic. 5. a

Disquisitio.

Quamquam ad facinoris disquisitionem interest adesse quæ plurimos. de Arusp. resp. 11. a

Pro argumento sumere, quod in disquisitione positum est, vitiosum est. ad Heren. 14. b

Sed in magnis disquisitionibus, repentinisque periculis vitam vniuscuiusque esse testem. pro Sylla, 59

Disrumpo.

Nubis tenuissimam quanque partem diuidere atque disrumperè. de Diu. 117. b

Disrumpor dolore. 7. ad Att. 41

Vnum omnia posse, disrumpuntur ii qui me aliquid posse doluerunt. 4. ad Att. 46

C. Cosconius iudex noster: quem, tu disrumperis, cum ædilitium vides. in Vat. 12

Disrumparis licet. 4. ad Att. 50

Quare disrumpatur dicet ista furia, bis seruauit, &c. pro Domo sua, 233. b

Si propter suum quisque emolumentum, spoliat aut violet alterum, disrumpi necesse est humani generis societatem. Offic. 56. b

Diffauior.

Te, vt dixi, fero oculis: ego vos ad 111. Cal. videbo, tuosque oculos, etiam si te veniens in medio foro videro, diffauabor. ad Tironem, lib. 16. 27. 4. a

Dissemino.

Ego verò omnia quæ gerebam, iam tum in agendo spargere me ac disseminare arbitrabar in orbis terræ memoria sempiternam. pro Archia, 22

Latus opinione disseminatum est malum. in Catil. 78. a

Ne disseminato, dispersoque sermoni fortunas innocentium subiiciendas puteris. pro Plancio, 46. a

Dissentio.

Aristoteles præna vt optimum probat, à quo dissentio. Orat. 218. b

Sed in hoc ipso ab eo vehementissimè dissentio. pro Leg. Manil. 41. a

Ab iis qui pecudum ritu ad voluptatem omnia referunt, longè dissentimus. de Amic. 30. a

Galli à cæterarum gentium more ac natura dissentiant. pro Font. 17. a

Græci maledictis insectantur eos, à quibus de veritate dissentiant. 2. de Fin. 67

Illi inter se dissentiant, &c. 2. de Fin. 32. a

Ego etiam cum Catone meo sæpe dissenti. 3. Offic. 118. a

Dissentit cum Mario clarissimo ciue Consul nobilissimus & fortissimus L. Sylla: &c. de Arusp. resp. 50

Dissentit M. Lepidus Q. Catulo. in Cat. 116. b

Qui ita de ambitione & de suffragiis suis cum colonis dissentierunt. pro Sylla, 46. a

Res nulla est, de qua tantopere non solum docti, sed etiam indocti dissentiant. de Nat. d. 2. b

Stoicos à Peripateticis dissentire non verbis, sed vniuersa re, & tota sententia. de Fin. lib. 4. 2

Dissentire ab aliquo verbis magis, quam sententiis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 16

Ex scripto & sententia nascitur controuersia, quum videtur scriptoris voluntas cum scripto ipso dissentire. ad Heren. lib. 1. 20. a

Solèscque nonnunquam hac de re à me in disputationibus nostris dissentire. 1. de Orat. 3. a

Dissentiens.

Vitiositas autem est habitus aut affectio in tota vita inconstans, & à seipsa dissentiens. 4. Tusc. 44. a

Grauius dissentientes ciues. 12. Philip. 338. a

Tamque ipsi inter se dissentientibus atque distractis. Tusc. q. lib. 5. 32

Dissensio.

Dissensio à superioribus. 1. Acad. 61. a

Inter me & alium quempiam dissensio est. pro Mar. 153. b

Itaque nunquam de bono oratore, aut non bono, doctis hominibus cum populo dissensio fuit. de Clar. 181. b

Dissensio domestica. 8. fam. 41. in epist. Cælii.

Hæc est illa, quæ videtur vtilium fieri, cum honestis sæpe dissensio quæ iudicanda sunt. Off. 63. b

Quæ de re cum sit inter doctissimos magna dissensio. de Fin. lib. 1. 10

Quæ de re est igitur inter summos viros maior dissensio. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 120

Dissensio inter eos de re maxima. 1. de Leg. 42

Sed est quædam inter nos parua dissensio. 1. de Leg. 6

Qualis fuit inter P. Africanum & Q. Metellum sine acerbitate dissensio. 1. Offic. 123

Dissensio rerum. 1. ad Att. 64

Est enim inter magnos homines summa dissensio. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 108

Quibus in causis omnibus fuit inter peritissimos homines summa de iure dissensio. Orat. 105. b

Commouere nouam dissensionem. de Leg. Agr. 103. a

Vehementer interfuit reipub. nullam in eiusmodi causa dissensionem esse. ad Q. frat. 309. b

Non potestatum dissimilitudo, sed animorum distinctio dissensionem facit. de Leg. Agr. 29. a

Non dissensione ac dissidio vestro, sed voluntate ac iudicio tuo. ad Att. 15. b

Vt hoc dissidio ac dissensione facta oppidum in sua potestate posset, & Pompeianos habere. pro Sylla, 45. a

Itaque cogimur dissensione sapientum dominum nostrum ignorare. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 117

Qui deos esse dixerunt, in magna sunt varietate & dissensione. 1. de Nat. d. 1. a

Tumultus atque dissensiones. de Leg. Agr. 99. a

Id si minus quidem intelligitur, quanta vis amicitie concordieque sit, ex dissensionibus atque ex discordiis percipi potest. de Amicitia, 23. a. 2. de Fin. 80. a

Dissentaneus.

Vt ea quæ sunt ipsi, contrarioue eius, aut familia, aut dissimilia, aut consentanea, aut dissentanea. in Partitionibus, 5. a

Differo.

Differo breuius quam causa desiderat. de Natura deorum, 1. 36

Hæc ego cum ipsis Philosophis tum Athenis differebam. 1. de Orat. 30. a

Quod autem & in Senatu pluribus verbis differui, dixi in concione, in eo velim fidem meam liberis. Cassio, lib. 12.

7. 4. 2

Sed de hoc teste, totoque Mithridatico differuit & subtiliter & copiose Q. Hortensius. pro Flacco, 33. a

C. Lælii persona visa est idonea fuisse, quæ de amicitia ea ipsa differeret, quæ disputata ab eo meminisset Scæuola. de Amic. 4. a

Prudenter acuteque differere. Tusc. q. lib. 4. 37

Differere contra aliquem. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 12

Differere contra alterius opinionem. Tusc. q. lib. 1. 7

Differere de omnibus rebus in contrarias partes maxima est dicendi exercitatio. Tusc. q. lib. 2. 6

Differere dialecticè, oratoricè. de Finibus, lib. 5. 9

Differere doctè & copiose. Tusc. q. lib. 5. 6

Differere in vtranque partem. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 33

Et ea, quæ disputauit, differere malui, quam iudicare. 3. de Nat. d. 71

Differere valde subtiliter. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 25

Permulta de eloquentia cum Antonio differuisse, & tanquam in schola propè ad Græcorum consuetudinem disputauisse. 2. de Orat. 87. a

Vt inter quos differitur, conueniat. 2. de Fin. 6. a

In vtranque partem multa differuntur. 1. Tusc. 66. a

Audite verò viri optimi ea quæ sapissimè inter me & Scipionem de amicitia differebantur. de Amic. 32. a

An partus ancillæ sitne in fructu habendus, differetur inter principes ciuitatis, P. Scæuolam, Marcumque Manilium. 1. de Fin. 10

Et rem idoneam, de qua quærat, & homines dignos, quibuscum differatur, putant. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 19

Argumentandum, & accuratè differendum, & rationibus conquisitis de voluptate & dolore disputandum. lib. 1. de Finibus, 25

Differendi ars, pro Logica. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 4

Dialectica, ars differendi, & vera à falsis diiudicandi. Orat. 123. b

Differendi præcepta sua sponte squalidiora. Orat. 62

Differendi ratio duas habet partes. Top. 4

Sequitur tertia, quæ per omnes partes sapientie manat & funditur, quæ rem definit, genera dispartit, sequentia adiungit, perfecta concludit, vera & falsa diiudicat, differendi ratio & scientia. Tusc. q. lib. 5. 53

Ex differendi ratione & scientia (hoc est dialectica) cum summa vtilitas existit ad res ponderandas, tum maximè ingenua delectatio & digna sapientia. Tusc. q. lib. 5. 53

Differens.

In his ego me consultationibus exercens, & differens in vtranque partem, tum Græcè tum Latine, &c. ad Att. lib. 9. 172. 6. a

Differentium inter se reprehensiones non sunt vituperanda. de Fin. lib. 1. 21

Difertus.

Celer tuus difertus est magis, quam sapiens. ad Att. lib. 10. 192. 6. a

Difertus epilogus. ad Att. lib. 4. 84. 4

Homo difertus. pro Cælio, 41. b

Quia difertus esse possem, si contra ista dicerè. Tusc. q. lib. 1. 9

Oratio neque nimis infans, neque perfectè diferta. de Clar. 173. b

Aliquem esse contra se copiosum & difertum. de Diu. 125. b

Quasi te Rhetor ille difertum facere posset. in Ant. 179. b

Difficultas laborque discendi difertam negligetiam reddidit. 1. de Diu. 170. a

Sicillam orationem difertam sibi & oratoriam videri, fortè & virilem non videri. 1. de Orat. 125. a

Quam volent in conuiuiis faceri, dicaces, nonnunquam etiam ad vinum diferti sint, &c. pro Cælio, 54. a

Diferti multi, eloquens nemo. Orat. 9. & 1. de Orat. 47

Diferta litera. Appio, lib. 3. 11. 26. a

Tum ego hac eadem opinione adductus, scripsi, &c. difertus me cognoisse nonnullos, eloquentem adhuc neminem: &c. 1. de Orat. 47

Reliquas vtilitates à difertis & ornatè dicentibus esse constitutas. de Orat. 88. b

Ita & doctis eloquentia popularis, & difertis elegans doctrina defuit. Orat. 198. b

Difertissima epistola. ad Att. lib. 7. 122. 11. a

Diferte.

Diferte copioseque dicere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 124

Denique vt prudentibus diferte, stultis etiam verè dicere videaris. 1. de Orat. 23. a

Dissideo.

Temeritas quæ à sapientia dissidet plurimum. Offic. 34. b

Quid cum Cleanthe doctore suo, quam multis rebus Chrysippus dissidet? 4. Acad. 258. a

Definitio summi boni, de qua qui dissidet, de omni vitæ ratione dissident. 4. Acad. 239. a

Quasi natura & genere dissociati sint, dissident à nobis animo & voluntate. in Verr. 273. b

Consules à Tribuno plebis, post interitum meum dissident, qui, &c. pro Sest. 12. b

Hi de re vna solum dissident, de cæteris mirificè congruunt. de Leg. 166. b

Hostes, qui in bello dissident voluntate, dimicant armis. Antequam. 195. b

Cupiditates intus in animis inclusæ inter se dissident atque discordant. de Fin. 58. b

Aut cur cogimur eos sequi, qui inter se dissident? Acad. q. ed. 1. lib. 2. 132

Leuiter inter se dissident. ad Att. lib. 1. 8. 5. a

Non consiliis solum & studiis, sed armis etià & castris dissidebamur. pro Marcello, 18. a

P. Sulpitio vitbare multum, quum is Trib. plebis capitali odio à Q. Pompeio, qui tum erat Consul, dissideret. de Amicit. 2

Eodem Q. Cæpionem referrem, nisi nimis Equestri ordini deditus, à Senatu dissidisset. de Claris Orat. 118. a

Ita à sententia scriptum dissideat. de Orat. 96. b

Non rectum, me in tantis rebus à Pompeio dissidere. ad Att. lib. 7. 126. 3. a

A seipso dissidere, secumque discordare. 1. de Fin. 88. a

Odio quodam atque dissidio dissidere ab aliquo. pro Corn. Balbo, 23. a

Dissidere animo & voluntate ab aliquo. 7. Verr. 143. a

Dissidere cum aliquo. de Aruspicum respons. 50. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 132

Ex quo iudicare debetis, me nō cum homine solere, sed cum causa dissidere. 11. Philip. 300

Cum voluntas scriptoris cum scripto dissidere videtur. ad Heren. 8. b

Dissidere verbis, non re. Fat. 34

Dissidens.

Dissidentes his contrarii motus animi. de Vniu. 55

Quorum opiniones, quum tam variæ sint, tamque inter se dissidentes, &c. 1. de Nat. d. 9. a

Dissidium.

Doce quod & qua de causa dissidium factum sit, vt videamus satise ista sit iusta defectio. Acad. 47. b

Dissidium optimatium. de Ar. 254. b

Iulia non vult amplius ferre: constitutum enim est dissidium. ad Att. 150. b

Ipsæ autem amore ardens, confirmabat, quod desyderium tui dissidii ferre non posset. 2. Philip. 62

Defleui coniugis miseræ dissidium. pro Domo sua, 232. b

Eundemque te, qui primis temporibus erroris nostri, aut totius furoris particeps & falsi rumoris socius fuisses, acerbissimè dissidium nostrum tulisse. ad Att. lib. 4. 1

Magnum rursus odium video cum crudelissimo dissidio extitisse. pro Cælio, 23. a

Vt hoc dissidio ac dissensione facta, oppidum in potestate posset habere. pro Syl. 178. b

Vt quod vnà non estis, non dissensione ac dissidio vestro, sed voluntate ac iudicio tuo factum esse videatur. ad Att. lib. 1. 12. 10. a

Ex cupiditatibus odia, dissidia, discordia. 1. de Fin. 69. a

Danda opera est, ne qua amicorum dissidia fiant. de Amicit. 66. a
Itaque apud ceteros nouis inter propinquos susceptis inimicitis, saepe fieri diuortia atque affinitatum dissidia vidimus. pro Cluentio, 151. a
Quæ autem domus tam stabilis, quæ tam firma ciuitas est, quæ non odiis atque dissidiis funditus possit eueri? de Amicit. 23. a

Dissimilis.

P. Crassus dissimilis ceterorum Crafforum. de Clar. 191. b
Dissimilis est pecuniæ debitor & gratiæ. pro Planc. 273. b
Stirpium educatio quædam & perfectio est, non dissimilis animantium. de Fin. 193. b
Et erat huic iudicio longè dissimilis illa contentio. pro Syl. 186. b
In his verò ætatibus, quis est tam dissimilis homini, qui nõ, &c. de Fin. 139. b
In officio dissoluendo dissimilis ratio pecuniæ debitor est. Postquam. 203. b
Aliquis mei dissimilis. pro Domo sua, 237. b
Nihil tam dissimile, quàm Cotta Sulpitio. de Claris Orat. 107. a
Quid est tam dissimile, quàm Demosthenes & Lysias? de Claris Orat. 157. a
Existimant artificum esse hoc quoddam non dissimile ceterorum. de Orat. 116. b
Dissimile est proximo ei continenti. 4. Acad. 189. a
Hoc sic expositum, dissimile est superiori. de Fin. 109. b
Aut quiescendum, quod est non dissimile, atque ire in Solonium, aut Antium. Att. lib. 2. 18. 3. a
Gaudeo tuam dissimilem fuisse fortunam. epist. 8. b
A dissimili loci. 2. de Orat. 91
Diuerfa Catilinæ studia in dissimili ratione. in Cat. 106. b
Et quodammodo non sunt dissimiles Aristonis. 4. de Finib. 71. a
Dissimiles simus nostri. 11. fam. 3. in epist. M. Bruti & Cassii.
Veruntamen fuit tum sui dissimilis: nostis os hominis. 4. Verr. 33. a
Res dissimiles inter se, quæ tamen consimili laude dignentur. de Orat. 145. b
Nulla vis est naturæ, vt sui dissimilia possit effingere. de Clar. 183. b
Eos qui nascuntur eodem tempore, posse in dissimiles incidere naturas propter cæli dissimilitudinem. 2. de Diuinitat. 140. a
Dissimilior illarum. 4. Acad. 225. a
Sui dissimilior videbatur fieri quotidie. de Claris Ora. 178. a
Quam turbam dissimilimo ex genere distinguebant homines, percussit Syllani tæporis calamitate. pro Mur. 136. b
Quum sint ipsi dissimilimi inter sese. de Claris Orat. 157. a
Cum inter vos in dicendo dissimilimi sitis. de Orat. 120. b
Dissimilimi suorum. pro Cluent. 34. a
Antonius saturauit se sanguine dissimiliorum sui ciuif. in Anto. 171. b
Qui te ab impiorum ciuium tui dissimiliorum societate sciungas. epist. 146. b
Dissimiliter.
Voluptas varia etiam dici solet, quum percipitur è multis dissimilibus rebus dissimiliter efficientibus voluptates. 2. de Fin. 16. a
Res dissimiliter iudicata. contra Rul. 71. & ad Heren. 10. b
Cæterique dissimiliter morbi, ægrotationisque morborum nascuntur. 4. Tusc. 37. a
Dissimilitudo.
Dissimilitudo ciuitatum varietatem iuris habet maximam. pro Corn. 61. b
Dissimilitudo in translatione fugienda. 3. de Orat. 88
Incredibilis varietas, dissimilitudoque. 2. de Diuin. 145. a
Dissimilitudo locorum, nõne dissimiles hominum procreationes habet? Diuin. lib. 2. 75
Nulla dissimilitudo est in genere. de Leg. 162. b
Est etiam alia cum ipsis artibus sapientia dissimilitudo. de Finib. 128. b

Quorum dissimilitudo diffociat amicitias. Læli. 64
Hanc habet ab illis rebus dissimilitudinem. 1. de Orat. 131. a
Vides eandem æstimationem propter tæporis dissimilitudinem, in illo laudis causam habere, in te criminis? Verr. 185. a
Genus institutorum & rationum mearum dissimilitudine nonnullam habet cum illius administratione prouinciæ. Cælio, lib. 2. 12. 6. a
Ex dissimilitudine argumentum. 2. de Orat. 91
Dissimilitudine rerum natura gaudet. 3. de Orat. 14
Tum similitudines, dissimilitudinesque. 4. Acad. 80. a
Quoniam tantum natura à natura distat, quid mirum est has dissimilitudines, ex differentibus causis esse factas? de Fat. 141. b
At enim quoniam in naturis hominum dissimilitudines sunt, vt alios dulcia, alios subamara delectent, &c. de Fat. 10, 13. a
Innumerabiles aliarum dissimilitudines sunt naturæ morumque, minimè tamen vituperandorum. 1. Offic. 155. a
Vt enim in corporibus magnæ dissimilitudines sunt: alios enim videmus, &c. 1. Offic. 150. a
Dissimilitudines studiorum. 5. Verr. 5. a
Quarum rerum tantæ dissimilitudines sunt, vt alia Romæ, alia Tusculi eueniat saepe tempestas. de Diuin. 128. b
Videat ne ignoret & gradus, & dissimilitudines, & vim, & varietatem Atticorum. de Clar. 191. b

Dissimulo.

Si quis est paulò erectior, occultat, & dissimulat appetitum voluptatis. Offic. 11. b
Cæteri vera beneficia etiam minora dissimulant, ne obligati esse videantur. pro Planc. 274. b
Etiam illos qui dissimulant, non solum eos qui fatentur. pro Mur. 133. b
Nonnulli sunt, qui ea quæ vident, dissimulant. in Cat. 103. b
Non dissimulo me nescire ea, quæ etiam si scirem, dissimularem. pro Domo sua, 237. b
Nihil mihi nunc scito tam deesse, quàm, &c. nihil fingam, nihil dissimulem, nihil obtegam. ad Att. lib. 1. 55
Vt te id audisse, aut scire dissimules. de Pet. Conf. 24
Dissimulare enim non potero, mihi, quæ adhuc acta sunt, displicere. ad Att. 118. b
Dissimulare cum dolore. Plancus Ciceroni, lib. 10. 8. 9. a
Vt ista dissimulare possit. ad Octa. 329. b
Neque id obscure ferebat, nec dissimulare villo modo poterat. pro Cluent. 41. a
Eaque non silentio Consulul dissimulantur, sed & voce & sententia comprobarentur. pro Sestio, 28. a
Tenuitas hominis eiusmodi est, vt dissimulari non queat. pro Rosc. Amer. 52. a

Dissimulatio.

Vt qui dissimulatores studiorum fuerint. 2. de Orat. a
Dissimulatio est, cum alia dicuntur ac sentias. de Orat. 133. b
Tum illa, quæ maximè quasi irrepit in hominum mentes, alia dicentis ac significantis dissimulatio. de Orat. 162. b
Non est enim in nostra potestate, fodicantibus iis rebus, quas malas esse opinemur, dissimulatio vel obliuio. Tusc. quæst. lib. 3. 31
**Libenter vti solitus est ea dissimulatione, quam Græci εἰπω-
 vesia vocant.** Acad. q. ed. 1. lib. 2. 16
Ex omni vita simulatio, dissimulatioque tollenda est. 3. Off. 79. a. ad Att. lib. 11. 141. 19. a. 4. Verr. 50. & 71. a
Vrbana dissimulatio. 2. de Orat. 149. a
Aliquando euolutus est ex illis integumentis dissimulationis tuæ. 2. de Orat. 190. a

Dissimulantia.

Socratem opinor in hac ironia dissimulantiaque longè lepore & humanitate omnibus præstitisse. 2. de Orat. 150. a
Dissimulanter.
Partim non dissimulanter irati. ad Lentulum, lib. 1. 13
Non apertè, nec eodem modo semper, sed variè, dissimulanter conclusis. de Claris Orat. 150. a
Id tamen dissimulanter facere, ne sibi ille aliquid proficere videatur, prudentia est. 2. de Orat. 81. a

Dissipo.

Pæremo à parco patre quod sumas, quanto dissipas libentius? de Nat. 74. b
Amicitia omnia contrahit, discordia dissipat. de Am. 100. b
Ignis quocunque inuasit, cuncta disturbat ac dissipat. 2. de Nat. d. 57. a
Mihi quod potuit vis & iniuria, & sceleratorum hominum furor detrahere, eripuit, abstulit, dissipauit. post red. ad Quir. 15. a
Simia omnia, quæ erant ad sortem parata, disturbauit, & aliud alio dissipauit. 1. de Diuin. 68
Simia vnam euertit, sortes dissipauit. de Diuin. 122. b
Subsellia dissipauit, vrnas deleuit. in Vat. 36. b
At id non est nobilitatis, sed fac esse, nihil superest, libidines totum dissipauerunt. 2. de Orat. 125. a
Dissipant te perisse. 8. fam. 3. in epist. Cælii.
Dissipare famam alicuius rei. 14. Philip. 395. a
Dissipare fortunas. epist. 56. b
Effundere ac dissipare fructus suos. 2. de Leg. Agr. 87. a
Capere, occidere, & dissipare hostes. epist. 23. b
Disperdere & dissipare patrimonium. contra Rul. 61. b
Dissipare coniuuii patrimonium. pro Flacco, 70. a
Dissipare frustra pecuniam. 1. ad Q. frat. 54. & 2. Philip. 55. a
Disperdere ac dissipare possessiones. pro Leg. Agr. 1. a
Rem familiarem dissipare. Marcello, lib. 4. 7. 14. a
Dissipare rumorem, vel rumores. 14. Philip. 391. a
Dissipare sermones. 3. Verr. 11. a
Disturbare statuam, affigere, cõminuere, dissipare. in Pis. 74. a
Vt ex eodem Ponto Medea illa quondam profugisse dicitur, quam prædicant in fuga, fratris sui membra in his locis, quæ se parens persequeretur, dissipauisse. pro Lege Manilia, 15. a
Nihil est autem tam voluere, quàm maledictum: nihil facilius emittitur, nihil citius excipitur, nihil latè dissipatur. pro Plancio, 47. a
Dissipari procul à terris. Tusc. q. lib. 1. 35
Qui discedere animum sentent, alii dissipari statim, alii diu permanere, alii, &c. Tusc. 152. b
Habemus etiam rationem rei familiaris tuæ, quam dissipari nolumus. epist. 53. b
Dissipari reliquias C. Martii iussit Sylla victor. 2. de Leg. 52

Dissipatus.

Dissipatus exercitus seditione quadam. 15. fam. 13
Homo fractus & propè dissipatus. Post reditum in Senatu, 21
Homo in cogitando tardus, in instruendo dissipatus. de Claris Orat. 114. a
Primum quod distributus partibus sermo est tota Asia dissipatus. pro Flacco, 10. a
Quandoquidem classis dissipata est aduentus nostri timore: milites, ducesque effugerunt. Lentulus ad Ciceronem, lib. 12. 14. 4
Initio genus hominum in montibus ac syluis dissipatum. 1. de Orat. 19. a
Pollicitus se ius ciuile, quod nunc diffusum & dissipatum est, in certa genera coacturum, & ad artem facile redacturum. 2. de Orat. 78. a
Prorsus dissolutum offendi nauigium, vel potius dissipatum. ad Att. 203. b
Euerfa domus est, fortunæ vexatæ, dissipati liberi, raptata coniunx, &c. pro Sestio, 128. a
Interea cum meis copiis omnibus vexaui Amanienfes hostes sempiternos: multi occisi, capti, reliqui dissipati. Cælio, lib. 2. 9. 7. a
Omnia quæ sunt conclusa nunc artibus, dispersa & dissipata quondam fuerunt, vt in musicis numeri & voces & modi. 1. de Orat. 90. a
Dissipatos homines congregare. Tusc. q. lib. 1. 50
Homines dissipatos vnum in locum congregare. pro Sestio, 79. a
Dissipata connectere non tam facile, quàm apta dissoluere. Orat. 139
Depulsis ac dissipatis copiis hostium. pro Domo sua, 13. a
Effusis ac dissipatis fluctibus vestris. contra Rul. 84. b

Dissipatio.

Ne interitus & dissipatio consequatur. 1. de Nat. d. 95. a
Dissipatio pecuniæ publicæ. ad Att. 192. b
Dissipatio prædæ. 13. Philip. 350. a
Sed hanc mihi dissipationem pro paterna necessitudine deponso. in Ant. 248. b
Tantæ ei pecuniæ decreuistis, quæ ex bonis patriis in prædæ dissipatione inimicus victor redegit. in Ant. 248. b
Dissipabilis.
Ignis verò & aer omni impulsu facillimè pellitur, naturaque cedens est maximè & dissipabilis. 3. de Nat. d. 41. a
Dissocio.
Disparis enim mores disparia studia sequuntur, quorum dissimilitudo diffociat amicitias. de Amic. 64. a
Postea dissociati à Socrate, diserti à doctis, &c. 3. de Orat. 41. a
Dissociatis animis ciuium. ad Att. 65. b
Dissoluo.
Vt nauem, vt ædificium idem destruit facillimè qui construxit: sic hominem eadem optimè quæ conglutinavit, natura dissoluit. de Senect. 66. a
Chrysippus multa contra sensus, &c. quæ in consuetudine probantur, dissoluit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 68. & 69. Id est, refellit ac refutat.
Fraus enim distringit, non dissoluit periurium. 3. Off. 155. a
**Illa autem, quæ Carneades afferebat, quemadmodum dissoluitis, de Nat. 65. b
 Patri persuasi, vt æs alienum filii dissolueret. a
 Nam si utilitas amicitias conglutinaret, eadem commutata dissolueret.** de Amic. 32
**Quomodo autè mētientem dissoluas, quem pseudomonon vocant, dialectici dicent: de Diuin. 110. b
 Per te C. Aquili decidit Quintius, quod liberis Scapulæ dissolueret.** pro Quint. 3. b
His verbis scripta est ista proscriptio, vt seipsa dissoluat. pro Domo sua, 223. b
Interea dissoluant iudicia publica, de consiliis aduocent quos velint. contra Rul. 73. b
Sed frumento probato & accepto pecuniam publicam teneris omnem, neque quicquam vlli dissolueris ciuitati. 5. Verr. 150. a
Tibi assentior maiorem eius fore, si mihi, quod debet, dissoluerit. ad Att. 234. b
Dialectici multa inueniunt, quæ nõ possunt dissoluere ipsi. de Orat. 123. b
Dissoluere argentariam. pro Cecin. 8
Authoritatem dissoluere. 4. Tusc. 68. a
Compositi oratoris bene structam collocationem dissoluere, permutatione verborum. Orat. 220. b
Dissoluere consilia & perdere. pro Leg. Agr. 59. a
Quum eas dissoluere non possunt, desciscunt à veritate. 4. Acad. 86. & 134. a
Ego verò illi maximam gratiã habeo, qui me ea pœna multauerit, quæ sine mutuatione, & sine versura possem dissoluere. 1. Tusc. 90
Dissoluere interrogationes captiosas & fallaces. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 44
Dissoluere nomen. pro Planc. 55
Pecuniã ex Senatuscõsuito & ex lege dissoluere. 7. Verr. 43. a
Dissoluere pœnam. Tusc. q. lib. 1. 90. metaphoricis.
Procuratores dissoluere. 16. ad Att. 38
Pecuniam tenere, nec quicquã vlli dissoluere. in Verr. 187. b
Dissoluere scopas. Orat. 139
Dissoluere societatem. pro Rosc. Comœdo, 22. a
Dissoluere ratione vincitum haudquaquam boni est. de Vniuers. 49
Ea lege omnes iudiciariæ leges Cæsaris dissoluantur. in Ant. 156. b
Vt eadem sit utilitas vniuscuiusque & vniuersorum: quam si ad se quisque rapier, dissoluetur omnis humana consortio. 3. Offic. 33. a
Neutiquam dissoluemini, nec vos mortis fata periment. de Vniuers. 51

In maximis vero rebus, id est legibus, astra Cesaris dissolui, ferendum non puto. 1. Philip. 12. a
 Dissolui mundus nullo modo potest, nisi ab eo, a quo est colligatus. de Vniu. 19
 Misericordia commotus ne sis in dissoluenda severitate. pro Murena, 60. a

Dissolutus.

Adolescens perditus ac dissolutus. 4. Tusc. 28. a
 Dissolutus in iudicando. 5. in Verr. 221
 Crudelis in animaduertendo, dissolutus in permittendo. in Verr. 237. b
 Dissolutus in re familiari. pro Quint. 20. 22
 Dissolutus, profusus, perditus nepos. pro Quint. 7. b
 Verres negligens & dissolutus. in Verr. 12. 4. b
 Dissoluta argentaria. pro Cec. 27. b
 Dissoluta aliorum consuetudo, licentiaque impudens. pro Flacco, 15
 Nunquam nec maius res alienum fuit, nec melius, nec facilius dissolutum est. 2. Offic. 12. 4. a
 Alterum nimis est vincitum, ut de industria factum appareat: alterum nimis dissolutum, ut peruulgatum ac vulgare videatur. in Orat. 113. a
 Dissolutum & fluctuans orationis genus. 4. ad Heren. 157
 Id iam mala consuetudine dissolutum est. pro Cec. 286. b
 Quod institutum perit a Numa, posteriorum pontificum negligentia dissolutum est. de Leg. 17. 5. b
 Ecquod iudicium Romae tam dissolutum, tam perditum, tam nummarum fore putasti, quo ex iudicio te villa salus seruari possit. 5. Verr. 112. a
 Dissolutum vel potius dissipatum nauigium. ad Att. lib. 15. 326. 5. a. Id est, inirmum, & minus bene compactum.
 Nihil populare ac dissolutum. ad Att. 18. b
 Quod dissolutum sit, id esse sine sensu. 2. de Fin. 161. a
 Nam negligere quid de se quisque sentiat, non solum arrogans est, sed etiam omnino dissolutus. 1. Offic. 140. a
 Ars quae rem dissolutam & diuulsam conglutinaret, & ratione quadam constringeret. de Orat. 100. b
 In praetermittendo dissolutum videri. 7. Verr. 6. in Catil. 3
 Nec dissolutum quicquam homines a te expectant, nec crudele. ad Brut. 91. b
 Quis tam dissolutus animo est, qui, &c. pro Rosc. Amer. 19
 Negligentes ac dissoluti, si cupiamus esse, qui possumus. 6. Verr. 103
 Consilia dissoluta atque perditia. 7. de Leg. Agr. 59. a
 Iam enim faciam, criminibus omnibus fere dissolutis, contra atque, &c. pro Sylla, 51. a
 Illudque consideres, ne tua liberalitas dissolutior videatur. ad Brutum, 3. 4. a
 Vir dissolutissimus. pro Cluent. 138
 Tametsi omnium hominum dissolutissimus, crudelissimusque semper fuisti. 5. Verr. 110. a

Dissolute.

Quam dissolute, quam turpiter. 14. ad Att. 21
 Res enim ex Cal. Ianuarii agitata, paulo ante confecta est: minus quidem illa seuerè quam decuit, non tamen omnino dissolute. 6. Philip. 20. 4. Id est, parum fortiter.
 Non agam tam acerbè, non vtar ista accusatoria consuetudine, si quid est factum clementer, ut dissolute factum criminer. 7. Verr. 15. a
 Dissolute iudicare. 2. ad Q. frat. 29
 Nec contenderit aliud, quam ne ius suum dissolute relinquere videretur. pro Cecinna, 75. a
 Neque crudeliter quicquam eripui, neque dissolute remissi. ad Brutum, 8. in epistola Bruti.
 Itane dissolute decumas vendidisti, ut quum, &c. 5. Verr. 76. a

Dissolutio.

Dissolutio, exornationis species. 4. ad Heren. 193
 Confusio, est contrariorum locorum dissolutio. ad Her. 1
 Remissio animi ac dissolutio. Metello, lib. 5. 8
 Dissolutio criminum. pro Cluentio, 1. a
 Hæc vtrum tandem lex est, an legum omnium dissolutio. 1. Philip. 15. a
 Dissolutio naturæ, mors. 1. de Leg. 46. a

Quæro autem quid sit, quod cum dissolutione, id est morte, sensus omnis extinguitur. 2. de Fin. 161. a
 Iudiciorum dissolutiones. 6. Verr. 117. a
 Constructioque verborum, tum conjunctionibus copulatur, tum dissolutionibus relaxetur. in Partit. 13. a

Dissolubilis.

Nulla non dissolubilis coagmentatio. de Nat. d. 1. 16
 Dissolubile & diuiduum est omne animal mortale. 3. de Nat. d. 20

Dissuadeo.

Voluit Romæ petere Artagathus: Cn. Lentulus Marcellinus dissuasit. 6. Verr. 47. a
 Qui non modo non censuerit captiuos remittendos, verum etiam dissuasit. 3. Offic. 137. a
 Quis vnquam tam secunda cõcione legem Agrariam suauit, quam ego dissuasisti hoc dissuadere est, ac non disturbare ac peruertere: contra Rul. 86. b
 Cur igitur ad Senatum proficisceretur, quum praesertim de captiuis dissuasurus esset. 3. Offic. 149. a

Dissuadens.

Dissuadentibus aut virtus labefactanda est, aut efficiendi difficultates efferendæ: neque alius ex præcepis, sed iisdem ex suasionis locis. Top. 238. b

Dissuasor.

Itaque in medio a charco cursu, quum Etesiarum diebus Aufer me in Italiam, quasi dissuasor mei consilii retulisset, te vidi: Velæ, doluique; vehementer. ad Brutum, 35. & 9. fa. 32
 Ipse etiam Pifo & causas egrit, & multarum legum aut author aut dissuasor fuit. de Claris Ora. 54. a. 2. de Ora. 145. a
 Dissuasori duplex ratio proponitur. Partit. 46

Dissuasio.

Dissuasio rogationis eius, quæ contra Coloniam Narbonensem ferebatur. pro Cluent. 111. a
 Deliberatiuum genus est, quod habet in se suasionem & dissuasionem. ad Heren. 1. b

Dissuuo.

Ut amicitias quæ minus delectent, & minus probentur, magis decere censent sapientes sensim dissuere, quam repente præcidere. 1. Offic. 169
 Tales igitur amicitiae sunt remissione vsus leuandæ: &, ut Catonem dicere audiuimus, dissuendæ magis, quam discindendæ sunt. de Amicit. 65

Distans, Distantia, vide Disto.

Distentus, vide Distineo.

Disterno.

Quas interuallum binas disternit vnus. in Arato, a
 Distincte, Distinctio, Distinctus, vide Distinguo. Distineo.

Distinere rem. 3. ad Att. 41. Id est, morari, tardare.
 Distineor tamen & diuellor dolore. pro Planc. 65
 Distinetur Italia equitatu exterarum nationum. ad O. 41
 Nos hic in multitudine & celebritate iudiciorum & nouis legibus ita distinemur, ut quotidie vota faciamus ne intercaletur, ut quamprimum te videre possimus. Mario, lib. 7. 7

Vereor ne putidum sit scribere ad te, quam sim occupatus sed tamen ita distinebar, ut vix huic tantulum epistolæ tempus habuerim. ad Att. lib. 1. 9. 1. a
 Nã antea distinebar maximis occupationibus. 2. ad Att. 58
 Ex eo colligere poteris, quanta occupatione distinear. ad Att. 37. b
 Nos alio bello distineri putat. 11. Philip. a
 Nonne metuendum est, ne imperita militum multitudo per me pacem distineri putet. 12. Philip. 340. Id est, impediri, tardari.

Distentus.

Sylla tot tantisque negotiis distentus est, ut liberè respirare non possit. ad Att. 8. b
 Quod me institutum ad illum poema iubet perficere: est distentus cum opera, tum animo sum multo magis, quoniam tamen, &c. 3. ad Q. frat. 34
 Diuina prouidentia distenta cælum versans, terras tuens, maria moderans. 3. de Nat. d. 135

Breuitate epistolæ scire poteris eum valde esse distentum qui tanta de re tam breuiter scripserit. 9. ad Att. 57
 Intellego te distentissimum esse, qua de Buthrotis, qua de Bruto. ad Att. lib. 15. 329. 7. a

Distinguo.

An tu ciuem ab hoste natura ac loco, non animo factisque distinguis. Part. 121. b
 Causa igitur hæc, non natura distinguit. Part. 120. b
 Populus Roma. distinguit rationem officiorum & temporum, vicissitudinem laboris & voluptatis. pro Mur. 142. b
 Quam turbam dissimillimo ex genere distinguebant homines percussi Syllani temporis calamitate. pro Murena, 47. a
 Artem si subtraxeris, qui distingues artificem ab inscio. 4. Acad. 45. a
 Qui igitur distinguemus bonos à malis. de Orat. 131. b
 Ut seruos non numero distinguant, sed appellent vno familiaris nomine. pro Cecinna, 42. a
 Græcus primò distinguere atque diuidere illa quemadmodum dicerentur. in Pisonem, 54. a
 Sed ea quo pacto distinguere ac separare possim, nescio. 6. Verr. 79. a
 Distinguere falsa à veris. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 62
 Oratorum genera distinguere ætatibus. de Clar. 171. b
 Distinguere historiam varietate locorum. 2. de Orat. 29. a
 Oratoris est formare orationem, eamque variare & distinguere, quasi quibusdam verborum sententiarumque insignibus. de Orat. 112. b
 Distinguere & illustrare orationem. de Inu. 67. b
 Distinguere orationem varietate. ad Heren. 28. b
 Simili in errore versantur, quum conuicti, ac vi veritatis coacti, perspicua à perceptis volunt distinguere. 4. Acad. 66. a
 Distinguere ratione & arte quæ dicas. de Fin. lib. 4. 9
 Distinguere rem ambiguam. de Fin. lib. 1. 17
 Scernenda distinguere. in Top. 16. a
 Vera à falsis, verisimilia ab incredibilibus diiudicare & distinguere. in Part. 77. a
 Aer die ac nocte distinguitur. 2. de Nat. d. 145. a
 Decorum quidem totum cum virtute confusum, sed mente & cogitatione distinguitur. Off. 19. b
 Quorum omnium multitudo, insatiabili varietate distinguitur. de Nat. 45. b
 Quid inter naturam & rationem intersit, non distinguitur. de Nat. d. 64. b
 Agnationibus, familiarium distinguitur status. de Leg. 160. b
 Numerum in guttis cadentibus, quod interuallis distinguuntur, notare possumus. de Orat. 160. b
 Quia nulla nota verum distinguebatur à falso. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 52
 Nihil interesset qui distingueretur tremor ille & pallor. 4. Acad. 89. a
 Signa conturbantur, quibus voluntas à simulatione distinguui posset. ad Att. 123. b
 Omni priuatione doloris putat Epicurus terminari summam voluptatem, ut postea variari voluptas distinguere possit, augeri amplificarique non possit. de Fin. 57. b
 Distingui non poterat illius causa ab Antonio. ad Brut. 26
 Interuallis distingui. 3. de Orat. 103. a
 Hæc oratio describi & distingui potest. pro Flac. 153. b
 Quomodo autem distingui possunt vera somnia à falsis. de Diuin. 138. b
 Sophistarum distinguenda similitudo. Orat. 201. b
 Rursus autem distinguendum est, & ita dicendum, ipsius indiuidui hanc esse naturam. de Fat. 145. b

Distinctus.

Continuatio verborum articulis membrisque distincta. 3. de Orat. 103. a
 Narratio distincta personis, interpuncta sermonibus. de Orat. 138. b
 Oratio composita & ornata, & artificio quodam & expolitione distincta. 1. de Orat. 27. a
 Regio, quæ mari cincta & portibus distincta esset. pro Flac. 151. b

Via illa nostra castris Thraciis distincta est & notata. de Prou. 69. b
 Cælum astris distinctum & ornatum. de Nat. 45. b
 Distincta alios & interpuncta interualla, mora, respiratio, neque delectant. in Orat. 29. a
 Littora distincta rectis & vrribus. 2. de Nat. d. 144. a
 Gemmis distincta pocula clarissimis. 6. Verr. 54. a
 Illi autem octo cursus septem efficiunt distinctos interuallis sonos. de Somn. 129. b

Distincte.

Articulatim distincteque dicere. de Leg. 163. b
 Sed quia profitentur ipsi illi qui eos scribunt, se neque distincte, neque distribute, neque eleganter, neque ornate scribere, &c. 2. Tusc. 9. a
 Distincte, explicatè, abundanter, & illuminatè dicere. de Orat. 147. b
 Non igitur ille, ut plerique, sed isto modo, ut tu, distincte, grauitè, ornate. de Nat. d. 1. 42
 Partite, definitè, distincteque dicere. Orat. 205. b
 Num conturbo te: non enim fortaffe fatis quæ distinctius dicuntur, intelligis. in Ant. 176. b

Distinctio.

Lex, est iustorum iniustorumque distinctio. 2. de Leg. 22. a
 Causarum distinctio ac dissimilitudo. de Fato, 64. a
 Numerus in continuatione nullus est: nam distinctio numerum conficit. de Orat. 160. b
 Harum quidem rerum facilis est & expedita distinctio. lib. 1. de Fin. 26
 Facilis est distinctio ingenui & illiberalis iocis. Offic. 21. b
 Quia nulla appareat in visis distinctio. 4. Acad. 90. a
 De his igitur, quæ diximus, hæc sit distinctio prima. de Vniu. 7
 Quæ distinctio sit inter ea quæ gignantur, & ea quæ semper sint eadem. de Vniu. 35
 Quæ est tandem ista distinctio, quæ vera, quæ falsa habeat. 2. de Diuin. 90. a
 Distinctio solis, lunæ, syderumque omnium. de Nat. d. 2. 11
 Distinctio tenuis & acuta. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 41
 Eiusdem verbi crebrius positi quædã distinctio. Orat. 161. b
 Distinctio veri à falso. 1. de Fin. 99. a
 Distinctionem illam tuam nullo pacto probo. ad Brut. 4

Disto.

Contrarium est, quod positum in genere diuerso, ab eodem, cui contrarium est, plurimum distat: ut frigus calori, vitæ mors. de Inu. 51. b
 A quo genere ne illud quidem plurimum distat. de Ora. 133. b
 Quibus rebus exulta hominum vita tantum distat à victu & cultu bestiarum. 2. Offic. 20. a
 Multum inter se distant istæ facultates, longèque sunt diuerse atque seiunctæ. 1. de Orat. 108. a
 Vides Eruci quantum distet argumentatio tua ab re ipsa atque à veritate. pro Rosc. Amer. 25. a
 Quum à veris falsa non distent. 4. Acad. 107. a
 Quanquam enim vocabula propè idem valere videantur, tamen quia res differebant, nomina rerum distare voluerunt. Top. 223. b

Distans.

Quid enim tã distans, quàm à seueritate comitas. in Or. 18. a
 Terræ ab huiusce regionis, quam nos incolimus, continuatione distantes. de Nat. d. 59. b
 Naturæ variæ & voluntates, multum inter se distantia effecerunt genera dicendi. Orat. 201. b
 Multum inter se altitudine aut humilitate sydera distantia. 5. Tusc. 98. a
 Oceanus mediussidius vix videtur, tot res tam dissipatas, tã distantibus in locis positas, tam citò absorbere potuisse. 2. Philip. 76. a

Distantia.

Tanta est inter eos, quanta maxima esse potest, morum studiorumque distantia. Lat. 64

Distortus.

Demōstrauit digito pictum Gallum in Mariano scuto Cimbrico sub nodis distortum. 2. de Orat. 148. a

Multa sunt genera enuntiandi, sed nullum est distortius, quam hoc, &c. de Fat. 147. b

Solos sapientes, si distortissimi sint, formosos: si mendicissimi, diuites. pro Murena, 56. a

Distorsio.

Distorsio membrorum. Tusc. q. lib. 4. 22

In quibus si peccetur distortionem & deprauationem, aut motu, statim deformi, &c. de Fin. 31. & 32

Distraho.

Quæ sententia omnem societatem distrahit societatis. Off. 3. 34

Quos aut mors eripuit nobis, aut distraxit fuga. 4. fam. 39

Itaque accepimus Socratem execrari solitum, eos qui primum hæc natura coherentia, opinione distraherent. 3. Offic. 14. a

Nemo erit, &c. qui à me mei seruatorem capitis diuellat ac distrahatur. pro Plancio, 83. a

Antequam copiam illius nos à nobis distrahant. ad Att. 130. b

Exclusit illum à Repub. distraxit, segregauit non solum scelus illius, sed, &c. 5. Philip. 185. a

Postea verò quam Pompeius se totum Cæsari tradidit, quid ego illum ab eo distrahere conerim. Ant. 165. b

Distrahere industriam hominis in plura studia. 1. de Oratore, 137. a

Sed Græci viderint nobis, ne si cupiamus quidem, distrahere voces conceditur. in Orat. 84. a

Distrahor: tum hoc mihi probabilis, tum illud videtur: &c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 125. Id est, dubius & anceps sum.

Fit ut distrahatur in deliberando animus, afferatque anticipem curam cogitandi. 1. Offic. 15

In deliberando sepe animi in contrarias partes distrahuntur. Tusc. q. lib. 5. 44

Individuum corpus est, quod dirimi, distrahique non potest. de Nat. d. 65. b

Distrahi à complexu suorum. pro Domo sua, 75. a

Distrahi à me non posses. 1. ad Q. frat. 52

Vt ab ea nullo modo diuelli, nec distrahi possint. de Finib. 59. b

Distrahi ab amicitia. pro Domo sua, 23. a

Vt ab his membra diuelli ac distrahi posse diceret. pro Sylla, 44. a

Ideo, quod omnia iudicia aut distrahendarum controuersiarum, aut puniendorum malefactorum causa reperta sunt. pro Cecinna, 4. a

Si funus id habendum sit, quo non amici conueniunt ad exequias cohonestandas, sed bonorum emptores ad reliquias vitæ lacerandas & distrahendas. pro Quintio, 29. a

Distrahitus.

Distrahitus & extincta vis. pro Domo sua, 53. Id est dissipata.

Ambitionis labore vita distrahit. de Orat. 143. b

Vos anticipi contentione distrahit, de imperio dimicaretis. pro Pom. 5. b

Sed diligentius nobis est videndum, ne distrahit pares esse aduersario non possim. 8. ad Att. 46. in epist. Cn. Pompeii.

Distrahit ac dissipati iacent. 2. de Leg. 41

Qui non idem consilium, quod tu, lecuti sunt, eos video in duo genera esse distrahitos. Orat. 211. b

Obsecro te Cicero, suscipe curam & cogitationem dignissimam virtutis, ut Cæsarem & Pompeium perfidia hominum distrahitos, rursus in pristinam concordiam reducas. 8. ad Att. 57

Distrahitio.

Nulla enim nobis cum tyrannis societas est, sed potius summa distrahitio est. 3. Offic. 39. a

Distrahitio humanorum animorum discerpi & dilacerari deum. de Nat. 7. b

Distribuo.

Fuisti igitur apud Mar. Leccam ea nocte Catilina, distribuiti partes Italia, statuiti quo quæque loco proficisci placeret. in Cat. 99. b

Sanè commodè Pompeius distribuit binos singulis patribus familiarum. ad Att. 111. b

Nonnullos scribis suis, filio, cohortique distribuit. in Verr. 248. b

Distribuit deus cælum æqualiter circum mundum. de Vni. 45

Distribuire in partes x 1. 1. Tusc. 106. a

Distribuire partibus. 1. de Orat. 53. a

Distribuire commodè tempora peregrinationis. ad Att. lib. 2. 16. 7. a

Meministis me ita distribuisse initio causam in crimen, cuius, &c. pro Rosc. Amer. 72. a

Pecuniæ maximæ distribuuntur. epist. 183. b

Distribuens.

Ex armamentis publicis, arma Populo Rom. C. Mario Consule distribuente, dantur. pro Rab. 94. b

Distributus.

Est enim animus in partes distributus duas: quarum, &c. Tusc. 185. b

Causarum diuisio in duas partes distributa est. ad Heren. 3

Oratio quæ est in ius religionis & in ius Reipub. distributa. pro Dom. 219. b

Vt vrbem omnibus ex partibus, quemadmodum descriptam, distributumque erat, incenderent. in Cat. 112. b

Totam Italiam fac ut in animo & memoria tibi distributam comprehendamque habeas. de Pet. Conf. 20

HS quadraginta millia nummum in singulos iudices distributa. pro Cluen. 58. a

Athenienses, vnde fruges & leges ortæ, & in omnes terras distributæ putantur. pro Flac. 159. b

Orbem terrarum imperiis distributis ardere bello. Seruio, lib. 4. 1. 7. a

Distribute.

Sed quia profitentur ipsi illi qui eos scribunt, se neque distinet, neque distributè, neque eleganter, &c. lectionem sine vlla delectatione negligo. 2. Tusc. 10. a

Sin distributius tractare quis volet, partiat in animum & corpus & extraneas res licebit. 2. de Inuent. 252. a

Distributor.

Hoc certè video quod indicant tabulæ publicæ, vos rogatores, vos distributores, vos custodes fuisse tabularum. in Pisonem, 28. a

Distributio.

Distributio, est in contentione oratio frequens cum raris & breuibus interuallis acri vociferatione. 3. ad Heren. 116

Distributio, exornationis species. 4. ad Herennium, 203. 3. de Orat. 113

Distributio diuiditur in enumerationem & expositionem. ad Heren. lib. 1. 17

Cæli distributio, & certarum rerum notatio, docet vnde fulmen venerit. de Diu. 117. b

Distributio sensuum. de Fin. lib. 5. 29

Itaque mihi certum est, hanc eandem distributionem inuidiæ & criminum sic in defensione seruare, &c. pro Cluentio, 1. a

Aberrare à distributione. de Petit. Conf. 32. a

Nam aut temporum seruantur gradus, aut generum distributiones. Part. 230. b

Distringo.

At ille ut ingressus est, confectum gladium distinxit, iurauitque se illum statim interfectorum. 3. Offic. 153

Qui velit vno suffragio duas in Rempub. ficas distringere. de Pet. Conf. 9

Districus.

Districus à causis & iudiciis. 2. ad Q. frat. 38

Districus enim mihi videris esse, quod & bonus ciuis & bonus amicus es. ad Cælium, lib. 2. 27. Hoc est, ita in angustum redactus, ut nescias quò te veras.

Ambitionis labore vita districus. 3. de Orat. 4. a

Propterea quod eos intelligere videbam, me hoc iudicio districum atque obligatum futurum. 2. Verr. 16. a

Districus tenentur à paucis suffragia. de Arusp. resp. 56

Districus in Rempub. gladios retudimus. in Catil. 49. a

Sic enim habeto, nunquam me à causis & iudiciis districiorem fuisse. ad Q. frat. lib. 2. 16. 11. a. Hoc est, in peditioem & occupatioem.

Non enim fortasse satis, quæ districus dicuntur, intelligis. 2. Philip. 52. a

Disturbo.

Cuncta disturbat ac dissipat ignis. de Nat. d. 2. 29

Pontes disturbat, cistas deiicit. ad Heren. 4. b

Qui fidem lædit, quantum in ipso est, disturbat vitæ societatem. pro Sex. Rosc. 37. b

Disturbavi rem, totamque vobis integram reseruauim. 11. fam. 36

Simia & sortes ipsas, & cætera quæ erant ad sortem parata, disturbavit, & aliud aliud dissipauit. de Diu. 96. b

Domum alicuius disturbare. 5. Philip. 176. a

Tollere ac disturbare iudicium ambitus. pro Sylla, 10. a

Vi & armis disturbare iudicia. pro Sylla, 53. a

Disturbare ac peruertere legem aliquam concione. pro Lege Agr. 99. a

Disturbare parietes. Parad. 35

Quam porticum pro amore quam habetis in Rempub. & semper habuistis, non modo sententis, sed, si opus esset, manibus vestris disturbare cuperetis. pro Domo sua, 80. a

Quibus spectantibus domus mea disturbaretur, diriperetur. pro Domo sua, 87. a

Et iam se videre distrahi à complexu suorum, disturbari tecta, diripi fortunas. pro Domo sua, 75. a

Huc etiam nisi venirem, fabros se missurum, & domum meam disturbaturum esse dixit. in Ant. 198. b

Disturbata porticus Catuli, quæ reficiebatur, & ad tectum iam penè peruenerat. ad Att. 55. b

Disturbatio.

Sed utilitatis specie in Rep. sapissime peccatur, ut in Corinthi disturbance nostris. 3. Offic. 60. a

Dithyrambus.

Dithyrambus, versus species. 3. de Orat. 102

Dithyrambicus.

Dithyrambici poetæ. Orat. 141

Ditio.

Ditioni, iudicio, potestati aliquorum permittere & condonare gentes, nationes, prouincias, regna. 2. de Lege Agr. 48. a

Contra nutum ditionemque alicuius respirare si fas est. pro Quintio, 63. a

Nationes, quæ in amicitiam Pop. Rom. ditionemque essent. in Verr. 65. b

Populi Romani vestigalibus atque omnibus copiis ipsum Populum Romanum coerceas: opprimas: redigas in istam Decemviralem ditionem & potestatem. 2. de Lege Agr. 74. a. & 4. Philip. 161

Bellandum esse duxit, sed totam Galliam in nostram ditionem esse redigendam. de Prou. Conf. 29. a

Cadere sub imperium, ditionemque alicuius. pro Font. 2. a

Sub imperium ditionemque Populi Romani vrbes aliquas subiungere. 3. Verr. 37. a

Ditione ac numine decorum geruntur res. 2. de Leg. 25. a

Quæ in eorum regno ac ditione sunt. in Verr. 213. b

In ditione ac potestate alicuius esse. pro Quintio, 4. a

Tenere aliquem in sua potestate & ditione. contra Rul. 74. b

Iupiter Opime Maxime, cuius nutu ac ditione sola terrarum gubernantur. Antequam. 14. a

Ditior, Dito, vide Diues.

Diu.

Quid enim est hoc ipsum diu, in quo est aliquid extremum? pro Marcello, 16

Quæ sigillatim ac diu collecta sunt, vno tempore vniuersa perdamus. 1. in Verr. 40. Id est, per multos annos.

Vis improborum diu collecta & inueterata, tacito odio iam erumpebat in actum. pro Domo sua, 225. b

Copias, quas diu simulatione Reipub. comparabant, subito ad patriæ periculum conuerterunt. Brutus Ciceroni, lib. 11. 13. 12. a

De Capua multum est ac diu consultum. contra Rullum, 83. b

Omnia iam ex eo, quæ diu cupio, cognoscam. de Orat. 96. b

Hæc videamus, quæ nunc diu, multumque defensa sunt. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 121

Sed hæc satis diu, multumque defleta sunt. in Ant. 248. b

Diu multumque dubitare. in Orat. 1. a

Neque diu nox illa exitit. de Diu. 101. b

Satis diu fuit in miseris Iudices, satis multos annos ex inuidia laborauit. pro Cluen. 159. a

Libri Oratorii diu ac multum in manibus fuerunt. ad Atticum, 61. b

Sæpe & diu ad pedes iacuit stratus. pro Quintio, 64. a

Hæc diu, multum, & multo labore quaesita, vna eripuit hora. pro Sylla, 54. a

Nec ea quisquam, nisi diu, multumque scriptitarit, consequetur. de Orat. 97. b

Arma senectutis, artes, exercitationesque virtutum, quæ in omni ætate cultæ, quum multum diuque vixeris, mirificos afferunt fructus. de Senect. 8

Ille vult diu viuere, hic diu vixit. quanquam o diu boni, quid est in hominis vita diu. de Senect. 63

Diutius.

Didicit apud Philonem tandiu, ut costaret diutius didicisse neminem. 4. Acad. 124. a

Nam etsi Seruio Tullo regnante viguerunt, tamen multo diutius Athenæ iam erant, quam est Roma ad hodiernum diem. de claris Orat. 19. a

Diutius enim iam in hoc desiderio esse non possum, &c. de Amic. 86. a

Diutius manant, quam natura stare potuerunt. 1. de Leg. 1

Non obtundam diutius aures vestras. 6. Verr. 97. a

Potero hoc ego onus tantum aut in hoc iudicio deponere, aut diutius tacitus sustinere? 7. Verr. 141. a

Catonem induxi senem disputantem, quia nulla videbatur aptior persona, quæ de illa ætate loqueretur, quam eius qui & diutissime senex fuisset, & in ipsa senectute præ cæteris floruisse. de Amic. 3. a

Vt te quam diutissime iucunda opinione oblectarem. ad Q. frat. 190. b

Mitto aurum coronarium, quod te diutissime torfit. in Pisonem, 71. a

Diutinus.

Tantus ardor occupauit animos hominum libertatis desiderio, ut diuine seruitutis. ad Brutum, lib. 11. 14

Multa passus est Vlysses in illo errore diutino. Off. 23. b

Diuturnus.

Diuturnus error. 1. Off. 158. a

Diuturnus & desperatus morbus. pro Sylla, 57. a

Diuturnus vsus. de Amic. 71. a

Diuturnus esse. 2. Phil. 108. pro, diu viuere.

Observatio diuturna. 2. de Diu. 42. a

Perperissio diuturna ac voluntaria rerum arduarum ac difficilium, honestatis & utilitatis causa. 2. de Inuentione, 242. a

Quam non est facilis virtus, quam verò difficilis eius diuturna simulatio. Att. lib. 7. 121. 9. a

Bellum diuturnum. pro Lege Manil. 25. a

Diuturnum silentium pro Marc. b

Diuturnum tempus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 2

Nec simulatum quicquam potest esse diuturnum. 2. Offic. 61. a

Sed mihi ne diuturnum quidem quicquam videtur, in quo est aliquid extremum. de Senect. 63

Quas quidem sic auidè arripui, quasi diuturnam sitim explere cupiens. de Senect. 24. a

Hoc non potest in delectatione esse diuturna. de Orat. 152. b

Pace diuturna se recreare. de Prouinc. Consul. 4. a. pro Leg. Manil. 31. a

Diuturnioribus molestiis conflictatus ab aliquo. 6. fam. 44

Diuturnitas.

Diuturnitas belli. 2. de Nat. d. 7. a

Dominationis & victoriæ diuturnitas. ad Atticum, lib. 7. 140. 1. a

Pacis diuturnitas otium confirmat. 1. de Orat. 8. a

Diuturnitas maximos luctus vetustate tollit. 5. fam. 46

Imperii diuturnitati modus statuendus. pro Lege Manilia, 17. a

Nihil Cæsari minus expedit ad diurnitatem gloriæ. ad Att. 115.b

Nihil est enim tam insigne, nec tam ad diurnitatem memoriz stabile, quam id in quo aliquid offenderis. 1. de Orat. 64.a

Negat Epicurus diurnitatem temporis, ad beatè viuendū aliquid afferre. de Fin. 83.b. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 111

Quod mors sensu careat, dolor in longinquitate leuis, in grauitate breuis soleat esse, vt eius magnitudinem celeritas, diurnitatem alleuatio consoletur. 1. de Fin. 63.a

Semper enim in his studiis laboribusque viuenti non intelligitur quando obrepat senectus, ita sensim sine sensu ætas fenescit: nec subito frangitur, sed diurnitate extinguitur. de Senect. 35.a

Temporis diurnitate non confirmaretur opinio, nec vnā cum seculis ætatibusque hominum inueterare potuisset. 2. de Nat. d. 4

Diurnitate non vanescere animi labes, nec manibus vilis elui potest. 2. de Leg. 26

Diuaricor.

In ea Sopatrum hominem tum domi nobilem, tum summo magistratu præditum, diuaricari ac deligari iubet. 6. Verr. 78.a

Diuello.

Nemo eum à me diuellat ac distrahat. pro Planc. 281.b

Etque est summa ratio & sapientia boni ciuis, commoda ciuium defendere, non diuellerè, atque omnes æquitate eadem continere. 2. Offic. 122

Ist istud quidem honestum, verum hoc expedit: res à natura copulatas audebit errore diuellerè. Off. 3. 98

Quamquam à Polemonis & Peripateticorum & Antiochi finibus non facile diuellor. Academ. quæst. ed. 1. lib. 2. 29

Magno dolore à te diuellor. in Cat. 109.b

A quibus cum summo dolore diuellitur, pro Domo sua, 233.b. pro Planc. 65

Iam omnis conglutinatio recens, ægrè, inueterata facile diuellitur. de Senect. 66.a

Cum tot rerum tanta varietate diuellerer. in Verr. 232.b

Neque diuelli ab eo possunt. in Cat. 109.b

Vt ab ea nullo modo nec diuelli, nec abstrahi possint. de Fin. 1. 39

Vt ab his membra citius diuelli & distrahi posse diceres. pro Syl. 178.b

Affinitas filii istius viuis diuelli non poterat. pro Quint. 4.b

Diuulsus.

Consensus ordinum est diuulsus. de Arusp. resp. a

Dissolutam & diuulsam rem conglutinare. 1. de Orat. 93.a

Aliqua diuulsa & quasi discepta contrectare. de Orat. 154.b

Diuendo.

Hic permittit sua lege, vt Decemuiui bona Pop. Rom. possint diuendere. 1. de Leg. Agra. 4.a

Diuenditus.

Ciuius Romanis omnibus crudelissimè denudatis ac diuenditis, celerius Asia excessisset, quam, &c. 12. famil. 32. in epistol. Lentuli.

Diuerto.

Diuertere ad illum, de quo tecum mane. ad Att. 222.b

Clodius Aritia rediens, diuertit ad Albanum. pro Mil. 111.b

Sed redeamus ad illud vnde diuertimus. epist. 199.b

Hortensius venerat, & ad Terentiam salutatum diuerterat. ad Att. lib. 10. 207. 6.a

Cum diuertissem à Cumis in Vestiano. 15. ad Att. 5

Quum, inquit, in castellum Luceium venisses, & domum regis hospitis tui diuertisses. pro Deiotaro, 11. 6. Verr. 21.a

Cimon imperauit villicis suis, vt omnia præberentur, quicunque Lactides in villam suam diuertisset. Off. 2. 95.a

Tanquam in Pontinum diuerteres. 2. de Orat. 160.a

Diuertere ad amicos. in Verr. 79.b

Ad cauponam, vel ad hospitem diuertere. 1. de Diuin. 52. de Fin. lib. 5. 3

Diuertere in tabernam. 2. de Inuent. 131.a

Diuertere in villam. 2. Offic. 95.a

Nuntiant se, Pompeii conueniendi causa, diuertisse Massiliam. in Ant. 248.b

Locus ei publicè, quò diuerteretur, datus est. 5. Verr. 63.a

Suspicipari debuit Clodium ad villam suam diuersurum. pro Mil. 38

Diuersor.

Omnes ad eam domum, in qua iste diuersabatur, profecti sunt. 3. Verr. 48.a

A Lisone verò Lilybetano primo homine, apud quem diuersatus es, &c. 6. Verr. 33.a

Vediis diuersatus est Laodiceæ apud Pompeium. ad Attic. 89.b

Inueta eum per literas, vt apud me diuersetur. 13. ad Atticum. 3

Quum Athenis apud eum diuersarer. 5. Tusc. 33. a. ad Att. lib. 6. 112. 5.a

Hac te in domo tandiu diuersari non pudet. in Ant. 173.b

Diuersari lautè. 3. Verr. 44.a

Diuersor.

Caupo non multò post clamauit hominem esse occisum, cum quibusdam diuersoribus illum, qui antè exierat, cõsequitur. 2. de Inuent. 132.a

Diuersorium.

Diuersorium flagitiorum, & officina nequitæ. pro Rosc. Amer. 79.a

Nam & villa & amœnitas illa, commorationis est, non diuersorii. Leptæ, lib. 6. 19. 2.a

Ex vita ista discedo, tanquam ex hospitio, non tanquam ex domo: commorandi enim natura diuersorium nobis, nõ habitandi dedit. de Senect. 76.a

M. Varro voluit villam illam esse studiorum suorum, non libidinum diuersorium. in Ant. 181.b

Næ ego multò libentius emerim diuersorium Tarracinæ, ne semper hospiti molestus sim. Fabio Gallo, lib. 7. 24. 8.a

Eius falernum mihi semper idoneum visum est diuersorio, si, &c. 6. fam. 51. 52

Cogito in hortis Crassipedis, quasi in diuersorio cœnare. ad Att. lib. 4. 81. 2.a

Requiescam in Cæsaris sermone, quasi in aliquo peroptuno diuersorio. 2. de Orat. 129.a

Qui hoc diuersorio sermonis tam libenter te acquieturum esse dicebas. 2. de Orat. 160.a

Diuersoria apta. 11. ad Att. 8

Diuersorolum.

Nisi quòd Sinuessanum diuersorolum contempnisti. ad Cornificium, lib. 12. 20. 1.a. ad Att. lib. 14. 305. 1.a

Accepi v t i. Calendarum in diuersorolo tuas literas. epist. 196. & ad Att. 225.b

Diuerticulum.

Aliud fraudis & insidiarum in eodem vestigio diuerticulum reperit. pro Rosc. Comædo. 3

Ne diuertacula peccatis darentur. in Partit. 75.a

Quos tu mæandros, dum omnes solitudines persequeris, quæ diuertacula, flexionesque quæstisti: in Pisonem, 41

Diuersus.

Certa igitur cum illo qui à te totus diuersus est. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 93. de Epicuro.

Ab adiunctis longè diuersus. in Top. 26.a

Diuersa & dissimilis pars. 1. de Inu. 48.a

Cæsaris autem longissimè diuersa ratio. in Ant. 204.b

Hoc est diuersum à reliquis. de Opt. 243.b

Quod ex aliquo disincto diuersoque monstro significatum caueremus. de Ar. 249.b

Varia & diuersa, & in omnem partem diffusæ disputationes. de Orat. 148.b

Separatim sunt aliæ cuiusq; generis & diuersæ præceptiones. de Inu. 63.b

Duo maximè inter se diuersi. in Somn. Scip. 21.a

Quæ commodis, vtilitate, & propè natura diuersa sunt, voluntate coniungere difficile est. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 54.a

Varia & diuersa genera bellorum. pro Pomp. 9.b

Hæc videntur esse à proposita ratione diuersa. de claris Orat. 170.a

Longinqua & diuersa loca. pro Lege Manil. 32.a

Corinthus duo maria maximè nauigationi diuersa penè coniungit. contra Rul. 83.b

Varia & diuersa studia. 1. de Orat. 137.a

Diuersa Catilinæ studia in dissimili ratione. in Cat. 106.b

Qui quum diuersos inter se aditus habeant, in exitu coniunguntur & conflunt. 6. Verr. 104.a

Sunt ea quidem innumerabilia, quæ à diuersis emebantur non insciente te. 2. Philip. 95.a

Confluxerunt enim & Athenas, & in hanc urbem multi inquinatè loquentes ex diuersis locis. de claris Oratoribus, 140.a

Vt quum duobus in locis disunctissimis, maximèque diuersis, vno consilio, ab vnis hostium copiis bellum terra, marique gereretur. pro Leg. Manil. 5.a

Diuertium.

Nam si res suum nomen & proprium vocabulum non habet, vt in vxore diuertium, necessitas cogit, quod non habeas aliunde sumere. de Orat. 157.b

Si viri culpa factum est diuertium, pro liberis nihil manere oportet. Top. 222.b

Ecce autem subitum diuertium, discedit à Melino Cluentia. pro Clu. 20.b

Lentulus cum Metella fecit diuertium. ad Att. 206.b

Antonius cum mima fecit diuertium. 2. Philip. 79

Valeria sine causa diuertium fecit, nuptura D. Bruto. 8. fam. 17

Sed quid est quod audio Spinterem fecisse diuertium: ad Att. 203.b

Mater, quæ, si iudicaretur certis quibusdam verbis fieri cū superiore diuertium, in concubinæ locum duceretur. de Orat. 100.b

Inde ad Amanum contendit, qui Syriam à Cilicia aquarum diuertio diuidit. ad Att. lib. 1. 7. 8. & lib. 5. 39

Diuertio facto quomodo dos reddenda. Top. 9

Itaque apud ceteros, nouis inter propinquos susceptis inimicitias, sæpe fieri diuertia atque affinitatum diuidia vidimus. pro Cluent. 151.a

Hæc autem vt ex Apennino fluminum, sic ex communi sapientium iugo sunt doctrinarum facta diuertia. 3. de Orat. 40.a

Est diuisus aquarum diuertis. ad Cælium, lib. 2. 9. 6.a

Diues.

Diues, fortunatus, opulentus. Offic. 48.b. Contrarium, pauper, humilis.

Diues dicitur, cui tanta possessio est, vt ad liberaliter viuendum facile contentus sit: qui nihil quærat, nihil appetat, nihil optet amplius. Parad. 54

Rectius enim appellabitur diues, quàm Crassus, qui, nisi egiisset, nunquam Euphratem nulla belli causa transire voluisset. de Fin. 105.b

Animus hominis diues, non arca appellari solet, quauis illa sit plena: dum te inanem video, diuitem non putabo. Parad. 124.b

P. Crassus tum cognomine diues, tum copiis, functus est ædilitio maximo munere. 2. Offic. 83.a

Diues de scurra multò facilius fit, quàm paterfamilias. pro Quint. 32

Ex pauperrimo diues factus. in Vatinium, 13.a

Neminem esse diuitem, qui non exercitum alere possit suis fructibus. Parad. 124.b

Improbi & auari, &c. non modò non copiosi ac diuites, sed etiam inopes ac pauperes existimandi sunt. in Parad. 66.a

Solos sapientes esse, si mendicissimi sint, diuites. pro Mur. 138.b

Ex mendicis fieri repente diuites. in Ant. 216.b

Inde ille licentior & diuitior fluxit Dithyrambus. 4. de Orat.

Ditior.

Ditior mihi & affluentior videtur esse vera amicitia. de Amic. 107.b

Vt quisque, quod plurimi est, possidet, ita ditissimus habendus est. Parad. 125.b

Dito.

Si contigerit ea vita sapienti, vt omnium rerum affluentibus copiis ditetur. Off. 31.b

Ditatus.

Vrbs triumphis ditata. ad Heren. 40.b

Diuitiæ.

Diuitiæ atque ornamenta ingenii alicuius. de Orat. 98.b

Diuitiæ expetuntur, tum ad vsus vitæ necessarios, tum ad perfruendas voluptates. Offic. 1. 37

Opportunæ diuitiæ vt vtare, opes vt colare, honores vt lauere. de Amic. 21.a

Diuitiarum fructus est in copia. Parad. 60

Quantum cuique opus est, ad id accommodatur diuitiarum modus. Parad. 56

Diuitias censuit Diogenes non eam modò vim habere, vt quasi duces sint ad voluptatem, & ad valetudinem bonam, sed etiam vt ea contineant. de Fin. lib. 3. 39

Diuitias orationis habere. 4. fam. 10

Omitto diuitias, quas quum quiuvis quauis indignus habere possit, in bonis non numero: quod enim est bonum, id non quiuvis habere potest. Tuscul. quæstionum, lib. 5. 34

Diuitiarum proprium est, contentum esse rebus suis. Parad. 66

Homines diuitis affluentes. de Amic. 105.b

Augere diuitis aliquem, & fortunam locupletare. 2. de Lege Agr. 71.a

Quod si assequor, supero Crassum diuitis, atque omnium vicis & prata contemno. ad Att. lib. 1. 9

Diuxo.

Diuxare agros ciuium. 13. Philip. 359

Alteri se Brutus obiecit, impetumque furentis, atque omnia diuxare & diripere cupientis, vitæ suæ periculo colligauit. 11. Philip. 290.a

Diuido.

Aristoteles bona diuidit tripartitò. 5. Tusc. 57.a

Inde ad Amanum contendit, qui Syriam à Cilicia aquarum diuertio diuidit, qui mons erat hostium plenus sempiternorum. ad Att. lib. 5. 39

Diuidere æqualiter in duas partes. 2. de Leg. 10.a

Diuidere aliquid in omnes prouincias. pro Sylla, 32.a

Diuidere causam aut proponere. de Orat. 116.b

Ambiguè dicta diuidere & explanare oportet. de Or. 207.b

Genus vniuersum in species certas partiri ac diuidere. in Orat. 63.a

Diuidere ineleganter genus aliquod. de Fin. 70.b

Diuidere legem aliquam naturali norma. de Leg. 175.b

Sextus pater eius nummos vobis diuidere solebat. ad Att. lib. 1. 58. & 13. 58

Diuidere sententiam. 1. fam. 53. pro Milo. 11

Tabulas diuidere passim, & peruulgare, atque edere populo. pro Sylla, 32.a

Diuidere vritim. Tusc. q. lib. 3. 42

Quæ ad faciendam fidem pertinent, ea in confirmationem & in confutationem diuiduntur. Part. 232.b

In naturam & mores diuidebantur. 1. Academ. quæstionum, 30.a

Postulatum est, vt Bibuli sententia diuideretur. 1. fam. 5. Diuiditur sententia, cum vna re plures complectente sententias, de singulis separatim refertur.

Omne animal fecari ac diuidi potest. 3. de Natura deorum, 38.a

Si ea prædia diuidentur, quæ ipse Cæsar vendidit, quæ tandem in eius venditionibus esse poterit authoritas? 13. fam. 17

Tollit definitiones: nihil de diuidendo ac Epicurus participando docet. 1. de Fin. 16

In diuidendo maximum vitium est præterire aliquid. Offic. 1. 17

In diuidendo vitiosum est partem in genere numerare. de Fin. lib. 2. 24

Diuidens.

C. Flaminio Trib. plebi, quoad potuit, restitit, agrum Piceni & Gallicum viritum contra Senatus auctoritatem diuidenti. de Senect. 10. a

Diuisus.

Fluuius diuisus æqualiter in duas partes, latera hæc insula alluit. de Leg. 170. b

Religio in sacra & in auspicia diuisa. de Nat. d. 60. b

Diuisa sententia est, postulante nescio quo, &c. pro Milone, 10. a

Diuisio.

Diuisio, est per quam aperimus quid conueniat, quid in controuersia sit, &c. 1. ad Heren. 4

Quid enim, non honestum verbum est diuisio? At inest obsecrum. cui responderet Intercedo. 9. fam. 53

Causarum diuisio in duas partes distributa est. ad Herennium, 3. b

Diuisio trium regnorum, cæli, maris, & inferorum. de Nat. deor. 39. b

Quadrupartita fuit diuisio tua, primum ut velles docere deos esse, deinde quales essent, tum ab eis mundum regi, postremo consulere eos rebus humanis. Hæc, si bene meministi, partitio tua fuit. 3. de Nat. d. 8. a

Diuisio est, quæ rem semouens à re, vtranque absoluit ratione subiecta, &c. 4. ad Heren. 12

Diuisiois utilitas. pro Quint. 19

Duo placet esse Carneadi genera visorum. In vno hanc diuisiorem, alia visa esse quæ percipi possint, alia quæ percipi non possint. 4. Acad. quæst. 176. a

Qui est diuisio tripartita duas partes absoluerit. Off. 54. b

Diuisiois definitiones. Top. 13

Diuisor.

Tantum quisque habebat possessor, quantum diuisor reliquerat Antonius. in Ant. 198. b

In furis ac diuisoris disciplina educatus. 5. Verr. 137. a

Vt ego nuper Nummium diuisorem, vt Neoptolemum ad Troiam, sic illum in campo Martio nomen inuenisse. 2. de Orat. 142. a

Quam tibi commodum est vnam tribum delige: tu doce id quod debes, per quem sequerem, quo diuisore corrupta sit. pro Plancio, a

Nucula & Lento, Italia diuisores. in Ant. 233. b

Consul autem ille deterioris histrionis similis suscepisse negotium dicitur, & domi diuisores habere. ad Att. lib. 1. 44. id est, qui pecuniam populo diuiderent.

Diuisores omnium tribuum noctu ad istum vocati. in Verr. 70. b

Diuiduus.

Ex ea materia quæ indiuidua est, & quæ semper vnus modus, siue similis: & ex ea quæ ex corporibus indiuidua gignitur, tertium materiam genus ex duobus in medium admiscuit, &c. de Vniuers. 28. a

Dissolubile & diuiduum est omne animal mortale. 3. de Nat. deor. 20

Quod diuiduum esset in corpore. de Vniu. 27

Diuino, Diuinus, vide Diuus.

Diuitiacus.

Diuitiacus Hedus hospes & laudator Ciceronis & Cottæ, naturæ rationem sibi notam esse profitebatur, & partim auguriis, partim coniectura quæ essent futura dicebat. Diuin. lib. 1. 78

Diuitiæ, vide Diues.

Dium.

Illa quæro quæ apud te nuper ad omnes columnas omnibus etiam intercolumniis, in sylua denique disposita sub dio vidimus. 3. Verr. 34. a

Diuertium, vide Diuerto.

Diurnus, vide Dies.

Diuus.

Quæ diuo cuique decoræ gratæque sint hostiæ sacerdotes prouident. 2. de Leg. 17

Est ergo flamen diuo Iulio M. Antonius. de Leg. 173. b

Itaque & in nostro populo, &c. idque euenit non temere,

nec casu, sed quod præsentiam sæpe diui suã declarant. 2. de Nat. d. 4

Diuorum iras augures prouident. 2. de Leg. 18

Diuis aliis sacerdotibus, omnibus pontificibus, singulis flaminibus sunt. 2. de Leg. 17

Quibus diuis creuerint procurant aruspices. 2. de Legibus, 18

Diuos, & eos qui caelestes semper habiti colunt, & ollos quos in cælum merita vocauerunt Herculem, Liberum, Æsculapium, Castorem, Pollucem, Quirinum: ast olla propter quæ datur homini ascensus in cælum, mentem, virtutem, pietatem, fidem. 2. de Leg. 16

Ad diuos adeunto castè. de Leg. 173. b

Diuinus.

Homo diuinus in dicendo. 1. de Orat. 2. 2. a

Nec Pherecides potius diuinus habebitur, quam phisicus. de Diu. 103. b

Idibus Maii Senatus frequens diuinus fuit in supplicatione Gabinio deneganda. ad Quint. frat. lib. 2. 9. 2. a

Diuinus ille cæli sensus in celeritate tanta conseruari quomodo potest. de Nat. d. 1. 25

Diuina quædam & inaudita auctoritas atque virtus alicuius. post reditum ad Quirites, 6. a

Diuina bonitas erga homines. de Nat. d. 2. 44

Cælestis & diuina legio. 5. Philip. 184. a

Diuina illius in me liberalitas. 1. fam. 45

Diuina memoria. 4. Acad. 4. a

Diuina solertia. de Nat. d. 1. 38

Qui sunt igitur reliqui, quos fors diuina delectet: in Ant. 188. b

Homo, diuinum atque cæleste animal. de Vniu. 43

Consilium diuinum. pro Leg. Manil. 5. a

Qui nullam vim cælestem existimat, numenve diuinum. pro Mil. 117. b

Diuinum & fortuitum, opponuntur. 7. fam. 14

Diuinæ cuiusdam virtutis esse videtur. 1. ad Q. frat. 25

Cum numini diuino omnes naturæ, cælum, ignes, terræ, maria, parerent. de Nat. d. 1. 17

Quendam è cælo diuinum hominem esse in prouinciam delapsam putent. 1. ad Q. frat. 6

Diuinam vim in ratione esse positam ait Chrysippus. de Nat. d. 1. 29

Aristoteles, &c. censebat habere aliquid in animis præagens atque diuinum melancholicos. 1. de Diuinatione, 139. a

O diuina Senat⁹ frequētis in æde Bellonæ admurmuratio! 7. Verr. 33. a

Sine aliquo afflatu diuino nemo vnquam fuit vir magnus. 2. de Nat. d. 125

Homo diuina & incredibili fide. pro Milone, 70. a

Diuina tua mente prospexisti. 12. fam. 27. in epist. Lentuli.

Omnis mundi vis, diuina natura continetur. de Natura deor. 2. 22

Quasi diuino consilio isti negotio præpositum esse. 13. familiarium, 8

Diuino ingenio esse. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 108

Diuini animi hominum. de Amicit. 12. a

Diuini viri. 14. ad Att. 27

Diuina animantia infixæ cælo sydera. de Vniu. 47

Hæc in te Sulpici diuina sunt. de Orat. 95. b

Hoc loco Chrysippus æstuans, falli sperat Chaldaeos, ceterosque diuinos. de Fato, 23. a

Diuinas esse quatuor naturas censet Empedocles, ex quibus omnia constare vult. de Nat. d. 1. 22

Res illi diuinas apud eos deos in suo sacrario propè quotidie facere vidisti. 6. Verr. 15. a

Nefas esse duxi, &c. vt de tuis diuinis in Rempub. meritis sileretur. 11. fam. 11

Diuinis laudibus ornauit res nostras. 2. fam. 26

Itaque appropinquante morte multo est diuinius. 1. de Diuinat. 11. a

Quid hoc somnio dici diuinius potest: 1. de Diuinatione, 202. a

Diuinissima dona habent formæ ab vno pictore vno abfoluta die. 2. de Leg. 44

Diuino.

Quod futurum est latrocinium tribunorum non diuino. ad Q. frat. 307. b

Quantum diuino. 8. fam. 27. in epist. Cæli. id est, quantum coniectura assequi possum.

Non equidem hoc diuinaui, sed aliquid tale putavi fore. ad Att. 257. b

Disciplina vestra, quasi diuinarem, videatur prorsus posse. 2. de Leg. 52. a

Quasi diuinarem tali in officio fore mihi aliquando expectandum studium tuum, sic, &c. epist. 45. b

Cuius sermone ita tum cupidè fruebar, quasi iam diuinare id quod euenit, illo extincto, fore vnde discerem neminè. de Senect. 12

Veteres vt sapere, sic diuinare regale ducebant. de Diuinat. 99. b

Diuinare, conicere, augurari. in Verr. 112. b

Diuinare arte. de Diuin. lib. 1. 105

Diuinare auguriis. de Diuin. lib. 1. 77

Diuinare coniectura. Diuin. lib. 1. 105

Sed ego à principio quum diuinare de belli diuturnitate possem, &c. Bruto, 18. 7. a

Diuinare futura. epist. 79. b

Morientes diuinare. de Diuin. 94. b

Nemo diuinare poterat te postulaturum. ad Q. frat. 11. b

Diuinare mentis incitatione diuina. de Diuin. lib. 1. 77

Diuinandi ars in iis est, qui nouas res coniectura persequuntur, veteres obseruatione didicerunt. Diuin. lib. 1. 23

Diuinandi ars qua ratione effecta. Diuin. lib. 1. 26

Diuinandi genera duo: alterum artis, alterum naturæ. Diu. lib. 1. 10

Diuinandi genera duo, vnum artificiosum, alterum naturale. Diuin. lib. 2. 20

Diuinandi genera non naturalia, sed artificiosa quæ dicantur. Diuin. lib. 1. 64

Diuinans.

Est profecto quiddam in barbaris gentibus præsentens atque diuinans. 1. de Diuin. 85. a

Nam quum mihi quædam casu viderentur sic euenire, vt prædicta essent à diuinantibus, dixisti multa. de casu, &c. 2. de Diuin. 70. a

Diuinatio.

Diuinatio rerum futurarum est. Diuin. lib. 2. 16

Diuinatio, est præsentio & scientia rerum futurarum. Diu. lib. 1. 1

Diuinatio, est earum rerum, quæ fortuitæ putantur, prædictio atque præsentio. Diuin. lib. 1. 8. & 2. 10

Diuinatio certè est, si aliquid ita est prædictum præsentumque, vt cum euenit, ita cadat vt prædictum est, neque in eo quicquam casu & fortuito factum esse appareat. Diu. lib. 1. 105

Diuinatio Latine, *μαντικὴ* dicitur. de Nat. d. 1. 39

Diuinatio quæ fit sine ratione ac scientia, duplex erat, vna furoris, altera somniorum. Diuin. lib. 1. 3

Diuinatio quarum rerum fit. Diuin. lib. 2. 6

Diuinatio ad nullam earum rerum adhibetur, quæ sensu accipiuntur. Diuin. lib. 2. 7

Diuinatio animi est integri, non vitiosi corporis. Diuin. lib. 1. 73

Diuinatio artificiosa quomodo efficiatur. Diuin. lib. 1. 107

Iam ista diuinatio est, qua si licet vti, vide ne mea coniectura sit multo verior. pro Cluen. 37. b

Nec nos quidem nostra diuinatio fallat. 6. fam. 19

Postridie autem eius diei, &c. apud Catonem erat diuinatio in Gabinium futura inter Memmium, &c. Quint. frat. lib. 3. 18. 1. a

Diuinatio opinabilis coniectura nititur, vltra quam progredi non potest. Diuin. lib. 1. 26. & 2. 42

Diuinationis ars quomodo fit effecta. 2. de Nat. d. 124

Diuinationis genus arte carens est, cum quis non ratione aut coniectura obseruatis ac notatis signis, sed coniectura

tionem quadam animi, aut soluto liberòq; motu futura præsentit. Diuin. lib. 1. 33

Diuinationis non vnum genus est. Diuin. lib. 1. 3

Diuinationis genera. de Arusp. resp. 16

Diuinationis genera duo, vnum particeps artis, alterum arte carens. Diuin. lib. 1. 33

Diuinationis officium, secundum Chrysippum, est prænoscere, dii erga homines mète qua sint, quidque significet, quemadmodumque ea procurentur atque expientur. Diuin. lib. 2. 101

Quare, quando vt augures & astrologi solent, ego quoque augur publicus ex meis superioribus prædictis constitui apud te auctoritatem augurii & diuinationis meæ, debet habere fidem prædictio nostra. epist. 83. b

Diuinationi Latini à diuis, Græci à furore nomen duxerunt. Diuin. lib. 1. 1

Diuinationem, quam Græci *μαντικὴν* appellant, esse censeo, & huius hanc ipsam partem quæ est in auibus cæterisque signis disciplinæ nostræ. 2. de Leg. 33. Diuinat. lib. 1. 1. Id est, præsentionem & scientiam rerum futurarum.

Diuinationem definit Chrysippus vim cognoscentem & videntem, & explicantem signa, quæ à diis hominibus portenduntur. Diuin. lib. 2. 101

Diuinationem esse hac Stoicorum ratione cõcluditur. Diu. lib. 1. 73

Diuinationem furoris, Sibyllinis maximè versibus contineri præfati arbitrati sunt. Diuin. lib. 1. 4

Diuinationem nullam esse probatur remotione partium. Diuin. lib. 2. 9

Nec enim diuinationem, quam probatis, vllam esse arbitrator, fatumque illud etiam, quo omnia contineri dicitur, contemno. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 116

Potest autem quis, cum diuinationem habeat, errare. de Diu. 95. b

Xenophanes diuinationem funditus sustulit. de Diu. 81. b

Diuinationem quandam inter homines versari, vetus opinio est. Diuin. lib. 1. 1

Casu, non diuinatione mea factum est. 6. fam. 13

De diuinatione Appius cum calumniam iurasset, contentere ausus non est. epist. 117. b

Eò rem adducit, vt nihil diuinatione opus sit. pro S. R. 34. b

Diuinatione opus non est in iis rebus, quæ arte tractantur. Diuin. lib. 2. 7

Nescio qua diuinatione animi permotus. 3. fam. 52

Coniecturæ diuinationum. 1. de Diuin. 132. a

Diuinationum opportunitates ex locis ipsis, qui à quibusque incolebantur, olim ductæ. Diuin. lib. 1. 79

Diuinationum ratio ne in barbaris quidem gentibus neglecta fuit. Diuin. lib. 1. 78

Diuinitas.

Quorum alterum diuinitatis mihi cuiusdam videtur, alterum humanitatis. de Orat. 116. b

Diuinitatem dedit soli & lunæ, reliquisque sideribus, animoque præterea. de Nat. d. 1. 20

Diuinitatem tribui putat stellis errantibus Heraclides Ponticus. de Nat. d. 1. 26

Diuinitatem omnem tribuit astris Cleanthes. de Nat. d. 1. 28

Diuinitatem omnem menti tribuit Aristoteles. de Natura deor. 1. 24

Theophrastus diuinitate loquendi nomen inuenit. Orat. 202. b

Ex diuinitate sua animum genuit deus. de Vniu. 33. & 2. de Orat. 164. a

Ex diuinitate animos haustos, aut acceptos, aut libatos habemus. 2. de Diuin. 39. a

Diuine.

Præclara igitur conscientia sustentor, quum cogito me de Repub. aut meruisse optimè, quum potuerim: aut certè nunquam nisi de ea diuine cogitasse. ad Att. lib. 10. 9

Satis est nõ modò plura, sed etiam pauciora diuine præsentia & prædicta reperiri. 1. de Diuin. 202. a

Diuinitus.

Quæ diuinitus accidunt. de Orat. 87. & Part. 237. b

99. ii.

Aliquid ad nos diuinitus delatum. de Orat. 102. b
Multa memini diuinitus a Platone disputata. de Orat. 2
Atque in eam fraudem mihi videtur diuinitus incidisse. 5.
 Verr. 153. a. Att. lib. 1. 11. 15. a. 1. de Orat. 14. a
 Ille locus inductus est a me diuinitus. 1. ad Att. 41. Id est, diuina quadam solertia.

Diuinitus inuenta & instituta. pro Domo sua, 1
Pompeius loquitur diuinitus. ad Att. 31. b
Diuinitus mereri de aliquo. post red. in Senatu, 27
Multa prouidit diuinitus. pro Syl. 17. 4. b
Diuinitus scripta. 1. fam. 38. pro diuino quodam ingenio.

Diuulgo.

Diuulgare librum. ad Att. lib. 12. 154. 1. & 158. 4. 2
Inimici hanc rem sermonibus diuulgare uoluerunt. pro Font. 178. b
Hunc librum etiam si minus uestra commendatione, tuo tamen nomine diuulgari necesse est. Orat. 107. b
Non supprimenda res erat, sed diuulganda. ad Brat. 91. b
Quam multa seria, nec tamen uito modo diuulganda. 1. Phil. 34. a

Quare uisum est occultius agendum, neque uilo modo diuulgandum. ad App. in Balbum, lib. 6. 118. 2. a

Diuulgatus.

Cuius primum tempus aetatis palam fuisse ad omnes libidines diuulgatum post reditum in Senatu, 8
Te adipiscendi magistratus leuissimi & diuulgatissimi, si ita adipiscere ut pleneque, praeprae festinatio abducat a tantis laudibus. 10. fam. 58

Do.

Do hoc naturæ meæ. 14. ad Att. 24. id est, in hac re naturæ meæ obsequor.
Sed do hoc uobis & concedo, esse multos, &c. 5. Verr. 183. a
Familiariter me in eorum sermonem insinuo ac do. contra Rul. 63
Est tuum, est ingenii, prudentiæque tuae. do tibi hoc & concedo. 5. Verr. 13. a
Quod tu mihi das. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 63. hoc est, concedis, ut fit in disputando.
Cognitionem Consulibus dat lex. ad Att. lib. 16. 343. 3. a. de Arusp. resp. 12
Tulliola tibi diem dat, sponforem appellat. ad Att. lib. 1. 19
Hæc turba & barbaria forensis dat locum vel uitiuosis oratoribus. de Orat. 94. b
Hodie non descendit Antonius. cur dat natalia in hortis. 2. Phil. 39. a
Dat amico suo cuidam negotium, qui tum magister erat eius societatis, ut diligenter cauere. in Verrem, a. de Arusp. resp. 13
Operas in scriptura pro magistro dat. ad Silium, lib. 13. 87. 4. in Verr. 123
Hoc etsi multis modis reprehendi potest, tamen accipio quod dat: mihi enim satis est, ipsis non satis. 2. de Fin. 131. a
Is, hac regia causa excepta, cæteris in rebus se acerrimum tui defensore fore ostendit. Quod dat accipimus. Lentulo, lib. 1. 1. 6. a
Sibi enim bene gesta, mihi conseruata Reip. dat testimonium. ad Att. lib. 2. 16. 12. a. & lib. 7. 122. 8. a
Id quoque damus, & libenter quidem. de Nat. d. 1. 62
Quid consilii datis? Acad. 249. a
Vos autem quid mali datis? de Nat. d. 1. 85
Videamus partes, quarum est aspectus illustrior, quæ quod sunt excellentiores, eò dant clariora indicia naturæ. 5. de Fin. 48
Re & ueritate nobis milites sine ulla recusatione, summo etiam cum studio, nomina dant. in Philip. 2. Hoc est, se ipsos scribendos offerunt, & curant nomina sua inscribenda.
Si se dant, &c. accipio quod datur, & ad id unde aliquis flatus ostenditur, uela do. 2. de Orat. 100. a
Libenterque se cum his congregant, dantque se ad ludendum. 5. de Fin. 76. a
Dant sese in fugam istius præclari Imperatoris nocturni milites. in Verr. 2
Vnum omnia posse, disrumpuntur ii, qui me aliquid posse

doluerunt. multa mihi dant solatia. ad Att. lib. 4. 46. de claris Orat. 6. 2
Nullas dant uias nobis ad significationum scientiam. 2. de Diu. 153. a
Tarde tibi reddiduro dabam familiaris homini ac domestico. ad Att. 112. b
Ego autem iuris ciuili studio multum operæ dabam. Q. Scæuolæ P. F. qui quanquam nemini se ad docendum dabat, tamen, &c. de claris Orat. 169. a
Denique etiam sermonis ansas dabat, quibus recoditos eius sensus tenere possemus. pro Sestio, 17
Is cenam isti dabat apud uillam in Tindaritano. 6. Verr. 43. a
Sed uide audaciam, etiam Hircio cenam dedi sine pauone. ad Patum, lib. 9. 20. 6. a
L. Scæuola nemini se ad docendum dabat. de Clar. 193. b
Quum rosam uiderat, tunc incipere ut arbitratur: dabat re labori atque itineribus. 7. Verr. 22
Hus ego duobus generibus facultatem ad se ære alieno liberandas aut leuandas dedi. ad Att. lib. 6. 113. 7. a
Dedi Antiocho operam diligentius, ut causam ex eo totam cognoscerem. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 112. & 17
Iam Clitomacho Philo uester operam multos annos dedit. 4. Acad. 34. a
Dedit operam, ut Halesinus ad se Dio continuo ueniret, &c. 4. Verr. 12. a
In quam exercitationem ita nos studiose operam dedimus, ut, &c. 1. Tusc. 12. a
Non reddidit quæ dedi eius filio mutua, & uitur excusatione temporis. ad Att. lib. 10. 203. 3. a. pro Leg. Agr. 81. a
Sapienter igitur, quod manus dedisti, quoque etiam uirtute gratias egisti. ad Att. lib. 16. 333. 1. a. & 2. 56
Sed maxime eorū incolumitates, quibus salutem dedisti. pro Deiotaro, a. pro Plancio, 81. & pro Ligario, 23. 1. de Orat. 17
Qui ad meam gloriam augendam tanto studio te dedisti. de Pet. 11. b
Cicero se ad dicendum dedit. de Leg. 158. b
Mulieri crudelissimæ seruum fidelissimum non in quaestione tulit, sed plane ad supplicium dedit. pro Cluentio, 144. a
Dedit diuinitatem soli & lunæ, &c. de Nat. d. 1. 20
Qui, ut aliud nihil, hoc tamen profecit, dedit illi dolorem. ad Att. lib. 7. 43
Annis enim fere c c c x. post Romam conditam Liuius fabulam dedit. 1. Tusc. 3. Brut. 36
Ad hanc conuersionem, quæ pedibus & gradu non egeret, ingrediendi membra non dedit deus. de Vniu. 198. b
Ac binas quidem tuas Beneuenti accepi: quarum alteras Fufulanus multo mane mihi dedit: alteras scriba Tullius. ad Att. lib. 5. 91. 1. a. Sub. literas.
Nam qui non poenam confessioni, sed defensionem dedit, is, &c. pro Mil. 12
Iniuria tua dedit mihi reditum gloriosum, non exitum calamitosum. Parad. 126. b
Oculus autem natura nobis, ut equo & leoni fetas, caudæ, aures ad motus animorum declarandos dedit. 3. de Orat. 123. a
Cohors tota illa tua, quæ plus mali Siciliæ dedit, quam si centum cohortes fugitiuorum fuissent. 4. Verr. 17. a
Quo tempore quidem signi satis dedit, si quid esset quod posset dicere, se tacere non posse. 3. Verr. 49. a
Dedit se in consuetudinem, sic ut prorsus unâ uiueret in Pisonem. 54. a. 4. Verr. 122. a
Is bene penitus in istius familiaritatem sese dedit. 4. in Verrem, 112
Cui magnam dedimus pecuniam mutuam. ad Att. lib. 11. 211. 3. a
Ipis piratis lucis uisuram tam diuturnam dedistis. 6. Verr. 61. a
Scilicet uerba dedimus: decepimus: ignorabat legio Martia quarta, nesciebant veterani quid ageretur. 13. Philippic. 372. a
Consules Plancum dederunt. ad Att. 263. b. Id est, iudicem vel arbitrum.

Itaque ipsi (ne dicam mihi) populo Rom. poenas dederunt: me saluum adhuc Respub. conseruauit. 12. Philipp. 336. a
Antequam iret in exilium. 12. a
Si rationem hominibus diu dederunt, & malitiam dederunt. de Nat. d. 75. b
Dederam Epheso pridie, has dedi Tralibus. ad Att. 75. b
Ne tuū quidē testimoniū (quod ei sæpe apud me dederas) ueritus, superbum se præbuit in fortuna. ad Att. lib. 8. 14. pro Domo sua, 102. 7. in Verr. 124. pro Flacco, 7. 2. Philip. 30. & 14. 393
Sed me illorum sententiæ minus mouebant, minus multa dederant illi Reip. pignora. ad Att. lib. 8. 153. 5. a
Quare quoniam hoc a me sic petis, ut quæ tua potestas est, ea neges te inuito uisurū, puero quoque hoc a me dabis, si tibi uidebitur. ad Att. lib. 14. 311. 4. a
Sed siquid res dabit tibi facultatis, id me maximè consolari poterit. ad Att. lib. 11. 215. 4. a
Dabimus hoc Pompeio. ad Att. lib. 1. 9. a. Hoc est, Pompeii causa faciemus.
Atque hoc dabitur, ut opinor. de Fin. 82. b
Dabitur enim profecit. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 18. pro, permissis, conceditis.
Da hoc illi mortuæ, da cæteris amicis ac familiaribus, qui tuo dolore moerent: da patriæ, ut si qua re opus sit, opera & consilio tuo uti possit. Sulpitio, lib. 4. 19
Sane si nudus es, da iugulum. 2. Tusc. 30
Certe optabilis Miloni fuit dare iugulum P. Clodio, non semel ab illo, neque tum primum petitum. pro Mil. 23
Da melius. 16. ad Att. 36
Sed da mihi nunc, satis me probas? Acad. 40. b
Vnum inquam, da mihi ex illis aratoribus, qui uel ad statuatam, &c. 5. Verr. 155. a
Quare da te homini: complectetur mihi crede. 2. fam. 15. Id est, insinua te in eius amicitiam.
Da quæso te huic etiam generi literarum. Acad. quæd. edit. 2. lib. 1. 9
Quare da te in sermonem, & perfecta & confice. ad Attic. lib. 13. 30
Quum familiariter me in eorum sermonem insinuarem ac darem, celabar, excludebar. pro Leg. Agr. 26. a
Date nobis hanc, ut ea quæ sentitis de omni genere dicendi, subtiliter sequamini. 1. de Orat. 49. a
Ut ab urbe discessi, nullum adhuc intermissi diem, quin aliquid ad te literarum darem. ad Att. lib. 7. 132. 1. a. ad Qu. frat. lib. 2. 15. 7. a
Non habui, cui potius id negotii darem, quam tibi. Ruffo, lib. 5. 20. 8. a
Qui tibi ut beneficium daret, prius iniuriam fecit. ad Att. lib. 10. 198. 3. a. post redi. in Senatu, 6. pro Rab. Posth. 21. pro Marc. 2. & pro Sylla, 54. Offic. 2. 102. 6. fam. 52. & 13. 25
Domitius, quod per cæremonias populi fieri non poterat, ratione affectus est, ut id, &c. quoad liceret, populi ad partes daret. 2. de Leg. Agr. 32
Cuius igitur audita uirtus dubitationis locum non daret? pro Corn. Balbo, 11. a
Qui negare noluit esse in eodem numero Syllam, quo plus spei Gallis daret. pro Sylla, 29. a
Quærebant quæ in uerba Recuperatores daret. 5. Verr. 57. a
Egi uehementer cum his, ut hoc mihi darët. 6. fam. 30. 31. Id est, hoc mihi permitterent.
Permissum est iis, ut dum ipsi uenirent, darent negotium, qui Asiam obtineant. Lentulus Ciceroni, lib. 12. 14. 10. a
Non committam, ut si defugerim, tibi causam aliquam dem recusandi. 2. de Orat. 129. a
Ne me dem incertæ & periculose fugæ. ad Att. 116. b
An iis me dem, qui potuerunt? ad Att. 109. b
Negas sine deo posse quicquam: ecce tibi est transuerso Lamplacenus Strato, qui det isti Deo immunitatem magni quidem muneris. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 112. & 1. Philip. 2
Atticæ, quoniam (quod optimum in pueris est) hilarula est, meis uerbis suauium des. ad Att. lib. 16. 336. 10. a
Inuiam quod te des hoc tempore, nihil est. Terentiæ, lib. 14. 19

Quinetiam necesse erit cupere, & optare ut quàm sæpissime peccet amicus, quo plures det sibi tanquam ansas ad reprehendum. de Amic. 53. a
Ad extremum det manus, uincique patiatu: ut is qui illusus sit, plus illuisse uideatur. de Amic. 82
Sermoni reliquo demus operam sedentes. 2. de Leg. 1. a
Quam igitur sententiam demus? 1. de Leg. 84. a
Quæso a uobis, ut in hac causa mihi deus hæc ueniam, accommodatam huic reo, &c. pro Archia, a. Id est, Indulgeatis, concedatisque mihi hoc, si forte peccauero.
Video ut se huic dent, ut datur sunt. ad Att. 138. b
Etenim quum multos dies aures meas Aculilio dedissem, cuius sermonis genus tibi notū esse arbitror, &c. ad Att. lib. 1. 11
Ea uerò ipsa nulla ratione melius frui potui, quam si me ad totam philosophiam pertractandam dedissem. de Natura deor. 17
Ego si hoc optimum factu iudicarem, P. C. Catilinam morte multari, uuius uisurā horæ gladiatoris isti ad uiuendum non dedissem. in Catil. 21. a
Si te ad ius respondendum dedisses. de Leg. 158. b
Quinetiam memini, quum in accusatione sua Q. Gallio crimini dedisset, sibi eum uenenum paruuisse, &c. de claris Orat. 151. a
Eloquentia uarietate, copia, quam se cunque in partem dedisset, omnium fuit facile princeps. 3. de Orat. 34. a
Qui uxori suæ Cluentiæ quum ipse poculum dedisset, subito illa in media portione exclamauit, se maximo cum dolore mori. pro Cluentio, 22. a
Lælius si digito quem attingisset, poenas dedisset. 5. Tusc. 77. a
Literas ad te nunquam habui cui darem, quin dederim. Cornificio, lib. 12. 19. 4. a. 3. in Verr. 18. 14. fam. 10. in Cat. 111. b
Neque sermonibus vulgi dederis te, neque, &c. in Somnio Scip. 27
Postremo quum, &c. dedit aliquid temporis ad ludum ætatis, atque ad inanem hæc adolescentiæ cupiditates, reuocet se aliquando, &c. pro Cælio, 33. a
Qui tantis de rebus huic mandata dedit. ad Attic. lib. 7. 132. 7. a
Qui dedit se motibus animi, iniuste uixerit. de Vniu. 55
Quis enim tibi dedit aut decum omnia posse, aut ita factorum esse si possit? Acad. q. ed. 1. lib. 2. 47
Obliuiscemurque quæ uirtuti ipsi principia dederimus. de Fin. 115. b
Tu ad me uelim proximis literis, ut se initia dederint, perscribas. ad Att. lib. 3. 65. 10. a
Dare aliquem ad alterius iniurias. 5. in Verr. 80
Sed aliquid crastinus dies ad cogitandum nobis dare pollicetur. ad Att. lib. 15. 325. 6. a
Ad salutem communem aliquid dare. 6. Verr. 46. a
Aliquid uitio epist. 129. b
Dare animum suum mærori. 3. ad Att. 10
Arbitrum illum adegit, qui sibi dare facere oporteret ex fide bona. 3. Offic. 86. a
Dare auctoritatem alicui. 3. Philip. 133. & 8. 137
Audaciam. pro Ligar. 14
Noli putare mi Cicero, me hoc auribus tuis dare. 12. fam. 39. in epist. C. Trebonii. id est, in hoc tibi assentari, uel, hoc assentationis causa tibi dicere.
Dare auctorem. 3. ad Att. 30
Dare bellum. 11. Philip. 304
Maius mihi dare beneficium nullum potes. ad Rutilium, lib. 13. 9. 7. a
Dare beneficium, necne, in nostra potestate est. Offic. 1. 73
Dare calamitatem crimini. 7. Verr. 59. & 102. a
Causam dicendi iustam & necessariam. de Arusp. resp. 8. a
Ceruices. pro Rosc. Amer. 18. pro Sest. 77. 5. Philipp. 195. & 12. 329
Itaque mihi uideris, Latine docere Philosophiam, & ei quasi ciuitatem dare: quæ quidem adhuc peregrinari Romæ uidebatur. 3. de Fin. 61. a. Hoc est, ciuem facere.
Concionem alicui. 4. ad Att. 8. pro Flacco, 13
Cogitandum alicui. 14. ad Att. 28

Cognitionem rei alicuius. 16. ad Att. 48
 Cognitionem. 2. ad Heren. 53
 Consilium fidele deliberanti. Offic. 1. 77
 Consilium verum dare gaudeamus liberè. de Amic. 41. 2. fam. 13. & 44
 Consulatum. pro Murz. 1
 Contentionem rei alicuius. in Vati. 21
 Crimen suspicioni. 11. Philip. 305
 Dare defensionem. pro Milo. 11
 Delationem. 1. in Verr. 10. & 17
 Demonstrationem. Top. 11
 Documenta. pro Milo. 17
 Dare epistolam de phaselo. 1. ad Att. 23
 Excusationem. 6. in Verr. 111
 Expectationem. 2. ad Att. 31. pro Mouere expectationem.
 Dare alicui facultatem sui irridendi. Diuin. lib. 2. 30. 5. Philipp. 167
 Dare gladiatores. in Vat. b
 Gloriam. in Pis. 50
 Dare hereditatem. 3. in Verr. 82
 Honorem, potestatem, auctoritatem, & ornamenta alicui. in Verr. 152. b. 10. fam. 21
 Dare imperium. 5. Philip. 196. & 11. 303
 Dare in custodiam. 7. in Verr. 55. in Catil. 77. & 81. & 3. Philipp. 130
 In quaestionem. pro Rosc. Amer. 71
 Iudicium alicui. 1. in Verr. 19. & pro Cecin. 6. 13. fam. 14. hoc est, iurisdictionem.
 Dare latitiam alicui. pro Plan 83
 Laudi, vitio, contraria. Offic. 1. 101. 1. Tusc. 7. a. pro Cluentio, 39. a
 Legem & disciplinam viuendi populis. 3. de Leg. 8. a
 Librum perferendum ad aliquem. ad Att. lib. 2. 16. 1. a. & 7. 135. 2. a
 Pueris licentiam ludendi. 1. Offic. 26. & 145. a. pro Domo sua, 37
 Litem. pro Rosc. Com. 2
 Is quærit ex me num consueuissem Siculis locum gladiatoribus dare. ad Att. lib. 2. 16. 10. a
 Quacunque enim imus, quacunque mouemur, videtur quasi locum dare & cedere. 2. de Nat. d. 119. a
 Dare locum respondendi. 3. de Nat. d. 25. a
 Dare mancipio. 13. ad Att. 64
 Mandata alicui ad aliquem. ad Att. lib. 8. 33. 5. Philip. 181. & 8. 249
 Materiam inuidiæ. 11. Philip. 305. a
 Materiam sermonis. 1. ad Q. frat. 37
 Alicui medicamentum. Offic. 3. 124
 Astituos menses rei militari, hybernos iurisdictioni. ad Att. 75. b
 Mercedem. pro Domo sua, 23. pro, dare pœnas.
 Mentem. pro Milo. 68. id est, in animum immittere.
 Merita. L. 1. 26
 Munus gladiatorium alicui. pro Sest. 107. id est, in eius memoriam.
 Munus populo. ad Quint. frat. 327. b
 Dare operam funeri. 15. ad Att. 3
 Liberis dare operam, re honestum est, nomine obscuro. 1. Offic. 177. a. Hoc est, liberis procreandis.
 Liceret is quem Cæsennia dare operam nemo miraretur, sibi emere nemo posset suspicari. pro Cecinna, 12. a
 Operam rebus diuinis. 2. de Leg. 18
 Operam valetudini. 1. de Orat. 138
 Optionem. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 20. Offic. 3. 127
 Dare partes. pro Rab. Posth. 2
 Patronum alicui. de Orat. 134. b
 Perniciem, mœrores, luctum, exitium, exilium alicui in versu. de Nat. 37. b
 Alicui plausum multiplicem. Cat. 59. 4. ad Att. 3. & 3. ad Q. frat. 10
 Pœnas temeritatis suæ. ad Att. lib. 9. 181. 3. a
 Potestatem & fortunam aliquid faciendi. 3. Philip. 149
 Potestatem vt quid fiat. 3. ad Att. 29

Potestatem, honorem, auctoritatem, ornamentum. 7. Verr. 67. a. pro Domo sua, 98
 Præcepta. in Pifo. 46
 Præsidium. 11. Philip. 303
 Primas, secundas, tertias alicui rei. 3. de Orat. 117. a. 8. Philipp. 243
 Principatum alicui, & de re alicui. Offic. 1. 97
 Nam si omnes atomi declinabunt, nulla vaquam coherescunt, siue alia declinabunt, alia suo nutu rectè ferentur, primum erit hoc quasi prouincias atomis dare, quæ rectè, quæ obliquè feruntur. 1. de Fin. 30. a
 Dare rationem. 3. in Verr. 65
 Rationem sui consilii. 4. ad Heren. 136
 Reditum regis Consuli. pro Rab. Posth. 5
 Recordationes. 5. fam. 38
 Dare se ad aliquam rem faciendam. de Nat. deor. 3. b. 15. ad Att. 30
 Se ad defendendos homines. 1. in Verr. 3
 Se ad lenitatem. epist. 202. b
 Se ad legendos libros. de Nat. d. 1. 7
 Se alicui. 2. de Orat. 157. pro Milo. 72. & pro Rab. Posth. 2. & 5
 Se fugæ. 7. ad Att. 64
 Se gemitui lametabili, imbecillo, abiectio, sicibili. Tusc. quæst. lib. 2. 50
 Se historiarum. ad Att. lib. 1. 23. 2. a
 Se in conspectum alicuius. 7. Verr. 69. a. 1. de Diuin. 75. a
 Se in tormenta. 5. Tusc. 59
 Se iucunditati. 1. Offic. 171
 Se petitioni. 13. fam. 21
 Se philosophiæ excolendum. 4. Tusc. 135. a
 Se populo ad coronam. 5. in Verr. 40. pro Sestio, 107. in Pisonem, 51
 Se prouinciæ vel rei militari, atque ibi piratarum contumelias perpeti. de arusp. resp. 38
 Se rei familiari, vitæque rusticæ. pro S. R. 21. b
 Se amicorum salutationi. 7. fam. 49
 Se somno. 1. Tusc. 184. a
 Se vadem ad mortem pro amico. de Fin. lib. 2. 66
 Se voluptatibus. de Senect. 39
 Dare Senatui alicui. de Arusp. resp. 1.
 Sermonem alicui. 9. fam. 6
 Signum. 3. Philip. 148 pro, ostendere vel probare.
 Addo etiam illud, multa iam mihi dare signa pueri & pudoris & ingenii. 3. de Fin. 7
 Significationem. Top. 11. Orat. 83
 Virtutis specimen. 1. Verr. 15. a
 Studium suum artibus. 4. fam. 9
 Dare tabellam de aliquo. pro Flac. 76
 Tu autem sæpe dare tabellariis publicanorum poteris per magistros scripturæ, & portus, & nostrarum diuersionum. ad Att. lib. 5. 103. 4. a
 Tempus ad ludum ætatis. pro Cælio, 33
 Testes. pro Quint. 50. 6. in Verr. 42. & 7. 129. & 130
 Testimonium dignitati alicuius. pro Plan. 41
 Dare veniam ad ignoscendum. in Pifo. 79
 Alicui venenum. Offic. 1. 61. pro Cluentio, 35. a
 Veritati vel amicitia. 15. fam. 26
 Vestitum & arma. 10. Philip. 283
 Vicarium. 12. Philip. 320
 Vitam. 2. Philip. 32
 Vitio, vel culpæ. pro Rosc. Amer. 28
 Urbem diripiendam. 14. fam. 20
 Quo in munere ita se tractauit, vt accepisse ab eo beneficiū videret, non dedisse. ad Brutum, lib. 13. 13. 3. a
 Aiebat illum primò sanè diu multa contra, ad extremum autem manus dedisse, & affirmasse nil se contra eius voluntatem esse facturum. ad Att. lib. 2. 37. 3. a
 Non hoc idem iuratum dicere audistis, sibi istum negotium dedisse, atque imperauisse vt Centuripinis, in ciuitate totius Siciliæ multò maxima & locupletissima omne argētum conquireret, & ad se comportari iuberet. 6. Verinarum, 45. a

Deos gallis signum dedisse cantandi. Diuin. lib. 2. 44
 Quamquam enim quod præsens tanquam in manu datur, iucundius est, tamen hæc in posterum gratiora. 2. Offic. 88. a
 Datur mihi epistola à sororis tuæ filio. ad Att. 217. b
 Datur opera de illo. 10. ad Att. 49
 Hoc est multis modis reprehendi potest, tamen accipio quod datur. de Fin. 82. b
 Ad eas enim res ab Epicuro præcepta dantur. 2. de Fin. 135. a
 Is accusatur, ficti testes in eum dantur. 6. Verr. 89. a. 2. de Fin. 100. a
 Si dabitur quies. 2. ad Att. 50
 Quænam vnquam ob mortem Myrtili pœnis luendis dabitur satietas supplicii. 3. de Nat. d. 131. a
 Hæc detur cura Censoribus. 3. de Leg. 67. a. Hoc est, negotiū hoc illis committatur.
 Detur id vobis. de Nat. d. 1. 55. id est, concedatur.
 Veritus est ne sibi crimini daretur, eas, & c. in Verr. 78. b
 Comoda quibus vtimur, lucemque qua fruimur, spiritumque quem ducimus, ab eo nobis dari atque impertiri videmus. pro Rosc. Amer. 78. a
 Animaduerti P. C. dici iam à quibusdam exornari etiam nimium à me Brutum, nimium Cassium ornari: Cassio verò sententia mea dominatum & principatum dari. 11. Philip. 315. a
 Et tamen quid attinet luxuriosis vllam exceptionem dari, aut fingere aliquos, & c. 2. de Fin. 37. a
 Is se in cruciatum dari cupit, dum hac de re quaeratur. pro Rosc. Amer. 71
 Dari in seruitutem. ad Octa. 48
 Ea litera de accusatore solet dari iudici. Part. 241. b. id est, transferri in iudicem.
 Neque iis à Senatu responsum dari patitur. ad Attic. lib. 1. 13. 10. a
 Sed tum dari foras scripta, cum vtrique nostrum videbitur. 13. ad Att. 27
 Est enim quatenus amicitia dari venia possit. de Amicitia, 55. a. 5. de Fin. 132. a. 2. Offic. 82. a
 Virtuti opera danda oratori. 3. de Orat. 79. a
 Danda palma docto oratori. 3. de Orat. 79. a
 Quantum autem consuetudini famæque dandum sit, & c. Tusc. q. lib. 1. 97
 Cæteris autem, si errorem suum deposuerint, & in Reipub. gratiam redierint, veniam & impunitatem dandam putato. 8. Philip. 255. a
 Conuenit autem cum in dando munificum esse, tum in exigendo non acerbum. Offic. 2. 93
 Vestorio dandi sunt dies. ad Att. lib. 4. 86. 1. a
 Ingressibus considerandum fuit quid ageremus: nunc quidem iam quocunque feremur, danda nimirum vela sunt. in Orat. 41. a
 Vt in dandis recipiendisque meritis, quod quisque minus per se posset, id acciperet ab alio, vicissimque redderet. de Amicit. 26. a
 Epistola quam de nocte daturus eram. ad Att. 122. b
 Siquis eum pulsasset, edixit se iudicium iniuriarum non daturum, & c. 4. Verr. 47. a
 Spero celeriter eum pœnas daturum. Lentulus Ciceroni, lib. 12. 14. 13. a
 Quamobrem opinione celerius confido sceleratissimum latronem pœnas daturum. Lentulus Senatui, lib. 12. 15. 28. a
 Non intelligunt idcirco esse ea propter se expetenda, quod nulla vtilitate obiecta delectetur animi, atque ipsa scientia, etiam si incommoda datura sit, gaudeant. 5. de Finib. 93. a
 Datus.
 Quibus quum à cuncto confesso plausus esset multiplex datus, dixisse ex eis quendam, Athenienses scire quæ recta essent, sed facere nolle. de Senect. 59. a
 Huic quoque ergo à maioribus nostris est in tota dignitate principatus datus. 2. Offic. 97. a
 Eodem igitur die Tyriis est Senatus datus frequens. ad Q. frat. lib. 2. 15. 2. a

Virtutum amicitia adiutrix à natura data est, non vitiorum comes. de Amic. 70. a
 Data 1111. Cal. Quintil. 166. b
 Data est mihi facultas, vt meo arbitratu facerem. 1. de Finib. 110
 Quod non prius quàm datum, ademptum sit. 4. fam. 16. in epist. Ser. Sulpitii.
 Tantum boni à diis immortalibus oblatum & datum. pro Lege Manil. 35. a
 Et tamen ab illo apertè, rectè, quicquid est datum, libenter accipi. ad Att. 9. b
 Ne legi quidem quicquam per Tribunal pleb. laxamenti datum est. pro Cluent. 71. a
 Ego planè vellem me arbitrum inter antiquam Academiam & Zenonem datum. 1. de Leg. 80. a
 Non M. Attilium, qui ad supplicium est profectus, vt fidem hosti datam conseruarem. de Senect. 68. a. 2. de Finib. 102. a. 1. Offic. 61. a
 Ferebat grauius illam sibi ab isto prouinciam datam. 6. Verr. 46. a
 Datum 1111. Idus Iunii. Terentia, lib. 14. a
 Datum pridie Idus Iunii. ad Tironem, lib. 16. 10. 10. a
 Datum ad 1111. Non. Octob. Thesalonica. epist. 134. b
 Hoc tantum boni quod à diis immortalibus oblatum & datum est. pro Pomp. 13. b
 Ne Marco quidem Seio vitio datum est, quod in caritate ad se modium populo dedit. 2. Offic. 85. a
 Ad sepulturam corpus vitrici sui negant à me datum. 2. Philip. 41. a
 Alterum Consulatum à Rep. ne data quidem occasione repulimus. ad Att. lib. 7. 136. 3. a
 Data opera parauit. 8. fam. 1. in epist. Cælii.
 Apud amicos multa deposita, multa aliis data atque donata. 6. Verr. 31. a
 Accepi literas tuas Coreyræ datas. epist. 58. b
 Itaque vt comperi legatos, & c. atque huic esse ad Catilinam datas literas, & c. 3. in Catil. 51. a
 Accepi literas tuas datas Placentia. ad Quint. frat. lib. 2. 16. 1. a
 Datum.
 Hoc quidem est nimis exigue & exiliter ad calcios vocare amicitiam, vt par sit ratio acceptorum & datorum. de Amic. 52. a
 Datio.
 Cuius iudicium legumque datio, captorum agrorum ipsius virtute cognitio tollitur. pro Leg. Agr. 63. a
 Doceo.
 Docilem autem non quum pollicor me demonstraturum, sed tum quum doceo & explano. 2. de Orat. 45. a
 Quamobrem vos hoc doceo Sulpicii, vt in dicendo irasci, vt dolere possitis, & c. de Orat. 126. b
 Optimus est enim Orator, qui dicendo animos audientium & docet, & delectat, & permouet. Docere, debitum est: delectare, honorarium: permouere, necessarium. de Opt. gen. Orat. 142. a
 Tyrannio docet apud me. 2. ad Q. frat. 13. id est, domi meæ.
 Docet me eiusmodi rem & factum simul Sex. Næuii, quod si solum proferretur, satis esse deberet. pro Quint. 14. b
 Altera quæ docet & explanat quid faciendum fugiendumque sit. Offic. 20. b
 Neque solum viui atque præsentis studiosos discendi erudiunt atque docent, sed hoc idem etiam post mortem monumentis literarum assequuntur. 1. Offic. 218. a. 2. de Diuin. 7. a
 Docui literis, hoc fieri non posse. ad Att. 257. b
 Quis enim de isto genere non docuit, non instituit, non etiam scriptum reliquit. 3. de Orat. 82. a
 Iam inuideo magistro tuo, qui te tanta mercede, quantam iam proferam, nihil sapere docuit. 2. Philip. 35. a
 Deinde nos idem iste Mithridates docuit, id quod certè calamitate docti memoria retinere debemus. pro Pomp. 7. b
 Socratem fidibus docuit nobilissimus fidicen. 9. fam. 53
 Docebo hæc omnia esse vera. 5. Verr. 103. a

Et docebo sus (vt autem) oratorem eum, quem quum **Catulus** nuper addidit, &c. 2. de Orat. 129. a
Aut si qua est ars salis, eam tu nos potissimum docebis. pro **Quinto.** Rab. 49. de Orat. 128. b
 Nihil arbitror fore quod reprehendas: si qua erunt, doce me. ad Att. 128. b
Sed ut doceri nullum possit in his saltem tacere rebus, in quibus de se & suis factis taceri vellet. de Leg. Agr. a
Quid nunc te sine literas doceam non opus est verbis, sed iustibus. in Pis. 57
Anne eas quidem vires senectuti relinquimus, vt adolefcntulos doceat, iustitias, ad omne officii munus instruat. de Senectute. 26. a
Equidem soleo dare operam, vt de sua quisque se me ipse doceat. de Orat. 128. b
Producam etiam Cossanos municipales illis ac necessarios, qui te nunc sero doceant. 7. Verr. 119. a
In quo cum doceret eos, qui, &c. Orat. 100. b
De rationibus prouinciarum quid vellem fieri, vt tu vos doceret & commonefaceret. Metellus Ciceroni. lib. 5. 3. a
Ne literas quidem vllas accepi, quz me docerent quid ageres, aut vbi te visurus essem. Appio Pulchro, lib. 3. 6. 15. a
Conciliare, docere, mouere. de Orat. 119. b
Docere, tradere, inculcare. Orat. 95. b
Docere an habeat dignitatem. Orat. 20
Erudire atque docere aliquem. Offic. 31. b
Docere aliquem de re aliqua. pro Rosc. Amer. 67
Docere, delectare, permouere animos audiendum. de Opt. 23. 4. b
Docere argumentis & rationibus. Diuin. lib. 2. 21
Quid est enim aut tam arrogans, quam de religione, de rebus diuinis, caeremoniis, sacris, Pontificum collegium docere conari. pro Domo sua, 26. a
Docere de diuendo ac partiendo. lib. 1. de Fin. 16
Docere fabulam. Tusc. q. lib. 4. 51
Docere iudicem de iniuriis suis. 6. Verr. 101. a
Docere atque erudire iuuentutem. de Diuin. 109. b
Docere mercede. de Orat. 95. b
Auctoritas eorum qui se docere profitentur. de Nat. d. 1. 8
Aperitis doceri. 3. Offic. 19. a
Doceri de aliqua re. de Clar. 182. b
Vsq; adeo autem ille pertimuerat, vt mori mallet, quam de his rebus Syllam doceri. pro. S. R. 15
An sum etiam nunc vel Græce loqui, vel Latine docendus? de Fin. lib. 2. 12
Aut docendus is est, aut dedocendus, aut reprimendus, aut incitandus, &c. 2. de Orat. 40. a
Docendi iuris ciuilis ars quædam est, quam qui ignorant, sæpe quod positum est in vna cognitione, dispartuntur id in infinita. 2. de Leg. 45
Tradere artem docendi. pro Flac.
Vtendû est enim docendi causa verbo minus vtitato. Tusc. q. lib. 4. 13
Iureconsulti ignorantia docendi (nam non solum scire aliquid artis est, sed quædam etiam ars docendi) quod positum est in vna cognitione, &c. de Leg. 179. b
Ad docendum se dare. Brut. 169
Vir instituendo docendoque prudens. de Clar. 194. b
Natura impellimur, vt prodesse velimus quamplurimis, in primisque docendo, rationibusque prudentiæ tradendis, &c. de Fin. 104. b

Doctus.

Dicam enim tibi Catule, non tam doctus, quam (id quod est maius) expertus. de Orat. 115. b
Doctus ad legem. pro Milo. 7
Ex disciplina Stoicorum doctus. de claris Orat. 48. a
Doctus & perturbatus homo. 2. de Orat. 15. a
M. Gratidius doctus Græcis literis. de Clar. 179. b
Literarum Græcarum doctus. 1. Offic. 3. a
Doctus re. 13. fam. 28
Simonidem arbitror (nô enim poeta solum suavis, verum etiam cæteroque doctus sapiensque traditur) quia, &c. 1. de Nat. d. 42

Cens humana atque docti. 1. de Diuin. 2. & 3. a
Quid mihi nunc vos, inquit Crassus, tanquam alicui Graculo otioso & loquaci, & fortasse docto atque erudito quæstionculam, de qua meo arbitrio loquar, ponitis. de Orat. 51. a
Veniunt enim qui me audiunt, quasi doctrinam hominem quia paulo sim, quam ipsi, doctior. 9. fam. 47
Sed proxime scripti de optimo genere dicendi, in quo sæpe suspicatus sum te a iudicio nostro, sic solitari, vt docti hominem a non indocto, paululum distindere. Cornificio, lib. 11. 17. 3. a
Nec me angustibus de dâ, quibus etiam constitus, nisi his resistentibus, rursus indignis docto homine voluptariabus. 2. Offic. 3. a
Itaque cum sint docti a peritis, facile desistant a sententia. 3. Offic. 19. a
Est enim hæc iudices non scripta, sed nata lex; & c. ad quam non docti, sed facti non infirmati, sed imbuti sumus. pro Milone, 7. a
Docti exemplis domesticis. de Nat. d. 1. 6
Minus docti. Acad. q. ed. lib. 1. 6. pro indocto.
Magnam adiumentum attulimus hominibus nostris, vt nô modo Græcarum literarum rudes, sed etiam docti, aliquantum se arbuerentur ad aptos & ad dicendum & ad iudicandum. 1. Offic. 3. a
Doctorem atque prudentiam reprehensio. in Orat. 1. a
Ita & doctis eloquentia popularis, & disertis elegans doctrina fuit. in Orat. 7. a
Hæc apud doctos semidoctus percurro. de Orat. 12. 4. b
In quo nunquam fuit populo cum doctis intelligentibusque dissensio. de claris Orat. 98. a
Antiquissimum è doctis genus poetarum. Tusc. 148. b
Adolescentes humanissimi & doctissimi, recensimus studeis atque artibus præditi. pro Cælio, 17. a
Ea quæ scribo, neque ab indoctissimis neque ab doctissimis legi vellem. de Orat. 111. b

Docte.
Docte & perite facere. in Salust. 1. a
Tu ad te ludibunda doctè & delicatè detulit. 3. de Orat. 111. a
Nihil mihi tam deesse scito, quam quicum hæc familiariter doctè que rideam. 11. fam. 44

Docilis.
Docilis ad aliquam disciplinam. 7. fam. 38
Docilis auditor quomodo fiat. 1. de Inuent. 33
Docilis est is, qui attentè vult audire. ad Heren. 1. 6
Docilem, non cum polliceor me demonstraturum, sed cum doceo & explano. de Orat. 116. b
Iubent enim exordiri ita, vt eum qui audiet, beneuolum nobis faciamus, & docilem & attentum. 2. de Orat. 45. b
O medicum suauem, meque docilem ad hanc disciplinam. ad Trebatium, lib. 7. 21. 5. a
Dehinc ad hanc eneruatam, muliebremque sententiam factus docilem se Epicurus præbuit. 2. Tusc. 123. a

Docilitas.
Prioris generis est docilitas, memoria, quas virtutes qui habent, ingeniosi vocantur. de Fin. 133. b
Si perfectio genere humanæ docilitatis atque ingenii, dissipatos vnum in locum congregauerunt. pro Sest. 12. b

Doctrina.
Præcipit ratio atque doctrina. 2. de Orat. 60. a
Doctrina dicendi in tres partes distributa est. Part. 230. b
Doctrina ea quæ vel vitiosissimam naturam excolere possit. 1. ad Q. frat. 5
Doctrina nihil primum inuenit. 3. ad Heren. 131
Nam & si à prima ætate me omnis ars & doctrina liberalis, & maxime Philosophia delectauit, & c. Sulpitio, lib. 4. 4. 14. a. de Fin. lib. 5. 6. & Tusc. q. lib. 2. 25
Doctrina liberalis & digna homine nobili. Acad. lib. 2. 1
Doctrina mediocris. lib. 1. de Fin. 6
Doctrina non moderata nec mitis, sed paulo asperior & durior, quam aut veritas aut natura patitur. pro Mur. 55. a
Rerum honestarum doctrina. 1. Offic. 109. a
Subtilior doctrina. 2. de Orat. 142. a

Ab aliis rerum, ab aliis verborum doctrina quæritur. in Orat. 9. a
Doctrina vetus, eadem & rectè faciendi & bene viuendi magistris. 3. de Orat. 32
Ego quoque in adolescentia diffusio ingenio meo, quæstui adiumenta doctrinæ. pro Mur. 58. a
Doctrinæ fructus percipere. 9. fam. 11
Doctrinæ possessio, oratoris est. 3. de Ora. 67. aliàs, professio. Ingenii & doctrinæ princeps Plato. Q. frat. lib. 1. 1. 43. a
Studium doctrinæ atque humanitatis. pro Cæli. 42. b
Studia doctrinæ nunquam intermittere. in Orat. 19. a. pro Rosc. Amer. 26. a
Doctrinæ quanta vis. 3. de Orat. 78
Eiusmodi definitio genere ipso doctrinam redolet, exercitationemque penè puerilem. 2. de Orat. 60. a
Doctrinam fumere. pro Sest. 103. pro, docendum suscipere. Tradere doctrinam aliquam. 1. de Orat. 104. a
Doctrina quæ bona sunt, meliora fieri possunt. 1. de Orat. 57
A doctrina mediocriter instructus. Brut. 125
Quod si indocta cõsuetudo tam est opifex suauitatis, quid ab ipsa tandem arte & doctrina postulari putamus? Orat. 112. b
Doctrina & ingenii abundare. 3. de Orat. 34. a
Res quæ doctrina aliqua continentur. Orat. 110. b
Homo omni doctrina eruditus. lib. 1. de Fin. 11
Doctrina atque optimarum artium studiis eruditi. 1. ad Q. frat. 17
Exquisita doctrina, summisque ingenii philosophi. 1. de Fin. 1
In doctrina atque arte multo plus esse præditi, quam in natura. 3. ad Heren. 130
An tu existimas aut suppetere nobis posse quod quotidie dicamus in tanta varietate rerû, nisi animos nostros doctrina excolamus? aut ferre animos tantam posse contentionem, nisi eos doctrina eadè relaxemus? pro Archia, 8. a
Educatione doctrinæque puerili liberaliter institui. 3. de Orat. 69. a
Omni doctrina & virtute ornatissimus homo. 5. in Verr. 176. a
Summatim percipi sine doctrina potest ius ciuile. 1. de Orat. 131. a
Etiam illud adiungo, sapius ad laudem atque virtutem, naturam sine doctrina, quam sine natura valuisse doctrinæ. pro Archia, a
**Hæc non aliqua mihi doctrina tradita sunt, sed, & c. de Orat. 102. b
 Doctrinarum notæ in sermone Ciceronis.** Orat. 81
Studiosus doctrinarum omnium. Sulpitio, lib. 4. 3. 11. a
Malis studiis, malisque doctrinis repente totas ciuitates euerteteret. 2. de Leg. 63. a
Græcis doctrinis erudiri. de claris Orat. 126. a
Vellem equidem doctrinis fuisset instructor. lib. 1. de Fin. 20
Qui in artium studiis liberalissimis sunt doctrinisque versati. de Orat. 85. b

Documentum.
Homo omnium scelerum flagitiorumque documentum. pro Domo sua, 96. Id est, sceleratissimus.
Virtutis, antiquitatis, & prudentiæ documentum. pro Rab. Posth. 17. a
Ex quo nimirum documentum nos capere fortuna voluit, quod esset victis extimescendum. 11. Philip. 292. a
Et in posterum documentum stauerem, nequis talem amentiam veller imitari. ad Brut. 15. 15. a
Habeat me ipsum sibi documento, quem Equestri ortum loco Consullem videt. pro Leg. Agr. 17. a
Iam ab adolescentia dederas documenta maxima, quam contemneres populares infanias. pro Mil. 105. b

Doctor.
Doctor alicuius disciplinæ. de Orat. 19. b
Sed à Stoicis vel principibus eius disciplinæ, Posidonii doctor, discipulus Antipatri degenerauit Panætius. 1. de Diuin. 11. a

Doctor sapientiæ. Offic. 1. b
Autoritas doctoris summa. 1. Offic. 1. a
Libri iuris ciuilis quæquam plurimi sunt, doctorem tamen lumênque desiderant. 7. fam. 36
Iudicem me esse, non doctorem volo. Orat. 107. b
Cum Cleanthe doctore suo. 4. Acad. 258. a
Artifices dicendi & doctores, Græci. 1. de Orat. 13. a
Neque disuncti doctores, sed iidem erant viuendi præceptores atque dicendi. 3. de Orat. 32. a
De qua nihil rhetorici isti doctores in præceptis suis reliquissent. 1. de Orat. 43. a

Dochimus.
Dochimus autem è quinque syllabis, breui, duabus longis, breui, longa: vt est hoc, amî cõs tènës. in Orat. 127

Docimus.
Docimus, C. Verris familiaris. 5. in Verr. 66

Dodona.
Aut à Dodona oraculum petebant. de Diuin. 100. b
Dodonæus.
Dodonæa quercus. 2. ad Att. 15
Dodonæum oraculum. de Diuin. 80. b
Cum oraculum à Ioue Dodonæo petiisset. de Diuin. 96. b

Dodrans.
Q. Frater, qui Argiletani ædificii reliquum dodrâtem emit, & c. Att. lib. 1. 9. 11. a

Dogma.
Sentitis enim iam hoc me dogma dicere. 4. Tusc. a
Scelus enim dicebas esse Luculle, dogma prodere. de Finib. 33. b
Vt prouerbia nonnulla veriora sint, quam vestra dogmata. de Fin. 86. b
Sapientiæ verò quid futurum est? quæ neque de seipsa dubitare debet, neque de suis decretis, quæ philosophi vocant dogmata: & c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 27

Dolabella.
Cn. Dolabella, C. Verris Quæstoris & Legati sui testimonio oppressus. 3. in Verr. 29
Cn. Dolabella Prætor. pro Quint. 15
Cn. Dolabella ex Macedonia triumphauit. in Pifo. 35
Dolabella, Appii Claudii accusator. 8. fam. 13. in epist. Cælii.
Dolabella exclusus ab Antiochia, & in oppugnando malè acceptus. 12. fam. 28. in epist. Lentuli.
Dolabella à Tullio & Deiotaro cæsus fugatusque. ad Brut. 16. in epist. Bruti.
Dolabella emptus pecunia. 16. ad Att. 37
Dolabella nefariè Trebonio occiso Asiã occupauit. 12. fam. 19. in epist. Cassii.
Dolabellæ classis à Lentulo dissipata. 12. fam. 25
Dolabellæ classis à Lentulo fugata. 12. fam. 36
Dolabellæ crudelitas in C. Trebonium. 11. Philip. 292
Dolabellæ fuga ab Antiochia. 12. fam. 37
Dolabellæ laus. 9. fam. 27. & tota epist.
De Dolabellæ laudibus deruam cumulum. 16. ad Att. 28
Cum autem Dolabellæ venit in mentem, paulum respiro. 7. ad Att. 44. 2. fam. 24. & 26
Dolabellæ opera Trebatius à Cæsare restitutus. 6. fam. 38
Dolabellam quinque cohortes misisse in Cherronesum. ad Brut. 1
Hircium ego & Dolabellam dicendi discipulos habeo, cœnandi magistros. 9. fam. 39
Dixit Seruilius etiam de Vridio, & vt Cassius Dolabellam persequeretur. ad Brut. 12
Conferre vitam Trebonii cum Dolabella. 11. Philip. 295

Dolatus, vide Dolo.
Dolens, Dolenter, Doleo, vide Dolor.
Δολιχὸν πλοῦν ἑρμαιότες, hemistichium Homericum. 16. ad Att. 16

Dolium.
Num igitur qui hoc sentiat, si is potare velit, de dolio sibi hauriendum putet? de claris Orat. 159. a

Dolo.
Quis robur illud cecidit? quis dolauit. de Diuin. 126. b
Dolare orationem. 2. de Orat. 29

Dolare opus aliquod. 2. de Orat. 29. a
Nō enim est ē saxo sculptus, aut ē robore dolatus. 4. Acad.
180. a. pro homine, qui nullis rebus mouetur.

Dolor.

Mortalis nemo est, quem non attingat dolor morbusque. Tusc. q. lib. 3. 50. ex Euripide.
Dolor, est ægritudo crucians. Tusc. q. lib. 4. 15
Dolor, est motus asper in corpore à sensibus alienus. Tusc. quæst. lib. 2. 31
Dolor, est omne id quo offendimur. de Fin. lib. 1. 29
Dolor, res tristis est sine dubio, aspera, amara, inimica natura, ad patiendū tolerandūque difficilis. Tusc. q. lib. 2. 14
Dolor esse videtur acerrimus virtuti aduersarius: is ardētes faces intentat: is fortitudinem, magnitudinem animi, patientiam se debilitaturum minatur. Tusc. q. lib. 5. 56, & 57
Dolor malum sit, necne. Tusc. q. lib. 2. 10
Nec tam quærendum, dolor malūne sit, quā firmandus animus ad dolorem ferendum. Tusc. q. lib. 2. 26
Dolor aut non est malum, aut etiam, si quicquid asperum, alienūque à natura sit, id appellari placeat malum: tantulum tamen est, vt à virtute ita obruatur, vt nusquam appareat. Tusc. q. lib. 2. 56
Pericula, labores, dolor etiam. lib. 1. de Fin. 19
Dolor & labor finitima sunt, sed tamen differunt aliquid. Tusc. q. lib. 2. 30
Dolor & risus in re eadem. pro Domo sua, 80
Dolor si deponi potest, etiam non suscipi potest. Tusc. quæst. lib. 3. 56
Dolor qui abest longius à summi luctus acerbitate. 5. fa. 43
Accidit alicui dolor. 6. Verr. 119. a
Animi quidam dolor homines aliquando effert ad gloriā in refutandis maledictis improborum. in Ant. 247. b
Est omnino vix consolabilis dolor: tanta est omnium rerū amissio, & desperatio recuperandi. Sulpitio, lib. 4. 3. 7. a
Aut nulla virtus est, aut contemnendus est omnis dolor. Tusc. q. lib. 2. 28
Dolor aliquis corporis, aut infirmitas valetudinis. 7. fam. 1
Itaque & dolor corporis, cuius est morsus acerrimus, perferitur spe propostia boni. Tusc. q. lib. 3. 51
Dolor decessionis. in Piso. 70
Omnis voluptas assumenda est, omnis dolor depellendus. lib. 1. de Fin. 26
Dolor diuturnus, inquit Epicurus, plus habet lætitiæ, quā molestiæ. Tusc. q. lib. 2. 39
Dolor rursus emergit. 9. ad Att. 15
Dolor exarsit. 2. ad Q. frat. 8
Dolor, malorum omnium extremum, iuxta Epicurū. Tusc. quæst. lib. 2. 14
Sensim enim & pedetentim progrediens extenuatur dolor. Tusc. q. lib. 3. 47
Dolor per se fugiendus, Epicuro. de Fin. lib. 1. 24
Dolor intestinus. 4. fam. 15. in epist. Ser. Sulpitii.
Dolor intolerabilis. Tusc. q. lib. 1. 100
Dolor inueteratus. Tusc. q. lib. 3. 31
Dolor in longinquitate leuis, in grauitate breuis. de Finib. lib. 1. 32
Dolor meus mihi omnes partes mētis ademisset. 3. ad Att. 7
Dolor meus tuis fuisset dolori. 7. fam. 7
Dolor meus incurfabit in te. 12. ad Att. 55
Dolor meus non modò minuitur, cum focium sibi adiungit dolorem tuum, sed etiam augetur. 11. ad Att. 9
Dolor municipalis. 7. ad Att. 39
Nullus dolor est, quem non longinquitas temporis minuat atque molliat. Sulpitius Ciceroni, lib. 4. 19
Sed omnis dolor est, quod, & c. ad Q. frat. 305. b
Dolor officiosus. Tusc. q. lib. 3. 59
Dolor opprimitur patientia. Tusc. q. lib. 2. 29
Pungit dolor, vel fodiat fane. Tusc. q. lib. 2. 30
Quarum rerum dolor eò grauior est, quò culpa maior. 11. ad Att. 24
Amittenda igitur fortitudo est, aut sepeliendus dolor. Tusc. q. lib. 2. 29
Dolor in Oratore significandus. 2. de Orat. 101

Dolor apud me plurimum solet valere. 8. fam. 49. in epist. Cælii.
Summus dolor quem in tuis rebus capio. epist. 50. b
Dolor summus, quo nihil sit superius: breuis, quo nihil breuius. Tusc. q. lib. 2. 39
In vtraque enim re summa difficultas erit, summus animi dolor. ad Att. lib. 8. 147. 8. a
Dolor tuus, humanus is quidem, sed magnopere moderandus. 12. ad Att. 12
Dolor vincit omnem consolationem. 12. ad Att. 15, 16
Dolor virilis. 11. ad Att. 47
Doloris atque indignitatis causa. 8. fam. 49. in epist. Cælii.
Doloris magnitudo vim quandam nobis dicendi dedit. 4. ad Att. 7
Doloris medicinam à philosophia peto. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 8
Morsus doloris acer. 2. Tusc. q. 92. a
Doloris obliuionem exiguum à literis capere. 5. fam. 43
Doloris partes suscipere. pro Sest. 2
Doloris mei periculum. 12. ad Att. 15
Illi, in quem dicitur damnatio, omne ignominie periculum iam abstulerit, mors verò etiam doloris. pro Cluent. 7. a
Quid esset iracundia, seruorūne mentis, ac cupiditas puniendi doloris: de Orat. 203. b
Doloris præteriti secura recordatio delectationem habet. 5. fam. 31
Doloris remedia non sunt ab eo quærenda, qui dolere malorum omnium maximum dixerit. Tusc. q. lib. 2. 40
Sensu doloris carere. Bruto, 9. 2. a
Doloris suscipiendi plures sunt causæ. Tusc. q. lib. 3. 61
Dolori non voluptas contraria, sed doloris priuatio. de Fin. lib. 2. 26
Est mihi dolori hæreditas. 14. fam. 14
Homini in iuria tui stupri illata in ipsos, dolori nō fuit. in Ant. 152. b
Dolori esse. de Arusp. resp. 40
Dolori & iracundiæ pareat omni animi impetu. 2. ad Att. 54
Sed ego in hac sententia dicenda non parebo dolori meo, nec iracundiæ seruiam. de Prou. 1. a
Sed opprimor interdum, & vix resisto dolori. 5. fam. 49
Tamen aliquam dolori meo veniam tribueretis. de Prou. Conf. 79. b
Abiicere omnem dolorem. 11. ad Att. 42
Dolorem omnem abstergebo. 2. ad Q. frat. 24
Existimare vos hoc volo, mirum quendam dolorem accedere iis, ex quorum vrbibus hæc auferantur. in Ver. 231. b
Quod dolorem accipit, id accipiat etiam interitum necesse est. 3. de Nat. d. 22
Dolorem hunc accepi in ea voluptate. 15. fam. 51
Accipiam equidem dolorem, illum mihi irasci. ad Att. 85. b
Dolorem accipere ex re aliqua. 1. Phil. 10. 6. ad Att. 7
Accipere magnum & incredibilem dolorem. pro Domo sua, 74. a
Hoc vno incommodo addito, quid ad dolorem adiungi potuit: Sulpitius Ciceroni, lib. 4. 5. a
Nihil mihi ad dolorem acerbius accidere poterat. de Or. 127. b
Ad dolorem placidè & sedatè ferendum plurimum proficit toto pectore, vt dicitur, cogitare, quā id honestum sit. Tusc. q. lib. 2. 50
Ad dolorem mihi omnia sunt intolerabilia. 11. ad Att. 28
Ad dolorem nouum obduruisset animus diuturna desperatione rerum. 2. fam. 28
Quid est autem quod plus valeat ad ponendum dolorem, quā cum est intellectum, nihil profici, & frustra esse susceptum? Tusc. q. lib. 3. 56
Ad dolorem omnes & metus & ægritudines referuntur. de Fin. lib. 1. 33
Aristippi est, ad voluptatem & dolorem quæ fugiamus, quæque sequamur, referri omnia. lib. 1. de Fin. 17
Dolorem & laborem Græci vno nomine appellant (nempe *noion*) Tusc. q. lib. 2. 31
Dolorem aspernari, vt summum malum, & quantum possit, à se repellere. lib. 1. de Fin. 23

Dolore augeo comemorando, & facio etiā tibi. 11. ad Att. 18
Dolorem augeo retractando. 8. ad Att. 24
Dolorem augeo oculi. 6. fam. 1
Hoc loco vides me augere tuum dolorem, quem consolando leuare debeam. 6. fam. 11
Dolorem animi in sapientem cadere. Læli. 44
Nec eum dolorem, quem à Repub. capio, domus iam consolari potest. Sulpitio, lib. 4. 6. 10. a
Opinione omnium maiorem animo cepi dolorem. de Clar. 165. b
Minimum enim dolorem capiet, qui illam non videbit. pro Cæli. 25. a
Hæ res magnum & acerbum dolorem commouēt, mulierculis præsertim. in Verr. 210. b
Ego dolorem & inimicitias meas Reip. cōcessi. de Pro. 78. b
Dolorem alicui dare. 7. ad Att. 43
Dolorem summum malum non dubitauit dicere Socraticus Aristippus. Tusc. q. lib. 2. 11
Recordatione effugio, quæ quasi morsu quodam dolorem efficiunt. 12. ad Att. 19
Si voluptas dolorem effectura sit. Tusc. 246. b
Quam porro quis ignominiam, quam turpitudinem non pertulerit, vt effugiat dolorem, si id summum malum esse decreuerit? Tusc. q. lib. 2. 12
Dolorem hunc mihi eripe, aut minue saltem aut consolatione aut consilio. 9. ad Att. 15
Dolorem non esse summum malum. de Fin. lib. 2. 85
Exhaurire alicui vniuersum dolorem. 5. fam. 45
Dolorem ob id ipsum, quia dolor sit, seipsum esse fugiendum, putat Epicurus. Tusc. q. lib. 5. 69
Voluptatem etiam & per se expetendam esse, & dolorem ipsum per se esse fugiendum. lib. 1. de Fin. 24
Nulla enim remedia quæ vulneribus adhibentur, tam faciunt dolorem, quā quæ sunt salutaria. Octauio, 40
Dolorem frangere. 12. Philip. 333
Dolorem suum gauisos. 8. fam. 40. in epist. Cælii. 70
At habet magnum dolorem, vnde cum honore decesseris, eodem cum ignominia reuertis. pro Mur. 145. b
Vidi enim, & illum hausi dolorem vel acerbissimum in vita. pro Cæli. 50. b
Dolorem suum alicui impertire. 2. ad Att. 59
Inurere alicui dolorem quā acerbissimum. 11. Philip. 317. a
Inter dolorem & laborem est quædam similitudo: consuetudo enim laborum perpeffionem dolorum efficiet faciliorem. Tusc. q. lib. 2. 31
Dolorem leuat communis quasi legis & humanæ conditionis recordatio. 6. fam. 25
Dolorem meum minuis hoc ipso, quod vt minuas, tam valde laboras. 11. ad Att. 14
Vt omittam dolorem, quem optimus quisque pro patria & pro suis suscipit. de Fin. 53. b
Ille facillè dolorem corporis patiebatur. in Verr. 258. b
Hunc dolorem perpeti malui, quā, & c. pro Sest. 14. b
Quid percipit & quid iudicat, quo aut petat, aut fugiat aliquid præter voluptatem aut dolorem? lib. 1. de Fin. 24
Dolorem suum punire. pro Milo. 26
Sed ipsum etiam dolorem nescio quo pacto mitiorem reddidit. Tusc. q. lib. 2. 47
Et eorum dolorem, qui lugebāt suos, oratione refricabam. de Orat. 127. b
Ne scindam dolorem meum. 3. ad Att. 21. id est, quasi refricando augeam.
Dolorem nostrum, & nostra causa susceptum, modicè ferre debemus, ne nosmetipsos amare videamur. Tusc. q. lib. 1. 100. & 1. de Fin. 37. a
Vt perpetuum dolorem auulsus à meis sustinerem. pro Domo sua, 242. b
Quod huic officium, quæ laus, quod decus erit tanti, quod adipisci cum dolore corporis velit, qui dolorem summum malum esse sibi persuaferit? Tusc. q. lib. 2. 12
Dolorem tenere. 12. ad Att. 49
Tanto plus apud me valere beneficii gratiam, quā iniuriæ dolorem volo. ad Att. lib. 9. 180. 2. a

Aberratio à dolore. 12. ad Att. 49
Afficior summo dolore, eiusmodi tempora, & c. epist. 4. b
Non angor, sed ardeo dolore. 2. ad Att. 49
Vehementer esse sollicitum, & in communibus miseriis, præcipuo quodam dolore angere. Sulpitio, lib. 4. 3. 1. a
Causa grauis, & cum aliquo animi & iuris dolore coniuncta. de Arusp. resp. 254. b
Cū summo dolore diuelli ab aliquibus. pro Dom. sua, 76. a
De luctu & dolore. ad Att. 45. b
Cædem à vobis liberisque vestris, vastitatem, incendia, rapinas meo dolore luctuque depuli. pro Sestio, 41. a
Voluptas quædam percipitur omni dolore detracta. lib. 1. de Fin. 29
Dolore disrumpor. 7. ad Att. 41
Quanto fuerim dolore meministi, in quo, & c. epist. 81. b
Quo dolore esse debeo. 4. ad Att. 22
Me ex dolore, errore mentis affici. 3. ad Att. 18
Ex dolore inimicorū victor ages triūphū iustissimū. 5. fa. 35
Magno in dolore sum, vel mærore potius, quæ accepimus ex crudeli morte Trebonii. 11. Philip. 288
Si in dolore summum malum est, sit, vt omnino nemo possit esse beatus. Tusc. q. lib. 2. 12
In dolore hoc maximè est prouidendum, ne quid abiecit, ne quid timide, ne quid ignauè, ne quid seruiliter muliebriter faciamus. Tusc. q. lib. 2. 48
Aliquem in voluptate esse aut in dolore. de Fin. 56. b
Dolore intolerabili lacerari. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 24
Faciam vt in medio dolore ac deſyderio mei læteris. ad Q. frat. 315. b
Stam in dolore meo *συνυπαγομαι* fuisse. 4. ad Att. 34
Da cæteris amicis & familiaribus, qui tuo dolore mærent. 4. fam. 19. in epist. Ser. Sulpitii.
Quom priuamur dolore, ipsa liberatione & vacuitate omnis molestiæ gaudemus. lib. 1. de Fin. 29
Vt labore & dolore magnam aliquam quærat voluptatem. lib. 1. de Fin. 25
Mirificè torqueor, sine dolore tamen. 15. ad Att. 41
Huic autem, pro quo dicitur, nihil possit offensionis accedere sine acerbissimo animi sensu ac dolore. pro Clu. 7. a
Summo meo dolore & deſyderio. 3. ad Q. frat. 6
Dolore animi sim tardior. 15. ad Att. 18. id est, propter dolorem
Dolores acerbissimi. Tusc. q. lib. 5. 21
Cæteri dolores mitigantur vetustate. ad Att. 45. b
Dolores graues corporis. Tusc. q. lib. 4. 31
Dolores intolerabiles. Tusc. q. lib. 5. 2
Dolores magni & longinqui. de Fin. 2. 78
Dolores longinquitate producti. Tusc. q. lib. 5. 84
Dolores suscipiantur maiorum dolorum effugiendorum gratia. lib. 1. de Fin. 29
Dolorum maximorum cruciatu confectus. 11. ad Att. 23
Cuius in sermone & suauitate omnes curas doloresque deponebam. epist. 51. b
Quos dolores, quas molestias excepturi sint. lib. 1. de Fin. 26
Dolores meos quasi fouebam. 12. ad Att. 20
Teretia magnos articulorū dolores habet. ad Att. lib. 1. 3. 6. a
Quantquam proprios dolores suarum rerum omnes habebant, tamen huius ciuitatis miseriis non poterant non commoueri. in Ant. 217. b
Mihi hæc conditio consulatus data est, vt omnes acerbitates, omnes dolores, cruciatuque perferrem. in Cat. 118. b
Qui, etsi quom remiserant dolores pedum, non deerat in causis, tamen id non sæpe faciebat. de claris Orat. 67. a
In doloribus animi sunt qui solitudines captent. Tusc. 3. 53
Qui complures annos doloribus podagræ crucientur maximis. Tusc. q. lib. 2. 40
Sic vrgētibus asperis & odiosis doloribus, & c. Tusc. quæst. lib. 2. 57
Doloribus totius corporis oppressus. 9. fam. 27
Reiciendis voluptatibus maiores alias consequatur: aut perferendis doloribus asperiores repellat. lib. 1. de Fin. 27
Doleo.
Doleo, quia doles & angere. 5. fam. 40. in epist. Luceii,
Doleo dolorem tuum. epist. 1. 22. b

Equidem doleo, me non tuis literis certior fieri. ad Att. 92. b
 Pompeius, cuius ego vicem doleo. ad Att. 118. b
 Curionis & Pauli meorum familiarium vicem doleo. ad Att. 92
 Cui placet, obliuiscitur, cui dolet, meminit. pro Mur. 134. b
 Quis bonus non luget mortem Trebonii? quis non dolet interitum talis & cuius & viri? 12. Philip. 336. a
 Dolet mihi, quod tu nunc stomacharis. ad Brut. 56. in epist. Bruti.
 Nam qui dolet rebus alicuius aduersis, idem etiam alicuius secundis dolet. Tusc. q. lib. 3. 18
 Si id dolemus, quod eo iam frui nobis non licet, nostrum est id malum. ad Brut. 165. b
 Non enim omnia quæ dolemus, eadem iure queri possumus. pro Flacco, 45. a
 Nosque malo solatio, sed nonnullo tamen consolamur, quod ipsius vicem minimè dolemus. ad Att. 58. b
 Quid ergo illud quod Alcibiades dolebat, non ex animi malis vitis que constabat. Tusc. q. 207. b
 Cum varices secabantur C. Mario, dolebat: quum æstu magno ducebat agmen, laborabat. Tusc. q. lib. 2. 31
 Dolus in eius literis. 3. ad Q. frat. 12
 Doluisti ex me. 16. fam. 27. ex epist. Ciceronis filii. Id est, tibi fui doloris causa.
 Quis tum non ingemuit, quis non doluit Reip. casum? in Vatinius, 24. a
 Qui ex omnibus maximè Dionis mortem doluit. pro Cælio, 42. b
 Nemo ingemuit, nihil cuiquam doluit, nemo est questus, nemo Rempub. implorauit, nemo supplicauit. de Orat. 104. b
 Qui omnem meum casum luctumque doluerunt. pro Sestio, 28. b
 Doleas, necne doleas, nunquam quicquam ad beatè viuendum interest, iuxta Zenonem, quod est in vna virtute positum, sed est tamen reiiciendum. Tusc. q. lib. 2. 26
 A te peto, vt meas iniurias proinde doleas, vt me existimas & dolere, & vlcisci tuas solere. Cælius Ciceroni, lib. 8. 38
 Quanquam alia sunt quæ magis curemus, magisque doleamus. ad Terentiam, lib. 14. 16. 2. a
 Dummodo doleant aliquid, doleant quidlibet. ad Att. 251. b
 Vt meam vicem doleres, cum me videres derideri. ad Att. 133. b
 Si aliena vicem pro nostra iniuria doleamus. 3. in Verr. 79. & 10. Philip. 272. Cornificio, lib. 12. 23. 6. a. ad Brutum, 11
 Aliud est dolere, aliud laborare. Tusc. q. lib. 2. 31
 Dolere & angere. Tusc. q. lib. 1. 25
 Dolere angoribus amicorum. de Fin. lib. 1. 53
 De febricula alicuius dolere. ad Att. lib. 12. 232. 3. a
 De Hortensio te certò scio dolere. ad Att. 95. b
 Dolere delicto. Læli. 76
 Dolere alterius improbè factò. de Fin. lib. 2. 46
 Nihil dolere non sine magna mercede contingit, immanitatis in animo, stuporis in corpore. Tusc. q. lib. 3. 11
 Nihil dolere summa voluptas est, vt Epicuro placet. de Fin. lib. 1. 32
 Ne dolere quidem impunè licere. 11. fam. 48. in epist. Matii.
 Quis huius vrbs nomini ac sedibus vsque adeo est inimicus, vt ista dissimulare possit, aut non dolere? Octauio, 5. a
 Dolere alicuius rebus secundis. Tusc. q. lib. 4. 14
 Dolendum nihil est cuiquam, præcipuè in eo quod accidat vniuersis. 6. fam. 7
 Et est dolendum in tam graui vulnere. ad Att. 278. b
 Ad dolendum me iam præparassem. 8. fam. 4. in epist. Cælii.
 Neque enim quæ tu propter magnitudinem & animi & ingenii moderatè fers, à te non vlciscenda sunt, etiam si non sunt dolenda. ad Cornificium, lib. 12. 23. 2. a

Dolens.

Nec haberent vlla ex parte aliquid aut dolens aut ægrum. 2. de Fin. 36. a

Soligitur hoc contingit sapienti, vt nihil faciat inuitus, nihil dolens, nihil coactus. in Parad. 43. a

Sed quædam pestes hominum laude aliena dolentium, & te nonnunquam à me alienarunt, & me aliquando immutarunt tibi. Licinio, lib. 5. 8. 4. a

Dolenter.

Sed quicquid tibi scribo, dolenter mehercule magis, quam inimicè facio. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 53. pro Domo sua, 75. in Vati. 7. & 8. Philip. 248. 2. de Orat. 117. Id est, ægrè & iniquo animo.

Dolentius deplorare. pro Sestio, 10

Dolus.

Illud in primis nequa calumnia, nequa fraus, nequis dolus adhibeat. pro Domo sua, 29. a

Dolus in utilitate cernendus. 3. ad Heren. 93

Dolus confumitur in pecuniam, pollicitationes, dissimulationes, maturaciones, mentiones, &c. ad Heren. 16. b

Dolus malus est, quum aliud est simulatum, aliud actum. Offic. 3. 78

Dolus malus in simulatione continetur. Offic. 3. 80

Neque quo pacto fallam, nec quid inde auferam, Nec quem dolum ad eum aut machinam commoliar, &c. 3. de Nat. deor. 54

Nam quod in docendo retilucidat causa dolum appellauimus, id in dicendo honestius consilium appellabimus. ad Heren. 17. b

Illi enim dolum malum, illi fidem bonam, illi æquum bonum, &c. tradiderunt. in Topicis, 34. a

Agere cepit cum eius fratre de iis rebus, quas cum dolo malo accepisse de Vario diceret. ad Att. 1. b

Adductus est in iudicium Polemocrates de dolo malo & de fraude à Dione huius ipsius tutelæ nomine. pro Flacco, 58. a

Aquilius protulit formulas de dolo malo. Off. 64. b

Inde euerriculum malitiarum omnium, iudicium de dolo malo, quod Aquilius protulit. &c. 3. de Nat. d. 107. a

Pactane semper sint seruanda, quæ nec vi, nec dolo malo, vt Prætores dicere solent, facta sint. Off. 70. b

Quid ergo isti doli, quid machinæ, quid fallaciæ, præstigiæque: num sine ratione esse potuerunt? 3. de Nat. d. 54

Commoliri dolos & fallacias ad aliquem in versu. de Nat. deor. 74. b

Dolis malitiosa Carthago. ad Heren. 40. b

Dolosus.

Pulsus interea regno Ptolemæus dolosis consiliis (vt dixit Sibylla, sensit Posthumus) Romam venit. pro Rab. Post. 3. a

Dolose.

Quum dicitur inter bonos bene agere: quicquam agi dolose aut malitiose potest? 3. Off. 80

Domesticus, Domicilium, Domina, Dominans, Dominator, Dominatrix, Dominatus, Dominor, Dominus, vide post Domus.

Domitius.

Domitius Appulus, comes Antonii. 11. Philip. 298

Domitius, audita Pompeii fuga ex Italia, se & Corfinium Cæsari tradidit. 8. ad Att. 21

Domitius à Memmio de ambitu postulatus. 3. ad Q. frat. 18

Domitius, C. Fannius, Coss. Brut. 50

Domitio vltior Gallia obtigit. 16. fam. 15

Cn. Domitius, M. Syllanum consularè accusauit. 4. in Verr. 81

Cn. Domitius equitatu à C. Antonio abduxit. 10. Philip. 278

Cn. Domitius Decimo Syllano diem dixit. 1. in Verr. 37

Cn. Domitius homo non popularis, Prætor tamen factus. pro Sestio, 98

Cn. Domitius, iudex quæstionis de morte P. Clodii. pro Milone, 16

Cn. Domitius iudex in M. Cælium. pro Cæli. 23

Cn. Domitius Trib. pl. legem tulit de sacerdotibus creandis. in Rull. 32

Cn. Domitii iustitia in M. Scaturum. pro Deiot. 22

Cn. Domitii quæ ad cædè Cæsaris impulerint. 2. Philip. 48

L. Domitius adulescens pudentissimus. 3. in Verr. 98

L. Domitius, à Vectio indice à Vatinius productò, nominatus. in Vatin. 19

L. Domitius ab Antonio occisus. 2. Philip. 79

L. Domitius Prætor in Sicilia feruum in crucem sustulit, quem venabulo vsus compererat. 7. in Verr. 6

Domitius.

Domitia lex de sacerdotiis. ad Brut. 13

Domitia via in Gallia. pro Font. 7

Domiporta.

Vt si quis medicus ægroto imperet vtumat terrigenam, tardigradam, domiportam, sanguine cassam, potius quam hominum more cochleam. 2. de Diuin. 102

Domitor, Domitus, Domo, Vide Domus.

Domus.

Nihil sanctius, nec omni religione munitius, quam domus vniuersi cuiusque ciuium: hic aræ sunt, hic foci, hic dii penates, hic sacræ religionis cerimoniarum continentur: hoc perfugium est ita sanctum omnibus, vt inde abripi neminem fas sit. pro Domo, 235. b. pro Deiot. 5. a

Domus, commune perfugium. in Cat. 118. b

Nemo enim dubitat, quin domus nobis esset adiudicata. 4. ad Atticum, 8

Domus illa æterna. ad Octa. 47. vbi videlicet agunt beatæ animæ.

Ampla domus. 1. Offic. 194. a

Domus amicis apertissima & perhospitalis. in Verr. 200. b

Domus celebratur: occurritur. 2. ad Att. 57

Domus Ciceronis in conspectu totius vrbs sita. pro Domo sua, 77

Quocum domus fuit & militia communis. Læli. 14

Domus clari hominis, in quam & hospites multi recipiendi sunt, & admittenda hominum cuiusque generis multitudo, qualiter comparata esse debeat. Offic. 1. 193

Domus in imperio est. de Arusp. respon. 33

Domus magna pulchraq. de Nat. d. 2. 13

Domus præclara & plena dignitatis. Offic. 1. 193

Iam tibi Asia, sicut vnicuique sua domus, nota esse debet. ad Quint. frat. 299. b

Vt domus tua tota cognosceret. epist. 64. b

Tota domus superior vacat. 12. ad Att. 12

Domus finis vsus est. Offic. 1. 191

Cn. Octavius præclaram ædificauit in Palatio, & plenam dignitatis domum. Offic. 25. b

Affligere domum alicuius. pro Domo sua, 82. a

Disturbare ac diripere domum alicuius. pro Domo sua, 87. a

Extra domum gratiosus. 2. ad Quint. frat. 32

Domum & familiam perfringere. 4. ad Heren. 210

Tu velim cum fabris domum perspicias: si enim nihil est in parietibus, aut in tecto vitii, cætera mihi probabuntur. epist. 135. b

Balbus rectè à porta domum meam venit: neque hoc admiror, quod non ad tuam potius, sed illud, quod nec ad suam. epist. 138. b

Domum conicere aliquem. pro Domo sua, 53

Domum deducere. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 7

Sestertia sexcenta quadraginta millia deferri ad se domum iussit. pro Cluent. 54. a

Domum denuntiare. pro Quint. 31

Domum aliquid literarum dabis. 15. fam. 47

Domum aliquem expectare. 8. ad Att. 60

Statim Luculli, &c. eum domum suam receperunt. pro Archia, 4. a

Is cum prima luce Pomponii domum venit. Offic. 74. b

Venontius domum Ventidii venit. ad Att. 54. b

Siculis denuntiatum est domum ad illum vt venirent. in Verrem, 171. b

Domum alicuius ventitare in summis officiis ducebatur. 11. fam. 43

Domum vocare. pro Rosc. Amer. 31

Odiosum est, cum à prætereuntibus dicitur, o domus antiqua, heu quam dispari dominare domino. Off. 1. 193, & 195

Ridicula ex tempore facta, vel domo allata. Orat. 205. b

De domo me deduceret. 10. fam. 25

De domo nostra nihil adhuc pontifices responderant. 4. ad Atticum, 5

De domo scribis. 14. fam. 5

Eum tibi igitur sic commendo, vt vnum ex nostra domo. Apuleio, lib. 13. 69

Non domo dominus, sed domino domus honestanda est. Offic. 1. 193

Ornanda est dignitas domo, non ex domo dignitas tota quærenda. 1. Offic. 193

Adiunxit illa, vt eos qui domo exire nolebant, testimonii denuntiatione terreret. pro Flac. 11. a

Me domo mea expulistis, Pompeium domum suam compulistis. in Pis. 82. b

Clodius in domo Cæsaris quondam vnus vir fuit. ad Att. 26. b

Domo se non commouerunt. 9. fam. 8

Domo consilium petere. 2. Philip. 48

Domo se recipere. 11. ad Att. 10

Propter metum dimicationis & sanguinis domo se tenere. Post redit. in Senatu, 26. a

Clamor interea fit tota domo inter seruos Rubrii atque hospitis, &c. 3. Verr. 46. a

Domo alicuius vti. 13. fam. 32

Duas & magnas & nobiles domos coniungere. pro Domo sua, 88. a

Est enim valde decorum, patere domos hominum illustrium illustribus hospitibus. Offic. 2. 94

Domi.

Sed tu etiam Chryssippe in foro, domi, in schola definis. 5. de Finib. 153. a

Tu ista nunc audes dicere qui nuper alienam domi non auisim dicere, ne quem te digna dixerò, me indignum quidpiam dixisse videar. ad Heren. lib. 4. 194. a

Domi aliena esse. Tusc. q. lib. 1. 42

Quid tibi necesse fuit anili superstitione homo fanaticæ, sacrificium, quod alienam domi fieret, inuisere? pro Domo sua, 81. a

Que ipsa Phalaridis domi consecrauisset. Diuin. lib. 1. 44

Clodius deprehensus domi Cæsaris. ad Att. 7. b

Parua sunt arma foris, nisi est consilium domi. 1. Offic. a

Is domi apud me est. in Verr. 250. b

Hospes tuus cuius tu domi fueras, quem hospitem appellaras. 7. Verr. 85. a

Quorum virtus fuerat domi militiæque cognita. Tuscul. q. lib. 5. 40

Domi esse apud sese archipyratas dixit duos. 7. Verr. 59. a

An censes (vt de me ipso aliquid more senum glorier) me tantos labores diurnos nocturnosque domi, militiæque suscepturum fuisse, &c. de Senect. 74

Scio me domi mansisse. in Verr. 214. b

Domi nobis ista nascuntur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 72. 9. fam. 6

Præterea quibuscunque rebus vel belli vel domi poterunt, Rempub. augeant. 2. Offic. a

Qui domi stare non poterant. pro Flac. 149. b

Ego verò neque veni, & domi me tenui, quandiu turbulentum tempus fuit. pro Domo sua, 3

Domi togati, armati foris. 15. fam. 25. in epist. M. Catonis.

Ibi tanquam domi meæ. 16. ad Att. 16

Apud eum sic fui, tanquam domi meæ. 13. fam. 92

Qui istius domi erat educatus. pro Quint. 11. a

Nonne maior sine periculo domi tuæ esse, quam cum periculo alienæ? epist. 38. b

Diodorus Stoicus cæcus multos annos nostræ domi vixit. 5. Tusc. 158. a

Domesticus.

Domesticus amor. 1. ad Att. 50

Domesticus sanguis. de Arusp. respon. 40

Domesticus, natiuusque sensus. de Arusp. respon. 17. a

Domesticus vsus & consuetudo. pro Rosc. Amer. 9. a

Domestica crudelitas. pro Rosc. Amer. 92. a

Domestica disciplina. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 7

Domestica dissensio. 8. famil. 41. in epist. Cælii. Id est, ciuilem discordiam.

Domestica inhumanitas. pro Deiot. 22

Domesticum crimen & vernaculum. 5. Verrin. 120. a. Id est, Romæ, non in provincia paratum.

Domesticum lenocinium. 5. Verr. 5. a

Occultum, intestinum, ac domesticum malum. 3. Verrinarum, 27. a
Valde iam lautus es, qui grauerer literas ad me dare, homini præsertim propè domestico. 7. fam. 28
Domesticum consilium capere. 16. ad Att. 32
Quis vnquam in luctu domestico, in funere familiari conuauit cum toga pulla? in Verr. 35. b
Domestica sede iucundior locus. 4. fam. 29
Domestico præconio colligere testes stultitiæ suæ. 2. de Oratore, 48
Domestico & sui ipsius testimonio abuti. ad Heren. 24. b
Domestici & alienigenæ. pro Fonteio, 19. a
Domestica epistolæ. ad Brut. 30. Id est, domo missæ, & de rebus domesticis scriptæ.
Domestica insidiæ. Metello, lib. 5. 2. 3. a
Res domesticæ & familiares. Tusc. 148. b
Domestica res impeditæ. 11. ad Att. 1
Domestica res & forenses: Publicæ & priuatæ, opponuntur. 1. ad Att. 51
Domestica trica. 10. ad Att. 25
Domestica exempla. 2. de Nat. d. a
Vnde hoc tam insolens domesticarum rerum fastidium? lib. 1. de Finib. 8
Intra domesticos parietes dicere. pro Deiot. 2
Paucis enim diebus eram missurus domesticos tabellarios. Curioni, lib. 2. 6. 7. a. Id est, priuatim, & meo nomine.
Externa libentius in tali re, quàm domestica, recordor. 2. Officiorum, 36. a
Ergo & domestica feremus, vt censes: & publica paulò etiã fortius, quàm tu ipse qui præcipis. Luceio, lib. 5. 13. 9. a
Ego vrbem à domesticis insidiis, & ab intestino scelere defendi. epist. 59. b
Ne domesticis quidem exemplis docti. de Nat. d. 2. 6
Domesticis malis impediti. pro Sest. 23. b
Domesticis rebus & cupiditatibus suis peropportunam victoriam fore putabant. 6. fam. 20
Domicilium.
Domicilium huic verbo proprium est. 16. fam. 23
Domicilium imperii & gloriæ, Roma. 1. de Orat. 53
Pompeii gloriæ domicilium cõmunis imperii finibus terminatur. pro Cor. 57. b
Domicilium sacrum deorum omnium, terra. 2. de Leg. 43
Qui familiaritatis licentia, suorum improbissimorum sermonum domicilium in auribus eius impulsu vestro collocauerunt. in Pison. 60
In qua vrbe domicilium quõdam superbix fuit. Ad Quirites post reditum, 207. b
Domicilium tantum studiorum Athenis remanserat. 3. de Orat. 24
Domicilium vitæ & mortis. Post red. in Senat. 32. & 33
Erat enim multò domicilium huius vrbis aptius humanitati tuæ. 7. fam. 49
Sedes ac domicilium collocare. 3. Verr. 4. a
Sedem antiquam, diuinumque domicilium nocturno latrocinito atque impetu compilauit. 7. Ver. 145. a. & 6. 114. a
Humanam figuram metis domicilium esse. de Natura deorum, 16. b
At domicilium Romæ habuit. pro Arch. 187. b
Cùm hic domicilium Romæ multos iam annos haberet. pro Arch. 168. b
Si in Italia domicilium habuissent. pro Arch. 16. b
Cùm tam repente in tam insolitum, tamque perturbatum domicilium immigrauit. Tusc. quæst. lib. 1. 48. corpus intelligit.
In cælum quasi in suum domicilium peruenire. Tusc. 153. b
Quem censoria leges vrbis domicilio carere voluerunt. pro Rab. 93. b
Animus cælestis ex altissimo domicilio depressus, & quasi demersus in terram. de Senect. 70. a
Capuæ in domicilio superbix atque in sedibus luxuriæ collocati. 2. de Leg. Agr. 95. a
Consecrantur ædes, non priuatorum domicilia. de Diuinatione, 238. b

Hæc enim sunt vitæ domicilia. de Nat. d. 1. 70
Si essent qui sub terra habitarent bonis & illustribus domiciliis. de Natura deorum, 45. b
Firma tecta in domiciliis habere. de Clar. Orat. 188. b
Vt aratores cultu agrorum defessi, vrbis domiciliis vterentur. contra Rul. 83. b
Domo.
Domuisti gentes immanitate barbaras. pro Marc. 132. b
C. Pontinus Allobroges domuit. de Prouinc. Conf. 75. b
Qui seruitia virtute, victoriæque domuit. de Senect. 18. b
Sine hominum opera aut pascere equos, aut domare non possemus. Offic. 35. b
Conterere, compellere, domare nationes. de Prou. Cõf. 26. a
Quas nationes nemo vnquam fuit, quin frangi, domarique cuperet. de Prouinc. Conf. 27. a
Domitus.
Calli subacti, & bello domiti. pro Font. 276. b
Improbi ciues domiti atque victi. pro Syll. 167. b
Domitæ gentes. de Prouinc. Conf. 4. a
Docemur autoritate, nutuque legum, domitas habere libidines, coercere omnes cupiditates. de Orat. 101. b
Domitis & condocefactis vti feris beluis, vt elephantis. 2. de Nat. d. 121
Domitis gentibus finitimis, barbariæque compressa. de Prouinc. Conf. 70. b
Domitus.
Efficimus etiam domitu nostro quadrupedum uestiones. 2. de Nat. d. 116
Domitor.
Milo, domitor armorum Clodii. pro Mil. 27. a
Equos præliorum ferocitate exultantes domitoribus tradere. Offic. 1. 127
Dominus.
Deus summus, rector & dominus. de Finib. 108. b
Dominus & imperans. de Vniuers. 27. a
Dominus agrestis ac furiosus. Cat. 43
Dominus ac rex aratorum. 5. Verr. 59. a
Dominus sit publici consilii Senatus. 3. de Leg. 26
Cùm ipse epuli dominus Quint. Arrius albanus esset. in Verrem, 35. b
Ecce tibi qui rex populi Romani, dominusque omnium gentium esse concupierit. Offic. 68. b
Dominus grauissimus. Tusc. q. lib. 1. 40
Ne tandiu quidem dominus erit in suos, dum ex iis de patris morte queratur. pro Rosc. Amer. 47. a
Dominus sui iuris retinendi & dimittendi. pro Corn. Balbo, 24
Domini boni, assiduique semper referta cella vinaria, olearia & penaria est, villaque tota locuples est, &c. Cat. 52
Domini dignitate minus est turpis fortuna serui. ad Octauium, 46
Nasica sensit ancillam domini iussu dixisse, &c. 2. de Oratore, 153. a
Iustitia summi rectoris ac domini numen. 4. de Finib. 18. a
Sed quis vnquam tantis opibus, tantis rebus gestis fuit, qui se Populi Rom. victoris, dominique omnium gentium tutorem dicere auderet? 6. Philip. 212. a
Interea comitia nostra, quorum iste se, vt cæterorum hoc anno comitorum, dominum esse arbitrabatur, haberi cõcepta sunt. 2. Verr. 16. a
Etiã in nostros liberos dominum & tyrannum comparabat. 13. Philip. a
Sui quemque iuris & retinendi & dimittendi esse dominum. pro Corn. Balbo, 24. a
Qui ita sit affectus, eum dominum esse rerum suarum vident x i. tabulæ. 3. Tusc. 19. a. Id est, rerum administrationem habere.
Vna iusta illa rogatione sua vir bonus dominum se in meis bonis esse voluisset. pro Domo sua, 83. a
Dominum ferre non potuimus: conseruo seruimus. 12. familiarium, 7
Ita cogimur dissensione sapientum dominum nostrum ignorare. 4. Academ. 228. a

Nam si ipse seruire poterat, nobis dominum cur imponeretur? 13. Philip. 356. a
Dominum sempiternum imposuistis in ceruicibus nostris, quem dies & noctes timeremus. de Nat. d. 1. 39
O domus antiqua, heu quàm dispari dominaris domino! Offic. 1. 196. a
Bene Sophocles quum ex eo quidam iam confecto ætate quereretur, vtereturne rebus Venereis, Dii meliora, inquit: libenter verò istinc tanquam à domino agresti & furioso profugi. de Senect. 43. a
Domini concionum. pro Sest. 109
Domini & magistri in auctionibus constituuntur. pro Quint. 28
Canum verò tam fida custodia, tamque amans dominorum adulatio. 2. de Nat. d. 236. a
Dominorum commutationes. 12. ad Att. 45
In discordia dominorum, domus beata esse non potest. 1. de Finib. 90. a
In omni dominorum mutatione. 12. ad Att. 22
Naues dominis restituere. 12. fam. 36. in epist. Lentuli.
Sit igitur hoc iam à principio persuasum ciuibus, dominos esse omnium rerum ac moderatores deos. 2. de Leg. 25. a
Liberatos enim se per eum dicunt grauissimis dominis terrore sempiterno, &c. Tusc. 158. b
Domina.
Sit sanè fors domina campi. in Pis. 80. b
Et in ea lamina scriptum, Domina honoris. de Leg. 182. b
Cupiditas honoris, quàm est imperiosa domina. Parad. 50. in Pison. 2. a
Vna quædam virtus, omnium domina & regina virtutum. 3. Offic. 36. a
Fortuna domina rerum humanarum. pro Mar. 132. b
Domina rerum, eloquendi vis. 2. de Nat. d. 112
Dominæ rerum omnium virtutes. 2. de Finib. 63. a
Voluptates blandissimæ dominæ. Offic. 40. b
Dominor.
O domus antiqua, heu quàm dispari dominaris domino! 1. Offic. 196. a
Casus & natura in bonis dominatur. Seru. Sulpitius Curioni, lib. 4. 12. a
Fortuna in Repub. dominatur. Q. fratri, lib. 1. 1. 6. a
Vbi libido dominatur, innocentix leue præsidium est. Orator, 218. b
Denique nimia ista quæ dominatur in ciuitate potentia, in hoc solo genere quiescit. pro Cecin. 52. a
Vfus dicendi in omni pacata & libera ciuitate dominatur. 2. de Orat. 19. a
Ita enim senectus honesta est, si se ipsa defendit, si ius suum retinet, si nemini micipata est, si vsque ad extremum spiritum dominatur in suos. de Senect. 33. a
Dominatus est enim (inquit) Alexandria, imò verò in superbissimo dominatu fuit. pro Rab. Posth. 24. a
Hæc vna res in omni libero populo, maximeque in pacatis tranquillisque ciuitatibus præcipue semper floruit, semperque dominata est. 1. de Orat. 16. a. De eloquentia.
Atque hæc in oratore dominabuntur. Orat. 204. b
Dominari & potiri rerum. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 117
Dominari in iudiciis. in Verr. 58. b
Cleanthes qui quasi maiorum est gentium Stoicus, Zenonis auditor, solem dominari & rerum potiri putat. 4. Academ. 228. a
Dominans.
Vetat enim dominans ille in nobis deus iniussu hinc nos suo demigrare. 1. Tusc. 116. a
Vt nos adolescentibus contra L. Syllæ dominantis opes fecimus. Offic. 43. b
Vt etiam bestix fame dominante plerumque ad eum locum, vbi pastæ aliquando sint, reuertantur. pro Cluent. 53. a
Dominante homine furioso. pro Mil. 116. b
Maximas verò virtutes iacere omnes necesse est, voluptate dominante. 2. de Finib. 185. a
Libidine dominante non est temperantiæ locus. de Senectute, 36. a

Dominatus.
Potestas & dominatus. 2. de Nat. d. 43. a
Quid quum cupiditatis dominatus excessit, & alius est dominus exortus ex conscientia peccatorum timor in Parad. 51
Terrenorum commodorum omnis est in homine dominatus. 2. de Nat. deor. 228. a
Dominatus possessio. 10. fam. 59
Animaduerti P. C. & C. Cassio verò sententia mea dominatum & principatum dicari. 11. Philip. 315. a
Iudex verò quantum habet dominatum, quo timore nocentes afficit in Parad. 51. a
Occupare dominatum alicuius. Tusc. 239. b
Potestate dominatque dignissimum. de Natura deorum, 2. 22
Quum autem assumpta ratio est, tanto in dominatu locatur, vt omnia illa prima naturæ, huius tutelæ subiciantur. 4. de Finib. 64. a
In dominatu seruitus fit, in seruitute dominatus. pro Deiotaro, 149. b
Nouo dominatu pulsus esse. pro Domo sua, 53. a
Dominatu regio Respub. liberata. 4. Tusc. 1
Cum autem dominatu vnus omnia tenerentur. Offic. 2. 3
Quæ erat vrbis in Thessalia tum admodum nobilis, ab Alexandro autem tyranno, crudeli dominatu tenebatur. 1. de Diuinat. 94. a
Nam quum quidam ex eius assentatoribus Damocles commemoraret in sermone copias eius, opes, maiestatem, dominatus, &c. 5. Tusc. 85. a
Dominator.
Dominator rerum deus. 2. de Nat. deor. 6. a
Dominatrix.
Cæca ac temeraria dominatrix animi cupiditas. 1. de Inuentione, 3. a
Dominatio.
Dominatio, regnumque iudiciorum. 2. Verr. 22. a
Temperantia, est rationis in libidinem, atque in alios non rectos impetus animi firma & moderata dominatio. 2. de Inuent. 243. a
Dominatio quæ sita ab vtroque est. ad Att. 125. b
Dominatio Reip. ad Octa. 42
Diurnitas victoriæ ac dominationis. Att. lib. 7. 140. 2. a
Nouam dominationem sibi comparare. 1. de Leg. Agr. 12. a
Dominationem expectant, rerum potiri volunt. in Ver. 108. b
Nemo est tam stultus, qui non intelligat, si dormierimus hoc tempore, non modò crudelem, superbamque dominationem nobis, sed ignominiosam etiam & flagitiosam esse ferendam. 3. Philip. 148. a
Non sunt omnia commutenda fortunæ, ne magnam nimis in nos habeat dominationem. ad Heren. lib. 4. 174
Qua impudentia putatis eum in dominatione fuisse, qui in fuga tam improbus sit? 5. Verr. 132. a. 3. de Finib. 114. a. 2. Verr. 22. a
Idem fecero, quod in Cinnæ dominatione & Marii tyrannide Philippus. ad Att. 110. b
Vita sub dominatione misera est. Pollio Cicer. lib. 10. 31. 9. a
Donatio, Vide Donum.
Donec.
Ad properationem meam quiddam interest, non te expectare, donec ad locum venias. epist. 67. b
Donum.
Donum haud satis castum deo ebur ex inani corpore extractum. 2. de Leg. 43
Donum diuinum rationis & consilii. 3. de Nat. d. 109. a
Afferre Reipub. donum. 1. Philip. 23. a
Donum ne capiunto, neve danto, neve peteda, neve gerenda, neve gesta potestate. 3. de Leg. 11
Donum facere. 7. in Verr. 144
Quare suo iure noster ille Ennius sanctos appellat poetas: quòd quasi deorum aliquo dono atque munere cõmendati nobis esse videantur. pro Arch. 14. a
Quæ sunt quasi dona fortunæ. de Amicit. 50. Tusc. quæst. lib. 5. 16

Hæc quidē inferi & donari ab arte non possunt: omnia sunt enim illa dona naturæ. 1. de Orat. 5. a
Nuptialia dona. pro Cluent. 20. a
Dona diuinissima habent, & formæ ab vno pictore vno absolutæ die. Itēque cætera huius exempli dona sunt. hæc illi placent. 2. de Leg. 44
Tantum donis datis, muneribusque perferat, vt, &c. pro Cluent. 52. a
Donis placare deorum iram impius ne audeo. 2. de Leg. 24
Donis impii placare ne audeant deos. 2. de Leg. 40
M. Cincius legem de donis & muneribus tulit. de Orat. 135. b
Dono.
Minuebat veſtigialia, donabat ciuitates ex commentario. ad Quint. frat. 319. b
Non pauca suis adiutoribus largē effusēque donabat. pro Rosc. Amer. 14. a
Qui Rubrium corona & phaleris & torque donasti. in Verrem, 190. b
Mihi Populus Rom. vniuersus illa in concione non vnus diei gratulationem, sed æternitatem, immortalitatēque donauit. in Pison. 4. a
Itaque eum Tarentini ciuitate, cæterisque præmiis donauerunt. pro Arch. 186. b
Vtinam tibi istam mentem dii immortales donarent. 1. in Catil. 16. a
Sylla quum Gallos & Hispanos ciuitate donasset. pro Arch. 18. a
Nisi fortē dubium est, quin hominibus hæc omnia natura donauerit. de Nat. d. 58. b
Donare aliquem annulo aureo. in Verr. 114. b
Donare Reip. suas inimicitias. 5. fam. 11. Id est, amore Reip. desinere inimicos odisse.
Munera donare alicui. 5. Tusc. 130. a
Donare aliquem præmiis. pro Rosc. Amer. 64. a
Donare vacatione. 2. de Nat. d. 9. a
Itaque credo, si cuius Romanus Archias legibus non esset, vt ab aliquo Imperatore ciuitate donaretur, perficere non potuit. pro Arch. 12. a
Vir nemo bonus ab improbo donari se vult. de Leg. 178. b
Aduocare concionem donandi causa. in Verr. 190. b
Donatus.
Homo quasi diuino munere donatus Reipublicæ. de Arusp. resp. 5. a
Cauda pauoni à natura donata est ad ornatum. de Finibus, 94. b
Neque Dyrhachini inficiantur, sed sibi donatum æs alienum à Cæsare dicunt. Brut. 6. 4. a
Alia videntur à natura propter eorum vsum tantum esse donata. de Finib. 94. b
Donatio.
Quos non bonorum donatio, non agrorum assignatio, non illa infinita Pompeii hasta satiauit. 4. Philip. 158. a
Vt corona aurea donaretur: eaque donatio fieret in theatro, populo conuocato. in Orat. 151. a. 6. Ver. 30. a. Luceio, lib. 5. 12. 31. a. de Opt. gen. Orat. 151. a
Donatio sine acceptione intelligi non potest. Top. 19
In donatione, hoc iudem secus interpretantur: & quod patetfam. in eius donatione, qui in ipsius potestate esset, approbavit, ratum est: quod eo inscio factum est, si id is non approbat, ratum non est. 2. de Legibus, 48
Doris.
Doris Locrensis. 5. Tusc. 83. a. vxor Dionysii Syracusani.
Dormio.
Capius (opinor) olim, Non omnibus dormio: Sic ego, Non omnibus, mi Galle, seruiuo. ad Fabium Gallum, lib. 7. familiarium, 44
Dormis interea. 12. ad Att. 2
Si dormis, expergiscere: si stas, ingredere. 2. ad Att. 60
Puella eius mane primum dormit ad horas treis. ad Atticum, 67. b
Dormitis, nec hæc adhuc mihi videmini intelligere. 8. fam. 49. in epist. Cælii.
Arctē & grauter dormire. de Diuin. 93. b

Ex lassitudine arctius dormire. 2. de Inuent. 131. a
Contrahi autem animum Zeno, & quasi labi putat, atque concidere, & ipsum esse dormire. 2. de Diuin. 178. a
Dormitum me conferam. 9. fam. 61
Proficisci ad dormiendum. 2. de Diuin. 179. a
Dormiens.
Nec tam multum dormiens vilo somnio tum admonitus, tantis præfertim de rebus. 2. de Diuinat. 209. a
Dormientis animus imbecillus & remissus. de Diuin. 137. b
Dormientis corpus iacet vt mortui: viget autem & viuit animus. Diuin. lib. 1. 58
Non vt te dormientem excitasse, sed potius vt currentem incitasse videatur. 1. ad Quint. frat. 34
Si dormientes ea agerent, quæ somniarent, alligandi essent omnes qui cubitum irent. de Diuin. 133. b
Aut si etiam dormientes aliquid animo videre videamur. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 116
Dormientium & vigilantium non eandem esse vim, neque integritatem, nec mente, nec sensu. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 49
Dormito.
Ad lucem denique arctē & grauter dormire cœpisse. 1. de Diuin. 104. a
Dormitans.
Cœnato mihi, etiam dormitanti pridie Calend. Maias epistola est illa reddita, in qua de agro Campano scribis. Artico, lib. 2. 31. 1. a
Et istam oscitantem dormitatemque sapientiam, Scæuolarum & reliquorum beatorum otio cōcedamus. 2. de Oratore, 79
Dorotheus.
Dorotheus Thermitanus, Agathini gener. 4. in Verr. 62
Dorylaus.
Dorylaus, legatus Deiotari regis ad Cæsarem. pro Deiot. 29
Dorylenses, populi. pro Flac. 154. b
Dorylensium legati in L. Flaccum. pro Flacco, 30
Doryphorus.
Doryphori statua. Orat. 4
De horum laudibus tibi prorsus assentior: sed tamen non isto modo, vt Polycleti Doryphorum sibi Lysippus aiebat: sic tu suasionem legis Seruiliæ tibi magistram fuisse. Brut. 164. a
Dos.
Quæcunque sine hoc authore est dicta dos, nulla est. pro Flacco, 67. a
Quintus torquetur debitione dotis. 14. ad Att. 21
Doti, inquit, Valeria pecuniam omnem suam dixerat. pro Flacco, 67. a
Ipse filia nubili dotem conficere non potest. pro Quint. 18. b
Dotem dicere. pro Cecin. 53
His, quasi præter dotem quam in ciuilibus malis acceperant, agrum Campanum est largitus Antonius. 11. Philippicarum, 298. a
Cuius artem quum indotatam esse, atque incomitatam & incomptam videres, verborum eam dote locupletasti & ornasti. 1. de Orat. 120. a
Clisthenes lunoni Samiæ filiarum dotes credidit. de Legibus, 178. b
Dotalis.
Dotale matrimonium. ad Octa. 48
Mercedes dotalium prædiorum. ad Att. 15. 39
Dotatus.
Villa quod introducatur dotata Aquilia. ad Atticum, lib. 14. 309. 2. a
ἡ δὲ τῆς δόξης. 7. ad Att. 45
Drachma.
Dixit publicè datum drachmarum e c. & sex milia. pro Flacco, 153. b
Quibus diuitias pollicentur, ab his drachmas ipsi petunt. 1. de Diuinat. 216. a. Caninio, lib. 2. 16. 7. a
Draco.
Draco is quem mater Olympias alebat. 2. de Diuinat. 104. a. & 36. b
Iste quotidie per forum medium, tanquam iubatus draco

serpit, &c. ad Herennium, 4. 229. a
Anis non reddet, qui domini patrimonium circumplexus, quasi thesaurum draco, &c. 13. Philip. 351
Vidimus immani specie, tortuque draconem
Terribilem. 2. de Diuin. 49
Druidæ, siue Druides.
Siquidem (inquit) & in Gallia Druidæ sunt, è quibus ipse Diuitiacum Heduum cognoui, qui & naturæ rationem, quam Physiologiam Græci appellat, notam esse sibi proferebatur: &c. 1. de Diuin. 78
Drusus.
Drusus domi suæ interfectus. 3. de Nat. d. 60
Drusus Tribunus pleb. causam principum contra Philippum consulem tutatus est. 1. de Orat. 13
Drusi colluuiio. in Vati. 17
Drusum ferro sustulit Q. Varius. 3. de Nat. d. 61
M. Drusus, Catonis Vticensis auunculus, domi suæ occisus. pro Milon. 12
M. Drusus Trib. pleb. pontifex. pro Domo sua, 92
M. Drusi leges contra legem Cæciliam & Didiam latæ. pro Domo sua, 33
C. autem Drusi domum compleri consultiis solitam accepimus, cum, quorum res esset, sua ipsi non videbant, cæcum adhibebant ducem. Tusc. q. lib. 5. 80
Tuus, o Druse, sanguis domesticos parietes & vultum parentis aspersit. 4. ad Heren. 179
Dua.
Video sepulchra dua duorum corporum. in Orat. 88. apud veteres, pro duo.
Dubie, Dubitanter, Dubitatio, Dubito, Vide Dubius.
Dubius.
Dubia fortuna. 3. Verr. 26. a
Opinio dubia. pro Domo sua, 9. a
Res minimè dubia. pro Flacco, 39. a
Hanc in opinionem discessi, vt mihi tua salus dubia non esset. ad Ligarium, lib. 6. 14. 6. a
Dubium causæ genus. 1. ad Heren. 4
Dubium est, æquanam fieri possit accessio. de Finib. 121. b
Ridiculum est, quod est dubium, id relinquere incertum, quod nemini dubium potest esse, iudicare. pro Muren. 140. b
Dubium nemini est quin, &c. 4. Verr. 19. a
Si dubium tibi est, posse te illius regno potiri, non est conandum: si exploratum, non est cunctandum. epist. 7. b
Dubium est vobis de hoc, & Persuasissimum est, contraria. 11. famil. 15. in epist. D. Bruti.
De hac re mihi dubium non est. ad Att. 173. b
Non dubium est id quidem, quin definitio, &c. Part. 133. b
Non dubium est, quin si in re ipsa nihil, &c. 4. de Fin. 93. a
Non est dubium, quin si quis hoc animaduertit, id possit notare. de Orat. 111. b
Cognoui autem id, quod mihi dubium non fuit. epist. 58. b
De Pompeii exitu mihi dubium nunquam fuit. Attic. lib. 11. 214. 6. a
An in coacta multitudine, an in armis, in telis, &c. dubium vobis fuit? pro Cecin. 290. b
Tantum sat est intelligi id fumere istos pro certo, quod dubium controuersumque sit. 2. de Diuinat. 156. a
Cum nobis non dubium esset, quin Brundisium contenderemus. ad Att. 127. b
Quæ res est, quæ cuiusquam animum in hac causa dubium facere possit? pro lege Manil. 18
Prorsus ex his literis non videbatur esse dubium. ad Atticum, 219. b
Tum ille confirmabat, ita se rem habere, nec dubium esse posse. de Orat. 105. b
Et nunc credo esse dubium, quin tu id commissurus non fueris, &c. 7. Verr. 62. a
Rem minimè dubiam, argumentando dubiam facis. de Natura deor. 61. b
Alii non veniunt in dubium de voluntate. ad Att. 179. b
Tua fama & gnata vita in dubium veniet. Attico, lib. 16. 343. 5. a

Non eò dico, quò mihi veniat in dubium tua fides. pro Quintio, 1. b
De ciuitate in dubium venire. pro Cecin. 13
Res in dubium venire non potest. pro Quint. 12. b
Acta Cæsaris in dubium ventura videntur. 16. ad Att. 49
Vocare aliquid in dubium. de Inuent. 72. b
In generum causis atque naturis omnia sita esse, quæ in dubium vocarentur. 2. de Orat. 79. a
Omnia in dubium incertumque reuocari. pro Cecin. 289. b
Cohortes quas dubio animo habeo. 8. ad Attic. 44. in epist. Cn. Pompeii.
Ne plura de re minimè loquar dubia. de Arusp. 248. b
Res erat non in opinione dubia, sed in præsentia, atque ante oculos proposito periculo. pro Domo sua, 215. b
Vti in re non dubia, testibus non necessariis. Offic. 36. b
Heluetii sine dubio sunt in armis. ad Att. 17. b
Et herclè sine dubio erit ignominia. epist. 29. b
Sine dubio res à Lentulo remota videtur esse. ad Quintum fratrem, a
Et Chrysippus tibi acutè dicere videbatur, homo sine dubio versutus & callidus. de Nat. d. 64. b
Dubiæ res. 8. fam. 46. in epist. Cælii.
Vtrum igitur tandem perspicuisne dubia aperiuntur, an dubiis perspicua tolluntur? 4. de Fimb. 9. a
Eorum igitur quæ constant, exempla ponemus: horum quæ dubia sunt, rationes afferemus. 1. de Inuent. 82. a
Vidēne igitur quæ dubia sint, ea sumi pro certis atque concessis? 2. de Diuinat. 157. a
Hæc autem omnia quæ tractarentur ab Oratoribus, dubia esse & incerta. 1. de Orat. 45. a
Dubia tempora. 7. in Verr. 1. & 3. Id est, periculosa.
Tempora Reipub. dubia. pro Fonteio, 17. a
Hæc autem habere dubia, abhorrere à sapientia est. Academicarum, 8. b
Et si vna fefellerit similitudo, dubia omnia reddiderit. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 76
Respicite Iudices hominum fortunas, respicite dubios variisque casus. pro Cluent. 45. a
Dubiis rebus, & rebus desperatis. 5. fam. 64
Quem dubiis rebus lædere noluit. Att. lib. 10. 201. 3. a
Dubie.
Potest accidere, vt aliquod signum dubiè datum, pro certo sit acceptum. 1. de Diuinat. 202. a
Dubiè nuntiare. 15. fam. 1
Dubito.
Te hominem amicissimum, & aliquot annis minorem natu non dubito monere. 4. Acad. 111. a
Dubito quid agam de illis. 7. ad Attic. 44. Id est, quid agere debeam.
Non dubito, quid nobis agendum putes. Att. 154. b
Non dubito, quid præsentis sentiant. epist. 248. b
Non dubito quin multos, si fieri posset, C. Cæsar ab inferis excitaret. pro Marc. 133. b
Non dubito quin vobis stitiffecerim Iudices. 5. Verrin. 22. a. & 4. 108. a. & 3. 31. a
Non dubito quin mirere, qui tecum de eadem re sapius agam. Att. 264. b
Cornelius etiam de iudicando dubitat. pro Syl. 39. a
Quod qui dubitat, haud sanè intelligo, &c. de Natura deorum, 2. 3
Iste non dubitat iubere nomen deferri. 6. Verr. 36. a
Dionysius non dubitat, quin ei crederemus. Att. 90. b
Quod si acciderit, non dubitat quin breui Troia sit peritura. de Senect. 28. a
Itaque homo mitissimus non dubitat P. Lentulum æternis vinculis mandare. in Catil. 120. b
Quid dubitamus igitur affirmare? Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 47. vt Græci πῶς ἀποδύσει
Ne vinolenti quidem quæ faciunt, eadem approbatione faciunt qua sobrii: dubitant, hæsitant, reuocat se interdum, &c. 4. Acad. 96. a
Nam de tua erga me voluntate non dubitant. Apuleio, lib. 13. 46. 3. a

Non dubitavit dicere illa quæ verbis persequutus est Ennius, Quò vobis mentes, &c. de Senect. 15. a
 Macinus in Senatum introire non dubitavit. de Orat. 100. b
 Tum verò dubitabit quid sit extremum. 4. Acad. 47. a
 Dubita, si potes, quin ille, &c. 10. ad Att. 36
 Illud caue dubites quod ego, &c. epist. 76. b
 Dubitemus, aut vereamur de te. 11. fam. 3. in epist. M. Bruti & Cassii.
 Non dubitares, quin, &c. de Nat. d. 1. 17
 Tamen vsque eò timui, nequis de mea fide atque integritate dubitaret, donec ad reiciendos iudices venimus. a
 Nemo de diuina ratione dubitaret. de Nat. d. 46. b
 Infinitè dubitare, vtrum sit vtilius propter multos improbos vni parcere, an, &c. 5. Verr. 179. a
 Potes de damnatione dubitare? 7. Verr. 60. a
 Nec verò de hoc quisquam dubitare possit, nisi idem, &c. Tusc. 163. b
 Tum ille fidenter sanè nihil tam verens, quàm ne dubitare de aliqua re videretur. de Nat. d. 5. b
 Dubitare de alicuius voluntate. de Pet. Conf. 2. 4
 Nec dubitare illum in omni sermone appellare sapientem. de Amic. 1. a
 Hoc non turpe est dubitare philosophos, quod ne rustici quidem dubitent? 3. Offic. 102. a
 Dubitare non debes quin velis. 13. fam. 7
 De Rutilia, quoniam videris dubitare, scribes ad me, cum scies: sed quamprimum, &c. 12. ad Att. 28
 Sed vtrum fronte an mente, dubitatur. Att. lib. 4. 84. 7. a
 Non de armis dubitatur, sed de verbis quæritur. pro Cecina, 292. b
 Præsertim aliorum autoritate confirmatum dubitabitur? 4. Verr. 76. a
 Nec id quidem dubitari poterat. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 12
 Vestra in dubitando iudicatio. pro Cecin. 285. b
 Arbitror eum non dubitatum, quin cum suo periculo salutem patriæ afferat. pro Mil. 113. b
 Dubitans.
 Nihil affirmando quarum omnia, dubitans, plerunque mihi ipse diffidens. de Diuin. 110. b
 Identidem se ipse reuocando dubitans, timens, hæsitans, omnia aliter ac vos in monumentis habetis, & pronuntiarit, & fecerit. pro Domo sua, 108. a
 Hoc non dubitans confirmare possum. 5. fam. 45. Id est, certo confirmare.
 Dubitanti mihi quid me facere par sit, permagnum pondus affert benevolentia erga illum. 9. ad Att. 31
 Dubitantem magis quàm fidentem suis rebus. 10. ad Atticum, 10
 Dubitatio.
 Hic tum iniectus est hominibus scrupulus & quædam dubitatio, quidnam esset actum. pro Cluent. 60. a
 Dubitatio belli. 5. Philipp. 186
 Si quando dubitatio accidit, quale sit id de quo consyderetur. Offic. 55. b
 Dubitatio de re aliqua. 1. Acad. 26. a
 Cum pœnam ne dubitatio quidem effugere potuisset. de Nat. d. 14. b
 Iuris dubitatio me tardiolem facit ad iudicandum. pro Cecin. 286. b
 Dubitatio nulla in re erat. 5. de Finib. 115. a
 Dubitatio Socratica de omnibus rebus. Aca. q. ed. 2. lib. 1. 13. Græci è φουβία vocant.
 Nec in causa vlla dubitatio esse potest. pro Cluent. 21. b
 Qui timor: quæ dubitatio: quanta hæsitatio, tractusque verborum? 2. de Orat. 111. a
 Dubitatio, exornationis species. 4. ad Heren. 191
 Dubitatio, figura in dicendo. 3. de Orat. 113
 Hic locus nihil habet dubitationis, quin, &c. 2. Offic. 23. a
 Ad dubitationem tollendam magnum pondus accessit. 11. fam. 51
 Dubitationem affert quin, &c. 2. de Nat. d. 119
 Sic enim intellexi, nihil aliud esse quod dubitationem afferet ei, penes quæ est potestas, nisi quòd vereretur, ne, &c.

Marcel. lib. 4. 7. 9. a
 Ad ea eligenda, quæ dubitationem afferunt, adhibere homines vsu peritos. Offic. 29. b
 Quod quanquam dubitationem non habet, &c. tamen, &c. 5. de Finib. 47. a
 Dubitationem nullam habet res. 10. fam. 37. in epist. Planci. De quo alterum potest habere dubitationem, an, &c. Officiorum, 54. b
 Itinerum meorum ratio te nonnullam in dubitationem videtur adducere. Appio, lib. 3. 5. 7. a
 Nullam enim dubitationem apud me reliquisti, quantum me amares. ad Trebonium, lib. 15. 21. 7. a
 Dubitationem omnem alicui tollere. Att. lib. 12. 236. 4. a
 In ea obscuritate & dubitatione omnium, Canutio placuit pronuntiare. pro Clu. 58. a
 Sine dubitatione vlla abiecti consilium profectiois. 16. ad Atticum, 19
 Sine dubitatione accipere excusationem. ad Tiron. lib. 16. 27
 Sine vlla dubitatione aut retractatione conficere. 13. ad Atticum, 31
 Illi sine dubitatione damnati esse videantur. in Cat. 119. b
 Sine vlla dubitatione defendere quod non satis exploratè perceptum sit, sapientis grauitate atque constantia indignum. de Nat. d. 1. 1
 Aliquis sine vlla dubitatione deterrimus. de Arusp. 257. b
 Sine vlla dubitatione summo studio faciam. 14. ad Att. 26
 Primum explicabo, &c. si id facere verè, & sine cuiusquam dubitatione poterò, &c. de Arusp. 245. b
 Consules probauerunt causas sine vlla dubitatione. ad Atticum, 262. b
 Pro his omnibus sine vlla dubitatione respondeo. de Oratore, 160. b

Dubitanter.

De me quidem non dubitanter, quin omnia de meo consilio & vos fecissetis, & Canutius faceret. 12. familiar. 6. ad Octa. 41
 Non dubitater adire pericula. 10. fam. 67. in epist. Pollionis. Verecundè & dubitanter recipere. de Clar. Orat. 43. a

Ducenti.

Sanè frequentes fuimus omnino ad ducentos. ad Quint. fr. lib. 2. 5. 1. a

Ducenties.

Ego enim amplius hinc ducenties acceptum hæreditatibus retuli. 2. Philip. 58. a

Duco.

Quarum alteram duco è Casare ipso, alteram, &c. epist. 83. b
 Neque te tui piget homo leuissime, quum ea culpas, quæ in historis gloriæ mihi ducis: in Sallust. 4. a
 Accedit etiam, quòd ducit familiam, &c. 7. fam. 14
 Et tamen cum ita viuuit, neminem præ se ducit hominem. ad Heren. 30. b
 Ita me ad credendum tua ducit oratio. 2. Tusc. 73. a
 Nec verò ille ducit me. 8. ad Atticum, 59. Id est, Non pendeo ab illo.
 Hanc autem nemo ducit rationem, sed omnia desyderantur ab eo tanquam nihil denegatum sit. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 5. 3. a
 Non vilius rationem sui comodi ducit. pro Sext. Rosc. 76. a
 Neque attendit eos ipsos, vnde hoc simile ducit, aliter facere. de Orat. 130. b
 Nam hoc quidem, si spiritum ducit, viuuit, &c. 1. de Inuentione, 99. a
 Lucemque qua fruimur, spiritumque quem ducimus, ab eo nobis dari atque impartiri videmus. pro R. Am. 78. a
 Aer, quem spiritu ducimus. de Nat. d. 2. 14. Id est, spirando haurimus.
 Quum vestros portus, atque eos portus, quibus vitam & spiritum ducitis, in prædonum potestate fuisse sciamus. pro lege Manil. 23. a
 Pulmones & cor extrinsecus spiritum ducunt. 2. de Natura deor. 204. a
 Quum æstu magno agmen ducebat, laborabat. 2. Tuf. 61. a
 Aquamque quam ii ducebant non longè à villa, bellè sanè

fluentem vidi. ad Quint. frat. lib. 3. 1
 Duxi meam rationem, quam tibi, &c. 8. ad Att. 37
 Vt sperem te mihi ignoscere, si ea non timuerim, quæ ne tu quidem vnquam timenda duxisti. Lentul. lib. 1. 6. 4. a
 Qui maximas copias duxit ad Troiam. 1. Tusc. 157. a
 Qua in legatione duxit exercitum, signa contulit. pro Muræna, 138. b
 P. Sestius duxit C. Albinii filiam. pro Sest. 4. b
 Vtrum enim in clarissimis est ciuibus Heraclides, quem iudicatum hic duxit Hermippus: pro Flacco, 35. a
 C. Nasennius Cretenfi bello, Metello imperatore, octauum principem duxit. ad Brut. 18
 Viri fortissimi, qui ordines duxerunt. 1. Philip. 14
 Ex quo etiam nomen hoc duxerat. 1. Acad. 58. a
 Vt mortem non ducerem in malis. Tusc. q. lib. 1. 101
 Ego si mei comodi rationem ducerem, te mecum esse maxime vellem. 7. fam. 31
 Dein quum ab ea sententia Pompeius valde abhorreret, suadere institui vt bellum duceret. ad Marium, lib. 7. 3. 6. a
 3. Offic. 104. & 7. fam. 9. Id est, produceret, seu protraheret. Lælius eò dictus est sapiens, non quòd intelligeret, quid suauissimum esset, sed quia parui id duceret. de Fin. 69. b
 Ne res duceret, fecimus, vt Hercules Antiaris in alium locum transferretur. ad Cæs. Iuniorum, lib. 1. a
 Hanc esse in te sapientiam existimant, vt omnia tua in te posita esse ducas, humanosque casus virtute inferiores esse putes. de Amic. 6. a
 Quò ducat me coniectura, habeo. 9. fam. 4
 A quo torius vitæ ducat exordium. de Finib. 128. b
 Nisi fortè id volumus armis efficere, vt fœnus quaternis centesimis ducant. Att. lib. 6. 28
 Contemplabatur aliquem è quo similitudinem duceret. in Orat. 5. a
 Nec in hoc ironiam duxeris esse. de Orat. 193. b
 Tunc quæro quam ob causam initium rerum ac legum suarum hinc duxerit, vt Pop. Rom. suffragio priuaretur. contra Rull. 69. b
 Ex qua affectione cæli primum spiritum duxerit. Diuinat. lib. 2. 77
 Ita viuunt, dum possunt, vt ducere animam de cælo non queant. in Orat. 57. a
 Ducere centesimas. 6. ad Att. 14
 Commendationem ineuntis ætatis ab impietate & scelere ducere. pro Deiot. 1. a
 Ducere cõiecturam ex similitudine aliqua, modò huc, modò illuc. Diuin. lib. 2. 111
 Ducere exercitum in Sabinos. in Catil. 36. a
 Ducere familiam. 5. Philipp. 186
 Ducere hostias. Diuin. lib. 1. 86
 Ducere omnia humana infra se. de Finib. lib. 3. 24
 Ducere in ratione. 5. in Verr. 96
 Ducere in vincula. in Catil. 20. a
 Nihil ducere in bonis præter virtutem. 3. de Finib. 15. a
 Ducere iudicium. pro Flacco, 64
 Ab eodem verbo sæpe ducere orationem. Orat. 109. b. Id est, incipere.
 Ducere os. Orat. 47
 Qui parietem sic per vestibulum sororis instituit ducere, sic, &c. pro Mil. 56
 Ducere principium ab aliquo vel ab aliqua re. in Verr. 31. b. de Nat. d. 37. b
 Diuitias, honores, opes contemnere, eaque quæ his contraria sunt, pro nihilo ducere. 5. Tusc. 45. Offic. 3. 30
 Tu ausus es pro nihilo præ tua præda tot res sanctissimas ducere? 4. Verr. 27. a
 Debere eum aiebat suam quoque rationem ducere, multa sibi opus esse, &c. 3. in Verr. 90. pro Quint. 30. pro Rosc. Amer. 76. & pro Sest. 17. 2. in Verr. 17
 Saffiam in matrimonium ducere. pro Cluent. 18. a
 Ducere se à loco aliquo. 10. famil. 70. in epist. Af. Pollionis. Ducere sortes. Diuin. lib. 1. 33
 Ducere spiritum otiosum. pro Arch. 22
 Quæ expectatio ita longa est, vt optandum sit vt possimus

ad id tempus Reipub. spiritum ducere. ad Plancum, lib. 10. 1. 3. a
 Ducere verbum aliquod in longius. de claris Orat. 150. a
 Quo studio Aristophanem putamus ætatem in literis duxisse? 5. de Finib. 45
 Nihil sanè mihi legisse videor: tantummodo coniectura ducor ad suspicandum. de claris Orat. 18. a
 Vel quòd is qui audit, aliò ducitur cogitatione. 3. de Or. 88. a
 Ex quibus coniectura quædam ducitur, si quemadmodum, &c. 2. de Inuent. 149. a
 Si quis despiciatui ducitur. pro Flac. 51
 Huic acerbissimum viuio videntique funus ducitur. pro Quintio, 29. a
 Et si quis earum statuarum honore ac gloria ducitur. 4. Verriarum, 101. a. Tusc. q. lib. 2. 41
 Qui eloquentiæ laude ducitur. in Orat. 62. a
 Ita credo, literis eorù Chryfogonus ducitur. pro S. Rosc. 38. b
 Aut ab eodem verbo ducitur sapius oratio. in Orat. 74. a
 Sors ducitur. quam obrem? nemo erat voluntarius laudator Prætore tuæ. 6. Verr. 126. a
 Omnes enim trahimur & ducimur ad cognitionis & scientiæ cupiditatem. 1. Offic. 28. a
 Quæ ducuntur à sensibus, & ab omni consuetudine. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 40
 Sic adolescentes senum præceptis gaudent, quibus ad virtutum studia ducuntur. Cat. 23
 Ita ex quatuor temporum mutationibus, omnium, quæ terra marique gignuntur, initia causæque ducuntur. 2. de Nat. deorum, 72. a
 Oracula æquatis sortibus ducuntur. 1. de Diuin. 33
 Qui in periculis cum laude & virtute versantur, spe posteritatis, fructuque ducuntur. pro Rab. 96. b
 Itaque anhelans ex imis pulmonibus præ cura spiritus ducatur. ad Heren. lib. 4. 200. a
 Omnino iam tempora (bellum enim ducetur) integram sibi causam referuant. Bruto, 18. 7. a. Id est, produceret.
 Nec verò dubito quin exitiosum bellum impendeat, cuius initium ducetur à fame. Att. lib. 9. 180. 4. a
 At nunc per me spoliati, nauæ à prædonibus abducta, ipsi in hostium numero locoque ducemini. 7. Verr. 97. a
 Secumque rapiunt, ad quemcunque ipsæ dolorem, cruciatumque ducuntur. Tusc. quæst. lib. 5. 59
 Ex facto autè ipso suspiciones ducuntur, si, &c. 2. de In. 147. a
 Ab iis rebus quemadmodum ducatur honestum, satis ferè diximus. Offic. 12. b
 At enim id ipsum habet aliquid diuini, quæ cuique hostia obtingat, tanquam in sortibus quæ cuique ducatur. 2. de Diuinat. 57. a
 Vt qui audient, ratione potius quàm autoritate ducantur. 4. Acad. 109. a
 Mulier, quæ in concubina locum duceretur. 1. de Orat. 90. b
 Deinde ita tempus duceretur, vt à M. Glabrione Prætore, & à magna parte horum iudicum, ad Prætorem alium, iudicetque alios veniremus. 3. Verr. 20. a
 Ad quem metum, si deorum monitis non duceremur, tamen ipsi nostro sensu coniecturæque raperemur. de Arusp. resp. 50
 Puto postquam tu es profectus, in creditorum causa, vt centesimæ perpetuo fœnore ducerentur. 5. ad Attic. 54. pro, subducerentur.
 Alii emendi aut vendendi quæstu & lucro ducerentur. 5. Tusc. lib. 13. a
 Sed ab iis partibus, quæ sunt honestatis, quemadmodum officia ducerentur, satis expositum videtur. Offic. 30. b
 Duci ab humili. Tusc. quæst. lib. 2. 4
 Duci ad mortem. Tusc. quæst. lib. 1. 90
 Duci auditione fabellarum. de Finib. lib. 5. 39
 Duci benevolentia. Offic. 2. 30
 Nec quenquam hoc errore duci oportet. Offic. 206. a
 Spe posteritatis fructuque duci. pro Rab. perduel. reo, 22. a
 Duci honestate. de Finib. lib. 5. 59
 Quum de foro in Capitolium currum flectere incipiunt, illos duci in carcerem iubent. 7. Verr. 62. a

Tanquam in gyrum rationis duci oporteret. Part. 118. b. Officiorum. 1. 127
 Duci ineptus ac fabulis. pro Cluent. 136. a
 C. Fuscium duci iussit petitoem, & c. 4. in Verr. 21. & 44
 Duci beneficiorum magnitudine. Offic. 2. 30
 Duci opinione. Tusc. quæst. lib. 2. 56
 Duci pretio ac mercede. Offic. 2. 29
 Pretio quæstusque duci. 1. Verr. 229
 Duci dignitatis præstantia. Offic. 2. 30
 Duci ratione potius, quam authoritate. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 56
 Duci & delectari re aliqua. 3. ad Q. frat. 22
 Duci splendore dignitatis. de Finib. lib. 5. 59
 Sorte duci. de Diuin. 87. b
 Duci studio alicuius rei. Tusc. quæst. lib. 2. 56
 In perpetuitate temporis vita beata duci solet. 2. de Fin. 138. a
 Hanc damnationem duci non oportet. in Verr. 229. b
 Legiones ex, quas audio duci, ad te perducantur. 12. fam. 45
 Officii rationem atque existimationis duci conuenit. pro Quintio. 9. b
 Quid, quum fictas tabulas, è quibus utilitas nulla duci potest, cum voluptate legimus? 5. de Finib. 94. a
 A lege ducendum est iuris exordium. 1. de Legib. 27. a
 Vti liberum spiritum ducendi nullam habeat potestatem. in Ant. 197. b
 Officii rationem in omni vita, non commodi, esse ducendam. pro Sest. 7. b
 A ducenda autem vxore sic abhorret, & c. Att. lib. 14. 309. 3. a
 In vxore ducenda, in liberis procreandis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 99
 Pericula mortis parui esse ducenda. pro Arch. 138. b
 Non suas secum mulierculas sunt in castra ducturi? in Cat. 109. b

Ducens.
 Infra se humana omnia ducens. 3. de Finib. 45. a
 Cohortes ex Piceno, Lentulo & Thermo ducentibus, cum Domitii exercitu iunctas esse. Att. 116. b

Ductus.
 Mihi, beneuolentia, credo, ductus, tribuebat omnia. de claris Orat. 99. a
 Est igitur ambulantis ad hunc modum sermo ille nobis institutus, & à tali quodam ductus exordio. 2. Tusc. 14. a
 Ductus odio properauit reum in iudiciu deducere. Att. lib. 1. 11. 4. a. 5. Tusc. 13. a
 Non re ductus es, sed opinione. pro Mur. 57
 Omnis ille sermo ductus est è percunctatione filii. de claris Orat. 184. b
 Hinc Pomponii ductus est sermo. de Clar. 166. b
 Excipiaturque animam eam quæ ducta sit spiritu, eandemque à pulmonibus respiret & reddat. 2. de Nat. deor. 204. a
 Contumacia à magnitudine animi ducta, non à superbia. Tusc. 163. b
 Vt non sine causa ex his memoriæ ducta sit disciplina. de Finib. 124. b
 Ducta laus ab humili venit ad summum. 2. Tusc. 7. a
 Huic spatio simili ductum latus extat vtrunque. in Arat. b
 Vnde hoc totum ductum & constat mendacium est. pro Rosc. Comædo, 28. a
 Ex quo amicitia nomen est ductum. de Nat. deor. 1. 85
 Ac video hanc primam ingressionem meam non ex oratoris disputationibus ductam, sed è media philosophia repetitam. Orat. 197. b
 Ex quo intelligi debet principium ductum esse à se diligendi. 3. de Finib. 26. a
 Mèque temporis non longinqua spe ductum esse molestè feram. Att. 44. b
 Quoniam confidens mala consuetudine loquendi in vitio ponitur, ductum verbum à confidendo. 3. Tusc. 13. a
 Vix ab intestinis ad iecur ductæ ac directæ. 2. de N. d. 207. a
 Magnam pecuniam cõfeceram, vt soluerent centesimis sexcennii ductis cum renouatione singulorum annorum. Attic. lib. 6. 6
 Sed centesimis ductis à proxima quidem syngrapha, nec perpetuis, sed renouatis quotannis numerabatur nummi. Att. lib. 6. 113. 11. a. Ductis, id est supputatis & imputatis.

Ductus.

Quemadmodum quis ambulet, sedeat, qui ductus oris, qui vultus, & c. 5. de Finib. 43
 Omnes vires ciuitatis se ad Pompeii ductum applicauerunt. 3. fam. 47
 Pompeius rem optimè ductu suo gessit. pro Pomp. 15. b
 Quique suo ductu & imperio cruento illo atque funesto, supplicia, & c. de Arusp. resp. 2. a
 Adde ductus aquarum, deriuationes fluminum. 2. Offic. 18
 Ductus verò aquarum, quos isti Nilos & Euripos vocant, quis non, quum hæc videat, irriserit? 2. de Legib. 1

Dux.
 Tanta autoritate dux. Att. lib. 7. 127. 7. a
 Dux rectè viuendi natura. de Amicit. 17. a
 Is est Artemidorus Pergamenus, qui in sua patria dux isti quondam & magister ad despoliandum Dianæ templum fuit. 5. Verr. 44. a
 Ad hostiam deligendam potest dux esse vis quædam sentiens. de Diuin. 105. b
 Induciomarus, dux Allobrogum. pro Font. 283. b
 Dux ἐστὶν ἡγεμῶν. 7. ad Att. 43
 Dux & signifer calamitoforum. pro Mur. 48. a
 Dux causæ. pro Planc. 61
 Dux & præfectus classis. 7. Verr. 71. a
 Sed tamen ille dux Græciæ, & c. de Senect. 83. b
 Imperator eorum castrorum, duxque hostium. in Cat. 98. b
 Dux impietatis. de Amicit. 40. a
 Mors claris viris & fœminis dux est in cælum. Tusc. 154. b
 Maior dux. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 3
 Sed tamen eorum omnium hic dux est atque princeps. de Arusp. resp. 257. b
 Huius autem rei tu idem dux es & comes. pro Marcel. 6. a
 Dux salutis. post red. in Senat. 20
 Dux sententiæ. 1. Phillip. 10
 Dux ac princeps in illa multitudine sicariorum. pro Rosc. Amer. 49. a
 Ducem quòd habet vis populi, interdum lenior est, quàm si nullu haberet. Dux enim suo periculo progredi cogitat, populi impetus periculi sui ratione non habet. 3. de Leg. 22
 Duce paratiorem nunquã improbi ciues habuerunt. 16. fa. 13
 Ad rem gerendam non superstitionem habeas, sed rationem ducem. 2. de Diuin. 116. a
 Nec fe comitem illius furoris, sed ducem præbuit. Læl. 35
 Deinde & Senatui, bonisque omnibus authorè, principem, ducem præbeas. Planc. lib. 10. 6. 7. a
 Ducem se huic animanti præbere. de Vniuers. 59
 Præbere aliquem ducem exercitui. pro Dom. 231. b
 Summum me ducem tuæ literæ reddiderunt: planè nesciebam te tam peritum esse rei militaris. epist. 142. b
 Naturam debemus ducem sequi. Offic. 56. b
 Quem authorem publici consilii, & regendæ ciuitatis ducem, & sententiæ atque eloquentiæ principem in Senatu, in populo, in causis publicis esse volumus. 3. de Orat. 36. a
 Pompeio duce tanti belli. pro Pomp. 10. b
 Planè hoc spectat Octavius, vt se duce bellum geratur. ad Attic. 257. b
 Magistra & duce natura. 1. de Finib. 107. a
 Belli duces præstantissimi. de Orat. 85. b
 Statuissimq; eos solum nominare, qui causæ nostræ duces, & quasi signiferi fuissent. pro Planc. 61. a
 An ingenium? quum etiam ipse casus euentusque rerum non duces, sed comites eius consiliorum fuerint. pro Cornelio Balbo, a
 Duces hostium. in Verr. 78. b
 Improvidi & negligentes duces. Att. lib. 7. 138. 2. a
 Qui ipsi fuerint impietatis duces. Lælius. 40
 Duces latronum notissimi. 10. famil. 29
 An vestri Prætores, vestri duces, vestri imperatores? pro Flacco, 21. a
 Diis immortalibus ducibus hanc voluntatem suscepi. in Catil. 155. b
 Cui populo duces Lætidios, Lollios, Sergios præfeceras. pro Domo sua, 69. a

Cum duobus ducibus de imperio in Italia decertatum est, Pyrrho & Annibale. de Amicit. 101. b
 Videte ne vtilius vobis & honestius sit illis ducibus errare, quàm hoc magistro erudiri. pro Corn. Balbo, 52. a

Ductor.
 Quoties non modò ductores nostri, sed vniuersi etiam exercitus, ad non dubiam mortem concurrerunt? 1. Tusc. 73. Id est, duces exercitus, ἡγεμῶνες, στρατηγῶνες.

Dudum.
 Vt dudum de Læliorum & Mutioru familiis audiebamus. de Claris Orat. 136. a
 Dudum enim circumrodo, quod deuorandum est. ad Attic. lib. 4. 74. 1. a
 Dixi dudum materiam aliam esse ioci, aliam seueritatis. 2. de Orat. 146. a
 Ratio, quam dudum diximus. de Fat. 148. b
 Quæ dudum ad me, & quæ etiã antè bis ad Tulliam de me scripsisti, ea sentio esse vera. Att. lib. 11. 230. 1. a
 Vt dudum ad Demosthenem & Hyperidem, sic nunc ad Antonium Crassiumque peruenimus. de Claris Orat. 71. a
 Id erat quondam quasi necesse: nunc quoquo modo se res habet, non est item quàm dudum. ad Att. 227. b

Duellius.
 Nam vt duellum, bellum, & dux bis, sic Duellium eum, qui Pænos classe deuicit, Bellium nominauerunt, quum superiores semper appellati essent Duellii. in Orat. 85

Duellum.
 Duellum grauius discordiæ ciuium. 3. de Leg. 8
 Duelli instrumenta, non fani æs atque ferrum. 2. de Leg. 43
 Quique agent rem duelli, quique popularem, auspicium præmonento. 2. de Legib. 18
 Duella iustè gerunto. 3. de Legib. 9

Duillius.
 Duillius primo Punico bello. 2. de Nat. deor. 124

Dulcis.
 Dulcis amor. 2. famil. 1
 Dulcis lenitate sum. 5. ad Att. 20
 Vt sim dulcis mihi. 3. fam. 29
 Dulcis non multò secus est patria ea quæ genuit, quàm quæ excepit. 2. de Leg. 5
 Demetrius Phalereus Orator parum vehemens, dulcis tamen, vt Theophrasti discipuli possis agnoscere. Offic. 1. 5
 Quòd tu ipse tam amandus es, tamque dulcis, & c. 9. famil. 31. Id est, suauis & iucundus.
 Oratione Lælii nihil est dulcius. de Clar. b
 Nihil potuit, mihi quidem vt visum est, dulcius, idque, cum verbis, tum etiam animo ac vultu. 5. ad Att. 2
 Omne enim animal sensus habet: sentit igitur & calida & frigida & dulcia & amara. 3. de Nat. deor. 42. a
 Longiori epistola, superiorique respondi: nunc breuiori, propiorique quid respondeam, nisi eam fuisse dulcissimam? Attic. lib. 15. 327. 3. a
 Nihil inquam in isto: Brutum amasti dulcissime Attice. ad Atticum, 91. b
 Nostra autem causa, quæ optime & dulcissime frater incidit in Tribunitiam potestatem, nihil habuit cõtentionis cum Tribunatu. 3. de Legib. 36. a

Dulciculus.
 Demus scutellam dulciculae potionis, aliquid videamus & cibi. 3. Tusc. 79. a

Dulcedo.
 Hunc auium dulcedo ducit ad auium. 4. ad Heren. 177. a
 Dulcedo corporis. de Finib. lib. 3. 1
 Dulcedo iracundiæ. 1. ad Q. frat. 40
 Nã & odor vrbanitatis, & mollitudo humanitatis, & murmur maris, & dulcedo orationis, sunt ducta à cæteris sensibus. 3. de Orat. 88. a
 Si liberum conceptam dulcedinem animo inclusam continetis. Antequam. 192. b
 Ac vestri miserebor, quibus nec ætas, neque honores, neque virtus aliena dulcedinem viuendi minuere poterit. ad Brut. 49. in epist. Bruti.
 Itaque in victoria hominis necessarii, neque honoris, neque

pecuniæ dulcedine sum captus. Matus Cicero, li. 11. 47
 Quæ natura bona sunt, quia dulcedine voluptatis & scabie carent, non cernimus satis. de Legib. 165. b
 Milites dulcedine quadam gloriæ commoti, magno illud clamore approbauerunt. pro Arch. 18
 Dulcedine, corruptelæque mores deprauati. 2. de Legib. 62. a
 Mouet maxima dulcedine sensum voluptas. 2. de Finib. 65. a
 Cum omnes sensus dulcedine omni quasi perfusi mouerentur. de Finib. 88. b

Dulcitus.
 Dulcitus orationis. 3. de Orat. 88
 Quinetiam gustatus, qui est sensus ex omnibus maximè voluptarius, quique dulcitudine præter cæteros sensus commouetur, quàm citò id quod valde dulce est, aspènatur ac respuit? 3. de Orat. 55. a

Dulcesco.
 Primò vua est peracerba gustatu: deinde maturata dulcescit. de Senect. 49. a

Dulce.
 Tum historia quædam Græca scripta dulcissimè. de Claris Orat. 38. a

Dulciter.
 Aut enim eam voluptatem tueretur quam Aristippus, id est qua sensus dulciter ac iucundè mouetur. 2. de Finib. 30. a

Dum.
 Num expectatis, dum L. Metellus, & c. in Verr. 174. b
 Noli expectare dum tibi gratias agam. ad Att. 276. b
 Et quaquam nihil dum audieramus, nec vbi esses, nec quas copias haberes, tamè sic statuebam. ad Cassiu, lib. 12. 7. 5. a
 Ego in Arcano opperier, dum ista cognosco. 10. ad Attic. 6. Id est cognoscam.
 Expecta amabo te, dum Atticū conueniam. Att. li. 7. 121. 7. a
 Dum mihi deseruis, non seruisti satis valetudini. 16. famil. 24. in epist. ad Tironem.
 Expectas fortasse dum dicat, patietur? Tusc. 174. b
 Sed tamen iam infici debet his artibus, quas si, dum est tener, combiberit, ad maiora veniet paratior. 3. de Fin. 14. a
 Dum præsidia vlla fuerunt, in Syllæ præidiis fuit. pro Rosc. Amer. 75. a
 Brundisio nihil dum erat allatum. ad Att. 135. b
 Dum hominum genus erit. pro Rosc. Amer. a
 Hæc dum Romæ geruntur, Quintius interea, & c. pro Quintio, 4. b
 Vfus est hoc cupidine tam diu, dum forum diis immortalibus, populoque Romano habuit ornatum. 6. Verr. 5. a
 Sustinuisse hoc crimen primum ipse ille latronum occulator locus, dum neque muta solitudo iudicasset, neque cæca nox offenderet Milonem. pro Mil. 111. b
 Ista cõditione, dum mihi liceat fateri nescire, quod nesciam. de Orat. 53. b
 Dum literæ Latinæ loquentur. 1. de Legib. 1
 Dum res maneat, verba singant arbitratu suo. 5. de Fin. 153. a
 Vsq; ad eum finem, dum possint se ipsa defendere. de Nat. deorum, 52. b
 Virtus, quæ verat spectare fortunam, dum præstetur fides. de Diuin. 142. b
 Qui valuit tandiu, dum hic prodiret. pro Flac. 154
 Si mea pericula neglexi, dum timorem à patria propulsa-rem. Antequam. 197. b. Id est, vt.
 Interim ad me venit Munatius noster, vt consueuerat, & ego ei literas tuas dedi: nihil dum enim sciebat. Planc. lib. 12. 13. 6. a
 Quòd si totum tibi persuadere non possum: saltem, dum quid de Hispanis agamus scitur, expecta. a
 De Ausidio non puto te expectare dum scribam. ad Att. 1. b
 Non expectaui Brute, dum tu scriberes. ad Brutum, a
 Nihil dum etiam istiusmodi suspicabar. in Verr. 201. b
 Nihil ei longius videbatur, quàm dum illud videret argentum. in Verr. 208. b
 Vti aliqua re tandiu dum velis. in Verr. 201. b
 Tu autè meministi nos sic agere, vt quot vellet præfecturas sumeret, dum ne negotiatori. Att. lib. 6. 111. 10. a
 Interpellent me, quominus honoratus sim, dum ne inter-

pellent quominus Respublica à me commodè administrari possit. Brutus Ciceroni, lib. 10. 11. 3. a
Ego sicut adhuc videor segnior fuisse, dum ne tibi videar, non laboro. Att. lib. 8. 32. Id est, dummodo non.

Dummodo.

Quid, qui omnia recta & honesta negligunt, dummodo potentiam consequantur, nonne idem faciunt, &c. 3. Officiorum, 109. a

Quod nunquam, dummodo otiosi essent, recusarunt. ad Atticum, 106. b

Dummodo ne iisdem verbis. ad Att. 202. b

Dummodo ne contrarium sit. de Orat. 160. b

Postpositi omnia, dummodo parerem. 16. famil. 29. ex epist. Ciceronis filii. Id est, parum postpositis omnibus.

Dumus.

Animaduerti columellam non multum è dumis eminentem, in qua inerat sphaera figura & cylindri. 5. Tusc. 92. a

Dumetum.

Quum sit enim campus in quo exultare possit oratio, cur tam tantas in angustias & Stoicorum dumeta compellimus? Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 102. Dumeta Stoicorum, allegoricè, pro spinoso & subtili differendi genere, quale erat Stoicorum.

Septum vndique & vestitum vepibus & dumetis indagavi sepulchrum. 5. Tusc. 91. a

Duntaxat.

Statim mehercule Arpinum irem, ni te in Formiano commodissimè expectari viderem, duntaxat ad pridie Nonas Maias. Att. lib. 2. 29. 3. a

Colitur autem simulatione amicitiae, duntaxat ad tempus. de Amicit. 106. b

Consules duos bonos amissimus, sed duntaxat bonos. ad Brutum, 3. a

Atque ille discessus, dolor meus duntaxat, vestrum quidem scelus ac dedecus haberetur. in Pis. 86. b

Eum tamen velle duntaxat imitari. de Legib. 1. 6

Quod ipsum est non iniquum est, in tuo duntaxat periculo. pro Deiotaro, 1. a

Hæc artem quidè & præcepta duntaxat requirunt. Or. 119. b

Nos animo duntaxat vigemus. ad Att. 17. b

Inferiorem esse patitur, duntaxat vsque eò, ne cum bonis, fama, fortunisque omnibus Sexti Neuii cupiditati crudelitique dedatur. pro Quintio, 41. a

Duo.

Duo enim duarum ætatum plurimi facio, Cn. Pompeium filiae tuae socerum, & M. Brutum generum tuum. Appio, lib. 3. 4. 4. a

Omnia duo tertium aliquod ad cohærendum requirunt. de Vniuers. 15

Horum pater abhinc duo & viginti annos est mortuus. in Verrem, 113. b

Sinautem id non est, nihil duobus nobis est stultius. 7. fam. 21. Id est, utroque nostrum.

Duodecim.

Duodecim tabulas discibamus pueri ut carmen necessarium, quas iam nemo discit. 2. de Legib. 54

In duodecim hæc habemus secundam naturam, reliqua sunt in more. 2. de Legib. 57

Quid, qui post duodecim in vrbe sepulti sunt. 2. de Leg. 53

Duodecim tabulæ omnibus bibliothecis anteponendæ. 1. de Orat. 96. & 127

Duodecim tabularum libri vtilitas & commendatio. 1. de Orat. 95. & 96

Duodecies.

Furta Prætoris quæ essent h. s. duodecies. 4. Verr. 134. a

Ne causam diceret, sestertio duodecies cum Cæsare paciscitur. in Sallust. 12. a

Duodenus.

Et in eo duodena describit in singulos homines iugera. in Rullum, 84. a

Duodeuiginti.

Amplius duodeuiginti partibus confirmant maiorem. 4. Acad. 145. a

Duodetricies.

Ita in frumetum imperatum h. s. duodetricies in annos singulos Verri decernebatur. 5. Verr. 139. a

Duodequadraginta.

Duodequadraginta anni. 5. Tusc. 80. a

Duodequingagesimus.

Oratio, qua anno duodequingagesimo vsus est. de Clar. Orat. 179. b

Duplex.

Modus in singulis pedibus orationis aut sesquipleus, aut duplex, aut par. in Orat. 112. a

Itaque differunt duas esse vias, duplicesq; cursus animorum è corpore excedentium. 1. Tusc. 113. a

Duplices similitudines esse debent, vnæ rerum, altera personarum. ad Herennium, 22. b

Dupliciter.

Carere culpa dupliciter. Pæto, lib. 9. 16. 13. a

Dupliciter delectatus sum tuis literis, & quod, &c. ad Pætum, lib. 9. 20. 1. a. 3. Tusc. 64. a. 4. Acad. 185. a

Quæ cum exposuit, adiungit dupliciter dici, assensus sustinere sapientem: vno modo cum, &c. Acad. 26. b

Is se maledictis non abstinere, iis quidem, quæ in ipsum dupliciter recidunt. Orat. 207. b

Dupliciter homines deiciuntur. pro Cecin. 67. 9. famil. 37. ad Brut. 52. in epist. Bruti. Id est, duobus modis.

Duplus.

Dupla secunda pars primæ partis. de Vniuers. 29

Pœna dupli. 3. Offic. 84. a

In duplum ire. pro Flacco, 39. a

Duplo & triplo interuallo orbes septem dispares moueri iussit. de Vniuers. 33

Duplo maius & altero tanto maius. Orat. 215. b

Dupla & tripla interualla explere. de Vniuers. 29

Duplico.

Quum sæpius duplicaret numerum dierum. de Nat. d. 1. 42

Facile fuit, quas non habemus duplicare. de Diuin. 117. b

Duplicare & iterare verba. in Orat. 74. a

Duplicetur hæc nascens de me opinio. 16. famil. 27. ex epist. Ciceronis filii.

Non intelliges duplicari sollicitudines, quas eleuare tua te prudentia postulat. Luceius Ciceroni, lib. 5. 40

Exercitum, Deiotari aduētū, cum omnibus suis copiis duplicaturus eramus. 5. ad Att. 35

Duplicatus.

Ad id nec propositum vllum fuit, etsi fuisset, duplicata gloria discessissem. pro Dom. 232. b

Et geminata atque duplicata, vel etiam sæpius iterata ponantur. in Partit. 13 & 29. a

Dupondius, vide Dipondius.**Duriensis.**

Duriense prælium in Hispania sub Pompeio. pro Cornelio Balbo, 3

Durus.

Quis tam fuit illo tempore durus & ferreus, quis tam inhumanus, præter vnum te, qui non illorum ætate, nobilitate, miseria commoueretur? 7. Verr. 94. a

Homo vehemens atque durus. pro Cælio, 28. a

Durus in pœna & animaduersione. ad Brut. 54

Vt vita, sic oratione durus, incultus, horridus. de Cl. Or. 60. a

Durus & sermone & moribus. de Finib. lib. 4. 74

Senex durus ac penè agrestis. pro Cælio, 27. a

Nam ipse durus est præter æquū & bonum. de Inuent. 48. b

Dura annona. pro Domo sua, 13

Dura domina cupiditas. in Parad. 50. a

Dura lex. 1. de Orat. 141. a

Dura natio. 5. Philip. 173

Dura seruitus. in Parad. 49. a

Aut ista siue beatitas, siue beatitudo dicenda est (vtrunque omnino durum, sed vsu mollienda nobis verba sunt) Verum, &c. 1. de Nat. deor. 132. a. de Claris Orat. 150. a

Verbum durum, insolens, humile. de Clar. 190. b

Duri enim hominis, vel potius vix hominis videtur, periculum capitis inferre multis. 2. Offic. 71. a

Quis tamen se tam durum, agrestemque præberet, qui hanc mihi non daret veniam? in Orat. 82. a

Neminem puto esse tam durum, cui non oratio tua miseranda visa sit. de Orat. 134. b

Quis tam animo agresti ac duro est, &c. pro Arch. 189. b

Duro tempore anni. 10. ad Att. 39. cui opponit Ætatem.

Duri fuimus in Dolabella. ad Brut. 91. b

Duris enim quondam temporibus Reipub. nostræ, &c. pro Cornel. Balbo, a

Nam & Cimbricas res adolescens attigit, & ipsi illi C. Mario, qui durior ad hæc studia videbatur, iucundus fuit. pro Archia, 15

Iam penè belli depulso metu commutatam annonam esse dicebat: quæ quia rursus in meo reditu facta erat durior, &c. pro Domo sua, 13. a

Durior causa. ad Brnt. 26

Doctrina non moderata, nec mitis, sed, ut mihi videtur, paulo asperior & durior, quam aut veritas aut natura patitur. pro Murena, 55. a

Durior in aliquem. 1. ad Att. 5

Durior locus dicendi. pro Mur. 45

Si durius aliquid esset, succurrere celeriter possem. 10. fa. 42. in epist. Planci. Id est, aliquid aduersum accideret.

Quid ad hanc mansuetudinem addi potest, eum, quicum bellum geras, tam molli nomine appellari? Quanquam id nomen durius iam efficit vetustas. 1. Offic. 57. a

Prouidete, ne duriosem vobis conditionem statuatis, ordine vestro, quam ferre possit. pro Rab. Posth. 10. a

Duriosem te eius miseræ & afflictæ fortunæ præbes. 14. ad Attic. 22. in epist. Attici.

Perfpicio, non fore in te Cæsarem duriosem. 6. famil. 43

Duriose fortuna conflictari. Att. lib. 10. 195. 4. a

Duriores legum conditiones. pro Cluent. 120. a

Duriores partes mihi impositas esse. 10. ad Att. 27. in epist. Antonii.

Attilius Poeta durissimus. Att. lib. 14. 318. 5. a

Durissimo ore fuit, qui præsertim Hortensio gestum agere conaretur. pro Quint. 52

Durissima Reipub. tempora. pro Domo sua, 72

Durissimis & frigidissimis locis. 8. famil. 43. in epist. Cælii.

Durissimis pedibus Socrates. 1. de Orat. 15

Durius.

Durius hoc accipere, quam belli homines solent. 1. ad Att. 4

Durius accipere hoc mihi visus est, quam vellem. 1. ad Att. 4

Equidem nihil differui durius, quum nominatim de C. Antonio decernerem. ad Brutum, 3. 5. a

Durius quæ à te facta sunt, nonnulla proferantur. 11. famil. 44

Duriter.

Verba duriter aliunde translata. ad Heren. 27. b

Duritas.

Quanta in altero duritas: in altero comitas? de Senect. 90. b

Alii duritatem & seueritatem quandam verbis, & orationis quasi mœstitiam sequuntur. in Orat. 29. a

Duritia.

Animi duritia sicut corporis, quod cum vritur, non sentit, stupor potius est quam virtus. pro Dom. 232. b

Et fortitudinem audacia imitatur, & patientiam duritia immanis. in Partit. 43

Duritia virilis. Tusc. quæst. lib. 5. 55

Qui patientiam & duritiam in Socratico sermone adamarat. de Orat. 148. b

Durities.

An ego tantam aut animi duritiam habere, aut oculorum impudentiam possum, ut, &c. pro Domitia, 12. a

Duro.

Iam sensus moriendi, si aliquis esse potest, is ad exiguum tempus durat, præsertim in sene. de Senect. 9. b

Ipsa illa delinitio multitudinis ad breue exiguumque duratura est tempus. Offic. 45. b

Duresco.

Aquilonibus reliquisque frigoribus durescit humor. 2. de Nat. deorum, 20

Duumiur.

Vt acta duumiuri omnibus mensibus inspiceret. Attic. lib. 14. 319. 2. a

Duumiurorum coloniarum deducendæ, insignia, lictores cum bacillis. in Rull. 91

Duorumiurorum iudicium. in Orat. 87

Duumiuratus.

Ipse tum imaginis formandæ causa duumiuratum gerebat. pro Sest. 14. a

Dux, Vide in ordine verbi Ducō.

Dynei, populi. ad Attic. 250. b

Dynastes.

Idem si ceteri reges, tetrarchæ, dynastæque fecissent, &c. 11. Philip. 313. a

Si erit iste nebulo cum his dynastis in gratia. ad Attic. lib. 2. 24. 2. a

Ev dywδyμa. 9. ad Att. 16

Δυναστὴν secundum Diodorum. 9. famil. 7

Dypilus, locus. de Finib. 114. b

Dyrrhachinus.

Dyrrhachinus Centuripinus, propter C. Verris iniurias suspendit. 5. in Verr. 110

Dyrrhachini Ciceronis necessarii. ad Brut. 16

Dyrrhachinos habeo mei studiosos. 3. ad Att. 36

Dyrrhachium.

Dyrrhachium veni, quod & libera ciuitas est, & in me officiosa, & proxima Italia. 14. fam. 3

Dyrrhachium olim in fide Ciceronis. pro Planc. 79

Sum Dyrrhachii hoc tempore, ut quam celerrimè quid agatur audiam, & sum tutus. 14. epist. 3. 7. a

Δύρραχον alia habet. 7. ad Att. 23

Dysenteria.

Sanè δυσεντερίας pertimueram. Gallo, lib. 7. 27. 4. a

Dysuria.

Δυσουρία tua mihi valde molesta. ad Att. 164. b

Epicurum tuum Stoici male accipiunt, quia dicat δυσουρία, & δυσεντερία πάση sibi molesta esse: quorum alterum, morbum edacitatis esse putat, alterum etiam turpioris intemperantiae. Gallo, lib. 7. 46

Litera. de Orat. 147. b, Vt iota literam tollas, & plenissimū dicas. E, præpositio. E breuibus. Orat. 215. b E causa ereptus. 9. Philippica, 157 E contrario. Antequam iret in exil. 16. a Quicquid habuit, id totum habuit è disciplinâ. de Clar. 189. b E fôtibz abditis & reconditis hauriri artii studia. 1. de Orat. 7. a

Epicureos tecum paucos è Græcia compararet. de Natura deorum, 1. 41
Egregibus ephedorum vix singuli reperiebantur, &c. de Nat. deor. 1. 55
Quint. Vectius Vectianus è Marfis. de Clar. 179. b
E morbo recreatus. post reditum ad Quir. 3
Vt è multis vna videatur. de Nat. deor. 1. 77
Solem enim è mundo tollere videntur, qui amicitiam è vita tollunt, &c. de Amicit. 43. a
E natura maximè est in morte fortunæ discrimen tolli, vt sint omnia locupletibus cum plebe communia. 2. de Legibus, 55
Hunc statum corporis maximè expetit qui est è natura maximè. de Finib. a. Acad. q. edit. 2. lib. 1. 14. è natura, hoc est, secundum naturam.
E poeticis numeris. Orat. 218. b
Vt è patre audiebam. de Nat. d. 2. 8. Id est, vt dicebat pater. v. Id. Febr. vesperi è Philotimo literas accepi. 7. ad Att. 63
E quo (iudicio) salus oblata esset omnibus. pro Sylla, 32
E regione. 1. de Finib. 15. & 3. ad Q. frat. 2. Id est, ad lineam. Nonne etiam dicitis esse è regione nobis è contraria parte terræ, qui aduersis vestigiis stent contra nostra vestigia? 4. Academic. 226. a
Si omnia deorsum è regione ferrètur, & vt dixi, ad lineam, nunquam fore vt atomus altera alteram posset attingere. 1. de Finib. 28. a
Vident è constantissimo motu lunæ, quando illa è regione solis facta incurrat in vmbra terræ, quæ est meta noctis, vt eam obscurari necesse est. 2. de Diuin. 25. a
Laborat è renibus. 2. Tusc. 101. a
Ex vsu ducunt & è Repub. quod in altero vocalis excipiebatur, in altero esset asperitas, nisi literâ sustulisses. Or. 212. b
Ciuis è Repub. 9. famil. 50
Ea prædia, si dicam non esse è Repub. diuidi, docere te videar, non rogare. epist. 207. b
Senatus censet, atque è Repub. existimat, ædiles, &c. in Antonium, 224. b
Facis ex tua dignitate & è Repub. Bruto, 2. 2. a
Brutum bene & è Repub. & sua maiorumque suorum dignitate consuetudinèque fecisse. in Ant. 229. b
Duobus aut tribus Senatusconsultis è Rep. bene factis reliquas res ad lucrum prædàmque reuocari. 3. Philip. 145. a
E Repub. & contra Rempub. eadem res esse potest. pro Milone, 10
Non enim est è saxo sculptus, aut è robore dolatus. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 92
Lapidem è sepulchro venerari pro deo. Planc. 279. b
E vulgari sermone est iambus. Orat. 111
E somno excitare aliquem. Somn. Scip. 8
Eunuchi è Syria Ægyptoque. Orat. 210. b
Sed repente è vestigio ex homine, &c. 1. Verr. 31. a
E via languere. 1. Philip. 8. a
Posse acerbos è Zenonis schola exire. de Nat. 75. b

Ea, Vide Is. Eatenus.
Dii eatenus nobis declarantur, quò ipsi volunt. de Vniu. 49
Sed hoc ciuile quod vocant, eatenus exercuerunt, quoad populo præstare voluerunt. 1. de Legib. 20. a. de Vniu. 56. a
Quorum si quis fortè esset sordidior, ferres eatenus, quoad per se negligeret eas leges quibus est astrictus: &c. ad Q. fratrem, lib. 1. 8
Verba persequens eatenus, vt ea non abhorreant à more nostro. de Opt. gen. Orat. 153. a
Eblandior.
Enitere, elabora, vel potius eblandire, effice vt Plancus, &c. 16. ad Attic. 49
Eblandita, non enucleata suffragia. pro Cn. Plancio, 8
Ebrius.
Habuiisti enim in tua potestate, ex quo vel ex sobrio, vel certe ex ebrio scire posses. Pato, lib. 9. 17. 2. a
Seruos Milonis apud se ebrios factos dixit. pro Mil. 123. b
Personabant omnia vocibus ebriorum. in Ant. 180. b
Infans & ebrius multa falsa videntur. 2. de Diuin. 180. a
Ebriosus.
Stilponè ferunt & ebriosi & mulierosum fuisse. de Fat. 15. a
Vt mur exemplis somniantium, furiosorum, ebriosorum. Acad. q. ed. 1. li. 2. 50
Hoc verò quis ferre possit inertes homines fortissimis viris insidiari, stultissimos prudētissimis, ebriosos sobriis, dormientes vigilantibus. in Cat. 32. 3. Off. 123.
Ebrietas, Ebriositas.
Vt inter ebrietatem & ebriositatem interest: aliudque est amatores esse, aliud amantem. 4. Tusc. 21
Ebullio.
Qui si virtutes ebullire volent, & sapientias, nihil aliud dicent, nisi eam viam, qua efficiantur hæ voluptates, quas supra dixi. 3. Tusc. 36. Id est, cum ostentatione & pompa efflare, & quasi pleno ore detonare vel crepare.
Dixerit hoc quidem Epicurus, semper beatum esse sapientem, quod quidem solet ebullire nonnunquam. 5. de Fin. 71. a. Id est, vt veritatis incitatus dicere.
Ebur.
Ebur ex inani corpore extractū, haud satis castum donum deo. 2. de Legib. 43
Vt omnia signa iste per eos homines, quos nominavi, omne ebur ex ædib⁹ sacris, omnes vndique tabulas pictas, deorum denique simulacra, quæ vellet, auferret. 4. Verr. 35. a
Fulgentia ebore & auro tecta. in Parad. 14. a
Pulcherrimum ex ebore signum Mineræ. de Cl. Orat. 139. a
Eburneus.
Signum eburneum, æneum, marmoreum. 6. Verr. 1. a
Eburneolus.
Quem seruum sibi habuit ille ad manum, cum eburneola solitus est habere fistula. 3. de Orat. 125. a
Ebutius.
M. Ebutius constantissimus & prudentissimus homo. pro Flacco, 72
Hanc personam imponite Ebutio. pro Cecin. 10
Ebutia lex. in Rull. 34
Ecce.
Veruntamen ecce autem Antonius accepta grãdi pecunia, &c. Att. lib. 14. 388. 1. a
Ecce autem repenè ebrio Cleomene, esurientibus cæteris, nuntiat piratarū naues esse in portu Ediffæ. 7. Verr. 69. a
Ecce autem de transuerso L. Cæsar vt veniam ad se rogat. Attic. 240. b
Ecce autem subitum mortuum. pro Cluent. 20. b
Ecce autem alia pusilla epistola. Att. 89. b
Ecce autem, succedere huic, &c. 1. de Legib. 5
Ecce autem noua turba atque rixa. in Verr. 234. b
Ecce aliæ delicia equitum vix ferendæ. Att. 15. b

Cum subito ecce idem. pro Cecin. 290. b
Ecce isdem auctoribus restituti sumus. de Arusp. 254. b
Ecce literæ Cæsar ad Corfinium. Attic. 121. b
Ecce tuæ literæ de Varrone. Att. 208. b
Ecce miserum hominem, si dolor summum malum est, dici aliter non potest. 2. de Finib. 154. a
Sed ecce nuntii scribente me hæc ipsa noctu in Caleno, ad Atticum, 121. b
Ecce postridie ad Cassium literæ Domitii ad illum, &c. Att. lib. 8. 152. 2. a
Ecce illa tempestas. de Prouinc. Conf. 78. b
Ecce tibi alter effusa iam, &c. in Pison. a
Ecce tibi è transuerso Lampacenus Strato. 4. Acad. 216. a
Ecce tibi exortus est Isocrates. de Orat. 117. b
Ecce tibi iste, &c. ad Heren. 27. b
Epistolâ quum à te auidè expectarem ad vesperâ, vt soleo, ecce tibi nuntius pueros venisse Roma. Att. lib. 2. 23. 1. a
Ecce tibi qui rex pop. Rom. esse concupierit. Offic. 68. b
Quâ hæc maximè scriberè, ecce tibi Sebosus. Att. lib. 2. 30. 3. a
Ecce tibi eiusmodi sortitio, vt in primis Balbo, &c. pro Cluentio, 60. a
Εκβολή λόγου, verbum Thucydidis. 7. ad Att. 5
Ecdicus.
Dixerat mihi Euthydemus se curaturum, vt ecdici Milasii Romam mitterentur, &c. epist. 224. b
Legatos audio missos esse: sed malo ecdicos, vt aliquid confici possit. ad Thermum, lib. 13. 78
Echineis in mari Ægeo. in Arat.
Eclipsis.
Eclipsis solis & lunæ. ad Heren. 23. b
Eclogarius.
Sed notentur eclogarii, quos, &c. Att. lib. 16. 6. Id est, sermocinatores, vel auditores sermonum.
Ecquando.
Ecquando igitur isto fructu quisquam caruit, vt videre piratam captum non liceret? 7. Verr. 53. a
Quæro à populari Tribunoplebis, ecquando nisi per x x x. tribus creati sint. pro Lege Agr. 31. a
Ecquando te rationem factorum tuorum redditurum putasti? 4. Verr. 29. a
Ecquando tu hominem ineptiorem vidisti? 8. famil. 43. initio epistolæ Cælii.
Ecquis.
Ecquis, ecqui, ecquæ. in Verrem, 122. b
Ecquid scis, &c. de Arusp. 251. b
Vt videant & inuestigent ecqua virgo sit, aut mulier, &c. in Verrem, a
Ecquæ poterit in agnoscendo esse distinctio? 4. Acad. 151. a
Ecquæ lex, ecquod artificium, &c. ecquo ab alio fieri poterit. de Inuent. 67. b
Ecquæ pacifica persona desyderetur, &c. epist. 124. b
Quod quæris ecquæ spes pacificationis sit, &c. ad Attic. lib. 7. 128. 3. a
Brutus ecquid agit, ecquando? 13. ad Att. 17
Quid est Catilina? ecquid attendis? ecquid animaduertis horum silentium? patiuntur: tacent. 1. in Catil. 15. a
Omnia quæ velis consequuturum, ecquid audieris? ecquisnam tibi dixerit? in Vatinius, 29. a
Voco, quæro, ecquid literarum? negant. Att. lib. 2. 23. a
Ecquid potes dicere cur exierint? 9. ad Att. 22
A Curione velim scire ecquid ad te scriptum sit de Tirone. Attic. a
Ecquid in Italiam venturi sitis fac sciam. epist. 102. b
Sed heus tu, ecquid vides Calendis venite? Att. lib. 2. 17. 2. a
Ecquod iudicium Romæ tam dissolutum, tam perditum, tam nummarium fore putasti, quo ex iudicio te vlla salus seruare posset? 5. Verr. 112. a
Eccui autem non proditur reuertenti? pro Mur. 140. b
Ecquam existimatis vnquâ vlla in prouincia, &c. 4. Ver. 7. a
Ecquam puratis ciuitatem pacatam fuisse quæ locuples sit? pro lege Manilæ, a
Ecquo de homine. 4. Verrin. 113. a
Vt cum quæritur, ecquisnam, &c. Partit. 235. b

Ecquænam fieri possit accessio? 4. de Finib. 110. a
Ecquænam spes. 1. ad Quint. fratrem, 57
Ecquidnam honestum sit, ecquid æquum re vera, an hæc tantum opinione sint. in Topic. 44. a
Ecquodnam principium putatis libertatis capeffendæ? 10. Philipp. 283. a
Quid illa, ecquonam modo, ecquonam loco artis indigent? Partit. 234. b
Εκπεύεσθαι nihil possum dicere, nihil φιλοσοφώμερον. 13. ad At. 9
Eculeus, Vide Equuleus.
Edacitas, Edax, Vide Edo.
Edera, Vide Hedera.
Edico.
Consul edicit, vt Senatus Senatusconsulto ne obtemperet. in Pisonem, 83. b
Edixit vt quisque. de Nat. deor. 77. b
Antonius edixit ita, vt me & Lælium exciperet. Attic. 174. b
Quid est causæ, quin si longè aliter possedit, quàm Prætor edixit, iste ex edicto non possederit? pro Quint. 15. b
Edictum quod communiter compositum fuerat, solus edixit. Offic. 68. b
Si cum pulsasset, edixit sese iudicium iniuriarum non daturum. in Verr. 122. b
Missi, pro amicitia qui hoc ediceret. 1. Philipp. 8. i. nuntiaret. Quum Tribb. plebis edixisset, Senatus adesset ad x 1 1 1. Calend. Ianuar. haberentque, &c. ad Brutum, 11. 6. 2. a. 4. Verinarum, 25. a. Att. lib. 1. 13. 11. a
Alius igitur finis amicitia constitutus est, si prius, quod maximè reprehendere Scipio solitus est, edixerit. Læli. 53
Quid si non decreuisset, sed edixisset, quis posset verè reprehendere? pro Flacco, 61
Edicere diem. 3. in Verrem, 99
Suade igitur eam ipsam legem, vt ego possim edicere, &c. 2. de Legib. 25. 5. in Verr. 14
Quæ Prætores edicere consueuerunt. de Inuent. 70. b
Nullus locus ferè ab eo sine confirmatione sententiæ edicetur. de Orat. 209. b. Alias inducitur.
Qui in concione ausus est dicere, iustitium edici oportere, iurisdictionem intermitteri, &c. de Arusp. resp. 51. a
Tumultum esse decerni, iustitium edici, saga sumi dicit placere. 6. Philip. 205. a
Prætores edici, ne fiat aliquid. ad Quint. frat. 295. b
Ne absens censere, curabo edicendum & proponendum locis omnibus. ad Att. 17. b
Est enim tibi edicendum, quæ sis obseruaturus in iure dicendo. 2. de Finib. 118. a
Edictus.
Iste locare incipit non proscripta, neque edicta dic. 3. Verinarum, 99
Nam comitia sine mora futura videntur: edicta sunt ad x 1. Calend. Febr. Q. fratri, lib. 2. 6. 3. a
Edictum.
Edictum, vt ne quis cum telo seruus esset. in Verr. 155. b
Edictum Prætoris, lex annua. 3. in Verrem, 76. Id est, iustum principis vel magistratus.
Edictum & intercessio Tribunorum. pro Pomp. 15. b
Componere siue conscribere edictum. 3. Offic. 105. a
Habere edictum. 9. Philip. 268. a
Neque me impediret cuiusquam Quirites inimicum edictum, quominus fretus vobis, vestrum ius, beneficiumque defendam. pro lege Manil. 40. a
Edictum funeri mittere. 9. Philipp. 268
Qui Romæ totum edictum & omnia decreta vendidit. in Verrem, 132. b
Neque ex edicto, neque ex decreto depositam pecuniam habuisse. 13. famil. 78
Qui ex edicto meo in possessionem venerit. pro Quint. 85. b
Ex edicto Prætoris possidere bona alicuius. pro Quint. 13
Edicto Prætoris, de saltu agroque communi & seruis communibus detruditur. pro Quintio, 14. a
Flaccus sanxit edicto, ne ex Asia exportari aurum liceret. pro Flacco, 52. a
Edictorum exceptionibus retineri. 11. ad Att. 19
 ff. i.

Non hi, qui decretis, edictisque tuis in te concitati, infestique sunt. 3. Verr. 66. a. Thermo, lib. 13. 57. 6. a

Edisco.

Qui artem istam facillimam non ediscunt. de Orat. 106. b
 Quis vestrum non edidit Epicuri *velas dōzā*? de Fin. 68. b
 Leptra suauissimum ediscat Hesiodū, & habeat in ore. ep. 91. b
 Ita sunt deinde dulces, vt non legantur modò, sed etiam ediscantur. 2. Tusc. 48. a. de Claris Orat. 65. a
 Ediscendus ad verbum libellus. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 126
 Qui singulis diebus ediscendos fastos populo proposuerit. pro Murena, 129. b

Ediffa.

Ediffa portus in Sicilia. 7. Verr. 69

Ediffero.

Edifferere fabulam. 2. de Legib. 86
 Neque necesse est edifferi à nobis quæ finis funestæ familiæ. de Legib. 38. b
 Quis in docendo, edifferendoque subtilior? de Cl. Orat. 31. a

Edo.

Edit & bibit à *δωσ*, & iucundè: opiparè sanè & apparatus. 13. ad Atticum, 67
 Nec esuriens Prolemæus ederat. 5. Tusc. 137. a
 Reperimus afortos, primum ita non religiosos, vt edant de patella: deinde, &c. 2. de Finib. 38. a
 Mergi pullos in aqua iussit, vt biberent, quoniam esse nolent. de Nat. deor. 27. b
 Quem quum Catulus nuper audisset, fœnum alios aiebat esse oportere. 2. de Orat. 129. a. 2. de Nat. deor. 12. a
 Multos modios salis simul edendos esse, vt amicitia munus expletum sit. de Amicit. 60. a

Edax.

Edax hospes. pro Flacco, 32. a
 Cum homine edaci tibi res est. epist. 138. b

Edacitas.

Edacitatis morbus. 7. famil. 46
 Sine matre edacitatem pueri pertimesco. 3. ad Quint. fr. 40

Edo.

Quas hic voces apud Sophoclem in Trachiniis editi. Tusculanarum, 30. a
 Iudicium, quin acciperet in ea ipsa verba, quæ Næuius edebat, non recusasse. pro Quintio, 43. a
 Quibus ego testimonium denuntiaui, quorū nomina edidi Metello. 4. Verr. 46. a
 Ego prætera rationē Philogeni permutationis eius, quam tecum feci, edidi. Att. lib. 5. 100. 3. a
 Dii immortales quas ego pugnas, & quantas strages edidi? 1. ad Atticum, 35
 Vt illos de Repub. libros edidisti. epist. 16. b
 Edidit ad allegatos. 2. ad Q. fr. 10
 Sed ego mihi ab illo non rationes expectabam, quas tibi edidit. Att. lib. 7. 123. 10. a
 Tamen illi sceleri, quod in me illorum immanitas edidit, haud scio an hoc rectè proximū esse dicam. pro Sest. 49. a
 Apollo Pythius oraculo edidit, Spartam nulla re alia, nisi auaritia, esse perituram. 2. Offic. 114
 Postea quod scelus, quod facinus parricida non edidit? 13. Philipp. 359. a
 Edidit multas strages beluæ impuræ furor. 3. de Legib. 21
 Hoc commoti dolore, postulata Consulibus, quæ nō postulata, sed in istum crimina viderentur esse, ediderunt. 4. Verrin. 7. & 111
 Nam nonnulli cum proæmium meditati ediderunt, sic ad reliqua transeunt, vt, &c. de Orat. 138. b
 Scriptores, qui nondum ediderunt, de quibus existimari non potest, facile superare. 1. de Legib. 5
 Qui luci ediderat genitor Saturnius, idem Abdidit, & duro formauit tegmine faxi. 2. de Diuin. 96. a
 Meū nomē operis ediderat, imperitis iniecerat. pro Dom. 12
 Scis me nec ad hospitem antè diuertisse, quam Pythagoræ ipsum illum locum, vbi vitam ediderat, sedemque viderim. 5. de Finib. 4
 Ede mihi scriptum, quid argēti in prouincia Sicilia pararis. 6. Verrin. 30. a

Nec se tenuit, quin contra suum doctorem librum etiam ederet. 4. Acad. 24. a. Att. lib. 13. 278. 4. a. de Fato, 2. a
 Vt annales suos emendè & edam me rogat. Att. lib. 2. 31. 7. a
 Edat præcepta salutis & laudis aptè ad persuadendum suis ciuibus. 1. de Legib. 47

Apud eosdem qui magistratu abierint, edant & exponant quid in magistratu gesserint. 3. de Legib. 67. a
 Cuius in complexu libenter extremum vitæ spiritum ediderim. 12. Philip. 334

Crocodilos, quum in terra partum ediderint, obruere oua. 2. de Nat. deor. 194. a

Nec scriptum habeo, nec possum edere. 6. Verr. 2

Aliquid dignum hominum auribus efficere atque edere. 1. de Orat. 59. a

Edere animam. pro Sest. 71

Cantus edere. 2. de Diuin. 84. a

Edere clamorem maiorem cum admiratione. Diuin. lib. 2. 39

Edere exemplum seueritatis. ad Q. frat. lib. 1. 2. 8. a

Edere facinus. in Ant. 250. b

Subacto mihi ingenio est opus, vt agro non semel arato, sed nouato & iterato, quò meliores factus possit & grandiores edere. 2. de Orat. 72. a

Oues nullum fructum edere ex se sine curatione hominum possunt. de Nat. 58. b

Iudicium edere. pro Sylla, 33. a. pro Quint. 43

Edere ploratum virginalem ore. 2. Tusc. 35. & 65. a. Hoc est, ita effingere, vel talem vocem emittere, vt virginalis ploratus videatur, non viri.

Edere turpissimos ploratus. Tuscul. quæst. lib. 2. 33

Edere quæsitorem. pro Planc. 34

Memini enim miros risus nos edere, &c. ad Q. fr. lib. 2. 24

Miras ruinas edere. 1. de Legib. 57. a

Edere socium. pro Quint. 51

Edere testes. 3. in Verr. 17

Dic mihi, placetne tibi primū edere iniussu meo? ad Att. 210

In alio verò libro, in quo breuiter comprehensis grauissimis sententiis, quasi oracula edidisse sapiētia dicitur. 2. de Finib. 34. a. 2. Offic. 114. a

Eas (epistolas) ego oportet perspiciam, corrigam: tum denique edentur. 16. ad Att. 15

Leges autem à me edentur non perfectæ: nam esset infinitum. 2. de Legib. 30. a

Illud naturale genus diuinandi concitatione mentis edi, & quasi fundi videbatur. de Diuin. 114. b

Non occultauit, non continui domi: sed describi ab omnibus statim librariis, diuidi passim & peruulgari atque edi pop. Rom. imperaui. pro Sylla, 32. a. Subaudi, tabulas. id est, omnibus legendum proponi.

Non intelligo quamobrem Senatus hoc vno in genere tribus edi voluerit ab accusatore, &c. pro Plancio, 30

Quos iā pridè ad te misissem, si esse edendos putasse. ep. 16. b

Tibi familiari meo prius edituri fuerunt iudicium scribæ mei, si voluisses, quàm in codicem referret. pro Syll. 175. b

Deinde postea quàm est editum, expositis à Cn. Flauio primùm actionibus, nulli fuerunt qui illa artificiosè digesta generatim componerent. 1. de Orat. 91. a

Editus.

Hercules editus Iouis fatu. 1. Offic. 165. a

Locus præcellus atque editus. 6. Verr. 95. a

Siue animal, siue è terra editum. de Nat. deor. 2. 118

Editum est oraculum Apollinis Pythii. 2. de Legib. 39

Clarissimi ciues nomen editi iudicis non tulerunt. pro Pl. a

Pòst autem aliquanto Vulturum iam iudicio exposito atque edito surrexit. in Cat. 113. b

Nunc autem simul atque editi in lucem & suscepti sumus, &c. 3. Tusc. 3. a

Quantam vim rerum optimarum mens humana cõtineat, cuius muneris colendi efficiendique causa nati, & in lucem editi sumus. 1. de Legib. 23. a

Editi fatu cæli, terræ conceptu Saturnus & Salacia. de Vniuersitate, 49

Nam tabellæ quæstionis plures proferuntur, quæ recitatz, vobisque editæ sunt. pro Cluentio, 146. a

Hæc ex oraculo Apollinis Pythii edita tibi puta: nihil potest esse verius. Bruto, 2. 5. a

Infinita sunt scelera, quæ ab illo in patriam sunt edita. de Arusp. respon. 257. b

Vt ex sunt sortes, quas è terra editas accepimus. de Diuinatione, lib. 1. 33

Hunc iudicibus editis, qui testes iidem esse possent, absolutum putarem. pro Planc. 33

Eedititius.

Neque enim quicquam aliud in hac lege, nisi eedititios iudices es secutus. pro Planc. 29. pro Mur. 45

Editio.

Quid enim potest dicere, cur ista editio non summam habeat acerbitatem, remota ratione illa, quam in decernendo secuti fumus? pro Plancio, 32. a

Edoceo.

Id magis verisimile aiunt, quod vsus re ab se experiendo edocer. ad Heren. 13. b

Quem Minerua omnes artes edocuit. Sallust. in Cic. 271. b

Edocuit tamè ratio, vt mihi quidè videtur, &c. 3. Tusc. 136. a

Qui causam meam imprudentibus commedarit, imperitos edocuerit, &c. post reditum in Senatu, 25. a

Edolo.

Quod in manibus habebam abieci, quos iusseras edolauit. Att. lib. 13. 295. 1. a

Edomo.

Scribunt vitiosam naturam ab eo sic edomitam & compressam esse doctrina, vt, &c. de Fato, 8

Improbi ac perditii ciues edomiti atque victi. pro Sylla, 1. a

Edormio.

Quumque edormiuerunt, illa visa quàm leuia fuerunt intelligunt. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 49. de vinolentis dictum.

Edormi crapulam inquam & exhala. 2. Philip. 51

Educo.

Sed vt ea, quæ orta sunt, educet & confirmet. de Orat. 141. b

Vt in gignendo, in educando. de Finib. 87. b

Educatus.

Apud quos, quo more, cuius arbitratu sit educatus. de Inuentione, 50. b

Quis autem honesta in familia institutus & educatus ingenuè, non, &c. 3. de Finib. 59. a

Educatus in fororis stupris. de Petit. Consul. 6

Eloquentia nutrimentis epidictici generis educata. in Oratore, 24. a

Habemus hominem in fœcialium manibus educatum. in Verrem, 125. b

Atque ab Apronio Iudices homine in dedecore nato, ad turpitudinem educato. 5. Verr. 49. a

Qui à parētibus spe nostri imperii nostræque æquitatis, suscepti educatique sunt. 7. Verr. 96. a

Apparet filios non tam in gremio educatos, quàm in sermone matris. de Claris Orat. 111. a

Educator.

Omnium rerum quæ natura administrantur seminator, & parens, vt ita dicam, atque educator & altor est mundus. 2. de Nat. deor. 62

Quis est nostrum liberaliter educatus, cui non educatores, &c. pro Plancio, 66. a

Educatrix.

Educatrix earum rerum sapientia. 1. de Legib. 48

Educatio.

Partus & educatio ferarum. pro Sest. 28. b

Earum etiam rerum quæ terra gignit, educatio quædam & perfectio est. 5. de Finib. a

Id autem difficile factu est, nisi educatione quadam & disciplina. 3. de Legib. 27

Repetam à te istum de educatione & de disciplina locum. 3. de Legib. 43. a

Atque etiam in bestiis vis naturæ inspicere potest: quarum in fœtu & educatione laborem quum cernimus, naturæ ipsius vocem videmur audire. 3. de Finib. 96. a

Institutus liberaliter educatione doctrinæque puerili. 3. de Orat. 69. a

Educo.

Quum in ius ipsum eduxi, expressi vt conficere tabulas se negaret. 5. Verr. 92. a

Educ tecum omnes tuos. in Cat. 99. b

Neque enim boni est, neque liberalis parentis, quem procrearit & eduxerit, cum non & vestire & ornare. 2. de Oratore, 67. Educere, pro tollere vel educare.

Educere in medium agmen. 1. de Orat. 76

Educere aliquem in ius, siue ad Prætores. 5. in Verr. 128

Educere aliquem rus. ad Q. frat. lib. 3. 19. 6. a

Educere gladium è vagina. 2. de Inuent. 131. a

Educere in aciem copias. 1. de Diuin. 125. a

Educere dictionem in aciem forenses. 1. de Orat. 76

Educere exercitum in expeditionem. Diuin. lib. 1. 65

Educere in castra. 1. de Orat. 76

Educere in puluerem. 1. de Orat. 76

Ex angustiis Oratorem educere. 3. de Orat. 69. a

Sortiri tribus, & educere quas velis. 2. de lege Agr. 34. a

P. Rutilius Macinum de Senatu iussit educi. de Orat. 100. b

Educi è custodia. Tuscul. quæst. lib. 1. 58

Eductus.

Lacus emissus & ductus. 1. de Diuin. 162. a

Aditum est ad Metellum: eductus est Apronius: &c. 5. Verinarum, 128. a

Eum per manum seruulæ seruatum & eductum. ad Att. 7. b

Edui fratres nostri pugnant. 1. ad Att. 61. 7. fam. 11

Effari.

Hæc pater effatus. de Diuin. 89. b

Quod ita effabimur, aut viuet cras. Acad. 24. b

Qua tempestate Pœnus in Italiam venit: nec prolem, aut sobolem, aut effari, aut nuncupari: &c. 3. de Orat. 84

Non potest tantum effari dictis, quantum factis suppetit laboris. Tuscul. quæst. lib. 2. 34

Vt ea dicam, siqua ego honestè effari possum. in Sallust. 14. a

Neque verbum vllum solenne potuit effari. pro Domo sua, 109. a. 4. Acad. 172. a

Opinor augures nihil habere ad templum effandum. Attic. lib. 13. 291. 3. a

Effatum.

Nempe fundamentum dialecticæ est quicquid enuntietur (id autem appellant *αἰγίωα*, quod est quasi effatum) aut verum esse, aut falsum. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 86

Vrbemque & agros, & templa liberata & effata habento. 2. de Legib. 34. a

Effata fatidicorum & vatium incognita interpretentur sacerdotibus, cum Senatus populisque ascuerit. 2. de Leg. 17

Effectio, Effector, Effectrix, Effectus, Vide Efficio.

Effero.

Quid iam de hominum genere dicam, qui quasi cultores terræ constituti non patiuntur eam nec immanitate beularum efferari, nec stirpium asperitate vastari. 2. de Nat. deorum, 73

Efferatus.

Efferata & immania sunt multa. 4. Tusc. 49. a

Equidem arbitror multas esse gentes sic immanitate efferatas, vt apud eas nulla suspicio deorum sit. 2. de Nat. 44

Efferro.

Quæ efferunt aliquid ex se, perfectiora sunt, quàm ea, quæ ex his efferuntur. de Nat. 43. b

Si vincunt, efferunt se lætitia: victi debilitantur, animosque dimitunt. de Finib. lib. 5. 39. 4. Acad. 243. a. 3. Tuscul. 41. a. 1. Academic. 54. a

Cn. Lucullus familiaris noster matrem efferabat. ad Attic. lib. 15. 321. 7. a

Contempsisti L. Murenæ genus, extulisti tuū. pro Mur. 127. b

Reipub. præcipitanti subueni, patriam demersam extuli. pro Sylla, 66. Id est, excitauit.

Populus Rom. qui te per omnes honorum gradus ad summum imperium exulit. 1. in Cat. 20. a

Quem paulò antè fortuna exererat ad gloriam, virtus extulit ad laudem, eundem Tribuni furor depulit ad calamitatem. Antequam iret in exil. 8

Cur Maximus extulit filium Consularem? 3. de Nat. d. 115. a
 Nemo extulit eum verbis, qui ita dixisset, & c. 3. de Orat. 29. a
 Quæ res extulit eum? vna commendatio huius. pro Quint.
 Rosc. 50. b
 Quod verò non cruentum mucronem, vt voluit, extulit,
 quanto tandem, & c. in Cat. 12. 4. b
 Maximum scararum numerum extulit. in Cat. 112. b
 Bibulus pedem porta non plus extulit, quam domo sua. ad
 Attic. lib. 7. 122. 7. a. de Fato, 52. a
 Quos aut fortuna extulit, aut ipsorum illustrauit labor &
 industria. pro Corn. Balbo, 13. a
 Comitia ista præclara, quæ me lætitia extulerunt. Cælio, lib.
 2. 9. 2. a
 Qui ex ædibus eius, si quid telorum esset, efferret. in Cat. 112
 Quamquam si me tatis laboribus pro communi salute per-
 functum, efferret aliquando ad gloriam in refutandis ma-
 ledictis hominum improborum animi quidam dolor, quis
 non ignosceret? de Arusp. 14. a
 Quæ quamquam sint abscissa, tamen efferrent se aliquando,
 & ad renouandum bellum reuiescerent. de Prouinc. 28
 Cum ager, id quod perraro euenit, cum decumo extulisset.
 5. in Verr. 92. & 93
 Cum pupillum filium ipse penè in humeros suos extulisset.
 de Orat. 104. b
 Videbatur id perdere arator, quod aratro ipse quæssisset, in
 quo elaborasset, quod agri segeteque extulissent. 5. Verr.
 93. & 172. a
 Quis est qui id non maximis efferat laudibus? Læli. 24. 2. Of.
 50. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 56
 Dicam equidem quoniam institui, petamque à vobis (inquit)
 ne has meas ineptias efferatis. 2. de Orat. 55. a. i. proferatis.
 Tunc, quum tantis laudibus philosophiam extuleris, & c. 4.
 Acad. 111. a. 3. de Legib. 32. a
 Iam ista tua culpa est, qua verecundiam tecum extuleris, &
 non hic nobiscum reliqueris. Trebatio, lib. 7. 18. 7. a
 Efferre aliquem in cælum laudibus. de Cla. Orat. 192. b. 2. de
 Fin. 128. a
 Efferre aliquem verbis. de Orat. 147. b
 Efferre malum aliquod. 4. Tusc. 102. a. i. superare & vincere.
 Animos insolentia dominatus efferre. pro Domo sua, 109
 Vt quam existimationem & honestatem in iudicium tuum
 attulit, eam liceat ei secum ex hoc loco efferre. pro Sexto
 Roscio, 48. b
 Ager, qui multos annos queuit, vberiores efferre fruges so-
 let. de Clar. Orat. 9. a
 Efferre matrem. 15. ad Attic. 3
 Efferre mortem. 9. Philip. 260
 Efferre Remp. Ad Octau. 43. Hoc est, prostratam restituere.
 Efferre ex acie faucios. 2. Tusc. 65. a
 Efferre se longissimè à terra. Tusc. q. lib. 1. 34
 Efferre se cupiditate gloriæ. 2. de lege Agr. 89. a
 Efferre se gloriando & prædicatione. Parad. 17
 Efferre se insolentius. Tusc. quæst. lib. 4. 16
 Efferre se sermonibus & verbis. 3. de Finib. 62. a
 Efferre sententiam grauem inconditis verbis. Orat. 211. b
 Efferor studio te videndi. de Senect. 75
 Nam in eo genere sic studio efferimur, & c. Att. lib. 1. 5. 3. a
 Verba, quæ similiter iisdem casibus efferuntur. ad Her. 39. b
 Læsi dolent, irati efferuntur. pro Cæli. 15
 Quum casu in eadem causa cum funere efferretur anus Iu-
 nia. 2. de Orat. 124. a
 Quum efferretur magna frequentia. pro Flacco, 31. a
 Sed certè non continebuntur, progredientur longius, effe-
 rentur. contra Rull. 85. b
 Nulla efferatur animi inani voluptate. Tusc. q. lib. 5. 14
 Efferri & gestire lætitia. Tusc. quæst. lib. 4. 10
 Cupiditatibus infinitis efferri. in Sallust. 8. a
 Dolore efferri, & iracundia longius digredi, quam deceat. de
 Arusp. resp. 244. b
 Efferri fastidio & contumacia. Læli. 49
 Efferri foras. 10. Philipp. 272
 Efferri ante lucem funera iussit Demetrius. 2. de Legib. 60
 Efferri ira. Tusc. quæst. 219. b

Efferri iracundia. de Finib. lib. 5. 25
 Efferri studio alicuius rei. Cat. 75
 Efferri studio in aliqua re. ad Att. 5. b
 Et finem altius se efferendi facit. Tusc. quæst. lib. 1. 36
 Efferens.
 Aliquid se gloria & prædicatione efferens. Partit. 118. b
 Priuatum autem oportet æquo & pari cum ciuibus iure vi-
 uere, neque summisum & abiectum, neque se efferentem.
 1. Offic. 174. a
 Elatus.
 Elatus arrogantia. 2. Philipp. 101. a
 Ille autem elatus cupiditate respexit. de Diuin. 90. b
 Elatus gaudio. epist. 51. b
 Elatus lætitia. 13. famil. 33. pro Deiot. 17. a
 Quid elatus ille leuitate, inanique lætitia exultans & te-
 merè gestiens, nonne, & c. 5. Tusc. 13
 Elatus studio, vereor ne longior fuerim. de Nat. deor. 1. 40
 Cum tua rogatione, funere elata Resp. est. pro Domo sua, 34
 Res alio atque alio elata verbo. Orat. 203. b
 Quod animo magno & elato factum sit. Offic. 12. b
 Vt nimis afflicti molestia, sic nimis elati lætitia iure iudi-
 cantur leues. Tusc. quæst. lib. 4. 55
 Quibus illi rebus elati & inflati fortasse non continuo, sed
 certè, & c. non continebuntur. 2. de lege Agr. 94. a
 Elatis verbis intensa oratio. in Orat. 68. a
 Elatiores fieri videmur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 118
 Elatè.
 Ita sit vt Demosthenes certè possit summis dicere, elatè Ly-
 sias fortasse non possit. in Orat. 146. a
 Elatè & amplè loqui. Tusc. 233. b
 Elatio.
 Elatio & submissio. in Topicis, 37. contraria.
 Elatio & magnitudo animi. 1. Offic. 92. a
 Gestientis animi elatio voluptuaria. 3. de Finib. 55. a
 Elatio animi quæ cernitur in periculis & laboribus, si iusti-
 tia vacat, pugnatque non pro salute communi, sed pro
 suis commodis, in vitio est. Offic. 1. 89. Tusc. q. lib. 4. 11
 Elatio atque altitudo orationis alicuius. de Clar. Orat. 33. a
 Quum autem inaniter & effusè animus exultat, tum illa læ-
 titia gestiens, vel nimia dici potest: quam ita definiunt, sine
 ratione animi elationem. 4. Tusc. 12. a. 1. Offic. 90. a
 Sed illud odiosum est, quod in hac elatione & magnitudine
 animi, facillimè pertinacia & nimia cupiditas principatus
 innascitur. Offic. 1. 91
 Efferuesco.
 Latendum tantisper ibidem, dum efferuescit hæc ægritudo.
 Varroni, lib. 9. 2. 10. a. Id est, refrigerat.
 Si campus atque illæ vndæ comitorum vt mare profundum
 & immensum, sic efferuescunt quodam quasi æstu. pro
 Plancio, 12. a
 Efferuescunt aquæ subditis ignibus. de Nat. deor. 2. 20
 Nimium efferbuisse videtur huius vel in suscipiendis vel in
 gerendis inimicitis vis, ferocitas, pertinacia. pro Cæli. 61. a
 Efferuescens.
 M. Poridius celeriter sanè verba voluēs, nec hebes in causis,
 vel dicam plus etiam quam non hebes, sed efferuescens in
 dicendo, stomacho sæpe, iracundiæque vehementius. de
 Claris Orat. 132. a
 Totumque Pontum armatum efferuescentem in Asiam at-
 que erumpentem, ægrè repulsum, & ceruicibus interclu-
 sum suis sustinerent. de Prouinc. Consul. a
 Verba efferuescentia. de Orat. 116. b
 Oratione autem celeri & concitata, & verbis efferuescenti-
 bus, & paulò nimium redundantibus. 2. de Orat. 49. a
 Efficio.
 Ego, quia nõ idem in tua causa efficio, vitam mihi acerbam
 puto. epist. 1. b
 Hinc quodcumque in solum venit (vt dicitur) effingis atque
 efficis. 1. de Nat. deor. 88. a
 De pecunia verò video à te omnem diligentiam adhiberi,
 vel potius iam adhibitam: efficis enim, & c. ad Atticum,
 lib. 13. 261. 1. a
 Vfus progrediens familiaritatem efficit. de Finib. 131. b

Sapientia efficit sapientes sola per se: beatos necne sola per
 se, quæstio est. in Topic. 31. a
 Doloris amotio successionem efficit voluptatis. de Fin. 53. b
 Ne efficit quidè quod vult. lib. 1. de Fin. 15. Hoc est, vt vulgò
 aiunt, non concludit.
 Neque dilatat argumentum, sed minutis interrogatiunculis
 & quasi punctis, quod proposuit efficit. in Parad. 3. a
 Vis quæ quicque efficit. li. 1. de Fin. 14. Id est, causa efficiēdi.
 Appii instituto tributa imperat: ea vix in fœnus Pompeii,
 quod satis sit, efficiunt. Att. lib. 6. 111. 8. a
 Heri etiam effeci epistolam ad Cæsarem. Att. lib. 13. 34
 Feci igitur atque effeci vt neuter quenquam omnium plu-
 ris, quam me faceret. ad Att. 98. b
 Illa mirabilia facinora effecit. 2. Philip. 105. a
 Qui hoc primus in nostris mores induxit, qui maximè au-
 xit, qui solus effecit. 2. de Orat. 66. a
 Clamores efficiam, si eum mecum habuero otiosum. ad Q.
 fratrem, lib. 3. 6
 Vt enim non efficias quod vis: tamen mors vt malum non
 sit, efficias. in Tusc. a
 Enitere, elabora, vel potius eblandire, effice vt, & c. Attic. lib.
 16. 343. 4. a
 Tu mandata effice, quæ recepisti. 1. ad Att. 33
 Efficiat opus præclarum necesse est. de Vniuers. 5
 Quæ L. Antonius in Parmensium vxoribus effecerit. in An-
 tonium, 150. b
 Quum efficere non possit, vt cuiquam, & c. 2. de Fin. 26. a
 Non est igitur amici talem esse in eum, qualis ille in se est:
 sed potius eniti & efficere, vt amici iacentem animum ex-
 citet, & c. de Amicit. 52. a
 Efficere cades. pro Mil. 67
 Efficere columnam nouam ab integro. 3. Verr. 104. a
 Efficere varios æquabiliter contentus. Somn. Scip. 17
 Qui nihil possunt dignū hominū auribus? efficere. de Or. 95. b
 Efficere munus aliquod. de Vniuers. 5
 Efficere necessitudinem. pro Deiot. 28
 Efficere opera. 7. famil. 49. pro, libros scribere.
 Quod sentias, aut re efficere, aut denique libera oratione
 defendere. epist. 58. b
 Neque adhuc frequentem Senatam efficere potuerit. Cæ-
 lius Ciceroni, lib. 8. 5. 7. a
 Efficere sepulturam. 1. Philip. 3
 Cauemus quantum efficere & consequi possumus, vt ne-
 quod in nobis insigne vitium fuisse dicatur. Q. fratri, lib.
 1. 1. 57. a
 Effecisse satis magnum numerum. 11. famil. 17. in epistol. D.
 Bruti. pro, confecisse, coegisse.
 Quibus ex rebus conflatur & efficitur id quod quærimus
 honestum. 1. Offic. 24. a
 Nec id satis efficitur in vsuram mēstruam. Att. lib. 6. 111. 7. a
 Rationes omnes descriperit eas, quibus efficitur multis par-
 tibus solem minorem esse, quam terram, & c. 4. Acad. 208.
 a. Id est, argumentis probatur.
 Non quomodo efficiatur concludaturque ratio tradit. 1. de
 Finib. 33. a
 Hoc nec institui, nec effici potest sine tua ope. ad Atticum,
 lib. 16. 337. 5. a. Id est, nec incipi, nec perfici.
 Maius opus institutum quam effici potuerit. in Orat. 141. a.
 in Topic. 30. a
 Quicquid elaborari aut effici potuerit ad istorum beneuo-
 lentiam conciliandam & colligendam, summo studio me
 consecuturum esse. Pæto, lib. 9. 16. 14. a
 Vis & causa efficiēdi. lib. 1. de Finib. 14
 Cuius muneris colēdi efficiēdi que causa, nati & in lucem
 editi sumus. 1. de Legib. 23. a
 Efficiēdi ratio in deliberationibus quomodo tractanda.
 Partit. 51
 Vt innumerabiles mundos effectura sit, efficiat, effecerit. 1.
 de Nat. deor. 74. a
 Quibus rebus effectum est, vt infinita pecuniæ cupiditas
 esset. 1. Offic. 38. a
 Nam in me iam pridem effectum est, quod futurum fuit.
 Orat. 206. b

Quare hoc quidem effectum sit in officiis deligendis, hoc
 genus officiorum extollere. Offic. 32. b
 Efficiens.
 Causa autem efficiens sic, vt, & c. in Topic. 44. a
 Causa & ratio efficiens magnos viros. 1. Offic. 96. a
 Cyrenaici virtutem censuerunt laudandam, quod efficiens
 esset voluptatis. 3. Offic. 159
 Si virtus efficiens vtilitatis esset. Offic. 3. 15
 Philosophi virtutem diuidebant in res duas, vt altera esset
 efficiens, altera autem quasi se huic præbens, eaque effice-
 retur aliquid: in eo quod efficeret, vim esse censebant, in
 eo quod efficeretur, materiam quandam. Acad. 43. b
 Si ea quæ sunt in luxuriosis efficiētia voluptatū, liberarent
 eos deorum & mortis & doloris metu, & c. 2. de Fin. 35. a
 Proximus est locus rerū efficiētiū, quæ causæ appellantur:
 deinde rerū effectarum ab efficiētibz causis. in Top. 29. a
 Efficientes causæ rerum pulcherrimarum. de Vniuers. 63
 Nihil est futurum, cuius non causas idipsum efficientes, na-
 tura contineat. de Diuin. 106. b
 Sed causas efficientes id non habebat. de Fat. 146. b
 Efficientia.
 Aspexissentque solem, eiusque cum magnitudinem, pulchri-
 tudinemque, tum etiam efficientiam cognouissent, quod
 is diem efficeret toto celo luce diffusa. 2. de Nat. deor. 70
 Sed interest inter causas fortuito antegressas, & inter causas
 cohibentes in se efficientiam naturalem. de Fato, 15
 Efficienter.
 Nõ sic causa intelligi debet, vt quod cuique antecedit, idem
 causa sit: sed quod cuique efficienter antecedit. de Fat. 26
 Effectus.
 Effectus ad id exemplar mundus. de Vniuers. 7
 In latere & cæmento, ex quibus vrbs effecta est. 2. de Diui-
 natione, 148. a
 Effectum esse mundi corpus ab iis rebus quatuor. de Vni-
 uersitate, 19
 Effecta & imitata simulacra. de Vniuers. 9
 Effectum illud erit. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 63. Hoc est, con-
 clusum ratione & argumento.
 Effectus.
 Effectus eloquentia, est audientium approbatio. Tusc. 175. b
 Sic rarus est opus illud effectū esse pulcherrimū. de Vn. 11
 Ad effectum horum consiliorum peruenire. 10. famil. 16. in
 epist. Planci.
 Habent quendam absoluti operis effectum. de Nat. d. 2. 25
 Vt enim causa effectum indicat, sic quod effectum est, quæ
 fuerit causa demonstrat. Top. 226. b
 Radices, quarum causam ignoramus, vim & effectum vide-
 mus. de Diuinat. 318. b
 Vt peccatum est patriam prodere, parces violare, quæ sunt
 in effectū: sic timere, sic in libidine esse, peccatū est, etiam
 sine effectū. de Finib. 97. b
 Effector.
 Effector, ac magister dicendi præstantissimus stylus. 1. de
 Orat. 73. a
 Effector mundi molitorque deus. de Vniuers. 21
 Effector alicuius operis. 8. ad Att. 26
 Effector operum ac parens deus. de Vniuers. 49
 Conditor & effector alicuius rei. 1. Tusc. 109. a
 Effectorem sui & genitorem imitantes. de Vniuers. 59
 Magna stultitia est earum rerum deos facere effectores. 2. de
 Diuinat. 83. a
 Effectrix.
 Effectrix diei noctisque terra. de Vniuers. 45
 Est enim effectrix multarum & magnarum voluptatum. de
 Finib. lib. 47. de pecunia.
 Amicitia non modò fauorices fidelissimæ, sed etiam effe-
 ctrices sunt voluptatum tam amicis, quam sibi. 1. de Fi-
 nibus, 102. a
 Effectio.
 Recta effectio, quam Græci κατὰ φύσιν vocant, non fit maior
 production tempore. de Finib. lib. 3. 37
 Recta effectio crescendi accessionem nullam habet. de Fi-
 nibus, lib. 3. 37

Nostri tu physica nosti, quæ continentur ex effectione, & ex materia ea, quam fingit & format effectio. Acad. q. edit. 2. lib. 1. 5. Id est, causa efficiens.

Efficax.

Nosti Marcellum quæ tardus & parum efficax sit: itémque Seruius quam cunctator. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 10. 9. a

Efficacitas.

Qui tantum habet audaciæ, tantum nequitia, tantum denique in libidine artis & efficacitatis, vt, & c. de Pet. Conf. 7. Itémque viribus corporis & neruis, & efficacitati similes, similibusque verbis animi vires nominantur. 4. Tusc. 4. 7. a

Effictio, Vide Effingo.

Effigies.

Effigies & simulacrum alicuius. 4. Verr. 11. 4. a
Antiquitatis effigies in x. i. tabulis. 1. de Orat. 9. 5. a
Effigies hominis & imago, deus. de Nat. deor. 1. 7. 3
Res autem ipsas rerum effigies notaret. de Orat. 1. 5. 1. b
Omnis tamen ista rerum effigies. de Nat. deor. 1. 7. 7
Cyrus ille à Xenophonte nõ ad historix fidem scriptus, sed ad effigiem iusti imperii. Q. frat. 1. lib. 1. 1. 7
Consecraturque nullam eminentem effigiem virtutis, sed adumbratam imaginem gloriæ. 3. Tusc. 3
Qui hunc nostrum reliquit effigiem & humanitatis & probitatis suæ filium. de Finib. lib. 2. 4. 9
Consiliorum relinquere ac virtutum nostrarum effigiem nõne multo malle debemus, summis ingeniis expressam & politam: pro Arch. 2. 1. a
Germanicæque iustitiæ solidam & expressam effigie nullam tenemus. Offic. 3. 9. 1
Ne vestigium quidem eius, nec simulacrum, sed effigiem quandam spirantem mortui. 1. ad Q. frat. 4. 9
Qua pietate, qua modestia, quo ingenio effigiem oris, sermonis, animi mei. 1. ad Q. frat. 5. 1. de filia sua loquitur.

Effingo.

Effingis atque efficit quodcumque in solū venit (vt dicitur.) de Nat. deor. 1. 4. 5
Effingit & moderatur auctor non modò mentem ac voluntates, sed penè vultus eorum, apud quos agit. 3. de Leg. 3. 5
Mores oratoris effingit oratio. 2. de Orat. 9. 9. a
Effingitis artificum. de Nat. deor. 1. 3. 5
Effinerat cætera impressa ab illis quæ imitabatur. de Vniuersitate, 4. 3
Tum speciem ita formauit oris, vt in ea penitus reconditos mores effingeret. 1. de Legib. 3. 9. a
Vt effingerent mortalia corpora. de Vniuers. 5. 9
Animo effingere aliquid. 2. de Orat. 1. 9. 2. a
Sui dissimilia effingere natura non potest. 3. de Nat. d. 30. a
Exprimere & effingere formam alicuius. ad Heren. 3. 9. b
Effingere formas animalium. de Vniuers. 4. 3
Quis enim non videt & formas & mores, & plerosque status ac motus effingere à parentibus liberos. 2. de Diuin. 7. 5
Effingere lineamenta oris. Diuin. lib. 1. 2. 4
Quæ porò tam immensa magnitudo, quæ illa tam multa possit effingere. 5. Tusc. 9. 5. a
Ea animis effinguntur nostris. Orat. 1. 4. 1. b

Effictus.

Visum igitur impressum effictumque ex eo vnde esset. 4. Acad. 3. 8. a
Etenim hæc cõsicta arbitror à poetis esse, vt effictos nostros mores in alienis personis, expressamque imaginem nostram vitæ quotidianæ videremus. pro Rosc. Amer. 2. 7. a

Effictio.

Effictio est, quum exprimitur & effingitur verbis corporis cuiuspiam forma, quoad satis sit ad intelligendum. ad Herennium, lib. 4. 2. 30

Efflagito.

Quoniam efflagitas, coactu tuo scribam. ad Brut. 5. 2
Eorumque nos magis miseret, qui nostram misericordiam non requirunt, quam qui illam efflagitant. pro Mil. 7. 1
Epistulam hanc conuicio efflagitarunt codicilli tui. ad Q. fratrem, lib. 2. 2. 5
Auxilium ab alienis efflagitabis, quum ciues vestros deseratis: Antequam iret in exil. 5. a

Accidit quum iste à Cn. Dolabella efflagitasset, vt se ad regem Nicomedem, regemque Sadalam mitteret. 3. Verr. 4. 2. a

Efflagitatus.

Non ad alienæ petitionis occasionem interceptus, nec diurnis precibus efflagitatus, sed dignitate impetratus esse videatur. pro lege Agr. 20. a

Iudiciorum defiderio Tribunitia potestas efflagitata est. 1. Verrinarum, 5. a

Efflagitatus.

Vtrum tandem tibi ad defensionem firmitus fore putasti, in iudicio coactu atque efflagitatu meo producere ad ignotos, & c. 7. Verr. 60. a

Efflagitatio.

Efflagitatio ad coendam societatem. Rufo, lib. 5. 5. 3
Efflagitatio insulsa. 10. fam. 5. 4. in epist. Planci.
Quia neminem magis decet Remp. amare, libertatisque defensorem esse, vel ingenio, vel reb⁹ gestis, vel studio atque efflagitatione omnium. ad Brutum, 16. 19. a

Efflo.

Efflauit extremum halitum. 2. Tusc. 19. Id est, mortuus est. Efflata & liberata templa augures habento. 2. de Legib. 18

Efflans.

Abiicit efflantem, & laceratū affligit in vnda. 1. de Diu. 1. 7. 2. a
Quem pridie hora tertia animam efflantem reliquisset. pro Milone, 37. a. 1. 1. Tusc. 17

Effloresco.

Quæ tamen ipsa efflorescit ex amicitia, etiam si tu eam minus sequutus sis. de Amicit. 8. 3
Amputanda plura sunt illi ætati (siquidem efflorescit ingenii laudibus) quam inferenda. pro Cæl. 60. a
Hinc illa cognitio virtutis existit, efflorescunt genera, partesque virtutum. 5. Tusc. 10. 1. a

Pòst anapæstus procerior quidam numerus effloruit. de Orat. 160. b

Etenim ex rerum cognitione efflorescat & redundet oportet oratio. 1. de Orat. 11. a

Quum autem vsus progrediens familiaritatem effecerit, tum amorem efflorescere tantum, vt etiam si nulla sit vtilitas ex amicitia, tamen ipsi amici propter se ipsos amentur. 1. de Finib. 5. 4

Et apparebit eas penitus ex ea causa, quæ tum agatur, effloruisse. de Orat. 138. b

Effluo.

Istuc veniam antè, quam planè ex animo tuo effluo. Trebatio, lib. 7. 14. 2. a

Quorum vtrunque perstringere actem mentis solet, siue deest naturæ quippiam, siue abundat atque effluit. 1. de Diuinatione, 10. 9. a

Quondam lactis imber effluit. de Diuin. 100. b
Effluit vita cum sanguine. 2. Tusc. 100. a

Sed mihi ne diurnum quidem quicquam videtur, in quo est aliquid extremum: quum enim id aduenit, tum illud quod præterit, effluit. de Senect. 6. 3

Genera ipsa cupio breuiter attingere: vt hoc modo me commouit Pisonis annulus, quod totū effluerat. 6. Ver. 50. a
Effluam ex animo tuo. 7. fam. 2. 8

Præterita enim ætas, quanuis longa, quum effluxisset, nulla cõsolatione permulcere posset stultam senectutem. de Sen. 5
Tanta est enim intimorum multitudo, vt ex his potius aliquis effluat, quam nouo sit aditus, & c. 6. famil. 5. 2

Effluat ætas. 12. ad Att. 5. 8
Bona præterita non effluere sapienti, mala meminisse non oportere. de Finib. lib. 2. 86

Vt intelligere possemus, nihil ex illius animo, quod semel esset insulsum, vnquam effluere potuisse. 2. de Orat. 16. 5. a
Huic minime mirum est ex tempore dicenti solitam effluere mentem. de Claris Orat. 116. a

Ex disciplina aliquorum dicuntur effluere multa, & ad aures aliorum permanere. pro Domo sua, 9. 3. a
Nec præteritas voluptates effluere patitur. de Fin. lib. 1. 3. 2

Effluens.

Itémque in eo influente atque effluente animo diuino ambitus illigabant. de Vniuers. 6. 1

Effodio.

Omnium Marcellorum meum pectus memoria effodit. pro Marcello, 6. Id est, grauissimum dolorem mihi infligit, quasi pectore penetrato, aperto, & vulnerato.
Effodere oræ maritimæ oculos. 3. de Nat. d. 13. 2. a
Nec ferrum, æs, aurum, argentum effoderetur penitus abditum. Offic. 2. 1. 7

Effœmino.

Effœminarunt Iouem, Iunonique tribuerunt, quòd nihil est eo mollius. 2. de Nat. d. 4. 9. Hoc est, aer fecerunt velut fœminam, Iunonem appellantes.

Effœminari cogitationibus mollissimis. Tusc. q. lib. 1. 7. 9
Fortitudinis quædam præcepta sunt, ac penè leges, quæ effœminari virum vetant in dolore. 2. de Finib. 7. 8

Effœminat.

Homo effœminatus. pro Mil. 68. a
Effœminata opinio ac leuis. 2. Tusc. 9. 1. a
Furialis illa vox, nefarius stupris, religiosus altaribus effœminata, secum & illos Consules facere acerbissimè personabat. pro Planc. 70. a
Nam videndum est in vtrisque, nequid humile, summissum, molle, effœminatum, fractum, abiectumque faciamus. 4. Tusc. 10. 4. a

Quibus in rebus maximè sunt fugienda, nequid effœminatum aut molle, & nequid durum aut rusticum sit. 1. Officiorum, 17. 9. a

Quid est aut nequius, aut turpius effœminato viro? Tusc. quæst. lib. 3. 3. 2

Cum autem omnis seruitus misera, tum verò intolerabile est seruire impuro, impudico, effœminato, nunquam ne in metu quidem sobrio. 3. Philip. 13. 1. a

Effœminat.

Cauetque nequid indecorè, effœminatè faciat: tum in omnibus & opinionibus & factis nequid libidinosè aut faciat, aut cogitet. 1. Offic. 2. 3

Effœtus.

Libidinosa etenim & intemperans adolescentia effœtum corpus tradit senectuti. de Senect. 26. a. Hoc est, laxum & debile, ac libidinibus confectum.

Effrænatus.

Effrænatus fertur aut libidine, aut iracundia. 3. Tusc. 9
Effrænatus animus. 7. Verr. 10. 9. a
Effrænatus furor. de Arusp. respon. 1
Effrænatus secundis rebus. Offic. 1. 1. 7
Effrænata audacia vel cupido. in Catil. 1
Proiecta & effrænata cupiditas. pro Domo sua, 88. a

Ibis tandem aliquando, quò te iam pridem tua ista cupiditas effrænata ac furiosa rapiebat. 1. in Catil. 1. 8. a
Languentis populi incitatio, & effrænati moderatio. 2. de Orat. 20. a

Vt ægritudo quasi morsum aliquem doloris efficiat, metus recessum quandam animi & fugam, lætitia profusam hilaritatem, libido effrænata appetentiam. 4. Tusc. 2. 5. a
O libidinem effrænata & indomitam! pro Cluent. 10. a
Violentiam hominis effrænata noui. 12. Philip. 33. 8. a

Cuius Pisonis ego de effrænato & præcipiti furore quid dicam? de Arusp. resp. 1. a
Quæ tu, quoniam mente nescio qua effrænata atque præcipiti in forum deferri iudiciumque voluisti, & c. pro Cælio, 27. a

Indomita & effrænata cupiditates. 3. Verr. 4. 1. a
Homines secundis rebus effrænatos, & sibi præsidetes, tantquam in gyrum rationis & doctrinæ duci oportere, vt perspicerent rerum humanarum imbecillitatem, varietatemque fortunæ. 1. Offic. 12. 8. a

Quis vnquam fuit aut avaritia tam ardenti, aut tam effrænatis cupiditatibus, vt eandem illam rem, & c. 3. de Fin. 5. 7. a
Effrænator vox. de Orat. 16. 2. b

Effrænate.

Effrænate ferri. ad Att. 26. 3. b
Nullam capitaliorem pestem, quam voluptatem corporis hominibus dicebat à natura datam, cuius voluptatis audax libidines temerè & effrænate ad potiendum incita-

rentur. de Senect. 36. a
De L. Bruto fortasse dubitarim, an propter infinitum odium tyranni effrænatus in Aruntem inuaserit. 4. Tusc. 3. 9. Id est, petulantius.

Sed cum libertatis auida legio effrænatus in acie hostium irrupisset, & c. 14. Philippicarum, 40. 1

Effrænatio.

Quæ effrænatio impotentis animi. 5. Philip. 1. 7. 9
Effringo.

Fores effregit, restituentur. pro Cæl. 9. 2. a. 6. Verr. 4. 6
Effractus.

Eamque urbem sibi Mithridates Asia ianuam fore putauisset, qua effracta & reuulsa, tota pateret prouincia. pro Mu. 31. a
Conuulsis repagulis, effractusque valuis. 6. Verr. 8. 4. a

Effugio.

Effugit animus oculorum obtutum. de Vniuers. 3. 3
Effugit sensum omnem oculorum animus. de Vniuers. 6. 3
Quos ego homines effugi, cum in hos incidi. 2. ad Att. 3. 6
Effugit rex è manibus. pro Leg. Manil. 15. a
Nihil te effugiet, atque omne quod erit in te, occurret atque incidet, si modò rerum vsum percallueris. 2. de Orat. 8. 1. a
Vix effugeret viuus. 1. ad Quint. frat. 4. 7

Sperabat Heraclius, si illum effugisset, ante alteram fortitionem Q. Arrium, & c. successurum. 4. Verr. 26. a
Effugere impendentes calamitates. Diuinat. lib. 2. 4. 2
Effugere calumniam. pro Cluent. 13. 1. a

Effugere crimen inconstantia. 5. de Finib. 15. 1. a
Effugere crimen ineptiarum. 3. de Orat. 10. 4. a
Effugere de prælio. 2. Philip. 7. 9. a

Dolores intolerabiles effugere. Quint. frat. lib. 1. 4. 4. a
Effugere infamiam crudelitatis. pro Leg. Agr. 90. a
Maledictum omne effugere. pro Flacco, 50. a

Effugere manus. in Somn. Scip. 7. a
Neque mari effugere villo modo possent. 7. Verr. 7. 2. a
Offensionem negligentia effugere. 3. Verr. 7. 2. a

Effugere plagam. Att. lib. 7. 12. 8. a
Non quòd mihi fas sit quicquam effugere, quòd salus Plancii postulet. pro Planc. 46. Id est, ommittere.

Speciem alicuius effugere. de Clar. Orat. 80. a
Effugere vituperationem. Att. lib. 16. 3. 4. 7. a
At ego effugisse arbitrabar. 2. de Leg. 6

Aut eum effugisse alias rationes commodiores propter cupiditatem. ad Heren. 7. b
Dolores suscipiantur maiorum dolorum effugiendorum gratia. lib. 1. de Finib. 2. 9

Effugium.

Asequi effugium. 7. Verr. 13. 1. a
Alias animantes esse cornibus armatas, alias habere effugia pennarum. 2. de Nat. d. 90

Effundo.

Segetes fœcundæ effundunt herbas inimicas frugibus. Orator, 20. 1. b
Triduo verò aut quadriduo ante hanc rem pulcherrimam timore quodam percussa ciuitas tota ad te se cum conuigibus & liberis effundebat. ad Brut. 3. 2. a

Per eos ipsos dies effudi (si ita vis) honores in mortuos, ad Attic. 28. 3. b

Effudi vobis omnia quæ habebam. de Orat. 98. b
Hæc enim ætas effudit hanc copiam. de Clar. Orat. 18. a

Qui omnes iudices Tribunus è carcere in forum effudit. de Arusp. 2. 5. 1. b
Effudit illa omnia quæ tacuerat, vt recorderer illud tuum. Att. lib. 16. 2. 1

At istud columen actionis tuæ Mithridates, posteaquam biduum retentus testis à nobis, effudit quæ voluit omnia, reprehensus, conuictus, fractusque discessit. pro Flac. 32. a
Multi enim patrimonia effuderunt inconsultè largiendo. Offic. 2. 7. 7

Quod in me carcerem effudistis. in Pison. 82. b
Qui extremum spiritum in victoria effudistis. 14. Philippicarum, 40. 5. a

Qui omnia remedia Reipublicæ effuderunt. Att. lib. 2. 2. 7
Sic sum in Antonium inuectus, vt ille non ferret, omnemque

ff. iiii.

suum vinolentum furorem in me vnum effunderet, &c. Cornificio, lib. 12. 55
 Spolium orbem terrarum, vendamus vectigalia, effundamus ararium. pro Leg. Agr. 9. a. 3. Tusc. 42
 Aut temperantem qui se in aliqua libidine continuerit, in aliqua effuderit in Parad. 25
 Per luxuriam effundere & consumere omnes fortunas. pro Sext. Rosc. 19. b
 Effundere gratiam collectam. 2. fam. 29
 Effundere honores in mortuum. ad Brut. 15. 11. a
 Lachrymas effundere. pro Planc. 82. a
 Effundere sanguinem pro Repub. pro Mil. 77. a
 Sed quum inclusum illud odium multarum eius in me iniuriarum, quod ego effudisse me omne arbitrabar, restiduum tamen, &c. Lentul. lib. 1. 48
 Eademque ratione mare quum supra terram sit, &c. conglobatur vndique æquabiliter, neque redundat vnquam, neque effunditur. 2. de Nat. d. 17. 4. a
 A iudicibus oratio auertitur, vox in coronam, turbamque effunditur. pro Flacco, 54. a
Effulus.
 In nos verò suauissimè hercule est effusus. Att. lib. 4. 28
 Consules ex Italia profugisse, cunctum Senatum, totam Italiam esse effusam. pro Deiot. 6. a
 Sumptus effusi cum dedecore. pro Sext. Rosc. 41. a
 Vt effusus in omni intemperantia deorum libidines videremus. de Nat. d. 1. 31
 Effusus ac dissipatis fructibus. 2. de Leg. Agr. 87. a
 Quis in largitione effusior? pro Cæl. 9. i. magis prodigus.
Effusè.
 Si vidua liberè, proterua petulanter, diues effusè, libidinosè meretricio more viueret. pro Cæl. 30
 Effusè, petulantèrque conari aliquid. in Piso. 7
 Non pauca suis adiutoribus largè effusèque donabat. pro Rosc. Amer. 14
 Effusè exultat animus. 4. Tusc. 21. a
Effusio.
 Eodem enim vitio est effusio animi in lætitia, quo in dolore contractio. 4. Tusc. 55
 Effusio aquæ, declarata admixtum huic esse calorem. de Natura deor. 2. 19 (eo enim) liquefacta & dilapsa se diffundit. Liberalitatem effusio imitatur. in Partit. 43. a
 Illud probè iudicas, neque satis pro meis officiis, pro ipsius in alios effusione illum, in me liberalem fuisse. Att. lib. 7. 14. 5. a. Id est, liberalitate.
 Effusiones hominum ex oppidis concursusque ex agris. in Piso. 40. a
 Effusiones pecuniarum. Offic. 2. 82
 In hac vita iudices, quos sumptus quotidianos, quas effusiones fieri putatis? pro Rosc. Amer. 80. a
Effutio.
 Quidam effutiant ita temerè de mundo, vt, &c. 2. de Natura deorum, 69
 Nec hoc sic agit, vt ex tempore quasi effutire videatur. Tuscul. q. lib. 5. 65
Effutiens.
 Quam bellum erat Vellei confiteri potius nescire quod nescires, quam ista effutientem nauseare, atque ipsum sibi displicere. 1. de Nat. d. 59
Effutitus.
 Quorum partim ficta apertè, partim effutita temerè, nunquam ne mediocri quidem cuiquam, non modò prudenti, probata sunt. 2. de Diuinat. 88
Egeo.
 Egeo consilii: quod optimum factu videbitur, facies. Attic. lib. 7. 140. 2. a
 Etsi ego rebus omnibus. Att. lib. 11. a
 Tu quanquam consilio non eges, vel abundas potius, &c. epist. 53. b
 Eget ille Senatu, Equitibus Romanis, &c. 2. in Catil. 44. a
 Eorum qui copiis egent, infinita est multitudo. 1. Offic. 78. a
 Quæ se ipsi contenta sunt, meliora quam quæ egent aliis. Topic. 226. b

Egebat: imò locuples erat. pro Comædo, 12. a
 Macer autoritate semper eguit. de Clar. Orat. 128. a
 Siquidem etiam Themistoclis liberi eguerunt. ad Brut. 40.
 Id est, ad extremam paupertatem redacti fuerunt.
 Quæ non modò vt fierent, ratione eguerunt, sed intelligi qualia sunt, sine summa ratione non possunt. 2. de Natura deor. 172. a
 Ne bibliothecis quidem Græcis egebimus. Tusc. 176. b
 Quum oculis ad cernendū non egeremus, vt qui tanquam inuoluti quiescerent. 2. de Nat. d. 215. a
 Earum rerum quibus abundaremus exportatio, & earum quibus egeremus inuectio. Offic. 35. b
 Incredibile est mi frater, quam egeam tempore. Quint. frat. lib. 3. 21. 5. a
 Grauitas morbi facit, vt medicinæ egeamus. epist. 127. b
 Magnificum illud etiam, Romanisque hominibus gloriosum, vt Græcis de philosophia literis non egeant. 2. de Diuinat. 8. a
 Qui consumptis patrimoniis egeant. de Finib. lib. 2. 21
 Egere consolatione. epist. 71. b
 Non egere hortatione. 11. fam. 8. 9
 Indignè egere. Antequam iret in exil. 10. a
 Quiduis se perpeti malle, quam videri eguisse auxilio meo. Caninio, lib. 2. 16. 12. a

Egens.

Egens æquè est is qui non satis habet, & is cui nihil satis potest esse. ad Heren. lib. 4. 170. a
 Quid ergo vnus Asclepiades, fortuna egens, vita turpis, eximinatione damnatus, &c. pro Flacco, 27. a
 Nec quid tibi pollicerer, ipse egens rebus omnibus, &c. reperiebam. Domitio, lib. 7. 22. 2. a
 Quòd primūm ex eo iudicio tam egens discessit, &c. de Perit. Conf. 8
 Seruicque & egentes in tecta nostra cum facibus immissi. Att. lib. 14. 13
 Quocirca & absentes adsunt, & egentes abundant, & imbecilli valent. de Amic. 22. a
 Egentes, inanèsq; discederent. 4. Verr. 15. a
 Vagantur egentes cum coniugibus & liberis. Att. 118. b
 Nihil illo regno spoliatus, nihil rege egentius. Attico, libro 6. 111. 9. a
 Qui in sua re fuisset egentissimus, erat (vt sit) insolens in aliena. pro Sext. Rosc. 22. b
 Egentissimi tyrones. 11. fam. 31. in epist. D. Bruti.
 Egestates tot egentissimorum hominum. ad Att. 140. b
Egestas.
 Inopia atque egestas. 2. in Catil. 43. a
 Egestas ac mendicitas. in Parad. 57. a
 Non egestas animi recipit tantam personam. in Piso. 18. b
 Egestatem & luxuriam domestico lenocinio sustentauit. post red. in Senatu, 9. a
 Copiæ cum egestate confligunt. 2. in Catil. 44. a
 Vitam in egestate degere. pro Rosc. Amer. 85. a
 Si propter inopiam in egestate estis, pecuniam non habetis, &c. 1. de Inuent. 101. a
 Egestates tot vehementissimorum hominum. ad Att. 140. b

Egeria.

Non dubito quin iudem cum Egeria colloquutū Numam, &c. putent. 1. de Legib. 3
Egesinus.
 Egesinus Euandrum audiuit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 17
Eggyna.
 Eggyna, ciuitas in Sicilia. 5. in Verr. 85
Egilius.
 Egilius, homo festiuus. 2. de Orat. 153
Egnatius.
 Cn. Egnatius pater, à Censoribus Senatu motus. pro Cluentio, 105

Egnatuleius.

L. Egnatuleius Quæstor cum quarta legione ab Antonio ad Octauium defecit. 3. Philip. 127
Ego.
 Ego me cupio non mendacem putari. 1. de Leg. 3

Noui ego Epicureos omnia sigilla numerantes. de Natura deor. 1. 59
 Ego sum ille Consul, cui, &c. 4. in Catil. 73. a
 Ego omni officio, ac potius pietate, &c. ad Lent. lib. 1. a
 Dixi ego idem in Senatu, eadem te optumatum contulisse in ante diem v. Calend. Nouembris. 1. in Catil. 5. a
 Atque idem ego neque P. Syllam supplicem ferre, &c. potui. pro Sylla, 14. a
 At ego tibi postridie à villa ante lucè, vt me omnino illi ne videret. 10. ad Att. 51. Ad ornatum ponitur tibi, vt & alibi.
 Nihil malo, quam & me mei similem esse, & illos sui. ad Attic. 152. b
 Mihi tu, tui, tua omnia curæ sunt. 6. fam. 10
 Quòd rogas, vt in bonam partem accipiam, &c. ego verò in optimam. Att. lib. 11. 7. Subaudi, partem accipio.
 Ego verò, & incautè, vt scribis, & celerius quam oportuit, feci. 11. ad Att. 19
 Quòd te excusas: ego verò & tuas causas nosco: & mea interesse puto, te istic esse. Att. lib. 11. 15
Egomet.
 Cæpi egomet mecum sic cogitare. 4. fam. 17. in epist. Seru. Sulpitii.
 Eam nauem nuper egomet vidi Velæ. 7. Verr. 35. a. pro Cælio, 19. a
 Statui egomet mihi tum modum orationi meæ. 7. Ver. 128. a
Egredior.
 Roma egreditur Quintus. pro Quint. 4. b
 Domo est egressus non modò nullum ad bellum, sed ne ad minimam quidem suspicionem belli. pro Ligar. 2. a
 Porta egressus. 1. Tusc. 22. a
 Roma est egressus ad bellum. pro Ligar. 137. b
 Pedem è villa adhuc egressi non sumus. Att. lib. 13. 273. 2. a
 Egredi à proposito, ornandi causa. de Clar. Orat. 41. a
 Egredi è nauis. in Verr. 212. b
 Egredi è vel ex portu. Tusc. q. lib. 4. 8. & 53
 Ex prouincia egredi. epist. 241. b
 Ex Syria egredi. Senatui, lib. 15. 2. 3. a
 Extra cancellos egredi. pro Quint. a
 Certos mihi fines, terminosque cõstituiam, extra quos egredi non possim, si maximè velim pro Quint. 19. a
Egrediens.
 Cùm egredientem insequi cœpissim. de Arusp. 243. b
 Ipsum egredientem vrbe prosequuti sumus. 2. in Catil. 25. a
Egressus.
 Cùm Senatum egressum vidi ad complectendum conseruatorum suum. in Piso. 90. b
Egressus.
 Itaque credo, si minus frequentia sua vestrum egressum ornando atque celebrando: at, &c. in Pison. 24. a
Egregius.
 Cuius egregius. epist. 22. b
 Egregius color, integra valetudo. 2. de Finib. 104. a
 In bellica laude egregius. de Clar. Orat. 42. a
 In procuratione ciuitatis vir egregius. 1. de Orat. 108. a
 Egregia exercitatio. 3. de Finib. 64. a
 Egregia & præclara indoles. 1. de Orat. 65. a
 Egregia pulchritudo, vnica turpitudine. ad Heren. 23. b
 Præclara tum oratio Antonii, egregia etiam voluntas. in Ant. 153. b
 Opus magnum & egregium. 1. de Nat. d. 139. a
 Egregiam operam dare alicui. Att. lib. 5. 90. 2. a
 Minimam copiam poetarū egregiorum extitisse. de Or. 85. a
Egrogie.
 Egrogie cordatus homo Catus Ælius Sextus. 1. de Or. 98. b
 Seruus egrogie fidelis. Q. frat. lib. 11. 26. a
 P. Cornelius egrogie fortis & bonus Imperator. 2. de Oratore, 149. a
 Egrogie subtilis scriptor atque elegans. de Clar. Orat. 17. a
 Sed tamen quòd ab eo egrogie diligi sensi, multo amicior ei sum factus. ad Cassium, lib. 15. 14. 12. a
 Quum vterque Græcè egrogie loquatur. 2. de Finib. 32. a
 Præsertim quum pauci pingere egrogie possint, aut fingere. de Clar. Orat. 139. a

Dolabellam valde placere tibi video, mihi quidem egregie. Att. lib. 14. 318. 6. a
 Quod egregie non modò iis qui vtuntur opera, sed etiam in vulgus gratum esse sentimus. Att. lib. 2. 37. 4. a
Egressus, Vide Egredior.
Eheu.
 Eheu conditionem huius temporis. Antequam iret in exilium, 20. a
Eho.
 Eho tu cognatum tuum non noras? Orat. 211. b
 Εἴδωλον eius mihi aduolabit ad pectus. 15. fam. 44
 Εἴδωλα, spectra. 15. fam. 44
 Εἴδωλα quæ dicuntur à Democrito. 15. fam. 44
 Καὶ εἴδωλον θανάσιον. 15. fam. 43
 Εἴδωσιν, σιλήζω. 9. ad Att. 19
Eiero.
 Placet etiam mihi illud Scipionis, &c. Eiero inquit, iniquus est, &c. 2. de Orat. 157. a
Eiicio.
 Reliquum sic è poculo eiecit, vt id resonaret. Tuscul. quæst. lib. 1. 79
 Furium Flaccum Capitolini & Mercuriales de collegio eiecerunt. ad Quint. frat. 312. b
 Non nimium liberale hospitium meum dices: nam te in viam, simul ac perpaululū gustaris, extrudam & eiiciam. 2. de Orat. 130. a
 Memoriam Milonis retinebitis: ipsum eiicietis, & erit dignior locus, &c. pro Mil. 77. a
 Eicere aliquem à suis diis penatibus. pro Quint. 55. a
 Eicere calculos. Diuin. lib. 2. 109
 Eicere è vel ex Senatu. de Senect. 38. a. pro Cluent. 94. a
 Eicere ex animo amorem insitum. pro Rosc. Amer. 31. a
 Eicere molestias & solitudines. 14. fam. 16
 Eicere nos magnum fuit, excludere facile est. 14. fam. 7
 Eicere rubores. 4. ad Heren. 155
 Se eicere, suosque secum educere. 1. in Catil. 22
 Eicere stirpes superstitionis. Diuin. lib. 2. 114
 Ita postremò eiiciuntur, vt ne ad saxa quidem mortui conquelescant. Orat. 206. b
 Hæc tanta virtus ex hac vrbe expellatur, exterminabitur, eiicietur: pro Mil. 78. a
 Eiici à patria. in Piso. 75
 Expelli atque eiici è pradio. pro Quint. 4. b
 Eiici in exilium. Parad. 39
 Hoc simile tandem est non risu potius, quam oratione eiiciendum: de Finib. lib. 4. 25
 Eumque ex numero hominum eiiciendum, ex finibus humanæ naturæ exterminandum puto. in Ant. 246. b
Eiectus.
 Damnatus & eiectus. pro Sext. Rosc. 19. b
 Eiectus homo. pro Quint. 42
 C. Cotta è ciuitate eiectus est. de Orat. 143. b
 A me in exilium eiectus est Catilina. in Catil. 106. b
 Gallus pictus eiecta lingua buccis fluentibus. 2. de Orat. 148
Eiectio.
 Tenemur vndique, &c. sed mortem & eiectiõnem, quasi maiora, timemus, quæ multo sunt minora. Attic. lib. 2. 42. Id est, exilium.
 Εἰκρινεὶς iudicium. 2. ad Quint. frat. 16
 Εἰκρινεὶς est ordo serieque causarum, cum causa causæ nexa rem ex se gignat. Diuin. lib. 1. 106
 Εἰκρινεὶς est ex omni æternitate fluens veritas sempiterna. Diuin. lib. 1. 106
 Εἰκρινεὶς, fatalem necessitatem dixerunt Stoici. de Natura deor. 1. 39
 Εἰρων Africanus Æmilianus. 2. de Orat. 150
 Εἰρωνία Græci Socratem nominarunt, quòd esset in omni oratione simulator. Offic. 1. 151
 Εἰρωνεία Græcis, Latinis dissimulatio dicitur. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 16
 Εἰρωνεία bella. 16. ad Att. 28
 Εἰρωνοδότης enim non necesse est, sed tamen idem, nec hoc ειρωνοδοτης, &c. 4. fam. 11

Εἰς αἰωνὸς ἀπίστως ἀμύθηται ἀπὸ πατρὸς. 2. ad Att. 13

Eiulo.

Ipsū enim Herculem viderat in Ceta magnitudine dolorum eiulantem. 2. Tusc. 14

Eiulatus.

Ingemiscere nonnunquam viro concessum est, idque raro: eiulatus verò ne mulieri quidem. 2. Tusc. 48

Non sunt illi eiulatus & gemitus Philoctetæ tam miseri, quàm illa exultatio Athamantis, & quàm somnium matricidarum. de Arusp. respon. 35. a. 2. de Finib. 15. a

Eiulatum duodecim tabulæ in funeribus adhiberi vetuerunt. Tusc. q. lib. 2. 48

Eiulatio.

Eiulationem lugubrè in funere, Solonis lex vetat. 2. de Legibus, 55

Eiuro.

Itaque ut alacres & læti, &c. gratulabantur: sic me iniquum eiurabant, de me querebantur, diffidebant etiam Seruilio, &c. 12. Philipp. 33

Tu autem, quòd mihi bonam copiam eiures, nihil est. Pæto, lib. 9. 39

Negotiatores putant esse turpe, id forum sibi iniquum eiurare, vbi negotientur: Prætor provinciam suam totam sibi iniquam eiurat. 5. Verr. 117. a

Eiufmodi.

Vt eiufmodi ab eo quod non est, posset esse. Acad. 19. b

Nihil enim eiufmodi celare possumus. 6. Verr. 130. a

Genus belli est eiufmodi, quod maximè vestros animos excitare atque inflammare debet. pro Leg. Manil. 3. a

Qui illic eiufmodi est, vt eum pueri sectentur. 6. Ver. 130. a. 3. Verr. 110. a. 4. Academ. 76. a

Reliqua sunt eiufmodi, vt, &c. epist. 55. b

Nam cum compresserat digitos, pugnumque fecerat, dialecticam aiebat eiufmodi esse. Orat. 207. b

In eiufmodi rerum perturbatione, quanquam omnia metuenda sunt, nihil magis quàm perfidiam timemus. ep. 5. b

Eiufdem.

Et cætera eiufdem generis. Top. 22. 4. b

Nihil interesse autem non modò, si ex omni parte eiufdem modi sint, sed etiam si discerni non possint. 4. Academic. quæst. 93. & 75. a

Alios dissimiles, alios eiufdem modi mundos esse. 4. Academic. 215. a

Eiufdem modi totum ius prætorium, eiufdem modi omnes res iudicaria fuit. in Verr. 114. b

Eiufdem modi fortitionem homo amentissimus suorum quoque iudicium fore putavit. 3. Verr. 112. a

Elabor.

Assensio illa omnis elabitur. 1. Tusc. 41. a

Sed nescio quo pacto iam de manibus mos elabitur. pro Flacco, 12. a

Nec hoc alia de causa potest accidere, nisi quòd vñitata res facile è memoria elabuntur, insignes & nouæ diutius in animo manent. ad Heren. lib. 3. 131. a

Nihil vnquam vidi, quod tam è manibus elaberetur, quàm mihi tum elapsa est illa causa. de Orat. 127. b

Magno cum dolore parricidarum elapsus sum iis. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 13. 10. a

Hic Tito fratre suo Censore elapsus est. Cat. 38

Elapsus esset me agente. 3. ad Quint. frat. 24

Elabatur Ventidius, aut Antonius in Italia moretur. 11. fam. 15. in epist. D. Bruti.

Nam quum dormienti ei sol ad pedes visus esset, ter eum scribit frustra appetiuisse manibus, quum se conuoluens sol elaberetur & abiret. 1. de Diuinat. 84. a

Elabi ex criminibus. 4. Verr. 100. a

Ex isto ore, religionis verbum excidere aut elabi potest, &c. pro Domo sua, 80. a

Et cum extraordinaria pecunia crimen subterfugere velles, satis te elapsurum omni suspitione arbitrabare, si, &c. 3. in Verrem, 71. a

Elapsus.

Elapsus de manibus. 1. ad Att. 40

Elapsus è foci manibus ac ferro, bellum terra & mari comparat. Att. lib. 10. 195. 3. a. pro Mur. 76. a. pro Dom. sua, 47. a

Quoties tibi sica excidit casu aliquo & elapsa est: 1. in Catinam, 11. a

Quod quum ex vtero elapsum excidit, in iis animantibus quæ lacte aluntur, omnis ferè cibus matrum lactescere incipit. 2. de Nat. d. 193. a

Nam eorum animi qui se corporis voluptatibus dediderunt, &c. corporibus elapsi circum terram ipsam voluntantur. in Somn. Scip. 33

Elaboro.

Elaborant alii puro quasi genere dicendi. Orat. 201. b

Sacerdotum comitia, mea summa contentione in alterum annum sunt reiecta, quod ego cum Ciceronis causa elaboraui, &c. ad Brut. 281. b

Sed in literis certè elaboraui. Cat. 24

Qui in illo subtili elaboraui, &c. de Orat. 205. b

Ad quas igitur res aptissimi erimus, in his potissimum elaborabimus. 1. Offic. 160. a

Contende, quæso, & elabora, vt, &c. ad Quint. frat. 298. b

Nunc mi Capito, &c. eò plus apud hominem facillimum atque humanissimum Plancum enitere, elabora, vel potius eblandire, effice, vt, &c. Att. lib. 16. 343. 4. a

Si optimis à pueritia disciplinis atque artibus studuisses, & in his elaboraffes: &c. 1. Verr. 21. a

Videbatur id perdere arator quod aratro ipse quæssisset, in quo elaborasset. 5. Verr. 172. a

Num est tam asperum saxetum, in quo agricolarum cultus non elaboret: contra Rull. 79. b

Nec tam docti tunc erant, ad quorum iudicium elaboraret. lib. 1. de Finib. 6

Elaborare & eniti causa alicuius. de Pet. 208. b

Ex tempore elaborare. de Pet. Conf. 16. a

Contentione & dimicatione in aliqua re elaborare. Curioni, lib. 2. 5. 15. a. Tusc. q. lib. 1. 1

In re aliqua separatim elaborare. 1. de Orat. 5. a

Elaborare in aliqua scientia. pro Mur. 128. b

Ex illis rebus vniuersis eloquentia constat, quibus in singulis elaborare permagnum est. de Orat. 86. b

Non tam vt pro sim causis elaborare soleo, quàm vt nequid ob sim. 2. de Orat. 163. a

Neque in vniuerso genere singulos elaborasse, sed, &c. Orator, 87. b

De industriaque, non ex insidiis elaboratur, vt verba verbis quasi demensa & paria respondeant. Orat. 200

Hæc mihi ampliora multò sunt, quàm illa ipsa propter quæ elaborantur. epist. 45. b

Sed tamen quicquid elaborari aut effici potuerit ad istorū benevolentiam conciliandum & colligendum, summo studio me consecutum esse, &c. Pæto, lib. 9. 16. 4. a

Nihil mihi ita elaborandum est, quàm vt consilia nemo intelligat. a

In hoc tibi elaborandum est, Rempub. vt constituas. pro Marc. 135. b

In quo eò magis est elaborandum, quòd, &c. Tusc. 149. b

Elaborans.

Hæ sunt exercitationes ingenii, hæc curricula mentis, in his defudans atque elaborans, corporis vires non magnopere desidero. de Senect. 34. a

Elaboratus.

Ne elaborata concinnitas, & quoddam aucupium delectationis manifestò deprehensum appareat. in Orat. 46. a

Oratio & bonis artibus instituta, & cura & vigiliis elaborata. pro Cæl. 35. a

Hæc est à Græcis elaborata dicendi vis atque copia. de Clar. Orat. 13. a

Omne enim curriculum industria nostræ in foro, in curia, in amicorum periculis propulsandis elaboratum est. 7. Philip. 222

Perfectum ingenio, elaboratum industria. pro Leg. Man. 1. a

Elaboratum munus. Att. lib. 13. 263. 1. a

Omnes apud hunc ornati elaboratique sunt versus. in Oratore, 20. a

Deinceps inde multæ, quas non minus diligenter elaboratas etiam, quàm elucubratas afferebamus. de Cl. Or. 173. a

Elaboratio.

Aliquid sine elaboratione, & operæ consumptione inuenire. ad Heren. 31. b

Ελαττω appellat Epicurus, cum declinat atomus interuallo minimo. Fat. 18

Elapsus, Vide Elabor.**Elargior.**

Ex iis rebus quas tibi fortuna elargita est. epist. 5. b

Elatè, Elatio, Elatus, Vide Effero.

Eleaticus.

Eleatici philosophi à Parmenide & Zenone nominati, qui iidem & Megarici. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 120

Electè, Electio, Elector, Electus, Elegans, Eleganter, Elegancia, Vide post Eligo.

Electra.

Electra, Q. Ciceronis tragœdia. 3. ad Q. frat. 31

Elementum.

Elementa Latine, quæ Græcè στοιχεῖα. Academ. quæst. edit. 2. lib. 1. 20

Ergo illa initia, & vt è Græco vertam, elementa dicuntur. 1. Academ. 40. a

Quatuor elementa, corpora sunt omnia gignentia. Tusc. q. lib. 1. 33

Sunt enim quasi prima elementa naturæ. de Fin. lib. 3. 15

Elementa puerorum. 1. de Orat. 77. a. & 2. 25. a

Quatuor elementorum natura. Tusc. q. lib. 1. 33

Elementa quasi partita habent inter se & diuisa momenta. Tusc. q. lib. 1. 33. per momenta, τὰς κινήσεις, hoc est motus intelligit.

Quæ primo progressu festiuè tradit elementa loquendi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 83. Hoc est, Grammaticam.

Ex elementis aer & ignis mouendi vim habent & efficiendi, aqua & terra patiendi. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 20. Aristoteli tamen aer patitur, quia humidus est: & aqua magis agit, quàm patitur, quia frigida.

Ex elementis, formæ animantium, earumque rerum quæ gignuntur è terra, ortæ. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 20

Quod in elementis dialectici docent. Acad. 35. b

Elephas, siue Elephantus.

Vires elephantis desiderare. de Senect. 24. a

Elephanto, beluarum nulla prudentior. de Nat. d. 1. 69

Elephanto quandam esse cum genere humano societatem. 7. fam. 3

Elephantorum extremus dies fuit. 7. fam. 3

Elephantorum acutissimis sensibus ad vtilitatem nostram abutimur. 2. de Nat. d. 114

Romani nepotem Antiochi, elephantos alere prohibuerunt. in Ant. 221. b

Equites, sagittarios, elephantos in suam potestatem redegit. in Ant. 203. b

Manus etiam data elephantis, quia propter magnitudinem corporis difficiles aditus habebant ad pastum. de Nat. d. 2. 92

Elephantis domitis vti & condocefactis. 2. de Nat. d. 121

Eleuo.

Mouere risum oratoris est, quod frangit aduersarium, quod impedit, quod eleuat, quod deterret, quod refutat, &c. de Orat. 130. b

Nihil est quod tam obtudat eleuetque ægritudinem, quàm perpetua in omni vita cogitatio. Tusc. lib. 3. 30

Eleuare amicitias remissione vsus. Læl. 65

Non intelliges querelis quotidianis te nihil proficere, non intelliges duplicari sollicitudines, quas eleuare tua te prudentia postulabat. 5. fam. 40. Id est, minuere.

Est enim varius & multiplex vsus amicitiarum, multæque causæ suspicionum offensionumque damnantur: quas tum euitare, tum eleuare, tum ferre sapientis est. de Amic. 74. a

Reprehensio est per quam argumentando aduersariorum confirmatio diluitur, aut infirmatur, aut eleuatur. de In. 57. b

Erat autem tanta grauitas in Domitio, tanta auctoritas, vt quod esset ab eo obiectum, lepore magis eleuandum, quàm contentione frangendum videretur. 2. de Orat. 127. a

Eleus.

Eleus Hippias gloriatus est, cuncta penè audiente Græcia, nihil esse vlla in arte rerum omnium quod ipse nesciret. 3. de Orat. 69

Eleusin.

Omitto Eleusinem sanctam illam & Augustam, vbi iniantur gentes orarum vltimæ. de Nat. d. 1. 83

Eleutherocilices.

Eleutherocilices, Asiæ populi. 5. ad Att. 40

Eleutherocilices populi in Amanone regibus quidem vnquam paruerant. 15. fam. 18

Elicio.

Elicio tuas literas mea loquacitas. 7. ad Att. 45

Elicere volo tuas literas. 7. ad Att. 41. & 9. 171. 2. a

Nos è terræ cauernis ferrum elicimus. 2. de Nat. d. 216. a

Terra semen tepefactum complexu suo diffundit, & elicit herbescentem ex eo viriditatem. de Senect. 88. b

Vt aliquas abs te epistolas eliciam. ad Att. 135. b

Nonne ipsam domum metuet, ne quam vocem eliciat: pro Cecin. 50. b

Neque nostræ disputationes quicquam aliud agunt, nisi vt in vtranque partem dicendo & audiendo, eliciant & tanquam expriment aliquid quod aut verum sit, aut ad id quàm proximè accedat. 4. Acad. 16. a

Tamen dabunt operam vt eliciant sententiam meam. Attic. lib. 7. 121. 9. a

Quem ego toties omni ratione tentans, ad disputandum elicere non potuissim. 2. de Orat. 8. a

Propositis præmiis elicere ex ciuitatibus sociorū optimum quenque ad subeunda pericula pro nobis. pro Cor. 59. & 62. b. Tusc. q. lib. 5. 16

Inferorum animas elicere. in Vatin. 10. a

Elicere me vellet ad cædis causam. 12. fam. 55

Elicere causam immutatæ voluntatis. 1. ad Att. 19

Quis igitur elicere causas præfensionū potest? Diui. lib. 1. 12

Elicere ignem conflictu & ictu lapidum. 2. de Nat. d. 19

Si quis opportunitatem, quæ in animis inesset hominum, posset elicere, & præcipiendo meliorem reddere. de Inuent. 42. b

Potestne igitur nostra maiestas à Gaditanis benignè conseruari, si ad eam retinendam Gaditanos præmiis elicere non possumus. pro Corn. Balb. 31. a

Sanguinem elicere. 2. Tusc. 190. a

Elicere sapientem debet ipsa natura per se ad se colendam. de Nat. d. 1. 81

Elicere cupio sententiam tuam. 8. ad Att. 53

Suspicionem elicere ex re aliqua. 2. de Inuent. 140. a

Verbum ex eo nunquam elicere potui de vi ac ratione dicendi. 1. de Orat. 48. a

Elicere verum. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 8

Elicere vultatum. 2. Tusc. 96. a

Vocem è lateribus & faucibus elicere. 2. Tusc. 96. a. pro Cælio, 47. a

Dolor & ardor animi, qui etiam ex infantium ingeniis elicere voces & querelas solet. de Orat. 190. b

Ex quibus elicetur aliquid suspicionis. de Inuent. 67. b

Conquiri verò & elici blanditiis (vt tu scribis) ad iudicium necesse non fuit. ad Quint. frat. lib. 1. 2. 8. a

Multa ab ipso Publio elici, multa cognosci, &c. At. li. 2. 37. 5. a

Si tacebitur, elicienda est responsio. 1. de Inuent. 70. a

Et quicquid erit in vnaquaque re probabile, eliciendum atque dicendum. 1. de Orat. 77. a

Itaque ad pingendum, fingendum, ad sculpendum, ad neruorum eliciendos sonos, ad tibiurum, apta manus est admonitione digitorum. 2. de Nat. d. 124. a

Elido.

Elidere neruos omnes virtutis. Tusc. q. lib. 2. 24

Qui rebus his fractus ægritudine eliditur. Tusc. 231. b

Hæ sunt illæ fibræ stirpium, quas initio dixi, persequendæ, & omnes elidendæ, ne vlla vnquam possit existere. Tusc. q. 208. b

Atqui stirpes sunt ægritudinis quàm multæ, quàm amaræ, quæ ipso truco uerbo omnes elidendæ sūt. 3. Tusc. 140. a

Eligo.

Aliquot enim sunt anni, cum vos duos elegi, quos præcipue colerem. ad Att. 147. b
 Elegit ex multis Iſocratis libris triginta fortasse versus Hieronymus Peripateticus. in Orat. 110. a
 Populus elegit sibi in principem Octauium. a
 Quam potissimum sententiam & disciplinam melius eligeret. 4. Academ. 209. a
 Quoties ille tibi potestatem optionemque facturus sit, ut eligas utrum velis, factum esse, necne. 1. Verr. 2. 4. a
 Non solum ex malis minima eligere oportet, sed etiam excerpere ex his ipsis, si quid inest boni. Offic. 53. b
 De tribus eligere quem velis. 10. Philip. 171. a
 A multis eligere commodissimum quodque. 2. de Inu. 124. a
 Eligere amplissimos viros ad sacerdotia. pro Dom. 23. b
 E duobus autem malis quum maius fugiendum sit, leuius est eligendum. Octauio, a
 Soluta nobis est eligendi optio. lib. 1. de Finib. 26
 Sunt igitur constantes eligendi amici. de Amic. 108. b
 Electus.
 Non electus, sed relictus. pro Rosc. Amer. 3
 De decem Myleſiorum manibus electum. 3. Verr. 61. a
 Nunquam profecto scholis essent excitati, neque ad illud munus electi. 4. Tusc. 9. a
 Conquisiti atque electi coloni. contra Rull. 85. b
 Electis verbis dictata res. 1. de Finib. 14. a
 Prudentissima, electissimaque foemina. in Verr. 95. b
 Electissimi viri ciuitatis. pro Quint. 3
 Electissimis verbis ornari. 3. de Finib. 41. a
 Elector.
 Electores boni aliorum. 4. ad Heren. 145. Id est, qui bene ab aliis eligant.
 Electe.
 Electe digerere. de Inuent. 52. b
 Electio.
 Id autem est iudicium electioque verborum. in Orat. 37. a
 Quorum ex electione virtus possit existere. 4. de Fin. 75. a
 Elegans.
 Acutus, elegans, facetus, breuis. de Clar. Orat. 170. b
 Perspicitis hoc genus quam sit facetum, quam elegans, quam oratorium. 2. de Orat. 133. a
 Iocandi genus elegans, vrbatum, ingeniosum, facetum. 1. Offic. 146. a
 Elegans in cibo. in Orat. 46. a
 In dicendo elegans. de Clar. Orat. 129. a
 Elegans in iudicio. 7. fam. 40
 Faceta & elegans ironia. de Clar. 192. b
 Epicurus sentit nihil vnquam elegans, nihil decorum. de Diuinat. 53. b
 Polita, vrbana, & elegans oratio. de Claris Orat. 156. a. 1. de Finib. 16. a
 Lysias egregie subtilis scriptor atque elegans. de Clar. Oratoribus, 17. a
 Artes elegantes & ingenue. 3. de Finib. 6. a
 Elegantes aures. 9. fam. 45
 Vide ne ille non solum temperantia, sed etiam intelligentia te atque istos qui se elegantes dici volunt, vicerit. 6. Verrin. 88. a
 Elegantes ex eligendo dicti, tanquam a deligendo diligentes. 2. de Nat. d. 53
 Elegantium parcissimus L. Crassus. Brut. 76
 A quibus mansuefacti & exculti, ad elegantiora defluximus. Tusc. 161. b
 Homo in omni iudicio elegantissimus. ad Gall. lib. 7. 24. 3. a
 Elegantissima epistola. ad Att. 259. b
 Elegantia.
 Elegantia apud Rhetores, est quæ facit ut vnumquodque pure & aperte dici videatur: eius partes sunt, Latinitas & explanatio. ad Heren. lib. 4. 159
 Elegantia hominis. ad Att. 5. b
 Linguae subtilitas & elegantia. 2. de Orat. 17. a
 Loquendi elegantia. de Clar. Orat. 79. a
 Elegantia & munditia orationis. Orat. 204. b

Fucati vero medicamenta candoris & ruboris, omnia repellentur, elegantia modo & munditia remanebit. in Oratore, 43. a
 Scriptorum tuorum subtilitas & elegantia. epist. 48. b
 Quæ tibi eius loci, & nostri studii & tuæ elegantia esse videbuntur. Att. lib. 1. 5. 2. a
 Itaque ad hanc elegantiam verborum Latinorum adiungit illa oratoria ornamenta dicendi. de Clar. 188. b
 Epicurus contemnit elegantiam differendi, confuse loquitur. de Finib. lib. 2. 24. & Tusc. q. lib. 2. 50
 In hac diuisione rem ipsam probo, elegantiam desydero. de Finib. 70. b
 Terentius, cuius fabellæ propter elegantiam sermonis putabantur à Lælio scribi. ad Att. 103. b
 Tu autem eloquentiam ab elegantia doctrinae segregadam putas. Orat. 85. b
 Agricultura, quæ abhorret ab omni politiore elegantia. 3. de Finib. 3
 Cum summa elegantia atque integritate viuere. pro Syl. 59. Id est, integrè.
 Verius tuus & Camillus qua munditia homines, qua elegantia. epist. 38. b
 Quid enim est elegantia tua dignius? de Leg. 184. b
 Eleganter.
 Ad consolandum autem cum illa valent, quæ eleganter, copioseque collegisti. Luceio, lib. 5. 13. 5. a
 Libertis lautis, seruisque nihil defuit: nam lautiores eleganter accepti. Att. lib. 13. 298. 4. a
 Accurate elegantèrque dicere. de Clar. Orat. 43. a
 Causam pro aliquo politè elegantèrque dicere. de Cl. 172. b
 Tractantur ista ingeniosè, disputantur etiam eleganter. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 78
 Eleganter explicare aliquid. Tusc. q. lib. 1. 45
 Neque distinctè, neque distributè, neque eleganter, neque ornate scribere. 2. Tusc. 10. a
 Eleganter adolescentiam traducere. pro Planc. 25
 Hoc ipsum elegantius poni, meliusque potuit. 2. de Finibus, 160. a
 Audio illum omnium ferè Oratorum Latine loqui elegantissime. de Clar. Orat. 136. a. De Cæsare.
 Tibi is exponet qui & optimè omnia nouit, & elegantissime expedire, & deferre ad te potest. ad Brut. 15. 1. a
 Elimo.
 Velim *ἐπιλοιπὸν* elimes ad me, oportuisse te id facere. Attico, lib. 16. 334. 4. a
 Rationes latiore specie non ad tenue climata. 4. Acad. 119. a
 Elinguis.
 Elinguis curia. post redit. in Senat. 5
 Præsertim quum Fannius nunquam sit habitus elinguis. de Clar. Orat. 51. a
 Conuicit, & elinguem reddidit. pro Flacco, 17. a
 Elis.
 Elis in Peloponeso familias duas certas habuit, Iamidarum vnam, alteram Glutidarum, aruspicina nobilitate præstantes. Diuin. lib. 1. 79
 Elisus.
 Elisus Terinæus. Tusc. q. lib. 1. 103
 Eloco.
 Nunc vero hoc magis, quod illa gens est victa, quod elocata, quod seruata. pro Flac. 54. b
 Xenon ad se pertinere negabat: fundum elocatum esse dicebat. 5. Verr. a
 Elocutio, Vide Eloquor.
 Elogium.
 In quem illud elogium vnicum, Plurimæ consentiunt gentes populi primarium fuisse virum. Cat. 57
 Si illud censorium elogium Appii Claudii, & L. Pisonis, quo vsus est quisque eorum pro lege, palam vniuersis recitarem, nonne tibi viderer æternas inurere maculas: in Sal. 274. b
 Solonis quidem sapientis elogium est, quo se negat velle suam mortem dolore amicorum, lamentisque vacare. de Senect. 66. a

Vnum etiam est quod me maxime cõturbat, &c. quod eloquium recitasti de testamento Cn. Egnatii, &c. pro Cluentio, 106. a
 Hæc res tibi fluctus illos excitauit: at hoc nusquam opinor scriptum fuisse in illo elogio, quod te Consule in sepulchro Reip. incisum est, Velitis, iubeatis. in Piso. 57. a
 Non elogia monumentorum id significant, velut hoc ad portum, vno ore cui plurimæ consentiunt gentes, populi primarium fuisse virum. 2. de Finib. 95
 Quid procreatio liberorum, quid propagatio nominis, quid adoptiones filiorum, quid testamentorum diligentia, quid sepulchrorum monumenta, quid elogia significant, nisi nos futura etiam cogitare. 1. Tusc. 26. Elogia, testificationes sunt de aliquo, siue honoris, siue vituperationis causa, teste Quintiliano.
 Eloquor.
 Omne quod eloquimur, sit ut id aut esse dicamus, aut non esse. de Orat. 123. b
 Nullum est periculum, ne quid tu eloquere nisi prudenter. de Orat. 102. b
 Compositè, ornate, copiose eloqui oratoris est. 1. de Oratore, 26. a
 Eloqui copiose, modo prudenter, melius est, quam vel acutissime sine eloquentia cogitare. Offic. 1. 219
 Præclare eloqui cogitata mentis. de Clar. Orat. 137. a
 Fieri autem potest ut rectè quis sentiat: & id quod sentit, politè eloqui non possit. 1. Tusc. 10. a
 Memini in Senatu disertum consularem ita eloqui, hæc culpam maiorem, an illam dicam: epist. 148. b
 Eloqui rem aliquam per continuationem. ad Heren. 30. b
 Veretur quicquam aut facere aut eloqui, quod parum virile videatur. de Finib. 74. b
 Eloqui in verbis proprie dicitur. Partit. 2
 Exercitatio celeritatem eloquendi incitat. Orat. 92. b
 Eloquendi genera duo. Partit. 9
 Tu qui in isto eloquendi & exprimendi genere superasti, à me petis: Quint. frat. lib. 3. 21. 5. a
 Domina rerum eloquendi vis quam est præclara, quamque diuina. 2. de Nat. d. 112
 Vis eloquendi maxima soli oratori tribuitur. in Orat. 34. a
 Vterque si ad eloquendum venerit, non plus quam semel eloqueretur. 3. Offic. 81. a. De venditore & emptore.
 Eloquens.
 Eloquens is est qui & humilia subtiliter, & magna grauitèr, & mediocria temperatè potest dicere. in Orat. 54. & 55
 Eloquens etiam is erit, qui ad id quodcumque decebit, poterit accommodare orationem. in Orat. 67. a
 Conformatio est, &c. quum res muta aut informis sit eloquens & formata. ad Heren. lib. 4. 237. a
 Eloquens esse aliquis potest. 1. de Orat. 47. & 48
 Eloquens sine philosophia effici non potest. Orat. 7
 Eloquens nemo factus victoria. Brut. 12
 Eloquens quis futurus sit. Orat. 37
 Eloquens omnibus rebus debet excellere. Orat. 139
 Eloquens sit temporum personarumque moderator. Or. 67
 Græcè ab eloquendo rhetor, Latine eloquens dictus est. Orat. 202. b
 Eloquenti necessaria dialectica. Orat. 61
 Nec timuissim sine ista philosophia rhetorem, quanuis eloquentem. de Nat. d. 26. b
 Disertos me cognosse nonnullos, eloquentem adhuc neminem. 1. de Orat. 47
 Antonius disertus ait se vidisse multos, eloquentem omnino neminem. in Orat. 9. a
 Eloquentes & in dicendo suaues atque ornati. 1. de Orat. 27
 Atque illud est probabilius, neque tamen verum, quod Socrates dicere solebat, omnes in eo quod sciunt, satis esse eloquentes. 1. de Orat. 33
 Eloquentium paucitas. 1. de Orat. 10. a
 L. Crassus homo eloquentissimus. pro Cecin. 39. a
 Eloquentia.
 Eloquentia nihil est, nisi copiose loquens sapientia. in Partit. 42. ad Brut. 33

Pacis est comes otique socia, & iam bene constituta ciuitatis, quasi alumna quædam eloquentia. de Claris Oratoribus, 22. a
 Eloquentia, doctrinae ciuili pars præcipua. 1. de Inuent. 9
 Eloquentia à dialectica quid differat. Orat. 61. Partit. 42
 Eloquentia bonine an mali plus adferat. 1. de Orat. 16
 Eloquentia & gratia plurimum possunt in ciuitate. pro Quint. 1
 Eloquentia, vna quædam de summis virtutibus. 3. de Oratore, 31
 Abundans sonantibus verbis, vberibusque sententiis eloquentia. 1. Tusc. 99. a
 Eloquentia C. Cælii. Brut. 85
 Eloquentia nisi mentis oculis cerni non potest. Orat. 54
 Eloquentia ex quinque rebus constat. Brut. 12
 Ex verbis & sententiis constat eloquentia. de Optimo gen. Orat. 143
 Ut hominis decus, ingenium: sic ingenii ipsius lumen, est eloquentia. de Clar. Orat. 29. a
 Multitudo & forum cui nata eloquentia est. de Claris Oratoribus, 191. b
 Eloquentia cum prudentia & probitate iungenda. 3. de Oratore, 31
 Eloquentia, lumen ingenii. Brut. 29
 Eloquentia sine sapientia pernicioſa. 2. de Orat. 4
 Eloquentia facultate præclara, arte mediocris. 2. de Oratore, 17
 Eloquentia populo non minus, quam doctis probanda est. Brut. 95
 Eloquentia Athenis serò prodiit. Brut. 18. & 19
 Hæc ars quæ vocatur eloquentia, siue ars, siue studium, siue exercitatio, siue facultas à natura profecta. 1. de Inventione, 2
 Eloquentia res vna omnium difficillima. Brut. 12
 Eloquentia primas tenuit semper vrbis pacatisque rebus, secundas iuris scientia. Orat. 78
 De commutatione sic, Possitne eloquentia commutatione aliqua conuerti in infantiam. in Topic. 44. a
 Eloquentia defensio. Orat. 78
 Effectus eloquentia est audientium approbatio. 2. Tusc. 2
 Eloquentia qui fructus sit. 1. de Orat. 16. 1. de Inuent. 7
 Eloquentia membra quinque. 2. de Orat. 44
 Eloquentia partes suscipere. pro Sest. 2
 Eloquentia perfectæ speciem animo videmus, effigiem auribus quarimus. Orat. 5
 Eloquentia studium ex plurimis artibus studiisque collectum est. 1. de Orat. 9
 Athenis studia eloquentia vigerunt. de Orat. 85. b
 Eloquentia vis quanta sit. 3. de Orat. 43
 Eloquentiam à philosopho, si asserat non asperner: si non habeat, non admodum flagitem. lib. 1. de Finib. 12
 Eloquentiam veram & perfectam cur nemo assequatur. Orat. 9
 Quid tam inhumanum, quam eloquentiam à natura ad salutem hominum, & ad conseruationem datam, ad bonorum pestem perniciosamque conuertere? Offic. 2. 72
 De quo dum disputarem, tuam mihi dari velim eloquentiam. de Nat. d. 55. b
 Contentio orationis maiorem vim habet ad gloriam, ea est enim quam eloquentiam dicimus. Offic. 24. b
 Stoici eloquentiam virtutem ac sapientiam esse dixerunt. Orat. 148. b
 Aut eloquentiam sine quadam vi maiore fluere. Tuscul. q. lib. 1. 51
 Tu autem eloquentiam ab elegantia doctrinae segregadam putas. de Orat. 85. b
 Prudentiam cum eloquentia iungebat Aristoteles. 1. Tuscul. q. 11. a
 Ex eloquentia natum est artificium, non ex artificio eloquentia. 1. de Orat. 71
 Eloquentia nemo vnquam floruit sine omni sapientia. 2. de Orat. 4
 In eloquentia non sunt omnia. pro Quint. 54

Quid enim eloquentia laudabilius & præstabilius, vel admiratione audientium, vel spe indigentium, vel eorum qui defensi sunt gratia: Offic. 46. b

Perfuadere eloquentia aliquid alicui. in Orat. 54. a

Num eloquentia Platonem superare possumus? Tus. quæst. lib. 1. 21

Eloquentia illi ipsi qui consecuti sunt tamen valere se dissimulant, propterea quod prudentia hominibus grata, lingua suspecta. Orat. 210. b

Elocutio.

Elocutio est idoneorum verborum & sententiarum ad inuentionem accommodatio. 1. de Inuent. 13. 1. ad Heren. 3

Elocutio ad commodum Oratoris accommodata, tres in se res debet habere, elegantiam, compositionem, dignitatem. ad Heren. lib. 4. 159

Oratio, quæ, nisi subest res ab oratore percepta & cognita, inanem quandam habet elocutionem & penè puerilem. 1. de Orat. 11. a

Circuitio, est oratio rem simplicem assumpta circumscribens elocutione. ad Heren. lib. 4. 198. a

Elorinus.

Elorini, populi Siciliae. 5. in Verr. 85

Eluceo.

Amicitia magis elucet inter æquales. de Amicit. 83. a

Elucet animi excellentia, magnitudoque in despiciendis opibus. 1. Offic. 27. a

Elucet ingenium in eo. pro Cæl. 35. a

Ex animo elucebit omnium constantia omnisque moderatio. 1. Offic. 143. a

Nemo enim studet eloquentiæ nostrorum hominum, nisi ut in causis atque in foro eluceat. 1. de Orat. 30. a

In ipso ioco aliquod probi ingenii lumen eluceat. Off. 21. b

Nunc autem opto ut ab istis Orientis partibus virtutis tuæ lumen eluceat. ad Cassium, lib. 12. a

Hoc in genere eluceat oportet omnis eloquentiæ magnitudo. Orat. 209. b

Ut illa tertia pars rationis & mētis eluceat. 1. de Diuin. 109. a

Ex quibus proprium quid sit eluceat. Part. 233. b

Si qua significatio virtutis eluceat. de Amic. 45

Tenuitas hominis eiusmodi est, ut dissimulari non queat: atque eò magis eluceat, quò magis occultatur. pro Rosc. Amer. 52. a

Quare sit modò aliqua Respublica in qua honos elucere possit, & c. Planco, lib. 10. 10. 4. a

Eaque in maximis ingeniis maximè elucere. de Fin. lib. 4. 3

Existimant quasi lumen aliquod elucere sanctitatem tuam. epist. 7

Quid est igitur ubi elucere possit prudentia: pro Font. 278. b

Elucens.

Inter flammam circulus elucens splendidissimo candore. in Somn. Scip. 12. a

Elucubrator.

Nihil habeo quod ad te scribam, quinetiam eam epistolam, quam eram elucubratus, ad te non dedi. Att. lib. 7. 53

Elucubratus.

Deinceps inde multæ, quas non minus diligenter elaboratas, etiam quàm elucubratas afferebamus. De Cla. Or. 173. a

Eludo.

Quasi rudibus Isocratis eludit oratio. de Opt. 243. b

Sed quod idem iuris civilis est, spernitis, & scientia illa eludit. de Leg. lib. 2. 54

Sed vos ab illo irridemini, & ipsi illum vicissim eludit. 2. Academ. 114

Pueri quos adhuc elusit. in Verr. 58. b

Quandiu nos etiam furor iste tuus eludet: in Catil. 1. a

Magnas accusatoris minas, magnamque iudicii expectationem ad nostrum arbitrium libidinèque eludere. 2. Verrinarum, 19. a

Rempubicam in suis cogitatis & furoribus eludere. pro Milone, 24. a

Nosq; ab isto nebulone facietius eludemur. pro R. Am. 76. a

Te verò Cæcili quemadmodum sit elusus, quàm omni ratione iactaturus, videre iam videor. 1. Verr. 24. a

Eludens.

Quæ est ista ars coniectoris, eludens ingenio: 2. de Diuinatione, 111

Elusus.

Nihil queror de Dolabella, qui tum est impulsus, elusus, inductus. 2. Philip. 85. a

Elugeo.

Patriam eluxi iam & grauius & diutius, quàm vlla mater vnicum filium. ad Papirium, lib. 9. 47

Eluo.

Eluere maculas furtorum suorum, sanguine sociorum. 7. Verr. 94. a. pro Sestio, 53. a

Eluere sordes. 8. fam. 42. in epist. Cælii.

Eluere vitæ sordes & animi labe. in Sallust. 1. a

Ut Centurionum legionis Martiæ Brundusii profusus sanguis eluatur, num elui prædicatio crudelitatis poterit: 12. Philip. 327

Animi labe, nec diuturnitate vancere, nec manibus vllis elui potest. 2. de Leg. 26. 1. Philip. 15. a

Eluio.

Collectis cæteris causis eluionis, pestilentiæ, vastitatis. 2. Offic. 22. a

Propter eluiones, exustionesque terrarum, quas accidere tempore certo necesse est. in Somn. Scip. 24

Eluuius.

Idcirco tu ad illam labem atque eluuiem ciuitatis sine summa vi peruenire potuisti: pro Domo sua, 43. a

Emancipo.

Quum illam seueritatem in eo filio adhibuit, quem in adoptionem D. Syllano emancipauerat, ut eum, & c. causam apud se dicere iuberet. 1. de Finib. 18

Nam adoptatum emancipari statim, ne sit eius filius qui adoptarit. pro Domo sua, 30. a

Emancipatus.

Ita senectus nimis honesta est, si seipsum defendit, si ius suum retinet, si nemini emancipata est, si vsque ad extremum spiritum dominatur in suos. de Senect. 33. a

Emano.

Sub platano vmbrifera fons vnde emanat aqua. 2. de Diuinatione, 95. a

Nam ferè omnis sermo ad forensam famam ab his emanat authoribus. de Petit. 207. b

Ex quo omnis vis emanat argumentationis. de Inuent. 55. b

Ex quo emanant qui communes appellatur loci. Or. 201. b

Mala istinc emanant: boni autem hinc quod expectes, nihil est. Att. lib. 7. 139. 1. a

Ex generibus emanant partes. 1. de Orat. 93. a

Ab Arcefila recentior Academia emanauit. de Orat. 149. b

Atque alii quoque alio ex fonte præceptores dicendi emanauerunt. 2. de Inuent. 126. a

Quæ fama non idcirco solùm emanat. in Verr. 76. b

Sed quòd metuat ne emanet, id est ne malum habeat. 1. de Legib. 61. a

Tu tamen eas epistolas, quibus asperius de eo scripsi, aliquando concerpito, nequando quid emanet: ego itè tuas. 10. ad Att. 41

Quæro ex quo iste fonte Senator emanet. pro Cæl. 41. b

Vereri te arbitror, ne per nos sermo hic tuus emanet. de Clar. Orat. 185. b

Denique inuidiosum tibi sit, si emanarit. epist. 115. b

Ego etiam si omnia quæ dicenda sunt, liberè dixero, nequaquam tamen similiter oratio mea exire, atque in vulgus emanare poterit. pro Rosc. Amer. 2

Scripsi equidem olim ei iratus, quod ille prior scripserat: sed ita compresseram, ut nunquam emanaturam putarem. Attic. lib. 3. 16

Emathium.

Emathio Attici, platanisque caue putes quicquam esse præclarum. 2. de Legib. 6

Emax. Vide Emo.

Emblema.

Emblema vermiculatum. de Orat. 94. Hoc est, arte & variis coloribus distinctis compositum.

Scaphia cum emblematis Lilybæi empta. in Verr. 208. b

Quum inspiciendum poposcisses, auulso emblemate remississe. 6. Verr. 40. a

Auellere vel detrahere emblemata. 6. Verr. 46. a

Illigare & includere emblemata in aureis poculis. 6. Verrinarum, 46. a

Embœnetica.

Embœneticam facere. 8. fam. 3. in epist. Cælii.

Embolium.

Embolium in librum inducere. 3. ad Quint. frat. 16

Embolium nouum cogito. Att. a

Sororis embolia. pro Sest. 101

Emendo.

Ita rursus remittit, ut me roget, ut annales suos emendem & edam. Att. lib. 2. 31. 7. a

Emendare antiquitatem. in Orat. 86. a

Consilium aliquod emendare. pro Muren. 55. a

Consuetudinem vitiosam & corruptam, pura & incorrupta consuetudine emendare. de Clar. Orat. 141. a

Ut enim cupiditatibus principum & vitii infici solet tota ciuitas, sic corrigi & emendari continentia. 3. de Leg. 44. a

Emendatus.

Emendatus ita debet esse tertius annus, ut ne minimam quidem rem quisquam possit vllam reprehendere. 1. ad Quint. frat. 31

Emendata & Latina locutio. de Clar. Orat. 139. a

Certè enim recentissima quæque sunt correctæ & emendata maximè. 1. Academ. 19. a

Ut cum emendati mores amicorum sint. Læl. 54

Emendatè.

Perficiendum est, ut purè & emendatè loquentes, quod est Latine, verborum præterea & propriorum & translatorum elegantiam persequamur. de Opt. gen. Orat. 143. a

Emendator.

Emendator & corrector. 2. Philip. 60. a

Emendator sermonis. de Clar. Orat. 140. a

Opæclarum interpretem iuris, authorem antiquitatis, correctorem atque emendatorem nostræ ciuitatis. pro Cornelio Balbo, 14. a

Emendatrix.

Emendatrix vitæ poetica. 4. Tusc. 113. a

Quoniam vitiorum emendatricem legem esse oportet, commendatricemque virtutum, ab ea viuendi doctrina ducatur. 1. de Leg. 44

Emendatio.

Hæc videlicet est correctio philosophiæ veteris, & emendatio. 4. de Finib. 37. a

Ementior.

Non enim furatus est ciuitatem, non genus suum ementitus. pro Corn. Balb. 3. a

Eschines legationem ementitus est. pro Planc. 25. b

Quantum sit ementita opinio, apparet. Tusc. 203. b

Alii ementiti sunt in eos, quos oderant. in Partit. 27. a

Ego hæc omnia Chrysofonum fecisse dico, ut ementiretur, ut malum ciuem Roscium iussit fingeret. pro Rosc. Am. 75. a

Ementiri aliquid & criminari. 4. Verr. 62. a

Ementiri auspicia. 1. de Diuin. 29. 2. Philip. 88

Ementiri auctoritatem Senatus. pro Domo sua, 40

Quòd si aut quantum voluntatem habent ad hunc opprimendum, & c. tantum habent aut ad ementiendum animi, aut ad fingendum ingenii, & c. pro Font. 25. a

Quid desperatus, qui ne ementiendo quid potueris auctorem adumbrare meliorem: pro Domo sua, 62. a

Ementiens.

Videmus hæc signa nunquam ferè ementientia. 1. de Diu. 13

Ementitus.

Quod me de ementitis auspiciis putares esse dicturum. 2. Philip. 88

Emercor.

Annus enim mihi operæ ad 111. Calend. Sextiles emerentur. Att. lib. 6. 113. 9. a

Emeritus.

Reliqua vide, & quantum fieri potest, perspiciamus, etsi an-

num tempus propè tamen emeritum habebamus. Attico, lib. 6. 40

Tanquam emeritis stipendiis libidinis. de Senect. 44

Emergo.

Nunc emergit amor, nunc desiderium ferre non possum; & c. Att. lib. 9. 36. Id est, se iterum profert, cum antea quasi compressus fuisset.

Ex quo magis emergit quale sit decorum illud. Offic. 22. b

Iam ista serpens quæ tum hic delitescit, tum se emergit, & fertur illuc, compressa atque illisa morietur. de Arusp. respon. 51. a

Ut sese ostendens emergit scorpius altè. 2. de Natura deorum, 166. a

Hoc vno modo Iudices sæpe multorum improbitate depressa veritas emergit, & innocentia defensio interclusa respirat. pro Cluent. 145. a

Quauis enim demersæ sint leges, quauis tremefacta libertas, tamen emergunt hæc aliquando. Offic. 37. b

Qui semper premuntur, & nunquam emergunt. a

Quæque temporibus à nostro aspectu oblitescant, rursusque emerit errorem incutiant rationibus expertibus, & c. de Vniuers. 48. a. De deorum concursuionibus.

Dionysii equus emerit ex flumine. de Diuin. 2. 53

Qua ex vita emerit, totumque se eiecit atque extulit. pro Cæl. 43. b

Emereram commodè ex Antio in Appiam ad Tres Tabernas, ipsis Cerealibus, quum in me incurrit Roma veniens Curio meus. Att. lib. 2. 27. 1. a

Meum consilium reprehendo, quod non aliqua ratione ex hoc negotio emereram. Att. 72. b

Incommoda valetudo, qua iam emereram. 5. ad Att. 12

Quum ille in agro Nolano immolaret ante Prætorium, ab infima ara subito anguis emergeret, & c. 1. de Diuinatione, 125. a

Legi etiam scriptum esse auem quandam quæ platea nominaretur, eam sibi cibum querere aduolantem ad eas aues quæ in mari mergerent: quæ quum emerissent, piscemque cepissent, vsque eò premere earum capita mordicus, & c. 2. de Nat. d. 185. a

Quibus temporibus stellæ à nostro aspectu oblitescant, rursusque emergant. de Vniuers. 201. b

Cum viriditas herbescens è vaginis emerferit. de Senectute, 88. b

Quum tam multa ex illo mari bella emerferint, tam multa porro in Pontum inuecta sint, & c. 6. Verr. 114. a

Hac autem re incredibile est quantum ciuitates emerferint. Att. lib. 6. 24. Id est, recreatæ sint.

Mithridates non se Cappadocia latebris occultare vult, sed emergere è patrio regno. pro Leg. Manil. 4

Emergere ex alto. de Finib. lib. 4. 53

Emergere ex aqua. de Finib. 110. b

Emergere ex iudicio peculatus. 3. Verr. 7. a

Emergere ex mendicitate. in Vatinius, a

Emergere ex aliquo negotio. Att. lib. 9. 97. 5. a

Emergere ex paternis probis ac vitis. 5. Verr. 138. a

Qui demersi sunt in aqua, nihilo magis respirare possunt, si non longè absunt à summo, ut iam iamque possint emergere, quàm si etiam tum essent in profundo. 3. de Finib. 74. a

Idem posteaquam respirare vos à metu cædis, emergere auctoritatem vestram à fluctibus illis seruitutis, reuiuiscere memoriam ac desiderium mei vidit, vobis se cepit subito fallacissimè venditare. de Arusp. respon. 44. a

Equidem multos & vidi in hac ciuitate, & c. emerfisse aliquando: & se ad frugem bonam, ut dicitur, recepisse, grauesque & illustres fuisse. pro Cæl. 20. a

Sed quoniam emerfisse iam è vadis, & c. perfacilis mihi reliquus cursus ostenditur. pro Cæl. 39. a

Emersus.

E cœno emerfus homo. in Vatinius, 13. a

Subito sum visus emerfus ex flumine. Diuinat. lib. 2. 107

Ex diuturnis tenebris lustrorum ac stuprorum emerfus homo. pro Sest. 15. a

Emerfi deorum orbis errorem incutiunt rationis expertibus. de Vniuers. 47

Εμψυχω agere. 13. ad Att. 67

Emetior.

Ego voluntatem tibi profecto emetiar, sed rem ipsam nondum posse videor. de Clar. 8. a. Id est, cumulatè præstabo.

Emigro.

Emigrare domo. 4. Verr. 62. a

Emigrare è vita. 2. de Leg. 7. 7. a

Eminco.

Eminet animus maximè in contemnendis doloribus. 2. Tusc. 107. a

Illi quorum eminet audacia atque proiecta est, à consiliis malitiæ deserunt. pro Cluent. 145. a

Inter omnes, in omni genere dicendi, vnus eminet Demosthenes. in Orat. 56. a

Quò studiosius ab ipsis opprimitur & absconditur, eò magis eminet & apparet. pro Rosc. Amer. 73. a

Toto ex ore crudelitas eminebat. 7. Verr. 126. a. Aliter, emanabat.

Si iam tum cum erit inclusus in corpore, eminebit foras, & ea quæ extra erunt contemplans, quammaximè se à corpore abstrahet. de Somn. Scip. 32

Cum ex terra nihil emineret, quod cõtemplationi cæli posset officere. de Diuinat. 99. b

Sententiarum ornamenta sunt illa quidem permulta, sed quæ emineant pauciora. Orat. 204. b

Ne possit ars eminare. ad Heren. 26. b. Id est, apparere.

Quo magis id quod erit illuminatũ, extare atque eminare videatur. 3. de Orat. 57. a

Eminens.

Eminens effigies virtutis. 3. Tusc. 6. a

Eminens è mari globus terræ. 1. Tusc. 106. a

Nihil incisum angulis, nihil anfractibus, nihil eminens, nihil lacunosum. 2. de Nat. d. 67. a

Illud video pugnare te, species vt quædam sit deorum, quæ nihil concreti habeat, &c. nihil eminentis, sitque pura, leuis, perlucida. 1. de Nat. d. 100. a

Animaduerti columellam non multum è dumis eminentem. Tusc. 241. b

Leuiter eminentes genæ. 2. de Nat. d. 215. a

Oculi eminentes. in Vatinius, 2. a

Discutienda sunt ea quæ obscurant, & ea quæ sunt eminentia & prompta fumenda. 3. de Orat. 119. a

Eminentia.

Nam si tantummodo ad cogitationem valent, nec habent vllam soliditatem, nec eminentiam, quid interest vtrum de Hippocentauro, an de deo cogitemus? 1. de Nat. d. 146. a

Quam multa vident pictores in vmbris & in eminentia, quæ nos non videmus? Acad. q. edit. 1. lib. 2. 21

Eminus.

Nec enim excursionem, nec saltu, nec minus hastis, aut cominus gladiis vteretur. de Senect. 8

Emitto.

Septima (oratio) qua Consullem emisi. 2. ad Atticum, 3. Id est, expuli.

Vt etiam si quando aliquid dignum nostro nomine emissimus. Volumnio, lib. 7. 34. 3. a

Emitte aculeos in hominem & in reum. pro Cæl. 21. a

Emittat ad me Publius qui obsequit, &c. Att. lib. 2. 27. 1. a

Si autem nubium conflictu ardor expressus se miserit, id esse fulmen. 2. de Diuinat. 64. a

Emittere de manibus. pro Cæl. 52. a

Emittere fulmina dicitur Iupiter. Diuinat. lib. 2. 33

Emittere arcu sagittas, aut tela. de Arusp. respon. 1. a

Emittere vocem cum querimonia. 3. Verr. 66. a. ad Q. frat. lib. 1. 2. 1. a

Nihil facilius emittitur, nihil citius excipitur, nihil latius dissipatur. pro Planc. 47. a

Cur hunc repente è carcere emitti iusserit quæram. 7. Ver. rinarum, 20. a. pro Planc. 25. a

Emitti è custodia. Tusc. quæst. lib. 1. 106

Emitti è vinculis. Tusc. q. lib. 1. 61

Emissus.

Emissus etiam ille author tuus provinciarum, cum stuprum Bonarum de pulvinaribus intulisset. in Piso. 75. a

Sed tanquam à magistratu, aut ab aliqua potestate legitima, sic à deo euocatus atque emissus exierit. 1. Tusc. 117. a

Vt abs te non emissus ex vrbe, sed immisus in urbem esse videatur. 1. in Catil. 20. a

Lacus emissus. Att. lib. 4. 84. 5. a

Ratio simularque emissã est, adhærescit. 2. de Orat. 18. a

Cum illuc ex his vinculis emissi feremur. Tusc. 164. b

Facetè dicta, statim vt emissã sunt, hæreere debent. de Oratore, 129. b

Emissio.

Emissio fœminæ anguis, mortem afferebat Graccho. de Diuinat. 121. b

Vt enim balistæ lapidum, & reliqua tormenta telorum eò grauioribus emissionibus habent, quò sunt cõtenta atque adducta vehementius: sic vox, &c. 2. Tusc. 49

Emissarius.

Petit Næuius Turpio quidam istius excursor & emissarius, homo omnium ex illo conuentu quadruplatorum deterrimus. 4. Verr. 14. a

Peruaserat nonnullis inuidis meis, se in me emissariũ semper fore. Mario, lib. 7. 7

Hunc præcursorem habere solebat & emissarium. in Verrem, 257. b

Helico nequissimus h. s. m. dabat nullo aprico horro, nullo emissario, nulla maceria, nulla casa. ad Tironem, lib. 16. 24

Dubitaturum quæquam existimas, quin illis emissariis hæc tibi omnis pecunia quæ sita sit? 5. Verr. 77. a

Emissitiæ.

C. verò Gracchus ruinis & emissitiis, quas ipse se proiecisse in forum dixit, quibus digladiarentur inter se ciues, nonne omnem Reip. statum permutauit? 3. de Leg. 20

Emo.

Emi eam ipsam domum millibus nummũ x x x v. epistolarum, 63. b

Emit homo cupidus & locuples tanti, quanti Pythius voluit. 3. Offic. a

Is c. iugera de Mar. Pilio emit. ad Att. 215. b

Emerat de Coscontio & Pomponio bestiarios. ad Quin. frat. lib. 2. 10. 5. a. in Pison. 27. a. Att. lib. 2. 29. 3. a

Cum illa fundum secunda fortuna emisset in diem, neque post calamitatem versuram facere potuisset, ille se interposuit. ad Att. 268. b

Propè dimidio carius emere aliquid, quàm æstimatur. pro Domo sua, 89. a

Bene emere. 1. ad Att. 28

Emerere de aliquo. pro Rosc. Amer. 3

Emerere magno. 5. Verr. 56. a

Hinc natum est, Malo emere, quàm rogare. 6. Verr. 11. a

Mihi Philotimus dixit, sese c. c. l. emere de Canuleio diuersorium illud posse, minoris etiam empturũ, si Vestinũ rogasset. ad Att. 158. b

Bona huius de L. Sylla duobus millibus nummũ sese emisse dicit Chryfogonus. pro Sext. Rosc. 19. b

Suum esse, seque sibi emisse. pro Cecin. 14. a

Quanti quanti bene emitur quod necesse est. 12. ad Atticum, 30

Ex his princeps emitur ab inimicis meis. de Senect. 18. b

Emerentur mihi annuæ operæ ad id tempus. 6. ad Att. 25

Quid erat quod emendum discessu nostro putaremus? 3. ad Quint. frat. 33

Oppianicum iudici ad emendas sententias, pecuniam dedisse iudicatum est. pro Cluent. 81. a

Emptus.

Emptus de lapide. Trib. pleb. in Piso. 27

Emptus pacificator. 10. ad Att. 1. Id est, pretio, inductus, vt de pace ageret.

Emptus pecunia. 16. ad Att. 37

Emptum, constupratumque iudicium. Att. lib. 1. 13. 5. a

Reliqua quæ ex empto aut vendito, aut conducto, aut locato contra fidem fiunt. 3. de Nat. d. 106. a

Emptio.

Emptio constituta. 1. ad Att. 63

Ea emptio nos bene emisse iudicati sumus. ad Att. 8. b

Hac emptio facta, pecunia soluitur à Cæstennia. pro Cecinna, 12. a

Quid Cæsar: tres habet conditiones, aut emptiones ob hanc, &c. Att. lib. 12. 4

Emptor.

Fundus, cuius iste emptor fuit mandato Cæstennia. pro Cecinna, 288. b

Nequid omnino, quod venditor norit, emptor ignoret. 3. Offic. 67. a. pro Cecin. 14. a

Omnino vllius rei nemo fuit emptor, cui defuerit hic venditor. in Ant. 178. b

Tusculano emptor nemo fuit. ad Quint. frat. 307. b

Emptores bonorum vt carnifices. pro Quint. 29

Emptionalis.

Quod quidem si inter vos senes emptionales vñale proscripterit. Cælius ad Ciceronem, lib. 7. 30. 1. a

Emax.

Non esse cupidum, pecunia est: non esse emacem, vt tugal est. in Parad. 64

Emolumentum.

Fructus atque emolumentum. 5. Verr. 195. a

Emolumentum aliquod, decòr ipsius honestatis. lib. 1. de Finib. 28

Cuius mors emolumentum tibi factura sit. de Finib. 77. b

Plurisque in ipsa iniuria detrimenti est, quàm in his rebus emolumentum quæ pariuntur iniuria. 1. de Finib. 82. a

Ob aliquod emolumentum suum, cupidius aliquid dicere. pro Fonteio, 14. a

Si propter suum quisque emolumentum spoliaret alterum, necesse est, &c. Offic. b

Proponere emolumentum alicui. pro Font. 15. a

Vt & vobis honori, & amicis vtilitati, & Reipub. emolumento esse possitis. de Orat. 87. b

Boni nullo emolumento impelluntur in fraudem, improbi sæpe paruo. pro Mil. 14. a

Si id tibi esse emolumento sciam. epist. 100. b

Sine præmio & emolumento facere quippiam. Orat. 140. b

Laus suscepta sine emolumento ac præmio. 2. de Orat. 188. a

Et emolumenta & detrimenta, quæ ἀφελήματα & βλάμματα appellant. de Finib. lib. 3. 54

Emolumenta rerum fallacibus iudiciis vident, pœnam legum non vident. Offic. 59. b

Emolumentis & commodis omnia metiri. Offic. 3. 21

Emorior.

Scæuola qui excogitasset nasci prius oportere, quàm emoriri. de Orat. 106. b

Vt esset institum militibus nostris aut vincere aut emori. 3. Offic. 156. a

Emori cum perniciè Reipub. Tusc. 151. b

Quorum laus emori non potest. in Parad. 20. a

Emori miserabiliter. Tusc. q. lib. 1. 79

Emori nolo: sed me esse mortuum nihili æstimo. Tusc. q. lib. 1. 14. Sententia Epicharmi.

Pro Pompeio emori possum. epist. 26. b

Empedocles.

Empedocles quatuor elementa velut materiem communem omnium rerum adhibuit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 109

Empedocles animũ esse censet cordi suffusum sanguinem. Tusc. q. lib. 1. 17

Empedocles quatuor naturas, ex quibus omnia constare vult, diuinas esse censet. de Nat. d. 1. 22

Empedocles furere tibi videtur, si parum magnam vim censet esse in sensibus ad ea, quæ sub eos subiecta sunt, iudicanda? Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 67

Empedocles Physicus, idemque poeta optimus, egregium fecit poema. 1. de Orat. 109

Empedocles multa alia peccans, in deorum opinione turpissimè labitur. de Nat. d. 1. 22

Sensit Empedocles nihil nos sentire, nihil cernere, nihil omnino quale sit, posse reperire. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 15

Opinio Empedocles de amicitia & discordia. de Am. 100. b

Empedocles Agrigentini vaticinium. Læli. 13

Empedocleus.

Quum veneris, virum te putabo: si Sallustii Empedoclea legeris, hominem non putabo. Q. frat. lib. 2. 26

Εμψυχω dicam. ad Brut. 1

Εμψυχω vobis possum. 4. ad Att. 46

Empiricus.

Quorum intererat ea nosse, aperuerunt, vt ea viderent: nec eò tamen aiunt empiricis notiora esse illa, quia possit fieri, vt patefacta & defecta mutetur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 113.

Empirici, genus medicorũ, qui neglecta naturæ aut morbi consideratione, solam experientiam sequebantur. *εμπειρία* enim est experientia.

Εμπειρία σιαν dudum. 7. ad Att. 30

Emporium.

Quum per emporium Puteolanorum iter facerem. Attico, lib. 5. 89. 3. a

Emptio, Emptor, Vide Emo.

Emungo.

Quiesce tu, cuius pater cubito se emungere solebat. ad Herennium, lib. 4. 139

En.

En crimen, en causa, cur regem fugitiuus, dominum seruus accuset. pro Deiot. 11. a

En cui tuos liberos committas. 3. Verr. 65. a

En cur ceteri reges stabilem esse suam fortunam arbitrentur. pro Sestio, 50. a

En cur magister eius ex oratore arator factus sit. aliàs hem. in Ant. 187. b

En ego tot testimoniis restitutus, &c. Postquam. 201. b

En hic ille est de illis maximè qui ridere atque obiurgare me solitus est, quod, &c. Cæsar, lib. 13. 16. 2. a

En hoc illud est quod antè dixi, mulier abundat audacia, &c. pro Cluent. 146. a

En interpretes fœderum. in Verr. 246

En quod Tindaritari libenter prædicent. 7. Verr. 96. a

Enargia.

Εναργία Græcis. Latinis perspicuitas, aut euidencia. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 18

Εναργία nihil clarius. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 18

Enarro.

Nam sæpe satis est quid factum sit dicere, non vt enarres quemadmodum sit factum. 1. de Inuent. 41. a

Quumque Senatus somnium enarrauisset, pedibus suis saltuum reuertisse. 1. de Diuinat. 96. a

Nulla dicendi aut scribendi tanta vis, tantæque copia, quæ non dicam exornare, sed enarrare C. Cæsar res tuas gestas possit. pro Marcel. 2. a

Enascor.

Ex multis meis miserimis curis est vna enata. Attic. lib. 11. 210. 1. a

Enato.

Reliqui habere se videntur angustius: enatant tamen Epicurus, Hieronymus, &c. 5. Tusc. 126. a. Hoc est, euadunt, sese explicant.

Enauigo.

E quibus tanquam è scrupulosis cotibus enauigauit oratio. 4. Tusc. 26

Endymion.

Endymion verò Iouis filius, si fabulas audire volumus, nescio quando in Latmio obdormiuit, qui est mons Caria; nondum opinor esse experietus, &c. 1. Tusc. 176

Endymion à Luna consopitus putatur, vt cum dormiẽtem oscularetur. Tusc. q. lib. 1. 76

Enectus.

Enectus fame. 2. de Diuinat. 58

Mento summo aqua attingens siti enectus Tãtalus. 1. Tusc. 8

Aus fame enecta in offam pulsus inuadit. de Diuin. 123. b

Ea parte animi, quæ voluptate alitur, nec inopia enecta, nec satietate affluenti. 1. de Diuinat. 56

Enectam provinciam cupiam tradere. ad Attic. 84. b

Nonnullæ etiam valetudinis significaciones, vt hoc ipsum, tt. iii.

pleni, enectiue simus, ex quodam genere somniorum intelligi posse dicuntur. 2. de Diuinat. 109

Eneruo.

Sed tamen ut vos videris, non planè me eneruauit, non afflixit senectus. de Senect. 18

Tantum abest ut eneruetur oratio cõpositione verborum, ut aliter in ea nec impetus vllus, nec vis esse possit. ad Atticum, 31. b

Eneruatus.

Languidus & eneruatus Philosophus. 1. de Orat. 122. a

Ego autem vsque eò sum eneruatus, ut hoc otio, quo nunc tabescimus, malim *εμπραυεῖσθαι*, quàm cum optima spe dimicare. 2. ad Att. 33

Eneruatus reus. in Piso. 65

Eneruata oratio. in Orat. 134. a

Mollis & eneruata ratio & oratio alicuius. 4. Tusc. 59. a

Eneruata & muliebris sententia. 2. Tusc. 23. a

Eneruati & exangues homines. pro Sextio, 18

Engonasis.

Id autem caput

Attingens defessa velut mœrentis imago

Vertitur.

Quam quidem Græci

Engonasin vocitant, genibus quia nixa feratur. 2. de Natura deor. 155. a

Enguini.

Enguini, Siciliæ populi. 6. in Verr. 87

Enim.

Empedocles autem multa alia peccans, in deorum opinione labitur. Quatuor enim naturas, ex quibus omnia constare censet, diuinas esse vult. 1. de Nat. d. 43. a

At enim, si, &c. in Verr. 106. b

Attendite enim diligenter. 4. Verr. 58. a

Moriendum enim certè est, & id incertum an eo ipso die. de Senect. 67. a

Neque enim quod sentio, libet dicere. b

Terra enim profectò quoniam mudi pars est, pars est etiam dei. 1. de Nat. d. 36. a. Att. lib. 12. 236. 3. a

Verum enim oratori, quæ sunt in hominum vita, &c. 3. de Orat. 30. a

Nec enim vnquam sum assensus illi veteri laudatòque pro uerbio, quod monet maturè fieri senem, si diu velis esse senex. de Senect. 29. a

Enimuero.

Hic enim uero tu exclamas, hominè improbum, &c. 5. Verinarum, 118. a

Enimuero ferendum hoc non est. 3. Verr. 46. a

Enimuero inquit, &c. 1. de Orat. 80. a

Enimuero iste ridere ac mirari. 5. Verr. 50. a

Ille enim uero negat. 6. Verr. 26. a

Hoc enim uero nunc discere aueo, hoc ego quid sit interpretari non possum. ad Att. 247. b

Illi enim uero se ostendunt quod vellet esse facturos. 7. Verinarum, 80. a

Enimuero si vnus homo, &c. quanta tamen pecunia, &c. ad Quint. frat. 295. b

Eniteo.

Fruges tamen ipsæ suapte natura enitent. 3. Tusc. 19. a

At Crassi magis enitebat oratio. de Clar. Orat. 113. a

Quum illæ (Athenæ) non solum in Græcia, sed propè cunctis gentibus enitebant. pro Flac. 13. a

In quibus hoc non maximè enituit, quod tibi omnes dant, acumen quoddam singulare. 2. de Orat. 69. a

Quo quidè in bello virtus enituit egregia M. Catonis pro aui tui. pro Muren. 29. a

Ac si par in nobis huius artis atque in illo picturæ scientia fuisset, fortasse magis hoc suo in genere opus nostrum, quàm ille in sua pictura nobilis eniteret. 2. de Inuent. 125. a

Fuit enim mihi commodum, quòd in eis orationibus, quæ Philippicæ nominantur, enituerit ille tuus cuius Demosthenes. Att. lib. 2. 16. 5. a

Non posse vnum in omnibus elocutionis partibus enitere. ad Heren. 255. b

Quare mihi videntur postea cætera studia recta atque honesta per otium concelebrata ab optimis enituisse, &c. 1. de Inuent. 7. a

Enitesco.

Quæ cum summa laude prodita, vetustate quotidie magis enitescit. ad Heren. 38. b

Enitor.

Tantum enitor, ut amicis non desim. epist. 14. b

Ut plurimis profimus, enitimus. Acad. 2. b

Enitere, elabora, vel potius ebladire, effice, ut Plancus, quem spero optimum esse, sit etiam melior opera tua. Attico, lib. 16. 49

Illud pugna & enitere, ne quid temporis nobis prorogetur. Appio, lib. 3. 10. 10. a

Tu nunc omni amore enitere, ut nos cura tua & prouidentia iuues. ad Att. lib. 9. 188. 4. a

Qui quidem certè enitar, ut, &c. ad Att. 255. b

Angit vnus Milo: sed velim finem afferat Consulatus, in quo enitar non minus, quàm sum enifus in nostro. Quin. frat. lib. 3. 37

Sed tamen enitar, etsi minus mihi multa occurrerent. 4. de Finib. 42. a

Nunc tamen tanto præmio proposito enitar multò vigilantius. Somn. Scip. 28

Quod ut enitare, contendatque, vel potius ut perficias, &c. vehementer te etiam atque etiam rogo. Dolabel. li. 9. 13. 8. a

Qui stadium (inquit) currit, eniti & contèdere debet quammaximè possit ut vincat. 3. Offic. 55. a

Non est igitur amici, talem esse in eum, qualis ille in se est, sed potius eniti & efficere, ut amici iacentem animum excitet. de Amic. 52

Elaborare & eniti alicuius causa. de Petit. 108. b

Eniti in re aliqua. de Orat. 163. a

Quantum viribus eniti, cõsilio prouidere. autoritate mouere potuero, &c. Plancus Ciceroni, lib. 10. 4. 6. a

Nihil prætermisi, quantum facere, eniti que potui, quin, &c. 2. Philip. 45. a

Enixe.

Meam causam Senatus palàm, Equester ordo acerrimè, cum ea Italia publicè, omnes boni propriè enixè que susceperant. pro Sextio, 30

Enna.

Enna, ciuitas Siciliæ mediterranea. 5. in Verr. 166

Ennæ oppidi Siciliæ situs. 6. in Verr. 95

Ennenses.

Ennensium nemus, Siciliæ umbilicus. 6. in Verr. 95

Ennius.

Ennius versus heroicos longos appellat. 2. de Leg. 61

Ennius poetas sanctos appellauit. pro Arch. 14

Ennius ut forniciis verbum cælo accommodatum excusaret, spheram in scenam attulit. 3. de Orat. 89

Charus fuit Africano superiori noster Ennius: Itaque etiam in sepulchro Scipionum putatur is esse constitutus. pro Arch. 16

Ennius de Africano, Hic est ille situs. 2. de Leg. 52

Ennius à communi more verborum non discedit. Orat. 19

Ennius à Q. Nobiliore M. F. ciuitate donatus. Brut. 36

Ennius à M. Fulvio Nobiliore in Ætoliã ductus. Tusc. q. lib. 1. 3

Ennius ex Nasica. 2. de Orat. 153

Ennius fatetur quidem deos esse, sed eos non opinatur curare quid agat hominum genus. Diuin. lib. 2. 81. & 1. 112

Ennius maior natu, quàm Plautus & Næuius. Tusc. quæst. lib. 1. 3

Ennius natus est post Romam cõditam anno quadringentesimo decimo. de Clar. Orat. 36. a

Ennius, summus Epicus poeta. Orat. 142

Ennius interpretatus & secutus est Euhemerum præter cæteros. de Nat. d. 1. 83

Ennius somniauit sibi visum adesse Homerum poetam. 4. Academ. 94. a. in Somn. Scip. 4. a

Ennius à Næuio multa vel sumpsit vel surripuit. Brut. 38

Ab Homero locos quosdam transtulit Ennius. 1. de Fin. 12. a

Ennius duo, quæ maxima putantur, onera paupertatem & senectutè, ita tulit, ut eis penè delectari videretur. Cat. 14

Ennius, Pacuuius, Accius, non verba, sed vim Græcorum expresse runt poetarum. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 8

Ennius quo tempore mortuus. Brut. 38

Ennius Cœpionis & Philippo iterum Cofs. mortuus est, annos LXX. natus. Cat. 14

Ennii annales. 2. de Nat. deor. 68

Ennii locus reprehensus. 2. ad Heren. 68

Ennio & cæteris poetis vitiose loqui concessum est. 2. ad Herennium, 68

Ennoia, Latine notio, quid sit. Topic. 15

Ennoia Græci appellant intelligentiam, vel notionem potius. de Finib. lib. 3. 17

Ennoia, Latine notitiæ rerum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 22, & 30

Ennoia, notiones rerum insitæ, & quasi consignatæ in animis. Tusc. quæst. lib. 1. 47

Eno.

Enare è concha. 3. de Finib. 97. a

Enodo.

Contrariæ legis enodabimus voluntatem, eamque traheamus ad causæ nostræ commodum. ad Heren. 9. b

In enodandis autem nominibus, quod miserorum sit elaboratis. 3. de Nat. deor. 84. a

Enodatus.

Præcepta magna conquisita cura perspicuè conscripsit, atque enodata diligenter exposuit. 2. de Inuent. 125. a

Enodatio.

Quid vos delectat illa explicatio fabularum, & enodatio nominum? 3. de Nat. deor. 43

Ea est insita, & antè percepta cuiusque formæ cognitio enodationis indigens. in Topic. 15. a

Enodate.

Hæc igitur nobis explicanda sunt: sed si enodatius, vos ignoscens. de Finib. lib. 5. 23

Quæ illius erunt, leuiter attingendo, sua diligenter & enodate narrando. 1. de Inuent. 42. a

Enouo.

Enouare aliquid ne obsolescat. Acad. lib. 1. 8. Id est, exercere ne in desuetudinem & obliuionem abeat.

Ensis.

Ausaque funestum prima est fabricariet ensis. 2. de Nat. deorum, 128. a

Ενταφίον. 12. ad Atticum, 39

Ενπλά & acuta. 7. famil. 55

Ενπλάξα, continuata quædam motio & perennis. Tusc. quæst. lib. 1. 19

Entella.

Entella, ciuitas Siciliæ. 5. in Verr. 173

Enthymema.

Ex hoc illa rhetorum sunt ex contrariis conclusa, quæ ipsi enthymemata appellant. &c. in Topic. 27

De versibus quos tibi à me scribi vis, deest mihi quidem opera, quæ non modò tempus, sed etiam vacuum vacuum ab omni cura desyderat: sed abest etiam *επινοια* 119: non enim sumus omnino sine cura, &c. 3. ad Quint. frat. 25

επινοια 2. ad Att. 33

Enucleo.

Hæc nunc enucleare non ita necesse est, id est pressè, & subtiliter disputando exquirere. Tusc. q. lib. 5. 18

Nec quicquam in amplificatione nimis enucleandum est. in Partit. 31. a

Enucleatus.

Est enim plenius quàm hoc enucleatum. in Orat. perf. 49. a

Et ex omni parte causæ septum, acre, acutum, enucleatum in vnaquaque re commorans. 3. de Orat. 19

Enucleata suffragia. pro Plancio, 8

Enucleatè.

Q. Mutius enucleatè ille quidè, & politè, &c. de Cl. Or. 59. a

Eleganter enucleatè que dicere. in Orat. 15

Qui grandia ornatè vellent, enucleatè minora dicere. de Finibus, 105. b

Enucleatè disputare. Tusc. quæst. lib. 4. 26

Præterea de aqua deuia nihil prætermisi quodam epistola, quin enucleatè ad te perscriberem. ad Q. frat. lib. 3. 19. 2. a

Nihil subtiliter dici, nihil pressè, nihil enucleatè, quo fieri aliquid possit limatius. de Claris Orat. 17. a

Enudo.

Et rerum plurimarum obscuras & necessarias intelligentias enudauit, quasi fundameta quædã scientiæ. 1. de Leg. 20.

Enumero.

Non faciam ut enumerem miserias omnes. ad Att. 41. b

Quæ ne singula enumerem, totam tibi domum commedo. Seruio, lib. 13. 20. 5. a

Dicere atque enumerare causas omnes. pro Rosc. Amer. 31. a

Magnitudinem, multitudinè que beneficiorum enumerare, aut consequi posse. post reditum ad Quir. 3. a

Enumerare possum ad eum partum capeßendum. pro Sex. Rosc. 40. b

Pretium enumerare. pro Rosc. Amer. 79. a

Dixi iam antea me non omnia istius, quæ in hoc genere essent, enumeraturum. 4. Verr. 57. a. 6. Verr. 44. a

Enumeratio.

Enumeratio est, per quæ res dispersæ & diffusæ dictæ, vnum in locum coguntur, & reminiscèdi causa vnum sub aspectum subiiciuntur. 1. de Inuent. 109. & 2. ad Heren. 85

Enumeratio apud Oratores, est in qua pluribus rebus expostis, & cæteris infirmatis, vna reliqua necessariò confirmatur, &c. 1. de Inuent. 61. a

Eft autem utilis, ad persuadendum ea quæ acciderunt ferri & posse & oportere, enumeratio eorum qui tulerunt: &c. Tusc. quæst. lib. 4. 52

Enumeratio exemplorum (in consolando) non ut animum maleuolorum oblectet, affertur, sed ut ille, qui mœret, ferendum sibi id censet, quod videat multos moderatè & tranquillè tulisse. Tusc. q. lib. 3. 51

Sed est iniqua in omni re accusanda prætermisissis bonis maiorum enumeratio, vitiorum que selectio. 3. de Legib. 22

Verum quum habeam rem non dubiam, sed apertam atque manifestam, enumeratio singulorum argumentorum non est necessaria. pro Cluent. 51. a

Enumeratio cui, & quando utilis. Partit. 32

Enumerationis initium à diuisione sumendum. 2. ad Her. 86

Quàm multi iam Oratores commemorati sunt, & quando in eorum enumeratione versamur: de Claris Orat. 71. a

Enumerationem quando vtendum, eamque non debere plures, quàm tres partes habere. 1. ad Heren. 17

Enuntio.

Sed enuntiant euentura, nisi prouideris. Diuin. lib. 1. 30

Qui sociorū consilia aduersariis enuntiauit. cõtra Rull. 85. b

Cossinius hic, cui dedi literas, valde mihi bonus homo & non leuis, & amans tui visus est, & talis, qualem esse eum tuæ mihi literæ enuntiarant. Att. lib. 1. 14. 14. a

Ac si quæritis planè quid sentiam, enuntiabo apud homines familiarissimos, quod adhuc semper tacui, & tacendum putauit. 1. de Orat. 58. a

Non enim præteritam culpam videri volo redemisse, sed optimæ mentis cogitata iam pridè maturo tempore enuntiare. 10. famil. 14

Enuntiare commissã. Tusc. q. lib. 2. 28. Id est, arcana fidei nostræ commissã. Græci id *επιρρησις* dicunt.

Enuntiare consilia amicorum aduersariis. pro Rosc. Amer. 64, & 69. a. Hoc est, reterege.

Enuntiare mysteria dicendi. 1. de Orat. 110

Orationem enuntiare. ad Herennium, lib. 3. 116. a

Adhibenda enim Geometria est, quoniam quibusnam quifquam enuntiare verbis, aut quem ad intelligendum poterit adducere, hæc ipsa de vita & moribus & de expetendis fugiendis que rebus. 1. Acad. 10. a

Quod ita enuntiat: descendit in Academiam Plato. de Fato, 144. b

Nempe fundamentum dialecticæ est, quicquid enuntiat (id autem appellatur *εξήγημα* quod est quasi effatum) aut verum esse aut falsum. Acad. 23. b

Videtis profectò genus hoc totum, quum inflexo commutatoque verbo res eadè enuntiat, ornatius. 3. de Or. 92. a

tt. iiii.

Multa genera sunt enuntiandi, sed nullum distortius, quam quo Chrysippus vtitur. de Fato, 2.5.2
Continuatio est orationis enuntiandæ acceleratio clamosa. ad Heren. 20. b

Enuntiatus.

Grauiissimæ sunt ad beatè viuendum, breuiter enuntiata sententia. 2. de Finib. 35. a

Enuntiatum.

Nec si omne enuntiatum aut verum aut falsum est, sequitur ilico causas esse immutabiles. de Fato, 41. a

Enuntiatio.

Omnis enuntiatio aut vera aut falsa est. de Fat. 144. b
Explicanda vis est, ratioque enuntiationum, quæ Græci ἀξιωματικὰ vocant, quæ de re futura quum aliquid dicunt, de quæ eo quod possit fieri, aut non possit, quam vim habeant, obscura quæstio est. de Fato, 1
Enuntiationes contrarias Epicurei nec veras, nec falsas esse dicunt. Fat. 28

Eo.

Sed ego eò nolo adesse, quòd, &c. 9. ad Att. 67
Non eò dico, quòd mihi veniat in dubium. pro Quintio, 3. a
Nunc mi Capito, &c. eò plus apud hominem facillimum atque humanissimum Plancum enitere, &c. Att. 16. 343. 4. a
Eò feci, non quòd, &c. ad Heren. 17. b. 11. ad Att. 47
Eò fuit mirabilis, quòd ab eo nò expectabatur. 4. Acad. 3. a
Eò separanda fuit ab hac disputatione, quia ista animi, &c. 5. de Finib. 38. a

Balistæ lapidum & reliqua tormenta telorum eò grauiiores emissiones habent, quò sunt contenta atque adducta vehementius. 2. Tusc. 97. a

Cum eò tu haberes legiones. ad Brutum, 3
Sed eò te nò interpellauit, ne, &c. de Orat. 160. b
Res erat & causa nostra eò loci, vt erigere oculos, & viuere videretur, quisquis, &c. pro Sest. a

Neque nunc muto, si tu in eadem es sententia. Marionem ad te eò misi, vt aut tecum ad me quamprimum veniret: aut si tu morarere, statim ad me rediret. Tironi, lib. 16. 3. 3. a

Sed vsque mihi temperaui, dum perducerem eò rem, vt dignum aliquid consulatione meo efficerem. epist. 147. b
Hoc eò pertinet, vt nihil existiment tam esse difficile, quod, &c. ad Trebatium, lib. 5. 10. 9. a

Neque ego hæc eò profero, quò conferenda sint cum hisce, de quibus nunc quærimus. pro Rosc. Amer. 30. Id est, ad eum finem.

Eò redactæ res erant, vt nulla amplius spes esset. a
Vindemiolas meas eò referuo, vt illud subsidium senectuti parem. ad Att. 5. b

Paucis diebus habebam certos homines, quibus darem literas: itaque eò me seruauit. 5. ad Att. 31. Id est, ad id tempus.
Hæc ad te eò pluribus scripsi, vt intelligeres, &c. Seruilio, lib. 13. 70. 3. a

Sed hæc quæ scripsi, eò spectant, vt, &c. ad Q. Valerium, lib. 13. 4. 7. a

Sed eò vidisti multum, quòd præfinisti, quò ne plaris emerem. ad Marium, lib. 7. 3. 1. a

Si non ad extremum, sed vsque eò, quò opus erit, prosequemur. ad Heren. lib. 1. 14. a

Eoque deum esse mundum. de Nat. deor. 2. 22. pro, quam obrem, vel atque ob id.
Eo celerius.
Quanto magis, &c. eò celerius. &c. ad Att. 30. b

Eo magis.
Ille confidebat, & eò magis, quòd, &c. Att. lib. 19. 172. 3. a
Meministi enim profectò (vt opinor) Attice, & eò magis, quòd P. Sulpitio vtebare multum, quum, &c. de Amic. 2. a

Nec eò magis lege liberi sunt. 3. de Legib. 11
Idemque hoc amicis eius & defensoribus videbatur, atque eò etiam magis, quòd iste, &c. 4. Verr. 50. a

Quoniam pacto mortè Africani feras, eoque magis, quòd, &c. de Amic. 7. a. Id est, præsertim.
In magnis animis id plerunque contingit, eoque magis, si, &c. Offic. 15. b

Eò maxime, quòd, &c. ad Atticum, 177. b

Eo minus.

De Dionysio tuo adhuc nihil extrico, & eò minus, quòd me frigus Dalmaticum, quod illinc eiecit, etiam hic refrigeravit. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 10. 1. a

Alii capti, alii interclusi non veniunt in dubium de voluntate, eò minus scilicet, quum se expedierint. ad Atticum, lib. 11. 223. 3. a

Eo sapius.

Quod eò sapius testificor, vt, &c. de Orat. 160. b

Eodem.

Res eodem loci est quo reliquisti. 1. ad Att. 27

Eo.

Dolabellæ & prima illa actio, & hæc cõtra Antonium conicio, mihi profecisse permultum videtur. prorsus ibat res. Att. lib. 14. 318. 6. a

Celeriter isti & redisti. 2. Philip. 85. a
Quacunque iuit, ergastula soluit. epist. 174. b
De tribus legatis frequentes ierunt in alia omnia. Lentulo, lib. 1. 2. 4. a

Ilicitor, colliga manus. pro Cluent. 92. b
Prætor decreuit, vt si iudicatum negaret, in duplum iret. pro Flacco, 156. b

Quoties Senatus Decemuiros ad libros ire iussit: de Diuinatione, lib. 1. 82
Ire ad quietem. Diuin. lib. 1. 55
Quod quidem, vt res ire cõpit, haud scio an aliquando futurum sit. de Amicit. 104. b

Ire cubitum. Diuin. lib. 2. 95. pro Rosc. Amer. 38. a
In quo quoniam ipsi quoque fuimus, patiamur illum ire nò stris itineribus. ad Q. frat. lib. 3. 19. 6. a

Ire & proficisci in exilium. in Catilinam, 101. b. Att. lib. 10. 205. 7. a

Equidem antequam legi tuas literas, in hominem ire cupiebam. Att. lib. 2. 22. 2. a

Dicebat iste, nisi cum muliere decideretur, in possessionem se ire iussurum. 3. Verrin. 89. a
Ire in subsidium. Att. lib. 8. 161. 2. a

Incipit res melius ire quam putaram. Att. lib. 14. 313. 2. a
Is dixit se nobiscum ire non posse. ad Att. 168. b
Passim atque ordinatim ire. Brutus Ciceroni, lib. 11. 13. 4. 2

Ire pedetentim, & sedato nisu. Tusc. quæst. lib. 2. 43. ex antiqua tragœdia Pacuuii.
Ire perreximus. Acad. q. ed. 2. lib. 1. Id est, iuimus vel perreximus, Græco pleonasmò dictum, ἰόντες ἀρχόμεθα.

Miramur ad arma cõtra istum hominem Lampfacenos isse. 3. Verr. 79. a. pro Rab. 21. a. Diuin. lib. 2. 18
Ibatur in eam sententiam: quum Clodius rogatus diem dicendo eximere cõpit. ad Q. frat. lib. 2. 5. 5. a

Est enim ita decretum vt ad saga iretur, ibitur. 6. Philipp. 210. a
Si post Cal. Ian. in consilium iretur. in Verr. 82. b
Dicam Senatui non placere in Hispanias iri. ad Att. 155. b
Item antè non esse itum obuiam, ne tum quidem quum iri maxime debuit. Att. lib. 2. 16. 9. a

Posteaquam itum est ad arma. epist. 162. b
De te in consilium iturum putasti. 3. Verr. 34. a
Nauigio esse te iturum trans mare, credere non possum. Att. lib. 10. 198. 1. a

Dixit tamen, si quis eorum qui post se rogati essent, grauiorem sententiam dixisset, in eam se iturum. 11. Philip. 299. a
In consilium ituri iudices triginta duo, sententiis decem & sex absolutio confici poterat. pro Cluentio, 42. & 66. a

Perspiciebant enim in Hortensii sententiam multis partibus plures ituros. Lentulo, lib. 1. 2. 7. a

Iens.

Cæsar dixit mihi à se Scæuolam hinc euntem esse conuentum. de Orat. 109. b
Tantum illud seruemus, ne quem istuc euntem sine literis dimittamus. ad Att. 105. b

Si me rectis sensibus euntem dii immortales, vt spero, adiuuerint. 13. Philipp. 380. a

Itus.

Quis porro noster itus, reditus, vultus, incessus inter istos? Att. lib. 15. 324. 3. a

Itio.

Dare itionem domum. 1. de Diuinat. 120. a
Quæris quid cogitem de obuiam itione. Att. lib. 13. 297. 3. a
De obuiam itione ita faciam vt suades. Att. lib. 11. 224. 1. a

Ito.

Te ad cœnas itare desisse, molestè fero. epist. 141. b
Ἐως epistola. 9. famil. 3
Ἐπιγνώμη, Latina inductio. Topic. 21

Epaminondas.

Epaminondas fidibus præclare cecinisse dicitur. Tusculan. quæst. lib. 1. 4
Epaminondas, homo doctus. Brut. 24
Quem enim nostrum (inquit) ille moriens apud Mæneam Epaminondas, non cum quadam miseratione delectat? 5. famil. 31

Epaminondas, princeps Græciæ. Tusc. quæst. lib. 1. 4
Epaminondas imperatrem patriam Lacedæmonis reliquit, quam acceperat seruientem. Tusc. q. lib. 2. 51
Epaminondas Thebanus, summus vir vnus omnis Græciæ, à Lyfia Pythagoreo eruditus. 3. de Orat. 77

Epaminondæ vulnus. 5. famil. 31
Num tum ingemuisse Epaminondam putas, cum vnà cum sanguine vitam effluere sentiret? Tusc. q. lib. 2. 51
Ἐπιχρῆν te scribebas. quid erat dubitatione dignum? 6. ad Att. 49

Ephæstus.

Ephæstus Apamensis. 1. ad Q. frat. 38
Quem tu ephebum cognouisti. pro Flac. 157. b
Egregibus epheborum vix singuli reperiebantur. de Nat. deor. 1. 55. formosi scilicet.

Ephesus.

Nam is postquam excessit ex ephebis. de Orat. 138. b
Discedens in memoriam rediit Quintius, quo die Roma in Galliam profectus sit: ad ephemeridem reuertitur, inuenitur dies profectiois. pro Quintio, 39. a

Ephesus.

Ephesum venimus ad x. i. Cal. Sextil. sexagesimo & quinto post pugnam Bouillam. Att. lib. 5. 100. 1. Ionix vrbs.
Qua nocte templum Ephesiæ Dianæ deflagrauit, eadem constat ex Olympiade natum esse Alexandrum. 1. de Diuinatione, 86. a

Ephippium.

Trallianam, aut Ephesiam putes dicere. in Ant. 186. b
Puto concedi nobis oportere, vt Græco verbo vtamur, si quando minus occurrerit Latinum, ne hoc ephippiis & acratophoris potius, quam proegmenis & apoproegmenis concedatur. 3. de Finib. 12

Ephorus.

Ephorus orator. 2. de Orat. 53
Ephorus, leuis orator. Orat. 111
Ephorus hortatu Isocratis magistri ad historiam se cõtulit. 2. de Orat. 31

Ephori.

Ac propter hoc iniuriæ genus Lacedæmonii Lysandrum Ephorum expulerunt. 2. Offic. 117. a
In Ephoro calcaribus vtebatur Isocrates. 3. de Ora. 21. Br. 107

Ephori.

Quare nec Ephori Lacedæmone sine causa à Theopompo oppositi regibus, nec apud nos Consulibus Tribuni. 3. de Legibus, 17
Lacedæmonius quidam, &c. vt quum ad mortem duceretur damnatus ab Ephoris, & esset vultu hilari atque lato, &c. 1. Tusc. 160. a

Epicharmus.

Epicharmus poeta Siculus vaser. 1. ad Att. 65
Epicharmi præceptum, ἡδὴ πῶς ἄλλω κέχρηται. 3. ad Q. frat. 15
Sed tu mihi videris (inquit) Epicharmi acuti, nec insulsi hominis, vt Siculi, sententiam sequi. 1. Tusc. quæst. 14

Epicharmi.

Epicharmi versus. 1. ad Att. 65
Quam obrem ἑπιχάρμειον illud teneto, neruos atque artus sapientia esse non temerè credere. de Petit. 26
Si vnquam mihi ἑπιχρηματικὰ suppeditarunt illo tempore, &c. ad Atticum, 9. b

Argumentationes, quas Græci ἐπιχρηματικὰ appellant. ad Herennium, 6. b

Ἐπιχεράλια imperata soluere non posse. 5. ad Att. 29
Ἐπιχρηματικὰ ἐπιχρῆ. 6. ad Att. 49

Epicopus.

Epicopus phaselus. 14. ad Att. 30
Ἐπιχρηματικὸν aliquid habeam. 5. ad Att. 19

Epicrates.

Epicrates Bidinus à C. Verre bonis euersus. 4. in Verr. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43
Epicrates Atheniensium princeps. 16. famil. 19. ex epist. Ciceronis filii.

Epicurus.

Epicurus affirmat quodam loco, si vratur sapiens, si crucietur, in Phalaridis tauro si erit, dicet, quam suaue est hoc quam hoc non curo? Tusc. quæst. lib. 2. 13

Epicurus membris humanis deos præditos esse ait, sed eorum membrorum vsu nullum habere. 3. de Nat. deor. 2
Epicurus tenuem victum antefert copioso. Tusc. q. lib. 3. 43
Epicurus omnia nomine naturæ appellat. 2. de Nat. d. 59

Epicurus eum diem, quo moritur, beatum appellat. Tusc. quæst. lib. 5. 65
Epicurus ἑπιχρηματικὸν appellat rei quandam informationem animo anteceptam. de Nat. deor. 1. 32

Epicurus Barbatus. in Pison. 15
Epicurus nullà censet gratuitam esse virtutè. Diuin. lib. 1. 76
Epicurus censet necesse esse omnes in ægritudine esse, qui se in malis esse arbitretur, siue illa antè prouisa & expectata sint, siue inueterauerint. Tusc. q. lib. 3. 29

Epicurus censet parere animum rationi posse, & quò illa ducat, sequi. Tusc. q. lib. 3. 29
Epicurus deos nihil agere, nihil curare confirmat. 3. de Nat. deorum, 2

Epicurus maximis doloribus affectus, eos ipsos inuictorum suorum memoria & recordatione confutat. Tusc. quæst. lib. 5. 65

Epicurus dolorum magnitudinè breuitate consolatur, longinquitatem leuitate. Tusc. q. lib. 5. 65

Epicurus omne iudicium in sensibus, & in rerum notitiis, & in voluptate constituit. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 131

Epicurus dolorem malum dicit, & malorum omnium extremum. Tusc. quæst. lib. 2. 14

Epicurus multa præclare sepe dicit. quàm enim sibi constanter conuenienterque dicat, non laborat. Tusc. quæst. lib. 5. 20

Epicurus veraces sensus esse dicit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 72
Epicurus omne malum dolore definit, bonum voluptate. Tusc. quæst. lib. 5. 54

Epicurus dicebat deorum speciem nò esse corpus, sed quasi corpus, &c. 1. de Nat. deor. 35

Epicurus omnes sensus veri nuntios dixit esse. de N. d. 1. 49
Epicurus voluptatem summum bonum dixit. de Fin. li. 1. 22
Epicurus negligendum dolorem docet, quem summum malum esse dicit. Tusc. q. lib. 2. 39

Epicurus nullam eruditionem esse duxit, nisi quæ beatæ vitæ disciplinam iuuaret. de Finib. lib. 1. 36

Epicurus totam dialecticam euerit, & cõtemnit, & irridet. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 88

Epicurus, quasi pueri delicati, nihil cessatione melius existimat. de Nat. deor. 1. 72

Epicurus in dialectica nullam vim existimauit esse nec ad melius viuendum, nec ad commodius differendum. de Finib. 1. 49

Cyrenaicis obsoletis floret Epicurus. Offic. 75. b
Epicurus bonus vir, & comis, & humanus fuit. de Finibus, lib. 2. 67

Epicurus fuit ingratus in Democritum ipsum, quem secutus est. de Nat. deorum, 1. 66
Epicurus homo asper & durus. Tusc. q. lib. 2. 13. ἑπιχρηματικὸς.

Epicurus homo minime malus, vel potius vir optimus. Tusc. quæst. lib. 2. 39
Epicurus homo voluptuarius. Tusc. q. lib. 2. 14
Epicurus differendi artem nullam habuit. de Finib. lib. 1. 22

Epicurus iocandi causa deos ipsos induxit per lucidos & perflabiles, & habitantes tanquam inter duos lucos, sic inter duos mundos propter metum ruinarum. de Diuinatione, lib. 2.30
 In altera parte philosophiæ, quæ est quærendi ac differendi, Epicurus inermis ac nudus est. lib. 1. de Finib. 16
 Epicurus hortulos suos irrigauit fontibus Democriti. de Nat. deor. 1.84
 Epicurus, quod sensu careat, nihil ad nos id iudicat pertinere. Tuscul. quæst. lib. 5.65
 Epicurus, in quibus sequitur Democritum, non ferè labitur. lib. 1. de Finib. 14
 Epicurus non tam facetus, quam ad scribendi licentiam liber. de Nat. deor. 1.86
 Epicurus mortuus est, cum duo & septuaginta annos vixisset, Archonte Pitharato. Fat. 16
 Epicurus negat definiri rem sibi placere. de Finib. lib. 2.3
 Epicurus imagines inducens, deos esse quodam pacto negat. 2. de Nat. deor. 55
 Epicurus negat deos quicquam nec alieni curare, nec sui. de Diuinat. lib. 2.81
 Negat Epicurus iucundè posse viui, nisi cum virtute viuatur. Tuscul. quæst. lib. 3.43
 Epicurus negat quenquam iucundè posse viuere, nisi idem honestè, sapienter, iustè que viuat. Tusc. q. lib. 5.20
 Quod bonum quale sit, negat omnino Epicurus sine voluptatibus sensum mouentibus nec suspicari. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1.5
 Epicurus negat vllam in sapientem vim esse fortunæ. Tusc. quæst. lib. 3.43
 Epicurus negat vllum esse tempus, quo sapiens non beatus sit. Tuscul. quæst. lib. 3.43
 Epicurus Platonis, Aristotelis, Theophrasti orationis ornamenta neglexit. lib. 1. de Finib. 12
 Epicurus non satis politus iis artibus, quas qui tenentur ad diti appellatur. de Finib. lib. 1.20
 Epicurus iudicia rerum in sensibus ponit, quibus si sensus aliquid falsi pro vero probatum sit, sublatum esse omnem iudicium veri & falsi putat. lib. 1. de Finib. 17
 Epicurus extremum seu vltimum bonorum in voluptate ponit. de Finib. lib. 1.23
 Epicurus deos habere putat eadem membra, quæ nos, nec vllum vsum habere membrorum. Diuin. lib. 2.30
 Epicurus dolorem ob id ipsum, quia dolor sit, semper esse fugiendum putat. Tusc. quæst. lib. 5.69
 Epicurus hac vsurum compensatione putat sapientem, vt voluptatem fugiat, si ea maiorem dolorem effectura sit: & dolorem suscipiat maiorem efficientem voluptatem. Tusc. quæst. lib. 5.69
 Epicurus & voluptatum præteritarum memoria, & spe consequentium sapientis vitam refertam putat. Tusc. q. lib. 3.30
 Epicurus voluptatem ipsam per se, quia voluptas sit, semper optandam expectandamque putat. Tusc. quæst. lib. 5.69
 Epicurus declinatione atomi vitari fati necessitatem putauit. Fat. 17
 Epicurus putauit omni priuatione doloris terminari summam voluptatem. de Finib. lib. 1.30
 Epicurus separauit summum bonum à virtute. Tusc. quæst. lib. 3.42
 Epicurus scripsit libros de sanctitate, de pietate aduersus deos. de Nat. deor. 1.80
 Epicurus de morte ita sentit, vt dissoluto animante sensum extinctum putet. Tuscul. quæst. lib. 5.65
 Epicurus nihil vnquam sentit elegans, nihil decorum. Diuinat. lib. 1.57
 Epicurus sustulit omnem funditus religionem: nec manibus, vt Xerxes, sed rationibus deorum immortalium templa & aras euertit. de Nat. deor. 1.81
 Epicurus rollit definitiones, nihil de diuidendo ac partiendo docet, &c. lib. 1. de Finib. 16
 Epicurus re tollit, oratione relinquit deos. de Nat. d. 1.87
 Epicurus contumeliosissimè Aristotelem vexauit. de Nat. deorum, 1.66

Epicurus solus primùm vidit esse deos. de Nat. deor. 1.32
 Epicurus vnus se sapientem profiteri est ausus. de Fin. li. 2.6
 Epicurus summum bonum esse vult voluptatem, summumque malum dolorem. de Finib. lib. 1.23
 Epicuri dei monogrammi & nihil agentes. de Nat. d. 2.43
 Epicuri disciplina cum Cyrenæis de ipsa voluptate, non est consentiens. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2.121
 Epicuri epistola ad Hermachum. de Finib. lib. 2.80
 Cur tantum Epicuri hortus habuerit licentiæ. de Nat. d. 1.65
 Epicuri liber de sanctitate. de Nat. deor. 1.86
 Quid est in physicis Epicuri, non à Democrito. de Nat. d. 1.51
 In Epicuri nos aduersarii nostri castra cœcimus. 9. fam. 46
 Epicuri intermundia. de Nat. deor. 1.14
 Epicuri magister Nausiphanes, quem ille malè accepit. de Nat. deor. 1.66
 Peteremque vt nescio quid illud Epicuri parietinarum sibi concederes. 13. fam. 2
 Epicuri ratio plerisque notissima est. lib. 1. de Finib. 11
 Epicuri refutatio dicentis, nullum sapienti esse tempus, effratur, torqueatur, secetur, quin possit exclamare, Quam pro nihilo puto? Tuscul. quæst. lib. 5.54
 Epicuri sententia, & eius verba. 15. fam. 48. in epist. Cassii.
 Epicuri volumen cœleste de regula & iudicio. de Natura deorum, 1.32
 Epicuro *δυσουχία* & *δυσπραγία* molesta. 7. fam. 46
 An Epicuro, qui tatummodo induit personam philosophi, & sibi ipse hoc nomen inscripsit, &c. Tusc. quæst. lib. 5.54
 Epicuro placet corpora indiuidua grauitate sua ad perpendicularium ferri rectis lineis. Fat. 18
 Epicuro placet opinionem mali ægritudinem esse naturam, vt quicquid intueatur in aliquod maius malum, si id sibi accidisse opinetur, sit continuè in ægritudine. Tuscul. quæst. lib. 3.25
 Epicuro non placuit medium esse quiddam inter dolorem & voluptatem. de Finib. lib. 1.30
 Epicurum hebetem & rudem dicere solent Stoici. de Diuinatione, lib. 2.80
 Epicurum non puduit dicere, se ne intelligere quidem vllum bonum quod sit seiunctum à delicatis & obscœnis voluptatibus. de Nat. deor. 1.78
 Epicurum arbitror vnum vidisse verum, maximisque erroribus hominum animos liberauisse, &c. lib. 1. de Finib. 12
Epicureus.
 Epicureus nobilis Athenis, qui præfuerit hortis. 12. ad Atticum, 30
 Fuit autem Athenis adolescens, perfectus Epicureus euaserat. de Claris Orat. 68. a. de T. Albitio.
 Indicauit mihi Pansa meus Epicureum te esse factum. 7. fam. 23
 Epicurei non minus recti & æquii, quam voluptatis amatores. 15. fam. 49. in epist. Cassii.
 Epicurei pecudis & hominis idem bonum esse censent. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1.5
 Ad quem tum Epicurei primas ex nostris hominibus deferrebant. 1. de Nat. deor. 23. a. de Cotta.
 Epicurei disputant, nihil opus esse eum, qui philosophus futurus sit, scire literas. de Finib. lib. 2.10
 Epicurei literas negligebant. in Pison. 55
 Epicurei, boni viri, & (vt sibi videntur) beati. 3. de Orat. 37. Tuscul. quæst. lib. 3.43
 Epicureorum Coryphæum, Zenonem Philo noster appellare solebat. de Nat. deor. 1.41
 Epicureorum dogmata. post red. in Senatu, 13. & in Piso. 54. 7. fam. 24
 Epicureorum de voluptate sententia. in Pison. 33
 Epicureos noui, omnia figilla numerantes. de Nat. deor. 1.59
 Epicureis nulli genus est minus malitiosum. Tusc. q. li. 3.43
 Doleo tantam Stoicos nostros Epicureis irridendi sui facultatem dedisse. 2. de Diuin. 58. a. Sub. hominibus.
Epicus.
 Poematis enim tragici, comici, epici, melici etiam, ac dithyrambici quod magis est tractatum à Latinis, suum quoduis est diuersum à reliquis. de Opt. gen. Orat. 141
 Itaque licet dicere & Ennium summum epicum poetam, si-

cui ita videtur, & Pacuuium tragicum, & Cæcilium fortasse comicum. de Opt. gen. Orat. 32. a
Ἐπιφωτιστὴν Græci dicunt posterum quodammodo, & consequens. de Finib. lib. 3.26
 Epidaurus, oppidum. de Nat. deor. 76. b. epist. 55. b
Epidicticon.
 Dulce igitur orationis genus & solutum & effluens, sententiis argutum, verbis sonans est in illo epidictico genere. Orat. 20. & 120
Epigoni.
 Qui voce freti sunt, Epigonos, Medeamque: qui gestu, Menalippam, Clitæmnestram. 1. Offic. 159
Epigramma.
 Callimachi quidem epigramma in Ambraciotam Cleombrotum est. 1. Tuscul. 131
 Quod epigramma in eum fecisset tantummodo alternis versibus longiusculis. pro Arch. 19. a. 1. Tuscul. 131. a
 Tum epigramma Græcum pernobile incisum habuit in basi. 6. Verr. 113. a
 Epigrammatis tuis quæ in Amaltheo posuisti, contenti erimus. Attico, lib. 1. 11. 23. a
Epilogus.
 Peroratio quæ epilogus dicitur. de Claris Orat. 65. a
 Num etiam rhetorum epilogum desyderamus? 1. Tusc. 101
 Epilogo disertio criminans. 4. ad Attic. 36
 Patronusve causa in epilogo pro reo dices, negaret esse malum exilium, publicationem bonorum, &c. 4. de Fin. 38. a
 In epilogo misericordiam mouet Orator. 2. de Orat. 154. a
 Conclusiones apud Græcos *Ἐπιλογοί* nominantur. ad Herennium, lib. 3. 85. a
 Vt miserabiliores epilogos possim dicere. pro Planc. 68. a
Epimenides.
 Epimenides Cres. Diuin. lib. 1. 33
 Epimenide Crete suadente, Athenæ fanum contumeliæ & impudentiæ fecerunt. 2. de Legib. 29
Ἐπιδησίον 10. ad Att. 36
Epiphanea.
 Apud Epiphaneam castra fecissem. 15. fam. 17
Ἐπιφωτιστὴν aliorum in me. 1. ad Att. 61
Epiphora.
 Veruntamen Balbus ad me scripsit tanta se epiphora oppressum, vt loqui non possit. Tironi, lib. 16. 32
Epirus.
 Epirum ipsam possidere videamus. 2. ad Att. 15
 Vt quum ex Italia profecti essemus, siue per Epirum iter esset faciendum, tuo tuorumque præsidio vteremur. 3. Att. 1
Epiroticus.
 Hodie tuas literas expectabamus matutinas: erunt fortasse alteræ postmeridianæ, nisi te Epiroticæ literæ impediunt, quas ego non interpellor. Att. lib. 12. 260. 6. a
Episcopus.
 Vult enim me Pompeius esse, quem tota hæc Campania & maritima ora habeat Episcopum; ad quem delectus & summa negotii referuntur. Att. lib. 7. 39
Episcopius.
 Quanto Nonas conscendens ab hortis Cluuianis in phaselum episcopium. Att. lib. 14. 314. 1. a. Id est, nauem exploratorium.
Ἐπισκοπία populi. 14. ad Att. 4
Ἐπισκοπία auferre. 1. ad Att. 44
Epistola.
 Epistola Anacharsis missa ad Hannonem. Tusc. q. lib. 5. 66
 Epistola breuis, & plenior, opponuntur. 11. fam. 19, 20
 Epistola ea quæ voluminis instar erat sæpe legenda. 10. ad Atticum, 7
 Epistola *Ἐπιτοκ* 9. fam. 3
 Epistola non erubescit. 5. fam. 17
 Epistola grandis. 13. ad Att. 23
 Epistola grauis & plena rerum. 4. ad Att. 40
 Quid simile habet epistola aut iudicio, aut concioni? epist. 139. b
 Epistola nihil habebat quod non vel in concione rectè legi posset. 7. fam. 35

Epistola pondus habens. ad Brut. 30. Id est, de rebus magnis & grauib. scripta.
 Epistola hodierna. 12. ad Att. 40
 Epistola Olbienfis. 2. ad Q. frat. 12. Id est, Olbia data.
 Epistola pusilla. ad Brut. 31. ad Att. lib. 6. 112. 2. a
 Epistola recens. 12. ad Att. 44
 Epistola reddita est mihi, illum cæsum. ad Brut. 16. in epist. Bruti. sub. qua scribit illum cæsum.
 Epistola librarii manu est. 4. ad Att. 39. sub. scripta.
 Epistola miserabiliter scripta. 10. ad Att. 30
 Hæc tertia iam epistola ante te oppressit, quam, &c. ep. 252. b
 Epistola tua bellum *ἀκροτάτου* habet. 5. ad Att. 46
 Epistola tua nunquam mihi aut intempestua, aut loquax visa est. 4. ad Att. 34
 Epistola tua ita me pupugit, vt sonum mihi ademerit. 2. ad Atticum, 36
 Illud quod est epistolæ proprium, vt is ad quem scribitur, de his rebus quas ignorat, certior fiat, prætermittendum esse non puto. Q. fratri, lib. 1. 1. 56. a
 Epistolæ aliquid committere. 6. fam. 7
 Epistolæ cuique antiquissimæ primùm respondebo. 9. ad Atticum, 29
 Ei nunc epistolæ literis his respondebo. Att. lib. 1. 15. 1. a
 Epistolæ maximæ rescripsi: audi nunc de minuscula. 3. ad Q. fratrem, 8
 Epistolam abstuli, aperui, legi. 5. ad Att. 21
 Epistolam complicare. 12. ad Att. 1
 Epistolam quandam concludis hoc modo. 9. ad Att. 40
 Epistolam innocentem conscindere. 7. fam. 35
 Epistolam conscissam doles. 7. fam. 45
 Da ponderosam aliquam epistolam, plenam omnium non modò actorum, sed etiam opinionum tuarum. Att. lib. 2. 29
 Epistolam hanc dictaui sedens in rheda. 5. ad Att. 31
 Epistolam dictare, & dare sua manu, contraria. 10. ad Att. 6
 Longiorem epistolam facere. Att. lib. 6. 116. 6. a
 Habes epistolam plenam festinationis & pulueris, reliquæ subtiliores erunt. Att. lib. 5. 101. 3. a
 In eandem epistolam plura præterea conieci. 7. ad Att. 51
 Quintus Cicero puer legit, vt opinor, epistolam inscriptam patri suo. ad Att. 93. b
 Epistolam osculari. 3. fam. 45
 Epistolam paulò grauiorem per lectionem releuare. 1. ad Att. 24
 Epistolam lucerna scribere. 8. ad Att. 7
 Epistolam soluere. 15. ad Att. 11
 Epistolam hanc fama ipsa esset sua celeritate superatura. 1. ad Q. fratrem, 1
 Cōfestim ad eam, cuius causa venerat, deducitur, eique epistolam tradidit. 2. Philp. 84. a. 1. reddidit.
 Si quid erit epistola dignum, scribam ad te. 10. ad Att. 14
 In epistola diem non adscribis. 3. ad Att. 37
 Epistola interiore hoc scribis. 3. ad Q. frat. 12
 Nec sine epistola, nec cum inani epistola volui illud ad te venire. 15. ad Att. 5
 Epistolæ Ciceronis. 16. ad Att. 15
 Epistolæ domesticæ. ad Brut. 30. Id est, domo missæ & de rebus domesticis scriptæ.
 Epistolæ duæ in eandem rationem scriptæ. 1. ad Att. 19
 Epistolæ familiares & seueræ. 2. fam. 6
 Epistolæ humanitatis sparsæ sale, & insignes amoris notis. 1. ad Atticum, 24
 Epistolæ inanes. 8. ad Att. 51
 Epistolæ iniquæ, contrariæ, contumeliosæ. 1. ad Q. frat. 42
 Epistolæ nostræ debent interdum hallucinari. 2. ad Q. fr. 25
 Extant epistolæ & Philippi ad Alexandrum, &c. 2. Off. 68. a
 Epistolæ plenæ omnium in me probrorum. 11. ad Att. 20
 Epistolæ offendunt non in loco redditæ. 11. fam. 17
 Reliqua sunt epistolarum genera duo quæ me magnopere delectant: vnum familiare & iocosum, alterum seuerum & graue. 2. fam. 5
 Epistolarum genera multa esse non ignoras: sed vnum illud certissimum, cuius causa inuenta res ipsa est, vt certiores faceremus absentes, siquid esset, quod scire aut nostra, aut ipsorum interesset. 2. fam. 5

Ex epistolarum mearum inconstantia, puto te mentis meae motum videre. 3. ad Att. 9. 10
 Epistolarum negligentia. 1. ad Att. 13
 Epistolas longiores facit non loquacitas mea, sed benevolentia. 6. fam. 14
 Epistolas verbis quotidianis texere solemus. 9. fam. 48
 Pluribus epistolis literas tuas accepi. 3. ad Q. frat. 6
 Non epistolis, sed voluminibus te lacefferem. 12. fam. 62
 Epistolis tam longis te non obtunderem. 8. ad Att. 3

Epitaphium.

Vetus illud *ἐπιτάφια* quemadmodum scripsisti, vel *ἐπιτάφια* putabo. ad Att. 196. b
 Videturne omnem hic beatam vitam in vna virtute ponere: quid verò in epitaphio, quomodo idem? 5. Tusc. 51. a

Epitome.

Epitomè Bruti Cælianorù velim mihi mittas. Attico, li. 13. a
 In Bruti epitoma Fannianorù scripsi, quod erat in extremo. 12. ad Att. 7
Ἐπιτομή hæc cognosce. 5. ad Att. 38
Ἐπιτομή & *Ἐπιτομή*. 13. ad Att. 35
Ἐπιτομή, id est, assensionis retentio. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 55. & 136. & 6. ad Att. 43. & 13. 24
Ἐπιτομή vestram deliberationis probò. 15. ad Att. 40
 Epitome dia, oppidum. epist. 177. b
 Epitome suaue ad Cæsarem. 3. ad Q. frat. 39. pro poemate.

Epotus.

Venenum epotum. pro Cluent. 138. a
 Quem epoto poculo mortuum dixisti. pro Cluent. 134. a

Epulæ.

Epulæ discendi. Top. 11
 Epulæ in funere, quas inibant parètes coronati. 2. de Leg. 58
 Tui sacerdotii sunt tense, curricula, præcentio, ludi, libationes, epulæque ludorum publicorum. de Arusp. resp. 19. a
 Nec libidinum, nec epularum, nec reliquarum cupiditatum in quibusdam modis. 1. de Finib. 79. a
 Sed quoniam auidum hominem ad has dicendi epulas recepi, sic accipiam, vt reliquiarum sit potius aliquid, quam te hinc patiar non satiatum discedere. in Topicis, 11. a
 Annibus mensibus vicesimo die lunæ dent ad eorum epulas, qui vnâ secum philosophati sunt. 2. de Finib. 162. a
 Non amat profusus epulas, sordes & inhumanitatem multò minus. pro Murena, 69. a
 Mês saturata bonarù cogitationum epulis. 1. de Diuin. 108. a
 Mensis conquistissimis epulis extruebantur. 5. Tusc. 45
 Vino & epulis retentus, & alea est: si epulæ potius, quam popinæ nominandæ sunt. 3. Philipp. a

Epulum.

Ira enim illud epulum est funebre, vt munus sit funeris, epulæ quidem ipsæ dignitatis. in Vatinius, 24. a
 Is, quum epulum Q. Maximus Africani patris sui nomine pop. Romano daret, rogatus est, &c. pro Mur. 68. a
 Scire ex te cupio, qua mente feceris, vt in epulo Q. Ariti familiaris mei cum toga pulla accumberes. in Vatin. 23. a
 Sepulchrum L. Catiinæ multorum conuentu epulisque celebratum est. pro Flac. 164. b
 Solitos esse in epulis canere conuiuas ad tibicinem de clarorum hominum virtutibus. Tusc. 148. b
 Carmina in epulis cantitata à singulis cõiuuis de clarorum virorum laudibus. de Claris Orat. 37. a
 Themistocles cum in epulis reculasset lynam, habitus est indoctior. Tusc. 149. b

Epulo.

Potifices veteres, propter sacrificiorum multitudinem, tres viros epulones esse voluerunt. 3. de Orat. 41
 Patres Conscripti, vósque Pontifices, ad quos epulones Iouis Opt. Max. siquid est prætermisum aut commissum, afferunt, &c. de Arusp. resp. 19

Epulor.

Ne amicis nihil tribuamus, epulamur vnâ, non modò non contra legem, sed, &c. epist. 143. b
 Hoc interim spatio conclaue illud, vbi epulabatur Scopas, concidit. de Orat. 141. b
 Consules epulabantur, &c. pro Dom. 225. b

Quum in voluptate sint qui epulentur. 2. de Finib. 27. a
 Cum sodalibus modicè epulari. de Senect. 41. a
 Saliarem in modum epulari. Att. lib. 5. 96. 1. a
 Tenuissimo victu non minorem voluptatem percipi, quam rebus exquisitissimis ad epulandum. de Finib. 83. b

Epulatus.

Nuper epulati, paulò antè omni largitione saturati Pergameni, &c. pro Flac. 13. a
 Post epulatos cum matre adolescentes somno se dedisse. 1. Tusc. 184. a

Epularis.

Accubatio epularis amicorum. de Senect. 42. a
 Quum essent ipsi à Numa, vt etiam illud ludorum epulare sacrificium faceret, instituti. 3. de Orat. 42

Equa, Eques, Equester, Vide Equus.

Equidem.

Vicissim autem senes in adolescentium charitate acquiescimus, vt in vestra, & in Q. Tuberonis equidem admodum adulescentis, & P. Rutili Virgini familiaritate delector. de Amicit. 84. a
 Huic equidem Antipho, tu verò, inquit, &c. de Diuin. 138. b
 Vestra equidem cœnæ iucundæ sunt. Tusc. 247. b
 Equidem credibile non est, quantum scribam die. ad Att. 213. b
 Equidem cum hæc scriberem, putabam, &c. epist. 80. b
 Quod demiror equidem. Att. lib. 14. 312. 1. a
 Sic equidem diligentius, sapiusque ista loquemur inter nos. 3. de Finib. 14. a
 Equidè doleo nõ me his literis certiorè fieri, &c. ad Att. 92. b
 Emissus aliquis è carcere, equidem emissus vt cognostis. pro Plancio, 25. a
 Equidem ex omnibus rebus, quas mihi aut fortuna, aut natura tribuit, nihil habeo quod cum amicitia Scipionis possit comparari. de Amicit. 85. a
 Sic ages igitur, equidem id erit primum, proximum Clodia. Att. lib. 13. 282. 6. a
 Quid ego aruspicum respõsa commemorem? possum equidem innumerabilia. 2. de Diuin. 89. a
 Equidem non video cur quid ipse sentiam de morte, non audeam dicere vobis. de Senect. 69. a
 Equidem nunquam domum misi vnâ epistolam, quin esset ad te altera. epist. 23. b
 Equidem, qui nunc primum huc venerim, satiari non queo, &c. de Legib. 169. b
 Adhuc equidem valde me pœnitet. Att. lib. 3. 43. a
 Venio nunc ad tuas literas, quas pluribus epistolis accepi, dum sum in Arpinati: nã mihi vno die tres sunt redditæ, equidem vt videbantur, eodem abs te datæ tempore. Q. fratri, lib. 3. 17. 11. a

Equus, carulo

At quædam adiucta sunt, &c. tibi q̄ equus, in quo vehebar, mecum vnâ demersus, rursus apparuerit. 2. de Diuin. 208. a
 Huic equus ille iubam quatiens fulgore micanti summum contingit caput aluo, stellæque iungens vna. 2. de Nat. deor. 162. a
 Intus intus inquam est equus Troianus, à quo nunquam me Consule dormientes opprimemini. pro Murena, 71. a
 Equo merere. 1. Philipp. 14
 Cum Cæsar præteriret, omnis armatorum copia, dextera, sinistra, ad equum, nec vsquam alibi. ad Att. 222. b
 Equum immisi ad eam legionem. 10. fam. 64. in ep. Galbæ.
 Quum ingressus iter pedibus sit, in equum omnino non ascendere: quum equo, ex equo non descendere. de Sen. 30. a
 Deiotarum quum plures in equum sustulissent, quod hære in eo senex posset, admirari solebamur. pro Deiot. 19
 Equum & mulum Brundisii tibi reliqui. epist. 259. b
 Aduetus equo. 1. de Diuinat. 103. a
 Is ex equo cecidisse dicitur, & latus offendisse vehementer. pro Cluent. 59. b
 Obuiam sit ei Clodius expeditus in equo. pro Mil. 106. b
 Eam nemo vnquam in equo sedentem vidit. in Vatin. 241. b
 In equo Troiano craterarum tria millia. 7. fam. 2
 Nemo est qui non equo quo confuevit, libentius vtatur, quam intractato & nouo. de Amicit. 60

Equi Pelopis Neptunii per vndas currus suspensos rapuerunt. Tusc. q. lib. 2. 57
 Priusquam ad finem veni, equos sustinebo. 4. Acad. 166. b
 Vt equos propter crebras contentiones præliorum ferocitate exultantes domitoribus tradere soleant. 1. Offic. 127
 Rheda equis iuncta. ad Att. 89. b
 Corrigit tarditatem seu equis seu velis. ad Quint. frat. 315. b. 9. fam. 12
 Cum equis, tum verò quadrigis poeticis. ad Q. frat. lib. 2. 34. Id est, omni conatu.
 Cum his velis equisque (vt dicitur) si honestatem tueri ac retinere sententia est, decerrandum est. 2. Offic. 159. a
 Castor & Pollux ex equis pugnare visi sunt. de Nat. d. 27. b
 Legati in equis & tribuni. in Pis. 92. b
 Sedere in equis triumphantium prætextati potissimum filii solebant. pro Mur. 126. b
 Equis insignibus & curru aurato in patriâ reportari. Postquam. 210. b
 Duo sinus fuerunt, quos tramitti oportet, Præstanus & Vibonensis, vt runque pedibus, equis trãsmisimus. 16. ad Att. lib. 333. 18. a
 Vt equis vetulis teneros anteponeere solemus. de Amic. 59

Equa.

Is quomodo equa pariat, ignorat. de Diuin. 119. b

Eques.

Quem tu si ex censu spectas, Eques Ro. est. pro Rosc. Comædo, 25. a
 Equitem perdidisse. 8. fam. 3. in epist. Cælii.
 Equitem Rom. nullarum partium cum semper natura, tum etiam ætate iam quietum, suis manibus occidit. de Pet. Conf. 6
 Equites, equestris splendor. pro Plan. 261. b
 Equites ordini Senatorio dignitate proximi. pro Cluentio, 122. a
 Equites Romani à Q. Cæpione propter iudicia abalienati. 2. de Orat. 109
 Equites Rom. apud quos tum iudices causa agebatur. de Orat. 127. b
 Equites Rom. iudicabunt principes eius ordinis, &c. pro Mur. 146. b
 Illi equites Rom. quos nos vidimus, qui nuper in Repub. & in iudiciis maximis floruerunt. pro Font. 279. b
 Equitum & peditum copiæ. ad Att. 130. b
 Equitum virtute, nomen Romanum victoriam cum laude possidet coniunctam, quorum factis gloriatur ciues, lætantur socii, gemunt hostes, &c. Antequam. 18. a
 Equitibus Maurorum leuem armaturam opponere. 10. fam. 64. in epist. Galbæ.

Equester vel Equestris

Census equester. Q. frat. lib. 12. 9. a
 Equester ordo. pro Plan. 277. b
 Equestris disciplina. 6. Verr. 117. a
 Pugna equestris Agathoclis regis. 6. Verr. 108. a
 Egestris res familiaris. 9. fam. 25
 Equestris splendor. pro S. R. 42. b
 Statua ænea pedestris vel equestris. in Ant. 223. b
 Equestris loci ordines quatuordecim. 10. fam. 70. in epist. Pollionis.
 Equestris ordinis princeps. ad Brutum, lib. 11. 16. 4. a. pro Cluentio, 122. a
 Aspice à sinistra illam equestrem statuam inauratam. 6. Philip. 212. a. in Verr. 139. b
 Homo leuis, sed tamen equestri incessu Catienus. ad Quint. frat. 30. b
 Equestri ortus loco Cicero. 1. de Leg. Agr. 17. a
 Equestris copiæ. 2. de Fin. 177. a

Equito.

Iactabit se, & in his equitabit equuleis. 6. Verr. 38. a
 Cum is in illo nostro exercitu equitaret cum suis delectis equitibus. pro Domo sua, 149. b
 Eos, qui semel cremati essent, equitare posse. de Nat. d. 62. b
 Apud quos autem venandi & equitandi laus viget, qui, &c. 2. Tusc. 105. a

Equitando, iaculando. Offic. 42. b
 Equitatus.
 Equitatus satis idoneus. 15. fam. 13
 Equitatus & leuis armatura. 10. fam. 63. in epist. Galbæ.
 Equitatus occisus. 15. fam. 16
 Equitatum habet magnum. Lepidus Ciceroni, a
 Instruere aliquem peditatu, equitatu, copiis. 5. Philip. 167. a
 Sed iam quid opus equitatu? ad Att. 91. b
 Huc ita paratum video equitatu, peditatu, &c. ad Att. 419. b
 Magnos equitatus ad ea bella, &c. pro Fonteio, 3. a. Att. lib. 2. 16. 13. a

Equinus.

Gladius è lacunari, seta equina appensus. 5. Tusc. 87. b

Equuleus.

Exagitantur tactu equulei frano iniecto. 3. Tusc. 114. a
 Vt igitur domitores equorum, non verbera solum adhibet ad domandum, sed cibum etiam sæpe subtrahunt: vt fame debilitetur equuleorum nimis effrenata vis. Hortensio, a
 Iactabit se, & his equitabit equuleis. in Verr. 209. b
 Equuleus, siue Eculeus.

Exortus est seruus, qui, quem in eculeo appellare non posset, eum accuset solutus. pro Deiot. 2. Equuleus, tormenti genus habendæ quaestioni.
 Nec si ille sapiens ad tortoris equuleum à tyranno ire cogatur, similem habeat vultum, etsi ampullam perdidisset. 4. de Finib. 51. a
 Hæc etiam in equuleum coniciuntur, quò vita non aspirat beata. Tusc. q. lib. 5. 10
 In equuleo facti quaestio est. pro Milo. 42

Equulus.

Omnia in perfectis & maturis docet esse meliora, vt in equo quam in equulo, in cane quam in catulo, in viro quam in puero. 2. de Nat. d. 54. a
 Equulos argenteos nobiles qui Q. Maximi fuerunt, aufert. 6. Verr. 37. a

Erana.

Erana, oppidum in Amano à Cicerone captum. 15. fam. 17
 Eranam autem quæ fuit non vici instar, sed vrbis. 15. fam. 17
 Eranos. 12. ad Att. 6

Eratosthenes.

Eratosthenes in geographicis à Serapione & Hipparcho reprehenditur. 2. ad Att. 18

Ercisceor.

Erciscundæ familiæ causam agere. 1. de Orat. 122. a
 In possessione bonorum quum esset, & quum ipse sextulam suam nimium exaggeraret, nomine hæredis arbitrum familiæ erciscundæ postulat. pro Cecinna, 14. a

Erebus.

Amor, dolus, metus, &c. Parca, Hesperides, somnia: quos omnes Erebo & Nocte natos ferunt. 3. de Nat. d. 31

Erechthæus.

Mortem, quam etiam virgines Athenis, regis opinor Erechthæi filia, pro patria contempsisse dicuntur, ego vir consularis tantis rebus gestis timerem? pro Sextio, 39

Erectus, vide Erigo.

Ereptio, Ereptor, vide Eripio.

Eretricus.

Asclepiades Eretricus philosophus. Tuscul. 250. b. & 3. de Orat. 36

Eretriacus.

Eretriaci, philosophi à Menedemo Eretriate sic appellati, qui & Megarici. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 120
 Eretriacorum omne bonum in mente positum, & mentis acie, qua verum cerneretur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 121

Erga.

Affecti erga amicum simus eodè modo, quo erga nosmetipsos. de Amicit. 1. a
 Tuum erga dignitatem meam studium & iudicium. pro Domo sua, 242. b
 Quicquid enim magnam vtilitatem generi afferret humano, id non sine diuina bonitate erga homines fieri arbi- trantur. 2. de Nat. d. 86. a

Tua voluntas erga me, meaque erga te par atque mutua. ad Att. 192. b
 Vestra erga me voluntas commutata est. pro Plan. 121. b
 In meis moribus erga meos necessarios declarandis mansuetissimus visus sum. de Orat. 127. b
 Torquati nostri, quos tu paulò antè tum memoriter, tum etiam erga nos amicè & beneuolè collegisti. de Fin. 56. b
 Animos eorum apud quos agitur, conciliari quàm maximè ad beneuolentiam, cum erga oratorem, tum erga illum pro quo dicit orator. 2. de Orat. 97. a
 Officium & studium erga propinquum habere. pro Quintio, 52. a
 Merita Pompeii summa erga salutem meam. ad Att. 119. b
 Ego omni officio, ac potius pietate erga te, ceteris satisfacio omnibus. Lentulo, lib. 1. 1. 1. a
Ergastulum.
 Quum Saturninus Capitolium teneret, armatus esset vnà C. Glaucia, C. Saufeius, etiam ille ex compedibus, atque ergastulo Gracchus: &c. pro Rab. perd. reo, 14. a
 Inter fiscarios damnatus est, manus incidit, & apud eum fuit in ergastulo. pro Cluent. 14. a
 Quacunque iit, ergastula soluit, homines arripuit, constitit nusquam, priuquam ad vada venit. 11. fam. 22. in epist. D. Bruti.
Ergo.
 Quid ergo est: Primum magnitudo periculi, &c. pro Quintio, 3. a
 Ergo hinc capiamus exordium. de Fin. 129. b
 Ergo hoc proprium est animi bene constituti, & lætari bonis rebus, & dolere contrariis. de Amic. 44. a
 Num ergo is excæcat nos, aut orbat sensibus: Acad. quæst. 19. b
 Ergo is qui scriptum defendet, his locis plerumque omnibus poterit vti. de Inuent. 78. b
 Nemo ergo non miser, prorsus nemo. Tusc. 150. b
 Mulieres genas ne radanto, nè lesum funeris ergo habent. de Leg. 183. b
 Siquid contra alias leges eius legis ergo factum sit. ad Att. lib. 3. 38
 Eum donari virtutis ergo, beneuolentiæque. de Opt. gen. Orat. 151. a
Erichtheus.
 Erichtheus Athenis, filiaque eius in numero deorum sunt. 3. de Nat. d. 35
Ericius.
 Ericius mons in Sicilia. 4. in Verr. 14. & 79
 Ericina Venus. 3. in Verr. 18
Erigo.
 Hic sese infernis è partibus erigit hydra. 2. de Nat. d. 169. a
 Dissidentemque rebus suis confirmavit, & afflictum erexit, perditumque recreauit. pro Leg. Manil. 15. a
 Atque vt oratio Consulum animum meum erexit, spemque attulit non modò salutis conseruandæ, verumetiam dignitatis pristinae recuperandæ. 5. Philip. 165. a
 Ciuitatemque fractâ malis, mutam, debilitatam, abiectam metu, ad aliquam spem libertatis & pristinae dignitatis erexit. pro Domo sua, 20. a
 Paululum se erexit, & addidit historiae maiorem sonum vocis Antipater. de Orat. 113. b
 Quem simul atque attingi, statim homo se crexit. pro Rosc. Amer. 36. a
 Ereximus animos ad audiendum. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 11
 Quamobrem P. C. erigite animos, retinete vestram dignitatem. ad Att. lib. 1. 11. 16. a
 Nam me quem paulò antè fortuna crexerat ad gloriam, vir rus extulit ad laudem, populus tribuit honorem: eundem Tribuni furor exagitatus depulit ad calamitatem. Antequam, 8. a
 Crexerat se ciuitas in retinenda libertate consentiens. ad Brut. 35
 Erige te, & confirma, siquæ subeunda dimicatio erit. ad Q. frat. lib. 1. 52

Ars agricolarum, quæ circuncidat, amputet, erigat, extollat, adminiculetur. de Fin. 134. b
 Cum autem paulum firmitatis accesserit, & animo vtuntur & viribus, connitunturque vt se erigant, & manibus vtantur. de Fin. 134. b
 Erigere aculeos iudicum in rem, in vitia, in mores, in tempora. pro Cælio, 21
 Erigere ad spem. pro Domo sua, 20. & 3. Philip. 147
 Animum demissum & oppressum erigere. pro Cluent. 44. a
 Qui erigere animum, & paulum respirare à metu cœpit. pro Clu. 60. b
 Erigere aures, & animum attendere. 3. Verr. 19
 Erigite mentes auresque vestras, & me de inuidiosis rebus, vt ille putat, dicentem attendite. pro Sylla, 24. a
 Erigere omnium cupiditates, & acuere industriam. ad Herennium, lib. 4. 138. a
 Nam quum cæteras animantes abiectisset ad pastum, solum hominem erexit: & ad cæli, quasi cognationis domiciliumque pristini conspectum excitauit. 1. de Leg. 39. a
 Inclinantem erigere. de Orat. 125. b
 Vt erigere oculos & viuere videretur. pro Sest. 18. b
 Erigere & recreare afflictam & perditam prouinciam. 5. Verr. 182. a
 Possumus etiam nunc rempub. erigere, si communi consilio rem administrabimus. ad Att. 131. b
 Se magis etiam erigere, ob omnique sollicitudine abstrahere. pro Deiotaro, 27. a
 Exurgere atque erigere se. 2. de Lege Agr. 86. a
 Vbi illa antiqua libertas, quæ malis oppressa ciuilibus extollere iam caput, & aliquando recreata se erigere debebat. pro Plan. 266. b
 Erigitur animus expectatione rerum bonarum. 2. de Leg. 46. 29
 Erigimur, altiores fieri videmur, &c. 4. Acad. 229. a
 Sed vt his bonis erigimur quæ expectamus, sic lætamur his quæ recordamur. 1. de Fin. 144
 Sed etiam spe eriguntur consequentis ac posteritatis. de Fin. 1. 52
 In quo aut concilietur auditor, aut erigatur, aut paret se ad discendum. in Orat. 67. a
Erectus.
 Is vagatur lætus atque erectus passim toto foro. pro Font. 280. b
 Status erectus & celsus. in Orat. 32. a
 Vir celsus & erectus, & omnia quæ accidere possunt, parua ducens. Tusc. 236. b
 Magnus animus & erectus. pro Deiotaro, 26. a. 5. de Fi. 12. 4. a
 Erectus animus & minimè perturbatus. ad Att. lib. 2. 39. 9. a. ad Att. lib. 11. 220. 5. a
 Erectus conscientia. 1. Philip. 6
 Erectus in aliquem. 3. ad Att. 26
 Culmòq; erecta geniculato, vaginis includitur. de Senect. 87. b
 Hæc igitur & horum similia iura suæ ciuitatis ignorantem, erectum & celsum, alacri & prompto ore, ac vultu huc atque illuc intuentem, &c. 1. de Orat. 91. a
 Alacri animo & erecto proficisci ad mortem. de Sen. 68
 Capillo erecto euolare ex aliquo loco. ad Herennium, lib. 4. 241. a
 Ego vos ardentem & erectos ad libertatem recuperandam adhortabor. 4. Philip. 159. a. & 10. 274
 Primum eos humo excitatos, celsos & erectos constituit, vt deorum cognitionem cælum intuentes capere possent. 2. de Nat. deor. 110. a. de hominibus.
 Feras bestias videmus alacres & erectas vadere, vt alteri bestia noceant. ad Heren. 11. b
 Sum erectior animo. ad Att. 178. b
 Nunc verò multò sum erectior, quod, &c. 4. Philip. 153
 Si quis est paulò erectior, &c. Offic. 21. b
 Erectior Senatus erat, non sententis solum nostris, sed etià cohortationibus excitatus. ad Brutum, 21
Erigone.
 Erigone, Q. Ciceronis tragœdia. 3. ad Q. frat. 31

Eriphyle.

Eriphyle, monilis pulchritudine incensa, salutem viri prodidit. 6. in Verr. 35
 Eriphyle auro viri vitam vendidit. 1. de Inuent. 106

Eripio.

Omnem illi *παρρησιας* eripuit. ad Att. 12. b
 Cæsar Deiotaro regnum eripuit. pro Deiot. 125. b
 Eos, qui mihi amicum eripuerunt, carpando me, efficere conari, ne quos velim diligam: Matus ad Ciceronem, lib. 11. 28. 18. a
 Eripiam me ex istorum parricidio. 10. ad Att. 36
 Eripies mihi hunc errorem. 10. ad Att. 11
 Eripite nos ex miseris, eripite, &c. de Orat. 104. b
 Vt adolescentulus eriperes P. Syllæ Consulatum. 2. de Fin. 101. a
 Multis etiam sensu mirabile videri tam nobis potissimum probatam esse philosophiam, quæ lucè eriperet, & quasi noctem quandam rebus offunderet. 1. de Nat. d. 5
 Eripias tu voluntatem mortuis, bona viuis, ius omnibus. 3. Verr. 80. a
 Si quis casus eum à periculo eripuerit. pro Clu. 55. a
 Quam facultatem si quis casus eripuerit, mea tamen in te omnia officia constabunt non secus ac si te vidissem. ad Appium, lib. 5. 3. 13. a
 Siqua vis istum de vestra seueritate eripuerit. 7. Verr. 136. a. Id est, liberauerit.
 Qui si eripuerit se nobis, oro, &c. ad Brutum, 28. in epist. Bruti.
 A morte contra fatum aliquem eripere non posse. 2. de Diuinat. 37. a
 Eripere à peste. pro Domo sua, 14
 Eripere alicui ægritudinem. Tusc. q. lib. 3. 40
 Eripere aliquem ex custodia. Bruto, 6. 3. a
 Eripere aliis quod aliis largiaris. Offic. 1. 65
 Eripere alicui conspectum. pro Rab. Posth. 30. a
 E complexu patriæ cōspectuque aliquorum se eripere. pro Sestio, 44. a
 Dolorem eripere aut minuere consolatione. ad Att. lib. 9. 173. 12. a
 Id totum eripere vobis, atque è manibus extorquere conatus est. 2. de Leg. Agr. 33. a
 Laudem eripere. 2. Tusc. 7. a
 Ex sinu parentum liberos eripere. 7. Verr. 97. a
 Nam quid eum facturum putem de abditis rebus & obscuris, qui lucem eripere conetur: 4. Acad. 58. a
 Quum ademerit nobis omnia, quæ nostra erant propria, ne lucem quoque hanc, quæ communis est, eripere cupiat. pro Rosc. Amer. 89. a
 Eripere ex vrbibus ornamenta. 7. Verr. 98. a
 Eripere alicui potestatem hominis aspiciendi. de Amic. 73
 Eripere pudicitiam. pro Milone, 6. a
 Eripere religionem alicunde. pro Domo sua, 80
 Nulla ratione ab illa miseria se eripere posset. ad Dolabellâ, lib. 9. 13. 3. a. Hoc est, eximere.
 Eripere se ex infamia. 5. Verr. 119. a
 Eripere timorem alicui. 1. in Catil. 1. a
 Non pecuniam modò, verumetiam hominis propinqui sanguinem vitamque eripere conetur. pro Quintio, 21. a
 Eripitur mihi multum operæ. 16. fam. 30. ex epist. Ciceronis filii.
 Sed vereor ne aut eripiatur à nobis regia causa, aut deseratur. ad Lentulum, lib. 1. 5. 5. a
 Quanti est æstimanda virtus, quæ nec eripi nec furripi potest. in Parad. 65. a
 Eripi & euolare ex insidiis aliquorum. pro Murena, 74. a
 An possit aut labefactari, aut eripi rebus aduersis beata vita. de Fin. lib. 5. 11
Ereptus.
 Mihi quidem Scipio, quanquam est subito creptus, &c. Lælius, 84
 Ereptus è causa. 9. Philip. 257
 Ereptus ex his miseris. 5. fam. 45
 Ipse assiduitate, consilio, autoritate, diligentia perfecit, vt

S. Roscii vita erepta de manibus sectorum, sententiis iudicum permitteretur. pro Rosc. Amer. 88. a
 Vita multis supplicis erepta. in Cat. 101. b
 Ita distinebar, vt vix huic tantulæ epistolæ tempus haberim, atque id ereptum ex summis occupationibus. ad Att. lib. 1. 28
 Ereptum etiam illud est. 12. fam. 50. id est, eo frui non licet. Vos vitam ereptam negligetis: pro Lege Manil. 7. a
 Vrbem amicissimam Cyzicenorū eiusdem consilio ex omni impetu regio ac totius belli ore ac faucibus ereptam esse atque conseruatam. pro Archia, 16. a
Ereptor.
 Iste bonorum possessor, expulsor, ereptor. pro Quint. 5. b
 Ereptor ciuitatis. pro Domo sua, 229. b
 Ereptor libertatis. pro Sest. 24. b
 Ereptor plus est, quàm fur. 3. in Verr. 5
 Ereptio. in Verr. 202. b
Erogo.
 Erograsne pecunias ex ærario tuis legibus. in Vatin. 22. a
 Erograre pecuniam in aliquo. 6. ad Att. 17
 Erograre pecuniam in classem. pro Flacco, 22. a
 Nullus erogabitur numus ex ea insula me obtinente. 5. ad Att. 49
 Quanta tamen pecunia penderetur, si omnium nomine, quicunque Romæ ludos facerent, erogaretur: ad Quint. frat. 295. b
Erogatus.
 Pecunia publica ex ærario erogata, ex vêtigalibus populi ad emendum frumentum attributa. 5. Verr. 141. a
 Multas pecunias isti erogatas in operum locationes falsas atque inanes esse perscriptas. 7. Verr. 39. a
Erogatio.
 Hos tamen *πυρρόπυ* mouere ista videntur, in primis erogatio pecuniarum. ad Att. lib. 15. 322. 4. a
Eros.
 Quod item nuper (inquit) in Erote Comædo vsu venit: qui postea quàm è scena non modò sibilis, sed etiam conuittio explodebatur, sicut, &c. pro Rosc. Comædo, 18
Ἐν τοῖς ἐραπικαῖς. 9. ad Att. 35
Erucius.
 Erucius, Roscii accusator, incerto patre natus. pro Rosc. Amer. 26. Idem, à literis non abhorruit. ibidem.
Erro.
 Errat in hoc. 3. ad Quint. frat. 35. id est, spem vanam habet de hac re.
 Sed & illi priores errant, & Ephorus in culpa est. Orat. 215. b
 Qui miser in campis mœrens errabat Aleis. 3. Tusc. 106. a
 In eo non tu quidem tota re, sed temporibus errasti. in Ant. 164. b
 Cum in locis solis mœstus errares. Diuin. lib. 1. 54
 Quum vagus & exul erraret, atque vndique exclusus, &c. pro Cluentio, 138. a
 Neq; erraret ne aduersarii quidè eius, si cū pares esse nõ possent, pugnare desisteret. 1. fam. 26. id est, prudenter faceret. Eò fit, vt & errem, & vager latius. Acad. 17. b
 Cuiusuis est hominis errare: nullius, nisi insipientis, perseverare in errore. 12. Philip. 321
 Honestius sit illis ducibus errare, quàm hoc magistro erudiri. pro Corn. Balbo, 62. a
 Errare & diligere quod per se non sit diligendum, non est boni viri. 1. de Leg. 36
 Ne vagari & errare cogatur oratio. 1. de Orat. 104. a
 Ego Arpini volo esse pridie Calend. deinde circum villulas nostras errare. ad Att. lib. 8. 153. 4. a
 Errare cum excusatione possem adolescens. 11. fam. 49. in epist. Matii.
 Errare cum multis. 6. ad Att. 16
 Me autem, qui Isoeratem non diligunt, cum Socrate & Platone errare patiatur. Orat. 201. b
 Vt ingredi liberè, non vt licenter videatur errare, in Orat. 42. a
 Denique malo in hanc partem errare, vt quæ non desyderes, audias. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 11. 13. a
 vvii.

Errare in hercule malo cum Platone, &c. quàm cum istis vera sentire. 1. Tusc. 61. a
Errare malunt plerique, eamque sententiam, quam adamauerunt, pugnacissime defendere, quàm sine pertinacia, quid constantissime dicatur, exquirere. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 9

Fac in hoc errare me. pro Cec. 291. b
Errare nullo pacto potest, duce natura. 1. de Leg. 15
Errare potuisti, non decipi. 10. fam. 40
Propemodum errare. pro Rosc. Amer. 76. a
Quod autem putant, &c. valde mihi videntur errare, omninoque in hoc omnis est error, quod, &c. de Orat. 116. b
Ait vehementer errare eos, qui, &c. 4. Acad. q. 185. a
Si aut res ignoratur, aut erratur in nomine. 4. de Fin. 95. a

Errans.

Errans opinio. 2. de Fin. 114. a
Errans & vaga sententia. de Nat. d. 2. 1. cui opponuntur, stabilis & certa.
Erranti viam non monstrare, Athenis execrationibus publicis sanctum fuit. Offic. 3. 71
De diis immortalibus habere non errantem & vagam, vt Academici, sed vt nostri, stabilem certamque sententiam. 2. de Nat. d. 2. a
Errantium falsò dictarum stellarum motus. de Nat. d. 2. 37
Errantiu quinque syderu motus. de Nat. d. 1. 61. 1. Tusc. 96. a
Sacrificium tam occultum, quod non modò curiosos oculos excludit, sed etiam errantes. de Arusp. resp. 252. b
Errantibus stellis diuinitatem tribuit Heraclides Ponticus. de Nat. d. 1. 26

Erratum.

Erratum commune. 6. ad Att. 15
Quod appelletur L. Curfidius in oratione Ligariana, erratū esse meū, sed, vt aiūt, *μὴν ἰσχυρὸν ἀμάρτυρα*. ad Att. 13. 192. 2. a
At in ipsum Habitum animaduertent, nullam quidem ob turpitudinem, nullum ob totius vitæ, non dicam vitium, sed erratum. pro Cluentio, 105. a
Cui errato nulla venia, rectè factò exigua laus proponitur. 2. de Leg. Agr. 21. a
Petere veniam errato alicuius. pro Sylla, 48. a
Erratum agnoscere. 16. ad Att. 18
Tantum enim mihi dolorem, cruciatumque attulerunt errata ætatis meæ, vt non solum animus à factis, sed aures quoque à commemoratione abhorreant. 16. fam. 127. ex epist. Ciceronis filii.
Democriti errata ab Epicuro reprehensa & correctà per multa. lib. 1. de Fin. 22

Quæ sunt iisdem in erraticis. de Nat. d. 1. 24

Erraticus.

Vitem serpentem multiplici lapsu & erratico, ferro amputans coercet ars agricolarum. de Sen. 48. a

Erratio.

Nulla igitur in cælo nec fortuna, nec temeritas, nec erratio, nec vanitas inest: &c. 2. de Nat. d. 41
Iamque eum ab omni erratione liberauit. de Vniuers. 25. De motu cæli loquitur.

Error.

Error ciuilis. pro Plan. 20
Error meus exilio corrigitur. 6. fam. 26. in epist. Cecinna.
Error de inferis vnde ortus, & quatus. Tusc. q. lib. 1. 29. & 30
Error longè latè que diffusus. de Fin. lib. 2. 94
Hic igitur error est eripiendus, &c. Tusc. q. lib. 4. 54. Off. 2. 14
Versatur enim magnus error. contra Rul. 67. b
Cuius generis error ita manat, vt non videam quò nõ possit accedere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 85
Vt perpiciatis vnde omnis iste error natus sit. lib. 1. de Fin. 114. 25
Error noster natura nos delectat. 2. de Orat. 141. & 145
Sed hæc, si quis vobis error in tanta re sit obiectus, omnes potius me arbitrentur causæ, quàm vos religioni vestræ defuisse. pro Cecinna, 4. a
Omninoque in hoc omnis est error, quod, &c. de Orat. 116. b
Tollatur error omnis imperitorum. lib. 1. de Fin. 29
Error perniciosus. Læl. 69

Nonnunquam honesto & probabili nomine bono viro iudici error obiici solet. pro Cec. 298. b

Esti aliqua culpa tenemur erroris humani, à scelere certè liberati sumus. pro Marcello, 7. a

Vos denique in tantis tenebris erroris & inscientiæ clarissimum lumen prætulistis menti meæ. pro Sylla, 30. a

Coarguere errorem alicuius. Acad. 41. b
Sæpe etiam errorem creat similitudo. 2. de Diuin. 82. a

Eumque errorem, quem tibi rei nouitas attulerit, naturæ ratione depellito. 2. de Diuin. 89. a

Deponere errorem suum. 8. Philip. 255. a

Si vera sunt, ignoscas: si falsa, me libente eripies mihi hunc errorem. ad Att. lib. 10. 195. 11

Imperitos in errorem inducere. de claris Orat. 162. a
Scientem in errorem alterum inducere. Offic. 3. 71. in Pisonem, 46. a

In errorem vulgi opinionibus rapimur. 2. de Leg. 42
Errorem incutiunt rationis expertibus emeris deorum orbis. de Vniu. 47

Lapsum esse per errorem. Q. fratri, lib. 3. 24. 14. a
Cum nutricis lacte suximus errorem. 3. Tusc. 4. a

Auerrere aliquem ab errore. Offic. 68. b
Ab errore euellere aliquem. 3. Offic. 111. a

Errore mentis affici ex dolore. 3. ad Att. 18
Pansa eodem captus errore, quo nos. 12. Philip. 322. a

Aliquis falsa opinione & errore hominum commendatus. pro Sest. 7. b

Nec quenquam hoc errore duci oportet, vt arbitretur, &c. Offic. 30. b

Quo errore ductos vidi egomet nonnullos imperitos homines, &c. pro Corn. Balbo, 22. a

Qui ex errore imperitiæ multitudinis pendet, hic in magnis viris non est habendus. Offic. 1. 93

In maximo errore versatur. de Nat. d. 1. 22

Hæc omnia in eodem errore versantur. de Nat. d. 64. b. Tusc. q. lib. 1. 96

Simili in errore versantur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 34
Quantò que in errore versatus essem. 5. fam. 2. pro, quantum me spes fefellisset.

Hoc vos in errore versari diutius non oportet. contra Rul. 90. b

Non patiar te in tanto errore versari. pro Mur. 129. b
In summo errore, atque in maxima rerum ignoratione versari. 6. de Nat. d. 5. a

Est ne quisque tanto inflatus errore, vt sibi se illa scire persuaserit? 4. Acad. 206. a

Quam eorum opinionem magni errores consecuti sunt. Tusc. q. lib. 1. 29

Errores syderum, multitudine infinita, varietate admirabili præditi sunt, id quod dicitur tempus. de Vniu. 41

Errores turbulenti. 2. de Nat. d. 52
Errores Vlyssis. 1. Offic. 158. a

Errorum plena sunt omnia. Tusc. q. lib. 1. 94
Sed omnia fecimus his erroribus & miseris & animi & corporis. 11. ad Att. 51

Ægyptiorum mentes imbutæ prauitatis erroribus. 5. Tusc. 114. a

Maximis erroribus hominum animos liberauisse. lib. 1. de Fin. 12

Erroribus subuenire. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 43

Erubescō.

Circumspicite, sed antequam erubescō. ad Att. 254. b
Erubescit, quid respondeat, nescit. pro Quint. Rosc. 46. b

Quæ nunc expromam absens audacius: epistola enim non erubescit. Luceio, lib. 5. 12. 1. a

Erubescunt pudici etiam loqui de pudicitia. 1. de Legibus, 74. a

Affines te erubescunt. in Vat. 36. b
Confessus est vobis audientibus adulterium Salustius, nec erubuit ora vestra. in Salustium, 278. b. Hoc est, non veritus est vestrum conspectum.

Deinde vbi erubuit (vis enim est permagna naturæ) confugit illuc vt neget. 2. de Fin. 49. a

O rem dignam, in qua non modò docti, etiam agrestes erubescant. 1. de Leg. 61. a

Erubuisse, expalluisse, titubasse. ad Heren. 7. b
Erubescens.

Epicurus voluptates quidem non erubescens, persequitur omnes nominatim. de Nat. d. 1. 78

Eructo.

Socii Catilinæ accubantes in conuiuio, eructant sermonibus suis eadem bonorum, &c. in Cat. 106. b

Vnde nos cum improbissime respondendo, tum turpissime eructando eiecisti. in Pisonem, 9. a

Erudio.

Lycurgi erudiunt laboribus iuuentutem, venando, currendo, esuriendo, sitiendo, algendo, æstuando. 1. Tusculan. quæst. 30

Viuu atque præsentis studiosos discendi erudiunt atque docent. 1. Offic. 218. a

Non solum vt Roscius, sed etiam in labore, stomacho, miseriaque erudit. pro Rosc. 97. a

Philosophia primùm nos ad deorum cultum, deinde ad ius hominum, tum ad modestiam magnitudinemque animi erudit. Tusc. q. lib. 1. 52

His autem in rebus iam te vsus ipse profectò erudit. ad Q. frat. lib. 1. 13. a

Qui magnam Græciam institutis suis & præceptis erudierunt. de Amic. 12

Nec verò te charissime frater atque optime, rhetoricis nunc quibusdam libris, quos tu agrestes putas, insequor vt erudiam. 2. de Orat. 6. a

Lentulum nostrum eximia spe, summæ virtutis adolescentem cum cæteris artibus, quibus studuisti semper ipse, tui in primis imitatione tui fac erudias. ad Lentulum, lib. 1. 7. 37. a

Obuia mihi velim sint literæ tuæ, quæ me erudiat de omni Repub. ad Cælium, lib. 2. 21

Instituere atque erudire filios ad maiorum instituta. 5. Verr. 137. a

Oratorem erudire in iure ciuili. 1. de Orat. 132. a

Quintus filius puer optimus eruditur egregie. ad Quint. frat. 300. b

Eruditus.

Doctus atque eruditus. 1. de Orat. 51. a
Eruditus & doctrina excultus. Tusc. 140. b

Animus eruditus, qui semper aliquid ex se promat, quod alios delectet. epist. 70. b

Eruditus artibus ingenuis. Tusc. q. lib. 5. 46
Eruditus artificio simulationis. pro Plan. 263. b

Homo omni doctrina eruditus. 1. de Fin. 22. a
Eruditus Græcis doctrinis. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 3

Homo eruditus in philosophia. de Orat. 90. b
Institutionibus Græcis eruditus. 1. de Nat. d. 13. a

Eruditus literis aut musicis. 4. ad Att. 50
T. Tarutius in primis Chaldaicis literis eruditus. de Diuin. 128. b

Gracchus fuit literis Græcis eruditus. de Clar. 174. b. lib. 1. de Fin. 1. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 8

Erat autem cum institutus optimè, tum etiam perfectè eruditus. de Clar. 191. b

Homo non literis ad rei militaris scientiam, sed rebus gestis & victoriis eruditus. pro Font. 283. b

Stipendiis & legationibus bellicis eruditus. pro Corn. Balbo, 37. a

Subtilius eruditus. de Prouinc. Consul. 12. a
Quam disciplinis erudita Corinthus labefactare non potuit, eam, &c. ad Herennium, lib. 4. 237. a

An alia quædam esset erudita, alia popularis oratio. in Parad. 4. pro Fonteio, 27. a

Quia nunquam eruditum illum puluerè attigistis. de Nat. deor. 235

Hominem audietis de schola atque à magistro & Græcis literis eruditum. de Orat. 111. b

Quid mihi nunc tanquam Græculo otioso & loquaci, &

fortasse docto & erudito quæstionculam ponitis? de Orat. 93. b

Non ex erudita illa Græcorum copia. 1. de Leg. 5
Græci diuturna seruitute ad nimiam assentationem eruditi. ad Q. frat. lib. 1. 12

Non satis politus iis artibus, quas qui tenent, eruditi appellantur. lib. 1. de Fin. 20

Nonne Socraticis erant disputationibus eruditi? 3. de Orat. 76. a

Qui liberaliter eruditi, adhibita etiam differendi elegantia, ratione & via philosophantur. Tusc. q. lib. 2. 5

Quid illi, istane literatura eruditi fuerunt? pro Archia poet. 188. b

Mihi quidem nulli satis eruditi videntur, quibus nostra, id est, Latina ignota sunt. lib. 1. de Fin. 4

Tempora Ciceronis erudita. ad Att. lib. 12. 19
Homo omnium disciplinarum iuris ciuilis eruditissimus, 1. de Orat. 88. a

Eruditissimorum hominum artes. de Orat. 85. b
Vrbs eruditissimis hominibus, liberalissimisque studiis affluens. pro Arch. 186. b

Eruditio.

Eruditio Græca. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 3
Eruditio & doctrina liberalis. Tusc. q. lib. 2. 25

Omnis eruditionis expertus atque ignarus. 2. de Orat. 1. a
Nullam eruditionem esse duxit, nisi quæ beatæ vitæ disciplinam iuuaret. 1. de Fin. 108. a

Summam eruditionem Græci sitam censebant in neruorū, vocumque cantibus. Tusc. q. lib. 1. 5

De Ciceronis tui eruditione quod labores, nihil est. ad Q. Frat. 320. b

Homo ingenio præstanti & eruditione perfecta. 2. de Diuinat. 101

Homo præclara eruditione atque doctrina. 1. Offic. 166. a
Sine eruditione Græca intelligi non possunt. 1. Academ. quæst. 7. a

Erumna, Erumnosus, vide A Erumna.
Erumpo.

Erumpit ad bellum. 8. fam. 41. in epist. Cælii.
Erumpit ignis ex vaporario. ad Q. frat. lib. 3. 2

Æstiferos validis erumpit flatibus ignes. in Arat. b
Ignes ex Ætnæ vertice erumpunt. 7. Verr. 95. a

Si illustantur, si erumpunt omnia, muta iam istam mentem, &c. 1. in Catil. 4. a

Omnia quæ per hoc trëniū agitata sunt, &c. in hos dies, in hos menses, in hoc tempus erumpunt. pro Murena, 74. a

Erumpunt venti. 3. de Orat. 86
Erumpunt sæpe vitia amicorum, tum in ipsos amicos, tum in alienos. de Amic. 110. b

Omnis improborum vis diu collecta & inueterata, compresso odio erumpebat in actum. pro Domo sua, 50

Abiit, excessit, euasit, erupit. 2. in Catil. 25. a
Coniuratio ex latebris atque ex tenebris erupit. pro Sestio, 6. a

Furor biennio antè conceptus erupit in meo consulatu. pro Syl. 179. b

Erupit Mutina Brutus. 12. fam. 9
Sed nescio quo pacto omnium scelerum ac veteris furoris & audaciæ maturitas in nostri Consulatus tempus erupit. 1. in Catil. 22. a

Perfracto saxo fortes eruperunt. 2. de Diuin. 118. a
Erumpet amentis hominis furor. ad Q. frat. lib. 2. 16. 8. a. pro Sylla, 50. a

Vt odia occulta ciuium, quæ tacitis hunc discordiis continetur, in fortunas optimi cuiusq; eruperet. pro Mur. 45. a

Quid sit ipse risus, quo pacto concitetur, vbi sit, quomodo existat, atque ita repente erumpat, vt eum cupientes tenere nequeamus. 2. de Orat. 130. a

Erumpat aliquando vera & me digna vox. 10. Philipp. 282. a

Ne in me stomachum erumpant, cum sint tibi irati. ad Att. lib. 16. 7

Statius sentire potuit sermones iniquorum in suum potissimum nomen erumpere. ad Q. frat. lib. 1. 2. 3. a
Hæc dominatio quorsum eruptura sit, horremus. ad Att. lib. 2. 36. 2. a
Bellum magnum videtur in Italia erupturum. ad Att. 92. b
Erupturum illud malum aliquando videbam, si impunitum fuisset, ad perniciem ciuitatis. de Arusp. resp. 3. a
Hæc quod eruptura sint, timeo. ad Att. lib. 2. 51

Erumpens.
Byzantii totum pontum armatum, efferuescentem in Asiam, atque erumpentem, ægrè repulsum, & ceruicibus suis interclusum, sustinuerunt. de Prou. 70. b

Eruptio.
Cuius domum cõstitutam fuisse, vnde eruptio fieret, & c. 2. ad Att. 63. ad Brut. 3. 8
Tua præclara Mutina eruptio. 11. fam. 2. 4
His eruptionem facturi dicebantur. ad Att. 111. b

Eruo.
Profecto tibi illum reperiam, nisi in Dalmatiâ aufugerit, & inde tamen aliquando eruam epist. 65. b
Erues, sicunde potes. 13. ad Att. 40. id est, expiscaberis.
Scrutari locos ex quibus argumeta eruamus. 2. de Orat. 80. a
Cura & cogitatione aliquid eruere. 2. de Orat. 93. a
Aliquid indagare, inuenire, eruere ex tenebris. 1. de Lege Agr. 1. a

Erutus.
Obrutum eruere. 4. de Fin. 17. a
Scrutari vetera, & ex his ea, quæ scriptores Græcæ prodiderunt, eruere. 1. Tusc. 46. a
Fanum fieri volo, neque hoc mihi erui potest. 12. ad Att. 45. id est, ex animo euelli.
Itaque non ex sermone hominum recenti, sed ex annalium vetustate eruenda est memoria nobilitatis tuæ. pro Murena, 14. a

Eryca.
Mortuum erutum esse, cauponem re patefacta pœnas dedisse. 1. de Diuin. 102. a
Sententiæ nescio vnde ex abdito eruat. de Fin. 108. b
Erycina, Venus dicitur. in Verr. 63. & 81. b

Erycus.
Non enim Quæstor petit (vt est consuetudo) is qui Eryci montem obtinebat, & c. 4. Verr. 14. a

Erymanthius.
Aper Erymanthius. 6. Verr. 86. a
Iratumne censens conflixisse cum Erymanthio apro, aut leone Nemeæ. 4. Tusc. 9. 77. a
Erythra, populi, in Verr. 86. b

Erythrea.
Erythrea Sibylla, quæ libros Sibyllinos, in quibus fata Romana scripta erant, scripsisse creditur. de Nat. d. 87. b

Esca.
Diuinè enim Plato escam malorum, voluptatem appellat, quod ea videlicet homines capiantur, vt hamo pisces. de Senect. 40. a
Sus verò quid habet præter escam. 2. de Nat. d. 138. a
Esca & potiones contemptissimæ. de Fin. lib. 2. 74
Temperatis escis, modicisque potionibus affectus. 1. de Diuin. 98
Escis & potionibus non vescuntur dii. de Nat. 84. a
A quibus bestias erat is cibus, vt alius generis escis vesceretur. 2. de Nat. d. 183. a

Esculentus.
Atque ita eligere ex iis quæ sunt esculenta. 2. de Nat. deor. 186. a
Iam gustatus, & c. habitat in ea parte oris qua esculentis & potulentis iter natura patefecit. 2. de Nat. d. 107
Antonius vomens, frustis esculentis vinum redolentibus, totum tribunal impleuit. 2. Philip. 74

Esse, vide Sum.
Esquilina.
Esquilina porta. in Piso. 43

Escedum.
Vehabatur in esedo Tribunus pleb. lictores laureati antecesserunt. 2. Philip. 71

Vetidius venit mihi obuiam cum effedis duobus & rheda equis iuncta & lectica. 6. ad Att. 19

Esfedarius.
Tu qui cæteris cauere didicisti in Britannia, ne ab esfedariis capiaris, caueto. Trebatio, lib. 7. 16
E'ia, Vesta. 1. de Nat. d. 50

Esto, vide Sum.
Esuries.
Esuriei eius misererent. 8. fam. 3. in epist. Cælii.
Et.

Et ad eum legatos de pace mittemus, qui pacis nuntios repudiauit. in Philip. 2
Et certè in armis, militum virtus, locorum opportunitas, auxilia sociorum, classes, comæatus, multum iuuant. pro Marcello, 3. a

Academici balbutire desinant, aperteque, & clara voce audeant dicere, & c. 5. Tusc. 109. a
Autoritate tua nobis opus est & consilio, & etiam gratia. Pato, lib. 9. 25. 6. a
Res tamen ipsa & copiose & grauiter accusari potest. pro Cælio, 21. a

Vide quam turpi leto pereamus: & dubita, si potes, quin ille, seu victus seu victor redierit, cædem facturus sit. ad Att. lib. 10. 202. 4. a
Et eam quidem plenam ac refertam. 1. Acad. 25. a
Quod tum explosum & cictum, nunc retulisse demior. pro Cluentio, 69. a

Frigore & fame, & siti ac vigiliis perferendis. in Cat. 106. b
Senatus est summum populi Romani, populorumque & gentium omnium ac regum consilium. pro Domo sua, 227. b
Quorum pater homo prudens & grauis, haudquaquam eloquens, & sæpe aliàs, & maxime Censor saluti Reipub. fuit. 2. de Orat. 20. a

Res tamen ipsa & grauiter accusari potest. pro Cælio, 21. a
Videtis quam nefaria vox, & hercle ita fecit: vel plus etiam quam dixit. de Amic. 35. a
Et id quidem nemini Græcorum video adhuc contigisse. 1. Offic. 5. 1

Qua quidem voluntate esse erga Atticum, sæpe præsens & illi ostendisti, & verò etiam mihi. ad Att. lib. 16. a
Homo & in aliis causis exercitatus, & in hac multum & sæpe versatus. pro Quintio, 2. a
Quod in Catulo & in patre & in filio, itemque & in Q. Mutio Mancino vidimus. 1. Offic. 154. a

Non alia causa est æquitatis in vno & in pluribus. pro Cec. 295. b
Non & legatum argentum est, & non est legata numerata pecunia. in Topicis, 27. a
Lux longè est alia solis & lychnorum. pro Cælio, 52. b
Mathematici recondita in arte, & multiplici subtilique versantur. de Orat. 85. b

Virtus hominibus instituendo & persuadendo, non minis & vi, ac metu traditur. de Orat. 106. b
Et postea miramur quare ferat moleste Pop. Romanus. a
Et profecto aut hoc remedium est ægotæ ac propè desperatæ Reip. & c. 1. Verr. 38. a

Et res ipsa monebat, & tu ostenderas, & ego videbam. 10. ad Att. 19
Et sunt qui de via Appia loquantur, taceant de curia: pro Milone, a

Sed tamen constitui ad te venire: vt & te viserem, & cœnarem etiam. Pato, lib. 9. 13. 2. a
Tum etiam ægritudine & voluptate animi & iracundia vacare. Offic. 14. b
Tales igitur amicitia sunt remissione vsus leuandæ: & (vt Catonem dicere audiui) dissuendæ magis, quam discindendæ sunt. de Amic. 65. a

Et enim.
Et enim deinceps videamus, Herbitensis ciuitas honesta, & c. 5. Verr. 63. a
Et enim dicere bene nemo potest, nisi qui prudentes intelligit. de claris Orat. 12. a

Etenim est primus ciuitatis. 6. Verr. 13. a
Etenim ex diuisione hoc secundum est, & c. de Diuin. 137. b
Etenim quibus ego istam laudationem remittam. pro Flac. 154. b

Etenim Quirites, & c. pro Rab. Posth. 96. b
Etenim quoniam detractis de homine sensibus, reliqui nihil est, necesse est, & c. 1. de Finib. 46. a
Etenim quoniam summam & numerum iniuriarum Iudices vobis non possum exponere, & c. 5. Verr. 42. a
Etenim rem totam breuiter cognoscite. in Verr. 143. b
Etenim si C. Verres, & c. 4. Verr. 100. a
Etenim si illud est tam flagitiosum, & c. 4. Verr. 55. a
Etenim si Scæuæ seruo, & c. pro Rab. 97. b
Etenim sic considerate. in Verr. 138. b
Etenim tacite magis, & c. 7. Verr. 143. a

Etesia.
Etesia venti quàm salutare iis omnibus quæ oriuntur è terra. 2. de Nat. d. 100
Hoc motu radiantis Etesia in vada ponti. Orat. 211. b
Ego nisi quid me Etesia morabuntur, celeriter (vt spero) vos videbo. Cælio, lib. 2. 128. 12. fam. 54

In Græciam desperata libertate rapiebar, cum me Etesia profsequi noluerunt, Austèreque aduersus maximo flatu me Rhegium retulit. epist. 198. b
Inde quamprimum Athenas, etsi Etesia valde resiant. ad Att. lib. 6. 45
Etesia nos vehemenssimè tardarunt. 6. ad Att. 46
Etesiarum dies. ad Brut. 35
Etesiarum diebus Auster me in Italiam retulit. ad Att. 282. b
Etesiarum flatu nimii temperantur calores. 2. de Nat. d. 100
In Etesias ipsos incurrebat nauigatio. 13. fam. 33
Ab Etesis maritimi cursus celeres & certi diriguntur. 2. de Nat. d. 100

Ethice.
Quia pertinet ad mores, quos ἠθικὴ Græci vocant, nos eam partem philosophiæ De moribus appellare solemus, sed decet augmentem Latinam linguam nominare moralem. de Fat. 1. a

Ethicus.
Duo sunt etiam quæ bene tractata ab Oratore, admirabilem eloquentiam faciant, quorum alterum est, quod Græci ἠθικὸν vocant, ad naturam & ad mores, & ad omnem vitæ consuetudinem accommodatum. in Orat. 70. a

Ethologus.
Mimorum est enim ethologorum, si nimia est imitatio, sicut obscænitatis, & c. 2. de Orat. 134. & 135

Etiã.
Quasi aut etiam, aut non, non modò verum esse, sed etiam necessarium. 4. Acad. 173. & 186. a
Aut etiam, aut non, respondere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 95. hoc est, affirmare vel negare.
Se totum etiam & etiam ab sermone nostro auertisset. 8. ad Att. 58. in epist. Balbi.

Cumque ea contentio mihi magnum, etiam foris, fructum tulisset. ad Lentulum, a. Hoc est, non solùm domi, sed etiã foris.
Mihique vt absim, vehementer auctor est ille quidem periculi causa, quod sibi etiam fuisse dicit: ego autè etiam vt nullum periculum sit. ad Att. lib. 15. 324. 2. a

Authority tua nobis opus est, & consilio, & etiam gratia. epist. 142. b
Etiam illa cognoram, & c. audieram etiam. de Orat. 99. b
Cæteros verò non dubitabo primùm inertia condemnare sententia mea, post etiam impudentia. 1. de Orat. 84. a
Voce, motu, forma etiam magna. de claris Orat. a
Quinqueremes autem, aut etiam maiores gubernare didicisse. 1. de Orat. 85. a

Etiam me hercule, quod quemadmodum ea res ageretur, vidimus. Seruio, lib. 4. 4. 7. a
Erat etiam Metrodorus, & c. multi etiã alii, & c. de Orat. 88. b
Et illi ostendisti, & verò etiam mihi. ad Att. lib. 16. 342. 4. a
Adoptat annos viginti natus etiam minor senatorem. pro Domo sua, 220. b

Cum multa maledicta, versus etiam obscænitissimi in Clodiam dicerentur. ad Q. frat. 308. b
Qui & per se, & per suos, & verò etiam per alienos defendatur. pro Murena, 43. a
Vt ea qui vrantur, non stulti homines haberi possint, etiam plerunque prudentes. in Orat. 139. a
Credo hæcæ tabellas ei nihil profuturas, etiam plus suspicionis in eo crimine futurum. in Verr. 256. b
Probabilis orator, iam verò etiam probatus, & c. de claris Orat. 142. a

Si etiam, quamobrem, & c. hoc nomen triennio amplius, & c. in aduersariis relinquerebas. pro Rosc. Comædo, 5. a
Is mihi etiam queritur, & c. in Verr. 107. b
Quæremus etiam quid, & c. in Verr. 107. b
Etiam, respondentis. Aliud quid etiam. 2. ad Att. 20
Nec tam multis grata & probata, pluribus etiam suspecta & iniusta. 3. Tusc. 1. a
Improbum facinus Iudices, non ferendum nemini lege concessum, sed fortasse adhuc in nullo etiam vindicatum. 5. Verr. 168. a

Etiã et etiam.
Etiam et etiam se auertere, & c. ad Att. 133. b
De qua, vt arbitror, isti ipsi qui minatur, etiam et etiam qui id liceat, considerabunt. pro Pomp. 15. b
Vide modò, etiam et etiam considerat. in Verr. 62. b
Etiam et etiam dico. 13. ad Att. 32

Diligenter etiam et etiam facere aliquid. 1. de Diuin. 11. a
Etiam et etiam te hortor vt, & c. ad Att. lib. 8. 163. 5. a
Quare etiã et etia perge tenere viã, & c. de Pet. Conf. 36
Etiam et etiam probare aliquid. 3. ad Q. frat. 12
Etiam et etiam puto. epist. 83. b

Te prorsus vehementer etiam et etiam rogo. Q. fratri, lib. 1. 2. 28. a
Tu quemadmodum existimes, vide etiam et etiam. in Verr. 60. b. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 57. hoc est diligenter.
Etiamne.

Etiamne Balbus in Senatu venire cogit. Att. lib. 10. 203. 6. a
Etiamne frumentum pro empto gratis dare? 5. Verr. 196. a. 2. pro Rosc. Amer. 60. a
Etiamne inquam, si in Capitolium faces ferre vellet: de Amicit. 35. a
Etiamne si sensibus, & c. 5. Tusc. a

Etiã nunc.
Me etiam nunc pacem non videre. 8. fam. 40. in epist. Cælii,
Aut ad te cõferam me, aut etiam nunc circum hæc loca commorabor. ad Att. 48. b
Quod etiam nunc corrigere possum. epist. 76. b
Da operam, si vlla ratione etiam nunc efficere potes, vt te explices, huc quamprimum venias. ad Att. lib. 8. 164. 2. a
Salui etiam nunc esse possumus. pro Rosc. Amer. a
Sed tota res etiam nunc fluctuat. ad Att. 29. b

Epistolã quã Balbo, quã etiã nunc in provincia esset, scripsi, legendam tibi misi. A sin. Poll. Ciceroni, lib. 10. 32. 15. a
Me etiam nunc istorum beneficiorum expectatio hic tenet. ad Att. 43. b

De materia loquor orationis etiam nunc, non de genere ipso dicendi. in Orat. 64. a
Quæritur etiam nunc quis eum nuntium miserit. pro Murena, 24. a. pro Rosc. Amer. 63. a

Etiam nunc si dubitas, fac vt sciamus. pro Rosc. Amer. a
Homines tam ingeniosos per tot annos etiam nunc statuere non potuisse, & c. pro Murena, 24. a

Etiã si.
Etiam si illud assequi nequeas, tamen, & c. de Fin. 128. b
Omnia autem breuia, tolerabilia esse debent, etiam si maxima sint. de Amic. 86. a. 1. Tusc. 121. a
Etiam si non in nos is esset, qui est. epist. 14. b
Ego bonos viros sequar, etiam si ruent. ad Att. 106. b
Tuis enim opibus, etiam si timidi essemus, tamen omnem timorem abiiceremus. epist. 178. b
Quæ tamen ipsa efflorescit ex amicitia, etiam si quædam minus sequutus sis. de Amic. 83. a

Et quidem.

Et quidem cur ita opinetur, ratione subiicit. de Diuin. 130. b
Duo milia iugerum ei assignasti, & quidem immunia. in
Ant. 168. b

Rarum genus, & quidem omnia præclara rara. de Amicit.
67. a

Sed draconem loquentem visus est audire, & quidem, quod
maius sit, cum radiculam in ore teneret, locutus est. de
Diuin. 137. b

Atque etiam me aspicias, & quidem, ut videris, iratus. in
Ant. 175. b

Et quidem vide quam te amem. in Ant. 168. b

Ethrusia, Ethruscus, vide Hetruria, Hetruscus.
Etsi.

Id enim etsi erat deliberationis, tamen obire non potui. ad
Att. 128. b

Etsi illis planè orbatus essem, magnum tamen afferret ætas
ipsa mihi solatium. de Amic. 86. a

Etsi in ipso itinere discedebant tabellarii, tamen surripien-
dum aliquid spatii putavi, ne me immemorem tui puta-
res. ad Att. 76. b

Præposteros habes tabellarios, etsi me quidem non offen-
dunt, sed tamen, &c. epist. 253. b

Etsi non dubitavi, quin, &c. ad Q. frat. 289. b

Do, do pœnas temeritatis meæ: etsi quæ fuit illa temeritas:
ad Att. lib. 9. 182. 3. a

Etsi quanuis non fueris suasor & impulsor profectio-
nis meæ, approbator certè fuisti. ad Att. lib. 16. 334. 6. a

Etsi tamen ubicunque sum, illa sunt mecum. 12. ad Att. 60.
pro tametsi.

Etsi id ipsum nonnullis videatur secus. 6. fam. 11

Ἐπιμύον quod haberet fides. 16. fam. 19

Etymologia.

Etymologia quæ verborum originem inquirat, à Cicerone
dicta est notatio, quia, &c. in Topic. 17

Verborum etiam explicatio probabatur, qua de causa quæ-
que essent ita nominata, quam etymologiam appellabāt.
Acad. q. ed. 2. lib. 1. 23. De hac plurima Plato in Cratyllo.

Euado.

Multa vera, inquit, euadunt. de Diuin. 131. b

In dicendo pauci digni nomine euadunt. de claris Orat.
166. a

Minutatum ex communibus proprii, ex fucosis firmi suf-
fragatores euadunt. de Pet. Conf. 23. a

Quæ rursus dum sibi euelli ex ordine nolunt, horridiores
euadunt, asperiores, duriores & oratione & moribus. de
Fin. 124. b

E philosophorum scholis tales ferè euadunt. in Orat. 51. a

Abiit, excessit, euasit, erupit. 2. in Cat. 25. a

Ægrotus euasit ex morbo, nauis euasit ex periculo, exerci-
tus euasit ex insidiis. de Diuin. 2. 10. & 20. a

Si somnium verum euasit aliquod. Diuin. lib. 2. 113

Nisi hoc fortè deterior est, si fieri potest, quod tu eiusmodi
euasisti, non in hominis luxuriosi, sed tantum in furis ac
diuiforis disciplina educatus. 5. Verr. 137. a

Ex his angustiis ista euaserunt deteriora. de Fin. 121. b

Perfectus Epicureus euaserat. de claris Orat. 68. a

Propè simili ratione summus euaserat. de claris Orat. 91. a

Quum ex insipienti corpore euasisset. de Senect. 73. a

Euasissent subito ex balneis mulieris amici. pro Cæl. 51. b.
id est, erupissent.

Accedit ut eò facilius animus euadat ex hoc aere, eumque
perrumpat, quod, &c. Tusc. q. lib. 1. 36

Videamus hoc quorsum euadat. ad Att. lib. 9. 190. 6. a

Tu quidem & prudenter & amicè vides, ut in his locis po-
tissimum sim, quoad audiamus hæc, quæ commota sunt,
quorsum euadant. ad Att. lib. 16. 40

Cum eadem somnia & aliis aliter euadant, & iisdem non
semper eodem modo. de Diuin. 138. b

Tamen illud in ea causa est, à quo abesse velis, donec euas-
eris. 4. de Fin. 106. a

Ab improbis iudicibus euadere. 1. Tusc. 156. a

Aliquid, sicut prædictum est, euadere. 2. de Diuin. 164. a

Euadere è corpore dicitur animus. Cat. 73

Euadere ex iudicio & emergere. 3. Verr. 8. a

Ex abditiis sedibus euadere in loca clara. de Natura deorū,
45. b

Aliquando id quod somniamus euadit. de Diuin. 133. b

Quos iudicabat non posse oratores euadere. de Orat. 95. b

An verebar, ne non putarem potuisse probum euadere: a
Sed nimis sæpe secus aliquos vidimus euadere. de Leg. 2. 42

Bibulum noli dimittere ex sinu tuo tantum iam virum, ex
quanto (crede mihi) potest euadere, qui vestris paucorum
respondeat laudibus. ad Brut. 7. 2. a

Nihil antè de profectioe constituam, quam ista, quod euas-
ura sint, videro. ad Att. 134. b

Sed hæc paucis diebus ex illius ad nostra responsa respon-
sis intelligentur, quorsum euasura sint. ad Att. lib. 7. 55

Euagor.

Appetitus longius euagantur, cum tanquam exultantes si-
ue cupiendo, siue fugiendo, non satis à ratione retinen-
tur. 1. Offic. 143

Euander.

Euander, Lacydis discipulus fuit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 17

Euanesco.

De vino aut fassamento putes loqui, quæ euanescent vetu-
state. de Diuin. 132. b

Euanuit ars augurū & vetustate & negligētia. 2. de Leg. 34

Omnis eorum memoria sensim obscurata est & euanuit. 2.
de Orat. 53. a

Euanuerunt & exaruerunt amnes. 1. de Diuin. 70. a

Isque & orationes reliquit, quæ iam euanuerunt. de claris
Orat. 54. a

Nā Pyrrhonis & Herilli sententiæ euanuerunt. 5. Tusc. 123. a

Itaque quum iam penè euanuisset Hortensius, &c. reuocare
se ad industriam cœpit. de claris Orat. 180. a

Sin, ut scribis, ista euanuerint, aliquid aliud videbimus. 3. ad
Att. 13

Non modò reliqui temporis gloriā eripuerit sibi, sed etiam
præterita euanescere cogit. Bruto, 16. 19. a

Postquam extenuari & euanescere spem nostram vidi, mu-
taui consilium. ad Att. lib. 3. 53. 1. a

Potest autem vis illa terræ euanuisse vetustate. 1. de Diuin. 36

Euangelium.

Primum ut opinor εὐαγγέλιον. ad Att. 24. b

Itane nuntiat Brutus illum ad bonos viros εὐαγγέλιον, sed ubi
eos nisi fortè se suspendit. ad Att. lib. 13. a

O suaues epistolas tuas vno tempore mihi datas duas, qui-
bus εὐαγγέλιον quæ reddam, nescio, deberi quidem planè
fateor. ad Att. lib. 2. 27. 1. a

Εὐαγγέλιον αἰτίαι. 2. ad Att. 33

Eubulides.

Eubulides Grosphus Centuripinus ab Apronio decumano
indignissimè affectus. 5. in Verr. 46

Eucæria.

Et quemadmodum opportunitas (sic enim appellamus eu-
cæriam) non sit maior productione temporis. 1. de Fin. a
quam 1. Offic. 199. occasionem interpretatur.

Quantam εὐκαρίαν amittis. 16. ad Att. 25

Εὐκαρία. 2. ad Q. frat. 11. & 13. ad Att. 9

Euchadia.

Euchadiæ villa in Macedonia. in Piso. 70

Euclides.

Post Euclides Socratis discipulus Megareus: à quo iidè illi
Megarici dicti, qui id bonum solum esse dicebant, quod
esset vnū, & simile, & idè, & semper. Aca. q. ed. 1. lib. 2. 129

Euclides geometra. 3. de Orat. 72

Εὐκλείδης fert. 13. ad Att. 26

Eudemus.

Eudemus ad Syracusas prælians occidit. Diuin. lib. 1. 50

Eudemi Phæris grauius ægrotatis insomniū. Diui. lib. 1. 49

Eudoxus.

Eudoxus, Platonis auditor. Diuin. lib. 2. 69

Eudoxus opinatus est, Chaldæis in prædictione, & in nota-
tione cuiusque vitæ ex natali die, minimè esse credendū.
Diuin. lib. 2. 69

Eudoxus in astrologia iudicio doctissimorum hominum
facile princeps. Diuin. lib. 2. 69

De bona autem fama, quam enim appellant εὐδοξίαν, aptius
est hoc loco bonam famam appellare, quam gloriam. 3. de
Fin. 44

Eueho.

Nam ut semel à Perseo eloquentia euecta est, omnes pera-
grauit insulas, &c. de claris Orat. 25. a

Omnia ex fanis, ex locis publicis, palàm spectantibus om-
nibus, plostris euecta, sportataque esse. 3. Verr. 36. a

Euello.

Timidè fortasse signifer euellat, quod fidenter infixerat.
de Diuin. 139. b

Tamen omnem eorum importunitatem ex intimis menti-
bus euellisset vis orationis tuæ. 1. de Orat. 124. a

Euellere alicui ab errore. Offic. 3. 111

Euellere sibi capillum luctu. 3. Tusc. 105. a

Euellere ex animis conatur cognitionem deorum. de Nat.
deor. 1. 24

Euellere omnes radicem fibras. Tusc. q. lib. 3. 11

Linguam alicui euellere. pro Sestio, 61. a

Euellere opinionem aliquam ex animis hominum. pro
Cluent. 2. a

Inferere nouas opiniones, euellere infitas. in Orat. 52. a

Radices euellere. ad Att. lib. 10. 203. 4. a

Euellere sibi scrupulum ex animo. pro Rosc. Amer. 4. a

Euellere signum. Diuin. lib. 2. 53

Verfabatur mihi tempus illud ante oculos, quum ille aut li-
ctores dimitteret, aut euelleretur ex complexu meo. ad
Att. lib. 3. 49. 2. a

Euelli ex ordine. 4. de Fin. 126. a

Quæ rursus dum sibi euelli ex ore nolunt. de Fin. lib. 4. 74

Euelli iussit hastam. de Fin. 85. b

Consules non modò ex memoria, sed etiam ex fastis euel-
lendi. pro Sest. 26

Quæ euellenda & extrahenda penitus, non circuncidenda,
nec amputanda sunt. 1. Tusc. q. lib. 4. 47

Euulsus.

Euulsus ex omni memoria. 5. fam. 19

Excisa enim est arbor, non euulsa: itaque quàm fruticetur
vides. 3. Tusc. 105. a. 15. ad Att. 9

Hæc tibi lingua excidenda est, qua vel euulsa, &c. 3. de
Orat. 3. a

Euulsio.

Qui primus purgationes alui, dentisque euulsionem inue-
nit. 3. de Nat. d. 78. a. De Æsculapio.

Euenio.

Id euenit ob eam rem, quod, &c. ad Att. lib. 16. 333. 22. a

Nihil ut plerunque euenit, præter opinionem accidit. pro
Plan. 262. b

Quota enim quæq; res euenit prædicta ab his: de Di. 219. b

Alia Romæ, alia Tusculi euenit sæpe tēpestat. de Diu. 120. b

Quare euenit ut, &c. 1. de Inuent. 76. a

Viu hoc euenit, ut, &c. 5. de Fin. 7. a

Fortè euenit, ut in Priuernati essemus. 2. de Orat. 123. a

Incommoda, quæ eueniunt improbis. de Fin. 60. b

Euenit ut moreretur ille. 1. Tusc. 24. a

Quod eueniet, si facies, &c. de Inuent. 46. b

Ut ea res mihi magistratuique meo, populo, plebique Rom.
bene atque feliciter eueniret. pro Murena, 1. a

Idè ego sum precatus, ut ea res vobis faustè, feliciter, pro-
sperèque eueniret. in Cat. 124. b

Timebam enim ne euenirent ea quæ acciderunt. Toranio,
lib. 6. 21. 2. a

Nam si id culpa senectutis accideret, eadem mihi vsu eue-
nirent, &c. Cat. 7

At certè ei melius euenisset. Tusc. q. lib. 1. 69

Si quid euenisset postea fraudis aut vitii. de Vniu. 57

Quibus vti nam ipsi euenissent ea, quæ tum homines pre-
cabantur. pro Sest. 19. b

Ex quo vereor ne idem eueniat in meas literas. 2. fam. 18

Sin tale aliquid eueniret, ut extinctæ potius amicitia, quam
oppressæ videantur. de Amic. 66. a

Quæri solet, quid ex quaq; re eueniret, eueniat, euecturum-
que sit. de Inuent. 51. b

Si eueniret quid eiusmodi ut accersamur. 10. ad Att. 3

Dies deficiat, si velim numerare, quibus bonis malè eue-
nerit: nec minus si commemorem, quibus improbis opti-
mè. de Nat. d. 76. b

Ut quum eueniret, ita cadat ut prædictū sit. 1. de Diu. 103. a

Auspicio, quæ sibi secunda euenierint, &c. Diui. lib. 1. 27

Nam quid homini potest turpius, quid verò miserius, aut
acerbius vsu venire: quod tantum euenire dedecus: quæ
tanta calamitas inueniri potest: pro Quintio, 27. a

Nihil iam neque opinantibus aut patientibus nobis, aduer-
si euenire potest, in quo, &c. Brutus Ciceroni, 4. 4. a

Bene euenire alicui. Tusc. q. lib. 1. 80

Euenire præter spem. Tusc. q. lib. 3. 28

Velim tibi prosperè euenire quæ facta sunt. epist. 44. b

Omnia ferè contrà, ac dicta sunt, euenisse. 2. de Diuin. 79. a

Ex quo euenturum nostri putant, ut ad extremum omnis
mundus ignesceret. de Nat. d. 49. b

Ut prædici possit quicquid cuique euenturum, & quo quis-
que fato natus sit. de Diuin. 80. b

Nescire ea quæ euentura sunt, melius esse quàm scire. de Di-
uin. 130. b

Euentus.

Euentus, est alicuius exitus negotii. 1. de Inuen. 59. b

Euētus dicitur, cum sic aliquid cecidit, sic euenit, ut vel non
cadere atque euenire, vel aliter cadere atque euenire po-
tuerit. Diuin. lib. 2. 11

Aruspiciū disciplinam & euētus ac res comprobauit. Diuin.
lib. 1. 35

Fatalis euentus. de Arusp. resp. 5. a

Euentus atque exitus rerum. 6. fam. 4

Harum rerum non solus euētus atque perperissio, sed etiam
expectatio indigna homine libero est. pro Rab. 93. b

Quum etiam ipse casus euentusque rerum non duces, sed
comites eius consiliorum fuerint. pro Corn. Balbo, 6. a

Significatione euentus. de Diuin. 82. b

Spei fructū rei cōuenit & euentui reseruari. 14. Philip. 388. a

Ad omnem euentum paratus sum. Toranio, lib. 6. 21. 3. a

Quemuis euentum fortius feram, quàm hunc dolorem. ad
Att. lib. 9. 173. 14. a

Dicendi euentum non satis ex sententia procedere. 1. de
Orat. 61. a

Consilia ex euentu, non ex voluntate à plerisque probari
solent. ad Att. 142. b

Spem malefici præsentis in incerto reliqui temporis euen-
tu collocare. pro Quintio, 56. a

Euentus aduersi, secundi. Diuin. lib. 2. 62

Euentus prosperi. Diuin. lib. 2. 62

Consilia primum, deinde acta, postea euentus expectantur.
2. de Orat. 34. a

Mihique à peritis in Asia prædictum est, fore eos euentus
rerum qui acciderunt. 1. de Diuin. 103. a

Euentus humanos superiores, quàm suum animum esse du-
cere. Tusc. q. lib. 4. 51

Si ab adolescentia scisset quos euentus senectutis esset ha-
biturus. 2. de Diuin. 33. a

Ut enim quisque optimè dicit, ita maximè dicendi faculta-
tem, variosque euentus orationis hominumque perti-
mescit. 1. de Orat. 59. a

Sceleris est pœna tristis, & præter eos euentus qui sequun-
tur, per se ipsa maxima est. 2. de Leg. 77. a

Qui sciunt quid aliis acciderit, facile, ex aliorum euētibus,
suis rationibus possunt prouidere. ad Heren. 16. b

Euentum.

Si cuiusque facti & euenti causa ponetur. in Partit. a

Euētorū causæ magis mouent, quàm ipsa euecta. 9. ad Att. 11

Causarum cognitio, cognitionem euētorū facit. Top. 226. b

Vt à continentibus tuis scriptis fecernas hanc quasi fabu-
lam rerum euentorumque nostrorum. 5. fam. 32

Si euenta quærimus quæ exquiruntur aibus. de Diuin. a

Ex aliorum factis aut dictis aut euentis. de Orat. a
 Te ex euentis nostris communibus admonendum puto. ad
 Lentulum, lib. 1. 7. 31. a
 Hoc plerunque facimus, vt consilia euentis ponderemus, &
 cui bene quid processerit, multum illum prouidisse: cui
 secus, nihil sensisse dicamus. pro Mil. 12. b
 Non euentis, sed factis cuiusque fortunam ponderari, dice-
 re audes: in Pisonem, 78. a
 Chaldeorum predicta quotidie re & euentis refelluntur.
 de Diuin. 129. b
 Rerum magis euentis moniti, quam ratione docti. Diuin.
 lib. 1. 4. ad Brut. 23
Euerro.
 Etenim quam tu domum, quam urbem adiisti, quod fanu
 denique, quod non euerfum atque exterfum reliqueris?
 4. in Verr. 37. a
Euerriculum.
 Inde euerriculum malitiarum omnium iudicium de dolo
 malo, quod Caius Aquilius familiaris noster protulit: &c.
 3. de Nat. d. 55
 Quod vnquam Iudices, huiuscemodi euerriculum in illa
 prouincia fuit: 6. in Verrem, 46
Euerto.
 Lepido statuam in rostris statuimus, iidem illam euertimus.
 ad Brutum, 15. 13. a
 Præcepta quæ didicisti, quæ probas, funditus euertunt ami-
 citiam. 2. de Fin. 128. a
 Huius vita & mores omnem commendationem ingenii euer-
 runt. de Clar. 164. b
 Sed hunc funditus euertit bonis. pro S. R. 37. b. 3. in Verr.
 66. & de Prou. Conf. 7
 Scipio solus Carthaginem euertit. de Arusp. resp. 244. b
 Ille annus duo firmamenta Reip. per me vnum constituta
 euertit. ad Att. lib. 1. 13. 6. a
 Is quantum in ipso fuit, Remp. euertit. ad Att. 261. b. 4. de
 Fin. 107. a
 Funditus euertisti ciuitatem. pro Domo sua, 22. b. Tusc. q.
 lib. 3. 3
 Auri nauem euertat gubernator, an paleæ, in re aliquatam,
 in gubernatoris inficitia nihil interest. in Parad. 23
 Quasi virtutis lumen extinxis, & virtutem penitus euerter-
 ris. de Fin. 91. b
 Qui duorum scalmorum nauiculam in portu euerterit. de
 Orat. 99. b
 Sua confirmare, aduersaria euertere. Orat. 208. b
 Ciuitates miseras funditus euertere. in Pisonem, 68. a
 Vt retineamus definitionem, quam Philo voluit euertere.
 4. Acad. 39. a
 Totam euertere dialecticam. 4. Academic. 174. a. Id est, cor-
 rumpere.
 Euertere vniuersas familias. de Fin. lib. 1. 35
 Euertere leges. 4. Verr. 32. a
 Ne per summam iniuriam pupillum Iunium fortunis pa-
 tris conetur euertere. 3. Verr. 95. a
 Euertere rationem. 1. de Fin. 20
 Euertere societatem inter homines. Offic. 3. 35
 Spoliantem iam & exultantem euertere. pro Milo. 42
 Neque illi quicquam deliberatio fuit, quam me, quacun-
 que ratione posset, no iudicio atque disceptatione, sed vi
 atque impressione euertere. ad Metellum, lib. 5. 2. 23. a
 Euertere vitam. 4. Acad. 62. a
 Id totum euertitur eo defectu rerum constituto. lib. 1. de Fi-
 nib. 28
 Quæ autem domus tam stabilis, quæ tam firma ciuitas est,
 quæ non odus atque dissidiis funditus possit euertere: de
 Amic. 23. a
 De euertendis autem diripiendisque vrbibus valde illud
 considerandum est, nequid temere, ne quid crudeliter fiat.
 1. Offic. 115

Euerfus.
 Afflictus aliquis, euerfus. pro Quint. 12. b
 Euerfus fortunis. pro Flaeco. 8. a
 Vrbs excisa & euerfa. pro Sest. 10. b

Euerfum à te puerum patris bonis esse dixerunt. 3. Verr. 66. a
 Euerfam in perpetuum prouinciam nos inuenisse scito. ad
 Att. 76. b
 Euerfa funditus prouincia. 1. Verr. 5. a
 Euerfis omnibus rebus. 6. fam. 55
Euerfio.
 Euerfio illius execrata columnæ. in Ant. 153. b
 Euerfio omnis vitæ. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 90
 Quæ sine dubio vitæ sunt euerfio. de Fin. lib. 5. 25
 Excisionem, inflammationem, euerfionem, depopulationem,
 vastitatem tectis & agris inferre. de Arusp. resp. 3. a
 Rerum publicarum euerfiones. de Senect. 36. a
Euerfor.
 Euerfor ciuitatis. pro Domo sua, 79. a
 Euerfor imperii. pro Domo sua, 133. b
 Euerfor tua consilia. 8. ad Att. 23
 Euerforia. 3. fam. 20
 Euerforia. 13. ad Att. 26
Euhemerus.
 Euhemerum præter ceteros interpretatus & secutus est En-
 nius. de Nat. d. 1. 83
 Ab Euhemero & mortis & sepulturæ demonstrantur deo-
 rum. de Nat. d. 1. 83
Euestigio.
 Sed repente euestigio ex homine, &c. factus est Verres, &c.
 in Verr. 56. b
 Euestigio eo sum profectus prima luce. epist. 56. b
Euidens.
 Atque vt esset mēsurā quædam euidēs, quæ in istis octo cur-
 sibus celeritates, tarditatesque declararet. de Vniuers. 39
 Siquid est euidens, de quo inter omnes cōueniat. 3. de Nat.
 deor. 11. a
 Narrationes euidentes. in Topic. 52. a. Id est, dilucidæ.
 Perspicuæ & euidentes res. 4. acad. 85. a
 Plerique definitiones euidentium rerum non improbant.
 Acad. 5. b
 Quid enim est hoc illo euidentius? 2. de Nat. d. 7. a
 Quod in homine multo est euidentius. de Amic. 26. a
Euidentia.
 Propterea quod nihil esset clarius *εὐαγγελία* vt Græci, perspi-
 cuitatem aut euidentiam nos, si placet, nominemus, fa-
 bricemurque, si opus erit, verba, &c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 18
 Euidentia nulla oratio illustrior secundum philosophos
 quosdam. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 18
Euigilo.
 Tanta autem industria est, tantumque euigilat in studio, vt
 non maxima ingenio, &c. gratia habenda videatur. ad
 Brutum, 33
 Aut in quo euigilarunt curæ & cogitationes meæ? Para. 10
 Euigilata tuis cogitationibus consilia. 9. ad Att. 50
Euinco.
 Qui tam nefariis criminibus, tam multis testibus euictus,
 ora iudicum aspiceret, atque os suum Pop. Romano ostē-
 dere auderet. 2. in Verrem, a
Euisceratus.
 Ipse summis saxis fixus asperis
 Euisceratus latere pendens. 1. Tusc. 172. a. in Pisonem, 34. a
 Euiscerata, inanima, cum animali sono. 2. de Diuinat. 198. a
Euito.
 Periculofam & grauem illam dimicationem euitarent. Cæ-
 lius ad Ciceronem, lib. 8. 5. 2. a
 Ne vitationem quidem doloris ipse per se quisquam in re-
 bus expetendis putauit, nec sic etiam euitare posset. 5. de
 Finib. 34. a
 Est enim varius & multiplex vsus amicitia, multæque cau-
 sæ suspitionum offensionumque damnantur, quas tum
 euitare, tum eleuare, tum ferre sapientis est. de Amic. 74. a
 Hæc omnia vidi inflammari: Priamo vi vitam euitari. 3. de
 Orat. 120. Quidam codices habent eripi.
 Vt versum fugimus in oratione, sic hi sunt euitandi conti-
 nuati pedes. in Orat. 112. a
Euitatio.
 Euitatio in commodorum. ad Heren. 6. b

Εὐλογία. 13. ad Att. 28
Εὐλογία. 13. ad Att. 5. & *διλογία*. 7
Εὐλογία. 15. ad Att. 3
Εὐλογία est. 14. ad Att. 50
Eumenides.
 Eumenides Halyciensis. 7. in Verr. 12
 Eumenides an deæ. 3. de Nat. d. 32
 Eumenides & Furia deæ specularitices & vindices facino-
 rum & scelerum. 3. de Nat. d. 33
 Eumenidum Athenis fanum est. 3. de Nat. d. 32
Eumolpidæ.
 Eumolpidæ nostri quid agent, & sacra illa mysteria, si qui-
 dem sacra nocturna tollimus? 2. de Leg. 35
Εὐμολπίδων πάρεα. 1. ad Att. 16
Eunuchus.
 Eunuchi è Syria & Ægypto. Orat. 220. b
Euoco.
 Euocat ad se Centuripinum magistratum, & Decempri-
 mos, &c. 4. Verr. 117. a
 Iuuenes stant ad ianuam duo, qui te magnopere euocant. 2.
 de Orat. 192. a
 Tuas Numestio literas dedi: sic te his euocabam, vt nihil
 acrius, neque incitatus fieri posset. ad Att. lib. 2. 39. 1. 2. 10.
 ad Att. 44
 Messana literas dedit, Dionem euocauit. in Verr. 81. b
 De teipso inquam Labiene quaero, quum ad arma Consu-
 les ex Senatusconsulto euocassent, &c. pro Rabirio, 14. a
 Euocare animam à negotio. 1. Tusc. 117. a. Id est, retrahere.
 Euocare mentem ab oculis. 3. de Nat. d. 17. a
 Magistratus & Quinqueprimi accitu istius euocantur. 5.
 Verr. 56. a
 Euocari ex insula Cyprios non licet. 5. ad Att. 48
 Sterni triclinia etiam in foro iuebat, euocari homines ho-
 nestissimos, &c. 5. Verr. 53. a
 Ad euocandam intercessionem interpellantibus. 8. fam. 34.
 in epist. Cælii.
Euocatus.
 A deo euocatus atque emissus. 1. Tusc. 117. a
 Pericles Ephesus homo nobilissimus Romam euocatus
 est, quod author iniuriæ illius fuisse argueretur. 3. Verr.
 60. a
 Venit vel rogatus vt amicus: vel accersitus vt socius: vel
 euocatus vt is qui Senatui parere didicisset. pro Deiot. 8
 Misericordia tua occurrere solet supplicibus, nullius ora-
 tione euocata. pro Deiot. 28
 Indicant innatam esse homini probitatem gratuitam, non
 inueteratam voluptatibus, nec præmiorum mercedibus
 euocatam. 2. de Fin. 82
 Non expulsi, sed euocati è patria. 8. ad Att. 5. 10. fam. 63. in
 epist. Galbæ.
 Euocati milites. 15. fam. 13
Euocatio.
 Euocationes hominum. ad Heren. 16. b
Euocator.
 Principem coniurationis, euocatorem & seruorum & ci-
 uium perditorum exire patieris: in Catil. 20. a
 Euocatorum firma manus. epist. 244. b
 Antonium præfectum euocatorum misi ad te, cui si vide-
 bitur, cohortes traderes. 3. fam. 15
Euolo.
 Consul exanimatus euolat è senatu. pro Sest. 8. b
 Quorum animi spretis corporibus euolant atque excurrunt
 foras. Diuin. lib. 1. 96
 Ex quercu glâdiferâ euolauit nuntia fulua Iouis. 1. de Leg. 2
 Tantus cursus verborum fuit, & sic euolauit oratio. 1. de
 Orat. 77. a
 Quam pœnam si tum aliorum opibus, no suis, inuitissimis
 vobis euolarunt: at aliam multo maiorem, grauioremque
 subierunt. de prouinc. Consul. 11
 Euolat iam è conspectu ferè fugiens quadrirems. 7. Verr.
 70. a
 Confringat iste sanè vi sua consilia senatoria, quæstiones om-
 nium perrumpat, euolet ex vestra feueritate. 3. Verr. 8

Euolare ad belli aut fugæ societatem. ad Att. lib. 9. 188. 4. a
 Iste qui sua cupiditate tantos tumultus concitatos videret,
 cupere aliqua euolare si posset. 3. Verr. 47. a
 Quem illi esse in principibus facile sunt passi, euolare altius
 certè noluerunt. Lentulo, lib. 1. 7. 26. a
 Euolare tanquam è custodia, vinculisque corporis dicitur
 animus in morte. Læli. 13. Somn. Scip. 9
 Licet ex hac flamma euolare. in Ant. 193. b
 Eripi atque euolare ex insidiis aliquorum. pro Murena,
 74. a
 Quin hinc ipse euolare cupio. epist. 109. b
 Vbi enim id quod intus est, atque nostrum, impunè euola-
 re potest, contraque nos pugnare, fit in dominatu serui-
 tus, in seruitute dominatus. pro Deiotaro, 21. a
 Euolare rus ex vrbe, tanquam ex vinculis. 2. de Orat. 13. a
 Itaque tantos processus efficiebat, vt euolare, non excurrere
 videretur. de claris Orat. 148. a
Euoluo.
 Euolui volumen epistolarum tuarum. 9. ad Att. 38
 Euolue diligenter eius eum librum qui est de animo. 1.
 Tusc. q. 21
 Vterque nostrum ad suum studium libellos, quos velle,
 euolueret. in Topicis, 1. a
 Euoluere aliqua. de Orat. 162. b. pro explicare.
 Quare ego nunc nequeo totos euoluere cursus. in Arat. b
 Deliberationem aliquam totam accuratius euoluere in li-
 teris. ad Att. lib. 9. 181. 13. a
 Reliquum est igitur crimen de veneno: cuius ego neque
 principium inuenire, neque euoluere exitum possiun. pro
 Cælio, 44. 2. 3. de Orat. 116. a
 Inuolutum euoluere. in Topicis, 5. a
 His autem de rebus sol me ille admonuit, vt breuior essem,
 qui ipse iam præcipitans, me quoque hæc præcipitem pe-
 nè euoluere cōegit. 3. de Orat. 116. a
 Euoluere naturam omnium rerum. Acad. quæst. edit. 1. lib.
 2. 104
 Si quis voluerit animi sui complicatam notionem euolue-
 re. 3. Offic. 99
 In euoluendis poetis tempus consumere. de Fin. lib. 1. 56
 Libenter enim te cognitum iam artificem, aliquandoque
 euolutum illis integumentis dissimulationis tuæ, nuda-
 tumque perspicio. 2. de Orat. 190. a
Euolutio.
 Quid historiae cognitio: quid poetarum euolutio: quid tā-
 ta tot versuum memoria voluptatis affert? 1. de Fin. 9
Euomo.
 Apud quem euomat virus acerbitalis suæ. Læli. 73
 In me absentem orationem ore impurissimo euomuit. 5.
 Philip. 177
 Quæ quidem latari mihi videtur, quod tantam pestem euo-
 muerit, forasque proiecerit. in Catil. 26. a
 Eademque hæc aus scribitur conchis se solere implere,
 easque quum stomachi calore concoxerit, euomere, at-
 que ita eligere ex his quæ sint esculenta. 2. de Nat. deor.
 186. a
 Non timeo Iudices, ne odio inimicitiarum mearum inflam-
 matus, libentius hæc in illum euomere videar, quam ve-
 rius. pro Milone, 59. a
 In quo tu accepta tamen & deuorata pecunia Vticanorum
 centum talenta euomere non poterat. in Pis. 99. b
Euphorion.
 Quid: poeta nemo, nemo Physicus obscurus: ille verò ni-
 mis etiam obscurus Euphorion: at non Homerus. vter i-
 gitur melior: Diuin. lib. 1. 102
Euphrates.
 Mesopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotā-
 nis quasi nouos agros inuehit. 2. de Nat. d. 99
 In Euphrate & Zeugmate positum oppidulum. 2. ad. Q. fr. 16
Εὐφράτης & vrbis. 12. ad Att. 10
Eupolemus.
 Eupolemus Calactinus, Lucullorum hospes. 6. in Verr. 43
Eupolis.
 Eupolis in Periclis labris Suada dea sessasse dixit. Brut. 29

Eupolidis comici mors. 6. ad Att. 15
Eupolidis de Pericle sententia. Brut. 18
Pro Eupoli Aristophanem reposueris. 12. ad Att. 10
Εὐπολίου ὁ τῆς ἀρχαίας. 6. ad Att. 15
Εὐπολίτου. 7. ad Att. 5
Euripides.
Euripides auditor fuit Anaxagoræ. Tusc. q. lib. 3. 26
Euripidis vera præcepta. 13. fam. 28
Euripidis versus. *ἄλλοι δὲ λέγουσι πλεμύωτα πόν.* 16. fam. 9
Euripideum carmen. Tusc. 203. b
Euripus.
Quod enim fretum, quem Euripum, &c. quantas perturbaciones & quantos ætus habet ratio comitorum? pro Muræna, 34. a
Quid Chalcidico Euripo in motu identidem reciprocando putas fieri posse constantius? 3. de Nat. d. 31. a
Ductus verò aquarum, quos isti Nilos & Euripos vocant, quis non, quum hæc videat, irriferit? 2. de Leg. 1
Europa.
Europam appetere conetur, qui ex Asia fugere dicebatur. ad Brut. 1
Europam Libyamque rapax vbi diuidit vnda. 3. de Natura deor. 32. a
Europæ in tauro sedentis signum nobile Tarenti. 6. in Verrem, 118
Taurus qui vexit Europam. de Nat. d. 1. 54
Eurotas.
Labor in venatu, sudor, cursus ab Eurota, fames, sitis. Tusc. q. lib. 5. 71. Eurota, fluuius est Laconicæ prope Spartam fluens.
Quibus magis palæstra, Eurotas, sol, puluis, labor, militia in studio est, quam fertilitas barbara. Tusc. q. lib. 2. 32. fluuius est prope Lacedæmonem, in quo Lacedænicæ virgines natando exercebantur, & sudorem diluebant.
Ad Eurotam sedere. 15. ad Att. 17
Euripylus.
Certè Euripylus hic quidem est, &c. Tusc. q. lib. 2. 33. de eo vide Homerum Iliad. 11
Eurus, ventus orientalis. ad Att. 251. b
Eusebis.
Vt ego regem Ariobarzanem, Eusebem & Philoromæum tuerer. 15. fam. 6
Εὐσεβία. 16. ad Att. 20
Εὐσεβίαν Græci appellant tranquillitatem animi. de Finib. lib. 5. 19
Εὐσεβήμων. 9. fam. 54
Εὐσεβέως me hæc ferentem. 9. ad Att. 10
Εὐσεβία, ordinis conferuatio. Off. 1. 197
Εὐσεβίαν. 10. ad Att. 54
Εὐσεβία literarum. 7. fam. 55
Euxinus.
Citius Hercule is, qui duorum scalmorum nauiculam in portu euertit, in Euxino Ponto Argonautarum nauem gubernarit, &c. 1. de Orat. 85
Ex.
Ex adolescentia. 7. fam. 31
C. Piso ex aduersariis pecuniam non peteret. pro Q. Rosc. 46. b
Ex ære oritur æther, & contra. 2. de Nat. d. 60
Simulachrum ex ære. in Verr. 216. b
Statua ex ære facta. in Verr. 119
Ex qua ætate, quæ exercentur, laude affici solent. Off. 42. b
Ex aliis cognoscere aliquem. Q. frat. lib. 1. 2. 8. a
Ex aliquo audire. pro Domo sua, 76
Ex aliquo scire, ex aliquo quærere. epist. 137. b
Ex aliquo bene sperare. 13. fam. 29
Ex animo & simulatè. 2. de Nat. d. 249. a. contraria.
Ex animo amicum, verèque beneuolus. 11. Philip. 314
Te autem alienum hominem ament ex animo. Q. fratri, lib. 1. 1. 2. a
Nisi in eo, qui ex animo constet. de Nat. d. 1. 69
Ex animo credere alicui. 10. fam. 46. in epist. Planci.
Equidem dicam ex animo quod sentio. in Pisonem, a

Huic tu libro maximè velim ex animo, sin minus, gratiæ causa, suffragere. Cornificio, lib. 12. 42
Ex ante diem Nonarum Iuniarum, vsque ad pridie Cal. Septemb. ad Att. lib. 3. 58. 1. a. Id est, ex tempore ante diem, &c.
Ex aqua oritur aer, & contra. 2. de Nat. d. 60
Ex intima arte depromere. 13. fam. 12
Ex arte dicere multò maximum: de arte loqui, minimum est. 1. de Inuent. 13. a
Ex arte scribere. ad Her. 25. b
Alexander ex eo auro buculam faciendam curauit. de Diuin. 90. b
Poculum ex auro. in Verr. 214. b
Ex auctoritate alicuius quid gerere. pro Domo sua, 72. & 76. & 10. Philip. 281
Domus mea ædificatur ex auctoritate senatus, pecunia publica. de Arusp. resp. 247. b
Quæcunque administraui, ex vestra auctoritate & patrum conscriptorum voluntate feci. Antequam iret in exil. 16. a
Sumptus ex Cal. April. ad H. S. L. X. X. accommodetur. ad Att. 251. b
Res ex Calen. Ianu. agitata, paulò antè confecta est. in Ant. 205. b
Tribuni militares ex Cal. Ian. non iudicabunt. in Verr. 71. b
Ex Cal. Ian. quoad perfecta res est, de me retulisti. pro Domo sua, 227. b
Vereor ne ex Cal. Ian. magni tumultus sint. epist. 259. b
Ex Cal. Ian. ad hanc horam vigilauit. in Ant. 262. b
Ex aliqua causa gigni omne quod gignitur, necesse est: nullius enim rei causa remota reperiri origo potest. de Vniuers. 3
Ex cibaribus alicuius tractari. 4. in Verr. 8
Ex commentariis agere. 5. Philip. 171
Ex conductione in fundo esse. pro Cecin. 68
Tantum eos ex vetere coniuratione odium continebat. pro Domo sua, 231. b
Ex iuris peritorum consilio & auctoritate restipulari ab aliquo, vt, &c. pro Rosc. Comædo, 32. a
Ex consuetudine omnium aliquid facere. pro Quintio, 27. a
Qui quum vnum iam & alterum diem desyderaretur, neque in his locis, vbi ex consuetudine quærebatur, inueniretur, &c. pro Cluentio, 28. a
Cotta ex consulatu profectus est in Galliam. de Clar. 194. b
Ex contrario. 9. ad Att. 27. in epist. Balbi & Oppii.
Ex superiorum temporum conuitiis, ex præsentis silentio, quid senatus sentiret, se intelligere dixit. ad Quint. frat. 306. b
Quem vnum ex cunctis delegissetis. 2. de Leg. Agr. 36. a
Diem ex die expectabam, vt statuerem quid esset faciendū. ad Att. lib. 7. 144. 3. a
Ex ea die ad hanc diem quæ fecisti, in iudicium voco. 3. Verr. 22. a
Ex ea die Septentriones venti fuere. ad Att. 138. b
Nec verò vsquam discedebam ex eo die, quo in ædem Teluridis conuocati sumus. in Ant. 153. b
Ex hac die biduo ante. in Pis. 48
Facis ex tua dignitate, & ex Rep. Bruto. 2. 2. a
Ex dignitate tribuere alicui. Licinio, lib. 5. 8. 11. a
Spurius doctus ex disciplina Stoicorum. de Clar. 173. b
Quæ ex empto aut vendito, conducto aut locato fiunt. de Nat. d. 75. b
Quæsiuit ex eo, placeretne iudices à prætore legi. ad Att. a
Quum autem ex eo quæreret quid videret. a
Negotia mea quæ sunt in Achaia, ex eo quòd hæres sum. M. Mindio, 13. fam. 45
Ex euentu, non ex voluntate consilia probari solent. 9. ad Att. 27. in epist. Balbi & Oppii.
Ex nostris euentis communibus te admonendum putarè. 1. fam. 23
Summa erit hæc, statues vt ex fide, fama, reque mea videbitur. ad Att. lib. 5. 95. 3. a
Pater sæpe ex filio est nominandus. Offic. 65. b
Ex formula. pro Quint. 15
Ex fortuna non ponderanda fides. in Part. 64. a

Ex recenti fossione videmus terram calentem fumare. de Nat. deor. 2. 19
Ex magna hominum frequetia dicere iubebat, siquid quæreret. de Orat. 93. b
**Ex funeribus vnctura seruilis tollitur, omnisque circumpotatio Lege x 1 1. tabul. 2. de Legib. 56
Ex hominum genere consecratos coli lex iubet, veluti Herculem, vt indicet omnium quidem animos immortales esse, sed fortium bonorumque diuinis. 2. de Legib. 28
Multa sunt ex eodem genere. 3. Verr. 67. a
Ex maximè raro genere hominū iudicare debemus, & penè diuino, eum qui grauem, constantem, stabilem se in amicitia præstiterit. de Amicit. 57. a
Ex tot generibus animal nullum est. de Legib. 160. b
Ex Græco conuersa oratio. de Opt. gen. Orat. 244. & 245. b
Spero ex hoc ipso non esse obscurum, ad quem, &c. pro Sex. Rosc. 21. b
Ex hoc pendere totum negotium, vt plurimum lucrifiat. epistol. 177. b
Ex hoc quod probat, nunquam me mouebit. de Nat. d. 2. 33
Ea virtus quæ constat ex hominibus tuendis. Offic. 32. b. Id est, ex societate generis humani.
**Futurus sum extra urbem ex Idib. Ian. ad Att. 67. b
Ex igne diuinæ animationis maximè speciem faciebat. de Vniuers. 43
Treis legatos ex iis qui priuati sunt. epist. 2. b
Honestum illud maximè perlucet ex iis quas cõmemorauit virtutibus. Offic. 39. b
**Ex illis laborat Respub. pro Rosc. Amer. 89
Voluisti ex improuiso, siquæ res natæ essent, ex urbano edito decernere. 3. Verr. 78
Ex alterius inscitia prædari. Offic. 66. b
Nihil ex occulto, nihil ex insidiis agendum. 1. Offic. 153. a
Ex insidiis capi. 3. Offic. 134. a
Testis est Phalaris, &c. qui nõ ex insidiis interit, sed is quem modò dixi Alexander. 2. Offic. 35. a
Quibus ex instituto veterum vtimur pro Latinis. de Finib. lib. 3. 4
Ex institutis pontificum & aruspicum illud mutadum non est, quibus hostiis immolandum cuique deo, cui maioribus, cui lætibus, cui maribus, cui foeminis. 2. de Leg. 30
Ille Latinus ἀρτυρομας ex interuallo regustandus est. Attico, lib. 4. 86. 2. a
Aulus vnus ex meis intimis. epist. 203. b
Is non est ex istis. epist. 203. b
Ex vnus iudicio factum alterius confyderare. pro Sexto Roscio, 36. b
**Tantum metuo, ne tibi istic artificium tuum parum proficit: nam vt audio, istic
**Non ex iure manu confertum, sed magis ferro
Rem repetunt. Trebatio, lib. 7. 13. 5. a. Id est, quod nos dicemus per iustitiam.
Eum ego ex iure meum esse aio. Quid tum inde? Inde ego te ex iure manu confertum voco. pro Murena, 22. a. 1. de Orat. 22. a
Ex iure ciuili furculo defringendo vsurpare possessionem amissam. de Orat. 153. b
Ex labore in febriculam incidit. 10. fam. 44. in epist. Planci.
Ex latronibus principatum deferre. 2. Philipp. 32
Ex legatione Roma decedens. de Vniuers. 1
Ex lege iurati iudices, legibus obtemperare debent. 1. de Inuentione, 84. a
Ex lege repetere ab aliquo pecuniam. 1. Verr. 10. a
Vno iudicio multa est ab eo petita, sicut ab Iunio, quòd non sine munere decuræ, neque ex lege sedisset. pro Clu. 83. a
Ex legibus omnes Respublicæ optimè administrantur. 1. de Inuent. 83. a
Totam Academiam ex duobus libris contuli in quatuor. ad Atticum, 207. b
Somnia quæ Magi Cyro interpretati sunt ex Dionysii Persici libris. de Diuin. 90. b
Ex literis alicuius aliquid cognoscere. Att. lib. 18. 157. 1. a
Veterem ex tuis literis complexus sum. ad Att. 280. b**********

Ex literis Pompeii non dubitabam, quin, &c. ad Att. 128. b
Ex literis meis mihi honos tributus fuerit. 15. fam. 24
Ex literis tuis intellexi. epist. 34. b
Ex tuis literis epistolam misi ad Appium. 2. fam. 27
Ex literis alicuius aliquem in amicitiam recipere. ad Atticum, 34. b
Atque hoc poteris ex superioribus meis literis recordari. ad Atticum, 276. b
Tu ex meis literis quando respondeas meditare. ad Atticum, 251. b
De quibus antè ad te falsum ex Torquati literis scripseram. ad Atticum, 111. b
Ex loco deiectus. pro Cecin. 63
Ex Macedonia triumphare. in Pison. 43
Eaque me ex tuis mandatis monuit. epist. 31. b
Ennius in sepulchro Scipionum constitutus ex marmore. pro Archia, 190. b
Ex me agnosco. pro Planc. 28
Expofui, te ex me detulisse, ecquid, &c. 12. ad Att. 10
Ex me doluisti. 16. fam. 27. Id est, ego tibi fui causa doloris. ex epist. Cicernis filii.
Quando ex me quæsieras. Acad. quaest. edit. 1. lib. 2. 69
Ex memoria vobis Quirites quid Senatus censuerit, exponam. 3. in Catil. 58. a
Ex morbo infirmus. 8. Philip. 237
Ex optimo more & sanctissima disciplina quidpiam videre. 2. Philipp. 78
Zeuxis, quem ego ex suis ciuibus, & ex multis aliis quotidie magis cognosco nobiliorem esse propè, quàm ciuitatem suam. ad Quint. frat. 300. b
Ex natura sua ceteros fingere. pro Rosc. Amer. 15. a
Qui ex numero ciuium dementia aliqua deprauati, hostes patriæ semel esse coeperunt, eos, &c. 4. in Catil. 93. a
Homo ex numero disertorum postulabat, &c. 1. de Or. 82. a
Ex hoc esse hunc numero, quem, &c. pro Arch. 188. b
Multi boni viri quum ex occulto interuenissent, pecuniæque obsignata, quæ, &c. pro Cluent. 36. a
Si ex opibus, non ex veritate causa pendetur. pro Quint. 1. b
Ex communi quadam hominum opinione dicere. de Oratore, 92. b
Ex opinione hominum atque fama aliquid scribere. Cassio, lib. 12. 4. 6. 2
Quæ mihi iste visus est ex alia oratione declamare. pro Sex. Rosc. 32. b
Ex alterius oratione aliud excipere, atque ille vult. 2. de Oratore, 151. a
Ex oratore arator factus. 3. Philipp. 139. a
Vt quisque atate & honore antecederet, ita sententiam dixit ex ordine. 6. Verr. 125. a. pro Lege Agr. 54. a
Ex ore alicuius loqui. de Inuent. 44. b
Non ex pactione verborum, sed ex malitia & perfidia diu hominibus irasci solent. pro Quint. Rosc. 51. b
Ex parte aliqua vctigalis. 5. in Verr. 85
Grandis natu parès adductus ad supplicium, ex altera parte filius ille, &c. hic, &c. 3. Verr. 53. a
Rhetoricam quasi ex altera parte respondere dialecticæ. Orat. 207. b
Ex eadem parte eodem in genere. de Inuent. 45. b
Si ex omni parte eiusdem modi sint. Academic. quaest. ed. 1. lib. 2. 39
Ex magna parte. 11. fam. 8. in epist. D. Bruti.
Ex sua quisque parte. 3. Verr. 86. a
Laborare ex pedibus. Pæto, lib. 9. 55. Id est, podagra.
Non ex pactione verborum, quibus iusiurandum comprehenditur, sed ex perfidia & malitia, per quam, &c. pro Rosc. Comædo, 27. a
Si vobis ex omni populo deligendi potestas esset. contra Rull. 70. b
Ex præceptis sapientum viuere. Tuscul. q. 225. b
Ex prouincia & imperio tuo nihil mihi gratius facere potest. 13. fam. 88
Ex ea prouincia complures condemnati qui ibi Prætores fuerant. 4. in Verr. 111

Excedere ex pueris. pro Archia. 2. a
Amor enim (ex quo amicitia est nominata) princeps est ad beneuolentiam coniungendam. de Amicit. 26. a
Ex quo mihi est odium in illum. 12. Philipp. 33. 1
Portendi, monstrari, prædici, ex quo ostenta, monstra, portenta, prodigia dicuntur. de Nat. deor. 1. 5. pro vnde.
Habuisti in tua potestate, ex quo vel ex sobrio, vel certe ex ebrio scire posses. Pæto, lib. 9. 12. 2. a
Accepi tuas literas, ex quibus cognoui, &c. ad Att. 12. 5. b
Ex officii ratione, atque ex omnium consuetudine factum alicuius considerare. pro Quint. 8. b
Quantum hæc quidem res non solum ex domestica ratione est, attingit enim & bellicam, &c. Offic. 16. b
Ex re & ex tempore hæc melius constitues. 12. famil. 45. Id est, ut res se dabit, vel, ut res & tempus requirent.
Ex aliqua re spectare aliquem. Tusc. q. 23. 4. b
Ex omnibus rebus nudus. pro Rosc. Amer. 85
Demetrius & ex Repub. Athenis, quam optime digesserat, & ex doctrina nobilis & clarus. pro C. Rab. 14
Si minus id commodo Reipub. facere posses, siue non existimares ex Repub. esse. Bruto, 5. 1. a
Si tu arbitrarere vile fore, & ex Rep. esse, persequere bello Dolabellam. Bruto, a
Ex reis & rebus numerare argumenta. 2. de Orat. 74. a
Non ex reis, sed ex rebus numerare causas. de Orat. 121. b
Quo tempore omnis illa mea festinatio fuit cum periculo capitis, ob eam causam ne tu ex reis eximerere, si ego non aduissem ad diem. 4. Verr. 69. a
Ex ritibus patriis optima colunt. 2. de Legib. 24
Nos hic te ad mensem Ianuarium expectamus, ex quodam rumore, an ex literis tuis ad alios missis? 1. ad Att. 6
Nihil ex sacro, nihil de publico attingi. in Verr. 131. b
Vinculorum id est aptissimum, quod ex se, atque de his quæ astringit, maxime vnum afficit. de Vniuers. 197. b
Vnaqueque ex se, & ex sua natura simpliciter consideratur. 1. de Inuent. 10. a. De constitutione.
Ex se nihil firmi dare ad recusationem. de Inuent. 45. b
Quæque ipsa ex se generata stirpibus continentur. de N. d. 31. b
Ex se propositio intelligi dicitur, cum approbationis non indiget. de Inuent. 55. b
Ipsum ex se sua sponte moueri. de Nat. d. 32. b
Idque mihi eod magis est cordi, quod ex omnibus seculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum. de Amic. 14. a.
Hoc est, inter omnes ætates, vel à prima ætate hucusque.
Cum propter inuidiam Numantini forederis pater patratus ex Senatusconsulto Numantini dedidisset, &c. 1. de Or. 89
Ex animi sententia. 3. Offic. 145. a. 1. Tusc. 31. a
Hæc ex sententia confecta sunt. Cassio, lib. 12. 10. 4. a
Te ex sententia nauigasse gaudeo. ad Att. 80. b
Quid enim conscendens nauem sapiens, num comprehensum animo habet, atque perceptum, se ex sententia nauigaturum? Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 91
Nos te, tuumque exercitum expectamus: sine quo, ut reliqua ex sententia succedant, vix satis liberi videmur fore. Bruto, 9. 4. a
Ex illius sermone ad te scribam plura. epist. 32. b
Ex somno excitare aliquem. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 84
Ex magna spe deturbatos iacere. 5. fam. 16
Ex sponso agere. pro Quintio, 17. a
Fuit eodem ex studio vir eruditus apud patres nostros Q. Tubero. pro Mur. 142. b
Aliqui ex ciuilibus studiis atque ex obtrectatione domestica inimici. pro Font. 179. b
Noli, inquit, ex taciturnitate nostra Lupe, quid aut probeamus aut improbeamus, iudicare. ad Quint. frat. 306. b
Qui ex te illa cognoueram. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 37
Ex te nos duplex afficit sollicitudo. de Claris Orat. 190. b
Caum Marium cum fascibus laureatis quærere ex te quid tristis esses. 1. de Diuin. 165. a. Pæto, lib. 9. 17. 1. a
Ex Reipublicæ tempestate sententiam aliquam tanquam aliquod nauigium atque cursum moderari, non est inconstantis. pro Corn. Balbo, 50. a
Affectio est animi, aut corporis ex tempore aliqua de causa

commutatio, &c. 1. de Inuent. 53. a
Illud egregium Sestii, & ex tempore, Manus laua, inquit, & cæna. 2. de Orat. 136. a
Quos credimus expedire rem, & consilium ex tempore capere posse. 2. Offic. a. Att. lib. 10. 192. 3. a. 5. Tusc. 128. a
Audimus alium non ab initio fecisse, sed ex tempore aliquo confecisse. 3. Verr. 41. a. De tabularum confectioe loquitur.
Ex tempore dicere. pro Arch. 13. & pro Flac. 28
Ex eo tempore res esse in vadimonium cepit. pro Quint. 11. a
Si quis antea Iudices mirabatur, &c. ex hoc tempore miretur potius. pro Sest. 3. b
Infinito ex tempore non ut antea ab Sylla & Pompeio Cofs. contra Rull. 77. b
Vnius generis quæstiones sunt hæc omnes, in quibus officium ex tempore quæritur. 3. Offic. a
Ex testamento iuberi, & ex plebiscito vetari aliquid facere. ad Herennium, 5. b
Ex testamento iurare. 3. in Verrem, 86
Ex triente fœnus bestibus factum. 4. ad Att. 37
Ex turri alta concionari. Tusc. q. 239. b
Populus Rom. ex tantis vectigalibus iam pridem vix potest alere exercitum. Parad. 124. b
Ænigma Opiorum ex Velia. ad Att. 159. b
Ex veritate causam pendere. pro Quint. 3
Ex umbraculis eruditorum otioque doctrinam non modo in solem atque puluerem, sed in ipsum discrimen aciemque perduxit. 3. de Legib. 16
Illud etiam accidit præter optatum meum, sed valde ex voluntate. in Pison. 36
Duo consules erunt ex illius voluntate. in Verr. 65. b
Ex sua voluntate facere sibi pecuniam. 2. de Lege Agr. 67. a
Ex sua voluntate nancisci sortem. 3. Verr. 73. a
Temperantia constat ex prætermittendis voluptatibus. de Nat. deorum, 67. b
Ex vrbe abesse. pro Plancio, 55
Exire ex vrbe. Sulpitio, lib. 4. 1. 10. a
Ex vsu quidpiam dicere. Orat. 89
Ex communi utilitate leges interpretari, non ex scriptioe quæ in literis est. 1. de Inuent. 83. a
Ex vulneribus mortuus. 10. fam. 76. in epist. Pollionis.
Meum erga te amorè perspicere ex vultu & oculis & fronte. Att. lib. 14. 311. 1. a
Exactio, Exactus, Vide Exigo.
Exacuo.
Exacuunt tua merita sollicitudines tuas. 10. fam. 50. in epist. Planci.
Cohorari & exacuire aliquem. Att. lib. 12. 46
Cultumque deorum & puram religionem susceperit, & exacuere illam, ut oculorum, sic ingenii etiam ad bona deligenda & reiticienda contraria. 1. de Legib. 46
Macronem in aliquem exacuire. 3. de Legib. 31. a
Nec magis ad eos deterrendos qui non possent, quam ad vos qui possentis exacuendos, accommodaui orationem meam. 1. de Orat. 65. a
Exaduersus. de Diuin. 101. b. pro, è regione, exaduerso.
Exædifico.
Exædificare atque efficere Capitolum. 7. Verr. 38. a
Non grauere exædificare id opus quod instituisti. 1. de Oratore, 79. a
Nauis publicè, gratis coactis fabris, operisque imperatis, exædificari atque effici potuit. in Verr. 125. b
Exædificatus.
Dimensa & exædificata animo domus. Att. lib. 1. 4. 1. a
In nostris sedibus exædificatum templum licentiæ. de Legibus, 178. b
Ne exædificatum quidem hunc mundum diuino consilio existimo. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 117
Exædificatio.
Exædificatio historiæ posita est in rebus & verbis. 1. de Or. 34
Exæquo.
Exæquat omnium dignitatem pecunia. Att. lib. 4. 84. 7. a
Iste omnia iura pretio exæquauit, omnium rerum delectum atque discrimen pecunia sustulit. 4. Verr. 86. a

Ut longitudo & plenitudo harum, multitudinem alterius assequatur & exæquet. ad Heren. 30. b
Sed vereor, ne quia complures tibi præcipue commendo, exæquare videar ambitione quadam commendationes meas. 13. famil. 58
Exæquare omnia. 3. de Finib. 16. a
Qui in amicitia necessitudine superiores sunt, exæquare se cum inferioribus debent. de Amicit. 109. b
Exæquare vnum cum alio. in Arat. b
Superiorem esse contra improbos minus est negotii, quam bonis exæquare. Postquam. 18. a
Pauci pluribus exæquare non possunt. ad Heren. 30. b
Exaggero.
At enim nimis ego magnum beneficium Plancio, & ut ais, id verbis exaggero. pro Plancio, 57. a
Mea autem ratio in dicendo hæc esse solet, ut boni quod habeat, id amplectar, exornem, exaggerem, &c. 2. de Or. 161. a
Ut grauitatem, dignitatemque virtutis exaggerent. Tusc. quæst. lib. 5. 63
Et quum ipse sextulam nimium suam exaggeraret, nomine hæredis arbitrum familiaris herciscundæ postulauit. pro Cecinna, 13. a
Veritus es, nisi istam artè oratione exaggerasses, ne operam perdidisses. 1. de Orat. 127. a
Exaggerare & amplificare orationem. de Orat. 151. b
Exaggerare rem suam familiarem omni ratione. Offic. 1. 129. pro augere.
Exaggeratus.
Xenocratem illum grauilimum philosophorum exaggerantem tantopere virtutem, & extenuantem cætera. 5. Tusc. 73. a
Exaggeratus virtutibus animus. in Parad. 51. a
Oratio altius exaggerata. de Claris Orat. 33
Benignitate deorum auctas exaggerataque fortunas nox vna penè deleuit. in Catil. 91. a
Exaggeratio.
Exagito.
Quod apud Lucilium scire exagitat in Albutio Scæuola. Orat. 210. b
Ne & meum mærorem exagitem, & te in eundem luctum vocem. Att. lib. 3. 6
Inuenti sunt qui hanc dicendi exercitationem exagitant & contemnerent. 3. de Orat. 34. a
Exagitabantur omnes eius fraudes atque fallacia: tota vita in eiusmodi ratione versata aperiebatur. pro Cluent. 81. a
Quoniam igitur modo audiretur Phryx Athenis, cum etiam Demosthenes exagitetur ut putidus? Orat. 199. b
Insectandis verò exagitandisque nummariis iudicibus omnem omnibus studiosis ac fautoribus illius victoriæ præcipue eripui. 1. ad Att. 11. 13. a
Exagitatus.
Disputationibus aliquorum exagitatus. in Orat. 7. a
Omnis Pompeianorum colonorumque dissensio delata ad patronos est, quum iam inueterasset, ac multos annos esset exagitata. pro Sylla, 45. a
Qui causam Senatus exagitatam concionibus improborum, sic sua diligentia multitudini commendauit, ut nihil tam populare, quam vestrum nomen: &c. post reditum in Senatu, 17. a
Spoliati & exagitati aratores. 5. Verr. 63. a
Non solum arationes, sed etiam sedes suas patrias istius iniuriis exagitati reliquerant. 5. Verr. 37. a
Nec in huc locum nisi multis exagitati seculis reuertuntur. de Somn. Scip. 131. b
Res exagitata, & in summam inuidiam adducta. Lentulo, lib. 1. 1. 12. a
Ut in rebus multò antequam tu profectus es ab ipso rege, & ab intimis Pompei clam exulceratis, deinde palam à consularibus exagitatis, & in summam inuidiam adductis, ita versamur. epist. 2. b
Exagitator.
At ea de seniore scribit Plato, & scribit æqualis, & quidem

exagitator omnium Rhetorum, hunc miratur vnum. in Oratore, 24. a
Exalbesco.
Equidè & in vobis animaduertere soleo, & in meipso sæpissimè experior, ut exalbescam in principiis dicendi, & tota mente, atque omnibus artibus contremiscam. 1. de Or. 60. a
Exalbescere metu. 3. de Orat. 121. a. 5. de Finib. 53. a
Tremere & exalbescere obiecta re terribili. 4. Acad. 89. a
Examen.
Si examen apum ludis in scenam venisset. de Arusp. 249. b
Examina apum fingunt fauos. Offic. 31. b. de Senect. 50. a. 1. de Finib. 119. a. Cat. 50
Examina feruorum. de Arusp. respons. 23
Examino.
Sed ego hoc meis ponderibus examinabo. pro Plancio, 64. a. Tusc. 69. a
Diligenter examinare verborum omnium pondera. in Oratore, 14. a
Ad ea probanda, quæ non aurificis statera, sed quadam populari trutina examinantur. 2. de Orat. 87. a
Examinatus.
Cum enim sui similem & leuitatem adeptus est, tanquam paribus examinatus ponderibus, nulla in parte mouetur. Tusc. q. lib. 1. 36. Id est, libratus æqua lance.
Exanguis.
Ille exanguis & æstuans è curia se repente proripuit. de Aruspicum respons. 1. a
Extremo spiritu exanguis & confectus. pro Sest. 20. b
Homo eneruatus atque exanguis. pro Sest. 18. a
Ille furens & exanguis interrogabat suos in clamore ipso, quis esset qui plebem fame necaret. ad Quint. fratrem, lib. 2. 8
Exanguis & mortuus concidisti. in Pison. 70. a
Aridum & exanguis genus dicendi. 4. ad Heren. 158
Exanguis homines. pro Sest. 18
Ne denique etiam exagium corpora mortuorum, ne mæror parentum ac propinquorum, &c. 7. Verrin. 101. a. ad Quint. frat. lib. 2. 7. 3. a
Lachrymæ peredere humore exanguis genas. 3. Tusc. 45. a
Exanimio.
Tullia meæ morbus me exanimat. ad Att. 173. b
Me quidem Iudices, exanimant & interimunt hæc voces Milonis, quas audio, aslidue, &c. pro Mil. 71. a
Te metus exanimant iudiciorum atque legum. Parad. 21
Aduentus Philomi exanimauit omnes, qui mecum erant. ad Atticum, 162. b
Denique ut exanimarentur, priusquam se victos faterentur. Tusc. quæst. 243. b
Graui vulnere exanimari. 2. de Finib. 80
Exanimatus.
Milo nullo metu perterritus, nulla conscientia exanimatus. pro Milone, 45. a
Hæc vbi filio nuntiata sunt, statim exanimatus ad ædes contendit. 3. Verr. 46. a
Adolescentulus in initio dicendi sic exanimatus sum, ut, &c. de Orat. 95. b
Exanimatus sum tuis literis. 8. famil. 45. in epist. Cælii. Att. lib. 10. 200. 1. a. & 11. 114. 5. a
Meam metem sæpe domum reuocat exanimata vxor, metu abiecta filia. in Catil. 118. b
Miraris me tanta perturbatione valetudinis tuæ tam grauius exanimatum fuisse? 9. famil. 39
Exanimatum pendere animi. Tusc. q. lib. 4. 28
Itaque illum iniuriæ metu, conscientiaque peccati mutum atque exanimatum ac vix viuum relinquo. 4. Verr. 137. a
Exanimati omnes & suspensi sumus. 6. famil. 5
Nolo verba exiliter exanimata exire, nolo inflata & anhelata grauius. 3. de Orat. 23. a
Exanimatio.
Exanimatio, est metus subsequens, & quasi comes pauoris. Tusc. quæst. lib. 4. 16
Exanimatio humilis atque fracta. Tusc. quæst. lib. 4. 11
 xx. ii.

Sic cauebimus, ne in perturbationes atque exanimaciones incidamus. 1. Offic. 183

Exantlo.

Tot nos ad Troiam belli exantlauimus annos. 2. de Diuinat. 98. a. 2. Tusc. 30. a

Quod quum exantlauisset omnes labores, tum incideret in mortis malum sempiternum. 1. Tusc. 107

Exantlatu.

Credoque Clitomacho ita scribenti, Herculis quendam laborem exantlatum à Carneade. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 99

Quæ corpore exantlato atque animo pertuli. Tusc. 179. b

Exardeo.

Exarfi non solum præfenti iracundia, sed, & epist. 15. b

Excepi flammam, & pro patria solus exarfi. de Arusp. 42. a

Homo vt hæc audiuit, exarfit ad id quod nunquam viderat. in Verrem, 89. b

Exarfit bellum subito. pro Ligat. 2

Exarfit dolor, vrgere illi vt nos loco mouerent. ad Quint. fratrem, lib. 2. 8

Hic cum homini & vehementi & diserto, &c. quasi quaedam verborum faces admouisset, nõ tulit ille, & grauitur exarfit, &c. 3. de Orat. 3. a. Id est, iratus est.

Ex multis vitis repente ista importunitas inauditæ sceleris exarfit. pro Sylla, 56. a

Is in causa Bruti exarfit incredibili dolore. ad Brut. 90. b

Exarfit iracundia ac stomacho. 4. Verr. 33. a

Tota Italia desyderio libertatis exarfit. 10. Philip. 183

Præfagitio si exarfit acrius, furor appellatur. 1. de Diu. 115. a

Hodie longo interuallo ad spem libertatis exarfitimus. 4. Philipp. 163

In omni genere amplificationis exarfitimus. in Orat. 55. a

Ipsi enim sponte vestra exarfitis ad libertatis recuperandæ cupiditatem. 11. Philip. 290

Contra quorum disciplinam, ingenium eius exarferat. 5. Tusc. 121. a

Propter multorum delicta, etiam ad innocentium periculum, tempus illud exarferat. pro Rab. Posth. 9. a

Nisi quædam admodum intolerabilis iniuria exarferit. Læl. 65

Quod earum pars impulsu solis exarferit. de Nat. deor. 1. 19

Nunc verò sibilis vulgi, sermonibus honestorum, fremitu Italix, vereor ne exarferit. Att. lib. 2. 36. 2. a

Exardesco.

Ex quo eorū exardescit siue amor, siue amicitia. de Amic. 83

Exardescit ira, libido concitatur. Tusc. quæst. lib. 2. 50

Admirabilis quædam exardescit beneuolentiæ magnitudo. Læl. 29

Iracundia exardescere. Lentulo, lib. 1. 9. 77. a

Vt enim nulla materies tam facilis ad exardescendum est, quæ nisi admoto igni, ignem concipere possit: sic nulla mens est tam ad comprehendendam vim oratoris parata, &c. 2. de Orat. 103. a

Exareo, & Exaresco.

Sic omnis fructus repressus, exustusque flos siti veteris vbertatis exaruit. de Claris Orat. 8. a

Huic erat illa opinio quotidie recēs: quæ tum denique non appellabatur recens, quum vetustate exaruit. 3. Tusc. 64

Itaque exaruerunt, vix iam vt appareant. de Clar. Orat. 41. a

Exaruerunt amnes. in Pis. 64. a. 1. de Diuin. 70. a

Aliquando Reip. rationes, quæ malitia nocentium exaruerunt, virtute optimatum reuirescunt. ad Heren. 24. b

Deinde ipsa illa, siqua fuit in me facultas orationis, nisi me ad has exercitationes retuliffem, exaruisset. Pæto, lib. 9. 44

Atque hæc ita multis cum lachrymis loquebatur, vt ego mirarer eas tam diuturna miseria non exaruisse. ad Atticum, lib. 10. 205. 8. a

Vides enim exaruisse iam veterē vrbaniatē. Curioni, li. 7. 54

Exaro.

Quorum patres tantum labore suo frumenti exarabant, vt pop. Rom. totique Italix suppeditare possent. 7. Ver. 78. a

omnino exarant, &c. 5. Verr. 73. a. & 4. 36. & 5. 46

Hæc literæ, Iudices, L. Metelli, quas audistis, hoc quatum est, ex Sicilia frumenti hornotini exarauerunt. 5. Verr. 36. a

EXARO, per translationem.

Exarui ad te harum exemplum in codicillis. 9. fam. 60

Ante lucem quum scriberem contra Epicureos, de eodem oleo & opera exarui nescio quid ad te, & ante lucē dedi. Att. lib. 13. 50. ad Cornificium, lib. 12. 20. 3. a

Hæc, cum essem in Senatu, exarui. epist. 196. b

Vndecimo die postquam à te discesseram, hoc literularum exarui, egrediens è villa ante lucem. Att. lib. 12. 1

Itaque statim nouum præmium exarui. ad Att. 255. b

Exaratus.

Eftne quisquã ita desipiens, qui credat exaratum esse, deum dicã, an hominẽ? 2. de Diu. 39. & 121. a. de Tagete loquitur. Quum multa in eo loco sepulchra fuissent, exarata sunt. 2. de Legib. 54

de Legib. 54

Exaturo.

Quum eius cruciatu atque supplicio pascere oculos, animumque exaturare vellent: potestas aspiciendi nemini facta est. 7. Verr. 53. a

Hæc habui quæ edi, quæque exaturata libido Hausit. 5. Tusc. 143. a. de Sardanapalo.

Exaudio.

Quæ exaudio, dissimulare non possum. 4. in Catil. 86. a

Sed nõ attedimus, neq; exaudim? nosmetipsos. in Or. 109. a

Multa exaudiunt in eo genere exercitati. Acad. 6. b

Vt idẽ omnes exaudiant, voce clarissima dicam. pro Syl. 25. a

Exaudire aliquid. 11. Philipp. 303. & 316

Hinnitum equi exaudire. 1. de Diuinat. 126. a

Maxima voce, vt omnes exaudire possint. dico. pro Syl. 173. b

Voces aliquorum exaudire. 1. in Catil. 16. a

Dic, oro te, clarius: vix enim mihi exaudisse videor. 4. At. 26

Exaudisse videor nescio quid in strepitu. 13. ad Att. 61

Exauditus.

Num qui clamor exauditus sit? ad Heren. 7. b

Crepitus exauditus. ad Herennium, lib. 2. 38. a

Vox naturæ exaudita. 1. de Finib. 108. a

Clamores exauditi. Att. lib. 1. 9. 6. a

Exauditos putem sonitus nostros vsque istinc. 1. ad Att. 31

Excæco.

Num ergo is excæcat nos, aut orbat sensibus, si, &c. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 67

Excandefco.

Id postquam rescit, excanduit, & me causam inimicitiarum quærere clamitauit. Cælius Ciceroni, lib. 8. 37

Hæc nullã habet vim, nisi ira excanduit fortitudo. 4. Tusc. 33

Excandescencia.

Excandescencia, est ira nascens, & modo existens: quæ ἔμωσις Græcè dicitur. Tusc. quæst. lib. 4. 16

Libidini ira, excandescencia, odium, inimicitia, discordia, &c. 4. Tusc. 26. a

Excarnifico.

Anaxarchum Democritum à Cyprio tyranno excarnificatum accepimus. 3. de Nat. deo. 61

Excauo.

Erat etiam vas vinarium ex vna gemma pergrandi, trulla excauata cum manubrio aureo, &c. 6. Verr. 54. a

Excedo.

Finibus prouinciæ meæ nunquam excessi. epist. 165. b

Abiit, excessit, euasit, erupit: &c. 2. in Catil. 25. a

Quid, quum cupiditatis dominatus excessit, & alius est dominus exortus ex cõsciẽtia peccatorū, timor: in Parad. 51. a

Annos quinque & L x x x. natus, excessit è vita. de Cla. 39. a

Pridie quàm excessit è vita. Læl. 11. Tusc. quæst. lib. 1. 18. & 47. Offic. 1. 213. de Finib. lib. 3. 48

Vt primū ex pueris excessit Archias, atque, &c. pro Arch. 2. a

Vos fortasse sapientius excessistis vrbe, quàm liberaueritis. ad Att. 282. b. ad Brut. 15. 6. a

Sed ad eos, si placet, qui vita excesserunt, reuertamur. de Cl. Orat. 142. a. 9. Philipp. 258. a. Tusc. q. lib. 1. 25

Eius enim partis erat exẽplar Sallustius, quò tamẽ in imam voragine cæcus omniū vitiorū excesserat. in Sallust. 11. a

Nisi prius sibi respondisset, quàm ex illa circumscriptione excederet. in Ant. 218. b

Turpe mihi ipsi videbatur, in eam vrbe me audere reuerti, ex qua Brutus excederet. 1. Philipp. 6. a

Sic in omni mundo partes omnes collocatæ sunt, vt nulla pars huiusce generis excederet extra. de Vniuers. 19

Quo quidem tempore quum is excessisset, qui cædi & flammæ vobis authoribus restiterat, & c. post red. in Senat. 5. a

Cum animus Eudemi ex corpore excesserit. de Diuinatione. lib. 1. 58

Si te fortè hoc delectat, posse animos, quum è corporibus excesserint, in cælum, quasi in domicilium suum peruenire. 1. Tusc. 21. de Amicit. 12. a

Excedere ex ephebis. 2. de Orat. 177. a

Excessus.

In his & excessum è vita, & in vita mansionem, &c. 3. de Finib. 91. a

Certè non longè à tuis ædibus inambulans post excessum suum Romulus, Proculo Iulio dixerit, se deum esse. 1. de Legib. 2

Neque excessu vitæ sic deleri hominem. 1. Tusc. 23

Excello.

In iocis, longè aliis mea sententia excellis. de Orat. 218. b

Zeuxis longè cæteris pictoribus excellerebat. de Inuentione, 62. b

Quicquid excellit, iustam habet venerationem. de Natura deorum, 1. 34

Vt is qui dignitate principibus excellit, facilitate infimis par esse videatur. a

Telmefus in Caria est, in qua vrbe excellit Aruspicum disciplina. 1. de Diuin. 150. a

Qui in aliqua arte aut facultate excellit. de Orat. 103. b

Vt enim quisque sibi plurimum confidit, & c. ita in amicitis expetendis colendisque maximè excellit. de Amicit. 29. a

Igitur oraculum illud nunc minore gloria est, quia minus oraculorum veritas excellit. 1. de Diuin. 69. a. De oraculo Delphico.

Attici in eo genere præter cæteros excellunt. 2. de Orat. 120. a

Non enim dubito, quin, quum hæc, quæ excellunt, me nosse videas, non existimes, mediam illam partem & turbam flagitiorum tuorum mihi esse inauditam. in Pison. 74. a

Qui excellunt singulis vitis, aut pluribus. 1. de Legib. 39

Præsertim quum & ipse in eo excellas. 1. Acad. 6. a. 1. de Or. 109. a. de Claris Orat. 113. a

Non enim tu possis, quantumuis licet excellas, omnes tuos ad honores amplissimos perducere. de Amicit. 63. a

Est enim in virtute multis ascensus, vt is gloria maximè excellat, qui virtute plurimum præstet. pro Plancio, 49. a

Sed ab ea vna virtute quæ cæteris excellat, omnes nominatæ sunt. Tusc. 174. b

Si quærimus quod vnum excellat, ex omnibus docto oratori palma danda est. Orat. 156. b

In oratoribus verò Græcis quidem, admirabile est quatum inter omnes vnus excellat. in Orat. 4. a

Quicquid eiusmodi est, in quo non possunt plures excellere, in eo fit perunque tanta contentio, vt difficillimum sit sanctam seruare societatem. Offic. 1. 39

Longè aliis excellere in aliqua re. 2. de Orat. 119. a

Aliquem pluribus rebus excellere. de Claris Orat. 42. a

Excellere animo. 4. de Finib. 47. a

Hic miramur hunc hominem tantum excellere cæteris, cuius, & c. pro lege Manil. 27. a

Excellere consilio. Att. lib. 1. 12. 8. a

Excellere dicendo. de Petit. Consul. 36

In aliquo genere virtutis excellere. Bruto, lib. 11. 21. 7. a

In scientia excellere, pulchrum. 1. Offic. 28. a

Excellere ingenio, scientiaque. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 4

Excellere ingenio, virtute. Tusc. quæst. lib. 1. 29

Excellere inter aliquos. de Inuent. 42. b

Excellere magnitudine animi. Offic. 1. 89

Excellere sapientia. Tusc. quæst. lib. 4. 2

Vt inter quos posset excellere, cum iis se pateretur æquari. 1. de Inuent. 5. a. in Orat. 4. a

Excellens.

Ars & venustas excellens. pro Arch. 13. a

Vt igitur in formis & figuris est aliquid perfectum & excellens, cuius ad excogitatum speciem, &c. in Orat. 5. a

Excellentis amicitia gloria. de Amicit. 5. a

Excellentis in aliqua arte. de Claris Orat. 189. b

Mulieris formæ pulchritudo excellens. 2. de Inuent. 112. a

Excellentis & singularis scientia. Sulpitio, lib. 4. 3. 14. a

Excellentis omnibus vir. 3. de Finib. 13. a

Vir excellens omni genere laudis. 1. Acad. 9

M. Petrei excellens in amore Reip. virtus. pro Sex. Rosc. 5. b

Excellentis in omni genere virtus. Tusc. 148. b

Inter tos æquales vnus excellens Galba fuit. de Claris Oratoribus, 187. a

Dii, qui excellenti tumulo ciuitatis, sedem Capitolii in saxo incolitis constitutam. Antequam. 15. a

Piẽ, sanctæque colimus naturam excellentem atque præstantem. 1. de Nat. deor. 77. a

Virum enim excellentem, & tibi tua præstanti in eum liberalitate deuinctum. ad Lentulum, lib. 1. 7. 9. a

Virum excellentem præclare tum illi homines florem populi esse dixerunt. de Claris Orat. 169. b

Animo & virtute excellenti homo. pro Archia, 11. a

Excellenti gratia homines ad conficiendas centurias. de Petit. Consul. a

Dii immortales rerum omnium præstantia excellentes. 2. de Diuinat. 193. a

Nam nec istos excellentes viros, nec multos alios præstantes ciues Reip. perdidisset. de Claris Orat. 144. a

Ingeniis excellentibus præditi homines spe gloriæ excitantur. 2. de Finib. 122. a

Atque haud scio an pietate aduersus deos sublata, fides etiã & societas generis humani, & vna excellentissima virtus iustitia tollatur. 1. de Nat. deor. 7. a

Excellentia.

Nobis autẽ personam imposuit natura, magna cum excellentia, præstantiaque animatium reliquorum. 1. Offic. 137. a

Excellentia & magnitudo animi. 1. Offic. 25. 4. de Fin. 47. a

Homini excellentia consentaneum. 1. Offic. 135. a

Sæpe enim excellentia quædam sunt, qualis erat Scipionis in nostro (vt ita dicam) grege. Offic. 19. b

Excellenter.

Quæ magno animo, & fortiter, excellenterque gesta sunt. 1. Offic. 89. a

Excelsus.

Amplius & excelsus animus. 1. de Inuent. 120. a

Ad omnes virtutes magnus & excelsus homo. pro Mur. 55. a

Grandis & quodammodo excelsus orator. in Orat. 64. a

Excelsa humanitas. 3. ad Att. 34

Il, quos nihil excelsum magnificumque delectat. de Opt. gen. Orat. 247. a

Animi excelsi atque intucti magnitudo ac robur. Offic. 4. b

In excelsam collocare simulacrum aliquod. 3. in Catil. 64. a

Erat admodum amplum & excelsum signum cum stola. in Verrem, 217. b

Te natura excelsum quendam videlicet, & altum, & humana despicientem genuit. 2. Tusc. 8

Excelfo esse animo. 12. famil. 55

Ostendebat autem Carthagem de excelfo & pleno stellarum, illustri & claro quodam loco. in Somn. Scip. 5. a

Omnino illud honestum, quod ex animo excelsi magnificoque quærimus, animi efficitur, non corporis viribus. 1. Offic. 111. a

Statua quæ ad Opis per te posita in excelfo est. 6. ad Att. 15

Atqui excelfo loco superiorem se fore putabat Milo. pro Milone, 111. b

Excelfo & illustri loco sita est laus tua. 2. fam. 6

Hæc erat posita Segestæ sanè excelsa in basi. 6. Verr. 66

Omnia profecto, quum se à caelestibus rebus referet ad humanas, excelsius, magnificentiusque & dicet & sentiet. in Orat. 65. a

Etenim multò magis est secundum naturam excelsitas animi & magnitudo, quàm voluptas. 3. Offic. 29

Exceptio. Exceptus, Vide Excipio.

Omibus in vnum coactis scriptoribus, quod quisque com modissimè præcipere videbatur, excerptissimus, & ex variis ingeniis excellentissima quæque libauimus. 1. de Inuentione, 12. 4. a

De aliquo numero aliquid excerptere. 2. de Orat. 26. a

Sed quia sic ab hominibus doctis accepimus, non solum ex malis eligere minima oportere, sed etiam excerptere ex his ipsis siquid inesset boni, & c. 3. Offic. 4. a

Excetra dextra Lernam tetram mastrata excetra

Placuit. 2. Tuscul. 37. a

Ex vtero clapsus excidit animal. 2. de Nat. deor. 192. a

Excidit de manibus gladius. in Pisonem, 15. a

Libellus, qui me imprudente & inuito excidit, & peruenit in manus hominum. de Orat. 85. b

Quoties iam tibi extorta est sica ista de manibus? quoties verò excidit casu aliquo, & elapsa est? 1. in Catil. 11. a. pro Domo sua, 80. a

Quæ pueris nobis ex commentariolis nostris inchoata atque rudia exciderunt. 1. de Orat. 3. a

Excident gladii, fluent arma de manibus. 12. Philipp. 32. 4. a

Neque enim verendum est, ne quid excidat, aut ne quid in terram defluat. de Amicit. 52

E mundo excidere sol videtur. Att. lib. 9. 181. 6. a

Capras autem in Creta feras, quum essent confixæ venenatis sagittis, herbam querere, quæ dictamus vocaretur, quam quum gustauissent, sagittas excidere dicunt è corpore. 2. de Nat. deor. 189. a

Ex isto ore religionis verbum excidere aut elabi potest? pro Domo sua, 23. 4. b

Confessi sunt se accepisse literas, sed excidisse in via. 2. ad Atticum, 23

Excido, pro obliuiscor alicuius rei.

Isti color immutatus est: vultus, oratio, mens denique excidit. 3. Verrin. 99. a

Quod verbum tibi non excidit fortuito. 10. Philipp. 272. a

Verbum equod vnquam ex ore huius excidit, vnde quisquam possit offendit? pro Sylla, 54. a

Excidit è manibus victoria. ad Brut. 10. 3. a

Sed ea iam mihi exciderunt. ad Att. 137. b

Omira memorem Pomponi tuam: at mihi ista exciderant. 2. de Legib. 74. a

Quæ cogitatio, quum mihi non omnino excidisset, & c. vi tamen, & c. Luceio, lib. 5. 13. 3. a

Vt illa ad alios dicta & præcepta excidant. 3. Tuscul. 121. a

Sed planè te intelligere volui, mihi nõ excidisse illud, quod tu ad me quibusdam literis scripsisses. ad Att. 86. b

Domos inimicorum suorum oppugnauit, excidit, incendit. pro Sestio, 82. a

Lucum excidere. Trebatio, lib. 7. 21. 3. a

Malum excidere. ad Brutum, 16. 14. a

Ex animo tristissimum tempus excidere. de Prouinc. Conf. 36. a. Hoc est, memoria euellere.

Vrbes excidere. pro Domo sua, 48. a

Eademque ratione nec lapides ex terra exciderentur ad vnum nostrum necessarii, & c. sine hominum labore & manu. 2. Offic. 17

Hæc tibi est excidenda lingua, qua vel euulsa, spiritu ipso libidinem tuam libertas mea refutabit. 3. de Orat. 3

Mali excidendi causa. ad Brutum, 4. 4. a

Africanus in excidenda Numantia Reipublicæ profuit. Offic. 15. b

Excisa est arbor, non euulsa. 15. ad Att. 9. 5. Verr. 98. a

Excisa & euersa vrbs. pro Sest. 28. a. 1. Off. 108. a. 4. Phil. 161. a

Opus ingens multorum operum penitus excisum. in Ver. 246. b

Excisio tectorum. pro Domo sua, 113. a

Curiam inflammari, excindi, funestari. pro Mil. 119. b

Vrbem vnam mihi amicissimam declinaui, quæ se vel potius excindi, quàm è suo complexu, vt eriperer, facile pareretur. pro Plancio, 79. a

Bellumque maximum conficies, Numantiam excindens. Somn. Scip. 6

Idcirco ne saga sumpsimus: arma cepimus: iuuentutem omnem ex tota Italia exciuimus. 12. Philipp. 32. 9. a

Quæ in multitudine habetur oratio, ea sæpe vniuersam excitat gloriam. Offic. 43. b

At in rebus tristissimis quantos excitat risus? 3. Phil. 138. a

Nunc eiusdem Appiæ nomen quantas tragœdias excitat? pro Milone, 13. a

Vapores ex agris tepelactis, & ex aquis excitat sol. 2. de Nat. deorum, 176. a

Senatum ad pristinam suam seueritatè reuocauit, atque abiectum excitauit. 1. ad Att. 41

Promissis eum suis excitauit abiectum, & simul saluti desperare vetuit. pro Cluent. 53. a

Quæ si aduentus meus represserit, agæ gratias fortunæ constantiæque meæ, quæ ad hanc experientiam excitauit. epist. 154. b

Eum valde tuæ literæ excitauit. Att. 96. b

Sed de Parthorum transitu, nuntii varios sermones excitauit. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 10. 4. a

Excitent tibi istam verborum iactationem, & te ex somno sæpe excitabunt. pro Sylla, 18. a

Excita, compella, loquere. 13. ad Att. 30

Excita ex somno tuas literas. epist. 262. b

Vt mea diligentia mandatorum tuorum, te quoque ad memoriam rerum nostrarum excitarem. Top. 221. b

Excitarem te istinc. 2. ad Att. 4

Sapientia ardentes amores excitaret sui, si videretur. 2. de Finib. 44. 1. Offic. 24. a

Facies honesti, quæ si oculis cerneretur, mirabiles amores excitaret sui. Offic. 4. b

Quæ scripsit grauis ille Poeta, vt nostros liberos ad laborem & laudem excitaret. pro Planc. 49

Quæso, inquit, ne me è somno excitetis. Som. Scip. 8

Excitare ad experientiam. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 18. 10. a

Excitare ad spem. pro Planc. 45

Summam hominum admirationem excitare. de Cl. Orat. 183. a

Excitare afflictum. 1. famil. 40

A mortuis dicendo aliquem excitare. 1. de Orat. 127. a

Excitare, & in spem cogitationemque meliorem animum amici iacentem inducere. de Amicit. 52. de Cl. Orat. 7. a

Excitare & inilamare animos imperitorum. de Arusp. 37. a

Genus belli est eiusmodi, quod maxime vestros animos excitare atque inflammare debet. pro lege Manil. 3. a

Bellum civile tantum & tam luctuosum excitare. pro Mar. 10. a

Excitare clamorem vulgi & imperitorum. 5. de Finib. 112. a

epist. 140. b. in Orat. 124. a

Cunctantem & diffidentem autoritate sua excitare. Torquato, lib. 1. 6. 13. a

Excitare fletum alicui. pro Sestio, 105. a

Excitare fluctus in simpulo. 3. de Leg. 32

Memoriam ad timoris præteriti cogitationem excitare. pro Sestio, 8

Excitare alicuius memoriam charam alicui. Orat. 200. b

Ab inferis mortuos excitare. in Orat. 47. a. in Topic. 22. a. 7.

Verrin. 101. a. 2. in Catil. 40. a

Motus in animis hominum dicendo excitare vel sedare. 1. de Orat. 101. a

Ad decus populum languentem labentemque excitare. 1. de Orat. 101. a

Excitare omnes rationes fortitudinis ac patientiæ. de Finibus, lib. 4. 26

Excitare reum consularem, & cicatrices aduersas senis iudicibus ostendere. de Orat. 119. b. & 126. b

Excitare se ad omnes partes bene audiendi. 1. ad Quint. fr. 2

Sepulchrum è lapide excitare. 1. de Leg. 105. a

Hoc igitur cognito, dicendum est quonam modo hominum studia ad vtilitates nostras allicere atque excitare possimus. 2. Offic. 28. a

Suspicionem aliquam literis & nutiis excitare. pro Sest. 33. a

Ab inferis locupletissimos testes excitare. de Clar. 195. b

Testes ex annalium monumentis excitare. 2. de Finib. 56

Possum excitare multos reductos testes liberalitatis meæ. pro Rab. P. 130. b

Atque hæc non eò dicuntur, vt te oratio mea dormientem excitasse, sed potius vt currentem incitasse videatur. Q. fratri, lib. 1. 1. 66. a. 7. Verr. 73. a

Excitantur spe gloriæ, quæ habet formam honestatis & similitudinem. 5. de Finib. 63. Hoc est, animantur & coniuuentur.

Nam vt tempestates sæpe certo aliquo cæli signo commouentur, sæpe improviso, nulla ex certa ratione, obscura aliqua ex causa excitantur: sic, & c. pro Murena, 35. a

Alacritate & quasi lætitia ad canendum galli victores excitantur. 2. de Diuin. 84. a

Principiis autem à natura datis, amplitudines quædam bonorum excitabuntur. 4. de Finib. 29. a

Reliquit eiusmodi vira, quibus ad actionem excitentur. 4. Academ. 187. a

Tum vidi, ac multò antè prospexi, quanta tempestas excitaretur, quanta impederet procella Reipublicæ. de Arusp. respon. 3. a

Nec vides istorum ipsorum charitate, ad huius salutem defendendam maxime stimulari me atque excitari. pro Plancio, 56. a

Necessè est, & c. perterritum de somno excitari, furere etiam sæpe vigilantem. 2. Philip. 78

Nec è lapide excitari plus, nec imponi, quàm quod capiat laudem mortui incensam. de Leg. 183. b

Ita verò C. Marius excitandus erit ab inferis, qui, & c. pro Font. 181. b

Appetitus omnes contrahendi sedandique sunt, excitandaque animaduersio, & c. 1. Offic. 144

Illustranda & excitanda philosophia. 1. Tuscul. 9. a

In excitando autem & in aciendo plurimum valet, si laudes eum quem cohortere. 15. famil. 53

Omnia dicendo excitanda sunt, nihil adiuuante natura. de Orat. 125. b

In eorum qui audiunt mentibus sedandis aut excitandis. de Orat. 86. b

Sunt igitur insidiat, tendere plagas, etiam si excitaturus non sis, nec agiturus. 3. Offic. 83. a

Idem inquam ego recreauit afflictos animos bonorum, vnumquenque confirmans, excitans. Att. lib. 1. 11. 13. a

Excitatus ad causum. pro Sest. 76

Magnus clamor concionis excitatus est. Orat. 218. b

Excitatus humo. 2. de Nat. d. 210. a

Tantus ex omnibus spectaculis plausus excitatus. pro Sestio, 25. b. & 1. Offic. 137. a

Acutus & excitatus sonus. in Somn. Scip. 17. a

Erectior Senatus erat, non sententiis solum nostris, sed etiam cohortationibus excitatus. Brut. 2. a

Excitatus pietate ad accusandum. pro Cluent. 137. a

Tantum Italicum bellum propter iudiciorum metum excitatum est. Offic. 49. b

Cruitas ad arma repente est excitata. Diuin. lib. 1. 51

Siquod esset in suas fortunas incendium excitatum, id se non aqua, sed ruina restincturum. pro Murena. 49. a

Vt existimares aut me tam improuidum, qui ab excitata

fortuna ad inclinam & propè iacentem desciscerem, & c. Cælio, lib. 2. 29

Sunt ea quidem magna, sed magnis excitata sunt præmiis ad memoriam hominum sempiternam. pro Rab. P. 119. b. in Topicis, 4

Excitatos ex ea media Academia misit. 9. fam. 14

His locis in cogitatione defixis, & in omni re ad dicendum posita excitatis. Orat. 124. b

Omnes idem sentiunt: cum omnes dico, eos excipio, qui, & c. 1. A. 215. b

Hosce ego homines excipio, & scerno libenter. 4. in Catil. 87. a

Qui negat quicquam esse quod percipiatur, is nihil excipit. Acad. 8. b

Linguam ad radices eius hærens excipit stomachus. de Natura deor. 53. b

Eaque dum animis attentis admirantes excipiunt, fugit eos, & præteruolat numerus. Orat. 216. b

Excipiunt iracundiam in tuis laudibus. 1. ad Q. frat. 28

Non enim vt tum me à Repub. moestum domus excipiebat, quæ leuaret: sic nunc domo mærens ad Remp. confugere possum, vt in erus bonis acquiescam. epist. 51. b

Ex vfu dicunt & ex Repub. quod in altero vocalis excipiebat, in altero erat asperitas. de Orat. 212. b

Excipi de antiquis, præter Xenophontem, neminem. 1. de Diuinat. 145. a

Cum in me illa flamma illorum temporum coniciebatur, excipi, & pro patria solus exarsi. de Arusp. 41. a

Excipit tua exhortatione, & mea affirmatione tibi recepi. 10. famil. 13. in epist. Planci.

Omnem vim improborum excipi meo corpore. pro Domo sua, 225. b

Interim me Quæstorem Siciliensis excipit annus. de Claris. Orat. 194. b

Brutus legiones cõscripsit nouas, excipit veteres. 1. A. 136. b

Democritus ita est ausus ordiri, hæc loquor de vniuersis, nihil excipit de quo non profiteretur. quid enim esse potest extra vniuersa? 4. Acad. 130. a

Ille onera multorum huius amicorum excipit vnus. pro Rab. Posth. 25. a

Patria est illa, quæ nos genuit, & illa quæ excipit. de Legibus, 170. b

Hunc in illo timore & fuga Tigranes rex Armenius excipit, diffidentemque rebus suis confirmauit, & c. pro lege Manil. 15. a

Roscius sua omnia tibi concessit, ex omnibus rebus se ipsum nudum, neque præterea quicquam, excipit. pro Sex. Rosc. 42. b

Misum ab Antonio ad me cum literis exceperam. Plancus Ciceroni, lib. 10. 23. 12. a

Il verò per te exceperam negotiatori, & c. Att. lib. 6. 111. 12. a

Omnino excipiam hominem. Att. lib. 10. 202. 3. a

Sed memoriam illius viri excipient omnes anni cõsequentes. Cato 17

Nam si solos eos diceres miseros quibus moriendum esset: neminem tu quidem eorum qui viuerent, exciperes. 1. Tuscul. 15. a

Naturale quod animus arriperet aut exciperet extrinsecus ex diuinitate, vnde, & c. 1. de Diuinat. 39. a

Nominatimque lex exciperet, vt ad templum, monumentumque nostrum capere liceret. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 39. a

Edixit ita vt me exciperet, & illum nominatim. 11. ad Atticum, 14

At eo tempore ipso misit qui rumores Africanos exciperent, & celeriter ad se deferrent. pro Deiot. 17

Grauem figuram excipiat attenuata. ad Heren. 27. b

Timeo ne illum aliquorum furor excipiat. Brut. 91. b

Cum rei expositio magnam excipiat offensionem. de Inuentione, 49. b

Aut hoc contendat nunquam esse factum, aut omnia tela excipiat necesse est. 4. Verr. 118. a

Isti bonorum emptores arbitrantur vos hic tales viros se-

dere, qui excipiat eos, qui de suis manibus effugerint. pro S. R. 44. b
 Omnes ita de tua virtute, integritate, humanitate cōmémorant, vt in tuis summis laudibus excipiant vnam iracundiam. Quint. frat. lib. 1. 1. 55. a
 Nullum meum minimum dictum, non modò factum pro Cæsare intercessit, quod ille non illustri gratia exceperit. Lentulo, lib. 1. 9. 89. a
 O terram illam beatam, quæ hunc virum exceperit. pro Milone, 122. b
 Excipere aliquem cum literis. epist. 157. b
 Sine nomine, & nominatim excipere aliquem. Attic. lib. 11. 215. 3. a. contraria.
 Excipere aliquid memoria dignum ex sermone alicuius. 1. de Orat. 48. a
 Ex alterius oratione excipere aliud atque ille vult. de Oratore, 134. b
 Excipere dolorem. Tusc. q. lib. 2. 11
 Excipere dolores pro patria. de Finib. lib. 3. 35
 Quauis excipere fortunam, subire vim atque iniuriam. de Prouinc. 77. b
 Fugientes excipere. 3. in Catil. 53. a
 Impetum alicuius excipere. pro Domo sua, 60. a
 Excipere actionis iniquitatem. Partit. 54
 Labentem excipere, fulcire, & sustinere. pro Rab. Posth. 27. a
 Labores magnos excipere. de Clar. Orat. 131. a
 Omnes labores te excipere video: timeo vt sustineas. Terentia, lib. 14. 6
 Excipere occupationes. 7. fam. 57
 Excipere grauiissimas plagas. Tusc. q. lib. 2. 41
 Sanguinem patera excipere. de Clar. Orat. 21. a
 Excipere semen sparsum dicitur terra. Cat. 47
 Quæ matres nihil aliud orabāt, nisi vt filiorum extremum spiritum excipere sibi liceret. 7. Verr. 92. a
 Et rursus, quum omnia tela vndique esse intēta in patriam viderem, subire coegit, atque excipere vnum pro vniuersis. de Prouinc. Consul. 18. & 34. a
 Excipere verba alicuius, mandareque literis. Diuin. lib. 2. 39
 Aduersarium attentè audire, atque eius non solum sententias, sed etiam verba omnia excipere. 2. de Orat. 81. a
 Vim frigorum, hyememque excipere. pro Rab. Posth. 26. a
 Fortiter excipere vulnera. Tusc. q. lib. 2. 55. & 5. 58
 Crassus posteaquam vidit illum exceperisse laudem, surrexit, &c. Att. lib. 1. 29
 Vitam & virtutem Herculis corpore eius ambusto immortalitas exceperisse dicitur. pro Sest. 126. a
 Excipitur ab hominibus eiusmodi clamore, vt ei Lampæceni periculi similitudo versaretur ante oculos. 7. Verrinarum, 74. a
 Nihil est autem tam voluere, quam maledictum: nihil facilius emittitur, nihil citius excipitur, nihil latius dissipatur. pro Planc. 47. a
 Admoniti sumus vt caueremus ne exciperemur à Cæsare, quod is in eadem loca, &c. 8. ad Att. 35
 Poterat enim sine nomine res excipi. Att. 174. b
 Nulla res est, quæ aut comprehendi satis, aut caueri, aut excipi possit. pro Cecin. 300. b
 Hic facit vt mihi excipiendus sit, cum teruncium nego sumptum factum. Att. 81. b
 Subeūda pro patria pericula, vulnera excipiēda. pro Sest. 17
 Quos dolores, quas molestias excepturi sint. de Fin. lib. 1. 26
 Eumque, nisi in nauim se cōtulerit, exceptum iri puto. 7. ad Att. 62. Id est, interceptum iri vel interclusum.

Excipiens.

Nihil est quod diurnitas temporum, excipiente memoria, prodendisque monumētis, efficere atque assequi possit. de Diuinat. 98. b

Exceptus.

Is, hac regia causa excepta, cæteris in rebus se acerrimum tui defensorem fore ostendit. Lent. lib. 1. 1. 6. a

Vbi est igitur exceptum fœdere Gaditano, neque Populus Rom. Gaditanum recipiat ciuitate? pro Cornel. 25. a

Quapropter in omnibus legibus, quibus exceptum est de

quibus causis aut magistratum capere non liceat, aut iudicem legi, &c. pro Cluent. 95. a. Excepta dicuntur, quæ in fœderibus & in legibus cauta sunt nominatim.
 Denique ei, qui profitetur, &c. nullum potest esse genus orationis, quod sit exceptum. de Orat. 114. b
 Nisi si quid ex prætereunte viatore exceptum est, nihil scire possumus. Att. 29. b
 Sanè sum cōmotus: quod si ita esset, non modò iter meum interclusum, sed me ipsum planè exceptum putabam. Att. lib. 8. 34
 Duos consules improbos nunquam, excepto illo Cæsonio, tempore fuisse. Postquam. 205. b
 Vos autem hortor, vt ita virtutem locetis, sine qua amicitia esse non potest, vt ea excepta, nihil amicitia præstabilius esse puteris. de Amicit. 86. a
 Excepto in hac lege sacrificio solēni ac publico. 2. de Leg. 35
 Mihi solitudo iucundior est, quam sermones eorum qui frequentant domum meam, excepto vno, aut summum altero. 5. fam. 62
 Excepti altera patria, in altera nati sumus. 2. de Legib. 4
 Classis dissipata est, oneraria omnes ad vnam à nobis sunt exceptæ. epist. 190. b
 Omnes, exceptis Crasse vobis duobus. de Orat. 88. b

Exceptio.

Quod si exceptio facit ne liceat, ibi inesse est licere. pro Corn. 61. b

Exceptio in interdicto. 7. fam. 26
 Vt illi, vnde peteretur, vetus atque vsitata exceptio daretur, cuius pecuniæ dies fuisset. de Orat. 98. b

Si Iudices, id quod Epaminondas ait legis scriptorem sensisse, adscribat ad legem, & addat exceptionem hanc, &c. 1. de Inuent. 72. a

Et tamen quid attinet luxuriosis vllam exceptionem dari, &c. 2. de Finib. 37. a. 1. de Orat. 82. a

De Bibuli edicto nihil noui præter illam exceptionem, &c. Att. lib. 6. 111. 25. a

Agit is, cui manus præcisa est, iniuriarum: postulat is, qui cum agitur, à Prætoribus exceptionem, extra quam in reum capitis præiudicium fiat. 2. de Inuent. 164. a

Homines vt cibo vtantur non necesse est, nisi cum illa exceptione extra quam si nolint fame perire. de Inuent. 83. b

Cum exceptione laudari. 1. ad Quint. frat. 28
 Vt petitor rursus cum peteret, ne exceptione excluderetur. de Orat. 98. b

Prætor interdixit sine vlla exceptione, tantum vt vnde deiecit, restitueret. pro Cecin. 289. b

Tamet si rectè sine exceptione dixeram. in Verr. 252. b
 Sine vlla exceptione communitas. de Amicit. 54. a

Quotiescunque filium tuum video, polliceor ei studium quidem meum, & operam sine vlla exceptione aut laboris, aut occupationis, aut temporis: gratiam autem & auctoritatem cum hac exceptione, quantum valeam, quantumque possim. 6. fam. 15

Nunquam ego cuiquam tam præcisè negaui, quam hic mihi planè sine vlla exceptione præcidi. de Orat. 121. b

Optimæ leges hac lege sine vlla exceptione tollentur. contra Rull. 70. b

Sunt in tota lege exceptiones duæ, excipit enim, &c. contra Rull. 62. b

Exceptiones in iure postulari. 2. de Inuent. 163

Exceptiones prætoris in priuata actione fiunt. 1. ad Her. 23

Nam & Prætoris exceptionibus multæ excluduntur actiones. 2. de Inuent. 162. a

Exceptans.

Et videat aliquem summis populis beneficiis vsus, barbatus mululos exceptantem de piscina. in Parad. 48

Excito, Vide Excio.

Exclamo.

Exclamant quasi mente incitati. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 15
 Hic cum exclamasset Lælius, &c. de Som. 127. b

Non enim possum quin exclamem, vt ait ille in Trinūmo. 2. de Orat. 22. a. 4. Acad. 29. a

Aliquem nominatim exclamare. 2. Philip. 49. a

Itaque mihi licet exclamare, vt Staius in Synephebis, pro deūm, &c. de Nat. d. 4. b

Qui volunt exclamare maius toto corpore, atque omnibus vngulis, vt dicitur, cōtentioni vocis asseruiunt. 2. Tusc. 96. a

Exclamatio.

Exclamatio est, quæ conficit significationem doloris aut indignationis alicuius, per hominis, aut vrbis, aut loci, aut rei alicuius compellationem: hoc modo, Te nunc alloquor Africane, cuius, &c. ad Heren. lib. 4. 166

Exclamatio, figura dicendi. 3. de Orat. 115

Acutas vocis exclamations vitare debemus. ad Her. 20. b

Excludo.

Crassus tres legatos decernit, nec excludit Pompeium. epist. 2. b

Gallinæ ex ouis pullos excludunt. de Orat. 150. b. 2. de Nat. d. 98. Id est, pariunt, emittunt.

Sed partim odio inducti me excludunt, & apertè vindicem coniurationis oderunt. 5. fam. 15. Id est, recipere nolunt.

Excluit illum à Rep. distaxit, segregauit non solum scelus illius, sed etiam, vt mihi videtur, fortuna quædā Reipub. 5. Philip. 185. a

Quos, quum maxima bella inferrentur, mœnibus excluderunt. pro Corn. Balbo, 31. a

Quod anno antè frater Metellus & concors etiam tum Senatus Principi Cn. Pompeio, sententiam dicenti, excluderat, acerrimèque vna voce ac mente restiterat. de Arusp. respons. 41

Excludite eorum cupiditatem Iudices, vestra sapientia. pro Cælio, 16. a

Ratio quæ vitia, culpamque excluderet. 3. de Nat. d. 57

Excludere ab hæreditate. pro Cluent. 23. a

Excludere aliquem à negotio. 5. Verr. 14. a

Excludere amicitias. de Amicit. 49. a

Excludere consuetudinem. 5. Philip. 177

Exercitum excludere. 7. Verr. 68. a

Sed nescio quo modo ipsæ illæ excludere me à portu & perfugio videntur. Luceio, lib. 5. 15. 6. a

Eo tibi celerius agendum erat, vt te necum coniungeres, priusquam Cæsar aut tuum iter impedire, aut me abs te excludere posset. 8. ad Att. 45. in epist. Cn. Pompeii.

Eiicere nos magnum fuit, excludere facile est. 14. fam. 7

Excludere à consilio publico spem pacis. de Cl. Orat. 184. a

Excludere auribus omnem suauitatem. pro Cæli. 32. a

Excludere suos ab vsu rei suæ familiaris. Offic. 1. 131

Aliquem supplicem à se absterre & excludere. Antequam iret in exil. 196. b

Qui honore Decemuiratus excluditur nominatim. contra Rull. 78. b

Amicitia plurimas res continet: quoquò te verteris, præsto est, nullo loco excluditur. de Amicit. 21. a

Prætoris exceptionibus multæ excluduntur actiones. 2. de Inuent. 162. a

Angustis temporis excluduntur omnes. 3. Verr. 105. a

Quæ enim soluto animo familiariter scribi solent, ea temporibus his excluduntur. Att. lib. 9. 172. 4. a

Petitor rursus quum peteret, ne exceptione excluderetur, quod ea res in iudicium antea non venisset. 1. de Ora. 81. a

Ne partu eius ab hæreditate fraterna excluderetur. pro Cluent. 24. b

Excludi breuitate temporis ab aliquid faciendo. Academ. q. edit. 1. lib. 2. 50

Excludi ab omni doctrina, rerumque maiorum sciētia, &c. 1. de Orat. 24. a

Excludi Cappadocia. Att. lib. 5. 108. 3. a

Domo & cubiculo excludi. Quint. frat. lib. 1. 1. 38. a

Præmiis & honoribus excludi. pro Corn. Balbo, 17. a

Aliquem verbo excludi. pro Cecin. 330. b

Excludens.

Nec excludentes ab eius vsu suos, potiusque & amicis impartientes & Reip. Quint. frat. 19. b

Exclusus.

Exclusus ab Antiochia. 12. famil. 28. in epist. Lentuli. Id est, non receptus.

Exclusus criminatione. pro Syl. 30
 Vt homo Consulatus exclusus miser puncto temporis spoliaretur beneficio & æquitate legis tuæ. in Vatinius, 21. a

4. Academ. 97. a

Quum vagus & exul erraret, atque vndique exclusus Opianicus, &c. pro Cluent. 138. a

Dolabellam à Rhodiis exclusum. Brut. 91. b

Nullius inopiam ac solitudinem domo tua & cubiculo esse exclusam. Quint. frat. 194. b

Pacis spem à publico consilio esse exclusam videmus. de Clar. Orat. 196. b

Exclusa spe pacis. 6. fam. 54

Hi, postquam temporibus Populi Romani exclusi, per Senatum agere quæ voluerant, non potuerunt. 6. Verr. 53. a

Ex ouis pulli orti, relinquunt matres, à quibus exclusi fortique sunt. 2. de Nat. d. 93

Qui regionibus exclusi, intra præsidia aliena venissent. Attico, 127. b

Aut temporibus exclusi, aut voluntate sua feriat. 3. de Oratore, 33. a

Ab extremo complexu liberum exclusæ matres. 7. Verrinarum, 92. a

Itaque exclusis tuis vocibus, ad te milites misit. 2. Phil. 81. a

In socios verò iniuriosum est, iis præmiis exclusos esse eos, quæ patent stipendiariis. pro Corn. 59. b

Excogito.

In quo, tuo consilio egeo, nisi nihil excogitas. ad Att. 281. b

Excogitauit aliquid, eadem dicit quæ Stoici. 4. Acad. 125. a

Ad hæc igitur cogita, mi Attice, vel potius excogita, quemuis euentum fortius feram, quam hunc dolorem. Attico, lib. 9. 16

Excogitare ingenii aliquid. 2. de Leg. 14. a

Excogitare diligenter & cautè. 6. Verr. 129. a. 2. de Finib. 86. a

Mira quædam excogitare genera furandi. 4. Verr. 93. a

Excogitare quæ tua ratio sit, Calene, non possum. in Antonium, 217. b

Vita, qua nihil beatius excogitari potest. de Nar. d. 12. b

Quid enim mali aut sceleris fingi, aut excogitari potest, quod non ille conceperit. 2. in Catil. 30. a

Motus animi atque ingenii celer ad excogitandum. de Oratore, 94. b

Excogitatus.

Ratio excogitata Larini est: res trāsata Romam. pro Cluentio, 27. a

Excogitatio.

Quid illa vis, quæ tandem est, quæ inuestigat occulta, quæ inuentio atque excogitatio dicitur? Tusc. q. lib. 1. 50

Difficilis excogitatio. 2. de Orat. 65. a

Excolo.

Excolit doctrina vel vitiosissimam naturam. 1. ad Q. frat. 5. pro Archia, 9. a

Excolere officium. 1. Offic. 8. a

A propensis in hanc partem vehemēter excolimur & amamur. ad Quint. frat. 317. b

Nihil tam horridum, tam incultum, quod non splendescat oratione, & tanquam excolatur. in Parad. 3. a

An victus hominum Atheniensium beneficio excoli potuit, oratio non potuit. in Orat. 16. a

Demus ergo nos huic philosophiæ excolēdos. Tusc. quæst. lib. 4. 69

Excultus.

Animus excultus & acies curata. 5. Tusc. 55. a

Humanus animus si est excultus, sit perfecta mens. Tuscul. quæst. 236. b

Excultus doctrina. 1. Tusc. 4

Caiusque Tuditanus cum omni vita atque victu excultus atque expolitus, tum eius elegans est habitum etiam orationis genus. de Clar. Orat. 48. a

Quibus rebus exculta hominum vita plurimum distat à victu bestiarum. Offic. 35. b

Exculti ex agresti immani que vita ad humanitatem, & mitigati sumus. 2. de Leg. 36

A quibus māsuefacti & exculti, à necessariis artibus ad ele-

gantiora defluximus. 1. Tusc. 97. a
Ingenia disciplinis exculta. in Orat. 27. a

Excors.

Apertè adulantem nemo non videt, nisi qui admodum est excors. de Amicit. 82

Quæve anus tam excors inueniri potest, quæ extimescat? de Nat. d. 2. 4

Quis est enim tam excors, quem ista moueant? Tusc. quæst. lib. 1. 9. Hoc est, stolidus.

Tam autè eras excors, vt tota in oratione tecum pugnares. 2. Philip. 42

Neque tu eras tam excors, tamque demens, vt nescires hunc Clodium esse qui contra leges faceret. pro Domo sua. 38. a

Hoc qui non videt, excors: qui quum videt, nõ decernit, impius. 5. Philip. 167. a

An quod aspexit vestitu purpureo excordem Cæsarem, ipse corde priuatus est? 1. de Diuin. 116. b

Et quenquam putas fuisse tam excordem, qui viuus his, stæte vrbe & curia, rediturum me, si viuerem, nõ putaret? pro Plancio, 58. a. 2. de Nat. deor. 7. a

Excordes, vecordes, concordés. Tusc. quæst. lib. 1. 16. excordes dicti, quasi sine corde, hoc est animo, quo sapimus.

Excrucio.

Excruciat animum libido. 1. de Finib. 40

Conficior enim mærore mea Teretia: nec mæx miseræ magis excruciant, quàm tuæ vestræque. Terentia, lib. 14. 3. 1. a

Omni supplicio necatum excruciauit. pro Lege Manil. 6. a

Non loquor plura, ne te quoque excruciem. ad Att. 170. b

Excruciari conscientia animi. de Fin. lib. 2. 44

Excruciari timore pœnæ. de Fin. lib. 2. 44

Excruciatu.

Socium atque amicum fumo excruciatum semiuuuum reliquit. 3. Verr. 30. a

Excubo.

Excubo animo, nec partem vllam capio quietis. Tusc. 214. b. 9. ad Att. 47

Qui semper animo sic excubat, vt ei nihil improuifum possit accidere. Tusc. 4. 29

In fano Pasiphæ somnandi causa Lacedæmonii excubabant. 1. de Diuin. 157. a

Quantum potero Quirites, excubabo, vigilaboque pro vobis. 6. Philip. 216. a

Ex quo intelligi potest, curam Reip. summè defendendæ iam pridem apud nos excubare. Planc. ad Senat. lib. 10. 17

In agro armatos excubare. 1. de Diuinat. 183. a

Excubiæ.

Si hæc arma, si Capitolinæ cohortes, si excubiæ, si vigiliæ, si delecta iuuentus, &c. pro Milo. 50. a

Excubiæ miseræ, flebiles vigiliæ, noctes acerbæ, custodia infelix. pro Planc. 81. a

Cuius ego excubias & custodias mei capitis cognoui. 7. Philip. 232. a

Excubias & custodias polliceri. pro Marc. 9

Excudo.

Librum tibi celeriter mittam de gloria. Excudam aliquid *επιτακτικῶν*, quod lateat in thesauris tuis. Attic. lib. 15. 46

Tamen nescio quid è quercu exculpseram, quod videretur simile simulacri. Attic. lib. 13. 283. 6. a

Excurro.

Ego, dum panes & cætera parantur, excurro in Pompeianum. Attic. lib. 10. 206. 5. a

In campo excurrit virtus. pro Murena, 16

Habent propinquam prouinciam, quò faciliè excurrunt. in Verrem, 110. b

Euolant atque excurrunt foras animi. 1. de Diuinat. 185. a

Excurreremus Legati ad Pisonem. Att. lib. 1. 1. 6. a

Mandauit vtrique, vt antè ad me excurrerèt, vt tibi obuiam prodire posses. 3. fam. 19

Excurrat aliquis qui hoc tantum domestici mali filio suo nuntiet. 3. Verr. 46. a

Ne fluat oratio, ne vegetur, ne insinat interius, ne excurrat longius, vt membris distinguatur. 3. de Orat. 105. a. Hoc

est, ne longis diuagationibus obruatur.

Ad aliquem excurrere. Appio, lib. 3. 7. 9. a

Ex aliquo loco excurrere. 2. pro Leg. Agr. 86. a

Cupio excurrere in Græciam. Att. 231. b

Quid est cur claudicare aut insistere orationem malint, quàm cum sententia pariter excurrere? in Orat. 97. a

Itaque tantos processus efficiebat, vt euolare, non excurrere videretur. de Clar. Orat. 148. a

Excurrrens.

Summa excurrrens d c c x x. ad Attic. 71. b

Mutila sentit quædam, & quasi decurtata: quibus tanquam debito fraudetur, offenditur. productiora alia, & quasi immoderatus excurrerit: quæ magis etiam aspernantur aures. in Orat. 103. a. Excurrerit appellat verba, quæ vltra rhythmum legitimum adducuntur.

Excursio.

Cum vna excursio equitatus, per breui tempore totius anni vestigal auferre possit. pro Leg. Manil. 10

Sed hæc fuerit nobis tanquam leuis armaturæ primæ orationis excursio. Diuin. lib. 2. 20

Nec enim excursione, nec saltu vteretur, sed, &c. de Senectute, 17

Heluetii sine dubio sunt in armis, excursionesque in prouinciam faciunt. Attic. lib. 1. 14. 2. a

Tueri fines suos ab excursionibus hostium & latrociniiis. pro Deiot. 15

Infesta excursionibus Barbarorum via. de Prouin. Conf. 3. a

Excursor.

Petit Næuius Turpio quidam istius excursor & emissarius. 4. Verr. 14

Est igitur Quirites, Populo Rom. victori omnium gentium omne certamen cum excursore, cum latrone, cum Spartaco. 4. Philip. 162

Excuso.

Viris bonis me nimis excuso. Att. lib. 9. 185. 6. a

Quòd te excusas: ego verò & tuas causas nosco, &c. 11. ad Atticum, 15

Sed ipsum volumen, quod tibi misi, faciliè, vt ego arbitror, me excusat. epist. 111. b

Cum eum gregales requirerent, excusauit Vespæ Terentius, quòd eum brachium fregisse diceret. de Orat. 132. b

Atticæ mæx velim me ita excuses, vt omnem culpam in te transferas. Att. lib. 15. 330. 4. a

Vt excuset morbi causa in dies singulos. 12. ad Att. 14

An his illuc euntibus, mandem vt me excusent: ad Att. 183. b

Planco Collegæ mandasti, vt te mihi per literas excusaret. Brut. lib. 11. 15. 1. a

Propinquitatem excusare. 8. Philip. 235. a

Excusare se in aliquo. 2. ad Quint. frat. 4

Is cum morbo impediretur, statuerat se excusare. pro Ligario, 140. b

Varroni meminere excusare tarditatè literarum mearum. ad Attic. 249. b

Sunt item lecti iudices, qui fortasse excusabuntur. in Antonium, 192. b

Sed cura vt excuser morbi causa in dies singulos. Attico, lib. 12. 240. 2. a

Apud Apuleium, quoniam in perpetuum non placet, in dies vt excuser videbis. ad Att. 190. b

Excusetur esse Areopagites. 5. Philip. 173

Quidam excusari se arbitrantur, quia non sine magna causa peccauerint. de Amicit. 108. b

De me excusando apud Apuleium dederam ad te pridie literas. Attic. lib. 12. 241. 1. a

Excusans.

Cui tamen Lælius se excusans, non genero minori dixit se illud, sed maiori filie detulisse. de Clar. Orat. 52. a

Excusatum.

Me vehementer excusatum volo. 3. Verr. 72. a

Martianus ad me scripsit, me excusatum esse apud Apuleium à Torquato & Strabone. ad Att. 190. b

Excusatio.

Me neque honoris, neque ætatis excusatio vindicat à la-

bore. pro Sylla, 172. b. & in Pisonem, 87. b

Cum ad iudicii moram, familiaris funeris excusatio quæreretur. pro Rab. 5. a

Deo ne excusatio quidem est inscientiæ. 3. de Nat. d. 67

Quibus si nihil aliud responderem, &c. iusta esset excusatio. Orat. 210. b

Nemini cui vlla, quominus abesset, satis iusta excusatio visa est. in Pis. 87. b

Excusatio legationis obeundæ. 9. Philip. 261

Defendit aliquem necessitatis excusatio. pro Rab. Post. 16. a

Nobis in scribendo atque in dicendo, necessitatis excusatio non probatur. de Orat. 219. b

Nulla est excusatio peccati, si amici causa peccaueris. Læl. 36

Quærenda est excusatio ad Brutum. Att. 195. b

Sapiens & probabilis excusatio. Att. lib. 8. 160. 2. a

Turpis excusatio est, & minimè accipienda cum cæteris peccatis, tum si quis contra Remp. se amici causa fecisse fateatur. de Amicit. 38

An potest vlla esse excusatio Consuli malè sentienti: in Pisonem, 81. b

Morositas tamen & hæc vitia, quæ dixi, habent aliquid excusationis, non illius quidem iustæ, sed quæ probari posse videatur. de Senect. 90. b

Vix mihi tenuis quædam venia dabatur excusationis, quòd tamen eum defenderè, qui mihi Quæstor fuisse. de Oratore, 126. b

Morbi excusationi pœna addita est. pro Muren. 130. b

Excusationem angustiarum tui tēporis accipio. 16. fam. 29. ex epist. Ciceronis filii.

Excusationem tuam accipio, sed accipio ex ea parte, quatenus, &c. 4. fam. 10

Accipio excusationem tuam de Sempronio. epist. 199. b

Cum Metellus excusationem oculorum à me non acciperet. 2. de Orat. 153. a

Accipere excusationem, & accipere causam. 5. Philippic. 173. 12. fam. 54

Afferre excusationem cessationis. epist. 145. b

Sed vtrique rei excusationem, tuæ vitæ consuetudo dat. 6. fam. 19

Nam Sappho, quæ sublata de Prytaneo est, dat tibi iustam excusationem, propè vt concedendum atque ignoscendum esse videatur. 6. Verr. 111. a

Excusationem non habet stultitia. 1. de Orat. 62

Sed ego Atracino ignosco qui habet excusationem vel pietatis, vel ætatis, vel necessitatis. pro Cæl. 1. a

Qui habent legitimam excusationem, exilit causa solum vertisse. 5. Philip. 174. a

Nihil prætermisum est, quod non habeat sapientem excusationem, non modò probabilem, &c. 8. ad Att. 40

Ego autem præteriti temporis excusationem affero. Plancus Ciceroni, lib. 10. 4. 1. a

Dubito, an excusationem aliquam ad Silium parem. 12. ad Atticum, 35

Probare excusationem. in Orat. 135. a

Excusationem hanc apud eum relicturus eram. 9. ad Att. 13

Consensio non modò excusatione amicitia regenda non est, sed potius omni supplicio vindicanda est. de Am. 40. a

Cum excusatione errare possem. 11. fam. 49. in epist. Matii.

Deprecari excusatione summæ stultitiæ, summæ improbitatis odium. pro Cecin. 28. a

Defendere excusatione adolescentiæ, vitia alicuius. pro Cælio, 34. a

Excusatione potius expleas officium scribendi, quàm assiduitate literarum. 16. fam. 34. ex epist. Ciceronis filii.

Quibus in simili excusatione non sit ignotum. de Inuentione, 74, & 75. b

Stuporis excusatione se defendere. de Arusp. resp. 4. a

Excusatione temporis vitur, si, &c. 10. ad Att. 37

Vt excusatione valetudinis. I. P. 82. b

Vtendum etiam est excusatione aduersus eos, quos inuitus offendas, quacunque possis, &c. 2. Offic. 100. a

Iusta & idonea vsus es excusatione intermissionis literarum. 16. fam. 34. ex epist. Ciceronis filii.

Illæ valent apud me excusationes iniuriæ tuæ, iratus animus tuus, ætas, amicitia nostra. pro Sylla, 35

Nullæ istæ excusationes sunt, meus amicus est, &c. pro Murena, 195. b

Excutio.

Nihil est Glauca quod metuas: non excutio te: siquid forte ferri habuisti, non scrutor. pro Rosc. Amer. 59. a

Totum genus maledicti excussit calamitas. pro Do. sua, 59. a

Iuuentutem omnem ex tota Italia excussimus. 12. Philip. a

Qui si attulerint neruus & industriam, mihi crede, excutient tibi istam verborum iactationem, & te ex somno sæpe excitabunt. pro Syl. 17. a

Explica atque excute intelligentiam tuam, vt videas quæ sit in ea specie forma & notio boni viri. 3. Offic. 107. a

Excute aliquem. 1. ad Quint. frat. 8

Imperatores excutere. 2. de Leg. Agr. 64. a

Delicias & ineptias aliquorum excutere. pro Cæl. 56. a

Hanc excutere opinionem mihi met volui radicibus. 1. Tusc. q. 18. 1. a. & 4. 30. a

Excute vnumquenque. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 16. a

Excute vocés. 2. Philip. 81

Facilis est illa occurfatio & blanditia popularis: aspicitur, non atrectatur: procul apparet, non excutitur, non in manus sumitur. pro Planc. 24. a. Id est, non accuratè æstimatur.

Omnia ista nobis studia de manibus excutiuntur. pro Murena, 27. a

Tabellarii sexcentis locis excutiuntur. 10. fam. 68. in epist. Asinii Pollionis.

Hoc igitur probè stabilito & fixo, illud excutiendum est, vt sciatur quid sit carere. 1. Tusc. 139. a

Explicando, excutiendoque verbo. in Partit. 68. a

Excussus.

Dimittere excussum & exhaustum aliquem. de Ar. resp. 34

Tu adeò mihi excussam feueritatem veterem putas, vt ne in foro quidem reliquæ pristinæ frontis appareant? Dola-bellæ, lib. 9. 10. 4. a

Noli aculeos orationis mæx qui reconditi sunt, excussos arbitrari. pro Syl. 35. a

Execo.

Ipse armarii fundum execut, & nūmos abstulit. pro Cl. 143. a

Non minus probanda medicina, quæ sanaret vitiosas partes Reip. quàm quæ execaret. Att. lib. 2. 16. 13. a

Execare pestem Reip. pro Sest. 19. a

Executus.

Nam Stratonem quidem Iudices, in cruce auctum esse excæta scitote lingua. pro Cluent. 148. a

Nam vetus hæc opinio Græciam oppleuit, scilicet executum Cælum à filio Saturno. 2. de Nat. d. 91. a

Neruis vrbis omnibus executis, &c. pro Leg. Agr. 90. a

Executio.

Executio linguæ. in Verr. 53. b

Quum executio illa fundi in armario animaduertetur, quærebant homines quonam modo fieri potuisset. pro Cluent. 143. a

Execror.

Execratur apud Ennium Thyestes, primùm vt naufragio pereat Atreus. Tusc. 261. b

Alii Sacerdotem execrabantur qui Verrem tam nequam reliquisset. in Verr. 101. b

Cui quod in me est, execrabor hoc quo lucet, quicquid est. de Nat. d. 2. 48

Tibi proficenti euenit, vt omnes execrarentur, malè precarentur, &c. in Piso. 25. a

Vt optet, vt execretur. Orat. 209. b

Odisse aliquè, ei pestè optare, & eum execrari. in Pis. 76. a

Rectè Socrates execrari eum solebat, qui primus vtilitatem à natura seiunxisset. 1. de Leg. 49. a

Itaque accepimus Socratem execrari solitum eos qui primùm hæc naturæ cohærentia, opinione distraxissent. 3. Offic. 14. a

Execrandus & detestabilis hic populo est. 2. Philippicarum, 75. a

Execratus.

Execratæ columnæ euerfio. in Ant. 153. b

Execratio.

Vbi fides : vbi execrationes : vbi dextræ, complexusque : 7. Verrin. 82. a

Thyestea ista execratio est. in Pis. 88. b

Habet etiam Campana lex execrationem in coitione candidatorum, si, &c. Att. lib. 2. 44

Cautione, fœdere, execratione aliquem deuincire. pro Sestio, 12. a

Exierunt malis omnibus atque execrationibus duo vulturii paludati. pro Sest. 60. a

Quod Athenis execrationibus publicis sancitum est. 3. Offic. 71. a

Executio, Vide Exequor.

Exedo.

Lacerat, exest animum, planèque conficit. 3. Tusc. 24. de ægritudine.

Ægritudines exedunt homines. 5. Tusc. 13

Exedunt animos mœrores, cōficiuntque curis. 1. de Fin. 46

Cor est in extis, iam abscedet, deus id eripiet, vis aliqua conficiet aut exedet. de Diuin. 116. b

Quibus sollicitudinibus eorum animi noctes atque dies exeduntur. de Finib. 1. 40

Exesus.

Si ædes exesæ corruerint, vitiumve fecerint. in Topic. 8. a

Apparebat epigramma exesis posterioribus partibus versicolorum dimidiatis ferè. 5. Tusc. 48

Exedra.

Tamen ego illa moueor exedra. 5. de Finib. 4

Quum dedita opera quiescentibus aliis in eam exedram venisset, in qua Crassus lectulo posito recubisset, &c. 3. de Orat. 10

Itaque ille alter, aut ipse est homo doctus, & à suis Græcis subtilis eruditus, quibuscum iam in exedra helluatur. de Prouinc. Consul. 12. a

Nam cum feris Latinis ad eum ipsius rogatu, accersituque venissem, offendi eum sedentem in exedra, & cum Caio Velleio Senatore disputem. 1. de Nat. d. 23. a

Exedria.

Exedria quædam mihi noua sunt instituta in porticula Tusculani, &c. 7. fam. 42

Exemplum.

Exemplum, est alicuius facti, aut dicti præteriti cum certi authoris nomine propositio. Exemplum rem ornatiorem facit, cum nullius rei, nisi dignitatis causa sumitur : apertorem, cum id, quod sit obscurius, magis dilucidum reddit : probabiliorem, cum magis verisimilem facit. ad Herennium, 218. a

Exemplum est, quod rem autoritate & casu alicuius hominis, aut negotii confirmat aut infirmat : horum exempla & descriptiones in præceptis elocutionis cognoscuntur. de Inuent. 65

Animale exemplum. 2. de Inuent. 123. a

Exemplum generatum est pro æterno secutus. de Vniuers. 7

Quod in iuuentute habemus illustrius exemplum veteris sanctitatis. in Ant. 186. b

Vnum aliquem te ex barbatis illis, exemplum imperii veteris, imaginem antiquitatis, columen Reip. dices intueri. pro Sestio, 14. a

Cum esset ille vir, vt scitis, exemplum innocentia. 1. de Oratore, 116. a

Peremptum esset mea morte id exemplum, qualis futurus in me retinendo fuisset Senatus. de Arusp. resp. 249. b

In hoc ego reo, ne quod perniciosum exemplum prodatur, pertimescam. pro Flac. 19. a

Perspicuum exemplum. 1. de Inuent. 100. a

Est illud quidem exemplum tibi propositum domi ad imitandum. pro Murena, 61. a

Exemplum translationis in causa nobis positum sit huiusmodi, cum, &c. de Inuent. 69. b

Atheniensium renouaui vetus exemplum. in Ant. 153. b

Vt ego sim posteris meis nobilitatis initium & virtutis

exemplum. in Salust. 271. b

Exemplum vitiosum. 2. ad Heren. 84

Exempli causa paucos nominaui. in Ant. 246. b

Vt quia in alicuius libris, exempli causa id nomen inueniant, putarunt, &c. pro Mur. 130. b

Vt certum quiddam & breue exempli causa ponamus. in Verr. 55. b

Exempli causa ponatur aliquid quod pateat latius. in Offic. a. pro Rosc. Amer. 16. a

In qua muliere etiam nunc quasi exempli causa, vestigia antiqui officii remanent. pro Sext. Rosc. 23. b

Itemque cætera huius exempli dona sunt. de Leg. 179. b

Ne periculosam imitationem exempli, reliquis in posterum proderetis. pro Flac. 151. b

Ad exemplum amissi imperii, portari in triumpho Massiliam vidimus. Offic. 38. b

Ad exemplum factus est mundus. de Vniuers. 15

Quod si illi è conspectu nostro se abstulerunt, ad exemplum facti reliquerunt. in Ant. 182. b

Liberasti ciuitatem metu, neque solum ad tempus maximam utilitatem attulisti, sed etiam ad exemplum facti. epist. 134. b

Primum igitur, quoniam omnium maiores Crispus Salustius ad vnum exemplum & regulam quærit, velim mihi respondeat, &c. in Salust. 2. a

Atque earum rerum exemplum ex similitudine capiebat inuentis ætatis, quod summi puerorum amores saepe vnà cum prætexta, &c. de Amic. 33

Literarum quarundam exemplum componere. pro Lege Agr. 57. a

Simile in superiore parte prouincia edere exemplum seueritatis tuæ, & idcirco Teuxin elicere omni ratione voluisse. ad Quint. frat. lib. 1. 39. 7. Verr. a

Aut si aceruos se dicant tritici habere, & eorum exemplum in pugno non habeant. ad Heren. 26. b

Hoc interest inter exemplum & testimonium: exemplo demonstratur id quod dicimus, cuiusmodi sit : testimonio, esse illud ita vt nos dicimus, confirmatur. ad Heren. 24. b

Cæsarum literarum exemplum tibi misi. Att. lib. 7. 141. 4. a

Fortitudinis & iustitiæ exemplum ab aliquibus petere. 3. Offic. 20. a

Nec verò ab his iustitiæ, tanquam à sapiente petitur exemplum. Offic. 55. b

Perspicuo & grandi vitio præditum posuimus exemplum. de Inuent. 58. b

Proferre ac dicere exemplum. de Clar. 45. b

Non vnum aliquod proposuimus exemplum, cuius omnes partes exprimerentur. de Inuent. 62. b

Exemplum in aliquem statuere. 5. in Verr. 180

Vnius cuiusque rei exemplum supponere. 2. de Inuent. 137. a

Exemplum præclarissimum vindicandæ religionis sustulerunt. epist. 13. b

Cuius autoritate & exemplo nunquam est intermissa à maioribus nostris largitio & communicatio ciuitatis. pro Corn. Balb. 24. a. De Romulo.

Diuinare autem morientes, etiam illo exemplo confirmat Possidonius, quo affert Rhodium quendam, &c. de Diuinatione, 94. b

Hæc ferè ad eas literas, quas eodem exemplo binas accepit Cornificio, lib. 12. 29. 13. a

Itaque noli vereri, ne tibi succensuerim, quod eodem exemplo ad me, quo ad cæteros. 12. fam. 63

Exemplo eodem dare plures epistolas. 7. fam. 34

Misi ad Cæsarem eodem exemplo literas. ad Quint. frat. lib. 2. 14. 4. a

Eodem exemplo sapius tibi huius generis literas mittam. 13. fam. 46

Et tamen id veteri exemplo atque instituto optimi cuiusque faciebant. pro Syl. 176. b

Autoritate & exemplo alicuius facere aliquid. pro Cor. 61. b

Se exemplo fecisse, id quod fecisset. 4. Verr. 70. a

Capua literæ sunt allatæ hoc exemplo : Pompeius mare transiit. ad Att. 138. b

Quod exemplo fit, iure fieri putatur. 4. fam. 7

Tamen hæc in imitatione, atque in exemplo pertimescenda videntur. pro Flac. 151. b

Id vt perspicatur aut scribamur, aut in quolibet exemplo de iis, quæ proposita sunt, hoc idem exerceamus. de Inuentione, 56. b

Literas ad Senatam quo exemplo miseram. 5. fam. 22. in epist. Vatini.

Perniciosè merentur de Repub. vitiosi principes, quod non solum vitia concipiunt ipsi, sed ea infundunt in ciuitatem : neque solum obfunt, quod illi ipsi corrumpuntur, sed etiam quod corrumpunt, plusque exemplo, quam peccato nocent. 3. de Leg. 29

Exemplo nouo, contra leges ipsorum. 12. fam. 35

Hoc minimum vt sequamur, quoniam xc. medimnas duximus, accedant eò nouo pessimoque exemplo ad us. x c. millia. 5. Verr. 96. a

Nullo exemplo. de Senect. 41. a

Itaque pulcherrima illa & maximè naturali carent amicitia, per se & propter se expetenda : nec ipsi sibi exemplo sunt, hæc vis amicitia qualis & quanta sit. de Amic. 68

More exemploque Sullano vincet. 10. ad Att. 18. Id est, imitabitur Sullæ victoriam.

Definitiones & exempla. 3. de Orat. 115. a

Exempla clara & illustra. Diuin. lib. 2. 6

Exempla commentitia. Diuin. lib. 2. 21

Exempla cuius rei causa in disciplinis assumantur. 4. ad Heren. 142

Exempla à testimoniis quid differant. 4. ad Heren. 142

Superioris generis huiusmodi exempla sunt : omniæ officia perfecta sunt, nunquid, &c. Offic. 2. b

Exempla literarum. 4. in Verr. 131

Neque eum virum, vnde pudoris pudicitiaque exempla peterentur, &c. pro Deiot. 19. a

Exempla testimoniorum similia. 4. ad Heren. 141

Monumentum rerum gestarum, vetustatis exempla, oratori nota esse debent. Orat. 101. b

Sed hæc videri possunt obscuriora, cum sine appositione exemplorum lentius disputantur : vita atque factis illustranda sunt summorum virorum hæc, quæ verbis subtilius, quam satis est, disputari videntur. Parad. 10

Exemplorum & nostra plena est Respub. & omnia regna. 2. de Leg. 33

Commemoratio antiquitatis, exemplorumque prolatio, summa cum delectatione & auctoritatem orationi affert & fidem. in Orat. 66. a

Hæc ego rebus exempla adiungerem, nisi cernerem, &c. de Orat. 100. b

Exempla vrbis corrumpere. pro Deiot. 23

Exempla maiorum nosse debet Senator. 3. de Leg. 36

Cum ego meorum factorum exempla ex summis viris petam. de Prouinc. 73. b

Exempla posui ex iure ciuili. Topic. 215. b

Eorum igitur quæ constant, exempla ponemus, horum quæ dubia sunt, rationem afferemus. de Inuent. 55. b

Et proponis illi exempla ad imitandum. in Ant. 225. b

Si exempla sequimur, à Demosthene sumamus. de Oratore, 209. b

Suppeditant autem & campus noster & studia venandi honesta exempla ludendi. 1. Offic. 147. a

Hæc cum grauius, tum ab exemplis copiosè. Brut. 103

Exemplis crudelissimis interemit. 14. Philip. 390

Exemplis domesticis docti. de Nat. d. 2. 6

Habet autem vt in ætatibus auctoritatem senectus, sic in exemplis antiquitas, quæ quidem apud me ipsam valet plurimum. in Orat. 96

Imagines enim illæ feruntur ex optimis naturæ principiis, & veritatis exemplis. Offic. 65. b

Quæ tu Crasse sine definitionibus & exemplis effudisti. de Orat. 162. b

Sed exemplis grandioribus decuit vt. de Diuina. 88. b

Exemplar.

Exemplar eius chirographi Titio misi. Planc. Cic. li. 10. 21. 7. a

Illæ oratio fuit mihi exemplar bene dicendi. de Orat. a

Eius enim partis exemplar erat Salustius, quod, &c. in Salustium, 274. b

Facula exemplar antiquæ religionis. pro Cecin. 290. b

Domesticum te habere dixisti exemplum ad imitandum. est illud, &c. ad imitandum verò tam mihi propositum exemplar illud est, quam tibi. pro Murena, 61. a

Ad exemplar propositum deficiebat imaginis similitudo. de Vniuers. 43

Vrgebar ab eo cui misi, & non habebam exemplar. ad Atticum, 57. b

Exemplar imitatus, idne quod vnum & idem, & semper sui simile, an id quod ortum dicimus. de Vniuers. 7

Sui aliquod exemplar intuetur, qui amicum intuetur. de Amicit. 22

Ex literis quas Panfæ misi, cognosces omnia : nam tibi earum exemplar misi. Afianus Pollio Cic. lib. 10. 31. 17. a

Exemplar sibi eam speciem proponet. de Vniuers. 5

Exeo.

Domo eius emigrat, atque adeò exit. 4. Verr. 62

Qui quum vna domo iam capi non possint, in alias domos, tanquam in colonias exeunt. 1. Offic. 80. a

Quanta seueritas in vultu, quantum pondus in verbis, quam nihil non consideratum exibat ex ore. de Claris Orat. 144. a

Libri quidè ita exierunt, &c. vt in tali genere, ne apud Græcos quidem simile quiddam. Att. lib. 13. 271. 2. a. Id est, editi sunt, & in lucem emissi.

Cum omnes boni perspicere ad istum non modò illos numeros, qui per simulationem ab isto exierant, reuertisse, &c. 4. Verr. 43. a

Quando tandem Galba de triclinio tuo exibis : cum tu, inquit, de cubiculo alieno. 2. de Orat. 146

Vt tandem è tot miseris atque ærumnis exiremus. 2

Inuenti sunt Senatores, qui C. Verre Prætoris urbano sortiente, exirent in eum reum quem incognita causa condemnarent. 2. Verr. 24. a

In qua scriptum erat, vt, &c. cuius nomen exisset, vt is haberet sacerdotium. 4. Verr. 38. a

Quum de Consularibus mea prima fors exisset, &c. Attico, lib. 1. 14. 3. a

Exeat ex hac causa : denique inuidiosum tibi sit, si emanarit. 8. fam. 14. in epist. Cælii.

Æquo animo è vita, quum ea non placeat, tanquam è theatro exeamus. 1. de Finib. 39. Tusc. q. lib. 1. 106

Exire à patria. in Pison. 86. b

O hominem ridiculum, qui se exire ære alieno putaret posse, quum venderet aliena. 11. Philip. 299

Exire de balneis. 2. de Orat. 123

Exire de nauis. 14. fam. 14

Exire de vita. Læli. 14

Domo exire. Lent. lib. 1. 9. 19. a

Exire è patriciis. pro Domo sua, 30

Exire è portu. 7. Verr. 79. a

Ex animo hoc mihi exire non potest. 3. de Nat. d. 9

Ex Italia ad bellum ciuile exire. Cælio, lib. 2. 15. 10. a

Exire ex vrbe. Sulpitio, lib. 4. 1. 10. a

In aliquam prouinciam legatum exire. in Vatinius, 9. a. 7. familiar. 32

Exire in solitudinem. 1. Offic. 165. a

Exire Roma. pro Planc. 43

Exire dicitur liber. 6. familiar. 26. 30. in epist. A. Cecinnæ.

Exire libros illos. 13. ad Atticum, 26. Id est, diuulgari, foras dari.

Ego etiam si omnia quæ dicenda sunt, liberè dixero, nequam tamen similiter oratio mea exire, atque in vulgus emanare poterit. pro Rosc. Amer. 2. a

Exisse de potestate, quod Græci dicunt ἐξουσία, & αὐτοῦ ἐξουσία καὶ θεσπίζουσα, & μὴ ἐκ αὐτοῦ, & μὴ παρ' αὐτοῦ ἐστίν. Tusc. q. lib. 4. 64

Exisse ex potestate dicimus eos, qui effrænati feruntur aut libidine aut iracundia. Tusc. q. lib. 3. 9

Qui exisse ex potestate dicuntur, idcirco dicuntur, quia non

sunt in potestate mentis. Tusc. q. lib. 3. 9
Itaque iratos proprie dicimus exisse de potestate, id est de consilio, de ratione, de mente. 4. Tusc. 12. 7. a. & 3. 17. a
Primum enim ego illas Caluo literas misi, non plus quam has, quas nunc legis, existimans exituras. 15. fam. 53. Id est, in manus hominum venturas.
Exiens.
Quinto autem anno exeunte, quum esset ex illo somnio, & c. 1. de Diuinat. 50. Id est, sub finem quinti anni.
Exitus.
Veram enim fuisse obnuntiationem exitus approbavit. Diuinat. lib. 1. 29
Si contigerit nostris rebus exitus quem optamus. ad Atticum, 279. b
Quum res est eiusmodi, cuius exitus prouideri possit. 6. fam. 10
Qui cursus rerum, qui exitus futurus. Sulp. lib. 4. 2. 7. a
Exitus hominis. 11. ad Atticum, 11. 14. pro, extrema vita hora & supremo casu.
Incertus exitus & anceps fortuna belli. pro Marcel. 9. a
Indicat exitus rei. 3. de Leg. 37. a
Mimi ergo est exitus, non fabulae, in quo cum clausula non inuenitur, fugit aliquis de manibus. pro Cael. 51. b
Exitus nullus reperiebatur. 4. Verr. 42. a
Itaque fecit vt exitus principio simillimus reperiretur. 4. Verr. 69. a
Quomodo initium nobis rerum omnium ortus noster affert, sic exitum mors. 1. Tusc. 146. a
Atqui si ita est, proffigata iam haec, & penè ad exitum adducta quaestio est. Tusc. q. lib. 5. 12
Peto vt ea quae initio ostendisti, deinde quae fecisti, ad exitum augeri & cumulari per te velis. ad Culeol. lib. 3. 42. 3. a
Ad exitum perducere. 6. fam. 29. in epist. A. Cecinnae.
Cum ea, quae consulebantur, ad exitum non peruenirent. 10. fam. 46. in Orat. 63. a
Veniunt ad eundem exitum vtrique. de Fato, 66. a
Videtur enim ad exitum venisse quaestio. Tusc. q. lib. 5. 14
Ad exitum vitae vocari. 6. fam. 13
Expectare exitum. Att. lib. 16. 336. 4. a
Itaque quemadmodum expediam exitum huius instituta orationis, non reperio. Appio, lib. 3. 49
Exitum argumenti explicare. de Nat. d. 1. 38
Exitum temeritatis ferre. pro Flacco, 81
Exitum habet ratio aliorum omnium. 11. ad Attic. 33. Id est, alii omnes aliqua ratione excusari possunt.
Fugam quaerebamus omnes, quae tamen exitum non habebat. in Ant. 102. b
Sin ex circumspectione aliqua, & accurata consideratione, quod visum sit, id se dicent sequi: tamen exitum non habebunt. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 35
Haec aetas habuit hunc exitum satis foelicem. ea quae sequitur, magno est in timore. Caelio, lib. 2. 9. 10. a
Ea quoque habuit exitum optabilem. de Diuinat. 113. b
Rursus autè ex dolore municipali, sermonibusque eorum, quos conuenio, videtur hoc consilium exitum habiturum. 7. ad Att. 39. Id est, prospere cedere.
Artem rebus in vnum exitum spectantibus, & nunquam fallentibus contineri. de Orat. 92. b
Nullius consilii exitum inuenimus. 10. ad Att. 45
Huius autem orationis difficilior est exitum, quam principium inuenire. pro Lege Manil. 2. a
Exitum reperire non potest male instituta ratio. de Natura deor. 1. 74. & 14. ad Att. 1
Ne ipsarum quidem virtutum laus reperire poterit exitum, nisi dirigatur ad voluptatem. de Finib. 60. b
Ne te sciens prudensque eo demittas, vnde exitum vides nullum esse. 8. fam. 47. in epist. Caelii.
Exitu rebusque cognoscis me eum esse quem voluisti. 10. fam. 22. in epist. Planci.
Virtu excellentes ancipites, varique casus, si notabili exitu concluduntur, expletur animus voluptate. epist. 68. b
In exitu est iam meus Consulatus. pro Mur. 73
Verba quae casus habent in exitu similes. in Orat. 94. a

Vt quae Reipublicae, bonisque omnibus polliceremur, exitu praestaremur. Plancus c o s s. Senatui, populoque Rom. lib. 10. 15
Armorum exitus semper incerti & timedi. Att. lib. 7. 123. 8. a
Exitus fatales. Diuinat. lib. 2. 18
Grauissimi exitus clarissimorum hominum. 2. de Diuinat. 16
Exitus tibi ii sunt quos mereris, & quos fore confido. 15. familiar. 33
Exitus percipiendi & comprehendendi. Academic. quaest. edit. 1. lib. 2. 27
Exitus consentiant principiis. 11. fam. 9
Quid enim posset iis esse laetum, exitus suos cogitantibus? 2. de Diuinat. 36. a
Exitus maritimos claudere. 9. ad Att. 60
Bonos exitus habent boni. 3. de Nat. d. 128. a
Tristes exitus habuit Senatus. de Clar. Orat. 66. a
Responsa aruspicum, quae aut nullos habuerunt exitus, aut contrarios. de Diuinat. 119. b
Exitiales exitus habere perditae ciuitates solent. 7. Verrinarum, 10. a
Meliores exitus habere. Caelio, lib. 2. 15. 18. a
Nullos habere exitus aut contrarios. 2. de Diuinat. 79. a
Exitus portus ratibus teneri. 9. ad Att. 50
Exitium.
Exitium, diuina periculi praena. 2. de Leg. 24
Ad exitium praecipitare. 3. ad Atticum, 27. Id est, praecipitem ferri.
Qui alteri exitium parat, eum scire oportet sibi paratam pestem, vt participet parem. Tusc. q. lib. 2. 34
Hic, hic sunt in nostro numero P. C. in hoc orbis terrae sanctissimo, grauissimoque consilio, qui de nostro omnium interitu, qui de huius urbis, atque adeo orbis terrarum exitio cogitent. 1. in Catil. 6. a
Me miserum, ego omnibus meis exitio fui. ad Quint. frat. lib. 1. 44
Textitur exitium examen capiti. Orat. 87
Exitialis.
Perditae ciuitates hos solent habere exitiales exitus. 7. Verrinarum, 10
Exitibilis.
Exitibile & calamitosum bellum. 10. ad Att. 8
Exitiosus.
Exitiosa coniuratio. in Catil. 78. a
Exitiosum bellum. Att. lib. 8. 16. 5. a
Prodigium exitiosum. de Arusp. respons. 3. a
Quibus armis a feruis caedem fieri Senatus Reipub. exitiosum fuisse. pro Planc. 378. b
Sed quod & fieri posse, & exitiosum fore, si euenisset, videbam, id ne accideret timebam. Torquato, lib. 6. 1. 16. a. pro Plancio, 71. a
Exequor.
Miseros nos, cur non omnes fatum illius vna executi sumus? Attico, lib. 9. 184. 1. a. Id est, non sumus vna in eodem periculo, & sequuti sumus eum in periculis?
Neque, tu si qua in pueritia peccasti, exequar. in Sal. 8. a
Exequi aeternitatem. de Vniuers. 7
Exequi aliquid vsque ad extremum. pro Rab. Posth. 3
Exequi aliquid verbis. 11. fam. 44
Exequi factum alicuius. ad Att. 148. b
Omnes Consulares, qui per valetudinem exequi fugam illam potuissent. 2. Philip. 68
Ne, si sit quidem quod ad te debeam scribere, facile id exequi possem. ad Att. 177. b
Difficile est, quod cum magna spe sis ingressus, id non exequi vsque ad extremum. pro Rab. Posth. 123. b
Exequi mandata alicuius. 9. Philip. 262
Modum sationis nulla ex parte exequi posse. 5. Verr. 37. a
Exequi munus suum. Tusc. q. lib. 3. 13
Quoad munus officii exequi & tueri possis. Cat. 65
Negotium exequi. 1. Offic. 112. a
Quod si exequi nequeas, possis tamen aliis praecipere. de Senect. 82. b

Quae si exequi nequirem, tamen, & c. de Senect. 84. b
Arbitror te audire Scipio, & c. itaque exequi omnia regis officia & munera. de Senect. 30. De Masinissa.
Exequi officia & studia. 3. ad Att. 23
Habeo multa occultiora, quae vix verbis exequi possum. Matio, lib. 11. 27. 13. a. 11. ad Att. 23
Conturbatus animus non est aptus ad exequendum munus suum. Tusc. 193. b
In exequendis negotiis rationi obedire. Offic. 16. b
Executio.
Quaeritur in translatione, primum, nu aliquis eius rei actionem, petitionem, aut executionem habeat, quam non oportet. ad Heren. 9. b
Exequia.
Exequiarum celebritas olim Romae cuiusmodi. pro Milone, 66
Qui sepultura & iustis exequiarum caruerunt. 2. de Legibus, 42
Funus, quod amici conuenirent ad exequias cohonestandas. pro Quint. 29. a. de Inuent. 61. b
Postremo etiam fortassis mater exequias illius funeris profecuta est. pro Cluent. 159. a
Tu spoliatum imaginibus, exequiis, pompa, laudatione, infelicissimis lignis semiustulatum, nocturnis canibus dilaniandum reliquisti. pro Mil. 25. a
Exerceo.
Quo tandem animo esse existimatis aut eos qui vectigalia urbis pensitant, aut eos qui exercent atque exigunt? pro Lege Manil. 10. a
Nunc me reliquiae vestrae exercent, & quidem praeter ceteros me. ad Cassium, lib. 12. 4. 1. a
Plerique in hoc vocem & vires exercent suas. de Orat. 97. b
In hac Aristoteles adolefcens, non ad philosophorum morem tenuit differendi, sed ad copiam rhetorum in vtranque partem, vt ornatus & vberius dici possit, exercuit. in Oratore, 26. a
Pammenes exercuit Brutum. de Clar. 196. b
An similitates nescio quas cu libertis vestris Flaccus exercuit? pro Flac. 68. a
Atque etiam iudicium in publica praetura exercuit. in Verrem, 107. b. pro Cael. 1. & pro Arch. 2, & 24
Equidem eos casus, in quibus me fortuna vehementer exercuit, & c. Tusc. q. lib. 5. 2
In omni genere belli Pompeium fortuna Reipub. exercuit. pro Lege Manil. 19. a
Messala graui iudicio, multaque arte se exercuit in verissimo genere dicendi. Brut. 15. 2. a
Aut in hoc solo se exercuit, aut huic generi studet vni. in Orat. 53. a
Ad hanc te aemiam natura peperit, voluntas exercuit, fortuna seruauit. 1. in Catil. 18. a
Subduc cibum vnu diem Athletae, Iouem Olympium, eum ipsum cui se exercebit, implorabit, ferre non posse clamabit. 2. Tusc. 69. a
Cum Praetor quaestionem inter sicarios exercuisset. de Finibus, lib. 2. 45
Haec cogites, ad haec te exerceas. Lent. lib. 1. 7. 31. a
Quid quod in hoc tam exiguo vitae curriculo & tam breui, tantis nos in laboribus exerceamus? pro Arch. 21. a
Exercere aequabilitatem iuris. Offic. 1. 123. & 124
Exercere animam in rebus optimis. Somn. Scip. 32
Multos annos in studio laudis exercere. de Claris Oratoribus, 123. a
Crudelitatem insatiabilem exercere non solum in viuo, sed etiam in mortuo. 11. Philip. 294. 7. Verr. 113. a
Exercere ingenium. ad Heren. 22. b
Inimicitias nimium familiariter exercere. 1. Verr. 7. a
Exercere ius ciuile. de Leg. 158. b
Exercere iracundiam in superatos. Brut. 2. 4. a
Exercere medicinam. pro Cluent. 55. b
Memoriam exercere. de Senect. 18. a
Exercere naturam suam in optimis rebus. in Somnio Scipionis, 32. a

Ad versus alicuius se exercere. 1. de Orat. 75. a
Accerrime quotidianis commentationibus se exercere. de Clar. Orat. 134. a
Vehementissime se in aliqua re exercere. 1. de Orat. 73. a
In consultationibus se exercere, & in vtranque partem differere. Att. lib. 9. 172. 6. a
Exercere studia. 9. fam. 15
Exercere tela in aliquo corpore. 7. fam. 57
Vires suas exercere, linguae celeritatem incitare, verborum frequentia delectari. 1. de Orat. 72. a
Omnibus negotiis intermissis vnum hoc iudicium exercetur. pro Cael. 37. b
Armis Praetor exercetur. 6. Verr. 49. a
Faciunt idem cum exercentur Athletae. Tusc. 187. b
Cicerones pueri amant inter se, discunt, exercentur. Attico, lib. 6. 11
In hoc genere pueri apud magistros exercentur. 1. de Oratore, 126. a
Scauri iudicium statim exercebitur. ad Quint. frat. 317. b
Sed tamen ne me totum aegritudini dedam, & c. vt & abducam animum ab querelis: & in eo ipso de quo agitur, exercear. 9. ad Att. 8. pro, exerceam me.
In venando exerceri ad similitudinem bellicae disciplinae. 2. de Nat. deor. 240. a
Apud Demetrium studiose exerceri solebam. de Claris Oratoribus, 194. b
Te de praedio auia exerceri, moleste fero. 13. ad Att. 28. Id est, molestia affici.
Studioissime in dialectica exerceri. de Clar. Orat. 171. a
Exerceri Latine. 16. fam. 28. ex epist. Ciceronis filii.
Arcenda aetas adolescentis a libidinibus, exercendaque in labore patientiaque animi & corporis. 1. Offic. 172. a
Exercenda est facilitas & altitudo animi quae dicitur. Of. 18. b
Exercendum autem est corpus, & ita afficiendum, vt obedire rationi possit. Offic. 16. b
Exercenda memoriae gratia, quid quoque die dixerim, audiuerim, egerim, commemoro vesperi. de Senect. 34
Afferuntur quotidie ex Asia literae, quorum magna res aguntur in vestris vectigalibus exercendis occupatae. pro Lege Manil. 2. & 10
Exercens.
Praetor exercens iudicium. pro Arch. 136. b
In his ego me consultationibus exercens, & c. 9. ad Att. 9
In curriculo se exercent Athletae. de Senect. 24. a
M. Lepidus quum, ceteris in campo exercentibus, in herba ipse recubisset, vellem hoc esset, inquit, laborare. 2. de Orat. 158. a
Exercitus.
Exercitus Cicero, non miser. pro Planc. 64
Solicitus & exercitus homo. pro Mil. 3. a. Id est, laboriosus.
In re militari exercitus, vsu bellorum gerendorum. pro Fonteio, 26. a
Exerciti omnibus iniquitatibus candidati. 1. ad Att. 20
Exercitus.
Quid est exercitus sine imperio? ad Brut. 37
Iam vero exercitus noster ille superbissimo delectu, & durissima conquisitione collectus, omnis interit. de Prou. Consul. 3. a
Exercitus dissipatus seditione quadam. 15. fam. 13
Maximus & fortissimus exercitus. pro Muren. 30. b
Instructus exercitus. de Prouinc. Consul. 8. a
Fortissimorum militum exercitus. 4. Philip. 154. a
Exercitus tuus vix vnum saltum tueri potest. 8. fam. 12. in epist. Caelii.
Exercitus veteris & noui differentia. Tusc. q. lib. 2. 33
Amittere exercitum. in Pison. 36. a
Caesar exercitum inuictum ex Hispanis militibus conduxit. 4. Philip. 154. a
Pompeius exercitum difficillimo Reip. tempore confecit, eique praefuit. pro Lege Manil. 42. a
Conscribere & comparare exercitum. 5. Philip. 190. a
Exercitum in grauissimo bello animaduersionis metu continere. lib. 1. de Finib. 28

Dimittere exercitum. in Pison. 37. a
 Ducere exercitum. pro Muren. 17. a
 Educere exercitum ex aliqua prouincia. in Pis. 38. & 39. a
 Facere exercitum. 5. Philip. 180. a
 Transportare exercitum in aliquam prouinciam. in Pis. 37. a
 Cum egisset aliud nihil in illo exercitu, nisi vt vrbes depopularetur, agros vastaret, exhauriret domos. in Pis. 31. a
 Nostri exercitus primum vnde nomen habeant, vides. Tuscul. q. lib. 2. 32. nimirum ab exercendo, quod, vt M. Varro interpretatur, exercitum fit melior.

Exercitus rudes. ad Brut. 21

Exercitatus.

Fatigatus & exercitatus. pro Planc. 64. a
 Exercitatus & agitatus animus curis. in Somn. Scip. 32. a
 In maximis rebus & gerendis & sustinendis exercitatus animus. Quint. frat. lib. 1. 1. 3. a
 Homo & in aliis causis exercitatus, & in hac multum & saepe versatus. pro Quint. 2. a
 Homo in primis ingeniosus, & in dicendo exercitatus. pro Cluentio, 2
 Homo in hominibus necandis exercitatus. pro Cluen. 28. b
 Pæonius rhetor, homo valde exercitatus & bonus. 3. ad Q. fratrem, 22
 Exercitatus in Arithmetis. Attic. lib. 14. 308. 4. a. 4. Academicarum, 198. a
 Exercitatus in Repub. Diuin. lib. 1. 9. 4
 Manus in propinquorum proscibendis bonis exercitata. pro Quint. 18. b
 Versatum & exercitatum esse in aliqua re. Academi. quaest. edit. 1. lib. 2. 101
 Aratores glebis subigendis exercitati. pro Leg. Agr. 83. a
 Bona disciplina exercitati. in Orat. 116. a
 An sum rudis in Repub. quis exercitator? qui, &c. in Antonium, 208. b
 Deinde consuetudine beneficentiae paratioris erant, & tanquam exercitatioris ad bene de multis promerendum. 2. Offic. 76
 Valentissimus & ad verberandos homines exercitatus. lictor. 7. Verr. 11. a
 In maritimis rebus exercitatus. paratissimusque. pro Leg. Manil. 38. a
 Hetrusci ob eam causam portentorum exercitatus in interpretes extiterunt. 1. de Diuinat. 153. a

Exercitatio.

Exercitatio, est assiduus vsus consuetudine dicendi. 1. ad Herennium, 3
 Consuetudo exercitatioque capienda est, vt, &c. Offic. 12. b
 Consuetudo & exercitatio & intelligendi prudentiam acuit, & eloquendi celeritatem incitat. 1. de Orat. 35. a
 Exercitatio vsusque dicendi. pro Cæl. 48. b
 Exercitatio dicendi, in qua me non inficior mediocriter esse versatum. pro Arch. 185. b
 Quotidiana dicendi exercitatio. pro Leg. Manil. 1. Off. lib. 1. 1
 Exercitatio in dialecticis. de Finib. 99. b
 Iuris ciuilibus exercitatio. 1. de Orat. 126. a
 Exercitatio rerum. pro Deiot. 4
 Exercitatio & temperantia potest etiam in senectute conseruare aliquid pristini roboris. Cat. 31
 Tantum exercitatio, meditatio, consuetudo valet. Tuscul. quaest. 183. b
 Exercitationis assiduitas. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 15
 Dicendi consuetudo longè isti vestrae exercitationi ad honorem antecellit. pro Muren. 130. b
 Milo exercitatioem virtutis dedit. pro Mil. 108. b
 Coniuncti exercitatioem cum intolerabili petulantia, tum etiam diuturna impunitate munire. pro Domo sua, 2. a
 Quis nostrum exercitatioem vllam corporis suscipit laboriosam? lib. 1. de Finib. 25
 Exercitatione an arte eloquentia contineatur. 1. de Orat. 3
 Abstrahi ab exercitatioem & consuetudine dicendi. de Oratore, 91. b
 Stuprorum & scelerum exercitatioem assuesieri. 2. in Catinam, 31. a

Corporis exercitatioem tuendus color. 1. Offic. 181. a
 De exercitatioem, & consuetudine, & commentatione dixi. Tuscul. 184. b
 Cum cessant pueri, exercitatioem aliqua ludicra delectantur. de Nat. d. 1. 72
 Dicendi exercitatioem linguam acuere. de Clar. Orat. 186. a
 Exercitatioem & stylo ad certam legem formanda oratio. 3. de Orat. 105. a
 In exercitatioem continere. 7. fam. 36
 Neque id in philosophia solum, sed etiam in dicendi exercitatioem feci. 1. Offic. 2. a
 Motu & exercitatioem recalescunt corpora nostra. 2. de Natura deor. 39. a
 Nec medici, nec imperatores, nec oratores, quanuis artis præcepta perceperint, quicquam magna laude dignum sine vsu & exercitatioem consequi possunt. Offic. 12. b
 Meditatioem atque exercitatioem multi naturæ vitium sustulerunt, vt Demosthenem scribit Phalereus, quum Rhodice nequiret, exercitatioem fecisse, vt planissimè diceret. 2. de Diuin. 144. a

Vsu forensi & exercitatioem tyro, non ætate. 1. Verr. 26. a
 Exercitatioem ludicramque campestri vti. pro Cæl. 7. a
 Subita ad propositas causas exercitatioem, & accuratam & meditata commentationes. 1. de Orat. 134. a
 Labores corporis minuendi senibus, & exercitatioem animi augenda. 1. Offic. 172. a
 Hæ sunt exercitatioem ingenii, hæc curricula mentis. Cat. 34
 Exercitatioem laboriosæ. Tuscul. q. lib. 2. 32
 Artes, exercitatioemque virtutum, arma senectutis. de Senectute, 8. a
 Oratorias exercitatioem non tu quidè, vt spero, reliquisti. de Fato, 140. b
 Tu me de Lentuli tui nostrisque studiis & exercitatioem, velim quam saepissimè certior facias. Lent. lib. 1. 9. 102. a
 Modicis exercitatioem vtendum est, & ratio valetudinis habenda. de Senect. 32. a

Exhæredo.

Ille quem oderat, cum exhæredaret filium, &c. pro Cluentio, 106. a. pro Domo sua, 28. a
 Pater istum exhæredare in animo habebat. pro Sexto Roscio, 26. b

Exhæredans.

Igitur fratrem exhæredans, te faciebat hæredem. 2. Philippicarum, 59. a

Exhæredatus.

Sed à necessariis omnibus exhæredatus est. ad Herennium, lib. 4. 181. a

Exhæres.

Possète patrum bonorum exhæres esse filius, quem pater testamento neque hæredem, neque exhæredem scripsisset nominatum. 1. de Orat. 86
 De cuius morte cum domum falsus ab exercitu nuntius venisset, & pater, &c. quum miles domum reuenisset, egissetque lege in hæreditatem paternam, testamento exhæres filius. 1. de Orat. 86. a

Exhalo.

Edormi crapulam inquam & exhalo. 2. Philip. 51. a
 Veniendum erat ad eos contra Apronium, qui nondum etiam Aproniani conuiuii crapulam exhalassent. 5. Verriarum, 22. a
 Quanquam tu quidem, &c. vini exhalandi, non acuendi ingenii causa declamitas. 2. Philip. 60

Exhalatio.

Quod & humidum & caliginosum est, propter exhalationes terræ. 1. Tuscul. 69. a

Exhaurio.

Exhaurit domos stipis exactio. 2. de Leg. 39
 M. Antonius publicam dilapidabat pecuniam, ærarium exhauriebat, minuebat vectigalia. Octauio, 6. a. 2. Officiorum, 107. a. 5. Verr. 140. a
 Ex Africa tantum hic exhaurit, quantum potuit in naues contrudi. in Sal. 275. b

Immanes questus M. Antonii tota exhaurit domus. 5. Philippic. 171. a
 Marcus Crassus eadem sibi manu vitam exhaurit, qua mortem saepe obtulit hostibus. pro Sest. 40
 Tantum vini in Hippiae nuptiis exhaureris, vt tibi necesse esset in Pop. Romani conspectu vomere postridie. 2. Philippicarum, 74. a
 Exhauries omnia quæ mandauit. 5. ad Att. 11. Id est, conficies, vt nihil superstit.
 Exhauri mea mandata. ad Att. lib. 5. 100. 4. a
 Plaga vna illa extrema defuit: quæ si accessisset, reliquum spiritum exhaurisset. pro Sestio, 69. a
 Cum omnem pecuniam ex ærario exhaurisset. contra Rullum, 86. b
 Cum alii per foros cursent, alii sentinam exhauriant. de Senectute, 16
 Libentiusque omnes meas laudes ad te transfuderim, quam aliquam partem exhauserim ex tuis. 9. fam. 28
 Exhaurire ærarium, & compilare Remp. in Vatin. 3. a
 Euertere miseras funditus ciuitates, & bonis exhaurire. in Pison. 68
 Quæ breui tempore maximas copias exhaurire possint. Parad. 56
 Exhaurire & exinanire domum alicuius. 7. Verr. 85. a
 Exhaurire fontem benignitatis. Offic. 2. 75
 Exhaurire partem aliquam laudum alicuius. Att. lib. 14. 315. 5. a
 Pecuniam omnem ex ærario exhaurire. pro Leg. Agr. 95. a
 Plebem exhaurire. 2. pro Leg. Agr. 72. a
 Exhaurire poculum mortis. pro Cluent. 23. a
 Prædam ex fortunis, ex agris, vrbibusque sociorum exhaurire ac deuorare. in Pison. 38. a
 Sumptu prouinciam exhaurire. Q. frat. lib. 1. 1. 13. a
 Multa sunt quæ me sollicitant anguntque, quæ mihi videor aureis nactus tuas, vnus ambulationis sermone exhaurire posse. ad Att. 16. b
 Exhaurire spiritum. pro Sest. 68
 Sin tu exieris, &c. exhaurietur ex vrbe tuorum comitum magna & perniciose sentina Reip. 1. in Catil. 9
 Non facile exhauriri tibi istum dolorem posse vniuersum puto. 5. fam. 45
 Tamen tantus fuit amor, vt exhauriri nulla posset iniuria. Attic. lib. 2. 54
 Qua emptione constituta diligenter, & sentinam vrbs exhauriri, & Italiae solitudinem frequentari posse arbitratur. Att. lib. 1. 14. 6. a
 Vrbem plebem nimum posse, exhauriendam esse. pro Leg. Agr. 95. a

Exhaustus.

Exhaustus enim est sermo hominum, & multæ emissæ iam eiusmodi voces, &c. ad Quint. frat. lib. 1. 35. Id est, consumptus, etiam rumor conticescit.
 Exhausta aqua. 2. de Nat. d. 177. a
 Exhausta benignitas amicorum. Att. lib. 4. 71. 11. a
 Priami domus, in quo tanta commoueri actio non posset, si esset consumpta superiore motu & exhausta. 3. de Oratore, 57. a
 Exhausta sumptibus & iacturis prouincia. 6. ad Attic. 2
 Inops & exhaustum ærarium. 5. Verr. 140. a
 Excussum & exhaustum dimittere aliquem. de Aruspicio respons. 34. a
 Vno me hercule Catilina exhausto, releuata mihi & recreata Resp. videtur. 2. in Catil. 30. a
 Is exhausto illo poculo mortis, est mortuus. pro Cluen. 24. b
 Vbi enim vidisset scurræ exhausto rubore, qui se putaret nihil habere, &c. 4. ad Heren. 156
 Aratores funditis euertebantur, & eò magis, quod superioribus annis, exhausti erant, ac penè perditii. in Verrem, 164. b
 Byzantii exhausti sumptibus, bellisque maximis. de Prouinc. Conf. 70. b
 Vt domos exhaustas replere possent, preempta pace bellum nobis propè iustum intulerunt. de Prouinc. Consulariibus, 3. a

Exhedra, Exhedria, Vide Exedra, Exedria. Exhibeo.

Cedo tabulas, non deportauit fratres exhibe, non denuntiaui. pro Flac. 153. b
 Exhibe, quæso Sexte Clodi, exhibe librarium illud legum vestrarum, quod, &c. pro Mil. 10. b
 Quod exemplum si forte minus te delectar, ne molestiam tibi cum impensa mea exhibeam, fac me certior. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 1. 4. a
 Horam exhibere nullam in tali ciue liberando sine scelere non possumus. 6. Philipp. 209. a
 Omnia integra exhibere. 7. Verr. 51. a
 Noli impudens esse, nec mihi molestiam exhibere. ad Cornificium, lib. 12. 29. 4. a. Att. lib. 2. 2
 Pupillum exhibere, neque vltra defendere. Att. lib. 5. 36
 Authorem salutis alicuius & supplicem alicui se exhibere. pro Sest. 93. a
 Quod beatum externumque sit, id nec habere ipsum negotium quicquam, nec exhibere alteri. 1. de Nat. d. 33
 Is omnino feruus in familia non erat: eum statim exhiberi iubet. 7. Verr. 14. a. pro Mil. 25. a
 Quod quum audiuisset adolescens filius negotium exhiberi patri, accurrisset Romam, &c. 3. Offic. 152. a
 Quid me inquam putas, qui philosophiam iam professus sim, populo nostro exhibiturum? 1. Acad. 2. a

Exhilaratus.

Miraris tam exhilaratam esse feruitutem nostram? Pæto, libro 1. 26. 1. a
 Exhilarata feruitas. 9. fam. 61

Exhorresco.

In quo igitur homines exhorrescunt? quem stupefacti dicentem intuentur? 3. de Orat. 30. a
 Quæ nos exhorrescere metu non sinat. 1. de Finib. 35
 Sed non possum non exhorrescere, siquid intra cutem subest vulneris: quod prius nocere potest, quam sciri, curarique possit. Plancus Ciceroni, lib. 10. 18. 8. a

Exhortor.

Ille enim quum esset Consul in Gallia, exhortatus est in conuiuio à scorto, vt securi ferret aliquem eorum, &c. de Senect. 38. a. Cælius legit, exoratus.
 Exhortari ad virtutis studium. 1. Acad. 23. a
 Exhortatio. pro Planc. 147. b

Exhibilo.

Histrion si paulum se mouit extra numerum, aut si versus pronuntiat est syllaba vna breuior aut longior, exhibilatur, exploditur. in Parad. 31

Exicco.

Exiccatus atque aridus. Fat. 6
 Exiccatum genus orationis. de Clar. Orat. 160. a
 Exiccata furtim lagena. 16. fam. 35. ex epist. Q. Ciceronis

Exigo.

Hoc enim ille tuus non vult, omnibusque ex rebus voluptatem quasi mercedem exigit. 2. de Finib. 116. a
 Benefacta pro debitis exigimus. Brut. Cic. 16. 18. a
 Exigunt veritatem in isto opusculo. 1. de Leg. 3
 Mimam illam suam suas res sibi habere iussit: ex x 1. Tab. causam addidit, exigit. 2. Philip. 78
 Ab hoc acerbius exegit natura quod dederat. 1. Tuscul. 77
 Posthumus exegit quod crediderat. pro Rab. 128. b
 Verum enimvero quum esset in s. binis aut etiam ternis quibusuis in locis prouinciarum, duodenos sestertios exegisti. 5. Verr. 168. a
 Mancipes à ciuitatibus pro frumento pecunias exegerunt. in Verr. 60. b
 Ego verò & expectabo ea quæ polliceris, neque exigam, nisi tuo comodo, & erit mihi pergrata si solueris. de Clar. 9. a
 Longiores enim expectabo, vel potius exigam. Cassio, libro 15. 16. 1. a
 Et hanc quidem primam à te exigam operam. de Finib. libro 4. 75
 Quod facilius id à te exigam quod peto, nihil tibi à me postulanti recusabo. 2. de Orat. 69. a
 Vt hoc tempore ab us quod debent exigas. de Pet. Conf. 14
 yy. iii.

Non ut aliquam à se ipso mercedem exigat charitatis suæ. Læli. 68
 Ut enim benefici liberalesque sumus, non ut exigamus gratiam, sed, &c. de Amicit. 30
 Ut intelligat quid ab illis exigant qui se Atticos volūt, &c. de Opt. 244. b
 An exigerem ex te, cogeremque ut responderes, nisi, &c. 2. de Finib. 188. a
 Ut exigeret cū eo de his rebus, Furnio mandauit. 10. fam. 54. in epist. Planci.
 Collectam à coniuua exigere. 2. de Orat. 129. a
 Exigere columnas ad perpendicularum. 3. in Verr. 94
 Fructus prætermittos exigere. Att. lib. 4. 70. 3. a
 Ad veritatem legitimum ius exigere. Cæli. Cic. lib. 8. 6. 3. a
 Exigere mercedem. 3. Verr. 82. a. 2. de Finib. 116. a
 Desperatas pecunias exigere. pro Murena, 40. a
 Pensionem exigere. Leptra, lib. 6. 18. 8. a
 Exigere promissum. Offic. 3. 127
 Exigere ex ciuitate reges. 2. de Orat. 108. a
 Tributa exigere. Pulchro, lib. 3. 7. 3. a
 Exigere reliqua vectigalia, & exacta seruare. 12. famil. 37. in epist. Lentuli. Quint. frat. lib. 1. 1. 50. a
 Exigere uxorem. in Pis. 70
 Graue est enim homini pudenti petere aliquid magnum ab eo, de quo se bene meritum putet: ne id quod petat, exigere magis quam rogare, &c. videatur. Curioni, lib. 2. 8
 Itaque Titurium Tolofæ quaternos denarios in singulas vini amphoras portorii nomine exegisse. pro Font. 8. a
 Reperiretur pecunias sumpsisse mutuas, nomina sua exegisse. 3. Verr. 19. a
 Et quum esset tritici modius sestertius quinque, pro frumēto in modios singulos duodenos sestertius exegisse. 1. Verriarum, 17. a
 Est autem infima cōditio & fortuna seruatorum, quibus non malè præcipiūt, qui ita iubent uti ut mercenariis, operam exigendam, iusta præbenda. 1. Offic. 64. a
 Cōuenit autem cū in dando munificum esse, tum in exigendo non acerbum. 2. Offic. 93. a
 Ad pecunias, quæ à colonis debentur, exigendas, legatos Rom. equites misimus. de Leg. 180. b
 Bellè negandum est, ut ostendas necessitatem, demonstres quam molestè feras, aliis te id rebus exacturum esse persuadeas. de Petit. Conf. 29. a. Id est, cumulatè cōpensaturū.
Exactus.
 Pecunia exacta. 3. de Nat. d. 122. a. Id est, accepta & collecta.
 Vigilia exacta ferè tertia. 3. in Catil. 52. a. Cato, 56
 Hoc tatum exacta ætate laboris, itinerisque suscepit. 7. Verriarum, 100. a. 1. Tusc. 149. a. 7. Verr. 17. a
 Eorum aut qui exacta ætate moriuntur, fortuna laudatur. Tusc. q. lib. 1. 77
 Exacti reges. 1. de Orat. 20. a. Id est, expulsi, proscripti.
 Latonam iam ad parietum vicinam temporibus exactis fugisse in Delum. 3. in Verr. 32
Exactio.
 Illa acerbissima exactio capitum atque ostiorum. Pulchro, lib. 3. 8. 18. a
 Exactio nominum extrema. Att. lib. 5. 88. 2. a
 Quid operum publicorum exactio: quid inscriptio nominis tui: pro Domo sua, 41. a
 Exactio regum. 1. de Orat. 20. a
 Eaque pecunia non minor esset facta cū superiore exactio-
 ne. 2. de Leg. 81. a
 Magno pondere auri coacto de publicis exactioibus. 10. famil. 70. in epist. Af. Pollionis.
Exiguus.
 Exiguus firmitate vniuersus exercitus, numero amplissimus. 10. famil. 52. in epist. Planci.
 Qui numerus etiam bonis rebus exiguus esset. Cassio, lib. 12. 2. 10. a. 1. de Orat. 9. a
 Sumptus ad fructum & scenus exiguus. in Parad. 63. a
 Exigua fortuna. 1. de Finib. 95. a
 Exigua & angusta hora. pro Rab. perduel. reo. 6. a
 Cui errato proponitur laus exigua. pro Leg. Agr. 21. a

Significatio volūtatis vnius erga alterum exigua. Cn. Pompeio, lib. 5. 7. 3. a
 Contractum, exile, exiguum, & vietum cor bouis. 2. de Diuinat. 55. a
 Exiguum & angustum tempus. pro Rab. 92. b
 Exigui temporis opinio. de Orat. 92. b
 Ad exiguum tempus. de Senect. 67. a
 In exiguum angustumque concludi. Offic. 1. 79
 Ex ingenti quodam oratore, immensoque campo in exiguum sanè gyrum compellitis. 3. de Orat. 41. a
 Exiguum diem præfinire operi. 5. Verr. 13
 Exiguum oratorum numerum inueniri. de Orat. 86. b
 Tenui & exiguo sermone disputare. 1. de Orat. 30. a
 Exiguo tempore absoluere aliquid. de Legib. 157. b
 P. Quintius cui tenues opes, nullæ facultates, exigua amicorum copia. pro Quint. 1. a
 Hæc nostra ut exigua & minima contemnimus. Academ. q. edit. 1. lib. 2. 118
 Atque antea quidem maiores copias alere poterat, nunc exiguas vix tueri potest. pro Deiot. 15. a
 Tu autem exiguis quibusdam finibus totum oratoris munus circundidisti. 1. de Orat. 128. a
Exiguè.
 Celeriter, exiguèque dicere. 3. de Orat. 80. a
 Non meo vitio fit hoc quidem tempore, &c. ut me ista epistola nihil confoletur: nam & exiguè scripta est, & suspensiones magnas habet. Att. lib. 11. 34. Hoc est, stylo exiguo & non elaborato, sed simplici, seu sine pondere.
 Nihil aut serò, aut exiguè à patria cui tributum potest videri. Plancus Ciceroni, lib. 10. 19
 Exiguè & exiliter ad calculos vocare amicitiam. de Amic. 51
Exiguitas.
 Nunc exiguitas copiarum recessum, non dimicationem mihi prælagiebat. Cæli. Cic. lib. 8. 29
 Exiguitas voluptatum. 4. de Finib. 48. a
 Iste ipsæ obscuraciones, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidem, appareant. de Finib. 113. b
Exilio.
 Mihi crede, tuis & illius literis perlectis, exilii gaudio. Tironi, lib. 16. 16. 1. a
 Cū populi Romani clamore perturbatus exiliiuisti. in Verrem, 269. b
 Exiluit conscientia sceleris excitatus. in Verr. 250. b
 Ita properans de sella exiluit. 4. Verr. 53. a
Exilis.
 Exilis copia. 4. de Finib. 20. a
 Spinosa & exilis oratio. 1. de Orat. 41. a. de Clar. Orat. 41. a
 Exile genus orationis. 4. ad Heren. 158
 Genus sermonis exile, aridum, concisum ac minutum. 2. de Orat. 87. a
 Sed si eadem hora aliæ pecudis iecur nitidū atque plenum est, aliæ horridum & exile, quid est, &c. 2. de Diuin. 46. a
 Exile & macrum solum. 2. de Leg. Agr. 69. a
 Quid tam exile, quam isti omnes? 1. de Legib. 4. De historicis loquitur.
 Exilem quendam atque perlucidum deum fingere. de Natura deor. 1. 87
 Illorū verò ista ipsa quæ exilia de virtutis vi, &c. 4. de Fin. 12. a
 Commoti animi tenuium, exilium in nostrum ordinem. pro Murena, 44. Hoc est, plebeiiorum.
 Exiliores orationes. de Clar. 171. b
Exiliter.
 Etenim videmus iisdem de rebus ieiunè quosdam & exiliter, ut eum quem acutissimum ferūt Chrysippum, disputauisse. 1. de Orat. 27. a
 Nolo verba exiliter exanimata exire, nolo inflata & anhelata grauius. 3. de Orat. 23. a
 Orationes exiliter scriptæ. de Clar. 147. b
Exilitas.
 Inde erat ista exilitas, quam ille de industria consequetur. de Clar. Orat. 156. a
 Quid ergo interest? aut quid discernes eorum, quos nominauit, vbertatem in dicendo, & copiam, ab eorum exilitate

qui hac dicendi varietate & elegantia non vtantur: 1. de Orat. 27. a

Exilium, Vide Exul.

Eximo.

Illud enim, quod me angebat, non eximis. Tusc. q. lib. 2. 26
 Condemnare Diodorum non audeat, absentem de reis eximit. 6. Verr. 37. a
 Is enim qui te ex ærariis exemit, iustrum condidit, & taurum immolauit. 2. de Orat. 149. a
 Metellus calumnia dicendi tempus exemit. Att. lib. 4. 15. Id est, dicendo diem consumpsit.
 Primum igitur eum tanquam è vinculis numerorum eximamus. in Orat. 42. a
 Quod si exemeris ex rerum natura beneuolentiæ coniunctione, nec domus villa, nec vrbs stare poterit. de Amic. 22
 Eximere de vectigalibus agrum. 2. Philipp. 100
 Eximere aliquem de ærariis. de Orat. 133. b
 Eximere aliquem de proscriptorum numero. ad Att. 268. b
 Eximere aliquem ex obsidione. 5. famil. 15
 Clodius rogatus cœpit diè dicendi eximere. ad Q. fra. lib. 2. 3
 Eximere diem ex mense. 4. Verr. 90. a
 Eximere ex culpa. 2. de Inuent. 137. a
 Eximere horam. 6. Philipp. 209
 Nomen alicuius de tabulis eximere. pro Rosc. Amer. 15. a
 Nulli conticiuntur in ordinem, nulli eximentur. in Pis. 74. a
 Quo tempore omnis illa mea festinatio fuit cum periculo capitis, ob eam causam ne tu ex reis eximerere, si ego non affuissem ad diem. 4. Verr. 69

Exemptus.

Si cum populo dies agendi essent exempti. ad Quint. frat. lib. 2. 10. 9. a

Eximius.

Honos eximius & propè singularis. de Prouinc. Consul. 31. a
 Eximia iniuria. in Verrem, a
 Viri fortes, quorum opera eximia in rebus gerendis extitit. pro Sext. Rosc. 315. b
 Eximia pulchritudo mundi. de Nat. deor. 2. 42
 Syllæ eximia virtus. pro Rosc. Amer. 76. a
 Eximium ingentium. Cecinna, lib. 6. 5. 6. a
 Neque enim esset verisimile, quum omnibus Siculis faceret iniurias, te illi vnum eximium, cui consulere, fuisse. 1. Verr. 28. a. Id est, intactum, & ex numero exemptum.
 Ea quæ eximia plerisque & præclara videntur, parua ducere, eaque ratione stabili firmaque contemnere, fortis animi magnique ducendum est. Offic. 1. 95
 Sed hæc ipsa, quæ nunc ad me delegare vis, ea semper in te eximia & præstantia fuerunt. 2. de Orat. 68. a
 Erat Nice facie eximia, ut prædicatur, vxor Cleomenis, &c. 7. Verr. 65. a
 Fœmina eximia pulchritudine. de Diuinat. 91. b
 Lentulum eximia spe, summæ virtutis adolescentem, cū cæteris artibus, quibus studuisti semper ipse, tum in primis imitatione tui facerudias. ad Lentulum, lib. 1. 7. 76. a
 Dicendum est enim de Cn. Pompeii singulari eximiaque virtute. pro Lege Manil. 1. a
 Iste vestra eximia pulchraque virtutes. 1. de Finib. 66. a

Eximie.

Marius eximie L. Plotium dilexit, &c. pro Arch. 15. a

Exin.

Exin contortis aries tum cornib⁹ hæret. 2. de Nat. deor. 163. a
 Exin filium eius esse mortuum. de Diuin. 1. 98. a
 Dein etiā, sæpe, & exin, pro Deinde & pro exinde dicimus. in Orat. 86

Exinde.

Exinde pecunias æuitatis ordines partiunt. 3. de Leg. 10. a
 Exinde mari finitimus aer die ac nocte distinguitur. de Diuinatione, 46. b

Exinatio.

Vastare atque exinanire arationes & agros vectigales. 5. Verriarum, 99. a
 Siciliam prouinciam C. Verres per triennium depopulatus esse, domos exinanisse, fana spoliasse dicitur. 1. Verr. 6. a
 Nox illa tota exinanienda nauis consumitur. 7. Verr. 52. a

Exinanitus.

In eum dissolutus, qui solus habuerit conflatam nauem, & minus exinanitam? 7. Verrin. 82. a
 Imacharenfes iam omni frumento ablato, iam omnibus iniuriis tuis exinanitos, tributum ferre miseros ac perditos coegisti. 5. Verr. 82. a
 Regibus atque gentibus exinanitis. 2. de Lege Agr. 73. a

Existimo.

Proinde quasi isti aut de Cn. Pompeio aliter, atque ego existimo, sentiant. pro Domo sua, 25. a
 Ego sic existimo hos oratores, &c. de Claris Orat. 177. b
 Simulque non de meis peius, quæ de te existimat. epist. 38. b
 Verres de omnibus bonis malè existimat. in Verr. 67. b
 Malè existimant de homine minimè vafro. de Nat. d. 1. 160
 Non enim omnes eos contemnunt, de quibus malè existimant. 2. Offic. 51. a
 Existimabā id quod erat. 4. fam. 22. Id est, quod verum erat.
 Dionysius de Dicaercho bene existimabat. ad Att. 90. b
 De ingenio eius valde existimaui bene. 15. famil. 53
 Vtrum de te aratores, vtrum denique Siculi vniuersi bene existiment, ad rem id non pertinere? 4. Verr. 121. a
 Existiment cæteri quantum mihi debeas. 5. fam. 13. pro, cæterorum esto iudicium.
 Quauis illi de illo, ad quem missi essent, bene existiment. 8. Philipp. 249. a. Trebonio, lib. 15. 21. 8. a. pro Cluent. 19. a.
 Lentulo, lib. 1. 5. 8. a
 Sed quid velim, existima. 12. ad Att. 29. Id est, cogita apud te.
 Quod si maiores nostri existimassent quenquam, &c. contra Rull. 84. b
 Ne me existimaris ad manendum esse propensioem. ad Atticum, 120. b
 Tuæ sapientiæ est, existimare omnem amplitudinem & dignitatem in virtute tua esse positam. epist. 5. b
 Regali nomine dignum aliquem existimare. de Arusp. 26. a
 Aliquid parui auditu existimare. 1. de Inuent. 97. a
 De artibus aliquid existimare. 2. de Orat. 3. a
 Eum, qui hoc facit, auarum possumus existimare. in Verr. 191. b. Offic. 40. & 41. b
 Ex euentu, de cōsilio alicuius existimare. Lentulo, li. 1. 7. 16. a
 De alicuius ingenio bene existimare. Trebonio, lib. 15. 21. 13. a
 Existimare verè de re aliqua. pro Cæli. 1. a
 Ex aliorum & nostra mollitia, non ex ipsa virtute de virtutis robore existimare. 5. Tusc. 5. a
 De se bene existimare, seseque diligere. 3. Offic. 38. a
 Sed quum videremus, &c. vterque nostrum id sibi suscipiendum putauit, de quo aliquid scire atque existimare potuisset. pro Sylla, 9. a
 Maximè existimare conscientiam mentis suæ. pro Clu. 51. b
 Quanta sim lætitia affectus, cognitis rebus Bruti nostri, facilius est tibi existimare, quam mihi scribere. 1. ad Attic. 48. & 275. b
 Certissimum accipite argumentum, quo facilius de singulari eius impudentia existimare possitis. 4. Verr. 12. a
 Non possum existimare plus quenquam à seipso, quam me à te amari. epist. 256. b
 Scriptores qui nondum ediderunt, de quib⁹ existimare non possumus. de Legib. 157. b
 Existimare te malo, quam me apertius scribere. 11. famil. 21. Id est, considerare.
 Desine vnumquenque moribus tuis existimare. in Sal. 275. b
 Ut cum C. Fabricio P. Cornelius homo, ut existimabatur, auarus & furax, sed, &c. 2. de Orat. 149. a
 Domi suæ cum primis honestus existimatus est M. Fulcinius. pro Cecinna. 8. a. pro Cluent. 40. a
 Infantissimus & impudentissimus existimari. pro Clu. 39. a
 Ita nonnulli dum operam suam multi existimari volunt, ut &c. 2. de Orat. 56. a
 De medico & tu bene existimari scribis, & ego sic audio. epist. 158. ad Att. 152. b
 Crassus existimari volebat non didicisse. de Orat. 109. b
 Quod si in Philosophia tantum interest, &c. quid tadem in causis existimandum est, quibus totis moderatur orator in Oratore, 29. a

Ad vnamquamque rem existimandā, & momento suo ponderandam. pro Font. 278. b
 Torquatus elegans in dicendo, in existimando prudens, toto genere perurbanus. de Claris Orat. 119. a
Existimans.
 Vt ne ipse de se bene existimans, seseque diligens, &c. Officiorum, 3. 38
 Orationis subtilitas imitabilis illa quidem videtur esse existimanti: sed nihil est experienti minus. in Orat. 42. a
Existimatio.
 Dignitas atque existimatio. 4. Verrin. 77. a
 Ea maneat opinio existimatio, quæ virtute parta, non quæ infœlicitate illata est. Antequam iret in exil. 14. a
 Itaque nunc quemadmodum audiar, sentio, non modò ab his, &c. sed etiam ab illis, quorum tantum est existimatio. pro Cluent. 64. a. Id est, corona.
 Existimatio bona. pro Cecinna, 6. a
 Existimatio bona & mala. de Inuent. 66. 82. b
 Bona existimatio diuitiis præstat. de Orat. 124. b
 In hoc genere facilius est existimatio, quàm reprehensio. 5. Verrinarum, 165. a
 Fama & existimatio hominum. pro Cæl. 4. a
 Existimatio est incertissima. 8. famil. 5. in epist. Cælii. Id est, opinio.
 Cùm agitur ingenii nostri existimatio. 2. de Orat. 103. a
 Nam quod de pietate dixistis, est quidem ista nostra existimatio, sed iudicium certè parentis. pro Cæl. 2. a
 Existimatio populi. 2. Philipp. 36. 2. in Verr. 18. & 28. & 3. 13. 1. ad Att. 8. Hoc est, fama apud populum.
 Qua in re ipsius Prætoris caput existimatioque agitur. 4. Verrinarum, 40. a
 Sanctissima alicuius existimatio. pro Rosc. Comædo, 8. a
 Existimatio eius summa agitur. 13. famil. 87
 Turpis existimatio. pro Cecinna, 286. b
 Existimationis partæ fructus. pro Syll. 58. a
 Non ille honorem à pueritia, non stultia virtutis, non vllum existimationis bonæ fructu vnquã cogitarat. pro Clu. 29. a
 Iudicia summæ existimationis, & penè dicam capitis. pro Quint. Rosc. 47. b
 Si quis est in quo tam offenderis, de quo aliquid senseris, huic nihil credideris, nullam partem existimationis tuæ commiseris. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 21. a
 Priuata studia summæ existimationis. pro Rosc. Com. 9. a
 Existimationi suæ consulere. ad Q. frat. lib. 1. 1. 17. a
 Existimationi alicuius deesse. 13. fam. 100
 Nihil mihi ad existimationem turpius, nihil ad dolorem acerbius accidere potuit. de Orat. 127. b
 Nihil feci sciens, quod sit contra aut rem, aut existimationem tuam. epist. 74. b. & 75. b
 Contra existimationem alicuius venire. Att. lib. 1. 1. 9. a
 Existimationem lædere. 4. Verr. 125. a
 Offendere existimationem alicuius. pro Planc. 4. a
 Existimationem reconciliare. 2. in Verr. 2
 Violare existimationem alicuius. epist. 230. b
 Oppianico re & existimatione iam, lege & pronuntiatione nondum condemnato. pro Cluent. 43. a
 Asclepiades fortuna egens, vita turpis, existimatione damnatus. pro Flac. 27. a
 Perdere aliquid de existimatione. ad Heren. lib. 4. 156. a
 Existimatione innocentiæ floruerunt Prætorum illæ. pro Fonteio, 26. a
 In ea existimatione & ætate saltauit. pro Deiot. 148. b
 Tacita existimatione reprehendi. de Prouinc. Consul. 33. a
 Homo egens, sordidus, sine honore, sine existimatione, sine censu. pro Flac. 157. b
 Existimationibus hominum vti. 1. ad Q. frat. 33
Existimator.
 Huius generis acerrimus existimator est. de Clar. Orat. 188. b
 Existimator alieni artificii. 3. de Orat. 47. a
 Tantum detraxit, quantum non quibus vnus è populo, sed existimator doctus & intelligens posset cognoscere. de Claris Orat. 178. a
 Intelligens dicendi existimator iudicat. de Claris Orat. 182. b

Non stultus alieni artificii existimator. de Orat. 150. b. & de Claris Orat. 277. b
 Meminerimus, inquit, nihil nos præcipiendi causa esse dicturos: atque ita potius acturos, vt existimatores videamur loqui, non magistri. in Orat. 60. a
Existo.
 Idque in maximis ingeniis, altissimisque animis & existit maximè, & apparet facillimè. 1. Tuscul. 52. a
 Ex quo existit & illud, &c. de Nat. deor. 4. b
 Is autem existit motu eius caloris, &c. de Nat. deor. 2. 20. pro fit, vel generatur.
 Hoc malum non modò non existit, verum etiam opprimit, antequam prospicere atque explorare poteris. 3. Verr. 27
 Existit autem hoc loco quædam quæstio subdifficilis. de Amicit. 59. a
 Senectus diuturnitate temporum existit. 4. Acad. 115. a
 Infinita simillimarum imaginum species ex innumerabilibus indiuiduis existit. 1. de Nat. deor. 70. a
 E virtutibus beata vita existit. 2. de Nat. deor. 230. a
 Res quæ in præsentia existunt. de Inuent. 51. b
 In animis existunt maiores etiam varietates, vt in corporibus magnæ dissimilitudines sunt. 1. Offic. 150. a
 Vnde & amicitia existebat, & iustitia, & æquitas. 1. Aca. 35. a
 Ex quo magnitudo quoque animi existebat. 4. de Finib. 9. a
 In quo admiratio magna vulgi, delectatio nulla existit. epistol. 95. b
 Anguis ab ara existit. de Diuin. 122. b
 In capite alicuius existit corona ex herbis. 2. de Diuin. 103. a
 Summerfus equus voraginibus non existit. 1. de Diu. 126. a
 Itaque quod putauit fore gaudium, id existit exitium. Antequam iret in exil. 194. b
 Officium existit amici in periculis aut aduendis aut comunicandis. de Amicit. 24. a
 Philosophadi nobis subito studium existit. 1. de Nat. d. 10. a
 Cùm terræmotus factus esset, vox ab æde Iunonis ex arce existit, vt sue plena procuratio fieret. de Diuin. 191. b
 Neque diu vox vlla existit. de Diuin. 191. b
 Ex qua cùm summa existit vtilitas ad res ponderandas, tum maximè ingenua delectatio. Tuscul. quæst. 2. 42. b
 Tua in me clarissima & maxima beneficia extiterunt. ep. 20. b
 In genere mathematicorum multi perfecti homines extiterunt. 1. de Orat. 6. a
 Sic insulsi extiterunt, vt nihil aliud eorum nisi ipsa insulstas rideatur. 2. de Orat. 120. a
 Tum etiã magistri dicendi multi subito extiterunt. de Clar. Orat. 167. b
 Huius ex vberimis sermonibus extiterunt doctissimi viri. de Claris Orat. 167. b
 De Galliis constitueret, erit qui intercedat, deinde alius existet, qui impediatur, &c. epist. 115. b
 Existet ex victoria tyrannus. Attic. lib. 7. 125. 3. a. Id est, emanabit, enascetur.
 Ex quo tantæ discordiæ secuta sunt, vt Tyranni existerent, & optimates exterminarentur. Offic. 50. b
 Si extitisset in rege fides, nihil sapientius Posthumo. pro Rabirio Posth. 122. b
 Nisi Ilias extitisset illa. pro Arch. 190. b
 Cur plures in omnibus artibus, quàm in dicendo mirabiles extitissent. de Orat. 85. b
 Ne in eum existam crudelior. Att. lib. 10. 203. 5. a
 Quo pacto concitetur risus, vbi sit, quo modo existat, atque repente erumpat. de Orat. 130. b
 In vrbe luxuries creatur, ex luxuria existat auaritia necesse est, ex auaritia erumpat audacia. pro Rosc. Amer. 45
 Existat ergo ille vir parumper cogitatione vestra, quoniam re non potest. pro Corn. Balbo, 36. a
 Quid expectas, an dum ab inferis ille Malleolus existat? in Verrem, 95. b
 Si qui dentes & pubertatem naturâ dicat existere, ipsum autem hominem, cui ea existant, non constare naturâ, &c. 2. de Nat. deor. 122. a
 Quicquid enim oritur, &c. vt etiam si præter cõsuetudinem extiterit, præter naturam tamen non possit existere. 2. de Diuinat. 88. a

Quantum meum studium extiterit dignitatis tuæ tuendæ, non dubito quin, &c. epist. 64. b
 Eloquentiã existere talẽ, qualis fuerit in Crasso. 2. de Or. 4. a
 Ex aliqua familia existere. pro Cæl. 24. a
 Fautorem & adiutorem cuiusque dignitatis existere. Lentulo, lib. 1. 9. 34. a
 Patronum alicui causæ existere. pro Rosc. Amer. 3. a
 Poetam bonum neminem sine inflammatione animorum existere posse, & sine quodam afflatu quasi furoris. 2. de Orat. 105. a
 Virtute & consilio præstanti existere. pro Sest. 79. a
 Minimam copiam egregiorum poetarum extitisse. 1. de Or. 6. a
 Nec tam gloriosum exitum tui iudicii extitisse, sed tam prauam inimicorum tuorum mentem fuisse mirabar. Pulchro, lib. 3. 11. 5. a
 Spelunca qua ferunt Ditem patrem repente cum curru extitisse. in Verrem, 215. b
Exitibilis, Exitialis, Exitiosus, Exitium, Exitus, Vide Exeo.
Exlex.
 Non quò illi aut exlegem esse Syllam, aut causam pecuniæ publicæ contemptam atque abiectam putarent, sed, &c. pro Cluent. 74
Exolesco.
 Postquam ætas tua iam ad ea patiendã, quæ alteri facere collibuisse, exoleuerat. in Sallust. 8. a
Exoletus.
 Ille qui semper secum scorta, semper exoletos, semper lupas ducebat. pro Mil. 41
Exoluo.
 Nec exoluit id quod promiserat. Offic. 3. 10
 Hac ille vi & hoc metu adductus, tantum Decumanis, quantum iste imperauit, exoluit. 5. Verr. 45. a
 Nomina mea per deos expedi, exolue: bella reliqui. ad Att. lib. 16. 333. 21. a
 Relaxare se occupationibus, & planè exoluere. Mario, li. 7. 5
Exopto.
 Sed tibi & gratulor, & vt sempiternæ laudi tibi sit iste Tribunus, exopto. Curioni, lib. 2. 6. 1. a
 Ego autem cum multis de causis te exopto quamprimam videre, &c. Sulpitio, lib. 4. 6. 12. a
 Nunc ea cognosce, quæ maximè exoptas. Q. fr. lib. 1. 2. 24. a
 Omnes te oderunt, tibi pestem exoptant, te execrantur. in Pisonem, 76
 Torqueor infœlix, vt iam exitum aliquem exoptem. Attic. lib. 9. 184. 2. a
 Exoptare ea maximè, quæ maiori parti pulcherrima videntur. Offic. 1. 165
 Exitium exoptare. pro Cluent. 13. a
 Si vnus ex omnibus exoptandus esset. epist. 20. b
Exoptans.
 Complexum exoptans mulier. 4. Tuscul. 110
Exoptatus.
 Non modò vt exoptatum inimico nuntium primum afferret, sed etiam cruorem inimici, &c. pro Rosc. Amer. 11. a
 Nihil exoptatus aduētū meo, nihil charius. Att. lib. 5. 103. 1. a
 Exoptatissima gratulatio. Att. lib. 4. 70. 2. a
Exorabilis, Exoratus, Vide Exoro.
Exorbeo.
 Quæ tantos exhaurire gurgites posset, quantas ipse Byzantium, Brogitarumque prædas exorbuit. de Arusp. 55
 Sanguinem decorem omnem iam exorbuit. 2. Tuscul. 31. a
 Gustaras ciuile sanguinẽ, vel potius exorbueras. 2. Phil. 79. a
 Seruius multorum difficultatem exorbuerat. pro Mur. 17
 Iniquo iudicio alicuius sanguinem exorberi. 1. de Or. 114. a
Exordium.
 Exordium, est oratio animum auditoris idoneè comparans ad reliquam dictionem: quod eueniet, si eum beneuolum, attentum, docilem fecerit. 1. de Inuent. 29
 Exordium, est principium orationis, per quod animus auditoris aut iudicis constituitur vel apparatus ad audiendum. ad Heren. lib. 1. 3
 Exordium cuiusmodi esse debeat. 1. de Inuent. 37

Exordium commune. 1. ad Heren. 11
 Exordium in omni cõquisitione rationis difficillimum est. de Vniuers. 7
 Exordium ex contrario. 1. ad Heren. 12
 Exordiũ aut exile, aut nugatorium, aut vulgare atque commune. de Orat. 137. b
 Atque huius quoque exordium mali, quoniam principium boni diximus, explicemus. 1. de Inuent. 5. a
 Exordium separatum. 1. ad Heren. 12
 Exordium summum. 2. ad Heren. 80
 A Bruto igitur exordium capiamus. 5. Philipp. 189
 Ergo hinc capiam? exordiũ. omne animal, &c. de Fin. 119. b
 Neve isde nauis inchoadæ cepisset exordium. de Fat. 147. b
 Scribendi exordium ab aliquibus temporibus capere. 1. de Legib. 12. a
 A prudentia totius vitæ exordium ducere. 5. de Fin. 31. a
 Sempiternæ sapientisquæ vitæ inducit exordium animus. de Vniuers. 33
 Ergo ita nascetur ex continuatione exordium. 1. Tuscul. 14. a
 In exordio quæ seruanda. 2. de Orat. 44
 In dicendi exordio summus etiam Oratores permoueri animaduersum est. 1. de Orat. 61. a
 Exordio vti. 2. de Orat. 172. a. ad Heren. lib. 1. 5. a
 Exordiorum genera duo. 1. ad Heren. 5. 1. de Inuent. 30
 Exordiorum vitia quæ. 1. de Inuent. 37
Exordior.
 Quæ cùm ille dixisset, tum ego rursus quasi ab alio principio sum exorsus dicere, nõ ignoro Quinte. 2. de Diu. 150. a
 Huiusmodi quadam oratione sum exorsus. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 59
 Ita exorsus est. Acad. quæ. edit. 2. lib. 1. 10. ἐκείνου δὲ dictum, vt apud Græcos ἠρξάτο.
 Sic rursus exorsus est. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 13
 Tunc dicere exorsus est. 1. de Finib. 22
 Pertexere quod exorsus est aliquis. 2. de Orat. 79. a
 Quum ita esset exorsus, ad audiendum animos creximus. 4. Academic. 21. a
 Iubent exordiri ita, vt eum qui audiat, beneuolum nobis faciamus. de Orat. 116. b
 A principio exordiri. 2. de Diuinat. 150. a
 A re ipsa exordiri in paruis atque frequentibus causis commodius est. 2. de Orat. 175. a
 Ab aduersarii dicto exordiri, & ab eo maximè quod ille nuperimè dixerit. ad Heren. lib. 1. 10. a
 Non gloriose exordiri, magisque à veritate, quàm à dignitate. 2. de Orat. 18. a
 Qui non timidè ad dicendum accedunt, neque in exordienda oratione perturbantur, penè videntur impudentes. 1. de Orat. 59. a
 Quamquam maximè proprius est locus & in exordiendo & in perorando. 2. de Orat. 171
Exorsus.
 Multa querendo reperimus, non modò ea quæ iam nõ possunt ipsi dissoluere, sed etiam quibus antè exorsa, vel potius detexta, propè retexantur. 2. de Orat. 86. a. Sumpta à textoribus metaphora.
 Quid tumultuaris soror: quid insanis: quid clamore exorsa, verbis paruam rem, magnam facis: pro Cæl. 28. a
Exorior.
 Sed pro vestri imperii dignitate atque gloria, quoniam is est exorsus orationis meæ, videte quem vobis animum suscipiendum putetis. pro Lege Manli. 6. a
Exorior.
 Non venit idem mihi, quod tu tibi scribis, Quoties exorior? ego enim nunc paulum exorior, & maximè quidem huius literis, quæ Roma afferuntur, de Domitio, de Picentium cohortibus. Att. lib. 7. 67
 Post solstitium Canicula exoritur. 1. de Diuin. 139. a
 Gloria commotus Epicurus exoritur. 5. Tuscul. 46. a
 Honestum ex virtutibus exoritur. 5. de Finib. 115. a
 Exoritur Antipatri ratio ex altera parte. Offic. 61. b
 Repentinus nobis Sylla exoritur. 3. pro Lege Agr. 7. a
 Sed exorietur Thucydides. de Opt. gen. Orat. 244. b

Causam alicuius expedire. de Arusp. resp. 15. a
 Exitum institutæ orationis expedire. Appio, lib. 3. 12. 5. a
 Ii, remotis sensibus, ne id ipsum quidem expedire possunt, quod differunt. de Finib. 62. b
 Non desinam cum Galba communicare, si quid expedire poterit. epist. 92. b
 Expedire rem aliquam planè & perspicuè. de Finib. lib. 3. 16
 Expedire rem, & consiliu ex tēpore capere posse. 2. Off. 47. a
 Sapientis est, cum stultitia sua impeditus sit, quoquomodo possit se expedire. pro Rab. Posth. 126. b
 Expedire se ab omni occupatione. Att. lib. 3. 61. 3. a
 Expedire se de commisso adulterio. 6. Verr. a
 Videte, vt dum expedire sese vult, induat. in Verr. 129. b
 Nihil est quod expedire tam facile possimus. de Nat. d. 1. 6
 Si vita nostra in aliquas insidias incideret, omnis honesta ratio esset expediendæ salutis. pro Mil. 7
 Ad expediendum te, si causa fuerit, commorere. Q. fra. 316. b
 Expediendis conficiendisq; rebus vincere alios. de Clar. 79. a
 Nam non expeditur successio, quum, &c. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 9. 5. a
 Itaque proximis literis consilium meum expeditur. Asinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 77
 Dum hic nodus expeditur, non putet Senatus, nos antè, quàm successum sit, oportere decedere. Att. lib. 5. 46
 Siquid expediri possit. 6. fam. 50
 Quum repente hominem proripi, atque in foro medio nudari ac deligari, & virgas expediri iubet. 7. Verr. 126. a
Expedit.
 Ad diuturnitatem victoriæ & dominationis alicuius expedit. Att. lib. 7. 140. 1. a
 Omnibus bonis expedit salutem esse Rempub. in Ant. 249. b
 Neque ex omnibus oppidis contrahere omnes copias expedit, ne receptum amittam. ad Att. 130. b
 Si ita expedit. ad Q. fr. lib. 2. 6. 5. a. Id est, si commodum est, vel necesse est ita fieri, vt melius res se habeat.
 Idem expedit & tibi & mihi. contra Rull. 79. b
 Post hominum memoriam fuisse arbitrer, cui damnari expedit. 3. Verr. 5. a
 Nā vel vt non idem expedit, incidere sæpe, &c. de Am. 32. a
 Quum pecunia Celeniæ ex illa hæreditate deberetur, eam porrò in prædiis collocari maximè expedit. pro Cec. 12. a
 Multi dubitabant quid optimum esset, multi quid sibi expedit, &c. pro Marcel. 28. a
 Quid rectum sit, apparet: quid expedit, obscuru est. Ruffo, lib. 5. 19. 7. a
 Facere quod vtile sit, quodque expedit. Offic. 67. b
 Imò intelligat nihil nec expedire, nec vtile esse, quod sit iniustum. 3. Offic. 100. a
Expeditus.
 Expeditus, solutus, liber, nulla re implicatus. 4. Acad. 188. a
 Nondum est planè expeditus. Att. lib. 4. 85. 13. a
 Nunc iam sum expeditus. 12. fam. 19. 1. liberatus aliqua cura.
 Facilis & expeditus ad dicendum. de Claris Orat. 93. a
 Doctus ex disciplina, & à natura ad dicendum satis solutus atque expeditus vir. de Claris Orat. 132. a
 Bonorum animus ad nutum nostri ordinis expeditus iam non erit. in Ant. 236. b. de Arusp. resp. 56
 Non conuenit enim, cum ego ad promerendum officium fuerim expeditus, vos ad referendam gratiam esse tardiores. Antequam iret in exil. 193. b
 Acer & acutus in dicendo, & ad pronuntiandum expeditus vir. 2. de Orat. 71. a
 Expeditus exercitus. ad Catonem, lib. 15. 4. 22. a
 Exercitus ad mutandum expeditus. Att. lib. 5. 106. 4. a
 Obuiā sit ei Clodius expeditus in equo, nulla rheda, nullis impedimentis. pro Mil. 106. b
 Hic cum cæteris, quæ habebat, vadimonia differt, vt expeditus in Galliam proficisci posset. pro Quint. 12
 Pompeius expeditus antecesserat legiones x i. Luceria. ad Atticum, 124. b
 Sed quoniam mea causa expedita est, videamus nunc quid aruspices dicant. de Arusp. resp. 247. b
 Expedita & profluens celeritas. de Claris Orat. 116. a

Inops & expedita disciplina. de Claris Orat. 143. a
 Disciplina Hermagoræ ad inueniendū expedita. de Cl. 188. b
 Facilis & expedita distinctio. lib. 1. de Finib. 126
 Expedita excusatio. Att. lib. 16. 334. 5. a
 Expedita & perfacile currens oratio. de Claris Orat. 120. a
 Expedita pecunia. 11. fam. 39
 Expeditum iter. Att. lib. 8. 164. 1. a
 Senatusconsultum expeditum. Att. lib. 5. 91. a
 Expeditum & impeditum relinquere, contraria. 11. ad Att. 1
 Expedito nobis homine & parato opus est, &c. in Ant. 136. b
 Acres, ad vim prompti, ad seditionē parati, armati in ciues, & expediti ad eadem homines. 2. pro Lege Agr. 81. a
 Expedita consilia. 9. ad Att. 50
 Negotia & ampla & expedita. ad Lentulum, lib. 1. 3. 1. a
 Sed me multa impediunt, quæ ne nunc quidem expedita sunt. epist. 129. b
 Sic habeto, nihil nobis expeditis fore fortunati. Q. fr. 316. b
 Quos locos multa commentatione & meditatione paratos atque expeditos habere debetis. de Orat. 119. b
 Expeditas rationes habere. 10. fam. 56
 Argumenta expedita statim depromere. 2. de Orat. 64. a
 Expedita habet subsidia. 10. fam. 52. in epist. Planci.
 Illam viam sibi vident expeditiorem ad honores. pro Flac. 8
 Ad explicandum expeditissima res. Q. fratri, lib. 3. 16. 9. a
 Reditum in cælum patere, optimoque & iustissimo cuique expeditissimum. de Amicit. 12. a
 Neque expeditissimam dimicationem putamus. 10. fam. 54. in epist. Planci.
 Ea sunt ad explicandum expeditissima. ad Q. fratri. 316. b
 Quare aduola, expeditissima mihi erūt omnia, si te videbo. ad Atticum, 36. b
Expeditæ.
 Expeditæ explicare. de Claris Orat. 127. a
 Expeditæ nauigare. Att. lib. 6. 119. 3. a
 Celeriter & expeditè percipere. 5. de Finib. 63. a
 Sed vt expeditus ratio tradatur, ea quæ proposuimus, breui nominabuntur. 2. de Inuent. 135. a
Expeditio.
 Expeditio & celerior remuneratio. 2. Offic. 101. a
 Educere exercitum in expeditionem. 1. de Diuin. 125. a
 Habet paucis comprehensa breuitas multarum rerum expeditionem. 4. ad Heren. 193
Expello.
 Expellere aliquem ciuitate. Tusc. q. li. 5. 75
 Expellere domo. in Pisonem, 11. a
 Italia expellere. Att. lib. 10. 195. 3. a
 Expellere & iniicere aliquem ex prædio. pro Quint. 14. a
 Expellere aliquem regno. 1. Tusc. 73
 Expellere tyrannum. Tuscul. quæst. lib. 1. 73
 Hæc tanta virtus ex hac vrbe expelletur, exterminabitur, eicietur: pro Mil. 78. a
 Sic enim dico, si Campanus ager diuidatur, exturbari & expelli plebè ex agris, non constitui & collocari. 1. pro Lege Agraria, 83. a
 Expelli patria. Tuscul. quæst. lib. 5. 76
Expulsus.
 Expulsa atque exturbata filia. pro Cluent. 10. a
 Mitto cupiditate matris expulsam ex matrimonio filiam, quæ, &c. pro Cluent. 149. a
 Deinde vbi multi ab illo violati, spoliati, bonis expulsī, multi etiam hæc timentes, in suspicionem caderent. pro Mil. a
 Expulsi bonis omnibus Romam venerunt. 4. Verr. 43. a. 5. Verrin. 107. a
 Non expulsī, sed euocati è patria. Att. lib. 8. 146. 4. a
Expulsio.
 Atque ob inuidas ciuiū bene meritorū expulsiones. Off. 2. 27
 Expulsiones vicinorum. in Parad. 59. a
Expulsor.
 Iste bonorum possessor, expulsor, ereptor. pro Quint. 15
Expultrix.
 Expultrix vitiorum Philosophia. 5. Tuscul. 7. a
Expendo.
 Vos, qui in iudiciis diligenter testem expenditis. pro Flac. 9

Nec verò vteretur imprudenter hac copia, sed omnia expendet ac feliger. in Orat. 17. a
 Deinde hoc expendite atque æstimate pecunia. 7. Verr. 18. a
 Expendant seipsi. pro Flacco, 48. a
 Equidem quum colligo argumenta causarum, non tam ea numerare soleo, quam expendere. 2. de Orat. 170. a
 Nos qui hæc arte aliqua volumus expēdere. de Claris Orat. 97. a
 Pœnas expendere alicui. 2. Tusc. 40. a
 Quæ contemplantes, expendere oportebit quid quisque habeat. 1. Offic. 158. a
 Expendere & æstimare voluptates. post red. in Senatu, 13. a
 Hæc mira laus est, quæ non poetarum carminibus, non animalium monumentis celebratur, sed prudentium iudicio expenditur. pro Rab. Posth. 26. a
Expensum.
 Ante pedes Prætoris in foro expensum est auri pondo centum paulo minus per Sextū Cæsium Equitem Romanū castissimum hominem atque integerrimū: pro Flac. 53. a
 Habere argentarii tabulas in quibus sibi expensa pecunia lata sit. pro Cecinna, 12. a
 Qui pecuniam expensam tulerunt. pro Rosc. Comædo, 11. a
 Mentio facta est de legione ea, quam expensam tulit Caio Cæsari Pompeius. Cælius Ciceroni, lib. 8. 10
Expensum.
 Expensi & accepti codex. pro Rosc. Com. 2
 Videas enim vnde nummi sint, mihi feras expensum. ad Att. lib. 15. 319. 14. a
 Pro eo tibi præsentem pecuniam solui imperavi, ne tu expensum muneribus ferres. ad Attic. lib. 2. 14. Id est, ne te donasse eum mihi existimares: volo enim eum emptum mihi esse.
 Quis vnquam in illo Iano inuētus est, qui L. Antonio mille nummū ferret expensum? 6. Philip. 214
 Expensum alicui offerre. 7. ad Att. 20
 Ex litibus æstimatis Dolabellæ Pr. & Propr. quod minus Dolabella Verri acceptu retulit, quam Verres illi expensum tulerit. 3. Verr. 70. a
 Scripsisset ille, si non iussu huius expensum tulisset: non scripsisset hic, &c. pro Rosc. Comædo, 1. a
 Cui expensum tulerit. 10. ad Att. 48
 Si mihi expensa ista sestertia centum tulisses. Ruffo, lib. 5. 20. 28. a
 Hæc pecunia necesse est aut data, aut expensa lata, aut stipulata sit. pro Rosc. Comædo, 7. a
 Quando Chryfogono expensa relata sunt? 3. Verr. 65. a
Expergisor.
 Expergiscimini aliquando, atque exurgite. a
 Nondum opinor est experrectus. 1. Tusc. 147. a
 Sed non ita experrecti sumus, vt à te cauere possimus. in Sal. 274. b
 Itaq; simul experrecti sumus, visa illa cōtēnimus. Aca. 14. b
 Si dormis, expergiscere: si stas, ingredi. ad Att. lib. 2. 38. 3. a
 Deinde quum somno repetito simul cum sole experrectus essem, datur mihi epistola à fororis tuæ filio. ad Att. lib. 13. 290. 1. a
 Quum autem experrectus esses hora secunda ferè, te sibi somnium narrauisse. 1. de Diuin. 104. a
Experrectus.
 Ne rei crudelitas in me experrecta, in vos conualescat, præcauete. Antequam. 195. b
 Idcirco experrecta nobilitas armis atque ferro Remp. recuperavit, &c. pro Sex. Rosc. 83. a
 Noctu, lumine apposito, experrecta nutrix animaduertit puerum, &c. 1. de Diuin. 133. a
 Experrecta virtus. in Pis. 21. a
Expergefacio.
 Hic Italiā tumultus expergefecit terrore subito. ad Her. 34. b
 Si fortè expergefaceret te posses. 7. Verr. 31
Experior.
 Omnia expertus sum. 1. ad Att. 7
 De Bruto etiam experti sumus, quod nuper in edicto tuo scripseram rogatu tuo. ad Att. 235. b

Itaque omnia experiar, & vt spero, assequar. ad Att. lib. 7. 11
 Experiar, & tentabo omnia, neque desistam, &c. Brutus Ciceroni, 50
 Siquid in controuersiam veniret, aut intra parietes, aut summo iure experiretur. pro Quintio, 20. a
 Amorem alicuius in certo tempore experiri. ad Att. lib. 16. 343. 1. a
 Experiri cum aliquo de iniuriis. pro Cælio, 14
 Si quid cum periculo experiri velis, in Caria id potissimum est faciendum. pro Flacco, 51. a
 De aliquo experiri. ad Att. lib. 14. 318. 4. a
 De seipso experiri. 12. Philip. 312. a
 Experiri id nollēt quod se assequi posse diffidat. in Orat. 2. a
 Ego quod in meipso experiri potui, ad te deferam. Planco, lib. 13. 30. 15. a
 Experiri ius. pro Cecin. 24. & pro Sest. 79
 Iudicio graui experiri nolebas. pro Quint. Ros. 49. b
 Experiri & subire labores. pro Sestio, 121. a
 Ego experiri non potui, lauitauit, procuratorem nullum reliquit. pro Quint. 50
 Experiri prius omnia malui. 12. fam. 33. in epist. Lentuli.
 Omnes omnia experiri par est, qui res magnas & magnopere expetendas concupiuerunt. in Orat. 2. a
 Taciturnitatem alicuius experiri. de Claris Orat. 124. a
 Ne vim suam experiri vellet. Diuin. lib. 1. 51
 Vim veneni experiri in aliquo, & eius perceleri interitu venenum comprobari. pro Cælio, 46. a
 Homines inermes qui ad constitutum, experiundi iuris gratia, venissent. pro Cecinna, 24. a
 Quod quoniam me sapius rogas, aggrediar, non tam perficiundi spe, quam experiundi voluntate. in Orat. 2. a
 Nunc si sine periculo experiundum erit, experiar certè, vt hinc auolem. ad Att. lib. 9. 181. 7. a
 Nam quod aiunt, quadringenta septuaginta annorum in periclitandis experiundisque pueris quicumque essent natu, Babylonios posuisse, fallunt. 2. de Diuin. 145. a
Experiens.
 Promptus & experiens homo. 6. Verr. 32
 Vir fortis & experiens, & domi nobilis. pro Cluentio, 16. a
 Quæ ego experiens quotidie sic probo, vt ea mihi salutem afferre videantur. Sulpitio, lib. 4. 3. 11. a
 Nympho est Centuripinus, homo gnauus & industrius, experientissimus ac diligentissimus arator. 5. Verr. 43. a
Expertus.
 Dicam enim tibi Catule, non tam doctus, quam (id quod est maius) expertus. 2. de Orat. 39. a
 In rebus suis & alterius expertus. Lentulo, lib. 1. 9. 8. a
 Omnia quæ dico de Plancio, dico expertus in nobis. pro Plancio, 17. a
 Expertus promitto tibi & spondeo. 13. fam. 20
 Expertus esset Africa eandem clementiam, quam cognouit Asia. 15. fam. 41
 Expertus atque perspectus obtrectatorum vox. pro Corn. 12. a
 Sunt igitur firmi & stabiles & constantes eligendi: cuius generis est magna penuria: & iudicare difficile est sanè nisi expertum. de Amicit. 55. a
 Expertum habemus. 10. fam. 52. in epist. Planci. pro experti sumus.
 Hæc habui de senectute quæ dicerem, ad quam vtinā perueniatis: vt ea quæ ex me audistis, re experti, probare possitis. de Senect. 78. a
 Hoc quam crebro accidat, experti debemus scire. pro Mil. 114. b
 Neque id coniectura prospiciebamus, sed iam experti videbamus. pro Domo sua, 9. a
Experientia.
 Experientia patrimonii amplificandi. pro Rab. Post. 17. a
 Quæ si aduentus meus represserit, agam gratias fortunæ, constantique meæ, quæ me ad hanc experientiam excitauit. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 38
Experimentum.
 Sed nimirum hoc maximum est experimentum, cum conster, &c. Tusc. 106. b

Expers.

Expers animi aut rationis. de Nat. d. 2. 16.
 Minimè est expers caloris. de Nat. d. 2. 20.
 Rudis, ignarus rerum, expers consilii aut ingenii. pro Sestio, 38. a
 Expers corporis. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 28. ἀσώματων Græcis.
 Expers cupiditatum & æmulationum. 1. Tusc. 37.
 Honestatis expers ratio aut voluptas. 2. de Fin. 64. a
 Humanitatis expers. Octavio, 4. a. 2. de Diuin. 64.
 Expers iniuriarum & commodorum. 3. Verr. 90. a
 Omnium periculorum expers. Planco, lib. 4. 14. 10. a
 Vtens ratione, & Expers rationis, cōtraria. in Topicis, 36. a.
 1. Acad. 55. a. 1. Offic. 76. a. Tusc. q. lib. 1. 65. ἀλογοῦς.
 Expers Reip. 11. Philip. 32. 5
 Expers temporum & sermonum. pro Sylla, 7
 Expers terræ solidum nihil esse potest. de Vniu. 15
 Nemo ita vivebat, vt nulla eius vitæ pars summæ turpitudinis esset expers. 4. Verr. 139. a
 Expers virtutis. de Nat. d. 1. 78
 Vtriusque particeps, vel vtriusque potius non expers. Orat. 198. b
 Placet aliquem expertem alicuius rei, &c. pro Corn. Balbo, 38. b
 Testificor, me expertem belli fuisse. 8. ad Att. 22
 Antonium omnino omnis eruditionis experte atque ignarum fuisse. 2. de Orat. 1. a
 Expertem quinque reliquis motibus orbem eum esse voluit. de Vniu. 47
 Nullius ornamentum expertem præsertim in Republica oratorem esse oportere. 1. de Orat. 138. a
 Serpit enim nescio quo modo per omnium vitam amicitia: nec vllam ætatis degendæ ratione patitur esse expertem sui. de Amic. 71. a
 His quidem temporibus in omni orbe terrarum vacui, expertes, soluti ac liberi fuerunt ab omni sumptu, molestia, munere. 6. Verr. 20
 Præmiorum, beneficiorumque expertes aliquos facere. pro Corn. Balbo, 14. a
 Feræ rationis & orationis expertes. Offic. 11. b
 Pompeius omnes nos ἀεὶ ἀσώματος expertes sui tati, ac tam inusitati consilii relinquebat. ad Att. 123. b
 Solum est enim ex tot animantium generibus atque naturis, particeps rationis & cogitationis: quum cætera sint omnia expertia. 1. de Leg. 33. a. 2. de Fin. 64. a
 Quæ expertia rationis homini infederunt. de Vniu. 57
 Expertibus rationis errorem incutiunt emerſi deorum orbes. de Vniu. 47

Expeto.

Dum impudentiæ nonnullorum negotiatorum resisto, dū nostram gloriā tua virtute augeri expeto, feci non sapienter. Q. frat. lib. 1. 1. 4. a
 Certè hoc quod tu expetis, nemo vnquam assequetur. 1. de Orat. 66. a
 Italia ab hoc auxilium magnopere expetiuit. pro Pomp. 9. b. Tusc. q. lib. 2. 15. pro Mil. 51. a
 A me quidem etiam pœnas expetistis, quibus coniuratorum manes mortuorum expiaretis. in Pis. 11
 Erichthei filix cupide mortem expetuerunt. epist. 173. b
 Expetam promissum tuum, quo in literis vteris. 6. fam. 48. in epist. Bithynici.
 Vt mihi quidem videantur dii immortales, etiam si pœnas à Pop. Romano ob aliquod delictum expetuerint, &c. pro Lege Manil. 10. a. pro Milo. 42. & de Arusp. resp. 40
 Deposcere & expetere aliquem imperatorē ad bellum. pro Lege Manil. 3. a
 Expetere aliquem in alterius pœnam. de prouin. Conf. 4
 Maximè aliquem expetere. de claris Orat. 109. a
 A natura expetere aliquid. 1. de Orat. 66. a
 Vehementer aliquid expetere vel contemnere. 1. Offic. 42. a
 Expetere amicitias. L. 1. 29
 Quum persuasum sit, nihil hominem, nisi quod honestum decorumque sit, aut admirari, aut optare, aut expetere oportere. 1. Offic. 95. a

Expetere pœnas domestici sanguinis. de Ar. 254. b
 In gratiam aliquorum, reditum eorum expetere. Appio Pulchro, lib. 3. 10. 26. a
 Expetere sacra ex libris. de Arusp. resp. 24
 Sapientiam expetere. 1. de Finib. 72. a
 Vitam alicuius expetere. pro Deiotaro, 21. a
 In concionibus tracta quædam & fluens expetitur oratio. in Orat. 36
 Si pecunia tantopere expetitur, quanti gloria magis est expetenda. de Orat. 124. b
 Si sapientia tantopere expetitur. de Orat. 142. b
 Nunc sapientia expetitur, quod est tanquam artifex comparandæ voluptatis. de Fin. 58. b
 Ea enim vita expetitur, quæ sit animi corporisque expleta virtutibus. de Fin. 133. b
 Expetuntur diuitiæ tum ad vsus vitæ necessarios, tum ad perfruendas voluptates. 1. Offic. 2
 Nunc à Flacco Lætuli pœnæ per vos expetuntur. pro Flac. 73
 Summa cupiditate Atheniensium sacra expetuntur. 6. Verr. 97. a
 Antonius, qui maximè expetebatur, facilis in causis reiciendis fuit. de Clar. 183. b
 Expetantur ex pœnæ à liberis. 3. de Nat. d. 67
 Itaque Epicurus semper hoc vitur, vt probet voluptatem natura expeti, quod, &c. de Fin. lib. 2. 56
Expetendus.
 Ille nocturnus ad urbem aduentus, vitandus potius, quam expetendus fuit. pro Mil. 111. b
 Amicitia expetenda. Pulchro, lib. 3. 10. 29. a
 Expetenda per se virtus. 1. de Fin. 39. a
 Quod expetendum, id certè approbandum. Tuscul. quæst. lib. 5. 34
 Quod optabile, expetendum est: quod expetendum, laudabile. 4. de Finib. 82. a
 Quod sit ipsum vi sua, propterque se expetendum. de Fin. lib. 2. 38
 Magnopere expetendum nihil esse in vita nisi laudem atque honestatem. pro Archia, 10. a
 Voluptatem per se esse expetendam, & dolorem ipsum per se esse fugiendum. de Fin. lib. 1. 24
 Nec me *καὶ* in expetendo cognosces, nec *ἀποφ* in abiiciendo. ad Att. lib. 6. 120. 3. a
 Quæ tamen omnia in expetenda amicitia tua secutus sum. epist. 42. b
 Cætera aut omnino nihil habere momenti, aut tantum, vt nec expetenda nec fugienda, sed eligenda modo, aut reicienda sint. 2. de Fin. 65. a. & 1. 47, 72, 73. a
 Vulgo expetenda atque optabilia dicendo amplificat atque ornat orator. 1. de Orat. 112. a
 Expetendæ fugiendæque res. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 13
 Expetendorum duo genera. de Fin. lib. 5. 62
 Expetendorum & vitandorum genera tria. 2. de Inuent. 238
 Magnas & magnopere expetendas res concupere. in Oratore, 2. a

Expetens.

Ne legaretur A. Gabinius Cn. Pompeio expetenti ac postulantii. pro Lege Manil. 39. a

Expetitus.

Qui potiat expetitis corporis voluptatibus. de Fin. 71. b

Expilo.

Si socios spoliis, ærarium expilas. in Parad. 55
 Dionysius fanum Proserpinæ Locris expilauit. de Natura deor. 76. b

Expilare socios, & diripere prouincias. pro Lege Manilia, 39. a

Quum in suspicionem venissent suis ciuitibus fanum expilasse Apollinis. 6. Verr. 26. a. 3. Offic. 121. 7. Verr. 100. a

Expilatus.

Armarium expilatum, pecunia ablata. pro Cluentio, 143. a
 Regem expilatum spoliatum dimisit. 6. Verr. 55. a

Quæ quoniam iam aliunde non possumus, sumenda sunt nobis ab iis ipsi, à quibus expilati sumus. 3. de Orat. 67. a

Expilator.

Quid autem, &c. cum vrbs custodem, non tyrannum: domus hospitem, non expilatorem recepisse videatur. ad Q. frat. lib. 1. 1. 13. a

Expilatio.

Expilatio Asia. 5. Verr. 6. a
 Tanta sublatis legibus & iudiciis expilatio, direptioque fortiorum. 2. Offic. 112

Expingo.

Qui motus hominum, qui terrarum non ita expictus est, vt quæ ipse nō viderit, nos vt videremus effecerit. 5. Tusc. 82

Expio.

Tua scelera dii immortales in nostros milites expiauerunt. in Pisonem, 67. a. Id est, propter te affligerunt nostros.

Quem potes recordare in vita tibi illuxisse diem lætiorem, quam quum expiato foro, dissipato concursu impiorum, &c. 1. Philip. 22. a

Errata expiare. de Arusp. resp. 20. a
 Forum ab illis nefariis sceleris vestigiis expiare. pro Rab. perd. reo, 7. a

Coniuratorum mortuorum manes expiare. in Pis. 11
 Numen Cereris supplicio alicuius expiare. 6. Verr. 99. a

Religionem ædium expiare. de Arusp. resp. 8
 Supplicio alicuius religiones expiare. pro Mil. 14. a

Violata expiabuntur. ad Att. lib. 1. 12. 11. a
 Officium autē esse eius, prænocere dei erga homines mente qua sint, quidque significant, quemadmodumque ea procurentur atque expientur. 2. de Diuin. 195. a

Is nomen populi Rom. tanto scelere contaminauit, vt id nulla re possit, nisi ipsius supplicio expiari. de Ar. 251. b

Mare, quo omnia, quæ violata sunt, expiari putantur. pro Sext. Rosc. 30. b

Expiari quod non potest sacrum commissum, impiè commissum est: quod expiari poterit, publici sacerdotes expianto. 2. de Leg. 24

Expiandæ egestates latrocinii sui. 14. Philip. 39. 1

Expiatus.

Expiatum frugibus solum viuus redderetur. 2. de Leg. 58
 Expiati sumus sine sufficientis illius. 1. de Leg. 29

Expiatio.

Diis violatis expiatio debetur. de Ar. 247. b
 At verò scelerum in homines atque impietatum nulla expiatio est. 1. de Leg. 29

Expiabilis.

An sit aliquod bellum expiabile, &c. 13. Philip. 343

Expiratio.

Eiusdemque expirationis aer alitur & æther, & omnia sydera. 2. de Nat. d. 60

Expiscor.

Velim ex illo expiscere. 2. ad Att. 42
 Itaque admiffarius iste simulatque audiuit à philosopho voluptatem tantopere laudari, nihil expiscatus est: sic suos sensus voluptarios omnes incitauit, &c. in Pisonem, 54. a

Expiscor.

Nescis me ab illo omnia expiscatum? 9. fam. 45

Expiano.

Docilem autem facio non tum, cum polliceor me demonstraturum, sed tum cum doceo & expiano. de Orat. 116. b

Alter in ratione, quæ docet & expiano quid faciendum fu giendumque. 1. Offic. 142. a

Verbum, quod optimè sonat, & rem maximè expiano. Orat. 204. b

Non enim verbo solum posuit voluptatem, sed expiano quid diceret. 3. Tusc. 80. a. 2. de Finib. 98. a

Planè quid sit non intelligo, expiano igitur. ad Att. 207. b
 Expiano igitur hoc diligentius. ad Att. 229. b

Ille omnia tibi expiano. ad Appium, lib. 3. 1. 1. a
 Si verò id etiam expiano velles apertius. de Fin. lib. 2. 51

Coniecturā quædam expiano longè aliter atque sunt. 2. de Orat. 155. a

Maximè rem aliquam expiano. in Orat. 44. a
 Rem vniuersam tribuere in partes, latentem explicare definiendo, obscuram expiano interpretando. de Orat. 78. a

Vim legis cælestis expiano. 2. de Leg. 15. a
 Quod non intelligitur expiano. ad Att. lib. 13. 268. 4. a

Nondum autē satis expiano erat, quid maximè natura vellet, expiano igitur. de Fin. 115. b

Qualis differentia sit honesti & decori, facilius intelligi, quam expiano potest. 1. Offic. 133. a

Post argumentis & quasi rerum notis ducibus vtebantur ad probandum & concludendum id quod expiano volebant. 1. Acad. 47. a

Ego verò, si quid expiano tibi voles, respondere volo. de Orat. 152. b

Expiano est enim diligentius eorum causa qui locum ignorant. 7. Verr. 76. a

Expiano.

In lingua ponebant expiano vocū impressionem. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 15. Græci πᾶσι καὶ πᾶσι vocant.

Erit igitur hæc facultas in eo quem volumus esse eloquentem, vt definire rem possit: neque id faciat tam pressè, &c. sed cum expiano, tum etiam vberius, &c. in Orat. 63. a

Expiano.

Deorum expiano habere. 2. de Diuin. 196. a
 Sunt enim expiano, vt grammatici poetarum. Diuin. lib. 1. 98

Expiano.

Expiano est, quæ reddit apertam & dilucidam orationē. ad Heren. lib. 4. 160

Illustris expiano & commoratio vna in re permultū mouet. 3. de Orat. 112. a

Vniuersiuque propositionis expiano. ad Herennium, lib. 4. 167. a

Expiano religionis, vel ab vno Pontifice rectè fieri potuit. de Arusp. resp. 11

Dii nobis obiciunt, quorum neque scientiam, neque expiano habeamus. Diuin. lib. 2. 101

Quia erant multa obscura & ambigua, expiano adhibita sunt interpretum. 1. de Diuin. 99

Portentorum expiano Hebræorum disciplina continentur. de Arusp. resp. 16. a

Expleo.

Mundum bonis omnibus expleuit Deus. de Vniu. 11
 Sic expleuit, quod vtrique desuit. de Clar. 79. b

Fausti adolescentis nobilissimi paulò antè ex epulo magnificentissimo famem illam veterem tuam non expleas. in Vatinius, 24. a. pro Domo sua, 48. a

Nonne vobis id egisse videtur, vt non vnus libidinem, non suos oculos, sed omnium auarissimorum insanias, quum Romam reuertisset, expleret? 6. Verr. 41. a. pro Cælio, 38. a

Ibi te quum & illius largitionibus, & tuis rapinis expleuisses (si hoc est explere quod statim effundas) aduolas egēs ad Tribunatum: &c. 2. Philip. 65. a

Sed de literis hætenus: non enim vereor ne non scribendo te expleam. ad Curionē, lib. 2. 1. Hoc est, scribendo tibi satisfaciam.

Vt expleas id quod exoptas. Parad. 97
 Noli committere, vt excusatione potius expleas officium scribendi, quam assiduitate epistolarum. Tironi, lib. 16. 34.

Neque inficiens verba, quasi rimas expleat. in Orat. 136. a
 Explere auaritiam suam pecunia. pro Rosc. Amer. 89. a

Explere cupiditates opera multa & impensa. 1. de Fin. 71. a
 Omnem expectationem diuturni desyderii nostri explere. 1. de Orat. 102. a

Explere inimicitias, & nefariam saturare crudelitatem. ad Heren. lib. 4. 201. a

Intemperantiam alicuius explere. de Arusp. resp. 38. a
 Explere dupla & tripla interualla. de Vniu. 29

Et malit tamen tardius ad suorum laborum fructus peruenire, quam non explere susceptum Reip. munus. de prouinc. Consul. 29. a

Numerum legitimum consuetudinis explere. 7. Verr. 46. a
 Sperabat iis militibus, quos ex eo loco deduxisset, explere se numerum nautarum & remigum posse. 7. Verr. 70. a

Numeros in fidibus explere, & cōficere versus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 24

Partem relictam explere. 3. Offic. 43. a
 Aptè explere concludereque sententias. in Orat. 135. a
 Dilatate verbis, & mollioribus numeris explere sententias. in Orat. 23. a
 Quasi diurnam sitim explere cupiens. Cat. 2. 4
 Insaturabiliter præteritis annis expletur Saturnus. 2. de Nat. d. 46
 Sanguine aliquorum non potest expleri crudelitas. 1. de Orat. 114. a
 Iis qui illud malum exciderint, nihil quo expleri possit eorum meritum, tribui vnquam poterit. ad Brut. 286. b
 Miseriis alicuius expleri. pro Sylla, 68. a
 Nihil ego possum in fororis meæ liberos facere, quo possit expleri voluntas mea aut officium. ad Brut. 29. in epist. Bruti.
 Non ad cognoscendam causam, sed ad explendam damnationem præsto fuisse. pro Cecina. 21. a
 Ad commouendos animos maximè proficiunt, si incitandi erunt, huiusmodi sententiæ quæ ad explendas cupiditates, aut ad odium satium, aut ad vlciscendas iniurias pertinebunt. in Partit. 52. a
 Id autem eiusmodi est, vt aditum ad virtutem, auctoritatemque videatur habiturum, & expleturum cumulatè vitam beatam. 2. de Fin. 36
 Nec illi cæmentis ac tegulis meorum teætorum se famem suam expleturos putauerunt. pro Domo sua, 25. b
Expletus.
 Perfectus & expletus omnibus suis numeris & partibus mundus. 2. de Nat. d. 52. a
 Expleta rerum comprehensio. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 22
 Ea enim vita experitur, quæ sit animi, corporisque expleta virtutibus. de Fin. lib. 5. 34
 Amicitia munus expletum sit. de Amic. 60. a
 Id continuò debet expletum esse omnibus suis partibus. de Fin. lib. 3. 26
 Expletum omnibus suis partibus, siue omnibus suis numeris. 2. de Nat. d. 52. a
 Habes vndique expletam & perfectam Torquate formam honestatis. 2. de Fin. 79. a
 Decumanis lucra data sunt, vt aliquando ex eorum agris atque vrbibus expleti atque saturati, cum hoc cumulo quæstus decederent. 5. Verr. 83. a
 Quorum studiis ea quæ natura desiderat, expleta cumulatè habeamus. Offic. 2. 25
Expletio.
 In eaque expletione naturæ, summi boni finem consistere, &c. 5. de Fin. 37
Explebilis.
 Indigentia, libido explebilis. 4. Tusc. 32. a
Explico.
 Quæ tria dum explico, quæso attendite. in Ant. 211. b
 Eiusque rei causam verè explicas. Att. 102. b
 Explicas Faberianum. 13. ad Att. 39. id est, exigis à Faberio pecuniam.
 Quæ virtus, præter cæteras, totam se ad alienas vtilitates porrigit atque explicat. a. Hoc est, tota est in alienis vtilitatibus.
 Nos *ὡς ἐπὶ καὶ ἡλικίῳ* magnificè explicamus. 15. ad Att. 27
 Summorum oratorum Græcas orationes explicabam, quibus lectis, hoc assequer, vt cum ea quæ legerem Græcè, Latine redderem, non solum optimis verbis vterer, sed etiam, &c. 1. de Orat. 75
 Meas cogitationes omnes explicavi tibi superioribus literis. ad Att. lib. 10. 196. 1. a
 Explicavi paulò antè Clitomacho auctore. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 93. hoc est, ex sententia & doctrina Clitomachi.
 Explicavi totam Cyri prædian in hoc imperio. 9. fam. 59
 Chrypsippus totam de Diuinatione duobus libris explicauit sententiam. 1. de Diuin. 11. a
 Testis est Sicilia, quam multis vndique cinctam periculis, non terrore belli, sed celeritate consilii explicauit. pro Lege Manil. 20. a. 2. de Diuin. 60. a
 Quid in vtranque partem mihi in mentem veniat, explicabo breui. ad Att. 119. b

De omni animi perturbatione explicabo. Tusculan. quæst. 193. b
 Totam rem aperiam & explicabo. lib. 1. de Fin. 25
 Qui se profectò nunquam, si in istum locum procefferint, explicabunt. pro Cal. 25. b. id est, expedient, extricabunt.
 Explica atque excute intelligentiam tuam. Offic. 3. 107
 Omnium Prætorum literas, qui antè fuerunt, profer, explica: si vnum inueneris, ego, &c. 4. Verr. 73. a
 Explica mea mandata. 13. ad Att. 29
 Negotia nostra, amabo te, explica. 5. ad Att. 23
 Explicarem quid esset optimum factu. 7. fam. 8. id est, perspicere possem.
 Nisi mihi totam rationem omni & personarum genere & literarum explicaris. pro Flac. 155. b
 Explicarem forum vsque ad atrium libertatis. 4. ad Att. 57
 Explicet hæc velim, & me iuues consilio. 7. ad Att. 59
 Vt eius negotia, quæ, &c. explices & expedias tum iure & potestate, quam habes, tum etiam auctoritate & consilio tuo. ad Sulpitium, lib. 13. 45
 Quare da operam, si vlla ratione etiam nunc efficere potes, vt te explices, vt huc quamprimùm venias. ad Att. lib. 8. 164. 2. a
 Perfice vt Crassus hæc, quæ coarctauit, & perangustè referat in oratione sua, dilatat nobis atque explicet. 1. de Orat. 79. a
 Veniat modò, explicet suum illud volumen, quod, &c. pro Sex. Rosc. 35. b
 Cur igitur vos inducitis in eas captiones, quas nunquàm explicetis? 2. de Diuin. 60. a
 Apertissimè, planissimèque aliquid explicare. 4. Verr. 112. a
 Breui explicare aliquid. ad Att. lib. 8. 147. 1. a
 Definitione aliquid explicare. 3. de Fin. 51. a
 Explicare aliquid enodatus. de Fin. lib. 5. 23
 Expedite explicare aliquid. de claris Orat. 127. a
 Causam alicuius rei explicare. ad Att. lib. 7. 123. 5. a
 Rerum nouarum causas explicare. Lucetio, lib. 5. 12. 13. a
 Explicare consilium. 14. fam. 19
 Incredibilem fabricam naturæ explicare. 2. de Nat. deorum, 108. a
 Geometricum quiddam, aut Physicum, aut Dialecticum explicare. 2. de Diuin. 183. a
 Hæc si verbis explicare conemur, frustra laboremus. de Vniu. 47
 Laxare aliquod ædificium, & explicare illud vsque ad aliquem locum. ad Att. 69. b
 Infantiam alicuius dicendo explicare non posse. 3. de Orat. 79. a
 Interpretationem alicuius explicare. 1. de Diuin. 71. a
 Interpretari leges, & æquitate explicare. 9. Philip. 263. a
 De præceptis, quæ ad institutionem vitæ communis pertinere videntur, libris explicare. 1. Offic. 14. a
 Mentem suam de quaque re verbis explicare. in Orat. 63. a
 Nomen aliquod explicare. Att. lib. 13. 284. 3. a
 Explicare, atque omnia in dicendo consequi. pro Cluen. 4. a
 Explicare quid sit optimum factu. 7. fam. 8
 Orationem sanè longam, & verbis valde bonis explicare. 2. de Lege Agr. 28. a
 Ordines temporum explicare. de claris Orat. 8. a
 Explicare per montes. 8. ad Att. 44. in epist. Cn. Pompeii.
 Philosophiam explicare. 2. de Diuin. 8. a
 Rationem belli explicare. de prouinciis Consul. 29. a
 Totam rationem omni & personarum genere & literarum explicare. pro Flacco, 35. a
 Dictione rem aliquam explicare. 1. de Orat. 33. a
 Explicare scholam. de Fin. lib. 2. 1
 Se dicendo explicare. pro Flacco, 7. a
 Aliqua vi ac ratione se explicare. 7. Verr. 118. a
 Explicare alicuius sententiam. Cat. 3
 Explicare sententiam suam. 1. de Fin. 56
 Explicare & excutere aliquod verbum. Part. 241. b
 Vitam alterius totam explicare, atque eam in oculis cõspicere, & omnium exponere. &c. 1. Verr. 15
 Voluptatem explicare. 2. de Fin. 20. a

Si enim Faberianum vederè, explicare vel repræsentatione non dubitarem. 12. ad Att. 40
 Sed quò commodius disputationes explicentur, sic eas exponam, &c. Tusc. q. lib. 1. 7
 Nunquam te, nisi omnia quæ percunctati erimus explicaris, dimittemus. de Orat. 93. b
 Cum hæc a te explicabuntur, ne impediatur timeo. 11. fam. 18. in epist. D. Bruti.
 Quæ nobis alio loco planius explicabuntur. 4. Verr. 133. a
 Hæc explicari non placebit Latine. lib. 1. de Fin. 4
 Aperiendum est igitur quid sit voluptas, aliter enim explicari quod queritur non potest: quam si explicauisset, non tam hæsitaret. de Fin. 68. b
 Hæc quemadmodum explicari possint. 11. fam. 18. in epist. D. Bruti. id est, iniri possit de his salutare consilium.
 Nihil vidi vnquàm quod minus explicari possit. ad Att. 109. b
 Præcepta Stoicorum de quibus est nobis his libris explicandum. Offic. 2. b
 O rem inquis inexplicabilem: atqui explicanda est. ad Att. 120. b
 Quæcunque res inciderit, quæ sit dictione explicanda. de Orat. 90. b
 In legib⁹ interpretadis, & æquitate explicadis. in Ant. 223. b
Explicatus.
 Sed ita meruisse illum de me puto, vt *ἀπαεστα* crimen subire non audeam: quanquam ad te eius quoque rei iusta defensio est explicata. ad Att. lib. 9. 20. Hoc est, explicata.
Explicatus.
 Cognitio de aliquibus rebus explicata. de Vniu. 9. a
 Explicata prouincia. 3. fam. 3
 Explicata diligētissimè philosophia Græcis literis. 1. Aca. 6. a
 Explicata ratio belli. de prou. Conf. 29
 Explicata & explorata ratio salutis suæ. Torquato, lib. 6. 1. 6. a
 Veteris cuiusdam memoriæ non satis explicata recordatio. 3. de Orat. 3. a
 Explicata tota Carneadis sententia. 4. Acad. 175. a
 Planissimo loco explicata vrbs. 2. pro Lege Agr. 94. a. de Capua.
 Mihi non erat explicatum quid agerem. ad Brut. 91. b
 Sed antequam proficiscere, vti que explicatum sit illud, *ns. xx & de c. c.* ad Att. 71. b
 Explicatum summis ingeniis, maximis studiis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 15
 Explicatam aut exploratam habere rationem salutis suæ. 6. fam. 2
 Rem propè iam explicatam perturbare atque impedire. de Prouinc. 76. b
 Si mihi in causa facili & explicata perdifficilis & lubrica defensionis ratio proponitur. pro Planc. 3
 Eoque magis, si plus adipiscere re explicata boni, quam ad dubitatum mali. 1. Offic. 117. a
 Repub. Antoniano quidem latrocinio liberata, sed nodum omnino explicata. ad Cornificium, lib. 12. 56
 Explicata solutione. 15. ad Att. 39
 Tanquam in aliquam locupletem domum venerim non explicata veste, neque proposito argento, neque signis ac tabulis propalam collocatis. de Orat. 98. b
 Multa res in Philosophia nequaquam satis adhuc explicata sunt. de Nat. d. 1. b
 Explicata omnia. 2. ad Att. 58. pro, facilia.
 Reliqua explicata. ad Att. lib. 16. 333. 5. a
 Somnia Antiphontis interpretatione explicata. de Diuin. 88. b
 Aristotelis topica, quæ sunt ab illo pluribus libris explicata. Top. 211. b
 Quod ex quibusdam capitibus expositis nec explicatis intelligi potest. de claris Orat. 85. a
 Locis est vtendum multis, illustribus & explicatis. 2. de Orat. 194. a
 Salutare te mihi literas misisse, neque solum has lōgiore, quibus nihil potest esse explicatius, nihil perfectius. ad Att. lib. 9. 18

Explicatus

Vt intelligeretis quam esset obscura, & quam difficiles explicatus haberet. 3. de Nat. d. 70. Id est, expositiones.

Explicatio.

Illustris & perpolitata explicatio. 2. de Orat. 65. a
 Explicatio fabularum, & enodatio nominum. 3. de Natura deor. 84. a
 Explicatio naturæ. Tusc. q. lib. 5. 50. & de Fin. lib. 3. 58
 Facilis aliquarum rerum explicatio. 7. Philip. 217. a
 Sed est quasi rudentis explicatio. 1. de Diuin. 206. a
 Multumque ad ea quæ quarimus, explicatio tua ista profecerit. 3. de Fin. 22. a
 Verborum etiam explicatio probabatur, id est, qua de causa quæque essent ita nominata, quam etymologiam appellabant. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 23
 Vtrum philosophia dignius sagarum superstitione ista interpretari, an explicatione naturæ? 2. de Diuin. 193. a

Explicator.

Rerum explicator prudens, seuerus, grauis. in Orat. 17. a
 Ad hunc quasi ad quemdam multò commodiorem explicatorem reuertantur. 2. de Inuent. 126

Explicatrix.

Explicatrix orationis perpetua, est vis dicendi. 1. Acad. 47. a
 Explicare.

Qui distinctè, qui explicatè, qui abundanter, qui illuminatè & rebus & verbis dicunt. 3. de Orat. 30. a

Explo.

Sed hoc quidem genus diuinationis vita iam communis explofit. 2. de Diuin. 130. a. pro Rosc. Comædo, 18. a. 5. Verr. 159. a

Histrion si paulò se mouit extra numerum, exhibatur & exploditur. Parad. 31

Erotes comædus non modò sibilis, sed etiam cõuitio è scena explodebatur. pro Quint. 50. b

At Æsopum, si paulum irraucuerit, explodi video. 1. de Orat. 135. a

Explosus.

Multa dixi in ignobilem regem, quibus totus est explosus. Q. frat. lib. 11. 14. 3. a

Quoniam Aristonis, Pyrrhonis & Herilli iam pridem explosa est sententia. Offic. 1. 9. de Fin. lib. 5. 19

Te verò illud idem quod tum explosum & ciectum est, nunc retulisse demiror. pro Cluen. 69. a

Explosio.

Ludorum explosiones & funerum. epist. 121. b

Explo.

Qui Siciliam adiit, Africam explorauit, inde Sardiniam cū classe venit. pro Lege Manil. 24. a

Vide quæso ea quæ restat, & explora cū istis. de Orat. 173. b
 Sed explora rem totam. Att. 97. b

Te hoc nunc rogo, vt explores ad quam diem hîc ita possum esse, vt ne opprimar. ad Att. lib. 12. 249. 2. a

Futura quoque, nisi antè sit occursum, explores, ne se insinuent. Brutus Ciceroni in epist. ad Brutum, 16. 17. a

Quæ quidem prospicere iam exilium & explorare fugam videbatur. in Verr. 244. b

Rem notam explorare. ad Att. lib. 6. 119. 4. a

Exploratum.

Exploratum est, & Dubium est, contraria. 1. fam. 19
 Quid si ne id quidem exploratum est, fore vt mihi liceat? de Nat. d. 160. b

A quo mihi exploratum est. 5. fam. 54
 Exploratum est mihi de hac re. Cælio, lib. 2. 15. 17. a. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10. 11. a

De quo mihi exploratum est, ita esse, vt tu scribis. epist. 27. b
 Exploratum est nobis. 7. Verr. 128. a. 4. Acad. 99. a

Vt non libeat cuiquam dare, nisi de quo exploratum sit tibi eum redditurum. ad Att. 62. b

Quis est tam stultus, quanuis sit adolescens, cui sit exploratum se ad vesperum esse victurum? de Senect. 61. a

Dixi me nullo modo facere posse, nisi mihi exploratum esset, eum Tyrannoctonis amicum fore. ad Att. 119. b

Cum mihi erit exploratum, te libenter esse risurum, scribam

ad te pluribus. epist. 131. b
Cui possit exploratum esse de sua sanitate. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 51
Exploratum habeo. de Amic. 80. a
Cæsarem hoc idem probaturum, exploratum habeo. ad Att. 141. b
Illud exploratum habeo nihil fieri posse sine causa. de Diu. nat. 121. b
Se semper fore, exploratum habet Deus. 1. de Nat. d. 72. a
Habet exploratum fore se semper in maximis voluptatibus. de Nat. d. 1. 37
Exploratum habebis. 11. fam. 10. id est, tibi persuasum erit.
Illud tamen exploratum habeto. Diu. lib. 2. 46
Hac vi non utatur, ne si exploratum quidem habeat, id omnino neminem vnquam suspicaturum. 3. Offic. a. 4. Acad. 149. a
Si exploratum habere cæpero, Cæsare honoribus extraordinariis fore contentum. ad Att. 275. b
Quid habes explorati? Acad. q. ed. 1. lib. 2. 76
Quicquam explorati ad spem habere. 11. ad Att. 42

Exploratus.

Sic ut ei iam exploratus, & domi conditus consulatus videretur. pro Mur. 136. b
Explorata ratio ad confirmandum. de Nat. d. 1. 45
Non est igitur tam explorata ratio, quam videtur. de Nat. deor. 14. b
Explorata atque prouisa ratio. 3. Verr. 10. a
Explorata spes alicuius. 3. Offic. 160. a
Explorata pacem habere. 7. Philip. 227
Magis ut consolaretur fortem virum atque sapientem, quam ut exploratam spem salutis ostenderem, nisi eam, &c. ad Appium, lib. 6. 41
Magna spe & prouisa explorata, libertatis causam suscipere. 10. Philip. 283. a
A timore explorata literæ. ad Att. lib. 3. 58. 2. a
Explorata victoriæ spem afferre. 11. fam. 24. id est certæ.
Fac ut omnia ad me perspecta & explorata perscribas. ad Att. lib. 3. 55. 14. a
Bene prouisa & diligenter explorata principia ponere. 1. de Leg. 54. a
Brundisium cogito: facilius enim & exploratior deuitatio legionum fore videtur, quam piratarum, qui apparere dicuntur. ad Att. lib. 16. 332. 5. a
Quid enim mihi exploratius esse potest, quam illius animus in reipub: ad Brutum. 52
An ego, quum mihi esset exploratissimum, P. Lentulum proximo anno Cõsulem futurum, &c. post red. ad Quir. 12. a

Explorate.

Non solum bene sperare de nobis homines, sed exploratè iudicare volumus. Plancus ad Senatum, lib. 10. 17
Nëve nauiges, nisi exploratè ad Tironem, lib. 16. fam. 9
Exploratè percipere & cognoscere. 1. de Nat. d. 1
Hæc ita sentio, iudico, ad te exploratè scribo. ad Q. frat. lib. 2. 16. 8. a
Exploratius possem promittere. 6. fam. 4

Expolio.

Expoliare aliquem prouincia & exercitu. ad Att. lib. 10. 2
Quo tum erga te rex animo fuit, qui auctonatus sit, seseque & filium suum expoliare maluerit, quam tibi pecuniam non subministrare: pro Deiotaro, 16
Naturam rerum selectione expoliare. 2. de Fin. 73

Expoliatus.

Fana multa expoliata, & simulachra deorum de locis sanctissimis ablata. de Nat. d. 57. b

Expolio.

Nihil simplici in genere omni ex parte perfectum natura expoliuit. 2. de Inuent. 123. a
Plato Syracusum Dionem doctrinis omnibus expoliuit. 3. de Orat. 77. a
Nox te, inquit, nobis Antoni expoliuit, hominemque reddidit. 2. de Orat. 23. a
Inuentum expolire, & expeditè pronuntiare difficillimum est. ad Heren. lib. 2. 60. a

Neque eadem ratione expolire partitiones. de Inuent. 56. b

Expolitus.

Excultus atque expolitus vita atque cultu. de claris Orat. 48. a
Pictum atque expolitum orationis genus. in Orat. 51. a
Cum aut ad lineamenta oris peruentum est, tum intelligas illud quod iam expolitum sit. 2. de Diu. 72. a

Expolitio.

Expolitio est cum in eodem loco manemus, & aliud atque aliud dicere videmur. 4. ad Heren. 215
Argumentatio est inuenti artificiosa expolitio. 1. de Inu. 89
In verbis inest quasi materia quædam, in numero autem expolitio. in Orat. 107. a
Vrbanam expolitionem vrget ille quidem & Philotimus, &c. ad Q. frat. lib. 3. 5
Artificio & expolitione distincta oratio. 1. de Orat. 17. a. in Orat. 107. a
Expolitiones vtriusque nostrum sunt in manibus, sed tua ad perfectum iam res est rustica Arcani & Laterii. 3. ad Q. frat. 20

Expono.

Expofui breuiter cõsulatum meum, audi nunc, &c. in Pis. 81. b
De Oppio bene curasti, quod ei d c c c. expofuisti. ad Att. lib. 5. 91. 5. a
Hoc de quo modo expofuit Antonius. de Orat. 93. b
Quam orationem in Originibus suis expofuit ipse Cato. 1. de Orat. 116. a
Is sermonem expofuit nobis de amicitia. de Amic. 3. a
Strauit pelliculis hædinis lectulos Punicanos, & expofuit vasa Samia. pro Murena, 69. a
Hæc erat illis prima à Platone tradita, cuius quas acceperim disputationes, si vultis, exponam. 1. Acad. q. 47. a
Exponam igitur generatim argumenta eorum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 44
Quod tibi planius ut exponam, paulò altius repetam. epist. 10. b
Summã feci cogitationum mearum omnium, quam tibi si poterò, breuiter exponam. Lentulo, lib. 1. 9. 32. a
Quam spem nunc habeat in manibus, & quid moliat, breuiter iam Iudices exponam. 2. Verr. 10. a
Exponam vobis breuiter quid hominis sit. 4. Verr. 92. a
Ab initio res quemadmodum gesta sit, vobis exponemus. pro Rosc. Amer. 8. a
Apud eosdem, qui magistratu abierint, edant & exponant quid in magistratu gesserint, deque iis Cenfores præiudicent. 3. de Leg. 67. a. 3. in Catil. 56. a
Ex memoria aliquid exponere. 3. in Catil. 58. a
Planius exponere aliquid. Lentulo, lib. 1. 9. 10. a
Artes rhetoricas exponere. 3. de Orat. 43. a
Crimina alterius exponere. pro Cælio, 6. a
Consilium profectiois & reuersionis suæ exponere. 1. Philip. 1. & 4 a
Exponere disciplinam sapientiæ. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 104
Facinus alicuius manifestò deprehensum atque compertum exponere. pro Cluentio, 32. a
Difficile est formam exponere optimi. Orat. 200. b
Aduchere frumentum & exponere. 3. Offic. 67. a
Tu hoc nõ in postremis, de quo cæperam exponere. epi. 14. b
Equidem soleo, quod vno Græci, si aliter nõ possum, idem plurimis verbis exponere. de Fin. 93. b
Indignitatem alicuius rei exponere. Antequam iret in exil. 9. a
Exponere alicuius mandata. 2. de Finib. 94. a. 3. Off. 135. 2. de Orat. 27. a
Exponere multa memoriter, obscura dilucidè. de Fin. li. 4. 1
Narrationem exponere. in Orat. 121. a
Exponere & numerare pecuniam. ad Att. 70. b
Exponere præcepta diligenter enodata. de Inuen. 63. b
Præmium sceleris exponere. pro Quintio, 49. a
Reddere & exponere rationem alicuius rei. pro Cælio, 27. a
Rem gestam breuiter exponere. pro Milone, 17. a
Sententias cuiusdam disputationis suo arbitratu in aliquo libro exponere. de Amic. 3. a
Exponere pluribus verbis, quod vno non possis. de Fin. 3. 12
Explicare vitam alterius: atque eam in animis iudicium, & in oculis, conspectuque omnium exponere. 1. Verr. 15. a

Vitam suam exponere iuuentuti ad imitandum. in Ant. 182. b
Hoc in sermone cum à me exponeretur, quæ mea expectatio fuisset orationis tuæ, visa est tua oratio non iniucunda. epist. 59. b
Quocirca melius est rationes referri, causamque exponi. Cenforibus. 3. de Leg. 40
Si mandata sint exponenda in senatu ab imperatore. de Orat. 113. b
Si exponenda narratio est. Orat. 17. b

Expositus.

Ille noster sermo, qui est expositus in Bruto. Orat. 198. b
Exposita ante oculos causa. pro Rosc. Amer. 20. a
Exposita domus cupiditati & voluptatibus. pro Quint. 63. a
Prompta, expositaque fides. pro Cecinna, 57. a
Aut libertas parata esse victori, aut mors exposita victo. 8. Philip. 253. id est, certa & parata.
Quum tibi exposita esset omnis ad prædandum Pamphylia, contentus his tam opimis rebus nõ fuisti. 3. Verr. 66. a
Vita innocentium si ingenii hominum criminorum sit exposita, conquerenda est cõditio communis periculi. in Partit. 25. a
Quum essent triclinia strata, argentum expositum in ædibus. 6. Verr. 29. a
Expositum factum ad imitandum. 2. Philip. 109. a
Quam rationem sic intelliges expositam, ut ab ipsis non solet accuratius explicari. lib. 1. de Fin. 11
Post autem aliquantò toto Vulturii iam indicio exposito atque edito surrexit. in Cat. 113. b
Quasi eximio præmio sceleris exposito. pro Quint. 13. b
Colores pictori ad variandum expositi. 3. de Orat. 120. a
Adiones ab aliquo expositæ. 1. de Orat. 91. a
Capita multa exposita, nec explicata. de Clar. 179. b
Dicta exposita & demonstrata omnia. pro Cluentio, 83. a
Signa quæ nobis curasti, ea sunt ad Caietam exposita. ad Att. lib. 1. 1. 13. a
Ab hoc abaci vasa omnia ut exposita fuerant, abstulit. in Verr. 207. b
Expositis nominibus tot virorum atque tantorum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 14

Expositio.

Expositio est, cum res, quibus de rebus dicturi sumus, exponimus breuiter & absolute. 1. ad Heren. 18
Perspicua & dilucida expositio. ad Heren. 36. b
Sententiæ suæ expositio. 3. de Orat. 113. a
Expositio vitiosa est, cum ab aliqua, aut à maiore parte ad omnes confertur id, quod non necessariò est omnibus attributum. &c. 2. ad Heren. 65
Narratio defensoris simplicem & dilucidam expositionem habere debet. ad Heren. 6. b
Iunctæ autem & duplices expositiones summi boni, tres omnino fuerunt. 5. de Fin. 35. a
Ergo hac quoque ab vltimo repetitione in expositionibus magnopere superfedendum est. 2. ad Heren. 70

Exporto.

Exportauit Syracusis magnam vim mellis. 4. Verr. 127. a
Qui frumentum in fame exportare ausus est. pro Flac. 13. a
Ex prouincia secum exportare. 7. Verr. 26. a
Exportare ex oppido. 6. Verr. 68. a
Asia fertilis multitudine earum rerum quæ exportantur. pro Pomp. 6. b
Cum frumentum quotannis ex Italia, atque ex omnibus prouinciis exportaretur. pro Flac. 160. b
Ex Italia Ierofolymam aurum quotannis exportari solere. pro Flacco, 51. a
Ut inde aurum exportari argentumque prohiberes. in Vat. 31. b
Exportandum in vltimas terras portentum. 3. Verr. 28. a
Per istos, quæ volebat, in naum clam imponenda, occultè exportanda curabat. 6. Verr. 20. a

Exportatio.

Iam verò & earum rerum quibus abundaremus, exportatio, & earum quibus egeremus, inuectio certè nulla esset. 2. Offic. 17
His exportationibus quæ recitatæ sunt. 4. in Verr. 133

Exposco.

Misericordiã ipse non implorat, ego autem repugnante hoc imploro & exposco. pro Mil. 70

Expostulo.

Queruntur omnes liberi populi, regna denique iam omnia de nostris cupiditatibus & iniuriis expostulat. 5. Verr. 178. a
Facilis à te existimari debeo, qui nihil tecum de his ipsis rebus expostulem. epist. 61. b
Virtutes autem noli vereri, ne expostulent & querantur se à beata vita esse relictas. 5. Tusc. q. 11. a
Ex oratione vnus alium expostulare. pro Plancio, 47. a
Expostulare aliquem cum alio. pro Plan. 47
De aliqua re cum aliquo expostulare. Appio Pulchro, lib. 3. 10. 17. a
Vix mediussidius tu Fani à Ballione, aut aliquo eius simili hoc expostulare auderes, & impetrare posses. pro Rosc. Comædo, 29. a
Iracundius & vehementius expostulare. pro Sylla, 33. a
Sed locò videtur esse tecum expostulandi. Sallustio, li. 2. 16. 10. a
De qua alienum est mihi tempus tecum expostulandi, purgandi autem mei necessarium. epist. 41. b

Expostulatio.

Cum esset expostulatio facta, pro Cluentio. 51. b
Nunc cognosce æquitatem expostulationis tuæ. epist. 35. b
Bonorum expostulatione flagitabar, improborum conuitia sustinere non poteram. pro Domo sua, 13. a
Fuerunt nonnulli aculei in C. Cæsarem, contumeliæ in Gelitum, expostulationes cum absente Põpeio. ad Q. frat. lib. 2. 1

Expribo.

Qui iura non vtilitate communi, sed literis exprimis. pro Cecin. 36
Hæc verba ipsa Platonis expressi, igitur, &c. de Diu. 93. b
Et quom in ius ipsum eduxi, expressi ut conficere tabulas se negaret. 5. Verr. 92. a
Sanequam eos sermones expressit qui de eo tum fuerant, quum Romæ essemus. Cælius Ciceroni, lib. 8. 1. 7. a
Atque hanc speciem Praxiteles calauit argento, & noster expressit Archias versibus. 1. de Diu. 154. a
Filius liberalitate vitam patris expressit. pro Rosc. Post. 3
Hanc legem à natura ipsa arripimus, hausimus, expressimus. de Orat. 212. b
Ille vir quem nostris libris satis diligenter, ut tibi quidem videmur, expressimus. ad Att. 124. b
Nemo superiorum non modò expresserat, sed ne dixerat quidem, posse hominem nihil opinari. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 69
Exercitatio qua illum, quem antè delegeris, imitando effingas atque exprimas. 2. de Orat. 51. a
Cur non ipsius confessionem multorum oculis, facinoris denique voce tanti sceleris crimen expresserit? de Diu. 97. b
Aliquem satis diligenter libris suis exprimere. ad Att. 155. 2. a
Bellum aliquod exprimere. pro Archia, 15. pro mādare literis.
Exprimere & effingere formam alicuius. ad Heren. 39. b
Exprimere quandam formam dicendi. de Orat. 117. b
Exprimere formam reipub. & temporum. epist. 43. b
Exprimere verbis & vultu liberalitatem. 13. fam. 12
Mores alicuius oratione exprimere. 2. de Orat. 98. a
De aliquo orationem exprimere. pro Rab. Perducl. reo, 4. a
Exprimere pecuniam ab aliquo. 5. Verr. 72. a. ad Att. 244. 4. a
Exprimere quicquam ab aliquo. 10. ad Att. 49
Exprimere sensa. 1. de Orat. 17
Exprimere quædam verba imitando. de Diu. 97. b
Exprimere vim Græcorum poetarum. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 8.
 hoc est, sententiam interpretari.
Vocem alicuius exprimere. ad Att. lib. 2. 36. 7. a
In libris Platonis ferè omnibus Socrates exprimitur. de Orat. 144. b
Vnde illud ex ore aliquo quasi imago exprimitur. 3. de Orat. 23. a
Nolo exprimi literas putidius, nolo obscurari negligētius. de Orat. 146. b
Nec tamen exprimi verbum è verbo necesse erit, ut interpretes indiserti solent. 3. de Fin. 13. a. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 31. id est, exponi.

An de tabulario incenso longa oratio est exprimenda: pro Rab. Posth. 91. b
 Perfecti Oratoris species exprimenda est. Orat. 202. b
 Omnis vis ratioque dicendi, in eorum, qui audiunt mentibus, aut sedandis aut excitandis exprimenda est. de Oratore, 86. b
 Extorquendum est inuito, atque ingratis: quod non debet: eripiendum atque exprimendum est: & c. pro Quint. 16. a
 Tu qui omnes isto eloquendi & exprimendi genere superasti. 3. ad Q. frat. 19
 Ad sensus animi exprimendos oratio reperta. 4. Academ. quæst. 136. a

Exprimens.

Gestus scenicus verba exprimens. de Orat. 163. b
 Poeta fingendo exprimens Scyllam aut Charybdin. de Aruspic. 158. b
 Manus autem minus arguta, digitis subsequens verba, non exprimens. 3. de Orat. 122. a

Expressus.

Nubium conflictu ardor expressus. 2. de Diuin. 64. a
 Lex est iustorum, iniustorumque distinctio, ad illam antiquissimam, & rerum omnium principem expressa naturam, ad quam leges hominum dirigitur. de Leg. lib. 2. 11
 Expressa in huius moribus natura, vitæque, persona illa ludentia, inuisa, & c. pro Rosc. Comædo. 12. a
 Res solida & expressa, non adumbrata. Tusc. 190. b
 Hoc auspiciu diuini nihil habere potest quod tam sit coactum & expressum. de Diuin. 123. b
 Bellum Mithridaticum totum ab hoc expressum est. pro Arch. 189. b
 Vitium imitatione ex aliquo expressum. 3. de Orat. 17. a
 Species deorum, quæ nihil cõcreti habeat, nihil solidi, nihil expressi, nihil eminentis. 1. de Nat. d. 100. a
 Omnem illius, meumque sermonem, omnibus verbis expressum tibi statim mittam. ad Att. lib. 9. 188. 4. a
 Sed nos veri iuris germanæque iustitiæ solidam & expressam effigiem nullam tenemus, umbra & imaginibus vitimur. 3. Offic. 91
 Effigiem virtutum nostrarum summis ingeniis expressam & politam relinquere. pro Archia. 22. a
 Fateantur in persona Mæandrii expressam esse faciem ciuitatis. pro Flac. 157. b
 Iam igitur est perspicuum, & c. nullam pecuniam statuari nomine nisi vi expressam & coactam. 4. Verr. 120. a. 2. de Diuin. 111. a

Vt effectos nostros mores in alienis personis, expressamque imaginem nostram vitæ quotidianæ videremus. pro Rosc. Amer. 17. a

Expressæ formulæ. pro Rosc. Comædo. 14. a
 Sonus erat dulcis literæ neque expressæ neque oppressæ. Offic. 72. b

Literæ lituræque omnes assimilata, expressæ, de tabulis in libros transferuntur. 4. Verr. 137. a

Hæc sunt iudicia solida & expressa, hæc signa prohibitatis. pro Planc. 14

Materiam quandam ex qua omnia expressa atque effecta. 1. Acad. q. 41. a

Quæ modo expressa ad verbum dixi. Tusc. q. lib. 3. 37

Habuit enim ille permulta maximam non expressa signa, sed adumbrata virtutum. pro Cælio. 8. a

Expressa sceleris vestigia extant. pro Sext. Rosc. 38

Quum iidem fabellas Latinas ad verbu de Græcis expressas non inuiti legant. 1. de Fin. 3

Multas imagines fortissimorum virorum expressas scriptores nobis reliquerunt. pro Arch. 188. b

Hæc profecto vides quanto expressiora, quætoque illustriora futura sint. Lentulo, lib. 1. 22

Expresse.

Conscripta expresse oportet ponere exempla. ad Herenniu, lib. 4. 149. a

Exprobro.

Quorum plerique aut queruntur semper aliquid, aut etiam exprobrant. de Amic. 62. a

Exprobrare & obiicere casus bellicos. 3. Verr. 103. a
 Languorem & soporem alicui exprobrare. in Salust. 9. a
 Vitia in aduersarios exprobrare. 2. de Orat. 168. a
 Nescio quomodo illæ ipsæ literæ quasi exprobrare mihi videntur quod in vita maneam. epist. 71. b
 Non enim exprobrandi causa, sed cõmonendi gratia dicam. pro Rosc. Am. 26. a. Id est, non vt tibi obiiciã turpitudinẽ.

Exprobrans.

Odiolum sane genus hominum officia exprobrantium, quæ meminisse debetis in quem collata sunt, non commemorare qui contulit. de Amicit. 62. a

Expromo.

Sed ego vestram crudelitatem expromo: pro Dom. 47
 Audacius absens aliqua expromit. Luceio, lib. 5. 27
 In me inimico crudelitatem exprompsisti tuã. pro Mil. 108. b
 Sed iam exprome, si placet, leges istas de religione. de Le. 173. b
 Expromam primum illa inuidiosa. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 133
 Expromere apud ipsos. 1. ad Q. frat. 22
 Expromere crudelitatem in aliquo. pro Milo. 26
 Odium alicuius expromere. ad Att. lib. 2. 27. 2. a
 Apud eos quod ab iis didicerimus expromere. Q. frat. lib. 1. 1. 43. a

Conferre causas, & quid in quaque sententiam dici possit expromere. 2. de Diuin. 115

Expromere supplicia in ciues, quæ constituta erant in conuictos maleficii seruos. 7. Verr. 109. a

Vim eloquentiæ expromere. in Orat. 68. a

Quorum omnis industria vitæ, & vigilandi labor in antelucanis cœnis expromitur. 2. in Catil. 42. a

Expugno.

Ratione expugnare aliquid. 4. Verr. 91. a. Id est, conuincere. Castella expugnare. de claris Orat. 138. a
 Hoc se Aiulo tanquam aliqua machina admota, sperabat se capere Asinii adolescentiam, & fortunas eius expugnare posse. pro Cluen. 27
 Expugnare honorem vel magistratum. 3. in Verr. 30. id est, per gratiam obtinere.
 Cupiditate & allegationibus legationem aliquã expugnare. 3. Verr. 30. a
 Vtrum hic tibi L. Herenni adulter, an amator, expugnare pudicitiam, an explere libidinem voluisse videatur: pro Cælio. 38. a

Sapientis animus nunquam vincitur, nec expugnatur. in Parad. 33. a

Nihil tam munitum, quod non expugnari pecunia possit. 2. Verr. 3. a

Expugnatio.

Ipsorum aduentus in vrbes non multum ab hostili expugnatione differt. pro Lege Manil. 8. a

Nocturnæ expugnationes. ad Att. lib. 11. 219. 3. a

Vt vrbium expugnationes recordentur. de Senect. 11

Expugnator.

Expugnator pudicitæ. 3. in Verr. 5
 Vrbis expugnator. de Inuent. 59. b

Expulsio, Expulsor, Expulsus, Expultrix, vide Expello.

Expurgo.

Sermonem expurgare. de claris Orat. 140. a
 Expurgare & dimouere suspicionem. Antequam iret in exilium, 13. a

Exputo.

Quæ mens eum, & c. auocarit, & ad cognitionem Consulatus bimestris summo cum terrore hominũ, & insulsa cum efflagitatione trãstulerit, exputare non possum. Placius ad Ciceronem, lib. 10. 54. Hoc est, apud me perpendere & ratiocinari.

Exquilina.

Exquilina porta. in Pis. 43. a. Id est, quæ in Exquilias ducit.

Exquiro.

Cum ex te causam vniuscuiusque diuinationis exquirere. 2. de Diuin. 68. a

Exquirere auctoritatem. in Vatin. 18
 Causas alicuius rei exquirere. 2. de Nat. d. 139. a

Exquirere ea consilia, quæ ad pacem & cõcordiam ciuium pertinent. Fat. 1

De aliquo exquirere. pro Deiotaro, 19. a

Diligenter quid alicui de alio placeat exquirere. ad Att. lib. 13. 280. 1. a

Noli exquirere facta Verris ad antiquæ religionis ratione. 6. Verr. 9. a

Et complures iam menses Athenis hæc ipsa te ex Antiocho videamus exquirere. 5. de Fin. 14. a

Exquirere honores alicui. 3. Philip. 133

Honores singulares exquirere. 4. Philip. 155. a

Mores testium exquirere. pro Flacco, 9. a

Nihil certi exquirere. ad Att. lib. 7. 131. 5. a

Officium ex tempore exquirere. 3. Offic. 40. a

Quid in omni munere vitæ opimum & verissimum sit, exquirere. 1. de Fin. 19. a

Quid in aliquo peccatum sit, exquirere. in Verr. 202. b. 1. Offic. 206

Palam pretium exquirere. 4. Verr. 92. a

Exquirere pretium alicuius rei. 5. Verr. 59. a

Non nimis ab aliquibus quicquam exquirere. ad Att. lib. 7. 136. 4. a

Religionis rationem exquirere. 6. Verr. 9. a

Agitare & exquirere rationes. 5. Tusc. 94. a

Exquirere verba interdicti. pro Cecin. 195. b

Omnia verba alicuius sententiæ exquirere. pro Cecin. 42. a

Sed soli sumus, licet verum exquirere sine inuidia. Diu. lib. 2. 21. & Offic. 1183

Omnia auctoritatibus exquirere veritatem. pro Lege Manil. 36. a

Neque nos studium exquirendi defatigati relinquemus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 8

Ne exquirendo audire tam multa possunt. de Nat. deorum, 1. 68

Non sum in exquirendo iure Augurum curiosus. pro Domo sua, 31

In vero exquirendo cogitatio maximè versatur. 1. Officiorũ, 183. a

Exquirit.

Hæc scripsi sedato animo, nullum meum iudicium interponens, sed exquirit tuum. ad Att. lib. 8. 147. 14. a

Multum vnã eramus, maximè nos quidem exquirentes ea consilia, quæ ad pacem & ad concordiam ciuium pertinerent. de Fato, 3. a

Exquisitus.

Exquisita doctrina & singularis alicuius industria. de claris Orat. 11. a

Exquisita doctrina philosophus. 1. de Fin. 1. a

Munditia odiosa & exquisita nimis. Offic. lib. 1. 182

Exquisita ratio & doctrina. ad Nigidium, lib. 4. 13. 11. a

Lautum, elegans, exquisitum, sumptuosum nihil apud aliquem præter libidines esse. in Piso. 52. a

Non est exquisitæ artis præscribere, sed mediocris ingenii iudicare. de Orat. 12. 4. b

Iudicio exquisito vir. 1. Offic. 186. a

Multæ, & hæc quidem recõditæ & exquisitæ literæ alicuius. de claris Orat. 136. a

Rationes exquisitæ. 1. de Fin. 46. a

Reconditæ & exquisitæ sententiæ. de claris Oratoribus, 149. a

Argumenta philosophorum exquisita. 1. de Diuin. 9. a

Verba bene sonantia, non ad sonum exquisita. Orator, 212. b

Gracchus semper habuit exquisitos è Græcia magistros. de Clar. 53. a

Nec verò ignorabat se ad supplicia exquisita proficisci. 3. Offic. 136

Consulta & exquisita ad quempiam deferre. 1. de Orat. 130. a

Rationibus exquisitis aliquid confirmare. 1. de Finibus, 46. a

Accuratius & exquisitius dicendi genus. de claris Orator. 155. a

Exquisitius & minimè vulgare. de Clar. 195

Verbis exquisitissimis aliquos laudare. 4. Philippicarum, 156. a

Exquisite.

Deque eo crimine accuratè atque exquisitè disputauisset. de claris Orat. 151. a

Accuratè, exquisitèq; facere aliquid. de claris Oratoribus, 190. b

Rationes à philosophis exquisitius colliguntur. 1. Tuscul. quæst. 188

Qui videretur exquisitius, quàm vulgus hominum, studuisse literis. de Clar. 195. b

Exsacrifico.

Exsacrificat hostiis balantibus. 1. de Diuin. 76. a

Exsaturus, vide Exaturo.

Exscribo.

Tabulas in foro summa hominum frequentia exscribo. 4. Verr. 137. a

Perinde quasi exscribendi potestatem non haberet. 3. Verr. 69. a

Multum mihi eripitur operæ in exscribendis hypomnematis. epist. 265. b

Exsibilo, vide Exhibilo.

Exsicco, vide Exicco.

Exsuscito, vide Exuscito.

Exta.

Argutissima exta gallinacci. 2. de Diuin. 44. a

Exta pecudum, aut monstra, aut fulgura interpretantium. de Diuin. 18. a

Per exta inuenta præsentio. in Topicis, 41. a

Vnde tales diuinationes extispicia appellarunt ab extis inspiciendis. 2. de Nat. d. 247. a

Cum puerorum extis deos manes maculare. in Vatinium, 10. a

Extabesco.

Extabuit macie corpus. 3. Tusc. 45. a

Etenim videmus ceteras opiniones fictas atque vanas diurnitate extabuisse. de Nat. d. 2. 4

Extempore, vide Ex.

Extensus.

Quum extensis digitis aduersam manum ostēderat, visum, inquebat, huiusmodi. 4. Acad. 160. a

Extensus.

Per statuas verò quum dixit, & extento brachio paululum etiam de gestu addidit, vehementer risimus. 2. de Orat. 134. a

Extenuo.

Neque verò verbis auget suum, siquo fortè fungitur, sed extenuat. 2. Offic. 103. a

Nam locupletissimi cuiusque census extenuarant, tenuissimi auxerant. 4. Verr. 96. a

Vehementer causam extenuare. ad Heren. lib. 2. 34. a

Extenuare crimen. 7. in Verr. 81

Extenuare verbis bellicas laudes, aut munus aliquod. pro Marcello, 3. a

Extenuare & diluere molestias. Tusculan. quæstionum, lib. 3. 31

Dentibus autem in ore constructis manditur, atque ab his extenuatur & molitur cibus. 2. de Nat. d. 201. a

Posteaquam extenuari ipem nostram & euanescere vidi. ad Att. lib. 3. 53. 1. a

Summa autem laus eloquentiæ est, amplificare rem orando, quod valet non solum ad augendum aliquid & tollendum altius dicendo, sed etiam ad extenuandum atque abiciendum. 2. de Orat. 58. a

Hoc extenuando, maleficii magnitudinem simul adaugere. 2. de Inuent. 178. a

Extenuatus.

Exin mari finitimus aer die & nocte distinguitur: Isque tũ fufus & extenuatus sublimis fertur, tum autem concretus in nubes cogitur. 2. de Nat. d. 145. a

Recurri ad meas copias: sic enim verè eas appellare possum: sunt extenuatissimæ, & inopia omnium rerum pessimè acceptæ. Brutus Ciceroni, lib. 1. 121

Extenuatio.

Significatio & distinctio concisa breuitas, & extenuatio. 3. de Orat. 112

Exterebro.

Itaque ex eo auro quod exterebratū esset, buclam curasse faciendam. 1. de Diuin. 46

Exterfus.

Euersum atque exterfum relinquere fanum aliquod. 4. Verr. 37. a

Extermino.

Exterminare aliquem ex communitate hominum. Off. 3. 39

Ex numero hominum aliquem eiicere, & ex finibus humanæ naturæ exterminare. 13. Philip. 342. a

Authoritatem aliquorū è ciuitate exterminare. de prouinc. Consul. 2. a

A suis diis penatibus ciues exterminare. pro Sestio, 23. a

Prohibere vti vrbibus peregrinos, & eos exterminare. 3. Offic. 61

Expellere, exterminare, & eiicere ex vrbe virtutem. pro Milone, 78. a

Ex eodem tempore tantæ discordiæ secutæ sunt, vti & tyranni existerent, & primates exterminaretur. 2. Offic. 118. a. pro Flacco, 19. a

Venire in ciuitatē, & De ciuitate exterminari. pro Cornel. Balbo, 41. a. contraria.

Eiicere aliquem ex vrbe, & illum exterminari velle. 3. in Catil. 50. a

Exterminari oppidis & agris. in Pifo. 77

Exterminari sedibus. 2. Philip. 69

Idem C. Marcellum exterminandum ab illa vrbe curauit. pro Sest. 4. b

Neque tamen istas quæstiones physicorum exterminandas puto. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 118

Exterminatus.

Protagoras ab vrbe atque agro exterminatus est. 1. de Nat. deor. 44

Exterminata resp. & reuocata. post red. in Senatu. 31

Itaque neque Repub. exterminata, mihi locum in hac vrbe esse duxi. post red. ad Quir. 11. a

Huius virtute reges exterminati sunt. pro Flacc. 19

Exterminator.

Tamen obuersabatur ante oculos exterminatoris sui. pro Domo sua, 109. a. Id est euerforis & expugnatoris.

Externus.

Nec enim ille externus & aduentitius habendus est tepor, sed ex intimis maris partibus agitatione excitatus. 2. de Nat. d. 10

Externa & aliena religio. 6. Verr. 102. a

Quod externum, id omne est in casu. de Fin. lib. 2. 74

Externo corpore mens cingitur. de Nat. d. 1. 20

Inanimum est enim omne quod pulsu agitur externo. in Somn. Scip. 32. a

Vtrum igitur censemus, & c. an, vt Democritus cēset, externa & aduentitia animos pulsari. 2. de Diuin. 180. a

Externi mores. pro Ligar. 6

Externa commoda. in Top. 48

Externorum sensuum quiuis suspicionem confare potest. 2. ad Heren. 39

Rerum externarum & ad corpus pertinentium domina fortuna. 5. Tusc. 39. a

Externarum rerum species. 3. ad Heren. 101

Apud externos populos valere opibus & gratia, vehementer vtile est iis qui honestè multum posse volunt. 2. Offic. 94. a

Canum amor in dominos, odium in externos. 2. de Nat. d. 237. a

Homines externos non egere, ornamento est Reipub. 2. Offic. 94. a

Si conferre volumus nostra cum externis. de Nat. d. 2. 6

Externis hostibus magis, quàm domesticis laboramus. Marcellus, lib. 4. 9. 15. a

In externis locis minor est ad facinus verecundia. epistoliarum, 54. b

Extero.

Atque omne quod accipit, cogit & confundit, vt facile & calore quem multum habet extereō cibo, & c. 2. de Nat. deor. 105. a

Exterreo.

Et dolorum quum admouetur faces, præter modum plerique exterrantur. 2. Offic. 52. a

Exterreri aspectu. 1. de Diuin. 134. a

Exterritus.

Talia commemorat lachrymans exterrita somno. 1. de Diuin. 72. a

Quibus exterriti homines. de Nat. d. 2. 11

Quæ illi exterriti somnio ad coniectorem mane deferant. Diuin. lib. 2. 100

Exterus.

Exterus hostis atque longinquus. 2. in Catil. 47. a

Exteræ nationes. pro Lege Manil. 45. a. 6. Verr. 55. a. pro Focilio, 21. a. ad Octa. 41

Extimesco.

Cur non extimescam opinandi temeritatem? Acad. q. ed. 1. lib. 2. 77

Quod igitur adolefcētes, & ii quidem non solum indocti, sed etiam rustici contemnunt, id docti senes extimescunt. de Senect. 68. a

Vt aut casus aut iustus extimescant. de Nat. d. 2. 43

Aduentum alicuius extimescere. Pæto, lib. 9. 26. 9. a

De fortunis communibus extimescere. de Fato, 42. a

Extimescere deos. Tusc. q. lib. 3. 34

Extimescere fatum. Fat. 15

Extimescere formidines. 5. de Fin. 54. a

Extimescere imbecillitatem, fragilitatēque humani generis. Tusc. q. lib. 5. 2

Extimescere infidelitatem amicitiarum. Tusc. q. lib. 5. 46

Periculum maius ab Antonio, quàm ab vllis nationibus extimescendum est. 7. Philip. 218. a

Extimescenda non sunt portenta, quæ quondam credebantur apud inferos. de Nat. de. 1. 4

Intelligebant eas nequaquam pro opinione vulgi esse extimescendas. 3. Tusc. 98. a

Extimus, vide Extra.

Extinguo.

Gratiam autem nostram extinguit hominum suspicio. ad Lentulum, lib. 1. 12. a

Inuidiam extinguit mors. pro Corn. Balbo, 11. a

Religionem extinguit cupiditas. 3. Verr. 33. a

Extinxit Censuram. de Arusp. resp. 54

Eum qui ædem Nympharum incendit, vt memoriam publicæ recensionis tabulis publicis impressam extingueret. pro Milone, 55. a

Vt si posset, quæ antea scripserat, ea planè extingueret. 4. Verr. 124. a

Extinguere & funditus delere aliquid. de Arusp. resp. 5. a

Animum extingui. de Senect. 61. a

Extinguere bellum. 10. fam. 49. in epist. Planci ad Brutum, lib. 11. 12. 2. a

Extinguere ciuitatem. 4. ad Heren. 201

Non posse Verrem testes interficiendo, crimina sua extingui. 7. Verr. 89

Extinguere familiaritates. de Amic. 34. a

Furore alicui⁹ extingui, & audaciā opprimere. 6. Phil. 116

Extinguere ignē, flammam, incendiū. Nigidio, lib. 4. 13. 7. a

Extinguere & delere improbitatem alicuius. 1. Verr. 14. a

Extinguere indicia. pro Milo. 78

Potes igitur dicere, & c. quæ eorum nōn in statuari inscriptione positis omnem te sperabas inuidiam atque infamiam tuam extingui posse. 4. Verr. 122. a

Inimicitias in fortissimis viris non solum extingui, sed etiam ad amicitiam, consuetudinēque traducere. de prouinc. Consul. 17. a

Extinguere leges. 3. pro Leg. Agr. 4. a

Extinguere lumen animi dicitur voluptas. Cat. 37

Extinguere memoriam rei alicuius. pro Milo. 55

Motus animorum inflammare & extingui. 1. de Orat. 31. a

Qui delere imperium, qui populi Romani nomen extinguere conati sunt. 4. in Catil. 79. a

Potentiam alicuius extinguere & opprimere. pro Roscio Amer. 21. a

Reliquias belli extinguere. Furnio, lib. 10. 25. 1. a

Extinguere rumorem. ad Att. lib. 15. 3

Alicuius non salutem modò extingui, sed etiam gloriam per iudices infringere. pro Mil. 4

Extinguere Senatum. in Pison. 43

Extinguere tentata & concepta. 7. Verr. 13. a

Formæ dignitas aut morbo deflorescit, aut vetustate extinguitur. ad Heren. lib. 4. 189. a

Adolescentes mori sic mihi videntur, vt quum aquæ multitudine vis flammæ opprimitur: Senes autem, sicut sua sponte, nulla adhibita vi, consumptus ignis extinguitur. de Senect. 65. a

Morte omnis sensus extinguitur. 2. de Fin. 161. a

Sermo, & c. & obruitur hominum interitu, & obliuione posteritatis extinguitur. in Somn. Scip. 27. a

Animus & mens, nisi tanquam lumini oleum instilles, extinguntur senectute. de Senect. 31. a

Extingui & opprimi antequam planè exortum & natum sit. 2. pro Leg. Agr. 88. a

Causam dissensionis nascentis extingui summè studui. epist. 179. b

Extingui obliuione posteritatis dicitur sermo de aliquo. Somn. Scip. 27

Extingui homini suo tempore optabile est. de Senect. 78. a

Nolite hunc natura ipsa occidentem velle maturius extingui vulnere vestro. pro Cæl. 54. b

Deficere sol hominibus & extingui visus est. in Somn. Scip. 26. a

Quæ ad extinguendas belli reliquias pertinent. epist. 159. b

Extinctus.

Vtrum igitur, si tum esset extinctus, à bonis rebus an à malis discessisset. Tusc. 135. a. in Somn. Scip. 9. a

Etiam si morbo extinctus essem. pro Sestio, 40. a

Vir egregius, coniunctissimūque mecum consiliorum omnium societate, alienissimo reipub. tempore extinctus, & autoritatis & prudentiæ suæ triste nobis desiderium reliquerat. de claris Orat. 2. a

Sin autem iam suberat similitas, extincta erat consuetudo, dissidium extiterat. pro Cælio, 48. a. Id est, abolita.

Extincta disciplina Pythagoreorum, quæ aliquot secula viguerat. de Vniu. 1

Extincta dissensio. pro Marcel. 19

Virtus extincta. 3. de Orat. 1. a

Extincta vox Hortensii fato suo. de claris Orat. 184. a

Corynthum Patres vestri totius Græciæ lumen extinctum esse voluerunt. pro Lege Manil. 6. a. 4. de Fin. 108. a

Extinctum maledictum. pro Domo sua, 72

Principium extinctum, nec ipsum ab alio renascetur, nec ex se aliud creabit. in Somn. Scip. 31. a

Audet sine excitare tati flagitii memoriam, non extinctam illam quidem, sed repressam vetustate. pro Cælio, 57. a

Refrigerato autem & extincto calore, occidimus ipsi & extingui. de Nat. 30. b

Quum duo fulmina nostri imperii subito in Hispania Cn. & P. Scipiones extincti occidissent, & c. pro Corn. Balbo, 27. a

Quamobrem primū danda opera est, nequa amicorum dissidia fiant: sin tale aliquid euenerit, vt extinctæ potius amicitia, quàm oppressæ videantur. de Amic. 66. Id est, defueta, non repetita, abrupta.

Omnes ciues sic existimant, quasi lumen aliquod extinctis ceteris elucere sanctitatem, & prudentiam, & dignitatem tuam. Sulpitio, lib. 4. 3. 7. a

Extinctor.

Extinctor belli. pro Cælio, 45. a

Belli domestici extinctor. de Arusp. resp. 45. a

Extinctor coniurationis. pro Domo sua, 78. a

Ne extinctor patriæ, ne proditor appelletur. pro Syl. 67

Non extinctor, sed auctor incendiū. in Pif. 10

Extinctio.

Nam si supremus ille dies non extinctioem, sed commutationem affert loci, quid optabilius. Tusc. 191. a

Extirpo.

Nisi ex eius animo extirpatam humanitatem arbitremur. de Amic. 44

Vitia ex naturalibus causis nata extirpari ac funditus tolli non possunt. de Fat. 8

Perturbationes extirpandas putamus. 4. Tusc. 64. a

Extispex.

Artificiosa diuinationis illa ferè genera ponebas extispiciū. 2. de Diuinat. 40. a

Extor.

Apparet atque extat, vtrum simus earum rerum rudes, an didicerimus. 1. de Orat. 37. a

Sed is ambitus extat, & c. 11. fam. 28

Extatque id quod mihi ostenderas quibusdam literis, hōc te studiosiorem, & c. ad Rufum, lib. 5. 25

Cædium & libidinum iudicium extat, & ad insignem memoriam turpitudinis, & penè ad iustum odium nostrri imperii. de prouinc. Conf. 5. a

Extat memoria, sunt tabulæ publicæ: redargue me si mentior. pro Cluentio, 49. a

Non item in oratione vt in versu extat numerus. in Orat. 117. a

Extat officium. de Amic. 24. a

Quæ, vt scis, extat oratio. a

Ipsi Appii extat oratio. de Senct. 15. a

Scriptum extat in istdem literis. 7. Verr. 116. a

Nullum senatusconsultum extat, quo reductio regis tibi adempta sit. ad Lent. lib. 1. 7. 12. a

Extant epistolæ Philippi ad Alexandrum. 2. Offic. 68. a

Vbique huius fortitudinis extant exempla. pro Corn. 17. b

Præteritarum rerum monumenta certa in literis extant. 1. de Inuent. 56. a

Multa extant in me tua merita. pro Plancio, 1. a

Demadis scripta nulla extant. de claris Orat. 17. a

Graviora iudicia de potentissimis hominibus extant voces, quàm tabellæ. 3. de Leg. 50. a

Quales tibi sæpe scripsi, Consules extiterunt. ad Brutum, a.

Hoc est, sese eo pacto gesserunt.

Aliquid extabit, ne tibi planè cessasse videamur. ad Att. lib. 2. 12. 1. a

Dum id senatusconsultum extabit, officium meum in te obscurum esse non poterit. ad Metellum, lib. 5. 2. 11. a

Extabit opera peregrinationis huius. 15. ad Att. 27

Nostrum studium extabit in conueniendis magistratibus & senatoribus. ad Lentulum, lib. 1. 8. 14. a

Multum autē fluxisse video de libris nostris, & c. vnde hoc philosophandi nobis subitò studii extitisset. de Nat. d. 1. 5

Neque vnquam ex illo delendi huius imperii tam sceleratus impetus extitisset, nisi, & c. pro Cælio, 10

Alioqui multa extarent exempla maiorum. 1. de Legibus, 58. a

Si literæ non extarent, magnopere eas requireremus. 1. de Inuent. 85. a

Sed quod literis extet. 1. Tusc. 31

Curabo vt huius peregrinationis aliquod tibi opus extet. ad Att. lib. 2. 19. 3. a

Hæc quum sint omnia, tamen extent oportet expressa sceleris vestigia, & c. pro Rosc. Amer. 38. a

Quo magis id quod erit illuminatum, extare atque imminere videatur. 3. de Orat. 57. a

Sine diuinatione non potest officium & munus diuinationis extare. de Diuin. 130. b

Officium & munus oculorum sine oculis extare non potest. 1. de Diuin. 122. a

Clarorum virorum atque magnorum non minus otii, quàm negotii rationem extare oportere. pro Plancio, 54. a

In optimis quibusque honoris certamen & gloriæ: ex quo inimicitias maximas sæpe inter amicissimos extitisse. de Amic. 33. a

Extitisse hunc qui post eos disciplinam renouaret. de Vniuersi. 1
 Ego multos homines excellenti animo ac virtute fuisse, & sine doctrina, naturæ ipsius habitu propè diuino, per se ipsos & moderatos & graues extitisse fateor. pro Archia poeta. 11. a
 Tum te repente lærum extitisse. Diuin. lib. 1. 54. id est, apparuisse, seu emeruisse è flumine.
Extollo.
 Percussum ipsa Resp. manibus suis extollit. pro Domo sua. 92. a
 An quisquam in potiundis voluptatibus gloriando se & prædicatione extollit. in Parad. 17. a
 Vos meam fortunam deprimitis, vestram extollitis. in Pisonem. 32. a
 At hercule egregia facta tuorum te extollunt. in Salust. 275. b
 Quem virtutis gloria cum summa laude ad cælum extulit, eundem inimicorum inuidia indignissimè oppressum deprimit ad supplicium. Antequam iret in exil. 1. a. 3. Tusc. 68. a. & 5. 63
 Dum Plancii in me verbis meritum extollerem, me arcem ex cloaca facere dixisti. pro Planc. 279. b
 Extollere ad æquitatem animi. 6. fam. 39
 Laudando aliquem extollere. Cornificio, lib. 12. 25. 16. a. de Arusp. resp. 44. a
 Animum extollere. in Part. 43. a
 Vbi illa antiqua libertas, quæ malis oppressa ciuilibus extollere iam caput, & aliquando recreata se erigere debet. pro Plancio. 27. a
 In gremium suum liberorū ex se genus extollere. in Orat. 87. a
 Iacentem non modò extollere, sed etiam amplificare eius pristinam dignitatem. pro Marcello. 4. a
 Quamobrem vt ii qui superiores sunt, submittere se debent in amicitia, sic quodammodo inferiores extollere. de Amic. 63. a
 Vnius in alterum meritum verbis extollere. pro Planc. 77. a
 Alte pugionem extollere. 2. Philipp. 49. a
 Sic vrgetur, vt nequeat se extollere. 2. Tusc. 93. a
 Erigere & extollere vites. 5. de Fin. 70. a
Extorquo.
 Ille ea tamen exorabat quæ volebat auferre, tu extorques. ad Octauium. 46
 Auxilium extorques inueterati doloris. Tusc. q. lib. 3. 31
 A Cesare per Orodem talenta Attica 1. extorsisti. ad Att. lib. 6. 112. 4. a. 5. Verr. 151. a
 Quoniam extorsisti vt faterer. Tusc. q. lib. 1. 13
 Qua qui apud te C. Cæsar vtetur, suam citius abiiciet humanitatem, quam extorquebit tuam. pro Ligario. 10. a
 Extorquebit veritas ne repugnetis. pro Cluent. 3. a
 Extorsisset mihi fortuna proprium consilium. 10. fam. 78. in epist. Lepidi.
 Postquam nihil exprimere ab egentibus, nihil vlla vi à miseris extorquere potuit, cohortes in hyberna misit. de prouinc. Conf. 5. a
 Extorquere arma è manibus iratorum ciuium. de Claris Oratoribus. 4
 Hoc est vim Torquate afferre sensibus, extorquere ex animis cognitiones verborum. 2. de Fin. 13
 Extorquere de vel ex manibus regis. 7. Verr. 144. a. pro Cluentio. 40. a. in Piso. 3. a. 2. de Orat. 60. a
 Extorquere hæc conantur nobis metu. 11. fam. 48. in epist. Matii.
 Extorquere & eripere pecuniam ab aliquo. pro Cluentio. 62. a. 2. de Leg. Agr. 33. a
 Sententias de manibus vi quadam orationis extorquere. 2. de Orat. 41. a
 Veritatem extorquere. in Orat. 91. a
 Extorquere vocem & simulationem. 6. Philipp. 215
 Nec mihi huc errorem, dum viuo, extorqueri volo. Cat. 77
 Extorquere ferrum alicui de manibus. in Cat. 104. b
Extortus.
 Pecunia omnis ab eo extorta atque erepta est. pro Clu. 34. b

Extorta est contenti sica de manibus. pro Milone. 14. a
 Vi & metu extortum frumentum. in Pisonem. 68. a
Extorris.
 Hinc centum patresfamilias extorris profugerunt. 5. Verrinarum. 101
Extra.
 Sensibus & animo ea quæ extra sunt, percipimus. 2. de Nat. deor. 221. a
 Eminere foras, & ea quæ extra erunt, contemplari, & quam maximè se corpore abstrahere. in Somn. Scip. 33. a
 Vt nulla pars huiusce generis excederet extra. de Vniu. 19
 Ex quo intelligitur esse extra diuinum animum humanus vnde ducatur, & c. de Diuin. 95. b
 Id extra causam est. pro Cec. 303. b
 Extra collegium sacerdotum ne quisquam sacra, quæ publicè constituta essent, nosset. 2. de Leg. 31
 Extra coniurationem hunc esse se scire dixisset. pro Sylla. 29. a
 Nemo est extra istam coniurationem perditissimorum hominum, qui te non metuat. in Cat. 100. b
 Cæcili iam me hercle hoc, extra hanc contentionem, certamenque nostrum, familiariter tecum loquar. 1. Verr. 10. a
 Et in corpore & extra esse quædam bona. 2. de Fin. 109. a
 Extra culpam esse. 7. Verr. 104. a
 Se extra omnem culpam & causam posuit. de Vniu. 57
 Extra ducem paucosque prætere. epist. 96. b
 Extra fatum nihil fieri. 2. de Diuin. 37. a
 Extra forum, vadimonium promittere. 5. in Verr. 77
 Hoc separatum quiddam est extra illud. de Inu. 54. b
 Sed me hercule mi Patre, extra iocum moneo te. Pato, lib. 9. 24. 8. a
 Sed me hercule, extra iocum, homo bellus est. Trebatto, lib. 7. 16. 3. a
 Sed me hercule, extra iocum, valde mihi tuæ literæ faceræ, elegantisque visæ sunt. Volumnio, lib. 7. 30
 Cuius est nemo tanto in populo, extra contaminatam illam & cruentam P. Clodii manum, qui rem vllam de meis bonis attigerit, & c. pro Domo sua. 83. a
 Extra me. de Diuin. 94. b. id est, præter me.
 Cauendum est etiam si ipse ædifices, ne extra modum sumptu & magnificentia prodeas. 1. Offic. 195. a
 Extra ordinem, nomen alicuius delatum accipere. 2. de Inuent. 162
 Imperium extra ordinem alicui dare. in Ant. 236. b
 Quo ille authore extra ordinem bellum cum Mithridate Tigranèque gessit. pro Domo sua. 15
 Extra ordinem vocari. 5. in Verr. 8
 Cum iudex esset, clam, atque extra ordinem accepisse confessus esset, saluum esse non posse, & c. pro Cluent. 68
 Solane vita beata relinquatur extra ostium limenque carceris. Tusc. 230. b
 Extra periculum esse. pro Quint. 48
 Extra periculū huius belli fortuna sit. ad Att. lib. 11. 230. 2. a
 Nullus est numerus extra poeticos. Orat. 215. b
 Extra portam Collinam ades Honoris est. de Leg. 181. b
 Exceptio, extra quod in reum capitis præiudicium fiat. 2. de Inuent. 164, & 248
 Habeo *ἰσθὶναι*, *ἰσθὶναι*, extra quam si ita negotium gestum est, vt eo stari non oporteat, ex fide bona. 6. ad Att. 13
 Extra quod cerni posset, nihil relicum erat. de Vniu. 13
 Extra ruinam esse. ad Att. lib. 11. 49
 Extra tumultum Gallicum, Italicumque. 5. Philipp. 202. a
 Extra vniuersa quid potest esse. 4. Acad. 109. a
 Sum futurus extra urbem ex Idibus Ianuariis. de Nat. 67. b
Extraordinarius.
 Extraordinarius honos. ad Brut. 22
 Extraordinarius reus. 8. fam. 18. in epist. Cælii.
 Petitio Consulatus extraordinaria. de claris Orat. 120. a
 Extraordinarium semper imperium populare atque ventosum est. 11. Philipp. 301. ad Brut. 56. in epist. Brutii. pro Domo sua. 218. b
 Summa abstinentia munus hoc, extraordinarium traducemus. ad Att. lib. 5. 14

Præsidium extraordinarium dare. 11. Philipp. 303. a
 Extraordinariæ pecuniæ. pro Rosc. Comædo. 2. 4. Ver. 123. a
 Extraordinariæ potestates. pro Sest. 51
 De extraordinariis potestatibus libertatem adimere. pro Domo sua. 17. a
 Vt omnia semper quæ iucunda videntur esse, non modo his extraordinariis cupiditatibus, sed, & c. 7. Verr. 29
 Honoribus extraordinariis contentus. ad Br. 11. in ep. Brutii.
Extrarius.
 Cum ipsam rem, quam nos fecisse confitemur, iure factam dicemus sine vlla assumptione extrariæ defensionis. ad Herennium. 9. b
Extraneus.
 Causa extranea. ad Herennium. lib. 3. 92. a
 Cognomine extraneo demonstrare id, quod suo nomine appellari non potest. ad Heren. lib. 4. 196. a
 Res extraneæ. ad Heren. lib. 4. 196. a
 Extranea bona. ad Heren. 34. b. & 16. b
 Pax & concordia extraneis gignetur, quum iam domesticis non infideat, sed publicè prouidenti eripiat. Antequam iret in exil. 5. a
Exterior.
 Atque ita quum alterum esset exteriorem amplexu orbem, & c. de Vniuersi. 32. a
Extremus.
 Februarius mensis extremus anni. de Legib. 181. b
 Manus extrema non accessit operibus eius. de Cl. Orat. 65. a
 Id est, non recognouit opera sua.
 Extrema & prima nox. in Arato. 10. a
 Pars extrema & conclusio muneris & negotii. ad Quint. fratrem. lib. 1. 1. 68. a
 Itaque in ea dea, quæ est rerum custos intimarum, omnis precatio & sacrificatio extrema est. de Nat. deorum. 39. b
 Extremum, vltimum, summum, finis. lib. 1. de Finib. 9
 Quid sit extremum, quid vltimū bonorum, quod omnium philosophorum sententia tale debet esse, vt ad id omnia referri oporteat, ipsum autem nusquam. lib. 1. de Finib. 23
 Extremum est, congruenter naturæ cōuenienterque viuere. de Finib. lib. 3. 21
 Aliquid extremum atque perfectum. de Nat. deor. 2. 25
 Extremum omnium appetendorum cumulat ex integritate corporis, & ex metis ratione perfecta. de Fin. lib. 5. 37
 Summum atque extremum bonorū omnium. 1. de Fin. 83. a
 Constituebant, extremum esse rerum expetendarum, & finem bonorum, adeptum esse omnia è natura & animo & corpore & vita. Acad. quæst. ed. 1. lib. 1. 14
 Extremum & vltimum bonorum. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 25
 Cuius disputationis fuit extremum ferè de immortalitate animorum. de Amicit. 13. a
 Sed hoc extremum eorum est. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 88
 Extremum est, quod te orem, si putas rectū esse, & à te suscipi posse, & c. 11. ad Atticum. 36
 Extremum expetendi. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 19
 Extremum malorum. lib. 1. de Finib. 9
 Extremum omnium malorum. Tuscul. quæst. lib. 2. 14
 Cælum extremum atque vltimū mundi est. 2. de Diu. 237. a
 Extremum nihil à natura inuentum. 3. ad Heren. 131
 Nullius rei principium est, cuius non sit extremum. de Nat. deor. 1. 16
 Extremum omnium rerum mors. ad Toranum. lib. 6. 21. 5. a
 Supplicium extremum. 7. Verr. 133. a
 Primum, & c. deinde, & c. post, & c. tum ad extremum, & c. de Orat. 116. b. Partit. 241. & de Orat. 123. b
 Ad extremum manus dare. Att. lib. 2. 52
 Cui consuli non animus ab initio, non fides ad extremum defuit. Att. 278. b
 Ad extremum omnis mundus ignoscet. de Nat. deor. 49. b
 Sed iam se colligit, & ad extremum incipit philosophari. in Ant. 256. b
 Extremum adesse mihi videtur, nec vlla fore cōditio pacis. 11. ad Atticum. 53
 Extremum concluditur. 11. ad Att. 31
 Spiritum extremum filiorum excipere. 7. Verr. 92. a

Habet extremum quod finitum est. 2. de Diuinat. 154. a
 Quod habet extremum, id cernitur ex alio extrinsecus. de Diuinat. lib. 2. 80
 Quod non habet extremum, infinitum sit necesse est. de Diuinat. 30. b
 Est id quidem in totam orationem confundendum, nec minimè in extremam. de Orat. 138. b
 Iouis oratio, quæ est in extremo illo libro. Q. fratri. 310. b
 In extremo spiritu. 2. de Finib. 159. a. Hoc est, vsque ad mortem & extremum spiritum.
 Bonis viribus esse extremo tempore ætatis. de Senect. 27. a
 Vt in extremo tertio scribis. de Diuinat. lib. 1. 8. Offic. 3. 12. Id est, in fine tertii.
 Extrema hyeme apparuit. pro Lege Manil. 25. a
 In Cappadocia extrema. epist. 244. b
 In extrema fortuna stare. in Sallust. 9. a
 Quod verò in extrema oratione quasi tuo iure sumpstisti. & c. de Orat. 88. b
 In extrema parte & conclusione muneris ac negotii tui diligentissimus sis. Q. fratri. 299. b
 In extrema ferè parte epistolæ. Att. 88. b
 De furto, si non eo loco quo debuit, ne in extrema quidè aut media, aut aliqua denique parte quæstionis, verbum fecit nullum. pro Cluent. 56. b
 Extrema pueritia miles fuit imperatoris. pro L. Manil. 19. a
 Sed in ea Pompeii epistola erat in extremo, ipsius manu, Tu, censeo, Luceriam venias: nusquam eris tutius. 8. ad Att. 1
 In extremo ponam quod sentio. 11. famil. 28
 In extremo stomachatus sum iucundissimis tuis literis. 10. familiar. 57
 Extrema belli ciuilibus, & Initia, contraria. 4. famil. 25
 Et natura fert, vt extrema ex altera parte grauiter, ex altera autem acutè sonent. Somn. Scip. 17
 Extrema belli perficias. 10. famil. 39
 Ad extrema descendere. Pollio Ciceroni. lib. 10. 76
 Extrema quadam loqui. 15. ad Att. 37
 Literæ quibus in extremis erat, sibi insidias fieri. ad Att. lib. 14. 305. 1. a. 7. famil. 13. & 10. 67. in epist. Polliionis. Id est, in fine literarum.
 Extremis dūtaxat lineamētis deum fingeret. de Nat. d. 1. 87
 His miseris & extremis temporibus. 11. ad Att. 1
Extimus.
 Orbis cælestis extimus, qui, & c. de Somn. Scip. 128. b
Extremo.
 Quod enim scribis extremò, vide ne, & c. Att. lib. 12. 251. 1. a. Legitur & extremi.
Extremitas.
 Extremitas, vulgò superficies, Græcè *ἄκρῆς*. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 107
 Mūdi extremitas paribus à medio radiis attingitur. de Vniuersitate. 21
 Ora & extremitas regionis. 2. de Finib. 163. a
 Si animus extremitatem cæli à suprema regione rotundo ambitu circumiecit. de Vniuersi. 34
 In extremitate nulla omnino crassitudo inest. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 107
 Ille omnem infinitatem peregrinabatur, vt in nulla extremitate consisteret. Tuscul. quæst. 250. b
Extraho.
 Radicitus ex animis hominum religionem extraxit Epicurus. 1. de Nat. deor. 84
 Extrahere aratum. 2. de Nat. deor. 120
 Extrahere ex animis assensionem. 4. Acad. 194
 Tollere atque extrahere cupiditates radicitus. 2. de Finib. 24
 Rem aliquam ab aduersariis, variis calumniis extrahere. Lentulo. lib. 1. 8
 Telum è corpore extrahere. pro Rosc. Amer. 11. a
 Extrahere urbem ex periculis. pro Sest. 7
 Extrahitur domo latitans Oppianicus à Manilio. pro Cluentio. 28. a
Extractus.
 Sed per obtrectatores Lentuli res calumnia extracta est. Q. fratri. lib. 2. 5

Nos autem ubi exurgere poterimus, aut quando: ad Attic. lib. 7. 132. 2
 Exurgere & erigere se. pro L. Manil. 86. a. pro Lege Agr. 86. a
 Pansam nostrum, secunda voluntate hominem, exurrexisse gaudeo. epist. 254. b

EXURO.

Mihi quidem ex animo exuri non potest, esse deos. 3. de Natura deor. 9

EXUSTUS.

Adrianus domi suæ viuis exustus est. 3. Verr. 48. a
 Flos exustus siti veteris vbertatis exaruit. de Claris Orat. 8. a
 Epirus excisa, Locri, Phocii, Bœotii exusti. in Pisonem, 77. a
 Bithyniæ, quæ nunc vestra prouincia est, vicis exustos esse complures. pro Lege Manil. 2. a

EXUSTIO.

Propter eluuiiones, exustionesque terrarum, quas accidere tempore certo necesse est, & c. in Somn. Scip. 24. a

EXUSCITO.

Te gallorū, illum buccinarum catus exuscitat. 3. de Or. 121. a

Auditorem quidē varietas maximē delectat, cum sermone animum eius retinet, & exuscitat clamore. 3. ad Her. 114. a
 Quæ cura exuscitat etiam animos. 1. Offic. 12
 Si naturalem memoriam exuscitauerimus hac notatione. 3. ad Heren. 129. a

Tu te exuscita. ad Att. 187. b

Exuscitare animos, & maiores ad rem gerendam facere. Offic. 1. 21

Exuscitare se. Brutus ad Ciceronem, lib. 16. 20

Exuscitari & commoueri. ad Heren. lib. 3. 131. a

Vulgari & vfitata re non exuscitari, nouitate verò & insigni quodam negotio commoueri. ad Heren. 23. b

EXUSCITATIO.

Mutatur res tractando, si traducitur ad exuscitationem, & c. 4. ad Heren. 217

EXUUIÆ.

Quī eum vobis maiores vestri exuuiis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent, & c. pro Lege Manil. 38. a

FABA.

Aba quidem Pythagorei vtiq; abstinerere: quasi verò eo cibo mens, non venter infletur. 2. de Diuinat. 93
 Ex quo etiam Pythagoricis interdicitur putatur, ne faba vescerentur, quæ habet inflationem magnam is cibus, tranquillitatis mentis quærenti vera contrariam. 1. de Diuinat. 58

Fabella, Vide Fabula.

FABER.

Ego me Phidiam esse malleum, quàm vel optimum fabrum tignarium. de Claris Orat. 139

Si mancipium pro fabro, aut pro textore emimus. pro Planicio, 271. b

Fabrum & prociū audeo dicere, non fabrorum & procorum. in Orat. 87

Iam duo præfecti fabrum Pompeii, in meam potestatem veniunt. Att. lib. 9. 177. 3. a

Quantum pauca operæ & mercedes fabrorum tulerunt. in Verrem, 106. b

Si quis adhibere volet, non modò vt architectos, verum etiam vt fabros ad ædificandam Remp. poterimus & nos libenter accurrere. epist. 127. b

Capitolium factum est publicè gratis, coactis fabris, operisque imperatis. in Verrem, 245. b

Tu velim, vt scribis, cum fabris domum perspicias: si enim nihil est in parietibus aut in tecto vitii, cætera mihi probabuntur. Pæto, lib. 9. 15. 14

FABRATERIA.

Nam & Aquini & Fabrateriæ consilia sunt inita de me, quæ te video inaudisse. 9. famil. 56

FABRE.

Argentum fabrè factum. in Verr. 115. b

FABRICOR.

Vt enim pictores, & ii qui signa fabricantur, & veri etiā poetæ suum quisq; opus à vulgo considerari vult, & c. 1. Off. 205

Nihil est clarius, vt Græci: perspicuitatem aut euidentiam nos, si placet, nominemus, fabricemurque, si opus erit, verba, ne, & c. 4. Acad. 35. a

Is qui gladium fabricatus est. pro Rab. Posth. 5

Quanto quasi artificio natura fabricata est primū animal omne, deinde hominem maximè. 4. Acad. 59. a

Itaque incredibiliter hoc ipsum natura fabricata est. de Oratore, 159. b

Fabii fornx in inferiori sacrae viæ regione. pro Planicio. 14
 Vt in forum descendens, caput ad fornicem Fabii demitteret. 2. de Orat. 148

Fabii Maximi facetum responsum. 2. de Orat. 152

Ipse myoparonem pulcherrimum de decem Milesiorum nauibus electum, L. Mario, & L. Fabio, qui Myndi habitabant, vendidit. 3. Verr. 61

FABIUS, adiectiuum.

Fabia lex, quæ est de numero senatorum. pro Mur. 65
 An de seruis alienis contra legem Fabiam retentis, aut de ciuibus Rom. contra legem Porciam verberatis aut necatis, plura dicenda sunt, & c. pro C. Rab. perduel. reo, 5

FABIANUS.

Videt ad ipsum fornicem Fabianum in turba Verrem: appellat hominē, & ei voce maxima gratulatur, & c. 2. Ver. 12

FABRICIUS.

C. Fabricius Aletrinas beneficii damnatus. pro Cluent. 45
 Q. Fabricius, si, & c. ea contra vim & ferrum perficere potuisset, mense Ianuario nostrum statum recuperassemus. post reditum in Senatu, 19. Cum de reditu Ciceronis legem ferret, foro pulsus. pro Mil. 19

Q. Fabricius Trib. pleb. princeps rogationis de Cicerone reuocando. pro Sest. 65

Et earum vrbium separatim ab vniuersis singulos diligunt, vt Pyrrhi bello Curium, Fabricium, Coruncanum: & c. 2. de Nat. deor. 124

FABULA.

Fabula est in qua nec veræ, nec verisimiles res continentur, cuiusmodi est: Angues ingentes alites iuncti iugo. 1. de Inuent. 39. a. ad Heren. lib. 1. 13. a

Apologus, vel fabula, vel irrissio. 1. de Inuent. 36
 Decantata erat fabula, sed complere paginam volui. ad Att. lib. 13. 48

FABULA.

Fabula ficta & commentitia. Offic. 3. 50
 Fabula est incredibilis, tamen homines commouet. Part. 23
 Nec histroni vt placeat peragenda est fabula. de Senect. 91. b

In causam fabulæ Clodianæ. 1. ad Att. 57
 Fabulæ similia sit existimaturus. ad Octauium, 45
 Ad fabulam suam veterem rediit. 4. ad Att. 10
 Non solum vnum actum, sed totam fabulam confecissem. 2. Philipp. 54

Stalenus à P. Cethego admonitus, istam dedit conciliattonis & gratiæ fabulam. pro Cluent. 68. Brut. 36

Liuius fabulam dedit. Tuscul. quæst. 148. b
 Docuit primus fabulam Liuius. de Claris Orat. 36. a
 Ennius cum Thyeestem fabulam docuisset, mortem obiit. de Claris Orat. 171. b

Quibus qui splendide vsi sunt, ii mihi videntur fabulam ætatis peregrisse, nec tanquam inexercitati histrones in extremo acta corruisse. de Senect. 59

Quasi fabulam rerum euentorumque nostrorum. 5. fam. 32
 De Varrone loquebamur, Lupus in fabula. ad Att. 216. b
 Fabulæ à poetis cur conficitur. pro Rosc. Amer. 27
 Fabulæ innumerabiles sunt & apud Herodotum patrem historiarum, & apud Theopompum. 1. de Legib. 3

Fabulæ pueriles. de Nat. deor. 1. 26
 Rerum auctores non fabularum. 3. de Nat. deor. 57
 Fabularum commentitiarum qui rationem reddere voluerint. 3. de Nat. deor. 44

Iam verò quid vos illa delectat explicatio fabularū, & enodatio nominum: exectum à filio Cælum, vincitum itidem à filio Saturnum? 3. de Nat. deor. 43
 Ea credimus facta fabularum licentia. de Nat. deor. 2. 5
 In impias fabulas inclusa est physica ratio non inelegans. 2. de Nat. deor. 46

Num igitur me cogis etiam fabulis credere quæ delectationis habeant quantum voles, verbis, sententiis, numeris, cantibus adiuentur? 2. de Diuin. 168. a

Itaque hoc Iudices, non sine causa fictis fabulis doctissimi homines memoriæ prodiderunt, & c. pro Mil. 6

FABELLA.

Verum hæc tota fabella veteris & plurimarum fabularum potuit. pro Cælio, 51. a

Si quãdo quid tanquã aliqua fabella narratur. 2. de Or. 133. a
 Quãquam à te actam fabellam video esse festiuã. ad Quint. fratrem, lib. 2. 16. 13. a

Fabellæ commentitiæ. Diuin. lib. 2. 63

Fabellæ Orphæi, Musæi, Hesiodi, Homerique, de diis. de Nat. deorum, 1. 30

FACESSO, Vide FACIO.

FACETUS.

In altercãdo cum aculeo & maledicto facetus. de Clar. 90. a
 At etiam quodam loco facetus esse voluisti. in Ant. 164. b

Homo facetus inducit sermonem vrbicum ac venustum: pro Domo sua, 71. a

Homo minimè ineptus & facetus. de Claris Orat. 161. a

Facetus plausus. 14. ad Att. 2

Nã neque parum facetus scurra Sex. Næuius. pro Quint. 6. a
 Sermo facetus, & nulla in re rudis. 1. de Orat. 17. a

Faceta & elegans ironia. de Claris Orat. 101

Genus iocandi non profusum nec immodestum, sed ingenium & facetum. 1. Offic. 145. a

Primū quod tibi facetum videtur, quicquid ego dixi: deinde quod illa siue faceta sint, siue sic sunt narrante te venustissima. epist. 255. b

Esse falsum & facetum. Orat. 129. b

Acuti, elegantes, faceti, breues homines. de Claris Orat. 2. a
 Natura fingit homines & creat, imitatores & narratores facetos, & vultu adiuuat & voce, & ipso genere sermonis. 2. de Orat. 121. a

Facetis hominibus difficile dignitatem suam seruare. 2. de Orat. 122

Facetissimus poeta veteris comædiæ, Aristophanes. 2. de Legibus, 60. a

FACETIÆ.

Facetiæ & ioca naturæ sunt propria, neque artem desiderat. 2. de Orat. 119

Facetiæ asperiores. pro Planicio. 27
 Accedat eodem oportet lepos quidam, facetiæque, & eruditio libero digna. 1. de Orat. 10. a

Facetiæ maioris artis sunt, dicacitas ingenii acrioris. Or. 49
 Facetiæ sunt ars vlla. 2. de Orat. 126

Duo sunt genera facetiarum, quorum alterum re tractatur, alterum dicto. 2. de Orat. 133

Sales, quorum duo genera sunt, vnum facetiarum, alterum dicacitatis: vtetur vtroque, sed altero in narrando aliquid venustè, altero in iaciendo mittendoque ridiculo. Or. 204. b

Libandus est etiam ex omni genere vrbicitatis facetiarum quidem lepos. de Orat. 89. b

Facetiarum & vrbicitatis oratorius non scurrilis lepos. de Claris Orat. 74. a. 1. de Orat. 77. a

Quod facetè dicitur, id aliàs in re, aliàs in verbo habere facetias. 2. de Orat. 137. a

Facie magis quàm facetiis ridiculus. Att. lib. 1. 8. 4. a
 Facetiis mirificè capior. 9. famil. 31

De iocis & facetiis. de Orat. 128. b

Sale, lepore, politissimis facetiis pellicere aliquem. 1. de Oratore, 125. a

Festiuitate & facetiis æqualibus suis præstare. de Cl. Or. 91. a
 Superabat sale, facetiisque omnes Scipio. de Clar. Orat. 66. a

Sale verò & facetiis Cæsar Catuli patris frater vicit omnes. 1. Offic. 186. a. de Claris Orat. 81. a

FACETÈ.

Vt è patre audiebam, facetè & vrbane Stoicos arridente. 1. de Finib. 60. a

Colligere multa, non modò acute, sed etiam ridiculè ac facetè. de Orat. 106. b

Nunquam tantum mali est Siculis, quin aliquid facetè & commodè dicant. 6. in Verr. a. epist. 135. b

Quod facetè dicitur, id aliàs in re, aliàs in verbo habere facetias. 2. de Orat. 137. a

Quid habet ars loci, cum antè illud facetè dictum emissum hæerere debeat, quàm cogitari potuisse videatur? 2. de Oratore, 121. a

Nosque ab isto nebulone facetius erudimur. pro Roscio Amerino, 76. a

Noster hic facitissime tres patris Bruti de iure ciuili libellos tribus legendos dedit. 2. de Orat. 123. a

Facetosus.

Quos quidem dies quemadmodum agatis, & in quantam hominum facetosam vrbantatem incurritis, non dico. 2. de Finib. 164. a. Quidam legunt facetorum.

Facies.

Expressa facies ciuitatis in persona alicuius. pro Flac. 42. a
Vna deorum facies. de Nat. deor. 1. 59
Affer faciem nouam, nomen vetus. pro Flac. 161. b
Legatus enim Senatus faciem secum attulerat. 8. Phil. 249. a
Hominis figura, vt cum Homeri faciem cogito. 2. de Diuinatione, 205. a
Formam quidem ipsam Marce filii, tanquam faciem honesti vides. 1. Offic. 24. a
Crebra facie dei pellantur animi, &c. de Nat. deor. 1. 75
Virtus quam tu ne de facie quidem nosti. in Pison. 63
Ea facie nouimus Apollinem & reliquos deos, qua pictores fictoresque voluerunt. de Nat. deor. 1. 57
Velim mihi dicas, nisi molestum est, L. Tursecius qua facie fuerit, qua statura, quo municipio, qua tribu. 2. Phil. 59. a
Facie magis quam facietis ridiculus. 1. ad Att. 25
Quæ nobis non possumus fingere, facies, vultus, sonus. 1. de Orat. 63

Facinus, Vide post Facultas.

Facio.

Sed augeo commemorando dolorem, & facio etiam tibi. Att. lib. 11. 216. 3. a
Facio fraudè s. c. Inde domum cœnatus, vt sim mane præsto Miloni: ibi te igitur videbo & promouebo. Att. lib. 4. 81. 2. a
Facio iniuriam fortissimo viro mortuo. in Pison. a
Facio me alias res agere. 15. famil. 47
Ego pro Pompeio libenter emori possum, facio pluris omnium hominum neminem: &c. ad Att. lib. 8. 146. 6. a
Duos duarum ætatum plurimi facio Cn. Pompeium & M. Brutum. epist. 32. b
Nollem accidisset tempus, in quo perspicere posses, quanti ego te, quanti Pompeium, quem vnum ex omnibus facio, vt debeo plurimi, quanti Brutum facerem. epist. 40. b
Ita viuam, vt maximos sumptus facio. Att. lib. 5. 103. 2. a
Quod quidem aut facis, aut perbellè simulas: quod tamen in modum procedit. 16. famil. 24
Datus est tibi ille, condonatus est ille, non facis finem, ferre non possumus. pro Planc. a
Facis ex tua dignitate & è Repub. ad Att. 273. b
Nam si te interioribus amicis tuis anteponis, valde magnum facis. ad Q. frat. 300. b
In eo libro vbi se cum Curione colloquentem facit. de Clar. Orat. 184. b
Facit enim de se coniecturam: cuius, &c. 2. de Orat. 164. a
Coniuitium Pisoni Consuli mirificum facit. Att. lib. 1. 9. 7. a
Plato facit Socratem disputantem. de Nat. deor. 8. b
Varronis sermo facit expectantem Cæsaris. 3. ad Att. 22
Credis iis quæ dicuntur, qui odit oratorem, vera putat, assentitur, probat, fidem facit oratio. in Bruto, a
Plato facit Isocratem laudari à Socrate. de Opt. 244. b
Minus igitur lucri facit. pro Flac. 71. a
Si ratio mecum facit. 1. de Diuin. 142. a
Nam qui ad virtutem adiungunt vel voluptatem, quam vnam virtus minimi facit, &c. 2. de Finib. 70. a
Plato facit mundum ædificari à deo. de Nat. deor. 5. b
Facit sibi quisque nefas. in Philipp. a
Ar enim hic etiam dolore: at eum nihili facit. 2. de Fin. 141. a. Sub. fruitur.
Hoc nihilo magis ab aduersariis, quam à nobis facit. de Inventione, 59. b
Autoritas sapientissimorum hominum nobiscum facit. pro Cecinna, 305. b
Emit homo cupidus & locuples, tanti quanti Pythius voluit: & emit instructos, nomina facit, negotium conficit. 3. Officiorum, 77
Sic oratio nec plagam grauem facit, nisi petitio fuerit apta. in Oratore, 134. a

Nec pluris facit Camillus hoc ciuile bellum nunc, quam illo viuo ego fecerim Romam captam. Tusc. q. 167. b
Poema porro facit ita festiuum, ita concinnum, ita elegans, nihil vt fieri possit argutius. in Pis. 55
Non vllam rem aliam extimescēs, quam eandem quæ mihi quoque facit timorem. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 36
Et nescio quo modo is qui authoritatem minimam habet, maximam vim cum illis populus facit, &c. 2. de Fin. 73. a
Facimus deos esse his vocabulis, quibus à nobis nominantur. de Nat. deor. 1. 58
Sed ne literam quidem vnam facimus nisi forēsem. 4. Academicarum, 12. a
Quo tandem igitur ore mentionem corrupti iudicii facitis? pro Clu. a. 4. Ver. 66. a. pro Ros. Amer. 3. a. pro Quint. 20. a
Nulla enim remedia, quæ vulneribus adhibentur, tam faciunt dolorem, quam quæ sunt salutaria. ad Octauium, 40
Heluetii sine dubio sunt in armis, excursionēque in provinciam faciunt. Att. lib. 1. 14. 2. a
Statim complures cum telis faciunt de loco superiore impetum. pro Mil. a
Impetum faciunt in Fabritium. pro P. Sestio, 64. a
Tuæ quidem literæ quod sapius à me leguntur, hoc spem faciunt mihi minorem. 3. ad Att. 28
Quam tu coniecturam faciebas ex literis Messalæ. Attic. lib. 13. 267. 3. a. pro Rab. perd. reo, 23. a
Vt feliciter vir auctionem faciebat. in Philipp. a. 4. Verriarum, 32. & 6. 9. a
Itaque Hortensius vtroque genere florens, clamores faciebat adolescens. de Claris Orat. 182
Nudauit se in sanctissimo templo, quoniam vita talis & ciuis & viri fidem non faciebat. pro Mil. a
Sua enim vitia insipientes, & suam culpam in fenestram conferunt. quod non faciebat is, cuius modò mentionem feci, Ennius, &c. de Senect. 13. a
Quamquam te bonum timor faciebat. in Ant. 177. b
Quod si hoc, qui testamentum faciebat, cauere noluisse. 2. de Legib. 84. a
Faciebant omnia cum pupilla. in Verr. 97. b
Vt quum de illo ægroto vota faciebant. Att. lib. 8. 169. 2. a. de Arusp. respons. 25
Quæcunque administraui, ex vestra autoritate & voluntate feci. Antequam iret in exil. 197. b
Itaque feci de Fabio vt scribis. ad Att. 247. b
Feci finem offerendi mei. in Rull. a
Feci igitur, atque effeci omni obsequio. 7. ad Att. 2
Et me vnum ex iis feci, qui ad aquas venissent. pro Plancio, 273. b
Etiam Domitio ipsi multa iam feci, quæ voluit, quæque à me petiuit. ad Quint. frat. 321. b
Feci vt essent nota nostris. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 6. de præp. 52. a. pro, nostris exposui.
Feci plus quam vellem. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 10
Nam ego te, ex quo tempore tu me diligere cœpisti, quotidie pluris feci. epist. 32. b
Siquid de his rebus dicere vellet, feci potestatem. in Cat. 56. a
Feci igitur sermonem inter nos habitum in Cumanis, quum esset vna Pomponius: &c. ad Varronem, lib. 9. 8. 4. a
Summam feci cogitationum mearum omnium. Lentulo, lib. 1. 9. 13. a
Feci vt darem. 11. ad Att. 47. pro, dedi.
Quod fuit viri optimi, fecisti, vt necui innocenti, &c. pro Cluentio, 135. a
Grauissimum verò iudicium de mea fide & de constantia fecisti, &c. Appio, lib. 11. 29. 6. a
Sanè quidem sicut de religionum iure fecisti. de Diuinatione, 184. b
Atque ipse varium & elegans omni ferè numero poema fecisti. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 7
Quod domi te inclusisti, ratione fecisti. Att. lib. 12. 257. 4. a
Ex hoc ipso loco permulta idem contra legem verba fecisti. pro Lege Manil. 36. a. pro Ros. Amer. 2. & 2. de Diuin. 68. a
Bene fecit Silius, qui transegerit. Attic. lib. 12. 244. 2. a. Attic. lib. 7. 123. 4. a

Apud oppidum Cibyrta castra feci. 15. fam. 14
Resp. detrimentum fecit, quod per te impertius vna in ciuitate imminutum est. 6. in Verr. 17
Menelaus ægrè id passus, diuortium fecit. Att. lib. 1. 13. 7. a. Topic. 9
Et ibi de integro funus iam sepulto filio fecit. pro Cluent. 20. a. 4. fam. 37. in epist. Seru. Sulpitii.
Hoc ipso ferè tempore, Strato ille medicus domi furtum fecit, & eadem eiusmodi. pro Cluent. 142. a. At. lib. 6. 113. 8. a
Viros bonos & honestos compluris fecit hæredes. 3. Officiorum, 96. 3. Verr. 78. a. pro Cecin. 9. a
Sed fecit humaniter Licinius, quod ad me misso Senatu vespere venit, &c. Quint. frat. lib. 2. 5. 1. a
Si hic qua ratione initium fecit, eadem cætera aget syncerè, temperatè, prudenter, valde videro. Att. lib. 9. 181. 16. a
At eam tibi C. Verres fecit iniuriam. 1. in Verr. 28
Isocrates fecit Panegyricum. Orat. 200. b
Omnia infima summis paria fecit, turbauit, miscuit. 3. de Legib. 29. a
Perspicua sua consilia, conatusque omnibus fecit. 2. Ver. 4. a
Quid enim ille vnquam arbitrio suo fecit? 6. Philip. 207. a
Glabrionem id, quod fecit, facere lætatus sum, vt testem dimitteret, &c. in Verr. 269. b
Labiens rem meliorem fecit. Terentia, lib. 14. 14. 4. a
Tamen Habitus Oppianicum reum statim non fecit. pro Cluent. 43. a. 4. ad Att. 49
Ille autè ex Myrmillone dux, ex gladiatore imperator, quas fecit strages, vbicunque posuit vestigia. 3. Philip. 146
Vulcanum eum quem Alcámenes fecit Athenis. de Natura deor. 1. 58
Gratulatio, quam tuo nomine ad omnia deorum templa fecimus. epist. 176. b
Et id, quoniam impensam fecimus in Macrocolla, faciliè patior teneri. Att. lib. 13. 32. 6. Philip. 213
Honorem mortuo, cui iniuriam viuo fecimus, faciamus? 9. Philip. 261
De quo homine vos, &c. tanta & tam præclara iudicia fecistis. pro Lege Manil. 30. a
In meis calamitatibus aliquam ferre opem, vt sæpe multorum in periculis fecistis. Antequam. 196
Damnum enim illius immaturo interitu res Romanæ, Latinaque literæ fecerunt. de Clar. Orat. 64. a
Fœdus fecerunt cum Tribuno plebis palam, vt ab eo provincias acciperent, quas ipsi vellent, &c. pro Sest. 18. a. Officiorum, 3. 148. in Vat. 22
Neque id actores prius viderunt, quam ipsi poetæ, quam denique illi etiam, qui fecerunt modos. de Orat. a
Quatuor viros municipes fecerunt. pro Cluent. 22. b
Illi enim nusquam picti sunt, qui naufragium fecerunt, in marique perierunt. 1. de Nat. d. 129. a
Qui cupidè profecti sunt multi, naufragia fecerunt. ad Tironem, lib. 16. 9. 2. a
Pacem fecere cum Samnitibus Romani. 3. Offic. 147. a. 12. Philip. 326. Cato, 15
Quod Trib. pleb. verba fecerunt, vt Senatus Cal. Ianuariis haberetur. in Philip. a
Si ædes exesæ corruerunt, vitiumve fecerunt, &c. hæres restituere non debet, nec reficere. in Top. 8. & 10
Feci hoc, quod ne adolescens quidem feceram, vt his de rebus disputarem. de Orat. 110. b
Decem enim naues iussu L. Murenæ populis Milesius ex pecunia vestigali populi Romani fecerat. 3. Verr. 63. a
Tum quum planè compresserat, pugnumque fecerat, comprehensionem illam esse dicebat. 4. Acad. 260. a
Præterea pecunias occuparat apud populos, & syngraphas fecerat, &c. 3. Verr. 64. a
Testamento quod Romæ Paulo & Marcello c o s. fecerat, hæres ex parte dimidia & tertia est Capito. ad Plancum, lib. 13. 30. 11. a
Qui in conuentu bonorum virorum verba de salute mea fecerant. pro Domo sua, a
Ego verò inquam si potero, faciam vobis satis. de Claris Orat. 10. a. 12. ad Att. 24

Neque tamen tam multa verba faciam. pro Quint. 18. a
Faciam vt potero Læli. de Senect. 6. a
Non facies fidem scilicet, quum hæc disputabis. in Pis. a
Alienæ igitur, inquit, culpæ me reum facies: ad Brut. 4. 7. a
Si ne tum quidem faciet finem vitiorum. de Vniuers. 57
Sed fac, vt isti volunt, animos non remanere post mortem. 1. Tusc. 128. a
Tu nos fac ames. 5. fam. 23. in epist. Vatini. a
Fac cogites. 11. fam. 7. in epist. M. Bruti & Cassii. a
Fac totum dolere corpus. 1. Tusc. a
Fac id mihi esse persuasum. de Nat. d. 1. 52
Fac imagines esse, quibus pulsentur animi. de Nat. d. 1. 75
Fac ita esse, tamen hoc ferendum nullo modo est. in Verr. a
Cydam Cretensem, &c. hominem audacissimum & perditissimum. sed fac ita non esse. num Latine scit? 5. Philip. 172
Sed fac esse, nihil superest. de Orat. a. 3. de Nat. d. 135. a. ad Att. lib. 14. 11. a
Verum fac esse omnia. epist. 136. b
Fac qui ego sum, esse te. 7. fam. 40
Fac enim animum interire vt corpus. 1. Tusc. a
Tradam igitur isti me? Me fac posse tutò, multi etiam horrantur, num etiam honestè? Att. lib. 7. 140. 2. a
Fac id potuisse aliquo modo. a
Eum tu occideres: fac potuisse, quod est aliud, &c. 2. Philip. p. 32. a
Verborum ordinem immuta, fac sic, comprobauit filii temeritas. ad Quint. frat. 218. b
Sed fac igneam, fac spirabilem, nihil ad id quod agimus. Tusc. 163. b
Facito vt sciam. Att. lib. 2. 19. 4. a
Facite hoc meum consilium legiones nouas non improbare. 13. Philip. a
Fecissem disputantes. 13. ad Att. 20. Id est, induxissem.
Dixisti huius te cupiditati obsequi, sicut ego fecissem in collega meo. in Pis. 82. b
Si me hercule hæc tecum duo verba fecisses, Quid ago? respirasset cupiditas. pro Quint. 30. a
Et quidem C. Gracchus quum largitiones maximas fecisset, & effudisset ærarium, &c. 3. Tusc. 42. pro Muren. 4
C. Memmius candidatus pactionem in Senatu recitauit, quam ipse suus competitor Domitius cum Consulibus fecisset, vt, &c. Att. lib. 4. 87. 2. a
Egestate & improbate coactus piraticam ipse fecisset. post red. in Senatu, 9. a
Medico tria milia iugerum, quasi te sanum fecisset: rhetori duo, quasi disertum facere potuisset. 2. Philip. 101. a
Quum is sponsonem fecisset, Ni vir bonus esset. 3. Off. 101. pro Cecin. 59. a
Istos, quibus otiosi negotium fecissemus, otiosissimos reddam. pro Lege Agr. a
Magnam etiam perditos hostes accessionem sibi fecissent. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 18. 9. a
Eandem infinitam ciuium fecissent. in Catil. 53. a. Att. lib. 10. 202. 5. a. pro Mil. 20. a
Quid facerem? 11. ad Att. 20
Nam antè quam verbum facerem, de sella surrexit, atque abiit. 6. Verr. 129. a
Quæ mihi facultas, vt id meo arbitratu facerem, ante hoc tempus nunquam esset data. 1. de Finib. 56
Quid enim faceret huc conclusioni, Si lucet, lucet. lucet autem, lucet igitur? 4. Acad. 171. a
Posse aliquem inueniri oratorem, qui aliquid mali faceret dicendo, obessetque ei quem defenderet. Orat. 136. b
Castra in Lycaonia apud Iconium faceret. Cat. lib. 15. 4. 5. a
An mihi nutus tuus non faceret fidem? Att. a
Vt quoniam auribus vestris propter incredibilem magnitudinem sceleris minorem fidem faceret oratio mea. in Catilinam, a
Quum iudicatum non faceret. pro Flac. 38
Quum verbis se locupletem faceret, haberet nihil præter illam impudentiam quam videris. pro Flac. 36. a
Quum de tota lite pactionem faceret. pro Comodo, 13. a. de Prouinc. Conf. 10

Primum quis Antonio permisit, inquit, ut & partes faceret, & vtram vellet, prior ipse sumeret. de Orat. 200. a
 Feci igitur atque effeci, ut neuter quenquam omnium pluris, quam me, faceret. ad Att. 98. b
 Dein subito vultu Milonis perterritus fugeret ad Tyberim: vos & omnes boni vota faceretis, ut Miloni uti virtute sua liberet: pro Mil. 31. a. in Catil. 32. a. Tusc. q. lib. 5. 2
 Quum duo quidam Arcades familiares iter vna facerent. 1. de Diuinat. 100. a
 Iidemque bustum in foro facerent, qui illam insepultam sepulturam effecerant. 1. Philip. 3
 Neque enim erat ferendum, quum qui hodie haruspicinam facerent, in Senatu Romae legeretur. ad Lept. lib. 6. 18. 2. a
 Quanta tandem pecunia penderetur, si omnium nomine quicumque Romae ludos facerent: ad Quint. frat. a
 Alios qui a praedonibus erant capti, quum mercaturas facerent, ut, &c. 7. Verr. 57. Parad. 58
 Ipsique magnopere authorem fuisse, ut aliquando controuersarum aliquem facerent modum. 1. de Legib. 79. a. 10. famil. 6
 Quod quum Gabinium de ambitu vellet postulare, neque Praetores diebus aliquot adiri possent, vel potestatem sui facerent. ad Quint. frat. lib. 1. 2. 24. a
 Rescriptis, eos qui facerent praetorium, vetari esse in Decurionibus. Lept. lib. 6. 49. Hoc est, qui praetores essent. Nam verba ipsa sponsonis facerent mecum, si vellem diligenter attendere. pro Cecinna, a
 Diodoro quid faciam Stoico? 4. Acad. 205. a
 Quid tu huic homini facias: pro Cecin. 290. b
 Vide ne facinus facias, cum mori suadeas. de Fin. lib. 2. 78
 Quin prodis mi Spuri, ut quotiescunque gradum facias, toties tibi tuarum virtutum veniat in mentem? 2. de Oratore, 138. a
 Equum est me a te impetrare, ut cohortes quae ex Piceno & Camerino venerunt, quae fortunas reliquerunt, ad me missum facias. Att. lib. 8. 162. 3. a
 Et si quando me vis peierare, ut paululum tui compediti facias, paratum fore scito. pro Rosc. Comædo, 29
 Multaque facimus usque eo, dum aspectus ipse fidem faciat sui iudicii. 4. Acad. 40. a
 Ut nullam reliquam faciat eius opinionem. de Nat. d. 1. 23
 Retinete igitur in provincia diutius eum qui de sociis cum hostibus, de ciuibus cum sociis faciat pactiones. de Proinc. Conf. 10. a
 Defensor autem de ea quam proposui aequitate nitatur, & ea quum secum faciat, non re, sed deprauatione verbi sese vrgeri queratur. in Partit. 70. a
 Non modo ut sumptum faciat in militem, nemini vis afferatur: sed ne cupienti quidem cuiquam permittitur. pro Lege Manil. 27. a
 Quum veritas cum hoc faciat, plus, &c. pro Quint. 61. a
 Quid hoc homine faciatis? 3. Verr. 29. a. 14. fam. 33. Id est, scire debeatis.
 Ac ne me existimaris ad manendum esse propensorem, quod plura in eam parte verba fecerim. Att. lib. 8. 147. 11. a
 Feceris mihi gratum, si ante eum veneris. Att. a
 Per mihi, per inquam gratum feceris. Att. lib. 1. 15. 9. a
 Equidem pro eo, quanti te facio, quicquid feceris, approbabo. epist. 31. b
 Ut sementem feceris, ita metes, inquit. 2. de Orat. 145. a
 Doceo gratiosum esse tribulibus Plancium, quod multis benignè fecerit, pro multis sponderit. pro Planc. 37. a
 Quas iste tum caedes, quas lapidationes, quas fugas fecerit. pro Domo sua, 10
 Dubitamus quid iste in hostium praeda molitus sit, qui manubias sibi tantas ex L. Metelli manubiis fecerit? 3. Verri- narum, 109. a
 Quum manum fecerit, copias pararit, &c. pro Cecinna, 24. 7. in Verr. 61
 Cuius auus fuerit argentarius, ad stipulator pater, vterque verò precarium quaestum fecerit. ad Octau. 14. pro Sest. 20
 Qui illam vim, deiectionemque, tuo rogatu aut tuo nomine fecerit. pro Cecin. 42. a

Facere ab aliquo. 1. de Inuent. 102. a
 Facere absurde. de Per. Conf. 27
 Facere accessus & recessus. 9. fam. 30
 Facere accessionem & decessionem de summa. pro Rab. Posth. 19
 Aes alienum facere. Att. lib. 13. 294. 3. a
 A se aliquid facere. de Orat. a
 Facere aliquid alterius commendatione. 13. fam. 49
 Facere aliquid contra morem consuetudinemque ciuilem. Offic. 1. 205
 Facere aliquid humanius. Tusc. q. lib. 3. 54
 Facere aliquid humile, summissum, molle, effeminatum, fractum, abiectum. Tusc. q. lib. 4. 53
 Improbè aliquid facere. 2. de Finib. 93. a
 Facere aliquid in quempiam. 13. fam. 89
 Facere aliquid indecorè, libidinosè, effeminatè. Off. 1. 13
 Facere aliquid irritum. 4. in Verr. 44
 Facere aliquid quam parcissimè. 6. fam. 27
 Facere aliquid studiosè ac libenter. de Petit. Conf. 29
 Amicè facere. de Amic. 8
 Facere a nimum alicuius dubium. pro Lege Man. 19
 Facere audientiam. 1. in Verr. 23. Cat. 25. 4. ad Heren. 241. 2. de Orat. 177
 Facere auctoritatem. pro Lege Manil. 30. a
 Facere bellum alicui. pro Syl. 43. in Catil. 66. & pro Mil. 47
 Ita verò si illi bellum facere conabuntur, excitandus nobis erit ab inferis C. Marius. pro Font. 21. a
 Facere eadem vicinorum. pro Sylla, 53
 Neque castra propter anni tempus & militum animos facere possum. Att. lib. 8. 163. 5. a
 Facere causam. 2. de Orat. 72
 Facere cautiones pecuniarum. pro Domo sua, 99
 Facere certioem. pro Quint. 10
 Facere coemptionem. 1. de Orat. 122
 Coenas facere. Att. lib. 9. 185. 6. a
 Facere coenulas. 9. fam. 56
 Facere coitionem. pro Planc. 43
 Facere comitia. 4. ad Att. 15. 2. Verr. 11
 Facere commemorationem. 13. fam. 52
 Quos cõcurfus facere solebat: quam se iactare? &c. pro Deiotaro, 20. a
 Verum ut ex vno de cæteris coniecturam facere possitis. 3. Verr. 87. a
 Quo facilius vos coniecturam de triennio, & de tota Sicilia facere possitis. 5. Verr. 87. a. & 4. 119. a. pro Mur. 42
 Facere constitutum cum aliquo. pro Cæl. 48
 Facere alicui consuetudinem cum alio. 13. fam. 41
 Iuno sospita, cui omnes Consules facere necesse est. pro Mure. 81. pro, sacrificare.
 Facere consulto. de Nat. d. 1. 60
 Facere contentione alicuius rei. in Pisonem, 39. a. pro Plancio, 4. & 8. Philip. 239
 Facere contra aliquem. de Finib. 76. b
 Facere contra iusturandum ac fidem. Offic. 3. 56
 Leges quas contra, praeter te, nemo vnquam est facere conatus. in Vati. 13. a
 Facere contra Rempub. amici causa. Offic. 3. 56
 Controuersiam facere dicuntur verba. in Orat. 66. a
 Quid est porrò facere contumeliam? quis sic loquitur? 3. Philippic. 139
 Facere conuictum alicui. 10. fam. 33. pro Cluent. 59
 Facere conuiuia. de Per. Conf. 28
 Facere ciuibus omnibus consilii sui copiam. 3. de Orat. 73. a
 Facere sibi crimen. pro Flac. 25
 Facere cum aliquo, & idem sentire. pro Syl. 27. pro Cecinna, 58. pro Quint. 61. 3. in Verr. 73. & pro Domo sua, 79. 2. de Orat. 177. a. ad Att. 96. b
 Facere decretum secundum aliquem. 16. ad Att. 50. pro Milone, 30
 Facere intemperanter in domesticum dedecus. 2. Philip. 65
 Facere deductiones ex pecunia. 5. in Verr. 155
 Facere discessionem in sententiam. 14. Philip. 398. 6. in Verrem, 128. & 6. Philip. 205. 1. fam. 5

Facere diuortium cum aliqua. 2. Philip. 79
 Facere donum. 7. in Verr. 144
 Eloquentem aliquem facere. in Orat. 47. a
 Facere emolumentum. 2. de Finib. 96. a
 Facere emptiones & proscriptiones praediorum. pro Flacco, 57
 Facere longiorem epistolam. ad Att. 95. b
 Facere exercitum. 5. Philip. 180
 Expectationem sui facere. 4. Acad. 21. a
 Facere magnum facinus. epist. 12. b
 Difficile est enim finem facere pretio, nisi libidini feceris. 6. Verr. 12. a. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 58. & Tusc. q. lib. 1. 36
 Facere aliquem firmum. 6. Philip. 216
 Fœdus quoddam facere inter se. 2. de Finib. 69
 Facere quid frustra, ac sine causa, abhorret etiam ab hominis constantia. Diuin. lib. 2. 97
 Facere fucum. de Petit. Conf. 24
 Deinde etiam gratum se mortuis facere, si grauius eos lugeant, arbitrantur. 3. Tusc. 61
 Facere gratulationem cuiquam. 4. ad Att. 8. 2. in Verr. 14
 Facere hospitium cum aliquo. pro Corn. Balb. 32
 Facere magnam iacturam causa. Diuin. lib. 2. 26
 Facere iacturam gloriae. Offic. 1. 117
 Iacturam in vnus mulierculæ animula facere. Sulpit. ad Ciceronem, lib. 4. 5. 14. a
 Facere iacturam rei familiaris. 2. de Finib. 66
 Facere ignem ex lignis viridibus. 3. Verr. 30. a
 Facere illac. 7. ad Att. 16. Hoc est, stare ab illis partibus.
 Imperitè facere. 1. de Legib. 6. a
 Facere impetum in aliquem iniuste. Offic. 1. 35. Tusc. quaest. lib. 4. 65. pro Lege Manil. a
 Facere impetum in hostem armatum. de Finib. lib. 1. 27
 Facere impetus. pro Domo sua, 51
 Facere incendium. Parad. 39
 Facere incestum. 1. de Inuent. 88. a
 Facere indicium. 3. in Verr. 106
 Inducias facere. 8. Philip. 247
 Facere aliquem infamem. in Verr. 204. b
 Facere initium armorum. Att. lib. 7. 128. 8. a. 5. Philip. 178
 Facere initium cædis a me. 5. Philip. 177. a. pro Cluent. 56. a
 Facere initium confligendi. 14. Philip. 408. a
 Facere insidias. 2. in Verr. 3. pro Mil. 68. & pro Syl. 13
 Facere intercapedinem scribendi. 16. fam. 26. ex epist. Ciceronis filii.
 Quum exercitu lustrato iter in Ciliciam facere cepissem. Catoni, lib. 15. 4. 7. a
 Iter in Ciliciam facere institui. Senatui Populoque Romano, lib. 15. 2. 2. a
 Actio maluimus iter facere pedibus, qui incommodissimè nauigassemus. Att. lib. 5. 41. 1. a
 Facere iter quacunq. 3. Verr. 30. a
 Iter secundum mare facere. Att. lib. 16. 335. 3. a
 Facere iusta itinera. 5. ad Att. 4
 Quum iratum aduersario iudicem facere vellet. 1. de Oratore, 118. a
 Facere iudicium de aliquo. 5. Philip. 165
 Ut primum per aratem iudicium facere potueris, quanti quisque tibi faciendus esset. ad Plancum, lib. 13. 29. 2. de Orat. 51. pro Quint. 16. & pro Flacco, 72. & 73
 Facere iudicium in reum. pro Rab. Posth. 22
 Facere iusta alicui. pro Flacco, 73
 Facere lætitiæ. lib. 1. de Finib. 19
 Facere legem. 5. Philip. 168
 Facere locationem. 5. in Verr. 14
 Nihil opus est hoc exemplis longius facere. est enim perspicuum, &c. 5. de Finib. 27. a
 Facere aliquem loquentem. Orat. 204. b
 Ludos facere absens malebat. Att. a
 Ludos verò non facere quid fœdus: Att. lib. 15. 315. 10. a
 Noli putare pigritia facere me, quod non mea manu scribam. ad Att. 260. b
 Facere Megaleia. de Arusp. respons. 23
 Facere mentionem alicuius. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 117

Facere mirationem. Diuin. lib. 2. 38
 Multaque facere impurè atque tetè, cum temeritate atque imprudentia. Diuin. lib. 1. 56
 Facere multa laudabilia. de Finib. lib. 3. 9
 Facere mutationem morum institutorumque. Offic. 1. 169
 Facere mutationem vestis. pro Sest. 21
 Nihil facere, nisi quod expediat. Tusc. q. lib. 3. 44
 Videtis auctoritatem sapientissimorum hominum facere nobiscum. pro Cecin. a
 Facere nomen. 3. in Verr. 65. 7. fam. 40
 Facere non possum plusquam feci. 11. fam. 25
 Facere non possum, quin ad te mittam. ad Att. 195. b
 Facere non potuisti, ut non mitteres. 11. ad Att. 43. pro, quin mitteres.
 Facere hoc officium. 9. ad Att. 17
 Facere omnia amici causa. Læl. 34
 Facere summa omnia de re aliqua. 15. ad Att. 27
 Facere ornate splendideque. Offic. 1. 5
 Scis Appium Censorem hic ostentare facere de signis & tabulis. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 14. 10. a
 Peculatum facere. pro Rab. perduel. reo, 4. a
 Quærare ipse secum, & cogitare cum suis cepit, quibusnam rebus in ea prouincia maximam vno anno pecuniam facere posset. 4. Verr. 11. a
 P. Seruilius quinquennium exercitui quum præfesset, & ista ratione innumerabilem pecuniam facere posset, &c. 5. Verri- narum, 182. a
 Facere periculum diligentia. 2. Verr. 22. a
 Facere periculum sui. 1. Verr. 15. a
 Facere permutationem cum alio. 5. ad Att. 24
 Facere quod non pessimè facias, vel non facere quod non optimè possis, humanitatis est. 2. de Orat. 48
 Quum præsertim planum facere multis testibus possim, C. Verrem in Sicilia, &c. 2. Verr. 25. a. pro Rosc. Amer. 39. pro Rosc. Comædo, 23. a
 Facere populiscitum. Orat. 150
 Facere omnibus sui cõueniendi potestatem. 8. Philip. 254. a
 Itaque quod pro meo iudicio facere potui, ut laudarem, &c. feci. epist. 247. b
 Facere praedas. 3. in Verr. 111
 Facere prælium. pro Deiot. 8. & 14. Philip. 401
 Facere pro aliquo. pro Domo sua, 60
 Facere progressus. Tusc. q. lib. 4. 34
 Prolixè, cumulatèque facere. pro Flacco, 69. a
 Ut non reddere depositum, etiam ne furioso promissum facere, &c. 1. Offic. 45. 1. Philip. 12
 Facere promissa, stare conuentis, reddere deposita, commutata utilitate sunt inhonestas. 3. Offic. 129. a
 Facere quaestum furtis. 7. Verr. 110. a
 Facere ratum. Diuin. lib. 1. 75
 Rectè facere, & bene sentire, ad bene beatèque viuendum satis. 6. fam. 2
 Facere redemptionem. 2. in Verr. 10
 Facere reiectionem iudicium. 2. in Verr. 11
 Facere reliqua. 15. ad Att. 31
 Rem & sententiam interdicti mecum facere fatebatur. pro Cecin. 300. b
 Facere rem vnã ex duabus. 2. de Finib. 33. a
 Res illius diuinas apud eos deos in suo sacrario propè quotidie facere vidisti. 7. Verr. 15. a. 3. de Nat. d. 63. a
 Facere sacellum. de Arusp. respons. 28
 Maiores, qui hunc honorem mulieri Larentia tribuerunt, cuius vos pontifices ad aram in Velabro facere soletis. ad Brutum, 37
 Sacrificium publicum cum læna facere. de Clar. Orat. 27. a. pro Corn. Balbo, 44. a
 Scelus eos nefarium facere, &c. dicunt. 1. de Orat. 112. a. pro Rosc. Amer. 15. & 3. in Verr. 86. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 124
 Cum furialis illa vox secum illos facere personabat. pro Planc. 277. b
 Lucium Cassium dixerunt commemorasse cum cæteris, Antronium secum facere. pro Sylla, a
 Cassius si respondisset idem sentire, & secum facere Syl-

Iam tamen mihi, &c. pro Sylla, 27. a
 Volēt enim, credo, Cæsar S. C. facere. ad Att. 151. b
 Facere societatem rerum. pro Quint. 6, & 7
 Facere spatia. 1. de Orat. 15
 Demosthenes si illa, quæ à Platone didicerat, tenuisset, & pronūtiare voluisset, ornate splendideque facere potuisset. 1. Offic. 5
 Facere acceptam sponsonem. 5. in Verr. 118
 Sponsonem facere cum lictore suo, h. s. duobus milibus. 7. Verr. 110. a
 Qui, quum de re agendi nullo recusante potestas fuisset, sponsonem de probro facere maluerit. pro Quint. 16
 Iubet P. Quintium sponsonem cum Sex. Næuio facere, si, &c. pro Quint. 16. a
 Facere alicui stomachum. 1. fam. 36
 Facere stuprum cum sorore. pro Mil. 54
 Facere summam pecuniæ. in Rull. 67. & 4. in Verr. 91
 Facere suspensionem. pro Flacco, 65
 Facere syngrapham cum aliquo. de Arusp. respons. 30. pro Domo sua, 98. pro Rab. Posth. 4. 2. Philip. 96
 Facere ad omnia deorum templa. 11. fam. 30
 Topiariam facere. Quint. frat. lib. 3. 17. 9. a
 Facere tributum. 5. in Verr. 82
 Facere tripudium solistimum dicuntur pulli. Diu. lib. 2. 15
 Quod facere turpe non est, modò occultè, id dicere obsecrum est. Offic. 1. 177
 Vtrum igitur mauiis, statimne nos vela facere, an quasi è portu egredientes, paululum remigare? 4. Tusc. 8
 Iam Apollo versus facere desierat. 2. de Diuinat. 174. a
 Facere versus in cupiditate alicuius. 7. Ver. 65. a. 3. ad Quint. frat. 29
 Facere versuram ab aliquo. pro Font. 1. & 4. in Verr. 135
 Vestigium facere in possessionem. pro Cecinna, 29
 Hic vos aliud nihil orat, nisi vt rectis oculis hanc urbem sibi intueri atque in hoc foro vestigium facere liceat. pro Rab. Posth. 30
 Et si non potuisti vllò modo facere, vt mihi illam epistolam non mitteres: tamen mallem non esse missam. Attic. a. Id est, quin mitteres.
 Non respondit tamen vnà facere Syllam. pro Sylla, 27
 Is quem ille argentarium Lepti fecisse dicit. 7. Verrin. 121. a. 3. Offic. 75. a. pro Cecinna, 8
 Sed quid, quòd audio Spintherem fecisse diuortium? Attic. lib. 12. 160. 6. a
 Quid dices? an id quod dicitas, iniuriam tibi fecisse Verrem? 1. Verr. 28. a
 Sed mihi venit in mentem multum fore sermonem, me iudicium iam de publica causa fecisse. 7. ad Att. 64
 Vtrūque ex vtriusque persona verisimile videretur & Fannium per malitiam fecisse, & Roscium per imprudētiam deceptum esse. pro Comædo, 12. a
 Ita sum leuatus, vt Deus mihi aliquis medicinam fecisse videatur. Terentia, lib. 14. 16
 Dic pactionem fecisse vt absolueretur. non pepigit. pro Comædo, 15. a
 Alienatio, disiunctioque facienda. de Amic. 65. a
 Funus ei satis amplum faciendum curauit. Sulpit. ad Ciceronem, lib. 4. 12. 8. a
 Horum nihil faciendum est. ad Quint. frat. 327. b
 Quod agendum & faciendum est, non recuso. in Ant. b
 Atque illud quod faciendum primum fuit, factum atque tractatum est. in Catil. 144. b
 Faciendum tibi est, vt magistratibus lege constitutis, de potestate, tum de iure disputes. 3. de Leg. 41
 Siue per Eperum iter esset faciendum, &c. Att. lib. 3. 41. 1. a
 Faciendum nobis erit, vt ab eo discedamus. 3. ad Att. 36
 Promissum potius non faciendum, quam tam tetrum facinus admittendum fuit. 3. Offic. 128. a
 Faciendum mihi putauit vt responderem. 3. fam. 22. pro, putauit mihi respondendum.
 Ne posset aliquando ad bellum faciendum locus ipse adhortari. 1. Offic. 53. a. 7. Verr. 15. a
 Fidei faciendæ causa. de Orat. a

Medicinæ faciendæ locus non erit. pro Quint. 5
 At ego, quum casu diebus iis itineris faciendi causa decedens è prouincia, Puteolos fortè venissem. pro Planc. 53. a
 In locis, quos ad fidem orationis faciendam adhiberi dixit. de Orat. a
 De Publio autem quod præscribi oportet, moram non puto esse faciendam. Att. lib. 16. 231. 2. a
 Neque ipse satis firmus esset ad castra faciendâ. At. li. 8. 161. 1. a
 Nam vt iis qui honestè rem quærunt mercaturis faciendis, operis dandis, publicis sumendis, intelligimns opus esse quæsito. in Parad. 58. a
 Quoties ille tibi potestatem optionemque facturus sit, vt eligas vtrum velis, factum esse, necne. 1. Verr. 24. a
 Neque est facturus quicquam nisi de meo consilio. Attico, lib. 13. 95. 2. a
 Facturum eum puto, vt præsidia deducat. 7. ad Att. 50. Id est, puto eum deducturum.
 Armenium regem in Cappadociam impetum esse facturum. Catoni, lib. 15. 3. 2. a
 Iurauitque se illum statim interfectorum, nisi iusiurandum dedisset, se patrem missum esse facturum. 3. Offic. 133. a
 Accepi Auianii literas, in quibus hoc inerat liberalissimum, nomina se facturum, cum venisset, qua ego vellem die. Gallo, lib. 7. 24. 1. a
 Ille se affirmare postero die, moram nullam esse facturum. pro Sestio, 63. a
 Quid existimare eos qui audiebant, arbitrare? &c. Nauiculariam te, quum Romam venisses, esse facturum? 7. Verrinarum, 37
 Facturum te quod oportet. ad Brut. 29. in epist. Bruti.
 Quod te tua sponte facturum esse certò scio, honoris nostri causa libèter, prolixè, celeriter facias. At. lib. 16. 341. 5. a
 Idem affirmat verbum de me illum non esse facturum. Attico, lib. 2. 34. 7. a
 Scandilius verò negat sese apud Artemidorum Recuperatorem verbum esse facturum. 5. Verr. 118. a
 Quid si docebo, Iudices, eos qui c. c. c. millia lucrificiunt, damnum facturos fuisse. in Verr. a
 Ais vadimonium desertum, quæsiuit à te statim vt Romam rediit Quintius, quo die vadimonium istuc factum esse diceres. pro Quintio, 39. a
 Faciens.
 Id faciens, interdum mihi peccare videor: interdum peccaturus esse, nisi faciam. 12. ad Att. 16
 Qui quum per agrum Leontinum iter faciens, equum ipse demississet in flumen. 1. de Diuinat. 126. a
 Rectè facienti gratia habenda est. 2. de Finib. 93. a
 Scribit Eudemum Cyprium familiarem suum, iter in Macedoniam facientem Pheras venisse. 1. de Diuinat. 94. a
 Quidam omnia docentes, & dilucidiora non ampliora facientes. Orat. 198. b
 Factu.
 Difficile factu est à diis ortis fidem non habere: quanquam nec argumentis, nec rationibus certis eorum oratio confirmatur. de Vniuers. 47
 Factus.
 Factus institutusque illuc venisset. 2. ad Att. 63
 Factus ad aliquid. 14. ad Att. 39. pro, aptissimus.
 Factus ad legem. pro Mil. 7
 Itaque maioribus in Africam ex hac prouincia gradus imperii factus est. 4. Verr. 3. a
 Homo qui esset totus ex fraude & mendacio factus. pro Cluent. 32. b
 Siue quòd natura non esset ita factus. de Clar. 190. b
 Etiam si irruptio facta nulla sit, tamen pecora relinquuntur, &c. pro Lege Manil. 9. a
 De te magis ab Sipylo mētio est honorifica facta. ad Quint. frat. lib. 2. 13. 2. a
 Respondendi Fidiculano potestas facta non esset. pro Cluentio, 87. a
 Facta iudiciorum seueritas. pro Sylla, 70
 Quæ quidem ego vtiq; vel versura facta solui volo. Attico, lib. 5. 88. 2. a

Argentum factum atque signatum. in Verr. 248. b
 Bene factum argentum. 6. Verr. 39. a
 Argentum optimè factum. in Verr. 208. b
 Nec tamen tantum in statuenda Lepidi statua factum est mali, quantum in euertenda boni. Brut. 15. 14. a
 Factum est occupationibus meis, ne tecum agerem. 14. ad Attic. 22. in epist. Antonii. Id est, stent per occupationes meas quo minus, &c.
 Nondum palam factum erat concedisse Remp. quum tibi, &c. post redit. in Senatu, 16. a
 Si quid de eo factum esset, in quo spem eratis habituri. pro Pomp. 15. b
 Si ita factum esset, magno vsui causæ nostræ fuisset. ad Attic. lib. 7. 131. 5. a
 Quod sexennio post factum esse videmus. de Diuin. 102. b
 Hic primum opes ipsius ciuitatis victæ, comminutæ, depressæque sunt: in hoc portu Atheniensium nobilitatis, imperii, gloriæ naufragium factum existimatur. 7. Verrinarum, 77. a
 Nihil factum, quod non futurum fuerit. Diuin. lib. 1. 106
 Erotem ad ista expedienda factum mihi videbar reliquisse. ad Att. 234. b
 Prodeundi tibi in publicum potestatem factam negas. 3. Verrin. 56. a
 O factum malè de Alexione. 15. ad Att. 1
 Ponte vno die facto exercitum ad 1111. Id. Maii traduxi. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 15. 7. a
 Potuitne Fabritio viro optimo, quum de reditu meo legem ferret, pulso, crudelissima in foro cæde facta? pro Mil. 29. a
 Facto prælio illo. 15. fam. 41
 Ad quam legem non docti, sed facti, non instituti, sed imbuti sumus. Orat. 212. b
 Neque enim ita generati à natura sumus, vt ad ludum facti esse videamur, sed ad seueritatem. Offic. 21. b
 Anno enim vnde uigesimo post eius mortem hic o. s. T. Flaminius & M. Attilius facti sunt. de Senect. 13. a
 Sed ita facti sunt illi pedes, vt in eis singulis modus insit. Orat. 216. b
 Phalera pulcherrimæ factæ. in Verr. 206. b
 At ea, quæ à nobis facta sunt, iustissimè facta. ad Heren. 9. b
 Hæc omnia antiquo opere & summo artificio facta. in Verrem, 210. b
 Pocula Mentoris manu summo artificio facta. in Ver. 208. b
 Factum.
 Factum quid iure quomodo defendatur. 2. de Orat. 58
 Ecquod eius factum ac commissum, quod cuiquam paulò minus consideratum videatur factum? pro Syl. 180. b
 Factum luculentum. 10. ad Att. 42
 Cum ipsum factum per se præclarum atque diuinum est, tum expositum ad imitandum. in Ant. 282. b
 Factum proteruum. de Finib. lib. 2. 41
 Illud pulcherrimum factum, quod ex autoritate Senatus gessi. pro Domo sua, 232. b
 Factum versutum & callidum. Offic. 1. 151
 Nullum meum minimum dictum non modò factum pro Cæsare intercessit, quod non ille, &c. epist. 16. b
 Meum factum à te probari gaudeo. ad Att. 152. b
 Qui non modò à factu, sed etiam à conscientia suspicione abest. pro Cæl. 42. b
 De facto ac de re gesta. 9. fam. 28
 Ex facto suspiciones quomodo ducendæ. 2. de Inuent. 147
 Pro facto istuc habeo. 13. ad Att. 1
 Facta improba. de Finib. 1. 41
 Facta ista armorum & victoriæ sunt, non Cæsaris. 6. fam. 23
 Omnia facta, scripta, dicta, promissa, cogitata illius. 14. ad Atticum, 12
 Illorum aut in me maledicta, aut in vos sceleratè facta. Antequam. 195. b
 Facta fortium virorum non emolumento aliquo, sed ipsius honestatis decore laudanda. lib. 1. de Finib. 28
 Vt facta, non ficta videantur esse. ad Octau. 45
 Patris mei meum factum pudet. Orat. 87
 Sed de clarorum hominum factis illustribus & gloriosis

fatis. lib. 1. de Finib. 29
 Tantis sceleribus & factis notatus aliquis. pro Dom. 56. a
 Faceffo.
 Cum est ad nos allatum de temeritate eorum qui tibi negotium facefferent. Appio Pulchro, lib. 3. 34. Id est, accusarent, insectarentur, & ad poenam vocarent.
 Faceffant igitur qui docere nihil possunt quo melius, sapientiusque viuamus. Hortensio, a
 Vis absit, ferrum ac lapides remoueantur, operæ faceffant, seruitia sileant. pro Flacco, 75
 Atque etiam ab omni societate Reipub. &c. paulisper faceffant rogemus. 1. de Leg. 56. a. de Epicureis.
 Ipse profectò metuere incipies, ne innocenti periculum facefferis. 1. Verr. 24. a
 Sicuti fortè hac lege negotiū faceffetur, &c. pro Cluentio, 127. a
 Faceffitus.
 Sese antea, quum audissent eum negotium faceffitum, &c. à C. Verre prohibitos esse. 6. Verr. 125. a
 Factio.
 Studiosè enim id factitabat. Tusc. q. lib. 5. 44
 Marcus Brutus accusationem factitauit. de Clar. 67
 Quod ne Græci quidem veteres factitauerunt. de Clar. 170. b
 Quem palam hæredem semper factitauerat. in Ant. 168. b
 Ille versus qui veter, Artem pudere proloqui quam factites. Orat. 81
 Factitare hæredem. 2. Philip. 59
 Quod idem acceperam, & cognoueram à summis viris factitatum. 12. fam. 47. Id est, fieri solitum.
 At alterum factitatum est, alterum nouum. Orat. 210. b
 Si esset factitatum, non esset desitum. de Diuin. 128. b
 Hæc apud maiores nostros factitata. Offic. 2. 126
 Factio.
 Quas is instituisset, cui testamenti factio nulla esset. in Topic. 25. a. 7. fam. 38
 Inuidia concitatur in iudicum & in accusatorum factionem. de Clar. 179. b
 Per factionem datum aliquid. 7. ad Att. 35
 In inuidiam trahemus, si vim, si potentiam, factionem, diuitias, &c. proferemus. ad Heren. b
 Tres factiones Gabinium postulant. 3. ad Quint. frat. 10
 Factiosus.
 Si quis potens & factiosus, &c. ad Heren. 13. b
 Existunt in Republica plerunque largitores & factiosi, vt opes quam maximas consequantur. Offic. 13. b
 Faxo, vel Faxit.
 Nemo me lachrymis decoret, nec funera fletu Faxit. de Senect. 66. a
 Qui secus faxit, deus ipse vindex esto. de Leg. 173. b
 Dii immortales faxint, ne sit alter. in Verr. 165. b
 Quod promittis, dii faxint. Att. 250. b
 Dii faxint, vt tali genero mihi frui liceat. epist. 234. b
 Dii faxint vt faciat quæ promittit. 16. ad Att. 2
 Facilis.
 Facilis aduersarius. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 76
 Causa facilis & explicata. pro Plancio, 3. a
 Facilis & prompta defensio. 1. de Orat. 122. a
 Facilis & expedita distinctio. lib. 1. de Finib. 26
 Facilis est: tamen non dubito quin me malè oderit. 14. ad Atticum, 2
 Antonius facilis in causis recipiendis erat, fastidiosior Crassus, sed tamen respiciebat. de Clar. 183. b
 Lenis à te & facilis existimari debeo, qui mihi tecum de his ipsis rebus exoptulem, &c. Metel. lib. 5. 7
 Facilis homo. 9. fam. 46. Id est, tractabilis, & paruo cōcētus. T. Iunius fuit facilis & expeditus ad dicendum. de Clario Orat. 93. a
 Materia facilis ad exardescendum. 2. de Orat. 102. a
 Sed materia popilis, in te dicta dicere. in Ant. 168. b
 Exorabilis populus, facilis suffragatio pro salute. pro Domo sua, 36. a
 Facilis & liberalis pater. 3. de Nat. d. 102, & 103. a. cui opponitur Difficilis, auarus & illepidus.
 Facile, procliuè, iocundum. Partit. 238. b

Quod non modò facile ad credendum est, sed, &c. 1. Tusc. 64
 Non est facile defendere. 2. de Finib. 186. a
 Ad quas societates non facile inuentu qui descendat. de Amic. 57. a
 Facile tritu. ad Lent. lib. 1. 7. 4. a
 Est facile vincere non repugnantes. 1. Tusc. 4. a
 Facile fieri quid dicatur. 2. de Inuent. 247
 Quæ omnia habent facilem rationem reprehendendi. pro Cæl. 50. b
 Quòd si populum tam facilem haberem, quàm Æsopus habuit, libenter me hercule artem desinerem. 7. fam. 4
 Facilem se præbere alicui. 14. ad Att. 12. in epist. Antonii.
 Præbere se facilem in hominibus audiendis admittédisque. Quint. frat. lib. 1. 1. 48. a
 Facili loco rem esse. 12. fam. 59
 In suum cuique tribuendo faciles antiqui. de Clar. Or. 42. a
 Faciles aditus & liberæ querimonix. pro Lege Manil. 29. a
 Faciles aditus ad te habeat. 13. fam. 80
 Ad condendum faciles aliquos habere. 2. de Diuin. 161. a
 Faciles preces sunt. de Arusp. respons. 38. Id est, facile est precari.
 Faciliore & commodiore iudicio ad ius suum peruenire. pro Cecin. 6. a
 Faciliores & meliores fortunæ. 6. famil. 16. Id est, in meliori statu.
 Omnia faciliora sunt, quàm peccati dolor, &c. 11. ad Att. 31
 Facillimus atque humanissimus homo. 16. ad Att. 49
 Hominem facillimum, liberalissimumque cognosces. Silio, lib. 13. 64. 4. a
 Facillimum me illi præbui. 14. ad Att. 22
 Quid dicam de moribus facillimis, de pietate in matrem? de Amicit. 10. a

Facile.

Facile algere & esurire. 8. fam. 49. in epist. Cælii. Id est, facile pati frigus & inediam.
 Aliqua re facile carere. in Topic. 36. a
 Facile etiam absentibus nobis veritas se ipsa defendet. Academic. q. ed. 1. lib. 2. 36
 Africani fratris nepos vita omnium perditorum ita similis, ut esset facile deterrimus. Tusc. 165. b
 Virum vnum totius Græciæ facile doctissimum Platonem, &c. pro Rab. Posth. 14. a
 † Quis enim hæc, vel non facile, vel certè aliquo modo posset ediscere? de Orat. 130. b
 Facile indicabat ipsa natura vim suam, quàm homines, quod facere ipsi non possent, id rectè fieri in altero iudicarent. de Amic. 24. a
 Quod quidem facile patior. 13. ad Att. 3. & 12. 58. Id est, quod non valde iniquo animo fero.
 Quare facile omnes patimur quamplurimos accusatores, &c. pro Rosc. Amer. 33. a
 Facile passus sum, & moleste fero, opponuntur. 13. ad Atticum, 46
 Non modò facile paterer, sed etiam lætarer. 16. ad Att. 28
 Demissè ac facile pati aliquid. ad Brut. 44. in epist. Brutii.
 Pati facile dicentem de aliqua re errare. 1. Tusc. 128. a
 Facile perspicio, quò intendat animus. 2. Verr. 6. a
 Non modò sui municipii, verum etiam eius vicinitatis facile primus. pro Rosc. Amer. 9. a. 3. Verr. 43. a
 Illius ciuitatis facile princeps. a. Hoc est, sine controuersia.
 Nobilitate facile princeps. pro Cluent. 8. a
 Tu qui esses ordinis tui facile princeps. epist. 87. b
 Cæteris iniuriis, quæ propositæ sunt à Catone, facile, ut spero, resistemus. epist. 5. b
 Facile sentio. de Nat. d. 1. 7
 Facile vincit & facile superat. de Orat. 146. b
 Subitam orationem commendatio facile vincit. de Or. 97. b
 Tamen illius vendibilem orationem religio deorum immortalium nobis defendentibus facile vincebat. de Amicitia, 79. a
 Vincere facile aliquem aliqua re. 3. de Orat. 25. a
 Euadere facilius. 1. Tusc. 68. a
 Qui sperant, facilius & procliuus ad laudem nobilitatis

peruenient. Antequam iret in exil. 8. a
 Peruerse dicere homines, peruerse dicendo facillimè consequi. 1. de Orat. 72. a
 Effingi facillimè, nullo negotio flecti ac detorqueri voluntas testium potest. pro Cæl. 16. a

Facilitas.

Sed hæc in bonis rebus, quòd alii ad alia bona sunt aptiores, facilitas nominetur. 4. Tusc. a. 1. Offic. 124. a. 1. Tusculana. q. 67. a
 Adiungenda est facilitas in audiendo, lenitas in decernendo. Quint. frat. lib. 1. 1. 30. a
 Facilitas & altitudo animi in exercenda iuris æquabilitate. 1. Offic. 124. a. ad Octau. 45
 Facilitas ac iucunditas naturæ. de Petit. Conf. 12
 Facilitas significandi. de Orat. 115
 Sed amicitia remissior esse debet, & liberior, & dulcior, & ad omnem comitatè, facilitatèque procliuus. de Amicitia, 59. a
 Quis aut congressum meum, aut facilitatem sermonis desyderauit? ad Att. lib. 12. 53
 Meam facilitatem laudatote, cum vobis, non meo iudicio, sed vestro studio inductus, respondero. de Orat. 102. b
 Abuti immoderatè facilitate alicuius. Lent. lib. 1. 1. 31. a
 Cõtingit id magis facilitate, quàm alia vlla culpa mea. 2. de Orat. 9. a
 Dignitate principibus parem esse, facilitatè parem infimis. pro Lege Manil. 29. a
 De quo pro tua facilitate & humanitate purgatum se tibi scribis esse. epist. 214. b

Facultas.

Sed quis ego sum? aut quæ in me est facultas? doctorum est ista consuetudo. de Amic. 16. a
 Quare illa nobis alio tempore, si facultas erit, explicabuntur. de Inuent. lib. 1. 99
 Facultas agraria. 2. ad Att. 35
 Non deerit ipsi facultas ex cæteris rebus comparata. 2. de Orat. 27. a
 Nonnunquam improbo iudici facultas datur, ut cum sciens perperam iudicavit, tabulas secutus esse videatur. pro Cecinna, 298. b
 Facultas tibi ad me ornandum semper detur, mihi ad remunerandum nihil suppetat præter voluntatem. 15. fam. 35
 Ne irato testi facultas ad dicendum data videatur. pro Fonteio, 278. b
 Quæ mihi facultas, ut id meo arbitratu facerem, ante hoc tempus nunquam est data. 1. de Finib. 119. a
 Dicendi facultas & copia. 2. Verr. 6. a
 Facultas dicendi popularis est. Tusc. q. lib. 2. 2
 Otium & facultas dicendi maior & maturior. de Orat. 93. b
 Facultas differendi à rhetoricis exercitationibus accepta. de Nat. d. 59
 Quod si statueris, in Asiam tibi eundem: nulla erit ad comitia nostros accerendi facultas. Att. 276. b
 Erit igitur hæc facultas in eo, quem volumus esse eloquentem. Orator. 207. b
 Quoties mihi certorum hominum facultas erit. ad Lentulum, lib. 1. 7. 3. a
 Facultas ingenii. pro Arch. 1. a
 Videndum est ne maior sit benignitas, quàm facultas. Officiorum, 9. b
 Vera maledicendi facultas. pro Muren. 126. b
 Videamus nunc equæ facultas suscipiendi maleficii fuerit. pro Sext. Rosc. 55
 Manendi facultas nulla Miloni, exeundi non causa solum, sed etiam necessitas fuit. pro Mil. 34. a
 At quos viros: non solum summa virtute & fide, cuius generis in Senatu facultas maxima: sed, &c. pro Syl. 31. a
 Facultas medendi. Tusc. q. lib. 3. 20
 Romæ mihi nummorum facultas est, quam, si sapiens, communem existimabis. pro Quint. 9
 Oblata facultas. 3. in Catil. 51. a. pro Cluent. 61. a
 Huius omnis facultas ex historia ipsius perspicui potest. de Clar. Orat. 185. b

Omnis vis ac facultas oratoris in quinque partes distributa est. 1. de Orat. 69
 Neque si facultas oratoris mihi quidem tui præsentis esset, vnquam à consiliis tuis discreparem. 10. famil. 7. in epist. Planci.
 Facultas orationis. 1. Offic. 2. a
 Oratoris facultas. 2. de Orat. 107. a
 Quibus in rebus oratorum versatur facultas. 1. de Ora. 45. a
 Nec iisdem redimendi facultas erit propter calamitatem, nec aliis voluntas propter timorem. pro Pomp. 7. b
 Omnium rerum in contrarias partes facultas ex iisdem sup-peditatur locis. de Orat. 128. b
 Nunc verò iam adempta est, non modò resistendi, verum etiam suppeditandi facultas. 7. Verr. 99. a
 At ea facultas quidem vel tui, vel alterius consolandi in te summa est, si vnquam in vlllo fuit. epist. 57. b
 Quoad facultas tulit. de Inu. 63. b. Id est, quoad potuimus.
 Ac fons quidem confirmationis, ut facultas tulit, apertus est. de Inuent. 52. b
 Spei, salutis, opis, victoriæ facultas à diis expetenda est. de Nat. d. 77. b
 Aut potestas aliis defuisse demonstranda est, aut facultas, &c. de Inuent. 64. b
 Atque vtinam etiam esset facultatis mea. 1. de Leg. 44
 Magni igitur iudicii & summæ facultatis esse debebit moderator ille, &c. Orat. 203. b
 Si quid facultatis tibi res dabit. 11. ad Att. 14
 Ad facultatem ædificandi liberare. 3. fam. 17
 Illustrare autè oratione si quis istas ipsas artes velit, ad oratoris ei confugiendum est facultatem. de Orat. 90. b
 Nisi mihi dolor meus tum omnes partes mentis, tum huius generis facultatem ademisset. ad Att. 141. b
 Vtrunque collaudandum videri, quòd tantam iam essent facultatem adepti, ut cum maioribus natu compararentur. de Orat. 87. b
 Libenter arripere facultatem lædendi, quæcunque detur. pro Flacco, 14
 Quibus autem rationibus hanc facultatem assequi possumus, ut hominum studia cõplectamur, dicemus. Off. 36. b
 Vtinam mihi hanc facultatem causa concederet, ut possem hoc prædicare. pro Rab. Posth. 12. a
 Cuius rei tantæ, tamque difficilis facultatem consecutum esse me non profiteor, secutum esse præ me fero. de Natura deorum. 1. 9
 His ego duobus generibus facultatem, ad se ære alieno liberandos dedi. ad Att. b. 5. Philip. 167
 Respublica dedit ei facultatem liberalitatis, qua vsus est. pro Mur. 134. b
 Hic mihi cognoscendi sui penitus istam facultatem dedit. ad Att. 105. b
 Si modò eam facultatem causa tibi dabit. de Nat. d. 61. b
 Si pro meis pristinis opibus facultatem mihi res hoc tempore daret, ut ita defendere possem Volaterranos, &c. 13. famil. 8
 Doleo, tantam te omnibus irridendi tui facultatem dare. 2. de Diuinat. 58. a
 Quam facultatem si quis casus eripuerit, mea tamen in te omnia officia constabunt. Appio Pulchro, lib. 5. 13. a
 Horum ego bonorum facultatem nunquam & copiam expetiui. pro Domo sua, 243. b
 Si facultatem verè atque honestè iudicandi fide & diligentia mea fecero. 4. Verr. 129. a
 Virtus maximè illustratur magnis in Republicam meritis, quam facultatem habes maximam. epist. 151. b
 Sed alius nemo habet facultatem decipiendi nos. Brutus & Cassius Antonio, lib. 11. 2. 5. a
 Eloquentes facultatem habet, quæ est eius propria, fusè lateque dicendi. Orat. 207. b
 Cum & otii ad scribendum plus, & facultatem dandi maiorem habueris. ad Att. 3. b
 Habere summam facultatem vacui & liberi temporis. de Oratore, 148. b
 Facultatem magnam habiturus nobiscum viuèdi. 5. fam. 5

Si res facultatem habitura videatur, ut Alexandriam tenere possis, &c. Lent. lib. 1. 18. Id est, facilis sit.
 Ut semper nouus veniam, quam facultatem mihi multitudine istius vitorum largitur. in Ant. 168. b
 Quæ Hortensius cui summam copiam facultatèque dicendi natura largita est. pro Quint. 6. a
 Neque eius rei facultatem, si qua erit, prætermittam. 8. ad Att. 37. Id est, occasionem.
 Theophrastus talium sumptuum facultatem, fructum diuitiarum putat. Offic. 44. b
 Facultatem mihi oblatam putauit, ut quod, &c. in Cat. 112. b
 Is oblatam facultatem sibi putauit, ut posset, &c. pro Cluentio, 33. b
 Nil est quod de perficiendi facultate dubitemus. pro Pompeio, 17. b
 Quoniam ex me, nõ de Oratoris arte, sed de hac mea, quantulacunque est, facultate quæritis. de Orat. 96. b. Id est, de eo quod ego in dicendo præstare possum.
 Sed ego copia & facultate causæ confusus, vide quòd progrediar. pro Rosc. Comædo, 2. a. 4. Verr. 94. a
 Gloria, cuius dii maximam facultatè tibi dedere. epist. 155. b
 Melius à deteriori facultate, quàm genere distinguitur. de Opt. 243. b
 Cura magis & diligètia, quàm facultate & copia facere aliquid. epist. 241. b
 In occasione commoditas ad faciendum idonea, in facultate copia & potestas earum rerum, propter quas aliquid facilius fit, consideranda est. de Inuent. 66. b
 Qui in aliqua arte aut facultate excellit. de Orat. 103. b
 Ut par sis in vtriusque orationis facultate. Offic. 1. b
 Quæ Varius illa ipsa facultate, quamcunque habet, magnam gratiam est consecutus. de Orat. 94. b
 Vim eloquentiæ non rei natura, sed sua facultate metiri. de Opt. gen. 243. b
 Virtutes quæ ingenii aliqua facultate positæ sunt. de Oratore, 140. b
 Studium dicendi, res facultate præclara, arte mediocris. de Orat. 111. b
 Hoc amplius siquid poteris, non id mihi videbitur orator, sed Crassius sua quadam propria, non cõmuni oratorum facultate posse. de Orat. 88. b
 Nihil quod ad commodum meum pertineat, sine maximo tuo commodo & maxima tua facultate mi frater cogitaris. ad Quint. frat. 318. b
 Aesclepiades in eo ipso quod ornatè dicebat, non medicinæ facultate utebatur, sed eloquentiæ. de Orat. 90. b
 Facultates sunt, aut quibus facilius fit, aut sine quibus aliquid confici non potest. 1. de Inuent. 58
 Facultates in præmiis decernendis quomodo consideranda. 2. de Inuent. 207
 Facultates & copiarum singulorum, diuitiarum sunt ciuitatis. Officiorum, 3. 83. 4. Verr. 94. a
 Facultates rei familiaris. 2. Philip. 62
 Facultatum autem infirmatione vtetur, si aut vires, aut animus, aut copias, aut opes abfuisse demonstrabit, aut alienum tempus, aut locum non idoneum. Partit. 240. b
 Tum autem cõsultant, conducat id, necne, ad facultates rerum, atque copias, ad opes, ad potentiam. 1. Offic. 16. a
 Ex vtraque parte facultates & copias cognoscere. de Natura deorum, 135. b
 Age nunc, cæteras facultates quoque consideremus. pro Rosc. Amer. 56. a
 Tamen multæ mihi postea ad fati faciendum facultates dabuntur. pro Cluent. 19. b
 Prout Thermitani hominis facultates ferebat. in Verr. 125. b
 Si quas habuimus facultates, eas tum Pompeio, &c. detulimus. Att. lib. 11. a
 Facultates commodorum prætermittere. 1. ad Att. 49
 Cætera veltigalia belli facultatibus affliguntur, hoc veltigali etiam belli facultates sustentantur. contra Rul. 72. b
 Effectumque est, ut dando & accipiendo, & permittendis facultatibus & commodis, nulla re egeremus. Offic. 35. b
 Quæ si in illo minima fuissent, tamen præ tuis facultatibus bbb. i.

maxima putarentur. pro Rab. 93. b
Consularis homo non minimis facultatibus vsus. **Antequam** iret in exil. 195. b
Facinus.
Facinus indignum, epistolam autem tibi à tribus tabernis rescriptam ad tuas nouissimas epistolas, neminem reddidisse. ad Att. lib. 2. 28. 1. a
Facinus est vinciri ciuem Ro. scelus verberari, propè parricidium necari, quid dicam, in cruce tollere? 7. in Ver. 133
Facinus præclarissimum. ad Heren. 41. b
Et id facinus pulcherrimum fieri arbitraret. pro Rab. 94. b
Reclissimum facinus. pro Rab. 255. b
Facinus sceleris & perfidiæ. in Verr. 27. b
Scelestum ac nefarium facinus. pro Sext. Rosc. 24. b
Tetrum facinus admittere. Offic. 3. 123
Primum ad se reuocarent maximi facinoris crimen. pro Marcello, a
Miloni facinoris suspicio, non facti crimen obstat. pro Milone, 120. b
Voluntario facinori veniam dari non oportere. de In. 61. b
Homines ad vim, facinus, cædemque delicti. cõtra Rul. 81. b
In externis locis minor est ad facinus verecundia. ep. 54. b
Facinus commissum & admissum dedecus confitebor. 3. familiarium, 36
Postea illud consciui facinus. ad Att. 275. b
Si enim ita est, vide ne facinus facias, quum mori suadeas. 2. de Finib. 151. a
Non ædepol quantum egeris rem, neque quantum facinus feceris. & c. Rulfo, lib. 2. 8. 4. a
Facere magnum facinus. epist. 21. b
Obire aliquod facinus. 1. in Catil. 19. a
Nullum facinus suscipitur, nisi consilio capto, aut sine animi motu & cogitatione. 3. de Nat. d. 51
Is cui nihil vnquam nefas fuit, nec in facinore, nec in libidine. pro Mil. 115. b
In facinore gloriari. 11. fam. 48. in epist. Matii. Id est, ob facinus. Gallica phrasus.
Deprehendi in manifesto facinore. de Clar. Orat. 181. b
Neque enim istorum facinorum tantorum, tam atrocium crimen iudices, P. Sylla persona suscipit. pro P. Syl. 51. a
Furiæ vindices facinorum ac sceleris. de Nat. d. 68. b
Fieri in ciuitate facinora capitalia. de Nat. d. 111
Facere mirabilia facinora. 3. Philip. 105. a
Facinorosus.
Inturiosa & facinorosa vita. de Leg. 164. b
Nemo tam perdita auctoritate facinorosa inuentus est vita, qui, & c. Antequam. 195. b
Quintum genus est patriciarum, sciariorum, denique omnium facinorosorum. in Cat. 41. a. 3. Of. 52. a. 5. Tusc. 90. a
Facinorosos maiori quadam vi, quam ridiculi, vulnerari volunt. de Orat. 130. b
Cum facinorosis aucter viuere. pro Cæl. 40. b
Vita facinorosissimis manibus erepta. in Ant. 251. b
Fadius.
Fadius quidam miles Pompeianus à Gallo Quæstore in Hispania viuus combustus. 10. fam. 71
Q. Fadius Trib. pleb. cum Milone & Sextio. 1. ad Q. frat. 57
Q. Fadius, libertinus homo, M. Antonii focer. 2. Philip. 31
Iam T. Fadius, qui mihi Quæstor fuit: M. Curtius, cuius ego patri Quæstor fui, & c. Post redit. 18
Fæx.
Fæx Romuli, de Rep. Romana. 2. ad Att. 7
Sordes & fæx vrbis. 1. ad Att. 43
Fæx est tanta in vrbe, vt, & c. 7. fam. 55
Opifices & tabernarios, atque illam omnem fæcem ciuitatum, quid est negotii concitare: pro Flacco, 14. a
Nam apud perditissimam illam infimam fæcè populi, & c. ad Quint. frat. lib. 2. 19
Tum Atticus, Tu quidem de fæce, inquit, hauris, idque iam dudum. Brut. 131
Cur non retulisti illarum rationum ex ea fæce legationis, quæstorique tuæ procurationis illa sunt nomina. 3. in Verrem, 69

Falcarius, vide Falx.

Falcidius.

C. Falcidius anno proximo post **Tribunatum plebis Legatus**. pro Lege Manil. 40

Falernus.

Albanus ager est, **Scunus**, **Fundanus**, **Falernus**, & c. in Rul. lum, 68. b

Falernum vinum. de Clar. Orat. 191. b. pro Cluent. 54. b

Faliscus.

Ab alia porta, **Capenas**, **Faliscus**, **Sabinus ager**, & c. in Rul. 68

Fallo.

Is enim sum, nisi me fallo. 11. Philip. 333. a
Nec fallit, nec aliter accidet. 10. ad Att. 24
Diuinatio fallit fortasse nonnunquam, sed tamen ad veritatem sæpissimè dirigit. 1. de Diuinat. 50. a
In quo non me fallit ille, sed ipse fallitur. 2. ad Att. 48
Nisi me fallit animus. pro Rosc. Amer. 28. a
Sed nos (nisi me fallit) iacebimus. ad Att. 227. b
Nisi quid me fallit. Rulfo, lib. 5. 20. 21. a
Si quid me fallit in scribendo. epist. 33. b
Neque enim hoc te Cresse fallit, quam multa sūt. de Or. 107. b
Tamen in lege nulla esse huiusmodi capita te non fallit. ad Atticum, 51. b
Nisi me fallunt omnia. 8. ad Att. 19
Quem quæso nostrum fefellit, ita vos esse dicturos: Or. 220. b
Opinio de te multum me fefellit. pro Syl. 31. a
Opinionem tuam fefellit ea res. 2. de Inuent. 121. a
Si te ratio quædam Etruscæ disciplinæ nõ fefellit. 6. fam. 18
Roscus socios induxit, decepit, destituit, aduersariis tradidit, omnia fraude & perfidia fefellit. pro Sext. Rosc. 37. b
Spem meam fefellit atque superauit improborum vis. 4. in Catil. 95. a
Quam spem cogitationum & consiliorum meorum, cum graues communium temporum, tum varii vestri casus fefellerunt. 1. de Orat. 2. a
Non fallam opinionem tuam. epist. 6. b
Quæ nos fallerent probabilitate magna. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 69
Si nihil eum fefellisset. 10. ad Att. 24. Id est, si omnia præuidere potuisset.
Aut tu illum fructu fallas, aut, & c. de Nat. d. 74. b
Quomodo occultè, sine teste, sine vilo conscio fallat. de Finib. lib. 2. 45
Id eum ne fallat. 3. fam. 3. Id est, ne eum fallat spes quam de hoc concepit.
Quæ ne spes eum fallat, vehemèter te rogo. Lent. lib. 1. 3. 2. a
Id est, ne frustretur eum.
Quod si me fefellerit. 10. ad Att. 23. Id est, quod si secus acciderit, ac spero.
Deinde si in hominibus eligendis nos spes amicitie fefellerit, vt vindicemus. 4. Verr. 18. a
Ad supplicium ire maluit, quam fidem hosti datam fallere. 1. Offic. 61. a
Fallere omni perfidia & fraude. pro Rosc. Amer. 69. a
Superstitione multa fallere. 2. de Diuinat. 125. a
Consistere necesse est te opinionè multum fefellisse, quod, & c. pro Cluent. 114. a
Gaudeo non fefellisse eam rem opinionem tuam. Attico, lib. 16. 333. 2. a
Longè fallitur opinione. in Salust. 1. a
Potest fieri vt fallar. 13. fam. 97
Cauere ne capiatur, ne fallatur videre. Acad. 17. b
Nève vnquam captiosa probabilitate fallamur. de Finibus, lib. 3. 57
Falli, errare, labi, decipi tam dedecet, quam delirare, & mente captum esse. Offic. 1. 133
Possū falli, vt humanus. ad Att. 13. 26
Falli igitur possūmus. 1. de Finib. 24. a
Spe falli possūmus. de Nat. d. 75. b
Hominum ingenia ad fallendum parata. ad Q. frat. 300. b
Fallens.
In vni exitū spectantes, nunquam fallentes res. de Or. 92. b
His initiis inducti, omnia vera diligimus, id est fidelis, sim-

plicia, constantia: tum vana, falsa, fallentia odimus, vt fraudem, perurium, malitiam, iniuriam. 2. de Finib. 77. a
Falsus.

De cuius morte domum falsus ab exercitu nuntius venit. de Orat. 69. b

Falsa gloria. in Pis. 44
Spes falsa & fallax. 12. Philip. 322. a

Falsum argumentationis genus. 1. de Inuent. 102
Complexus falsæ beneuolentiæ exiterunt in amore simulato. in Ant. 231. b

Multos ex te viros primarios audisse, cum diceres ignosci tibi oportere, quod falsum codicem protuleris. 3. Verri- narum, 112. a

O falsam spem! pro Syl. 184

Pro re certa spem falsam domum retulit. pro Sex. Rosc. 36. b

Falsum testimonium dicere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 74
Falso ære alieno eas liberaui. 15. fam. 12

Falsi eius commentarii. 14. ad Att. 21
Testes malitia falsi, fictique esse possunt. pro Dom. 114. b

Literarum falsarum & corruptarum pœna grauis. pro Flacco, 30. a

Falsis & mendacibus visis mentes mortalium concitare. 2. de Diuinat. 191. a

Falsum.

Falsum est, in quo perspicuè mendacium est. de Inuent. 38. b

Falsum quod est, id percipi non potest ex sententia Stoicorum & Academicorum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 97

Omne quod falsum dicitur in futuro, id fieri non potest. Fat. 10

Obicit mihi ad Baias fuisse falsum. ad Att. 111. b

Nihil falsi cognitum & perceptum esse potest secundum Academicos. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 94

Nisi falsum & imitatione simulatum nihil est in eo. 2. de Orat. 102. a

Falsum iudicare. pro Flacco, 39

De quibus falsum ad te ex Torquati literis scripseram. 7. ad Atticum, 48

Falsa veris finitima. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 63

Si ea quæ rem aliquam consequuntur, falsa sunt, falsam illam ipsam esse, quam sequuntur, docent dialectici. de Finibus, lib. 4. 44

Quæ ordine & ratione vacant, ea mentita & falsa pleraque erroris sunt. 2. de Diuinat. 80. a

Multa falsa probabilia. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 94

Falsorum nulla memoria. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 23

Ex falsis verum effici non potest. 2. de Diuin. 83

Falsè.

Assentiri falsè alicui rei. Acad. 35. b

Falso.

Is tamen in eadem causa fuit, & c. in quem ne falso quidem causa conferri criminis potuit. 7. Verr. 87. a

Quod verbum abs te aiunt falso in me solere conferri. epistolarum, 62. b

Hoc incredibile omnibus & falso memoriæ proditum videbatur. pro Lege Manil. 28. a

Falsitas.

Etenim sicut aliis in locis parum firmamenti & parum virium falsitas habet, sic in hoc loco falsa inuidia imbecilla esse debet. pro Cluent. 2. a

Fallax.

Fallax imitatio. 4. Acad. 253. a

Nihil $\delta\pi\sigma\lambda\omicron\gamma$, nihil fallax. 10. ad Att. 37

Malitia est versuta & fallax nocendi ratio. de Natura deorum, 75. b

Spes falsa & fallax. 12. Philip. 322. a

Vicinitas non fucata, non fallax, non erudita artificio simulationis. pro Flac. 262. b

Vani & fallaces astrologi. 1. de Diuinat. 68. a

Sophismata, sic enim appellantur fallaces conclusiunculæ. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 68

Merces fallaces & fucosæ. pro Rab. Posth. 24. a

Iudicia fallacia. 3. Offic. 47. a

O spes fallaces! o cogitationes inanes meæ! pro Mil. 72. a

Vt tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat. de Amic. 60. a

Quidam Cæsarem fallacibus interpretibus ac nuntiis impulerunt in spem certissimam consulatus. ad Brut. 10. 4. a

Fallacibus & captiosis interrogationibus circumscripti atque decepti. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 44

Emolumenta rerum fallacibus iudiciis vident. Officiorum, 59. b

Fallacissimus homo. pro Domo sua, 19

Oculorum fallacissimo sensu iudicant ea, quæ ratione atque animo videre debebant. de Diuinat. 127. b

Fallaciloquentia.

Ex ea difficultate illa fallaciloquentia (vt ait Accius) malitia nata sunt. de Finib. lib. 4. 57

Fallacia.

Doli, machinæ, fallaciæ, præstigiæ sine ratione esse non possunt. 3. de Nat. d. 104. a

Illinc omnes præstigiæ, illinc omnes fallaciæ. pro Rabirio Posth. 128. b

Exagitabatur omnes eius fraudes atque fallaciæ. pro Cluentio, 81. a

Hic ex fraude, fallaciis, mendaciis constare totus videtur. pro Comædo, 11. a

Tota res est inuenta fallaciis aut ad quæstum, aut ad superstitionem, aut ad errorem. 2. de Diuinat. 127. a

Nihil opus est simulatione & fallaciis. de Orat. 126. b

Prensat vnus P. Galba sine fuco & fallaciis more maiorum. 1. ad Att. 1

Fallaciter.

Ratio ergo hoc postulat, nequid insidiosè, nequid simulate, nequid fallaciter. 3. Offic. 89. a

Maiores nostri, qui non fictè & fallaciter populares, sed verè & sapienter fuerunt. pro Domo sua, 61

Imitando fallaciter naturam boni. in Partit. 48. a

Aut fallaciter portenta interpretari. Diuin. lib. 1. 34

Venditare se alicui fallacissimè. de Arusp. respons. 44

Falx.

Ille arma misit, cornua, tubas, falces. pro Syl. 170. b

Qui cum falcebus ad Castoris concurrerunt. pro Mil. 119. b

Immissi cum falcebus multi purgarunt & aperuerunt locum. 5. Tusc. 92. a

Falcarii.

Dico te priori nocte venisse inter falcarios in Marci Leccæ domum. 1. in Catil. 6. a

Fama.

Bona de Domitio, præclara de Afranio fama est. ad Atticum, 117. b

Expetenda est bona fama bonorum quæ verè sola gloria nominari potest. pro Sest. 26. b

Cuius de laudibus omnium esset fama consentiens. Cat. 57

Fama forensis. de Pet. Conf. 12

Fama ac laus perennis. Diuin. lib. 2. 51

Commendatio & perpetua fama. 2. Offic. 105. a

Fama popularis. de Pet. Conf. 32

Fama popularis, stultorum improborumque consensu excitata. Tusc. q. lib. 5. 34

Fama popularis, quæ se gloriæ imitatricem esse vult, temeraria atque inconsiderata, & plerunque peccatorum vitiorumque laudatrix, simulatione honestatis formam, eius pulchritudinemque corrumpit. Tusc. q. lib. 3. 3

Itaque non tam ista me sapientiæ, & c. fama delectat, falsæ præfertim, quam, & c. de Amic. 14. a

Fama vnquam deferret Cæsarem. Tusc. 172. b

Multò etiam tardius fama deferret Curium, & c. Tusc. quæst. lib. 1. 99

Quæ fama non idcirco solùm emanarat, quod, & c. 3. Verri- narum, 1. a

Fama esset sua celeritate superatura hanc epistolam. 1. ad Quint. frat. 1

Hoc triduo vel quadriduo tristis à Mutina fama manarat. 14. Philip. 394. a

Vetus & illustis fama. pro Muren. 15. a

Fama adolescentis paulùm hæsit ad metas. pro Cæl. 56. a

bbb. ii.

Vt hominum fama est. de Arusp. respons. 18. a. pro Syl. 17
 Fama hominum permotus. 10. ad Att. 28. in epist. Cæsaris.
 Hercules quem hominum fama, beneficiorum memor, in
 concilio cælestium collocat. 3. Offic. 30. a
 Effugere autem si velim nonnullorum acutè aut faceretè di-
 ctorum offensionem, fama ingenii mihi est abiicienda.
 9. fam. 36
 Fama mortuorum cum ea est, vt eorum exitium & iudicio
 viuorum, & gaudio comprobetur, pœna diuina est. 2. de
 Legib. 43
 Fama vulgi, quoddam multitudinis testimonium. in To-
 picis. 40
 Fama nuntiabat te esse in Syria. Author erat nemo. 12. fam. 8
 Fama de interitu Clodii fines imperii Romani peragravit.
 pro Mil. 75
 Tamen ipsa fama, quæ de tua volutate percubuit, magnam
 es laudem consecutus. epist. lib. 10. 10. 2. a
 Quum hæc omnino fama de nostrorum hominum auaritia
 & cupiditate percubuerit. 6. Verr. 60. a
 Vix ad meas aures istius suspitionis fama peruenit. pro
 Sylla. 9. a
 Magna illico fama surrexit, & de damnatione feruenter lo-
 qui est coeptum. Cælius Ciceroni, lib. 8. 8. 6. a
 A Brundisio nulla adhuc fama venerat. ad Att. 12. 6. b
 Fama ad te de mea noua lautitia veniet. Pæto, lib. 9. 16. 23. a
 Hac tanta celebritate famæ etiam absentibus notus erat. pro
 Archia. 186. b
 Fundamentum perpetuæ commendationis & famæ est ius-
 titia, sine qua nihil potest esse laudabile. 2. Offic. 105
 Famæ seruire. 14. fam. 11
 Famæ meæ seruendum esse. 5. ad Att. 16
 Abicere famam. Pæto, lib. 9. 16. 9. a
 Hoc quanti putas esse ad famam hominum? in hoc foelici-
 tatis fama sermoque voluit. pro Mur. 133. b
 Quam Græci *ὄνομα* appellant, aptius est hoc loco bonam
 famam appellare, quam gloriam. de Finib. 103. b
 Amittere famam & existimationem. pro Quint. 28. a
 Famam colligere. 1. in Verr. 39
 Collectam famam conseruare. 2. Verr. 39. a
 Catulo suauitas vocis bene loquendi famam consecerat. de
 Clar. Orat. 140
 Famam mulierum vt multorum oculis lux clara custodiat,
 diligentissimè faciendum est. 2. de Leg. 36
 Famam depeculari. 4. ad Heren. 210
 Famam istam fascium dissipauerunt. 14. Philip. 395. a
 Non putauit famam inconstantia mihi pertimescendam.
 epist. 12. b
 Reprimere famam. 11. Philip. 307. a
 Famam temeritatis subire. ad Brut. 18. 5. a
 Famam tuam sustinere non posse, vt, & c. 9. ad Attic. 25. in
 epist. Balbi. Id est, non conuenire famæ tuæ.
 Accipere fama & auditione factum esse aliquid. 2. de Nat.
 deor. 69
 Hæc fama celebrantur. pro Sest. 24. b
 Quod ita esse, constanti fama atque omnium sermone cele-
 bratum est. ad Quint. frat. 294. b
 Vidi filium deditum optimis studiis, summaque modestiæ
 fama. 12. fam. 38
 Amor multitudinis commouetur ipsa fama & opinione
 liberalitatis. Offic. 39. b
 Siquid ipsi audistis communi fama atque sermone de vi, de
 armis, & c. pro Flacco, 10. a
 Ex vetere fama Græciæ hæc collecta sunt. 3. de Natura deo-
 rum, 42

Famosus.

-non pol, inquit, audeo:

Nam me ad famosas vetuit mater accedere. 2. de Orat. 153. a

Fames.

Etiam illud verendum est, ne breui tempore fames in vrbe
 sit. ad Terentiam, lib. 14. 14. 4. a

Etiam fames, qua nihil miserius est, quæ tum erat in hac
 mea Asia, mihi optanda fuit. 5. ad Att. 49

x x fuerunt, quos fames magis quam fama commouet-

rat. Att. lib. 1. 39
 Condimentum cibi, fames. 2. de Finib. 144. a
 Depulsa fames & sitis cibo & potione. 1. de Finib. 38. a
 Patientia famis & frigoris. in Catil. 19
 Integram famem ad ouum affero. 9. fam. 46
 Nec illi cæmentis ac tegulis tectorum meorum se famem
 suam expleturos putauerunt. pro Domo sua, 84
 Famem cuiquam inferre. 9. ad Att. 37
 Obsonare ambulando famem. Tusc. lib. 5. 138
 In fame frumentum exportare erat ausus. pro Flac. 13. a
 Fame confici. Offic. 3. 36
 Iam hoc ignoratis, ludices, vt etiam bestiarum, fame dominan-
 te, plerumque ad eum locum vbi pastæ aliquando sunt, re-
 uertantur: pro Cluent. 53. a. Hoc est, fame regente appeti-
 tum, & cogente edendi voluntatem.
 Enecta fame auis in offam pultis inuadit. 2. de Diuina-
 tione, 111. a
 Quis esset qui plebem fame necaret? ad Quintum fratrem,
 lib. 7. 4. b
 Fame necare patriam. 9. ad Att. 30
 Senatores quinque fame necati sunt. 6. ad Att. 6
 Fame urbem suffocare. 9. ad Att. 20

Familia.

Familia, cognatio, nomen. pro Cluent. 11. a
 Vnus homo familia non est. pro Cecin. 40
 Familia quæ constat ex seruis pluribus. pro Cecin. 41
 Familia consularis. de Petit. Consul. 9
 Cum insimularetur familia, partim etiam liberi, & c. de Cla-
 ris Orat. 172. b
 Familia pura eius qui in nauis necatus, deinde in mare pro-
 iectus esset, quod os supra terram non extaret. 2. de Legi-
 bus, 53
 Vetus & illustris familia. pro Mur. 127. b
 Familiæ ritus, patrumque seruanto. 2. de Leg. 16
 Qua in familia laus aliqua fortè floruerit, eam ferè, qui sunt
 eius stirpis, cupidissimè persequuntur. pro Rabirio Post-
 humo, 122. b
 Vnum putasti satis esse in vna familia rhetorem. de Ora-
 tore, 109. b
 Familiæ funestæ quæ finis. 2. de Leg. 51
 Amplæ & honestæ familiæ plebeia. pro Mur. 13. a
 Tum singulæ familiæ in te impetum facerent. de Orato-
 re, 88. b
 Homines coniugum & liberorum & familiarum suarum
 causa frumentum condunt. de Nat. d. 57. b
 In ciuitatibus ratione quadam agnationibus familiarum
 distinguuntur status. de Leg. 160. b
 Familias populi censento censores. 3. de Leg. 5
 Vt dudum de Lætorum & Mutiorum familiis audieba-
 mus. de Clar. 188. b
 Ex his duabus diuersis sicuti familiis. de Inuent. 63. b

Familia, pro, secta.

Familia bestiariorum. 2. ad Quint. frat. 19
 Gladiatorum familia. pro Syl. 40, & 41
 Peripateticorum familia. 2. de Diuinat. 5. a
 Ab hac familia magis ista manarunt Platone principe. 3. de
 Legib. 15
 Ab illa familia Platonis valde discreparèt. 1. de Leg. 42
 Familiæ philosophorum multæ a Socrate profeminatæ.
 3. de Orat. 35. & 1. 22

Familia, pro, possessione.

Qui quibus verbis herciscere oportet nescit, idem herci-
 scundæ familiæ causam agere non potest. de Orat. 105. b
 Familiæ herciscundæ arbitrum postulare. pro Cecin. 14

Familiaris.

Familiaris dignitas. pro Sylla, 54, & 58
 Eudemus Cyprius familiaris Aristotelis. Diuin. lib. 1. 49
 Familiaris locus & sermo legum. 2. de Leg. 15
 Sed nescio quomodo verum est quod in Andria familiaris
 meus dixit, Obsequium amicos, veritas odium parit. de
 Amic. 75
 Familiaris omnium nostrum Posidonius. de Natura deo-
 rum, 1. 86

Res familiaris & domestica. 1. Tusc. 3. a. 2. de Finib. 127. a
 Familiaris vultus. 1. ad Att. 20
 Familiare & iocosum epistolarum genus. 2. fam. 5
 Rei familiaris naufragia. 1. fam. 32
 Cæsar ad me scripsit, nondum te sibi satis esse familiarem
 propter occupationes suas, sed certè fore. epist. 99. b
 Vidimus P. Emilius C. Lucinio familiarè fuisse. de Ami-
 citia, 103. b
 Fieri familiarem alicui. 2. Philip. 85
 Quis vnquam in luctu domestico, in funere familiari, cœ-
 nauit cum toga pulla? in Verr. 35. b. pro Rab. 5. a. in Vati-
 nium, 24. a
 An ego non venirem contra alienum pro familiari & ne-
 cessario meo? 2. Philip. 30. a. pro Rosc. Comædo, 28. a
 Re familiaris comminuti sumus. 4. ad Att. 17
 Cum duo quidam Arcades familiares iter vnâ facerent, &
 Megaram venissent, & c. de Diuinat. lib. 1. 52
 Deos penates ac familiares domi alicuius restituere. pro
 Domo sua, 111
 Habere amicos quibuscum possis sermones familiares con-
 ferre. 2. Offic. 55. a
 Is est ex meis domesticis atque intimis familiaribus. Appio,
 lib. 3. 1. 9. a
 Et si negotiis familiaribus impediti, vix satis, & c. ad Heren-
 nium, 1. b
 Is qui familiarior nobis propter scriptorum multitudinem
 est, Demosthenes. 3. de Orat. 41
 Familiarissimus homo, & mihi omnibus rebus cõiunctus.
 Att. lib. 16. 346. 1. a
 Dixit Q. Tadius homo familiarissimus patris istius, & c.
 3. Verr. 91. a. ad Cælium, lib. 2. 18. 6. a
 Intimus, proximus, familiarissimus quisque sibi pertimuit.
 1. ad Quint. frat. 57
 In familiarissimis meis est. 13. fam. 62

Familiaritas.

Familiaritas consuetudine quotidiana sic est aucta, vt nihil
 sit familiaritate nostra coniunctus. epist. 212. b
 Familiaritatis vsus. 13. fam. 73
 Sic cum accepissemus à patribus maxime memorabilem
 C. Lælii & P. Scipionis familiaritatem. de Amic. 4. a
 Is sese ad Staleni familiaritatem applicauit. pro Cluent. 52
 Affert familiaritatem consuetudo. pro Deiot. 28. a
 Familiaritatem cum aliquo constitutam habere. 10. fami-
 liarium, 4
 Dedere se bene penitus in familiaritatem alicuius. 4. Verrin-
 arum, 122. a
 Insiuare se in familiaritatem alicuius. pro Cecin. 9. a
 In familiaritatem alicuius intrare. 1. ad Quint. frat. 11
 Recipere aliquem in familiaritatem. Quint. frat. lib. 1. 2. 7. a.
 2. Philip. 85. a
 In familiaritatem alicuius venire. 7. fam. 29
 Antonius summa familiaritate coniunctus. 1. de Orat. 13. a
 Cum boni viri moribus similes, sunt familiaritate coniun-
 cti, & c. Offic. 11. b
 De familiaritate Pompeii me obiurgas. 2. ad Att. 6
 Itaque in sinu & in familiaritate adolescentis, & cum eo, vt
 res indicat, congressus est. ad Att. 18. b
 Versari in familiaritate alicuius. pro Corn. Balb. 47. a
 Inductus consuetudine & familiaritate Quintius fecit. pro
 Quint. 6. a
 Doctissimorum hominum familiaritates. de N. d. 1. 6
 Consuetudines & familiaritates, multæque cum multis res
 rationesque contra. 1. Offic. 78. a
 Familiaritates habere fidas amantium nos amicorum. 2.
 Offic. 42

Familiariter.

Erat enim villa Valerii nostri, vt familiariter essem & liben-
 ter. 16. ad Att. 18
 Familiariter inimicitias exercere. 1. in Verr. 7
 Familiariter tecum loquar. 1. Verr. 20. a
 Nihil mihi tam deesse scito, quam quicum hæc familiari-
 ter doctèque rideam. 12. familiarium, 44
 Quæ soluto animo familiariter scribi solent, temporibus

his excluduntur. Att. lib. 9. 172. 4. a
 Nihil enim turpius, quam cum eo bellum gerere, quicum
 familiariter vixeris. de Amic. 66. pro Quint. 8. a
 Decreueram cum eo valde familiariter viuere. ad Atticum,
 lib. 6. 117. 2. a
 Familiariter aliquo vti. 6. Verr. 38. a
 Hoc si tu factum cupidius existimas, Cæsari attribues, si fa-
 miliarius, vtrique nostrum. de Orat. 116. b
 Licentius, liberius, familiarius cum aliquo viuere. pro Cæ-
 lio, 49. b
 Familiarissimè atque amicissimè cum aliquo viuere. in Ver-
 rem, 59. b

Famulus.

Parare pecuniam, equos, famulos, & c. de Amic. 106. b
 Heris sit sanè adhibenda seruitia in famulos, si aliter teneri
 non possunt. 2. Offic. 32
 Famuli Idææ matris. de Leg. 174. b
 Ergo hos vt famulos vinculis arceamus. 2. Tusc. 84
 Ferri iurgia amouento, easque in famulis, operibus patra-
 tis, habento. 2. de Leg. 16

Famula.

Ministra & famula corporis est res familiaris. 1. Tusc. 126. a
 Virtus, famula fortunæ est. 5. Tusc. 3. a

Famularis.

Qui se in medios immisit hostes famulari veste, ne possit
 agnosci, si esset ornatu regio. 1. Tuscul. 189. a. Quidam le-
 gunt familiaris.

Famulor.

Est enim genus iniustæ seruitutis, cum hi sunt alterius, qui
 sui possunt esse: cum autem hi famulantur, qui, & c. de
 Repub. b

Famulatus.

Quam miser virtutis famulatus seruiens voluptati. 3. Of-
 ficiorum, 160

Qui aliquandiu propter ignorantiam stirpis & generis in
 famulatu fuerunt. de Amic. 61

Fanaticus, Vide Fanum.

Fandus, Vide Faris.

Fannius.

Fannius historicus. 1. de Leg. 5
 C. Fannius Chærea, Q. Roscii aduersarius. pro Roscio Co-
 mædo, 2
 C. Fannius eques Rom. Q. Titinii frater. 3. in Verr. 91
 C. Fannius Pont. de Arusp. respons. 10
 C. Fannius Tribunus pleb. pro Sest. 98
 M. Fannius in Sex. Roscium quaesitor. pro Rosc. Amer. 7

Fanum.

Quod non magnopere moueret, nisi nescio quomodo (αλ-
 γος fortasse) nollem illud vilo nomine nisi fani appellari.
 12. ad Att. 45
 Religio fani. 1. de Inuent. 122. a
 Quodque ex istis fructuosis rebus receptum est, id ego ad
 illud fanum sepositum putabam. Att. lib. 15. 328. 6. a
 Expilare fanum. 3. de Nat. d. 119. a
 Athenienses contumeliæ fanum & impudentiæ fecerunt.
 2. de Leg. 29
 Fanum fieri volo. sepulchri similitudinem effugere studeo.
 12. ad Att. 45
 Vt pecunia in fano poneretur. 5. fam. 57
 Fana multa expoliata. de Nat. d. 1. 57
 Fanorum omnium ac sacrorum locorum votiuam legatio-
 nem suscipere. 4. ad Att. 11
 Ita non superstitionis erat, vt illa plurima in sua patria sa-
 crificia & fana contemneret. de Finib. 78. b
 Fana depeculari. 3. de Finib. 51. a
 In fanis aurum & argentum inuidiosa res est. 2. de Leg. 43
 Pro fanis atque delubris propugnare. pro C. Rab. 22. a

Fanaticus.

Quid tibi necesse fuit anili superstitione homo fanatice,
 sacrificium quod alienæ domi fieret, inuisere? quæ autem
 te tanta mentis imbecillitas tenuit, & c. pro Dom. 81. a
 Isti philosophi superstitionis & penè fanatici. 2. de Diuina-
 tione, 177. a

Farcio.
Letica octophoro ferebatur, in qua pulvinus erat perlucidus Melitensi rosa factus. 7. Verr. 12. a
Tum iecore opimo fartam, & fatiata affatim
Clangorem fundit vastum, & sublime aduolans
Pinnata cauda nostrum adulat sanguinem. 2. Tuf. 43. a

Fartor.
Cetarii, lanii, coqui, fartores, piscatores, &c. 1. Offic. 210
Faris.
Tum ad eos is deus qui omnia genuit, fatur, Hæc vos, &c. de Vniuers. 102. b
Non potest hæc dari tantum diis, quantum factis suppedit laboris. 2. Tusc. 68. a
Epicurei nostri Græcè dari nesciunt, nec Græci Latine. 5. Tusculan. 163. a
Tum enim ferunt ex oraculo hæc fatam esse Pythiam. de Diuinat. 94. b

Fandus.
Ne fando quidem auditum, ibim, &c. 1. de Nat. d. 111. a
Non denique vlla vnquam intercessit postulatio, mitto æqua: verum ante hoc tempus ne fando quidem audita. pro Quint. 47. a
Neque me Apollo fatis fandis inuitam ciet. de Diuin. 94. b

Fas.
Fas nec est, nec vnquam fuit, deum, qui esset optimus, facere quicquam, nisi quod esset pulcherrimum. de Vniuers. 11
Ciues, si eos hoc nomine appellari fas est. pro Muren. 143. a
Si hoc fas est dictu. Tusc. q. lib. 5. 29
Soerus generi sui, contra quam fas erat, amore capta. pro Cluent. 20. b
Ne enim id fieri fas erat. pro Domo sua. 138. b
Vt id quoad posset, quoad fas esset, quoad liceret, populi ad partes daret. contra Rull. 32
Cum hoc mihi vni dicere fas fuisset. pro Domo sua. 132. b
Clodium nihil delectat, quod aut per naturam fas sit, aut per leges liceat. pro Mil. 33
Quem fas sit appellari ciuem. ad Brut. 31. pro, qui dignus sit eius nomine.
Contra fas, contra auspicia, cõtra omnes diuinæ atque humanas religiones aliquid facere. 7. Verr. 28. a
Contra ius fasque interfecti oratores. de Arusp. resp. 30. a
Factus es filius contra fas, cuius per ætatem pater esse potuisti. pro Domo sua. 29. a
Ius & fas omne delere. Att. lib. 1. 11. 12. a

Fascia.
Quidam somniauit ouum pendere ex fascia lecti sui cubicularis. 2. de Diuin. 103
Etenim mihi caligæ eius ut fasciæ cretatæ non placebant. Att. lib. 2. 11
Cn. Octavius, qui deuinctus erat fasciis, & multis medicamentis propter dolorem artuum delibutus. de Clar. 114

Fasciola.
Muliebres soleæ, purpureæque fasciolæ. de Arusp. 40

Fascis.
Fasces laureati. Diuin. lib. 1. 55. pro Ligario, 5. a
Sex tui fasces cur laureati si ab Senatu. 10. ad Att. 13
Fasces dare. ad Octau. 43
Age iam, has compedes, fasces inquam hos laureatos efferre ex Italia quam molestum est. 8. ad Att. 11
Fasces illi ac securæ maiora præferant dignitatis insignia, quam potestatis. 1. ad Quint. frat. 10
Prætoribus præferre fasces. 7. Verr. 18. a
Fasces summittere. Brut. 11
Prætoribus anteibant lictores cum fascibus duobus. contra Rullum, 91. a
Quæstores cum fascibus mihi præsto fuerunt. in Verr. 111. b
Qui locus orbe terrarum vacuus extraordinariis fascibus atque imperio Clodiano vacuisset: pro Domo sua, 20

Fasciculus.
Fasciculus delatus est ad me. solui, siquid esset ad me literarum. 11. ad Att. 20
Quod fasciculus alter ad me iam sine tuis literis perlatus est. ad Tironem, lib. 16. 26. 1. a

Fasciculus ille epistolarum, in quo fuerat & mea & Balbi, rotus mihi aqua madidus redditus est. 2. ad Quintum fratrem, 27
Accepi fasciculum in quo erat epistola Pylia. ad Att. 74. b
Eas epistolas in eundem fasciculum velim addas. 12. ad Atticum, 66
Fasciculum ad nares admouebis, incendes odores, & sentis redimiri iubebis & rosa. 3. Tusc. 37
Fasciculum qui est M. Curio inscriptus, velim cures ad eum perferendum. 8. ad Att. 17
Fasciculum diligenter mihi reddidit tabellarius. 11. ad Atticum, 44

Fasti.
Hanc legem vlli fasti ferre possunt: in Pis. 23. a
Luna accretione & diminutione luminis quasi fastorum notans & significans dies. Tusc. 162. b
Etenim ordo ipse annalium mediocriter nos retinet, quasi enumeratione fastorum. 5. fam. 31
Scriba quidam Cn. Flavius diebus singulis ediscendos fastos populo proposuit, & ab ipsis cautis Iureconsultis eorum scientiam compilauit. pro Muren. 22
Poffet agi lege necne, pauci quondam sciebant: fastos enim vulgò non habebant. pro Mur. 22
Flavius protulit fastos: nam occultatam putant quodam tempore istam tabulam, ut dies agendi peterentur à paucis. ad Att. 86. b
Non omnibus fastis legem ferri licere. de Prouincis Consular. 78. b
Eximere dies de fastis. 4. Verr. 91. a
Quum diem festum ludorum de fastis suis sustulissent. 6. Verrin. 133. a
Consules non modò ex memoria, sed etiam ex fastis euellendi. pro Sest. 26
Decreui, ut in fastis ad eum diem Bruti nomen ascriberetur. ad Brut. 37
Quod ego cum dabam Bruto, notam esse in fastis gratissimæ victoriæ memoriam volebam. ad Att. 123. b
Longæ paginulæ in codicillorum fastis. 4. ad Att. 26

Fastidio.
Qui non modò improbitati irascuntur candidatorum, sed etiam in rectè factis sæpe fastidiunt. pro Mil. 32

Fastidium.
Fastidium delicatissimum. 1. de Finib. 8. a
Non sunt tanti vlla eius merita, quanta insolentia hominis, quantumque fastidium. de Orat. 121. b
Quod igitur est eorum in orationibus à Græco conuersis fastidium, nullum cum sit in versibus: de Opt. 150. a
Cibi satiætas & fastidium. 1. de Inuent. 37. a
Fastidium oculorum in hominum insolentium indignitate. 2. fam. 29
Satis mirari non queo, vnde hoc sit tam insolens domesticarum rerum fastidium. lib. 1. de Finib. 8
Fastidium stomachi. ad Cælium, lib. 2. 15. 5. a
Esse omnino rudem in nostris poetis aut inertissimæ segnitie est, aut fastidii delicatissimi. lib. 1. de Finib. 4
Superbiam, fastidium, arrogantiamque magnopere fugiamus. 1. Offic. 226. a
Eaque quæ eis morbis contraria, quæ habent ad res certas vitiosam offensionem atque fastidium. Tusc. 213. b
Quorum etiam si amplecterer virtutes, ut facio: tamen si essent arrogantes, non possem ferre fastidium. 10. Philippicarum, 182. a
Ab aliquo celerrimè fastidio quodam & satiætat abalienari. de Orat. 151. b
Ego dabo operam, ut pro me minimo cum fastidio respondeam. in Sal. 272. b
Superbia nata mihi esse ex Campanorum fastidio videtur. pro Lege Agr. 12. a
Qui intelligentiâ ponunt in audiendo fastidio. de Opt. gen. orat. 147. a
Nec id sit fastidio meo, sed charitate Reipub. in Ant. 243. b
Adhærescunt fastidiis, quæ praua sunt: quæ recta sunt, probantur. 1. de Orat. 135

Fastidiosus.
C. Memmius L. filius perfectus literis, sed Græcis, fastidiosus sanè Latinarum, argutus orator, &c. de Claris Orat. 133. a
In æquos & pares fastidiosus. ad Heren. lib. 4. 213. a
Propterea quòd Antonius, qui maximè expetebatur, facilis in causis recipiendis erat: fastidiosior Crassus, sed tamen recipiebat. de Claris Orat. 109. a
Aurium sensus fastidiosissimus. ad Heren. lib. 4. 181. a

Fastidiosè.
Quàm diligenter, quàm propè fastidiosè iudicamus. 1. de Or. 59
Lentè & fastidiosè probare aliquid. Att. lib. 2. 1
Quod ego non tam fastidiosè in nobis, quàm in histrionibus spectari puto. 1. de Orat. 135. a
Huic ego iam stomachans fastidiosè, imò ex Sicilia inquam. pro Plancio, 53. a
Nolo enim dicere de tam suauis homine fastidiosus. 2. de Oratore, 198. a
Pudètius vel inuitius, vel etiam fastidiosus dicere aliquid. 2. de Orat. 198

Fastigium.
Capitolii fastigium illud, cæterarumque ædium, non venustas, sed necessitas ipsa fabricata est. de Orat. 159. b
Quem is maiorem honorem consecutus erat, quàm vt haberet puluinari, simulachrum, fastigium, flaminem. 2. Philipp. 106. a. De diuo Iulio.
Sed quoniam operi inchoato, propè tamen absoluto, tantquam fastigium imponimus. 3. Offic. 41. a
Fastigiorum multorum testum. ad Q. frat. lib. 3. 10

Fatalis, Fataliter, Vide Fatum.
Fateor.
Non fateor solùm, sed etiam facile patior. de Nat. deor. 1. 51
Quamobrem fateor atque etiam profiteor, & præ me fero, perduellionis iudiciu à me fuisse sublatum. pro Rab. 11. a
Tu qui à Næuio vel sumpisti multa, si fateris: vel si negas, surripuisti. de Claris Orat. 171. b
Laterensis nostri & fidem & animum in Rempub. singularem semper fatebor. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 23. 8. a
Qui quum de scelere fateretur, non tamen, &c. Antequam iret in exil. 11. a. 2. de Inuent. 179. a
Quum tute passus esses te id crimen tantò antè metuisse, si eum diceres mortuum, quis te audiret? 7. Verr. 63. a
Quæ est ista æquitas, hunc agru excipere nominatum, quem publicum esse fateatur: contra Rull. 77. b
Vt victum quandoque se esse fateatur. 3. Tuscul. 25. a
Nec me pudet, ut istos, fateri nescire quod nesciam. Tuscul. quæst. lib. 1. 49
Non solùm fateri, sed etiam profiteri aliquid. pro Cecin. 17. a
Fatendum est enim, &c. 3. ad Att. 23. & 10. famil. 39
Fatendum est summum esse bonum iucundè viuere. 1. de Finib. 66. a
Hominum causa earum rerum copias comparatas fatèdum est. de Nat. deor. 58. b
Mori maluit falsum fatendo, quàm verè inficiando dolere. in Partit. 27. a

Fatidicus, Vide Fatum.
Fatigo.
Qui non verbis sunt & disputatione philosophorum, sed vinculis & carcere fatigandi. Offic. 3. 95

Fatigatus.
Fatigatus igne. Topic. 227. b

Fatuitas, Vide Fatuus.
Fatum.
Fatum est causa æterna rerum, cur ea quæ præterierint, facta sint: & ea quæ instant, fiant: & ea quæ consequuntur, futura sint. de Diuinat. lib. 1. 106
Fatum est ordo seriésque causarum, cum causa causæ nexa rem ex se gignat. de Diuin. lib. 1. 106
Quod semper ex omni æternitate verum fuerit, id esse fatum. 3. de Nat. deor. 9
Fatum, quo omnia contineri dicitis, contemno. ne exadificatum quidem hunc mundum diuino cõsilio existimo. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 116, & 117
Nihil est futurum, cuius nõ fatum causas efficientes natura

contineat. Diuin. lib. 1. 106
Ex hoc genere causarum ex æternitate pendentium, fatum à Stoicis nescitur. Topic. 30
Si fatum tibi est ex hoc morbo conualescere. de Fato, 4. a
Sin autem illud potest fieri, nullu est fatum. de Diuin. 112. b
Quid enim si Daphitæ fatum fuit, ex equo cadere, atque ita perire: de Fato, 8. a
Fuit hoc meum fatum, ut in me, &c. pro Corn. Balbo, 67. b
Impendet fatum. 2. in Catil. 32. a
Ruina igitur oppressus esset: at id neque si fatum fuerat, effugisset: neque si non fuerat, in eum casum incidisset. de Diuinat. 112. b
Iam fatum extremum Reipublicæ venit. 4. Philipp. 149
Illud fati est, hoc consilii. pro Mur. 135. b
Neque tantò antè exitium ac fati diem Reip. denuntiaffer. 3. in Catil. 62
Fati necessitas, quod à deo constitutum & designatum est vt eueniat, causarum series sempiterna, causæ æternæ rerum futurarum, causæ immutabiles & æternæ, causæ incluse in rerum natura atque mundo. de Fat. 144. b
Anile sanè & plenum superstitionis fati nomen ipsum. de Diuinat. lib. 2. 14
Vita hominis fatum debetur. ad Heren. 37. b
Si nostrum fatum aut fortunam cõquereremur. ad Att. 16. b
Miseros nos cur nõ omnes fatum illius vnà executi sumus? 9. ad Atticum, 50
Quibus ego confido impendere fatum aliquod & pœnam, iam diu improbitati debitam. in Catil. 160. b
Si quid mihi humanitus accidisset, multa enim impendere videbantur præter naturam, præterque fatum. 1. Philip. 7
Si tamen fato nescio quo accidit. 5. famil. 22. in epist. Vatini. Omnes qui ad illa arma fato sumus nescio quo Reip. misero funestoque compulsi. pro Marcel. 133. b
Fato nescio quo ita contigisse arbitror. 15. famil. 35
Amabo te mi frater, nisi si vno meo fato & tu & omnes mei corruistis, improbitati & sceleri meo potius, quàm imprudentiæ misericordiamque assignes. ad Q. frat. lib. 1. 4. 1. a. Vetus codex legit factò.
Sic Hortensii vox extincta fato suo est, nostra publico. de Claris Orat. 196. b
Nam hoc Verrem dicere aiebant, te non fato, ut cæteros ex vestra familia, sed opera tua Cõsulcm factum. 2. Verr. 18. a
Fato facta putarem. 14. famil. 1
Omnia fato fieri, nihil fieri extra fatum. de Diuin. 112. b
Fato sic fieri omnia censuerunt quidam veterum philosophorum, vt id fatum vim necessitatis afferret, in qua sententia Democritus, Heraclitus, Empedocles, Aristoteles fuit. Fat. 19
Fieri igitur omnia fato, ratio cogit fateri. Fatum autem id apello, quod Græci εὐδαιμονία, id est ordinem, seriémque causarum, cum causa causæ nexa rem ex se gignat. Ea est ex omni æternitate fluens veritas sempiterna. 1. de Diuinatione, 106
Stoici fato omnia fieri dicunt. de Fat. 147. b
Fato fieri omnia videntur quibusdam philosophis, tãquam aniculis, & iis quidem indoctis. de Nat. deor. 1. 39
Ego quid faciam, aut quo me fato geram: ad Att. 240. b
Impendere fato odia amicitiis. de Amicit. 34. a
In illo penè fato Reipub. pro Domo sua, 242. b
Quoniam meo fato fieri dicam, vt, &c. 2. Philipp. 29. a
Milo hoc fato natus, vt ne se quidem seruare potuerit, quin vnà Rempub. seruaret. pro Mil. 22
Prædicere quid cuique euenturum, & quo quisque fato natus sit. 1. de Diuin. 4. a
Ea cõditione atque eo fato natu esse me, &c. pro Font. 283. b
Nescio quo fato sim seruatus. 10. famil. 64. in epist. Galbæ.
Sine fato ratio omnium rerum ad naturam fortunamve refertur. Fat. 5
Qua quidem in re singulari sum fato. epist. lib. 6. 7. 2. a
Atque hæc fixa graui fato & fundata tenentur. de Diuin. 84. b
At te fata patriæ Paridem futurum prædicabant. Octau. 45
Nisi dii immortales omni ratione placati, propè fata ipsa xissent. in Catil. 115. b

Nec vos vlla mortis fata vnquam periment. de Vniuers. 51
L. Tarutius vrbis nostræ fata canere non dubitabat. de Diuinatione, 128. b
Mutari fata non possunt. 2. de Diuin. 16
Lentulus autem confirmavit ex fati Sibyllinis, Aruspicumque responsis, se esse tertium illum Cornelium, &c. 3. in Catil. 54
 Ex fati, quæ Veientes scripta haberent, Veios capi nõ posse. de Diuin. 100. b

Fatalis.

Hic annus fatalis est ad interitum huius vrbis. in Catil. 54
 Fuit aliquis fatalis casus, vt ita dicam, &c. nunc si quis erit, erit voluntarius. 6. Philipp. 217
Meus Consulatus ad salutem Reipub. propè fatalis fuit. 4. in Catil. 75. a
Fatalis & immutabilis continuatio ordinis sempiterni. Academic. quæst. edit. 2. lib. 1. 22
Sed fuit profecto quædam illa Reip. fortuna fatalis, vt ille, &c. pro Sest. 6. b
Fatalis necessitas, quam *εὐδαιμονία* dicunt Stoici, à deo primum extitit. de Nat. deor. 1. 39
Fatalis necessitas rerum futurarum. de Nat. deor. 12. b
Vis est nulla fatalis. de Fat. 141. b
Fatalis vmbra. de Nat. deor. 1. 29
Tam enim fatale est, medicum adhibere, quàm cõualescere. de Fato, 146. b
P. Clodius fatale portentum Reipub. in Pison. 81. b
Quod fuit illorum vtrique fatale. 2. Philipp. 37. a
Cum hi duo numeri circuitu naturali summam tibi fatalem confecerint. de Somn. Scip. 127. b
Ille annus, quem ego mihi, quàm patriæ, malueram esse fatalem. Postquam. 204. b
Fatali quadam desperatione. 12. famil. 5
Respub. perfuncta est hoc misero fatalique bello. pro Marcello, 136. b
Scipio quasi fatali euentu solus Carthaginem euertit. de Arusp. respons. 5. a
In hoc communi nostro & quasi fatali malo. de Cl. Or. 187. b
Quoniam nobis quasi aliqua fatali necessitate, cum fortuna belligerandum fuit. Postquam. 202. b
Causæ fatales. de Fat. 144. b
Fatales leges & necessariæ. de Vniuers. 53
Exitus fatales habere. 2. de Diuinat. 35. a
Quæ cuique accidunt diuina atque fatalia. Partit. 236. b
Sinautem idcirco possunt prouideri, quia certa sunt & fatalia: rursus diuinitio nulla est. 2. de Diuinat. 38. a

Fataliter.

Et omnia quæ sũt, quæque futura sunt, ex omni æternitate definita dicis esse fataliter. 2. de Diuinat. 27. a

Fatidicus.

Anus fatidica Stoicorum Progne. 1. de Nat. deor. 14
Fatidicorum & vatium effata incognita interpretari. 2. de Legib. 17

Fatuus.

Non modò nequam & improbus, sed & fatuus & amens. pro Deiotaro, 14. a
Homo fatuus. de Orat. 134. b
Puer fortasse fatuus, & non grauis, nec cõtinens. ad Att. 95. b
Ne cum periculo fatuus sis. Furnio, lib. 10. 57
Hoc præceptum est, magisque monitoris non fatui, quàm eruditi magistri. 2. de Orat. 55. a
Ipse negat, vt antè dixi, luxuriosorum vitam reprehendam, nisi planè fatui sint, id est, nisi aut planè cupiant, aut metuant. 2. de Finib. 112. a

Fatuitas.

Postea definitionibus ostendere non hanc imprudentiã aut casum, sed incertam negligentiam, fatuitatem nominari oportere. 2. de Inuent. 192. a

Ego huius miserima fatuitate confictor. Att. lib. 11. 231. 3. a

Fauces.

Fauces fati. in Catil. 48
 Omitto fauces ex quibus te eripi vis. de Orat. 164. b
Faucium, laterumve & pulmonum vis & figura. 1. Tuf. 58. a

Cuius tu ex faucibus impurissimis inhonestissimam cupiditatem eripuisti. 1. ad Q. frat. 15
Vrbem ex omni impetu hostium, ac totius belli ore ac faucibus ereptam esse atque seruatam. pro Arch. 16
Corinthus erat posita in angustiis atque faucibus Græciæ. contra Rullum, 86. a
Æmilius sedens in faucibus macelli. pro Quint. 13. 5. Ver. 113
Faucibus terræ patefactis. 2. de Nat. deor. 70
Faucibus premi. pro Cluent. 68. a

Fauco.

Non magis mihi fauco in amicitia nostra tuẽda, quàm tibi. epistol. 33. b
Non multò plus fauco patriæ, quàm tibi. epist. 155. b
Sententiæ isti fauco. 1. Tuscul. 162. a
Tibi fauemus, te tua virtute frui cupimus, tibi optamus eam Rempub. in qua, &c. de Clar. Orat. 196. b
Qui fauent nobilitati. pro Planc. 262. b
Galli silentio noctis, vt ait Ennius, fauent faucibus: rursus cantu plausuque premunt alas. 2. de Diuin. 44
Qui diligebant hunc, illi fauebant. pro Quint. Rosc. 49. b
Ego virtutibus Casaris faui. in Sallust. 273. b
Cuius honori agri propè dicam ipsi, montesque fauerunt. pro Plancio, 263. b
Fauete innocentia. Antequam. 196. b
Rebusque diuinis, quæ publicè fierent, vt fauerent linguis, imperabatur. Diuinat. lib. 1. 86
Huic meæ voluntati, in qua inest vis desiderii, vt faueas, adiutorque sis, vehementer te rogo. 15. famil. 22
Honori alicuius fauere. Att. lib. 7. 122. 7. a
Industria gloriæque alicuius fauere. pro Ligario, 5
Fauere iustitio. 4. ad Atticum, 53
Fauere laudi alicuius & gloriæ. ad Lentulum, lib. 1. 7. 10. a
Ego fauisse me tibi fateor. in Ant. 164. b
Quod eò firmiore animo faciunt, quia nõ modò non inuidetur illi ætati, verum etiam fauetur. 2. Offic. 64. a
Inuidetur enim commodis hominum ipsorum: studiis autem eorum cæteris commodandi fauetur. 2. de Orat. 114. a
Rescripsi patrono, illi nihil opus esse, me tamè ei faurum. ad Att. lib. 12. 63
Quum autem audirem meos partim inimicos, partim inuidos, huic accusationi esse fautores, &c. pro Planc. a

Fauor.

Quam expectationem, quod studium, quem fauorẽ secum in scenam attulit Panurgius: pro Rosc. Comædo, 17. a
Fauore populi teneri. pro Sest. 100

Fautor.

Cuius ego fautor & adiutor ab adolescentia extiti. epistol. lib. 1. 9. 34. a
Ego consiliorum tuorum author, dignitatisque fautor, &c. 1. familiar. 37
Hic nobilitatis fautor fuit. pro Sex. Rosc. 9. loquitur de Rosc.
Fautor ordinis. 5. in Verrem, 192
Me tuæ dignitatis non modò fauorem, sed etiam amplificatorem cognosces. 10. famil. 28
Si te fautore vsus erit. 13. famil. 86
Multi sunt cupidi tui, multi fautores laudis tuæ. pro Planc. 45. 13. famil. 70
Nõ inuidos solùm, sed fautores etiã laudũ mearũ. in Or. 78. a
Studiosi ac fautores victoriæ. Att. lib. 1. 11. 14. a
Cum multos & bonos viros eius honori viderem esse fautores. pro Planc. 1

Fautrix.

Nostri illa fautrix suorum regio. pro Planc. 18
Amicitia fautrices fidelissimæ voluptatum. de Fin. lib. 1. 51

Faunus.

Faunus omnino quid sit, nescio. de Nat. deor. 3. 11
Fauni vocem equidem nunquam audiui. de Nat. deor. 3. 11
Fauni sæpe in præliis auditi. Diuin. lib. 1. 85
Versus quos olim Fauni vatesque canebat. de Diuin. 104. b
Faunorum voces exaudita. de Nat. deor. 2. 5

Fauonius.

Sed etiam Fauonius ipse infuffrat, nauigãdi nobis tempus esse. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 135

Veris initium non à Fauonio notabat: sed quum rosam viderat, tunc incipere Ver arbitrabatur. 7. Verr. 22. a
Fauonio nascente, purpureum videtur mare. 4. Acad. 187. a
Faustus.

O nox illa fausta huic vrbis. pro Flacco, 79. a
Antiqui omnibus rebus agendis, quod bonum, faustum, foelix, fortunatumque esset, præfabantur. de Diuin. 101. b
Eo tamè simus animo, vt horribilem illum diem aliis, nobis faustum putemus. 1. Tuscul. 193. a
Faustaque signa suæ laudis reditũque notauit. de Diu. 102. b
Fausse.

Idem ego sum precatus, vt, &c. ea res faustè, foeliciter, prospereque eueniret. pro Mur. 1. a

Fautor, Fautrix, Vide Fauco.

Faupus.

Apum examina non fingendorum fauorum causa congregantur: sed quum cõgregabilia natura sint, fingunt fauos. 1. Offic. 219. a

Faux, Vide Fauces.

Fax.

Nõne Senatui prouidendum fuit, ne in hanc tantam materiam seditionis ista funesta fax adhæresceret: pro Domo sua, 11. a

Sed quæ provincia est, ex qua illa fax excitare nõ posset incendium? 7. Philipp. 219. a

Incendiorum Antonii fax Clodius. 2. Philipp. 64. a

Diana facem iacit à læua. Acad. 22. b

Dextra ardentem facem præferbat. in Verr. 217. b

Cui tu adolescentulo, &c. ad libidinem non facem prætulisti? 1. in Catil. 9

Cælestes faces visæ Romæ. Diuin. lib. 1. 82. de Nat. deor. 2. 11

Neque paruis in rebus adhibendæ sunt hæ dicendi faces. 2. de Orat. 113. a

Dolorum cum admouentur faces, præter modum plerique exterrantur. Offic. 2. 53

Inuidiæ faces. pro Mil. 74

Nuptiales faces. pro Cluent. 11. a

Faces verborum. 3. de Orat. 3

Visæ sunt nocturno tempore faces. 3. in Catil. 63. a

Faces quibus incensa L. Bellieni domus deflagrauit. 2. Philippica, 93. a

Malleolos ad incendendam vrbem facesque comparare. in Catil. 103. b

Ego faces iam accensas, ad huius vrbis incendium extinxi. in Pisonem, 80. b

Si te in Capitolium faces ferre vellet. Lælius, 35

Cum ardentes faces in vicinorũ tecta iactas. de Arusp. 251. b

Aut quum tectis sceleratas faces inferebas. Parad. 35

Cum ardentes faces furis Clodianis ministrabas. in Pis. 85. b

Cum facibus accensis alios adduxerit. 4. ad Att. 14

Serui cum facibus in tecta nostra immissi. Att. lib. 14. 306. 2. a

Facibus corporis inflammari solemus ad omnes ferè cupiditates. Tuscul. quæst. lib. 1. 37

Faxit, Vide post Facio.

Febris.

Febris ara Romæ in Palatio. 2. de Legib. 29

Febris fanum in Palatio. 3. de Nat. deor. 45

Quartana febris discessit. Att. lib. 8. 150. 3. a

Si cum biduum cibo se abstinuisset, subito febris discessit. ad Atticum, 272. b

Sicui venæ sic mouentur, is habet febrim: sed potius illo modo, nõ ei venæ sic mouentur, & is febrim non habet: de Fato, 24. a

Cum decimum iam diem grauius ex intestinis laborarem, nec probarem me non valere, quia febrim non habebam, fugi in Tusculanum. epist. 107. b

Qui æstu febrique iactantur, si aquã gelidam biberint, prius releuari videntur, deinde multò grauius, vehementiusque affliguntur. in Catil. 103. b

Ægypta mihi nuntiauit te planè febris carere & bellè habere. ad Tironem, lib. 16. 13. 1. a

Ex quo sudore cum cohorruiisset, cum febris domum rediit. de Orat. 143. b

Cognoui ex eo, quod ita scripseras te Romam venisse cum febris. ad Att. 7. 1. Id est, febre laborans.

Inest enim velle in carendo, nisi eum sic tanquam in febris dicitur. Tusc. quæst. 167. b

Incommoda valetudine emerferam, vt pote cum sine febris laborassem. Att. lib. 7. 110. 2. a

Tertianarum febrium & quartanarum reuersione & motu quid potest esse constantius? 3. de Nat. deor. 17

Febricula.

Febriculam habere. Att. lib. 6. 48. & 13. 1

Qui ex labore in febriculam incidi assiduam, & satis molestam. Plancus Ciceroni, lib. 10. 44

Diem tuum ex quadam epistola tua, quam incipiente febricula scripseras, mihi notaueram. ad Att. lib. 7. 30

Februarius.

Februarius veteribus mensis anni extremus. 2. de Legib. 50

Mensis februarius postulat, & legationibus prouinciarum audiendis dabatur ex lege Gabinia. ad Q. frat. 313. b

Ante diem 1111. Cal. Februarii. pro Quint. Rosc. b

Fecialis.

Feciales oratores, iudices foederum, pacis, belli, induciarum funto. 2. de Legib. 18

Habemus hominem in fecialium manibus educatum: &c. 7. Verr. 39. a

Fecialis.

Cum iusto enim & legitimo hoste res gerebatur, aduersus quem & totum ius feciale, & multa sunt iura communia. Offic. 74. b

Belli quidem æquitas sanctissimè feciali populi Romani iure perscripta est. 1. Offic. 74. a

Fel.

Fel gallinaceum, &c. quid habet naturale, quod declarare possit, quid futurum sit? de Diuin. lib. 2. 22

Feles, vel Felis.

Feles, canis, crocodilus. Tuscul. quæst. 243. b

Qui canem & felem, vt deos colunt. de Legib. 161. b

Crocodilum & ibim & felem nõ violari ab Ægypto. de Natura deor. 17. & 60. b

Possum de ichneumonum vtilitate, de crocodilorum, de felium dicere: sed nolo esse longius. 1. de Nat. deor. a

Felicitas, Feliciter, Felix, Vide Foelix.

Femen.

Quid Agrigento? nõne eiusdem P. Scipionis monimentum signum Apollinis pulcherrimum, cuius in femine literulis minutis argenteis nomẽ Myronis erat inscriptum, ex Æsculapii religiosissimo fano sustulisti? 6. Verr. 83. a

Redundare pedibus, feminibus, cruribus. 1. de Nat. d. 138. a

Femur.

Frons non percussa, non femur, pedis (quod minimum est) nulla supplotio. de Claris Orat. 152. a

Fenestra.

Non eas partes, quæ quasi fenestræ sunt animi. 1. Tusc. 74. a

Fenestrarum angustias quod reprehendis, scito te *κέρως* *παραδέναι* reprehendere. ad Att. 2. 18. 1. a

Fenestris animi nihil sentire queat mēs, nisi id agat & adsit. Tuscul. quæst. lib. 1. 39

Fera.

Fera & immanis belua. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 99

Id ne fera quidem faciunt, vt ita ruant atque turbentur, vt earum motus & impetũs quod pertineant, non intelligamus. lib. 1. de Finib. 27

Ferarum natura non est illa quidem deprauata mala disciplina, sed natura sua. de Finib. lib. 2. 29

Excitare & agitare feras. 3. Offic. 89. a

In feris iustitiam, bonitatem, æquitatem inesse non dicimus: sunt enim rationis & orationis expertes. Offic. 1. 75

Noluerunt feris corpus obicere, ne bestiis quoque, quæ tantum scelus artigissent, immanioribus vteremur. pro Rosc. Amer. 43. a

Feris beluis vtamur domitis & condocefactis. 2. de N. d. 121

Ferinus.

Nam fuit quoddam tempus, cum in agris homines passim bestiarum more vagabantur, & sibi victu ferino vitam

propagabant : nec ratione animi quicquam, sed pleraque viribus corporis administrabant. i. de Inuent. 3

Ferus.

Quem ego ferus ac ferreus è complexu dimissi meo. ad Quint. fratrem, lib. 1. 51

Ferus & agrestis homo. pro Rosc. Amer. 45. a
Hostis nimis ferus & immanis. in Verr. 119. b
Quæro cur tam subito mansuetus in Senatu fuerit, cum in edictis tam fuisset ferus? in Ant. 188. b
Immanis & fera bellua. 2. de Nat. deor. 240. a
Gens immanifera atque fera. i. de Legib. 36. a
Fera agrestisque vita. de Orat. 87. b
Bestiæ feræ. de Amicit. 68. a
Varia genera bestiarum, vel cicurum vel ferarum. de Nat. 46. b
Mores feros, immanemque naturam alicuius ostendere. pro Rosc. Amer. 22. a
Gentes feras armatas in Italiam adducere. Tusc. q. 154. b
Deinde propter rationem atque orationem studiosius audientes, ex feris & immanibus mites reddidit & mansuetos. i. de Inuent. 4. a

Feritas.

Feritas atque agrestis immanitas. i. de Diuinat. 107. a
Feritas & immanitas bellæ in figura hominis. Offic. 38. b
Magnitudo animi, remota communitate coniunctioneque humana, feritas sit quædam & immanitas. Offic. 32. b
Ex feritate ad mansuetudinem traducere. pro Sest. 79. a

Ferialia.

Eodem enim die video Cæsarem à Corfinio post meridiem profectum esse Ferialibus, quo Canusio mane Pópeium. Att. lib. 8. 166. 3. a

Ferax, Ferculum, Vide Fero.

Fere.

Ex victoria bellica non ferè quinquam est inuidia ciuium consecuta. pro Sest. 42. a
Quam ferè omnium constans & moderata ratio vitæ, &c. pro Cluentio, 34. a
Omnes ferè familiares Cæsaris me colunt & obseruant. epistolarum, 87. b
Nec ferè cuncta barbaries. de Nat. deor. 1. 57
Hæc ferè de moribus. i. Acad. 55. a
Vt ferè dicitis. i. de Nat. deor. 17
Quemadmodum ducatur honestum, ex quo aptum est officium, satis ferè diximus. i. Offic. 87. a
Hæc ferè dicere habui de natura deorum. 3. de Nat. deor. 70
Ætates nostræ nihil aut non ferè multum differunt. de Clar. Orat. 77
Nam etiam ab orationibus distingo me ferè, referoque ad mansuetiores musas, &c. i. famil. 51
Eadem ferè hora. Att. lib. 14. 318. 1. a
Pater meus hic ferè ætatem egit in literis. de Legib. 169. b
Quum sæpe multa narraret, tum memini, &c. in eum sermonem illum incidere, qui tum ferè multis erat in ore. de Amicit. 2. a
Hæc erant ferè, quæ tibi nota esse vellem. 12. famil. 10
Vt ferè sit. 2. de Inuent. 131. a
Hoc iam ferè sic fieri accepimus, vt, &c. pro Pomp. 8. b
Quod ferè fieri solet, probabile est. i. de Inuent. 62. a
Hæc habebam ferè, quæ te scire vellem. i. ad Att. 13
Nec adhuc ferè inueni, qui non, &c. Att. lib. 7. 126. 1. a
Ferè non difficile est inuenire quid sit causæ adiuuato, &c. ad Heren. lib. 2. 60. a
Hora ferè nona. Att. lib. 7. 135. 3. a
Idem illo ferè biduo productus in concionem. in Pis. 82. b
Et qui suos casus aliter ferunt, &c. non sunt vitiosiores, quam ferè plerique qui auari auaros, gloriæ cupidos, gloriosi reprehendunt. 3. Tusc. 125. a
Scripsit igitur his ferè verbis. 4. Acad. 184. a
Sæpe ex focero meo audiui, cum is diceret focerum suum Lælium semper ferè cum Scipione solitum rusticari. 2. de Orat. 13. a
Hæc ferè sunt in illa epistola. ad Att. 98. b
E Pompeiana nauis aduectus sum in Luculli nostri hospitium v. i. Iduum, hora ferè tertia. ad Att. 235. b

Declaratur autè studium bellicæ gloriæ, quod statuas quoque videmus ornatu ferè militari. i. Offic. 90. a

Ferentani.

Ad sunt Ferentani homines nobilissimi. pro Cluent. 59. b

Ferix.

Nec verò tam Denicales, quæ à nece appellatæ sunt, qua residentur mortui, quam cæterorum cælestium quieti dies ferix nominarentur, &c. de Legib. lib. 2. 51
Tantum tribui doctrinæ temporis, quantum mihi puerilis ætas & forenses ferix concesserunt. de Orat. 150. b
Ferix nouendiales, quæ fuerunt Tuditano & Aquilio c o s s. ad Quint. frat. 325. b
Quærit ex proximo vicino, num ferix quædam piscatorum essent. Offic. 63. b
Ferialium dies mihi additos video. 13. ad Att. 57. Id est, diutius ferari mihi licet.
Ferialium festorumque dierum ratio in liberis quietem habet litium & iurgiorum, in seruis, operum & laborum: quas compositio anni conferre debet, & perfectionem operum rusticorum. 2. de Legib. 30
Ferias triduum habedas cenlet Cotta, & porco foemina piaculum pati, si in mari mortuus esset. 2. de Legib. 53
Ferias & ceremonias sacris patrifamil. coniungi pontifices voluerunt. 2. de Legib. 47
Imperare ferias. i. de Diuinat. 165. a
Feriis iurgia amouento, easque in famulis operibus patris habento. 2. de Legib. 16
Cum feriis Latinis ad C. Cottam familiarem meum venissem, &c. i. de Nat. deor. 12. 8. fam. 15. in epist. Cælii.

Feriatus.

Feriatus voluntate sua à negotiis publicis. 3. de Orat. 33. a
Ne putes in Asia feriatum illum à studiis futurum. 12. fam. 39. in epist. C. Trebonii.
Deum feriatum volunt cessione torpere Epicurei. i. de Nat. deorum, 141. a

Ferinus, Vide Fera.

Ferio.

Ferunt enim aures hominum cum illa quæ iucunda & grata, tum etiam illa quæ mirabilia sunt, in virtute laudari. 2. de Orat. 188. a
Ideo ego pacem Pyrrhi diremi, vt tu amorum turpissimorum quotidie fœdera ferires? pro Cæl. 44. b
Puto te in hoc risisse aut ingemuisse, vt frontem ferias. ad Atticum, lib. 1. b
Quo minus patent multa in eorum vita, quæ fortuna feriat. Offic. 15. b
Ferire & repellere aduersarium. 2. de Orat. 40. a
Ferire fœdus cum aliquo. de Inuent. 73. b
Hostem ferire. pro Corn. Balbo, 41. a
Ferire parietem. pro Cælio, 50. b
Binis aut tennis ferire verbis. Orat. 219. b
Sed vno tempore cautiones fiebant pecuniarum, fœdera feriebantur prouinciarum. pro Domo sua, 99. a
Instat, vt securi ambo feriantur. in Verr. 91. b. Cato, 38
His autem spectris, etiam si oculi possent feriri, animus qui possit non video. 15. famil. 44

Feritas, Vide Fera.

Ferme.

De me possum quidem quod Plautinus pater in Trinummo, Mihi quidem ætas acta ferme est: tua istuc refert maximè. ad Brutum, 2. 4. a
Sapientis enim cogitatio non fermè ad inuestigandum adhibet oculos aduocatos. Tusc. quæst. 249. b
Vt eo nihil fermè quicquam possit addere. de Cl. Orat. 179. b
Quod fermè dirum in tempus cecidere. de Diuin. 84. b
Hæc exornatio in coniecturali constitutione causæ ferme semper necessaria est. ad Heren. 37. b

Fero.

De Lentulo scilicet fero vt debeo. ad Att. 58. b
Balbum verò qui est istius rei (quemadmodum scribis) adiutor, in oculis fero. ad Quint. fratrem, lib. 3. 7. & 6. Philipp. 211. Id est, valde diligo.
Nam isti vix sunt digni, quibus alteri Cæsarem, alteri Cof-

futianarum tabernarum fundamenta credas. te (vt dixi) fero in oculis. Tironi, lib. 16. 27. 4. a
Sed nostri genus dialogorum meorum, vt in Oratoris quos tu in cælum fers. Att. lib. 4. 40
Sapientia tua, qua fers iniuriam, lætitia. Memmio, lib. 13. 1. 1. a
Quum ad illud prandium crudior venisset, & vt ætas illa fert, sibi tum non peperisset, &c. pro Cluent. 134. a
Ad me, vt tempora nostra, non vt amor tuus fert, verè perscribe. ad Quint. frat. lib. 1. 4. 5. a
Si ita commodum vestrum fert. pro Lege Agr. 77. a
Nos, vt opinio, & spes, & coniectura nostra fert, firmissima beneuolentia hominum munit sumus. Att. lib. 2. 40. 3. a
Hoc si vobis verius, quam mea consuetudo defendendi fert, videbitur, &c. pro Cecin. 61
Fert δὲ λόγος. 13. ad Att. 26
Terra fruges fert. i. de Legibus, 183. b. Id est, gignit, parit, producit.
Vereor, ne grauioribus vtar verbis, quam natura mea fert. pro Quintio, 33
Natura fert vt extrema ex altera parte grauius, ex altera autem acutè sonent. in Somn. Scip. 17. a. Id est, natura comparatum.
Nemo vestrum, vt mea fert opinio, ignorat. pro Cluent. 34. 6. in Verrem, 20. ad Seruiliam, lib. 13. 67. 4. a
Is præ se probitatem quandam fert. Acad. q. 45. b
Fidenti animo (si ita res fert) gradietur ad mortem. i. Tusculanarum, 178. a
In hac causa Piso, amicitia P. Clodii ductus, operam dat, vt ea rogatio, quam ipse fert, & fert ex s. c. & de religione, antiquetur. Att. lib. 1. 8. 6. a. pro Syl. 49. post red. in Senatu, 9. 3. Offic. 148
Vt se fert ipse. 8. famil. 8. in epist. Cælii.
Vt eorum fert usus. de Orat. a
Vos autem Iudices, de hominum fortunis sententiam fertis. pro Cluent. 117
Apollinem ex hyperboreis Delphos ferunt aduenisse. de Nat. deor. 71. b
Hanc conditionem misero ferunt, vt optet vtrum malit, ceruices, &c. pro Rosc. Amerino, 18. Tironi, lib. 16. 11. 4. a. pro Domo sua, 41. & 7. Philipp. 218
Vt ferunt fabulæ. 3. Offic. 48. a
Princeps Thales vnus è septem, cui sex reliquos consensisse primos ferunt, &c. 4. Acad. 210. a
Quignominiam & infamiam ferunt sine dolore. Tuscul. quæst. lib. 4. 35
Obiurgari molestè ferunt, molestiâ capiunt, dolent. de Amicitia, 113. b. ad Att. 6. 46
Iuuat me, hæc præclara nomina artificum, quæ isti ad cælum ferunt, Verris æstimatione sic concidisse. 6. Verr. 11. a
Præpropera festinatio abducet à tantis laudibus, quibus te omnes in cælum iure & verè ferunt. Furnio, lib. 10. 26. 5. a. i. Tuscul. 67. a
Sicut opiniones hominum & religiones ferunt. 7. Verr. 145. a
Ita sui periculi rationes ferunt ac postulant. 7. Verr. 82. a
Veterrima quæque (vt ea vina quæ vetustatem ferunt) esse debent suauissima. de Amicit. 60. a
Grauioribus verbis per literas accusasti me, quam tua consuetudo ferebat. Bruto, 9. 2. a
Sed cogitandi non ferebat laborem. de Claris Orat. 189. b
Nihil de iudicio ferebat, sed pœnam ambitus ferebat eam, quæ fuerat nuper superioribus constituta. pro Syll. 47
Cato facillè senectutem ferebat. de Senect. 77. b
Ita tempus ferebat. Att. lib. 8. 153. 3. a
Cum vt absentis ratio haberetur, ferebamus. 7. ad Att. 25
Prout Thermitani hominis facultates ferebant. 4. in Ver. 58
Hominem, vt ferebant, acerrimum. de Orat. 88. b
Ferebant in oculis hominem quidam boni viri, & de me optimè meriti: &c. de Arusp. resp. 45. a
Hoc ab isto prædone ereptum esse grauius & acerbè homines ferebant. 3. Verr. 108. a. i. Verr. 2. a. pro Planc. 1
Tum ferebant vi magna, tum ferebantur. de Vniuers. 61
Quo in loco conditionem tuli, si vellet, &c. pro Quint. 58. 7. ad Att. 50. & 16. 15. & lib. 10. 201. 2. a

Ego fructus ex Repub. magna acerbitate permixtos tuli. pro Planc. 279. b
Sanèque pro eo, vt debui, grauius molesteque tuli. ep. 49. b
Tuli grauius & acerbè, me, &c. in Verr. 55. b
Istam paupertatem, vel potius egestatem ac mendicitatem tuam nunquam obscure tulisti. in Parad. 58. a. pro Cluent. 41. 9. ad Atticum, 19
Ita fortuna tulit. Pulchro, lib. 4. 13. 5. a
Quantum libido tulit, tantum relictum est. 5. Verr. 49. a
Quandiu voluntas tulit. 7. Verr. 47. a
Simius, non semisilis homo cõtra me arma tulit, & eum bello cepi. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 10. 4. 2. i. Offic. 57. a. Att. lib. 9. 181. 5. a
Is authorem Senatus extinctum lætè atque insolenter tulit. i. Philipp. 26. a
Qua humanitate tulit contentionem meam. 3. famil. 43
Non quin rectum esset: sed quia, quod multò rectius fuit, id mihi fraudem tulit. Att. lib. 7. 67
Quos tandem fructus huiusce necessitudinis in istius imperio tulit? 7. Verr. 97. a
Deinde quod Sylla ipse ita tulit de ciuitate, vt non sustulerit horum nexa. pro Cæcina, 304. b
Hæc ætas primum Athenis oratorem propè perfectum tulit. de Claris Orat. 168. b
Ne diutius pendes, palmam tulit. ad Att. lib. 4. 84. 6. a
Familiaris tuus de te priuilegiu tulit, vt si in opertum Bonæ deæ accessisses, exulares. Parad. 39. pro Domo sua, 21
Mulieri crudelissimæ seruum fidelissimum non in quæstionem tulit, sed planè ad supplicium dedit. pro Cluent. 144. 2. i. de Orat. 115. Sub. Oppianicus.
Tales innumerabiles nostra ciuitas tulit. i. Tuscul. 161. a
Lætitiâ autem apertissime tulimus omnes. ad Atticum, lib. 14. 308. 6. a
Qui ab eo partem prædæ tulerunt. pro Sexto Rosc. 36. b
Ex his Cotta & P. Sulpitius cum meo iudicio, tum omnium facile primas tulerunt. de Claris Orat. 95
Rationes meæ ita tulerunt. Metello, lib. 5. 56
Cætera si reprehenderis, non ferres tacitum. ad Att. lib. 2. 12
Sæpe supra feret, quam fieri possit. Orat. 209. b
Tolerabilius feret incommodum, qui cognouerit necesse esse homini tale aliquid accidere. Tusc. q. lib. 3. 47
Si vestra voluntas feret. pro Lege Manil. 50. a
Non ferent, inquam, oculi Saxam, Caphonem. in Antonium, 243. b
Quem ego si ferrem iudicem, refugere non deberet: &c. pro Rosc. Comædo, 26
Ferres me, si ego idem dicerem? 4. Acad. 129. a
Cognitor si fuisset tuus, quod vicisset iudicio, ferres tuum. pro Quint. 52. b
Neminem adhuc offendi, qui hæc tam lætè, quam ego fero, ferret. de Orat. 102
Anno proximo P. Scæuola Tribunus plebis ferret ad plebem, vellent necne de ea re queri. 2. de Finib. 45
Nondum satis huc erat allatum, quomodo Cæsar ferret de autoritate præscripta. ad Att. 69. b
Perniciosè etiam Philippus in Tribunatu cum legem agrariam ferret. 2. Offic. 107. a
Si tempus ita ferret. pro Cecin. 55. a. Catoni, lib. 15. 4. 22. a
Pompeius contendit, vt decem Tribuni plebis ferret, vt absentis ratio haberetur, quod idem ipse sanxit lege quadam sua. ad Att. 120. b
Quum à me quoque id responsum tulisses, me nullo modo posse, &c. in Catil. 14. a
Velim ita fortuna tulisset, vt, &c. epist. 45. b
Si res ita tulisset. 4. Philipp. 161. a. Id est, si opus fuisset.
Quumque ea contentio mihi magnum etiam foris fructum tulisset. ad Lentulum, lib. 1. 9. 79. a. Tuscul. quæst. lib. 2. 1. i. pro Domo sua, 76. Hoc est, attulisset.
Si me satis nouisset, & maior pars Senatus, maiores ex me fructus tulisset. Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 32. 15. a. Id est, reportasset.
Cum ipse Consul esset factus, ille repulsam tulisset. de Oratore, 134. b. Tuscul. quæst. lib. 5. 40

Timeo quoniam modo id factum ferat. pro Mil. 116. b
 Ut si quis ægrè ferat, se pauperem esse. Tuscul. quæst. 2. 22. b
 Quid res, quid tempus, quid causa ferat, tu perspicies. epistoliarum, 7. b
 Nisi illud quod eò, quò intendas, ferat deducatur, cognoscis. 1. de Orat. 67. a
 Idemque refert, ut vniversus populus campo Martio suffragium de re Clodii ferat. Att. lib. 1. 13. 8. a
 Timere se dicunt, quo modo ferant veterani, exercitum Brutum habere. in Ant. 227. b
 Mulieres autem vix humanæ, quæ inimico animo ferant. ad Atticum, 211. b
 Qui potentissimorum hominum potentiam nunquam tulerim, ferrem huius affectu. ad Att. 93. b
 Questus es plures te testes habere de Volitina, quam quot in ea tribu puncta tuleris. pro Planc. 170. b
 Quam ille grauem suum casum magno animo, quam constanti tulerit. Diuin. lib. 2. 107
 An tandem vna centuria prærogatiua tantum habet auctoritatis, ut nemo vnquam prior eam tulerit, quin renuntiatu sit. pro Planc. 169. b
 Quemcunque fors tulerit, casum subeam. ad Att. 118. b
 Si occasio tulerit. epist. 156. b
 Plura dixi, quam opinio mea tulerit, aut voluntas mea. pro Domo sua, 26. a
 Ferre ad populum de aliqua re. pro Corn. Balbo, 60. b. 1. Philippica, 14
 Ferre adiuuenium, opem, auxilium. pro Sylla, 61
 Ferre aduersam ærumnam. ex Terentio. Tusculan. quæst. lib. 3. 27
 Acerbissimè ferre aliquid. pro Cluent. 29. b
 Æquo animo ferre ac concedere aliquid. de Orat. 122. b. Tuscul. quæst. lib. 1. 77
 Æquo vel iniquo animo ferre. ad Att. 249. b
 Apertè ferre aliquid. pro Planc. 29. a
 Bellè ferre aliquid. ad Att. 65. b
 Clementer ferre aliquid. Att. lib. 6. 3. 7. a
 Ferre aliquid *δυσχερόσως*. 9. ad Att. 10
 Ferre aliquid expensum alicui. 6. Philipp. 214. Att. lib. 2. 19. 1. a. & lib. 7. 123. 16. a. 3. Verr. 70. a
 Humaniter ferre aliquid. Att. lib. 1. 2. 1. a. & lib. 4. 84. 12. a
 Leuiter ferre & negligenter defendere aliquid. pro Roscio Comædo, 9. a
 Leuissimè ferre aliquid. Fadio, lib. 5. 18. 4. a
 Mediocriter ferre aliquid. in Verr. 68. b
 Ferre aliquid modicè, moderatè. Tuscul. quæst. lib. 4. 31
 Ferre aliquid moderatè & tranquillè. Tusc. q. lib. 3. 51
 Ferre aliquid modicè ac sapienter. Cat. 2
 Modicè vel immodicè ferre aliquid. Tusc. q. 217. b
 Ferre arma contra patriam. Læli. 34
 Ferre non poterat aspernari Epicureos. de Nat. deor. 1. 79
 Atrociter ferre. pro Mil. 16. a
 Ferre auxilium alicui. 3. de Legib. 32. a. 2. de Orat. 110. a
 Ferre auxilium contra vim. 2. in Catil. 39. a
 Ferre calamitatem. pro Lege Manil. 26
 Ferre calumniam maximo plausu. 8. fam. 18. in epist. Cælii.
 Ferre sapienter communem incertumque casum. 5. fam. 48
 Quem ego meum casum fortiter ferre visus sum: nò quòd, &c. de Senect. 77. a. 5. de Finib. 162. a
 Ferre aptè & quietè quencunque casum fortuna inuexerit. 4. Tuscul. 58. a
 Sapienter casus aduersos ferre, non frangi fortuna, retinere in rebus aduersis dignitatem. 2. de Orat. 189. a
 Ferre de aliquo, sub legem, vel priuilegium. pro Do. sua, 34
 Ferre delicta alicuius. pro Domo sua, 7
 Huius desiderium ferre ciuitas non potest. in Ant. 219. b
 Desideriū coniuuentissimi viri atque amantiissimi ferre nullo modo possem. Lælius, 86
 Ferre fortiter aliquid, si euenerit. 11. Philipp. 294. a. epistolarum, 58. b
 Fortius ferre dolorem. ad Att. 139. b
 Modicè ferre dolorem. Tuscul. quæst. lib. 1. 100
 Moderatè ferre dolorem. de Amicit. 7. a

Ferre dolorem mollius. ad Att. 278. b
 Ferre dolorem placidè & sedatè. Tusc. q. lib. 2. 50
 Ferre dolorem studio potius & gloria, quam ratione aut sapientia. Tuscul. quæst. lib. 2. 55
 Ferre dolores animo humili imbecillòque. de Finibus, lib. 1. 38
 Ferre quæcūque erunt, optare optima, cogitare difficillima. 9. familiar. 43
 Ferre exitum temeritatis. pro Flac. 81
 Ferre fructum. pro Cal. 42. pro, afferre.
 Ferre fructum pietatis ab aliquo. pro Sest. 58
 Ferre fructus vberimos. Tuscul. quæst. lib. 2. 110
 Inultam fugam ferre. Antequam iret in exil. 12. a
 Quis hoc timeret, quod neque acciderat antea, nec videbatur natura ferre, ut accidere posset. Att. lib. 13. 268. 1. a
 Grauius ferre de aliquo. ad Att. 206. b. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 7
 Ferre impunè. 13. famil. 101
 Inimicis incommoda ferre. ad Q. frat. lib. 1. 44
 Ferre inedia biduum aut triduum. Tusc. q. lib. 2. 55
 Ferre modicè iniurias fortunæ. de Finib. lib. 1. 36. Tusculan. quæst. lib. 5. 84
 Laborem pro cunctis ferre. Antequam iret in exil. 8. a
 Ferre legem ad populum. 1. ad Heren. 21
 Postea dixit etiam in Senatu palam, sese, si licitum esset, legem Curiatam ferre. ad Lentulum, lib. 1. 9. 104. a
 Ferre legem in aliquem. in Vatinius, 21. Id est, in eius gratiam.
 Ferre leges populares. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 13
 Ferre lites. pro Rab. Posth. 7
 Ferre mala æquo animo. Tusc. quæst. lib. 4. 49
 Ferre mandata. 8. Philipp. 250
 Ferre fortunam moderatè. 5. famil. 64
 Id & modestè & sapienter, sicut omnia, & ferre, & laturum esse certò scio. de Senect. 77. b
 Ferre quamleuissimè molestiam. 5. famil. 51
 Ferre naturam alicuius. 1. Philipp. 21
 Ferre nomen alicuius. Offic. 3. 96
 Ferre opem atque auxilium afflictæ Reipub. ad Atticum, lib. 8. 158. 1. a
 Ferre opem salutemque indigentibus. de Finib. lib. 2. 96
 Pacatè & moderatè ferre. epist. 78. b
 Quamhumanissimè ferre peruersitatem alicuius. ad Quint. fratrem, 300. b
 Ferre placatè aut remissè. 6. famil. 44
 Grauiissimas plagas excipere, & ferre silètio. Tuscul. quæst. lib. 2. 41
 Existimato me stultitiæ meæ pœnam ferre grauius, quam euenti. Att. lib. 3. 48. 6. a. pro Domo sua, 103
 Patienter ferre potentiam alicuius. epist. 9. b
 Præ se ferre magnam speciem doctrinæ sapientiæque. Tusc. quæst. lib. 3. 2
 Præ se ferre speciem boni viri. Offic. 2. 55
 Ferre præsidium labenti & inclinatæ Reipublicæ. ad Brutum, 18. 2. a
 Ferre principatum. 13. Philipp. 380
 Ferre proscriptionem de aliquo. pro Sest. 54
 Quæstionem de morte alicuius ferre. pro Mil. 15
 Mediocriter ferre quippiam. 5. Verr. 79
 Acerbas res ferre. 1. de Orat. 116. a
 Immoderatè res aduersas & secundas ferre, leuitatis est. 1. Offic. 127. a
 Aduersas verò res ferre difficile esset sine eo qui illas grauius etiam, quam tu, ferret. de Amicit. 21. a
 Ferre salutem alicui. pro Arch. 1
 Ferre se obuiam alicui. pro Planc. 73
 Perditos homines de capite alicuius suffragium ferre. pro Domo sua, 37. in Pis. 45
 Ferre tribum in comitiis. pro Sest. 99
 Ferre non potuit ea vulnera. ad Brut. 7
 Dissidium aliquod acerbissimè tulisse. Att. lib. 4. 72. a
 Permolestè tulisse. in Verr. 223. b

Quòd scribis libenter repulsam tulisse eum qui cum sororis tuæ filii patruo certaret, magni amoris signum. ad Att. lib. 5. 107. 3. a
 Aut te ne gratuita quidem eorum suffragia tulisse. pro Plancio, 44
 Quo tandem animo hoc tyrannum tulisse creditis? pro Milone, 108. b
 Vitæ quæ naturâ caduca est, & nisi sulca sit, ad terram fertur: &c. de Senect. 48. a
 Neuius non faceret? qui vsque eò feruet, ferturque auaritia, ut de suis commodis nolit aliquam partem amittere. pro Quintio, 21
 Quòd Tarquinius dixisse fertur, tum quum exul esset, se, &c. de Amic. 49. a
 Quum enim fertur quasi torrens oratio. de Fin. lib. 2. 3
 Si ornatè locutus est, sicut fertur, & mihi videtur physicus ille Democritus. de Orat. 89. b
 Quorum ingeniis hæc feruntur, ab his populi Rom. fama celebratur. pro Arch. 190. b
 Eius scripta quædam feruntur. de Clar. 167. b
 Ut temporibus illis ferebatur. de Orat. 88. b
 Cœnatus in hortos ad Pompeiū lectica latus sum. Q. frat. lib. 2. 8. 5. a
 At iste operta lectica latus est per oppidum. in Ant. 180. b
 Ne infinitè feratur ut flumen oratio. Orat. 219. b
 Ferri ad gloriam. 3. Tusc. 5. a
 Ferri ad terram. Cat. 48
 Ferri omni impetu ad voluptatem. Offic. 1. 147
 Ferri cæcum & præcipitem. pro Plan. 4
 Quam cæcam crudelitate & scelere ferri videtis. pro Cluentio, 59. b
 Ferri cupiditate pecuniæ. Tusc. q. lib. 3. 4
 Ferri magno cursu & sonitu. Orat. 205. b
 Indiuidua & solida corpora censeo Epicurus ferri suo deorsum pondere ad lineam. lib. 1. de Fin. 14
 Ferri è regione. Fat. 35
 Ferri gloria. in Piso. 46
 Ferri in cælum. 4. Philipp. 156
 Ferri in medium mundi locum grauitate & pondere (ut terra & aqua) Tusc. q. lib. 1. 33
 Ferri leges in priuatos homines maiores noluerunt. 3. de Leg. 38
 Ferri in sublime. Tusc. q. lib. 1. 33
 Ferri in terram & mare suo pte nutu & pondere ad pares angulos (ut facit aqua & terra). Tusc. q. lib. 1. 33
 Ferri magna incitatione. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 74
 Ferri iudicio multitudinis. Offic. 1. 165
 Ferri libidine voluptatum. Tusc. q. lib. 3. 4
 Rapidè ferri. in Orat. 71. a
 Constituendi autem sunt qui sunt in amicitia fines, & quasi termini diligendi, de quibus tres video sententias ferri, quarum nullam probo. de Amicit. 50. a
 Nimum sibi sumit, nec est ferendus. 3. in Catil. 66. a
 Nihil mihi indignius ferendum videtur. in Verr. 219. b
 Sed tamen necesse fuit aliquod esse extremum, &c. quod ferendum est molliter sapienti. de Senect. 5. a
 Reliquas quoque partes ægritudinis viles esse dicunt: Misericordiam ad opem ferendam, & calamitates hominum indignorum subleuandas. a
 Non fuit ea causa Iudices, non fuit, cur sibi censeret Pompeius quæstionem ferendam. pro Mil. 15. a
 Illa superiora quamquam ferenda non fuerunt, tamen, ut potui, tuli. in Cat. 101. b
 De hoc igitur latum est, ut quæreretur. 2. Id est, ut iudicium exerceretur.
 Si fidem non seruabis, ita laturus sum, ut, &c. ad Att. 37. b
 De te sententiam laturus est. 3. Verr. 37. a
 Quid id impedisset, grauius molestèque laturus? Postquã. 210. b
 Non illi vos de vnus municipis fortunis arbitrantur, sed de totius municipii statu, dignitate, commodisque omnibus sententias esse laturus. pro Cluentio, 55. a
 Nam illud valde leue est ac nugatorium, ea de re denuntia-

tum esse veteranis, quod de commodis eorum mense Iunio laturus esses. Brutus ad Antonium, lib. 11. 2. 7. a
Ferens.
 Seruus per circum cum virgis cæderetur, furcam ferens ductus est. 1. de Diuin. a
 Quòd is, L. Scribonio quæstionem in eum ferente, populi misericordiam concitasset, &c. 1. de Orat. 115
 Non modò nullo Pop. Rom. studio, sed nullo ferente suffragium libero. in Pisonem, 45. a
Latus.
 Lex per vim lata. pro Sestio, 29. a
 Pœna lata. pro Corn. Balbo, 26. a
 Num igitur vlla quæstio de Africani morte lata est? certe nulla. pro Mil. 104. b
 Num quæ rogatio lata? num quæ noua quæstio decretata? pro Mil. 105. b
 Illud vnà datum est annorum x. imperium, & ita latum placet. ad Att. 106. b
 Nihil vnquam de isto fœdere ad populum, nihil ad plebem latum esse dico. pro Cor. 61. b
Latio.
 Mihi in animo est legum lationem expectare. ad Att. lib. 3. 68. 1. a. pro Murena, 4. a
Lator.
 M. Cicero legis ambitus lator. in Ant. 253. b
 Lator legis Sempronie. in Cat. 120. b
 Suffragi lator in ista tua proscriptio. pro Dom. sua, 223. b
 Itaque isti rationi neque lator quifquam est inuictus, neque auctor vnquam bonus. 2. de Leg. 21. b
 Ferrète ciuitas vlla latorem istiusmodi legis, ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut auus deliquisset? 3. de Nat. d. 130. a
Latorius.
 Tutela x 11. Tab. & circumscriptio adolescentum lege latoria. 3. Offic. 80. a
Ferax.
 Ferax ingenium. in Orat. 27. a
 Feraces agri. 5. Verr. 86. a
 Feracior & vberior locus in philosophia nullus est quam de officiis. 3. Offic. 7
 Ingeniis nihil feracius. in Orat. 27. a
Fertilis.
 Asia opima est & fertilis, & vbertate agrorum, & varietate fructuum, & magnitudine pastionis, & multitudine earum rerum quæ exportantur, faciliè omnibus terris antecellit. pro Pomp. 6. b
 Opima & fertilis Syria. pro Domo sua, 18. a
 Agri iucundi & fertiles. contra Rul. 74. b
 Agri lati & fertiles. in Verr. 174. b
 Agri optimi & fertiles. contra Rul. 76. b
 Agros fertiles, qui multò plus afferunt, quam acceperunt, imitari debemus. 1. Offic. 72. a
 Vberimos, maximèque fertiles agros incolere. 1. de Diuinat. 155. a
 Proferre possum multos agros fertiles, alios aliorum fructuum. 2. de Nat. d. 197. a
Fertilitas.
 Fertilitas agrorum. Diuin. lib. 1. 110
 Fertilitas barbara. Tusc. q. lib. 2. 32. id est fœcunditas: *δυναμια*, cui otium & fuga laborum idonea est.
Ferculum.
 Cauendum est ne tarditatibus vtamur in ingressu mollioribus, ut pomparum ferculis similes esse videamur: &c. 1. Offic. 182. a
Ferox.
 Nimum vehemens feròque natura homo. in Vatin. 2. a
 Ferozem fortasse ac arrogantem & infestum facit indulgentia, non mendacem, aut auarum, aut non amantem suorum. ad Att. lib. 10. 38
 Reddit hominem ferociorem impotentiorèque victoria. Marcello, lib. 4. 31
Ferocia.
 Infirmitas puerorum est, ferocia iuuenum. de Senect. 83. b
 cccii.

Qui comperit eius vim & effrenatam illam ferociam. 6. de Repub.

Impetum gladiatoris ferociamque comprimere. de Arusp. resp. 1. a

Itaque illam Campanam arrogantiam atque intolerandam ferociam ratione & consilio maiores nostri ad inertissimum & desidiosissimum otium perduxerunt. pro Lege Agr. 89. a

Quos illorum animos, quos impetus, quam ferociam fore putatis? contra Rul. 85. b

Ferocitas.

Ferocitas iuuenum. de Senect. 30. a

Ferocitas Troianorum. de Diuin. 125. b

Tanta ferocitatis victorem extimescere. pro Deiotaro, 9. a

Ferocitatem tuam istam comprimerem, & audaciam frangerem. in Vatinius, 1. a

Victoriae ferocitatem extimescere. pro Marcello, 9. a

Reprimere ferocitatem alicuius. 2. Offic. 57. a

Vtequos propter crebras contentiones praeciorum ferocitate exultantes domitoribus tradere soleant, &c. 1. Offic. 128. a. 2. de Diuin. 123. a

Ferociter.

Asperè, ferociter, & liberè maledicta in aliquem dicere. pro Plancio, 27. a

Multò ferocius inquit. ad Q. frat. lib. 2. 15. 2. a

Ferrum.

Æs atque ferrum, duelli instrumenta sunt, non fani. 2. de Leg. 72. a

Obstitero ferro nequis accedat. pro Cecinna, 17. a

Ferrum conferre cum aliquo. pro Font. 2

Elicere ferrum è terræ cauernis, rem ad colendos agros necessariam. 2. de Nat. d. 11. 4

In ferrum atque in vincula coniecti. 7. Verr. 84. a

In feruor ferrum & manus incidere. 1. Tusc. 136. a

Ferrum recipere. pro Sest. 69

Instruati, & certis locis cum ferro homines collocati. pro Cecinna, 20. a

Inopia potius, quam ferro conficeretur. 11. fam. 17. in epist. D. Bruti.

Cum ferro aliquem aduenientem inuadere. pro Cecinna, 18. a

Igni, ferroque, patriæ munitari. 14. Philip. 383. a

Ferro vel veneno aliquem tollere. 3. de Nat. d. 61

Vulneratus ferro Phrygio. pro Rosc. Amer. 54

Ferreus.

Quid filium venustissimum, mihi que dulcissimum, quem ego ferus ac ferreus è complexu dimisi meo: ad Q. frat. lib. 1. 3. 5. a

Quis tam fuit illo tempore durus & ferreus, quis tam inhumans, praeter vnum te, &c. 7. Verr. 94. a

Ferreus qui fratris charissimi atque amatissimi praesentis morore non mouetur. 4. in Catil. 75. a

Ferreus essem, si te non amarem. ad Trebonium, lib. 15. 21. 8. a

Quis tam esset ferreus, qui eam vitam ferre possit? Læ. 73

Ferreus scriptor. 1. de Fin. 8. a

Ferreus os. in Piso. 50. pro, impudens.

O te ferreum, qui illius periculis non moueris. ad Att. lib. 13. 285. 1. a

Ferramentum.

Quæ molitio, quæ ferramenta, qui vestes, quæ machinæ, qui ministri tanti muneris fuerunt? 1. de Nat. d. 15

Vt materiae, ferramenta, & cætera generis eiusdè. Top. 30. a

Sed tum munere seruili obtulit se ad ferramenta prospicienda. pro Sylla, 41. a

Cethegus dixit se bonorum ferramentorum studiosum fuisse. in Cat. 55

Fertus.

Frugifera & ferta arua Asiæ tenet. in Orat. 93. a

Feruo.

Æstu feruet pelagus. 3. de Orat. 86

Visque eò feruet ferturque auaritia, vt de suis commodis nolit aliquam partem amittere, ne, &c. pro Quintio, 21

Feruens.

Aqua denique feruenti à Rubrio ipso Philodamus perfunditur. 3. Verr. 46

Nam fortis animus & magnus in homine non perfetto, nec sapiente feruentior plerunque est. 1. Offic. 70. a

Feruenter.

Quod Pilius necessarius Attici nostri de repetundis eum postulauit, magna ilico fama surrexit, & de damnatione feruenter loqui est coeptum. Cælius Ciceroni, lib. 8. 19

Feruentissime.

Feruentissime concerpitur Curio. 8. fam. 16. in epist. Cælii.

Feruirus.

Natura ignis tota feruida est, & aliis naturis impertit vitale calorem. de Nat. d. 31. b

Iam verò reliqua quarta pars mundi, ea & ipsa tota natura feruida est. 2. de Nat. d. 20. a. Hoc est, ardens maxime.

Feruirus quoddam & petulans & furiosum genus dicitur. de claris Orat. 130. a

Appii Claudii volubilis, sed paulò feruiriior erat oratio. de claris Orat. 55. a

Feruor.

Sed erat tamen quidam feruor ætatis. Cat. 41

Feruor concitatioque animi. Tusc. q. lib. 4. 18

Maris feruor. de prouinc. Consul. 24. a

Iracundia est feruor quidam mentis. 1. de Orat. 111

Oceani feruor. de Nat. 74. b

Feruor ille mundi purior, aptior est ad sensus commouendos, quam hic noster calor, &c. de Nat. d. 2. 14

Ferus, vide Fera.

Fessus.

Fessus bello. Diuin. lib. 1. 85

Plorando fessus sum. Hirtius Ciceroni, in epist. ad Att. lib. 15. 26

Et nisi de via fessus esset, continuò ad nos venturum fuisse. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 1

Me & fessum de via, &c. arctior quam solebat somnus complexus est. Somn. Scip. 3

Inedia fluctibusque fessum recreare. pro Plancio, 11. a

Festino.

Ad reliqua enim festinat animus. 2. Philip. 63

Ad singulare alicuius factum festinat oratio. 1. Philip. 2. a

Sed lucet, vrget turba, festinat Philogenes. ad Att. 92. b

Eros autem festinauit vt ad me literæ Dolabellæ perferrentur, non de re mea (nondum enim meas acceperat) sed rescripsit ad eas, &c. ad Att. lib. 14. 319. 1. a

Plura scripsissem, nisi tui festinarent. epist. 197. b

Solent nauæ festinare quæstus sui causa. epist. 159. b

Festinans.

At ille properans festinansque. 9. Philip. 260

Hæc festinans scripsi. ad Att. 94. b

Festinatior.

Quid hæc tanta celeritas festinatiorque significat? pro Rosc. Amer. 59. a

Mea autem festinatio non solum victoriae auida est, sed etiam celeritatis. in Ant. 184. b

Tempus pacis, an belli: festinationis, an otii. 3. de Orat. 117. a

Festinationis plena epistola & pulueris. ad Att. lib. 5. 101. 3. a

Ignoscere festinationi alicuius. Luceio, lib. 5. 12. 3. a

Quæ causa cur Romam properaret? cur in noctem se coniceret? quid afferebat festinationem? pro Milone, 37. a. Id est, quæ causa festinationis.

Cuius festinationem mihi tollis, quoniam de ætate polliceris, vel potius recipis. ad Att. lib. 13. 261. 2. a

Præripere festinatione deorum immortalium beneficium. ad Att. lib. 14. a

Ventis remisque in patriam omni festinatione properare. Cornificio, lib. 12. 54

In festinationibus non suscipiendæ nimix celeritates. 1. Offic. 182. a

Festinanter.

Illud mihi à te nimium festinanter dictum videtur, sapientes omnes semper esse beatos, nescio quò præteruolauit oratio. 5. de Fin. 134. a

Festinus.

Festino enim simillimus decurro. ad Att. 142. b

Festus.

Quid quæris? restitutus est mihi dies festus. 12. ad Att. 4

Idem diem festum nomine Verris agerent. in Verr. 235. b

Marcellæ tolluntur: quem illi diem festum cum recentibus beneficiis M. Marcelli debitum reddebant, tum generi, nomini, familiae Marcellorum maxima voluntate tribuebant. 6. Verr. 36. a

Cum diem festum ludorum de factis suis sustulissent, celebrerimur & sanctissimum, &c. in Verr. 235. b

Quem Tyberina dissensio festo illo die tanto gaudio affecit. de Fin. 141. b

Acti & instituti dies festi. pro Milone, 75. a

Festi atque solennes dies sunt aduentu redituque alicuius celebrati. in Pisonem, 40. a

Aduentus alicuius dies festos agere. pro Sestio, 114. a

Syracusani anniuersarios dies festos agunt. 6. Verr. 96. a

Senatus fuit frequentior, quam putabam esse posse mense Decembri sub dies festos. ad Q. frat. lib. 2. 5. 1. a

Quod facere ante nisi ludis publicis, aut festis diebus non solebat. pro Cluen. 23. b

Dies illi pro festis, penè funestis exiuerunt. de Arusp. 249. b

Festiuus.

Nunc denique materculæ suæ festiuus filius. pro Flac. 70

Egilius homo festiuus. 2. de Orat. 153. b

Puer festiuus Anagnostes noster decesserat. ad Atticum, lib. 1. 13

Acroama festiuum. 6. Verr. 43. a

De Græcis autem dulcem & facetum, festiuumque sermonis, &c. Socratem accepimus. 1. Offic. 151. a

Itaque libris me delecto, quorum habeo Antii festiuam copiam. 2. ad Att. 18

Nonne igitur sunt ista festiua? Parad. 123. b

Pueris iis, quibus nihil potest esse festiuus. 6. fam. 12

Quid isto festiuus fore arbitramur, qui est tuus natura filius, &c. 5. Verr. 137. a

Festiuitas.

Festiuitas, splendor, concinnitudo in oratore. 1. de Inu. 37. a

In illo genere perpetuæ festiuitatis ars nõ desyderatur. 2. de Orat. 121

Moriar, si, præter te, quæquam habeo reliquum, in quo possim imaginem antiquæ & vernaculæ festiuitatis agnoscere. 9. fam. 32

Sermonis festiuitatem debet habere narratio. ad Heren. lib. 1. 14. a

Festiuitate & venustate coniuncta vis dicendi. 1. de Oratore, 126. a

Festiuitate igitur & facetiis, inquam, C. Julius L. F. & superioribus & æqualibus suis omnibus præstitit, de claris Orat. 91. a

Gorgias his festiuitatibus (sic enim ipse censet) insolentius abutitur. in Orat. 101. a

Festiuæ.

Quamquam à te actam fabellam video esse festiuæ, nullo modo probaui. ad Q. frat. lib. 2. 16. 13. a

At quam festiuæ crimen contexitur. pro Deiot. 12

Bellè & festiuè dicere. 2. de Orat. 51. a

Dissoluerunt festiuæ aliquid. 2. de Diuin. 51. a

Soles enim tu hæc festiuæ odorari. ad Att. lib. 4. 34

Tradit festiuæ elementa loquendi Dialectica. 4. Academ. quæst. 163. a

Fesulæ, oppidum olim Hetruuriæ non procul à Florètia. ad Att. 70. b

Fex, vide Fax.

Fibra.

In extis fibra quid valeat. 1. de Diuin. 28. a

Non solum ramos amputare, sed etiam radicum fibras euellere. 3. Tusc. q. 71

Deinde tepescit vapore & complexu suo diffundit & elicit herbescentem ex eo viriditatem: quæ nixa fibris stirpium, sensim adolescit. de Senect. 47

Fibrenus.

Fibrenus fluuius præcipitat in Lirem. 2. de Leg. 5

In Fibreno flumine insula. 2. de Leg. 1

Ficte, Fictilis, Fictor, Fictrix, Fictus, vide Fingo.

Ficus.

Terra quæ ex fici tantulo grano tantos truncos ramosque procreat. de Sen. 88. b

Homini enim Phrygi qui arborem fici nunquam vidisset, fiscinam ficosum obiecisti. pro Flacco, 32. a

Quo in genere est illud Siculi, cui cum familiaris quidam quereretur, quò diceret, vxorem suam suspendisse se de ficu: Amabo te, inquit, da mihi ex ista arbore, quos feram furculos. 2. de Orat. 154

Fidelia.

De eadem fidelia duos parietes dealbare. Curius ad Cicero- nem, lib. 7. 30. 4. a. Id est, eadem re duplicem inire gratiam, eademque opera duos pariter demereri.

Fidenæ.

Fidenæ, oppidum Romæ finitimum. in Rull. 94

Fides.

Fides (hoc est, templum Fidei) consecrata ab Attilio Calatino. de Nat. d. 2. 44

Fidei & mentis templa in Capitolio dedicauit M. Æmilius Scaurus. de Nat. d. 2. 44

Fides.

Fides, est dictorum conuentoriumque constantia & veritas. Offic. 1. 35

Fides est firma opinio. Partit. 6

Fides appellata à fiendo, quòd fiat quòd dictum est. Officiorum, 1. 35

Fides in quo cernatur. Partit. 41

Fides quibus rebus sit. Partit. 3

Fides est quod haberet. 16. fam. 19

Adhibenda fides somniantium visis non est. 2. de Diuin. 182. a

Dolus malus & fides bona. in Topicis, 34. a

Si fides Saturnino data est, non eam Rabirius, sed C. Marius dedit: idemque violauit, si in fide non stetit. pro Rabirio Posth. 96. b

Nulla fides quæ infideli data sit. 3. Offic. 144. a

Considerandum est, quanta Cæsari fides sit habenda. ad Att. 119. b

Fides & iustitia in rebus creditis. in Partit. 41. a

Fides in dando consilio. 11. fam. 51

Optima & spectatissima tua fides. pro Flacco, 78. a

Fides soluta. 10. fam. 43. in epist. Planci.

Fides stabilis, amicitia firmamentum. Læ. 58

Fides sceleratæ confessionis. 10. ad Att. 7

Fides & religio iudicis. pro Rosc. Comædo, 26. a

Fides iurisiurandi sæpe est cum hoste seruanda. Offic. 3. 144

Me in hanc mentem impulit Pompeii fides, quam de me Cæsari dederat, & fratris mei quam Pompeio. epist. 12. b

Fides rerum contractarum. Offic. 1. 23

Testimoniorum fides & religio. pro Flac. 7

Quia his visis, inter quæ nihil interest, æqualiter omnibus abrogatur fides. Acad. 10. b

Res eos iam pridem, fides deficere nuper coepit. 2. in Catilinam, 32. a

Tum quum in Asia res magnas permulti amiserunt, Romæ solutione impedita fides concidit. pro Lege Manil. 12

Nec enim vlla res vehementius Rempub. continet, quam fides. Offic. 2. 124

Si esset in iis fides, in quibus summa esse debebat, non laboraremus. epist. 3. b

Pugnat hinc fides, illinc fraudatio. 2. in Catil. 44. a

Virtus, quæ vetat spectare fortunam, dum præsteretur fides. de Diuin. 124. b

Fidei illius obside eo vterer. 10. fam. 35. in epist. Planci.

Narratio, est fundamentum constituendæ fidei. in Partit. 232. b

Quint. Scauola fidei bonæ nomen existimabat manare laetius, idque versari in tutelis, fiduciis, mandatis, rebus emptis, venditis, conductis, locatis. Offic. 66. b

Fidei plenus. de Senect. 1. a
Optimæ fidei alicuius salutem vrbis & ciuium commenda-
re. pro Flacco, 78. a
Committere fidei alicuius, & eius potestati permittere. pro
Fonteio, 25. a
Iura fidei magistratum commissa sunt. 1. Offic. 163. a
Sed vestra sapientia tamen est Iudices, & c. alieno dolori
potius, quam vestra fidei consulendi. pro Cælio, 15. a
Credere fidei alicuius. pro Flacco, 36. a
O constantiam promissi, & fidem miram. ad Att. 66. b
Fidem orationi abrogat meditationis & artificii suspicio. 1.
ad Heren. 17
Si iam tibi deliberatum est, quibus abrogas fidem iusiuran-
di, responde. pro Rosc. Com. 26. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 35
Aliquid de possessione detrahare, & fidem acquirere. in Ca-
til. 38
Adiungere fidem & auctoritatem rebus commentitiis nul-
lam debemus. 2. de Diuin. 169. a. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 29
Commemoratio autem antiquitatis, exemplorumque pro-
latio summa cum delectatione & auctoritatem orationi
affert & fidem. in Orat. 66. a
Testimoniorum fidem & religionem nunquam ista natio
coluit. pro Flacco, 148. b
Oratio nostra omnem sibi fidem sensibus confirmat, id est
incorruptis atque integris testibus. 1. de Fin. 107. a
Constringi fidem religione potius quam veritate Græci no-
luerunt. pro Corn. Balbo, 8. a
Lusitani contra interpositam fidem interfecti. de Clar. 45
Suspicio inimicitarum derogat fidem in testimonio dicen-
do. pro Font. 279. b. pro Quint. 50. & pro Flacco, 6
Fidem Dolabellæ sanctissimi viri deserere homo pius non
potest. 13. Philip. 378
Introduxi Vulturcium sine Gallis: fidem ei publicam iussu
Senatus dedi: & c. 3. in Catil. 53. a. de Fin. 78. b
Dare fidem & violare, & in ea non stare. pro Rab. peruel-
co, 21. a
Meam erga te fidem & benevolentiam expertus es. epist.
lib. 1. 5. 2. a
Fidem facit necessitas. Top. 39
Nutus tuus non facit fidem. ad Att. lib. 7. 138. 1. a
Probat, fidem facit oratio. de Clar. 181. b
Hæc & multa eiusmodi dicens, fidem faciebat. Brutus, 102
Non facies fidem, scilicet cum hæc disputabis. in Pis. 92. b
Et tibi fidem faciemus, nos ea suadere, quæ tibi putemus ef-
se vtilia. 9. ad Att. 28. in epist. Balbi & Oppii.
Fac fidem te nihil nisi populi vtilitatem querere. 2. de Lege
Agr. 35. a
Quoniam minorem faceret fidem oratio mea. in Cat. 111. b
Multaque facimus eousque, dum aspectus fidem faciat sui
iudicii. 4. Acad. 40. a
Quod nisi mihi fidem fecisset, non fecissem id, quod dictu-
rus sum. ad Att. lib. 6. 13
Fidem facere non potest veritas sine verisimilitudine. 1. ad
Heren. 16
Argumentatio, est ratio rei dubiæ fidem faciens. Top. 221. b
Fallere fidem hosti datam. 1. Offic. 61. a. 13. Philip. 378. a
Frangere fidem, perfidiosum & nefarium est. pro Roscio
Comædo, 9
Populus tibi maximam fidem rerum suarum habet. in Verr.
266. b
Fidem habemus iis, quos plus intelligere quam nos arbi-
tramur, quosque & futura prospicere credimus, & cum
res agatur, in discrimenque ventum sit, expedire rem, &
consilium ex tempore capere posse. Offic. 2. 46
Quasi verò non specie visa iudicentur, quæ fidem nullam
habebunt, sublata veri & falsi nota. 4. Academ. quæstion.
107. a
Habere fidem orationi alicuius. de Inuen. 56. b
Quare debet habere fidem nostra prædictio. epist. 83. b
Nunc verò quam habere auctoritatem, aut quam fidem
possunt? pro Flac. 16. a
Fidem alicui habendam non esse. ad Att. 217. b
Suspicio artificii imminuit & oratoris auctoritatem, & ora-

tionis fidem. 2. de Orat. 85. a
Fidem alicuius implorare. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 81
Peto à vobis, vt eum in vestram fidem accipiatis. pro Ar-
chia, 23. a
Capere in fidem deuictas bello nationes. 1. Offic. 54. a
Sed cum te ex adolescentia tua in amicitiam & fidem meam
contulisses. 7. fam. 31
Conferre se in fidem & clientelam alicuius. pro Sexto Rosc.
36. b
Post mortem autem Crassi, eò mihi etiam dignior visus est,
quem in fidem atque amicitiam meam reciperem. 13. fam.
30
In fidem suam aliquem recipere, & commendatum ha-
bere. ad Att. lib. 15. 328. 3. a. Antequam iret in exil. 14. a. 13.
fam. 71. 90. Offic. 1. 53. 6. Philip. 212
Ille tamen dolet, dubitans vtrum morem gerat Leptæ, an fi-
dem infirmet Silio Mandibili. ad Att. lib. 15. 43
Fidem qui lædit, oppugnat omnium commune præsidium.
pro Rosc. Amer. 65
Quod autem in senatu pluribus verbis disserui, in eo velim
fidem meam liberare. 12. fam. 12. id est, præstes quod de te
pollicitus sum.
Hermippus ab Heraclide petit: ipse tamen Fusiis satisficit,
absentibus & fidem suam liberat. pro Flacco, 38
Fidem iusiurandumque negligere. de Arusp. 251. b
Fidem obligare. 5. Philip. 201
Fidem publicam postulauit: reclamatum est. 2. ad Att. 61
Porrigere fidem, & spem salutis supplicii ostendere. 7. Verr.
119. a
Fidem quamcumque ei dederis, præstabo. 5. fam. 27
Vt ei fidem meam præstarem. ad Att. 82. b
Si rex amicis tuis, qui pecunias ei credidissent, fidem suam
præstitisset. epist. 7. b. 5. ad Att. 51. 12. Philip. 326
Fidem alicuius præstare. 1. fam. 35
Qui fiduciam accepit, debet fidem præstare. Top. 224. b. 2.
de Diuin. 118. a. 3. de Orat. 74
Nihil debet, qui consilium dat, præstare præter fidem. ad At-
tic. 256. b
Fidem prodere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 25
Fidem vanalem proponere. 4. in Verr. 55
Vt ne propter te, fideve tuam captus fraudatusque sim. Of-
fic. 65. b
Recipere fidem de aliquo, & eam seruare. ad Att. lib. 2. 56
Nam cum, & c. Gabinii, quandiu incolumis fuit, leuitas,
post damnationem calamitas omnem tabularum fidem
resignasset: & c. pro Arch. 6
Fidem reuocare. pro Marc. 13
Tum quæro, seruariusne in eo fidem. in Vat. 11. id est, a sece-
ris quod dixisti.
Non tenuit omnino colloquium illud fidem. 13. Philip. 339
Dicaarchus iisdem rebus fidem tribuit. 1. de Diuin. 10. a. id
est, auctoritatem.
Fidem nostram facile tuebere huius pecuniæ permutatio-
ne. 11. ad Attic. 1. est enim fides, proprium verbum debi-
torum.
Tribuere fidem testimonio alicuius. pro Sylla, 7. Acad. q.
ed. 2. lib. 1. 30
Fidem suam & famam tueri. ad Att. lib. 11. 210. 1. a. id est, ser-
uare illam famam locupletis debitoris.
Qui fidem violat, oppugnat omnium commune præsidium.
pro Sexto Rosc. 37. b
O fides alma, apta pennis, & iusiurandum Iouis.
Qui igitur iusiurandum violat, is fidem violat: quam in
Capitolio vicinam Iouis Optimi Maximi (vt in Catonis
oratio est) maiores nostri esse voluerunt. 3. Offic. 142
Adest vir summa auctoritate & religione & fide, L. Lucul-
lus, qui se non opinari, sed scire: non audiuisse, sed vidisse:
non interfuisse, sed egisse dicit. pro Archia, 5. a
A fide abducere aliquem. pro Flacco, 64. a
Fide aliquem attingere. 7. in Verr. 67
Bona fide in gratiam redire. 3. fam. 28
Sed quando suspicaris minus fide certa eos tibi visos, tan-
quam procurator sic agas, rogo. 8. fam. 36. in epist. Cælii.

Fide colitur societas. pro Quint. 13
Is tibi optima fide omnia sua concessit. pro Sexto Roscio,
42. b
Fide censores legem custodiunt. 3. de Leg. 11
Iudicia de fide mala, & iudicium de dolo malo. de Natura
deor. 75. b
Quoniam de fide respondiisti, volo audire de motu. Partit.
230. b
Istius fide ac potius perfidia deceptus sum. pro Rosc. Amer.
65. a
Ex fide bona multa. 6. ad Att. 13
Ex fide bona quibusdam iudiciis additum. Top. 34
Ea societas vniuersa in mea fide est. epist. 227. b
Municipia, quæ in fide mea erant. pro Plancio. 280. b
Eorumque preces & vota de meo reditu exaudiens, Dyr-
rachium, quod erat in fide mea, petere contendi. pro
Plancio, 78. & 79
In fide alicuius aliquid esse. Silio, lib. 13. 88
In fide & clientela alicuius esse. pro Rosc. Amer. 56. a
Ciuitatem in Catonis fide locatam funditus perdidissem. 6.
ad Att. 6
Est ex municipio Attellano, quod scis esse in fide nostra. ad
Q. frat. lib. 2. 15. 7. a. id est, cuius sumus patroni.
Fregit foedus Gabinius: Piso tamen in fide mansit. pro Do-
mo sua, 52
In fide populi Romani perpetuò manere. 7. Verr. 67. a
Semper in fide quid senseris, non quid dixeris, cogitandum.
Offic. 1. 61
Qua fide mecum viuant ii. 9. fam. 38
Cures vt satisfidetur fide mea. Sulp. lib. 13. 49
Sequi bona fide aliquid. Att. lib. 6. 111. 25. a
Sustentare fide amicos. pro Rabirio Posthumo, 3. a. id est
sponsione.
Securus Hermippus Tennum proficiscitur, quum iste sese
pecuniam, quam huius fide sumpserat, à discipulis suis
diceret Fusiis persolutorum. pro Flacco, 37
Theffalonicam fide tua venire iussisti. in Pisonem, 65. a
Fidens.
Qui fortis est, idem est fidens: nam confidens mala consue-
tudine loquendi in vitio ponitur. 3. Tuscul. quæst.
lib. 3. 12
Bene sibi fidens puer. ad Att. lib. 6. 117. 5. a
Hæc sunt opera magni animi & excelsi, & prudentia consi-
lioque fidentis. 1. Offic. 113
Animo fidenti gradi ad mortem. 1. Tuscul. q. 178. a
Tum Calchas hæc fidenti voce est locutus. 2. de Diuinatione,
97. a
Istum enim victorem magis relinquendum puto, quam vi-
ctum: & dubitantem magis, quam fidentem suis rebus.
ad Att. lib. 10. 197. 3. a
Istisne fidentes fonnisi non modò Epicurus & Metrodo-
rus, & Hermachus, contra Pythagoram, Platonem, Empe-
doclemque dixerunt, & c. 1. de Nat. d. 127. a
Fidenter.
Fidenter agere rem aliquam. Academic. quæstion. edit. 1.
lib. 2. 25
Tum ille fidenter homo peritissimus confirmare, ita se rem
habere vt respondisset. 2. de Orat. 130. a
Timidè fortasse signifer euellebat, quod fidenter infixerat.
2. de Diuin. 102. a
At ille non pertimuit, sanèque fidenter, istis quidem ipsis
verbis, inquit. 2. de Fin. 36. a
Tum Velleius fidenter sanè, vt solent isti, nihil tam verens,
quam ne dubitare aliqua de re videretur. de Natura deo-
rum, 1. 14
Paulò vellem fidentius respondiisses. de Finibus, 69. ad At-
ticum, 88. b
Fidentius scribere alicui. ad Att. lib. 6. 17
Fidentia.
Fidentia est, per quam magnis & honestis in rebus mul-
tum ipse animus in se fiduciam certa cum spe collocauit. 2.
de Inuen. 242

Et si fidentia, id est firma animi confisio, scientia quædam
est & opinio grauis, non temerè assentiens: metus quo-
que est diffidentia expectati & impendentis mali. Tuscul.
quæst. lib. 4. 66
Audacia non contrarium est fidentia, sed appositum &
propinquum, & tamen vitium est. de Inuen. 83. b
Fidelis.
Firmus & fidelis amicus. pro Cælio. 40. b
Amicitia fidelis. de Amic. 49. a
Fidelis benevolentia. 9. famil. 35. id est, verus, non fictus
amor.
Fidelis & vera comprehensio. 1. Acad. 60. a
Nam & doctrina, & domus, & ars, & ager etiam fidelis dici
potest. Tironi, lib. 16. 23
Fidelis homo. 14. fam. 12
Seruus egregiè fidelis. Q. fratri, lib. 1. 1. 13
Fidelis alicui. de Arusp. resp. 26
Fidelis in amicitia. 2. de Fin. 63
Fidelis officii. 5. Verr. 145. a
Deiotarus fidelis populo Romano. in Ant. 237. b
Fidele consilium & salutare. 6. fam. 19. 13. fam. 84
Fidele consilium deliberanti dare. contra Rul. 67. b
Alicui minus fidele consilium dare. pro Cluent. 68. a
Nemo credit ei nisi quem fidelem putat. pro Rosc. Amer.
66. a
Animo fideli in dominum seruus. pro Milone, 21. a
Familiaritates Græcorum parum fideles. Q. fratri, lib. 1.
1. 24. a
Fideles literæ. 3. ad Att. 32
Aut si quem tuorum fidelium voles, ad me mittas. ad Ser-
uum, lib. 4. 1. 10. a
Quam potuit vrbem eligere aut opportunior ad res ge-
rendas, aut fidelior, aut fortiorum virorum, aut ami-
ciorum populo Rom. ciuium. 3. Philip. 127
Fidelissima coniux. 1. ad Q. frat. 51
Gratia fidelissima mihi coniunctus homo. pro Milone, 56. a
Deiotarus, quem vnum habemus in orbe terrarum fidelis-
simum huic imperio. de Arusp. 25
Massilienses fortissimi & fidelissimi socii. pro Font. 3
Sunt fidelissima & maxima auxilia Gallorum. ad Brutum,
10. 3. a
Fidelitas.
Vbi me non solum amicorum fidelitas, sed etiam vniuersæ
ciuitatis oculi custodiunt. in Ant. 243. b
Non illi erga patriam fidelitas defuit. Plancus Ciceroni, lib.
10. 17. 4. a
Ego enim Brundusii quæsiui ex Phania, cuius mihi vide-
bar & fidelitatem erga te perspexisse, & nosse locum, & c.
3. fam. 12
In hac enim fortuna perutilis eius & opera & fidelitas esset.
ad Att. lib. 9. 67
Quibus in rebus etiam si fidelitas summa est, quod profus
credo, & c. ad Q. frat. lib. 1. 2. 4. a
Quo tempore ego maximè operam & fidelitatem desyder-
aui tuam. epist. lib. 16. 11. 14. a
Prædicat vitam meam, quæ amicorum fidelitate conseruata
sit, & c. pro Plancio, 58. a
Et is, vt opinor, tibi in Alexandrino bello quantum studio
& fidelitate consequi potuit, non defuit. epist. 110. b
Tanta auctoritas est in eorum hominum fidelitate. 5. Ver-
rinarum, 62
Fidelitate nouarum necessitudinum, contra veterum perfid-
iam me muniendum putauit. 4. fam. 45
Fidelitate & benevolentia alicui satisfacere. Sulpitio, lib.
13. 38
Fideliter.
Vnde in istum locum fideliter venit. 16. fam. 23
Hæc præscripta seruantem licet grauius, magnificè, anti-
mosèque viuere, atque etiam simpliciter, fideliter, & vitæ
hominum amicè. 1. Offic. 131. a
Mercedes prædiorum, quæ si fideliter Ciceroni curabuntur,
nihil ei deerit. ad Att. lib. 15. 329. 14. a
Fideliter valetudini inserviundo. 16. fam. 21
ccc.iii.

Fidus.

Canum verò tam fida custodia, tamque amans dominorum adulatio, &c. 2. de Nat. d. 236. a

Inest ad humanam societatem iustitiæ fida custodia. 2. de Finib. 1. a

Fidæ familiaritates amantium nos amicorum. 2. Offic. 42

Quod Tarquiniû dixisse fertur, tû cum exul esset, se intellexisse, quos fidos amicos habuisset, quosque infidos. de Amicit. 49. a

Mutina, colonia nostra fidissima. in Ant. 205. b

Mea Terentia fidissima atque optima vxor. epistolar. lib. 14. 4. 16. a

Fidissime.

Nec me ista terrent, quæ mihi à te ad timorem fidissime atque amantissime proponuntur. Cælio, lib. 2. 15. 12. a

Fiducia.

Stabilis beneuolentiæ fiducia in vita tyrannorum esse non potest. de Amicit. 48. a

Siqua enim sunt priuata iudicia summæ existimationis, & penè dicam capitis: tria hæc sunt, fiducia, tutelæ, societatis. pro Roscio Comædo, 9

Inde tot iudicia de fide mala, tutelæ, mandati, pro socio, fiducia, reliqua, quæ ex empto aut vendito, aut conducto, aut locato contra fidem fiunt. 3. de Nat. d. 106. a

Per rationem fiduciæ fraudare quempiam. pro Cecinna, 5. a

Si tutor fidem præstare debet, si socius, sicui mandaris, si qui fiduciam acceperit, debet etiam procurator. in Top. 21. a

Hanc fiduciam commissam tibi tenes hodie, ac possides? pro Flac. 157. b

Pecuniam adolescentulo grandi fœnore, fiducia tamen accepta, occupasti. pro Flacco, 40. a

Fiducia amicitiae nostræ. 6. fa. 48. in epist. Bithynici. id est, fretus amicitia nostra.

Fiducia armorum nihil est quod nos terreas. 11. fam. 6. in epist. M. Bruti & Cassii.

Nihil est, quod posthac artis nostræ fiducia conturbes. ad Q. frat. 214. b

Facere fiducia alicuius quod facimus. 7. Verr. 139. a

In arbitrio rei vxoriæ hæc verba maximè excellunt, melius, æquius, in fiducia, vt inter bonos bene agier. 7. fam. 2

Habeo hominem præpotentem, cuius fiducia prouinciam spolio. 2. Verr. 25

Fides.

Cedit clara fides Cyleneia. in Arat. b

Vt epularum solennium fides & tibiæ indicant. de Orat. 161. b

Contentæ & incontentæ fides. 4. de Fin. 121. a

Ponendæ sunt fides & tibiæ. in Hortensio, a. 3. de Orat. 109. a. 4. de Fin. 122. a

Cecinisse fidibus præclare dicitur Epaminondas. 1. Tusc. q. 4

Seuera illa Lacedæmon neruos iussit, quòd plures quàm septem haberet in Timothei fidibus, inde demi. de Legibus, 177. b

Discebant fidibus antiqui. de Senect. 24

Iam neruos in fidibus aliis pulsos resonare alios. de Diuin. 115. b

Ex neruorum sono in fidibus, quàm scienter ii pulsi sint, intelligi potest. de Clar. 192. b

Omnes voces vt nerui in fidibus ita sonant, vt à motu animi sunt pulsæ. de Orat. 163. b

Aut is, qui fidibus vtitur, explorare numeros & cõficere verus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 24. *ἀριθμητικὸς* fidicinis.

Fidicula.

Quid si platani fidiculas ferrent numerose sonantes? 2. de Nat. d. 27

Fidicen.

Socratem fidibus docuit nobilissimus fidicen. Pæto, lib. 9. 22. 9. a. 2. de Nat. d. 33. a

Concedam non modò animantem & sapientem esse mundum, sed fidicinem etiam & tibicinem, &c. 3. de Natura deor. 29. a

Fidiculanius.

Fidiculanius Falcula homo cuiusmodi. pro Cecin. 20

C. Fidiculanius Falcula, bis accusatus & absolutus. pro Cluent. 83

Fiducia. Fidus, vide Fides.**Fidulus.**

C. Fidulus atratus. in Vatin. 24

Figo.

Zeno quidem non eos solum, qui tum erat, Apollodorum, Syllum, ceterosque figebat maledictis: sed, &c. de Nat. deor. 1. 66

Ego omnia mea studia, omnem operam, curam, industriam, cogitationem, mentem denique omnem in Milonis consulatu fixi & locavi. 2. fam. 9

Veruntamen, ecce autem Antonius, accepta grandi pecunia, fixit legem à Dictatore comitiis latam, qua Siculi ciues Romani, cuius rei viuo illo mentio nulla. ad Att. lib. 14. 308. 2. a

Vt quam damnatis seruis crucem fixeras, hanc indemnatis ciuibus Rom. reseruares. in Verr. 238. b

Amicitias parcere, & aduersarios figere. in Orat. 48. a

Trabali clauo figere beneficium. 7. Verr. 43. Id est, indissolubili.

Ast tute scripsisti ad me quoddam caput legis, Clodium in curiæ poste fixisse, ne referri, neve dici liceret. ad Att. lib. 3. 55. 10. a

Tabulæ figuntur, immunitates dantur. ad Cassium, lib. 12. 1. 4. a

Tela deorum in impiorum mentibus figuntur. de Arusp. resp. 36. a

Assentiri etiam nos Ser. Sulpitio clarissimo voluit, nequa tabula post Idus Martias vilius decreti Cæsaris, aut beneficii figeretur. 1. Philip. 2. & 2. 93. a

Aut dubitare vtrum mucrones in ciue, an in hoste figantur. 14. Philip. 389

Fixus.

Bonorum omnium coniunctione, & autoritate Consulatus mei, fixus & fundatus videbatur. ad Att. lib. 1. 40. 11. a. De statu Reip.

Tu naufragio expulsus, vsquam faxis fixus asperis, Euisceratus, latere penderes, &c. in Pis. 34

Verum illud certum, comprehensum, perceptum, ratum, firmum, fixum fuisse vis, deque eo nulla ratione neque pelli, neque moueri potest. 4. Acad. q. 255. a

Stabile, fixum, & ratum decretum. 4. Acad. quæst. 54. a

Dixisti quippe, iam fixum & statutum est. pro Murena, 57. a

Stabile & fixum bonum. 5. Tusc. q. 57. a

Et simul scito labare meum consilium illud, quod iam satis fixum videbatur. ad Att. lib. 8. 166. 4. a

Studium salutis alicuius, & testimonium dignitatis in monumentis publicis fixum. pro Sestio, 111. a

Arma parietibus fixa. 1. de Diuin. 128. a

Fixa sunt hæc mala. ad Terentiam, lib. 4. 4. 3. a. 14. fam. 10. id est, ita confirmata vt mederi iis non possimus.

Memini enim & illa superiora, quæ abs tua voluntate perfecta sunt, ad meam dignitatem augendam & ornadam, quæ perpetuò animo meo fixa manebunt. Lepidus ad Ciceronem, lib. 10. 35. 7. a

Eaque scuta, quæ fuerant sublimè fixa, sunt humi inuenta. de Diuin. 122. b

Cuius ego nuper in Macedonia vidi vestigia, non impressa leuiter, ad exigui prædicationem temporis, sed fixa ad memoriam illius prouinciæ sempiternam. pro Sest. 5. b

Sicui quid ille promissit, id erit fixum. 1. Philip. 12. a

Quamobrem illud maneat, ac fixum sit, quod neque moueri, neque mutari potest. pro Rab. Posth. 15. a

Conuellere aliquid fixum. pro Cluent. 99. a

Animis fixum tenere aliquid. pro Corn. Balbo, 55. a

Figulus.

C. Figulus, L. Iulius c o s s. pro Sylla, 42

Figura. Figuro, vide Fingo.**Filia, vide Filius.****Filicatus.**

Minusne gratas diis immortalibus capedines ac fictiles vr-

nulas fuisse, quàm filicatas aliorum pateras arbitramur? de Offic. 117. b

Filius.

Lex vt condemnaretur filius, aut nepos, si pater aut auus deliquisset. de Nat. d. 78. b

Filius dissolutus. Tusc. q. lib. 4. 35

Filius familiaris. pro Cælio, 28. a

Hortensius filius fuit Laodiceæ. ad Att. 93. b

Effigies probitatis paternæ, filius. 2. de Fin. 94. a

Imago animi & corporis, filius. Cecinna, lib. 6. 6. 31. a

Filius obsequio, consilio parens. 1. ad Q. frat. 51

Pietate filius, consiliis parens, amore frater in me inuentus est. post reditum in Senatu, 33. a

Filius simillimus patris. 10. ad Att. 1

Filius testamenti. 2. Philip. 80

Si de filii tui dignitate esset actum, amabilius certè nihil facere potuisses. 10. fam. 21. in epist. Planci.

Qui tibi loco filii per ætatem esse poterat. pro Domo, 29. a

Et huic terræ filio nescio cui, committere epistolam tantis de rebus non audeo. ad Atticum, lib. 1. 8. 8. a

Cn. Octavius, tuus familiaris, summo genere natus, terræ filius, is me, quia scit tuum familiarem esse, crebrò ad cœnam inuitat. 7. fam. 19

Filio, hæreditatis loco, eam potestatem quasi iustam & legitimam tradidit. 3. de Nat. d. 63

Equitis Romani esse filium criminis loco poni. pro Cecinna, 38. b

Neque enim conuenire filium esse barbarum, quum in omnibus fanis pater imberbis esset. 3. de Nat. d. 62

Patriam eluxi grauius, quàm filium vnicum vlla mater. 9. fam. 47

Probum filium ex patre improbo nasci. pro Roscio Comædo, 18. a

Filii iusta vxore nati. Tusc. q. lib. 1. 69

Acerbum est, parentum scelera, filiorum pœnis lui. Sed hoc præclare legibus comparatum est, vt charitas liberorum amiciores parentes reipub. redderet. ad Brut. 27

Filiolus.

Filiolo me auctum scito, falua Terentia. ad Att. lib. 1. 11. 11. a

Filia.

Filia singularis. 11. ad Att. 38

Quid, quòd eodem tempore desydero filiam? qua pietate, qua modestia, quo ingenio effigiem oris, sermonis, animi mei? 1. ad Q. frat. 51

Tum despondit ei filiam suam illam, quam ex genere susceperat. pro Cluent. 142

Is ex C. Fadii filia liberos habuit. ad Att. 258. b

Filiola.

Mea charissima filiola. epist. 135. b

Nam cum dies venisset rogationi ex S. C. ferendæ, concursantibus barbaruli iuuenes, totus ille grex Catilinæ, duce filiola Curionis, & populum vt antiquaret, rogabant. 1. ad Att. 31. Filiola Curionis, ignominiosè dictum, pro filio.

Filiola tua gratum mihi fecit, &c. Att. lib. 6. 112. 1. a

Fiholam suam tertiam, quæ tum erat admodum parua, exofculans, animum aduertit tristiculum. 1. de Diuin. 166. a

Filum.

Sed aliud quoddam filum orationis tuæ expetimus. Læli. 25

Tenue argumentandi filum. in Orat. 68. a

Hospiti veteri & amico munusculum mittere volui leuidè, crasso filo, cuiusmodi ipsius solent esse munera. Dolabella, lib. 9. 22

Hæc formanda filo ipso & genere orationis. de claris Orat. 152. b

Omnes etiam tum retinebant illum Periclis succum, sed erant paulò vberiore filo. de Orat. 117. b

Fimbria.

C. Fimbria homo infanissimus. pro Rosc. Ame. 19. Eiusdem dictum in Scæuolam improbissimum, 20

C. Fimbria Trib. pleb. non est factus, c o s. factus est. pro Planc. 42

L. Fimbria multis laboribus ad honores peruenit. 7. in Verrem, 142

Fimbriæ.

Erant illi compti capilli, & madentes cincinnorum fimbriæ, & fluentes, cerusataeque buccæ dignæ Capua, sed illa veteri. in Piso. 19. a

Findo.

Terras findunt radices arborum. in Arato, 14. a

Hoc quasi rostro finditur Fibrenus, & diuisus æqualiter in duas partes, latera hæc aluit, rapideque dilapsus, citò in vnum confluit, &c. 2. de Leg. 10. a

Fissum.

Fissum familiare & vitale. Diuin. lib. 2. 1. 4

Vnde porrò ista diuiniatio? quis inuenit fissum iecoris? quis cornicis cantum notauit? 3. de Nat. d. 10

Quid fissum in extis, quid fibra valeat accipio. de Diuinat. lib. 1. 15

Non placet Stoicis singulis iecorum fissis interesse deum. de Diuin. lib. 2. 12

Fissio.

Cum terræ subigeretur fissio glebarum. 2. de Nat. d. 237. a

Fingo.

Quum sibi fingit aliquid, & cogitatione depingit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 48

Fingit & creat natura homines imitatores & narratores factos. 2. de Orat. 121. a

Ex materia quam fingit, formatque effectio. Academ. quæstion. 4. b

Moderatur & fingit non modò mentem & voluntates, sed penè vultus eorum apud quos agit actor. 3. de Leg. 58. a

Fingit & terminat vocem immoderatè profusam lingua. 2. de Nat. d. 112

Et qui aliquid fingunt, etsi tum pictura nihil vtitur, tamen vtrum sciant pingere, an nesciant, non obscurum est. de Orat. 91. b

Qui utilitatis causa fingunt amicitias. Lælius, 47

Apum examina non fingendorum fauorum causa congregantur: sed quum congregabilia naturâ sint, fingunt fauos. 1. Offic. 219

Causam finxit calamitatis. Diuin. lib. 1. 30

Vis quæ finxit & fabricata est hominem. 4. Academ. quæst. 152. a

Ad honestatem finxit te natura. pro Murena, 55. a

Quicum ego colloquar, nihil fingam, nihil dissimulem, nihil obregam. ad Att. lib. 1. 13. 1. a

Finge aliquem nunc fieri sapientem, nondum esse: qua potissimum sententia melius eliget disciplinam? 4. Acad. q. 209. a

Suscipe paulisper meas partes, & cum te esse finge qui sum ego. Pulchro, lib. 3. 49

Fingite igitur cogitatione imaginem huius conditionis meæ, si possim efficere vt Milonem absoluatis. pro Milone, 59. a. 3. de Nat. d. 63. a

Quòd si vultum tibi, si incessum fingeres, quo grauior viderere, non esses tui similis. 2. de Fin. 64

Homines antiqui, qui ex sua natura ceteros fingerent. pro Rosc. Amer. 15. a

Vt ad errorem multitudinis, religionis simulachra fingerent. Diuin. lib. 1. 89

Verba, sicut mollissimam cæram, ad arbitrium nostrum fingere & formare. 3. de Oratore, 97. a. 1. Academic. quæstionum, 9. a

Se totum ad arbitrium & nutum eorum qui audiunt, fingere & accommodare. in Orat. 13. a

Fingere animo aliquem iubebat tanta incitatum voluptate corporis, quanta percipi posset maxima. de Senect. 37

Fingere sibi aliquid cogitatione. 3. de Nat. d. 33

Crimen fingere. 5. Verr. 120. a

E cæra aliquid fingere. 6. Verr. 125. a

Faciem, vultum, sonum vobis non possumus fingere. 1. de Orat. 63. a

Futura ex euentis fingere. Cecinna, lib. 6. 19

Nec sibi fingere vllam molestiam, nec alteri quærere. de Nat. d. 1. 40

Fingere mores. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 104

Fingere & construere nidos volucres videmus. 2. de Orat. 13.a

Summum oratorem fingere. in Orat. 4.a

Institutis Peripateticorum commodè fingere orationem. de claris Orat. 149.a

Fingere seipsum. 6. ad Att. 32

Fingere noua verba. de Fin. lib. 4. 5

Fingere vitam ex virtute. de Fin. lib. 4. 29

Hoc ego Labeonem credo illi retulisse, aut finxisse dictum, non ab adolescente prolatum. 11. famil. 32. in epistol. D. Bruti.

Ipsa declinatio ad libidinem fingitur. lib. 1. de Fin. 15

Suis cuique Fortuna fingitur moribus. in Parad. 43.a

Nihil tam flexibile, & quod magis ipsius arbitrio fingetur. de Clar. 190.b

Hoc intelligere quale esset, si id in cæcis fingeretur, aut fictilibus figuris. 1. de Nat. d. 96.a

Isque animo parumper, & cogitatione fingatur. Tusc. quæst. lib. 5. 50

Fingi, gignique multa possunt in agris propter fecunditatem. 1. de Diuin. 155.a

Neque enim Alexander ille gratiæ causa ab Apelle potissimum pingi, & à Lysippo fingi volebat. Luceio, lib. 5. 12. 23.a

Quid te aut fieri aut fingi dementius potest? pro Domo tua, 59.a

Quid enim nobis duobus Iudices, laboriosius, quid magis sollicitum, magis exercitum dici aut fingi potest, &c. pro Milone, 3.a

Nihil fingi potest mali quo non vrgear. 11. ad Att. 32

Fingi maleficium nullum potest, quod iste, &c. pro Rosc. Amer. 68.a

Fictus.

Hic homulus ex argilla & luto fictus. in Pis. 92.b

Hos delectat assentatio, his fictus ad ipsorum voluptatem sermo quum adhibetur, orationem illam vanam testimonium esse laudum suarum putant. de Amic. 80

Fictus testis subornari solet & imponi falsæ tabulæ. pro Cecinna, 52.a

Hæc causa à te per summam causam ficta est. pro Quintio, 33

Fabula ficta & commentitia. 3. Offic. 50.a

Picta & ficta imago. Luceio, lib. 5. 12. 24.a

Ficta religio. Lentulo, lib. 1. 4. 4.a

Tota res ficta pueriliter. lib. 1. de Fin. 15

In amicitia autem nihil est fictum, nihil simulatum: & quicquid est, id est verum & voluntarium. de Amicitia, 26.a

Est enim boni viri, quem eundem sapientem licet dicere, hæc duo tenere in amicitia. primum nequid fictum sit, neve simulatum, &c. de Amicit. 58.a

Nihil est in animis, quod ex terra natum aut fictum esse videatur. Tusc. 162.b

In specie fictæ simulationis pietas esse non potest. de Nat. deor. 1. 3

Ficto officio, simulatæque sedulitate coniunctus. pro Cecinna, 10.a

Commentitii & ficti dei. de Nat. d. 40.b

Quidam sunt ita habiles, vt non nati, sed ab aliquo deo ficti esse videantur. 1. de Orat. 57

Fictæ & adumbratæ res. de Amic. 79.a

Fictæ & commentitiæ res. pro Murena, 25.a

Ficta exempla. 1. de Inuent. 121

Ficta omnia celeriter tanquam flosculi decidunt. Offic. 2. 61

Quæ tam antiquis hominibus attribuerem, ea visum iri ficta esse. 3. ad Q. frat. 17

In qua rebus fictis & adumbratis loci plurimum est. Læli. 79

Fictor.

Reliquos deos ea facie nouimus, qua pictores fictoresque voluerunt. 2. de Nat. d. 110.a

Fictrix.

Eius autem vniuersæ fictricem & moderatricem, diuinam esse prouidentiam. 3. de Nat. d. 134.a

Ficte.

Nam vt vetus nostra simulas antea stimulat me vt cauerem, necui suspicionem ficte reconciliatæ gratiæ daré.

Appio Pulchro, lib. 3. 15

Ius à maioribus nostris qui non ficte & fallaciter populares, sed verè & sapienter fuerunt, ita comparatum est, &c. pro Domo sua, 61.a

Ficte aut simulatè in aures insufurretur. 1. ad Quint. fratrem, 9

Ficte & simulatè loqui. Q. fratri, lib. 1. 1. 18.a

Figmentum.

Tantum est flumen grauissimorum, optimorumque verborum, &c. tam sine figmentis, fucòque puerili, vt mihi, &c. 2. de Orat. 101.a

Fictilis.

Summanus, qui tum erat fictilis. de Diuin. 83.b

Vrna fictilis. in Parad. 12.a

Figuræ fictiles. 1. de Nat. d. 96.a

Quid te in vasis fictilibus appositurum putem? 6. ad Atticum, 12

Figura.

Figura conglobata. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 109

Figura rotunda & sphærica sola omnes alias complectitur. de Nat. d. 2. 34

At figura quæ vastior elephanto. de Nat. d. 1. 69

Tacita corporis figura coniecturam affert. pro Quint. Rosc. 48.b

Figura, forma, & statura corporis nostri ad naturam apta. 5. de Fin. 31. & Tusc. q. lib. 1. 34

Figura formæ non ab hominibus peruenit ad deos. de Nat. deor. 1. 63

Quòd si omnium animantium formam vincit hominis figura, deus autem animas est: ea figura profectò est quæ pulcherrima sit omnium. 1. de Nat. d. 67.a

Eum multò magis figura & lineamenta hospitiæ delectabant. in Verr. 126.b

Figura membrorum & totius corporis. Tusc. quæst. lib. 1. 45

Negotii figura. 1. de Inuent. 58.a

Figura orationis in dicendo commutanda. 4. ad Heren. 159

Conformatio quædam & figura totius oris & corporis. 1. de Orat. 57.a

Figura vocis quid, & eius species. 3. ad Heren. 112

Habilem & aptam ingenio humano figuram corporis natura dedit. 1. de Leg. 39.a

Exprimere quandam formam figuramque dicendi. 2. de Orat. 55.a

In quam figuram cadere possit mundus. de Natura deorum, 1. 18

Himera in mulebrem figuram habitumque formata. 4. Verr. 60

Qui intemperatè vixerit, eum secundus ortus in muliebri figuram transfert. de Vniu. 57

Principio corporis nostri magnam natura ipsa videtur habuisse rationem, quæ formam nostram, reliquamque figuram, in qua esset species honesta, eam posuit in promptu. 1. Offic. 176.a

In quo neque figuram diuinam, neque sensum quisquam suspicari potest. de Nat. d. 1. 22

Esse aliquem humana specie & figura, qui tantum immanitate bestias vicerit. pro Rosc. Amer. 38.a

In figura hominis feritas belluæ. 3. Offic. 40.a

Figuræ caræ aut fictiles. de Nat. d. 1. 49

Hominum figuræ. de Diuin. 137.b

Figuræ orationis tres. 3. de Orat. 110. & 117

Simillimæ figuræ. de Vniu. 51.a

Rerum formas & figuras ex atomis fieri sine follibus & incudibus. de Nat. d. 1. 39

In figuras moribus suis simillimas ferarum & pecudum transferretur. de Vniu. 57

Figuris dicendi abutuntur multi. 4. ad Heren. 156

De figuris deorum ac locis multa dicuntur. de Natura deorum, 1. 2

Ex solidis figuris globus, ex planis circulus præstantissimus. de Nat. d. 2. 34

Figuro.

A quo enim animante omnes reliquos contineri vellet amantes, hunc ea forma figurauit, qua vna omnis forma reliqua concluditur. de Vniu. 22.a

Quæ etiam si essent, quæ nulla sunt, &c. formare, figurare, colorare, animare non possent. de Nat. d. 1. 77

Figuratus.

Corpus figuratum ita est, vt excellat aliis. 5. de Finib. 31. De corpore hominis.

Corpus vnum simplex ita figuratum, vt temperatione naturæ vigeat & sentiat. 1. Tusc. q. 35.a

Quid de bubus loquar? quorum ipsa terga declarant non esse se ad onus accipiendum figurata. 2. de Natura deor. 237.a

Finis.

Quid est enim in vita tantopere querendum, quàm quid sit finis, quid extremum, quid vltimum, quòd sint omnia bene viuendi rectèque faciendi consilia referenda, quid sequatur natura vt summum ex rebus expetendis, quid fugiat vt extremum malorum. lib. 1. de Fin. 9

Finis bonorum. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 14. apud Aristotelem est τέλος ἢ ἀγαθόν.

Finis bonorum est, quòd omnia, quæ rectè fiunt, referuntur, neque id ipsum vsquam refertur. de Fin. lib. 1. 4

Finis bonorum ad quem referuntur, & cuius causa sunt faciendi omnia. 1. de Legib. 40

Finis bonorum Peripateticis & Academicis idem fuit, nempe adipisci quæ essent prima in natura, quæque ipsa per se expetenda, aut omnia, aut maxima. Academ. q. ed. 2. lib. 1. 16

Sit iam aut finis omnino deplorandi, aut moderatio querendam. 10. ad Att. 7

Discordiarum finis sit aliquando. de Arusp. resp. 42.a

Dicendum est etiam qualem hominis honorati & principis domum placeat esse: cuius finis est vsus. 1. Offic. 192.a

Neque necesse est edisseri à nobis, quæ finis sunt familiaris, quòd genus sacrificii, &c. 2. de Leg. 51

Officium & finis oratoris. 1. de Inuent. 10.a

Finis viuendi est optimus, quum integra mente, cæterisque sensibus opus ipsa suum eadem quæ coagmentauit, natura dissoluit. Cat. 66

Finis & officii differentia. 1. de Inuent. 10

Æquitas finis est in iudiciali genere. 2. de Inuent. 137.a

Quem ad finem? ad quid? 5. Verr. 122.a

Excrciémne me? quid assequar? deinde ad quem finem? Pæto, lib. 9. 61

Quem ergo ad finem putas custodiendam illam ætatem fuisse? pro Cæli. 39.b

Piratam viuum tenuisti, quam ad finem? 7. Verr. 60.a

Vsq; ad eum finem, dum possint seipsa defendere. 2. de Nat. d. 97

Ad eum finem lecta oratio, quem memoria possem comprehendere. 1. de Orat. 74.a

Ad finem referri omnem rationem oportet. 2. de Inuent. 137.a

Ad illum finem referenda est vulgaris liberalitas, vt facultas sit qua in nostros simus liberales. 1. Offic. 78.a

Illud cuius causa facere debemus, finem appellabimus. 1. de Inuent. 10.a

Tributorum finem vnus imperatoris præda attulit. 2. Offic. 113.a

Etiam si ille dies vitæ finem mihi allaturus esset. in Ant. 205.b

Contrauersiæ iudicialiæ finem aliquando constituere. 3. Verr. 3.a

Nullum finem facio, mihi crede, Cassi de te cogitandi. epist. 193.b

Finem feci eius ferendi. Brut. 90.b

Fecit finem vitæ & victoribus & victis idem dies. 7. Verr. 62.a

Sed vt extremum habeat aliquid oratio mea, & vt ego an-

tè dicendi finem faciam, quàm vos me attentè audiendi, concludam illud de optimatibus. pro Sest. 26.b. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 58

Non faciam finem rogandi. ad Att. 264.b

Si ne tum quidem finem vitiorum faciet. de Vniu. 57

Nos modum aliquem & finem orationi nostræ faciamus. in Verr. 131.b

Facere finem libidini & impudentiæ. 5. Verr. 122. & 6. 12.a

Finem scribendi facere. de Orat. 129.b

Sollicitudinis finem quamprimum facere. Planco, lib. 16. 342. 2.a

Finem inter nos scribendi, de his rebus fieri tempus est. 10. ad Att. 20

Cogitanti fore aliquando finem huius lucis. Tusc. quæst. lib. 2. 7

Stipendiorum finem patris victoriam ac triumphum fuisse. pro Murena, 11.a

Viuendi finem habeat necesse est, qui finem habet motus. in Somn. Scip. 30.a

Ingrediens intra finem eius loci quem oleæ terminabant. pro Cecin. 16

Reperire finem malorum. epist. 153.b

Finem & exitum alicuius rei reperire. pro Cluent. 4.a

Reperire finem sollicitudinis. Plancus Ciceroni, lib. 10. 32

Quorum alter finem vestri imperii non terræ, sed cæli regionibus terminaret. in Cat. 117.b

Finem & modum transeunt appetitus. 1. Offic. 143.a

Fines magis agrorum sunt, quàm vrbis. Top. 11

Nempe fines constituendi sunt, ad quos & bonorum & malorum summa referatur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 120

Constituendi autem sunt qui sint in amicitia fines & quasi termini diligendi. de Amic. 50

Prorogatio finium imperii. de prouinc. Conf. 23.a

Fines bonorum malorumque constituere. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 104

Constituere sibi certos fines terminosque, extra quos egredi non possit. pro Quintio, 19.a

Regiones suas finisque vix defendere. in Orat. 79.a

Cum fines prouinciæ tantos haberet, quantos optauerat. in Pisonem, 38

Ciuitatum aliquarum fines incolere. Quint. fratri, lib. 1. 37.a

Pangere fines. in Pisonem, 28.a

Præscribere fines. Q. fratri, lib. 1. 10. & 17.a

Proferre fines officiorum. pro Murena, 59.a

Propagare & regere fines. pro Murena, 19

Nec Manilia lege singuli, sed ex his tres arbitri fines regemus. de Leg. lib. 1. 43

Fines in vrbe non reguntur. Top. 10

Terminare fines agrorum. 1. Offic. 50. a. 3. in Catil. 70.a

Verecundiæ fines transire. 5. fam. 29

Tueri fines suos ab excursionibus hostium. pro Deiot. 15

Finibus regundis arbitrum adigere. Top. 21

Arcei otii finibus videbam non posse. de Aruspicum responsis, 3.a

Continetur suis finibus exiguis Latina lingua. pro Archia poeta, 17.a

Opiniones de finibus bonorum & malorum. Tusc. quæst. 245.b

Quæstio de finibus bonorum & malorum ab eo proficiscitur, quod naturæ aptum est & accommodatum, quòdque ipsum per se primum appetitur. de Fin. lib. 5. 20

De finibus nata controuersia, in qua vsucapionem xii. tabulæ inter quinque pedes esse voluerunt. 1. de Legibus, 42

Crassus verò mihi noster visus est orationis facultatem non illius artis terminis, sed ingenii sui finibus immensis penè, describere. 1. de Orat. 107.a

Obtinuisti prouinciam iis finibus, quos lex cupiditatis tuæ, non quos lex generi tui pepigerat. in Pis. 87.b

Comites autem duntaxat finibus his præstabis, quos antè præscripsi. ad Q. frat. 291.b

Finibus domesticis se tenere. 7. ad Att. 42

Finibus suarum rerum se continere. Offic. 1.19
Quid in hac Repub. & c. iisdem ut finibus nomen suum,
quibus vita terminaretur. Tusc. q. lib. 1.27

Finio.

Cupiditates satietate sua, non diuisione Epicuri finiebat L.
Thorius Balbus. de Fin. lib. 1.53
Nequid accedat temporis ad id quod tu mihi & Senatus con-
sulto & lege finisti. M. Marcello, lib. 15.7.4.a
Modum sepulchris nouis finiuit Demetrius. 2. de Leg. 103.
a. Id est, statuit, praefixit.
Cursus annuos sacerdotes finiunto. 2. de Leg. 32.a
Finire dolores morte. 1. de Finib. 75.a.1. Tusc. quæstion.
186.a

Sententiæ verbis finiantur. 3. de Orat. 106.a
Ratione componantur verba & finiantur. in Orat. 93.a
Finiens.

Marcusque Marcello c. o. s. finienti prouincias Gallias Cal.
Martii, restitit. ad Att. lib. 8.147.5.a
Finitus.

Deinde in ore sita lingua est, finita dentibus. de Nat. deo-
rum, 56.b
Quod finitum est, id habet extremum. Diuin. lib. 2.80
Quæstionum genus finitum temporibus & personis. Part.
235.b

Finite.

Ergo & avarus erit, sed finitè: & adulter, verum habebit
modum: & luxuriosus, eodem modo. 2. de Fin. 48.a

Finitor.

Quæstori permittant: finitorem mittant: ratum sit quod fi-
nitor vni vlli, à quo missus erit, renuntiauerit. pro Leg.
Agr. contra Rullum, 45
Delecta finitorum iuuentus. contra Rul. 45.a

Finitimus.

Mari finitimus est aer. 2. de Nat. d. 145.a
Ægritudini finitimus est metus. 4. Tusc. q. 103.a
Oratori finitimus poeta est. 1. de Orat. 36.a
Huic generi historia finitima est. Orat. 202.b
Pertinacia perseverantiæ finitima est. 2. de Inuent. 244.a
Finitima vicinitas. Brut. 80
Finitimum ac domesticum bellum. pro Planc. 57. id est sociale.
Cui generi finitimum est illud, & c. Top. 228.b
Regnum Ariobarzanis, quod finitimum est vestris vestiga-
libus. pro Leg. Manil. 2
Arpini sunt finitimi Atinatibus. pro Plan. 263.b
Finitimi & propinqui perturbationibus animi motus. 2. de
Orat. 99.a
Vt cuius pater, cum cæteri deficerent finitimi ac vicini, sin-
gulari extiterit in Rempub. nostram officio & fide, & c.
pro Sylla, 43.a

Ita enim finitima sunt falsa veris. Acad. q. ed. 1. lib. 2.63
Finitima oppida. 7. Verr. 53.a. in Topicis, 18.a
Est autem cauendum, ne dum hæc genera consecemur, in
finitima & propinqua vitia veniamus. ad Heren. 27.b
Inferre bellum finitimis suis Bosphoranis simulauit. pro
Leg. Manil. 5.a

Fio.

Nihil fit quod fieri non potest. Diuin. lib. 2.46
Quæ sic aperta est, vt mirer veteres non esse commotos,
praesertim quum, vt fit, fortuito sæpe aliquid conclusè,
aptèque dicerent. in Orat. 102.a
Fit concursus ad aliquem. 10. Philip. 273
Sensu enim amisso fit idem quasi natus non esset omnino.
de Amic. 13.a
Obuius fit ei Clodius expeditus in equo. pro Mil. 106.b
Obuiam mihi fit tabellarius. ad Att. lib. 16.337.1.a
Fit obuiam casu ei multitudini C. Curio. 2. Verr. 12.a
Quod praemonui, fit, vt Cæsar committere prælium nolit.
ad Att. 13.b
Et sæpe fit, vt de eadem re aliud alii iudici videatur. ad He-
renn. 9.b
Fit sæpe, vt it qui debent, & c. 16. ad Att. 4. pro accidit.
Ita fit verum illud quod initio dixi, amicitiam nisi inter bo-
nos esse non posse. de Amicit. 58.a

Quid fiet artibus? Acad. q. ed. 1. lib. 2.97
Quid fiet de illo, & quid fiet me. 6. ad Att. 12
Quid fiet de Tullioli mea? 14. fam. 11
Quid fiet puero misero? 14. fam. 3
Subito consilium cepi, vt antè quam luceret, exirem, ne qui
conspicetus fieret. 7. ad Att. 36
Quum ei magnum conuiuium fieret cuncto à Senatu. ad
Plancum, lib. 10.16.3.a
Contraque accidere in Spondeo & Trochæo, quod alter ex
longis constaret, alter è breuibis fieret. in Orat. 111.a
Tertius verò ille finis teterrimus, vt quati quisque se ipsum
faciat, tanti fiat ab amicis. de Amic. 52.a
Nequid detrimenti fiat, dabitur à me opera. Plancus ad Ci-
ceronem, lib. 10.11.8
Peto igitur à te maiorem in modum, quod sine tua mole-
stia fiat, vt, & c. 13. fam. 5
Non leuissima de re fieri faciunt capitalia. de Nat. d. 1.11
Fieri desierunt conuentus. 1. ad Att. 66.5. in Verr. 36
Demonstrabant, de re iudicium fieri oportere, & c. pro Quint.
16.23.24.25. pro Rosc. Amer. 16.4. in Verr. 109
Fieri fletum gemitumque. pro Rosc. Amer. 14
Fieri potest, vt rectè quis sentiat, & id quod sentit, politè
eloqui non possit. Tusc. q. lib. 1.5
Neque fieri potest, vt. de Amic. 65.a
Si enim nihil fieri potest, nihil accidere, nihil euenire, nisi
quod ab omni æternitate certum fuerit esse futurum ra-
to tempore, quæ potest esse fortuna? 2. de Diuin. 28.a
Homo fieri nec doctior, nec sanctior potest. 6. ad Att. 11
Quid te aut fieri aut fingi dementius potest? pro Domo
sua, 59.a
Moriari, si fieri quicquam potest elegantius. 5. ad Att. 41
Neque quicquam insipiente fortunato intolerabili fieri
potest. de Amic. 49.a
Fieri nihil potest miserius, nihil perditius, nihil foedius. 8. ad
Att. 28
Nec potest fieri me quicquam superbius. 3. fam. 18
Quod fieri nullo modo potest. Acad. q. ed. 1. lib. 2.51
Quod fieri non potuit, nunquam factum. Diuin. lib. 2.38
Honorificentius fieri non potuit de aliquo, quam fecerim.
Att. lib. 12.241.14.a
Cætera noli putare amabiliora fieri posse vlla litore, prospe-
ctu maris, tum his rebus omnibus. 12. ad Att. 12
Nihil fieri posse te iucundius. 1. ad Q. frat. 18
De rationibus referendis non erat incommodum te nullam
referre, quam tibi scribis à Bibulo fieri potestatem. ad Ca-
minum, lib. 2.16.4.a
Fieri temerè cæco casu & volubilitate fortunæ. de Diuin.
lib. 2.12

Firmanus.

Firmani, ad oppugnandum Antonium pecuniam polliciti.
7. Philip. 231

Firmidius.

Firmidius quidam factionis Clodianæ. pro Sest. 97

Firmus.

Firmus ab equitatu. 10. fam. 31. in epist. Planci.
Domitius non satis firmus est ad castra facienda. ad Att.
lib. 8.161.1.a
Firmus in causa. pro Milo. 70
Rumor firmus. ad Att. lib. 11.52
Firma & fidelis amicitia. pro Cæl. 40.b
Firma & perpetua amicitia. de Petit. 209.b
Firma & constans assensio. Acad. q. ed. 2. lib. 1.30
Valens & firma ciuitas. de Arusp. resp. 56.a
Quæ autem domus tam stabilis, quæ tam firma ciuitas,
quæ non odiis atque dissidiis funditus possit eueri? de
Amic. 23.a
Sed cum ea, quemadmodum spero, satis firma sit: & c. 6.
fam. 51
Firma manus euocatorum. 15. fam. 13
Firma & stabilis opinio de aliqua re. de claris Oratoribus,
56.a
Verum illud certum, comprehensum, perceptum, ratum,
firmum, fixum fuisse vis. 4. Acad. q. 255.a

Deinde accusatorè firmum, verumque esse oportet. 1. Verr.
16.a
Itaque senatum sua sponte bene firmum, firmiorem vestra
authoritate fecistis. in Ant. 208.b
Non satis firmam puto rationem, quæ à te affertur. de Nat.
deor. 1.44

Te penitus rogo, ne tam longæ navigationi & viæ per hycem
nisi bene firmum committas. Tironi, lib. 16.12.2.a
Iudicabis hoc quod dico firmum fore. ad Att. 254.b
Ibi te vt firmum offendam mi Tiro effice. Sed confido, si di-
ligentiam, quam instituisi, adhibueris, citò te firmum fo-
re. ad Att. lib. 16.20.1.a
Tenere aliquid firmum. in Orat. 140.a. ad Att. lib. 16.333.14.
a. Id est, certum.

Firmo animo quid facere. 16. fam. 27. ex epist. Ciceronis filii.
Firmo animo quid ferre. 7. fam. 33
Satis firmo corpore nondum esse. Matio, lib. 11.27.1.a
Sunt igitur firmi & stabiles & constantes eligendi: cuius,
& c. de Amic. 55.a
An in commentariis & chirographis, & c. acta Cæsarum fir-
ma erunt, quæ ille in æs incidit? Philip. 12.a
Argumenta firma ad probandum. de claris Orat. 148.a
Neque vlla officii præcepta firma, stabilia, coniuncta natu-
ræ tradi possunt. 1. Offic. 10.a

Firmæ veræque assensiones. de Vniu. 37
Firmæ literæ. 7. ad Att. 66
Firmos ad tuendas nostras res efficere. 11. fam. 7. in epist. D.
Bruti. Id est, animo bene paratos & confirmatos.
Firmos omnino & duces habemus ab occidente, & exerci-
tus. Bruto, lib. 1.10.8.a
Discedet tamen nihilo firmior ad dolorem ferendum, quam
venerat. de Fin. lib. 4.43

Mihi placebit, si firmior esses, vt te Leucadem deportares.
16. fam. 1
Siquid est firmius quod speremus. 14. fam. 6
Vtrum tandem tibi ad defensionem firmius fore putasti? 7.
Verr. 60.a
Firmiorem partem sequi. 8. fam. 41. in epist. Cælii.
In firmiore spe esse. ad Att. lib. 8.157.2.a
Firmiores in sententia. pro Corn. Balbo, 50.a
Firmiores videas apud eos opiniones esse de bestiis quibus-
dam. de Nat. d. 1.57
Firmiora videntur esse quæ nuntiantur. 12. famil. 8. id est,
certiora.

Firmissima benevolentia. 2. ad Att. 66
Firmissimam spem habere. 6. fam. 17
Vt porò firmissimum hoc afferri videtur. Tusc. quæstion.
lib. 1.25
Firmissima copia genere, numero & fidelitate. 10. fam. 20.
in epist. Planci.
Firmissima præsidia vitæ sine metu degenda. 1. de Finibus,
55.a

Firmissima quæque initio collocanda. 2. de Orat. 171. & 172
Ex infidelissimis firmissimos redderem. 15. fam. 23
Firme.
Quæ firmè à me, & c. pro Arch. 192.b
Asseuerare aliquid firmissime. ad Att. lib. 11.205.7.a
Qui hac exaudita quasi voce naturæ, sic eâ firmè grauitèr-
que comprehenderit. 1. de Fin. 107.a
Satis firmè animo concipere & comprehendere aliquid. 2.
de Fin. 9.a
Sustinere firmè aliquid. 3. de Fin. 48.a

Firmiter.

Firmiter & constanter manere in aliqua re. Acad. quæst. ed.
1. lib. 2.43
Firmitas.
Firmitas animi, turpitudinis verecundia, & c. Tusc. quæst.
lib. 5.55.2. de Fin. 52
Constantia & firmitas nec animi, nec orationis requiretur.
ad Att. lib. 12.49. Acad. q. ed. 1. lib. 2.38
Gladiator totius corporis firmitas. 2. Philip. 74.a. Tusc. q.
lib. 5.30
Aliquid firmitatis nascisci. Bruto, lib. 11.20

Itaque vt quisque minimum firmitatis habeat, minimum-
que virium, ita amicitias appetere maximè. de Amic. 43.a
Non satis firmitatis habent. de Amic. 18
Ad firmitatem vitæ nihil pertinet. de Nat. d. 1.70
Sed noui firmitatem tuam. in Ant. 159.b
Quæ ille propter firmitatem septimia appellat. de Natura
deor. 11.b

Firmitatem tamen & constantiam, si modò fuit aliquando
in nobis, eandem cognosces, quam reliquisti. Dolabella,
lib. 9.20
Quid igitur loquar de firmitate sapientis? Acad. quæst. ed.
1. lib. 2.61
Firmitate exiguis, vniuersus exercitus numero amplissi-
mus. 10. fam. 52. in epist. Planci.

Firmitudo.

Firmitudo animi. 10. ad Att. 1. & 6. fam. 25
Vocis firmitudo. ad Heren. lib. 3.112.a
Minus firmitudinis habere. 2. de Inuent. 163.a
Non quòd ab isto salus data quicquam habitura sit firmi-
tudinis. 11. ad Att. 31
Tum nihil plus, quam quòd firmitudinem grauitatemque
animi tui perspexi. ad Luceium, lib. 5.37.2. de Inuentione,
139.a

Firmo.

Firmat & auget etiam latronum opes iustitia. 2. Offic. 57
Contra arma Antonii præsidia firmaui. ad Att. 279.b
Tabulis hoc Censorum, memoria multorum firmabo ac
docebo. de Arusp. resp. 17
Qui filium suum vita priuauit, vt in cæteris imperium fir-
maret. pro Sylla, 23
Tantum enim abfuit, vt illorum præsidio nostram firma-
remus classem. 12. fam. 33. in epist. Lentuli.

Firmare animum ad dolorem ferendum. Tusc. q. lib. 2.26
Firmare labore corpora iuuenum. 2. Tusc. 61.a
Præsidia alicuius firmare. Bruto, 23
Firmare principia belli. 12. Philip. 325
Prouinciam pace præsidisque firmare. Lentulo, lib. 1.7.
14.a
Ratione vim & naturam fati & diuinationis firmare. de Fa-
to, 17.a

Oratio in qua remissio lenitatis quadam grauitate & con-
tentione firmatur. 2. de Orat. 117. de Inu. 55.b
Firmantur multa iureiurando. 2. de Leg. 14
Nam à principio clamare agreste quiddam est, & illud i-
dem ad firmandam vocem est salutare. libro 3. de Orat.
126.a

Firmatus.

Animus adolescentis nondum consilio & ratione firmatus.
pro Cluent. 9.a
Vetus opinio & omnium gentium firmata consensu. 1. de
Diuin. 1.a
Stirps virtutis firmata. pro Cluent. 63.a
Sed est iam vna vox omnium magis odio firmata, quam
præsidio. ad Att. lib. 2.34.6.a
Eximia virtutes firmata iam ætate extiterunt. pro Cæl. 34.
id est, prouectiore.
Collegia mediisfidius Tribunorum plebis tota reperientur
hoc iure firmato, quæ coeant de hominum locupletissi-
motum bonis, præda præsertim populari, & spe largitio-
nis oblata. pro Domo sua, 37

Firmamentum.

Firmamentum est firmissima argumentatio defensoris, &
aptissima ad iudicationem. de Inuent. 46.b
Firmamentum ac robur. pro Lege Manil. 5
Firmamentum accusationis quæstionem efficit. 1. ad He-
rennium, 29
Firmamentum autem, quod contra ad labefactandam ra-
tionè refertur, sine quo accusatio stare nõ potest. Partit. 56
Venio nunc ad Mar. Catonem, quod est firmamentum ac ro-
bur totius excusationis. pro Mur. 137.b
Flos Italiæ, firmamentum imperii nostri, ornamentum di-
gnitatis. 3. Verr. 132.a
Ordo, cæterorum ordinum firmamentum. pro Lege Man. 11.a

Flos equitum Romanorum, ornamentum ciuitatis, firmamentum Reipub. Publicanorum ordine continetur. pro Plancio, 19.a

Stabilitatis constantiaque eius, quam in amicitia quaerimus, firmamentum, est fides. de Amic. 58.a
In quo non habeas firmamenti quod satis esse possit. de Petit. Conf. 20

Etenim sicut aliis in locis parum firmamenti & parum virium falsitas habet, sic in hoc loco falsa inuidia imbecilla esse debet. pro Cluent. 2.a

Quodque maximum argumentum est, &c. id illi firmamentum esse disciplinae putant. Tusc. q. lib. 4.6

Ponere firmamentum in aliquo teste. pro Flacco, 7.a
Firmamenta Reip. constituere. 1. ad Att. 57

Fiscus.

Tollere fiscum. 5. Verr. 158.a

Ex fisco in cistam pecuniam transferre. 5. Verr. 170.a

Instabat iudicium: ei quoque negotio fisci Sicilienfes minabantur. 2. Verr. 15

Reperiebam fiscos complures cum pecunia Siciliensi a quodam Senatore ad Equitem Romanum esse translatos: &c. 2. Verr. 14.a

Fiscina.

mini Phrygi, qui nunquam arborem fici viderat, fiscinam eorum obiecit. pro Flac. 32

Fissio, Fissum, vide Findo.

Fistula.

Fistula pastoritia. ad Att. lib. 1.44

Seruus cum eburnea fistula, qui inflaret eum sonum, quo dominum suum excitaret. 3. de Orat. 125

Marius fistulas, quibus aqua suppediatur Iouis Opt. Max. templis ac sedibus, praecidi iusserat. pro Rab. 97.b

Fistulator.

Sed fistulatore domi relinquitis. 3. de Orat. 125.a

Flabellum, Flabilis, vide Flo.

Flaccesco.

Dein cum otiosus stylum prehenderat, motusque omnis animi tanquam ventus hominem defecerat, flaccescebat oratio. de claris Orat. 47.a. Id est, nullas habebat dicendi vires.

Flaccus.

Quod in Cinna dominatione Philippus, quod L. Flaccus, &c. 8. ad Att. 11

C. Flaccus Imperator in Gallia. pro Quint. 14

L. Flaccus, L. Pisoni c o s s. in Macedoniam legatus. in Pisonem, 42

L. Flaccus, Q. Metello in praetam legatus. pro Plan. 22

L. Flaccus Praetor. in Catil. 51

L. Flacci laus. pro C. Rab. 20

L. Flacci interregis lex. 3. in Rull. 3

Equos filios, Flaccos, frontones, capitones, quae sunt in nobis: de Nat. d. 1. 56. vitia corporis.

Flagellum.

Porcia lex virgas ab omnium ciuium Romanorum corpore amouit: hic misericors flagella retulit. pro Rab. perduel. reo. 7.a

Flagitium.

Dedecus & flagitium magnum est. 3. Offic. 115.a

Flagitium in obscenitatem. 9. fam. 51

O praeclaram emendatricem vitae Poeticam, quae Amorem flagitii & leuitatis auctorem, in concilio deorum collocandum putet? Tusc. q. lib. 4. 58

Flagitii nihil dicimus. 9. fam. 53

Tantumne fuisse obliuionem, inquit, in scripto praesertim, vt ne legens quidem vnquam senserit, quantum flagitii commisit? de claris Orat. 115.a

Id erat meum factum, flagitii scilicet plenum & dedecoris. ad Att. 256.b

Et tamen spes quaedam me obtentabat, fore vt aliquid conueniret potius, quam aut hic tantum sceleris, aut ille tantum flagitii admitteret. 9. ad Att. 37

Quae libido ab oculis, quod facinus a manibus vnquam tuis, quod flagitium a toto corpore absuit: in Catil. 9.a

Flagitium admittere. ad Att. lib. 9. 181. 6.a

Admittere rei militaris flagitium. pro Cluent. 100.a

Stupra verò & adulteria & omne tale flagitium nullis aliis illecebris excitari nisi voluptatis. de Senect. 36.a

Qui praesse agro colendo flagitii putet. pro Sext. Rosc. 26.b

Flagitia Democriti. 1. de Nat. d. 89.a

Vitia atque flagitia domestica. 1. Tusc. 113.a

Quasi verò ipse non propter libidinem tanta flagitia & faciat & dicat. Tusc. q. lib. 4. 61

Scelera & flagitia facere. pro Rosc. Amer. 15.a

Illum antè occultasse sua flagitia, sed planum facturum, ab eo maleficium non abesse. ad Heren. 7.b

Ita diei breuitas conuiuuis, noctis longitudo stupris & flagitiis conterebatur. 7. Verr. 21.a

Flagitiosus.

Flagitiosa & calamitosa fuga. 8. ad Att. 2

Flagitiosa litura. 3. in Verr. 65

Possessio flagitiosa. pro Rosc. Amer. 14.a

Flagitiosa vita. 2. de Fin. 149.a

Neque minus turpe aut flagitiosum est. Brut. 91.b

An est aliquid per seipsum flagitiosum, etiam si nulla committetur infamia? 2. de Fin. 97.a

Flagitiosae libidines. 4. Verr. 93.a

Verbis flagitiosa dicere, quae turpia non sunt, reprehendunt & irridunt Cynici. 1. Offic. 177.a

Itaque videas rebus iniustis iustos maxime dolere, imbecilibus fortes, flagitiosis modestos. de Amicit. 44.a

Flagitiose.

Flagitiose desciiuit à Stoicis propter oculorum dolorem. 5. de Fin. 161.a

Flagitiose & turpiter dicta. 1. de Orat. 115.a

Factum flagitiose. ad Heren. lib. 1. 7.a

Hortensius flagitiose & turpiter fuit cum gladiatoribus. ad Att. lib. 6. 36

Flagitiose imparatus. 7. ad Att. 50

Flagitiose obire legationes. pro Fonteio, 20.a

Hoc initio est summa cum autoritate vsus, patres conscriptos iudicia male & flagitiose tueri. 2. Verr. 28.a

Impure ac flagitiose viuere. 3. de Fin. 59.a

Flagitiosissime seruire aliorum amori. in Catil. 70.a

Habet enim nihil quod in offensione deperdat, vt turpissimè flagitiosissimeque discedat. 1. in Verrem, 39

Flagito.

Verum his de rebus non necesse habeo dicere ea, quae me P. Quintius cupit commemorare, tamen causa postulat: tamen quia postulat, non flagitat, praeteribo. pro Quintio, 7.a

Flagitat abs te filium. 7. Verr. 100.a. pro Sestio, 19.a

Dicendum est id quod ille me flagitat, Laterensem, &c. pro Plancio, 4.a. Id est, a me obnixè contendit.

Quae tempus & necessitas flagitat apparare. 5. Philip. 203.a

Te abesse mea causa molestè fero: tua, gaudeo. sed flagitat tabellarius. 15. fam. 47

Quid acta vita, quid studia tua à te flagitant, videbis. Figulo, lib. 4. 13. 10.a

Haec sunt illa quae me ludens Crassus modo flagitabat. de Orat. 125.b

Num à te ipso instituta, me frumentum flagitabant? pro Domo sua, 12.a

Vt primum liberè Senatus haberi potuit, semper flagitauit, vt conuocaremur. 5. Philip. 186.a

Tamen in tanto conuentu nemo erat, quin reliquos non desyderaret solum, sed etiam posceret & flagitaret. 7. Verr. 57

A philosopho, si afferat eloquentiam, non asperner: si non habeat, non admodum flagitem. de Fin. 52.b

Tamen ego expectatione promissi tui moueor vt admea te, non vt flagitem. epist. 129.b

Flagitare arma, saga, bellum. 7. Philip. 230

Implorare & flagitare auxilium Còsulis. pro Rab. perduel. reo. 6.a

Etiam atque etiam instare, vrgere, insectari, poscere, atque adeo flagitare crimen. pro Plancio, 38.a

Flagitare Senatus institit Cornutù, vt referret statim de tuis literis. ad Plancum, lib. 10. 16. 3.a

Flagitare in aliquo damnationem. in Pis. 75

Flagitare mercedem gloriae. Tusc. q. lib. 1. 28

Munus flagitare. epist. 129.b

Flagitare promissum ab aliquo per literas. ad Appium, lib. 3. 11. 14.a

Flagitare quaestionem sceleris. in Vatin. 21

Non admodum quid flagitare. 1. de Finib. 24. 4

Flagitare salutem alicuius. post red. in Senatu, 2

Instare & flagitare testes. pro Font. 1.a

Iam diu à te postulatur vel flagitatur potius historia. 1. de Legib. 4

Quae quia rursus in meo reditu facta erat durior, à me, cuius aduentu fore vilitatem boni viri dicebant, annonae flagitabatur. pro Domo sua, 13. & 14. Philipp. 404

Admonitum te, non flagitatum venimus. 3. de Orat. 11.a

Flagitans.

Ecce iisdem authoribus, Pompeio principe, qui cupientem Italiam, flagitantes vos, populum Ro. desyderantem, non auctoritate sua solum, sed etiam precibus ad meam salutem excitauit, restituti sumus. de Arusp. respon. 42.a

Flagitator.

Nam hunc qui negat, video flagitatorum non illum quidem tibi molestum, sed assiduū tamen & acré fore. de Clar. 9.a

Flagro.

Flagrat bello tota Italia. Att. lib. 7. 5

Flagrant conuiuia stupris & flagitiis. 6. Verr. 62.a

Consules flagrant infamia. ad Att. lib. 4. 53

Itaque à pop. Romano contemnuntur, despiciuntur, graui diuturnaue iam infamia flagramus. 2. Verr. 27.a

Flagrabant vitia libidinis apud illum, vigeabant etiam studia rei militaris. pro Caelio, 8.a

Ilicus Rhegynus amore flagrauit. Tusc. q. lib. 4. 60

Immortalitatis amore flagrauit. pro Marce. 16.a

Cum inuidia & infamia non recenti, sed vetere ac diuturna flagraret. in Verr. 67.b

Non dici potest quoniam flagrem desyderio vrbi. ad Atticum, lib. 7. 124. 1.a

Mulier ita flagrare cepit amentia, sic inflammata ferri libidine, vt eam, &c. pro Cluent. 9

Cupiditate flagrare. 1. de Orat. 65. a. 6. Verr. 66.a

Flagrare inuidia. pro Cluent. 107.a

Flagrare incredibili dicendi studio. 1. de Orat. 8.a. Att. lib. 13. 278. 6.a

Flagrans.

Flagrans cupiditas. 4. Tusc. lib. 67.a

Cato recentibus praceptorū studiis flagrans. pro Mur. 139.b

Os flagrantis mulieris. de Arusp. respon. 212.b

Non vidit bello flagrantem Italiam, non ardentem inuidia Senatum. de Orat. 143.b

Dionysium flagrantem desyderio tui mitto ad te. ad Attic. lib. 5. 98. 1.a

Neque facile est, vt oderit eum quem tu velis, nisi te ipsum flagrantem odio antè viderit. 2. de Orat. 102.a

Atqui eos omnes, quos commemorauit, his studiis flagrantes senes vidimus. de Senect. 45

Oratoria studia, quibus etiam te incendi, quamque flagrantissimum acceperam. de Fato, 5.a

Flagrantia.

Flagrantia oculorum. pro Caelio, 38.a

Flamen.

Caesaris flamen Antonius. 2. Philipp. 106.a

Cum M. Popilius sacrificium publicum cum Iena faceret, quod erat flamen Carmentalis. de Claris Orat. 27

Quirinalis flamen. de Arusp. resp. 10.a

L. Lentulus flamen Martialis. de Arusp. respon. 246. b. 1. de Diuinat. 167.a

Eo die Miloni iter erat Lanuuium ad flaminē prodendum, quod erat dictator Lanuuu Milo. pro Mil. 106

Pulsant aliquem ab regione Aquilonis flamina. 2. de Nat. d. 164. a. in Arato, 3.a

Diuisque alius alii sacerdotes, omnibus Pontifices, singulis

flamines sunt. 2. de Legib. 17

Flamines ex patriciis creari soliti. pro Domo sua, 30

Cur non inauguratur? nam flamines inaugurabantur. in Antonium, 181.b

Itaque populus Rom. breui tempore neque regē sacrorum, neque flamines, neque falios habebit. in Ant. 181.b

Flaminia.

Homo ingrattissime Flaminia cur reliquisti? 13. Philipp. 378. Id est, flaminum sacra.

Tres ergo, vt dixi, via: à supero mari, Flaminia: ab infero, Aurelia: media, Cassia. 12. Philipp. 334

Flaminiana ostenta. de Diuinat. 122.b

Flaminus.

C. Flaminus cecidit apud Thrasimenū religione neglecta. de Nat. deor. 2. 6

C. Flaminus Praetor quaesuit inter sicarios. pro Cluent. 117

T. Flaminus, Q. Metellus c o s s. pro Domo sua, 105

T. Flaminii triumphus de Philippo. pro Murena, 29. & in Pisonem, 48

Flamma.

Flamma quod bene loquitur, non molestè fero. 15. ad Att. 6. Flamma, nomen proprium.

Quae flamma est, per quam non cucurrerint ii, &c. Tusc. q. lib. 2. 54

Ardor animi non semper adest, isque quum confedit, omnis illa vis & quasi flamma Oratoris extinguitur. de Clar. 122.a

Flamma temporis. pro Domo sua, 54

Prius vndas flammamque, vt ait poeta nescio quis. in Antonium, 127. b

Incidi in ipsam flammam ciuili discordia. 16. fam. 12

Ita febat, vt, dum minus periculi videretur, abessem, in flammam ipsam venirem. 16. ad Att. 19

Magnus leo tremulam quatiens e corpore flammam. de Natura deorum, 47. b

Flammam à sapiente ore in ardente opprimi. 2. de Orat. 122

Flamma amoris turpissimi flagrare. 7. Verr. 72.a

Sulpitius autem qui in eadem inuidiae flamma fuisset. 3. de Orat. 7

Flamma se eripere. Brut. 46

Flammula.

Cum oculus torfisset, duas ex lucerna flammulas esse visas. 4. Academic. 141.a

Flammeus.

Dextrorsum orbem flammeum

Radiatum solis liquer cursu nouo. 1. de Diuin. 80.a

Flammæ natura sunt stellæ. 2. de Nat. deor. 88

Flammatus.

Principio aethero flammatus Iuppiter igni Vertitur, &c. 1. de Diuin. 30.a

Flammifer.

Fer mi auxilium, pestem abige à me, Flammiferam hanc vim quae me excruciat. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 81

Flatus, Vide Flo.

Flauus.

C. Flauus Pusio eques Rom. pro Cluent. 123

C. Flauus Planciano iudicio praerat. pro Planc. 83

Cn. Flauus scriba fastos ediscendos populo proposuit. pro Murena, 22

L. Flauus eques Rom. testis in C. Verrem. 7. in Verr. 120

Q. Flauus Tarquinienfis. pro Rosc. Comædo, 19

Nec verò pauci sunt authores, Cn. Flautum scribam fastos protulisse. ad Att. 86. b

Flauus.

Flauum mare. 4. Academic. 189.a

Flebilis, Flebiliter, Vide Fleo.

Flecto.

Imbecillitatem animorum varietas opiniorum torquet, & flectit quocunque capit. 1. de Legib. 33.a

Membra contorquet & flectit quod vult omne animal. 1. de Diuinatone, 196.a

Qui teneros & rudes quum acceperunt, inficiunt, & flectunt vt volunt. 1. de Legib. 70.a

Handwritten notes at the top right of the page, including the name 'Flabella' and other illegible scribbles.

Si te Luculli oratio flexit, quæ est habita memoriter, &c. 4. Academicarum, 114. a
 Mentes ab omni studio sensûque Pœnorum, ad nostrum imperium noménque nostrum flexerunt. pro Cor. Balb. 31. a
 Ex Oppii sermone intellexi, quæ istorû via esset: sed ut eam flectas, te rogo. ad Att. lib. 11. 216. 2. a
 Flectere aliquem oratione. 1. Philipp. 26
 Teneros & rudes animos flectere & inficere. 1. de Leg. 70. a
 Commutare, & omni ratione flectere animos. 2. de Or. 117. a
 Fata flectere. 3. in Catil. 64. a
 Flectere aduersus alios iudicium suum. ad Brut. 51. in epist. Bruti.
 Sed Leucatem flectere molestum videbatur. 5. ad Atticum, 96. 1. a
 Naturam suam versare & regere ad tempus, atque huc & illuc torquere & flectere. pro Cæl. 9. a
 Flecti animo atque frangi. pro Sylla, 13. a
 Quod, qui nauigant, maximè animaduertunt, cum in flectendis promontoriis ventorum mutationes maximas sepe sentiant. 2. de Diuinat. 74
 Flexus.
 Flexi fractique motus. 5. de Finib. 62. a
 Flexus sonus. 3. de Orat. 120. a
 Flexus.
 Pons Tiretius qui est Minturnis, in quo flexus est ad iter Arpinas, &c. Att. lib. 16. 337. 1. a
 Flexus ætatis. in Proœmio de Orat. 2. a. pro Cæl. 59. a
 Sed duros & quasi corneolos habent introitus, multisque cum flexib⁹, quòd his naturis relatus amplificatur sonus. 2. de Nat. deor. 217. a
 Flexio.
 Virilis laterum flexio. in Orat. 33. a
 Flexiones deorum. de Vniuers. 45. Alii legunt, Fusiones.
 Cum alteri obicit vocis flexiones. in Orat. 32. a
 Quos tu mæandros, dū omnes solitudines persequeris, quæ diuerticula, flexionesque quæstisti: in Pison. 41
 Cum flexionibus modorum ceruices oculosque pariter torqueret. 2. de Legib. 38
 Flexibilis.
 Flexibilis ætas. ad Brut. 59
 Flexibilis & commutabilis tota materia rerum. 3. de Nat. deorum, 69
 Mollis, tenera, & ita flexibilis oratio, ut sequatur quocunque torqueas. in Orat. 29. a
 Nihil fallax, nihil non flexibile ad bonitatem. Att. lib. 10. 37
 Vocis genera permulta, canorum fuscum, lene asperum, graue acutum, flexibile durum. 2. de Nat. deor. 110
 Quid enim potest esse tam flexibile, tam deuium, quàm, &c. Lælius, 77
 Nihil enim est tam molle, tam tenerum, tam aut fragile, aut flexibile, quàm voluntas erga nos, sensûque ciuium. pro Milone, 32. a
 Nihil tam tenerum, quàm illius comprehensio verborum, nihil tam flexibile, nihil quod magis ipsius arbitrio fingeretur. de Claris Orat. 149. a
 Nihil est tam tenerum, tam flexibile, neque quod tam facile sequatur, quocunque ducas, quàm oratio. 3. de Orat. 97. a
 Flexibiles hominum voluntates. 2. famil. 12
 Flexuosus.
 Iter flexuosum habet auditus, ne quid intrare possit, si simplex & directum pateret. 2. de Nat. deor. 215. a
 Flexanima.
 Sed tantam vim habet illa quæ rectè à bono poeta dicta est flexanima, atque omnium regina rerum oratio, ut, &c. 2. de Orat. 101. a
 Flexiloquus.
 Tuis enim oraculis Chrysis totum volumen impleuit partim falsis, ut ego opinor: &c. partim flexiloquis & obsecris, ut interpres egeat interprete. 2. de Diuin. 172. a
 Fleo.
 Flebat vterque non de suo supplicio, sed pater de filii morte, de patris filius. 3. Verrin. 53
 Flere ac lamentari omnes lapides coegisset. 1. de Orat. 127. a

Eum quem flens flentem dimiseras. 1. ad Q. frat. 49
 Fletus.
 Fletus muliebri ingenio additus est. Tuscul. quæst. lib. 2. 44. ex Pacuio.
 Assiduus fletus, quotidianæ querimonie. pro Cluent. 11. a
 Quod Amerinis vsque eò visum est indignum, ut vrbe tota fletus gemitusque fieret. pro Rosc. Amer. 14
 Lugubris lamentatio, fletusque mœrens. 1. Tuscul. 26
 Fletus sermonem meum interpellat. 12. ad Att. 17
 In fletum adducere. 14. famil. 3
 Recordatione alicuius fletum populo mouere. de Oratore, 104. b
 Non modò non lachrymulam, sed multas lachrymas & fletum cum singultu videre potuisti. pro Planc. 62. b
 Id quod ego maximo cū fletu legi. ad Terentiam, li. 14. 2. 4. a
 Non possum præ fletu diutius in hoc loco commorari. ad Atticum, 175. b
 Non sine magno fletu legerunt. 10. ad Att. 30
 Ut primùm fletu represso loqui posse cœpi. Somn. Scip. 10
 Quid est enim fletu muliebri viro turpius? Tuscul. quæst. lib. 2. 50
 Mulierum fletus & lamentationes fieri solitas pro hisce rebus. 6. Verr. 42. a
 Flebilis.
 Flebilis gemitus. 2. Tusc. 97. a
 Flebilis species. 11. Philipp. 293
 Vigiliæ flebiles. pro Plancio, 81. a
 Resonando multum flebiles voces refert. 2. Tuscul. 57. a
 Flebiliter.
 Nec tam flebiliter illa canerentur. Tuscul. quæst. lib. 1. 69
 Perquam flebiliter Vlyses lamentatur in vulnere. Tuscul. quæst. 185. b
 Vide quàm non flebiliter respondeat. 2. Tuscul. 67. a
 Flo.
 Bellè nobis flauit ab Epeiro lenissimus Auster mitis. Attic. lib. 7. 122. 1. a
 Flatus.
 Vnde aliquis flatus ostenditur, vela do. 2. de Orat. 100. a
 Aram quam flatu permulcet spiritus Austri. in Arato, 21. a
 Nam & quum prospero flatu eius vtimur, ad exitus prouehimur optatos: & quum refrauerit, affligimur. 2. Offic. 26. De Fortuna.
 Æstiferos validis erumpit flatibus ignes. in Arato, 13. a
 Flamen, Vide post Flagrantia.
 Flabilis.
 Nihil est in animis ne humidum quidem, aut flabile, aut igneum. 1. Tuscul. 53. Id est, aereum.
 Flabellum.
 Cuius lingua, quasi flabello seditionis, illa tum est egentium concio ventilata. pro Flacco, 43. a
 Floccifacio.
 Miror te nihil dum cum Tigellio, vel ut hoc ipsum, quatum acceperit, prorsus aueo scire, nec tamen floccifacio. 13. ad Atticum, 65
 Totam denique Rempub. flocci non facere. Att. lib. 4. 36
 Floccifactionem.
 Quare, ut opinor, φλοκιστέον, id quod tu facis: & istos Consulatus, non floccifactionem. 1. ad Att. 23
 Flora.
 Flora, populo plebique Romanæ mater. 7. Verr. 29. a
 Flos.
 Flos ætatis, adolescentia. Topic. 16
 Flos & robur ciuium. in Orat. 19. a
 Flos equitum Romanorum. pro Planc. b
 Flos Italiæ, firmamentum imperii, ornamentum dignitatis. 3. Philipp. 132. a
 Nobilitatis & iuuentutis flos. 2. Philipp. 56. a
 Orationis flos. in Parad. 3
 Flos & color pigmentorum. de Claris Orat. 165. a
 Delibatus flos populi. de Claris Orat. 29. a
 Flos populi M. Cornelius Cethegus. Brutus, 29
 Aspiciant hunc florem legatorum, & laudatorem Flacci, ex vera & integrâ Græcia. pro Flac. 159. b

Virum excellentem præclari tum illi homines florem populi dixerunt. de Claris Orat. 29
 Ætatis flore, non virtutis specie collecta gratia. 2. Phil. 30. a
 Quam multas ante hunc in ipso Græciæ flore Pisistratus ac Phalaris, ac Apollodorus, pœnas sustulit, &c. 3. de Nat. deorum, 118. a
 Læcissimi flores omni tempore anni. 6. Verr. 95. a
 Varietas florum. de Senect. 50. a
 E floribus afflantur suauitates odororum. de Senect. 55. a
 Flosculus.
 Ficta omnia celeriter tanquam flosculi decidunt. 2. Off. 61. a
 Flosculos vndique omnes carpere atque delibare. pro Sextio, 103. a
 Floridus.
 Expones quæ spectet florida & varia. Tusc. quæst. lib. 3. 37
 At est floridior, ut ita dicam, quàm Hyperides, quàm Lyfias. de Claris Orat. 157. a
 Floreo.
 Hæc arbor vna ter floret. 1. de Diuinat. 27. a. de Lentisco.
 Obsoleto Cyrenaicis floret Epicurus. 3. Offic. 159. a
 Nihil enim semper floret: ætas succedit ætati. 11. Philip. 318. a
 Quæstura floret. pro Plancio, 52. a
 Accessus meus ad vrbeni incredibili hominum gratulatione florebat. pro Sest. 114. a
 Iure tum florebat populi Rom. nomen. in Verr. 65. b
 Arcefilas floruit tum acumine ingenii, tum admirabili quodam lepore dicendi. 4. Acad. 33. a
 Et qui illum audierant, admodum floruerunt. Ibidem.
 Laude ingenii & priuatis beneficiis Crassus floruit. 3. de Oratore, 4. a
 Familiaritatibus doctissimorum hominum domus nostra semper floruit. 1. de Nat. deor. 11. a
 Omni genere virtutis floruit Pericles. de Claris Orat. 14. a
 Floruerunt in Græcia musici. 1. Tuscul. 8. a
 Qui omnes in iudiciis publicis, iam tum florente Republ. floruerunt. pro Cluent. 40. b
 Quum floreret in Italia Græcia potentissimis & maximis vrbibus ea quæ magna dicta est, &c. Tusc. quæst. lib. 4. 2
 Cum Isocrates nobilitate discipulorum floreret. de Or. 155. b
 Quint. Metellus cum in Republ. floreret integerrima ætate, optimo habitu, maximis viribus, ereptus est vniuersæ ciuitati. pro Cæl. 46. a
 Catonem induxi senem disputantem: quia nulla videbatur aptior persona quæ de illa ætate loqueretur, quàm eius qui & diutissimè senex fuisset, & in ipsa senectute præ cæteris floruisse. de Amicit. 3. a
 In sententiis Senatoris, & in omni actione atque administratione Reipub. floruisse. ad Lentulum, lib. 1. 9. 4. a
 Florere autoritate & gloria in vrbe. ad Nigidium, lib. 4. 13. 7. a
 Florere autoritate senatoria. 3. ad Q. frat. 29
 Existimatione innocentie maximè florere. pro Font. 26. a
 In generis sui gloria florere. pro Flacco, 19. a
 Honoribus, & rerum gestarum gloria florere. 1. de Orat. 1. a
 Florere honoribus & gratia. ad Att. 274. b
 Gratia atque hospitii nobilissimorum hominum florere. pro Rosc. Amer. 9. a
 Florere in foro. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 1
 Florere inter aliquos. pro Quint. 54. a
 Florere laude bellica. pro Flacco, 50. a
 Florere laudibus. Att. lib. 14. 315. 3. a
 Florere memoria. 2. de Legib. 55. a
 Segetes largiri fruges, florere omnia, Fontes scatere. 1. Tuscul. 108. a
 Florere maximis opibus fortunisque. Diuin. lib. 2. 17
 Studiis & artibus à pueritia florere. Figulo, lib. 4. 13. 12. a
 Multis virtutibus ac beneficiis florere in patria. 7. Ver. 100. a
 Florens.
 Florens iuuenis. 6. Verrin. 72. a
 Respub. florens. pro Cluent. 86. a
 Ætate, opibus, honoribus, ingenio, liberis, propinquis, affinitate, amicis florens homo. Cælio, lib. 2. 12. 4. a
 Cum tu florens ac potens per medium forum volitares. pro Domo sua, 39

Præstanti florentique fortunæ inuidetur. 2. de Orat. 116. a
 Florente Antonio. ad Brutum, lib. 11. 18. 3. a
 Qui te beatum, qui te florentem putas. Parad. 21
 Ab afflictâ amicitia transfugere, atque ad florentem aliam deuolare. pro Quint. 62. a
 Quos ego florentes atque integros sine ferro viceram: pro Plancio, 69. a
 Modus autem nullus est florentior. de Orat. 158. b
 Sapientia nihil à diis immortalibus vberius, nihil florētius, nihil præstabilius hominum vitæ datum est. 1. de Leg. 48
 Florentissimus homo. 3. famil. 40. pro, honoratissimus.
 Florentissima armis ciuitas. 1. de Orat. 11. a. in Catil. 47. a
 Florentissima fortuna. Att. lib. 10. 195. 4. a
 Itaque ex minima tenuissimaque Repub. maximam & florentissimam nobis reliquerunt. pro Sext. Rosc. 26. b
 Florentissima oppida. 4. famil. 17. in epist. Ser. Sulpitii.
 Floresco.
 At verò hæc tua iustitia & lenitas animi florescet quotidie magis: ita ut, &c. pro Marcel. a
 Nam & muscutorum icuscula bruma dicuntur augeri, & puleium aridum florescere brumali ipso die. 2. de Diu. 49
 Florescens.
 Hic nunc florescens firmata iam stirpe virtutis. pro Cæl. 54. b
 Sulpitio ad summam gloriam eloquentiæ florescenti ferro erepta est vita. 3. de Orat. 7. a
 Nolite iudices, hunc nunc primum florescentem firmata iam stirpe virtutis, tanquam turbine aliquo aut subita tempestate peruertere. pro Cæl. 63. a
 Hoc florescente Crassus est mortuus. de Claris Orat. 168. a
 Flumentana.
 Flumentana porta. 7. ad Att. 19
 Fluo.
 Chryfas est amnis, qui per Assorinorum agros fluit. 6. Verinarum, 86. a
 Fluit fluuius Eurotas propter Lacedæmonem. 2. de In. 193. a
 Fluit ratio à capite. 2. de Finib. 59. a
 Fluit res ad interregnum. 4. ad Att. 46
 Fluit igitur voluptas corporis, & prima quæque auolat, ut aiebat. 2. de Finib. 87
 Cum voluptate liquefcimus, fluimusque mollitia, &c. 2. Tusculanarum, 46
 Fluunt in contrarias partes flumina, & in amnes mare influxit. 1. de Diuinat. 69
 Hæc enim quæ fluunt per se, diuturna non sunt. 15. ad Att. 15. in epist. Hircii.
 Ex lingua Nestoris melle dulcior fluebat oratio. de Sen. 28. a
 Oratio ita liberè fluebat, ut nunquam adhæresceret. de Clar. Orat. 190. b
 Sanguine fluxit stultus atratus. 1. de Diuin. 159. a
 Hæc omnia ex eodem fonte fluxerunt. de Nat. deor. 69. b
 A Cotta & Sulpitio hæc omnis fluxit oratio. de Cl. Or. 105. a
 Fluxit longius superior oratio. 9. famil. 11
 Omnia quæ delapsa iam fluxerunt, seucri legibus vincienda sunt. pro Marcel. 134. b
 Excident gladii, fluent arma de manibus. pro Mur. 14. b. 12. Philipp. 324
 Pythagoræ autem disciplina, cum lōge lateque flueret, permanasse mihi videtur in hanc ciuitatem. 4. Tuscul. 43. a
 Tum ea quæ natura flueret atque manarent, ut aquam, &c. de Nat. deor. 130
 Ne fluat, ne vegetur oratio. Orat. 160. b
 Quodsum fluant illius orationes. 9. ad Att. 38
 Occidere, fluere, labi, nec diutius in eodè statu esse. in Or. 6. a
 Quæ à libera mente fluere videntur. Diuin. lib. 2. 78
 Atque ab isto capite fluere, necesse est omnem rationem bonorum & malorum. de Finib. 72. b
 Fluere ex fonte consiliorum alicuius. ad Brut. 36
 Multum autem fluxisse video de libris nostris, quos complures breui tempore edidimus, &c. 1. de Nat. deor. 5
 Fluens.
 Liberè fluens oratio. de Claris Orat. 149. a
 Traeta quædam & fluens oratio. Orat. 128. Id est, dissoluta.
 Fluentes buccæ. in Pison. 19. & post red. in Senatu, 11
 ddd. ii.

Fluentium frequenter transitio fit visionum, ut è multis vna videatur. de Nat. deor. 1.77
 Gallus pictus eiecta lingua, buccis fluentibus. 2. de Orat. 148
 Atque etiam in rebus prosperis, & ad voluntatem nostram fluentibus, superbiam, fastidium, arrogantiãque magnopere fugiamus. 1. Offic. 126

Fluctus.

Fluctus seruitutis. de Arusp. respons. 44
 Ad fluctum declamabat Demosthenes, ut fremitum assuesceret voce vincere. 5. de Finib. 8. a
 Fluctum totius barbariæ ferre vrbs vna non poterat. 7. ad Att. 38. & 5. 22. i. impetum vniuersi barbarorum exercitus. Fortunam tanquam fluctum à saxo frangi oportere. Pæto, lib. 9. 38
 Fons fluctu totus operiretur, nisi munitione ac mole lapidum à mari disiunctus esset. 6. Verr. 105. a
 Fluctus à communi peste depulsi. 1. de Orat. 2
 Fluctus in simpulo excitauit Gratius, quos post filius eius Marius in Egæo excitaui mari. 3. de Legib. 32
 Motus & agitatio fluctuum. pro Mur. 34. a
 Et quidem cæteras tempestates & procellas in illis duntaxat concionum fluctibus semper putauit Miloni esse subeundas. pro Mur. 3
 Massilia quæ Barbariæ fluctibus alluitur. pro Flac. 159. b
 Ita iactantur fluctibus, ut nunquam alluantur. in Orat. 57. a
 Quibus fluctibus iactemur. 1. ad Att. 59
 Sedatis fluctibus & tempestate comutata. 2. de Inuent. 136. a
 Fluctibus immolare hostiam consueuerunt duces nostri, mare ingredienti. 3. de Nat. deor. 36
 Fluctibus uti placatis. 8. ad Att. 11

Fluctuo.

Tota res etiam nunc fluctuat. Att. lib. 2. 31
 Non debere eos in suo decreto, sicut in cæteris rebus fluctuare. 4. Acad. 56. a. Hoc est, Marinorum fluctuum ritu huc atque illuc ventorum impetu commoueri.

Fluctuans.

Quicquid erat quod in cernendi sensum caderet, id sibi assumpsit, non tranquillum & quietum, sed immoderate agitatum & fluctuans. de Vniuers. 11
 Fluctuans sententiã. Att. lib. 1. 69
 Fluctuans & dissolutum orationis genus. 4. ad Heren. 157
 Quadraremque in solo fluctuante reliquerat. 7. Ver. 72. a
 Quid tam est commune, quam spiritus viuis, terra mortuis, mare fluctuantibus, litus eiectis: pro Rosc. Amer. 43. a

Fluxus.

Huius belli fortuna, ut in secundis, fluxa: ut in aduersis, bona. ad Brutum, 21
 Fluxus res. 4. ad Atticum, 5

Fluxio.

Fluxiones aquarum. Diuinat. lib. 1. 94

Fluitans.

Fluitans in alto tempestatibus seditionum ac discordiarum. pro Sestio, 37. a
 Fluitantium & innatantium beluarum disparia genera in mari. 2. de Nat. deor. 73

Flumen.

Flumen ingenii. pro Marcello, 1
 Orationis flumen & varietas. 2. de Orat. 33
 Flumen alii verborum, volubilitasque cordi est, qui ponunt in orationis celeritate eloquentiam. in Orat. 29. a
 Tantum est flumen grauissimorum & optimorum verborum, tam integræ sententiæ, & c. 1. de Orat. 101
 In Eurotæ fluminis magnitudine. de Inuent. 78. b
 Flumen orationis aureum fundens Aristoteles. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 110
 Ut qui trans flumen essent, videre possent. de Inuent. 74. b
 Neque enim flumine conturbor inanium verborum. de Natura deor. 2. 1
 Nauis in publico flumine vulgata omnibus. de Aruspicum responsis, 55. a
 Orationis flumine, reprehensoris vitia diluuntur. de Nat. deorum, 2. 15
 Flumina in contrarias partes fluxerunt. de Diuin. 96. b

Flumina gelida. Tuscul. quæst. lib. 5. 55
 Nos flumina arcemus, dirigimus, auertimus. 2. de Nat. d. 115

Fluuius.

Atratus fluuius sanguine fluxit. 2. de Diuin. 85. a
 Fluuiatilis.
 Bestiæ aquatiles, ut testudines fluuiatiles. 2. de Nat. deo. 93. b

Focus.

Foci publici sempiternum ignem in vrbe Vestales virgines custodiunt. 2. de Legib. 17
 Curio ad focum sedenti magnum auri pondus Samnites quum attulissent, repudiati sunt. de Senect. 51. a. pro Dom. sua, 94. a
 In Selonio apud focum angues nundinari solent. de Diuinatione, 122
 Vesta à Græcis ἑστία dicitur, cuius vis ad aras & focos pertinet. de Nat. deor. 39. b. ad Att. 108. b
 Repetere deos penates patrios, aras, focos, larem familiarem. 2. Philipp. 82. a
 Vnius cuiusque nostrum sedes, aras, focos, deos penates subiectos esse libidini tribunitiæ. pro Domo sua, 134. b
 Eicere aliquem domo nudum, atque focus patrii, disque penatibus præcipitem exturbare. pro Rosc. Amer. 13
 Pro aris & focus pugnare. 3. de Nat. deor. 137. a

Foculus.

C. Attinius bona Q. Metelli consecrauit foculo posito in rostris, adhibitoque tibicine. pro Dom. sua, 94

Fodio.

Respondit coniector thesaurum defossum esse sub lecto, fodit: inuenit auri aliquantum. 2. de Diuin. 99. a
 Num expectas, dum te stimulis fodiam: hæc te lacerat, hæc cruentat oratio. 2. Philipp. 90. a
 Pungit dolor, vel fodiat sanæ. 2. Tuscul. 58. a
 Sibi ipsi fodere aliquid. 2. de Orat. 93. a
 Nam ut Terentianus Chremes non inhumanus qui nouum vicinum non vult fodere, aut arare, aut aliquid ferre denique. 1. de Finib. 6. a

Fodico.

Non enim est in nostra potestate fodicibus his rebus, quas malas esse opinamur. dissimulatio vel obliuio. 3. Tuscul. 31

Fossa.

Redundans gurgitibus fossa Rheni. in Pison. 64. a
 Transitum fossæ ponticulo ligneo coniungere. 5. Tuscul. 83. a
 Et quum fossam latam cubiculari lecto circumdisset, & c. 5. Tuscul. 83. a
 Vallo & fossa circumdedi. ad Catonem, lib. 15. 4. 29. a
 Pop. Romani exercitus Cn. Pompeium circumfudit, fossa & vallo septum tenet, fuga prohibet. Att. lib. 9. 51
 De fossis, de cloacis, de minimis aquarum, itinerumque conueneris interdicit Prætor. pro Cecin. 26. a

Fossio.

Ex recenti fossione videmus terram fumare calentem. de Nat. deor. 2. 19
 Quid agri fossiones repastinationesque proferam? Cat. 49
 Fossionibus terra fit fecundior. de Senect. 49. a

Fœcundus.

Ab Anaxagora huber & fœcundus Pericles. in Orat. 8. a
 Pectus fœcundum. 1. de Diuin. 44. a
 Quæstum illum maximè fœcundum, huberemque, campestem, totum ad se ita redegit, ut, & c. de Arusp. resp. 39
 Sue nihil genuit natura fœcundius. 2. de Nat. deor. 139. a

Fœcunditas.

Mulieris miseræ fœcunditas calamitosa. 2. Philipp. 71. a
 Fœcunditas orationis in adolescente optanda. 2. de Or. 49
 Cæli temperatio, terrarum fœcunditas. 2. de Nat. deor. 20. a
 Aquarum inductionibus, terris fœcunditatem damus. 2. de Nat. deorum, 229. a
 Propter fœcunditatem multa in agris fingi, gignique possunt. 1. de Diuin. 155. a

Fœditas, Fœdo. Vide Fœdus adiectiuum.

Fœdus.

Fœdus, quo iurauerant Rhodii, eosdem hostes se habituros, quos Senatus populisque Romanus. 12. famil. 33. in epist. Lentuli.

Quod fœdus aut pactio. pro Cecin. 294. b
 Ratum & religiosum fœdus. 13. Philipp. 144. a
 Sacrosanctum fœdus est. pro Corn. Balbo, 25. a
 Literæ fœderis vim habentes. 5. famil. 20
 Sanctio fœderis. pro Corn. Balbo, 29. a
 Quum sententiã Senatus inclinaret ad pacem & fœdus faciendum cum Pyrrho. de Senect. 15. a
 Contra fœdus, id est contra populi Romani religionem & fidem facere. pro Corn. Balbo, 7. a
 Facere fœdus cum aliquo. pro Sest. 8. b
 Facere inter se fœdus. 2. de Finib. 131. a
 Ferre fœdus cum aliquo. pro Rab. Posth. 123. b
 Frangere fœdus, & in fide non manere. pro Domo sua, 52. a
 Frangere fœdus sanguine alicuius ictum. in Pis. 21. a
 Icere fœdus cum aliquo. pro Corn. Balbo, 27. a
 Infirmare fœdus. pro Corn. Balbo, 26. a
 Fœdus iubere. in Rull. 62
 Renouare fœdus. pro Corn. Balbo, 27. a
 Sancire fœdus sanguine alicuius ictum. pro Sest. 18. a
 Violare fœdus. 13. Philipp. 144. a
 Heraclæa, quæ est æquissimo iure ac fœdere ciuitas. pro Archia, 5. a
 Excipit in vendendis agris eos agros, de quibus cautum sit fœdere. 1. de Lege Agrar. 6
 Confirmare fœdere societatem. 2. Philipp. 92. a
 Paçtiones, fœdera, reconciliationes sanguine alicuius sancite. post red. ad Quir. 10. a
 Immunes ac liberæ fœdere ciuitates. 5. Verr. 11. a
 In eo fœdere quod factum est quondam cum Samnitibus. de Inuent. 73. b
 Idem Consules, & c. pacto iam fœdere prouinciarum, & c. pro Sest. 26. a
 Fœdera seriebantur pecuniarum. pro Dom. sua, 139. b
 Quum intelligat quanta sint religionum fœdera. 2. de Legibus, 27. a
 Fœderum diligentia. pro Corn. Balbo, 8
 Publicæ regiones fœderum. 7. Verr. 39. a
 Fœderum, pacis, belli, induciarum oratores faciales, iudices sunt. 2. de Legib. 18
 Ideone ego pacem Pyrrhi diremi, ut tu amorum turpissimorum quotidie fœdera ferires: pro Cælio, 26. a
 Negligere, violare, rumpere fœdera. pro Corn. Balbo, 9. a
 Fœderibus pœnam ascribere. pro Corn. Balbo, 14. a
 Deuincitur fœderibus etiam cum hoste fides. 3. Offic. 151. a

Fœdifragus.

Pœni fœdifragi, crudelis Hannibal. 1. Offic. 59. a
 Fœderatus.

Populus fœderatus. 1. de Orat. 89. a
 Solum fœderatum atque pacatum. 6. Verr. 22. a
 Socii & fœderati populi. pro Corn. Balbo, 15. a

Fœderata ciuitates duæ sunt Mamertina & Taurominitana. in Verrem, 150. b

In oppido fœderatorum. 7. Verr. 127. a

Si qui fœderatis ciuitatibus ascripti essent. pro Arch. 5. a. 4. Verrin. 115. a

Fœdior natus est. 3. de Legib. 20

Nihil miserius, nihil perditius, nihil fœdus fieri potest. Att. lib. 8. 155. 6. a

Fœdissima causa. 8. ad Att. 23

Luxuria verò cum omni ætati turpis, tum senectuti fœdissima. 1. Offic. 173. a

Bellum fœdissimum futurum puto. Att. lib. 7. 144. 4. a

Immanissimum & fœdissimum monstrum. in Pis. 24. a

Fœdo.

Qui togatum domestici belli extinctorem nefario scelere fœdauit. de Arusp. respons. 45
 Romam verò ipsam fœdauit aduentus tuus. in Pis. 47. a
 A Sex. Serano sanctissima facella suffossa, incensa, in ædificata, oppressa, summa denique turpitudine esse fœdata nescimus: de Arusp. resp. 29. a

Fœdè.

Fœdè diuexari. 1. Tuscul. 171. a
 Causa igitur non bona est: imò optima: sed agatur (memento) fœdissime. Att. lib. 9. 175. 5. a

Fœditas.

Deprauitio & fœditas turpificati animi. 3. Offic. 143. a
 Fœditas odoris intolerabilis. 2. de Nat. deor. 96
 Nisi eos per se fœditate sua turpitudine ipsa deterreat. 3. de Finibus, 59. a
 Cuius scelere in hac vestitus fœditate sumus. 12. Philip. 327. a

Fœlix.

Antonius fuit fœlix, si potest vlla esse in scelere fœlicitas. 2. Philipp. 72. a

Ad casum fortunamque fœlix vir. pro Font. 18. a

Quod bonum, faustum, fœlix, fortunatumque esset, præstantur rebus omnibus agendis antiqui. 1. de Diuin. 165. a

Quanus Sylla fœlix sit, sicut est, tamen, & c. pro Sexto Roscio Amerino, 14

Cæsar Alexandriam se recepit fœlix. in Ant. 172. b

Polycratem Samium fœlicem appellant. de Finib. 146. b

Si minus fœlices in deligendo fuissetis. Læli. 54

Asia in te retinendo fuit fœlicior, quam nos in deducendo. ad Quint. fratrem, 295. b

Sed ille Græcus ab omni laude fœlicior. de Clar. Orat. 32

Fœlicitas.

Summa alicuius fœlicitas. de Claris Orat. 165. b

Fœlicitas Fonteii in re militari. pro Font. 26. a

Fœlicitas ipsius, qua semper vsus est. de Claris Orat. 166. b

Fœlicitatis ædes Romæ ornatissima. 6. in Verr. 112

Dedit illi fortuna fœlicitatem, huic industria virtutem. ad Herennium, lib. 4. 175. a

Præstare fœlicitatem de seipso nemo potest, meminisse & commemorare de altero possumus. pro Lege Manil. 33

Fœlicitate nauigandi vsus. 7. ad Att. 7

Fœliciter.

Fauste, fœliciter, prospere euenit res. pro Mur. 1. a

Migrationem & emptionem fœliciter euenire volo. 9. fa. 15

Bene & fœliciter gesta Respub. 5. Philipp. 194. a

Satis fœliciter anni iam aduerso tempore nauigauit. 4. Verriarum, 66. a

Necessario sequitur, omnes sapientes semper fœliciter, absolute, fortunatè viuere, nulla re impediri, nulla prohiberi, nulla egere. 3. de Finib. 41. a

Cæsar cum acerrimis nationibus & maximis Germanorum & Heluetiorum prælus fœlicissime decertauit. de Prouinc. 26

Fœmina.

Anguis fœmina. 2. de Diuin. 91. a

Porcus fœmina. 2. de Legib. 90. a

Fœmina lectissima. 10. ad Att. 27. in epist. Antonii.

Probatissima fœmina. pro Cecin. 8. a

Sanctissima & optima fœmina. 3. Philipp. 134. a

Bestiæ alia mares, alia fœminæ. 2. de Nat. deor. 192. a

Tuæ cõiugis bonæ fœminæ, locupletis quidem certè Bonbalio quidam pater fuit. 3. Philipp. 135

Fœminæ grauissimæ atque optimæ. 15. famil. 30

Quod mihi fœminā primariam Pompeiam vxorem tuam commendas, cum Sura nostro statim tuis literis lectis locutus sum, & c. Vatinius, lib. 5. 11. 2. a

Socrates dixit se vidisse in somniis eximia pulchritudine fœminam. 1. de Diuinat. 84

Rogatus sum à prudentissima & diligentissima fœmina matre tua, ut, & c. Bruto, 18. 1. a

In mare & in fœmina commiscendorum corporum miræ libidines. 2. de Nat. deor. 192. a

In natura fœminarum sentiant mulieres omnem castitatem Deum pati. 2. de Legib. 31

Præstantissima omnium foeminarum vxor tua. Licinio, lib. 5. 8. 5. a

Et deos mares & foeminas esse dicitis. de Nat. deor. 10. b
Dux claris viris & foeminis in caelum, mors. 1. Tusc. 4. 4. a

Foemineus.

Plangor foemineus. ad Heren. lib. 3. 12. 1. a

Foeneratio, Foenerator, Foeneror, Vide Foenus. Foenicularium.

Scribe quæso quid referat Celer egisse Cæsarem cum candidatis: vtrum ipse in foenicularium, an in campum Martium cogitet. Att. lib. 12. 11. Id est, in aciem ad exercitum, quando foenum succiditur à militibus falculariam facientibus.

Foenum.

Craffum cum Catulus nuper audisset, foenum alios aiebat esse oportere. Orat. 130. b

Foenus.

Graue foenus. pro Flacco, 46. a

Tolerabile foenus. Att. lib. 6. 111. 29. a

Dare foenori pecuniam. 4. Verr. 123. a

Accipere foenus ab aliquo. 5. Verr. 145. a

Ducere quaternis centesimis foenus. Att. lib. 6. 113. 28. a

Facere foenus ex triente aut besibus. Att. lib. 4. 37

Foenus & impendium recufare. 6. ad Att. 5

Renouare in singulos annos foenus. Att. lib. 6. 114. 7. a

Foeno perpetuo centesimas ducere. 5. ad Att. 54

Foeno iniquissimo versuram facere. 16. ad Att. 41

Grandi foeno pecuniam alicui occupare. pro Flacco, 40. a

Foeno trucidari. pro Cæl. 33. a

Foeneror.

Vt enim beneficii, liberalisq; sumus, non vt exigamus gratiam (nec enim beneficii foeneramur, sed natura propensi ad liberalitatem sumus) sic amicitiam non spe mercedis adducti, sed, & c. de Amicit. 30

Idem prætereà pecunias istius extraordinarias grandes suo nomine foenerabatur. 4. Verr. 123

Primum eam, quum posita esset apud eas societates, vnde erat attributa, binis centesimis foeneratus est. 5. Verrinarum, 14. 1. a

Et qui ille qui quæsierat, dixisset, Quid foenerari: tum Cato, Quid hominem occidere: Offic. 2. 131

Foenerari & diripere prouincias. in Parad. 59

Foenerator.

Nec putant ei nummos deesse posse, qui foeneratores ex obsidione exemerit. Sestio, lib. 5. 15

Primum improbantur ii quæstus qui in odia hominum incurrunt, vt portitorum, vt foeneratorum. 1. Offic. 208. a

Idque etiam acerbissimis foeneratoribus probaretur. Att. lib. 6. 111. 13. a

Foeneratio.

Nec enim, si tuam ob causam cuiquam commodes, beneficium illud habendum est, sed foeneratio. de Finib. lib. 2. 95

Ea autem foeneratio erat huiusmodi. in Verrem, 143. b

Foeneratio pecuniarum publicæ. in Verr. 186. b

Hæc pecunia ab honoribus translata in quæstum & foenerationem, recuperata est multis post annis. pro Flac. 44

Foetidus.

Meministine cœnū, & c. & cum isto ore foetido teterrimam nobis popinam inhalasses, excusatione te vti valetudinis: & c. in Pisonem, 9. a

Foetor.

Hic autē iacebat in suo Græcorū foetore & vino. in Pis. 84. b

Foetus.

Terra foeta frugibus & vario leguminum genere. 2. de Nat. deorum, 117

Foetus.

Ex quo triplex ille animi foetus existit. Tusc. q. lib. 5. 50. tres philosophiæ partes significat, φυσική, ἠθική, καὶ λογική.

Nec vlla ætate vberior oratorum foetus fuit. de Claris Orat. 95. a

Foetus extitit in sterilitate naturæ. de Diuinat. 88. b

Sic omnis foetus repressus, exustusque stors sitis veteris vbertatis exaruit. de Claris Orat. 8

Oua piscium facile aqua & sustentur, & foetus fundunt. de Nat. deor. lib. 2. 97

Atque etiam in bestiis vis naturæ inspicitur potest, quarum in foetu & in educatione laborem quum cernimus, naturæ ipsius vocem videmur audire. 3. de Finib. 96. a

Erit foetus meliores & grandiores ager non semel aratus, sed nouatus & iteratus. 2. de Orat. 71. a

Quæ multiplices foetus procreant, his mammarum data est multitudo. 2. de Nat. deor. 193. a

Terræ foetus profunduntur nobis. 1. de Legib. 37. a

Foetura.

Vbertatem lactis foeturæque seruanto. de Legib. 173. b

Folium.

Nec me Consules mouent, qui ipsi pluma aut folio facilius mouentur. ad Att. lib. 8. 55

In arboribus truncus, rami, folia. 3. de Orat. 98. a

Arida folia. in Pisonem, 100. b

Tegmine foliorum ornata arbuta. in Arato, 14. a

Qui platani in ramo foliorū tegmine septos

Corripuit pullos. 2. de Diuinat. 96. a

Follis.

Sine follibus & incudibus, rerum formas effici non posse putant quidam philosophi. de Nat. deor. 1. 39

Folliculus.

Folliculo lupino parricidio damnatis os obuoluebatur, & soleæ lignæ pedibus inducebantur. 1. ad Heren. 24

Malleolus iudicatus est matrem necasse: ei damnato, statim folliculo os obuolutum est. 2. de Inuent. 132

Fomentum, Vide Foueo.

Fons.

Aquæ dulcis fons Syracusis est, cui nomen Arethusa est, incredibili magnitudine, plenissimus piscium. 6. Verr. 105. a
Fons omnium bonorum in corpore, iuxta Epicureos. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 130

Fons criminis. pro Cælio, 23

Fons gloriæ. pro Milone, 26

Fons maledicti. pro Plancio, 47

Fons & caput miseriarum. Tusc. quæst. lib. 4. 69

Quinetiam cæteris, quæ mouentur, hic fons, hoc principium est mouendi. Tuscul. quæst. lib. 1. 44

Sed idem fons erat vtriusque, & eadem rerum expetendarum fugiendarumque partitio. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 13

Non rem ipsam causam atque fontem esse mæroris. 3. Tusculanarum, 115. a

A fonte deductio riuorum. in Topicis, 17. a

Vrgerent prætereà philosophorum greges, iam ab illo fonte & capite Socrate. 1. de Orat. 22. a

Eodem fonte se hausturum laudes suas, è quo sit leuiter aspersus. 6. famul. 22

Ex eodem fonte hæc omnia fluxerunt. 3. de Nat. deor. 66. a
Ex fonte alicuius consiliorum fluere. ad Brut. 36

Ex hoc igitur Platonis quasi quodam sancto augustoque fonte nostra omnis manabit oratio. Tusc. q. lib. 5. 27

Argumentorum fontes. 2. de Orat. 77. a

Fontes oratorum. Brut. 24

Cum tui fontes vel inimicis tuis pateant, nostros riuulos etiam amicis putes clausos esse oportere. pro Mur. 8

Tibi quod rogas, quoniam ipsi fontes iam sitiunt, siquid habeo spatii, scribam. Q. fratri, lib. 3. 17. 17. a

Fontium gelidæ perennitates. 2. de Nat. deor. 72

Fontes philosophiæ aperire. Tuscul. quæst. lib. 1. 5

Omnes omnium rerum fontes animo & memoria continere. 1. Tusc. 47. a

Etenim fontes vnde hauriretis, atque etiam itinera ipsa putati esse demonstranda. Orat. 102. b

Nec sceleratissimorum consiliorum fontes haurire dubitauit ad Atticum, 278. b

Si quis legum fontes & capita viderit. de Orat. 121. b

Rerum fontes non videre, & riuulos consecrari, tardi ingenii est. 2. de Orat. 64. a

Hauriant potius à fontibus, quam riuulos consecrentur. 1. Academic. 12. a

E quorum fontibus id haustum est. Tuscul. quæst. lib. 3. 28

Ex fontibus iisdem hæc haurire, ex quibus ipse haueram. 10. fam. 6

Fontibus Democriti, Epicurus hortulos suos irrigauit. de Nat. d. 1. 84

Fonteius.

C. Fonteius, M. Fonteii in Gallia legatus. pro Font. 7

M. Fonteii pater ab Asculanis bello sociali interfectus. pro Font. 26

Fonteia gens. pro Domo sua, 90

Fonteia.

Prospicite, ne ignis ille æternus nocturnis Fonteie laboribus, vigilisque seruatus, sacerdotis Vestæ lachrymis extinctus esse dicatur. pro Font. 31. a

Fonteanus.

Fonteanum nomen Clodio adoptato inditum. de Arusp. respons. 53

Foramen.

Foramina illa, quæ patent à corpore ad animum, quæquam natura callidissimo artificio fabricata sit, tamen terrenis concretisque corporibus sunt intersepta quadammodo. Tusc. q. lib. 1. 39

Foras.

Dari foras scripta timui. Att. lib. 13. 27

Foras efferrit. 10. Philip. 272

Si iam tum, cum erit inclusus in corpore, eminebit foras. in Somn. Scip. 33. a

Etsi quid ad me, quæ non sit foras proditura, nisi Repub. recuperata. 15. ad Att. 28

Proferre foras aliquid. pro Cæl. 45. a

Proiicere foras pestem. 2. in Catil. 26. a

Foris.

Extrinfecus autem, cum ea, quæ sunt foris, neque inhærent, in rei natura colliguntur. 2. de Orat. 89. a

Adiunctum foris argumentum. 3. de Inuent. 134. a

Assumi foris argumenta. 2. de Orat. 89. a

Cicero tuus venit ad nos, cum Pomponia foris cœnaret. ad Quint. frat. 31. b

Ego si foris cœnitarem, & c. epist. 102. b

Deferre foris ad se. in Partit. 27. a

Ille relictus intus expectatus foris. pro Sylla, 12. a

Inesse & foris petere. 3. de Finib. 38. a

Foris quærere. 5. Verr. 181. a

Parua enim sunt foris arma, nisi est consilium domi. 1. Officiorum, 110. a

Forem.

Hoc modo, viator bene vestitus, causa foret cur à grassatore spoliaretur. de Fat. 325. b

Mihi dubium non erat, quin ille iam, iamque foret in Apulia. Att. lib. 7. 139. 3. a

Quærebis quis aut hoc inferior, aut superiore illo beator foret. de Finib. 78. b

Qui etsi suis liberis valde cōsideret, tamen existimauit mea commendatione aliquid accessionis fore. epist. 123. b

Sperni habeo nihil fore aliter quam deceat. Att. lib. 6. 114. 13. a

Scriptit ad me Cæsar perhumaniter, nondum te sibi satis esse familiarem propter occupationes suas, sed certè fore. Trebatio, lib. 7. 8. 1. a

Omnibus in rebus me fore in tua potestate tibi confirmo. epist. 61. b

Quos spero breui tempore societate victoriæ tecum copulatos fore. 11. fam. 14

Fore dicis, inquit: ego verò esse iam iudico. 3. de Orat. 127. a

Quasi diuinarem tali in officio fore mihi aliquando expectandum studium tuum, sic, & c. Appio Pulch. lib. 3. 13. 1. a

Ne spes quidē vlla ostendatur fore melius. Att. lib. 11. 219. 1. a

Nec spes quidem melius aliquando fore relinquitur. Curio, lib. 7. 29. 7. a

Puto fore vt attraharis. ad Att. 155. b

Nunquam putauit fore, vt supplex ad te venirem. Attico, libro 16. 343. 1. a

Fore spero in Italia ante Idus. 14. fa m. 15

Spero fore vt contingat id nobis. a

Tu fac animo forti, magnoque sis: speresque fore vt fracto

impetu leuissimi hominis tuam pristinam dignitatem consequare. Lentul. lib. 1. 5. 15. a

Pomponia nuntiari iussit, te mensè Quintili Romæ fore. ad Attic. 26. b

Dionysio dum existimabam vagos nos fore, nolui molestus esse. Att. lib. 14. 4. 3. a

Deinde addis, & c. te ad me fore venturum. Att. lib. 5. 110. 1. a

Sin erit bellum, vt video fore, meæ partes non desiderabuntur. Att. lib. 8. 144. 3. a

Is ad Calend. Septemb. Athenis non videtur fore. ad Atticum, 278. b

Hircius auctus fore videtur. ad Quint. frat. 317. b

Quæque mihi videntur fore. epist. 5. b

In his singulis ita semper existimabitis, viuo P. Clodio, nihil horum vos visuros fore. pro Mil. 58. a

Forensis, Vide Forum.

Fori.

Cum alii malos scandant, alii per foros cursent, alii sententiam exhauriant. de Senect. 16

Foris.

Aperuit forem scarum. pro Cornelio, a

Fores in liminibus prophanarum ædium, ianuarum nominantur. 2. de Nat. d. 97. a

Aperire fores. 3. Offic. 48, & 49. a

Qua commendatione quasi amicitia fores aperiantur. ad Brut. lib. 13. 22

Seruis suis imperat Rubrius, vt ianuam clauderent, & ipsi ad fores assisterent. in Verr. 89. b

Claudere fores cubiculi. 5. Tusc. 83. a

Effregit fores, restituentur. pro Cæl. 30

Extra fores limenque carceris. 5. Tusc. 116. a

Equus æneus, cuius in lateribus fores essent, quibus apertis, & c. Offic. 54. b

Forma.

Imago, forma, nota, simulachrum. ad Heren. 11. b

Species, forma, & natio boni viri. Offic. 68. b

Forma, est notio, cuius differentia ad caput generis, & quasi fontem referri potest. Topic. 15

Forma & genus iudicum. 5. Philip. 172

Forma à genere nunquam seiungitur. Topic. 222. b

Forma & species liberalis. pro Cæl. 4. a

Cum quæritur, quæ forma & quasi naturalis nota cuiusque sit: vt si quæratu auari species, seditionis, gloriosi. 3. de Oratore, 64. a

Quæ est enim forma tam iniustata, tam nulla, quam non sibi animus possit effingere. Diuin. lib. 2. 106

Animantium forma, & hominis figura. 1. de Nat. d. 68. a

Forma atque descriptio artis. Academ. q. ed. 2. lib. 1. 17

Corporis nostri partes, totaque figura, & forma & statura, quam apta sit ad naturam apparere. de Finib. 132. b

Forma & species deorum. 1. de Nat. d. 68. a

Non modo partes orationis, sed causæ totæ alia forma dicendi sunt tractandæ. Orat. 203. b

Forma globosa. de Nat. d. 2. 36

Forma occurrat humana. 1. de Natu. deor. 111. a. 4. Verrinarum, 113. a. & 6. 109. a

Forma honestatis & similitudo. 5. de Finib. 123. a

Lucebat ingenit forma, & exercitatione perfecta erat. de Claris Orat. 183

Ingenit forma admodum impolita & planè rudis. de Clar. Orat. 163. a

Forma mundi. Tusc. q. lib. 1. 38

Officii forma. 1. Offic. 134. a

Rerum publicarum forma. Att. lib. 6. 114. 6. a

Forma Reipublicæ. Cæl. lib. 2. 7. 4. a

Temporum & Reip. forma. Appio, lib. 3. 11. 12. a

Forma vitæ beatæ Epicuri, verbis Zenonis expressa. Tusc. quæst. lib. 3. 34

Formæ dignitas coloris bonitate tuenda est. Offic. 1. 181

Formæ figura non ab hominibus peruenit ad deos. de Natura deor. 1. 63

Excellentis muliebris formæ pulchritudo. 2. de Inuent. 122

Species formæ. 5. Tusc. 161. a

Vt ad officii formam reuertamur. *Offic.* 22. b
 Nocturnamque cæli formam vndique sideribus ornatam. *Tusc.* q. lib. 1. 55
 Formam dei quæri non oportere Socrates apud Xenophontem dicit. de *Nat.* d. 1. 24
 Formam dei mutabilem esse vult Heraclides Ponticus. de *Nat.* deor. 1. 26
 In nubibus nunquid animaduertisti leonis formam aut hippocentauri? de *Diuinat.* 118. b
 Si formam hominis, si nomen, si tribum nostis. pro *Flac.* 9
 Habes vndique expletam & perfectam Torquate formam honestatis, quæ, &c. 2. de *Finib.* 79. a
 Formam mundo dedit deus & decoram & maximè sibi cognatam. de *Vniuers.* 21
 Qui Græciæ formam rerum publicarum dederunt. *Tusc.* quæst. 182. b
 Suam quodque animal formam & speciem diligit. 1. de *Natura* deor. a
 Exprimere quandam formam, figuramque dicendi. 2. de *Orat.* 55. a
 Cleanthes fingit quandam formam & speciem deorum. de *Natura* deor. 9. b
 Habere formam & speciem ipsam tyrannorum. pro *Lege* *Manil.* 43. a
 Si laudabit hæc illius formam, tu huius contra. *epist.* 15. b
 Formam Reip. nosse. 5. *Philipp.* 182
 Natura formam nostram, reliquamque figuram, in qua esset species honesta, eam posuit in promptu. *Offic.* 25. b
 Ea sibi præter formam, nihil ad similitudinem hominis referuauit. pro *Cluent.* 59. b
 Formam quidem ipsam Marce filii, & tanquam faciem honesti vides. 1. *Offic.* 24. a
 Videre formam, & ex ea quale ædificium futurum sit, cognoscere. *epist.* 22. b
 Omnium animantium formam vincit hominum figura. 1. de *Nat.* d. 68. a
 A forma remoueat omnino viro non dignus ornatus. 1. *Officiorum*, 181
 De forma deorum partim natura nos admonet, partim ratio. de *Nat.* d. 1. 34
 Forma ea mundum figurauit deus, qua omnes reliquæ formæ concluduntur. de *Vniuers.* 21
 Quasi aer sine vlla forma esse possit, cum præfertim deum pulcherrima specie esse deceat. de *Nat.* d. 7. b
 Forma eximia puer. 5. *Tusc.* 86. a
 Rotunda forma vllam negat esse pulchriorem Plato. 1. de *Nat.* d. 35. a
 Formæ igitur sunt hæc, in quas genus sine vllius prætermissione diuiditur: vt si quis ius in legem, morem, æquitatem diuidat. *Topic.* 16
 In geometria lineamenta, formæ, interualla, &c. *Orat.* 100. b
 Formæ ab vno pictore vno absolutæ die dona habent diuinissima. 2. de *Leg.* 44
 Formæ animantium, earumque rerum, quæ gignuntur è terra, ex elementis ortæ. *Acad.* q. ed. 2. lib. 1. 20
 Innumerabiles penè sunt formæ figuræque dicendi specie dispares, genere laudabiles. 3. de *Orat.* 21. a
 Laudationum, scriptio, & historiarum & suasionum formæ. *Orat.* 200. b
 Formæ vnus & viginti literarum, vel aureæ, vel qualeslibet. de *Nat.* d. 44. b
 Vnde verò ortæ illæ quinque formæ, ex quibus reliquæ formantur. de *Nat.* d. 1. 15
 Terribiles formæ nocturno tempore visæ. 1. de *Diuin.* 35. a
 Cognitio formarum ex pictura. in *Verr.* 219. b
 Formarum cuiusque generis numerus certus. *Top.* 17
 Cuius similitudine perspecta in formarum specie à dignitate transitum est ad honestatem, &c. de *Finib.* 74. b
 Formas qui præter idem esse quod partes, confundit artem, & similitudine quadam conturbatus, non satis acutè, quæ sunt discernenda, distinguit. *Topic.* 16
 Nolim specierum & speciebus dicere, at formis & formarum velim. *Topic.* 15

In formis aliis dignitas inest, aliis venustas. 1. *Offic.* 151. a
 In pictis, fictis, cælatisque formis. 2. de *Nat.* d. 110
 Formula.
 Formula quædam cõstituenda: quam si sequemur in comparatione rerum, ab officio nunquam recedemus. 3. *Officiorum*, 124
 Hæc est enim in ludo caularum ferè formula, lex peregrinum vetat, &c. de *Orat.* 18. b
 Causa ipsa abhorret illa quidem formula consuetudinis nostræ, sed est magna. de *Opt.* 151
 Formula disciplinæ plena ac referta. *Acad.* q. ed. 2. lib. 1. 12
 Vbi porro illa erit formula fiduciæ, vt inter bonos bene agier oportet. *Trebatio*, lib. 7. 12. 3. a. Hoc est, lex fiduciaria. formula enim pro lege & institutione ponitur.
 Nota cuiusque generis & formula. in *Orat.* 41. a
 Plura iudicant homines odio aut amore, &c. quàm veritate, aut præscripto, aut iuris norma aliqua, aut iudicii formula. de *Orat.* 124. b
 Formula orationis. pro *Flac.* 28
 Formula pacti & conuenti. pro *Cecin.* 38. a
 Erit autem hæc formula Stoicorum rationi disciplinæque maximè consentanea. *Offic.* 56. b
 Aliquem in antiquissimam formulam sponsonis concludere. pro *Rosc.* Com. 7
 Formulam disciplinæ componere. 1. *Acad.* 25. a
 Constituere formulam quam sequamur. 3. *Offic.* 24. a
 Præscriptum aliquod aut formulam exprimere. in *Orat.* 20. a
 Et ad quam eos quasi formulam dicendi reuocent, intelligant. de *Opt.* gen. *Orat.* 148. a
 Formulæ de rebus omnibus constitutæ sunt. pro *Roscio* *Comæd.* 14
 Expressæ sunt publicæ à Præto formulæ, ad quas priuatis accommodetur. pro *Sext.* *Rosc.* 49. b
 Postulationum formulæ vtitatæ. 4. *Verr.* 104. a
 Testamentorum formulæ. 1. de *Orat.* 88. a
 Formularum cantor. 1. de *Orat.* 121
 Formulas stipulationum & iudiciorum componere. 1. de *Legibus*, 11
 Protulit de dolo malo formulas Aquilius. 2. de *Orat.* 52. a
 De testamentorum iure, de antiquis formulis. de *Cl.* *Oratoribus*, 182. b
 Primum præscribit, vt quibusdam in formulis agatur ea res de qua differitur. de *Finib.* lib. 2. 3
 Quod in Iurisconsultorum includitur formulis. de *Claris* *Orat.* 190. b
 Vt vos in formulis vestris, sic ego in epistolis de eadem re alio modo. 13. *fam.* 46
 Formosus.
 Formosus & deformis. 1. de *Inuent.* 52. a
 Formosus & pulcher. 1. de *Nat.* d. 35. a
 Quotus enim quisque formosus est? de *Nat.* d. 1. 55
 Virgines formosæ. 2. de *Inuent.* 122. a
 Mulierum nobilium & formosarum gratia. 6. *Verr.* 119. a
 Zeuxis illico quæsiuit ab his, quasnam virgines formosas haberent. 2. de *Inuent.* 122
 At mihi formosior esse cylindri forma videtur, vel quadrati, vel conici, vel pyramidis. de *Nat.* d. 1. 18
 Præbete igitur mihi quæso, inquit, ex istis virginibus formosissimas, dum pingo id, quod pollicitus sum vobis, vt mutum in simulachrum ex animali exemplo veritas transferatur. de *Inuent.* 123. De *Zeuxe.*
 Formositas.
 Idque positum est in tribus rebus, formositate, ordine, ornatu ad actionem apto. 1. *Off.* 176. a. De decore loquitur.
 Formo.
 Ex materia, quam fingit formatque effectio. *Academ.* 4. b
 Atomum formare, figurare, colorare, animare non possunt. de *Nat.* deor. 23. b
 Consuetudinem partim exercitationis assiduitate, partim ratione formare. 1. *Acad.* 30. a
 Imaginem formare. pro *Sest.* 14. a
 Orationem formare, eamque variare & distinguere, oratoris est. 2. de *Orat.* 20. a

Fingere & formare verba vt mollissimam ceram. 3. de *Oratore*, 97. a
 Vnde verò illæ quinque formæ, ex quibus reliqua formantur? de *Nat.* d. 6. b
 Parmenides ignem qui moueat terram quæ ab eo formetur, Leucippus plenum & inane. 4. *Academ.* 211. a
 Perinde vt cuique temperatus sit aer, ita pueros orientes animari atque formari, ex eoque, &c. 2. de *Diuinat.* 134. a
 Quæ inter se discrepant, iisdem præceptis atque in vna institutione formari non possunt. 3. de *Orat.* 20. a
 Verba formari nulla similitudine possunt. 2. de *Orat.* 195. a
 Exercitatione & stylo formanda nobis oratio est. 3. de *Oratore*, 105. a
 Formatus.
 Erant signa ex ære cõplura: in his mira pulchritudine ipsa Hiera in muliebrè figuram, habitumque formata, &c. 4. *Verr.* 60
 In animis nostris deorum notiones formatæ. 3. de *Nat.* deorum, 21. a
 In animo ea formata habemus, quæ nunquam vidimus. 2. de *Diuinat.* 205. a
 Formianum.
 Formianum, villa Ciceronis. 11. *fam.* 42. & 1. ad *Att.* 9. & 17. *famil.* 18. Villa Pompeii. 13. *Philipp.* 350
 Formianum reficitur. 4. ad *Att.* 11
 Tu, si in Formiano non erimus, si nos amas, in Pompeianum venito. ad *Att.* 25. b
 Formica.
 Formica anteponenda pulcherrimæ vrbi, quod in vrbe sensus sit nullus, in formica non modò sensus, sed etiam mens, ratio, memoria. 3. de *Nat.* d. 28. a
 Formido.
 Formido, est metus permanens. *Tusc.* q. lib. 4. 16
 Formido quid possit. 2. ad *Heren.* 34
 In vita formido improbis posita. 3. in *Catil.* 80. a
 Subita & improuisa formido. de *Prouinc.* *Conf.* 35. a
 Forsitan quæretis, qui iste terror sit, quæ tanta formido. pro *Sext.* *Rosc.* 19. b
 Vidi hominem x 1111. *Calend.* *Feb.* plenum formidinis. ad *Att.* lib. 9. 181. 2. a
 Rationis ignoratio finxit inferos, easque formidines, quas tu contemnere non sine causa videbare. *Tusculan.* quæst. lib. 1. 29. Alias terculamenta, Græcè φοβητῆρά.
 Fugæ & formidines. *Att.* lib. 8. 166. 2. a
 Horribiles formidines ex ignoratione rerum existunt. 1. de *Finib.* 97. a
 Aut quia quasdam post mortem formidines extimescant. de *Finib.* lib. 5. 28
 Minas iactare, formidines opponere. pro *Quint.* 26. a
 Incommodorum formidines atque exempla periculorum proponere. 7. *Verr.* 18. a
 Formido.
Ἀπρόθυμα formido. 3. ad *Quint.* frat. 18. 4. a
 Huius insidiosa clementia delectatur, illius iracundiam formidat. ad *Att.* 134. b
 Vnus inuentus est, qui id aueret quod omnium fugisset & formidasset audacia. in *Ant.* 172. b
 Neque prius formidare desinam, quàm, &c. *epist.* 120. b
 Iracundiam alicuius formidare. *Att.* lib. 9. 169. 3. a
 Formidare omnia. de *Finib.* 75. b
 Quo etiam satietas formidanda est magis. *Orat.* 212. b
 Formidolosus.
 Horribilis & formidolosus locus & confessus. pro *Cluentio*, 4. a
 Illud, illud est capitale, illud est formidolosum, &c. 4. in *Verr.* 54
 Formidolosum bellum. in *Pis.* 45
 Formidolosum tempus. 7. *Philipp.* 221
 Dubia & formidolosa tempora. 7. *Verr.* 11. a
 Ad bellum maximum, formidolosissimumque pro Consule mitteretur: pro *Lege* *Manil.* 43. a
 Formidolose.
 Formidolose aliquid agere. pro *Sest.* 34

Formidatio.
 In suasionem autem, aut spem, aut formidationem deliberantis. in *Partit.* 7. a
 Formositas, Formosus, Formula, Vide Forma.
 Fornax.
 Sunt quædam bestiarum, quæ apparent in ardentibus fornacibus sæpe volantes. 1. de *Nat.* d. 144. a
 Fornix.
 Fornix Fabii. 2. de *Orat.* 148
 Huius fornix in foro Syracusis est, in quo nudus filius stat. 4. *Verr.* 109. a
 Non debet præstare quod fornix vitii fecerit. in *Top.* 10. a
 Fornicis similitudo in sphaera inesse non potest. 3. de *Or.* 89
 Videt ad ipsum fornitem Fabianum in turba *Verrem.* 2. *Verinarum*, 12. a
 Vt ædes, intercolumnium, fornitem, &c. ad *Heren.* 21. b
 Fornices cæli. 3. de *Orat.* 88
 Demittere caput ad fornices Fabii. 2. de *Orat.* 149. a
 Fornicatus.
 Omnibus est ius parietem directum ad parietem communem adiungere, vel solidum, vel fornicatum. in *Top.* 10. a
 Fors.
 Fors est, cum sic aliquid cecidit, sic euenit, vt vel non cadere atque euenire, vel aliter cadere atque euenire potuerit. *Diuin.* lib. 2. 11
 Fors in aliquibus rebus plusquam ratio potest. *Attico*, libro 14. 308. 8. a
 Sit sanè fors domina campi. in *Pis.* 2
 Sed hæc vt fors tulerit. *Att.* lib. 7. 133. 4. a
 Eundem, vt quemcunque fors tulerit casum, subeam potius cum iis qui dicuntur esse boni, quàm videar à bonis dissentire. *Att.* lib. 8. 145. 4. a
 Sed de illa ambulatione fors viderit, aut si quis est, qui curet, deus. *Att.* lib. 4. 29
 Sed hæc fors viderit ea, quæ talibus in rebus plus quàm ratio potest. *Att.* lib. 14. 308. 8. a
 Fortè.
 Fortè euenit, vt in Priuernatis essemus, &c. de *Orat.* 129. b
 Quid est tandem quod casu fieri, aut fortè fortuna putamus? 2. de *Diuin.* 24. a
 Siquis vestrum Iudices, aut eorum qui adsunt fortè miratur. 1. *Verr.* 1. a
 Ne fortè hoc magnum ac mirabile videatur. 2. de *Orat.* 103. a
 Ne fortè me in Græcos tam ambitiosum factum esse mirere. *Quint.* frat. lib. 1. 2. 5. a
 Nisi fortè illud, &c. de *Nat.* d. 58. b
 Cum casu diebus iis, &c. *Puteolos* fortè venissem, cum, &c. pro *Plancio*, 173. b
 Vereor, ne nihil sim tui nisi suppositionem pedis imitatus, & pauca quædam verba, & aliquid si fortè motus. 3. de *Or.* 17. a
 Forsitan.
 Forsitan quispiam dixerit, numne igitur, &c. a
 Maior ars aliqua forsitan esset requirenda. de *Orat.* 125. b
 Forsitan quæretis, &c. ad *Att.* 190. pro *Sext.* *Rosc.* 19. b
 Forsitan cum locupletiore referam. *epist.* 113. b
 Fortassis.
 Sed ego fortassis vaticinor, vt hæc omnia meliores habeant exitus. *Cæl.* lib. 2. 15. 18. a
 Fortasse.
 Fortasse dices, Quid ergo hæc in te sunt omnia. 1. *Ver.* 22. a
 Quod est igitur mihi triste consilium, vt discederem fortasse in aliquas solitudines? *epist.* 26. b
 Græculus otiosus & loquax, fortasse doctus. 1. de *Orat.* 51. a
 Elegit ex omnibus Isocratis libris versus fortasse triginta Hieronymus. *Orat.* 215. b
 Puerum inquires, fortasse fatuum, & non grauem, & non continentem. *Att.* lib. 6. 117. 3. a
 Raras tuas quidem, fortasse non perferuntur, sed suaues accipio literas. 2. *fam.* 22
 Et fortasse cum Romæ à iudiciis forum refrixerit, excurremus mense Septembri, &c. ad *Att.* 1. b
 Habes epistolam verbosiozem fortasse quàm velles, &c. *Mario*, lib. 7. 3. 19. a

Fortis.

Ego autem cum sciam, quam sis fortis, vehementius esse quiddam suspicor, quod te cogat cedere, & propemodum infringat: &c. 7. ad Att. 8
 Qui fortis est, idem est fidens. Tusc. q. lib. 3. 12
 Necessè est qui fortis sit, eundem esse magni animi. Tusc. quæst. lib. 3. 13
 Fortis, dolorem summum malum iudicans, esse nullo modo potest. Offic. 1. 9
 Adolevens bonus & fortis. 5. Verr. 5. 2. a
 Fortis & magnus animus. 1. Offic. 7. 1. a
 Fortis animus sine constantia nullus. ad Brut. 50. in epist. Bruti.
 Fortis & virilis inflexio laterum. 3. de Orat. 122. a
 Oratio fortis, acris, vehemens. Orat. 125. b
 Fortis & virilis oratio. 1. de Orat. 118. a
 Non enim semper fortis oratio quaritur, sed sæpe placida, summissa, lenis, quæ maximè commendat reos. 2. de Oratore, 98. a
 Vir fortis & animosus, & acriter morti se offerens. pro Milone, 119. b
 Constans & fortis vir. de Clar. Orat. 60. a
 Fortis vir ad pericula. pro Fonteio, 28. a
 Vir fortis & acris animi magnique. pro Sest. 12. b
 Quod vnquam eorum in Repub. forte factum extitit: ad Att. 132. b
 Forte & vehementis dicendi genus. 3. de Orat. 19. a
 Fortis & constantis animi est non perturbari in rebus asperis. 1. Offic. 114. a
 Fortem animum habere. 6. fam. 37
 Forti atque magno animo esse. 6. fam. 17
 Forti animo mortem eius tuli. 15. fam. 49. in epist. Cassii.
 Si non æquo animo ac forti feras. 6. fam. 57
 Fortes & magnanimi sunt habèdi, non qui faciunt, sed qui propulsant iniuriam. Offic. 1. 93
 Fortium virorum memoria honore deorum immortalium consecrata. 3. de Nat. d. 35
 Viris fortibus, quorum opera eximia in rebus gerendis extitit, honos habitus est. pro Sext. Rosc. 41. b
 Fortes non modò fortuna adiuvat, vt est in veteri proverbio, sed multò magis ratio, quæ quibusdam quasi præceptis confirmat vim fortitudinis. Tusc. q. lib. 2. 8
 Hoc loco Cassius fortibus sanè oculis matrem spectare. ad Atticum, 242. b
 Fortibus oculis spirans Martem. Att. lib. 15. 326. 2. a
 Ex quo fit vt animosior etiam senectus sit, quam adolescentia & fortior. de Senect. 65. a
 Quid est temeritate fortius: de Nat. d. 1. 1
 Fortiores sumus. ad Brut. 19. Id est, animo fortiori.
 Fortissimus adiutor. pro Domo sua, 25. a
 Contra audaciam fortissimus vir. pro Rosc. Amer. 52. a
 Vir fortissimus & innocentissimus S. Peduceus. in Ver. 136. b
 Acerrima & fortissima Pop. Romani recuperandæ libertatis cupiditas imminuta & debilitata est. 12. Philip. 323. a
 Magnitudinem fortissimi viri desiderare. pro Mil. 52. a
 Fortissimo animi impetu, plenissima & maxima voce, summa contentione corporis. 3. de Orat. 18
 Dictæ sunt à principibus acerrimæ & fortissimæ sententiæ. 3. in Catil. 58. a
 Quod doleo viris fortissimis accidisse. ad Att. 127. b

Fortiter.
 Accipere fortiter aliquid. Att. lib. 15. 38
 Liberè & fortiter salutem alicuius defendere. ad Cornificium, lib. 12. 18. 1. a
 Constantè & fortiter disputare. de Prouinc. Conf. 34. a
 Animo magno, fortiter, excellentèrque facere aliquid. 1. Officiorum, 89. a
 Animosè & fortiter non solum, sed consyderatè etiam, sapientèrque facere aliquid. 4. Philip. 155. a
 Fortiter aliquid facere in re militari. 7. Verr. 3. a
 Fortiter ferre aliquid. 11. Philip. 294. a
 Fortiter & sapienter, quicquid acciderit, ferre. Attico, libro 14. 309. 8. a

Quem ego meum casum fortiter ferre visus sum. de Senectute, 77. a
 Cum hostibus fortiter bellum gerere. pro Flac. 76
 Quemvis euentum fortius feram, quam hunc dolorem. ad Atticum, 139. b
 Fortissimè perseuerat iniuriam facere. pro Quint. 16

Forticulus.
 Quauis idem forticulum se in torminibus & in stranguaria sua præbeat. 2. Tusc. 79. a

Fortitudo.
 Fortitudo, est animi affectio, legi summæ in perpetuèdis rebus obtemperans. Tusc. q. lib. 4. 42
 Fortitudo, est rerum magnarum appetitio, & rerum humilium contemptio, & laboris cum vtilitatis ratione permissio. 3. ad Heren. 94. & 185
 Fortitudo, est conseruatio stabilis iudicii in iis rebus, quæ formidolosa videntur, subeundis & repellendis. Tusc. quæst. lib. 4. 42
 Fortitudo, est laborum dolorumque contemptio. Off. 3. 161
 Fortitudo, est scientia rerum formidolosarum, contrariarumque perferendarum, aut omnino negligendarum, conseruans earum rerum stabile iudicium. Tusc. q. lib. 4. 42
 Fortitudo, inquit Chrysippus, est scientia perferendarum rerum, vel affectio animi in patiendo ac perferendo summæ legi parens sine timore. Tusc. q. lib. 4. 42
 Fortitudo, est consyderata periculorum susceptio, & laborum permissio. 2. de Inuent. 242
 Iam tibi aderit princeps fortitudo, quæ te animo tanto esse coget, vt omnia quæ possint homini euenire, contempnas, & pro nihilo putes. Tusc. q. lib. 3. 32
 Fortitudo in laboribus periculisque cernitur. de Finibus, lib. 5. 62
 Fortitudo quibus in rebus cernatur. Partit. 41
 Non igitur desiderat fortitudo aduocatam iracundiam: factis est instructa, armata, parata per sese. Tusc. quæstio. lib. 4. 41
 Venientibus malis obstat fortitudo. in Partit. 41. a
 Sed quoniam ab hoc ordine non fortitudo solum, verum etiam sapientia postulat, &c. 13. Philipp. 146. a. 1. Officiorum, 90. a. & 3. 161. a
 Quæ est enim alia fortitudo, nisi animi affectio quum in adeundo periculo, & in labore ac dolore paties, tum procul ab omni metu: Tusc. q. lib. 5. 31. 0000000000
 Neque enim est illa fortitudo, quæ rationis expers est. Tusc. quæst. lib. 4. 40
 Viri propria maximè est fortitudo, cuius munera duo maxima sunt, mortis dolorisque contemptio. Tusc. quæst. lib. 2. 38
 Vide, ne fortitudo minimè sit rabiosa, sitque iracundia tota leuitatis. Tusc. q. lib. 4. 40
 Fortitudo robusta & stabilis. Tusc. q. lib. 4. 40
 Fortitudo, custos dignitatis. Tusc. q. lib. 2. 30
 In periculis fortitudo, in negotiis labor. pro Leg. Manil. 10. a
 Fortitudinis comites sunt, magnitudo animi, grauitas, patientia, rerum humanarum despicientia. Tusc. q. lib. 2. 28
 Fortitudinis cos, iracundia. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 126
 Quocirca nemo qui fortitudinis gloriam consecutus est, insidiis & malitia laudem est adeptus. Offic. 1. 89
 Hoc sentire, prudentiæ est, facere, fortitudinis: sentire verò & facere, perfectæ cumulataque virtutis. pro Sest. 22. b
 Non est vehementius seueritatis ac fortitudinis inuidia, quam inertiae ac desidiae pertimescenda. in Catil. 103. b
 Fortitudinis partibus quomodo vtendum in deliberando. 3. ad Heren. 96

+ Magnitudinis animi & fortitudinis proprium est, nihil extimescere, omnia humana despiciere, nihil quod homini accidere possit intolerandum putare. Offic. 3. 135
 Fortitudinem in feris inesse sæpe dicimus. Offic. 1. 75
 Fortitudinem definiunt Stoici esse virtutem propugnancem pro æquitate. Offic. 1. 89
 Fortitudinem imitatur audacia. Partit. 43
 Fortitudinem omnem in dolore, aut in labore, aut in periculo spectari. 3. de Nat. d. 51. a

Non militum præferti fortitudine, sed sua eximia animi virtute hostilem ciuium mentem vindicauit. Antequam iret in exil. 1. a
 Fortitudines domesticæ non sunt inferiores militaribus, in quibus plus etiam, quam in his operæ studique ponendum est. Offic. 1. 111

Fortuna.
 Quid est enim aliud fors, quid fortuna, quid casus, quid euentus, nisi quum sic aliquid cecidit, sic euenit, vt vel non cadere atque euenire, vel aliter cadere atque euenire potuerit. 2. de Diuinat. 11
 Nihil tam contrarium rationi & constantiæ, quam fortuna. Diuin. lib. 2. 14
 Constituit aliquem mearum ineptiarum testem fortuna. 1. de Orat. 56. a
 Quum ad eos impetum suum fortuna conuerterit. Tusc. quæst. lib. 3. 62
 Hos ad magistros, si qua te fortuna Cato cum ista natura detulisset, non tu quidem esses, &c. pro Muren. 139. b
 Neque enim eiusmodi partem Reip. geris, in qua fortuna dominetur, sed in qua plurimum ratio possit & diligentia. 1. ad Quint. frat. 3
 Fortuna efficit multa improuisa nobis propter obscuritatem ignoratoremque causarum. Academ. 44. b
 Elargitur res fortuna. Lent. lib. 1. 5. 8. a
 Fortuna mihi proprium consilium extorsisset. 10. fam. 78. in epist. Lepidi.
 Si fortuna me non sefellerit. 10. fam. 13. in epist. Planci.
 Quo minus multa patent in eorum vita quæ fortuna feriat. Offic. 1. 103
 Fortuna suis cuique fingit moribus. Parad. 43
 Hæc igitur ipsa fortuna ceteros casus rariores habet. Officiorum, 56. b
 Maximam vim habet fortuna. in Parad. 3. a
 In vitroque eandem habuit fortuna potestatem, sed vsa in altero est. Tusc. q. lib. 1. 69
 Nam adhuc & factum tuum probatur, & vt in tali re fortuna laudatur. epist. 54. b
 Vt fortuna postulabat. 5. fam. 10
 Regit fortuna vitam, non sapientia. 5. Tusc. 19
 Fortuna respondit meis optatis. 2. fam. 2
 Fortuna amica varietati, constantiam respuit. de Nat. d. 2. 31
 Fortuna culpam horum omnium malorum sustinet. 15. familiarium, 42
 Quis hoc non videt: quod fortuna, quæ dicitur cæca, videt: in Ant. 248. b
 Fortuna hæc viderit: quoniam ratio non gubernat. 14. ad Atticum, 15
 Fortuna hæc viderit: quoniam consilio non multum vti licet. 6. ad Att. 38
 Fuit profectò quibusdam summis viris quædam ad res magnas bene gerendas diuinitus adiucta fortuna. pro Pompeio, 13. b
 Fortuna dubia alicuius. 13. fam. 36
 Non enim solum ipsa fortuna cæca est: sed eos etiam plerunque effecit cæcos, quos complexa est. de Amicit. 49
 Par dignitas ad consulatus petitionem, dispar fortuna prouincialium negotiorum, in hoc & in illo fuit. pro Murena, 134. b
 Quinetiam illa ipsa rerum humanarum domina fortuna, in istius se societatem gloriæ non offert, tibi cedit. pro Marcello, 4. a
 Fortuna excitata, iacens, inclinata. 2. fam. 29
 Fatalis fortuna. pro Sest. 13. a
 Fortuna ferenda, præfertim quæ absit à culpa. 6. fam. 8
 Sedulo, inquam, faciam. sed fortuna forteis. de Finibus, lib. 3. 13
 Fortunator fortuna. 2. de Diuinat. 131. a
 Fortuna, vt in secundis, fluxa: vt in aduersis, bona. ad Brutum, 21
 Fortuna in armis quantum possit. pro Marcel. 3
 Fortuna in purgatione quomodo excusanda aut refellenda. 2. ad Heren. 58
 Fortuna in viris fortibus multum potest. pro Leg. Manil. 33

Orat vos, vt se aliquando si non integra fortuna, at afflicta, patri suo gratulari sinatis. pro Syl. 184. b
 Indignissima fortuna. post red. ad Quirit. 5. a
 Mala & afflicta fortuna. epist. 11. b
 Quanto melior tibi fortuna petitionis data est, quam C. Cælio: de Petit. 206
 Alicuius misera, multumque iactata fortuna. pro Clu. 19. b
 Prospera & aduersa fortuna. 3. de Nat. d. 129. a
 Prospera, æquabilis, perpetuaque fortuna. post reditum in Senatu, 1. a
 Secunda fortuna. de Arusp. resp. 50. a
 Seiungi non potest fortuna ab inconstantia & temeritate. 3. de Nat. d. 84. a
 Si secuta fuerit, quæ debet, fortuna, gaudebimus omnes. ad Brut. 50. in epist. Bruti.
 Illud quæro quæ fuerit tanta fortuna, quis iste tantus casus, vt, &c. de Nat. d. 19. b
 Quam vaga volubilibusque fortuna, quam varia vitæ commutabilisque ratio: pro Milone, 51. a
 Fortuna varia. de Finibus, lib. 2. 8
 Fortuna volucris. pro Syl. 68
 Belli fortuna. Bruto, 10. 2. a
 Conditio atque fortuna hominum infimi generis. pro Milone, 119. b
 Est autem infima conditio & fortuna feruorum. Offic. 9. b
 Esse infelicem, fortunæ est: esse deteriorem, improbitatis. de Prouinc. Conf. 7. a
 Fortunæ malæ detestataque ara Romæ Exquiliis. 2. de Legibus, 29
 Fortunæ descriptio Pacuuii. 2. ad Heren. 71
 Fortunæ discrimen in morte tolli, vt sint omnia locupletibus cum plebe communia, maximè è natura est. 2. de Legibus, 55
 Fortunæ hyems. 4. ad Heren. 227
 Fortunæ impetum superare non possent, quemadmodum nec gubernatores optimi vim tempestatis. 1. ad Quint. fratrem, 4
 Fortunæ iniuria. de Nat. d. 17
 Caduca hæc semper esse duxi, non virtutis & ingenii, sed fortunæ & temporum munera: quorum ego bonorum non tam facultatem vnquam & copiam expetendam putauit, quam in vtendo rationem, & in carento patientiam. pro Domo sua, 242. b
 Muneribus fortunæ amplissimis ornari. de Prou. Conf. 28. a
 Mulieres omnis fortunæ ac loci. in Pis. 90. b
 Potestas fortunæ in aliquos prorogata. Quinto fratri, libro 1. 17. a
 Fortunæ periculum facere. 5. Philip. 174. de Prouinc. Conf. 28. Hoc est, alea ludere.
 Fortunæ telis proposita vita nostra. 5. fam. 44
 Propria fortunæ varietas. 2. de Diuin. 164. a
 Fortunæ nulla vis in sapientem. Tusc. q. lib. 3. 43
 Ne vim fortunæ stultitia contempsisse videamur. in Antonium, 259. b
 Fortunæ vicissitudines etsi nobis optabiles in experièdo nõ fuerunt, in legendo tamen erunt iucundæ. 5. fam. 3
 Fortunæ grauissimo percussus vulnere. Academ. q. edit. 2. lib. 1. 8. pro, maxima calamitate affectus.
 Committere se timidius fortunæ. Att. lib. 10. 173. 11. a
 Fortunæ sunt committenda omnia. 10. ad Att. 5
 Fortunæ dandus est locus: cedendum ex Italia, &c. 11. fam. 2. in epist. D. Bruti.
 Fortunæ obsequi. 10. ad Att. 28. in epist. Cæsaris.
 Fortunæ succumbere. 9. fam. 20
 Fortunam tuam ab omni periculo abesse. 14. ad Attic. 23. in epist. Antonii.
 Ad prosperam aduersamque fortunam qualis sis nihil interest. de Nat. d. 78. b
 Fœlix ad casum fortunamque belli. pro Font. 283. b
 Cum imperatorem ad communem imperatorum fortunam defendendam excitarem. de Orat. 126. b
 Fortunam ipsam anteibo fortunis meis. Tusc. quæst. lib. 4. 56. ex Trabea.

Fortunam insanam esse & cæcam & brutam perhibent philosophi, saxoque instare globofo prædicant volubili. ad Heren. 13. b
 En cur reges cæteri stabilem esse suam fortunam arbitrentur. pro Sest. 16. b
 Gaudeo tuam dissimilem fuisse fortunam. epist. 8. b
 Ferre pulcherrimè secundam fortunam & aduersam. ep. 31. b
 Fortunam frangi ab animo firmo, tanquam fluctum a saxo. 9. fam. 38
 Quid melius, quam fortunam exiguam interuenire sapientis? Tusc. q. lib. 5. 20
 Fortunam miserorum non insectari. ad Brutum, 9. in epistola Bruti.
 Fortunam & laudare stultitia, & vituperare superbia est. 2. de Inuent. 253
 Fortunam alicuius leuare. 5. fam. 50
 Fortunam à deo petendam, à seipso sumendam esse sapientiam. 3. de Nat. d. 66
 C. Marius subiit indignissimam fortunam præstantissima gloria sua. Postquam. 199. b
 Fortunam vitare nemo potest. 9. fam. 25
 A fortuna excitata ad inclinatum & propè iacentem desciscerem. 2. fam. 29
 Omnia summa consecutus es fortuna comite, virtute duce. 10. fam. 4
 Casu & fortuna aliquid contingere. 2. Offic. 63. a
 Interpretes responderunt eum clarissimum Græciæ diuturna cum fortuna fore. de Diui. 88. b
 Et si quem dignum fortuna quam amplissima putant. Offic. 2. 28
 Graue est, cum superior factus sit ordine, inferiorem esse fortuna. 13. fam. 10
 Ex fortuna quomodo argumentatio nascatur. 2. de Inu. 141
 Salustius bis ad iudicis subfella attractus, extrema fortuna stetit. in Sal. 274. b
 In casu sunt atque fortuna bona corporis, & quæ extra corpus sunt. 5. Tusc. 38. a
 Solatia quæ cæteris, simili in fortuna non defuerunt. epistolarum, 204. b
 In alia fortuna esse. 14. fam. 19
 In fortuna aliqua esse. 6. fam. 16
 Magnam vim esse in fortuna in vtramque partem, vel ad secundas res, vel aduersas, quis ignorat? Offic. 2. 25
 Positum in fortuna omne consilium. Att. lib. 14. 314. 5. a
 In fortuna quæ cernenda. Partit. 21
 In fortuna quid quæritur. 1. de Inuent. 52
 Cuius qualis, & prudentissimus, & fortuna optima esse debet. ad Att. 273. b
 Lampfaceni Romanorum conditione focii, fortuna serui. in Verr. 92. b
 Fortuna suffocante. 10. fam. 10

Fortuna, siue Fortunæ.

Afflicta alicuius fortuna. pro Syl. 28. a
 Communis propinquis plerunque fortuna. 1. Offic. 84. a. pro Muren. 44
 Integra fortuna. pro Syl. 67. a
 Conditio & fortuna hominum infimi generis. pro Mil. 71. a
 Sæpe enim in quibusdam aut animus abiectior est, aut spes amplificandæ fortunæ fractior. de Amic. 51. a
 Fortunæ bona quæ sint. 2. de Orat. 25
 Fortunæ bona veram laudem non habent. 2. de Orat. 186
 In fortunæ bonis Crassus se vinci æquo animo ferebat. 2. de Orat. 25
 Fortunæ restitutio. 4. ad Att. 1
 Spoliata fortunam alicuius conferre cum florente alterius. in Pis. 29. a
 Asclepiades fortuna egens, vita turpis. pro Flac. 153. b
 Fortuna illi florentissima, nos duriore conflictati videmur. 10. ad Att. 8
 Infima fortuna homines. 5. de Finib. 94. a
 Pecunia fortunæque alicuius. pro Sext. Rosc. 19. b
 Amplissimæ fortunæ. 7. Verr. 15. a
 Tum enim propter Reip. calamitates, omnium possessiones

erant incertæ: nunc deum immortalium benignitate, omnium fortunæ sunt certæ. pro Comædo, 20. a
 Defensor fortunarum alicuius. 1. Verr. 11. a
 Fortunarum naufragium. pro C. Rab. 19
 Plenus fortunarum. 1. Tusc. 136. a. Id est, bonorum & pigriorum.
 Nihil tibi deesse arbitror ad tuas fortunas obtinendas. epistolarum, 52. b
 Secundas fortunas admittere, & in aduersis sine vlllo remedio permanere. pro Syl. 50. a
 Fortunas alicuius conturbare. 8. fam. 46. in epist. Cælii.
 Defendere fortunas nostras per aliquem, cuius fides est nobis cognita. 1. Verr. 11. a
 Dimisit morte fortunas suas Crassus. 1. Tusc. 19. a
 In fortunas alicuius impetum prædonum fieri. Marcello, lib. 4. 7. 15. a
 Lugere fortunas meas bonos viros malui, quam suis desperare. post red. in Senatu, 30. a
 Obtinere fortunas. Marcello, lib. 4. 7. 9. a
 Ad quæ recuperanda, per fortunas incumbere. ad Att. 49. b
 Ne prouincia nobis prorogetur per fortunas, prouide. ad Att. 73. b
 Per fortunas illud præmuni quæso, vt simus annui. ad Atticum, 37. b
 Per fortunas tuas, per liberos te oro. 8. fam. 45. in epist. Cælii. 5. ad Att. 18. & 25
 Domum & fortunas relinquere. ad Cassium, lib. 12. 6. 1. a
 Itaque si quis mihi erit aditus de tuis fortunis. epist. 87. b
 Fortunis omnibus aliquem euertere. 1. Verr. 12. a
 Frui dignitate tua & fortunis licebit. Torquato, lib. 6. 2. 4. a
 Imminabat tuus furor omnium fortunis & bonis. pro Domino sua, 218. b
 In amplissimis fortunis occidere. Tusc. q. lib. 1. 71
 Honoribus amplissimis fortunisque maximis ornatus Imperator. Bruto, 18. 3. a
 Pro fama & fortunis decernere. 2. de Orat. 110. a
 Succurrere saluti fortunisque omnibus. pro Rab. perduel. reo, 1. a

Fortuno.

Tuum patrimonium dii fortunent. Curioni, lib. 2. 2. 2. a
 Maxima sum lætitia affectus, quum audiui Consulem te factum esse, eumque honorem tibi deos fortunare volo. Marcello, lib. 15. 29. & 30

Fortunatus.

Fortunatus & potens. 2. Offic. 101. a
 Exitus alicuius fortunatus. de Clar. Orat. 184. a
 Scopas fortunatus & nobilis homo. 2. de Orat. 191. a. pro Quintio, 54. a
 Respublica fortunata. 2. in Catil. 29. a
 Qui senem fortunatum esse dixit. Tusc. 202. b
 Comitatu nobilium iuuenum fortunati quidam. de Senectute, 26. a
 Integrorum & fortunatorum promissa. pro Murena, 47. a
 Fortuna fortunator. 2. de Diuinat. 131. a
 Nihil nobis est fortunatius. ad Quint. frat. 316. b

Fortunate.

Necessario sequitur omnes sapientes semper foeliciter, absolute, fortunatè viuere. 3. de Finib. 40. a
 Fortunatè beatèque vixisse. Brut. 165. b

Fortuitus.

Fortuitus quidam atomorum concursus. de Nat. deor. 1. 46. 1. Tusc. 37. a
 Fortuita atomorum concursio. Acad. 4. b
 Fortuita concursio corpusculorum. Acad. q. ed. 7. lib. 1. 4
 Fortuita oratio. 1. de Orat. 73. a
 Pugna fortuita. 1. Academ. 9. a
 Vt illud nescio quod non fortuitum, sed diuinum videtur. Mario, lib. 7. 14
 Boni fortuiti quippiam nacti sumus. 3. de Nat. d. 116. a
 Ex his factum esse mundum concursu quodam fortuito. de Nat. d. 89. a
 Quæ fortuita sunt, certa esse non possunt. Diuin. lib. 2. 28
 Rerum fortuitarum concursio. in Topic. 39. a

Rerum fortuitarum nullam esse præfensionem. Diuinat. lib. 2. 14

Fortuito.

Itaque & Herodotus. & eadem superiorque ætas numero caruit, nisi quando temerè ac fortuito. in Orat. 107. a
 Nec mihi ipsi hoc accidit fortuito. Tusc. q. lib. 1. 82
 Cum, vt fit, fortuito dicerent, &c. Or. 214. b
 Fortuito sæpe aliquid conluse aptèque dicere. in Ora. 102. a
 Non repentina aliqua voluntate, neque fortuito incidere ad aliquid agendum. Licinio, lib. 5. 8. 7. a
 Incidere fortuito in aliquem sermonem. 1. de Orat. 55. a
 Siue hoc ita sit fortuito. 5. de Finib. 57. a. 2. de Diuin. 57. a
 Casu aut fortuito futurum quid sit scire. 2. de Diuin. 27. a
 Pauca tribus non certa conditione iuris, sed fortis beneficio fortuito ad vsurpandam libertatem vocare. contra Rul. 69. b

Fortuitu.

Casu & fortuitu naui in portum incolumis delata est. 1. de Diuinat. 203
 Temerè, fortuitu, inconsideratè, negligentèrque facere aliquid. 1. Offic. 144. a
 Aliquid casu & fortuitu factum esse. de Diuin. 107. b
 Fortuitu & immoderatè mouebatur animal. de Vniuers. 61
 Quod verbu tibi non excidit, vt sæpe fit, fortuitu: scriptum, meditatatum, cogitatum atulisti. 10. Philip. 272. a

Forum.

Forum Aurelium. 1. in Catil. 17. a
 Forum Cornelium. 12. fam. 9
 Forum mutum. post red. in Senat. 5
 Forum Voconii, à foro Iulii quatuor & viginti milia passuum abest. 10. fam. 34. in epist. Planci.
 Ad forum stipati gregibus amicorum descendimus. 1. ad Atticum, 56
 Qui te forum Tarsi agere, statuerè, multa decernere, iudicare dicerent. Appio, lib. 3. 14
 Forum agere institueram Laodiceæ Cibraticum & Apamense. 5. ad Att. 50. & 30
 Attingere foru. ad Cassium, lib. 15. 16. 7. a. Licinio, lib. 5. 8. 8. a
 Iura Siculorum quæ habent, ne extra suum forum vadimonium promittere cogantur. in Verr. 255. b
 Gladiatores in nouitios pro expectata ædilitate suppositos, cum sicariis è carcere emissis ante lucem in forum immittas: pro Sest. a
 In forum venire. 13. fam. 32
 Quod me in forum vocas, eò vocas vnde etiam bonis meis rebus fugiebam. Att. lib. 12. 242. 5. a
 Age verò ne semper forum, subfella, rostra, curiamque mediteris, &c. 1. de Orat. 17. a. Id est, causas ciuiles, publica iudicia, conciones & opinioniones in Senatu dicendas.
 Forum vrgere. 9. fam. 33
 De foro sublata fides. 2. de Leg. Agr. 23. a
 Quid mihi cum foro sine curia? 12. ad Att. 27
 In foro combustus, laudatusque miserabiliter. 14. ad Atticum, 13
 In foro medio, maximo conuentu dixi pro illo. 2. ad Quint. frat. 11
 In foro florere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1
 Alterum, quod remoto foro, concione, iudiciis, Senatu, stitisti oratorem in omni genere sermonis & humanitatis esse perfectum. 1. de Orat. 19. a
 Circum omnia fora aliquem sectari. 4. Verr. 122. a
 L. Clodius pharmacopola circumforaneus, qui properaret, cui fora multa restarent, simulatque introductus est, rem conficit. pro Cluent. 30

Forensis.

Forensis consalutatio perhonorifica. 2. ad Att. 45
 Forensis opera. Academ. q. edit. 1. lib. 2. 7. in Pis. 50
 Iudicialis & forensis oratio. in Orat. 97. a
 Forensis quæstus. pro Cluent. 81. a
 Forensis rhetorica. 2. de Finib. 29. a
 Forensis dicendi genus. Offic. 1. 5
 Forensis, concertatorium, & iudiciale genus non tractauit Thucydides. de Clar. Orat. 158. a

Forensis latrocinium. in Pison. 7. a
 Forensis laborem antea propter ambitionem sustinebam. 1. ad Att. 51
 Forensi labore iactari. 3. ad Quint. frat. 29
 Sic ego sublatis iudiciis, amisso regno forensi, ludum quasi habere cœperim. 9. fam. 43
 Sunt in quodam forensi splendore, fructum domesticum non habent. 1. ad Att. 55
 Cato locos graues ex philosophia tractabat, abhorrentes ab hoc vsu forensi & publico. in Parad. 1. a. 1. de Legibus, 11
 Forenses causæ. 3. de Nat. d. 12. a
 Forenses literæ. 2. Offic. 5. a
 Forensia parricidia. 6. Philip. 207
 Gratia mea si vtantur in omnibus publicis, priuatis, forensibus, domesticis, tuis, amicorum, hospitem, clientium tuorum negotiis, vt quoad eius fieri possit, &c. Licinio, libro 5. 8. 17. a
 Ego verò, cum forensibus operis, laboribus, periculis, non deseruisse mihi videor præsidium, in quo à Pop. Romano locatus sum. lib. 1. de Finib. 8

Fossa, Fossio, Vide Fodio.

Fotus, Vide Foueo.

Fouea.

Bellua, quæ quoniam in foueam incidit, obruatur. in Antonium, 193. b

Foueo.

Vectenum, vt scribis, & Faberium foueo. ad Att. 244. b
 Aues cum ex ouis pullos excluderunt, eos pennis fouent, ne frigore lædantur. 2. de Nat. d. 195. a
 Nam dum illud tractabam, quasi fouebam dolores meos. 12. ad Att. 20

Inimicum meum sic in manibus habebant, sic fouebant, sic osculabantur. epist. 12. b

Fouebis amorem eius in nos. 3. ad Quint. frat. 6
 Aliquem non modò fouere, sed & illi pecuniam dare. Attico, lib. 11. 20. & 1. ad Quint. frat. 55
 Sensus hominum fouere, delinire animos. pro Muren. 67
 Hortensius per Pomponium tibi fouendus est. ad Quint. frat. 304. b

Fotus.

Quinetiam anatum oua gallinis sæpe supponimus, ex quibus pulli orti primùm aluntur ab his, vt à matribus, à quibus exclusi fortique sunt. 2. de Nat. d. 93

Fomentum.

Hæc sunt solatia, hæc fomenta summorum doloru. 2. Tusc. 51
 Fortitudinis fomentis dolor mitigari solet. 2. de Finib. 79

Fractus, Fragilis, Fragilitas,

Fragmentum, Vide Frango.

Frænum.

Si frænū momorderis, peream, si te omnes quotquot sunt, conantem loqui ferre poterunt. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 38. Hoc est, si vtunque significaueris te seruitutem iniquo animo ferre.

Frænorum, sparorum, pilorumque multitudo. pro Mil. 47
 Alteri se calcaria adhibere, alteri frænos. de Claris Oratoribus, 107. a

Inicere alicui frænos furoris. 13. Philip. 358. a
 Equus, equa, quæ fræna recipere solet. Partit. 223. b
 Frænis alter eget, alter calcaribus. 6. ad Atticum, 11
 Iocrates dicebat se calcaribus in Ephoro, contra autem in Theopompo frænis vti solere. 3. de Orat. 21. a

Fræno.

Quum eius animum ad persequendum non negligentia tardaret, sed conscientia sceleris, avaritiæque suæ frænaret. 5. Verr. 112. a

Ego Clodii furores, quos nullis legibus frænare poteramus, hoc ferro à ceruicibus repuli. pro Mil. 116. b

Francones.

Sueui, Francones. ad Att. 226. b

Frango.

Vis quæ sumas frangit infirmatque opes. pro Rab. Post. 18. a. 6. fam. 44

Oua frangit alter alterius miluus & coruus. 2. de Nat. deorum. 187. a
 Scæuola paululum requiescit, dum se calor frangit. de Oratore, lib. 1. 138
 Sin te tanta mala frangunt. epist. 53. b
 Hominis furorem & petulantiã fregi. in Pis. 24. pro Mil. 26
 Fregi hominem. 2. ad Att. 4
 Primus ego leges Antonianas fregi. Lentulus Ciceroni, libro 12. 14. 19. a
 Fregisti ceruices in carcere ipsi Vectio. in Vatin. 21
 Eaque adeptus es adolescens, multis inuidentibus, quos ingenio, industriaque fregisti. ad Planc. lib. 10. 3. 5. a
 Viriatus Lusitanus, quem C. Lælius fregit & comminuit. 2. Offic. 57
 C. Pontinius ortum repente bellum Allobrogum præliis fregit, eosque domuit. de Prouinc. 26
 Fregit hoc meum consilium. 4. fam. 13
 Qui hostium fregerunt furorem. in Ant. 192. b
 Quod illam sententiam Bibuli de tribus legatis pridie eius diei fregeramus. 1. fam. 8
 Prætozem tu accusas: frange ceruicem. 7. Verr. 87. a. in Vatin. 21
 Frangerem iam ipse me, cogereque illa ferre toleranter. 4. fam. 22
 Quis non frangeret eorum libidines, nisi, &c. 3. de Leg. 28
 Frangere & abicere aliquem. Planco, lib. 10. 12. 10. a
 Frangere aliquem ipsa auctoritate. Tusc. q. lib. 1. 41. 10. familiarium, 27
 Iudicio aliquem frangere, non vi superare. post red. in Senatu, 16
 Patientia frangere aliquem. de Clar. Orat. 48. a
 Inuidorum animos frangere. pro Corn. Balbo, 45. a
 Frangere audaciam. in Vati. 1. pro Mil. 24. & 3. Philip. 124
 Contundere & frangere exultantis latronis audaciam. 13. Philipp. 367. a
 Frangere auctoritatem veteris disciplinæ. 1. Acad. 48. a
 Nec mihi aliter potuisse videor hominum perditorum de me consilia frangere. ad Lent. lib. 1. 9. 90. a
 Cupiditates frangere. 1. de Orat. 43. a
 Frangere dignitatem suam. Papirio, lib. 9. 38
 Frangere dolorem. 12. Philip. 333
 Frangere fidem. pro Rosc. Comædo, 9. a
 Frangere fœdus. in Pis. 21. a. pro Domo sua, 52
 Fluctum luxu frangere. Pæto, lib. 9. 16. 17. a
 Impetus aduenientes frangere. 3. Tusc. 56. a
 Frangere impetum casuum & euentuum diuturna præmeditatione. Tusc. q. lib. 3. 28
 Nationes frangere & domare. de Prouinc. Conf. 27. a
 Duo enim genera quæ erant, fecit tria: hoc est non diuidere, sed frangere rem. de Finib. lib. 2. 24
 Se laboribus frangere. pro Arch. 21. a
 Frangere se ipsum. epist. 51. b
 Frangere sortas. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 84
 Superare & frangere furiosam vim alicuius. pro Dom. 44. a
 Tusc. q. lib. 3. 31
 Excusauit Vespæ Terentius, quod eum brachium fregisse diceret. 2. de Orat. 140
 Nec frangor animo. 2. Philip. 56
 Frangor misericordia puerorum. 7. ad Att. 41
 Frangitur corporis coagmentatio, & ad morbos senectutemque compellitur calore vel frigore. de Vniuers. 21
 O inanes nostras contentiones, quæ in medio spatio sæpe franguntur. 3. de Orat. 4. a
 Ceruices in carcere frangebantur indignissime ciuium Romanorum. 7. Verr. 115. a
 Frangi atque cadere. 6. fam. 39
 Nulla est tanta vis, quæ non debilitari & frangi possit. pro Marc. 4
 Turpe esse viro debilitari, dolere, frangi, succumbere. 2. de Finib. 153. a
 Non est autem consentaneum, qui metu non frangatur, eum frangi cupiditate. Offic. 1. 97
 Coniunctione frangi Senatus opes, disunctione ciuili bel-

lum excitari videbam. 6. fam. 19
 Frangi dolore. Tusc. q. lib. 2. 15. & 56
 Frangi infamia. Offic. 1. 103
 Molestia animos frangi & debilitari non oportet. Quint. frat. lib. 1. 1. 3. a
 Frangi pudore. Tusc. q. lib. 2. 43
 Frangi timore. Tusc. q. lib. 4. 29
 Aliquem iudicio esse frangendum, vim vi esse superandam. Postquam. 208. b

Fractus.

Afflictus & fractus animus. Att. lib. 12. 242. 6. a
 Fractus animus atque humilis. pro Plancio, 40. a
 Aureus annulus fractus & comminutus. 6. Verr. 49. a
 Fractus & propè dissipatus homo. post red. in Senat. 21
 Fractus reus, & vnà patroni omnes conciderunt. 1. ad Atticum, 38
 Deformatus corpore, fractus animo, quò se conferat nescit. Attic. lib. 2. 36. 3. a
 Calamitate fractus & afflictus. pro Syl. 11. a
 Malis fracta ciuitas, muta, debilitata, abiecta metu. pro Domo sua, 20. post red. in Senat. 5
 Fracta dissensio. pro Marcel. 19
 Quæ fratris domus primò fracta coniectu lapidum. ad Atticum, 55. b
 Fracta, dissipata, direpta res familiaris. 4. ad Att. 2
 Fracta spes. de Amic. 52. a
 Fracta vis. 4. ad Att. 16
 At quid est tam fractum, tam minutum, tam in ipsa (quam tamen consequitur) concinnitate puerile? de Clar. Oratoribus, 158. a
 Ita nescio quid istuc fractum, humile, demissum, sordidum, inferius etiam est, quàm vt Mediolanensi præcone auo tuo dignum esse videatur. in Pis. 49
 Fractum & debilitatum Græciæ nomen. pro Flac. 49. a
 Fractum studium scribendi. Cecinna ad Cic. lib. 6. 7. 9. a
 Simul ac me fractum ac debilitatum metu vidit. de Oratore, 95. b
 Qua quidem re audita fractum animum Annibalis scribit. 3. Offic. 156. a
 Fractum animo, aut fracto & demisso animo esse. 1. fam. 42
 Non fractum esse fortuna. de Orat. 140. b
 Fracto atque afflicto animo loqui. pro Domo sua, 74. a
 Fracto animo supplicare. pro Plancio, 40
 Et quidem fracto crure. in Ant. 233. b
 Fracti & abiecti. 4. fam. 25
 Itaque in illo tumultu fracti fasces, &c. in Pis. 85. b
 Itaque homines alii fracti sunt: nonnulli etiam queruntur. ad Brut. lib. 11. 12. 4. a
 Tu virtutem, tu innocentiam, tu fidem, tu labores tuos, quòd Ædilis non sis factus, fractos esse & abiectos & repudiatos putas: pro Plancio, 6
 Fractæ minæ. de Arusp. respons. 1
 Concussa hominum licentia, & cupiditatibus fractis. pro Milone, 116. b

Fragmentum.

Gleba aut fragmentum lapidis. 2. de Nat. d. 59
 Hunc adoriuntur fragmentis septorum. pro Sest. 68. a

Fragor.

Fragor ciuitatis in primis est auditus. 4. ad Heren. 195

Fragilis.

Fragilis fortuna. 3. de Orat. 4
 Fragile falsæ coragium gloriæ. 4. ad Heren. 231
 Fragile & caducum corpus. 1. de Leg. 35. a
 Sic fragile corpus animus sempiternus mouet. de Somn. Scip. 130. b
 Quis enim cõfidit semper sibi illud stabile & firmum permanfurum quòd fragile & caducum sit? de Finib. 81. b
 In fragili corpore odiosa omnis offensio est. de Senect. 60. a
 Res humanæ fragiles, caducæque sunt. de Amicit. 84

Fragilitas.

Imbecillitas & fragilitas generis humani. 5. Tusc. 2
 Casus humanos & incertos euentus valetudinis, & naturæ communis fragilitatem extimefco. pro Marcel. 13

Frater.

Vicinum eius mulieris miraris malè audisse: cuius frater germanus sermones iniquorum effugere non potuit. pro Cæl. 24. 3. Verr. 91
 Et L. Cicero, frater noster, cognatione patruelis, amore germanus. de Finib. lib. 5. 1
 T. Torquatus, Cn. Planci frater patruelis & socer. pro Plancio, 21. a
 Desseui coniugis miseræ diffidium, liberorum charissimorum solitudinem, fratris absentis amantissimi atque optimi casum, subitas fundatissimæ familiæ ruinas. pro Domo sua, 74
 Fratris loco te mihi esse duco. 5. fam. 9. in epist. Quinti Metelli Nepotis.
 Fratris loco mihi est qui ex te natus, teque dignus est. 12. fam. 31. in epist. Lentuli.
 Cùm se fratrem vxoris tuæ fratri tuo germano antelatum videbat. pro Domo sua, 91
 Amabat vt fratrem, & iam vt maiorem fratrem verebatur. 1. ad Quint. frat. 51
 Fratres gemini. pro Cluent. 34. a. Diuin. lib. 2. 71
 Fratres nostri Edui. 7. fam. 21
 Noli pati fratres litigare. 9. fam. 60
 Quos fratres inter se agnatosque vsurpare atque appellare videmus. de Vniuers. 49

Fraterculus.

Volo mihi fraterculo tuo credas. 5. Verr. 131. a

Fraternus.

In Epeirum verò inuitatio quàm suavis, quàm liberalis, quàm fraternæ? 9. ad Att. 51
 Fraterna diuisio. 4. ad Heren. 212
 Hæreditas fraterna. pro Cluent. 23. a
 Fraterna voluntas. 5. fam. 5
 Fratrum parricidium. pro Cluent. 23. a
 Fratrum amoris quanta vis sit, admonet. 5. fam. 9
 Fratris precibus tecum ago. 1. ad Quint. frat. 31
 Demonstrare amorem fraternum in aliquem. ad Quint. frat. 291. b
 Pro fraterna illa necessitudine. pro Quint. 3. b
 Fraterna flagitia. pro Sest. 12. Id est, in fratrem commissa.
 Fraternè.
 Et tibi persuadeas te à me fraternè amari. Att. lib. 1. 12
 Quare facis tu quidem fraternè, quòd me hortaris, &c. ad Quint. frat. lib. 2. 33. pro Ligat. 20
 Fratrenè debes ignoscere huic epistolæ nõ fraternè scriptæ. 1. ad Quint. frat. 45
 Parum fraternè literas ad te conscripseram. 1. ad Quint. frat. 45
 Germanè, fraternèque tibi rescribam. 2. ad Quint. frat. 36

Fratricida.

Parricida, fraticida, sororicida. pro Domo sua, 21

Fraus.

Nec fraus vos dissoluet valentior, quàm consilium meum. de Vniuers. 51
 Fraus distringit, non dissoluit periurium. Offic. 3. 155
 Fraus sua quenque vexat. pro Rosc. Amer. 40
 Fraus hominum ad perniciem, & integritas ad salutem vocatur. 2. de Orat. 20. a
 Fraus capitalis. 1. de Orat. 119. & 2. 109
 Fraus odio digna maiore, quàm vis. Offic. 1. 63
 Pœnas fraudis præsentis in diem seruant nonnunquam dii. pro Cæl. 46. a
 Seseque, siquid postea fraudis aut vitii euenisset, extra omnem culpam causamque posuisset. de Vniuers. 57
 Fraudis mihi fuit lex sumptuaria. 7. fam. 47. Id est, damnum attulit.
 Hæc res nemini vnquam fraudi fuit. pro Dom. 238. b
 Fit gratia Bruti Senatusconsultum, vt neve Salaminis, neve qui eis dedisset, fraudi esset. Att. 83. b
 Censeoque, vt iis qui in exercitu Antonii sunt, ne sit ea res fraudi, si ante Calendas Februarii ab eo discesserint. 5. Philippi. 188. a
 Id erit tibi maximè fraudi. pro Sext. Rosc. 29
 Id erit eius vitrico fraudi ac crimini. pro Murena, 17. a

Duos Cn. Pompeii summi ac singularis viri filios, incolumes haberemus, quibus certè pietas fraudi esse non debet. 5. Philip. 192. a
 Statuunt illi, atque decernunt, vt hæc literæ, &c. operaque daretur, ne ea res C. Verri fraudi esse posset. 4. Verr. 125. a
 Id maiori illis fraudi, quàm tibi, futurum. 1. fam. 12
 Ad fraudem valere. pro Corn. Balb. 50. Id est, fraudi esse. Capitalem fraudem admittere. pro Rab. perduel. reo, 19. a
 Scelus ac fraudem nocentis supplicio constringere. 1. de Orat. 191. a
 Facere fraudem Senatusconsulto. Att. lib. 4. 81. 2. a
 Ferre fraudem alicui. Att. lib. 7. 64
 In fraudem quandam in Repub. delabi. 3. de Orat. 125. a
 Deducere aliquem in fraudem. Plancus Cic. lib. 10. 48
 Hæc te opinio falsa in istam fraudem impulit. pro S. R. 35. de Amic. 75. a
 Incidere in fraudem spe aliqua. Att. lib. 11. 35
 In maximam fraudem per errorem incurrere. Offic. 3. 71
 In fraudem inducere. in Pis. 1
 In fraudem induct vel conici. 3. ad Att. 26
 In fraudem rapi oculis. de Arusp. resp. 36
 Per summam fraudem & malitiam fingere aliquid. pro Quint. 33. a
 Suscipere fraudem. in Pis. 33
 Vi aut fraude fit iniuria: fraus quasi vulpeculæ, vis leonis videtur: vtrique ab homine alienissimum, sed fraus odio digna maiore. 1. Offic. 64. a
 Peculatus fraude carere. 12. Philip. 327
 Est enim periculum, ne aut neglectis his impia fraude, aut susceptis anili superstitione obligemur. 1. de Diuin. 13. a
 Sine fraude esse coronam ei qui peperisset. 2. de Leg. 56
 Inexpiabiles fraudes in Repu. violanda cõcipere. 1. Tusc. 59
 Fraudes & fallacias alicuius exagitare. pro Cluent. 81. a

Fraudentus.

Homo fraudulentus. ad Heren. lib. 2. 78. a
 Fraudulenti & mendaces Carthagenenses. 2. de L. Agr. 92. a
 Venditiones fraudulentæ. 3. Offic. 110. a
 Nam quos improbos, maledicos, fraudulentos putant, &c. 2. Offic. 51. a

Fraudo.

Improbissime populum fraudauit Clodius. de Ar. resp. 39. a
 Qui socium fraudauit & fefellerit. pro Quint. Rosc. 47. b
 Is nulla in re te fraudauit. pro Sext. Rosc. 42. b
 Fraudare aliquem in hæreditaria societate. pro Quint. 51. a
 H. S. L. 111. fraudare aliquem. pro Quint. Rosc. 48. b
 Fraudare aliquem pecunia. Att. lib. 1. 1. 7. a
 Fraudare aliquem per tutelam, aut societate, &c. pro Cec. 5. a
 Fraudare & offendere animum. in Orat. 103. a
 Creditores fraudare, domo profugere, propter æs alienum venire ad arma. 6. Philip. 211. a
 Decumanum fraudare, ne grano quidem vno sine maxima pœna potest arator. 5. Verr. 16. a
 Vadimonium alicui deferere, & eum fraudare. pro Q. 50. a
 Fraudare mutationibus. pro Flac. 37
 Fraudare bona veteri nomine. 5. de Finib. 157. a
 Pupillum fraudare, qui in tutelam peruenit. pro Rosc. Comædo, 9. a
 Palàm bonos viros fraudare. pro Quint. 29. a
 Spe fraudandi sublata, soluendi necessitas consequitur. 2. Offic. 125. a

Fraudatus.

Vti ne propter te, fidemve tuam captus fraudatusve sim. 3. Offic. 91. a

Fraudator.

Creditorum fraudator Trebellius. 13. Philip. 364. a
 Fraudatorum & inficiatorum impudentia. pro Flac. 38. a
 Fraudatio.
 Ex hac enim parte pudor pugnat, illinc petulantiã: hinc pudicitia, illinc stuprum: hinc fides, illinc fraudatio. in Cati-
 linam, 44. a
 Vna & eadem est omnibus in locis fraudationis causa. pro Quint. 41
 Qui fraudationis causa latitant. pro Quint. 41
 ccc. ii.

Quam illa aurea, ut inter bonos bene agere oportet, & sine fraudatione. Offic. 91. a

Fregellæ.

O perfidiosa Fregellæ, quam facile scelere vestro contabuitis. 4. ad Heren. 166

Populus Rom. Numantiam deleuit, Carthaginem sustulit, Corinthum disiecit, Fregellas evertit. 4. ad Heren. 188

Fregellanus.

Quis Fregellanum proditorem, quanquam Reip. nostræ profuit, non odit. 5. de Finib. 111. a

Quæret aliquis, quid Fregellani non sua sponte conati sunt. 4. ad Heren. 154. & 1. de Inuent. 16

Fremo.

Arius fremit ereptum sibi Consulatum. Att. lib. 2. 22

Fremebat tota prouincia. 5. Verr. 112. a

Fremant omnes licet, dicam quod sentio. 1. de Orat. 96. a

Fremitus.

Et cum ex cælo fremitus auditus. Diuin. lib. 1. 82

Horribilis fremitus armorum. de Arusp. resp. 18. a

Egentium fremitus. pro Flac. 18. a

Qui fremitus hominum, quam irati animi. 2. ad Att. 32

Fremitus murmurantis maris. Tusc. q. lib. 5. 83

Fremitus terræ. Diuin. lib. 1. 34

Quo in loco ad fluctum aiunt declamare solitum Demosthenem, ut fremitum assuesceret voce fingere. 5. de Finibus, 8. a. & 2. 151. a

In agro Latinensi auditus est cum fremitu strepitus. de Arusp. resp. 18. a

Responsum aruspicum de fremitu. de Ar. 245. b

Fremebundus.

Tanta moles labitur
Fremebunda ex alto ingenti sonitu & strepitu. 2. de Nat. deorum, 127. a

Frendco.

-ō antè victrices manus,

O pectora, o terga, o lacertorum tori:

Vestronè pressu quondam Nemaus leo

Frendens efflauit grauiter extremum halitum. 2. Tusc. 37. a

Freno, Frenum, Vide Frænum.

Frequens.

Multus & frequens, ferè idem. in Verr. 67. b

Auditor Platonis frequens Demosthenes. in Orat. 8. a

Nunquam tam frequens collegium iudicauit. de Arusp. 11

Frequens municipium. 2. Philip. 103. a

Est numerus veteranorum & armatorum satis frequens cum

Ventidio. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10. 6. a

Conuenit Senatui frequens. Plancus, lib. 10. 12. 7. a

Frequens enim te audiui atque affui. de Orat. 106. b

Adsum amicis, venio in Senatui frequens, & c. de Sen. 35. a

Eo tempore Roscius in foro erat frequens, & in ore omnium

quotidie versabatur. pro Rosc. Amer. 10. a

Lex populi frequentis suffragiis abrogata est. de Clar. Oratoribus, 18. 4. b

Causam enim frequenti Senatu, & c. obtinebamus. ad Lentulum, lib. 1. 4. 2. a

Iambum & Trochæum frequentem segregat ab oratione

Aristoteles. de Orat. 159. b

Frequens esse in officio. 15. fam. 50

Refert etiã qui audiant, Senatus an populus, an iudices: frequentes, an pauci, an singuli. 3. de Orat. 117. a

Et in consilium frequentes conuenissent. 4. Verr. 50. a

Frequentes obuiã prodeunt, gratiasque agunt. 4. Ver. 124. a

Quibuscum si frequetes sunt, opinionem afferunt populo,

& c. 2. Offic. 66. a

Non frequetes tironum legiones duæ. 10. fa. 77. in ep. Pollion.

Frequentes fuimus omnino ad ducentos. 2. ad Q. frat. 1

Nos in hoc genere frequentes. de Orat. 213. b

Si putarem, & c. frequentes profecto talibus conatibus

obuiam ire niteremur. Antequam. 194. b

Caret epulis, extructisque mensis, & frequentibus poculis.

de Senect. 40. a

Huius præfectura plena est virorum fortissimorum, sic ut

nulla tota Italia frequentior dici possit. pro Planc. 263. b

Saltus Castellonensis, qui semper tenuit nostros tabellarios, est nunc frequentioribus latrocinis infestior factus est: tamen nequaquam tanta in mora est, & c. Af. Pollio Ciceroni, lib. 10. 31. 1. a

Approbante Senatu frequentissimo. 2. de Leg. 26. a

Theatro frequentissimo incredibili plausu comprobatum est. 1. de Diuinat. 106. a

Equites Romani, qui frequentissimi in gradibus Concordiæ steterunt. in Ant. 213. b

Frequentissimi venerunt ad hoc iudicium mercatores. 7. Verr. 120. a. De multitudine loquitur.

Frequentissimi Senatores conuenerunt. 11. fam. 11

Frequentia.

Similis & frequentia, & plausus me vsque ad Capitolium celebrauit. ad Att. 53. b

Non committam ut tum res iudicetur, quum hæc frequentia totius Italiæ Roma discesserit, quæ conuenit vno tempore vndique. 2. Verr. 31. a

Forum celeberrimum, tanta frequentia. 5. Verr. 114. a

Quotidiana amicorum assiduitas & frequentia. de Petit. Consul. 2

Quinti Mutii ianua magna quotidie ciuium frequentia celebratur. de Orat. 101. b

Frequentia communium. Partit. 233. b

Epistolarum frequentia. Att. lib. 4. 85. 1. a

Est enim ibi magna frequentia sepulchrorum. Tusc. quæstio. 241. b

Frequentiam efficere. 8. fam. 26. in epist. Cælii.

Non enim tribum Terentinam, de qua, & c. sed solidam & robustam, & assiduam frequentiam præbuerunt. pro Plancio, 263. b

Summa hominum frequentia in foro aliquid agere. 4. Verriarum, 137. a

Thucydides creber est rerum frequentia. de Orat. 113. b

Magna frequentia confessuque effertur. pro Flac. 31. a

Domum reducebatur e campo cum maxima frequentia à multitudine. 2. Verr. 12. a

Ex hominum frequentia tollere. de Amic. 73. a

Ornare ac celebrare frequentia egressum alicuius. in Pisonem, 24. a

Stipari frequentia. pro Mil. 1. a

Frequenter.

Res enim communis agitur: ut frequenter & assidue consequamur artis rationem studio & exercitatione. ad Herennium, lib. 4. 242. a

Translatione fortasse crebrior, qua frequentissime sermo omnium vitur non modò urbanorum, sed etiam rusticorum. in Orat. 45. a

Frequentio.

Sermones eorum qui domum meam frequentant. epistolarum, lib. 5. 62

Hæc frequentat Phalereus maxime, suntque dulcissima. Orat. 51. Id est, iis frequenter vitur.

Ludos frequentare. 1. de Inuent. 57. a

In animo primas quasque partes rhetoricæ frequentare. ad Heren. lib. 3. 136. a

Quem tu tamen populum nisi tabernis clausis frequentare non poteris. pro Domo sua, 69. Id est, qui non multus fuisset in comitiis, nisi tabernas occludi iussisset.

Et maxime si domus aliquando alio domino solita est frequentari. Offic. 1. 193

Italiæ solitudinem frequentari posse arbitraber. 1. ad Atticum, 63

Vrbes sine cœtu hominum nec ædificari, nec frequentari potuissent. 2. Offic. 20. a

Distinguenda & frequentanda est omnis oratio luminibus verborum. 3. de Orat. 112. a

Frequentans.

Aceruatim multa frequentans. in Orat. 47. a

Frequentatus.

Verbi translatio instituta est inopiæ causa, frequentata delectationis. de Orat. 157. b

Aliud autem genus est non tam sententiis frequentatum,

quam verbis volucere atque incitatum. de Clar. Orat. 182. a

Frequentatio.

Frequentatio est, inquit, quum res in tota causa dispersæ, coguntur vnum in locum, quò grauior, aut acrior, aut criminiosior oratio sit. ad Heren. lib. 4. 213

Frequentatio argumentorum. in Partit. 67. a

Consequentium frequentatio. Partit. 234. b

Denfa & continens frequentatio verborum. 1. de Orat. 125. a

Fretum.

Fretum horrifonum. Tusc. q. lib. 2. 21

Fretum Siciliense. de Nat. d. 64. b

Te iubere in ea parte figere, quæ ad fretum spectaret. 7. Verriarum, 133. a

Venisti ad fretum per Mauritaniam. in Vatin. 31. b

Brutus erat cum suis nauibus apud Heletem fretum, citra Veliæ millia passuum 111. pedibus ad me statim. ad Atticum, 256. b

Cum ab Italia freto disunctus esses. 3. Verr. 110. a

Ratibus coniunctis freto ad Messanam transiri. 7. Verr. 4. a

Hi ne in freto ante sua tecta & domos nauigarent. 7. Verriarum, 41. a

In freto medio hanc epistolam legi. 16. ad Att. 23

Vt ille in dolore, cruciatuque moriens, per angustum freto diuisa seruitutis ac libertatis iura cognosceret. 7. Verr. 133. a

Freta & maritimi ætus. 2. de Diuinat. 50. a

Qui Oceani illa freta viderunt Europæ Libyamque rapax ubi diuidit vnda: & c. 1. Tuscul. quæst. 73. a

Fretorumque angustia. de Nat. 30. b

Quid de fretis & maritimis ætibus dicam, quorum accessus & recessus lunæ motu gubernantur. 2. de Diuin. 50. a

Fretus, Vide Fruor.

Frigus.

Frigus Dalmaticum. 5. fam. 23. 25. in epist. Vatinii.

Tum gelidum valido de pectore frigus anhelans

Capricornus. in Arat. b

Frigus imbecillo corpori infestissimum. 16. fam. 9

Intolerabile frigus. pro Rosc. Amer. 77. a

Frigus eiusmodi, ut periculum esset, ne illi suæ ædes vrentur. 2. ad Quint. frat. 28

Pridie Idus quum Appius Senatui infrequentem coëgisset, tantum fuit frigus, ut populi conuictio nos coactus sit dimittere. ad Quint. frat. lib. 2. 14. 1. a

Frigus impendebat. ad Quint. frat. lib. 2. 14. 5. a

Vix in ipsis tectis frigus vitatur, nedum in mari. Tironi, libro 16. 8. 3. a

Ad magnitudinem frigoris remedium aliquod sibi comparare. 7. Verr. 21. a

Frigoris & caloris nimii appulsus. 2. de Nat. d. 107

Causæ quæ vim caloris habent & frigoris. de Vniu. 203. b

Frigoris & caloris modum temperant solis accessus ac recessus modici. de Nat. d. 2. 36

Frigore confici. Offic. 3. 36

Frigore frigesimus. 8. fam. 16. in epist. Cælii.

Tremulo quatietur frigore corpus. in Arato, 8. a

Vim frigorum hyememque vix vrbs tectis sustinere. pro Rab. Posth. 26. a

Vis frigorum tectis pellitur, & calor molestia sedantur. 2. Offic. 17

Frigoribus aqua congelat. de Nat. d. 2. 19

Frigeo.

Planè nunc frigeo. Bruto, lib. 11. 24

In re frigidissima cales, in feruentissima friges. ad Heren. libro 4. 165. a

Hic quidem friget. ad Quint. frat. 327. b

Iacent beneficia Nuculæ, friget patronus Antonius. in Antonium, 208. b

Ex quo illud Terentii, Sine Cerere & Libero friget Venus. 2. de Nat. d. 86. a

Frigent consilia. 4. in Verr. 42

Frigeunt ista. 7. fam. 23

Quum omnia iudicia frigerent admonitu istius, & c. 4. Verriarum, 42. a

Metuo ne frigeas in hybernis. 7. fam. 20

Scripti frigere Curionem, iam calet. 8. fam. 16. in epist. Cælii.

An hoc significas, nihil fieri, frigere te, & c. 7. fam. 34

Frigens.

Quare tibicen Antigenidas dixerat discipulo sanè frigenti, & c. de Clar. Orat. 97. a

Frigesco.

Si Parthi vos nihil calfaciunt, nos hinc frigore frigesimus. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 6. 10. a

Frigidus.

Maximè frigidus aer naturæ. de Nat. d. 2. 20

Lentus in dicendo, & penè frigidus. de Clar. Orat. 92. a

Frigidus & disertissimus opponuntur. 8. fam. 19. in epistola Cælii.

Frigida & ieiuna calumnia. pro Cecin. 45. a

Genus stomachosum, frigidum, facetum. de Clar. Or. 127. a

Frigidæ & inconstantes literæ. 10. fam. 33

Ridicula domo allata plerunque sunt frigida. Orat. 205. b

Fibrenus præcipitat in Lirem, eumque multò gelidiorem facit, nec enim vllum hoc frigidius flumen atigi. de Legibus, 170. b

Alii etiam frigidiores erant: sed quia stomachabantur, ridiculi videbantur esse, & c. 3. Verr. 85. a

Verba frigidiora vitanda sunt. 2. de Orat. 142. a

Frigidissimi accusatores. 3. ad Quint. frat. 21

Frigidè.

Frigidè agere. 8. fam. 31. in epist. Cælii. Id est, remissè.

Friuolus.

Friuolus hic quidem iam & illiberalis est sermo. ad Herennium, 27. b

Frons.

Ianua animi frons est. de Petit. Consul. 29. a

Frons hominum sæpe mentitur. 1. ad Quint. frat. 12

Frons semper eadem. Offic. 1. 127

Frons diis irata. in Pis. 53

Frons non percussa, non semur. de Clar. 109. b

Frons tranquilla & serena. Tusc. q. lib. 3. 28

Frontis contraçtio, grauitatis indicium. pro Sest. 14

Tu adeò mihi excusam seueritatem veterem putas, ut ne in foro quidem reliquæ pristinæ frontis appareant: ad Do-

labellam, lib. 9. 19

Contrahere frontem. pro Cluent. 57. a

Puto te in hoc aut risisse, aut ingenuisse, ut frontem ferias. Att. lib. 1. 2

A fronte, à tergo, à lateribus tenetur Antonius. 3. Phil. 147. a

Fronte & oratione magis, quam ipso beneficio, reque capiuntur homines. de Petit. Conf. 30

Libidines quas fronte & supercilio, non pudore & temperantia contegis. de Prouinc. Consul. 7. a

Non enim solum ex oratione, sed etiam ex vultu & oculis, & fronte (ut aiunt) meum erga te amorem perspicere potuisses. Att. lib. 14. 24

Fronte & vultu bellis aliquid ferre, sed intimis sensibus angi. Att. lib. 5. 17

In fronte ostentatio sit, intus veritas occultetur. 2. de Finibus, 124. a

Tunc ausus ista fronte, non vita. Postquam. 207. b

Fronte occultare sententiam. Læl. 59

Fronte atque vultu simulatio facillimè sustinetur. 1. fam. 44

Verissima fronte verum dicere. pro Rab. Posth. 21. a

Pompeius fremit, queritur, Scauro studet: sed vtrum frons an mente, dubitatur. Att. lib. 4. 37

Frontes aperire. pro Planc. 12

Fronto.

Ecquos silos, flaccos, frontones, capitones, quæ sunt in nobis. 1. de Nat. d. 56

Frons.

Ergo hæc deserta via & inculta, atque interclusa iam frondibus & virgultis relinquatur. pro Cæl. 33. a

Fruges.

Ad frugem bonam se recipere. pro Cael. 20
 E quibus quum emerferit, fundit frugē, spicæ ordine stru-
 ctam. de Senect. 47. a. 4. de Finib. 62. a
 Non omnem frugem, neque arborem in omni agro reperi-
 re possis. pro Sext. Rosc. 30. b
 Cerelem fruges appellamus, vinum autem Liberum. 2. de
 Nat. d. 44
 Fruges cum ad spicam peruenerunt. de Finib. 114. b
 Et si in segetem deteriore sunt datæ fruges, ipsæ tamen
 sua natura enitent. Tusc. 177. b
 Quæ studia in adolescentia tanquam in herbis significant
 quantæ fruges industriæ sint futuræ. pro Cael. 53. b
 Fruges in ea terra primùm repetæ putantur. in Ver. 225. b
 Baccæ arborum, terræque fruges. de Senect. 78. b
 Copia frugum & inopia. pro Domo sua. 14. a
 Hubertas frugum & fructuum. 3. de Nat. d. 125. a
 Perceptio & conseruatio frugum, fructuumque reliquo-
 rum. 2. Offic. 16. a
 Lucio Octauio & C. Cottæ Consulibus Senatus permisit vt
 vini & olei decumas, & frugum minutarum, quas ante te
 Quæstores in Sicilia vendere consueverant, Romæ vende-
 rent. 5. in Verr. 14
 Fruges certas sacerdotes publicè libanto. 2. de Leg. 17
 Fundere fruges. 1. de Diuinat. 26. a
 Eas fruges atque fructus, quos terra gignit. de Natura deo-
 rum. 2. 27
 Segetes largiri fruges, florere omnia. Tusc. 162. b
 Percipere fruges. 1. Offic. 86. a
 Nos fruges serimus, nos arbores. 2. de Nat. d. 228. a
 Fœta frugibus terra & vario leguminum genere. 2. de Na-
 tura deor. 117
 Vt vicinum citius iuueris in frugibus percipiendis, quàm
 fratrem. Offic. 12. b
 Segetes fœcundæ herbas effundunt inimicas frugibus.
 Orat. 201. b
 Quæ frugibus atque baccis terræ fœtu profunduntur. de
 Legib. 161. b
 Quæ est in hominibus tanta peruersitas, vt inuentis frugi-
 bus glande vescantur. Orat. 199. b
 Frugi.
 Ille de ingenio nihil nimis, modestum & frugi. 13. ad Atti-
 cum. 38
 Nec qui propter metum præsidium reliquit, quod est igna-
 uitæ: nec qui propter auaritiam clam depositum non red-
 didit, quod est iniustitiæ: nec qui propter temeritatem
 malè rem gessit, quod est stultitiæ, frugi appellari solet.
 Tusc. 3. 14
 Qui sit frugi igitur, vel, si mauis, moderatus & temperans,
 eum necesse est esse constantem. 3. Tusc. 15
 Cogis me, inquit, dicere inimicum meum frugi. pro Fôt. 24. a
 Antonius frugi factus est. 2. Philip. 78
 Homo frugi omnia rectè facit. 4. Tusc. 56. a
 Permodestus ac bonæ frugi homo. Att. lib. 4. 77. 5. a
 Frugi hominem & modestum tibi commendo maiorem in
 modum. 13. fam. 94
 Frugi igitur hominem Iudices, frugi inquam, & in omni-
 bus vitæ partibus moderatum ac temperantem, plenum
 pudoris, plenum religionis videtis positum in vestra fide
 ac potestate, &c. pro Font. 25. a. 5. Verr. 55. a
 Quamquam illum hominem frugi, & tibi amicum existi-
 mabam. ad Sest. lib. 5. 6. 1. a. 3. Tusc. 30. a
 Frugi ac sobrii homines. 5. Verr. 55. a
 Frugi homines, Græci *χρησίου* appellant, id est, tantummo-
 do vitales. Tusc. q. lib. 3. 14
 Viuit vt Gallonius, loquitur vt frugi ille Piso. de Finib. 83. b
 L. Piso qui tanta virtute, &c. solus frugi nominaretur. pro
 Font. 181. b
 Frugi atque integer seruus. pro Cluent. 35. a
 In iisdem verbis & laudare frugi seruum possumus: & si est
 nequam, iocari. 2. de Orat. 137. a
 Frugi, seueraque alicuius vita, tum etiam iucundissima con-
 uictio. Tironi, lib. 16. 18

Frugifer.

Sed quum tota philosophia, mi Cicero, frugifera & fructuo-
 sa, nec vlla pars inculta ac deserta sit, &c. 3. Offic. 6
 Agri non omnes frugiferi sunt. 2. Tusc. 19. a
 Frugifera & ferta arua Asiæ. in Orat. 93. a
 Cernes iam spatia frugifera atque immensa camporum, &c.
 2. de Nat. d. 240. a
 Frugalitas.
 Nequissimus & frugalissimus. Att. lib. 1. 11. 5. a
 Optimus colonus, parcissimus, frugalissimus. 2. de Or. 159. a
 Frugalissimus homo. 3. Verr. 95. a. Att. lib. 1. 11. 5. a
 Frugalissimus sui ordinis homo. 3. Verr. 49. a. Id est, probus
 & honestus.
 Homo frugalissimus atque integerrimus. 4. Verr. 76. a
 Aratores laboriosissimi, frugalissimi que homines. 5. Verr. 73
 Frugalissimi & sanctissimi homines tota Asia. pro Flac. 55. a
 Frugalitas.
 Sed haud scio an rectè ea virtus frugalitas appellari possit.
 3. Tusc. 28. a
 Frugalitas, vt opinor, à fruge, qua nihil melius è terra, &c.
 Tusc. q. lib. 3. 15
 Reliquas autem virtutes frugalitas continet, scilicet forti-
 tudinem, iustitiam, prudentiam. Tusc. q. lib. 3. 14. 15
 Omnes sunt in illo rege virtutes, sed præcipue singularis &
 admiranda frugalitas, etsi hoc verbo scio laudari reges
 non solere. pro Deiot. 18
 Frugalitatis nomine nisi virtutes continerentur, nunquam
 illud ita peruulgatum esset, vt iam prouerbii locum ob-
 tineat, hominem frugi omnia rectè facere. Tusc. quæst.
 lib. 4. 29
 Frugalitatis videtur esse proprium, motus animi appeten-
 tis regere & sedare: semperque aduersantem libidini, mo-
 deratam in omni re seruare constantiam. Tusc. quæst.
 lib. 3. 15
 Ego tamen frugalitatem, id est modestiam & temperantiam,
 virtutem esse maximam iudico. pro Deiot. 18
 Frugaliter.
 Cur igitur non bene: Quia quod bene, id rectè, frugaliter,
 honestè. 2. de Finib. 45. a
 Itaque omnia signa, &c. honoris Pop. Romani causa sanè
 frugaliter domum suam deportauit. pro Domo sua, 86. a
 Frugaliter loqui. de Finib. 70. b
 Frumentum.
 Æstimatum frumentum ternis denariis. 5. Verr. 185. a
 Nam & ex horreis direptum effusumque frumentum vias
 omnes angiportusque constrauerat. Diuin. lib. 1. 63
 Frumentum prouinciæ frumentariæ. pro Dom. 215. b
 Frumentum ex agris in loca tuta comportatur. 5. ad Att. 35
 Ciues Romani qui frumentum cōpresserant, magnum nu-
 merum populis pollicentur. ad Att. 82. b
 Frumentum in Asia & Sicilia emendum curarent. 15. ad At-
 ticum. 17
 Exarare frumentum. 5. Verr. 73. a
 Frumentum imponere, quod munus in Repub. sordidius
 15. ad Att. 19
 Luxuriosa frumenta. in Orat. 45. a
 Frumentarius.
 Frumentarius prædo. 5. Verr. 64. a
 Non igitur videtur nec frumentarius ille Rhodius, nec hic
 ædium venditor celare emptores debuisse. 3. Offic. 73
 Causa frumentaria. in Verr. 150. b
 Frumentaria magna largitio. 2. Offic. 107. a
 Frumentaria lex C. Gracchi. pro Sest. 90
 Lex Sempronia frumentaria. de Clar. 143. b
 Frumentaria procuratio. de Arusp. respons. 40
 Frumentaria res. pro Domo sua, 10. & 21
 Lucrum frumentarium. 5. Verr. 73. a
 Rei frumentariæ omnis potestas toto orbe terrarum Pom-
 peio daretur. 4. ad Att. 5
 Frumentariam legem de semissibus & trientibus tulit L. Sa-
 turninus. 1. ad Heren. 21
 Consistere in re frumentaria. 5. Verr. 10. a
 Frumentariæ prouinciæ. pro Domo sua, 8. & 21. 9. ad Att. 31

Frumentor.

Neque solus cum ista copia tantam multitudinem sustinere
 poteris, vt frumentatum cas. Att. lib. 8. 163. 3. a
 Fruor.
 Fruor dum licet: opto vt semper liceat. Papirio, lib. 9. 17. 4. a
 Sed tamen recordatione nostræ amicitie sic fruor, vt beatè
 vixisse videar, quia cum Scipione vixerim. de Amicit. 14. a
 Incredibili, qua nunc vestro beneficio fruor, lætitiæ voluptate
 caruissim. Postquam. 198. b
 Vterque enim summo bono fruitur. de Finib. 74. b
 Certis fundis patre viuo fruitur filius. pro Rosc. Amer. 25. a
 Numerus liberiore quadam fruitur licentia. in Orat. 21
 Præsentibus fruitur sapiens. 1. de Finib. 94. a
 Quod si istis ipsis voluptatibus bona ætas fruitur, libentius
 primùm paruulis fruitur rebus, vt diximus: &c. de Senec-
 tute, 44. a
 Lucem qua fruimur, comoda quibus vtimur, spiritum quem
 ducimus, à deo nobis dari videmus. pro Rosc. Amer. 78. a
 Quibus rebus fruimur atque vtimur. de Nat. deor. 57. b
 Neque nos te fruimur, & tu nobis cares. Att. lib. 2. 16. 7. a
 Omnibus qui patriam conseruauerint, adiuerint, auxerint,
 certum esse in celo ac definitum locum, vbi beati æuo
 sempiterno fruuntur. de Somn. Scip. 8
 Agri Bithyniæ Regii, quibus nunc publicani fruuntur. con-
 tra Rullum, 76. b
 Hodie Volaterrani fruuntur nobiscum simul hac ciuitate.
 pro Domo sua, 229. b
 Vctigalibus non fruuntur, qui redemerunt. de Arusp. 258. b
 Non tam id sentiebam cum fruebar, quàm nunc cum care-
 bam. Postquam. 198. b
 Dum vita fruebatur. 2. de Finib. 169. a
 Vtatur suis oportet & fruatur, qui beatus est. 1. de N. d. 143. a
 Eum esse beatum, qui præsentibus voluptatibus fruere-
 tur, consideretque se fruiturum, aut in omni, aut in maiori
 parte vitæ. Tusc. quæst. lib. 3. 34
 Vsum fructum omnium bonorum suorum Cæsennæ legat,
 vt fruere- tur vnà cum filio. pro Cecin. 9
 Quorum animi cum æternitate fruere- tur, dii ritè sunt ha-
 bitori. 2. de Nat. deor. 90. a
 Mihi liceret eius vrbis quam conseruassim conspectu, tran-
 quillo animo & quieto frui. pro Syll. 172. b
 Beneficiis atque honoribus frui. Brutus Ciceroni, 16. 8. a
 Frui summo bono. Tusc. quæst. lib. 3. 35
 Frui dignitate sua. 6. famil. 7
 Frui gaudio & gratulatione. 10. Philipp. 269
 Gratia & opibus alicuius frui. Lentulo, lib. 1. 9. 90. a
 Frui alicuius indiguitate. in Pis. 80
 Frui libertate propria. epist. 17. b
 Frui proprio officio philosophiæ. Tusc. quæst. lib. 3. 31
 Frui otio. Offic. 3. 5
 Si pace frui volumus, bellum gerendum est. 7. Philip. 229. a
 Frui sermone alicuius. de Senect. 11. a
 Ideirco illum vita frui noluit. de Claris Orat. 53. b
 Vita & comamuni spiritu frui. 4. in Catil. 79. a
 Frui voluptate amatoria. Tusc. quæst. lib. 4. 61
 Frui venereis voluptatibus. Tusc. quæst. lib. 4. 57
 Frui magnis, multis, perpetuis & animo & corpore volu-
 ptatibus. de Finib. lib. 1. 32
 Frui vsu amici & moribus. de Amicit. 31. a
 Satiatis verò iucundius est carere, quàm frui. de Senect. 87. b
 Non solum paranda nobis, sed etiam fruenda est sapientia.
 lib. 1. de Finib. 3
 Iustitiæ fruendæ causa videntur olim bene morati reges
 constituti. 2. Offic. 58. a
 Suauitatis equidem nostræ fruendæ causa cuperem te ad id
 tempus venire quod dixeras. 2. ad Q. frat. 37
 Diligenter tenendum esse modum voluptatis fruendæ. Off. 21. b
 Ea quæ gignuntur nobis ad fruendum. de Legib. 172. b
 Agro bene culto nihil potest esse nec vsu huberius, nec spe-
 cie ornatus: ad quem fruendum non modò non retardat,
 verum etià inuitat atque allecat senectus. de Senect. 53. a
 Amicitie quid haberent voluptatis carèdo magis intellexi,
 quàm fruendo. Postquam. 198. b

Nobis hæc fruenda relinqueret. pro Mil. 113. b
 Conficere pecuniam de vctigalibus non fruendis, sed alie-
 nandis. contra Rullum, 71. b
 Fruens.
 Quibus fruentem voluptatibus. de Nat. deor. 1. 59
 Fructus.
 Amœnitate summa fructus est. in Hortensio, a
 Fretus.
 Fretus conscientia officii mei, beneuolentiæque, hæc ad te
 scripsi liberius. Appio, lib. 3. 7. 19. a
 Fretus fuga, auxilioue. 3. Tusc. 76. a
 Si fretus gratia postulabat aliquid iniquus Alphenus. pro
 Quintio, 47
 Fretus intelligentia vestra, disse. 6 breuius, quàm causa de-
 syderat. de Nat. deor. 1. 35
 Fretus aliqua hora. pro Rosc. Amer. 65
 Fretus voce. 1. Offic. 159. a
 Tum ingenio freta malitia peruertere vrbes, & vitas homi-
 num labefactare assuevit. 1. de Inuent. 5. a
 Et quamquam partis & fundatis amicitis fretum ac muni-
 tum esse oporteret, tamen in ipsa petitione amicitie per-
 multæ ac perutiles comparantur. de Petit. Consul. 17
 Freti tua humanitate tibi consilium dabimus. Att. li. 9. 179. 1. a
 Quæ duo plerique ingenio freti simul faciunt. de Or. 118. b
 Innocentia freti, nobilitate nixi, potètia sulti. Antequam. 6. a
 Fructus.
 Percipitur ex literis fructus. Cassio, lib. 15. 14. 5. a
 Quod autem tributum est bono viro & grato, in eo cum ex
 ipso fructus est, tum etiam ex cæteris. Offic. 46. b
 Fructus ingenii & virtutis, omnisque præstantiæ tum ma-
 ximus accipitur, quum in proximum quenque cõfertur.
 Lælius, 62
 Iocunditatis fructus. pro Murena, 38. a
 Libertatis fructus iucundissimus. Antequam iret in exil. 1. a
 Modò vt tibi constiterit fructus otii tui. 7. fam. 1
 Possè liberalitate vt, nimirum est pecuniæ fructus maximus.
 2. Offic. 44. a
 Pietatis cuiusdam fructus. pro Sestio, 58. a
 Fructus huberrimus. Tusc. quæst. 174. b
 Est enim diuitiarum fructus in copia, copiam autem, &c.
 Partit. 125. b
 Virtutis fructus gloria. in Pisonem, 44. a
 Causa fructus aut delectationis inuisere res rusticas. 1. de
 Orat. 129. a
 Nihil est quod tibi fructui maiori gloriæque esse possit. 10.
 famil. 9
 Hoc ad animi mei fructum atque lætitiæ ducere esse perma-
 gnum. de Lege Agrar. 21. a
 Amicitiam si ad fructum nostrum referemus, non ad illius
 commoda, &c. de Nat. deor. 1. 86
 Ad fructum partim, partim ad vsum hominum, partim ad
 vescendum procreatæ sunt pecudes. 1. de Legib. 37. a
 Mihi iam ad vitæ fructum nihil potest acquiri. 3. in Catil. 71
 Frueretur enim bonis cum eo, &c. sed hunc fructum matu-
 rē fortuna ademit. pro Cecinna, 9. a
 Adijunge fructum amicitiarum: in quo à doctis positum est
 quum consilium omnis vitæ consentiens & penè con-
 spirans, tum summa iucunditas è quotidiano cultu atque
 victu. Tusc. quæst. lib. 5. 53
 Voluptatum fructum auferit solitudo. de Amicit. 73. a
 Immortalem fructum vestri in me amoris cepi. in Pis. 24. a
 Ex tuis literis cepi fructum maximum. de Arusp. resp. 243. b
 Quo quidem die magnorum meorum laborum, multarum
 vigiliarum fructum cepi maximum. ad Att. 174. b
 L. Fufius ex accusatione M. Aquilii diligentia fructum ce-
 perat. de Claris Orat. 184. b
 Cuius ex miseris vidèdo fructum caperes maiorem, quàm
 audiendo. pro Sylla, 184. b
 Et amicos tanquam pecudes, eos potissimum diligunt, ex
 quibus sperant se maximum fructum esse capturos. de
 Amicit. 67. a. Hoc est, utilitatem & commodum.
 Edunt nullum fructum ex se sine hominum cultu oues. 2.
 de Nat. deor. 136. a

Vtriusque temporis fructu tui maximum. pro Dom. 133. b
 Asia multos annos nobis fructum Mithridatico bello non tulit. contra Rull. 81. b
 Fructum diuturnum beneficii mei patria non tulisset. 3. de Legibus. 14
 Fructum ferre alicui. 10. famil. 30
 Ferre fructum ex aliquo. Pollio Ciceroni. lib. 10. 32. 15. a
 Serere beneficii ut metere possis fructum. Antequam. 192. b
 Gloriae magnum fructum ex rebus gestis percipere. pro Archia. 17. a
 Modestia fructum aliquem percipere. pro Sylla. 1. a
 Vitae superioris fructum perdere. 2. de Diuin. 36. a
 Catilina aliis fructum libidinum pollicebatur. altis. &c. in Catilinam. 106. b
 Tyro mirabilis utilitatis fructum mihi praebet. Att. 104. b
 Si quaeris quid putem. ego fructum puto. ad Att. 168. b
 Theophrastus talium sumptuum facultatem. fructum diuitiarum putat. Offic. 44. b
 Earum rerum omnium vel in primis hic A. Licinius fructum a me repetere prope suo iure debet. pro Archia. a. Metaphora a villico. a quo villae dominus rationem fructuum solet exigere.
 Repetere officii praemium & fructum. Antequam. 193. b
 Qui spe posteritatis fructumque ducitur. pro Rabir. 96. b
 An partus ancillae in fructu sit habendus. de Finib. 51. b
 Quibus incommodo morbi. etiam caeteri fructus vitae relinquendi. pro Mur. 135. b
 In quos enim sumptus abeunt fructus praediorum. ad Atticum. 171. b
 Qui tibi ex me fructus debetur. eos huberiores & praestantiores capere potuisses. epist. 10. b
 Frugum fructuumque reliquorum perceptio & conseruatio. Offic. 35. b
 Asia parte aliqua suorum fructuum. pacem sibi sempiternam redimat atque otium. ad Q. frat. 296. b
 Vbertas frugum & fructuum. de Nat. deor. 77. b
 Si ad fructus nostros. non ad illius commoda referemus. de Nat. deorum. 25. b
 Honestae acta superior aetas. fructus autoritatis capit extremos. de Senect. 90
 Huberes & diuturnos fructus capere. pro Cael. 63. a
 Nec ex his tempestiuos fructus capere possemus. Offic. 35. b
 Fructus praetermissos tuae suauitatis praeteriti temporis omnines exegero. 4. ad Att. 1
 Ego non. ut oportebat. laetos & huberes fructus ex Repub. sed magna acerbitate permittos tui. pro Planc. 75. a
 Praesentes fructus negligamus: posteritati & gloriae seruiamus. pro Sestio. 126. a
 Tempestiue demetere & percipere fructus. de Senect. 64. a
 Serere. percipere. & condere fructus. de Senect. 22. a
 Fructus doctrinae percipere. 9. famil. 11
 Neminem esse diuitem nisi qui alere possit suis fructibus exercitum. in Parad. 57. a
 Certare cum vsuris fructibus praediorum. in Catil. 108. b
 Ut esset locus comparandis condendisque fructibus. contra Rullum. 83. b
 Nec ex nouis fructibus est unde tibi reddam quod accepi. de Claris Orat. 166. b
 Fructibus suis satisfaciunt. aut pecuniam soluant. 13. fam. 78
 Ager bellis infestus. fructibus variis. caelo ac loco calamitosus. contra Rullum. 81. b
Fructuarius.
 Agros quos fructuarios habent ciuitates. tuo beneficio vult immunes esse. Caelius lib. 8. 9. 10. a
Fructuosus.
 Ager quauis fertilis. sine cultura fructuosus esse non potest. 2. Tuscul. 10. a. de Amicit. 67. a
 Aratio fructuosa. mercatura quaestiuosa dicitur. 5. Tuscul. 125. a
 Ars operosa & perinde fructuosa. 1. de Finib. 109. a
 Rustica res bene culta & fructuosa. pro Quint. 7. a
 Ea virtus quae est fructuosa aliis. de Orat. 140. b
 Non modo liberale. sed interdum etiam fructuosum est. paulum nonnunquam de iure suo decedere. 2. Offic. 93. a

Nisi quod fructuosum sit. Laelius. 67
 Fructuosam eam rem sibi putabit fore. 1. de Legib. 32
 Putatisne vos illis rebus frui posse. nisi eos qui vobis fructuosi sunt. conseruaueritis: pro Lege Manil. 10. a
 Quae arationes in populi Romani patrimonio glandiferae & fructuosae ferebantur. 2. Philipp. 100
 Virtutes fructuosae. 2. de Orat. 187. a
 Beneficia fructuosa. Antequam iret in exilium. 1. a
 Praedia pulchra & fructuosa. pro Sexto Rosc. 25. b
 Quod ex istis fructuosis rebus receptum est. 15. ad Att. 31
 Rem non fecit deteriore. haud iam scio an fructuosorem. ad Atticum. 226. b
 Ager Corinthius & fructuosissimus. contra Rullum. 62. b
 Fructuosissima professio. 10. famil. 15. in epist. Planci.
 Sicilia fructuosissima & opportunissima. 5. Verr. 194. a
Frustra.
 Frustra tempus contero. pro Rosc. Comodo. 24. a
 Ut aut. quoad dem posthac literas. scia. aut ne dem frustra. Att. lib. 5. 92. 2. a
 Illa quae habes de Academicis. frustra descripta sunt. ad Atticum. lib. 13. 271. 2. a
 Nec frustra ac sine causa quid facere. dignum deo est. quod abhorret ab hominis constantia. 2. de Diuin. 187. a
 Implorare frustra auxilium alicuius. 2. de Orat. 78. a
 Nec me vixisse poenitet. quoniam ita vixi. ut non frustra me natum existimem. de Senect. 76. a
 Haec si verbis explicare conemur. earum rerum frustra suscipiatur labor. de Vniuers. 47
Frustror.
 Cocceius vide ne frustreretur. ad Att. lib. 12. 20
 Si Syriae spes eum frustrata esset. epist. 190. b
 Frustrata est haec me spes. Lentulus Ciceroni. lib. 12. 14. 2. a
 De omni statu. consilioque totius vitae aut certare cum aliis pertinaciter. aut frustrari cum aliis. tum etiam me ipsum velim: 4. Academic. 117. a
Frustratio.
 In quo hanc capio voluptatem. &c. tantum maiore his frustratio dolorem attulit. Placus ad Ciceronem. lib. 10. 23. 10. a
Frustum.
 Necessum enim est ossa obiecta cadere frustum ex pulliore quum pascitur. 1. de Diuin. 53. a
 In coetu vero populi. negotium publicum gerens. Magister equitum. cui ructare turpe esset. is vomens. frustis esculentis vinum redolentibus. gremium suum & totum tribunal impleuit. 2. Philipp. 74
Fruticor.
 Excisa enim est arbor. non euulsa: itaque quam fruticetur vides. Att. lib. 15. 9
Fucus.
 Fucus & cincinni poetae. 3. de Orat. 56. a
 Lam illud teneto diligenter. si eum qui tibi promiserit. fucum. ut dicitur. facere velle senseris. ut te audisse. aut scire distimules. de Pett. Consul. 24. a
 Non sanguine diffusus. sed illitus fuco color. 3. de Or. 110. a
 In his omnibus inest quidam sine villo fuco veritatis color. de Claris Orat. 84. a
 Prensat vnus P. Galba sine fuco ac fallaciis. more maiorum. Att. lib. 1. 1
 Sententiae verae sine pigmentis fucoque puerili. 1. de Oratore. 101
Fuco.
 Quae etiam si essent. &c. formare. fucare. colorare. animare non possent. 1. de Nat. deor. 152. a
Fucatus.
 In qua naturalis inest non fucatus nitor. de Clar. Orat. 18. a
 Vicinitas non fucata. non fallax. non erudita simulationis. pro Planc. 17. a
 Candoris & ruboris fucati medicamenta omnia repellentur. elegantia modo & munditia remanebit. in Orat. 43. a
 Signa probitatis non fucata specie forensi. pro Planc. 24. a
 Fucata ineptis omnia. pro Murena. 23. a
 Secerni autem blandus amicus a vero. &c. quam omnia fucata & simulata a synceris atque veris. Laelius. 78

Fucosus.
 Fucosa & ambitiosa amicitia. Att. lib. 1. 55
 Merces fallaces quidem & fucosa. pro Rab. Posth. 24. a
 Fuga. Fugatus. Fugax. Vide Fugio.
Fuffia.
 Fuffia lex. 3. in Verrem. 76
Fufidius.
 Fufidius in aliquo patronorum numero fuit. de Clar. 58. a
Fugio.
 Fugit antequam scit aut quem fugiat. aut quod. 8. ad Att. 19
 Quod nostrum illum non fugit Catonem. de Inuent. 43. b
 Verum hoc amentem hominem fugit. in Verr. 205. b
 Neque hoc Q. Catulum hominem sapientissimum atque amplissimum fugit. 2. Verr. 27. a
 Fugit me ad te scribere de illo. 7. ad Att. 57. & 13. 65. Id est. in mentem non venit.
 Neque enim quenquam vestrum fugit. cum multi. &c. pro Murena. 16. a
 Illud alterum quam sit difficile. te non fugit. ad Att. 201. b
 Quamquam cupiditatem hominibus iniuciat vacuitas. non te fugit. Brutus ad Ciceronem. li. 11. 10. 4. a. i. non ignoras.
 Si telum manu fugit. 3. de Orat. 87
 Quod si curam fugimus. virtus fugienda est. de Amic. 43. a
 Nisi quae me forte fugiunt. haec sunt ferere omnium de animo sententia. 1. Tuscul. 19
 De Caesare fugerat me ad te scribere. ad Q. frat. lib. 2. 27.
 Hoc est. non memineram ad te scribere de Caesare.
 Illos autem id fugerat superiores. de Finib. 102. b
 Non te fugiet vti consilio. 12. fam. 45. Id est. memineris.
 Non fugisset hoc Graecos homines. de Orat. 107. b
 Casurine in conspectum videatur animus. an tanta sit huius tenuitas. ut fugiat aciem. 1. Tuscul. 42. Hoc est. ut videri non possit. de acie enim oculi loquitur.
 Alia siqua forte est actio. quae nos fugiat. dic quae sit. discere cupio. pro Cecinna. a
 Nulla res est in vsu militari posita. quae huius viri scientiam fugiat. pro Lege Manil. 20. a
 Et ab omni quod abhorret ab aurium oculorumque comprobatione. fugiamus. Offic. 26. b
 Non enim sum id dicturus quod ego inuenerim. sed quos illos non fugerit. pro Cecin. 62. a. Id est. quod ipsi non ignoraerint.
 Fugere sapientis esse negabant Stoici. ad Brut. 36
 Afernari. odisse. fugere (amare. consecrari. adipisci velle. lib. 1. de Finib. 25
 Fugere a conditionibus. 16. famil. 16
 Fugere. vitare. declinare aliquid. Partit. 235. b
 Fugere & praeteruolare aliquos. in Orat. 114. a
 Fugere appetenda. de Finib. lib. 5. 25
 Fugere congressus hominum. Lael. 73. & 3. famil. 14
 Fugere conspectum alicuius. Offic. 3. 4. pro Lege Agr. 60. a
 Fugere e manibus. pro Cael. 52. a
 Fugere hominem oculis. in Pison. 35
 Fugere infamiam. ad Lentulum. lib. 1. 1. 4. a
 Fugere omne munus. Att. lib. 11. 212. 2. a
 Fugere nomen inuidiosum voluptatis. 4. Acad. 250. a
 Fugere suspicionem. Att. lib. 15. 324. 2. a
 Recordationes. quae morsu quodam dolorem efficiunt. fugere. Att. lib. 12. 241. 9. a
 Fugere viam. 9. famil. 26
 Fugere vitam decreui. si viuus ista subterfugere non potero. ad Octauium. 48
 Nec vero rei familiaris amplificatio nemini nocens vituperanda est. sed fugienda est semper iniuria. 1. Offic. 38
 Turpitudine fugienda. adipiscenda honestas. 2. Tuscul. 111. a
 Longa animi prouisione fugiendum vitiosum genus dicendi. in Orat. 110. a
 Voluptatem etiam & per se expetendam esse. & dolorem ipsum per se esse fugiendum. lib. 1. de Finib. 24
 Sentio ludices moderatum mihi esse iam orationi meae. fugiendamque vestram fatietatem: non versabor in vno genere diuinus. & ita caetera de oratione tollam mea. ut tamen in causa relinquam. 5. Verr. 84

Fugiens.
 Biduo me Antonius antecessit. itinera multo maiora fugiens. quam ego sequens. Brutus ad Ciceronem. lib. 11. 22
 Qui vinum fugiens vendat sciens. debeatne dicere: non necesse putat Diogenes: Antipater viri boni existimat. 3. Officiorum. 122. a
 Fugientem materiam cum ea coniunxit. de Vniuers. 17
 Fugientem recipere. 12. famil. 26. in epist. Lentuli.
 Nec voluptatem relinquentes. nec fugientes laborem. 5. de Finibus. 102. a
Fugio.
 An ab iis qui quaestionem fugitant. bona possident. in caede atque ex caede viuunt: pro Rosc. Amer. 47
Fuga.
 Desperata fuga latronis. 5. Philipp. 186
 Fuga flagitiosa & calamitosa. 8. ad Att. 2
 Repressa est fuga quae parabatur. Att. lib. 7. 144. 1. a
 Turpissima ab vrbe fuga. Att. lib. 7. 138. 2. a
 Fuga animi. Tuscul. quaest. lib. 4. 13
 Fuga desidia. Academic. quaest. edit. 2. lib. 1. 17
 Quos fuga distraxit. 4. famil. 39
 Laboris fuga desidiam coarguit. pro Mur. 7. a
 Fuga laborum & dolorum. de Finib. lib. 1. 26
 Axilla ala factus est. fuga literae vastioris. Orat. 211. b
 Operarum fuga. Q. frat. lib. 2. 7. 4. a
 Fuga reditusque Themistoclis. 5. famil. 31
 Fuga portus erat in tuis castris. ad Brut. 13
 Fuga nihil simile haberet hic discessus. 10. fam. 48. in epist. Planci.
 Incertae & periculosa fuga se dare. Att. lib. 7. 141. 3. a
 Aut exilii mortem fugam
 Aut semper aliquam molem meditabar mali: &c. Tuscul. quaest. lib. 3. 26
 Exilium & fugam deprecari. 3. de Orat. 6. a
 Fugam exequi. 2. Philipp. 68
 Isti modo videant qua ratione hanc inultam meam fugam ferre possint. Antequam iret in exil. 12. a
 Conferre se in fugam. pro Cecin. 16. a
 Coniicere se in fugam. pro Caelio. 50. a
 Dant se in fugam milites. 6. Verr. 85
 Fugam intercludere. 7. ad Att. 59
 Occisi. captique sunt interclusi fuga. 15. famil. 17
 Non dubito quin in fuga sit. modo effugiat. 7. ad Att. 65
 Fuga vel occultatione tutantur se quaedam animantes. de Nat. deorum. 2. 96
 Post has fugas & formidines. 8. ad Att. 52
Fugax.
 Ego fugax Crispe Sallusti. in Sallust. 273. b
 Pedes fugaces. Sallust. in Cic. 271. b
 Breuia. fugacia. & caduca existima. ad Plancum. lib. 10. 27.
 Id est. caduca & temporaria.
Fugitiuus.
 A iure & legibus fugitiuus. 6. Verr. 100. a
 Dicitur mihi tuus seruus fugitiuus Vardaci esse. Vatinium Ciceroni. lib. 5. 9. 5. a
 Conuentus ferorum & immanium fugitiuorum ac latronum. Parad. 33. a
 Fugitiuorum deiectione copiae. 4. ad Att. 15
 Princeps fugitiuorum Athenio. 5. Verr. 55. a
 Dolabella habet legionem. habet fugitiuos. in Ant. 233. b
 Viuebat cum fugitiuis. Tuscul. quaest. 240. b
Fugo.
 Homines inermes. qui ad constitutum experiundi iuris gratia venissent. armis. viris. terrore. periculoque mortis repulerit. fugarit. auerterit. pro Cecin. 24. a
 Cadere & fugare aliquem. Brutus Ciceroni. 6. 3. a
 Lapidibus aliquem fugare & ferro. de Arusp. respons. 5. a
Fugatus.
 Ab altaribus religiosissimis fugatus. de Arusp. resp. 245. b
 Qui armis pulsus fugatusque est. pro Cecin. 29. b
 Hostis fugatus. Octauio. 12. a
 Concio fugata. 6. Philipp. 206. a
 Hostes fusi. fugati. Offic. 75. b

Hostes caecos fugatosque effe. ad Att. 277.b

Fulcinus.

C. Fulcinus legatus Rom. a Veientum rege interemptus. 9. Philipp. 259

M. Fulcinus Tarquinienfis argentarius. pro Cecina. 8 Fulcio.

Hermum ut rogas, creberrimis literis fulcio. Att. lib. 5. 55 Horum Consulium ruinas, vos Consules vestra virtute fulcistis. post red. in Senatu. 16.a

Vndique fulcire aliquid. de Arusp. resp. 55.a Beneuolentia fulcire imperium. 3. Offic. 117.a

Labentem re, fortuna, fide fulcire & sustinere. pro Rabirio Posthumo. 37.a

Sed quid eos colligam, quum habeam Chryspum, qui fulcire putatur porticum Stoicorum? 4. Acad. 134.a

Rempub. labentem & propè cadentem fulcire. 2. Philip. 66.a Subsidiis magnis Rempub. fulcire. Cassio, lib. 12. 5. 3.a

Fulcire ruinas. post red. in Senatu. 16

Omnibus enim modis fulciendi sunt qui ruunt, nec coherere possunt propter magnitudinem ægritudinis. Tusc. quæst. lib. 3. 51

Fultus.

Pluribus & grauissimis rebus aliquorum causa fulta est. pro Corn. Balbo. 28.a

Vitis, quæ naturâ caduca est, & nisi fulta sit, ad terrâ fertur: &c. de Senect. 48.a

Partim innocentia freti, partim potentia amicorum fulti, partim nobilitate nixi. Antequam iret in exil. 6.a

Partes mundi maximo calore fultæ sustinentur. de N. d. 2. 18 Fulgeo.

Illæ quæ fulgent lucem ex ore corusco. in Arat. b

Qui nitent vnguentis, qui fulgent purpura, &c. in Catil. 28.a Si Chaldaum, si aruspice videris, si fulserit, si tonuerit, si tatum aliquid erit de cælo, &c. 2. de Diuinat. 221.a

Fulgere ad oculos alicuius. 8. ad Att. 20 Fulgens.

Candore nimio fulgens circus lacteus. in Arato. 29.a Ioue fulgente, cum populo agi nefas esse. in Vatin. 15

Hunc etiam Augures nostri quum dicunt, Ioue fulgète, tonante: dicunt enim cælo fulgente, tonante. 2. de N. d. 94.a

Fulgentia ebore & auro tecta. in Parad. 14.a Fulgentes gladios hostium videbant Decii, quum in aciem eorum iruebant. 2. Tusc. 100.a

Fulgur.

Iouis fulgor. in Somnio Scip. 15.a Fulgore collucere atque illustrari Iouis Opt. Max. templum oportebat. 6. Verr. 62.a

Eximio fulgore corona illa hic posita est. 2. de Nat. d. 156.a Fulgores & tonitrua. 2. de Diuinat. 64.a

Prospera Iupiter his dextris fulgoribus edit. 2. de Diu. 124.a Fulgur.

Fulgura & tonitrua quando & quomodo existant iuxta sententiam Stoicorum. Diuinat. lib. 2. 33

Extâ pecudum fulgura interpretantur. 1. de Diuin. 18.a Fulgura atque obstita aruspices pianto. 2. de Legib. 18

Quid de fulgure vi dubitare possimus? 1. de Diuin. 29.a Fulguralis.

Quod Hetruscorum declarant, & Aruspici, & fulgurales & rituales libri, nostri etiam augurales. 1. de Diuin. 124.a

Hoc est, libri qui de fulgure inspectionibus tractant. Fulguro.

Pericles ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Græciam dictus est. Orat. 199.b

Ioue tonante & fulgurante, comitia populi habere nefas. 2. de Diuinat. 62.a

Fulguratio.

Fulguratiores & interpretes ostentorum. 2. de Diuinat. 85 Fulmen.

Fulmen est, ut placet Stoicis, si nubium conflictu ardor expressus se emiserit. Diuin. lib. 2. 33

Fabricati sunt Ioui fulmen Cyclopes. 2. de Diuinat. 63.a Fulmen rebus omnibus optimum auspiciam, si sinistrum fuerit. Diuinat. lib. 2. 31

Fulmen sinistrum, auspiciam optinunt ad omnes res, præterquam ad comitia. Diuinat. lib. 2. 58

Cur ea comitia non habuisti? an quia Tribunus sinistrum fulmen nuntiabat? in Ant. 179.b

Fulmen solum comitorum vitium. Diuinat. lib. 2. 32 Fulmen literarum. 4. ad Att. 22

Cum & legu æra fulminis ictu liquefacta sunt. in Cat. 115.b Iace obsecro in me vim coruscam fulminis. 2. Tusc. 36.a

Ictu fulminis deflagrare. 3. Offic. 127.a Quomodo toties Iupiter iaceret fulmen, cum vnum haberet? de Diuin. 117.b

Romulus lactens, fulmine ictus. de Diuin. 119.b Aut cum terribili percussus fulmine ciuis

Luce serenanti vitalia lumina liquit. 1. de Diuin. 34.a Mercurius fulmine percussus dicitur humatus esse Cynofuris. de Nat. 71.b

Quidam nec acumine posteriorum, nec fulmine vtens superiorum. Orat. 198

Fulmina Demosthenis. 15. ad Att. 4 Non modò stimulos doloris, sed etiã fulmina fortunæ contemnamus. Tusc. quæst. lib. 2. 57

Imperii nostri duo fulmina Cn. & P. Scipiones. pro Corn. Balbo. 27.a

Fulgura verborum. ad Papirium, lib. 9. 48. Id est, impetus. Iactus fulminum & tonitrua extimescere. 2. de Diuin. 62.a

Iupiter multa fulmina frustra emittit. de Diuin. 117.b Hæc causa cur lex inter fulmina & tonitrua ferretur. in Antonium. 197.b

Fulix.

Cana fulix itidem fugiens è gurgite ponti, Nuntiat horribiles clamâs instare procellas. 1. de Diu. 23.a

Fuligo.

Dein tamen quasi fuligine absterfa, præclara senatusconsulta fecisti. 2. Philipp. 93.a

Fultus, Vide Fulcio.

Fuluafter.

Solet omnino esse Fuluafter. Att. lib. 12. 59 Fuluius.

Fuluius Nobilior Martis manubias musis consecrauit. pro Archia. 20

M. Fuluius Consularis cum duobus filiis & C. Graccho in Auentino occisus. 8. Philipp. 243. pro Domo sua. 79. & in Catilinam. 2

M. Fuluius Flaccus, Q. Catuli fratris socer. pro Dom. sua. 87 M. Fuluii triumphus de Ætolis. pro Mur. 29

P. Fuluius Veratius. pro Flac. 36 Q. Fuluius, Q. Fabius c o s s. in Rull. 88

Fuluus.

Nuntia fulua Iouis miranda visa figura. 1. de Legib. 2. Id est, aquila.

Fumus.

Te curaturum, fumo ut combureretur, tota plaudente pro-uincia. 1. ad Q. fratrem. 40

Paulisper stetimus in illo ganearum tuarum nidore atque fumo. in Pisonem. 9.a

Fumo.

Et quòd ita domus ipsa fumabat, ut multa eius sermonis indicia redolerent. pro Sest. 18

Fumare videmus terram calentem ex recenti fossione. de Nat. deorum. 2. 19

Fumans.

Vos me primum ictum pro vobis, fumantemque vidistis. de Nat. deor. 31.b

Aræ fumantes. 2. de Diuin. 94.a. pro Sest. 18.a Quum fumantes etiam nostras naues reliquissent. 7. Verr. 75.a

Fumosus.

Obrepsisti ad honores errore hominum, commendatione fumosarum imaginum. in Pisonem. 1.a

Funale, Vide Funus.

Functio, Vide Fungor.

Fundamentum, Fundatus, Vide Fundum.

Fundanus.

Fundanus ager. in Rullum. 68

Fundi.

Pridie Iduum Fundis accepti tuas literas cœnans. ad Att. 224.b Fundo, as, Vide Fundum.

Fundo.

Fundo physicorum oracula. de Nat. deor. 1. 46. 1. de Diuinatione. 187.a

Fudit frugem spicæ ordine structam. de Senect. 47.a. Id est, emittit.

Fundit maxima largitate legumina terra. 2. de Nat. deor. 117 Quibus ipsa terra fundit ex sese partus varios. de Fin. li. 2. 91

Iustitia se fundit vsu in cæteras virtutes. 5. de Finib. 118.a

Oua piscium vasculè aqua sustinentur, factum fundunt. de Nat. deor. 52.b

Murena magnas hostium copias fudit. pro Mur. 128.b Se latius fundet Orator. in Orat. 68.a

Cum innumerabiles hostium copias in Italia fudisset. pro Rabirio. 96.b

Fundere cantus è gutture tremulo. Diuin. lib. 1. 12 Fundere carmen graue, plenumque. Tusc. q. lib. 1. 51

Fundere vastum clangorem. Tusc. q. lib. 2. 22 Fudere exercitum. pro Rab. 22. a. 1. de Fin. 155. a. pro Mur. 17.a

Fundere flores, fruges, baccas. Tusc. q. lib. 5. 28 Fundere incondite. 3. de Orat. 96.a

Orationem numerose & volubiler fundere. in Orat. 122.a Fundere sanguinem è patera. 1. de Diuin. 84.a

Fundere septenarios ad tibiam. Tusc. q. lib. 1. 95 Fundere manes sonos. Tusc. quæst. lib. 5. 54

Fundere verba more poetarum. de Finib. lib. 4. 9 Fundere versus. Diuin. lib. 2. 85

Fundere versus ex tempore. 3. de Orat. 107.a Elicere & fundere vocem. 2. Tusc. 96.a

Fundere inanes voces. Tusc. quæst. lib. 3. 36 Funditur in omnes partes vitis. de Senect. 48

Semper enim ex eo quod maximas partes continet, latissimeque funditur, tota res appellatur. 5. de Finib. 157.a

Sed illa quæ in statu afflatuque diuino funduntur. Diuin. lib. 1. 33. scilicet oracula.

Sed quanquam negent, nec virtutes, nec vitia crescere, & tamen utrunque eorum fundi quodammodo, & quasi dilatari putant. 3. de Finib. 39

Fundens.

In qua omnem animum vniuersæ naturæ temperans permiscebat, superisque permistonis reliquias fundens æquabat, &c. de Vniuers. 53

Fulus.

Aer fufus & extenuatus. 2. de Nat. deor. 145.a Fufus in corpore humor & calor. 2. de Nat. deor. 14

Sanguis in corporibus fufus. de Orat. 137.b Hæc in omnia genera fusa oratio. Orat. 206.b

Fusa latius perpetua oratio. 1. de Legib. 47 In omni fufum est natura calidum illud atque igneum. de Nat. deor. 2. 21

Late fufum decorum. 1. Offic. 138.a Genus facietiarum æqualiter in omni sermone fufum. de Orat. 128.b

Genus sermonis liquidum, fufum, profluens. de Oratore. 123.b

Exercitum hostium cæsum fufumque cognoui. in Ant. 258.b Homines fusi per agros ac dispersi. pro Sest. 22.b

Hostes fusi ac fugati. Offic. 75.b Quæ fusa sunt vocibus poetarum. de Nat. deor. 1. 31

Fuse.

Fuse in tribus conuocatus populus, nõ comitiis centuriatis. 3. de Legib. 39

Fuse lateque dicere. in Orat. 61.a De cuius excellentia multa quidem dici quauis fuse lateque possint, sed breuissime illo modo. 4. Tusc. 90.a

Quæ fuse olim disputabantur, & liberè, ea nunc articulatim distincteque dicuntur. de Legib. 163.b

Potest id quidem fuse & copiose, & omnibus electissimis verbis grauissimisque sententiis rhetoricè & augeri & ornari. 3. de Finib. 41.a

Vberius & fufius disputare aliquid. de Nat. 30.b

Fusio.

Ipsumque mundum deum dicit esse, & eius animi fusionem vniuersam. 1. de Nat. deor. 57.a

Fusiones autem deorum, & inter ipsos deos concursiones, &c. de Vniuers. 46.a

Fundum.

Ipsè armarii fundum execut, & sestertiorum & auri quinque pondo abstulit, vno ex seruis puero non grandi conficio. pro Cluent. 143.a

Largitio fundum non habet. 2. Offic. 79 Residere in fundo. pro Corn. Balbo. 15

Funditus.

Funditus eicere aliquid. Tusc. quæst. lib. 5. 68. & 135 Ergo hi, &c. totam vitam euertunt funditus, ipsumque animal orbant animo. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 31

Ciuitatem funditus euertisti. pro Dom. 28 Quæ autem domus tam stabilis, quæ tam firma ciuitas est, quæ non odiis atque dissidiis funditus possit euerri? de Amicit. 23. a. 5. Verr. 38. a. pro Quint. 47. a. 1. Verr. 4. a

Perdere funditus ciuitatem. Att. lib. 6. 111. 11. a Hinc non solum aduersam, sed etiam funditus euersam fortunam. 5. famil. 64

Neque earum rerum quenquam funditus natura vdluit esse expertem. 3. de Orat. 108.a

Funditus interire. Tusc. q. lib. 1. 23. Torquato, lib. 6. 2. 3. a Quæ funditus gens vestra non nouit. de Nat. deor. 1. 62

Quem ego funditus perdidit. ad Lentulum, lib. 1. 9. 31. a Ne spondeus quidem funditus est repudiandus. Orat. 218. b

Qui non obruit aliqua ex parte monumenta P. Scipionis, sed funditus deleuit ac sustulit. 6. Verr. 71. a. Id est, profusus, omnino, penitus, & velut ab ipso fundo.

Omnem funditus religionem sustulit. de Nat. deor. 1. 81 Hemicos in ciuitatem etiam acceperunt: ac Carthaginem & Numantiam funditus sustulerunt. 1. Offic. 51. a

Quæ causa est cur amicitiam funditus tollamus è vita, ne aliquas propter eam suscipiamus molestias? de Amicit. 44. a. 2. de Finib. 127. a

Funditus tollere deos. Diuinat. lib. 1. 8 Funditus tollere fidem. in Orat. 121. a

Copiosam aliquam urbem funditus tollere. 2. Offic. 113 Fundo.

Illud maxime vestrum fundauit imperium. pro Cornelio Balbo. 24

Fundatus.

Fixus & fundatus Reipublicæ status. ad Att. lib. 1. 4. & 1. de Diuinatione. 40. a

Magnis laboribus fundatum imperium. 4. in Catil. 91. a Tam accuratè fundatam & extructam disciplinam non facile est perdiscere. 4. de Finib. 11. a

Qui hanc Reipublicam tam præclare fundatam nobis reliquerunt. Parad. 11

Nihil reperire fundatum veritate. pro Flacco. 20 Fundatæ atque optime constitutæ opes. pro Rabirio Posthumo. 1

Fundatissima familiæ subita ruina. pro Domo sua. 74 Fundamentum.

Fundamentum dialecticæ est, quicquid enuntietur aut verum esse aut falsum. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 86

Sedes & fundamentum constituedæ fidei, narratio. in Part. 18. a Iustitiæ fundamentum, fides. 1. Offic. 35. a

Orationis fundamentum præclare iactum. 1. de Nat. deorum. 63. a

Philosophiæ fundamentum in finibus bonorum & malorum positum est. 2. de Diuin. 2. a

Quod igitur fundamentum huius quæstionis est, id præclare iactum videtis. de Nat. deor. lib. 2. 32

Solum quoddam atque fundamentum est, verborum vsus & copia bonorum. 3. de Orat. 84. a

Virtutum omnium fundamentum, pietas. pro Planc. 13. a Fundamentum & radices altiores habebit malum. ad Brutum. 53. in epist. Bruti.

Hoc vtar initio & quasi fundamento defensionis. pro Cluentio. 23. b

Fundamenta dignitatis tuæ. 1. ad Quint. frat. 14
Firmissima fundamenta defensionis meæ sunt, si nitantur iudicio suorum. pro Cæl. 3. a
Firmissima fundamenta libertatis. pro Corn. Balbo, 24. a
Referri enim decet ad ea, quæ in principio proposui fundamenta iustitiæ: primum ut ne cui noceatur, deinde ut communi utilitati seruiatur. Offic. 7. b
Agere fundamenta. pro Mil. 56
Quantum in me fuit, ieci fundamenta pacis. 1. Philipp. 1. a
Fundamenta Reipub. ieci. 12. famil. 53
Fundamenta ieci salutis tuæ. 10. famil. 62
Tantum abes à perfectione maximorum operum, ut fundamenta quæ cogitas, nondum ieceris. pro Marcel. 15. a
Cui causæ fundamenta iaciantur, iudices videtis. pro Fl. 3. a
Bene habet, iacta sunt fundamenta. pro Mur. 127. b
Hodie sunt iacta fundamenta reliquarum actionum. in Antonium, 191. b
Defensionis fundamenta iacta. pro Mur. 12. a
Fundamenta iacta confirmandi Senatus. epist. 12. b
Ponere fundamenta Consulatûs. in Pison. 6. a
Ponere virtutum omnium fundamenta in voluptate tanquam in aqua. 2. de Finib. 59
Adolescentiæ fundamentis constituta senectus. de Senectute, 58. a
Quibus initiis ac fundamentis hæ tantæ summis in rebus laudes excitatæ sunt. pro Sestio, 3. a
Fundus.
Munus fundi suburbani instar expectare. 3. ad Q. frat. 7
M. Manilius habuit ædículas in Carinis, & fundum in Labicano. Parad. 125. b
Testificatur pater, se tibi Priuernatem fundum reliquisse. de Orat. 129. b
In ea cõtrouerfia, quam habet de fundo cum quodam Colophonio. epist. 129. b
Fundo Arpinati bene poteris uti. epist. 137. b
Ei sine paucos specus in extremo fundo, & eos quidem subterraneos. 15. ad Att. 44
Quid enim potuit dici imperitius, quam fœderatos populos fieri fundos oportere? pro Corn. Balbo, 15. a
Potuit magis fundus populus Gaditanus fieri, si tum sit fundus, quam scita ac iussa nostra sua sententia comprobatur, &c. pro Corn. Balbo, 33. a
Obire fundos nostros cui non licet, aut res rusticas vel fructus causa vel delectationis iniungere? 1. de Orat. 129. a
Funeris, Funesto, Funestus, Vide Funus.
Fungor.
Neque verò verbis auget suū munus, si quo fortè fungitur, sed etiam extenuat. 2. Offic. 103. a. Id est, si beneficiū inops collocauit.
P. Crassus functus est ædilitio maximo munere. Offic. 45. b
Lysias est functus omni ciuium munere. de Clar. 170. b
Iustitiæ fungantur officio, qui adipisci veram iustitiæ gloriam volunt. 2. Offic. 62. a
Fungerer officio, quo tu functus es in meo luctu, tæque per literas consolaber, nisi, &c. ad Att. 127. b
Vt consulentibus respondeas, senectutis grato atque honesto fungerer munere. de Legib. 158. b
Fortuna prosperè fungi. de Clar. Orat. 131. a
Hoc vobis est statuendum, quid aratorem ipsum arationis nomine muneris in Rempub. fungi ac sustinere velitis. 5. Verrinarum, 173. a. & 5. de Finib. 63. a
Fungi munere interpretis. Tuscul. quæst. lib. 3. 35
Fungi munere sapientiæ. Tuscul. quæst. lib. 3. 31
Possumt aliquando oculi non suo fungi munere. de Diuinatione, 95. b
Fungi muneribus corporis. Læl. 21
Fungi officio iusto atque debito. Tuscul. quæst. lib. 3. 65
Fungi officio suo. 5. de Finib. 122. a. Bruto, 9. 1. a. pro Cæl. 15
Conturbatus oculus non est ad suum munus fungendum probè affectus. Tuscul. quæst. lib. 193. b
Functio.
Labor est functio quædam vel animi, vel corporis grauioris operis & muneris. 2. Tuscul. 60. a. 5. Verr. 12. a

Fungus.

Fungos, heluellas, herbas omnes ita condiunt. 7. famil. 47
Ad fungos me tuos conferam. 9. famil. 33
Oblituine es igitur fungorum illorum, quos apud Niciam, & ingentium culinarum cum Sophia Septimæ: Dolabelæ, lib. 9. 10. 3. a

Funiculus.

Et inde funiculo qui à puppi religatus scapham annexam trahebat, nauim, quoad posset, moderaretur. 2. de In. 236. a

Funus.

Funus, quo non amici conueniunt ad exequias cohonestandas, sed bonorum emptores, ut carnifices, ad reliquias vitæ lacerandas & distraendas. pro Quintio, 29
Funestum funus. pro Domo sua, 34. a
Serrani funus fuit perlucentuosum. Q. frat. lib. 3. 35
Funus quo post faciat, ossa ne legito homini mortuo. 2. de Legib. 55
Funus ut indicatur. 2. de Legib. 57
Arbitraria funeris soluere. post red. in Senatu, 16
Mater exequias funeris filii profecuta est. pro Cluent. 60. b
Dico mercedem funeris ac sepulturæ constitui nefas fuisse. in Verrem, 263. b
Quam autem ciuitati charus fuerit, mœrore funeris indicatum est. de Amicit. 10. a
Funeris sumptu extenuato tribus riciniis, & tuniula purpurea, & decem tibicinibus, tollit etiam lex x i i. tabul. lamentationem. 2. de Legib. 55
Funeris sumptus minuendi ac lamentationes. 2. de Leg. 54
Funeri operam dare. 15. ad Att. 3
Soluere iusta paterno funeri. pro Rosc. Amer. 13. a
Ibique funus ei satis amplum curauit. de Inuēt. 51. b. Seruius Ciceroni, lib. 4. 12. 8. a
Acerbissimum viuo, videntique funus ducere. pro Quintio, 29. a
Cum funus quoddam duceretur, accusator C. Memmius, Vide, inquit, Scaure, mortuus rapitur, si potes esse possessor. 2. de Orat. 156
Casum illum meum funus esse Reipub. sed funus iustum, &c. de Prouinc. Consul. 37. a. Id est, discessus.
Fecit de integro funus iam sepulto filio mater. pro Cluentio, 20. a
In funus aliorum quenquam accedere Pittacus vetat. 2. de Legibus, 60
Ibi Pyliam vidi, venerat enim in funus, cui funeri ego quoque operam dedi. Att. lib. 15. 321. 7. a
Indicere funus. 2. de Legib. 97. a
Cum casu in eadem causa cum funere efferretur anus Iunia. de Orat. 125. b
Si Cæsar funere elatus esset. 14. ad Att. 15
Cum tua rogatione funere elata Respublica est. pro Domo sua, 34
Quis vnquam in luctu domestico & funere familiari conuauit cum roga pulla? in Vatin. 24. a
Nemo me lachrymis decoret, nec funera fletu Faxit. cur: volito viuis per ora virum. de Senect. 92. b
Non palam viuorum funera locabantur. 7. Verr. 93
Funerum iusta ad interpretes religionū reiecit Plato, quem Romani morem tenuerunt. 2. de Legib. 61
Funerum sumptus non solum pœna, sed etiam tempore minuit Demetrius: ante lucem enim iussit efferri. 2. de Legibus, 60
Funera posteaquam sumptuosa fieri, & lamentabilia cœpissent, Solonis lege sublata sunt, quam legem eisdem propè verbis Decemuirii in decimam tabulam coniecerunt. 2. de Legib. 59
Ædiles curules edictum quod de funeribus habebant, Sulpitii funeri mittere. in Ant. 224. b
In funeribus sublata virorum & mulierum celebritas, quo lamentatio minueretur: habet enim luctum concursus hominum. 2. de Legib. 60
Funale.
Delectabatur cæreo funali & tibicine: quæ sibi nullo exëplo priuatus sumpserrat. de Senect. 41

Funeris.

Epulum funebre. in Vatinium, 23. a
Funeris vestimenti genus. 2. de Leg. 55
Laudationes scribuntur ad funebrem concionem. 2. de Orat. 185
Funeraria cætera quibus luctus augetur, duodecim sustulerunt. 2. de Leg. 55

Funestus.

Dies aliquibus funestus. 7. Verr. 96. a
Pestifer & funestus tribunatus. pro Domo sua, 1. a
Funesta auctio. pro Leg. Agr. 60. a
Funesta fax. pro Domo sua, 215. b
Nox alicui funesta. pro Flacco, 79. a
Funesta pecunia. 2. Philip. 94
Pestis Reip. funesta. pro Domo sua, 3. a
Victoria funesta. Plancus Ciceroni, lib. 10. 8. 8. a
Funestum est à forti atque honesto viro iugulari: funestius ab eo, cuius vox in præconio quæstū præstitit. pro Quintio, 64. a
Quæ funestæ familiæ finis. 2. de Leg. 51
O diem illum funestum senatui. pro Sest. 8. b
Colonos agrorum ad huius securim funestam esse seruatos. in Verr. 260. b
A quorum templis, meo periculo, funestam facem repuli, ne, &c. Antequam iret in exil. 15. a
Aquilam illam argenteam, quam tibi ac tuis omnibus perniciosam esse confido, & funestam futuram. 1. in Catilinam, 17. a
Qui ignes funestos templis deorum inferre conati sunt. 3. in Catil. 66. a
Nubit genero focrus nullis auspiciis, nullis authoribus, funestis ominibus omnium. pro Cluent. 10. a
Maiores nostri funestiores voluerunt esse diem Allienis pugna, quam vrbis captæ. ad Att. lib. 9. 11
Quid crudelius, quid funestius eorum victoria? 9. ad Atticum, 37

Funesto.

Galli humanis hostiis deorum aras & templa funestant. pro Font. 17
Quamobrem turpe putandum est, non dico dolere, &c. sed faxum illud Lemnium clamore Philoctetæo funestare. de Fin. lib. 2. 78
Sedem ab vniuerso populo concessam vni ordini inflammari, excindi, funestari. pro Milone, 69. a
An ego qui funestari concionem contagione carnificis vito, &c. pro Rab. perduel. reo, 7. a

Fur.

Fur aut sicarius. in Verr. 86. b
Nocturnum furem quoquomodo, diurnum autem, si se telo defenderit, interfici impunè voluerunt. pro Mil. 6
Is à Philippo interrogatus quid latraret, furem se videre respondit. de Orat. 129. b
Commutant fures signa earum rerum quas ceperunt. 5. de Fin. 129. a
Canes publicè aluntur in Capitolio, ut significant si fures venerint. pro Sext. Rosc. 27. b

Furunculus.

Crudelis furunculus. in Pisonem, 51
Furtum.
Res erat manifesta: furtum erat apertum. cuius rei furtum factum erat: pro Rosc. Comædo, 16. a
Sic tu, etiam si, quod scribas, non habebis, scribito tamen, ne furtum cessationis quæsiuiste videaris. 16. famil. 35. ex epist. Q. Ciceronis.
Furti damnatus. pro Flacco, 33. a
Ille medicus domi furtum fecit & eadem eiusmodi. pro Cluent. 142. a
Quod furtum antea factum esset, possetne hæres rectè furti agere? 7. fam. 39
Consilio tuo furtum factum esse aio. 3. de Nat. 55
Furta & rapina. 10. fam. 70. in epist. Pollionis.
Furta & latrocinia oppidorum. 1. ad Q. frat. 19
Mira erant in ciuitatibus furta Græcorum. ad Att. 90. b

Furtim.

Etiam Metellus cum prima luce furtim in campum itinibus propè deuiis currebat. ad Att. lib. 4. 16
Lagenæ quæ furtim essent exiccate. 16. fa. 35. ex epi. Q. Cic.
Facere aliquid furtim. pro Domo sua, 107. a
Itaque bestia furtim, ut dixi, fruuntur: domini palam & liberè. 2. de Nat. d. 118
Tantum licet furtim, si quando & cursim. de Orat. 132. b
Quid Alexandria, cunctaque Ægyptus? &c. ut furtim tota Decemuiris traditur: pro Leg. Agr. 49. a
Occultè latere, reconditum esse, furtum tradi, &c. contra Rul. 74. b

Furax.

Cornelius homo auarus & furax. 2. de Orat. 149. a
Sed hæc, mendacem esse, aleatorem, furacem, ebriosum. 3. Offic. 123. Furax, id est, qui facillè furatur, & furus facientis animum applicuit.
Ridiculum est illud Neronianum vetus in furace seruo, solum esse cui domi nihil sit obsignatum nec occlusum. 2. de Orat. 137. a
Nam quum tu timidus ac tremens tuis ipse furacissimis manibus detractam cruentis fascibus lauream ad portâ Esquilinam abiecisti, &c. in Piso. 58. a

Furacissime.

Quumque omnium domos, apothecas, naues furacissime scrutarere, &c. in Vatinium, 8. a

Furtius.

Iter furtiuum in Italiam. in Pisonem, 77. a
Furor.
Qui cuiquam furatur aliquid, aut clam eripit. 2. Offic. 56
Verris solet hæc quæ rapuit, & furatus est, dicere se emisse. in Verr. 88. b
Bestia furantur aliquid ex iis, aut rapiunt. de Nat. d. 57. b
Furari ciuitatem. pro Corn. Balbo, 3
Tum primum intellexi ad eam rem istos fratres Cybiratas fuisse, ut iste in furando manibus suis, oculis illorum vteretur. 6. Verr. 28. a
Nam si ego tuum antè legissem, furatum me abs te esse diceres. ad Att. 21. b

Furca.

Seruus per Circum cum virgis cæderetur, furcâ ferens ductus est. de Diuin. 92. b

Furcifer.

Quid inde furcifer: quò progreditur? pro Deiotaro, 17. a
Quod in illo viro & tum ferendum esset, & maximis rebus quas postea gessit, obliterandum: id tu tibi furcifer sumes, &c. in Vatinium testem, 12. a

Furius.

Furius Heraclensis nauarchus moriturus, in C. Verrè summa libertate inuectus. 7. in Verr. 87
Furius & Casellius prædiatores. pro Corn. Balbo, 36
L. Furius qualis vir. pro Archia, 12
M. Furius Camillus ab eodem populo vrbe pulsus & restitutus. pro Domo sua, 67
P. Furius, ex Catilinæ coniuratis. in Catil. 59
P. Furius insignis omnibus notis turpitudinis. pro C. Rabirio, 18
Q. Furius eques Romæ. 2. Philip. 59
C. Furius lex de testamentis. pro Corn. Balbo, 15
Furia lex. 3. in Verr. 76

Furor.

Inest igitur animis præfagitio extrinsecus iniecta atque inclusa diuinitus. Ea si exarsit acris, furor appellatur, quum à corpore animus abstractus diuino instinctu concitatur. 1. de Diuin. 60
Furor, mentis ad omnia cæcitas. Tuscul. q. lib. 3. 10
Furor diuinus. Diuin. lib. 2. 85
Furor ignitus. pro Domo sua, 109
Furor incitatus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 82
Furor impuræ beluæ multorum inflammatus furoribus. 3. de Leg. 11
Effrenatus, & præcepit furor alicuius. de Arusp. resp. 1. a
Furor vinolentus. 11. fam. 55

Furor sceleris. pro Sext. 11
Furor in sapientem cadere potest. Tusc. q. lib. 3. 10
Et cuius furor confederit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 78
Verfatur mihi ante oculos aspectus & furor Cethegi in vestra cæde bacchantis. 4. in Catil. 43. a
Furoris frænos iniicere. 13. Philip. 358
Furoris & somnii vna ratio est, animos hominum quadam ex parte extrinsecus esse tractos & haustos. Diu. lib. 1. 63
Itaque nõ est scriptum, Si insanus, sed Si furiosus esse incipit. Insaniam enim censuerunt (id est inconstantiam sanitate vacantem) posse tamen tueri mediocritatem officiorum, & vitæ communem cultum atque vsitatum. Furorem autem esse rati sunt, mentis ad omnia cæcitatem. 3. Tusc. q. 19. a
Si decima legio ad eundem furorem redierit. epist. 150. b
Furorem extinguere. 6. Philip. 216
Furorem obicere. pro Rosc. Amer. 23
Quem nos furorẽ, *μολαρχοίαι* Græci vocant. Tusc. quæst. lib. 3. 9
A diis quidem immortalibus, quæ potest homini maior esse pœna, furore atque dementia. de Arusp. resp. a
Furore afflari poetæ. 2. de Orat. 105
Furore ardere. 10. ad Att. 7
Hic furore atque insania pœnas pendit. in Pis. 99. b
Negat enim sine furore Democritus quenquam poetam magnum esse posse. 1. de Diuin. 136. a
Toto furore latrociniõque illius. 2. ad Q. frat. 3
Furores frangere. pro Milo. 16
Furia.
Furia ac pestis patriæ. pro Sextio, 26. a
Illam furiam clamabat, &c. pro Sextio, 11. b
Primum est, de Clodii ad Cæsarem literis: in quo Cæsaris consilium probo, quod tibi amantissimè petenti veniam non dedit, vti vllum ad illam furiam verbum rescriberet. ad Q. frat. lib. 3. 8
Lucus Furinæ, furinæ deæ sunt, speculatrices, credo, & vindices facinorum & scelerum. 3. de Nat. d. 32
Agitant & insectantur impios furinæ non ardentibus tædis, sicut in fabulis, sed angore conscientinæ & fraudis cruciatu. 1. de Leg. 30
Tamen eos agitant furinæ, neque consistere vnquam patiuntur. pro Sext. Rosc. 40
Quem vltæ videntur furinæ debitorum. 11. Philip. 299
Hæ sunt impiis assidua domesticæque furinæ, quæ parerum pœnas à consceleratis filiis repetant. pro Sext. Rosc. 40
Itaque eos ad perficiendum scelus furinæ quædam incitant. pro Syl. 181. b
Nolite enim putare, quemadmodum in fabulis sæpenumero videtis, eos qui aliquid impiè sceleratèque commiserint, agitari & perterrerit furiarum tædis ardentibus. pro Rosc. Amer. 40
Nolite enim putare P. C. vt in scena videtis, homines consceleratos impulsu deorum terri furiarum tædis ardentibus. in Pis. 36. a
Sceleratorum furias in tuum iudicium esse venturas. in Verr. 259. b
Furias nunc sequimur, cædem nos fortasse furinæ persequetur. 10. ad Att. 55
Furialis.
Furialis vestis. 2. Tusc. q. 31. a
Tu, cum furiales in concionibus voces mittis, &c. tum das eas pœnas quæ sunt solæ hominum sceleri à diis immortalibus constitutæ. de Arusp. 35
Furiosus.
Vecors, furiosus, mète captus, tragico illo Oreste, aut Athamante dementior. in Pis. 39. a
Vesanus & furiosus homo. pro Domo sua, 2. a
Itaque non est scriptum, Si insanus, sed Si furiosus esse incipit. 3. Tusc. 19. a
Effrænata & furiosa cupiditas alicuius. 1. in Catil. 18. a
Mulier iam nõ morbo, sed scelere furiosa. pro Cluen. 144. a
Pars exercitus non minus furiosa est, quam qui cum Antonio fuerunt. epist. 150. b

Vis furiosa Tribuni facile superari frangique potest. pro Domo sua, 4. a
Feruidum quoddam & petulans, & furiosum genus dicendi. de Clar. 187. b
Spero cum in officio fore: sed omnia sunt tardiora propter furiosæ adilitatis expectationem. ad Q. frat. lib. 2. 6. 3. a
Furiosum dominum esse rerum suarum vetant duodecim tabulæ. Tusc. q. lib. 3. 9
Dormientium & vinolentorum & furiosorum visa. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 45
Furiosissimæ conciones Publii. ad Att. lib. 4. 72. 7. a
Furiose.
Partes furiosè dicuntur in foro, in curia. 13. Philip. 376. a
Esti solet eum, quum aliquid furiosè fecit, pœnitere. ad Att. lib. 8. 16
Furo.
Cum baccharis, cum furis, tum das eas pœnas quæ sunt solæ hominum sceleri à diis immortalibus constitutæ. de Arusp. resp. 35
Nunc furit Domitius tam gauisos homines suum dolorem, vnũque me studiosorem Antonii. 8. fam. 40. in epist. Cælii. Furit, id est, adeo indignatur, vt furere videatur. Hic acerrime furit. in Pis. 90. b
Res furit ad interregnum, & est nonnullus odor Dictaturæ. ad Att. lib. 4. 85. 15. a
A Rasilio se contumaciter, vrbaneque vexatum furebat Clodius. Q. fratri, lib. 2. 3. Id est, vehementissimè indignabatur.
Aristoteles quidem eos etiam qui valetudinis vitio fureret, & melancholici dicerentur, censebat, &c. 1. de Diu. 139. a
Quid est aliud furere, nisi non cognoscere homines, non cognoscere leges, non Senatium, non ciuitatem? in Pisonem, a
Vsq̄ue eò commotus est, vt insanire omnibus ac furere videretur. 6. Verr. 35
Apud sanos furere, & quasi apud sobrios bacchari videtur vinolentus. in Orat. 53. a
De aliquo furere. 14. ad Att. 41
Empedocles interdum mihi furere videtur. Acad. 4. b
Quo genere Athamantem, Alcæonem, Aiacem, Orestem furere dicimus. 3. Tusc. 19. a
Pansa furere videtur de Clodio. ad Att. 234. b
Mihi Telamon iratus furere luctu filii videtur. de Or. 116. b
Verfurum & callidum factum Solonis, qui quo tutor vita eius esset, & plus aliquatõ Reipub. prodesset, furere se simulauit. 1. Offic. 153. a
Furens.
Ille furens & exanguis interrogabat suos, quis, &c. 2. ad Q. frat. 8
Catilina furens audacia, scelus anhelans. 2. in Catil. 25. a
Inflammat & furens libidinibus. Tusc. 231. b
Q. Metellus cessit L. Saturnino furenti. Antequam, 17
Hominem furentem exultantemque continui. de Arusp. 1
Furentes & vinolenti impetus. de Arusp. resp. 43. a
Furentes libidine poetarum dei. de Nat. d. 1. 31
Furenter.
Dionysius mihi quidem in moribus est: pueri autem aiunt eum furenter irasci. ad Att. lib. 6. 11
Furibundus.
At quum ille furibundus incitata illa sua vecordi mente venisset, &c. pro Sextio, 10. a
Mens Annibalis furibunda. Antequam iret in exil. 16. a
Magistratui furibundo cedere. Antequam iret in exil. 17. a
Vatum furibundæ prædictiones. 1. de Diuin. 7. a
Cæsaris enim incredibilis ac diuina virtus, latronis impetus crudeles ac furibundos retardauit. 13. Philip. 357. a
Aut fortè triton fuscina euertens specus. de Nat. d. 44. b
Dant etiam deo arcum, sagittas, hastam, clypeum, fuscina, fulmen. 1. de Nat. d. 140. a
Fuscus.
Cornix fusca. 1. de Diuin. 24. a
Pars inferior delphini fusca videtur. in Arato, 12. a

Purpura plebeia ac penè fusca. pro Sext. 6. b
Et vocis genera permulta, canorum, fuscum: leue, asperum: graue, acutum: flexibile, durum. 2. de Nat. d. 110
Fuse, Fusio, vide Fundo.

Fusius.

Fusius in dicendo obscurus. 3. de Orat. 28
Fusius neruos in dicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille, non assequitur: oris prauitatem, & verborum latitudinem imitatur, &c. 2. de Orat. 51
C. Fusius, eques Rom. pro Flacco, 36
M. Fusius, eques Romanus. pro Flacco, 37
Q. Fusius Dolabellam hostem iudicandum censuit. 11. Philippica, 300
Q. Fusius Calenus, pacis cum Antonio suator. 8. Philippica, 241
Fusia lex. de prou. Conf. 38. in Vatin. 13. post redi. in Senat. 9. pro Sext. 27. de Arusp. resp. 54. in Pison. 6. 1. ad Att. 45. & 4. 42

Fuscicus.

C. Fuscicus à C. Verre duci iussus. 4. in Verr. 21

Fusidius.

Fusidius, eques Rom. à L. Pisonè pecunia corrupto, creditoribus suis addictus. in Piso. 68

Gabinus.

Abinius, à L. Pisonè accusatus. 1. in Verr. 35
Gabinus me tremèti voce exulem appellauit. 3. ad Q. frat. 18
Gabinus c o s. in Syria ab rege Ariobarzane ad cædè faciendã cõductus. de prou. Conf. 7
Gabinus Publicanis inimicissimus. de prou. Conf. 8
Gabinus à tribus factionibus postulatus. 3. ad Q. frat. 10

Gabinus Ptolemæum Ægypto pulsum, contra Senatus populique Rom. voluntatem reduxit. in Piso. 38
Gabinus cum Cicerone reuersus in gratiã. pro Rab. Post. 11
Gabinii bona à P. Clodio consecrata. pro Domo sua, 95
Gabinii Consulis concio. post redi. in Sen. 10
Gabinii intemperantia. in Piso. 16. & 19
Gabinii lex, de vno Imperatore contra prædones mittèdo. pro L. Manil. 36
Gabinio soli omnium imperatorum supplicatio denegata. 14. Philip. 400
Gabinium de ambitu voluit postulare Cato adolescens. 1. ad Q. frat. 47
Gabinio homine ignoto & sordido lata lex tabellaria. 3. de Leg. 32
Pati poterunt oculi me cum Gabinio sententiam dicere. 10. ad Att. 21

Gabinus.

Gabinia lex. 2. ad Q. frat. 29. & 6. ad Att. 27. item 5. ad Att. 53
Gabinia lex de Pompeio ad bellum prædonum mittendo. pro L. Manil. 37

Gabinus.

Gabinus vicinitas. pro Planc. 163. b

Gades.

Gades Hercules itinerum ac laborum terminus. pro Cor. 63. b

Gaditanus.

Gaditana ciuitas. pro Corn. Balbo, 27. a
Gaditanum fœdus à L. Martio centurione icturnum. pro Corn. Balbo, 27
Gaditanorum mœnia, delubra, agros, Hercules ipse itinerum

Fustis.

Quid si filius meus fustem mihi impingere volent? 8. fam. 25
Clamor, lapides, fustes, gladii, & hæc improuisa omnia. 4. ad Att. 14

Non opus est verbis, sed fustibus. in Piso. 57. a
Quid igitur si glebis, aut faxis, aut fustibus aliquem de fundo præcipitem egeris? pro Cecinna, 44. a

Malè mulctatos clauis & fustibus repellere. 7. Verr. 84. a

Fustuarium.

Nam si ille Consul, fustuarium meruerunt legiones quæ Consulem reliquerunt: &c. 3. Philip. 133

Fusus, vide Fundo.

Futiles.

Futiles alacritas. 4. Tusc. q. 57. a
Quid enim est tam futile, quàm quicquam approbare non cognitum? Acad. q. ed. 1. lib. 2. 55

Vani & futiles aruspices. 1. de Diuin. 67. a

Lætitinæ futiles. 5. Tusc. 25. a

Commentitiæ futilesque sententiæ. de Nat. d. lib. 1. 14

Quis non odit sordidos, varios, leues, futiles? 3. de Fin. 59. a

Futilitas.

Hæc & dicuntur & creduntur stultissimè, & plena sunt futilitatis, summæque leuitatis. 2. de Nat. d. 101. a

Futurus, vide Sum.

G

& laborum suorum terminos esse voluit. pro Corn. 31. a

Galatæ.

Galatarum auxilia. ad Att. 95. b

Galba.

Galba in dicendo asperitatem habuit. 3. de Orat. 17

P. Galba iudex à Verre reiectus. 3. in Verr. 12

P. Galba pontifex. de Arusp. resp. 10

Superavi tamen dignitate Catilinam, gratia Galbam. pro Mure. 15

Allatis igitur exemplis à Catone, à Gracchis, à Lælio, à Scipione, Galba, Porcina, &c. ad Heren. 146. b

Galea.

In hoc fano loricas, galeasque æneas P. Scipio posuerat. in Verr. 223. b

Galeatus.

Barbatus Iupiter, galeata Minerva. 1. de Nat. d. 71

Galleotæ.

Galleotæ temporibus Philistini nominabatur in Sicilia interpretes portentorum. Diuin. lib. 1. 37

Gallia.

Comata Gallia. 8. Philip. 252. a

Transalpina Gallia. pro Murena, 80. a

Gallia alienata. 11. ad Att. 21

Gallia Romanis olim formidabilis. de prou. Conf. 27

Gallia multum posse videtur in suffragiis. 1. ad Att. 3

Galliæ descriptio. de Prou. Conf. 23

Galliæ Brutum præfecit Cæsar. 6. fam. 23

Alter vltiorem Galliam decernit, alter citeriorem. de prouinc. Conf. 19. 16. fam. 15

Fœdera nonnullorum ex Gallia Barbarorum. pro Cornelio Balbo, 61. b

Propter Galliarum controuersiam. epist. 115. b

Galliarum prouinciarum successio. 8. fam. 2. in epist. Cælii. Gallias ambas habet Cæsar inimicissimas, præter Transpadanos. 16. fam. 16

M. Marcello c o s. finienti prouincias Gallias Cal. Martiis ipse restitit. ad Att. 120. b

Gallicus.

Gallicus tumultus in vacatione danda militibus excipi solitus. 5. Philip. 203. in Catil. 50

Pisauri, & in aliis agri Gallici partibus. pro Sext. 6

Gallici belli initium. 1. ad Att. 61

In agro Piceno & Gallico. in Cat. 105. b. de Clar. 169. b

Gallico bello vacationes valere solitæ, tumultu non item. 8. Philip. 236

Brennus, cuiusque Gallicæ copiarum. de Diuin. 138. a
Gallicanus.
 Ager Gallicanus Picenūque. in Cat. 110. b
 De tota illa re atque ratione Gallicana inter se communi-
 cant. pro Quint. 8. & 12
Gallus.
 Gallus captiuus sub nodis distortus, eiecit lingua, buccis
 fluentibus. de Orat. 133. b
 Galli e Phrygia contemptissimi. 4. ad Heren. 129
 Galli immanes ac barbari. 1. ad Q. frat. 21
 Galli humanis hostiis deos placant. pro Font. 17
 Galli Delphos vsque ad Apollinis templum vexandū pro-
 fecti. pro Font. 17
 Robore valēt Galli, numero Hispani, Pœni calliditate, Græ-
 ci artibus. de Arusp. resp. 17
 Gallis inhonesta pax à C. Pompilio indicitur. 1. ad Heren. 27
Gallicæ.
 Nam quod quærebatur quomodo redisset, primū luce, nō
 tenebris. deinde cum calceis & toga, nullis nec gallicis,
 nec lacerna. 2. Philip. 83
Gallogræcus.
 Brogitarus gallogræcus. de Arusp. resp. 250. b
Gallus.
 Gallus Aquilius ad Ciceronem facti quæstiones remitte-
 bat. Top. 25
 C. Gallus Stoicus. pro Mure. 60
Gallius.
 Eductus est Apronius: eduxit vir primarius C. Gallius, Se-
 nator. 5. Verr. 128
Gallonius.
 Sed qui ad voluptatem omnia referens, viuit vt Gallonius,
 loquitur vt frugi ille Piso. 2. de Fin. 145. a
 Quæstum & sumptum Gallonii sequi. pro Quint. 63
Gallus.
 Gallus animal canorum sua sponte. Diuin. lib. 2. 44
 Cur ante lucem galli canant. 2. de Diuin. 84. a
 Galli silentio noctis, vt ait Ennius, fauent faucibus, rursus
 cantu plausūque premunt alas. Diuin. lib. 2. 44
 Victi galli silere solent, canere victores. 2. de Diuin. 83. a
 Te gallosum, illum buccinarum cantus exuscitat: tu actio-
 nem instituis, ille aciem instruit. pro Mur. 19
 Gallos, ait Democritus, depulso de pectore, & in omni cor-
 pus diuiso & modificato cibo, cantus edere quiete satia-
 tos. Diuin. lib. 2. 43
 Gallos gallinaceos in eo loco sic assidue canere cœpisse, vt
 nihil intermitterent. 1. de Diuin. 118. a
Gallina.
 Peperit ouum gallina. 4. Acad. 105. a
 Abundat porco, hædo, agno, gallina, lacte, caseo, melle villa
 locuples. de Senect. 52. a
 Gallinæ quietū requirunt ad pariedum locum. 2. de Nat. 98
 Gallinas alere. 4. Acad. 105. a
 Hoc igitur per gallinas Iupiter tantæ ciuitati signum dabat:
 de Diuin. 120. b. de Sen. 89. b
 Gallinis sæpe supponimus anatum oua. 2. de Nat. d. 93
Gallinaceus.
 Canorum animal gallus gallinaceus. 2. de Diuin. 85. a
 Gallinaceum fel. 2. de Diuin. 44. a
 Qui gallum gallinaceum suffocauerit. pro Mur. 138. b
Gallinarius.
 Gallinarium inuenisti Deliacum illum, qui oua cognosce-
 ret. 4. Acad. 151. a
Gallinarius.
 Etsi M. Ceparius, cum mihi in sylua Gallinaria obuiam ve-
 nisset, quæsiuissimē quid ageres, dixit te in lecto esse,
 quod ex pedibus laborares. 9. fam. 55
Genæ.
 Paulisper stetimus in illo ginearū tuarum nidore atque fu-
 mo: vnde tu nos cum improbilissimē respondendo, tum
 turpissimē eructando eiecisti. in Piso. 9. a
Ganeis confectus. pro Sest. 15
Ganeo.
 Quis ganeo, quis nepos, quis aduker, quæ mulier infamis,

quis corruptor iuuentutis: in Catil. 30. a
 Ganeo cincinnatus. post redi. in Senat. 10
 Egentissimus ganeo. pro Sestio, 97. a
Ganges.
 Ganges fluiuius Indiæ maximus arenas aureas secum tra-
 hens. de Som. Scip. 129. b
Ganius.
 P. Ganius, ciuis Rom. à C. Verre in crucem sublatus. 7. in
 Verr. 123
Ganymedes.
 Ganymedes à diis raptus propter formam, vt Ioui pocula
 ministraret. Tusc. q. lib. 1. 52
Gargetius.
 Gargetius philosophus. 15. fam. 43
Garrus.
 Cum coram fumus, & garrimus quicquid in buccam ve-
 nit. 12. ad Att. 2
 Nam & seculis multis antè gymnasia inuenta sunt, quàm
 in his philosophi garrire cœperunt. 2. de Orat. 12. a
 Cupiebam nunc etiam plura garrere, sed lucet, vrget turba.
 ad Att. 92. b
 Tanta est impunitas garriendi. de Nat. d. 1. 77
Garrulus.
 Vt huius infantia garrulam disciplinam contemneremus.
 ad Heren. 9. b
Gaudium.
 Quum ratione animus mouetur placidè atque constanter,
 tum illud gaudium dicitur. Tusc. q. lib. 4. 11
 Vt tuum ex me gaudium duplicetur præstabo. 16. fam. 17.
 ex epist. Ciceronis filii.
 Quod putauit fore gaudium, id extitit exitium. Antequam
 iret in exil. 6. a
 Gaudium infatigabile. Tusc. q. lib. 5. 52
 Gaudii cumulum iucundissimæ tuæ literæ mihi attulerunt.
 16. fam. 26. ex epist. Ciceronis filii.
 Gaudii falsi vsura frui. 6. fam. 39
 Compleri, affici gaudio. 5. de Fin. 123. a
 In quo cum obiurgaret, quod gaudio nimio penè desiperē,
 ita me defendebam. 2. fam. 17
 Ex perpetuis autem plenisque gaudiis cum perspicuum sit
 vitam beatam existere; sequitur, vt ea existat ex honesta-
 te. Tusc. q. lib. 5. 50
 Hic tu qua lætitia perfrue: quibus gaudiis exultabis: quæ-
 ta in voluptate bacchabere. 1. in Cat. 18
Gaudeo.
 Meum factum probari abs te triumpho & gaudeo. ad Att.
 lib. 9. 189. 2. a
 Quod scribis te à Cæsare quotidie plus diligi, immortaliter
 gaudeo. 3. ad Q. frat. 7
 In molestia gaudeo. epist. 10. b
 Sanè gaudeo, quod te interpellauit. de Leg. 184. b
 Gaudeo tibi iucundas esse meas literas. ad Q. frat. 313. b
 Quæ fecimus, valde probari gaudeo, si est nunc vllus gau-
 dendii locus. ad Att. lib. 9. 21
 Quæ perfecta esse gaudeo, vehementerque lætor. pro Rosc.
 Amer. 81. a
 Siue gaudet quouis alio vocabulo. de Vniu. 5
 Cum priuam dolore, ipsa liberatione & vacuitate omnis
 molestia gaudemus. de Fin. 56. b
 Quem tamen esse natum & nos gaudemus, & hæc ciuitas,
 dum erit, lætabitur. de Amic. 13. a
 Omne id, quo gaudemus, voluptas est. de Fin. lib. 1. 29
 Quam gaudebat bello suo Punico Næuius! quam Trucu-
 lento Plautus, quam Pseudolo! de Senect. 45. a
 Tuo isto tam excellenti bono gaude & frueri, cum fortuna
 & gloria, tum etiam natura & moribus tuis. pro Mar. 10. a
 Id tu nos obtinuissē non modò faciliè patiari, sed etiā gau-
 deas. ad Att. lib. 16. 342. 3. a
 Moriar, si magis gauderem, si id mihi accidisset. 8. ad Att. 18
 In theatrum Curionis Hortensius introiit, puto vt suum
 gaudium gauderemus. Cælius Ciceroni, lib. 8. 4
 Vt in sinu gaudeant, gloriose loqui desinant. 3. Tusculan-
 quæst. 44

Voluptatem appetere, eaque gaudere vt summo bono. de
 Fin. lib. 1. 23
 Gaudere correctione. Læli. 76
 Gaudere laboribus præteritis. de Fin. lib. 2. 88
 Gaudere alieno malo non cadit in sapientem. Tusc. quæst.
 lib. 3. 17
 Cum intellexero te hoc scientia genere gaudere. 3. Offi. 166
 Vt confidere decet, timere nō decet: sic gaudere decet, læta-
 ri non decet. Tusc. q. lib. 4. 55
 Gaudere me tum dicam, si mihi hoc verbo licebit vti. 3. ad
 Att. 33
 Gaudere te iubeo. 7. fam. 7
Gaudens.
 Animus æquus, imò verò etiam gaudens & libens. ad Att.
 lib. 1. 14
Gauisus.
 Nunc furit tam gauisus homines suum dolorem. Cælius
 Ciceroni, lib. 8. 14. 3. a
Gaurus.
 Gaurus mons. in Rull. 46
Gaza.
 Omni Macedonum gaza, quæ fuit maxima, potius est Pau-
 lus. 2. Offi. 112. a
 Tamen nisi erit idem qui se à pecuniis sociorum, & c. qui ab
 auro gazaque regia, manus, oculos, animū cohibere pos-
 sit. pro L. Manil. 46. a
Gedufanus.
 Agerensis ager, Gedufanus, Orindicusque. in Rul. 55
 Gelenses, populi. in Verr. 127. b
Gelidus.
 Aquam gelidam bibere. 1. in Catil. 23. a
 Adde huc gelidas fontium perennitates. de Nat. 45. b
 Fibrenus præcipitat in Lirem, eum multo gelidiorem facit,
 nec enim vllum hoc frigidius flumen attingi. de Leg. 170. b
 Gelidissima natura. 2. de Leg. 11. a
Gella.
 Gella, oppidum Sicilia. 6. in Verr. 65
Gellius.
 Gellius adolescens perditissimus. pro Sest. 95
 Gellius quidam, nutricula omnium seditionum. in Vat. 2
 L. Gellius causam Liguris defendebat. 3. in Verr. 89
 L. Gellius cum Cn. Cornelio legem tulit, vt ciues essent,
 quos Pompeius ciuitate donasset. pro Corn. Balbo, 14
 L. Gellii testimonium de me. post reditum ad Quir. 14
Gelo.
 Gelo tyrānus Iouem Olympium ex manubiis Carthaginē-
 sium ornat amiculo aureo. 3. de Nat. d. 62
Geminus.
 Par est auaritia, similis improbitas, eadem impudentia, ge-
 mina audacia. pro Rosc. Amer. 70. a
 Simillima & maximè gemina societas hæreditatis est. pro
 Rosc. Comædo, 32. a
 Gemino lumine declarari disensionem. 2. de Diuinatione,
 181. a
 Quom quærent alii Numerium, alii Quintium: gemini
 nominis errore seruatus est. pro Sestio, 70. a
 Confortem esse in lucris atque furtis, geminum & similli-
 mum nequitia, improbitate, audacia. 5. Verr. 132. a
 Illud verò geminum consiliis Catilinæ & Lentuli, quod
 me domo mea expulistis, & c. in Pis. 11. id est, duplo perniti-
 ciosius.
 C. & L. Fabricii fratres gemini fuerunt. pro Cluen. 26. b
 Seruillii gemini. Acad. q. 15. b
 Aliæ sunt geminæ percussiones, quibus, & c. de Orat. 160. b
 Geminæ voragine, scopulique Reip. in Pisonem, 32. a
 Geminorum forma similis, vita atque fortuna plerunque
 dispar. Diuin. lib. 2. 71
 Sub læua geminorum. de Nat. 47. b
 Vt mater internoscit geminos consuetudine oculorum, sic
 tu internoscēs si affueueris. Acad. 15. b
 Et natos geminos inuises sub caput Arcti. de Natura deo-
 rum, 47. b
 Pennis geminis acra secare. in Arato, 5. a

Gemino.
 Persæpe in paruū tranans geminauerit orbē. in Arato, 44. a
Geminatus.
 Geminatus sol, P. Africani mortem prænuntiauit. de Nat.
 d. 2. 11. Id est, duo soles.
 Verba geminata atque duplicata. Parad. 231. b
Geminatio.
 Nam & geminatio verborum habet interdum vim. 3. de
 Orat. 114. a
Gemitus, vide Gemo.
Gemma.
 Nego vllam gemmam aut margaritam fuisse, quin abstu-
 lerit. in Verr. 100. b
 Vas vinarium ex vna gemma prægrandi. 6. Verr. 54
 Pocula ex auro gemmis distincta clarissimis. 6. Verr. 54. a
 Corona aurea magnis fulgentibus gemmis illuminata. ad
 Heren. 39. b
 Cyri ornatus Persicus multo auro multisque gemmis. de
 Senect. 89. b
 Itaque in eunte vere in his quæ relicta sunt, existit tanquam
 ad articulos sarmentorum ea quæ gemma dicitur, à qua
 oriens vna se ostendit. de Senect. 49
Gemmeus.
 Mittit etiam trullam gemmeam rogatum, velle eam se dili-
 gentius considerare. 6. Verr. 55. a
Gemmo.
 Nam gemmare vites, luxuriam esse in herbis, lætas segetes
 etiam rustici dicunt. 3. de Orat. 85
Gemo.
 Equites Rom. quorum factis gloriantur ciues, lætantur fo-
 cii, gemunt hostes. Antequam. 197. b
 Hæc gemebant boni, sperabant improbi. pro Sest. 18. b
 Hæc me species cogitatioque perturbat, ne gemam. ad Att.
 236. b
 Eandem istam virtutem veniet tempus quum grauiter ge-
 mes. ad Att. lib. 2. 34. 4. a
 Lugere & gemere pro aliquo. pro Plancio, 82. a
 Desyderio alicuius gemere. in Pisonem, 19. a
 Occultè suum malum gemere. post reditum in Senatu, 11. a
 His tu præsentibus gemere, & te iactare non audebis profe-
 ctò. Tusc. q. lib. 2. 40
 Atque hic status qui vna voce omnium gemitur, neque ver-
 bo cuiusquam subleuatur. ad Att. lib. 2. 42
Gemitus.
 Gemitus & plangor toto foro. 2. Philip. 89. a
 Quod postea quam dixi, tantus est gemitus factus aspe-
 ctu statuæ & commemoratione, & c. 6. Verr. 122. a
 Saltem dum lamentatio & gemitus vrbs conticescat. post
 red. in Senat. 15. a
 Vt vrbe tota fletus gemitusque fieret. pro Roscio Ame-
 rino, 14
 Si gemitus in dolore ad confirmandum animum valebit,
 vt emur: sin erit ille gemitus lamentabilis, si imbecillus, si
 abiectus, si flebilis, ei qui se dederit, vix eum virum dixe-
 rim. Tusc. q. lib. 2. 50
 Gemitum suscipere. in Vatin. 14
 Gemitum in risu maximos transsero. 9. fam. 61
 In gemitu Italiae versor, & in vrbs miserrimis querelis. 15.
 fam. 42
 Ciuitatum gemitus, ploratus, monstra quædam non homi-
 nis, sed feræ nescio cuius immanis. 5. ad Att. 29
 Non sunt illi gemitus & eiulatus Philoctetæ tam miseri. de
 Arusp. resp. 252. b
Genæ.
 Pilosæ genæ, dentes putridi. in Pisonem, 1. a
 Genæ ab inferiore parte tutantur subiectæ, leuiterque emi-
 nentes. 2. de Nat. d. 115. a
 Muliebres genarum lacerationes. 3. Tusculan. quæst. 140. a
 Lachrymæ peredēre humore genas exanguēs. 3. Tusc. 45. a
 Mulieres genas ne radanto. 2. de Leg. 55
Genealogi.
 Quod si ita est, Cæli quoque parentes dii habendi sunt
 æther & Dies, eorumque fratres & sorores, qui à genea-
 fff. iiii.

logis antiquis sic nominantur, amor, dolus, motus, &c. 3. de Natura deor. 31. id est, qui deorum genealogias scripserunt.

Gener, Generalis, Generaliter, Generatim, Generator, Genero, Generosus, vide Genus.

Genialis, vide Gigno. Genuculatus, vide Genu.

Twins pro ad me quædam scripsisses. 9. ad Att. 41

Genitiuus, Genitor, Genitrix, vide Gigno.

Gens, Gentilis, Gentilitas, Gentilitius, vide Genus.

Genu.

Genu mehercule M. Antonium vidi, cum contentè ipse pro se lege Varia diceret, terram tangere. 2. Tusc. 97. a

Tu affinem tuam filiam meam superbissimis verbis à genibus tuis repulisti. post reditum in Senatu, 15. a

Genus, pro genu.

At propter læuum genus omni ex parte locatas

Paruas Vergilias tenui cum luce videbis. in Arato, 3. a

Genuculatus.

Culmòque erecta genuculato, &c. Cat. 47

Genuinus, vide Gigno.

Genus.

Genus, est notio ad plures differentias pertinet. in Topicis, 15. a

Genus est, quod plures partes amplectitur, vt animal: pars est, quæ subest generi, vt equus, &c. 1. de Inuent. 58. a

Genus id est, quod sui similes communiōne quadam, specie autè differentes duas aut plures complectitur partes. 1. de Orat. 93. a

Omnis de officio duplex est quæstio: vnum genus est quod pertinet ad finem bonorum: alterum quod positum est in præceptis. 1. Offic. 14. a

Genus hoc Græci appellant *γένος*, nomine rectè, genere melius ille, qui ista omnia translationes vocat. Orat. 205. b

Genus humanum. Tusc. quæst. lib. 1. 24. & Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 16

Genus hoc totum igneum quod tranat omnia. de Natura deor. 2. 18

Quod genus sunt hi, qui, &c. ad Heren. 15. b

Quod genus pactum, par, iudicatum. de Inuent. 82. b

Quod genus, virtus, scientia, veritas est. de Inu. 82. b

Quod genus, vt necesse est, &c. de Inu. 83. b

Vltimum genus. Top. 224. b. id est, quod vocant generalissimum.

Genus disputandi tortuosum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 89

Genus furandi. 7. Verr. 1. a

Genus hominum aduersariorum seditiosum & inertissimum. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 19. 4. a

Nam dum hominum genus erit, qui accuset eos, non deerit. pro Rosc. Amer. 55. a

Genus institutorum & rationum mearum dissimilitudinè nonnullam habet cum illius administratione prouinciæ. ad Cælium, lib. 2. 12. 6. a

Genus narrationis quod in personis positum est, quid habere debeat. 1. ad Heren. 13

Orationis genus sonans est in illo Epidictico genere. Orat. 201. b

Genus scribendi elegans. lib. 1. de Fin. 2. 6. fam. 36

Commune genus iustum. pro Flacco, 18. a

Sed genus vniuersum breui circumscribi & definiri potest. pro Sest. 23. b

Constantes eligendi amici: cuius generis magna penuria est. de Amic. 55. a

Teneat oportet venas cuiusque generis ætatis, ordinis. de Orat. 104. b

Et eius generis homines. de Orat. 192. b

Id erit causæ, quod non eius generis meæ literæ sunt. ad Lentulum, lib. 1. 7. 3. a

Vt pactum, vt latibula, vt alia eiusdem generis. 1. Offic. 18. a

Id est, similia.

Cæteraque quæ sunt generis eiusdem. de Fin. 107. b

Et idem de cæteris rebus eiusdem generis vel separatim dicere solemus. de Orat. 19. b

Huius generis plenus est Næuius. de Orat. 135. b

Istius generis Afotos. de Fin. 69. b

Tibi istius generis in scribendo priores partes tribuo, quam mihi. ad Q. frat. 324. b

Tantus splendor generis hominum, ætatum, ordinum, pro Domo sua, 228. b

In finita societas generis humani. de Amicit. 18. a

Oratio ad vniuersi generis disputationem referatur necesse est. de Orat. 121. b

Perpetui iuris & vniuersi generis quæstio. de Orat. 121. b

Argumenta reuocentur oportet ad genus & ad naturam vniuersam. de Orat. 121. b

Neque verò sine Philosophorum disciplina genus & specie cuiusque rei cernere, neque eam definiendo explicare, nec tribuere in partes possumus. Orat. 198. b

Ætatis degendæ genus sibi id constituere quod maximè admauerimus. 1. Offic. 164. a

Orationes, aut aliquid id genus scribere. ad Atticum, lib. 13. 269. 1. a

Non in omnem causam, sed in omne genus causæ incidit. de Inu. 69. b

Idem genus vniuersum in species certas partietur, & diuidet. Orat. 207. b

A genere ducere argumentum. in Topicis, 19. a

Diuitiæ genere non numero cernuntur. Tusc. q. 232. b

Qui diligenter omnium causarum vim & naturam cognouerit cum genere primo, tum etiam forma eas intelligat diffidere. de Inu. 75. b

Qua de re & de hoc genere toto pauca cognosce. ad Q. frat. 300. & Tusc. q. 171. b

Tuum consilium Brute de toto genere belli, &c. Brut. 91. b

De toto aliquo genere disputare. 2. Offic. 89. a

Lex scripta vel de genere omni, vel de parte quadam. de Inu. 80. b

Nihil est quod de suo genere in aliud genus transferri possit. 4. Acad. q. 92. a

A perfecto qui absunt, non genere differunt, vt ab Actio Terentius, sed in eodem non sunt pares. de Opt. 243. b

In ea varietate oratorum ferè melius à deteriore facultate magis quàm genere distinguitur. 3. de Orat. 20. a

Oratorem genere non diuido, perfectum enim quæro. de Opt. 243. b

Licinius genere toto feruidior. de Clar. 176. b

Implicari aliquo certo genere cursuque viuendi. Offic. 24. b

In omni genere aliquem delectare. ad Att. lib. 16. 333. 13. a

Innumerabiles enim res sunt, in quibus te quotidie in omni genere desyderem. Q. frat. lib. 2. 6. 5. a

Quo in genere Athamantem furere dicimus. Tusc. q. 192. b

Tota domus in omni genere diligens. ad Att. 197. b

Quo in genere magno studio esserimur. ad Att. 5. b

Quo in genere est gloria. de Inu. 83. b

Qui in aliquo genere inconcinnus est, is ineptus dicitur. de Orat. 110. b

In hoc genere & fuimus ipsi, & alii còplures. pro Plac. 168. b

Quæ & in suo genere essent, & in alieno. Ac. q. ed. 1. li. 1. 47

Quæ sint in genere contrario. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 86

In hoc genere te esse commodiorem. 1. ad Q. frat. 30

In omni genere & varietate artium excellere. pro Cornelio Balbo, 10. a

In hoc toto genere plura facere, quàm scribere audeo. epistol. 57. b

In genere isto. pro Domo sua, 12. id est, in ista re.

In genere aliquo peccare. 4. Verr. 6. a

In suo genere perfectum esse vult, quicquid genuit natura. 5. Tusc. q. 53. a

Prudentia tua, quam in omni genere iudico singularem. ad Att. 98. b

Bellum genere ipso necessarium, magnitudine periculosum, &c. pro Pomp. 9. b

Formæ dicendi specie dispares, genere laudabiles. de Orat. 146. b

Suo proprio genere saporis, non comparatione cum aliis, dulce esse sentitur mel. 3. de Fin. 53. a

Non sum tam insolens in dicendo, vt omni ex genere orationem aucuper. pro Sest. 21. b

Num ex iudicium genere & forma in Ant. 197. b

Ex quo genere hæc sunt. de Orat. 158. b

Ex genere quæ sumitur argumentatio, commodè tractatur. Cic. in Topicis, 20. a. 2. de Orat. 90. Top. 7

Sed ea æstimatio genere valet, non magnitudine. de Finib. lib. 3. 28

Tota igitur ratio talium largitionum genere vitiosa est. Offic. 45. b

Genere nouo literarum vti. ad Cæsarem, lib. 13. 16. 7. a

Aqua pluuia vltimo genere ea est, quæ de cælo veniens, creseit imbris: &c. in Topic. 2

Verum id fit non genere, sed gradu. de Opt. 142. a

Genera & partes generibus subiecta. de Orat. 113. b

Definita genera non solum numero, sed etiam paucitate. 2. de Orat. 79. a

Semper eum duo genera lenonum & latronum delectarunt. in Ant. 206. b

Genera in iure ciuili per pauca. 1. de Orat. 94

Varia genera bestiarum vel cicurum vel ferarum. 2. de Nat. deor. 143. a

Genera dicendi singulis ætatibus singula. 2. de Orat. 51

Generum infinita quæstiones. de Orat. 114. b

Generum vniuersa quæstiones. de Orat. 121. b

In certa genera quod diffusum & dissipatum est, cogere, & ad artem facile redigere. 2. de Orat. 78. a

In genera digerere omne ius ciuile, & eorum generum quædam membra dissipare. 1. de Orat. 94. a

In genera quædam partita aut inchoata sunt animantia omnia, nulla ex parte perfecta. de Vniuers. 13

Vt intelligatis eum Romæ quæsisse non modo genera furandi, sed etiam nomina. in Verr. 112. b

Ex tot animantium generibus atque naturis. de Leg. 160. b

Generibus ac modis disceptationum omnium explicatis. 3. de Orat. 65. a

Res aliquas verbis designare, generibus illustrare, partibus distribuere. de Orat. 94. b

Genus, pro familia, gente seu stirpe.

Scipionis genus est ex ipsius sapientiæ stirpe generatum. de Clar. 183. b

Hominum genus in sexu consideratur, virile an muliebre sit. de Inuent. 50. b

Generis atq; seminis Romani propria est virtus. 4. Verr. 161. a

Contempisti L. Murenæ genus, extulisti tuum. pro Mur. 3

Natio Græcorum, &c. à genere isto, &c. in illo numero, &c. pro Flac. 147. b

Serui tuæ familiæ & genere & nomine continentur. pro Cec. 296. b

Quum multò esset inferiori genere. de Petit. Conf. 8

Quidam malo genere natus. 2. de Orat. 158

Qui nobili genere nati sunt. 7. Verr. 141. a

Aliquis genere ac nobilitate suæ ciuitatis facile primus. pro Sext. Rosc. 20. b

Generosus.

Generosus ortus amicitia. de Amicit. 29. a

Voce, motu, forma etiam magnifica & generosa quodam modo. de Clar. 189. b

Virgo generosa & nobilis. in Parad. 23. a

Quod natura ipsa, & quædam generosa virtus statim respuit. 2. Tusc. 13. a

Nil generosum sapit atque magnificum. lib. 1. de Fin. 14

O generosam stirpem. de claris Orat. 112. a

Ciuili generosa stirpe profectus. de Diuin. 84. b

Quumque de imperio certamen esset cum rege generoso atque potenti. 3. Offic. 115. a

Generalis.

Cum de genere negotii controuersia est, constitutio generalis vocatur. 1. de Inu. 15

Generalis constitutionis partes singulæ quomodo tractandæ. 2. de Inuent. 166

Generalis constitutionis species. 1. de Inu. 21

Generale quoddam decorum intelligimus, quod in omni honestate versatur: &c. 1. Offic. 135. a

Generaliter.

Nam tempus quidem generaliter definire difficile est. 1. de Inuent. 55. a

Generatim.

Vt si amicitia quid causa factum dicitur, si inimici vlciscendi, si metus, si gloria, si pecunia, si denique, vt omnia generatim amplectamur, &c. 2. de Inuent. 133. a

Nulli fuerunt qui illa artificiose digesta, generatim componerent. 1. de Orat. 92

Quid auaritia, quæ criminibus infinitis implicata est, summam nunc explicem: generatim ea, quæ maximè nota sunt, dicam. in Pis. 68

Ergo ab vniuersa prouincia, generatimque à singulis eius partibus nõ solù diligitur, sed etiã exornatur. 4. Verr. 121. a

Sed hæc Crassus aliquando vobis expedit, & disponet descripta generatim. 2. de Orat. 78. a

Exponam igitur generatim argumenta eorum: quoniam ipsi etiam illa solent non confusè loqui. 4. Acad. 86. a

Nam aut publicè ciuitates istos honores habent, aut generatim homines, vt aratores, mercatores, nauicularii. 4. Verr. 95

Me discessisse ab armis nunquam pœnituit, &c. vt non nominatim, sed generatim proscriptio esset informata. ad Att. lib. 11. 10

Nam quid ego de cæteris ciuium Romanorum suppliciiis sigillatim potius, quàm generatim atq; vniuersè loquar? 7. Verr. 111. a

In finitum mihi videtur id dicere, in quo aliquid generatim quæreretur, &c. 2. de Orat. 24. a

Orator percurret omnes locos, vtetur aptis generatim. Orat. 201. b

Genero.

Hominem generauit & ornauit deus. 1. de Leg. 40. a

Semperne fuerit mundus, nullo generatus ortu, an ortus sit. de Vniu. 195. b

Populus Romanus à Marte generatus. 4. Philp. 155. a

Quemadmodum quisque generatus, quemadmodum educatus. in Partit. 44. a

Homines hominum causa generati. 1. Offic. 34. a

Neque enim ita generati à natura sumus, vt ad ludum & iocum facti esse videamur. 1. Offic. 144. a

Initia vnde omnia sint orta, generata, concreta. Tusc. 142. b

Generator.

Generatores suos optimè nosse poterant prisci, qui se deorum progeniem esse dicebant. de Vniu. 47

Gener.

Is abiecta toga se ad generi pedes abiicit. ad Att. 55. b

Cum foceris generi non lauantur. 1. Offic. 180. 5. Tusc. q. 11. a

Gens.

Ea gens, quæ illum locum accollit, propter magnitudinem sonitus, sensu audiendi caret. Somn. Scip. 19

Gens Clodia. pro Sest. 69. pro, ministri seditionis Clodianæ. Nulla gens tam fera, nemo omnium tam immanis, cuius mentem non imbuerit deorum opinio. Tusc. q. 1. 25

Gens humana. de Finib. 5. 60

Gens humana atque docta. Diuin. lib. 1. 2

Gens immanis ac barbara. Diuin. lib. 1. 1

Gens nulla est, quæ non significari futura, & à quibusdam intelligi prædicique posse censet. Diuin. lib. 1. 1, & 2

Gens nulla prædiorum. pro Corn. Balbo, 46

Gens Valeria. pro Flacco, 146. b

Societas propior est eiusdem gentis, nationis, linguæ, quæ maximè homines coniunguntur. 1. Offic. 78. a

Qui id egerunt, vt gentem Allobrogum in vestigiis huius vrbis collocarent. in Cat. 121. b

Gentem relinquere. pro Domo sua, 97

Et vt opprimerentur ii qui ex Cilicium gēte in armis essent. ad Senatum, lib. 15. 1. 9. a

Nihil vlla in gente vnquam turpius factum. 8. ad Att. 5

Exteræ nationes & gentes. pro Font. 281. b

Gentes orarum vltimæ. de Nat. d. 1. 83
 Quippe res est in manibus, tu autem abes longè gentium.
 ad Att. 92. b
 Maiorum vel minorum gentium esse. Acad. 2. b
 Dii maiorum gentium. Tusc. 154. b
 Patricii minorum gentium. epist. 139. b
 Cleanthes quasi minorum gentium Stoicus. de Fin. 32. b
 Temperantiam in auribus omnium gentium ac nationum
 esse positam. 1. ad Q. frat. 6
 Vbicunque terrarum & gentium. 7. Verr. 112. a
 O dii immortales, vbinam gentium sumus? 1. in Catil. 6. a
 Deum non curare singulos homines, nec ciuitates, nec na-
 tiones, & gentes. in Cat. 121. b

Gentilis.

Tum etiam gentilis Brute M. Pennus. de Clar. 174. b
 Phereides Syrus primum dixit animos hominum esse sem-
 piternos. antiquus sanè. fuit enim meo regnante gentili.
 1. Tusc. 31
 Responde mihi nunc tu Verres, quem esse hunc tuum pe-
 nè gentilem Verrutium putes. 4. Verr. 138. a
 Gentiles sunt qui inter se eodem nomine sunt. non est satis.
 Qui ab ingenuis oriundi sunt. ne id quidem satis est.
 Quorum maiorum nemo seruitutem seruauit. abest etiã
 nunc. Qui capite non sunt diminuti. in Topic. 14
 Homines deorum immortalium quasi gentiles sunt. de Vniu. b
 Qui tales creantur, vt deorum immortalium quasi gentiles
 esse debeant. de Vniu. 53
 Sifuriosus est, agnatorum gentiliūque in eo pecuniãque
 eius potestas esto. de Inu. 80. b

Gentilitius.

Multi sunt etiam in hoc ordine, qui sacrificia gentilitia illo
 ipso in facello, statuto loco anniuersaria facitarent. de
 Arusp. resp. 29

Gentilitas.

Quum Marcelli ab liberti filio stirpe, Claudii patricii eiusdè
 hominis hæreditatem, gente ab se rediisse dicent, non-
 ne in ea causa fuit oratoribus de toto stirpis ac gentilita-
 tis iure dicendum? 1. de Orat. 86. a
 De gentilitatibus controuersia apud centumuiros dirime-
 bantur. 1. de Orat. 84

Geographia.

De Geographia dabo operam vt tibi satisfacciam: sed nihil
 certi polliceor. ad Att. lib. 2. 19. 3. a

Geometres.

Quomodo aut geometres cernere potest quæ aut nulla
 sunt, aut internosci à falsis non possunt? 4. Acad. q. 46. a

Geometra.

Geometra, musici, grammatici, &c. de Fin. 90. & de Diuin.
 110. & de Fat. 134. b
 Geometra quum aliquid docere voluit, si quid ad eam rem
 pertinet eorum, quæ antè docuerunt, id sumunt pro con-
 cesso & probato: illud modò explicant, de quo antè nihil
 scriptum est. Tusc. q. lib. 5. 14
 Geometra profitentur se non persuadere, sed cogere. Acad.
 q. ed. 1. lib. 2. 107
 Geometra solent non omnia docere, sed postulare vt quæ-
 dam sibi concedantur, quò facilius quæ volunt explicet.
 Offic. 3. 41

Geometria.

Geometria apud Græcos in summo honore fuit: itaque ni-
 hil Mathematicis illustrius. Tusc. 1. 4
 Discere geometriam ab aliquo. 1. de Fin. 31. a
 Traſtauerunt geometriam Euclides & Archimedes. 3. de
 Orat. 72. a
 In geometria, lineamenta, formæ, interualla, magnitudines.
 1. de Orat. 92
 Quæ in geometria describuntur, Mathematicorum sunt,
 non Ariolorum. 2. de Diuin. 31. a
 Democritus homo eruditus, in geometriãque perfectus.
 lib. 1. de Fin. 16

Geometricus.

Socrates interrogat quædam geometrica de dimensione
 quadrati. 1. Tusc. q. 89. a

Si velim geometricum quiddam aut physicum, aut diale-
 cticum explicare. 2. de Diu. 183. a
 Geometricæ rationes vim adferunt in docendo. Acad. q.
 ed. 1. lib. 2. 107
 Ita faciles interrogationes sunt, vt gradatim respondens eo
 perueniat, quasi geometrica didicisset. 1. Tusc. 88. a
 Γεωμετρικὸς me refelleras. 12. ad Att. 7

Gerens, vide Gero.

Germani.

Germani à Cæsare domiti. de prou. Conf. 16
 Germanorum fœdere cautum erat, ne quis ex eis ciuis Ro-
 manus fieret. pro Corn. Balbo, 24
 Coniuges, germani, parentes, &c. in Partit. 46. a

Germanus.

Germanus frater. pro Domo sua, 91
 C. Fannius frater germanus Q. Ticinii. in Verr. 102. b
 L. Cicero frater noster, cognatione patruelis, amore germa-
 nus. 5. de Fin. 1. b
 Soror germana. pro Milone, 54. a
 Cùm præsertim virgo germana fratrem complexa teneat.
 pro Fonteio, 283. b
 Nisi fortè iure germanum Cymber occidit. 11. Philippica,
 299. a
 Clodius cum iorore germana stuprum nefarium fecit. de
 Diuin. 89. b

Germanus, pro Candido, sincero, ac vero.

Germana ironia. de claris Orat. 164. a
 Memoria literaturæ germana. in Partit. 15. a
 Hæc est mea germana patria. hinc enim ortus sum. 2. de Le. 2
 Negotiatoris germani est sub lustrum cenferi. ad Att. lib. 1.
 13. 11. a

Sed nos veri iuris germanæque iustitiæ solidam & expref-
 sam effigiem nullam tenemus. 3. Offic. 91. a

Germani Attici. de Orat. a
 Germani Campani. 2. de Leg. Agr. 95. a
 Luperi germani. pro Cælio, 19. a
 Magistri germani alicuius artis. 2. de Orat. 88. a
 Quum mutila quædam & hiãtia locuti sunt, &c. germanos
 se putant esse Thucydidis. in Orat. 17. a
 Germanissimus Stoicis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 123. id est, simi-
 limus.

Germanitas.

Si fraternè, si piè, si cum dolore faciunt, moueant te horum
 lachrymæ, moueat pietas, moueat germanitas, valeat illa
 vox quæ vicit. pro Ligario, 20. a
 Qui post patris mortem, primam illam ætatulam suam ad
 scurrarum locupletum libidines detulit: quorum intem-
 perantia expleta, in domesticis est germanitatis stupris
 volutatus. de Arusp. resp. 38. a

Germane.

Germanè fraternèque rescribere. ad Q. frat. lib. 2. 36

Gero.

Immanitatem beluæ gerit in figura hominis. lib. 3. Officio-
 rum, 108. a
 Veteres inimicitias cum Cæsare gerebant. 1. Verr. 27. a. pro
 Cælio, 24. & pro Corn. Balbo, 48
 Est igitur proprium munus magistratus, intelligere se gere-
 re personam ciuitatis. 1. Offic. 174. & 161
 Rempub. solus gerit, orbemque terrarum gubernat. pro
 Rosc. Amer. 78. a. Marcello, lib. 15. 11. 4. a. post red. ad
 Quiri. 17
 Se ita gerit, vt sibi iam Decemuir esse videatur. pro Legè
 Agr. 57. a
 Ille valde se honestè gerit. ad Att. 6. 111. 12. a
 Sic in prouincia nos gerimus, quod ad abstinentiam atti-
 net, vt nullus teruncius infumatur in quenquam. ad At-
 ticum, 77. b
 Nunc ita nos gerimus, vt, &c. ad Att. 136. b
 Vtilitatem quandã, quo magis expetatur, præ se gerit ami-
 citia & bona existimatio. 2. de Inuent. 238. a
 Vos etenim iuuenes animum geritis muliebrem. 1. Offic. 87
 Et hi qui suum negotium gerunt otiosi, &c. sine amicitia
 vitam esse nullam sentiunt. de Amic. 72

Qui ita se gerunt, ita viuunt, vt eorum probetur fides, inte-
 gritas, æqualitas, liberalitas. de Amicit. 17. a
 Qui magna fide societatem gerunt. pro Quint. 2. b
 Stoicis, quibuscum bellum gerebat, opponeretur. 2. de Fi-
 nib. 69. a
 Illi septem ex mediorem officiorum frequentia, similitudi-
 nem quandam gerebant speciemque sapientum. 3. Off. 20
 Illud pulcherrimum factu, quod ex autoritate senatus
 gessi. pro Domo sua, 232. b
 Quadriennio post factus sum Prætor: quem magistratum
 gessi, c o s s. Tuditano & Cethego. de Senect. 9. a. pro Se-
 stio, 68. a
 Tu tuum negotium gessisti bene. pro Quint. Rosc. 50. b
 Cassius insecutus hostes rem bene gessit. ad Att. 78. b
 Et ad me ab eo quasi ἄποθηκας afferes, quemadmodum me
 geram. ad Att. 33. b
 Geram tibi morem, & ea quæ vis, vt potero, explicabo. 1.
 Tusc. q. 15. 2. de Fin. 47. a
 Si turpissimè se illa pars animi geret, quam dixi esse mollè,
 &c. 2. Tusc. 84. a
 Ita gerito, regito, gubernato omnia nostra. 16. ad Att. 4
 Quoniam modo me gererem aduersus Cæsarem, vsus con-
 silio tuo sum. epist. 181. b
 Si ipse negotium meum gererem, nihil gererem nisi consi-
 lio tuo. ad Att. 13. 262. 1. a
 Vt suis munitus, tuto in foro magistratum gereret. pro Se-
 stio, 10. b
 Quæ pro salute gentium summo labore gessisset. de Finib.
 lib. 2. 97
 In priuatis rebus si qui rem mādaram non modò malitio-
 sius gessisset sui quæstus aut commodi causa, verum etiã
 negligenti, cum maiores summum admisisse dedecus
 existimabant. pro Rosc. Amer. 65. a
 Tu, quid ego priuatim negotii geram, interpretabere in mi-
 nuendo honore Senatorio. 6. Verr. 22. a
 Qui mihi, quascunque res gerat, tuendus est. epist. 14. b
 Nunc autem homines in speculis sunt: obseruant quemad-
 modum se vnusquisque vestrum gerat in retinenda reli-
 gione, conseruandisque legibus. 2. Verr. 28. a
 Natura nos docuit non negligere, quemadmodum nos ad-
 uersus homines geramus. Offic. 10. b
 Vt rectè præcipere videantur qui monent, vt quanto supe-
 riores simus, tanto nos geramus summissius. 1. Offic. 128. a
 Priuatim aliquid gerere. 5. de Fin. 101. a
 Gerere amicitiam. 3. fam. 27
 Gerere animum laude dignum. Parad. 47
 Gerere bellum denuntiatum antè & indictum: quod Græci
 dicunt ἐκ προρρησιως πολεμῆν. Offic. 155
 Gerere bellum rebus repetitis. Offic. 153. de Senect. 16. a
 Nam affectionis ratio perspicuam solet præ se gerere con-
 iecturam. de Nat. d. 65. b
 Gerere consulum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1. de Leg. Agr. 22. a
 Gerere dictaturam. Offic. 3. 152
 Gerere duumviratum Capuæ. pro Sest. 14. a
 Gerere imperium. 3. fam. 20
 Inimicitias graues cū aliquo gerere. 1. Verr. 37. a
 Sed quauis ingrati & impiè necessitudinis nomen repu-
 diaueritis, tamen inimicitias hominum more gerere po-
 teratis. pro Deiot. 21. a
 Gerere labores. 6. Philip. 215
 Gerere mentem iniuratum. Affic. 3. 145
 Gerere morem cupiditati. pro Quint. 5
 Gerere negotium. pro Sylla, 44. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 2
 Malè gerere negotium. 2. in Catil. 41. a
 Neque tamen te impedio, quo minus susceptum negotium
 pro tua fide & diligentia ex voluntate Cæsaris, qui tibi re
 magnam difficilèque comisit, gerere possis. epist. 104. b
 Gerere potestatem. ad Heren. 18. b. 4. in Verr. 96
 Vt sapiens velit gerere & administrare rem. 3. de Fin. 104
 Gerere & administrare rem aut negotium aliquod. 1. de In-
 uent. 55. a
 Ex sententia rem aliquam gerere. Lentulo, lib. 1. 7. 18. a
 Fœliciter & ex sententia rem gerere. Curioni, lib. 2. 6. 7. a

Palam rem aliquam gerere. ad Att. lib. 16. 335. 6. a
 Gerere res vehementer arduas, plenãque laborum & peri-
 culorum. Offic. 1. 95
 Gerere res laude dignas. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 9
 Gerere res magnas & salutare. Offic. 2. 21
 Gerere res magnas & maximè vtilis. Offic. 1. 95
 Excellentius se in Repub. gerere. pro Sestio, 83. a
 Qui hic potest se gerere non perditè. ad Att. 136. b
 Se gerere pro ciue. pro Archia, 8
 Patere obsecro te pro Rep. videri gessisse similitatem cum
 patre eius. Att. lib. 14. 310. 3. a
 Quid negotii geritur, in quo ille tot & tales viros defati-
 gat? de Fin. 130. & pro Quint. 7. b
 Nihil enim Romæ geritur, quod te putem scire curare. epi-
 stol. 131. b
 Hæc dum Romæ geruntur, interea, &c. pro Quint. 4. b
 Res quæ libidine, non ratione geruntur. pro Quint. 8. a
 Sapientia omnes res humanæ geruntur. 2. de Orat. 187. a
 Quæ gerantur accipies ex Pollione. epist. 5. b
 Res quasi gerantur, sub aspectum penè subicere. de Orat.
 161. b
 Ita facta demonstres, &c. vt iis qui audiunt, tum geri illa,
 fierique videantur. 2. de Orat. 133. a
 A spe gerendi abesse. 5. de Fin. 95. a
 Quæ cura exuscitat animos, & maiores ad rem gerendam
 facit. Offic. 3. b
 Ceres à gerendo dicta. 3. de Nat. d. 44
 Malè gerendo negotio. in Cat. 109. b
 Quanquam te ita gerere volo, quæ per exercitum gerenda
 sunt. epist. 8. b
 Neque enim muliebres vnquam inimicitias mihi gerendas
 putavi, præsertim cum, &c. pro Cælio, 24. a
 A rebus gerendis senectus abstrahit: quibus? de Senect. 14. a
 Viri fortes quorum opera eximia in rebus gerendis fuit.
 pro Sext. Rosc. 41. b
 Orbatus gerendis negotiis. 5. de Fin. 95. a

Gerens.

C. Marius sextum iam Consulatum gerens. pro Sest. 11. b
 Bene gerens sui negotii. pro Quint. 41

Gestus.

Vtrique à me mos gestus esse videatur. ad Att. lib. 1. 31. 6. a
 Gestus est mos & voluntati & dignitati tuæ. pro Mur. 44. a
 A principio quemadmodum res gesta & contracta sit, ex-
 ponam. pro Quint. 3. b
 Gesta res expectatur, conatus tantum audiuntur. 12. fam. 16
 Rempublicam ab aliquo bene & fœliciter gestam esse. 5.
 Philip. 193. a
 Comitum armis seruilibus gesta. 3. de Leg. 64. a
 Nemo non quasi mercedem rerum gestarum desiderat glo-
 riam. Offic. 12. b
 Maximè ii res gestas audire & legere volunt, qui à spe gerè-
 di absunt confecti senectute. de Fin. 137. b
 Thucydides res gestas & bella narrat. Orat. 199. b
 Sic innumerabiles paribus in locis esse eisdem nominibus,
 honoribus, rebus gestis, ingeniis, formis, ætatibus, eisdem
 de rebus disputantes, &c. 4. Acad. q. 225. a

Gesta.

Tunc ausus es isto oculo, non dicam isto animo, ista fron-
 te, non vita, tanto supercilio, non enim possum dicere
 tantis gestis, cum Gabinio consociare consilia pestis meæ
 &c. Post red. 202. b

Gestus.

Vox & gestus subito sumi, & alicunde arripere non potest. de
 Orat. 107. b
 Sedatus & constans gestus. ad Heren. 21. b
 Miror eorum impudentiam qui agunt in scena gestum in-
 spectante Roscio. pro Quint. 25
 Non eodem tempore & gestum & animam ageres. pro Q.
 Rosc. 48. b
 Agere gestum humeris. pro Rab. Posth. 22. a
 Et hoc quidem Zeno gestu conficiebat: nam extensis digi-
 tis aduersam manum ostēdebat, ac visum dicebat huius-
 modi est. Acad. q. 36. b

Sivemur amplificatione paulò tardiore, & confyderatiore gestu conueniet vti. ad Heren. 12. b
 Cum extenso brachio paululum etiam de gestu addidit. de Orat. 131. b
 De gestu intelligo quid respondeas. in Vat. 36. b
 Nūquam agit hunc versum Roscius eo gestu quo potest. de Orat. 152. b
 Gratificatur mihi gestu accusator, significat enim, &c. pro Cæli. 57. b
 In gestu nec venustatem conspicuam, nec turpitudinem esse, ne aut histriones, aut operarii esse videamur. ad Heren. lib. 3. 119. a
 In gestu, motūque vitium caueatur. 1. Offic. 181. a
 In corporum etiam motione atque gestu multa cernunt subtilius. 2. de Nat. d. 218. a
 In vita quæ omni gestu moderatior, omni versu aptior esse debet, &c. in Parad. 31. a
 Qui in gestu semel peccarit, non continuò existimatur nec scire gestum. de Orat. 95. b
 Summorum actorum gestus. 1. de Orat. 63. a
 Histrionum nonnulli gestus ineptis non vacant. 1. Offic. 181. a
 Orationis gestus Græci *ῥηματα* appellant. in Orat. 46. a
Gestio.
 Deinde est ipsius negotii gestio pertractanda. de Inu. 66. b
 Negotiis autem quæ sunt attributa, partim sunt continentia cum ipso negotio, partim in negotii gestione confyderantur. 1. de Inu. 54. a
Gestio.
 Gestio scire ista omnia. ad Att. lib. 4. 80. 1. a
 Gestit animus. ad Att. lib. 2. 22. 5. a
 Antonius senatum delere gestit. in Ant. 194. b
 Contrectatione vaccæ gestit taurus, & equæ equus. 1. de Nat. d. 104. a
 Animi forensibus negotiis defessi gestiunt, ac volitare cupiunt. 2. de Orat. 14. a
 Parietes mediussidius C. Cæsar, vt mihi videtur, huius curiæ tibi gratias agere gestiunt. pro Marcello, 6. a. Id est, quasi gestu videntur tibi parietes gratias agere.
 Aut voluptate nimia gestiunt, quorum omnium vultus, voces, motus, statusque mutantur. 1. Offic. 143
 Si in Capitolium inuehi victor cū insigni illa laurea gestiret. de Prou. 76. b
 Nil erat quod Zeno mutare gestiret. de Fin. 108. b
 Nihil est præterea cur aduenientib⁹ te offerre gestias. 6. fa. 53
 Quorum alter lætitia gestiat, alter dolore crucietur. 2. de Fin. 22. a
 Gestire alacritate futili. Tusc. q. lib. 4. 29
 Gestire insolenti alacritate. Tusc. q. lib. 5. 32
Gestians.
 Lætitia gestians. 4. Tusc. 21. a
 Elatus inani lætitia, exultans & temerè gestians. 5. Tusc. 25. a
 Deinde hac cohortamur, hac persuademus, hac cōsolamur afflictos, hac deducimus perterritos à timore, hac gestientes comprimimus. 2. de Nat. d. 122. a. De eloquentia.
Gesto.
 Idque caput fixum gestari iussit in pilo. 11. Philip. 292. a
 Ἐπονηκώτηρον est memoriola vacillare. 12. ad Att. 1
Geta.
 C. Geta à c e s. ex Senatu eiectus, Censor postea factus. pro Cluent. 94
 Getarum & Armeniorum & Colchorum copias ad urbem adducere. 9. ad Att. 37
Gigas.
 More Gigantum bellare cum diis, quid aliud est nisi naturæ repugnare? de Senect. 6. a
 Cum Titanis & Gigantibus bella gesserunt dii. 2. de Nat. 52
Gigno.
 Gignis nobis novas præceptiones. ad Heren. 24. b
 Quæ terra gignit, maturata pubescunt. 1. de Nat. d. 8. a
 Ii dii, qui vtilitates quasque gignebant. de Nat. d. 2. 45
 Multa nobis blandimenta natura genuit. pro Cælio, 32. a
 Qui non illustravit modo, sed etiam genuit in hac vrbe descendendi copiam. de claris Orat. 138. a

Ad maiora enim quædam nos natura genuit & conformauit, vt mihi quidem videtur. 1. de Fin. 18
 Hercules hic ex Latona quem Iupiter genuit. de Nat. d. 68. b
 Cum deus animum ex sua mente & diuinitate genuisset. de Vniu. 199. b
 Pisces, vt aiunt, oua cum genuerint, relinquunt. de Nat. 52. b
 Et si est maximè artificiosum, alio tempore vtatur ea facultate, non tum cum parere ipsi & gignere & proferre debent. ad Heren. lib. 4. 144. a
 Vt idem deus urbem hanc gentibus, vos huic vrbi genuisse videatur. 14. Philip. 405. a
 Filius mihi gignitur. 2. de Orat. 77. a
 Omne quod gignitur, ex aliqua causa gigni necesse est. de Vniu. 3
 Pax & concordia extraneis gignitur, quum iam domesticis non infideat. Antequam iret in exil. 5. a
 Quæ ergo ad vitam hominum tuendam pertinent, partim sunt inanimata, vt aurum, argentum, vt ea quæ gignuntur è terra. Offic. 2. 14
 Placet Stoicis, quæ in terris gignuntur, ad vsum hominum omnia creari. 1. Offic. 34. a
 Morbus & ægrotatio ex totius valetudinis corporis conuassatione & perturbatione gignuntur. 4. Tusc. 43. a
 Tum opiniones veræ firmæque gignuntur. Tusc. 200. b
 Distinctio inter ea quæ gignuntur, & ea quæ semper sunt eadem. de Vniu. 35
 Gigni & propagari initium sui generis ab se volebat Verres. 7. Verr. 141. a
 Gigni nihil potest sine causis. de Vniu. 5
 Plato idæas gigni negat. Orat. 297. b
 Quid, quod non intelligit seminum vim, quæ ad gignendum procreandumque plurimum valeat, funditus tolli, mediocris erroris est. 12. de Diuin. 142. a
Genitor.
 Genitor Saturnius. 2. de Diuin. 98. a
 Genitorem & effectorem sui imitantes. de Vniu. 59
 Quo nihil ab optimo & præstantissimo genitore melius procreatum. de Vniu. 35. a. De anima.
Genitrix.
 Nona super tremulo genitrix clangore volabat. de Diuin. 131. b
Genialis.
 Lectum illum genialem, quem biennio filia suæ nubenti strauerat, in eadē domo sibi ornari & sterni, expulsa atque exturbata filia, iubet. pro Cluent. 10
Genitiuus.
 Genitiuorum pluralium neutrorum secundæ declinationis syncopa. Orat. 88
Genuinus.
 Dentibus in ore constructis manditur, atque ab his extenuatur atque mollitur cibus. eorum aduersi acuti morsu diuidunt escas: intimi autem conficiunt, qui gemini dicuntur. 2. de Nat. d. 102
Glabrio.
 M. Glabrio pontifex. de Arusp. resp. 10
 M. Glabrio Prætor, quo tempore Verres accusatus est. 1. in Verr. 3
Glacies.
 Glacies calore liquefacta dilabitur & diffunditur. de Nat. 31. b
Gladius.
 Gladius distinctus. Offic. 2. 34
 Vt si gladium paruo puero dederis. pro Sest. 7. b
 Fulgentem gladium è lacunari, seta equina appensum demitti iussit. Tusc. q. lib. 5. 45
 Distringere gladium. 3. Offic. 153. a
 Educere gladium è vagina. 2. de Inuent. 131. a
 Gladium hosti in pectus insigere. Tusc. q. lib. 4. 39
 Recondere gladium in vaginam. de Inu. 63. & 64. b
 Gladium vagina vacuum in vrbe nō vidimus. pro Marc. 10
 Suo, quemadmodum dicitur, confici gladio. pro Cec. 301. b
 Et tu inimicus eius cum gladio cruento comprehensus es. 2. de Orat. 91. a
 Stricto gladio insequit aliquem. 2. Philip. 44. a

Sed ductus odio properauit re deducere in iudicium, cum illum plumbeo gladio iugulatum tamen iri diceret. ad Att. lib. 1. 11. 4. a
 Gladio nos rusticè velit ἀπὸ μὲν ἐσθ. 15. famil. 49. in epist. Cassii.
 Gladii fulgentes. Tusc. q. lib. 1. 51
 Gladiorum summa impunitas. 10. fam. 3
 Gladiorum magna est licentia. 4. fam. 32
 Mucrones gladiorum à iugulis nostris reiecimur. 3. in Catil. 49. a
 Ex ædibus Cethegi maximum sicarum numerum gladiorumque extulit. in Cat. 112. b
 Idem gladios in rempub. districtos retudimus. 3. in Cat. 49
 Eductis gladiis. ad Att. 56. b
Gladiator.
 Qui à scurris potius semper gladiator, quàm scurra appellatus sit. in Verr. 180. b
 Cædem enim gladiator quærit. ad Cassium, lib. 12. 3
 Bonus gladiator rudem tam citò accepit. 2. Philip. 82. a
 Ille, qui adest, Magnus vocatur: homines eiusmodi, alter plurimarum palmarum vetus ac nobilis gladiator habetur, &c. pro Rosc. Amer. 10. a
 Vt nobili ne gladiatori quidem hæreret. pro Quint. 46
 Gladiator vetulus Næuius. pro Quint. 15
 Gladiator & militi armorum ars ludicra prodest. 2. de Oratore, 47. 2
 Quem gladiatorem non ita appellauit, vt interdum etiam M. Antonius gladiator appellari solet, sed vt appellant ii qui planè & Latine loquuntur. 7. Philip. 228. a
 A gladiatore cessisse lanista videtur. pro Rosc. Amer. 70. a
 Cum bustuario gladiatore decertare. in Piso. 14. a
 Athletæ & gladiatores. in Orat. 133. a
 Sicarii & gladiatores homines. pro Rosc. Amer. 6. a
 Gladiatores Cæsar quomodo Pompeius distribuerit. 7. ad Att. 48
 Cal. Iunius eunti mihi Antium, & gladiatores M. Metelli cupidè relinquenti, venit obuiam tuus puer. 2. ad Att. 1. Gladiatores, pro gladiatorum certaminibus.
 Familæ gladiatorum. pro Sylla, 40. a
 Gladiatorum spectaculum crudele & inhumanum. Tusc. q. lib. 2. 36
 Gladiatorum & bestiariorum vindex. 2. ad Quintum fratrem, 19
 Gladiatoriibus autem Fadum quendam militem Pompeianum, quia, &c. authore sese nolebat, & ad populum confugerat. 10. fa. 71. in epist. Pollionis. Gladiatoriibus, id est, die quo gladiatorum spectaculum exhibebatur.
Gladiatorius.
 Gladiatorius ludus. in Catil. 31. a
 Gladiatoria totius corporis firmitas. 2. Philip. 74
 Gladiatoria iracundia. Tusc. q. 119. b
 Pugna gladiatoria. pro Milone, 71. a
 Certamen gladiatorium. 2. de Orat. 173. a
 Gladiatorium mortis genus. 11. Philip. 300
 Gladiatorium id quidem: quanquam in eis ipsis videmus sæpe constantiam. 4. Tusc. q. 73. a
 Si virgo Vestalis huius propinqua locum suum gladiatorium concessit huic, &c. pro Mur. 67
 Gladiatori casus. 5. fam. 37
Glans.
 Quid enim hunc persequar, pecudem ac beluam, pabulo inimicorum meorum & glande corruptum? de Arusp. resp. 4. a
Glandifer.
 Quare glandifera illa quercus ex qua olim euolauit Nuntia fulua Iouis, &c. 1. de Leg. 3. a
 Glandiferæ & fructuose arationes. 2. Philip. 100
Glarea.
 Eo loco puluis non glarea iniecta est. ad Q. frat. lib. 3. 8
 Γλαυκὸν εἶς ἀθλάς, qui ad te hæc. 6. famil. 10. & 2. ad Quint. frat. 40
Glauc.
 Glauc, mater tertiz Dianæ. 3. de Nat. d. 42

Glaucia.
 C. Glaucia, homo impurus, sed tamen acutus. pro Rabirio Posth. 9
 Glaucia, stercus curiæ. 3. de Orat. 89. C. Marii idem & laudauit & vituperauit. de Arusp. resp. 47. Primus tulit, vt cōperendinaretur reus. 3. in Verr. 17. A C. Mario cum Saturnino in Capitolio interfecit. pro C. Rabir. 14. in Catil. 60. & 8. Philip. 244
Glaucippus.
 Glaucippus exceptus ea lege, quæ peregrinos Roma eieciat. in Rull. 7
Gleba.
 Nam priusquam in eos iniecta gleba est, locus ille vbi crematum est corpus, nihil habet religionis. iniecta gleba tumulis, & humatus est, & gleba vocatur: ac tum denique multa religiosa iura complectitur. 2. de Leg. 52. & 53
 Adumere glebam de aliquorum agris. 3. de Leg. Agr. 1. a
 Agri glebam possidere. 5. Verr. 22. a
 Non ita dicimus vt glebam, aut fragmentum lapidis, aut, &c. 2. de Nat. d. 117. a
 Vinctes profecto non fuisse armatos eos, qui, &c. nō esse arma cespites, neque glebas. pro Cec. 45
 Quid igitur, si glebis, aut fustibus aliquem de fundo præcipitem egeris? pro Cecinna, 44. a
 Perexiguit & γλαυκὸς præbere, minutatimque. 16. ad Att. 2
Glisco.
 Ad iuuenilem libidinem copia voluptatum gliscit illa, vt ignis oleo. in Hortensio, 3
Globulus.
 In P. Globulum meum necessarium fuisse gratiosior. pro Flacco, 59
Globus.
 Quumq; duæ formæ præstantes sint, ex solidis globus (sic enim sphaeram interpretari placet) ex planis, circulus vel orbis, qui, &c. 2. de Nat. d. 34
 Globus terræ è mari eminent, fixus in medio mundi vniuersi loco. Tusc. q. lib. 1. 55
 Globus terræ duabus oris distantibus habitabilis & cultus: quarum altera, quam nos incolimus, sub axe posita ad stellas septem, altera australis, ignota nobis, quam vocant Græci ἀπὸ ἄστρα. Tusc. q. lib. 1. 55, & 56
 Homines enim sunt hac lege generati, qui tuerentur illum globum, quem in hoc templo medio vides, quæ terra dicitur. in Somn. Scip. 11. a
 In cælo animaduersi globi. 1. de Diuin. 158. a
 Stellarum globi terræ magnitudinem facile vincebant. in Somn. Scip. 13. a
Globosus.
 Globosus est mundus. 2. de Nat. d. 88
 Et globosus est fabricatus, quod σφαιροειδὲς Græci vocant: cuius omnis extremitas paribus à medio radiis attingitur. de Vniu. 22
 Globosus turbo. 2. de Nat. d. 128. a
 Mundi volubilitas, quæ nisi in globosa forma esse non potest. 2. de Nat. d. 35
 Terra solida & globosa. 2. de Nat. d. 142. a
 Saxum globosum. ad Heren. 13. b
 Globosæ stellæ & rotundæ. in Somn. Scip. 11. a
Glomero.
 Omnia fixa tuus glomerās determinat annus. 2. de Diu. 36. a
 Atque hæc vetusta seclis glomerata horridis
 Lucifica clades nostro infixæ est corpori. 2. Tusc. 45. a
Gloria.
 Gloria est, cuius gradibus homines videntur in cælū ascendere. pro Mil. 74
 Gloria, est frequens de aliquo fama cum laude. 2. de Inventione, 244. a
 Gloria, est illustris ac peruagata multorum & magnorum vel in suos ciues, vel in parriam, vel in omne genus hominum fama meritorum. pro Marcello, 15, & 16. a
 Gloria, est solida quædam res & expressa non adumbrata: ea est consentiens laus bonorum, incorrupta vox bene iudicantium de eccellente virtute. 1. Tusc. q. 3

Fruetus veræ virtutis, gloria. in Pisonem, 44. a
 Ex omnibus præmiis virtutis amplissimum est gloria. pro Milone, 74. a
 Ostentatio & gloria. pro Rab. Posth. 23. a
 Gloria in rebus maioribus administrandis adiuuat plurimum. Offic. 2. 43
 Gloria virtutem necessario consequitur. Tusc. q. lib. 1. 75
 Summa igitur & perfecta gloria constat ex tribus his: si diligit multitudo: si fidem habet: si cum admiratione quadam, honore nos dignos putat. 2. Offic. 43
 Vide ne plus commendatio in vulgus, & hæc quæ expetitur gloria, molestiæ habeat, quàm voluptatis. Tusc. quæst. lib. 5. 74
 Habet formam honestatis & similitudinem gloria. 5. de Finib. 121. a
 Gloria etsi nihil in se habeat cur expetatur, tamen virtutem tanquam umbra sequitur. Tusc. q. lib. 1. 98
 Gloria bellica. Offic. 1. 89
 Si dulcis est gloria, consequere virtutem. Antequam, 4
 Si pecunia tantopere expetitur, quanto gloria magis est expetenda de Orat. lib. 2. 202
 Gloria militaris. Tusc. q. lib. 2. 35
 Gloria popularis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 4
 Gloria, quia rectè factorum plerumque comes est, non est à bonis viris repudianda. Tusc. q. lib. 3. 3
 Gloria solida quædam res est & expressa, non adumbrata. Tusc. q. lib. 3. 3
 Quæ gloria tua est. 7. fam. 25. id est, gloriæ cupiditas.
 Veræ, grauis, & solida gloria. 5. Philip. 200. a
 Veræ gloria radices agit, atque etiam propagatur. Offic. 2. 61
 Ea autem est gloria & laus rectè factorum & magnorum in remp. meritorum. in Ant. 158. b
 Gloria nominis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 132
 Gloria & magnificentia verborum. de Fin. lib. 4. 49. & 3. 8
 Optima hæreditas à parentibus traditur liberis, omnique patrimonio præstantior, gloria virtutis rerumque gestarum. Offic. 1. 169
 Gloriæ alienæ hæreditatem cernere. 9. fam. 28
 Cupidus gloriæ & altissimus animus. 1. Offic. 94. a
 Splendoris & gloriæ cupidus. 1. Offic. 65. a
 Gloriæ cupiditas cauenda: eripit enim libertatem, pro qua magnanimis viris omnis debet esse contentio. Officiorum lib. 1. 97
 Vita brevis, cursus gloriæ sempiternus. pro Sestio, 38
 Quod genus est tandem illud ostentationis & gloriæ. pro Rab. 128
 Gradus gloriæ dispares, honorum pares sunt. pro Planc. 49
 Neque enim villâ mercedem tanta virtus, præter hanc laudis gloriæque desiderat. 5. Philip. 189. a
 Gloriæ seges. pro Milo. 27
 Gloriæ vis. pro Archia, 19
 Vi me sempiternæ gloriæ per eum commendari velim, qui non ipse quoque in me commendando propriam ingenii gloriam consequatur. 5. fam. 32
 Gloriæ atque laudi præcipue inuideri solet. 2. de Orat. 114
 Vt mihi nihil neque ad honorem, neque ad gloriam acquirendam deesse putarem. Appio, lib. 3. 75. a
 Ad gloriam cursus vnus Reip. bene gerenda. 10. fam. 5
 Ad gloriam & splendorem in imperio & dignitate omnia reuocare. pro Flacco, 21. a
 Ad gloriam popularem fertur optimus quisque. Tusc. q. lib. 3. 3
 Immortalem gloriam non adimunt, si vitam eripiunt. Antequam iret in exil. 14. a
 Gloriam alicuius amplificare. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 5
 Non modò non æternam, sed ne diuturnam quidem gloriâ assequi possumus. Som. Scip. 24
 Gloriam populi sui augento. 3. de Leg. 9
 Capere maximam gloriam ob amicitiam summa fide seruata. de Amic. 25. a
 Æternam gloriam consequi. Planco, lib. 10. 14. 4. a
 Propriam ingenii gloriam consequi. Luceio, lib. 5. 12. 22. a
 Qui simulatione & inani ostentatione, & ficto non modò

sermone, sed etiam vultu stabilem se gloriam consequi posse rentur, vehementer errant. Offic. 2. 61
 Illi eam gloriam consecuti sunt, quæ vix cælo posse videatur, & c. in Ant. 182. b
 Mihi illa omnia immortalem gloriam dederunt, tibi sempiternam turpitudinem inflexerunt. in Pis. 50
 Vix inuenitur qui laboribus susceptis, periculisque aditis, non quasi mercedem rerum gestarum desideret gloriâ. 1. Offic. 94
 Intelligendum est igitur, nec gloriam popularem ipsam per se expetendam, nec ignobilitatem extimescendam. Tusc. q. lib. 5. 74
 Cn. Pompeius maiorem dicendi gloriam habuisset, nisi, & c. de claris Orat. 129. a. de Pet. Conf. 1
 Gloriam imitantur ingenia præclara. ad Brut. 38
 Gloriam verò non modò non minui, sed etiam augeri arbitramur, & c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 6
 Gloriam te tibi soli non quærere, sed ea tibi est communicanda mecum, prodenda liberis nostris. 1. ad Q. frat. 33
 Qui ob amicitiam summa fide seruata, maximam gloriam ceperit. de Amic. 101. b
 Lewis est animi, lucem splendoremque fugientis, veram gloriam, qui est fructus veræ virtutis, repudiare. in Pis. 44
 Gloriam superiorum vincere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1
 Gloria afficere aliquem. Tusc. q. lib. 1. 28. 13. fam. 18
 Clarus gloria, & auctoritate grauis. 2. de Orat. 84. a
 Gloria parta non delectari, sed totam abiicere atque deponere. 2. de Orat. 116. a
 De gloria parta dimicare. 1. ad Q. frat. 32
 De gloria excudam aliquid in exil. 158. b, quod lateat in thesauris tuis. 15. ad Att. 46
 De gloria librum ad te misi. ad Att. 255. b
 Trahimur omnes laudis studio, & optimus quisque maxime gloria ducitur. pro Arch. 15. a
 Gloria se & prædicatione efferre. in Parad. 17. a
 Esse gloria admirabili. 2. ad Att. 54
 Si modò est aliquis fructus ex solida verâque gloria. ad Brut. 6
 Excellit maxime gloria is, qui virtute plurimum præstat. pro Plancio, 49. a
 Falsa gloria Philosophiam exornare. 2. Tusc. q. 9
 Fama, gloria, doctrina, plurimis artibus, imperio & laude bellica floruit Græcia. pro Flacco, 50. a
 Hic in maxima gloria est. Offic. 69. b
 Illi non heroes, sed dii futuri quidem in gloria sempiterna sunt. ad Att. 226. b
 Sit in æterna gloria Marius. 4. in Catil. 93. a
 In maxima & gratia futurus sit & gloria. 4. in Catil. 93. a
 Omnes incenduntur ad studia gloria. Tusc. q. lib. 1. 3
 Magna apud omnes gloria nomen Annibalis. 2. de Orat. 42. a
 Vt igitur nunc minore gloria est. Diuin. lib. 1. 36
 Gloria aliqua iusta & merita prouocabimur. 12. fam. 30. in epist. Lentuli.
 Quæ potestates, quæ gloriæ, quæ amicitia, quæ inimicitia, & c. lib. 3. ad Heren. 106
 Gloriola.
 Hisce eum ornes gloriolæ insignibus. ad Cæsarem, lib. 7. 15
 Et nosmetipsi viui gloriola nostra perfruamur. ad Luceium, lib. 5. 35
 Gloriosus.
 Fuga nobis gloriosa, patriæ calamitosa. 1. de Diuin. 104. a
 Cuius mors ita gloriosa fuit, vt eam concupisceret filius. de Diuin. 91. b
 Cum esset proposita aut fuga turpis, aut gloriosa mors. 1. de Fin. 156. a
 Magnifica & gloriosa ostentatio ciuitatis. pro Flacco, 41. a
 Præpotens & gloriosa Philosophia. 1. de Orat. 5. a
 Gloriosum & inuidiosum. 1. Philip. 25. a
 Quod gloriosum, id laudabile. Tusc. q. lib. 5. 33
 Gloriosum nobis ad memoriam immortalitatem. 3. de Leg. 11
 Quod est populari fama gloriosum. de Fin. lib. 1. 41
 Magnificum illud etiam, Romanisque hominibus gloriosum vt. & c. de Diuin. 8. a

Charum esse ciuibus, bene de Reip. mereri, laudari, coli, diligi, gloriosum est. in Ant. 159. b
 Mihi exire domo mea ad priuatū dolorem luctuosum fuit, ad rationem Reipub. gloriosum. de Arusp. respons. 46
 Mihi verò gloriosum, te iuuenem Cōsulem florere legibus. ad Dolabellam, lib. 9. 14. 6. a
 Nisi forte quod gloriosum sit in vulgus, id honestum velimus dicere. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 130
 Deforme est, cum irrisione audientium imitari militem gloriosum. 1. Offic. 192
 In priuatis gloriosa, multo magis in regibus commemorantur. pro Deiot. 29. a
 Gloriosa consilia. 8. ad Att. 41
 Illustria & gloriosa facta. 1. de Finib. 57. a
 Vt non solum gloriosis consiliis vtamur, sed etiam paulò salubribus. Att. lib. 8. 160. 5. a
 Lōgum est persequi ceteros: idque Reipublicæ præclarum, fuisse tam multos, tum multo ipsis gloriosius est. 2. Philippica, 49. a
 Gloriosissimæ Carthaginensium classes. 7. in Verr. 76
 Glorioso.
 Exordiri non glorioso. 2. de Orat. 18. a
 Quid ergo attinet glorioso loqui, nisi constanter loquere? 2. de Finib. 142. a
 Quoniam hæc plausibilia nō sunt, vt in sinu gaudeant, glorioso loqui desinant. 3. Tusc. 44
 Glorioso mentiri. pro Mil. 53. a
 Satis glorioso triumpharem. ad Cælum, lib. 2. 11. 6. a
 De seipso gloriosius loqui. pro Dom. 131. b
 Quod per se ipsos confici potuit, gloriosissime & magnificentissime confecerunt. ad Att. 123. b
 Glorior.
 De tuis diuitiis intolerantissime gloriaris. in Vat. 22. a
 Vt tu in multis epistolis ad amicos tuos gloriaris. 5. Verriarum, 150. a
 Quasi verò rogatus, & non armatus, ea quæ gloriaris, confeceris. Sallust. in Cic. 271. b
 Quibus rebus quis in seipso gloriatur, easdem in aliis reprehendat non concedit. pro Ligario, 12. a
 Propter virtutem iure laudamur, & in virtute rectè gloriari. 2. de Nat. deor. 125. a
 Factis Equitum gloriatur ciues, lætantur socii, gemunt hostes. Antequam iret in exil. 18. a
 Quidam nominibus veterum gloriatur. Orat. 213. b
 Is mihi etiam gloriabitur, se omnes magistratus sine repulsa affectum. in Pisonem, 1. a
 Vt de me ipso aliquid more senum gloriari. Cat. 74
 Cum quidam omnes prouincias se peragrassè gloriaretur. 2. de Orat. 143. a
 Licet enim mihi, Marce filii, apud te gloriari, ad quem & hæreditas huius gloriæ, & factorum imitatio pertinet. 1. Officiorum, 110. a
 Gloriari contra aliquem. 5. Tusc. lib. 40. 5. a
 Gloriari contra fortunam. Tusc. quæst. lib. 5. 21
 De rebus suis gestis gloriari. pro Dom. 72
 Quis aut de misera vita possit gloriari, aut non de beata? 3. de Finib. 43. a
 Equidem posse vellem idem gloriari quod Cyrus, sed tamen hoc quoque dicere, non me quidem his tuis viribus, & c. de Senect. 18
 Non pudet philosophum in eo gloriari. Tusc. q. lib. 1. 41
 Gloriari in facinore. 11. fa. 48. in ep. Matii. Id est, ob facinus.
 Nobis quoque licet in hoc quodammodo gloriari. 2. Off. 17. a
 Non enim mihi videor insolenter gloriari. Att. lib. 1. 11. 13. a
 Ne nimis gloriari videar. de Arusp. resp. 14
 Et sua concio risit hominem, quomodo ipse gloriari solet, ducentis confixum senatusconsultis. de Arusp. resp. 245. b
 Quæ cum diceret, & c. tu ipse mihi gloriari videbare. de Finibus, 75. b
 Beata virgo glorianda, & prædicanda, & præ se ferenda est. 5. Tusc. lib. 71. a
 Et est in aliqua vita prædicabile aliquid & gloriandum, ac præ se ferendum. 5. Tusc. lib. 70. a

Defendendi causa hæc, non gloriandi loquor. pro Cæl. 47. b
 At de se ipse nec mentitur in gloriando. de Clar. Orat. 176. b
 Glorians.
 Quod & non prædicanti tamen facile quidem crederem, sicut mali ædificii domino glorianti se architectum non habuisse. 1. de Nat. deor. 97. a
 Gloriatione.
 Ex qua efficitur, gloriatione, vt ita dicam, dignam esse beatam vitam. 3. de Finib. 43. a
 Virtus digna est gloriatione vt est, tantumque præstat cæteris rebus, & c. de Finib. a
 Glutidæ.
 Familiam Glutidam suspiciam nobilitate præstatem. de Diuinat. 99. b
 Glutinator.
 Etiam vellem mihi mittas de tuis librariolis duos aliquos, quibus Tyrannio vtatur glutinatoribus: & c. Att. lib. 4. 18
 Glycon.
 Tibi Glycona medicum Panfæ, qui sororem nostri Achilleos in matrimonium habet, diligentissime commendo. ad Brutum, 15
 Gnarus.
 Gnarus & prudens impendentium malorum. pro Sest. 6. b
 Reipub. gnarus Sisenna. de Claris Orat. 121. a
 A quo censet eum, & c. vberem & fecundum fuisse, gnarumque, quibus orationis modis quoque animorum partes pellerentur. in Orat. 8. a. De Pericle.
 Gnatus.
 Ætas gnati non est ad præcepta. pro Planc. 48. a
 Gnidius.
 Venus Gnidia. de Diuinat. 85. b
 Quid Gnidios? & c. in Verr. 231. b
 Gnosius.
 In cupressetis Gnosiorum. de Legib. 159. b
 Τὸν γνῶν, dictum etiam, vt bona nostra norimus. 3. ad Quint. fratrem, 31
 Gorgias.
 Leontinus Gorgias, qui permagnum quiddam suscipere ac profiteri videbatur, cum se ad omnia, de quibus quisque audire vellet, esse paratum denuntiaret. 1. de Orat. 51. a
 Gorgias Leontinus è numero sophistarum primus est ausus in conuentu poscere quæstionem, id est iubere dicere, quare quis vellet audire. de Finib. lib. 2. 1
 Gorgias Leontinus, quum ex eo quæreretur, cur tandiu vellet esse in vita, Nihil habeo, inquit, quod accusem senectutem. Cat. 13
 Gorgias Leontinus, Iococratis magister, centum & septem compleuit annos, nec vnquam in suo studio atque opere cessauit. Cat. 13
 Gorgias Leontinus, & ceteri sophistæ lusi à Socrate. lib. 2. de Finib. 1
 Gorgias Leontinus infinitam oratoricæ facultati materiam subiecit. 1. de Inuent. 10
 Gorgias numeris in oratione insolentius abutitur. Orat. 101
 Numerosa oratione maxime delectabatur Gorgias. in Oratore, 45. a
 Gorgias locos communes parauit. Brut. 23
 Concinnitatis princeps Gorgias. in Orat. 94. a
 Gorgias rhetor. 16. fam. 29. ex epist. Ciceronis filii.
 Gorgias & Thrasymachus primi arte quadam verba iunxerunt. Orat. 23
 Gorgiæ tantus honos est habitus à Græcia, soli vt ex omnibus, Delphis non inaurata statua, sed aurea statueretur. 3. de Orat. 71. a
 Iococrates adolescens senem Gorgiam in Thessalia audiuit. in Orat. 102. a
 Gorgia Leontino patrono orator Philosopho succubuit. 3. de Orat. 70
 Gorgon.
 Gorgonis pulcherrimum, cinctum anguib. 6. Verr. 111. a
 Gorgophorus.
 Tritonia, amipotens, Gorgophora Pallas, Minerua, cæterique dii, deique immortales, & c. Antequam. 15. a
 888. i.

Handwritten notes in the left margin:
 Perit dicitur
 and dicitur
 in dicitur
 dicitur

Gortinius iudex. in Ant. 197. b
Grabatus.
 Deos immortales concurrere omnium non modò lectos, verùm etiam grabatos, & his obicere visa, &c. 2. de Diuinatione, 193. a
Gracchus.
 Gracchus Augur. 2. ad Quint. frat. 4
 Gracchus quidam institutus. pro Sest. 88
 Gracchus pater in censura infcio collega nihil gessit. 1. de Inuent. 64
 Gracchus pater nò accurata orationis copia, sed nutu atque verbo libertinos in vrbanas tribus transtulit. 1. de Or. 20
 Gracchus tribunus in Lenatem populum incitauit. 3. de Legibus, 25
 C. Gracchus legem tulit, ne de capite ciuium Rom. iniussu populi iudicaretur. pro C. Rab. 7
 C. Gracchi ingenium & grauitas dicendi. de Arusp. resp. 37
 C. Gracchi lex de Consulibus prouinciis. pro Dom. sua, 19
 C. Gracchi lex frumentaria. pro Sest. 90
 Gracchi lege P. Popilio aqua & igni interdictum. pro Domo sua, 64
 Gracchi oratio in Tuberonem. Brut. 60
 C. Gracchi oratio in L. Pisonem frugi. pro Font. 24
 C. Gracchi mors. in Catil. 2
 C. Gracchù quæ causa impulit, vt popularis esset. de Arusp. responsis, 40
 Ti. Gracchus, collegæ magistratum per seditionem abrogauit. pro Mil. 54
 Ti. Gracchus statum Romanæ ciuitatis conuellit. de Arusp. responsis, 37
 Ti. Gracchus à P. Scipione interfectus. in Catil. 1
 Ti. Gracchus, pater, L. Scipionem inimicum suum Trib. pl. in carcerem duci vetuit. de Prouinc. Consul. 15
 Ti. Gracchi æquitas ac pudor. in Rull. 42
 Ti. Gracchi lex agraria. pro Sest. 89
 Ti. Gracchum quæ res à causa Senatus ad populum transtulerit. de Arusp. respons. 39
 Per Tib. Gracchum non solùm vetitus, sed & sublatus fuit intercessor. 3. de Legib. 23
 Gracchi duo eloquentia Remp. dissiparunt. 1. de Orat. 20
 Gracchi duo omnium præter Crassum & Antonium eloquentissimi. 1. de Orat. 20
 Gracchi non tam in gremio, quàm sermone matris educati. Brut. 110
 Gracchorum ferocitas. in Vat. 17
 Gracchorum genus dicendi. Brut. 187
 Gracchorum largitio. in Rull. 13
 Gracchorum laus. in Rull. 26. & 80. 1. de Inuent. 7
 Gracchani iudices. de Clar. Orat. 176. b
Gracilitas.
 Erat eo tẽpore in nobis summa gracilitas & infirmitas corporis, procerum & tenue collum, &c. de Claris Orat. 173. a
 Habet enim certos sui studiosos, qui non tam habitus corporis opimos, quàm gracilitates consecuntur. de Claris Orat. 32. a
Gradatim. Gradatio, Vide Gradior.
Gradus.
 Atque P. Clodio gradus ad Remp. hic primus est aditus ad popularem iactationem & ascensus. de Arusp. resp. 3. a
 Gradus Aurelius. pro Flacco, 52
 Quæstur, primus gradus honoris. in Vat. 168. b
 Quartus autem gradus est eorum qui, &c. de Nat. deor. 32. b
 Senatorius gradus. pro Lege Manil. 42. a
 Et gradus vnus in ea via, quæ est hinc in Indiam. de Finibus, 99. b
 Atatis gradus. Appio, lib. 3. 11. 9. a
 Stabilis & non expers dignitatis gradus. in Orat. 125. a. 10. familiar. 11
 Fortunæ gradus. pro Corn. Balbo, 13. a
 Summus honoris gradus. 10. Philipp. 271. a
 Imperii gradus ex Sicilia in Africam Romanis factus. 4. Verrinarum, 2. a
 Qui primus erat officii gradus, seruatus est à procuratore

Handwritten notes:
 G R A
 G R A
 G R A

diligenter. pro Quint. 42
 Petitionis gradus inter æquales. 5. Philipp. 198. a
 Inferior gradus aut interitus aut seruitutis. de Arusp. 56. a
 Ad altiorum gradum ascendere. 2. Offic. 90. a
 Ad gradum honoris amplioris ollis is primus ascensus esto. 3. de Legib. 6
 Fateor me ad istum gradum sapientiæ non venisse. Marius ad Ciceronem, lib. 11. 74
 Pater facilem huic gradum consulatus adipiscendi reliquit. pro Mur. 13
 Ascendere vnum gradum dignitatis. pro Mur. 51. a
 Assequi dignitatis aliquem gradum. Antequam iret in exil. 8. a. pro Cluent. 120. a
 Qui sunt affectu summum honoris gradum. Antequam iret in exil. 194. b
 Quin prodis mi Spuri, vt quotiescunque gradum facias, toties tibi tuarum virtutum veniat in mentem 12. de Oratore, 138. a
 Sed attendite animos ad ea quæ sequuntur, hunc quasi gradum quandam atque aditum ad cætera iactum intelligitis. 2. de Lege Agr. 49
 Obtinere summum & altissimū gradum ciuitatis. 1. fam. 22
 Suum cuique honorem & gradum reddere. pro Rosc. Amerino, 81. a
 Mihi venit in mentem, multū fore sermonem, me iudicium iam de causa publica fecisse, qua desperata, quasi huc gradum mei reditus esse, quod mulieres reuertissent. ad Atticum, lib. 7. 64
 Qui non honoris gradum spectat vt cæteri. pro Mil. 17
 Tenere gradum Consularis dignitatis. 3. Offic. 135. a
 Cuius ætas à senatorio gradu longè abest. pro Pomp. 15. b
 Qui esset eo, quo ego sum, gradu, Senatus populique iudicio collocatus. Brut. 90. b
 Fortis verò animi & constantis est, non perturbari in rebus asperis, nec tumultuantem de gradu deiici, vt dicitur, sed præsentia animo vti & consilio. 1. Offic. 113. 16. ad Attic. 40. pro, animo consternari, ac velut à statu mentis dimoueri. De gradu dignitatis dimoueri. 2. Tusc. 51. Id est, ab existimatione priuina deiici & deturbari.
 Gradu oratores, non genere differunt. Orat. 142
 Omni gradu amplissimo dignissimus, & sui ordinis facile princeps. Trebiano, lib. 6. 35
 Pedibus & gradu, aut ingrediendi membris non eget cæli conuersio. de Vniuers. 25
 Gradu aliquo esse. 6. Philipp. 216
 Vt ex tam alto dignitatis gradu ad superos videatur potius, quàm ad inferos peruenisse. Læl. 11
 Aliqui ex infimo genere & fortunæ gradu. pro Corn. 58. b
 Quos populus Rom. in hoc gradu collocauit. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 6
 In altissimo dignitatis gradu collocati sumus. Post reditum in Senatu, 1. a
 Locari in amplissimo gradu dignitatis. pro Mur. 27. a
 In altissimo dignitatis gradu locatus. 1. Philipp. 11
 Poni in altissimo gradu præter spẽ alienis opibus. pro Sest. a
 Gradu pleno ingressus. 12. famil. 39. in epistol. C. Trebonii.
 An in illa querela misera quidem & luctuosa, sed mihi pro gradu, in quo me S. P. Q. R. collocauit, necessaria: &c. 2. Philippica, 33. a
 Vno quoque gradu de auaritia alicuius commoneri. in Vatinium, 107. b
 Aliud alio melius fit non genere, sed gradu. de Opt. 243. b
 In causis tres sunt gradus. in Partit. 54. a
 Gradus illi Aurelii tum noui quasi pro theatro illi iudicio ædificati videbantur, quos accusator concitatis hominibus compleuit. pro Cluent. 37. b
 Gradus iudiciorum tres. Partit. 54
 Necessitudinum gradus non iidem erūt qui & temporum. 1. Offic. 81. a
 In ipsa communitate sunt gradus officiorum vt prima diis, &c. secunda parentibus, &c. tertia patriæ debeatur. Offic. 224. b. pro Deiot. 18
 Oratorum & doctorum gradus. de Claris Orat. 46. a

Gradus peccatorum in vno furto. in Vat. 286. b
 Societatis hominum plures sunt gradus. 1. Offic. 78. a
 Deinde reliqui gradus. de Finib. 177. b
 Quemadmodum scalarum gradus, si alios tollas, alios incidas, non nullos malè hæretes relinquis, ruinæ periculum struas, nò ascensum pares, &c. pro Fl. 160. & in Ant. 197. b
 Gradus eiusdem templi tollebantur. pro Sest. 27. a
 Gradus templorum ab infima plebe completi erant. 4. ad Att. 3. 6. famil. 27. in epist. A. Cecinnæ.
 Temporum gradus seruatur. in Partit. 7. a
 Ædificare gradus. pro Cluent. 74. a
 Gradus tuos & quasi processus dicendi studeo cognoscere. de Claris Orat. 124. a
 Cùm gradus Castoris conuelliisti. pro Dom. 224. b
 Gradus ista res non habet. de Finib. 144. b
 Videat ne ignoret & gradus, & dissimilitudines, & vim, & varietatem Atticorum. de Clar. 191. b
 Per honorum gradus ad summum imperium efferri. 1. in Catil. 20. a
 Orator omnes sonorum tum intendens, tum remittens, persequetur gradus. Orat. 32
 Nunc reliquorum oratorum ætates & gradus persequamur. de Clar. Orat. 175. b
 Eius operæ à gradibus clamorem sustulerat. 2. ad Q. frat. 3
 Multis ille quidem gradibus officiorum erga Rempub. nostram ad hoc regium nomen ascendit. pro Deiot. 18. a
 Magistratum gradibus ascendere. de Claris Orat. 154. a
 Extremum omnium multis gradibus ascendere. 5. de Fin. 73. a
 Quibus tanquam gradibus in cælum mihi videor ascendisse. pro Domo sua, 58. a
 Vt sibi locus sit, his gradibus ascensus etiam ad ciuitatem. pro Corn. Balbo, 63. b
 Est quiddam in remissione grauissimum, quo tanquam sonorum gradibus descenditur. de Orat. 164. b
 Nam à beatis ad virtutem, à virtute ad ratione video te venisse gradibus. 1. de Nat. deor. 122. a
Gradior.
 Fideli animo (si ita res fert) gradietur ad mortem. 1. Tusc. 99
 Alia animalia gradiendo, alia serpendo, alia volando, alia nando, ad partum accedunt. 2. de Nat. deor. 91
Gradiens.
 Serpentes quasdam gradientes esse. Tusc. quæst. 135. b
Gressus.
 In gressu cauendum, ne aut tarditatis vtamur mollioribus, aut in festinationibus suscipiamus nimias celeritates. Officiorum, 1. 181
Gradatio.
 Gradatio est, in qua non antè ad cõsequens verbum descenditur, quàm ad superius consensum est: &c. ad Herennium, lib. 4. 184
 Est etiam gradatio quædam & conuersio, & verborum concinna transgressio. 3. de Orat. 115
Gradatim.
 Ita pedetentim & gradatim tum accessus à te ad causam facti, tum recessus. Dolabella, lib. 9. 30
 Minutatim & gradatim addere aut demere. 4. Acad. 91. a
 Hinc gradatim ascendere vocè vtile & suaue est. de Or. 164. b
 Ascendere gradatim ab humilioribus verbis ad superiora. in Partit. 29. a
 Gradatim assequi honores. Post reditum in Senatu, 4. a
 Deducere gradatim ad pauciores, postremò ad singulos vniuersitatem generis humani. 2. de Nat. deor. 144. a
 Minutatim & gradatim interrogare. 4. Acad. 165. a
 Video te gradatim isthuc peruenire. de Nat. deor. 162
 Redire gradatim sursum versus. in Orat. 74. a
 Gradatim respondere. Tusc. quæst. lib. 1. 46
Græcia.
 Hæc cūcta Græcia, quæ fama, quæ gloria, quæ doctrina, quæ plurimis artibus, quæ etiam imperio & bellica laude floruit, paruum quandam locum Europæ tenet, sempèrque tenuit, &c. pro Flacco, 50. a
 Nam & reserta quondam Italia Pythagoræorum fuit, tum quum erat in hac gente magna illa Græcia, &c. 2. de Ora-

tores, 48. Tusc. quæst. lib. 1. 31. & lib. 4. 2. de Amicit. 12. a
 Græcia, eloquentiæ princeps semper esse voluit. 1. de Orat. 7
 Græcia, eloquentiæ studiosa. Brut. 13
 Græcia, studia dicendi semper summa duxit. 2. de Orat. 4
 Græcia Romanos doctrina, & omni literarum genere superauit. Tusc. quæst. lib. 1. 1
 Ex vetere Græciæ fama hæc collecta sunt. 3. de Nat. deor. 42
 In angustiis & faucibus Græciæ posita erat Corinthus. 1. pro Lege Agr. 86. a
 In ipso Græciæ flore. 3. de Nat. deor. 61
 Græciæ monumentis disciplinisque traditæ artes. 1. ad Q. fr. 21
 Græciæ sapientissimus vir, longèque doctissimus negat mutari posse musicas leges sine mutatione legum publicarum. 2. de Legib. 38
 Græciæ nihil cedamus in historia. 1. de Legib. 4
 Vt huius quoque generis laudem iam læguenti Græciæ eripiant. Tusc. quæst. lib. 2. 4
 Græciæ Sulpitiū præfecit Cæsar. 6. famil. 23
 Cùm alteri totam Achaiam, Thessaliam, Bœotiã, Græciam, Macedoniam, omnemque Barbariam condonasset. pro Domo sua, 215. b
 Philosophi, qui in hac terra fuerunt, magnamque Græciam institutis & præceptis suis erudierunt. de Amicit. 98. b
 In Græciam mitto. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 6. Id est, ad Græcos ire iubeo.
 O verborum inops interdum, quibus abundare te semper putas, Græcia. Tusc. quæst. lib. 2. 31
 Græcia vetere digni. 1. ad Quint. frat. 12
 In Græcia multos habent ex hominibus deos. 3. de Nat. d. 27
Græcus.
 Homo leuitate Græcus, crudelitate barbarus. pro Flac. 19. a
 Paconius nescio quis homo, ne Græcus quidem, ac Mylius, aut Phrygius potius. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 24. a
 Græca eruditio. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 3
 Oratio Græca plura ornamenta suppeditans, cõsuetudinem similiter Latine dicendi affert. de Claris Orat. 172. a
 Græcum nomen est aer, sed receptum iam tamen vsu à nostris: tritum est enim pro Latino. 2. de Nat. deor. 67
 Græci alicuius quotidiana loquacitas sine vsu. de Orat. 93. b
 Cotta se valde dilatandis literis à similitudine Græcæ locutionis abstraxerat. de Clar. Orat. 188. b
 Græcum poema condidit Lucullus. 1. ad Att. 46
 Græcum te Albuti, quàm Romanum atque Sabinum, &c. maluisti dici. lib. 1. de Finib. 7
 Latinam linguam sæpe disserui, non modò non inopem, vt vulgo putarèt, sed locupletioremi esse quàm Græcam. lib. 1. de Finib. 8
 Græco more bibere. 3. in Verrem, 45
 Græcos ita non ames, vt ne ad villam quidem tuam via Græca ire soleas. Mario, lib. 7. 1. 10. a. Id est, Tantum abest, vt Græcos ames, vt omnia quæ eius gentis nomine appellantur, ferre non possis, adeò vt ne ad villam quidem tuam Græca via ire velis.
 Græci homines industrios, studiosos (αποδοσιαστας) vel potius amantes doloris (φιλοπονους) appellant. Tusc. q. lib. 2. 31
 Græci libertatem sibi censent datam, vt Græci inter se disceptent suis legibus. 6. ad Att. 13
 Græci summam eruditionem sitam censcent in neruorum vocumque cantibus. Tusc. quæst. lib. 1. 3. & 4
 Græci olim Asiæ oram maritimam vrbibus cinxerunt. pro Flacco, 50
 Græci olim signis & tabulis pictis nimio opere delectati. 6. in Verrem, 116
 A teneris, vt Græci dicunt, vnguiculis. 1. famil. 14
 Græci quæ affirmant, certiora esse dicunt, quàm illa quæ apud Sagram. 3. de Nat. deor. 9
 Græci quàm morose vocem exerceant. 1. de Orat. 130
 Græci exultant, q̃ peregrinis iudiciis vtuntur. 6. ad Att. 14
 Omnes vias pecuniæ norunt, & omnia pecuniæ causa faciunt Græci. Q. fratri, lib. 1. 1. 23. a
 Græci homines non satis animosi, prudentes, vt est captus hominum, satis hostem aspiciere non possunt, sed iidem morbos toleranter atque humane ferunt. Tusc. q. lib. 2. 56
 888. ii.

Quemadmodum Græci aliquot locuti sunt. 2. ad Q. frat. 30
 Græci in conuiuio solent nominare, cui poculum tradituri
 sunt. Tusc. quæst. lib. 1. 79
 Artibus Græci, Galli robore, Hispani numero, Pœni callidi-
 tate valent. de Arusp. respons. 17. a
 Græci & Romani melius quàm Magi Persarum, qui vt au-
 gerent pietatem in deos, easdem illos, quas nos vrbes in-
 colere voluerunt. 2. de Legib. 27
 Græci translatione in iudiciis plurimùm vtuntur. 1. ad Her. 22
 Contentionis quàm veritatis cupidiores Græci. 1. de Or. 25. a
 Vetere Græcia digni perpauci sūt Græci. ad Q. fr. li. 1. 24. a
 Græci fallaces & leues, & diuturna seruitute ad nimiam af-
 sentationem eruditi. ad Quint. frat. 292. b
 Græci ineptissimi. 2. de Orat. 11
 Græci ludi. 16. ad Att. 12
 Græci omnes negligentiores. 16. famil. 6
 Græci scriptores inanis arrogantia causa, &c. ne parum
 multa scisse viderentur, ea conquisuerunt, quæ nihil ad
 re attinebat, vt ars difficilior cognitu putaretur. 1. ad Her. 1
 Græcæ literæ. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 5
 Græca sacra, à Romanis sacra Cereris dicta. 6. in Verr. 103
 Græcorum animi non officiis, sed temporibus seruientes. 1.
 ad Quint. frat. 38
 Græcorum consuetudo in dierum mensuramque ratione. 4.
 in Verrem, 89
 Ex illa erudita Græcorum copia. 1. de Legib. 5
 Doctrina pererridica Græcorum. 2. de Orat. 43. a
 Græcorum historicorum errata. 6. ad Att. 15
 Nimia familiaritates Græcorum, neque tam fideles sunt, &
 inuidet non nostris solum, verum etiam suis. Q. fratri,
 lib. 1. 1. 24. a
 Quis ignorat, &c. quin tria Græcorum genera sint verè? quo-
 rum vni sunt Athenienses, quæ gens Ionum habebatur:
 Æolis alteri, Doris tertii nominabantur. pro Flacco, 50. a
 Græcorum ingenia ad fallendum parata. 1. ad Q. frat. 37
 Græcorum loquacitas quotidiana sine vsu. 1. de Orat. 52
 Luxuria & leuitas Græcorum. pro Flacco, 55. a
 Græcorum more turpe erat mulieres in conuiuio virorum
 accumbere. 3. in Verrem, 45
 Hoc vitio cumulata est crudelissima illa Græcorum natio.
 de Orat. 110. b
 Græcorum natio, testimoniorum religionem nunquam co-
 luit. pro Flacco, 7
 Et id quidem nemini Græcorum video adhuc contigisse, vt
 idem vtroque in genere laboraret, sequereturque & illud
 forense dicendi, & hoc quietum disputandi genus. Off. 1. 5
 Græcorum oratorum præstantissimi fuerunt Athenis. Orat. 147
 Græcorum de Sagra prouerbium. 3. de Nat. deor. 9
 Sint ista Græcorum, quaquam ab his philosophiam & om-
 nes ingenuas disciplinas habemus. de Finib. 78. b
 Apud Græcos nomophylaces creantur, qui non solum li-
 teras, sed etiam facta hominum obseruabant, & ad eas re-
 uocabant. 3. de Legib. 40
 Apud Græcos Græcè locutus sum. in Verrem, 134. b
 Crassus contemnere, Antonius ne nosse quidem Græcos vi-
 debatur. de Orat. 109. b
 M. Cato literas Græcas in senectute didicit. Acad. q. 2. b
 Græca anteponebat Latinis. lib. 1. de Finib. 5
 A Græcis humanitatem ad cæteros homines peruenisse. 1.
 ad Quint. frat. 21
 Græcis acerbissimum est, quod sint vctigales. 1. ad Q. fr. 25
 Valde familiaris, quod Græcis multis non cotingit. 13. fa. 102
 Græcis Sylla æqualiter vctigal descriperat. 1. ad Q. frat. 25
 Græcis doctrinis eruditus. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 3
 Græcis literis eruditi. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 8
 Si qui ex Græcis ipsis sunt veteres Græcia digni. 1. ad Q. fr. 12
 In Græcis ciuitatibus liberi tyrannorum, oppressis illis, eo-
 dem supplicio afficiuntur. ad Brut. 47. in epist. Brut. 1.
 Nam si quis minorem gloriæ fructum putat ex Græcis ver-
 sibus percipi, quàm ex Latinis, vehementer errat, propter-
 ea quod Græca leguntur in omnibus ferè gentibus, Lati-
 na suis finibus sanè continentur. pro Arch. 190. b
 Pro Græcis & contra Græcos multa. pro Mur. 147. b

Quò Latinus orator sine Græcis literis peruenire potest. de
 Claris Orat. 179. b
 Gallus qui maximè omnium nobilitatem Græcis literis stu-
 duit. 1. de Claris Orat. 38. a
 Græcè.
 Græcè hoc melius: tu, si voles, interpretaberis. 9. famil. 61
 Cùm ea quæ legerem Græcè, Latine redderem. 1. de Or. 75. b
 Scis enim me Græcè loqui in Latino sermone non plus so-
 lere, quàm in Græco Latine. 1. Tusc. 25. a
 Qui Græcè nesciunt. pro Flacco, 7. a
 Vt illud M. Cicero senex, &c. vt quisque optimè Græcè sci-
 ret, ita esse nequissimum. 2. de Orat. 148. a
 Acilius ille scripsit Græcè historiam. 3. Offic. 157. a
 Græceius quidam D. Bruti familiaris. 11. famil. 12
 Græcostasis.
 Deinde eius operæ repente à Græcostasi & gradibus clamo-
 rem satis magnum sustulerunt. ad Q. frat. lib. 2. 5. 6. a
 Græculus.
 Græculus atque otiosus. pro Sest. 95. a
 Assentator Græculus. pro Mil. 41. a
 Eruditus homo & Græculus. 6. Verr. 113. a
 Ineptum & Græculum negotium. 1. Tusc. 135. a
 Motus temerarius Græculæ concionis. pro Flac. 151. b
 Neque vult ita sapiens inter stultos videri, vt qui audiant,
 aut illum ineptum, aut Græculum esse putent. 1. de Or. 112. a
 Græculam tibi misi cautionem chirographi mei. 7. fam. 34
 Comites Græculi quocunque ibat. pro Mil. 112. b
 Græculi homines contentionis cupidiores, quàm veritatis.
 1. de Orat. 25
 Græculi otiosi & loquaces, sed docti tamen & eruditi. 1. de
 Orat. 51
 Homines Græculos controuersia verbi tandiu torquet. 1. de
 Orat. 25. a
 Cum Græculis philosophari. Postquam. 207. b
 Graiugena.
 Graiugena de isto aperit ipsa oratio. 2. de Nat. deor. 133. a
 Graius.
 Quasi verò non Graius hoc dicat. de Na. deor. 44. b
 Hoc quod memoro, nostri cælum, Graii perhibent æthera.
 2. de Nat. deor. 132. & 133. a
 Graios omnes conuocare. 2. ad Q. frat. 27
 Graios etiam apud Graios multis modis nominatur. 3. de
 Nat. deor. 72. a
 Gramen.
 Tua sint Puteolis gramina. 2. de Finib. 134. a
 Gramineus.
 Graminea hasta. 6. Verr. 111. a
 Grammatica.
 Verba quibus ex instituto veterum pro Latinis vtimur, vt
 ipsa philosophia, vt rhetorica, grammatica, dialectica, &c.
 de Finib. lib. 3. 8
 Grammatica, orum.
 In grammaticis poetarum pertractatio, historicarum cog-
 nitio, verborum interpretatio, pronuntiationi quidam sonus.
 1. de Orat. 92. a
 Grammaticus.
 Quoniam grammaticus es, si hoc mihi *ἔμμελα* persolueris,
 magna me molestia liberaris. 7. ad Att. 19. 20
 Vt enim si grammaticum se professus quispiam barbarè lo-
 quatur, &c. 2. Tusc. 17. a
 Sunt enim exploratores, vt grammatici poetarum. 1. de Di-
 uinatione, 189. a
 Hanc hypallagen Rhetores, metonymiam grammatici vo-
 cant. 1. de Orat. 6
 Grammaticus.
 Hæc quæ ratione vitare possimus, in arte grammatica dilu-
 cidè discemus. ad Herennium, lib. 4. 160. a
 Grandis.
 Hic & bella gerebat vt adolescens, cùm planè grandis esset.
 de Senect. 79. b
 Amplus, grandis, subtilis, & elegans causidicus. in Orat. 16. a
 Maximè omnium grandis tragicus orator Sulpitius. de Cla-
 ris Orat. 106. a

Patella grandis. in Verr. 210. b
 Pater grandis natu. in Verr. 238. & pro Quint. Rosc. 52. b
 Videras enim grandis iam puer. in Pison. 98. b
 Non admodum grandis natu, sed tamen ætate prouectus.
 de Senect. 79. b
 Grandis natu Eubulida. 7. Verr. 100. a. de Claris Orat. 38. a
 Cubiculum grande & altum. Q. fratri, lib. 3. 17. 4. a
 Grande pondus argenti. pro Cecin. 9. a
 Perspicuum & grande vitium. de Inuent. 58. b
 Grande vas & maius opus. in Verr. 210. b
 Grande conuiuium ei fecerunt. 16. ad Att. 25
 Sicque agro grande vctigal imponitur. contra Rull. 77. b
 Ex quo intelligitur Pyrrhi bello grandem sanè fuisse. Cat. 16
 Ad Hircium dederam epistolam sanè grandem, quam scri-
 pseram proximè in Tusculano. ad Att. 210. b
 Reliquit hunc annos x v. natum: grandem autem & nubi-
 lem filiam. pro Cluent. 8. a
 Is regi Alexandrino grandè pecuniã credit. pro R. Posth. 2. a
 Nicenses ei grandem pecuniã debent. epist. 226. b. & in Verr.
 70. b. 8. ad Att. 52
 Pecunia adolescentulo grandi fœnore, fiducia tamen ac-
 cepta, occupauisti. pro Flac. 40. a
 Homo macie grandi torridus. 2. de Lege Agr. 91. a
 Grandi pecunia facta redemptio est. 2. Verr. 11. a
 Pondere grandi & præclaro opere hydria. 6. Verr. 26. a
 Dionysius aureum Ioui detraxit amiculum grandi pòdere.
 de Nat. deor. 76. b
 Ipse grandi sponsione vincit. ad Heren. 31. b
 His duabus reb⁹ duæ res grâdes sunt attributæ. de Inu. 82. b
 Verbis grandes erant, crebri sententiis. de Claris Orat. 14. a
 Quid expectas quàm mox ego Luscius & Manilius dic-
 cam ordine esse Senatores: ætate, grâdes natu: natura, san-
 ctos & religiosos. pro Rosc. Comædo, 26. a
 Pinna duabus grandibus patula conchis. de Nat. d. 50. b
 Grâdibus literis P. Africani nomè erat incisum. 6. Verr. 66. a
 Grandior oratio. 3. de Orat. 84
 Orator quò grâdior sit & quodammodo excelsior. in Or. 64. a
 Genus dicendi grandius. 2. de Orat. 183. a
 Legibus enim annalibus quum grâdiorem ætatem ad Con-
 sulatum constituabant, adolescentiæ temeritatem vere-
 bantur. 5. Philipp. 198. a
 Grandiorem & pleniorem vocem subsellia desyderant. de
 Claris Orat. 160. a
 Meliores & grandiores fœtus edit ager. 2. de Orat. 72. a
 Grandiores sunt omnino libri, quàm erant. ad Att. 217. b
 Granditas.
 Granditas verborum Demosthenis à Platone. Brut. 62
 Grandiloquus.
 Quid tandè isti grandiloqui contra hæc duo, &c. 5. Tusc. 65
 Nã & grandiloqui, vt ita dicam, fuerunt, cum ampla & sen-
 tentiarum grauitate & maiestate verborum vehementes,
 &c. in Orat. 10. a
 Grandescio.
 Lentiscus triplici folita grandescere fœtu. 1. de Diuin. 26. a
 Grando.
 Mistra imbri largifluo subita præcipitans cadit grando. 3. de
 Orat. 86. a
 Vredo aut grando si quippiam nocuit, id Ioui animaduer-
 tendum fuit. 3. de Nat. deor. 123. a
 Nimbi, niues, grandines. de Diuinat. 28. b
 Quæ terreret animos grandinibus, vastitate, pestilentia. de
 Nat. deor. 2. 10
 Granus.
 Granus, homo dicax. 2. de Orat. 135
 Granus præco L. Crassum Trib. pl. cœna excepit. Brut. 82
 Granii præconis libertas. pro Planc. 27
 Granum.
 Tritici grana congeserunt in os Midæ dormienti formicæ.
 1. de Diuinat. 132. a
 Grassator.
 Hoc enim modo viator quoque bene vestitus, causa grassa-
 tori fuisse dicitur cur ab eo spoliaretur. de Fato, 51. a
 Grate, Grates, Vide Gratia.

Gratia.

Gratia, in qua amicitiarum & officiorum alterius memo-
 ria, & alterius remunerandi voluntas cõtinetur. 2. de In. 241
 Tollitur beneficium & gratia. de Finib. 89. b
 Gratia & eloquentia in ciuitate plurimùm possunt. pro
 Quintio, 1
 Magna diis immortalibus est habenda gratia, quòd, &c. in
 Catil. 99. b
 Gratia mala. in Pisonem, 3
 Cum illo magna est mihi gratia. Lentulo, lib. 1. 9. 76. a
 Gratia popularis. Offic. 3. 106
 Gratia sicte reconciliata. 3. famil. 51
 Si non ineunda, sed referenda sit gratia. Offic. 10. & Att. 9. b
 Pro beneficiis in te meis nulla mihi abs te relata gratia est.
 epist. 62. b
 Gratia prouinciæ. 15. famil. 38
 Gratia sociorum. 13. famil. 88
 Beneficii gratiæque causa concedere aliquid. 5. Verr. 95. a
 Gratia causa, & Ex animo, opponuntur. 11. famil. 41
 Gratia debilitas. 6. famil. 39
 Debitio pecuniæ & gratiæ dissimilis. nam qui pecuniã dis-
 soluit, statim non habet id quod reddidit: qui autem de-
 bet, is retinet alienum: gratiam autem & qui refert, habet:
 & qui habet, in eo ipso quod habet, refert. pro Planc. 55. a
 Gratia gradus in comitiis. pro Mur. 45
 Beneficii gratiæque loco petere aliquid. 5. Verr. 164. a
 Quid existimatis eum, si reditus ei gratiæ patuerit, esse fa-
 cturum, qui tam libenter in opinionem gratiæ irreat: de
 Arusp. respons. 49
 Ad gratiam alicuius referri. 2. Philipp. 65
 Omnibus salutis meæ authoribus, si minus ad referendam
 gratiam satisficere potui, ad prædicandam certè & ha-
 bendam satis sum facturus. pro Corn. Balbo, 55. b
 Aucupari gratiam alicuius. Luccio, lib. 5. 12. 21. a
 Gratiam nullam esse tantam, quam nõ capere animus meus
 accipiendo possit. 2. famil. 9
 Gratiam cogitare. 1. famil. 28
 Colligere gratiam ex priuatorum negotiis. 3. de Orat. 74. a
 Id est, iniire.
 Ex hoc labore magnam gratiam, magnamque dignitatem
 colligere. ad Q. fratrem, lib. 2. 16. 11. a
 Commemorare gratiam. post red. in Senatu, 20. a
 Nec Pompeii gratiam mihi per hæc causam conciliari puto.
 pro Lege Manil. 49. a
 Gratiam consequi ab aliquo. 5. Philipp. 164
 Q. Varius illa ipsa facultate, quancunque habuit, magnam
 est gratiam consecutus. 1. de Orat. 58
 Gratiam vel veniam dare. 2. de Diuinat. 9. a
 Debere gratiam alicui. 3. de Finib. 111. a
 Gratiam collectam effundere. 2. famil. 29
 Liberales sumus, non vt exigamus gratiam, non enim bene-
 ficium fœneramur. &c. de Amicit. 30
 Extinguit gratiam nostram hominum suspicio. Lentulo,
 lib. 1. 1. 11. a
 Gratiam exulcerare. Brut. 80
 Hanc adeò habeo gratiam tibi. Att. 151. b
 Ego verò illi maximam gratiam habeo. Tusc. q. lib. 1. 90
 Magnam habeo Crasse huic palæstræ & Tusculano tuo gra-
 tiam. de Orat. 93. b
 Philosophiæ habeo magnam gratiam, quæ, &c. epist. 197. b
 Grata tibi esse officia mea non miror, cognoui enim te gra-
 tissimum omnium: nec enim tu mihi gratiam modo ha-
 buisti, verum etiam cumulatissimè retulisti. epist. 66. b
 Si feceris id quod ostendis, magnã habeo gratiam. ep. 74. b
 Dabis mihi igitur veniam, vel gratiã potius habebis, quòd,
 &c. de Diuinat. 109. b
 Habere gratiam alicui, reddere quod debeas alicui volũtate
 ipsa, meritam alicui gratiam memori mente persolucere.
 pro Planc. 273. b
 Amabo te, si quid, quod opus fuerit, Appio facies, ponito
 me in gratiam. epist. 116. b
 In gratiam aliquem apud alium ponere. 5. ad Att. 7
 Quem enim ex tantis inimicitis receptum in gratiam sum-
 ggg. iiii.

mo studio defenderim, huc afflictum violare non debeo. pro Rab. Posth. 12. a
 Cum Luceio in gratia redi. Att. li. 1. 9. 11. a. in Vat. 75. & 234. b
 In gratia cum voluptate redeamus. ad Att. 10. & de Sen. 89. b
 Quumque Pompeius ita contendisset, ut nihil unquam magis, ut cum Crasso redire in gratiam, &c. ad Lentulum, lib. 1. 9. 80. a. de Prouinc. Conf. 15. a
 In gratiam alicuius redire. 8. Philipp. 255
 In gratiam redire bona fide. 3. fam. 128
 Coniunctio mihi summa cum Pompeio, si placet etiam cum Cæsare reditus in gratiam, cum inimicis pax, cum multitudine senectutis otium. Att. lib. 2. 18. 4. a
 Cur igitur expectem aliquem, qui me cum illo in gratiam reducat? de Prouinc. Consul. 74. b. pro Rab. 125. b
 Hic me meus animus in Rempub. pristinus, cum C. Cæsare reducit, reconciliat, restituit in gratiam. de Prouinc. 73. b
 Sallustium præsentem restituere in eius veterem gratiam non potui. 1. ad Atticum, 7
 Gratiam inire ab aliquo. pro Cecina. 57. ad Att. lib. 1. 9. 20. a
 Gratia quoque nos inire ab eo defendenda pace arbitramur. Sulpitio, lib. 4. 2. 6. a. Att. lib. 7. 128. 11. a
 Inire gratiam ab omnibus aliquo factio. in Verr. 151. b
 Inire summam gratiam cum omnibus. Att. 108. b
 Gratiam alicuius negligere. pro Planc. 66
 Per gratiam legem alicui ferre. pro Domo sua, 63
 Gratiam persolvere. pro Planc. 65
 Prædicare & habere gratiam. pro Corn. Balbo, 1. a
 Nec bonam gratiam mihi quero. pro Dom. 17. b
 Nam hæc priuatim fortasse officiorum memoriam & gratiam querunt. pro Pl. a. Id est, animum gratum postulant. Gratiam veterem reconciliare. 1. ad Att. 19
 Gratiam nostram reconciliatam esse dicas, quæ nunquam immutata est. 5. fam. 45
 Reddere gratiam. 1. Offic. 101. a
 Cui munus hoc meritum & iustam debitamque gratiam refero. pro Corn. Balbo, 48. a
 Gratiam nobis neque dii, neque homines retulerunt. 14. familiarium, 10
 O Socratici viri nunquam vobis referam gratiam. ad Att. 225. b
 Atque ei si non parem illius ingenio, at pro nostro tamen studio meritam gratiam, debitamque referamus. 3. de Or. 9. a
 Commodè autem quicumque dixit, pecuniam qui habeat, non reddidisse: qui reddiderit, non habere: gratiam autem & qui retulerit, habere: & qui habeat, retulisse. Off. 2. 101. a
 Referre gratiam bene merenti. ad Heren. 17. b
 Bonam gratiam alicui referre. Att. lib. 2. 24. 2. a
 Cumulatissimè referre gratiam alicui. pro Syll. 103. b
 Huic utinam aliquando gratiam referre possimus, habebimus quidem semper. epist. 235. b
 Mutuam gratiam referre. in Sallust. 5. a
 Referre alicui parem gratiam pro beneficio. pro Quint. Roscio, 48. b
 Surrexit Clodius: ei tantus clamor à nostris (placuerat enim referre gratiam) ut neque mente, neque lingua, neque ore consisteret. ad Q. frat. lib. 2. 7. Gratiam referre, pro, referre par pari, & vicisci.
 Præclaram pop. Romano gratiam referre. 1. in Catil. 10. a
 Inops si referre gratiam non potest, habere certè potest. 2. Offic. 101
 Et si vix fieri posset, tamen te parem mihi gratiam relaturum. epistol. 39. b
 Spero deos omnes pro eo mihi ac mereor relaturos gratiam esse. in Catil. 118. b
 Restituere gratiam alicui. de Petit. Consul. 14. a
 Gratiam alicuius retinere. 2. ad Q. frat. 11
 Gratiam & iram à beata immortalique natura segregari intelligitur. de Nat. deor. 1. 34
 Diis immortalibus & opem & gratiam sustulit. de Nat. deorum, 1. 84
 Gratiam alicuius tenere. 2. ad Q. frat. 36
 Tollere beneficium & gratiam. 2. de Finib. 185. a
 Tribuere gratiam alicuius rei inuentori. 4. de Finib. 22. a
 A gratia non magis affici, quàm Hercules à voluptate. 5. fam. 29

Illi quorum vita remota ab hoc honore populari, & ab hac illustri gratia est. pro Dom. 37. a
 Gratia contendimus & rogando. 5. fam. 40. in epist. Luceii, Possidonium, sicut æquum est, cum bona gratia dimittamus. de Fato, 141. b
 Cum gratia efficere aliquid. Planco, lib. 10. 12. 9. a
 Quem igitur cum omnium gratia noluit, hunc voluit cum aliquorum querela occidere? pro Mil. 31. Id est, omnium voluntate.
 Cum omni tua gratia ei respondi. 10. ad Att. 48
 Quæ tibi eò scribo, quòd me de retinenda Sestii gratia literis sæpe monuisti. ad Q. frat. lib. 2. 7. 10. a
 Homines excellenti gratia ad conficiendas centurias. de Petit. Consul. 807. b
 Gratia hominū generatas bestias videmus. 2. de Nat. d. 235. a
 Illustri gratia beneficium excipere. 1. fam. 51
 Gratia fretus. pro Quint. 47
 Mecum Cæsar est in gratia. epist. 10. b
 Qui in maxima gratia est apud omnes. Offic. 69. b
 Erat in Syria nostrum nomen in gratia. 5. ad Att. 40
 Erit nebulo iste cum his dynastis in gratia. Att. lib. 2. 24. 2. a
 In laude & gratia esse. 3. Verr. 14
 Esse in gratia cum aliquo. 2. Verr. 31
 In maxima gratia futurus sit & gloria. Offic. 3. 114
 Ac te apud eum, dii boni, quanta in gratia posui. 5. ad Atticum, 20. & 6. 17
 Apud Patronem & reliquos Barones te in maxima gratia posui. Att. lib. 5. 98. 5. a
 Mæque apud eum magna in gratia posuit. Att. lib. 6. 112. 1. a. Cælius Ciceroni, lib. 8. 6. 12. a
 Non enim mihi tam mea salus chara fuit, quàm pietas erit in referenda gratia iucunda. epist. 21. b
 Neque tamen pro beneficio ei par gratia refertur. pro Roscio Comodo, 11. a
 Quanquam gratia referri tanta non potest, quanta debetur, habenda tamen est, quantam maximam animi nostri capere possunt. 3. Philipp. 125. a
 Nullum officium referenda gratia magis necessarium est. Offic. 1. 71
 In memoria & remuneratione officiorum & honorum & amicitiarum obseruantiam tenet gratia. 2. de Inuēt. 170. a
 Neque ira neque gratia teneri. de Nat. deor. 11. b
 Gratia & causa valere. 13. fam. 10
 Ut pro tantis eorum in Rempub. meritis honores eis habeantur, gratiaque referantur. in Ant. 191. b
 Actio gratiarum & congratulatio. Bruto, 3. 3. a
 Gratiarum actio vile munus orationis pro tantis beneficiis. 10. fam. 51. in epistol. Planci.
 Gratiarum actionem a te non desiderabam, cum te re ipsa atque animo scirem esse gratissimum. Placo, lib. 10. 19. 11. a
 Gratiarum actione eos magis egere, quàm commedatione. 12. fam. 57
 Nemo gratiarum immemor est gratus inuentus. Post reditum in Senatu, 209. b
 Gratiarum reconciliationes. post red. ad Quir. 10
 Omnes gratias non modò retinendas, sed etiam acquirendas putant. 1. ad Att. 5
 Iam nõ ago tibi gratias, cui enim re vix referre possum, huic verbis non patitur res satisfieri. 11. fam. 21. in ep. D. Bruti.
 Immortales ego tibi gratias ago, agamque dum viuam: nam relaturum me affirmare non possum. Plancus Ciceroni, lib. 10. 11. 1. a
 Maximam gratiam & ago & habeo L. Pisoni. in Ant. 155. b
 Maximam tibi gratias ago, maiores etiã habeo. pro Mar. 136. b
 Ego verò Austro miras gratias ago, qui me à tanta infamia auerterit. 16. ad Att. 22
 Lentulo nostro egi per literas tuo nomine gratias diligenter. epist. 17. b
 Egi tibi gratias per literas his verbis, ut, &c. ad Att. 245. b
 Gratias mirificas tibi apud me egit. 13. fam. 65, & 85
 Cui Senatus singularibus verbis gratias egit. pro Syll. 183. b
 Primum quòd mihi gratias egistis singularibus verbis. in Catil. 119. b

Gratias tibi agam propediem, ut confido. 13. fam. 13. Id est, spero te præstiturum ea quæ à te peto.
 Noli expectare dum tibi gratias agam. ad Br. 15. in ep. Bruti.
 Illi velim gratias. 10. ad Att. 49. sub. agas.
 Tibi pro tuo beneficio summo gratias agant. Att. 264. b
 Gratias tibi apud me ageret. 15. ad Att. 29
 Gratias agere alicui exultantem. Tusc. quæst. lib. 1. 40
 Amplissimis verbis gratias agere. 1. Philip. 2. a
 Gratias agere in re aliqua. 2. ad Att. 62
 Incredibiles gratias suo & alterius nomine per literas agere. Seruio, lib. 13. 28. 2. a
 Resp. nostra iustissimas huic municipio gratias agere potest, quòd, &c. 2. de Leg. 10
 Maximam gratias vobis & agere & habere debemus. in Antonium, 188. b
 Atticam meam gratias mihi agere, de matre gaudeo. ad Atticum, 235. b
 Senatus gratias agendas censuit ciuitatibus quæ me recepissent. pro Dom. 230. b
 Gratus.
 Gratus est, qui in referenda gratia non commodum, sed eum ipsum cui refert gratiam, cernit. de Leg. 166. b
 Gratus ac memor beneficii. pro Lege Agr. 34. a
 Is magnis meis beneficiis ornatus in consulatu meo memor & gratus fuit. epist. 214. b
 Tu quàm gratus eris me fueris, ipse existimare potes. a
 Gratus animus & liberalis. Att. 275. b
 Amor tuus, non ille quidem mihi ignotus, sed tamen gratus & opratus, dicerem iucundus, nisi id verbum in omne tempus perdidissem. epist. 71. b
 Nemo gratiarum immemor est gratus inuentus. Post reditum ad Quirites, 209. b
 Ut erga auctores salutis meæ satis gratus iudicaret. post redit. in Senatu, 20. a
 Ut tuo beneficio vir gratus & pius esse in maximi beneficii memoria possim. Att. 147. b
 Ista veritas etiam si iucunda non est, mihi tamen grata est. Att. lib. 3. 66. 5. a
 Quod approbaris, id gratum acceptumque habendum. Tusc. 237. b
 Gratum potius diis immortalibus, quàm graue videri velim. 2. de Leg. 41
 Gratum tempus seruitutis. 12. fam. 54
 Tale enim tuum iudicium non potest mihi non esse iucundum: quòd cum ita sit, esse gratum necesse est. epistol. 211. & Att. 14. b
 Facere alicui gratum. Att. lib. 15. 295. 2. a. Id est, rem gratam. Deinde etiam gratum se facere mortuis, si grauer eos lugent, arbitrantur. Tusc. q. lib. 3. 61
 Me & Cæsari, & sibi vehementer gratum esse facturum. Attico, 220. b
 Si bene de me meritis gratum me præbeo, non desino incurrere in crimè hominis nimium memoris, nimiumque grati. pro Plancio, 74. a
 Velim hoc, quòd loquor, tibi gratum videri potius quàm graue. 2. de Leg. 67. a
 Grato animo profequi nomen alicuius. 4. Phil. 153. a. Id est, esse gratum erga aliquem.
 Virtutem alicuius grata memoria profequi. 14. Philippicarum, 44. a
 Facilius in timore benigni, quàm in victoria grati reperimur. Att. 283. b
 Gratae amicitia & pia propinquitates. 10. fam. 51. in epist. Planci.
 Quæ gratæ cuique diuo sint hostiæ sacerdotes prouidento. 2. de Leg. 17
 Medicina nec tam multis grata & probata, pluribus etiam suspecta & inuisa. Tusc. q. lib. 3. 61
 Grata tibi esse officia mea non miror: cognoui enim te gratissimum omnium. 5. fam. 26
 Sed quòd sua interesse putabant, se memores gratosque existimari, gratias isti egerunt. 4. Verr. 12. 4. a
 Gratiorem me esse in te posse, quàm isti peruersi sint in me,

exploratum habes. Brutus Ciceroni, lib. 11. 10. 1. a
 Cuius officia iucundiora scilicet sæpe mihi fuerunt, nunquam tamen gratiora. Sulpit. lib. 4. 6. 3. a
 Luceius homo omnium gratissimus mirificas tibi apud me gratias egit, cum diceret, &c. epist. 210. b
 Re ipsa atque animo gratissimus. Planco, lib. 10. 38
 Ut quàm gratissimus erga te esse cognosceret. epist. 4. b
 Laus Bruti quæ gratissima omnium cuium memoria inclusa, nondum autoritate publica testata est. in Antonium, 225. b
 Si hunc iuueris, gratissimum mihi feceris. a
 Tibi homini gratissimo grata esse vehementer gaudeo. 2. fam. 38
 Grate.
 Grate & piè facere. pro Plancio, 80. a
 Nam & præterita grate meminit, & præsentibus ita potitur, ut, &c. de Finib. lib. 1. 48
 Gratius, opportuniisque acciderit. 6. fam. 17. in epistola A. Cecinnæ.
 Quid est quòd aut Pop. Rom. gratius esse debeat, aut sociis exterisque nationibus optatius esse possit, aut saluti fortunisque omnium magis accommodatum sit? 1. Verr. 4. a
 Gratosus.
 Potens & gratiosus homo. pro Cluent. 99. a
 Potens, gratiosus, disertus homo. pro Cæl. 15. a
 Vir ad ambitionem gratiosus. de Petit. Consul. 14. a
 Ad reliquum tempus gratiosus. pro Murena, a
 Nisi fortè, quòd apud publicanos gratiosus fuisti, in ea re spes te aliqua consolatur. 4. Verr. 122. & pro Plancio, 34. 15. ad Att. 11
 Tum Pythius, ut argentarius, qui esset apud omnes ordines gratiosus. 3. Offic. 76
 Gratosus in aliquem. pro Flacco, 60
 Gratosus Sex. Næuius. pro Quint. 46
 Gratiola causa rogationis. pro Planc. 20
 Hic Venerius quemadmodum aratores eluserit, ex vna parte tione hominis honesti, gratiosique cognoscite. 5. Verri- narum, 77. a
 Iam ut ego doceo gratiosum esse tribulibus Placium, quòd multis benignè fecerit, &c. pro Plancio, 37. a
 Vehementer confidit his meis literis se apud te gratiosum fore. Lentulo, lib. 1. 3. 2. a
 Nil tibi Consulatum petenti à me defuit, quòd esset aut ab amico, aut a gratioso, aut à Consule postulandum. pro Murena, 6. a
 Splendidi homines & gratiosi. 5. Verr. 29. a
 In suis ciuitatibus & municipiis gratiosi homines. pro Murena, 45. a
 Gratosi scribæ sint in dando & cedendo loco. de Clar. 192. b
 Syracusas commodius epistolas mittere potero, si Valerius interpres ad me nomina gratiosorum scripserit. ad Att. 16. 31
 Iuuenturis & gratiosorum in suffragiis studia, propter illius excellentem in eo genere gratiam, nostram suffragationem, &c. epist. 20. b
 Habere in re aliqua sui cupidos & gratiosos. pro Planc. 37. a
 Cum aduersario gratiosissimo contendere. pro Quint. 12. a
 Gratis.
 Ne gratis in prouincia malè audires. in Verr. 100. b
 Nauis mihi constat gratis. 7. Verr. 39
 Ut æquitatem, modestiam, virtutes omnes per seipsas gratis diligant. 2. de Finib. 133. a
 Is repente ut Romam venit, gratis Prætor factus est. 3. Verri- narum, 71. a
 Hic primum questus est non leuiter Saturius, communem factum esse gratis cum Roscio, qui pretio proprius fuisset Fannii. pro Roscio Comodo, 16. a
 Habitare gratis in alieno. 2. Offic. 122. a
 Id me scis antea gratis tibi esse pollicitum. Q. frat. lib. 3. 6
 Seruire alicui gratis. pro Cluent. 56. a
 Gratuitus.
 Gratuita est hominum charitas & amicitia. de Nat. d. 1. 86.
 Id est, non ad fructum relata, sed ad illius commoda qui diligitur: alioqui mercatura est, non amicitia.
 ggg.iiii.

Quid liberalitas: gratuita est, an mercenaria: si sine præmio bona est, gratuita: si cum mercede, conducta. 1. de Legib. 71. a

Gratuita probitas. 2. de Finib. 159. a

Comitia si gratuita fuerint, plus vnus Cato fuerit, quam omnes leges. 2. ad Quint. frat. 38. & 4. ad Att. 38

Tunc gratuita quidem eorum suffragia tulisti: pro Murena, 140. b. pro Plancio, 44. a

Mercenarios gratuitis anteferre. pro Font. 19. a

Gratuito.

Multorum causas & non grauare, & gratuito defendere. 2. Offic. 98

Multis gratuito ciuitatem impartiebantur. pro Arch. 187. b

Grates.

Et grates, inquit, tibi ago summe sol. de Som. Scip. 1

Gratificor.

Gratificatur mihi gestu accusator, inscientem Cn. Pompeium fecisse significat. pro Corn. Balbo, 9. a

Qui gratificatur cuiquam, quod obsit illi cui velle videatur prodesse, non beneficium, non liberales, sed perniciosi assentatores iudicandi sunt. 1. Offic. 65

Cur tibi hoc non gratificer, nescio. Valerio Iuriconsulto, lib. 1. 10. 1. a

De quo eo, quod ipsis superat, aliis gratificari volunt. 5. de Finib. 39. De pueris.

In hanc partem porrò tibi tutum erit, si quid volueris, gratificari. epist. 115. b

Quod Pompeio gratificari se putant. Lent. lib. 1. 1. 11. a

Gratificandi honestè bonis potestas, populo tabella detur. 3. de Leg. 34. 1. Offic. 37. a

In vtroque inest liberalis gratificandi voluntas. 2. Offic. 74

Gratificans.

Nihil cuiquam tribuentem, nihil gratificantem, omnino nihil curantem, nihil agentem. 1. de Nat. d. 170. a. De deo.

Gratificatio.

Coniungitur impudens gratificatio cum acerba iniuria. pro Murena, 134. b. 3. de Lege Agr. 4. a

Vos autem quid mali datis, quum imbecillitatem, gratificationem & benevolentiam ponitis. 1. de Nat. d. 85

Gratulor.

Gratulor tibi affinitate viri medijsfidius optimi. Cælius Ciceroni, lib. 8. 13. 1. a

De Cassio lator, & Reipub. gratulor, mihi etiam, qui, &c. ad Brutum, 91. b

Gratulor tibi de iudicio ambitus, neque id, &c. sed illud, &c. epistol. 44. b

Itaque in hoc ego mihi gratulor. Marcellus Ciceroni, lib. 4. 11. 5. a. pro Plancio, 74. a

Qua in re tibi gratulor ita vehemèter. Trebiano, lib. 6. 11. 2. a

Itaque tibi, quod verè facere possum, libèter quoque gratulor, nec minus etiam nobis: quòd eum, quem necesse erat diligere, qualiscunque esset, talem habemus, vt libenter quoque diligamus. Trebonius Cic. lib. 12. 16. 4. a

Gratulor tibi prius, &c. deinde ad me reuertar: ego verò vehementer gratulor de iudicio ambitus. Appio Pulchro, lib. 3. 12. 1. a

Tibi pro opportunitate temporis gratulor, quòd, &c. Cassio Proquæstor, lib. 15. 14. 6. a

Gratulor tibi, quòd, &c. pro Domo sua, 217. b

Tamen quòd abes gratulor. epist. 19. b

Quòd mihi de filia & de Crassipede gratularis, agnosco humanitatem tuam. Lent. lib. 1. 7. 36. a

Quòd mihi de nostro statu, & de Milonis familiaritate, de leuitate & imbecillitate Clodii gratularis, minimè miramur. Lent. lib. 1. 7. 22. a

Et ei voce maxima victoriam gratulatur. in Verr. 69. b

Illi alacres & læti inter se quasi vicissent, gratulabantur. in Anton. 158. b

Mihi & gratias agebant boni viri, & nomine tuo gratulabantur. in Ant. 158. b

Complexus igitur sum cogitatione te absentem, epistolam verò osculatus, & ipse mihi gratulatus sum. epist. 43. b

Qui mihi gratulatus es illius diei celebritate. Att. 79. b

Cum populus Rom. frequens aduentu meo gratulatus est. in Salust. 273. b

Gratulatus ei essem, idque me gaudere dixissem. 15. fam. 7

Vnum illud nescio, gratulerne tibi, an timeam? ep. 19. b

Magis est quòd gratuler tibi, quam quòd te rogem. Att. 254. b

Aduentu alicuius gratulari. in Salust. 6. a

De reditu alicuius gratulari. Att. lib. 4. 70. 1. a

Gratulari diis immortalibus. 15. fam. 25. in epist. M. Catonis,

Nomine alicuius gratulari. 1. Philip. 22. a

Gratulari re aliqua. 5. ad Att. 38. Id est, ob rem aliquam.

Te mihi gratulari, quam gratias agere malim. 6. fam. 38

Omnes publicè ad me venerunt gratulatum. in Pis. 90. b

Cum vos non modò frequentes, sed læto vultu gratulantes viderit. de Orat. 123. b

Gratulatio.

Diis immortalibus non erat exigua eadem gratulatio, quæ ex maximis bellis. de Prouinc. Consul. 21. a

Exoptatissima gratulatio. Att. lib. 4. 70. 2. a

Mihi facta statim est gratulatio. Att. 14. b

Sera gratulatio reprehendi non solet, præsertim si nulla negligentia prætermissa est. Curioni, lib. 2. 6. 1. a

Fuit enim mihi sæpe & laudis nostræ gratulatio tua iucunda, & timoris consolatio grata. 1. ad Att. 50

Alter fructus gratulationis est, & is quidem exilior, quam si tibi te ipsum intuens gratularer: sed tamen & feci ante, & facio nunc, tibi que cum pro rerum magnitudine, quas gessisti, tum pro opportunitate tæporis gratulor, quòd te de prouincia decedentem summa laus, & summa gratia prouinciæ profecuta est. epist. 241. b

Hic parèti suo magno adiumento in periculis, solatio in laboribus, gratulationi in victoria fuit. pro Murena, 10. a

Gratulationi alicuius se offerre. 1. Phil. 22. Id est, ei gratulari.

Gratulatione quam cõfirmationem animi tui completi literis maluissem. 6. famil. 18

Cæteris semper bene gestæ, mihi vni conseruatæ Reip. gratulationem decreuisti. 4. in Cat. 92

Mihi populus Rom. nõ vnus diei gratulationem, sed æternitatem, immortalitatemque donauit. in Pis. 80. b

Gratulationem cuiquam facere. 4. ad Atticum, 8

Nuntiatum mihi maximam gratulationem huic esse factam. 2. in Ver. 14

Diana summa cum gratulatione ciuium & lætitia reponitur. 6. Verr. 66

Ego tua gratulatione commotus, quòd, &c. 5. fam. 14

Gratulatione frui. 10. Philip. 269

Ego verò vel gratulatione literarum tuarum, vel testimoniis sententiæ dictæ, nihil est quod me non affectum putem. 5. fam. 25

Consules epulabantur, & in coniuratorum gratulatione versabantur. pro Domo sua, 89

Sed tamen tam recenti gratulatione, quam tuo nomine ad omnia deorum templa fecimus. ad Brutum, lib. 11. 30

Nos in hominũ cœtu gratis agendis vt gratulationibus habendis, in omni sermone celebramur. pro Mil. 120. b

Hunc igitur diem tuis maximis & innumerabilibus gratulationibus iure antepones. pro Marc. 132. b

Gratidius.

Gratidius fluctus in simpulo, vt dicitur, excitabat, quos post filius eius Marius in Ægæo excitauit mari. 3. de Leg. 32

Gratidius, legatus in Asia. 1. ad Quint. frat. 7. pro Flac. 39

Gratidius Trib. Pleb. cum Milone & Sestio. 1. ad Quint. fratrem, 57

Gratule, Grauedinosus, Grauedo, Grauidatus, Grauiditas, Grauidus, Vide post hanc vocem

Grauis.

Voluptaria, delicata, mollis quæ habetur disciplina, quam grauis, quam continens, quam seuera. lib. 1. de Finib. 29

Grauis aduersarius. 3. Offic. 115

Nullus cibus tam grauis (ait Cleanthes) quin is nocte & die concoquatur. de Nat. d. 2. 18

Grauis orationis figura qualis, & quomodo tractanda. 4. ad Heren. 151

Grauis homo & certus. 6. fam. 41

Homo prudens & grauis. de Orat. 88. b

Grauis persona. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 6

Grauis senectus. de Sen. 4

Vir autoritate grauis. de Orat. 122. b

Cato grauis in laudando. de Clar. 170

Grauis sine arrogantia. de Clar. 191. b

Vereor ne tibi sim grauis. in Top. 3. a. Id est molestus.

Nunquam grauis tibi esse volui. epist. 231. b

Grauis oratio. pro Mure. 36. pro, efficax, vel magni momenti & ponderis.

Graue & plenum carmen. 1. Tusc. 98. a

Graue dicendi genus. 4. ad Heren. 150

Graue & acutum vocis genus. 2. de Nat. deo. 110

Nomen vestrum mihi graue & sanctum est. Postquam. 15

Senatusconsultum vehemens & graue in aliquo. 1. in Cat. 2. a

Graue aliquid ducere, & leue putare, contraria. 1. ad Att. 11

Graue est homini pudenti petere aliquid magnum ab eo, de quo se bene meritum putet. Curioni, lib. 2. 5. 3. a

Hoc perquam graue est dictu. pro Plan. 262. b

Graue est quale sit existimare. Att. lib. 11. 222. 4. a

Etenim in Pop. Romanum graue est, non posse vt sociis excellenti virtute præditis, qui, &c. pro Corn. Balbo, 17. a

Si tibi graue non erit. 13. fam. 97

Atque in eo cauillatus est, æstate graue esse aureum amiculum. de Nat. d. 76. b

Quod etiam apud omnes leue & infirmum est, id apud iudicem graue & sanctum esse ducetur: pro Rosc. Com. 3. a

Nec fuisse ei graue nec difficile, eam causam excipere, quæ, &c. de Inuent. 78. b

Quod minimè videtur graue iis, qui minimè ipsi leues sūt. pro Sext. Rosc. a

Non graue, sed gratum id potius diis immortalibus videri velim. 2. de Leg. 41

Graui fama esse. 3. ad Quint. frat. 23

Quod Reipub. defuerit tam graui tempore. Att. 228. b

Graui teste priuatus sum amoris summi erga te mei. ad Curionem, lib. 2. 2. 1. a

Graues accusatores esse non possunt, nisi qui sunt voluntarii. 3. de Leg. 40

Graues nuntii. 5. ad Att. 39

Graui dictu. Tusc. q. lib. 2. 15

Cum grauibz seriisque rebus satiffecerimus. Offic. 21. b

Composito capillo, grauibz oculis, fluentibus buccis, presæ voce, &c. Post red. in Senatu, 11. a

Sed hæc consolatio leuis est, illa grauior. ad Torquatum, libro 6. 3. 7. a

Honestas omni pondere grauior est habenda, quam cætera omnia. 3. Offic. 45. a

Grauior ne igitur vobis erit hostiũ voluntas, quam ciuium: pro Font. 19. a

Sæuit sibi nihil grauius faciendũ, quam vt, &c. pro Cluentio, 20. b

Eum in tanto tuo dedecore profecto ne verbo quidem grauiore appellasset. 5. Verr. 114. a

Et hoc in te grauior, certiorisque testes sunt, quòd cæteræ ciuitates suis solùm incommodis commouentur. 3. Verrinarum, 89. a

Grauiissimus & pestilentissimus annus. 5. fam. 45. Id est, in quo est summa perturbatio temporum.

Tempus anni grauiissimum. Quint. frat. lib. 2. 16. 11. a

Est quiddam in remissione grauiissimum, quo tanquam sonorum gradibus descenditur. de Orat. 164. b

Quod mihi grauiissimum esset dicere. pro Planc. 262. b

Omnium grauiissimum & seuerissimum esse. de Orat. 129. b

Vocem ab acutissimo sono vsque ad grauiissimum sonum recipere. de Orat. 107. b

Quæ mihi ad spem obrinédæ veritatis grauiissima sunt. pro Deiot. 144. b

Grauitas.

In quo grauitas & autoritas est, plus proficit ad misericordiam commouendam. de Inuent. 61. b

Grauitas comitate condita. Cat. 9

Quanta illi fuit grauitas, quanta in oratione maiestas: de Amic. 78. a

Tuenda est tibi grauitas. epist. 72. b

Grauitas iam constantis ætatis. de Senect. 30. a

Grauitas animi atque ætatis. de Finib. lib. 3. 1

Grauitas & dolor corporis. Tusc. q. lib. 3. 1

Grauitas aut tarditas in sensibus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 50

Grauitas & virtus iudicis. pro Quint. 3. a

Grauitas loci. 11. ad Att. 43

Grauitas membrorum, & cruciatus dolorum. 4. de Fin. 30. a

Grauitas morbi. de Nat. d. 75. b

Grauitas Optimatum nata Tribunorum potestate cecidit. 3. de Legib. 17

Grauitas personæ. Tusc. q. lib. 2. 4

Grauitas sapientis. 4. Acad. 120. a

Grauitas verborum. Offic. 1189

Tanta contentio grauitatis & ponderum. 2. de Nat. d. 154. a

Exordium sententiarum & grauitatis plurimum debet habere. de Inuent. 47. b

Grauitatis cū humanitate societas in oratione difficillima. 3. de Leg. 1

Genus autem hoc sermonum positum in hominum veterum autoritate, & eorum illustriũ, plus nescio quo pacto videtur habere grauitatis. de Amic. 4. a

Homo grauitati deditus. pro Cæl. 51. b

Grauitatem principum afflixit. 3. de Leg. 20

Grauitatem res habet, quum frequens est ordo Senatus. 3. de Legib. 35

Hæc autem genera dicendi aptiora sunt adolescentibus, in senibus grauitatem non habent. de Clar. Orat. 182. a

Grauitatem in dicendo Africanus habuit. 3. de Orat. 16

Grauitatem obtinere. pro Quint. 50

Quid est quod tantam grauitatem constantiamque perturbet? Tusc. q. lib. 4. 46

Grauitatem præstare. 5. fam. 46

Eandem seruire grauitatem. Att. lib. 10. 192. 6. a

Corpore vix sustineo grauitatem cæli huius. 11. ad Att. 45

Grauitatem tenere. 9. ad Att. 71

Catoni incredibilem tribuit natura grauitatem. Offic. 23. b

Non indulgenter, sed cum grauitate loqui. Att. lib. 9. 180. 6. a

De ipsa atomo dici potest quum per inane moueatur grauitate & pondere, sine causa moueri. de Fato, 38. a

Sententiarum grauitate, verborum ponderibus est vtédum. 2. de Orat. 40. a

Grauitate valetudinis, qua tamen iam paululum videor leuari. 6. fam. 6

Grauter.

Grauter accipere aliquid. 2. de Or. 117. Id est, in quo animo.

Grauter æger. 6. ad Att. 19

Grauter ægrotare. Tusc. q. lib. 1. 70

Grauter, seuerè, præcè agere cum aliquo. pro Cæl. 44. b

Grauter accusare aliquem. epist. 71. b

Grauter constituere de aliquo. 12. fam. 37. in epist. Lentuli.

Grauter & copiose disputare de aliqua re. Tusc. q. lib. 2. 53

Grauter dissentiant inter se. 12. Philip. 338. a

Esse alicui grauter inimicum. Lent. lib. 1. 9. 109. a

Siquid prudenter, siquid grauter factum est. a. Id est, non leuiter ac sapienter, sed maturè sapienterque.

Vitio mihi dant, quòd mortem hominis necessarii grauter fero. Matius ad Ciceronem, lib. 11. 28. 4. a. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 7. & Tusc. quæst. lib. 3. 33

Natura fert vt extrema, ex altera parte grauter, ex altera autem acutè sonent. in Somn. Scip. 17. a

Quæ quandiu hærebant in vno me, id grauter equidem, sed aliquantò leuius ferebam. de Arusp. resp. 43. a

Fratrem laboribus confectũ grauter se habuisse. 10. fam. 34

Nec verò audiendi sunt, qui grauter inimicis irascuntur putabant. 1. Offic. 123. a

Thucydides autem res gestas & bella narrat & prælia, grauter sanè & probè, sed, &c. in Orat. 16. a

Dionysius grauter queritur. ad Att. 204. b

Si me meis ciuibz suspectũ tam grauter atque insensum viderem. in Cat. 100. b

Grauius quid consulere de salute sua. 8. fam. 45. in ep. Cælii.
Ne grauius dicam. 9. ad Att. 11
Nihil grauius dicam. ad Quint. frat. 24
Grauius iactatur. de Vniuers. 57
Grauius hæc scripsi, quam amor meus in illum postulabat.
10. ad Att. 11
Grauissimè conqueri de aliqua re cum aliquo. pro Sexto
Roscio, 10. b
Grauissimè autem me in hanc mentem impulit. 1. fam. 38. Id
est, plurimum ponderis habuit ad me impellendum.
Grauissimè, discretissimèque scripsisti. 10. fam. 22. in epistola
Planci.

Grauedo.

Grauedo tua mihi molesta est. ad Att. 2. 8. b
Grauedini quæso omni ratione subueni. Att. lib. 16. 36
Tu quoniam quartana cares, & non modò morbum remo-
uisti, sed etiam grauedinem, &c. Att. lib. 10. 52

Grauedinosus.

Itaque dicimus grauedinosos quosdam, quosdam tormino-
sos, non quia iam sint, sed quia sæpe sint. Tusc. q. lib. 4. 21

Grauer.

De quo legendo spero Consules ad Senatam relatores: qui
si dubitabant, aut grauarer, ego me profiteor relatu-
rum. pro Leg. Manil. 40. a
Neque grauabor breuiter meo more quid quaque de re sen-
tiam dicere. 1. de Orat. 53. a
Non essem tam inhumanus, vti eo grauarer, quod vos cu-
pere sentirem. de Orat. 142. b
Ne si ego grauarer, &c. Top. 3
Ego verò non grauarer, si mihi ipse considerem. de Am. 15. a
Qui grauere ad me literas dare. ep. 102. b
Te rogo ne grauere exædificare id opus quod instituisti. de
Orat. 98. b
Is primò grauari cœpit, quòd, &c. pro Cluent. 54

Grauat.

Iam verò semper viridis, semperque grauata
Lentiscus, triplici solita grandescere factus. 1. de Diu. 36. a
In ea non esse grauatos homines prodire hora tertia in cam-
pum Martium. pro Murena, 63

Grauate.

Multorum causas non grauate & grauitò defendere. 2. Of-
ficiorum, 97
Grauate ille primò: quid multa impetrat. 2. Offic. 77. a
Qui erranti comiter monstrant viam, benignè, non graua-
te. pro Corn. Balbo, 29. a
Meam facilitatem laudate, quum vobis non meo iudicio,
sed vestro studio inductus, non grauate respondero. 1. de
Orat. 104. a

Grauidus.

Aut cum se grauida tremefecit corpore tellus. 1. de Diu. 38. a
Nam quum esset grauida Auria fratris vxor, & iam appro-
pinquare partus videretur, &c. pro Cluent. 23. a
Latonam ex longo errore & fuga grauidam, & iam ad pa-
riendum vicinam, temporibus exactis fugisse Delum: at-
que ibi Apollinem, Dianamque peperisse. 3. Verr. 32. a
Vbera grauida vitali rore. 1. de Diuin. 38. a

Grauidatus.

Profectò ipsa terra eadem vi continetur arte naturæ: quip-
pe quæ grauidata seminibus, omnia pariat & fundat ex
se. 2. de Nat. d. 59

Grauiditas.

Grauiditates & partus affert luna à sole illuminata. 2. de Na-
tura deor. 89

Gregalis, Gregarius, Gregatim, Vide Grex.

Gremium.

Vt sinus & gremium quasi matris mortuo tribueretur. de
Legib. 183. b
Ætolia procul à barbaris disiuncta gentibus, in sinu pacis
posita, medio ferè Græciæ gremio continetur. in Pis. 99. b
Quum Q. Metellus abstraheretur è sinu, gremioque patriæ,
pro Cæl. 46. a
Soror in huius amantissimi sui fratris manibus & gremio,
mœrore & lachrymis confescebatur. pro Cluent. 10. a

Apparet filios non tam in gremio matris educatos, quam
in sermone matris. de Clar. Orat. 111. a
Vt Theſſalonicenses positi in gremio imperii nostri relin-
quere oppidum & arcem munire cogantur. de Prouinc.
Consul. 3

Puer lactens in gremio matris sedens, mammam appetens.
de Diuin. 126. b

Hæc sunt sepulta in gremio Consulatus tui. in Pis. 7. a
Quæ quum gremio mollito & subactò semen sparsum ex-
cipit. de Senect. 47. De terra.

Liberi è gremiis parentum diripiuntur. ad Heren. 36. b

Gressus, Vide Gradior.

Grex.

Grex oratorum. 1. Verr. 27. a
Torus ille grex Catilinæ. 1. ad Att. 31
In hunc igitur gregem P. Syllam ex his honestissimorum
hominum gregibus reicietis: pro Syl. 58
In gregem tuum veterem te retulisses. 6. ad Att. 10
Is iam vnus ex illo grege videbatur. in Salust. 274. b
Verùm ego forsitan propter multitudinem patronorum in
grege annumerer. pro Sext. Rosc. 33. b

Greges amicorum. 1. de Finib. 101. a
Greges nobilissimarum equarum abacti. 4. Verr. 13. a
Greges philosophorum. 1. de Orat. 22
Cædit greges armatorum, reliquique pecoris quodcunque
nactus est. 3. Philip. 146. a

Possum deinceps totam rem explicare, &c. præterea greges
equarum eius istum abigendos curasse. 3. Verr. 19. a
Idem quod pecudes, quæ dispulsa, sui generis sequuntur
greges, vt bos armenta: sic ego, &c. Att. lib. 7. 29
Athenis quum essem, è gregibus epheborum vix singuli
reperiebantur. de Nat. d. 1. 55. Formosi scilicet.
In his gregibus omnes aleatores, omnes adulteri, omnes im-
puri, impudicique versantur. in Catil. 42. a

Gregarius.

At id etiam gregarii milites faciunt inuiti. pro Plancio, 59. a

Gregalis.

Gregales alicuius. de Arusp. respon. 49. pro Sest. 96
Quod vos gregales Catilinæ de me dicere solebatis. pro Do-
mo sua, 59
Gregales eum in campum non venisse requirebant. 1. de
Oratore, 140

Neque P. Clodius, nec quisquam de gregalibus eius aut cõ-
siliariis designatur. de Arusp. resp. 49. a
Nos enim planè mi suauissime Volumni, aut nihil sumus,
aut nobis quidem ipsi displicemus, gregalibus illis, qui-
bus te plaudente vigeamus, amissis. 7. fam. 57

Gregatim.

Videtur ciues Romanos gregatim cõiectos in latomias, &c.
7. Verr. 116. a

Grunnitus.

At vocem citharædi non audiunt, ne stridorem quidem
ferræ tum cum acuitur, aut grunnitum, quum iugulatur
sus. 5. Tusc. 83

Grus.

Grues quum loca calidiora petentes maria transmittunt,
trianguli efficiunt formam, &c. 2. de Nat. d. 94
Grues in tergo præuolantium capita reponunt. ibidem.

Gubernio.

Tormenta gubernat dolor, moderatur natura cuiusque.
pro Sylla, 58. a

Sed hæc fortunaverit, quoniam ratio non gubernat. ad
Atticum, 226. b

Eoque directius gubernant. Academ. 17. b. Id est, naues.
Sed hæc deus aliquis gubernabit. Att. lib. 6. 114. 5. a

Sed tamen iter meum Resp. & rerum vrbanaum ratio gu-
bernabit. 2. fam. 34

Fortunæ nos, quantum humano consilio effici poterit, mo-
tum ratione quadam gubernabimus. Att. lib. 8. 148. 1. a

Velim totum hoc ita gubernes, vt ne minima quidem re vl-
la Bruti commodum impediamus. Att. lib. 13. 282. 4. a

Tæque hortor, vt omnia gubernes & moderere prudentia
tua. Curioni, lib. 2. 6. 1. a

Si verò in ipso mundo deus inest aliquis qui regat, qui gu-
bernet, qui cursus, &c. conseruet. 1. de Nat. d. 73. a

Clodius contulit se ad Milonis competitores, sed ita, totam
vt petitionem ipse solus etiam inuitis illis gubernaret, to-
ta vt comitia suis (vt dicitur) humeris sustineret. pro
Milone, 18. a

Quum solus Remp. gereret, orbemque terrarum governa-
ret. pro Sext. Rosc. 78. a. De Sylla.

Qui inter se contenderent, vter potius Remp. administraret,
vt si nauæ certarent quis eorum potissimum governa-
ret. 1. Offic. 109

Gubernare, regere, moderari. Partit. 236. b
Gubernare aliquem consiliis. Bruto, 10. 3. a

Gubernare patrimonium. 10. ad Att. 23
Gubernare vitam. de Finib. 73. b

Commune commodum mutuis officiis gubernatur. pro
Sext. Rosc. 37. b

Dii quorum ope & auxilio Respub. gubernatur. pro Rab.
perduel. 3. a

Gubernari Remp. necesse esset cura atque consilio vnus. de
Nat. d. 1. 6

Cæsarem meis consiliis adhuc gubernatum quidam corru-
perunt. Att. 278. b

Gubernator.

Si nauem auri euerat gubernator. Partit. 119. b
Gubernator clauum tenens sedet in puppi. de Senect. 80. b

Bonus gubernator. 4. Acad. 179. a
Custos, gubernatorque Reip. pro Rab. Posth. 20. a

Gubernatori cursus secundus propositus est. 8. ad Att. 26
Vt si qui gubernatorem in nauigando agere nihil dicat, &c.
de Senect. 16. a

Gubernatorem dormientem ea tranquillitas obruere possit.
1. ad Quint. frat. 4

Nauis quæ scientissimo gubernatore vitur. 1. de Inuēt. 74. a
Gubernatores quum exultantes loligines viderint, aut del-
phinos se in portum conuicentes, tempestatem signifi-
cari putant. Diuin. lib. 2. 111

Summi gubernatores in magnis tempestatibus à vectori-
bus admoneri solent. 7. Philip. 234

Quemadmodum gubernatores optimi vim tempestatum, sic
illi fortunæ impetum superare non possent. 1. ad Quint.
fratrem, 4

Gubernatrix.

Quum ciuitatem vel paterno consilio, vel auitis armis flo-
rentissimam accepissent, ista præclara gubernatrice, vt ais,
ciuitatum eloquentia, Remp. dissipauerunt. 1. de Orat. 21. a

Gubernatio.

Orbis terræ gubernatio, & summi imperii procuratio. de
Orat. 154. b

Vix videtur humani consilii tantarum rerum gubernatio
esse potuisse. 3. in Catil. 53. a

Nec enim gubernationi aut medicinæ similem sapientiam
esse arbitramur. 3. de Finib. 38. a

Magnam gubernationem tui consilii, tuæque autoritatis
res desiderabit. Bruto, 14. 4. a

Populus nunquam hæc à summi consilii gubernatione au-
ferre conatus est. in Vat. 36. b

Et si in ipsa gubernatione negligentia est nauis euerſa. 4. de
Finibus, 123. a

In gubernatione Senatus positum tæpus. pro Domo sua, 100
Cupiditas consilii gubernatione regitur. de Inuent. 82. b

Gubernaculum.

Hic ille naufragus ad gubernaculum accessit. 2. de Inu. 136. a
Accedere ad gubernacula Reip. 1. de Inuent. 6. a

Sedere omni tempore ad gubernacula Reipub. pro Roscio
Amer. 30. a

Vt gubernacula Reipub. prenderem. Brut. 91. b
Quos tunc scripsimus, quum gubernacula Reip. teneba-
mus. 2. de Diuinat. 4. a

Clauum tanti imperii tenere, & gubernacula Reip. tractare.
pro Sestio, 15. a

Tradere oratori ciuitatum regendarum gubernacula. 1. de
Orat. 107. a

Senatum à gubernaculis deicere, populum è nauis exturba-
re. pro Domo sua, 20. a

Nisi à gubernaculis recesserint, maximum ab vniuerso nau-
fragio periculum est. 16. fam. 36. ex epist. Q. Ciceronis.

Vna penè voce Oratorem à gubernaculis ciuitatum repel-
lere. de Orat. 24. a

Non abiectis gubernaculis, sed creptis de nauis exire. 2. ad
Atticum, 23

E portu sine gubernaculis egressi, tempeſtati nos tradere-
mus. 7. ad Att. 44

Gula.

Posteaquam immensa gulæ impudicissimi quæstus suffice-
re non potuit. 1. in Salust. 8. a

O gulam insulfam, pudet me patris. Att. lib. 13. 42
Quem obtorta gula in vincula abripi iussit. 6. Verr. 20

Guma.

Compellans gumas ex ordine nostros. 2. de Finib. 41. a

Gurges.

Ille gurges helluatus est simul tecum Reipub. sanguinem.
pro Domo sua, 237. b

Ille gurges atque helluo, natus abdomini suo, non laudi at-
que gloriæ. in Pis. 31. a

Gurges & vorago patrimonii. pro Sestio, 25. a
Immensa aliqua vorago est, aut gurges vitiorum turpitudi-
numque omnium. 5. in Verrem, 18. a

At videtis quot, & quam multos habeat Antonius. Pri-
mum, L. fratrem, quam facem dii immortales! quod faci-
nus, quod scelus, quem gurgitem, quam voraginem! 11.
Philip. 296. a

Pater norat hunc gurgitem. de Orat. 129. b
Rapido cum gurgite flumen. de Nat. d. 47. b

Fulix fugiens è gurgite ponti. de Diuinat. 83. b
Quos tenet Ægæo defixa in gurgite echineis. in Anton. b

Quæ Charybdis tantos exhaurire gurgites possit, quantas
iste Byzantiorum, Brogitarorumque prædas exorbuit
de Arusp. respon. 55. a

Rheni fossa gurgitibus illis redundans. in Pis. 97. b

Gurgustio.

Meministine cœnum, quum ad te quinta ferè hora cum C.
Pisone venissem, nescio quo è gurgustio te prodire, inuo-
luto capite, soleatum. in Pis. 9

In tenebris tanquam in gurgustio habitare. 1. de Nat. d. 17

Gusto.

Istorum omnium summam causas & genera ipsa gustauit.
2. de Orat. 84. a

Cretes, quorum nemo gustauit vnquam cubans. pro Mu-
rena, 142. b

Capræ dictam quærunt: quam cum gustauerunt, sagit-
tæ quibus confixa sunt, excidunt. 2. de Nat. d. 95

Istorum omnium summam causas & genera ipsa gusta-
ram. de Orat. 122. b

Gustaras ciuilem sanguinem, vel potius exorbueras. 2. Phi-
lippicarum, 79

Non gustarat illam tuam philosophiam Pompeius. in Pi-
sonem, 45. a

Nondum gustauerat vitæ suauitatem. Tusc. q. lib. 2. 77
Fugi in Tusculanum, quum quidem biduum ita ieiunus
fuissem, vt ne aquam quidem gustarem. ad Gallum, li-
bro 7. 27. 2. a

Quædam de actione breuia, sed magna cum exercitatione
præcepta gustarem. de Orat. 96. b

Equidem multos & vidi in hac ciuitate, & audiui, non mo-
dò qui primoribus labris gustassent genus hoc vitæ, &
extrema (vt dicitur) digitis attingissent. pro M. Cæl. 20. a

Quòd si ipsi hæc neque attingere, neque sensu nostro gu-
stare possent, tamen ea mirari deberemus, etiam quum
in aliis videremus. pro Archia, 12. a

Nullam partem per ætatem sanæ & saluæ Reip. gustare po-
tuisſti. Cornificio, lib. 12. 50

Quo minus animus à se ipse dissidens, secumque discor-
dans, gustare partem villam liquidæ voluptatis & liberæ
potest. de Finib. 1. 45

Hunc censes primis, vt dicitur, labris gustasse physio-
logum. 2. de Nat. d. 107. a

Quædam de actione breuia, sed magna cum exercitatione
præcepta gustarem. de Orat. 96. b

Equidem multos & vidi in hac ciuitate, & audiui, non mo-
dò qui primoribus labris gustassent genus hoc vitæ, &
extrema (vt dicitur) digitis attingissent. pro M. Cæl. 20. a

Quòd si ipsi hæc neque attingere, neque sensu nostro gu-
stare possent, tamen ea mirari deberemus, etiam quum
in aliis videremus. pro Archia, 12. a

Nullam partem per ætatem sanæ & saluæ Reip. gustare po-
tuisſti. Cornificio, lib. 12. 50

Quo minus animus à se ipse dissidens, secumque discor-
dans, gustare partem villam liquidæ voluptatis & liberæ
potest. de Finib. 1. 45

Hunc censes primis, vt dicitur, labris gustasse physio-
logum. 2. de Nat. d. 107. a

giam, qui quicquam quod ortum sit, putet æternum esse posse. de Nat. d. 15

Gustatus.

Quinetiam gustatus qui est sensus ex omnibus maxime voluptarius, quique & dulcedine præter cæteros sensus commouetur, &c. 3. de Orat. 55. a

Gustatus ore continetur. de Nat. d. 55. b

Pomorum iucundus non gustatus solum, sed odoratus, etiam aspectus. de Nat. d. 58. b

Iam gustatus, qui sentire eorum, quibus vescimur, genera deberet, habitat in ea parte oris, qua esculentis & potulentis iter natura patefecit. 2. de Nat. d. 107

Nihil necesse est de odoratu & gustatu dicere. Academ. 6. b

In gustatu & odoratu intelligentia, et si vitiosa, est quædam tamen. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 21

Gustus.

Vua & succo terræ & calore solis auferens, primo est peracerba gustui, &c. de Senect. 88. b

Vt quidam morbo aliquo & sensus stupore suauitatem cibi non sentiunt: sic libidinosi, auari, facinorosi, veræ laudis gustum non habent. 3. Philip. 120

Gutta.

T. Gutta de ambitu damnatus. pro Cluent. 79

Gutta.

Guttæ imbrium quasi cruentæ. de Nat. d. 28. b

Ex quo liquatæ solis ardore excidit guttæ, &c. 2. Tus. 46. a Numerum in cadentibus guttis, quod interuallis distinguuntur, notare possumus. de Orat. 160. b

Guttur.

Vitium ventris & gutturis. pro Cælia

Haud modicos tremulo fundens è gutture cantus. de Diuinatione, 1. 12

Gyarus.

De Messala ad te statim, vt audiui, de Gyaro dedi literas. 5. ad Atticum, 12

Gyges.

Gyges, annuli beneficio, exortus est rex Lydiæ. Offic. 3. 50. Vide Herod. lib. 1

Gygis fabula. Offic. 3. 48. Vide Platonem *πρωταγόρας* 6.

Gymnasium.

Gymnasium, quod Ptolemæum vocatur. de Finib. 124. b

Gymnasia xythique signa. 1. ad Att. 15

Magnam habeo huic palæstræ & Tusculano tuo gratiam, & longæ Academiæ illi ac Lycæo tuum hoc suburbanum gymnasium antepono. de Orat. 93. b

Nos in nobilissimo orbis terrarum gymnasio Academiæ locum delegimus. epist. 56. b

Cum ambulandi causa in Lycæum venissemus, (nam id superiori gymnasio nomen est.) de Diuinat. 81. b

Laodiceæ in gymnasio à quodam Leptine est interfectus. in Ant. 221. b

In quo vellemus gymnasio eum sepeliremus. 4. famil. 37. in epist. Seru. Sulpitii.

Gymnasia multo antè inuenta, quam in his philosophi garrire cœperunt. 2. de Orat. 12

Clamabunt credo omnia gymnasia, atque omnes philosophorum scholæ sua hæc esse omnia propria. 1. de Oratore, 29. a. 1. Academ. 25. a

Quæ vix in gymnasiis & in otio Stoici probat. in Parad. 4. a

Quæ *γυμνασίων* maxime sunt. ea quæro. 1. ad Att. 16

γυμνασίων ornamenta. 1. ad Attic. 13

Gymnicus.

Gymnicum certamen. de Inuent. 72. b

Ludi gymnici. 2. Tus. 105. a

Gymnicorum ludorum præcones. 5. fam. 34

Gymnasiarchus.

Demoliendum curauit Democritus gymnasiarchus, quod is ei loco præerat. 6. Verr. 82. a

Gynæceum.

Syngrapha h. s. centies per legatos viros bonos, sed timidos & imperitos, sine reliquorum hospitem regis sententia, facta in gynæceo. 2. Philip. 96. a

Gypsatissimus.

Medea manibus gypsatissimis persuasit, ne sibi illæ vitio tererent, quod abesse à patria. 7. fam. 16

Gyrum.

Ex ingenti quodam oratore, immensoque campo in exiguum sanè gyrum compellit. 3. de Orat. 41

Homines secundis rebus effrænatos, sibi que præfidentes, ranquam in gyrum rationis & doctrinæ duci oportere. 1. Offic. 127

Gytheus.

Classem Lacedæmoniorum quæ subducta esset ad Gytheum. 3. Offic. 64. a

H

Abenæ. 3. de Orat. 91, Erras, erras: nam exultant te, & præfidentem tibi

Reprimunt validæ legum habenæ, atque imperii insistent iugo.

Quam laxissimas habenas habere amicitie, quas vel adducas quæ velis, vel remittas, cõmodissimum est. de Amicit. 42

Senatum seruire populo, cui populus ipse moderandi & regendi sui potestatem quasi quasdam habenas tradidisset. 1. de Orat. 115. a

Habeo, pro existimo, duco, iudico, pono, possideo, vtor.

Item quando referre, facere ac tractare significat.

Quod me hortaris, vt absolua, habeo absolutum. Postquam. 328. b

Quare habeo gratiam Trebatio familiari nostro, qui mihi dedit causam harum literarum. ad Marium, lib. 11. 27. 19. a. 2. Offic. 101. a

Habeo in animo Consulatum statim petere. Att. 15. b

Habeo, inquit, Laida: non habeor à Laide. 9. fam. 61

Habeo etiam illam molestiam, quod Dolabella noster apud Cæsarem est. ad Tironem, lib. 16. 11

Habeo paululum moræ, dum promissa militibus persoluo. Cassius Ciceroni, lib. 12. 12. 5. a

De Cæsare satis hoc tempore dictum habeo. 5. Philip. 101

Habeo, inquit, sententiam tuam. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 136

Habeo te chariorem in dies. 10. fam. 50. in epist. Planci.

Habes ad omnia. 5. ad Att. 9. & 6. 16. Id est, tibi respondi ad omnia.

Tu velim è Fabio, si quem habes aditum, odorere: & istum conuiuiam tuum degustes. Att. lib. 4. 77. 6. a

Habes ex parte dimidia & tertia. 13. fam. 54

Habes hospitium, siue *επισημοσύνη*. 13. ad Att. 67

Tu si literas ad Sycionios habes, aduola in Formianum. Attic. lib. 2. 28. 3. a

Ita in tabulis scriptum habes. in Verr. 130. b

Tu, si videbitur, ita censeo facias, vt si habes iam statutum quid tibi agendum putes, in quo non sit coniunctum consilium tuum cum meo, superfedas hoc labore itineris. ad Sulp. lib. 4. 2. 9. a

Hoc quid intersit certè habes subductum. Att. 83. b

Omnino præclare te habes, cum, &c. in Verr. 139. b

Pars animi, quæ sensum, quæ motum, quæ appetitum habet. de Diuinat. 95. b

Habet ille locus auctoritatem penè principis. 1. ad Att. 25

Non enim bellum nescio quod habet susceptum Consu-

Iatus cum Tribunatu. contra Rullum, 69. b

Ea nunc magnam affert sollicitudinem, magnamque habet casum. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 18. 7. a. 2. Officiorum, 26. a

Domitius suas x 11. cohortes tribus in oppidis distributas habet. Att. 129. b

Quintii confobrinam habet in matrimonio Neuius, & ea liberos. pro Quint. 9

Flauius noster de controuersia, quam habet cum Dyrhachinis hæreditariam, sumpsit te iudicem. ad Brut. 6. 4. a

Peto igitur à te, vt in ea controuersia quam habet de fundo cum quodam Colophonio, & in cæteris rebus, &c. Seruilio, lib. 13. 70. 4. a

Habet amoris declarationem. 15. fam. 52

Habet res deliberationem. 7. ad Att. 14

Habet molestia dignitatem. de Arusp. respons. 38

Verbum ipsum voluptatis non habet dignitatem: nec vos fortasse intelligimus. 2. de Finib. 119. a. Hoc est, nullam grauitatem aut potius auctoritatem præ se fert.

Terentia magnos articulorum dolores habet. Attic. lib. 1. 12

Tristitia autem, & in omni re seueritas habet illa quidem grauitatem. de Amicit. 59. a. 7. famil. 56

Habet honorem quem petimus, &c. 1. Verr. 40

Scaurus nonnullam habet inuidiam ex eo, quod aliorum bona sine testamento possideat. 2. de Or. 156. in Rullum, 71. & pro Mur. 79

Id nec habet, nec exhibet cuiquam negotium, quod beatum & immortale est. de Nat. deo. 1. 60. Epicurei dictum.

Indagatio ipsa rerum tum maximarum, tum etiam occultissimarum habet oblectationem. 4. Acad. 229. a

Ille habet opinionem iustitiæ. Offic. 41. b. 7. ad Att. 10

Persona autem non qualiscunque testimonii pòdus habet. in Topic. 38. a. 13. fam. 44

Diffimilitudo locorum, dissimiles hominum procreationes habet. de Diuinat. 128. b

Verum ita res se habet. pro Quint. 1. b

Malè se res habet, quæ, &c. de Orat. 137. b

Malè enim se res habet, cum quod virtute effici debet, id tentatur pecunia. Offic. 37. b

Ea res sic se habet. epist. 33. b

Sic profectò res se habet, &c. de Orat. 134. b

Rem vides, quomodo se habet. epist. 45. b

Hæc nauigatio habet quasdam suspiciones periculi. Attico, 253. b

Ad hanc autem rationem, quoniam maximam vim natura habet, fortuna proximam, vtriusque, &c. 1. Offic. 167. a

Vim in se habere vitalem per omnem mundum pertinentem. de Nat. d. 2. 18

Ab altero propter probitatem eius, non nimis alienos animos habemus. de Amicit. 28

Benè habemus nos. Att. 27. b

Ex quibus nonnullas similitates susceptas habemus. ad Q. fratrem, 293. b

In vnus hominis quotannis periculose ægrotantis anima, positas omnes spes nostras habemus. Attic. lib. 8. 5

Maximam istam voluptatem habemus. de Finib. 50. b

Quæ non animum meum magis sollicitum habent, quam tuum. epist. 26. b

Vt aliquod ex te beneficium aut habeant, aut vt habeant sperant. de Petit. Consul. 13

Itaque hi conuersam iam habent demonstrationem suam. in Verr. 230. b

Eodem temporis puncto nati, dissimiles & naturas, & vitas, & casus habent. de Diuinat. 128. b

Itemque illa, &c. excogitationem non habent difficilem. de Orat. 119. b

Publicanorum familiarum quas in portibus & custodiis habent. pro Leg. Manil. 6. a

Siculi ad meam fidem, quam habent spectatam iam & diu cognitam, confugiunt. in Verr. 56. b

Hæc genera dicendi in senibus grauitate nõ habet. de Cl. 195. b

Id habent ratum, quod ab eo, quem probant, iudicatum vident. de Natura deorum, 1. 8

Nam qui septem appellantur, eos, qui ista subtilius quærunt, in numero sapientum non habent. de Amic. 6. a

Pecunias collatas habent. pro Pomp. 7. b

Quomodo nunc se istorum artes habent. de Orat. 121. b

Domitii se malè habent. epist. 12. 4. b

Quæ igitur studia magnorum hominum sententia vacationem habent etiam publici muneris, iis concedente Rep. cur non abutamur. ad Varronem, lib. 9. 6. 13. a

Eaque hanc habeat, quam probo, varietatem. Orat. 200. b

Dolores autem, si qui incurrunt, nunquam vim tantam habent, vt non plus habeat sapiens quo gaudeat, quam quo angatur. 1. de Finib. 95. a

Neque te in decurionibus habebam. Att. lib. 2. 16. 19. a. Id est, non existimabam te decurionem esse.

Cur hoc nomen in aduersariis scriptum habebas: pro Q. Rosc. 46. b

Qui si erat diuisor, præsertim eius quem tu habebas reum, cur abs te reus non est factus: pro Planc. 45

Intentum enim animum tanquam arcum habebat: nec languescens succumbebat senectuti. de Senect. 33

Propterea Cato quasi cognomen iam habebat in senectute sapientis. de Amicit. 6. a

Nam istum ex hæredare in animo habebat. pro Rosc. Amerino, 31. a. Att. lib. 1. 12. 15. a

Videre autem volebam, quod eram postridie Roma exiturus, & quod ille in Sardiniam iter habebat. ad Quint. fratrem, lib. 2. 5. 5. a

Habebat progressus in Stoicis. de Nat. d. 1. 12

Ferebat grauitate illam sibi ab ipso prouinciam datam: nec quid faceret habebat. 6. Verr. 45. a

Restitit M. Gratidio, cuius in matrimonio sororem auam nostram habebat. 3. de Legib. 32

Sollicitum autè te habebat cogitatio tum officii, tum etiam periculi. epist. 96. b

Habebamus autem in manibus Antonii cõcionem habitam decimo Calend. Att. lib. 7. 128. 5. a. in Rullum, 18. a. Id est, legebamus.

Nullas adhuc à te literas habebamus, ne, &c. ad Brut. 10. 1. a

Nos hîc, &c. D. Syllam patrem tuum mortuum habebamus. ad Cassium, lib. 15. 45. Id est, ferebatur apud nos patrem tuum esse mortuum.

Habebamus annum tempus emeritum. 6. ad Att. 40

Sic habebant res. de Vniuers. 55

Octaua oratio, quam habui ad populum postridie, quam Catilina profugit. Att. lib. 2. 16. 6. a. pro Domo sua, 15

Quod multos dies epistolam in manibus habui propter commorationem tabellariorum. ad Q. frat. lib. 3. 17. 18. a

Itaque habui noctem plenam timoribus ac miseriis. ad Tironem, lib. 16. 20

Chrysippum verò, &c. in honore habui. Attic. lib. 7. 12. pro Cluent. 147. a

Habuique in mea potestate, quoad bellum fuit. ad Brut. 4. 2. a

Omnes molestias & sollicitudines, & quibus te miserrimam habui, id quod mihi molestissimum est, Tulliolamque, quæ nobis nostra vita dulcor est, deposui & eieci. ad Terentiam, lib. 14. 16. Id est, quibus mea causa plurimum laborastis, & affectu fuistis atque oppressa.

Ego Plance necessitudinem constitutam habui cum domo vestra antè aliquantò quam tu natus es: &c. 10. fam. 4

Dionysii equus habuit apes in iuba. de Diuin. 122. b

Differendi artem nullam habuit. 1. de Finib. 21. De Epicuro. Diis bellum iste semper habuit indictum. in Verr. 274. b

Habuit amicitia nostra consuetudinem interruptam. 15. familiarium, 38. 1. Philip. 20

Dum forum habuit diis immortalibus ornatum. in Verrem, 201. b

Habuit honorem vt proditori, non vt amico fidem. 3. in Verrem, 27

Eloquentia forensis iactationem habuit in populo. de Oratore, 198. b

Deinde aduentus eius in Syriam primus, equitatus habuit interitum. de Prouinc. Conf. 71. b

Terentia minus bellè habuit, sed certum scio iam conu-

hhh. i.

luisse eam. Dolabella Ciceroni, lib. 9. 16
 Habuit suum negotium Gallus, ut scribit. 13. ad Att. 63. Id est, ita de hoc laboravit, ut si res ipsius ageretur.
 Tua ætas incidit in id prælium, cuius altera pars sceleris nimium habuit, altera felicitatis parum. Offic. 42. b
 Fœmina quæ patrem habuit clarissimum virum, pro Sexto. Rosc. 43. b
 Quæ autem epistola pondus non habuit: ad Brut. 14. 1. a
 Qui miseros publicanos, quos habuit amantissimos sui, tertium iam mensem vexat. Att. lib. 1. 13. 9. a
 Habuit primus annus sermonem de hac re. 1. ad Quint. fratrem, 30. 7. ad Att. 10
 Quem locum multo etiam accuratius explicat in eo sermone, quem habuit eo ipso die, quo excessit è vita. 1. Tuscul. quæst. 90. a
 Quintus multum mecum sermonem habuit & perhumanum de discordiis mulierum nostrarum. ad Quint. frat. lib. 2. 8. 4. a. Attic. lib. 10. 208. 5. a
 Habuit hanc summam orationis. 10. ad Att. 50
 Demosthenes summam prudentiam summamque vim habuit dicendi. de Orat. 92. b
 In illo pœna legitima turpitudinem non habuit. pro Domo sua, 230. b. 1. Philipp. 16
 Profectio voluntatem habuit non turpem, remansio etiam necessitatem honestam. pro Ligario.
 Castra in radicibus Amanii habuimus apud aras Alexandri quadriduum. Catoni, lib. 15. 4. 27. a
 Eo die acerbum habuimus Curionem. ad Lent. lib. 1. 4. 2. a. Id est, resistebat nobis, vel aduerfabatur.
 Tu ex illius honore in eos ipsos qui honorem illi habuerunt, supplicia quærebas. in Verrem, a
 Spatium etiam deliberandi habuerunt, quem potissimum vitæ cursum sequi vellent. 1. Offic. 165. b
 Qui summam spem ciuium, quam de eo iam puero habuerant, &c. de Amicit. 10. a
 Quid huic respondeas non habebis. pro Murena, 129. b
 Ergo & avarus erit, sed finitè: & adulter, verum habebit modum: & luxuriosus, eodem modo. 2. de Finibus, 48. a. pro Cluent. 37. b
 Et boni ciues mare infestum habebimus. Att. 154. b
 Matrem, meosque tibi commendatos habe. Trebonius ad Ciceronem, lib. 12. 16. 11. a
 Habe tuum negotium. 12. ad Att. 29. Id est, habe in eodem loco, in quo haberes, si tuum esset negotium: vel, existima tuum negotium esse: vel, tibi curæ sit perinde ac si tua res esset.
 Id primum ergo habeto, me, &c. epist. 216. b
 Iam istuc præ facto habeto. Att. 204. b
 Sic habeto mi Tiro, neminem esse qui me amet, quin idem te amet. ad Tironem, lib. 16. 6. 7. a. Id est, sic intelligere debes.
 Tu verò enitere, & sic habeto, non esse te mortalem, sed corpus hoc. in Somn. Scip. 28. a
 Tantum habeto, ciuem egregium esse Pompeium. epistolarum, 21. b
 Tecum habeto. 7. fam. 45
 Tibi habeto istam laudationem. pro Flacco, 28. a
 Vnum hoc sic habeto, &c. epist. 21. b
 De me autem sic habetote. de Amic. 9. Hoc est, Quod ad me attinet, ita intelligitote.
 Ipse Romam venirem, ut vnà essemus, si satis consilium quadam de re haberem. Att. lib. 12. 64
 Quia febrem non haberem, fugi in Tusculanum. ad Gallum, lib. 7. 27. 1. a
 Cum ego me non bellè haberem. Att. 74. b
 Sed ut quàm facillimos ad te aditus haberet. ad Curium, libro 13. 80
 Quò mihi quum Cæsar ad oppidum castra haberet, tutum iter esse non arbitrabar. Att. lib. 8. 159. 4. a. & lib. 9. 187. 1. a
 Cum ille haberet filium delicatorem. de Orat. 132. b
 Clamare cœperunt, sibi ut haberet hæreditatem. in Ver. 118. b
 Et quum ad beatam vitam nullum momentum res haberet, ad appetitionem autem rerum esse in his momenta dice-

ret. 4. de Finib. 78. a
 Itaque quum respectum ad Senatum & ad bonos non haberet, eam, &c. 5. Philipp. 199
 Quod quidem ni ita se haberet, ut, &c. de Senect. 75. a
 Nam nihil esset in potestate nostra, si res ita se haberet. de Fato, 141. b
 Quæ cum ita se res haberet, tamen, &c. in Verr. 133. b
 Ut deos haberemus æternos & beatos, inculpsit in mentibus natura. de Nat. d. 1. 33
 Quum illud edictum repente huberrimum, & quæstuosissimum nascitur, ut ante Calend. Sext. omnes decumas ad aquam deportatas haberent. 5. Verr. 128. a
 Quum dies quinque ad Cybistra Cappadociæ castra habuissem, certior sum factus, &c. Att. lib. 5. 39
 Hunc ego si in præfectis habuissem, quem tu me hominem putares? Att. 93. b
 Quem bonum ciuem semper habuissem, bonum virum esse pateretur. ad Lent. lib. 1. 9. 28. a
 An iste vnquam de se bonam spem habuissem, nisi de vobis malam opinionem animo imbiberet? 2. Verr. 27. a
 Magnum fac habeas animum & spem bonam. ad Quint. frat. lib. 1. 2. 27. a
 Omnes centurias multis & variis amicitias cura ut confirmatas habeas. de Petit. 209. b
 Peto ut eum complectare, diligas, in tuis habeas. 13. familiarium, 103
 Postremo totam Italiam fac ut in animo & memoria tibi distributam comprehensamque habeas. de Petit. 209. b
 Mearum reliquarum rerum, maximèque existimationis meæ procuracionem susceptam velim habeas. Paulo, libro 15. 36. de Nat. d. 1. 3
 Quis est omnium qui modò cum musis, id est, cum humanitate & cum doctrina habeat aliquod commercium, qui se non hunc mathematicum malit, quàm illum tyrannum? 5. Tusc. 49
 Orator habeat omnes philosophiæ notos & tractatos locos. de Orat. 207. b
 Habeat mors necessitatem fati. 12. Philipp. 341
 Scire igitur aueo quomodo res se habeat. Att. 217. b
 Præclare enim se res habeat, si, &c. de Orat. 94. b
 Alio loco, ut se tota res habeat, demonstrabitur. in Verr. 3. b
 Quare sibi habeant sapientiæ nomen & inuidiosum & obsecurum. de Amicit. 17. a
 Hi sic habeant, quæcunque in equite Romano dignitas esse potest, eam semper in Marco Cælio habitam esse summam, hodièque haberi ab omnibus. pro Cælio, 38. b
 Sed quum sacerdotes deorum vacationem habeant: quanto est æquius habere ipsos deos? 4. Acad. 217. a
 Quid in animo habuerim, cum Lernus discessit à me, ex eo potuisti cognoscere. epist. 134. b
 Sed tamen distinebar, ut vix huic tantulæ epistolæ tempus habuerim. Att. lib. 1. 9. 1. a
 Et quam orationem Pompeius habuerit tecum, quàmque ostenderit voluntatem, &c. fac mihi perscribas. Cælius Ciceroni, lib. 8. 1. 8. a
 Habere acerbitatem. pro Planc. 32
 Habere à natura adiumenta rerum gerendarum. Offic. 1. 103. ut sunt eloquentia, prudentia, dexteritas, constantia, & animus excelsus.
 Habere aditum ad aures. pro Domo sua, 2
 Habere popularem admirationem. 7. famil. 2. 1. Philipp. 4. & pro Marcel. 15
 Habere æs alienum. 6. in Verr. 9. 5. famil. 15
 Habere æstimationem. 4. in Verr. 91
 Sed plerique peruersè, ne dicam impudenter, amicum habere talem volunt, quales ipsi esse non possunt, quæque ipsi non tribuunt amicis, hæc ab his desiderant. de Amicit. 69. a
 Habere amorem erga aliquem. 9. fam. 29
 Habere amorem in Remp. pro Domo sua, 79
 Habere animum ad audaciam. 5. in Verr. 68
 Habere animum de Rep. 10. fam. 9
 Habere animos aliquorum inimicos. in Verr. 173. b

Habere arma. 1. Philipp. 25
 Habere aspectum atque formam deformem. Offic. 1. 177
 Minimam auctoritatem habere. 2. de Finib. 72. a
 Habere auctoritatem vetustatis. Diuinat. lib. 1. 33. pro Flacco, 31
 Is enim mihi nuntiauit te planè febri carere, & bellè habere: tamen, &c. ad Tironem, lib. 16. 13. 1. a
 Habere bellum. 5. Philipp. 203. & 11. 298
 Habere beneficium ab aliquo. pro Sest. 41. & 3. Philipp. 131
 Iste Epicratis bona Bidinos omnia possidere, & sibi habere iussit. 4. Verr. 43
 Quarta restat causa, quæ maximè angere, atque sollicità habere nostram ætatem videtur, appropinquatio mortis. de Senect. 61. a
 Habere castra in templis. ad Octau. 45
 Prope muros castra habere. 2. de Inuent. 214. a
 Habere causam meliorem aut parem. pro Ligario. 6. 13. fam. 80
 Habere causam veram. Att. lib. 9. 188. 7. a. pro Quintio, 59. a. pro Cluentio, 66. a
 Habere cathenas. 7. in Verr. 86
 Habere censum. 4. in Verr. 91
 Antiochum classes habere prohiberet. in Ant. 221. b
 Habere cogitationem de aliqua re. Academicar. quæst. ed. 1. lib. 2. 61
 Habere commendationem apud aliquem. 15. fam. 37
 Habere comitia. in Rull. 33. pro Mure. 48. pro Plan. 39. & 2. Philipp. 87
 Habere comitia consulibus rogandis. Diuin. lib. 1. 32
 Habere coniunctionem gratiæ cum aliquo. 8. Philippicarum, 247
 Habere coniurationem. in Catil. 78
 Habere consilium plebis. 2. de Inuent. 157
 Habere cum aliquo constitutum. 12. ad Att. 31
 Habere cupiditatem honestatis. pro Syl. 55
 Habere cupiditates finitas. de Finib. lib. 2. 20
 Quum enim virtutis hoc proprium sit, earum rerum quæ secundum naturam sint, habere delectum, &c. 3. de Fin. 19. a. pro Murena, 40. & in Pis. 7
 Habere delectationem vel salutem. 6. famil. 42. 1. ad Atticum, 14
 Habere deliberationes de re aliqua. 1. Philipp. 1
 Habere depopulationes, vastationes, cædes, rapinas. 5. Philippicarum, 181
 Habere dialogum. Att. 28. b
 Habere διαλογος cum aliquo. Att. 70. b
 Habere difficultatem. 13. ad Att. 45
 Habere dignitatem vel opportunitatem. 8. ad Att. 31
 Habere diligentiam. 7. in Verr. 34
 Habere discrimen in alicuius capite. 7. fam. 7
 Habere dolorem. pro Murena, 80
 Habere dolorem proprium. 8. Philipp. 246
 Hæc autem habere dubia, neque his ita confidere, ut moueri non possint, abhorrere à sapientiâ plurimum. 4. Academicarum quæst. 57. a
 Habere durtiem animi, aut impudentiam oculorum. pro Domo sua, 77
 Habere sapientem excusationem. 8. ad Att. 40
 Habere duas expectationes. 7. ad Att. 51
 Factionem testamenti habere. Trebatio, lib. 7. 22. 2. a
 Habere facultatem efficiendi. Offic. 1. 105. 1. fam. 18
 Habere falsa pro veris. Cat. 62
 Habere fidas familiaritates amicorum. Offic. 2. 42
 Habere fidem alteri additam pecunia. in Verr. 125. b
 Habere fidem pretio additam. in Verr. 124. b
 Habere finem motus. Tusc. q. lib. 1. 44
 Habere finem viuendi. Tusc. q. lib. 1. 44. πῦλον ἐξ ἄν ζωῆς.
 Habere fundum conductum de aliquo. pro Cecin. 68
 Habere gloriam. pro Marcel. 15
 Habere gratiam. 1. Philipp. 16. pro, gratum & acceptum esse.
 Habere alicui maximam gratiam. Tusc. q. lib. 1. 90. Off. 2. 101
 Habere gratulationes. pro Mil. 75
 Genus autem hoc sermonum positum in hominum veterum auctoritate, & eorum illustrium, plus nescio quo

pacto videtur habere grauitatis. de Amic. 4. a
 Habere gustum laudis. 1. Philipp. 120
 Habere honorem alicuius. 9. Philipp. 257
 Habere honorem alicui. 13. fam. 85. & 5. 55. ad Brut. 36
 Habere honorem medico. 16. fam. 11
 Habere ignominiam. 6. Philipp. 208
 Habere impertium. pro Ligario. 14
 Habere impunitatem & licentiam. pro Mil. 64
 Habere in ore & amore. 10. fam. 60
 Illa consolatio quam semper in ore atque in animo habere debemus. epist. 71. b
 Habere in iudicium. pro Rosc. Com. 29
 Habere in monumentis. pro Domo sua, 108
 Oportet igitur & ea quæ pro perspicuitate responderi possunt, in promptu habere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 44. & Tusc. quæst. lib. 3. 47
 Habere in se omnes numeros veritatis. Diuin. lib. 1. 24
 Habere in se omnia præsidia bene beatèque viuendi. Tusc. quæst. lib. 5. 16
 Habere in sinu. de Arusp. respon. 47
 Habere in sumptus. 9. fam. 47
 Habere in virtute aliquid. pro Deiot. 26
 Habere infamiam. pro Flacco, 73
 Habere videtur ista res iniquitatem, si imperare velis, difficultatem, si rogare. in Catil. 119. b
 Habere intelligentiam iuris. 9. Philipp. 263
 Alique complures, Cæsarem iter habere Capuam. Attico, lib. 8. 34. Sub. dixerunt.
 Habere iter ex loco aliquo. 3. ad Att. 2
 Habere iudicium de re aliqua. 15. ad Att. 4. pro Planc. 76. 3. in Verrem, 98. & 4. 51
 Habere iudicium populi. 1. Philipp. 26
 Habere laudem. 2. de Orat. 186. pro Planc. 54
 Habere laudes de aliquo. 13. ad Att. 51
 Docemur auctoritate legum, domitas habere libidines, coercere omnes cupiditates. de Orat. 101. b
 Habere ludum. 9. fam. 43
 Habere malum. 7. ad Attic. 10
 Habere mandatum de rebus omnibus. 4. fam. 3
 Habere misericordiam. pro Murena, 79
 Habere eadem monumenta maiorum. Offic. 1. 79
 Habere moram. 6. Philipp. 209
 Habere naturam & conditionem. pro Marcel. 4
 Habere nauem aliquem. Diuin. lib. 1. 111
 Habere necessitudines in aliqua tribu. pro Planc. 31
 Habere negotium in re aliqua. 5. fam. 14
 Habere negotium vel controuersiam. 3. in Verr. 18
 Habere notationem & delectum iudicium. 5. Philipp. 173
 Habere notitiam aliquam dei. 1. de Legib. 36. a
 Habere numerum. 7. in Verr. 57
 Habere omnes numeros. Offic. 3. 18. Id est, perfectum atque absolutum esse.
 Habere odium in aliquem. pro Cluent. 121. & in Vatin. 4. 3. ad Quint. frat. 38
 Habere odium rei alicuius. 5. Philipp. 192
 Habere offensionem. de Prouinc. Consul. 23
 Habere onus. 5. in Verr. 3. & 7. 31
 Opinionem aliquam de moribus alicuius habere. de Amicitia, 30. a. 13. ad Att. 10. Id est, bene existimare de aliquo.
 Habere opinionem rerum. 4. ad Att. 44
 Habere opus magnum in manibus. Academic. quæst. edit. 1. lib. 1. 2
 Id ego in eam partem accepi: hæc oppida atque oram maritimam illam pro derelicto habere: &c. Att. lib. 8. 145. 2. a
 Habere pacem. 2. Philipp. 93
 Pecuniam sibi esse in nominibus ille clamat, numeratam in præsentia non habere. 7. Verr. 14. a
 Habere pœnam. in Pis. 75
 Habere portum vel scripturam. 4. in Verr. 123
 Habere potestatem. 11. Philipp. 293. Id est, posse.
 Habere regalem potestatem. de Arusp. respon. 50
 Potestatem summam habere. 1. Verrinarum, 19. a. pro Rosc. Amer. 17. a

Diligentius habere dico Seruiliū prædam Populi Rom.
quàm te tua facta notata atque descripta. in Verr. 87. b
Habere præsidium ab aliquo. 11. Philip. 303
Habere pretium. 5. in Verr. 195
Pro beneficio habere. Brutus Ciceroni. 16. 4. a
Habere pro nihilo. pro Domo sua. 31. & 1. Philip. 11
Habere prouinciam. 5. in Verr. 180. 3. fam. 4
Mortis paternæ de seruis paternis quæstionem habere filio
non licet. pro Rosc. Amer. 47. a
Quæstionem habere de viri morte instituit. pro Cluēt. 139. a
Verberibus ac tormentis quæstionem habere pecuniæ pu-
blicæ. 11. Philip. 292. a
Habere quartanam. 8. ad Att. 18
Habere querelam. 10. fam. 60. 1. ad Quint. frat. 36
Habere querimoniam. 7. in Verr. 58
Habere rationem absentis. Att. 276. b
Habere alicuius rationem. 4. in Verr. 2
Quod postea quàm iste cognouit, hanc habere rationem
cœpit. 7. Verr. 80. a
Cum omnibus musis rationem habere cogito. Att. lib. 1. 17.
4. in Verr. 136
Rationem habere cum terra. de Senect. 46. Id est, colere ter-
ram cum quadam veluti agriculturæ ratione.
Habere dierum rationem. 8. ad Att. 29. pro, dies supputare.
Habere rationem dignitatis. ad Lentul. lib. 1. 4. 5. a
Deos habere piorum & impiorum rationem. 2. de Leg. 13
Habere rationem salutis suæ explicatam. 6. fam. 2
Habere rationem valetudinis. de Finib. lib. 2. 53
Habere rationem & numerum. 7. in Verr. 57. pro, numerum
meminisse.
Habere recordationem iurifurandi. 6. ad Att. 18
Habere religionem. pro Domo sua. 96
Habere aliquam rem certam. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 98
Habere rem communem cum aliquo. epist. 144. b
Habere rem religioni. 2. de Diuin. 130. a
Sed tamen nec ille qui dixit, iurare posset, ita se rem habere:
neque ego. 4. Acad. 220. a
Habere enim quæstui Remp. non modò turpe est, sed scele-
ratum etiam & nefarium. 2. Offic. 114
Habere rogationes necessarias. 6. fam. 40
Habere sacerdotium. 4. in Verr. 88
Habere sapientiam aut sanitatem. pro Marcel. 19
Habere sapientiam iunctam eloquentiæ. de Orat. 156. b
Satis ætatis & roboris habere. pro Rosc. Amer. 88. a
Habere satis negotii re aliqua faciendæ. 6. ad Att. 22
Habere scholas. Tusc. q. lib. 1. 6. Id est, disputationes & con-
trouersias, quæ in scholis inter doctorem & auditorem
otiosè agitari solent.
Habere scientiam. 2. Philip. 35
Longè aliter se habere, ac sensibus videantur. 4. Acad. 181. a
Quanquam videbatur se non grauius habere, tamen sum
solicitus. Att. lib. 7. 122. 3. a
Habere Senatū. Brut. 115. 3. Philipp. 129
Habere seruitutem. 4. ad Att. 21. pro, seruire.
Habere significationem rei alicuius. 5. fam. 16
Simiam habere in deliciis. 1. de Diuinatione, 129. a. Attico,
lib. 6. 111. 28. a
Cum matre simultates habere. pro Cluent. 69. a
Habere susceptas simultates. 1. ad Quint. frat. 14
Habere summam speciem ac dignitatem. de Pet. Conf. 34
Habere speciem ciuis. 11. Philip. 192
Habere specimen honesti. Offic. 3. 10
Habere spem ab aliquo. in Pis. 8
Habere spem ad viuendum. 15. ad Att. 37
Redeamus ad nostros, de quibus tu bonam spem te signifi-
cas habere. Att. lib. 15. 321. 3. a
Habere spem de aliqua re. 13. fam. 89
Habere spem facultatum. 5. fam. 60
Habere spem in aliquo. pro Quintio, 3. & post reditum in
Senatu, 8
Habere spem in manibus. 2. in Verr. 10
In nouis Tribu. plebis intelligo spem te habere. ad Teren-
tiam, lib. 14. 2. 3. a

Habere spem rei alicuius agenda. 14. fam. 12
Habere splendorem hominum voluntatesque. de Petitione
Consul. 33
Habere studia innumerabilia. 3. fam. 36
Hunc filii loco & illius & vestro iudicio substitutum non
proinde habere, turpe mihi videtur. Plancus Ciceroni, li-
bro 10. 24. 12. a
Habere suspicionem de aliquo. 13. fam. 42
Habere suspicionem coitionis. pro Planc. 43
Habere tempus distributum, vt prima pars, &c. in Ver. 73. b
Habere testimonium. 5. Philip. 191
Habere timorem. pro Mil. 2
Habere tribum. 6. Philip. 212
Habere verba. de Orat. 126. b
Habere vitam alicuius perspectam. epist. 167. b
Virtutem in manibus habere. de Amicit. 85. a
Habere virum. 3. in Verr. 43
Habere visum insignem & illustrem. de Nat. d. 1. 10
Habere vitam ab aliquo. 2. Philip. 72
Habere vocem vœnalem. pro Quint. 7
Habere voces. pro Murena, 47
Voluntatem habere ad aliquem opprimendum. pro Fon-
teio, 25. a
Habere vsum: valere ingenio. 13. fam. 31
Nam & qui principes inueniendi fuerunt quem ex quaque
belua vsum habere possemus, homines certè fuerunt. 2.
Offic. 19. a
Habere vsum in re aliqua. 10. Philip. 271
Vsum multarum rerum habere. de Amicit. 6
Qui non intelligit istum sibi quæstui prædæque habuisse
bona, possessiones, fortunas aratorum. 5. Verr. 59
Hunc quas tu conscientia labe in animo censere habuisset
Offic. 69. b
Eos voluntatem semper eandem, libertatem eandem non
semper habuisse. pro Sest. 18. b
Neminem omnium tot ac tanta, quanta essent in Crasso,
habuisse ornamenta dicendi. de Orat. 119. b
Habeo, cum infinitiuo.
Audire habeo quid hic sentiat. de Orat. a
Neque verò eos solùm conuenire habeo, quos cognoui, sed
etiam illos de quibus audiui & legi. de Senect. 75. a. Id est,
conueniendum est mihi eos.
Habeo dicere, quem contra morem maiorum, minorem an-
nis sexaginta de ponte in Tyberim deiecerit. pro Roscio
Amer. 61. a
De Alexandrina re, causaque regia tantùm habeo polliceri,
me tibi absentis, tuisque præsentibus, cumulatè satisfactū-
rum. Lentul. lib. 1. 11
De repub. nihil habeo ad te scribere, nisi summum odium
omnium hominū in eos qui tenent omnia. At. lib. 2. 38. 6. a
Eò minus habeo necesse scribere, quid sim facturus. Atti-
co, 155. b
Quid habes igitur de causa dicere? in Partit. 6. a
Quid habemus igitur dicere de Gaditano fodere? pro Cor-
nel. Balb. 26. a
De nostris somniis quid habemus dicere? 2. de Diuinatione,
203. a
Quartus, Nilo patre, quem Ægyptii nefas habent nomina-
re. 3. de Nat. d. 76. a
Hæc ferè dicere habui de natura deorum. 3. de Nat. d. 70
Non habebimus necesse semper concludere. Partit. 134. b
Ne quotiescunque potuerit dictum dici, necesse habeamus
dicere. de Orat. 131. b
Quid enim dicere habeant? Acad. q. edit. 1. lib. 2. 41
Habere, cum adiectiuis & substantiuis.
Non habeo certum. 4. ad Att. 52. pro, non certò scio.
Quantum ex tuis literis habeo cognitum. epist. 255. b
Omnes habeo cognitos sensus adolescentis: nihil est illi
Repub. charius. in Ant. 204. b
Clodii animum perspectum habeo, cognitum, iudicatum.
ad Brutum, 1. 3. a
Nec de me laboro, de pueris quid agam non habeo. 7. ad
Atticum, 58

De quibus habeo ipse quid sentiam, non habeo autem quid
tibi assentiar. de Nat. d. 71. b
Neque tamen adhuc habeo, quod te accusem. epist. 22. b
Habeo quod volo. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 34
Sed ad hæc, nisi molestum est, habeo quæ velim. de Finibus
lib. 1. 21
Est enim mihi vtendum quibusdam rebus ex iis libris ad
eos, quos in manibus habeo. Att. lib. 4. 83. 1. a. Id est, quos
tracto vel compono.
Eum nondum habes satis cognitum. epist. 21. b
Qui ea multò, quàm nos, habes notiora. Orat. 207. b
Quæ habes instituta, per polices. epist. 69. & 115. b
Domus tua, & quicquid habes aliud, est Cereri cōsecratum.
pro Domo sua, 238. b
Habet explorator, fore se semper, &c. de Nat. d. 1. 37
Quos bonos viros, &c. si vllam aliam probauissent, præter
eam quæ nihil aliud in bonis habet, nisi honestum, nihil
turpe in malis? 3. de Finib. 17. a
Nihil habet negotii. de Nat. d. 1. 72
Nam priusquam iniecta gleba est, locus ille nihil habet reli-
gionis. de Legib. 181. b
Hæc enim ferè tum habemus in promptu, Nihil oportere
inopinatum videri. 3. Tusc. 92. a
Quid habemus in rebus bonis & malis explorati? 4. Acade-
micar. 232. a
Quorum habetis cognitam voluntatem in Rempu. in An-
tonium, 248. b
Hæc & innumerabilia quæ collecta habent Stoici. de Diui-
natione, 138. b
Nostrum nihil in bello sine extis agunt, nihil sine auspiciis do-
mi habent. de Diuinat. 100. b
Hodie omnes sic habet persuasum, istum, &c. in Ver. 248. b
Mecum verò quid habent litium, qui ipsorum disciplinam
sequor? 4. Acad. 174. a
At morositas tamen, & ea vitia quæ dixi, habent aliquid ex-
cusationis, non illius quidem iustæ, sed quæ probari pos-
se videatur. de Senect. 60. a
Metuebant eum serui, verebantur liberi, charum omnes ha-
bebant: vigeat in illa domo patrius mos & disciplina. de
Senect. 33. a
Hæc habui de amicitia quæ dicerem: vos autem hortor vt
ita virtutem locetis, sine qua amicitia esse non potest. de
Amicit. 86. a
Neque nuntiatur quicquam quod pro certo haberemus.
ad Brut. 5. 2. a
Habeas eos à me commendatissimos. 12. fam. 57
Primum me Consulem id sperare desistat: deinde habeat
me ipsum sibi documento: quem equestri ortu loco Con-
sulem videt, &c. pro Lege Agr. 17. a
Perfecta quidem sapientia sumus, si nihil habeat res vitii. de
Amicit. 36. a
Dubitas igitur quin nos in hostium numero habeat? Attic.
lib. 10. 208. 6. a. Id est, reputet inimicos.
Hoc opinor primum, ne quotiescunque potuerit dictum di-
ci, necesse habeamus dicere. 2. de Orat. 135. a
Habeatis sanè vobiscum istum. in Verr. 124. b
Deinde ita mortem non timentes, vt illud in ore habeant ex
Hymnide, Mihi sex menses satis sunt vitæ, septimum Or-
co spondeo. 2. de Finib. 38. a. & 3. 58. a
Vt habeant paratum quid quaque de re dicant. de Ora. 122. b
Habere aliquem cognitum. 13. fam. 33
Habere aliquem sibi commendatum. 13. fam. 86
Habere aliquem suis copiis deuinctum. pro Cæl. 28
Habere aliquem implicatum consuetudine. 6. fam. 39
In honore habere aliquem. 7. ad Att. 12
Habere aliquem in loco patrii. 2. Philip. 98
Habere aliquem in manibus. 1. fam. 36. Id est, colere.
Habere aliquem in metu. 6. ad Att. 12
Habere aliquem in numero sapientum. de Nat. d. 9. b
Habere aliquem inclusum. 6. ad Att. 27
Habere aliquem iustum vel acerbum. 1. fam. 8
Semper in manibus librum aliquem habere. 2. Tusc. 106. a.
Id est, legere & attendere semper eum librum.

Aliquem patris habere loco. ad Brut. 17. 1. a
Habere aliquem miserum. pro Flac. 55
Habere aliquem obligatum beneficis. 2. Philip. 121
Habere aliquem sollicitum. 6. fam. 44
Certi aliquid habere. 1. de Nat. d. 22. a
Habere aliquid cognitum. 5. Philip. 200
Habere aliquid dimensum & exadificatum. 1. ad Att. 19
Habere aliquid gratum acceptumque. Tusc. q. lib. 5. 34
Habere aliquid in deliciis. Diuin. lib. 1. 67
In ore aliquid habere. ad Brut. 17. 3. a
Habere aliquid in perditis & desperatis. ad Thermum, lib.
13. 77. 1. a. Id est, pro perditis & desperatis.
Habere aliquid in maximis rebus & necessariis. 5. ad Att. 10
Habere aliquid in spe. 11. ad Att. 41
Habere aliquid perceptum, comprehensum, cognitum. de
Finib. lib. 5. 69
Habere aliquid populare. 8. ad Attic. 11. Id est, populariter
facere.
Habere aliquid promptum vultu & lingua. pro Planc. 28
Habere aliquid reconditum. in Verr. 204. b
Habere aliquid religionis. Offic. 43. b
Habere certum de aliquo. 12. fam. 9
Habere clausa consilia. 5. in Verr. 52
Cognitam amicitiam habere. de Amic. 48. a
Satis mihi videbar habere cognitum Scæuolam ex iis re-
bus, quas, &c. de Clar. Orat. 177. b
Cum exploratum habere cœpero, Cæsarem, &c. Att. 275. b
Quid enim stultius, quàm incerta pro certis habere, & fal-
sa pro veris? de Senect. 62
Nihil comprehensum habere, percepti, cogniti, constituti. 4.
Academic. 48. a
Habere quid à quopiam commendatum. 15. fam. 15
Habere quid cognitum, perspectum, iudicatum. ad Brut. 1.
15. fam. 50. & 15. 38
Habere quid statuti. 12. fam. 55
Habere spectatam alicuius fidem. 1. in Verr. 7
Cæsar diutius velle videtur eos habere sollicitos, à quibus se
putat diuturnioribus esse molestis constitutum. episto-
larum, 90. b
Habuisse aliquem vincitum, clausumque custoditum. in Ver-
rem, 270. b
Habetur iam pro certo. 8. fam. 11. in epist. Cælii.
Imperat Centuripinus, vt is victu, ceterisque rebus quàm
liberalissimè commodissimèque habeatur. 7. Verr. 56
Habeatur sanè Orator, sed de minoribus. de Opt. gen. Orat.
146. a. Hoc est existimetur.
Sic habeatur deorum ortus. de Vniuers. 49
Intervenit nonnullorum querelis, quæ apud me de illo ip-
so habebantur. ad Quint. frat. lib. 1. 2. 3. a
Fides huic defensionis non haberetur. 6. in Verr. a
Curio mus, vt medico honos haberetur. Tironi, lib. 16. 9. 7. a
Quare ne tibi hunc honorem à me haberi fortè mirere. in
Vatinius, 1. a
Nisi fortè Demetrius Phalereus in hoc numero haberi po-
test. Offic. 1. 5
Haberi in numero bonorum virorum. pro Roscio Ame-
rino, 69. a
Haberi in omnes partes dicitur oratio. Tusculanarum quæ-
stio. lib. 5. 61. id aliàs dicitur, Dicere in vtranque partem.
Cum his hæc haberi oratio potest. pro Domo sua, a
Haberi via & ratione dicitur oratio. de Finib. lib. 2. 3
Consecuti sunt dies Comitiales, per quos Senatus haberi
non poterat. ad Quint. frat. lib. 2. 64. a
An partus ancillæ in fructu habendus? de Finib. 5. b
Neque enim ille externus aut aduentitius habendus est te-
por. de Nat. d. 1. 20
Lege autem carens ciuitas, estne ob ipsum habenda nullo
loco? 2. de Legib. 21. a
Omni pondere honestas grauior habenda, quàm reliquæ
omnia. 3. Offic. 45. a
Quoniam non est nobis hæc oratio habenda, aut cum im-
perita multitudine, aut in aliquo cōuentu agrestium. pro
Murena, 138. b

Quantum non tam dicendi mihi ratio habēda fuit, quam audiendi. de Nat. d. 13. b

Omni igitur hac in re habenda ratio & diligentia est: primum ut monitio acerbitate, deinde ut iurgatio contumelia careat. de Amicit. 75. a

Iam misso officio, periculi ratio habenda est. At. li. 10. 197. 7. a

Habenda ratio valetudinis, utendum exercitationibus modicis. de Senect. 32. a. 2. de Finib. 103. a

Voluptas (quæ plurimorum patrociniis defenditur) in rebus bonis habenda non est. in Parad. 17. a

Nec tamen ut hoc fugiendum est, ita habendum est religioni, nocentem aliquando & nefarium, impiūque defendere. 2. Offic. 72. a

Sic habēdum est, nullam in amicitis pestem esse maiorem, quam adulationē, blanditias, assentionē. de Amic. 76. a

Quod quum Gracchus pomerium postea intrasset, habēdi Senatus causa, in redeundo, &c. 2. de Natura deorum, 9. 3. Philip. 145. a

Quum essent nonnulli qui ei regi minorem fidem habendam putarent. Senatui, lib. 15. 1. 4. a

Quorum hæc: ut intelligatis, si voluptatem aspernari ratione & sapientia non possumus, magnam habendam senectuti gratiam, quæ effecerit, ut id non liberet, quod non oporteret. de Senect. 38. a

In censu habendo potestas omnis existimationis habendæ, summæque faciundæ Censori permittitur. 4. Verr. 91. a

Ex literis enim C. Panfæ, A. Hiricii o. s. C. Cæsaris Pro-prætoris de honore diis immortalibus habendo sententias diximus. 14. Philip. 399. a

Omnia quæ secundum naturam fiunt, sunt habenda in bonis. de Senect. 91. b

Equidem etiam illud mihi animum aduertisse videor, &c. te non tam res gestas, quam mores, instituta, atque vitam imperatorum spectare solere in habendis aut non habendis honoribus. ad Catonem, lib. 15. 4. 45. a

Octavius omnes bonos secum habiturus est. Att. 257. b

Et ita dicam, ut si me in ea querimonia, quam sum habiturus de istius crudelitate, & de civium Rom. indignissima morte, &c. 7. Verr. 58. a

Hæc ingressio mea, aut reprehensionis aliquid, aut certè admirationis habitura est. Orat. 197. b

Quapropter à natura mihi videtur potius, quam ab imbecillitate orta amicitia, & applicatione animi magis, cum quodam sensu amandi, quam cogitatione, quantum illa res utilitatis esset habitura. de Amic. 26. a

Hanc præscriptionem esse naturæ: à qua qui aberrauisset, eum nunquam quid in vita sequeretur, habiturum. 4. Academic. 154. a

Præsertim quum ipse non deducendo Falcidium, iudicium feceris, plus falsam epistolam habituram ponderis, quam ipsius præsentis factam vocem. pro Flac. 72. a

Is dixit se vsque ad Calend. Maias ad urbem exercitum habiturum. in Ant. 188. b

Seuerus Antistius iudiciorum causam suscepit, antiquissimamque se habiturum dixit. ad Q. frat. lib. 2. 5. 5. a

Mori millies præstitit, quam hæc pati, quæ mihi videntur habitura etiam vetustatem. Att. lib. 14. 305. 5. a. Id est, quæ longè etiam ad posteros memoriam habitura sunt.

Has literas velim existimes fœderis habituras esse vim. ad Licinium, lib. 5. 8. 13. a

Habitus.

Themistocles cum in epulis recusasset Iyram, habitus est indoctior. 1. Tusc. 4

Eodemque in genere est habitus M. Octavius. de Clar. Oratoribus, 173. b

Hic oratorum in numero est habitus. de Clar. Orat. 171. b

Fanius in mediocribus oratoribus habitus est. de Clar. 173. b

Nulla est altercatio clamoribus vnquam habita maioribus. de Clar. Orat. 179. b

Habita de vniuersitate oratio. de Vniuers. 65

Ratio procreandi habita est à natura. 3. de Finib. 95. a

Tum eius elegans est habitus orationis genus. de Clar. 173. b

Scæuola exposuit nobis sermonem Lælii de Amicitia habi-

tum ab illo secum & cum altero genero C. Fannio M. F. paucis diebus post mortem Africani. de Amicit. 3. a. 3. de Finib. 3. a. 1. Offic. 188. a. 7. Verr. 80. a

Non solum sibi potestatem datam, verum etiam fidem habitam esse meminisse. pro Cluent. 128. a

Dalmatæ semper sunt habiti bellicosi. epist. 67. b

Isque est eo numero, qui semper apud omnes sancti sunt habiti atque dicti. pro Arch. 191. b

Quæstiones in Senatu habitæ. pro Marc. 141. b

Multisque verbis vltro citroque habitis, ille nobis est consumptus dies. in Somn. Scip. 3. a

Sapientis est habitum tempori cedere. epist. 54. b. Id est, necessitati parere.

Habitus.

Iustitia est habitus animi, &c. de Inuent. 82. b

Habitus est animi aut corporis constans & absoluta aliqua in re perfectio: ut virtutis aut artis perceptio alicuius, aut quæuis scientia. 1. de Inuent. 53. & 2. 141

Erat eo tempore in nobis summa gracilitas & infirmitas corporis, procerum & tenuæ collum, qui habitus, & quæ figura non procul abest à vitæ periculo. de Clar. 170. b

Habitus in aliqua perfecta & constanti animi aut corporis absolute consistit, quo in genere virtus, scientia. de Inuent. 65. b

Habitus mentis. Tusc. q. lib. 1. 65

Habitus naturæ. pro Arch. 11

Habitus oris & vultus. 3. de Finib. 44

Oris quidem habitus, ad vitæ firmitatem nihil pertinet. de Nat. d. 1. 70

Orationis eius tãquam habitus erat non inurbanus. de Claris Orat. 185. b

Inerat in illa magnitudine ætas atque habitus virginalis. 6. Verrinarum, 66. a

Habitus virtutis per se præclarus. Academicarum quæstio. edit. 2. lib. 1. 27

Habitus, ut facile & citò irascatur. Top. 22. b

Natura nũquam se deserit, aut partem aliquam sui, aut eius partis habitum, aut vim. de Finib. 113. b

Quæ industria comparantur, ad habitum pertinent. de Inventione, 50. b

Cum eum ad rationis habitum perduxerit. de Finib. 114. b

Cum pecudum exta in eundem habitum se coloremque conuerterint. de Diuinat. 114. b

Himera in muliebrem figuram habitumque formata. 4. in Verrem, 60

Si habitum orationis & quasi colorem aliquem requiritis. de Orat. 161. b

Habitu extorum & colore declarari futura. de Diuinat. 114. b

Extæ quorum ex habitu & colore futura percipiuntur. de Diuinat. 107. b

Prudens ex ipsius habitu, non ex aliqua re externa iudicandus est. de Legib. 165. b

Homines sine doctrina, naturæ ipsius habitu propè diuino, per se ipsos & moderatos & graues extitisse fateor. pro Arch. poeta, 11. a

Cum Quintus Metellus floreret integerrima ætate, optimo habitu, maximis viribus, ereptus est vniuersæ ciuitati. pro Cæl. 50. b

Non habitu solido, sed lineamentis duntaxat extremis finisset. de Nat. d. 1. 8

Habitus corporis moderati æquabilisque. de Fin. lib. 5. 32

Qui non tam habitus corporis optimos, quam gracilitates consecrantur. de Clar. Orat. 170. b

Habitus.

Corporis bonam habitudinem tumor imitatur. ad Herennium, 27. b

Habilis.

Natura hominibus figuram corporis habilem & aptam humano ingenio dedit. de Legib. 161. b

Res aptæ, habiles, & ad naturam accomodæ. 4. de Fin. 90. a

Sunt autem ita quidam naturæ muneribus in hisdem rebus habiles, ita ornati, ut non nati, sed ab aliquo deo ficti esse videantur. de Orat. 94. b

Si mihi calceos Sicyonios attulisses, non vterer, quanuis essent habiles & apti ad pedem, quia non essent viriles. 1. de Orat. 118. a

Habilitas.

Omitto opportunitates, habilitatesque; reliqui corporis, moderationem vocis, &c. 1. de Legib. 40. a

Habessit, pro Habeat.

Separatim nemo habessit deos, nève nouos, sed ne aduenas, nisi publicè ascitos, priuatim colunt. 2. de Legib. 31. a

Habito.

Cuius in ædiculis habitat decem millibus. pro Cæl. 40. b

Diodorus, què à puero audiui, qui mecum viuit tot annos, qui habitat apud me. Acad. q. 205. b

Hic etiam fautores Antonii, quorum in vultu habitat oculi mei, tristiores videbam. 12. Philipp. 320. Hoc est, quos semper intueor.

Is Lilybei multos iam annos habitabat. in Verr. 208. b

Vbi habitabat olim stomachus. 4. ad Att. 46

Diserti quidem Q. Varius, C. Carbo, Cn. Pompeius, & ii quidem habitabant in rostris. de Claris Orat. 169. a

Stultè Aquinas, sed tamen in via habitabant. in Ant. 180. b

Apud me habitauit, mecum fuit, &c. 7. Verr. 61. a

Diodorus habitauit apud me, vixitque. de Claris Orat. 194. & pro Cæl. 48. b

Neque tamen non in primis bene habitauit. Attic. a

Habitare in foro. pro Mur. 18. a

Abfueris tandiu, ut cum longo intervallo veneris, cum iis qui in foro habitant, de dignitate cõcedas. pro Mur. 12. b

Illi autem qui hoc solum colendum putabant, habitauerunt in hac vna ratione tractanda. de Orat. 123. b

Habitauerat in tenebris tãquam in gurgustio. de Nat. d. 1. 17

Alioqui quonam modo ille in bonis hærebit, & habitabit suis? Orat. 27

Eius esse filiam quæ cum patre habitaret, propterea quod virum non haberet. 3. Verr. 43. a

Omnes qui habitarent in Sicilia. in Verr. 168. b

Cum apud eum non modò Thermis sæpenumero fuisset, sed etiam habitasset. 4. Verr. 58

Si essent, qui sub terra semper habitauissent bonis & illustribus domiciliis, &c. 2. de Nat. d. 137. a

Habitare apud aliquem. pro Cluent. 24. b

Habitare & pernoctare cum aliquo. 5. Tuscul. 97. a

Viuere & habitare cum aliquo. Att. lib. 14. 318. 1. a

Habitare in carcere. contra Rull. 86. b

Habitare in domo alterius vel sua. in Sallust. 274. b

Habitare in oculis. pro Planc. 54

Habitare in sacrario. Memmio, lib. 13. 2. 1. a

Habitare in subfelliis. 1. de Orat. 138

Qui potest igitur habitare in beata vita summi mali metus? de Finib. 84. b

Iste habitare laxè & magnificè voluit. pro Dom. 236. b

Habitare melius. de Nat. deor. 6. b

Sumptus vnus generis obiectus est habitationis: triginta millibus dixistis eum habitare. pro Cæl. 12

Coliturque ea pars vrbis, & habitatur frequētissimè. in Verrem, 228. b

Habitari ait Xenophanes in luna, &c. Acad. q. 31. b

Vides habitari in terra raris & angustis in locis. de Somn. Scip. 126. b

Demigrandum potius aliquid, quam habitandum in hac vrbe. pro Dom. 233. b

Commorandi enim natura diuersorium nobis, non habitandi dedit. de Senect. 76. a

Habitans.

Deinde sine te. Nam Castellum munitum habitanti mihi prodesset, transeunti non est necessarium. 3. ad Att. 47. 2. a

Habitatio.

Sumptus vnus generis obiectus est, habitationis, x x x. milibus dixistis eum habitare. pro Cæl. 12. a

Peto à te, &c. ut ei de habitatione accommodes. Memmio, lib. 13. 2. 1. a

Habitator.

Inesse aliquem non solum habitatorem in hac cælesti ac di-

uina domo. 2. de Nat. deor. 131. a

Homines incolæ atque habitatores. 2. de Nat. deor. 210

Tuam domum in Carinis mundi habitatores Lamæ conduxerunt. ad Q. frat. lib. 2. 12. Att. lib. 15. 313. 2. a

Habitabilis.

Tum & habitabiles regiones, & rursum omni cultu propter vina frigoris aut caloris vacantes. 1. Tusc. 73. a

Hactenus.

Nũc autem hactenus admirabor eorum tarditatem. de Nat. deor. 1. 18

Nisi verò hactenus ista formula testimonii atque orationis tuæ describi ac distingui potest, ut Flacco absenti aliquid ciuitates tribuisse dicantur, Lælio præsentis, &c. nihil obsignasse videantur. pro Flacco, 28

Hactenus aliquid egit, ut, &c. 1. de Diuin. 22. a

Hactenus existimo vestram consolationem rectè adhibitam esse, quoad certior ab homine amicissimo fieres iis de rebus quibus leuari possent molestiæ tuæ. epist. 47. b

Hactenus fuit quod cautè à me scribi posset. 11. ad Att. 7. Id est, nihil præterea.

Amicitiarū sua cuique permanet stabilis & certa possessio: &c. sed hæc hactenus. de Amicit. 50. a

Ergo hæc quoque hactenus: redeo ad vrbana. ad Attic. 75. b. 12. fam. 63. Topic. 11. 9. ad Att. 19

Hactenus tibi mando. 13. ad Att. 63. Id est, nihil præterea.

Hæc artem quidem & præcepta duntaxat hactenus requirunt, ut certis dicendi luminibus ornentur. de Orat. 119. b

Hactenus mihi videor de amicitia quod sentirem potuisse dicere. de Amicit. 24. a

Hædus.

Villaque tota locuples est, abundat porco, hædo, agno, gallina, lacte, caseo, melle. de Senect. 52. a

Hædinus.

Atque ille homo eruditissimus ac Stoicus strauit pelliculis hædinis lectulos Punicanos. pro Mur. 69. a

Hæreditas, Hæreditarius, Vide post Hæres.

Hæreo.

Hæreo in libris. 13. ad Att. 53

Hæreo valde in scribendo. 13. ad Attic. 52. Id est, totus sum in scribendo.

Tu totus hæres in corpore. de Finib. 87. b

In hac causa mihi aqua hæret. ad Q. frat. lib. 2. 9. 2. a

Dicit ille quidè multa multis locis, sed aqua hæret, ut aiunt. 3. Offic. 161. a

In quo etiam Democritus hæret. 1. de Finib. 30. a

Tamen infixus animo hæret dolor. in Ant. 172. b

Hæret illa in Repub. turpitudine. pro Sest. 53. a

Procliuius currit oratio, venit ad extremum, hæret in salebra. 5. de Finib. 144. 3. a. Tractum à venatoribus: qui quum in loca confragosa inciderunt, insisteret coguntur. Sunt autem salebræ, fluminum aut viarū obstacula, à saltu dictæ.

Terra nona immobilis manēs, ima sede semper hæret, complexa medium mundi locum. de Somn. Scipionis, 18. a

Hæret mihi in visceribus. Att. lib. 6. 111. 16. a

Et tamen isti Physici rarò admodum, quum hærent, aliquo loco exclamant, quasi mente incitati. 4. Acad. 29. a

In quo non modò crimen non hærebat, sed vix disertis adolescentis cohærebat oratio. pro Cæl. 11. a

Hærebat nebulo, quò se verteret non habebat. 2. Philip. 81. a

Credo quòd hærebāt in memoria quæcunque audierat aut viderat. 4. Acad. 5. a

Hærebant in publicis tabulis reus & accusator. pro Cl. 35. b

Fama adolescentis paulum hæsit ad metas. pro Cæl. 53. b

Hoc mihi planè hæsit. Att. 145. b

Hæserunt mihi illa. 9. ad Att. 36. Id est, fixa animo habuit.

Hærebis, neque solus tantam multitudinem sustinere poteris. 8. ad Att. 47. in epist. Cn. Pompeii.

Hærebit auctoritas. 2. in Verr. 2

Vtrum enim horum dixeris, in eo culpæ crimen hærebit. 5. Verrinarum, 88. a

Alioqui, quonam modo ille in bonis habitabit & hærebit suis? Orat. 27

Memoria tantorum periculorum in omnium gentium ser-

monibus ac mentibus semper hærebit. in Catil. 9.4
Itaque vsi eadem ratione, qua sum paulò antè vsus, hærebitis. 4. de Finib. 110. a
In multis enim nominibus hærebitis. 3. de Nat. deor. 85. a
Hi in oculis hærebunt, & quum licebit, in faucibus. 13. Philippica, 345
Cauendum enim puto esse, ne implicatus hæream. 8. ad Att. 48. in epist. Cn. Pompeii.
Nec Catilinæ familiaritatis crimen hæreat. pro Cæl. 10. a
Vt peccatum hæreat non in eo qui monuerit, sed in eo qui non obtemperarit. 1. de Diuin. 30
Vt videamus terrane penitus defixa sit, & quasi radicibus suis hæreat. Acad. q. 31. b
Nisi hæssisset in eorum animis. Tusc. quæst. lib. 1. 23
Facetè dictum statim vt emissum est, hæreere debet. de Oratore, 129. b
Quæreere cœpimus, & c. Hæreere homo, auersari, rubere. 4. Verrin. 136. a
Hæreere ad metas. pro Cæl. 59
Incurrere in aliquam rem, & in ea hæreere atque impediri. de Vniuers. 39
Neque potest hæreere in tam bonis ciuibus tam acerba iniuria. Cecinnæ, lib. 6. 16
Vix hæreere in equo senex poterat. pro Deiot. 19. b
Hæreere in iure. 1. de Orat. 84. pro, apud prætorum tribunalia versari.
Hæreere in medullis & visceribus alicuius. 1. Philipp. 26
Aliquid hæreere in memoria. in Ant. 195. b
Hæreere in pœnis. pro Mil. 42
Hæreere in re. 3. ad Quint. fratrem, 17
Hæreere in eadem commorarique sententia. Orat. 209. b
Neque tamen cum se in media stultitia, quo nihil peius, hæreere intelligunt, ægritudine premuntur. Tusc. q. 205. b
Maluit peccatum suum confiteri, quam hæreere in Republ. religionem. de Nat. deor. 2. 9
Potest hoc homini huic hæreere peccatum: pro Roscio Comædo, 9. a
Hæreere suis radicibus. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 113
Cogitate in his iniquitatibus vnum hæsisse Apollonium, cæteros ex iis incommotis pecunia se liberaffe. 7. Verr. 19

Hærens.

Linguam autem ad radices eius hærens, excipit stomachus. 2. de Nat. deor. 202. a
In cæteris subuenies, si me hærentem videris. de Finib. 93. b
Malè hærentes scalarum gradus. 6. famil. 27. in epist. A. Cecinnæ.
Vitia in aliquo penitus defixa atque hæretia. de Aruspicum respons. 157. b

Hæsito.

Dubitant, hæsitant, reuocant se interdum. 4. Acad. 96. a
Quis enim vnquam, & c. hæsitauit ob eâ causam, quod, & c. de Orat. 103. b
Hæsitauerunt in nouis rebus quasi modò nascentes. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 15
Quum hæsitaret, quum cunctaretur, quæsiui quid dubitaret proficisci eò, quò iam pridem pararat. in Catil. 34. a
Aperiendum est igitur quid sit voluptas: quam si explicauisset, non tam hæsitaret. 2. de Finib. 30. a

Hæsitans.

Carbo hæsitans in maiorum institutis, rudis in iure ciuili. 1. de Orat. 21. a
Non multum hæsitans respondebo. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 3
Sed sunt quidam aut ita lingua hæsitantes, aut ita voce absonti, aut ita vultu motuque corporis vasti atque agrestes, vt, & c. 1. de Orat. 57
Hæsitantibus verbis dicere aliquid. pro Dom. b

Hæsitantia.

Qui propter hæsitantiam linguæ cognomen ex ignominia traxerit. 3. Philipp. 135

Hæsitatio.

Qui timor: quæ dubitatio: quanta hæsitatio, tractusque verborum: Appio Pulchro, lib. 4. 12. 3. a
Noli ignoscere hæsitationi meæ. epist. 44. b

Hæres.

Auiam tuam Dineam cui tu es hæres. pro Cluent. 29. a
Lucius hæres est Marco fratri suo. epist. 214. b
Hæres ex parte dimidia est & tertia Capito, in sextate sunt hi qui, & c. epist. 217. b
Hæres quod à debitoribus hæreditariis petit, sibi, nõ cohæredibus petit. pro Rosc. Comædo, 32
Hæres possitne quod furtum antea factum sit, rectè furti agere. 7. famil. 39
Qui esset secundum posthumum & natum & mortuum hæres institutus. 1. de Orat. 88. a. pro Cluent. 16. a
Nondum in Cn. Pompeii locum, multorumque aliorum qui ab erant, repètinus hæres successerat. 2. Phil. 73. a. in Verr. 172. b
Hæres scriptus digitorum percussione. Offic. 3. 99
Testamento facto mulier moritur, facit hæredem ex deuce & semuncia Cecinnam, ex duabus sextulis Marcum Fulcinium, Ebutio sextulam aspergit. pro Cecin. 12
In his nuper Annia ea de multorum propinquorum sententia, pecuniosa mulier, quòd censâ non erat, testamento fecit hæredem filiam. 3. Verr. 78. a
Igitur fratrem exhæredans, te faciebat hæredem. 2. Phil. 59. a
Quem palàm hæredem semper factitarat, ne nomè quidem præscripsit. 2. Philip. 59. a
Instituere aliquem secundum hæredem. Silio, lib. 13. 62. 1. a
Hæredem testamento reliquit hunc P. Quintium. pro Quintio, 8. a
Cyrus testamentum palàm fecit, & illum & me hæredem scripsit. pro Mil. 36
Possitne paternorum bonorum exhæres esse filius, quem pater testamento neque hæredem neque exhæredem scripsisset nominatim: de Orat. 99. b
Itaque ei testamento legat grandem pecuniam à filio, si qui natus esset: ab secundo hærede nihil legat. pro Cluent. 25. a
Qui patre nondum mortuo pro hærede gesserit omnia. in Sallust. 174. b
Qui patris pupilli hæredes secundi sunt. 1. de Inuent. a. pro Cluent. 24. a
Hæredes eiusdè pecuniæ plures dissimilibus generibus esse possunt. 2. de Inuent. 16. & 169
Hæredum causa iustissima est, vt sacris patrifamil. mortui astringantur: nulla est enim persona, quæ ad vicem eius, qui è vita emigrauerit, propius accedat. 2. de Legib. 46
Possessio hæredum secundorum est. 1. de Inuent. 167. a
Q. Turius, & c. hæredes fecit similes sui, Cn. Saturninū, Sex. Aufidium, & c. Cornificio, lib. 12. 25. 7. a
Quos tamen secundos hæredes scire vellè. Att. lib. 15. 322. 5. a
In testamento scripsit hæredes secum M. Crassum & Quintum Hortensium. Offic. 66. b
Mulier ab hæredibus secundis accepta pecunia, partum sibi ipsa medicamentis abegit. pro Cluent. 24. b

Hæreditas.

Hæreditas, est pecunia quæ morte alicuius ad quempiam peruenit iure, & c. in Topic. 13
Hæreditas alienæ gloriæ. 9. famil. 28
Ad quem & hæreditas huius gloriæ, & factorum imitatio pertinet. 1. Offic. 109
Hæreditas nominis, pecuniæ, sacrorum. pro Domo sua, 28
Optima hæreditas à parentibus traditur liberis, omnique patrimonio præstantior, gloria virtutis rerumque gestarum. Offic. 1. 169
Hæreditas, quæ pupillo venit. de Inuent. lib. 2. 167
Mihi hæreditas à propinquo venit. in Verr. 81. b
Res familiaris ad paucos, cupiditatum ad multos improbos venit hæreditas. Offic. 38. b
Authoritatem Senatus extare aditæ hæreditatis sentio. contra Rullum, 74. b
In partem hæreditatis mulieres vocatæ sunt. pro Cec. 287. b
Eamque potestatem quasi iustam & legitimam, hæreditatis loco, filio tradidit. 3. de Nat. deor. 63
Hæreditatis societas simillima est. pro Rosc. Comædo, 32
Cum ipse hæreditatem patris non adisset. Attic. 16. & pro Quint. Rosc. 54. b
Tribus modis, sacris astringi hæreditatem. 2. de Legib. 47

Ne patiare Erotem Turium, Q. Turii libertum, vt adhuc fecit, hæreditatem Turianam auertere. ad Cornificium, lib. 12. 25. 57
Ariminenses à populo Rom. hæreditates capere potuiffet. pro Cecinna, 304. b
Hodie ex testamento creui hæreditatem. ad Att. 271. b
Galeonis hæreditatem credi. ad Att. 178. b. in Rull. 49
Hæreditatem dare. 3. in Verr. 82
Cum miles domum reuenisset, egissetque lege in hæreditatem paternam, testamento exhæres filius. 1. de Orat. 85. a
Obire hæreditatem. de Lege Agr. 4. a
Reddere hæreditatem. de Finib. 77. b
Lepta veretur, ne non liceat tenere hæreditatem. Att. lib. 13. 295. 4. a
Aufidius fratris Appii amorem erga me cum reliqua hæreditate creuit. ad Att. 86. b
Hæreditate ita soluta eo loco res est, quasi ea pecunia legata non esset. 2. de Legib. 48
Hæreditate venire bona dicuntur, quæ iure hæreditario alicui obueniunt. 2. de Inuent. 167. a
Caducæ hæreditates. 10. Philipp. 276. a
Is adit hæreditates Romanorum ciuium. pro Arch. 187. b
Hæreditatum obeundarum causam, quibus vos legationes dedistis. contra Rull. 72. b
Quas adoptiones, sicut alias innumerabiles, hæreditates nominis, pecuniæ, sacrorum securæ sunt. pro Dom. 28

Hæreditarius.

Hæreditaria auctio constituta. pro Cecin. 9. a
Hæreditaria controuersia. Brutus ad Ciceronem, 6. 4. a
Hæreditaria quæstura. 5. Verr. 152. a
Aduentitia atque hæreditaria res. 3. Verr. 90. a
Quod cognomen habes ex nobis adhuc hæreditarium. de Summ. Scip. 5
Mux domus sine iure hæreditario. de Arusp. resp. 249. b
In istius lenonis turpissimi domo simul cum cæteris Chelidonis hæreditariis ornamentis, capitalia ornamenta ponentur. 6. Verr. 62. a

Hæresis.

De hæresi Vestoriana, & de Pherionum more Puteolano rississe me satis, nihil est necesse scribere. Att. 11. 24. 26
Postulabimusque ex qua hæresi vi hominibus armatis deiectus sis, in eam restituare. Cassio, lib. 15. 44
Cato autem perfectus mea sententia Stoicus, & ea sentit quæ non sanè probatur in vulgus: & in ea est hæresi, quæ nullum sequitur florem orationis: & c. Parad. 2

Halesa.

Halesa, ciuitas Siciliae maritima. 4. in Verr. 134
Halesina.
Halesina, ciuitas Siciliae libera sine fœdere. 5. in Verr. 11
Halesinus.
Halesinis de Senatu cooptando leges dedit C. Claudius Pulcher. 4. in Verr. 84. pro Font. 281. b

Halethes.

Halethes, amnis nobilis apud Veliam. 7. famil. 37
Halicarnassus.

Halicarnassus, Caria vrbs. 1. ad Q. frat. 18

Halicarnasseus.

Scylax Halicarnasseus. de Diuinat. 106. b

Halis, fluuius. de Diuinat. 132. b

Halitus.

-O antè viatrices manus,
O pectora, o terga, o lacertorum tori:
Vestronè pressu quandam Nemæus leo
Frendens efflauit grauior extremum halitum. 2. Tusc. 37. a
Hallucinator, Vide Allucinator.

Haluntium.

Haluntium, oppidum Siciliae ascensu difficili & arduo. 6. in Verrem, 45
Haluntinus. in Verrem, 170. b

Halyciensis.

Halyciensis, ciuitas Siciliae libera sine fœdere. 5. in Verr. 11
Halyciensis immunes, cum eorum incolæ decumas darent. 6. in Verrem, 76

Hamatus, Vide Hamus.

Hamilcar.

Hamilcar, pater Annibalis. Offic. 3. 134
Hamilcaris Carthaginensis, Syracusas oppugnantis, somnium. Diuinat. lib. 1. 47

Hamus.

Plato escam malorum, voluptatem appellat, quòd ea videlicet capiantur vt hamo pisces. de Senect. 86. b

Hamatus.

Hamatis vncinatisque corpusculis. 2. Acad. 217. a

Hara.

Epicure noster, ex hara producte, non ex schola, & c. in Pisonem, 87. b

Hariolus, Hariolor, Hariolans, Hariolatio, Vide Ariolus, Ariolor, Ariolans, Ariolatio.

Haristus.

Haristus, ex veteri Academia philosophus, M. Bruti præceptor. Brut. 187

Harmonia.

Proximè autè Aristoxenus musicus, idèmq; philosophus, ipsius corporis intentionem quandam velut in cantu & fidibus, quæ harmonia dicitur, & c. 1. Tusc. 31. a

Nisi putamus ad harmoniam canere mundum, vt Pythagoras existimat. 3. de Nat. d. 19

Harmoniam autem ex sonorum interuallis nosse possumus, quorum varia compositio harmonias efficit plures. 1. Tusc. 34. de Vniuers. 35. a

Harpalus.

Harpalus prædo temporibus Diogenis Cynici. 3. de Natura deorum, 61

Esti manè Harpalum miseram: & c. 16. famil. 33

Haruspex, Haruspicina, Vide Aruspex.

Haruspicus.

Quod Etruscorum declarant & haruspici, & fulgurales, & rituales libri, nostri etiam augurales. 1. de Diuin. 124. a

Hasta.

Hasta, pellis caprina, scutulum, calceoli repadi, Sospitæ deæ ornatus. de Nat. deor. 1. 57

Rullus in ponto hasta posita, cum suis formosis finitoribus auctionans. contra Rull. 76. b

Hasta posita pro æde Iouis Statoris, bona, & c. bona inquam Cn. Pompeii magni, voci acerbissimæ subiecta præconis. 2. Philipp. 75

Est enim ausus dicere hasta posita, quum bona in foro venderet, & bonorū virorum, & locupletum, & certè ciuium, prædam suam vendere. 2. Offic. 38. a

Quos non bonorum donatio, non agrorum assignatio, non illa infinita Pompeii hasta satiauit. 4. Philipp. 158. a

Iam intelliges aliam causam esse hastæ Cæsaris, aliam confidentiæ & temeritatis tuæ. 2. Philipp. 102. a

Euelli iussit eam, qua erat transfixus, hastam. 2. de Fin. 155. a

Tres habet conditiones, aut emptionem ab hasta, & c. 12. ad Atticum, 4

Hastam in foro ponere, & bona ciuium voci subiicere præconis. Offic. 2. 122

Quis hastam illius venditionis vidit? 2. Philipp. 102. a

Cæsarem putabant molestè laturum, verentem ne hasta refrixisset. ad Cassium, li. 75. 46. Id est, auctio bonorum profcriptorum in defuetudinem venisset, amisso tali patrono.

Num obscure videntur propè hasta præconis insectari Cn. Pompeii exercitum, qui vñire iubeant eos ipsos agros, & c. de Lege Agrar. 3. a

Eminus hasta, cominus gladio vti. de Senect. 81. b

Videsne tu illum tristem, demissum iacet, diffidit, abiicit hastas, serpit hic tumor. pro Mur. 42. a. Hastam abiicere, est causæ diffidere, & contentionem relinquere. Translatum à militia. desperat enim quisquis arma in bello abiicit, & aut fugam spectat, aut mortem expectat.

Amentatas hastas torquere. 1. de Orat. 125

lactare hastas leniter. de Orat. 138. b

Hastatus.

Quòd euelli primi hastati signum non potuerit. de Diuinatione, lib. 2. 53

Haustile.

Quum denique Q. Scævola confectus senectute, præpedi-
tus morbo, mancus, & membris omnibus captus ac debi-
lis, haustili nixus, & animi vim & infirmitatem corporis o-
stenderet: &c. pro Rab. perd. reo. 15. a

Haud.

Haud hæres est Cluentius. pro Cluent. 132. a
Vide quàm philosophos, haud nos frustra existimas. ad
Att. 210. b

Næ tu haud paulò plus, quàm quisquam nostrum delecta-
tionis habuisti. 7. famil. 3. Id est, multò plus.

Haud potest grauioribus à me verbis vulnerari, quàm, &c.
de Arusp. respons. 243. b

Quò quidem me proficiscentem haud sanè quis facilè re-
traxerit. de Senect. 75. a

Rem haud sanè Scipio & Lælii difficilem admirari vide-
mini. de Senect. 4. a

Haud erat sanè quod quisquam ratione ac doctrina requi-
reret. 3. Tuscul. 3. a

Cuius ego ciuitatis disciplinam atque grauitatem nõ solùm
Græciæ, sed haud scio an cunctis gentibus anteponebam
dicam. pro Flac. 49. a. De Massilia.

Est enim amicitia nihil aliud, nisi, &c. qua quidè haud scio
an, excepta sapientia, quicquam melius homini sit à diis
immortalibus datum. de Amicit. 19. a

Tibi non minus, haud scio an magis etiam hoc faciendum
est. Offic. 15. b

Capessentibus autem Rempub. nihil minus quàm philoso-
phis, haud scio an magis etiam & magnificentia & dispi-
cientia adhibenda sit rerum humanarum quam sæpe dico.
1. Offic. 103. a

Haud scio an maximum. 9. famil. 31

Haud scio an melius fuerit. de Nat. d. 73. b

Vir sapientissimus atque haud scio an omnium præstantis-
simus. de Nat. deor. 2. 9

Atque haud scio an opus sit quidem, nihil vnquam om-
nino deesse amicis. de Amicit. 206. b

Quem haud scio an rectè dixerim principem philosopho-
rum. de Finib. 125. b

Haudquaquam.

Haudquaquam boni est, ratione vincitum velle dissoluere.
de Vniuers. 51

Haudquaquam id est difficile Crasso. 2. de Orat. 78. a

Quorum pater homo prudens & grauis, haudquaquam e-
loquens, saluti Reipub. fuit. de Orat. 88. b

Suauius sermonum atque morum haudquaquam medio-
cre condimentum amicitiae. de Amicit. 108. b

Haurio.

Tum Atticus, Tu quidem de fæce, inquit, hauris. de Claris
Orat. 187. b

Haurit ex arario sumptum, suppeditat à fociis. 2. de Lege
Agrar. 43. a

Vnus pro omnibus hausi indignissimam calamitatem. pro
Domo sua, 24. Id est, deuorauit & concoxit.

Is propagatione vitæ, quor. quantas, quàm incredibiles hau-
sit calamitates. Tuscul. q. lib. 1. 71

Vidi enim, vidi, & illum hausi dolorem vel acerbissimum in
vita, quum Q. Metellus abstraheretur è sinu gremioque
patriæ. pro M. Cælio, 46. a

Non scripta, sed nata lex: quam non didicimus, accepimus,
legimus: verùm ex natura ipsa arripimus, hausimus, ex-
pressimus. pro Mil. 7

Luctum nos hausimus maiorem, ille animi non minorem.
pro Sest. 54

Nõ vt interpretes, sed vt solemus, è fontibus eorum iudicio
arbitrioque nostro quantum, quòque modo videbitur,
hauriemus. 1. Offic. 11. a

Equidem vobis fontes, vnde hauriretis, putavi esse demon-
strandos. de Orat. 102. b

Illa quidem certè, quæ summa sunt, ex quo fonte hauriam
sentio. pro Arch. 188. b

Quicquid inde haurias, purum liquidumque te haurire sen-
tias. pro Cecin. 300. b

Quòque affluentius voluptates vndique hauriat, eò grauius
ardentiusque sitientem. Tuscul. quæst. lib. 5. 13

Vt ea à fontibus potius hauriant, quàm riuulos consecten-
tur. 1. Academic. 6

Quum idem quoque haurierit. Varro ad Ciceronem, a
Artes, quas cum domo haurire nõ posses, accersuisti ex vr-
be Athenarum. de Clar. 187. a

Quem gurgitem: quam voraginem: quid eum non for-
bere animo, quid non haurire cogitatione, cuius sangui-
nem bibere non censetis? 11. Philipp. 296

Quæ vnquam Charybdis tantos haurire gurgites posset,
quantas iste Byzantium prædas exorbuit: de Arusp.
respons. 258. b

Cæterarum artium studia ferè recõditis atque abditis è fon-
tibus hauriuntur. 1. de Orat. 7. a

Qui hoc sentiat, si is potare velit, de dolio sibi hauriendum
putet. de Clar. Orat. 159. a

Eodem fonte se hausturum intelligit laudes suas, è quo sit
leuiter aspersus. ad Cecinam, lib. 6. 6. 20. a

Haustus.

Aqua ex puteo hausta. 2. de Diuinat. 46. a

Qui quum vidisset haustam aquam de iugi puteo, terræ mo-
tus dixit instare. 1. de Diuinat. 183. a

Ex diuinitate, vnde omnes animos haustos, aut acceptos,
aut libatos haberemus. 2. de Diuinat. 39. a

Animos hominum quadam ex parte extrinsecus esse tra-
ctos & haustos. de Diuin. 95. b

Si omnia dixi hausta è fonte naturæ. de Finib. lib. 1. 55

Haustus.

Aquæ ductus, haustus, iter, actus à patre, sed rata authori-
tas harum rerum omnium à iure ciuili sumitur. pro Ce-
cinnæ, 54. a

Hebdomada.

Symphoniam Lysonis velim vitasses: ne in quartam hebdo-
madam incideres. Tironi, lib. 16. 11

Hebes.

Hebes acies est cuiquam oculorum, corpore alius languescit.
4. de Finib. 106. a

Neque hebes ad id quod melius sit intelligendum. Cælius
Ciceroni, lib. 8. 39

Hebes æquè ac pecus. 1. de Diuinat. 82. a

Bonorum erat aliquis dolor, sed hebes. 8. ad Att. 10

Hebes rhetorica forensis. 2. de Finib. 29. a

Vidèrne Epicurum quem hebetem & iudem dicere solent
Stoici? 2. de Diuin. 154. a

Aliud est enim esse artificem eiusdem generis atque artis, a-
liud in communi vita & vulgari hominum consuetudine
non hebetem nec rudem. 1. de Orat. 129. a

Tu quæso cogita quid deinde: nam me hebetem molestia
reddiderunt. 9. ad Att. 66

Hebeti ingenio esse. 10. Philipp. 281. a

Sensus hebetes, tardi, & pingues. 1. Acad. 45. a

Formosus, an deformis: velox, an tardus: acutus, an hebe-
tior: memor, an obliuiosus; &c. 1. de Inuent. 52. a

Epicurus paulò hebetior, &c. de Finib. 68. b

Spondeus, quòd est è longis duabus, hebetior videtur & tar-
dior. Orat. 125

Populum Rom. aures hebetiores, oculos acres & acutos ha-
bere. pro Planc. 63

Hebetiora quibusdam vrbibus ac regionibus ingenia, pro-
pter cæli pleniorum naturam. de Nat. deor. 2. 13

Non dubito quin ea tela leuiora atque hebetiora sint, quàm,
&c. de Arusp. respons. 1

Hebesco.

Mentis acies se ipsam intuens, nõnunquam hebescit. 1. Tus-
cul. 115. a. Id est, desidiosior & remissior fit.

Hebescere & languere in otio. 4. Acad. 13. a

At nos vicesimum iam diem patimur hebescere aciem ho-
rum authoritatis. in Catil. 18. b

Hecate.

Quo modo autem potes, si Latonam deam putes, Hecatem
non putare, quæ matre Asteria est sorore Latonæ? 3. de
Nat. deor. 32

Hecaton.

Hecaton Rhodius, Panætii discipulus. Offic. 3. 81

Hecstor.

Hecstor Homericus moriens propinquam Achilli mortem
denuntiat. Diuinat. lib. 1. 59

Hecstor apud Næuium à laudato viro se laudari gaudebat.
5. familiar. 34

Hecuba.

Hecuba in canem conuersa propter animi acerbitatè quan-
dam & rabiem. Tuscul. quæst. lib. 3. 53

Hedui.

Hedui fratres Romanorum. 1. ad Att. 61

Hedychrum.

Collocemus in culcitra plumea, psaltriam adducamus, he-
dychrum incendamus, demus scutellam dulciculæ po-
tionis, aliquid videamus & cibi. 3. Tuscul. 79. a

Hegesias.

Hegesias Cyrenæicus adeò copiosè de malis vitæ disputauit,
vt is à rege Ptolemæo prohibitus esse dicatur illa in scho-
lis dicere, quòd multi his auditis mortem sibi ipsi consci-
serent. Tuscul. quæst. lib. 1. 68

Hegesias liber ἀποκαρτερῶν. Tuscul. quæst. lib. 1. 68

Hegesias in Charisio imitando vitia. Brut. 157

Hegesius.

Hegesius ineptus in imitando Lysia. Orat. 132

Hei.

Hei mihi, non possum hoc sine lachrymis commemorare. a

Heius.

C. Heius princeps Mamertinorum legationis ad Verrè lau-
dandum missus. 4. in Verrem, 8

Helena.

Helena simulachrum à Zeuxi factum. 2. de Inuent. 122

Helenus.

Helenus, augur. 2. de Legib. 34

Helenus, augur, ascitus in fabulis. de Nat. deor. 2. 5

Heletes, amnis. epist. 104. b

Helice.

Cõferre se ad Helicem & clarissimos septentriones, id est ra-
tiones has, latiore specie, nõ ad tenuè climatas. 2. Acad. 61

Heliopolis, vrbs. de Nat. deor. 70. b

Hellanicus.

Hellanicus in scribenda historia Græcè sine ornatu breuis.
2. de Orat. 29

Helle.

Qua Pontus Helles. - superat modum. in Orat. 93. a

Hellepontus.

Iunxit Hellepontum Xerxes. 2. de Finib. 177. a

Hellepontius. epist. 213. b

Hellonius.

Hellonius quidam Pomponii Attici cliens. 5. ad Att. 21

Helluatio, Helluo, Helluor, Vide Heluo,

Heluor, Heluatio.

Helmius.

Helmius Mancianus. 2. de Orat. 148

Heluellæ.

Fungos heluellas, herbas omnes ita condiunt, vt nihil possit
esse suauius. ad Gallum, lib. 7. famil. 47

Heluetii.

Heluetii à Cæsare domiti. de Prouinc. Consul. 26

Heluetiorum fœdere cautum, ne quis ex eis ciuis Rom. fie-
ret. pro Corn. Balbo, 24

Acerrima & maxima Heluetiorum natio. de Prou. Cõs. 26. a

Heluidius.

P. Heluidius Rufus. pro Cluent. 156

Heluo.

Gurges atque heluo. in Pison. a

Heluo immanis spurcissimus, item nequissimus. pro Domo
sua, a. Post red. in Senatu, 12. a. epist. 263. b

Heluo impurus turbat Rempub. 1. de Lege Agr. 1. a

Heluo librorum M. Cato. de Finib. lib. 3. 6

Me ipsum vt contempserit heluo patriæ: pro Sest. a

Heluor.

Quibuscum iam in Orchestra heluatur. de Prou. Cõs. 12. a

Ille gurges heluatus est simul tecum Reip. sanguinem. pro
Domo sua, 95

Quid: tu meo periculo gurges ac vorago patrimonii helua-
bere: vt si ego Consul Rempub. contra te & gregales tuos
defendissem, in ciuitate esse me nolles: pro Sest. 96. a

Heluatio.

Cur in lustris & heluationibus huius calamistrati saltatoris
tam eximia virtus tandiu cessauit: Post red. in Senatu, 11

Hem.

Hem, ad quem legatos mittamus: cui bellum moramur in-
ferre. in Ant. 201. b

Hem mea lux, meum defyderium. epist. 323. b

Hem, nos homunculi indignamur. 4. fam. 17. in epist. Seru.
Sulpitii.

Hem Posthume, tu ne es Curii filius: pro Rab. 130. b

Hemicyclus.

Augur domi in hemicyclo sedens. Læli. 2

Hera. Vide Herus.

Heraclæa.

Heraclæa, ciuitas Romanis fœderata. pro Arch. 4

Heraclensis. in Verr. 170. b

Heraclæo.

Heraclæo, prædonum dux classem populi Rom. incendit. 7.
in Verrem, 72

Heraclæotes.

È quibus homo sanè leuis Heraclæotes Dionysius, quum à
Zenone fortis esse didicisset, à dolore deductus est. 1. Tu-
scularum, 101. a

Heraclæotæ.

Heraclæotæ & Bargiletæ, qui item debent, &c. epist. 224. b

Heraclides.

Si Cottam & Varronem fecissem inter se disputantes, vt &
Heraclides in multis, & nos sex de Repub. libris fecimus.
13. ad Atticum, 20

Heraclides Tennites, orator, testis in L. Flaccum. pro Flac. 33

Heraclides Ponticus, doctus vir, auditor & discipulus Pla-
tonis. Diuin. lib. 1. 43. & Tuscul. q. lib. 5. 6

Heraclides Ponticus, profectus ab eodem Platone. 3. de Le-
gibus, 16

Heraclides Ponticus de Repub. scripsit. 3. ad Q. frat. 27

Heraclidis Pontici varia de deo sententia. de Nat. deor. 1. 26

Heracliensis.

Heracliensis, populi Siciliae. 5. in Verr. 84

Heraclensium, quo integra, à P. Crasso ciuitate donata. pro
Corn. Balbo, 39

Heraclitus.

Heraclitus Tyrius, Antiochi familiaris. Academic. quæst.
edit. 1. lib. 2. 11

Heraclitus Tyrius Clitomachū multos annos & Philonem
audiuit. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 11

Heraclitus Tyrius homo in philosophia veteri probatus &
nobilis. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 11

Heraclitus valde obscurus. Diuinat. lib. 2. 102

Heraclitus cognomento ὀκωνδὲς perhibetur, quia de natura
nimis obscurè memorauit. de Finib. lib. 2. 12

Heraclitus quid diceret, intelligi noluit. 3. de Nat. deor. 24

Heraclitus omnia ad igneam vim referebat. 3. de Natura
deorum, 24

Heraclitus ignem statuit rerum omnium principium. Aca-
demic. quæst. edit. 1. lib. 2. 109

Est apud Heraclitum Physicum de principe Ephesiorum
Hermodoro. 5. Tuscul. 147. a

Heraclius.

Heraclius Syracusanus à C. Verre fortunis omnib⁹ euersus.
4. in Verrem, 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. & 32

Heraclii Nauarchi sepultura, à C. Verre pecunia redempta.
7. in Verrem, 93

Herba.

Herbam asperam credo auium congestu, non humano satu.
de Diuinat. 122. b

Lepidus in herba recumbebat. 2. de Orat. 158

Quædam stirpes & herbæ, quarum vtilitates lōginqui tem-
poris vsu & periclitatione percepimus. de Orat. 135. b

Herbis conuestiri dicuntur prata. Tusc. quæst. lib. 1. 56
Corona ex asperis herbis & agrestibus. de Diuin. lib. 1. 67
Vt tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat. de Amicit. 60

Herbula.

Ceruaque paulò ante partum perpurgant se quadam herbula quæ felis dicitur. 2. de Nat. deor. 95

Herbigrada.

Terrigena, herbigradam, domi portam, sanguine cassam. de Diuinat. lib. 2. 102. de Cochlea.

Herbesco.

Terra semen tepefactum complexu suo diffundit, & elicit herbescentem ex eo viriditatem. de Senect. 47. a

Herbitensis.

Herbitensis ager in Sicilia. 5. in Verr. 38
Nauis Herbitensis, Heraclensis, Apolloniensis. 7. Verr. 69

Herciscor, Vide Ercisceor.

Hercle.

Hercle dederam ad te literas exiēs è Puteolano. ad Att. 238. b
Et herclè sine dubio erit ignominia. Thermo. lib. 2. 17. 3. a
Bene herclè faciunt. 3. de Legib. 2. a
Nam herclè, inquit Antonius, &c. de Orat. 121. b

Hercule.

Libetius dixerim me hercule, quàm mehercules. in Or. 89. a
Et hercule confecta omnia fœda & inhonesta sunt. Cælius Ciceroni, lib. 8. 6. 8. a

Mehercule etiam aduentu nostro reuiuiscunt iustitia, abstinentia, &c. Att. lib. 5. 104. 3. a

Sed hercule faciliè patior datum tempus, in quo amorem experirer tuum. Att. lib. 16. 343. 1. a

Et hercule ita fuit. de Amicit. 103. b

Itaque hercule haud mediocriter de communi quicquid poterat, ad se in priuatam domum seuocabat. pro Quint. 7. a

Nam hercule, inquit, &c. in Verr. 123. b

Hercule verum vt loquar, &c. Att. 26. b

Mihi me hercule magna curæ est ædilitas tua. Cælio, libro 2. 10. 5. a

Hercules.

Et hercules. 8. famil. 8. in epist. Cælii. pro, mehercule.

Cupio me hercules, &c. Plancus Ciceroni, lib. 10. 11. 10. a

Et hercules hæc quidem extant. de Claris Orat. 3

Si me hercules hoc, quod tibi nunquam ante, &c. 2. in Catilinam, 32. a

Et hercules nisi, &c. epist. 113. b

Verè me hercules hoc dicam. pro Planc. 62. a

Quoniam quidem semel suscepi, licet hercules vndique omnes terrores, minæ, periculæ impendant omnia: succurram atque subibo. pro Rosc. Amer. 18. a

Hercules.

Hercules ob beneficia in concilio cælestium collocatus. Officiorum, 3. 31

Hercules filios suos vt Eurysthei sagittis confixit, furore mirum correptus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 80

Hercules is qui cum Apolline de tripode concertauit. 3. de Nat. deor. 19

Hercules Prodicus quum primùm pubesceret, exiit in solitudinem, atque ibi sedens, diu secum multumque dubitauit, quum duas cerneret vias, vnam voluptatis, alteram virtutis, vtram ingredi melius esset. Offic. 1. 163

Hercules à Græcis ad Romanos, & vsque ad Oceanum perlapsus habitus est deus. Tusc. quæst. lib. 1. 24

Hercules Index. Diuinat. lib. 1. 50

Hercules vxorem suam interemit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 80

Hercules antiquissimus Ioue natus. 3. de Nat. deor. 29

Hercules Nilo natus Ægyptius, quem aiunt Phrygiæ literas conscripsisse. 3. de Nat. deor. 29

Hercules Xenophontei us à voluptate affici non potuit. 5. familiar. 29

Herculis laborem exantlare. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 99

Herculis templum apud Agrigentinos. 6. in Verr. 84

Hoc Herculi Iouis fatu edito potuit fortasse contingere. Offic. 1. 165

Herculi illatæ lampades in monte Cæteo. 3. de Nat. deor. 28

Herculi Deianira nocere noluit, quum ei tunicam sanguine

Centauri tinctam dedit. 3. de Nat. deor. 51

Neque Herculi quisquam decumam vouit vnquam, si sapiens factus esset. 3. de Nat. deor. 66

Polycletus Herculem finxit cum pelle & hydra. de Or. 115. b

Quid? Herculem quem in cælum ista ipsa, quam vos iracundiam esse vultis, sustulit fortitudo, &c. Tusc. quæst. lib. 4. 39

Ipsium enim Herculem viderat in Cæta, magnitudine dolorum eiulantem. Tusc. quæst. lib. 2. 14

Plures Hercules tradunt nobis ii, qui interiores scrutantur literas. 3. de Nat. deor. 29

Herculanea.

Adiungitur etiam illa via vendibilis Herculanea. in Ruf. 46

Herculanensis.

Herculanensis fundus. 9. famil. 59

Heri.

Heri aliquot adolescentuli coimus in Piræum. ad Att. 130. b

Heri vespere Hircius apud me fuit. epist. 167. b

Lepidus ad me heri vesperi literas misit. ad Att. 220. b

Rationes quibus heri vsi sumus. Tusc. quæst. 222. b

Here dederam ad te literas exiens è Puteolano, diuertentemque in Cumanum. 15. ad Att. 3. here, pro heri.

Herennius.

Herennius Gallus histrio. 10. famil. 70. in epist. Pollionis.

C. Herennius peculatus damnatus. 2. in Verr. 24

L. Herennius negotiator, à Verre securi percussus. 3. in Verrem, 9. & 7. 121

L. Herennius, Balbus, orator, & vir cuiusmodi. pro Cæl. 18

M. Herennius L. Philippum in petitione superauit. pro Murena, 34

Herillus.

Herillus, Zenonis auditor. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 120

Herillus scientiam summum bonum esse defendit, nec rem ullam aliam per se expetendam. de Finib. lib. 5. 66

Herillus à Zenone doctore suo multum dissentit. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 120

Herillus in cognitione & scientia summum bonum ponit. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 120

Herillus cognitionem animi amplexatus, actionem reliquit. de Finib. lib. 4. 30

Herillus ad scientiam reuocauit omnia. de Finib. lib. 2. 37

Herillus nihil esse bonum sensit præter scientiam. de Finibus, libro 5. 20

Hermachus.

Hermachus Chius. de Arusp. respon. 30

Hermacreon.

Si Rhodiis turpe non est portorium locare, nec Hermacreonti quidem turpe est conducere. 1. de Inuent. 63

Hermagoras.

Hermagoras digressionem in partibus orationis collocauit. 1. de Inuent. 108

Hermagoras generalem cõstitutionem quomodo diuiserit. 1. de Inuent. 17

Hermagoras translatiue constitutionis inuentor. 1. de Inuentione, 23

Hermagoræ contemptus. 1. de Inuent. 12. & 13

Hermagoræ defensio. 1. de Inuent. 23

Hermagoræ disciplina cuiusmodi. Brut. 143

Hermagoræ opinio refutata de oratoris materia. 1. de Inuentione, 11

Hermagoræ præcepta cuiusmodi. Brut. 147

Hermæ.

Hermæ tui Pentelici cum capitibus æneis, de quibus ad me scripsisti, iam nunc me admodum delectant: &c. ad Atticum, lib. 1. 5. 4. a

Signa Megarica, & hermas, de quibus ad me scripsisti, vehementer expecto. Att. lib. 1. 6. 1. a

Neque id opere tectorio exornari, nec hermas eos quos vocant, licebat imponi, &c. 2. de Legib. 60. De sepulchro.

Hermeraclæ.

Signa nostra & Hermeraclæ, vt scribis, cum commodissime poteris, velim imponas. ad Att. 5. b

Hermathena.

Hermathena tua valde me delectat, & posita ita bellè est, vt, &c. ad Att. lib. 1. 5. & 8

Hermes.

Quòd ad me de Hermathena scribis, per mihi gratum est ornamentum Academiæ proprium meæ, quòd & Hermes commune omnium, & Minerua est singulare eius gymnasii. 1. ad Att. 8

Hermetes tres tantum constitutiones fecit. 1. ad Heren. 18

Hermia.

Hermia, seruus meus. 16. fam. 20

Hermippus.

Hermippus Tennites, homo eruditus. pro Flacco, 37

Hermippus princeps Dionysipolitarum. 1. ad Q. frat. 38

Hermobius.

Hermobius Tennites. pro Flacco, 34

Hermodorus.

Hermodorus qui Platonis libros solitus est diuulgare. 13. ad Att. 24

Hernici.

Hernici à Q. Trebellio deuicti. 6. Philip. 212

Herodotus.

Herodotus Cephæditanus quàm improbè à C. Verre deceptus. 4. in Verr. 89. & 90

Herodotus numero caruit. Orat. 107

Herodotus primus Græcorum historiam ornavit. 2. de Oratore, 30

Herodoti genus scribendi. Orat. 22

Apud Herodotum patrem historiæ sunt innumerabiles fabulæ. 1. de Leg. 3

Heros.

Heros ille noster Cato. ad Att. lib. 1. 53

Ignari quantum in illo heroe esset animi. 4. ad Att. 16

Nostri illi non heroes, sed dii futuri quidem in gloria sempiterna sunt. 14. ad Att. 15

Heroum veteres casus, fictosque luctus imitari atque adumbrare dicendo. de Orat. 126. b

Heroum principes. 2. de Nat. d. 124

Colloquium cum heroibus pro re nata nõ incommodum. ad Att. 224. b

Heroicis.

Medea & Atreus heroicæ personæ. 3. de Nat. 32

Etiam heroicis ætatibus Vlysses & Nestorem accepimus & fuisse & habitos esse sapientes. 5. Tusc. 10. a

Quid quæris: heroica. 14. ad Att. 29

Vetus est opinio iam vsque ab heroicis ducta temporibus de Diuin. 80. b

Quartus sol, quem heroicis temporibus Acantho Rhodius peperisse dicitur. 3. de Nat. d. 39

Ne plus quatuor heroicis versibus quos longos appellat Ennius. 2. de Leg. 105. a

Herous.

Herous numerus grandior, quàm soluta oratio desideret. Orat. 111

Quare primum ad heroum nos dactyli & anapæsti & spōdæi pedè inuitat, in qua impunè progredi licet duos duntaxat pedes, &c. 3. de Orat. 100. a

Herus.

Sed heris sit sanè adhibenda sæuitia in famulos, si, &c. Offic. 37. b

Hera.

Nunquam hera errans hanc molestiam nobis exhiberet. pro Cæl. 41. b

Vosne velit, an me regnare hera, quidve ferat fors, virtute experiamur. 1. Offic. 60. a

Hesiodus.

Hesiodus, quum de cultura agri scriberet, de vtilitate stercoreandi ne verbum quidem fecit. Cat. 50

Ea quæ acceperis vtenda, maiore mensura (si modò possis) iubet reddere Hesiodus. Offic. 10. b

Hesiodus & Homerus fuerunt ante Romam conditam. Tusc. q. lib. 1. 2. videlicet annis circiter 164. vt Cornel. Nepos putat: at, vt Solinus, 160

Hesiodi Theogoniam interpretatus est Zeno. de Nat. d. 1. 27
Hesiodi versus, ἀπὸ τῆς μέτρῳ, ἢ λήϊον, εἰς δὲ δὴναι. 13. ad Att. 13

Hesiodi versus quidam habendi in ore. 6. fam. 51
Hesiodum edificat Leptra suauissimus. 6. fam. 51

Hesiodius.

Illud Hesiodium laudatur à doctis, quòd eadem mensura reddere iubet qua acceperis, aut etiam cumulatior, si possis. in Bruto, 8

Hesperides.

Eorūque fratres & sorores, qui à genealogis antiquis sic nominantur, amor, dolus, metus, &c. Hesperides, somnia, quos omnes Erebo & Noctè natos ferūt. 3. de Nat. d. 59. a

Hesperus.

Infima est quinque errantium, terræque proxima, stella Veneris, quæ φασφόρος, Latine Lucifer dicitur, quum antegraditur solem: quū sublequitur autem, Hesperus. 2. de Nat. deor. 39

Hesternus.

Hesternus disputatio. 2. Tusc. q. 14. a
Disputatio hesterni & hodierni dici. de Orat. 105. b

Velut à te ipso hesternò die dictum est. 2. de Nat. d. 106
Iam enim hoc verbum satis hesternò die triuimus. Acad. quæst. 3. b

Patefeci in senatu hesternà die. in Cat. 105. b

Hetruria.

Hetruria de cælo tacta, scientissimè animaduertit, eademque interpretatur, quid quibusque ostendatur, monstris atque portentis. Diuin. lib. 1. 79

Aruspices ex Hetruria accipiendos puto. de Arusp. respon. 294. b

Hetruscus.

Hetrusci, quòd religione imbuti, studiosius & crebrius hostias immolabant, extorum cognitioni se maximè dederunt. Diuin. lib. 1. 80

Hetrusci cælum in x v i. partes diuiserunt. Diuin. lib. 2. 31
Hetrusci portentorum exercitatissimi interpretes extiterūt, & quare. Diuin. lib. 1. 80

Hetrusci habent exaratum puerum authorem disciplinæ suæ. Diuin. lib. 2. 63

Hetrusci libri. de Arusp. resp. 49

Hetruscorum & Aruspicum disciplina. de Nat. deor. 2. 7. de Arusp. resp. 16

Heu.

Heu me in fœlicem. Tusc. q. 22. 5. b
At legatos misimus, heu me miserum, cur Senatum cogor, quem laudari semper, reprehendere? 7. Philip. 225

O domus antiqua, heu quàm dispari dominaris domino! Offic. 18. b

Heus.

Heus adolescens. ad Heren. 27. b
Heus, vbi Rufcio, vbi Casca: pro Milone, 44. a

Sed heus tu, celari videor à te: quoniam modo mi frater de nostris versus Cæsar: ad Q. frat. lib. 2. 16. 14. a

Et heus tu, ne fortè sis nescius, Dolabella me sibi legauit. ad Att. 243. b

Sed heus tu, qui καλῶν esse soles. epist. 263. b
Sed heus tu, quid agis? epist. 100. b

Sed heus tu, scripseramne tibi me esse legatum Pompeior ad Att. 87. & 89. b

Sed heus tu, vidèrne Consulatum illum nostrum, quem &c. ad Att. lib. 1. 11. 22. a

Hexameter.

Quòd si Antipater ille Sidonius, ille quem tu probè Catule meministi, solitus est versus hexametros, aliosque variis modis atque numeris fundere ex tempore. 3. de Orat. 107. a

Hiatus, vide Hio.

Hiberna, vide Hybernus.

Hic, Hæc, Hoc.

Atque etiam hoc, quòd est partitio, dant Scæuolæ. 1. de Legibus, 47

Ad præturam gerendam, hoc est, ad Remp. euertendam. pro Milone, a

Erit tum Consul Hortensius in summo imperio & potestate, ego autem Aedilis, hoc est, paulo amplius quam priuatus. 2. Verr. 23. a

Honos amplissimus familiae vestrae, hoc est, consulatus parentis tui. pro Syl. 176. b

Hoc est de voluntate, &c. in Verr. 56. & pro Quint. 13. b

At quam crebro vsurpat & consul & Antonius, hoc est dicere & consul & improbissimus. in Ant. 175. b

Hoc est enim dicere, Non es dignus tu qui habeas quae tam, &c. 6. Verr. 39. a

Istius ille fundus est, quem quadriennium, hoc est, ex quo tempore fundus vanauit, possedit. pro Cecinna, 14. a

Vsucapio fundi, hoc est, finis sollicitudinis. pro Cecinna, a

In exilium, hoc est, in aliam ciuitatem. pro Cecinna, a

Quod si a te non impetro, hoc est, si qua te res impedit. epist. 69. b

Sin eos disiungent, hoc erunt inferiores, quod, &c. 3. de Orat. 79. a

Vt enim balistae lapidum, &c. sic vox, sic cursus, sic plaga hoc grauior, quo est missa contentius. 2. Tusc. q. 97. a

Hoc commodi est, quod ita vixerunt, vt testes omnes, si cuperent, interficere non possent. pro Rosc. Amer. 55. a

Magnaque cura & sollicitudine Atticum & me liberaris, si hoc honoris mei causa susceperis, vt eos semper a te defensos velis. ad Att. lib. 15. 328. 3. a

Hoc libertatis. 12. fa. 40. in epist. Trebonii. pro, hac libertate. Hoc literarum. 2. fam. 16

Hoc literularum exarauit egrediens e villa ante lucem. ad Att. lib. 12. 322. 1. a

Noui est in lege hoc, vt qui nummos in tribu pronuntiarit, si non dederit, impune sit. ad Att. lib. 1. 11. 22. a

Consilio vestro vtar libenter, & hoc libentius, quod, &c. ad Att. lib. 9. 177. 1. a

Atque etiam hoc magis, quod, &c. ad Att. a

Certe hoc maius habes testimonium amoris mei, quo maturius tibi, quam caeteris, consilia mea volui esse nota. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 9. 1. a

Hoc saltem in maximis malis boni consequamur. 5. fam. 64

Hoc scribo parcius, quod, &c. epist. 57. b

Siue hoc, siue illud est. 6. fam. 31

Huic illi legato, &c. pro Flacco, 42. a

Hunc istum otii & pacis hostem. pro Domo sua, 10. a

Atque hoc ipso melior est, quam, &c. epist. 48. b

Hoc ipso, quod solus, atque vnus est. de Vniu. 15

Et si hoc loco non populum metuis, sed ipsos deos. de Nat. deor. 1. 59

Hoc posito, quod sequitur, videndum est. de Vniu. 11

Cum hac leges. epist. 149. b. id est, quae scribo.

Sic Pop. Rom. iucunda suburbanitas huiusce prouinciae. 4. Verr. 5. a

Hiccine.

Hiccine est ille, qui vrbem. epist. 13. b

Hiccine est Telamon ille, modo quem gloria ad caelum extulit. 3. Tusc. 68. a

Hiccine vir. pro Mil. 121. b

Huncine hominem? huncine impudentiam? huncine audaciam? in Verr. 2. 48. b

Hic.

Hic ego multa simul cogitavi. epist. 37. b

Hic tu miraris? &c. epist. 71. b

Hic illi sientes rogare atque orare coeperunt, vt sibi suas segetes, fructusque omnes, &c. 5. Verr. 57. a

Hic Catulus, Et si heri, inquit, &c. 4. Academ. quaestionum, 19. a

Hic o dii, &c. ad Q. frat. 322. b

Hic tum Fabritius, &c. pro Cluen. 29. b

Hic tum Oppianicus, &c. pro Cluentio, 58. & 60. a

Hic vos etiam crudeliores, &c. in Pis. 82. b

Hinc.

Hinc a nobis profecti in caelum reperientur. 1. Tuscul. quaestionum, 46. a

Ex hac opinione sunt illa varia, &c. hinc ille Agamemnon Homericus, & idem Accianus, &c. Tuscul. q. 204. b

Id sit quum speculorum laeuitas hinc illincque altitudinem assumpsit, &c. de Vniu. 62. a

Hinc omnia effingis. de Natura deorum, 14. b. Id est ex atomis.

Dixit mihi a se Scruolam hinc euntem esse conuentum. 2. de Oratore, 8. a

Via qua est hinc in Indiam. de Fin. a

Hinc homines illustres. in Verr. 97. b

Quidam hinc nati. 3. in Catil. 88. a

De malis nostris tu prius audis, quam nos: istinc enim emanant, boni autem hinc quod expectes, nihil est. ad Att. 115. b

Hinc totum odium, hinc omnis offensio. pro Flacco, 43. a

Ex hac enim parte pudor pugnat, illinc petulantia: hinc pudicitia, illinc stuprum. 2. in Catil. 44. a

Hinc illae infinitae quaestiones. pro Cluen. 58. b

Hinc sicca, hinc venena, hinc falsa testamenta nascuntur, hinc expilationes direptionisque sociorum. Officiorum, 58. b

Hinc enim illae sollicitationes, &c. pro Cluent. 151. a

Nos autem hinc Roma qui veneramus, iam non hospites, sed peregrini atque aduenae nominabamur. pro Leg. Agr. 92. a

Huc.

Huc arripe ad me manibus abstractum piis. 2. Tuscul. quaestionum, 34. a

Ne forte aut absim, quum veniet, aut cursem huc & illuc deterrima via. ad Att. lib. 9. 180. 7. a

Rem huc deduxi, vt, &c. 2. in Catil. 27. a

Aliquem erectum & celsum huc atque illuc intueri. 1. de Orat. 9

Pars quae hominem huc & illuc rapit. in Offic. a

Huc te pares, haec cogites, ad haec te exerceas. epist. 8. b

Huccine.

Huccine tandem omnia reciderunt? 7. Verr. 127. a

Hiempsal.

Hiempsal, rex Numidiae cum C. Cotta c o s. foedus percussit. in Rull. 62

Fuerisne, quod sine s. c. tibi facere non licuit, in regno Hiempsalis. in Vatin. 9

Hieras.

Hieras, regis Deiotari legatus ad Caesarem. pro Deiot. 29

Hiero.

Hiero, rex Siculis charissimus. 5. in Verr. 12

Tyrannus Hiero quum quaesisset de Simonide quid esset deus, &c. Quanto (inquit) diutius considero, tanto mihi videtur res obscurior. de Nat. d. 1. 42

Hieronica lex diligentissime scripta. 5. in Verr. 15, & 16

Hierocles.

Hierocles, Alabandensis orator, Meneclis oratoris frater. 1. de Orat. 53

Hieroclis Alabandei genus dicendi. Brut. 181

Hieronimus.

Hieronimus censet summum bonum esse sine molestia vivere. de Fin. lib. 2. 13

Hieronimus vacare omni molestia finem bonorum censuit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 122

Hieronimus homo doctus & suauis. de Fin. lib. 5. 12

Hieronimus Peripateticus, Isocratis corrector. Orat. 10

Hieronimus ne in expetendis quidem rebus numerat voluptatem. de Fin. lib. 2. 17

Hieronimus Rhodius dolore vacare summum bonum dixit. Tusc. q. lib. 2. 12

Hieronimus Rhodius negauit voluptatem esse propter se ipsam expetendam. de Fin. lib. 2. 7

Hieronimo Rhodio finis visus est, nihil dolere. de Finibus lib. 2. 7

Hierosolyma.

Quum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia & ex omnibus vestris prouinciis, Hierosolymam expostari soleret. pro Flacco, 52. a

C. Pompeius captis Hierosolymis victor ex illo fano nihil attigit. pro Flacco, 53. a

Hierosolymarius.

Hierosolymarius traductor. 2. ad Att. 25

Hilaris.

Epulati essemus hilarem in modum. ad Att. lib. 5. 96. 1. a

Risi niuem atram, & que hilari animo esse & prompto ad iocandum valde me iuuat. ad Q. frat. 2. 15. 1. a

Hilari vultu atque laeto. 1. Tusc. 161. a

Hilarus.

Dicimus aliquem hilare vivere: igitur si semel tristior effectus est, hilara vita amissa est. 5. de Finibus. 157. a

Hilara Saturnalia. 5. ad Att. 41

Hunc tu lege in arcano conuiuii tuis, sed si me amas, hilaris & bene acceptis, ne in me stomachum erumpant, cum sint irati tibi. ad Att. lib. 16. 7

Literae hilariores. ad Att. 117. b

Hilarioribus oculis intueri, &c. in Pis. 81. b

Hilarulus.

Atticæ, quoniam (quod optimum in pueris est) hilarula est, meis verbis suauium des. 16. ad Att. 31

Hilaritas.

Superciliorum remissio, aut contractio, mæstitia, hilaritas. ad Heren. 21. b

Sed tamen hilaritas illa nostra & suauitas, quae te praeter caeteros delectabat, erepta mihi omnis est. epist. 131. b

Erat in C. Laelio multa hilaritas. Offic. 22. b

Hilaritas profusa. Tusc. q. lib. 4. 13

Itaque hilaritatis plenum iudicium ac laetitiae fuit. de Orat. 106. b

Hilaritatem illam, qua hanc tristitiam temporum condiebamus, in perpetuum amisi. ad Att. 200. b

Hilaritate quadam conspergere. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 6

Hilare.

Ego vero atque hilare quidem a te acceptus. 2. de Orat. 160. a

Hilare & libenter ei cupienti audire nostra, dixi sine te omnia muta esse. ad Tironem, lib. 16. 12. 3. a

Quis vnquam res, praeter hunc, tragicas penè comicè, tristes remissè, seueras hilare, forenses scenica propè venustate tractauit? 3. de Orat. 17. a

Aut si hilarius locuti sunt. Tusc. q. lib. 3. 54

Hilario.

Omnes enim iucundum modum quo sensus hilararetur, Graecè *ἡδονή*, Latine voluptatem vocant. 2. de Fin. 12. a

Hilaratus.

Accessus solis laetificat terram, vt cum caelo hilarata videatur. 2. de Nat. d. 147. a

Periculis suauitate maximè hilaratae sunt Athenae. de claris Orat. 22. a

Hilarus.

Hilarus, homo nequam. 1. ad Att. 22

Hilum.

Num illud quod Sisyphus versat Saxum sudans nitendo, neque proficit hilum? 1. Tusc. q. 16. a

Himera.

Himera, oppidum Siciliae antiquum, a Carthagenensibus captum ac deletum. 4. in Verr. 59

Hinc, vide post aduerbium Hic.

Hinnitus.

Quum autem aliquantum progressus esset, subito exaudivit hinnitum. 1. de Diuin. 126. a

Hio.

Indicant orationes illae ipsae horridulae Catonis, indicant omnes poetae, praeter eos qui vt versum facerent, saepe habebant: &c. in Orat. 85. a

Huic homini, si cuius domus patet, vtrum ea patere, an hiarere ac poscere aliquid videtur? in Verr. 149. b

Hians.

Crebrae vocalium concursiones, quae vastam & hiantem orationem reddunt. ad Heren. 27. b

Nam ipsum Verrem tantum semper avaritia hiantem atque imminenti fuisse, ingenio & cogitatione nulla. 4. in Verr. 93. a

Disiuncti atque hiantes concursus literarum. in Part. 11. a

Mutila quaedam & hiantia loqui. in Orat. 17. a

Hiatus.

Habet enim ille tanquam hiatus concursu vocalium molle quiddam. in Orat. 42. a

Ille Gyges, qui cum terra defedisset magnis quibusdam imbribus, in illum hiatus descendit, &c. Offic. 59. b

Hiatus oris & dentibus ipsi quaedam animantes cibum capessunt. 2. de Nat. d. 91

Repentinis terrarum hiatus. 2. de Nat. d. 20. a

Hilco.

Respondebisne ad haec: aut omnino hifcere audebis? Philip. 107. a

Hipparchus.

Hipparchus geographus. 2. ad Att. 18

Hippias.

Hippias, Pisistrati filius, in Marathonica pugna arma contra patriam ferens, cecidit. 9. ad Att. 37

Hippias Helaeus quum Olympiam venisset, maxima illa quinquennali celebritate ludorum, gloriatus est cuncta penè audiente Graecia, nihil esse vlla in arte rerum omnium, quod ipse nesciret: &c. 3. de Orat. 69. a

Hippocentaurus.

Hippocentaurus, qui nunquam fuit. 2. de Diu. 37. Tusc. q. 167. b

Quis enim Hippocentaurum fuisse, aut Chimæram putat? 2. de Nat. d. 4

Quid interest vtrum de Hippocentauris, an de deo cogitemus? de Nat. d. 1. 75

Hippocrates.

An tu existimas, cum esset Hippocrates ille Cous, fuisse tum alios medicos qui morbis, alios qui vulneribus, alios qui oculis mederentur? 3. de Orat. 72

Hippocrates desperatis vetat adhibere medicinam. 16. ad Att. 40

Nec ego multorum agrorum salutem non ab Hippocrate potius, quam ab Aesculapio datam iudico. 3. de Nat. d. 68

Hippodamus.

Cum Romam ex Arpinati reuertissem, dictum mihi est, Hippodamum ad te profectum esse. 3. ad Q. frat. 14

Hipponax.

Quem Hipponactis Ianibus laeserat. 3. de Nat. d. 68

Hipponacteus.

Eumque additum iam tum puto esse Calui Licinii Hipponacteum praconio. 7. fam. 44

Senarios vero & Hipponacteos effugere vix possumus: magnam enim partem ex Iambis nostra constat oratio. in Orat. 109. a

Hircius.

A. Hircius & C. Panfa Caesaris partium contra Pompeium. 13. Philip. 383

A. Hircius c o s. quanuis aeger, ad Mutinam tamen profectus. 7. Philip. 224

Hircius, Caesaris familiaris. 6. fam. 39

Hircius quo modo occidit. ad Brut. 7

Hircii epistola. 12. ad Att. 55

Hircio & Panfae habitus honores. ad Brut. 37

Hircium & Dolabellam dicendi discipulos habeo, conandi magistros. 9. famil. 39

Neminem Pompeianum, qui viuat, tenere lege Hircia dignitates. 13. Philip. 370

Hirpinus.

Hirpinus ager. contra Rul. 88. b

Hirrus.

Hirrus, competitor Caesaris. 8. fam. 57. in epist. Caesaris.

Hirsutus.

Hirsuta spinis quaedam animantes. 2. de Nat. d. 90

Hirudo.

Accedit illud, quod illa concionalis hirudo arietis, misera & ieiuna plebecula me ab hoc magno vnice diligi putat. ad Att. lib. 1. 43

Hirundo.

Hirundines aetiuo tempore praesto sunt. ad Heren. 39. b

Hisco, vide Hio.

Hismenias.

Hismenias Tindaritanus legatus in C. Verrem. 6. in Verr. 83

Hispanis.

Hispanis vrbs. ad Att. 209. b. epist. 164. b

Hispania.

Vlterior Hispania. ad Att. 253. b

Hispania Antonio & Lepido auerissima. 10. fam. 53. in epistola Planci.

In Hispaniam eundem censuit. 6. fam. 20

Et duæ Hispaniæ. pro Corn. 61. b

Quid in Hispaniis geratur scribe. Cassius ad Ciceronē, lib. 15. 19. 7. a

Hispanus.

Hispani immanes ac Barbari. 1. ad Q. frat. 21

Nec numero Hispanos, nec robore gallos, nec calliditate Pœnos, nec artibus Græcos, &c. superauimus. de Arusp. resp. 17. a

Cæsar exercitum inuictum ex Hispanis militibus cōduxit. in Ant. 192. b

Hispanis stipendiarium vectigal à Romanis impositum. 5. Verr. 10

Hispaniensis.

Ætus maritimi vel Hispaniensis vel Britānici. 3. de Nat. 17

Neque ego hunc Hispaniensem casum expecto, de quo mihi exploratum est. 2. fam. 32. & 10. ad Att. 20

Historia.

Historia, opus oratorum maximē. 1. de Leg. 4

Historia, est gesta res, sed ab ætatis nostræ memoria remota. 1. ad Heren. 13. 1. de Inu. 39

Testis temporum, lux veritatis, vita memoriæ, magistra vitæ, nuntia vetustatis historia dicitur. 2. de Orat. 20. a

Erata historia nihil aliud, nisi annaliū confectio. 2. de Ora. 28

Historia, in qua & narratur ornate, & regio sæpe aut pugna describitur: interponuntur etiam conciones & cohortationes, sed in his tracta quædam & fluens expetitur, non hæc contorta & acris oratio. Orat. 202. b

Historia primū ab Herodoto & Thucydide ornata est. Orat. 22

Historia ab oratione quid differat. Orat. 36

Historia Romana laudationibus est facta mēdosior. Brut. 31

Doctum sanè hominem, vt indicat ipsius historia scripta Græcè. 4. Acad. 248. a

Quamquam his laudationibus historia rerum nostrarum est facta mēdosior: multa enim scripta sunt in eis quæ facta non sunt. de Cla. 170. b

Historiæ ignoratio turpis. Orat. 65

Prima lex historiæ, nequid falsi dicere audeat, deinde nequid veri non audeat, nequa suspicio gratiæ sit in scribēdo, nequa simultatis. 2. de Orat. 34. a

Historiæ leges negligere. 5. fam. 29. 2. de Orat. 34. id est, à veritate discedere.

Historiæ laudes. 2. de Orat. 20

Herodotus pater historiæ. 1. de Leg. 3

Historiæ studio ardeo. 16. ad Att. 34

Distinguere historiam varietate locorum. 2. de Orat. 29. a

Historiam Latine scripsere Fabius, Cato, Piso, Fānius, Venonius, Antipater, Clodius, Afellio, Accius, Sisenna. 1. de Leg. 4. & 5

Summi oratoris in dicendo est scribere historiā. 2. de Ora. 28

Historiam scribere quantum opus sit. 2. de Orat. 5

Videbam Italici belli historiam iam penè à te esse perfectā. epist. 67. b

Ab historia instructior. Brut. 83

In historia leges aliæ obseruandæ, aliæ in poemate. 1. de Leg. 3

In historia pura & illustri nihil est breuitate dulcius. de claris Orat. 142. alii legunt claritate.

In historia non voluptas modò est, sed vtilitas. de Fin. 5. 49

In historia quænam res plus aut minus delectent. 5. fam. 31

Historia nec institui potest, nisi præparato otio, nec exiguo tempore absolui. 1. de Leg. 7

Historia neque occupata opera, neq; impedito animo suscipi potest: vtrunquè opus est & cura vacare, & negotio. 1. de Leg. 7

Historiæ de nobis quid prædicarint ad annos D. C. 2. ad Atticum, 16

Simiæ Dodonæ improbitatem historiis Græcis mādaram esse demiror. de Diuin. 122. b

Historicus.

Historicus, rerum pronuntiator, & rerum explicator. a

Historicum genus. de claris Orat. 157. a

Philosophici, poetæ, & historici. in Topicis, 42. a

Historici Græci. 5. fam. 28

Historici Latini & Græci. 2. de Orat. 10

Historica præcepta. 2. ad Att. 50

Tua verò nobilitas Serui Sulpiti, tametsi summa est, tamen hominibus literatis & historicis est notior: populo verò & suffragatoribus obscurior. pro Murena, 13. a

Histrion.

Exibitur & exploditur histrion, si paulum se mouit extra numerum, aut si versus pronuntiat est syllaba vna breuior aut longior. in Parad. 32. a

Histrion in exercitatus. Cat. 59

Actio histrionis saltatori motus non quiuis, sed certus quidam datus est. 3. de Fin. 37. a

Nec histrioni vt placeat peragēda est fabula, modò in quocunque fuerit, actu probetur. de Senect. 91. b

Aguntur ista præclare, & ab Oratore quidem melius, si modò est Orator, quam ab vilo histrione. 4. Tusc. q. 86. a

Roscus & Æsopus histriones clari. 1. de Orat. 135. a

Oculi hominis histrionis. de Orat. 126. b

Actio sola per se quanta sit, histrionum leuis ars & scena declarat. 1. de Orat. 10

Qui ne in nouissimis quidem erat histrionibus, ad primos peruenerat comædos. pro Quint. Rosc. 50. b

Hiulcus.

Collocationis est, componere & struere verba sic, vt nevé asper eorum concursus, nevé hiulcus sit. 3. de Orat. 94. a

Extremorum verborum cum insequentibus primis concursus, aut hiulcas voces efficit, aut asperas. in Orat. 83. a

Hiulce.

Asperè, vastè, rusticè, hiulcè loqui. 3. de Orat. 26. a

Hoc, vide Hic.

Hodie.

Per Idus Quintiles, qui dies hodie est. in Arat. 260. b

At hodie penis est in obscœnis. epist. 140. b

Nonæ sunt hodie Sextiles, hora nona cœuenire cœpistis. in Verr. 72. b

Vt hodie stet Asia Luculli institutis seruandis. Acad. q. 1. b

Venit paulò post Curtius hic salutandi causa, sed māsit inuitatus. Trebatium nobiscum habemus. hodie mane Doblabella. multus sermo ad multum diem. Att. lib. 13. 267. 1. a

Hodieque Volaterrani non modò ciues, sed etiam opumi ciues, fruuntur nobiscum simul hac ciuitate. pro Dom. 61. a

Hodiernus.

Hodiernus sermo. 1. de Leg. 86. a

Hodierna epistola. 12. ad Att. 40

Disputatio hesterni & hodierni diei. de Orat. 150. b

Nam etsi Seruio Tullo regnante vigerunt, tamen multò diutius Athenæ iam erat, quam est Roma ad hodiernum diem. de claris Orat. 19. a

Neque à nobis ante hodiernū diē collocatū est. in Cat. 115. b

Quod ex hodierno eius edicto perspicere potuistis. in Ant. 192. b

Hodierno mane. in Catil. 65. a

Homerus.

Homerus cur principibus herouū certos deos periculorum comites adiungit. 2. de Nat. d. 124

Homerus optimus author. Offic. 71. b

Homer⁹ dicit Tyndaridas sepultos Lacedæmone. 3. de Na. 8

Homerus, propter excellentiam, & commune poetarum nomen apud Græcos suum efficit. Top. 28

Homerus Herculem conueniri apud inferos facit ab Vlyssè, sicut cæteros qui excesserant è vita. 3. de Nat. d. 28

Homerus Laertem lenientem desiderium, quod capiebat è filio, colentem agrum, & eum stercorentem facit. Cat. 50

Homerus recens ab ætate Tyndaridarum fuit. 3. de Nat. d. 8

Homerus fuit temporibus Lycurgi. Tusc. q. lib. 5. 5

Homerus multis ante Hesiōdum sæculis fuit. Cat. 50

Homerus & Hesiōdus fuerunt ante Romam conditā. Tusc. q. lib. 1. 2. annis videlicet circiter 164, vt Cornel. Nepos putat. at, vt Solinus, 160

Homerus in dicendo ornatus, & planè orator. Brut. 19

Homeri fabellæ de diis. de Nat. d. 1. 30

Pisistratus Homeri libros, antea confusos, sic disposuisse dicitur, vt nunc habemus. de Orat. 155. b

Ab Homeri magniloquentia confero me ad vera præcepta Euripidis. 13. fam. 28

De Homeri patria quanta contentio. pro Archia, 14

Habere Homeri illā Mineruā simulatā Mentori. 9. ad Att. 23

Homeri versus, ἡμῶν ἐστὶν οὐρανὸς οὐρανὸς, &c. 13. fam. 28

Homeri versum negat Aristarchus, quem non probat. 3. fam. 48

Credamus igitur Panætio, à Platone suo dissentienti. quem enim omnibus locis diuinum, quem sapientissimum, quē sanctissimum, quem Homerum philosophorum appellat, huius hanc vnam sententiam de immortalitate animorum non probat. 1. Tusc. q. 64

Apud Homerum dii alii duos exercitus contrarios ex alia parte defendunt. 2. de Nat. d. 52

Homerum cæcum fuisse traditum est. 5. Tusc. 82

Homerum Colophonii ciuem esse dicunt suum, Chii suum vendicāt, Salaminii repetunt: Smyrnei verò suū esse confirmant, itaque etiam delubrum eius in oppido dedicauerunt. pro Arch. 14. a

Homericus.

Hinc ille Agamemnon Homericus, scindens dolore identidem intonsam comam. Tusc. quæst. lib. 3. 52. Vide Hom. Iliad. 10

Homo.

Homo animal prouidum, fagax, multiplex, acutiū, memor, plenum rationis & consilii, præclara quadam conditione generatum à supremo deo. Solum est enim ex tot animantium generibus atque naturis, particeps rationis & cogitationis, cum cætera sint expertia. 1. de Leg. 16, & 17

Homo se non vniis mœnibus circumdatum popularem alicuius loci, sed cuius totius mundi, quasi vnius vrbs, agnoscat. 1. de Leg. 47

Quoniam homo est. 10. ad Att. 39. id est, errauit vt homo, & nihil noui ei accidit.

Si homo vis esse, recipe te ad nos. 4. ad Att. 35

Homo in primis acutus. de Nat. d. 1. 13. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 90

Adolescens homo. Orat. 94. b

Homo amicissimus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 56

Homo apertus, simplex, ingenuus, iustus. Offic. 3. 74. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 102

Homo bellus & humanus. de Fin. lib. 2. 84

Homo clarus, nobilis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 68

Homo cū hominibus humana societate coniunctus. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 16

Homo & studiis iisdem, & vetustate amicitia cum aliquo coniunctus. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 1

Homo quasi contemplator cæli ac deorum, ipsoꝝque cultor. Tusc. q. lib. 1. 46

Contemptus & abiectus homo. Lentulo, lib. 1. 5. 13. a. Figulo, lib. 4. 13. 3. a

Homo cum primis prudens atque doctus. Diuin. lib. 1. 62

Homo doctus, & copiosus, & paratus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 59

Democritus homo eruditus, in Geometriâque perfectus. lib. 1. de Fin. 16

Homo omni doctrina eruditus. lib. 1. de Fin. 11

Homo frugi omnia rectè facit. Tusc. q. lib. 4. 29

Homo gratus apud aliquem. de Petit. Conf. 5

Homo gratus in foro, nauis que. de Petit. Conf. 19

Homo illustris honore ac nomine. de Petit. Conf. 13

Homo iners atque inutilis. Offic. 3. 38

Homo infans atque impotens. de Fin. 1. 41

Homo non infans. 9. ad Att. 59

Homo ingenuus & liberaliter educatus. de Fin. lib. 3. 45

Homo insolens. epist. 26. b

Homo insulfus. Tusc. q. lib. 1. 14

Homo natura lenissimus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 11

Homo leuis atque fallax. Læl. 77

Homo moderatus & temperans. Tusc. q. lib. 3. 15

Homo ad duas res, vt ait Aristoteles, intelligendum & agendum est natus, quasi mortalis deus. de Fin. lib. 2. 34

Homo ad ciuilem societatem natus. 1. de Leg. 47

Homo ad tuèdos conseruandòsque homines natus. de Fin. lib. 3. 54

In vnius mulierculæ animula si iactura facta est, tantopere commoueris: quæ si hoc tempore non suum diem obiisset, paucis post annis tamen ei moriendum fuit, quoniam homo nata fuerat. Sulp. ad Ciceronem, lib. 4. 18. Id est, humana sorte & conditione: quasi dicat mortalis.

Est enim vis tanta naturæ, vt homo nemo velit nisi hominis similis esse. 1. de Nat. d. 54

Homo nobilissimus. Tusc. q. lib. 1. 3

Homo nouus. de Petit. Conf. 3

Homo qui rectè & honestè curriculum viuendi à natura datum cōfecerit, ad illud astrum, quò, quum aptus fuerit, reuertetur. Qui autem immoderatè & intemperatè vixerit, eum secundus ortus in figuram muliebrem transferret, etsi ne tum quidem finem vitiorum faciet, grauius etiam iactabitur, & in suis moribus simillimas figuras pecudū & ferarum transferretur: neque malorum terminum prius aspiciet, quàm illā sequi cœperit conuersionē, quā habebat in se eiusdem & vnius simul innatā. de Vniu. 55. & 57

Homo qui se ipse norit, aliquid sentiet se habere diuinum, ingeniumque in se suum, sicut simulachrum aliquod dedicatum putabit, tantoque munere deorum semper dignum aliquid & faciet & sentiet. 1. de Leg. 45

Homo qui nihil timet nisi vel testem, vel iudicem, quid faciet in tenebris: quid in deserto loco, nactus quem multo auro spoliare possit imbecillū atque solum. 1. de Leg. 30

Quid homo quisquam possit vix iam deus. 9. ad Att. 15

Homo opiniosissimus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 132

Ipsè autem homo ortus est ad mundum contemplandum, & imitandum deum. de Nat. d. 2. 27

Homo pars quædam ciuitatis & vniuersi generis humani secundum veteres Academicos. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 16

Homo est mundi pars. de Nat. d. 1. 14

Homo, qui est rationis particeps. Offic. 3. b

Homo nullo modo perfectus, sed quædam particula perfecti. de Nat. d. 2. 27

Homo valde studiosus & diligens. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 90

Homo summa potentia, summaque fortuna. Tusc. q. lib. 3. 18

Homo summa prudentia, multa etiam doctrina. epist. 36. b

Summissus & abiectus homo. 1. Offic. 17. 4. a

Homo versutus, obscurus, astutus, fallax, malitiosus, callidus, veterator, vafer. Offic. 3. 74. & 2. 13

Homo voluptarius. Tusc. q. lib. 2. 14

Ita & tulit dolorem vt vir, & vt homo maiorem ferre sine causa necessaria noluit. Tusc. 186. b

Homo ad nullam partem vtilis. Offic. 3. 37

Non homo, sed litus atque aer, & solitudo mera. 1. ad Att. 55

Qualis homo ipse, talis est eius oratio. Tusc. q. lib. 5. 35

Nihil minus hominis, quàm non respondere in amore iis à quibus prouocere. ad Brutum, 1

Quædā non hominis, sed ieræ nescio cuius immanis monstra. 5. ad Att. 29

Aueo scire quid hominis sit. ad Att. 103. b

Repentē Cæsar præter spem dixit se Senatui rogati de Marcello, ne hominis quidem causa negaturum. ad Sulpitiū, lib. 4. 12

Homini quæcunque est definitio, vna in omnes valet. 1. de Leg. 21

Duri enim hominis, vel potius vix hominis videtur, periculum capitis inferre multis. Offic. 43. b

Homini figura omnium animantium formā vincit. de Nat. 1. 35

Homini in primis propria est veri inquisitio atque inuestigatio. Offic. 1. 21

Ab hominis natura, repetenda est iuris natura. 1. de Leg. 13

Homini natura aptissimum, quod verum, simplex, syncerumque. Offic. 1. 21

Homini vitam, cum coniecturis res agitur, quomodo spectare oporteat. 2. ad Heren. 34
 Homini utilitati agri omnes & maria parentia. Tuf. quæst. lib. 1. 57
 Homini nihil tam tetrum, nihil tam aspernandum, nihil homine indignius, quàm quod est turpe. Tusc. q. lib. 2. 42
 Homini rationem quàmquid natura, amplius quàm bestiiis, qua regerentur animi appetitus. de Nat. d. 2. 14
 Homini constanti nullo casu contingere potest, vt vlla intermissio fiat officii. Læ. 18
 Homini datur ascensus in cælum ob mētem, virtutem, pietatem, fidem. 2. de Leg. 16
 Quod homini homine nihil esset pulchrius, fortasse simulachrorum superfitionem inuenit. de Nat. d. 1. 59
 Nisi fortè regium tibi videtur ita viuere, vt non modò homini nemini, sed ne cupiditati quidem vlli seruias. pro Sylla, 18. a
 Quum persuasum sit nihil hominē aut admirari, aut optare, aut expetere oportere: nullūque neque homini, neque perturbationi animi, nec fortunæ succumbere. Off. 1. 95
 Mater, cuius ea stultitia est, vt eam nemo hominem appellare possit. pro Cluen. 56. b
 Hominem hominis incommodo suum augere commodū, magis est contra naturam, quàm mors, quàm paupertas, quàm dolor, &c. Offic. 3. 26
 Mummium cuius temporis hominem esse. de Orat. 134. b
 An poteram inficiari me esse hominem, & communem naturam sensum repudiare? pro Domo sua, 132. b
 Hominem te & virum esse meminisses, id est, vt & communem incertūque casum, &c. 5. fam. 48
 Æquum est meminisse, & me, qui disseram, hominem esse: & vos, qui iudicatis, vt si probabilia dicentur, nihil vltra requiratis. de Vniuers. 9
 Hominem solum erexit natura, cum cæteras animantes abiecit ad partum, &c. hominis oris speciem ita formauit, vt in ea penitus reconditos mores effingeret. 1. de Leg. 20
 Hominem ex homine exuere. 5. de Fin. 62. a
 Inter hominem & beluam quid intersit. Offic. 1. 19
 Hominem certum de comitibus meis misit. 8. ad Att. 1
 Hominem hunc omnino numerare non decet, quem astrorum ordines, quem dierum noctiumque vicissitudines, quem mensium temperatio, quemque ea quæ gignuntur nobis ad fruendum, non gratum esse cogunt. 2. de Legib. 13, & 14
 Hominē occiderit oportet qui vestra opera vti velit. 2. fa. 25
 Hominem natura non solum celeritate mentis ornavit, sed etiam sensus tanquam satellites attribuit, ac nuntios, & rerum plurimarum obscuras ac necessarias intelligentias enudauit, quasi fundamenta quadam scientiæ, figuramque corporis habilem & aptam humano ingenio dedit. 1. de Leg. 20
 Hominem se præbuit in his malis. 15. fam. 46
 Hominem probiorem, meliorem virum, prudentiorem esse neminem. 7. fam. 14
 Quod tuum iudicium nisi mea summa benevolentia erga te, omnibusque meritis comprobaro, ipse me hominem non putabo. ad Appium, lib. 11. 29. 7. a
 Hominem te non putabo, si hoc feceris. 2. ad Q. frat. 26
 Hominem mortuum, inquit lex in duodecim tabulis, in vrbe ne sepelito, neve vrito. 2. de Leg. 53
 Quid cum eo disseras, qui hominem ex homine tollat? Offic. 57. b
 Hominem principium reliquarum rerum esse voluit deus. 1. de Leg. 21
 L. Cæsarem vidi Minturnis ad VIII. Calend. Feb. mane cum absurdissimis mandatis, non hominem, sed scopas solutas, &c. 7. ad Att. 46
 Ab homine ignoto & fordido Gabinius lata lex tabellaria. 3. de Leg. 32
 Loquor autem de docto homine & erudito, cui viuere est cogitare. Tusc. q. lib. 5. 79
 Quot homines, tot sententiæ. lib. 1. de Fin. 12
 Sunt enim quidam homines non re, sed nomine. Off. 1. 147

Homines à bestiis quid differant. 1. de Inuent. 8
 Homines à feris sermone potissimum differunt. 1. de Orat. 17
 Perpetuis cursibus, conuersionibus cælestibus exitisse quidam materiam ferendi generis humani: quod sparsum in terras atque satum, diuino auctum sit animorum munere. Nam quod aliquibus cohærent homines, è mortali genere sumpserunt, quæ fragilia essent & caduca: animum esse ingeneratum à deo. 1. de Leg. 18
 Homines quibus rebus maximè moueantur. Partit. 30
 Homines si, quo modo est natura, sic iudicio humani nihil à se alienum putarent, coleretur ius æquè ab omnibus. 1. de Leg. 25
 Homines deorum immortalium quasi gentiles sunt, & diuini generis appellantur, & omnium animantium tenent principatum. de Vniu. 202. b
 Homines visi sumus. 13. ad Att. 67
 Homines deorum agnatione & gente tenentur. 1. de Leg. 18
 Homines cum diis lege confociati putandi sumus: inter quos est communio legis, inter eos communio iuris est: quibus autem hæc sunt inter eos communia, & ciuitatis eiusdem habendi sunt. 1. de Leg. 17
 Homines quasi cultores terræ constituti. 2. de Nat. d. 73
 Homines excellenti gratia. de Pet. Conf. 13
 Homines sibi indulgentes, atque omnia quæ sequantur in vita, quæque fugiant, voluptatibus & doloribus ponderantes, ab omni societate Reip. cuius partem nec norunt vllam, nec vnquam nosse voluerunt, faceffant. 1. de Le. 29
 Homines multo magis mala fugiunt, quàm bona sequuntur. Partit. 49
 Immortales esse vllos negabant, qui homines aliquando fuissent. 3. de Nat. d. 34
 Homines hominum causa generati, vt ipsi inter se aliis alii prodesse possint. Offic. 1. 33. vnde prouerbium, *ad Spōmou dca moui 109.*
 Homines hac lege sunt generati, qui tuerētur terram. Som. Scip. 11
 Homines humiles, & amplissimi viri. 9. ad Att. 27. in epist. Balbi & Oppii.
 Homines iusti natura facti ad participandum alium ab alio, communicandumque inter omnes. 1. de Leg. 24
 Homines mediocres, his non ita valde mouentur. de Nat. deor. 1. 60
 Homines municipales & rustici. de Pet. Conf. 11
 Homines perdit. Tusc. q. lib. 2. 36
 Homines perfecti plenèque sapientes. Offic. 1. 69
 Homines præstantissimis ingeniis. de Fin. lib. 2. 44
 Homines probi non solent amicis impendentes calamitates prædicere, quas illi effugere nullo modo possint. de Diu. lib. 2. 42
 Homines proterui ac molles. de Fin. lib. 5. 32
 Homines seueri & graues. Offic. 1. 99
 Homines tenues. Tusc. q. lib. 5. 73
 Homines infima fortuna, nulla spe rerum gerendarum. de Fin. lib. 5. 49
 Ad hominum commoditates & vsus tantam rerum vbertatem natura largita est, vt ea quæ gignuntur, donata cōsultò nobis, non fortuito nata videantur. 1. de Leg. 19
 Eumque ex numero hominum eiendum, ex finibus humanæ naturæ exterminandum puto. in Ant. 246. b
 Hominum coniunctio & naturalis societas inter ipsos. 1. de Leg. 12
 Hominum à bestiis differentia. de Fin. lib. 2. 39
 Hominum genus ad honestatem natum, malo cultu, prauisque opinionibus corruptum est. Partit. 49
 Hominum genus omne inter se sociatum. 1. de Leg. 24
 Hominum duo genera. Partit. 48
 Hominum ingenia ad fallendum parata. ad Q. frat. 300. b
 Hominū interitu, sententiæ quoque non occidit. de Nat. d. 1. 9
 Hominum mos est, vt nolint eundem hominem pluribus rebus excellere. Brut. 42
 Hominum more inimicitias gerere. pro Deiot. 21
 Stipes ille, qui quorum hominum esset nesciremus, nisi se Ligurē ipse esse diceret. de Arusp. resp. 4

Non hominum vitia collegi, sed rerum. 14. ad Att. 27
 Homines plurimum hominibus & prodesse & obesse. Offic. 2. 23
 An non intelligis quos homines, & quales viros arguas: pro Rab. Posth. 96. b
 Deus homines humo excitatos, celsos & erectos constituit, vt deorum cognitionem cælum intuētes, capere possent. de Nat. deo. 54. b
 Homines meliores efficit rectè viuendi ratio. 1. de Leg. 24
 Homines ad iustitiam esse natos, neque opinione, sed natura constitutum esse ius. 1. de Leg. 22
 Homines nos esse meminerimus, ea lege natos, vt, &c. 5. familiar. 44
 Homines tribus modis deorū appulso somnari, iuxta Possidonium. Diuin. lib. 1. 58, & 59
 Homuncio.
 Deus ille, &c. homuncio hic, &c. Acad. q. 34. b
 Homunculus.
 Homunculus humilis. Tusc. q. lib. 5. 47
 Sed vt homunculus vnus è multis probabilia coniectura sequens. 1. Tusc. q. 28. a. & 5. 91. a
 Hem, nos homunculi indignamur, &c. 4. fam. 17. in epist. Ser. Sulpitii.
 Disciplinis erudita Corinthus labefactare non potuit, eam patemini nunc ab homunculis deterrimis proteri atque conculcari? 4. ad Heren. 237
 Homunculis similem deum fingere. de Nat. d. 28. b
 Homulus.
 Sed quoniam præterita mutare non possumus, quid cessat hic homulus, ex argilla & luto fictus Epicurus, dare hæc præclara præcepta sapientiæ clarissimo & summo imperatori genero suo: in Pisonem, 46
 Homicida.
 Fateor eos plus quàm sicarios, plus quàm homicidas, plus etiam quàm parricidas esse. in Anton. 116. b
 Homicidium.
 Statue, vtrum illi, qui, &c. homicidii rei sunt, an vindices libertatis. in Anton. 166. b
 Honestus.
 Qui honorem sententiis & suffragiis adeptus est, is mihi & honestus & honoratus videtur. de Clar. 191. b
 Conuentus honestus Syracusis. 5. Verr. 116. a
 Numerius Suffucius honestus homo & nobilis. pro Murena, 142. b
 Honestus vir. 12. famil. 56
 Honestas ciuitas. 5. Verr. 55. a
 Ampla & honesta familia. pro Muren. 13. a
 Æqua & honesta postulatio. pro Sext. Rosc. 19. b
 Honestas utilitas. 3. ad Heren. 93
 Conuiuium moderatum atque honestum. pro Mur. 127. b
 Honestum genus causæ. 1. ad Heren. 4. & 1. de Inuent. 29
 Honestum municipium. 13. fam. 7
 Honestæ utilitatis species. 3. ad Heren. 93
 Cæsarem honestum esse cupio. 2. fam. 27
 Cupimus in libera reipub. magnum atque honestum te esse. 11. famil. 6. in epist. M. Bruti & Cassii. id est, tueri dignitatem tuam.
 Siminus, cum honesto aliquo homine, cuius autoritate nauicularius moueatur. 16. fam. 11
 Qui quum esset bonis parentibus, atque honesto loco natus, &c. 5. Tusc. q. 81. a
 Honestus & probabili nomine errorem obiici. pro Cecinna, 298. b
 Moderatori reipub. beata ciuium vita proposita est, vt opibus firma, copiis locuples, gloria ampla, virtute honesta sit. 8. ad Att. 26
 Multa quæ honesta naturā videntur esse, temporibus fiunt inhonesta. Oic. 3. 128
 Cuius discessus omnibus honestis luctuosus tandem visus est. Postquam. 209. b
 Post tuū discessum is dies primus nobis honestissimus fuerat in Senatu. Lentulo, lib. 1. 2. 8. a. Id est, habitus est in magno honore.

Is pro eorum honestate repugnabat, propter quos honestissimus ipse inter suos numerabatur. pro Sext. Rosc. 21. b
 Vir honestissimus, vita rustica honestissima. pro Sext. Rosc. 26. b
 Optimi & honestissimi ciues. de Arusp. 257. b
 Quid est aliud omnibus omnia peccata & maleficia concedere, nisi hoc, hominem honestissimorum testimoniis & virorum bonorum tabulis non credere? Verr. 92. a
 Honestum.
 Quod autem totum, aut aliqua ex parte propter se petitur, honestum nominabimus. 1. de Inuent. 239
 Honestum aut ipsa virtus est, aut res gesta virtute. de Finib. lib. 5. 61
 Honestum id intelligimus, quod tale est, vt detracta omni utilitate, sine vllis præmiis fructibus, per seipsum possit iure laudari. 3. de Finib. 38
 Honestum etiam si nobilitatū non sit, tamen honestum sit: quodque verè dicimus, etiam si à nullo laudetur, laudabile esse naturā. Offic. 1. 23
 Omnino illud honestum, quod ex animo excelso magnificoque quærimus, animi efficitur, non corporis viribus. Offic. 1. 101
 Honestum omne sua sponte est expetendum. 1. de Leg. 36
 Nihil honestum esse potest quod iustitia vacat. Offic. 1. 91
 Nihil bonum, nisi quod honestum. 10. ad Att. 8
 Nihil vtile, nisi quod rectum honestumque sit. 5. fam. 52
 Neque quicquam nisi honestum & rectum alter ab altero postulat. de Amic. 111. b
 Quid honestum mihi sit, quid liceat, quid expediat. 14. ad Attic. 9
 Quicquid honestum est, id vtile censuerunt Stoici. Off. 3. 14
 Quod honestum, id solum bonū. Tusc. q. lib. 5. 34. Parad. 6.
 Quod honestum est, decet. Offic. 1. 133
 Honestum quod ducatur à conciliatione naturæ, Zeno statuit finem esse bonorum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 122
 Honestum quod ex virtutibus exoritur, & in his hæret, per se esse expetendum. de Finib. lib. 5. 60
 Quod honestum est, id est maximè propter se expetendum. Offic. 3. 42
 Quod honestum, id iustum. Offic. 2. 13
 Quod decorum, honestumque est, id per se nobis placet, animosque omnium natura & specie sua commonet. Offic. 39. b
 Omne quod honestum est, id quatuor partium oritur ex aliqua. Offic. 1. 23. partes verò illæ sunt quatuor virtutes, iustitia, prudentia, fortitudo, modestia seu temperantia.
 Honestum quod proprie verèque dicitur, id in sapientibus est solis, neque à virtute diuelli vnquam potest. Offic. 3. 16
 Honestum, etiam si in alio cernimus, tamen nos mouet, atque illi, in quo inesse videtur, amicos facit. Offic. 1. 81
 Honestum & vtile pugnare aliquando videntur. 16. ad Attic. 29
 Honesti forma, si oculis cerneretur, vt ait Plato, mirabiles amores excitaret sapientiæ. Offic. 1. 23
 Tanta vis est honesti, vt specie utilitatis obscuret. Off. 3. 62
 Honestus nihil honestius. de Fin. lib. 4. 71
 Honestus detractus, quid poterit beatum intelligi? Tuscul. q. lib. 5. 34
 Recta & honesta quæ sint. lib. 1. de Fin. 19
 Honestas in virtute ponenda, in vitiis turpia. 1. de Leg. 34
 Honestas & turpia ad naturam sunt referenda. 1. de Leg. 35
 Honestis similia sunt quædam non honesta, & bonis non bona, & artificiosis minimè artificiosa. Academic. quæst. edi. 1. lib. 2. 47
 Honestas.
 O hominem amētem & miserum, qui ne vmbra quidem vnquam *τὸ καλὸν* viderit. Atque hæc ait omnia facere se dignitatis causa. Vbi enim est dignitas, nisi vbi honestas? ad Att. lib. 7. 130. 2. a
 Honestas cum utilitate in deliberatiuo genere finis est. 2. de Inuent. 237
 Honestas in demonstratiuo causæ genere finis est. 2. de Inuent. 237

Honestas laudationum finis. Top. 49. Partit. 38
 Virtus & honestas, & pudor, cum coss. esse cogebat. pro Rab. 95. b
 Honestas in voluptate contemnenda consistit. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 130
 Omnis honestas manat à partibus quatuor, quarum vna est cognitionis, altera communitatis, tertia magnanimitatis, quarta moderationis. Offic. 1. 211
 Honestas sola in vita expetenda, vt Zenoni visum est. Off. 3. 45. pro Archi. 10
 Honestas omni pondere grauior habenda est, quàm reliqua omnia, quod Aristoteli placet. Offic. 3. 45
 In officio colendo sita est honestas omnis, & in negligendo turpitudine. 1. Offic. 8. a
 Honestas dictorum atque factorum. de Fin. lib. 2. 40
 Honestas hominis. pro Flacco, 39
 Honestas testudinis. 3. ad Quint. fra. 2
 Honestatis si quasi lumen aliquod aspexerimus, nihil est quod, vt eo potiamur, non parati sumus & ferre & perpeti. Tusc. q. lib. 2. 50
 Honestatis natura sumus studiosissimi, appetentissimi que. Tusc. q. lib. 2. 50
 Quam existimationem, quam honestatem in iudicium atuli. pro Quint. 18. b
 Honestatem amittere. pro Rosc. Amer. 67
 Honestatem & facultates tuas augeas. 7. famil. 23. id est dignitatem.
 His enim rebus, quæ tractantur in vita, modum quendam & ordinem adhibentes, honestatem & decus conseruabimus. Offic. 1. 27
 Honestatem cum voluptate, tãquam hominem cum belua copulare. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 130
 Authoritas Senatus, decus, honestatem, laudem, dignitatem defyderat. in Ant. 211. b
 Qui honestatem cum primis naturæ commodis coniunctam, summum bonum ponunt, inuidiosum voluptatis nomen fugiunt, sed in vicinitate versantur. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 128
 Honestate vna vitam contineri beatam. Tusc. q. lib. 5. 33
 Nunquam possumus nisi in laude, decore, & honestate vtilia reponere. Offic. 72. b
 Honestate spoliatus. pro Rab. Posth. 28. a
 Causa in qua omnes honestates ciuitatis, omnes ordines vnà consentiunt. pro Sext. 94
 Nolite per deos, &c. eum etiã cæteris antè partis honestatibus atque omni dignitate, fortunãque priuare. pro Mur. 78
Honeste.
 Quibuscunque rebus honestè, ac pro tua dignitate poteris. 13. fam. 40
 Honestè & laudatè acta vita. Antequam. 193. b
 Honestè discessimus. 2. ad Q. fra. 6
 Quod qui recusarent, quanuis honestè id facerent, ius tamen amicitia deserere arguerentur. de Amic. 34. a
 Illi valdè honestè se gerunt. ad Att. 87. b
 Id tectũ nunc honestè vergit in tectum inferioris porticus. Sal. in Cic. 271. b
 Honestè viuere, fruente rebus iis, quas primas homini natura conciliet, & vetus Academia summum bonum censuit, & Aristoteles. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 122
 Nisi sapienter, honestè, iustè que viuatur. 1. de Fin. 89. a
 Meũ studium honori tuo pro necessitudine nostra non defuisset, si aut tutò in Senatum, aut honestè venire potuisssem. 10. fam. 3. Honestè, id est, nihil faciẽdo quod à dignitate mea esset alienum.
 Honestius hic, quàm Q. Pompeius, quo, quum in eadem causa esset, deprecante, accepta lex non est. 3. Offic. 48. a
Honesto.
 Quem populus Rom. à porta domum sua celebritate lætitiãque comitatum honestauit. pro Dom. 228. b
 Tanta laus, quanta vos me vestris decretis honestauistis. in Catil. 123. b
 Qui Saturnini sanguine non modò se cõtaminauerunt, sed etiam honestauerunt. in Car. 103. b

Vt acta tui præclari tribunatus hominis dignitate honestes. pro Dom. 223. b
 Honestare beneficium. de Inuent. 76. b
 Honestare calamitatem. post redi. in Sena. 21
 Honestare imperium Romanum. pro domo sua, 16
 Imagine mortem alicuius honestare. pro Rab. 95. b
 A quibus si in forum deducimur, si vno spatio basilicæ honestamur, diligenter obseruari & coli videmur. pro Mur. 64. & 69. De candidatis.
 Nec domo dominus, sed domino domus honestanda est. 1. Offic. 84. a
 Quæcunque igitur homines homini tribuunt ad eum augendum atque honestandum, aut beneuolentiæ gratia faciunt, &c. 2. Offic. 28. a
Honor, vel Honos.
 Laus, honor, gloria. Part. 237. b
 Honos aliud quàm dignitas. de prou. Conf. 39
 Honor aliud est quàm laus. pro Plan. 50
 Is autem, qui verè appellari potest honos, non inuitamentum ad tempus, sed perpetuæ virtutis est præmium. 10. famil. 21
 Honos est præmium virtutis iudicio studioque ciuium delatum ad aliquem: qui cum sententiis, qui suffragiis adeptus est, is mihi & honestus & honorat⁹ videtur. Bru. 154
 Is enim denique honos mihi videri solet, qui non propter spem futuri beneficii, sed propter magna merita claris viris defertur & datur. Planco, lib. 10. 10. 4. a
 Honos aut res agatur. pro Quint. 5
 Honos alit artes, omnesque incenduntur ad studia gloria: iacentque ea semper, quæ apud quosque improbantur. 1. Tusc. 3
 Iam tum honos erat eloquentiæ. de Clar. 178. b
 Qui honos apud Græcos maximus haberetur. de Ora. 105. b
 Vereor ne Cæsari nullus honos à Senatu habeatur. ad Atticum, 181. b
 Curio mihi, vt medico honos haberetur. Epist. 259. b
 Honor ad maleficium inducit. 2. ad Heren. 33
 Qui honos apud Syracusanos est ampliss. in Verr. 231. b
 Honor contumeliosus. 1. Philip. 15
 Cui nullus honos in sua ciuitate habitus est. pro Flac. 35. a
 Viris fortibus honos habitus est. pro Sext. Rosc. 41. b
 Cætera addit Epicurus: quæ si appelles, honos præfandus est. 2. de Finib. 26
 Honor Senatus. de prou. Conf. 24. id est, qui alicui à Senatu tribuitur.
 Honor vester. in Catil. 72. id est, à vobis profectus.
 Honos noster vilior. pro Flacco, 80
 Honos vilitatus. 15. fam. 27
 Honos populi. pro Planc. 49. & de Arusp. respon. 11. id est, qui à populo defertur.
 Honos verborum pleno modio. 6. ad Att. 14
 Honos viri. pro Cecin. 9. id est, à viro profectus.
 Quum eum videro, communiter constituemus de reitu eius ad petitionem aut ad commendationem honoris. ad Brut. 15. in epist. Bruti.
 Honoris & virtutis ædes Romæ. 6. in Verr. 107
 Noctis extra portam Collinam, ædem Honoris: & arã in eo loco fuisse, memoriæ proditum est. ad eam quum lamina esset inuẽta, & in ea scriptum, Domina Honoris, ea causa fuit ædis huius dedicandæ. 2. de Leg. 54
 Quam ob causam à Chryfogono tantis præmiis donabantur: Si nihil aliud fecerunt, nisi rem detulerunt, nonne satis fuit his gratias agi: denique vt perliberaliter ageretur, honoris aliquid haberi: pro Sext. Rosc. 64. a
 Hunc virum bonum esse dixisti, & honoris causa appellasti, quod nemo nisi aut honestissimo, aut amicissimo facere consuevit. pro Quint. Rosc. 47. b
 Cur honoris causa à te sunt appellati? 5. Philip. 2. a
 Quæ de viro fortissimo & clarissimo L. Sylla, quæ honoris causa nomino, &c. pro Sext. Rosc. 3. a
 Ille qui stillatẽ præ se pugionem tulit, is à te honoris causa nominatur. 2. Philip. 50. a
 Honoris causa in scenam redierant. 7. fam. 2

Magnaque cura & solitudine Atticum & me liberaris, si hoc honoris mei causa susceperis, vt eos semper à te defensos velis. 15. ad Att. 30
 Honoris cupiditas ignominia fanciatur, vt noxiæ pœna par sit. 3. de Leg. 40
 Qui sunt assecuti summum gradum honoris, non dispoliuntur honore. in Ant. 194. b
 Nemo ex illo honoris gradu. pro Syl. 183. b
 Quo minus ergo honoris erat potius, eò minora studia fuerunt. Tusc. q. lib. 1. 3
 Honoris nomen obtinere. 10. Philipp. 272
 Quantum honoris significantes literæ. 8. ad Att. 15
 Tantum honoris ei commodos. 15. fam. 93
 Honoris templum, à Q. Maximo dedicatum bello Ligustico, & à M. Marcello renouatum. de Nat. d. 2. 44
 Honori alicuius deesse. 13. fam. 100
 Honori summo nuper nostro Miloni fuit, quod, &c. 2. Offic. 86. a
 Beatos esse, quibus ea res honori fuerit à suis ciuibus. pro Milone, 74
 Vt si parentibus nati sint humilibus, si propinquos habeant imbecilliores vel animo vel fortuna, eorum augeant ope, & eisque honori sint & dignitati. de Amicit. 61. 1. Offic. 193. a. 9. Philipp. 260. 1. de Orat. 18
 Honori fore. 3. fam. 34
 Honorem ab aliquo accipere. 9. ad Att. 5
 Honorem augeri cupiam. de Arusp. 257. b
 Honorem alicui dare & deferre. 10. fam. 21
 Cur honorem Cæsari datum vni patimur? in Ant. 181. b
 Mihi honorem illum nõ solum datum, sed etiam creditum ac commissum puto. in Verr. 242. b
 Nulla dubitatio relinquatur, quin honore mortuo, cui iniuriam viuo fecimus, faciamus. 9. Philip. 261. 2
 Honorem eum deos tibi fortunare volo. 15. fam. 29. 30. Confulatum dicit.
 Honorem alicui habere. 16. famil. 11. 5. ad Attic. 46. 55. & 13. 85. 3. in Ver. 17. & 6. 81. pro, honorare aliquo præmio.
 Adducere aliquid in honorem. ad Gallum, lib. 7. 47
 Ornatus ille propter quem ascendit in tantum honorem eloquentia. Orat. 68
 Nos autem ridiculè si dicimus, Ille patrem strangulauit, honorem non præfamur: sin de Aurelia aliquid aut Lollia, honos præfandus est. Pæto, lib. 9. 54
 Recipere honorem ab aliquo. Att. 135. b
 Suum cuique honorem & gradum redditum gaudeo. pro Sext. Rosc. 81. a
 Tribuere honorem alicui. de Finib. 105. b
 Tribuere magnum honorem alicui. pro Planc. 272. b
 Illi quorum vita remota ab hoc honore populari, ab hac illustri gratia est. pro Dom. 222. b
 Quæ quidem à te in eam partem accepta sunt C. Cæsar, vt eum amplissimo regis honore & nomine afficeret. pro Deiot. 9. a
 Res sordidas deorum honore afficere. 1. de Nat. d. 29
 Magno honore filius ex patris dignitate afficitur. pro Sext. Rosc. 43. b
 Honore augeri. 7. ad Att. 11
 Cum magno nostro honore à te dictum. 12. famil. 40. in epist. Trebonii.
 Quum de honore alicuius agitur in senatuscõsultis. 15. familiar. 28
 De honore & gloria dimicare paratius debemus, quàm de cæteris commodis. Offic. 1. 117
 Serui apud eum sunt in honore & in pretio. pro Sext. Rosc. 47. a
 Hæc ars summum in honore semper fuit. 2. de Orat. 120. a
 Honore & gloria florere. pro Sextio, 119. a
 In summo honore apud Græcos geometria fuit. 1. Tusc. 4. de Nat. d. 112
 Hic epilagus tanto in honore pueris nobis erat, vt eum etiam edisceremus. de Clar. 176. b
 Gorgias magno in honore fuit. de Clar. 167. b
 Hic dies apud vos in honore esse debet. in Cat. 111. b

Chryppum libenter vidi, & in honore habui. Attic. lib. 7. 122. 10. a
 Deiotarus honore amplissimo ornatus. pro Deiot. 146. b
 Homo sine honore, sine existimatione, sine censu. pro Flacco, 157. b
 Homines honore vsi. de Inuẽt. 61. b. id est, qui magistratum gesserunt.
 Quamquam hoc honore vsi, togati esse solent, quum est in lagis ciuitas. 8. Philipp. 254. a
 Vide ne virtutibus hominum isti honores habeantur, non immortalibus. de Nat. d. 68. b
 Huic habitus à me honores nulli quidẽ Brute nisi debiti, nulli nisi necessarii. Att. 283. b
 Nemini vnquã præfenti Puteolani maiores honores habuerunt, quàm absenti M. Cælio. pro Cælio, 3. a
 Semper putavi honores, si vulgares essent, viles: si temporis causa constituerentur, leues. 1. ad Q. Frat. 23
 Vt pro tantis eorũ in remp. meritis honores eis habeantur, & gratiã referantur. in Ant. 191. b
 Aliquem esse diligentem, vt sibi honores habeantur. ad Q. Fratrem, 295. b
 Cursus honorum. epist. 43. b
 Honorum decursus. 1. de Orat. 1
 Honorum gradus omnibus pares, gloriæ dispares. pro Planco, 49
 Honorum vocabula habituros, non dignitatis insignia. 10. famil. 11
 Ascendere ad honores. de Clar. Orat. 130. a
 Accipere honores extraordinarios. ad Brutum, 11. in epistola Bruti.
 Ob hæc beneficia, quibus illi obstupescunt, nullos honores mihi, nisi verborum, decerni sino. Att. lib. 5. 49
 Amplissimos vel maximos honores alicui rei esse habitos. de Clar. 196. b
 Honores habere. 15. fam. 22
 Mandare honores hominibus nouis. 6. Verr. 73. a
 Honores sitire. 3. ad Q. frat. 28
 Tribuere honores meritis alicuius. ad Q. fra. 296. b
 Sit modò aliqua resp. in qua honos elucere possit, omnibus mihi crede amplissimis honoribus abundabis. epist. 149. b
 Honoribus amplissimis prouinciæ affectum. 12. fam. 54
 Honoribus aucti, aut re familiari. de Nat. d. 77. b
 Honoribus amplissimis & præmiis decorari. 2. de Oratore, 119. a
 Honoribus florere. 1. de Orat. 1
 Mores atque vitam spectari solere in honoribus habendis, vel non habendis. Epist. 246. b
 Posteaquam honoribus inferuire cœpi. Offic. 1. 5
 Quum honoribus amplissimis perfuncti essemus. epist. lib. 1. 8. 7. a
Honorarius.
 Hoc non honorariam operam amici, sed seueritatem iudicis requirit. pro Cec. 4
 Honoraria arbitria. pro Rosc. Com. 8
Honorarium.
 Qui modus tibi fuit frumenti æstimandi: qui honorarii siquidem potest vi & metu extortum, honorarium nominari. in Pisonem, 68. a
 Docere debitum est, delectare honorarium, permouere necessarium. Orat. 142
Honoro.
 Nemo enim tum nouitati inuidebat, nemo virtutem non honorabat. 2. Philip. 259. a
 Amphiarum sic honorauit fama Græciæ, deus vt habetur. 1. de Diuin. 147. a
 Qui me non solum meis laudibus ornaret, sed etiam honoraret alienis. 2. Philip. 47. a
 Mortem eius non luctu publico solum, sed etiã monumentis esse honorandam puto. in Ant. 221. b
 Eundem ordinem tenebo in viris foribus honorandis. in Ant. 201. & 203. b
Honoratus.
 Diues honoratus, incolumis. de Nat. d. 77. b

Qui honorem sententiis & suffragiis adeptus est, is mihi & honestus & honoratus videtur. de Clar. 191. b
Metellus ille honoratus quatuor filiis, & quinquaginta Priamus, &c. 2. Tusc. 132. a
Thucydides fuit honoratus & nobilis. Or. 199. b
Præfectura honorata & suburbana. pro Planc. 162. b
Dicendum est etiam, qualem hominis honorati & principis domum placeat esse. 1. Offic. 192. a
Manent ingenia senibus, modo permaneat studium & industria, nec ea solum in claris & honoratis viris, sed in vita etiam priuata & quieta. de Senect. 19. a
Dionysius apud me honoratior, quam apud Scipionem Patricium. Att. 184. b

Honoratè.

Quæ de illo viro Sylla, quæ Murena, quæ Seruilius, quæ Lucullus, quam honoratè, quam honorificè, quam grauius sæpe in Senatu prædicauerunt. 1. Philip. 314. a
Sic vt nihil fieri potuerit honoratius. 16. famil. 12

Honorificus.

Honorificus in aliquem. 2. fam. 23
Honorifica mentio. 2. Philipp. 57
Honorifica in aliquem sententia. 7. ad Atticum, 6
Decreui etiam imperiū, quod quamquam videbatur illi ætati honorificum, tamen erat exercitum habenti necessarium. ad Brutum, 15. 10. a
Honorificum Senatusconsultum. 4. Verr. 84. a
Verbum honorificum. in Vat. 29. b
Honorificis verbis aliquem profecui. 2. Tusc. 103. a

Honorifice.

Itaque in Curiam venimus: honorificè sanè confurgitur: nos rogatu magistratus ascedimus. 6. Verr. 121. a
Honorificè dicere aut facere. Brutus Ciceroni, 16. 1. a
Si quid honorificè de te diceretur. 11. fam. 11
Large & honorificè promittere aliquid. de pet. Conf. 29. a
Honoratè & honorificè multa de aliquo prædicare. 11. Philip. 314. a

Honorificè & large ad ea responderi. 8. ad Atticum, 37
Respondendum honorificè est Marrucinis. in Ant. 213. b
Publicani tractati honorificè sunt. 5. Verr. 141. a

Honorificentissimus.

Peto à te id, quod facillimum factu sit, non aspernante, vt confido, Senatu, vt quam honorificentissimum s. c. literis meis recitatis faciendum cures. 15. fam. 31

Honorificentus.

Nō potuit honorificètius à me fieri de nepote. ad Att. 191. b
Nec liberalis, nec honorificètius tractari potuisse. Ep. 215. b
In quo admirari soleo grauitatem & iustitiam & sapientiam Cæsaris: nunquam, nisi honorificentissimè, Pompeium appellat. ad Cælium, a

Hora.

Hora ante præsidium meum Pollentiam veni. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 7. a
Vt ad tabulam Sextiam sibi assint hora secunda postridie. pro Quint. 4. b
Cum ad te ferè hora quinta venissem. in Pis. 81. b
Ea res acta est, cum hora sexta vix Pompeius perorasset, vsque ad horam octauam. ad Quint. Frat. 308. b
Hora nona accubueram. 9. fam. 60
Hora ferè nona Clodiani consputare cœperunt. ad Quint. Frat. 308. b
Nonæ sunt hodie sextiles, hora nona conuenire cœpistis. in Verr. 72. b
Cum hora diei decima ferè ad saxa rubra venisset. in Ant. 175. b
Fit obuiam ei Clodius hora ferè vndecima, aut non multo secus. pro Mil. 106. b
Neq; enim vlla hora tui mihi est operis ignota. 12. ad Att. 7
Vsq; ad horam diei decimam. 15. famil. 17
Horam eximere. 6. Philipp. 109
In horam viuere. 5. Philipp. 181
Hic tu fortasse eris diligens, ne quam ego horam de meis legitimis horis remittam. 3. Verr. 16. a
Ab hora tertia bibebatur, ludèbatur, vomebatur. 2. Ph. 102. a

Hora amplius iam in demoliendo signo permulti homines moliebantur. 6. Verr. 85. a
In hora ternas epistolas dare. 15. fam. 43
Horæ quibus expectabam, longæ videbantur. 12. ad Att. 8
Cum horas tres ferè dixisset, coactus est aliquando perorare. 4. ad Att. 9
Ad horas tres dormiit. 10. ad Att. 44. pro, ad horam tertiam, vt nonnullis placet.
Vti suis horis. 3. Verr. 21. a
Menses mihi tres quum eripuissetis, & c. vt quum horis nostris nos effemus vsq; tu binis ludis interpositis, quadragesimo post die responderes. 3. Ver. 20. a

Horologium.

Horologium mittam & libros, si erit sudum. Tironi, lib. 16. 24
Horatius.

M. Horatius Puluillus Capitolium dedicauit. pro domo sua, 107

M. Horatius sorore interfecta reus, absolutus. pro Milo, 5

Horestes.

Horestes, Palladis sententia absolutus. pro Milo. 6

Horizon.

Quum enim illi orbes qui cælum quasi medium diuidunt, & aspectum nostrum definiunt, qui à Græcis ὁρίζωνες nominantur, à nobis finientes rectissime nominari possunt, &c. 2. de Diuinat. 138. a

Hornotinus.

Hæ literæ Iudices, L. Metelli, quas audistis, hoc quatum est, ex Sicilia frumenti hornotini exarauerunt. 5. Verr. 36

Horologium, vide Hora.

Horreo, vide Horror.

Horreum.

Illi Capuam receptaculum aratorum, nūdinas rusticorum, cellam atque horreum Campani agri esse voluerunt. 1. de Leg. Agr. 87. a

Neque in segetibus, neque in areis, neque in horreis, &c. 5. Verr. 15

Horribilis, Horride, Horridulus, Horridus, Horrifer, Horrificus, Horrifonus, vide post hanc dictionem

Horror.

Dii immortales, qui me horror perfudit, quam sum sollicitus quidnam futurum sit. 8. ad Att. 18

Atticam doleo tandiu, sed quoniam sine horrore est, spero esse vt volumus. 12. ad Att. 10. hoc est, sine febris.

Horridus.

Horridus, asper, durus oratione & moribus. 4. de Finib. 116. a

Deformis atque horridus homo. 5. Verr. 38. a

Vir vt vita, sic oratione durus, incultus, horridus. de claris Ora. 175. b

Barba horrida. pro Cec. 44. b

Aspera, tristis, & horrida oratio. Orat. 198. b

Non valde nitès, nec planè horrida oratio. de cla. Orat. 128. a

Horrida & inculta via. pro Rosc. Amer. 45. a. pro Quintio, 63. a

Vita horrida atque arida mihi cordi est. pro Quint. 17. b

Horridum corpus. pro Leg. Agr. 27. a

Iecur horridum & exile. de Diui. 114. b

Cum eum incultum, horridum, mœstumque vidissem. Postquam. 207

Horridæ atque agrestes vires sine nitore & palæstra. 1. de Leg. 5. de historico loquitur.

Inculta & horrida scripta. 1. de Finib. 13. a

Ita de horridis rebus nitida, de ieiunis plena, de peruulgatis noua quædam est oratio tua. 3. de Orat. 29. a

Antiquior est eius sermo, & quædam horridiora verba. de Cla. 170. b

Horride.

Horridè, incultè dicere vel viuere in Orat. 15. a

Horridula.

Horridula orationes. in Orat. 48. a

Quamquam illa tua mihi horridula & incompta visa sunt. ad Att. lib. 2. 1

Horribilis.

Exauditus est strepitus quidam reconditus & horribilis fremitus armorum. de Ar. 248. b

Iratus animus atque horribilis impetus cuiuspiam. pro Font. 22

Tum rutilus, horribilisque terris Mars. de Som. 128. b

Horribilis oratio. pro Mure. 68

Horribilis vigilantia, celeritas, diligentia. 8. ad Attic. 24

Horribile est quæ loquantur, quæ minitentur. ad Att. 14. 4

Et quod dictu quoque horribile videtur, viuentis sanguine hausto. a

Horribile genus hominum. pro Sylla, 44

Illud vero fuit horribile quod, &c. de Orat. 107. b

Horribile aut pertimescendum. 5. fam. 65

Horribile est causam capitis dicere. pro Quin. 81. b

Hæc tam tetram, tam horribilem, tam infestam pestem Reipub. effugimus. in Cat. 99. b

Horribiles & miseri casus aliquorum. de Orat. 143. b

Horribiles formidines. 1. de Finib. 97. a

Horribilia locutus est. 6. ad Att. 46

Hæc spero falsa, sed certè horribilia. Att. 96. b

Horrifer.

Horrifer Aquilonis stridor gelidas molitur niues. 1. Tuscul. 107. a

Horriferum portentum. Or. 211. b

Et magis horriferis Aquilonis tangitur auris. 2. de Nat. deo. 164. a

Horrificus.

Horrificum bellum. pro domo sua, 47

Horrifonus.

Horrifonus fretum. 2. Tusc. 41. a

Et magis horrifonis Aquilonis tangitur alis. in Arat. b

Horreo.

Periculosè dico, quemadmodum accepturi sitis, horreo. in Ant. 210. b

Etsi omnium conspectum horreo, præsertim hoc genero, tamen in tantis malis quid aliud velim, non reperio. Att. lib. 11. 222. 3. a

Horreo crimen ingrati animi. 9. ad Att. 5

Hæc dominatio quorsum eruptura sit, horremus. Att. 35. b

Quod si qui satis opibus hominū sibi contra conscientiam septi esse & minuti videntur, deorū tamen numina horrent. 1. de Finib. 40

Cum esses in imperio, iam tum iudicium & crimen horrebas. in Ver. 250. b

Quod sacrificium nemo vnquam vir aspicere non horruit. de Arusp. 252. b

Vt ipsam victoriam horrerem. 7. fam. 9

Horre animo. pro Dom. 241. b

Imbecillus horrere dolorè & reformidare. Tusc. q. lib. 5. 63

Horrere minas alicuius. pro Quintio, 62. a

Quare nomen publicani neque ii debent horrere, qui semper vectigales fuerunt. ad Quint. Frat. 296. b

Horrere diuinum numen. 4. Acad. 218. a

Quæ ego cum à te tractantur in causis, horrere soleo. de Orat. 125. b

Vno tempore florere, deinde vicissim horrere terram. 2. de Nat. d. 15

Hortensius.

L. Hortensius, Q. Hortensii pater, in Sicilia Prætor. 5. in Verr. 34

Q. Hortensius disertissimus, & ad dicendum paratissimus. 1. in Verr. 23

Q. Hortensius adiutor M. Bruti in Macedonia. 10. Philip. 286

Hortensius bonus author. 12. ad Att. 7

Hortensius, collega Appii Claudii in auguratu. 3. fam. 30

Hortensius mihi coniunctissimus. Brut. 2. Legi Maniliæ contradixit. pro L. Manilia 35

Hortensius me in augurum collegium cooptrauit & inuagurauit. Brut. 1

Hortensius L. Craffo consule in senatu causam defendit Aphricæ. 3. de Orat. 127. Idem pro Bithyniæ rege dixit. 3. de Orat. 127. Causam P. Sestii defendit. pro Sest. 1

C. Rabirium defendit. pro C. Rab. 11. In annonæ difficultate sesquimodios frumenti in ciuium capita descripsit. 5. in Verr. 185

Dicebat melius quam scripsit Hortensius. Or. 73. Leges mortuas dicebat si quæ essent vetustiores. 7. in Verr. 36

Hortensius non multa grauius egit. Orat. 57. Omnibus rebus excellens. pro Quint. 48

Hortensius suo magis, quam suorum ciuium, tempore, extinctus. Brut. 3

Hortensius cur adolefcens magis, quam senior, dicendi studio floruerit. Brut. 181

Hortensius quo tempore floruerit. Brut. 184. Frequent in diuidendo. pro Quint. 19

Hortensius magna memoria fuit. Tusc. q. lib. 1. 48

Hortensius, Q. Catuli gener. 3. de Orat. 126

Hortensius maiorem verborum memoriam habuit, quam Lucullus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 2

Hortensius Cotta & Sulpitio natu minor. 3. de Orat. 127

Hortensius adhuc iuuenis pro Cn. Pompeii bonis dicens obtinuit. Brut. 122

Hortensius intactus à sibilo peruenerat ad senectutem. 8. fam. 4. in epist. Cælii.

Hortensius postulauit ab Academicis, vt id saltem perceptum à sapiente dicerent, nihil posse percipi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 28

Hortensius post consulatum, summum suum studium remisit. Brut. 178

Hortensius mihi pro Verre non respondit. Orat. 71

Hortensius, me facto consule, ad industriam se reuocauit. Brut. 180

Hortensius primum Asiaticum dicendi genus sequutus. Brut. 181

Hortensius, pueros nobiles accusantes eludere, & quadruplatores contemnere solitus. 1. in Verr. 13

Hortensius in gestu agendo summus. pro Quint. 52

Hortensius quantum mihi tribuerit. Brut. 98

Hortensius & C. Cotta sua ætate in dicendo omnium primi. Brut. 48

Hortensii calor multum valebit. 3. ad Q. fratrem, 38

Hortensii mecum in causis contentiones. Brut. 177

Hortensii in iudiciis cupiditas. 2. in Verr. 22

Hortensii fiducia Verres prouinciam spoliabat. 2. in Verr. 25

Hortensii filius flagitiosus. 6. ad Att. 36

Hortensii filium natura, non patris culpa, corrupit. 10. ad Atticum, 10

Hortensii genus dicendi. Brut. 176

Hortensii indoles eximia. 3. de Orat. 127

Hortensii laus. 3. de Orat. 126. & 127

Hortensii memoria summa, & reliquæ dicendi virtutes. Brut. 122. & 167. & 3. de Orat. 127

Hortensii perfidia in me. 1. ad Q. fratrem, 54

Hortensii sententia vt ego biennium prouinciæ præfessum. 3. fam. 30

Hortensii villa, ad Baulos. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 9

Hortensio adolefceti nihil neque à natura, neque à doctrina defuit. 3. de Orat. 127

In Hortensio cohortati sumus, vt maximè potuimus, ad philosophiæ studium. Diuin. lib. 2. 1

Hortor.

Iisdem igitur de rebus etiam atq; etiam hortor, quibus superioribus literis hortatus sum. Marcello, lib. 4. 9. 2. a

Te hortor, currentem quidem vt spero. de Finib. 125. b

Sed quid ego te hæc hortor? &c. ad Quin. Frat. lib. 1. 27

Sin (quod te iandiu hortor) exieris, exhaurietur, &c. in Catil. 9. a

Quare quid est quod ego te hortor, vt dignitati & gloriæ seruias? Epist. 133. b

Magnopere te hortor, pro tuo singulari, perpetuoque studio in Rempub. vt, &c. ad Att. lib. 8. 158. 1. a

Non hortor solum, sed etiam rogo atque oro. 5. fam. 50

Nam quod addidisti, vos, &c. id me non modo non hortatur ad disputandum, sed etiam deterret. a

Proponam tibi claros viros, quod facere solent, qui hortantur. Epist. 133. b

Quibus auditis, &c. hunc ad perficiendum hortatus sum. pro Archia, 21. a

Hæc eo spectant, vt te hortet & suadeam: reliqua sunt quæ pertinent ad rogandum. Epist. 204. b

Pompeium & hortari & orare, & iam liberius accusare & monere, vt magnam infamiam fugiat, non desistimus. ad Lentulum, lib. 1. 1. 4. a. Hortari, inquit, quasi argumentis suadere: Monere, quasi meo iure, & quadam autoritate.

Milites hortari ad laudem. de Prouin. 71. b

Ad pacem quidem hortari non desino. Att. lib. 7. 133. 4. a

Hortari de re aliqua, 7. ad Att. 21

Consilium, quod hortandi causa laudauit. Epist. 256. b

Hortans.

Hortante te & auctore. 12. fam. 20. in epist. Cassii.

Hortatus.

Id feci aliorum consilio, hortatu, autoritate. Ep. 217. b

Quod si hæc vox huius hortatu, præceptisque confirmata, nonnullis aliquando saluti fuit, &c. pro Archia, a

Hortatio.

Quod cum ita sit, hortatio non est necessaria, gratulatione magis vtendum est. Ep. 133. b

Tamen mihi grata est hortatio tua. 5. de Fin. 10. a

Si dubitarem, hortatio impellere, admonitio reprimere posset. 10. fam. 7. in epist. Planci.

Ac iam hoc loco non hortatione, neque præceptis, sed precibus tecum fraternis ago, &c. 1. ad Q. frat. 31

Hortatione non egere, hortatore non desiderare. 11. fa. 89

Hortator.

Eo accedebat hortator assiduus Salustius. ad Att. lib. 1. 7. 1. a

Adiutor, author, hortator ad aliquid agendum. post red. ad Quir. 7. a

Hortator non faciendi aliquid, & author. pro Rosc. Amerino, 65. a

Hortator & magister eius studii tibi fuit domi. 1. de Orat. 120. a

Quanquam hortatore non egetis, ipsi enim vestra sponte exaristis ad libertatis recuperandæ cupiditatē. in Ant. 235. b

Postremo isto hortatore, auctore, intercessore, ad Syllam legati non adierunt. pro Sex. Rosc. 65. a

Hortatore te fecimus. 1. de Fin. 108. a

Hortatores cædis permulti. ad Att. lib. 10. 195. 11. a

Hortus.

Hortum agricolæ succidiam alteram appellant. Cat. 53

Phædrum excita, vt hortum ipse conducat, sic olitorem commouebis. pro Cecina, 45. b. Tironi, lib. 16. 18. 4. a

Nullo aprico orto, nullo emissario, nulla maceria, nulla casa. 16. fam. 24

Paterni horti. 13. Philipp. 372. a

Horti Scipionis. de Nat. d. 2. 8

Nunc domus suppeditat mihi hortorum amœnitatem. ad Q. frat. 320. b

Habes hortos ad Tyberim: ac diligenter eo loco præparasti, quo omnis iuuentus natandi causa venit. pro Cælio, 28. a

In hortos ad cœnam aliquem inuitare. 3. Offic. 75. a

Cogito trans Tyberim hortos aliquos parare. ad Att. lib. 12. 241. 16. a

Hortis quis nobilis Epicureus Athenis præfuerit. 12. ad Atticum, 30

In Epicuri hortis, quos modò præteribamus. 5. de Fin. 6. a & 1. de Nat. d. 65

Deliciarum causa & voluptatis, &c. quosdam non in hortis aut suburbanis suis, sed cum mitrella sæpe videmus. pro Rabir. Posth. 16. a

Hortulus.

Platonis hortuli. 5. de Fin. 3. a

Dicitabat se hortulos aliquos velle emere, quò inuitare amicos, & vbi se oblectare sine interpellatoribus posset. Offic. 63. b

Asinius autem breui illo tempore, quasi in hortulos iret, in arenarias quasdam extra portam Esquilinam perductus occiditur. pro Cluentio, 25. b

Mihi quidem etiam Democritus vir magnus in primis: cuius fontibus Epicurus hortulos suos irrigauit. 1. de Nat. deor. 84

Hospes.

Per dextram te ista oro, quam regi Deiotaro hospes hospitii porrexisti. pro Deiotaro, 4. a

In voluntatibus suorum ciuium hospes. de Orat. a

Qui nuper Romæ fuit Menedemus hospes meus. de Orat. 92. b

Hospes tamen non is, cui diceret: amabo te, eodem ad me cum reuertere. 13. ad Att. 67

Tanquã hospes in aliquo loco peregrinari, errare que. Acad. q. ed. 1. lib. 1. 7

Pater aderat Dextio Tindaritanus, homo nobilissimus, hospes tuus: cuius tu domi fueras, quem hospitem appellaueas. 7. Verr. 85. a

Hospes istuc veniam. 4. ad Attic. 33. id est, rerum omnium ignarus.

Quæ fides Labiene, qui potuit sine Senatusconsulto dari: adeone hospes huiusce vrbs, adeone ignarus es disciplinae, consuetudinisque nostræ, vt hæc nescias? pro Rabir. Posth. 21. a

An verò tu solus ignoras: tu hospes in hac vrbe versaris? pro Mil. 107. b

Hospes municipum. pro Planc. 16. pro eo qui est ex eo municipio.

Accipere hospitem. Pato, lib. 9. 26. 9. a

Diuertere ad hospitem. 1. de Diuin. 101. a. 5. de Fin. 7. a

Hospitem & peregrinum non esse aduenientem. 6. ad Att. 33. id est, non aduenire rerum omnium ignarum.

Fateor enim callidum quendam hunc, & nulla in re tyro-nem ac rudem, nec peregrinum atque hospitem in agendo esse debere. 1. de Orat. 110. a

Non hospitem habuisses, sed contubernalem. 9. fam. 46

Deiotarus Cæsarem eodem tempore & hostem & hospitem vidit. de Diuin. 123. b

Quid autem, &c. cum vrbs custodem, non tyrannum: domus hospitem, non expilatorem recepisse videatur? 1. ad Q. frat. 7

Non multi cibi hospitem accipies, sed multi ioci. 9. fam. 62

Quem te appellem, inquit: at ille, Voluntate hospitem, necessitate hostem. 12. Philipp. 338. a

Domus in quam & hospites multi recipiendi, & admittenda hominum cuiusque generis multitudo. Offic. 28. b

Nos autem hinc Roma qui veneramus, iam non hospites, sed peregrini atque aduenæ nominabamur. contra Rullum, 92. a

Deinde casu veniunt hospites homini. ad Heren. 38. b

An verò iudices, vos soli ignoratis, vos hospites in hac vrbe versamini, vestra peregrinantur aures, neque in hoc per- uagato ciuitatis sermone versantur? pro Milone, 24. a

Binnius quidam caupo multorum hospitum. pro Cluentio, 131

Nam nos in nostra vrbe peregrinantes, errantēque tanquã hospites, tui libri quasi domum deduxerunt, vt possemus aliquando, qui, & vbi essemus, agnoscere. 1. Acad. 14. a

Habere hospites domi. ad Heren. lib. 4. 233. a

Recipere hospites. in Verr. 89. b

Quanquam tibi hi tres libri inter Cratippi commentarios tanquam hospites erunt recipiendi. Offic. 76. b

Ex multis hospitibus, qui ex Asia ad me venerunt, audiuit te, &c. 8. fam. 18

Hospita.

At illa, Ego ipsa sum, inquit, hospita. in Verr. 127. Att. 68. b

Seruilia Dionis hospita. in Verr. 213. b

Contemnere etiam signum illud Himeræ iam videbatur, quòd eum multò magis figura & lineameta hospite delectabant. 4. Verr. 15. & 62. a

Hospitium.

Hospitium auitum. 13. fam. 59

Atqui, inquit Iulius, nõ nimium liberale hospitium meum dices: nam te in viam, simulac perpaululum gustaris, extrudam & ciicam. 2. de Orat. 130

Piliæ paratum est hospitium. Att. 223. b

Hospitium mihi est cum eo. 13. fam. 35

Hospitium mihi cum eo intercedit. 13. fam. 96

Fuit mihi cum illo vetus hospitium. Seruio, lib. 13. 20. 1. a

Vetustum hospitium. 13. fam. 60

Hospitii necessitudo sanctè colenda. 13. fam. 35

Ad hospitium præsto esse. pro Deiot. 16

Deiotarus, quocum amicitiam Respub. conciliauit, hospitium voluntas vtriusque coniunxit. pro Domo sua, 151. b

Gaditani cum L. Cornelio publicè hospitium fecerunt. pro Corn. Balbo, 63. b

Hospitium multis annis ante hoc tempus cum L. Cornelio Gaditanos fecisse publicè dico. pro Corn. 32. a. 6. Verr. 127

Decernunt statim, primum vt L. F. fratri hospitium publicè fieret, quòd is, &c. 7. Verr. a

Renūtiare hospitium alicui, & domo emigrare. 4. Verr. 62. a

Tu illius domum inire, tu vetus hospitium renouare voluisti. pro Deiot. 5

Te in Arpinati videbimus, & te hospitio agresti accipiemus. Att. lib. 2. 40

Cæsar à Deiotaro magnificentissimo hospitio acceptus est. de Diuinat. 125. b

Optimum quæque hospitio amicitiaque coniungi dico oportere. ad Q. frat. lib. 1. 12

Hospitio & familiaritate coniunctissimi. 13. fam. 58

Hospitio tuo dignus. 13. fam. 90

Ex vita ista discedo tanquam ex hospitio, non tanquam ex domo: commorandi enim natura diuersorium nobis, non habitandi dedit. de Senect. 76

Tota familia occurret, hospitio inuitabit propter familiaritatem notissimam. in Ant. 244. b

Dixit hoc idem M. Lucullus, se de his Dionis incommodis pro hospitio, quod sibi cum eo esset, iam antè cognosse. 4. Verrinarum, 15. a

Clientelæ hospitaliaque prouincialia. 4. in Catil. 94. a

Roscus florens gratia atque hospitii nobilissimorum hominum: nam cum Scipionibus erat ei non modò hospitium, sed etiam domesticus vsus & consuetudo. pro Sext. Roscio, 9

Hospitalis.

Cimon in suos curiales Laciadas hospitalis fuit. 2. Offic. 95

Iupiter hospitalis, stator, salutaris. 3. de Fi. 101. a. pro Deiot. 12

Illa ipsa sedes hospitalis, in quam erit dedecus. pro L. Agr. 52

Tua hospitalis illa Venus. pro Cæl. 48. b

Sed non faciam, vt illum offendam, ne imploret fidem Iouis hospitalis. ad Q. frat. 313. b

Si te palàm interemisset, Iouis quidem illius hospitalis numen, nunquam celare potuisset. pro Deiot. 147. b

Non dubitauit illud insigne penatum hospitaliumque decorum ex hospitali mensa tollere. in Verr. 211. b

Homo, qui semper hospitalissimus amicissimusque nostrorum hominum fuisse. 3. Verr. 44

Hospitalitas.

Re cte à Theophrasto est laudata hospitalitas: est enim valde decorum patere domos hominum illustribus hospitibus. 2. Offic. 94

Hostia.

Hostia maxima parentare, pietatis esse adiunctum putabat. 2. de Legib. 50

Hostiæ quæ cuique diuo decoræ gratæque sint, prouidento. 2. de Legib. 17

Maiores hostiæ in foro constitutæ ad præconem & ad tibicinem immolabantur. 2. de Lege Agr. 91

Cum censor populū lustraret, bonis nominibus qui hostias ducerent, eligebantur. de Diuin. 101. b

Immolabant studiosius & crebrius hostias Etrusci. 1. de Diuinatione, 153. a

Præbere hostias ad sacrificium. 2. de Inuent. 193. a

Humanis hostiis aras deorū ac tēpla funestare. pro Font. 17. a

Quibus hostiis immolandum, cuique deo, cui maioribus, cui lætentibus, cui maribus, cui fœminis. de Legib. 175. b

Cæsis hostiis ad scelus perficiendum deos placari non posse. pro Cluent. 153. a

Hostiatum, vide Ostium.

Hostiensis.

Hostiensis prouincia. pro Mur. 16

Nam quid ego hostiense commodum queram? 10. ad Att. 194

Hostilius.

Rex Hostilius augurio Actii Nauii, maxima bella gessit. de Nat. deor. 2. 7

Hostilia Romæ Curia. de Finib. 124. b

Hostilianus.

Et credo in illa militis causa si tu aut hæredem, aut militem defendisses, ad Hostilianas te actiones, non ad tuam & oratoriam facultatem contulisses. 1. de Orat. 126

Hostis.

Equidem illud etiam animaduerto, quòd qui proprio nomine perduellis esset, is hostis vocaretur, lenitate verbi trinitiam rei mitigante. hostis enim apud maiores nostros is dicebatur, quem nunc peregrinum dicimus. 1. Offic. 57

Quis tam diis hominibusque hostis, qui auderet, &c. in Antonium, 172. b

Iste non hominibus, sed virtutibus hostis semper fuit. pro Domo sua, 226. b

Ille te aspiceret non posset, inimicus & hostis esset. 4. Verr. 41

Quotiens unque dicitur malè de se quis mereri, sibi que esse inimicus atque hostis. 5. de Finib. 5. a

Hostis tam capitalis. 2. in Catil. 26

Verres communis hostis omnium, prædòque fuit. in Verrem, 112, & 263. b

Hostis nimis ferus & immanis. 4. Verr. 36. a

Cn. Pompeius Clodii hostis. pro Mil. 109. b. & de Am. 103. b

Si tibi, cui sum amicissimus, hostis essem, placarer tamen, &c. epistol. 42. b

Atque etiam, si quid singuli, temporibus adducti, hosti promiserint, est in eo ipso fides conseruanda. Offic. 1. 61

Eumque qui faciat, communem hostem tenuiorum putant. Offic. 46. b

Ex eo sibi illum hostem. Att. 248. b. Id est, inimicum.

Hostem perpetuum ex eo monte tollere. 15. fam. 17

Cum iusto enim & legitimo hoste res gerebatur. Offic. 3. 146

Hostes sempiterni. 5. ad Att. 39

Impetus hostium reprimere ac retardare. pro Leg. Manil. 8. a

Equo incitato se in hostes immittere. 3. de Nat. deor. 10

Hostes iudicemur, aut aqua & igni nobis interdicitur. 11. familiar. 1. in epist. D. Bruti.

Fœdere iurauerat Rhodii, eosdem hostes se habituros, quos Senatus, populūque Rom. 12. fam. 33. in epist. Lentuli.

Hircus hostes prostravit, fudit, occidit. in Ant. 263. b

Memini colloquia & cum acerrimis hostibus, & cum grauissimè dissentientibus ciuibus. 12. Philipp. 338. a

Per quem dicimus inimicis quoque & hostibus ea, &c. 1. de Inuent. 117. a

Hostilis.

Hostilis in Rempub. animus ad Brutum, 4. 2. a

Hostilis dextra. 2. Tuscul. 32. a

Hostilis expugnatio. pro Lege Manil. 8. a

Hostilis ciuium mens. Antequam. 192. b

Hostile odium & crudelitas. pro Cluent. 8. a

At hoc ipsum, inquit, iniquè facis, qui hostilis animi in Rempub. homines ciues appelles. ad Brut. 8. in epist. Bruti.

Hostili in terra turpiter iacuit insepultus. 1. de Inuent. 119

Hostilem in modum cruciati. 7. Verr. 58. a

Hostilem in modum vexari. de Prouinc. Consul. 70. b

Homo hostilem in modum seditiosus. pro Rab. 95. b

Hostilia externa que bella. 5. fam. 29. pro Deiot. 7

Conditiones pactioesque bellicas & hostiles perturbare. 3. Offic. 146. a

Hostiliter.

Ergo Annibal hostis, ciuis Antonius: quid ille fecit hostiliter, quod hic aut non fecerit, aut non faciat, aut non molitur & cogitet? 5. Philipp. 181. a

Huber.

Huber & fœcundus author. in Orat. 8. a

Periclem ab Anaxagora fœcundum atque huberem fuisse. Orat. 198. b

Ego locū æstate ymbrosiorē vidi nunquam, permultis locis aquam profūdētē, & eam huberem. ad Q. fr. lib. 3. 17. 5. a
 Ad explicandum ornandūque sint huberes, & ad memoriā firmi atque diuturni animi. 1. de Orat. 56. a
 Huberes sententiæ. 1. Tuscul. 99. a
 Huberibus spicis & crebris seges. 5. de Finib. 156. a
 Ars vberior. 1. Tuscul. 11. a
 Nullus feracior in philosophia locus, nec huberior, quā de officiis. 3. Offic. 7. a
 Nemo plenior & huberior ad dicendum fuit. de Clar. 175. b
 Democritus huic in hoc similis, huberior in cæteris. 4. Academic. 212. a
 Agro bene culto nihil est nec vsu huberius, nec specie ornati. de Senect. 89. b
 Maiore delectatione, huberiere spe commoueri. de Nat. d. a
 Ager quum multos annos quieuit, huberiores efferre fruges solet. de Claris Orat. 9. a
 Huberiores literæ. At. lib. 13. 297. 1. a. 11. fam. 53. Alibi pleniores vocantur.
 Huberiores cibaria facta sunt caritate. 5. Verr. 186. a
 Ea Cleanthes paulo huberiores fecit. de Diuin. 81. b
 Nam vt sint illa vendibilia, hæc vberiora certè sunt. illa, scilicet iurifconsultorum: hæc, scilicet philosophorum. lib. 1. de Finib. 10
 Omnia huberiores futura sunt. epist. 67. b
 Huberrimus fructus. 2. Tuscul. 20. a
 Copia exilis & huberrima. 4. de Finib. 20. a
 Vbi illa huberrima supplicationibus, triumphisque prouincia: in Pison. 78. a
 Huberrimum & quæstuosissimum edictum. 5. Verr. 28. a
 Vberissimi, lætissimique fructus. 2. de Nat. deor. 118
 Vberimæ literæ. 4. ad Att. 50
 Vir ornatus huberrimis artibus. de Claris Orat. 187. a
Huberius.
 Propter beneuolentiam huberius dicere. de Nat. deor. 1. 41
 Quæ huberius disputantur & fusius. de Nat. deor. 2. 15
 Huberius explicata. 4. Acad. 235. a
 Planius & huberius loqui. ad Appium, lib. 3. 11. 3. a
 Atque his libris annuerandi sunt sex de R. P. quos tunc scripsimus, quum gubernacula Reipub. tenebamus, magnus locus philosophiæ; proprius, à Platone, Aristotele, Theophrasto, totaque Peripateticorum familia tractatus huberrimè. 2. de Diuin. 5. a
Hubertas.
 Omnis enim hubertas, & quasi sylua dicendi ducta ab Academicis est. Orat. 7
 Summa hubertas agrorum. pro Pomp. 12. b
 Frugum hubertas, copia, vtilitas, & c. ad Quir. post red. 15
 Hubertas frugum & fructuum. de Nat. 77. b. in Verr. 199. b
 Hubertas improborum. pro Domo sua, 54
 Hubertas in dicendo. de Orat. 89. b
 Hubertas in percipiendis fructibus, vtilitas in vendendis. in Verrem, 199. b
 Orationis hubertas, varietas, copia. pro Corn. Balbo, 1. a. 3. de Finib. 15. Tuscul. quæst. lib. 1. 104. Fat. 3
 Maxima hubertas & varietas pomorum. de Nat. d. 58. b
 Hubertas earum rerum, quas terra procreat. Diuin. lib. 2. 23
 Hubertatem lætis fructusque seruanto, idque ne committi possit, ad eam rem & rationem cursus annuos sacerdotes finiunto. 2. de Legib. 17
 Asia fertilis est hubertate agrorum. pro Lege Manil. 31. a
 Ramos baccarum hubertate incuruere. Tusc. q. lib. 1. 56
 Hubertate Platonis completi. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 12
 Nuper nati mammas appetunt, earumque hubertate saturantur. 2. de Nat. deor. 97
 Bibliothecas omnium philosophorum vnus xxi. tabularum liber & autoritatis pondere, & vtilitatis hubertate superat. de Orat. 101. b
 Satis à Socrate dictum est de hubertatib⁹ virtutis & copiis. 2. de Nat. deor. 248. a
Huber.
 Hic syluestris erat Romani nominis alitrix
 Martia, quæ paruos Mauortis semine natos

Huberibus grauidis vitali rore rigabat. 1. de Diuin. 38. a
Huc, Huccine, Vide Hic, aduerbium.
Hui.
 Videbam sermones, hui fratrem reliquit. 6. ad Att. 43
 Sed quis hui non dicat? Att. 250. b
 Hui quā velim scire vtrum, & c. epist. 254. b
 Hui si scias quanto periculo tuo, & c. ad Att. 216. b
 Hui tam longè. 5. ad Att. 36
 Hui, totiesne me literas dedisse Romam, quum ad te nullas darem? Att. lib. 5. 98. 1. a
 Hui vereor ne, & c. 8. fam. 44
Huiusce.
 Quos tandem fructus huiusce necessitudinis in istius imperio tulit? 7. Verr. 97. a
Huiusmodi.
 Nec miror, sed mœreor casū huiusmodi. Terentiæ, li. 14. 2. 4. a
Humanus.
 Vt humanus, falli possum. 13. ad Att. 26
 Animus humanus ac liberalis. Partit. 231. b. Tusc. q. 231. b
 Humanus & ciuilis cultus. 1. de Orat. 18. a
 Tuus dolor humanus is quidem est. 12. ad Att. 12
 Humana æquitas. pro Domo sua, 1
 Gens humana atque docta. de Diuin. 80. b
 Gens humana, immanis & barbara. de Diuin. a
 Humana societas. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 16. 4. Verr. 121. a
 Humanum genus. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 16. 4. Verr. 121. a
 Ne munus humanum assignatum à deo defugisse videamini. de Somn. Scip. 128. b
 Metum virgarum Nauarchus nobilissimæ ciuitatis pretio redemit: humanum. 7. Verr. 91. a
 Deinde totius complexu gentis humanæ. 5. de Finib. 116. a
 Homines à fera agrestique vita ad humanum cultum ciuilemque deducere. de Orat. 87. b
 Cyrum omnibus in rebus comem erga Lysandrum & humanum fuisse. de Senect. 89. b
 Qui in vita humana, diuina studia coluerūt. de Somn. 119. b
 Aliquis humana specie ac figura, qui immanitate bestias vicerit. pro Sext. Rosc. Amer. 38
 Cum humano genere societas quædam elephanto. 7. fam. 4
 Homines periti & humani. 7. Verr. 56
 Humana hæc quidem. 15. ad Att. 26
 Humana omnia quæcunque accidere possunt, tolerabilia ducere. Tuscul. quæst. lib. 5. 13. & 12. ad Att. 12
 Omnia humana placatè & moderatè ferre. 6. fam. 3. Id est, omnes humanos casus.
 Humana ferenda. Att. lib. 15. 329. 13. a
 Sint semper omnia homini humana meditata. Tusc. q. li. 3. 17
 Humanus fieri nihil potest. ad Tironem, lib. 16. 1. 4. a
 Adolescens humanissimus & doctissimus. pro Cæl. 42. b
 Homo doctissimus atque humanissimus. in Verr. 223. b
 Homo facillimus atque humanissimus. Att. lib. 16. 343. 4. a
Humanitas.
 Clementia, mansuetudo, humanitas. ad Quint. frat. 294. b
 Facilitas & humanitas tua. Seruio, lib. 13. 25. 3. a
 Lepor & humanitas in omni vitæ tempore versetur. de Ora Literæ & humanitas. Seruio, lib. 14. 25. 3. a
 Humanitas & modestia. Att. lib. 7. 125. 2. a
 Deest illi humanitas. Att. lib. 5. 88. 6. a
 Tantæque pœna eos afficiamus, quantum æquitas humanitatisque patitur. Offic. 36. b
 Tam amans tuorum ac tui, quā communis humanitas potest. pro Domo sua, 231. b
 Nos ei generi hominum præsumus, non modò in quo ipsa sit, sed etiā à quo, ad alios peruenisse putatur humanitas. ad Quint. frat. 295. b
 Humanitas alicuius. pro Plac. 48. i. humanarū rerū scientia. Communis humanitas. pro Syll. 48. a
 Politior humanitas. 2. de Orat. 39. a
 Singularis humanitas, suauissimi mores. Att. lib. 16. 341. 5. a
 Tanta in Crasso humanitas fuit, & c. de Orat. 87. b
 Humanitas tua ab omnibus desideretur. 1. ad Q. frat. 29
 Humanitatis est vel non facere quod non optime possis, vel facere quod non pessimè facias. 2. de Orat. 48

Humanitatis cōdimentis multis hæc seueritas mitigaretur. 1. ad Quint. frat. 16
 Hæc in homines alienissimos, denique inimicissimos, viri boni faciunt, & hominum existimationis, & communis humanitatis causa, vt cum ipsi nihil alteri sciētes incommodarint, nihil ipsi iure incommodi cadere possit. pro Quint. 9. b
 Tamen ciuis à ciuibus communis humanitatis iure ac misericordia deprecaretur, ne, & c. pro Flac. 18
 Homo non hebes, neque inexercitatus, neque communium literarum & politioris humanitatis expertus. de Orat. 115. b. 2. de Diuinat. 122. a
 Placet igitur humanitatis expertes habere diuinitatis auctores. de Orat. 125. b
 Natura certè dedit, vt humanitatis non parum haberes. pro Sext. Rosc. Amer. 26. a
 Nemo Catone proauo tuo commodior, comior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis. pro Mur. 139. b
 Humanitatis sal. 1. ad Att. 23
 Studium doctrinæ atque humanitatis. pro Cælio, 42. b. pro Archia, 2
 Et quoniā, & c. audacius paulo de studiis humanitatis, quæ & mihi & vobis nota & iudicanda sunt, disputabo. pro Murena, 55. a
 Deinde habebis tecum ex iuuentute optimum quenque & studiosissimum humanitatis. de Petit. Conf. 210. b
 Qui in hac suauitate humanitatis, qua propè iam delectantur homines, versari periucundè solet. pro Cæl. 42. b
 Magna est enim vis humanitatis, multum valet communitio sanguinis, reclamitat istiusmodi suspitionibus ipsa natura, & c. pro Sext. Rosc. 38
 Quæ nisi naturas hominum, vimque omnem humanitatis, causasque eas, quibus mētes aut incitantur, aut refectuntur, penitus perspexerit, dicendo quod nolet, perspicere non poterit. de Orat. 89. b
 Humanitati tuæ constare voles. 1. ad Att. 20
 Atque ab his artibus, quibus ætas puerilis ad humanitatem informari solet. pro Archia, 2. a
 Omnes artes quæ ad humanitatem pertinent, habent quoddam commune vinculum, & quasi cognatione quadam inter se continentur. pro Arch. 1
 Cognosce nunc humanitatem meam, si humanitas appellanda est in acerbissima iniuria remissio animi ac dissolutio. Metello, lib. 2. 5. 25. a
 Humanitatem omnem exuimus. 13. ad Att. 2. pro Ligario, 8. Id est, omnem sensum humanitatis, ita vt re nulla commoueamur.
 Humanitatem inquinare. pro Deiot. 23
 Obtinemus ipsius Cæsaris summam ergo nos humanitatem. Figulo, lib. 4. 13. 8. a
 Humanitatem à Græcis ad cæteros homines peruenisse. 1. ad Quint. fratrem, 21
 Tyronem propter humanitatē & modestiam malo saluum, quā propter vsu meum. Att. 104. b
 Non enim modò id virtutis non est, sed potius immanitatis omnem humanitatem repellentis. 1. Offic. 90. a
 Humanitatem cuiuspiam tribuere. 1. ad Q. frat. 21
 Nullum est vitæ tempus in quo non deceat leporem humanitatemque versari. de Orat. 239. b
 Ab humanitate derelictus. 4. ad Heren. 152
 Tamen humanitate adductus eum defendit. pro Syll. 61
 Humanitate tua hunc adolescentē cōprehenderis. 13. fam. 29
 Difficillima societas grauitatis cū humanitate. 3. de Leg. 2. a
 Vt summa seueritas summa cum humanitate iungatur. epistolarum, 199. b
 Peterem veniam errato meo ex intimis vestris cogitationibus, & ex humanitate communi. pro Syll. 179. b
 In virtute atque humanitate percipienda. ad Q. frat. 295. b
 In vestra māsuetudine atque humanitate totam causam repono. pro Syll. 85. b
 In omni recto studio atq; humanitate versari. 1. de Or. 134. a
 Vir humanitate politus. 2. de Orat. 84. a
 Humanitate me esse prohibitum, ne, & c. 1. ad Att. 57. a

Tu sine vlla bona arte, sine humanitate, sine ingenio, sine literis intelligis & iudicas? 6. Verr. 88. a
 Humanitate multa temperatus in summa magnitudine animi. 4. ad Att. 21
 Humanitate vti. 13. fam. 86
Humane.
 Ille quod Puteolos prosequitur, humanè: quod queritur, iniuste. Att. lib. 15. 330. 1. a
 Humanè facere. 11. fam. 45
 Toleranter & humanè ferre modum. 2. Tuscul. 110. a
 Non humanè de prouincia loquitur. 8. fam. 31. in ep. Cælii.
Humaniter.
 Si humaniter & sapienter & amabiliter in me cogitare vis. 14. ad Att. 22. in epist. Antonii.
 Sed fecit humaniter Licinius, quod ad me misso Senatu vesperi venit. ad Q. frat. lib. 2. 5. 1. a
 Sin aliter acciderit, humaniter feremus. Att. lib. 1. 6. & 4. 45
 Propter molestissimas occupationes meas: quibus si me relaxaro, & c. docebo profectò quid sit humaniter viuere. Mario, lib. 7. 5. 3. a
Humanitus.
 Si quid mihi humanitus accidisset, multa autem impendere videbantur, præter naturam, præterque fatum. 1. Philip. 7
Humatio. Humatus, Vide Humus.
Humidus.
 Humida aurora. in Arat. b
 Natura animantis vel terrena, vel ignea, vel animalis, vel humida. de Nat. deor. 66. b
 Terrena & humida suoque nutu in terrā ferūtur. Tusc. 150. b
 Ignem ex lignis viridibus atque humidis, in loco angusto fieri iussit. 3. Verr. 30. a
Humerus.
 Segetes pendebant ab humero. in Verr. 217. b
 Quid de bobus loquar? quorū ipsa terga declarant non esse se ad onus accipiendū figurata, & c. tum vires humerorum & latitudines ad aratra extrahenda, & c. 2. de Nat. d. 237. a
 Nam scutum, galeam, gladium in onere nostri milites non plus numerant, q̄ humeros, lacertos, manus. Tusc. q. 182. b
 Quod is C. Sulpitii Galli propinqui sui Q. Pupillum filium ipse penè in humeros suos extulisset. 1. de Orat. 116. a
 Vix hæc innixa in nostris humeris cohærebunt. de Ar. 258. b
 Humeris suis aliquem in cælum ferre. 11. Philipp. 308
 Suis humeris pecunias retulerunt. 6. ad Att. 24
 Italia me exulem humeris suis reportauit. Sall. in Cic. 271. b
 De summa Reipub. taceo: quam vos vniuersam in hoc iudicio vestris humeris, vestris inquam humeris iudices sustinetis. pro Flacco, 72. a
 Olympiæ per stadium ingressus esse Milo dicitur, quum humeris bouem sustineret viuum. de Senect. 29
 Totam vt petitionem ipse solus etiam inuitis illis gubernaret: tota vt comitia suis, vt dictitabar, humeris sustineret. pro Mil. 18. a
Humilis.
 Nemo est tam humilis, quin, & c. de Clar. 166. b
 Summissus & humilis. Orat. 203. b
 Animus humilis ac demissus. pro Font. 19. a. Att. lib. 2. 36. 4. a. & lib. 7. 126. 2. a. 4. fam. 25
 Humilis & imbecillus animus. de Finib. 59. b
 Quis vnquā apparitor tā humilis, tā abiectus? in Ant. 176. b
 Humilis & infirmus homo. 1. de Inuent. 8. a
 Angusta mens & humilis. Post red. in Senatu, 7
 Oratio humilis & abiecta. in Orat. 112. a
 Humilis sanè & minimè generosus, vt ita dicam, ortus amicitia. de Amicit. 29
 Humilis ac supplex precatio. de Inuent. 47. b
 Humilis sepultura. 14. Philipp. 408. a
 Demissus atque humilis sermo. in Orat. 114. a
 Vir humilis atque demissus. 2. Verr. 11. a. Att. lib. 9. 179. 1. a
 Humilis & obscurus vir. 1. de Diuin. 146. a
 Nihil in me non modò perfidiosum & insidiosum & fallax in amicitia, sed ne humile quidem aut ieiunum debes agnoscere. 3. fam. 40
 Humile genus causæ. 1. de Inuent. 29

Verbum durum & humile. de Orat. 190. b

Qui altiore animo sunt, nihil abiectum, nihil humile cogitant. de Finib. 158. b

Nunquam reo cuiquam tam humili, tam fordido, tam nocenti, tam alieno, tam præcise negavi. Att. lib. 8. 148. 3. a

Nihil enim aptum, nihil magnificum ac diuinum suspicere possunt, qui suas omnes cogitationes abiecerunt in rem tam humilem, tamque contemptam. de Amicit. 31. 2

Ab humili duci. Tuscul. quæst. lib. 2. 4

Succumbere doloribus, eosque humili animo imbecilloque ferre miserum est. de Finib. 75. a

Fraçto animo atque humili supplicare alicui. pro Planc. 40

Homo mediocris, & aut nulla, aut humili aliqua arte præditus. pro Arch. 17

Pompeius humili atque obscuro loco natus. 7. Verr. 142. a

Humiles homines, & Amplissimi viri, contraria. 9. ad Att. 27

Humiles ac supplices preces & consecrationes. 1. de Inventione, 32. a

Qui parentibus nati sunt humilibus. de Amicit. 109. b

Indignum est vinci ab inferiore atque humiliore. pro Quintio, 64. a

Quæ & cõscripta sunt à multis, & sunt humilia quàm ea, quæ à vobis expectari puro. de Legib. 158. b

Itaque & arbores, & vites, & ea quæ sunt humilia, neque se tollere à terra altius possunt, & c. 5. Tuscul. 53. a

Humilia verba. in Partit. 29. a

Semper statui, non esse insectandos inimicorum amicos, præsertim humiliores. 14. ad Att. 25

Humiliter.

Humiliter & demisse sentire. 4. Tuscul. 35. a

Humo, Vide Humus.

Humilitas.

Humilitas & obsecratio. de Inuent. 62. b

Aderit paupertas, ignobilitas, humilitas. Tuscul. quæst. 234. b

Atque etiam aliorum ea humilitas est, vt cibum terrestrem rostris facile contingant, quæ antè, & c. de Nat. d. 50. b

Humilitas hominis. pro Cluent. 40. b. Id est, ignobilitas.

Hæc Rutilius valde vituperabat, & huic humilitati dicebat mortem anteponendam. de Orat. 104. b

Nihil, quod humilitatem cuiusquam grauitas & virtus tudicis consoletur. pro Quint. 3

Quis enim erat qui non videret humilitatem cum dignitate de amplitudine contendere? pro Rosc. Amer. 80. a

Is autem humilitatem despiciere audet cuiusquam qui ex eadem sustulerit liberos? 13. Philipp. 361. a

Habet ardorem libido, humilitatem metus. 3. Tuscul. 48. a

Humilitatè generis alicui obiciere. Antequam iret in exil. 9. a

Quorum autem prima ætas propter humilitatem & obscurationem in hominum ignoratione versatur. 2. Offic. 63. a

Sydera inter se altitudine & humilitate distantia. 5. Tuscul. 98. a

Docet enim ratio mathematicorum quanta humilitate luna feratur, terram penè contingens. 2. de Diuin. 137. a

Humor.

Humor allapsus extrinsecus, vt in tectoriis videre est, Austro sudorem imitatur. Diuinat. lib. 2. 44

Durescit humor aquilonibus. de Nat. d. 2. 20. aquæ scilicet. Humor & calor qui est infusus in corpore. 2. de Nat. deorum, 27. a

Humor ita mollis est, vt facile collidi comprimique possit. de Nat. deor. 65. b

Nares habent humorem. de Nat. deor. 35. b

Humorem, calorem, viscerum soliditatem, animum spirabile sumpsimus ab humore, à terra, ab igne, ab aere, quem spiritu ducimus. de Nat. deor. 2. 14

Humores qui ex renibus profunduntur. 2. de Nat. d. 104

Neque dii his ecetis potionibusque fruuntur, vt nimis acres aut nimis concretos humores colligant. de Nat. deor. 37. b

Humoribus Oceani alitur sol igneus. de Nat. deor. 2. 19

Astra terrenis marinisque humoribus longo interuallo extenuatis aluntur. de Nat. d. 2. 31

Humus.

Humus subacta atque pura. Cat. 55

Quos humus iniecta contereret. 2. de Legib. 89. a

Humo tegi dicuntur corpora defunctorum. Tuscul. q. lib. 1. 29

Humi, genitius aduerbialis.

Iacere humi. in Catil. 102. b

Hoc videtur esse altius, quàm vt id nos humi strati suspicere possimus. de Orat. 144. b

Humo.

Simonides quendam mortuum vidit, eumque humauit. 1. de Diuinat. 52

Magorum mos est, non humare corpora, nisi à feris sint antè laniata. Tuscul. q. lib. 1. 97

Quos cum humare vellent sui, neque possent obtritos internoscere vilo modo, & c. 2. de Orat. 192. a

In terram enim cadentibus corporibus, hisque humo tectis, ex quo dictum est humari, sub terra censebant reliquam vitam agi mortuorum. 1. Tuscul. 29. Id est, humo iniecta tegi.

Humandi terra mos Athenis iam à Cecrope permāsit, quam quum proximis fecerant, obductaque terra erat, frugibus obferebatur, vt sinus & gremium quasi matris mortuo tri bueretur, solum autem frugibus expiatum viuus redderetur. 2. de Legib. 58

Humatus.

Locus in quo quis humatus est. de Diuin. 98. b

Is fulmine percussus, dicitur humatus esse Cynosuris. de Nat. deor. 71. b

Humati quod nunc communiter in omnibus sepultis dicuntur, id erat proprium tum in iis, quos humus iniecta contereret, eumque morem ius pontificale confirmat. 2. de Legib. 52

Humatio.

Humatio ad corpus pertinet, siue occiderit animus, siue vigeat. Tuscul. quæst. lib. 1. 93

Cuius hoc dicto admonetur, vt aliquid etiam de humatione & sepultura dicendum existimem. 1. Tuscul. 92

Humifer.

Naribus humiferum duxere ex aere succum. 1. de Diu. 16. a

Humus, Vide post Humor.

Hyades.

Eius caput stellis conspersum est frequentibus: Has Græci stellas hyadas vocitare suerunt, à pluendo: ver enim est pluerè: nostri imperitè Suculas, quasi à suis essent, non ab imbribus nominatæ. 2. de Nat. deor. 161. a

Hybernus.

Refrigeratio æstate, & vicissim aut sol aut ignis hybernus. de Senect. 43. a

Hyberna legio. 4. ad Att. 54

Hyberna nauigatio odiosa est. Att. 248. b

Hyberna nox. in Arat. b

Hybernum cubiculum. ad Q. frat. lib. 3. 17. 4. a. Id est, aptum ad vsu hyemis.

Hyberni menses. Att. lib. 5. 101. 3. a

Temporibus hybernis ad magnitudinem frigorum præclarum sibi hoc remedium comparat. 7. Verr. 21

Id maximè fieri hybernis temporibus. de Nat. deor. 2. 19

Hyberna.

Hyberna maiora de minoribus effici posse. 13. ad Att. 38

Cum hyberna legato præfecto tradidisses, euertisti miseram ciuitates. in Pis. 68

In hyberna agri malè pacati exercitum deducebam. 5. ad Atticum, 41

In hyberna exercitum dimisi. 15. famil. 19

Mittere in hyberna cohortes. de Prouinc. Consul. 5. a

In hyberna cum equitibus erat iam profectus. 12. famil. 31. in epist. Lentuli.

In hyberna milites recipere. 5. ad Att. 49

In hybernis legiones collocare. Pollio Ciceroni, lib. 10. 33. 8. a

Hyberno.

Iam verò quomodo milites hybernent, quotidie sermones proferuntur. pro Pomp. 11. b

Vbi sis hybernaturus, & qua spe, aut conditione, scire velim. epistol. 103. b

Hyblenses.

Iam verò ex Hyblensium pactationibus intelligetis. 5. Verr. 87

Hydra.

Hic sese infernis è partibus erigit hydra. de Nat. d. 48. b

Hydra tenet flexu Crateram, coruus adhæret. in Arat. 33. a

Hercules cum pelle & hydra. de Orat. 113. b

Υδραλωσ hortabere vt audiat voces potius, quàm Platonis. Tuscul. quæst. 199. b

Hydria.

Hydriæ argentæ scyphi complures. 4. Verr. 33

Vt quot essent renuntiat, tot in hydriam sortes conicerentur. 4. Verr. 88. a. 6. Verr. 27. a

In hoc fano loricæ, galeæque æneas, cælatas opere Corinthio, hydriæque grandes, & c. posuerat. 6. Verr. 87

Hydrus, oppidum in Apulia. ad Att. 248. & 254. epist. 259. b

Hyems.

Hyems, incommodum anni tempus. 9. ad Att. 7

Hyems, certissimum subsidium est nobis, hac infirmitate exercitus, inopia fociorum. 5. ad Att. 34

Nunc est hyems. ad Quint. frat. 309. b

Summa hyems, tempestas perfrigida, imber maximus. 6. Verrin. 77. a

Nam maritimos cursus præcludebat hyemis magnitudo. pro Planc. 280. b

Non illum vis hyemis retardauit, quo minus, & c. in Antonium, 221. b

Hyemi locus est. pro Sest. 9

Tempus quod hyemi senescenti adiunctum est. de Natura deorum, 2. 36

Hanc vim frigorum hyememque, quam nos vix huius vrbis tectis sustinemus, excipere. pro Rab. Posth. 26. a

Falsi amici sereno vitæ tempore præsto sunt: simulatque hyemem fortunæ viderint, deuolant omnes. 4. ad Herennium, 227

Nostri milites durissimis & frigidissimis locis teterrima hyeme bellum ambulando confecerunt. 8. famil. 43

Hyeme omnia bella iure gentium conuiescunt. pro Rabir. Posthumo, 129. b

Arabes campos & montes hyeme & æstate peragrant. 1. de Diuinat. 154. a

Refrigeratio in æstate, & vicissim in hyeme, aut sol, aut ignis hybernus. de Senect. 86. b

Hyeme densior terra. de Nat. deor. 2. 19

Æstates & hyemes efficit inflexus solis cursus, tum ad Septentrionem, tum ad Meridiem. de Nat. deor. 2. 36

Hyemo.

Hostes hyemant in Chrestica. Att. 81. b

Pompeius maximus atque ornatissimus hyemauit in Gallia M. Fonteio imperate. pro Font. 5. a. ad Q. frat. lib. 3. 19. 6. a

Non spero te isthic libenter hyemare. Att. 80. b

Vbi pyræ quotannis hyemare solent. in Verr. 224. b

Facies me certiorum quomodo hyemaris. Att. 89. b

Cupio scire vbi sis hyematurus. epist. 99. b

Quoniam scribis hyematurum te in Epiro. Att. 252. b

Hyemalis.

Hyemalis nauigatio, & minimè portuosa. Toranio, libro 6. 20. 1. a

Nudi hyemalem vim perferunt sine dolore. 5. Tuscul. 113

Arboresque vt hyemali tempore, & c. tempestiue cædi putant. de Diuin. 115. b

Hymellus.

Non ab Hymello, sed ab area Syra philosophiam hanc habemus. 2. ad Q. frat. 24

Hymettus.

Vel se ex Hymetto afferre voluisse diceret. de Finib. 88. b

Hymnis.

Vt illud in ore habeant ex hymnide. de Finib. 69. b

Hypallage.

Hypallage rhetoribus eadem quæ grammaticis Metonymia. Orat. 50

Hypanis.

Hypanis fluiuis, qui ab Europæ parte in Pontum Euxinum influit. Tuscul. quæst. lib. 1. 76

Apud Hypanim fluiuum Aristoteles ait, castiolas nasci, quæ vnum diem viuant. Tuscul. q. lib. 1. 78

Hyperatticus.

Quanquam vereor ne cognomine tuo lapsus, hyperatticus sis in iudicando, & c. ad Att. 238. b

Hyperbolus.

Hyperboli Atheniensis improbitas. Brut. 119

Hyperbole.

In hoc genere oratoribus & philosophis concessum est vt muta etiam loquantur, vt mortui ab inferis excitentur, aut aliquid quod fieri nullo modo possit, augendæ rei gratia dicatur, aut minuendæ, quæ hyperbole dicitur, & multa mirabilia alia. in Topic. 22

Exemplum hyperboles. Att. 9. b

Non dico hyperbolicos. Q. fratri, 316. b

Hyperborei.

Apollinem ex Hyperboreis Delphos ferunt aduenisse. 3. de Nat. deor. 78. a

Hyperides.

Hyperides acumine in dicendo insignis. 3. de Orat. 16

Hyperides orator. 2. de Orat. 53

Hyperides perfectus homo in dicendo. 1. de Orat. 31

Hyperides Demostheni proximus. Brut. 17

Hyperides & Æschines inter se dissimillimi. Brut. 160

Hyperion.

Hyperionis filius, sol. 3. de Nat. deor. 38

Hypodidascalus.

Sella tibi erit in ludo, equam hypodidascalo proxima, eam puluinus sequetur. epist. 138. b

Hypomnema.

Multum mihi enim eripitur operæ in excubendis hypomnematis. ad Tironem, lib. 16. 30

Hyponacteus. Vide Hipponacteus.

Hypotheca.

Hypothecæ commissæ. 13. famil. 78

Velim cures vt aut de hypothecis decedat, easque procuratoribus Cluuii tradat, aut pecuniam soluat. ad Thermum, lib. 13. 78

Hypothesis.

Definitum est quod hypothesim Græci, nos causam possumus nominare. in Topic. 42

Hypothesim autem hanc habent, eamque præ se ferunt, virum clarissimum interfectum, totam Rempub. interitu illius perturbatam. Att. lib. 14. 320. 2. a

Hyppias, Vide Hippias.

Hypseus.

Cum Hypseus maxima voce plurimis verbis à M. Crasso Prætorè contenderet, & c. 1. de Orat. 81

Hyrcania.

In Hyrcania, plebs publicos alit canes, optimates domesticos: sed pro sua quisque facultate parat à quibus lanietur, eamque optimam illi esse censent sepulturam. Tuscul. quæst. lib. 1. 97

pitolini mentionem facere: in Ant. 164. b
Iam illud video: sed primum illud tenebo. pro Flac. 44. a
Iam iura legitima ex legibus cognoscere oportebit. de In-
ventione, 70. b
Iam ortum ipsi agricolæ succidiam alteram appellant. de
Senect. 53. a
Iam quid ego commemorem, & c. de Diuinat. 85. b
Iam quid id ad Prætorum, vter possessor sit? Verr. 81. a
Iamdiu.
Cur isto modo oracula Delphis non eduntur? non modo
nostra ætate, sed iamdiu, & c. de Diuinat. 132. b
Nam iamdiu propter hyemis magnitudinem nihil noui ad
nos adferbatur. Cælio, lib. 2. 13. 3. a
Ebutius iste, qui iamdiu Cæsennæ viduitate aleretur. pro
Cecinna, 287. b
Carthagini malè iamdiu cogitanti. de Senect. 17. a
Quorum ego vix à te iamdiu manus contineo. in Cat. 101. b
Soluere pecuniam alicui iamdiu debitam. pro Flacc. 157. b
Per eos ipsos deos, de quorum religione iamdiu dicimus. in
Verr. 22. 4. b
Nam cum iamdiu diligere M. Anneum, tum verò postea-
quam mecum fuit, neminem pluris facio. epist. 22. 4. b
Iamdiu expectans Varro. 1. Academic. 5. a
Vt te quem iamdiu plurimi facio, tanto interuallo viderem.
ad Cassium, lib. 15. 14. 3. a
Idem iamdiu non facit. 1. de Diuinat. 69. a
Conuentus, qui initio celebrabantur, iamdiu fieri desierunt.
Attic. 19. b
Iamdiu flagitat. 1. Verr. 14. a
Res iamdiu gestæ, & à memoria nostra remotæ. de Inu. 51. b
Iamdiu ignoro quid agas. epist. 99. b
Nam iamdiu nihil noui ad nos adferbatur. epist. 25. b
Postulatur à te iamdiu historia. de Legib. 156. b
Quærenti mihi iamdiu quid ad te potissimè scriberem, & c.
Figulo, lib. 4. 13. 1. a
Sentis enim credo me iamdiu, quod τῆλος Græcus dicat, id
dicere extremum, & c. de Finib. 95. b
Iamdiu hæc tractantur à Græcis. 1. Acad. 36. a
Iamdudum.
Iamdudum aliquem expectare. 2. de Orat. 16. a
Ἐμπροσθεν τῆς μάχης iamdudum, & facere diutius, nisi me lu-
cerna desereret. 7. ad Att. 30
Iamdudum te illud hortor. in Catil. 9. a
Ea quam iamdudum tractabamus, stabilitas. de Amicit. a
Iamdudum vereor ne, & c. 6. Verr. 97. a
Vides sudare, me iamdudum laborantem quomodo ea tu-
ear, quæ mihi tuenda sunt, & te non offendam. Pulchro,
lib. 3. 12. 8. a
Iam iam.
Iam iam intelligo Crasse quid dicas. 3. de Orat. 51. a
Iam iam Dolabella neque tui, neque tuorum liberorum mi-
seret. Att. a
Iam iamque.
Illum ruere nuntiant iam iamque adesse. Att. lib. 7. 138. 2. a
Eadem quotidie, quæ iam iamque contrita sunt. Att. 195. b
Vt iam iamque possint emergere. 3. de Finib. 74. a
Vos expectaui, Brutum quidem iam iamque. ad Cassium,
lib. 12. 17
Tibi iam iamque faciendum est. ad Brut. 14. 3. a
Mihi dubium non erat, quin ille iam iamque foret in Apu-
lia. Att. lib. 7. 139. 3. a
Cogitandum est iam iamque esse moriendum. Tusc. 151. b
Iam iamque video bellum. 16. ad Att. 26
Te iam iamque visurum me putarem quotidie. 12. ad Att. 8
Iam inde.
Iam inde à Consulatu meo testis. 14. Philip. 395. a
Iam inde à patre atque maioribus, & c. pro Flacco, 42. a
O iura præclara, atque diuinitus iam inde à principio Ro-
mani nominis à maioribus nostris comparata. pro Corn.
Balbo, 23. a. de Prouinc. Consul. 27. a
Patronus alicuius iam inde à patre atque maioribus. pro
Flacco, 157. b
Iam inde ab adolescentia. de Orat. 101. b

Est enim illorum exercitatio elegans iam inde ab Aristotele
constituta. in Orat. 70. a
Iam inde ab ortu. de Nat. d. 50. b
Ac tibi iam inde præscribo, ne tuas sordes cum clarissimo-
rum virorum splendore permisceas. in Vatinius, 10. a
Cuius cū patre magna mihi fuit amicitia iam inde à Quæ-
stura mea Siciliensi. ad Acilium, lib. 13. 39. 1. a
Iam nunc.
Hermæ tui Pentelici cum capitibus æneis, de quibus ad me
scripsisti, iam nunc admodum me delectant. ad Att. 1. 5. 2. a
Iam nunc mente & cogitatione prospicio, quæ tum studia
hominum, qui concursus futuri sint. 1. Verr. 22. a
Quæ cum cogito, iam nunc timeo. 1. Verr. 23. a
Iam nunc, pro, iam tunc. in Verr. 61. b
Iam olim.
Iam olim principio illud statueram. a
Iampridem.
Nihil iam sum pridem admiratus magis. epist. 44. b
Cupio equidem, & iampridem cupio Alexandriam visere.
Att. 25. b
Nam in me quidè iampridem effectum est, quod futurum
fuit. Orat. 206. b
Iampridem scito esse, cum putem, & c. 12. ad Att. 27
Quod si timor vestræ crudelitatis non esset, eiectione iampr-
idem hinc effemus. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 17. 3. a. 4.
Verr. 19. a. in Catil. 1. a. 1. Academic. 21. a
Iampridem institui, & c. Academic. 39. b
De fundo Frusinati redimendo iampridem intellexisti vo-
luntatem meam. ad Att. lib. 11. 221. 4. a
Alter iampridem princeps iuuentutis, celeriter, vt spero, ci-
uitatis. epist. 43. b
Iampridem non ita de tempore remoto. in Verr. 69. b
Iam tandem.
Redditæ mihi iam tandem sunt à Cæsare literæ. Terentia,
lib. 14. 23. 1. a. pro Leg. Agr. 100. a
Iam tum.
Quæ iam tum, cum aderas, offendere eius animum intelli-
gebam. Att. 6. b
Qui omnes in iudiciis publicis iam tum florente Rep. flo-
ruerunt. pro Cluent. 86. a
Ita se iam tum gessisse pro ciue iis temporibus quæ tu cri-
minaris. pro A. Licinio, a
Iam tum quum bello fugitiuorum tota Italia arderet. 7. Ver-
rinarum, 6. a
Iam verò.
Probabilis orator, iam verò etiam probatus. de Clar. Ora-
toribus, a
Iam verò ipsa terra ita mihi parua visa est, vt me imperii
nostri, quo quasi punctum eius attingimus, pœniteret. in
Somn. Scip. 13. a
Iam verò narratione quod iubent verisimilem esse & aper-
tam & breuem, rectè nos admonent: & c. 2. de Orat. 46. a
Iam verò origines eius, & c. de Clar. Orat. 170. b
Iam verò priuatim plurimi, & c. in Verr. 132. b
Iam verò venæ & arteriæ micare non desinunt, & c. de Na-
tura deor. 2. 18
Iam verò virtus Cn. Pompeii, & c. pro Pomp. 9. b
Iam vsque.
Vetus opinio est iam vsque ab heroicis ducta temporibus,
& c. 1. de Diuinat. 1. a
Iambus.
Iambus Archilochi. 16. ad Att. 28
Hyponactis iambus. de Nat. d. 78. b
Iambus pes, duplex. Orat. 109
Iambus pes nimis è vulgari fermone. Orat. 111
Iambus pes in versum maximè cadit. Orat. 112
Iambus in oratione vitiosus, si extremus ponatur. Orat. 113
Nam cum sint numeri plures, Iambum & Trochæum fre-
quentem segregat ab oratore Aristoteles. 3. de Or. 100
Iambicus.
Iambicus versus orationi simillimus. Orat. 111
Iamblichus.
Iamblichus Arabum Philarchus. 15. fam. 2

Ianua.
Ianua clausa subito se aperuit. de Diuinat. 122. b
Ianua animi, vultus & frons est. de Petit. Consul. 29
Q. Mutii ianua & vestibulum, quod quotidie frequentia
hominum celebratur. 1. de Orat. 99. a
Seruis suis Rubrius vt ianuam clauderent, & ipsi ad fores
assisterent, imperat. 3. Verr. 46. a
Eam urbem sibi Mithridates Asiæ ianuam fore putauisset:
qua effracta & reuulsa, tota pateret prouincia. pro Mu-
rena, 31. a
A ianua quære aliquem. 2. de Orat. 153. a
Itaque quanquam qua nolui ianua sim ingressus in cau-
sam, sperare videor, tantum abfuturam esse orationem
meam, & c. pro Planc. 6. a
Ab hoc aditu, ianuaque patefacta peruenire ad ea quæ cu-
pinus. 1. de Orat. 102. a
Ianua nominantur fores in liminibus profanarum ædium.
2. de Nat. deor. 50
Ianitor.
Ianitor carceris aderat. 7. Verr. 91. a
Hunc vestri ianitores, hunc cubicularii diligunt. 5. Verr. 7. a
Ianitores ducentos in annos singulos constituit, eosdem
ministros & satellites potestatis. contra Rull. 72. b
Ianudæ augures. de Diuinat. 99. b
Ianus.
L. Antonius patronus Iani medii. 6. Philip. 214
Iani quoque peruiæ trāsitiones, forēsque in liminibus pro-
fanarum ædium, ianua nominantur. 2. de Nat. d. 97. a
A quibusdam optimis viris ad Ianum medium sedentibus,
& c. Offic. 2. 131
Ianum in sacrificando principem esse voluerunt, quod ab
eundo nomen est ductum. de Nat. d. 39. b
Ianuarius.
Mensis Ianuarii. contra Rullum, 61. b
Calendis Ianuariis. pro Flacco, 164. b
Iapides.
Iapidum fœdere olim cautum ne quis eorum ciuis Rom.
fieret. pro Corn. Balbo, 25
Ibi.
Demaratus fugit Tarquinius Corintho, & ibi suas fortunas
constituit. Tusc. 249. b
Nemoque est quin vbius, quàm ibi vbi est, esse malit. epi-
stolarum, 78. b
Ibi enim postis est, vbi templi aditus est. pro Dom. 237. b
Vt ibi esse malis, vbi, & c. quàm istic. epist. 17. b
Et armatos ibi fuisse. pro Cecin. 19. a
Qui cum prædonibus antea ibi bellum gesserat. pro Pom-
peio, 10. b
Atque ibi perpotauit vsque ad vesperum. in Ant. 175. b
Rediit ad milites, ibi illa pestifera concio Tyburi. in Anto-
nium, 250. b
Ibi tum Cecinam postulasse, & c. pro Cecin. 19. a
Quid tu ibi tum, quid facis? 5. Verr. 118. a
Ibidem.
Deinde ibidem. Academic. 12. b
Deinde ibidem homo acutus. de Finib. 52. b
Quod ibidem rectè custodire poterunt, id ibidem custo-
diant. pro Quint. 15. b
Quare cum in quandam tabernam diuertissent, simul cœ-
nare, & in eodem loco somnum capere voluerunt, cœna-
ti discubuerunt ibidem. 2. de Inuent. 131. a
Mors ibidem est. Tusc. 251. b
Ibidem est repente mortuus. de Nat. d. 2. 8. Id est, eo loco.
Hic ibidem, & c. pro Sext. Rosc. 20. b
Ibidem illic puer ad te cum epistolis. pro Arch. 29. b
In nauí ibidem. 2. de Inuent. 236. a
Vt certo tempore anni, vt ibidem in Sicilia, denique vt lege
Hieronica venderent. 5. Verr. 12. a
Ibidem opperiar. de Inuent. 43. b
Læsit in eo Cecinam: subleuauit ibidem. pro Cecin. 17. a
Ibis.
Crocodilum, aut ibim, & selem non violari ab Ægypto. de
Nat. deor. 1. 57

Ibes Ægyptiæ. de Nat. d. 51. b
Velut ibes maximam vim serpentum conficiunt, quum sint
aves excelssæ, curibus rigidis, corneo proceroque rostro.
1. de Nat. d. 72
Ibicus.
Maximè verò omnium flagrasse amore Rheginum Ibicum
apparet ex scriptis. Tusc. q. lib. 4. 60
Icadius.
Ne Hercule Icadii quidem prædonis video fatū vllum, & c.
de Fato, a
Iccirco. Vide Iccirco.
Iccius.
M. Iccius Prætor. 3. Philip. 142
Ichneumon.
Possum de Ichneumonum vtilitate, de Crocodilorum, de
felum dicere. 1. de Nat. d. 141. a
Icilienses.
Iciliensium incommoda. 5. Verr. 84
Ico.
Tu scilicet homo religiosus & sanctus, fœdus, quod meo
sanguine in pactione prouinciarum iceras, frangere no-
luiti. in Pis. 21
L. Martius primipili Centurio cum Gaditanis fœdus icisse
dicitur. pro Corn. Balbo, 27. a
Ictus.
Ictus Summanus cælo. Diuinat. lib. 1. 15
Cum Ptolemæus celo venenato ictus esset. de Diuin. 136. b
Id enim fœdus meo sanguine ictum sanciri posse dicebant.
pro Sest. 8. b
Quanquam grauitern cernimus ictum. Tusc. quæst. lib. 2. 44.
ex Pacuio.
Vos me primum ictum pro vobis fumantemque vidistis.
de Arusp. 254. b
Ictus.
Ictus enim sit, & vulnerantur arteriæ. ad Heren. 29. b
A bestiis ictus, morsus, impetus. 2. Offic. 126. a
Nec vllum habet ictum, quo pellat animum status hic non
dolendi. de Finib. lib. 2. 29
Sublata erat de foro fides, nō ictu aliquo nouæ calamitatis,
sed, & c. de Leg. Agr. 23
Video enim vtrunque cominus ictu cecidisse contrario,
nempe L. Brutum & Aruntem. Tusc. q. lib. 4. 39. De qui-
bus copiosè L. Iulius & Plutarchus.
Cum ego vnâ cum Repub. Consulari ictu concidissem,
Postquam. 15
Phæton ictu fulminis deflagrauit. 3. Offic. 126
Vulnus in latere quod acu punctum videretur, pro ictu
gladiatoris putari. pro Mil. 114. b
Ictu cominus & coniectione telorum magnas sæpe copias
pulsas esse. pro Cecin. 32. a
Centaurus ictus corpori infixit meo. Tusc. 173. b
Iconium.
Quum enim Laodiceæ, quum Apameæ, quum Synadis,
quum Philomeli, quum Iconii essem, quibus in oppidis
commoratus sum, & c. Appio, lib. 3. 8. 17. a
In Lycaonia apud Iconium. 15. fam. 13
Id. Vide Is.
Idaus.
Idæus ille pastor Menelaum solum contempsit. 1. ad Att. 57
Tertius Hercules est ex Idæis digitis natus, cui in feriis af-
ferunt. de Nat. d. 67. b
Ex Idæis indigenis quis Hercules. de Nat. d. 3. 29
Iccirco, siue Iccirco.
Sinautem id actum est, & iccirco arma sunt, vt, & c. Att. a
Iccirco Iudices, quia veram causam habebam, breui perora-
ui. de Inuent. 59. b
Iccirco nemo superiorū attingit, vt iste tolleretur. Verr. 201. b
Ego, quod existimabam dispersos nos, & c. iccirco ad L.
Domitium literas misi. ad Att. 129. b
Reperietis iccirco hæc in vno homine pecunioso tot con-
stituta, vt cæteris formidines incommodorum
atque exempla periculorum proponerentur. 7. Verrina-
rum, 18. a

Idea.

Idea matris propria stipes exactio. 2. de Leg. 39
Præter famulos **Idea** matris, eosque iustus diebus, ne quis
 stipem cogito. 2. de Legib. 24
Sacra **Idea** magnæ matris. de Senect. 86. b
Mens sola cernit id quod semper est simplex, & vnus mo-
 di, & tale quale esset. Hanc illi **Ideam** appellabant, iam à
 Platone ita appellatam: nos rectè speciem possumus di-
 cere. 1. Academ. 45. a
Has rerum formas Plato appellat **Ideas**, easque gigni ne-
 gat, & ait semper esse ac ratione & intelligentia contine-
 ri, cætera nasci, occidere, fluere, labi, nec diutius esse vno
 & eodem statu. Orat. 5
In diuisione formæ sunt, quas Græci *ιδεαι* vocant: nostri, si
 qui hæc fortè tractant, species appellant, non pessimè id
 quidem, &c. Topic. 15
Ἰδέωσ οὐκ ἔστιν, ἀλλ' οὐ καλῶς ἐκ διχῶσ ζῶν, inquit Epicurus.
 15. famil. 48. in epist. Attici.

Idem, Eadem, Idem.

Amicus est tanquam alter idem. de Amicit. 211. b
Ipsè ille animus idem meus. post red. in Senatu, 30. a
Caninius idem tuus, & idem noster. epist. 126. b
Non idem iudicum comesatorumque conspectus. pro Cæ-
 lio, 54. a
Idem ego ille, &c. idem inquam ego. Att. lib. 1. 11. 13. a
Idem hic Soper. in Verr. 122. b
Hic idem, id est Strato. de Nat. d. 9. b
M. Marcellus ille quinquies consul, idem imperator, idem
 augur optimus. de Diuinat. 12. 4. b
Idem, qui semper fueris, inuentus es. in Verr. 243. b
Verùm ea lege quam idem iste de Macedonia Syriaque tu-
 lerat. pro Domo sua, 55. a
Idem iste sapiens. Tusc. 242. b
Nemo potest, qui non idem prudens sit, iustus esse. Offi-
 ciorum, 40. b
Iste omnium turpissimus est idem, qui semper in Republi-
 ca fuit. Att. lib. 9. 180. 8. a
Non idem est seruulus quod familia. pro Cecin. 43. a
Perpetuus & idem spiritus. in Orat. 59. a
Vnus enim sonus est totius orationis, & idè stylus. de Clar.
 Orat. 173. b
Mercurius is qui sub terris habetur idem Trophonius. de
 Nat. d. 70. b
Vna domus erat, idem victus, isque communis. de Am. 85. a
Præclara est æquabilitas in omni vita, & idem semper vul-
 tus, eademque frons, vt de Socrate & de C. Lælio accepim-
 us. Offic. 18. b
Vultus semper idem, vox, oratio stabilis, & non mutata. pro
 Mil. 119. b
Vultus Socratis semper idem. Tusc. 197. b
Si me Pop. Rom. incitatus iracundia aut inuidia, è ciuitate
 eiecisset, idè que postea mea in Remp. beneficia recor-
 datus, se collegisset, &c. pro Domo sua, 68. a
Idem mœstitiam meam reprehendit, idem iocum. in Anto-
 nium, 68. b
Vir innocentissimus, idè que doctissimus. 3. de Natura de-
 orum, 115. a
Eadem Asia, atque idem iste Mithridates nos docuit, &c.
 pro Domo sua, 7. b
Asia ista referta, & eadem delicata. pro Mur. 128. b
Non eadem est fortuna & conditio earum rerum, quas ges-
 si, & illorum qui, &c. in Catil. 70. a
Splendida & grandis, & eadem in primis faceta & perurba-
 na commendabat oratio. de Clar. Orat. 48. a
Quum adhuc ei propter vim aduersariorum non ius par,
 non agendi potestas eadem, non magistratus æquus re-
 periri potuerit. pro Quint. 5. a
Quæstio eadem in coniecturali constitutione, quæ iudica-
 catio. de Inuent. 46. b
Non quòd res alia esset, imò eadem. pro Cluent. 34. b
Tua tum eadem virtus fuit, quæ priuato quondam tuo pro-
 auo. de Arusp. 248. b
Eadem utilitatis quæ honestatis est regula. Offic. 66. b

Qui non tum hoc, tum illud (vt in plerisque) sed idem sem-
 per, animos hominum esse diuinos. de Amicit. 12. a
Nihil est idem quod est aliud. Academ. 21. b
Hoc est idem quod illud. de Finib. 66. b
Vtrumque genere idem est. de Inuent. 51. b
Quum quæritur idè me sit, an aliquid intersit. 3. de Ora-
 tore, 64. a
Si quærat idè me sit pertinacia & perseuerantia. in Par-
 tit. 47. a
Imperii nostri, terrarumque illarum idem esset extremum.
 de Prouinc. Consul. 27. a
Idem Q. Cornelio videbatur, genus dicendi iuriconsulto-
 rum. 7. famil. 33
Finitimus oratori poeta, multis ornandi generibus socius,
 ac penè in hoc quidem certè propè idem nullis vt ter-
 minis circumscribat aut definiat ius suum. de Orat. 91. b
Nunc ista habet iuris idem quod cæteræ, nihil præcipui.
 Att. lib. 6. 113. 12. a
Quid enim fors est? idem propemodum quod micare, &c.
 2. de Diuinat. 127. a
Quod idem in cæteris artibus non contingit. 3. de Fin. 39. a
Quod idem video tibi placere. Att. lib. 12. 250. 2. a
Quod idem Peripatetici non tenent. de Finib. 99. b
Tam herculè est vnum, quàm quod idè tu lege vna tulisti.
 pro Domo sua, 223. b
Idem valet ac si pater iudicaret. pro Sylla, a
Quibus hoc præcipiendum videretur, vnum scilicet & idem
 quod cæteris omnibus, vt, &c. 2. in Catil. 39. a
Quod etiam si verbo differat, re tamen est vnum, & idem in
 omnibus causis valet. pro Cecin. 296. b
Cedo nunc eiusdem illius inimici mei de me eodem ad ve-
 rum populum in campo Martio cõcionem. pro Sest. 93. a
Nos eiusdem linguæ societate coniuncti sumus. Or. 164. b.
 Id est, nos eadem lingua sumus.
Eiusdem vnus aut plurium verborum. ad Heren. 33. b
Huic eidem Sopatro idem inimici. 4. Verr. 48. a
Eidem illi decimo. in Verr. 166. b
Vt me quem boni constantem semper, vt spero, existimas-
 sent, eundem ne improbi quidem crudelem dicerent. pro
 Sylla, 14. a
Est mos hominum, vt nolint eundem pluribus rebus ex-
 cellere. de Clar. Orat. 172. b
Eundem aliquem esse qui fuerat. in Verr. 76. b
Hunc etiam Romulum, quem quidem eundem esse Quiri-
 num putant. 2. de Nat. d. 90. a
Per eundem me. in Verr. 230. b
Oratorem quidem non facio eundem quem Crassus. de
 Orat. 103. b
In causis perpetuum & eundem spiritum sine vlla commu-
 tatione obtinere. Orat. 206. b
Te, &c. eundem te, &c. Att. 52. b
Ei te eundem vinculum dedamus. in Verr. 222. b
Beneficentia quam eandem vel benignitatem, vel liberali-
 tatem appellare liceret. 1. Offic. 32. a
Eandem suam causam videbat esse, quam illorum qui in-
 nocentes peribant. 1. Verr. 91. a
Hoc dico, eandem fuisse P. Comminio controuersiam cum
 Staleno, quæ nunc mihi est cum Aetio. pro Cluent. 38. b
Dianam & Lunam eandem esse putant. 2. de Nat. d. 99. a
At quam Vlysses Deli se proceram & teneram palmam vi-
 disse dicit, hodie monstrant eandem. 1. de Legib. 3. a
Libera, quam eandem Proserpinam vocant. in Verr. 225. b
Nec tuam rationem eandè esse duco, quàm meam. At. 159. b
Tu iure eandem sororem & vxorem appellare potes. pro
 Domo sua, 231. b
Vnum & idem videtur esse atque id quod de me ipso no-
 minatim tulisti. pro Domo sua, 41. a
Vt scias me intelligere, primum idem esse dico voluptatem
 quod ille *ἰδόνων*. 2. de Finib. 20. a
Hoc idem valere debet, ac si pater iudicaret. pro Syl. 196. b
Vt ei cum M. Curio confessore eodem & collusore, facilli-
 mè conuenire possit. in Ant. 197. b
Næ ego (inquit) incautus qui cum Academico & eodem

phetore congregi conatus sum. 2. de Nat. d. 1. a
Vno & eodem statu. in Orat. 6. a
Quam ego, si mihi per Seruium liceat, pari atque in eadem
 laude ponam. pro Mur. 18. a
Eadem illa nocte. in Verr. 70. b
De eodem & altero. Topic. 228. b
Comparatio de eodem & alio. in Topic. 45. a
Vnum quod semper esset in eodem æquè, & idem in om-
 nibus, atque vno modo celeraret. de Vniuers. 201. b
Vno eodem tempore. in Verr. 222. b. Id est, vno & eodem.
Idem abeunt qui venerant. de Finib. 107. b
Sed quomodo idè dicitis non omnia deos persequi: idem
 vultis, &c. 3. de Nat. d. 135. a
Videmus quosdam qui idem ornate & grauitè, idem ver-
 futè ac subtiliter dicerent. in Orat. 11. & 12. a
Non idem erūt necessitudinum gradus, qui & temporum.
 Offic. 12. b
Idem illi qui solent, &c. epist. 177. b
Duo musici, qui erant quondam idem poeta. 3. de Or. 95. a
Peripatetici nostri, qui quondam idem erant qui Acade-
 mici. 3. Offic. 25. a
Causæ simillimæ inter se, vel potius eadem. de Clar. 195. b
Eadem postulantur à vobis, quæ ab amplissimis ciuibus.
 Attic. 110. b
Hos enim quasi eosdem esse vultis. Academ. 34. b
Hos eosdem motus, &c. Tusc. 191. b
Eosdem esse oratorios numeros qui sūt poetici. in Or. 110. a
Itaque viros fortes eosdem bonos esse volumus. Offic. 13. b
Ad causas simillimas inter se, vel potius easdem noui ve-
 niebamur quotidie. de Clar. Orat. 180. & 181. a
Ab hisce iisdem permotionibus. de Orat. 89. b
In iisdem illis locis. 3. Verr. 38. a
In templis isdem, - probauit: at eisdem erat verius: nec ta-
 men eisdem, Optimus: malè sonabat iisdem. 2. Orat. 89. a
Serui eisdem moribus sunt, quibus & dominus. in Ver-
 rem, 161. b

Identidem.

Appellare nomen alicuius identidem. 2. de Inuent. 130. a
Identidem dicere. 2. de Finib. 119. a
Idque prouidit natura, vt identidem fieri possit, cum maxi-
 ma celeritate. de Nat. d. 55. b
Nunc identidem nosmetipsi nobis insistemus. ad Her. 41. b
Identidem quærere. pro Rosc. Amer. 41. a
In motu identidem recipiando. de Nat. d. 64. b
Recitabatur identidem Pompeii testimonium. pro Rab.
 Posth. 21. a
Identidem se ipse reuocans. pro Domo sua, 241. b
Reuoluor identidem in Tusculanum. ac. Att. 212. b
Neque eodem identidem reuoluamur. ad Heren. 11. b
Scindens dolore identidem intonsam comam. Tusc. 204. b

Ideo.

Hæc ideo diligentius inducitur præscriptio, vt aperte, &c.
 1. de Inuent. 37. a
Sed vestræ sapientiæ est Iudices, non si causa iusta viris for-
 tibus oppugnandi M. Cælium, ideo vobis quoque vos
 causam putare esse iustam alieno dolori potius, quàm ve-
 stræ fidei consulendi. pro Cæli. 15. a
Ideo Claudius Pulcher retulit, vt C. Verres auferre possit. 6.
 Verr. 7. a
Re quidem ipsa: ideo mihi non satisfacio, quòd, &c. episto-
 larum, 9. b
Ideo quòd, &c. in Verr. 191. b
Mihi tecum percercatio non est, ideo quòd, &c. de Inu. 44. b

Idiota.

Ea contemnis, quæ illi idiotæ, vt tu appellas, præclara duxe-
 runt. in Pis. 50. a
Idiotarum diuitiæ. pro Sest. 95
Quiuis nostrum, quos iste idiotas appellat. in Verr. 200. b
Sed planè animi sui causa, ludos nobis idiotis relinquet. in
 Pisonem, 52. a

Idolum.

Sed si in insulam Britannicam cœpero cogitare, eius ido-
 lum mihi aduolabit ad pectus. ad Cassium, lib. 15. 16. 5. a

Atomis, inane, imagines, quæ idola nominantur, quorum
 incurfione non solum videmus, sed etiam cogitamus.
 lib. 1. de Fimb. 16

Idoneus.

Idoneus ad aliquid agendum. de Finib. 139. b
Non essem ad vllam causam idoneus Iudices, si, &c. pro
 Cluent. 21. b
Idoneus ad solarium. 4. ad Heren. 155
Author idoneus Q. Ennius. de Clar. 169. b
Idoneus locus. 1. de Legib. a. Id est aptus, cõueniens, & quasi
 opportunus.
Nemone horum idoneus tibi visus est, vt cum eo dedicatio-
 nem communicares: pro Domo sua, 224. b
Tibi fortasse idoneus fuit nemo quem imitarè. 5. Verri-
 narum, 33. a
Pompeius idoneus non est qui impetret. pro Pomp. 24. b
In occasione commoditas ad faciendum idonea. de Inuen-
 tione, 66. b
Lex apta & idonea ad iubendum & vetandum. de Legi-
 bus, 171. b
Idonea mihi C. Lælii persona visa est, quæ de amicitia lo-
 queretur. de Amicit. 96. b
Est enim ratio mensque sapientis ad iubendum & deterren-
 dum idonea. 2. de Leg. 15. a
Res est idonea, de qua quærat. Academ. 5. b
Hæc res non est idonea dignitate tua. ad Heren. 17. b
Idonea tempestas. ad Quint. frat. lib. 2. 8. 6. a
Falernum mihi semper idoneum visum est diuersorio. Le-
 ptra, lib. 6. 19. 1. a
Idoneum tempus, locus opportunus. de Inuent. 48. b
Serui conscit, tempus idoneum. pro Sext. Rosc. 41. a. Id est,
 accommodum.
Cum statim auditoris animum nobis idoneum reddimus
 ad audiendum. ad Heren. 1. b
Minus idoneum hominem præmio afficere. pro Cor. 56. b
Et rem idoneam de qua quærat, & homines dignos qui-
 buscum differatur, putant. 4. Academ. 36. a
Res quæ ne laude quidem satis idonea affici possit. Bru-
 tus, 91. b
In amicitia eligendis negligentes esse, nec habere quasi si-
 gna quædam & notas, quibus eos qui ad amicitiam essent
 idonei, iudicarent. de Amicit. 55. a
Non mihi satis idonei sunt authores hi, qui à te probantur.
 8. ad Att. 53
Idonei atque integri homines. 1. Verr. 5. a
Imagines ad mouendum idoneæ. ad Heren. 22. b
Ad lacertas captandas tempestates non sunt idoneæ. Atti-
 co, 16. b
Idonea verba. ad Heren. 1. b
Sic fit vt modestia hæc, quam ita interpretatur, vt dixi,
 scientia sit opportunitatis idoneorum ad agendum tem-
 porum. 1. Offic. 199. a
Indignissimum est vos idoneos habitos, per quorum sen-
 tentias talis iniuria decerneretur. pro Sext. Rosc. 19. b
Instruar etiam consiliis idoneis ad hoc nostrum negotium.
 Att. lib. 5. 93. 1. a. 3. Verr. 58. a. 5. de Finib. 106. a
Sæpe idoneis hominibus indigentibus de re familiari im-
 partendum. 2. Offic. 77. a
In deligendis idoneis iudicium & diligentiam adhibere.
 Offic. 46. b
Cum minus idoneis verbis vti consuescerem. 1. de Ora-
 tore, 75. a

Idonee.

Exordium, est oratio animum auditoris idoneè comparans
 ad reliquam dictionem. 1. de Inuent. 29. a
Ἰδόνων, Latine lætitia, est gestientis animi elatio voluptaria. de
 Finib. lib. 3. 29
Ἰδόνων ἐκ ἀδύνησιν τῆς καλῆς παρὰ. 15. familiar. 48. in epist.
 Cassii.

Idus.

Sed omnia licet concurrant, Idus Martiæ consolantur. Att.
 lib. 14. 5
Idus Martiæ memorabiles. ad Brut. 34

Iduum Martiarum stulta est iam consolatio. 15. ad Att. 9. illo die fuit interfectus Cæsar.

Idibus Martiis feruitatem à suis ciuibus repulit Brutus. ad Brutum. 32

Modò numeret Idibus. 14. ad Att. 44

Nam hæc Idibus mane scripsi. epist. 2. b

Idya.

Idya, mater Medæ. 3. de Nat. d. 34

Iecur.

Cerebrum, cor, pulmones, iecur. de Nat. d. 21. b

Iecur horridum & exile. Diuinat. lib. 2. 23

Iecur nitidum atque plenum. Diuinat. lib. 2. 25

Caput iecoris. de Diuinat. 115. b

Quædã à medio intestino vsque ad portas iecoris (sic enim appellatæ) ductæ viæ. 2. de Nat. d. 103

Tum iecore opimo facta & satiata affatim. Tusc. 180. b

Singulis iecorum fissis non interesse deum. 3. de Diuin. 10

Iecusculum.

Iecuscula musculorum bruma dicuntur augeri, & pileum aridum florescere brumali ipso die, & inflatas rumpi vesiculas. 2. de Diuinat. 49. a

Ieiunus.

Amicus ieiunus. Appio, lib. 3. 10. 24. a

Ieiunus animus atque inanis malevolentia. 2. fam. 38

Ieiunus homo. 10. famil. 42. in epist. Planci.

Ieiunus dixit. 12. ad Att. 26

Ieiunus ita fuisse, vt ne aquam quidem gustarem. 7. familiarium, 46

Frigida & ieiuna calumnia. pro Cecin. 45. a

Ieiuna concertatio verborum. b

Soliuaga cognitio & ieiuna videatur. Offic. 32. b

Misera & ieiuna plebecula. Attic. 13. b

Humile aut ieiunum. 3. fam. 4

Ieiunum id quod gessi. 15. fam. 22. Id est, parui momenti.

Quidam nimis ieiuno animo & angusto. 14. Philip. 396

Ieiunas igitur huius orationis aures ciuitatis accepimus. Orat. 206. b

Theodorus in arte subtilior, in orationibus ieiunior. de Claris Orat. 23. a

Quòd si quis erit qui ductus opinione vulgi aut Antonium ieiunior, aut Crassum fuisse plenior putet, &c. 3. de Orat. 10. a

Ieiune.

Quæ sæpe cadunt in causis, sed ieiunè aguntur. in Oratore, 64. a. 4. Academ. 199. a

Satura ieiunè dicere. Orat. 208. b

Etenim videmus iisdem de rebus ieiunè quosdam & exiliter disputauisse, vt eum, &c. 1. de Orat. 27. a

Ieiunus dicere aliquid. 3. de Finib. 15

Ieiunitas.

Ieiunitas, & siccitas, & inopia. de Clar. Orat. 191. b

Cauenda est oratori inopia & ieiunitas. de Claris Oratoribus, 182. b

Ieiunitas bonarum artium eorum, qui de dicendi ratione scripserunt. 2. de Orat. 7. a

Et quum obruerentur copia sententiarum atque verborum, ieiunitatem & famem se malle, quam hubertatem & copiam dicerent. 2. Tusc. 2

Alii in eadem ieiunitate concinniores. Orat. 198. b

Quòd ἰνὴ ὑποκρίσει vocant, id dico principatum. de Nat. deorum, 2. 21

Igitur.

Ieiunas igitur huius multiplicis & æquabiliter in omnia genera fusæ orationis aures ciuitatis accepimus. in Oratore, 57. a

Habes igitur Tubero, quod accusatori maximè optandum, contentem reum. pro Ligar. 1. a

Ordiamur igitur à sensibus. Academ. 6. b

Quid ergo esset id visum credo, quale igitur visum? Academicarum. 19. b

Ignarus, Vide Ignoro.

Ignauus.

Vt enim sit in prælio, vt ignauus miles ac timidus simulac

viderit hostem, abiecto scuto fugiat. 2. Tusc. 93. a

Illa ignaua ratio quæ dicitur, appellatur quidem à Philosophis ἀργὸς λόγος. de Fat. 146. b

Iners, ignaua, & somniculosa senectus. de Nat. d. 55. de Senectute, 84. b

Ignauum & iners interrogationis genus. de Fat. 42. a

Pœna ignauis ab imperatoribus constituitur. pro Cec. 293. b

Indignum esse ab homine ignauissimo virum fortissimum Aiacem esse necatum. 1. de Inuent. 105. a

Ignauia.

Inertia, ignauia, desidia, luxuria. ad Heren. 2. b

Propter se autem vitanda sunt non ea modò quæ his contraria sunt, vt fortitudini ignauia, & iustitiæ iniustitia. 2. de Inuent. 243. a. Sub. contraria est.

Nec tua ignauia etiam inertiam afferret. 12. epist. 46

Vt cum aliqua cura res sibi cõtrarias aspernetur atque oderit, vt bonitas malitiam, temperatã libidinem, ignauiam fortitudo. de Amicit. 43. a

Recipiat idem necesse est timiditatem & ignauiam. epistolarum, 27. b

Ignauiam suam tenebrarum ac parietum custodiis tegere. pro Rab. Posth. 95. b

Quibus rebus intelligitur nec timiditatem ignauiamque vituperari, nec fortitudinem, patientiamque laudari suo nomine. 1. de Finib. 77. a

Ignauè.

Sed hoc quidem in dolore maximè est prouidendum, nequid abiectè, nequid timidè, nequid ignauè, nequid seruiliter, muliebriterve faciamus. 2. Tusc. 94. a

Ignauiter.

Rure iam redierim, quæris. an ego, quum omnes caleant, ignauiter aliquid faciam? Att. lib. 15. 325. 1. a

Ignis.

Ignis principium vniuersi secundum Parmenidem. Acad. quæst. 2. dit. 1. lib. 2. 109

Quod aëthrorum ignis & ætheris flamma consumat. de Natura deorum, 49. b

Ignis elicitur conflictu lapidum atque tritu. de Natur. deorum, 2. 19

Ex quo ignis erumpit. 3. ad Quint. frat. 2

Ignis in aquam coniectus, continuo extinguitur & refrigeratur. pro Quint. Rosc. 47. b

Ignis omnibus rebus vitalem impertit calorem. de Natura deorum, 31. b

Ignis & aer omni impulsu facillimè pellitur. 3. de Nat. deorum, 21

Ignis & aer sursum rectis lineis in cælestem locum subuolant. Tusc. q. lib. 1. 33

Ignis artificiosus. de Nat. d. 2. 41

Et vicissim aut sol, aut ignis hybernus. Cat. 43

Nullus ignis sine partu aliquo permanere potest. de Natura deorum, 2. 29

Cum ignis oculorum cum eo igne, qui est ob os offusus, se confudit & contulit. de Vniuers. 61

Ob ignis periculum, ne homo in vrbe vreretur, vetuit lex x i i. tabularum. 1. de Legib. 53

Nulla materia nisi admoto igni, ignem concipere potest. de Orat. 125. b

Ignem foci publici sempiternum in vrbe virgines Vestales custodiunt. 2. de Legib. 17

Ignem & terram iungebat Deus, mūdum efficere moliens. de Vniuers. 15

Omnem vim esse ignem. de Nat. d. 66. b

Cedere ianuam saxi, instare ferro, ligna & sarmenta circumdare, ignem subiicere coeperunt. 3. Verr. 48. a

Et quanquam tum propter multorum delicta, &c. tamen quum odium non restingeretis, huic ordini ignem nouum subiici non siuistis. pro Rab. Posth. 9. a

Pati ab igne, ignem capere. Offic. 11. b

De Heraclito, & de calore, & de igne, qui permanere non potest, nisi alatur, & omnem ignem partu indigere. de Natura deorum, 66. b

Æthereo flammatus Iuppiter igni. de Orat. 125. b

Ab igni formari terram sensit Parmenides. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 109

Igni vacuum videri nihil potest. de Vniu. 15

Cælum, ignes, terræ, maria, naturæ omnes parent diuino numini. de Nat. d. 1. 17

Ex illis sempiternis ignibus, quæ sydera & stellas vocatis. Somn. Scip. 11

Subditis ignibus efferuescunt aquæ. de Nat. d. 2. 10

Igniculus.

Igniculus matutinus. 12. ad Att. 1

Quo tolerabilius feramus igniculum desyderii tui, crebris nos literis appellato. ad Trebonium, lib. 15. 50

Tanta est corruptela malæ consuetudinis, vt ab ea tanquam igniculi extinguantur à natura dati. 1. de Leg. 25

Quorum similia sunt prima in animis quasi virtutum igniculi & semina. 5. de Fin. 15

Nunc paruulos nobis dedit igniculos, quos celeriter malis moribus opinionibusque deprauatis sic restinguimus, vt nusquam naturæ lumen appareat. 3. Tusc. 3. a

Reliqua pars epistolæ: illa nanque in vtranque: sed tamen nonnullos interdum iacit igniculos virileis. ad Att. lib. 15. 44. Id est, Inuitamenta quædam, vel incentiua virtutis homini innata.

Igneus.

Ardor igneus. ad Heren. 34. b

Igneæ natura, æthereæ. 2. de Nat. d. 46

Pars ignea. Tusc. q. 156. b

Igneum fulmen. Top. 226. b

Genus igneum. de Nat. d. 30. b

Nam omne quod est calidum & igneum, cietur & agit motu suo. 2. de Nat. 34. a

Calidum illud atque igneum, in omni fusum est natura. de Nat. d. 2. 21

In animis nihil est igneum. Tusc. q. 162. b

Ad igneam vim omnia referebat Heraclitus. 3. de Nat. deorum, 24

Cor animantis euulsus, ita mobiliter palpitabat, vt imitaretur igneam celeritatem. de Nat. d. 2. 18

Quasi quodam igneo motu venæ & arteriæ micare nõ desinunt. de Nat. d. 2. 18

Igneæ formæ in æthere cursus ordinatos definiunt. 2. de Nat. d. 74

Tota ignea & calida esse sydera Cleanthes affirmat. de Nat. deor. 2. 28

Ignesco.

Ex quo euenturum nostri putant id, de quo Panætium ad dubitare dicebant, vt ad extremum omnis mundus ignesceret. 2. de Nat. d. 88

Ignitus.

Inflammat & ignitus furor. pro Domo sua, 109

Ignifer. in Arato. b

Ignobilis.

Si quis autem hoc vno nititur, quod sit ignobilis, procedit, &c. Part. 233. pro Cluen. 40. b

Non ignobilis dicendi magister Demetrius Syrus. de claris Orat. 174. a

Inglorius atque ignobilis senex. 3. Tusc. 96. a

Qui Romæ argentariam non ignobilem fecit. pro Cec. 8

Quid Cyrenæ Theodorum philosophum non ignobile, nõne miramur? 1. Tusc. 164. a

Non ignobili ex familia mulier. 7. Verr. 23. a

Ignobili loco natus. pro Cluent. 89. a

Ignobilitas.

Aderit enim paupertas, ignobilitas, humilitas, solitudo. 5. Tusc. q. 43. a

Ignobilitas per se non extimescenda. Tusc. q. lib. 5. 74

Num igitur ignobilitas, aut humilitas, aut etiam popularis offensio sapientem beatum esse prohibebit? 5. Tusc. a

Ignobilitatis fructus Romæ. pro Cluen. 89

Iam quos nemo propter ignobilitatem nominat, sexcenti sunt. pro Sex. Rosc. 33. b

Obiicere ignobilitatem generis alicui. pro Mur. 14

De ignobilitate & nobilitate generis. in Ant. 186. b

Ignominia.

Itaque quum omnis ea iudicatio versetur tantummodo in nomine, animaduersio illa, ignominia dicta est. 4. de Rep. a

Ignominia sancitur honoris cupiditas, vt nobis pœna par sit. 3. de Leg. 40

Labes, ignominiaque mortis. pro Rab. perduel. reo, 10. a

Ignominia nominis. Tusc. q. lib. 5. 77

Ignominia Senatus. de prou. Conf. 13. id est, à Senatu iniusta. Omnia alicuius vitæ ornamenta per summum dedecus & ignominiam diripi. pro Quint. 12. b

Ferre ignominiam & infamiam sine dolore. Tusc. q. 2. 8. b

Calamitatem ad quempiam per summam iniuriam ignominiamque peruenire. in Verr. 199. b

Offendi graues te susceptorum inimicitias, si adolescens potens & nobilis à te ignominia affectus esset, & hercle sine dubio erit ignominia. Thermo, lib. 2. 17. 3. a

Qui ignominia mortuum affecerit. pro Sex. Rosc. 66. a

Cum ignominia & dedecore perire. 2. de Diuin. 33. a

Damnatione, ignominiaque digni. ad Att. lib. 7. 113. 8. a

Notare alicum ignominia. 7. Philip. 231. a

Dedecore, macula, turpissimamque ignominia notetur. pro Quintio, 66. a

Imponere iniuriam alicui sine ignominia. pro Quint. 64. a

Ignominis omnibus appetitus. pro Quintio, 65. a

Ignominiosus.

Dominatio ignominiosa. in Ant. 190. b

Ignoro.

Non enim ignoro, &c. de Nat. d. 75. b

At verò tu solus ignoras tu, &c. pro Mil. 107. b

Quod quidem tu minimè omnium ignoras. Orat. 219. b

Si ita putes, & causam & me vehementer ignoras. pro Rab. 127. b. & Acad. 2. b. & ad Heren. 16. b

Scrupulus, quem non ignoras. ad Att. 75. b

Domitius ignorat de filio. ad Att. 132. b

Quid ergo istam voluptatè Epicurus ignorat? de Fin. 65. b

Maiore enim studio Lucullus, cum omni literarum generi, tam philosophiæ deditus fuit, quam qui illum ignorabant, arbitrabantur. 4. Acad. q. 8. a

Ipsa verò sapientia si se ignorabit, sapientia sit necne, quomodo primum obtinebit nomen sapientiæ? 4. Acad. 48. a

Rhetor ille Aristotelica se ignorare respondit. de Amic. 106. Top. 221. b

Octaui eloquentia, quæ fuerat ante consulatum ignorata. de Clar. 180. b

Ignorans.

Hæc igitur & horum similia nra ignorantem vagari celsum & erectum, &c. flagitiosum in primis putandum est. 1. de Orat. 91. a

Noua fabula quum ignorante rege vter eorum esset Orestes. de Amicit. 24. a

Iuuat enim magnificè loqui, & certè decet aduersus ignorantes quid pro quoque timendum, aut à quoque petendum sit. Brutus Ciceroni, 16. 3. a

Ignoratio.

Obscuritas & ignoratio causarum. Acad. 44. b

Causarum ignoratio in re noua mirationè fecit, eadè ignoratio, si in rebus vñtatis sit, nõ miramur. de Diu. lib. 2. 38

Nam cuius scientiam de omnibus constat fuisse, eius ignoratio de aliquo purgatio debet videri. pro Syl. 19

Ignoratio suarum copiarum. ad Att. 115. b

Ignoratio futurorum malorum vtilior est, q̄ sciētia. Diu. lib. 2. 18

Ignoratio iuris. 3. de Leg. 41

Ignoratio sedis, in qua manent animi, finxit inferos. Tusc. q. lib. 1. 29

Ignoratio sui. pro Cluent. 88. a

Mittam illa, fugam ab vrbe turpissimam, timidam in oppidis cõciones, ignorationem non solum aduersarii, sed etiam copiarum

uione omniū propoſita, abſtinere poſſit iniuria. 3. Off. 95. a
Decori ignoratione in oratione ſepiſſimè peccatur. Or. 203. b
In ignoratione hominum verſari propter humilitatem &
obſcuritatem. Offic. 2. 63

In maximarum rerum ignoratione verſari. de Nat. d. 1. 3
Ignoratione rerum bonarum & malarum maximè homi-
num vita vexatur. de Fin. lib. 1. 34

Non negligentia mea, ſed ignoratione rerum omnium. ad
Cælium, lib. 2. 8. 1. a. Id eſt, quia res omnes à me ignoratur.
Ignoratione veritatis, vulgi opiniones in maxima incon-
ſtantia verſantur. de Nat. d. 1. 31

Ignorantia.

Habebat enim Rhetor iſte adoleſcentes quosdam locuple-
tes, &c. vbi nihil poſſent diſcere niſi ignorantiam litera-
rum. pro Flacco, 37

Res frumentaria ad Mar. Scaurum per ignorantiam tranſ-
lata. pro Seſt. 11

Qui aliquandiu propter ignorantiam ſtirpis in famulatu
fuerunt. de Amic. 61

Ignorabilis.

Quòd leuius, facilius, non ignorabile, non fortuitum, non
neceſſarium fuerit. 2. de Inuent. 195. a

Ignarus.

Ignarus atque inſolens. 1. de Orat. 103. a

Ignarus ſum quid agatur. Poſtquam. 208. b

Non ſum ignarus, quibus ea rebus conſequaris. Tuſc. 175. b

Ea requiruntur à me, quorum ſum ignarus. de Orat. 102. b

Homo ignarus faciendæ orationis. de Orat. 90. b

Attamen ignarus ille qui conſules eſſent, æſtuans ſe è curia
repentè proripuit. de Aruſp. reſp. 203. b

Ignarus quemadmodū rebus ſecundis vt conueniat. Tuſc.
q. lib. 3. 18

Ignarus quid virtus valeret. pro Seſtio, 51. a

Ignarus fortunarum ſuarum. pro Quintio, 44. a

Ignarus inſtituti. ad Gallum, lib. 7. 24. 4. a

Ignarus officii ciuiliſ. 3. de Fin. 98. a

Ignarus philoſophiæ. 1. Acad. q. 67. a

Nunquam tam diu ignarus rerum mearum fui. ad Att. 73. b

Ignarus virtutis. 14. Philip. 393

Ignarus vitæ. 2. Philip. 34

Oratorè ne phyſicorum quidè eſſe ignarū volo. Orat. 207. b

Vt plerique dicunt phyſicæ rationis ignari. de Nat. d. 37. b

Hi denique illud, ignari totius negotii ac religionis, merce-
de accepta ſuſtulerunt. 6. Verr. 68. a

Pueri ſæpe indicarūt aliquid, ad quod pertineret, ignari. in
Topicis, 40. a

Nos quemadmodum inſtructos, & quibus præſidiis muni-
tos ad tanti belli opinionem miſeritis, non eſtis ignari. ad
Senatum, lib. 15. 11. a

Ignosco.

Nam & præteritis ignoſcis, & concedis futura. ad Cæſarem
Iuniorem, a

Ignosces iracundiæ noſtræ. 12. fam. 40. in epiſt. Trebonii.

Ignosce mihi hoc. 4. ad Att. 31

Ignosce mihi, quod, &c. ad Att. 264. b

Et mihi quæſo ignoſcite, &c. contra Rul. 75. b. & epiſt. 55. b

Velim mihi ignoſcas, quòd ad te ſcribo tam multa toties.
ad Att. 109. b

Sed hoc ignoſcant dii immortales velim, &c. In Ant. 155. b

Quam Deam iſte idcirco bonam ducit, quòd in tanto ſibi
ſcelere ignouerit. de Aruſp. reſp. 252. b

Sceleris poenam prætermittere. id enim eſt quod vocatur
ignoſcere. ad Brut. 39

Faterur aliquis ſe peccaſſe, & eius delicti veniam petit, ne-
fariū eſt facinus ignoſcere. pro Murena, 57. a

Si facile inueneris quid dicas, noli ignoſcere hæſitationi
meæ. epiſt. 44. b

Quod nulla barbaries poſſet ignoſcere. in Ant. 59. b

Petiſſe vt ſibi, quòd hæ res abeſſent, ignoſceretur: itaque om-
nes liberatos diſceſſiſſe, & eſſe ignotum omnibus. 6.
Verr. 124. a. & 7. 108. a. 8. Philip. 250. a. ad Brutum, 15. 14

Ignoturum alteri, quòd patrem: alteri, quòd tutorem ſecu-
tus eſſet. in Catone, a

Ignoſcendi non modò, ſed etiam cognoſcendi conſuetudo
de Rep. Syllanis temporibus ſublata. pro Roſc. Amer. 1
Ad eius facti deprecationem ignoſcendi petenda venia eſt.
Part. 241. b

Cui maximorum ſcelerum venia nulla ad ignoſcendum
dari poteſt. in Part. 101. b

Ignotus.

Ille tibi non ignotus curſus animi mei. ad Att. 75. b

Ignotus homo, &c. de Clar. 187. b

Ignotus in vulgus. 9. ad Att. 11

Ius applicationis obſcurum ſanè & ignotum patefactum
eſt. 1. de Orat. 86. a

Illi quibus ignotum non eſt, &c. ad Att. 179. b

Si tali de cauſa aliis quoque ignotum ſit. ad Heren. 11. b

Quibus in ſimili excuſatione non ſit ignotum. de Inuent.
74. b. 75. b

Ignotorum deorum turbam magnam congregat Chryſip-
pus. de Nat. d. 1. 29

Res tanta & ignotis & Barbaris credita. in Cat. 116. b

Ignotis nota faciebant. 5. fam. 33

Ignotiſſimus Phryx. pro Flac. 154. b

Ilia.

Cum mihi reſponderis, &c. ita dolenter, vt aliquando iſta
ilia, quæ ſunt inflata, rumpantur. in Vat. 31. b

Iliaſ.

Nam niſi iliaſ extitiſſet illa, idè tumulus qui corpus Achil-
lis contexerat, nomen etiam obruiſſet. pro Arch. 109. b

Non multò inquam ſecus poſſum vaticinari: tanta malorū
impendet inuad. 8. ad Att. 28

Illico, vide Illico.

Illicium.

Achiui ita profecti ſunt ab Illico, vt, &c. de Diuin. 85. b

Illicium.

In ſtomachum primò illabuntur ea quæ accepta ſunt ore.
de Nat. d. lib. 2. 202. a

Nam ſi ea ſola voluptas eſſet, quæ quaſi titillaret ſenſus, vt
ita dicā: & ad eos cum ſuauiſſe afflueret & illaberetur,
&c. 1. de Fin. 61. a

Longè prouidens quàm ſenſim perniciis illapſa ciuium
animos, malis ſtudiis, malis que doctrinis repentè totas
ciuitates euerteret. 2. de Leg. 63. a

Illic.

Veruntamen hac video cum homine audaciſſimo paratiſ-
ſimòque negotium eſſe: omnes damnatos, omnes igno-
minia affectos, omnes damnatione, ignominiaque dignos
illac facere. ad Att. lib. 7. 16. Id eſt, ex illa parte Cæſaris.

Illachrymo, ſiue Illachrymor.

Perge, aude nate, illachryma patris peſtibus. Tuſc. q. 179. b

Quid dicam de Socrate: cuius morti illachrymari ſoleo Pla-
tonem legens. 3. de Nat. d. 61

Illachrymans.

Illachrymans que dixit, &c. de Senect. 81. b

Illoque.

Sed ſi etiam nunc illoqueatus iam omnium legum pericu-
lis, &c. de Aruſp. reſp. 5

Ille, Illa, Illud.

Quid ille alter? quid petam præſidii?
Caius Curtius Mitres eſt ille quidem, vt ſcis, libertus Poſt-
humi familiariffimi mei, ſed, &c. ad Sulp. lib. 13. 70. 1. a.

pro Cælio, 57. a

Contraque pater eius ille, qui, &c. Offic. 22. b

Antipater ille Sidonius, ille quem tu probè Catule memini-
ſti, ſolitus eſt, &c. 3. de Orat. 107. a

Chryſippus ipſe ille diuinationis author. de Diuin. 121. b

Denique à philoſophia profectus princeps Xenophon So-
craticus ille, &c. de Orat. 113. b

Ipſe ille animus idem meus. poſt red. in Sena. 30. a

Ille igitur ipſe homo ſanctiſſimus, &c. pro Fonteio, 23. a

Itaque cum primū audiui, ego ille ipſe factus ſum: ſcis
quem dico. epiſt. 22. b

Ego ille ipſe vindex æris alieni. ad Att. lib. 2. 16. 17. a

Ille ipſa rerum humanarum domina fortuna. pro Marc. 4
Medea illa ex Poto quondā profugiſſe dicitur. pro Pom. 8. b

Nam illud alterum genus quod eſt, temporibus, locis, reis
definiunt. a

Illud tamen breuiter ſignificandum videtur, Pop. Romanū
omnia à te expectare. ad Brutum, lib. 11. 5. 3. a

Illud caue dubites. 5. fam. 59

Nam ipſum quidè illud etiam ſine cognitione iuris quàm
ſit bellum, cauere malum, ſcire poſſumus. 1. de Orat. 128. a

Non ad illius commoda, quem diligimus, referemus, &c. de
Nat. d. 1. 86

Mneſarchus auditor Panæti illius tui. de Orat. 88. b

Et longè Academiæ illi tuum hoc gymnaſium antepono.
de Orat. 93. b

Huic illi legato, &c. pro Flacc. 157. b

Qui circum eum illum ſunt. ad Att. 144. b

Quod noſtrum illum non fugit Catonem. 1. de Inuent. 7. a

Habebat inimicum C. Marium, ſextum iam illum conſula-
rum gerentem. pro Seſt. 11. b

Quid quæris: dum illum rideo, penè ſum factus ille. epiſto-
larum, 22. b

Teſtis eſt Italia, quam ille ipſe victor L. Sylla, &c. pro Lege
Manil. 20. a

Quid enim retineat per te, meminit, non quid amiſerit: &c.
ea ſumens ab illo non recuſauit. pro Deiotaro, a

M. Catonem illum ſapientem clariffimum virum, &c. 1.
Verr. 37. a

A qua te ſpecti non magis potuiſſe demonſtras, quàm Her-
culem Xenophontium illum à voluptate. epiſt. 67. b

De illo altero ſcio equidem venire nunc nihil poſſe. a

In illo ipſo loco comprehenſus eſt. de Orat. 124. b

Nam adhuc tantum conatus audiuitur, optimi illi quidem,
& præclariffimi: ſed, &c. Caſſio, lib. 12. 10. 5. a

Philoſophi quidam minimè mali illi quidem, ſed, &c. Off.
95. b. & de Diuin. 121. b

Quid eſt quod negligenter ſcribimus aduerſaria? &c. qua
de cauſa: quia hæc ſunt menſtrua, illæ ſunt aternæ: hæc
delentur ſtatim, illæ ſeruantur ſanctè. pro Roſc. Com. 3. a

Nihil perfertur ad nos præter rumores de oppreſſo Dola-
bella, ſatis illos quidè cōſtates, ſed, &c. Caſſio, lib. 12. 9. 2. a

Quòd ab tuis familiaribus optimis illis quidem viris, ſed,
&c. ad Brut. 283. b

Qui cum illis vnà ipſum illum Carneadem diligentius au-
diuerat. de Orat. 88. b

Illiuſmodi.

Illiuſmodi quicquam cogitare. 7. ad Att. 38

Non imperitos aduſcentulos, aut illiuſmodi quadrupla-
tores, &c. in Verr. 65. b

Illecebra.

Illecebra inuentutis. 1. in Catil. 30. a

Voluptas eſt illecebra turpitudinis. de Leg. 162. b

Quis ignorat maximam illecebram eſſe peccandi, impuni-
tatis ſpem: pro Milone, 33. Id eſt, inuitamentum, incita-
mentum, lenocinium, ſtimulum.

Erant apud illum illecebræ, &c. pro Cæli. 39. b

Siue quòd inuitabatur illecebris blandis voluptatis. Tuſc.
q. lib. 4. 6

Supra verò & adulteria, & omne tale flagitium nullis aliis
illecebris excitari, niſi voluptatis. de Senect. 36

Suis re illecebris oportet ipſa virtus trahat ad verum decus.
Som. Scip. 27

Illecebris voluptatis delinitus. 15. fam. 44

Dedere ſe vitiorum illecebris & lenociniis cupiditatum.
pro Seſt. 121. a

Irrerire adoleſcentulū illecebris corruptelarū. 1. in Cat. 9. a

Illepidus.

Parentem habere auarum, illepidum, in liberos difficilem.
3. de Nat. d. 102. a

Illibatus.

Flos illibatus populi. de Clar. 169. b. quidā legunt delibatus.

Illiberalis.

Quæſtus illiberalis ac ſordidus. Offic. 30. b

Res ad cognoſcendum non illiberalis. 1. de Orat. 71. a

Duplex omnino eſt iocandi genus: vnum illiberale, petu-
lans, flagitioſum, obſcœnum. Offic. 21. b

Non te in me illiberalem, ſed me in ſe negligentem puta-
bit. M. C. lib. 3. 4

Non enim ab indiſtina, ſed illiberali labore deterret. 1. de Fi-
nib. 6. a. De Chremete Terentiano.

Illiberalitas.

Habenda eſt autem ratio rei familiaris, quàm quidem dela-
bi ſinere, flagitioſum eſt: ſed ita vt illiberalitatis auari-
tiæque abſit ſuſpicio. 2. Offic. 94. a

Malo Tyronis verecundiam in culpa eſſe, quàm illiberali-
tatem Curii. 8. ad Att. 19

Illiberajiter.

De Xenone coram cognoſcam: quanquam nihil ab eo arbi-
tror neque indiligenter, neque illiberajiter. ad Att. lib. 16.
333. 3. a

Illicio.

Qui non ſat habuit cōiugem illexiſſe in ſtuprum. 3. de Nat.
deor. 93. a

Libido ad id quod videtur bonum, illecta & inflammata
rapiatur. 4. Tuſc. 20. a

Illicitum.

Incognita cauſa probatū illud erat, multitudinem illicitum
eſt contradicere: nemo denique vt defenderet contrariam
partem, laborabat. pro Cluen. 102

Poſtea quàm mihi literæ à Balbō Cornelio minore miſſæ
eſſent, illum exiſtimare Q. frat. illicitum meæ profectio-
nis fuiſſe, &c. ad Att. lib. 11. 220. 2. a

Illico.

Simulatque increpuit ſuſpicio tumultus, artes illico noſtræ
conticeſcunt. pro Mur. 129. b

Aiulus illico conualeſcit. pro Cluent. 29. b

Ipiſis Cerialibus, quum in me incurrit Roma veniens Curio
meus, ibidem illico puer abs te cum epiſtulis. ad Att. lib. 2.
27. 2. a. 4. Acad. 224. a

Nec ſi omne, &c. ſequitur illico, cauſas, &c. Fat. 145. b

Magna illico fama ſurrexit. epiſt. 116. b

Illicone ad prætorem ire conuenit. pro Quint. 8. b

Illicio.

Siquidem qui tempeſtiuum medicinam admouens,
Non aggraueſcens vulnus, illidat manus. 3. Tuſc. 130. a

Illuſus.

Iam iſta ſerpēs & compreſſa atque illiſa moritur. de Aru. 5. a

Illigo.

Tum illa ex patellis & thuribulis quæ vellerat, ita ſcitè in
aureis poculis illigabat, ita aptè in ſcyphis aureis include-
bat, vt, &c. 6. Verr. 48. a

Illigant ambitus animo diuino in homine influente at-
que effluente. de Vniu. 61

In ſphæram illigauit. Tuſc. q. lib. 1. 51

M. Regulus, quem Carthagenſes reſectis palpebris, illiga-
tum in machina vigilando necauerunt. in Piſ. 88. b

Illigare ſententiam verbis. 3. de Orat. 96. a

Pæan comodiſſimè in ſoluta oratione illigatur. Orat. 218. b

Genus dicendi in quo omnes illigantur verborum & ſen-
tentiarum lepores. in Orat. 51. a

Reſtat vt his reſpondeam q̄i ſermonibus eiſmodi nolint
perſonas tam graues illigari. 4. Acad. q. 11. a

Illigatus.

Illigatus peſte interimor. 2

Illiteratus.

Quem cognouimus virum bonum, & non illiteratum: sed nihil ad Perium. 2. de Orat. 15. a

Incidunt in sermone vario multa, quæ fortassis illis nec illiterata nec insulsa esse videantur. epist. lib. 9. 37

Illuc.

Prompto ore ac vultu huc atque illuc intuentem, &c. 1. de Orat. 91. a

Illuceo.

Natosque esse ad congregationem hominum, & ad societatem, comitatæque generis humani, eaque in maximis ingeniis maximè illucere. 4. de Fin. 7. a

Illucesco.

Dies, qui vt illucit, &c. Tusc. q. 173. b

Qui dies post occasum nostrum reip. primus illuxit. in Part. 8. b

Quæ non insequens hora antecedente calamitostor populo Romano illuxit. Oct. 32. b

Erit illud profectò tempus, & illucescet aliquando ille dies, quum tu salutaribus, &c. pro Milone, 51. a

Cùm autem dies illuxisset, magna seditio, &c. de Diuin. lib. 1. 47

Cùm latissimus ille ciuitati dies illuxisset. ad Att. 283. b

Cùm tertio die sol illuxisset. de Nat. d. 45. b

Quis enim iste dies illuxerit, quæro. Acad. q. 18. b

Cùm populo Romano vox & autoritas consulis repente in tantis tenebris illuxerit. contra Rul. 65. b

Precorque ab iis vt hodiernum diem, & ad huius salutem conseruandam, & ad Remp. constituendâ illuxisse patiantur. pro C. Rab. 3. a

Quem potes recordari in vita tibi illuxisse diem latiore in Ant. 158. b

Illudo.

Hic illudit autoritati vestra. pro Domo sua, 234. b

Illuseras heri inter scyphos. epist. 105. b

Cū & illud nimium acumen illuderet, & admirare ingenium Scæuolæ, qui excogitasset nasci prius oportere, quam emori. 1. de Orat. 125. a

Finge aliquid saltem commodè, vt nre planè videaris id facere, quod apertè facis, huius miseri fortunis, & horum virium talium dignitati illudere. pro Sex. Rosc. a

Tamen diutius illudere viri optimi existimationi Q. Roscii audebit. pro Rosc. Comædo, 23. a

Illudere in aliquem. Orat. 158. b

Rhetorum præcepta solebat illudere Carneades. 1. de Orat. 43. a

Illudimur militum deliciis. ad Brut. 22

Miseros illudi nolunt, nisi si se fortè iactant. 2. de Orat. 132. a

Illudens.

Quæ quum dixisset in Albutium illudens, ne à me quidem abstinuit. 3. de Orat. 94. a

Illusus.

Multis vadimonis desertis, sæpe illusi ac destituti. pro Quintio, 29. a

Illusio.

Et extenuatio, & huic adiuncta illusio à præceptis non abhorrens, &c. 3. de Orat. 112

Illumino.

Sententiis orationem, verborumque conformationibus illuminare. 3. de Orat. 115. a

Illuminatus.

Corona aurea magnis fulgentibus gemmis illuminata. ad Heren. 39. b

Sol mundum omnem sua luce compleat, ab eoque luna illuminata, grauiditates & partus afferat. 2. de Nat. d. 89

Illuminate.

Qui distinctè, qui explicatè, qui abundanter, qui illuminatè, & rebus & verbis dicunt, &c. 3. de Orat. 30. a

Illustris.

Homo illustris honore ac nomine. de Pet. Consul. 13

Illustris locus. ad Heren. 22. b

Sanè illustris orator. de Clar. 175. b

Illustris oratio quibus rebus fiat. Part. 11

Pompæ plena, illustris, & splendida petitio. de Pet. Consul. 34. a

Prouincia illustris. 3. Vetr. 7. a

Via illustris atque lata. 5. Verr. 188. a

Obscurum & illustre. 4. Acad. 167. a

Bonum & illustre domicilium. de Nat. d. 45. b

Tam illustre ac nobile domicilium. in Verrem, a

Illustre, notumque omnibus factum. 7. Verr. 28. a

Illustre peritium. de Arusp. resp. 31

Illustre aliquanto plus est, quam dilucidum. Partit. 11

Ne illius iniuriam faciam illustrem. ad Att. 58. b

Illustrem & insignem visum habere. de Nat. d. 1. 10

Quis audeat luci: quis bene comitatum: quis illustrem aggreddi in Ant. 244. b

Illi quorum vita remota ab hoc honore populari, & ab hac illustri gratia est. pro Domo sua, 222. b. 1. fam. 51

Ciuitates illustres. 4. Verr. 2. a

Et hinc homines maximè illustres, qui vt ipsi noti sunt, sic nostrum vnumquemque optimè norunt. 3. Verr. 11. a. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 63

Illustres sermones. 3. fam. 22

Illustres & populares laudes. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 6

Facta illustria & gloriosa. 1. de Fin. 57. a. 11. fam. 44

Omnia & Senatus, & vos, quæ erant contra salutem omnium cogitata, illustria & patefacta vidistis. 3. in Catil. 66. a

Genus autem hoc sermonum positum in hominū veterum autoritate, & eorum illustrium, plus nescio quo pacto videtur habere grauitatis. de Amicit. 4. a

Defendi multas causas illustres. de Senect. 84. b

Illustribus rebus insistere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 85

Notior atque illustrior meus in te animus esset. 1. fam. 29. id est, apertior.

Solis candor illustrior est, quam vllus ignis. de Nat. d. 2. 19

Quis enim vir illustrior vitur fortibus: de Diuin. 126. b

Fortis & constans in optima ratione cuius P. Popilius semper fuit, tamen eius in omni vita nihil ad laudem illustrius, quam calamitas ipsa. pro Domo sua, 67. a

Nomen Themistoclis illustrius est quam Solonis. Off. 15. b

Hæc vides quanto expressiora, quantoque illustriora futura sint. Lentulo, lib. 1. 7. 29. a

Si ea, quæ dixi, sole ipso illustriora & clariora sunt. de Fin. lib. 1. 55

Vidi me à te amari semper quidem, sed nunquam illustrius. epist. 151. b

Illustrissimum orbis terrarum monumentum. Ant. 196. b

Illustro.

In isto tuo maledicto probrum non modò mihi nullum obiectas, sed etiam laudem illustras meam. pro Domo sua, 228. b

Qui libri Populi Romani nomen illustant. pro Arch. 189. b

Translata verba quasi stellæ illustrat orationem. Orat. 105. b

Sulpitii eloquentiam accusatio illustrauit. Offic. 43. b

Illustrauit hunc locum Aristoteles in disputando. 3. de Legibus, 16

Illustrabit (mihi crede) tuam amplitudinem hominum iniuria. Lentulo, lib. 1. 6. 4. a

Cn. Pompeii laudes illustrabit. 1. de Leg. 6

Illustrare artes oratione. de Orat. 90. b

Illustrare dubia perspicuis. de Fin. lib. 4. 56

Illustrare philosophiam Latinis literis. Acad. q. ed. 1. lib. 1. 3. & Tusc. q. lib. 1. 11

Patefacere & illustrare obscura. 2. de Orat. 76. a

Distinguere & illustrare orationem. 2. de Invent. 155. a

Patefacere & illustrare veritatem. de Amicit. 114. b

Consilia inita contra nos illustrabuntur, vt ab omnibus percipi possint, &c. Tusc. 149. b. in Cat. 113. b

Signa quibus veritas illustrari solet. pro Cal. 51. b. id est, probari.

Cuius fulgore collucere atque illustrari Iouis Opt. Max. templum oportebat. 6. Verr. 62. a

Quæ illustranda & excitanda nobis est. Tusc. q. lib. 1. 5

Illustratus.

Illustratus homo intelligentiis animo cõceptis. 1. de Leg. 45

Genus hoc descriptionis nondum est satis Latinis literis illustratum. de Cl. 185. b

Illustratio.

Illustrationem solis eiusdem incensa radiis menstruo spatulo luna complet. de Nat. d. 1. 61

Illuuius.

Infuscatque peccus illuuii scabrum. 3. Tusc. q. 46. a

Illyricum.

Pompeius per Illyricum proficiscitur in Gallia. ad Att. 159. b

Illyricus.

Mare Illyricum. pro Pomp. 10. Offic. 41. b

Imacharenses.

Imacharèses iam omni frumento ablato, iam omnibus, &c. 5. in Verr. 81. a

Imacharensis ager. in Verr. 157. b

Imago.

Imago, est formæ cum forma, cum quadam similitudine collatio. 4. ad Heren. 229. 3. de Orat. 115

Imago, est oratio demonstrans corporum aut naturarum similitudinem. 1. de Invent. 65

Imago animi vultus est, indices oculi. 3. de Orat. 22. a

Muta imago. de Inu. 62. b. id est, pictura.

Filius tuus imago animi & corporis tui. 6. fam. 25

Artis imago quædam & similitudo. 2. de Orat. 193. a

Est verò, inquam, notum signum, imago aui tui clarissimi viri. in Cat. 113. b

Imago veteris meæ dignitatis & reliquæ gratiæ. 6. fam. 45

Adumbrata imago gloriæ. Tusc. q. lib. 3. 3

Effigies hominis & imago. de Nat. d. 1. 73

Gloria virtuti resonat tanquam imago. Tusc. q. 190. b

Imaginis similitudo ad propositum exemplar deficiebat. de Vniu. 43

Imaginem antiquæ festiuitatis agnoscere. 9. fam. 31

Imaginem Antonii crudelitatis in Dolabella cernitis. in Ant. 231. b

Si imaginem iudiciorum, aut simulacrum aliquod futurum in ciuitate putasset. pro Sestio, 24. a

Vnum aliquem te ex barbatis illis, exemplum veteris imperii, imaginem antiquitatis, columnen Reipub. diceret inueniri. pro Sest. 14. a

Agefilaus, qui neque pictam, neque fictam imaginem suam passus est esse. epist. 68. b

Memoriam & imaginem patris tui tibi propone. de Amicit. 85. a

Nemo vnquam animo aut spe maiora concipiet, qui sibi non illius memoriam atque imaginem præponendam putet. de Amicit. 85. a

Imaginem nullam reipublicæ relinquent, & vestigium nullum. contra Rul. 86

Recordatio meorum temporum, quorum imaginem video in rebus tuis. epist. 5. & 6. b

Demosthenis imaginem ex ære vidi. in Orat. 59. a

Vt effectos mores nostros in alienis personis, expressamque imaginem nostram vitæ quotidianæ videremus. pro Sex. Rosc. 26. b

Imagines istæ & palæstra. 3. ad Q. frat. 39

Atomi, inane, imagines, quæ idola nominantur, quorum incurfione non solùm videamus, sed etiam cogitemus, &c. lib. 1. de Fin. 16

Quemadmodum, quum petebam, nulli me vobis authores generis mei commendarunt: sic siquid deliquero, nullæ sunt imagines, quæ me à vobis deprecentur. 2. de Leg. Agr. 98. a

Imagines, earumque circuitus, in deorū numero refert Democritus. de Nat. d. 1. 22

Imagines familiarum in funere duci Romæ solebant. 2. de Oratore, 124

Imagines familiarum beneficio populi tribuebantur. in Rul. 18

Imaginum ad memoriam ratio. 3. ad Heren. 127

Vos imaginum aduentum & introitum in animos dicitis, quod cæteri philosophi motum inanem vocant. de Nat. deor. 1. 75

Obrepsisti ad honores errore hominum, commendatione

fumofarum imaginum: quarum simile habes nihil præter colorem. in Pison. 1. a

Nulla species cogitari potest nisi pulsu imaginum. de Diu. 136. b

Imagines multas constituit Democritus. de Nat. d. 1. 84

Fac imagines esse quibus pulsentur animi, species dicitur obicitur quædam. 1. de Nat. d. 75

Imagines fluere à corporibus solidis & à certis figuris. de Diuin. 136. b

Mens intenta in eas imagines, &c. de Nat. d. 11. b

Imagines diuinitate præditas inesse censet Democritus vniuersitati rerum. de Nat. d. 1. 84

Imagines extrinsecus in animos nostros per corpus irrumperere, sensit Democritus, disputans de ratione intelligenti. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 116

Imagines ad dormientem venire inuocatas, nugatorium est. de Nat. d. 1. 76

Imbecillis.

Valens an imbecillis. de Inu. 50. b

Quam fuit imbecillis P. Africani filius. de Sen. 84. b

Imbecillis medicina. ad Att. lib. 10. 205. 6. a

Omnem superstitionem imbecillis animi atque anilis esse, &c. de Diuin. 134. b

Fortuna, quam existimo leuem & imbecillam ab animo firmo & graui, tanquam fluxum à saxo frangi oportere. epist. 136. b

Amici imbecilles valent. de Amic. 105. b

Imbecillus.

Imbecillus animus faciliè superstitiosa ista conbit. de Diuin. 125. b

Imbecillus genitus. 2. Tusc. q. 97. a

Cùm homo imbecillus à valentissima fera laniatur. ep. 95. b

Imbecilla natura. de Amicit. 56. a

Nunc in vno ciue resp. ad resistendum imbecilla est. ad Att. 102. b

Imbecilli consilii mulier. pro Flacco, 56. a

Malo te ferò valentem, quam statim imbecillum videre, &c. epist. 156. b

Tam imbecillo animo, ne dicam inhumano. 12. fam. 63

Quem neque hoc tempore, neque ab imbecillis accusatoribus mihi placuit accusari. ad Q. frat. 311. b

Marius & valetudine & natura imbecillior. ad Q. frat. lib. 2. 12. 5. a

Vt si parentibus nati sunt humilibus, si propinquos habeat imbecilliores vel animo vel fortuna, eorum augeat opes, eisque honori sint & dignitati. de Amicit. 61

Imbecillitas.

Ista verò imbecillitas & desperatio Cæsarem in cupiditatè regni impulit. ad Brut. 44. in epist. Brutii.

Imbecillitas aetatis non potest grauitatem rerum sustinere. ad Brutum, 10. 7. a

Imbecillitas animi, cui opponitur firmitudo. 7. fam. 33

Imbecillitas consilii. 1. Offic. 163

Tullia meæ moribus & imbecillitas corporis me exanimat. ad Att. lib. 11. 11

Imbecillitas, fragilitasque humani generis. 5. Tusc. q. 30

Imbecillitas valetudinis. Offic. 1. 101. 2. ad Heren. 38

Infirmas laterum, & virium imbecillitas. de Clar. 106

Susceptum onus propter imbecillitatem animi deponere. pro Sex. Rosc. 20. b

Nosti Niceæ nostri imbecillitatem, mollitiem, & consuetudinem victus. ad Att. 194. b

Sæpissimè igitur mihi de amicitia cogitanti, maximè illud considerandum videri solet, num propter imbecillitatè atque inopiam desyderata sit amicitia. de Amic. 25. a

Imbecillitatem valetudinis tuæ sustenta. 7. fam. 5

In hac præsertim imbecillitate magistratum, &c. epist. 4. b

Vt imbecillitate aliorum, non nostra virtute valeamus. Offic. 2. 122

Imbecillius.

Imbecillius assentiri. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 49

Qui imbecillius horrent dolorem & reformidant. 5. Tusc. quæst. 123. a

Imbellis.

Nunquam periculi fuga committendum est, vt imbelles timidique videamur. 1. Offic. 116.

Eisdem esse oratorios numeros qui sunt poetici. Orat. 215. b

Imber.

Sæpe lapidum, sanguinis nonnunquam, terræ interdum, quondam etiam lactis imber defluxit. 1. de Diuin. 83.

Erat hyemis summa, tempestas perfrigida, imber maximus. in Verr. 220. b

Lapideus & sanguineus imber. 2. de Diuin. 46.

Imbri maximo Capuam veni. 7. ad Att. 59.

Imbres, nimbi, procellæ, turbines. 3. de Nat. d. 36.

Cælum hoc in quo nubes, imbres, ventiq; coguntur. Tusc. quaest. 157. b

Guttæ imbrium quasi cruentæ. de Nat. d. 2. 10.

Magnos & assiduos imbres habuimus. ad Att. 208. b

Imberbis.

Imberbis & bene barbatus. 2. in Catil. 42. a

Adolescentulus imberbis. pro Domo sua, 29. a

Isto enim modo dicere licebit Iouem semper barbatus, Apollinem semper imberbem. 1. de Nat. d. 113. a

Imbibo.

An iste vnquam de se bonam spem habuisset, nisi de vobis malam opinionem animo imbibisset. 2. Verr. 27.

Imbuo.

Omnium hominum mentes imbuunt deorum opinio. Tusc. q. lib. 1. 47. a

Quibus ille studiis ab ineunte ætate se imbuerat. pro Deiotaro, 19. a

Pueri animum tenerum bonis opinionibus imbuere. 14. ad Att. 25.

Imbui erroribus. Tusc. q. lib. 3. 3.

Itaque puer imbuendus est bonis moribus. de Orat. 135. b de Fin. 91. b

Imbui opinionum prauitate. Tusc. 190. b

Imbui superstitione. de Nat. d. 1. 39. 1. de Fin. 91. a

Imbutus.

Hac ille crudelitate imbutus, nemini pepercisset. 3. Phil. 126.

Imbutus dialecticis. Tusc. q. lib. 1. 12.

Sin sit is qui & doctrina liberaliter institutus, & aliquo iam imbutus vsu, &c. 2. de Orat. 89. a

Imbuta Appia via sanguine latronis. pro Milone, 13. a

Sed totum illud sociale bellum macula sceleris imbutum est. pro Fonteio, 16. a

Bellum nefarium, omni odio imbutum. pro Domo sua, 47.

Nos à maioribus sic instituti atque imbuti sumus, vt, &c. in Ant. 128. b

Ad hanc legem non docti, sed facti: non instituti, sed imbuti sumus. Orat. 94. pro Mil. 7.

Imbuti animi consuetudine. de Nat. d. 1. 58.

Cognitiones verborum, quibus imbuti sumus. de Fin. 67. b

Parentum præceptis imbuti, ad eorum consuetudinem moremque deducimur. 1. Offic. 165. a

Hæretici religione imbuti, studiosius & crebrius hostias immolabant. de Diuin. 99. b

Manus imbutæ sanguine. pro Font. 282. b

His rebus imbutæ mentes haud sanæ, &c. de Leg. 172. b

Ἡμῶν δὲ περὶ περιγράψαι. 4. ad Att. 35.

Imitor.

Eos ego fortasse nunc imitor. epist. 27. b

Sisenna Clitarchum imitatur, quem si æsequi posset, aliquantum ab optimo tamen abesset. de Leg. 157. b

Taciturnitas imitatur confessionem. de Inu. 63. b

Hoc imitatur illud, sed non est eiusmodi. de Inu. 57. b

Duritia immanis patientiam imitatur. in Partit. 43. a

Cotta cum verbis, tum sono ipso subrustico prosequebatur atque imitabatur antiquitatem. de claris Orat. 70. a

Chirographum sex primorum imitatus est. 3. de Nat. d. 105. a. Hoc est adulterauit.

Imitatus est homo Romanus illum Socratem, &c. de Ora. b

Imitè te oportet, tecum ipse certes. 9. fam. 29.

Canachi signa rigidiora sunt, quam vt imitètur veritatem. de Clar. 170. b

Credidit eum, qui orationem honorum imitaretur, facta quoque imitaturum. pro Quint. 3. b

Quando enim, &c. postea quidem quam fuit quem imitaretur, vllus orationis vel copiosæ vel elegantis ornatus defuit. lib. 1. de Fin. 8.

Imitari aliquem in persona alicuius. pro Quint. Ros. 48. b

Imitari amictum alicuius, aut statum, aut motum. de Orat. 117. b

Imitari Aristotelem aut Demosthenem. Acad. 41. b

Imitari benevolentiam alicuius. 6. fam. 15.

Heroum veteres casus, fictosque luctus vellem imitari atque adumbrare dicendo. 2. de Orat. 105. a

Ne in quo te obiurgem, id ipsum videar imitari. epist. 38. b

In qua cœna coquus meus præter ius ardens nihil potuit imitari. epist. 139. b

Pictor, cum summum illum luctum penicillo non posset imitari, &c. Orat. 203. b

Qui Coæ Veneris pulchritudinem imitari non potuerunt. Orat. 197. b

Et humor allapsus, &c. potest sudorè imitari. de Diu. 110. b

Casus potest imitari veritatem. de Diuin. 118. b

Imitari vitam deorum. Tusc. q. lib. 1. 59.

Quem si imitari atque exprimere non possumus. in Orat. 10. a

Tu ipse tibi imitandus es. Orat. 214. b

In adeundis periculis consuetudo imitanda medicorum est qui, &c. Offic. 17. b

Oris pulchritudo, reliqui corporis imitandi spem auferebat. Offic. 54. b

Sunt tamen omnes in eodem imitandæ veritatis genere versati. de Orat. 117. b

Hoc factum est expositum ad imitandum. in Ant. 182. b

Vitiosa consuetudo imitando. de Orat. 117. b

Nemo opifex imitando consequi possit naturæ solentiam. 2. de Nat. d. 58.

Quis actor in imitatio, quam orator in suscipienda veritate iucundior. de Orat. 111. b

Archimedes arbitrantur plus valuisse in imitandis sphaeræ conuersionibus, quam naturam in efficiendis. de Na. 43. b

Quum autem ingressa est imitata & effecta simulacra, bene agi putat, si similitudinem veri consequatur. de Vni. 9.

Imitatio.

Imitatio est, qua impellimur, cum diligenti ratione, vt aliquorum similes in dicendo velimus esse. 1. ad Heren. 3.

Multos imitatio decipit breuitatis, vt cum se breues putent esse, longissimi sint. de Inu. 48. b

Ad quem & huius gloriæ hæreditas, & factorum imitatio pertinet. Offic. 16. b

Nam & imitatio virtutis æmulatio dicitur. Tusc. q. lib. 4. 14.

Imitatio viuendi. 1. ad Q. frat. 7.

Imitationem in omni re vincit veritas. 3. de Orat. 119.

Hanc ingenii præstantiam, si minus imitatione consequi possumus, voluntate certè proximè accedimus. Offic. 52. b

Excellentium ciuium virtutem imitatione dignam, non inuidia putare. 14. Philip. 396. a

Ridiculum, quod ex quadam deprauata imitatione sumi solet. de Orat. 131. b

Vitium imitatione ex aliquo expressum. de Orat. 147. b

In eo nihil est nisi falsum, & imitatione simulatum. de Oratore, 125. b

Imitator.

Imitator & narrator facetus. 3. de Orat. 121. a

Veterum facinorum imitator. in Vat. 33. b

Imitator maiorum. 3. Philip. 128. a

Ille æmulus & imitator studiorum meorum. pro Marc. 131. b

Etenim tantum mali est peccare principes, &c. quantum illud, quod permulti imitatores principum existunt. 3. de Leg. 45. a

Quorum se isti imitatores esse dicunt. Orat. 213. b

Vt multos sæpe imitatores vidi. de Orat. 117. b

Imitatrix.

Vel ab ea, quæ penitus in omni sensu implicata insidet imitatrix boni voluptas. 1. de Leg. 70.

Gloriæ imitatrix temeraria atque inconsiderata fama popularis. Tusc. q. 6. b

Imitabilis.

Nam orationis subtilitas imitabilis illa quidem videtur esse existimanti, sed nihil est experienti minus. in Orat. 42. a

Immanis.

Ambitus immanis. ad Q. frat. lib. 2. 16. 9. a

Immanis belua. 7. Verr. 85. a. 4. Acad. q. 194. a. 3. de Fin. 97. a

Tetra & immanis belua. Tusc. 218. b

Immanis ac barbara consuetudo. pro Font. 280. b

Patientiam duritia immanis imitatur. Part. 237. b

Immanis ac fera & barbara gens. 1. Tusc. q. 47. a. 6. Verr. 21. a

Immanis & ferus hostis. 4. Verr. 36. a

Importuna & immanis natura. 3. Verr. 5. a

Immanis pecunia. pro Rosc. Comædo, 13. a

Ingens immanisque præda. in Verr. 171. b

Immanis versus. pro Deiot. 17. pro, crudelis.

Immane facinus. pro Sex. Rosc. 29. b

Videbam illud scelus tam importunum, audaciam tam immanem adolescentis furentis. de Arusp. resp. 3. a

Immanes quædam bestie. de Fin. 103. b

Immanes ac barbaræ nationes. ad Q. frat. lib. 1. 1. 41. a

Immanes populi. in Ant. 172. b

Immanes quæstus. 5. Philip. 170.

Immania pocula. 2. Philip. 74.

Qui immanes pecunias paucis reddidit & mansuetos. 1. de Inuent. 4. a

Voluptatem immanissimus quisque maximè sequitur. Partit. 48.

Immanitas.

Nam & prudentiam malitia, & temperantiam immanitas in voluptatibus aspernendis, &c. in Partit. 43.

Feritas quædam & immanitas. Offic. 32. b

Feritas atque agrestis immanitas. de Diuin. lib. 1. 56.

Immanitas barbara. 2. Tusc. 33. a

Immanitas facinoris. in Cat. 100. b

Immanitas ferarum. de Nat. d. 46. b

Quo est detestabilior illorum immanitas, qui lacerauerunt omni scelere patriam. 1. Offic. 183. a

Immanitas in animo. Tusc. q. 192. b

Cuius tanta non insolentia, sed immanitas, &c. epist. 143. b

Nisi tot vitiorum tanta immanitas quibusdam virtutis radicibus niteretur. pro Cæl. 40. b

Immanitas verborum. de Fin. lib. 4. 20.

Sed potius immanitatis, omnem humanitatem repellentis. Offic. 189.

Immanitate efferatæ gentes, nullam habent dei suspicionem. de Nat. d. 2. 44.

Quinetiam si quis asperitate ea est, & immanitate naturæ, congressus vt hominum fugiat atque oderit, &c. de Amicitia, 73.

Omni dicitate atque immanitate terribilissimus. in Vat. 30. b

Immansuetus.

Ipsisque in hominibus nulla gens est, neque tam immansuetata, neque tam fera, quæ non, etiam si ignoret qualem habere deum deceat, tamen habendum sciat. 1. de Leg. 36. a

Immaturus.

Immatura mors seni esse non potest. 2. Philip. 122. a

Damnum enim illius immaturo interitu res Romanæ Latinæque literæ fecerunt. de claris Orat. 64. a

Immaturitas.

Quid hæc festinatio, quid hæc immaturitas tanta significat? pro Quintio, 55. a

Immemor.

In alia incidi non immemor istius mandati tui. ad Att. lib. 4. 75. 4. a

Tamen surripiendum aliquid putavi spatii, ne me immemorem mandati tui putares. ad Att. 76. b

Huius rei ne posteritas quidem omnium seculorum immemor erit. in Ant. 170. b

Adeone vobis oblitus constantiæ meæ, adeo immemor rerum à me gestarum esse videor. vt, &c. pro Syll. 62.

Nec Romanorum immemor. de Clar. 180. b

Magna hæc immemoris ingenii signa. de claris Oratoribus, 115. a

Omnes immemorem beneficii oderunt: &c. eumque qui faciat, communem hostem tenuiorum putant. Officiorum, lib. 2. 91.

Immensus.

Aer immensus & infinitus. 1. de Nat. d. 38. a

Immensa, infinita, immoderata cupiditas. ad Herennium, lib. 2. 68. a

Immensa & interminata in omnes partes magnitudo regionum mundi. de Nat. d. 1. 38.

Vorago vitiorum immensa. 5. Verr. 18. a

Mare immensum. 1. Tusc. q. 116. a

Ex ingenti quodam oratore, immensoque campo in exituum sanè gyrum compellit. 3. de Orat. 41. a

Tanquam ratis in mari immenso nostra vehitur oratio. Tusc. q. 164. b

Obseruata sunt hæc tempore immenso. 1. de Diuin. 19. a. Id est, infinito.

In tanta re, tamque immensa. de Orat. 116. b

Ingenii sui finibus immensis aliquam artem describere. 1. de Orat. 107.

Immensitas.

Immensitas latitudinum, longitudinum, altitudinum. 1. de Nat. d. 38.

Immensitates camporum. de Nat. d. 45. b

Immergo.

Qui vt se blanditiis & assentationibus in Asinii consuetudinem penitus immergit, &c. pro Cluent. 26. a

Immersus.

Immersus in flumen. de Vniu. 203. b

Immerito.

Ex re, si crudelis, si infanda, si præter opinionem, si immerito, si misera, &c. 2. de Orat. 175. a

Immigro.

Neque ea planè videt animus, quum repente in tam insolitum, tamque perturbatum domicilium immigrauit. 1. Tusc. q. 48.

Nam paucis diebus & in domum & in hortos paternos immigrabit. 13. Philip. 371. a

In suas ades ex templis immigrare. pro Domo sua, 109. a

Deos in domum immigrare voluisse. pro Domo sua, 235. b

Sic tamen vt ea non irruisse in alienum locum, sed immigrasse in suum diceret. de claris Orat. 150. a

Immineo.

Mors quæ propter incertos casus quotidie imminet. 1. Tusc. quaest. 145. a

Templis deorum immortalium imminet egentium & perditorum spes. Brut. 91. b

Quæ imminet, non videre: aut quæ videmus, dissimulare. 1. in Catil. 21. a

Imminent duo reges toti Asiæ. pro Lege Manil. 7. a

Ipsæ autem hodie in Parti nostri tyrotarichum imminebunt. ad Att. 231. b

Impendebat fames, incendia, exdes, direptio: imminet tuus furor omnium fortunæ & bonis. pro Domo sua, 21. & pro Mil. 73.

Iste infestus in omnia maria ex omnibus Siciliæ partibus imminebat. 7. Verr. 113. a

Huius mendicitas auiditati coniuncta in fortunas nostras imminebat. 5. Philip. 17.

Nimis enim imminebat propter propinquitatem Ægina Piræo. Offic. 61. b

Cum præpotens terra marique Carthago, nixa duabus Hispaniis, huic imperio immineret, &c. pro Cornelio Balb. 27. a

Certior sum factus, Parthos ab illo aditu Cappadociæ longè abesse, Ciliciæ magis imminere. ad Att. 79. b

Carthago excurrere ex Africa, & imminere populo Romano videtur. contra Rul. 83. b

Qui imminere iam cupiditate videtur in tribunitiam potestatem. pro Domo sua, 37.

Imminens.

Sed homo ad eadem imminens, meum nomen operis ediderat. pro Domo sua, 12. a

Nam ipsum Verrem tantum semper avaritia hiante atque imminenti fuisse, ingenio & cogitatione nulla, vt, &c. 4. Verr. 93

Gestu imminenti, summa gravitate & celeritate verborum, Brute quid sedes? de Orat. 22. 4. a

Imminuo.

Hic quod populi proprium semper fuit, quod nemo imminuit, nemo immutavit. pro Leg. Agr. 32. a

Si copias quam minimum imminueris. epist. 23. b

Imminuere auctoritatem suam. ad Attic. lib. 1. 13. 8. a. 2. de Orat. 85. a

Violare atque imminuere ius & officium. pro Sext. Ros. 64. a

Imminuere laudem alicuius. ad Att. lib. 14. 315. 2. a

A populo factarum quaestiarumque rerum summas imminuere. 5. Verr. 69. a

In iis offenditur simul atque imminuit aliquid de voluptate. 1. de Orat. 135. a

Imminutus.

Imminuta constantia. ad Att. lib. 3. 66. 4. a

Imminuta atque debilitata est acerrima & fortissima illa cupiditas. 12. Philip. 313. a

Imminuta libertas. pro Lege Manil. 6. a

Imminuta maiestas. 2. de Orat. 59. a

Imminuta virtus. ad Att. lib. 1. 11. 16. a

Bellum expectatione Pompeii attenuatum atque imminutum est. pro Lege Manil. 21

Imminutio.

Prauitas imminutioque corporis. 5. de Fin. 44

Dignitatis imminutio. Pulchro, lib. 3. 8. 6. a

Immiscericors.

Ipsium immiscericordem, superbum fuisse. 2. de Inu. 102. a

Immitto.

Sed tamen in eo ipso loco immitit imprudens ipse fenarium. Orat. 215. b

In alteram caueam seruos immisisti, ex altera liberos eiecisti. de Arusp. 249. b

Eone tu seruos ad spoliandum fanum immittere ausus es? 6. Verr. 90. a

Quae vis Decium deuouit, & immisit in armatas hostium copias. Parad. 117. b

Repentem equum immisi ad eam legionem tyronum quae veniebat ex castris. Galba ad Ciceronem, lib. 10. 30. 8. a

Scilicet tu Praetor in mea bona quos voles immitteres? 3. Verr. 101. a

Qui se armatus saepe in hostium manum multitudinemque immiserit. pro Fonteio, 32. a

Immittere hostes in provinciam. epist. 120. b

Immittere perturbationes. 3. Tusc. 43. a

Immittere se in hostes equo incitato. 3. de Nat. d. 10

Immittere se in medios hostes. 1. Tusc. 189. a

Immittere in forum sicarios. pro Sextio, 67. a

Sequestem item ad immunem ciuitatem Venerius Symmachus Decumanus immitit. 5. Verr. 77. a

Immissus.

Is non immissum a Deo dolorem, sed conceptum a se ipso continebat. 3. de Nat. d. 131. a

Bis absolutum esse Lentulum, bis Catilinam, hunc tertium iam esse a iudicibus in Rempublicam immissum. ad Att. lib. 1. 11. 16. a

Iactam & immissam a te nefariam in me iniuriam semper duxi, peruenisse ad me nunquam putavi. in Parad. 35

Seruique & egentes in tecta nostra cum facibus immissi. ad Att. lib. 14. 306. 2. a

Tela, quae ex illius actionibus in meum corpus immissa sunt. pro Domo sua, 221. b

Immissio.

Sarmetorumque ea quam dixi aliorum amputatio, & aliorum immissio. de Senect. 49

Immo.

Non quod res alia esset, immo eadem. pro Cluen. 34. b

Causa igitur non bona est, immo optima. ad Att. lib. 9. 175. 5. a

Immo vero etiam hoc magis quam, &c. quod, &c. contra Rul. 85. b

Non igitur patria praestat omnibus officiis. immo vero: sed ipsi patriae conducit pios habere ciues in parates. Off. 3. 122

Immo vero obsecrabit patrem, ne, &c. Offic. b

Omnibusne igitur ex his locis argumenta sumemus? c. r. Immo vero scrutabimur. in Partit. a

Immobilis.

Terra noua immobilis manens, ima sede semper haeret. de Som. Scip. 18. a

Immobilis & stans orbis. de Vniu. 47

Immoderatus.

Immoderatus potus atque pastus. 1. de Diuin. 107. a

Immensa, infinita, immoderata cupiditas. ad Heren. 12. b

Immoderata intemperantia. Acad. q. ed. 1. lib. 1. 27

Immoderata libertas infinita hominum licentia. Q. frat. 294. & in Ant. 229. b

Immoderata mulier. pro Caelio, 41. a. 10. Philip. 285

Immoderata oratio. in Oratore, 115. a

Ventus vehemens, immoderata tempestas. pro Sex. Ros. 77

Alexandrum, posteaquam rex appellatus sit, superbum, crudelium, immoderatum fuisse. ad Att. lib. 13. 283. 6. a

Immoderati homines. 2. ad Att. 27

Immoderatio.

Efferri immoderatione verborum. pro Sylla, 22. a

Immoderate.

Immoderate abusi praemiis. 11. fam. 48. in epist. Matii.

Immoderate agitatus & fluctuans. de Vniu. 11

Exultare, immoderateque iactari. de Diuin. 93. b

An temperantia sinet te immoderate facere quicquam? 1. Tusc. q. 28

Nam ut aduersas res, sic secundas immoderate ferre leuitatis est. 1. Offic. 127

Immoderate & fortuito mouebatur animal. de Vniu. 61

Immoderate profusa vox. 2. de Nat. d. 213. a

Immoderate & intemperate viuere. de Vniu. 57. a

Immoderatus ferre casum incommodorum tuorum. 5. fam. 46

Immodestus.

Ipsumque genus iocandi non profusum nec immodestum, sed ingenuum & facetum esse debet. 1. Offic. 145. a

Immodice.

Immodice ferre aliquem casum. 4. Tusc. 61. a. Id est, immoderate.

Immolo.

Nemo nostrum est, ut opinor, quin vota victoriae suae fecerit: nemo qui etiam cum de alia re immolaret, tamen eo quidem ipso tempore, ut quamprimum Caesar superaretur, optarit. 6. fam. 26. in epist. A. Cecinnae. id est, aliquam rem a diis posceret sacrificando.

Cum Sylla immolaret in agro Nolano. de Diuin. 95. b

Lex erat, ne quis Dianae vitulum immolaret. de Inu. 14. b

Pythagoras musis bouem immolasse dicitur. de Nat. d. 77. b

Quid quum pluribus diis immolatur, qui tandem euenit ut litetur aliis, aliis non litetur? 2. de Diuin. 56. a

Maiores hostias a consulibus ad praecorem & ad tibicinem immolari. contra Rul. 85. b. Tusc. q. lib. 3. 53. de Diuin. 180

Quibus hostiis immolandum, cuique deo, cui maioribus, cui laetentibus, cui maribus, cui feminis. de Leg. 175. b

Consuetudo hominum immolandum apud Gallos. pro Fot. 18

Immolor.

Haece decessio capitis, aut accessio, subitane fieri potest, ut se exta ad immolatoris fortunam accommodet. 2. de Diuin. 53. a

Immolatio.

Quae igitur haec partes in extis non reperiuntur, sine quibus victima illa viuere nequisset, intelligendum est in ipso immolationis tempore, eas partes quae absint interisse. de Diuin. lib. 1. 195. a

Immortuus.

Clamores de immortalis reliquiis coniurationis, de vilitate, de otio. ad Att. lib. 1. 30

Immortalis.

Nostri imperatores mortui, quorum viuunt immortalis memoria & gloria. pro Corn. Balbo, 63. a

Immortalis quaestus. de Amicit. 9. a

Si omne mortale est, nullum est immortale. de Nat. deorū, 65. b

Quod beatum & immortale est, id nec habet, nec exhibet cuiquam negotium. Epicuri dictum. de Natura d. 1. 60

Ut fortuna nonnunquam tanquam ipsa mortalis cum immortali natura pugnare videatur. 1. Offic. 168. a

Optimi cuiusque animus maxime ad immortalem gloriam nititur. de Senect. 94. b

Immortalem fructum capere. in Pis. 86. b

Reddere immortalem alicuius memoriam. 2. Offic. 5. a

Animi omnium immortales, sed fortium bonorumque diuini. 2. de Leg. 45. a

Immortales & indissolubiles dii qui orti sunt esse non possunt. de Vniu. 51. 1. de Finib. 79. a

Immortalia merita. post redi. in Sena. 1

Immortales ago tibi gratias, agamque dum viuam. 10. fam. 22. in epist. Planci.

Immortales villos esse negabant, qui aliquando homines fuissent. 3. de Nat. d. 34

Immortalitas.

Non est lugenda mors, quam immortalitas consequatur. de Senect. 67. a

Immortalitas laudum. 13. fam. 31

Immortalitas animorum probatur. Tusc. q. lib. 1. 25

Ad spem quandam immortalitatis me rapit posteritatis commemoratio. 5. fam. 28

Sunt enim facta eius immortalitatis, non aetatis. 4. Philip. 154. a

Quae tam inmemor posteritas, quae tam ingratae litterae reperientur, quae eorum gloriam non immortalitatis memoria prosequantur? 2. Philip. 55

Immortalitati commenda nomen tuum. 10. fam. 27

Historia quae voce alia, nisi oratoris, immortalitati commendatur. de Orat. 111. b

Immortalitati suae consulere. 15. ad Att. 3

Mandare aliquid immortalitati. pro Domo sua, 60. a. 2. de Orat. 10. a

Socratis sermones immortalitati scriptis suis Plato tradidit. 3. de Orat. 34. a

Immortalitatem consequi. de Nat. d. 1. 30

Mihi populus Romanus non vnus diei gratulationem, sed aeternitatem immortalitatemque donauit. in Pis. 4

Sed videamus Herculem ipsum, qui tum dolore frangebatur, cum immortalitatem ipsa morte quaerebat. Tusc. q. lib. 2. 15

Immortalitatem scribitur Vlysses repudiasse, ut Ithacam videret. 2. de Leg. 2

Cedit nulla re, nisi immortalitate, caelestibus beata vita. 2. de Nat. d. 130. a

Cum immortalitate conferenda praemia. 10. fam. 19. in epist. Planci.

De immortalitate animarum. de Senect. 93. b

De immortalitate statuarum. in Ant. 221. b

Immortaliter.

Quod scribis te a Caesare quotidie plus diligi, immortaliter gaudeo. ad Q. frat. lib. 3. 7

Immortuus, vide post Immolatio.

Immundus.

Alienantur immunda, infulsa, indecora. 9. ad Att. 36

Immunis.

Falsum est ob vacationem pretium datum, cum immunis nemo fuerit pro Font. 277. b

Immunis possessio & libera. 13. fam. 100

Non est enim inhumana virtus, neque immunis, neque superba, quae etiam populos vniuersos tueri, eisque optime consulere soleat. de Amicit. 46. a

Immunis omnium rerum. 7. in Verr. 47

Immunes agri. 8. fam. 28. in epist. Caesarii. 2. Philip. 60. a

Quinque praeterea sine foedere immunes ciuitates ac liberae. Centuripina, Halesina, &c. 5. Verr. 11. a

Is campi Leontini duo millia iugerum immunia possidet. in Ant. 187. b

Conditione commodiore sunt immunia, quam illa quae pensitant. 3. de Lege Agr. 6. a

Agros fructuarios vult immunes esse. epist. 119. b

Melius hi quam nos, qui piratas immunes, socios veftigales habemus. 3. Offic. 65. a

Immunitas.

Immunitas ac libertas alicuius provinciae. pro Fonteio, 279. b

Nequa post Idus Martias immunitatis tabula, neue cuiusquam beneficii figeretur. 2. Philip. 93. a

Negas sine deo posse quicquam. ecce tibi est transuerso Lamplacenus Strato, qui det isti deo immunitatem magni quidem muneris, &c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 115

Tabulae figuntur, immunitates dantur. ad Cassium, lib. 12. 2

Numi immunitates datae. 1. Philip. 2. a

Immunitus.

Si via sit immunita, iubet qua velit, agere iumentum. pro Cecinna, 39. a

Immuto.

Ennius pro Afris immutat Africam. Orat. 205. b

De institutis priorum immutat successor aliquid. pro Flacco, 26. a

Sed quaedam pestes hominum laudem alienam dolentium, & te nonnunquam a me alienarunt, & me aliquando immutarunt tibi. Licinio, lib. 5. 18

Verborum ordinem immuta, fac, sic comprobauit filii temeritas. contra Rul. 70. b

Si quibusdam in sententis paulum me immutasset. ad Lentulum, lib. 1. 9. 36. a

Signiferi orbis vnamquamque partem aliam alio modo mouere atque immutare caelum. 2. de Diuin. 133. a

Immutare mores. 2. de Leg. 62. a

Immutare voluntatem. ad Att. lib. 1. 7. 2. a

At vtrumque genus continet verbi ad litteram immutati similitudo. 2. de Orat. 138. a

Immutari imperio, potestate, prosperis rebus. de Amicit. 50

Tot rebus ipsis se immutantibus. de Nat. d. 2. 15

Immutatus.

Immutatus orbis & rectus. de Vniu. 35

Immutata gratia nostra. 5. fam. 5

Vel eadem species, vel interdum immutata redditur. de Vniuers. 61

Immutata voluntas. 1. ad Att. 19. pro, animo abalienato.

Suspicionem multis attulit immutatae voluntatis. in Philip. a

Immutatis literis. 2. de Nat. d. 96. a

Neque permanendum in vna sententia conuersis rebus, ac bonorum voluntatibus immutatis, sed temporibus attendendum. Lentulo, lib. 1. 9. 85. a

Immutabilis.

Comprehensio stabilis & immutabilis. Acad. q. 7. b

Fatalis & immutabilis continuatio ordinis sempiterni. 1. Acad. 43. a. & 4. 47. a

Res stabilis & immutabilis. de Vniu. 196. b

Hoc est immutabile ex vero in falsum. de Fat. 144. b

Cause immutabiles & aeternae. de Fat. 145. b

Omnia vero in praeteritis necessaria sunt, quia sunt immutabilia, &c. de Fat. 143. b

Immutabilia esse, quae futura sunt. de Fato, 144. b

Stellae spatium immutabilibus ab ortu ad occasum comeant. de Nat. 35. b

Immutabilitas.

Sed in factis immutabilitatem apparere, in futuris quibusdam, quia non apparent, ne necesse quidem videri: &c. de Fato, 14

Immutatio.

Immutatio ordinis. 3. de Orat. 96. a

Immutatio verborum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 16

Ex immutatione iocus. 2. de Orat. 145

Negat enim mutari posse muscas leges sine immutatione legum publicarum. 2. de Leg. 63. a

Et quanquam translatio est apud eum multa, tamen immutationes nusquam crebriores. in Orat. 51. a

Imo, vide Immo.**Impar.**

Quos quidem ego ambo vnicè diligo: sed in Marco benevolentia impar. Licinio, lib. 5. 20

Illos qui omnia sic incerta dicunt, vt stellarum numerus par an impar sit, nesciatur, quasi desperatos aliquos relinquamus. 4. Acad. 63. a

Hic est, inquit ille, qui intervallis coniunctus imparibus, sed tamen pro rata portione distinctis, impulsu & motu ipsorum orbium efficitur. in Somn. Scip. 17. a

Imparatus.

Imparatus semper aggredi ad dicendum videbatur Antonius. de claris Orat. 72. a

Nec ero, vt in malis, imparatus. ad Att. lib. 9. 176. 3. a

Imparatus arma sumpfit. 1. Tusc. q. 70

Inermem atque imparatum Tribunum gladiis adoriuntur. pro Sest. 68

Vt si qua inuecta diritas casu foret,

Ne me imparatum cura laceraret repens. 3. Tusc. 52. a

Imparatum te offendam. epist. 18. b

Sumus enim flagitiose imparati quum à militibus, tum à pecunia. ad Att. lib. 7. 50

Quantquam paratus in imparatos Clodius, tamen mulier inciderat in viros. pro Milone, 31. a

Longum est imparatis breue tempus. 3. Philip. 124. a

Impartio, vide Impertio.**Impatibilis.**

Quem quidem dolore vos impatibilem improbis facitis, bonis tolerabilem. 2. de Fin. 48

Impedio.

De rebus ipsis vtere tuo iudicio: nihil enim impedio. 1. Offic. 4. a

Nec atas impedit quominus & cæterarum rerum & in primis agri colendi studia teneamus vsque ad vltimum tæpus senectutis. de Senect. 56. a

Nihil impedit libero tempore, quo minus id quod maximè placeat, facere possimus. lib. 1. de Fin. 26

Impedit me quotidie aliud ex alio. sed si me expediero, vt, & c. 9. fam. 45

Remouere omnia quæ obstant & impediunt. Acad. q. 6. b

Tu velim sis (nisi te impediisti) apud nos pridie Calendarum cum Pilia. 13. ad Att. 61

Id in hac disputatione de fato casus quidam ne facerem impediuit. de Fat. 140. b

Sed hæc illius clarissimi viri mentio, & vocem meam fletu debilitauit, & mentem dolore impediuit. pro Cæl. 40. b

Etiã antè fecissem, sed me multa impediuerunt, quæ nunc quidem expedita sunt. Terentiæ, lib. 14. 19. 2. a

Sin illud dices, te Heraclii volutate ab lege recessisse, ipse te impedit, ipse tu tua defensione implicabere. 4. Verr. 29. a

Quid impedit actionem eius, & c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 99

Cum is publicanorum causam stultissimis interrogationibus impeditur. de Arusp. resp. 1. a

Quæ tot ac tales viros impediatur quominus pro capite, & c. pro Rosc. Amer. 3. a

Impeditum impedire. ad Att. lib. 15. 318. 7. a

Impedire iter. ad Att. lib. 8. 162. 2. a

Mentem dolore impedire. pro Cælio, 48. a

Ea mea quædam tibi non ignota dubitatio, aut impedire profectioem meam videbatur, aut certè tardare. 7. fa. 13

Perturbare & impedire rationem belli propè iam explicatam. de prouin. Conf. 29. a

Rem propè iam explicatam perturbare atque impedire. de Prouinc. 76. b

Impedire magnas vtilitates amicorum intemperata quadà benevolentia. Læli. 64

Sed pudore impediatur. de Fin. 106. b

L. Cæsar, optimus & fortissimus ciuis, impeditur valetudine. 12. fam. 5

Nos qui ab delectatione omni, negotiis impedimur. pro Muren. 37. a

Quod isti ne faciant, summa malevolentia & liuore impediuntur. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10. 2. a

Cedendum enim celeriter est, ne fortè qua in re impediatur atque alliger. ad Att. lib. 9. 169. 1. a

Alterum ab altero adiuuari vel impedi. Brut. 165. b

Impediatur ætate & morbo. 5. Verr. 51. a. 1. de Fin. 89. a

Impediatur fletu. ad Att. lib. 3. 50. 3. a

Impediatur illum, ne tot summos viros interficeret. 3. de Natura deorum. 60

Malis domesticis impediatur. pro Sestio, 84. a

Impediatur negligentia, studiis, occupationibusve. 1. Off. 41. a

Pudore impediatur. 4. de Fin. 7. a

Religione impediatur. Sulpit. ad Ciceronem, lib. 4. 12. 9. a. 6. Verr. 108. a

Impediatur bonam rem melius, quam concedi mala. 3. de Leg. 37

Impediatur vinculis. 1. de Diuin. 80. a

Impeditus.

Vinctus, constrictus, & impeditus. de Arusp. resp. 10. a

Quum præsertim non modò nunquam sit aut illius à me cursus impeditus, aut ab illo meus: sed contra semper alter ab altero adiutus, & communicando & monendo, & fauendo. de claris Orat. 2. a

Is ætate & morbo impeditus venire nõ potuit. in Verr. 161. b

Impeditus negotiis. 2. ad Att. 3

Sapientis est, quum stultitia sua impeditus sit, quoquo modo possit, se expedire. pro Rab. Posth. 15. a

Quid minus propè ad pugnam, quum penula irretitus, rheda impeditus, vxore penè constrictus esset. pro Milone, 40. a

Occupatū impeditūq; hunc amores tenent. pro Cæl. 35. a

Cum ille seruorum multitudini s. p. q. r. vincum ipso confessu, & constrictum spectaculis, atque impeditum turba & angustiis tradidisset. de Arusp. resp. 249. b

Impeditam rem turpe est iacere. 12. ad Att. 13

Scimus Romæ solutione impedita fidem concidisse. pro Pomp. 7. b

Impedita res domestica. 11. ad Att. 1

In eo hærentia & impedita. de Vniu. 39

Impedita consilia. 4. ad Att. 11

Impedita nomina. a

Impedita resp. tempora. in Piso. 2. id est, perturbata. Iacet inter Apenninum & Alpes impeditissimus Antonius ad iter faciendum. Brutus ad Ciceronem lib. 11. 22

Impeditio.

Viget enim animus in somniis, liberque sensibus ab omni impeditioe curarum, iacente & penè mortuo corpore. 1. de Diuin. 188. a

Impedimentum.

Inferre moram & impedimentum alicui. 1. de Inuent. 18. a

Nam commoditati ingenium est impedimento. pro Sex. Rosc. 20, & 43. b

Homini ipsius ornamenta adiumento causæ potius, quam impedimento esse malitis. pro Corn. Balbo, 14. a

Impedimenta expectanda sunt, quæ Anagnia veniunt: & familia ægra est. 16. ad Att. 24

Impedimenta ad proficiendum opponerem. 10. fam. 15. in epist. Planci.

Superabat impedimenta naturæ, diligentia, industriaque Demosthenes. 1. de Orat. 136. a

Etiã erat inimica improborum, quæ C. Catonis illius, qui Consul fuit, impedimenta retinuit. 6. Verr. 19. a

Obuiam sit ei Clodius expeditus in equo, nulla rheda, nullis impedimentis. pro Mil. 20

Cum Milo cum vxore veheretur in rheda, penulatus, vulgi magno impedimento ac muliebri ac delicato ancillarum puerorumque comitatu. pro Mil. 21

Impello.

Ad quoduis maleficium hominem impellit auaritia. ad Heren. lib. 2. 68. a

Quæ ratio poetas, maximèque Homerum impulit, vt, & c. de Nat. d. 59. b

Hic in fraudem homines impulit. in Pis. 79. b

Grauiissimè autem me in hanc mentem impulit Pompeii fides. epist. 12. b

Nec me solum ratio ac disputatio impulit vt ita crederem, sed, & c. de Senect. 70. a. 3. de Fin. 96. a

Quæ causa te impulit, vt ita faceres: de Nat. d. 3. b

Non igitur secures ad iniuriam faciendam Flacci animum impulerunt. pro Flac. 66. a

Luxuries igitur hominem nimirum, & æris alieni magnitudo, & indomitæ animi cupiditates ad hoc scelus impulerunt. pro Rosc. Amer. 23. a

Adueniens digito impellam ianuam. ex Trabea. Tusc. q. lib. 4. 56

Præcipitentem igitur impellamus, inquit, & perditum prosterneamus. pro Cluen. 55. a

Si authores ad patriam liberandam desiderarètur, illis authoribus Brutus ego impellerem. in Ant. 165. b

Quæramus igitur causam, quæ eum impulerit, vt, & c. de Vniu. 196. b

Impellere atque hortari aliquem ad aliquam artem. 1. de Orat. 61. a. & in Cat. 106. b

Ad bellum Barbaros impellere. pro Sylla, 27. a

Impetus animorum impellere & reflectere. 2. de Orat. 171. a

Impellere in fraudem. pro Rosc. Amer. 35. pro Milone, 24. a

Impellere in eam mentem. pro Milo. 68

Impellere in sermonem. 2. de Orat. 167. a

Impellere in spem certissimam Consulatus. ad Brutum, 10. 4. a. in Catil. 40. a

Impellere seruum ad accusandum dominum. pro Deiot. 1. a

Impellere voluntatem quò velis, & vnde velis deducere. 1. de Orat. 16. a

Impellere & incitare ad conspiciendas, totaque mente contereptandas varias voluptates. Tusc. q. lib. 3. 30

Maxima autem culpa in eo est, qui & veritatem aspernatur, & in fraudem obsequio impellitur. Læli. 75

Impellimur ad agendum appetitione. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 25

Natura impellimur, vt prodesse velimus quam plurimis, in primisque docendo, rationibusque prudentiæ tradendis. 3. de Fin. 100. a

Ad nullam rem vnquam impelletur. 4. Acad. 51. a

Loci quibus impetus animorum aut impellantur, aut reflectantur. de Orat. 137. b

Impelli ab alio facilius, quam à te retineri. 11. fa. 4. in epist. M. Bruti & Cassii.

Impelli atque incendi ad aliquid faciendum. de claris Orat. 10. a

Impelli ad officium voluptate quasi mercede aliqua. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 130

Impelli ad suscipienda pericula sua cupiditate, non vtilitate communi. Offic. 1. 91

Facillimè ad res iniustas impelli. Offic. 1. 93

Impelli in fugam. pro Rab. perduel. reo, 16. a

Præterea est modestus homo & frugi, quem ne vtilitas videatur impulsura fuisse ad facinus. ad Att. 177. b

Impellens.

Qui nullo impellente fallebant, eos vrgente Lælio in absentem, & in L. Flaccum aut timidos fuisse, aut religiosos putamus. pro Flacco, 15. a

Impulsus.

Se à te corruptum, tuis promissis in fraudem impulsus esse confessus est. pro Deiotaro, 23. a

Ex aliqua causa, qua impulsus aliquem id fecisse dicit. de Inuent. 64. b

Impulsus.

Sonus, qui impulsu & motu ipsorum orbium efficitur. de Som. Scip. 128. b

Non alieno impulsu, sed sua sponte moueri. de Nat. 31. & de Som. Scip. 131. b

Impulsu primo moueri. 1. Tusc. 85. a

Hoc P. Clodii impulsu factum est. pro Deiotaro, 23. a

Impulsu Pisonis Consulibus. ad Att. lib. 1. 97. a

Etsi non solum impulsu scutorum, neque coactu corporum, sed, & c. pro Cecin. 32

Qui simili impulsu aliquid commiserint. de Inu. 64. b

Ipsos certò scio non negare, ad hæc bona Chrysothonum accessisse impulsu suo. pro Rosc. Amer. 63. a

Impulsu suo & tua crudelitate fecisset. 3. Verr. 56. a

Impulsu vestro loquor. 3. de Orat. 47. a

Impulsio.

Impulsio est quæ sine cogitatione per quadam affectionem animi facere aliquid hortatur, vt amor, iracundia, ægritudo, vinolentia, & omnino omnia in quibus animus ita videtur affectus fuisse, vt, & c. 2. de Inuent. 133. a. 3. de Orat. 65. a

Inductio & impulsio in hilaritatem. 3. de Orat. 113. a

Impulsio oblata extrinsecus. Academ. q. ed. 2. lib. 1. 18. Stoici *παρρησια* Græcè nominant.

Primum, cur aliam quandam vim motus habebunt à Democrito impulsioem (quam plagam ille appellat) à te Epicure grauitatis & ponderis. de Fato, 68. a

Cum impulsione aliquem comisisse quid dicit. de Inu. 64. b

Omnis coagmentatio corporis, vel calore, vel frigore, vel aliqua impulsione vehementer labefactatur. de Vniu. 21

Impulsor.

Impulsor atque adiutor. de prou. Consul. 14. a

Author & impulsor, & socius sceleris. in Verr. 33. b

Et si quanuis non fueris suator & impulsor profectioem meam, approbator certè fuisti. ad Att. lib. 16. 19

Impendo.

Acerbitas impendet omnibus. Cælio, lib. 2. 15. 13. a

Magnum bellum impendet à Parthis. ad Att. 91. b

Calamitas impendet omnibus. epist. 27. b

Contentio impendet. ad Att. lib. 2. 37. 4. a

Tanta malorum impendet *δύρα*. ad Att. lib. 8. 28

Impendet negotium, ad quod tu scilicet aduolabis. ad Att. lib. 2. 34. 6. a

Accedit etiam mors, quæ quasi saxum Tantalos, semper impendet. 1. de Fin. 91. a

Inuidiæ tempestas quanta nobis impendet. 1. in Catil. 16. a

Semper aliquis aliis dolor, aliis terror impendet. Tusculan. quæst. 116. b

Impendet belli magni timor. Cælio, lib. 2. 10. 3. a

Magnæ impendent discordiæ. Cælius Ciceroni, lib. 8. 14. 13. a

Vt ea quæ partim iam adsunt, partim impendent, moderatè feramus. ad Plancium, lib. 4. 44

Mercatoribus formidines à vestris magistratibus impendunt. 7. Verr. 122

Iudicia reliqua impendent, nondum est planè expeditum. ad Att. lib. 4. 85. 14. a

Asuperis, nulli impendent metus. 1. de Nat. d. 66. a

Omnes in me terrores, periculaque impendent omnia. pro Sex. Rosc. 23. b

Infiniti sumptus impendent in hos exercitus, quibus defendimur. Bruto, 18. 6. a

Impendebat fames, incendia, cædes, direptio: imminabat tuus furor omnium fortunis & bonis. pro Domo sua, 21. a

Quæ aderant iam & impendebant, quoniam modo ea depellere potuissetis. pro Mil. 57

Gladium è lacunari, seta equina aptum, demitti iussit, vt impenderet illius beati ceruicibus. 5. Tusc. q. 87. a

Tum, inquam, tum vidi, & multò antè prospexi, quanta tempestas excitaretur, quanta impenderet procella reipublicæ. de Arusp. resp. 3

Ex eo quod aliis accidit, quid mihi impendeat suspicor. pro Cluen. 52. a

Impendere fatum aliquod, aut instare iam planè, aut certè iam appropinquare. 2. in Catil. 32. a

Impendere malum nobis opinemur. 1. de Fin. 85. a

Nullum est tantum malum, quod non putem impendere. epist. 81. b

Nihil intedit postea mali, quod non impendere illi tanto antè vidissent. de Orat. 87. b

Adgisse atque impendere mala videntur. pro Quint. 26. a

Hæc ita multa quasi fato impendere amicitiiis: vt omnia subterfugere, non modò sapientiæ, sed etiam sceleris diceret sibi videri. Læli. 34

Si quid mihi humanitus accidisset, multæ enim impendere videbantur, præter naturam, præterque fatum. in Ant. 154. b

Dum impendere Parthi videbantur, decreueram fratrem relinquere. ad Att. 95. b

Tantum reipublicæ sceleris impendere à consulibus non suspicabar. de Prou. 78.b

Impendens.

Impendens dolor. 1. de Fin. 61.a
Propter suspensionem huius impendentis tempestatis, vel ruinæ. ad Att. 119.b
Altitudines impendentium montium. 2. de Nat. d. 72

Impendo.

Posteaquam nescio quid impendit, & in commune contulit, mediocri quæstu contentus esse non poterat. pro Quint. 2.b
Impendere laborem in fœdere faciend. 7. Verr. 41.a
Impendere pecuniam in res vanas. 6. in Verr. 60
Illi intelligebant sese Verri serere, impendere, laborare. in Verr. 174.b
Impendere censum diebus vitandis. 4. ad Att. 28
Ad incertum casum & euentum certus quotannis labor & certus sumptus impenditur. 5. Verr. 195.a

Impensus.

Impensa voluntas. pro Sext. 111
Impensum pretium. ad Att. lib. 14. 21
Vbi tandem istuc later, quod tu de tua pecunia dicis impensum. in Verr. 245.b

Impensa.

Impensæ multæ opus. 10. fam. 15. in epist. Planci.
Quoniam & maior impensa in patriam officii facta est, quàm in priuata sit defensione: & c. Antequam, 3
Nulla impensa deiecit. 3. Verr. 103.a
Columnæ machina apposita, nulla impensa eisdem lapidibus repositæ sunt. in Verr. 105.b
Is ne nos tanta impensa derideat, calface hominem. epist. 263.b
Qui neque tanta valetis autoritate, neque tantorum officiorum impensam egistis in patriam. Antequam iret in exil. a
Impensam facimus in macrocolla. 13. ad Att. 32
Possessores nullam impensam fecerant, nondum instruxerant. 6. Philip. 214
Arationes magna impensa, magnoque instrumento tueri. 5. Verr. 43. a. 1. de Fin. 71. a
Ne molestant tibi cum impensa mea exhibeam. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 1
Necessariæ cupiditates nec opera multa nec impensa expleantur. de Fin. 58. b
Impensa qualibet amicitias hominum sibi adiungere. 8. fam. 8. in epist. Cælii.
Atque etiam illæ impensæ meliores sunt, muri, naualia, & c. Offic. 45. b
Turpes impensæ cupiditatum atque iacturæ. pro Rabirio Posth. 129. b

Impense.

Impense rogare. ad Att. lib. 5. 89. 3. a
Nunc eò facio id impensius, quod eius causam Nero suscepit. 13. fam. 86

Impendium.

Itaque aut tutela cogito me abdicare, aut vt pro Glabrione Scæuola, fœnus & impendium recusare. ad Attic. lib. 6. 111. 9. a
Is quæstum sibi instituit sine impendio. pro Quint. 7
Solum ita diligenter colemus, vt impendii etiam augere possimus largitatem tui muneris. de Cla. 166. b

Impendio.

At ille impendio nunc magis odit Senatam. ad Attic. lib. 10. 13

Imperator, Imperatorius, Imperatrix, vide Impero.

Imperfectus.

Nunc vt Apelles Veneris caput, reliquam partem corporis inchoatam reliquit: sic quidem homines in capite meo solum elaborauerunt, reliquum corpus imperfectum ac rude reliquerunt. epist. 13. b
Nondum etiam perfectum templum inuenerunt. in Verr. 214. b

Relinquere aliquid inchoatum. de Nat. deor. 13. b. id est imperfectum.

Omnia animantia sunt inchoata, nulla ex parte perfecta, imperfecto autem nec absoluto simile pulchrum nihil est. de Vniu. 196. b

Imperiosus, vide Impero. Imperitus.

Imperitus & callidus. pro Rosc. Comædo. 11. a
Adolescens imperitus conuitorum. ad Heren. 17. b
Imperitus dicendi & ignarus. de Orat. 159. b
Marius non imperitus fœderis, non ignarus belli, non rudis exemplorum. pro Corn. 64. b
Homo eloquens, iuris imperitus. de Orat. 105. b
Homo imperitus morum, agricola, rusticus. pro Sext. Roscio, 42. b

Homo omnium rerum imperitus, quærit quid sit ad pendiculum. 3. Verr. 94. a
Imperita iurisdictio. 6. ad Att. 25
Animos imperitæ multitudinis concitare. 3. Verr. 107. a
Etenim qui ex errore imperitæ multitudinis pendet, hic magnis viris non est habendus. 1. Offic. 94. a
Imperito, intelligens in iudicando quid præstet. Brut. 103
Aut stultum, aut rerum esse imperitum existimet. 4. Tuscul. 9. 112. a

Imperiti facilius quod stultè dixeris, quàm quod sapienter tacueris, laudare possunt. 2. de Orat. 166

Homines imperiti rerum omnium, rudes, ignarique. pro Flac. 149

Sin apud indoctos imperitosque dicemus. in Part. 49. a
Quæ irrideri ab imperitis solent. de Fin. 105. b

Imperite.

Dicebat enim L. Scipio non imperitè, Cneiusque Pompeius Sex. F. aliquem numerum obtinebat. de claris Orat. 91. a

Esto hoc imperitè. in Ant. 175. b
Imperitè faciunt. 1. de Leg. 3

Quid enim potuit dici imperitius, quàm fœderatos populos fieri fundos oportere? pro Corn. Balbo, 15. a

Sed cum est illud imperitissimè dictum de populis fundis, quod commune liberorum est populorum, & c. pro Corn. Balbo, 19

Impero.

Sed tamen omnia mihi imperas. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 10. 2. a

Qui imperat, eum cogitare oportet sibi breui tempore esse parendum. 3. de Leg. 3

Qui bene imperat, paruertit aliquando necesse est: & qui modeste parerit, videtur qui aliquando imperet dignus esse. 3. de Leg. 3

Non iam sic sperant abs te, sed etiam sic imperant tibi familiares. 6. fam. 30. in epist. A. Cecinnæ.

Quibus non tam imperaui, quàm censui. 3. fam. 39
Prætor pecuniam in remiges imperaui. pro Flac. 25. a

Ab eo qui militia imperabit, prouocatio ne esto: quod quis qui bellum gerat, imperaui, ius ratumque esto. 3. de Leg. 5

Quibus iussi erunt, imperanto, eorumque tribuni sunt. 3. de Leg. 5

Reliquum est vt tute tibi imperes, quanquam hoc nescio quomodo dicatur, quasi duo simus vt alter imperet, alter pareat: non in scire tamen dicitur. Tuscul. q. lib. 2. 42

Hæc vt imperet illi parti animi quæ obedire debet, id videndum est viro. 2. Tuscul. 83. a. De virtute.

Cum præcipitur, vt nobismetipsis imperemus, hoc præcipitur, vt ratio coerceat temeritatem. Tuscul. q. lib. 2. 42

Et si difficile est, tamen imperarem mihi. 11. ad Att. 50

Nonnunquam etiam puerum vocaret, credo cui eorum imperaret. pro Rosc. Amer. 36. a

Queritur Sicilia tota C. Verrè ab aratoribus, quum frumentum sibi in cellam imperauiisset, & cum esset tritici modius n. s. v. & c. 1. Verr. 17. a

Quodque is qui bellum geret, imperaui, ius ratumque esto. de Leg. 185. b. id est, imperaui.

Iuste & legitime imperare. Offic. 1. 21

Qui nõ potest cupiditatibus suis imperare. Para. 40. L. 1. 69

Omnibus gentibus & nationibus terra marique imperare. pro Lege Manil. 39. a

Imperare liberis. Tuscul. q. lib. 3. 23. scilicet ciuibus.

Imperare sibi non posset homo auarus, vt ea solueret. 8. familiar. 36. in epist. Cælii.

Imperare domi. 2. de Orat. 16
Imperare ferias. Diuinat. lib. 1. 86

Proportione aliquibus frumentum imperare. 7. Verr. 44. a
Munus aliquod imperare. 7. Verr. 41. a

Naues imperare. 7. Verr. 35. a
Obsides imperare. pro Lege Manil. 25. a

Imperare pecuniam. 7. Verr. 43. a. & 4. 96. a
Quod imperatur, necessarium est: quod permittitur, voluntarium. 2. de Inuent. 230

Imperabitur aliquid muneris, non recusabunt. pro Lege Agr. 52. a

Sed neque Cæsari imperari potest, nec Cæsar exercitui suo. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10. 8. a

Ad imperandum ades, vel ad parendum potius. 9. fam. 59

Illam rationem in imperando sumptu Flaccus secutus est. pro Flac. 153. b

In tributis imperandis. in Verr. 136. b

Imperatus.

Obsidibus acceptis, nulla præda, imperata tamen pecunia. Attic. lib. 4. 85. 18. a. 11. fam. 5. in epist. Bruti & Cassii.

Germani legatos miserunt, sese, quod imperatum esset, esse facturos. Attic. 225. b

Singulis Cenforibus denarii trecenti ad statuam Prætoris imperati sunt. 4. Verr. 95. a

Mitto rationem exacti imperatique frumenti. in Pis. 99. b

Imperator.

Bonus & fortis imperator. 2. de Orat. 101. & 149. a

Exercitui præpositus est callidus & sapiens imperator. 1. de Inuent. 74. a

Is imperator esse cupiebat, cui muneri mos maiorum ætatem certam, fortem incertam reliquit. de Clar. 191. b

Imperator & administrator belli gerendi. 1. de Orat. 105

Castorum imperator, duxque hostium. 1. in Catil. 3. a

Victor & imperator omnium gentium Pop. Romanus. pro Domo sua, 70. a

Nomen inuictissimi imperatoris incidatur. 6. Verr. 74

Imperatoris Iouis tria olim signa in orbe terrarum pulcherrima. 6. in Verr. 114

In primis laudabat illud quod diceret, eosdem labores non esse æquè graues imperatori & militi, quod ipse honos laborem leuiorem faceret imperatorum. 2. Tuscul. 106. a

Vt enim gubernatori cursus secundus, medico salus, imperatori victoria: sic huic moderatori Reipub. beata ciuium vita proposita est, & c. 8. ad Att. 26

In summo imperatore quatuor has res inesse oportere, scientiam rei militaris, virtutem, autoritatem, felicitatem. pro Leg. Manil. 19

Solent hoc boni imperatores facere, quum prælium committunt, vt in eo loco, quod fugam hostium fore arbitrentur, milites collocent. pro Sext. Rosc. 90. a

Sed hoc primum faciam, vt imperatores appellem eos, quorum virtute, & consilii felicitate, maximis periculis seruitutis atque interitus liberati sunt. 14. Philip. 392. a

Imperatores appellati sumus. 5. ad Att. 39

Imperatores qui patriæ consulere, vitæ non parcerent. 3. de Nat. d. 10

Quidam imperatores etiam seipos diis immortalibus pro Repub. deuouerunt, capite velato, certis verbis. de Natura deorum, 2. 7

Faciam igitur vt imperatores instructa acie solent, & c. 4. Philip. 159. a

Imperatorum alter exercitum perdidisset, alter vendidisset. 3. ad Quint. frat. 16

Animos imperatorum à vitæ prauitate ad deorum cultum conuerterent. de Nat. d. 1. 53

Imperatorum illud consilium fuit, quod Græci *σπαρθημα* appellant. 3. de Nat. d. 10

Imperatorum insignes, fasces laureati. pro Ligari. 5

Imperatorum necessarii in decem non soliti legari. 13. ad Atticum, 7

Imperatorum numerus maior, quàm oratorum. 1. de Orat. 4

Imperatorum non tam res gestas, quàm mores, instituta, atque vitam spectare in habendis honoribus. 15. fam. 22

Orator præstat minutis imperatoribus. de Clar. Orat. 188. b

Imperatrix.

Præstitit animus iam videre, primum laetos iuuenes, mulieris beatæ ac nobilis familiares: deinde fortes viros ab imperatrice in insidiis atque in præsidio balnearum locatos. pro Cæli. 55. a

Imperatorius.

Imperatorius ardor oculorum. pro Corn. Balbo, 39

Imperatoria donatio. 5. Verr. 162. a

Imperatoria labor. 2. Tuscul. 106. a

Imperatoria laus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 2

Imperatorium ius. 3. Verr. 38. a

Imperatorium nomen captans. 11. fam. 7. in epist. D. Bruti. Rostro imperatoris manubus ornata. de Orat. 143. b

Imperium.

Imperium domesticum in seruis. pro Cecinna, 294. & de Inuent. 80. b

Imperium in multos annos. post red. in Senat. 29

Imperium maius à minore rogari non fit ius. 9. ad Att. 33

Imperium militare. de Finib. lib. 1. 28

Imperium exercitum habenti necessarium. ad Brut. 37

Imperium prætorium. Diuina. lib. 1. 62

Imperium prorogatum. 1. ad Quint. fratrem, 3. Hoc est, imperandi tempus.

Imperium seuerum. Tuscul. 218. b

Imperii regii genus primum ad homines iustissimos & sapientissimos deferebatur. 3. de Leg. 2

His insignibus, atque infulis imperii venditis, quibus ornata vobis maiores vestri Rempub. tradiderunt. 1. de Leg. Agr. 13. a

Ius maiestatis atque imperii. lib. 1. de Finib. 18

Imperii tui ministri. 1. ad Quint. frat. 7

Imperii nomen graue. in Rull. 51

Imperii nomen, quo appellor. 2. fam. 29

Imperii diligentis & moderati officium nullum est præmissum in Xenophôus libris de Cyro scriptis. 1. ad Quintium fratrem, 17

Nec verò vlla vis imperii tanta est, quæ premente metu possit esse diuturna. Offic. 2. 35

Imperio consentire. 4. ad Heren. 154

Imperium accipere & gerere. 3. fam. 20

Ad summum imperium etiam acerbitatem naturæ adiungere. Quint. frat. 297. b

Demus igitur imperium Cæsari, sine quo res militaris administrari non potest. in Ant. 203. b

Dare imperium alicui extraordinarium, vel extra ordinem. in Ant. 236. b

Decreui etiam imperium, quod quanquam videbatur illi ætati honorificum, tamen erat exercitum habenti necessarium: quid enim est sine imperio exercitus? Attic. 283. b

Terra nunquam recusat imperium. de Senect. 87. b

Galli sub populi Romani imperium ditionemque ceciderunt. pro Font. 276. b

Appius tenebat non modò autoritatem, sed etiam imperium in suos. de Senect. 84. b

Summum imperium tenere & deponere. de Nat. d. 9

Summo in imperio esse. 2. de Finib. 107. a
Quas res gessisti in imperio & prouincia consulari: in Pisonem, 87. b
Imperio parere animantia didicerunt. de Vniuers. 39
Cum C. Coponius pratorio imperio classi Rhodiarum præfesset. de Diuinat. 94. b
Ex Macedonia aliquot pratorio imperio, Cõsularis quidem nemo rediit, qui incolumis fuerit, qui non triumpharit. in Pis. 19. a
Imperio regio duo sunt, iique præeundo, iudicando, consulendo, Prætores, Iudices, Consules appellantur. 3. de Legibus, 8
Quid enim est sine imperio exercitus? ad Brut. 37
Nec verò imperia expetenda, ac potius aut non accipienda interdum, aut deponenda nonnunquam. Offic. 1. 97
Imperia iusta sunt, iisque ciues modeste ac sine recusatione parento. 3. de Leg. 4
Imperia Manliana. de Finib. 86. b
Imperia seuertora nulla sine aliqua acerbitate iracundiæ, iuxta Peripateticos. Tusc. q. lib. 4. 33
Imperia quum Senatus creuerit, populūve iusserit, ex vrbe exeunto. 3. de Leg. 9
Cepi & gessi maxima imperia. epist. 36. b
Vides tyranni satellites in imperiis. 14. ad Att. 6
Impetiosus.
Eum Consul imperiosus exire vrbe iussit. Postquam. 10
Durā domina, imperiosa, vehemens cupiditas. in Parad. 50. a
Vtrum tandem censet Torquate, imperiosum illum, si, &c. 2. de Finib. 97. a
Nimis imperiosi Philosophi est, vetare meminisse. 2. de Finibus, 166. a
Imperiosi populi & reges illustres. Orat. 65. Id est, qui multum imperarunt.
Impertio, siue Impartio.
Meum laborem hominum periculis subleuandis impertio. pro Murena, 7
Oneris mei partem nemini impertio, gloriæ bonis omnibus. pro Sest. 168. b
Iam verò reliqua pars mundi ea, & ipsa tota natura feruida est, & ceteris naturis omnibus salutarem impertit & vitalem calorem. 2. de Nat. d. 20
Terentia deletata est tuis literis: impertit tibi multam salutem. Att. lib. 2. 31
Ille dolorem suum nemini impertiebat. 2. ad Att. 59
Nunc Pomponi quoniam nil impertisti tuæ prudentiæ ad salutem meam, quòd aut in me ipso, &c. Att. lib. 3. 26
Sin aliquid impertiuisti tibi sui consilii, debeo, &c. 5. familiarium, 7
Et te exorabo profectò, vt mihi quoque tuæ suauitatis aliquid impertias. de Orat. 110. b
Quamobrem à te peto, &c. vt in tuis maximis curis aliquid impertias temporis huic quoque cogitationi, &c. Attico, lib. 9. 183. 3. a
Vt aliquid suorum studiorum philosophiæ quoque impertiat. de Finib. lib. 5. 5
Illius deus non potest hominibus diuinationem impertire. de Diuinat. 126. b
Impertire alicui misericordiam. ad Brut. 27
Impertire operam suam alicui. de Petit. Consul. 31
Qui tantum potuit impertire huic studio temporis, quantum, &c. pro Corn. 55. b
Impertire testimonium suum alicui. 5. fam. 34
Impertior, siue Impartior.
Lucullo tantum impertior laudis, quantum viro forti debetur. pro Pomp. 7. b
Multis gratuito ciuitatem in Græcia homines impertiebantur. pro Arch. 187. b
Cum rogamur, vt misericordiam liberis eius impertiamur. Attic. 180. b
Tu Syracusanis vnum diem festum Marcellis impertiri ventuisti, &c. 4. Verr. 36. a
Impartiri dolorem suum alicui. 4. in Verrem, 59
Fortunas aliis impertiri. de Amicit. 61. a

Nam vt nunc extis, sic tum auibus magnæ res impertiri solebant. de Diuinat. lib. 1. 28
Sæpe idoneis hominibus, indigentibus, de re familiari impertendum est, &c. 2. Offic. 77. a
Atque etiam viro forti Collegæ meo C. Antonio laus impertitur. 3. in Catil. 58. a
Impetus.
Non rectus animi impetus est libido. 2. de Inuent. 243. a
Impetus repentinus. pro Rosc. Amer. 60. a
Sceleratus impetus delendi imperii. pro Cæl. 10. a
Aliter in ea nec impetus vilis, nec vis esse possit. in Oratore, 134. a
Impetus animi & voluntas. 3. de Orat. 32. a. 10. fam. 19. in epistol. Planci.
Incurfio atque impetus armorum. pro Cecin. 33. a
Impetus contentioque dicendi. pro Deiot. 144. b
Impetus fortunæ. Tusc. q. lib. 5. 23
Qui autem impetus illius erit in nos fortunæque nostras acrior, quàm in ceterorum. Attic. 120. b
Impetus in priuatorum pecunias. 10. ad Att. 20
Impetus populi, periculi ratione sui non habet. 3. de Leg. 12
Ad omnem impetum dicendi contentionemque leuiora. pro Deiot. 3. a
Impetum & quandam commotionem animi, affectionemque suam verbis & sententiis amplificare. 2. de Inu. 134. a
Omnem impetum gladiatoris, ferociamque compressi. de Arusp. resp. 3. a
Qui iniuste impetum in quempiam facit, aut ira, aut aliqua perturbatione incitatus, is quasi manus videtur asserre socio. Offic. 1. 35
Facere impetum in aliquem. de Orat. 88. b
Impetum facere in bona & fortunas alicuius. 3. Verr. 64. a. pro Rosc. Amer. 12. a
Impetum prædonum in tuas fortunas fieri nolo. 4. fam. 27
Vos autem maxime debetis in eos impetum facere qui merentur. pro Rosc. Amer. 34. a
Sed si feretur hæstans, & impetum in me facere conabitur, resistam, & eius conatum refutabo. pro Sest. 27. b
Impetum facere in pecuniam adolescentis. 12. fam. 49. Id est, inuadere.
Impetum facere in tabulas. 6. Verr. 130. a
Inanem impetum facere. Lent. lib. 1. 5. 15. a
Docuique Armenium regem in Cappadociam impetum esse facturum. ad Catonem, lib. 15. 11
Frangere impetum alicuius. epist. 5. b
Moueri vertique impetum cæli admirabilis cum celeritate videmus. 2. de Nat. d. 141. a
Impetum, tela, & incursum aliquorum refugere. pro Cec. 16. a
Reprimere impetum, ardoremque restinguere. in Bruto, a
Vt tota mente, omnique animi impetu in Rempublicam incubas. ad Plancum, lib. 10. 9
Omnis impetu ad voluptatem ferri. Offic. 1. 147
Multis multa faciunt temeritate quadam, sine iudicio vel modo in omnes, vel repentino quodam quasi vento impetu animi incitati. Offic. lib. 1. 73
Incurrere cæco impetu in aliquem. 1. de Finib. 59. a
Impetu quodam animi potius, quàm cogitatione facere aliquid. de Inuent. 64. b
Bestiæ nihil sentiunt nisi voluptatem, ad eam feruntur omni impetu. Offic. 2. 11. b
Si violentiæ impetu opprimimur, decedam vnus pro omnibus. Antequam. 8
Percellere impetu aliquem, & irruere in eum. pro Dom. 8. a
Impetu magis quodam animi vt quàm cogitatione. Attic. lib. 11. 7. & 2. de Inuent. 133. a
Impetu quodam mentis & voluntate. de Orat. 148. b
Loci quibus impetus animorum aut impellantur, aut reflectantur. de Orat. 137. b
Horum sunt auguria, non diuini impetus, sed rationis humanæ. de Diuinat. lib. 1. 94
Libidinum impetus. 1. de Finib. 71. a
Impetus Marcelli resederunt. Cælius Cic. lib. 8. 5
Furentes ac violenti impetus. 2. de Arusp. resp. 33. a

Motus & impetus quòd pertineant. lib. 1. de Finib. 27
Itaque infraçtus furor tuus inanes faciebat impetus. pro Domo sua, 226. b
Iratos animos atque horribiles impetus hostium deprecari. pro Font. 281. b
Animalia, quæ habent suos impetus. Offic. 35. b. & 2. 14
An fortitudo, nisi insanire cœperit, impetus suos non habebit. Tusc. 219. b
Impetus immittere in domos. 2. Philip. 93
Animorum impetus impellere. 2. de Orat. 171. a
Retardare animos & impetus alicuius. 1. Verr. 18. a
Impetro.
Et Dolabella rogatu meo ciuitatem à Cæsare impetrauit. epist. 219. b
Impetrabo aliquid à me ipso. 9. ad Att. 60
Impetrabis igitur à Cæsare, vt tibi abesse liceat. de Inu. 46. & Attic. 135. b
A me istam exceptionem non impetrabunt. 4. Acad. 171. a
Minus honestè nunc quidem, quàm si olim de ratione habenda impetrasset. Att. 113. b
Vtrò te ad me detulisse putabo, si hanc rem impetrauero. Planco, lib. 13. 30. 13. a
Impetrare à me non potui, vt, &c. 8. fam. 37. in epist. Cælii.
Brutus & Cassius vtinam quàm facile à te de me impetrare possunt, ita per te exorètur, ne quod callidius ineant consilium. Att. lib. 15. 325. 2. a
Impetrare ab aliquo de aliqua re. epist. 57. b
Impetrare ab aliquo, vt ignoscat. de Inuent. 75. b
Ab Atheniensibus impetrare non potui, vt, &c. epist. 56. b
Neque enim fas esse arbitror, quicquam me rogantem abs te non impetrare. epist. 69. b
Impetrare de aliqua re. pro Planc. 264. b
Minus honestè impetrare. Att. lib. 7. 135. 6. a
Omnia quæ potuiffem in hac summa gratia tua ac potentia à te impetrare. epist. 217. b
Impetrare optatum. Offic. 3. 127
Impetrare res ipsa debet ab æquitate tua. 13. fam. 62
Impetrare precibus salutem. Brutus Cic. 16. 5. a
A quo facile, si contendes, impetrare poteris vt, &c. de Petit. 209. b
Ad impetrandum affero multa iusta. 9. ad Att. 62
In impetrandis consulendisque rebus magna vis est in aruspicum disciplina. de Diuinat. 80. b
Impetratio.
Illud molestius, istas impetrationes nostras nihil valere. Attico, lib. 11. 228. 2. a
Impie, Impietas, Vide Impius.
Impiger.
Etenim quis est tam in scribendo impiger, quàm ego? ad Curionem, lib. 2. 1. 3. a
Profectò Iudices virum ad labores belli impigrum, ad pericula fortem, ad vsum ac disciplinam peritum, &c. pro Font. 28. a
Dabat se labori atque itineribus, in quibus vsque eò se præbebat patientem atque impigrum, vt eum nemo vnquam in equo sedentem videret. 7. Verr. 22. a
Impigritas.
Nunquam viri fortissimi fortitudinis, impigris, patientiæ, &c. de Repub. lib. 3. a
Impingo.
Impingit mihi epistolam Scaptius Bruti. 6. ad Att. 6
Quid si filius meus fustem mihi impingere volet? Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 25
Quid huic calix multum impingendus est, vt plorare desinat. 3. Tusc. 75. a
Impactus.
Vncus impactus est fugitiuo illi, qui in C. Marii nomen inuaserat. 1. Philip. 3
Impius.
Si pietate propinquitus colitur, qui affinem prodit, impius sit necesse est. pro Quint. 4. b
Impius ne audeo placare donis iram deorum. 2. de Legibus, 24, & 40

Impiam cupiditatem contra salutem tuam habeamus. 8. fam. 46. in epist. Cælii.
Est enim periculum, ne aut his neglectis impia fraude, aut susceptis anili superstitione obligemur. 1. de Diuin. 12. a
Etiam aduersus deos immortales impii iudicandi sunt. Officiorum, 3. 35
Impiorum nemo tam audax fuit vnquam, quin aut abnueret à se commissum esse facinus, aut iusti sui doloris causam aliquam fingeret, defensionemque facinoris à natura iure aliquo quareret. 1. de Leg. 30
Piorum & impiorum rationem habent dii. 2. de Leg. 25. a
Me tamen fugerat deorum immortalium has esse in impiis & consceleratos pœnas certissimas constitutas. in Pis. 36. a
Hæ sunt impiis affidua domesticaque furia. pro S. R. 30. a
Impietas.
Nihil est quod tam miseros faciat, quàm impietas & scelus. de Finib. lib. 4. 55
Esti verò impietas molita quidpiam est, quanuis occultè fecerit, nunquam tamen confidet id fore semper occultum. 1. de Finib. 79. a
Qui fuerunt impietatis duces. de Amic. 104. b
Ad impietatem in deos, in homines adiunxit iniuriam. 3. de Nat. d. 63
Impie.
Impie sacrum comissum, quod neque expiari poterit, &c. 2. de Legib. 24
Quæ qui videat non solum indoctè, sed etiam impie faciat, si deos esse neget. in Anton. 179. & pro Deiot. 149. in Verr. 177. b
Vituperare quisquam inquam vitæ parentem, & hoc paricidio se inquinare audeat, & tam impie ingratus esse, vt eam accuset, quam vereri deberet, etiam si minus percipere potuisset. 5. Tusc. 9. a
Implacabilis.
Quid erat autem, cur ego in tam implacabilis essem, cum, &c. 3. fam. 40
Sese implacabilem, inexpiabilemque præbere alicui. in Pisonem, 63. a
Nam si implacabiles iracundiæ sint, summa est acerbitas: sin autem exorabiles, summa leuitas. ad Quint. frat. lib. 1. 30
Impleo.
Demosthenes non semper implet aures meas. in Orat. 56. a
Is vomens, frustis esculentis vinum redolentibus, totum tribunal impleuit. 2. Philip. 74. a
Tuis oraculis Chrysiptus totum volumen impleuit. 2. de Diuinat. 172. a
Quum sese regum sanguine implerint. 2. de Leg. Agr. 53. a
Impudentiæ est id profiteri quod non possis implere. pro Cluent. 39. a. Id est, perficere, præstare.
Implere ollam denariorum. epist. 138. b
Impletus.
De quibus rebus volumina impleta sunt non à nostris solum, sed etiam à Chrysipto. 4. Acad. 163. a
Implico.
Dii vim suam quum terræ cauernis includunt, tum hominum naturis implicant. de Diuinat. lib. 1. 135. a
Vt profectus, &c. currat longius, & se implicet primum cliuim, deinde omnium mortalium societate. de Fin. li. 2. 39
Implicet te, ne ad me iter expeditum tibi sit. 8. ad Att. 49. in epist. Cn. Pompeii.
Itaque antè implicatur aliquo certo genere cursuque viuendi, quàm potuit, quid optimum esset, iudicare. Offic. 1. 163
Neglecta ratio multis implicatur erroribus. Tuscula. quaestio. 222. b
Quod omnibus, qui nostris familiaritatibus implicantur, vehementer vitale est. pro Corn. Balb. 67. b
Qui contrahendis negotiis implicantur. 2. Offic. 55. a
Sin illud dices, te Heraclii voluntate ab lege recessisse: ipse te impedit, ipse tu tua defensione implicabere. 4. Verriarum, 29. a
Quod veritus sum, factum est, vt Domitius implicaretur, vt neque ipse satis firmus esset ad castra facienda. Attic. lib. 8. 42

Atque ita vixit, vt multarum ætatum oratoribus implicaretur. de Clar. Orat. 90

Permissè cum aliis implicari. i. de Inuent. 47. a

Implicari multis erroribus. Tusc. q. lib. 4. 48

Implicari familiaritatibus alicuius. pro Corn. Balbo, 48

Implicari certo genere, cursuque viuendi. i. Off. 164. a

Molestiis multis implicari. 5. Tusc. 5. a

Is nullo se implicari negotio passus est. pro Ligar. 137. b

Implicari & constringi multis officiis. i. Acad. 17. a

Vltro & citro, vel vsu diurno, vel officiis implicari. de Amicitia, 71. a

Muliebribus religionibus implicari. pro Domo sua, 81. a

Seueritate iudicium implicari, & frequentia populi circumrectiri. 7. Verr. 117. a

Implicatus.

Is non tam propensus ad misericordiam, quam implicatus ad seueritatem videbatur. pro Sext. Rosc. 51

Illaqueatus omnium legum periculis, irretitus odio bonorum omnium, implicatus expectatione supplicii. de Arusp. resp. 6

Familiaritate implicatus. in Pis. 94. b

Tu qui omnibus legibus implicatus tenebare, libidinem tibi tuam pro lege esse voluisti. 5. Verr. 69. a

Implicatus molestis negotiis & operosis. i. de Nat. d. 38

Nullis occupationibus implicatus deus. i. de Nat. d. 37

Implicata criminibus auaritia. in Pis. 67. a

Inconstantia cum leuitate, tum etiam periurio implicata. in Vatin. 29. b

Interualla longa, breuia, quibus implicata & permista oratio est. Orat. 215. b

Implicata res controuersis. pro Quint. 2. a

Implicata in omni sensu insidet voluptas. i. de Leg. 36

Insicilia implicata, impudentia est. 2. Philip. 87. a

Nec enim in Torquati sermone quicquam implicatum aut tortuosum fuit. de Finib. lib. 3. 2

Implicatum aliquem consuetudine habere. 6. fam. 39

Implicatum & cõstrictum tenere aliquem. Academ. quæst. editionis 2. lib. 1. 8. *μεταφορικῶς*. ab iis qui vinculis cõstricti sunt.

Implicati nouis amicitis. i. ad Att. 65

Angoribus & molestiis implicati animi. 5. Tusc. 5. a

Qui quanquam lege de vi certè non tenebantur, eo maleficio tamen erant implicati, vt ex nullius legis laqueis emitendi viderentur. pro Cæl. 57. a

Quæ quatuor quanquam inter se colligata sunt atque implicata, & c. i. Offic. 25. a

Implicatio.

Implicatio rei familiaris. pro Sest. 86

Huic adde neruos à quibus artus continentur, eorumque implicationem corpore toto pertinentem. 2. de Natura deorum, 105

Ac si qua necessitudo turpitudinè videbitur habere, oportebit per locorum communium implicationem redarguentem demonstrare. de Inuent. 74. b

Implicitus.

Hæc fides, atque hæc ratio pecuniarum, quæ Romæ, quæ in foro versatur, implicita est cum illis pecuniis Asiaticis, & cohæret. pro Leg. Manil. 12. a

Negotialis est quæ in ipso negotio iuris ciuilibis habet implicitam controuersiam. 2. de Inuent. 167. a

Implicite.

Absoluta est quæ ipsa in se, non vt negotialis implicitè & absconditè, sed patentius & expeditius recti & non recti quæstionem continet. 2. de Inuent. 171. a

Imploro.

Cæteros item deos, deasque omnes imploro atque obtestor, quorum templis, & c. 7. Verr. 148. a

Vos etiam atque etiã imploro & appello sanctissimæ deæ, & c. 7. Verr. 147. a

Vos enim Albani tumultus atque luci, vos inquam imploro atque obtestor, vestra tum aræ, vestra religiones viguerunt, & c. pro Mil. 18. b

Illam alteram partem de nece Saturnini nimis exiguam at-

que angustam esse voluisti, quæ non oratoris ingenium, sed consulis auxilium implorat & flagitat. pro Rab. per. ducl. reo. 6. a

Misericordiam ipse non implorat, ego autem repugnante hoc imploro & exposco. pro Mil. 119. b

Cum me Respublica imploraret. Postquam. 34

Nemo est questus, nemo Remp. implorauit, nemo supplicauit. i. de Orat. 118. a

Hic tu fortasse querere, deum atque hominum fidem implorabis. in Verr. 80. & 81. b

Vestramne, qui summam potestatem habetis, hoc tempore fidem implorem? pro Rosc. Amer. 17. a

Quem enim alium appellem? quem obtestor? quem implorem? senatumne, & c. pro Flac. 3

Quid aut his respondere honestè potes, aut illi facere, nisi vt te ac fidem tuam implorent? 6. Verr. 71. a. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 81

Implorarem sensus vestros, vniuscuiusque indulgentiam in suos testarer, & c. pro Syl. 48. a

Implorare cepit vestram commendationem. 15. fam. 8

Deos immortales precari, venerari, atque implorare debetis, vt hanc urbem defendant. 2. in Cat. 47

Implorare fidem, dignitatem, religionem alterius in aliquo negotio. 5. Verr. 123. a

Sopatrus implorare hominum atque deum fidem, vt cum consilio cognosceret. 4. Verr. 53. a

Implorare fidem vicinorum. Tusc. q. lib. 3. 43

Iura libertatis & ciuitatis implorare. 3. Verr. 4. a

Implorare & exposcere misericordiã alicuius. pro Mil. 70. a

Misericordiam & fidem alicuius obtestari & implorare. pro Murena, 78. a

Implorare, vsurpareque nomen ciuitatis. 7. Verr. 117. a

Implorare præsidium alicuius. in Pis. 82. b

Neque ipse auxilium suum à bonis viris frustra implorari patietur. de Orat. 121. b

Qui deus appellandus est? cuius hominis fides imploranda est? pro Quint. 63. a

Implorans.

Et Laterensis multo etiam magis propè implorans obtestaretur, & c. 10. fam. 36

Heracliti memoriam implorans, querere ex eo, viderentur ne illa Philonis. 4. Academic. 23. a

Et ita me suam salutem appellans, te suum carnificem nominans, filii nomen implorans, mihi ad pedes misera iacuit. 7. Verr. 101

Turpe erit Domitium deserere implorantem eius auxilium. Att. 121. b

Illa deos hominesque implorante. in Verr. 107. b

Itaque si sit omnibus recusantibus & implorantibus. in Verrem, 134. b

Imploratio.

Acerba imploratio & vox miserabilis. 7. Verr. 127. a

Omnium deorum & hominum & ciuium & sociorum imploratio. 2. de Orat. 106. a

Impluuium.

Ostendam in ædibus priuatis, longa, difficilique vectura, columnas singulas ad impluuium n. s. quadragenis millibus non minus magnas locatas. 3. Verr. 105. a

Ne hæc quidem duo signa pulcherrima, quæ nunc ad impluuium tuum stant, quæ multos annos ad valuas Iunonis Samiæ steterunt, & c. 3. Verr. 41. a

Impolitus.

Timæus ipsa compositione verborum non impolitus. de Orat. 113. b

Genus hoc eorum qui sibi eruditi videntur, hebes & impolitus. 2. de Orat. 73. a

Significat enim quandam formam ingenii, sed admodum impolitam atque rudem. de Clar. Orat. 163. a

Impolitæ res & acerbæ: si erunt relictae, offerent se aliquando, & c. de Prouinc. Conf. 76. b

Impolite.

Quum sæpissimè tibi Senatus breuiter, impoliteque dicens, maximis sit de rebus assensus. 1. de Orat. 107. a

Impono.

Nisi fortè, aut in miseria nimis stultè, aut in amicitia nimis imprudenter tibi onus impono. epist. 86. b

Sed quoniam operi inchoato, propè tamen absoluto, tanquam fastidium imponimus. 3. Offic. 41

Nam si ipse seruire poterat, nobis dominum cur imponebat? 13. Philip. 356. a

Quæ hic Reip. vulnera imponebat, eadem ille sanabat. de Finib. lib. 4. 55

Imposui binos tabellarios in duas naues. 10. fam. 75. in epist. Pol. Pollionis.

Quibus tu priuatim iniurias plurimas contumeliãque imposuisti. 6. Verr. 17

Imposuit deus animos sideribus quasi in currum vniuersitatis. de Vniuers. 55

Antonius collegæ diadema imposuit. 2. Philip. 90. a

Atque ita quasi in currum vniuersitatis imposuit. de Vniuers. 101. b

Nunquam iste plus militi laboris imposuit, quam sibi sumpsit. pro Murena, 36. a

Cuius amicitia me in hanc perditam causam imposuit. epist. lib. 8. 48

Partes mihi Cæsar has imposuit, ne quem omnino discedere ex Italia paterer. Att. lib. 10. 201. 2. a

Imposuisti in ceruicibus nostris sempiternum dominum. de Nat. d. 1. 39

Vos mihi Prætori biennio antè Quirites, hoc eodem in loco personam hanc imposuistis, vt, & c. 2. pro Leg. Agr. 55. a

Qui cæteris coronas imposuerunt victoribus. epist. 69. b. 2. de Leg. 95. a

Metellum multi filii, filia, nepotes, neptes in rogam imposuerunt. Tusc. q. lib. 1. 69

Itaque quod vim huius mali Græci non vident, ne nomen quidem ei vitio imposuerunt. 2. de Orat. 11. a. 2. de Finibus, 120. a

Si me saluum esse vis, mihi impone istam vim, vt omnino mihi non liceat polliceri. 4. Verr. 105. a

Hanc personam impone Ebutio. pro Cecina. 10. a. Hoc est, talem existimate.

Si Lentuli nauis non erit, quò tibi placebit, imposito. Attico, 5. b

Et ne magnum onus obseruantia Bruto nostro imponerem. Att. 107. b

Causa serò perorata, sententias se rogaturum negauit, ne quod onus simultatis nobis imponeret. ad Q. fr. li. 2. 5. 2. a

Cum M. Crassus exercitum Brundisii imponeret. de Diuination. lib. 2. 67

Sin autem emimus quem villicum imponeremus, quem pecori præficeremus, nihil in eo nisi frugalitatem, laborem, vigilantiam esse curamus. pro Planc. 51

Obsecrans per deos immortales, vt aut secum iure contenderent, aut iniuriam sine ignominia sibi imponerent. pro Quint. 64. a

Sed vereor ne Põpeio quid oneris imponã. Att. lib. 9. 175. 4. a

Cur has igitur sibi tam graues leges imposuerit, & c. 4. Academicarum, 48. a

Plus aliquid imponere quibusdam populis, quam ferre possunt. 6. Verr. 18. a

Imponere exercitum in naues. 12. fam. 25. in epist. Lentuli.

Frumetum imponere, quæ est alia Dionis legatio, aut quod munus in Repub. Fordidius. Att. lib. 15. 315. 10. a

Imponere leges alicui. Parad. 45

Imponere nimis duras leges cuiquam. de Orat. 107. b

Per vim leges imponere Reipublicæ. 6. Philip. 206. a

Si x x illi Athenis leges imponere voluisset, & c. 1. de Legibus, 61. a

Ego me hercule mihi necessitatem volui imponere huius nouæ coniunctionis. Att. lib. 4. 74. 2. a

Imponere rei inusitatae inauditum nomen. de Fin. lib. 3. 12

Honestæ nomina turpissimis rebus imponere. 4. Verr. 100. a

Imponere noua nouis rebus nomina. de Finib. lib. 3. 2

Sed non audeo tibi omnia onera imponere. Att. lib. 5. 96. 3. a. 4. Verr. 96. a

Improbam personam alicui imponere. 4. Verr. 75. a. Hoc est, alicuius loco alium sufficere.

Plagam mortiferam Reipublicæ imponere. pro Sest. 35. a

Seruitutem fundo imponere. ad Quint. frat. lib. 3. 17. 6. a

Imponere vulnus prouinciæ. 5. Att. 33. & 1. 40

Agris publicis pergrate vectigal imponere. pro Leg. Agraria, 5. & 60

Quando mihi ab amico onus imponitur, ego quoque tibi imponam. epist. 22. 4. b

Imponatur honestæ ciuitati turpissima persona calumniæ. 4. Verr. 29. a

Vni Faunio leges ab illo nobis imponi non placebat, sed, & c. Att. lib. 7. 134. 2. a

Imponi sepulchro lapidem. 2. de Leg. 61

Fictus testis subornari solet, & imponi falsæ tabulæ. pro Cecinna, 52. a

Per istos quæ volebat, in nauem clãm imponenda, occulta exportanda curabat. in Verr. 104. b

Imponere, pro, decipere.

Id legibus perniciosissimis obstituit, maximè Catonis: cui tamen egregiè imposuit Milo noster. ad Q. fr. lib. 2. 10. 5. a

Si Cælius mihi imposuisset aliquid. Att. lib. 15. 45

Impositus.

Consul est impositus nobis, is quem nemo præter nos philosophos aspicere sine suspirio posset. Att. lib. 1. 57

Velut iste chorus virtutum in eculeum impositus. 5. Tusculan. quæst. 11

Atque hoc vos Iudices testor, mihi de memetipso tam multa dicendi necessitas quædam imposita est ab illo. pro Syl. 26. a

Opprimi me onere officii malo, quam id quod mihi cum fide semel impositum est, aut propter perfidiam abicere, aut propter infirmitatem animi deponere. pro S. Rosc. 6

Iniusti oneris impositi tua culpa sit, mea recepti. in Or. 19. a

Impositam personam sustinere. 6. Philip. 205

Vectigal esse impositum fructibus nostris dicitur. pro Fontio, 278. b

Idem seipso à teipso pretio imposito redemerunt. 4. Verinarum, 73. a

Clitellæ boui sunt impositæ. Att. lib. 5. 103. 3. a

Nobis iniquissimæ leges impositæ sunt à vobis. pro Corn. Balbo, 63. b

Audacia, cuius partes Rosciis impositæ sunt. pro S. R. 38. b

Duriores partes mihi impositæ sunt ab offensione nostra. Attic. 162. b. pro Murena, 36. a

Importo.

Non hæc mala casus importat, qui in sapientem potest incurrere. 5. Tusc. 43. a

Important enim ægitudines anxias atque acerbæ, animosque affligunt & debilitant metu. 4. Tusc. 27

Verres Siciliæ multum calamitatis importauit. 5. Verr. 106

Tergiuersari nolui, ne mea nimia cupiditas suspicionem ei aliquam importaret. epist. lib. 16. 29

Calamitatem cõseruatoribus suis importare. pro Sest. 129. a

Importare detrimentum vel adiumentum. 1. de Orat. 20

Per eisdemque siquid importetur nobis incommodi, propulsemus. 2. Offic. 25

Easque ipsas sollicitudines, quibus eorum animi noctes atque dies exeduntur, à diis immortalibus supplicii causa importari putant. 1. de Finib. 41

Existimes, hodierno die sententiam tuam aut cum summo dedecore miserrimam pestem importaturã esse regibus, aut incolumem famam cum salute. pro Deiot. 30

Importatus.

Nam calamitas importata est, quia defenderam ciuitatem. Postquam. 212. b

Plura proferre possim detrimenta publicis rebus, quam adiuumenta per homines eloquentissimos importata. 1. de Orat. 20

Modò enim huic ista sunt importata. 2. de Orat. 29. a

Importunus.

Importunus & amens tyrannus. 7. Verr. 81. a

Importunus atque crudelis. lib. 1. de Finib. 28

Clades ciuitatis importuna. de Clar. Orat. 186. a

mmmm.iii.

Furere crudelis atque importuna mulier, sibi, &c. pro Cluentio, 141. a
Repente est exorta mulieris importunæ nefaria libido. pro Cluent. 8. a
Immanis atque importuna natura. 3. Verr. 5. a
Videbam illud scelus tam importunum, audaciam tam immanem adolescentis furentis. de Arusp. resp. 3
Importunum tempus. 2. de Orat. 12. Id est, incommodum, non opportunum.
Filium morte multauit: si sine causa, nolle me ab eo ortum tam importuno, tamque crudeli. 1. de Finib. 55. a
Hic vultum importunum in forum detulit. Postquam. 13
Propter illud insigne scelus eorum, & importunam in me crudelitatem. de Prouinc. Conf. 1. a
Non possum æquo animo videre tam importunos, tam sceleratos hostes. in Ant. a
Cyclops alter multo importunior. 7. Verr. 114. a
Importunissimus gladiator. pro Murena, 76. a
Varius homo importunissimus summo cruciatu perit. 3. de Nat. d. 6. pro, teterrimus.
Importunissimus hostis. in Catil. 34. a
Importunissima bellua. 6. Philip. 209. a
Importunissimum os. 2. Philip. 77
Importunissimi latrones. 12. fam. 20. in epist. Calsii.
Importunissima libidines. 6. Verr. 99. a
Importune.
Hoc est enim verum esse, cõfiderere suis testibus, & importune insistere. 4. Acad. 141. a
Importunitas.
Importunitas & inhumanitas omni ætati molesta est. Cat. 8
Animi importunitas. pro Cluent. 136. a
Tanta sceleris inauditi importunitas. pro Sylla, 56
Huius importunitatem matris à filii capite depellite. pro Cluent. 154. a
Tamen omnem importunitatem eorum ex intimis mentibus euellisset vis orationis tuæ. 1. de Orat. 117
Vide inter importunitatem tuam, Senatûque bonitatem quid intersit. 5. Verr. 34. a
Quem propter importunitatem animi nemo recipere recto vellet. pro Cluent. 53. b
Importunitate incredibili & audacia homo. 4. Verr. 52. a
Metram & Athenæum importunitate Athenaidis exilio multatos. 15. familiarium, 15
Quamquam miror, in illa superbia & importunitate, si quæquam habere potuit, &c. de Amic. 49. a
Animal ex nefariis stupris, ex ciuili cruore, ex omnium scelerum importunitate, &c. valeant flagitiorum impunitate concretum. in Pis. 16. a
Impotens.
Impotens, iracundus, contumeliosus, superbus. 5. Phil. 181. a
Dolabella habet sceleratam impiorum manum, est ipse confidens, impotens, &c. in Ant. 233. b
Impotens dominatus. Lepido, a. Id est, superbus.
Impotens & infans homo. 1. de Finib. 80. a
Quæ effrænatio impotentis animi: in Ant. 198. b
Nihil feci iratus, nihil impotenti animo. de Arusp. 2
Lætitia impotentis efferris. 5. Tusc. 27. a
Ad salutem innocentium, ad opem impotentium, ad auxilium calamitosorum hæc valeant. pro Muren. 54. a
Aut nullos animi motus, aut non tam impotentes fuisse. Parad. 66
Victoria, quæ etiam si ad meliores venit, tamen eos ferociores impotentioresque reddit. 4. fam. 31
Impotentissimus atque intemperantissimus homo. 10. familiarium, 1
Aduolabat ad urbem à Brundisio homo impotentissimus, ardens odio, animo hostili in omnes bonos cum exercitu Antonius: 5. Philip. 194. a. Id est, sceleratissimus.
Sin ista pax perditum hominem in possessionem impotentissimi dominatus restitutura est, &c. epist. 160. b
Impotentia.
Irati color, vox, oculi, spiritus, impotentia dictorum atque factorum, quam partem habent sanitatis: Tusc. q. lib. 4. 41

Iidem inflammant appetitione nimia, quam tum cupiditatem, tum libidinem dicimus, impotentiam quandam animi à temperantia & moderatone plurimum discedentem. Tusc. 220. b
Quam vim significantes mali poetæ, impendere apud inferos saxum Tantalo faciunt ob scelera, animique impotentiam & superbiloquentiam. Tusc. q. lib. 4. 27
Qui nihil metuant, nihil angantur, nihil concupiscant, nulla impotentia efferantur. 5. Tusc. 27. a
Imprimo.
Horum flagitiorum iste vestigiis omnia municipia, præfecturas, colonias, totâ denique Italiam impressit. 2. Phil. 71
Sus rostro humi a literam impressit. 1. de Diuinat. 47. a. Id est, infixit.
Impressit ipsa natura in hominum animis deorum notionem. de Nat. d. 1. 32
Sic visum obiectum imprimet illud quidê, & quasi signabit in animo speciem suam. de Fato, 32
Tu extra munitiones tuas vestigium vbi imprimas non habes. in Ant. 253. b
Quid si in eiusmodi cera centum sigilla hoc annulo impressero: Acad. q. ed. 1. lib. 2. 77
Nisi ex eo loco vbi vestigium impresserit, deiici neminem posse. pro Cecin. 55. a
Imprimere in animo atque in mète. 4. Acad. 67. a. & 1. 61. a
Quæque in animis imprimuntur, de quibus antea dixi, inchoatæ intelligentiæ, similiter in omnibus imprimuntur. 1. de Leg. 44. a
Imprimuntur nobis notitiæ rerum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 22
Vt literatura constat ex notis literarum, & ex eo in quo imprimuntur illæ notæ, sic confectio memoriæ tanquam cera locis vitur, & in his imagines vt literas collocat. Partit. 232. b
Vt hos iudices legere auderet, quorum lectione duplex imprimeretur Reip. dedecus. 5. Philip. 175
Quum visa in animos imprimantur, non vos id dicere, inter ipsas impressiones nihil interesse, &c. 4. Acad. 106. a
An imprimi quasi ceram animum putamus, &c. Tusc. q. lib. 1. 49
Impressus.
Cum terra araretur, & sulcus altius esset impressus. de Diuinatione, lib. 2. 39
Memoria publica recensionis tabulis publicis impressa. pro Mil. 55
Si enim mihi cum Peripatetico res esset, qui id percipi posse diceret, quod impressum esset è vero, &c. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 102
Visum impressum in animo atque mente. Academic. quæst. ed. 1. lib. 2. 34
Orbis Reip. sic est cõuersus, vt vix impressam orbitam possumus videre. Att. 35. b
Nisi omnes motus in ipso oratore impressi atque iniusti esse videbuntur. de Orat. 12. 5. b
Impressa ab iis quæ imitabatur, effinxit. de Vniuers. 43
Impressa subtiliter. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 34
Illæ enim sunt curricula, in quibus Platonis primùm sunt impressa vestigia. Orat. 198. b
Nullus est locus, in quo non extent huius fortitudinis impressa vestigia. pro Corn. Balbo, 57. b
Quæ quum viderem tot vestigiis impressa, vt in his errari non posset, &c. Rufo, lib. 5. 58
Similitudines verò geminorum, aut signorum annulis impressorum pueriliter consuetantur. Acad. q. 14. b
Impressio.
Non igitur impressio, non occasio, &c. ad iniuriam faciendam Flacci animum impulerunt. pro Flacco, 66
In pedibus celeritatem ponebant, vim in manibus, claritatem in voce, in lingua etiam explanatam vocum impressionem. 1. Acad. 30. a
Non iudicio neque disceptatione, sed vi atque impressione euertere aliquem. Metello, lib. 5. 7
Numerosum, id quod habet quasdam impressiones, &c. de Orat. lib. 3. 102

Inter ipsas impressiones nihil interesse, sed inter species. Academic. quæst. 15. b

Improbis.

Homo nequam & improbus. pro Deiot. 147. b
Improbis homo & perfidiosus. de Orat. 136. b
Mala & improba defensio. 4. Verr. 70. a
Improbo & stulto & inerti nemini bene esse potest. Parad. 22
Iure, legibus, autoritate omnium qui consulebantur, testamentum P. Annius fecerat non improbum, non inofficiosum, non inhumanum. 3. Verr. 75. a
Omnes improbi, serui. Parad. 44
Talis improborum consensio, &c. de Amicit. 40. a
Improbiorum facta suspicio insequitur. de Finib. 59. b
Improbiorum prosperitates, secundæque res redarguunt vim omnem deorum ac potestatem. 3. de Nat. deor. 66
Populum inflammare in improbos, & concitatum in bonos viros mitigare. de Orat. 102. b
Si quid ab improbis de me improbè dicitur. pro Syll. 172. b
Est aliquid quod improbius fieri potest? 5. Verr. 119. a. Id est, nequius & malitiosius ac dolosius.
Homo nequissimus & improbissimus. Att. 279. b
Vir longè post natos homines improbissimus. de Claris Oratoribus, 185. b

Improbè.

Nec si plures sunt ii quibus improbè datum est, quàm illi quibus iniuste ademptum est, &c. 2. Offic. 116. a
Multa improbè fecisti. pro Sext. Rosc. 35. b. 3. Verr. 111. a. 2. de Finib. 88. a
Præda improbè parta. pro Syll. 172. & de Finib. 59. b
Improbissimè comparauit prædam. 7. Verr. 146. a
Improbissimè loqui. 15. ad Att. 13
Ego, si me nõ improbissimè Dolabella tractasset, dubitasset fortasse, &c. Att. 260. b

Improbitas.

Improbitas cuius in animo versatur, nunquam sinit eum respirare, nunquam acquiescere. de Finib. 1. 42
Cum te alicuius improbitas peruersitasque commouerit. ad Quint. frat. 297. b
Sed tamen non ita, vt sperant mali, tanto imposito Reip. vulnere, alacris exultat improbitas in victoria. Att. li. 1. 40
Mirifica est improbitas in quibusdam. epist. 89. b
Hominum improbitas. epistol. 5. b
Robusta improbitas. 2. Philipp. 74. a
Amicorum neglectio improbitatè coarguit. pro Mur. 126. b
Simiæ Dodonæ improbitatem historis Græcis mandatam esse demoræ. de Diuin. 122. b
Atheniensis Hyperboli improbitatè veteres Atticorum comædiæ notauerunt. de Clar. 185. b
Improbitatè retundi, & non pati impunitate augeri. 12. fam. 27. in epistol. Lentuli.
Ex multis similibus ea sumã quæ maximè improbitate excellere videbuntur. 4. Verr. 47. a
Magis ineptus, quàm improbitate peccare. 13. famil. 3

Improbo.

Ego ista studia non improbo, moderata modò sint. de Oratore, 123. b
Plerique tamen definitiones ipsarum etiam euentium rerum nõ improbant. 4. Acad. 36. a. ad Trebatium, li. 7. 6. 4. a
Vt aut approbet quid, aut improbet. 4. Acad. 186. a
Sacerdotis iudicium improbare. 4. Verr. 48. a
Hæc improbantur à Peripateticis, à Stoicis defenduntur. de Diuinat. 95. b
Iacèntque ea semper, quæ apud quosque improbantur. Tusc. q. lib. 148. b
Primum improbantur ii quæstus, qui in odia hominum incurrunt. Offic. 30. b
Falsum est ob probationem pretium datum, cum multa improbata sint. pro Font. 6

Improbatio.

Dubiumne est, quin ista omnis improbatio cogendæ pecuniæ nata sit: in Verr. 187. b
Hæc & ad improbationem & approbationem testium pertinebunt. ad Heren. 8. b

Improbabilis.

Sive tu probabilè visionem, sive improbabilem, & quæ non impediatur: &c. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 33
Nos alia probabilia, contra, alia improbabilia esse dicimus. Offic. 34. b. Legitur, & non probabilia.

Improuidus.

Credulus atque improuidus senex. de Amicit. 114. b
Improuida ætas. Tusc. q. lib. 2. 40. b
Illud miror, adduci potuisse te, qui me penitus nosse deberes, vt existimares aut me tam improuidum qui ab exercitata fortuna ad inclinatam & propè iacentem desciscerem: aut tam inconstantem, vt collectam gratiam florantissimi hominis effunderem, &c. Cælio, lib. 2. 15. 3. a
Improuidi & negligentes duces. Att. 115. b
Stultissima persona est improuidorum & credulorum senum. Læl. 82
Necessitas quædam fatalis improuidas hominum mentes occupauit. de Legib. a

Improuisus.

Improuisus aduentus hostium. epistol. 23. b
Vnde iste amor tam improuisus ac tam repentinus. contra Rullum, 78. b
Noua res atque improuisa pupilli calamitas nutiatur statim C. Mustio vitrico pupilli, &c. 3. Verrin. 45. a
Nulla res neque tanta, neque tam improuisa, neque tam noua est, de qua non se profiteantur esse dicturos. de Or. 93. b
Nihil improuisum atque repentinum accidere potest ei, cui nihil est subitum, quod homini euenire possit vt sapienti. Tusc. q. lib. 4. 47
Sopater, quum hoc illi improuisum atque inopinatum accidisset, commotus est sanè. 4. Verr. 48. a
Cum bella subito & improuisa nascantur. pro Font. 282. b
Nonnunquam quidè eandem fortunam, quod efficiat multa improuisa hæc, nec opinata nobis, propter obscuritatem, ignorationemque causarum. 1. Acad. 44. a
Et hæc improuisa omnia. Att. 56. b
Omnia quæ mala putantur, sunt improuisa grauiora. Tusc. q. lib. 197. b
In his L. Murenæ tantis, tamque improuisis periculis. pro Murena, 137. b

Improuiso.

Cur hoc tempore? cur tam improuiso? cur tam repente patris est facta mentio? 12. Philipp. 320. a
Sanè ei præter opinionem improuiso incidi. 4. Verr. 142
Syracusani improuiso in castra Hamilcaris irrumpunt. de Diuinat. 91. b. & pro Mur. 133. b
Aratus Sicyonius iure laudatur, &c. tyrannum Nicoclem improuiso oppressit. 2. Offic. 119
Etiam illud quid est quod non pertimescendum sit, cum hominem temperantem, summum medicum, tantus improuiso morbus oppresserit: Att. lib. 15. 321. 2. a
De improuiso Chrysis vbi me aspexerit, &c. Tusc. q. 124. b
Collocare milites, in quos, si qui ex acie fugerint, de improuiso incidant. pro Sext. Rosc. 44. b
Ex improuiso si quæ res natæ essent. in Verr. 99. b

Imprudens.

Sed idem imprudens ipse facit. Orat. 215. b
In altumque prouehitur imprudens. Tusc. 217. b
Ita imprudens eò, quod minimè vult, reuoluitur. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 20
Tu mihi imprudens Marcum Scruilium præterisse videris. de Clar. 189. b
Qua tu etiam imprudens vtebare nonnunquam. de Fin. 65. b
Scripsi etiam illud in quodam libello, qui me imprudè & inuito excidit, & peruenit in manus hominū. de Or. 92. b
Hæc omnia, Iudices, imprudè L. Sylla facta esse certò scio. pro Rosc. Amer. 12. a
Quorum etiam si imprudentes quippiam fecerint, pœnam nullam recufent. Tusc. q. lib. 5. 58
Nautæ imprudentes legis, cum exissent, vitulum immolauerunt. de Inuent. 74. b
Multa sæpe imprudètibz imperatoribus vis belli molitur. pro Sexto Rosc. 33. b

Imprudencia.

Imprudencia est quum scisse aliquid is qui arguitur negat. 2. de Inuent. 191. 2. ad Heren. 35. & 38

Imprudencia in purgatione quomodo excusanda aut refellenda. 2. ad Heren. 57

Imprudencia in purgationem confertur, cuius partes sunt inciticia, casus, necessitas, & in affectione animi. de In. 51. b

Imprudencia teli emissi. 3. de Oratore, 87. a. Id est, cum telum manu fugit.

Modi partes sunt prudentia & imprudencia. de Inuent. 51. b

Imprudenciam oculorum eò adici fas non fuit. 2. de Leg. 36

Per imprudenciam in oratione sæpe versus dicimus. in Oratore, 109. a

Quod sæpe per imprudenciam fit. 4. Verr. 4. a

Sacrificium tam occultum, quod nõ modo curiosos oculos excludit, sed etiam errantes: quo non modo improbitas, sed ne imprudencia quidem possit intrare. de Arusp. 251. b

Imprudencia me lapsum. 10. fam. 46. in epist. Planci.

Imprudenter.

Illud imprudenter, si alios esse Academicos, qui tum appellarentur, alios Peripateticos arbitrantur. 1. Acad. 33. a

Imprudenter lædere aliquem. de Inuent. 51. b

Impuber.

Filiũque eius impuberem ligatum à Prætore missum in carcere necandum esse dixit. in Catil. 85. a

Impudens.

Impudens intemperantia adolescentium. 1. Offic. 173. a

Est autem impudens luctus mœrore se conficientis, quòd imperare non licet liberis. 3. Tuscul. 47. a

Impudens mendacium. pro Cluent. 134. a

Impudens pecunia. 3. in Verr. 99

Impudens sim, si plus postulem, quàm homini à rerum natura tribui potest, & c. 11. fam. 35

Bene & nauiter impudentem esse oportet, qui semel verecundiæ fines transferit. 5. famil. 29

Pudens impudentem fraudasse dicitur. pro Q. Rosc. 48. b

Vtrũ igitur nos impudentes, qui labi volumus: an illi arrogantes, qui sibi persuaserint scire se solos omnia? 4. Acad. 105. a. 6. Verr. 39. a

Impudentior sermo re, verbis tectus. 9. famil. 51

Impudentia.

Impudentia impudica. de Arusp. respons. 1

Impudentiæ suæ pudentem exitum quærere. 3. in Verr. 2

Impudentiæ ludus. 3. de Orat. 53

Impudentiæ nomen quomodo effugiendum. 1. de Orat. 60

Nescire, & c. insignis est impudentiæ. de Orat. 99. b

Cæteros non dubitabo primum inertie condemnare, deinde etiam impudentiæ. de Orat. 99. b

Quid ad hanc impudentiam addi potest? 5. Verr. 94. a. 1. de Diuinat. 108. a

Ad summam impudentiam ineptus. 1. de Legib. 5

An ego tantam oculorum impudentiam habere possim, vt videam, & c. pro Dom. sua, 77

Verecundia negandi, scribèdi impudentiã suscepit. Or. 220. b

Impudentia esse videatur. 6. famil. 14. Id est, impudentis hominis esse.

Audacia & impudentia fretus. pro Flac. 153. b

Impudentia aliquem prosequi. 13. famil. 83

Impudenter.

Quantis aucter, quantis impudenter. in Verr. 135. b

Sed plerique peruersè, ne dicam impudenter, amicam habere talè volunt, quales ipsi esse non possunt. de Am. 69. a

Impudenter facit. pro Flac. 158. b

Impudenter aliquid postulare. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 116

Impudenter rogare. 1. Offic. 123. Att. lib. 7. 128. 11. a

Impudentiusculus.

Sumus enim impudentiusculi, quàm per te vix licet. epist. 98. b. Alia lectio habet putidiusculi.

Impudicus.

Aduersus & auersus impudicus es. de Orat. 132. b

Impudicam alicuius impudentiam reprimere. de Arusp. 1

Audiet Marius impudico domino parère nos, qui ne militem quidem habere voluit, nisi pudicum. ad Octauium, a

Omnes impuri, impudici que. 2. in Catil. 41. a

Impudica loqui. de Legib. 166. b

Complexi mulieres impudicas. 2. in Catil. 32. a

Impudicitia.

Cui forma per dedecus pecuniam & nomen nobile conferatur impudicitia dedit. ad Octauium, 15. a

Impugno.

Pompeius tanquam Cælarem non impugnet, sed quod illi æquum putet cõstituat, ait Curionem quærere discordias. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 11. 10. a

Malevolentiam quæ te impugnare aueret. 3. famil. 49

Illis autem id tempus impugnandi detur, cum vitandi illorum impetus potestas adempta nobis erit. pro Quint. 5

Sceleratos ciues timore ab impugnanda patria detertere. ad Atticum, 184. b

Impugnatio.

Ipse domũ P. Syllæ pro castris sibi ad eam impugnationem sumpserat. Att. lib. 4. 72. 5. a

Impulsio, Impulsor, Impulsus, Vide post Impello.

Impunitus.

Iniuria impunita. 6. Verr. 60. a

Tibi vni multorum ciuium neces, tibi vexatio direptioque fociorum impunita fuit ac libera. 1. in Catil. 13

Possimus hanc iniuriam ignominiamque nostris Rom. insultam impunitamque dimittere? 7. Verr. 116. a

Virtus tamè ius suum, & impunitam omnium rerum libertatem tenere debet. de Orat. lib. 1. 115

Nisi enim multorum impunita scelera tulissemus, nõquam ad vnum tantã peruenisset licentia. 2. Offic. 39

Impune.

Licet impune confiteri. pro Cluent. 34. b

Mihi ne dolere quidem impune licet. Att. 184. b

Eorum labore est factum, vt impune in otio esse possimus. 2. de Lege Agr. 24. a

Vbi id quod intus est, impune euolare potest. pro Deiotaro, 149. b

Impune facere. pro Cecin. 24. a

Potestas impune aliquid faciendi. de Inuent. 66. b

Impune ferre. Sulpitio, lib. 14. 78. 5. a

Dionysius cum multos libros surripuisset, nec se impune laturum putaret, aufugit. pro Mil. 109. & epist. 231. b

Qui non modo impune, sed etiam cum summa interfectoris gloria interfici possit. in Ant. 159. b

Nec impune nam sentiet quos lacefferit. 12. fam. 47

Cum lucrari impune posset auri pondo decè, & c. Part. 119. b

Vt dictator quem vellet indicta causa, impune possit occidere. de Legib. 164. b

Homines vulgo impune occiduntur. pro S. Rosc. 31. & 33. b

Id Sextilius factum negabat. poterat autem impune. quis enim redargueret? 2. de Finib. 89. a

In quo impune progredi licet duos duntaxat pedes. de Oratore, 159. b

Qui nummos in tribu pronuntiauerit, si non dederit, impune fit. 1. ad Att. 45

Libertate vsus est, quòd impunius dicax esset. pro Quint. 2. b

Ille ciuis Rom. quòd erat, impunius id se facturum putauit. 6. Verr. 43. a

Hæc in metu & periculo quum creduntur facilius, tum finguntur impunius. de Diuin. lib. 2. 45

Quid ait medicus: mihi de veneno. at id fieri potuit: primo occultius in potione vel in cibo: deinde etiam impunius fit. pro Deiot. 11. a. pro Quint. 6. a. 2. de Diuinat. 86. a

Impunitas.

Iuuenilis quædam impunitas & licentia dicendi. de Clauis Orat. 175. a

Garriendi impunitas. 1. de Nat. deor. 150. a

Impunitas flagitiorum. in Pison. 16. a

Impunitas summa gladiatorum. 10. famil. 3

Impunitas peccatorum data videtur eis, qui & ignominiam & infamiam ferunt sine dolore. Tuscul. quæst. lib. 4. 35

Quorum impunitas fuit non modò à iudicio, sed etiam à sermone. pro Rab. Posth. 16

Scelerum impunitas. pro Domo sua, 14. a

Gabinii absolutio, lex impunitatis putatur. Q. fratri, 318. b

Spes impunitatis, maxima est illecebra peccandi. pro Mil. 33

Non mihi tantum arrego, vt C. Plancium suis erga me meritis impunitatem affecuturum putem. epist. 13. b

Impunitatem consequi. pro Planc. 2. a

Dare impunitatem peccatorum alicui. 4. Tuscul. 68. a

Cæteris autem si errorem suum deposuerint, veniam & impunitatem dandam puto. 8. Philipp. 145

Quem si vi vicisset, habiturus esset impunitatem & licentiam sempiternam. pro Mil. 64

Quæ libido se non proriipiet ac proiciet aut occultatione proposita, aut impunitate, aut licentia? 2. de Finib. 117. a

Quorum effrenatus furor alitur impunitate diuturna. pro Sextio, 70

Impunitate augeri improbitatem. 12. fam. 27. in ep. Lentuli.

Se impunitate proposita facturos quod expediat. Offic. 3. 52

Impurus.

Turpis & impurus. 5. Verr. 53. a

Impurus atque ambitiosus. de Amicit. 53. a

Sed iuuentuti nostræ minimè audiendus: quippe si ita sensit, vt loquitur, est homo impurus. 4. de Repub.

Impura adolescentia. 2. in Catil. 42. a

Vt eos ludos hæc lues impura pollueret. de Arusp. 21

Lutulenta, impura, iniusta persona. pro Rosc. Comædo, 12. a

Impura vox. 11. Philipp. 293

Ego autem illum malè sanum semper putavi, nunc etiam impurum & sceleratum puto. Att. lib. 9. 188. 7. a

Quam multis illum ingenuis, q̄ multis matribus familiã, in illa tetra atq; impura legatione vim attulisse existimatis? a Omnes impuri impudici que. in Catil. 109. b

Omnium bipedum & quadrupedum impurissimus. pro Domo sua, 38. a

Impure.

Impure & intemperanter facere aliquid. in Ant. 160. b

Impure & tetrè aliquid facere. 1. de Diuin. 108. a

Quis animo æquo videt eum què impure ac flagitiosè putet viuere? 3. de Finib. 59. a

Impurissimè, teterrimèque violare. pro Domo sua, 81. a. ad Atticum, lib. 9. 51

Impuritas.

Quum omnes impuritates pudica in domo quotidie susciperes, vino lustrisque confectus. 2. Philipp. 33

Imus.

Ex castris ad imam Candaniam. Att. 227. b

A summo, à medio, ab imo. ad Heren. 22. b

Nam terra noua immobilis manens ima sede semper hæret. in Somn. Scip. 18. a

In distributione vocem ab imis faucibus adhibere oportet. 3. ad Heren. 125. a

Nõne ab imis vnguibz vsque ad verticem summum ex fraude, fallaciis, mœdaciis constare totus videtur? pro Roscio Comædo, 11. a

In.

In acceptum opus referre. 3. in Verr. 106

Pecuniam in ædem sacram resciciendam perscribunt. pro Flacco, 155. b

In ædes accedere. pro Cecin. 27

In ære alieno esse. 6. Verr. 10. a

In omni æternitate. de Nat. deor. 2. 37

In alea quid perdere. 2. Philipp. 70

In aliquem aliquid efficere. de Amicit. 104. b

Iudex in aliquem. pro Cluent. 59. b

In aliquem sumptum facere. pro Lege Manil. 27

Quærere inuidiam in aliquem. pro Rab. 130. b

Scribere carmen in aliquem. de Orat. 141. b. Id est, in laudem.

Nostra in aliquem studia minui. pro Mur. 134. b

In aliquo sponsonem facere. pro Quint. 19

In aliquo spem habere. pro Quint. 3

Suscipere odium infinitum in aliquo. pro Corn. 67. b

Alius in alium implicatus. de Inuent. 76. b

Clarissimi viri nostræ ciuitatis, & c. ducebant, & c. ab exteris nationibus, quæ in amicitiam pop. Rom. ditionemque essent, iniurias propulsare. 1. Verr. 36. a

Titurius quaternos denarios in singulas vini amphoras portorii nomine exegit. pro Font. 278. b

In angustias adducere. pro Quint. 10

Aduentus & introitus imaginum in animos. de Nat. d. 1. 75

Vt mihi est in animo facere. de Nat. deor. 1. 15

In animo quasi insculptum. de Nat. deor. 2. 10

In animo intelligentiam cõclufit deus, animum in corpore. de Vniuers. 11

Sed ego hanc ἀνεξίαν in vnum annum meditatsum. ad Atticum, 73. b

Erat alius ad portas in multos annos. Postquam. 211. b

Locare aliquid in multos annos. in Verr. 19. b

Solis defectiones itémque lunæ, prædicuntur in multos annos. pro Dom. sua, 111. b

Præsidia sunt in multos annos prouisa. Att. 241. b

Ianitores ducentos in annos singulos stipatores corporis constituit. contra Rull. 72. b

Syracufis lex est de religione, quæ in annos singulos Iouis sacerdotem sortitò capi iubeat. 4. Verr. 87. a

Scaptius ceteris renouato in singulos annos fœnore contentus non fuit. Att. 93. b

Hoc tamen opus in apertum vt referas, nihil postulo. in Paradoxis, a

In araneolis est quædam machinatio & solertia. 2. de Natura deorum, 92

In armis esse. pro Rosc. Amer. 88

In articulo ipso temporis. pro Quint. 10

Satisne vobis videor pro meo iure in vestris auribus commentatus? de Finib. lib. 5. 67

In bellum confugere. 4. ad Att. 22

In summo beneficio. 5. Verr. 94. a

Sed hoc primum sentio, nisi in bonis, amicitia esse non posse. de Amicit. 16. a

Cui præter honestum nihil est in bonis. 4. Acad. q. 244. a. Id est, nullum aliud bonũ esse existimat præter honestatem. Quæ secundum naturam sunt, sunt habenda in bonis. de Senect. 91. b

In cælum ferre. 4. ad Att. 40

In cælo mundoque mentem ac rationem vt in homine inesse putare verius est. 2. de Legib. 13

In Caieta. 8. ad Attic. 13

In cantu, fidibus, & tibiis lætitiã popularem moderanto. 2. de Legib. 24

Non omnes loci in omnem causam cõueniunt. de Inu. 64. b

Quare non in omnem causam, sed omne genus causæ incidunt. de Inuent. 69. b

In causam venire. pro Ligar. 17

In codicis extremam ceram nomen infimum fecit. in Verrem, 95. b

In certamen & contentionem venire. 3. in Verr. 2

Vt in singulas colonias ternos ciues Romanos facere posset. pro Corn. Balbo, 64. b

Vtrum in clarissimis ciuibz est is, qui, & c. pro Flac. 155. b

Omitto iurisdictionem in libera ciuitate contra leges. de Prouinc. Consul. 70. b

Multi in ciuitate recepti ex liberis populis. pro Cornel. 65. b

Pecunia in classẽ est erogata. pro Flac. 152. b

Hoc nomen in codicem acceptum & expensum esse debuit. pro Quint. Rosc. 46. b

Nomina in codicem congesta habes. pro Quint. Rosc. 46. b

Quod in codicem iniuratus referre noluit, id in licem iurare non dubitat. pro Quint. Rosc. 45. b

Vt iidem pro parte in commune Siciliæ conferrent, etiam id contulerunt. 4. Verr. 102. a

In concessionem præcepta dedimus. de Inuent. 75. b

In conquisitione omni rationis exordium difficillimum. de Vniuers. 7

In consilio adesse alicui. pro Quint. 2

Committre legiones in conspectum hostium. Att. 130. b

In conspectum alicuius se committere. 6. in Verr. 22

In nostra consuetudine multis de causis fit, vt rarius incendant transfationes. Quint. fratri, 302. b

Versari in controuersia. Quint. fratri, 302. b

Sanguis à corde in totum corpus distribuitur. de Nat. d. 53. b
 Quæ cōfēta in reliquum corpus diuidantur. de Nat. d. 53. b
 In omne corpus diuiso & multiplicato cibo. de Diu. 12. b
 In crimine esse. 6. in Verr. 89
 In cruciatum dari. pro Rosc. Amer. 71
 Versus, qui in istius cupiditatem facti sunt. in Verr. 252. b
 Tradere aliquem, in custodiam, vel in publicum, vel in pistrinum. Quint. fratri. 302. b
 Includere aliquem in custodias. in Verr. 265. b
 In decumas frumentum auferre. 5. in Verr. 80
 In decurionibus esse. 6. famil. 49
 Cerimoniarum religionisque in deos. de Legib. 164. b
 Impietas in deos, iniuria in homines. de Nat. deor. 77. b. Id est, contra.
 In deos reponere homines morte deletos. de Nat. deor. 129
 Sic enim constituebam, neminem includere in dialogos eorum qui uiuerent. Att. lib. 13. 276. 2. a
 Dixi, &c. in ante diem quintum Calendarum Nouembris, &c. 1. in Catil. 4. a
 In ante diem x. v. Cal. distulit. Att. lib. 2. 35. 5. a
 Quæ autem est ista sententia, ut in hodiernum diem vestitus mutetur? in Ant. 258. b
 Et simul ad cœnam inuitauit in posterum diem. Offic. 63. b
 Dii nunquam præsentis fraudis pœnas in diem referunt. pro Cal. 50. b
 Non solum de die, sed etiam in diem viuere. 2. Philipp. 91. a. 5. Tuscul. 48. a
 Horti quam in diem proscripi sint, velim scire. Att. 203. b
 Illa in dies singulos magis magisque opinio hominum confirmatur. Torquato, a
 Iam in dies singulos eius copiarum minuuntur. Lepidus ad Ciceronem, lib. 10. 4. a
 Crescit in dies singulos hostium numerus. in Catil. a
 Sed cura, ut excuset morbi causa in dies singulos. Att. lib. 12. 240. 2. a
 Si quid affirmarent in disputando. de Nat. deor. 118
 Duri fuimus in Dolabella. ad Brut. b
 Ut si quis in domum aliquam, in gymnasium, in forum uenerit. de Nat. deor. 2. 11
 In dubium venire. pro Quint. 3
 In duplum ire. pro Flacco, 39
 Nihil sanè, nisi ne nimis diligenter inquiras in ea, quæ isto modo memoriæ sunt prodita. 1. de Legib. 3
 Potes satisficere in ea. 1. de Legib. 4
 Siue animal, siue è terra editum, id uiuit propter inclusum in eo calorem. de Nat. deor. 2. 118
 In eo maneat memoria doloris. 5. Philipp. 201
 Fortes in eo Quiritis. a. Id est, in eum.
 In equum tollere. pro Deiot. 19
 In equo esse. pro Mil. 20
 In exitu est iam meus Cōsulatus. pro Mur. 73. a. Hoc est, Absolui tempus Consulatus mei.
 Hoc in omne factum, & in omne tempus idem ualet. de Inuentione, 77. b
 Si quæ antè & post, & in ipsa re facta erūt, comprehendemus. 4. ad Heren. 240. 2. a
 Hæc commutari ex ueris in falsa non possunt. de Fat. 143. b
 Perfice ut sis in Cæsaris familiaribus. ad Trebatium, lib. 7. 17
 In familiaritatem uelocius se dare. 4. in Verr. 122
 In familiaritatem uel consuetudinem venire. 4. in Verr. 122
 In fidem, ueritatem, misericordiam confugere. pro Quint. 5
 Intelligentes in quam figuram cadere posset mundus. de Nat. deor. 118
 Pater habet potestatem in filios. de Inuent. 68. b
 Patris studium in filiis erudiendis. de Orat. 108. b
 In hanc formulam omnia iudicia conclusa & comprehensa sunt. pro Quint. Rosc. 47. b
 In fraudem impelli. pro Mil. 24
 In frumentum imperatum n. s. duodetrigies in annos singulos Verri decernebantur. in Verr. 14. b
 Cùm præfertim in genus ipsum accusatonis & nomē, eiusmodi præmium nemini iucundum esse possit. pro Corn. Balbo, 66. b

Æquabiliter in omnia genera fusa oratio. Æquabiliter in omni sermone fufum. Att. 276. b
 Tradere locos in singula causarum genera. de Inuent. 63. b
 Quo in genere, sperare uideor Scipionis amicitiam & Lælii, notam posteritati fore. de Amicit. 14. a
 Si quid offendimus in genero nostro, id fit maius, quàm, &c. ad Atticum, 111. b
 In summam gloriam venire. 2. ad Att. 51
 Ni Brutum colligassemus in Græciam. in Ant. 236. b
 In gratia esse. 2. in Verr. 31
 In hæc intenta mens nostra. de Nat. deor. 1. 74
 Agere lege in hæreditatem paternam. de Orat. 99. b
 In hanc rem testem totam Siciliam citabo. in Verr. 138. b
 In hanc rem me cognitorem dedisti. pro Quint. Rosc. 50. b
 Is hanc rem in Ciliciam ad ostium fluminis Cydani confessisset. in Ant. 165. b
 Quis in hanc rem fuit arbiter? pro Q. Rosc. 46. b
 In historia leges alias obseruare, alias in poemate. 1. de Leg. 3
 In historia ad ueritatem referuntur pleraque. 1. de Legib. 3
 In hoc interdicto non solet addi, in hoc anno. epistol. 253. b
 Non possum præ fletu diutius in hoc loco commorari. ad Atticum, 175. b
 In hoc spatio, & in his post ædilitatem annis. de Clar. 195. b
 Hæc cōtra nos ambæ faciunt in hoc tempore. pro Quint. 1. b
 In hoc thecam nummariā ne retexeris. Att. 59. b. i. ob hoc. Democritus huic in hoc similis, huberior in cæteris. 4. Academicarum, 212. a
 In hoc sumus sapientes, quæ naturam optimam ducem, tanquam deum sequimur. de Senect. 5. a. Hoc est, in hac parte. Duodena describit in singulos homines iugera. contra Rullum, 83. b
 Obsequia in homines. de Legib. 164. b. Id est, erga.
 Earum disciplinarum quæ in honore sunt, nullus vacaret locus. de Nat. deor. 1. 12
 Ego si semper haberem, cui darem, uel ternas in hora darem. ad Cassium, lib. 15. 16. 2. a
 Consilia in horas mutari uides. Att. 235. b
 In hortis ambulare. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 48
 Cùm Galba pupillum penè in humeros suos extulisset. de Orat. 104. b
 Habebit Senatus in hunc annū quem sequatur. pro Sest. 7. b
 Confirmarunt Consules se his supplicationibus in hunc annum non usus. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 113. a
 Quod crimen in hunc maius expectas? pro Rab. 94. b
 In id quoque præcepta posuimus. de Inuent. 75. b
 In ignem posita est. de Orat. 138. b
 Ei locus ille, atque honos in illum annum ita deberi putabatur. 4. Verr. 89. a
 In illos, in eis, in cognatum tuum. 13. ad Att. 35. In eis, id est, inter eos.
 Inflammare populum in improbos. de Orat. 102. b
 Tum omnem orationem conuerti in increpandam Capionis fugam. de Orat. 127. b
 Plebs in cuius tu infamiam, ea quæ per latrones de me egeras, contulisti. in Pis. 93. b
 In deplorandum interitum exercitus. de Orat. 127. b
 In integrum restitutus. pro Cluent. 79. a
 Res est in integro. ad Rufum, li. 5. 20. 23. a. Id est, nihil adhuc actum est, & res adhuc est integra.
 In integro res nobis erit. Cassio, lib. 15. 6. 6. a. 3. de Orat. 8
 Quum tibi in integro tota res esset: ne tum quidem te potuit, si non pietatis, &c. 4. Verr. 68. a
 In inuidiam peruenire. 4. in Verr. 30
 Quibus in ipsis inest causa cur diligentur. de Amicit. 67. a
 Ego in ista sum sententia, qua te fuisse semper scio. de Legibus, 191. b
 In isto tam immenso spatio. de Nat. deor. 1. 16
 In itinere est Antonius. Brutus Ciceroni, lib. 11. 11. a. 1. uenit.
 Si n. s. milies in iudicium haberes. pro Quint. Rosc. 52. b
 Cùm dictis quibusdam reliquum relinquitur in audiētium iudicium. ad Heren. 33. b
 Si ostendo minus tribus medimnis in iugerum neminem dedisse Decumæ, &c. 5. Verr. 93. a

Ab eoque peteret, ut ab aratoribus Centuripinis ne amplius in iugera singula, quàm terna medimna exigeret. 5. Verr. a
 In iugis singulis arare. 5. in Verr. 21
 Cùm ad Prætozem in ius adissemus. in Verr. 234. b
 Illi gladium in latere defixit. ad Heren. 40. b
 In laude esse. 2. in Verr. 31
 Extat in eam legem oratio. de Clar. 178. b
 In legem iurare. pro Cluent. 36. b
 De pecuniis creditis dicere ius in liberos populos contra leges. de Prouinc. Consul. 70. b
 Indulgentia in liberos nostros. de Orat. 124. b
 In tertio de philosophia libro. de Nat. deor. 1. 24
 In libro quinto differuit. de Nat. deor. 1. 86
 In legum libris. de Nat. deor. 1. 23
 Quid: tu in licitoribus, in toga prætexta esse consulatum putas? epistol. 84. b
 Nisi te in suam litem dedisset cognitorem. pro Q. Rosc. 54. b
 In tuis literis tuum erga me amorem recognoui. 12. fam. 18. in epist. Cassii.
 Pecuniæ erogatæ in operum locationes falsas. in Verr. 265. b
 Qui se Cōsulatum in Bruti locum petere proficitur. 11. Philippica, 296. a
 Mulier quæ in concubinæ locum duceretur. Orat. 100. b. Id est, pro concubina.
 Et quis in eius locum paratur. Att. 25. b
 Atque hoc in beneficii loco petitum est ab Apronio, ut iugera singula ternis medimnis decidere liceret. 5. Verr. 94. a
 Fidei conducit, in loco debitum retribuere. Antequam iret in exil. 1. a
 In loco posita ædilitas. 7. Verr. a
 Verbum in longius ductum. de Claris Orat. 190. b
 In lucem proferre res occultissimas. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 57
 Mulier in familiæ luctum atque in priuignorum funus nupsit. pro Cluent. 57. b
 Id totum in istius ludos prædictum atque responsum est. de Arusp. respons. 250. b
 Hoc conueniret in omnes luscus. de Orat. 128. b
 In magistratibus animaduerto quosque ignoratione iuris sui tantum sapere, quantum apparitores uelint. 3. de Leg. 4
 Dolor in maximis malis ducitur. de Legib. 161. b
 Verum hæc non sunt in nostra manu. Terentiæ, lib. 14. 2. 6. 2. ad Att. lib. 6. 114. 1. a
 Quàm uelis eum obligare, in tua manu est. Cælius Ciceroni, lib. 8. 6. 2. a
 Sed affuisti, & est in manibus oratio. de Amicit. 78. a
 De libris Oratoris, factum est à me diligenter, diu, multumque in manibus fuerunt. Att. lib. 4. 82. 2. a
 Libelli nominum uestrorum consiliique huius, in manibus erant omnium. 2. Verr. 11. a
 Sic enim cōmutatus est totus scriptis meis quibusdam, quæ in manibus habebā. Att. lib. 16. 333. 13. a. Lætulo, lib. 1. 9. 30. a
 Quam spem nūc habeat in manibus, & quid moliar, breuiter iam iudices exponam. 2. Verr. 10. a
 Opus magnum in manibus habere. Acad. q. edit. 2. lib. 1. 2
 Sed ecce in manibus uir, & præstantissimo ingenio, & flagrati studio, & doctus à puero C. Gracchus. in Bruto, 64. a
 Nos hinc in mare superum & inferum sestertium ter & quadragies rogabamus. pro Flacco, 152. b
 Aues, quæ se in mari mergunt. de Nat. deor. 51. b
 Nonne prouidendum Senatui fuit, ne in hanc tantam materiam seditionis, ista funesta fax adhæresceret? pro Domo sua, 11. a
 Si humaniter & amabiliter in me cogitare uis. Att. 228. b
 Est pondus apud rusticos in memoriam patris. Att. 66. b. Id est, ob memoriam.
 In memoriam sempiternam orbis terræ aliquid spargere. pro Archia, 22. a
 Actio constituta in mensem Ianuarii. contra Rull. 61. b
 In mentem tibi non uenit causam publicam sustinere. a
 Ego in Chryfogono, quod ad me attinet, nihil eiusmodi suspicor, neque hoc mihi nunc primum in mentem uenit dicere. pro Sexto Rosc. 72. a
 In mentem uenit potestatis. pro Quint. 3

Sæpiusque mihi ueniebat in mentem quæti, quod ita uiuerem. Nigidio, lib. 4. 13. 4. a
 Ut si filius natus esset in decem mensibus, &c. Topic. 22. pro eo quod dicimus, intra, uel infra decem menses.
 In singula merita tua tibi gratias agam. 10. famil. 50. in epist. Planci.
 In minima dispartiri. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 40
 Pro frumento in modios singulos duodenos sestertios exegisse. 1. Verr. 17. a
 Incredibilem in modum concursus fuit ex agris. Att. 76. b
 Peto à te maiorem in modum, uel humanitatis tuæ, uel mea causa, &c. Bruto, lib. 11. 22. 1. a. Memmio, lib. 13. 2. 1. a
 Cùm magna uis uideretur esse in monstis interpretandis, in aruspicum disciplina. de Diuinat. 80. b
 Aurum consumptum in monumento. contra Rull. 63. b
 In more erant maiorum qui tum ut lex ualebat. 2. de Leg. 29
 In fingendo mundo. de Vniuers. 11
 In mundo mentem ac rationem ut in homine inesse putare uerius est. 2. de Legib. 13
 Solem in deorum natura ponere. de Nat. deor. 18. b
 Ferunt, quæ in rerum natura, totoque mundo constarent, quæque mouerentur, ea contrahere amicitiam, dissipare discordiam. de Amicit. 23. a
 In necessariis coniunctissimus. 13. famil. 51
 In nobis positam esse assensionem uult. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 29
 Sermonem in multam noctem produximus. Somn. Scip. 3
 In nomine dignitatis significaretur. 2. Philipp. 79
 In legis nomine interpretando inest uis & sententia iusti & iuris colendi. 2. de Legib. 10
 Reponere in numero deorum. de Nat. deor. 2. 40
 In oculis quidem exercitus quid ex eo est consecutus? 1. de Finib. 55. a
 Defigere furta alterius in oculis omnium. in Verr. 67. b
 In oculis esse. pro Planc. 55. a
 Habitare in oculis. pro Planc. 54. a
 Videmus quanta sit in inuidia, quantoque in odio apud quosdam homines nobiles, nouorum hominum uirtus & industria. 7. Verr. 142. a
 In opinione alicuius relinquere. 1. in Verr. 9
 Cæsar itinera ita facit, ut multos dies in oppidum ponat. ad Atticum, 183. b
 In illam orationem addidi quædam. Att. 8. b
 Est id in totam orationem confundendum. de Orat. 138. b
 Pæan commodè in solutam orationem illigatur. Orat. 218. b
 In oratione ponere. 1. in Verr. 9. & 15
 Fannius in mediocribus oratoribus habitus est. de Claris Orat. 173. b. Id est, inter.
 In ore spumas agere. 6. in Verr. 130
 Qui tibi semper est in ore, Cato. 1. de Legib. 4
 Pietas in parentibus & propinquis magna est. de Somnio Scipionis, 128. b
 Id ego in eam partem accepi, hæc oppida, &c. Att. 117. b
 In eam partem potius peccant, quæ est cautior. pro Sexto Roscio, 27. b
 Hæc scripsi in eam partem, ne me motum putares. Att. 251. b
 Quod perspicuum est in istam partem. de Nat. deor. 61. b
 Facillimè in optimam partem cognoscuntur adolescentes, qui, &c. Offic. 42. b
 Hac de re in utranque partem & dicta sunt & scripta multa. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 99
 In utranque partem differere. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 33
 Item ea quæ interrogati in utranque partem respondere possumus, &c. 4. Acad. 187. a
 Quid in utranque partem mihi ueniat in mentem, explicabo breui. Att. lib. 8. 147. 1. a
 Venenum additum in aliqua parte panis. pro Cluent. 54. b
 Omnium rerum in contrarias partes facultas ex istis suppeditat locis. de Orat. 128. b
 Alter multos planè in omnes partes fefellit. pro Sest. 15
 In omnes partes immensa & interminata magnitudo regionum. de Nat. deor. 1. 38
 Magno amore inflammatum esse in patriam. de Orat. 101. b

Id quam iniustum in patriam esset, non videbat. *Offic.* 68. b
 Is se ternis nummis in pedem tecum transegitte dicebat. ad
Quint. fratrem, lib. 3. 17. 6. a
 Lignæ solæ in pedes inductæ sunt. 2. de *Inuent.* 232. a
 Maxima expectatione in perditam, & planè euerfam in per-
 petuum prouinciam nos venisse scito. *Att.* lib. 5. 10. 4. 1. a
 In perditis ac desperatis aliquid habere. *epist.* 22. 4. b
 In periculum legis includi. pro *Cluent.* 122. a
 Summa Reip. in huius periculo tentatur. pro *Sex. Rosc.* 43. b
 Idcirco tibi amicum in perpetuum fore putasti? 3. *Verr.* 53. a
 Quoniam in perpetuum non placet. *Att.* lib. 12. 2. 41. 5. a
 Melius in pessimis nihil fuit. *Att.* 184. b
 Id quod apud Platonem est in philosophos dictum. *Off.* 6. b
 Is Imperator in pœnam exercitus expetitus esse videtur. de
Prouinc. *Consul.* 70. b
 Quorum æs alienum contractum in popinam non potest,
 & c. in *Catil.* 105. b
 Est enim in populum Romanum graue non posse, & c. pro
Corn. Balbo. 59. b
 His tempestatibus es propè solus in portu. ad *Varronem.* lib.
 9. 6. 10. a
 Bona spe præluere in posterum. de *Amicit.* 22. a
 In posterum præsentire. pro *Archia.* 21
 In postremis sententiam dicere. 1. ad *Att.* 66
 Portus vestros in hostium fuisse potestatem. pro *Pomp.* 10. b
 Redigere aliquem in potestatem suam. pro *Cluent.* 50. b
 In prædonum potestate esse. pro *Lege Manil.* 25
 In precibus nobis occurrit deus, in optatis, in votis. de *Nat.*
deorum. 1. 2. 7
 In prædam inuitare. 4. in *Verr.* 19
 Hunc ego si in præfectis habuissem, quem tu me hominem
 putares? *Att.* 93. b
 Minores magistratus plures in prælia sunto. de *Legib.* 185. b
 Vt & in præfens sceleratos ciues timore ab impugnanda pa-
 tria deterrerem: & in posterum documentum statuerem,
 nequis talem amentiam vellet imitari. ad *Brutum.* 15. 15. a
 Si minus in præfens tempus recenti memoria scelerum
 tuorum, at in posteritatem impendat. 1. in *Catil.* 16. a
 Hæc ad te in præfenti scripsi, vt speres te assequi id quod o-
 ptasses. *Cælio.* lib. 2. 9. 9. a
 In præfentia, inquit *Cleomenes*, quoniam ita necesse est: & c.
 7. *Verr.* 83. a
 Non pro tua prudentia debes illud solùm animaduertere,
 quòd in præfentia cohortes contra te habeat *Cæsar*, & c.
Att. lib. 8. 163. 2. a
 Spero etiam in præfentia pacem nos habere. *Att.* li. 7. 133. 2. a
 Sed quoniam non possunt omnia simul dici, hæc in præ-
 fentia nota esse debent. 5. de *Finib.* 35. a
 Hoc video in præfentia opus esse. *Att.* lib. 15. 329. 14. a
 Verum audis in præfepibus, audis in stupris, audis in cibo
 & vino. in *Pison.* 32. a
 Vt nihil in præteritis relinquamus. *Acad. q. ed.* 1. lib. 2. 43
 Magnum sumptum in *Timarchidis* prandium feci. in *Ver-*
rem. 204. b
 In primis grauis & doctus adolescens. lib. 1. de *Finib.* 11
 Omnes cupimus, ego in primis quamprimum te videre. ad
Tironem. lib. 16. 53. a
 Nec mirum: in primis enim est nobilis reprehensio. 4. *Acad-*
emicarum. 198. a
 In primis rogo te ad hominem ventosissimū *Lepidum* mit-
 tas, & c. *Brutus* ad *Ciceronem.* lib. 11. 9. 2. a
 In primis volunt ei soluere. 13. *Famil.* 83
 In procinctu testamenta. de *Nat. deor.* 2. 7
 In promptu habere. *Acad. q. ed.* 1. lib. 2. 44
 Sed quum illa pateant, in promptuque sint omnibus, & c. 1.
 de *Orat.* 13. a
 Diuisi eas tabulas toti *Italiae*, diuisi in omnes prouincias. pro
Sylla. 175. b
 In proximum annum consulatum petere. in *Agg.* 175. b
 Aliquando tandem me designato lex in publicum propo-
 nitur. 2. de *Lege Agr.* 28. a
 In quæstum conferre vocem. pro *Quint.* 6
 In quæstionem dare. pro *Rosc. Amer.* 71

In quæstionem postulare. pro *Rosc. Amer.* 70
 Auditis de eo in quem Iudices non estis. pro *Cluent.* 23. b
 Genus dicendi verbis incitatum, in quo fuit *Æschylus*. de
Clar. *Orat.* 106. b
 In quo igitur homines exhorrescunt: in quo exclamant: de
Orat. 147. b
 Quis est *Italiae* locus, in quo non fixum sit in publicis mo-
 numentis studium salutis meæ? pro *Seft.* 25. b
 Non opinor id ages, vt ista pecunia in quinquennio consu-
 matur in status. 4. *Verr.* 100. a
 Cùm in eam rationem pro suo quisque sensu loqueretur. in
Verrem. 90. b
 Et mea sponte faciebam antea, & post duabus epistolis tuis
 perditigenter in eandem ratione scriptis, magnopere sum
 commotus. *Att.* lib. 1. 7. 1. a
 In redeundo. de *Nat. deor.* 2. 9. pro, rediens.
 In aliquam rem afferre rationes. pro *Cecin.* 298. b
 Infumere laborem in aliquam rem. de *Inuent.* 76. b
 Pecunia *Pompeio* decreta in rem frumentariam. *Q. fr.* 312. b
 Nulla pecunia *Gabinio*, nisi in rem militarem data est. pro
Rab. *Posthum.* 128. b
 Vt si constitueris te cuiquam aduocatum, in rem præsentem
 esse venturum, atque, & c. 1. *Offic.* 48. a
 In rem præsentem non venimus, si, & c. 1. de *Orat.* 130. a
 Placuit *Cecinnæ* de amicorum sententia constituere, quo die
 in rem præsentem veniretur. pro *Cecin.* 14. a
 Inuenta vnamquamque in rem exponentur. de *Inuent.* 63. b
 In eas ipsas res, quas improbiſſimè fecit, testimonia sumpsit.
 pro *Cecinna.* 128. b
 Lex scripta cõmuniter in plures res, vel in aliquam certam
 rem. de *Inuent.* 80. b
 In tuis rebus capio dolorem. 1. *fam.* 14. pro, ex tuis rebus.
 In grauissimis rebus non eos delectat sermo patrius. lib. 1. de
Finib. 3
 Omnibus in rebus me fore in tua potestate tibi confirmo.
 ad *Metellum.* lib. 5. 4. 5. a
 Quòd si in omnibus his rebus obsistis. de *Nat. deor.* 1. 69
 In rebus optimis habenda est lex. 2. de *Legib.* 11
 In *Rempubliçâ*, in magna aliqua re peccare. de *Amic.* 104. b
 De suis in *Rempub.* meritis dicere. de *Orat.* 209. b
 Summo studio optimoque in *Remp.* cõsensu. in *Ant.* 203. b
 Prætor pecuniam in remiges imperauit. pro *Flac.* 153. b
 Epigramma *Catuli* in *Roscium*. de *Nat. deor.* 17. b. Id est, in
 laudem eius.
 Cæsar patrimonium suum in salutem *Reipub.* collocauit. in
Ant. 184. b
 Sed vt in *Scæuolam* continuit ea dicta *Crassus*, sic in *Bruto*
 vtroque genere pugnavit. de *Orat.* 129. b
 Vt videmus in scriptis. de *N. d.* 1. 50. pro, ex scriptis, absolutè.
 Vim in se habet vitalem. de *Nat. deor.* 2. 18
 In aliquem, vel in se ipsum peccare. *Att.* 46. b
 In se culpam suscipere. 6. in *Verr.* 82
 In senatum accedere. 7. ad *Att.* 21
 Qui ex ciuitate in Senatum delecti estis. pro *Sex. Rosc.* 10. b
 In cernendi sensum quicquid caderet. de *Vniuers.* 11
 Hæc & in eam sententiam quum multa dixisset, aiebat illum,
 & c. *Att.* lib. 2. 37. 3. a
 Neque hæc in eam sententiam disputo, vt, & c. de *Orat.* 94. b
 S. C. factum in *Afranii* sententiam. *Q. fratri.* 312. b
 Approbauit tuum consilium, neque nunc muto, si tu in ea-
 dem es sententia. ad *Tironem.* lib. 16. 3. 2. a
 Recitatae sunt tabellæ in eadem ferè sententia. in *Catil.* 113. b
 Vti aliquo verbo vno pluribusve in ea sententia, in qua is
 qui dicit, accipiendum esse demonstrabit. de *Inuent.* 77. b
 Diana omniuga, quòd in septem numeratur tanquam va-
 gantibus inter septem stellas errantes. de *Nat. deor.* 39. b
 In C. *Figuli* sepulchro quos ad sumptus progressa iam res ista
 sit, vides. 2. de *Legib.* 58
 Turba patronorum quam congeſſi in hunc sermonem. de
Clar. *Orat.* 196. b
 Da te in sermonem. *Att.* 212. b
 In sermone rem esse. 4. in *Verr.* 24
 Ridiculum illud vetus in surace seruo. de *Orat.* 131. b

Cùm ego diem in *Siciliam* inquirendi perexiguam postula-
 uissem. in *Verr.* 67. b
 In singulos h. s. quinquagenis millibus damnari mauultis? 5.
Verrinarum. 57. a
 In socios verò iniuriosum & cõtumeliosum, iis præmiis ex-
 clusos esse, & c. pro *Corn. Balbo.* 59. b
 In societatem recidere. pro *Rosc. Comædo.* 31
 In societatem se offerre. pro *Marcel.* 4
 In huius me consilii societate tãquam in equum *Troianum*,
 cum principibus includi non recuso. in *Ant.* 166. b
 Ambulare in sole. de *Orat.* 114. b
 Præclara classis in speciem, sed inops & infirma propter di-
 missionem propugnatorum atque remigum. 7. *Verrinarum.*
 69. a
 In specie fictæ simulationis pietas inesse non potest. de *Nat.*
deorum. 1. 3
 In spem tamen venio, aduentum tuum appropinquare. ad
Varronem. lib. 9. 1. 1. a
 In studio esse. 1. de *Orat.* 18
 Reponere aliquem in suis. *Att.* 162. b
 Aliquem esse dominum in suos. pro *Sex. Rosc.* 31. b
 In summa, quatuor sententiis, & c. ad *Q. fratr.* lib. 2. 16. 12. a
 Et in omni summa, vt mones, valde me ad otium pacemve
 conuerto. ad *Q. fratr.* lib. 3. 21. 8. a
 In sumptum mutuari ab aliquo. *Att.* 122. b
 In suspitione vocatus est. pro *Cluent.* 26. b
 Legionem quæ decretae sunt in *Syriam*. *epist.* 28. b
 In eam tabulam magni risus conſequebantur. *Q. fr.* 311. b
 Ea in tabulas publicas ad ararium perscribenda curauit. 3. in
Verrem. 38
 Atque hoc mihi in te placuit. *Att.* 276. b
 Itaque non deterret sapientem mors, quo minus in omne
 tempus *Reipub.* consulat. *Tuscul.* q. 168. b
 Dicerem iucundus, nisi id verbum in omne tempus perdi-
 dissem. *Lucretio.* lib. 5. 15. 1. a
 Defectiones *Solis* & *Lunæ* cognita, prædicataque in omne
 posterum tempus, quæ, quantæ, quando futurae sint. 2. de
Nat. deor. 229. a
 Deinde etiam in reliquum tempus diligentissimè sancit, & c.
 pro *Lege Agr.* 7. a
 Nam & eiusmodi sunt ii versus, vt in tempus ab inimico
Pompeii scripti esse videantur. *Att.* lib. 2. 34. 5. a
 In sempiternum tempus spectare. de *Orat.* 124. b
 In tempore. in *Catil.* 11
 In tenebris *Reipub.* perturbandas sibi gentes putauerunt. 3.
 de *Legibus.* 21
 Athenienses vnde fruges, iura, leges ortæ, atque in omnes ter-
 ras distributæ putabantur. pro *Flac.* 159. b
 In eius tetrarchiam ex *Græcis* comitibus suis collocaret. in
Ant. 178. b
 Puer qui tibi in tutelam est traditus. de *Orat.* 116. b
 In vadimonium esse. pro *Quint.* 11
 In ea ipsa verba, quæ aduersarius ediderit, iudiciũ accipere.
 pro *Quint.* 43
 Dare iudicium in certa quædam verba, vt qui iudicet, non
 possit aliter iudicare. in *Verr.* 114. b
 In vincula consules coniecit. 3. de *Legib.* 20
 Hic in magnis viris non est habendus. *Offic.* 13. b. Id est, inter
 magnos.
 Nam hæc quidem in talibus viris quid attinet dicere: de *A-*
micitia. 37. a
 Athenæ multa vitia in vita hominum attulere. de *Legi-*
bus. 177. b
 In vitio suo quisque plectatur, vis capite, auaritia multa,
 honoris cupiditas ignominia sancitur. 3. de *Leg.* 39. & 40
 Videte quid agatis, ne in vnumquenque nostrum *Censori-*
bus in posterum potestatem regiam permittatis: & c. pro
Cluent. 97. a
 Nec id satis efficitur in vsuram menstruam. *Att.* 85. b
 In vrbe luxuries creatur. pro *Rosc. Amer.* 45
 Nam quum serperet in vrbe infinitum malum, idque ma-
 naret in dies latius, & c. 1. *Philipp.* 3. a
 Quod egregiè non modò iis qui vtuntur opera, sed etiam in

vulgus gratum esse sentimus. ad *Attic.* lib. 2. 37. 4. a. Hoc
 est, vulgo gratum.
 Et cùm inueneris, indicare in vulgus nefas. de *Vniuers.* 195. b
 Inædifico.
 In domo tua est inædificatum sacellum. de *Arusp. resp.* 29
 Inæquabilis.
 Inæquabili varietate distinguere. in *Partit.* 8. a
 Inæstimabilis.
 Æstimabile & inæstimabile. 3. de *Finib.* 31. a. contracta.
 Inalpinus.
 Progressus sum ad *Inalpinos* cum exercitu *Bruti.* 11. *famil.* 7
 Inambulo.
 Ante lucem inambulabam domi. *Att.* lib. 6. 113. 9. a
 Eo quum venio, Prætor quiescebat, fratres illi *Cybiratæ* in-
 ambulabant. 6. *Verr.* 27. a
 Cùm etiam tum in lecto *Crassus* esset, *Antonius* autem in-
 ambularet cum *Cotta* in porticu. 2. de *Orat.* 7
 Cùm quidem pransus, nudis pedibus, tunica soluta, mani-
 bus ad tergum reiectis inambularet, & illi misero quiri-
 tanti, *Ciuis Romanus* sum: responderet, Abi nunc, populi
 fidem implora. 10. *famil.* 71. in *epistol.* *A. Pollionis.*
 In viridi, opacaque ripa inambulare. 1. de *Legib.* 22. a
 Inambulans.
 Romulus non longè à tuis ædibus inambulans post excess-
 sum suum *Proculo Iulio* dixit, se deum esse & *Quirinum*
 vocari, templumque sibi dedicari in eo loco iussit: & c. 1. de
Legib. 2
 Neque is consistens in loco, sed inambulans, atque ascensu
 ingrediens arduo. 1. de *Orat.* 137. a
 Quia disputabant inambulantes in *Lycio.* 1. *Acad.* 51. a
 Inambulatio.
 Non multa iactatio corporis, non inclinatio vocis, nulla in-
 ambulatio. in *Bruto.* a
 Sin contentio fiet per distributione, celeri porrectione *brac-*
chii, inambulatione, pedis dextri rara suppositione, acri &
 defixo aspectu vti oportet. ad *Heren.* lib. 3. 120. a
 Inanimus.
 Inanima natura. de *Nat. deor.* 41. b
 Inanimũ est enim omne quod pulsu agitur externo. quod
 autem est animatum, id pulsu cietur interiore, & suo. *Tuf-*
culan. quæst. lib. 1. 45
 Deinde quum inter inanimum & animal hoc maximè in-
 terſit, quòd inanimum nihil agit, animum agit aliquid.
Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 37
 Tamen omnia muta atque inanima, tanta & tam indigna
 rerum atrocitate commouentur. 7. *Verr.* 134. a
 Inanimatus.
 Inanimatum est enim omne quod impulsu agitur exter-
 no. in *Somn. Scip.* 32
 Inanimatae res atque muta. de *Nat. deor.* 1. 27
 Quæ ergo ad vitam hominum tuendam pertinent, partim
 sunt inanimata, vt aurum, argentum, vt ea quæ gignuntur
 è terra, vt alia eiusdem generis: & c. 2. *Offic.* 14
 Animata inanimatis anteponantur. in *Topic.* 36. a
 Inanis.
 Inanis animus malevolentia. 2. *famil.* 38
 Nuda & inanis domus. 4. *Verr.* 59. a
 Inanis elocutio ac penè puerilis. 1. de *Orat.* 11. a
 Nulla enim abs te per hos dies epistola inanis aliqua re vsu
 & suaui venerat. *Att.* lib. 2. 123. 1. a
 Equus inanis, cui nemo infidet. 4. *Verr.* 115
 Inanis iudex. pro *Planc.* 5
 Inanis lætitia. 10. *famil.* 40
 Inanis locus. 7. *Verr.* 75. a
 Inanis nauis. 7. *Verr.* 37. a
 Inanis species clementiæ. *Att.* 274. b
 Nihil est quod vacet corpore, corporibus omnis obsidetur
 locus, ita nullum inane esse potest. de *Nat. deor.* 14. b
 Nos inane quum dicimus, non ita loquimur vt *physici*, qui-
 bus inane nihil placet, sed ita vt (verbi gratia) sine aqua,
 sine vino, sine oleo vas esse dicamus. de *Fato.* 37. a
 Infinitum, inane, in quo nec summum, nec infimum, nec
 medium, nec vltimum, nec extremum sit. de *Finib.* 51. b
 nnn. i.

Quid reliqua descriptio omnium corporis partium? in qua nihil inane, nihil sine causa, nihil superuacuum est. de Natura deor. 2. 65

Nihil est in me inane, neque enim debet. Bruto, 3. 3. Id est, leue & non constans.

Inane crimen. 4. Verr. 12. 2. a

Inane nomen. Academic. quaest. edit. 1. lib. 2. 65

Quod nos honestum dicimus, id illi cassum quiddam & inanis vocis sono decoratum esse dicunt. Tuscul. 9. 2. 52. b

Inanem motum ceteri philosophi talem animi conformationem vocant, quam vos aduentum in animos, & introitum imaginum dicitis. de Nat. deor. 1. 75

Omnnes consulares simul atque affedisti, partem illam subfelliorum nudam atque inanem reliquerunt. in Cat. 100. b

Inanem ex aliquo loco profugere. 3. Verr. 26. a. & 4. 16. a

Ad quos cum tamquam ad mercaturam bonarum artium sis profectus, inanem redire turpissimum est. Offic. 53. b

Inane quicquam non esse in rerum natura, contra Democraticum. Academic. quaest. edit. 1. lib. 2. 115

Atomi interiecto inani cohaerescunt inter se. de Nat. d. 1. 39

Hac inani prudentiae laude delektor. 6. famil. 13

Inani & tenui spe consolari. pro Q. Rosc. a

Inanes, imparati. 7. ad Att. 59

Spes fallaces, cogitationes inanes. pro Mil. 72. a

Inanes epistolae. 8. ad Att. 51

Inanes lagenae. 16. famil. 35. ex epist. Q. Ciceronis.

Visiones inanes. 4. Acad. 90. a

Inanes aut ambitiose voluntates. 6. famil. 22

Structores ad frumentum profecti, inanes redierunt. ad Atticum, lib. 14. 3

Inanes ad me tui tabellarii veniant, ad te cum epistolis reuertantur. 15. famil. 45

Sed deinceps omnia plena consiliorum, inania verborum videmus. de Orat. 88. b

Cupiditatum inanium nec modus vllus, nec finis inueniri potest. 1. de Finib. 71. a

Inanes esse meas literas, quam nullas malui. 6. famil. 56

Accepi v. 1. Id. inanes tuas literas: quid enim habebas quod scriberes? 12. ad Atticum, 56

Voces inanes fundere. 3. Tuscul. 72. a

Falsa & inania humana somnia esse. 2. de Diuin. 191. a

O spes fallaces, o cogitationes inanes meae. pro Mil. 110. b

Mittere tabellarium cum inanibus epistolis. Att. 131. b

Ager Agyrinensis centum septuaginta aratoribus inanior. 5. Verrin. 101

Quum domi suae miserimus & inanissimus, tantum numerorum positum videret, &c. pro Cluent. 55. a

Inanissimus prudentiae. pro Murena, 2. 4. a. Hoc est, prudentia omnino vacans.

Inanitas.

Quum duo indiuidua per inanitatem ferantur. de Fato, 29. a

Vt sapiens solum amputata circuncisaeque inanitate omni & errore, naturae finibus contentus sine aegritudine possit & sine metu viuere. 1. de Finib. 70. a

In summa inanitate versatur. 3. Tuscul. 5. a

Inaniter.

Quum autem inaniter & effuse animus exultat, tum illa laetitia gestiens, vel nimia dici potest. 4. Tuscul. 11

Cum sit incertum, vere inaniterne moueatur. Acad. quaest. edit. 1. lib. 2. 34

Inapparatio.

Ex altera parte imbecillitas, inopia, stultitia, imprudentia, inapparatio demonstrabitur fuisse. 2. ad Heren. 38

Inardeo.

Dicere enim aiunt Ennium, Flammam a sapiente facilius ore inardente opprimi, quam bona dicta teneat. 2. de Oratore, 112. a

Inaudio.

Nunquid de quo inaudisti? Att. lib. 6. 16

Quorum erupit illa vox, de qua ego ex te primum inaudieram. Panfae, a

Aquini & Fabratere consilia sunt inita de me, quae te video inaudisse. ad Patrum, lib. 9. 56

Inauditus.

Supplicia inuisitata, crudelitas inaudita. pro Rab. 92. b

Inaudita Graecis fors ista. 2. de Diuin. 174. a

Nihil enim dicam reconditum, nihil expectatione vestra dignum, nihil aut inauditum vobis, aut cuiquam nouum. 1. de Orat. 68. a. pro Cecin. 27. a

Inauditum in omni memoria. in Vatin. 25. a

Inauditum nomen imponere alicui rei. 3. de Finib. 23. a

Inaudita criminatione aduersariorum. pro Quint. 5. b

Quamquam ea sunt nobis quoque non inaudita. de Oratore, 97. b

Sacra maribus inuisa & inaudita. de Arusp. resp. 53

Inaudita verba. Acad. quaest. edit. 2. lib. 1. 18

Inaudibilis.

An fidem infirmet filio inaudibilis ad Att. 249. b

Inauguro.

Quid igitur cessas? cur non inaugurare? sume diem, vide qui te inauguret: Collegae fumus, nemo negabit. 2. Philipp. 106. a. de Claris Orat. 1. a

Inaugurari solebant Romae sacerdotes. 2. Philipp. 106

Inauguratus ab Hortensio Cicero. Brut. 1

Inauguratum templum. pro Domo sua, 105

Et inauguratum ab eodem recordabor. de Claris Orat. 265. b

Inauro.

Puto te malle a Caesare consuli, quam inaurari. ad Trebatium, lib. 7. 25

Inauratus.

Romulus in Capitolio inauratus. 3. in Catil. 3. a

Inaurata extrinsecus columna. 1. de Diuin. 45

Pellis arietis inaurata. 1. Tuscul. 72. a

Palla inaurata indutus. ad Herennium, lib. 4. 226. a

Inaurata statua. in Pison. 19. a. 4. Verr. 36, & 78. a. & 6. 112. a. pro Cluent. 81. a

Turma inauratorum equestrium. 6. ad Att. 15

Inauspicato.

Qui quum tabernaculum vitio cepisset imprudens, quod inauspicato pomitorium transgressus esset, comitia Consulibus rogandis habuit. 1. de Diuin. 32

Incallidus.

Seruus non incallidus, sed vt ipsa res indicauit, frugi atque integer, sermonem Fabritii non est aspernatus, rem ad dominum detulit. pro Cluent. 35. a

Incallidi homines. 1. de Inuent. 6. a

Incallide.

In his tamen tribus generibus quoquomodo possunt, non incallide tergiuerfantur. 3. Offic. 162

Incautus.

Oppressus ab hoste incautus aliquis. 11. Philipp. 291. a

Na ego incautus, qui cum Academicis & eodem rhetore congreffi conatus sum. 2. de Nat. deor. 1

Prudens, acutus, minimè incautus patronus in causis cognoscendis, componendisque diligens. de Claris Orat. 133. a

Qui te incautum fortasse nunc tuo loco dimouere poterunt, prouidentem ante & praecautem nunquam certe mouebunt. pro Planc. 43. a

Incautior fuisse. epist. 142. b

Incaute.

Nisi ego insano, stulte omnia & incaute agi iudico. Att. lib. 7. 129. 2. a. & lib. 3. 65. 3. a

Incedo.

Alter, o dii boni, quam teter incedebat, quam truculentus, quam terribilis aspectu. pro Sest. 6. b

Repetit verò incesi omnibus laetitiis. 2. famil. 17

Facilius autem ad inuentionem animus incedet, si pertractabit, &c. 2. de Inuent. 152

Tum visam belluam quacunque incederet, omnia arbuta, virgulta, tecta peruertere. de Diuin. 90. b

Imò si scias quam facile, &c. pudeat te usum illu vnquam esse incedere, tanquam tuum competitorum. 8. fam. 2. 6. in epist. Caesii.

Incedens.

A primo summissius, deinde pressius, post sensim incedens, in reliquis exultauit audacius. Orat. 14. a

Incessus.

Status, incessus, sessio, accubatio. Offic. 26. b

At fuit incessus saltem Capua dignus. in Pison. 84. b

Rarus incessus, nec ita longus. in Oratore, 33. a. De gestu Oratoris.

Quod si vultum tibi, si incessum fingeres, quo grauior viderere, non esses tui similis. 2. de Finib. 123. a

Nò solum incessu, sed ornatu atque comitatu. pro Cael. 47. b

Incessio.

Calendae vitandae fuerunt, incessionumque deperit fugienda. 12. ad Att. 8

Incendo.

Incendit eos qui audiunt. 4. de Finib. 11. a

Vicit opinionem meam: meque ita vel cepit, vel incendit, vt cuperem quam celerrime res nostras monumentis commendari tuis. Luceio, lib. 5. 12. 3. a

Cum incendisses cupiditatem meam consuetudinis augenda nostrae. epistol. 255. b

Qui tabellarium incenderit. de Nat. d. 74. b

Incendere bonorum animos. Att. lib. 2. 31. 2. a

Incendere cedrum. Tuscul. quaest. lib. 3. 40

Incendere cupiditatem & arrogantiam alicuius. Bruto, 4. 3. a. 15. famil. 50

Incendere etiamnum gloria volunt hominem perustum. 13. famil. 28. 2. ad Att. 22

Incendere iudices. 2. de Orat. 101

Incendere in se odia. Att. lib. 9. 170. 4. a. Id est, concitare in se aliorum inimicitias.

Incendere odores. Tuscul. quaest. lib. 3. 37

Incendere studium alicuius rei faciendae. Tusculan. quaest. lib. 5. 52

Thura & odores incendere. 6. Verr. 69. a

Naues quibus vsus non est, aut praecidisse, aut incidisse dicunt. Att. 138. b

Et aliquando incenditur, & quidem saepe sedatur. 3. de Legibus, 13

Incenduntur omnes ad studia gloria. Tuscul. q. lib. 1. 3

Inflammari & incendi ad cupiditates facibus corporis. 1. Tuscul. 37

Amore incendi. ad Q. frat. lib. 3. 17. 24. a

Incendi cupiditate ad reditum. 1. Philipp. 6

Incendi deyderio. in Orat. 18. a

In aliquem incendi. Lentulo, lib. 1. 9. 29. a

Incessus.

Status, incessus, sessio, accubatio. Offic. 26. b

At fuit incessus saltem Capua dignus. in Pison. 84. b

Rarus incessus, nec ita longus. in Oratore, 33. a. De gestu Oratoris.

Quod si vultum tibi, si incessum fingeres, quo grauior viderere, non esses tui similis. 2. de Finib. 123. a

Nò solum incessu, sed ornatu atque comitatu. pro Cael. 47. b

Incessio.

Calendae vitandae fuerunt, incessionumque deperit fugienda. 12. ad Att. 8

Incendo.

Incendit eos qui audiunt. 4. de Finib. 11. a

Vicit opinionem meam: meque ita vel cepit, vel incendit, vt cuperem quam celerrime res nostras monumentis commendari tuis. Luceio, lib. 5. 12. 3. a

Cum incidisses cupiditatem meam consuetudinis augenda nostrae. epistol. 255. b

Qui tabellarium incenderit. de Nat. d. 74. b

Incendere bonorum animos. Att. lib. 2. 31. 2. a

Incendere cedrum. Tuscul. quaest. lib. 3. 40

Incendere cupiditatem & arrogantiam alicuius. Bruto, 4. 3. a. 15. famil. 50

Incendere etiamnum gloria volunt hominem perustum. 13. famil. 28. 2. ad Att. 22

Incendere iudices. 2. de Orat. 101

Incendere in se odia. Att. lib. 9. 170. 4. a. Id est, concitare in se aliorum inimicitias.

Incendere odores. Tuscul. quaest. lib. 3. 37

Incendere studium alicuius rei faciendae. Tusculan. quaest. lib. 5. 52

Thura & odores incendere. 6. Verr. 69. a

Naues quibus vsus non est, aut praecidisse, aut incidisse dicunt. Att. 138. b

Et aliquando incenditur, & quidem saepe sedatur. 3. de Legibus, 13

Incenduntur omnes ad studia gloria. Tuscul. q. lib. 1. 3

Inflammari & incendi ad cupiditates facibus corporis. 1. Tuscul. 37

Amore incendi. ad Q. frat. lib. 3. 17. 24. a

Incendi cupiditate ad reditum. 1. Philipp. 6

Incendi deyderio. in Orat. 18. a

In aliquem incendi. Lentulo, lib. 1. 9. 29. a

Cluent. 61. a

Quum autem incensum vendidit, hoc iudicat, quum ii, qui in seruitute iusta fuerunt, censu liberentur: cum, qui quum liber esset, cenferi noluerit, ipsum sibi libertatem abiudicasse. pro Cecin. 71

Incensio.

Annus post Capitolii incensionem vigesimus. in Catil. 54

Incensione vrberum, internecione ciues, vastitate Italiam, interitu Rempub. liberauit. pro Sylla, 24. a

Incendium.

Incendium veretur acerbum. 2. de Legib. 57

Communi praesidio talis improbitas, tanquam aliquod incendium, restinguenda est. 3. Verr. 108. a. Asinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 33. 14. a

Caton fortissimo viro iudicium minitanti ac denuntianti respondisset, si quod esset in suas fortunas incendium excitatum, id se non aqua, sed ruina restinctorum. pro Mur. 49. a. de Catilina.

Incendium illud extinximus. 4. famil. 40. metaphoricè.

Incendium ciuitatis. 9. famil. 6

Incendiu seruorum. ad Octau. 46. Hoc est, à seruis coflatum.

Qui incendium fecerit? ades Nympharum manu tua deflagraverunt. Parad. 39

Incendium offerre. pro Domo sua, 49

Arcent vrbis ab incendio & flamma liberaui. Antequam iret in exil. 193. b

An te non existimas inuidiae incendio conflagraturum? in Catil. 103. b

Huic tanto incendio succurrere. 10. fam. 77. in ep. Pollionis.

Cades, incendia, rapinae, &c. Parad. 109. b

Hic amor Medae quanta miseriarum incendia excitauit? Tuscul. quaest. lib. 4. 58

Qui templum earum inflammavit dearum, quarum ope alius incendiis subuenitur. de Arusp. resp. 257. b

Incertus.

Suspensus & incertus obscura spe pendeo. de Lege Agr. 68. a

Incertus eram vbi esses. Att. lib. 1. 6. 1. a

Incertus futuri temporis euentus. pro Quint. 56

Incertus armorum exitus. Att. lib. 7. 123. 8. a

Lubrica & incerta puerilis aetas. 7. Verr. 107. a

Incerta possessio. pro Comodo, 20. a

Incertum, verè, inaniterque moueatur. 4. Acad. 67. a

Incertum est quam longa nostrum cuiusque vita futura sit. 3. Verrin. 108. a

Incensus.

Quum incertum sit de iniuria. 1. Verr. 33. a

Cocceus vide ne frustretur: nam Libo quod pollicetur, vt Eros scribit, non incertum puto de forte mea. 12. ad Attic. 20. Id est, non dubito.

Incessio, Incessus, Vide post Incedo.

Incessum.

Incessum pontifices supremo supplicio sanciunt. 2. de Legibus, 24

Peperit, fecit ergo incessum. de Inuent. 56. b

Quis illum incesto liberatum, non eos qui ita iudicantur, pari scelere astrictos arbitraretur? in Pison. 76
 Omnibus enim ex animi perturbationibus est profectio nulla vehementior, ut si iam ipsa illa accusare nolis, stupra dico, & corruptelas, & adulteria: incesta denique, quorum omnium accusabilis est turpitudine. 4. Tusc. 112. a
 De periurii & incestus. de Legib. 178. b
Incestus, adiectiuum.
 Iustus, qui non solum aspectu, sed etiam incesto flagitio & stupro polluit ceremonias, &c. pro Dom. sua. 81
 Clodius ex incesto stupro emissus. de Arusp. respons. 3
 Cum optimum virum verborum contumeliis incesto ore lacerasset. 11. Philipp. 292. b

Incestus.

Postero die de incestu. de Nat. deor. 74. b
 Oratio nobilis Curii de incestu pro Seruio Fulvio. de Claris Orat. 63. a
 De incestu solum quaestio de seruis in dominum haberi solita. pro Mil. 44

Incestus.

Ideo aquam adduxi, ut ea tu incestu vterere: pro Cael. 16. a

Inchoo.

Natura hominem inchoat, sapientia perficit. de Finib. 114. b
 Meos libros, quos expectas, inchoauit, sed conficere non possum his diebus. a
 Philosophiam multis locis inchoauit. Acad. q. lib. 1. 15
 Quod mihi nuper in Tusculano inchoasti de oratoribus, quando, &c. de Clar. Orat. 166. b
 Si idem extrema persequitur qui inchoauit, iam omnia perfecta videbimus. de Prouinc. Consul. 73. b
 Nam quas res nos gestimus, &c. attigit his versibus & inchoauit, quibus auditis, &c. hunc ad perficiendum hortatus sum. pro Arch. 191. b
 Communis intelligentia nobis notas res efficit, easque in animis nostris inchoauit, ut, &c. de Legib. 165. b
 Cum nouum delubrum in vrbe clarissimo loco nefando quodam instituto inchoaret. pro Dom. 240. b
 Inchoare & informare oratorem perfectum. in Orat. 17. a
 Inchoare virtutem. 5. de Finib. 107. a

Inchoatus.

Prima & inchoata intelligentia. de Legib. 161. b
 Aliquid inchoatum neque absolutum. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 15
 Cognitio contemplatioque naturae manca atque inchoata sit, si, &c. 2. Offic. 215
 Hoc autem inchoati cuiusdam officii est, non perfecti. de Finib. 109. b
 Operi inchoato, propere tamen absoluto tanquam fastigium imponimus. Offic. 49. b
 Sed ita a principio inchoatum esse mundum, ut, &c. de Diuinatione, 104. b
 Nemo pictor est inuentus, qui Veneris eam partem, quam Apelles inchoatam reliquit, abfolueret. 3. Offic. 12
 Difficile erat rem tantam inchoatam relinquere. de Nat. 13. b
 Potest ab alto inchoatu accipere & abfoluere. 4. de Fin. 57. a
 Tantum nolebam, aut non absolutum Bruto, aut Balbo inchoatum dari. Att. 211. b
 Inchoatum relinquere, & perficere. 1. famil. 42, 43. contraria. Inchoata animantia. de Vniuers. 13
 Inchoata atque rudia pueris exciderunt. 1. de Orat. 3. a
 Praeclare inchoata multa, perfecta non plane. de Clar. 65. a
 Quae ita fortuna deformata sunt, ut tamen a natura inchoata compareant. pro Syll. 181. b
 Perfecta anteponuntur inchoatis. Topic. 226. b
 Atque etiam si a primis inchoatisque naturis ad vltimas perfectasque volumus procedere, ad deorum naturam perueniamus necesse est. 2. de Nat. deor. 47. a

Incido, pen. longa.

Incidi poema ad Caesarem quod composueram. 3. ad Q. fr. 9
 Quae ille in aetate incidit. 1. Philipp. 12. a
 Literas proferri iussimus, linum incidimus, legimus. in Catilinam, 112. b
 Qui mihi pennas inciderant, nolunt easdem renasci. Att. 55. b
 Si alios tollas, alios incidas. 6. famil. 27. in epist. A. Cecinnæ.

Si gradus scalarum incidas. epistol. 86. b
Tamet si oportet incidamus media, ne nimis sero ad extrema veniamus. 2. Philipp. 63
 Neros pop. Romani incidere. 1. pro Lege Agr. 53. a
 Neros virtutis incidere. 1. Acad. 51. a
 Nomina ciuium in tabula incidere. Acilio, lib. 13. 37. 2. a
 In omnibus numeris aequaliter particulas deceat incidere, an facere alias breuiiores, alias longiores. Orator 217. b
 Incidere venas. de Arusp. respons. 31
 Inciditur enim omnis iam deliberatio, si intelligitur non posse fieri, aut si necessitas affertur: & qui id docuit non videtur aliis, is plurimum videt. 2. de Orat. 183. a
 Lingua inciditur ad deplorandam calamitatem. Antequam iret in exil. 9. a
 Incidebantur iam domi leges quae nos nostris seruis addicerent. pro Mil. 67. a
 Quid tum? quod erit ita gestum, id lex erit? & in aetate incidere iubebitis? 1. Philipp. a
 Idemque ut esset, quod in basi trophaeorum incidi, inscribere posset. in Pis. 73. a

Incisus.

Pulmo incisus in extis profert diem. de Diuin. 98. b
 Nihil angulis incisum habet mundi forma. de Vniuers. 23
 Id non modo tum scripserunt, verum etiam in aere incisum nobis tradiderunt. 6. Verr. 127
 In qua basi grandibus literis nomen Africani erat incisum. 6. Verr. 66
 Quod nuper in columna aenea meminimus post rostra incisum & perscriptum fuisse. pro Corn. Balbo, 42
 Quod in monumentis rerum gestarum incisum ac notatum videmus. pro Font. 26
 Notum est totum carmen incisum in sepulchro. de Sen. 57. a
 Elogium in sepulchro incisum. in Pison. 57. a
 Incisum in tabula aenea. 4. Verr. 77. a
 Incisam laudem mortui quatuor heroicis versibus capiat la pis sepulchro impositus. 2. de Legib. 61

Incisum.

Exemplum incisi & membri. Orat. 218. b
 Quae nescio cur quum Graeci *κόμματα* & *χρόα* nominant, nos recte incisa & membra dicamus. in Orat. 122. a
Incisio.
 De circuituum particulis & tanquam incisionibus differendum est. Orat. 217. b
 In incisionibus vero multo magis, & in membris. in Or. 125. a
Incisum.
 Haec quidem duo binis pedibus incisum, deinde membratim dicere solebas. in Orat. 124. a

Incise.

Quo autem pacto deceat incise, membratimve dici, iam videmus. in Orat. 123

Incido, pen. breui.

Nunc incido in discrimen ipsum. Att. lib. 7. 121. 8. a
 Quorum aetas in eorum tempora, quos nominavi, incidit. Orat. 200. b
 Si enim recte ambulauerit is qui hanc epistolam tulit, in ipsum tuum diem incidit. Att. lib. 9. 172. 6. a. Id est, eodem die quo sperabas, & eum expectabas, ac de quo tecum colloquutus eras.
 In foueam quoniam incidit bellua. obruat. 4. in Cat. 160. a
 Quo impetrato in maximis luctus incidit. 1. Offic. 47
 M. Aurius captus in Quin. Sergii manus incidit. pro Cluent. 21. b. 2. Tusc. 90
 Sed eum accuso, qui in me incurrit atque incidit. pro Planicio, 362. b
 Atque in has clades incidimus. Offic. 2. 41
 Incidimus in illum. 13. ad Att. 37. Id est, in mentionem illius, vel, in sermonem de illo.
 Facilius in morbos incidunt adulescentes, grauius aegrotant, tristius curantur. de Senect. 31. a. Att. lib. 15. 322. 4. a
 Sed incidunt saepe causa, quum repugnare vtilitas honestati videatur. 3. Offic. 65. a
 Rarius in iudiciis incidunt. 2. de Inuent. 163. a
 Non omnes loci incidunt in vnam quaestionem. Top. 227. b

Incidunt in sermone vario multa. epistol. 136. b
 Nonnunquam eiusmodi incidunt tempora. lib. 1. de Fin. 25
 Incidunt saepe tempora, quum ea quae maxime videntur digna esse iusto homine, eoque quem virum bonum dicimus, &c. 1. Offic. 45. a
 In nostra consuetudine rarius incidunt translationes. de Inventione, 69. b
 Ego enim in varios sermones incidebam. Att. lib. 16. 332. 5. a
 Sane homini praeter opinionem improviso incidi. 4. Ver. 131. a
 Quoniam huc incidi. pro Cael. 40. b
 Incidi in ipsam flammam ciuilis discordiae. 16. famil. 12
 Cuius ego spe in hanc fraudem incidi. Att. lib. 11. 224. 2. a
 Nam eorum ego in libros incidi. 2. de Legib. 52. a
 Sic breuiter, quoniam non consulto, sed casu in eorum mentionem incidi: quasi praeteriens satisfaciens vniuersis. 1. Verrinarum, 27. a
 Nonne quotiescunque in causa in nome huius incidisti, toties hunc & virum bonum esse dixisti, & honoris causa appellasti? pro Comedo, 10. a
 Nihil mali ciuitati incidi, quod non impendere illi tanto ante viderint. 1. de Orat. 14. a
 Incidit in id ipsum quod timebat. 4. Acad. 37. a
 Cum hic in me incidit, complexus est, conspersitque lacrymis, &c. pro Planicio, 80, & 14. a
 Veditus cum omnia obsignaret, in Vedianas res incidit. ad Atticum, 89. b
 Saxum ex spelunca in crura eius incidit. de Fato, 9. a
 In tantum aetate alienum incidit. in Catil. 40. a
 Inciderunt in me eius libelli. 11. famil. 19. in epist. D. Brutus. Id est, in manus meas.
 Inciderunt meae literae in discessum Senatus. 5. famil. 34
 Nihil te effugit, & omne quod erit in re, occurret atque incidet. de Orat. 122. b
 Nam si omnino nos negligimus, in Aristonea vitia & peccata incidemus. 4. de Finib. 66. a
 Introduxit autem quibus commotus sapiens appeteret aliquid, quod cuique in mentem incideret, & quodcunque tanquam occurreret. 4. de Finib. 35
 Non exercitu amisso nudus in seruorum ferrum & manus incidisset. 1. Tusc. 136. a
 Quum in eam ipsam mentionem incidisset. Lael. 3
 Nunquam in tantas salebras incidisset. de Finib. lib. 2. 27
 Cum in eam nuper ex sermone quodam incidissemus. de Claris Orat. 165. b
 Cum in Calendas Ianuarias compitalitiorum dies incidissent. in Pis. 81. b
 Aut si huius facta, mores, omnem aetatem nudauero, in idem vitium incidam procacitatis quod huic obicio. in Sall. 1. a
 Milites alicubi collocare, in quos si qui ex acie fugerint, de improviso incidant. pro Sexto Roscio, 90
 Dum alterum iustitiae genus assequuntur, &c. in alterum incidant. Offic. 6. b
 Faciesque me, in quem diem Romana incidat mysteria, certiore. Att. lib. 6. 112. 7. a
 Quod in id Reipub. tempus non incidetis, sed veneris, profectio vides. Curioni, lib. 2. 6. 3. a
 Si quis eiusmodi forte casus inciderit, ut id faciendum sit. 3. de Finib. 105. a
 Si casus inciderit, pro vobis mori non recusabo. epist. 156. b
 Cum inciderit, ut id aperte fieri possit. lib. 1. de Finib. 6
 Hisce literis nihil ferere scribo: quod si in alicuius manus incidit, molestum ferendum sit. Q. fratris, 32. b
 Cum in imperiorum, honorum, gloriae cupiditatem inciderint. 1. Offic. 37
 Quocunque oculi inciderint. pro Mil. 1
 Incidere fortuito ad aliquid agendum. epist. 64. b
 Incidere in aegritudinem, misericordiam, inuidentiam. Tusculan. quaest. lib. 3. 17
 Nemo potest vno aspectu, neque praeteriens in amorem incidere. 1. de Inuent. 93. a
 Incidere in aliquem casum. Diuinat. lib. 2. 15
 Incidere in contentionem honoris. Lael. 33
 Ex labore incidere in febriculam. 10. fam. 44. in epist. Placii.

Incidere in ferrum & manus alicuius. Tusc. quaest. lib. 1. 71
 In furorem & insaniam incidere. in Pison. 36. a
 In manus eorum incidere non est satis: pro Cecin. 33. a
 Incidere in morbum ac perturbationem. Tusc. q. lib. 4. 25
 Incidere in peccatum. de Finib. 115. b
 Incidere in perturbationes atque examinationes. Off. 1. 183. Tusc. quaest. lib. 4. 25
 Incidere in plagas nullo insequere. Off. 3. 89. de feris dicitur. Quum saepe multa narraret, tum memini, &c. in eum sermonem illum incidere, qui tum ferere multis erat in ore. de Amicit. 2. ad Varronem, lib. 9. 6
 Incidere in suspicionem regni appetendi. pro Mil. 53. a
 Statuens nihil mali posse incidere sapienti. de Finib. lib. 5. 24
 Nam vel ut non idem expediret, incidere saepe: vel ut de Reipub. non idem sentiretur. de Amicit. 31. a
 Horum autem ipsorum quae honesta sunt, potest incidere saepe contentio. Offic. 30. b
 Cogita tales casus incidisse multis viris fortissimis. ep. 73. b

Incinctus.

Quid, cum virginis fidem implorat? Fer mi auxilium: pestem abige a me: Flammas feram hanc vim, quae me ex cruciat, Ceruleae incinctae igni incendunt: Circumstant cum ardentibus taedis. Academic. quaest. edit. 1. lib. 2. 81

Incipio.

Huic incipio sententiae diffidere. 4. Tusc. 4. a
 Vincere incipit timorem dolor. Att. 23. b
 Incipiunt postulare, postcere, minari. 5. Verr. 66. a
 Tum enim bella gerere nostri duces incipiunt, cum auspicia posuerunt. de Nat. deor. 27. b
 Quum iam pontem cum magno comitatu legati Allobrogum ingredi inciperent. 3. in Catil. 52. a
 Homines morte optare incipiant, vel certe timere desistant. Tusc. quaest. 174. b. & de Inuent. 48. b
 Suscipere, incipere, ordiri. Acad. quaest. 5. 6
 Quum rosam viderat, tunc incipere ver arbitrabatur. 7. Verrinarum, 21. a
 Ut incipiendi ratio fuerit, ita sit desinendi modus. Offic. 27. b
 Quod (ut opinio mea fert) ne incipies quidem. pro Planicio, 268. b
 Diem tuum ego quoque ex epistola quadam, quam incipiente febricula scripseras, mihi notaueram. Att. li. 7. 128. 2. a

Inceptus.

Duo incceptis verbis omnem illius impetum compressi. de Arusp. respons. 143. b

Inceptum.

Cuius ego non modo factum, sed inceptum vllum conatumve contra patriam deprehendero. in Catil. 46. a
 Cupio deterere te, ne permaneas in incepto. epist. 71. b

Inceptio.

Tam praecleari operis inceptio. 4. Acad. 215. a
Incise, Incisum, Incisio, Incisum, Incisus,
 Vide Incido, pen. longa.

Incito.

Celeritatem incitat exercitatio eloquendi. 1. de Orat. 45. a
 Incitat languentes canendi vis, & excitatos languefacit. 2. de Legibus, 38
 Incitant me spe non dubia. Att. lib. 10. 197. 8. a
 Qui ad mortem voluntariam cursum equorum incitauerunt. Cat. 67
 Quod si in eam me parte incitarem, profectio iam aliquam reperirem resistendi viam. Att. lib. 2. 31. 5. a
 Incitare ad scribendum. ad Papirium, lib. 9. 16. 1. a
 Cupiditate faciendi aliquid, aliquem incitare. de Claris Oratoribus, 176. a
 Incitare aliquem spe non dubia. 10. ad Att. 23
 Incitare aliquem in res alterius. 2. ad Att. 6
 Philosophi se dare animo malunt, quam incitare. Or. 2. 02. b
 Facilius est enim currentem (ut aiunt) incitare, quam commouere languentem. de Orat. 100. a. 3. Philipp. 137
 Incitare mentem, curam, cogitationem, cupiditatem suam. 1. ad Quint. frat. 3

Incitare milites in aliquem. epistol. 183. b
Incitare mentes & reflectere. 1. de Orat. 28. a
Incitare odium vsque ad sanguinem. pro Ligar. 7
Incitare se in aliquam partem. 2. ad Att. 39
Incitare sensus suos. in Pisonem, 54
Stellarum motus tum incitatur, tum tetardatur. de Natura deor. 46. b
Quamquam ea tela textitur, & ea incitatur in ciuitate ratio viuendi, & posteritati ostenditur, vt, &c. Orat. 164. b
Nec desunt qui istos in me, & in optimū quenque incitent. pro Flacco, 160. b
Voluptatis auidæ libidines temerè ad potiūdum incitatur. de Senect. 36
Causæ quibus mentes incitantur aut reflectuntur. de Oratore, 89. b
Incantantur veterani in eum. Cassio, lib. 12. 2. 2. a
Qui si vndique omnes conuenerint, facilè contra vos incitabuntur. 4. Acad. 259. a
Aliquem sic animo incitari, vt ab omnibus eius desyderetur humanitas. Q. fratri, 279. b
Incantari furore diuino. Diuinat. lib. 2. 78
Incantari motu suo soluto & libero. Diuinat. lib. 1. 3
Natura incitari ad aliquid agendum. 3. de Finib. 101. a
His ego cohortationibus Crasse ad studium & ad laborem incitandos iuuenes puto. de Orat. 137

Incitatus.
Te verò moneo, cum beneficiis tuis, tum amore incitatus meo, vt, &c. epist. 8. b
Ne putes in Asia feriatum illum ab his studiis, in quæ tua cohortatione incitatus, futurū. Trebonius ad Ciceronem, lib. 12. 16. 6. a
Incitatus repentino quodam, quasi vento, impetu animi. Officior. 1. 73
Incitatus ira aut aliqua perturbatione. 1. Offic. 36. a
Populus Romanus incitatus iracundia, &c. pro Dom. 130. b
Incitatus acerbior odio Sylla. 2. de Legib. 52
Aliquis maxima incitatus voluptate corporis. de Senect. 37
Incitata aduersa ratione voluntas. 4. Tusc. 21. a
Cælum volubile & in orbem incitatum. de Vniuers. 25
Incitatum atque elatum scripturæ genus. 6. fam. 27. in epist. A. Cecinnæ.
Studium incitatum ad inueniendam veritatem. 5. Tusc. 96. a
Populum inflammare in improbos, vel incitatum in bonos mitigare. 1. de Orat. 101
Equo incitato se in hostes immittere. 3. de Nat. deor. 10
Nonne ibidem incitato furore, Vnde hæc flamma oritur? 4. Acad. 158. a
Incitata plebe. 3. de Legib. 24
Incitati impetus. 5. Philipp. 180
Incitati mente. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 15
Odiæ quæ erant in me incitata, sic mitigata sunt. 1. ad Att. 65
Thucydides incitator fertur. Orat. 200. b
Totius mundi incitatissima conuersio. de Somn. Scip. 19
Incitatissimam legionem retinui. 10. fam. 72. in ep. Pollionis.

Incitatio.

Languentis populi incitatio, & effrænati moderatio. 2. de Orat. 20. a
Si euolauit oratio, vt eius vim & incitationem aspexerim, vestigia ingressumque non viderim, &c. Orat. 98. b
Altera diuinans, mētis incitatione diuina. de Diuin. lib. 1. 77
Qui ne nunc quidem putat, quum ille sol qui tanta incitatione fertur, vt celeritas eius quæta sit, ne cogitari quidem possit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 74. de Sole.
Acri & vehemēt quadam incitatione inflammari animum. de Orat. 125. b

Incitatus.

Itaque video visum esse nonnullis, Platonis & Democriti locutionem, etsi absit à versu, tamè quod incitatus feratur, & clarissimis verborum luminibus vtatur, potius poema putandum, quàm comicorum poetarum, &c. in Orat. 36
Quas Numestio literas dedi: sic te his euocabam, vt nihil acrius neque incitatus fieri posset. Att. lib. 2. 39. 1. a
Fluit omnino numerus à primo, tum incitatus breuitate

pedum, tum proceritate tardius: versus contentiones magis requirunt, expositiones rerum tarditatem. Orat. 217. b

Incitamentum.
Hoc maximum & periculorum incitamentum est & laborum. pro Archia, 18

Incitus.
Sicut inciti atque alacres rostrois presremunt Delphini. 2. de Nat. deorum, 130. a

Inclamo.
Comitem illum suum inclamauit semel ac sæpius. 2. de Inuentione, 132. a
Nemo ingemuit, nemo inclamauit patronorum, nihil cuiquam doluit, &c. 1. de Orat. 117
Expeditus facito vt sis, si inclamaro, vt accurras. ad Att. 33. b
Sed ita te para, vt si inclamaro, adules. Att. lib. 2. 33. 5. a

Inclino.
Si se dant, & sua sponte quò impellimus, inclinant atque propendent, accipio quod datur. de Orat. 125. b
Nunc quicquid est, quocunque vestræ mentes inclinant, atque sententiæ, statuendum vobis ante noctem est. in Catilinam, 117. b
Tum enim illud desperatum denique intelliges, & quid inclinent ad hoc meum consilium adiuuandum. ad Attic. lib. 12. 38
Cum sententia Senatus inclinaret ad pacem & fœdus faciendum cum Pyrrho. Cat. 15
Quam vellem, inquit, vt te ad Stoicos inclinasses. 3. de Finibus, 15. a
Inclinare omnia ad suæ causæ commodum. de Inuent. 44. b
Qui vt me paulum inclinari timore viderunt, sic impulerunt, vt omni suo scelere & perfidia abuterentur ad exitium meum. 3. ad Atticum, 19

Inclinans.
Inclinantem erigere, stantem inclinare. 2. de Orat. 101. a
Inclinante deinde se fortuna ad causam plebis, nuntii veniunt. a
Cum Danais inclinantibus, Summā rem perfecit manus, prælium quum restituit infaniens. Tusc. quæst. lib. 4. 81. a

Inclinatus.
Nostra acies inclinata, &c. Tusc. quæst. 183. b
Hæc obit inclinata. in Arat. b. Id est, Cassiopeia.
Res inclinata est, laboratur vehementer. Lentulo, lib. 2. 3. Id est, quasi ruinam minatur.
Inclinata victoria. 9. famil. 16. in epist. Dolabellæ.
Respondi id quod sentiebam, & dignitati & existimationi tuæ maximè conducere, te primo quoque tempore ferre præsidium labenti & inclinatæ penè Reip. ad Brutū, 18. 2. a
Appius Claudius Senatū iam inclinatum à Pyrrhi pace reuocauit. de Claris Orat. 169. b
Qui ab excitata fortuna ad inclinatam & propè iacentem desciscerem. 2. famil. 29

Inclinato iam in postmeridianum tempus die. 3. Tusc. 11. a
Sed tantum impelli primò iudicem, vt iam inclinato reliqua incumbat oratio. de Orat. 138. b
Inclinata iam re, & Integra re, opponuntur. 10. ad Att. 28. in epistol. Cæsaris.
Inclinata vlulantique voce canere. in Orat. 15. a
Interior paulò est aries, & flamen ad austru inclinatio. in Arato, b

Inclinatio.
Accubatio, inclinatio, sessio. de Nat. deor. 30. b
Inclinatio ad meliorem spem. pro Sest. 57. a
Reipub. status, inclinatio temporum, ratio concordia. pro Planc. 279. b
Etenim cum omnibus in rebus, tum in Repub. permagni momenti est ratio atque inclinatio temporum. 7. Verrin. 139. pro Domo sua, 37. a
Magna est comitiis consularibus repentina voluntatum inclinatio, præsertim cum incubuit ad bonum virum. pro Murena, 50
Nihil mihi oberat præter conuersionem status & inclinationem communium temporum. pro Domo sua, 222. b

Temporis inclinatione & perleui sæpe fortunæ momento vctigalia Pop. Romani pendere. 2. de Leg. Agr. 80. a
Voluntatis inclinatione propendere in aliquem. 2. de Oratore, 70. a
Inclinationes rerum & momenta temporum. 5. de Finib. 10
Theophrastus scripsit, qui esset optimus Reipu. status, quæ essent in Repub. inclinationes rerum & temporum. de Finib. 126. b
Minimis momentis, p. c. maximæ inclinationes temporum fiunt. 5. Philip. 182. a
Quæ quoniam in temporum inclinationibus sæpe paruis posita sunt, omnia momenta obseruabimus, &c. 6. fam. 37

Includo.
Me dolor debilitat, includitque vocem. pro Rab. Posth. 30. a
Dii vim suam terræ cauernis includunt. de Diuinat. 97. b
Ita aptè in scyphis aureis includebat, vt ea ad illam rem nata esse diceres. 6. Verr. 48. a
Penè orationem in epistolam inclusi. Att. 12. b
Inclusisti te domi. 12. ad Att. 59
Omnia animalia in mundo inclusit Deus. de Vniuers. 47. a
Antonius armatos in cella concordia inclusit. in Ant. 189. b
Phidias sui similem imaginem inclusit in clypeo Mineræ. 1. Tusc. 54. a
Quam opinionem in omnes definitiones superiores inclusimus. Tusc. 212. b
Tom Scyriæ, quam postulas, Miseni & Puteolorū includam orationi meæ. Att. lib. 1. 27
Typos, quos in tectorio atrioli includam, &c. Att. 5. b
Quod multis locis in iurisconsultorum includitur formulis. de Clar. Orat. 190. b
Viriditas herbescens vagina iam quasi pubescens includitur. de Senect. 87. b
Includuntur in carcerem condemnati. 7. Verr. 91. a
In huius me consilii societate, tanquam in equum Troianum includi cum principibus non recusō. in Ant. 144. b
Includi in periculum legis. pro Cluent. 122. a
Hoc autem loco volumus ætatem in disparem oratorum ætatem includere. de Clar. 185. b
In prædonum hostiumque custodias aliquem includere. 7. Verr. 112. a
Sic enim cõstituebam, neminem includere aliquem in dialogos eorum qui viuerent. Att. lib. 13. 29
Eos in eam formam non poterat includere. Orator, 198. b
Opinionem aliquam in definitiones aliquas includere. 4. Tusc. 25. a
Includere verba versu. 3. de Orat. 102. a

Inclusus.
Si iam tum, cum erit inclusus in corpore, eminebit foras. de Somn. Scip. 131. b
Populus Rom. septus & inclusus. de Arusp. 249. b
Inclusa in vno cubiculo ambitio. 4. Verr. 92. a
Auis inclusa in cauea. de Diuinat. 123. b
Inclusa laus memoria. 10. Philip. 273
In impiis fabulas non inelegans ratio physica inclusa est. 2. de Nat. d. 91. a
In salute Reipub. salus omnium inclusa. pro Deiot. 145. b
Intus periculum inclusum est. in Cat. 106. b
Odium inclusum nefariis sensibus impiorum. in Pis. 82. b
S. C. inclusum in tabulis tanquam in vagina reconditum. in Catil. 98. b
Aliquem inclusum atque abditum latere in occulto. pro Rab. 95. b
Scaptius inclusum in curia Senatum Salamine obfederat. 6. ad Att. 111. 12. a
Si liberum conceptam dulcedinem animo inclusam tenetis. Antequam. 191. b
Itaque nunc Consule in carcere incluso. Att. lib. 2. 16. 15. a
Agri eodem capite inclusi continentur. contra Rull. 74. b
Nam dum sumus inclusi in his compagibus corporis, munere quodam necessitatis, & graui opere perfungimur. de Senect. 70. a
Ætheris æterni septa atque inclusa cauernis. de Diuin. 83. b
Loci in quibus argumenta inclusa sunt. Top. 221. b

Illi prima de Buthrotiis, quæ mihi sunt inclusa medullis. 15. ad Att. 10
Omnia quæ intus inclusa sunt. de Nat. d. 50. b
Illis inclusis in Repub. pestibus. pro Syl. 181. b

Inclusio.
M. Bibulum, cuius inclusione contentus non eras, interficere volueras. in Vatinius, 1. a

Inclutus.
Inclutus dicimus, prima breui litera. Orat. 90
Paris iudicauit iudicium inclutum. de Diuinat. 104. b
Inceptio, Inceptum, Inceptus, Vide Incipio.

Incognitus.
Condemnare aliquem causa incognita. de Nat. d. 40. b
Natura rerum incognita. de Orat. 89. b
Cum aut falsa, aut incognita res approbatur. Acad. 47. b
Hoc insperatum omnibus consilium, incognitum certè cõpigit. in Ant. 192. b
Incogniti & cogniti iudicium tollit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 10
Illi fratrem mihi incognitum qualis futurus esset, dederunt. Postquam. 198. b
Incognitam legem accipere. contra Rull. 71. b
Cum tu me incognito assentiri vetes. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 104
Quæ esset imbecilla, & cum falso incognitoque communis. 1. Academ. 59. a
Dum incognita re iudicare voluisset, &c. pro Cecin. 21. a
Incognita vobis vocabula. 3. de Finib. 6. a
Fatidicorum effata incognita interpretari. de Leg. 173. b
In hoc genere & naturali & honesto duo vitia vitanda sunt: vnum, ne incognita pro cognitis habeamus, hisque temerè assentiamur. 1. Offic. 19

Incolo.
Aristoteles non dubitasset, quin & Prætor ille esset & Roma vrbs, & eam ciuitas incolit. Academ. 34. b
Cæterique dii deæque immortales, qui excellenti tumulo ciuitatis sedem Capitolii in saxo incolitis constitutam. Antequam iret in exil. 15. a
Qui earum ciuitatum fines incolunt. Quint. frat. 294. b
Vbi sunt ergo hi, quos miseros dicis, aut quem locum incolunt? 1. Tusc. 18. a. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 57
Qui terras incolat, in quibus aer crassus est. de Natura deorum, 34. b
Cum spoliatum fanum viderant hi qui Delum incolebant, grauiterebant. in Verr. 85. b
Lycii illam Græci homines incolebant. 6. Verr. 18
Incolere castrum. 2. Tusc. 42. a
Omni terra quæ incolitur. de Diuinat. 127. b
Ex locis quoque ipsis quæ à quibusque incolebantur. 1. de Diuin. 152. a
Cum has terras incolentes circumfusi erant caligine. Tusc. quæst. lib. 1. 78

Incola.
Coloneus ille locus, cuius incola Sophocles fuit. 5. de Fin. 5
Peregrini autem atque incolæ officium est, nihil præter suum negotium agere, nihil de alieno inquirere, minimèque esse in aliena Repub. curiosum. 1. Offic. 175. a
Socrates totius mundi se incolam & ciuem arbitrabatur. Tusc. 249. b
Sunt enim ex terra homines non vt incolæ atque habitatores, sed quasi spectatores superarum rerum atque cælestium. 2. de Nat. d. 210. a
Bestiæ nantes, aquarum incolæ. Tusc. 235. b
Pythagoram, Pythagoricisque incolas penè nostros, &c. de Senect. 93. b
Quam vos crucem incolis vestris ciuibus Romanis ostendere soletis, quò minus sibi arrogant. in Verr. 105. b

Incultus.
Ager incultus. pro Quint. Rosc. 50. b
Horridus, incultus, mœstus vir. post red. in Senat. 12. a
Vir vt vita, sic oratione durus, incultus, horridus. de Claris Oratoribus, 60. a
Oratio exilis & inculta. de Orat. 151. b
Nulla pars philosophiæ inculta & deserta. 3. Offic. 6
Rusticana illa atque inculta parsimonia. pro Quint. 62. a
 nnn. iiii.

Horrida, inculta, abdita, & opaca pictura. in Orat. 20. a
 Vt caueatis ne exilis, ne inculta sit vestra oratio, ne vulgaris, ne obsoleta. 3. de Orat. 54. a. Id est, incultè scripta, im-polita & incompra.
 Terræ regio inhabitabilis atque inculta. de Nat. d. 7. b
 Vita inculta & deserta ab amicis non potest esse iucunda. de Amicit. 50. a
 Inculta & horrida vita. pro Rosc. Amer. 45. a
 Corpus incultum & horridum. pro Leg. Agr. 27. a. Id est, inornatum.
 Cotta alia quidè inculta & siluestri via ad eandem laudem peruenerat. de Clar. Orat. 140
 Serere in inculto & derelicto solo. de Clar. Orat. 8. a
 Terræ regiones inhabitabiles & incultæ. 1. de Nat. d. 35. a
 Cæteras partes incultas, quod aut frigore rigeant, aut vran-tur calore. 1. Tusc. 107. a
 Inculta quædam & horrida de malis Græcis, Latine scripta deterius. de Finib. lib. 1. 13. a
Incultè.
 Incultè & horridè aliquid dicere. in Orat. 15. a
 Et dicere non incultè solebat, & erat cum literis Latinis, tum etiam Græcis, vt illis temporibus, fatis eruditus. de Clar. Orat. 55. a
 Incultè atque horridè viuere. pro Quint. 40. a
Incolumis.
 Saluus & incolumis. 4. de Finib. 31. a
 Incolumis rebus omnibus. 13. fam. 8
 Qui ne equestrem quidem splendorem incolumem à calamitate iudicii retinere potuit. pro Plancio, 9
 Vt se & saluum in suo genere incolumemque vellet. de Finibus, 111. b
 Si eum in omni fortuna atque omni errore incolumem habere non potuerunt. pro Syl. 178. b
 Incolume & saluum aliquid per alium retinere. 1. Ver. 40. a
 Incolumi illo moriar. 9. ad Att. 26. in epist. Balbi.
 Saluæ & incolumis ciuitates. 2. de Diuinat. 146. a
 Vt hæc quæ dixi, retinere incolumia ac salua possimus. in Verrem, 66. b
 Integros & incolumes ciues seruare. 3. in Catil. 69. a
 Incolumes & beatos liberos suos nemo est qui non cupiat. 1. de Inuent. 64. a
 Quibus incolumibus & domi dignitas, & foris autoritas retineretur. pro Rosc. Amer. 81. a. Hoc est, superstitibus & viuus.
Incolumitas.
 Incolumitas est salutis tuta atque integra conseruatio. 2. de Inuent. 146
 Mundi incolumitas. 2. de Nat. d. 178. a
 Incolumitatis adiutor. 13. fam. 9
 Incolumitatem & salutem alicuius deferere. Antequam iret in exil. 10. a
 Habere incolumitatem ab aliquo. ad Att. 285. b
 Incolumitatem præstare. Att. lib. 15. 315. 10. a
 Itaque si qui mihi erit aditus de tuis fortunis, id est, de tua incolumitate, in qua sunt omnia agenda, &c. agam per me ipse, & moliar. Trebiano, lib. 6. 18
 Multa sunt tuæ clementiæ monumenta, sed maximè eorum incolumitates quibus salutem dedisti. pro Deiot. 28. a
Incomitatus.
 Cuius artem quum indotatam esse atque incomitatam & incomptam videres, verborum eam dote locupletasti & ornasti. 1. de Orat. 110. a
Incommodum.
 Accedit nobis illud quoque incommodum. pro Quint. 2. a
 De rationibus referendis non erat incommodum te nul-lam referre, quam tibi scribis à Bibulo fieri potestatem. ad Caninium, lib. 2. 16. 3. a
 Reiciendi, dimittendi, deuitandive incommodi causa. de Inuent. 64. b
 Qui locus talis est, vt plus habeat adiuuanti, quam incommodi, hunc iudico esse dicendum. 2. de Orat. 57
 Hanc cæteri calamitatem vocat, ego ne incommodum quidem. 14. ad Attic. 11

Ab incommodo omni, detrimento, molestia syncerum in-tegrumque conserues. 13. fam. 72
 Nec enim ab isto officio, quod semper vsurpau quum va-lerem, abduci incommodo meo debui. de Amic. 8. a
 Ne ipse aliquo afficiatur incommodo. Offic. 5. b
 Non quo quisque incommodo affectus sit, prædicandum est. Tusc. q. lib. 3. 67
 Commoueri te incommodo valetudinis tuæ nolo. Attico, lib. 7. 227. 3. a
 Incommodo detrimentoque suo dolere. de Clar. Orat. 3. a
 Facere suo incommodo aliquid. Att. lib. 12. 258. 2. a
 Incommoda & commoda (ita *δυσνηματα* & *εὐνηματα* appello) communia esse voluerunt, paria noluerunt: &c. de Finib. lib. 3. 55
 Vitia aut incommoda, quæ sunt in aliquo. de Orat. 37. b
 Atque ipsa scientia etiam si incommoda datura sit, gaudet. de Finib. 137. b
 Itaque non ob ea solùm incommoda quæ eueniunt impro-bis, fugiendam improbitatem putamus. 1. de Finib. 82. a
 Incommoda corporis. Tusc. q. lib. 3. 67
 Leniunt incommoda vitæ commodorum compensatione sapientes. 1. de Nat. d. 33. a
 Hominibus leuissimis ademit misericordiam consuetudine incommodorum. pro Rosc. Amer. 72. a
 Incommodorum vitandorum gratia ad scelus impellimur. 2. ad Heren. 33
 Dare incommoda. 5. de Finib. 93. a
 Ferre incommoda alicui. ad Quint. frat. lib. 1. 2. 17. a. pro in-commodare.
 Incommodis hominum mederi. 1. ad Quint. frat. 23
 Debilitata multis incommodis veritas. pro Quint. 3. a
 Tametsi multis incommodis difficultatibusque affectus est. in Verr. 56. b
 Suis autem incommodis grauius angitur, non amicis, sed seipsum amantis est. Læli. 9
 Incommodis his me leuauit, quibus idem affecerat. 9. ad Atticum, 70
Incommodus.
 Non potest reprehendi illa æstimatio, quæ aratori non mo-do incommoda non est, sed etiam grata est. 5. Verr. 184. a
 Incommoda fortuna. Tusc. q. lib. 3. 67
 Incommoda opinio. 1. ad Att. 47
 Antonii colloquium cum heroibus pro re nata nõ incommodum. Att. 224. b
 Facilem & liberalem patrem incommodum esse amanti fi-lio. de Nat. d. 74. b
 Is incommoda valetudine fuit. de Clar. Orat. 176. b. At. 71. b
 In rebus eius incommodis subleuare aliquem. pro Clu. 130
Incommodè.
 Accidisse mihi non incommodè visum est. Q. fr. lib. 1. 2. 1. a
 Ille se ita audisse, vt nihil esset incommodè. ad Att. 97. b
 Vt in his pro re nata, non incommodè possint esse. ad At-ticum, 111. b
 Animaduertentem posse pro re nata te non incommodè ad me in Albanum venire. 7. ad Att. 128. a
 Quamobrem cum illo quidem (vt supra dixi) actum opti-mè est, mecum autem incommodius. de Amicit. 14. a
 Incommodissimè nauigare. Att. lib. 5. 56. 1. a
Incommodo.
 Vt, quum ipsi nihil alteri scientes incommodarint, nihil ip-sis iure incommodi cadere possit. pro Quint. 29
Incommodatio.
 Atque in ista incommodatione alienati illius animi & of-fensi, illud inest tamen incommodi, &c. Att. lib. 1. 51
Incomprehensus.
 Illa quæ nos incomprehensa & non percepta dicimus. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 86
Incomptus.
 Quanquam tua illa (legi enim libenter) horridula mihi at-que incompta visa sunt. Att. lib. 2. 16. 2. a
 Mulier inornata & incompta oratio. Orat. 204. b
Inconcinuus.
 Nam qui, &c. aut denique in aliquo genere, aut inconcin-

nus, aut multus est, is ineptus dicitur. 2. de Orat. 11. a
Inconditus.
 Incondita dicendi consuetudo. 3. de Orat. 95. a
 Genus dicendi inconditum. de Clar. Orat. 130. a
 Inconditum ac penè ridiculum omne ius ciuile præter Ro-manum. 1. de Orat. 97. a
 Si inconditi alicuius oratoris arripias sententiam aliquam dissipatam. in Orat. 137. a
 Verbis inconditis sententiam aliquam efferre. in Orat. 84. a
Inconditè.
 Inconditè & monstruosè aliquid cogitare. 2. de Diuin. 216. a
 Dicam vt potero inconditè fortasse, sed tamen vt res possit intelligi. 3. Offic. 109
 Rudis hæc inconditè fundit. 3. de Orat. 96. a
Inconsiderans, Inconsiderantia, Inconside-rate, Inconsideratus, Vide Inconsyderans.
Inconstans.
 Ridiculè videri inconstans in aliqua re. pro Rosc. Com. 10. a
 Inconstans genus argumentationis. 1. de Inuent. 105
 Inconstantes literæ. Planco, lib. 10. 16. 2. a
 Inconstantia perturbataque efficiunt causæ vacantes pru-dentia. de Vniuers. 63
 Nam si ea quoque diuina sunt, quid inconstantius deo? de Diuinat. 134. b
Inconstantia.
 Inconstantia mearum literarum. 10. fam. 41. in epist. Planci.
 Inconstantia mutabilitateque mentis. Tusc. q. lib. 4. 63
 Inconstantia totius sententiæ. 4. Acad. 58. a
 Varietas & inconstantia, & crebra tanquam tempestatum, sic sententiarum commutatio. pro Domo sua, 3. a
 Fama inconstantia pertimescenda. Lent. lib. 1. 9. 16. a
 Inconstantia vituperatio. 7. Verr. 82. a
 Nemo doctus vnquam (multa autem de hoc genere scripta sunt) mutationem consilii inconstantiam dixit esse. 16. ad Attic. 21
 In altera inconstantiam tuam cum leuitate, tum etiam per-iurio refellisti. in Vat. 23. b
 Fortuna ab inconstantia & temeritate seiungi non potest. 3. de Nat. d. 84. a
 De inconstantia Platonis longum est dicere. de Nat. d. 1. 13
 In maxima inconstantia, veritatis ignoracione, versantur vulgi opiniones. 1. de Nat. d. 31
 Quauis igitur fuerit acutus vt fuit, tamen inconstantia eleuatur autoritas. 4. Acad. 125. a. Id est, minoris sit.
 Quid est inconstantia, mobilitate, leuitate turpius? in An-tonium, 311. b
Inconstanter.
 Si aut ambiguè, aut inconstanter, aut incredibiliter dicta sunt. in Partit. 28. a
 Intelligatur igitur perturbationem, instantibus se opinionibus, inconstanter & turbidè in motu esse semper. 4. Tu-sculan. 36. a
 Inconstanter loqui. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 50
 Inconstantissimè dicta. 2. de Finib. 140. a
Inconsultus.
 Homo inconsultus & temerarius hæc non videbat. pro Deiot. 10. a
 Illa Posthumi siue inanis spes, siue inconsulta ratio, siue, vt grauius verbo vtar, temeritas. pro Rab. Posth. 122. b
Inconsultè.
 Ea qui consyderet, quam inconsultè ac temerè dicatur. &c. 1. de Nat. d. 61. a
 Inconsultè largiri. Offic. 44. b
Inconsyderans.
 Nos autem ita leues & inconsyderantes sumus. 2. de Diui-nacione, 86. a
Inconsyderatus.
 Temerarius & inconsyderatus. in Tusc. a
 Inconsyderata cupiditas. pro Ligar. 2
 Temeraria & inconsyderata fama popularis. 3. Tusc. 6. a
 Nihil potest dici inconsyderatius. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 122
 Inconsyderatissima & dementissima temeritas. de Arusp. respons. 237. b

Inconsyderantia.
 Cuius in hoc viro inconsyderantiam & ego sustinebo, vt potero, & tu vt possis, est tuorum neruorum. ad Quint. frat. lib. 3. 24. 10. a
Inconsyderatè.
 Nequid temerè ac fortuito, inconsyderatè, negligentèrque agamus. 1. Offic. 143. a
 Inconsyderatè ac temerè multa dicimus. de Vniuers. 17
 Iam mallem Cerberum metueres, quam ista tam inconsy-deratè diceres. Tusc. q. lib. 1. 10
Incontentus.
 Hoc ambiguo ludis me: æquè enim contingit omnibus fi-dibus vt contentæ sint: illud non continuè, vt æquè incontentæ. 4. de Finib. 121. a
 Vt in fidibus plurimis, si nulla earum ita contenta numeris sit, vt contentum seruare possit, omnes æquè contentæ sint: sic peccata, quia discrepant, æquè discrepant. de Fini-bus, lib. 4. 72
Incontinenter.
 Nihil incontinenter faciendum. 3. Offic. 48. a
Incontinentia.
 Multa de incontinentia, intemperantiaque differuit. pro Cælio, 18. a
Inconueniens.
 Hæc nouissima nostra facta non subita, nec inconuenien-tia, sed similia illis cogitationibus. Cassius ad Cic. lib. 12. 22.
 Id est, non consentanea cum superioribus.
Incorporeus.
 Omnis ista incorporearum rerum æstimatio, splendore vir-tutis & magnitudine obscuretur & obruatur, atque inter-eat necesse est. 3. de Finib. 70. a
Incorruptus.
 Animus permanet incorruptus. 1. Tusc. 36
 De qua et si non dubitabam, tamen quia maximi æstima-bam, vt incorrupta maneret, laborabam. Matius ad Cice-ronem, lib. 11. 46
 Sanitas incorrupta. de Opt. gen. orat. 145. a
 Succus ille & sanguis incorruptus. de Clar. 167. b
 Integritas Latini sermonis incorrupta. de Clar. Orat. 68. a
 Virgo incorrupta. in Orat. 35. a
 Incorrupta vox bene iudicantium. 3. Tusc. 6. a
 Cæsar autem rationem adhibens, consuetudinem vitiosam & corruptam pura & incorrupta consuetudine emendat. de Clar. Orat. 141. a
 Incorrupti & integri sensus. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 20
 Incorrupti atque integri testes. 1. de Finib. 107. a
 Quid hac quæstione dici potest integrius? quid incorru-ptius? pro Mil. 113. de Vniuers. 202. b
Incorruptè.
 Incorruptè atque integrè iudicare. 1. de Finib. 23. Hoc est, iu-stitè, & sine fauore.
 Serui igitur iis etiam iudicibus, qui multis post seculis de te iudicabunt, & quidem haud scio an incorruptius quam nos. pro Marcel. 17. a
Increbresco.
 Ventus increbrescit: cura vt valeas. ad Trebatium, lib. 7. 21.
 6. a. Hoc est, vehementius perflat.
 Increbuit consuetudo. 14. Philp. 392. a. Hoc est, inualuit.
 Increbuit disciplina. 4. in Verr. 5
 Nunc apud oratores iam ipse numerus increbuit. in Ora-tore, 36. a
 Hi quorum sermo imperitus increbuit. Orat. 198. b
 Nonnullorum sermo iam increbuit, partim se, &c. de Opt. gen. Orat. 146. a
 Cum hoc nescio quomodo apud eos increbuisse, me, &c. de Orat. 91. b
 Sed ait rursus idem, increbuisse eam funerum magnificen-tiam, quæ nunc ferè Romæ est. 2. de Leg. 60
Incredibilis.
 Incredibilis & singularis calamitas. 3. ad Attic. 10
 Singularis & propè incredibilis fides. epist. 223. b
 Furor incredibilis & singularis. pro Syl. 56. a
 Incredibilis magnitudo ingenii. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 2

Incredibilis hominum peruersitas. epist. lib. 1. 7. 12. a
 Credibilis & incredibilis res. 2. de Inuent. 150. a
 Singularis & incredibilis virtus. Att. lib. 14. 313. 3. a
 Antonii incredibilis quædam & propè singularis & diuina
 vis ingenii. 1. de Orat. 84. a
 Incredibile & falsò memoriæ proditum omnibus hoc vide-
 batur. pro Lege Manil. 28. a
 Nihil vnquam tam incredibile mihi accidit. 11. ad Att. 18
 Si quod dixerò, erit vel acerbum auditu, vel incredibile à M.
 Cicerone esse dictum. in Ant. 210. b. & 196. b
 Vt mihi iam verum videatur illud esse, quod nonnulli quasi
 quiddam incredibile dicere putabantur. pro Corn. 55. b
 Incredibile & simile portetè est quonam modo, &c. in An-
 tonium, 173. b
 Incredibile est quæ ego illos scio oppositis Gallorum castris
 in æstiuis fecisse, &c. Tironi, lib. 16. 27. 3. a
 Incredibile est quàm ego ista non curem. Att. 212. b
 Incredibile est quàm me omni genere delectarit. Att. 254. &
 de Orat. 101. b
 Incredibile est quanta me molestia affecerit, &c. Att. 237. b
 Hac re incredibile est quatum ciuitates emerferint. At. 90. b
 Nihil est tam incredibile, quod non dicendo fiat probabile.
 Parad. 3
 Sic homines non eruditi summam essent prudètiã atque
 incredibilem eloquentiam consecuti. 2. de Orat. 1
 Itaque incredibilem in modum concursus fiunt ex agris.
 Att. lib. 5. 104. 3. a
 Quæ rem credibilem aut incredibilem facere possunt. de
 Inuent. 67. b
 Incredibili ac penè diuino casu. 15. fam. 10
 Hæc Centuripina nauis erat incredibili celeritate velis. 7.
 Verr. 70. a
 Admirabilis fama virtutù incredibilium alicuius. Or. 200. b
 Agere incredibiles gratias alicui. epist. 215. b
 Incredibiliter.
 Incredibiliter vera permulta prædictis augurum cecide-
 runt. 2. de Leg. 33
 Incredibiliter enim me commouet tua cohortatio. Attico,
 lib. 16. 337. 5. a
 Venio nunc ad voluptates agriculturalum, quibus ego incre-
 dibiliter delector, &c. de Senect. 46. a. ad Q. fr. lib. 2. 16. 2. a
 Incredibiliter gaudeo, &c. in Ant. 159. b. & Brut. 91. b
 Domitius de se incredibiliter pertimuit. Att. 122. b
 Eos incredibiliter reperuascere esse solitos. de Orat. 110. b
 Incrementum.
 Negat enim summo bono afferre incrementum diem. 2. de
 Finib. 40. a
 Quid ego vitium fatus, ortus, incrementa commemorem?
 de Senect. 88. b
 Increpo.
 Tum Pseudomenus, Et foritã & totã dialecticã aut il-
 ludis aut increpas. Hortensio, a
 Sed tamen illis verbis increpant eorum arrogãtiã quasi
 irati. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 67
 Cato Pompeii in me perfidiã increpauit. ad Q. frat. 308. b
 Discus increpuit. de Orat. 110. b
 Simulatque increpuit suspicio tumultus, artes ilico nostræ
 conticescunt. pro Murena, 20. a
 Quam illius in me perfidiã increparet, auditus est magno
 silentio maleuolorum. ad Quint. fra. lib. 2. 7. 6. a. De Pom-
 peio & Catone.
 Quicquid increpauerit, Catilinã timeri, non est ferendum.
 in Catil. 101. b
 Quicquid increpauerit pertimescens. in Pis. 101. b
 Etatem alicuius increpare. in Salust. 4. a
 Tum omnem orationem conuerti in increpandã Cæpio-
 nis fugã. de Orat. lib. 2. 109
 Incubo.
 Hic ille planus improbissimus quæstu iudiciario passus, qui
 illi pecuniã quam condiderat, spe iam atque animo incu-
 baret, contrahit frontem. pro Cluent. 57. a
 Inculco.
 Inculcamus sæpe per imprudentiam etiam minus vñtatos

versus. Orat. 215. b
 Horum Græcorum qui se inculcant auribus nostris, similes
 fuerunt. 2. de Orat. 11
 Inculcasti etiam vt C. Pisonem nominaret. in Vatin. 20. a
 Vos autem non modò oculis imagines, sed etiam animis
 inculcastis. 1. de Nat. d. 150. a
 De firmisimis alia prima ponet, alia postrema, inculcabit-
 que leuiora. in Orat. 28. a
 Alicui inculcare aliquid. 5. Verr. 133. a
 Quid ergo attinet inculcare fatum, quum sine fato, ratio
 omniu rerum ad naturã fortunãve referatur? de Fat. 5
 Id quod tradatur, vel etiam inculcetur, si quis sit tardior,
 posse percipere. de Orat. 95. b
 Inculcans.
 Ne vt quidam Græca verba inculcantes, iure optimo ridea-
 mur. Offic. 22. b
 Inculcatus.
 Tradita atque inculcata libertas. Brutus Cic. 16. 11. a
 Inculcatum & refectum. 16. ad Att. 7
 Inculcatum est Metello te aratores euertisse. in Verr. 183. b
 Valuit plus, quod erat illi nonnullorum artificis inculca-
 tum. 1. ad Att. 48
 Tertium caput à quo fit inculcatum, vides. 3. ad Att. 38
 Apud alios inculcata reperias multa. Orat. 219. b
 Inculte, Incultus, Vide Incolo.
 Incumbo.
 Incumbo toto animo & studio omni in eam rationem, qua
 adhuc vsus es. ad Quint. frat. lib. 1. 20
 Facis tu id quidem, & eo maximè incumbis. 11. Philip. 306. a
 Idem volunt omnes ordines: eodem incumbunt municipi-
 pia, &c. 6. Philipp. 216
 Cùm in cupiditatem incubui, &c. 5. ad Att. 25
 Magna est comitiis consularibus repentina voluntatum
 inclinatio, præsertim cùm incubuit ad virum bonũ. pro
 Murena, 50
 Incubuit autem in eas disputationes, vt deceret nullum tale
 esse visum à vero, &c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 70
 Ajax incubuit gladio. ad Heren. 4. b
 Et ab eo qui hos dimouit potius, quàm ab iis qui in te ip-
 sum incubuerunt, te depulsum putas. pro Planc. 262. b
 Pompeius verò ad voluntatem perferendã legis incubue-
 rat. Att. lib. 1. 62. a. Id est, volebat perferre legem agrariã.
 Ergo Græcus incubet. Att. 73. b. Id est, vrgebit propositum.
 Hæc doce, hæc profer, huc incumbe. pro Plancio, 36. a
 Mi Plance incumbe toto pectore ad laudem. Planco, li-
 bro 10. 21
 Incumbe per deos immortales in eam curam & cogitatio-
 nem, quæ tibi summam dignitatem & gloriam afferat.
 10. famil. 5. & 30
 Incumbe quæso in eam curam. Att. lib. 15. 329. 20. a
 Incumbe in hanc curam tota mente. 16. ad Att. 27
 Incumbe toto animo & studio omni in eam rationem, qua
 adhuc vsus es. Quint. frat. 295. b
 Ad quæ recuperanda per fortunas incumbe. Att. 67. b
 Quare Patres Conscripti, incumbite ad salutem Reip. cir-
 cumspecte omnes procillas quæ impendent, nisi prouid-
 detis. 4. in Catil. 76
 Incumbite in causam Quirites, vt facitis. 14. Philip. 160
 Quamobrem pergite, vt facitis, adolescètes: atque in id stu-
 dium, in quo estis, incumbite. 1. de Orat. 18
 Vt in Rempubl. omni cogitatione curãque incumberes.
 epist. 143. b
 Fuit hoc meum fatum, vt in me vnum omnis inclinatio
 communium temporum incumberet. pro Corn. 67. b
 Quo omnes acrius grauiusque incumberent ad vlciscen-
 das Reip. iniurias. in Ant. 206. b
 Impelli primò leuiter iudex debet, vt iam inclinato reliqua
 incumbat oratio. de Orat. 130. b
 Atque vtrinã ipse Varro incubat in causam. At. lib. 3. 55. 5. a.
 4. Philip. 160
 Põpeius Miloni nihil tribuit, omnia Gutta, dicitque se per-
 fereturum, vt in illo Cæsar incubat: hoc horret Milo.
 Quint. frat. 317. b

Quare omni studio ad id bellum incumbamus. pro Lege
 Manil. 12
 Quare incumbamus, ò noster Tite, ad illa præclara studia:
 & eò vnde discedere non oportuit, aliquãdo reuertamur.
 Att. lib. 2. 31. 6. a
 Nemo fuit ex eis qui non incubuerit ad Remp. liberãdam.
 pro Syl. 183. b
 Vt eos qui audiunt, quocunq; incubuerit, possit impelle-
 re. de Orat. 147. b
 Præsertim quum ii mores tantum iam ad nimiam leuita-
 tem & ambitionem incubuerint. Quin. frat. lib. 1. 8. Id est,
 gratiosam indulgentiam.
 Incumbere ad aliquid agendum. 6. Philip. 205
 Omni studio, virtute, auctoritate ad Remp. conseruandã
 incumbere. pro Syl. 62. a
 Ille autem cuius merces erant, in gladium in nauì ibidem
 incumberet. 2. de Inuent. 236
 De prouinciis inquam adhuc incubuisse cum Senatu Pom-
 peius videtur, vt Cæsar ante Id. Nouembres decedat. Cæ-
 lius ad Ciceronem, lib. 8. 34
 Incumbens.
 M. Cato incumbens ad illius perniciem. pro Mur. 54
 Cùm me vniuersa Repub. &c. cunctis ordinibus, homini-
 busque incumbentibus, omnibus denique suis viribus
 recuperasset. epist. 14. b
 Incunabula.
 An vlla alia putas rudimenta & incunabula virtutis, qui-
 bus animi ad gloriæ cupiditatem aluntur? in Salust. 5. a
 In his locis vestigia ac propè incunabula reperiuntur deo-
 rum. 6. Verr. 96. a
 Ego verò in montes patrios & ad incunabula nostra per-
 gam. Att. lib. 2. 30. 3. a
 Incunabula penè mea tibi ostendisse gaudeo. 2. de Leg. 3
 Ab incunabulis nostræ veteris puerilisque doctrinæ. 1. de
 Orat. 12. a
 Non alienum fuit de oratoris quasi incunabulis dicere. in
 Orat. 25. a
 Incuria.
 Vituperanda est rei maximè necessariæ tanta incuria. de
 Amicit. 71
 Miserandum in modum milites Pop. Romani capti, necati,
 deserti, dissipati sunt incuria, fame, morbo, vastitate con-
 sumpti. de Prouinc. Consul. 4. a
 Incurro.
 In ea casu incurro. de Orat. 124. b
 Incurro in memoriã communium miseriarum, quarum
 obliuionem quærens, hunc ipsum sermonem produxi
 longius. de Clar. Orat. 135. a
 Sed ordinem sequens, in memoriã notã incurro. de
 Clar. Orat. 131
 Siue tu similitudine illius diuini ingenii in eadem incurris
 vestigia. de Orat. 122. b
 In cuius adolescentiam per medias laudes, quasi quadrigis
 vehementem, transuersa incurrit misera fortuna Reipub. de
 Clar. Orat. 196. b
 Incurrit nauigatio in Ethesias. 15. fam. 33
 Sed eum accuso qui in me incurrit atque incidit. pro Plan-
 cio, 262. b
 In me incurrit Roma veniens Curio meus. Att. lib. 2. 30. Id
 est, incidit ex insperato.
 Sed incurrit hæc nostra laurus non solum in oculos, sed
 iam etiam in vocular maleuolorum. Cæl. lib. 2. 30. Id est,
 malè loquuntur de ea maleuoli.
 Antonius decursionibus vastat ea loca, quæ incurrit. episto-
 larum, 127. b
 Nec enim tantum in alios cæco impetu incurrun. de Fini-
 bus, lib. 1. 35
 Quæstus qui in odia hominum incurrit, vt foeneratorũ.
 pro Planc. 262. b. epist. 26. b
 Iambus & Trochæus natura incurrit in orationem. de
 Orat. 159. b
 Incurrunt quædam subciffua tempora, quæ ego perire non
 patior. 1. de Leg. 7

Agros qui in publicum Campanum incurrebant, pecunia
 publica coemit. contra Rull. 81
 Incurristi amens in columnas. Orat. 219. b
 Incurreret enim in illum memorabilem annum suum. de
 Legib. 157. b
 In quos incurreret tanta libertate verborum. 12. fam. 40. in
 epist. Trebonii.
 Quis est tam lynceus, qui in tantis tenebris nihil offendat,
 nusquam incurrat ad Varronem, lib. 9. 2. 6. a
 Hic est mucro defensionis tuæ in quem incurras necesse est.
 pro Cecin. 61. a
 In ea aliquis incurrat imprudens. Offic. 65. b
 Tua $\lambda\eta\psi\alpha\varsigma$ quæ in diem incurrat, nescio: sed profus te com-
 moueri incommodo valetudinis tuæ nolo. Attico, lib. 7.
 127. 3. a
 Nihil enim constitui potest, quod non incurrat in magnam
 aliquam difficultatem. Sulp. lib. 4. 5
 Nulla est dubitatio in qua non aliquis locus incurrat. To-
 picorum, 217. b
 In quantam hominum facetosã vrbãtatem incurris,
 non dico: nihil opus est litibus. 2. de Finib. 165. a
 Incurrere in aliquem, & in eo hære & impediri. de Vni-
 uersit. 200. b
 Incurrere & incidere in aliquem. pro Plancio, 14. a
 Incurrere in aliquos verbis. Trebonius Cic. lib. 12. 16. 10. a
 Si bene de me meritis gratum me præbeo, non desino in-
 currere in crimen hominis nimium memoris, nimium-
 que grati. pro Plancio, 74. a
 Qui mihi videtur candidatus in consularẽ, quasi desulto-
 rius in quadrigarũ curriculum incurrare. pro Mur. 237. b
 Incurrere in dedecora. de Finib. lib. 1. 37
 Incurrere in alterius domum & famam. pro Cæl. 33
 Per errorem in maximã fraudem incurrare. 3. Offic. 71
 In loca incurrare. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10. 7. a
 Incurrere in morbos graues. de Finib. lib. 1. 37
 In oculos incurrare. Att. lib. 12. 242. 5. a. Id est, oculis admo-
 ueri non intentis, & cum quadã offensione.
 Incurrere in apertã perniciem. 3. de Nat. d. 50
 Incurrere in varias reprehensiones. 1. de Finib. 1
 Casus in sapientem potest incurrare. 5. Tusc. 43. a
 Neque quenquam offendet oratio mea, nisi qui se ita ob-
 tulerit, vt in eum non inuasisse, sed incurrisse videamur.
 pro Sest. 11. a
 Cùm in hanc Reip. nauim armatã tot classes, nisi ego essem
 vnus deditus, incurfurã viderentur. pro Sest. 37. a
 Incurrens.
 Ne in nostra tempora incurrens offenderem quempiam.
 Quint. frat. 3. 21. 4. a
 Incurrentia in eiusdem naturæ motum. de Vniuers. 39
 Incurfio.
 Incurfio atque impetus armorum. pro Cecin. 33. a
 Incurfio seditionis, vis multitudinis. pro Cluent. 82. a
 Deum agitari atomorum incurfione sempiterna. 1. de Nat.
 deorum, 158. a
 Idola nominat, quorum incurfione non solum videamus,
 sed etiam cogitemus. lib. 1. de Finib. 16
 Incurfus.
 Impetum armati Antiochi, cæterorumque tela & incurfus
 refugit. pro Cecin. 16. a
 Incurfo.
 Audebo hoc dicere, & tu, vt soles, incurfabit in te
 dolor meus, non iure ille quidem, sed tamen feres hoc
 ipsum, quod scribo, vt omnia mea feres, ac tulisti. Attico,
 lib. 12. 55
 Incurfare in fortunas omnium. ad Heren. 36. b
 Incuruus.
 Incurua statua. in Verr. 126. b
 Hunc dico rubrum, incuruum, canum, &c. ad Heren. 39. b
 Incuruum & leuiter à summo inflexum bacillum. 1. de Di-
 uinat. 58. a
 Incuruatus.
 Vt bacillum aliud est inflexum & incuruatum de industria,
 aliud ita natum. 2. de Finib. 57. a

Incurvesco.
Rami baccharum hubertate incurvescere, &c. 1. Tusc. 56
Incus.
Assiduus eodem opere, eandem incudem noctem diemque tundens. 2. de Orat. 88
Ex quo efficiuntur hae rerum formae atque figurae, quas vos effici posse sine fallibus & incudibus non putatis. 1. de Nat. d. 75. a

Incusatio.
Quorum partim habent vitiorum & peccatorum acrem quandam cum amplificatione incusationem aut querelam, &c. 3. de Orat. 59. a

Incutio.
Rursusque emersi errorem incutiant rationis expertibus. de Vniuers. 47. a
Incutere dolorem alicui. Att. 12. b
Incutere metum alicui. epist. 113. b
Item timor incutitur aut ex ipsorum periculis, aut ex communibus, &c. 2. de Orat. 115. a

Indago.
Initia communis exitii indagavi, patefeci, protulsi. pro Milone, 78
Cuius septum vndique dumis indagavit sepulchrum. Tusculan. 241. b
Reprehendunt quod inusitatas vias indagemus, tritas relinquamus. in Orat. 6. a
Hoc tu indaga ut soles: ast hoc magis, &c. Att. 94. b
Haec vero eius erat ars & malitia miranda, quod acutissime tota provincia quid cuique esset necesse, indagare & odorari solebat. 4. Verr. 93. a
Aliquid indagare, inuenire, e tenebris eruere. contra Rul. 1
Consyderatio, cognitio rerum caelestium, & earum quas a natura occultas & latentes indagare ratio potest, &c. 5. de Finib. 54
Tu quid indagaris de Repub. facito ut sciam. Att. 25. b
Canis natus ad indagandum. de Finib. 73. b
De Publio quae ad me scribis, sane mihi iucunda sunt: eaque etiam velim omnibus vestigiis indagata ad me afferas, quum venies. Att. lib. 2. 2. 1. a

Indagatio.
Inde est indagatio nata initiorum & tanquam seminum, vnde essent omnia orta, generata, concreta: &c. 5. Tusc. 98. a
Indagatio rerum tum maximarum, tum etiam occultissimarum habet oblectationem. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 118
Indagatio atque inuentio veri proprium munus est sapientiae & prudentiae. Offic. 1. 15

Indagatrix.
O vitae philosophia dux, virtutis indagatrix, expultrixque vitiorum. 5. Tusc. 7. a

Inde.
Quid tum inde: pro Murena, 22. a
Deinceps inde multi. de Clar. Orat. 198. b
Iam inde a principio huius imperii. de Prouinc. 75, & 76. b
Iam inde ab ortu. de Nat. d. 51. b
Inde vsque repetens. pro Arch. 1. Id est, a pueritia.
Abeamus igitur inde. a
Eo die mansi Calibus, inde has literas dedi. Att. 115. b
Librarium illud eripui a domo, ut praclarum inde munus ad aliquem deferre posses. pro Mil. 107. b
Lacædemon iussit neruos inde demi. de Legib. 177. b. Id est, ex fidibus Timothei.
Si inde incipiemus narrare, inde necesse erit. de Inuēt. 48. b. & ad Heren. 3. b
Quoad longissime potest mens mea respicere spatium praeteriti temporis, & pueritiae memoriam recordari vltimam, inde vsque repetens, hunc video mihi principem, &c. pro Arch. 1. a
Si vnde necesse est, inde initium sumetur. 1. de Inuent. 41. a
Qui autem veniunt inde, id modo nuntiant. At. lib. 9. 47. a. Id est, illinc.

Indecorus.
Indecorum est de paruis rebus, verbis amplissimis dicere. Orat. 203. b

Itaque illud indecorum, quod, &c. Orat. 204. b
Si nihil malum, nisi quod turpe, inhonestum, indecorum, prauum, &c. 3. de Finib. 21. a
Et iusta omnia decora sunt: iniusta contra, ut turpia, sic indecora. 1. Offic. 134. a

Indecore.
Cauetque nequid indecore, effeminatè faciat, tum in omnibus & opinionibus & factis nequid libidinosè aut faciat, aut cogitet. 1. Offic. 23. a
Vt ea si non decore, at quam minimè indecore facere possimus. 1. Offic. 160. a

Indemnatus.
Indemnatus & incolumis. pro Corn. 60. b
Aliquis indemnatus, innocens, in exilium eiectus. in Catilinam, 107. b. pro Dom. 214. b
Lex quae erat contra omnes leges indemnati ciuis atque integri capitis. in Pis. 86. b
Tamen a fratre indemnata occidi non oportuit. de Inuentione, 72. b. & in Verr. 238. b. & ad Heren. 5. b
L. Sylla quum bona indemnatorum ciuium funesta illa auctione sua venderet, &c. pro Lege Agr. 60. a
Vt quam damnatis seruis crucem fixeras, hanc indemnatis ciuibus Romanis reseruaueris? 7. Verr. 10. a

Index, Vide Indico.

India.
Quae barbaria India vastior aut agrestior: Tusc. q. lib. 5. 57
In India qui sapientes habentur, nudi aetatem agunt, & Caucasii niues, hyemalè vim perferunt sine dolore: cumque ad flammam se applicuerint, sine gemitu aduruntur. Tusc. q. lib. 5. 57
Via quae est hinc in Indiam. de Finib. 99. b

Indico.
Mores indicat vultus. 1. de Leg. 40. a
Nos indicamus, vos laudatis. 2. ad Quint. frat. 29
Quae verba aperte indicant posse rationem haberi etiam non petentis. Brut. 5. 5. a
Epularum solennium fides ac tibiae, saliorumque versus indicant. 3. de Orat. 109. a
Atque ille ut semper fuit apertissimus, non se purgavit, sed indicavit atque innuit. pro Mur. 48. a
Sed tamen quis tibi de epistolis istis indicavit: pro Flac. 71
Atque hoc rei exitus indicavit: quis enim, &c. 3. de Leg. 37
Rem omnem dominæ suae indicavit puer. pro Cluent. 143. a
Multi te consule ipsi se indicauerunt. 1. de Finib. 79. a
Indicabo temerarium meum consilium tibi. epistolarum, lib. 10. 21. 4. a
Nam quod ante a te calumniatus sum, indicabo malitiam meam. epist. lib. 9. 7. 1. a
Sed tamen indicabo tibi quod imprimis te celatum volebam. Quint. frat. lib. 3. 21. 5. a
Iam me vobis Iudices indicabo. pro Arch. 21
Dicendi autem genus, quod fuerit in utroque, orationes utriusque etiam posteris nostris indicabunt. de Clar. Oratoribus, 181. a
Vt me tibi indicem. de Clar. Orat. 181. b
Zeno proponatur Eleates, qui perpeffus est omnia potius, quam conscios delendae tyrannidis indicaret. 1. Tusculan. quaest. 89. a
Si eum qui indicii partem acceperit, oculis cernetis: poteritis sine dubitare Iudices qui indicavit: pro Rosc. Amer. 63. a
Sine timore indicare aliquid. 3. in Catil. 53. a
Indicare in vulgus, nefas est. de Vniuers. 5
Eodem tempore signum Iouis collocabatur, quo coniuratio indicabatur. de Diuin. lib. 2. 70. a
At is & ex ferrula in simulatus, & a puero conscio indicatus est. pro Cluent. 56. b
Quidam Scæuola filius, quum postulasset, ut sibi fundus, cuius emptor erat, semel indicaretur, idque ita venditor fecisset, dixissetque se pluris aestimare, addidit centum millia. 3. Offic. 81
Altera prompta & aperta indicari. lib. 1. de Finib. 24
Vidi ego fore, ut aliquando aliquis aliter indicata haec esse diceret. pro Syl. 175. b

Index.
Sed idem Nerius index edidit ad allegatos Cn. Lentulum Vacciæ & C. Cornelium, &c. 2. ad Quint. fr. 10
Extrahitur domo lauitas Oppianicus a Manilio: index Aiuilius ex altera parte coram tenetur. pro Cluent. 28. a
Interim venit index ad Dineam, neque obscurus, neque incertus qui nuntiaret ei filium, &c. pro Cl. 21. b
Tabella index tacitæ libertatis, & vox index vestrarum rerum erga me voluntatum & studiorum. 2. de Lege Agraria, 20
Cuius rei neque index, neque vestigium aliquod, neque suspicio cuiquam esset vlla. 7. Verr. 126. a
Vox index stultitiæ vestrae. pro Rab. 94. b
Fanum illud Indicis Herculis nominatum est. Diuinationum libr. 1. 50
Orationis indicem vocem habemus. 1. Off. 185. a
Complexus summæ benevolentiae falsi indices existerunt in amore simulato. in Ant. 231. b
Imago animi vultus est, indices oculi. in Orat. 33. a. 3. de Orat. 122. a
Cæsar indices maximis præmiis affecit. in Cat. 120. b
Haec omnia indices detulerunt, rei confessi sunt. in Cat. 119. b
Vtrum admonitus, an tentatus, an qua est iste sagacitate in his rebus, sine duce vlllo, sine indice peruenerit ad hanc improbitatem, nescio. 3. Verr. 73. a

Index librorum.
Librorum indicibus decipi. 2. de Orat. 33. a
Etiam vellem mihi mittas de tuis librariolis duos aliquos, quibus Tyrannio vtatur glutinatoribus, ad cætera administras: istque imperes vt sumant membranulam, ex qua indices fiant, quos vos Græci (vt opinor) *συνάγωγος* appellatis. Att. lib. 4. 73. 2. a
Pollex quidem, vt dixerat, praesto fuit: sed planè pollex, non index. ad Att. 220. b

Indicium. *senyal. mustran.*
P. Lentulus, &c. hoc specimen virtutis, hoc indicium animi, hoc lumen Consulatus sui fore non putauit, si me mihi, &c. Post reditum, 6
Mirabile autem illud, quod eo ipso tempore, quo fieret indicium, coniurationis in Senatu, &c. Diuin. lib. 2. 34
Doloris praesentis indicium. Octauio, 4. a
Hanc porticum esse patiemini furoris Tribunitii, & doloris mei indicium, ad memoriam omnium gentium sempiternam. pro Dom. 79
Tu periculum capitis, tu indicium sceleris, tu fortunas alterius literis conscriptas in iudicium afferas: pro Cluentio, 147. a
Quapropter si tibi indicium postulas dari, quod tecum vnà fecerit, concedo, si id lege permittitur. 1. Verr. 19. a
Monumentum positum vt esset indicium oppressi Senatus. pro Domo sua, 87. a
Indicium facere. 3. Verr. 106
Sed tamen indicium fieri videatur, cum tabulae illa ipsa cuiusque modi sunt, proferuntur. pro Flac. 154. b
Rem in indicium deducere. 1. ad Att. 36
Sed cum aliquo insigni indicio tuae erga me benevolentiae. epist. lib. 7. 6. 1. a
C. Marius, qui quantas res gesserit, vestra vobis libertas indicio esse poterit. Antequam iret in exil. 17. a
Quae domus erat ipsa indicio tui crudelissimi dominatus & miserae populi Rom. seruitutis: pro Domo sua, 85. a
Chirographa, testificationes, indicia, quaestiones rem manifestam deferunt. de Claris Orat. 151. a
Quae quod sunt excellescentes, eodant clariora indicia naturae. 5. de Finib. 86
Notæ scelerum & indicia parricidiorum. pro Syll. 57. a
Hoc nobis & scelerum indicia ostendit & periculorum signa patefecit. de Aruf. 249. b
Argumenta & indicia sceleris. 3. in Catil. 57. a
Indicia & vestigia omnia veneni in illius mortuae corpore fuerunt. pro Cluent. 22. a
Sin tantummodo ad indicia veteris memoriae cognoscenda, curiosorum. de Finib. lib. 5. 5

Noster hic praeposterus imperator amissorum oppidorum, caesarum legionum, prouinciarum praesidio & reliquis militibus orbata ad sempiternum dedecus sui generis ac nominis indicia constituit. in Pis. 99. b
Viderat ille Murenam ad me consulem cum Allobrogibus communis exitii indicia afferre. pro Dom. 103
Scelerum indicia ostendere, & periculorum signa patefacere. de Aruf. resp. 21. a

Indico. *senyal.*
Legem enim sibi indicunt innocentiae, continentiae, virtutumque omnium, qui ab altero rationem vitae repossunt. 5. Verr. 1. a
Etenim si iis, qui haec omnia flamma ac ferro delere voluerunt, non inimicitias solum, sed etiam bellum indixi atque intuli. de Prouin. Consul. 18. a
Qui bellum Pop. Rom. indixit. in Cat. 107. b
Velut qui ipsi sibi bellum indixissent, cruciari dies, noctes torqueri vellent. 5. de Finib. 25
Miror cur philosophiae sicut Zethus ille Pacuianus propè bellum indixeris. 2. de Orat. 85. a
Indicere bellum hostibus. de Finib. 131. b. Off. 1. 55
Ne omnino bellum indixisse videar voluptati. Cat. 42
Indicere iustitiam. 5. Philip. 187
Video enim quosdam clarissimos viros, principes ciuitatis, &c. quod de me ciue ac de Repub. bene merito tulisses, funestum funus te indixisse Reipub. quod saluis auspiciis tulisses, iure egisse dicebant. pro Domo sua, 34. 1. de Legibus, 17
Cum omnes adessent, coeptum est referri de indicendo S. consulto. pro Pom. 15. b. Id est promulgando.

Indictus. *senyalado*
Ei qui in alios animaduertisset indicta causa, dicendi ipsi potestatem fieri non oportere. epist. lib. 5. 2. 19. a
Indicta causa ciuem Rom. capitis condemnari. pro Rab. 8
Exeo indicta causa. pro Rab. 196. & in Verr. 117. b
Rem indicta causa iudicare. in Ant. 171. b
Vt dictator quem vellet indicta causa impunè posset occidere. de Leg. 164. b
Ac belli quidem aequitas feicali Pop. Rom. iure per scripta est. Ex quo intelligi potest nullum bellum esse iustum, nisi quod aut rebus repetitis geratur, aut denuntiatum ante sit & indictum. 1. Off. 54. a. in Catil. 35. a. 3. Verr. 33. a
Tamen id funus iure indictum esse dicebat. pro Dom. 221. b
Tanro mercatu Praetoris indicto, concurrunt vndique ad istum Syracusas. 4. Verr. 92. a
Ne pro indicta die quis accusetur. pro Dom. 222. b
Etenim tacitæ magis & occultæ inimicitiae timendæ sunt, quam indictæ & aperta. 7. Verr. 143. a

Indidem.
Vnde simile duci potest, indidem verbum vnum translatum lumen afferet orationi. de Or. 157. b
Si per alios fecisse dicis, quæro seruusne an liberus: quos homines: indidemne America, an hosce ex vrbe sicarios: pro Rosc. Amer. 44. a
Indidemque eadem quæ oriuntur de integro atque eodem occidunt. 1. de Diuin. 214. a

Indifferens.
Itaque id desinimus, quod sit indifferens cum aestimatione mediocri, &c. 3. de Finib. 42

Indiges.
Indigem liberum lacerasti. de Orat. 126. b

Indigenitalis.
Vel saepe sine coniunctione verba nouantur, vt Ille sensus disertus, indigenitalis: vt, Baccharum hubertate incurvescere. 3. de Orat. 85

Indigeo.
Consilii tui indigeo. Att. lib. 12. 251. 3. a
Hoc bellum indiget celeritatis. 6. Philip. 209. Hoc est, celeritate opus habet.
Defensionis indiget. pro Rosc. Amer. 20. a
Exercitationis indiget. 3. de Finib. 77. a
Bona existimatione indiget mea adolefcentia. pro Roscio Comodo, 26. a

Partes quarum indigemus ad hanc præceptionem. de Inuen. 50. b. & 44. b. & ad Herenn. 21. b
 Quia vos mei non indigeris. ad Heren. 20. b
 Qui minimè alterius indigent. de Amic. 106. b
 Iam vocis & spiritus, & totius corporis, & ipsius linguæ motus & exercitationes, non tam artis indigēt, quàm laboris. 1. de Orat. 75. a
 Maioris ingenii ad consolandum, & ad ferendum singularis virtutis indigent communes miseræ. Torquato, lib. 6. 4. 7. a
 Nunc commisi vt me viuo aliis indigeres. ad Quint. fratr. 303. b
 Non multum adiumento vllò ad suam confirmationem indigere. 5. de Finib. 106. a
 Cohortatione te puto non indigere. Cassius Ciceroni, lib. 12. 11. 3. a
 Vt magis ipsi videantur aliorum cōsolatione indigere. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 3. a
Indigens.
 Quid enim erat Africanus indigens mei? de Amic. 30. a. Att. lib. 2. 16. 17. a
 Benignè facere indigentibus. 2. Offic. 74. a
 Ferre opem indigentibus. 2. de Fin. 187. a
Indigentia.
 Indigentia est libido inexplibilis. Tusc. q. lib. 4. 16
 Amare enim nihil aliud est, nisi eum ipsum diligere, quem ames, nulla indigentia, nulla vtilitate quæ sita. de Amic. 83. a
Indignor.
 Atque eum quem dilexi, periisse indignor. epist. 179. b
 Duodecimus locus est, per quem indignamur, quod nobis hoc primis acciderit. 1. de Inuent. 116. a
 Hem, nos homunculi indignamur, si quis nostrum interiit aut occisus est, quorum vita breuior esse debet, &c. 4. epistoliarum, 5. 12. a
 Et dicere ea quæ indignatur aduersarii, tibi quoque indigna videri. de Inuen. 47. b
 Locus cōmunis erit defensoris, per quem indignabitur accusatorem conari, &c. de Inuen. 69. b
 Nimium citò ait me indignari de tabulis. pro Q. Rosc. 3. a
 Loci qui aut misericordiæ captandæ, aut facti indignandi causa sumuntur. de Inuen. 69. b
Indignatio.
 Indignatio est oratio, per quam conficitur vt in aliquem hominem magnum odium, aut in rem grauis offensio concitetur. 1. de Inuent. 112. a
Indignus.
 Diuitias quiuis, quanuis indignus, habere potest. Tusc. lib. 2. 37. b
 Indignus cruciatus. in Vati. 14
 Indigna homine dubitatio. de Amic. 60. a. Id est, de hac re dubitare, inhonestum est homini & indignum.
 In quo erat accusatoris interpretatio indigna responsione, qui, &c. pro Cor. 62. b
 Indigna mors Palamedis. ad Her. 11. b
 Res indigna atque intoleranda videbatur omnibus. in Ver. 218. & Off. 27. b
 Quod non minus quàm de Alexandrinis indignū diis immortalibus est visum. de Aruf. 251. b
 Indignum est à pari vinci aut superiore, indignius ab inferiore. pro Quintio, 18. b
 Nōne igitur indignum est eos, &c. Antequam. 194. b
 Hoc turpe, & me indignum puto. Att. 128. b
 Indignum illa fortuna. 16. fam. 21. in epist. Q. Ciceronis. Id est, dignum meliori fortuna.
 Nihilne est in his rebus quod dignum libero aut indignum esse ducamus? de Fin. 136. b
 Qui te indignum ædilitate iudicauerunt. pro Plan. 260. b
 Aliquem esse indignum suis moribus. Or. 135. b
 Hoc mihi indignum videtur. de Inuen. 47. b
 Quod Amerinis vsque eò visum est indignum, vt omnes, &c. pro Sext. Rosc. 22. b
 An qui petebant, indigni erant qui impetrarent? pro Sexto

Roscio Amerino, 38. b
 Indigna me nonnulla delata sint ad te. 10. fam. 80. in epist. Lepidi.
 In quo cum multa indigna sint, tum nihil minus est ferendum. pro Sext. 3. b
 Cum multa indigna, tum vel hoc indignissimum est, vos, &c. pro Sext. Rosc. 19. b
 Misericordiam, vtilitatem esse dicunt ad operam ferendam, & calamitates hominum indignorum subleuadas. Tusc. q. lib. 4. 69
 Etiam si nobis indigna audiamus, eiusmodi iniuriæ sunt, vt de eis indignum sit non primo quoque tempore iudicari. de Inuen. 69. b
 Nihil indignius, indecentius, aut inhonestius. 6. Ver. 75. a
 Nam quid hoc iniquius aut indignius dici aut commemorari potest? pro Quint. 1. b
 Tamen eiusmodi esse iudico, vt nihil homine videatur indignius. 1. de Fin. 17
 Filii egestas indignissima. pro Sext. Rosc. 22. b
 Cæsar te omni honore indignissimum iudicat. in Vat. 36. b
Indigne.
 Quondam fœlix, nunc eget indignè. Antequam. 10
 Ferre indignè aliquid. 6. Verr. 75. a
 Indignè passus. de Inuent. 72. Id est, cum ægrè tulisset.
 Indignè pati aliquid. 7. in Verr. 25. a. Id est, molestè ferre.
 Indignè mi Cicero, oppidum captum, & iam bellum confectum relinquere sum coactus. Vatinius ad Ciceronē, lib. 5. 10. 10. a
 Cum Q. Metellus indignissimè eriperetur vniuersæ ciuitati. pro Cæ. 46
 Necari indignissimè. 7. Verr. 115. a
Indignitas.
 Ac si quid affert præterea hominis dignitas aut indignitas, extra causam est. in Verr. 64. b
 Indignitas calamitatis. 7. Verr. 95. a
 Indignitas iniuriæ. 3. in Verr. 102. a
 Habeat hoc præmium tua indignitas, vt adolescentiæ turpitudine obscuritate & sordibus tuis obtegatur. in Vat. 8
 Quam indignitatem, diminutionemque maiestatis, non solum iuris nostri, sed etiam imperii, Populique Rom. idcirco tulimus, quod interceptis literis cognoramus, &c. 12. fam. 33. in epist. Lentuli.
 Atrocitatem, aut indignitatē, aut omnino culpam facti aliquid augere. 2. de Inuent. 159. a
 Animus præcluditur ad exponendam rei indignitatem. Antequam. 9
 Indignitatem ac molestiam adeundi atque conueniendi aliquid perferre. Ligario, lib. 6. 46
 Si id tardius eueniet, fruar tamen tua indignitate. in Pis. 80
 Ne qua ex tua summa indignitate labes illius dignitati aspergatur. in Vat. 32. b
 Neque tamen fatis seuerè pro rei indignitate decreuit. pro Murena, 48. a
Indiligentia.
 Indiligentia missarum literarum. 1. ad Q. fratr. 40
Indiligerenter.
 De Xenone coram cognoscam: quanquam nihil ab eo arbitrator neque indiligerenter, neque illiberaliter factum. Attic. lib. 16. 333. 2. a
 In libro primo non indiligerenter expositum est. 2. de Inuen. 129. a
Indisertus.
 Vir non indisertus. de Cla. 171. b. epist. 26. b
 Nam neque indisertum Academicū pertinuissim. nec sine ista philosophia rhetorem quanuis eloquētem. 2. de Nat. deor. 1. a
 Et T. Annium Lusum huius Q. filii Collegam non indisertum dicunt fuisse. de Claris Orat. 39. a
 Malim equidem indisertā prudentiam, quàm stultitiam loquacem. 3. de Orat. 79
 Vt interpretes indiserti solent. 3. de Fin. 23. a
Indiserte.
 Orationē meam collaudauit satis multis verbis nō me her-

cule indisertè, Seuerus Antistius. ad Q. fr. lib. 2. 5. 5. a
Indissolubilis.
 Sed quoniam orti estis immortales, vos quidem esse indissolubiles non potestis. de Vniuers. 51
Indissolutus.
 Hæc sunt indissoluta me inuito: quanquā omne colligatum solui potest. de Vniuers. 57. a
Indiuiduus.
 Materia est indiuidua atque simplex. de Vniuers. 35
 Indiuiduum corpus quod dirimi distrahique non potest. de Natu. 63. b
 Ita nihil indiuiduum esse potest. de Nat. 14. b
 Indiuiduam reliquit eam partem. de Vniuers. 33
 Idque intertecit inter indiuiduum, & id quod diuiduum esset in corpore. de Vniuers. 27
 Ex indiuidua materia quæ semper vniuersi, sui que similis, & ex ea quæ corporibus diuidua gignitur. de Vniuersitate, 27
 Ille atomos, quos appellat, id est corpora indiuidua propter soliditatem, censet in infinito inani, &c. lib. 1. de Fin. 13
 Omnis tamen ista rerum effigies, ex indiuiduis quomodo corporibus oritur? de Nat. deo. 1. 77
Indiuiduum.
 Indiuidui hæc est natura, vt pōdere & grauitate moueatur. de Fat. 145. b
 Indiuidua quum dicitis & intermundia, quæ nec sunt vlla, nec possunt, esse intelligimus. de Fin. 2. 110. b
 Alteram, vt cum duo indiuidua per inanitatem feratur, &c. Fat. 15
 Cur enim, inquis, quæ ex illis indiuiduis vnde omnia Democritus gigni affirmat, &c. 4. Acad. 102. a
 Species ex indiuiduis innumerabilibus existens. de Natura deorum, 11. b
Indoctus.
 Rabula, indoctus, inurbanus, rusticus. de Claris Orat. 93. a
 Non admodum indoctus. lib. 1. de Finib. 1
 Rudis & indocta oratio. 3. de Orat. 103. a
 Indoctum & agreste genus hominum. in Partit. 48. a
 Leuissimum & indoctissimum genus. 2. de Diuinat. 194. a
 Nō ergo Epicurus ineruditus, sed ii indocti, qui, &c. de Fin. 63. b
 Si apud indoctos, imperitosque dicemus. Part. 258. b
Indocte.
 Quæ qui videat, non indoctè solum, verum etiam impiè faciat, si deos esse negat. 2. de Nat. deo. 63. a
Indocilis.
 Sed incredibilis quædam ingeni magnitudo non desyderauit indocilem vsus disciplinam. Acad. 1. b
 Dicitur est omnino de hac re alio loco diligentius: sed quia nimis indociles quidam tardi que sunt, admonendi videntur sapius. 1. de Nat. deor. 10
Indoleo.
 Quis, qui non indoluerit tam serò se, quem secutus esset, cognoscere? 2. Philip. 73
Indolentia.
 Num propterea idem voluptas est, quod (vt ita dicam) indolentia? 2. de Finib. 17. a
 Indolentiam honestati Peripateticus Diodorus adiunxit. Tusc. q. lib. 5. 62
 Minimè assentior iis, qui istam nescio quam indolentiā magnopere laudant. 3. Tusc. 11
 Vt qui rem expetendam vel voluptate, vel indolentia metiuntur. 2. Offic. a
Indoles.
 Videtur in eo esse indoles, sed flexibilis ætas, multique ad deprauandum parati. ad Brut. 289. b
 Bona spes & magna indoles in adolescente. de Fin. 89. b
 Ita sæpe magna indoles virtutis, priusquam Reipu. professe potuisset, extincta fuit. in Ant. 203. b
 Præterea ad virtutem maior indoles. Or. 200. b
 Cæsar verò pueri mirifica indoles virtutis. ad Brutum, 5
 Sūma in filio spes, summa ingenii indoles, summaque virtus. in Ant. 237. b

Iraque omnes, in quibus est virtutis indoles, commouentur. Off. lib. 3. 19
 Fac enim fuisse in isto, C. Lælii, M. Catonis materiem atque indolem: &c. 5. Verr. 136. a
 Ergo in his adolescentibus bonam spem esse dicemus, & magnam indolem, quos suis comodis inferuituros, & quicquid ipsis expediat, facturos arbitramur? 2. de Finibus, 184. a
 Ab hac indole iam illa natura, vxor, &c. Or. 206. b
 Si quis hac indole virtutis ac continentiæ fuit, vt respiceret omnes voluptates. pro Cæ. 45. b
 Vt enim adolescentibus bona indole præditis sapientes senes delectantur, &c. de Senect. 23. a
Indomitus.
 Equus indomitus. ad Her. 38. b
 Indomitus atque effrænatus furor. de Arusp. 26. b
 Indomita & effrænata libido. pro Cluent. 10. a
 Indomita & effrænata cupiditates. 3. Ver. 41. a. pro Rosc. Amer. 23. a
Indormio.
 Sic ego quoniam in isto homine colendo tam indormiui diu, te mehercule sæpe excitante, cursu corrigam tarditatem, tum equis, tum, &c. ad Quint. fr. lib. 2. 34
 Indormire temporis. 3. Philip. 148. Id est, occasionem prætermittere.
 An faces admouendæ sunt quæ te excitent, tantæ causæ indormientem? 2. Philip. 51
Indotatus.
 Cuius artem quum & indotatam esse atque incomitatā & incomptam videres, verborum eam dote locupletasti & ornasti. 1. de Orat. 120
Induciæ.
 Tum ad te plura scribam, si erit bellum: sin autem etiam induciæ, te ipsum videbo. ad Attic. 113. b
 Vt ille qui cum centum triginta dierum essent cum hoste pactæ induciæ, noctu populabantur agros, quod dierum essent pactæ, non noctium induciæ. 1. Offic. 49
 Induciarum, pacis, belli, fœderum iudices, oratores fœciales sunt. 2. de Leg. 18
 Quid ille faceret inducias? in Ant. 218. b
 Inducias fieri posse. ad Att. 243. b
Induciomarus.
 Induciomarus Gallus testis in M. Fonteium. pro Font. 15
Induco.
 Qua ergo ratione hæc duo diuinadi genera inducis, eadem illa possunt esse quæ tollis. 2. de Diuin. 165
 Et homo facetus inducis etiam sermonē vrbani, &c. pro Dom. 71
 Sed non modò illis cauet, verum etiam aliud quoddam genus donationis inducit. contra Rul. 89. b
 Cur igitur vos inducitis in eas captiones, quas nūquam explicetis? Diuin. lib. 2. 30
 Tiresiam poetæ nunquam inducunt deplorantē cæcitatem suam. Tusc. 250. b
 Qui autem parti ciuium consulunt, partem negligunt, rem perniciosissimam in ciuitatem inducunt, seditionem atque discordiam. 1. Offic. 121. a
 Etiam temperantiam inducunt, non facillimè illi quidem, sed, &c. Off. 76. b
 Ego patres conscriptos ad parriciidū induxi. ad Octauium, 330. b
 Induxi in animum defendere aliquem. pro Syl. 183. b
 Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne IN QV A M & I N Q V I T sæpius interponeretur. de Amicitia, 3. a
 Sed quid ego iudices ita grauem personam induxi? pro Cælio, 44. b
 Hic nos decipit, fefellit, induxit. in Pis. 79. b
 Antonius induxit animum sibi licere quod vellet. ad Attic. 228. b
 Epicurus iocandi causa deos induxit perlucidos & persuadibiles. de Diuin. 116. b
 Induxit eum L. Saturnini familiaritas, vt, &c. pro Rabirio, 95. b

Induxit animus diuinæ vitæ exordium. de Vniuers. 33
 Ille induxit vt peteret. 2. Philip. 86.a
 Natura quasi instituit docere, & induxit in ea, quæ inerant
 tanquam elementa virtutis. de Finib. 139.b
 Qui hoc primus in nostros mores induxit. de Orat. 119.b
 Multos induxit in peccatum pecuniæ spes. ad Heren. 12.b
 Quod te malum, inquit, rationis in istam spem induxit, vt
 eos tibi fideles putares fore, quos pecunia corrupisset. 2.
 Offic. 76.a
 Ea difficultas induxit imperitos vt errarent. de Natura deo-
 rum. 34.b
 Hanc rationem Epicurus induxit, ob eam, quod, &c. de Fa-
 to. 145.b
 Nouem homines honestissimos, eiusdem muneris, legatio-
 nis, officii, mandatorumque socios induxit, &c. pro Rosc.
 Amer. 69.a
 Poetæ deos libidine furentes induxerunt. de Nat. d. 10.b
 Id quod animum induxerat, paulisper non tenuit. ad Atti-
 cum. 103.b
 Tu igitur animum induces, causam hanc defendere. de Di-
 uinatione. 117.b
 Puerum in hanc nostram rationem consuetudinemque in-
 ducemus. Quint. frat. 32.4. b. 3. in Verr. 74. in Pis. 56
 Deinde induc in animum, ita simuladum esse. de Pet. Con-
 sul. 211.b
 Vt iidem partim inuidiosos agros à Syllanis possessoribus,
 partim desertos ac pestilentes, à vestris necessariis, à vobis-
 metipsis emptos, quanti velletis, Populo Rom. induceretis.
 de Leg. Agra. 96.a
 Tutores pecuniæ Prætori si pupillæ nomine dedissent, grã-
 dem præferunt, quemadmodum in rationem inducerent,
 quemadmodum sine periculo suo dare possent, non vide-
 bant. 3. Verr. 74.a
 Quæ eloquentia falsos deos sustulit, eadem veros inducat.
 de Natu. 26. b
 Inducant animum, illa quorum splendore capiuntur, vires,
 valetudinem, pulchritudinem, diuitias, honores, opes con-
 temnere, &c. 5. Tusc. 44.a
 Vtinam tibi istam mætem dii immortales donarent. tamen si
 video, si mea voce ire in exilium animum induxeris, quan-
 ta tempestas inuidiæ nobis, si minus in præsens tempus
 recenti memoria scelerum tuorum, at in posteritatem im-
 pendeat. 1. in Catil. 16.a
 Induxerit eum L. Saturnini familiaritas, vt amicitiam patriæ
 præponeret, idcirco, &c. pro Rabirio. 17.a
 Quem ego vt mæriatur, inducere possum: vt peieret, exora-
 re facile potero. pro Rosc. Comædo. 27.a
 Inducere aliquem ad faciendum aliquid gratia, spe, pretio,
 promissis. pro Sext. Rosc. 31.b
 Inducere & constituere aliquid. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 95
 Quid enim est aliud quam viã erranti nõ monstrare, &c. si
 hoc non est emptorem pati ruere, & per errorem alterum
 inducere. 3. Off. 71.a
 Inducere ambitionem in curiam. 11. Philipp. 303
 Inducere animum iacētē amici in spem cogitationemque
 meliorem. de Ami. 52
 Animum inducere non potui vt viderem. ad Att. 4. b
 Qui potuit animum inducere, vt filium exheredaret: pro
 Sext. Rosc. 27. b
 Neque enim legare eiusmodi matri poterat in animum in-
 ducere. pro Clu. 16. b
 Tu igitur animum poteris inducere cõtra ea dicere, quæ, &c.
 1. de Diu. 24
 Quibus incensus parens potuerit animum inducere vt na-
 turam ipsam vinceret, vt amorem illum, &c. pro Rosc.
 Amer. 31. a
 Inducere causam probabilem. 11. fam. 37
 Inducere controuersiam de musica. Att. 14. b
 Inducere datum in rationibus. 3. fam. 39
 Inducere funus. de Leg. 181. b
 Inducere gladiatores. pro Sest. 117
 Ita laudauisti quosdã oratores, vt imperitos posses in erro-
 rem inducere. de claris Orat. 162. a. & Offic. 3. 72

Inducere in fraudem. in Pifo. 1
 Itaque mirificum *εμκομιον* cogito in secundum librum meo-
 rum librorum inducere. Quint. fr. 322. b
 Inducere nouum morem iudiciorum in Rempub. pro Ra-
 birio. 124. b
 Muta quædam eloquentia inducere. Or. 109. b
 Inducere nomina. 4. ad Att. 53
 Inducere religiones in Remp. 1. Phil. 9
 Inducere Senatufconsultum. pro domo sua. 8
 Inducere nouum verbum in linguam Latinam. in Anto-
 nium. 256. b
 Inducere fortissimum virum lamentantem. Tusc. quæst.
 180. b
 Quibus ego magno in metu meo subito inducor in spem,
 vos eisdem in hoc cõseruando futuros, qui fueritis in me.
 pro Plancio. 84. a. de Amicit. 52. a
 Hinc ille Gyges inducitur à Platone. 3. Offic. 48. a
 A me gladiatorum par nobilissimum inducitur. de Opt. ge-
 nere Orat. 144. b
 Etenim is quoque qui à vobis sapiens inducitur, multa se-
 quitur probabilia, non comprehensa, neque percepta, &c.
 4. Acad. 178. a
 Sic enim ab Epicuro sapiens semper beatus inducitur. 1. de
 Finib. 93. a
 Puer me hic sermo inducitur. Att. 209. b
 Idque vt facerem, orationibus inducebar tuis. 2. de Leg. 1
 Hic ager omnis, quoquo pretio coemptus erit, tamen ingen-
 ti pecunia vobis inducetur. pro Leg. Agr. 71. a
 Asiati vt induceretur locatio, postulauerunt. Att. lib. 1. 53
 Varro inducitur in aliquem locum, si modò erit locus. ad
 Atticum. 63. b
 Cur non hunc audistis tam doctum hominem, tam erudi-
 tum, prius quam in istum errorem induceremini: in Pi-
 sonem. 46. a
 Ne inexpiabiles religiones in Rempub. inducerentur. in
 Ant. 155. b
 Igitur consyderemus: & si iam nomina facta sunt, vel indu-
 ci, vel mutari possunt. Att. lib. 13. 272. 3. a
 Ab hominibus nequam induci ad facinus consciscendum.
 pro Sext. Rosc. 20. b
 Induci ad misericordiam, ad pudendum, ad pigendum. de
 Clar. 97. a
 Induci aliquo emolumento, ad agendum aliquid. ad Heren-
 nium. 11. b
 Adduci voluntate, induci odio ad aliquid agendum. Epist.
 62. & 63. b
 Studio alicuius induci ad aliquid faciendum. de Orat. 102. b
 Mira enim persona induci potest Britannici iurisconsulti.
 Epistolarum. 101. b
 Inducendi Senatufconsulti maturitas nõdum est: quod, &c.
 Att. lib. 1. 70
 Loci communes raro inducendi. de Inu. 67. b
 Inductus.
 Nihil queror de Dolabella, qui tum est impulsus, elusus, in-
 ductus. 2. Philip. 85. a
 Credo ab Epicureo aliquo inductus. Diuin. lib. 1. 84
 Adolescentulus corruptus, & ab hominibus nequam indu-
 ctus: pro Rosc. Amer. 22. a
 Hæc M. Cato authoribus eruditissimis inductus arripuit.
 pro Mur. 57
 Tamen inductus familiaritate id fecit. pro Quint. 6
 Is nulla cupiditate inductus de via decessit. pro Cæl. 44. b
 Inductus falsa spe pollicebar. pro Plancio, 81. a
 Quinta quædam natura ab Aristotele inducta. Tusculan-
 quæst. 162. b
 Illa subtiliter ad criminandum inducta oratio. pro Cæ-
 lio. 42. b
 Hæc tamen opinio est Pop. Rom. à tuis inuidis atque ob-
 trectatoribus nomen inductum fictæ religionis: non tam
 vt, &c. ad Lentulum. lib. 1. 4. 4. a
 Atqui in illis columnis dico esse, quæ à tuo redemptore cõ-
 motæ non sint: dico esse ex qua tantum tectorium vetus
 deletum sit, & nouum inductum. 3. Verr. 103. a

Inductum pecunia aliquid facere. 2. de Inuent. 140. a
 Sic igitur inducto & constituto probabili, &c. Acad. quæst.
 ed. 1. lib. 2. 95
 Inducti his initiis, omnia vera diligimus. 2. de Finib. 77. a
 Soleæ lignæ in pedes inductæ sunt. de Inuent. 81. b
 Inductus.
 Si maximè ita sit, num ea re concedi reo conueniat, quod a-
 lieno inductu fecerit. ad Heren. lib. 2. 60. a
 Inductio.
 Inductio est oratio quæ rebus non dubiis captat assensio-
 nem eius quicum instituta est. 1. de Inuent. 66. a
 Hæc ex pluribus perueniens quod vult, appellatur inductio,
 quæ Græcè *επιγωγη* nominatur. in Topicis. 11. a. 3. de Ora-
 tore. 113. a
 Inductio tripartita. 1. de Inuent. 70
 Tantum enim animi inductio, & me hercule amor erga
 Pompeium apud me valet, vt, &c. epist. 9. b
 Inductio erroris. 3. de Orat. 113
 Inductio personarum ficta. 3. de Orat. 113
 Cedit profectò virtuti dolor, & animi inductione languet.
 2. Tusc. 55. a
 Non est enim positum in labore aliquo, sed in quadam in-
 ductione animi & voluntate. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 48. a
 Inductione plurimum est vsus in sermonibus Socrates.
 Topic. 21
 In inductione quid seruandum. 1. de Inuent. 69
 Inductionibus aquarum, terris fecunditatem damus. 2. de
 Nat. deor. 115
 Indulgeo.
 At enim Græcis solis indulgeo, quid, &c. ad Quintum fra-
 trem. 300. b
 Cur perdis adolescentem nobis: cur amat: cur potat: cur his
 rebus sumptus suggeris: vestitu nimio indulges. nimium
 ineptus es. de Inuent. 48. b
 Ipsaque imbecillitas sibi indulget, in aliumque prouehitur
 imprudens. Tusc. 217. b
 Is ciues Romanos coluit, is indulget eorum voluntati, &
 gratiæ deditus fuit. in Verr. 160. b
 Indulget illi quidem suus pater, sed non fecit indulgentia
 mendacem. 10. ad Att. 38
 Sed vt est, indulge valetudini tuæ, cui quidem tu adhuc,
 dum mihi deseruis, seruiuisti non satis. Tironi, lib. 16.
 18. 1. a
 Atque hoc quidem videre licet, eos qui antea commodis
 fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus im-
 mutari: sperni que ab his veteres amicitias, & indulgeri
 nouis. de Amicit. 50
 Indulgens.
 Qui nuper indulgens in patrem, idem acerbis & seueris in
 filium. Offic. 75. b
 Nihil tibi indulgens. 2. ad Quint. frat. 36
 Vellem suscepisses iuuenem regendum: pater enim nimis
 indulgens, quicquid ego astrinxi, relaxat. Att. lib. 10. 17
 Sed obsequium multò molestius, quod peccatis indulgens,
 præcipitem amicum ferri sinit. de Amic. 75
 Non indulgente me, sed tamen non repugnante. 12. ad At-
 ticum. 14
 Epicurei sibi indulgentes, & corporibus deseruientes, &c. de
 Legibus. 163. b
 Sed vide ne hæc oratio sit hominum assentantium nostræ
 imbecillitati & indulgentium mollitudini. Tusc. quæst.
 lib. 3. 11
 Quo enim est ipsum nomen amantius indulgentiusque
 maternum, hoc, &c. pro Cluent. 20. b
 Indulgenter.
 Quid si etiam bestię multa faciunt duce sua quæque natu-
 ra, partim indulgenter vel cum labore, vt in gignendo,
 in educando, &c. 2. de Finib. 175. a
 Illud me præclare admones, quum illum videro, ne nimis
 indulgenter, & vt cum grauitate potius loquar: &c. Attic.
 lib. 9. 31
 Indulgentia.
 Indulgentia & seueritas. 10. ad Att. 11

Nimia indulgentia in aliquem. epist. 157. b. pro Sest. 6
 Indulgentia in liberos, pietas in parentes. pro Cæl. 63
 Mihi liberi mei propter indulgentiam meam, vita sunt mea
 chariores. Postquam. 198. b
 Vniuscuiusque indulgentiam testarer in suos. pro Syl-
 la. 179. b
 Tribuere indulgentiam alicui. ad Att. 287. b
 Ab indulgentia corporis & obsequio discedat animus. 1. de
 Legib. 46
 Sic vnicuique vestrum, qui simili sensu atque indulgentia
 fiharum commouemini. 3. in Verr. 78. a
 Filium patris indulgentia deprauari. 10. ad Att. 9
 Si feræ partus suos diligunt, qua nos in liberos nostros in-
 dulgentia esse debemus: de Orat. 124. b
 Ex indulgentia nascuntur hæc. 10. ad Att. 38
 Et hoc Cæsarem pro sua indulgentia in suos probaturum
 putamus. Att. lib. 9. 28. a
 Induo.
 Habes somnum imaginem mortis, eamque quotidie induis.
 1. Tusc. 76
 Quibus apertis, hominis mortui vidit corpus magnitudine
 inustata, annulumque aureum in digito: quem vt detraxit,
 ipse induit, &c. 3. Offic. 49
 Si voluptatis causa cum Gallo apud Anienem depugnauit,
 prouocauit, & ex eius spoliis sibi & torquem & cogno-
 men induit, &c. 2. de Finib. 116. a
 Ponit enim personam amici, quum induit iudicis. 3. Off. 56
 Epicurus qui tantummodo induit personam philosophi,
 sibi ipsi hoc nomen inscripsit. Tusc. 5. 54
 In idipsum se induit quod timebat Philo. 4. Academ. 37. a.
 Hoc est, eò, quò minimè vult, reuoluitur.
 At quemadmodum sese induit priore actione: 7. Verr. 58. Id
 est, implicauit atque irretiuit.
 Cui cum Deianira sanguine Centauri tinctam tunicam in-
 duisset, ait ille, &c. 2. Tusc. 30. a
 Videte porò aliam dementiam: videte vt dum expedire se-
 se vult, induat. 4. Verr. 73. a
 Quare talaria induamus. Att. 236. b
 Hic videte in quot laqueos se induerit, quorum ex nullo se
 vnquam expediret. 4. Verr. 70
 Quum autem se in nubem induerint, eiusque tenuissimam
 quamque partem coeperint diuidere, &c. 2. de Diuina-
 tione. 33
 Soccus se induere. 3. de Orat. 70. a
 Induere vestem. 2. Tusc. 30. a
 Sua confessione induatur ac iuguletur necesse est. 7. Verri-
 narum. 130. a
 Indutus.
 Pallium quo amictus, foccos quibus indutus esset. de Ora-
 tore. 154. b
 Vir indutus muliebri vestitu. Attic. 7. b
 Cum citharæodus prodierit optimè vestitus, palla inaurata
 indutus. ad Heren. 38. b
 Dii induti specie humana. de Nat. d. 38. b
 Belluæ quædam illæ ex portentis immanes ac feræ, forma
 hominum indutæ extiterunt. pro Sylla. 57. a
 Intelligendum est duabus quasi nobis indutos esse perso-
 nis: quarum vna, &c. altera, &c. Offic. 21. b
 Indumentum.
 Quod cum efficere vultis, indumenta tamen corripitis. 1. de
 Nat. d. 92. a
 Induperator.
 Omnibus cura viris vter esset induperator. 1. de Diuina-
 tione. 175. a. Ex Ennio.
 Indus.
 Indus, qui est omnium fluminum maximus, non aqua so-
 lum agros lætificat & mitigat, sed etiam eos conserit. 2. de
 Nat. d. 197. a
 Industria.
 Manent ingenia senibus, modò permaneat studium & in-
 dustria. de Senect. 81. b
 Industria antelucana. Tusc. q. lib. 4. 34
 Mihi in labore perferendo industria non deerit. Postq. 203. b
 000. iii.

Industria in agendo, celeritas in conficiendo, consilium in providendo. pro Pomp. 9. b
Tua exquisita doctrina & singularis industria. de Cla. 166. b
Quare non *ἀνεργία* tua industria, sed præclare ponitur. Attico, 84. b
Industriae nervi. 2. in Verr. 22
Alterius mens rationibus agitandis exquirendisque alebatur, cum oblectatione industriae, qui est vnus suauissimus partus animorum. Tusc. 2. 41. b. pro Cael. 47. b
Hominum nobilium non ferè quisquam nostrae industriae fauet. 7. Verr. 142. a
Alienae industriae modum statuere. lib. 1. de Finib. 3
Qui scribendo tantum industriae ponam. epist. 39. b
In quo meam industriam ac diligentiam spectari volo? 5. Verriarum, 116. a
Messala tanta est industria, tantumque euigilat in studio, vt, &c. Att. 282. b
Vt industria nostra tuae morem geramus voluntati. a
Perfectum ingenio, elaboratum industria. pro Pomp. 4. b
De industria. epist. 39. b. i. consulto, cogitato, dedita opera.
Exilitatem de industria consequi. de Clar. 191. b
Erat in L. Crasso multus lepos, maior etiam, magisque de industria in C. Caesare L. filio. Offic. 22. b
Vbi etiam de industria id faciendum fuit. Orat. 211. b
Etiam si nihil est factum de industria. Orat. 212. b
Neque verbum ita traiciat, vt id de industria factum esse videatur. Orat. 220. & de Finib. 71. b
Incuruatum de industria. de Inuent. 61, & 67. & in Verr. 72. & de Orat. 146. b
Atque illae quidem iniuriae, quae nocendi causa de industria inferuntur, saepe à metu proficiscuntur. 1. Offic. 36. a
Quod versatur in hoc nostro studio, & cum ingenio, vt non sit, nec sine industria. epist. 208. b
ἄνεργος numerum oratorum necessitate ipsa efficiunt, & cum sine industria. Orat. 215. b

Industrius.

Nympho est Centuripinus homo nauus & industrius, experientissimus ac diligentissimus arator. 5. Verr. 43. a. pro Lege Manil. 11. a
Homo vigilans & industrius. ad Att. 126. b
In rebus gerendis vir acer & industrius. Tusc. 239. b. & 3. familiarium, 37
Quae nisi vigilantes, nisi sobrii, nisi industrii, consequi non possent. pro Cael. 53. b
Itaque industrius homines illi studiosos, vel potius amantes doloris appellant: nos commodius laboriosos. 2. Tusc. 60. a

Industrius.

Quis apud Pop. Romanum de illius dignitate industrius, quis Senatui sapiens dixit? pro Domo sua, 22. a

Inedia.

Aniculae saepe inedia biduum aut triduum ferunt. Tusc. quaest. lib. 2. 35
A vita quidam per inediam discedens reuocatur ab amicis. Tusc. q. 166. b
Inedia, & purgationibus, & vi ipsius morbi consumptus es. 16. famil. 18
Minturnenses C. Marium festum inedia fluctibusque recreant. pro Planc. 264. b
Vigiliis & inedia necatus Regulus. 5. de Finib. 141. a

Inelegans.

Ineratque & ingenium satis acre, & orationis non inelegans copia. de Clar. Orat. 154. a

Physica ratio non inelegans. de Nat. d. 38. b

Ineleganter.

Oratio non ineleganter scripta. de Clar. Orat. 163. b

Inenodabilis.

Et vno tempore suscipiat res duas inenodabiles. Fat. 15

Ineo.

Pinna cum squilla quasi societatem init comparandi cibi. de Nat. d. 50. b

Filius conuiuia cum patre non inibat. pro Sext. Rosc. 31

Inibant epulas in funere parentes coronati. 2. de Leg. 58

Posteaquam Verres magistratum inuit, &c. 3. Verr. 89. a. 3. de Legib. 63. a. Att. lib. 11. 217. 1. a. Id est, insignia magistratus cum imperio assumpsit.

Quid enim mereri velis iam, quum tu magistratum inieris, & in concionem ascenderis? 2. de Finib. 118. a. Attico, libro 1. 11. 21. a

Cum Consules magistratum inierint. in Ant. 191. b
Conuiuium publicum non dignitatis causa inibit, nisi, &c. in Pisonem, 52. a

Cum vxorem sororemque non discernis, quum quod in eas cubile non sentis. de Arusp. resp. 35

Quae vxor Mindii fuit, adiuues, in easque rationem quemadmodum ea mulier Romam perducatur. ad Sulp. lib. 13. 29. 6. a. Id est, consideres.

Monet igitur vt caueat ne praelium ineat. 1. Offic. 55

Qui si suis decretis legibusve sanxissent, nequis suorum ciuium castra imperatorum Pop. Romani iniret. pro Corn. Balbo, 18

Quum pericula praeliorum iniret audacius. 1. de Diuin. 47. De Decio.

Vt potius cum pluribus societatem defendendae libertatis iniremus, quam cum paucioribus, &c. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 8. 7. a

Cum Consules inirent rationem de commodis militum augendis. 5. Philip. 202

Inire magnum & difficile certamen. de Finib. lib. 4. 25

Inire consilium faciendi aliquid. pro Mur. 143. b

Inire consilium facinoris contra vitam alicuius. pro Deiotaro, 2

Consilia inire coepi Brutina planè. ad Brutum, 15. 8. a. pro Rosc. Amer. 58, & 65. a

Consilia inire coepi Reipub. liberandae. Att. 282. b

Inire consilia cum aliquo contra aliquem. pro Sexto Roscio, 56. b

Inire consilia de pernicie alicuius. Att. 43. b

Quocum inire conuiuium nemo vnquam nisi turpis impurusque voluisset. 5. Verr. 53

Tu illius domum inire voluisti. pro Deiot. 4

Nemo erat voluntarius laudator Praturae tuae: defensor periculorum tuorum, praesertim quem inire à Pratore gratiam posset nemo. 6. Verr. 126. a. de Arusp. 255. b

Gratiam quoque nos inire ab eo defendenda pace arbitramur. Seru. Sulp. lib. 4. 2. 6. a

Intellexi hominem moueri, vtrum Crassum inire eam gratiam, quam ipse praetermississet: an, &c. Att. lib. 1. 9. 4. a

Inire magnam gratiam. de Finib. lib. 4. 25. Offic. 1. 71

Summam gratiam inire cum bonis omnibus. Attico, libro 7. 118. 11. a

Vt idem Pompeius non ab homine solum, sed etiam à prouincia tota se huius absolutione inire gratiam arbitraretur. 4. Verr. 78. a

Inire suffragium. pro Sest. 44

Præsto aderat sapiens ille, qui inire viam doceret. pro Murena, 23. a

Ea ratio aedificandi initur consiliario quidem, & authore Vestorio. Att. 225. b

Plures ineuntur gratiae, si vno tempore dicas pro pluribus. de Clar. Orat. 183. b

De Pompeio interficiendo consilia inibantur. pro Domo sua, 239. b

Inietur ratio quaestus de vestra pecunia. contra Rull. a

Sin erunt merita, vt non ineunda, sed referenda sit gratia, maior quaedam cura adhibenda est. 1. Offic. 72. a

Mihimet ineunda ratio, & via reperienda est, qua ad Apro-nii quaestum, siue adeo qua ad istius ingentem, immannemque praedam possim peruenire. 5. Verr. 90. a

Sed ineunda nobis ratio est quemadmodum in omni mutatione dominorum, &c. illud quasi consecratum remanere possit. Att. lib. 12. 241. 15. a

Iniens.

Sunt & ineuntis adolescentiae studia: num ea iam constants requirit aetas, quae dicitur media? de Senect. 69. a. pro Lege Manil. 19. a. 1. Offic. 164. a

Ineuntis enim aetatis inficitia, fenum constituenda & regenda prudentia est. 1. Offic. 171. a

Quum ab ineunte aetate res maximas gerere coepisset. 5. Philippica, 198. a

Quibus ille studiis ab ineunte aetate se imbuerat. pro Deiot. a. pro Corn. Balbo, 4. a

Nec si qui ineunte aetate venandi, aut pilae studiosi fuerint, eos habere necessarios oportet. de Amicit. 63. a

Quare Ianuario ineunte, vt constituisti, cura vt Romae sis. ad Att. lib. 1. 1. 12. a

Ab ineunte pueritia tua. 10. famil. 4

Ineunte vere. de Senect. 48. a

Initus.

Initus Tribunatus. 11. ad Att. 19

Et vt multa tam grauis Valerianis praedibus, ipsique T. Mario depelleretur, à me inita ratio est, &c. ad Rufum, lib. 5. 20. 14. a

Initum est consilium à Catilina inflammandae ciuitatis. pro Sylla, 167. b

Post sacerdotium initum. pro Domo sua, 240. b

Vnde illam tantam celeritatem, & tam incredibilem cursum initum putatis? pro Lege Manil. 28. a

Medea modò & Atreus commemorabatur à nobis, heroicae personae, inita subditaque ratione, nefaria scelera meditantibus. 3. de Nat. deor. 52

Consilia quae clam essent inita contra salutem vrbs. in Cat. 115. b

Nam & Aquini & Frabateriae consilia sunt inita de me. ad Pætum, lib. 2. 24. 3. a

Nondum initis seditiosis tribunis plebis. 3. de Legib. 38

Ineptus.

Nam qui aut tempus quid postulet non videt, aut plura loquitur, aut se ostentat, aut eorum quibuscum est, vel dignitatis vel commodi rationem non habet, aut denique in aliquo genere aut inconcinnus, aut multus est, is ineptus dicitur. 2. de Orat. 11. a

Nam quid Accium memorem? cuius, &c. in orationibus autem multus & ineptus, ad summam impudentiam. 1. de Legib. 5

Sed hoc ne curaris, ego ineptus, qui scripserim. Att. 62. b

Iraque eo die mansi Aquini longulum sanè iter, & via inepta. Att. lib. 16. 33

Hoc esse Atticum in Lysia, non quod tenuis sit atque inornatus, sed quod nihil habeat insolens aut ineptum. in Orat. 16. a

Ineptum sanè negotium & graeculum. Tusc. quaest. 166. b

Ineptum est de tam perspicua istius impudentia pluribus verbis disputare. 3. Verr. 105. a

Inepti nomen Graeci nullum habent. 2. de Orat. 11

Homini non inepto. 8. famil. 7. in epist. Caelii.

Aliquem ineptum aut graeculum putare. de Orat. 140. b. Academic. quaest. edit. 1. lib. 2. 60

Dimittebam à me Scaeuolam, cum ei ita dicerem, me velle esse ineptum: id erat petere blandius: quod nisi inepte fieret, bene non posset fieri. de Orat. 110, & 94. b

Quem enim nos ineptum vocamus, is mihi videtur ab hoc nomen habere ductum, quod non sit aptus, idque in sermonis nostri consuetudine perlatè patet. 2. de Orat. 10

Ineptius nihil est, quam de dicendo dicere. 1. de Orat. 56

Ineptia.

Pellantur ergo istae ineptiae penè aniles. 1. Tusc. 76

Ineptiae meae tibi ferendae sunt. 12. ad Att. 46

Ineptiae hominum oratori deuorandae. Brut. 127

Omnium autem ineptiarum quae sunt innumerabiles, haud scio an vlla sit maior, quam illorum qui solè quocumque in loco, quoscuque inter homines visum est, de rebus aut difficillimis, aut non necessariis argutissime disputare. 2. de Orat. 11

Quid ad istas ineptias abis, inquires. pro Sext. Rosc. 25. b

Ad ineptias redis. Tusc. quaest. lib. 2. 26

Peto à vobis, ne has meas ineptias offeratis. de Orat. 94. b

Quaeso, etiamne tu has ineptias, homo (mea sententia) summa prudentia, multa etià doctrina, &c. ad Appiū, li. 3. 7. 12. a

Ineptè.

Ineptè, odiose, putidè dicere. de Claris Orat. 191. b

Nam etsi non sus Mineruam, vt aiunt, tamè ineptè quisquis Mineruam docet. 1. Acad. 27. a

Facere ineptè. ad Att. 13. & Tusc. 150. b

Ne ea res ineptè mihi noceret. 6. famil. 26. in ep. A. Cecinnae. Ineptè sanè. quis est enim, &c. 1. Tusc. 18. a

Inermis.

Iam in altera philosophiae parte, quae est quaerendi & differendi, quae *λογική* dicitur, iste vester planè, vt mihi quidem videtur, inermis ac nudus est. 1. de Finib. 116

Cedà inermis armatis, innocēs nocētibus, &c. Antequā. 17. a

Manus peditum inermium. epist. 172. b

Perrerritos, inermes, saucios nō sunt nostri duces persecuti. ad Brutum, 10. 3. a

Arma esse suis nominibus, alia ad regendum, alia ad nocendum: quae qui non habuerint, eos inermes fuisse vincens. pro Cecinna, 45. a

Inermus.

Multitudo inermorum. epist. 167. b

Ita enim Romam erat nuntiatum, ita persuasum omnibus, cum paucis inermis, perterritis metu, fracto animo fugisse Antonium. ad Brutum, lib. 11. 12. 1. a

Inerrans.

Habent igitur suam sphaeram stellae inerrantes ab aethera coniunctione secretam & liberam. 2. de Nat. deor. 46

Iners.

Censorinus iners & inimicus fori. de Clar. 186. b

Iners somni plenus. 1. ad Att. 32

Iners, ignaua, somniculosa senectus. de Senect. 32. a

Ignauum atque iners genus interrogationis. de Fato, 43. a

Inerti nobili nunquam crediturus. 4. ad Att. 17

Sed lustremus animo non has maximas artes, quibus qui carebant, inertes à maioribus nominabantur. 2. de Fin. 181. a

Neque verum est quod ab inertibus dicitur, &c. de Or. 141. b

At homo inertior, ignauior, magis vir inter mulieres nequa, quam impura inter viros muliercula, &c. 4. Verr. 139. a

Itaque illam Campanam arrogantiam, atque intolerandam ferociam, ratione & consilio maiores nostri ad inertissimum & desidiosissimum otium perduxerunt. 2. de Lege Agraria, 90. a

Rudem enim esse omnino in nostris poetis, aut inertissimae segnitiae est, aut fastidii delicatissimi. 1. de Finib. 8. a

Non mediussidius acerrimis consiliis plus quam etiam inertissimis, dum modò diligentibus, consequentur. 15. ad Attic. 15. in epistol. Hircii.

Inertissimum & desidiosissimum otium. contra Rull. 84. b

Inertia.

Inertia, ignauia, desidia, luxuria. ad Heren. 2. b

Duo illa relinquamus, idque largiamur inertiae nostrae. 1. de Orat. 35. a

Iam me ipsum inertiae nequitiaeque condemno. in Catil. 3. 1. de Orat. 84. a

Inertiam etiam afferat tua ignauia. 12. famil. 46

Segnitiam hominum atque inertiam castigare. 1. de Or. 91. a

Fuga laboris inertiam coarguit, & desidiam. pro Mur. 7. a

Qui tantas pecunias nō propter inertiae laboris, sed propter magnificentiam liberalitatis repudiauit. pro Comædo, 14

Animi autem, aut quemadmodum affecti sunt, virtutibus, vitiis, artibus, inertis: aut quemadmodum commoti, cupiditate, metu, voluptate, molestia. in Partit. 20

Ineruditus.

Non ergo Epicurus ineruditus, sed ii indocti, qui quae pueros non didicisse turpe est, ea putant vsque ad senectutem esse dicenda. 1. de Finib. 109. a

Nō sum tam ineruditus, qui Mineruā Iouis sororem, meam esse sororem existimem. pro Domo sua, 231. b

Ad vos nunc refero, quem sequar, modò ne quis illud tam ineruditum absurdumque respondeat, quemlibet, modò aliquem. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 122

Inexercitatus.

Hebes & inexercitatus. 2. de Orat. 39. a

Rudis ille & inexercitatus miles. 2. Tusc. 64. a

M. Marcellus promptus & non inexercitatus ad dicendum fuit. de Claris Orat. 176. & de Senect. 80. b

Hoc mihi crede, ludus est homini non hebeti, neque inexercitatus, &c. de Orat. 11. b

Quibus qui splendide vti sunt, hi mihi videtur fabulam ætatis peregrisse: nec tanquam inexercitati histriones, in extremo actu corruiſſe. de Senect. 59. a

Inexercitus.

Asclepiadem ferunt non ignobilem, nec inexercitum philosophum, &c. 5. Tuscul. 159. a

Inexhaustus.

Erat enim, vt scis, in eo inexhausta audivitas legendi, nec fatiari poterat. 3. de Finib. 11. a. De Catone.

Inexorabilis.

Qui vehemens in alios, inexorabilis in ceteros visus sum. pro Sylia, 65

Inexorabilis iudex. Tuscul. quaest. lib. 1. 8

In literis mittendis (vt saepe ad te scripsi) nimium te inexorabilem præbuiſti. ad Q. frat. lib. 1. 41

Inexpectatus.

Quæ fuit illa, quanta vis, quam inexpectata, quam repentina: de Orat. 129. b

Inexpiabilis.

Inexpiabilis religio. Tuscul. quaest. lib. 1. 23

Bellum inexpiabile infert quatuor Consulibus vnus omnium latronum terribissimus. 14. Philipp. 389. a

Cum his inexpiabile bellum mihi susceptum est. de Arusp. 3

Inexpiabile scelus. 11. Philipp. 311

Sese implacabilem inexpiabilemque præbere. in Pison. 64

Inexpiabili religione sancire aliquid. Tuscul. quaest. lib. 1. 23.

Id est, consecrare & confirmare.

Ne inexpiabiles religiones in Republicam inducerentur. in Ant. 155. b. 1. Philipp. 9

Qui in Republica violanda fraudes inexpiabiles conceperunt. Tuscul. q. 163. b

Inexplebilis.

Inexplebilis cupiditas. 5. Tuscul. 24. a

Inexplicabilis.

Tu quid egeris de tua cum tristi, tum etiam difficili ad considerandum legatione vehementer expecto, est enim inexplicabilis. ad Att. 242. b

O rem, inquis, difficilem & inexplicabilem. 8. ad Att. 12

Inexplicabiles fraudes. 1. Tuscul. 114. a

Inexplicabiles sunt res, fortunæ sunt committenda omnia. Att. 10. 5. i. nihil de his rebus cogitatione explicari potest.

Hæc scilicet inexplicabilia dicitur, &c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 86

Inexpugnabilis.

Volumus enim eum qui beatus sit, tutum esse, inexpugnabilem, septum, &c. 5. Tuscul. 58. a

Infacetus.

Homo non infacetus, & satis literatus. 3. Offic. 75

Non infacetum mendacium. pro Cæli. 51. b

Infamis.

Mulier infamis. in Catil. 106. b

Infamis palma. pro Sext. Rosc. 35. b

Turpis adolescentia, vita infamis. pro Domo sua, 227. b

Infame os Antonii. 11. Philipp. 293

Ceratam vnicuique tabellam dari cera legitima, non illa infami ac nefaria. 1. Verr. 13. a

Homines cæteri vitii atque omni dedecore infames. pro Cluent. 103. a

Quo in oppido multas familias totas in perpetuum infames tuis stupris, flagitiisque fecisti. 6. Verr. 17. a

Infamia.

Ignominia, infamia, contumelia, dedecus. Partit. 238. b

Infamiæ metu qui à stupro arcentur, pudici dicendi non sunt. 1. de Legib. 38

Infamiæ sordes. 1. ad Att. 36

Quæ nota domesticæ turpitudinis non iniusta vitæ tuæ est: quod priuatarum rerum dedecus non hæret infamiæ: in Catil. 100. b

Effugere infamiam crudelitatis. contra Rull. 84. b

Ferre ignominiam & infamiam sine dolore. Tuscul. q. 1. 28. b

Vt magnam infamiam fugiat. epistol. 2. b

Esto, habuit quandam ille infamiam suam. pro Flac. 164. b

Inferre infamiam alicui. pro Cæli. 46. b

Negem fuisse infamiam iudicii corrupti. pro Cluent. 18. b

Ego verò Austro gratias miras ago, qui me à tanta infamia auerterit. 16. ad Att. 22

An est aliquid per se ipsum flagitiosum, etiam si nulla comitetur infamia: de Finib. lib. 2. 50

Nihil ad tuas aures de infamia tua peruenisse. 5. Verr. 112. a

Consules flagrant infamia. 4. ad Att. 53

In infamia versari. pro Rab. Posth. 5

Iudicia vera atque insigni turpitudine notata, atque oppressa dedecore & infamia. pro Cluent. 30. b

Infamo.

Vt tua moderatio aliorum infamet iniuriam. 9. fam. 22

Infandus.

Ex re, si crudelis, si infanda, si præter opinionem, si immerito, si misera, si ingrata, &c. 2. de Orat. 175. a

Infans.

Homo infans atque impotens. de Finib. 39. b

Quæ neque nimis est infans, neque perfectè diserta. de Clar. Orat. 51. a. De oratione.

Scribit Herodotus Cræsi filium, cum esset infans, locutum. de Diuin. 105. b

Iste infanti pupillæ fortunæ patrias ademit. 3. Verr. 109. a

Cum haberet ex Næuia infantem filium. pro Cluent. 23. b

Ipsum Scipionem accepimus non infantem fuisse. de Clar. Orat. 38. a

Nec verò vt voluptatem expetere, natura monet infantem. de Finib. 71. b

Infantes ac insipientes homines. 1. de Inuent. 5. a

Si infantes pueri, si mutæ etiam bestiæ penè loquuntur. de Finib. 63. b

Non illa Hortensiana omnia fuere infantia. 10. ad Att. 54

Infantium puerorum incunabula. pro Sext. Rosc. 44. b

Omnia mansa, vt aiunt, nutrices pueris infantibus in os inferere. de Finib. 71. & 93. & de Orat. 123. b

Gabinus absolutus est: omnino nihil accusatore Lentulo subscriptoribusque infantibus: nihil illo consilio fordidius. ad Q. frat. lib. 3. 23

Tum verò ita sum perturbatus, vt omnia timerem: si nihil dixissem, ne infantissimus: &c. pro Cluent. 39. a

Dialectici infantissimum. ad Heren. 9. b

Infantia.

Res autem sic se habet, &c. compositè & aptè sine sententiis dicere, infania est: sententiosè autem, sine verborum & ordine, & modo, infantia: &c. in Orat. 139. a

Incredibilis infantia accusatorum. Att. lib. 4. 85. 12. a

Vt huius infantie garrulam disciplinam contemneremus. ad Heren. 9. b

Infantiam explicare. 3. de Orat. 79. a

Possitne eloquentia commutatione aliqua conuerti in infantiam. in Topic. 44. a

Infarcio, Vide Infercio.

Infatuo.

Campi Leotini duo millia iugerum immunia, vt hominem stultum magis etiam infatuet mercede publica. 3. Phil. 139

Neminem quidem adeo infatuare potuit, vt nummum vllum crederet. pro L. Flacco, 37

Infectus, particiuium, Vide Inficio.

Infectus.

At siquis in pariete communi demolendo damni infecti promiserit, non debet præstare quod fornix vitii fecerit. in Topicis, 10. a

Habere aliquid factum pro infecto. de Inuent. 71. b

Infecta irritaque sunt quæ iniusta, nefasta, dira defixerit: atque gur. 2. de Legib. 18

Infelicitas, Infelix, Vide Infœlix.

Infensus.

Pertinaciter cuiquam infensus. epist. 157. b

Nec tam fuit hominum generi infensa atque inimica natura. 4. Tuscul. 47

Si me meis ciuibus suspectum tam grauiter atque infensum viderem. in Catil. 100. b

Infensio atque inimico animo ire in aliquem. 4. Verr. 106. a

Sic illi iudices infensi tum reo venerunt. pro Cluent. 33. b

Iam nunc timeo quidnam pro offensione hominum qui illi inimici, infensique sunt, & expectatione omnium, & magnitudine rerum, dignum eloqui possim. 1. Verr. 23. a

In te concitati infensique sunt. in Verr. 61. b

Infercio.

Quæ vitia qui fugerit, vt neque verbum ita traiciat, vt id de industria factum intelligatur, neque inferciens verba, quasi rimas expleat, &c. in Orat. 136. a

Inferi.

Inferorum animas elicere, & puerorum extis deos manes macerare. in Vatin. 31. b

Si quis etiam inferis sensus est. 4. fam. 19. in ep. Ser. Sulpitii.

Vndique ad inferos tandem via est. Tuscul. quaest. lib. 1. 93.

Anaxagoræ Clazomenii dictum.

Illi ad inferos pœnas paricidii luent, vos piorum estis sedem & locum consecuti. in Ant. 264. b

Triceps apud inferos Cerberus. Tuscul. q. 150. b

Hercules apud inferos. de Nat. d. 69. b

Hodie apud inferos fortè cœnabimus. Tusc. quaest. lib. 1. 91.

dictum Leonidæ ducis Lacedæmoniorum, qui ad Thermopylas occiderunt.

Vt aliqua in vita formido improbis esset posita, apud inferos eiusmodi quædam illi antiqui supplicia impiis constituta esse voluerunt, quod velicet intelligebant, his remouis non esse mortè ipsam pertimescendam. in Cat. 119. b

Quæ anus tam excors inueniri potest, quæ illa, quæ quondam credebantur apud inferos portet, extimescat: de N. d. 2. 4

Quid tandem illi mali mors attulit: nisi fortè ineptis ac fabulis ducimur, vt existimemus illum apud inferos impiorum supplicia perferre, ac plures illic offendisse inimicos, quam hic reliquisse: à socris, ab vxorum, à fratris, à liberum pœnis actum esse præcipitem in sceleratorum sedem atque regionem: quæ si falsa sunt, id quod omnes intelligunt, quid ei tandem aliud mors eripuit præter sensum doloris? pro Cluent. 136. a

Impiis apud inferos pœnas esse præparatas. de Inuent. 51. b

Permanere animos arbitramur consensu nationum omnium: qua in sede maneat, qualisque sint, ratione descendit est, cuius ignoratio finxit inferos, easque formidines, quas tu contemnere non sine causa videbare. in terram enim cadentibus corporibus, hisque humo tectis, sub terra censebant reliquam vitam agi mortuorum. Tusc. q. 155. b

Nec ab inferis mortuos excitabit. Orat. 204. b. in Verr. 262. b

Excitare ab inferis locupletissimos testes. de Clar. 195. b

Aliquem fore ab inferis testem. in Verr. 258. b

Reuocare aliquem ab inferis. pro Mil. 117. b

De inferis quæ narrant fabulæ falsa. pro Cluent. 136

Inferiæ.

Tertius est ex Idæis digitis, cui inferias afferunt. 3. de N. d. 56. a

Inferior, Vide Inferus.

Infernus.

Hic sese infernis è partibus inferi hydra. 2. de Nat. d. 170. a

Infero.

Sed iniustitiæ genera duo sunt: vnum, eorum qui inferunt: alterum, eorum qui ab iis quibus inferuntur, si possunt, non propulsant iniuriam. 1. Offic. 35. a

Nisi fortè quum parietes disturbabas, aut quum tectis sceleratas faces inferebas, meorum aliquid ruere aut deflagrare arbitrabare. in Parad. 35. a

Atque etiam se ipse inferebat & intrudebat, & in eam opinionem Celsennia adducebat, vt mulier, &c. pro Cec. 10. a

Ille furens infesta iam patriæ signa Brundusio inferebat. 2. Philipp. 180

Non parenti manus intulisti: ad Heren. 28. b

Repentè enim te, tanquæ serpens è latibulis, oculis eminentibus, inflato collo, tumidis ceruicibus intulisti. in Vatin. 2

Tu in templum Castoris te cum C. Fidulo atrato, cæterisque tuis furis funestum intulisti. in Vatin. 24

Intulit Clodius in sacrificium nocturnum cogitatam libidinem. 2. de Legib. 36

Qui ex pontificis maximi domo religionem eripuit, is in meam intulit: pro Domo sua, 234. b

Triennio post Macedonicus Imperator in urbem se intulit, vt nullius negotiatoris obscurissimi reditus vnquam fuerit desertior. in Pison. 43. a

Crassus sermonem de studio dicendi intulit. de Orat. lib. 1. 15

Sex. Tarquinius stuprum Lucretiæ intulit. de Finib. 140. b. 3. Offic. 49

Quancunque in domum stuprum intulerint, eandem esse labem libidinis. in Parad. 28

Pro quo quum à P. Varino Prætorum pecuniam accepisset, celauit suos ciues, vtrouque iis sumptum intulit. pro Flac. 36

Qui supplicia neque à sociorum moribus prohibere, neque sociorum vrbibus inferre potuerunt, excisionem, inflammationem, euersionem, depopulationem, vastitatem meis omnibus tectis atque agris intulerunt. de Arusp. resp. 2

Age verò nunc inferte oculos in curiam, introspicite penitus in omnes Reipub. partes, vtrum, &c. pro Font. 27

Cum Hircius Aquilæ quartæ legionis inferret. in Ant. 263. b

Iouem imperauisse, vt Italiæ bellum inferret. 1. de Diuinat. 88. a. ad Senatum, lib. 15. 2. 2. a. Attic. 135. & 151. b

Quum ipse prædonum focus putaretur, aliis proditiionis crimen inferret. 7. Verrin. 84

Nequis se pro nostro imperio in periculum capitis, atque in vitæ discrimen inferret. pro Corn. Balbo, 18

Iam mihi Consuli hoc ipso in templo iure optimo Senatus vim & manus intulisset. in Catil. 15. a

De sepulchris autem nihil est apud Solonem amplius, quam nequis ea deleat, neve alienum inferat. 2. de Legib. 101. a

Vtrum pedem quum intulero, atque in possessionem vestigium fecero, tu expellat atque deiciat: &c. pro Cec. 29. a

Iracundiam simul atque intuleris, non statim possis commouere. Orat. 128. b

Inferre arma alicui. ad Octau. 330. b

Inferre bellum contra patriam. 2. Philipp. 68

Inferre bellum in prouinciam. 15. fam. 5

Inferre caput in lecticam. 2. Philipp. 87

Accusatoris officium est, inferre crimina: defensoris, diluere & propulsare. ad Heren. lib. 4. 204. Læli. 58

Inferre facinus in famam atque in fortunam alicuius. pro Cæli. 48

Inferre famem suis ciuibus & vastitatem Italiæ. Att. lib. 9. 37

Inferre ignes templis deorum. in Catil. 115. b

Inferre iniuriam stupri in aliquem. de Arusp. resp. 34

Inferre litem alicui. in aliquem. pro Cluent. 91. a

Inferre memoriam sempiternam in domum suam. 2. Offic. 113. a

Inferre metum mortis alicui. pro Planc. 277. b

Inferre misericordiam, inuidiam, iracundiam, &c. 2. de Oratore, 118. & 119

Inferre mortem alicui. Tuscul. quaest. lib. 1. 95

Inferre moram & impedimentum alicui. de Inuent. 44. b

Inferre mortem alicui. pro Mil. 13

Inferre alicui periculum capitis. Offic. 2. 71

Et penitus perspicere debetis quid mali, quantum periculi vnicuique nostrum inferre possit vis Tribunitia, &c. pro Cluent. 76. a. pro Sest. 1

Inferre probrum castis, labem integris, infantiam bonis. pro Cælio, 33. a

Inferre rationes falsas, & referre in tabulas quodcunque commodum est. pro Flacco, 150. b

Turpe enim, valdeque vitiosum, in re seuera conuiuio dignum aut delicatum inferre sermonem. 1. Offic. 200. a

Inferre stuprum puluinaribus Bonæ deæ. de Arusp. resp. 7. a. in Pison. 76

Inferre terrorem adolescentiæ suæ alicui. pro Deiot. 1

Satis declarat se non terrorem inferre vobis. pro Mil. 53. a

Inferre turpitudinem alicui. 14. Philipp. 390

Ipsi vt ex pristino sermone relaxarentur animi omnium, solebat Cotta narrare, Crassum sermonem quandam de studio dicendi intulisse. 1. de Orat. 15. a

Infestis propè signis inferuntur Galli in Fœtium. pro Fonteio, 283. b

Cum hoc genus oppugnationis inferretur, &c. propulsare debetis. pro Cælio, 41. b

Et æquè peccare se, si priuatis, ac si magistratibus manus inferantur. in Parad. 28. a

Iam tanta est religio sepulchrorum, vt extra sacra & gentem inferri fas negent. 2. de Legib. 20
Addendum eodem est, vt ne criminibus aut inferendis deleatur, aut credat oblati. de Amicit. 58. a. De amico.
Castris, exercitu, signis inferendis fundos alienos petere. pro Milone, 115. b

Inferens.

Damnatus est is qui Catilinam signa patriæ inferentem interemit. pro Flacco, 3. a

Illatus.

Vtique ea maneat opinio quæ virtute parata, non quæ infelicitate illata est. Antequam. 196. b

Aliud quàm cogebatur illatum est. de Inuent. 58. b
Quo illato infirmatur quod inductum fuerat. de Inu. 58. b

Inferus.

Inferum mare. Att. lib. 8. 147. 8. a
Eademque ab animo tanquam ab oculis caliginem dispulit, vt omnia supera infera, prima vltima, media videremus. 1. Tusc. 100. a

Interea sol albus recessit in infera noctis. de Diuin. 102. b

Inferior.

Inferior ambulatio. 4. Tusc. 13. a
Inferior causa. pro Quint. 41
Superior ordine, inferior fortuna. epist. 204. b
Inferior gradus. de Arusp. resp. 158. b
Is in iure ciuili nō inferior quàm magister fuit. de Clar. 80. b
Timotheus Cononis filius, qui quum belli laude non inferior fuisset, quàm pater, ad eam laudem, doctrinæ & ingenii gloriam adiecit. 1. Offic. 163. a
Tu quum omnibus rebus inferior sis, hac vna in re te mihi anteferri putas oportere, quod Quæstor illius fueris. 1. Verrinarum, 33. a

Quis hunc philosophum non anteposit Cleanthi, Chrysiippo, reliquisque inferioris ætatis? 4. Acad. 130. a

Causam inferiorē dicēdo fieri superiorē posse. de Clar. 167. b
Quem ego intelligo prudentia non esse inferiorē quàm me, vsu etiam superiore. Quint. fratri, 293. b

Inferiorem quàm te, &c. pro Planc. 265. b
Indignum est vinci ab inferiore atque humiliore. pro Quintio, 18. b

Illud autem quod adiunctum est, &c. id habet hanc vim, vt sit ille in fœdere inferior. pro Corn. Balbo, 62. b

Inferior genere orto cedendum putauit. Antequam. 17. a
Similiter in genere inferiore ordine. de Orat. 100. b

Inferiores armis, non causa. 7. famil. 12
anc esse in te sapientiam existimant, vt omnia tua in te posita esse ducas, humanosque casus virtute inferiores putes. de Amicit. 6. a. Id est, minoris facis casus, quàm virtutem.

In inferiores crudelis, in superiores contumax, in æquos & pares fastidiosus. ad Heren. 36. b

Infirmus.

Homo omnium infirmus & sordidissimus. 3. de Legib. 20
Medius mundi locus, qui est idem infirmus in rotundo. Tusc. 100. a. quæst. 242. b

Auricula infirma mollior. ad Q. frat. 235
Infirma fæx populi. ad Quint. frat. 311. b
Luna est infirma quinque errantium. de Nat. deor. 36. b

Infirma est terra. de Nat. deor. 2. 13
In quo nihil æquè nec summum, nec infimū, nec medium, nec vltimum, nec extremum sit. 1. de Finib. 26. a

Qui locum ciuitatis infimum tenent. Parad. 123. b
Infimo loco natus. pro Flacco, 18. a

Non modò cum summis ciuitatis nostræ viris, sed cum infimo ciue Romano quisquam amplissimus Galliæ comparandus est. pro Fonteio, 15. a

Ab infima ara subito anguis emerit. de Diuin. 95. b
Ab infima plebe copleti gradus templorū. Att. lib. 4. 70. 6. a

Infirma fortuna homines. 5. de Finib. 94. a
Infirmi homines mercedula adducti. de Orat. 119. b

Infimorum hominum filii. pro Mur. 140. b
Cum scripsissem hæc infirma, quæ sunt mea manu, venit ad nos Cicero tuus ad cœnam, cum Pomponia foris cœnaret: &c. 3. ad Quint. fratrem, 13

Omnia infima summis paria fecit. 3. de Legib. 20
Aduersus infimos etiam iustitia seruanda. 1. Offic. 64. a
Qui summos cum infimis pari iure retinebat. Offic. 41. b

Infestus.

Infestus in cognatos. ad Heren. 36. b
In omnia maria infestus. in Verr. 265. b

Is, qui ardens auaritia feratur infestus in suos. pro Roscio Amer. 53. a

Infestus victoriæ. pro Ligario, 14
Ætas, quæ ipsa sua sponte infirma, aliorum libidine infesta est. pro Cælio, 39. b

Africa huic victoriæ maximè infesta. pro Lig. 141. b
Fortuna pop. Romani quæ nunc nobis infesta est, fuit aliquando propitia. ad Octau. 41

Libertas supplicii infesta. pro Rab. 92. b
Crudelis & infesta huic mater. pro Cluent. 31. a

Filii vita infesta, sæpe ferro atque insidiis appetita. pro Roscio Amer. 18. a

Infestum & periculosum iter. Att. 244. b
Nam quum quæreretur ex eo quo scelere impulsus mare haberet infestum vno myoparone, Eodem, inquit, quo tu orbem terræ. 3. de Repub. a

Qua de causa excitatum esse dicamus in aratores tam infestum odium atque tantum? 5. Verr. 134. a
Infestum & immane scelus. pro Cluent. 57. b

Ve stigal bellis infestum. contra Rull. 82. b
Indulgentia ferocem, arrogantem, infestum facit. Att. 165. b

Quis hunc audet dicere aratoribus infestum aut inimicum fuisse? 5. Verr. 27. a
Gallia, quam sibi armis animisque infestam inimicamque cognouit. 10. Philipp. 284

Quod tamen excursionibus & latrocinii infestam prouinciam redderent. 2. de Inuent. 204. a
Iniquo infestoque animo intueri aliquem. in Verr. 265. b

Clamore populi Romani infesto atque inimico excitatum. 3. Verr. 8. a
Si non omnino infesti auditores erunt. de Inu. 46. b. Id est, animo à nobis prorsus alieno, vel inimici.

Via excursionibus infestæ. de Prouinc. Consul. 69. b
Mihi summam per iniuriam omnia inimica & infesta sunt. pro Quint. 1. b

Oculis infestis conspici. 1. in Catil. 12. a
Infestis signis inferri in hostem. pro Font. 283. b

Saltus Castulonensis nunc frequentioribus latrocinii infestior factus est. epist. lib. 10. 31. 2. a
Huius salutis ob eam ipsam causam est infestior, quod, &c. pro Planc. 1

Ad infestissimam Ciliciæ partem. epist. 23. b

Inficio.

Qui teneros ac rudes quum acceperunt, inficiunt & flectunt vt volunt. 1. de Legib. 70. a

Inficere animum vmbri, deliciis, otio, languore, desidia. Tusc. quæst. lib. 5. 58
Tum plane inficimur opinionum prauitate, à naturâque desicimus. 3. Tusc. 2

Sed tamen iam puer infici debet his artibus, quas si, dum est tener, combiberit, ad maiora veniet paratior. 3. de Finib. 7
Vt infici tota ciuitas principum cupiditatibus & vitiis solent, sic emendari & corrigi continentia. 3. de Legib. 28

Infestus.

Sed vereor ne hoc quod infestum est, serpat longius. ad Atticum, lib. 1. 8. 5. a
Etsi Brutum præclare cum Planco coniunctum habemus, sed non ignoras quàm sint incerti animi hominum, & infestis partibus, & exitus præliorum. ad Brutum, 14. 4. a. Id est, corrupti studio partium, quum alter alteri fauet.

Infector.

Curtius noster dibaphū cogitat, sed cum infector moratur. 2. famil. 33

Inficior.

Quid si inficiatur? quid si omnino non debetur? Q. fr. 301. b
A me nominis eius, quod inficiatus esset, diem petiuit. pro Quint. 13. b

Nam quum ex x 11. Tab. satis esset ea præstari quæ essent lingua nuncupata: quæ qui inficiatus esset, dupli pœnam subiret. 3. Offic. 84. a

Quis tum posset arguere ab Oppianico tentatum esse iudicium pecunia? quis id hoc tempore inficiari potest? pro Cluent. 64. a

An ego poteram inficiari me esse hominem? in Verr. 233. b
Id poterat inficiari, poterat in alios deriuare. Att. 56. & 277. b

Nam quum id posset inficiari, repente præter opinionem omnium confessus est. 3. in Catil. 56. a

Præsertim cum non in crimine aliquo, quod ille possit inficiari, sed in iure consistat. de Orat. 190. b

Florio legatum ex testamento, inficiatum esse. pro Cluent. 64. a
Earum autem rerum nullam sibi iste neque inficiari, neque defendendi facultatem reliquit. 6. Philipp. 93. a

Mori maluit falsum fatendo, quàm inficiando dolere. Part. 234. b
Nō igitur de improbo, sed callidè improbo quærimus, qualis Q. Pompeius in fœdere Numantino inficiando fuit. 2. de Finib. 87. a

Inficiator.

Quod petitoris causa comparatum esse non intelligebat: vt si ille inficiator probasset, iudici antè petitam esse pecuniam, quàm esset accepta deberi, &c. 1. de Orat. 82

Nolite existimare Iudices, non vnam & eandem omnibus in locis esse fraudatorum & inficiatorum impudentiam. pro Flacco, 38

Hoc ego non tam milites acres, quàm inficiatores lentos esse arbitror. in Catil. 41. a

Inficiatio.

Intetio, Occidisti hominem: inficiatio, Nō occidi. ad Her. 6. b
Primus ille status rationem habet iniqui criminis, ipsam negationem inficiationemque facit. Partit. 239. b

Ac nostræ ferè causæ, quæ quidem sunt, criminum plerumque inficiatione defenduntur. de Orat. 118. b

Inficialis.

Inficialis siue coniecturalis quæstio. Topic. 49
Infidus.

Nihil enim stabile est, quod infidum est. de Amicit. 108. b
Tum quum exul esset, se intellexisse quos fidos amicos habuisset, quosque infidos. de Amicit. 49. a

Cæteræ partes à genibus aut inimicis huic imperio, aut infidis, aut incognitis, aut certè immanibus & barbaris & bellicosis tenebantur. de Prouinc. Consul. 27. a

Infidelis.

Neque do, neque dedi infideli cuiquam fidem. Offic. 72. b
Nullam esse fidem quæ infideli data sit. Offic. 73. b

Multi iniqui atque infideles regno sunt, pauci boni. Off. 69. b
His ego subsidiis ea sum consecutus, quæ nullis legionibus consequi potuissem, vt ex alienissimis focis amicissimos, ex infidelissimis firmissimos redderè. ad Catonē, lib. 15. 23

Infidelitas.

Infidelitas exercitus. epist. 154. b
Dionysius infidelitatem amicitiarū extimescebat. 5. Tusc. 88
Quibus propter infidelitatē credere non debetis. pro Font. 5

Quantæ infidelitates in amicis. pro Mil. 51. a
Infideliter.

Infideliter aliquid cuiquam suadere. ad Brut. 91. b
Infigo.

Cum Africanus gladium hosti in pectus infixit. Tusc. quæstion. lib. 4. 39
Timidè fortasse signifer euellebat, quod fidenter infixerat. de Diuin. lib. 2. 52

Infigere ictus corpori. Tusc. quæst. lib. 2. 16
Infixus.

Infixus animus in patriæ charitate. ad Brut. 35
Infixus aut infusus in mundo deus. de Nat. deor. 1. 21
Infixus animo hæret dolor. 2. Philipp. 75. a

Hæc cura erit infixæ animo meo sempiterna. Postquā. 203. b
Dum memoria mei Consulatus vestris erit infixæ mētibus. pro Mil. 114. b. in Catil. 123. b

Hoc quod in communibus hominum sensibus, atque in ipsa natura positum atque infixum est. pro Cluent. 21. b. de Finibus, libro 5. 24

In eas imagines mentem intentam, infixamque nostram intelligentiam capere, quæ sit & beata natura & æterna. 1. de Nat. deor. 70. a

Orbis extremus in quo infixi sunt illi, qui voluntur stellarum cursus sempiterni. de Somn. Scip. 128. b
Ea sunt in communibus infixæ sensibus. de Orat. 161. b

Infixa stirpibus semina, terra continet. de Nat. deor. 2. 19
Infixa cælo sydera non mouentur loco. de Vniuers. 47
Sydera cælestibus. Tusc. quæst. 241. b

Infixus, Vide Inferus.
Infixus.

Infixus aer, infinita materia. Acad. quæst. 29. b
Labor rerum forensium infinitus. 1. de Orat. 1. a

Infixus moror. 3. ad Att. 29
Infixus ne sit Senator, sed modò dicat. 3. de Legib. 35
Sed proximus versus inquinatus, in suauissima litera infinitus. Orat. 212. b

Immensa, infinita, immoderata cupiditas. ad Heren. 12. b
Infinita licentia. 1. ad Q. frat. 16. pro immoderata.

Infinita est criminum multitudo, non defensionum aut locorum. 2. de Orat. 74
Primum permittitur infinita potestas innumerabilis pecuniæ conficiendæ. contra Rull. 71. b

Infinita agri possessio. 10. Philipp. 285
Infinita spes. pro Deiot. 8. pro incerta.
Infinita vis innumerabilium volitat atomorum. de Natura deorum, 1. 38

Quod finitum est, habet extremum: quod non habet extremum, infinitum sit necesse est. de Diuin. 129. b
Si cuiquam hoc nimis infinitum videatur. de Orat. 90. b

Immensum quiddam & infinitum est quod vobis debemus. Postquam. 204. b

Infinitum quæstionis genus. 2. de Orat. 24
Infinitum genus inuenerat ad innumerabilem pecuniam corripendam. 4. Verr. 20. a

Postquam M. Antonii infinitum illud imperium senserant. 4. Verrinarum, 6. a

Infinitum inane in quo nec summum, nec infimum, nec medium, nec vltimum, nec extremum sit. lib. 1. de Finib. 13
Infinitum & sempiternum malum. Tusc. q. lib. 1. 13

Si qui sunt quibus infinitum sit odium, in quo semel susceptum sit. pro Corn. Balb. 50
Infinitum tempus ætatis. 1. de Finib. 96. a

Infinitæ mentis modum vi ac ratione designari & confici. de Nat. deor. 1. 20
Infinitæ rei quæstio. de Orat. 96. b

Spelunca conuersa ad Aquilonem infinita altitudine. 6. Verrinarum, 95

Innumerabiles domini fieri possunt in infinita posteritate. ad Atticum, lib. 12. 241. 16. a

Quoniam intelligitur, non in hominum innumerabilibus personis, neque in infinita temporum varietate, sed in generum causis atque naturis omnia sita esse. de Orat. 121. b

Et hic vtrū mihi difficile est dicere, an his existimare, ita se in illo infinito imperio M. Antonii gessisse, &c. 5. Verr. 183
Ab infinito tempore fuit quædam æternitas. de Nat. d. 1. 16

Infinitæ quæstiones. 4. Acad. 210. a
Reliqua verò tria interuallo infinita & immensa. de Diuinatione, 127. b. & Orat. 206. b

Innumerabilia & infinita. de Nat. deor. 12. b
Infinita & moderata opponuntur. 10. fam. 15. in epist. Planci. Qui tantas & tam infinitas pecunias, non propter inertiam laboris, sed propter magnificentiam liberalitatis repudiavit. pro Roscio Comædo, 14. a

Infinita tribuere potentibus. Attico, 275. b
Rebus infinitis modum constituere. lib. 1. de Finib. 2

Partium distributio sæpe est infinitior, tanquam riuorum à fonte deductio. in Topic. 17

Infinite.
Illi aurata te cta in villis, & sola marmorea facienti, & signa, tabulas, supellecilem, & vestem infinite concupiscenti, &c. in Parad. 63

Ne infinite feratur vt flumen oratio. Orat. 219. b

Quod & inter media argumenta faciendum est, quotiescunque dabitur vel amplificandi vel minuendi locus, & penes infinitum in perorando. in Orat. 70. a
 Infinitè secari atque diuidi materia potest. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 20

Infinitas.

Infinitas rerum atque naturæ. Tuscul. quæst. lib. 5. 76
 Is enim infinitatem naturæ dixit esse, è qua omnia gignerentur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 108. De Anaximandro.
 Democritus infinitatem omnem peregrinabatur. Tuscul. quæst. 250. b
 Gradus autem plures sunt societatis hominum. ut enim ab illa discedatur infinitate, propior est eiusdem gentis, nationis, & c. 1. Offic. 78. a
 De infinitate autem vehementius. Tuscul. q. 11. b
 In infinitate nihil neque sentiens, neque coniunctum esse potest. de Nat. deor. 1. 21

Infinitio.

Infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est. 1. de Finibus, 32. a. Id est infinitas, siue infinitudo.

Infirmus.

Afflictus, infirmus, eneruatus. in Pison. 97. b
 Et simul affidamus, inquam, si videretur. Sanè istud quidem, inquit. Sum enim admodum infirmus. 1. Acad. 20. a
 Infirmus animus. 1. ad Quint. fr. 18
 Infirmus ex morbo. 8. Philipp. 237
 Is & infirmus est, mollisque natura, & c. Læ 1. 65
 Inops & infirma classis, propter diuisionem propugnatorum atque remigum. 7. Verr. 68. a
 Ad probandum vtraque res infirma nugatoriæque est. pro Cecinna, 47
 Quod apud omnes leue & infirmum est, id apud iudicem graue & sanctum esse ducetur. pro Q. Rosc. 45. b
 Corpus caducum & infirmum. de Nat. deor. 11. b
 Senectus facit corpus infirmum. de Senect. 80. b
 Infirmum iudicium. 1. ad Att. 36
 Sed hominem infirmum in villam apertam inuitare nolui. ad Quint. fr. 312. b
 Is semper infirma atque etiam ægra valetudine fuit. de Clar. Orat. 180. b. pro Cluent. 35. a. 2. de Legib. 5. a
 Is corpore erat infirmo. de Clar. Orat. 187. b
 Vestrae cautiones infirmæ sunt. epist. 103. b
 Singulorum opes sæpe sunt tenues & infirmæ ad gratiam referendam. Antequam. 195. b
 Ætate affecta & viribus infirmus homo. 6. Verr. 85. a
 Infirmior animus, & animus confirmatus. 5. fam. 64
 Quæ quò maiore conatu agitur, eò leuiora, infirmioraque existimo. ad Q. fr. 312. b
 Infirmissimus ac desperatissimus. in Pis. 51
 Infirmissimum tempus ætatis. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 8
 In eius infirmissima valetudine affectaque iam ætate. 1. de Orat. 99

Leuissima & infirmissima causa. pro Cluent. 73. a

Infirmitas.

Infirmitas ætatis. 16. ad Att. 14
 Infirmitas corporis in adolescente Cicero. Brut. 173
 Erat eo tempore in nobis summa gracilitas & infirmitas corporis. de Claris Orat. 173. a
 Me conficit sollicitudo, ex qua etiam infirmitas corporis, qua leuata, ero vnà cum eo. Att. 172. b
 Obscuritas in rebus, infirmitas in iudiciis nostris. Acad. quæst. 3. b
 Sed animi vires, corporis infirmitas non retardauit. in Antonium, 211. b
 Infirmitas iudiciorum. 1. ad Att. 64
 Infirmitas laterum, & imbecillitas virium. de Claris Oratoribus, 182. b
 Ut enim infirmitas puerorum, & ferocitas iuuenum, & c. sic senectutis maturitas naturæ quiddam habet quod suo tempore percipi debeat. de Senect. 30. a
 Infirmitas valetudinis. Offic. 1. 169
 De quo quicquid detrahas, necesse est aut infirmitati, aut inuidiæ assignetur. 6. fam. 27. in epist. A. Cecinna.

Consyderare suam infirmitatem in alieno malo. de Inu. 61. b
 Animi vim & infirmitatem corporis ostendebat. pro Rabbio, 94. b
 Susceptum onus propter infirmitatem animi deponere. pro Sext. Rosc. 20. b
 Infirmitatè corporis animi virtute superauit. pro Syll. 26

Infirmè.

His rebus allatis, et si intelligebam socios infirmè animatos esse, & nouarum rerum expectatione suspensos: sperabam tamen eos, & c. amiciores populo Romano esse factos. Senatui, lib. 15. 2

Infirmio.

Quod in Gabinio fateris, & c. id in me infirmas: & grauius esse dicis quod vno adolescente, quam quòd concione tota teste effecisti. pro Domo sua, 96
 Hoc quum infirmas, tollitque Philo, iudicium tollit incogniti & cogniti. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 20
 Quanta verò illa sunt quæ vos Academici infirmatis & solitis: 2. de Nat. deor. 111
 Cæteri infirmant τὸν νόμον Platonis. Att. lib. 6. 111. 22. a
 Infirmant id quod attulerunt ad spem. 3. ad Att. 28
 Ille tamen dolet, dubitans vtrum morem gerat Leptæ, an fidem infirmet Silio Mandibili. 15. ad Att. 43
 Ego res tam leues qua ratione infirmem ac diuam reperire non possum. pro Rosc. Amer. 24. a
 Infirmare & excludere. Orat. 201. b
 Nec ea dico, quæ si dicam, tu infirmare non possis. de Diuinatione, a
 Infirmare actiones. pro Domo sua, 34
 Infirmare fidem testis ad iudicem. pro Rosc. Comædo, 27. a
 Id est, infirmum reddere, & ostendere periurum esse testem.
 Infirmare legem. 3. ad Att. 38
 Infirmare atque conuellere pacta. pro Cecin. 294. b
 Infirmare testes. pro Cecinna, 22
 Infirmare veritatem. pro Quint. 54. a. Id est, veritati contradicere.
 Quæ pro aduersariis sunt, infirmenda esse atque frangenda. de Orat. 96. b
 In confirmandis autem nostris argumentationibus, infirmandisque contrariis, sæpe erunt accusatori, & c. in Partitionib. 67. a

Infirmatus.

Horum alter sic fuit infirmatus conscientia scelerum suorum, ut, & c. in Pison. 34
 Si sententia huius interdicti diminuta aut infirmata sit. pro Cecinna, 292. b

Infirmatio.

Infirmatio rerum iudicatarum. pro Lege Agr. 24. a
 Iudicatio est quæ ex infirmatione & confirmatione rationis nascitur, controuersia. 1. de Inuent. 27. a

Infixus, Vide Infigo.

Inflammo.

Quas nulla præda vnquam improbè parta minuit, sed auget potius atque inflammat. 1. de Finib. 80. a
 Qui templum earum inflammauit dearum, quarum ope aliis incendiis subuenitur. in Verr. 225. b
 Cum eadem lucerna epistolam scripsissem, qua inflammaram tuam. Att. lib. 8. 7
 Qui nõ fortuna inflammaret odium suum, sed bonitate leniret. pro Marc. 136. b
 Eum autem inimicissimi Sthenii domum suam inuitant, ut animum eius in Sthenium inflammarent ementiendo aliquid & criminando. 4. Verr. 62. a
 Genus belli est huiusmodi quod maximè nostros animos excitare atque inflammare debet. pro Pomp. 4. b. de Aruf. responf. 253. b
 Quum sint parati qui concionibus & legibus hanc inuidiam Senatus inflammare conentur. 2. Verr. 1
 Inflammare iudicem plus prodest, quam docere. Brut. 45
 Eorum mentes qui audiunt inflammare, aut inflammatas restinguere. de Orat. 103. b
 Animorum motus inflammare vel extinguere. de Or. 90. b
 Inflammare populum in improbos. de Orat. 102. b

Quam quum inuestigare & conquirere Ceres vellet, dicitur inflammasse tædas iis ignibus, qui ex Ætnæ vertice erumpunt. 6. Verr. 95. a. De Proserpina.
 Honores verò quorum cupiditate quidam inflammantur, quam multi ita contemnunt, ut nihil inanius esse nec leuius existiment. de Amicit. 72
 Classem pulcherrimam Pop. Romani in litus expulsam & eiectam, quum primùm aduersperaceret, inflammati, incendiique iussit. 7. Verr. 72. a. Att. lib. 4. 72. 2. a
 Inflammari cupiditate aliquid auferendi. 6. Verr. 34. a
 Cum corporis facibus inflammati soleamus ad omnes ferè cupiditates, eoque magis incendi, quòd, & c. Tuscul. quæst. lib. 1. 37
 Et hoc quicquid attingi, non feci inflammandi tui causa, sed testificandi amoris mei. ad Curionem, lib. 2. 3. 7. a
 Patriam non seruandam ad reditum nostrum, sed diripiendam inflammandamque relinquimus. ad Att. 219. b
 Neque cuiusquam ad inflammandos vestros animos eloquentia requiratur. 7. Verr. 124. a

Inflammat.

Omnem gloriam, ad quam à pueritia inflammatum fuisti, omni cura atque industria consequare. ad Lentulum, lib. 1. 22
 Inflammatum cupiditate vincendi. Offic. 1. 91
 Inflammatum multis furoribus impuræ beluæ furor. 3. de Legib. 21
 Inflammatum cupiditatum incendiis. de Fin. lib. 5. 64
 Inflammatum iracundia. Tuscul. q. lib. 4. 39
 Inflammatum libidinibus & furens. Tuscul. q. lib. 5. 13
 Inflammatum scelere & furore. 7. Verr. 83
 Inflammatum spe potiundi voluptatum. de Fin. 1. 47
 Magno amore inflammatum esse in patriam. de claris Orat. 101. b
 Inflammatum studium. pro Lege Manil. 13. a
 Ad quas plerique inflammati auiditate rapiuntur. Officiorum, 2. 54
 Ira inflammati poetarum dei. de Nat. d. 1. 31
 In quos propter eorum crudelitatem mentes nostræ inflammatæ fuerunt. pro Domo sua, 225. b

Inflamatio.

Inflamatio animi & quidam afflatus quasi furoris. de Orat. 129. b

Inflatio, Inflatus, vide Inflo.

Inflexio.

Stellæ nunquam cursus sui vestigium inflectunt. 2. de Nat. deor. 35
 Hic primus orationem inflexit, & eam in ollem, teneramque reddidit. de claris Orat. 18. a. De Theophrasto.
 Frater erat vnus, qui suo squalore vestros oculos inflecteret. ad Quirites post red. 6. a. Id est, ad se conuerteret.
 Ne vnquam inflectas magnitudinem animi. 1. fam. 22. id est, constanter eam retineas, & nihil alienum ab ea facias.
 Vbi primùm ex alto sinus ad urbem ab litore inflectitur. 7. Verr. 25. a
 Quod enim est ius ciuile, quod neque inflecti gratia, neque perfringi potentia, neque adulterari pecunia possit: pro Cecinna, 53. a
 Ut leuiter inflectendus potius, quam corrigendus esse videaris. pro Murena, 55. a

Inflexus.

Inflexus remus. A. ad. q. ed. 1. lib. 2. 20
 Inflexa ad miserabilem sonum vox. 2. de Orat. 104. a. Hoc est, conuersa.
 Incuruum & leuiter à summo inflexum bacillum. 1. de Diuinat. 30. & 2. de Fin. 57. a

Inflexio.

Omnes enim orbis eorum quasi facilitatis inflexione vertebat. de Vniu. 39

Infigo.

Quæ meus discessus Reip. vulnera inflixit: in Pison. 24. a
 Si ad cætera vulnera, quibus putasti Rempub. deleri, hanc quoque mortiferam plagam inflixisses auguratus tui. in Vatinius, 15. a

Vt mihi illa omnia immortalem gloriam dederint, tibi sempiternam turpitudinem infllexerint. in Pison. 50
 Quam enim illi iudices grauiorem potuerunt Reip. infligere securim: pro Planc. 274. b
 Et ex eo in eum ipsum qui laceffiuit, aliquid infligitur. de Orat. 132. b
 Tamen illud multis antè tentatis necessariò vulnus inflatum. 2. Philip. 67

Inflo.

Animos rumor inflat. in Pisonem, 71. a. Id est, auget, & excitat.
 Et simul inflauit tibicen, à perito carmen agnoscitur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 77
 Fannii autem ætate coniunctus Antipater paulò inflauit vehementius, habuitque vires agrestes ille quidem atque horridas, sine nitore ac palæstra. 1. de Leg. 5. de historia Antipatri.
 Cum tibi spe falsa animos rumor inflasset, quòd putasses, & c. in Pisonem, 99. b
 Quem seruum sibi ille habuit ad manum, cum eburneola solitus est habere fistula, & c. qui inflaret celeriter eum sonum, quo illum aut remissum excitaret, aut à contentione reuocaret. 3. de Orat. 125. a
 Faba venter inflatur. de Diuin. 133. b

Inflatus.

Sic igitur inflatus & tumens animus in vitio est. 3. Tuscul. 33. a
 Estne quisquam tanto inflatus errore, ut sibi se illa scire persuaserit? Acad. q. ed. 1. lib. 2. 106
 Inflatus cum spe militum, tum promissis collegæ mei. pro Mur. 136. b
 Quum contento cursu, acerrimis ducibus, hostium classis Italianæ spe atque animis inflata peteret. pro Murena, 31. a
 Oratio quæ turget & inflata est. ad Heren. 27. b
 Inflatum & corruptum orationis genus. Brut. 106
 Serpens inflato collo, tumidis ceruicibus. in Vat. 29. b
 Inflati lætitia atque insolentia impii ciues. 14. Philip. 394. a
 Cum homines inflati opinionibus turpiter irridentur. Offic. 1. 129
 Quibus illi rebus elati & inflati non continebuntur. contra Rul. 182. b
 Inflatae mentes, & c. de Diuin. 104. b
 Si tibiæ inflatæ non referant sonum, abiiciendas sibi eas tibicen putet. de claris Orat. 100. a
 Ut aliquando ista, quæ sunt inflata, rumpantur. in Vat. 31. b
 Verba inflata atque anhelata grauius. de Orat. 146. b
 Inflatas rumpi vesiculas. de Diuin. 115. b

Inflatus.

Recipiunt inflatum aures. de claris Orat. 100. a
 Tum aliquo instinctu inflatuque diuino futura renuntiat. 1. de Diuin. 19. a
 Qui primo inflatu tibicinis Antiopam esse aiunt, aut Andromacham. 4. Acad. 41. a. 2. Tuscul. 43. a

Inflatio.

Ex quo etiam Pythagoricis interdictum putatur, ne faba vescerentur, quòd habet inflationem magnam is cibus, tranquillitati mentis quærenti vera contrariam. 1. de Diuinat. 58

Influo.

Apud Hypanin fluumium, qui ab Europæ parte in Pontum influit, Aristoteles ait bestiolas quasdam nasci, quæ vnum diem viuunt. 1. Tuscul. q. 150. a
 Alter ventriculus cordis, in quem sanguis per venam illam cauam influit. de Nat. 54. b
 Quibus blanditiis C. Papyrius Consul nuper influebat in aures concionis, quum ferret legem de Tribunis plebis referendis. de Amicit. 78
 Ex illa lenitate ad hanc vim influat oportet aliquid, & ex hac vi animi aliquid influendum est illi lenitati. 1. de Orat. 117. a
 Non ut alluantur à mari mœnia extrema, sed influat in vrbis sinum portus. 7. Verr. 76. a
 Fluminæque in contrarias partes fluxerint, atque amnes influxerint. 1. de Diuin. 132. a

Sed est alius quoque quidam aditus ad multitudinem, vt in vniuersorū animos tāquā influere possimus. 2. Off. 4.4
Assentior enim Platoni, nihil tam facile in animos teneros atque molles influere, quā varios canendi sonos. 2. de Leg. 6.1. a

Influens.

In eo influente atque effluente diuino animo ambitus illigabant. de Vniuers. 6.1
Marius influentes in Italiam Gallorum copias repressit. de Prouinc. 2.5

Infœlix.

Inhumanus, prima litera breui: infœlix, longa. Orat. 90. a
Infœlix & ærumnosus. 7. Verr. 12.7. a
Miser & infœlix. pro Quint. 17. b
Si quis reipublica sit infœlix, is fœlix esse non potest. in Ant. 17. b

Quæ tu homo lenis ac popularis libentissime commemoras, Caput obnubito, arbori infœlicis suspendito. pro Rab. perduel. 20. 8. a

© custodiam mei capitis infœlicem. pro Planc. 280. b

Infœlicitas.

Nec enim tanta est infœlicitas aruspicum, vt ne casu quidē vnquam fiat, quod futurum illi esse dixerūt. de Diu. 12.1. b
Amisisti exercitum, sit hoc infœlicitatis tuæ. in Pis. 89. b
Beatē autem viuere, alii in alio, vos in voluptate ponitis: itē contra omnem infœlicitatem in dolore. 2. de Fin. 13.7. a
Vtique ea maneat existimatio, quæ virtute parata, non quæ infœlicitate illata est. Anteq. 196. b

Informis.

Cum res muta aut informis sit eloquens & formata. 4. ad Heren. 23.7

Informo.

Cornelius etiam nunc de indicando dubitat, informat adhuc abumbratum iudicium filii. pro Syl. 177. b
Valentior hęc laterum sunt, nec ab hoc quem informamus, aut expectanda, aut postulanda. in Orat. 47. a
At ego in summo Oratore fingendo talena informabo, qualis fortasse nemo fuit. in Orat. 4. a
Informare causam. pro Quint. 18
Deos ne coniectura quidem informare possumus. 2. de Nat. deor. 29

Is orator quem informare volumus. Orat. 200. b
Siue illa inania visa cogitatione informatur, siue in quiete, siue per vinum, siue per insaniam. Acad. 13. b
Non arbitrar à me informari oportere, qualis esset orator, &c. de Orat. 108. b

Artes quibus ætas puerilis ad humanitatem informari solet. pro Arch. 186. b

Quodque dicitis informari non posse virtutem, si quicquam, nisi quod honestum sit, numeretur. 4. de Fin. 77. a
Ac primū informandus est ille nobis, quem solum quidā vocant Atticum. in Orat. 42. a

Referamus nos igitur ad eum quem volumus inchoandū, & eadem eloquentia informandum. in Orat. 17. a

Informatus.

Animus bene à natura informatus nemini parere vult. 1. Offic. 22. a

Quod si ista nobis cogitatio de triumpho iniecta non esset, quam tu quoque approbas: næ tu haud multum requireres illum virum, qui in sexto libro informatus est. ad Att. lib. 7. 14

Neque tamen tam multa verba faciam, propterea quod & ab illo qui antē dixit, informata iam causa est. pro Quintio, 18. a

Petitorum hęc est adhuc informata cogitatio. ad Att. lib. 1. 3
Tanta erat in illis crudelitas, tanta cum barbaris gentibus cōiunctio, vt non nominatim, sed generatim proscriptio esset informata. 11. ad Att. 10

Ita est informatum anticipatumque mentibus nostris. de Nat. d. 1. 52

Et summam quidem hęc erāt de corpore, animoque dicenda, quibus quasi informatum est quod nominis natura postulet. 5. de Finib. 33

In animis nostris informatas deorum esse notiones. 2. de Nat. d. 10

Informatio.

Vnius verbi imagine, totius sententiæ informatio. 2. de Orat. 19.5

Definitio atque descriptio, aut informatio verbi. Part. 55
Informationem quandam rei antecceptam animo appellat Epicurus. de Nat. d. 1. 32

Quæ enim nobis natura informationem deorum ipsorum dedit, eadem insculpsit in mentibus. 1. de Nat. d. 64. a
Habeo in animo insitā informationē quādā dei. 1. de Nat. 72

Infortunatus.

Quid quæris: nihil me fortunatius & Catulo, cum splendore vitæ, tum hoc tempore. ad Att. lib. 2. 39. 8. a

Infra.

Infra Eutrapelum Cyteris accubuit. Epist. 143. b
Ipsius autē stomachi partes ex quæ sunt infra id quod deuoratur, dilatantur: quæ autem supra, contrahuntur. 2. de Nat. d. 203. a

Et quidem supra me Atticus, infra me Verrius, familiares tui. 9. fam. 60

Infra mortuos amandari. pro Quint. 28

Ipsē ad mare infra oppidum expectabat. in Verr. 211. b
Infra Saturnum Iouis stella fertur. de Nat. 36. b

Infra se humana omnia ducens. 3. de Finib. 39. a
Sapientia enim & animi magnitudinem complectitur & iustitiam, vt omnia quæ homini accidunt, infra se esse iudicet. 3. Tusc. 26. a

Humanas res despiciere, atque infra se positas arbitrari. Tusc. 193. b

Nec his solum locus est, sed horum, vel secundis vel etiam infra secundos. Orat. 197. b

Homerus non infra superiorem Lycurgū fuit. de Cla. 168. b

Infra.

Infra autem iam nihil est nisi mortale. de Som. Scip. 118. b
Earum literarum exemplum infra scripsi. ad Att. 122. b. 6. fa. 32

Infra actio, Infractus, vide Infringo.

Infrequens.

Et sum equidem, vti scribis, & Romæ, & in prædiis infrequens. ad Q. frat. lib. 3. 38

Nam pridie Idus quum Appius Senatum infrequentē coegisset, tantum fuit frigus, vt populi conuictio coactus sit nos dimittere. ad Q. frat. lib. 2. 26

Rei militari te infrequentem dedisti. ad Heren. 31. b

Infrequentia.

Summa infrequentia, quum vellet exire, à c o s s. retentus est. ad Q. frat. lib. 3. 18. 3. a

Infringo.

Ego autem quum sciam quā sis fortis, vehementius esse quiddam suspicor, quod te cogat cedere, & propemodum infringat. Att. lib. 7. 8

Est enim labe huius seculi quædam & macula, virtuti inuidere, velle ipsum florē dignitatis infringere. pro Corn. Balbo, 11. a

Infringere gloriam alicuius. pro Milo. 4
Infringere & concidere numeros. Orat. 219. b

Quæ si breuiora sunt, infringitur ille quasi verborum ambitus. ad Att. 160. b

Quare non est, cur eorum qui se studio eloquentiæ dediderunt, spes infringatur, aut languescat industria. in Ora. 4. a

Cum Drusi tribunatus infringi iam & debilitari videretur. de Orat. 87. b

Infractus.

Itaq; infract⁹ furor tu⁹ inanes faciebat impet⁹. pro Dom. 51
Infracta res. ad Att. lib. 9. 181. 15. a

Non modò non infracto animo erat, sed etiam confirmato & renouato. Postquam. 16

Tu autem te negas infracto remo commoueri. Acad. q. 1. 71
Infracta & amputata loqui. Orat. 213. b

Infractio.

Verisimile est igitur in quem cadit ægritudo, in eundem cadere timorem, & infractiōē quādam animi & demissionem. 3. Tusc. q. 12

Infucatus.

In scriptis & in dictis non aurium solum, sed animi iudicio etiam magis infucata vitia noscuntur. 3. de Orat. 56. a

Infugio.

Ne in tribunatus portum infugeret. pro Sest. 6. b

Infula.

Præsto sacerdotes Cereris cum infulis ac verbenis fuerunt. 6. Verr. 99. a

Pamphilumque nescio quem sinamus in infulis tantam rem, tanquam pueriles delicias depingere. 3. de Orat. 46. a

His insignibus atque infulis imperii venditis. de Orat. 150. b

Infundo.

At hic nuper sororis filio infudit venenum, non dedit. 11. Philip. 298

Vitiosi principes non solum vitia concipiunt ipsi, sed ea infundunt in ciuitatem. 3. de Leg. 29

Vt illi non infundere in aures tuas orationem, sed in animo videantur inscribere. 2. de Orat. 193. a

Vtrum capacitatem aliquam in animo putamus esse, quod tanquam in aliquod vas, ea quæ meminimus, infundantur. 1. Tusc. 94. a

Quum homines humiliores in alienum eiusdem nominis infunderentur genus. de claris Orat. 31. a

Infusus.

Quomodo aut infixus, aut infusus esset in mundo deus. de Nat. d. 1. 21

Tunc cum in urbem nostram est infusa peregrinitas. 9. fam. 32

Sed mea factum est infusa verecundia, vt te proficiscens nō tolerem. ad Q. frat. 311. b

Quod semel esset infusum, nunquam effluere posse. de Orat. 136. b

Infusio.

Sed omnes tum ferē, qui nec extra urbem hanc vixerant, nec eos aliqua barbaries domestica infuscauerat, rectē loquebantur. Brut. 139

Infuscare peccus illuuiæ scabrum. 3. Tusc. 46. a
Laudanda est, vel etiam amanda vicinitas retinens veterem illum officii morem, non infuscata malevolentia, non asueta mendacis, non fucata, non fallax, &c. pro Planc. 17

Ingemisco.

In quo tu quoque ingemiscis. ad Att. 116, & 99. b
Quid ingemiscis hostem Dolabellam iudicatum: in Ant. 151. b

Nec verò vnquam nec ingemiscit quidem vir fortis ac sapiens, nisi forte vt se intendat ad firmitatem, &c. Tusc. q. lib. 2. 48

Pueri Spartiæ non ingemiscunt verberum dolore laniati. Tusc. q. 243. b. & 169. b. & epist. 110. b

Vna illa in re ciuitas seruitutis oblita ingemuit. in Ant. 172. b

Quotienscunque me viderit, ingemiscet. pro Sest. 28. b
Hic quum exclamasset Lælius, ingemuisentq; cæteri vehementius, leniter arridens Scipio, &c. in Somn. Scip. 8. a

Ingemiscere nonnunquam viro concessum est, idque rarō. Tusc. q. lib. 2. 48

Ingemiscens.

Quem vidit nemo vlli ingemiscentem malo. 2. Tusc. q. 18. 1. de Orat. 117. a

Ingenio.

Ingeneratque in primis præcipuum quendam amorem in eos qui procreati sunt. 1. Offic. 20. a

Homini soli ingeneratur cupiditas cognitionis & scientiæ. Acad. b

Non ingenerantur hominibus mores tam à stirpe generis feminis, quā ex his rebus, quæ ab ipsa natura loci, & à vitæ consuetudine suppeditantur, quibus alimur & viuimus. de Leg. Agr. 92. a

Ingeneratus.

Animus est ingeneratus à deo. de Leg. 160. b
Ingenerata familiæ tuæ frugalitas. pro Sestio, 16. a

Et illum appetitum rerum à natura accommodatarum inge-

neratum putauerunt omnibus qui continentur ea commendatione naturæ, qua seipsum diligunt. 5. de Fin. 59. a

Quod si hæc astro ingenerata & tradita essent, nulla res ea mutare posset. de Diuin. 128. b

Ingenium.

Vt hominis decus est ingenium, sic ingenii lumen est eloquentia. de Clar. 169. b

Ingenium & eloquentia Cn. Domitii. Brut. 85
Acre ingenium. in Orat. 49. a

Ingenium acutum. Diuin. lib. 1. 71
Ingenium corroboratum iam confirmatumque. Læli. 63

Quibus non omnino ingenium, sed oratorium ingenium defuit. de Clar. 174. b

Ingenium diuinum. Tusc. q. lib. 1. 51
Cōtra quorum disciplinam ingenium eius exarferat. Tusc. q. lib. 5. 61

Ingenium excellens. Offic. 1. 101
Eximium vel præstans ingenium. 5. Tusc. 50. 2. de Fin. 83. a. Diuin. lib. 2. 101

Ingenium illustre. pro Cælio, 1. a
Magnum ingenium Luculli & magnitudo ingenii. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 11

Ingenium magnum, veruntamen multiplex. 6. ad Att. 22
Neque enim fidam potest esse multiplex ingenium & tuosum. Læli. 58

Ingenium par. pro Corn. Balbo, 2. a
Ingenium peracre. 3. de Orat. 127. a

Ingenium retusum. Diuin. lib. 1. 71
Tardum ingenium. 2. de Orat. 64. a

Ingenii abundantia præstare. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 13
Ingenii acumine florere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 17

Multique ad deprauandum parati, qui splendore falsi honoris obiecto, aciem boni ingenii perstringi posse confidunt. ad Brut. 59

Crassi responsum excellentis cuiusdam ingenii & singularis. de Orat. 136. b

Non ita sunt multis ingenii luminibus, multæ tamen artis. 2. ad Q. frat. 26

Ingenii magni est percipere cogitatione futura, & aliquanto antē constituere quid accidere possit in vtranque partem, & quid agendum sit, cum quid euenierit, nec committere vt aliquando dicendum sit, Non putaram. Offic. 1. 113

Magni est ingenii reuocare mentem à sensibus, & cogitationem à consuetudine abducere. Tusculan. quæst. edit. 2. lib. 1. 31

Ingenii magnitudo. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 66
Ingenii incredibilis magnitudo. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 21

Nam & animi & ingenii celeres quidem motus esse debēt, qui ad excogitandum acuti, & ad explicandum ornandumque sint vberes, & ad memoriā firmi atque diuturni. de Orat. 94. b

Multum ingenii habere ad fingendum. pro Fonteio, 25. a
Prioris ingenii est docilitas, memoria: quæ ferē omnia appellāntur vno ingenii nomine: eāsque virtutes qui habēt, ingeniosi vocantur. 5. de Fin. 63. a

Ea quæ nostri ingenii non sunt. Offic. 23. b
Opinio ingenii. epist. 83. b

Ingenii partes suscipere. pro Sest. 2
Ratio excellens ingenii. de Fin. 73. b. epist. 84. b

Cæsar omnem vim ingenii, quæ summa fuit in illo, in populari leuitate consumpsit. in Ant. 204. b

Ingenii virtus. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 15
Suauitas ingenii tui. epist. 67. b

Tantum ingenium in tam leues sententias incidisse. de Nat. deor. 1. 42

Atque in eo non solum ingenium eius elucere videbatis, quod sæpe etiam, si industria non alitur, valet tamen ipsum suis viribus: &c. pro Cæli. 35. a

Inter ingenium & diligentiam perpaululum loci reliquum est arti. 2. de Orat. 82

Suum igitur noscat quisque ingenium. Offic. 23. b

ppp. ii.

Ingenium in se suum, sicut simulacrum aliquod dedicatum putabit homo qui seipsum norit. 1. de Leg. 45
 Sin inuerecundum animi ingenium possidet, tamen eum accuset, non enim probus est. 1. de Inuent. 97. a
 Ingenium pueri regere. 6. ad Att. 22.
 Ingenio acri vir. Acad. q. ed. 1. lib. 1. 24
 Vir acerrimo ingenio. Orat. 298. b
 Ingenio Arpinatum fata quercus. 1. de Leg. 1
 Ingenio auctore. 1. de Orat. 98
 Vna quod versatur in hoc studio nostro, & cum ingenio, vt nosti, nec sine industria. epist. 108. b
 Ingenio esse diuino. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 108
 Ingenio scientiaque excellere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 4
 Qui excellenti ingenio doctrinae sese dederunt. Offic. 14. b
 Ingenio esse hebeti atque nullo. Tusc. q. lib. 5. 33
 Adolescens illustri ingenio & industria. pro Cal. 37. b
 Perfectum ingenio, elaboratum industria. pro Pomp. 4. b
 Vt in reliquis rebus multo maiora sunt opera animi, quam corporis: sic ea res, quas ingenio ac ratione persequimur, gratiores sunt, quam illae quas viribus. Offic. 2. 65
 Maximo ingenio praeditus. Tusc. q. lib. 1. 23
 Quocirca optimo quisque splendidissimoque ingenio, &c. Offic. 3. 31
 Subactio mihi ingenio opus est. 2. de Orat. 71. a
 Sed quem vestrum tam tardo ingenio fore putauit, cui post eos Consules Syllam Dictatorem fuisse in mentem venire non posset. 1. de Leg. Agr. 4. a
 Ingenia acutiora, & ad intelligendum aptiora, in aere puro ac tenui, quam crasso caelo ac concreto. de Nat. d. 1. 30
 Ingenia quibusdam regionibus hebetiora, propter caeli pleniorum naturam. de Nat. d. 1. 13
 Manent ingenia senibus, modo permaneat studium & industria. Cat. 19
 Maxima ingenia. Tusc. q. lib. 1. 27
 Hominum ingenia ad fallendum parata. ad Quint. frat. 200. b
 Ingenia praecleara quae gloria inuitantur. ad Brut. 38
 Ingenia splendidissima. Offic. 1. 39
 Animorum incredibiles motus, celeritasque ingeniorum. pro Arch. 189. b
 Fauere ingenis. epist. 53. & 82. b
 Ingeniis, quae disciplinis exculta sunt, nihil feracius. Ora. 27
 Ardor animi, qui etiam ex infantium ingenis elicere voces & querelas solet. de Clar. 190. b
 Omnis coniectura ingenis hominum in contrarias partes saepe deducitur. de Diuin. 120. b
 Si qui magnis ingenis in eo genere extiterunt. Tusc. quaest. lib. 1. 3
 Summis ingenis, exquisitaque doctrina philosophi. lib. 1. de Fin. 1
 Tot ingenis, tantisque studiis quaerentibus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 69

Ingeniosus.

Ingeniosus, acutus. Tusc. q. 215. b
 Homo in primis ingeniosus, & in dicendo exercitatus. pro Cluent. 38. a
 Quae scripsit grauis ille & ingeniosus poeta. pro Plancio, 271. b
 Ingeniosi animus non in omnem morbum ac perturbationem incidit. Tusc. q. lib. 4. 25
 Quid tu Bruto & ingenioso & erudito putas? ad Att. 235. b
 Omnes ingeniosi melancholici, iuxta Aristotelem. Tusc. q. lib. 1. 65. Probl. lib. 18
 Ingeniosi dicuntur, qui virtutes ingenii habent, cuiusmodi est docilitas, memoria, &c. de Fin. lib. 5. 33
 Ingeniosi iracundius & laboriosius docent. pro Roscio Comædo, 18
 Eas virtutes qui habent, ingeniosi vocantur. de Fin. 133. b
 Ingeniosior alius alio ad comminiscendum. 2. ad Heren. 42
 Ingeniosus.
 Nam satis in ea videretur ex antiquis artibus ingeniose & diligenter electas res collocasse. 2. de Inuent. 13. a

Tractantur ista ingeniose, disputantur etiam eleganter. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 78

Ingens.

Ingens, immanisque praeda. in Verr. 171. b
 Ex ingenti immensoque campo in exiguum gyrum compelli. de Orat. 149. b
 Achaei ingentem pecuniam pendunt L. Pisoni quotannis. de Prou. 70. b
 Ingentes diuitiae. in Verr. 67. b

Ingenuus.

Animus ingenuus. epist. 20. b
 Si sis ingenuus ciuis Romanus. de Claris, 188. b
 Ingenuus dolor. 10. Philip. 282
 Homo ingenuus liberaliterque educatus. de Orat. 96. b. de Fin. 102. b
 Ingenua vita. 5. fam. 64
 Aperte vel odisse alterum magis ingenuum est, quam fronte occultare sententiam. de Amic. 58. a
 Ibi hominem ingenuum, domi nobilem, &c. 3. Verr. 30. a
 Violare ingenuam. ad Heren. 26. b
 Nihil apparet in eo ingenuum, nihil moderatum, nihil pudens, nihil pudicum. in Ant. 189. b
 Nec vero quicquam ingenuum potest habere officina. Offic. 1. 209
 Tu pudore a dicendo & timiditate ingenua quadam refugisti. de Orat. 109. b
 Ingenuo liberoque fastidio. de Clar. 186. b
 Ingenui pueri cum meritoriis versabantur. in Ant. 180. b
 Ingenuae disciplinae. de Fin. 78. b. & 79. b
 Haec artes quibus liberales doctrinae atque ingenuae continerentur. de Orat. 154. b
 Omnis ingenuorum adest multitudo. in Cat. 112. b
 Omnem doctrinam harum ingenuarum & humanarum artium vno quodam societatis vinculo contineri. de Ora. 144. b
 Tot ingenuos, matrem familiam, ciues Rom. occidit. 5. fam. 23. in epist. Vatinii.

Sint ista Graecorum: quanquam ab his philosophiam & omnes ingenuas disciplinas habemus. 2. de Fin. 190. a
 Omnibus ingenuis artibus instructum accedere ad dicendum. de Orat. 91. & epist. 48. b

Quid ab ingenuis mulieribus hereditates lege non veniunt pro Flac. 162

Qui ingenuis studiis artibusque delectantur. de Fin. 136. b

Ingenuus.

Isti autem ingenui, mihi gratum, quod quid sentiret, non reticuerunt. ad Att. lib. 13. 283. 1. a
 Visa est oratio non iniucunda, & mediocri quidam est risus consecutus, non in te, sed magis in errorem meum, & quod me abs te cupisse laudari, aperte atque ingenui conturbat. ad Metellum, lib. 5. 2. 6. a
 Quis autem honesta in familia institutus, & educatus ingenuus, non ipsa turpitudine, etiam si cum laesura non sit, offenditur? 3. de Fin. 59. a

Ingenuitas.

Detrahes ornamenta non solum fortunae, sed etiam ingenuitatis. 3. Verr. 79. a
 Vestitus enim neminem commouebat, is quem illi mos & ius ingenuitatis dabat. 3. Verr. 108. a
 Prae se ferre probitatem quandam & ingenuitatem. 1. Acad. 48. a
 Praestet idem ingenuitatem & ruborem suum verborum turpitudine & rerum obscuritate vitanda. 2. de Orat. 134

Ingero.

Sed ingero praeterita. 11. ad Att. 11

Ingigno.

Tantum ingenuit in animantibus conseruandi sui natura cupiditatem. de Nat. d. 50. b
 Natura cupiditate ingenuit homini veri inueniendi. Fi. 74. b
 Siue vt doctissimis viris visum est, maior aliqua causa atque diuini hanc vim ingenuit, siue hoc ita sit fortuito. 5. de Fin. 57. a

Inglorius.

Quod inglorius sit atque ignobilis ad supremum diem peruenturus. Tusc. q. lib. 3. 48

Vita inhonorata & ingloria. Tusc. q. 208. b
 Propter honestatis & gloriae similitudinem, beati qui honorati sunt, videntur: miseri autem qui sunt, inglorii. 1. de Leg. 46. a

Ingratus.

Ingratus crudeliter & immemor beneficii. Offic. 330. b
 Non solum ingratus, quod ipsum graue est, sed etiam impius appellatur. Postquam. 203. b
 Beneficio vincit, ingratus esse non possum. 10. ad Att. 18
 Quum Epicurus in Democritum ipsum, quem secutus est, fuerit ingratus. 1. de Nat. d. 129. a
 Ingratus in amicis. ad Heren. 36. b
 Quo dolore esse debeat: quo sum scilicet: hoc etiam acriore, quod ne dolere quidem possum, vt non ingratus videar. ad Att. lib. 4. 75. 2. a
 Ne in te ingratus viderer. in Ant. 161. b
 Ingrati animi crimen horreo. 9. ad Att. 5
 Propterque inuidiam in exilium missus esset, ingrata patriae iniuriam non tulit, quam ferre debuit. de Amic. 40. a
 Non ingratum hominem, quod ad me attinet. 16. ad Att. 36
 Dimissi a me vt hominem ingratum non inuitus. ad Attic. 124. b
 Inter ingratos amicitia esse non potest. pro Planc. 65
 Reticebunt quae poterunt libenter: dicent quae necesse erit, ingratis. 6. Verr. 16
 Ingratus nihil cognoui. in quo vitio nihil mali non inest: sed de hoc nimis multa. 8. ad Att. 15

Ingrate.

Sed immoderate quidam & ingratae nostrae facilitate abutuntur. epist. 183. b
 Quauis ingratae & impie necessitudinis nomen repudauerit. pro Deiot. 149. b

Ingratis.

Extorquendum est inuito atque ingratis quod non debet. pro Quint. 26

Ingratificus.

O ingratici Argiui, inanes Graui, immemores beneficii. pro Sest. 106

Ingravesco.

Alter ardet furore & scelere, nec remittit aliquid, sed in dies ingrauescit. ad Att. lib. 10. 8
 Ingravescit in dies intestinum malum. ad Brut. 20
 Nam si a prima aetate me omnis doctrina liberalis delectauit, tamen hoc studium in dies ingrauescit. 4. fam. 13
 Et corpora quidem exercitationum defatigatione ingrauescunt: animi autem se exercendo leuantur. de Senect. 32
 Sic hic morbus, qui est in repub. releuatus istius poena, vehementius viuis reliquis ingrauescet. in Catil. 23. a
 Nam quum ingrauesceret annona, vt iam plane inopia ac fames timeretur. pro Domo sua, 9. a

Ingravescens.

Ingravescens nostra aetas. 2. fam. 2
 Quibus facillime rationibus ingrauescentem aetatem ferre possumus. Cat. 6
 Medicus morbum ingrauescentem ratione prouidet. 2. de Diuin. 23
 Mutari etiam mores hominum saepe dicebat: aliam aduersis rebus, aliam aetate ingrauescente. de Amic. 33. a

Ingridior.

Qui ingredior ad explicandam rationem sententiae meae. epist. 19. b
 Timide ingredior ad hoc genus disputandi. de Fat. 140. b
 Magna spe ingredior in reliquam orationem P. C. quonia, &c. 7. Philip. 222
 Eloquentia quocumque ingreditur, eodem est instructa commatuta. de Orat. 144. b. & 156. b
 Sed quod nos facere nunc ingredimur, vt contra Academicos disseramus, &c. 4. Acad. 34. a
 Quacumque ingredimur, in aliquam historiam vestigium ponimus. de Fin. 125. b
 Ii, qui ingrediuntur ad studium. de Orat. a. Id est, discere incipiunt.
 Qui eadem pericula, quibus nos perfuncti sumus, ingre-

diantur. pro Mure. 3
 Qui in compedibus corporis fuerunt, etiam cum soluti sunt, tardius ingrediuntur. Tusc. q. lib. 1. 62
 Postquam sum ingressus. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 2. hoc est, postquam aggressus sum, vel suscepi.
 Ingressus sum facere. ad Att. 39. b
 Qua volui ianua sum ingressus in causam. pro Plancio, 6
 Quo die primum in spem libertatis ingressus sum. epist. 198. b. in Ant. 220. b
 Quibus ego ducibus in hanc spem sententiamque sum ingressus. 2. in Catil. 47. 8. Philip. 254. & 5. 171
 In vitam paulo serius tanquam in viam ingressus sum. de Clar. 196. b
 De diuinatione ingressi sumus his libris scribere. 2. de Diuinat. 4. a
 Nos qui ante quam ad dicendum ingressi sumus, obruimur ambitione. de Orat. a
 Et erat ipse iam ingressus. de Orat. 156. b
 Frustra vero qui ingrediar matris consilium, quum vtatur precibus, &c. ad Att. lib. 15. 325. 11. a
 Sed aliter atque ostenderam, facio, qui ingrediar ad explicandam rationem sententiae meae. ad Curionem, lib. 2. 1. 6. a
 Officia describas, quam vitam ingrediar definias. 4. Acad. q. 203. a
 Si dormis, expergiscere: si stas, ingredere: si ingredieris, curres: si curris, aduola. ad Att. lib. 2. 60
 Vt si aut manibus ingrediar quis, aut non ante, sed retro. de Fin. lib. 5. 32
 Ea negabam oportere praeterita, assentiebar tamen: quam ingressus essem dicere quid oportuisset. ad Att. lib. 15. 326. 3. a
 Quam orationem quum ingressus essem, Cassius interuenit. ad Att. lib. 15. 20
 Qui quum istam disputationem mecum ingressus esset. pro Cecinna, 57
 Nam neque assiliendum statim est ad illud genus orationis, nec cum in eam rationem ingressus sis, celeriter discendum est. de Orat. lib. 2. 118. a
 Difficile est, quod cum spe magna sis ingressus, id non exequi vsque ad extremum. pro Rab. Posth. 113. b
 Quid censeas, quum iter ingressus ero, longum praferam, nullasne insidias pertimescendas? 12. Philip. 334. a
 Via lubrica qua insistere aut ingredi sine casu aliquo aut prolapsione vix possis. pro Cal. 46. b
 Sed tamen cum primum posse ingredi coepit, &c. 10. fam. 34. in epist. Planci.
 Tu ingredi illam domum ausus es? in Ant. 173. b
 Ingredi intra finem eius loci, quem, &c. pro Cec. 189. b
 Ingredi pleno gradu. 12. fam. 39
 Ingredi in defensionem. 1. de Inuent. 35
 Ingredi in fundum. pro Cecinna, 15. a
 Ingredi in Rempub. in Vatin. 5. & de prou. Conf. 33
 Quo nunc me vertam? quod iter incipiam ingredi? 3. de Orat. 120. a
 Ingredi iter pedibus. Cat. 30
 Vt ingredi liberet, non vt licet errare videatur. Orat. 104. b
 Cum iam portem ingredi inceperat. in Cat. 112. b
 M. Aemilius vix ingredi potest. pro Rab. 94. b
 Ingredi viam longam. Cat. 6
 Quod omnibus est sciendum, qui vitam honestam ingredi cogitant. Offic. 3. 7
 Via qua nobis quoque ingrediendum est. de Senec. 78. b
 Ingrediendi membra caelo non dedit. de Vniu. 25
 Hunc video mihi principem, & ad suscipiendam & ad ingrediendam rationem horum studiorum extitisse. pro Ar. 1
 Quod tempus a natura ad deligendum quam quisque viuendi viam sit ingressurus, datum est. 1. Offic. 165
 Ingrediens.
 Neque is consistens in loco, sed inambulans, & ascensu ingrediens arduo. de Orat. 108
 Sequitur magnum opus & arduum, sed ingredientibus considerandum fuit, quid ageremus. Orat. 203. b
 Ingredientibus nobis in causam. 6. fam. 3

Ingressus.

Quoniam à pueritia vestigiis ingressus patriis & tuis, decori vestro non defuit. in Somn. Scip. 18

Ingressa oratio in res. 2. Philip. 91

In exilium eieciabam, quæ iam ingressum in bellum esse videbam. in Cat. 197. b. 6. famil. 42

Equidem etsi doleo, me in vitam paulò serius tanquam in viam ingressum. de claris Orat. 185. a

Maiores nos res scribere ingressos, &c. è cursu ipso reuocauit voluntas tua. Topi. 1. a

Ingressus.

Ingressus, cursus, accubitus, &c. 1. de Nat. d. 131. a

Vestigis odorari ingressus hominis improbi. in Pis. 65

Vestigia & ingressus orationis. 1. de Orat. 77. a

Ingressio.

Cuius vt arma sumpsit, ingressio lætitiæ attulit fociis, terrorem autem hostibus. 4. Tusc. q. 75. a

Interdum cursus est incitator in oratione, interdum moderata ingressio. Orat. 116. b

Ac video hanc primam ingressionem meam è media philosophia repetitam. Orat. 97. b

Vt quomodo aditus hostium prohibetur castellis & aggeribus, ita ab ingressione fori populum, Tribunusque plebis propulsari videres. 5. Philip. 170

Inurgito.

Nolim enim mihi fingere afotos, vt soletis, qui in mensam vomant, & qui de conuiuio auferunt, crudique postridie se rursus inurgitant. 2. de Fin. 21

Nunquam te in tot flagitia inurgitasses. in Pisonem, 32

Idem quum se cibus inurgitauisset. in Antonium, a

In eius igitur copias quum se subito inurgitauisset, exultabat gaudio persona de mimo, modo egens, repente diues. 2. Philip. 76. id est, quum ipsum diuitiis spoliasset, & in vsum suum conuertisset.

Inhabitabilis.

Inhabitabiles atque incultas videmus terræ maximas regiones. de Nat. d. 1. 19

Inhæreo.

Sed nescio quomodo inhæret in mētibus, quasi seculorum quoddam augurium futurorum. Tusc. q. lib. 1. 27

Animi qui corporibus non inhærent. de Diuina. 103. b

Inhærent suis sedibus, & perpetuò manent infixæ cœlo sydera. de Vniu. 47. Tusc. q. lib. 5. 51

Eaque inhæsit visceribus. 4. Tusc. q. 19

Aut quorum linguæ sic inhærent, vt loqui non possent. Diuin. lib. 2. 75

Inhære in rei natura. 2. de Orat. 89. a

Inhære voluptatibus. 1. de Fin. 103. a

Inhærens.

Beluæ ad faxa natiuis testis inhærentes. de Nat. deorum, 46. b

Inhæresco.

Poetæ leguntur, ediscuntur, & inhærescunt penitus in mētibus. Tusc. q. lib. 3. 2

Prouisum etiam, vt si qua minima bestiola conaretur irrumpere, in fordibus aurium, tanquam in visco inhæresceret. 3. de Nat. d. 126. a

Inhalo.

Et cum isto ore fetido terribimam nobis popinam inhalasses, excusatione te vti valetudinis. in Pis. 9

Inhibeo.

Sed tamen inhibet illis legibus spem nonnullam, cui ademptum est, aliquem scrupulum cui datum est. contra Rul. 88. b

Si te illius acerba imploratio & vox miserabilis non inhibebat, ne ciuium quidem Romanorum qui tum aderant, fletu & gemitu maximo commouebare? 7. Verr. 127. a

Vt concitato nauigio quum remiges inhibuerunt, retinet tamen ipsa nauis motu & cursu suu intermisso impetu pulsūque remorum: sic in oratione perpetua cum scripta deficiunt, parem tamen obtinet oratio reliqua cursum, scriptorum similitudine & vi concitata. 1. de Orat. 74. a

Ita sibi conuenisse cum Dolabella, vt ille Trebonium, et si

posset etiam Brutum, Cassium, discruciatos necaret, eademque ipse inhiheret supplicia nobis. 12. Philip. 375

Quod si facere nolit, atque inhiheret eiusmodi rationibus illum ad suas conditiones perducere, sese nihil precari, &c. pro Quint. 4. b

Inhibere illud tuum, quod valde mihi arriserat, vehementer displicet: est enim verbum totum nauticum. quoniam id quidem sciebam: sed arbitrabar sustineri remos, cum inhiheri essent remiges iussi. id non esse eiusmodi didici heri, cum ad villam nostram nauis appelleretur. nō enim sustinent, sed alio modo remigant. id ab eorum remotissimum est. quare facies vt ita sit in libro, quemadmodum fuit. 13. ad Att. 23

Inhibitio.

Inhibitio remigum motum habet & vehementiorem quidem remigationis nauem conuertentis ad puppim. 13. ad Att. 24

Inbio.

Paruum atque latentem, huberibus lupinis inhiatem fuisse meministis. 3. in Catil. 63. a

Inhonestus.

Nisi quod turpe, inhonestum, indecorum. 3. de Fin. 21. a

Et hercule confecta omnia foeda & inhonesta sunt. ep. 115. b

Inhonestissima cupiditas. ad Q. frat. lib. 1. 1. 29. a

Profecto illum Attilium hominem turpissimum atque inhonestissimum iudicares. pro Domo sua, 234. b

Quæ honestè nominari non possunt, inhonestissima sunt. Sal. in Cic. 171. b

Inhoneste.

Fauonius meam tribum tulit honestius quàm suam, Lucceii perdidit, accusauit Nasicam inhonestè. ad Attic. lib. 1. 16. 16. a

Inhonoratus.

Inhonorata vita & ingloria. 3. Tusc. q. 138. a

Multi inhonorati proferuntur. Tusc. q. lib. 3. 48

Inhorresco.

Inhorrescit mare, conduplicantur tenebræ. 3. de Orat. 86. & 1. de Diuin. 49. a

Inhospitalitas.

Inhospitalitas, est opinio vehemens, valde fugiendum esse hospitem. Tusc. 4. 20

Inhumanus.

Inhumanus, prima litera breui. Orat. 90

Quis tā fuit illo tempore durus & ferreus? quis tam inhumanus? 4. Verr. 139

Vt Terentianus Chremes non inhumanus, qui, &c. de Fin. 49. b

Inhumanus locus. 2. Philip. 53

Inhumanus præco. pro Quintio, 6. a

At hoc idem si in conuiuio faciat, inhumanus videatur. Offic. 29. b

Inhumana audacia. in Catil. 106. b

Agrestis & inhumana negligentia. 1. Offic. 182. a

Inhumana & scelerata vox. 3. de Fin. 99. a

In isto tuo animo nihil agreste, nihil inhumanum est. ad Att. 202. b

Moderati nec difficiles nec inhumani senes tolerabilè agunt senectutem. de Senect. 78. b

Qui aures tam inhumanas, tamque agrestes habent. Orat. 213. b

Inhumane.

Nam siquid ab homine ad nullam partem vtili, vtilitatis tuæ causa detraxeris, inhumanè feceris, contraque naturæ legem. 3. Offic. 37. a. & 3. Verr. 97. a

Alios dicere aiunt etiam multò inhumanius. de Amicitia, 104. b

Inhumaniter.

Non possum scribere me miratum esse illum tam inhumaniter fecisse, vt sine meis literis proficisceretur. ad Q. frat. lib. 3. 14

Inhumanitas.

Quæ est ista tam impudens, tam crudelis, tam immoderata inhumanitas? pro Deiot. 150. b

Sit hoc inhumanitatis tuæ: stultitiam incredibilem videte. 2. Philip. 34. a

Manfuetudinem in crudelitatem, inhumanitatemque conuertit. in Verr. 259. b

Quod ego non superbia, neque inhumanitate faciebam. 1. de Orat. 50. a

Non amat profusas epulas, sordes, & inhumanitatem multò minus. pro Mur. 69

Inhumatus.

Is quum est proiectus inhumatus, ab omnibusque desertus iaceret, amica corpus eius texit pallio. 2. de Diuin. 110

Diogenes se proiciit iussit inhumatum. Tusc. q. 171. b

lique nec inhumati, nec dispersis bustis humili sepultura cremati. in Ant. 264. b

Inibi.

Quod sperare nos quidem debemus, v. c. aut inibi esse, aut iam esse confectum: & spei fructum, rei conuenit & euentui referuari. 14. Philip. 188. a

Luxuries Annibalem Capuæ corrumpit, superbia nata inibi esse ex Campanorum fastidio videtur. contra Rul. 64. b

Iniens, vide Ineco.**Iniicio.**

Eadem hanc eius satellitibus iniecit amentiam, vt, &c. pro Mil. 118. b

Qui se totius belli fluctibus circumiri, quàm illum aut egredi aut progredi maluit: Mutinamque illi exultanti, tanquam frænos furoris iniecit. 13. Philip. 358

Et Capitolinis iniecit sedibus ignes. 1. de Diuin. 37. a

Ipsa mihi veritas manum iniecit, & paulisper consistere & commorari cogit. pro Rosc. Comædo, 28. a

Cui primùm mentem iniecit, vt, &c. vi irritare, ferroque lacessere fortissimum virum auderet. pro Milone, 64. a

Quod Hortensium, qui nuper iniecit, dicturum arbitror. pro Quint. 46

Is meum nomen operariis ediderat, imperitis iniecerat. pro Deiot. 216. b. pro Domo sua, 12

Bruto quum spem iniecissem de ouatione, non perinde atque ego putaram, arripere visus est. ad Atticum, lib. 16. 333. 15. a

Qui quum mihi in sermone iniecisset, se velle Asiam visere. Trebonius ad Ciceronem, lib. 12. 16. 5. a

Quum Aretinæ mulieris libertatem defenderem, & Cotta Decemuiris religionem iniecisset, non posse sacramentū nostrum iustum iudicari, &c. pro Cecinna, 70. a

Quantamque cupiditatem hominibus iniicit vacuitas. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10. 4. a. ad Att. 101. b

Iniicere formidinem alicui. 5. Verr. 56. a

Iniicere pallium alicui. 3. de Nat. d. 120. a

Iniicere periculum mortis. pro Cecina, 31. a

Iniicere se ad mortem. pro Domo sua, 51

Iniicere se in medios hostes. pro Domo sua, 51. a

Iniicere terrorem mortis alicui. de Fin. 131. b. 7. Verr. 11. a. de prouinc. Consul. 35. a

Iniicere timorem & desperationem alicui. pro Mur. 136. & 5. in Verr. 172. b. & 5. ad Att. 40

Qua te securim iniecisset putas petitioni tuæ: pro Mur. 133. b

Iste hominibus miseris, innocentibusque iniici catenas iubet. 7. Verr. 83. a

Cui in manu sit, quem esse dementem velit, quem sapere, quem insanire, quem in morbum iniici. 4. Tusc. q. 112. a

Rectè iniicitus, cuius etiam si corpus constringatur, animo tamen vincula iniici nulla possint, &c. 3. de Fin. 59

Atque in hanc flammam recentem C. Iunium, qui illi quæstioni præfuerat, iniectum esse memini. pro Cluent. 63. a

Sperarunt se iniecturos vobis causam delibrandi & iudicandi iustam moram & religionem. pro Cæc. 285. b

Iniiciens.

Se iniiciens animus & intendens. de Nat. d. 1. 38

Iniectus.

Iniectus in hybernis. 7. fam. 29

Hic tum iniectus est hominibus scrupulus, & quædam dubitatio, quidnam esset actum. pro Cluent. 60. a

Timor iniectus Cæsari de eius aetate. de Prou. 78. b

Et Parthis timor iniectus. ad Att. lib. 5. 108. 5. a

Ne si nihil esset inuentum, temerè à me tantus tumultus iniectus ciuitati videretur. in Catil. 52. a

Quòd si ista nobis cogitatio de triumpho iniecta non esset, quam tu quoque approbas, &c. ad Att. lib. 7. 123. 3. a

Iniecta glareæ. 3. ad Q. frat. 4

Et quod nunc communiter in omnibus sepultis penitus humati dicantur: id erat proprium tum in iis, quos humus iniecta contegeret. 2. de Leg. 52

Atque ex omnibus illa plaga est iniecta petitioni tuæ, non tacente me maxima. pro Mur. 45

Spes homini est iniecta, nō eadem quæ mihi, posse nos vnà decedere. ad Att. lib. 3. 35

Iniecta autem mihi spes quædam est velle mecum, &c. ad Att. lib. 10. 196. 4. a

Se interfectum in plaustrum à caupone esse coniectum, & supra sterco iniectum. de Nat. d. 92. b

Nisi verò existimatis hominem pecuniosum sine aliqua causa quæstus iniectum ad tam incredibile crimen. in Verr. 240. b

Suspicionem iniectam esse alicui. pro Cluent. 36. b

Eo metu iniecto, repente magna querimonia omnium discessimus. ad Q. frat. lib. 2. 5. 6. a. pro Leg. Manil. 15. a

Hoc iniecto metu iudicibus, nouo more, nullo exemplo, &c. 4. Verr. 47. a

Quid omnia transmarina vectigalia iuuabunt, tenuissima suspicione prædonum aut hostium iniecta? de Leg. Agr. 80. a

Inimicus.

Ille aspiceret te non posset, inimicus & hostis esset. 4. Verriarum, 41

Is aratoribus infestus atque inimicus est. in Verr. 134. pro Cæc. 191. b

M. Cato Galbæ grauis & acer inimicus. de Orat. 104. b

Nunc quidem acerrimus inimicus. Læl. 38

Inimicus perennis amicorum suorum. 1. fam. 30

Inimicus causæ. pro Ligar. 15

Inimicus cœnis sumptuosus. 9. familiar. 55. id est, alienus à cœnis.

Inimicus fraudis. Offic. 1. 153

Inimicus laudis alicuius. 1. fam. 16

Inimicus nomini Romano qui Latinas literas oderit. lib. 1. de Fin. 4

Cui semper fui amicus, antequam ille Reip. tam aperte esset factus inimicus. in Ant. 244. b

Necesse est quidem, si quis sibi ipsi inimicus est, eum quæ bona sunt, mala putare. 5. de Fin. 48. a

Vbi iudex amicus aduersario, & inimicus tibi est. de Orat. 115. b

Grauius inimicus. epist. 17. b

Quæ est tota Diodori vobis inimica sententia. de Fat. 143. b

Aliquem sibi esse inimicum atque hostem. de Fin. 131. b

Habere aliquem inimicum. epist. 12. b

Inimicum meum, tuum inimicum putaris. 15. fam. 20

Inimicum te illi meo nomine esse nolo. 10. ad Att. 5

Gallia, quam sibi armis animisque infestam inimicamque cognouit. 10. Philip. 284

Ac videte, quàm nō inimico animo sim acturus. 7. Verr. 7. a

Inimico animo dicere aliquid. pro Font. 279. b

Quòd eos infenso animo atque inimico venisse dicatis. 4. Verr. 106

Clamore alicuius infesto atque inimico excitari. 3. Verr. 8

Homines qui illi inimici infensique sunt. in Verr. 61. b

Qui mihi tam crudeliter inimici sunt. ad Att. 177. b

Mihi summam per iniuriam omnia inimica atque infesta sunt. pro Quint. 2. b

Inimicorum amicos non esse infectandos. 14. ad Att. 25

Quis plenior inimicorum fuit C. Marius? de Prou. 73. b

Multos inimicos habemus. ad Q. frat. 302. b

Multò melius de quibusdā acerbos inimicos mereri, quàm eos amicos, qui dulces videantur: illos verum sæpe dicere, hos nunquam. Læl. 76

Inimicus & hostibus ea displicere. de Inuent. 61. b
 Nemo illi inimicior, quam Clodius. de Vniu. 130. b
 Nulla vox inimicior amicitiae potest reperiri, quam eius-
 qui, &c. de Amic. 53
 Sed tamen nihil inimicius, quam sibi ipse. 10. ad Att. 43
 Nihil inimicius, quam oratio versibus. Orat. 216. b
 Nunc etiam impurum & sceleratum puto, nec tamen mihi
 inimiciorem, quam sibi. ad Att. lib. 9. 63
 Inimicissimus huic imperio. de Amicit. 10. a
 Inimicissimus suus. pro Milo. 19
 Morus animi auersus a ratione, inimicissimi mentis, vitaeque
 tranquillae. Tusc. 216. b
 Inimicissimi mei. 1. ad Q. frat. 38
 Inimicissima iura. pro Quint. 27
Inimicitia.
 Inimicitia, ira vlciscendi tempus obseruans. Tusc. quæst.
 lib. 4. 16
 Inimicitia sunt: subeantur labores: suscipiantur. 7. Verr.
 142. a
 Intercedunt mihi inimicitiae cum illo. pro Cael. 44. b
 Inimicitiae hominum potentium multos ad honores per-
 duxerunt. 7. in Verr. 141, & 142
 Inimicitiae nullae maiores studiorum dissimilitudine. 5. in
 Verr. 5
 Erant ei veteres inimicitiae cum duobus Rosciis. pro Sext.
 Rosc. 21. b
 Tacitae magis & occultae inimicitiae timendae sunt, quam
 indictae & aperta. 7. Verr. 143. a
 Inimicitiarum mearum odium. pro Milo. 58. & pro Mur. 51
 Ad inimicitias alicui vocare. 11. famil. 7. in epist. M. Bruti
 & Cassii.
 Inimicitias cum quopiam communicare. 15. fam. 51
 Denuntiare nouas inimicitias alicui nulla accepta iniuria.
 pro Flac. 146. b
 Libentius deponimus inimicitias Reip. nomine susceptas,
 quam contumaciae. 14. ad Att. 23. in epist. Antonii.
 Deponere inimicitias iustissimas cum aliquo. pro Flacco,
 146. b
 Deponere inimicitias veteres. pro Cluen. 58. b
 Qui cum inimicitias sibi mecum ex Reip. disensione sus-
 ceptas esse dixisset, eas se dixit & temporibus, & Reipub.
 permissurum. pro Sest. 19. b
 Inimicitias suas Reip. donare. 5. fam. 11. id est, amore Reip.
 desinere inimicos odisse.
 Inimicitias inter aliquos esse. pro Cluen. 53. b
 Videto ne nimium familiariter inimicitias exercere videar-
 re. 1. Verr. 7
 Inimicitias in viris fortibus non solum extinxit Reip. di-
 gnitas, sed etiam ad amicitiam consuetudinemque tra-
 duxit. de Prou. 73. b
 Inimicitias hominum more gerere. pro Deiot. 21
 Gerere graues inimicitias cum aliquo. Epist. 29. b
 Nec enim vnquam muliebres inimicitias gerendas putauit.
 pro Cael. 44. b
 Infitas inimicitias istae gentes & habent, & gerunt cum po-
 puli Rom. nomine. pro Fon. 280. b
 Eum quare putes inimicitias cum fide habere posse. ad He-
 ren. 29. b
 Nec me poenitet mortales inimicitias, sempiternas amici-
 tias habere. pro Rab. 127. b
 Inimicitias apertas in obscuro odio ostendere. 3. fam. 39
 Inimicitias paternas persequi. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 1. 4. in
 Verr. 11
 Cauendum tibi erit, ne parum simpliciter & candidè po-
 suisse inimicitias videaris. epist. 115. b
 Inimicitias residere in nostris familiis. 14. ad Att. 25
 Inimicitias sumere. in Vatin. 21
 Inimicitias alicuius suscipere. 3. fam. 38
 Nam aut inimicitias, aut laborem, aut sumptus suscipere
 nolunt. 1. Offic. 41. a. 7. Verr. 41. a
 Inimicitias incensa contentio. de Opt. 245. b
 Nouis inter propinquos susceptis inimicitias. pro Cluen-
 zio, 57. b

Inimicor.

Id si promittas, & incertum est, & in diem, & in pauciori-
 bus: sin autem id neges, statim abalienant se, & inimican-
 tur. de Pet. Conf. 31

Inimice.

Ego autem, vide quam tecum agam non inimicè. 2. Phi-
 lipp. 54. a

Nam qui admonent amicè, docendi sunt: qui inimicè infe-
 ctantur, repellendi. 1. de Nat. d. 9. a

Sin autem inimicissimè atque infestissimè contendere per-
 seueret, se paratum esse omni recta atque honesta ratione
 defendere. pro Quint. 45. a

Iniquus.

Homo natura asper, atque omnibus iniquus. pro Plancio,
 267. b

Seruilus Ioui ipsi iniquus. 10. fam. 27

Iniquum eurare aliquem. 12. Phil. 331

Cui præripere destinam laudem valde esset iniquum. de
 Arusp. resp. 244. b

Quod hi ferunt animo iniquo, qui certis, &c. 2. Tusc. 8. a

Iniquo infestoque animo intueri aliquem. in Verr. 265. b

Mea quæ semper fuerit sententia: primum de pace vel ini-
 qua conditione retinenda. ad Att. lib. 8. 159. 8. a. 7. fam. 12

Iniquo iure sociis imperari. 4. in Verr. 119

Iniqui mei. 11. fam. 45

Multi iniqui atque infideles regno, pauci sunt boni. epi. 151. b

Iniqui nostri. pro Planc. 33, & 46. & 7. in Verr. 139

Quorum iniqui sermones quum ad me per homines ho-
 nestissimos perferuntur. ad Lentulum, lib. 1. 9. 80. a

In quo æqui sperasse eum dicunt, peccasse iniqui. pro Rab.
 126. b. & pro Font. 280. b

Cæteri sunt partim obscurius iniqui, partim non dissimu-
 lanter irati. epist. 5. b

Scio me à te contra iniquos meos solere defendi. epist. 181. b

Puto te ipsum Piso perspicere, quanto ista sit angustior ini-
 quiorque defensio, quam si illa vterere, Non fuerunt ar-
 mati, cum fustibus & faxis fuerunt. pro Cecinna, 47. a

Nam quid hoc iniquius aut indignius dici potest: pro
 Quint. 1. b

Credo Scaptium iniquius de me aliquid ad Brutum scri-
 psisse. ad Att. 85. b

Inique.

Et si iniquè Castorem Domitio comparo. pro Deiot. 149. b

Qui expulsi sunt iniquè. pro Domo sua, 230. b

At hoc ipsum, inquires, iniquè facis, qui hostilis animi in
 Reipub. homines, ciues appelles. ad Brutum, 4. 2. a

Se iniquè à tuis iactatum grauius querebatur. pro Plancio,
 270. b

Iniquè pacisci. 5. Verr. 29. a

Iam hoc quoque propè iniquissimè comparatū est, quod in
 morbis corporis, ut quisque est difficillimus, ita medicus
 nobilissimus atque optimus quaritur: &c. pro Cluen. 44. a

Iniquitas.

Iniquitas temporum. pro Rosc. Amer. 1

Quid iniquitatis in seruiendo non suscipit. Parad. 49

Habere videtur ista res iniquitatem, si imperare velis, diffi-
 cultatem, si rogare. in Cat. 116. b

Defendere ipsi iniuriam propter iniquitatem temporum
 non audent. pro Rosc. Amer. 1. a

In tanta hominum perfidia & iniquitate. epist. 3. b

Æquitas certat cum iniquitate. Parad. 119. & in Cat. 109. b

Id accidit prætoris iniquitate & iniuria. pro Quint. 2. b

Iniquitatibus omnibus exerciti candidati. 1. ad Att. 20

Initium.

Initium cognoscendi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 19

Initium querendi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 27

Tibi aliud dicendi initium sumendum est. de Leg. 169. b

Quomodo initium nobis rerum omnium ortus noster af-
 fert, sic exitus mors. Tusc. q. 268. b

Nec verò dubito quin exitiosum bellum impendat, cuius
 initium ducetur à fame. ad Att. lib. 9. 180. 4. a

Ducere rerum initium ac legum suarum alicunde. de Lege
 Agr. 31. a. Id est, incipere.

Cum Panfa Consul, Imperator, initium cum hostibus con-
 stigendi fecerit. 14. Philip. 408. a

Facere initium ab aliquo. contra Rul. 81. b

Facere initium armorum. Att. 107. b. & 146. b

Cædem enim gladiator quærit, cuius initium ad decimū-
 tertium Cal. Octobres à me se facturum putauit. Cassio,
 lib. 12. 3

Nec externis hostibus magis, quam domesticis laboraba-
 mus, qui erant omnino ab initio belli. ad Brutum, 10. 1. a

Cui Consuli non animus ab initio, non fides ad extremum
 defuit. ad Brutum, 19. 2. a

Sic enim ab initio fui animatus, ut, &c. Antequam iret in
 exil. 13. a

Ab initio rerum Romanarum vsque ad P. Mutium. 2. de
 Orat. 28. a

Ab isto initio tractus est sermo, &c. de Cla. 116. b

Quemadmodum Senatus initio censuit. Epist. 7. b

Iste qui initio proditor fuit, deinde perfuga, &c. pro Sext.
 Rosc. 69. a

Adolescentulus verò sic in initio accusationis exanimatus
 sum, &c. 1. de Orat. 60. a. Hoc est, quum inciperem dicere.

Redeoque ad illud quod initio scripsi. Lentulo, lib. 1. 7. 19. a

Illa initia, quæ Græcè elementa dicuntur. Acad. 44. b

Initia amicitiae ex parentibus repetere. 6. famil. 48. in epist.
 Bithynici.

Initia belli ciuilibus, & extrema, contraria. 4. fam. 25

Initia inuentionis ab arte proficisci debent. 2. ad Heren. 37

Initia mathematicorum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 107

Quæ sint initia rerum, ex quibus nascuntur omnia. de Diui.
 110. b

Inde est indagatio nata initiorum, & tãquam seminū, vnde
 essent omnia orta, generata, concreta. Tusc. q. lib. 5. 51

Tu velim vt se initia dederint, ad me perferbas. 3. ad Att. 42

Vt initia malè posuimus, sic cætera sequentur. 10. ad Att. 55

L. Bestia bonis initis orfus tribunatus, &c. tristes exitus ha-
 buit consulatus. de Cl. 65. a

Initia.

Initia vt appellantur ea mysteria, ita reuera principia vitæ
 cognouimus, neque solum cum lætitia viuèdī ratione ac-
 cepimus, sed etiã cum spe meliore moriendi. 2. de Leg. 36

Initior.

Omitto Eleusinam sanctum, vbi initiantur gentes orarum
 vltimæ. 1. de Nat. deor. 163. a. 2. de Leg. 35. a

Reminiscere, quoniam initiatus es, quæ traduntur mysteriis.
 1. Tusc. 24

Sacra, quibus ipsi initiati sumus. de Leg. 177. b

Quibus profectò diligentissime sciendū est, vt mulierū
 famam multorū oculis lux clara custodiat, in initenturque
 eo ritu Cereri quo Romæ initiantur. 2. de Leg. 36

Scire velim num censum impediunt Tribuni diebus initiã-
 dis. Att. 60. b

Initiatus.

Quæ quidè fida, quibus abs te initiata ac deuota sit, nescio,
 quod eam necesse putas Consulibus in corpore desigere. in
 Cat. 100. b

Iniucundus.

Minimè nobis iniucundus labor. 1. de Finib. 6. a

Rumor Dictatoris iniucundus bonis. ad Quin. Frat. 327. b

Iniucundius.

Quæ res mihi asperius à nobis atque nostris, & iniucundius
 a cæ videbantur. Att. lib. 1. 15. 1. a

Iniucunditas.

Sed tamè prætereundum est, nequid habeat iniucunditatis
 oratio. 2. de Nat. deor. 207. a

Iniungo.

Tamen si quo etiam casu Hisfaram se traiecerint, nequod de-
 trimentum reip. iniungant, summa à nobis dabitur ope-
 ra. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 20. a. Id est, ne damnum
 inferant Reipub.

Iniuratus.

Ita ab impia temeritate in deos, in homines iniunxit iniu-
 riam. 3. de Nat. 122. a

in Verr. 27. pro Syl. 173. b

In sua lite iniuratus. pro Rosc. Comædo, 26. a

Quum id iurati dicunt, quod ego iniuratus in simulo. pro
 Cecin. 2. a. pro Flac. 70. a

Quod in codice iniuratus referre noluit. pro Quin. Ro. 45. b

Iuravi lingua, mentem iniuratam habeo. 3. Offic. 146. a

Iniuria.

Iniuria est, quæ aut pulsatione corpus, aut conuictio aures,
 aut aliqua turpitudine vitam cuiuspiam violat. 4. ad
 Heren. 185

Iniuria duobus modis fit, vi aut fraude. fraus vulpeculæ,
 vis leonis videtur: vt runque ab homine alienissimum,
 sed fraus odio digna maiore. Off. 1. 63

Iniuria semper fugienda est. Off. 1. 37

Nulla me ipsum priuatim pepulit insignis iniuria. Epi. 56. b

Iniuria fortunæ. de Nat. d. 1. 7

Iniuria Prætoris. pro Quint. 5

Iniuriæ dolor. 9. ad Att. 29

Iniuriæ pignora. 13. Philip. 347

Iniuriæ vulnus sanandum. 15. fam. 22

Quid tibi tãdem Deciane iniuriæ factum est. pro Fla. 160. b

Qui autem nec defendit, nec obsistit, si potest, iniuriæ, tam
 est in vitio, quam si parentes aut patriam deserat. Off. 1. 35

Accipere iniuriam ab aliquo. Top. 22. b. in Verr. 64. b. & de
 Cla. 175. b

Accipere quam facere præstat iniuriam. Tusc. 139. b. Epist.
 7. b. & Att. 166. b

Accipere insignem iniuriam. pro Quint. 14

Maximam autem partem ad iniuriam faciendã aggrediun-
 tur, vt adipiscantur ea quæ concupierunt: in quo vitio la-
 tissimè patet auaritia. Off. 1. 37

Iniuriam constare. pro Rosc. Amer. 1

Non venirem contra iniuriam, quam iste intercessoris ini-
 quissimi beneficio obtinuit, non iure prætorio: in Ant.
 161. b

Iniuriam decernere. pro Quint. 46

Iniuriam deprecari ab eo. 8. famil. 37. in epist. Cælii.

Pompeius, qui tibi vt beneficium daret, prius iniuriam fe-
 cit. Att. 162. b

Honorem mortuo, cui iniuriam viuo fecimus, faciamus. in
 Ant. 222. b

Iniuriam grauiorem amicitiae feceris. 10. ad Att. 28. in epist.
 Cæsar. 1

Facere vel immittere iniuriam in aliquem. in Parad. 35. a

Facere iniuriam, & pati iniuriam. de Ami. 110. b

Facere magnam iniuriam alicui. in Verr. 193. b. Att. 151. b. &
 Epist. 66. b

Imponere iniuriam alicui sine ignominia. pro Quint. 18. b

Inferre iniuriam & propulsare. 1. Offic. 35. a

Iniuriam stupri in aliquem inferre. de Arusp. 252. b

Ita ab impia temeritate in deos, in homines iniunxit iniu-
 riam. 3. de Nat. 122. a

Iniuriam obtinere. 2. Philip. 30

Gallia æquo animo belli patitur iniuriam. 12. Philipp. 325. a

Per iniuriam ereptus. 8. fam. 40. in epist. Cælii.

Per iniuriam aliquid facere. 1. in Verr. 30

Vides ipsum se se tam atrocem iniuriam propulsare. pro
 Sex. Rosc. 86. a

Quid est enim in calamitate residui, quod non ad miseros
 aratores isto Prætoris per summam iniuriã ignominiam-
 que peruenerit. in Verr. 199. b

Ab iniuria temporis abesse. 16. fam. 9

Abstinere iniuria. 3. Offic. 94. a

Non iniuria tibi illud accidit. 3. de Nat. deor. 129. a

Judicium damni iniuria constitutum. pro Quin. Rosc. 50. b

Litem damni iniuria cum aliquo contestatam esse. pro Q.
 Rosc. 54. b

Hoc horret Milo, nec iniuria. ad Q. fra. lib. 3. 24. 7. a

Nec mehercule iniuria. de Nat. 64. b

In rebus minoribus socium fallere turpissimum est: æquè-
 que turpe, atque illud de quo antè dixi: nec iniuria: pro-
 pterea quod, &c. pro Rosc. Amer. 68. a

Ita non iniuria, quotiescunque dicerent, id quod aliquando posset accideret, ne tū accideret, timere. 1. de Orat. 61. a.
De pudore summorum oratorum loquitur.
Cum tua iniuria. 12. fam. 53
Ex tua iniuria in illum tibi liberalem me videri. 1. ad Q. fra. 44
Iniuria nulla exhauriri posset amor. 2. ad Att. 53
Nulla iniuria te lacesimus. 11. fam. 5. in epist. M. Bruti & Cælii.
Iniuria suspectus civibus suis. 1. in Catil. 12. a
Iniuria hærere in tam bonis civibus non potest. 6. famil. 16
Existunt etiam sæpe iniuriæ calumnia quadam, & nimis calida, sed malitiosa iuris interpretatione. Off. 1. 49
Iniuriæ quæ nocendi causa de industria inferuntur, sæpe à metu proficiscuntur, quum is qui nocere alteri cogitat, timet ne, nisi id fecerit, ipse aliquo afficiatur incommodo. Off. 1. 35
Iniuriæ imperii nostri. 15. fam. 4
Iniuriæ impunitæ & inultæ. 1. in Verr. 28
Quocumque aspexisti, vt furia, sic tuæ tibi occurrunt iniuriæ. Parad. 119. b
Iniuriarum actio non ius possessionis assequitur. pro Cecin. 26. & 2. de Inuent. 164
Iniuriarum iudicium. 1. ad Her. 25. & 2. 53
Iniurias meas perinde doleas, vt, & c. 8. fa. 38. in epist. Cælii.
Grauissimas iniurias cõmunis concordia voluntaria quadam obliuione contriueram. Lentulo, lib. 1. 9. 176. a
Iniurias facere. 1. in Verr. 28
Iniurias in aliquem inferre. pro Sest. 49
Vt meū ius teneā, & tuas iniurias persequar. pro Cec. 291. b
4. in Verr. 7. & 1. 28
Iniurias relinquere. 3. in Verr. 59
Iniurias reuellere. 5. ad Att. 38
Cæteris iniuriis, quæ propositæ sunt à Catone, faciliè, vt spero, resistemus. Lentulo, lib. 1. 5. 14. a
Iniurium.
Si tabulam de naufragio stultus arripuerit, extorquebitne eam sapiens si potuerit: negat, quia sit iniurium. 3. Offic. 110. a
Iniuriosus.
Auaritia est iniuriosa appetitio alienorum. ad Her. 33. b
Ratio descriptionis refellitur, si iniuriosa fuerit. ad Her. 9. b
Ab inuito emere iniuriosum est. contra Rul. 63
In socios verò iniuriosum & cõtumeliosum est, iis præmiis exclusos esse, quæ, & c. pro Cor. 59. b
Quod si poena, si metus supplicii, nõ ipsa turpitudine deterret ab iniuriosa facinorosaque vita, nemo est iniustus. 1. de Leg. 59. a
Primum in eo peccant, quod iniuriosi sint in proximos. 1. Offic. 68. a
Iniuriosè.
Quæ in magistratu iniuriosè decreuerant, eodem ipsis priuatis erat iure parendum. ad Quint. Frat. 294. b
Qui si eripuerit se nobis (quod velim temerè atque iniuriosè de illo suspicati sint homines) oro, atque, & c. Brutus ad Ciceronem, 13. 1. a
Maiores vestri sæpe mercatoribus ac nauicatoribus iniuriosius tractata bella gesserunt. pro Lege Manil. 6. a
Iniustus.
Sed quidam iudices in his Opimius Vietor, Antius Tr. pl. appellauerunt, ne iniussu populi iudicarent. ad Attic. lib. 4. 85. 8. a. 4. Verr. 9. a
Vetat enim dominans ille in nobis Deus, iniussu hinc nos suo demigrare. 1. Tusc. 116. a
Vetatque Pythagoras iniussu imperatoris, id est Dei, de prædio & statione vitæ decedere. de Senect. 66. a
Placete tibi primum edere iniussu meo. Att. 210. b
Iniussu populi. pro Rab. 92. b. & de Inu. 53. b
Mittis iniussu Prætoris. pro Quin. 15. b
Populus Rom. non potest iniussu suo religione obligari. pro Cor. 62. b
Iniustus.
Nemo erit tam iniustus, qui, & c. pro Flac. 164. b

Vir maleficus natura & iniustus. Tusc. 139. b
Id quàm iniustum in patriam esset, non videbat. Off. 68. b
Imponere iniustum onus alicui. Or. 100. b
Me verò iam pertimescente, vt illam non Norbani seditionem, sed illam pop. Romani iracundiam, neque eam iniustam, sed meritam ac debitam fuisse defenderes. 2. de Orat. 112. a
Qui perniciofa & iniusta populis iussa descripserunt. de Leg. 71. b
Iniusta omnia, vt turpia, sic indecora. Off. 1. 133
Posteriora autem me à scribendo tuis iniustissimis atque acerbissimis incommodis retardarunt. 5. famil. 47
Iniuste.
Facis iniuste Læli. pro Flac. 154. b
Nec homini infanti iniuste facta conducunt. de Fin. 59. b
Iniuste impetum in quempiam facere. Off. 5. b
Quàm multa verò iniuste fieri possunt, quæ, & c. 2. de Fin. 93. a
Is iniuste neminem læsit. pro Mur. 145. b
Iniustitia.
Iniustitiæ genera duo sunt: vnum eorum qui inferunt, alterum eorum, qui ab iis, quibus inferuntur, si possunt, nõ propulsant iniuriam. 1. Offic. 35
Totius iniustitiæ nulla capitalior est, quàm eorum, qui tū, cum maxime fallunt, id agunt, vt viri boni esse videantur. Offic. 1. 65
Qui aliis nocent, vt in alios liberales sint, in eadem sunt iniustitia, vt si in rem suam aliena conuertant. Offic. 9. & de Nat. d. 74. b
Innascor.
Sed illud odiosum est, quod in hac elatione & magnitudine animi facillime pertinacia, & nimia cupiditas principatus innascitur. 1. Offic. 92. a
Deis innascitur ratio recta constansque. 2. de Nat. d. 48. a
Sapientibus à principio innascitur ratio. de Nat. d. 2. 25
Quum hæc domi innascentur. ad Att. 18. b
Innatus.
Innatus in nobis amor cognitionis & scientiæ. 5. de Finib. 86. a
Reliqua est ea causa iudices, quæ non iam recepta, sed innata: neque, & c. 7. Verr. 108. a
Innata simul & insita in se conuersio. de Vniuer. 57
Probitas gratuita homini innata est, non inuitata voluptatibus. 2. de Finib. 159. a
Non opinio, sed quædam innata vis. de Inuent. 70. & 82. b
Id animis eorum insitum atque innatum videtur. in Verr. 225. b
Hoc non receptum est, sed innatum. de Vni. 264. b
Omnibus innatum, & in animo quasi insculptum. de Nat. deor. 2. 10
Insitam quandam vel potius innatam cupiditatem scientiæ habemus. 4. de Fin. 6. a
Specie autem comparantur, vt, & c. & vt innata atque insita, assumptis & aduentitiis: integra, contaminatis. in Topicis, 36. a
Insitas, vel potius innatas deorum cognitiones habemus. 1. de Nat. d. 63. a
Innato.
Itaque quum pisciculi parui in concham hiantem innatauerint, tum admonita à squilla Pina, morsu comprimunt conchas. 2. de Nat. d. 184. a
Quot genera, quàmque disparia partim submersarum, partim fluitantium & innatantium beluarum. 2. de Nat. d. 73
Innixus.
Intendit crinitus Apollo Arcum auratum luna innixus. 4. Acad. q. 160. a
Etenim vix hæc, si vndique fulciamus, iam labefacta, vix inquam innixa in omnium nostrū humeris cohærebunt. de Arusp. resp. 56. a
Innocens.
Vt enim innocens is dicitur, non qui leuiter nocet, sed qui nihil nocet: sic sine metu is habendus est, non qui parum metuit, sed qui omnino metu vacat. Tusc. q. lib. 5. 31

Innocens Prætor. in Verr. 67. b
Vir bonus & innocens. de claris Orat. 93. a
Innocens, integer, religiosus vir. 6. Verr. 6. a
Innocens si accusatus sit, absolui potest: nocens nisi accusatus fuerit, condemnari non potest. pro Rosc. Amer. 33. a
Vt mihi quidem qui tam magno animo fuerit, innocens damnatus esse videatur. Tusc. q. lib. 1. 90
Aliquis indemnatus, innocēs in exiliū eiectus. in Cat. 107. b
Epistolam tuam conscidi innocentem, nihil enim habebat, & c. 7. fam. 35
Vita innocentium. Part. 133. b. & pro Mur. 138. b
Innocentissime.
Velim mihi respondeat, nunquid hi, & c. antè fuerint, & c. quàm eos res suæ gestæ, & vita innocentissimè acta commendauit. in Sallust. 2. a
Innocentia.
Innocentia est affectio talis animi, quæ noceat nemini. Tusc. quæst. lib. 3. 14
Singularis integritas atque innocentia. 1. Verr. 15. a
Innocentia Q. Mutii. in Verr. 114. b
Nam vbi libido dominatur, innocentia leue præsidium est. Orat. 218. b
Ingenii præsidio, poena iudiciorum liberare innocentiam. 1. de Orat. 101. a
Summa integritate & innocentia vir. 3. Philip. 141. a
Innouo.
Quo te modo ad tuam intemperantiam scelerate innouasti in Pisonem, 71
Innoxius.
Quantoque suam vitam superiorem atque ampliorem, atque antiquiorem in animum inducent esse, quàm innoxiores. de Senect. a. Hoc est, minus nocuam.
Innumerabilis.
Multitudo innumerabilis. post red. in Senatu, 9. a
Innumerabilis deorum numerus. de Nat. d. 1. 55
Cognoscite nunc innumerabilem pecuniam frumentario nomine ereptam. 5. Verr. 40. a. & 2. 8. a. pro Quint. 20
Multi & innumerabiles. 2. de Fin. 50. a
Innumerabiles mundi à Democrito, qui & oriantur & intereant quotidie. lib. 1. de Fin. 16. & Academic. quæst. ed. 1. lib. 2. 52
Innumerabilia complecti. Academ. q. edit. 1. lib. 2. 105
Infinita vis innumerabilium atomorum. de Nat. d. 12. b
Innumerabiles esse mundos Anaximandri est opinio. de Nat. d. 1. 19
Docuit enim nos idem qui cætera, natura effectū esse mundum, & c. vt innumerabiles natura mundos effectura sit, efficiat, effecerit. de Nat. d. 1. 38
Innumerabilitas.
Innumerabilitas (inquis) suppediat atomorū. de Na. d. 1. 77
Innumerabilitas mundorum. 1. de Nat. d. 99. a
Innumerus.
Ecce tibi exortus est Iliocrates, magister istorum omnium, cuius è ludo tanquam ex equo Troiano innumeri principes exierunt. 2. de Orat. 52. a
Innuo.
Huic ego tantummodo aditum ad tuam cognitionem patefacio & innuo. ad Allienum, lib. 13. 79. 2. a
Atque ille vt semper fuit apertissimus, non se purgauit, sed indicauit atque innuit. pro Mur. 48. a
Quid si iste suos hospites rogasset, imò innuisset modo: ad Heren. 32. b
Innuptus.
Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis. 3. de Orat. 121. a. id est, contra ius factis.
Ino.
Ino, Cadmi filia, Leucothea nominata à Græcis, à Romanis Maruta habita. Tuscul. quæst. lib. 1. 24. & 3. de Nat. deor. 27. & 33
Inobscuro.
Cui si statuam in Rostris decreto vestro statueritis, nulla eius legationis posteritatem inobscurabit obliuio. 9. Philipp. 263. a

Inofficiosus.
Aliter enim fuisset & in hos inofficiosi, & in nosmetipsos. 13. ad Att. 34
Inopinatus.
Inopinata res & recens. pro Domo sua, 7. a
Nec hoc tam re est, quàm dictu inopinatum atque mirabile. Parad. 44
Improvisum & inopinatum hoc tibi accidit. 4. Verr. 48. a
Quum nihil improvisum accidere possit, nihil inopinatum. Tusc. 217. b
Hæc enim fere tum habemus in promptu, nihil oportere inopinatum videri. 3. Tusc. q. 92. a
Vt in araneolis aliæ quasi rete texunt, aliæ autem ex inopinato obseruant, & si quid incidit, arripiunt. 2. de Nat. deor. 183. a
Res tantæ tamque inopinata. Epist. 185. b
Nova tibi hæc sunt, & inopinata. 4. Verr. 15. a
Repentina & inopinata, grauiora. 3. Tusc. 77. a
Inopportunus.
Etenim est huic loco nostro sedes non inopportuna sermōni. 3. de Orat. 11. a
Inops.
Non erat abundans, non inops tamen. de Clar. 118
Thermus cum Syllano contendere existimatur, qui sic inopes & ab amicis & existimatione sunt, vt, & c. ad Attic. lib. 1. 2
Tam inops autem eram ab amicis, aut tam nuda Resp. à magistratibus: pro Domo sua, 46
Inops ad ornandum, & expedita ad inueniendum disciplina Hermagoræ. de clar. Orat. 141. a
Inops & exhaustum ærarium. 5. Verr. 140. a
Inops causa. 9. fam. 21
Nam quum premeretur inops multitudo ab iis qui maiores opes habebant, & c. 2. Offic. 58. a
Inops dicendi sapientia. 1. de Inuent. 4. a
Inops humanitatis. 2. de Orat. 23
Non tardus sententiis, non inops verbis, voce canora factus satis. de clar. Orat. 133. a. de C. Lentulo.
Magnum est enim te comparare ea, quibus possis hominem è ciuitate, præsertim non inopem neque infirmum, exturbare, & c. pro Mur. 43
Quod nobis in hac inopi lingua non conceditur. 3. de Finib. 80. a
Tum intelligitur quàm fuerint inopes amicorum. Læli. 48
Inopia.
Inopia atque egestas alicuius. in Cat. 109. b
Inopia & sollicitudo alicuius. Quint. Frat. 294. b. & pro Quint. 1. b
Inopia, fames, & summa annonæ caritas. 3. Offic. 66. a
Inopia argumentorum. pro Rosc. Amer. 48. a
Inopia & ieiunitas oratorum cauenda. de clar. Orat. 1. a. id est, cauendum ne inopem & ieiunam orationem scribat.
Magna igitur, vt vides, sollicitudine afficior, magna consilii inopia. Att. lib. 6. 114
Criminum inopia summam laudem alicui vitio dare. pro Rosc. Amer. 28. a
Frugum inopia & copia. pro Domo sua, 14. a
Inopia iudicium. 1. ad Att. 36
Rei frumentariæ inopia. pro Domo sua, 4. a
Inopia omnium rerum pessimè acceptæ. 11. fam. 22. in epist. D. Bruti.
Inopia rerum impediō, quas nullas habeo literis dignas. 11. ad Att. 6
Ad inopiam propulsandam. 11. ad Att. 47
Homines mea opera inopiam frumenti esse clamauerunt. ad Att. 53. b
Si propter inopiam in egestate estis, pecuniam non habetis. 1. de Inuent. 101. a. 2. in Catil. 43. a
Quod facile potuit propter inopiam recti in foro pernoctans. pro Domo sua. 62. a. de Sedulio principe.
Humilem sanè relinquunt, & minimè generosum (vt ita dicam) ortum amicitia, quam ab inopia atque indigentia nasci volunt. de Amicit. 29. a

Inopia potius quam ferro conficeretur. 11. famil. 17. in epist. D. Bruti.

Qui amicitiam ex inopia atque indigentia natam esse volunt. de Amic. 101. b

In summa inopia lenis esse senectus non potest ne sapien-
ri quidem, nec insipienti etiam in summa copia non gra-
uis. de Senect. 8. a

Inoratus.

Ameriam te inorata reuenter legati. pro Rosc. Amer. 15. a

Inordinatus.

Idque ex inordinato in ordinem adduxit. de Vniu. 11. a

Inornatus.

Dum intelligamus hoc esse Atticum in Lyfia, non quod te-
nuis sit atque inornatus: sed quod nihil habeat insolens
atque ineptum. in Orat. 15. a

Tenuis & inornatus orator. in Orat. 16. a

Nuda & inornata breuitas. 2. de Orat. 185. a

Nuda atque inornata inuentio. ad Heren. 41. b

Mulier inornata. in Orat. 43. a

Inornate.

Non inornate dicere. ad Heren. 34. b

Inquilinus.

Vbi igitur, inquit, philosophia tua, illa quidem inquilina?
Epist. 254. b

At vero te inquilino (non enim domino) personabant om-
nia vocibus ebriorum, &c. 2. Philipp. 103. a

Tabernæ mihi duæ corruerunt, reliquæ rimas agunt: itaque
non solum inquilini, sed mures etiam migrauerunt. 14.
ad Att. 11

Inquino.

Quos tu si sodales vocas, officiosam amicitiam nomine in-
quinas criminoso. pro Planc. 37

Sed idem casus illum ignarum quid profiteretur, istius im-
purissimæ pecudis sordibus inquinauit. in Pis. 95. b

Vt domestica tua inhumanitate nostræ ciuitatis humanita-
tem inquinaret. pro Deior. 23

Quibus cæcati velut domesticis vitibus atque flagitiis se in-
quinassent. 1. Tusc. q. 59

Agros ereptos Reipublicæ turpissimis possessoribus inqui-
nare. 2. Philip. 60. a

Largitione comitia inquinare. de pet. Conf. 37. a

Inquinare alicuius redditum. 2. Philipp. 98

Libidinibus se inquinare. 1. Tusc. 114. a

Inquinare se parricidio. Tusc. q. lib. 5. 4

Obscurare & inquinare splendorem. 5. de Finib. 38. a

Inquinatus.

Ore, lingua, manu, omni vita inquinatus homo. pro Cælio,
62. a

Versus inquinatus. de Orat. 212. b

Aqua turbida & cadaueribus inquinata. 5. Tusc. 137. a

Vita omnibus vitibus inquinata. pro Rosc. Amer. 40. a

Inquinatum vitibus factum. 3. Offic. 79

Si in verbis nihil inquinatum est. de Opt. 243. b

Inquinatum, deformatum, peruersum, conturbatum serui-
tium. de Arusp. resp. 22. a

Ludi deformati, inquinati, peruersi, conturbati. de Arusp.
249. b

Qui arbitrabatur homines sceleribus & parricidiis inqui-
natos, &c. de Finib. lib. 4. 53

An ille fædior atque inquinatior in Cn. Pompeio accusan-
do fuit. de Arusp. resp. 47. a

Quis in voluptatibus inquinatior. pro Cæli. 40. b

Nihil enim illo inquinatius. pro Flac. 42. a. Hoc est, sordi-
dus & turpius.

Sermo inquinatissimus. in Verr. 161. b

Quæ sordidissima est illa quidem ratio & inquinatissima.
Offic. 2. 29

Inquinare.

Admodum inquinatè loqui. de clar. Orat. 177. b

Confluxerunt in hanc urbem multi inquinatè loquentes.
de clar. 118. b

Inquio.

Aucupari verba oportebit, inquit: ut ea, quæ sunt frigidio-

ra, vitemus. 2. de Orat. 144. a

Nunquam vidi, inquit, animam, &c. de Nat. d. 1. 61

Quas tu mihi intercessionem inquis. in Ant. 157. b

En, inquit, mihi hæc ego patior quotidie. Att. 68. b

Is mihi, inquit, te, &c. Quint. Fr. 301. b

Quasi enim ipsos introduxi loquentes, ne inquit, & inquam
scipius interponeretur. de Amic. 96. b

Vbi sunt Pamphile, inquit, scyphi? 6. Verr. 28. a

Nil hoc ad ius, ad Ciceronem inquit Gallus. Topic.
224. b

Tu vero, inquit, molestus non eris. 2. de Orat. 144. a

Ergo, inquit aliquis, donauit Pop. Syracusano illam hære-
ditatem. 4. Verr. 30. a

Quid amor, inquit quispiam. ad Her. 12. b

Sed tamen hoc iucundissimum, quod te intellexit ad eum
venisse, vt eius animū erga me perspiceres, hoc mihi, in-
quam, accidit iucundissimum. Attic. 100. b

Idem ille ego, &c. idem, inquam ego, &c. Att. 12. b

Delector enim, quanquam te non possum, vt ais, corrup-
pere: delector, inquam, familia vestra & nomine. de Fi-
nib. 79. b

Hunc vnum diem, hunc vnum inquam hodiernū diem de-
fende si potes. 2. Philip. 108. a

Resp. quam vos vniuersam vestris humeris, vestris, in-
quam, humeris sustinetis. pro Flac. 164. b

Per mihi, per inquam, mihi gratum feceris. Att. 20. b

Crux, crux inquam, misero comparabitur. in Verr. 269. b

Atque ego hanc orationem P. C. tam tristem non suscepis-
sem, non, inquam, nisi, &c. de Arusp. 258. b

Multo hæc, inquam, nostra res maior. Att. 11. b

Hæc tu, &c. tamen nunquam perpeterere, &c. non inquam,
perpeterere, vt homines, &c. 5. Verr. 110. a

Quonam modo, inquam, si vna virtus, &c. id ergo inquam,
si, &c. de Fin. 92. b

Quæ si quos inter societas est, &c. hæc est inquam societas,
quæ, &c. de Amic. 111. b

Idem non assequi dedecus est nostrum, nostrum inquam te
coniungens. Att. 101. b

Inquiro.

Nimirum didici etiam, dum in istum inquiro artificum no-
mina. 6. Verr. 4. a

Vera illa honestas quam vnam maximè natura inquit.
Tusc. q. 190. b

Tum autem inquirunt, aut consultant, conducat id, necne,
&c. Offic. 2. b

Ego sorte datum offenderem, vt etiam inquireret in eum
quem reliquisset. Att. lib. 6. 117. 6. a

Ne nimis diligenter inquiras in ea quæ isto modo memo-
riæ prodita sunt. 1. de Leg. 3

Peregrini autem atque incolæ officii est, nihil præter suam
negotium agere, nihil de alieno inquirere, minimèque ef-
fe in aliena Rep. curiosum. 1. Offic. 175. a

Studiose inquirere in aliquem. Orat. 215. b. & pro Mur. 134. b

Scis tu illum accusationem cogitare, inquirere in competi-
tores, testes quærere. pro Mur. 42. a

In hunc oculi omnium coniciuntur, atque in eum quid a-
gat, quemadmodum viuat inquit. 2. Offic. 63. a

Itaque quum ego diem in Siciliam inquirendi perexiguam
postulauissem, inuenit iste qui sibi in Achaiam biduo bre-
uiore diem postulare. 2. Verr. 4

Quod te accusaturus sit, ad inquirendum in te venerit. 6.
Verr. 117. a

In inquirendo alicuius multa furta cognoscere. in Verrem,
96. b

Inquirens.

Is nimium inquirens in sese, atque ipse sese obseruans: me-
tuensque ne vitiosum colligeret, etiam verū sanguinem
deprauabat. de clar. Orat. 191. b

Amore mortis inquirens terminum mali. 2. Tusc. 45. a

Occulta enim erant vitia non inquirenti. 11. Philip. 296. a

Inquisitio.

Non placet mihi inquisitio candidati prænuntia repulsæ.
pro Muren. 41. a

Inquisitio atq; inuestigatio veri in primis hominis est pro-
pria. Offic. 1. 21

Lege hac noua certus est inquisitioni comitū numerus con-
stitutus. pro Flac. 148. b

Equem existimatis vnquam vlla in prouincia reum absen-
tem contra inquisitionem accusatoris, tantis opibus, tan-
ta cupiditate esse defensum? 4. Verr. 7. a

Inquisitor.

Ille Achaicus inquisitor. 2. Verr. 4. a

Inrogo.

Ne inroganto priuilegia. 3. de Leg. 11

Quum inrogasset magistratus, per populum multæ poenæ
certatio esto. 3. de Leg. 5

Infanabilis, vide post Infanitas.

Infanus.

Si quis mihi malè dicit, petulans & planè infanus videtur.
de Orat. 137. b

Infanus, prima litera producta. Orat. 90

Homo fraternis flagitiis, fororis stupris infanus. pro Se-
stio. 6. b

Hoc est scriptoris non furentis, non infani, sed diligentiam
adhibentis. de Diuin. 131. b

Infani, quorum mens motu, quasi morbo perturbata est.
Tusc. q. lib. 3. 8. & 9

Quod idem cōtingit infanis, vt & incipientibus furere, sen-
tiant, & dicant aliquid quod non sit, id videri sibi: & cum
relaxentur, sentiant, &c. 4. Acad. 96. a

Aræ quas ille cæsis lucis ob structionem infanis molibus
oppresserat. pro Mil. 118. b

Similis istius cupiditas, hoc etiam acrior atque infanior,
quod illa cupiebat id quod viderat: &c. 6. Verr. 35. a

Homo infanissimus. pro Sex. Rosc. 23. b

Infanissima concio. pro Milo. 34

Infanio.

Adhuc certè (nisi ego infanio) stultè omnia, & incautè. Att.
lib. 7. 37

Hominem longè audacissimum nuper habuimus in ciuita-
te C. Fimbriam, & quod inter omnes cōstat, nisi inter eos
qui ipsi quoque infaniunt, infanissimum. pro Rosc. Ame-
rino. 19. a

Qui in morbo sunt, sani nō sunt, & omnium insipientium
animi in morbo sunt, omnes insipientes igitur infaniunt.
Tusc. 172. b

In alienos infanus infanisti. Orat. 219. b

Infanire apertissime. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 22

Qui vaticinari atque infanire dicebat. pro Sest. 7. b

Ain' tandem infanire tibi videris, quod imitere verborum
meorum, vt scribis, fulmina: tum infanires, si cōsequi non
posses. Epist. 139. b

Vt sine illa dubitatione infanire omnibus ac furere videre-
tur. 6. Verr. 35. a

Othonem vincas volo: nec tamen infaniturum illum puto.
13. ad Attic. 39

Infaniens.

Infanienti ob amorem quæ adhibenda curatio. Tusc. quæst.
lib. 4. 62

Infania.

Infania, inconstantia sanitate vacans. Tusc. qu. lib. 3. 10

Ita fit vt sapietia sanitas sit animi, insipientia autem quasi in-
fanitas quædam, quæ est infania, eademque demetia. Tu-
scul. q. 191. b

Infania in sapientem cadere non potest. Tusc. q. lib. 3. 10

Quod velle efficere non mediocris infania est. Acad. quæst.
edit. 1. lib. 2. 51

Nomen infaniæ significat mentis ægrotationem & mor-
bum, id est insanitatem & ægriitudinem animi, quam ap-
pellarunt insaniam. Tusc. q. lib. 3. 7

Hanc enim insaniam, quæ iuncta stultitiæ patet latus, à fu-
rore distinguimus. Tusc. q. lib. 3. 9

Incidere in insaniam. in Pis. 89. b

Ea villa quæ nunc est, tanquam philosophia videtur esse,
quæ obiurget cæterarum villarum insaniam. ad Quint.
fra. lib. 3. 5

Insulstatem & insolentiam tanquam insaniam quandam
orationis edit: sanitatem autem & integritatem, quasi reli-
gionem & verecundiam oratoris probat. de clar. Orator.
191. b

Quis insaniam libidinū recordatur? qui, &c. pro Syl. 180. b

Incideram in hominum pugnandi cupidorum insanias. ad
Sulp. lib. 4. 1

Infanitas.

Insipientia autem quasi insanitas, quæ est infania, eadem-
que dementia. 3. Tusc. 7

Infanabilis.

Infanabilis morbus. Tusc. q. 228. b

Ego verò si mihi vni pereundum fuisset, ac non accipienda
plaga mihi infanabilis, illi mortifera, quam Reip. impo-
suissem, &c. pro Sest. 35. a

Parcet & amicitis & dignitatibus, vitabit infanabiles con-
tumelias. in Orat. 48. a

Infatiabilis.

Infatiabilis cupiditas veri videndi. Tusc. q. lib. 1. 37

Infatiabilis voluptas. 4. de Finib. 19. a

Quorum omnium incredibilis multitudo infatiabili varie-
tate distinguitur. 2. de Nat. d. 142. a

Cupiditates enim sunt infatiabiles. de Fin. 109. b

Nulla est enim infatiabilior species, nulla pulchrior, & ad
rationem solertiamque præstantior. 2. de Nat. d. 117

Infaturabilis.

Infaturabile abdomen. pro Sest. 95

Infaturabiliter.

Ex se enim natos comesse fingitur solitus, quia consumit
ætates temporum spatia, annisque præteritis infaturabili-
ter expletur. 2. de Nat. d. 47

Insiciens.

Insiciente collega. Epist. 15. & 44. b

Illo absente & insciente migrare. Epist. 106. b

Chrysippus discessit à puero insciente me. ad Attic. lib. 7.
122. 10. a

Sunt ea quidem innumerabilia, quæ à diuersis emebantur
non insciente te. 2. Philipp. 95. a. Id est, quod ipsum non
ignorabas.

Hæc introducta consuetudine sæpe inscientibus nobis &
cœnantibus obrepit. ad Tironem, lib. 16. 21. 8. a

Vtrum enim inscientè vultis contra fœdera fecisse, an scien-
tem? pro Corn. Balbo. 8. a

Inscentia.

Interpretum inscentia. 1. de Diuin. 193. a. Academ. qu. ed. 2.
lib. 1. 29

Inscentia multa versatur in vita. Acad. 36. b

Deo ne excusatio quidem est inscentiæ. 3. de Nat. d. 67

Vos denique in tantis tenebris erroris & inscentiæ claris-
simum lumen prætulistis menti meæ. pro Sylla. 30. a

Sed inter scientiam & inscentiam, comprehensionem illā,
quam dixi, collocabat. 1. Acad. 59. a

Is non solum inscentiam meam, sed ne rerum quidem ma-
gnitudinem perspicit. de Orat. 192. b

Ex inscentia opinio existit secundum Zenonem. Acad. q.
edit. 2. lib. 1. 29

Ex inscentia laborare. 2. de Inuent. 125

Inscenter.

Partitione autem sic vtendum est, nullam vt partem relin-
quas: vt si partiri velis tutelas, inscenter facias, si vllam
prætermittas. in Topicis. 16. a

Eosque qui persuadere vellent esse aliquid, quod compre-
hendi & percipi posset, inscenter facere dicebant. Acad.
q. edit. 1. lib. 2. 18

Inscente.

Inscentè autem medicinæ & gubernationis vltimum cum vl-
timo sapientiæ comparatur. 3. de Finib. 39. a

Non inscentè tamen dicitur. Tusc. q. lib. 2. 42

Vt non inscentè illud dictum videatur in sue, Animum illi
pecudi datum pro sale, ne putresceret. 5. de Fin. 68. a

Inscentè facere aliquid. de Finib. 95. b

Democritus non inscentè nugatur vt Physicus. de Diu. 114. b

Quid inscentius autem est, quam mentes mortalium falsis &
qqq. i.

mendacibus visis concitare: de Diuin. lib. 2. 99. Id est, abfurdius.

Quid autem est inscitius, quam eam naturam quæ omnes res sit complexa, non optimam dici: de Nat. d. 51. a

Inscitia.

Inscitia barbarorum. 9. fam. 6

Imprudencia & purgatione confertur, cuius partes sunt inscitia, casus, necessitas. de Inuen. 51. b

Inuentis ætatis inscitia senum regenda prudentia est. Offic. 25. b

Sed in nostris inscitia est. de Clar. 170. b

Inscitia planè loquendi. de Nat. d. 18. & de Orat. 156. b

Inscitia negotii gerendi. de Prou. 91. b

Non rerum vitio, sed interpretum inscitia. de Diuin. 104. b

Non superbia, neque inhumanitate, sed huius disputationis insolentia, atque harum rerum inscitia. de Orat. 93. b

Inhumanus videatur temporis inscitia. Offic. 29. b

O miserabilem inscitiam differendi. de Fat. 147. b

Propter errorem & inscitiam. de Inu. 41. b

Inscius.

Nec verò sum inscius, esse vtilitatem in historia, non modò voluptatem. 5. de Finib. 94. a

Aliquem inscium faciendi, cum aliqua solertia iudicandi, adhiberi ad probandum aliquid. de Opt. 244. b

Socrates se omnium rerum inscium fingebat & rudem. de Clar. 162

Quam artem si subtraxeris, qui distingues artificem ab inscio: 4. Acad. q. 45. a

Tu me ignaro, nec opinante, inscio, notes & tuos, & tuorum necessarios, &c. pro Planc. 32. a

Quoniam nos ad mortem inscii misistis. in Ant. 221. b

Præcepta quæ inscii imperitique pro salutaribus mortifera conscripserunt. de Leg. 171. b

Inscribo.

Eosque libellos rhetoricos inscribunt. de Orat. 154. b

Quid nostri philosophi: nonne in his ipsis libris, quos scribunt de contemnenda gloria, sua nomina inscribunt: 1. Tusc. 54. a. pro Arch. 19. a

Oratorem meum, sic enim inscripsi, &c. Epist. 255. b

In statua, quam posuit in rostris, inscripsit, Parenti optimè merito. Cassio, lib. 12. 6

Qui vestris monumentis nomen suum inscripsit. pro Domo sua, 257. b

Epicurus qui tantummodo induit personam philosophi, sibi ipse hoc nomen inscripsit. Tusc. q. lib. 5. 54

Quis robur illud cecidit, dolauit, inscripsit: de Diu. 126. b

Et si omnia ut scripta esse à tuis arbitror, aut etiam nuntiis ac rumore perlata, tamen ea inscribam breui, quæ te puto potissimum ex meis literis cognoscere. ad Attic. lib. 4. 70. 4. a

Quid aliud in bouis sepulchro inscriberes: Tusc. 248. b

Inscribere aliquid breui. 4. ad Attic. 2.

Vt illi non infundere in aures tuas orationem, sed in animo videantur inscribere. 2. de Orat. 193. a

Quid enim Phidias sui similem speciem inclussit in clypeo Minervæ, quom inscribere non liceret: 1. Tusculan. quæstionum, 54. a

Xenophontis liber, qui Economicus inscribitur. Officio. 51. b

Sed de amicitia alio libro dictum est, qui inscribitur Lælius. Offic. 39. b

In illo libro qui inscribitur Memnon. 1. Tuscul. quæst. 89. 2. 4. Acad. q. 24. a

Qualem Iococratis, qui cum librum, qui Panathenæicus inscribitur, quarto & nonagesimo anno scripsisse dicitur. de Senect. 12. a

Oratio Cottæ pro lege varia, quæ inscribitur. de clar. Orat. 183. b

Antiochus contra suum doctorem librum edidit, qui Sossus inscribitur. Acad. q. 4. b

Atque etiam inscribi iussit in factis Cæsari dictatori perpetuo. in Ant. 177. b

Statuas equestres poni inscribique iussisti. in Verr. 143. b

Inscriptus.

Tu fasciculum, qui est M. Curio inscriptus, velim cures ad eum perferendum. 8. ad Att. 17

In eo libro qui est inscriptus Hortensius. de Diuin. 108. b

Sit denique inscriptum in fronte vniuscuiusque cuius quid de Rep. sentiat. 1. in Catil. 23. a

Nihil esse inscriptum, aut posse valere dixit. pro Domo sua, 226. b

Sepulchrum inimico nomine inscriptum. pro Dom. 233. b

Equestris statua inaurata, in qua inscriptum est, quinque & triginta tribus patrono populi Rom. in Ant. 207. b

Quæ Cicero puer legit, ut opinor, & certè epistolam inscriptam patri suo: solet enim, &c. Att. lib. 6. 36

Deceptus indicibus librorum qui sunt ferè inscripti de Re- pub. notis, &c. de Orat. 114. b

Versus in monumento inscripti. Tusc. q. 241. b

Vt si quæ essent incisæ aut inscriptæ literæ, tollerentur. pro Domo sua, 241. b

In omnibus parietibus inscriptas fuisse literas, tria III, duo m m. de Orat. 131. b

Inscriptio.

Inscriptio libri. Topic. 221. b

Quid operum publicorum exactio, quid inscriptio nominis tibi: pro Domo sua, 223. b

Inscriptionis præclaræ me memorè esse cogeret. 7. ad Att. 15

Decernere alicui statuat in rostris cum inscriptione præ- clara. in Ant. 247. & 229. b

Quod de inscriptione quæris, non dubito quin *καθηκον* officium sit, sed inscriptio plenior de officiis. ad Att. lib. 16. 30

Inscriptiones falsæ statuarum alienarum. 6. ad Att. 20

Quumque ego egissem de istis operibus & inscriptionibus, perbenignè mihi respondit. ad Quint. fra. 310. b

Insculpo.

Insculpsit in mentibus natura, ut deos æternos & beatos haberemus. de Nat. d. 1. 33

Insculptus.

Omnibus enim innatum est, & in animo quasi insculptum, esse deos. 2. de Nat. d. 10

In robore insculptas fuisse prisicarum literarum notas. de Diuin. 126. b

Itaque ut literis consignamus, quæ monumentis mandare volumus, sic ille in animo res insculptas habebat. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 3

Infeco.

Aliquem ore attingere & dentibus infecare. 4. ad Her. 229

Insector, vide Insequor.

Infedatus.

Graue, infedatum, turbulentum genus. Partit. 41

Infepultus.

Infepulta sepultura. 1. Philip. 3. a

Vestra virtus nec obliuione eorum qui sunt, nec reticentia posterorum infepulta esse poterit. 14. Philip. 406

Frangetis impetum viui, cuius vix sustinetis furias infepul- ti: pro Mil. 70. a

Cerno animo sepultam patriam, miseros atque infepultos aceruos ciuium. 4. in Catil. 83

Insequor.

Neque verò te rhetoricis quibusdam libris insequor, ut eru- diam. de Orat. 109. b

Quiduis amplius: Ecquid insequeris: quid oppugnas: pro Rosc. Amer. 85. a

Plerunque improborum facta primò suspicio insequitur, deinde sermo. 1. de Fin. 78. a

Deinde carbones insequuntur. Epist. 139. b

Quinetiam postremam literam detrahebant, nisi vocalis in- sequebatur. Orat. 212. b

Pergam atque insequar longius. 5. Verr. 41. a

Insequi aliquem irridendo. pro Sest. 19

Ecce Cassii literæ, Vibullium è Piceno currere ad Cn. confes- tim insequi Cæsarem. ad Att. 116. b

Insequi clamore ac minis. pro Cluentio, 17. a

Sed homines beneuolos, qualescunque sunt, graue est in- qui contumelia. ad Att. lib. 14. 28

Insequi vitæ alicuius turpitudinem. pro Sylla, 60

Insequens.

Quæ non insequens hora antecedente calamitosior popu- lo Rom. illuxit: ad Octauium, 5. a

Nonne modò pueros, modò adolescentes in cursu à tergo insequens, nec opinantes affecuta est senectus: 1. Tusc. 78. de clar. Orat. 20. a

Postremum ad verbum primam rursus syllabam adiunxit insequentis. Orat. 215. b

Concurfus extremorum verborum cum insequentibus pri- mis. Orat. 211. b

Insecutus.

Hunc proximo seculo Themistocles est insecutus. de clar. Orat. 168. b

At mors insecuta Gracchum est, causa, credo, &c. de Di- uin. 121. b

Graue bellum Octaui insecutum est. in Ant. 262. b

Insector.

Etiam atque etiam inсто, vrgeo, insector. pro Planc. 269. b

Ibi forum agit, cum ego sum in prouincia: quam eius iniu- riam non insector. 5. ad Att. 33

Insector vltro, atque inсто accusatori Iudices: insector in- quam, ac flagito testes. pro Font. 1

Aquila insectoratur, & agitat alias aues. de Diuin. 138. b

Seruius agitat rem militarem, insectoratur totam hanc legio- nem. pro Mur. 128. b

Sit ista in Græcorum leuitate peruersitas, qui maledictis in- sectorantur eos qui de veritate dissentiunt. 2. de Finib. 67

Furiæ agitant & insectorantur impios. de Leg. 163. b

Qui inimicè insectorantur, repellendi sunt. de Nat. d. 5

Quomodo sum insectoratus leuitatem senum. Att. 10. b

Aut nos temeritatem bonorum sequamur, aut audaciã im- proborum insectorumur. Att. 55. b

Insectori & exagitare aliquem. 1. ad Att. 14

Acerbius in aliquem inuchi, & eum insectori vehementius. de Amic. 51

Insectori calamitatem. 2. Pilipp. 98

Insectori dolores alicuius. Att. 288. b

Miserorum fortunam insectori. Att. 275. b

Quem vos ut deditum Epicuro insectori soletis. de Finib. lib. 5. 2

Semper ista statui, non esse insectorados inimicorum amicos. Att. 228. b

Insectoratio.

Tanta est hominum insolentia & nostri insectoratio. 11. fam. 1. in epist. D. Bruti.

Infero.

Naturæ ius est, quod non opinio genuit, sed quædam inna- ta vis inseruit. de Inu. 82. b

Qui omnes tenuissimas particulas, atque omnia minima mansa (ut aiunt nutrices) infantibus pueris in os inserat. 2. de Orat. 89. a

Quum insecuisset animis corpora cum necessitate. de Vni- uers. 55

Inserere nouas opiniones, & euellere insitas. Orat. 215. b

Vt eas res inserere atque interfecare videamur in animis au- ditorum. ad Heren. 20. b

Hæc quidem inferi & donari ab arte non possunt. de Ora- tore, 94. b

Amputanda plura sunt illi quam inferenda. pro Cæl. 53. b

Inferens.

Homini iam collum in laqueum inferenti subuenisti. 6. Verr. 32

Infitus.

Infitus menti amor cognitionis. 4. de Finib. 30. a

Alter in Lælios infitus subito. pro Sest. 19. b

Infitus & innata homini conuersio. de Vniu. 57

Infitus penitus opinio, & vetusta. pro Cluent. 2. a

Infitum atque innatum animis. 6. Verr. 95. a

Infitum in natura malum. 5. Ver. 153. a

Vt esset infitum militibus nostris, aut vincere, aut emori. Offic. 3. 156

Infitum penitus moribus. 1. ad Q. frat. 20

Itaque vnum illud erat infitum prisca illis. Tusc. q. lib. 1. 23

Calorem infitum terra per hyemem continet arctius. de Na- tura d. 2. 19

Nisi infitum illud in animis haberemus, &c. Tusc. q. lib. 3. 53

Habeo in animo, infitam quandam informationem dei. de Nat. deor. 1. 71

Hanc quasi naturalem atque infitam in animis nostris inef- se notionem. lib. 1. de Fin. 24

O generosam stirpem & tanquam in vnam arborem plura genera, sic in istam domum multorum infitam & illumina- tam sapientiam. de Clar. 184. & 385. b

Infita argumenta quæ sint. Partit. 4

Infitas vel potius innatas deorum cognitiones habemus. de Nat. d. 1. 32

Infitas inimicitias habere, & gerere cum nomine pop. Ro- mani. pro Font. 19. a

Infutio.

Nec confitiones modò delectant, sed etiam infutiones, qui- bus nihil inuenit agricultura solertius. de Senect. 50

Institium.

Quumque institium Gracchum contra vim multitudinis incitatæ censu prohibuisset. pro Sest. 87. a

Inseruio.

Optimatibus tuis nihil inseruio. ad Att. 198. b

A quo enim plurimum sperant, etiam si ille his non eget, tamen ei potissimum inseruiunt. 1. Offic. 75. a

Tum etiam nonnullorum voluptati vocibus magis, quam rebus inseruiunt. Or. 293. b

Inseruebant publicanis. 5. Verr. 78

Valerudo tua me valde sollicitat, sed inserui, & fac omnia. ad Tironem, lib. 16. 17. 3. a

Huic tu inseruias, huic te ostentes oportet. pro Mur. 135. b

Nec dici potest plures cæteris actibus inseruire, aut, &c. de Orat. 86. b

Inseruire communi commodo. Epist. 169. b

Inseruire suis commodis. 2. de Fin. 95. a. Id est, suæ vtilitati consulere.

Inseruire honori alicuius. Epist. 45. b

Posteaquam honoribus inseruire cæpi, meque totum Reip. tradidi. 2. Offic. 5. a

Inseruire studiose negotiis amicorum ac periculis. de Petit. Conf. 32

Sed nihil est à me inseruitum temporis causa. App. lib. 6. 40

Insideo.

In exulcerato animo facilè fictum crimen insidet. pro De- iot. 145. b

Nunc insidet quædam in optimo quoque virtus, quæ, &c. de Arusp. 191. b

Voluptas, quæ penitus in omni sensu implicata insidet. de Legib. 165. b

Nec longè absunt ab hac vi dii penates, siue à penu ducto nomine, &c. siue ab eo, quod penitus insident, ex quo etiam penetrales à poetis vocantur. 2. de Nat. d. 98. a

In quibus, si ex ipsorum domestico incommodo nullus in- sedit dolor, tamen, &c. 5. Verr. 79

Sed ipsius in mente insidebat species pulchritudinis eximia quædam, &c. in Orat. 5. a

Macula quæ penitus iam insedit, atque inueterauit in pop. Romani nomine. pro lege Manil. 4

Facilè in animo forti contra mortem habita insedit oratio. Tusc. q. lib. 2. 8

Si tibi ita penitus iã insedit ista suspicio, nullo ut euelli mo- do possit. pro Mil. 51

Quum in locis semen insedit, rapit omnem ferè cibum ad sese. de Nat. d. 51. b

Quæ infederunt homini turbulenta, & rationis expertia. de Vniuers. 57

Quæ cogitatio quum mihi non omnino excidisset (etenim penitus infederat) vi tamen, &c. Luceio, lib. 5. 35

Quum iam domesticis pax non insideat, sed publicè prou- denti eripiatur. Antequam iret in exil. 5. a

Tamè habet quiddam profectò, quod magis in animo eius insederit. ad Att. lib. 1. 19

Etenim ei succedo orationi, quæ non præterueta sit aures vestras, sed in animis omnium penitus infederit. pro Cornel. Balbo, 2. a
 Nihil vnquam audiui, quod non in memoria mea penitus infederit. 2. de Or. 67. Themistoclis dictum.
 Quum autem hic feruor, concitatioque animi inueterauerit, & tanquam in venis medullisque infederit. 4. Tusc. q. 18. Hoc est, inhæserit penitus.
 Quum illa quæ ex elementis turbulenta, & rationis experientia infederint. de Vniuer. 203. b
 His tribus figuris infidere quidem sanguine diffusus debet color. de Orat. 16. b
 Infedisse quasdam odiosas suspiciones. 1. ad Attic. 47
Insidens.
 Venim malis insidibus non modò beati, sed ne sani quidem esse possumus. 4. Tusc. 135. a
Insidiæ.
 Fraus & insidiæ. contra Rul. 65. b
 Suntne igitur insidiæ, tendere plagas? 3. Offic. 89. a
 Insidiæ in aliquem. 5. fam. 30
 Vigilandum est semper, multæ insidiæ sunt bonis. pro Plancio, 48. a
 Animis omnes tenduntur insidiæ. de Leg. 165. b
 Insidiæ præsentis. 15. fam. 10
 Insidiarum manifestarum indicia ad se delata. 15. fam. 8
 Insidiarum indicia occultata, quòd ii qui ea patefacere possent, propter metum reticissent. 15. fam. 8
 Paci, quæ nihil habitura sit insidiarum, semper est consulendum. Offic. 8. b
 Nimis insidiarum ad capiendas aures adhiberi videtur. Orat. 213. b
 Clodius ante suum fundum Miloni insidias collocavit. pro Milone, 20. a
 Comparare insidias alicui per aliquem. pro Cluent. 35. a
 Iſque insidias mihi ab inimicis meis paratas detulit. pro Plancio, 280. b
 Qui sibi has vrbanas insidias cædis atque incendiolorum depoposcerat. in Cat. 105. b
 Ita mecum locutus est, vt nullas insidias neque vitæ suæ, neque regno diceret se aut intelligere fieri, aut etiam suspicari. ad Senat. lib. 15. 2. 11. a. 4. Verr. 28. a
 Facere insidias alicui. pro Deiot. 147. b. & pro Mil. 106. b
 Quum omnes insidias à Prætoris fortunis meis fieri viderent. in Verrem, 116. b
 Insidias sibi fieri, se id certis authoribus comperisse. 14. ad Attic. 10
 Nullas insidias mihi ab illis fuisse dixisti. pro Plancio, 274. b
 Instruere insidias in aliquo loco. pro Cluent. 150. a
 Parare insidias vitæ alicuius. pro Sex. Rosc. 15. a
 Per insidias interficere aliquem. pro Domo sua, 47. a
 Isti penitus abstrusas insidias se posuisse arbitrantur contra Cn. Pompeii dignitatem. 2. de Leg. Agr. 55. a
 Insidias repellere. 2. in Verr. 2
 Tendere insidias alicui. pro Rosc. Comædo, 27. a
 Tutus ab insidiis inimicorum. Epist. 163. b
 Compositæ orationis insidiis fidem auditoris attentare. Orat. 217. b
 Qui nihil ex occulto, nihil de insidiis agendum putant. 1. Offic. 153. a
 De insidiis faciendis atque vitandis. de Orat. 102. b
 Ex insidiis capi. Offic. 72. b
 Quum illum ex occultis insidiis in apertum latrocinium coniecimus. in Catil. 104. b
 Non ex insidiis, sed apertè ac palàm elaboratur, vt verbis, &c. in Orat. 21. a
 Non ex insidiis, sed apertè ac palàm facere aliquid. in Orat. 200. b
 In iis ipsis intercludere insidiis, quas mihi conaris opponere. pro Cec. 301. b
 Ex insidiis interiit Alexander Phæreus. 2. Offic. 35
 In insidiis viri fortes locati ab imperatrice. pro Cæli. 53. a
 Quid ille signa ænea in insidiis posuerat? pro Deiotaro, 8.
 Hoc est, in loco vbi insidiæ factæ sunt.

Marcellus insidiis interfectus est. Att. lib. 13. 268. 3. a
 Cætera sine insidiis agere. Offic. 3. 67
 Insidiis tentare. 11. fam. 55
Insidior.
 Mihi Catilina insidiatus es. in Cat. 99. b
 Non enim id agit, vt insidietur & obseruet, sed fauet. in Orat. 122. a
 Nullus erit alius insidiandi locus. pro Deiot. 147. b
 Vigilare non solum ad insidiandum somno maritorum, verum etiam bonis occisorum. in Catil. 19. a
 Quod neque precibus vnquam, nec insidiando, nec speculando assequi potui. Orat. 96. b
 Hæc sic intentata est nobis, hæc insidiata Pompeio est. pro Mil. 108. b
Insidiosus.
 Perfidiosus, insidiosus, fallax. 3. fam. 40
 Homo insidiosus. ad Heren. 11. b
 Huius insidiosa clementia delectantur, illius iracundiam reformidant. ad Att. lib. 8. 60
 Insidiosa conditio. 13. Philipp. 342
 In tanto ac tam insidioso bello. in Catil. 47
 Insidiosæ nonnullorum simulationes. contra Rul. 67. b
 Apertis inimicis obſistere, insidiosis amicis non credere. pro Domo sua, 219. b
 Quis acerbior? quis insidiosior? quis crudelior vnquam? 4. Verr. 149
Insidiose.
 Ratio ergo hæc postulat, nequid insidiosè, nequid simulatè, nequid fallaciter. 3. Offic. 89. a
 Insidiosè fingere aliquid. pro Mil. 114. b
 Insidiosè spem falsam ostendere. pro Rosc. Amer. 65. a
 Insidiosè redire in gratiam cum aliquo. pro Rosc. Am. 118. b
 Sceleratissimè & insidiosissimè tractare aliquem. ad Quint. fra. lib. 1. 54
Insidiator.
 Insidiator erat in foro collocatus. pro Mil. 105. b
 Insidiator bonorum. ad Heren. 29. b
 Nullus est portæ custos, nullus insidiator vitæ. in Catilinæ, 146. b
 Insidiatori verò & latroni quæ potest afferri iniusta nexte pro Mil. 7. a. ad Att. lib. 5. 108. 9. a
Insignis.
 Homo insignis omnibus notis turpitudinis. pro Rab. 18
 Insignis iniuria. pro Quint. 14
 Nam hæc insignis improbitas, nec rursus miseria insignis agitata videretur. de Orat. 230. b
 Numerus apertus & nimis insignis. Orat. 218. b
 Insignis ad deformitatem puer, breui tempore creatus, multoque tetrior & foedior natus est. 3. de Leg. 20
 Res insignis ad maximam laudem. Orat. 201. b
 Insignis temeritas. Acad. 47. b
 Vt hoc quoque pluribus nominibus insigne faciamus. de Finib. lib. 3. 11
 Ne in ipsum quidem Clodium meum insigne odium fuit vnquam. 14. ad Att. 25
 Maximè insigne atque illustre perurium. pro Arch. 252. b
 Cui contingit vt iure laudetur, habet insigne quiddam ad decus & ad gloriam. de Finib. lib. 3. 23
 Acerbitas Syllani temporis quid habet, quod maximè sit insigne ad memoriæ crudelitatis? pro Dom. 35
 Cuius quantum studium, & quam insigne fuerit erga me temporibus illis quæ nota sunt omnibus, scire necesse est vtunque vestrum. 2. de Fin. 115. a
 Caueamus ne quod in nobis insigne vitium fuisse dicatur. Quint. frat. lib. 1. 29
 Os hominis insignemque impudentiam cognoscite. in Verrem, 215. b
 Neque tamè habere insignem illam & propriam percipiendi notam. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 92
 Dii quorum insignem vim, & illustrem faciem videmus, solem dico & lunam. de Nat. d. 41. b
 Virtutem alicuius posteris fore claram & insignem. de Amic. 84. a

Habere visum quendam insignem & illustrè. de Nat. d. 1. 10
 In re tam insigni tamque atroci. pro Cecin. 292. b
 Insigni infamia est res. 1. ad Att. 23
 Quid tu tam insigni accepta iniuria postulabis? pro Cec. 27. a
 In Capitolium cum insigni illa laurea inuehi. de Prouin. 76. b
 Hoc genus insigni aliqua & nota re notari volo. 2. de Orat. 144. a
 Cum aliquo insigni iudicio meæ erga te beneuolentiæ. ad Trebatium, lib. 7. 6. 1. a
 Qui nequaquam sunt tam genere insignes, quam vitis nobiles. de Pet. Conf. 9
 Insignes amoris notis epistolæ. Att. lib. 1. 8. 1. a
 Ita sit in imaginibus, vt quæ nobis diligenter notæ sint, cæparum videantur insignes aliis. ad Her. 23. b
 Illa quæ insignia ac planè vitiosa sunt, consecrari imitando. de Or. 117. b
Insigne.
 Quod erat insigne, eum qui id faceret, facere copiam, &c. 3. de Orat. 37. a
 Lituus, quod clarissimum est insigne auguratus. de Diuin. 130
 Bulla erat ornamentum pueritiæ, indicium & insigne fortunæ. 3. Ver. 108
 Minerua singulare est insigne eius gymnasii. Att. 3. b
 Quibus pro tantis rebus nullum insigne honoris, nullum monumentum laudis postulo. in Cat. 70. b
 Toga, pacis est insigne & otii. in Pis. 95. b
 Vt enim confidant, notum his esse debet insigne veri. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 36
 Effet enim ipsi certè statim seruiendum, si Cæsar ab eo regni insigne accipere voluisset. 3. Philip. 131. a
 Hunc Cn. Pompeius erexit, atque insigne regium, quod ille de suo capite abiecerat, reposuit. pro Sest. 16. b
 Sunt enim similia illis quæ in amplo ornatu scenæ aut fori appellantur insignia, non quòd sola ornent, sed quòd excellent. in Orat. 74. a
 Insignia & lumina in oratione disposita, & flores. de Orat. 151. b
 Si omnia grauissimi belli insignia suscepta à Senatu viderent. 6. Philipp. 205
 Insignia bellica tincta. 2. de Leg. 44
 Stellæ aureæ insignia Castoris & Pollucis. de Diuin. 96. b
 Maiora præferant fasces illi & secures dignitatis insignia quam potentia. Quint. frat. 292. b. 10. fam. 11
 Honoris insignia atque ornamenta, vnus iudicii calamitate occiderunt. pro Sylla, 66. a
 Sibi habeant honores, imperia, triumphos, & alia præclara laudis insignia. pro Syll. 171. & 172. b
 Mærorem relinquit, mæroris aufers insignia. in Pis. 83. b
 Insignia mundi, sol, luna, stellæ. de Nat. d. 1. 71
 Insignia videtis potestatis. contra Rul. 72. b
 Magistratus, senatus, consilium commune, & omnia denique Reip. insignia. contra Rul. 64. b
 Insignia enim virtutis multi etiã sine virtute assecuti sunt. Appio, lib. 3. 13. 3. a
 Virtutis insignia contemnere. in Pis. 93. b
 Rabirium sæpe palliatum fuisse, & aliqua habuisse non Romani hominis insignia. pro Rab. 126. b
 Statuere æterna insignia posteris, & statuere æterna monumenta. de Inuent. 71. b
 Insignibus gloriæ delectari. 10. fam. 29
 Insignibus gloriolæ aliquem ornare. 7. fam. 15
 Qui ad extinguenda omnia iura se illis fascibus, cæterisque insignibus summi imperii atque honoris ornatos esse arbitrantur. pro Sest. 6. b
 Rex sedens cum purpura & sceptro & insignibus illis regis, &c. pro Sest. 16. b
 Insignibus splendoris inanissimis. 10. fam. 27
 Orationem variare atque distinguere quasi quibusdam verborum sententiarumque insignibus. de Orat. 112. b. & de clar. Orat. 190. b
 His insignibus atque infulis imperii venditis. contra Rul. 72. b

Insignitus.

Quædam confirmatio insignita atque impressa in intelligentia. Topic. 222. b
 Quo magis insignita sit forma. ad Heren. 23. b
 In quibus tanquam insignitæ notæ veritatis appareant. Diuin. lib. 1. 59
 Vitendum est imaginibus agentibus, acribus, insignitis. de Orat. 141. b

Insignite.

Neque tamen quisquam inuentus est tam insignitè improbus, qui, &c. pro Quinto, 49

Insigniter.

In cõmunibus, &c. aut parentibus, amicis, hospitibus, præcipue atque insigniter diligendis. in Partit. 43. a
 Quis autem rex vnquam fuit tam insigniter impudens, haberet omnia commoda, beneficia, iura regni vnanialia? Philip. 130
 Nec improbum notari ac vituperari sine vitiorum cognitione, satis insigniter atque asperè posse. 2. de Orat. 190. a

Insimulo.

Hic tu me etiam insimulas, nec satisfactioem meam accipis. 1. fam. 25
 Nemo id quidem dicit, & si Democritum insimulat Epicurus, Democritici negant. Tusc. 165. b
 Verrem insimulat avaritiæ & audaciæ. 3. Verr. 91. a
 Insimulat homines fraudandi causa discessisse. 4. Verr. 41. a
 Peccati se insimulant, quòd dolere intermiserint. 3. Tusculan. 54
 Probri insimulasti pudicissimam fœminam. 2. Philip. 98. a
 -solus neglexit fidem,
 Furere insimulauit, ne quòd iret. institit. 3. Offic. 132. a
 Syllam interea nemo insimulauit, nemo nominauit. pro Sylla, 12. a
 Neque in eos, quos tu insimularas, esse animaduersum. 3. Verr. 58. a
 Queruntur etiam, quòd eos insimulemus, omnia incerta dicere. Acad. 7. b
 De diplomate admiraris, quasi nescio cuius te flagitii insimularem. ad Att. lib. 10. 208. 3. a
 Apertè insimulare. pro Cluent. 143. a
 Insimulare aliquem falsò. 7. Verr. 84
 Insimulare cupiditatis. 6. Verr. 29. a
 Aut alios quoque, id quòd ipse insimuletur, facere potuisse. 2. ad Heren. 36
 Quum in sylua facta cædes esset, insimulareturque familia. de clar. Orat. 172. b
 Quum magnæ pecuniæ villicus impulsu tuo insimularetur. in Verr. 238. b

Insimulatus.

At is & ex serrula insimulatus, & à puero conscio indicatus est. de Clar. 56. b

Insimulatio.

Primum insimulatio est repentina, capitalis, atque inuidiosissima criminis. 7. Verr. 18. a
 In falsam atque iniquam probrorum insimulationem vocabatur. pro Fonteio, 24. a

Insinuo.

Videtis vt moneat Apronium, quibus rebus ac muneribus insinuet in familiaritatem Metelli? 5. Verr. 135. a. pro Cecinna, 9. a
 Vt se penitus insinuet in causam, diligentia est. de Oratore, lib. 2. 81
 Callidus ille & occultus ne se insinuet, studiosè cauendum est: nec enim facile agnoscitur. de Amic. 82. a. De assentatore loquitur.
 Futura quoque, nisi antè sit occursum, explores, ne se mala insinuet. ad Brutum, 16. 17. a
 Ergo his rebus nos insinuabimus ad causam? ad Her. 2. b
 Quum familiariter me in eorum sermonem insinuarem ad darem, celabar, &c. contra Rul. 68. b
 Insinuare aliquem in consuetudinem alicuius. 4. fam. 42
 Insinuare se in familiaritatem alicuius. pro Cecin. 9. & 2. ad Atticum, 61

Insinuare se in aliquorum sermonem. in Rull. 2.6
Blandiri & suppliciter se insinuare quibusdā. 1. de Orat. 45
Etsi Zeno Cittiue aduena quidam, & ignobilis verborum opifex, insinuasse se in antiquam philosophiam videtur. 5. Tusc. 50. a

Insinuatio.

Insinuatio est oratio quadam dissimulatione & circuitione obscure subiens auditoris animum. 1. de Inuent. 30. a
Insinuatio huiusmodi debet esse vt occulte per dissimulationem, aut beneuolum, aut docilem, aut attentum faciamus auditorem. ad Heren. 2. b
Exordium in duas partes diuiditur, in principium & insinuationem. de Inu. 46. b
Adhuc quæ dicta sunt, arbitror mihi constare cum cæteris artis scriptoribus, nisi quia de insinuatione noua excogitauimus, & c. 1. ad Heren. 16

Insipiens.

Insipiens nunquam lætitia affici potest, quod nihil vnquam habet boni. Tusc. q. lib. 4. 54
Quid in verbis iunctis: quam scite insipientem, non insipientem iniquum, non in æquum? & c. Orat. 90
Nec animum tuum esse insipientem, quum ex insipienti corpore euasisset. de Senect. 93. b
Neque quicquam fortunato insipiente intolerabilius fieri potest. de Amic. 49
Omnes insipientes non sani. Tusc. q. lib. 3. 8
Omnes insipientes infaniunt. Tusc. q. lib. 3. 7
Insipientes fama & multitudinis iudicio mouentur, vt id honestum putent, quod à plerisque laudatur. Tuscul. q. lib. 2. 54
Omnium insipientium animi in morbo sunt. Tusc. q. li. 3. 7
Quid turpius, quam sapientis vitam ex insipientium sermone pendere? de Fin. 82. a. 4. Acad. q. 109. a
Quorumque ita perturbatur animi, vt non multum absint ab infania, quod insipientibus contingit. Tusc. q. lib. 3. 4

Insipientia.

Insipientia quasi insanitas quædam animi est, quæ est infania, eademque dementia. Tusc. q. lib. 3. 8
Omnem insipientiam complexus es scientissimè. 4. de Finib. 35. b
Insipientia nullum maius malum est. Tusc. q. lib. 3. 57

Insipienter.

At sperat adolescens diu se victurum, quod sperare idem senex non potest, insipienter sperat. Cat. 62

Insisto.

Sinautem vsque ad nouem, verbi gratia, sine dubitatione respondeas pauca esse, in decimo insistas, & c. 4. Academ. quaest. 168. a
Si negas te vsque ad obscura progredi, illustribus igitur rebus insistas. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 85
Status in quo primùm insistit quasi ad repugnandum congressa defensio. Topic. 229. b
Si membratim volumus dicere, insistimus. Orat. 218. b
Ad quoddam tempus insistunt. de Nat. d. 2. 38
Atque imperii insistent iugo. de Orat. 158. b
Stellæ sæpe insistent. de Nat. 46. b
Cingulus australis, in quo qui insistent, aduersa nobis videntur vestigia. de Som. 129. b
Insistebat in manu Cereris dextra simulacrum pulcherrimè factum Victorix. 6. Verr. 98. a. id est, erat.
Quibus vestigijs primùm insisti, in iis ferè soleo perorare. 3. de Orat. 19. a
Exercitus si pacis nomen audierit, vt nō referat pedem, insistet certè. in Ant. 241. b
Quoniam igitur modo tantum munus insistemus, vt arbitremur, nos hanc vim numerosè dicendi consequi posse? 3. de Orat. 96. a. id est, instituemus.
A communibus initis progredientem videre vbi primùm insisteret, & vnde causæ controuersia nasceretur. de Finib. 116. b
Quæ quum dixisset, paulùmque institisset, Quid est, inquit, fatine vobis videor pro meo iure in vestris auribus commentatus? 5. de Finib. 130. a

Vestigium illud ipsum in quo ille postremum institisset. 3. de Orat. 4. a
Circuitus incitator numero ipso fertur, donec perueniat ad finem & insistat. Orat. 215. b
Oratio ne insistat interius, ne excurrat longius. de Oratore, 160. b
Vt tanquam in vrbe inclusa currat oratio, quod insistat in singulis perfectis absolutisque sententijs. Orat. 217. b
Insistere singulis gradibus. in Verr. 186. b
Insistere in rebus singulis. de Fin. lib. 2. 2
Nec cohibere se potest, nec quo loco vult insistere omnino. Tusc. q. 217. b
Nullam oram vltimi videt, in qua possit insistere. de Nat. deor. 1. 38
Quid est cur claudicare aut insistere orationem velint? Orat. 213. b
Quot vultis esse in vno furto peccatorum gradus: vt si singulis insistere velim, progredi iste nō posset? 5. Verr. 147. a
Considerare suis testibus, & importunè insistere. Acad. quaest. edit. 1. lib. 2. 72
Et interdū multas vias adolescentiæ lubricas ostendit, quibus illa insistere, aut ingredi sine casu aliquo aut prolapione vix posset. pro Cælio, 32. a
In qua non video vbi beata vita possit insistere. de Natura deor. 6. b
Sæpe accidit vt aut citius insistendum sit, aut longius procedendum. in Orat. 129. a

Insistens.

Naturam eam dico, qua nunquam animus insistens agitatione & motu vacuus esse potest. de Diuin. 135. b
Crebrò insistens, interdum acquiescens. de Leg. 159. b
Tum in tanta gloria insistentes, vt eis omnia humana leuio ra videri debeant, & c. pro Sestio, 124. a

Insitio, Insitiuus, Insitus, vide Infero.

Insolens.

Ea requiruntur à me quorum sum ignarus atque insolens. 1. de Orat. 103
Nihil insolens atque ineptum. Orat. 199. b
Tertiam enim iam ætatem hominum viuebat: nec erat ei verendū, ne vera de se prædicans, nimis videretur aut insolens, aut loquax. de Senect. 27. a
Insolens alacritas. Tusc. q. 236. b
Insolens fastidium. 1. de Fin. 16. a
Insolens homo. epist. 26. b
In victoria quæ natura insolens & superba est. pro Marcello, 5. a
Insolens ostentatio. in Parad. 53. a
Non sum tam insolens in dicendo, vt, & c. pro Sest. 25. b
Non sum tam insolens, qui Iouem esse me dicam. pro Domo sua, 231. b
Is nullum verbum insolens, neque odiosum ponere audebat. Orat. 199. b
Insolens semper victoria ciuilibus bellis. 4. famil. 12
Aliquorum ignarus atque insolens. 1. de Orat. 103. a
Itaque ille amicus noster insolens infamix, semper in laude versatus. ad Attic. lib. 2. 53. a. Id est, insolitus infamiam audire.
Qui in sua re fuisset egentissimus, erat (vt fit) insolens in aliena. pro Rosc. Amer. 13. a
Ne in re nota & peruulgata multus & insolens sim. de Orat. 141. b
Insolens domesticarum rerum fastidium. lib. 1. de Fin. 8
Verum, vt opinor, honores tui te insolentem faciunt. in Salust. 275. b
Non extulisse se in potestate, non fuisse insolentem in pecunia. de Orat. 140. b
Insolentissimi homines summis Circensibus ludis meis profulandum me lege Scantimia curant. Cælius ad Cicero- nem, lib. 8. 12. 7. a

Insolenter.

Insolenter se efferre. Tusc. q. lib. 4. 30
Deinde natura eius euenire vulgò solet, an insolenter, & c. ræo. 1. de Inuent. 59. a

Insolenter nihil faciam. 4. fam. 9
Insolenter ferre. 9. Philip. 261
Insolenter gloriari. 1. ad Att. 40
Is authorem senatus extinctum lætè atque insolenter tulit. in Ant. 122
Gorgias his festiuitatibus insolentius abutitur. in Ant. 172.
Orat. 214. b
Insolentius se iactare. in Cat. 108. b

Insolentia.

Peregrina insolentia. de Orat. 146. b
Illa tua singularis insolentia, superbia, contumacia. in Verr. 221. b
Is coeperat esse tanta insolentia, vt neminem liberum duceret. Brutus, 90. b
M. Antonius cuius tanta est non insolentia solùm (nam id quidem vulgare vitium est) sed immanitas, non modò vt vocem, sed ne vultum quidem liberum possit ferre cuiusquam. epist. 143. b
Sed me hercule istius disputationis insolentia, atque earum rerum, quæ quasi traduntur in arte, inficitia. 1. de Orat. 50. a
Non sunt tanti vlla eius merita, quanta insolentia hominis, quantumque fastidium. de Orat. 128. b
Insolentia rerum secundarum. in Pis. 84. b
Tanta est insolentia ac turba verborum. de Orat. 147. b
In ea vestri isti satellites modestè insolentiam suam continebunt: contra Rul. 64. b
Insolentiam & iactationem nonnullorum hominum ferre non potes. 8. fam. 47. in epist. Cælii.
Soleo sæpe mirari nonnullorum insolentiam philosophorum. Tusc. quaest. lib. 1. 40. id est, rerum minorem tractationem.
Insultatam & insolentiam tanquam insaniam quandam orationis odit. de Clar. 191. b
Primò propter insolentiam reclamantes, deinde propter rationem atque orationem studiosius audientes, & c. 1. de Inuent. 4. a
An is qui propter fori iudiciorumque insolentiam non modò subfella, verum etiam vrbe ipsam reformidat: pro Sext. Rosc. 33. b
Nihil de luxuria Apronii loquor, nihil de insolentia, & c. 5. Verr. 87. a
Ex arrogantia odium, ex insolentia arrogantia. 1. de Inu. 59
Quanquam & insolentia dominatus extulerat animos, & erat incredibili armatus audacia. pro Domo sua, 241. b
Fama adolescentis paulum hæsit ad metas notitia noua mulieris, & infœlici vicinitate & insolentia voluptatum. pro Cælio, 59. a
Moueor etiam loci ipsius insolentia. pro Deiot. 2

Insolitus.

Insolita ratio dicendi. pro Lege Manil. 1. a
Mithridates insolita inflammatus victoria, & c. pro Lege Manil. 31. alii legunt gloria.
Quasi verò priscum aliquod aut insolitum verbum interpretatur. pro Corn. Balb. 62. b
Æstus quidam non insolite adolescentibus gloria. de Clar. 191. b
Quæ causa me ad hanc insolitam loqua citatem impulit. de Orat. 242. b
Insolitam lucem aspicere. pro Sest. 7. b
Cur prudentissimas, lectissimasque feminas in tantum virorum conuentum insolitas inuitasque prodire cogis? 3. Verr. 67. a

Insomnium.

Hæc metuo ne insomnia sint. 7. ad Att. 63
Caret ergo etiam vinolentia & cruditate & insomniis. de Senect. 40. a

Inspectatio, Inspecto, vide Inspicio.

Insperans.

Insperanti mihi cecidit, vt in istum sermonem dilaberemini. 1. de Orat. 48. a

Quibus tu salutem insperantibus reddidisti. pro Mar. 134. b

Insperatus.

Insperatum consilium. 4. Philip. 154. a

Insperatum incommodum. ad Heren. 3. b
Insperatum gaudium. de Inuent. 48. b
Insperatum nec opinatum malum. 3. Tusc. 49. a
Insperatum & repentinum præsidium. in Ant. 229. b
Insperata repentinaque pecunia. 2. in Catil. 40. a

Inspergo.

Caput est in iecore, cor in extis: iam abscedet simul ac molam & vinum insperferis, & c. 2. de Diuin. 56. a
Inspergere aliquem lingua. ad Heren. 39. b

Inspicio.

Nam vt signum publicum inspexit, dixit, & c. pro Flat. 155. b
Est igitur animus in hortis: quos tamen inspiciam quum venero. ad Att. lib. 12. 238. 3. a
Maximè verò mihi curæ erit, vt Ciceronem tuum, nostrumque videam scilicet quotidie, sed inspiciam, quid discat quam sæpissime: & c. 2. ad Q. frat. 31
Ne quis inspiciat tabellam. de Leg. 191. b
Vifne igitur te inspiciamus à puero: pro Cecinna, 45. a. 4. Acad. q. 105. a
Si hortos inspexeris, dederis mihi quod ad te scribam. ad Att. 204. b
Reliqueras enim ciuitatem tuam, neque nostras leges inspiciere potuisti. pro Corn. Balb. 61. b
Cupere se dicit inspiciere. in Verr. 214. b
Negasti tum te inspiciere velle. pro Deiot. 147. b
In bestiis vis naturæ inspici potest. de Fin. 103. b
Non igitur si fundus inspiciendus, aut si, & c. de Orat. 106. b
Genus *βηδὲς κριών*, quod quasi ad inspiciendum delectationis causa comparatum est. Orat. 200. b
Tanquam si arma militis inspicienda sint. pro Cec. 286. b
Hortos quoniam hodie eras inspecturus, quid visum tibi sit, eras scilicet. epist. 129. b

Inspecto.

Quod vtinam inspectare possis timorem de illo meum. ad Brutum, 4. 7. a

Inspectans.

Si adiciam iusiurandum, sapientemne prius, quam Archimedes eo inspectate rationes omnes descripserit eas, & c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 107
Me inspectante hoc fecisti. epist. 15. b
Inspectante & rege & populo. 1. de Diuin. 60. a
Qui agunt in scena gestum inspectante Roscio. de Orat. 130. b
Quod te inspectante factum est. de Diuin. lib. 1. 65
Hinc illa crux, in quam ciuem Romanum iste multis inspectantibus sustulit. 6. Verr. 20. a

Inspectatio & Inspectio.

Nos enim inspectationem solum habemus: Consules & reliqui magistratus etiam inspectionem. 2. Philip. 87. a. Id est, cognitionem & iudicium.

Instabilis, Instans, vide Insto.

Instar.

Hæc magna sunt & tanquam animi instar in corpore. Orat. 201. b
Nemo istorum est qui non abs te munus fundi suburbanum instar expectet. ad Q. frat. 319. b
Esse instar furoris & sceleris. pro Rab. 95. b
Vnus ille dies mihi quidem immortalitatis instar fuit, quo in patriam redii, quum Senatam egressum vidi, Populumque Romanum vniuersum. in Pisonem, 40. a
Omnia ex altera parte collocata, vix minimi momenti instar habent. Offic. 54. b
Patrocinio verò se vsos, aut clientes appellari, mortis instar putant. 2. Offic. 102. a
Hæc est *ἀλωπς* in qua nūc sumus, mortis instar. ad Att. 155. b
Lætere mortis erat instar turpissimæ. pro Rab. 95. b
Plato mihi vnus instar est omnium. de Clar. 151. b
Terra ad vniuersi cæli complexum quasi puncti instar obinet. Tusc. 156. b
Mearum epistolarum nulla est *συναγωγή*, sed habet Tyro instar septuaginta. 16. ad Att. 15
Equidem hos tuos Tusculanenses dies instar esse vitæ putato. ad Varronem, lib. 9. 6. 11. a

Nauis maxima triremis instar. in Verr. 2.44. b
Fugerant autem, quæ fuit non vici instar, sed vrbs, quod erat Amari caput, & c. M. Catoni, lib. 15. 17
Ea verò epistola, quæ voluminis instar, erat sæpe legenda, sicuti facio, & c. ad Att. lib. 10. 195. 1. a
Nauis quæ vrbs instar habere inter alias videretur. in Verr. 2. 54. b

Instauro.

Tum quum in Cn. Dolabellam scelus suū istud pristinum renouauit & instauroit quæstorium. 2. Verr. 7. a
Quum apud Cæsarem pro populo fieret, venisse eò muliebri vestitu virum, idque sacrificiū quum virgines instauroissent, & c. ad Att. lib. 1. 8. 5. a

Instaurore cædem. pro Domo sua, 4

Instaurotus.

Cauete per deos immortales Iudices, ne noua & multò crudelior per vos proscripio instaurota esse videatur. pro Ros. Amer. 91. a

Quorum de sententia illa eadem renouata atque instaurota celebrantur. de Arusp. resp. 19. a

Ludos illos iterum instaurotos memoræ proditum est. de Diuin. 92. b

Periculum sit ne instaurotas maximi belli reliquias ac renouatas audiamus. de prouinc. Consul. a

Instaurotio.

Et mentes deorum immortalium, ludorum instauratione placantur. de Arusp. resp. 20. a

Instaurotius.

Itaque ludis intermissis, instaurotius constituti sunt. 1. de Diuin. 97. a

Instigo.

Si eos vehementer instigare velimus. ad Heren. 22. b

An tu eras Consul, quum in palatio mea domus ardebat, non casu aliquo, sed ignibus iniectis instigante te? in Pisonem, 20. a

Instigatio.

Amplificatio instigationis auditorum causa sumitur. ad Heren. 15. b

Instillo.

Guttæ quæ saxa affiducè instillant Cauasi. 2. Tusc. q. 46. a. id est, guttatim cadunt super saxa. Ex Æschylo.

Attulit huberrimas tuas literas, quæ mihi quiddam, quo stare, instillarunt. ad Att. lib. 9. 18. Id est, quæ mihi quiddam dulce & affabile infuderunt.

Nanque hæc quoque nisi tanquam lumini oleum instilles, extinguuntur senectute. de Senect. 32

Instinctus.

Iste metus furore instinctus. pro Domo sua, 109

Quodam furore & audacia instinctum. 7. Verr. 148. a

Instinctus.

Cum à corpore animus abstractus, diuino instinctu concitatur. de Diuin. 94. b

Oracula quæ instinctu diuino afflatuque funduntur. 1. de Diuinat. 10

Instinctu, afflatuque diuino futura prænuñtiare. 1. de Diu. 19. a

Poetæ carmina non fundunt sine cælesti aliquo mentis instinctu. Tusc. q. lib. 1. 51

Institio.

Institiones stellarum errantium. Tusc. q. lib. 1. 50

Instituo.

Dicit aliquis, Hæc igitur est tua disciplina: sic tu instituis adolescentes: ob hanc causam tibi hunc puerum parens commendauit & tradidit, vt, & c. pro Cæl. 30

Tu actionem instituis, ille aciem instruit. pro Mur. 19

Senectus adolescentulos docet, instituit, ad omne officii munus instruit. de Senect. 82. b

Fecisti item vt prædones solent: qui quum communes hostes sint omnium, tamen aliquos sibi instituunt amicos, quibus non modò parcant, verumetiam præda quos augeant. 6. Verr. 18. a

Itaque vt primùm Velia nauigare cœpi, institui Topica Aristotelica conscribere. epist. 104. b

Verum vt institui dicere. in Verrem, a. Id est, cœpi.

Hoc nescio quid nullo argumento proposito scribere institui. ad Att. 144. b

Libri, quos scribere institui, & c. ad Q. frat. 315. b

Vt instituisi atque fecisti. 10. fam. 55. & 13. 86

Perge tenere istam viam quam instituisi. de Petit. 213. b

Cum Zenone, inquam, vt accepimus, Arcefilas sibi omnem certamen instituit, non pertinacia aut studio vincendi, & c. 3. Tusc. 4. 4. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 31

Iniquam legem Iudices & miseram conditionem instituet periculis hominum, si existimabit iudicium accusatoris in reū pro aliquo præiudicio valere oportere. pro Mur. 54

Antonius earum rerum omnium domesticum mercatum instituit. 3. Philip. 145

Quem morem Arcefilas renouauit, instituitque, vt hi qui, & c. de Fin. 64. b

Fonteius portorium vini instituit. pro Font. 8

Cum Prætor sumptus instituit eos qui antea non erant. pro Flac. 26

Idque instituit docere sic. lib. 1. de Fin. 13

Flagitare senatus instituit Cornutum, vt referret, & c. epist. 153. b

Isocrates primus instituit dilatare verba. Orat. 200. b

Quod instituit referre de religione, & sæpe iam retulit, ab eo deduci non potest. 1. fam. 2

Quæro vt me Iudices, sicuti facere instituisi, benignè, attentèque audiatis. pro Cluentio, 5. a

Ea quæ supra scripta sunt, non vt te instituerem, scripsi. ad Q. frat. 297. b

Tu qui institueras in eos animaduertere, qui perperam iudicassent. 4. Verr. 40. a

Cum instituissem ad te scribere, calamumque sumpsissem. ad Att. 96. b

Qui apud te esset educatus: quæ tu à puero sic instituissem, vt nobili ne gladiatorum quidem hæreret. pro Quintio, 46. a

Qui ab adolescentulo quæstum sibi instituisset sine impendio: postea quàm nescio quid impendit, & in commune contulit, mediocri quæstu contentus esse non poterat. pro Quint. 7. a

Quam nunc colere gentem instituiam: Antequam. 194. b

Nunc aueo scire quid hominis sit, & quarum rerum actionem instituat. ad Att. lib. 7. 123. 13. a. Id est, quid velit, siue cogitet facere.

Cum à quibus debeam retineri, reicere instituant. Antequam. 193. b

Si diligentiam, quam institueris, adhibueris, citò firmus eris. epist. 264. b

Instituere atque erudire ad turpitudines. 5. Verr. 137. a

Instituere & erudire aliquem. de Orat. 146. b

Instituere & imbuere aliquem. 10. Philip. 183. a

Aliquem instituere, & ei præcepta dare. pro Quint. 57. a

Ad scenam aliquem instituere. de claris Orat. 106. a

Instituere aliquem hæredem filio. epist. 226. b

Instituere aliquid ad aliquem. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 2. hoc est, aliquid cuiusdam dicendum scribere.

Instituere amicitiam cum aliquo. 13. fam. 32

Artem aliquam instituere. 1. de Orat. 92. a

Instituere & conseruare ciuitates. de Orat. 8. b

Ciuitates instituere, & leges scribere. 1. de Orat. 43. a

Codicem instituere, conscribere, ordinem conseruare. pro Sex. Rosc. 45. b

Instituere comitia. 7. fam. 52

Diligentiam instituere. Tironi, lib. 16. 20. 1. a

Instituere ea quæ sequantur alii. 13. fam. 70

Instituere exedria. 7. fam. 42

Instituere & erudire filios ad maiorum instituta. in Verr. 184. b

Instituere officinam Syracusis. in Verr. 12. b

Officium alicubi instituere. 6. Verr. 48. a

Instituere pœnam in alium. pro Domo sua, 96

Instituere regnum. pro Sylla, 15

Instituere religionem. pro Domo sua, 104

Suscipere, instituere, & perficere aliquam rem. Luceio, lib. 5. 12. 5. a

Instituere alicuius sermonem. 3. ad Q. frat. 27

Phidias potest à primo instituere signum, idque perficere. 4. de Fin. 57. a

Tabellarios certos instituere. 14. fam. 24

Instituere tabulas testamenti. 7. fam. 38

Textrinam alicubi instituere. 6. Verr. 52. a

Tutorem filiorum orbitati instituere. 1. de Orat. 116. a

Multa incommoda consequi, si instituat, vt à scripto recedatur. de Inuent. 78. b

Non vt ille filius instituat, sed vt è patriciis exeat. pro Domo sua, 30

Cum omnia ordinarentur, instituerentur, pararentur. pro Syll. 177. b

Hoc institui, atque adeò institutum referri atque renouari molestè ferunt. in Verr. 65. b

Hæc nec institui, nec effici possunt sine tua ope. ad Attic. 260. b

De legibus instituendis. Orat. 90. b

Historia institui nisi præparato otio non potest, nec exiguo tempore absolui. 1. de Leg. 14. a

Tecum mihi instituenda oratio est. de Fin. 145. b

Instituendi genus de *Uranopov*. 3. ad Q. frat. 22

Instituendi mihi referre, & c. de Orat. 142. b

Institutus.

Institutus ab Aristotele Theophrastus. 3. de Leg. 16

Institutus ad legem. pro Mil. 7

Probauit omnibus M. Curium, qui hæres institutus esset, ita, & c. pro Cecinna, 39. a

Qui esset secundum posthumum hæres institutus. de Orat. 99. b

Hic magistratus multis annis post decemuiros institutus est. ad Att. 86. b

Est igitur ambulans ad hunc modum sermo ille nobis institutus, & à tali quodam ductus exordio. 2. Tusculan. quæst. 14. a

Idque memoria teneo, quum mihi sermo cum hoc ipso Crasso multis audientibus esset de te institutus, & c. 1. de Orat. 163. a

Diligentia alicuius bene institutus aliquis. de claris Orat. 129. a

In pueritia bonis artibus & disciplinis institutus non eras. in Verr. 85. b

Doctrina liberaliter institutus. 2. de Orat. 89. a

Græcis doctrinis institutus. de claris Orat. 90

Erat enim cum institutus opimè, tum etiam perfectè planèque eruditus. de Clar. 191. b

Nam & amicitia peruetus mihi cum eo est, vt primùm in forum veni, instituta. ad Sulp. lib. 13. 18. 1. a. 1. de Fin. 105. a

Non instituta, sed iam inueteratà amicitia. 3. fam. 33

Instituta temere causa. 9. ad Att. 14

Instituta concursatio. pro Domo sua, 12

Instituta dignitas. 1. ad Att. 63

Instituta patria. de Fin. lib. 5. 12

Malè instituta ratio, exitum reperire non potest. de Natura deor. 1. 74

Vita instituta præceptis philosophorum. de Fin. 110. b

Si omnium nomine, quicumque Romæ ludos facerèt, quod erat iam institutum, erogaretur. ad Q. frat. 295. b

Expedire exitum institutæ orationis. epist. 44. b

Rem institutam absoluere. de Fin. 114. b

Cum rem aliter institutam offendissem, ac mihi placuisset, si affuissem. epist. 73. b

Institutum poema perficere. 3. ad Q. frat. 34. id est, inchoatū. Non auaritia ab instituto cursu ad prædam aliquam reuocauit, non libido ad voluptatem, & c. pro Lege Manil. 18. a

Et postea prorsus ab instituta nostra paucorum dierum consuetudine longè refugit. ad Att. lib. 1. 1. 9. a

Nihil tam remotum ab accusatione, quàm Cluentius & natura, & voluntate, & instituta ratione vitæ. pro Cluentio, 32. a

Instituto itinere securitatem diligentiamque sociis & Reip. præsta. Cato Ciceroni, lib. 15. 5. 7. a

Instituto à natura. 3. de Finib. 17. a

Non ita à maioribus nostris instituti atque imbuti sumus; vt, & c. in Ant. 228. b

Diodorus & Philo, à quibus instituti fuimus, & c. de Nat. deor. 3. b

Ad hanc legem non docti, sed facti, non instituti, sed imbuti sumus. Orat. 212. b

Diuinitus multa à maioribus inuenta atque instituta sunt. pro Domo sua, 1. a

Instituta concilia dimittere, habita rescindere possunt augures. 2. de Leg. 32

Non eram nescius, quæ oneribus premerere susceptarum rerum, & iam institutarum. epist. 67. b

Neque institutas ceremonias persequi, neque verbū vllum solenne potuit effari. pro Domo sua, 109. a

Institutum.

Hoc institutum postea translatum ad philosophos nostros est. de Finib. 64. b

Nefarium institutum. 5. Verr. 34. a

Institutum vitæ capiendum. 4. de Finib. 66. a. Hoc est, viuendi ritus siue ratio & modus.

Patrium institutum. de Cla. 184. b

Confusius hesternò die est acta res, C. Pansa, quàm postulat institutum consulatus tui. in Ant. 214. b

Puto te existimare me nunc oblitum consuetudinis atque instituti mei, rarius ad te scribere quàm solebam. Att. lib. 4. 87. 1. a

Instituti mei tenendi causa. epist. 258. b

Sed ad huius libri institutum illa nihil pertinent. Top. 213. b

Quod ad hoc nostrum institutum nõ pertinet. de Inu. 82. b

Institutum alicuius sequi. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 14

Nos institutum tenebimus. Tusc. q. lib. 4. 6

Tenere aliquod institutum in omnibus. 6. Verr. 40. a. 16. fam. 8

Nulla est pœna, quæ possit obseruantiam tenuiorum ab hoc vetere instituto officiorum excludere. pro Mur. 141. b

De quibus dicere aggrediar, si pauca prius de instituto, ac de iudicio meo dixerò. Offic. 2. 2

Ex instituto meo. 12. fam. 40. in epist. Trebonii.

Is tamen instituto Lælii Panætium audiuerat. de Clar. 173. b

More institutoque maiorum. pro Murena, 1. a

Veteri consuetudine, institutoque maiorum. 1. Verr. 3. a

Cn. Magium Pompeii præfectum deprehendi, scilicet meo instituto vsus sum. 9. ad Att. 24. id est, meam seruauit consuetudinem.

Si qua mulier sit eiusmodi, qualem paulò antè descripsi, vita institutoque meretricio. pro Cæl. 39

Illi autem qui Platonis instituto, & c. 1. Acad. q. 25. a

Quid verò hoc elegatius, quod non sit natura, sed quodam instituto? Orat. 90

Nobis autem in hac causa nihil aliud opus est, nisi te ius instituto tuo dicere. ad Thermum, lib. 3. 76

Qui eius ciuitatis, in qua in principum numero vultis esse, non leges, non instituta, non mores, non iura noritis? in Pisonem, 23. a

Instituta regia. Tusc. q. lib. 4. 1

Genus institutorum & rationum mearum, dissimilitudinè nonnullam habet cum illius administratione prouinciæ. Cælio, lib. 2. 24

Sed bene iuris publici leges atque instituta cognouerat. de claris Orat. 146. a

Perficere instituta. 2. de Diuin. 8

Perpolire instituta. Luceio, lib. 5. 12. 35. a

Instituta alicuius seruare. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 3

Magnamque Græciam institutis & præceptis suis erudierunt. Læli. 12

Veruntamen abducuntur homines nonnunquam etiam ab institutis suis magnitudine pecuniæ. 6. Verr. 10. a

Quis autem tam agrestibus institutis viuit, & c. de Finibus lib. 3. 30

Quod si omnia à philosophis essent petenda, Peripateticorum institutis comodus fingeretur oratio. de Clar. 175. b

Te abundare oportet præceptis institutisque philosophiæ. 1. Offic. 1. a

C. Carbo hæsitan in maiorum institutis. de Orat. 88. b
 Institutis meis se recreatos putant. 15. fam. 23
 Non putavi esse alienum institutis meis hæc ad te scribere.
 5. fam. 48

Institutio.

Hæc institutio atque disciplina potest, &c. ad Q. frat. 293. b
 Omnis quæ à ratione suscipitur de aliqua re institutio, de-
 bet à definitione proficisci, vt intelligatur quid sit id de
 quo disputatur. Offic. 1. 11

Institutio amicitia. de Fin. lib. 1. 55

Cum ad cuiusque naturam institutio doctoris accommo-
 daretur. de Orat. 146. b

Institutio morum. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 17

Earum ipsarum rerum, de quibus agimus, prima institutio
 & quasi disciplina. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 94

Ratio institutioque administranda. Reipub. ad Att. 15. b

Magis ad institutionem vitæ communis spectare videntur.
 1. Offic. 13. & 2. 54

Rationem institutionemque suam conseruare. ad Att. lib. 1.
 12. 14. a

Horum non hominum sectam atque institutionem perfe-
 quimur. 7. Verr. 142. a

Neque enim dici potest in vlla rerum institutione, &c. de
 Nat. d. 2. 25

Iisdem præceptis atque in vna institutione formari. 3. de
 Orat. 10. a

L. Crassum non plus attigisse doctrinæ, quàm quatum pue-
 rili illa institutione potuisset. de Orat. 308. b

Multi Græcis institutionibus eruditi. 1. de Nat. d. 7

Insto.

Eriam atque etiam insto, vrgeo, insector. pro Planc. 269. b
 Insector vltro atque insto accusatori, Iudices: insector, in-
 quam, & flagito testes. pro Font. 276. b

Instat enim o pater, &c. de Orat. 152. b
 Instat & vrget Cato. 1. ad Att. 26

Instat enim & vrget, & quocunque te verteris, persequitur.
 de Diuin. 139. b

Instat nunc ille annus egregius. ad Att. 16. b
 Verum quoniam tibi instat Hortensius vt eas in consilium:
 à me postulat, ne dicendo tempus absumam. pro Quinto,
 18. a

Mihi instat iter longum. Att. 211. b
 Tibi ab iis instat periculum. epist. 176. b. & 191. b

Sed id aliàs: nunc quod instat. Tusc. q. lib. 3. 8
 Nunc quod instat, agere oportet. de Inuent. 66. b

Instat Scandalus poscere recuperatores. in Verr. 178. b
 Galli instat atque vrget summo cum studio. pro Font.
 283. b

Instat magnificentissimi ludi. in Pis. 93. b
 Ita vulgò qui instabant vt darem sibi quod ornarent, iam
 exhibere mihi molestiam destiterunt. ad Att. lib. 2. 16. 4. a

Institit, oppressit, non remisit. 5. Verr. 115. a
 Institit flagitare. 10. fam. 33

Vrge, insta, perforce. ad Att. 215. b
 Cum sacrificii dies instaret. de Inuent. 74. b

Quamquam iter instaret. Diuin. lib. 1. 54
 Et nunc non minora pericula Reip. à Dolabella instarent,
 quàm ab Antonio. Lentulus ad Ciceronem, lib. 12. 14. 21. a

Quæ cum dixisset, paululumque institisset. de Fin. lib. 5. 67
 Quibus ego confido impendere fatum aliquod, &c. aut in-
 stare iam planè, aut certè iam appropinquare. in Catilinâ,
 106. b

Cupidè instare alicui. pro Quint. 14. b
 Cædere ianuum saxis, instare ferro, ligna & sarmenta circū-
 dare. 3. Verr. 48. a

Ita mihi videtur bellum illud instare. ad Att. 225. b
 Fortunam saxo instare prædicant volubili. ad Heren. 13. b

Quare aut muta actionem, aut noli mihi instare vt iudicè.
 pro Cecinna, 6. a

Ergo instare vt mihi responderet. in Verr. 147. b

Instans.

Instans periculum. ad Heren. 16. b
 Te instante faciet. 3. ad Att. 23

Tibi cupienti atque instanti sæpissimè negavi. de Orat. 93. b
 Si quidquam aliud vobis nisi de instanti bello cogitatum
 putabunt. 11. Philip. 307. a

Genus causæ ex controuersia facti, vel ex futuro, vel ex in-
 stanti. de Orat. 118. b

In instanti tempore quid considerandum. 2. ad Heren. 38
 Instantia & sequentia. Tusc. q. 223. b

Quæ enim venientia metuuntur, eadem efficiunt ægritudi-
 nem instantia. 4. Tusc. quaest. 19. a. Id est, præsentia, vr-
 gentiaque.

Præterea ea dicimus, quorum superiori tempore vera fue-
 runt instantia: sic futura, quorum consequenti tempore
 vera erunt instantia. de Fat. 145. b

In instantibus sequentibusque videndum est, ne quid hu-
 mile, summissum, molle, effeminatū, fractum, abiectum-
 que faciamus. Tusc. q. lib. 4. 53

Instabilis.

Instabilis in istum plurimum fortuna valuit. ad Her. 34. b
 Instabilis fortuna Pacuuii. ad Heren. 13. b

Instruo.

Tu a rationem instituis: ille aciem instruit. pro Mur. 19. a
 Senectus adolecētulos docet, instituit, ad omne officii mun-
 nus instruit. de Senect. 26

Hic quem instruimus, orator. de Orat. 149. b
 Ad iudicium non se satis instruxerat. in Verr. 269. b

Possessores nullam impensam fecerant, nondum instru-
 xerant. in Ant. 218. b

Instruite nunc contra istos, &c. vestra præsidia, vestros ex-
 ercitus. in Cat. 109. b

Bellum instruere & exercitus ornare. contra Rul. 84. b
 Vrbs quæ facere atque instruere bellum possit. contra Rul-
 lum, 81. b

Nam enim te instruere domum tuam voluerunt in prouin-
 cia, sed illum vsu prouinciæ supplere. 6. Verr. 8. a

Instruere insidias in aliquo loco. pro Cluent. 150. a
 Multitudinem hominum cogere, armare, instruere. pro Ce-
 cinna, 291. b

Petitionem consulatus diligenter adornare & instruere. pro
 Mur. 135. b

Instruere se domesticis copiis. de Orat. 112. b
 Neque se satis, cum potestatem haberet, instruxisse & or-
 nasse. in Verr. 123. b

Instruar consiliis idoneis ad hoc negotium. ad Attic. lib. 5.
 93. 10. a

Hoc enim ipsum iudiciū, hoc periculū, illa accusatio, omnis
 restium copia quæ futura est, à matre initio est adornata,
 à matre hoc tempore instruitur, atque omnibus eius opi-
 bus & copiis comparatur. pro Cluent. 12. a

Quod iam non ad vnus perniciem, sed ad vniuersorum
 instruitur calamitatem. in Ant. 196. b

Artes quibus instrumur ad hunc vsu forensem, & ad
 capeñdam Remp. pro Cæl. 53. b

Curio cum tardus in cogitando, tum in instruendo dispa-
 tus fuit. de Clar. 184. b

Instructus.

Instructus, armatus, paratus per sese. Tusc. q. 220. b
 Mediocriter à doctrina instructus, angustius etiam à natu-
 ra. de Clar. 186. b

Sic igitur orator instructus veniet ad causam. Orat. 208. b
 Instructus ad mortem contemnendam. 2. de Fin. 92. a

Instructus artibus ingenuis. 1. de Orat. 37. a. Hoc est, bene
 edoctus & institutus.

Instructus & ornatus plurimis & grauissimis artibus atque
 virtutibus. de Fin. lib. 2. 92. & Tusc. q. lib. 5. 22

Paratus atque instructus in iudicium venit. in Verr. 67. b
 Instructus omni copia. de Clar. 187. b

Tribunus consularibus copiis instructus. pro Domo sua,
 237. b

Græcia M. Bruti imperio, autoritate, copiis non solum in-
 structa, sed etiam ornata dextram tendit Italiz. in Ant.
 226. b

Materia orationis instructa ornataque rebus & sententiis.
 de Orat. 121. b

Naus instructa & ornata. pro Cluent. 55. b
 Oratio instructa verbis & sententiis popularibus. Orat.
 202. b

Philosophia non satis instructa ad forenses causas. Orat.
 198. b

Prouincia exercitu & pecunia instructa & ornata. in Pifo-
 nem, 80. b

Domicilium ornatum signis & picturis, instructumque re-
 bus omnibus necessariis. de Nat. d. 45. b

Instructum & paratum conuiuium omnibus rebus. 6. Ver-
 rinarum, 54. a

Hunc diuinis quibusdam bonis instructum atque ornatum
 puto. pro Cæl. 45. b

Oratorem esse instructum voce, lepore quodam volo. de
 Orat. 103. b

Domum exornatam & instructam ferè iam iste reddidit
 nudam & inanem. in Verr. 125. b

Nos ipsi à doctoribus atque doctrina instructi ad Remp.
 & ornati accessimus. Offic. 31. b

Alii ad permouendos animos instructi & parati. Orat.
 198. b

Homines instructi, & certis locis cum ferro collocati. pro
 Cecin. 292. b

Cur ergo non iidem in iure ciuili satis instructi esse possu-
 mus, ad hoc duntaxat, ne in nostra patria peregrini esse
 videamur. de Orat. 106. b

Mithridatis copia omnibus rebus ornata atque instructa.
 pro Pomp. 7. b

Naues instructæ & paratæ. epist. 192. & in Verr. 263. b
 Hæ rationes, quæ satis scite nobis instructæ & compositæ
 videntur. de Leg. 163. b

Accusatores ab aliquo esse instructos & subornatos. in Va-
 tinium, 29. b

Nam quos improbos, maledicos, fraudulentos putant, &
 ad faciendam iniuriam instructos, eos haud contemnūt
 quidem, sed de iis malè existimant. Offic. 2. 51

Emit homo cupidus & locuples tanti, quanti Pythius vo-
 luit, & emit instructos. 3. Offic. 77. de hortis.

Muneribus deorum nos esse instructos & ornatos. de Leg.
 163. b

Nos quemadmodum instructos, & quibus præidiis muni-
 tos ad tanti belli opinionem miseritis, non estis ignari. ad
 Senatū, lib. 15. 1. 11. a

Qui claros viros à se instructos dicant Rempub. sæpe re-
 xisse. Acad. q. 28. b

Instructas & paratas naues in aqua habere. 12. famil. 32. in
 epist. Lentuli.

Paratior & instructior veniret. ad Heren. 26. b
 Instructior à philosophia, à iure ciuili, ab historia. de claris
 Orat. 83

Aut ipse doctrinis fuisse instructior. de Fin. lib. 1. 20
 Omnibus rebus domus instructior & apparatus est. de In-
 uent. 54. b

Instructissimus ad dicendum. de Orat. 145. b
 Instructissimus artibus. ad Brutum, 178. a

Instructissimus vir. 1. de Orat. 134. a

Riuus est diducta oratio, non fontibus: & quocunque in-
 greditur, eodem est instructu, ornatuque comitata. 3. de
 Orat. 14. a

Instructio.

Instructio exercitus. 2. de Nat. d. 121. a
 Hæc autem dispositio locorum, tanquam instructio mili-
 tum facile in dicendo, sicut in pugnando, parere poterit
 victoriam. ad Heren. 19. b

Neque coniectione telorum, sed sæpe clamore ipso militū,
 aut instructione aspectuque signorum magnas copias
 pulsas esse & vidimus & audiuius. pro Cec. 32. a

Hi sunt conditores, instructoreque conuiuuii. post red. in
 Senatu, 13. a

Instrumentum.

Instrumentum causarum & generum omniū. 2. de Orat. 80. a

Instrumentum oratoris. Orat. 142. b
 Instrumentum regni delatum ad Antonium & Lepidum.
 Brut. 34

Quod si Antonius ab alio relictum regni instrumentum
 occasionem regnandi habuit, &c. Brutus Ciceroni, 4. 6. a

Soluendi sunt nummi Cæsari, & instrumentum triumphū
 eo conferendum. ad Att. lib. 7. 32

Ad quorum intelligentiam à natura minus habent instru-
 menti. 3. de Orat. 108. a

Quid viatici, quid instrumenti satis sit. 12. ad Att. 43
 Præclarum munus ac instrumentum Tribunatus ad aliquè
 deferre. pro Mil. 15. a

In eorum orationes Apronius venit, omne instrumentum
 diripuit, familiam abduxit. 5. Verr. 46. a

Vt in augenda re non avaritiæ prædam, sed instrumentum
 bonitati quæreret. pro Rab. Posth. 2

In fundum autem vicini Consulū, non instrumentum aut
 ornamenta villæ, sed etiam arbores transferebantur. pro
 Domo sua, 49. a

Totius belli instrumento & apparatu. 4. Acad. q. 5. a
 Eloquentiam locupletasti grauiorum artium instrumento.
 de Clar. 196. b

Hostium spolia, monumenta imperatorum, decora atque
 ornamenta fanorum, posthac his præclaris nominibus
 amissis in instrumento ac supellectili C. Verris numera-
 buntur. 6. Verr. 87. a

In oratoris vero instrumento tam lautam supellectilè nun-
 quam videram. de Orat. 98. b

Nemo sine eo instrumento ad vllam rem illustriorem pos-
 test accedere. de Finib. 125. b. Id est, sine bonis artibus vel
 scriptis.

Quid enim tanto opus est instrumento in optimis artibus
 comparandis. 2. de Finib. 177. a

Arationes magna impensa, magnoque instrumento tueri.
 in Verr. 158. b

Instrumenta duelli, non fani, æs atque ferrum. 2. de Leg. 43
 Quicquid habuit ex disciplina, instrumeta naturæ deerant.
 de Clar. 145

Quum industria subsidia atque instrumenta virtutis in li-
 bidine audaciæque consumerentur. 2. in Catil. 31. a

Instrumenta vitæ. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 31

Instrumenta quanta habeat homo ad obtinendam adipi-
 scendamque sapientiam. 1. de Leg. 45

Insuauius.

Insuauiem illam admirationem ei fore, quæ iucundissima
 fuisset, nisi aliquem cui narraret, habuisset. de Amicitia,
 74. a

Qui vitam insuauiem sine studiis putaretis. 2. de Orat. 15. a.
 ad Att. lib. 10. 195. 7. a

Quid insuauius, quàm clamor in exordio causæ: ad Heren-
 nium, 20. b

Insuauis.

Insuauis illam admirationem ei fore, quæ iucundissima
 fuisset, nisi aliquem cui narraret, habuisset. de Amicitia,
 74. a

Qui vitam insuauiem sine studiis putaretis. 2. de Orat. 15. a.
 ad Att. lib. 10. 195. 7. a

Quid insuauius, quàm clamor in exordio causæ: ad Heren-
 nium, 20. b

Insuauis.

Insuauiem illam admirationem ei fore, quæ iucundissima
 fuisset, nisi aliquem cui narraret, habuisset. de Amicitia,
 74. a

Qui vitam insuauiem sine studiis putaretis. 2. de Orat. 15. a.
 ad Att. lib. 10. 195. 7. a

Quid insuauius, quàm clamor in exordio causæ: ad Heren-
 nium, 20. b

Insuetus.

Insuetus contumeliæ. ad Att. lib. 2. 36. 6. a
 Mos insuetus & nouus. ad Att. lib. 4. 70. 8. a

Videte ne insueti rerum maiorum videamini. ad Her. 25. b

Insula.

Omnis terra parua quædam insula est circumfusa illo mari,
 quod Oceanum appellatis. de Som. Scip. 129. b

Insula quæ est in Fibreno flumine. 2. de Leg. 1
 Insula in lacu Precio. pro Mil. 115. b

Si insulam Britanniam cæpero cogitare. epist. 153. b
 Qui quasi magnam quandam insulam incolunt, quam nos
 orbem terræ vocamus. 2. de Nat. d. 123

Claudius proseripit insulam, vendidit. Offic. 65. b
 Nunc demum intelligo P. Clodii insulam esse vanalem, cuius
 hic in ædiculis habitet decem, vt opinor, millibus.
 pro Cælio, 12. id est domum.

Quod prædones procul ab insula Sicilia prohibuisset. in
 Verr. 233. b

Literæ de insula Britannia. ad Q. frat. 317. b

At hunc his ipsis ludorum diebus videbam in insula clarissimi adolescentis Luculli. in Ant. 226. b
 Insula beatorum. de Fin. lib. 5. 49
 Insularum fructus. 16. ad Att. 2
 Insularum merces. 15. ad Att. 34. Sic vocantur domus in vrbe, quæ aliis ædificiis non coherent, & quas viæ vndique ambiunt.

Insulsus.

Adolescens non insulsus. pro Cec. 52. b
 Ogulam insulsam. ad Att. 215. b
 Ad cognitionem Consulatus bimestris summo cum terrore hominum, & insulsa cum efflagitatione transtulerit. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 45
 Sed tu mihi videris & Epicharmi acuti, nec insulsi hominis, vt Siculi, sententiam sequi. 1. Tusc. q. 25. a
 Quæ nec illiterata, nec insulsa esse videantur. epist. 136. b

Insulitas.

Sed qui eius rei rationem quandam conati sunt, artemque tradere: sic insulsi extiterunt, vt nihil aliud eorum, nisi ipsa insulitas rideatur. 2. de Orat. 120. a
 Vix harum rerum insulsi tatem fero. 5. ad Att. 19
 De hortis ex tuis literis cognoui, & Chrysippo in villa, cuius insulsi tatem bene noram. ad Att. lib. 13. 284. 2. a. & lib. 5. 98. 1. a
 Iam nostis insulsi tatem Græcorum. pro Rabirio Posthumo, 22. a

Insulse.

Et est latum Hercule insulse. ad Att. 65. b
 Insulse omnia fieri videntur ab eo quæ non ames. 15. ad Atticum, 9
 Sed ita locutus insulse est, vt mirum Senatus conuiuium exceperit. ad Cæsarem iuniorem, lib. 2. a
 Hoc ipsum non insulse interpretantur. 2. de Orat. 122. a
 Multa stultè, insulse, arroganter dici & taceri. ad Atticum, 73. b

Insulto.

Clodius qui tot annos in repub. insultauit. pro Milone, 118. b
 Nunc verò non insultabo vehemètius, nec volitabo in hoc insolentius, neque in istum nugatorem inuehar. pro Flac. 154. b
 Num tibi in calamitate insultare videor, &c. 7. in Verrem, 103. a
 Insultare in miseria alicuius. ad Heren. 36. b
 Insultare in omnes. 2. de Nat. d. 54

Insulsum.

Inest nescio quid, & latet in animo ac sensu meo. 2. de Legibus, 2
 Inest calor in iis ciborum reliquiis. de Nat. d. 2. 18
 Digni autem sunt amicitia, quibus in ipsis inest causa cur diligantur. de Amicit. 67. a
 Inest in amore fructus. de Amic. 30. a
 Oracula ex ipso appellata sunt, quòd inest hinc deorum oratio. Top. 227. b
 Inest enim natura philosophia in huius viri mente quædam. Orat. 200. b
 Non ob eam causam inest in facultate dicendi iuris ciuilibus scientia. de Orat. 103. b
 In oratore perfecto inest omnis philosophorum scientia. de Orat. 156. b
 Superstitio in qua inest timor inanis deorum. de Natura deor. 24. b
 Nullum dedecus reperiri potest, quod in hoc non inest. de Arusp. resp. 256. b
 Manere in vita, in qua nihil inest nisi miseria. epist. 71. b
 Vt in iis nulla inest certa iudicandi & assentiendi nota. de Nat. d. 1. 10
 Democritus tum cenfet imagines diuinitate præditas inesse vniuersitati rerum: tum principia mentesque, quæ sunt in eodem vniuerso, deos esse dicit. de Natura deorum, 24. b
 Itaque aiunt hanc quasi naturalem atque insitam in animis nostris inesse notionem. 1. de Finib. 48. a. 7. Verr. 34. a. 4.

Academ. quaestio. 47. a
 Inesse non potest pietas in specie fictæ simulationis. de Nat. deor. 1. 3

Insumo.

Insumere laborem in aliquam rem. de Inuent. 75. b
 Insumere pecuniam in aliquem. 5. ad Att. 31
 Sumptus in rem aliquam insumere. 2. de Inuent. 205. a
 Nos tamen etsi hoc te ex aliis audire malo, sic in prouincia nos gerimus, vt nullus terentius insumatur in quenquam. ad Att. lib. 5. 105. 2. a
 Quantam igitur illi spem prædæ præpositam arbitramur fuisse, qui tantum præsens lucrum, nulla opera insumpta, contempserit atque despexerit? 5. Verr. 126. a
 Antequam proximè discessi, nunquam mihi venit in mentem, quo plus insumptum in monumentum esset, quam nescio quid, quod lege conceditur, tantundem populo dandum esse. ad Att. lib. 12. 251. 2. a

Insuo.

Quoniam Smyrnæ duos Mysos insuisses in culeum, &c. ad Q. frat. lib. 1. 2. 7. a. & pro Rosc. Amer. 18. & 42. a

Insuper.

Nam ne te fugiat, Catius insuper Epicureus, qui nuper est mortuus, &c. hic spectra nominat. Cassio, lib. 15. 16. 2. a
 Non modò id non fecit, sed etiam insuper ipse grandi spõsione victus est. ad Heren. 31. b

Insufurro.

Atque ita, &c. vt crebrò mihi vaser ille Siculus insufurret Epicharmus cantilenam illam suam, &c. ad Atticum, lib. 1. 14. 11. a
 Verum quoniam non solùm nauta significat, sed etiam Fauonius ipse insufurrat, nauigandi nobis tempus esse, &c. 4. Acad. 263. a
 Insufurrare aliquid alicui. pro Mur. 142. b
 Sint aures tuæ quæ id quod audiunt, existimentur audire, non in quas fictè & simulatè quæstus causa insufurretur. ad Q. frat. lib. 1. 9

A qua muliere quum erat ad eum vêtum, & in aurem eius insufurratum, aliàs reuocabat eos, inter quos iam decreuerat, decretumque mutabat, &c. 3. Verr. 84

Insufurrans.

Leuculus sanè noster Demosthenes, qui illo sufurro delectari se dicebat, aqua ferentis mulierculæ, vt mos in Græcia est, insufurrantisque alteri, hic est ille Demosthenes. 5. Tusc. q. 145. a

Intabesco.

Diurno morbo intabescere. de Nat. d. 77. b

Intactus.

Intactus à sibilo peruenerat Hortensius ad senectutem. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 4

Integer.

Integer, innocens, religiosus. 6. Verr. 6. a
 Iustus, integer, religiosus, perferens iniuriarum. de Oratore, 125. b
 Integer & castus & grauis. 11. ad Att. 12
 Integer & contaminatus. in Topicis, 36. a
 Integer & honestus in omnibus vitæ partibus. pro Fontio, 26. a
 Integer & purus. 1. Tusc. q. 64. a
 Integer ab aliquo. 7. in Verr. 13
 Annus integer est nobis expectandus. de Prou. 71. b
 Rudis discipulus & integer. 3. de Nat. d. 5
 Equitatum habet magnum: nam omnis ex prælio integer discessit. Lepidus ad Ciceronem, lib. 10. 79
 Homo integer & castissimus. 2. de Inuent. 146. a
 Bonus & integer vir. pro Mur. 12. a
 Qui lituus in curia Saliorum situs, cum ea deflagasset, inuentus est integer. de Diuin. 85. b
 Integer animi fuisse demonstratur. a
 Integer omnibus rebus. 13. fam. 8
 Integra æstas restat. 12. ad Att. 56
 Itaque Alexandrina causa, quæ nobis adhuc integra est, videtur ab illo planè esse deposita. ad Lentulum, lib. 1. 5. 11. a

Tamen dum existimatio est integra, facile consolatur honestas egestatem. pro Quint. 8. b
 Ex vera atque integra Græcia. pro Flac. 48. a
 Integra mens. 3. ad Att. 18
 Integra iudicandi potestas. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 8
 Integra res. Acad. q. æst. edit. 1. lib. 2. 10. Hoc est, intacta & quasi illibata, de qua nihil adhuc est disputatum aut iudicatum.
 Integra & infracta res. Att. lib. 9. 181. 14. a
 Integra res, & res inclinata, opponuntur. 10. ad Attic. 28. in epist. Cæsaris.
 Integra valetudo. 2. de Finib. 104. a. Id est, sana.
 Integrum corpus & vitiosum. 1. de Diuin. 139. a
 Integrum officium. pro Syll. 37. Id est, non violatum.
 Integrum templum omni opere. 3. Verr. 94. a
 Syncerum integrumque ab omni incommodo conserues. 13. fam. 72
 Vt damnati in integrum restituantur, victi soluantur. 7. Verrin. 10. a
 Vt integrum mihi de causa Campana ad suum reditum reseruarem. 1. fam. 35
 Integrum tibi reserues de Dolabella. 8. fam. 16. in epist. Cælii.
 Vt integrum se, saluumque seipsum velit, mouet infantem natura. 2. de Finib. 29
 Quòd me amicissimè admones, vt me integrum, quoad possum, seruem, gratum est. Att. lib. 7. 67
 Quintum vidi planè integrum. ad Q. fr. lib. 2. 8. 4. a
 Reseruare omnem causam integram alicui. 13. fam. 7
 Integram prædam habere sine sanguine. pro Sex. Rosc. 43. b
 Vt ad consilium publicum rem integram referrem. in Catilinam, 112. b
 Is rem integram ad reditum suum iussit esse. Offic. 50. b
 Præsertim cum integram rem, causamque reliquerim. ad Atticum, 83. b
 Omne animal integrum se ac saluum vult. de Fin. 71. b
 Deos testor, integro me animo ac libero P. Syllæ causam defendere. pro Syll. 65
 Tum poterimus deliberare, nõ scilicet in integra re, sed certè minus infracta. Att. 146. b
 Ea doli me vobis audientibus amisso iam tempore, quæ ipsi soli re integra sæpe dixi. pro Mur. 134. b
 Sed hæc mallem integra re tecum egisse. Att. lib. 4. 86. 7. a
 Quòd nec integra re mihi ad consulendum, &c. implicatus tenebar. epist. 14. b
 Vtrum est æquius Decumanum petere, an aratorem repetere: iudicium integra re, an perditam fieri? 5. Verr. 21. a
 Multò plura euenirent, si ad quietem integri iremus: nunc onusti cibo & vino, perturbata & confusa cernimus. 1. de Diuinat. 55
 Integri incorruptique sensus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 20
 Integri & sani sensus. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 72
 Integri testes. 1. de Finib. 107. a
 Integre gentes. pro Domo sua, 48. pro, opulentæ.
 Signa integra. 3. in Catil. 52. a
 Integrorum & fortunatorum promissis faucios & miseros credere non oportere. pro Mur. 47. a
 Florentes atque integros populos victi. pro Planc. 69. a
 Coniuges integras ab alterius petulantia conseruare. 2. Verrinarum, 9. a
 Integra omnia tibi serues. 10. ad Att. 27. in epist. Antonii. Id est, neutram in partem inclines.
 Integra omnia hic sustinimus. 10. fam. 51. in epist. Planci.
 Literæ integris signis datae. in Catil. 112. b
 Cum esset ille vir exemplum, vt scitis, innocentia, cumque illo nemo esset neque integrior neque sanctior. de Orat. lib. 1. 117
 Multò etiam integriora ac puriora sunt, vt à te longissimè se efferant. Tuscul. 156. b
 Vita integerrima. pro Planc. 2. a
 Quum Gabinio integerrimas pacatissimasque gentes ad diripiendum tradidisses. pro Domo sua, a

Integrum.

At non est integrum, constituta legatio est. Quid autem in-

tegrum non est sapienti, quod restitui potest. 14. Phil. 321. a
 Quòd si talium ciuium vos iudices tædet, ostendite: mutabunt sententiam, qui potuerint: constituent quid agant, quibus integrum est. pro Flac. 81. a
 Ii quibus integrum est, qui nõdum ad honores acceperunt. pro Flacco, 166. b
 Mihi integrum est facere vel non facere. Att. 55. b
 Non iam mihi licet, neque integrum est, vt non reos defendam. pro Marc. 125. b
 Non est integrum mihi tuo consilio vti. in Pison. 45. a
 Loquor de legibus promulgatis, de quibus est integrum nobis. in Ant. 158. b
 Atque ei ne integrum quidem erat, vt, &c. Tusc. q. 140. b
 Ego, si mihi esset integrum, susciperem hoc crimen. pro Rabirio, 93. b
 Cum id iam integrum non esset. pro Marc. 137. b
 Vt nulla re impediret, quin, nisi vellè, mihi esset integrum, aut, &c. Att. lib. 4. 71. 9. a
 De triumpho erit, inquis, integrum. Att. 135. b
 Quousque inquis? quod erit integrum. Att. 282. b
 Si integrum daretur, eam sententiam diceret. in Partit. 73. a
 In integrum reuocari iam non potest. ad Brut. 48. in epist. Bruti.
 De integro alicui gratulari. Att. lib. 13. 298. 2. a
 De integro scribere epistolam. Att. lib. 13. 283. 1. a
 Res adhuc in integro est. epist. 76. b
 Quum in integro tota res esset. 4. Verr. 68. a. Id est, in potestate, ita vt adhuc possit vel fieri vel omitti.
 In integro res erit. 15. fam. 44
 Sed quoniam hæc iam neque in integro esse possunt. 3. de Orat. 8. a
 Suspitor enim cohæredes dubiam nostram causam putare, & eò rem in integro esse. Att. lib. 11. 223. 6. a
 Si mihi integra omnia ac libera fuissent. epist. 15. b

Integro.

Sic animus defessus audiendo, aut admiratione integratur, aut risu renouatur. 1. de Inuent. 37. a

Integrè.

Incorruptè atque integrè iudicante natura. lib. 1. de Finib. 23
 Castè integrèque versari in periculis priuatorum. pro Lege Manil. 1. a
 Integrè viuere. 4. de Finib. 104. a
 Acta integerrimè vita. in Sallust. 2. a

Integritas.

Eadem facultate & fraus hominum ad perniciem, & integritas ad salutem vocatur. 2. de Orat. 20. a
 Integritas & continentia. Q. fratri, lib. 1. 1. 27. a
 Cautior & diligentior integritas. Q. fratri, lib. 1. 1. 18. a
 Integritas atque innocentia singularis. 1. Verr. 15. a
 Singularis integritas alicuius, multis magnisque rebus spectata. in Ant. 188. b
 Integritas corporis. de Finib. lib. 2. 30
 Incorrupta sermonis Latini integritas. de Claris Orat. 68. a
 Integritas valetudinis. Tusc. q. lib. 5. 71
 Vitæ grauitas & integritas. de Clar. Orat. b
 Integritas vnguiculorum omnium. de Finib. 147. b
 Integritatis & elegantia alicuius laudator. Att. lib. 6. 113. 13. a
 Integritatis & fidei testimoniù dedit Cato. Att. lib. 7. 122. 8. a
 Tertius hic annus habet integritatem eandem, quam superior, cautiorem etiam ac diligentior. Q. frat. 292. b
 Summum bonum cumulatior ex integritate corporis, & ex animi ratione perfecta. 5. de Finib. 73. a
 Mulierem eximia pulchritudine, sed eam summa integritate pudicitiaque existimari. 3. Verr. 43. a
 Vir summa integritate & innocentia. Att. 188. b

Integumentum.

Frontis tibi integumentum ad occultanda tanta vitia diutius vti non liceret. Post red. in Senatu, 14
 Integumenta flagitiorum. pro Cæli. 37
 Sic modò in oratione Crassi diuitias ac ornamenta eius ingenii per quædam inuolucra atque integumenta perspexi. 1. de Orat. 78. a. Id est, velamenta.
 Dissimulationis integumentis euolutus. 2. de Orat. 190. a
 rrr. i.

Vereor ne qui sit, qui istius insignem nequitiam frontis involutam integumentis nondum cernat. in Pis. 8

Intelligo.

Intelligo, animaduerto, sentio. Offic. 29. b

Volo etiam audire de te, quo tandem Senatusconsulto legatus sis: de gestu intelligo quid respondeas. in Vatin. 27. a

Sed ne latius hoc patere videatur, hæc duntaxat in Græcis intelligo, quæ ipsi, qui scripserunt, voluerunt à vulgo intelligi. de Orat. 114. b

Tamet si nō tam multū in istis rebus intelligo, quàm multa vidi. 6. Verr. 84. a

Itaque corpus quid sit intelligo, quasi corpus quid sit, nullo prorsus modo intelligo. de Nat. d. 10. b

Intelligis rectè de re frumentaria. 9. ad Att. 33

Quem enim intelligimus diuitem? aut hoc verbum in quo homine ponimus? Parad. 124. b

Nostre legis interpretes, quo capite iubemur sumptus remouere, &c. hoc intelligunt, in primis sepulchrū magnificentiā esse minuendam. de Legib. 183. b

Ea quæ minus intellexi, & quæ parum accepi. de Nat. 60. b

Accepi aliquot epistolas tuas, ex quibus intellexi, &c. Attic. libr. 2. 33. 1. a

Intellexi ex tuis literis te ex Turannio audisse, à me prouinciam fratri traditam. ad Att. lib. 6. 120. 3. a

Vtrum hoc tu parum meministi, an ego, non satis intellexi. Att. 135. b

De fundo Frusinati redimendo iam pridem intellexisti voluntatem meam. Att. 178. b

Tu istic, siquid librarii mea manu non intelligent, monstrabis. ad Tironem, lib. 16. 31

Pudere dicere me non intelligere, si vos ipsi intelligeretis, qui ista defenditis. de Nat. d. 2. 3. b

Explicari mihi tuum consilium planè volo, vt penitus intelligam. Att. 128. b

Ambiguum si concesseris, ex ea parte, quam intellexeris, &c. de Inuent. 38. b

Cernere & intelligere aliquid animo. Topic. 222. b

Quam qui audiunt, intelligere & sapere plusquam ceteros arbitrantur. Offic. 43. b

Intelligere magna ex paruis. Offic. 1. 203

Illud non queo intelligere. de Nat. deor. 9. b

Quàm sis audax, hinc omnes intelligere possunt, quod, &c. pro Sexto Rosc. 33. b

Verum ita est vti dicis, te deiectum debeo intelligere, etiam si tactus non sis. pro Cecin. 292. b

Quod iste neque attendere vnquam, neque intelligere potuit. in Verr. 266. b

Malè cum credo intellexisse, si quisquam malè intelligit: potius nihil intellexisse. Att. lib. 16. 41

Ex quo intelligitur nec intemperantiam propter se fugiendam esse. 1. de Finib. 73. a

Id si minus intelligitur, quanta vis amicitie, concordieque sit, ex dissensionibus atque ex discordiis percipi potest. de Amicit. 23. a

Non intelligitur quando obrepat senectus. de Senect. 35. a. Id est, vix sentitur, haud animaduertitur, aut percipitur.

Archeilam verò non obrectandi causa cum Zenone pugnauisse, sed verum interuenire voluisse, sic intelligitur. 4. Academic. 136. a

Qui intelliguntur animantes ratione. de Vniuers. 13

Quod post magis intelligitur. Offic. 198. b

Sed ea magis ex aliorum cōtentione, quàm ipsa per sese cognosci atque intelligi potest. de Nat. deor. a

Cuius ex epistolis intelligi licet, quæ frequens, &c. Offic. 198. b

Sed tamen nec nimis esse diuersa, nec vilo modo coniuncta intelligi licet. Offic. 216. b

Malo non intelligi orationem meam, quàm reprehendi. de Orat. 111. b

Hoc quale esse debeat, ex ipsis quæ supra dicta sunt, intelligi potest. Offic. 209. b

Vnde ergo hoc intelligi potest? ex hoc maximè, quod, &c. in Verrem, 178. b

Animo etiā ac ratione aliquid intelligi posse. de Fin. lib. 1. 24

Cum dico legem, nihil aliud intelligi volo, quàm imperium, sine quo, &c. de Legib. 184. b

Ille non intelligendi solum, sed etiam dicendi grauissimus author Plato. Orat. 5

Intelligendi consilium. 7. Philipp. 229

Intelligendi prudentia. 1. de Orat. 45

Ex quo facile intellectum est, verbis eos, non re dissidere. de Fato, 149. b

Intelligens.

Cum rationem igitur habuisset, reperiēbat nihil esse eorum, quæ natura cernerentur: non intelligens, intelligente, in toto genere præstantius. de Vniuers. 11

Erat & cupidus voluptatum, & cuiusvis generis eius intelligens & copiosus. de Finib. lib. 2. 53

Intelligens animal mundus. de Vniuers. 11

Doctus & intelligens existimator. de Claris Orat. 178. a

Intelligens in hac re. 6. Verr. 29. a. Id est, huius rei perfectam cognitionem habens.

Qui teretes aures habent, intelligentesque iudicium, &c. de Opt. gen. Orat. 147. a

Prætor intelligens negare. in Verr. 234. b

Doctus & intelligens vir. de Finib. 94. b

Voluptatum intelligens. 2. de Finib. 103. a

Intelligentis naturæ causas primas conquerere. de Vniu. 63

Oratio adolescenti non acriter intelligenti præceptus. in Pis. 94. b

Quæ non modò istum hominem ingeniosum atque intelligentem, verum etiam quemuis nostrum, quos iste idiotas appellat, delectare possent. 6. Verr. 3

Intelligentem & sapientem esse mundum (hoc est deum) necesse est. de Nat. deor. 2. 26

Mutæ & nihil intelligentes bestia. 2. de Nat. d. 101

Non semper vulgi iudiciū cum intelligentium iudicio congruit. de Clar. Orat. 181. b

Intelligentia.

Aut falsum quiddam hoc pacto sapientia est, pecuniæ acquirendæ intelligentia. de Inuent. 56. b

Intelligentia est per quam ea perspicit quæ sunt. 2. de Inu. 240

Prudentia & intelligentia. 2. Offic. 48. a

Quod quædam animalis intelligentia per omnia permeet. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 110

Intelligentia communis nobis res notas effecit, easque in animis nostris inchoauit, vt honesta in virtute ponantur, in vitiis turpia. 1. de Legib. 34

Difficilis erat animi, quid aut qualis esset intelligentia. 1. Tuscul. 81. a

Nihil necesse est de gustatu & odoratu loqui, in quibus intelligentia, etsi vitiosa, est quædam tamen. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 21

Natura nullo docente profecta ab iis, quorum ex prima & inchoata intelligentia genera cognouit, confirmat ipsa per se rationem & perficit. de Legib. lib. 1. 23

Intelligentia recta. 1. ad Heren. 1

Intelligentia ambiguorum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 83

Intelligentia in rusticis rebus. pro Rosc. Amer. 28

Iuris ciuili intelligentia. de Claris Orat. 52. a

Simulatio intelligentiæ. 3. Offic. 94. a

Intelligentiæ nostræ vis & notio. de Nat. deor. 1. 21

Rationis & intelligentiæ particeps pars animi. 1. de Diu. 122. a

Ad commune iudicium popularemque intelligentiam aliquid accommodatè definire. in Orat. 63. a

Proponenda quædam quasi mouentia sunt, quæ nos magis ad cognitionem intelligentiamque cōuertant. Tuscul. q. 241. b

Idque faciūt etiam in aliis operibus, ad quorum intelligentiam à natura minus habent instrumenti. Orat. 161. b

Simul autē cepit intelligentiam, vel notionem potius, quàm appellantur illi, viditque, &c. de Finib. 94. b

In eas imagines mentem intentam infixamque nostram intelligentiam capere quæ sit beata vita & æterna. 1. de Nat. deor. 70. a

Intelligentiam in animo conclusit deus, animum in corpore. de Vniuers. 11

Vt intelligatis in homine intelligentiam esse, non auaritiam. in Verrem, 210. b

Explica atque excute intelligentiam tuam, vt videas quæ sit in ea specie forma & notio viri boni. 2. Offic. 107. a

Omnes qui ex omni ætate hac in ciuitate iuris intelligentiam habuerunt. 9. Philipp. 263

Honestum quod in nostram intelligentiam cadit. Off. lib. 3. 21

Cum in æthere astra gignantur, cōsentaneum est, in his sensum inesse & intelligentiam. de Nat. deor. 34. b

Intendere & insigere intelligentiam in rem aliquam. 1. de Nat. deor. 70. a

Noui intelligentiam vestram ludices, non potest ita videri. de Inuent. 53. b

Ponere in audiēdi fastidio intelligentiam. de Opt. gen. Or. 14. a

Scientiam intelligentiamque nostram in deorum numero refert Democritus. de Nat. deor. 1. 22

Sub intelligentiam cadentium rerum compos animus. de Vniuers. 35

Ab intelligentia sensuque imperitorum longissimè disunctum, id maximè excellit. 1. de Orat. 7. a

Anteire omnes intelligentia. de Claris Orat. 122. a

Intelligentia autem omni & ratione careant. de Vniuers. 63

Intelligentia & ratione id cōprehenditur, quod vnum semper & idem est, nec vllum habet ortum. de Vniuers. 3

Plato ait, ideas semper esse, ac ratione & intelligentia contineri. in Orat. 6. a

Neptunum esse animum cum intelligentia per mare pergentem. de Nat. deor. 72. b

Causæ quæ cum intelligentia sunt efficientes rerum pulcherrimarum atque optimarum. de Vniuers. 63

Quid censes hunc quo studio & qua intelligentia esse in rebus rusticis? pro Sexto Rosc. 26. b

Tamen fretus intelligentia vestra differo breuius, quàm causa desyderat. 1. de Nat. deor. 35. a

Mutius iuris ciuili intelligentia præstitit. de Clar. 173. b

Quatenus aliquid ratione & intelligentia teneri potest. Officiorum, 65. b

Intelligentias quasi adumbratas principio rerum omnium animo ac mente concipit homo, quibus illustratus sapientia duce bonum virum, & ob eam ipsam causam cernat se beatum fore. 1. de Legib. 45

Et rerum plurimarum obscuras, nec satis intelligentias enudauit. 1. de Legib. 38. a. 2. de Finib. 60. a. 4. Acad. 214. a

Illustratus homo intelligentiis animo conceptis. 1. de Leg. 45

Intelligenter.

Sumuntur autem trium rerum genera: vt amicè, vt intelligenter, vt attentè audiamur. in Partit. 17

Intellectio.

Intellectio est, cum res tota parua de parte cognoscitur, aut de toto pars. 4. ad Heren. 199

Intemperies.

Stultè illius amici non intemperiam tulisse. 4. ad Att. 23

Intemperans.

Intemperans & ignauus. 1. de Finib. 92. a

Libidinosa etenim & intemperans adulescentia, effectum corpus tradit senectuti. de Senect. 26. a

Intemperans vir, & impudica mulier. 5. Verr. 37. a

Vir libidinosis, & impurus, intemperans. Postquam. 207. b

Intemperans sum in eius rei cupiditate, quam nosti. ad Atticum, lib. 13. 33

Intemperantis enim arbitror esse, scribere quod occultari velit. Acad. quæst. edit. 1. lib. 1. 2

Sed fui paulò in te intemperantior fortasse, quàm debui. in Vatin. 29. b

Homo intemperantissimus. epistol. 135. b

Intemperantia.

Intemperantia omnem animi statum inflammat, conturbat, incitat. Tuscul. quæst. lib. 4. 17

Intemperantia fugienda est. de Finib. 59. b

Si autem libidinum intemperantia accesserit, duplex malum est. 1. Offic. 173

Is tanta fuit intemperantia, vt, &c. pro Dom. 217. b

Intemperantia turpior. 7. famil. 46

Iniustitæ, intemperantiæ, timiditatis, quæ semina essent. de Nat. deor. 74. b

Si enim C. Antonius quod animo intenderat, perficere potuisset. 10. Philipp. 27. Id est, quod proposuerat apud se, quod cogitaret.

Quod intenderat venire. 8. ad Att. 35

In euitandis iis consiliis, qui se intenderant aduersarios in eius Tribunatum. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 9

Nunc in alteram concessibñis partem, considerationem intendemus. 2. de Inuent. 198. a

Sed ut commonstrarem tantum viam, &c. ut fieri solet, digitum ad fontes intenderem. de Orat. lib. 1. 101

Si fieri posset, vel plures te animos habere vellem, quos omnes ad Mutinam intenderes. in Ant. 235. b

Quum hoc nouæ litis genus tam maleficiose intederet, placuit Cecinæ de amicorum sententia constituere quo die in rem præsentem veniretur. pro Cecin. 14. a

Et quum vniuersi in te impetum fecissent, tum singulæ familiæ litem tibi intenderent. 1. de Orat. 22. a

Quæro, non quibus intedam rebus animum, sed quibus relaxem. in Hortensio, a

Studium nihil potest perueniendi aliquid, nisi illud quod eò, quod intendas, ferat deducaturque, cognoris. de Orat. 96. b

Quibus rebus, quid ipse speret, & quod animum intendat, facile perspicio. 2. Verr. 6

Nec verò vnquam ne ingemiscit quid vir fortis ac sapiens, nisi fortè ut se intendat ad firmitatem. 2. Tuscul. 49

In quo quid reprehendas, scire cupio: quod falsum intendere pro Flacco, 65

Aciem acrem in omnes partes intendere. 4. Tuscul. 58. a

Intendere animum ad locum. 11. Philipp. 306

Intendere arcum. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 82

Intendere considerationem in aliquam rem. b

Intendere controuersiam. ad Heren. 15. b

Qui voluit exclamare maius, num satis habet, latera, fauces, linguam intendere, è quibus elicit vocem & fundi videmus? Tuscul. quæst. lib. 2. 49

Intendere litem alicui. pro Cecin. 14. 1. de Orat. 22. i. inferre.

Huiusmodi intendere orationem, quæ redarguatur. ad Herennium, 32. b

Intendere periculum in aliquem. de Arusp. resp. 1

Intendere se aduersarium in magistratum alicuius. ep. 114. b

Intendere sensus ad res percipiendas. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 30

Intendere & remittere sonum vocis. Orat. 202. b

Hoc tibi antea explicandum est, quam illuc proficiscare, quod te dicis intendere. de Orat. 124. b

In profundenda voce omne corpus intenditur. Tusculanar. quæst. 187. b

Et in causa Sexti Roscii periculum quod in omnes intenditur, propulseris. pro Rosc. Amer. 4

Minæ iactentur, pericula intendatur, formidines opponantur. pro Quint. 26. a. Att. lib. 2. 34. 1. a

Neque quicquam interiectum est quod obstat: sed intendi acies longius non potest. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 73

Intendens.

Immensa regionum magnitudo, in quam se iniiciens & intendens animus late lógeque peregrinatur. 1. de Nat. d. 38

Intensus.

Principia verecunda, non elatis intensa verbis, sed acuta sententiis, &c. in Orat. 68. a

Intensius.

Alia meliora sunt quæ multò intensius petimus in vita. ad Heren. 41. b

Intentus.

Intétus & commeans animus per omnem rerum naturam. de Nat. deor. 1. 21

Intentus animus ad aliquid agendum. 11. Philipp. 305

Peruoluatur animus, ut se penitus insinuet in causam, ut sit cura & cogitatione intentus, diligentia est. 2. de Orat. 81. a

Quantus enim intentus animus tuus sit, C. Panfa, sicut est, ad fortissimum virum & omnium clarissimum liberandum, &c. 11. Philipp. 11. a

Fuerat ille annus tanquam in Reipub. magno metu & multorum timore intétus arcus in me vnum, &c. pro Sest. 11. a

Intenta mens nostra in hæc. de Nat. deor. 1. 74

Intentum enim animum tanquam arcum habebat: nec languescens succumbebat senectuti. de Senect. 33

In eas imagines mentem intentam, infixamque nostram intelligentiam capere, quæ sit beata natura. 1. de Nat. d. 70

Enitar quidem, sed intento opus est animo, ne omnia dilabantur, si vnum aliquod effugerit. 4. Tuscul. 16. a

Voces, ut chordæ, sunt intentæ. 3. de Orat. 119. a

Ista omnia in hunc vnum instituta, parata, intenta sunt. pro Mil. 114. b

Intenta signa legionum existimantur ceruicibus bonisque vestris. pro Sest. 12. b

Tabernacula quemadmodum consueuerat temporibus æstiuis, quod antea iam demostrauit, carbaisis intenta velis collocari iussit in litore. 7. Verr. 64. a

Quum omnia tela vndique esse intéta in patriam viderem. de Prouinc. Consul. 18. a

Ego tela intenta iugulis ciuitatis de coniuratorum manibus extorsi. in Pis. 80. b

Intentis oculis contemplari. pro Flac. 20. a. Hoc est, defixis.

Intentis oculis omnes Reipubl. partes intueri. contra Rulum, 81. b

Multique oratores fuerunt, ut illum Scipionem audimus & Lælium, qui omnia sermone cõficerent paulò intentiore: &c. 1. de Orat. 133. a

Intentus.

Voces quidem & palmarum intentus, & maledictorum clamorem omnes profuderunt. pro Sestio, 102

Intentio.

Intentio, Occidisti Atacem: inficiatio, Non occidi. de Inuentione, 44. b

Intentio corporis. 1. Tuscul. 31. a

Postea facti aut intentionis aduersariorum, cum ipso scripto contentio. de Inuent. 78. b

At siquæ intetionis depulsio non est, ea nec constitutio, nec pars constitutionis est. 1. de Inuent. 19. a

Cum animus hac intentione omnes totius negotii partes considerabit. de Inuent. 67. b

Vt onera cõtentis corporibus facilius feruntur, remissis opprimunt: simillimè animus intentione sua depellit pressum omnem ponderum: remissione autem sic vrgetur, ut se nequeat extollere. 2. Tuscul. 94. a

Mentem è cogitationum intetione cantu & fidibus ad tranquillitatem traducere. Tusc. quæst. 4. 3

Intento.

Dolor esse videtur acerrimus virtuti aduersarius: is ardentis facies intentat: is, &c. 5. Tuscul. 56

Clodius non seruos, non arma, non vim intentauit: pro Milone, 27

Sicam intentare. pro Mil. 28. a

Explicit suum volumen illud, quod ei planū facere possum Erucium conscripisse, quod aiunt illum Sext. Roscio intentasse, & meditatam esse, se omnia pro testimonio esse dicturum. pro Rosc. Amer. 61. a

Intentans.

Tum ipsum aduersarium quasi intentantis loco producendo, hoc interrogando, vtrum, &c. de Inuent. 78. b

Inter.

Galba fuit inter tot æquales vnus excellens. de Clar. 196. b

Hortensius suos inter æquales longè præstitit. de Clar. 183. b

Inter aliquos decernere. 3. in Verr. 84

Qui inter tot annos ne appellaret quidem Quintium. pro Quint. 25

Quare nolite dubitare, quin huic vni credatis omnia, qui inter annos tot vnus inuētus sit, quem socii in vrbes suas cum exercitu venisse gaudeant. pro Leg. Manil. 47. a

Inter augures Marcellum & Appium magna fuit dissensio. 2. de Legib. 32, & 33

Vt dies quadraginta quinque inter binos ludos tollerentur. in Verr. 135. b

Quamobrè hoc quidè Fanni & Scæuola, constat (vt opinor) bonis inter bonos quasi necessariam benevolentiam esse, qui est amicitia fons à natura constitutus. de Amic. 46. a

Vim inter ciues susceptam esse. pro Mil. 104. b

Si hoc tibi inter cœnam in tuis immanibus illis poculis hoc tibi accidisset. 2. Philip. 74. a

Hoc inter cœnam Tironi dictaui, ne mirere alia manu esse. ad Quint. fr. lib. 3. 17. 25. a

Nulla alia vox inter dolorem crepitumque plagarum audiebatur. in Verr. 269. b

In eo nonnunquam variari inter eos, & dubitari videtur. de Finib. 127. b

P. Crassus inter equites Romanos summo splendore fuit. pro Planc. 256. b

Quid tandem de illa nocte dicit, quum inter falcarios ad M. Leccam nocte ea, quæ consecuta est posterū diem Novarum Nouembris, me Consule Catilinæ denuntiatione conuenire: pro Sylla, 39. a

Dico te priori nocte venisse inter falcarios (nō agam obscure) in M. Leccæ domum. 1. in Catil. 6. a

Non sum, inquit, nefcius Scæuola, ista inter Græcos dici & disceptari solere. de Orat. lib. 1. 24. a

Nihil est enim quod inter homines ambigatur, in quo non quærat, &c. de Or. 118. b

Abiit ad deos Hercules: nunquam abiisset, nisi quum inter homines esset, eam sibi viam muniuisset. 1. Tusc. 51. a

Huius enim operis maximi inter homines illum esse effectorem volo. Att. 124. b

Inter homines paupertas diuitiis æqualis esse debet. 2. de Legibus, 26

Hominum inter homines societas. Off. 5. b

Inter ingenium & diligetiam perpaulum loci reliquum est arti. de Orat. 122. b

Homines qui terram incolunt, interruptos ita esse, ut nihil inter ipsos ab aliis ad alios manare possit. de Som. 129. b

Quorum summum quondam inter ipsos odium meministis: in Ant. 230. b

Sed etiam ipsorum inter ipsos concessu ita tributum est. de Cla. 172. b

Vna spes salutis est istorum inter istos dissensio. Att. 27. b

Itaque erant exitus eiusmodi, ut alius inter manus è conuiuio tanquam è prælio auferretur. 7. Verr. 24. a

Inter Marcellum & Appium augures magna dissensio. 2. de Leg. 32

Qua de re inter Marcellos & Claudios centumviri iudicauerunt. de Orat. 99. b

Inter me & Brundisium Cæsar est. Att. 135. b

Hoc inter me & illos interest, quod, &c. Att. 135. b

Quæ sape inter me & Scipionem de amicitia differebantur. de Amicit. 102. b

Ea charitas quæ est inter natos & parentes. de Amic. 101. b

Sermo familiaris non cohærebit, si verba inter nos aucupabimur. pro Cec. 294. b

Inter nos certemus officiis. 7. famil. 54

Nosque inter nos esse complexos narrabat. 1. de Diuin. 103. a

Inter nos conferre sollicitudines nostras. 6. fam. 55

Inter nos colere. 13. ad Att. 12

Nos inter nos coniuncti sumus. 13. fam. 99

Non patiar ut opera mea manus inter nos conferatis, & cædes ciuium inter se fiat. in Ant. 185. b

Serapionis librum ad me misisti: ex quo quidem ego (quod inter nos liceat dicere) millefimam partem vix intelligo. Att. lib. 2. 19. 1. a

Atque vtinam hæc inter nos studia exercere possimus. epistola. 130. b

Non enim id inter nos facere debemus. epist. 200. b

Nostras inimicitias ipsi inter nos geramus. pro Cor. 67. b

Sermo inter nos habitus. epist. 130. b

De ea re inter nos locuti sumus. Att. 158. b

Quæ fueram ego & tu inter nos de sorore locuti. At. 68. b

Puto fore ut mirere, id nos locutos esse inter nos, quod nunquam locuti sumus. epist. 130. b

Nostræ sunt inter nos iræ discordiæque placandæ. de Aruspicum respons. 258. b

Inter omnes omnium gentium sententia constat. de N. d. 2. 10

Vnus excellit inter omnes. Orat. 197. b

Vfucapionem x i i. tabulæ inter quinque pedes esse voluerunt. de Legib. 167. b

Inter Pompeium & Cæsarem quid interfuerit. 8. ad Att. 23

Quæ si quos inter societas aut est, aut fuit, aut futura est, eorum est habendus ad summum naturæ bonum optimus, beatissimisque comitatus. de Amicit. 70. a

Sic honestissimi homines inter se & mecum loquebantur. 2. Verrin. 13. a

Virtutes ipsas inter se esse æquales & pares. de Orat. 91. b

Pueri valent & nos, & inter se amant. 3. ad Q. fr. 20. Att. 6. 11

Tam bonos, tam inter se amantes viros. 4. Acad. 205. a

Illi furtim inter se aspiciabant. in Catil. 113. b

Atomi interiecto inani cohærescunt inter se. de Nat. d. 1. 39

Neque solum colent se inter se, sed, &c. de Amic. 111. b

Cumque inter se pene contingant. de Vniuers. 47

Capita inter se contraria. de Orat. 129. b

Dii nulla re egentes, & inter se diligunt, & hominibus consulunt. de Nat. deor. 1. 86

Cicerones pueri amant inter se, discunt. de Opt. gen. Orat. 244. b. Att. 86. b

Multum inter se distant istæ facultates, longèque sunt diuersæ atque seiunctæ. de Orat. 103. b

In reliquis dissimiles inter se fuerunt. de Clar. 177. b

Si in sphaera maximi orbis sunt, medii inter se diuiduntur. de Fat. 143. b

Sermo quem illi quondam inter se de his rebus habuissent. de Orat. 109. b

Atque hæc inter se iungi copularique possint. de Orat. 104. b

Qui inter se ne noti sunt. Att. 131. b

Duæ artes inter se pares. Att. 135. b

Ipsi inter se alii alii profunt. Offic. 5. b

Vt aut vterque inter se, aut neuter satisfaret. pro Quint. 5. b

Quos inter se fratres agnatosque vsurpare atque appellare videmus. de Vniuers. 49

Inter sese vehementer repugnantia. de Nat. deor. 1. 24

Illuseras heri inter scyphos, quod dixeram controuersiam esse, &c. Trebatio, libro 7. 23. 1. a

Iudicium inter scarios committitur. pro Sest. 20. b

Aliqui voluntate similes inter se. de Orat. 517. b

Furere apud sanos, & quasi inter sobrios bacchari. Or. 205. b

Philodamus imprimis inter suos copiosus. in Verr. 89. b

Inter viam. 4. ad Att. 17

Sed quid vos inter vos? de Orat. 136. b

Vobis inter vos conuincta voluntas. 1. Verr. 19. a

Hoc mirabilius, quod vos inter vos risum tenere possitis. de Nat. deor. 15. b

Nihil potest esse coniunctius, quam nos inter vos risum tenere. epistol. 233. b

Interamna.

Interamna, oppidum. ad Att. 22. & pro Dom. 229. b

C. Cassius Interamnis. pro Mil. 110. b

Interare (co).

Nihil enim interarefcere, nihil extingui, nihil cadere debet eorum, in quibus beata vita consistit. 5. Tuscul. 58. a

Intercalo.

Nos hîc in multitudine & celebritate iudiciorū, & nouis legibus ita distinemur, ut quotidie vota faciamus, ne intercaletur, ut quamprimum te videre possimus. Mario, li. 7. 7

Hoc tibi ita mando, ut dubitem, an etiā te rogem, ut pugnes ne intercaletur. ad Att. lib. 5. 96. 3. a. Id est, ne interponatur nouus annus.

Per fortunas (quoniam Romæ manes) primum illud præfulci atque præmuni quæso, ut simus annui, ne intercaletur quidem. ad Att. lib. 5. 100. 3. a. Hoc est, interponatur aliquid spatii.

Intercalandi tempus ratio diligenter habenda, ut sacrificiorum libamenta seruentur, foetusque pecorum, &c. quod institutum peritè à Numa, posteriorum pontificum negligentia dissolutum est. 2. de Legib. 30

Curio bellissimè, quia de intercalado non obtinuerat, transfugit ad populum. epist. 116. b

Cum scies Romæ intercalatum sit, necne, velim ad me scribas. ad Att. 83. b

Intercalaris.

Ego idem tamen quum ad 11. Calendas intercalares priores rogatu fratrum tuorum venissem mane ad Cæsarem. ad Ligarium, lib. 6. 46

Dic Neui diem. Ante v. Calēdas intercalares. Bene agis. pro Quintio, 53

Pridie Cal. intercalares. ibidem.

Intercalarius.

Tunc Cephaleditani decreuerūt intercalarium quadraginta quinque dies lōgum, vt reliqui menses in suam rationem reuerterentur. 4. Verr. 90

Intercapedo.

Quas ob causas in eorum vita non est intercapedo molestia. 1. de Finib. 47. Id est, vacuitas.

Intercapedo pro cunno. epist. 140. b

Itaque me iam non poenitebat intercapedinem scribendi fecisse. ad Tironem, lib. 16. 26

Intercedo.

Intercedit mihi hospitium cum eo. 13. famil. 96

Affinis meus quicum mihi necessitudo vetus, controuersia de re pecuniaria recens intercedit. pro Quint. 9. b

Decreuit quondam Senatus, vt L. Opimius Consul videret nequid Respub. detrimenti caperet. nox nulla intercessit, interfectus est propter quasdam seditionum suspiciones C. Gracchus clarissimo patre natus. 1. in Catil. 2. a

Inter nos vetus vsus intercedit. epist. 213. b

Intercedunt mihi inimicitia cum illo. pro Cæl. 44. b

Mihi cum eo intercedūt omnia iura summæ necessitudinis. 13. famil. 27

Veteres mihi necessitudines cum his omnibus intercedunt, quibuscū ego agere de te nō destiti. Appio Balbo, lib. 6. 40

Multaque & magna inter nos officia & paria & mutua intercedunt. epist. lib. 13. 87

Itaque eum, etsi nemo intercedebat, qui se illi anteferebat, neque secundū tamen, neque tertium dixerim. de Clar. 180. b

Is quicū tibi affinitas, societas, omnes denique causæ & necessitudines veteres intercedebant. pro Quint. 8. b

Nullum meum minimum dictum, non modō factum pro Cæsare intercessit, quod ille non illustri gratia exceperit. ad Lentulum, lib. 1. 9. 89. a

Meaque sententia, quæ secunda pronuntiata erat, cum frequenter assentiretur Senatus, rogatu Seruiliū Pub. Titius intercessit. epist. lib. 10. 12. 10. a

De his rebus pridie quā hęc scripsi, Senatus autoritas grauissima intercessit, cui quum Cato & Caninius intercessissent, tamen est perscripta. ad Lentulum, lib. 1. 2. 12. a

Vix annus intercesserat ab hoc sermone cohortationis meæ, cum iste, &c. de Orat. 116. b

Vnus & alter dies intercesserat, cum res parum certa videbatur. pro Cluent. 32. b

Vna nox intercesserat, quum iste Dorotheum sic diligebat, vt diceret omnia inter eos esse communia. 4. Verr. 62. a

An alio nomine & alia de causa abstulisse? si alia de causa, quæ ratio tibi cum illo intercesserat? &c. pro Comœd. 24. a

Yatnio autē primus reditus intercesserat in gratia. ep. 14. b

Dies nondum intercesserat, quum ille alter filius infans necatur. pro Cluent. 20. a. Hoc est, nondum præterierant decem dies.

Si nulla intercederet mihi cum eo causa. 13. famil. 6

Si aut hoc à me Siculi non petissent, aut mihi cum Siculis causa tantæ necessitudinis nō intercederet, &c. 1. Verr. 4. a

Quoniamque ea natura esset hominis, vt cum genere humano quasi ciuile ius intercederet: qui id cōseruaret, eum iustum: qui migraret, iniustum fore. 3. de Finib. 103. a

Qui veritus est, ne Fusius ei legi intercederet, quæ ex s. c. ferbatur. Att. 10. b. pro Sest. 27. & Post red. in Senatu, 9

Ratio quæ nisi intercederet, nec causa quidem esset, &c. ad Heren. 5. b

Cum vestra autoritas intercessisset, vt ego regem tuerer. 15. famil. 6

Quod legationis genus ego Consul sustulissim approbante Senatu, nisi mihi Leuius Trib. pleb. intercessisset. de Legibus, 187. b

Monstra de aliquo promulgare, quibus intercedat nemo. ad Quint. frat. 31. b

Si nulla ægritudo huic gaudio intercesserit. Terentia, 23. b

Sinautem morum aut studiorum commutatio quædam (vt fieri solet) facta erit, aut in Reip. partibus dissensio intercesserit, &c. de Amicit. 66

Ne id quidem, nisi quū multa annorum intercesserint milia, vt omnium siderum eodem vnde profecta sint, fiat ad vnum tempus conuersio. de Finib. lib. 2. 84

Intercedere contra legem aliquam. 3. in Verr. 110

Intercedere tantum pro aliquo. 2. Philipp. 62

Tribuni ex templo pulsi cum intercedere rogationi vellent, &c. de Orat. 129. b

Filius se ad pedes meos prosternens, lachrymans, te mihi commendabat, orabat vt te contra suum patrem, si sesterium sexages peteret, defenderem: tantum enim pro te intercessisse dicebat. 2. Philipp. 62. a

Huic interceditur frequenter. Att. lib. 1. 14. 7. a

Sed mihi credite, nunquam succedetur illis, nisi cum ea lege referetur, qua intercedi de prouinciis non licebit. de Prouinciis Consul. 72. b

Intercedendi, impediendi potestatem habent. 8. famil. 22. in epist. Cælii.

Eaque, quæ de ea scripta est autoritas (cui scis intercessum esse, vt nequis omnino regem reduceret) tantam vim habet, vt, &c. ad Lentulum, lib. 1. 7. 12. a

Quid si M. Brutus intercessurum se dixit, &c. videtur intercessisse appellatio tribunorum: pro Quint. 12. b

Interceptio, Interceptus, Vide Interceptio.

Putamus enim vtile esse, te aliquando iam rem transigere: mea intercessio parata & est & fuit. Att. lib. 1. 2. 2. a

Cum intercessio stultitiam intercessoris significatura sit, non rem impeditura. pro Lege Manil. 40. a

Quibus hac re ad intercessionem euocandam interpellantibus, &c. 8. fam. 34. in epistol. Cælii.

Intercessionem remouit P. Clodius. de Arusp. resp. 54

Quum auspicia augur, intercessionem Consul sustulisset. 2. Philipp. 33. a

Quas intercessionem tu mihi inquis. in Orat. 157. b

Intercessor.

Intercessor grauissimus. in Ant. 161. b

Intercessor Dictaturæ. 3. ad Quint. frat. 36

Intercessor rei malæ salutaris ciuis esto. 3. de Legib. 11

Clodius poterit conciones concitare, deinde etiam intercessor parabitur. 1. ad Q. frat. 57

Intercessor per Tib. Gracchum nō modō vetitus, sed & sublatus. 3. de Legib. 23

Parere iubet intercessori, quo nihil præstantius: &c. 3. de Legibus, 60. a

Hunc quemadmodum frugerim, quātāque contentione Titium intercessorem abiecerim. ad Plancum, lib. 10. 12. 11. a

Cæcilius agrariæ legi intercessorem fore perpeffus est. pro Sylla, 179. b

Postremo isto hortatore, authore, intercessore ad Syllā non adierunt. pro Sext. Rosc. 36. b

Intercido monte. Att. lib. 4. 84. 5. a

Qui tuas mercedum pactiones in patrociniis intercisas, &c. in Parad. 58. a. Sub. videt.

Intercise.

Inuertatur ordo, & idem quasi sursum versus retroque dicatur: deinde idem intercisē atque permittē. in Partit. 14

Intercido, pen. breui.

De Domitio dixit versus Græcum eadem sententia qua etiam nos habemus Latinum, Pereant amici, dum vnā inimici intercidant. pro Deiot. 17. a

Si qua interciderūt, nō tam re, q̄ suspicione violēta. 5. fam. 19

Interceptio.

Interceptio literas. 12. famil. 19. in epist. Cassii.

Id quum daretur in mulso, Balbutium quendam eius familiarem interceptisse, bibisse, statimque esse mortuum. pro Cluent. 133. a

Ne literæ à latronibus interciperentur. epist. 158. b

Literas aut intrare, aut intercipi. ad Att. 7. b

Et res ipsa monebat, & tu ostenderas, & ego videbam de his rebus, quas intercipi periculosum esset, finem inter nos scribendi fieri tempus esse. Att. lib. 10. 19

Interceptus.

Honos ad alienæ petitionis occasione interceptus. contra Rullum, 66. b

Ego ad te ne hęc quidem scribo, quæ palam in Repub. turbantur, ne cuiusdam animum meæ literæ interceptæ offendant. ad Q. frat. lib. 3. 24. 11. a. Att. lib. 1. 8. 3. a

Interceptio.

Per quem porro datum? vnde sumptum? quæ deinde interceptio poculi? pro Cluent. 134. a

Intercludo.

Ac ne plura complectar, bene laudata virtus voluptatis aditus intercludat necesse est. de Finib. lib. 2. 96

At illud ruere nuntiant, iam iamque adesse, non vt manum conferat (quicum enim?) sed vt fugam intercludat. ad Att. lib. 7. 138. 2. a

Intercludere aditus fortunæ. Tuscul. quæst. lib. 5. 21

Intercludere omnes aditus alicui ad aliquem. pro Sex. Rosc. 65. 3. in Verr. 96

Perfugium fortunæ intercludere. 7. Verr. 103. a

Vias omnes seditionum intercludere. pro Rab. perd. reo. 2. a

In iis ipsis intercludere insidiis, quas mihi conaris opponere. pro Cecin. 301. b

Intercludor dolore, quo ad te plura non scribam. 8. ad Att. 21

Etiā illud metuo, ne iam intercludamur, vt quum velitis exire, non liceat. ad Terentiam, lib. 14. 14. 2. a

Quorum vterque paruis præsiidiis propter angustias intercludi potest. ad Catonem, lib. 15. 4. 10. a

Ille à comætu & reliquis copiis intercludendus. Att. 7. 34

Qui Carthaginensium aduentum corporibus suis intercludendum putauerunt. Parad. 14

Inimici mei corporibus ciuium trucidatis, flumine sanguinis meum reditum intercludendum putauerunt. Postquam. 201. b

Interclusus.

Interclusa vitæ consuetudo. pro Marcel. 1

Hoc modo innocentia defensio interclusa respirat. pro Cluentio, 56. b

Via deserta & inculta atque interclusa iam frondibus & virgultis. pro Cæl. 46. b

Iter meum interclusum putabam. 8. ad Att. 35

Cum à ciuibus interclusum sit præsidium. contra Rull. 81. b

Ipsam apud Bellouacos circumfedi, interclusum ab aliquo exercitu. 8. famil. 3. in epist. Cælii.

Aditū ad aliquē locū alicui esse interclusum. pro Syll. 167. b

Byzantii Mithridatis impetum ægrè repulsum, & ceruicibus interclusum suis, sustinuerunt. de Prou. Consul. 70. b

Aliquem locum præsiidiis interclusum teneo. Anteq. 194. b

Iidem vestram libertatem suis præsiidiis & coloniis interclusam tenebunt. 2. de Leg. Agr. 75. a

Captique sunt interclusi fuga. 15. famil. 17

Interclusio.

Clausulas & interpuncta verborum, animæ interclusio & angustia spiritus attulerunt. 3. de Orat. 100

Intercolumnium.

Ædes, intercolumnium, &c. ad Heren. lib. 3. 123

Topiarium laudauit, ita omnia conuestiuit edera, qua basim villæ, qua intercolumnia ambulationis, &c. 3. ad Q. fr. 3. a

Quæ signa nunc Verres vbi sunt? illa quæro quæ apud te nuper ad omnes columnas, omnibus etiam intercolumniis, in sylua denique disposita sub dio vidimus. 3. Verr. 34

Intercurro.

Ergo his laboriosis exercitationibus & dolor intercurrit. 2. Tuscul. 62. a

Alterum genus est narrationis, quod intercurrit nonnunquam. ad Heren. 3. b

Pugnatur acerrime: qui intercurrerent, misimus tres principes ciuitatis: hos contempnit, reiecit, repudiavit Antonius. 8. Philipp. 246

Intercus.

Siquis medicamentum dederit ad aquam intercutem, pepigeritque, &c. 3. Offic. 124. a

Interdico.

Prætor qui de fossis, de cloacis, deque minimis aquarū controuersis interdicit. pro Cec. 291. b

His reb? ita gestis, P. Dolabella Prætor interdixit, vt est consuetudo, de vi hominibusque armatis, sine vlla exceptione, tantum vt, vnde deiecerat, restitueret. pro Cecin. 16

Prætor interdixit, vt vnde deiecerat, eò restitueretur. pro Cecinna, 58. a. Id est, edixit.

Prætor improbus, cui nemo interdicare possit, det quæ velit iudicem. 4. Verr. 20. a

Vt mihi aqua & ignis interdiceretur. pro Dom. 229. b

Futurum puto, vt aqua & igni nobis interdicator. epistol. 167. b

Vt huic furia vox interdiceretur. de Arusp. 246. b

Velitis, iubeatis, vt M. Tullio aqua & ignis interdicator. pro Domo sua, 38. a

Leges quæ iubent ei qui de maiestate damnatus sit, aqua & igni interdici. in Ant. 157. b

Vt quemadmodum nostro more, malè rem gerentibus patribus, bonis interdici solet. Cat. 20

Quod de omnibus interdictum est, scriptum est in legibus. pro Domo, 229. b

Neque enim interdictum est à rerum natura, aut à lege aliqua, aut more, vt singulis hominibus, ne amplius quàm singulas artes nosse liceat. de Orat. 103. b

Quibus aqua & igni interdictum est. ad Heren. 24. b

Sic contendit, tanquam si illi aqua & igni interdictum sit. in Ant. 207. b

Si quis est, qui etiam meretriciis amoribus interdictum iuuentuti putet. pro Cæl. 47. b

Nec mihi ne faciam interdictum puto. de Finib. 50. b

Interdictus.

Interdictum præmium. pro Corn. Bal. 20

Interdictum.

Flamma temporis, interdictum sceleris, vox furoris. pro Domo, 227. b

Causa pro Cecinna de verbis interdicti fuit. Or. 209. b

Interdicti vnde vi, quæ ratio sit. pro Cecin. 67

Per interdictum possessionem repetere. pro Cecin. 7

Tum per hoc interdictum, eum restitui oporteret. pro Cecin. 291. b

Ad quæ interdictum pertineret. pro Cecin. 62. a. Att. libr. 7. 144. 1. a

Gabinus numen interdictumque deorum regi vendidit. in Pis. 90. b

Multisque præessem, qui tecum interdicto cōtenderent, aut ex iure manu confertum vocarent, &c. 1. de Orat. 22

In hoc interdicto non solet addi. In hoc anno. 15. fam. 44

Tamen id iis non licere per interdicta crudelitatis tuæ, potestatis erat non ferendæ. in Pis. 83. b

Cæsaris interdicta respiciuntur. Att. 117. b

Ergo hac lege Prætorum interdicta tollentur. contra Rullum, 89. b

Interdictis quibusuis, vrbauitatis possessionem defendamus. 7. fam. 56

Interdictio.

Id autem vt esset faciendum, non adeptioe ciuitatis, sed te-cti, & aquæ & ignis interdictione faciebāt. pro Dom. 61. a

Interdiu.

Tēpus ita quæritur, qua parte anni, qua hora, noctu, an interdiu factum esse dicatur. ad Heren. 7. b

Interductus.

Ne infinitè feratur vt flumē oratio, quæ nō aut spiritu pronuntiantis, aut interdictu librarii, sed numero coacta debet insistere. in Orat. 133. a

Interdum.

Interdum, vel potius nimium sæpe. de Fin. 73. b

Interdum curfus est in orationē incitator, interdum moderat ingressio. Orat. 216. b

Acumen M. Pisonis sæpe stomachosum, nonnunquam fri-rr. iiii.

gidum, interdum etiam facetum. de Clar. 186. b. 4. Acad. 62. & 118. a
Geminatio verborum habet interdum vim, leporem alias. de Orat. 162. b

Interea.

Hæc dum Romæ geruntur, Quintius interea, &c. pro Quintio. 4. b
Interea dies aduenit, quo die sese, &c. 4. Verr. 25. a
Tu interea cessabis. epist. 69. b
Interea dum hæc quæ dispersa sunt, coguntur. de Or. 100. b
Nec interea verbum interposuit Næuius. pro Quint. 3. b
Quum interea vestigium nullum Cluentiæ pecuniæ inuenitis. pro Cluent. 66. a
Teretur interea tempus. pro Rab. 123. b. in Ant. 100. b
Vocat interea Prætor, scyphos poscit. 6. Verr. 28. a

Interemptio, vide Interimo.

Intereo.

Vt interit magnitudine maris Ægæi stilla muræ. de Finib. 99. b
Quid sacra Clodiæ gentis cur intereunt quod in te est? pro Dom. 28. a
Si quis nostrum interiit, aut occisus est. 4. fam. 17. in epist. Serui Sulpitii.
Tabulæ publicæ omnes tabulario incenso interierunt. pro Arch. 187. b
Nihil enim valentius est, à quo intereat. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 21
Nō intelligo quomodo calore extincto corpora intereant, non intereat aut humore aut spiritu amisso. de Nat. 66. b
Interire ex insidiis. Off. 2. 35
Interire fame. Att. lib. 6. 113. 14. a
Interire funditus. Tusc. q. lib. 1. 23
Interire in nihilum. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 20
Interire in suas partes. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 20
Literas aut interire, aut aperiri, aut intercepti. Att. 7. b
Morte ipsa interire. Tusc. q. lib. 1. 22
Vt posse videremur sine dolore interire. 2. ad Att. 52
Ignem interiturum esse nisi alatur. de Nat. 67. b
Cum id quod dabatur, non esset interiturum. Quint. frat. lib. 1. 20

Interitus.

Interitus est quasi discessus & secretio ac diremptus earum partium, quæ ante interitum iunctione aliqua tenebantur. Tusc. q. lib. 1. 58
Epicurus corporum concretionem fugit, ne interitus & dissipatio consequatur. de Nat. 15. b
Interitus acerbus. Tusc. q. lib. 4. 15
Gracchi immaturus interitus. de Cla. 175. b
Interitus patriæ, exilium, seruitus, &c. 5. Tusc. quæst. 112. a. Id est, euersio.
Interitus quod casurus est. 15. ad Att. 38
Interitum accipiat necesse est, quod dolore accipit. 3. de Nat. deor. 22
Cum ad occasum interitumque Reipub. Catilina dux esset constitutus. pro Syl. 173. b
Qualis est ista philosophia, quæ non interitum afferat prauitatis. de Finib. 70. b
Aruspices legum interitum & vrbis occursum appropinquare dixerunt. in Cat. 115. b. 3. ad Quint. fratrem, 19
Cum interitum exercitus nuntiauisset. de Diuin. 95. b
Ad quem dolor venit, ad eundem interitum venire. de Natura deorum, 66. b
Acerbissimo interitu consulum. epist. 153. b
Qui de nostro interitu & vrbis exitio cogitent. in Cat. 99. b
Toto animante deletio, & facto interitu vniuerso. Tusc. 167. b
Interitu rerum & publicarum & suarum. 6. fam. 1
Natura omnium interitus atque obitus conficit. de Diuinatione, 116. b

Interest.

Hæc ne minimum quidē vtrum adsint vel absint, interest. de Leg. 167. b
Ad facinoris disquisitionem interest adesse quamplurimos. de Arusp. 11

Hoc inter me & illos interest, quod ego, &c. illi, &c. de Nat. 64. Attic. 128. b
Sed inter hominem & belluam hoc maximè interest. 1. Offic. 19. a
Vestra enim, qui vixistis, &c. hoc maximè interest. pro Syl. 182. a
Sed hoc interest, quod voluptas dicitur etiam in animo viciosa res, vt Stoici putant. 2. de Fin. 21. a
Hoc vehementer interest Reipub. Q. frat. 309. b
Interest eius, ipsius, istius. 2. de Finib. 89. a. 2. Offic. 125. a. 4. Verr. 23. a
Quid illius interest, quoniam in Senatum non venis? Attic. lib. 10. 195. 13. a
Sed interest inter causas fortuito antegressas & inter causas naturales, &c. de Fat. 144. b
Interest enim inter argumentum conclusionemque rationis & inter mediocrem animaduersionem atque admonitionem. de Finib. 55. b
Magni interest ad decus & ad laudem ciuitatis, ita fieri. de Natura deor. 3. b
Quantum magni ad honorem nostrum interest quamprimum ad urbem me venire. ad Tironem, lib. 16. 3
Cupio excurrere in Græciam, magni interest Ciceronis, vel mea potius, vel mehercule vtriusque, me interuenire discenti. Att. 251. b
Nam magni interest cui debeas. ad Marcel. lib. 15. 11. 2. a
Magni interest mea, vnà nos esse. Att. 205. b
Illud mea magni interest, te vt videam. Att. 183. b
Magni interest Reipub. omnes copias, &c. Att. 126. b
Vtriusque nostrum magni interest, prius vt te conueniam, quam decedas. Appio, lib. 3. 5. 12. a
Magni mea interest. Catoni, lib. 15. 4. 1. a
Magnopere interest opprimi Dolabellam. Att. 276. b
Sic habeto mi Tiro, neminem esse qui me amet, quin idem te amet: & cum tua & mea maximè interest te valere, tū multis est curæ. ad Tironem, lib. 16. 6. 7. a
Quod mea & Reipub. interest. epist. 30. b
Inter causas multum interest, inter victorias nihil interiturum puto. epist. 77. b. & 81. b
Neque ad id quod quæris multum interest. Att. 172. b
In motibus cæli multum interest, qui vêtus, qui imber, &c. de Diuin. 128. b
Multum interest rei familiaris tuæ, te quamprimum venire. epist. 55. b
Multum interest te viuere. epist. 187. b
Multum interest, vtrum laus minuatur, an salus deferatur. epist. 8. b
Quod si latius volent proferre diem, poterunt vel biduum, vel triduum, vel, vt videbitur: nihil enim interest. Att. 280. b
Nihil interest ad beatè viuendum, quali vtaris cibo. de Finib. 83. b
De ambitu an de maiestate nihil ad rem interest. epist. 43. b
Ad prosperam, aduersamve fortunam qualis sis, aut quemadmodum vixeris, nihil interest. de Nat. 78. b
Nihil interest dactylus sit extremus, an creticus. Or. 218. b
Nihil interest Reipub. colonia deducatur, necne. contra Rulum, 80. b
Inter eas res nihil omnino interest. de Finib. 6. b
Visa inter quæ nihil interest. Acad. 10. b
Inter vos & Catilinam nihil interest. in Pis. 82. b
Atque inter hanc vitam & illam, nihil tam interest, quam vis & ius. pro Sest. 22. b
Nihil interest, vtrum nemo valeat, an nemo possit valere. de Nat. 75. b
Interest omnium rectè facere. de Fin. 79. b
Nauem auri euertat gubernator an paleæ, in re aliquatam, in gubernatoris inscitia parum interest. Part. 119. b
Permagni eius interest, rem ad interregnum venire. Att. 143. b
Permagni nostra interest te esse Romæ. Att. 38. b
Permagni interest quo tempore hæc epistola tibi reddita sit. epist. 175. b
In omnibus permultum interest, quibus illæ modis fiant. epist. 208. b

Permultum interest, vtrumne perturbatione, &c. 1. Off. a
Plus interest Reipub. castellum capi, quam, &c. de Cla. 188. b
In philosophia plurimum interest, quemadmodum dicas, &c. de Orat. 201. b. 202. b
Plurimum interest inter doctum & rudem. de Orat. 161. b
Plurimum interest inter hoc & illud. de Nat. 5. b
Nec inter nos & eos qui scire se arbitrantur, quicquam interest, nisi quod illi non dubitant, quin ea vera sint quæ defendant, &c. 4. Acad. 16. a
Neque inter me atque te quicquam interest, præter, &c. Attic. 14. b
Quid autem interest, aliis qui postea nascentur, sermonem fore de te, cum ab iis nullus fuerit, qui antè nati sunt: de Som. 120. b
Quid enim interest, motu animi sublato, non dico inter pedem & hominem, sed inter hominè & saxum aut truncum, aut quiduis generis eiusdem? de Amicit. 44. a
Quid ergo interest proferantur, necne? 3. Verr. 82. a
Quid interest vtrum de Hippocentauro, an de deo cogitemus? de Nat. deor. 178. b
Non tantum interest, quo animo scribatur, quam quo accipiat. epist. 85. b
Tantum interest, quod grauitas in honestis rebus, iocus in turpiculis ponitur. de Orat. 131. b
Neque illud vnquam aratoris interfuit, quati decumæ venirent. 5. Verr. 224. a
Atheniensium plus interfuit firma tecta in domibus habere, quam, &c. de Cla. 188. b
Interfuit multarum Græciæ ciuitatum, antiquum vobis seruare modum, quorum mores lapsi ad molliem sunt pariter immutati cum cantibus. 2. de Leg. 38
Quid interfuit homo audacissime, vtrum hoc decerneres, an, &c. 5. Verr. 119. a
Hic tatum interfuit inter me & inimicos meos. Postquam. 200. b
Quorum intererat ea nosse. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 113
Non quod mea interesset loci natura. Att. 48. b
Semper Milo quantum interesset P. Clodii, se perire cogitabat. pro Mil. 112. b
Mihi nihil videbatur esse, in quo tantulum interesset, vtrum per procuratores ageres, an per te ipsum. Att. 66. b
Tenere autem virtutes eas ipsas, quarum modò mentionem feci, nemo poterit, nisi statuerit nihil esse quod interfuit, aut differat aliud ab alio præter honesta & turpia. 3. de Finibus, 40. a
Nullum est visum verum à sensu profectum, cui non oppositum sit visum aliud quod ab eo nihil interfuit. Acad. 21. b
Quis enim est hodie, cuius interfuit hanc legem manere: in Ant. 157. b
Dummodo inter me atque te murus interfuit. in Cat. 99. b
Et certè ad rem nihil interfuit, vtrum hunc, &c. pro Roscio Amer. 27. a
Scio quanti Reipub. interfuit, omnes copias in vnum locum conuenire. Att. 112. b
Ostendam alio loco quantum salutis cõmunis interfuit, duos Consules in Republ. Calend. Ianuarii esse. pro Murena, 4. a. Id est, quam magnum commodum rediturum sit Reipub.
Quasi interfuit, audiam, an videam. Att. 119. b
Quasi verò quicquam interfuit, mures scuta an cribra corroserint. de Diuin. 120. b
Quid autem interfuit, si tuos digitos bene noui, certè habes subductum. Att. 83. b
His denique in malis, quid interfuit inter me & istos, quos, &c. Att. 156. b
Non sentientis autem nihil est vllam in partem quod interfuit. Tusc. q. 153. b
Si quid est, quod eos scire aut nostra aut ipsorum interfuit. 2. fam. 5. & de Inuen. 49. b
Qui vera negant quicquam à falsis interesse. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 28
Magni existimans interesse ad decus & ad laudem ciuitatis. de Natura deor. 16

Equidem ad nostram laudem non multum video interesse, sed ad properationem meam quiddam interest nō te expectare, dum, &c. ad Luceium, lib. 5. 29
Magni enim videbatur interesse ad eam necessitudinem, quam nobis fors tribuisset, consuetudinem quoque accedere. epist. 29. b
Hic è præfectura Atinati non tam honorata, quantum interesse vis ad rationem petendi. pro Pl. 262. b
Nec vnam quidem horam interesse passus es inter meam pestem & tuam prædam. Postquam. 208. b
Interesse in re. pro Font. 3
Quod mea intelliges multum, tua nullam in partem interesse. 13. fam. 1
Si cum hoc homine aut cum stipite Æthiope in foro constitisses, nihil crederes interesse. Postquam. 207. b
Vt nihil interesse nostra fateamur, sintne illa, necne sint. 4. de Fin. 48. a
Inter Zenonem & Peripateticos nihil præter verborum nouitatem interesse. Tusc. 134. b
Non est credibile quid interesse mihi visum sit inter eum qui, &c. Orat. 116. b
Id potissimum faciam, quod maximè interesse Reipub. iudicabo. in Ant. 246. b
Ego verò etiam Reip. semper interesse putavi, me illius pulcherrimi facti, quod ex autoritate Senatus, cõsensu bonorum omnium, pro salute patriæ gessissem, splendorem vrbis, dignitatemque retinere: &c. pro Do. sua, 72. a. Hoc est, Reipub. negotium esse, & ad Rempub. spectare.
Nec sua putat interesse, se: &c. de Cla. 49. b
Magni autem illi sua interesse arbitrabantur hunc à causa Martialium dimouere. pro Cluent. 33. a
Thermitani miserunt qui decumas emerent agri sui. magni sua putabāt interesse, publicè potius, quāuis magno emi, quam in aliquem istius emissarium incidere. 5. Ver. 81. a
Et fortasse quod sociorum interesse arbitrabatur. 4. Verri-
narum, 122. a
Illud caue dubites, quin ego omnia faciā quæ interesse tua, aut etiam velle te existimem. Rufo, lib. 5. 20. 21. a
Tamen vt vidit interesse tua, cõscendens iam nauem, Epheso Laodiceam reuertit. Appio Pulchro, lib. 3. 10. 9. a
Vide quantum interiturum sit inter meam atque tuam accusationem. in Verr. 60. b

Interficio.

Quod eum totiens per insidias interficere voluistis. pro Dom. 225. b
Deinde ipsum Aurium tollendum interficiendumque curauit. pro Cluent. 22. & ad Att. 207. b
Interfectus in acie. 2. de Finib. 103. a
Vos legatum Pop. Rom. omni supplicio interfectum, inultum relinquetis. pro Lege Manil. 7. a

Intersector.

Vt non modò impune, sed etiam cum summa intersectoris gloria interfici possit. in Ant. 159. b
Hic ipse puer quem Cæsaris nomen incitare videtur in Cæsaris intersectores. Brutus Ciceroni, 16. 8. a
Tib. Gracchi intersectores. pro Mil. 115. b
Si hostes atque intersectores Reipubl. reuixissent. Postquam. 204. b
Vt cum intersectores suos domi comprehenderit, rem proferre non audeat. 12. fam. 50

Intericiio.

Idque interiecit inter indiuiduum, atque id quod diuiduum esset in corpore. de Vniuer. 27

Interiectus.

Aer autem, vt Stoici disputant, interiectus inter mare & cælum, &c. 2. de Nat. deor. 95. a
Quid Africanus maior: quid minor: quid inter horum ætates interiectus Caton in Parad. 14
Interiectus est etiam nuperis, quem ad Atticum de senectute m. de Diuin. 109. b
Nasus quasi murus interiectus. 2. de Nat. 215. a
Est autem quidam interiectus intermedius vtriusque partis. Orat. 198. b

Sisenna interiectus inter duas aetates Hortensii & Sulpitii. de Clar. 185. b

Videte quatum interuallum sit interiectum inter hoc & illud. contra Rul. 83. b

Neque quicquam interiectum est, quod obster. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 73

Inter has personas me interiectum molestè ferunt. in Antonium, 243. b

Tu autem inter hæc tantam multitudinem hominum interiectam non vides. de Finib. lib. 2. 14

Annus est integer nobis expectatus, quo interiecto ciuium calamitas prorogatur. de Prouin. 72. b

Videtur me ad pristinam meam dignitatem breui temporis dolore interiecto esse reuocatum. pro Seft. 14. b

Atomi interiecto inani cohærescunt inter se. de Natura deorum, 1. 39

Quæ quasi longo interuallum interiecto videmus. 1. Off. 45. a

In voluptate maxima nullo interuallum interiecto, dies noctesque versari. 2. de Fin. 181. a

Quod eorum vicini non ita lato interiecto mari Rhodii nunquam probauerunt. Orat. 199. b

Alii eis interiecti & tanquam medi. de Orat. 243. b

Aut interiecti inter philosophos, & eos qui Rempub. admistrarent, delectarentur re sua familiari. 1. Off. 129

Iis ipsis alia interiecta & media numerabat. 1. Acad. 52. a

Et in ipsis quasi maculis ubi habitat, vastas solitudines interiectas vides. de Som. 119. b

Narratio accusatoris suspiciones interiectas & dispersas habere debet. ad Her. 6. b

Interiectus.

Luna interposita, interiectuque terræ deficit. 2. de Natura deorum, 148. a

Interiectio.

Et tamen occultè dicemus interiectione verborum. ad Herennium, 2. b

Interim.

Interim, interea, tantisper. Tusc. q. 255. b

Hoc interim spatio conclaue illud concidit. de Orat. 141. b

Interim velim mihi ignoscas, quod ad te scribo tam multa toties. ad Att. 109. b

Tum interim illa. pro Cluent. 25. b

Interim venit index, & c. pro Cluent. 21. b

Interim ad me venit Munatius noster. epist. 151. b

Interim Varus Vitam venit, & c. pro Ligat. 137. b

Interim.

Me quidem Iudices, exanimant & interimunt hæc voces Milonis, quas audio assidue. pro Mil. 71. a

Interimebat vxorem. 4. Acad. 157. a

Lucætia seipsam interimere. de Fin. 78. b

Et si quæ interimant innumerabilia sunt, etiam ea quæ conferunt, infinita esse debere. 1. de Nat. deor. 71. a

Mercurius qui Argum dicitur interimisse. de Nat. 70. b

Interimi manu feminea. Tusc. q. lib. 2. 17

Horum ingenio senes ad coemptiones faciendas interimendum sacrorum causa reperti sunt. pro Murena, 24

Quint. Scauola à ciuibus suis interemptus est. pro Sexto Roscio, 24. b

Interemptio.

Testis est Gallia, per quam legionibus nostris in Hispaniam iter Gallorum interemptione patefactum est. pro Leg. Manilia, 21. a

Interior, vide Intra.

Interlino.

Qui tabulas publicas municipii sui corrupisse iudicatus sit, qui testamentum interluerit, & c. pro Cluent. 98. a

Interlitus.

In eo codice non haberet, qui tum interlitus proferebatur. pro Cluent. 73. a

Interlucio.

Corruptæ atque interlitæ tabulæ. 4. Verr. 71. a

Interlucio.

Vt loci distinctè interlucere possint. ad Heren. 22. b

Intermedius.

Est autem quidam interiectus intermedius, & quasi tempe-

ratus, nec acumine posteriorum, nec fulmine vtens superiorum, vicinus amborum, in neutro excellens, & c. in Orat. 11. a

Interminatus.

Confugitis ad deum: cuius operam profectò non desyderaretis, si immensam & interminatam in omnes partes magnitudinem regionum videretis. 1. de Nat. deor. 38

Intermitto.

In maximis occupationibus nonnunquam intermittis studia doctriinæ. de Orat. 200. b

Hic autem ubi habitamus, non intermittit suo tempore Cælum nitescere, arbores frondescere, & c. 1. Tusc. 107. a

Neque ille intermittit affirmare se venturum. 10. fam. 52

Nec verò intermittit, aut admirationem earum rerum quæ sunt ab antiquis repertæ, aut inuestigationem nouarum. 5. de Finib. 102. a

Vt ab vrbe discessi, nullum intermissi diem, quin, & c. Attic. lib. 7. 134. 1. a

Et si ego id tempus intermiseram potius, quam omiseram. 2. Mirabar quid tu mihi literas mittere intermiseras. 7. fam. 13

Equidem nihil intermittam. 14. ad Att. 2. Id est, nullam scribendi occasionem prætermittam.

Non intermittemus cohortari. 12. fa. 79. in epist. Trebonii. Gallos gallinaceos sic assidue canere coepisse, vt nihil intermitterent. de Diuin. 96. b

Ne intermittas scribere ad me. 11. ad Att. 23

Intermittere aliquid longo interuallum. Tusc. q. lib. 1. 1

Intermittere consuetudinem pristinam. epist. lib. 3. 1. 4. a

Intermittere iurisdictionem. de Arusp. 252. b

Vt ne quis à me dies intermittatur, quin dem ad te literas. 8. ad Attic. 39

Dionysium semper equidem, vt scis, dilexi, sed quotidie plaris facio, & me hercule in primis qd te amat, nec tui mentionem intermittere finit. Att. lib. 5. 96. 4. a

Intermissus.

Dies intermissus, aut nox interposita, sæpe perturbat omnia. pro Murena, 132. b

Acriores autem morsus sunt intermissæ libertatis, quam re-tentæ. 2. Offic. 32. a

Cum remiges inhibuerunt, retinet tamen nauis motu & cursum suum intermisso impetu pulsuque remorum. de Oratore, 97. b

Nullo puncto temporis intermisso versaris circum axem cæli, & c. de Nat. 12. b

Continenti & intermisso spiritu. 3. de Orat. 120. a

Intermissa die accusare. pro Domo sua, 36

Verba ab vsu quotidiano sermonis iandiu intermissa. de Orat. 156. b

Veftigal quod amissis aliis remanet, intermissis non quiescat. contra Rul. 64. b

Itaque ludis intermissis, instauratiui sunt constituti. de Diuinatione, 92. b

Intermissio.

Virtutis enim laus omnis in actione consistit: à qua tamen sæpe fit intermissio, multique dantur ad studia reditus. 1. Offic. 30. a

Nec vlllo casu arbitror, hoc constanti homini posse contingere, vt vlla intermissio fiat officii. de Amicit. 8

Neque alia vlla fuit causa intermissionis epistolarum, nisi quod ubi esses, planè nesciebam. 7. famil. 2. 4. 25. & 16. 34

Nunc propter intermissionem forensis operæ lucubrations detraxi, & c. de Diuin. 173. b

Nec tamen video quomodo vereatur iste deus beatus ne intereat, quum sine illa intermissione pulsetur, agiteturque atomorum incurfione sempiterna. 1. de Nat. d. 157. a

Intermorior.

Si nullum officium tuum apud me intermoriturum existimas. 6. fam. 48. in epist. Bithynici.

Intermortuus.

Memoriam propè intermortuam generis sui, virtute renouare. pro Muren. 14. a. Hoc est, perditam & iam abolitam.

Declarant huius ambusti Trib. pleb. illæ intermortuæ conciones, & c. pro Mil. 9

Quod autem maius indicium expectatis, nihil inter vos & Catilinam interfuisse, quam quod eandem illam manum ex intermortuis Catilinæ reliquiis concitastis. in Pis. 12

Intermundia.

Indiuidua quum dicitis & intermundia, quæ nec sunt vlla, nec possunt esse, intelligimus. 2. de Finib. 62

Tanquam modò ex deorum concilio, & ex Epicuri intermundiis descendisset. 1. de Nat. d. 14

Internecinus.

Quæ sunt vrbanaurum maledicta litium, non iniusti belli internecini notæ, & c. 14. Philip. 389

Internectus.

Internecti nota testamenta credo subiiciunt. 14. Phil. 389. a

Internecio.

Tamen aratorum internecio facta nulla est. 5. Verr. 105. a. in Catil. 69. a

Quæ diffensiones non reconciliatione concordia, sed internecione ciuium diudicatur sunt. in Catil. 116. b

Internecione ciues liberaui. pro Syl. 173. b

Quinam Tantalidarum internecioni modus paratur. de Nat. d. 78. b

Viciffem cum magna internecione improborum. pro Domo sua, 226. b

Neque enim resisti sine internecione posse arbitramur. Attico, lib. 2. 50

Internosco.

Facile internoscere. 4. Acad. 103. a

Qui dignum atque indignum internoscere nequeunt. ad Herennium, 13. b

Et canes aluntur in Capitolio, vt significant si fures venerint. At fures internoscere non possunt: significant tamen si qui noctu in Capitolium venerint. pro Rosc. Am. 33. a

Quos cum humare vellent, non potuerunt obritos internoscere. de Orat. 141. b

Quæ si alia falsa, alia vera, qua nota internoscantur, scire fanè velim. 2. de Diuinat. 192. a. 4. Acad. 88. a

Internosci à falsis. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 24

Secerni autem blandus amicus à vero & internosci tam potest adhibita diligentia, quam omnia fucata & simulata à synceris atque veris. de Amic. 78. a

Internuntius.

Quæ quidem si nullo alio, me tamen internuntio ad illos celeriter deferentur. ad Octauium, 15. a

Damnatorum vitam à Prætoribus vel ipso carnifice internuntio redimi. in Verr. 238. b

Interpres & internuntius. 13. Philip. 352. a

Augures interpretes internuntiique Iouis. in Ant. 248. b

Hæc sunt igitur aues internuntia Iouis. Diuin. lib. 2. 57

Internuntius assiduis cum Lepido egi. 10. fam. 30. in epistol. Planci.

Interpello.

Hic sum ubi nemo me interpellat. Att. 26. b

Interpellat fletus sermonem meum. 12. ad Attic. 17

In quo vt aliquid esset moræ, multi interpellat. in Ver. 233. b

Cæsar nunquam interpellauit, quin quibus vellem, atque etiam quos ipse non diligebat, tamen iis vterer. 11. fam. 50

Quod in priore actione interpellauit Hortensius. in Verrem, 90. b

Sed nihil interpellabo, continentem orationem audire malo. Tusc. lib. 1. 15

Tu metuis ne me interpellas: primò si, & c. Tu verò vt me & appelles & interpellas, & obloquere & colloquere velim. ad Quint. frat. lib. 2. 12. 1. a

Interpellent me, quominus honoratus sim, dum ne interpellent, quominus Resp. à me comodè administrari possit. 11. fam. 16

Sin casus aliquis interpellarit, ita ero Romæ, vt rectè fieri semper cupiam. 11. fam. 51

Scis quid sit interpellare. 2. ad Quint. frat. 12

Odiōse interpellare aliquem. de Orat. 133. b

Tum Balbus, Interpellare te, inquit, Cotta nolo. de N. d. 72. b

Vigilantem interpellare. 7. Verr. 73. a

Interpellari ab aliquo. de Prouinc. 77. b

Interpellatus in hoc casu. 10. fam. 48. in epist. Planci. Sed hæc tota res interpellata bello refrixerat. 1. ad Att. 63

Interpellans.

Vi nulla interpellante. epist. 129. & 157. b

Interpellantibus his inimicitias animus tuus mihi magis patuit, quam domus. 14. ad Att. 26

Interpellatio.

Interuentus alicuius aut interpellatio. Partit. 262. b

Interpellatio mei familiaris qua paulò antè interrupta est oratio mea. de Orat. 162. b. Quint. frat. 313. b. de Prou. 72. b

Putabam enim commodius te idem istud domi agere posse interpellatione sublata. Att. lib. 12. 57. Id est, obturbatione

Esti, inquit, Antoni minimè impediendus est interpellatione iste cursus orationis tuæ, patière tamè, mihi que ignoscas. 2. de Orat. 22. a

Itaque literæ quidem meæ impediuntur, in quibus sine vlla interpellatione verbor. Leptæ, lib. 6. 18. 10. a

Interpellator.

Molesti alieni sermonis interpellatores Dialectici. ad Herennium, lib. 2. 49. a

Sed interpellatores illic minus molesti. Att. lib. 15. 17

Diçtabat se hortulos aliquos emere velle, quò inuitare amicos, & ubi se oblectare sine interpellatoribus posset. 3. Officiorum, 75. a

Interpolo.

Quod vult inquam renouare honores eosdem, quominus rogam prætextam quotannis interpolo, decernendum nihil cenfeo. ad Quint. frat. lib. 2. 14. 2. a

Aliquid demendo, mutando, curando, ne litura appareat, interpolando. 3. Verr. 112

Interpono.

De Ascanione, tu verò quod voles, facies: me nihil interpono. ad Quint. frat. lib. 3. 26

Quòd si auctoritatem interponis sine armis, magis quidem laudo: sed vide ne hoc ipsum non sit necesse. 13. Phil. 354. a

Cur te interponis inuitissimis his, quibus maximè lex consultum esse vult. 1. Verr. 12. a

Inter quas variis clausulis interponit se rarò numerosa comprehensio. Orat. 219. b

Clodius vocabat tribus, se interponebat, & c. pro Mil. 18

Hæc interposui P. C. vt me purgarem. in Ant. 261. b

Acerbiorem legem & duriora edicta interposuit. in Verrem, 157. b

Neque interea verbum vllum interposuit Næuius, aut societatem sibi quippiam debere, aut priuatim Quintium debuisse. pro Quint. 8

Itaque sapientius meo quidem iudicio facies, si te in ista pacificationem non interpones. Lepido, lib. 10. 59

Quid enim me interponere audacia tuæ, quem neque auctoritas huius ordinis, neque existimatio Pop. Romani, neque leges vllæ possent coercere. 2. Philip. 36

Hoc quum palam Decumani tota prouincia loquerentur, tuumque nomen in re tam turpi nefariaque interponerent, nihilne tibi venit in mentem existimationi tuæ consulere? 5. Verr. 111. a

Vt etiam modò: nisi autem interposuisssem, concurrissent. Orat. 211. b

Quid me interponam, cum vtatur matris consilio? 15. ad Atticum, 19

Num quem putes illius tui certissimi gladiatoris similem Trib. pl. posse reperiri, qui se interponat, quo minus reus mea lege fias. in Vatinius, 29. a

Interponere accusatorem. 3. Verr. 20. a

Interponere conciones. de Orat. 201. b

Interponere fidem suam in aliquam rem. pro Roscio Amerino, 67. a

Non oportuit antè supplicium, quam iudicium interponere. de Inuent. 72. b

Proprium est Academia, iudicium suum nullum interponere. 2. de Diuinat. 115

Potuit certius interponere iudicium voluntatis suæ, quam quum etiam accusatorem huius multa & pena multa uide: pro Corn. Balb. 33. a

Pro exterarum nationum commodis inimicitias suscipere: ad periculum accedere: operam, studium, laborem interponere. 1. Verr. 35
Ait se misisse & confirmasse, suam interposuisse auctoritatem. 5. Verr. 105. a
Digressio extra causam interponitur, aut criminationis causa, aut, &c. de Inuent. 48. b
Cur in ea re tam veteri noua hæc restipulatio interponitur pro Sext. Rosc. 51. b
Sæpe etiam versus interponitur, vel vt est, vel paululum immutatus. de Orat. 132. b
In iurciurando dii immortales tum iudices, tum testes interponuntur. de Leg. 172. b
Deinde interponitur ab accusatore suspicio ex coniecturis. ad Heren. 10. b
Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne inquam & inquit sæpius interponeretur. de Amicit. 3. a
Nisi ista tua potentia in hac causa interponeretur. in Verrem, 72. b
Petatur hæreditas ea, quæ nulla debetur in prædam Prætoris interponatur nomen ciuitatis. 3. Verr. a
Mediocres argumentationes interponi, & in medio collocari oportet. ad Heren. 19. b
Maiores voluerunt certis in rebus interponi quæstiones. ad Heren. 8. b
Itaque bellum nefarium illatum Reip. quum viderem, nullam moram interponendam insequendi M. Antonium putavi. 6. Philip. 205. a
Quod quum audissemus, nullam moram interponendam putauimus, quin videremus hominem nobiscum, & studiis eisdem, & vetustate amicitie coniunctum. 1. Acad. 2. a
Quin ab Siculis ob decreta interponenda pecuniam accepit. 4. Verr. 83. a
Sed res multis querelis de Rep. interponendis nulla transacta est. ad Quint. frat. lib. 1. 7. 2. a

Interponens.
Hæc te scire volui, scripsique sedatore animo, quam proximè scripseram, nullum meum iudicium interponens, sed exquirens tuum. Att. lib. 3. 147. 14. a

Interpositus.
Dies intermissus vnus, aut nox interposita sæpe perturbat omnia. pro Murena, 39. a
Ego interpositam Senatus auctoritatem sustinui. in Pisonem, 80. b
Offensionem periculosam esse propter interpositam auctoritatem religionemque video. epist. 7. b
Lusitani contra interpositam fidem interfecti. de Clar. Oratoribus, 172. b
Hæc igitur habenda gratia est D. Bruto, qui illum nondum interposita auctoritate vestra, suo consilio atque iudicio non vt Consulem recepit, sed vt hostem arcuit. 5. Philippicorum, 191. a
In hoc maximè vitiosa est ciuitas, quod largitione interposita virtutis obliuisci solet. de Petit. 213. b
Literas ad se ab amico missas, offensione aliqua interposita, in medium protulit. in Ant. 162. b
Vos reiectione interposita repentini iudices confedistis. pro Sylla, 185. b
Lentulus prouinciam, quam forte habebat, interposita religione deposuit. in Pif. 90. b
Vehementes habeat repentinos impetus, spatio interposito & causa cognita confenscat. pro Cluent. 3
Si ea decreta c o s. quæ de Cæsaribus actis interposita sunt, non seruantur, magnam perturbationem fore. Att. 263. b
Postulata hæc ab eo interposita sunt, quominus quod opus esset ad bellum, a vobis pararetur. Att. lib. 7. 134. 3. a
Paucis interpositis diebus iterum Lælius dixit. de Cla. Oratoribus, 127. b
Ita propè x l. diebus interpositis, tum denique se ad ea quæ a nobis dicta erunt, responsuros esse arbitrantur. 2. Verri- narum, 10. a
Interpositis diis immortalibus, tum iudicibus, tum testibus societatis ciuium inter ipsos. 1. de Legib. 14

Obnuntiationibus per Scæuolam interpositis. Att. 64. b
Multis inter nostrum tuumque initium dicendi interpositis oratoribus. de Clar. Orat. 185. b
Iste pœnis, compromissisque interpositis, h. s. c. c. extorquenda curauit. 4. Verr. 46. a

Interpositus.
Tum ipsa incidens in vmbra terræ, quum est è regione Solis, interpositu, interiectuque terræ, repente deficit. 1. de Nat. d. 148. a. De Luna.

Interpositio.
Vna omnino interpositio difficilior est, quam ne ipse quidem facile legere soleo, de quadrimo Catone. ad Tironem, lib. 16. 31
Cum personarum certarum interpositione. de Nat. d. 43. b
Quæstionem autem eam appellat, quæ habeat in se contro- uersiam in dicendo positam, sine certarum personarum interpositione, ad hunc modum, vt, Quid sit bonum, &c. 1. de Inuent. 12. a

Interpres.
A. Valentinus est in Sicilia interpres: quo iste interprete, non ad linguam Græcam, sed ad furta & flagitia vti solebat. 5. Verr. 71. a
Nec conuerti vt interpres, sed vt orator, sententiis iisdem, & earum formis tanquam figuris, verbis ad nostram consuetudinem aptis. de Opt. gen. Orat. 148. a
Interpres auguriorum. Orat. 211. b
Tum auis illa videri possit interpres & satelles Iouis. 2. de Diuinat. 111. a. De Aquila.
Interpres iuris. in Topic. 3. a
Mentis interpres est oratio. de Legib. 162. b
Coniectur quidam, & interpres portentorum. 2. de Diuina- tione, 90. a
Interpres somniorum Stoicorum vaferrimus habetur Chry- sippus. de Nat. d. 1. 29
Interpres Sibyllæ. de Nat. d. 60. b
Interpres voluntatis alicuius. de Inuent. 79. b
Ita quemadmodum in Senatu semper est aliquis, qui inter- pretè postulet, sic isti nobis cum interprete audiendi sunt. de Finib. 145. b
Vt interpres egeat interprete. de Diuinat. 132. b
Si Pœni in Senatu nostro sine interprete loquerentur. de Diuinat. 135. b
Nullam artem literis sine interprete, & sine aliqua exercita- tione percipi posse. Trebatio, lib. 7. 20. 3. a
Quo ego interprete nouissimè ad Lepidum sum vsus. episto- larum, lib. 10. 35
Interpres indiferti. de Finib. lib. 3. 12
Astrologi interpretes cæli. de Diuinat. 127. b
Interpres comitorum. de Nat. d. 2. 8
Interpres deorum aruspices. de Nat. d. 2. 9
Augures qui Iouis maximi interpretes internuntiique sunt. 13. Philip. 352
Interpres Iouis optimi maximi publici augures signis & auspiciis postea vidento. 2. de Legib. 18
Qui aut sequestres aut interpretes corrumpendi iudicii solent esse. 2. Verr. 23
Interpres iuris veteres Sex. Ælius & L. Acilius verba quæ- dam legis x l. tabularum non satis se intelligere dixe- runt. 2. de Legib. 55
Interpres legis nostræ quo capite iubentur sumptus & lu- ctum remouere à deorum manium iure, hoc intelligunt in primis sepulchrorum magnificentiam esse minuendam. 2. de Legib. 58
Legum interpretes iudices. pro Cluent. 44. b
Interpres poetarum, grammatici. 1. de Diuinat. 64. a
Interpres portentorum, qui Galeotæ tum in Sicilia nomi- nabantur. 1. de Diuinat. 71. a
Sensus interpretes & nuntii rerum. de Nat. d. 54. b
Mali verborum interpretes. 15. famil. 48. in epist. Attici.
Quod erant multa obscura, multa ambigua, explanationes adhibita sunt interpretum. 1. de Diuinat. 190. a
Ea quibus bene percepta sunt, hi non sæpe falluntur. Malè coniecta, malèque interpretata, falsa sunt, nō rerum vitio,

sed interpretum inscientia. 1. de Diuinat. 192
Ad interpretes religionum iusta funerum reiecit Plato. 2. de Legibus, 61
Per amicos & interpretes agere aliquid. 6. Verr. 44. a
Sequimur igitur in hac quæstione potissimum Stoicos, non vt interpretes, sed, vt solemus, è fontibus eorum, iudicio arbitrioque nostro quantum, quoque modo videbitur, hauriemus. Offic. 2. b
Improbissimis literis quidam, fallacibusque interpretibus ac nuntiis impulerunt in spem certissimam Consulatus. ad Brutum, 21. 22
Testamento si recitatus hæres esset pupillus, sique iam an- nos viginti haberet, vobis interpretibus amitteret hære- ditatem. pro Cecin. 295. b
Quid autem volunt ea significantes, quæ sine interpretibus non possumus intelligere? de Diuinat. 119. b
Interpretibus vt in hac re. 10. famil. 24. in epist. Planci.

Interpretor.
Hoc quod sit non facile interpretor. de Arusp. 252. b
Rectène interpretor sententiam tuam? Tuscul. 198. b
Quæ si tu interpretaris de nostris ædibus scripta esse, non repugno. pro Domo sua, 239. b
De Triario bene interpretaris voluntatem meam. Att. 95. b
Hetruria scientissimè interpretatur quid, quibusque osten- datur portentis. de Diuinat. 99. b
Si tanquam illi ipsi acerbitatis aliquid acciderit, dolemus eius summam felicitatem, non satis animo interpreta- mur. de Clar. Orat. 165. b
Hoc vos per deos immortales, quale sit, non interpretami- ni. in Ant. 100. b
Hoc nonnulli ridiculè interpretantur, qui me idcirco pu- tent bene audire velle, vt ille malè audiat. de Natura deo- rum, 84. b
Veremur ne interpretentur illud oppidum ab Italia non fa- tis abesse. Att. 41. b
Quorum omnium interpretes, vt grammatici poetarum, proximè ad eorum, quos interpretantur, diuinationem videntur accedere. de Diuinat. 87. b
Itaque id Senatusconsultum plerique interpretantur etiam ad duos captiuos pertinere. Att. 174. b
Reditu enim in castra, liberatum se esse iurciurando inter- pretabatur: non rectè. 3. Offic. 155. a
**Epistolam eius, quam modò totidè ferè verbis interpreta- tum sum, &c. de Finib. 85. b
Euhemerus, què noster & interpretatus & secutus est præ- ter cæteros Ennius. 1. de Nat. d. 163. a
Panætius, quem multum in his libris secutus sum, non in- terpretatus. Offic. 45. b
Somnia, quæ Magi Cyro interpretati sunt ex Dionysii Per- sici libris. de Diuinat. 90. b
Tu hoc idem (quod ego dico) interpretabere. pro Cecin- na, 102. b
Id Senatusconsultum tu interpretabere pro tua sapientia. ad Seruilium, lib. 13. 96
Quod atrociter in Senatum dixisti, aut non dixisses, aut mi- tiorem in partem interpretarere. pro Murena, 59. a
Animaduerte igitur, rectène hac sententiam interpreter. de Finib. 68. b
Iam virtutem ex consuetudine vitæ, sermonisque nostri in- terpretemur, nec metiamur eam, vt quidam indocti, ver- borum magnificentia. de Amic. 20
Secundum naturam viuere: quod ita interpretemur, viuere ex hominis natura vndique perfecta, & nihil requirente. 5. de Finib. 46. a
Nunc nostri hostes ibi sunt, & te non habemus, & veremur ne interpretentur, illud quoque oppidum ab Italia non satis abesse. Attic. lib. 3. 47. 2. a. Id est, propius ab Italia ab- esse, quàm lege prescriptionis exceptum sit.
Rogavi vt interpretaretur, quid esset, quod ille scriberet, con- silio meo se vti velle. 9. ad Att. 46
Sed verecundus augur, sine collegis de auspiciis non in- terpretaretur. in Ant. 195. b
Quasi verò priscum aliquod aut insolitum verbum inter-**

pretaretur. pro Corn. Balbo, 29. a
Nec quicquam aliud est philosophia, si interpretari velis, quàm studium sapientiæ. 2. Offic. 6. a
Non satis grato animo interpretari. de Clar. Orat. 3. a. Hoc est, in bonam partem non accipere.
Interpretari de re aliqua. 16. ad Att. 45
Bene dicta malè interpretari. de Nat. d. 75. b
Peruerse philosophorum disputationem interpretari. de Nat. deor. 75. b
Tuam epistolam interpretari ipse vix poteram. Att. 250. b
Si verò hoc quod accidit, interpretari velis. pro Plancio, 270. b
Qui ius interpretari populo, & respondere soliti sunt. de Legib. 158. b
Interpretari legem, & æquitate explicare. 7. Philippica- rum, 263. a
Iudicem legi parère, non interpretari legem oportet. de In- uentione, 78. b
Interpretari ac procurare monstra. Diuinat. lib. 1. 3
Interpretari quale id tibi videretur. 15. ad Att. 44
Interpretari sententias perfacile est: quid enim negotii est eadem propè verbis iisdem conuersa dicere? 2. de Legi- bus, 15
Verborum vim interpretari. de Fato, 31. a
Interpretari voluntatem alicuius ex aliquo facto vel euen- tu. ad Heren. 9. b
Consilium ex necessitate, voluntatem ex vi interpretari. pro Rab. 127. b
De ratione interpretandi. de Finib. 9. Academ. 43. b. & ad Herennium, 9. b
Vestri hæc confirmant interpretando quorsum quidque pertineat. de Nat. d. 71. b
In ipso nomine legis interpretando inest vis & sententia iusti & iuris colendi. de Leg. 171. b
Interpretando explanare rem obscuram. de Claris Orato- ribus, 178. b
**Omnium bonarum artium scriptores ac doctores & legen- di & peruolandi, & exercitationis causa laudandi, interpretandi, corrigendi, vituperandi, refellendi: &c. 1. de Orat. 76. a
Quod si à te erit impetratum, sic velim existimes, me de tua liberalitate ita interpretaturum, vt tuo summo beneficio me affectum iudicem. Att. lib. 16. 341. 6. a
Quæ est autem gens, aut quæ ciuitas, quæ non extis pecu- dum, aut monstra aut fulgura interpretantium, prædi- ctione moueatur? de Diuinat. lib. 1. 10**

Interpretatus.
Vesta quasi focus vrbis, vt Græco nomine est appellata: quod nos propè idem Græcum interpretatum nomen tenemus. 2. de Legib. 48. a
**Ex quo ita illud somnium esse interpretatum, vt, &c. 1. de Diuinat. 95. a
Verba quæ ex Hetruscis in te conuersa, ea interpretata di- cuntur. de Arusp. 252. b**

Interpretatio.
Interpretatio est quæ non iteras idem, redintegrat verbum: sed id cōmutat quod positum est alio verbo quod idem valeat, hoc modo: Remp. radicitus euertisti, ciuitatè funditus deiecasti. ad Heren. lib. 4. 190
In quo erat accusatoris interpretatio indigna responsione, qui ita dicebat comiter esse communiter, quasi verò pri- scum aliquod aut insolitum verbum interpretaretur. pro Corn. Balb. 62. b
Senectuti verò ornandæ quod honestius esse potest perflu- gium, quàm iuris interpretatio. Orat. 101. b
Iuris ciuilis cognitio & interpretatio. Offic. lib. 2. 96
Nimis callida, sed malitiosa iuris interpretatio. 1. Officio- rum, 49
**Interpretatio nominis habet acumen, cum ad ridiculum conuertas, quam obrem ita quis vocetur, &c. 2. de Orato- re, 142. a
Eius igitur somnii, quæ sit à coniecturibus interpretatio fa- cta videamus. de Diuinat. 89. b**

Verbi vis & interpretatio. contra Rull. 67. b

An cuius linguam populi non nosset, interpretationem fœderis non tenebat: pro Corn. 57. b

Causa habens interpretationem legum satis acuta. de Opt. gen. 144. b

Neque ea interpretatione mea aut ornatus explicari, aut planius exprimi possunt. Orat. 87. b

Controversia vel contentio ex scripti interpretatione. de Orat. 96. b. & 119. b

Verbi interpretatione se defendere. Partit. 241. b

Depravatione verbi vrgeri. de Orat. 100. b

Interpunctus.

Sed & festiuitatem habet narratio distincta personis, & interpuncta sermonibus: &c. 2. de Orat. 178. a

Distincta alios & interpuncta interualla delectat. Or. 201. b

Distinctionis enim, non defatigationis nostræ, neque librariorum notis, sed verborum & sententiarum modo interpunctas clausulas in orationibus esse voluerunt. 3. de Orat. 95. a

Interpunctum.

Clausulas enim & interpuncta verborum, animæ interclusio & angustia spiritus attulerunt. 3. de Orat. 100

Interpunctio.

Res enim sunt parua, propè in singulis literis atque interpunctionibus verborum occupata. pro Murena, 21

Interquiesco.

Quum hæc dixissem, & paululum interquiescissem, Quid igitur, inquit, &c. de Clar. Orat. 46. a

Interregnum.

Aut si per Trib. pleb. non patitur, tamen quiescat rem adduci ad interregnum. ad Att. 107. & 143. b

Ad interregnum comitia adducta, rumor dictatoris iniucundus bonis. ad Quint. frat. 37. b

Res videtur spectare ad interregnum. ad Quint. fratrem, lib. 3. 18. 5. a

Ad interregnum rem non venire. 9. ad Att. 32

Quis enim tot interregnis iure consultum desiderat: epistolarum, 100. b

Interrex.

L. Flaccus interrex legem de Sylla tulit, vt omnia quæcunque ille fecisset, rata essent. contra Rull. 88. b

Interrex noster legem tulit, vt dictator quem vellet ciuium indicta causa impune posset occidere. 1. de Leg. 31

Interrex & patritius, & à patritio prodi solitus. pro Domo sua, 30

Si Sylla potuit efficere ab interrege vt dictator diceretur, & magister equitum, cur hic non possit ad Att. 151. b

Ego omnibus vnde petitur, hoc consilii dederim, vt à singulis interregibus binas aduocationes postulent. epist. 100. b

Interrogo.

Interrogas me, num in exilium non iubeo. in Cat. 99. b

Qui ita interrogant, ab iis iridentur. Academ. 10. b

Socrates interrogabat quædam geometrica de dimensione quadrati. 1. Tusc. 89. a

Interrogabat suos in clamore ipso quis esset qui fame plebem necaret. ad Quint. frat. lib. 2. 7. 3. a

Quid enim te de Hispaniensibus flagitiis tuis, sordidissimisque furtis interrogem: in Vatin. 9. a

Sic ego te vicissim eisdem de rebus interrogem. in Part. 1. a

Si quis deus te interroget, &c. vtinam quid roget. Academicarum quæst. 20. b

Sed vt oratione perpetua malo, quàm interrogare, aut interrogari. de Finib. lib. 1. 22

Interrogare aliquem lege. pro Domo sua, 60

Interrogari ab aliquo. Acad. 10. b

Interrogari de aliquo. de Orat. 118. b

Socrates percunctando atque interrogando dicere solebat eorum opiniones, quibuscum differebat. de Finib. 64. b

Hic meus frater à Philippo interrogatus quid latraret, furē se videre respondit. 2. de Orat. 121

Vt interrogando vrgeat, vt rursus quasi ad interrogata sibi ipse respondeat. in Orat. 76. a

Te interrogante augures responderunt. pro Dom. 221. b

Interrogassit.

Quum magistratus iudicasset, interrogassitve, per populum multæ pœnæ certatio esto. 3. de Legib. 8. a. Legitur & in ro.

Interrogatio.

Interrogatio non omnis grauis est, neque coccinna: sed hæc, quæ cum enumerata sunt ea, quæ obsunt causæ aduersariorum, confirmat superiorem orationem, hoc pacto, &c. 4. ad Heren. 167

Rectè genus hoc interrogationis ignauum atque iners nominatum est. de Fato, 22

Interrogationes fallaces & captiosæ. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 44. de Finib. lib. 4. 7

Interrogatiuncula.

Pungunt quasi aculeis, interrogatiunculis angustis. 4. de Finib. 6

Sed minutis interrogatiunculis, & quasi punctis, quod proposuit, efficit. in Parad. 3

Interrumpo.

Pontes, quos feceram, interrupti. Plancus Cic. lib. 10. 48

Quæ occupatio etsi summa est, tamen nulla esse potest tanta, vt interrumpat iter amoris nostri & officii mei. Attic. lib. 4. 71. 1. a

Contingere idem terræ necesse, vt omnibus eius partibus in medium vrgentibus nihil interrumpat, quo labefactari possit tanta cõtentio grauitatis & ponderu. de N. d. 49. b

Interruptus.

Non offendes eundem bonorum sensum Lentule, quem reliquisti: qui confirmatus Consulatu nostro, nonnunquam postea interruptus, afflictus ante te cõs. recreatus abs te, totus est nunc ab iis, &c. Lentulo, lib. 1. 9. 61. a

Amicitia longis interuallis temporis interrupta. epistolarum, 251. b

Interrupta consuetudo. 15. fam. 38

Interpellatio familiaris mei, qua paulò antè interrupta est oratio mea. de Prouinc. Consul. 72. b

Sed multa varietate temporum interruptum officium cumulatè reddidi. 5. fam. 18

Et quod continuatum, & interruptum, & imago, & sibi ipsi responsio, &c. 3. de Orat. 115. a

Interruptæ atque morientes voces. pro Cæl. 47. a

Neque tam faciliè interrupta contexo, quàm absoluo instituta. 1. de Leg. 14. a

Hosque qui incolunt terram, non modò interruptos ita esse, &c. Somn. Scip. 21

Interruptis ac morientibus vocibus significare aliquid. pro Cælio, 47

Interruptè.

Erit autem perspicua narratio, si verbis vstatis, si ordine temporum conseruato, si non interruptè narrabitur. 2. de Orat. 179. a

Interfendo.

Nec quia nusquam erat scriptum, vt contra omnes hostium copias in ponte vnus assisteret, à tergoque pontem interfendi iuberet. 2. de Legib. 17. a

Interfcribo.

Nam quas multò antè tuas acceperam literas, in quibus epist. 117 ter scripseras, quid esset mihi faciendum de relinquendo, eæ me pungebant. 6. ad Att. 117. 3. a

Interfeco.

Vt eas res inferere atque interfecare videamur in animis auditorum. ad Heren. 20. b

Interseptus.

Interseptum iter. pro Corn. Balb. 34. a

Tamen terrenis concretisque corporibus sunt intersepta foramina quodammodo. Tusc. q. lib. 1. 39

Interspiratio.

Interpirationis enim, non defatigationis nostræ, neque librariorum notis, &c. 3. de Orat. 95. a

Intersum.

Tu plura audis, & interès consiliis. Att. 237. b

Tybris inter eos & Pons interest. in Cat. 111. b

Qua in re ego interfui. epist. 219. b

Sæpe interfui querelis meorum æqualium. de Senect. 78. b

Ipsè interfuit & præfens vidit. de Inuent. 61. b

Rofcius ne in conuiuio quidem vllò ferè interfuit. pro Sex. Roscio, 13. pro Font. 3. a. pro Cluent. 130. a

Quæ gerantur, accipies ex Pollione qui omnibus negotiis non interfuit solum, sed etiam præfuit. Lent. lib. 1. 6. 1. a

Qui nostro sermoni interfuit. ad Brut. lib. 11. 7. 1. a

Hic testamento faciendo interfuit. pro Cluent. 52. b

Publicis consiliis nullis interfuiimus. Att. lib. 2. 38. 2. a

Interfuerunt decem anni. 3. de Leg. 11. a

Cuius inter primum & sextum Consulatum sex & quadraginta anni interfuerant. de Senect. 56. a

Non modò vt non præfesset vlli negotio, sed etiam vt ne interesset quidem. ad Planc. lib. 13. 30. 9. a

Si maria, montes, regionum magnitudines interessent, odiffes eum. in Ant. 246. b

Melioris ciuis & viri putabā, quouis supplicio affici, quàm illi crudelitati non solum præfesse, verum etiam interesse. epist. 8. b. & Att. 139. b

Non placet Stoicis, singulis icorum fissis, aut auium cantibus interesse deum. de Diuinat. 140. b

Interesse disputationi. lib. 1. de Finib. 11

Interesse in aliquo. de Inuent. 54. b

Quibus in rebus interesse non possumus. pro Sext. Rosc. 36. b. 3. ad Quint. frat. 11

Voluerunt eos in suis rebus ipsos interesse. 5. Verr. 12. a

In quo me interesse necesse sit. 10. fam. 3

Ne in publicis quidem, siquid erit in quo me interesse necesse sit, vnquam deero, &c. Planco, lib. 10. 2. 3. a

Ratiocinatio dicitur tum interfuisse, cum, &c. de Inuentione, 64. b

Quibus in rebus alicuius firma autoritas videbitur interfuisse. ad Heren. 3. b

Intertrimentum.

Cum eo Iunio sine vllò intertrimento conuenerat iam quæ admodum traderetur. 3. Verr. 94. de æde Castoris loquitur.

Interuallum.

Duplum & triplum interuallum. in Verr. 199. b

Interuallum infinitum & immensum. Diuin. lib. 2. 72

Quantum interuallum inter te atque illū interiectum putas: pro Rab. 93. b

Vide quantum interuallum sit interiectum inter maiorum nostrorum consilia, & istorum demetiam: illi, &c. hi, &c. contra Rull. 83. b

Tu, si interuallum longius erit mearum literarum, ne sis admiratus. ad Trebatium, lib. 7. 34

Interuallo dierum iam amplius 1. 3. ad Quint. frat. 10. pro, à diebus amplius 1.

Interuallo duplo & triplo orbis septem dispaes moueri iussit. de Vniuers. 33

At cum in Italia bellum tam propè à Sicilia, tamen in Sicilia non fuit: quid mirum: ne quum in Sicilia quidem fuit, eodem interuallo pars eius belli in Italiam vlla peruasit. 7. Verr. 5. a. Id est, eodem tempore.

Et ille Latinus ἀπὸ τῆς ἀπορίας ex interuallo regustādus. 4. ad Atticum, 49

Nullò interuallo interiecto. de Finib. lib. 2. 93

Vt quoniam interuallo locorum & temporum distincti sumus, per literas tecum quam sapissimè colloquar. epistolarum, 6. b

Interuallo maiore has literas tibi misi. 8. famil. 9. in epistola Cælii.

Satis longo interuallo post iterum aduocantur. pro Cluentio, 55. b

An laureata illa amittet longo interuallo viriditate: de Prouinc. 75. b

Longo interuallo iudicium inter sicarios hoc primum committitur, quum interea cædes indignissimæ maximæque factæ sint. pro Rosc. Amer. 7. a. Id est, post longum interuallum.

Fuit enim lōgo interuallo ita liber Senatus, vt vos aliquando liberi essetis, &c. 6. Philippicarum, 204. a. Id est, post longum interuallum.

Interim satis longo interuallo quum esset, cum L. Lucullo in Siciliam profectus. pro Arch. 4. a

Hodierno die longo interuallo ad spem libertatis exarsimus. in Ant. 194. b

Longo interuallo studium aliquod intermittere. Tusc. q. lib. 1. 1

Si cum animis vestris longo interuallo recordari illius vitam volueritis. pro Cluent. 32. b

Satis eum longo interuallo ad suam villam reduximus. Academ. 36. b

Longo interuallo veterem consuetudinē retuli. in Ver. 79. b

Cum res priuatæ longo interuallo iudicii repetentur. de Clar. Orat. 32. b

Maiorum consuetudo longo interuallo repetita atque relata. 1. Verr. 37. a

Persciam vt huius ordinis autoritas, quæ apud maiores nostros fuit, eadem nunc longo interuallo Reipub. restituta videatur. contra Rull. 65. b

Studia quæ longo interuallo intermissa reuocauit. Academicarum quæst. 148. b

Venio nunc longo sanè interuallo ad quandam epistolam, quæ, &c. Att. 282. b

Longo interuallo Romam venis. pro Flac. 161. b

Interim satis longo interuallo venit Heracleam. pro Arch. poeta, 186. b

Interim neque ita lōgo interuallo ille venit. pro Flac. 156. b

pro Murena, 18

Verfabatur in Sicilia longo interuallo alter, non Dionysius ille, &c. 7. Verr. 113. a

Quoniam longo interuallo modò primum te paulò hilariorē video. de Clar. Orat. 166. b

Longo enim interuallo video mutata esse omnia. Att. 177. b

Illa quæ quasi longo interuallo interiecto videmus. Officiorum, 7. b

Primum vt te tanto interuallo viderem. epist. 251. b

Et nos longo interuallo videris. Att. 3. b

Me per longo interuallo propè memoriæ temporūque nostrorum primum hominem nouum consulem fecistis. contra Rull. 66. b

Neque Mercurius à sole longius quàm vnus signi interuallo discedit. de Nat. d. 36. b

Ego verò interuallo tanto claustra ista nobilitatis refregi. pro Murena, 127. b

Interuallo tanto nihil omnino ad vos. 11. ad Att. 8. sub. scripserim.

Primum vt te, quem iam diu facio plurimi, tanto interuallo viderem: deinde, vt tibi, &c. ad Cassium, lib. 15. 14. 4. a. Id est, post tantum interuallum.

In geometria, lineamenta, formæ, interualla, magnitudines. de Orat. 100. b

Interualla infinitè diuidi possunt. Academicar. quæst. ed. 2. lib. 1. 21

Interualla imparia, sed tamen pro rata portione distincta. Somn. Scip. 17

Interualla sesquialtera, sesquitercia, sesquioctaua. de Vniuers. 19

Interualla locorum mediocria. 3. ad Heren. 126

Interualla sonorum. Tusc. q. lib. 1. 34

Interualla vocis in loquendo. ad Heren. 20. b

Distinctio & æqualium & sæpe variorum interuallorum percussio numerum conficit. de Orat. 160. b

Interuallorum longorum & breuium varietas. Orat. 214. b

Interuallorum in dicendo longiorum utilitas. 3. ad Heren. 113

Interualla contrahere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 21

Dolor si longus, leuis: dat enim interualla & relaxat. de Finibus, 84. b

Interualla diducere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 21

Interualla dupla & tripla explere. de Vniuers. 19

Et ad dolores ita paratus est, vt meminerit maximos morte finire, paruos multa habere interualla requietis. 1. de Finibus, 76. a. Hoc est, multas habere horas in quibus quiescere possit æger.

Satis autē, & quasi sparsis animis, fore uti certis temporum intervallis oriretur animal, quod esset ad cultum deorum aptissimum. de Vniuers. 55

Crebris intervallis & diuisionibus oportebit uti. ad Herennium, 2. b

Sonus intervallis coniunctis imparibus, sed tamen pro rata portione distinctis. de Somn. Scip. 128. b

Anaximandri opinio est natiuos esse deos, longis intervallis orientes, occidentesque. de Nat. d. 1. 19

Amicitia longis intervallis temporis interrupta. epist. 251. b

Vtendum est locis multis, illustribus, explicatis, modicis intervallis. de Orat. 141. b

Intervallis partes ita locabat, ut in singulis essent bina media. de Vniuers. 29

Numerus intervallis, compositio vocibus apparet. Orat. 214. b

Numerum in cadētibz guttis, quod intervallis distinguntur, notare possumus. de Orat. 160. b

Illi octo cursus septem efficiunt distinctos intervallis sonos. de Somn. Scip. 129. b

Quod metiri possumus intervallis æqualibus. de Oratore, 160. b

Pedes non syllabis, sed intervallis metiendi. Orat. 216. b

Quæ autem moueantur, omnia intervallis moueri. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 20

Trochæus qui temporibus & intervallis est par iambo. Orat. 214. b

Interuenio.

Quam orationē quum ingressus essem, Cassius interuenit. Att. lib. 15. 326. 2. a. ad Quint. frat. lib. 1. 2. 3. a

Casus viro mirificus quidam interuenit quasi testis opinionis meæ. epist. 98. b

Sed citò Curio interuenit qui te à meretricio quæstu abduxit. in Ant. 169. b

Hic qui interuenit me intuens. de Nat. d. 1. 13

Staius interuenit nonnullorum querelis, quæ apud me de illo ipso habebantur. Att. 299. b

Vlysses interuenit, occisum conspiciatur. ad Heren. 4. b

Quid eundem in Septemuiratu nonne destituiti? interuenit enim. in Ant. 179. b

Nisi C. Virgilius interuenisset. de Prouinc. 70. b

Cum multi boni viri ex occulto interuenissent. pro Cluentio, 27. b

Vereor tamen ne molesti vobis interuenierimus. de Oratore, 110. b

Epicurus exiguum dicit fortunam interuenire sapienti. 1. de Finib. 49

Magni interest Ciceronis, me interuenire discenti. Attico, 231. b

Vt si interuentum est, cum ageretur aliquid. Top. 227. b

Interueniens.

In magna parte vitæ dolore non interueniente. 3. Tusculan. quæstio. 67. a

Interuentus.

Interuentus alicuius aut interpellatio. Partit. 231. b

Caleni interuentum & Caluene cauebis. Att. lib. 16. 28

Suppedatio bonorum, nullo malorum interuentu. de Nat. deor. 153. a

Tum interuentu Pontini pugna sedatur. in Cat. 112. b

Quod vereor, ne tardius interuentu Varronis nostri facias. Attico, 55. b

Interuentor.

Omnis ferè nostra in his deliberationibus consumebatur oratio, idque & sæpe aliàs & quodam liberiore, quam solebat, & magis vacuo ab interuentoribus die. de Facto, 4. a

Interuerto.

Ille induxit ut peteret: promissum & receptum interuertit, ad seque transtulit. 2. Philip. 85. a

Interuersus.

Candelabrum quod rex Ægypti Ioui Capitolino dono tulerat à Verre, qui illud commodato à rege acceperat, interuersum esse conqueritur. 6. Verr. 60. a

Qui si intellexerint, interuerso regali hoc dono, grauius

vos tulisse, grata fore vobis Populoque Romano sua studia ac dona arbitrabuntur. 6. Verr. 60. a

Is postea quam intellexit, posse se interuersa ædilitate à L. Pisone Consule Prætorem renuntiari. pro Domo sua, 86

Interuiso.

Vrbanam expolitionem vrget ille quidem, sed etiam ipse crebro interuiso. 3. ad Quint. frat. 5

Tæque & istam rationem otii tui & laudo vehementer, & probo: quodque nos minus interuisis, hoc fero animo æquiore. Matio, lib. 7. 5

Intestatus.

Huic hæreditas n. s. quingentorum millium venerat à muliere quadam propinqua, atque ita propinqua, ut ea etiam si intestata esset mortua, Epicratem Bidinorum legibus hæredem esse oporteret. 4. Verr. 38. a

Haud hæres est Cluentius: intestatum dico esse mortuum. pro Cluent. 132. a

Intestato.

Si paterfamilias intestato moritur, familia, pecuniæque eius, agnatorum gentiliūque esto. 2. de Inuentione, 231. a. 1. de Orat. 90. a

Si tabulæ testamenti non proferrentur, tum uti proximum quenque potissimum hæredem esse oporteret: si is intestato mortuus esset, ita secundum eum possessio daretur. 3. Verr. 80. a

Intestinum.

Intestinis tum astringentibus se, tum relaxantibus, reliquæ cibi depelluntur. 2. de Nat. d. 104

Cum grauius ex intestinis laborarem. epist. 107. b

Ex intestinis autem & aluo secretus à reliquo cibo succus is quo alimur, permanat ad iccur per quasdam à medio intestino vsque ad portas iccoris (sic enim appellant) ductas & directas vias, quæ pertinent ad iccur, eique adherent. 2. de Nat. d. 205. a

Intestinus.

Intestinus dolor. 4. fam. 15. in epist. Seru. Sulpitii.

Bellum intestinum ac domesticum. in Cat. 228. b. pro Domo sua, 48

Ingrauescit enim indies intestinum malum. ad Brut. 20

Inclusum malum intestinum ac domesticum est. contra Rullum, b

Intestinum vrbis malum. epist. 179. b

Intexo.

Læta tristibus, incredibilia probabilibus inteximus. in Partit. 8. a

Cum parua magnis, simplicia coniunctis, obscura dilucidis inteximus. Partit. 230. b

Te autem *δομῆς* intexui, faciāmque id crebrius. Attic. lib. 13. 280. 1. a. De Academicis.

Aliquid in causa prudenter intexere. Orat. 114. b

Scis me antea orationes, aut aliquid id genus solitum scribere, ut Varronem nusquam possem intexere. Attico, libro 13. 13. Id est, eum loquentem inducere, ut sit in dialogis.

Intextus.

Vestis coloribus variis intexta. ad Heren. 38. b

Vtræque autem crebræ, multæque toto corpore intextæ, vim quandam incredibilem artificiosi operis diuinique testantur. 2. de Nat. d. 208. a. De venis & arteriis.

Intimus, Vide Intra.

Intingo.

Alterum quod totum arte intinctū videtur, tametsi artem requirit, tamen prudentiæ est mediocris quid dicendum sit videre. 2. de Orat. 65. a

Intolerabilis.

Intolerabilis Antonius. Att. 260. b

Intolerabilis foeditas odoris. epist. 185. b. de Nat. d. 51. b

Admodum intolerabilis iniuria. de Amicit. 100. b

Intolerabilis insolentia. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 60. a

Intolerabile est seruire impuro. in Ant. 185. b

Cui nihil intolerabile ad demittendum animum videri potest. Tusc. 217. b

Intolerabile frigus. pro Rosc. Amer. 77. a

Intolerabile vitium. de Orat. 199. b

Intolerabili dolore lacerari. Academicarum quæst. edit. 1. libro 2. 24

Intolerabilia mihi omnia ad dolorem. 11. ad Att. 28

Intolerabilia tributa exegi. 3. fam. 17

Quid peruersius, quid intolerabilius? 4. de Finib. 34. a

Intolerandus.

Intolerandus tyrannus. in Vat. 33. b

Hæc immanis atque intoleranda barbaria. pro Font. 28

Res indigna & intoleranda videbatur omnibus. in Verrem, 218. b

O magnum atque intolerandum dolorem. 7. Verr. 92. a

Nunc prospicite omnium rerum infinitam atque intolerandam licentiam. in Verr. 259. b. & pro Sext. Rosc. 24. b. contra Rul. 63. b

Intoleranter.

Possumusne nos contemnere dolorem, quum ipsum Herculeum tam intoleranter dolere videamus? 2. Tusc. 20

Intolerantius se iactare. 2. de Orat. 115. a

Et quoniam pecunias aliorum despicias, de tuis diuitiis intolerantissimè gloriaris. in Vatin. 22

Intolerantia.

Perspicite quanta potestas permittatur: non priuatorum infaniam, sed intolerantiam regis esse dicetis. pro Leg. Agraria, 44. a

Quis eum cum illa superbia atque intolerantia ferre potuisset? pro Cluent. 90. a

Intono.

Partibus intonuit cali pater ipse sinistris. 1. de Diuinatione, 173. a

Iam enim hesternæ concione intonuit vox perniciose designati Collegæ tui, &c. pro Murena, 73. a

Intonus.

Scindens dolore identidem intonsam comam. 3. Tusc. 105. a

Intorqueo.

Sed vereor ne Pompeio quid oneris imponam, *Μη μοι γρηγέτω κε φάλιν ἑνεοίο τελέωρε* intorqueat. 9. ad Att. 19

Si quod in me telum intorserit, statim me esse arrepturum arma iudiciorum atque legum. de Arusp. resp. 6. a

Alteris enim versibus intorquentur inter fratres grauissimæ contumeliæ. Tusc. q. lib. 4. 64

Intorquens.

Testius in dicendo mentum intorquens. 2. de Orat. 148

Intra.

Intra arma & præsidia aliena venire. 8. ad Att. 36

Intra cælum geniti dii. de Vniuers. 45

Ipse intra carcerem. ad Heren. 24. b

Omnia non modò commemorabuntur, sed etiam expositis certis rebus agentur quæ intra decem annos, postea quam iudicia ad Senatum translata sunt, in rebus iudicandis nefariè flagitiosæque facta sunt. 2. Verr. 24

Ingrediens intra finem eius loci, quem, &c. pro Cecin. 289. b

Intra fines hos vertentur. 8. fam. 32. in epist. Cælii.

Epulamur vnà non modò non contra legem (si vlla nunc lex est) sed etiam intra legē. ad Partum, lib. 9. 62. Id est, minus consumimus quam præscripserit lex.

Antiochus intra montem Taurum regnare visus est. pro Sest. 16. b

Sed quoniam Cæsar fortasse arbitraretur me hanc rem non putare, si perpetuò tacerem, modicè hoc faciam, aut etiam intra modum, ut, &c. 4. fam. 13

Cum tantum insideat intra muros mali. Brut. 289. b

Locus intra Oceanum iam nullus est, quo, &c. in Verr. 1. b

Nulla intra Oceani ostium nauis est. pro Pomp. 10. b

Intra parietes, aut summo iure experiri. pro Quint. 20

Quod facile fuisset, nisi intra parietes meos de mea perniciose consilia inirentur. Att. 43. b

Qui regionibus exclusi intra præsidia atque intra arma aliena venissent. Att. 117. b

Artis est, nosse regiones intra quas venire debeas, ut peruectiges quod quæras. 2. de Orat. 80. a

Interior.

Interior est ille proprius. de Orat. 118. b

Motus interior. in Somn. Scip. 32. a

Societas & interior & propior. 3. Offic. 90. a

Vicinus interior. ad Quint. frat. lib. 1. 41

Interior fecit deus animo corporeum omne. de Vniuers. 33

Interior est etiam, eiusdem ciuitatis esse. Offic. 11. b

Oratio ne infingat interior, ne excurrat longius. 3. de Oratore, 105. a

Nihil est interior mente. de Nat. d. lib. 1. 20

Africam interiorem obtinens. in Sallust. 11. a

Interiorem partem in sex diuisit. de Vniuers. 33

Tactus, quem philosophi interiorem vocant. Acad. q. ed. 2. lib. 2. 21

Quod interiore epistola scribis, &c. ad Quintum fratrem, lib. 3. 12

Quod animal est, id motu cietur interiore. de Somn. Scipionis, 131. b

In interiore ædium parte totius Reip. nundinæ. 5. Philippicarum, 171. a

Interiores & reconditæ literæ. 3. de Natura deorum, 19. 3. familiarium, 41

Illam interior iam vestra sunt. pro Domo sua, 241. b

Regna interiorum nationum. pro Pomp. 16. b

Sed hæc quoque in promptu fuerint, nunc interiora videamus. 2. de Diuinat. 185. a

Opus est huc limatulo & polito tuo iudicio, & illis interioribus literis meis, quibus sæpe verecundior me in loquendo facis. Volumnio, lib. 7. 58

Intimus.

Intimus, proximus, familiarissimus quisque aut sibi pertinet, aut mihi inuidit. ad Quint. frat. lib. 1. 57

Antonius intimus erat Clodio. in Ant. 169. b

Intimus homo. 13. fam. 93

Intimus meus. 13. fam. 5

Animi quidam intimus sensus. de Inuent. 65. b

Intimus sermo. 2. Tusc. 90. a

Intimus tactus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 69

Intima cogitatio. pro Syl. 179. b

Intima pars vrbis. 7. Verr. 76. a

Quæ disputatio non est huius instituti, sed artis intimæ. Orator, 114. b

Nemo est in ludo gladiatorio paulò ad facinus audacior, qui se non intimam Catilinæ esse fateatur. in Catil. 31. a

Penitus in eam ipsam disputationem penè intimam peruenistis. de Orat. 93. b

Itaque abdidit se in intimam Macedoniam. epist. 217. b

Nam si essent in vestibulo balnearum, non laterent: sin se in intimum conicere vellent, nec satis commodè calceati & vestiti id facere possent, & fortasse non reciperentur: nisi fortè mulier potens quadrantaria illa permutatione familiaris facta erat balneari. pro Cælio, 50

Multa admiscui ex intima philosophia. Academic. quæst. ed. 2. lib. 1. 6

Sed penitus ex intima philosophia haurienda iuris disciplina est. de Legib. 159. b

Discordia, ira acerbior intimo odio & corde concepta. 4. Tusc. 32. a

In eo sacrario intimo fuit signum Cereris perantiquum. 6. Verr. 88

Intimi familiares. 3. fam. 2

Te cti esse ad alienos possumus: intimi multa apertiora videant necesse est. pro Rosc. Amer. 68. a

Intimæ ædes. 3. Verr. 36. a

Ad intima istorum consilia peruenimus. in Verr. 69. b

Intimorum multitudo. 6. fam. 52

Itaque in ea dea, quæ est rerum custos intimarum, omnis precatio & sacrificatio extrema est. de Nat. d. 39. b

Intima omnia conferre discupio. 8. familiar. 44. in epistola Cælii.

Sed angor intimis sensibus. Att. 82. & 72. b

Lucius Valerius est ex meis domesticis atque intimis familiaribus. epist. 31. b

Itaque in intimis est meis, quum antea notus non fuisset. 13. famil. 56. & 4. ad Att. 40

Intimè.

Quarum altera est de Blaudenio Zeuxide, quem scribis certissimum matricidam tibi à me intimè commendari. ad Quint. frat. lib. 1.37

Intractatus.

Nemo est, qui non equo, quo consuevit, libentius utatur, quam intractato & nouo. de Amic. 60

Intro.

Vt cibum tibi intro ferre liceat. 7. Verr. 91. a

Intro.

Rabirius regnum intravit. pro Rab. 126. b

Nisi animus antequam corpus intrasset, in rerum cognitione viguisset. Tusc. 161. b

Qui illum olearum ordinem intrasset. pro Cecin. 289. b

Cum intrasset pomerium habendi Senatus causa. de Nat. deorum. 2. 9

In provincia verò ipsa si quem es nactus qui in tuam familiaritatem penitus intrarit, qui nobis ante fuerit ignotus, huic quantum credendum sit, vide. ad Quintum fratrem, lib. 1. 10

Si hæc, quæ patefecit oratione sua Crassus, intrare voluerit. de Orat. 102. b

Intrare in Capitolium non debuisti. pro Domo sua. 4

In mentem iudicis non potest definitio intrare. 2. de Oratore. 60. a

Tu illam domum ingredi ausus es? Tu illud sanctissimum limen intrare? 2. Philipp. 77. a

Nulla acies humani ingenii tanta est, ut penetrare in cælum, terram intrare possit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 113

Intrandum est igitur in rerum naturam, &c. de Finibus, libro 3. 41

Introdo.

Atque etiam se ipse inferebat & introdabat. pro Cecin. 10. a. Hoc est, vltro se offerebat, gerendis negotiis.

Introduco.

Qui introducunt fatum. de Fat. 144. b

Epicurei prudentiam introducunt scientiam suppeditantem voluptates. Offic. 76. b

Introducebat etiam Carneades, non quò probaret, sed ut opponeret Stoicis, summum bonum esse frui his rebus, quas primas natura conciliauisset. 4. Acad. 237. a

Catonem introduxi senem disputantem. de Amic. 3. a

Quasi enim ipsos introduxi loquentes. de Amic. 96. b

Introduxit autem Aristoteli, quibus commotus sapiens appeteret aliquid, quod cuique in mentem incideret, & quodcunque tanquam occurreret. 4. de Finibus. 70. a. Id est, inter expetenda posuit bonum.

Epicurus introduxit declinationem atomorum. de Fat. 10. 145. b

Iustius huic quam mihi succensere debetis, qui initium introduxit. in Salust. 1

Socrates philosophiam deuocauit à cælo, & in vrbibus collocauit, & in domos etiam introduxit. 5. Tusc. 16. a

Quam ambitionem constantissimus & grauissimus ciuis L. Cæsar in Senatum introduxit. 11. Philipp. 303. a. Hoc est, induxit & inuexit.

Sed illa palmaris quidè, quòd qui non modò natum mundum introduxerit, sed etiam manu penè factum, &c. 1. de Natura deor. 29. a

Possimus enim, vt sponsores appellemur, procuratorem introducere. Att. lib. 16. 339. 3. a

Panætius non videtur huiusmodi deliberationem introducere debuisse: in qua quod vtile videretur, cum eo quod honestum est, compararetur. 3. Offic. 16. a

Introducus.

Qui simulatque introducus est, prima potione mulierem sustulit. pro Cluent. 25. b

Ex huiusmodi principio, consuetudo æstimationis introducta est. in Verr. 191. b

Iam ipse tecum nulla introducta persona loquar. pro Cælio. 44. b

Introducta rei similitudo. Partit. 233. b

Hac introducta consuetudine sæpe inscientibus nobis &

cœnantibus obrepit. ad Tironem, lib. 16. 21. 8. a

Gabinus à Consule retentus est, introducti publicani. Q. frat. 322. b

Qui in Senatum introducti negauerunt. de Diuinat. 87. b

Quæ omnia sunt perniciofa, quòd in Remp. sunt introducta. Antequam. 196. b

Introductio.

Iam verò, o dii boni, rem perditam: etiam noctes certarum mulierum atque adolescentulorum nobilium introductiones nonnullis iudicibus pro mercedis cumulo fuerunt. Att. lib. 1. 11. 10. a

Introco.

Simul nobiscum in oppidum introiuit Terentia. epistolarum. 259. b

Quamobrem cum illo quidem (vt supra dixi) actum optimè est, mecum autem incommodius: quem fuerat æquius, vt prius introieram, sic prius exire de vita. de Amic. 14. a

Quasi verò ad rem pertineat, qua tu porta introieris, modò ne triumphali. in Pis. 91. b

An tu illa vestibula cum aspexisti, domum tuam introire putas? in Ant. 173. b

In domum alicuius introire. Att. 258. b

Mancinus in Senatum introire non dubitauit. de Oratore. 100. b

Scribis Pomptinum in vrbem introisse. Att. 105. b. ad Lentul. lib. 1. 9. 18. a

Introitus.

Etenim post profectiorem tuam primus (vt opinor) introitus fuit in causam fabulæ Clodianæ, &c. Att. lib. 1. 13. 5. a

Ac mihi quidem videtur iudices, hic introitus defensionis, adolescentiæ M. Cælii maxime conuenire. pro Cæli. 2. a

Qui introitus in Smyrnam? in Ant. 231. b

Aduentus meus & introitus in vrbem qui fuit: pro Domo sua. 228. b

Signum quod est ad introitum Ponti. in Verr. 230. b

Vos aduentum in animos & introitum imaginum dicitis, quem cæteri philosophi motum inanem vocant. de Natura deor. 1. 75

Propter introitum atque ostium portus. in Verr. 252. b

At iste ad omnes introitus, quæ adiri poterat in eum fundum, armatos homines opponit. pro Cecin. 288. b

Aures duos & quasi corneolos introitus habent. de Natura deorum. 55. b

Non solum introitu, sed omni aditu prohiberi. pro Cecinna. 292. b

Post aperto suspicionis introitu ad omnia intima istorum consilia sine vilo errore peruenimus. 2. Verr. 11

Introfero.

In oppidum introferetur. pro Flacco. 259. b

Noctæ introferri solitus est ad mulierem. in Verr. 242. b

Prohibentur liberis suis cibum, vestitumque introferre. 7. Verrinarum. 91. a

Intromitto.

-si quando illa dicit, Phædriam

Intromittamus comesatum: tu, &c. Lentulo, lib. 1. 9. 73. a

Ex Terentio.

Intromissus meo more & iure amicitæ me in meo lectulo trucidaret. pro Sylla. 39. a

Introspicio.

Tute introspecte in mentem tuam ipse. de Finibus. lib. 2. 96

Penitus introspecte Catilinæ, Antonii, Cethegi, Lentuli, cæterorumque mentes: quas vos in his libidines, &c. repetitis. pro Sylla. 57. a

Age verò nunc inferte oculos in curiam, introspecte penitus in omnes Reipub. partes. pro Font. 28

Negant id esse alienum maiestate deorum, scilicet causas omnium introspicere, vt videant quid cuique conducatur. 2. de Diuinat. 82

Ne quis introspicere possit tuam domum. de Aruspis. respons. 30

Introuoco.

Cur ad nos filiam tuam non introuocari iubet? 7. Verrinarum. 45. a

Intrudo.

Atque etià se ipse inferebat & intrudebat, & in eam opinionem Cefenniam adducebat, vt mulier imperita nihil putaret agi callidè posse, vbi nò adesse Ebutius. pro Cec. 10. a

Intueor.

Amicum qui intuetur, tanquam aliquod exemplar intuetur sui. de Amicit. 100. b

Frequentia quæ nunc animo te iniquissimo infestissimoque intuetur. in Verr. 265. b

Ora omnium atque oculos intuemur. pro Mil. 109. b

Date hanc Trib. pleb. licentiam, & intuemini paulisper animis iuuentutem, &c. pro Domo sua. 37. a

Pompeium omnes sicut aliquem de cælo lapsum intuentur. pro Pomp. 11. b

Dummodo illa ad hanc ciuilem scientiam, quòd pertinent, & quam intuentur, transferamus. de Orat. 154. b

Qui splendorem & speciem huius vitæ intuentur. epist. 14

Quos enim alio ego tum animo intuebar? pro Planc. 82. a

Ille terram intuebatur. in Catil. 113. b

Rectores nauium profectiorem læti piscium lasciuiam intuebantur, nec tuendi fatietas capere poterat. de Diuin. 85. b

Te socii, te Latini intuebantur. Somn. Scip. 7

Intuere me ipsum qui, &c. Brutus Ciceroni. 13. 3. a

Qui cæteris omnibus pro nihilo habitis, rerum naturam studiose intuerentur. 5. Tusc. 7

Qui cum acriter deficientem solem intuerentur, vt aspectum omnino amitterent: sic mētis acies se ipsam intuens, non nunquam hebescit, ob eamque causam contemplandi diligentiam amittimus. Tusc. q. 183. b

Intueri & contemplari aliquem. pro Planc. 1. a

Aliquid intueri, in eoque defixum esse. in Orat. 5. a

Intueri aliquid coram. de Prouinc. Consul. 17. a

Tota mente aliq̄ atque omni animo intueri. de Orat. 117. b

Intueri aliquid. 10. Philipp. 285. Id est, omni studio persequi.

Intueri aliquid oculis. epistol. 73. b

Non solum cunctam intueri, sed etiam tueri potestis ciuitatem. Antequam. 196. b

Intueri ea quæ præterierunt acri animo & attento. de Finibus. 1. 45

Intueri huc atque illuc. 1. de Orat. 91. a

Intueri in aliquam rem. Tusc. q. 181. b

Intueri in speciem rerum. de Vniuers. 201. b

Me omnes intueri. Acad. q. 16. b. Id est, intuebantur.

Intueri & perspicere naturam. Tusc. q. lib. 3. 1

Intueri naturam animi. Tusc. q. lib. 1. 42

Intentis oculis omnes Reip. partes intueri. contra Rull. 81. b

Intueri Solem nequimus aduersum. de Somn. 19

Oratores voluntatem eorum qui audiunt, intueri debent. Orat. 199. b

Non tam veteranos intuentes vobis arbitror, quam quid tyrones milites sentiant. in Ant. 238. b

Intuens.

Quot igitur, & quales animalium formas mens, in speciem rerum intuens, poterat cernere, totidem, & tales in hoc mundo secum cogitauit effingere. de Vniuers. 43

Commonere aliquem, quo quidque referat, & quo intuens, ab eo quodcunque sibi proposuerit, minus aberret. de Oratore. 96. b

Quum ad te ipsum (inquit, in me intuens) de ratione, &c. de Claris Orat. 137. a

Sed in te intuens Brute doleo, cuius, &c. de Claris Orat. 2

Ac mihi quidem sæpenumero in summos homines, ac summis ingeniis præditos intuenti, quæ redum esse visum est, &c. 1. de Orat. 4. a

Delecti pueri ad nutum illius intuentes diligenter ministrabant. Tusc. quæst. lib. 5. 45

Ex quo omnibus bene veritatem intuentibus, videri necesse est miserum. 5. Tusc. quæst. 81. a

Intus.

Atque hoc carmen hic Trib. pleb. non nobis, sed sibi intus canit. 2. de Lege Agrar. 70. Prouerbialis locutio, de iis qui sibi, non aliis student.

Intus, intus est equus Troianus. pro Mur. 143. b

Vbi id quod intus est, atque nostrum, impunè euolare potest. pro Deiot. 149. b

Quæ sunt intus in domo. de Finibus. 93. b

Nasica sensit illum intus esse. de Orat. 134. b

Sed quia nondum omne animal in mundo intus incluserat, ex ea parte, &c. de Vniuers. 43

Intus inclusum periculum est. in Catil. 106. b

Nec hæc sese foris solum iactant, nec tantum in alios cæco impetu incurunt, sed intus etiam in animis inclusæ inter se dissident atque discordant. 1. de Fin. 69. a

Nec verò ille in luce modò atque in oculis ciuium magnus, sed intus, domique præstantior. de Senect. 11

Ille relictus intus, expectatus foris. pro Syll. 12. a

Inuado.

Auis fame enecta in offam pulsus inuadit. de Diuin. 113. b

Iste in prædam huius inuadit. pro Rosc. 22. b

Liberti Afiniti, & nonnulli amici, &c. in eum inuadunt. pro Cluent. 28. a

Qui ista inuisitata rabie petulanter in vxorem meam inuasisi. in Sallust. 273. b

Iste, quod argenti placuit, inuasit: quæ mancipia voluit, abduxit. 3. Verr. 64. a

Ignis quocunque inuasit, cuncta disturbat & dissipat. 2. de Nat. deor. 29

Mirus furor inuasit improbos. epist. 260. b

Cum mulier fletet vberius, is caput aperuit, in collum inuasit. 2. Philipp. 84

At quam inolenter statim helleo inuasit in eius viri fortunam? 2. Philipp. 75

In Galliam Antonius inuasit. in Ant. 231. b

In multas præterea pecunias alienissimorum hominum, eicætis veris hæredibus, tanquam hæres esset, inuasit. 2. Philippica. 59. a

Modò enim hoc malum in hanc Rempub. inuasit. Off. 2. 111

Imperator noctu vrbem hostium inuasit. Q. fratri. 322. b

Accusant hi qui in fortunam huius inuasent. pro S. R. 8. a

Fugitiuus ille qui in C. Marii nomen inuasent. in Ant. 153. b

Quas enim sociorum atque amicorum vrbes adisti legationis iure & nomine, si in eas vi cum exercitu imperioque inuasisses, tamen, &c. 3. Verr. 36. a

Vt in Cecinam aduenientem cum ferro inuaderet. pro Cecinna. 18. a

De L. Bruto fortasse dubitauerim, an propter infinitum odium tyranni effrenatus in Arunte inuasent. 4. Tusc. 39

Si quis ea, quæ nos maxime sequimur, conetur inuadere. Tusc. quæst. 175. b

Non potui magis in arcem illius causæ inuadere. 1. fam. 33

Inuadere in nomen alicuius. 1. Philipp. 3

Inuadere in pecunias alterius nullo iure. pro Sext. Rosc. 4

Negatque vllam pestem maiorem vitam hominum inuasisse, quam eorum opinionem qui ista distraxerint. 3. Officiorum. 43. a

Neque quenquam offenderit oratio mea, nisi qui se ita obtulerit, vt in eum non inuasisse, sed incurrisse videamur. pro Sestio. b

In quo me ab inuidis inuadi solere audio. Offic. 16. b

Inualefco.

Tantum ipse opibus conatuque inualuit, vt se Oceanum cum ponto, Sertorii copias cum suis coniunctorum putaret. pro Mur. 31

Inualetudo.

Inualetudo tua me valde conturbat: significant enim tuæ literæ te prorsus laborare. Att. lib. 7. 122. 1. a

Inualetudine tua moueor: & Pyliam in idem genus morbi delapsam, curâ tibi afferre maiore sentio. Att. lib. 7. 125. 1. a

Inueho.

Tantum in ærarium pecuniæ inuexit, vt vnus imperatoris præda sinem attulerit tributorum. 2. Offic. 113. a

Nec mihi Euristheus tantum inuexit mali. Tusc. q. 179. b

Hæc mala, o stultissime Æta, ipse tibi addidisti: non inerant in his quæ tibi casus inuexerat, &c. 3. Tusc. 46. a

Vt quencunque casum fortuna inuexerit, huc aptè & quietè ferat. 4. Tusc. 58. a

Inuehi ex alto in portum. pro Mur. 3. a
Si in Capitolium inuehi victor gestiret. de Prou. Conf. 76. b
Maritimus Triton pingitur, natantibus inuehens beluis, &c.
de Nat. deor. 1. 54

Inuehor.

Itaque & Æschines in Demosthenem inuehitur. 3. Tusculanarum. 105. a
Carneades libenter in Stoicos inuehebatur. de Nat. deor. lib. 2. 241. a
Sic sum in Antonium inuectus, vt ille non ferret. ad Cornificium, lib. 12. 25. 9. a
In tota denique M. Antonii domum sum semper inuectus. in Ant. 242. b
Itaque in eam palam vehementer inuectus. ad Cæsarem iuniorem, lib. 3. a
Ita nec Pisoni, qui in eum primus inuectus est, nullo assentiente, nec mihi, &c. ad Cassium, lib. 12. 2. 3. a
Diphilus in Pompeium petulanter inuectus est. Att. 34. b
Neque in istum nugatorem inuehar, &c. pro Flac. 154. b
Orator reus, vrgent aduocati, vt inuehamur, vt maledicamus, denique vt interrogemus. 2. de Orat. 166. a
Me, in quem inueheretur, delegerat. epist. 96. b
Cum vehementius inueheretur in causam principum Consul Philippus. 1. de Orat. 13. a
Grauiter inuehi in ordinem. 3. de Orat. 2. a
Acerbe & contumeliose inuehi in aliquem. 2. de Orat. 168. a
Tum acerbius in aliquem inuehi. Lat. 51
Asperè in aliquem inuehi. pro Sest. 10. a
Vehementer in aliquem inuehi. 3. de Nat. deor. 137. a
De quo Cæsar in Senatu apertè in te inuehens questus est. 2. Philipp. 81. a

Inuectus.

Sed quum eris curru Capitolium inuectus, offendes Rempub. perturbatam consiliis nepotis mei. in Somn. 6
Rex. Perses eodem flumine inuectus. de Finib. lib. 5. 124
Cum bellum inuectum totam in Asiam esset. pro Mur. 131. b
Angues inuectæ vento Africo ex vastitate Libyæ. de Natura deor. 1. 72
Quum tam multa ex illo mari bella emerferint, tam multa porrò in Pontum inuectæ sint. 6. Verr. 114
Inuectæ incommoda per aliquem. 1. de Inuent. 1. a

Inuectio.

Iam verò & earum rerum, quibus abudaremus, exportatio: & earum quibus egeremus, inuectio: certè nulla esset, nisi his muneribus homines fungerentur. 2. Offic. 16
Clementia, per quam animi temerè in odium alicuius inuectio: concitati comitate retinentur. 2. de Inuent. 247. a

Inuenio.

Qui propter hæsitantiam linguæ, stuporèque cordis, cognomen ex contumelia inuenit. 3. Philipp. 135. a
Iam verò scriba tuus annulo aureo suo, quem ex his rebus inuenit, ista te ratione vti non sinet. 5. Verr. 152. a
Ille quomodo crimen commentitium confirmaret, non inueniebat. pro Sext. Rosc. 24. a
Dum eam vitæ vituperationem, quæ, &c. eam inuenistis vt timidi putaremini. ad Heren. 35. b
Torquatus qui hoc primus cognomè inuenit. de Fin. 53. b
Inuenire, in rebus propriè dicitur. Partit. 2
Inuenire, magis prudentiæ, quàm eloquentiæ proprium. Orat. 25
Scis meam fortunam inuenire facillè obtrectatores. 5. famil. 22. in epistol. Vatini. Id est, in obtrectationes incurrere.
Inuenire salutem. pro Sylla, 63
Euerfam in perpetuum prouinciam nos inuenisse scito. ad Atticum, 76. b
Tu ergo vnus scelerate inuentus es, qui, &c. in Ant. 176. b
Cum boni per diu nulli, vix autem singulis ætatibus singuli Oratores tolerabiles inuenirentur. de Orat. 85. b
Quomodo verum inueniatur. de Orat. 123. b
Nihil acutè inueniri potuit. de Claris Orat. 167. b
Quid amplius inueniri potest hac de re? 9. ad Att. 21
Neque certum inueniri poterat. Cælius ad Ciceronem, 2
Ad inueniendum in dicendo tria sunt. 2. de Orat. 81

Inuentus.

Hæc tanta in Rempub. coniuratio manifestò inuenta atque deprehensa est. 3. in Catil. 62. a
At vnde inuenta est ista libertas: pro Dom. sua, 85
Inueta ratio est, cur pecunia sacrorum molestia liberaretur. 2. de Legib. 83. a
Oportet magis quàm inuenta. de Nat. deor. 1. 15
Multa diuinitus à maioribus nostris inuenta atque instituta sunt. pro Domo, 213. b
Alterius bene inuentis obtemperare. pro Cluent. 35. b

Inuentum.

Nequaquam satis est reperire quid dicas, nisi id inuentum tractare possis. de Orat. 124. b
Qui philosophorum inuenta didicisset. de Orat. 92. b
Tor artes, tantæ scientiæ, tot inuenta, &c. de Senect. 71. a
Æmuli inuentorū Zenonis, Stoici nominantur. pro Mur. 56. a

Inuentio.

Quæstio est appetitio cognitionis, quæstionisque finis inuentio. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 26
Inuentio est excogitatio rerum verarum aut verisimilium quæ causam probabilem reddant. 1. de Inuent. 13
Inuentio finis est quæstionis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 26
Quæ inuentio atque excogitatio dicitur. Tusculan. quæst. libro 1. 50
Inuentionis initia ab arte proficisci debent. 2. ad Heren. 37
Ad inuentionem animus incedat. 2. de Inuent. 152
Inuentione ne in deo quidem quicquam maius intelligi potest. Tuscul. quæst. lib. 1. 52

Inuentor.

Inuentor, compositor, actor. Orat. 202. b
Cicero princeps & inuentor copiarum verborum. de Claris Oratorib. 188. b
Aristæus inuentor oliuæ dicitur. de Nat. d. 68. b
Inuentor olei deus. 6. Verr. 122. a
Harum rerum inuentor ac princeps Plato. de Orat. 99. b
Inuentor & princeps Stoicorum. 4. Acad. 238. a
Eaque ipsa, quæ ab illo inuentore veritatis, & quasi architecto beatæ vitæ dicta sunt, explicabo. lib. 1. de Finib. 25
Deinde eius facti qui sunt principes & inuentores, qui denique authoritatis eius & inuentionis comprobatores atque æmuli. de Inuent. 51. b

Inuentrix.

Princeps & inuentrix belli Minerua. 3. de Nat. deor. 72. a
Inuentrix & magistra legum. 5. Tuscul. 7. a
Inuentrices doctrinarum Athenæ. 1. de Orat. 7. a

Inuenustus.

C. Censorinus Græcis literis satis doctus, quod proposuerat explicans expedite, non inuenustus actor, sed iners & inimicus fori. de Claris Orat. 128. a

Inuerecundus.

Sin inuerecundum animi ingenium possidet, tamen accusas: non enim probus est. 1. de Inuent. 97. a

Inuerto.

Quid quæris? probè premitur, nisi noster Pompeius diis hominibusque inuitis negotium inuertit. ad Quint. fratrem, lib. 3. 17

Ibi quum palam eius annulli ad palmam cõuerterat, à nullo videbatur, ipse autem omnia videbat: idem rursus videbatur, quum in locum annulum inuenterat. 3. Offic. 49. a
De Gyge loquitur.

Inuertere se. de Arusp. respons. 48

Inuertuntur autem verba, vt pro deformi pulchrum. de Oratore, 133. b

Vt quum semel dictum sit directè, sicut natura ipsa tulerit, inuertatur ordo, & idem quasi sursum versus retroque dicitur. in Partit. 14. a

Inuersio.

Inuersio verborum. 2. de Orat. 145. a

Inuestigo.

Qui inuestigabant & perscrutabantur omnia. 6. Verr. 41. a
Tu inuestigasti, tu patefecisti coniurationem. pro Syll. 167. b
Velim des operam vt inuestiges ex consponforum tabulis, sitne ita. Att. 190. b

Inuestigamus igitur quem nunquam vidit Antonius. Orator, 198. b
Inuestigare aliquem. Q. frat. 302. b. & pro Cluent. 22. b
Perquirere & inuestigare aliquid. de Petit. Consul. 209. b
Habeo autem certam viam atque rationem, qua omnes illorum conatus inuestigare & consequi possim. 2. Verr. 19. a
Coniuratione inuestigare, patefacere, opprimere. pro Syl. 64
Inuestigare occulta. Tuscul. quæst. lib. 1. 50
Inuestigare & perscrutari omnia. in Verr. 210. b
Inuestigare & consequi aliquam rem. in Verr. 74. b
Illud molestum, me adhuc inuestigare non posse vbi Lentulus sit. Att. 134. b
Si modò inuestigari aliquid coniectura potest. de Vniu. 11
Veri inuestigandi cupiditas. de Nat. deor. 1. 4
Incredibilis ad inuestigandum canum sagacitas. 1. de Nat. deor. 237. a
Ad inuestigandum suam regiones vineæ terminauit. de Nat. deor. 2. 7
Sed quoniam diligentia inimici inuestigatum est quod latebat, consistendum est, vt opinor, &c. pro Ligar. 1. a
Vt & quanta, & quàm manifesta, & qua ratione inuestigata ac comprehensa sint, scire possitis. 3. in Catil. 49. a

Inuestigatio.

Inuestigatio naturæ. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 24
Qua ex cognitione facilius facta est inuestigatio rerum occultissimarum. 5. de Finib. 9
In primisque hominis est propria, veri inquisitio atque inuestigatio. 1. Offic. 21. a
Inuestigationis veri studio à rebus gerendis abduci, contra officium est. Offic. 1. 29
Omnes artes in veri inuestigatione versantur. Offic. 4. b

Inuestigator.

Inuestigator acer earum rerum quæ à natura inuolutæ videntur. de Vniuers. 1
Diligentissimus antiquitatis veri inuestigator Varro. de Cl. Orat. 30. a
Ego ille coniurationis inuestigator atque vltor, certè non defenderem Syllam, si coniurasse arbitrarer. pro Syll. 64. a

Inuetero.

Delenda est vobis illa macula Mithridatico bello superiore suscepta, quæ penitus infedit atque inueterauit in pop. Rom. nomine. pro Leg. Manil. 4. a
At si tibi nos peregrini videmur, quorum iam & nomen & honos inueterauit, & huic vrbi, & hominum famæ ac sermonibus: &c. pro Sylla, 17
Inueterauit enim iam opinio perniciose Reipubl. vobisque periculosa, quæ, &c. 2. Verr. 1
Cum iam illa dissensio inueterasset, & multos annos esset exagitata. pro Syll. 178. b
Memoria vestra Quirites, nostræ res alentur, sermonibus crescent, literarum monumentis inueterascent & corroborabuntur. 3. in Catil. 70

Nam si inueterauerit, actum est. epist. 234. b
Cum hic feruor animi inueterauerit. Tusc. q. 214. b
Inueterare potest stabilis opinio vnà cum seculis ætatibusque hominum: ficta & vana, diuturnitate extabescit. de Nat. deor. 2. 4
Nihil enim inueterascere, nihil extingui, nihil cadere debet eorum, in quibus vita beata consistit. 5. Tuscul. 58. a
Quamquam intelligi in nostra ciuitate inueterasse iam bonis temporibus, vt splendor ædilitatum ab optimis viris postuletur. Offic. 45. b

Inueteratus.

Inueteratus dolor. 3. Tuscul. 62. a
Nostra nõ instituta, sed iam inueterata amicitia. Appio Pulchro, lib. 3. 9. 12. a
Iam omnis conglutinatio recens, ægrè inueterata, facillè diuellitur. de Senect. 66. a
Inueterata inuidia. pro Cluent. 1. a. 2. Offic. 86. a
Inueterata querela. de Amicit. 34. a
Omnis diu collecta vis improborum, quæ inueterata compresso odio atque tacito iam erumperebat in actum. pro Domo sua, 225. b

Omne malum nascens facillè opprimitur, inueteratum si plerunque robustius. 5. Philipp. 186. a
Qui inueteratam quandam barbariem ex Gaditanorum moribus, disciplinaque deleuit. pro Corn. 63. b
Aliter ferat inueterata, aliter recentia. 4. Tuscul. 60. a

Inueteratio.

Inueteratio vt in corporibus ægrius depellitur, sic in animis quoque perturbatio. Tuscul. quæst. lib. 4. 67

Inuicem.

Inuicem simul eramus. 5. ad Att. 18

Inuictus.

Armis inuictus Annibal. 3. de Leg. Agr. 93. a
Inuictus ciuis. in Pisonem, 7. a
Inuictus Pompeii exercitus. contra Rull. 76. b
Rectè inuictus, cuius etiam, si quis constringatur, animo tamen vincula inuicti nulli. 3. de Finib. 114. a
Rectè inuictus, qui quo etiam ipsius victoriæ pro Marcel. 7. a
Inuictus est, cum necesse est humanas res despiceret, atque infra se positas arbitrari. Tuscul. quæst. lib. 3. 13
Fortis & inuicta defensio salutis meæ. Post red. in Sen. 26. a
Mea consilia, quibus Respub. inuicta stat. Partit. 121. b
Populus Romanus, cuius nomen inuictum vsque ad nostram memoriam permanserat. pro Pomp. 14. b
Animi excelsi atque inuicti magnitudo ac robur. Offic. 4. b
Non est autem consentaneum, &c. nec qui inuictum se à labore præstiterit, vinci à voluptate. 1. Offic. 97
Animus acer & præfens & acutus idem atque versutus inuictos viros efficit. de Orat. 116. b
Nomen inuictissimi imperatoris incidatur. 6. Verr. 74. a

Inuideo.

Ab inuideo autem inuidia rectè dici potest, vt effugiamus ambiguum nomè inuidiæ. quod verbum dictum est à nimis intuendo fortunam alterius. 3. Tuscul. 34. a
Interdum in hoc tibi Crasse paulum inuideo. de Orat. 129. b
Purpuram affers Tyriam in qua tibi inuideo, quod, &c. pro Flacco, 161. b
Inuidia non in eo qui inuidet solum dicitur, sed etiam in eo cui inuidetur. 4. Tuscul. 26. a
Inuidet aut fauet semper dignitatis iniquus iudex populus. pro Plancio, 5. a
Qui autem, cui alterius commoda nihil noceant, tamè eum doleat his frui, is inuidet profectò. Tuscul. quæst. lib. 4. 14
Inuidet probus nemini. de Vniuers. 9
Inuidet autem homines maximè paribus aut inferioribus, sed etiam superioribus inuidetur. 2. de Orat. 115
Illi qui honori inuiderunt meo. contra Rull. 87. b
Inuidere Græcum huic Græco. 1. ad Att. 70
Inuidere non cadit in sapientem, ergo ne misereri quidem. Tuscul. quæst. lib. 3. 18
Nam si quis doleat eius rebus secundis, à quo ipse lædatur, non rectè dicitur inuidere. Tuscul. quæst. lib. 4. 14
Cum inuidere ægritudinis sit, malis autem alienis voluptatem capere, latitiæ, vtrunque immanitate & feritate quadam proponenda castigari solet. Tusc. q. lib. 4. 55
Inuidere florem rectius dici, quàm flori. Tusc. q. lib. 3. 17
Honori alicuius inuidere. 2. de Leg. Agr. 100. a
Qui mihi videntur non solum viuus, sed etiam mortuis inuidere. 4. Acad. 13. a. 5. Verr. 187. a
Nouitati alicuius inuidere. Lentulo, lib. 1. 7. 16. a
Virtuti inuidere, labes quædam & macula huius seculi est. pro Corn. Balbo, 11. a
Vt nobis optimam naturam inuidisse videantur. 3. Tusc. 5. a
Non modo non inuidetur illi ætati, sed etiam fauetur. 2. Officiorum, 63. a
Inuidetur enim commodis hominum, &c. 2. de Orat. 114. a
Laudi & gloriæ maximè inuideri solet. 2. de Orat. 114. a
Quare quid inuidendum Murenæ sit in hoc præclaro consulatu non video: quæ verò miseranda sunt, vos videre & perspicere potestis. pro Mur. 145. b

Inuidia.

Ægritudini subicitur inuidia (vtendum est enim docendi causa verbo minus vsitato: quoniam inuidia non in eo,

recte igitur illis inuicem
recte igitur illis inuicem
recte igitur illis inuicem

qui inuidet, solum dicitur, sed etiam in eo cui inuidetur.)
 &c. Tuscul. quæst. lib. 4. 13
 Inuidia, commune vitium. 2. de Orat. 116
 Inuidia tum est cum inuidetur. Tuscul. quæst. lib. 3. 17
 Inuidia magna & inueterata. Offic. 2. 86
 Nam in eum cui misericordia opitulari debeat, inuidia quæ-
 sita est. pro Rab. Posth. 29. a
 Inuidia alicuius. 2. in Verr. 1
 Inuidia annonæ. 5. famil. 48
 Inuidia Cæsaris. 7. ad Att. 42
 Largitionis regiæ inuidia. 2. de Orat. 115. a
 Quæ inuidia est: aut quid nunc mihi inuideri potest? 9. fa. 37
 Inuidia quibus rebus contrahitur. 1. de Inuent. 32
 Inuidia quibus rebus excutitur. 1. ad Heren. 7. 2. de Orat. 115
 Inuidia quomodo sedanda. 2. de Orat. 116
 Quò inuidia transeat, & ubi sit habitura. 2. ad Att. 26
 Inuidiæ faces subicere. pro Mil. 75
 Sed haud sciam an acerrimus longè sit omnium motus in-
 uidiæ. 2. de Orat. 115
 Sed si quis est inuidiæ metus, non est vehementius seuerita-
 tis ac fortitudinis inuidia, quàm inertæ ac nequitæ per-
 timescenda. 1. in Catil. 20. a
 Ut effugiamus ambiguum nomen inuidiæ. quod verbum
 ductum est à nimis intuendo fortunam alterius. Tuscul.
 quæst. lib. 3. 17
 Obreçtatio inuidiæ solet lacerare plerosque. de Claris Ora-
 torib. 80. a
 Tum excitatur si non acerbum odium, attamen aut inuidiæ
 aut odii non dissimilis offensio. 2. de Orat. 115
 Inuidiæ possessores. in Rull. 9
 Quæque is de diis immortalibus dixerit, inuidiæ detestan-
 dæ gratia dixisse. de Nat. deor. 1. 87
 Sunt qui quod sentiunt, etiam si optimum sit, tamè inuidiæ
 metu non audent dicere. Offic. 1. 119
 Cogitasti, si ei reddidisses, te minus inuidiæ habiturum. 6.
 Verrinarum, 25. a
 Ad inuidiam nomine alicuius uti. 1. ad Att. 35
 Siquid vindicatum seuerè est, ut ex eo crudelitatis inuidiam
 colligam. 7. Verrin. 15. a
 Mortis illius inuidiam in Flaccum Lælius conferebat. pro
 Flacco, 32. a
 Extinguit inuidiam mors, res gestæ sempiterna nominis glo-
 ria nituntur. pro Corn. Balbo, 11. a
 Inuidiam magnam iis faceremus. 11. fam. 3. in epist. D. Bruti.
 Syllanus ager à certis hominibus latissimè continuatus tan-
 tam habet inuidiam, ut veri ac fortis Tribuni plebis stri-
 dorem vnum perferre non possit. 2. de Leg. Agr. 71
 Sed habet nomen inuidiam, quum in oratione iudiciali &
 forensi numerus Latine, Græcè *πῶς* inesse dicitur. in O-
 ratore, 97. a
 Scaurus nonnullam haberet inuidiam ex eo, quòd Phrygio-
 nis Pompeii locupletis hominis bona sine testamèto pos-
 sederat. 2. de Orat. 156
 Consulatus hoc tempore nullam inuidiam habere potest.
 pro Mur. 145. b
 In summam inuidiam adductæ res. Lentulo, lib. 1. 1. 13. a
 Quid ergo ait Marianus Tribunus plebis qui nos Syllanos
 in inuidiam rapit? 3. de Leg. Agr. 5. a. Academic. quæstion.
 edit. 1. lib. 2. 117
 In inuidiam vocare aliquem. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 133
 In inuidiam vocari. 5. famil. 48
 Inuidiam inflammare. 2. in Verr. 1
 Parare inuidiam alicui ex sua re familiari. in Sallust. 5. a
 Propter inuidiam Numantini fœderis. de Orat. 100. b
 Inuidiam in aliquem querere. pro Flac. 10
 Inuidiam suam retinere, & aliam assumere. 2. ad Att. 48
 Inuidiam suscipere. 4. in Verr. 95
 Inuidiam & offensionem timere. pro Cluent. 54. a
 Inuidia ardens Senatus. 3. de Orat. 5
 Inuidia summus ordo non caret. 3. de Legib. 23
 Cum inuidia mea feret. 14. Philipp. 394
 De inuidia sua questus. 14. ad Att. 47
 Excellentium hominum virtutem imitatione, non inuidia

dignam esse. 14. Philipp. 396. a
 Nam istius verbi Quousque, hæc poterat esse inuidia. Datus
 est tibi ille, condonatus ille: non facis finem, ferre nõ pos-
 sumus. pro Planc. 62
 Inuidia leuari. 15. ad Att. 6
 Non enim poterimus vlla esse in inuidia spoliati opibus, &
 illa Senatoria potentia. ad Att. lib. 2. 26. 3. ad Q. frat. 20
 Ne inuidia verbi labefactetur oratio mea. de Fimb. lib. 1. 34
 Maleuolorum obreçtationes & inuidiæ. 5. famil. 22. in epist.
 Vatinii.

Inuidiola.

Quum nescio quid inter eos inuidiolæ exortum fuisset. a

Inuidientia.

Inuidientia, ægritudo est ex alterius rebus secundis. Tuscul.
 quæst. lib. 3. 18
 Inuidientia ab inuidendo rectè dici potest. Tusculan. quæst.
 lib. 3. 17
 Inuidientiam esse dicunt Stoici ægritudinem susceptam pro-
 pter alterius res secundas, quæ nihil noceant inuidenti.
 Tuscul. quæst. lib. 4. 14

Inuidus.

Ambitiosus & inuidus imperator. pro Mur. 18. a
 Virtutis hostis, laudis inuidus. pro Flac. 1
 Inuidus omnium. pro Planc. 46
 Ergo inuidi & maleuoli, liuidi & timidi & misericordes,
 quia procliues ad eas perturbationes sunt, non quia sem-
 per feruntur. Tuscul. quæst. lib. 4. 21
 Inuidi mei. 1. famil. 42
 Inuidi tui. 1. famil. 9
 Inuidi nos perdidierunt, non inimici. 3. ad Att. 12
 Occurrebat enim posse reperiri non inuidos solum, quibus
 referta sunt omnia, sed fautores etiam mearum laudum,
 qui non censerent eius viri esse, de cuius meritis tanta Se-
 natus iudicia fecisset, &c. in Orat. 78. a
 Hæc tamen opinio est pop. Rom. à tuis inuidis atque obre-
 çtatoribus nomen inducitur siçtæ religionis, &c. Lentulo,
 lib. 1. 4. 4. a
 Persuaserat nonnullis inuidis meis in me emissarium sem-
 per fore. 7. fam. 7

Inuidiosus.

Inuidiosus & multis offensus. pro Cluent. 127. a
 Pecunia L. Cornelii, quæ neque inuidiosa est, & quantacum-
 que est, eiusmodi est, ut conseruata magis, quàm corrupta
 esse videatur. pro Corn. Balb. 45
 Inuidiosa potentia. 2. ad Att. 27
 Inuidiosa res. 6. in Verr. 36. & pro Syll. 24
 Inuidiosa res est aurum & argètum in vrbibus & priuatim,
 & in fanis. 2. de Legib. 43
 Contigit enim tibi, quod haud scio an nemini, ut summa
 seueritas animaduersionis non modò inuidiosa, sed etiam
 popularis esset, & cum bonis omnib, tum infimo cuique
 gratissima. Dolabellæ, lib. 9. 14. 15. a
 Inuidiosum iudicium. pro Quint. 26
 Quare sibi habeant sapientiæ nomen & inuidiosum & ob-
 securum. de Amicit. 17. a
 Inuidiosum nomen voluptatis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 128
 Nullus est locus à me purgandi istius inuidiosi criminis præ-
 termisus. pro Cluent. 114. a. 4. Verr. 77. a
 Neque id ego dico, ut inuidiosum sit in eos, qui, &c. pro Ce-
 cinnæ, 44. b
 Inuidiosum ad bonos accipere. Att. lib. 8. 12
 Perinde quasi ego non ab initio huius defensionis dixerim,
 inuidiosum illud fuisse iudicium. pro Cluent. a. Id est, in-
 uidia flagrasse, quasi corruptum & nummærium.
 Hoc tibi inuidiosum futurum est. de Inuent. 79. b
 Inuidiosi apud bonos. Att. lib. 2. 34. 7. a
 Inuidiosæ lachrymæ. pro Planc. 62
 Quæ sunt in his inuidiosa, etiam inuidiosiora faciunt. de
 Orat. 137. b
 Possessiones inuidiosas tenere. 2. de Leg. Agr. 70. a
 Putabant absentis damnationem, præsertim tantæ pecuniæ,
 multò inuidiosorem fore, quàm si præsens damnatus es-
 set. 4. Verrinarum, 28. a

Inuidiosè.

Declarat huius ambusti Trib. plebis illæ intermortuæ con-
 ciones, quibus quotidie meam potètiã inuidiosè crimi-
 nabatur. pro Mil. 9. a
 Num nimis hæc inuidiosè dicuntur? Academic. quæstion.
 edit. 1. lib. 2. 134
 Inuidiosè existimari. pro Deiot. 23
 Spes omnis in duabus inuidiosè retentis, penè alienis legio-
 nibus. 7. ad Att. 44. Id est, cum odio & infamia.

Inuigilo.

Inuigilare Reipub. 14. Philipp. 398

Inuiolatus.

Inuiolata amicitia. pro Syll. 37
 Qui castam concionem, sanctum campum, inuiolatum cor-
 pus omnium ciuium Rom. integrum ius libertatis defen-
 do seruari oportere? pro Rab. perd. reo, 7. a
 Cæteri verò aut repentina vi perculsi, aut tempestate popu-
 lari, per populum tamen ipsum recreati sunt atque reuo-
 cari, aut omnino inuulnerati, inuiolatique vixerunt. pro
 Sestio, 123. a

Inuiolate.

Memoriam nostri piè inuiolateque seruabitis. de Senec. 73. a

Inuiso.

Quòd puerum inuisis, gratum. Att. 196. b
 An eum locum libenter inuisit, ubi Demosthenes & Æschi-
 nes inter se decertare soliti sunt? 5. de Fimb. 8. a
 Et natos geminos inuisis sub caput Arcti. de Nat. d. 47. b
 Et ut iam inuisas nos, non solum rogo, sed etiam suadeo. ad
 Atticum, lib. 1. 15. ro. a
 Ambulationem alicuius inuisere. Att. lib. 4. 79. 4. a
 Dolum alicuius inuisere. Att. lib. 4. 75. 6. a
 Libenter inuisere locum aliquem. 5. de Fimb. 8. a
 Quid tibi necesse fuit homo fanaticæ, sacrifici quod alienæ
 domi fieret, inuisere? pro Dom. 234. b

Inuisus.

Sic Cato inuisus Cyprum relegatur. pro Dom. 226. b
 Lepidus adeò est inuisus mihi. epist. 163. b
 Ne aut inuisa diis immortalibus oratio nostra, aut ingrata
 esse videatur. pro Leg. Manil. 33. a
 Eum cui quid horum acciderit, aut inuisum Deo, aut negle-
 ctum à Deo iudicemus. 2. de Nat. deor. 247. a
 Occulta, & maribus non inuisa solum, sed etiam inaudita
 sacra inexpliabili scelere peruertit. de Arusp. resp. 53
 Quo enim quis versutior & callidior est, hoc inuisior & su-
 spectior, detracta opinione probitatis. 2. Offic. 48

Inuito.

Inuito eum per literas, ut apud me diuerfetur. Att. 204. b
 Inuitat crebrò ad cœnam: adhuc non potuit perducere. 7.
 famil. 19
 Ad quem fruendum non modò non retardat, verum etiam
 inuitat atque alleçtat senectus. de Senect. 53. a
 Quauis blanda ista vanitas apud eos valeat, qui ipsi illam
 alleçtant & inuitant, &c. de Amicit. 81. a
 Sed tu quum & tuos amicos in prouinciã quasi in prædam
 inuitabas: &c. 4. Verr. 19
 Et simul ad cœnam hominem in hortos inuitauit in poste-
 rum diem. 3. Offic. 75. a
 Ut ipsum per se inuitaret, & alliceret appetitum animi. de Fi-
 nibus, lib. 5. 14
 Quàm vellem ad illas pulcherrimas epulas me Idibus Mar-
 tiis inuitaffes. ad Trebatium, lib. 10. 28. 1. a
 Quanquam quid ego te inuitem? à quo, &c. in Catil. 102. b
 Rex denique ecquis est, qui Senatorem pop. Romani teçto
 ac domo non inuitet? 6. Verr. 21. a
 Inuitare ad legendum. 1. Acad. 13. a
 Inuitare ad pacem. 12. Philipp. 326
 Ad prandium inuitare. pro Mur. 141. b
 Inuitare aliquem ad miseriam. Tusc. q. lib. 3. 62
 Inuitare aliquem præmiis ad agendum aliquid. pro Ligar. 7
 Inuitare homines ad amicitiam. de Petit. Consul. 19
 Hospitio inuitare propter familiaritatè notissimam. 11. Phi-
 lipp. 335. Att. lib. 13. 261. 6. a
 Inuitare in prædam. 4. in Verr. 29

A Cæsare valde liberaliter inuitor in legationem illam. 2. ad
 Atticum, 44
 Gloria inuitantur præclara ingenia. Bruto, 15. 13. a
 Cosconio mortuo, sum in etus locum inuitatus. id erat vo-
 cari in locum mortui. Att. lib. 2. 34. 7. a
 Inuitari ad aliquid faciendum iocunditate. Academ. quæst.
 edit. 2. lib. 1. 6

Inuitari illecebris blandis voluptatis. Tusc. q. lib. 4. 6

Inuitatus.

Hæc à te inuitatus breuiter exposui. 8. ad Att. 27
 Inuitatus mansit. 13. ad Att. 9
 Mitto igitur ad te Trebatium, atque ita mitto, ut initio mea
 sponte, post autem inuitatu tuo mittendum duxerim. ad
 Cæsarem, lib. 7. 14

Inuitatio.

Ad dolendum inuitatio. 3. Tuscul. 140. a
 In Epeirum verò inuitatio quæ suauis: quàm liberalis: quàm
 fraterna? Att. lib. 9. 184. 2. a
 Aderat & hospitem inuitatio liberalis. 9. Philipp. 260
 Ad inuitationes aduētusque nostrorum hominum. in Ver-
 rem, 118. b

Inuitamentum.

Inuitamentum ad tempus. Planc. lib. 10. 10. 21
 Inuitamenta naturæ prima. 5. de Finib. 29. a
 Voluptates autem nulla ad res necessarias inuitamenta affe-
 runt senibus. Hortensio, a
 Qui cum multa haberet inuitamenta vrbis & fori propter
 studia amicorum, &c. pro Syll. 55

Inuitus.

Deorum cognationem agnoscerem non inuitus. de Natura
 deor. 1. 64
 Sapiens nihil facit inuitus, nihil dolens, nihil coactus. in Pa-
 radoxis, 43. a
 Itaque feci non inuitus, ut prodessem multis tuo rogatu. de
 Senect. 3
 Si quid persequere acrius, ut inuitus & coactus facere vi-
 deare. de Orat. 125. b
 Inuita Minerua aliquid dicere aut facere. 1. Off. 156. a. Id est,
 aduersante aut repugnante natura.
 Inuita in hoc loco versatur oratio. de Nat. d. 77. b
 Cur talem inuitam inuitum cogis relinquere? ad Heren. 13. b
 Aliquem inuitum, & huc atque illuc tergiversantem facere
 aliquid. pro Quint. Rofc. 51. b
 Inuito deo non sunt dissoluta per eum facta. de Vniuers. 49
 Cogendi iudices inuiti, retinendi contra voluntatem. pro
 Murena, 39. a
 Inuiti per vim atque imperium statuas dederunt. 4. Verrin-
 arum, 117. a
 Hoc nos ab istis adolescentibus facere inuiti & recusantes
 heri coacti sumus. de Orat. lib. 2. 11
 Fabellas Latinas ad verbum de Græcis expressas non inuiti
 legant. 1. de Fin. 7. a
 Delectus inuitorum atque à pugnando abhorrentium. ad
 Atticum, 110. b
 Inuitis diis hominibusque absolutus. 3. Ver. 6. a. 3. ad Quint.
 fratrem, 17
 Et quidem ut à me dimitterem inuitissimus, fecerunt Erotis
 literæ. Att. lib. 16. 337. 3. a
 Hoc significant, atque adeò aperte ostendunt, sese ad statuas
 pecuniam metu ac malo coactus inuitissimos contulisse.
 4. Verr. 105. a
 Quod illi in aliqua re inuitissimis Stoicis facere licuit, &c.
 Diuinat. lib. 1. 6

Inuite.

Inuite cepi Capuam, non quominus illud defugerem, &c.
 Attic. lib. 8. 147. 6. a
 Quem ego paulò sciebam vel pudentius, vel inuitius (nolo
 enim dicere de tam suauis homine fastidiosius) ad hoc ge-
 nus sermonis accedere. 2. de Orat. 198. a
 Qui me inuitissimè discessit. epist. 40. b
 Inuito.
 Extorquendum est inuito atque ingratis, quod non debet
 &c. pro Quint. 26. a

Inultus.

Ne inultus esset. pro Sest. 14. b
Mortem suam ne inultam esse pateretur. 1. de Diuin. 53
Cur hunc esse inultum tandiu finis? pro Cluent. 37
Pati & relinquere aliquid inultum. pro Leg. Manil. 7. a
Vt ceterorum quoque iniuriæ sint impunitæ atque inultæ. 1. Verrinar. 29. a

Inundo.

Hanc terram inundet aqua, superior æther, ignibus altissima ora reddatur. 1. de Nat. deor. 143. a

Inuoco.

Aspice hoc sublime candens, quem inuocant omnes Iouem. de Nat. deor. 61. b
Apud nostros Iunonem Lucinam in pariendo inuocant. 2. de Nat. deor. 106. a
Sociorum inuocem subsidium, cum à ciuibus interclusum sit præsidium. Antequam. 194. b
Inuocare aduocatum ad defendendum. 2. de Nat. deor. 106. a
Inuocare concionem. 2. ad Att. 3

Inuocatus.

At ego, simulatque audiui, inuocatus ad subsellia rei accuro. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 18
Quid quod etiam ad dormientem eueniunt inuocata? 1. de Nat. deor. 149. a

Inuolo.

Ista prudentiæ doctrinæque possessio, in quâ homines quasi caducam atque vacuum, abundantes otio, nobis occupatis inuolauerant. 3. de Orat. 67
Inuolare in fortunas alicuius. pro Sext. Rosc. 20. b

Inuolatus.

Nô igitur ex alitis inuolatu, nec è cantu sinistro oscinis, &c. tibi autem auguror, &c. 6. famil. 11

Inuoluo.

Vbi salutatio defluxit, literis me inuoluo, aut scribo. ad Papirium, lib. 9. 47

Inuolutus.

Causa latet obscuritate inuoluta naturæ. de Diuin. lib. 1. 34
Inuoluta integumentis nequitia. in Pison. 8. a
Inuoluta & tecta de fortitudine notio. 4. Tuscul. 83. a
Imperat suis, vt id in prætorium inuolutum quàm occultissimè deferatur. 6. Verr. 56
Nec ego pacem nolo: sed pacis nomine bellum inuolutum reformido. 7. Philipp. 229. a
Nescio quo è gurgustio te prodire, inuoluto capite, soleatû: in Pisonem, 9
Inde cistio celeriter ad urbem aduectus, domum venit capite inuoluto. 2. Philipp. 84. a
Inuolutæ & occultæ res. 1. Acad. 21. a
Inuolutæ res quædam à natura. de Vniuers. 1
Altera, occulta quædam, & quasi inuoluta aperiri: altera, prompta & aperta indicari. lib. 1. de Finib. 24
Sed cum ea, quæ quasi inuoluta fuerint, aperta sunt. Acad. quæstion. 8. b
Res inuolutas & latentes definiendo explicare. Orat. 206. b
Capitibus inuolutis ad necem produci. in Verr. 267. b

Inuolucrum.

Vt clypei causa inuolucrum, vaginam autem gladii, sic præter mundum cætera omnia aliorum causa esse generata, &c. 2. de Nat. deor. 27
Inuolucra & integumenta. 1. de Orat. 76. a
Candelabrum inuolutum quàm occultissimè delatum, inuolucris reiectis ostenderunt. in Verr. 214. b
Inuolucris multis simulationum tegitur, & quasi velis quibusdam obtenditur vniuersiusque natura. 1. ad Q. frat. 11

Inurbanus.

Inops quidam humanitatis atque inurbanus. 2. de Orat. 23. a
Non essem tam inurbanus, ac penè inhumanus. de Oratore, 142. b
Expedita autem erat & facillè currès oratio, & erat eius tanquam habitus non inurbanus. de Orat. 185. b
Sed omnium oratorum siue rabularû qui & planè indocti, aut inurbani, aut rustici etiam fuerunt, &c. de Claris Oratorib. 93. a

Inurbane.

Apud quos non inurbanè Stratonicus, vt multa, &c. 3. de Nat. deor. 68. a

Inuro.

Cur hûc dolorè cineri eius atque ossib? inuuffisti? in Ver. 99. b
Videte Iudices quantum, & quàm acerbum dolorem sociorum animis inuufferint istius iniuriæ. 4. Verr. 18. a. pro Milone, 76. a. Att. lib. 1. 11. 13. a
Qui volunt illa calamistris inurere. de Claris Orat. 142
Propriû est enim irati cupere, à quo læsus videatur, ei quàm maximum dolorem inurere. 3. Tuscul. 16
Summâ famam superbiæ crudelitatisque alicui inurere. pro Mur. 7. a. Hoc est, iniicere notâ superbiæ, Superbiæ dånare.
Inurere leges. pro Mil. 25
Inurere æternas maculas alicui. in Sallust. 274. b
Inurere malum. 2. Philipp. 121
Inurere vulnus Reipub. pro Sest. 13
Ne qua generi ac nomini suo nefariæ turpitudini inuratur. pro Sylla, 184. b
Et qui pretio adductus eripuerit patriam, fortunas, liberos cui innocenti, is Cenforiæ seueritatis nota non inuretur: pro Cluent. 102. a
Quas ille leges (si leges, &c. fuerit impositurus nobis omnibus atque inustus: pro Milon. 24. a. Id est, in perpetuam Reipubl. ignominiam laturus.

Inustus.

Tantus enim illorum temporum dolor inustus est ciuitati, vt iam ista non modò homines, sed ne pecudes quidem mihi passuræ esse videantur. in Catil. 40. a
Sed fruatur sanè hoc solatio: atque hanc insignem ignominiam, quoniã vni præter se inusta est, putet esse leuiorem. de Prouic. Consul. 13
Hæc inusta est à te mortuo Cæsari nota ad ignominiam sempiternam. in Ant. 150. b
Quæ nota domesticæ turpitudinis non inusta vitæ tuæ est in Catil. 100. b
Tantum homines impios inustum nefariis mentibus bonorum odium retinebat. pro Dom. 79
Inest hoc tempore odium insitum penitus & inustum animis hominum. de Arusp. resp. 256. b
Monumentum verò Senatus hostili nomine & cruentis inustum literis esse passi sunt. epist. 13. b
Nisi omnes metus in ipso oratore impressi atque inusti esse videbuntur. de Orat. 125. b
Plurima mala quæ ab illo Reipub. inusta sunt. in Ant. 182. b
Hæc sunt expressa signa probitatis, non fucata forensi specie, sed domesticis inusta notis veritatis. pro Planc. 265. b
Si nondû vulnera inusta Reipub. recordamini. pro Sest. 6. b

Inusitatus.

Res inusitata & noua. Att. 51. b. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 18
Et tamen illud inusitatum & sæpe repudiatum refers, &c. 4. Academic. 195. a
Inusitatu verbum, aut nouatum, aut translatum. 3. de Or. 84
Alter leporem quendam inusitatum nostris oratoribus est consecutus. de Orat. 117. b
Hominis mortui corpus vidit magnitudine inusitata. Officiorum. 3. 49
Aut reprehendet quòd inusitatas vias indagemus, tritas relinquamus. in Orat. 7. a

Inusitate.

Inusitate loqui. de Claris Orat. 141. a
Absurdè & inusitate scriptæ epistolæ. ad Q. frat. lib. 1. 2. 14. a

Inutilis.

Homo iners & inutilis. Offic. 59. b
Norbanus seditiosus & inutilis ciuis. Offic. 43. b
Is inutilis sibi, perniciosus patriæ ciuis alitur. 1. de Inuent. 2. a
Ab hisque M. Brutus dissentiet, quod & acutum genus est, & ad vsus ciuium nequè inutile. 1. de Finib. 20. a
Qui mores aut viles, aut inutiles sint. de Diuin. 110. b
Inutilis.
Ex his illud conficitur, in utendarum rerum partes sint honestas & vtilitas: vitium autem, turpitudò & inutilitas. 2. de Inuent. 239

Inutiliter.

Inutiliter aliquid proferre. ad Heren. 24. b
Inutiliter suadere aliquid alicui. ad Brut. 91. b
Inuulnerati inuolati que vixerunt. pro Sestio, 123
Iocus.
Iocus, comes leuitatis. de Fin. lib. 2. 55
Iocus familiaris. ad Att. 159. b
Iocus ingenuus, si tempore sit, ac remisso animo, homine libero dignus est. Offic. 1. 145
Iocus illiberalis, ne homine quidem dignus est, si rerum turpitudini adhibeatur verborum obscœnitas. Offic. 1. 145
Vitandum est oratori vtrunque, aut scurrilis iocus sine, aut inimicus. de Orat. 131. b
Iocus non est seuerus à philologia. 16. famil. 28. ex epistol. Ciceronis filii.
Suauis est & vehementer sæpe vtilis iocus & facetiæ: quæ, &c. naturæ sunt propria certè, neque vllam artem desiderant: in quibus tu longè aliis mea sententia Cæsar excellis. 2. de Orat. 119
Tum verò ioci causa magistrum adhibet. in Ant. 168. b
Nec enim ad ludum & iocum facti sumus. Offic. 21. b
Extra iocum. epist. 102. b
Illam copiã cum hac per risum ac per iocum contemnent. contra Rul. 85. b
Dicere aliquid per iocum. epist. 48. b
Tantum dicam, paucos homines arrogantes hoc adiutore Q. Opimium per ludum & iocum fortunis omnibus euertisse. 3. in Verr. 110
Per iocum deos irridens. de Nat. d. 2. 6
Per iocum missæ literæ. 1. ad Q. frat. 40
De ioco satis est. 7. fam. 6. id est, iocati sumus.
Ioco remoto. 7. fam. 23. id est, serio.
Ludo enim & ioco vti illis quidem licet, sed sicut somno & quietibus cæteris. Offic. 21. b
At quicum ioca & seria, vt dicitur, quicum arcana, quicum occulta omnia. 2. de Fin. 135. a
Itaque ioca tua plena facetiarum, &c. ad Att. lib. 14. 26
Iocorum varia genera. 7. fam. 55
Iocosus.
Vna mehercule nostra vel iocosa congressio pluris erit, quàm non modò hostes, sed etiam fratres nostri Edui. 7. fam. 21
Si de seriis rebus loquatur, seueritatem adhibeat: si de iocosis, leporem. Offic. 27. b
Iocose.
Itaque imbuendus est is qui iocose volet dicere, quasi, &c. 2. de Orat. 159. a
Eumque lusi iocose satis. ad Q. frat. lib. 2. 26
Ioculatorius.
Ioculatoria disputatio. 4. ad Att. 42
Ioculator.
Huic ioculatorem senem illum, vt noras, interesse sanè nolui. ad Att. lib. 4. 85. 6. a
Iocularis.
Iocularare istud quidem Pomponi, & à multis sæpe derisum. 1. de Leg. 40
O licentiam iocularare! de Fato, 23. a
Iocor.
Sed de re seuerissima tecum iocor. epist. 101. b
Quanquam mi Dolabella (hæc enim iocatus sum) libentius omnes meas, &c. ad Att. lib. 14. 315. 5. a
Iocerne tecum per literas. Epist. 19. b
Hic quàm volet Epicurus, iocetur, homo non aptissimus ad iocandum. de Nat. d. 35. b
Bella ironia, si iocemur. de Clar. 192. b
Sed iam cupio tecum coràm iocari. epist. 17. b
Familiariter cauillari & iocari cum aliquo. ad Att. 22. b
Iocari me putas moriar si, &c. ad Att. 254. b
Iocari præ cura non poteram. 6. ad Att. 41
Habent enim accessionè dignam in qua elaboretur, vt mihi in hoc Stoici iocari videantur interdû quum ita dicant, si, &c. 4. de Fin. 90

Deos iocandi causa induxit Epicurus. de Diuin. 116. b
Iocandi genus duplex est: vnum illiberale, petulans, flagitiosum, obscœnum: alterum elegans, vrbani, ingeniosum, facetum. Offic. 1. 145
Ipsumque genus iocandi non profusum, nec immodestum, sed ingenium & facetum esse debet. Offic. 1. 145
Iocandi genere nõ modò Plautus noster, & Atticorum antiqua comœdia, sed etiam philosophorum Socraticorum libri referti sunt. Offic. 1. 145
Prompto ad iocandum animo. 2. ad Q. frat. 29
Multa in homine iucunditas, & magnus in iocando lepos. de Orat. b

Iocans.

Me appellabat iocans. 4. Acad. 36. a
Me quoque (iocans sine an ita sentiens, non enim satis intelligebam) cepit hortari, vt sententia desisterem. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 58

Iocatio.

Iocatio, est oratio quæ ex aliqua re risum pudentem & liberalem potest componere. 3. ad Heren. 116
Nunc siquid in ea epistola, &c. fuit historia dignum, scribe quamprimum, ne ignoremus: sin nihil præter iocationè, redde id ipsum. ad Att. lib. 2. 24
Nunc venio ad iocationes tuas. ad Papirium, lib. 9. 16. 39

Ionia.

Ionia, regio. ad Att. 294. b. & de Diuin. 80. b
Ioniæ vrbs nobilissima Samus. 1. ad Q. frat. 18

Iones.

Iones olim Athenis. pro Flacc. 50

Ionius.

Superum mare Ionium. de Orat. 149. b

Iota.

Quare Cotta noster, cuius tu illa lata Sulpiti nonnunquam imitaris, vt iotam literam tollas, & e plenissimum dicas, non mihi oratores antiquos, sed menses videris imitari. 3. de Orat. 26. a

Iphigenia.

Iphigenia ab Agamemnone immolata. Offic. 3. 127

Ipsè.

Ipsè dixit. (Pythagoricorum responsum.) Ipsè autem, erat Pythagoras. de Nat. d. 1. 8
Ego enim ipsè cum eodem ipso non inuitus errauerim. Tusc. 156. b
Itaque hic ipsè iam pridem reiectus est. 2. de Fin. 72. a
Idem ipsè Mithridates. pro Leg. Manil. 32. a
Quærebant ab Annibale, quidnam ille ipse de illo philosopho iudicaret. 2. de Orat. 42. a
Ille ipsè Aristoteles, &c. de Orat. 112. b
Ille ipsè diuinationis author Chrysippus. 2. de Diuin. 89. a
Ipsè ille Gorgias in illo ipso libro. de Orat. 154. b
Ego ille ipsè vindex æris alieni. ad Att. 23. b
Qui ipsè tum fuit. de claris Orat. 14. a
Nisi eum qui ipsè miser esset, &c. pro Murena, 47. a
Frangerem iam ipse me. 4. famil. 22. pro, me ipsum iam frangerem.
Illa ipsa rerum humanarum domina fortuna. pro Marcello, 4. a
Ista ipsa lex, &c. pro Sext. Rosc. 39. b
Hoc ipsum genus, & eo ipso in genere. de Inuent. 66. b
Hoc ipsum nihil agere, & planè cessare, delectat. 2. de Oratore, 14. a
Hoc est ipsum esse contra se disertum. de Diuin. 123. b
Nihil grauius, nihil philosophia dignius, nisi idem hoc ipsum honestè, sapienter, iuste ad voluptatem referret. 5. Tusc. q. 40. a
Sed ego hoc ipsum velle miserius esse duco. ad Att. lib. 7. 130. 3. a
Hoc autem, de quo nunc agimus, id ipsum est quod vtile appellatur. de Offic. a
Nisi fortè id ipsum est falsum, discessisse illum, &c. ad Att. lib. 7. 131. 5. a
Sed id ipsum est deos non putare, quæ ab his significantur contemnere. 1. de Diuin. 168. a

Quibus idipsum se inimicos esse, nō liceret negare. Att. 53. b
 Nam ipsum quidē illud etiam sine cognitione iuris, quā
 fit bellum cauere malum, scire possumus. de Orat. 17. o. b
 Illud ipsum quod est optimum. in Orat. 4. a
 Nam istud ipsum non esse cū fueris, miserrimum puto.
 Tusc. q. 15. 4. b
 Quod autem motum affert alicui, quōdque ipsum agitur
 aliunde, quando finem habet motus, vniuersi finem ha-
 beat necesse est. in Somn. Scip. 29. a
 Quod ipsum est tamen magnum. 1. de Orat. 102. a
 Quod ipsum erat fortis ægroti accipere medicinam. ad Att.
 lib. 12. 242. 6. a
 Quod ipsum quale sit, &c. Tusc. q. 152. b
 Id monstrum sibi ipsum est. de Arusp. 249. b
 Quis vnquam Consul Senatū ipsius decretis parēre pro-
 hibuit: pro Sestio, 25. a
 Sanē sum perturbatus, cū ipsius Satyri familiaritate, tum
 Domitii. ad Att. lib. 1. 1. 7. a. Hoc est, prædicti vel præfati
 Satyri.
 Qui nostrum ipsum periculosissimum casum recognoscat.
 Antequam. 194. b
 Itum ipsum inquam, Brute, dico librum. de claris Orat. 7. a
 Quem ipsum non omnes interpretantur vno modo. de
 Nat. d. 66. b
 Par est autem, primum ipsum esse bonum virum, deinde
 alterum sui similem querere. de Amic. 111. b
 Non quō veterem comederit, sed hanc ipsam recentem no-
 uam deuorauit. Bruto, lib. 11. famil. 35
 Cū idipsum dicere, nunquā sit non ineptū. 1. de Orat. 59. a
 Atque idipsum faceret cōmodius, si, &c. Cassio, lib. 15. 17. 1. a
 Hoc quid sit per se ipsum, non facile interpretor, sed, &c. de
 Arusp. resp. 32. a
 Nunquam dictum ab ipso illo quod sciam. de Fin. 82. b
 De ipso dicere modestē. pro Corn. Balb. 1. a
 Eo ipso die. 1. Tusc. q. 90. a
 Erat in eo ipso loco, ipso die nūdinarū πυνήσεις. ad Att. 8. b
 Velut in hoc ipso de quo nūc disputamus. 2. de Fin. 6. a
 Hoc ipso quod adest. de Fin. 59. b
 Illo ipso die quo lex est data. ad Att. lib. 4. 70. 4. a
 Cur Resp. c o s ipso ipso defensa nō est: ad Att. lib. 7. 113. 6. a
 In quo ipso seruabant suam. de Orat. 129. b
 Quis vestrum æqualem meum Q. Varium, vastum homi-
 nem atque fœdum non intelligit illa ipsa facultate, quā-
 cunque habet, magnam esse in ciuitate gratiam consecu-
 tum. 1. de Orat. 58. a
 Ea enim ipsa hora acceperam literas tuas. a
 Illo ipso tempore, illo ipso anno. Post. 2. & 3. b
 Longior epistola fuisset, nisi eo ipso tempore petita esset a
 me, quum iam iretur ad te. Cassio, lib. 15. 18. 1. a
 Nihil audacter ipsi per se sine P. Sylla facere potuerunt. pro
 Syl. 179. b
 Ii tamen ipsi dii. de Nat. d. a
 Isti ipsi qui, &c. 1. Tusc. 10. a
 Nec me Consules mouent, qui ipsi pluma aut folio facilius
 mouentur. ad Att. lib. 8. 167. 3. a
 Etenim isti ipsi mihi videntur præceptores, &c. pro Mur.
 139. b
 Triginta dies erant ipsi quum dabam has literas, per quos
 nullas a vobis acceperam. ad Att. lib. 3. 35
 Africa quæ eorum ipsorum sanguine redūdauit. pro Pōp. 9. b
 Quorum ipsorum per se res & fortunæ curæ vobis esse de-
 bent. pro Lege Manil. 12. a
 Cū Athenis decem ipsos dies fuisset. epist. 12. b. ad Attic.
 lib. 5. 98. 3. a
 Ipsos illos, & ipse ille, & ille ipse, &c. de Orat. 90. b
 Siquis istas ipsas artes illustrare velit. 1. de Orat. 32. a
 Veteres leges aut ipsas sua vetustate consenuisse, aut nouis
 legibus esse sublatas. de Orat. 106. b
 Et tamen ab his ipsis, cū iam essent adultæ, ferrum remo-
 uit. Tusc. q. 239. b
 Cato qui annis nouem post eum fuit Consul, &c. mortuus
 est annis L X X X I I. ipsis ante me Consulem. de claris
 Orat. 30. a

Sic in orationibus hisce ipsis. 1. de Orat. 17. a
 Tot rebus ipsis se immutantibus. de Nat. d. 2. 15
 His enim ipsis verbis vitur. de Fin. 44. b
 Ira.
 Quæ autem libidini subiecta sunt, ea sic definiunt, vt ira sit
 libido puniendi eius qui videatur læsisse iniuria. 4. Tusc.
 quæst. 16
 Ira, motus animi. de Vniuers. 55
 An est quicquam similius infantiæ, quā ira? Tusc. q. li. 4. 41
 Ira quādiu perturbat animum, dubitationem infantiæ non
 habet. Tusc. q. lib. 4. 63
 Ira exardescit. Tusc. q. lib. 2. 50
 Ira Aiacem ad furorem mortēque perduxit. Tusc. quæst.
 lib. 4. 41
 Quid est enim, quō non eodem progrediatur ira, quō fu-
 ror? Tusc. q. lib. 4. 64
 Ira intimo odio & corde concepta. Tusc. q. lib. 4. 16
 Ira inueterata. Tusc. q. lib. 4. 16
 Quomodo autem si naturalis esset ira, aut alius alio magis
 iracundus esset, aut finem haberet prius, quā esset vita
 vlciscendi libido, aut quenquam pœniteret, quōd fecisset
 per iram? Tusc. q. lib. 4. 65
 Prohibenda maximē est ira in puniendo. 1. Offic. 125
 Iram Ennius initium dixit infantiæ. Tusc. q. lib. 4. 41
 Et quidem illam ipsam iram Centurio habeat, aut signifer.
 Tusc. q. 221. b
 Iram, hoc est θυμὸν, Plato in pectore locat. Tusc. q. lib. 1. 18
 Facere aliquid per iram. Tusc. 226. b
 Iram deorum donis placare impius nō audeto. 2. de Leg. 14
 Iram & gratiam a beata immortalique natura segregari in-
 telligitur. de Nat. d. 1. 34
 Cum ira nihil rectē fieri, nihil consideratē potest. Offic. 1. 189
 Nunc enim mihi animus ardet: nunc meum cor cumulatur
 ira. pro Cælio, 29. a. 2. ad Att. 49
 Ira incensum sæpe vidi, sæpe placatum. 6. ad Att. 22. de Nat.
 deor. 2. 8
 Qui iniuste impetum in quempiam facit, aut ira, aut aliqua
 perturbatione incitatus est. 1. Offic. 36. a
 Ira inflammata dei poetarum. de Nat. d. 1. 31
 Neque ira, neque gratia teneri. de Nat. d. 11. b
 Pars animi in qua irarum existit ardor. de Diuin. 93. b
 Iras diuorum augures prouident. 2. de Leg. 18
 Iras deorum subire. de Arusp. resp. 35
 Iracundus.
 Impotens, iracundus, contumeliosus. in Ant. 199. b
 Iracundus non semper iratus est, laceffe, iam videbis furen-
 tem. Tusc. quæst. lib. 4. 43
 Quomodo si naturalis esset ira, alius alio magis iracundus
 esset? Tusc. q. 226. b
 Estque aliud iracundum esse, aliud iratum, vt differt anxie-
 tas ab angore: neque enim omnes anxii, qui anguntur ali-
 quando: neque anxii semper vrgentur. Tusc. q. lib. 4. 21
 Sed eum iracundum audio factum. in Ant. 157. b
 Nisi eum nimis in se iracundum putabis fuisse. pro Plan-
 cio, 272. b
 Vt sunt morosi, anxii, iracūdi & difficiles senes. de Sen. 90. b
 Iracundos solos morbosos nominauerūt Academici, quōd
 nullum erat iracundia fœdus vitium. Tusc. q. lib. 4. 43
 Iracunde.
 Hi nimis iracundē agūt, præsertim quū ab his non sanē ani-
 mosē defendatur sententia. 3. Tusc. 44. Att. lib. 5. 97. 3. a
 Nā me tecū iracundē agere dixisti solere, nō est ita. vehemen-
 ter me agere fateor: iracundē nego. 8. Philip. 245. a. & 1. 9. a
 Nihilne in ipsa quidē iracundē rabiosēq; fecerūt? Tusc. 219. b
 Nimis iracundē hoc quidē & valde intēperantē. in Ant. 155. b
 Quo quisque est ingeniosior, hoc docet iracundius & labo-
 riosius. pro Q. Rosc. 18
 Iracundius scripseram, & reuocare cupiebam. 1. ad Quint.
 frat. 45
 Iracundia.
 Iracundia est inimica consilio. pro Marc. 5. b
 Quāquam ipsa iracundia, libidinis est pars: sic enim defini-
 tur, iracundia, vlciscendi libido. 3. Tusc. 9

Quis hæsitauit ob eā causam, quōd nesciret quid esset ira-
 cundia? feruōne mentis, an cupiditas puniendi dolo-
 ris? de Orat. 103. b
 Iracundia ab ira differt. Tusc. q. lib. 4. 21
 Iracundia peccatum non excusat. 2. ad Heren. 57
 Iracundia aliud vocis genus sibi sumat, acutum, &c. 3. de
 Orat. 120
 Iracundia bellatrix. Tusc. q. lib. 4. 43
 Iracundia gladiatoria. Tusc. q. lib. 4. 38
 Iracundia aliqua laudanda. pro Sest. 2
 Iracundia omnibus in rebus repudianda est, optandumque
 vt ii qui præstunt reipub. legum similes sint, quæ ad pu-
 niendum non iracundia, sed æquitate ducuntur. Officio-
 rum 1. 125
 Iracundiæ dulcedo. 1. ad Q. frat. 40
 Imperia feueriora nulla esse putant sine aliqua acerbitate
 iracundiæ, oratorem denique non probant sine aculeis
 iracundiæ. Tusc. q. 218. b
 Cohibere iracundiam. pro Mur. 132. b
 Miramur te, non potuisse iracundiam tuam cōtinere, quin,
 &c. 11. fam. 6. in epist. Bruti & Cassii.
 Iracundiæ eius curandam mihi non putauit. 13. ad Att. 63
 Iracundiam, cotem fortitudinis esse dicunt Peripatetici.
 Tusc. q. lib. 4. 33
 Iracundiam quasi fortitudinis cotem esse dicebant Acade-
 mici. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 126
 Exercere iracundiam in superatos. ad Att. 274. b
 In tuis summis laudibus vnam excipiunt iracundiam. quod
 vitium cū in hac priuata quotidianaque vita leuis esse
 animi atque infirmi videtur, tum verō nihil est tam de-
 forme, quā ad summum imperium etiam acerbitatem
 naturæ adiungere. 1. ad Q. frat. 28
 Iracundiam laudant Peripatetici, & dicunt vtiliter a natura
 datam. Offic. 1. 125
 Illi tamen populi incitati vim iracundiæque subierunt.
 pro Domo sua, 230. b
 Ab iracundia antē occupatur animus, quā prouidere ra-
 tio potuit ne occuparetur. 1. ad Q. frat. 29
 Iracundia & amore ablata bona mens. 8. famil. 48
 Eum ardentem iracundia videre potuisti. pro Flac. 162. b
 Nec cum iracundia aut pertinacia rectē disputari potest.
 lib. 1. de Fin. 21
 Dolore efferri, & iracundia longius digredi quā conue-
 nit. de Arusp. 244. b
 Efferri iracundia. de Orat. 137. b
 Sed efferuescens in dicendo stomacho sæpe iracundiæque
 vehementius. de Clar. 186. b
 Iracundia elatus. 10. ad Att. 12. pro, ira.
 Exarsi iracundia. epist. 15. b
 Homo exarsit iracundia & stomacho. in Verr. 118. b
 Iracundia nullum fœdus vitium. Tusc. q. lib. 4. 43
 At verō quum aliquid clementer, mansuetē, iustē, mode-
 ratē, sapienter factum, in iracundia præsertim, quæ est
 inimico consilio, &c. pro Marcello, 5. a
 Si implacabiles sunt iracundia, summa est acerbitas: sin au-
 tem exorabiles, summa leuitas. ad Q. frat. lib. 1. 30
 Iracundiæ, contentiones, concertationesque in disputando
 pertinaces. lib. 1. de Fin. 21
 Iracundias recentes harum rerum habebant. 10. fam. 49. in
 epist. Planci.
 Cupiditates iracundiæque restinguere. 2. de Nat. d. 112
 Irascor.
 Arabioni de Sitio nihil irascor. ad Att. lib. 15. 329. 4. a
 Qui irascitur, etiam concupiscit. Tusc. q. lib. 3. 16
 Irasci non cadit in sapientem. Tusc. q. lib. 3. 17
 Omnino irasci amicis non temere soleo. in Ant. 217. b
 Dii immortales hominibus irasci & succensere consuerūt.
 pro Q. Rosc. 27. a
 Irasci furenter. 6. ad Att. 11
 Grauer irasci alicui. Offic. 1. 123
 Irasci intempestiuē accedentibus. Offic. 1. 123
 Irasci nesciunt Stoici. 3. de Orat. 37
 Peripatetici virum videri negāt, qui irasci nesciat: eamque,

quam lenitatē nos dicimus, vitioso longitudinis nomine
 appellant. Tusc. q. lib. 4. 65. a
 An tibi irasci tum videmur, cū in causis acrius &
 vehementius dicimus? Tusc. q. lib. 4. 44
 Irascens.
 Sæpe videbam cū iridentem, tum irascentem, etiam sto-
 machantem Philippum. de claris Orat. 183. a
 Iratus.
 Iratus & offensus alicui. ad Att. lib. 14. 317. 4. a. in Pis. 47
 Quā promptus homo P. Septimius: quā iratus de iudi-
 cio & de villico: pro Flac. 148. b
 Si is qui rei dominus futurus est, alienus atque iratus tibi
 est. ad Att. 5. b
 Iratus & propitijs, contraria. 2. de Nat. d. 110
 Irati proprium est cupere, a quo læsus videatur, ei quā
 maximum dolorem inurere. Tusc. q. lib. 3. 16
 Facere iudicem iratum aduersario. 1. de Orat. 111. a
 Nolo te illum iratum habere. ad Att. 234. b. pro Alicuius irā
 in se conuertere.
 Marcellinum tibi iratum esse scis. epist. 2. b
 Neque hercule quicquam timebat, quod non esset timen-
 dum: illum sibi iratum, hunc non amicum. 10. ad Att. 45
 Ne in me stomachum erumpant, cū sint tibi bene irati. ad
 Att. 251. b
 Itaque iratos propriē dicimus exisse de potestate, id est de
 consilio, de ratione, de mente: horum enim potestas in to-
 tum animum esse debet. Tusc. q. lib. 4. 64
 Huic homini ego fortasse & pauci deos propitios, plerique
 autem iratos putabant. pro Cælio, 32. a
 Iratis subtrahendi sunt, in quos impetum conantur facere,
 dum se ipsi colligant. Tusc. q. lib. 4. 65
 Antonio est enim fortasse iratior. ad Att. lib. 15. 324. 4. a
 Iratior causæ Africanæ. 6. fam. 44
 Ex quo illud laudatur Archite, qui cū villico factus esset
 iratior, Quo te modo (inquit) accepissem, nisi iratus es-
 sem? Tusc. q. 226. b
 Eo tamen D. Bruto iratiores sunt omnes ii qui id factum
 dolebāt, quoniam ab illo rem illam dicebat fieri decuis-
 se. 10. Philip. 280. a
 Casar ipse qui illis fuerat iratissimus, tamen propter singu-
 larem eius ciuitatis grauitatem & fidem, quotidie aliquid
 iracundiæ remittebat. 8. Philip. 246. a
 Ironia.
 Ironia illa, quam in Socrate dicunt fuisse, faceta & elegans.
 Brut. 161
 Ironia perpetua. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 68
 Nec in hoc ironia duxeris esse, quod dixi, &c. de Clar. 193. b
 Ironiam enim alterius perpetuam præsertim, nulla fuit ra-
 tio persequi. 4. Acad. 133. a
 Quum aliud diceret Socrates, atque sentiret, libenter vti so-
 litus est dissimulatione, quam Græci εἰρωνείαν vocant. 4.
 Acad. q. 31. a
 Socratem opinor in hac ironia dissimulantiæque longē le-
 pōre & humanitate omnibus præstitisse. 2. de Orat. 150. a
 Sine vlla mehercule ironia loquor. 3. ad Q. frat. 25
 Irpinus.
 Irpinus ager. 3. in Rull. 6
 Irraucio.
 Itaque nos raucos sæpe attētissime audiri video: tenet enim
 res ipsa atque causa: at Æsopum, si paulum irraucuerit,
 explodi. 1. de Orat. 135. a
 Irrepro.
 Credulitas in optimi cuiusque mētem facillimē irrepro. 10.
 fam. 47
 Irepro in hominum mentes, alia dicentis significantis dissi-
 mulatio. 3. de Orat. 113. a
 Eloquētia modō perfringit, modō irrepro in sensus. Orat. 52
 Quum cæteri non modō post ciuitatem datam, sed etiam
 post legem Papiam, aliquo modo in tabulas eorum mu-
 nicipiorum irreproserunt, &c. pro Archia, 7. a
 Quid enim existimatis eum, si reditus ei gratiæ patuerit,
 esse facturum, qui tam libenter in opinionem gratiæ irre-
 pro: de Arusp. resp. 49
 ut. ii.

Itaque si vir bonus habeat hanc vim, ut si digitis cōcrepue-
rit, possit in locupletum testamenta nomen eius irrepere,
&c. Offic. 3. 99

Is furatus est ciuitatem, genus suum eumentis, irrepsisse in
cenfum dicitur. pro Corn. 3

Irretio.

Hæc me irretiuit veste furiali inscium. Tusc. q. lib. 2. 16

His enim se adolescens improvida ætate irretierat erratis,
vt, &c. Tusc. 2. 40. b

Quid enim ad illum qui te captare vult, vtrum tacentem
irretiat te, an loquentem? Acad. q. ed. 1. lib. 2. 85. hoc est, in-
ter disputandum capere.

Cum homines negotia gerentes, iudiciis iniquissimis irreti-
res. in Vat. 31. b

Cui tu adolescentulo, quem corruptelarum illecebris irre-
tisses, non ad audaciam ferrum, ad libidinem facem præ-
tulisti in Catil. 9. a

Irretire se erratis. Tusc. q. lib. 5. 46

Irretitus.

Vidit Homerus probari fabulam non posse, si cantiunculis
tantus vir irretitus teneretur. &c. 5. de Fin. 47. de Vlyffe.

Aliquis illaqueatus omnium legum periculis, irretitus odio
bonorum omnium, impeditus expectatione supplicii. de
Arusp. 2. 45. b

Stoici disputationum suarum laqueis te irretitum teneret.
de Orat. 88. b

Vt loquacitatem istam tuam paucissimis interrogationibus
irretitam retardarem. in Vat. 29. b

Qui prouinciarum fœdere irretiti, totum illum annū que-
relas Senatus pertulerunt. Post. 100. b

Irrideo.

Nihil tam irridet Epicurus, quàm prædictionem rerum fu-
turarum. 2. de Nat. d. 2. 41. a

Apollonius irrisit Philosophiam. de Orat. 91. b

Vt omnes, quum loqui cœperit, irrideant. 6. Verr. 130. a

Admirando irridere. de Fin. 122. b

Irridere & contemnere aliquem. 2. de Lege Agr. 94. a

Irridere aliquem facete & vrbane. de Fin. lib. 1. 30

Irridere squalorem & luctum aliciuius. Post. 106. b

Cæsar mihi irridere visus est. ad Att. 188. b

Qui ita interrogant, ab his irridentur. Acad. q. 10. b

Vos ab illo irridemini, & ipsi illū vicissim eluditis. Aca. 31. b

Doleo tãtam Stoicos nostros Epicureis irridendi sui facul-
tatem dedisse. 2. de Diuin. 88. a

Quæ irrideri ab imperitis solent. de Fin. 105. b

Irridens.

Etiam per iocum deos irridens, quum cauea liberati pulli,
&c. 2. de Nat. d. 6. de P. Claudio.

Irrisio.

Liber igitur à tali irrisione Socrates, liber Aristochius, &c.
4. Acad. q. 222. a

Deforme etiam est de seipso prædicare, falsa præsertim, &
cum irrisione audientium imitari militem gloriosum. 1.
Offic. 192. a. 1. de Orat. 27. a

Oratio aut nulla sit, aut omnium irrisione ludatur. 1. de
Orat. 27. a

Irrisor.

Veniant igitur isti irrisores huius orationis ac sententiæ, &
iam vel ipsi iudicent, &c. in Parad. 14. a

Irrigo.

Ægyptum Nilus irrigat. 2. de Nat. d. 196. a

Mihi quidem etiam Democritus vir magnus in primis, cu-
tus fontibus Epicurus hortulos suos irrigauit, nutare vi-
detur in natura deorum. 1. de Nat. d. 84

Iugera L. Prati irrigaturum te facile arbitror. ad Q. fra. 318. b

Irrigatio.

Adde ductus aquarum, deriuationes fluminum, agrorum
irrigationes, moles oppositas fluctibus, &c. 2. Offic. 18

Irrito.

Vi irritare & ferro laceffere aliquem. pro Mil. 118. b

Irritari Antonium non oportuit. in Ant. 210. b

Neque magis irritatus esset Antonius regno Cæsaris, quàm
ob eius mortem deterritus. ad Att. 285. b

Nescio quid scribam tibi, nisi vnum, pueri & cupiditatem
& licentiam potius esse irritatam, quàm repressam à Ci-
cerone. ad Brutum, 17. 2. a

Irritabilis.

Nam si ista statueris, & irritabiles animos esse optimorum
sæpe hominum, & eosdem placabiles, &c. ad Att. lib. 1. 49

Irritus.

Antonius testamentum irritum fecit. in Ant. 181. b

Cuius tribunatus si ratus est, nihil est quod irritum ex actis
Cæsaris possit esse. de Prou. 78. b

Quod iudicium de compromissis factum erat, id irritum
iussit esse. in Verr. 122. b

Si multa irritaque tristitia, &c. Post. 207. b

Quæque augur iniusta, nefasta, vitiosa, diræve dixerit, irri-
ta, infectaque sunt. 2. de Leg. 35. a

Quæ in magistratum gessisti, sustulit, atque irrita iussit esse.
in Verr. 136. b

Quæ si leges irritas feceritis, rata esse non possunt. in Ant.
181. 198. b

Metellus omnes Verris iniurias rescindit, & irritas facit. 4.
in Verr. 44

Irrogo.

Irrogare multam. pro C. Rab. 5. pro Dom. 46. pro Mil. 28

Irrogare priuilegium. pro Sest. 55. & pro Domo sua, 85

Vetant leges sacratæ, vetant x i i tabulæ, leges priuatis ho-
minibus irrogari: id est enim priuilegium. pro Dom. 34

Irrogatio.

Multæ irrogatio. pro Rabirio, 5. a

Irrumpo.

Irrupit in animos nostros extrinsecus imagines. 4. Aca. 226. a

Alter in Asiam irrupit cursim. in Ant. 231. b

Syracusani improviso in castra Pœnorum irruerunt. de
Diuin. 90. b

Ab iis qui nostrum patrimonium irruerunt, quod opus
est nobis, mutuamur. de Orat. 152. b

Atrocitas ista quomodo in veterem Academiam irruerit,
nescio. Acad. 34. b

Irrumpere in ærarium. pro Leg. Agr. 53. a

Irrumpere in fletum aliciuius. pro Ligar. 8

Si ex Syria egredi, atque irrupere in meam prouinciam
conarentur. ad Senat. lib. 15. 1. 5. a

Irruptio.

Hostium copiæ non longè absint, etiã si irruptio facta nul-
la sit, tamen pecora relinquuntur. pro Pomp. 6. b

Irruptio armatorum in Trebonii domum. in Ant. 231. b

Irruo.

Et quum in mala scientes irruunt, tamen se optimè sibi cõ-
sulere arbitrantur. 5. de Fin. 49. a

Et equo admissio in mediam aciem Latinorum irruerat. 2.
de Fin. 99. Tusc. q. lib. 2. 51

Fulgentes gladios hostium videbant Decii, quum in aciem
eorum irruerant. 2. Tusc. 100. a

In quem quisque per homines concitatos irruerit, in quem
impetum pertulerit. pro Domo sua, 82. a

Irruere & inuadere in aliquem. ad Att. 213. b

Omni impetu in aliquem irruere. pro Domo sua, 237. b

Et sunt homines, quos libidinis, infamiæque suæ neque pu-
deat, neque tædeat, qui quasi de industria in odium offen-
sionemque Pop. Romani irruere videantur. 2. Verr. 22

Irruere temere in alienas possessiones. 1. de Orat. 22

Vt deducta esse in alienum locum, nõ irruisse videatur. de
Orat. 150. b

Is, Ea, Id.

Atque is dolor est, quod, &c. ad Q. frat. 1. 1. 12. a

Is homo, is ciuis. pro Plan. 59

Nuper is homo fuit in ciuitate P. Sylla, vt nemo ei se hono-
re anteferet. pro Syl. 184. b

Maximè quod is locus ab illi turba id temporis vacuus
esset. de Fin. 114. b

Eius auditor Stratonius Physicus appellatur. de Nat. 1. 16

Si is qui ex illi de Orat. 127. b

Est enim crederetur vir iste, vt ciuitatis nomen sua autoritate
sustineat. pro Flac. 153. b

Nihil turpius, quàm quod qui magister equitum fuisse tibi
viderere, is per municipia colonialque Galliarum cum caligis
& lacerna cucurristi. 2. Philip. 84. a

Itaque ego is in illum sum, què tu me esse vis. ad Att. 106. b

Ego is sum cui vel maximè concedat omnes, vt, &c. epi. 9. b

Neque enim Catilina is es, vt te aut pudor à turpitudine,
&c. in Catil. b

Is enim tu vir es, & eum me esse cupio, vt, &c. 3. epi. 64. b

Neque enim tu is es, qui, qui sis nescias. epi. 68. b

Is & infirmus est, mollisque natura. La. 1. 65

Is enim Cefenniarum fuit Ebutius, &c. pro Cectinna, 10. a

Quorum princeps Socrates fuit, is qui, &c. de Orat. 148. b

Quod si is esset Panætius, qui, &c. Offic. 54. b

Venit mihi obuiam puer tuus, is mihi literas abs te reddi-
dit. ad Att. 11. b

Q. Pompeius multis & veteribus causis necessitudinis mihi
coniunctus est, is cum antea, &c. epi. 22. 2. b

Excursio moderata, eaque rara. in Orat. 33. a

Quumque esset ea memoria, quam antè dixi, ea sæpe, &c. 4.
Acad. q. 9. a

Ea nostra ratio est, vt, &c. ad Q. frat. 298. b

Non enim vna est ratio defensionis ea, quæ posita est in ora-
tione. pro Syl. 167. b

Duo filii id ætatis. pro Sext. Rosc. 29. b

Quoniam id nobis Antoni hominibus id ætatis oneris im-
ponitur. 1. de Orat. 103. a

Credo Platonem vix putasse satis consonum fore, si homi-
nem id ætatis in tam longo sermone diutius retinisset.
ad Att. lib. 4. 85. 5. a

Qui quoniam est id ætatis. pro Flacco, a

Id ætatis iam sumus, vt omnia fortiter ferre debeamus. epi-
stol. 93. b

Ita viximus, & id ætatis iam sumus, vt omnia quæ non no-
stra culpa nobis accidant, fortiter ferre debeamus. Tora-
nio, lib. 6. 20. 5. a

Quum id ætatis & priuatus essem. ad Herennium, a

Cum id ætatis sim. epi. 250. b

Se in balneis cum id ætatis filio fuisse. pro Cluent. a

Id diei veniebam in, &c. ad Att. lib. 3. 58. 1. a

Qui conuenit præsertim id temporis. pro Mil. 11. b

Sed nunc quidem, quoniam id temporis est, surgendū cen-
seo. 2. de Orat. 201. a

Deinde profectus est id temporis, quum iam Clodius (si-
quidem eo die Romam venturus erat) redire potuisset.
pro Milone, 20. a

Et nos ipsi, quoniam id temporis est, valetudini demus ope-
ram. 1. de Orat. 138. a

Maximè quod is locus ab omni turba id temporis vacuus
esset. 5. de Fin. 1

Venit enim ad me, & quidem id temporis, vt retinendus es-
set. ad Att. lib. 13. 288. 2. a

Quos ego iam multis ac summis viris ad me id temporis
venturos esse prædixeram. 1. in Catil. 7. a

Atque id anni tempore grauissimo. ad Q. frat. 317. b

O rem turpem, & ea re miseram. sic enim sentio id demum,
aut potius id solum esse miserum quod turpe sit. ad Att.
lib. 8. 152. 1. a

Et si id est ætatis, vt nondum scientiam consecutus sit. pro
Domo sua, 237. b

Duobus modis, id est aut vi, aut fraude fit iniuria. Offic. 9. b

Senatus hodie futurus erat, id est Cal. Octobr. a

Cum veteribus amicis, id est cum libris nostris. 9. fam. 1

Virtus, quæ constat de hominibus tuendis, id est ex societa-
te generis humani. Offic. 33. b

V. 1. Non venturus dicebatur, id est hodie. 10. ad Att. 26

Num cui succenseant, quod dico num cui, id est, num Pom-
peio. ad Att. 129. b

De præda mea præter Quæstores vrbanos, id est Pop. Ro-
manum, teruncium nec attigit, nec tacturus est quisquã.
Caninio, lib. 2. 16. 6. a

Affentiar Cn. Pompeio, id est T. Pomponio. ad Attic. lib. 7.
127. 9. a

Maxima multitudo, id est tota Italia. contra Rul. 81. b

Neque solum nobis, id est tuis, sed prorsus omnibus. epi. 55. b

Atqui qui opera, id est virtute & industria benefici & libe-
rales erant. 2. Offic. 75. a

Cum tu tardius faceres, id est, vt ego interpretor, diligentius.
9. fam. 14

Cum ei ita dicerem, me velle esse ineptum, id erat petere blan-
dius. de Orat. 94. b

Scis me antea orationes aut aliquid, id genus solitum scribe-
re, vt Varronè nusquã possem intexere. Att. lib. 13. 269. 2. a

Lælios & Antonios, & id genus valètes dico. Cælius ad Ci-
ceronem, lib. 8. 4. 6. a

Fani pulchritudo Prænestinarum etiam nunc sortium reti-
net nomè, atque id in vulgus: quis enim, &c. de Diu. 126. b

Ea primò, neque id ipsum diu continebatur. pro Clu. 20. b

Quod æternum beatumque sit, id nec habere ipsum nego-
tium quidquam, nec exhibere alteri. de Nat. d. 1. 33

Imò id mehercule inquit ipsum attendo. Orat. 98. b

Atque id ipsum consulibus inuitis. epi. 3. b

Alterum genus obtinent, atque id ipsum lactinia. de Orat. 153. b

Et id ipsum sine stomacho. ad Att. lib. 2. 21. 4. a

Quamquam te Marce fili annum iam audientem Cratippum,
idque Athenis, abundare oportet præceptis, &c. 1. Offic. 1. a

Quæris igitur, idque iam sapius. Orat. 197. b

Tu quidem de face (inquit) hauris, idque iam dudum. de
claris Orat. 131. a

Idque iudicium vocibus. a

Demus modò operam, ne tam necesse nobis sit, quàm illi
fuit, id quod agimus. epi. 138. b

Sive id quod constat, Platonis audiendi studiosus fuit. de
Orat. 91. b

Id quod neutrum nobis hoc tempore cõtingit. ad Att. 131. b

Id quod eius scripta declarant. Orat. 108. b

Et eundem, id quod in autoritatibus perscriptis extat, scri-
bendo affuisse. de Orat. 143. b

Diem consumi volebant, id quod factum est. epi. 3. b

Postridie s. c. factum est, id quod ad te misi. ad Att. 54. b

Id quod parati sunt facere. pro Quintio, 5. a

Quod id, pro, id quod. Tusc. q. 221. b

Et id multis verbis. ad Att. lib. 1. 9. 2. a

Negauit, &c. neque id sanè diu: nam, &c. ad Att. 38. b

Aut si valuit, id valuit, vt peccatū in eo hæreat. de Diu. 86. b

Eloquentia Q. Hortensii ne me dicendo impediatur, non nihil
commoueor: gratia Sex. Neuii ne P. Quintio noceat, id
verò non mediocriter pertimesco. pro Quintio, 1. a

Is cum esset proiectus inhumatus, amica corpus eius textit
suo pallio. de Diu. 138. b

Epaminodam, atque Annibalem, atque eius generis homi-
nes nominarem. de Orat. a

Via laudis, quã maiores eius ei trita reliquissent de Cla. 191. a

Vitæ eius turpitudinem in summis eius periculis insequen-
bantur. pro Syl. 182. b

Qui circum eum illum sunt. ad Att. 144. b

Per vnum seruum, & eum ex ludo gladiatorio. Att. lib. 1. 11. 9

Omnem autem orationem fuisse eam qua aruspiciarum disci-
plina contineretur. de Diu. 119. b

Quum ita dixit aliam sententiam se dicturum fuisse, eam-
que se ac Rep. dignam, nisi propinquitate impediretur. 2.
Philip. 235. a

Quum libido ad id quod videtur bonum, illecta & inflam-
mata rapiatur. Tusc. q. lib. 4. 10

Id populus curat scilicet, non mehercule arbitror. ad Attic.
lib. 13. 288. 5. a

Et id maximè fieri hybernis temporibus. 2. de Nat. d. 37. a

Qui id pugnant, id agunt, vt contra Remp. restituti esse vi-
deantur. 10. Philip. 285. a

Multa dixit de eo, quod ciuis improbus laudatus esset. de
Opt. 244. b

Maximèque in eo est reprehensus, quod dixerat, &c. Att. 38. b

Et loco posita ambulationis vno latere, eo quod est proximum Balnearis. 3. ad Q. frat. 17. 3. a
Eorum initia cum recitarentur, ea quæ vobis nota esse arbitror, &c. pro Cluen. 47. b
Sed demus tibi istas duas sumptiones, ea quæ ἀήματα appellant Dialectici. de Orat. 131. b
Nam quod eorum in Remp. meritis honores eis habeantur. in Ant. 191. b
In reliquiis inest calor, iis, quas natura respuerit. de Nat. 1. 18
Plurimis nostris exemplis vsus es, & iis quidem illustribus. de Diuin. 110. b

Isara.

Isara, flumen maximum in finibus Allobrogum. 10. fam. 31
Isaurum, locus. in Ant. 125. b
Isauricum forum. ad Att. 82. b

Isidorus.

Isidorus mimus. 5. in Verr. 66. & 7. 25

Isis.

Isis & Serapis an in diis numerandi. 3. de Nat. d. 33

Isoocrates.

Isoocrates, verbis solutis numeros primus adiunxit. Ora. 100
Isoocrates adolescens audiuit in Thessalia senem iam Gorgiam. Orat. 102
Isoocrates cum librum, qui Panathenæus inscribitur, quarto & nonagesimo anno scripsisse dicitur, vixitque quinquennium postea. Cat. 12
Isoocrates Timotheum Cononis filium erudiuit. 3. de Ora. 77
Isoocrates instituit orationes clausulis distinguere. 3. de Orat. 95. & Brut. 16
Isoocrates, in Phædro Platonis à Socrate laudatus. Orat. 149
Isoocrates, eloquentiæ pater. 2. de Orat. 6
Isoocrates, rhetor magnus & nobilis. 2. de Inuent. 126
Isoocrates senior minus numeris feruebat. Orat. 102
Isoocrates primus numeris vinxit orationem. Orat. 23
Isoocrates in Ephoro, frans, in Theopompo, calcaribus vsus. 3. de Orat. 21. ad Att. 11. b
Ex Isoocratis ludo, tanquam ex equo Troiano innumeri dicendi principes exiuerunt. 2. de Orat. 52
Isoocratis discipulorum arcuæ. 2. ad Att. 1
Isoocratis domus, eloquentiæ officina. Orat. 23
Isoocratis institutum in arte dicendi. Orat. 23. Quia orationes aliis scriberet, sæpe in iudicium vocatus. Ibidem, 24
Isoocratis mores & instituta. Brut. 15
Isoocratis μωροθημιον. 2. ad Att. 1
Isoocratis Panathenæus. Orat. 21
Isoocratis suauias. 3. de Orat. 16
Isoocrati aduersus Aristoteles. Orat. 99
De Isoocrate augurium Socratis. Orat. 23, & 24

Isocrateus.

Mos Isocrateus. Orat. 217. b
Summa verò vis infinitatis magna ac diligenti contemplatione dignissima est, &c. hanc ἰσοστασίαν appellat Epicurus, id est, æquabilem tributionem. 1. de Nat. d. 36
ἰσοστασίαν, si placet, appellabimus æquilibritatem. de Nat. 1. 77

Issus.

Issus, locus in Cilicia vbi Alexander aduersus Darium castra habuit. 5. ad Att. 39
Apud Issum Darius ab Alexandro superatus. 2. fam. 19

Iste.

Iste Ariobarzanem non regem, sed regis filium appellat. epist. 29. b
Iisdem enim hic sapiens, de quo loquor, oculis, quibus iste vester, cælum, terram, mare intuebitur. Acad. 27. b
Iste igitur sumptus minuit. de Leg. 283. b
Lex quam iste tulerat. pro Domo sua, 227. b
Transeat idem iste sapiens ad Rempub. tuendam. Tuscul. quæst. 142. b
Tum iste vir optimus, &c. pro Quint. 3. b
Non erit ista modo amicitia, sed mercatura. de Nat. d. 25. b
Quanti libertas ista æstimanda est. Acad. q. 30. & 34. b
Et simul assidamus inquam, si videtur. Sanè istud quidem, inquit, sum enim admodum infirmus. 1. Acad. 20. a. Hoc

est, istud quod dicis, vt assidamus, faciendum est.
Meæ totius orationis & istius ipsius in dicendo facultatis, quam, &c. de Orat. 120. b
Iam ne istius quidem rei culpam sustineo. ad Att. 101. b
Hunc istum otii & pacis hostem. pro Domo sua, 215. b
A me istam exceptionem non impetrabunt. Acad. q. 24. b
Quum edictum totum eorum arbitratu, quandiu fuit designatus, componeret, qui ab isto ius ad vtilitatem suam nundinarentur. 3. Verr. 83. a
Nec ab isto officio, quod semper vsurpauit, abduci debui. de Amicit. 97. b
Isto anno. epist. 21. b
Non isto artificio accusatorio callidior es, quam hic in suo. pro Sex. Rosc. 16. b
Sæpe de isto collocti sumus. 1. de Leg. 6. pro, de ea re.
Quare de hospitio violato, & de isto tuo nefario scelere nihil queror. 4. Verr. 76. a
Isto enim modo dicere licebit. de Nat. d. 1. 58. & 77
Pecudum greges diliguntur isto modo, quod fructus ex eis capiuntur. de Nat. d. 1. 86
Isto enim modo pædagogi maximè erūt diligendi. de Amicitia, 110. b
Si hoc modo scripsisset, isto verbo vsus non esset, non isto loco verbum istud collocasset. de Inuent. 77. b
Non ille, vt plerique, sed isto modo vt tu. de Nat. d. 1. 42
Iam verò ista conditione, dum, &c. de Orat. 93. b
In ista vna disputatione. Acad. q. 40. b
Et ita ex ista vita discedo, tanquam ex hospitio. de Sen. 94. b
Nonnulli isti faciunt imperitè. 1. de Leg. 3
Nam ista quæ vos dicitis, vix digna sunt, &c. de Nat. d. 1. 66
Putare sine vnquam accidere posse, vt mihi verba deessent, neq; solum ista vestra oratoria, sed hæc etiã leuia nostratia. Cælio, lib. 2. 10. 1. a
Armorum ista & victoriæ sunt facta, non Cæsaris. epi. 84. b
Itaq; non hæsitans respondebo: sed ea dicam quæ mihi sunt in promptu, quod ista ipsa de re, multū, vt dixi, & diu cogitauit. 1. Acad. q. 6. a
Mihi ista ἰσοστασίαν quæ appellantur, videtur esse verissima. Parad. 116. b
Age vt ista diuina studia omittamus. de Sen. 81. b
Omnes istos aculeos. Acad. q. 14. b
Neque istos excellentes viros Resp. perdidisset. de Cl. 189. b
Cum Stoicus syllabatim ista dixerit. Acad. q. 30. b
Eos, qui ista subtilius quærunt, in numero sapientum non habent. de Amic. 96. b
Ego verò, inquit, istis obsequi studeo. de Ora. 93. b
Atque ego ex istis sæpe audiui. de Orat. 122. b

Isthæc.

Atamen isthæc ipsa, quæ te emisse scribis, erunt mihi grata. epist. 205. b
Si ille circum isthæc loca commorabitur. ad Att. 130. b
Non possunt isthæc sic abire. Orat. 109. b
Primum tibi persuade me isthæc non curare. ad Att. lib. 12. 241. 14. a

Istiusmodi.

Adduxissent huc Græculum aliquem, qui nos istiusmodi disputationibus delectaret. de Orat. 93. b
Videte maiorum diligentiam, qui nihil dum etiam istiusmodi suspicabantur. 6. Verr. 8. a
Perfacile verò apud istiusmodi Prætorem, à quo Marcelli, &c. 3. Verr. 109. a
Malitiosæ necesse est istiusmodi rationi aliquo consilio obistere. in Verr. 72. b

Istic.

Et ibi malis esse, vbi aliquo numero sis, quam istic, vbi solus sapere videre. Valerio, lib. 1. 10. 2. a
Istic sum, inquit, expecto quæ quid ad id, quod quæram, respondeas. 5. de Fin. 137. a

Istinc.

De malis nostris tu prius audis, quam ego: istinc enim emanant. ad Att. lib. 7. 139. 1. a
Quamquam qui istinc nunc veniunt, partim te superbum esse dicunt, quod nihil respondeas: &c. 1. fam. 57

Isto.

Puto etiam, si vllā spem mihi literis ostenderis, me isto misurum alios. 8. fam. 28. in epist. Cælii.
Isto proficisci. 10. fam. 35. in epist. Planci.
Si minima causa est properandi isto mihi, quod, &c. 8. fam. 44. in epist. Cælii.

Istuc.

Istuc quidem considerabo. 1. Acad. q. 19. a
Qui idem istuc quidem dicunt, quod est dictum à te. de Diuin. 115. b
Quo die vadimonium istuc factū esse dicis: pro Quint. 10. b
Iam istuc te quoque impedit. Acad. q. 27. b
Præcipitare istuc quidem est, non descendere. a

Isthmus.

Peloponesi Isthmus. de Fat. 141. b
ἰσθημῶν, quiescere Latine. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 84. sumitur pro in disputando cessare ἰσθημῶν ποσῶν.

Ita.

Ab eis ita amantur, vt faciliè earum appareat sensus. de Amicitia, 27. a
Simulachra præclara, sed non ita antiqua. in Verr. 226. b
Mihi quidem ita beatus esse videbor, si modò constanter ac perpetuò placebit hoc consilium. ad Brutum, 49
Ita cadere animis, quasi aliquid euenerit. 6. fam. 3
Quum non ita commode possit. pro Quint. 3. b
Ita mihi des, si ante tibi persuaseris. 13. famil. 1. id est, ne des mihi, nisi tibi persuaseris.
Humilem sanè relinquunt, & minimè generosum (vt ita dicam) ortum amicitia. de Amic. 19. a
Dii te perdant fugitiue: ita nō modo nequam & improbus, sed & fatuus & amens es. pro Deiot. 14. a
Virtus autem actiuosa est, & deus vester nihil agens: expers virtutis igitur: ita, ne beatus quidem. 1. de Nat. d. 152. a
Hoc tibi non ita decorum est. Acad. q. 2. b
Quod putasti fore, &c. factum est ita. Att. 106. b
Id si ita est, isthic tibi censeo commorandum. Brut. 91. b
Nam hoc ipsum ita iustum est, quod rectè fit, si est voluntarium. 1. Offic. 43. a. Id est, ea conditione & pacto.
Hæc enucleare non ita necesse est. Tuscul. q. 32. b
Ita enim senectus honesta est, si se ipsa defendit, si ius suum retinet, &c. de Senect. 33. a
Est ita vt dicitur. 6. Verr. 104
Ac mihi quidem non ita molesti sunt. de Orat. 115. b
Non ita multi sunt. de Clar. 187. b
Ita multa sunt incommoda in vita. de Nat. d. 1. 17
Tadius qui erat reliquus, non ita multum tecum fuit. 4. Verr. 34. a
Ego autem à patre ita eram deductus ad Scæuolam sumpta virili toga, vt quoad possem, & liceret, à senis latere nunquam discederem. de Amicit. 1. a
Qua in re ita diligens erat, quasi si qui magna fide societatem gereret. pro Quint. 7. a
Orestes autem, ita vt erat, Orestem se esse perseueraret: de Amicit. 24. a
Quum omnia ita facta essent, quemadmodū defendimus. pro Cecinna. a
Quod quum ita sit, maximè vellem, primū, &c. ad Attic. 127. b
Velim des operam vt inuestiges, sitne ita. ad Att. 190. b
Tollamus ergo omnia, &c. ita sit vt mediterranei mare esse non credant. de Nat. d. 1. 61
Hoc autem si ita sit, vt vnum modò sensibus falsum videatur: præsto est qui neget rem vllā percipi posse sensibus. 4. Acad. 181. a
Quæ quum ita sint, primū, &c. pro Rab. 91. b
Sic enim mihi perspicere videor, ita natos esse nos, vt inter omnes esset societas quædam. de Amic. 18. a
Ita mihi deos omnes propitios esse velim, vt, tametsi mihi iucundissimus est honos populi, tamen nequaquam, &c. 7. Verr. 30. a
Ita etiam si ædificaturus esses. 13. fam. 4
Ita de vnoquoque, vt quemque meritum arbitrentur, existimant. in Ant. 165. b

Ita isti faueo sententiæ. a

Videris quam nefaria vox, & hercle ita fecit, vel plus etiam quam dixit. de Amic. 35. a
Quod si ita fecissent, id non ita esse fixum deberet. pro Cluentio, 99. a
Ita fit, vt quod bonum sit, id etiam honestum sit. 3. de Finib. 43. a
Ita fit vt ego qui tela depellere, & vulneribus mederi debeam, tum id facere cogar, &c. pro Quintio, 4. a
Ita fit, vt vincat cognitionis studium, confociatio hominum atque communitas. 1. Offic. 220. b
Quæsturā ita gessit, quæ admodum cognouistis. 3. Ver. 71. a
Fimbria non ita se diu iactare potuit. de Clar. 186. b
Ita nobilissima ciuitas Græciæ, & olim potentissima, sepulchrum cuius sui ignorasset, nisi ab homine Arpinate didicisset. 5. Tuscul. q. 39. a. De Archimedis sepulchro.
Ita, inquit, tu enim, &c. pro Syll. 167. b
Non ita lato interiecto mari. in Orat. 13. a
Rarus incessus, nec ita longus. Orat. 102. b
Non ita longa disputatione. de Senect. a
Interim nec ita longo interuallo ille venit, pro Flacc. 156. b
Non ita magna mercede. epist. 10. b
Hoc tibi ita mando, vt dubitem, an etiam te rogem, &c. ad Attic. 72. b
Ita enim ipse mandauit. epist. 136. b
Quorum quanta mens sit, difficile est æstimare: ita multa meminerunt. a
Ita metuit, ne quid, &c. de Nat. d. 1. 50
Ita moratus, vt præ se probitatem quandam & ingenuitatem ferat. 1. Acad. 48. a
Ego te (ita incolumi Cæsare moriar) tanti facio, &c. ad Attic. 142. b
Non ita multum mihi spatii videtur, si, &c. 1. de Orat. 134. a
Non ita multis antè annis aiunt quædam, &c. pro S. R. 28. b. 10. ad Att. 46
Quo mortuo, nec ita multo post in Galliam proficiscitur: pro Quint. 8. a. 2. Offic. 25. a
Non ita necesse. 10. fam. 56. id est, non valde.
Ita sancta ac composita leges nominarunt. 2. de Leg. 10
Ita mobiliter palpitans cor. de Nat. d. 2. 18
Quum ita late pateat eius potestas. Epist. 53. b
Ita late longèque peruagatur animus, vt, &c. de Nat. d. 1. 38
Ita popularis causa, vt ei non possit obfistit. 3. de Leg. 25
Ille non ita pridem abiit. de Clar. 168. b
Accessione vtuntur non ita probabiliter. de Finib. 73. b
Non multum ita dicendi laude processerat. de Clar. 70. a
Sed tibi hoc video non posse deberi. A. ita profus. 2. Tuscul. q. 113. a
Nec ita multus prouectus, reiectus Austro sum in eum ipsum locum, vnde conscenderam. 1. Philip. 5. a
Ita quicquid est in quo, &c. de Orat. 94. b
Ita reprehenditur vt ceteri. de Nat. deor. 1. 21
Sed ita si redeam. 16. ad Attic. 16. & 15. fam. 22. pro, sed dummodo redeam.
De his non ita valde laboro. ad Brutum, lib. 11. 21. 5. a
Non ita valde mouentur his homines mediocres. de Nat. deor. 1. 60
Themistocles non ita sanè vetus. de clar. Orat. 168. b
Ita te, tuumque filium videam, vt mihi gratissimum fecisset. 16. fam. 21. in epist. Q. Ciceronis.
Non ita necesse videbatur. Epist. 160. b
Ita mihi pulcher hic dies visus est, vt viderer videre, &c. epist. 49. b
Ita viuam, vt maximos sumptus facio. Att. lib. 5. 103. 2. a
Atque ita, vt nullam, &c. epist. 8. b
Ita vt nequid properes. 16. fam. 11
Itane.
Itane censes: de Diuin. 122. b. & 125. b
Perditissimi est igitur hominis simul & amicitiam dissolueret, & fallere eum qui læsus non esset, nisi credidisset. itane est: pro Rosc. Amer. 66. a
Itane si quis ex sua re, &c. 2. de Diuin. 4
Itane verò hoc Brutus egit, vt Lanuuii esset: in Verr. 84. b
tit. iiii.

Itane verò ego non iustus, qui & Consul rogavi, & augur, & auspicator. de Nat. d. 8
Casu, inquis, itane verò: in Ant. 99. b
Itane verò, quibus fuit portus apud eum, contra quem arma tulerunt, is apud te, &c. 7. Verr. 119. a
Itane verò tu tua pericula communi periculo defendes: tu supplicia, quæ, &c. 7. in Verr. 62. a

Itaque.

Itaque multa ab eo prudenter disputata, multa breuiter & commodè dicta memoriarum mandabam. de Amic. 1. a
Itaque feci. pro Cluent. 28. b
Homines mihi ita chari, itaque iucundi, vt, &c. de Clar. 165. b
Itaque hoc Iudices, non sine causa fictis fabulis doctissimi homines memoriarum prodiderunt, eum qui, &c. pro Milone, 6. a
Itaque ex me quærunt. de Amic. 96. b
Itaque ea scribere nolui. quæ nec indocti, &c. 1. Acad. 7. a

Italia.

Erat Italia tunc plena Græcarum artium, studiaque hæc in Latio, & hic Romæ colebantur. pro Arch. 186. b
Referta quondam Italia Pythagoræorum fuit. de Oratore 122. b
Cur ocellos Italiæ, villulas meas non video: 16. ad Att. 16
Italiæ regiones descriptæ sunt, quam quisque partem tueretur. 16. fam. 14
Etenim quantum interest, vtrum in Massici radices, an in Italiam, aliòve deducamini: contra Rul. 79. b
Promitto tibi, si valebit, regulam illum in Italia nullam relicturum. 9. ad Attic. 20. Id est, vastaturum & euersurum totam Italiam.
Omnes qui in Italia remanserant, hostium numero habebantur. 11. ad Att. 12

Italus.

Itali ac Latini. de Arusp. resp. 248. b

Italicus.

Italici belli & ciuilibus historia à L. Luceio scripta. 5. fam. 28
Italica mensura. Tusc. q. 247. b
Italici philosophi dicti Pythagoræi. Cat. 70

Item.

Gabinium statim ad me vocavi, deinde item accersitur Stautilius. in Catil. 112. b
Quare vt Numestio mandavi, tecum vtageret, item atque eo, si potest, acrius te rogo, vt planè ad nos aduoles. 2. ad Attic. 65
Romulus augur cum fratre item augure. de Clar. 102. b
Item contra. de Fin. 62. b
Ego item, inquit illa, quæ, &c. de Orat. 113. b
Et item de cæteris rebus. de Orat. 119. b
Et item commune periculum. Parad. 241. & pro Mur. 140. b
Ac primò sic, &c. & item postea, &c. de Inuent. 51. b
Itaque ex me quærunt, credo ex hoc item Scæuola. de Amicit. 7. a
Vt enim de sensibus, item faciunt de reliquis. Acad. quæst. 11. b. Id est, vt, vt, idem.
Cur Taurominitanis, item fœderatis nauem imperasti: in Verr. 245. b
Hoc item tempore breuior esse debeo. epist. 80. b
Meaque item in te singulari beneuolentia. epist. 21. b
Nullæ enim lites, neque controuersia sunt, quæ cogant homines sicut in foro non bonos oratores, item in theatro actores malos perpeti. 1. de Orat. 59. a
Accensus istius, item minister in decumis, quum emisset, &c. 5. Verr. 63. a
Literæ mittuntur isti à patre vehementes, ab amicis item. 5. in Verrem, a
Aliis fortasse non item. epist. 235. b
Sed quum alterum percepta & comprehensa tenere videamus, alterum non item. 4. Acad. q. 45. a
Qui magis anguibus, quam lacertis: quam muribus: Quia sunt hæc quotidiana, angues non item. 2. de Diuin. 91. a
Sed corporum offensiones sine culpa acciderent possunt, animalium non item. 4. Tusc. q. 48. a
Sic illi in morbum & incidunt tardius, & recreantur ocyus,

hebetes non item. 4. Tusc. q. 49. a. & 5. de Finib. 143. a
Quod in libero seruant, in libera non item. de Nat. d. 38. b
Ita fit vt non item in oratione, vt in versu numerus extet. in Orat. 117. a
Spectaculum tibi vni iucundum, cæteris non item. ad Attic. 36. b
Non omnium magnarum artium, sicut arborum altitudo nos delectat, radices, stirpesque non item. in Orat. 82. a.
Hoc est, non similiter, vel eo pacto.
Te nõ venisse miratus sum, quod ite nunc miror. epist. 70. b
Quod item nuper, &c. pro Q. Rosc. 50. b
Faciebant hoc idem in cæteris ciuitatibus grandes natum matres, & item paruuli liberi miserorum. 7. Verr. 101. a
Bis M. Lepidus Imperator, item pontifex maximus. epist. 166. b
Non est item, quàm dudum. 14. ad Attic. 17
In re est item ridiculum. de Orat. 131. b
Aiunt nonnulli, Salustius item, me, &c. Quint. fra. 324. b
Pergratum mihi feceris, spero item Scæuolæ, si, &c. de Amicit. 15. a
De quo item sermone. Epist. 41. b
Græcè item scriptum librum L. Coffinio ad te dedi. ad Attic. 21. b
Tu meas epistolas concerpito, ego item tuas. ad Att. 166. b
Si ex capite sis meo natus, item vt aiunt Mineruam esse ex Ioue. Terentia, 74. b
Quibus item vt cæteris imperabat, &c. in Verr. 246. b
Item vt vos Romæ cognouistis. in Verr. 135. b
Quæ omnia item vt contraria rerum bonarum in rebus vitandis reperiuntur. in arte Rhet. pro quemadmodum.
Fecisti item vt prædones solent. 6. in Verr. 18. a

Itemque.

Placuit Scæuolæ & Coruncano, itemque cæteris, qui, &c. de Leg. 180. in Ant. 191. b
Itemque quum, &c. in Verr. 87. b
Itemque de Repub. de Orat. 114. b
Solis defectiones, itemque lunæ prædicuntur. 2. de Diuinat. 25. a
Itemque quæ, &c. Top. 226. b
Itemque sapientiam artem viuendi, quæ ipsam ex sese habeat constantiam. 4. Acad. q. 47. a
Itemque si id quod officii sit, non occurrit animo, nihil omnino aget. 4. Acad. q. 50. a. 3. Verr. 39. a
Itemque si quæ verborum iterationes contentionem aliquam & clamorem requirent, erunt ab hac summisione orationis alienæ. in Orat. 46. a

Iter.

Aquæ ductus, hauustus, iter, a ctus, &c. pro Cecin. 299. b
Iter deuium. Tusc. q. lib. 1. 59
Iter ex Gallia. 3. ad Q. frat. 39
Iter expeditius communis salutis, quàm meæ laudis esse volui. 10. fam. 15. in epist. Planci.
Proh dii immortales, quàm iter illud iucundum esse debet: quo confecto nulla reliqua cura, nulla sollicitudo futura sit. Tusc. q. lib. 1. 79
Longum est iter ad omnia. de Nat. d. 1. 15
Iter meum Reipub. & rerum vrbana ratio gubernabit. 2. fam. 34
Testis est Gallia, per quæ legionibus nostris in Hispaniam iter Gallorum interemptione patefactum est. pro Pompeio, 9. b
Iter propositum & iam constitutum. Diuin. lib. 1. 27
Cui ne iter quidem ad sepulchrum patrum relictum est. pro S. Rosc. 22. b
Iter solenne, legitimum, necessarium ante diem x i i i. Cal. Februarii Miloni esse Lauinium ad Flaminem prodendum. pro Milone, 19. a. Id est, iter habebat.
Iter illi instaret & subitum & longum. 13. ad Att. 29
Sed itineris causa vt diuerterem, primum est deuium, deinde ab Antronio & cæteris quatruidi. ad Att. lib. 3. 47. 1. a
Iter qua maximè ἀναπνευστὸν esset. 9. ad Attic. 2
Itineris mei comitem non ducem. 11. ad Attic. 25
Itineris totius summa. 13. ad Att. 52

Veni ad pontem Tiritium, in quo flexus est ad iter Arpinas. ad Attic. lib. 16. 337. 1. a
Quum abessem ab Amiano iter vnus diei. epist. 245. b
Iter quatruidi abfuisse à Laodicea. 12. fam. 38. in epist. Lent.
Iter aliquò affectare. pro Rosc. Amer. 83
Iter consuebamus astuosa & puluerulenta via. 5. ad Att. 26
Iter reliquum conficere pergat. 2. de Orat. 106. a
Quum illud iter Hispaniense pedibus ferè confici soleat, aut si quis nauigare velit, &c. in Vatinius, 9. a
Iter contendere. pro Rosc. Amer. 60
Iter à Vibone Brundisium terra petere contendi. pro Plancio, 70. a
Iter contuli Brundisium versus. 3. ad Att. 3
Meumque iter eò contuli. Brutus Ciceroni, lib. 11. 138. a
Iter aliquò conuertere. 3. ad Att. 2
Vibonem statim venias, quò ego multis de causis conuerti iter meum. ad Att. lib. 3. 2
Quum ipse iter ad Mutinam dirigerem, in itinere de prælio facto audiui, &c. Plancus ad Cic. lib. 10. 22
Nobis iter est in Asiam, maximè Cyzicum. Att. lib. 3. 46. 1. a
At contra, quacumque iter fecit, hoc iucundissimum spectaculum omnibus victorum captorumque hostium præbebat. 7. Verr. 53. a
Censeo via Appia iter facias, celeriter Brundisium venias. ad Att. lib. 8. 152. 8. a
Confestimque cum Q. fratre & liberis nostris iter in Apuliam facere cœpi. Att. lib. 8. 159. 2. a
Quod ille in Sardiniam iter habebat. ad Q. fr. lib. 2. 8. 5. a
Cohortes quæ ex Piceno ad me iter habebant. ad Attic. 126. Epist. 24. b
Cæsarem iter habere Capuam, & eo ipso die mansurum esse Efernæ. Att. lib. 8. 159. 2. a
Iter habere ex loco aliquo. 3. ad Att. 2
Iter longum ingressus sum. in Ant. 243. b
Ingredi iter pedibus, vel equo. de Senect. 30. a
Interrumpere iter amoris & officii. ad Att. lib. 4. 6
Itinere difficillimo facto. 11. fam. 16. in epist. D. Bruti.
Tabellarius quem ad Brutum miseram, ex itinere rediit. ad Att. 284. b
Itaque persæpe reuertit ex itinere, quum iam progressus esset multorum dierum viam. de Diuin. 86. b
Venire ex itinere. de Inuent. 51. b
In ipso itinere & via discedebant publicanorum tabellarii. 5. ad Att. 29
Hæc quum audissem, & iam in itinere essem. Brutus ad Ciceron. lib. 11. 20. 4. a
Itinere multò maiore fugiens, quàm ego sequens. 11. fam. 22. in epist. D. Bruti.
In vite videmus naturam suo quodam itinere ad vltimum. peruenire. de Nat. d. 2. 25
Itinerum peregrinatio. 2. Philip. 70
Itinera componere. 15. ad Att. 44
Itinera ita facit, vt multos dies in oppidum ponat. 11. ad Attic. 45
Deinde cogitabam sine vlla mora, iusta itinera facere. ad Attic. lib. 5. 4
Itinera reprimere. 10. ad Att. 19
Itineribus contineri. post redi. ad Quiri. 6
Itineribus contineri veni. 10. fam. 70. in epist. Lepidi.
Itineribus propè deuus currebat. 14. ad Att. 16
Trebonius itineribus deuus profectus est in prouinciam. ad Attic. lib. 14. 1
Itineribus magnis equites mille via breuiore præmissi. 10. fam. 19. in epist. Planci.
In quo genere, quoniam ipsi quoque fuimus, patiamur illum ire nostris itineribus. ad Quint. frat. lib. 3. 22. Id est, nostro dicendi genere.

Itero.

Itera dum eadem & ista mihi. 4. Acad. 156. a. ad Att. lib. 14. 312. 1. a
Vt quod dixit, iteret. Orat. 109. b
Quum aut duplicantur, iteranturque verba, aut breuiter commutata ponuntur. Orat. 109. b

Iterando redintegrare aliquid. ad Heren. 33. b

Iteratus.

Ager non semel aratus, sed nouatus & iteratus. 2. de Orat. 72
Verba sæpius iterata. Partit. 13

Iteratio.

Iteratio & rationis apta conclusio. 3. de Orat. 112
Plurium verborum iteratio. ad Heren. 33. b
Itemque si quæ verborum iterationes contentionem aliquam & clamorem requirent, erunt ab hac summisione orationis alienæ. in Orat. 46. a

Iterum.

Tamen nemo est quin sæpe iactans, Venereum iaciat aliquando, nonnunquam etiam iterum ac tertium. 2. de Diuinat. 181. a
Iterum ac tertio nominaui. pro Rosc. Amer. 36. a
Semel atque iterum, ac sæpius. pro Font. 279. b
Id vt re experiatur, iterum & sæpius te rogo. Epist. 221. b
Iterum & sæpius testis est Italia. pro leg. Manil. 21. a
Iterum autem peccant, quum, &c. de Orat. 118. b
Flaminius Consul iterum. de Diuinat. 96. b. ad Attic. lib. 4. 82. 2. a
L. Saturninus iterum Tribunus. pro Sest. 11. b
Et Liuianæ fabulæ non satis dignæ quæ iterum legantur. de Clar. 171. b
Iterum iste Romam se retulit. pro Flac. 156. b
Primò quidem decipi, incommodum est: iterum, stultum: tertio, turpe. 1. de Inuent. 86. a

Ithaca.

Ac si nos id (inquit) quod maximè debet, nostra patria delectat, cuius rei tanta est vis ac tanta natura, vt Ithaca illam in asperrimis saxulis tanquam nidulum affixam, sapientissimus vir immortalitati anteponeret: &c. 1. de Orat. 96
Ithacæ, genus orationis. Orat. 70

Ithyrei.

Ithyrei, Antonii corporis custodes. 2. Philip. 43

Itidem.

Quorsum istud: M. Quia nunc itidem ab eodem & à cæteris diis immortalibus sunt nobis agenda primordia. 2. de Leg. 13. a. 2. de Nat. d. 97. a. in Catil. 55. a
Temperantia in rebus incommodis est itidem duplex. Partit. 236. b
Et ea quæ mouent sensus, itidem mouent sensus omnium. de Diuin. 83. & de Leg. 161. b
Vinctus itidem à filio Saturnus. 3. de Nat. d. 83

Itio, Ito, Itus, vide Eo.

Iuba.

Iubæ regis filius, nõ minus bene nummatus, quàm bene capillatus. in Rul. 62
Ad Iubam confugiendum. 7. fam. 10
Iuba.
Hic equus ille Iubam quatiens. de Nat. d. lib. 2. 102
Equus cuius in Iuba examen apum confederat. de Diuinat. 95. b

Iubatus.

Tanquam Iubatus draco. ad Heren. 39. b

Iubellius.

Iubellius Taurea Capuæ c. o. s. in Pison. 19

Iubeo.

Valde Iubeo gaudere te. 7. fam. 7
Iubeo te sine cura esse. in Verr. 69. b
Iubeo te bene sperare, & bono animo esse. pro Deio. 151. b
Sperare nos amici iubent, suadent, hortantur. Epist. 232. b
Etsi tuæ literæ rectè sperare iubent, tamen, &c. Att. 208. b
Illum salutari, postea iussi valere. Att. 96. b
Quod nec Senatus censuit, nec populus iussit, id arroganter non præiudico. Attic. 275. b
Populus Romanus legem iussit de ciuitate tribuenda. pro Corn. 61. b
Ita porro te sine cura esse iussit. Attic. 188. b
Dionysium velim saluere Iubeas. Att. lib. 4. 84. 10. a
Quæ scisceret plebs, aut quæ popul' iuberet. pro Flac. 149. b
Literæ, non quæ te aliquid iuberent, sed commendatæ. 13. fam. 45

Quia vos fœdus nō iusseritis, veretur Hyempsal vt satis firmum sit. contra Rul. 62

Iubere beneficia occasura esse. pro Mil. 77

Causam apud se dicere iubere. lib. 1. de Fin. 18

Iubere dicere qua de re quis vellet audire. 2. de Fin. 2. a

Iubere leges. 1. de Orat. 32

Num apud populum de legibus iubendis atque vetandis: de Orat. 90. b

Cæsar ostendit se, priusquam proficisceretur, Dolabellam consulem esse iussurum. in Ant. 175. b

Iussus.

L. Lucullus vestro iussu coactus abiit. pro Pomp. 9. & Offic. 63. b

Iussum.

Gaditanos nullum populi iussum habere. pro Corn. 62. b

Si id triginta curiæ iussissent, num id iussum esset ratū: pro Domo sua, 228. b

Sed quæro abs te, putēsne, si populus iusserit me tuum, aut item te meum seruum esse, id iussum ratū atque firmum futurum: pro Cecin. 69. a

Senatori tria iussa sunt, vt adsit, vt loco dicat, vt modo. de Leg. 192. b

Iura & iussa populorum. de Leg. 159. b

Qui perniciofa & iniusta iussa populis descripserunt. de Leg. 171. b

Iussa, verita populi, quum sciscntur, suffragia optimatibus nota, plebi libera sunt. 3. de Leg. 10

Hæc & alia iussa ac verita populorū vim habent. 2. de Leg. 8

Quum Gaditanus scita ac iussa nostra comprobatur. pro Cornel. 63. b

Quum præsertim deorum immortalium iussis atque oraculis id fecisse dicantur. pro Sext. Rosc. 29. b

Iucundus.

Amor tuus mihi gratus & optatus, dicerem iucundus, nisi id verbum in omne tempus perdidissem. Epist. 71. b

Comes alicui charus atque iucundus. in Catil. 120. b

Erat temporibus illis Q. Metellus iucundus Numidico, &c. pro Archia, 4. a

Odor suauis & iucundus. in Verr. 152. b

Fides iucunda est auditu in laudationibus. de Orat. 140. b

Fuit mihi sæpe & laudi nostræ gratulatio tua iucunda, & ti moris consolatio grata. Att. lib. 1. 12. 8. a

Ista veritas etiam si iucunda non est, mihi tamen grata est. Att. 52. b

Est mihi iucunda in malis, & grata in dolore vestra erga me voluntas. 4. in Catil. 73. a. Iucunda, quasi plena lætitiæ & voluptuosa.

Iucundum à iuuando dicitur. de Finib. lib. 2. 11

Quod te de Tadiano negotio decidisse scribis, id ego Tadio & gratum esse intellexi, & magnopere iucundum. ad Attic. lib. 1. 5. 1. a

Patriæ solum quum est omnibus gratum, tum verò dulce atque iucundum. in Catil. 121. b

Et mihi pergratum, perque iucundum erit. Quint. fr. 320. b

Iucundi agri & fertiles. de leg. Agrar. 49. a

Qui instituta maiorum neglexerunt, & imperitiæ atq; concitatæ multitudini iucundi esse voluerunt. pro Sest. a

Iucunda mihi sunt: velim sint prospera. 14. ad Att. 15

Omnia iucunda, quanquam sensu corporis iudicentur, ad animum referri tamen putat Epicurus. Tusc. q. lib. 5. 69

Sententiæ ad probandum accomodatæ, & verba ad audientum iucunda. de Orat. 103. b

Inuehi in homines charos, iudicibusque iucundos. de Oratore, 137. b

Filia tibi iucundior atque obsequentior, quam parenti par est. Sal. in Cic. 270. b

Quanquam enim quod præfens tanquam in manum datur, iucundius est: tamen hæc in posterum gratiora, muri, naualia, portus, aquarum ductus, omniaque quæ ad vsum Reip. pertinent. 1. Offic. 88. a

Nihilvifum est illo pane iucundius. Tusc. q. 247. b

Scientiæ suauitas quo nihil est hominibus iucundius. de Orat. 148. b

Is nihil aut patri gratius, aut sibi iucundius, aut re vera honestius facere posset. pro Sex. Rosc. 26. b

Cuius officia iucundiora scilicet mihi sæpe fuerunt, nunquam gratiora. Epist. 51. b

Conspetus vester multo iucundissimus. pro Pomp. b

Iucundissimus fructus libertatis. Antequam. 192. b

Ille mihi iucundissimus est. Epist. 57. b

Iucundissimus fuit his rebus. 1. ad Q. fra. 16. Id est, hæc res iucundissimum eum reddiderunt.

Mi iucundissime Cicero. 9. fam. 17. in epist. Dolabellæ.

Iucunde.

Iucundè edere vel bibere. pro Cælio, 40. b

Quum in conuiuio comiter & iucundè fuisses. pro Deiotaro, 12

Iucundè moueri. Tusc. q. lib. 3. 41

Iucundè aliquid narrare de aliquo. de Amic. 1. a

Iucundissime viuere. 2. de Finib. 112. a

Clamat Epicurus is, quem vos nimis voluptatibus esse deditum dicitis, non posse iucundè viuere, nisi sapienter, honestè, iustèque viuatur. 1. de Finib. 89. 2

Iucunditas.

Delectatio, iucunditasque. de Or. 157. b

Ex quo quidem maximus est fructus iucunditasque sapientii. pro Marc. 134. b. pro Mur. 133. b

Multa in homine iucunditas, & magnus in iocando lepos. de Orat. 87. b

Tranquillitas & iucunditas animi. de Amic. 111. b

Iucunditas naturæ. de Pet. Conf. 12

Iucunditas victus in desiderio est, non in satietate. Tusc. quæst. lib. 5. 72

Vrbani quibus ista agri spes & iucunditas ostenditur. contra Rullum, 81. b

Idcirco vitam eripere cupiunt, vt cum spiritu sensum quoque adimant iucunditatis. Antequam. 193. Id est, voluptatis.

Nunc mihi iucunditatis plena epistola. Quint. fra. 312. b

Itaque ne iustitiam quidem rectè quis dixerit per seipsam optabilem, sed quia iucunditatis vplurimum afferat, &c. 1. de Finib. 81. a

Relaxare animum, & dare se iucunditati. 1. Offic. 172

Itaque ille dies tantæ mihi iucunditati fuit, vt, &c. pro Domo sua, 228. b

Hoc conducit ad vitæ commoditatem, iucunditatēque. Offic. 2. b

Hanc quoque iucunditatem, si vis, transfer in animum: iuare enim in vtroque dicitur, ex eoque iucundum. 2. de Finib. 21. a

Voluptas quæ cum iucunditate quadam percipitur sensibus. de Finib. 56. b

Iucunditate perfundi. 2. de Finib. 10. a

Nihil mihi potuit vnquā ex plurimis tuis iucunditatibus gratius accidisse, quam quod meam Tulliam suauissimè, dilectissimèque coluisti. Att. lib. 10. 25

Iudæus.

Iudæi & Syri nationes natæ seruituti. de prouinc. Consul. 8

Quum aurum Iudæorum nomine quotannis ex Italia & ex omnibus vestris prouinciis Ierosolymam exportari soleret, &c. pro Flacco, 52

Iudaicus.

Sequitur auri illa inuidia Iudaici. pro Flac. 52

Iudico.

Atque ego, &c. sic statuo & iudico neminem, &c. de Oratore, 119. b

Ego enim de meo sensu iudico. in Catil. 83

Iudicas de nobis à certo sensu & vero. 11. fam. 16. in epist. D. Bruti.

Sed, vt mihi videris, non rectè iudicas de Catone. de Amicitia, 8. a

Quid percipit, & quid iudicat, quo aut petat aut fugiat aliquid, præter voluptatem aut dolorem: lib. 1. de Fin. 24

Ipsa natura incorruptè atque integrè iudicat. 1. de Fin. 23

In artibus, in quibus non vtilitas quæritur necessaria, sed animi libera quædam oblectatio, diligenter ac propè fastidiosè iudicamus. de Orat. 94. b

Vestra culpa hæc acciderit equites Romani, dissolutè enim iudicatis. ad Q. fra. lib. 2. 29

Laudabunt omnes, si rectè & ordine iudicatis. pro Sex. Roscio, 41. b

De quibus neque deprauatè iudicant, neque corruptè. de Finib. lib. 1. 55

Oculorum fallacissimo sensu iudicant ea, quæ ratione atque animo videre debent. de Diu. 127. b

Plura iudicant homines odio aut amore, &c. quàm veritate & praescripto. de Orat. 124. b

Contra ac Deiotarus sensit, victoria belli iudicauit. in Anton. 237. b

Iudicauit iudicium inclytum inter deas tres. 1. de Diuinat. 186. a

Vnum enim iudicauistis, &c. in Ant. 186. b

Quæ suum Consulem hostem iudicauerunt, seque ad salutem Reip. defendendam contulerunt. Bruto, lib. 11. 7. 5. a

Itaque recuperatores contra istum rem minimè dubiam prima actione iudicauerunt. pro Flac. 38. a

Quod egomet multis iam argumentis antea iudicaram. Epist. 32. b

Iudicabit ferrum & vis discordias. 8. famil. 42. in epistol. Cælii.

Aut populus Romanus iudicabit de eo homine, &c. 7. Verr. 140. a

Serui etiam iis iudicibus, qui multis post seculis de te iudicabunt, & quidem haud scio, an etiam incorruptius, quam nos: nam & sine amore, & sine cupiditate, & rursus sine odio & sine inuidia iudicabunt. pro Marcel. 135. b

In iis omnibus generibus, iudicatio atque perpendito quantum quisque possit. de petit. Conf. 16. a

Consulibus lege permissum erat, vt de Cæsaris actis cognoscere, statuerent, iudicarent. Att. 253. b

Quum magistratus iudicasset, interrogassetque, per populum multæ pœnæ certatio esto. 3. de Leg. 8. a

Iudicare magis prudentiæ, quam eloquentiæ, proprium. Orat. 25

Iudicare aliquid ex æquo & bono. pro Cecin. 49. a

Iudicare contra aliquem. Offic. 67. b

Iudicare, cognoscere, statuere de aliqua re. de Clar. 172. b. de Finib. 63. b

Iudicare de re aliqua inter aliquos. 1. de Orat. 86. a

Iudicare de aliquo. 5. Verr. 129. a

Iudicare de iudicio alicuius. 16. famil. 29. ex epist. Ciceronis filii.

Iudicare dissolutè. ad Q. fra. lib. 2. 15. 2. a

Iudicare exploratè de nobis. 10. fam. 17. in epist. Planci.

Iudicare falsum. pro Flac. 39

Nunc verò quum id ita perspicuum sit, vt oculis iudicare possitis, nescio cur hoc mihi detrimento esse debeat. 1. Verr. 9. a

Nefas est publicanum iudicare contra publicanum. pro Flacco, 148. b

Iudicare quid cuique rei sit consequens, quid repugnans. Tusc. lib. 5. 50. quod est proprium munus & officium ἀπορίης.

Non est satis iudicare quid faciendum, nō faciendumve sit, sed stare etiam oportet in eo, quod sit iudicatum. de Finib. lib. 1. 37

Concio quæ ex imperitissimis constat, tamen iudicare solet quid intersit inter popularem, id est inter assentatorem, & leuem ciuem, & inter constantem, seuerum & grauem. de Amic. 78. a

Iudicare reos. 4. in Verrem, 125

Iudicare sacramentum iniustum in libertatem. pro Domo sua, 61

Quo etiam grauius iudicium in dicendo subimus: quoties enim dicimus, toties de nobis iudicatur. de Orat. 95. b

Non enim numero hæc iudicantur, sed pondere. Officiorum, 50. b

Iudicetur non verbo, sed re, non modò non Consul, sed etiam hostis Antonius. in Ant. 186. b

Iudicandi potestas integra. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 8

In iudicando non multum interest inter doctum & rudem. 3. de Orat. 108

Populus non delectu aliquo aut sapientia ducitur ad iudicandum, sed impetu nonnunquam & quadam temeritate. pro Planc. 260. b

Iudicatus.

Iudicatus secundum aliquem. de Arusp. respon. 28

Causa iudicata atque damnata. pro Rab. 123. b

Itaque Recuperatores contra istum rem minimè dubiam prima actione iudicauerunt. quum iudicatum non faceret, additus Hermippo, & ab hoc ductus est. pro Flac. 39

Iudicatum aliquem ducere. pro Flac. 35

Athenis vnum accepimus, & cum quidem Apollinis oraculo sapientissimum iudicatum. de Amic. 6. a

Rem iudicatum referre. pro Domo sua, 61

Id maiores nostri nunquam iudicium nominauerunt, neque perinde vt rem iudicatum obseruauerunt animaduersionem atque auctoritatem censoriam. pro Clu. 41. b

Habere aliquid iudicatum. ad Brutum, 1

Iudicatur res. 2. ad Heren. 47

Rerum iudicatarum infirmitates. contra Rul. 68. b

Iudices, quorum res iudicatas irritas fecimus. in Ant. 233. b

Atque vt aliquando de rebus ab isto cognitis, iudicatisve, & de iudiciis datis dicere desistimus. 4. Verr. 82. a

Status enim Reip. maximè iudicatis rebus continetur. pro Sylla, 47

Iudicatus.

Isti ordini iudicatus etiam antè lege Iulia patebat. 1. Philip. 14. Id est, potestas iudicandi.

Approbo maximè quod de iudicatu meo responsum sit. 12. ad Attic. 23

Iudicatum.

Iudicatum est de quo iam antè sententia alicuius aut aliorum constitutum est. 2. de Inuent. 171

Iudicatum est id, de quo sententia lata est, aut decretum interpositum. ad Heren. lib. 2. 52

Iudicatum est res assensione, aut auctoritate, aut iudicio alicuius, aut aliquorum comprobata. 1. de Inuent. 64. a

Iudicatum mihi est. 7. fam. 58

Frater meus pro sua æquitate prudentiæque decreuit, vt si iudicatum negaret, in duplum iret. pro Flac. 39. a

Si veretur vt res iudicio facto, parata sit iudicatum solui satis accipiat. pro Quint. 7. b

Iudicatum solui satisfidare cogebantur ii, quorum bona ex edicto Prætoris dies triginta possessa erant. pro Quint. 15

Iudicatio.

Iudicatio est, quæ ex infirmatione & confirmatione rationis nascitur controuersia. 1. de Inuent. 26

Iudicatio dicitur ea quæstio, quæ ex ratione defensionis, & firmamento accusationis nascitur. 1. ad Heren. 29

Iudicatio nascitur in coniecturali constitutione ex intentione & insinuatione. 1. ad Heren. 29

Quæstio in coniecturali eadem quæ iudicatio. 2. de Inuent. 132. a

Iudicationes plures ex pluribus vnus causæ constitutionibus. 1. ad Heren. 30

Iudex.

Iudex attentus & docilis faciendus. 2. de Orat. 176

Iudex bonus esse nemo potest, qui suspitione certa non mouetur. in Verr. 248. b

Iudex inexorabilis. Tusc. q. lib. 1. 8

Populus semper dignitatis iniquus iudex, qui aut inuidet aut fauet. pro Planc. 5

Iudex integer, seuerus, tristis, summa religione. in Verr. 71. b

Sanctissimus & iustissimus iudex. pro Planc. 265. b

Iudex sapiens quid cogitare debeat. pro Cluent. 128

Iudex C. Cælius. 2. ad Heren. 53

Fannius huic quæstioni iudex præfuit. pro S. Rosc. 10. b

Nec si iudex quidem erit de ipso amico. Offic. 60. b

Iudex de reo. pro Rab. Post. 128. b

Iudex in aliquem. pro Cluent. 39. b

C. Vifellius iudex quæstionis. pro Cl. 33. b

Æquus æstimator & iudex rerum. 3. de Fin. 9. a

Iudex Romæ nemo erat, nisi qui inter aduersarios conuenisset. pro Cluent. 95
 Accusatus de pecuniis repetundis, iudex fedi, Prætor quæsitus, defendi plurimos. pro Rab. Posth. 6. a
 Sed sine iudex in C. Fabritium: pro Cluent. 39. b
 Iudicis est semper in causis verum sequi. Offic. 2. 73
 Iudicis officium in testibus audiendis. pro Font. 10. & 11
 Vtrum iudicem an arbitrum dici oporteat. pro Mur. 130. b
 Iudicem arcessere. pro Quint. 48
 Constituire iudicem de re aliqua. pro Dom. sua. 27. a
 Prætor det quem velit iudicem. in Verr. 114. b
 De conuentu nullum vnquam iudicem nec recuperatorem dedit. 5. Verr. 22. a
 Iudicem iniquum esse alicui, & æquum se præbere, contra-ria. 2. fam. 1
 Iudicem me esse, non doctorem volo. Orat. 207. b
 Neminem voluerunt maiores nostri nõ modò de existimatione cuiusquam, sed ne pecuniaria quidem de re minima esse iudicem, nisi qui inter aduersarios conuenisset. pro Cluentio, 95. a
 Hunc quæsitorem ac iudicem fugiebant atque horrebant. pro Sext. Rosc. 32. b
 De vi te ipsum habeo iudicem Ebuti. pro Cec. 294. b
 Iudicem onerare quàm plurimis posset argumētis. 3. de Natura deor. 5
 Te enim existimo tibi statuisse quid faciendum putares, & satis idoneum officii iudicem posuisse. pro Sylla, 37. a
 Vt tu quoque æquum te iudicem dolori meo præbeas. Epistol. 61. b
 Præbere se iudicem acrem vitiorum. 1. Offic. 159. a
 L. Cassius ille, quem populus Rom. verissimū & sapientissimum iudicem putabat, & c. pro Sex. Rosc. 51. a
 Prætores vrbanus qui iurati debent optimum quenque in selectos iudicem referre. pro Clu. 42. b
 Flavius noister de controuersia quam habet cum Dyrrachinis hereditariam, sumpsit se iudicē. Brutus Ciceroni, 16. pro Quint. 17
 In iudice enim spectari & fortuna debet & dignitas. 1. Philippic. 15. a
 Iudices ex causis, non ex præiudiciis iudicare debent. pro Cluent. 3
 Iudices, legum interpretes. pro Cluent. 116
 Iudices Cassiani feuerissimi. in Verrem, 180. b
 Qui de quaque re constituti in nos iudices sunt. pro Pomo-ua, 220. b
 Sic nos, si acres & diligentes iudices esse volumus, & c. pro Sylla, 185. b
 Inexorabiles iudices Minos & Rhadamanthus. Tusc. 150. B
 Iudices iurati. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 135
 Iudices numarii. 1. ad Att. 41
 Vos & rei cōtione interposita, nihil nobis suspicantibus repentini in nos iudices confidistis. pro Sylla, 68. a
 Iudices foederum, pacis, belli, induciarum oratores feciales sunt. 2. de Leg. 18
 A quibus si qui quæreret, sedissentne iudices in C. Fabritiū: sedisse se dicerent. pro Cluent. 84
 Iudicium confessus ex Senatoribus, equitibus, & Tribunis ærariis mistus. 2. ad Q. fra. 20
 Quæ iudicium confurrectio facta sit, vt me circūsteterint. 1. ad Att. 38
 Iudicium olim erat damnatio, pœna legis. pro Syll. 48
 Iudicium dandorum formula. 4. in Verr. 20
 Accusatorum atque iudicium confociati greges. Parad. 58
 Lex promulgata de tertia Centuria iudicium. in Ant. 156. b
 Animos equitum Romanorū, apud quos tum iudices causa agebatur. 2. de Orat. 109. a
 Vel illo ipso acerrimo iudice, vel apud Cassianos iudices causam dicere. pro S. Rosc. 32. b
 Iudices ferre. 2. de Orat. 146. & 157
 Iudices reicere. 2. in Verr. 6
 Iudices per Prætorē vrbanum fortiretur. 2. ad Q. fra. 2
 Iudicibus pro mercedis cumulo fuerunt noctes certarum mulierum. 1. ad Att. 39

Iudicium.

Aliud est iudicium, aliud arbitrium: iudicium est, pecunia certæ, arbitrium, incertæ. pro Q. Rosc. 5. a
 Quid illa tādē quæstio, an disceptatio, aut iudicium fuit: pro Cluent. 36. b
 Iudicium acre & certum. 3. de Ora. 101. a. Acad. q. ed. 1. li. 2. 21
 Iudicium potentia alicuius condonatum. 5. famil. 51. 2. ad Attic. 11
 Iudicium damni iniuria constitutum. pro Q. Rosc. 50. b
 Itaque mandati iudicium constitutum est. pro S. Rosc. 36. b
 Iudicium ἐπιπροσέ. 2. ad Q. fra. 16
 Quasi in singulis causis iudiciū de omni ingenio futurum sit. de Pett. 205. b
 Secus de se iudicare, quod iudicium est grauissimum. pro Quint. 5. b
 Senatus, cuius est grauissimum iudiciū de iure legum. pro Dom. 227. b
 Grauissimum verò iudicium de mea fide & de constantia fecisti, cum, & c. Appio, lib. 11. 29. 6. a
 Iudicium inter sicarios hoc primum committitur. pro Sex. Rosc. 7. a
 Qui teretes aures habet, intelligensque iudiciū. de Opt. 148
 Iudicium limatulum & politulum. 7. fam. 58
 Sed meum semper iudicium fuit, omnia nostros aut inuenisse per se sapientius, quàm Græcos, aut accepta ab illis fecisse meliora. 1. Tusc. 1
 Iudicium nostrum metus videatur. 11. famil. 6. in epist. M. Bruti & Cassii.
 Iudicium ornatum de aliquo. 15. fam. 22
 Iudicium publicum. 1. in Verr. 1
 Iudicium purum, & iudicium cum exceptione. de Inuent. lib. 2. 164
 Quod iudicium secundum Heraclium de compromissis factum erat. in Verr. 122. b
 Recuperatorium iudicium. de Inuent. 69. b
 Iudicium mandati in hæredem redditum. 2. ad Heren. 52
 Syncerum & subtile iudicium. Caroni, lib. 15. 6. 4. a
 Atheniensium prudēs, syncerumque iudicium. Orat. 199. b
 Iudicium stabile. Tusc. q. lib. 4. 42
 Aures, quarum iudicium est superbissimum. Orat. 210. b
 Iudicium tacitum. 4. ad Att. 43
 Iudicium turpe. pro Flac. 8
 Iudicium tuum est quanti id æstimes. 9. ad Att. 63. id est, tu videris quanti æstimare debeas.
 Nos autem quantum in vtroque profecerimus, aliorum sit iudicium. Offic. 1. 5
 Iudicium Antimachi Clarii poeta de Platone. Brut. 99
 Iudicium capitis. Tusc. q. lib. 1. 58
 Censuram iudicium ac notionem, & illum morem feuerissimum magistratuū de ciuitate esse sublatū. de Prou. 79. b
 Cuius ego iudicium longè antepono tuo. Tusc. q. lib. 5. 9
 Iudicium eius mihi perscribes, ἐξ ἐμοὶ μὲν. 16. ad Att. 28
 Iudicium grauitatis, constantia, firmitatis, sapientia. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 50
 Iudicium iniuriarum. 1. ad Heren. 25. & 2. 33. b
 Iuris iudicium cum erit & æquitatis, caue in ista tama frigida calumnia delitescas. pro Cecin. 296. b
 Legis Scatinæ iudicium apud Drusum sit. epist. 123. b
 Scauri iudicium statim exercebitur. ad Q. fra. lib. 2. 16. 13. a
 Reliquorum seculorum iudicium, quod de ipsis futurum est, pertimescere. de Diuin. 88. b
 Iudicium, electioque verborum. Or. 203. b
 Iudicii constituendi controuersia. Partit. 53
 Iudicii ab arbitrio quædam differentia. pro Rosc. Com. 5
 Iudicii idem habere. 13. fam. 37
 Quod scribis, & c. quid ego sentiam, mei iudicii esse statuo nihil, nisi hoc, Senatus aut populi Romani iudicium esse de his ciuibus qui, & c. Att. 275. b
 Magni igitur iudicii, & summa facultatis esse debet moderator ille, & c. Orat. 203. b
 Iudicii nomen vnde. Top. 48
 Iudicii quæstio. 1. ad Heren. 29
 Iudicii de aliquo testimonium. 13. fam. 31

Iudicium accipere vel subire. Partit. 54
 Accipere iudicium in ea ipsa verba quæ aduersarius ediderit. pro Quint. 11. b
 Accipere iudicium pro aliquo. pro Quint. 43
 Ille tamen recuperatores de cohorte latronum sibi parari videbat, tamen iudicium accepturum se esse dicebat. 5. Verr. 45. a
 Ad meum sensum, & ad illud syncerū ac subtile iudicium, nihil potest esse laudabilius, quàm, & c. Epist. 248. b
 Iudicium suum adhibere. de Nat. d. 1. 9
 His quæ dicta sunt ab iis, quos probamus, nostrū iudicium, & nostrum scribendi ordinem adiungere. lib. 1. de Fin. 5
 Iudicium committi. pro Rosc. Amer. 7
 Iudicium in aliquem conferre. 10. fam. 3
 Iudicium constare. pro Rosc. Amer. 3
 Iudicium dari statim. in Verr. 63. b
 Iudicium dare alicui. 1. in Verr. 19. 13. fam. 14
 Dare iudicium in aliquem. 3. Verr. 97. a
 Iudicium decernere vel constituere. pro Milo. 9
 Deferre iudicium a subfelliis in rostra. pro Cluent. 89. a. Id est, a iudicibus ad populum.
 Iudicium dimittere. 4. in Verr. 49
 Qui iudicium exercet, id est, Prætor. pro Arch. 192. b
 Omnibus negotiis intermissis, vnum hoc iudicium exerceatur. pro Cælio, 1. a
 Facere iudicium de aliquo ex antea facta vita. de Inuent. 66. b. 5. Philip. 165. pro Flac. 72. & 73
 Facere iudicium facti alicuius. Epist. 7. b
 Iudicium facere potueris quanti quisque tibi faciendus esset. 13. fam. 51. 52. 2. de Orat. 51
 Mihi venit in mentē multum fore sermonem, me iudicium iam de causa publica fecisse. Att. lib. 7. 141. 3. a
 Iudiciū fieri de factis, fama que Demosthenis. de Opt. 344. b
 Prætor iudicium prius de probro, quàm de re maluit fieri. pro Quint. 5. 16. 23. 24. 25. 4. in Verr. 91
 In hac causa non de improbitate Ebuti, sed de iure ciuili iudicium fieri videtur. pro Cec. 285. b. 4. in Verr. 109
 Si flexerit aduersus alios iudicium suum, quod tanta firmitate & magnitudine direxit in exturbando Antonto. ad Brut. 51. in epist. Bruti.
 Et quod iudicium habet de optimo genere dicendi in oratione, ita consecutus est. ad Attic. lib. 15. 4. 3. in Verr. 98. & 4. 51
 Iudicium auspiciūque omnes magistratus habent. 3. de Leg. 9
 Tum hercule me confitear non iudicium aliquod habuisse de Reipub. vtilitate. pro Plancio, 76. a. Id est, nihil respexisse Remp.
 Hunc igitur Ctesiphonem in iudicium adduxit Æschines. de Opt. Gen. Orat. a
 Possūne rem magis iudicatam afferre: magis damnatum reum in iudicium adducere: in Verr. a
 Si prius exposuero quæ causa in iudicium adducta sit. de Opt. 344. b
 In iudicium causam concludere. pro Quint. 45
 In Lurconis libertū iudicium ex edicto dedit. pro Flac. 68. a
 In iudicium habere. pro Rosc. Com. 29
 In iudicium venire. 1. de Orat. 82
 Vocare aliquem in iudicium capitis. de clar. Orat. 174. b. & 176. b. in Verr. 65. b
 Scripsi sedatore animo, nullum meum iudicium interponens, sed exquirens tuum. 8. ad Att. 14
 Iudicium tuum malle me, quàm ex altera parte omnium istorum. 11. fam. 16. in epist. D. Bruti.
 Iudicium nolle. 4. ad Att. 13
 Iudicium alicuius perdere. 11. ad Att. 14
 Iudicium postulare. 2. ad Att. 64. pro Quint. 42
 Tum tu ipse de te sententiam tulisti, tum iudicium pronuntiaui. in Pisonem, 70. a
 Propter singulare animi mei de tua virtute iudicium. pro Marc. 138. b
 Fatetur enim libellos Alphenū deiecit, vadimonium promississe: iudicium quū acciperet in ea ipsa verba, quæ Ne-

uius edebat, non recusasse. pro Quintio, a
 Quod genus M. Drusus Prætor vrbanus, quod cum hærede mandati ageretur, iudicium reddidit, Sextus Iulius non reddidit. ad Heren. a
 Iudicium vsitatum reddere. pro Quint. 47
 Iudicium alicuius sequi. ad Brut. 17
 Subire iudicium graue. 1. de Orat. 62. a
 Iudicium sustinere. 1. in Verr. 28
 Iudicium & artificium disputandi & intelligendi tradere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 105
 Iudicium tollit incogniti & cogniti. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 10
 Iudicium vincere. 3. in Verr. 98
 Animi quodam iudicio abhorrere a re ciuili. de Orat. 148. b
 Ne quem vnquam innocentem iudicio capitis arcessas. Offic. 2. 71
 Iudicio conflictari. pro Q. 24
 Quum alios iudicio iniquorum circunuetos conuenirem. Tusc. q. lib. 1. 81
 Iudicio capitis rebus saluis defensus. 7. fam. 53
 Vir iudicio eruditissimus. Q. fra. 32. b
 In iudicio elegans. 7. fam. 40
 Iniurato in sua lite, aut iurato in alieno iudicio credere. pro Q. Rosc. 52. b
 In iudicio quid sibi proponat orator. Partit. 7
 In iudicio superari turpissimum est, superare pulcherrimū. ad Heren. 40. b
 Qui vulgi opinione disertissimi habiti sint, eosdem intelligentium quoque iudicio fuisse probatissimos. de clar. Orat. 99. a
 Intraque parietes aluit eam gloriam, quam nemo quidem meo iudicio est postea consecutus. de clar. Orat. 16. a. Id est, opinione mea, siue quantum iudicare possum, & videntio.
 Iudicio perfundere. pro Rosc. Amer. 49
 Probari iudicio alicuius, qui verissimum pulchritudinis iudicium habeat. de Inuent. 62. b
 Si bonitas tua responderit iudicio meo quod semper habui de te, gaudebo. Att. lib. 14. 22
 Cuius quum cognouissem mores, tuo tamen potius stabam iudicio, quàm meo. Att. 121. b
 Non enim suo iudicio stetit Regulus, sed iudicium Senatus esse voluit. 3. Offic. 149
 Iudicio meo multo stare malo, quàm omnium reliquorum. 12. ad Att. 27
 Iudicio opinionis suscipi. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 27
 Iudicio tuo, & tua sponte. 9. fam. 27
 Iudicio tuo commendatus esse. 12. fam. 22. in epist. Cassii.
 Non iudicio tuo delectum, sed eum quem fors dedit. 1. ad Quint. fra. 8
 Tuo tibi iudicio est vtendum. Tusc. q. lib. 2. 54
 Quum suo cuique iudicio sit vtendum. de Nat. d. 60. b
 Iudicio hoc vsus sum. 11. ad Attic. 14. Id est, ita faciendum iudicauit.
 Iudicia in quibus ex fide bona agitur. Offic. 64. b
 Iudicia equestri ordini communicata, Lentulo & Gellio c o s s. pro Cluent. 103
 Iudicia sensuum clara & certa. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 20
 Iudicia magistratibus data, vt esset populi potestas, ad quam prouocaretur. 3. de Leg. 26
 Iudicia fallacia. Offic. 3. 47
 Iudicia grauiora de potentissimis hominibus extant vocis quàm tabellæ. 3. de Leg. 31
 Iudicia iuncta sunt magistratibus. 3. de Leg. 41
 Iudicia legitima. pro Rosc. Com. 8
 Sunt enim iudicia libera. Tusc. q. lib. 4. 63. & de Leg. 10
 Iudicia mea. 1. ad Q. fra. 36
 Omnia iudicia aut distrahendarum controuersiarum, aut pronuntiorum maleficiorum causa reperta sunt. pro Cec. 4. a
 Postquam iudicia seuera fieri Romæ deseruit. in Verr. 231. b
 Iudicia tria summa existimationis & penæ capitis, fiducia, tutela, societatis. pro Rosc. Com. 9
 Iudicia bonæ fidei, id est, quibus additum est, ex fide bona. Topic. 34

Varia sunt iudicia: vt in Græcis. in Orat. 20. a
 Iudicia manifestarum insidiarum ad se delata. 15. fam. 8
 Iudicia rerum in sensibus ponit Epicurus, quibus si semel
 aliquid falsi pro vero probatum sit, sublatum esse omne iu-
 dicium veri & falsi putat. lib. 1. de Fin. 17
 Iudicia Senatus, Italix, gentium denique omnium cōserua-
 tæ patriæ consecuti sumus. 2. de Leg. 41
 Iudicia calent. 4. ad Att. 47
 Dubium nemini est, quin omnes omnium pecuniæ positæ
 sint in eorum potestate qui iudicia dant, & eorum qui iu-
 dicant. 4. Verr. 20. a. pro Cecin. 6
 Expofui non Philosophorum iudicia, sed delirantium som-
 nia. de Nat. d. 10. b
 De quo vos homine, id quod maximè facit auctoritatem,
 tanta & tam præclara iudicia fecistis: pro Pomp. 12. b
 Quom legis Plancix iudicia domi faciebatis. Salust. in Ci-
 ceronem, 271. b
 De cuius meritis tanta Senatus iudicia fecit, comprobante
 populo Rom. quanta de nullo. Orat. 210. b
 Multa & grauius iudicia de cōiuratorum scelere fecistis. pro
 Flac. 164. b
 Vt acria & seuera iudicia fiant. pro S. Rosc. 20. b
 At & in prouincia ius dicebatur, & Romæ iudicia fiebant.
 pro Quintio, 23. a
 Et populi quidem Romani iudicia multa ambo habetis. 1.
 Philipp. 26. a
 Iudicia patefacere, proferre, extinguere. pro Milo. 78
 Iudicia tenere. 13. ad Att. 22. 2. in Verr. 12
 Iudicia in publico metu tolli solita. de arusp. respon. 51
 Iudiciorum finis, æquitas. Partit. 53
 Iudiciorum conceptio. 2. de Inuent. 163
 De iudiciorum publicorum ratione apud Romanos, quæ-
 dam scitu digna. 2. de Inuent. 163, & 164
 Iudiciorum dedecus apud Senatorum ordinem. 1. in Verr. 5
 Illa definitio iudiciorum æquorū, quæ à maioribus nostris
 tradita est, vt sine inuidia culpa plectatur, & sine culpa
 inuidia ponatur. pro Cluen. 3
 Iudiciorum diuisio. pro Cecin. 5
 Iudiciorum dandorum formula. 1. in Verr. 30
 De ipso denique ambitu, reiectionem fieri voluerit iudicio-
 rum alternorum. pro Planc. 30. a
 A iudiciis forum refrixerit. 1. ad Att. 3
 Iudiciis turpibus confictari. 9. fam. 60
 Iudiciis omne ius continetur. pro Sest. 79
 Lex Plotia de iudiciis. Att. 66. b
 In iudiciis deprecatio non habet locum. 2. ad Heren. 59
 In iudiciis quid æquum sit queritur. 2. de Inuent. 129
 In iudiciis quæ ratio collocacionis seruanda. Partit. 8
 Cogitareque, &c. iudiciis iniustus tales casus optimis viris
 incidisse. 5. fam. 49
 Quæ cum magis iudiciis, quàm verbis fanciēda sint, adiun-
 gatur. Noxæ pœna par esto. 3. de Leg. 39
 Tibi videndum est existimationibus ac iudiciis posterorū. Q.
 frat. 298. b

Iudicialis.

Iudicialis annus. Brut. 131
 Hæc causa iudicialis fieri non potest. ad Heren. 11. b
 Iudicialis molestia. Attic. lib. 13. 6
 Oratio iudicialis & forensis. Orat. 213. b
 Iudicialis tabella. 4. in Verr. 56
 Iudiciale est quod positum in iudicio habet in se accusatio-
 nem & defensionem, aut petitionem & reculationem. 1.
 de Inuent. 11. Att. lib. 2. 16. 5. a
 Iudiciale genus causæ cæteris difficilior. 2. ad Heren. 31
 Forensis concertatoriū, iudiciale genus dicēdi. de Clar. 191. b
 Iudiciale genus dicendi refractariolum. 2. ad Att. 2
 Iudiciale regnum. 1. ad Att. 2
 Iudicialis causæ finis quis. 2. de Inuent. 237
 Iudicialis asperitate vt caream, videbis. Att. 205. b
 Oratio sine iudiciali asperitate. de Orat. 114. b
 Quæ firmè à me, & iudiciali cōsuetudine, &c. pro Arc. 192. b
 Persequi aliquem legibus ac iudiciali iure. 6. Verr. 93
 Iudiciales causæ. 2. de Diuin. 82. a

Iudiciales suppressiones. pro Cluent. 53. a
 Iudicialium causarum quis finis. Topic. 48

Iudiciarius.

Iudiciarius quaestus. pro Cluent. 57. a
 Iudiciaria lex à Capione lata. 1. de Inuent. 105. in Piso. 74. a
 Iudiciaria res. 4. in Verr. 21
 Vt finis aliquando iudiciariæ controuersix constitueretur.
 3. Verr. 3
 Iudiciariam causam deferre. 5. ad Attic. 12
 Iudiciariæ leges C. Casaris. 1. Philip. 14

Iugatus, vide Iugum.

Iugerum.
 Duo milia iugerum agri Leontini Sext. Clodio assignasti. in
 Ant. 178. & 187. b
 Medico tria milia iugerum dedisti. in Ant. 179. b
 Qui ager, vt dena iugera sint, nō amplius hominum quin-
 que milia sustinere potest. Att. 31. b
 Is partes fecit in ripa nescio quotenorum iugerum. ad At-
 tic. 197. b
 Is c. iugera de M. Pilio emit. Att. 215. b
 Iugera L. prati facilè irrigabis. Q. frat. 318. b
 Edixerat, vt aratores iugera sationum suarum profiteretur.
 in Verr. 155. b

Iugis, vide post Iugatus.

Iuglans.

Instituūtque vt candentibus iuglandium putaminibus bar-
 bam sibi & capillum adurerent. 5. Tusc. q. 83

Iugulum.

Vt aliquo præsidio caput, ceruices, iugulum, latera tutetur.
 pro Sest. 22. b
 Quod si ita putasset, certè optabilius Miloni fuit dare iugu-
 lum P. Clodio non semel ab illo, neque tum primū peti-
 tum, quàm iugulari à vobis, quia se illi iugulandum tra-
 didisset. pro Milone, 23. a
 In iugulum alicuius recidere. pro Planc. 74
 Stupidum esse Socratem dixit & bardum, quod iugula con-
 caua non haberet, &c. de Fat. 16. a. de Socrate.
 Me verò teste producto, credo te ex acclamatione Clodii
 aduocatorum audisse quæ confurrectio iudicum facta
 sit, vt me etiam circumsteterint, vt apertè iugula sua pro
 meo capite P. Clodio ostentarent. ad Attic. lib. 1. 11. 7a.
 Id est, voluerint se obicere periculo capitis pro mea
 vita.
 Cæsar Antonii crudelitatem, non solū à iugulis nostris,
 sed etiam à membris visceribusque auertit. in Ant. 262. b
 Mucrones gladiatorum à iugulis nostris reiecimur. in Ca-
 til. 111. b
 Ego tela extremo mense Consulatus mei intenta iugulis
 ciuitatis de coniuratorum nefariis manibus extorri. in Pi-
 sonem, 3

Iugulo.

Postquam tam multis eum factis decretisque iugulasset. in
 Verr. 121. b. & pro Clu. 31. b
 Iugulare ciuem, ne ipse quidem quisquam bonus vult. pro
 Quint. 29. a
 Qui multos ciues Brundusii iugulare iussit. in Ant. 184. &
 pro Quint. 7. b
 Iugulare propinquum suum. pro Quint. 18. b
 Quom illum plumbeo gladio iugulatum iri tamē dice-
 ret. 1. ad Attic. 36. Hoc est, futili atque leui argumento
 conuictum.
 Omitto ac negligo cætera, sua confessione induatur aciugu-
 letur necesse est. 7. in Verr. 130. a
 Nec grunitum audiunt, quom iugulatur sus. Tusculan-
 quæst. 250. b

Iugulatus.

Vt facilius reuiuifcat Pompeianorum causa totiēs iugula-
 ta. in Ant. 255. b
 His te literis homo audacissime atque amentissime iugula-
 tum sentis. in Verrem. a

Iugum.

Qui vestro corpore iugum acerbissimum repulit seruitu-
 tis. Antequam. 192. b

Si omnibus grate seruitutis iugum esse debet in libertate e-
 ducatis. Antequam iret in exil. 1. a
 Patriæ liberatores vrbe carebant ea, cuius à ceruicibus iu-
 gum seruire deiecerant. 1. Philip. 4
 Iugum imperii. 3. de Orat. 91
 Quasi verò non vnum idēque bellum sit contra hoc iu-
 gum impiorum nefarium. 11. Philippic. 292. de Antonio
 & Dolabella.
 Boum ceruices natæ ad iugum. de Nat. d. 58. b
 At verò Tit. Veturius & Sp. Posthumius, quom iterum Con-
 sules essent, quia quom malè pugnatum apud Caudium
 esset, legionibus nostris sub iugum missis, pacè cum Sam-
 nitibus fecerant, dediti sunt his. 3. Offic. 147
 Angues ingentes alites iuncti iugo. de Inuent. 48. b
 Nos onera quibusdam bestiis, nos iuga imponimus. de Na-
 tura deo. 56. b
 Quid qui in singulis iugis arant, qui ab opere ipsi non rece-
 dunt, &c. 5. Verr. 21. a

Iugum, pro libra, sydere cælesti.

L. quidem Tarutius Firmanus, familiaris noster, &c. Ro-
 mæque in iugo quom esset Luna, notam esse dicebat.
 2. de Diuin. 76

Iugum, pro montis cacumine.

Hæc autem vt ex Apennino flumina, sic ex communi sa-
 pientium iugo sunt doctrinarum facta diuortia. de Ora-
 tor. 149. b

Iugatus.

Omnes virtutes inter se nexæ & iugatæ sunt. Tuscul. quæst.
 lib. 3. 30. a

Iugis.

Iuge auspiciū est. de Diuin. 124. b
 Etiamne futurum esse, aquæ iugis colore præsentunt. 2. de
 Diuin. 46. a
 Qui quom vidisset exhaustam aquam de iugi puteo, terræ-
 motus dixit instare. 1. de Diuin. 183. a
 Atque etiam ex puteis iugibus aquam calidam trahi. 2. de
 Nat. deor. 19

Iugurthinus.

Iugurthina coniuratio. Brut. 65

Iulius.

Iulius & Crassus, c. e. s. s. pro Arch. 8
 C. Iulius, Cn. Pompeio diuinatione victo, T. Albutium accu-
 sauit. 1. in Verr. 34
 C. Iulio, Consulatum contra leges petenti, P. Sulpitius resti-
 tit. de arusp. respon. 40
 L. Iulius, C. Figulus, c. o. s. s. pro Syl. 42
 Iulio Procuro dixit Romulus post excessum suum, se deum
 esse, & Quirinum vocari. 1. de Leg. 2

Iulius.

Iulia lex de sacerdotis. ad Brut. 13. 2. famil. 34. & 5. ad Attic.
 16. 30. 48. & 6. 45
 Iulia lex legationibus liberis tempus diffiniebat. 15. ad At-
 ticum, 22
 Iulia lex, qua focis & Latinis ciuitas data est. pro Corn. Bal-
 bo, 15
 Iulia lex rationes in prouincia relinquere iubebat. 5. fam. 55
 Iulia lex repetendarum prohibebat iniussu populi, eum qui
 prouinciæ præfesset, in regnum accedere. in Piso. 39. & 72.
 & pro Rab. Posth. 5
 Iulia leges. 2. ad Att. 44

Iulianus.

Iuliani gladiatores. ad Octa. 48
 Iuliana vectigalia. 13. Philip. a

Iumentum.

Si via sit immunita, lex iubet quæ velis agere iumentum.
 pro Cecin. 195. b
 Quæ arma superabunt, ea Brundisium iumentis deporta-
 te. 8. ad Attic. 44. in epist. Cn. Pompeii.
 Eram sine equitibus, sine iumentis. 11. famil. 21. in epistol.
 D. Bruti.

Iungo.

Deiotarus cum hominibus nostris consuetudines, amici-
 tiasque iungebat. pro Deiot. 18

Iisdem artibus decus omne virtutis cum summa eloquen-
 tiæ laude iunxisti. de Clar. 196. b
 Sic ad illa, quæ semper habuit, iuget ea quæ postea accesser-
 rint. de Fin. 134. b
 Si verba extrema cum sequentibus primis iungetis. de Ora-
 tore. 158. b
 Quo in certamine perditu ciuis erat, non se ad eos iungere,
 quibus incolumibus & domi dignitas, & foris auctoritas
 retineretur. pro Rosc. Amer. 81. a
 Prudentiam cum eloquentia iungere. 1. Tusc. 11. a
 Cum aliquo rem rationemque iungere. pro Deiot. 148. b
 Iungere rhedam equis. ad Att. lib. 6. 112. 5. a
 Iungere se ad aliquem. pro S. Rosc. 41. b
 Facere & iungere verba. Orat. 203. b. in Topic. 18. a. pro, com-
 ponere.
 Quæ cum somniis, naturali cognitione iunguntur. de Di-
 uin. 137. b
 Tamen propter vicinitatem totos dies simul eram iun-
 ctus. ad Attic. 73. b
 Vt omnis charitas inter duos iungatur. de Amic. 99. b
 Quidam, quom in somnis complexu venereo iungeretur,
 calculos eiecit. de Diuin. lib. 2. 109
 Ita contracta res est, & adducta in angustum, vt omnis cha-
 ritas aut inter duos, aut inter paucos iungeretur. de Ami-
 cit. 18. a
 An hæc inter se iungi, copularique possint. 1. de Orat. 112. a
 Iunctus.
 Aer mari continuatus & iunctus est. de Nat. 49. b
 Ex me & ex te iunctus M. Pomponius. Att. lib. 4. 84. 1. a
 Improbis scelere iuncta. de Orat. 130. 147. b
 Indignatio iuncta conuestioni. 1. de Inuent. 146. a
 Laudatio defensionis iuncta. de Clar. 179. b
 Chaldæi notant ea sydera natalitia, quæcūque lunæ iuncta
 videntur. de Diuin. 127. b
 Religio quæ est iuncta cum cognitione naturæ. 2. de Diui-
 nat. 221. a
 Sapientia iuncta eloquentiæ. 3. de Orat. 79. a
 Nunc video infinitum bellum iunctum miserrima fuga. 9.
 ad Att. 39
 Iunctum ex horum partibus. 2. de Inuent. 238. a
 Ego autem, vt semel Nonarum illarum Decembrium iun-
 ctam inuidiam, ac multorum inimicitias eximiam quan-
 dam atque immortalem gloriam consecutus sum. ad
 Attic. lib. 1. 14. 7. a
 Iuncta sunt iudicia magistratus. 3. de Leg. 41
 Verba translata, facta, iuncta. Part. 234. b
 Post autem causa fuit propior, & cum exitu iunctior. Fat. 27
 Iunctio.
 Verborum iunctio. de Orat. 160. b
 Est enim interitus quasi discessus & secretio ac diremptus
 earum partium quæ ante interitum iunctioe aliqua te-
 nebantur. 1. Tusc. q. 112. a
 Iunior, vide Iuuenis.
 Iunior.
 Iunius collega P. Claudii, classem amisit bello Punico pri-
 mo, quom auspiciis non paruisset. de Nat. d. 2. 6
 C. Iunius Ædilitius, populari inuidia damnatus. pro Cluen-
 63. & 3. in Verr. 112
 C. Iunius Prætor, de veneficiis quæsiuit. pro Cluen. 59
 M. Iunius, P. Iunii frater. 3. in Verr. 95
 M. Iunius, homo in causis exercitatus, P. Quintii causam e-
 git. pro Quint. 2
 P. Iunius, templi Castoris ædituus. 3. in Verr. 92
 P. Iunius, homo de plebe Romana. 3. in Verr. 107
 Q. Iunius in iudicando sui iuris. 3. in Verr. 12
 Iunia.
 Iunia, M. Marcelli vxor. 15. fam. 31
 Iunius.
 Iunia lex. 2. ad Att. 26. & 4. 42. pro Sest. 118. & 5. Philip. 169
 Iunianus.
 Iuniana subfortitio. 3. in Verr. 111
 Iunianum consilium. 2. in Verr. 18
 Iuniani iudicii inuidia. pro Cluent. 1

Iuno.

Iuno Argiua, nec Romana talis non est, qualis Sospita. de Nat. deor. 1. 57
 Iuno Moneta vnde sic dicta. Diuin. lib. 1. 86
 Iuno ex Ope & Saturno generata. de Vniu. 49
 Iuno à Crotoniatis summo in honore habita. 2. de Inuen. 121
 Tuque particeps connubii, socia regni regina Iuno. Antequam. 196. b
 Iuno Sami colebatur. in Verr. 2. 6. b
 Iunonis fanum Melitæ. à C. Verre spoliatum. 7. in Ver. 144
 Aet (vt Stoici disputant) interiectus inter mare & cælum Iunonis nomine consecratur: quæ est soror & coniunx Iouis, quod & similitudo est ætheris, & cum eo summa coniunctio. 2. de Nat. d. 48
 Iunonis species alia Argiuis, alia Latinis. de Nat. d. 1. 57
 Iunonis templum apud Crotonem præclarum. 2. de Inuent. 121
 Iunonis Samiæ templum à Verre expugnatum. 3. in Verrem. 34
 Nolite hunc à sacris patriis Iunonis Sospitæ, cui omnes Cõsules facere necesse est, domesticum & suum cõsulem potissimum auellere. de Nat. d. 17. b
 Iunoni Samiæ Clifthenes Atheniensis, quum rebus timeret suis, dotes filiarum credidit. 2. de Leg. 40
 Iunonem Lucinam in pariendo inuocant. 2. de Nat. d. 50
 Iunonem à iuuando credo nominatam. 2. de Nat. d. 49
 Iunonius.
 Iunonium puerum te, & matris tuæ partum aureum esse dixi. ad Ota. 45
 Iupiter.
 Iupiter, id est, iuuans pater, quem conuersis casibus appellamus à iuuando Iouem. de Nat. d. lib. 2. 47
 Iupiter à poetis dicitur diuum atque hominum pater: à maioribus autè nostris Optimus maximus. 2. de Nat. d. 92. a
 Iupiter Barbatus, Galeata Minerua. de Nat. d. 1. 58. & 71
 Iupiter tertius Cretenfis fuit Saturni filius. 3. de Nat. d. 38
 Principio æthereo flammatus Iuppiter igni. de Diuin. 84. b
 Iupiter ex Ope & Saturno generatus. de Vniu. 49
 Iupiter hospitalis. pro Deiot. 12
 Ille Iupiter, cuius nomine maiores nostri sanctam testimoniorum fidem esse voluerunt. pro Font. 280. b
 Iupiter Latialis. pro Mil. 118
 Iupiter puer lactens, cum Iunone in gremio Fortunæ sedens, mammam appetens, castissimè apud Romanos à matribus cultus. Diuin. lib. 2. 68
 Iupiter Opt. Max. cuius nutu ac ditione sola terrarum gubernantur. Antequam. 196. b
 Iupiter Opt. Max. cuius nutu & arbitrio, cælum, terra, mariaque reguntur. pro S. Rosc. 40. b
 Iupiter Maximus, id est, magnas opes habens. de Nat. d. 39. b
 Iupiter Optimus, id est, beneficentissimus. ibidem.
 Iupiter Minianus. 9. fam. 40
 Iupiter Stator, à Romulo constitutus. in Catil. 24
 Iupiter Stator, custos vrbs Romæ antiquissimus. in Catil. 7
 Iupiter Saturnius, κρονοδης. Tusc. q. lib. 2. 21
 Iouis Optimi Maximi augures publicis signis & auspiciis postea vidento. 2. de Leg. 18
 Iouis Statoris & inuicti cognomina. 2. de Leg. 29
 Iouis hospitalis fidem impleret. 2. ad Q. fra. 27
 Iouis fulgor hominum generi prosper & salutaris. Somn. Scip. 15
 Iouis oratio quæ est in extremo illo libro. 2. ad Quintum frat. 17
 Iouis partum à fabula disingit Diogenes Babylonius. de Nat. deor. 1. 31
 Iouis in templo res agebatur. 10. fam. 27
 Iouis signum eodem tempore in Capitolio collocatum est, quo coniuratio indicabatur, biennio post quam erat beatum. Diuin. lib. 2. 36. & 34
 Iouis imperatoris tria signa olim in orbe terrarum pulcherrima. 6. in Verr. 114
 Iouis Capitolini nobis alia species, alia Afris Ammonis Iouis. de Nat. deo. 158

Iouis stella quæ παρ' εως dicitur: eaque eundem x i i. signorum orbem annis x i i. conficit. 2. de Nat. d. 38
 Stella Iouis illustrat & temperat. 2. de Nat. d. 89
 Ioui ipsi iniquus. 10. fam. 27
 Ioui Olympio aureum amiculum detrahit Dionysius tyrannus. 3. de Nat. d. 61
 Iouem cur effæminarunt, & Iunoni tribuerunt. 2. de Nat. deor. 49
 Eum quem homines Iouem appellant, Chrysippus æthera esse disputat. de Nat. d. 1. 30
 Iouem, perpetuæ & æternæ legis vim esse, dicit Chrysippus. de Nat. d. 1. 38
 Quum Iouem Opt. Maximum, salutarem, hospitalem, statorem dicimus. de Fin. 164. b
 Sed vide ne tu debeas Iouem dicere, quod tu iure eandem sororem & uxorem appellare possis. pro Dom. sua. 131. b
 Iouem lapidem iurare. 7. fam. 24
 Iouem, si Græcè loquatur, Platonis more loquuturum. Brutus, 62
 Iouem, Iunonem, reliquos deos ea facie nouimus, qua pictores si cõresque voluerunt. de Nat. d. 1. 57
 A filio Ioue victus Saturnus. 2. de Nat. d. 46
 Ioue tonante cum populo agi nefas. 5. Philip. 168
 Ioues quoque plures, in priicis Græcorum literis inuenimus. 3. de Nat. d. 29
 Principio Ioues tres numerant ii qui theologi nominantur, ex quibus primum & secundum natos in Arcadia: alterum patre Æthere, ex quo etiam Proserpinam natam ferunt & Liberum. 3. de Nat. 37
 Iurgo.
 Si iurgant, inquit, beneuolorum concertatio, non lis inimicorum iurgium dicitur. de Repub. b
 Iurgare igitur lex putat inter se vicinos, nõ litigare. ibidem, ex Nonio, b
 Iurgium.
 Ira, cuius impulsu existit etiam inter fratres tale iurgium. Tusc. 226. b
 Omnia sunt alia non crimina, sed malè dicta iurgii petulantis. pro Cæl. 43. b
 Pontidius cum iudice ipso iurgio sæpe contendebat. de claris Orat. 187. b
 Quid Achille Homericò fœdus: quid Agamemnone in iurgio? 4. Tusc. q. 79. a
 Vt Themistoclem ferunt Seriphio cuidam in iurgio respon disse. de Sen. 78. b
 Iurgia feriis amouento. 2. de Leg. 16
 Et perpetua de me iurgia cum obtrectatoribus. Epist. 150. b
 Cauendum verò ne etiam in graues inimicitias conuertant se amicitia, è quibus iurgia, maledicta, contumelia gi gnuntur. de Amic. 67. a
 Litibus & iurgiis se abstinere. de Diuin. 101. b
 Iuro.
 Iurat, ita sibi parentis honores consequi liceat. 16. ad Att. 39
 Et eo ipso per quem iuravi Hercule digna. Tusculan. quæst. 178. b
 Iuravi lingua, mentem iniuratam gero. Offic. 73. b
 Iurarem per Iouem, deosque Penates. Academ. quæst. ed. 1. lib. 2. 60
 Ergo is, qui si aram tenens iuraret, crederet nemo, per epistolam quod volet, iniuratus probabit. pro Flac. 163. b
 Vbi semel quis peierauerit, ei credi postea, etiam si per plures deos iuret, non oportet. pro Rab. Posth. 22. a
 Quum calumniam iurasset, contendere ausus non est, &c. 8. fam. 20. in epist. Cælii.
 Multam petiuit, qua lege: quod in legem non iurasset: quæ res nemini vnquam fraudi fuit. pro Cluent. 71. a
 Iurare ex sui animi sententia. de Fin. 36. b
 Non enim falsum iurare, peierare est: sed quod ex animi tui sententia iuraueris, sicut verbis concipitur, more nostro, id non facere, periurium est. Offic. 73. b
 Iurare in certa verba, & peierare conceptis verbis. pro Cluentio, 45. b
 Is in legem per vim latam iurare noluit. pro Sest. 117. b

I V S

Quod in codicem iniuratus referre noluit, id iurare in litem non dubitet. pro Comædo, 3. a
 Iurare Iouem lapidè. 7. fam. 24. Id est, per Iouem lapideum.
 Quod si erit durus, venia ipse, & perpetuum morbum iurabo. 12. ad Att. 14
 Iurare prohibuerunt Athenienses Xenocratè testimonium dicentem. 1. ad Att. 38
 Magna voce iuravi verissimum, pulcherrimumque iusuradum: quod populus item magna voce me verè iurasse iuravit. 5. fam. 6
 Ex lege in qua iuratus es, iudica. de Inu. 78. 79. b
 Iuratusque dixeris ea te comperisse. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 57
 Iudici demonstrandum est quid iuratus sit. de Inu. 78. b
 Quod ita iuratum est, vt mens deferentis conciperet fieri oportere, id seruandum est: quod aliter id si non fecerit, nullum periurium est. Offic. 3. 145
 Iuratus.
 Hæc iniuratus sum dicturus quæ iuratus in concione dixi. in Verr. 71. b
 Iuratus iudex. de Inu. 78. b
 Sed erant ea testimonia non concitata concionis, sed iurati Senatus. pro Flac. 149. b
 De epistola Cæsaris (iurato mihi crede) non possum. Attic. 213. b
 Addebat etiam, se in legem Voconiam iuratum cõtra eum facere nõ audere, nisi aliter amicis videretur. 2. de Fin. 46
 Iniurato in propria lite, vel iurato in alieno iudicio credere. pro Quint. Rosc. 52. b
 Nunc tamen eo animo sum, vt eo iudice quàm prætorè hæc rem transigi malim: & iurato suam, quàm iniurato aliorum tabellas committere. 2. Verr. 10. a. & 6. 44. & 7. 13. a
 Si enim sunt viri boni, me adiuant, quum id iurati dicunt, quod ego iniuratus insimulo. pro Cecin. 2. a
 Quæque iurati iudices cognouissent. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 135
 Ius.
 Ius enim tibi dandum non fuit, cum καροδμαχος. 16. fam. 6
 In ea cœna coquus meus præter ius seruens nihil potuit imitari. Appio, lib. 9. 20. 7. a
 Quid, victum Lacedæmoniorum in Phiditiis nõne videmus: vbi quum tyrannus cœnauisset Dionysius, negauit se iure illo nigro, quod cœnæ caput erat, delectatum. 5. Tusc. 138. a
 Te istic Atteriano iure delectato, ego me hîc Hirciano. 9. famil. 44
 Ius.
 Ius de quo iudicium est. pro Cec. 286. b
 Ius in naturam & legem primum, deinde in diuinum & humanum diuiditur. Part. 71
 Ius ex quibus constat. 2. de Inuent. 169. 2. ad Heren. 52
 Ius & æquitas, vincula sunt ciuitatis. Parad. 34
 Nec solum ius & iniuria à natura diiudicatur, sed omnino omnia honesta ac turpia. 1. de Leg. 33
 Quodque is qui bellum geret imperasset, ius ratumque esto. 3. de Leg. 8. a
 Ius æquabile. Offic. 2. 58
 Ius æquabile. Att. 82. b
 Ius augurum, & ius augurium, & ius augurandi. de Sen. 11
 Ius augurum diuinationis opinione principio constitutum, postea reipub. causa conseruatum ac retentum. Diuin. lib. 2. 59
 Ius bellicum, fidesque iurifurandi sæpe est cum hoste seruanda. Offic. 3. 144
 Ius ceremoniarum. pro Dom. 219. b
 Si ius natura confirmatum non erit, virtutes omnes tollentur. Vbi enim liberalitas, vbi patriæ charitas, vbi aut pietas, aut bene merendi de altero, aut referendæ gratiæ voluntas poterit existere? Nam hæc nascuntur ex eo, quod natura propensi sumus ad diligendos homines, quod fundamentum iuris est. 2. de Leg. 32
 Huiusce rei vos statuetis nullam esse actionem: nullum experiundi ius constitutum: pro Cecin. 292. b
 Ius ex æquo & bono quod sit. 2. ad Heren. 53
 Ius ex pacto. 2. ad Heren. 53

I V S

Ius per se est expetendum & colendum: quod si ius est, etiã iustitia: sic reliquæ quoque virtutes per se colendæ sunt. 1. de Leg. 36
 Ius iudiciale. 6. in Verr. 93
 Ius optimum, priuatum, hæreditarium, auctoritatis, mancipii, nexi. de Arusp. respon. 12
 Ius par. pro Quint. 5
 Ius vni est, quo deuincta est humana societas, & quod lex constituit vna. 1. de Leg. 32
 Ius hominum situm est in generis humani societate. Tusc. quæst. lib. 1. 52
 Omne ius imperii: & exercitus amittitis qui, &c. in Antonium, 226. b
 Ius legum. pro domo sua, 56
 Ipsi naturæ patrioque amori præferre ius maiestatis atque imperii. lib. 1. de Fin. 18
 Ius populi Romani ab iis qui in Repub. versantur, ignorari, turpissimum. 3. de Leg. 41
 Priuata autem & vestra, hoc dominante, nullum ius perpetuæ possessionis habere potuissent. pro Mil. 116. b
 Ius religionis. pro Domo sua, 219. b
 Æquabilitatem communis iuris præstata dignitatis transire. de Orat. 128. b
 Iuris disciplina non à Prætoris edicto, neque à duodecim tabulis, sed penitus ex intima philosophia haurienda. 1. de Leg. 12
 In sermone de disciplina iuris non id quæritur quemadmodum caueamus in iure, aut quid quaque de consultatione respondeamus, sed in ea disputatione complectenda est tota causa vniuersi iuris ac legum, vt hoc civile ius, quod dicitur, in paruum quendam & angustum locum concludatur naturæ. Natura enim iuris explicanda est, eaque ab hominis repetenda natura: considerandæ leges, quibus ciuitates regi debeant. tum ea tractanda, quæ composita sunt, & descripta iura & iussa populorum. 2. de Leg. 12, & 13
 Iuris exordium à lege ducendum. 1. de Leg. 14
 Iuris constituendi ab illa summa lege capiendū exordium, quæ seculis omnibus antè nata est, quàm scripta lex vlla, aut quàm omnino ciuitas constituta. 1. de Leg. 15
 Iuris fons est natura. Offic. 3. 94
 Experiendi iuris gratia ad constitutum venire, statuere iudicia. pro Cec. 291. b
 Nunc ista syngrapha habet iuris idem quod cætera, nihil præcipui. Attic. 92. b
 Iuris ignoratio potius litigiosa est, quàm sciētia. 1. de Leg. 13
 Iuris initium à natura ductum est. de Inuent. 70. b
 Interpretes iuris. pro Cecinna, 41. a
 Nihil iuris mihi cum illo est. de Nat. d. 24. b
 Iuris partes expositio & æquitas. Topic. 48
 Iuris perpetui quæstio. 2. de Orat. 77
 Iuris æquabilem rationem tenere. 1. ad Q. fra. 24
 Iuris repagula. 7. in Verr. 32
 Iuris scientia, eloquentiæ quasi ancillula & pedisequa. 1. de Orat. 121
 Iuris scientia Romanis secundo in loco habita. Orat. 78
 Iuris stirps à natura repetenda, qua duce omnis est eius disputatione explicanda. 1. de Leg. 15
 Iuris sui ac mancipii esset Resp. ad Brut. 45. in epist. Bruti.
 Sitne viri fortis & boni ciuis, &c. sacerdotio sit amplissimo præditus, non futurus sit sui iuris, subeundumque periculum sit cum aliquo forte dedecore, si quãdo Pompeius Rempub. recuperarit. Att. lib. 8. 147. 3. a
 Iuris via eiusmodi est quibusdam in rebus, vt nihil sit loci gratiæ. 1. ad Q. frat. 43
 Et quomodo hominū inter homines iuris esse vincula putant, sic homini nihil iuris esse cum bestiis. de Fin. 104. b
 Iuris violati poena esto. 2. de Leg. 24
 Iuri pacta quædam præstant. 2. ad Heren. 54
 Ad ius descendere. 1. de Inuent. 4
 Si te ad ius respondendum dedisses. de Leg. lib. 1. 9
 Ius æquè ab omnibus hominibus coleretur, si, quo modo est natura, sic iudicio humani nihil à se alienum putaret. 1. de Leg. 25

C. Aquilius hoc ius in ciuitate constituit, cuius, &c. pro
Quin. 11. b
Constituere ius, quo omnes vtantur. pro Corn. 58. b
Ius corrumpi non potest. pro Cecin. 9
Dare ius alicui faciendi aliquid. de Ar. 246. b
Cum populo agendi ius dare aut non dare, Augurum est.
de Leg. 176. & 186. b
Ius & fas omne delere numulis acceptis. 1. ad Att. 40
Vt tibi de pecuniis dicere liceret ius in liberos populos. de
Prou. 70. b
Dicere ius de pecuniis creditis. de Prou. 70. b
Quippe ius Laodiceæ me dicere, cum Romæ A. Plocius di-
cat. Att. 75. b
Pro æquitate contra ius dicere. de Or. 105. b
In prouincia ius dicitur, Romæ iudicia fiunt, iudicia exer-
centur. pro Quint. 7. b
Ab aliquo ius dici æqualiter. Q. fr. 293. b
Ex syngrapha ius dici lex Gabinia vetat. Att. 83. b
Omnibus ius est parietem directum ad parietem commu-
nem adiungere. Top. 221. b
Si compascuus ager est, ius est compascere. Top. 221. b
Non modò c o s s. à Pr. sed ne Prætores quidem creari ius
est, quod maius imperium à minore creari non sit ius.
Att. 143. b
Huic portas huius vrbs patere ius non est. in Ant. 217. b
Alteri surripere ius non est. Offic. 60. b
Sacerdotem curru ad fanum vehi ius est. Tuscul. 173. b
Vt animantes, quibus ius esset doceri, à solis motu nume-
rorum naturam cognoscerent. de Vniuers. 41
Cui Romæ exulare ius esset, si, &c. de Orat. 101. b
Quidnam exceperas: vt si quod ius non esset rogare, ne esse
rogatum. pro Dom. 234. b
Naturæ sit ius inter homines, an opinionib⁹. de Ora. 153. b
Non opinione, sed natura ius esse constitutum. 1. de Leg. 22
Negat ius esse, qui miles nō sit, pugnare cum hoste. Off. 8. b
Gaditani hoc ius esse volunt, vt sibi, &c. pro Cor. 63. b
Ius experiri. pro Cecin. 24
Ius potestatemque imperandi habeo. in Ant. 237. b
An consecratio nullum habet ius: dedicatio est religiosa
pro Dom. 238. b
Hic locus solus hoc præcipuè ius habet, vt sacer non esse
iudicatus sit. de Ar. 246. b
Qui haberent ius suum disputandi de officio, si, &c. Off. 2. b
Præter Appium nemo est ferè qui non ius habeat trāscun-
di. Att. 133. b
Habere ius adeundi ad aliquem. epist. 53. b
In ius adducere. pro Quint. 18
In ius de suis controuersis adeuntem vidisse nuntiant. 11.
ad Att. 50
In ius vocare. pro Quint. 41
Ius ipsum & ipsam æquitatem omnes boni viri amant. 1. de
Leg. 36
Ius nundinari. 3. in Verr. 83
Ius certum obtinere. pro Cecin. 8
Per ius aliquem defendere. pro Quint. 46
Ius in natura positum esse. 1. de Leg. 26
Ius postulabas: sed quid ad rem: plus ille poterat. 2. Phi. 81. a
Ius amicitia præstare. 14. fam. 10
Ius æquum proponere. 1. Philip. 20
Ius recuperare. 10. Philip. 273
Statuit ius publicano non dicere. de Prou. 71. b
Ius igitur statuetis omnia illi subiecta esse. pro Dom. 234. b
Statuere ius æquabile in omnibus. ad Heren. 17. b
Ius suum deplorare. 2. in Verr. 32
Qui tamè haberet ius suū disputandi de officio, &c. Off. 1. 11
Philodamus ius suum obtinere non potuit. in Verr. 89. b.
pro Quint. 18. & 3. in Verr. 44
Ius suum non retinere contra aliquem. 5. Verr. 29. a
Virtus ius suum atque omnium rerum impunitam liber-
tatem tenere debet. de Orat. 104. b
Poeta ius suum tenuit, & dixit audacius. Tuscul. q. lib. 3. 17
Non vbi quisque est, eius loci ius tenet. Parad. 121. b
An vos Thusci ac Barbari, auspicioꝝ populi Romani ius

tenetis, & interpretes esse comitorū potestis: 2. de Nat. 8
Ciuii ac publica lege ius teneri. pro Cecin. 299. b
Hoc mihi ius videbatur. Top. 222. b
Iure non iniuria. pro Mil. 109. b
Iure & merito possum. Antequam. 192. b
Iure & lege vobis volentes pareant. de Vniuers. 53
Iure & verè. 10. fam. 58
Cum à iure discessum est, incerta omnia esse. 9. fam. 36
De suis bonis ita dar, vt ab iure non abeat. in Verr. 99. b
Æquo iure disceptare cum aliquo. in Verr. 116. b
Ita tamen vt nō alio iure essent, quàm cæteræ essent, sed eo-
dem. Att. 83. b
In omnique re contrahenda, &c. multa multis de iure suo
concedentem. Offic. 2. 93
Vt statim de iure aliquis cucurrerit. pro Quint. 54
Est enim modò liberale, paululum nonnuquam de suo iure
decedere, sed interdum etiam fructuosum. Offic. 2. 93. 11.
fam. 6. in epist. M. Bruti & Cassii.
In iurisconsultorum libris nominatim ferè referri, quid alicui
de iure viro aut mulieri responderint. de Or. 121. b
Ea omnia eo iure sint, vt quæ optimo iure priuata sunt. cō-
tra Rullum, 88. b
Et Proprator eo iure, quo qui optimo. in Ant. 203. b
Ex æquo & bono, nō ex callido, versutoque iure rem iudi-
cari oportere. pro Cecin. 297. b
Nō ex iure manu confertum, sed mage ferro rem repetunt.
7. fam. 25
Ex iure manu confertum vocare. pro Mur. 22. 1. de Orat. 22
Iure id fieri putant, quod exemplo fit. 4. fam. 7
Iure factum, quomodo defendendum. 2. de Orat. 59
Quæ Colonia est in Italia tam firmo iure: in Verr. 247. b
Quandoquidem te in iure conspicio. pro Cecin. 295. b
Sit summa in iure dicendo seueritas. Q. frat. 293. b
Nam volutare in foro, hære in iure, ac Prætorum tribuna-
libus, iudicia priuata magnarum rerum obire. 1. de Orat.
84. pro, apud tribunalia versari.
In iure & exceptiones postulabantur, & agendi potestas da-
batur, & omnis conceptio priuatorum iudiciorum con-
stituebatur. 2. de Inuent. 163
Capitis nostri sepe potest accidere vt causæ versentur in
iure. 1. de Or. 89. a. 2. de Inuent. 163. id est, apud Prætorem.
Iure iniquo imperare. 4. in Verr. 119
Vt siquid tibi opus sit, ne dubitet mihi iure meo denuntia-
re. Ser. Sulpitio, a
Iure meo hoc dico. 8. Philip. 247. a
Postremò meo iure à te peto. Att. 229. 40. b
Tametsi meo iure possum, siquid in hac parte mihi non pla-
ceat vituperare. pro Rosc. Amer. 80. a. Id est, quanquam
ego is sim, cui maximè omnium id facere licet citra re-
prehensionem.
Quare moneo vos adulescētiōes, atque hoc meo iure præ-
cipio. pro Sestio, a
Pro hoc enim qui minor est natu, meo iure respondeo. de
Amic. 202. b
Duo illa quæ facillima videntur, quoniam quæ difficiliora
sunt, non possum, mihi pro meo iure sumo. 2. de Orat. a
Quod ei meritò & optimo iure contigit. pro Mar. 131. b
Ne vt quidam iure optimo derideamur. Off. 12. b
Optimo enim iure ea sunt profectò prædia, quæ optima cō-
ditione sunt. Libera, meliore iure sunt quàm serua. 3. de
Leg. Agr. 6. a
Cur quæ optimo iure esse debet, huic præcipua lex iniuriæ
definitur: in Verr. 195. b
Pro iure nostræ amicitia à te peto. 10. ad Att. 29. in epi. Cæs.
Satisne à vobis videor pro meo iure in vestris auribus com-
mendatus: de Finib. a
Pro meo iure dico. pro Flac. 164. de Fin. 142. b
Itineris nostri causa fuit, quòd non habebam locum vbi
pro meo iure diutius esse possem, quàm in fundum Sicæ.
Attico, a
Vt ad te familiariter, & quasi pro meo iure scriberem. Ari-
sto, lib. 13. 51. 1. a
Quem iure suo adire aut appellare posset. in Verrem, a

Quare suo iure noster Ennius sanctos appellat poetas. pro
Archia, 14. a
Earum rerum omnium, vel in primis hic A. Licinius fru&u
à me repetere propè suo iure debet. pro Archia, 1. a
Pomponius quidem, inquam, noster iocari videtur, & for-
tasse suo iure. 5. de Fin. 6. a
Tum deprecabitur à vobis, tum etiam pro suo iure contem-
det, ne patiamini, &c. 7. Verr. 2. a
Maximam verò partem quasi suo iure Fortuna sibi vendi-
cat: & quicquid prosperè gestum est, id penè omne ducit
suum. pro Marcello, 3. a
Iure suo vti. in Rull. 85
Vetere quodā in Scenicos iure, maximèque oppidano. pro
Planc. 265. b
Sed vniuersas prouincias regionèsq; vno calamitatis iure
comprehenderet. Offic. 2. 38
Quidam in respondendo iure, autoritate plus, quàm ipso
ingenio valent, & Rutilius magnum munus de iure re-
spondendi sustinebat. de Clar. 174. b
Iura si populorum iussis, si principum decretis, si sententiis
iudicum constituerentur, ius esset latrocinari, ius adulte-
rare, ius testamenta falsa supponere, si hæc suffragis, aut
scitis multitudinis probarentur. 1. de Leg. 33
Iura belli in repub. maximè conseruanda. Offic. 1. 51
Iura litium & benevolentia. 7. fam. 28
Iura Siculorum, quæ habent à Pop. Rom. in Verr. 155. b
Quis nobis ista iura tam æqua describit: pro Quint. 8. b
Filium pro patre mori iura omnia diuina & humana co-
gunt. pro Sex. Rosc. 24. b
Qui omnia iura diuina atque humana peruertit. Offic. 6. b
Iura inimicissima. pro Quint. 27
Nostri clarissimorum hominum autoritate, leges & iura
lecta esse voluerunt. de Orat. 107. b
Iura nostra ad naturam accommodari gaudeo. 2. de Leg. 57
Iura omnia polluere. pro Rosc. Amer. 39
A quibus iura ciuibus præscribebantur. Cat. 25
Qui mortuis tam religiosa iura tribuerunt. Læli. 11
Ius ciuile.
Ius ciuile, & ius natura. 3. de Nat. d. 32
Ius ciuile est æquitas constituta iis, qui eiusdem sunt ciuita-
tis, ad res suas obtinendas. Top. 5
Ius ciuile ex quibus constat. Top. 13
Ius ciuile olim paucis & obscuris literis continebatur. pro
Mure. 25
Qui ius ciuile contemnendum putat, is vincula reuellit nō
modò iudiciorum, sed etiam vtilitatis vitæque commu-
nis. pro Cec. 51
Crassus heri nobis pollicitus est, se ius ciuile, quod nūc dif-
fusus & dissipatum est, in certa genera coacturum, & ad
artem facillè redacturum. de Orat. 121. 100. b
Ius ciuile omne præter Romanum inconditum ac penè ri-
diculum. 1. de Orat. 97
Ius ciuile perfecto oratori tenendum. Orat. 65
Ius ciuile in Mutiorū familia diu versatum est. 1. de Orat. 22
Tum perfectam artem iuris ciuilibus habebimus magis ma-
gnam atque vberem, quàm difficilem & obscuram. de
Orat. 100. b
Iuris ciuilibus cognitio Scæuolæ facilis visa, cuiusque vtilitas
& delectatio. 1. de Orat. 82
Iuris ciuilibus cognitionem atque interpretationem olim prin-
cipes in sua possessione retinuerunt. Offic. 2. 96
Iuris ciuilibus & rei militaris comparatio. pro Mure. 19
Iuris ciuilibus custos Prætor. 3. de Leg. 7
In iuris ciuilibus disputatione ferendi mores, nec scriptis om-
nia faciendā. 1. de Leg. 15
Iuris ciuilibus ediscendi facilitas. 1. de Orat. 94
Finis iuris ciuilibus quis. 1. de Orat. 93
Mutius Augur iuris ciuilibus intelligentia, atque omni prudē-
tentiæ genere præstitit. de Clar. 173. b
Sex. Ælius iuris ciuilibus omnium peritissimus. de Clar. 171. b
Atqui non desunt illis eloquentia, sed iuris ciuilibus pruden-
tia. de Orat. 98. b
Iuris ciuilibus in ordinem redigendi ratio. 1. de Orat. 94

Iuris ciuilibus scientia à plerisque oratoribus neglecta, quan-
uis ad dicendum necessaria. Partit. 54
Eloquentia primas tenuit semper vrbis, pacatisque rebus,
secundas iuris ciuilibus scientia, cum in altera gratia, gloria,
præsidii plurimum esset, in altera perfectionum, cautio-
numque præceptio. Orat. 210. b
Iuris ciuilibus vtilitas. pro Cecin. 52. 53. 54
Ius ciuile defendere. 7. fam. 24
Vt cum genere humano quasi ciuile ius intercederet. de Fi-
nib. lib. 3. 53
Ab iure ciuili instructior. Brut. 83
Leges de iure ciuili, id est, de iure ciuitatis dandæ. pro Corn.
Balb. 59. b
Impune feci: nam quid agas mecum ex iure ciuili & Præ-
torio non habes. pro Cec. 291. b
Fontes omnium disputationum, qui iure ciuili & legibus
continentur. de Orat. 101. b
In iure ciuili genera perpauca. 1. de Orat. 94
C. Carbo ignarus legum, hæsitans in maiorum institutis, ru-
dis in iure ciuili. de Orat. 88. 99. b
Quæ descripta sunt legibus & iure ciuili, hæc ita teneantur
vt sit constitutum. Offic. 11. b
Hoc si minus iure ciuili perscriptum est, lege tamè natura,
& cōmuni iure gētiū sancitū est, vt nihil, &c. de Aru. 251. b
Ius commune.
De communi iure dubitare. pro Cecin. 68. b
Ius feciale.
Ac belli quidem æquitas sanctissimè feciali populi Ro. iure
perscripta est. Offic. 1. 53. de hoc vide Gellium lib. 16. cap. 4
Ius gentium.
Maiores aliud ius gentium, aliud ciuile esse voluerūt: quod
enim ciuile, non idem continuo gentium: quod autem
gentium, idem ciuile esse debet. Offic. 65. b
Hyeme omnia bella iure gentium conquelescunt. pro Rab.
Posth. 129. b
Aliquid more, lege, iure gētiū esse factum. pro S. R. 42. b
In ea causa fuit oratoribus de toto stirpis ac gētilitatis iure
dicendum. de Orat. 99. & 88. b
Ius legitimum.
Ius legitimum, id est ciuile. pro Domo sua, 220. b
Ius legitimum ad summā illam seueritatē exegeris. 8. famil.
14. in epist. Cælii.
Ius natura.
Natura ius est, quod non opinio genuit, sed quædam innata
vis inseruit. de Inuent. 81. b
Natura ius est, quod nobis non opinio, sed quædam innata
vis affert, vt religionem, pietatem, gratiam, vindicationem,
obseruantiam, veritatem. de Inuent. 70. b
Iura natura à vulgari intelligentia remotiora. 2. de Inu. 170
Ius Pontificium.
Ius Pontificium. de Nat. d. 68. b. Cat. 45
Ius Pontificium & ciuile tracto. de Senect. 84. b
Idque cum multis aliis rebus, tum è Pontificio iure, & cere-
moniis sepulchrorum intelligi licet. 1. Tuscul. q. 23
Legitimo & Pontificio iure. pro Domo sua, 220. b
Nec de Pontificio, sed de publico iure disputo. pro Do. 239. b
Ius Pontificale.
Ius Pontificale eum morem confirmat. 2. de Leg. 52
Iuris Pontificalis tota compositio magnam religionem, ce-
remoniamque declarat. 2. de Leg. 51
Ius Prætorium.
Ius Prætorium. in Verr. 114. b
Quæ quidem plaræque iure Prætorio liberantur, nonnulla
legibus. Offic. 1. 48
Ius publicum.
Ius publicum vindicandi. pro Domo sua, 240. b
Historiam dico & prudentiā iuris publici. de Orat. lib. 1. 100
Ius summum.
Existunt etiam sæpe iniuriæ calumnia quadam, & nimis
callida, sed malitiosa iuris interpretatione. Ex quo illud.
Summum ius, summa iniuria, factum est iam tritum ser-
mone proverbium. Offic. 1. 49
Dictator militiæ summum ius habeto. de Leg. 185. b
v v v. iiii.

Non agam summo iure tecum: non dicam id, quod debeam forsitan obtinere. 7. Verr. 3. a
 Summo iure agere, & certum ius obtinere. pro Cec. 287. b
 Si contra verbis & literis, & (vt dici solet) summo iure contenditur, solent eiusmodi iniquitati, vt boni & æqui nomen, dignitatēque opponere. pro Cecin. 297. b
 Iure summo contendere. 16. ad Att. 37. cui opponitur, Remissioem esse.
 Experiri summo iure. pro Quint. 6. b
Ius varium.
 Deinde si de iure vario iudicatum est, non potius contra iuriconsultos statuunt, si aliter pronuntiatum est ac Mutio placuit: quā ex eorum autoritate, si vt Manilius statuebat, sic est iudicatum. pro Cec. 50. a
Iure.
 Quamobrem iure in eum animaduertetur. 7. Verr. 15. a
 Iure euenit. 4. Acad. q. 218. a
 De Memmio Attica iure queritur. ad Att. 249. b
 Propter virtutem iure laudamur, & in virtute rectē gloria-mur. de Nat. d. 77. b
 Merito ac iure laudari. in Cat. 113. b
Iusurandum.
 Iusurandum, est affirmatio religiosa: quod autem affirmate, quasi deo teste promiseris, id tenendum est. Offic. 3. 141
 O fides alma, apta pennis, & iusurandum Iouis. Offic. 73. b
 Cuius princeps iusurandi fuit, quod omnes scitis, solus neglexit fidem. Offic. 71. b
 Iusurandi fidem alicui abrogare. pro Rosc. Com. 26
 Suauem habui recordationem clarissimi iusurandi. ad Att. 88. b
 Religio iusurandi ac metus deorum immortalium in testimonio dicendo. pro Font. 280. b
 Luceius socius vestre religionis, iurisque iurandi. pro Cælio, 48. b
 Introduciti Galli, iusurandum sibi & literas à Lentulo ad suam gentem datas esse dixerunt. in Catil. 112. b
 Vt libentibus animis ad illius testimonium, vestrum iusurandum accommodetis. pro S. Rosc. 61. a
 Non enim ex pactione verborum, quibus iusurandum comprehenditur, sed ex perfidia & malitia, per quam insidiam tenduntur alicui, dii immortales hominibus irasci & succensere solent. pro Sext. Rosc. 52. b
 Conseruare iusurandum. Offic. 72. b
 Iurauitque se illum statim interfectorum, nisi iusurandum dedisset, se patrem missum esse facturum. 3. Offic. 153. a
 Iusurandum pulcherrimum iuravi: quod populus item magna voce me verē iurasse iuravit. 5. fam. 6
 Si avarus est, negligit iusurandum. de Inuent. 52. b
 Fidem, iusurandumque negligere. de Arusp. 251. b
 Non iusurandum reliquisti: aliter contempstisti. ad Heren. 28. b
 Qui iusurandum violat, is fidem violat. Offic. 3. 142
 Sed vt adsint, cognoscant, animaduertant, quod de religione, pietate, sanctitate, ceremoniis, fide, iureiurando, quid de templis, delubris, &c. 1. de Nat. d. 22. a
 Psephismata iureiurando constrieta. pro Flac. 149. b
 Plurima firmantur iureiurando inter ipsos homines diis immortalibus interpositis. de Leg. 172. b
 Quum intelligat quā multa firmentur iureiurando, &c. 2. de Leg. 14
 Nullum enim vinculum ad astringendam fidem iureiurando maiores arctius esse voluerunt. 3. Offic. 151. a
 Ex qua domo recitatur vobis iureiurando de iurata autoritas: id est, testimonium iurati hominis. pro Cæli. 49. b
Iurisdicatio.
 Iurisdicatio nec imperita & clemens. 6. ad Att. 25
 Præture iurisdicatio res varia & multiplex ad suspiciones & simulatas non attingitur, &c. pro Flac. 4. a
 Æstiuos menses rei militari dare, hybernos iurisdictioni. ad Q. frat. 293. b
 Afiacæ iurisdictioni vrbana iurisdicatio respondet. pro Flac. 77. a
 Postero die, quum ab eo digressus essem, eo consilio vt ab

Athenis in Bœotiam irem, reliquāque iurisdictionem absoluerem. Seru. Sulp. Ciceroni, lib. 4. 36
 Iurisdictionem conficere. 2. fam. 25
 Is venalem in Sicilia iurisdictionem habuit. in Verr. 116. & 132. b
 Qui in concione ausus est dicere, iustitiam iudici oportere, iurisdictionem intermittere, iudicia tolli. de Arusp. 51
 Omitto iurisdictionem in libera ciuitate contra leges. de Prou. 5
 Sub vestrum ius, iurisdictionem, potestatem, orbem terrarum subigeretis. contra Rul. 86. b
 Ac mihi quidem videtur non sanè magna varietas esse negotiorum in administranda Asia, sed ea tota iurisdictione maximè sustineri. ad Q. frat. lib. 1. 130. a
Iuriconsultus.
 Iuriconsultus est qui legum & cōsuetudinis eius, qua priuati in ciuitate vtuntur, & ad respondendum, & ad agendum, & ad cauendum peritus est. de Orat. lib. 1. 106. de Legibus, 158, 179. b
 Ita tibi iuriconsultus ipse per se nihil videtur, nisi leguleius quidam acutus & cautus præco actionum, cātor formularum, auceps syllabarum. de Orat. 105. b
 Iuriconsultus Mutius, pontifex idem. 2. de Leg. 49
 Est enim sine dubio domus iuriconsulti totius oraculum ciuitatis. 1. de Orat. 99
 L. Valerium iuriconsultum valde tibi commendo, sed ita etiam, si non est iuriconsultus: melius enim ei cauere volo, quā ipse aliis solet. epist. 31. b
 Legi tuas literas: ex quibus intellexi te Cæsari nostro valde iureconsultum videri. 7. fam. 19
 P. Scæuola, M. Manilius, M. Brutus iuriconsulti. de Fin. 51. b
 Iuriconsulti sine oratoria facultate cōtemnēdi. 1. de Orat. 122
 Sed iuriconsulti, siue erroris obiiendi causa, quo plura & difficiliora scire videantur, siue, & c. ignorantia docendi, &c. sæpe quod positum est in vna cognitione, id in infinita dispertuntur. 2. de Leg. 45
 Iuriconsulti veteres artem suam peruulgari noluerunt. 1. de Orat. 91
 Iuriconsultorum genus dicendi, idem Q. Cornelio videbatur. 7. fam. 33
 Ea iuriconsultorum ingeniis plerunque corrupta sunt. pro Mur. 129. b
 Memoria iuriconsultorum. de Orat. 95. b
 Iuriconsultorum prudentia. Top. 226. b
 Contra iuriconsultos. pro Mur. 129, 130. b
Iuridicialis.
 Iuridicialis constitutio est, cum factum conuenit, sed iure an iniuria factum sit, queritur. 1. ad Heren. 24
 Iuridicialis est, in qua æqui & recti natura, aut præmii aut pœnæ ratio queritur. 1. de Inuent. 21
 Tertia, quauis molestum hoc nomen sit, iuridicialis vocetur. de Inuent. 69. b
 Iuridicialis constitutionis nomen molestum. Top. 49
 Huic generi Hermagoras partes quatuor supposuit, deliberatiuam, demonstratiuam, iuridicialem, negotialem. 1. de Inuent. 17. a
 In iuridiciali absoluta constitutione quid queratur. 2. ad Heren. 52
 In iuridiciali constitutione deprecationis quis sit vsus. 2. ad Heren. 58
 In iuridiciali assumptiua ex comparatione quomodo agendum. 2. ad Heren. 54
Iurisperitus.
 L. Cælius iuris valde peritus. de Clar. 173. b
 Lucullus iuris & publici, & priuati sanè peritus. de Cla. 184. b
 Iurisperiti minores magistratos plures sunt. 3. de Leg. 5
 Q. Scæuola iurisperitorum eloquentissimus, eloquentium iurisperitissimus. de Orat. 99. b
 Quis P. Octauio ingenio prudentior: iure peritor: pro Clu-tio, 39. b
 Iurisperitissimi Scæuolæ pontifices ambo. 2. de Leg. 45
Iurisprudencia.
 Iurisprudencia, senectutis ornamentum. 1. de Orat. 98

Iurisprudencia irrisio. pro Mur. 19. & 21
Iustus.

Nemo iustus esse potest, qui mortem, qui dolorem, qui exilium, qui egestatem timet: aut qui ea, quæ sunt his contraria, æquitati antepont. Offic. 2. 53
 Iustus & bonus vir. Offic. 41. pro Cec. 300. b
 Iustus comitorum rogator. de Nat. d. 2. 8
 Aliquis in amicitia parum iustus. de Amic. 110. b
 Iustus in aliquem. pro Plan. 52
 Iusta causa. 4. de Fin. 36. 2. ad Att. lib. 2. 21. 2. a
 Illa iusta eloquentia quam Dialecticam dilatatam esse putant. de Clar. 194. b
 Quibus si nihil aliud responderem, iusta esset excusatio. Orat. 210. b
 Iusta gloria est veræ virtutis. in Pis. 91. b
 Iusta victoria. epist. 13. b
 Quicquid iustum, id etiam vtile. Offic. 2. 13
 Iustum bellum cum hoste, non cum ciue. in Catil. 25
 Casum illum meum funus Reip. fuisse, sed funus iustum & iudicatum. de Prou. 78. b
 Iustum imperium. pro Ligar. 16
 Iustum & pium officium. 6. fam. 3
 Iustum & ius colere. de Leg. 171. b
 Liberalē in publicanos, iustum in socios fuisse. pro Plā. 272. b
 Iustum aliquem habere. 1. fam. 18
 Sed incidunt sæpe tempora, quum ea quæ maximè videntur digna esse iusto homine, eoque, quem virum bonum dicimus, commutantur, fiuntque contraria. Offic. 1. 45
 Cum iusto & legitimo hoste res gerebatur. Offic. 73. b
 Metellus ille honoratus quatuor filiis, at quinquaginta Priamus, quibus decem & septem iusta vxore natis, &c. 1. Tusc. 132. a
 Si se officio fungi putet iusto & debito. Tusc. q. 207. b
 Iusto sacramento contendere. 1. de Orat. 22
 Nam multi sæpe honores diis immortalibus iusti habiti sunt ac debiti, sed profecto iustiores nunquam. in Verr. a
 Honesta & iusta consilia. Offic. 34. b
 Magna etiam diffidia, & plerūque iusta nasci, quum aliquid ab amicis, quod rectum non esset, postularetur. de Amicit. 33. a
 Iusta omnia decora sunt. Offic. 1. 133
 Vti seruis vt mercenariis ad operam exigendā & iusta præbenda. Offic. 9. b
 Omnia solennia ac iusta ludorum omnibus rebus summa cum ceremonia sunt seruata. de Arusp. resp. 19
 Iusta multa affero. 9. ad Att. 62. id est, multas iustas rationes. Æqua & iusta dicis. in Ant. 174. b
 Iusta esse omnia existimare quæ scita sint in populorum institutis aut legibus, stultissimum. 1. de Leg. 31
 Deinde sine vlla mora cogitabam iusta itinera facere. ad Attic. lib. 1. 4
 Quare L. Syllæ & Cæli Cæsaris pecuniarū translatio à iustis dominis ad alienos, non debet liberalis videri. 1. Off. 67. a
 Ex patriis ritibus optima colunt, præter Idææ matris famulos, eosque iustis diebus, nequis stipem cogito. 2. de Legib. 24
 Vita multis suppliciiis iustis, debitisque erepta. in Catil. 101. b
 Vt propemodum iustioribus vtamur illis qui omnino auocent à philosophia, quā iis qui rebus infinitis modum constituant. 1. de Fin. 4. a
 Aristides qui vnus omnium iustissimus fuisse traditur. pro Sest. 27. b
 Res gestæ iustissimi triumphii. 5. fam. 25. in epist. Vatini. Id est, quæ iustissimè triumphum merentur.
Iuste.
 Iuste & legitime imperare. 1. Offic. 12. a
 Iuste vixerit, qui motus animi ratione rexit: qui autē his se dedit, iniuste. de Vniu. 55
 Iuste & cum fide viuere. Tusc. q. lib. 1. 81
 Id vos si offendimini, iustius huic, quā mihi succedere debetis qui initium introduxit. in Salust. 1. 2. 1. de Fin. 89. a
 At hoc ipsum inquit, iniquè facis. imò iustissimè. Brutus Ciceroni, 4. 2. a

Iusta Catilinæ facta sunt. pro Flacco, 73
 Iusta facta, & corpus quando est incensum, tu sepulchrum dicitur. 2. de Leg. 52
 Sed videamus Platonem, qui iusta funerum reicit ad interpretes religionum. 2. de Leg. 61
 Hic miser luctu perditus, qui nondum etiam patetno funeri iusta soluerat. pro Rosc. Amer. 13
 Non solum vita cruciati atque dedecore, verum etiam sepultura & iustis exequiarum caruerunt. 2. de Leg. 69. a
Iustitia.
 Iustitia est æquitas, ius vnicique tribuens pro dignitate cuiusque. ad Heren. 94
 Iustitia est animi affectio suum cuique tribuens, atque hanc quam dico societatem coniunctionis humanæ, munificē & æquē tuens. 5. de Fin. 6
 Iustitia est habitus animi communi vtilitate conseruata, sitam cuique tribuens dignitatem. de Inuent. 82. b
 Iustitia omnium est domina & regina virtutum. Offic. 3. 36
 Fundamentum enim perpetuæ commendationis & famæ est iustitia, sine qua nihil potest esse laudabile. Offic. 48. b
 Iustitia ad rem gerendam necessaria est, cuius tanta vis est, vt nec illi quidem qui maleficio & scelere pascuntur, possint sine vlla particula iustitiæ viuere. Offic. 41. b
 Iustitia est obtemperatio scriptis legibus institutisque populorum. 1. de Leg. 32
 Pietas est iustitia aduersus deos. de Nat. d. 1. 81
 In commune autem quæ posita pars est, iustitia dicitur, eaque erga deos religio, erga parentes pietas, vulgò autem bonitas, creditis in rebus fides: in moderatione animaduertendi lenitas, amicitia in beneuolentia nominatur. Offic. 236. b
 Iustitia quæ suum cuique distribuit. de Nat. d. 67. b
 Iustitia, ex qua vna virtute boni viri appellantur, mirifica quædam res multitudini videtur. Offic. 40. b
 Iustitia cernitur in suum cuique tribuendo. de Fin. lib. 5. 62
 Quamquam omnis virtus nos ad se allicit, facitque vt eos diligamus, in quibus inesse videatur: tamen iustitia & liberalitas id maximè efficit. Offic. 1. 81
 Iustitia nihil expetit præmii, nihil pretii, per se expeditur. 1. de Leg. 37
 Iustitia sine prudentia satis habet autoritatis. Offic. 2. 47
 Iustitia ad fidem faciendam plus pollet prudentia. Off. 2. 47
 Iustitia omni ratione colenda & retinenda est, tum ipsa per se, tum propter amplificationem honoris & gloriæ. Offic. 2. 60
 Iustitia, & æqualitas, & societas hominum per se est expedita. 1. de Leg. 37
 Iustitia nulla omnino est, si neque natura est, & ea quæ propter vtilitatem constituitur, vtilitate illa conuellitur. 1. de Legib. 32
 Iustitia etiam aduersus infimos seruanda. Offic. 1. 61
 Iustitiæ fundamentum, est fides, id est, dictorum conuentorumque constantia & veritas. Offic. 1. 35
 Iustitiæ fundamentum est, vt pro dignitate cuique tribuatur. Offic. 1. 65
 Fundamenta iustitiæ, primum vt ne cui noceatur: deinde communi vtilitati seruiatur. Offic. 7. b
 Iustitiæ initium à natura profectum. 2. de Inuent. 240
 Iustitiæ munus est, vt communibus vtatur pro communibus, priuatis autem vt suis. Offic. 1. 31
 Iustitiæ primum munus est, vt ne cui quis noceat, nisi lacessitus iniuria. Ibidem.
 Maximè autem adducuntur plerique, vt eos iustitiæ capiat obliuio, quum in imperiorum, honorū, gloriæve cupiditatem inciderint. Offic. 1. 37
 Iustitiæ partes duæ sunt: iustitia, in qua virtutis splendor est maximus, ex qua viri boni nominantur: & huic coniuncta beneficentia, quam eandem vel benignitatem vel liberalitatem appellari licet. Offic. 1. 31
 Iustitiæ partes sunt non violare homines, verecundiæ, non offendere. Offic. 20. b
 Iustitiæ vis etiam larronū opes firmat atque auget. Off. 41. b

Iustitiæ vsus in deliberando. 3. ad Heren. 95
Fruendæ iustitiæ causa videntur olim bene morati reges cõstituti, vt ait Herod. Offic. 41. b
In laude iustitiæ sunt fides & æqualitas. de Orat. 140. b
Iustitiæ mercedem quærere, id ipsum est iniustissimum. 1. de Leg. 37
Iustitiam imitatur acerbitas. Partit. 43
De iustitia & eius partibus. de Fin. 140. b
Iustitia seruari nisi à forti viro, nisi à sapiente non potest. de Fin. lib. 5. 61

Iustitium.

Quæ sunt occultiora, quàm eius, qui in concione ausus est dicere iustitium edici oportere, iurisdictionem intermitti, claudi ærarium, iudicia tolli de Arusp. resp. 51
Iustitium indici, saga sumi dico oportere. 5. Philip. 187
Memmius autem, dirempta concione, inuito Caluino, planè refrixerat, & eò magis nunc concitare Dictaturam, fauere iustitio, & omnium rerum licentiæ. Att. lib. 4. 87. 3. a

Iuturna.

Stalenus statuas posuit ad Iuturnæ. pro Cluen. 38. b

Iuuenis.

Vellem suscepisses iuuenem regendum. ad Att. 159. b
Iuuenes barbatuli. 1. ad Att. 31
Infirmitas puerorum, est ferocitas iuuenum. de Sen. 83. b
Iuuenes stare ad ianuam duos quosdam, qui eum magnopere euocarent. de Orat. 141. & Tusc. q. 174. b

Iunior.

Dii (vt ita dicam) iuniores. de Vniu. 203. b

Iuuenilis.

Iuuenilis quædam dicendi licentia. de Clar. 194. b

Iuuenilis redundantia. Orat. 206. b

Iuueniliter.

Fabius Maximus Annibalem iuueniliter exultantem, patitiua sua mollebat. de Senect. 79. b

Iuuentus.

Quomodo sum infectatus leuitatem senum, iuuentutis libidinem. ad Att. 35

Mercurius iuuentutis custos & præses. in Verr. 174. b

Iuuentutis soboles. 2. Philip. 68

Imperia ascribebantur nouæ iuuentuti. pro Dom. 238. b

Legendus est hic orator, si quisquam alius, iuuentuti. de Clar. 176. b

Iuuentutem laboribus erudiunt. 2. Tusc. 59. a

Intuemini paulisper animis iuuentutem. pro Dom. 222

Res quæ iuuentute geruntur & viribus. de Senect. 80. b

Iuuentas.

Iudis Iuuentatis, quos Salinator Senonensi prælio vouerat. Orat. 171. b

At poetæ quidem necar, ambrosiam, epulas comparant: &

aut Iuuentatem, aut Ganymedem pocula ministrantem. de Nat. d. 13. b

Nec Iuuentate pocula ministrat, lætari deos arbitror. Tusc. quæst. 161. b

Iuuentus.

M. Iuuentus Pædo. pro Cluent. 86

Iuuo.

Vtrum reprehendis libertum qui iuuabat patronum qui in miseris erat. a

Eruditio ad beatam vitam iuuat. 1. de Fin. 180. a

Si omni studio Lamiam in petitione iuueris. epist. 176. b

Qui nostros duces auxilio laboris, comæatus, periculo suo iuuerint. pro Corn. Balb. 59. b

Iuuare in corpore & in animo dicitur, ex eoque iucundum. de Fin. 67. b

Iuuare atque ornare aliquem quibuscunque rebus possis. epist. 213. b

Si consilio iuuare ciues & auxilio æqua in laude ponendum est, pari, & c. in Topicis, 37. a. pro Corn. Balbo, 17. a. Antequam iret in exil. 16. a. 2. Offic. 95. a

Iuuare, tueri, conseruare homines. Tusc. q. 155. b

Sin autem dii neque possunt nos iuuare, neque volūt, quid est, & c. de Nat. d. 2. b

Multum potes nos apud Plancum iuuare. ad Atticum, lib. 16. 346. 1. a

Te igitur authore ne foro quidem & comæatu Mamertini populum Romanum iuuare debuerunt. in Verr. 246. b

Res in quibus & se possunt iuuare & suos. Offic. 2. b

Legis Corneliæ meminit quæ proscriptum iuuari vetat. 3. in Verr. a

Consule aures, probabunt: quære cur, ita dicent se iuuari. Orat. 212. b

Iuuat.

Iuuat me hæc præclara nomina sic concidisse. in Verrem, a

Te esse animo hilari, & c. valde me iuuat. ad Quint. frat. lib. 2. 15. 1. a

Et certe in armis locorum opportunitas multum iuuat. pro Marc. 131. b

Iuuatque me, tibi cum summam humanitatem, tum etiam tuas literas profuisse. Messinio, lib. 5. 21. 11. a

Iuuans.

Quorum neminem, nisi iuuante Deo, talem fuisse credendum est. de Nat. d. 59. b

Mèque diis iuuantibus ante brumam expectabis. ad Trebatium, lib. 7. 21. 5. a

Iuxta.

Tum reliquis officiis iuxta, ac si meus frater esset, sustentauit. post reditū, 18. Hoc est, quasi vel tanquã si, vel æquẽ ac si. Sepultus est iuxta viam Appiam ad v. lapidẽ. ad Att. 271. b

L

Labes.

Cœnum illud ac labes. pro Sest. 8. b

Ne qua ex tua summa indignitate labes illius dignitati aspergatur. in Vatin. 33. b

Nam si illa labes ac flamma Reip. suum illum pestiferum & funestum Tribunatum, & c. diuina religione defendere. pro Domo sua, 1

Labes atque eluuiis ciuitatis. pro Domo sua, 224

Labes ignominiaque mortis. pro Rab. Posth. 96. b

Labes ac perniciis prouinciæ. 2. Verr. 2

Est enim huius seculi labes quædã & macula, virtuti iniudere, velle ipsum florẽ dignitatis infringere. pro Cornelio Balbo, 11. a

Videtur in tabella, iam antè quanta sit facta labes, primò Gabinia lege, biennio autem post Cassia. de Amicit. 39. a

Ne probrum castis, labes integris, infamia bonis inferatur. pro Cælio, 33. a

Labes animi nec diuturnitate vanescere, nec manibus vllis elui potest. 2. de Leg. 26

Habeo quem opponam labi illi atque cœno. pro Sest. 7. b

Vtrum hic tandem discepcionem & cognitionem veritatis, an innocentia labem aliquam, vt ruinam fore putatis? pro Flacc. 18

In quancunque domum stuprum intulerit, eandem labem esse libidinis. Parad. 28

Hanc labem turpitudinis & inconstantia poterit populi Romani dignitas sustinere. pro Domo sua, 233. b

Labem hanc valde veretur. 2. de Leg. 38

Cæteras animi labes repellat. Parad. 41

Hunc tu quas conscientia labes in animo censes habuisse? quæ vulnera? 3. Offic. 113

Labes, pro terra hiatu.

Delata etiam ad Senatum labes agri Priuernatis, quum ad infinitam altitudinem terra defessisset. 1. de Diuin. 158. a

Vt multa oppida corruerint, multis locis labes facta sint, terræque defederint. 1. de Diuin. 69

Labecula.

Sed quum T. Annium tantopere laudes, & clarissimo viro nonnullam laudatione tua labeculam aspergas, & c. in Vatinium, 32. a

Labefacio.

Quem nulla vnquam vis, nulla minæ, nulla inuidia labefecit. pro Sestio, 87. a

Labefactus.

Hæc iam labefacta, & c. in Arato, 158. b

Labefacto.

Is non homines lædit, sed leges ac iura labefactat. pro Cec. 298. b

Hoc adolescentis præsidium equidem adhuc satis firmum esse confido, sed ita multi labefactant, vt ne moueatur interdum, extimescam. Brut. 276. b

Aristoteles ideas labefactauit. Acad. q. 45. b

Quancquam labefactauit sententiam meam, & c. Diu. lib. 1. 7

Labefactarat enim vehementer aratores iam superior annus, proximus verò funditus euerterat. 5. Verr. 38. a

Quem neque fortuna temeritas, neque inimicorum labefactaret iniuria. in Parad. 2. a

Labefactare & peruertere. 3. de Fin. 108. a

Labefactare causam. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 11

Labefactare atque oppugnare commoda alicuius. 5. Verr. 157. a

Perfringere ac labefactare conspirationem bonorum. in Cat. 123. b

Labefactare & rescindere ab aliis constituta. contra Rullum, 88. b

Labefactare definitiones. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 16

Si quis enim ea, quæ dicta sunt, labefactare volet. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 36

Labefactare dignitatem alicuius. pro Rab. Posth. 129. b

Nec verò postea destitit labefactare eum, qui summa cum tua iniuria, contumeliaque Reip. prouinciam absens obtinebat. ad Cornificium, lib. 12. 25. 5. a

Quorum fidem pretio labefactare conata sit. pro Cluen. 153

Labefactare fundamenta reipub. Offic. 2. 115

Nunquam ingenio me suo labefactare atque infirmare conabitur. 1. Verr. 24. a

Labefactare opinionem. pro Cluent. 3. a

Labefactare & euertere Remp. 1. de Fin. 33

Postea conuulsis repagulis, effraictisque valuis, demoliri signum, ac veclibus labefactare conantur. 6. Verr. 84. a

Labefactare aliquam societatem. epist. 59. b

Labefactare vitas hominum. 1. de Inuent. 5. a

Labefactatur corporis coagmentatio calore vel frigore, vel aliqua impulsione vehementi. de Vniu. 21

Ne inuidia verbi labefactetur oratio mea. de Fin. 58. b

Cæteri cum ad iudicem causam labefactari animaduertūt, ad arbitrum confugiunt. pro Q. Rosc. 46. b

Itaque Milonis consulatus, qui viuo Clodio labefactari non poterat, mortuo denique tentari cœptus est. pro Milone, 108. b

Iisdem machinis sperant me posse labefactari, quibus antestantem perculerunt. pro Domo sua, 218. b

Quod si qui longius in amicitia prouecti essent, tamen se-

pe labefactari, si in honoris contentionem incidissent. de Amicit. 33. a

Labefactatus.

Labefactata atque conuulsa cogitatio concursu calamitatum. 5. fam. 36

Ruere illa non possunt, vt hæc non eodem labefactata motu concidant. pro Pomp. 7. b

Quod si legere & audire velitis externa, maximas Respub. per adolescentulos labefactatas, à senibus sustentatas & restitutas reperietis. de Senect. 18

Labicanum, locus. Offic. 125. b

Labicanus.

Labicana vicinitas. pro Planc. 163. b

Labici, oppidum Romæ finitimum. in Rul. 94

Labienus.

Q. Labienus cum Saturnino Capitolium tenuit. pro Cato Rab. 14

Labienum secum habet Pompeius. 7. ad Att. 50

Labieni diuitiæ. 7. ad Att. 29

Labo.

Hora amplius iam in demoliendo signo permulti homines moliebantur: illud interea nulla lababat ex parte. 6. Verinarum, 85. a

Mouemur enim sæpe aliquo acutè concluso: labamus, mutamisque sententiam clarioribus etiam in rebus: & c. 11. Tusc. q. 63

Si vna litera commota sit, fore tota vt labet disciplina. de Fin. lib. 4. 43

Cum ei labore M. Antonius videretur. in Ant. 207

Et simul scito labare meum consilium illud, quod satis iam fixum videbatur: non mihi satis idonei sunt authores 11, qui à te probantur. ad Att. lib. 8. 53

Labor.

De C. Gracchi autem Tribunatu quid expectem, non libet augurari: serpit enim deinde res, quæ procliuus ad perniciem, quum semel cœpit, labitur. de Amicit. 39. a

Circuitus incitator numero ipso fertur & labitur, quoad perueniat ad finem. Orat. 215. b

Incitaturque semel in procliu labuntur, sustinerique nullo modo possunt. Tusc. q. lib. 4. 63. a

Continentur, labuntur, & fluunt omnia. Academ. quæst. 144. b

Quæ labuntur mutabili ratione sydera. de Vniu. 47

Breuitate & celeritate syllabarum verba celerius labuntur. Orat. 215. b

Nam non longinquum spatium labere diurnum. in Arat. b

Neque mihi licet labi ad eos, qui mihi non desinunt inuidere. ad Att. 57. b

Cætera nasci, occidere, fluere, labi, nec diutius esse vno & eodem statu. Orat. 197. b

Contrahi autem animum Zeno, & quasi labi putat, atque concidere, & ipsum esse dormire. de Diuin. 153. b

Labens.

Ferre præsidium labenti atque inclinata reip. Brut. 289. b

Labentem vel potius ruentem Pompeium tanquam vnus manipularis secutus sim. 9. ad Att. 35

Labentem conuellere. 8. ad Att. 55

Equitem Romanum veterem amicum suum non libidine, non turpibus impensis, sed experientia patrimonii amplificandi labentem excepit, corruere non sinit, fultit, & sustinuit re, fide, fortuna. pro Rab. Posth. a

Cum labentem ac propè cadentem Rempublicam fulcire cuperetur. in Ant. 170. b

Rempub. agram & labentem sanare & confirmare. pro Milone, 114. b

Lapsus.

Vt aliquis lapsus de cælo cœctum hominũ adeat. de Arusp. resp. 258. b

Lapsus iudicio. 15. fam. 53

In quo verbo lapsa consuetudo deflexit de via. 2. Officiorum, 12. a

Lapsa est libido in muliere ignota. Parad. 119. b

Naufragum illum in riuo esse lapsum. de Fato, 141. b

Litera in numeris valet quinquaginta. de Oratore, 131. b, Omnibus in parietibus inscriptas fuisse literas, tria L L L. duo M M. hoc est, lacerat lacertum Largii mordax Memmius.

Labecula, Labefacio, Labefacto, Labefactus vide Labes. Labellum, vide Labrum.

Labens, vide Labor.

Labeo.

Labeo Segulius, homo sui simillimus. 11. fam. 31

Laberius.

Laberii poemata. 12. fam. 44

itaque omnes quidem nunc in his locis Cn. Pompeium sicut aliquem non ex hac vrbe missum, sed de caelo lapsum intuentur. pro Lege Manil. 28. a
 Cassius lapsus paucis post diebus consequbatur. 10. Philip. 274. a. Id est, elapsus & prateritis.
Labi, pro Errare, peccare.
 Sed labor longius: ad propositum reuertar. 2. de Diuinat. 120. a
 Sed in his rebus omnibus imprudentia laboris. pro Rab. Posth. 19. a
 Sic philosophus in ratione vitæ peccans, hoc turpius est, quod in officio, cuius magister esse vult, labitur. 2. Tusc. quæst. 18. a
 Empedocles in deorum opinione turpissimè labitur. de Natura deor. 7. pro Rab. Posth. 65. b
 Epicurus autem, in quibus sequitur Democritum, non ferè labitur. 1. de Fin. 27. a
 Quin labebar longius, nisi me retinuissem. 1. de Legib. 77. a. pro Longius à proposito recedebam.
 Ne labor ad opinionem. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 128
 Qua in re ne labor, quæso prouidete. ad Att. 198. b
 Nunquam labere, si te audies. 2. fam. 12. id est, nunquam errabis.
 Labi autem, errare, nescire, &c. Offic. 4. b
 Labi ad opinionem aliquam. 4. Acad. 249. a
 Labi ad perniciem. Læ. 39
 Non puto existimare te ambitione me labi, quippe de mortuis. de Clar. 187. b
 Labi errore sermonis. Tusc. q. lib. 5. 41
 Aliquem in minimis, tenuissimisq; rebus labi. de Orat. 98. b
 Labi in officio, cuius magister esse velis. Tusc. quæstion. lib. 2. 9
 Talis igitur vir & cuius opinione labi potest. in Ant. 247. b
 Nusquam labi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 105
Lapsus.
 Tenes verò lapsus est per errorem. ad Q. frat. 328. b
 Aliqua in re non consilio, sed casu lapsus esse. contra Rullum, 67. b
 Non te inopia verbi lapsus putarem, nisi, &c. in Ant. 225. b
 Si consilio lapsi erimus. 7. Philip. 228
 Quarum mores lapsi ad mollitiem pariter sunt immutati cum cantibus. 2. de Leg. 38. de Græciæ ciuitatib; loquitur.
Lapsus.
 Et si lacus emissus lapsu & cursu suo ad mare profluxisset. Diu. lib. 1. 84
 Quam serpente multiplici lapsu & erratico, ferro amputans coercet ars agricolarum, ne syluestat farmentis, & in omnes partes nimia fundatur. de Senect. 48
 Lapsus volucrum. 2. de Nat. d. 73. pro volatu.
Lapsio.
 Sed hæc in bonis rebus, quod alii ad alia bona sunt aptiores, facilitas nominetur: in malis procliuuitas, vt significet lapsionem, in neutris habeat superius nomen. 4. Tusc. quæst. 43. a
Labor.
 Labor est functio quædam vel animi vel corporis grauioris operis & muneris: dolor autem motus asper in corpore à sensibus alienus. Tusc. q. lib. 2. 30
 Labor & dolor finitima sunt omnino, sed tamen differunt aliquid. Tusc. q. lib. 2. 30
 Labor & requies, opponuntur. 1. ad Att. 51
 Labor in negotiis, fortitudo in periculis. pro Pomp. 9. b
 Labor deum non attingit, nec erat vllus, cum omnes naturæ numini diuino parerent. de Nat. d. 1. 17
 Labor quasi callum quoddam obducit dolori. Tusc. quæst. lib. 2. 32
 Hæc si verbis explicare conemur, earum rerum frustra suscipiatur labor. de Vniu. a
 Labor ambitionis. 3. de Orat. 4
 Labor animi. 13. fam. 89
 Exætlatus ab Hercule labor. 4. Aca. 194. a. Hoc est absolutus.
 Labor illiberalis. lib. 1. de Fin. 3
 Nam esset cum infinitus, tum puerilis labor. in Orat. 83. a

Quemadmodum volucres videmus, &c. leuadi laboris sui causa passim ac liberè solutas opere volitare: sic, &c. 2. de Orat. 14. a
 Laboris inertia. pro Rosc. Com. 14
 Hoc non in beneficii loco, sed in laboris ac muneris deferebant. 1. ad Q. frat. 9
 Est enim magni laboris quem plerique fugimus. de Oratore, 97. b
 Consumere plus operæ ac laboris in aliqua re. 1. de Or. 120. a
 Nunquam iste plus militi laboris imposuit, quam sibi sumpsit. pro Murena, 36. a
 Laboris mei reliquias colligerem. 12. fam. 25. in epi. Lentuli.
 Nemini meus aduentus labori aut sumptui, neque publicè, neque priuatim fuit. 3. Verr. 11. a. Hoc est, oneri, vel molestiam attulit.
 Non fuit causa cur tantum laborem caperes, & ad me venires. pro Rosc. Com. 29. a
 Laborem ad aliquid agendum conferre. 4. ad Att. 1
 Laborem dicendi delectatione oratoria consolor. 4. ad Atticum, 46
 Laborem in re aliqua consumere. 6. fam. 45
 Laborem hunc alteri delegaui. 8. fam. 1. in epi. Cælii.
 Quoniam præ cunctis laborem ferre consueui. Antequam iret in exil. a
 Impendere laborem ac sumptum ad incertum casum. 5. Verrin. 195. a
 In laborem detrusus. 1. ad Q. frat. 38
 Interest aliquid inter laborem & dolorem. Tusc. q. 182. b
 Insumere magnum laborem ac sumptum in aliquam rem. de Inuent. 76. b
 Quem laborem nobis leuauit Attici nostri labor. Or. 207. b
 Laborem profundere ac perdere. 5. fam. 13
 Putaui mihi suscipiendum laborem vtilem studiosis, mihi quidem ipsi non necessarium. de Opt. gen. Orat. 148. a. 10. ad Att. 7
 Laborem propter ambitionem sustinebam. ad Att. lib. 1. 51
 Sustinere magnum laborem. Antequam. 2
 Labore & dolore magnam aliquam quærere voluptatem. lib. 1. de Finibus, 25
 Multo sudore & labore ferre aliquid. pro Fonteio, 2. a
 Qui Græciæ formam rerum pub. dederunt, corpora iu uent firmari labore voluerunt. Tusc. q. lib. 2. 31
 Labore forensi iactari. 3. ad Q. frat. 29
 Si quis omnem vitæ suæ cursum in labore corporis, atque in animi contentione conficeret. pro Cæli. 30
 Magno labore meo, sine vlla molestia sumptiue sociorum, 15. fam. 18
 Multo sudore ac labore facere aliquid. pro Font. 276. b
 Quod cuique negotii consilium volebat, nullo labore faciebat. 4. Verr. 94. a
 Otiosam ætatem & quietam sine vilo labore aut contentione traducere. de Senect. 74. a
 Labore superfedere. 4. fam. 5
 Pericula, labores, dolor etiam, &c. 1. de Fin. 19
 Iucundi acti labores. de Fin. lib. 2. 86
 Labores defensionum. Tusc. q. lib. 1. 1
 Omnes clari & nobilitati labores contemnendo fiunt etiam tolerabiles. Tusc. q. lib. 2. 53
 Suavis est laborum præteritorum memoria. de Fin. lib. 2. 86
 Laborum & vigiliarum mearum tributa est mihi merces. 3. fa. 37
 Laborum dolorumque susceptio. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 17
 Impiger ad labores belli. pro Fonteio, 28. a
 Excipere magnos labores. de claris Orat. 131. a
 Labores omnes te excipere video: timeo vt sustineas. 14. fa. 6
 Labores gerere. 6. Philip. 215
 Labores suscipere vel subire. 3. ad Att. 27
 Maximos labores molestiasque suscipere. Offic. 3. 30
 A laboribus diuturnis atas deuexa ad otium. 9. ad Att. 38
 Quid est quod in hoc tam exiguo vitæ curriculo, & tā breui, tantis nos in laboribus exerceamus? pro Archia, 21. a
 Nec tantis se in laboribus frangeret. pro Arch. 21
 In laboribus & periculis viuere. Tusc. q. lib. 1. 27
 Perfectus sum maximis laboribus. epi. 9. b

Laboro.

De fama nihil sanè laboro. Att. 210. b
 Nec de me laboro, de pueris quid agam nō habeo. Att. 114. b
 Quo etiam magis laboro idem quod tu. Att. 206. b
 Nam de iudicis quod quæris, multo laboro minus, trahantur per me pedibus omnes rei, sit vel Selius tam eloquens vt possit probare se liberum, non laboro. epi. 110. b
 Sic me & liberalitatis fructu priuas, & (quod minimè tamen laboro) mediocriter etiam prudentiæ. epi. 75. b
 Nihil laboro vt saluus sis. ad Tironem, lib. 16. 6. 7. a
 Laboro quomodo ea tuear, quæ mihi tuèda sunt. epi. 44. b
 Quoniam cuius consilio occisus sit inuenio: cuius manu sit percussus, non laboro. pro Roscio Amer. 59. a. Id est, non curo, neque anxius sum.
 De cæteris non laboro. in Verr. 215. b
 Non laboro, inquit, de nomine. de Finib. lib. 2. 26
 Non mediocriter laboro, vt possis, &c. Att. 142. b
 Non id ago, neque in eo nunc laboro. pro Quint. 7. b
 Quod ego non nimium laboro. Quint. fratri, 311. b
 Sed quia non laboro, quàm valde ea quæ dico, probaturus sim, eò minus conturbor. 4. Acad. 20. a
 Quid isthic fiat, non laboro. de Diuin. 90. b
 Laboro autem non sine causa. de Finib. 91. b
 Neve prius, q̄ reliquias meæ diligentia consequar, decedere cogar, valde laboro. Lentulus ad Ciceronem, lib. 12. 29
 Hoc vehementius laboro nunc, quod puto, &c. epi. 119. b
 Laboro vt assentiar Epicuro aut Aristippo. Acad. q. lib. 2. 129
 Populus Romanus, qui quondam lenissimus in hostes existimabatur, hoc tempore domestica crudelitate laborat. pro Rosc. 44. b
 Nec verò quisquam stultus non horum morborum aliquo laborat. 1. de Finib. 91. a
 Ex quibus rebus Respublica maximè laborat, iis maximè mederi conuenit. pro Sext. Rosc. 44. b
 Ingrauescit enim in dies intestinum malum, nec externis hostibus magis, quàm domesticis laboramus. ad Brutum, 10. 1. a. Id est, opprimimur.
 Ad quid laboramus res Romanas? 4. ad Att. 51
 In enodandis nominibus quod mirandum sit, laboratis. de Nat. deor. 72. b
 Si fociis prospicere non laboratis. in Verr. 176. b
 Artus vehementer laborant. 2. Tusc. 103. a
 Sed iidem laborant in eis quæ sciunt nihil ad se pertinere. de Senect. 81. b
 Græci nunquam laborant, quemadmodum probent quod dicant, &c. pro Flac. 148. b
 Qui nunc vt tu vincas, tantopere laborant. pro Quint. 13. b
 De quibus ego antea laborabam, ne si improbi essent, falsi aliquid dicerent. pro Cecin. 2. a
 Non laborabat quin malè audiret. in Verr. 213. b
 Non laborabat, si esset moriturus. in Verr. 170. b
 Vos enim tum nihil laborabatis, nihil suspicabamini. pro Sylla, 176. b
 Qui enim ego laboraui? Parad. 118. b
 Nec decreui solum, sed etiam, vos vt decerneretis, laboraui. de Prouinc. Consul. 74. b
 Non laboraui audiri. 5. ad Att. 5
 Satis diu fuit in miseris Iudices, satis multos annos ex inuidia laboraui. pro Cluent. 159. a
 Cum iam decimum diem grauius ex intestinis laborarem. ad Gallum, lib. 7. 46
 Cõsolatus est me, & ostendit in hac ipsa causa nihil esse quod laborarem. pro Cecin. 58. a. Hoc est, quod angerer, aut me ipsum torquerem.
 Ceparius dixit te in lecto esse, quod ex pedibus laborares. 5. fam. 55
 Si esset in iis fides, in quibus summa esse debebat, non laborarem. epi. 3. b
 Quod si omnes, qui eodem loco nati sunt, facerent, & Resp. ex illis, & ipsi ex inuidia minus laborarent. pro Roscio Amer. 49. a. pro Cluent. 159
 Sed ne familiares, si scuta ipsi ferrè, laborarèt. in Ant. 197. b
 Minus in arrogantiam offenderent, non tantopere in vitis

perseuerarent, aliquanto ex inscientia lenius laborarent. 2. de Inuent. 125. a
 Cum audiisset eum grauius esse ægrum, quod vehementer eius artus laborarent. Tusc. quæst. 188. b
 Vt pote cum sine febris laborassem. Att. 71. b
 Nō ignoro quatum ex desyderio labores. ad Tironem, li. 16. 12
 De filii tui eruditione quod labores, nihil est. Q. fr. 320. b
 Si nullam ad rem nisi ad officium & veritatem omnes meæ curæ, vigilia, cogitationesque laborarunt. 7. Verrin. 148. a
 Sulpitio, lib. 13. 27. 8. a
 Aliud est dolere, aliud laborare: cum varices secabantur C. Mario, dolebat: cum æstu magno ducebat agmen, laborabat. Tusc. quæst. 182. b
 Illi intelligebant sese Verri serere, impendere, laborare. in Verrem, 174. b
 Laborare amici causa. pro Dom. 151. b. 13. fam. 13
 Non laborare de aliquo. de Inuent. 62. b
 Laborare de existimatione. 1. ad Quint. frat. 7
 Laborare dicitur luna, deficiente lumine, cum terra directè inter hanc & solem intercedit. Tusc. q. lib. 1. 76
 Laborare ex renibus. Tusc. quæst. lib. 2. 52
 Laborare iniuria. Tusc. quæst. lib. 4. 14
 Ego sum is qui dicam me non laborare. Tusc. q. lib. 3. 44
 Miror te non tuis bonis delectari potius, quàm alienis malis laborare. 4. fam. 6
 Quod epistolam conscissam doles, noli laborare: salua est domi. ad Gallum, lib. 7. 26. 1. a. 1. Tusc. 166. a
 Laborare pro amicis. 6. fam. 30. in epi. A. Cecinnæ.
 Laborare pro bonis viris. de Orat. 127. b
 Sic enim velim existimes, non minus me de illius re laborare, quàm ipsum de sua. Sulp. lib. 13. 27. 8. a
 Laborare omni studio atque opera. de Petit. Consul. 13
 Intellexi enim te laborare, vt, &c. epi. 145
 Significant enim tuæ literæ te prorsus laborare. Att. 100. b
 In quo non modò defici, sed etiam laborare turpe est. de Cl. Oratorib. 167. b
 At erat tuæ virtutis in minimis tuas res ponere, de Republ. vehementius laborare. epi. 54. b
 Laboratur vehementer: inclinata res est. ad Lentulum, li. 1. 1. 10. a
 Hæc mihi ampliora multò sunt, quàm illa ipsa, propter quæ hæc laborantur. epi. 45. b
 Concludunt ratunculis Stoici, cur non sit malum. quasi de verbo, non de re laboretur. 2. Tusc. 51. a
 Omnibus enim neruis mihi contendendum est, atque in hoc laborandum, vt omnes, &c. 5. Verrin. 110. a
 Quibus in cõmodo valetudinis laborandū est. pro Mur. 135. b
Laborans.
 Disertus homo & facile laborans. Offic. 47. b
 Homo de re magis quàm de verbis laborans. Orat. 204. b
 Misericordia est ægritudo ex miseria alterius iniuria laborantis. 4. Tusc. 128. a. Id est, grauari.
 Laborantes naues. 3. de Nat. deor. 67
 Ego miseris & laborantibus, nihil negare possū. pro Pl. 272. b
Laboratus.
 Habeo munus à te laboratum decem legatorum. Att. 205. b
 Hæc mihi fructum aliquem afferre potuissent, cum à me ipso laborata proferri viderentur. pro Cæli. 48. b
Laboriosus.
 Laboriosa actio. epi. 66. b
 Quid dicitis difficile? vtum laboriosum an artificiosum? 4. ad Heren. 143
 Quis nostrum exercitatione vllam corporis suscipit laboriosam, nisi vt aliquid ex ea cõmodi consequatur? de Fin. 26
 Hæc mihi nondum laboriosa ex illa veteri militia. Att. 90. b
 Itaque industrios homines, illi studiosos, vel potius amates doloris appellat: nos commodius laboriosos. 2. Tusc. 61. a
 Multi, ex morbi grauitate maiores: quos tamè non miseros, sed laboriosos solemus dicere. 11. Philipp. 294
 Vos laboriosos existimet, quibus otiosis ne in communi quidem otio liceat esse. pro Cæli. 37. b
 Laboriosis exercitationibus & dolor intercurrit nonnquam. Tusc. quæst. lib. 2. 32
 Arator laboriosissimus. 5. Verr. 73

Laboriosus.

Iam quò quisque est solertior & ingeniosior, hoc docet iracundus & laboriosus. pro Q. Rosc. 18. a
Itaque semper it diligētissimè laboriosissimèque accusarunt qui seipos in discrimen existimationis venire arbitrati sunt. 1. Verr. 39. a

Labrum.

Audiui non modò qui primoribus labris gustassent genus hoc vitæ, & extremis, vt dicitur, digitis attingissent. pro Cælio, 10. a
Hic censes primis, vt dicitur, labris gustasse physiologiam: de Nat. deor. 1. 15
Pericles in cuius labris leporem habitasse ferunt. de Oratore, 15. b

Quod quidè tu, qui bene nosse conjunctione meam & Cæsaribus, eludebas: cum à me tremantibus omnino labris, sed tamen cur tibi nomen non deferrè, requirebas. in Pis. 64. a

Labellum.

At Platoni cum in cunis paruulo dormienti apes in labellis confedisent, responsum est singulari illum suauitate orationis fore. 1. de Diuin. 133. a

Labrum, pro vase.

Labrum si in balneo non est, fac vt sit. Terentia, lib. 14. 25

Labellum.

Sepulchris autem nouis finiuit modum. Nam super tumulum noluit quid statui, nisi columellam tribus cubitis non altiore, aut mensam, aut labellum: & huic procuratori certum magistratum præferat. 1. de Legib. 61

Labron.

Erat autem iturus (vt aiebat) ad 111. Id. April. vt à Labrone, aut Pisis conscenderet. 2. ad Quint. frat. 15

Lac.

Quondam lactis imber effluxit. de Diuin. 100. b
Villa abundat lacte, caseo, melle. de Senect. 69. b
In iis animantibus quæ lacte aluntur, omnis ferè cibus matrum lactescere incipit. 2. de Nat. deor. 97
Vt penè cum lacte nutricis errorem suxisse videamur. Tusc. quæst. lib. 3. 2

Lacteus.

Vidisti magnum candentem serpente circum,
Lacteus hic nimio fulgens candore notatur. in Arat. b
Erat autem splendidissimo candore inter flammam circulus elucens, quem vos (vt à Graiis accepistis) orbem Lacteam nuncupatis. in Somn. Scipionis, 12

Lactens.

Puer lactens in gremio matris mammam appetens. de Diuinatione, 126. b

Romulus lactens fulmine ictus. 2. de Diuin. 69. a
Tactus est etiam ille qui hanc urbem condidit, Romulus: quem inauratum in Capitolio paruam atque lactentem, huberibus lupinis inhiantè fuisse meministis. in Cat. 63. a
Lactentibus hostiis deo immolare. 2. de Legib. 30

Lactesco.

Lactescere incipit ferè omnis cibus matrum. 2. de Nat. d. 97

Lacæna.

Lacæna cum filium in prælium misisset, & interfectum audivisset: idcirco, inquit, genuerã, vt esset qui pro patria mortem non dubitaret occumbere. Tusc. quæst. lib. 1. 91
Illi autem voluerunt nihil horum esse simile apud Lacænas virgines: quibus magis palæstra, sol, puluis, labor, militia in studio est, quam fertilitas barbara. Tusc. quæst. lib. 2. 32

Lacedæmon.

Lacedæmon illa seuera neruos iussit, quòd plures quàm seipem haberet, in Timothei fidibus inde demi. 2. de Leg. 39
Lacedæmone Ephori nõ sine causa à Theopompo oppositi sunt regibus. 3. de Legib. 17

Lacedæmonius.

Lacedæmonii cuiusdam constantia in morte contemnenda. Tusc. quæst. lib. 1. 90

Lacedæmonii sua maiorumque suorum autoritate satis commendati fidei tuæ. 13. famil. 50

Lacedæmonii regibus suis augurem assefforem dederunt. de Diuinat. lib. 1. 81

Lacedæmonii alacri animo in Thermopylis occiderunt. Tusc. quæst. lib. 1. 91

Lacedæmonii de rebus maioribus semper aut Delphis oraculum, aut ab Ammone, aut à Dodono petebant. de Diuinat. lib. 1. 81

Lacedæmonii, Philippo minitantè per literas se omnia, quæ conarètur, prohibitorum, quæsiuerunt, num se esset etiam mori prohibitorum: Tusc. quæst. lib. 5. 31

Lacedæmonii senibus (sic enim consilium publicum appellat) augurem interesse voluerunt. Diuin. lib. 1. 81

Lacedæmoniorum gens fortis fuit, dum Lycurgi leges vigebant. Tusc. quæst. lib. 1. 91

Lacedæmoniorum laus. pro Flac. 49

Lacedæmoniorum mores. pro Mur. 68

Lacedæmoniorum omnis mos inflamatus cupiditate vincendi, vt est apud Platonem. Offic. 1. 91

Lacedæmoniorum spectata & nobilitate virtus. pro Fl. 159. b

Lacedæmonii Leuètricæ pugne calamitas multis signis antè denuntiata est. Diuinat. lib. 1. 67

Lacedæmonii cuiusmodi significatio facta sit, paulò ante Leuètricam calamitatem. Diuin. lib. 1. 66

Apud Lacedæmonios quidè ii qui amplissimum magistratum gerunt, vt sunt, sic etiam appellabantur senes. Cat. 18

Lacedæmonii qui præerant, non contenti vigilantibus curis, in Pasithæo fano somnandi causa excubabant, quòd vera quietis oracula ducebant. Diuin. lib. 1. 81

Lacero.

Ægritudo lacerat, exest animum, planèque conficit. Tusc. quæst. 196. b

Lacerat lacertum Largii mordax Memmius. 2. de Orat. 133

Lacerat & conficit me mæror meus quotidianus. 3. ad Att. 3

Hæc te lacerat, hæc cruentat oratio. in Ant. 176. b

Vxor mea quam vexauistis, raptrauistis, omni crudelitate lacerauistis. pro Dom. 215. b

Lacerarunt omni scelere patriã. 1. Off. 83. Id est, inquinarunt. Verborum contumeliis aliquem lacere. in Ant. 231. b

Lacerare aliquem omni cruciatu. de Petit. Consul. 6

Lacerare mortem alicuius. pro Mil. 66

Obtrectatio inuidiæ quæ solet lacere plerosque. de Legibus, 178. b

Lacerare Rempublicam. Postquam. 204. b

Lacerare optimum virum incesto ore. 11. Philipp. 292. a

Lacerare morsu viscera. 2. Tusc. 31. a

Lacerare vnguibus. 2. Tusc. 42. a

Nam cum fructus diripiebantur aratorum, atque omni lacerebantur iniuria, videbatur id perdere arator quod aratro ipse quæsiisset. 5. Verr. 172. a

Intolerabili dolore lacereari potius, quàm aut officium prodatur, aut fidem, cur, &c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 24

Ad reliquias vitæ lacerandas & distrahendas. pro Quint. 19

Reliquum corpus tractum & laceratum abiecit in mare. in Anton. 131. b

Laceratio.

An ego, si te & Gabinium cruci suffixos viderem, maiore afficerer lætitia ex corporis vestri laceratione, quàm afficior ex infamia in Pison. 32. a

Muliebres lacerationes genarum. Tusc. quæst. lib. 3. 51

Lacerna.

Primum luce, non tenebris: deinde cum calceis & toga, nullis nec caligis, nec lacerna. 2. Philipp. 84

Lacerta.

Nam ad lacertas captandas tempestates non sunt idoneæ. ad Attic. lib. 2. 18

Lacertus.

Qui magis anguibus, quàm lacertis: de Diuin. 111. b

Humeri, lacerti, manus. Tusc. 182. b

Lacerti orationis. Orat. 145

Quarquam in Lysia sunt sepe lacerti, sic vt fieri nihil possit valentius. de Clar. Orat. 170. b

O pectora, o terga, o lacertorum tori. 2. Tusc. 37. a

Aspexisse lacertos suos dicitur, illachrymansque dixisse, At hi quidem iam mortui sunt. de Senect. 24. a

Lacertis & viribus pugnare. 4. famil. 24

Amentatas hastas ab aliquo accipere, & eas oratoriis lacertis viribusque torquere. 1. de Orat. 125

Milo ex lateribus & lacertis suis nobilitatus est. de Sen. 81. b

Lacertofus.

Quos Centuriones pugnaces & lacertofos inter mimorum & mimarum greges collocauit. 8. Philipp. 251

Lacesso.

Hos ego sermones, quòd & multi sunt, & tuam existimationem, vt ego sentio, non offendunt, lacessui nunquam, sed non valde repressi. ad Appium, lib. 3. 28. Id est excitauit.

Tu, ne verbo quidem violatus, &c. vltro maledictis me lacessisti. 2. Philipp. 29. a

Responsum me mimica homo promptissimus lacessiuit. in Pisonem, 43

Nos te Antoni nulla lacessiuimus iniuria. epistol. 169. pro Domo sua, 216. b

Nò enim te epistolis, sed voluminibus lacesserem. epistol. 210. b

Primum qui intellexeris eum defyderare à me, cum ipse homo *πολυεξωπάτης* nunquam me lacessisset. 13. ad Att. 18

Sic igitur facies, meque amabis, & scripto aliquo lacesses. Ego enim respondere facilius possum, quàm prouocare. Cornificio, lib. 12. 46

Atque haud scio an satis sit eum, qui lacessierit, iniuriæ suæ pœnitere, vt ipse nequid tale posthac committat, & ceteri sint ad iniuriam tardiores. Offic. 1. 51

Sponsum aliquem lacessere. 5. Verr. 113. a

Lacessere bello, & tentare populos. pro Leg. Manil. 16. a

Et vi irritare, ferroque lacessere fortissimum virum auderet. pro Milon. 64. a

Lacessere iniuria. pro Leg. Manil. 8. a. 1. Off. 31. Brutus ad Antonium, lib. 11. 3. 1. a

Lacessere, vel prouocare scripto, pro eodem. 12. famil. 46

Testis sepe non lædit nisi lacessatur. de Orat. 136. b

Procax in lacessendo. epistol. 120. b

Nationes quas nunquam populus Romanus neque lacessendas bello, neque tentandas putauit. pro Pomp. 8. b

Lacessitus.

Quibus epistolis sum abs te lacessitus ad scribendum. Att. 7. b

Arma quibus vel tectus ipse esse possis, vel prouocare improbos, vel te vlcisci lacessitus. de Orat. 86. b

Omnino probabiliora sunt quæ lacessiti dicimus, quàm quæ priores. de Orat. 130. b

Videmur quieturi fuisse, nisi essemus lacessiti. de Orat. 130. b

Lacessitos animos eorum repungere. 1. famil. 47

Lachryma.

Citò arefcit lachryma, præsertim in alienis malis. in Part. 31

Lachryma nihil citius arefcit, vt dicit Rhetor Apollonius. 1. de Inuent. 121. a. ad Heren. 89

Hinc illæ lachrymæ nimirum, & hæc causa est omnium horum scelerum atque criminum. pro Cæl. 48. a

Lachrymæ meorum me molliunt, precantium, vt de Hispaniis expectemus. 10. ad Atticum, 30

Lachrymæ quas tu in meis acerbitatibus plurimas effudisti. pro Planc. 82. a

Lachrymæ se subito profuderunt. 11. ad Att. 16

Lachrymarum & dolorum infinita vis. 1. ad Q. frat. 50

Quem vt vidi, equidem vim lachrymarum profudi. in Somn. Scip. 9. a. pro Font. 31. a

Lachrymas multas mihi attulerunt illius literæ. 12. ad Att. 14

Mirarer lachrymas eas tam diuturna miseria non exaruisse. 10. ad Atticum, 46

Lachrymas dolori alicuius præbere. 3. ad Att. 23

Lachrymas alicui reddere. pro Rab. Posth. 29

Paulò antè, Iudices, lachrymas in morte misera atque indignissima Nauarchorum non tenebamus. 7. Verr. 135. a

Lachrymis confici. 14. famil. 10

Miserum hæc: consumptis enim lachrymis, tamen infixus animo hæret dolor. 2. Philipp. 75. a

Ita multis cum lachrymis hæc loquebatur. 10. ad Att. 46

Lachrymis aliquem decorare. Tusc. quæst. lib. 1. 28

Lachrymis debilitari. 14. famil. 9

In lachrymis iacere. 14. famil. 5

Si se lamentis muliebriter lachrymisque dedet. 2. Tusc. 83. a

Lachrymis ac tristitia se tradere. Luceius Cicer. lib. 5. 14. 4. a

Sine lachrymis non queo dicere. Læl. 38

Lachrymis vti. 1. de Orat. 116

Lachrymula.

Et mihi lachrymulam Crispiani iudicii obiectas. pro Pl. 62

Non modò lachrymulam, sed multas lachrymas videre potuisti. pro Planc. 275. b

Lachrymo.

Te vt à me discesseris, lachrymassè molestè ferèbã. Att. 249. b

Quaquam non malè ait Callimachus, multò sæpius lachrymassè Priamum, quàm Troilum. 1. Tusc. 148. a

Lachrymor.

Quis tam fuit illo tempore durus & ferreus, quis tam inhumanus, præter vnum te, qui nõ illorum ætate, nobilitate, miseria commoueretur? equis fuit quin lachrymaretur? 7. Verrinarum, 94

Lachrymans.

Principem suæ ciuitatis lachrymantem testari ac dicere, &c. 5. Verrin. 62. a

Video huc oculis lachrymantibus me intuentè. pro Sest. 18. b

Lacina.

Lachrymosus. in Arat. b

Laciades.

Cymon Atheniensis instituit, vt omnia præberentur, quicunque Laciades in villam suam diuertisset. Offic. 46. b

Lacinia.

Videor enim videre ementem te rusticas res, cum villico loquentem, in lacinia seruantem ex mensa secunda femina. Tironi, lib. 16. 30

Illud alteru genus obrinet, id ipsumque lacinia. de Or. 153. b

Laco.

Laco qui plurimum bibit. 16. ad Attic. 29

Lacon.

Lacon quidam gloriati cuidam mercatori, quòd multas naues in omnem oram maritimam dimississet: Non sanè oprabilis ista quidem est, inquit, rudentibus apta fortuna. Tusc. quæst. lib. 5. 30

Consiliis nostris laus est attonsa Laconum. Tusc. q. 238. b

Laconicum.

Nostram ambulatione & laconicum, eaque quæ Circa sint, velim, quum poteris, inuisas. Att. lib. 4. 79. 4. a

Laconismus.

Sed quid ago? non imitor *κακωνισμὸν* tuum, altera iam prægella procedit. Bruto, lib. 11. 40

Lactens, Lactesco, Lacteus, Vide Lac.

Lacuna.

Seniores dederunt operam, vt ita potestatem gererent, vt illam lacunam rei familiaris explerent. 4. in Verr. 96. Id est, damnatum facerent.

De Cælio vide ne quæ lacuna sit in auro. ad Att. 12. 8. i. fraus.

Lacunæ Neptunæ. 4. ad Heren. 157

Lacunofus.

Quid enim pulchrius ea figura, &c. quæque nihil asperitatis habere, nihil offensionis potest, nihil incisum angulis, nihil anfractibus, nihil eminens, nihil lacunofus? 2. de Nat. deor. 67. a. de Vniuers. 23

Lacunar.

In hoc medio apparatu fulgentem gladium è lacunari, seta equina aptum, demitti iussit. 5. Tusc. 87. a

Lacus.

Circa Ennam lacus Lucique sunt plurimi. in Verr. 225. b

Lacus Albanus Veienti bello præter modum creuit. de Diuinat. lib. 1. 84

Inde in vicinia nostra Auerni lacus. Tusc. quæst. 155. b

Lacus Curtius. pro Sext. Rosc. b

Lacus Precius. pro Mil. 115. b

Dea quæ illos Ennæses lacus Lucosque colitis. in Ver. 274. b

Lacus, vas.

Noua ista quasi de musto & lacu feruida oratio fugienda est. de Clar. Oratorib. 191. b

Lacydes.

Lacydes, Arcefilæ discipulus fuit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 17

Lacus & Boius cum Si cyoniis cursitarunt. 4. ad Heren. 141

xxx.ii.

Lædo.

Qui fidem lædit, oppugnat omnium commune præsidium. pro Sext. Rosc. 37. b

Non minus nos stultitia illius subleuat, quam lædit improbitas. pro Cecin. 289. b

Nihil me lædit, inquit. 4. Academic. 166. a

Sæpe testis non lædit, nisi, &c. de Orat. 136. b

Qui alterum, nulla priuati læsi iniuria, in iudicium vocant. in Verr. 148. b

Is iniuste neminem læsit. pro Mur. 145. b

Quos tu Reipub. causa læseras. epist. 6. b

Nihil me lædit. 11. ad Att. 21. Id est, molestum erit.

Lædere aliquem. 12. famil. 40. in epist. Trebonii.

Lædere aliquem periurio. pro Cecin. 20. a

Lædere existimationem. 4. in Verr. 125

Itaque diutius suspicionibus obscuris lædi famam suam noluit. pro Cluent. 10. a

Nec absentē ludibrio læsum iri. Metellus Ciceroni, lib. 5. 1. 1. a

Læsus.

Silæsus effere iracundia. de Orat. 137. b

Læsa dignitas. pro Cluent. 93. a

Læssio.

Purgatio, conciliatio, læssio, optatio, atque execratio. 3. de Oratore, 114. a

Lælius.

C. Lælius doctrinam cum natura coniunxit. pro Arch. 12

D. Lælius, L. Flacci accusator. pro Flac. 1

Lælius Decimus, vir bonus, & non illiteratus. 2. de Orat. 15

Lælius adolescens Diogenem Stoicum, post autē Panætium audiuit. de Finib. lib. 2. 21

Lælius, iuris interpres, Læsum quasi lugubrem eiulationem interpretatur. 2. de Legib. 55

Lælius si digito, quem attigisset, pœnas dedisset. Tusc. q. lib. 5. 40. Id est, si vel minima quem iniuria affecisset.

Lælius & Scipio ad Caietam & Laurentium conchas legere solebant. 2. de Orat. 13

Lælius non multo minor me fuit. 5. famil. 17

Lælii laus. 1. de Inuent. 7

Lælii in dicendo lenitas. 3. de Orat. 16

Lælii aureola oratiunculam. 3. de Nat. deor. 29

Me Lælium, te Furium faciam in his epistolis. 2. ad Att. 49

Lælia.

Lælia, Cæii filia, patris elegantia tineta. Brut. 111

Læna.

Qui cum c o s. esset, eodemque tempore sacrificium publicum cum læna faceret, quod erat flamen Carpentalis, plebis contra patres concitatione & seditione nuntiata, ut erat læna amictus, ita venit in concionem, &c. de Claris Oratorib. 27. a. Vestimenti genus.

Lætus.

Catilina interea alacer atque lætus. pro Mur. 136. b. 2. Verr. 11. a

Ille Cæcilianus qui omnibus lætitiis lætum esse se narrat. 2. de Finib. 11

Aliquem alacrem & lætum volitare. pro Sest. 3. b

Læto vultu gratulari. Att. 123. b

Hic contra vagantur læti atque erecti passim toto foro. pro Font. 280. b

Lætas segetes etiam rustici dicunt. 3. de Orat. 85

Vua quid potest esse tum fructu lætius, tum aspectu pulchrius? de Senect. 88. b

A quibus, si quid esset lætius, certior factus essem, &c. 11. ad Atticum, 31

Mihi autem, quo lætiora sunt, eò plus stomachi & molestiæ est, &c. 16. ad Att. 5

Vberissimi & lætissimi fructus vitium. de Nat. d. 57. b

Læte.

Is authorem Senatus extinctum læte atque insolenter tulit. 9. Philipp. 261. 6. famil. 47

Lætor.

De Cassio lætor. Brut. 91. b

Lætor de hac re. pro Marcel. 136. b

Hæc perfecta esse gaudeo, vehementerque lætor. pro Sexto Rosc. Amer. 81. a

Vtrunque lætor, & sine dolore corporis te fuisse, & animo valuisse. ad Marium, lib. 7. 1. 2. a

Lætari tu in omnium gemitu, & triumphas. 7. Verr. 94. a

Nā & lætamur amicorū lætitiæ æque ac nostra. de Fin. li. 1. 53

Lætatur, & mirari satis non possumus. 12. fa. 21. in ep. Cassii.

Deinde ea libidinum turpitudine, ut in hoc sit semper lætaturus. in Ant. 132. b

Lætari in aliqua re. 14. ad Att. 31

Lætari malo alieno. Tuscul. quæst. lib. 4. 13

Minimè miror te tuis præclaris operibus lætari. epist. 7. b

Lætari assidua recordatione voluptatum præteritarum. de Finib. lib. 1. 32

Atque illud in primis lætandum mihi esse video, &c. pro Leg. Manil. 1. a

An Cn. Pompeium censes tribus suis Consulatus, tribus triumphis, maximarum rerum gloria lætaturum fuisse, si sciret se in solitudine Ægyptiorum trucidatum iri, &c. 2. de Diuinat. 34. a

Lætans.

Voluptati malevolentia lætans malo alieno, delectatio, iactatio, & similia. 4. Tuscul. 26. a. Alii legunt lætans.

In ea natura, quæ sua voluptate lætans. de Nat. deor. 1. 81

Itaque nubit Oppianico continuo Saffia lætanti iam animo, & spe optima confirmata. pro Cluent. 20. a

Lætifico.

Indus non aqua solum agros lætificat, sed eos etiam consecrat. de Nat. deor. lib. 2. 99

Accessus solis contrahit terrā, tum vicissim lætificat, ut cum cælo hilarata videatur. 2. de Nat. deor. 147. a

Lætificus.

Vites lætificæ non intermittunt pampinis pubescere. 1. Tusculanarum, 108. a

Lætitiā.

Lætitiā opinio recens boni præsentis, in quo efferri rectum esse videatur. Tusc. q. lib. 4. 12

Lætitiā & libido in bonorum opinione versantur: cum libido ad id, quod videtur bonum, illecta & inflammata rapiatur: lætitiā ut adepta iam aliquid concupitum efferatur & gestiat. Tuscul. quæst. lib. 4. 10

Lætitiā gestiens, est sine ratione animi elatio. Tusc. q. li. 4. 11

Lætitiā gestiens habet leuitatem. Tusc. quæst. lib. 3. 24

Lætitiā gestiēs & libido in bonorum errore versantur. Tusculan. quæst. lib. 3. 32

Cum autē & inaniter & effusè animus exultat, tum illa lætitiā gestiens, vel nimia dici potest. Tusc. q. lib. 4. 11

Lætitiā exultans gestiēsq; turpis. Tusc. q. lib. 4. 55

Lætitiā immoderata, est voluptas animi elata & gestiēs. Tusculan. quæst. lib. 3. 19

Lætitiā impotens. Tusc. quæst. lib. 5. 14

Lætitiā inanis. 10. famil. 40

Lætitiā mentis. Tuscul. quæst. lib. 3. 36

Lætitiā de interitu P. Clodii. pro Mil. 120. b

Quæ lætitiā Senatus, quæ alacritas erat. Brut. 91. b

Lætitiā efficit profusam hilaritatem. Tusc. q. lib. 4. 13

Itaque hilaritatis plenū iudicium ac lætitiæ fuit. de Or. 106. b

Lætitiæ risus satis est maximæ præclarissimæque pugne. in Ant. 285. b

Incredibili quadam & penè diuina, qua nunc vestro beneficio fruor, lætitiæ voluptate caruissem. Post red. ad Quir. 1

Iudex tum ad tristitiam, tum ad lætitiā est contorquendus. de Orat. lib. 2. 40

Lætitiā capere ex aliqua re. 4. ad Att. 54

Capere lætitiā oculis. Att. 230. b

Nolite Iudices inimicis meis dare lætitiā. pro Planc. 83. a

Id est, præbere causam lætitiæ.

Quoniam docendi causa à gaudio lætitiā distinguimus. Tuscul. quæst. lib. 4. 55

Recta & honesta quæ sint, ea facere ipsa per se lætitiā. 1. de Finib. 19

Lætitiā apertissime ferre. 14. ad Att. 19. Id est, nō occultare.

Lætitiā popularē ludis publicis in cantu, fidibus, & tibis moderanto, eamque cum diuūm honore iungunto. 2. de Legib. 24

Percipietis etiam illam ex cognitione iuris lætitiā & voluptatem, quod, &c. 1. de Orat. 97. a

Milo maxima lætitiā populū Romanum affecit. pro Mil. 58

Carere lætitiā. Post red. ad Quir. 1. a

Cum magna mea lætitiā. 1. ad Quint. frat. 14

Aliquis lætitiā elatus. pro Deiot. 148. b. 13. famil. 33

Galli victores alacritate, & quasi lætitiā ad canendum excitantur. 2. de Diuin. 84. a

Nullam me epistolam accepisse tuam post comitia ista præclara quæ me lætitiā extulerunt. Cælio, lib. 2. 9. 2. a. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 27. pro Deiot. 17. a

Exultant lætitiā in municipiis. Att. 224. b

Quid ergo in tāta lætitiā cunctæ ciuitatis me vnum tristem esse oportebat. in Ant. 164. b

Eodem enim vitio est effusio animi in lætitiā, quo in dolore contractio. Tusc. quæst. lib. 4. 55

Hic tu qua lætitiā perfrue, quibus gaudiis exultabis, quāta in voluptate bacchaberis? 1. in Catil. 18. a

Lætitiæ & sollicitudines. 1. ad Att. 50

Quos nullæ fuit lætitiæ languidus liquefaciunt voluptatibus. Tuscul. quæst. lib. 5. 13

Repète verò incessi omnib' lætitiis. 2. fam. 17. in epist. Cælii.

Lætabilis.

Quod lætabile, id prædicandum & præ se ferendum. Tusc. quæst. lib. 5. 33

Quod ut ita sit (nihil enim pugno) quid habet ista res aut lætabile, aut gloriosum? 1. Tuscul. 41

Is est sapiens, quem quærimus, is est beatus, cui nihil humanarum rerum aut intolerabile ad demittendum animum, aut nimis lætabile ad efferendum videri potest. 4. Tusc. 57. a

Læuus.

Læua pars & dextra. 4. de Finib. 60. a

Ad læuam. de Vniuers. 103. b

Quum autem læuam manum admouerat, & illum, &c. 4. Academic. 260. a

Iupiter cornicem à læua, coruum à dextra canere iussit. de Diuinat. 82. b

Diana facem iacit à læua. Acad. q. 22. b

Lægena.

Planè te rogo, sicut olim matrem nostram facere memini, quæ lægenas etiā inanes obsignabat, ne dicerentur inanes aliquæ fuisse, quæ furtim essent exiccata. 16. famil. 35

Læguncula.

In his inuētæ sunt quinque lægunculæ matronarum, in quibus vna sororis amici tui hominis Bruti, qui hoc vtatur: & illius Lepidi, qui hæc tam negligenter ferat. Att. lib. 6. 20

Lætam.

Voluisti aruspicias & Cornelii medici, & horum canum, quos tribunal meum vides lambere. 5. Verr. 22. a

Læmentor.

Cuius cæcitatem eum mulierculæ læmentarentur, quid agitis, inquit, &c. Tusc. q. 249. b

Lapides mehercule omnes flere ac læmentari coegisset. 1. de Orat. 127. a

Conqueri aduersam fortunam, non læmentari decet. Pæcuius apud Ciceronem, 2. Tuscul. 88. a

Nam hæc quidem vita mors est, quam læmentari possem, si liberet. 1. Tuscul. 119. a

Læmentari uxorem videbam. in Ant. 239. b

Vt nemo ne ad deplorandum quidem Reip. nomen, atque ad læmentandam tanti imperii calamitatem relinqueretur. in Catil. 11. b

Matrè me vt miseram, læmentantemque videam. de Oratore, 163. b

Læmentatio

Læmentatio est ægritudo cum eiulatu. Tuscul. quæst. 215. b

Sed illa lugubris læmentatio, fletusque mœrens, ex eo est, quod, &c. 1. Tuscul. 26. & 4. 29. a

Illam læmentatio & gemitus vrbis. Postquam. 208. b

Tum læmentationem matrumfamilias, tum fugā virginum, &c. perhorresco. 4. in Catil. 84. a

Læmentationem in funere tollit lex xxi. tabul. 2. de Leg. 55

Cum gemitu & læmentatione. de Inuent. 72. b

Plangore & læmentatione compleui forum. Orat. 209. b

Læmentationes deorum fecerunt poeta, vt eorum bella, pœgnas, prælia, vulnera videremus. de Nat. deor. 1. 31

Fletus mulierum, & læmentations fieri solitas pro his rebus. in Catil. 120. in Verr. 110. b

Læmentationes funeris minuendæ. 2. de Legib. 54

Nolite pati Iudices, aras deorum immortalium, quotidianis virginis læmentationibus de vestro iudicio, commoueri. pro Font. 31

Læmentabilis.

Læmentabilis gemitus. 2. Tuscul. 97. a

Læmentabili voce deplorare. 2. Tuscul. 56. a

Læmentabilia funera & sumptuosa sublata. 2. de Legib. 59

Læmentum.

De læmentis expressa verbis legis sunt. 2. de Legib. 59

Si se læmētis muliebriter lachrymisq; dedit. Tusc. q. lib. 2. 43

In fordibus, læmentis, luctuque iacuiti. in Pis. 98. b

Sine cantu, sine ludis, sine exequiis, sine læmentis, sine læmentationibus, sine funere. pro Mil. 66. a. 2. Tuscul. 84. a. 2. de Legib. 101. a

Solonis quidem sapientis elogiū est, quo se negat velle suam mortē dolore amicorum, læmentisque vacare. de Sen. 66. a

Læmia.

L. Læmia, eques Rom. à P. Gabinio c o s. in concione relegatus. pro Sest. 22. & post red. in Senat. 10

Læmia deformis, irrisus à Crasso. 2. de Orat. 146

Læmia Segestanta, per triennium C. Verris fragulam vestem confecit. 6. in Verr. 51

Tuam in Carinis mundi habitatores Læmiæ conduxerunt. 2. ad Quint. frat. 12

Læmina.

Ad eam quum læmina esset inuenta, & in ea scriptum, DOMINA HONORIS, ea causa fuit ædis huius dedicandæ. 2. de Legib. 54

Quid, quum ignes, candentesque læminæ, cæterique cruciatibus admouebantur? 7. Verr. 127. a

Læmpas.

Vidi argenteum cupidinem cum læpade. in Verr. 131. b

Ille cui mōte Cetheo illatæ læpades fuerūt. de Nat. d. 67. b

Læmpasacum.

Oppidum est in Helleponto Læmpasacum, Iudices, in primis Asiæ prouinciæ clarum & nobile. 3. Verr. 42

Læmpasaceni.

Strato Læmpasacenus. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 112. Is negabat ope diuina factum esse mundum, deosque ab omni munere ferari docebat.

Homines autem ipsi Læmpasaceni, tum summè in omnes ciues Romanos officiosi, tum præterea maximè sedati & quieti, propè præter cæteros, ad summum Græcorum otium potius, quam ad vllam vim aut tumultum accommodati. 3. Verr. 42. a

Læmpasaceni Verrè comburere voluerunt. 3. in Ver. 47, & 48

Circumfessus es. à quibus? à Læmpasacenis. barbaris hominibus credo, &c. 3. in Verr. 50

Læna.

Quando ad me venis cum tua colu & læna? 2. de Orat. 154. a

Læneus.

Atque ei læneum pallium iniecit. 3. de Nat. deor. 120. a

Læniger.

Pecus lænigerum trinitas pulchritudine. de Diuin. 89. b

Længuor.

Quos ego penitus noui libidinum & languoris effœminatissimi animi plenos. 16. famil. 36. ex epist. Q. Ciceronis.

Expectatio legatorum quantum afferat languoris animis, quis non videt? in Ant. 202. b

Nihil autem magis cauendum senectuti, quam ne languori se desidæque dedat. 1. Offic. 173. a

Officium & solitudo languorem afferunt hominibus. Off. 3. a

Exprobrare languorem & soporem alicui. in Sallust. 274. b

Languorem bonorum vides. 14. ad Att. 7

Languore & fame confectus. 7. famil. 46

Animus cum languore corporis nec membris vti, nec sensibus potest, incidit in varia visa & incerta. de Diuin. 135. b

Languo.

Nec despero tamen (quamquam languet iuuentus, nec perinde atque debeat, in laudis & gloriae cupiditate verferur) futuros aliquos, qui abiectionem cadaver, Cofularibus spoliis nudare non nolint. in Pison. 65. a

Languesco.

Hic autem iam languescit, & ait tibi illum iure iratum: &c. 13. ad Attic. 52

Languens.

Senatus languens & defessus. epist. 161. b

Languidus.

Mollis, languidus, eneruatus, omnia ad voluptatem corporis referens. de Orat. 104. b

Laniger, Vide Lana.

Lanius.

Cetarii, lanii, coqui, factores, piscatores, &c. 1. Offic. 209

Laniatus.

Quid igitur mihi ferarum laniatus oberit nihil sentienti? 1. Tuscul. 93

Lanista.

Reus tanquam clemens lanista frugalissimum quenque fecerbat. Att. lib. 1. 36

Lanuus.

At honesti, colei Lanuini: Cliternini, non honesti. Pato, lib. 9. 22. 14. a

Lanuuium.

Lanuuium, oppidum Romae finitimum. in Rull. 94

Lanx.

Terram mihi crede ea lanx & maria deprimat. de Finib. 146. & Tuscul. 238. b

Laodicea.

Laodicea in Syria est ad mare. 12. famil. 18. in epist. Lentuli. Laodicenis ciuitas. epist. 75. b

Laomedon.

Non iusta causa cur Laomedonti tanta fieret iniuria. Tusc. quaest. lib. 1. 52

Lapathus.

Non igitur nec lapathi suauitate acipenferi Gallonii Laelii anteponebat, sed suauitate ipsam negligebat. 2. de Fin. 23

Lapis.

Lapidem ex sepulchro pro deo venerari. pro Planc. 77

Lapideus.

Lapideus aut sanguineus imber. 2. de Diu. 89. 2. de N. d. 2. 10

Lapidatio.

Inde saxis facta lapidatio est. pro Dom. 215. b

Lapidator.

Percussor, lapidator, &c. pro Dom. 11

Lapitha.

Conuiuium Lapitharum. in Pisonem, 84. b

Laqueatus.

Considerat templum: videt vndique teetum pulcherrime laqueatum, praeterea caetera noua atque integra. 3. Verriarum, 94. a

Laqueus.

Homini iam perditio, & collum in laqueum inferenti, subuenisti. 6. Verr. 32. a

Lar.

Lar Tolumnius, Veientum rex, quatuor legatos Populi Romae Fidenis interemit. 9. Philip. 258

Lar.

Pauci essent reliqui, qui L. Metelli autoritate in agros, atque ad suum larem familiarem redirent. 5. Verr. 106. a

Larentia.

Larentiae ara in velabro. ad Brut. 37

Largior.

Quam facultatem mihi multitudo istius vitiorum largitur. 2. Philip. 61

Largitor.

Homo largitor & prodigus. in Cat. 120. b

opes quammaximas consequantur. 1. Offic. 93. a

Largitio.

Largitio quae fit ex re familiari, fontem ipsum benignitatis exhaurit. Offic. 2. 75

Largitas.

Ut impendiis etiam augere possimus largitatem tui muneris. de Clar. Orat. 8

Largus.

Frugi hominem dici, non multum laudis habet in Rege. fortem, iustum, seuerum, grauem, magnanimum, largum, beneficum, liberalem, haec sunt Regiae laudes. pro Deiotaro, 18. a

Largum.

Largum liberaliterque aestimare. 5. Verr. 177. a

Largiter.

Itaque ut ego in coactione mea nihil ponam de rebus meis gestis, tamen in animis & memoria vestra largiter relinquam. Antequam. 195. b

Largiuus.

Grando mista imbri largiuo subita praecipitans cadit. 3. de Orat. 86

Larinas.

Larinas mulier. pro Cluent. 21. b

Larinum.

Larinum municipium. pro Cluent. 13

lasciuam intuerentur. de Diuinat. lib. 1. 25

Lassitudo.

Quamquam sumus iam defatigati, sed nulla lassitudo impedire officium debet. ad Cornific. lib. 12. 15. 15. a

Postquam illos arctius ex lassitudine dormire sensit. de Inuent. 63. b

Late, Vide Latus.

Lateo.

Veritas in occulto lateo. Orat. 220. b

Non paruum sub hoc verbo furtum lateo. contra Rull. 89. b

Cætera in eo latent. Orat. 201. b

Nullæ sunt occultiores insidiæ, quam hæ quæ latent in simulatione officii. 3. Verr. 27. a

Latent ista Luculle crassis occultata & circumfusa tenebris. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 112

Sed eum dolorem hic tulit paulo apertius, cum nimius ille sensus in aliis fortasse latuit. pro Planc. 266. b

Omnia quæ in diurna obscuritate latuerunt, sic aperiam, ut ea cernere oculis videamini. pro Cluent. 31. b

Tractanda iura populorum, in quibus ne nostri quidem populi latebunt. de Legib. 159. b

Quoniam sub nomine pacis bellum lateret. in Ant. 241. b

Qui locus tam fuit abditus ut lateret. pro Pomp. 10. b

Qui fraudationis causa latuerit. pro Quint. 13. b

Latere abditæ. 4. Verr. 130. a

Aliquem inclusum atque abditum latere in occulto. pro Rab. Post. 95. b

Sic omnia latere censebant in occulto, neque esse quicquam quod cerni aut intelligi possit. Acad. q. ed. 1. lib. 1. 32

Nihil agis, nihil assequeris, nihil moliris, quod mihi latere valeat in tempore. in Catil. 100. b

Non latere in tenebris, neque esse abditum, sed in oculis clarissimæ provincie esse positum. Quint. frat. 291. b

Ibi scelus quoque latere inter tot flagitia putatote. pro Sext. Rosc. 38. b

Occultè latere, absconditum esse, furtim, &c. contra Rullum, 74. b

Latens.

Rem latentem explicare definiendo. de Clar. 178. b

Latenter.

Quum enim nihil sine causa fiat, hoc ipsum est fortunæ euentus, obscura causa, quæ latenter efficitur. in Top. 33. a

Latito.

Iube adesse, latitat omnino. pro Domo sua, 229. b

Ego experiri non potui: latitauit, procuratorem nullum reliquit. pro Quint. 50. a

Si latitare ac diutius ludificare videatur. pro Quint. 10. b

Latitans.

Extrahitur domo latitans Oppianicus à Manilio. pro Cluentio, 28. a

Latebra.

Latebra danda non fuit populo, in qua bonis ignorantibus quid quisque sentiret, tabella vitiosum occultaret suffragium. 3. de Leg. 31

Balneæ, in quibus non intelligo, quæ latebra togatis hominibus esse possit. pro Cæl. 50. b

Adhibuit etiam latebram obscuritatis. Diuin. lib. 2. 86

Nam si tuam dicerem, latebram haberes. de Finib. lib. 2. 89

Coniicere se in mirificam latebram. 2. de Diuinat. 67. a

Nullamne in tabellæ quidem latebra fuisse absconditam maleuolentiam quæ te impugnare auderet: Appio, lib. 3. 12. 2. a

Sed si hoc sibi sumant, nullam esse fidem quæ infideli data sit, viderint, ne quærat latebra periurio. 3. Offic. 144. Id est, excusatio qua lateat & non videatur periurium.

Cum in animis hominum tantæ latebræ sint, tanti recessus. pro Marcel. 12

Cum ignauæ ratio te in fugam atque latebras impelleret. pro Rab. 95. b

Possunt omnes latebras suspicionum peragere dicendo. pro Cæl. 48. b

Quum illa coniuratio ex latebris atque ex tenebris erupisset. pro Sestio, a

Mithridates ita regnat, ut se nec Ponto, neque Cappadocie latebris occultare velit. pro Leg. Manil. 4. a

Latebrosus.

Via latebrosa. pro Sestio, 109. a. in Vat. 31. b

Latibulum.

Ego autem volo aliquod emere latibulum, per fugium doloris mei. Attic. lib. 12. 15

Omniaque quæ sint ad viuendum necessaria, anquirat & parat: ut pastum, ut latibula, ut alia generis eiusdem. 1. Officiorum, 18. a

Repente enim te tanquam serpens è latibulis intulisti. in Vat. 29. b

Tum cum etiam feræ latibulis se regunt. pro Rab. 129. b

Defendendi facilis est cautio, non solum latibulis occultorum locorum, sed etiam, &c. pro Flac. 152. b

Later.

Num hoc in latere, aut in cæmento, ex quibus vrbs effecta est, potuit valere? 2. de Diuinat. 148. a

Laterensis.

Laterensis à Lepido destitutus, sibi manus attulit. 10. fam. 48

An hoc tu Laterensis ignoras? pro Planc. 60

M. Laterensis, Cn. Plancii accusator. pro Planc. 1

M. Laterensis, à Vectio indice per Vatinius in concionem producto nominatus. in Vat. 20

Laterium.

Laterium, villa Q. Ciceronis. 3. ad Quint. frat. 4

Laterna.

Clodii vestibulum vacuum sanè mihi nuntiabatur, paucis pannosis sine laterna. Att. lib. 4. 72. 9. a

Laternarius.

An cum altero barbato Epicureo, cum altero Catilinæ laternario: in Pisonem, 15. a

Latefco, Vide Latus.

Latex.

Nos circum latices gelidos fumantibus aris, &c. 2. de Diuinatione, 49

Latium.

Studiaque hæc & in Latio vehementius tum colebantur. pro Archia, 3. a

Mirificè capior facetiis his, maximè nostratibus, præsertim cum eas videam primùm oblitas Latio, tum cum in vrbe nostram est infusa peregrinitas, nunc verò etiam brachatis & transalpinis nationibus. epist. 134. b

Latialis.

Latialis Iupiter. pro Mil. 65. a

Latini.

Itali ac Latini. de Arusp. 248. b

Latini tertio Consulatu T. Manlii Torquati ad Vesperim fusi & fugati sunt. Offic. 3. 154

Latini plus, quam Romani, literis studebant. 3. de Orat. 25

Bello Latinorum, Aulo Posthumio Dictatore, &c. in nostra acie Castor & Pollux visi sunt. de Nat. d. 2. 4

Latinos non modò non vinci à Græcis verborum copia, sed esse in ea etiam superiores. de Finib. lib. 3. 4

Latinis & Argiuis alia Iunonis species. de Nat. d. 1. 57

Latinæ.

Quod ferè dirum in tempus cecidere Latinæ. de Diuinatione, 84. b

Auiam tuam scito desiderio tui mortuam esse, & simul quòd verita sit, ne Latinæ in officio non manerent, & in montem Albanum hostias non adducerent. Att. lib. 1. 6

Latinas instaurare. 2. ad Quint. frat. 18

Tu quoque cum tumulos Albano in monte niuales lustrasti, & læto maestasti lacte Latinas. 1. de Diuinat. 32. a

Dies erant duo, qui post Latinas erant religiosi. Quint. frat. 309. b

Quibus è municipiis vix iam qui carnem Latinis petant, inueniuntur. pro Plancio, 18. a

Latinus.

Latina loquutio ante omnia oratori expetenda. Brut. 139

Latina via. pro Cluent. 52. b

Consuetudo Latini sermonis. Orat. 211. b

Incorrupta Latini sermonis integritas. de Clar. Orat. 176. b

Latinam linguam non modò non inopem, ut vulgò putant, sed locupletiore etiam esse, quam Græcam. lib. 1. de Finib. 8

De Latina lingua securi es animi, qui talia conscribis. 12. ad Atticum, 66

Latini ciues & Latinæ colonie. pro Domo sua, 61

Latini rhetores, à Craffo censorie sublatis. 3. de Orat. 52

Latinæ ferie. de Nat. d. 1. 12

Dum Latinæ literæ loquentur. 1. de Legib. 1

Latina, & splendide dicta, neque conuersa de Græcis. lib. 1. de Finibus, 5

Latina non miscenda cum Græcis, nec Græca cum Latinis. Tusc. q. lib. 1. 14

Latina scripta contemnere. lib. 1. de Finib. 3

Sed ex eo credo quibusdam vsu venire ut abhorreant à Latinis, quòd inciderint in inculta quædam & horrida, de malis Græcis Latinè scripta deterius. lib. 2. de Finib. 7

Latinis antepone Græca. lib. 1. de Finib. 5

Latinis literis illustrare. Academ. q. ed. 2. lib. 1. 3

Latinè.

Latinè dicendi prima maturitas, qua ætate extitit. Brut. 83

Antonium, quem gladiatorem non ita appellauit, ut interdum etiam M. Antonium gladiator appellari solet, sed ut appellat ii, qui planè & Latinè loquuntur. 7. Philippicarum, 128. a

Curio Latinè non pessimè loquebatur. de Orat. 138. b

Perficiendum est ut purè, & emendatè loquentes, quod est Latinè, verborum præterea & priorum & translatorum elegantiam persequamur. de Opt. gen. 143

Latinè me scitote, non accusatoriè loqui. 6. Verr. 2. a

Vt Latinè loquamur, verba efferamus ea quæ nemo iure reprehendat. de Orat. lib. 3. 23

Is perbenè Latinè loqui putabatur, literatiusque quam cæteri. de Clar. Orat. 174. b

Oratio Catuli quæ est pura, sic ut Latinè loqui penè solus videatur. de Orat. 145. b

Cum ea quæ verterem Græcè, Latinè redderem. de Or. 97. b

Num Latinè scit. in Ant. 197. 14

Quid enim facilius est, quam probari iis, qui Latinè sciant, in vno serualo familiæ nomen non valere? pro Cec. 41. a

Latinè scire, non tam præclarum, quam turpe, nescire. Brutus, 72

Nostri minus student literis, quam Latinè tamen. de Oratore, 146. b

Latinitas.

Latinitas est quæ sermonem purum conseruat ab omni vitio remotum. Vitia in sermone quo minus is Latinus sit, duo possunt esse, Solæcismus & Barbarismus. 4. ad Herennium, 159

Multa illis Cæsar, neque me inuito, sed Latinitas erat non ferenda. Att. lib. 14. 16. pro ius Latinorum.

Secutusque sum, non dico Cæcilium, mane ut ex portu in Piræum (malus enim author Latinitatis est) sed Terentium: &c. Att. lib. 7. 19

Latiniensis.

Quint. Cælius Latiniensis. pro Pomp. 14. b

In Latiniensi agro strepitus cum fremitu auditus. de Ar. 18

Latinienses, populi Italiæ. de Arusp. respon. 57

Latito, Vide Lateo.

Latitudo, Vide Latus.

Latmus.

Endymion verò, si fabulas audire volumus, nescio quando in Latmo obdormiuit, qui est mons Cariæ, nondum opinor experrectus. Tusc. q. lib. 1. 76

Latomia.

Carcer ille qui est à crudelissimo tyranno Dionysio factus Syracusis, quæ Latomia vocantur, in istius imperio domicilium Romanorum fuit. 7. Verr. 111. a

Latona.

Latona Dianam & Apollinem in Delo peperit. 3. in Verr. 32

Lator, Vide Fero.

Latro.

Latrant enim iam quidam oratores, non loquuntur. de Cla-

ris Oratoribus, 29. a

Deinde si voletis, etiam tum, quum verisimile erit aliquem commississe, in suspicione latratote. pro Rosc. Amer. 34. a

Quid enim hic meus frater ab arte adiuuari potuit, quum à Philippo interrogatus quid latraret, furem se videre respondit. 2. de Orat. 121. a

Quòd si luce quoque canes latrent, quum deos salutatum aliqui venerint, &c. pro Rosc. Amer. 33. a

Canes qui & latrare & mordere possunt. pro Sex. Rosc. 17. b

Latro.

Excursor & latro. in Ant. 194. b

Bargulus Illyricus latro, & Viriatus Lusitanus. Offic. 41. b

Latro perditus abiectusque. 10. fam. 30. in epist. Planci.

Quinetiam latronum leges esse dicuntur, quibus pareant. Offic. lib. 2. 57

Erat ei viuendum latronum ritu, ut tantum haberet, quantum rapere potuisset. 2. Philip. 74. a

Cum omnibus suis latronibus. 12. fam. 33. in epist. Lentuli.

Latronculus.

Res in Sardinia cum Mastrucatis latronculis à Propratore vna cohorte auxiliaria gesta. de Prouinc. Conf. 12. a

Latrocinor.

Tot millia latrocinantur morte propolita: alii omnia quæ possunt fana compilant. 1. de Nat. d. 60

Ius esse latrocinari, ius adulterare, &c. 1. de Leg. 33

Qui vnà latrocinantur. Offic. 41. b

Impunè latrocinari. pro Mil. 13

Latrocinans.

Tamen latrocinantem se interfici mallet, quam exulem viuere. in Catil. 37

Latrocinium.

Quòd putares hinc latrocinium, non iudicium futurum. pro Rosc. Amer. 37. a

Repentinum latrocinium. 2. Offic. 56. a. 3. Verr. 107. a

Tu quæ ex fanis religiosis per scelus & per latrocinium abstulisti, ea nos videre nisi in tuis, &c. 3. Verr. 38. a

In latrocinium conuicere. in Catil. 25

Quibus subito impetu ac latrocinio parricidarum resistat. Planco, lib. 10. 24. 7. a

Multa oppidorum furta & latrocinia esse depulsa. Quint. frat. 294. b

In his enim sum locis, quòd & propter longinquitatè & propter latrocinia tardissimè omnia perferuntur. ep. lib. 2. 8. 2. a

Tueri fines suos ab excursionibus hostium & latrociniiis. pro Deiot. 147. b

Latumia.

Latumia carcer Syracusis à Tyranno Dionysio factus. 7. in Verrem, 111

Quæcunque nauis ex Asia, quæ ex Syria, quæ Tyro, quæ Alexandria venerat, statim certis iudicibus & custodibus tenebatur: vectores omnes in latumias conuiciebantur. 7. Verr. 113. a

Qui iuratus apud vos dixit multos ciues Romanos in latumias istius imperio crudelissimè per vim morte esse multatos. 3. Verr. 9. a

Latus.

Non quòd non latus locus sit. Academ. q. edit. 1. lib. 2. 36

Fossa lata. Tusc. q. 239. b

Vna via lata perpetua, multæque transuersæ Syracusis. in Verr. 228. b

Insula est Melita, satis lato ab Sicilia mari, periculosoque distinetta. in Verr. 224. b

Erigimur, latiores fieri videmur, humana despiciamus. 4. Academ. q. 229. a

Late.

Fusè lateque dicere. Orat. 207. b

Numerus huius generis late varièque diffusus. pro Sest. 23. b

Late longèque diffusa laus Pompeii. pro Corn. Balbo, 9. a

Res late longèque diffusa. de Leg. 162. b

Bellum tam late diuisum atque dispersum. pro Pomp. 10. b

Late diuisum atque dispersum malum. pro Leg. Manil. 22. a

Decorum quàm late fufum sit, apparet. Offic. 20. b

Late patet, & ad multos pertinet hæc ars. 1. de Orat. 110. a

Atque hæc ratio latè patet. 1. de Finib. 55. a. Tusc. q. lib. 1. 2. 4
 Latè longèque peruagatur animus. de Nat. d. 1. 38
 Vagabitur nomen tuum longè atque latè. pro Marcel. 17. a
 Latius opinione disseminatum est hoc malum. in Catilinam, 78. a
 Rhetoricam palmæ, dialecticam pugno similem esse dicebat, quòd latius loquerentur Rhetores, Dialectici autem compressius. 2. de Finib. 29. a
 In omni autem honesto, de quo loquimur, nihil est tam illustre, nec quòd latius pateat, quàm coniunctio inter homines hominum. 5. de Finib. 116. a
 Syllanus ager latissimè continuatus. contra Rull. 80. b
 Hoc latissimè manat. Offic. 66. b
 In quo vitio latissimè patet auaritia. 1. Offic. 37. a
 Hoc maiorem quandam vim habet, & latius patet, quàm hîc exponitur. de Inuent. 58. b
 Hoc latissimè pateat, ad plurimosque pertineat. 1. Off. 130. a
Latitudo.
 Oris prauitatem, & verborum latitudinem imitatur. 2. de Orat. 51. a
 Qui latitudinem possessionum tueri, qui inuidiam Syllanorum agrorum ferre non possunt. 3. de Leg. Agr. 70. a
 Lineamentum sine vlla latitudine. Academ. 29. b
 Latitudines humerorum in bobus. 2. de Nat. d. 120
 In hac igitur immensitate latitudinum, longitudinum, altitudinum. 1. de Nat. d. 75. a
Latesco.
 Hic equus à capite & longa ceruice latescit. in Arato, 41. a
Latus.
 Crassus lateris dolore consumptus. de Orat. 145. b
 Eum vident sedere ad latus Prætoris. in Verr. 257. b
 Latus ei dicenti condoluisset. de Orat. 145. b
 Huic spatio ductum simili latus extat vtrumque. in Arato, b
 Is ex equo cecidit, & latus offendit vehementer. pro Cluentio, 54. b
 Vt nemo per tuum latus (quod soles dicere) faucietur. in Vatin. 31. b
 Vt, quoad possem, à senis latere nunquam discederem. de Amicit. 1
 A latere, à tergo magnam partem vrbs relinquere. in Verrem, 255. b
 In latere vides veteranos. 14. ad Att. 6
 Erant loco posita ambulationis vno latere, eo quòd est proximum balneariis. Quint. frat. 318
 Inflexio laterum. 3. de Orat. 122. a
 Fibrenus diuisus æqualiter in duas partes, latera hæc alluit. 2. de Legib. 12. a
 Non enim iam inter latera nostra fica illa versabitur. in Catilinam, 104. b
 Antonius à fronte, à tergo, à lateribus tenetur. in Ver. 189. b
 Cùm ego legem Voconiam magna voce & bonis lateribus suasissem. Cat. 14
 Ex lateribus, faucibus, lingua vox elicitur & funditur. Tusc. q. lib. 2. 49
 Neque enim ex te vnquam es nobilitatus, sed ex lateribus & lacertis tuis. de Senect. 25. a
 Equus æneus in cuius lateribus fores essent. Offic. 59. b
 Terra angustata verticibus, lateribus latior. de Somn. 129. b
Lauatio, Vide Lauo.
Laudo.
 Hæc eius concio, in qua Pompeium ornat, an potius deformat: certè laudat. de Arusp. respons. 256. b
 Nunc tantum quisque laudat, quantum se posse sperat imitari. Orat. 199. b
 Nos iudicamus, vos laudatis, inquit. 2. ad Quint. frat. 29
 Ea nescio quomodo pleniore ore laudamus. Offic. 1. 89
 Laudamus Vulcanum eum, quem Alcamenes fecit. de Nat. deorum, 1. 58
 Quam quidem omnes non solum probant, sed etiam laudant. Ruffo, lib. 5. 57. & 9. ad Att. 13
 Laudauit pater filium scripto meo. 3. ad Quint. frat. 35
 Pompeius approbauit ac laudauit sententiam Cottæ. pro Sestio, 1. b

Quem cùm supremo eius die Maximus laudaret, gratias egit diis immortalibus. pro Murena, 142. b
 Laudemus igitur prius legem ipsam veris & propriis generis sui laudibus. de Legib. 184. b
 Tu verò illum nec nimis valde vnquam, nec nimis sæpe laudaueris. de Legib. 184. b
 Laudare & efferre aliquem. de Orat. 137. b
 Te rerum Romanarum authorem laudare possum religiosissimum. de Clar. Orat. 168. b
 Tamen authores certissimos laudare possum, & focerum meum Scæuolam, & Quintum Metellum, & c. 3. de Oratore, 39
 Laudare bonos ornate, vituperare improbos asperè. de Oratore, 111. b
 Laudare eum quem cohortere, in excitando & in acuendo plurimum valet. 15. fam. 53
 Hunc pro dignitate laudare, nemo satis commodè potest. pro Sext. Rosc. 24. b
 Sic optimatum consilio gubernatur, vt omnes eius instituta laudare facilius possint, quàm æmulari. pro Flac. 50. a
 Laudare legem vt promulgata est. Att. 46. b
 Laudare præsentem. de Nat. d. 13. b
 Huius ego, etsi multos auditores cognoui Athenis, tamen authores certissimos laudare possum, & focerum meum Scæuolam, qui eum Romæ audiuit adolefcens, & Quintum Metellum familiarem meum. 3. de Orat. 39. a
 De quo tu ad me scripsisti, posteaquam non auderet reprehendere, laudare cepisse. 1. ad Att. 26
 Bibulus in cælo est, nec quare scio: sed ita laudatur, quasi vnus homo nobis cunctando restituit rem. Att. 34. b
 Laudatur vtilitate, non arte. 1. de Finib. 67. a
 Propter virtutem enim iure laudamur, & in virtute gloriamur. Offic. 13. b
 Laudantur exquisitissimis verbis legiones. Att. 192. b
 Vt in omnibus meis factis atque consiliis vestrum de me factum consiliūque laudetur. contra Rull. 67. b
 Laudentur ab omnibus summa cum admiratione. 11. familiarium, 13
 Laudari aut vituperari ritè nihil potest, si ab eius natura recesseris, quod aut laudandum aut vituperandum putes. 1. de Legib. 38
 Laudari à laudato viro. 5. fam. 34
 Vnum est quod tibi ego præcipere non desinam, neque te patiar (quantum erit in me) cum exceptione laudari. Quint. frat. lib. 1. 28
 Philosophia nunquam satis dignè laudari possit. de Senectute, 177. b
 In populari oratione, qua mos est Athenis laudari in concicne eos, qui sint in præliis interfecti, quæ sic probata est, vt eam quotannis, vt scis, illo die recitari necesse sit. Orat. 211. b
 Laudari rumore multitudinis. de Finib. lib. 2. 42
 Laudanda & vituperanda quæ sint. Partit. 38
 Philosophia laudandarum omnium artium procreatrix. de Orat. 85. b
 Atque hæc quidem ab iis philosophis, quos tu maximè diligis Catule, dicta sunt: quod eò sæpius testificor, vt authoribus laudandis ineptiarum crimen effugiam. 3. de Orat. 104. a. Id est, his philosophis nominati citandis, & tanquam ad testimonium dicendum euocandis, quos authores harum rerum habeo.
Laudatus.
 Cæsar in foro combustus est, laudatusque miserabiliter. Attico, lib. 14. 13
 Laudatus sua sponte, non alterius testimonio. epist. 37. b
 Res omnium consensione laudata. Brut. 91. b
 His tu igitur epistolis Deciane recitatis, his mulierculis productis, illo absente authore laudato, tantum te crimen probaturum putasti: pro Flacco, 72. a
 Lætus sum laudari me (inquit Hector, opinor apud Næuium) abs te pater laudato viro, ea est enim profectò iucunda laus, quæ ab iis proficitur, qui ipsi in laude vixerunt. 15. fam. 26

Laudatè.

Laudatè & honestè viuere. Antequam. 193. b

Laudator.

Laudator voluntarius. 6. Verr. 126. a
 Ain' tandem Attice laudator integritatis & elegantia nostræ: Attic. 91. b
 Ego ille pacis semper laudator, semper author. in Ant. 210. b
 Tametsi quæ est ista laudatio, quum laudator interrogatus laudat necesse est: 6. Verr. 16. a
 Nolo esse laudator, ne videar adulator. ad Her. lib. 4. 178. a
 Quis est ex eo numero, qui vobis author placeat: eo nos iam laudatore & teste vtetur. pro Font. 6. a
 Laudatores decem qui dare non poterat, honestius erat ei nullum dare. 7. in Verr. 46
 Qui rerum mearum gestarum authores, testes, laudatoresque fuerunt. Postquam. 201. b
 Epicurei authores & laudatores voluptatis. pro Sest. 7. b
 Excitabo laudatores. pro Corn. Balbo, 63. b

Laudatrix.

Vitorum laudatrix fama popularis. 3. Tusc. 7. a

Laudatio.

Laudatio quæ est oratio in demonstratiuo genere. de Oratore, 112. 140. de Clar. Orat. 170. b
 Vos autem absens orat atque obsecrat, vt sua religio, laudatio, authoritas, aliquid apud vestros animos momèti habuisse videatur. pro Fonteio, 4. a
 Præclara laudatio. 4. Verr. 9. a
 Laudatio M. Varronis & Lollii. 13. ad Attic. 62. Id est, ab illis scriptæ.
 Laudationis finis, honestas. Topic. 49
 Laudationis & vituperationis vtilitas. Partit. 38
 Idem laudationem, quam nos ab Atheniensibus Flacco datam proferebamus, falsam esse dicebat. pro Flac. 153. b
 Recordare enim quibus laudationem ex vltimis terris miseris. epist. 14. b
 Cadauer P. Clodii spoliatum exequiis, pompa, laudatione. pro Mil. 108. b
 Quem ego curram, aut quam lauream cum tua laudatione conferrem: epist. 248. b
 Itaque nunc lectissimos viros cum legatione ad hoc iudicium, & cum grauissima atque ornatissima laudatione miserunt. pro Cæl. 38. b
 Lege laudationes Torquate, non eorum qui sunt ab Homero laudati, & c. 2. de Finib. 183. a
 Laudationes Romæ quales fuerint. 2. de Orat. 185
 Laudationibus, historia Romana facta est mēdosior. Brut. 31

Laudabilis.

Laudabilis esse debet lex, quæ rectè lex appellari possit. 2. de Legib. 9
 Laudabilis vita. de Amicit. 22. a
 Laudabile est, quod conficit honestam & præsentè & consequentem commemorationem. 3. ad Herenn. 97
 Honestum quod verè dicimus, etiam si à nullo laudetur, laudabile esse natura. Offic. 4. b
 Laudabile ad sensum vel iudicium. 15. fam. 27
 Quicquid est laudabile, idem & beatum, & florens, & expectandum videri decet. Parad. 22
 Nec quicquam sine virtute laudabile. Tusc. q. lib. 5. 36
 Quod laudabile, profectò etiam honestum. Tusc. quæstio. lib. 5. 33
 Quod per se, sua vi, sua natura, sua sit sponte laudabile. de Finib. lib. 2. 43. Tusc. q. lib. 2. 42
 Quorum orationes sunt imprimis in Asiatico genere laudabiles. de Clar. Orat. 193. b
 Vix singulis ætatibus bini oratores laudabiles fuerunt. de Clar. Orat. 196. b
 Rectæ & laudabiles res. 1. de Finib. 65. a. ad Catonem, libro 15. 6. 4. a
 Quorum etsi laudabilior est defensio, tamen etiam accusatio probata sæpe est. Offic. 43. b
 Etsi est eo laudabilior poeta. Orat. 203. b
 Voluptas nec meliorem efficit, nec laudabiliorum virum. Parad. 118. b

Laudabiliora omnia, quæ sine venditione & sine populo teste sunt. Tusc. q. lib. 2. 55

Laudabiliter.

Quid ad rectè, honestè, laudabiliter, postremò ad bene viuendum, satisne est præsidii in virtute: 5. Tusc. 18. a

Laus.

Breuitas laus est in aliqua parte dicendi. de Clar. Ora. 169. b
 In re domestica continentia laus ponenda est, in publica dignitatis. pro Flac. 151. b
 Populi Rom. laus est, vrberum amicissimam Cyzicenorū, & c. esse conseruatam. pro Archia, a
 Laus admirabilis. Academ. q. edit. 1. lib. 2. 1
 Laus imperatoria. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 2
 Laus ea iucunda est, quæ ab iis proficitur, qui in laude vixerunt. 15. fam. 26
 Vt eorum quibus summa dicendi laus à nostris hominibus concessa est, & c. 1. de Orat. 13. a
 Qui si dignū se maioribus suis præbuerit, vt spero & opto: tua laus ex aliqua parte fuerit. Thermo, lib. 2. 17. 7. a
 Vera laus vni virtuti tribuitur. de Orat. 140. b
 Laus Græcorum. 5. ad Att. 16
 Laus prouincia. 15. fam. 38
 Laus oratoris nulla est, quam ego non adumbrarim. Orator, 55
 Laus venandi, equitandi. Tusc. q. lib. 2. 53
 Laus verborum. ad Brut. 36
 Laus vestrū. 9. Philip. 262
 Maledictio quidè idcirco nihil in hisce rebus loci est, quòd omnia laus occupauit. pro Mur. 11. a
 Laus potest esse rerum externarum, & corporis, & animi. 3. ad Heren. 101
 Laus & charitas sunt vitæ sine metu degendæ præsidia firmissima. de Finib. lib. 1. 28
 Laudis alicuius inimicus. 1. fam. 16
 Laudis ornamenta ad mortuos pertinere. 2. de Leg. 56
 Laudis possessionem occupare. 10. fam. 13. in epist. Planci.
 Trahimur omnes laudis studio. pro Arch. 190. b
 Vir omni laude cumulatus. de Orat. 86. b
 Quibus autè nulla talis sit causa, iis non laudi, verum etiam vitio dandum puto. Offic. 14. b
 Tu id in me reprehendis, quod Q. Metello laudi datum est, hodièque est, & semper erit, maximæ gloria. pro Planicio, 72. a
 Si Fabio laudi datum esset quod pingeret. Tusc. q. lib. 1. 3
 Sed mihi ita persuadeo, eam rem laudi tibi potius, quàm vituperationi fore. 13. fam. 97
 Laudi alicuius se offerre. 1. Philip. 22
 Laudi alicuius seruire. 5. ad Att. 26
 Laudi nostræ suffragere in cæteris rebus. 12. fam. 27. in epistola Lentuli.
 Laudi atque gloria præcipue solet inuideri. 2. de Orat. 114
 Hoc magis interest, ad decus & laudem ciuitatis. de Natura deorum, 3. b
 Laudem ex re aliqua excipere. 1. ad Att. 29
 Laudem non habet breuitas in eloquentia. de Clar. Or. 24. a. 2. de Orat. 186. Brut. 21
 Quorum neuter summi oratoris habuit laudem. de Claris Orat. 174. b
 Laudem libare tuo nomini ex aliorum laboribus. 4. ad Herennium, 141
 Laudem sequi. ad Brut. 33
 Ego dolori non solum ignosco, sed summam etiam laudem tribuo. Metello, lib. 5. 8. 28. a
 Tribuere magnam laudem eloquentia cuiquam. de Ora. 93. pro Quint. 48. b
 Laudem iudicii vestri tribuere. 5. Philip. 189
 Quamquam ego illi tum verborum laudem tribui, eamque modicam. Bruto, 15. 10. a
 Laudem mortui incisam quatuor heroicis versibus capiat lapis sepulchro impositus. 2. de Legib. 61
 Conuertatur id à laude maximi animi ad opinionem formidinis. ad Brut. 48. in epist. Bruti.
 A laude inani & sermonibus vulgi remotus. 15. fam. 2

Res quæ ne laude quidē fatis idonea affici possit. Brut. 91. b
 Ex qua ætate qui exercentur, laude affici solent. 2. Offic. 67. a
 Auis tuus nulla illustri laudē celebratus fuit. pro Mur. 14
 Cumulatus orator omni laude. 2. de Orat. 11. a
 Laude omnium vndique colligenda. 1. ad Quint. frat. 31
 Vno verbo tuo cum laude mea coniuncto. 15. fam. 20
 Cum laude domum redeunto. 3. de Legib. 9
 Nec de laude ieiuni hominis delibare quicquā. 10. famil. 42.
 in epist. Planci.
 De laude mortui, nisi in publicis sepulturis, nec ab alio, nisi
 qui publicè ad eam rem constitutus esset, dici licebat. 2. de
 Legib. 60
 De laude mortui in funere mentiri, nefas habebatur. 2. de
 Legibus, 58
 Esse in laude & in gratia cum aliquo. 2. in Verr. 31. & 3. 14.
 Tusc. q. lib. 4. 14
 Neque ego hoc in tua laude pono. 5. Verr. 182. a
 Quam pari atque in eadem laude pono. pro Mur. 118. b
 Rectè genus hoc numerorum, dummodo ne continuum
 sit, in orationis laude ponetur. 3. de Orat. 103. a
 Latine loqui est illud quidem (vt paulò antè dixi) in magna
 laude ponendum. de Clar. Orat. 72. a
 Neque eos in laude positos videmus, qui, &c. pro Sest. 27. b
 In laude versari. pro Planc. 21
 In laude viuere. 15. fam. 26
 Laudes minus notæ, minusque peruulgatæ. Acad. q. edit. 1.
 lib. 2. 7
 Laudes populares & illustres. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 6
 Laudes summæ in oratore duæ. Brut. 45
 Laudes honoratorum virorum funeribus in concione me-
 morantur. 2. de Leg. 57
 Laudum tuarum instauratione. 12. fam. 21. in epist. Cassii.
 Quod omnes laudes habet, id est optimum. de Opt. gener.
 Orat. 144. a
 Laudes quotidianas assiduâque de aliquo habere. 13. ad At-
 ticum, 51
 Laudes quas ab eo de nobis haberi audio. Att. 217. b
 Is laudes nostras in astra sustulit. Att. lib. 2. 66
 Bruti nostri quotidianis, assiduâque laudibus, quas ab eo
 de nobis haberi permulti mihi renuntiauerunt, commo-
 tum istum aliquando scripsisti aliquid ad me, credo & ad
 te. Att. lib. 13. 290. 2. a
 Bellicis laudibus abundare. 1. Offic. 111. a
 Laudibus diuinis ornauit res nostras. 2. fam. 26
 Ista doctrina quam tu laudibus effers, pro Arch. 188. b
 Efferre laudibus summis vsque ad cælum. Dolabellæ, lib. 9.
 14. 3. a
 Laudibus ad cælum extollere. ad Catonem, lib. 15. 4. 32. a
 In tuis summis laudibus excipiant vnam tracundiam. 1. ad
 Quint. frat. 28
 Quum tantis laudibus philosophiam extuleris. Academ. q.
 edit. 1. lib. 2. 56
 Laudibus tuis excitari, indulgentiâque poterit. ad Brut. 26.
 in epist. Bruti.
 Me tuis laudibus dignum ciuem præstem. 10. familiar. 22. in
 epist. Planci.
 Laudibus tuis socium me adscribat. 9. fam. 16
 Ornare laudibus veris aliquem. ad Quint. frat. lib. 2. 7. 10. a
 Laudibus veris & propriis generis sui legem laudemus. 3. de
 Legibus, 1
 Laudibus verissimis ac iustissimis ad cælum te tollimus.
 15. fam. 28

Laucana.
 Nisi fortè te Laucana, aut Bouillana, aut Gabina vicinitas
 adiuuabat. pro Planc. 18

Lauo.
 Illud egregium Sextili, & ex tempore, Manus laua, inquit, &
 cœna. 2. de Orat. 136. a
 Si qua ex sanguine paterno macula concepta est, laui non
 potest. pro Sext. Rosc. 29. b
 Deinde, cum esset nuntiatum venisse Neapolitanos & Cum-
 manos, postredie redire iussit, lauari se velle, & c. 10110-
 20110. 10. ad Att. 44

Lauatio.

Faciam vt lauatio parata sit. ad Varronem, lib. 9. 8. Id est,
 balneum.

Lautus.

Homo lautus & vrbanus. in Verr. 79. b
 Valde iam lautus es, qui grauiere literas ad me dare, homini
 præsertim propè domestico. 7. fam. 27
 Cœna magnifica & lauta. epist. 136. b
 Lautum municipium. 13. Philip. 356
 Lautum negotium. 6. ad Att. 11
 Lautum & copiosum patrimonium. pro Rabir. 13
 Quid igitur causæ excogitari potest, cur te lautum volue-
 rit, cœnatum noluerit occidere? pro Deiot. 13. a
 Nihil apud hunc lautum. in Pis. 94. b
 Vides Cicero Curionem nostrum lautum intercessionis de
 prouinciis exitum habuisse. 8. fam. 39. in epistol. Cælii. Id
 est, felicem.
 In oratoris verò instrumēto tam lautam supellectilem non
 videram. de Orat. 98. b
 Patrimonium satis lautum dissipare. pro Flac. 70
 In Halesina ciuitate tam lauta, tamque nobili coniunctissi-
 mos habeo. Acilio, lib. 13. 58
 Etsi propè diem video bonorum, id est lautorum & locu-
 pletum. 8. ad Att. 2
 Libertis minus lautis, seruisque nihil defuit: nam lautiores
 eleganter accepti. Att. 222. b
 Sed illa ratio lautior ac splendidior. Offic. lib. 2. 74
 Lautiores serui. in Parad. 45. a. Id est, elegantiores.
 Lautissimum oppidum. 13. Philip. 356. a

Lautè.

Lautè diuersari. 3. Verr. 44. a
 Hanc vides villam lautius ædificatam. de Leg. lib. 2. 2

Lautitia.

Lautitia, munditia, elegantia. epist. 138. b
 Fama ad te de mea noua lautitia veniet. Pæto, lib. 9. 16. 24. a

Laurus.

Sed incurrit hæc nostra laurus non solum in oculos, sed
 iam etiam in voculas maleulorum. 2. fam. 30

Laurea.

Quem currum, aut quam lauream cum tua laudatione cõ-
 ferrem? 15. fam. 27
 Quid confecto formidolosissimo bello coronam illam lau-
 ream decerni volebas à Senatu? in Pis. 92. b
 Cedant arma togæ, concedat laurea linguæ. Offic. 16. b
 Si in Capitolium inuehi victor cum illa insigni laurea ge-
 stiret. de Prouinc. Conf. 18. a
 An laurea illa magnis periculis parta amittet longo inter-
 uallo viriditatem? de Prouinc. 75. b

Laureola.

Velles enim, ais, tantummodo vt haberem negotii, quod ef-
 fer ad laureolam fatis. ad M. Cælium Rufum, lib. 2. 19
 Bibulus, inquit, credo voluit appellatione hac inani nobis
 esse par. In eodem Auiano cepit laureolam in mustaceo
 quærere. Att. lib. 5. 40. Hoc est, ex friuolis negotiis captare
 famam haud præclaram, neque magnificam.

Laureatus.

Qui imaginem parentis sui laureatam in sua gratulatione
 conspexit. pro Mur. 245. b
 Laureati fasces. pro Ligar. 5. & 3. ad Att. 11
 Cur laureati sex tui fasces, si ab Senatu? 10. ad Att. 13
 Visum tibi esse, quum in locis solis mœstus errares, C. Ma-
 rium cum fascibus laureatis quærere ex te quid tristis
 esses. 1. de Diuinat. 105. a
 Subitò consilium cepi, vt antè quàm luceret, exirem, nequi
 conspectus fieret, aut sermo, licetoribus præfer. im laurea-
 tis. Att. lib. 7. 36

Lautè, Lautitia, Lautus, Vide Lauo.

Laxus.

Ego sic diem statuo fatis laxam: quam antè si soluerint, &c.
 Att. lib. 6. 14. Id est, tempus satis longum.
 Quæ si fideliter Ciceroni curabuntur, quanquam volo la-
 xius, tamen ei propemodum nihil deerit. 15. ad Att. 39
 Commodissimum est, quàm laxissimas habenas habere

amicitiæ, quas vel adducas cum velis, vel remittas. de
 Amicitia, 42

Laxe.

Habitare laxè & magnificè voluit, duasque & magnas &
 nobiles domos coniungere. pro Domo sua, 88
 Laxius volent proferre diem. 13. ad Att. 16

Laxo.

Vt forum laxaremus, & vsque ad atrium libertatis explica-
 remus. Att. lib. 4. 51
 Rogando, vt istis te molestiis laxes. 5. fam. 40
 Aliquando ab hac contentione disputationis animos no-
 stros, curamque laxemus. de Orat. 164. b
 Laxare iudicum animos, & à seueritate paulisper ad hilari-
 tatem, risumque traducere. de Clar. Orat. 195. b
 Quanto facilius non modò laxare modos, sed totos muta-
 re possumus? Orat. 107. b
 De isto hæc tenus dixerim, &c. vt ego ex eo quo astricti su-
 mus, laxari aliquid velim. Att. lib. 6. 21

Laxatus.

Et corpore laxati illum incolunt locum. Somn. Scip. 12
 Quum laxati curis sumus. Tusc. q. lib. 1. 37
 Qui se à libidinum vinculis laxatos esse non molestè fer-
 rent. Cat. 7

Laxitas.

Sic in domo clari hominis, in quam & hospites multi reci-
 piendi sunt, & admittenda hominum cuiusque modi mul-
 tudo, adhibenda est cura laxitatis. 1. Offic. 194. a
 Vt faciliè omnium domos laxitate superaret. pro Dom. sua, 89

Laxamentum.

Ego tamen nactus in nauigatione nostra pusillum laxamen-
 ti, concinnaui tibi munusculum ex instituto meo: &c.
 12. famil. 40

Non modò cause, sed ne legi quidem quicquam per Tri-
 bunos plebis laxamentum datum. pro Cluen. 71

Lebadia, vrbs. de Diuinat. 96. b

Lecca.

Dico te priori nocte venisse inter falcarios (non agam ob-
 scure) in M. Leccæ domum. in Catil. 6. & 34
 M. Lecca actusatus inter coniuratos. pro Syl. 4

Lectissimus, Vide Lego, is.

Lectica, Llecticarius, Llecticula,

Vide Lectus.

Lectio, Lectito, Lectiuncula, Lector,

Vide post Lego, is.

Lectus.

Lectus ad quietem datus. in Catil. 118. b
 Lectus ille genialis, quæ filia nubèti strauerat. pro Clu. 20. b
 Lectus stratus conchyliato peristromate. in Ant. 173. b
 Quidam somniauit ouum pendere è fascia lecti sui cubicu-
 laris. 2. de Diuin. 103. Tusc. lib. 5. 43
 Collocari iussit hominem in aureo lecto, strato pulcherri-
 mo, textili stragulo. Tusc. 240. b
 Cum etiam tum in lecto Crassus esset, & apud eum Sulpi-
 tium sederet. de Orat. 109. b
 Dixit te in lecto esse, quod ex pedibus laborares. ad Partu,
 lib. 9. 55
 Nam pater gradis natu iamdiu lecto tenebatur. 7. Ver. 14. a.
 Id est, decumbebat, iacebat, & morbo vexabatur.
 Lecti ærati. in Ant. 213. b
 Lecti plures cum vni mortuo sternerentur, id quoque ne
 fieret, lege sancitum est. 2. de Leg. 56
 Alia subfelliorum ratio, alia lectorum. pro Cæl. 52. b
 Scito nos præter quatuor lectos & lectum nihil quicquam
 accipere. Att. lib. 5. 30
 Deos immortales cõcurrere omnium mortalium, non mo-
 dò lectos, verum etiam grabatos, &c. 2. de Diuin. 193. a
 Jam non quæro vnde c c c. amphoras mellis habueris,
 vnde tantam Melitensem vestem, vnde quinquaginta tri-
 cliniorum lectos, vnde tot candelabra: &c. 4. Verr. 132. a
 In medio foro lectos sternere. in Ant. 170. b

Lectulus.
 Nemo inuentus est, qui non cubile & lectulum saluum esse
 velit. in Catil. 122. b

Qui iacet in lectulo humido. Tusc. q. lib. 2. 29

Qui me in meo lectulo interficerent. in Cat. 99. b

A duceda autem vxore sic abhorret, vt libero lectulo neget
 esse quicquam iucundius. Att. lib. 14. 21. 5. Verr. 67. a

Stravit pelliculis hædinus lectulos Punicanos, & exposuit
 vasa Samia. pro Murena, a

Philosophi autem in suis lectulis plerunque moriuntur. de
 Finib. lib. 2. 81. 9. fam. 43

In suo lectulo mortuus. 3. de Nat. d. 63

Lectica.

Rheda equis iuncta & lectica. 6. ad Att. 19

Lectica Anitiana, octophorum Anitianum. 2. ad Q. frat. 24

Hic tamen Cyteridem secum lectica aperta portat, altera
 vxorem. septem præterea coniunctæ lecticæ amicorum:
 hæ sunt amicorum. 10. ad Att. 36

Inter quos aperta lectica mimæ portabatur. in Ant. 171. b

Lectica paulisper deposita. 6. Verr. 47. a

Eadem illa lectica, qua ipse delatus eram, meisque lectica-
 riis, in vrhem eum referre. 4. fam. 37. in epist. Ser. Sulpitii.

Lecticam aperuit. 2. ad Quint. frat. 24

Cum is lecticam paulum aperuisset. 9. ad Att. 45

In lecticam aliquem conicere vel tollere. 2. ad Q. frat. 24

Caput in aduersam lecticam inferes petebat, &c. in Ant. 176. b

Eo die cœnauit apud Crassipedem, cœnatus in hortos ad
 Pompeium lectica latus sum. Quint. frat. lib. 2. 14

Verres lectica octophoro ferebatur. in Verr. 241. b

Lectica aperta iter facere. Quint. frat. 312. & 310. & Att. 89. &
 de Diuinat. 124. b

At iste operata lectica latus est per oppidum. in Ant. 180. b

Llecticula.

Vt nostras villas obire, & mecum simul llecticula concur-
 sare possis. Mario, lib. 7. 5

Tum illum etiam debilem factum, rem ad amicos detulisse,
 quorū de sententia llecticula in curia esse delatū. Diu. li. 1. 51

Llecticarius.

Coactus sum in eadem illa lectica, qua ipse delatus eram,
 meisque llecticariis in vrhem eum referre. Sulpit. ad Cice-
 ronem, lib. 4. 12. 8. a

Legatio, Legatum, Legatus, Vide Lego, as.

Legio.

Legio alaudarum. in Ant. 156. b. & Att. 257. b

Legio Martia. in Ant. 184. b

Vigesima octaua legio. epist. 164. b

Legionem suis signis ducere. Att. 257. b

Cur, cum Tribunus militum Flaccus esset, in illius legione
 miles fuisti? pro Flac. 162. b

Legiones sub signis armatæ. 10. fam. 76. in epist. Pollionis.

Legiones Romanæ à Sānitibus apud Caudium sub iugum
 missæ. Offic. 3. 147

Legionum septenium numerū alo. 11. fam. 18. in ep. D. Bruti.

Quum legiones scribat Cato sæpe alacres in eum locum
 profectas. 1. Tusc. 161. a. pro Planc. 27

Ergo hoc proposito nunquam eris diues, antequam tibi ex
 tuis possessionibus tantum reficiatur, vt ex eo tueri sex le-
 giones, & magna equitum & peditum auxilia possis. Par-
 tit. 124. b

Ex quibus duabus legionibus non amplius x i i i. cohortes
 contrahere potui. Att. 129. b

Tribuni militum legionibus quatuor primis. pro Clu. 49. b

Non. Ian. naues soluit impositis, vt supra demonstratum
 est, legionibus septem Cæsar. Part. 160. & 161. b

Legionarius.

Legionarius & auxiliarius miles. 10. fam. 73

Lego, as.

Vsum fructum omnium bonorum suorum Cefennæ le-
 gat. pro Cecin. 9. a

Ne isti quidem, quos legatos non modò nullo Senatuscon-
 sulto, sed etiam repugnante Senatu, tibi tute legasti. pro
 Sestio, 26. a

Cassium sibi legauit, Brutum Galliæ præfecit. Aulo Cecin-
 næ, lib. 6. 6. 24. a

Dolabella me sibi legauit ad i i i. Non. Aprif. Attic. lib. 15.
 326. 6. a. Id est, legatum accepit.

Centuripini Andronem legarunt ad Apronium. in Verr. b
 Messius defendebatur à nobis, sed de legatione reuocatus:
 nam eum Cæsari legarunt Appius. Att. 63. b
 Legare aliquid alicui à filio, vel à secundo hærede. Top. 9
 Cluuium autem à Tito Hordeonio legare & Terentia: h. s.
 1. 3. 3. & sepulchro, multisque rebus, nihil à nobis. At-
 tico, lib. 15. 294. 2. a
 Legatus est negotiorum suorum causa in Africam, legatio-
 ne libera. 11. fam. 46
 Ne legaretur A. Gabinius Cn. Pompeio expetenti. pro Pom-
 peio. 14. b
 Qui essent ad c. o. s. de pace legati. Att. 156. b
 Ego me à Pompeio legari ita sum passus, vt, &c. Att. 55. b
 Quòd interiore epistola scribis, me Idib. Sept. Pompeio le-
 gatam iri: &c. 3. ad Quint. frat. 12
 Nec eram tam desipiens, vt priuatæ rei causa legari puta-
 rem, qui, &c. epist. 37. b
 Turpius nihil est, quam legari quenquam, nisi Reip. causa.
 3. de Legib. 18
 Me legatum iri non arbitror. 10. ad Att. 4
 Qui tanquam in dotali matrimonio Remp. testamento le-
 gatam sibi obtineret. ad Octauium, 15. a
 Legatus.
 Hammonius regis legatus. epist. 2. b
 Murena legatus L. Lucullo imperatori fuit, qua in legatio-
 ne duxit exercitum, signa contulit, manum conseruit. pro
 Mur. 128. b
 Dictatore enim Sylla legatus ad Senatum de Rhodiorum
 præmiis venerat. de Clar. Orat. 172. a
 Cum ad Antiochum legatus missus esset. in Ant. 218. b
 Obiit legatus Ægyptum & Syriam. in Somn. Scip. a
 Legatus quaestorius. in Verr. 87. b
 Legatus regius. pro Domo sua, 239. b
 Legatus rei suæ ergo ne quis esto. 3. de Leg. 5
 Quid turpius, quam legatus sine mandatis, sine vilo Reip.
 munere. de Leg. lib. 3. 18
 Legati nomen etiam inter hostium tela impunè versari de-
 bet. 3. in Verr. 60
 Legato tuo viaticum eripuerunt. 12. fam. 7
 Sed heus tu, scripseramne tibi me esse legatum Pompeio:
 4. ad Att. 54
 Legare sibi aliquem legatum. pro Sext. 10. b
 Sciat vnum acerrimum aduersarium Hermachi Theodo-
 sium legatum ad Senatum à ciuitate libera missum, sica
 percussum. de Arusp. resp. 30. a
 Quæ si fuisset, eandem clementiam experta esset Africa, &c.
 ipso legato ac deprecatore. 15. fam. 41
 Quinque cohortes sine legato, sine tribuno militum, deni-
 que etiam sine centurione vilo apud Philomelum conse-
 disserunt, &c. 15. fam. 13
 Cum hyberna legato præfectoque tradidisses, euertisti mise-
 ras ciuitates. in Pif. 98. b
 Legati, nuntii pacis & belli, curatores, interpretes bellici
 consilii, authores, ministri muneris prouincialis. in Vat-
 nium, 27. a. 3. Verr. 60. a
 Legati Senatus faciem secum afferunt, authoritatem Reip.
 in Ant. 218. b
 Qui M. Emilio clarissimo viro legati & præfecti & tribuni
 militares fuerunt. pro Cluent. 33. b
 Legati ex Senatu authoritate legebantur. in Vat. 36. b
 Aspiciant hunc florem legatorum laudatorumque Flacci.
 pro Flacco, 159. b
 Legatorum ius diuino & humano præsidio munitum. de
 Arusp. resp. 30
 Quos Senatus non ad pacem deprecandam, sed ad bellum
 denuntiandum miserat, nisi legatorum nuntio paruisset.
 12. fam. 52
 Vix multitudine legatorum vndique missorum celebraban-
 tur. Post redit. in Senatu, 26. b
 Crassius tres legatos decernit. ad Lent. lib. 1. 1. 8. a
 Quamquam legatos habes eos, qui ipsi per se habituri sint
 rationem dignitatis suæ: &c. 1. ad Quint. frat. 7
 Legatos imperatorum alios fuisse à decem. 13. ad Att. 7

Lartus Tolumnius rex Veientum, quatuor legatos Po. Ro-
 mani Fidenis interemit. 9. Philip. 258. a
 Primum magnam partem eiusdem prouincia, quæ pro hu-
 ius periculis, legatos, laudatorisque misit. pro Flac. 77. a
 Legatos misit se venturum. 15. fam. 15
 Cretenses ad Pompeium legatos miserunt. pro Pomp. 10. b
 Quum Athenienses ad Senatum legatos de suis rebus ma-
 ximis mitterent, &c. 2. de Orat. 85. a
 Quòd nisi milites inuito eo legatos ad me misissent, &c. 12.
 famil. 10. in epist. Cassii.
 Legatos cum autoritate mittere. 1. ad Att. 61
 C. Calpurnius duos legatos Vtica reliquerat. Att. 188. b
 Quamuis seuera legatis mandata dederimus. in Ant. 199. b
 Capito qui in decem legatis erat. pro Sext. Rosc. 21. b. & 36. b
 Legata.
 Huc Cerelia missa ab istis ad me est legata. Att. 234. b
 Legatum.
 Cui legatum plus sit, quam sine religione capere liceat, is
 per æs & libram hæredes testamenti soluat, propterea
 quòd eo loco res est ita soluta hæreditate, quasi ea pecu-
 nia legata non esset. 2. de Legib. 48
 Hortensii legata. ad Att. 103. b
 Legatio.
 Illud autem quod cupit Clodius, est legatio aliqua, si minus
 per Senatum, per populum libera. Quint. frat. 311. b
 Legatio ea Romam venerit, scriptum est in tuo annali. 12. ad
 Atticum, 30
 Etenim cui legatio ipsa mortis causa fuisset, eius monimen-
 tum extare voluerunt: vt in bellis periculosis obirent ho-
 mines legationis munus audacius. 9. Philip. 256. a
 Legatio libera voti causa datur. 1. ad Att. 44
 Legatio vltro missa, timoris signum est. in Ant. 199. b
 Legatio nobilis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 5
 Orba legatio. 9. Philip. 257. a
 Legatio votiua. 14. ad Att. 50. Eidem, lib. 15. 326. 6. a
 Quæ est alia Dionis legatio. 15. ad Att. 19
 Oratio Demosthenis contra Æschinem falsæ legationis.
 Orat. 217. b
 Legationis cerimoniam polluere. pro Rosc. Amer. 67
 Legationis communitas cum aliquo. 6. Philip. 206
 Legationis sine mandatis & munere genus, quamquam ad
 commodum Senatus pertinere videatur: tamen appro-
 bante frequentissimo Senatu, nisi mihi leuissimus Tribu-
 nus plebis intercessisset, sustulisset: mihi tamen tempus,
 & quod erat infinitum, annum feci. 3. de Leg. 18, & 19
 Cum haberem ius legationis liberum. in Ant. 154. b
 Ius legationis cum hominum præsidio munitum, tum e-
 tiam diuino iure est vallatum. de Arusp. resp. 157. b
 Qui hanc ipsam legationem, quam habet, non accepit à suis
 ciuibus, sed vique Tymolo petiuit. pro Flacco, 35. a
 Hæreditatum obeundarum causa, quibus vos legationem
 dedistis. 1. de Leg. Agr. 4
 Æschines legationem ementitus est. de Opt. gen. 244. b
 Legationem obire. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 5
 Legatione aliquam oratio ista postulat, aut eiusmodi quam-
 piam cessationem liberam atque otiosam. 1. de Leg. 8
 Quum in his angustiis versarer, placitum est mihi vt postu-
 larem legatione liberam mihi, reliquique nostris, vt ali-
 qua causa proficiendi honesta quaereretur. D. Brutus M.
 Bruto, lib. 11. 1
 Legationem renuntiare. 9. Philip. 256
 Legationem suscipere. 4. ad Att. 11
 Legatione tua indignus. in Pif. 42. Id est, indignus qui tibi
 legatus esset.
 Negotiorum suorum causa legatus est in Africam legatio-
 ne libera. epist. 196. b
 Omitto quæadmodum isti se gerant atque gesserint, qui lega-
 tione hæreditates aut syngraphas suas persequuntur: in
 hominibus est hoc fortasse vitium, &c. 3. de Leg. 26. 3
 Legationes binæ profectæ erant cõtra leges ipsorum. 12. fa-
 miliar. 34. in epist. Lentuli.
 Habent (vt opinor) liberæ legationes definitum tempus le-
 gationis, nec facile addi potest. Att. lib. 15. 22

Legationes cum Senatus creuerit, populūve iusserit, ex
 vrbe exeunto. 3. de Leg. 9
 Legatos nostros homines autoritate tenui, qui rerum pri-
 uatarum causa legationes liberas obeunt, tamen exteræ
 nationes ferre vix possunt. contra Rullum, a
 Legationes perficere vel reicere. 1. fam. 9
 Legatarius.
 Legataria prouincia. At. lib. 15. 17. i. quæ alicui delegata est.
 Legislator, Legitime, Legitimus, Vide Lex.
 Lego.
 Antimachus poeta conuocatis auditoribus, legebat eis ma-
 gnum illud volumen. de Clar. Orat. 181. b
 Legi apud Clitomachum, quum Carneades, &c. 4. Acade-
 micarum, 247. a
 Plato, cuius tum Athenis diligentius legi cum Carneade
 Gorgiam. de Orat. 89. b
 Illam legi volo tamen regustare. 13. ad Att. 62
 Legi scriptum esse, auem quandam, &c. de Nat. d. 50. b
 Eos libros per te ipse legeres. in Topic. 2. a
 Non assequor vt scribam quod æquo animo legas. Atti-
 co, 186. b
 Eam rem, quam legas, verbis aliis, quam maximè fieri pos-
 sit, lectis pronuntiare. de Orat. 97. b
 Quam orationem nemo est in Sicilia, quin habeat, quin le-
 gat. in Verr. 258. b
 Dummodo is tibi quiduis potius, quam orationes meas le-
 gerit. Mario, lib. 7. 1. 9. a
 Qui diligenter hæc, quæ de philosophia literis mandamus,
 legere assueuerit, iudicabit nulla ad legendum esse potio-
 ra. lib. 1. de Finib. 9
 Legere oratores & poetas quantum profit. 3. de Orat. 22
 Liber tuus & lectus est, & legitur à me diligenter. epistola-
 rum, 82. b
 Quòd si Græci leguntur à Græcis iisdem de rebus, via ra-
 tionè compositis, quid est cur nostri à nostris non legantur:
 lib. 1. de Finib. 5
 Hoc animo ad legendam legem cognoscendamque veni.
 contra Rull. 68. b
 Orationem alicui legendam dare. de Orat. 119
 Legendo conterere librum aliquem. 9. fam. 59
 Omnium bonarum artium scriptores & legendi & peruo-
 lutandi. de Orat. 97. b
 Legens.
 Nec sepulchra legens vereor (quod aiunt) ne perdam memo-
 riam. Cat. 19
 Legere, pro, seligere.
 Vt hos iudices legeret, quorum lectione duplex imprime-
 retur Reip. dedecus. in Ant. 197. b. pro Mil. 80
 E quibus cum optimos viros legeret, non potuit legere non
 studiosos mei. pro Mil. 105. b
 Hinc licet conditiones quotidie legas. pro Cæl. 45. b
 Introduci virtus nullo modo potest, nisi omnia, quæ leget,
 quæque reiciet, vnam referatur ad summam. de Fin. 115. b
 Cum qui aruspiciam facerent, in Senatu Romæ legeren-
 tur. epist. 91
 Legere Popilium in Senatum. pro Cluent. 104. a
 Legere milites. Att. lib. 8. 161. 3. a
 Itaque illa non dico me expetere, sed legere. de Fin. lib. 4. 59
 Quæque legenda aut optanda sunt. de Finib. lib. 4. 38
 Legere, pro, colligere.
 Homini mortuo ne ossa legito. pro Lig. 181. b
 Nudum nucem legere. de Orat. 133. b
 Lectus.
 Lecti iudices. 7. fam. 7
 Pueruli ex tot elegantissimis familiis lecti. pro S. R. 38. b
 Lectis & illustribus verbis vtendum. de Orat. 156. b
 Vt neque vir melior, neque foemina lectior in terris sit. de
 Inuent. lib. 1. 68
 Frater tuus lectissimus & ornatissimus adolescens. 5. Ver-
 rinarum, 51. a. & 1. 16. a
 Lectissima foemina. 10. ad Att. 27. in epist. Antonii.
 Et tu vxorem lectissimam habere vis. de Lent. 53. b
 Lectissimi flores. in Verr. 225. b

Lectissimi viri atque ornatissimi. 3. Verr. 10. a. pro Flacco, 1. a
 Sententiæ & verba lectissima. in Orat. 132. a
 Lectio.
 Rationes cõfectæ, ad quas nihil adhibui præter lectionem.
 5. famil. 55
 Lectionem sine vlla delectatione negligo. Tusc. q. lib. 2. 5
 Quotus enim quisque est qui epistolam paulò grauiorem
 ferre possit, nisi eam per lectionem releuarit? At. lib. 1. 8. 2. a
 Lucullus delectabatur mirificè lectione librorum, de qui-
 bus audiebat. Acad. 2. b
 Vt hos iudices legere auderet, quorum lectione duplex im-
 primeretur Reipub. dedecus. in Ant. 179. b
 Lectiuncula.
 Et patefecisti Seianum, per eos dies matutina
 Lectiunculis comperis, cum, &c. 7. fam. [redacted]
 Lector.
 Ad lectoris delectationem nihil vtilius, quam temporum
 varietates fortunæque vicissitudines. 5. fam. 31
 Lectorem excitare. 2. de Orat. 123
 Lectorem timere neminem. lib. 1. de Finib. 6
 Lectio.
 Etenim habeo nonnullos ex iis, quos nunc lectito autho-
 res, qui dicant fieri id oportere, quod sæpe tecum egi, &c.
 Attic. lib. 12. 19
 Aut si quis pari fuerit ingenio, pluraque quam hic & audie-
 rit & lectitarit, & scripserit, paulum huic aliquid poterit
 addere. 1. de Orat. 48. a
 Lectitare libros. 9. fam. 58
 Lectitauisse Platonem studiosè, audiuisse etiam Demosthe-
 nes dicitur. de Clar. Orat. 62. a
 Leguleius, Vide Lex.
 Λεγιώτης consuetudo diuturna callum iam obduxit sto-
 macho meo. 9. fam. 4
 Λεγιώτης obrepebat decessionis dies. 6. ad Att. 41
 Legumen.
 Terra foeta frugibus & vario leguminum genere. de Natura
 deorum, 2. 133
 Sed demus tibi istas duas sumptiones, ea quæ λιμματα ap-
 pellant Dialectici: &c. 2. de Diuina. 84
 Lemniscatus.
 Audio præterea non hanc suspicionem nunc primum in
 Capitonem conferri, multas esse infames palmas, hanc
 primam esse tamen lemniscatam, quæ Romæ deferatur.
 pro Rosc. Amer. 61
 Lemnus.
 Omitto ea, quæ Lemni nocturno aditu occulta coluntur
 syluestribus opibus densa. de Nat. d. 1. 83
 Lemnius.
 Saxum Lemnium. de Finib. 84. b
 Lemonijs.
 Lemonia tribus. pro Planc. 31
 Lena, Vide Lenos.
 Lenas.
 C. Lenas, Roma pulsus, Nuceria: cuius factus est. pro Cor. 21
 Lenis.
 Sin aliquid impertiuisti tibi sui consilii, lenis à te & facilis
 existimari debeo, &c. epist. 61. b
 Oratio placida, summissa, lenis. de Orat. 125. b
 Lene & asperum. 2. de Finib. 63. a
 Tractu orationis leni & æquabili. Orat. 113. b
 Sed ita lenibus vti videbantur venenis, vt posse videremur
 sine dolore interire. Att. lib. 2. 36. 2. a
 Lenior aduersarius. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 13
 Ille autè superior leniore quodã sono est vsus. 2. de Or. 31. a
 Lenissimus Auster & mitis. Att. lib. 7. 122. 1. a
 Lenissimus homo & natura & consuetudine & disciplina.
 3. Verr. 56. a
 Lenissimus natura. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 14
 Romani in hostes quondam lenissimi & mitissimi. pro S.
 Rosc. 44. b
 Lenissimis verbis vtens, re grauer accusas. epist. 71. b
 Leniter.
 Oratio sensim ac leniter accendit animos. pro Cæl. 42. b
 yyy. ii.

Agere verum leniter & remissè. de Orat. 15. b
Leniter arridere. de Finib. lib. 1. 20
Hic leniter arridens Scipio, &c. de Somn. Scip. 127. b
Leniter & quietè inter se colloqui. Tusc. q. lib. 4. 38
Leniter dicere. de Clar. Orat. 179. b
Leniter disputare. 4. Academ. 22. a
Leniter & pressè loqui. Offic. 1. 185
Leniter pungit eos animi dolor. 3. Tusc. 104. a
Tu qui multo dicis remissius & lenius, quam solebas. de Orat. 107. b
Sedens iis assensu, qui mihi lenissimè sentire videbatur. epistolaram, 61. b

Lenitas.

Lenitas est iustitia in moderatione animaduerti. Parad. 41
Lenitas animi. pro Marcel. 7
Lenitas L. Lii in dicendo. 3. de Orat. 16. b
Lenitas & æquabilitas orationis. Orat. 151. b
Patris autem lenitas amanda potius ab illo, quam tam crudeliter negligenda. Att. lib. 10. 10
Neque minus hæc tamen tua grauissimi sermonis lenitas, quam illa summa vis & contentio probatur. de Orat. 107. b
Lenitas vocis. de Orat. 125. b
Non est iam lenitati locus, ferocitatem res ipsa flagitat. in Catil. 105. b
Ad lenitatem se dare. 13. fam. 2. 3
Mentes ad lenitatem, misericordiamque reuocare. Or. 89. b
Eam, quam Stoici lenitatem dicunt. Peripatetici vitioso lenitudinis nomine appellant. Tusc. q. lib. 4. 33
Lenitatem imitatur animi mollitia. Partit. 43
Qua mollitia sum animi ac lenitate. pro Syl. 170. b
Genus orationis fufum atque fractum, & cum lenitate quadam æquabili profuens. de Orat. 114. b
Qua in forte sapiens Prætor, &c. benevolentiam adiungit lenitate audiendi. pro Mur. 39
Lenitate dulcis. 5. ad Att. 10
Libertas lenitate legum munita. pro Rab. 91. b
Equidem illud etiam animaduerto, quod qui proprio nomine perdoctis est, hostis vocaretur, lenitate verbi tribuitur remittente. 1. Offic. 36. a

Lenitudo.

Quanta me tua, non mea lenitudo. in Verrem, a
Lenitudo orationis, mollitudo corporis: ea si bona ducemus, quid erit in philosophi grauitate, quam in vulgi opinionis, &c. 5. Tusc. 35
Nam illud non solum est grauitatis, sed interdum etiam lenitudinis. Quint. frat. 27. b
Verbarum, ne illorum nimia lenitudine oppugnaret. 6. Verriarum, 35

Lenio.

Leniunt sapientes incommoda quæ sunt in vita, commoderum compensatione. de Nat. d. 1. 17
Me scripio & literæ non leniunt, sed oburbant. Att. 190. b
Sæpe etiam leniunt iratum. Att. 90. b
Populus Romanus desiderium liberatoris sui perpetuo plausu & clamore leniuit. in Ant. 159. b
Cæsar muneribus multitudinem imperitam lenierat. in Antonium, 182. b
Absentem memoria colam, omne desiderium lenis mittendis, accipiendisque leniam. Trebonio, lib. 15. 11. 13. a
Quint. frat. lib. 1. 1. 4. 2
Id tu lenies, si aliter acceperit ac debuit. 10. ad Att. 39
Qui non fortuna inflammaret odium suum, sed bonitate leniret. pro Marc. 136. b
Lenire animos concordia. 1. de Finib. 71. a
Lenire desiderium. Cato, 50
Lenire se alicui. 7. Philip. 232
Lenire se consolatione. 3. ad Quint. frat. 30
Liber de ægritudine leniendus. de Diuinat. 108. b
Lenitur ægritudo. 5. Tusc. 89. a
Homini importunissimi contumelie tuis erga me officii leniantur. epist. 61. b
Perfice ut lætitia provincie desiderium nostrum leniatur. Quint. frat. 293. b

Lenius.

M. Lenius Flaccus, meus amicus. pro Seft. 114. Hortis suis prope Brundisium me excepit. pro Planc. 79

Leno.

Ballio ille improbilissimus & periurissimus leno. pro Quint. Rosc. 48. b
Leno impurissimus. Post. 206. b
Lena.
Non vides quam blanda conciliatrix, & quasi sui sit lena natura. de Nat. d. 16. b

Lenocinium.

Virum lenocinium, inquit, à grege delicatæ iuuentutis, an orbis terrarum imperium à Pop. Romano petebas: pro Mur. 141. b
Padorem & pudicitiam qui colit, potest animo æquo istius quotidiana adulteria, meretriciam disciplinam, domesticum lenocinium videre. 5. Verr. 6. a
Perpicuum est enim quo compositiones vnguentorum, quo ciborum conditiones, quo corporum lenocinia processerint. 1. de Nat. d. 111
Qui egestatem domestico lenocinio susterauit. Post. 206. b
Et se vitiorum illecebris & cupiditatum lenociniis dediderunt. pro Seftio, 121. a

Lenocinor.

Tibi feruet, tibi lenocinabitur, minus aliquanto contendet, quam potest. 1. Verr. 26. a. Id est subseruet, & per omnia seruitia insinuat. & te obseruabit.

Lentidius.

Lentidius, vnus ex Clodii sicariis. pro Seftio, 69

Lentiscus.

Iam verò semper viridis, temperque grauata Lentiscus triplici solita grandescere foetu, Ter fruges fundens, tria tempora monstrat arandi. de Diuinat. 108. lib. 1. 14

Lento.

Lento Cæsenius, Septemuir agrorum ex lege Antonii diuidendorum. 11. Philipp. 334

Lentulitas.

Villam Appietatem aut Lentulitatem valere apud me plus, quam ornamenta virtutis existimas: ad Appium, lib. 3. 10

Lentulus.

Lentulus, accusator P. Clodii. de Arusp. resp. 33
Lentulus, Clodii filius cum Metello Cretico & L. Flacco in Galliam contra Heluetios legatus. 1. ad Att. 61
Lentulus scdè perit. 9. fam. 44
Lentulus in Pompeius regem Alexandrinum reduceret. 1. ad Quint. frat. 5
Cn. Lentulus Censor. in Verr. 13. & pro Flac. 36
Cn. Lentulus Marcellinus. in Verr. 8
Cn. Lentulus, Scilix patronus. 4. in Verr. 71
Cn. Lentulus, L. Mamiliæ suæ for. pro L. Manil. 48
Cn. Lentulus & Q. Claudius iudices in C. Antonium. in Vatin. 11
Cn. Lentulus, L. Gellius, c o s s. pro Cluent. 94
Cn. Lentulus & Lucullus, c o s s. de Verris iniuriis in Senatu questi. 4. in Verr. 66
Cn. Lentulus Censoris bona, à Tribuno pleb. consecrata. pro Domo sua. 94
L. Lentulus, Flamen Martialis, à L. Vedio iudice, in concionem per Vatinium productus nominatus. in Vatin. 19
L. Lentulus Prætor, deprecator pro me. in Pis. 60. M. Aquilium accusauit. in Verr. 37
L. Lentulus, C. Marcello c o s s. bellis civile à Cæfare ortum. 1. Philipp. 66
P. Lentulus, me Consule Adilis. Post reditum ad Quir. 11. Patriam & cives suos vnice amans. in Catilinam, 55. Me comitis centuriatis in patriam accessit. post reditum in Senatu, 14. Coactus se prætura abdicare. in Catil. 60. & 77. c o s s. & pontifex. de Arusp. responsio. Prolemæi reducendi provinciam & voluntate Senatus, & forte sibi delatam interposita religione deposuit. in Pis. 39
P. Lentulus Sura, largitor & prodigus. in Catil. 81. Allobrogum legatos sollicitat. in Catil. 50

P. Lentulus, princeps Senatus, P. Lentuli Suræ auus, contra C. Gracchum pugnans vulneratus. 8. Philipp. 243. in Rul. lum, 81. & in Catil. 85
P. Lentulus, Q. Metellus, c o s s. pro Domo sua, 55. Eius c o s s. cõcio de me habita. pro Seft. 92. Eius ingenium & dicendi exercitatio. in Catil. 56. Eius laus. post redit. in Sena. 6. & ad Quir. 9. Eius lex de meo reditu. pro Domo sua, 56. Eius mandata ad Catilinam. in Catil. 53. Eius somnus. in Catil. 61

Lentulus.

Marcellus vt taceret, pugnax maximus, & consyderatus & lentus. de Rep. lib. 5. 5. a
Vir patiens ac lentus. de Orat. 134. b
Lentus in dicendo ac penè frigidus. de Clar. Orat. 180. b
Teucris illa lentum negotium: sed tamen est in spe. 1. ad Atticum, 28
Hos ego non tam milites acres, quam inficiatores lentos esse arbitror. in Catil. 109. b

Lentulus.

An existimas illum in isto genere lentulum aut restrictum? Att. lib. 10. 38

Lentè.

De numis, lentè, ac ratione habita pecuniæ, &c. 11. famil. 33. in epist. D. Bruti.
Qui quum publicas iniurias lentè tulisset, suam non tulit. in Hortensio, a
Lentè aliquid ferre. 1. ad Att. 31
Neque enim facile est perficere, vt irascatur ei cui tu velis, iudex, si tu ipse id lentè ferre videare. 2. de Orat. 102
Quem librum tibi ego non essem ausus mittere, nisi eum lentè ac fastidiosè probauissem. Att. lib. 2. 1
Lentè respondere alicui. de Orat. 137. b
Sed hæc obscuriora videri possunt, cum sine appositione exemplorum lentius disputantur. Parad. 10

Lentitudo.

Nam illud non solum est grauitatis, sed nonnunquam etiam lentitudinis. Quint. frat. lib. 1. 1. 58. a
Eamque, quam lenitatem nos dicimus, vitioso lentitudinis nomine appellant. 4. Tusc. 34

Leo.

Leo Nemæus. Tusc. q. lib. 4. 40
Fraus quasi vulpeculæ, vis leonis videtur. Offic. 9. b
Leones Antonii pertimescas caue. 10. ad Att. 44
Leones morsu se defendunt. 2. de Nat. d. 96

Leocorion.

Leonaticum est delubrum Athenis, quod Leocorion nominatur. 3. de Nat. d. 36
Leocreantum, oppidum. in Rul. 90
Leon, proprium nomen. Tusc. q. 229. b

Leonaticum, Vide Leocorion.

Leonidas.

Leonidas, rex Lacedæmoniorum, se in Thermopylis, trecentisque eos, quos eduxerat Sparta, cum esset proposita aut fuga turpis, aut gloriosa mors, opposuit hostibus. de Finib. lib. 2. 80

Leonides.

Leonides quocum versabatur filius meus Athenis. 16. famil. 28. ex epist. Ciceronis filii.
Leontini, populi. in Verr. 141. b

Leontinus.

Leontinus & Ennensis ager totius Siciliæ optimi & nobilissimi. 5. in Verr. 85
Leontinus campus in Sicilia rei frumentariæ caput. 5. in Verr. 38. & 89. Annonæ perfugium Romanis. 8. Philip. 150

Leontium.

Leontium, ciuitas Siciliæ. 4. in Verr. 115
Leontium meretricula, contra Theophrastum scribere ausa est, scito quidem illa sermone & Attico. de Nat. d. 1. 65

Lepidus.

Lepidus Censor M. Antistio Pirgenfi equum ademit. 2. de Orat. 158
Lepidus inconstans. ad Brut. 35. 10. fam. 42
Lepidi liberi in discrimen adducti propter ipsum Lepidum

patrem. ad Brutum, 27
Lepido statua in rostris statuta, deinde euerfa. ad Brut. 39
Ad Lepidum & Antonium instrumentum regni delatum. ad Brut. 34
M. Lepidus bis c o s s. & Pont. max. Censor factus cum M. Fulvio collega homine inimico rediit in gratiam. de Provinc. Conf. 16
M. Lepidi & Q. Catuli dissensio. in Catil. 68

Lepidus.

Lepidus amicus. 3. ad Quint. frat. 25
Lepida & concinna exornatio. ad Heren. 31. b
Lepidi & delicati pueri. 2. in Catil. 42. a
Lepidè.
Nunc fit lepidè illa ^{ἐκρυπτός} radiorum. Att. lib. 2. 18. 2. a. 3. de Orat. 94. a. in Orat. 83. a

Lepison.

Lepison Trallianus. pro Flac. 41
Lepor, siue Lepos.
Magnus in iocando lepos erat in homine. 1. de Orat. 14. a
Lepos quidam, facetiæque, & eruditio libero digna. 1. de Orat. 10. a
Facietiarum & vrbanitatis oratorius, non scurrilis lepos. de Clar. Orat. 74. a

Lepos & festiuitas orationis. ad Heren. 31
Sermonis lepor. pro Flacco, a
Lepos, in dicendo, Crassi à Sulpitio aberat. Brut. 106
Lepos à pulchritudine differt. 4. ad Heren. 180
Specimen humanitatis, salis, suauitatis, lepõris. Tusc. 239. b
Lepõrè quendam & salem est consecutus alter. 2. de Or. 55. a
Lepõrè veterem vocat sales veteres & facetias. 9. fam. 32
Homo affluens omni lepõrè & venustate. 7. Verr. 111
Quòd inter se omnes partes quodam lepõrè consentiunt. Offic. 1. 139

Florere acumine ingenii, tum admirabili quodam lepõrè didendi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 17

Genus dicendi in quo omnes verborum, omnes sententiarum lepõres. Orat. 205. b

Lepreon, oppidum. ad Att. 90. b

Lepus.

Leuipes, lepus. in Arato, b
Lepusculus.
Nec vnquam egressus ex insula, in qua lepusculos vulpeculæque sæpe vidisses. 1. de Nat. d. 62
Si minus eiusmodi quippiam venari poterat, illa quidem certè pro lepusculis capiebantur, patellæ, pateræ, thuribula, &c. 6. Verr. 42. a

Lerna.

Hæc dextra lernam tetram maætata excetra placuit. Tusc. quæst. 179. b

Lesbiacus.

Lesbiaci libri Dicæarchi, à Lesbo insula sic dicti. Tusc. lib. 1. 63

Lessus.

Mulieres genas ne raduto, neve lessum funeris ergo habent. 2. de Leg. 55. His enim verbis significatur lamentationem lugubrem in funeribus prohiberi.

Letilius.

Letilius, homo à literis non alienus, L. Metelli tabellarius. 4. in Verr. 45

Letini.

Letini, Siciliæ populi. 5. in Verr. 85

Letum.

Leto dato deos manes diuos habento. 2. de Leg. 24
Vide quam turpi leto pereamus. Att. 164. b
Eodè sibi leto, quo iste interiisset, esse pereundum. de Diu. 91. b

Leuamen, Leuamentum, Leuasso,

Leuatio, Vide Leuo.

Leucadia, tragœdia. Tusc. 225. b

Leucas.

Qui modum igitur vitio quærit, similiter facit, vt si possit putet, eum qui se è Leucade præcipitauerit, sustinere se cum velit. Tusc. 218. b
Leucate, locus. ad Att. 27. b

Leucippus.

Leucippus ante Democritum, concursum atomorum dixit corpuscula quædam leuia, alia aspera, &c. quæ concursu quodam fortuito cælum atque terram effecissent. de Nat. d. 1. 46

Leucippus plenum & inane statuit principium vniuersi. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 109

Leucopetra.

Leucopetra, promontorium non longè à Tarento. 16. ad Atticum, 16

Quum autem me ex Sicilia ad Leucopetram, quod est promontorium agri Rhegini, venti derulissent, ab eo loco conscendi, vt transmitterem. 1. Philip. 5. a

Leucothea.

Leucothea, quæ fuit Ino, & eius Palzmon filius. 3. de Natura deorum, 27. & 33

Quid Ino Cadmi filia, nõne Leucothea nominata à Græcis, Matuta habetur à nostris. 1. Tusc. 4. 2. 3. de Nat. deorum, 65. a

Leuctra.

Præsiq; Bæotia Leuctra tollentur, quàm pugna Leuctricæ gloria. Tusc. q. lib. 1. 99

Hinc rhetorum campus de Marathone, Salamine, Platæis, Thermopylis, Leuctris, Stratocle: &c. 1. Offic. 89

Leuidense.

Sed ego hospiti veteri & amico, munusculum mittere volui leuidense crasso filo, cuiusmodi ipsius solent esse munera. ad Dolabellam, lib. 9. 21

Leuius.

M. Leuius, Prætor in Sicilia. 3. in Verr. 105

Leuipes.

Leuipes lepus in Acato, b

Leuis.

Nostra sunt legiones, nostra leuis armatura, nostri equitatus, &c. 10. Philip. 1. 3. 1. de Nat. lib. 2. 10

Quod mors leuissimè careat, dolor in longinquitate leuis, in grauitate breuis soluit esse, vt eius magnitudinem celeritas, diuturnitatem allevatio consolatur. 1. de Finib. 63. a

Iudex nequam & leuis. 4. Verr. 10. a

Authoritas tenuis, persona leuis, contra Rull. 75

Illud valde leue est ac nugatorium, &c. 1. fam. 4. in epist. M. Bruti & Cassii.

Leue genus argumentationis. 1. de Inuent. 105

Quod apud omnes leue & infirmum est, id apud iudicem graue & sanctum esse ducitur pro Quint. Rosc. 4. b

Sed hæc fuerit nobis tanquam leuis armaturæ prima orationis excursio: &c. 2. de Diuinat. 38. a

Deus mundum leuem fecit, & vniuersum æquabilem de Vniuers. 25

Consules, qui illud leui benedictio egissent, rem ad Senatum detulerunt. Am. lib. 4. 3. 9. a

Hoc minime videtur graue his qui minime ipsi leues sunt. pro S. Rosc. 27. b

Nos autem ita leues & inconsti derati sumus. Diuina. lib. 1. 2. 7

Leues homines atque fallaces. de Amicit. 78. a

Leues ac munitissimi iudices. pro Cluent. 60. a

Loci plures in montuosi, leues in aspectu. Pant. 113. b

Alia quædam inania & leuia conquisit. pro Plancio. 72. b

Leuior sit apud te mox abstantia. 14. ad Atticum, 21. in epist. Antonii.

De Attico optime, quod leuius ac leuius, &c. 13. ad Att. 16

Quod enim leuius hinc leuitatem motum imponemus. Tusc. q. lib. 1. 69. b

Sed & Seruili filii quantatam leuiores esse gaudeo. 10. ad Atticum, 31

Dolores eisdem tolerabilibus proueniunt qui excipiunt eos pro patria, quum qui leuiori de causa. 3. de Finib. 66. a

Nomine leuiori appellare. pro Rosc. Amer. 36. a. Id est, minus odioso.

Leuora comitia. pro Planc. 5

Leuora sunt ea quæ repente aliquo motu accidunt, quàm ea quæ meditata & preparata inferuntur. Offic. 1. 39

Leuora à grauionibus manu repelluntur. Tusc. q. lib. 1. 33

Pecunia leuissima. pro Rosc. Com. 8

Leuiculus.

Leuiculus sanè noster Demosthenes, qui illo fufurro delectari se dicebat, aquam ferentis mulierculæ, vt mos in Græcia est: infufurrantique alteri, Hic ille Demosthenes. 5. Tusc. 145. a

Leuitas.

Leuitas acerbitati anteponenda. 1. ad Quint. frat. 30 Cuius opinionis leuitas confutata est. de Nat. d. 34. b

Leuitas orationis. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 50

Leuitas speculorum. de Vniuers. 61

In ipso tactu est modus & mollitudinis & leuitatis. de Oratore, 151. b

Vt aduersas res, sic secundas immoderatè ferre leuitatis est. Offic. 34. b

Leuitatis genus nequissimum. 2. Philip. 74

Hæc plena sunt futilitatis, summæque leuitatis. de Nat. deorum, 40. b

At videte leuitatem. Cum hora diei decima ferè ad Saxa Rubra venisset, delituit in quadam cauponula: atque ibi se occultans, perpotauit ad vesperum. 2. Philipp. 84. a

Vt omittam leuitatem temerè assentientium. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 111

Leuitate, vanitate, malitia excluda diuinationem probò. de Diuinat. 108. b

Leuitate omni toram figuram mundi circundedit. de Vn. 13

Homines leuitate Græci, crudelitate barbari. pro Flac. 151. b

Quid est inconstantia, mobilitate, leuitate turpius: in Antonium, 111. b

Videte licet alios tanta leuitate & inconstatione, &c. Tusc. q. lib. 1. 9

Leuiter.

Nam sunt & in animo præcipua quædam, & in corpore: quæ quum leuiter agnouit, tunc dicere incipit. 1. de Finib. 53. a

Leuiter apparet claudicatio non deformis. de Nat. d. 1. 58

Eodem fonte se haufurum intelligit laudes suas, è quo sit leuiter asperius. Cæcili. lib. 6. 6. 10. a

Medici leuiter ægrotantes, leuiter curant. Offic. 17. b

Leuiter dicere aliquid. pro Sylla, 11. b

Eius autem Collegæ & in me perhonorificus, & partium studiosus, ac defensor bonarum: quantum leuiter inter se diuisent. Att. lib. 1. 15

Leuiter dolere. 11. ad Att. 9

Genæ deinde ab inferiori parte cutantur: scilicet, leuiter: qui eminentes. 1. de Nat. d. 15. a

Leuiter eruditus homo. de Orat. 14. a. Id est, modico. Leuiter fieri aliquid. pro Cæcili. 4. b

Si alium inuenerim, & leuiter à summo inferum. de Diuinatione, 37. b

Tum de reo leuiter aliquid ligatur. 4. Verr. 15. a

Quum leuiter lipptum, hæc liberis dedit. Am. 100. b

Quæcumque in re quædam leuiter probabili. de Inuentione, 85. b

Aliter eisdem testimoniis conuenientibus id est, fructu, & oratione. 1. de Nat. d. 15. a

Leuiter de quibusdam inuentis. 2. de Nat. d. 15. a

Leuiter dignitatem. 10. ad Att. 41

Tamen neque comitia dicam, & leuiter vt vnus quod que tangam. pro Rosc. Amer. 36. a. Hoc est, obiter, & quod dicitur, in antea. 1. de Nat. d. 15. a

Græuiter equidem, sed aliquantulo leuius ferebam. de Anasp. resp. 43. a

Cum tu ornibus ornamentis recondidisset, illi, vt leuissimè dicam, multa dedit. Appio. lib. 5. 10. 15. a

Tunc, vt leuissimè dicam, dimittebam vos cum illo fufurro. 3. in Camil. 62. a

Is memini (vt leuissimè dicam) odio fuisse. pro Mure. 145. b

Præterquam (vt leuissimè dicam) certe occurrere. pro Scell. 28. b

Leuissimè nulli exitium iudicij. 3. ad Quint. frat. 36

Leuissimè ferre. de Promine. Com. 39. a

Leuo.

Nomine hinc leuam liberæ uox. Att. 175. b

His leuabat omnem vulnerum metum nobilitas mortis & gloria. 2. Tusc. 100

Illum neque vrsi neque leuauit. Q. frat. 318. b

Tu autem qui sapissimè curam & angorem animi mei sermone & consilio leuasti tuo, &c. Att. lib. 1. 13. 2. a

Quem laborem nobis leuauit Attici nostri labor. Or. 206. b

Longior verò epistola non me solum, sed meos omnes ægritudine leuauit. Attic. lib. 9. 175. 2. a. Tusc. quæst. lib. 4. 45. 5. famil. 38

Leuauit me iis incommodis, quib' idem affecerat. Att. 9. 70

Epistola tua sollicitum me de Quinto valde leuauit. ad Atticum, 59. b

Et hoc tempore ipso pop. Romanum, quem in caritate annonæ, vt sæpe antè fecerant, frumento suppeditato leuauerunt. pro Corn. Balbo, 23. a

Vt me leuarat tuus aduentus, sic discessus afflixit. Att. 12. 63

Leuarunt me valde molestia: vtinam omnino liberassent. 16. familiar. 10

Leua me igitur hoc onere. ad Appium, lib. 3. 12. 8. a

Adiungam etiam de memoria vt labore Crassum leuem. 2. de Orat. 190. a

Deinde à vobis Iudices, vt audacium sceleri resistatis, innocentium calamitatem leuetis. pro Rosc. Amer. 4. a

Vt leuarem miseris perditas ciuitates. epist. 37. & 44. b

Potestas erat isti homini integro atque innocenti data, vt in Apronium quom animaduertisset, sese grauisima leuaret infamia. 5. Verr. 119. a

Fungerer officio, quo tu functus es in meo luctu, teque per literas consolarer, nisi scirem his remediis, quibus meum dolorem tum leuasses, non egere. ad Brutum, 9. 1. a

Leuare ægritudinem. Tusc. quæst. lib. 3. 37

Leuare aliquem cruciati dolorum. de Finib. lib. 4. 25

Leuare aliquem errore. Tusc. quæst. lib. 5. 9. de Fin. lib. 4. 54

Leuare aliquem ignominia. de Orat. 133. b

Leuare aliquem iniuria. 7. in Verr. 74

Leuare aliquem cura. Att. lib. 5. 91. 5. a

Leuare annonam. pro Milon. 54

Leuare dolorem & augere, contraria. 6. famil. 11

Leuare suum dolorem doctrinæ studiis. de Finib. lib. 5. 50

Leuare dolorem mœrentium. Tusc. quæst. lib. 3. 47

Leuare fortunam alicuius. 5. famil. 50

Nam & ea scripsisti quæ leuare luctum possent. 4. famil. 20. Tusc. quæst. lib. 3. 35. 3. ad Att. 21

Liberare, siue leuare se ære alieno. Att. lib. 6. 113. 7. a

Tum iste homo innocens, qui illam suspicionem leuare, atque ab se remouere cuperet, recuperatores dicit se de cohorte sua daturum. 5. Verr. 116. a

Leuatur autoritas inconstantia. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 64

Perpicuitas argumentatione leuatur. de Nat. d. 6. b

Omnium autem rerum natura cognita, leuatur superstitione, liberamur mortis metu. 1. de Finib. 97. a

Leuantur tamen miseræ ciuitates, quod, &c. Att. 76. b

Et corpora quidem exercitationum defatigatione ingrauescunt, animi autem se exercendo leuantur. de Senect. 32. a

Quem cum à me dimittens grauiter ferrem, hoc leuabar vno, &c. Att. 282. b

Si res ista grauisima sua sponte videretur, tamen eius atrocitas necessitudinis nomine leuaretur. pro Quintio, 30. a

Hoc est, minueretur, leuior efficeretur.

Hæc facta sunt, vt homines nobiles supplicio aut exilio leuarentur. in Verr. 238. b

Nam quod aiunt plerisque cõsolationibus nihil leuari, &c. Tusc. quæst. lib. 3. 62

Criminationem leuari. de Inuent. 71. b

Balbum leuari inuidia per nos velim. Att. lib. 15. 322. 3. a

Hoc enim onere, quod mihi tecum commune est, aut iam vrgentis, aut certè aduentantis senectutis, & te, & me ipsum leuari volo. de Senect. 2. a

Cuius luctus nullo solatio leuari potest. in Ant. 223. b

Leuari superstitione. de Finib. 1. 49

Emitteque nos è custodia, & leuari vinculis arbitremur. 1. Tusc. 106

Leuari vitis. de Finib. lib. 4. 54

Nam mihi vt omnia contingant, quæ volo, leuari non possum. ad Attic. 193. b

Vt leuandi cruciatus sui gratia licetori pecunia daretur. 7. Verrin. 93. a

Aues leuandi laboris sui causa passim volitare. de Or. 118. b

Sunt enim quidam qui molestas angustias faciunt, quum ipsi se contemni putant: &c. qui hac opinione non modò verbis, sed etiam opere leuandi sunt. de Amicit. 63. Id est, deducendi ab ea opinione quæ eis grauis est.

Nunquam ego hoc optabo inuidiæ meæ leuandæ causa. in Catil. 108. b

Ne quis huius supplicio leuado se iactare possit. in Cat. 110. b

Erumpunt sæpe vitia amicorum tum in ipsos amicos, tum in alienos, quorum tamen ad amicos redunt infamia. tales igitur amicitia sunt remissione vsus leuandæ: & (vt Catonem dicere audiui) dissuendæ magis quàm discindendæ. de Amicit. 65. a. Id est, sensim leuius colendæ.

Hæc tibi ad leuandas molestias magna esse debent. ep. 47. b

Statim ita sum leuatus, vt mihi deus aliquis medicinam fecisse videatur. 14. famil. 16

Leuaffo.

Si quid ego adiuto, curamve leuaffo. de Senect. 1

Leuatio.

Leuatio maior mihi afferri nulla potest. 4. famil. 23

Leuatio quædã est, si minus doloris, at officij debiti. ad Atticum, lib. 12. 31

Si me leuari vis, hæc est summa leuatio. Att. 200. b

Leuatio ægritudinum, formidinum, cupiditatum omni è philosophia est fructus vberimus. Tusc. q. lib. 1. 107

Leuatio vitiorum magna fit iis, qui habent ad virtutem progressionis aliquantulum. de Finib. lib. 4. 55

Si leuationis aliquid adferret. Tusc. q. lib. 2. 50

Quotidianus congressus & sermo magnæ mihi leuationis est. 6. famil. 14

Nec tamen à Bruto leuationem vllam expecto. Att. 196. b

Vestri leuationem vitiorum fieri negant. de Finib. 121. b

Quæ leuationem habeant ægritudinum. Tusc. q. 174. b

Leuationem ægritudinis in duabus rebus ponit Epicurus, auocatione à cogitanda molestia, & reuocatione ad contemplandas voluptates. Tusc. quæst. lib. 3. 29

Si maiorem aliquam leuationem reperire pouissem. de Nat. deorum, 11. 7

Leuamen.

Quod si esset aliquod leuamen, id esset in te vno. ad Attic. lib. 12. 241. 6. a

Leuamentum.

Leuamentum doloris. de Finib. 137. b

Nos autem non solum beatæ vitæ istam oblectationem videmus, sed etiam leuamentum miseriarum. 5. de Finib. 50

Quod scies rectè in illam rem fore leuamento, bene facis, quum id esse (mihi crede) perinde vt existimare tu non potes. Att. lib. 12. 57

Lex.

Lex est æternum quiddam, quod vniuersum mūdum regit, imperandi, prohibendique sapientia. de Legib. 170. b

Lex, est iustorum iniustorumque distinctio, ad illã antiquissimam & rerum omnium principem expressã naturam, ad quam leges hominum diriguntur, quæ supplicio improbos afficiunt, defendunt ac tuentur bonos. 2. de Leg. 11

Lex, prudentia est, cuius ea vis est vt rectè facere iubeat, vetetque delinquere. 1. de Legib. 14

Lex, est recta ratio imperandi atque prohibendi, quam qui ignorat, is est iniustus, siue est illa scripta vsquam, siue nufquam. 1. de Legib. 31

Lex, est recta ratio in iubendo & vetando. 1. de Legib. 25

Lex, est ratio profecta à natura, ad rectè faciendum impellens, & à delicto auocans, quæ non tum demum incipit esse quum scripta est, sed tum quum orta est: orta est autem simul cum mente diuina. 2. de Legib. 77. b

Lex, est ratio summa insita in natura, quæ iubet ea quæ facienda sunt, prohibetque contraria. Eadem ratio quum est in hominis mente confirmata & confecta, lex est. 1. de Legib. 14

Lex nihil aliud est, nisi recta, & à numine deorum tracta ratio, imperans honesta, prohibens contraria. 11. Philipp. 311
 Lex est naturæ vis, mens ac ratio prudentis, iuris atque iniuriæ regula. de Legib. 159. b
 Lex verè dici non potest, qua perniciofa aut pestifera sciscuntur in populis, & amfù perniciosum aliquid populus accepit. 2. de Legib. 11
 Lex, cuius vis à me est explicata, neque tolli, neque abrogari potest. 2. de Legib. 12
 Lex Acilia de pecuniis repetundis. 3. Verr. 17
 Lex Ælia. 2. ad Att. 26
 Illos lex magis quædam accusatoria, quàm vera maledicendi facultas, de vita L. Murenæ aliquid dicere coegit. pro Murena, 126. b
 Lex Agraria à C. Flaminio Trib. pleb. inuito Senatu lata. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 14
 Lex Apulia de Maieftate. 2. de Orat. 59. & de Inuent. 231
 Lex Aquila de Iustitia de Clar. Oratorib. 176. b
 Lex Atinia. 3. in Verr. 76
 Lex Aurelia quam M. Aurelius Cotta Prætor tulit, vt fenatores, equites, tribuni ærarii simul iudicaret. in Ant. 156. b. 1. ad Quint. frat. 55
 Lex Cæcilia & Didia, ne populo necesse fit in coniunctis rebis compluribus aut quod nolit accipere, aut quod velit repudiare. pro Domo sua, 234. in Ant. 195. b. 2. ad Att. 26
 Lex ferri cœpta nunquã posita est in Senatu. pro Syll. 176. b
 Lex Calphurnia ambitus. pro Mur. 140. b
 Lex Cassia frumentaria. 5. in Verr. 139. 7. in Verr. 42
 Lex Censoria qua publicani tegebantur vt publico frui possent. de Prouinc. Consul. 69. b. 7. in Verr. 42
 Lex Centuriata. in Rull. 39
 Quo etiam difficilius est oratione vti, quàm versibus, quòd in illis certa quædam & definita lex est, quam sequi oportet. in Orat. 115. a
 Lex Cincia de donis & muneribus. Cat. 9. 1. ad Att. 71
 Lex tam magna à te conclusa sanè, quàm breuis. 2. de Leg. 25
 Lex Cornelia, qua reo licebat optare clam, an palam de se sententiam ferri vellet. de Clar. 28. b. 3. famil. 14. 39. & 15
 Lex Cornelia de veneficiis. pro Cluent. 42
 Lex Cornelia maieftatis. in Pif. 90. b
 Lex Cornelia testamentaria. 3. in Verr. 76
 Lex Cornelia proscriptum iuuari vetabat. 3. in Verr. 86
 Lex Curiata. in Rull. 39
 Lex de collegiis. 3. ad Att. 23
 Lex de procriptione Valeria aut Cornelia. pro R. Amer. 74
 Lex de sepulchris. 12. ad Att. 45
 Lex de tempeftate. 2. de Inuent. 235
 Lex de veneno. pro Cluent. 118
 Lex de vi, quæ est in eos qui vniuersam Remp. oppugnant. de Arusp. responf. 247. b
 Hoc exigit naturæ ratio quæ est lex diuina & humana. Officiorum, 56. b
 Lex Domitia de sacerdotiis. ad Brut. 12
 Lex Ebutia. in Rull. 34
 Ea lex quam habemus. pro Corn. Balb. 58. b
 Lex neque hominum ingeniis excogitata, neque scitum aliquid est populorum, sed æternum quiddam quod vniuersum mundum regit, imperandi prohibendique sapientia. 2. de Legib. 7
 Lex Fabia quæ est de numero sectatorum. pro Mur. 141. b. pro C. Rabir. 5
 Lex in controuersis disceptandis firma esse debet. Topic. 51
 Lex frumentaria. Tusc. quæst. lib. 3. 43. 1. famil. 23. in Rull. 42
 Lex Fuffia & Furia. 3. in Verr. 76
 Lex Fuffia. 4. ad Att. 42
 Lex Gabinia de syngrapha & de versura. 6. ad Attic. 27. & 55. pro L. Manil. 37
 Lex Gabinia, qua ex Cal. Febr. vsque ad Calend. Martias legatis Senatus quotidie dari cogebatur. Q. frat. 314. b
 Lex L. Othonis quæ ad ludos pertinet, est omnium gratissima. pro Mur. 133. b
 Lex grauis & præclara. 3. de Legib. 35
 In posterum verò lex hæc imperatoribus vestris cõstituitur.

2. de Leg. Agrar. 63. a
 Lex Helia & Fuffia de auspiciis, & c. cum lex feratur, de cælo seruari, obnuntiari, intercedi licere. de Prouinc. Conf. 78. b
 Lex Hieronica. 4. in Verr. 22
 Lex Hircia Pompeianos omnes dignitate priuabat. in Antonium, 253. b
 Lex illa, quæ dii humano generi dederunt, est ratio, mensque sapientis ad iubendum & ad vetandum idonea. de Leg. 171. b
 Lex iniusta per seruos, incisa per vim, imposita per latrocinium. in Pison. 85. b
 Nam ista lex perferetur. Att. 216. b. Q. frat. 327. b
 Lex iudiciaria. in Pison. 99. b
 Lex Iulia. 2. famil. 34. & 1. ad Att. 30. & 5. 16. ibidem, 48
 Lex Iulia, qua ciuitas est sociis & Latinis data. pro Cornel. Balbo, 15. a
 Lex Iulia de repetundis. in Pison. 90. b
 Lex Iulia de sacerdotiis. ad Brut. 13
 Lex Iulia legationibus liberis tempus diffiniēbat. Att. 15. 22
 Lex Iulia iubet persequi ab iis, ad quos ea pecunia, quam is ceperit, qui damnatus sit, peruenerit. pro Rab. Posth. 5
 Lex Iulia rationes in prouincia relinquere iubebat. 5. fam. 55
 Lex Iunia. 2. ad Att. 26. & 4. 42
 Lex non iusta, quam Interrex tulit, vt Dictator quem vellet ciuium indicta causa, impunè posset occidere. 1. de Leg. 31
 Lex quæ rectè appellari possit, esse debet laudabilis. 2. de Legibus, 9
 Licinia & Ebutia lex, ne qui fert de aliqua curatione ac potestate, ei aut suis propinquis ea potestas, curatione mandetur. contra Rull. 34. 2. ad Att. 26. & 8. famil. 4
 Lex Licinia & Mutia, vt in suæ cuiusque ciuitatis ius redigerentur ciues. de Clar. Oratorib. 170. b
 Lex Licinia quæ est de sodalitiis. pro Planc. 29. a
 Lex Licinia, nequis ipse sibi curationem ferret. pro Domo sua, 41. a
 Lex loquens, est magistratus: murus magistratus, lex. 3. de Legibus, 2
 Lex Manilia vt singuli arbitri fines regerent. Brut. 55. & 66
 Lex Manliana vernalium vendendorum. de Orat. 106. b
 Lex Maria pontes fecit angustos in suffragiis. 3. de Legib. 34
 Lex Memmia contra eos qui sine causa, & temerè, aliquem accusant. pro Rosc. Amer. 33
 Lex Menia vt cõsules etiam ex plebe creari possent. Brut. 70
 Mollior lex. 3. Verrin. 17. a
 Est enim Iudices, hæc non scripta, sed nata lex. Orat. 111. b
 Lex naturalis recta imperans, prohibensque contraria. de Nat. deor. 9. b
 Lex nummaria. 3. in Verr. 76
 Omnis lex aut iubet aliquid, aut permittit, aut vetat, aut de genere omni, aut de parte quadam, aut cõmuniter in plures, aut in aliquam certam rem scripta est. de Inu. 80. b
 Lex Papyria. 4. ad Att. 47
 Lex Papyria vetat ædes iniussu plebis consecrari. pro Domo sua, 98. a
 Lex Plectoria qua vindicabantur hi qui adolescentes circumscribebant. Offic. 64. b
 Lex Plotia agraria. 1. ad Att. 58
 Lex Plotia de iudiciis. 4. ad Att. 51
 Lex Plotia de vi. 8. famil. 18. in epist. Cælii.
 Lex Pompeia. 10. ad Att. 12. & 13. 63
 Postrema quæque lex grauissima. 2. de Inuent. 230
 Hæc igitur prima lex in amicitia fanciatur, vt neque rogemus res turpes, neque faciamus rogati. de Amicit. 38
 Lex Puppia ne diebus comitialibus Senatus haberetur. ad Quint. frat. 2. 29. 1. famil. 9
 Lex quæ de præscriptione est. pro Sext. Rosc. 39. b
 Lex quæ de iis ferretur, vt qui nõ discessissent, ea pœna quæ est de vi, tenerentur. Quint. frat. 309. b
 Lex quæ vetat, quasi exceptione corrigere videtur eam, quæ iubet. 2. de Inuent. 230
 Lex recitata est, dice rem, & tabellam iubebo dari. 3. de Leg. 11
 Lex Roscia de sedendo ad spectacula. in Ant. 169. b
 Lex Roscia frumentaria. 2. ad Att. 47
 Lex Rupilia. 4. in Verr. 22. & 25

Lex Scatinia. 8. famil. 38
 Lex Sempronia. Tusc. quæst. lib. 3. 43. 1. famil. 23. in Rull. 42
 Lex Sempronia de locatione Ceforia agrorum Asiaticorum. 5. in Verr. 11
 Lex Sempronia de successione prouinciarum. pro Cornel. Balbo, 67. b
 Lex Sempronia frumentaria. Brut. 118
 Deus cuius ad naturam apta ratio vera illa & summa lex, à Philosophis dicitur. de Finib. 108. b
 Vt lex summa est diuina mens, item cum in homine est perfecta, est in mente sapientis. Quæ sunt variæ, & ad tempus scriptæ, populi fauore magis, quàm re legum nomen tenent. 2. de Legib. 9
 Lex summa seculis omnibus antè nata, quàm scripta lex vlla, aut quàm omnino ciuitas constituta, à qua constituendi iuris capiendum est exordium. 1. de Legib. 15
 Lex sumptuaria Cæsaris neglecta, eo absente. 13. ad Atticum, 7. 7. famil. 47
 Lex suprema Consulibus salus populi esto. 3. de Legib. 8
 Lex tabellaria. Brut. 49. & 118
 Lex Terentia. 5. in Verr. 139. & 7. 42
 Lex testamentaria. 2. de Inuent. 132. & 233
 Lex Thoria de iis quorum à pecore agri publici depascebantur. de Orat. 135. b
 Lex Valeria. 1. in Rull. 4. & 5
 Lex Varia. Tusc. quæst. lib. 2. 49
 Lex Varia de iudiciis. de Clar. Oratorib. 193. b
 Lex vera atque princeps apta ad iubendum & ad vetandum, ratio est recta summi Iouis. 2. de Legib. 9
 Lex Viaria & alimentaria C. Curionis. 8. fam. 16. in ep. Cælii.
 Nec quominus id postea liceret, vlla lex sanxit. Att. 276. b
 Lex Voconia. 3. in Verr. 75
 Lex iniuriæ. 5. in Verr. 182
 Natura, naturæ ratio, lex naturæ, lex naturalis, lex scripta. in Ant. 237. b
 Lex naturæ, consensus omnium gentium. Tusc. q. lib. 1. 25
 Lex naturæ conseruat & continet vtilitatem hominum. Officiorum, 3. 38
 Itaque lex populi suffragiis populi repudiata est. de Amicitia, 114. b
 Lex repetundarum L. Pisonis. Brut. 54
 Lex Rhodiorum, de rostratis nauibus publicandis. 2. de Inuentione, 194
 Lex Solonis non probanda. 10. ad Att. 2
 Lex duodecim tabularum inquit: Hominem mortuum in vrbe ne sepelito, neve vrito. 2. de Legib. 53
 Alter plus lege agendo petebat, quàm quantum lex x 11. Tab. permiserat: quod quum impetrasset, causa caderet. 1. de Orat. 81. a
 Lex duodecim tabularum funebria omnia, quibus luctus augetur, sustulit. 2. de Legib. 55
 Lex veri rectique. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 27
 Lex vitæ. Tusc. quæst. lib. 4. 52. pro Cornel. Balb. 13. Id est, conditio viuendi.
 Lex ius ex iniuria facere potest. 1. de Legib. 33
 Et quid est quod tam proprie dici possit actum eius qui togatus in Republ. cum potestate imperioque versatus sit, quàm lex? Quære acta Gracchi, Semproniarum leges profertur. in Ant. 156. b
 Præterit tempus legitimum non legis, sed libidinis tuæ, factamen legis. 7. ad Att. 35
 Legis caput vnum & centesimum. 8. fam. 20. in epist. Cælii.
 Legis hoc quoque putauit esse Plato, persuadere aliquid, non omnia vi ac minis cogere. 2. de Legib. 12
 Latorem legis Semproniarum, iussu populi pœnas Reipublicæ dependisse. 4. in Catil. 82. a
 Legis norma est natura. 2. de Legib. 57
 Legis quasi communis & humanæ conditionis recordatio. 6. familiar. 15
 Omnia iussis supremæ legis obtemperant. de Legib. 184. b
 Legis hæc vis vt scitum sit iussum in omnes. 3. de Legib. 38
 Legis vis ad rectè facta vocandi, & à peccatis auocandi non modo senior est, quàm ætas populorum & ciuitatum, sed

æqualis illius cælum atque terras tuentis & regentis dei. 2. de Legib. 8
 Legis perpetuæ & æternæ vim Chrysippus Iouem esse dicit. de Nat. deor. 1. 30
 Legis Curiatæ visus. 1. famil. 55
 Legis olim erat punire, iudicum damnare. pro Syll. 48
 Legi tabellariæ neque lator quisquam est inuentus, neque author vnquam bonus. 3. de Legib. 31
 Legi veteri, morique parendum. de Vniuers. 47
 Hæc igitur, Crassus inquit, ad legem cum exercitatione, tum stylo, qui & alia, & hoc maxime ornat ac limat, formanda vobis oratio est. 3. de Orat. 105. a
 Hanc legem populus Romanus non accepit. in Ant. 195. b
 Accipere legem, vel rogationem. Offic. 74. b
 Legem populari sermone appellare eam necesse, quæ scripto sancit quod vult aut iubendo, aut vetando, vt vulgus appellat. 1. de Legib. 14
 Iniquam legem & miseram conditionem constitui periculis hominum. pro Marcel. 138. b
 Contra legem, & intra legem. 9. famil. 62
 De seruis alienis contra legem Fabiam retentis. pro Rabirio, 92. b
 De ciuibus Romanis contra legem Portiam verberatis aut necatis. pro C. Rab. 5. & 7. Verr. 127
 Legem fide censores custodiunt. 3. de Legib. 11
 Legem viuendi & disciplinam singulis dare. 1. de Legib. 44
 Legem definire. 5. in Verr. 182
 Legem cum dico, aliud nihil intelligi volo, quàm imperiū, sine quo nec domus vlla, nec ciuitas, nec gens, nec hominum vniuersum genus stare, nec rerum natura omnis, nec ipse mundus potest. 3. de Legib. 2
 Legem principem & vltimam sapientissimi mentem esse dicebant omnia ratione aut cogentis, aut veritatis dei, ex qua lex illa, quam dii humano generi dederunt, rectè est laudata: est enim ratio mensque sapientis ad iubendum & ad deterrendum idonea. 2. de Legib. 7
 Legem bonam à mala nulla alia nisi naturali norma diuidere possumus. Nec solum ius & iniuria à natura diiudicatur, sed omnia omnino honesta ac turpia. 1. de Legib. 33
 Suade igitur, si placet, istam ipsam legem, vt ego, & tu rogas, edicere possim. 2. de Legib. 25. 5. in Verr. 14
 Legem animantem quomodo efficit Zeno, intelligere non possumus. de Nat. deor. 1. 26
 Legem emendatricem victorum esse oportet, commendatricemque virtutum. 1. de Legib. 44
 Legem facere. 5. Philipp. 168
 Legem de ambitu ita tuli, vt eam quam mihi metipsum iam pridem tulerim de ciuium periculis defendendis, non abrogarem. pro Mur. 125. b
 Quintus Catulus legem tulit de vi. pro Cæli. 52. b
 L. Flaccus Interrex de Sylla legem tulit, vt omnia quæcunque ille fecisset, essent rata. contra Rull. 88. b
 Caius Flaminius legem tulit de agro Gallico & Piceno viritim diuidendo. de Clar. Orat. 169. b
 C. Furius tulit legem de testamentis. pro Corn. Balb. 59. b
 C. Gracchus legem tulit, ne de capite ciuium Romanorum iniussu nostro iudicaretur. pro Rabir. 92. b
 Gracchus tulit legem ne quis iudicio circumueniretur. pro Cluent. 49. b
 Legem frumentariam de semissibus & trientibus, L. Saturninus tulit. 1. ad Heren. 21
 Legem de pecuniis repetundis L. Piso Trib. pleb. tulit. de Clar. Oratorib. 174. b
 Legem Trib. pleb. tulit, ne auspiciis obtemperaretur: ne obnuntiare concilio aut comitiis, ne legi intercedere liceret: vt lex Ælia, & Fuffia ne valerent, & c. Post red. in Senat. 9
 Vatinius legem tulit de alternis consiliis reiciendis. in Vatinius, 34. b
 Q. Voconius tulit legem de mulierum hæreditatibus. pro Cornel. Balbo, 59. b
 Legem ad populum ferre. 1. ad Heren. 21
 An licuit tibi de pernecie ciuis indemnati ferre non legem, sed nefarium priuilegium? pro Dom. 218. b

Hanc legem Consules, non dicam animi hominum, sed fasti vili ferre possunt: in Pison. 13. a
 De quibus confirmandis & sancendis legem comitiis centuriatis ex auctoritate nostra laturus est. in Ant. 22. b
 Legem tabellariam ferenti M. Gratio restitit auus noster. 3. de Legib. 32
 Antonius accepta grandi pecunia fixit legem à Dictatore comitiis latam. Att. lib. 14. 308. 2. a
 Legem in rebus optimis haberi necesse est, qua caris ciuitas, nulla loco ob idipsum habenda est. 2. de Legib. 10. & 11
 Legem iactauit. 8. famil. 16. in epist. Cælii.
 Imponere grauem legem alicui. Acad. quæst. 7. b
 Is in legem per vim latam iurare noluit. pro Sest. 11. b
 Iniquam legem Iudices, & miseram conditionem instituit periculis hominum, si existimabit. &c. pro Mur. 56. a
 Legem populum Romanum iussisse de ciuitate tribuenda. pro Cornel. Balbo, 30. a
 Legem naturalem, diuinam esse censet Zeno. de Nat. d. 1. 16
 De me retulisti, legem promulgasti, tulisti. pro Dom. 216. b
 Cato legem promulgauit de imperio Lentuli abrogando. ad Quint. frat. 304. b
 Legem aliqui putant Græco nomine à suum cuique tribuendo appellatam, ego nostro à legendo. nam vtili æquitatis, sic nos delectus vim in lege ponimus, & proprium tamen vtrunque legis est. 1. de Legib. 14
 Plancius primus scilicet legem de publicanis. pro Planc. 166. b
 Hanc legem Clodius scripsit. pro Domo sua, 38. a
 Possunt in pactonibus faciendis non legem spectare censoriam, sed potius, &c. Quint. frat. 190. b
 M. Cato legem suadens, in Galbam multa dixit. de Claris Oratorib. 171. b
 Legem ante factam vidimus, quam futuram quisquam est suspicatus. in Ant. 195. b
 A lege ducendum est iuris exordium. Ea est enim naturæ vis, ea mens ratioque prudentis, ea iuris atque iustitiæ regula. 1. de Legib. 14
 A lege principium quando sumendum. ad Heren. 6
 Quum miles domum reuenerit, egissetque lege in hæreditatem paternam testamentò ex hæres filius. 1. de Orat. 85. a. 3. in Verr. 51
 Quis vnquam isto Prætorè Chelidone inuita lege agere potuit. 4. Verrin. 16. a. Id est, iure legibus constituto certare. Erant enim certis legibus iudicia constituta.
 Lege nihil tam aptum ad ius, conditionemque naturæ. 3. de Legibus. 2
 Ea lege me compellari voluerunt, qua dicere non poterant. 8. famil. 37. in epist. Cælii.
 Lege confociati homines cum dūs putandi sumus. 1. de Legibus. 17
 C. Marius cum esset absens, lege Domitia factus Augur. ad Atticum, 176. b
 Ea lege omnes iudicialiæ leges Cæsaris dissoluuntur. in Antonium, 156. b
 Pontinus enim ex pacto & conuentu (nam ea lege exierat) iam à me discederat. Att. 92. b
 Licinius qui non dubitauit vel in foro alea ludere, ea lege de alea condemnatus est. 1. Philipp. 70
 Homines ea lege natos esse, vt omnibus telis fortunæ propolita sit vita nostra. epist. 71. b
 Vna continemur omnes, & eadem lege naturæ. Offic. 37. b
 Lege excepta. 7. famil. 47
 Lege aliquid facere. 12. ad Att. 15
 Lege hac recentis & noua certus est inquisitioni comitum numerus constitutus. pro Flac. 143. b
 In lege x i i. tabular. verba: Minuendi sunt sumptus, lamentationesque funeris, translata ferè sunt à Solonis legibus. 2. de Legib. 54
 Quid in lege esset, quæstio. 6. famil. 49
 Lege interrogare. pro Domo sua, 60
 Lege ius quid. 2. ad Heren. 52. 2. de Inuent. 242
 Iudicium publicū rei privatæ, lege Lectoria. de Nat. d. 75. b
 Lege Pompeia terræ horæ ad dicendum datur. de Clar. Oratorib. 195. b

Pro Lege Manilia oratio, in mediocri genere versata. Orat. 55
 Ciuili ac publica lege ius teneri. pro Cecin. 199. b
 Vt rogata lege legem ferret prouinciæ commutandæ. pro Sestio, 15. b
 Lege salua. 3. famil. 16
 Lege sancitū est propter amplitudines sepulchrorum, quas in Ceramico videmus, ne quis sepulchrum faceret operosius, quam quod decem homines effecerint triduo. 2. de Legibus, 59
 Lege Solonis sublata sunt lametabilia & sumptuosa funera, quam legem eisdem propè verbis decem viri in decimam tabulam coniecerunt. 2. de Legib. 59
 Data est ciuitas Syllani lege & Carbonis, si tum, cum lex ferrebat, in Italia domicilium habuissent, & si x. diebus apud Prætores essent profecti. pro Arch. 5
 Aderant multi viri amplissimi, quorum nemo censuit plus filix dandum, quam posset ad eam lege Voconia peruenire. de Finib. 79. b
 Leges omnes à me accommodatæ ad id Reipubl. genus, quam optimam esse in sex eius de Reipubl. libris docuit Scipio. 1. de Legib. 15
 Leges annales. in Ant. 103. b
 Leges communes. 1. ad Heren. 47
 Leges consentaneæ dandæ Reipubl. optimæ. 1. de Legib. 15
 Leges Cornelix. 3. in Rull. 4. 5. & 8
 Leges duæ de sepulchris, quarum altera priuatis ædificiis, altera ipsi sepulchris cauet. 1. de Legib. 56
 Leges duæ præclarissimæ de duodecim tabulis translata, quarum altera priuilegia tollit, altera de capite cuius rogari, nisi maximo comitiatu vetat. 3. de Legib. 38
 Leges fatales & necessariæ. de Vniuers. 53
 Innumerabiles alix leges de iure ciuili latæ. pro Cornelio Balbo, 61. b
 Leges Iulix contra auspicia latæ. in Arato, 155. b. 1. ad Atticum, 44
 Leges quæ de ciuium reorum supplicio rogatæ sunt. in Catilinam, 103. b
 Leges quæ genus optimum Reipubl. continent. 1. de Leg. 15
 Leges quibus Siculi in iudiciis utebantur. 4. in Verr. 11
 Leges omnes ad Reipubl. vtilitatem referendæ. 1. de Inu. 84
 Leges sacratæ, quas tulit plebs Romana, cum in montem sacrum secessit. de Prouinc. Consul. 1. b. pro Domo sua, 34
 Leges Seix & Apuleix & Libix, nullæ, quæ vno versiculo Senatus punito temporis sublatae sunt. 1. de Legib. 11
 Leges Sempronix. 7. in Verr. 117
 Leges ad punitum non iracundia, sed æquitate dicuntur. Offic. 112. e
 Leges cum omnibus semper vnae atque eadem lege loquantur. Offic. 41. b
 Leges inter arma silent. pro Mil. 7
 Leges autem à me edentur non perfectæ: nam esset infinitum, sed ipsæ summæ rerum ac sententiæ. 1. de Legib. 15
 Leges quatuor sunt tabellariæ: quarum prima de magistratibus mandandis. Ea est Gabinia, lata ab homine ignoto & fordido. Secundo biennio post Cassia est de populi iudicio. Ea à nobili homine lata est Lucio Cassio: sed ipse famulix dixerunt) dissidente à bonis, atque omnes summasque populares ratione occupante. Carbonis est terra de subendis legibus ac vetandis, sed inuoluiturque improbi diuiti. Vno in genere relinquit videbatur vocis iussufragium, quod ipse Cassius exceperat, per dæmonis. Dedit huc quoque iudicio Cælius tabellam, docuitque, quos à vixit, se, vt optineret C. Popiliū, nocuisse etiam Reip. 3. de Leg. 52
 Leges Tribunitix. in Rull. 34
 Leges vetant rumpere vincula carceris. Tusc. quæstionum, libr. 1. 61
 Leges Cretram, itemque Lycurgi laboribus erudiunt iuuentutem, venando, currando, elutando, sitiendo, algendo, æstiuando. Tusc. quæst. libr. 2. 50
 Leges Cretenfium, sine Iupiter, sine Minos sanxit de Iouis quidem sententia, vt poëtæ ferunt. Tusc. quæst. libr. 2. 50
 Latronum leges esse dicuntur, quibus parent, quas obferunt. Offic. 41. b

Leges Lycurgi, Solonis, Charondæ, Zaleuci, x i i. tabularum. 1. de Legib. 44
 Æra legum de cælo tacta. de Diuin. 118. b
 Cùm & legum æra fulminis tactu liquefacta sunt. in Catilinam, 115. b
 Legum ara. 4. in Verr. 5
 Clodius constructus legum sacrarum cathenis. pro Sest. 6. b
 Legum cura Censoribus detur. 3. de Legib. 40
 Legum custodiam nullam habemus. Itaque hæ leges sunt, quas apparitores nostri volunt: à librariis petimus: publicis literis consignatam memoriam publicam nullam habemus. 3. de Legib. 40
 Legum datio. contra Rull. 78. b
 Legum & iuris fons inueniri potest his explicatis. Quid sit homini natura tributum, quãtam vim rerum optimarum mens humana contineat, cuius muneris colendi efficiendique causa nati, & in lucè editi sumus, quæ sit cõiunctio hominum, quæ naturalis societas inter ipsos. 1. de Leg. 12
 Legum rogandarum formula. 1. Philipp. 19
 Carbo ignarus legum. de Orat. 88. b
 Legum interitus. 3. ad Q. frat. 19
 Legum ius. pro Domo sua, 56
 In legum libris, quid sit omnino deus, inquiri oportere non censet Plato. de Nat. deor. 1. 23
 Legum vocem proponam. Certa sunt legum verba, neque ita prisca, vt in veteribus sacratisque legibus: & tamè quo plus auctoritatis habeant, paulò antiquiora, quam hic sermo est. 2. de Legib. 15
 Legum vtilitas & dignitas quanta. pro Cluent. 116
 Ad leges facta hominum reuocare. 3. de Legib. 40
 Is bene iuris publici leges & instituta cognouerat. de Clar. Oratorib. 189. b
 Concedere leges, sancire scita. de Legib. 171. b
 Leges ad salutem ciuium, ciuitatumque incolumitatem, vitamque omnium quietam ac beatam cõditas esse constat, eosque qui primùm eiusmodi scita sanxerunt, populis ostendisse ea se scripturos atque laturus, quibus illi ascriptis, susceptisque honestè beateque viuerent, quæque ita composita sanctaque essent, eas leges videlicet nominarunt. 2. de Legib. 9. & 10
 Alteri nostri imperii præsidio disciplinam legesque conseruant. pro Mur. 144. b
 Leges duas vel plures quandoque cõseruari non posse, quia discrepent inter se, hinc *anynoua*. de Inuent. 80. b
 Antonius falsas leges in æs incidendas, & in Capitolio figendas curauit. 3. Philipp. 145
 Leges quoniam damus liberis populis, quæque de optima sententia, in sex libris antè diximus: accommodabimus hoc tempore leges ad eum, quem probamus, ciuitatis statum. 3. de Legib. 3
 Optima Reipublicæ leges dare consentaneas. 2. de Leg. 38. a
 Omnes leges qui de iure & de tempore legum rogandarum vna rogatione deleuit. pro Sest. 15. b
 Deuincere & perfringere leges. in Catil. 101. b
 Leges dicere. 5. in Verr. 15
 Quæ ille in æs incidit: in quo populi iussa, perpetuasque leges esse voluit, pro nihilo habebuntur. 1. Philipp. 12. a
 Euertere & perfringere leges. 1. in Catil. 13. a
 Qui leges populares de prouocationibus tulerint. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 13
 Leges ferri de singulis nisi centuriatis comitiis maiores noluerunt. 3. de Legib. 38
 Per vim & contra auspicia imponere leges Reipublicæ. 6. Philipp. 206
 Imponere nimis duras leges alicui. de Orat. 107. b
 Condiciones ferre, leges imponere Senatui. in Ant. 206. b
 Leges graues sibi imponere. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 25
 Quasi ille non in alteras quoque leges, quas iniuste rogatas putaret, iam antè iuravit. pro Sest. 17. b
 Incidebantur iam domi leges, quæ nos nostris seruis addicerent. pro Mil. 118. b
 Leges iubere aut vetare. 1. de Orat. 32
 Leges muscas sine legum publicarum mutatione posse mu-

tari negauit vir Græciæ sapientissimus, longèque doctissimus. 2. de Legib. 38. de Platone.
 Quoad per se negligeret eas leges quibus esset astrictus. ad Quint. frat. lib. 1. 8
 Leges historix negligere. 5. fa. 29. Id est, à veritate discedere. Intelligo te frater leges alias in historia obseruandas putare, alias in poemate. 1. de Legib. 3
 Perrumpere leges. 3. Offic. 47. a
 Leges ponere. 7. in Verr. 23
 Leges suas ciuitatibus reddere. in Verr. a
 Ego leges perniciosas rogavi. in Ant. 147. b
 Leges quas Senatus de ambitu sancit. pro Planc. 268. b
 Describere iussa populis, componere & sancire leges. 2. de Legibus, 19. a
 Instituire ciuitates, scribere leges. de Orat. 92. b
 Indignum est in ea ciuitate, quæ legibus teneatur, discedi à legibus: hoc enim vinculum est huius dignitatis qua fruimur in Republica, hoc fundamentum libertatis. pro Cluentio, 48. b
 Legibus cauetur, in publicis quæstionibus, vt antè, si reo cõmodum sit, iudicium de accusatore fiat, vtrum illi liceat accusare, necne. 1. ad Heren. 23
 Legibus hoc præclare comparatum est. ad Brut. 27
 Legibus duabus inter se discrepantibus, quid spectandum. 2. ad Heren. 47
 Legibus per vim & contra auspicia ferendis author. Att. 8. 9
 Stultissimum est existimare omnia iusta esse, quæ scita sint in populorum institutis aut legibus. de Legib. 164. a
 In legibus pauca de sepulchris, quæ non tam ad religionem spectant, quam ad ius sepulchrorum. 2. de Legib. 53
 Vt in veteribus his sacratisque legibus. de Legib. 173. b
 Legibus & præmia proposita sunt virtutibus, & supplicia vitis. 1. de Orat. 128. a. Id est, per leges.
 Legibus soluti, virtutis causa hoc sunt consecuti, vt in vrbe sepelirentur. 2. de Legib. 54
 Leguleius.
 Ita & tibi iurifconsultus ipse per se nihil, nisi leguleius quidam cautus & acutus præco actionum, cantor formularum, auceps syllabarum. 1. de Orat. 121
 Legislator.
 M. Cicero legis ambitus lator. pro Marc. 124. b
 Lator legis Sempronix. in Catil. 120. b
 Legitimus.
 Dies legitimus comitiis habendis. 4. Verr. 90. a
 In literis meis ad Cæsare legitima quædam est accessio commendationis tuæ. 7. famil. 15
 Legitima constitutio quid, & quot eius sint genera. 1. ad Herennium, 11
 Iusta & legitima potestas. 3. de Nat. deor. 123. a. 1. Tusculan. quæst. 117. a
 Legitima quæstio. pro Arch. 1
 Impedimentum legitimum. de Leg. Agr. 36. a
 Expedito vobis homine opus est, qui imperium habeat legitimum. in Ant. 236. b
 Iter solenne, legitimum, necessarium eo die Miloni erat Lanuuium. pro Mil. 106. b
 Legitimum ius exegeris ad summam illam seueritatem. 8. famil. 14. in epist. Cælii.
 Si legitimum scriptum proferetur. de Inuent. 78. b
 Legitimum tempus non legis, sed libidinis tuæ. 7. ad Att. 35
 In theatro qui locus est concionis legitimæ. de Opt. genere Orat. 244. b
 Legitimæ partis sponsio. pro Rosc. Comæd. 5
 In iudiciis qui decem laudatores dare non potest, honestius est ei nullum dare, quam illū quasi legitimum numerum consuetudinis non explere. in Verr. 247. b
 Cum iusto & legitimo hoste res gerebatur. Offic. 73. b
 Ex quo fit, vt neque disceptatione vincit se, nec vllò publico ac legitimo iure patiantur. 1. Offic. 93. a
 Iure Quiritum legitimo tutelarum & hæreditatum relicto. pro Domo sua, 200. b
 Legitimæ & ciuiles controuersix. Orat. 207. b
 Nuptiæ legitimæ. 1. de Inuent. 3. a

Prima illa, quæ quotidiana & quasi legitima nobis de pace dicta sunt. de Fat. 240. b
 Cedo illa legitima, quæ consules populum iure rogauerunt. in Ant. 157. b
 Legitima iudicia. pro Rosc. Comædo, 8
 Iura legitima ex legibus cognoscere oportebit. de Inu. 70. b
 Illa oratorum propria, & quasi legitima opera. de Clar. 171. b
 De iure & legitimis hominum controuersis loquimur. pro Cecin. 293. b

Legitime.

Non alia ratio iuris in hoc genere duntaxat, vtrum me tuus procurator deiecerit is, qui legitime procurator dicitur omnium rerum eius qui in Italia non sit, absitve Reipubl. causa, &c. pro Cecin. 42. a

In illa adoptione legitime nihil est factum. pro Dom. 60

Lexis.

Quam lepidè lexæ composuæ, vt tessera omnes Arte pauimento atque emblemate vermiculato. 3. de Oratore, 94. a. in Orat. 83. a

Libamentum, Libatio, Vide Libo.

Libellus, Vide Liber.

Libens, Libenter, Vide Libet.

Liber, prima producta, Bacchus.

Liber Cereris filius & frater Liberæ. de Nat. deor. 38. b

Liberum ex Æthere natum ferunt. 3. de Nat. deor. 37

Hic dico Liberum Semele natum, non eum quem maiores nostri consecrauerunt. 2. de Nat. deor. 45. Tusc. q. lib. 1. 24

Liberum vinum vocamus, vt Cererem fruges. 3. de Natura deor. 28. de Orat. 158. b

Libera.

Liber & Libera Cerere nati idcirco nominati sunt: quod ex nobis natos, liberos appellamus. de Nat. deor. 2. 45, & 46

Libera quæ & Proserpina ex Ennensium nemore capta. 6. in Verrem, 95

Liberalia.

Liberalia tu accusas. Att. lib. 14. 306. 2. a

Liberalibus literas accipi tuas. ad Cornificium, lib. 12. 53. Att. lib. 6. 111. 21. a

Liber, prima producta, adiectiuum.

Liber est qui est de matre libera. 3. de Nat. deor. 32

Liber, nec dominationi cuiusquam parens. de Finib. 198. b

Vacuum, expers, solutus ac liber ab omni sumptu & munere. in Verr. 204. b

Si ab omni animi perturbatione liber sis. Offic. 14. b

Liber omni cura animus. 1. de Finib. 39

Liber terrore animus. 5. de Finib. 150. a

Cõsul solutus à cupiditatibus, liber à delictis. cont. Rul. 65. b

Epicurus homo ad scribendi licentiam liber. de Nat. deor. lib. 1. 86

Liber lectulus. 14. ad Att. 21

Qua lege totus ordo solutus ac liber est. pro Rabirio Posthumo, 124. b

Liber igitur à tali irrisione Socrates, liber Aristo Chius, qui nihil istorum putat sciri posse. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 114

Sum enim & ab obseruando peruerso homine liber, &c. ad Atticum, 7. b

Non potest iure Quiritum liber esse is qui in numero Quiritum non sit. pro Cecin. 303. b

Consuetudo peccandi libera. 5. Verr. 153. a

Tibi direptio sociorum impunita fuit ac libera. in Cat. 101. b

Illam partem quaestionum vaga, libera, late patens. de Orat. 114. b

Libera possessio. 13. fam. 100

Tum igitur esset hospitium, si modò ei esset liberum se ostendisse. de Diuin. 123. b

At enim liberum Senatus iudicium propter metum non fuit. pro Domo sua, 214. b

Liberum ius legationis. 1. Philipp. 4

Liberum tempus, cum soluta nobis est eligendi optio, cumque nihil impedit, quo minus id quod maximè placeat, facere possimus. lib. 1. de Finib. 26

Verum esto, sit tibi illud liberum omne tempus quod cum imperio fuisti. 7. Verr. 61. a

Nisi sapientem liberum esse neminem. Parad. 122. b

Dixi Habito statim de eo qui coisset, quò quis condemnaretur, eum esse liberum. pro Cluent. 48. b

Solutum esse existimatur alteri maledicere, tamen, &c. impeditum seipsum laudare, ne, &c. solum verò liberum alterum laudare, de quo, &c. epist. 85. b

Vbi cumque liberum esse licebit mihi, Romam esse iudicabo, ad Brut. 49. in epist. Bruti.

Tantum abest vt liberum sit quicquam meæ rei familiaris. 11. fam. 18. in epist. D. Bruti. Id est, vacua sit aliqua pecunia.

Quam prouinciam tenuistis à prædonibus liberâ per hosce annos: pro Leg. Manil. 22. a

Iudicium audientium relinquere integrum ac liberum. de Diuinat. 139. b

Ne odium meum quidem liberum esse. 3. ad Q. frat. 30

Mihi quidem naturam animi intuenti multò difficilior occurrit cogitatio, multòq; obscurior, qualis animus in corpore sit, tanquam alienæ domui, quæ qualis quum exierit, & in liberu cælum, quasi in domum suam venerit. 1. Tusc. 81. a

Sic inducto & constituto probabili, & eo quidem expedito, soluto, libero, nulla re implicato. Acad. quaest. 26. b

Supplicium à libero spiritu & communi luce seclusum. in Verrem, 240. b

Ludimur ab homine non tam faceto, quam ad scribendi licentiam libero. 1. de Nat. deor. 169. a

Deos testor integro me animo ac libero P. Syllæ causam defendere. pro Syll. 183. b

Solutio liberoque animo esse. in Verr. 140. b

Liberò aliquo loco commoraturus. 11. ad Att. 32

Pro libero fuit is seruus. 1. ad Q. frat. 46

Ingenuo liberoque fastidio. de Clar. Orat. 186. b

Libera legatione legatus est. 12. fam. 46

Omnes qui se incolumes volent, sequuntur auctoritatem Consulibus soluti à cupiditatibus, liberi à delictis, cauti in periculis, non timidi in contentionibus. 1. de L. Agr. 17. a

Agri liberi atque immunes. 4. Verr. 120. a

Vestra domus multò maxima ex parte sunt libera religio. de Arusp. respons. 245. b

Sphæræ stellarum inerrantium ab æthere coniuñctione secreta & libera. de Nat. deor. 37. b

Libera prædia meliore iure sunt, quæ serua. 3. de L. Agrar. 6. a

In liberis ciuitatibus magistratus Romanorum ius non dicebant. de Prouinc. Consul. 5

Hoc autem liberiores & solutiores sumus, quòd integra nobis est iudicandi potestas. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 8

Cum hæc duo ei liberiora fuerint. Orat. 204. b

Verba iniustata quæ sunt poetarum licetia liberiora quam nostræ. de Orat. 156. b

Ita neque Achaicis hominibus, neque Epeioricis paulò liberiores literas committere audeo. Att. lib. 1. 83. a

Libere.

Nò vereor ne magis accusatoriè, quam liberè dicere videar. in Verrem, 144. b

Equitum ego Romanorum etiam in homines nobilissimos maledicta, publicanorum in Q. Scæuolam virum omnibus ingenio, iustitia, integritate præstantem, asperè & ferociter, & liberè dicta commemorem. pro Planc. 27. a

Liberè aliquid facere. Tusc. quaest. lib. 1. 37

Consilium verum dare gaudeamus liberè. de Amicit. 41. a

Constanter & liberè me gessi. Att. 65. b

Vt ingredi liberè, non licenter errare videatur. Orat. 204. b

Liberè iocari, aut suspirare familiariter. 1. ad Att. 56

In quo homine tantum animi fuit, non solum vt istum liberè læderet, &c. 7. Verr. 88. a

Liberè loqui in iudicio. Antequam. 195. b

Animus somno relaxatus, solute mouetur, & liberè. de Diuinat. 129. b

Què tu respirare liberè non finis. pro Quint. 6. pro S. R. 22. b

Liberè aliquem tractare. 6. ad Att. 33

A Cyrenaisque melius liberiusq; defenditur. 1. de Fin. 34. a

Sed hæc quidem liberius ab eo dicuntur & sapius. 2. de Finibus, 49. a

Asperius, inquit, loquutus est, imò fortasse liberius. pro Plancio, 265. b

Libertas.

Libertas & templum Castoris. pro Domo sua, 235. b

Libertas, est potestas viuendi vt velis. Parad. 42

Aliæ nationes seruitutem pati possunt, populi Romani est propria libertas. in Ant. 209. b

Libertas sit, in qua populo potestas honestè bonis gratificandi detur. 3. de Leg. 34

Quanti ista libertas æstimanda est. Acad. q. 30. b

Libertas patriæ, vitæ amici anteposenda. 11. fam. 45

Quæ fuit olim præconi in ridendo, nunc equiti Romano non est concessa libertas. pro Planc. 266. b

Libertas immoderata. 1. ad Q. frat. 16

Libertatis ædes foro propinqua. 4. ad Att. 51

Libertatis atrium. pro Mil. 43

Libertatis desiderio, odioque diutina seruitutis. 11. fam. 14

Acriores morsus sunt intermissæ libertatis, quam retentæ. Offic. 2. 32

Libertatis spem seruis apertè ostendere. 4. ad Att. 13

Libertatis templum. de Nat. d. 2. 45

Habeat sane populus tabellam, quasi vindicem libertatis. de Leg. 192. b

Accipere libertatem ab aliquo. ad Att. 285. b

Quòd idem in posterum de extraordinariis potestatibus libertatem ademisses. pro Domo sua, 18. a

Nemo ciuis Rom. aut libertatem, aut ciuitatem potest amittere, nisi ipse auctor factus sit. pro Domo sua, 60. a

Amo verecundiam, vel potius libertatem loquendi. ad Papirium, lib. 9. 50

Tabella dat eam libertatem populo, vt quod velint, faciant. pro Planc. 12. ad Atticum, lib. 14. 312. 5. a. Hoc est, liberum facit.

Dare libertatem seruo. pro Rab. 97. b

Sed eos voluntatem semper eandem, libertatem non eandem semper habuisse. pro Sextio, 59. a

In libertatem sacramentum iniustum iudicare. pro Dom. 61

Me tamen ista oscitans sapientia, simulatque ad eam confugio, in libertatem vindicabit. 2. de Orat. 79. a

Soluti, & in libertatem vindicati. 1. de Nat. d. 40

Libertatem istam largior populo, vt & auctoritate valeant, & vtantur bonis. 3. de Leg. 55. a

Vt verear, ne maiorem largiar ei, qui contra dicturus est, libertatem & licentiam. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 30

Perdere libertatem. pro Rab. Posth. 126. b

Nunquam ipsimet nobis præcideremus istam licentiam libertatemque viuendi. 5. Verr. 3. a

Quæ ne traditam quidem, atque inculcatam recipere possit libertatem. ad Brutum, 16. 12. De ciuitate.

Virtus tamen suum ius, atque omnium rerum libertatem impunitam tenere debeat. 1. de Orat. 115. a

Nihil tanti fuit, quo libertatem nostram venderemus. ad Brut. 45. in epist. Bruti.

Libertate in eo potissimum abutitur populus, per quem eam est consecutus. 11. fam. 20

Græcia hoc vno malo concidit libertate immoderata, & licentia concionum. pro Flac. 12

Sed quod egerit de libertate retinenda (qua nihil est dulcius) tibi assentior. ad Att. lib. 15. 25

Libertate otiosa frui. 12. fam. 40. in epist. C. Trebonii.

Pro libertate magnanimis viris omnis debet esse contentio. Offic. 1. 97

Libertate iam reuiuiscente, deinde rursus oppressa. ad Octauium, 41

Non modò Consulatu, sed etiam libertate se abdicare. 3. Philipp. 131. a

Certe non magis dignos habuit, in quos tanta libertate verborum incurreret. 12. fam. 40. in epist. Trebonii.

Libertate vterentur, cuius proprium est sic viuere vt velis. 1. Offic. 99

Liberalis.

Largus, beneficus, liberalis. pro Deiotaro, 18. a

Liberalis auidum fraudasse dicitur. pro Q. Roscio, 12. a

In Epeirum verò, inuitatio quam suauis, quam liberalis, quam fraterna. 9. ad Att. 51

Omnis ars & doctrina liberalis. epist. 49. b

Omnis liberalis & digna homine nobili doctrina. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 15. de Fin. 12. a

Liberalis eruditio & doctrina. 2. Tusc. q. 49. a

Domitius liberalis in populo valde fuit. 4. ad Att. 43

Liberalis inuitatio. 9. Philip. 360

Huic tanto facinori tua mens liberalis conscia esse non debuit. pro Cæl. 48. b

Liberalis oratio. 6. fam. 46

Gratificandi liberalis voluntas. Offic. 43. b

Quid porò tam regium, tam liberale, tam munificum, quam, &c. de Orat. 87. b

Liberalis sermonis genus. 3. fam. 26

Est enim liberale officium ferere beneficium, vt metere possis fructum. Antequam. 192. b

Minus liberale responsum. 3. ad Att. 24

Largum & liberale viaticum. pro Flacco, 11. a

Liberalè illum in me fuisse pro ipsius in alios effusione. 7. ad Att. 14

In causa liberali. pro Flacco. 154. b. Id est, in qua de libertate agitur.

Quòd si non modò tu, sed quisquam fuisset, qui me Pompeii minus liberali responso perterritum à turpissimo consilio reuocaret, quod, &c. ad Att. lib. 3. 55. 7. a

De artificibus & quæstibus qui liberales, qui fordidi. Offic. lib. 2. 80

Non solum necessarii, sed etiam liberales sumptus. 2. Officiorum, 60. a

Liberales doctrinae atque ingenue. de Orat. 154. b

Liberales literæ. 14. fam. 26

Artium liberalium magistrus. de Inuent. 50. b

Videre etiam licet plerisque non tam naturam liberales, quam quadam gloria ductos, vt benefici videantur, facere multa quæ proficisci ab ostentatione magis quam à voluntate videntur. Offic. 1. 67

Aliquid lenius & liberalius quam timebamus. 6. fam. 37

Roscus semper liberalissimus, munificentissimusque fuit. pro Q. Roscio, 13. a

Liberalissimum decretum. 16. ad Att. 43

Liberalitas.

Ne tua liberalitas dissolutior videatur. ad Brut. 6

Commemoranda quædam ac diuina Caesaris liberalitas. epist. 14. b

Temeritate remota gratissima est liberalitas. Offic. 1. 91

Liberalitas si sine præmio benigna est, gratuita: si cum mercede, conducta est. 1. de Leg. 36

Liberalitas in quo cernatur. Partit. 41

Liberalitas in vltu pecuniæ. Part. 236. b

Liberalitatis duo genera sunt, vnu dandi beneficii, alterum reddendi. Offic. 1. 73

Qui tantas pecunias propter magnificentiam liberalitatis repudiauit. pro Roscio. Com. 14

Nam quum ita nati factique simus, vt & agendi aliquid, & diligendi aliquos, & liberalitatis, & referendæ gratiæ principia in nobis contineremus, &c. 5. de Fin. 78. a

Et opes vel fortunæ, vel ingenii, liberalitati magis conueniunt. 1. de Finib. 41

Iustitia est coniuncta beneficentia: quam eandem vel benignitatem, vel liberalitatem appellari licet. 1. Offic. 32. a

Liberalitatem in aliquem conferre. 7. fam. 18

Vnum hoc grato animo, liberalique profectum cautiorem ac moderatiorem liberalitatem desiderat. ad Att. 175. b

Rarò illud datur, vt possis liberalitatem ac benignitatem ab ambitu atque largitione seiuungere. 2. de Orat. 58. a

Liberalitate aliquem completi. 13. fam. 43

Quid dicam de moribus facillimis, de pietate in matrem, liberalitate in sorores, bonitate in suos, iustitia in omnes: de Amicit. 10. a

Virum tibi tua præstanti in eum liberalitate deuinctum. epist. 6. b

In tali liberalitate (quando benignitas maior est quam facultates) inest plerumque cupiditas rapiendi & auferendi per vim, vt ad largiendum suppetant copiæ. Offic. 1. 67

zzz. i.

In liberalitate manere. 13. fam. 64
 Liberalitate nostra nobis obsequentes. 10. famil. 17. in epist. Planci.
 Maximas audio tibi pro tua eximia liberalitate, maximisque beneficiis in tuos venisse hereditates. pro Flacc. 162. b
 Videndum est igitur ut ea liberalitate utamur, quæ pro sit amicis, noceat nemini. Offic. 1. 67
 Sed oblitus liberalitatis meæ, qua tecum paulò antè uti cõperam. de Nat. d. 1. 47
 Possè enim liberalitate uti non spoliantem se patrimonio, nimirum est pecuniæ fructus maximus. Offic. 2. 94
 Homo non liberalitate ut alii, sed tristitia & seueritate popularis. de Clar. 173. b

Liberaliter.

Benignè ac liberaliter. in Verr. 192. b
 Liberaliter nunc agit. 10. ad Att. 16
 Vide quàm liberaliter tecum agam. de Nat. d. 1. 43
 Qua in re Senatus optimè ac benignissimè cõaratorib' egisset, largè, liberaliterque æstimaasset, &c. 5. Verr. 177. a
 Liberaliter completi. 13. fam. 15
 Homo ingenuus liberaliterque educatus. de Orat. 96. b. 3. de Fin. 87. a
 Sed eos si possumus, excitemus, qui liberaliter eruditi, adhibita etiam differendi elegãtia, ratione & via philosophantur. 2. Tusc. q. 5
 Liberaliter alicui polliceri. 5. ad Att. 14
 Liberaliter alicui respondere. 13. fam. 34
 Quàm liberaliter eos tractasset etiam antea, quum ipse Præturam petisset. 2. Verr. 15. a
 Hi porro qui successerunt, vehementer istius cupidi, liberaliter ex istius cibariis tractati, non minus acres contra me fuerunt. 4. Verr. 8. a
 Si modò velint aliqua ex parte liberaliter viuere. L. 1. 72
 Cui tanta possessio est, ut ad liberaliter viuendum facillè contentus sit. in Parad. 54. a
 Liberaliter viuo, quàm solebam. 2. ad Q. frat. 18
 Thermoque tamen ante aduētum meum liberalissimè erat pollicitus tuis omnibus, tamen Philogenem, &c. ad Att. lib. 5. 100. 3. a

Liberi, orum, filii.

Liberi & formas & mores, & plerisque status ac motus effingunt à parentibus. Diuin. lib. 2. 75
 Liberi lege censores ne sunt. 3. de Leg. 11
 Liberi prætextati. de Pet. Consul. 7
 Liberi eandem calamitatem subirent, bonis publicatis, si pater de vi damnatus esset. ad Brut. 27
 Liberi tyrannorum eodem supplicio afficiuntur. ad Brut. 47. in epist. Bruti.
 Idque postremò parentes suos liberi orabant. in Verr. 260. b
 Liberos charitas amiciores parentes Reipub. redderet. ad Brut. 27
 Habitus sum in liberum loco: sicut mos maiorum ferebat. 3. Verr. 28. Orat. 87
 Orbitates quoque liberorum prædicantur. Tusc. q. 203. b
 Liberis dare operam re honestum est, nomine obscõnum. Offic. 26. b. 9. fam. 52
 Gloria tua est communicanda mecum, liberisque nostris prodenda. 1. ad Q. frat. 33
 Ad liberos qui nihil meruerunt, poena peruenit. ad Brut. 40
 Apud liberos nulla est minantis autoritas. 11. famil. 6. in epist. M. Bruti & Cassii.
 En cui tuos liberos committas. a
 Is ex C. Fadii filia liberos habuit. ad Att. 258. b
 Fratris autem liberos vita priuauit. pro Cluent. 23. a
 Liberos procreare. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 99
 Liberos qui non susceperunt, beatissimi. 5. fam. 44
 Suscipere liberos. in Topicis, 46. a
 Vagamur egentes cum coniugibus & liberis. ad Att. 118. b

Libertus.

Species tam gratiosi liberti aut serui dignitatem non habet. ad Q. frat. 299. b
 Peto à te ut Ammonium libertum in patroni eius negotio tuare. epist. 213. b

Serui & liberti. pro Sest. 20. b
 Libertorum Cæsaris coniuratio. 14. ad Att. 6
 Libertis suis maiores nostri non multò secus ac seruis imperabant. 1. ad Q. frat. 9
 Libertos duos inueni & pauculos seruos. 4. fam. 37. in epist. Seru. Sulpitii.
 Seruos nostros libertos suos fecisset. pro Mil. 119. b

Libertinus.

Cn. Publicius libertinus homo. pro Corn. Balb. 50. b
 Negat hoc Lentulus: nam Popilius, quod erat libertini filius, in Senatum non legit. pro Cluent. 104. a
 Ipse ex libertini filia suscepit liberos. in Ant. 186. b
 Libertini, à Graccho patre in vrbanas tribus translati. 1. de Orat. 20
 Sunt etiam libertini optimates. pro Sest. 23. b
 An libertinis atque etiam seruis seruiamus? ad Att. lib. 2. 16. 16. a

Libero.

Tequè item ab eo vindico & libero. ad Q. frat. 319. b
 Ego liberos tuos culpa libero. ad Att. 211. b
 Remitto tibi hoc totum, atque ista te cura libero. 7. Verr. 9. a
 Prorsus eum libero omni suspitione cupiditatis. 1. fam. 6
 Nam quæ vixit modis & forma, & relaxat & liberat immutatione ordinis. de Orat. 159. b
 Ipse tamen Fufiis satisfacit absentibus, & fidem suam liberat. pro Flacco, 38. a
 Sic ille & deum opere magno liberat, & me timore. 4. Acad. quæst. 218. a
 Liberabam agrum eum. 1. ad Att. 62. id est, eximebã à lege. Arcem vrbs ab incendio & flamma liberaui. Antequam. 193. b
 Deus motum cæli ab omni erratione liberauit. de Vniuers. 198. b
 M. Aquilium patres nostri, &c. iudicio liberauerunt. pro Flac. 164. b
 Cæteri ex his incommodis pecunia se liberarunt. in Verr. 240. b
 Qui Sopatrum eodem illo crimine liberarant. in Verr. 123. b
 Liberaui hunc à Cæsare. 13. fam. 73
 Nihil antiquius fuit, quàm ut te à sceleratorum hominum calumniis liberarem. a
 Iudices hunc, quem iam bis condemnatum acceperant, liberarent. pro Cluent. 30. b
 Si quis apud nos seruisset ex populo fœderato, seseque liberasset. de Orat. 100. b
 Liberes fidem meam in eo. 12. fam. 12. id est, præstes quod de te pollicitus sum.
 Ut odio, inuidia, infamia, turpitudine totum ordinem liberetis. 2. Verr. 27. a
 Næ tu me magna sollicitudine liberaris. ad Att. 86. b
 Liberare ad facultatem ædificandi. 3. fam. 17
 Liberare aliquem magno opere, timore. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 112
 Liberare animum metu. Tusc. q. lib. 2. 2. 11. fam. 35
 Liberare animum & corpus molestia. de Fin. lib. 1. 38
 Liberare aliquem custodiis corporis. in Somn. Scip. 10. a
 Liberare exercitum obsidione. Diuin. lib. 1. 48
 Liberare gladiatores. 4. ad Att. 19. pro, eorum pretium seruare vel recipere.
 Liberare se ab aliquo. 1. in Verr. 30
 Liberare aut leuare se ære alieno. ad Att. 90. b
 Liberare se magna & inueterata inuidia. Offic. 2. 86
 Liberare se omni inuidia. de Nat. d. 1. 10
 Liberare vadem suam. Tusc. q. lib. 5. 46
 Eum quem arbitror vnum vidisse verum, maximisque erroribus animos hominum liberauisset. 1. de Fin. 12
 Quorum linguæ sic inhærent, ut loqui non possint, hæc scilicet pello reserctæ liberantur. de Diuin. 128. b
 Eodem capite obligata omnia liberantur. contra Rul. 98. b
 Liberari grauissimis dominis. Tusc. q. lib. 1. 40
 Liberari errore maximo. de Fin. lib. 1. 34
 Liberari molestia. Tusc. q. lib. 2. 8
 Liberari sententiis iudicum. Cat. 21

Liberatus.

Liberatus administratione reip. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 8
 Culpa liberatus, crimine solutus, &c. pro Sex. Rosc. 42. b
 Cum defensionum laboribus, senatoriisque muneribus, aut omnino, aut magna ex parte essem aliquando liberatus. Tusc. q. 148. b
 Liberata familia. 14. fam. 12
 Liberata dominatu Regio resp. 4. Tusc. q. 2. a
 Te à quartana liberatum gaudeo. ad Att. 15. b
 Liberata Rep. Antoniano latrocinio, sed nondum omnino explicata. 12. fam. 56
 Si aliqua culpa tenemur erroris humani, à scelere certè liberati sumus. pro Marc. 133. b
 Qui per te seruati, ac iudiciis liberati sunt. de Petitione Consul. 25
 Cum cauea liberati pulli pascerentur. de Nat. d. 27. b
 Homines soluti & cura liberati. pro Domo sua, 234
 Ita multæ ciuitates omnino ære alieno liberatæ, multæ valde leuatæ sunt. ad Att. lib. 6. 113. 7. a. & 14. 316. 2. a
 Liberata & efflata templa augures habent. 2. de Leg. 18
 Quos cura liberatos, nullum necessarium vitæ cultum aut paratum requirentes, nihil aliud esse acturos putant, &c. 5. de Fin. 95. a
 Nullum æs alienum nouum contrahi ciuitatibus, vetere autem magno & graui multas abs te esse liberatas vrbes. ad Q. frat. lib. 1. 1. 36. a

Liberator.

Quid censes, quum Romam puer venerit, vbi nostri liberatores tuti esse non possunt? ad Att. lib. 14. 17
 Patriæ liberatores vrbe carebant ea, cuius à ceruicibus iugum seruire deiecerant. in Ant. 153. b
 Non dicam pro liberatoribus orbis terrarum. ad Brut. 43. in epist. Bruti.

Liberatio.

Liberatio & vacuitas omnis molestiæ. de Fin. lib. 1. 29
 Omnis ratio ad misericordiam tuam conferenda est, &c. cum à te non solum liberationem culpæ, sed errati veniam impetrauissent. pro Ligari.
 Possunt in pactionibus faciendis non legem spectare Censoriam, sed potius commoditatem consciendi negotii, & liberationem molestiæ. ad Q. frat. lib. 1. 1. 52. a

Libër, cortex arboris.

Libro aut cortice obducuntur trunci, quo sint à frigoribus & à caloribus tutiores. 2. de Nat. d. 90
 Libër, priore corr. substantiuum, codex, volumen.
 Est Dicæarchi libër de interitu hominum, qui, &c. Off. 36. b
 Libër, quem de rebus rusticis scripsi. de Senect. 88. b
 Peto à te ne libër exeat: aut ita corrigas, ne mihi noceat. 6. fam. 30. in epist. A. Cecinnæ.
 Filius, ut audio, pertimuit, neque iniuria, si libër exisset, &c. 6. fam. 26
 Libër tuus & lectus est & legitur à me diligenter. epist. 82. b
 Si libër tibi placuerit, curabis ut & Athenis sit, & in cæteris oppidis Græciæ. 2. ad Att. 2
 Confectio huius libri mihi iucunda fuit. de Senect. 77. b
 Librum eius accersui. 16. ad Att. 30
 Librum ab aliquo describere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 12
 Itaque postea Demetrii librum de concordia tibi remisi, &c. 9. ad Att. 180. 4. a
 Librum edere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 12
 Librum aliquem lentè ac fastidiosè probare. 2. ad Attic. 1. id est, omnia curiosè in eo examinare vsque ad fastidium.
 Ex eo libro partem millesimam vix intelligo. 2. ad Att. 14
 Ea quæ essent, dictum est in superiore libro. Offic. 42. b
 Quoniam satis huius voluminis magnitudo creuit, in altero libro exponemus. ad Heren. 6. b
 Nihil libri, nihil literæ, nihil doctrina prodest. 9. ad Att. 36
 Libri argutuli. 13. ad Att. 18
 Libri aruspici, augurales. Diuin. lib. 1. 65
 Libri Protogoræ Abderitis ab Atheniensibus in concione combusti. de Nat. d. 1. 44
 Libri fulgurales. Diuin. lib. 1. 65
 Libri grandiores. 13. ad Att. 14

Libri Latini mendosè & scribuntur, & vaneunt. 3. ad Q. frat. 31
 Hi tres libri inter Cratippi commentarios erunt recipiendi. Offic. 76. b
 Libri rituales. Diuin. lib. 1. 65
 Libri inconsideratè scripti. Tusc. q. lib. 1. 5
 Libri tui mihi pateant. 4. ad Att. 33
 Voluendi sunt libri Catonis. de claris Orat. 165. a
 Libri spiritu actionis carent. Orat. 71
 Librorum corpora. 2. ad Q. frat. 30
 Librorum de Oratore ratio. 1. fam. 53
 Libros illos deuorasti. 7. ad Att. 14
 Libros ædere & euoluere. Tusc. q. 153. b
 Libros exire & foras dari, pro eodem. 13. ad Att. 26
 Sed vtros eius habueris libros (duo enim sunt corpora) an vtrosque nescio. ad Q. frat. 314. b
 Peruoluere libros. ad Att. lib. 5. 99. 2. a
 Sermo in nouem & dies & libros distributus de optimo ciue, sanè texebatur opus luculenter. ad Q. frat. 325. b
 Cum libris suis in gratiam redire. 9. fam. 1
 De libris oratoris factum est à me diligenter, diu multumque in manibus fuerunt, describas licet. ad Attic. lib. 4. 82. 2. a
 Ex libris solis nullam artem cognosci posse. 7. fam. 36
 Ex omnibus libris id nomen tollatur. 13. ad Att. 57
 Chrysiippus, qui totam de diuinatione duobus libris explicauit sententiam, vno præterea de oraculis, vno de somniis, quem subsequens vnum librum Babylonius Diogenes ædidit. de Diuin. 81. b
 Quod in aliis libris feci, qui sunt de natura Deorum, itemque in iis quos de diuinatione ædidi. de Fat. 140. b
 In libris hæreo. 13. ad Att. 53
 Nos autem in libris habemus, non modò, &c. ad Att. 143. b
 Misit in Siciliam literas ad Carpinatium, cum esset magister scripturæ & sex publicanorum: quas ego Syracusis apud Carpinatium in literarum allatarum libris, Romæ in literarum missarum apud magistrum Tullium familiarem tuum inueni. 5. Verr. 142. a
 Qui certè tā multis libris hæc persequutus non esset. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 68
 Libris sex quæ de optima re publ. sentissemus, diximus. 3. de Leg. 3
 Libris sex de repub. Scipio optimam reip. rationem docuit. 1. de Leg. 15

Libellus.

Libellus aureolus, & ad verbum ediscendus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 126
 Libellum signatum accepi à te. 11. ad Att. 1
 Atticus libellum composuit: eum mihi dedit, ut daret Cæsari: eram enim cõnaturus apud eum illo die. quum libellum Cæsari dedi, probauit causam, rescripsit Atticò æqua eum postulare. ad Att. lib. 16. 43
 Habeo libellum, in quo est, Salamini pecuniam debent M. Scaptio. ad Att. 85. b
 Memoria causa aliquid referre in libellum. in Antonium, 156. b
 Recita mihi, quæso, hunc primum libellum, deinde illum alterum libellum Canuleii. 4. Verr. 132. a
 Et vos acta Cæsaris defenditis, qui leges eius eueritis: nisi fortè siquid memoriæ causa retulit in libellum, id numerabitur in actis. 1. Philip. 14. a
 Cum ei libellum malus poeta de populo subiecisset. pro Arch. 190. b
 Scripsi etiam illud quodam in libello, qui me imprudente & inuito excidit. 1. de Orat. 47. a
 De quo libelli in celeberrimis locis proponuntur, huic ne perire quidem certè tacitè obscurèque conceditur. pro Quintio, 28. a
 Ergo affuit, non passus est: libellos deiecit Sextus Alphenus. pro Quintio, 13. & 42
 Nec de Planco quidè spem adhuc abiecit, ut ex libellis eius animaduerti, qui in me inciderunt. 11. fam. 19. in epist. D. Bruti.

An in chirographis & libellis acta Caesaris rata erunt: in Ant. 156. b

Non illi in libellis laudationū decreta miserunt. pro Cluentio, 59. b

Libertas, vide Liber adiectiuum.

Libertus, Libertinus, vide post Liberi, orum.

Librarius.

Librarius, qui cuiuslibet professionem in tabulas publicas referebat. 13. ad Att. 45

Sed peto à te ut quàm celerrimè mihi librarius mittatur, maximè quidem Græcus, qui mihi exscribat hypomnemata. epist. 265. b

Epistola librarii manus est. ad Att. 63. 210. & in Ant. 161. b

Lippitudinis mæ signum tibi sit librarii manus. ad Attic. 131. b

Quum à me literas librarii manu accepisti, ne paulum me outi habuisse iudicato. ad Q. frat. lib. 1. 18. 11. a

Legi literas non tuas, sed librarii tui. ad Att. 96. b

Interdū librarii. Orat. 119. b

Aliquando tandem me designato lex in publicum proponitur: cōcurrunt iussu meo plures vno tēpore librarii, descriptam legem ad me afferunt. pro Leg. Agr. a

Si librarii descripterint. 12. ad Att. 16

Si quid librarii mea manu non intelligent, monstrabis. 16. fam. 31

Librariorum menda tolluntur. 13. ad Att. 19

Librariorum notæ. de Orat. 159. b

A librariis leges petimus. 3. de Leg. 40

Illas tabulas describi statim ab omnibus librariis imperavi. in Ant. 215. pro Syll. 175. b

De librariis si me amas, diligenter aduerte. ad Att. 57. b

Librariolus.

Seruus pacificatus est cum librariolo suo. ad Attic. 141. b. & pro Corn. Balb. 10

Pacificato cum librariolo suo videntur obuisse legationem. ad Att. lib. 15. 16

Etiā vellem mihi mittas de tuis librariolis duos aliquos, quibus Tyrannio vratur glutinatoribus. ad Att. lib. 4. 18

Cuius loquacitas habet aliquid arguarum, nec id tamen ex illa erudita Græcorum copia, sed ex librariolis Latinis. 1. de Leg. 5

Librarium.

Exhibe quæso Sexte Clodi, exhibe librarium illud legum vestrarum, quod te aiunt enpuisse è domo. pro Mil. 15. a

Librarius, adiectiuum.

Nisi se sub scalas tabernæ librariz coniecisset. 1. Philip. 44

Libet.

De quo primo hoc libet dicere. de Diuin. 114. b

Itaque mihi libet exclamare. de Nat. d. 19. b

Nihil quicquam, nisi quod libet, facere præclare potest. Tusc. 1. 9. 118. b

Si poterit Næuius id quod libet, & ei libebit quod nō licet. pro Quint. 17. b

Vel etiam, id quod mihi maximè libet, ad nostrā studia me referam. epist. 9. b

De Gracchi autem Tribunatu quid expectem, non libet augurari. de Amicit. 39. a

Non libet mihi deplorare vitam, quod multi fecerunt. de Senect. 76. a

De proximo bello civili non libet dicere. in Ant. 215. b

Non libet fugere, a quo pugnare. ad Att. 333. b

De Repub. non libet plura scribere. ad Att. lib. 1. 33. 4. a

Quarum alteram non libebat mihi scribere, quia abscedere. ad Att. 16. b

Si tibi id minus libebat, non te vrgebo, neque committam. 2. de Orat. 10. a

Ut mihi quidem admirari liberet, in homine esse Romano, & c. 1. de Nat. d. 125. a

Bonum ipsum etiam quid esset, fortasse si opus fuisset, definiat: aut quod esset natura appetendum, aut quod proderet, aut quod iuaret, aut quod liberet. 1. de Fin. 8. a

Vos & omnes boni vota faciebatis, ut Miloni uti virtute sua liberet. pro Mil. 10. b

Senectus efficit ut non libeat, quod non oportet. de Senect. 85. b

Nihil enim quæquam, nisi quod libeat, præclare facere posse. Tusc. q. lib. 4. 34

Cui facile persuasi, mihi id quod rogaret, ne licere quidem, non modò non libere. ad Att. lib. 1. 4. 317. 4. a

De quo genere libitum est mihi paulò plura, quàm ostenderam, dicere. 2. de Orat. 189. a

Et quoniam libitum est vobis, me, & c. impellere hodierno sermone, & c. 1. de Leg. 106. a

Libens.

Cum totius Italiæ concursus facti illius gloriā libens agnouisset. pro Mil. 109. b

Animo gaudenti & libenti. ad Att. 15. b

Libenti animo prolixoque aliquid facere. 16. ad Att. 49

Non modò patienti, sed etiam libenti animo religioni parebo. de Arusp. resp. 145. b

Res nostræ quæ tam libenti Senatu laudabantur à Crasso. ad Att. 9. b

Quam dignitatem ego etiam libente illo, tamen absente illo per vos consecutus sum. de Leg. Agr. 55. a

Si vera sunt, ignoscetis: si falsa, me libente eripiet mihi hunc errorem. 10. ad Atticum, 11. id est, libenter patiar mihi à te eripi.

Neque patronis suis tam libentibus, quàm accusatoribus. ad Att. 64. b

Eamque animis vestris aut libentibus aut æquis remittatis. pro Cluent. 3. a. pro Rosc. Amer. 61. a

Animo libentissimo facere aliquid. in Verr. 71. b

Ut frequentissimo & libentissimo Senatu viderentur. ad Att. lib. 1. 55

Ut libentissimis Græcis uti quod velis consequare. ad Syll. lib. 13. 66. 3. a. Id est, summa Græcorum voluntate.

Illam porticum redemptores statim sunt demoliti libentissimis omnibus. ad Att. lib. 4. 10

Libenter.

Cum sit nihil aliud, quod libenter agere possimus. Diuinat. lib. 1. 9

Libenter studiosèque audire. in Verr. 60. b

Damus & libenter quidem. de Nat. d. 1. 61

Quorum alteri mihi facere necesse est: uti volo, & c. alterum facio libenter, ut quoniam, & c. epist. 6. b

Quid autem est fructus, quàm quod libenter facias, curare ut id diuinius facere non possis. Offic. 1. 78

Libenter legi epistolam tuam, & libram libentissime. 15. fam. 11. 50

Non assequor, ut scribam, quod tui conuiuii non modò libenter, sed etiam æquo animo legere possint. 11. ad Atticum, 4

Libenter aliquid odisse. 13. ad Att. 64

Ita quom aliud diceret atque sentiret, libenter uti solitus est ea dissimulatione, quam Græci ἀμειβόμενος vocant, quam etiam in Africano fuisse Fannius, & c. 4. Acad. q. 31. a

Libenter uti prius verbis. de Cluent. 11. b

Non libenter, & non inuitus, conueni. 3. ad Att. 15

Illo loco libentissimè soleo uti. de Leg. 1. a

Libido.

Libido, est immoderata appetitio opinati magni boni, rationi non obtemperans. Tusc. q. lib. 3. 11

Libido, est impotentia quædam animi à temperantia & moderatione plurimum distans. Tusc. q. lib. 4. 17

Libido, est opinio venturi boni, quod sit ex vita tam præsens esse atque adesse. Tusc. q. lib. 4. 11

Voluntas est quæ quid cum ratione desiderat: quæ autem ratione aduersa incitata est vehementius, ea libido est, vel cupido effrenata, quæ in omnibus fructibus inuenitur. 4. Tusc. 11

Tam flagitiosa & tam perdita libido. Cat. 39

Libido inexplebilis. Tusc. q. lib. 4. 36

Reperit exorta est mulieris importunæ nefaria libido. pro Cluent. 10. b

Tanta in eo peccandi libido fuit. Offic. 1. 135

Libido procreandi. Offic. 1. 79

Suffragandi nimia libido. de Leg. 191. b

Quæ libido ab oculis, quod facinus à manibus tuis vnquæ, quod flagitium à toto corpore abfuit. in Cat. 100. b

Libido voluptatis ad omne facinus suscipiendum hominem compellit. de Senect. 85. b

Vbi libido dominatur, innocentia leue præsidium est. Orat. 218. b

Libido efficit effrenatam appetentiam. Tusc. q. lib. 4. 13

Libido habet ardorem. Tusc. q. lib. 3. 24

Neque enim vnquam finem inueniet libido. Tusc. q. lib. 5. 16

Vbi libido veniet nauis, eumque apprehendet, decumbat, purgetque sese. 5. Verr. 6. a

Quis enim potest, in quo libido cupiditasve sit, non libidinosus & cupides esse. & c. Tusc. q. lib. 4. 46

Puer emptus libidinis causa. in Ant. 169

Timidè tanquam ad aliquem libidinis scopulum, sic tuam mentem ad Philosophiam appulisti. de Orat. lib. 2. 84

In quo ego nactus, ut mihi videbar, locum libidinis refecunda, & coercenda iuuentutis, & c. 1. ad Att. 57

Voluntatem patris antependendam putauit libidini suæ. in Verr. 118. b

Satisne ergo pudori consulat, si quis sine teste libidini pareat. de Finib. 77. b

Libidini subiecta sunt ira, excandescencia, odium, inimicitia, discordia, indigentia, desiderium, & c. eiusmodi. Tusc. quæst. lib. 4. 13

Ad nostrum arbitrium, libidinèque aduersariorum minas eludamus. 2. Verr. 19. a

Ipsa declinatio ad libidinem fingitur. lib. 1. de Fin. 15

Si perlatum erit in Galliam, equites Romanos rem ad illorum libidinem iudicasse. pro Font. 281. b

Ad libidinem suam aliquem vexare. pro Sext. Rosc. 42. b

Quid ego istius in iure dicendo libidinem demonstrem? 4. Verr. 26. a. & 1. 5. a

Est hoc natura commune animantium omnium, ut habeat libidinem procreandi. Offic. 11. b

Quæ in mentem aut in libidinem veniunt. de Inu. 79. b

Libidinem verò laudare cuius est libidinis? Tusc. quæst. lib. 4. 44

Turpitudine, quæ à libidine, aut à petulantia, aut ab audacia nata sit. pro Font. 181. b

Libidine voluptatum ferri. Tusc. q. lib. 3. 4

Libidine furentes poetarum dei. de Nat. d. 1. 31

Res quæ libidine, non ratione geruntur. pro Quint. 8. a

Quod positum est in alterius voluntate, ne dicam libidine. 9. fam. 36

Is cui nihil vnquam nefas fuit nec in facinore, nec in libidine. pro Mil. 115. b

Timere, morere, in libidine esse, peccatum est, etiam sine effectu. de Fin. lib. 2. 16

Libidine nihil immanius. 1. de Leg. 38

Libidines sunt consecratoris voluptatis. Offic. 3. 162

Cuius voluptatis auidæ libidines temerè & effrenatè ad potiundum incitantur. Cat. 36

Libidines effusæ in omni intemperantia. de Nat. d. 1. 31

Non mediocres hominum libidines. in Catil. 106. b

Libidines miræ commiscendorum corporum in mare & in fœmina cernuntur in bestiis. 2. de Nat. d. 97

Profundæ libidines. in Pis. 90. b

Lateant libidines eius illæ tenebricosæ, quas fronte & supercilio, non pudore & temperantia contegebat. de Prou. Consul. 7. a

Nihil superest, libidines totum dissiparunt. de Orat. 129. b

Quos ego penitus noui libidinum & languoris effœminatissimi animi plenos. 16. fam. 36. ex epist. Q. Ciceronis.

Ciuitates etiam nefarias libidinum contumelias, turpitudinesque subierunt. in Pis. 98. b

Catilina aliis fructum libidinum pollicebatur, aliis, & c. in Catil. 106. b

Quæ ad suspicionem stuprorum ac libidinum pertinent. pro Font. 281. b

Nunquam ille à liberis, à coniugibus vestris effrenatas libidines suas cohibuisset. pro Mil. 116. b

Docemur autoritate, nutūque legum domitas habere libidines. de Orat. 101. b

Clodius Cilicum libidines, Barbarorumque satiauit. de Arusp. resp. 253. b

Libidinibus se totum dedere. Tusc. q. lib. 1. 59

Libidinosus.

Audax, petulans, libidinosus. pro Syll. 180. b

Etenim est leuis, libidinosus, salax. ad Att. 92. de Fat. 141. b

Libidiosa etenim & intemperans adolescentia, effœtum corpus tradit senectuti. de Senect. 26. a. 1. de Fin. 111. a

Libidiosa voluptas. 1. de Fin. 90. a

Odia libidinosæ & delicatæ iuuentutis. 1. ad Att. 65

Libidinosæ sententiæ. pro Domo sua, 3. Id est, quæ pro libidine cuiusque feruntur.

Cum libidinosi luxuriosè viuere. pro Cæl. 40. b

Libidinosè.

Caue ne quid libidinosè aut facias aut cogites. Off. lib. 3. 48

Vt quæ ille libidinosè, quæ nefariè, quæ crudeliter fecerit. 1. Verr. 21. a

Nihil isto scitote esse luxuriosius, libidinosius. in Pis. 94. b

Libo.

Libo orator. Brut. 45. 46

Libonis annalis. 13. ad Att. 40

Libo, diis consecro.

Libanto publicè sacerdotes certas fruges, certasque baccas certis sacrificiis ac diebus. 2. de Leg. 17

Libo, colligo, carpo, decerpo, delibo.

Sed à te impetrarim libenter, ut nisi molestum sit, quoniam nulla vincula te impediunt vllius certæ disciplinæ, libasque ex omnibus, quodcunque te maximè specie veritatis mouet. 5. Tusc. 60

Sed omnibus vnum in locum coactis scriptoribus, quod quisque commodissimè præcipere videbatur, excerptissimus, & ex variis ingenii excellentissima quæque libauimus. 2. de Inuent. 124

Vide ne facias impudèter, qui tuo nomini velis ex aliorum laboribus libare laudem. 4. ad Heren. 141

Sit boni oratoris multa auribus accepisse, multa vidisse, multa animo & cogitatione, multa etiam legendo percurrisse: neque ea ut sua possedisse, sed ut aliena libasse. 1. de Orat. 110. a

Libandus est etiam ex omni genere facietiarum quidam lepos. de Orat. 98. b

Libatus.

Natura deorum, à qua, ut sapientissimis placet, haustos animos & libatos habemus. de Diuin. 103. b

Naturale quod animus arriperet, aut exciperet, extrinsecus ex diuinitate, vnde omnes animos haustos, aut acceptos, aut libatos haberemus. 2. de Diuin. 39. a

Libamentum.

Quod tempus ut sacrificiorum libamenta seruètur, foetusque pecorum, quæ dicta in lege sunt, diligenter habenda ratio intercalandi est. 2. de Leg. 47. a

Libatio.

Te appello Létule, tui sacerdotii sunt tensæ, curricula, præcentio, ludi, libationes, epulæque ludorum publicorum. de Arusp. resp. 19

Libra.

Quo loco quæro, quam vim habeat libra illa Critolai: qui quum in alteram lancem animi bona imponat, in alteram corporis & externa: tantum propendère illam boni lancem putet, ut terram & maria deprimat. 5. Tusculan. quæst. 38

Virtutis autem amplitudinem quasi in altera libræ lance ponere. 5. de Fin. 157. a

Nexum quod per libram agitur. de Orat. 157. b

Facere testamentum in procinctu sine libra atque tabulis. de Orat. 104. b

Libella.

Si peteret festert. 1 5 5 5 dari: hic, nisi planum facit festert. 1 5 5 5 ad libellam sibi deberi, causam perdit. pro Comædo, 6. a. Id est, si minimo quidem nummo minus debitum fuit ex formula plus petitionis, causa cadit.

zzz. iiii.

Et quis Volcatio, si sua spote venisset, vnam libellam dedisset. 4. Verr. 17

Fecit palam te ex libella, me ex terucia. ad Att. lib. 7. 9. Sub. heredem.

Librarium Librariolus, Librarius, vide Liber, substantiuum. Libratus.

Vnde terra, & quibus librata ponderibus, quibus cauernis maria sustineat, &c. 5. Tusc. q. 51

Libramentum.

Extrematam & quasi libramentum, in quo nulla omnino crassitudo sit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 107

Libya.

Volucres angues ex vastitate Libyæ vento Africo inuchi in Ægyptum. 1. de Nat. d. 141

Europam Libyamque rapax vbi diuidit vnda. de Nat. 6. 4. b

Licenter, Licentia, vide post Licet.

Liceo.

De Drusi hortis quanti licuisse tu scribis, id ego quoque audieram, & vt opinor, heri ad te scripseram. ad Att. lib. 12. 243. 4. a

Liceor.

Licetur Ebutius, deterrentur emptores multi, fundus addicatur Ebutio. pro Cec. 287. b

Herbitenses quam viderent, si ad Æschionem pretium reddisset, se ad arbitrium libidinosissimæ mulieris spoliatum iri, liciti sunt vsque eò, quoad se efficere posse arbitrabantur. 5. Verr. 65. a

Non licitatore venditor, nec qui contra se liceatur, emptor opponet. 3. Offic. 81. a

Si doceo pluris aliquanto potuisse te vendere, neque his voluisse addicere qui contra Apronium licerentur, &c. 5. Verr. 125. a

Eum qui manus quaesierit, an eum qui digito licitus sit, posidere in Verr. 153. b

Hæredes Scapulae si istos hortos, vt scribis tibi Othonem dixisse, partibus quatuor factis, liceri cogitant, nihil est scilicet emptori loci ad Att. lib. 12. 252. 10. a

Is liceri non destitit. in Verr. 169. b

Licitatio.

Genus enim conditionis eiusmodi fuit, in quo non solet esse controuersia: cum ea pars qua videtur esse minor, licitatione expleri possit. ad Att. lib. 11. 34

Exquisitis palam pretiis & licitationibus factis, describebat Cæsores binos in singulas ciuitates Timarchides. 4. Verr. 92. a

Licitator.

Nunc quum tuum pretium noui, licitatore potius apponam, quam illud minoris vaneat. ad Marium, lib. 7. 6

Non licitatore venditor, nec qui contra se liceatur, emptor opponet. 3. Offic. 81. a

Licet.

Licet ora ipsa cernere iratorum, aut eorum qui aut libidine aliqua, aut metu commoti sunt, aut voluptate nimia gestiunt. 1. Offic. 143. a

Quid quaeris: vel ipsi hoc dicas licet, humanitatem ei meo iudicio illo die defuisse. ad Att. lib. 5. 88. 6. a

De hac re in vtramque partem differi copiose licet. de Orat. 152. b

Licet ciui Romano esse Gaditanum. pro Corn. Balb. 21

Mirari licet, quæ sint animaduersa à medicis herbarum genera. de Diuin. 82. b

Tibi licet, mihi nefas est obliuisci. epist. 256. b

Peccare nemini licet. 5. Tusc. q. 78. a

Sexcenta licet eiusmodi proferris. de Diuin. 115. b

Per me vel stertas licet, inquit Carneades, non modò quiescas. 4. Acad. q. 165. a

Licet hoc videre in reliquis sensibus. de Orat. 152. b

Videre licet nationes quasdam, &c. de Diuin. 99. b

Non mihi iam licet, nec integrum est, vt miseros non defendam. pro Mur. 125. b

Sed non idem mihi licet, quod iis qui nobili genere nati sunt. 7. in Verr. 141. a

Cur his per te frui libertate sua, cur denique esse liberos non licet: pro Flac. 161. b

Quo in genere mihi negligentem esse non licet. ad Att. 15. b

Neque enim licebat locum numini consecratum turpi flagitio contaminare. a

Licuit enim esse otioso Themistocli, licuit Epaminundæ. 1. Tusc. q. 27

Licebit eum solus ames. 6. ad Att. 35

Hanc si quis partem putarit orationis, sequamur Hermagoram licebit. 1. de Inuent. 108. a

Quod profecto faciam, si mihi per eiusdem amicitiam licebit. Lentulo, lib. 1. 8. 7. a. Id est, si possum amicitia illa fa.

Vt id quoad posset, quoad fas esset, quoad liceret, Pop. ad partes daret. contra Rull. 69. b

Cui ne esse quidem licuisset Tribuno. 3. de Leg. 31. a

Sunt homines Siculi non contemnendi, si per nostros magistratus liceat. 5. Verr. 55. a

Impetrabis, inquit, à Cæsare, vt tibi abesse liceat. Att. 135. b

Sed, quod inter nos dicere liceat, ne tu quidem intelligis. de Nat. d. 1. 52

Vos laboriosos existimet, quibus otiosis ne in communi quidem otio liceat esse. pro Cælio, 1. a

Liceat esse miseros, quanquam hoc victore esse non possumus. pro Ligari. 11

Sed quis supplicat, vt optimè meritis de Repub. liceat esse saluis Brutus ad Ciceronem, 16. 5. a

Clodiu nihil delectat, quod aut per naturam fas sit, aut per leges liceat. pro Mil. 120. b

Petis vt tibi per me liceat quædam de exilio reducere. 1. Philipp. 35. a

Qui magis hoc Lucilio licuerit assumere libertatis, quam nobis. 12. fam. 40. in epist. Trebonii.

Licere id dicimus, quod legibus, quod more maiorum institutisque conceditur. in Ant. 248. b. Tusculan. quaest. lib. 5. 41

Licere populo fatis est. 3. de Leg. 34

Induxit animum, sibi licere quod vellet. 14. ad Att. 12

Quod non licet, id hoc vno tenetur, si arguitur non licere. Part. 119. b

Licet, pro Quauis.

Quibus sine dolore licitum est, mortem cum vita commutare. epist. 50. b

Expectassem Brundisii, si esset licitum per nautas. Terentia, lib. 14. 4. 12. a

Dum in ciuitate manere licitum est. Antequam. 196. b

Licitum mihi fuisset. ad Octau. 40

Id quod postea, si per vos Iudices licitum erit, aperietur. pro Sex. Rosc. 39. b

Quod nihilo magis ei licitum esset plebeio Remp. perdere, quam similibus eius me c o s. Patritius esset licitum. ad Att. lib. 2. 16. 9. a

Licet corpus abesset meum, dignitas iam in patriam reuertat. Postquam. 205. b

Ex qua licet pauca degustes. 1. ad Att. 41

Quantumuis enumeres multos licet, nullos tamen, &c. de Leg. 189. b

Quantumuis licet excellas. de Amic. 110. b

Licet omnes in me terrores impendeant subito. pro Sext. Rosc. 23. b

Quam volumus licet, p. c. ipsi nos amemus, tamen nec numero Hispanos, nec robore Gallos, &c. de Arusp. respons. 17. a

Licentia.

Bella est autem huius iuris quinquennii licentia. ad Atticum, 243. b

Pœna abfuit, & licentia consecuta est. 5. Verr. 152. a

Omnino hæc licentia à Democrito. de Nat. d. 1. 75

Græcorum dissoluta consuetudo, & licentia impudens. pro Flac. 150. b

Immoderata libertas, infinita hominum licentia. ad Q. frat. 294. b

Omnium rerum infinita atq; intoleranda licentia. cōt. Rull. 63. b

Poeta numeris adstrictior, verborum licentia liberior. de Orat. 90. b

Licentia magna est gladiatorum. 4. fam. 32

Nisi multorum impunita scelera tulissemus, nunquam ad vnum tanta peruenisset licentia. Off. 38. b

Verba prisca, quæ sunt poetarum licentiæ liberiora. 3. de Orato. 84

Vide quid licentiæ Cæsar nobis tua liberalitas det, vel potius quid audaciæ. pro Lig. 140. b

Tu in cuius domo simulachrum non libertatis publicæ, sed licentiæ collocaisti. pro Dom. 239. b

Licentiæ templum exædificatum in sedibus Larium nostrorum. 2. de Leg. 41

Tantum licentiæ dabat gloria. de Senect. 86. b

Resistere licentiæ alicuius. de Diuin. 139. b

Ludimur ab homine non tam faceto, quam ad scribendi licentiam libero. de Nat. d. 1. 86

Nec quenquam eo errore duci oportet, vt siquid Socrates aut Aristippus contra morem consuetudinemque ciuilem fecerint, locutiue sint, idem sibi arbitretur licere: magnis enim illi, & diuinis bonis hanc licentiam assequerantur. 1. Offic. 206. a

Nobis autem nostra Academia magnam licentiam dat, vt quodcumque maxime probabile occurrat, id nostro iure liceat defendere. 3. Offic. 26

Pueris non omnem licentiam ludendi damus. Offic. 21. b

Consuetudo dabat hanc licentiam. Orat. 211. b

Quum iste calumniæ licentiam sua autoritate dedisset. in Verr. 122. b

Licentiam dare pecunias eripiendi. 5. Verr. 189. a. pro Domo sua, 37

Quantam habent ad maledicendum licentiam. pro Font. 25. a

Ne ab isto concessam videamur habere licentiam fingendi. pro Mur. 128. b

Quem si vicisset, habiturus esset impunitatē & licentiam sempiternam. pro Mil. 118. b

Ne maiorem largiar ei qui contradicturus est, libertatem & licentiam. Acad. q. 8. b

O licentiam iocularem! Fat. 12

Hi nisi me ciuitate expulissent, obtinere se non posse putauerunt licentiam cupiditatum suarum. 10. ad Att. 7

Cuius rei ipse perpetuam licentiam optaret. pro Cæl. 40. b

In iis perniciosus est error, qui existimant peccatorum omnium patere in amicitia licentiam. de Amic. 111. b

Qui eandem licentiam scribendi sibi permitti volunt. Tusc. q. lib. 1. 5

Epicurus luxuriæ licentiam pollicetur. de Fin. lib. 2. 112. a

Licentiam alicuius rei præbere. 4. in Verr. 47

Nisi facile cupiditates nostras teneremus, nunquam ipsimet nobis præcideremus istam licentiam, libertatemque viuendi. 5. Verr. 3. a

Is abhorret non modò ab huius seculi licentiâ, verum etiam à maiorum consuetudine atque concessis. pro Cæl. 47

Quod si ea facta credimus licentia fabularum. 2. de Nat. deorum, 5

Numerus liberiore quadam fruitur licentia. Orat. 200. b

Hac licentia permittitur, vt quantum vellent, auferrent. in Verrem, 153. b

Græcia hoc vno malo concidit, libertate immoderata & licentia concionum. pro Flacc. 149. b

Is redundantes nos & superfluentes iuuenili quadam impunitate & licentia, repressit. de Clar. 194. b

Licentior.

Inde ille licentior & diuitior fluxit dithyrambus. 3. de Orato. 102. a

Quid verò licentius, quam quod hominum etiam nomina contrahebant, quæ essent aptiora. in Orat. 85. a

Licenter.

Solutum quiddam sit, nec vagum tamen, vt ingredi liberè, non vt licenter videatur errare. in Orat. 42. a

Tanta est impunitas garridi, ad quam licenter fluentium frequenter transito fit visio, vt è multis vna videatur. 1. de Nat. d. 150. a

Serui licentius, liberius, familiarius, cum domina viuentes. pro Cælio, 49. b

Licinius.

Licinius, homo literatus, cliens Q. Catuli. 3. de Orat. 125

Licinius Lenticula, de alea condemnatus, ab Antonio restitutus. 2. Philip. 69

C. Licinius sacerdos, à P. Africano dictus peierasse. pro Cluentio, 105

L. Licinius, Q. Mutius, c o s. 4. in Verr. 84

Licina.

Licina, virgo vestalis. pro Dom. sua, 104

Liciniæ, Crassi filia, Læliæ neptes. Brutus 111

Licinius.

Licina lex. in Rul. 34. pro Sest. 118. pro Dom. sua, 41. in Verr. 25. & 5. Philip. 169. 8. fam. 4. in epist. Cælii. & 4. ad Att. 42. & 2. ad Att. 26. Brut. 31

Licina lex de ciuitate quaerendum statuebat. pro Cornelio Balbo, 37

Licina lex de sodalitiis. pro Planc. 29

Licina atria. pro Quint. 7. & 13

Lictor.

Aderat ianitor carceris, carnifex Prætoris, lictor Sestius. in Verr. 259. b

Lictor, inquit, colliga manus. pro Rabir. 8. a

Sit lictor non suæ, sed tuæ lenitatis apparitor, maioraque præferant fasces illi ac securæ dignitatis insignia, quam potestatis. Q. frat. lib. 1. 10

Quumque te tua patria vi pulsum esse dixisses, prehensisse eum dexteram tuam, & bono animo te iussisse esse, licitorique proximo tradidisse, vt te in monumentum suum deduceret. 1. de Diuinit. 105. a

Lictores laureati. 7. ad Att. 36

Lictorum meorum hæc molesta pompa. 2. fam. 29

Illud non nimium probo, quod scribis, quo illi animo æquiore ferrent, te tuis etiam legatis lictores ademisse. 12. famil. 64

Deinde anteibant lictores non cum bacillis, sed vt hic Prætoribus anteeunt, cum fascibus duobus. 1. de Leg. Agra-ria, 97. a

Lictores omnibus Senatoribus dare solebam in prouincia. 12. famil. 47

Lictores populus dedit. 11. ad Att. 10

Si lictores hos molestissimos non haberem. 8. ad Att. 2

Lictores cum bacillis in turbam conieci. 11. ad Att. 10

Cum lictoribus inuitus cursarem. 10. ad Att. 34

Lictoribus remotis. 9. ad Attic. 2

Lictoribus atque accenso in funere vtatur. 2. de Leg. 57

Ligarius.

T. Ligarius, Q. frater. pro Ligari. 22

Ligarianus.

Ligarianam, vt video, præclare autoritas tua commendauit. Attic. lib. 13. 19. Sub. orationem.

Ligarianam præclare vendidisti. 13. ad Att. 13

In oratione Ligariana erratum quoddam meum. 13. ad Atticum, 56

Lignum.

Dedicatum lignum. 2. de Leg. 72. a

Cedere ianuam faxis, instare ferro, ligna & farneta circumdare, ignem subicere cœperunt. 3. Verr. 48. a

Ignem ex lignis viridibus atque humidis in loco angusto fieri iussit. 3. in Verr. 30

Ligneus.

Ponticulus ligneus. 5. Tusc. q. 83. a

Lignum quodcumque voluerit vno è ligno dedicato. 2. de Leg. 43

Signum ligneum. 6. Verr. 6. a

Materiam ligneam flama vri posse necesse est. 2. de Inuent. 247. a. De necessitudine.

Soleas ligneas in pedes inducere. 2. de Inuent. 232. a

Ligneolus.

Hanc scripsi ante lucem, ad lychnuchum ligneolum qui mihi erat periucundus, quod, &c. Q. fra. lib. 3. 23. 2. a. nonnulli legunt lincolum.

Ligo.

Mundus ita coheret, vt dissolui nullo modo possit, nisi ab eodem a quo est ligatus. de Vniuer. 197. b

Filium eius impuberē ligatum, a Prætorē missum in carcere, necandum esse dixit. 4. in Catil. 85. a

Ligur.

Ligur, cognomen Æliæ familiæ. pro Cluent. 57

Ligures cur duri & agrestes. in Rul. 93

Qui Ligurum castella expugnauerunt. de Clar. 188. & pro Cluent. 32. & pro Dom. sua. 222. & pro Sest. 18. b

Multos terramotus in Liguribus factos esse. de Diu. 96. b

Ligurinus.

Ligurino μῦθος satiffacere. 5. ad Attic. 41

Ligurio.

Quum quidam de Collegiis nostris agrariam curationem ligurirēt, disturbauit rem, totamque vobis integram referuauit. ad Brutum, lib. 11. 36

Liguriens.

Commisssa est pecunia tanta Prætori: non reperietis hominem timidē, nec leuiter hæc improbilissima lucra liguriens rem: deurare omnem pecuniam publicam non dubitauit. 5. Verr. 153. a

Liguritio.

Ægotationi autem talia quædam subiecta sunt, auaritia, ambitio, mulierositas, peruicacia, liguritio, vinolentia, cupidia, & siqua sunt similia. 4. Tusc. 39. a

Ligusticus.

Bello Ligustico Q. Maximus dedicauit templum Honoris & Virtutis. de Nat. d. 2. 44

Lilybæum.

Lilybæum Verres venit. in Verr. 63. b. 4. Verr. 134. Oppidum Siciliæ maritimum.

Lilybætanus.

Agonis est quædam Lilybæтана. in Verr. 63. b

Limen.

Limen cubiculi. pro Cluent. 11. a

Extra ostium limenque carceris. 5. Tusc. q. 20

Qui simul ac pedem limine extulerat, & c. pro Cæl. 44. b

Non modò limine testòque ædium suarum, sed primo aditu vestibuloque prohibere quempiam. pro Cec. 291. b

Nec illi tam cupidè liminum meorum & valuarum fuerūt. pro Domo sua. 125. b

Fores in liminibus profanarum ædium ianua nominatur. de Nat. d. 39. b

Limes.

Siquidem bene meritis de patria quasi limes ad cæli aditum patet. Som. Scip. 18

ἡμῶν dialectici vocant sumptiones. Diuin. lib. 2. 84

Limo.

Stylus qui & alia & hoc maximè ornat ac limat. de Orat. lib. 3. 105

Limauit aliquid posterior annus de tua proluxa beneficiaque natura. 3. fam. 29

Sed tantum alteri affinxit, de altero limauit. de Orat. 146. b

Habuit à natura genus quoddam acuminis, quod etiam arte limauerat. de Clar. 187. b

Quoniam se ipse ad minutarum genera causarum hmauerat. de Optim. 243. b

Neque hæc ita dico, vt ars aliquid limare non possit: neque enim ignoro, & quæ bona sint, fieri meliora posse doctrina. 1. de Orat. 57. a

Alia est illa quum veritas ipsa limatur in disputatione, subtilitas: alia quum ad opinionem communem omnis accommodatur oratio. 2. Offic. 49. Id est, cum crasso modo, non subtilitate philosophica.

Ad huc eum ipsum quædam institui, quæ & sunt magna fanè, & limantur à me politius. Acad. q. ed. 2. lib. 2. 12

Limatus.

Q. Scæuola æqualis & Collega meus, homo omnium & disciplina iuris ciuiliis eruditissimus, & ingenio, prudentiaque acutissimus, & oratione maximè limatus, atque subtilis. 1. de Orat. 88. a

Limatus moribus domesticis, ac nostrorum hominum vr-

banitate. 2. de Nat. d. 54

Limatum dicendi genus. de clar. Orat. 173. & de Finib. 98. & Epist. 112. b

Alii subtili quadam & pressa oratione limati. Orat. 198. b

Limatulus.

Opus est huc limatulo & polito tuo iudicio. Volumnio, lib. 7. 50. Id est, terfo & subtili.

Limatius.

De summo autem bono, quia duo genera librorum sunt, vnum populariter scriptum, quod ἑωπεῖον appellabant: alterum limatius, quod in commētariis reliquerunt, non semper idem dicere videntur. 5. de Fin. 20. a

Nihil enucleatè dici, quo fieri possit aliquid limatius. de claris Orat. 17. a

Limito.

Esti de tua proluxa beneficiaque natura limitabit aliquid posterior annus propter quandam tristitiam temporum.

Appio Pulchro, lib. 3. 8. 31. a

Linceus, vide Lynceus.**Lindus.**

Auus Ialysi, Camiri, & Lindi. 3. de Nat. d. 39

Linea.

Linea est quæ sine vlla latitudine currit. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 107

Ferri suo deorsum pondere ad lineam. 1. de Finib. 14

Lineam tenere in agendo. Att. 60. b

A linea media ad læuam hanc direxit. de Vniuer. 33

Diphilus aliquando perpendiculari & linea discet vti. 3. ad Quint. frat. 2

Peccare est, tanquam transilire lineas: quod quum feceris, culpa commissa est: quam longè progrediare, quum semel transieris, ad augèdam transuendi culpam nihil pertinet. Parad. 24

Rectis lineis in cælestem locum subuolant ignea. 1. Tuscul. quæst. 63. a

Lineamentum.

In geometria, lineamenta, formæ, interualla, magnitudines: In astrologia, cæli conuersio, ortus, obitus, motusque fyderum. 1. de Orat. 92. a

Lineamenta & formæ deorum. 1. de Nat. d. 101. a

Eum multò magis figura & lineamenta hospitiæ delectabant. in Verr. 127. b

Tu illius æris temperationem, & operum lineamenta solus perspicias. in Verr. 233. b

Asperla temerè pigmenta in tabula, oris lineamenta effingere possunt. de Diuin. lib. 2. 37

Compositio membrorum, confirmatio lineamentorum. de Nat. deo. lib. 1. 34

Quum ad lineamenta oris peruentum est. de Diuin. 118. b

Numerus quasi quandam palæstram & extrema lineamenta orationi attulit. Orat. 215. b

Quibus detractis, deum tamen nosse te dicis, modò lineamenta maneat. de Nat. d. 1. 70. Id est, argumenti partes.

Neque enim tam desipiens fuisset, vt homunculi similem fingeret deum, lineamentis duntaxat extremis. de Nat. deor. 1. 87

Intelliges nihil illius lineamentis, nisi eorum pigmentorum, quæ inuenta nondum erant, florem & colorem defuisse. de Clar. 193. b

Lingua.

Lingua quasi flabellum seditionis. pro Flac. 158. b

Lingua vocem immoderatè profusam fingit & terminat. 1. de Nat. d. 112

Gallus pictus eiecta lingua, buccis fluentibus. de Orat. 133. b

In ore sita lingua est, finita dentibus, quæ sonos distinctos & pressos efficit, quum ad dentes, & ad alias partes pellit oris: itaque plectri similem linguam nostri solent dicere, chordarum dentes. de Nat. d. lib. 2. 113

Hæc tibi est excidenda lingua: qua vel euulsa spiritu ipso libidinem tuam libertas mea refutabit. 3. de Orat. 3. a

Latina lingua non modò non inops, vt vulgus putat, sed lo cupletior etiam est quàm Græca. 1. de Finibus, 15. a. Tusc. quæst. 192. b

Vt totum illud vti lingua nuncuparat, in magistri carmine scriptum videretur. de Orat. 106. b

Lingua Græcorum copiosior est, quàm Latina. Tusc. quæst. lib. 2. 31

Lingua atque cordis diffidium. 3. de Orat. 35

Verba neminem mouent, nisi eum qui eiusdem linguæ societate coniunctus est. de Orat. 164. b

Lingua solutio, vocis sonus. de Orat. 94. b

Linguam omnibus diligentissimè esse continendam. 1. ad Quint. frat. 29

Linguam ad radices eius hærens excipit stomachus. de Nat. deor. 53. b

Lingua celeri & exercitata sunt oratores quidam. 1. de Orat. 41. a

Ei tantus clamor à nostris, vt neque mente, neque lingua, neque ore confisteret. 2. ad Q. fra. 7

Sunt quidam ita lingua hæsitantes, ita voce absonti, vt, & c. 1. de Orat. 57. a

Quorum linguæ sic inhærēt, vt loqui non possint, hæ scalpello refectæ liberantur. de Diu. 128. b

In his linguis quas non intelligimus, quæ sunt innumerabiles, surdi profecto sumus. 5. Tusc. 163. a

Tibi autem idem consilii do, quod mihi metipso, vt vitemus oculos hominum, si linguas minus facillè possimus. ad Varron. lib. 9. 3

Lino.

Lucretii poemata (vt scribis) lita sunt multis luminibus ingenii, multæ tamen artis. Quint. fra. lib. 2. 13. 2. a. Id est, insignita, & quasi fucata.

Litura.

Et vnus hominis litura se commotum esse dixerit. pro Archia. 7

His igitur tabulis nullam lituram in nomen A. Licinii videtis. pro Arch. 187. b

Caudam illam Verres tanquam in luto demersam esse in litura. in Verr. 147. b

Vide sine totum hoc nomen, coram vbi fuit delatum, esse in litura: quid fuit isthic antea scriptum, quod mendum ista litura corripuit. in Verr. 129. b

Deinde in codicis extrema cera nomen infimum in flagitiosa litura fecit. 3. Verr. 65. a

Quum mendum scripturæ litura tollatur. Epist. 85. a

Suum codicem testis loco recitare arrogantiæ est: suarum percriptionum & liturarum aduersaria proferre num amentia est. pro Rosc. Comædo, 5. a

Oppianic⁹ qui digito legata deleuerat, ne lituris coargui posset, testamentum in alias tabulas transcriptū signis adulterinis obfignauit. pro Cluent. 30. b

Linguo.

Luce serenanti vitalia lumina liquit. de Diuin. lib. 1. 34. a

Ego ne Protagoram quidem, cui neutrum liquerit. de Nat. deor. 1. 82

Linquere lumina funestis fatis. Diuin. lib. 2. 49

Vt is in insula Lemno linqueretur. de Fat. 147. b

Linquens.

Minturneses coloni quidem, & c. quod C. Marium, linquentem terram eam, quam seruaerat, lachrymis, votisque omnibus profecuti sunt. pro Planc. 20. a

Linter.

Motus erat is, quæ & C. Iulius in perpetuum notauit, quum ex eo in vtraque partem toto corpore vacillante quæsiuit quis loqueretur è linter. de Clar. 114

Reperit linteribus in eam insulam materiam, calcæ, cæmenta atque arma conuexit. pro Milo. 55. a

Linternus.

Linternus ager. in Rull. 68

Linteus.

Auditæ visæque merces fallaces quidem & fucosæ, chartis & linteis, & vitro delatæ. pro Rab. Posth. 24. a

Linteus.

Illi ad deprecandum periculum proferebāt, alii purpuram Tyriam, thus alii atque odores, vestemque linteam. 7. Verr. 114. a

Linum.

Tabellas proferri iussimus, linum incidimus, legimus. in Catil. 112. b

Reticulum tenuissimo lino, minutis maculis, plenum rosæ in Verr. 241. b

Liparenis.

Liparenis ager, miser & ieiunus. 5. in Verr. 71

Liparenis ciuitatis situs. 5. in Verr. 72

Liparenium testimonium. in Verr. 166. b

Lippio.

Quum leuiter lippirem, has literas dedi. Att. lib. 7. 47

Lippitudo.

Citiusque repentinus oculorum tumor sanatur, quàm diuturna lippitudo depellitur. Tusc. qu. lib. 4. 132

Lippitudo hæc mihi sine vlla lachryma est. 10. ad Attic. 46

Mihi molestior lippitudo erat etiam, quàm antè fuerat. Attic. 128. b

Lippitudinis meæ signum, tibi sit librarii manus. Att. 131. b

Si scriberem ipse, lōgior epistola fuisset: sed dictaui propter lippitudinem. Att. lib. 7. 132. 2. a

Non occupatione, sed paruula lippitudine adductus sum, vt dictarem hanc epistolam. ad Q. fra. lib. 2. 6. 1. a

ἄλλῃ tua quem in diem incurrat nescio. 7. ad Att. 27

Liquidus.

Liquida voluptas & libera. 1. de Finib. 89. a

Quicquid inde haurias, purum liquidumque te haurire sentias. pro Cecin. 57. a

Liquido.

Confirmare hoc liquido possum. in Verr. 229. b

Gratissimum est, te libenter amicitia dedisse, quod liquido veritatis dares. ad Caton. lib. 15. 26

Nemo esset quin hoc se audisse liquido diceret. 5. Verr. 116. a

Liquido negare aliquid. 11. fam. 45

Quod eò liquidius faciet, & c. de Finib. lib. 2. 33

Liquidius de toto sensu tuo iudicauit. ad Planc. lib. 10. 20. Hoc est apertius, & certius, ac facilius.

Liquor.

Aquæ admistum esse calorē, primùm ipse liquor, tum aquæ declarat effusio. de Nat. d. 2. 19

Quæ liquoris & concretionis vim habeant. de Vniu. 63

Liquores perlucidi amnium. 2. de Nat. d. 72

Liquefco.

Quum liquefcimus voluptate, flumimusque mollitia, apisculeum sine clamore ferre non possumus. 2. Tusc. q. 46

Liquatus.

Guttæ liquatæ ardore solis. Tusc. q. lib. 2. 45. a

Liquefacio.

Quos nullæ futiles lantæ languidis liquefaciant voluptatibus. Tusc. q. lib. 5. 13

Liquefactus.

Aqua liquefacta & dilapsa, admixto calore se diffundit. de Nat. d. 2. 19

Glaciem calore liquefactam & dilapsam diffundi. de Nat. deor. 31. b

Et statua veterum hominum deiectæ, & legum æra liquefacta. in Catil. 63. a

Liquet.

Simili modo liquet, alteram quoque approbationem separatam esse. de Inuent. 54. b

Quum id, de quo Panætio non liquet, reliquis solis luce clarius esse videatur. de Diuin. lib. 1. 6

Quum quid liquere non habuisset. pro Cec. 290. b

Si haberem aliquid quod liqueret. de Nat. d. 2. 2

Sed (quod inter nos liqueat) nec tu quidem intelligis. 1. de Nat. deor. 100. a

Si habes quod liqueat, neque respondes superbis. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 85. id est, quod notum sit & manifestum.

Nec verò Protagoras, qui sese negat omnino de diis habere quod liqueat, sint non sint, qualēve sint, quicquam videtur de natura deorum suspicari. 1. de Nat. d. 43. a

Eorum verò qui sibi non liquere dixerunt, sapientiam laudat. pro Cluent. 60. & 85. a

Et in eo consilio, quum causam non audisset, & potestas esset amplandi, dixisse sibi liquere, &c. pro Cecin. 21. a

Liris.

In Lirem præcipit Fibrenus. 2. de Leg. 11. a

Liri nullum frigidius flumen attingi. 2. de Leg. 6

Lis.

Lis æstimata est eo nomine, quod, &c. in Verr. 73. b

ns. v. 111. milibus lis æstimata est. in Verr. 190. b

Vt lis hæc capitis æstimaretur. pro Cluen. 41. b

Si quæ in eum lis capitis illata est, non admittunt. pro Cluentio, 91. a

Si lis in iudicio sit, propinquum potius defenderis. Off. 12. b

Æstimationem litis non esse iudicium. Epist. 117. b

Æstimare litem. pro Cluent. 91. a

C. Dolabellæ ns. ad tricies litem esse æstimatam. in Verrem, 95. b

Possimus enim, vt sponsores appellentur, procuratorem introducere: neque enim illi litem contestabimur. quo facto, non sum nescius sponsores liberari. Att. lib. 16. 38

Litem damni iniuria cum aliquo contestatam esse. pro Ros. Comædo, 31

Rem an litem dici oporteat. pro Mur. 130. b

Quid si quum pro altero dicas, litem tuam facias: aut læsus efferare iracundia, causam relinquant, nihilne noceas. 2. de Orat. 168. Id est, si ita agas, vt non alienam causam, sed tuam agere videaris.

Nam iste cum eo litem contestatam habebat. pro Ros. Comædo, 21. a

Inferre litem alicui. pro Rab. Posth. 124. b

Litem intendere. 1. de Orat. 12

Quem hercle ego litæ adeo perdidisse gaudeo. 1. de Orat. 81

Neque intelligebat si ita esset, litem aduersarium perditurum. de Orat. 98. b

In sua lite vel in alieno iudicio. pro Q. Rosc. 52. b

Bona sua repetere, ac persequi lite ac iudicio. in Verr. 154. b

Lites contractas iudicant magistrates. 3. de Leg. 5. & 6

Sunt lites æstimatæ à Gabinio, nec prædes dati. pro Rab. Posthum. 5. b

Lites seuerè æstimatæ. pro Muren. 134. b

Lites condemnari solent. pro Rab. Posth. 12

Lites & controuersia cogunt homines malos oratores perpeti. 1. de Orat. 59

Roscium suas, non societatis lites redemisse. pro Quinto Rosc. 23

Litium æstimatio, iudicium non fuit. pro Cluent. 92

Litium appellatio. pro Rab. Posth. 7

Litium & beneuolentiæ iura. 7. fam. 18

Multitudo litium, & varietas causarum. de Orat. 94. b

Mecum verò quid habent litium, qui ipsorum disciplinam sequor. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 89

Periculo litium se liberare. 3. Verr. 68. a

In litibus æstimandis nemo appellabatur nisi ex testium dictis, aut tabulis priuatorum, aut rationibus ciuium. pro Rab. Posth. 24. b

Philosophi ætatem in litibus conterunt. de Leg. 166. b

Liso.

Liso Lilyætanus, à C. Verre hospite suo spoliatus. 6. in Verrem, 32

Lisytus.

Ex Ioue & Lisyto est is Hercules quem concertauisse cū Apolline de tripode accepimus. 3. de Nat. d. 29

Litigo.

Qui per se litigat. pro Q. Rosc. 53. b

Zeno quidem etiam litigabat. de Nat. deor. 1. 65. pro, conque rebatur.

Hircius cum Quinto acerrimè pro me litigauit. Att. 217. b

Litigarem tecum, si fas esset, sed, &c. Quint. fra. 312. b

Noli pati litigare fratres, & iudiciis turpibus conflictari. 9. familiar. 60

Litigare se simulans blandiatur. de Amic. 82. a

Hic cum C. fratre putat se litigare. 13. Philp. 368. a

Litigandi vias non iustitiæ tradunt. 1. de Leg. 13

Mira sum alacritate ad litigandum. Att. 216. & 217. b

Litigans.

Aliquot enim in causis eum videram frustra litigantem. pro Cæl. 43. b

Litigiosus.

Defensor nimium litigiosus. pro Muren. 22

Litigiosa disputatio. 5. de Finib. 133. a

Litigiosa est ignoratio iuris potius, quàm sciëntia. 1. de Leg. 13

Litigiosum prædium. de Orat. 152. b

Defensoris nimium litigiosi, conciti ad rixam. pro Cec. 10. a

Hominemque id ætatis minimè litigiosum quàm tumultuosissimè adorianur. 4. Verr. 25. a

Habent enim bene longam, & satis litigiosam disputationem. de Fin. 143. b

Quid huic tam loquaciter litigioso responderet ille, vnde pe rebatur, non habebat. pro Murena, 23. a

Neque vehemèter vitæ meæ pœneret, si in mea familiaritate locus esset nemini, nisi litigioso aut nocenti. pro Pl. 67

Quod si, &c. vererisne tua domus talis & viri & ciuis, si à litigiosis hominibus non colatur, à cæteris deseratur. 1. de Orat. 133. a

Litigator.

Emit domum litigatoribus defatigatis propè dimidio carius quàm æstimabat. pro Dom. Iua, 89. a

Litera, character, scriptura, nota.

De frangendis cupiditatibus, confirmandis hominum moribus, litera in eorū libris nulla inueniretur. 2. de Or. 43. a

Ante Periclem litera nulla est, quæ quidem ornatū habeat. de clar. Orat. 167. b

Litera salutaris, aut tristis in iudicando. pro Milo. 11

Ex consequentibus, quod ea litera de accusatore soleat dari iudici. Partit. 291. b

Nam Alexidis animum amabam, quod tam propè accedebat ad similitudinem tuæ: literæ manum non amabam, quia indicabat te non valere. Attic. lib. 7. 8

Similitudo verbi ad literam immutata, vt Næuius, ignauus. de Orat. 132. b

Literam ad caput affigere. pro Rosc. Amer. 34

Demosthenes eius artis, cui studebat, primam literam non poterat dicere. de Orat. 108. b

Sed ne literam quidem vllam facimus nisi forensam. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 6. hoc est, nihil omnino, nisi quod ad forum pertinet, tractamus.

Quid non sic ex alio necitur, vt non si vnam literam moueris, labent omnia. de Finib. lib. 3. 58

Quod iste, si vnam literam Græcam scisset, non sustulisset. in Verr. 230. b

Nullam literam scripsi. pro Arch. 189. b

Si homo esset, eum potius legeret, quàm vnam literam scriberet. Attic. 23. b

Quum ipse literam Socrates nullam scripsisset. de Orat. 148. b

Vt tota literam tollas, & e plenissimum dicas. 3. de Orat. 16. a

Litera prima eadem competitorem habere. pro Do. sua, 86

Ipsæ me Cæsar ad pacem hortatur, sed literæ antiquiores, quàm ruere cepit. 7. ad Att. 61

Literæ neque expressæ, neque oppressæ. Offic. 1. 185

Literæ Græcæ. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 5

Dum literæ Latinæ loquentur. 1. de Leg. 1. lib. 1. de Fin. 1

Literæ posteritatis causa reperta sunt quæ subsidio obliuioni esse possent. pro Syll. 34

Literæ quæ tenues & obscuræ notæ sunt voluntatis. de Inuent. 80. b

Si innumerabiles vnus & viginti formæ literarum vel aureæ, vel qualeslibet aliquid concitantur, posse ex his in terram excussis annales Ennii, vt deinceps legi possint, effici. de Nat. d. lib. 2. 68

In robore insculptas fuisse prisicarum literarum notas. de Diuin. 126. b

In omnibus parietibus inscriptas fuisse literas, tria III, duo m m. de Orat. 131. b

In eius tabulis ostendit literas, A. F. P. R. de Orat. 134. b

Definite literas legis perscrutari. de Inuent. 35. b

Neque cum literis, quibus scita scribuntur, rectum aut ortur, aut occidit. de Leg. 171. b

Omnè nomén ex aliquibus literis scribitur. de Inuent. 64. b

Huic etiam Romæ videmus in basi statuarū maximis literis incisum, à comitūni Sicilia datas. 4. Verr. 110. a

Affidue vti literis. Epist. 71. b

Literæ, pro artibus, eruditione, disciplinis, libellis, seu monumentis.

Geometria, musica, literæ. de Orat. 155. b

Memoria, monumenta, literæ. in Verr. 195. b

Nunc mihi nihil libri, nihil literæ, nihil doctrina prodest. Att. 114. b

Ad percipiendam colendamque virtutem literæ adiuuant. pro Arch. 188. b

Meæ literæ nomini Romano laudis aliquid afferunt. in Anton. 164. b

Multæ literæ reconditæ & exquisitæ. de Clar. 188. b

Erant in eo plurimæ literæ: nec eæ vulgares, sed interiores quædam & reconditæ. de clar. Orat. 114. a. 15. fam. 53

Quod enim mihi esse poterat perfugium spoliato & domesticis & forensibus ornamentis atque solatiis: literæ credo, quibus vtor affidue. Luceio, lib. 5. 42. Id est, scientiæ & disciplinæ, quæ literarum monumentis continentur.

Omnium literarum generi deditus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 4

Homo non hebes, neque inexercitatus, neque politoris humanitatis & communium literarum expertus. de Orat. 115. b

Literarum scientia & eloquendi elegantia. de Clar. 178. b

Verfor in studio literarum. de Arusp. resp. 16

In studiis humanitatis ac literarum versari. pro Arch. 186. b

Literis omnibus à pueritia deditus. Epist. 8. b

Literis studere. 6. fam. 13

Mandare literis cogitationes suas, & tradere memoriæ. Tul. scul. q. lib. 1. 5

Retuli me ad literas, & ad studia nostra. ad Attic. lib. 4. 85. 14. a

Non est verisimile, vt Chryfogonus horum literas adamarit, aut humanitatem. pro S. Rosc. 38. b

In literas se totum abdere. 7. fam. 58

T. Flaminius literas nesciebat. de Clar. 188. b

Tantum dicam, neque illos, neque vllas te omnino literas nosse. in Ant. 164. b

Qui interiores & reconditas literas scrutantur. de Nat. de. lib. 3. 29. 3. fam. 41

Literas vorare. 4. ad Att. 30

Ego omni delectatione, literisque omnibus careo, quas antequam te videro, attingere non possum. ad Tironem, lib. 16. 14. 2. a

Itaque vt literis consignamus, quæ monumentis mandare volumus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 3

Tu fortunas alterius literis conscriptas in iudicium afferas: neque earum literarum obsignatorem authorem, neque testem vllum nominabis. pro Cluent. 57. b

Omnia enim hæc neque ita multis literis aut voluminibus magnis continentur. de Orat. 101. b

Custodire literis aliqua. de Orat. 113. b

Pauca primò inter nos de literis, quarum summum erat in vtroque studium. 1. de Fin. 11

Tarutius imprimis Chaldaicis literis eruditus. de Diu. 128. b

Literis Latinis illustrare. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 3

Agere ætatem in literis. de Leg. 169. b

Nisi in literis viuerem, viuere haud possem. 9. fam. 61

Opus est hic limatulo & polito tuo iudicio, & illis interioribus literis meis, quibus saepe verecundior me in loquendo facis. Volumnio, lib. 7. 34. 5. a

Nobis autem videtur, quicquid literis mandetur, id comen dari omnium eruditorum lectione decere. Tul. q. lib. 2. 6. de Nat. d. 1. 6

Græcus non Philosophia solum, sed etiam literis, quod ferè cæteros Epicureos negligere dicunt, perpolitus. in Pis. 64. b

Nomina aratorum & cum singulis pactiones Decumanorum literis persequi & conficere necesse est. in Verr. 172. b

De Crasso qui mihi eam laudem eò minus deberet, quod meis omnibus literis in Pœpeiana laude esset perfrictus: Attic. a

Literis se inuoluere. 9. fam. 47

Homo sine ingenio, sine literis. in Verr. 223. b

Sed illud veterum literis est vtitur. de Nat. d. 69. b

Non his delector aut vtor omnino literis, quæ nostros animos deterrent atque auocant à religione. de Arusp. 247. b

Litera, siue Literæ, arum, codicilli, epistolæ, aut tabulæ.

A quo adhuc nulla litera est. 14. ad Attic. 31. pro, nulla epistola. vel, ne litera quidem vna.

Neque inde venit, vnde mallem, neque diu obfuit, neque vllam literam ad me. Att. lib. 13. 290. 5. a

Ille quum ad Thermum de Parthico bello scriberet, ad me literam nunquam misit. Caninio, lib. 2. 16. 13. a

Quum ad ns. x x d. quinquies redegitte constaret, vt Romam rediit, nullam literam pupillo, nullam matri eius, nullam tutoribus reddidit. 3. Verr. 64. a. Id est, schedulam nullam scripsit qua testaretur & agnosceret se accepisse pecunias, vina, & similia.

Nullam literam scripsi. pro Archia, 13. a. pro Nihil scripsi. Literæ Alexandrinæ. 11. ad Att. 12. Id est, Alexandria datæ, vt dicuntur Epiroticæ.

Literæ ardentes. 14. ad Attic. 14

Binæ continuæ literæ. Epist. 154. b

Literæ Britannicæ. 7. fam. 18

Literæ non committendæ sunt eiusmodi periculo, vt aut interire, aut aperiri, aut intercepti possint. 1. ad Att. 24

Literæ contumeliosæ, minaces. 11. famil. 5. in epist. Bruti & Cassii.

Literæ Britannia. Q. fra. lib. 2. 16. 13. a

Literæ disertæ. 3. fam. 48

Literæ Epiroticæ. 12. ad Att. 66. Id est, quas in Epiru scribis.

Literæ facetæ & elegantes. Epist. 111. b

Literæ forenses & senatoriæ. Offic. 2. 4

Literæ frigida & inconstantes. Epist. 153. b

Literæ languidiores. 11. ad Att. 19

Literæ longiores & breuiores. 9. ad Att. 18

Literæ matutinæ & pomeridianæ. 12. ad Attic. 66

Non eius generis meæ literæ sunt, vt eas audea temerè committere. Epist. 6. b

Minaces & acerbæ literæ. 16. fam. 13

Literæ multiuges. 14. ad Att. 10

In Galliam ad te ipsum venit, in agrum communem: eò denique vbi non modò res erat, sed ratio quoque omnis, & omnes literæ. pro Quintio, 20. a. Literas vocat, societatis rationes, & scripturam, seu percriptiones & tabulæ.

Literæ satis mature perlate. 3. fam. 14

Literæ præpostere redditæ. 7. ad Attic. 51

Literæ resignatæ. 11. ad Attic. 21

Literæ scriptæ me manu. Epist. 34. b

Literæ sana mente scriptæ. 9. ad Att. 19

Literæ multis verbis scriptæ. Epist. 54. b

Literæ pridie scriptæ, quàm datæ. 12. ad Att. 21

Literæ stomachiosiores. 3. fam. 48

Literæ tuæ semper secum afferunt aliquid. 10. ad Att. 43

Literæ triplices. 13. ad Att. 8

Literæ tuæ instillarunt mihi quiddam quo starem. 9. ad Att. 18

Literæ tuæ occultant multa. 3. ad Att. 25

Literæ tuæ mihi volent obuiæ. 6. ad Att. 38

Literæ vberiores. 11. fam. 53

Literæ vberimæ. 4. ad Att. 50. & 9. 18

Literæ nimis veteres. 13. ad Att. 18

Literæ victrices in Senatu recitatæ sunt. 5. ad Att. 45

Literæ vniuersales. 6. ad Att. 1

Literæ illius ab aliis ad nos commean. 8. ad Att. 23

Quum de hoc ipso Trebatio cum Balbo nostro loquerer, accuratius domi meæ literæ mihi dantur à te, &c. Epist. 98. b

Literarum aliquid ad te darem, vt loquerer tecum absens. 7. ad Att. 49

Id quando non accidit, vtetur bono literarum, &c. Epi. 251. b

Literarum caput erat. 14. ad Att. 33

Nullum literarum diem à te desideravi. 12. ad Att. 56

Literarum vniuersalia. 7. fam. 55

Literarum genus vtitur. 4. fam. 38

Literarum nouo genere sum ad te vsus, vt intelligeres non vulgarem esse commendationem. 13. fam. 29
In Siciliam sum inquirendi causa profectus: quo in negotio industriam meam celeriter reditiois, diligentiam multitudine literarum & testium declarauit. 3. Verr. 10. a
Literarum tuarum particula. ad Brut. 42. in epist. Bruti.
Prudentia tuarum literarum. Epist. 43. b
Literarum silentium. 16. fam. 27. ex epist. Ciceronis filii.
Literarum tarditas. 15. ad Att. 45
Literarum mearum varietas. 15. fam. 21
Literarum tuarum veritas. 11. ad Att. 30
Literis chirographum & signum apponebant. 2. ad Att. 51
Idius vesperi e Philotimo literas accepi, Domitium exercitum firmum habere. Att. 116. b
Literas tuas pluribus epistolis accepi. 3. ad Q. frat. 6
Aperire literas. Attic. 97. 97. b
Cedo mihi eiusdem Prætoris literas, & rerum decretarum, & frumenti imperati. 7. Verr. 45. a
Literas conficere. 5. in Verr. 92. 11. ad Att. 8
Literas Phrygiæ cōscripsit Hercules Nilo natus Ægyptius. 3. de Nat. d. 29
Literas illis meo nomine conscribas. 11. ad Att. 8
Literas tuas Fisulanus mihi dedit. Attic. 70. b
Literas Pōtino de omnibus rebus diligentes dabis. Att. 70. b
Vt aut quod dem posthac literas sciam, aut ne dem frustra. 5. ad Att. 10
Sapius ad aliquem literas vno exemplo dare. Epist. 48. b
Dare literas alicui ad aliquem. in Catil. 111. b
Literas dare de aliqua re faciendā. 11. ad Att. 15
Literas tuas elicit mea loquacitas. 7. ad Att. 45
Literas tuas elicere volo. 7. ad Att. 41
Cōfessi sunt se accepisse literas, sed excidisse in via. 2. Att. 23
Hodie tuas literas expectabamus matutinas: erunt fortasse alteræ postmeridianæ, nisi te Epiroticæ literæ impediunt. Att. lib. 13. a
Anquam aliquo loco cōsederō, neque longas à me, neque mea manu literas expectabis. Att. 75. b
Literas crebras à nobis expecta, ast plures etiam ipse mittito. 1. ad Att. 46
Has literas velim existimes fœderis habituras esse vim, non epistolæ. 5. fam. 20
Quamobrem vnam ex decem nauibus non prædonum repentino aduentu, sed legati latrocinio: nō vi tempestatis, sed hac horribili tempestate fociorum amissam, in literas publicas retulerunt. 3. Verr. 63. a
Literas in alienum incidere. Attic. 55. b
Legi tuas literas, quibus ad me scribis, & c. Epist. 6. b
Literas eiusdem generis ad te misi. 11. ad Att. 20
Te aiebas de tuis rebus gestis nullas literas misisse. pro Planicio. 277. b
Literas legum obseruare. 3. de Leg. 40
Quam eius clementiam Corfiniensem per literas collaudauissem. Att. 152. b
Per literas tecum sæpissimè colloquar. Epist. 6. b. Att. 89. b
Per literas mihi ignoscit. 10. ad Att. 6
Lucius queritur apud me per literas, & c. Att. 83. b
Lucullus de Dionis iniuria grauissimè per literas cum Verre questus est. in Verr. 113. b
Literas in publico proponere. 8. ad Att. 4
Literas expectatissimas à te mihi reddidit seruus Plāci. 16. fam. 10
Literas à te mihi stator tuus reddidit. 2. fam. 34
Literas tuas lōgissimas quasque mihi gratissimas fore. 7. fam. 58
Literas tuas crebrò regusto. 13. ad Attic. 15
A literis murum tempus. 8. ad Att. 52
Literis atrocissimis percussus. 9. fam. 59
Binis continuis literis. 10. fam. 36. in epist. Planci.
Literis crebris nos appellato. 15. fam. 50
Literis creberrimis aliquem fulcire. 5. ad Att. 55
Ex literis illius. 10. ad Att. 30. id est, vt ostendit illius literæ. Itaque ego id solum ex literis ostendam Syracusanorum. 7. Verr. 128. a

In literis tuis antiquior dies fuisset ascripta, quàm in illius. 3. ad Quint. frat. 6
Literis interceptis cognoramus. 12. fam. 33. in epist. Lentuli.
Literis tuis variè sum affectus. 16. fam. 5
Ei nunc epistolæ, literis his respondeo. ad Att. 19. b
Neque hæc literis longioribus digna. 12. ad Att. 12
Literis publicis consignatam memoriam publicam nullam habemus. 3. de Leg. 40
Vnis & alteris literis. 14. ad Att. 39
Vnis literis totius ætatis res gestas ad Senatum perscribere. Epist. lib. 13. 43
Literis aliquid cōplecti. 6. fa. 18. id est, de re aliqua scribere.
Literis euocare aliquem. 10. ad Att. 44
Literis obstreperere alicui. 5. fam. 10
Literis multorum & sermone omnium perfertur ad me. 14. fa. 1
Literis quas communiter cum aliis scripsisti, & iis quas tuo nomine. 11. ad Attic. 7
Literis, quas vulgò ad te mitto, & c. 3. ad Q. frat. 14. Id est, quas do cui libet ad te ferendas, non certo homini.
Literulæ.
Literulæ meæ desiderio tui oblanguerunt. 16. fam. 8
Literulæ tuæ solent esse copiosissimæ & clarissimæ. 6. ad Attic. 48
Vndecimo die postquam à te discesseram, hoc literularum exarauit. Att. lib. 12. 1
Chrisippum verò, quem ego propter literularum nescio quid, libenter vidi, in honore habui. Att. lib. 7. 12. 10. a
Et si noui nihil, nostro more tamen ne patiamur intermitti literulas. Att. lib. 14. 5
Signū Apollinis pulcherrimū, cuius in femine literulis minutis argenteis nomen Myronis erat inscriptū. 6. Verr. 83. a
Acepti tuam epistolam vacillantibus literulis. ad Tironem, lib. 16. 20. a

Literatus.

Albinus & literatus & disertus fuit. de Clar. 4
Homo nec infacetus, & satis literatus. Offic. 62. b
Quiuis mediocriter literatus. ad Heren. 25. b
Quod literatum est, id est melius quàm quod non est literatum. de Nat. d. 64. b
Plena literatæ senectutis oratio. de Clar. 189. b
Quid est enim dulcius otio literato? 5. Tusc. q. 149. a. Id est, in quo literis damus operam.
Viri literati, ac studiis, doctrinisque dediti. pro Corn. Bal. 1. 2
Circumpedes autem homines formosos & literatos, suos esse dicebat, se emisse. 3. Verr. a
Tua nobilitas hominibus literatis & historicis est notior. pro Mur. 127. b
Frater tuus quem literatissimum fuisse iudico, faciliè diceret, & c. Epist. 135. b

Literare.

Bellè & literatè dicta laudantur. de Orat. 122. b
L. Ælius scriptorum veterum literatè peritus. de Clar. 183. b
Quid igitur responderè? (quæro ex eo ipso qui ferre me nō potest) me ciuem esse Romanum, literatè respondissem. an tacuissem? desertum negotium. de Arusp. resp. 15
Quas rationes si cognoris, intelliges nemini plus quàm mihi literas profuisse. ita enim sunt perscriptæ scitè & literatè, vt scriba, & c. in Pison. 48. a
Iisdemque tēporibus L. Furius Pilus perbene Latinè loqui putabatur, literatiusque quàm ceteri. de Clar. 55. 2

Literatura.

Fuit in illo ingenium, ratio, memoria, literatura, cogitatio, diligentia. 2. Philipp. 111. a. De Cæsare loquitur.
Nihil sanè præter memoriam, quæ est germana literaturæ quodammodo, & in dissimili genere persimilis. in Part. 15
Litigator, Litigiosus, Litigo, vide Lis.

Lito.

Litemus igitur Lentulo, parentemus Cethego, & c. pro Flacco. 164. b

Litor.

Quam enim tristissima exta sine capite fuerint, quibus nihil videtur esse diuersius, proxima hostia litatur sæpe pulcherrimè. 2. de Diuin. 17

Quid quæ pluribus diis immolatur, quæ tandem euenit vt litetur, aliis non litetur. 2. de Diuin. 56. a
Artotima videtur attulisse lex sumptuaria. 7. fam. 47
Litura, vide Lino.
Litus.

Litus est qua fluctus eludit. Top. 16
Litus atque aer, & solitudo mera. 1. ad Att. 55
Timebam litus insulæ. Quint. frat. 317. b
Quid tam commune, quàm mare fluctuantibus, litus eietis. in Ant. 226. b
In litore deserto aram consecrare. pro Dom. 241. b
In litore fluminis Eurotæ. de Inuent. 74. b
Villa litore, rum prospectu maris, tum, & c. Att. 188. b
Amœnitates orarum & litorum. de Nat. d. 46. b

Lituus.

Lituus, id est incuruum & leuiter à summo inflexum bacillum, quod ab eius litui, quo canitur, similitudine nomen inuenit. Diuin. lib. 1. 30
Lituus Actii Nauii, quo terminauit regiones vineæ ad inuestigandum suum. de Nat. d. 2. 7
Quid lituus iste vester, quod clarissimum est insigne auguratus. 1. de Diuin. 30
Lituus profectiois meæ. 11. ad Att. 25
Lituus Romuli quum situs esset in curia Saliorum, eaque deflagrasset, inuentus est integer. Diuin. lib. 1. 30
Lituo Romulus regiones direxit tum, quum urbem condidit. Diuin. lib. 1. 30
De lituis *βωμίδος*, de signifero Athenione, & c. Att. lib. 2. 31
Liuidus.

Ergo inuidi & maleuoli, liuidi & timidi, & misericordes, quia procliuus ad eas perturbationes, non quia semper feruntur. 4. Tusc. q. 42. a

Liuus.

Liuus annis ferè 9 x. post Romam conditam fabulam dedit, C. Claudio Cæci filio, M. Tuditano Coss. anno ante natum Ennium. Tusc. q. lib. 1. 3
Liuus sex annis ante Catonem natum fabulam docuit, Cethego Tuditanoque Consulibus. Cat. 45
Liuus quo tempore fabulam scripserit. Brut. 36
Liuus Salinator Senensi prælio ludos Luctatius vouit. Brut. 36

Liuianus.

Liuianæ fabulæ non satis dignæ quæ iterū legatur. Brut. 36
Liuianis & Nauianis modis quæ cōplecti quondam solebant feueritate iucunda. 2. de Leg. 38

Liuor.

Si timore aut litore decoloratum est corpus mortui. ad Herennium, 7. b
Tu enim è certo sensu & vero iudicas de nobis: ne faciant, summa maleuolentia & liuore impediuntur. 11. fam. 16. in epist. Dec. Bruti.
Locris, regio. ad Att. 46. b

Locrensis.

Doris Locrensis. Tusc. 239. b
Locri populi. ad Att. 88. de Fin. 145. de Nat. 27. b

Locus.

Locus amœnus & arbitris remotus. in Verr. 251. b
Locus celestis. Tusc. q. lib. 1. 33
Locus celebris an desertus. 2. ad Heren. 36
Quibus circumscribitur est habitandi locus. Part. 119. b
Locus copiosus à frumento. 5. ad Att. 34
Locus gladiatorius. pro Mure. 67. Id est, spectandis gladiatoribus præparatus.
Locus lubricus & periculosus. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 83. Offic. 1. 93
Locus mundi medius. Tusc. q. lib. 1. 33
Locus opacus & frigidus in sylua. 3. de Orat. 11. a
Locus opportunus, aptus ad eam rem. pro S. Rosc. 29. b
Locus opportunus, tempus idoneum. de Inuent. 48. b
Locus præceps. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 85
Locus quæritur publicus, an priuatus fuerit, cuiusmodi loci attingant. ad Heren. 7. b
Locus salubris, contrarium pestilens. Fat. 5

Locus ab omni turba vacuus. de Fin. lib. 5. 1

Locus vbi crematum est corpus, nihil habet religionis priusquam gleba in sepultos est iniecta: iniecta gleba tumulis, & humatus est, & gleba vocatur, ac tum denique multa religiosa iura complectitur. 2. de Leg. 52. & 53
Respondit, se, quod in nummis haberet, nescire quo loci esset. Attic. 124. b

Sine eius loci, quem incolebant, situs. Acad. quæst. edi. 1. lib. 2. 57

Nec amœnum, nec salubrem locum censeo. de Orat. 135. b
Locum alicui constituere. pro Cluent. 74
Aer videtur quasi locum dare & cedere. 2. de Nat. d. 119. a
Quam quidam in theatrum venisset, in magno confessu locum ei à suis ciuibus nusquam datum. de Senect. 90. b
Nos in nobilissimo orbis terrarum gymnasio Academiæ, locum delegimus, ibique eum combussimus: posteaque iurauimus, vt, & c. Sulpit. lib. 4. 12. 10. a

Omnes copias in vnum locū primo quoque tempore conuenire. Att. lib. 8. 150. 2. a

Quem locum incolunt? Tusc. q. lib. 1. 9
Occupare locum in sublellis. de Diuin. 192. b

Locum apud aliquem sibi querere. 12. fam. 50
De excelso & pleno stellarum illustri & claro quodam loco. Som. Scip. 5

Nam siue de cæli natura loquitur, siue de terræ, siue de diuina vi, siue de humana, siue ex inferiore loco, siue ex æquo, siue ex superiore. 3. de Orator. 13. a. 6. Verrin. 44. & 77. a

In loco, & c. aliquem habere. 2. Philip. 98

In publico loco sepulchra facta decreto collegii pontificum sunt exarata, quod locus publicus non priuata religione obligari potuit. 2. de Leg. 54

Sine loco non potest corpus intelligi. 2. de Orat. 194
Loco non mouentur infixæ calo sydera. de Vniuers. 47

Loco Consulari sententiam dicere. 1. Phil. 11. & 5. 197
Loca alta Orca. Tusc. q. lib. 1. 40

Erit enim nobis honestius, videri venisse in illa loca ploratū potius, quàm natatum. Ep. 127. b

Vt in ista loca venire possim. Epist. 138. b

In locis autem & illa naturalia, maritimi an remoti à mari: plani, an montuosi: leues, an asperi: salubres, an pestilentes: opaci, an aprici. Et illa fortuita, culti, an inculti: celebres, an deserti: cœdificati, an vasti: obscuri, an rerum gestarum vestigiis nobilitati: cōsecrati, an prophani. Part. 21

Locus, per translationem.

Locus est argumenti sedes. in Topic. a

Locus ad mores multum potest. in Rul. 92

Locus quomodo consideretur. 1. de Inuent. 55
Locus communis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 71, & 72. 2. de Inuent. 154

Nulli improbo locus est ad rempub. violandam. ad Lentulium, lib. 1. 9. 49. a

Non est locus ad tergiuersandum. 7. ad Att. 4
Locus est dandus fortunæ. 11. fam. 2. in epist. D. Bruti.

Et enim in poetis non Homero soli locus est, sed &, & c. Orat. 197. b

Non est iam lenitati locus, feueritatem res ipsa flagitat. in Catil. 105. b

Est enim hic locus latè patens de natura vsuque verborum. Orat. 212. b

Respirandi non est locus. ad Q. frat. lib. 3. 17. 11. a

Est enim in arte tanta, tamque varia, etiā huic minutæ subtilitati locus. de Clar. 161. a

Libidine dominante temperantiæ locus non est. de Sen. 36
Vbi igitur locus fuit errori deorum. de Nat. 75. b

Non erat in tantis iniuriis nouæ crudelitati locus. pro Dommo sua, 226. b

Neque esset vsque consilio aut authoritati locus. Offic. 2. 3
Si in mea familiaritate locus esset nemini nisi litigioso aut nocenti. pro Planc. 67. a

Locus vt notus sit, ex quo ducatur quæque res & ars iuris. 2. de Leg. 45
Non erit locus faciendæ medicinæ. pro Quint. 5. a
Non me hercule erit deprecationi locus. Att. lib. 10. 201. 2. a
A i.

Locus ipse nos admonet. 3. de Leg. 41
Locus latus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 36. hoc est, copiosa quaedam & ampla materia disputandi.
Magnus locus, philosophiaz; proprius, à Peripateticorum familia tractatus vberime. de Diuin. 109. b
Locus necessarius. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 71. cui communis opponitur in philosophia.
Nullus locus à Demosthene edicitur sine conformatione quadam sententia. Orat. 209. b
Locus primus causæ dicendæ. pro Cluen. 43
Qui locus de sacris patet latius. 2. de Leg. 46
Quotiescunque dabitur amplificandi locus. Orat. 208. b
Qui locus igitur absentis defendendi procuratori primus datus est. pro Quintio. 4. 2. Id est, occasio.
Locus dicendi. pro Mur. 45. pro ratione vel conditione.
Proprius differendi locus. 1. de Finib. 29
Locus Ignoscendi apud hominem constantem. pro Mur. 58. a
Bonis viris quod ais probari quæ adhuc fecerimus, sciri quæ ab iis non profectis, valde gaudeo, si est nunc vilis gaudenti locus. Att. lib. 9. 21
Quod ni ita se haberet, nec iustitiæ vilis esset, nec bonitati locus. 3. de Fin. 102. a
Locus Ennii reprehensus. 2. ad Heren. 68
Locus Pacuui reprehensus. 2. ad Heren. 71. & 80
Locus Plauti reprehensus. 2. ad Heren. 70
Nam vbi primum prudentiæ locus dabitur. Offic. 75. b
Aliquid loci cõsilio & rationi dedisses, tu te collegisses. pro Quintio. 31. a
Erit profectio inter horu laudes aliquid loci nostræ gloriæ. 4. in Catil. 93. a
Loci detractio. 12. ad Attic. 44
Res erat & causa nostra eò loci, vt erigere oculos & viuere videretur. pro Sestio. 57
Loci grauitas hic miserrime perferenda. 11. ad Att. 43
Maledicto quidè idcirco nihil in hisce rebus loci est: quod omnia laus occupauit. pro Mur. 10. a
Nihil loci relictum est tuæ scientiæ. Epist. 48. b
Via iuris eiusmodi est in quibusdam rebus, vt nihil loci sit gratiæ. Quin. fra. 301. b
Loci non nihil illis dedisse secus existimadi. 3. fam. 16. id est, occasionem.
Vel potius paululum loci mihi, vt his responderem, dares. de Fin. lib. 4. 51
In hoc altero, &c. quid habet ars loci. de Orat. 129. b
Aristoteles loco, sic enim appellat, quasi argumentorum notas tradidit. Orat. 201. b
Criminis loco putant, quod viuam. Mario. lib. 7. 3. 18. a
Repente auertis orationem, nec das respondendi locum. de Nat. 63. b
Hæc turba & barbaria forensis dat locum vel vitiosissimis oratoribus. 1. de Orat. 58. a
Cuius igitur audita virtus dubitationi locum nõ daret. pro Corn. Balbo. 11. a
Quoad atas M. Cælii dare potuit suspitioni locum. pro Cælio. 39. b
Locum suum defendere. pro Quint. 23
Locum autem actionis, opportunitatem temporum esse dicunt. Offic. lib. 1. 197
Locum istum totum de magistratibus, vt à doctissimis Græciæ quæsitum & disputatum est, explicabo. 3. de Leg. 15
Et hunc locum satis in iis libris, quos legistis, expressit Scipio. 2. de Leg. 40. a
Locum ad deductionem reliquum facere. 13. Philip. 383
Nè audaciæ quidem locum ad timorem comprimendum fuisse. pro Domo sua. a
Nullum habeo instituendi aut docedi locum. in Orat. 80. a
Id est, nullam temporis partem.
Apud eum quem locum habet fortitudo. Offic. 76. b
Locus omnem religionis explicatum habetis. 2. de Leg. 62
Homines tenues vnum habent in nostrum ordinem profrendi beneficii locum. pro Mur. 240. b
Vix in eo locum ad laudandum habere. ad Brut. 33. pro, vix eius laudationi sufficere.

Qui in summum locum ciuitatis non potuerunt ascendere. pro Cluentio. 49. b
Nec malum quidem vilium, nec si vnum in locum collata omnia sint, cum turpitudinis malo comparanda. Tuscul. quæst. lib. 2. 27
Mulier quæ in cõcubina locum duceretur. 1. de Orat. 90. a
Deduxit rem in eum locum. Att. lib. 2. 39. 2. a
In eum locum res deducta est, vt nisi quis deus, vel casus aliquis subuenerit, salui esse nequeamus. ad Tironem. lib. 16. 11. 2. a
Incidi in eum locum in dicendo, quum Sestius, &c. Quint. frat. 309. b
Prodest quorum in locum ac numerum peruenire velis, ab his ipsis illo loco ac numero dignum putari. de Pet. Consul. 3. pro Sest. 99. id est, dignitatem assequi.
Videte quem in locum Rempublicam peruenturam putetis. pro Sest. Rosc. 44. b
Qui se cõsulatam in Bruti locum petere profitetur. ad Brutum. 17. in epist. Bruti.
In locum Hircii me subdas, & ad tuum amorè & ad meam obseruantiam. 10. fam. 45. in epist. Planci.
Succedere alicui in parentis locum. Att. 280. b
Necesse est suum quæque in locu natura rapiatur. 3. de Natu. deo. 23
In locum eius se reponi pateretur. ad Brutum. 45. in ep. Bruti.
Vade in istum locum venit fideliter. 16. fam. 13
Res in eum locum venerat, vt nisi, &c. in potestatem hostium veniendum fuit. Brut. 91. b
Quæsiui ex Phantia: cuius mihi videbar & fidelitatem erga te perpexisse, & nosse locum quem apud te is teneret. ad Appium. a
Ne locum suum, quem adhuc honestissime defendit, obtineat. pro Quint. 24
Calamitas mihi maledicti locu aut criminis obtinebit. pro Domo sua. 230. b
Tua dignitas suum locum obtinebit. Epist. 39. b
Et aliquanto maiorem locum, quam de vno dolore occupauit. Tuscul. q. lib. 2. 56
Locum percutere. pro Sestio. 69
Locum hunc totum valde grauitè pertexuit. 1. ad Att. 30
Ego nullum locum prætermitto (nec enim debeo) non modo laudandi tui, sed ne ornandi quidem. ad Cornificium. lib. 12. 51
Quem quidem locum cum multa venustate & omni sale idem Lucillius, apud quem præclare Scæuola, &c. 1. de Finib. 7
Sed planè nec precibus nostris, nec admonitioni reliquit locum. 1. fam. 2
Etenim mors honesta sæpe vitam quoque turpem exornat: vita turpis ne morti quidem honestæ locum relinquit. pro Quintio. 28. a
In tam suspiciosa ac maledica ciuitate locum sermoni obtrectatoru non reliquit. pro Flacco. 53. a. Id est, non præbuit aliis vllam anam siue occasionem obtrectandi.
Ipsa imbecillitas sibi indulget, &c. nec reperit locum consistendi. Tuscul. q. lib. 4. 32
Veritas locu vbi cõsistat, reperire non poterit. pro Quint. 3. a
Et tenuit cum hoc locum quandam. de Clar. 171. b
Qui in mea salute principem semper locum autoritatemque tenuistis. pro Plancio. 276. b. & pro Domo sua. 114. a.
Hoc est, esse in magno pretio & autoritate.
Qui ciuitatis locum infimum tenent. de Senect. 123. b
Qui hoc munere in ciuitate functi sunt, vt tenerent oratorum locum. de Clar. 71
Locum agminis tenere. 5. Philip. 176
Tenere primum locum apud regem. Epist. 33. b
Itaque hunc locu longè & latè patentem, philosophi solent in officiis tractare. in Orat. 39. a
Vt eundem locum diutius vrgeam. 1. de Nat. d. 68
Sunt à nobis alio loco disputata. 1. Offic. 20. a
Loco communi aliquid defendere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 71
De loco superiore agere solebant magistratus. 3. in Verr. 9
De loco alicui commodare. 13. fam. 99

Huic iussa tria sunt, vt ad sit: nam grauitatè res habet, quum freques ordo est. vt loco dicat: id est rogatus. vt modo: ne sit infinitus. 3. de Leg. 58. a
Res neque nunc difficili loco mihi videtur esse. ad Cornificium. lib. 12. 59
Præferimque eo numero & loco. in Verr. 135. b
Eo loco res est. de Leg. 180. b
Res eodem est loco quo reliquisti. Att. 8. b
Esse eodem loco apud patronum quo alius. Seruio. lib. 13. 24. 3. a
Qui honestatem eo loco habet, vt sine ea iucudè putet posse viuere. 2. de Finib. 83. a
Is me habebat eodè loco quo suum generum. de Prou. 77. b
Illud quidem scio, meos multos & illustres, & ex superiori, & ex æquo loco sermones habitos cum tua summa laude, &c. 3. fam. 22
Esse ex equestri loco. pro Planc. 291. b
Loco excelso & illustri sita est laus tua. Epist. 19. b
Habere alicum loco vetustissimorum familiarium. Pollio Ciceroni. lib. 10. 31. 6. a
Ille tibi loco filii per ætatem esse potest. pro Dom. 220. b
Fratris enim loco mihi est. Lent. ad Cic. lib. 12. 14. 24. a
Te mihi fratris loco esse duco. Metellus Ciceroni. lib. 5. 3. 2. a
Ex quo augurum institutis in parentis eum loco colere debebam. de Clar. 165. b
Hoc loco multa perliberaliter. 10. ad Att. 14
In loco quid considerandum. 2. de Inuent. 148
In hoc loco diutius commorari. 11. ad Att. 16. Id est, in huius rei commemoratione.
Gratiosi scribae sint in dando & cedendo loco. de Clar. 192. b
Etenim reuera multo magis est petendum ab hominibus, si salui esse volumus, vt eant nobiscu in prouinciam, quam hoc illis in beneficii loco deferendum. 4. Verr. 19. a
In loco beneficii vel mercedis numerare aliquid. Epist. 20. b
Is mihi in filii loco fuisset, nunc certè erit parentis. Postquam. 212. b
Ipsi in hostium numero, locoque ducemini. 7. Verr. 97. a
Sodales nobis in liberu loco more maiorum esse debent. de Orat. 127. b
Cur eos habes in loco patris. in Ant. 179. b
Quo in numero hoc, & quo in loco illud haberi conueniat. de Inuent. 81. b
Obiicere aliquid alicui in loco maledicti vel criminis. pro Cluent. 30. b
Tunc etiam ausus es meum illum discessum, &c. maledicti & contumelia loco ponere. in Pison. 24
Rectè collocata, & iudicio populi digno in loco posita esse videatur. 7. Verr. 30. a
Si placuerit, vos mea defensionem in aliquo artis loco reponeris. de Orat. lib. 2. 108
Fidei conducit, in loco beneficium retribuere. Antequam irer in exil. 1. a
In hoc loco mihi caput illud videtur esse. de Nat. d. 84. b
Esse magno loco apud regem. Epist. 213. b
Et tum meliore loco res erant nostræ. Att. 178. b
Vt meliore simus loco, ne optandum quidem est. de Arusp. respon. 56. a. Hoc est, vt melius res nostræ se habeant.
Nostræ res meliore loco videbantur. ad Brut. 3. 1. a
At quanto meliore loco Respublicæ staret, si tu, &c. in Salust. 273. b
Vrgere illi vt loco nos mouerent. Quin. fra. 308. b
Adhuc dum mihi nullo loco deesse vis, nunquam te confit mare potuisti. ad Tironem. lib. 16. 6. 8. a
Qui voluptatem nullo loco numerat. 2. de Finib. 144. a. Hoc est, nihili facit.
Prætorum Quæstori suo, parentis loco esse oportere. 1. Verrin. 33. a
Quoad mecum res fuit, per bono loco res fuit. ad Atticum. lib. 6. 3
Posteriori loco causam dicere. a. Id est, defensionem esse, & pro reo dicere.
Si quis prædæ loco magistratum accepisset. in Sal. 174. b
Petere sibi aliquid loco præmii. de Inuent. 80. b

Aut causam capitis, si sponsonem fecisset, priore loco diceret. pro Quint. 17. a
Nam quæ admodum coram qui ad nos intempestiue aduert, molesti sæpe sunt: sic epistolæ offendunt non loco reddita. ad Brutum. lib. 11. 24
Locus tu quidem quæris, sed planius quod vis explicabitur, quum ad orationis ipsius, quæstionumque rationem venero. in Partit. 6. a
Hæc res quemadmodum ceciderit, & tota res quo loco sit, velim ad me scribas. Att. lib. 3. 66. 4. a
Facile secudo loco me consolatur recordatio meorum temporum, quorum imaginem video in tuis rebus. ad Lentulum. lib. 1. 6. 2. a
Loci sunt in quibus latent argumenta. Part. 230. b
Loci ab Aristotele qui dicantur. Top. 5
Loci alii aliis disputationibus aptiores. Top. 10. & 41
Loci ex quibus argumenta sumuntur. 2. de Orat. 90
Loci communes à quæstionibus. 2. ad Heren. 41
Loci communes à rumoribus. 2. ad Heren. 43
Scriptæ fuerunt & paratæ à Protagora rerum illustrium disputationes quæ nunc communes appellantur loci. de Clar. Orat. 23
Loci communes à testibus. 2. ad Heren. 41
Loci communes augendi criminis causa. 2. ad Heren. 86
Loci communes contra argumenta & signa. 2. ad Heren. 43
Loci communes contra quæstiones. 2. ad Heren. 41
Loci communes contra rumores. 2. ad Heren. 43
Loci communes contra testes. 2. ad Heren. 41
Loci communes pro quæstionibus & contra quæstiones. Partit. 64
Loci communes pro scripto & contra scriptum. Partit. 73
Loci communes pro suspitionibus & contra suspiciones. Partit. 63
Loci communes pro testibus & contra testes. Partit. 64
Loci communes qui de vniuersa re tractari solent, vt, &c. de Orat. a
Loci communes non ab omnibus rectè tractantur. 2. de Inuent. 155
Loci ad memoriam, dissimiles forma & natura, comparandi. 3. ad Heren. 126
Loci ad memoriam, nec nimium illustres, nec obscuri nimium, sumendi. 3. ad Heren. 126
Traditi sunt, è quibus argumenta ducantur, duplices loci, vni è rebus ipsis, alteri assumpti, &c. Orat. 66
Loci exordiorum. 2. de Orat. 175
Loci non omnes in omnem causam conueniunt. 2. de Inuent. 132
Loci philosophiæ de religione, de morte, de pietate, &c. Orat. 207. b
Loci proprii approbationis. 2. ad Heren. 40
Loci, ceræ aut chartæ simillimi. 3. ad Heren. 124
Locorum prima diuisio. Top. 5
Locorum communium duo genera. 2. de Inuent. 171
Locorum communium & ædium sacrarum facta testatur. 13. famil. 13
Locorum communium vsus. 3. de Orat. 59
Locos argumentorum paratos & expeditos habere oportet. de Orat. 119. b
Coniicere in communes locos. in Parad. 4. a
In locos causam coniicere. pro Planc. 67
Aristoteles is quem maximè ego admirror, proposuit quosdam locos, ex quibus omnis argumentatio non modo ad philosophorum disputationem, sed etiam ad hæc, qua in causis vtimur, inueniretur. 2. de Orat. 81. a
Theophrastus quum tractat locos ab Aristotele antè tractatos, non mediocriter delæctat. 1. de Fin. 5
Cato quu sententiam in Senatu diceret, locos graues ex philosophia tractabat. de Finib. 50. b
Aristoteles locos (sic enim appellat, quasi argumentorum notas) tradidit. in Orat. 26. a
Nam è quibus locis quasi thesauris argumenta depromerentur, &c. de Fin. 4. 8
Define communibus locis. Acad. 10. b

Tamen in communibus locis maxime excellat: qui communis appellati, eo quod videntur multarum idem esse causerum, sed proprie singularium esse debebunt. in Orat. 69. a. 2. ad Heren. 40. De Auxesi.

Locis communibus quando utendum. 2. de Inuent. 155. de clar. Orat. 171. b

Locis ipsis nescio quo pacto mouemur, in quibus eorum, quos diligimus aut admiramur, adsunt vestigia. 2. de Leg. 3

Locuples.

Locuples author. 8. ad Att. 6. 7

Locuples author Thucydides. de Clar. 23. a

Locuples copias ciuitas. 5. Verr. 145. a

Homo domi suæ cum primis locuples. 4. Verr. 47. a

Copiosa planè & locuples mulier. 1. Verr. 30. a

Oratione locuples Lyfias, rebus ipsis ieiunior. 5. de Fin. 11

Locuples ac referta prouincia. 5. Verr. 39. a

Locuples rei familiaris, & pecuniosus. pro Rosc. Comædo. 26. a

Locuples tabellarius. 3. ad Q. frat. 39

Qui locuples restis doloris & sanguinis sui non fuerit, idem sit grauis author iniuriæ publicæ. pro Flacco. 31. a

Accedit eodem testis locuples Possidonius: qui etiam scribit in quadam epistola, &c. 3. Offic. 11. a

Semper enim boni, assiduique domini referta cella vinaria, olearia, & penaria: villaque tota locuples est, abundat porco, hædo, agno, gallina, lacte, melle. de Senect. 52. a

Egebatio mox locuples erat. pro Quint. Rosc. 48. b

Tanquam in aliquam locupletem & refertam domum uenissim. de Orat. 98. b

Sed quæro locupletem tabellarium accipiat. ad Quint. frat. lib. 3. 2. 4. 13. a

Collegit innumerabilia oracula Chryfippus, nec vllum sine locuplete autoritate & teste. de Diu. 88. b

Inde ille licentior & diuitor fluxit dithyrambus: cuius membra & pedes, ut ait idem, sunt in omni locupleti oratione diffusa. 3. de Orat. 102. a

Magna & locupletes copias. ad Heren. lib. 4. 200

Nec moderatior quam Sylla in pecuniis locupletum. ad Att. 106. b

Locupletum hominum species honestissima. in Catil. 38

Egentes in locupletes, perdit in bonos, serui in dominos amabantur. pro Planc. 70. a

Quasi locupletior author quam Socrates, mihi querendus sit. 8. ad Att. 6

Locupletior Latina lingua quam Græca. 1. de Finib. 16. a

Locupletior igitur hominum natura ad beatè viuendum est, quam deorum: quod pluribus generibus fruitur voluntatum. 1. de Nat. d. 155. a

Quem enim locupletioem querimus, quam principem populi Rom. qui retinendi officii causa cruciatum subierit voluntarium. 3. Offic. 143. a

Iam Pythagoras & Plato locupletissimi authores, quo in somnis certiora videamus, præparatos quodam cultu atque victu proficisci ad dormiendum iubent. 2. de Diuin. 179. a. Attic. lib. 8. 146. 7. a

Nam locupletissimi cuiusque census extenuarant, tenuissimi auxerant. 4. Verr. 96. a

Locuplecto.

Hæc lex eos fortunis locuplectat. 2. de leg. Agrar. 70. a

Sapientes locuplectat ipsa natura. de Finib. 83. b

Ob hæc res, quoniam te locuplectati, hoc annulo aureo dono. 3. Verr. 162. a. & 5. 162. & pro Rab. Posth. 2

Cuius artem quum indotatam videres, verborum eam dote locuplectasti & ornasti. de Orat. 105. b

Eloquentiam locuplectasti grauiorum artium instrumento. de clar. Orat. 186

Hicque arbitrantur se beneficos in suos amicos visum iri, si locuplectent eos quacunque ratione. 1. Offic. 67

Locuplectare aliquem locum egregijs picturis. de Inuention. 62. b

Mihi erat in animo ciuitates locuplectare. Epist. 25. b

Quæ pertinent ad exaggerandam & locuplectandam argumentationem. ad Heren. 15. b

Locupletatus.

Locupletatus mancipis, argento, veste. 7. Verr. 64. a

Locupletata voluptas perfectione vitæ. 2. de Fin. 65. a. Id est, aucta.

Loco.

Castraque ad Cybistra locaui. ad Senat. lib. 15. 2. 4. a

Mentem denique omnem in Milonis consulatu fixi & locaui. Epist. 20. b

Ad telluris quidem tuam statuam locaui. Q. fra. 320. b

Opus quod tu h. s. d. l. x. milibus faciendum locasti. in Verrem. 105. b

Dolabella locum illum sternendum locaui. Attic. lib. 14. 313. 2. a. 4. Verr. 116. a

Curio te in matrimonio certo ac stabili locaui. 2. Philip. 61

Inter rectè factum & peccatum media locabat quædam. Academ. 9. 45. b

Disciplina quæ erat ab hoc tradita, locabat se non minus h. s. c. c. c. l. i. i. pro Q. Rosc. 49. b

Vt iidem Athenienses in eodem loco monimentum ei marmoreum faciendum locarent. Sulpir. ad Cicer. lib. 4. 11. 10. a

Quum Consules ædes suas locauiissent. in Verr. 102. b

Vos autem horror, vt ita virtutem locetis, sine qua amicitia esse non potest: vt ea excepta, nihil amicitia præstabilis putetis. de Amic. 86. a

Vtique Quæstores eam basim, statuamque faciendam, & in rostris statuendam locent. in Ant. 22. 4. b

Locassint, pro locauerint. de Leg. 186. b

Locare aliquam alicui nuptias. ad Heren. 13. b

Dux sunt artes, quæ possunt locare hominem in amplissimo gradu dignitatis. pro Mur. 131. b. 1. Philip. 11

Locare opus faciendum maxima pecunia. 3. Verr. 100

Locare in re aliqua operam, curam, industriam, cogitationem, mentem, studia. 2. fam. 9

Si Rhodiis turpe non est portorium locare, nec Hermacreonti quidem turpe est conducere. 1. de Inuent. 63. a

Quum autem assumpta ratio est, tanto in dominatu locatur, vt omnia, &c. 4. de Fin. 32

Anseribus cibaria publicè locantur in Capitolio, vt, &c. pro S. Rosc. 27. b

Non palam viuorum funera locabantur. 7. Ver. 93

Non deseruisse mihi videor præsidium, in quo à pop. Rom. locatus sum. 1. de Fin. 9

Si quis eorum pedum in extremo locatus est. Orat. 218. b

Etenim eo loco locati sumus, vt, &c. de Amic. 38

Locatus.

Senonis Menonis nobilissimi hominis vxoris fundus erat colono locatus. in Verr. 2

Locatus in præsidio à pop. Rom. 1. de Finib. 17. a

Quæstio de re certis in personis & temporibus locata. de Orat. 96. b

Ciuitatem in Catonis fide locatam funditus perdidissem. 6. ad Attic. 6

Agri à Censoribus locati sunt. contra Rull. 76. b

Ipsi animi imagini refert quali in corpore locati sint. Tusc. 184. b

Membra suo quæque loco locata. de Clar. 183. b

Deinde fortes viros ab imperatrice in insidiis atque in præsidio balnearum locatos. pro Cæl. 52. b

Locatio.

Asiani qui de Censoribus conduxerunt, questi sunt in Senatu, se cupiditate prolapsos, nimium magno conduxisse: vt induceretur locatio, postulauerunt. Att. lib. 1. 14. Hoc est, minueretur locationis pretium.

Locationem facere. 5. in Verr. 14

Disturbata porticus Catuli, quæ ex s. c. o. s. s. locazione reficiebatur, & ad lectum penè peruenerat. Att. lib. 4. 72. 2. a

Hic istius scelerata locatione, nefarioque latrocinio, bonis patriis, fortunisque omnibus spoliatus, venit in iudicium. 3. Verr. 107. a

Locutio, Vide Loquor.

Logi.

Certo scio omnes logos, qui ludi dicti sunt, animaduertisse. pro Gallio, a

Hæc tractasse Thrasymachum Chalcedonium primum, & Leontinum ferunt Gorgiam, Theodorum inde Byzantium, multosque alios, quos λογιστῶν appellat in Phædro So crates. in Orat. 22

Logice.

Explicanda vis est, ratioque enuntiationum, quæ Græci λογικῶν vocant, quæ de re futura, de que eo, quod possit fieri aut non possit, quam vim habeant, obscura quæstio est, quæ λογικῶν appellant, totaque est logice quam rationem differendi voco. de Fat. 140. b

Iam in altera philosophiæ parte, quæ est querendi ac differendi, quæ λογικῶν dicitur, iste vester, vt mihi quidè videtur, planè ineremis ac nudus est. de Fin. 1. 16

Logicus.

Habes ea, quæ de perturbationibus enucleatè disputet Stoici quæ Logica appellant, quia differuntur subtilius, è quibus tanquam è scrupulosis cotibus enauigauit oratio. 4. Tusc. 9. 26

Loligo.

Loligines & delphini exultantes tempestatem futuram significanc. 2. de Diuin. 111

Lolium.

De lolio sanus non es, de vino laudo. Att. 23. b

Lollius.

M. Lollius, Pøpeium interficiendū depoposcit. pro Dom. 10

Q. Lollius, eques Ro. quanta indignitate à Q. Apronio affectus. 5. in Verr. 49. & 50

Q. Lollius, Q. filius, Calidium accusauit. 5. in Verr. 51

Lollia.

Lollia mulier famosa. 9. fam. 53

Lomentum.

Persuasum est ei censuræ, lomentum, aut vitrum esse, errare mihi videtur. nam sordes eluere volens, venas sibi omnes & viscera aperit. Epist. 123. b

Longus.

Possum de aliis dicere, sed nolo esse longus, ita concludam tamen, &c. de Nat. d. lib. 1. 72

Mensis x l v. dies longus. in Ver. 134. b

An de Tubulario incenso longa oratio est exprimenda? pro Rab. 92. b

Syllaba producta atque longa. de Orat. 160. b

Longum est & non necessarium, commemorare quæ apud, &c. 6. Verr. 119. a

Longum est de Platonis inconstantia dicere. de Nat. d. 1. 23

Iam vt, &c. & quibus, &c. longum est mihi dicere, præsertim ad alia properanti. pro Cluen. 15. b

Longum est dicere, quam improbè fecerit. 3. Verr. 111. a

Longum est dicere, sed hoc breue dicam. pro Seft. 5. b

Longum est explicare. 4. Acad. 209. a

Longum est iter ad omnia. de Nat. d. 1. 13

Quod longum non erit. 11. ad Att. 52

Longum exordium. 1. de Inuent. 38

Tempus nimium longum. Att. 190. b

Breue tempus ætatis satis est longum ad bene honestè que viuendum. de Senect. 91. b

Ac ne longum sit Quirites, iussimus. in Catil. 112. b

Ac ne longum fiat, videte. de Leg. 174. b

Cethego nimium id longum videbatur. in Catil. 112. b

In longum sermonem me vocas. de Leg. 158. b

Nā quid ego ad id longæ oratione comparem? pro Rab. 92. b

Illa quæ quasi longæ interualla interiecta videmus. Off. 7. b

Sed in rebus apertissimis nimium longi sumus. de Fin. 2. 70

Quotidie tamen horæ, quibus expectabam, longæ videbantur. Att. 187. b

Longa sunt quæ restant. ad Brut. 36. Id est, longo sermone indigent.

Ne plus quatuor heroicis versibus, quos longos appellat Ennius. 2. de Leg. 61

Logis interuallis orientes, occidentesque deos. de Nat. d. 1. 19

Quantum in his literis longior fui, quam aut vellem, aut me putau fore. 1. ad Quin. fra. 28

Si scriberem ipse, longior epistola fuisset, sed, &c. Att. 111. b

Longior fui superioribus literis. 6. fam. 8

Possum de ichneumonū vtilitate, de crocodilorum, de felium dicere: sed nolo esse longior. 1. de Nat. d. 141. a

Atque adeo hoc ne longius aut obscurius esse possit, procedite in medium, explicite, &c. 4. Verr. 138. a

Nihil ei longius videbatur, quam dum illud videret argentum. 6. Verr. 34. a

Quem quum obiurgare, quod parum valetudini parceret, tum ille nihil sibi longius fuisse, quam vt me videret. ad Mariu, lib. 11. 41. Id est, nihil sibi visum longius, quam illud tempus quo Ciceronem videre cupiebat.

Nec mihi longius quicquam est iudices, quam videre hominum vultus. pro Rab. Post. 22. a. Id est, nihil molestius, aut nihil desideratius.

Nihil vnquam longius Calendis Ianuariis mihi visum est. in Ant. 194

Nec longius quicquam vobis, quam dextræ gladium dum accommodet alter. Tusc. 219. b

Non faciam longius: huc enim pertinet, &c. de Leg. 160. b

Non opus est exemplis hoc facere longius. de Finib. 128. b

Cōtractione breuius fieri, aut productione longius. de Or. 161

Verbum in longius productum. de Clar. 190. b

Tua quaque longissima epistola delector & ipse in scribendo sæpe sum longior. Q. frat. 199. b

Mihi vt Aristophani, Archilochi Iambus, sic epistola longissima quæque optima videtur. Att. lib. 16. 28

Longe.

Audi, ne longè abeam, moriens quid dicat Epicurus, &c. de Finib. lib. 2. 79

Longè absum. Epist. 21. b

Non quò me aliquid inuare posses, quippe res enim est in manibus, tu autem abes longè gentium. Att. lib. 6. 114. 1. a

Tempus numeris dandi longè abest. pro Syll. 177. b

Oppressa omnia sunt, nec habent ducem boni, nostrique quæ egreduntur longè gentium absunt. Cornif. lib. 12. 22. 2. a

Ne ille longè aberit, vt, &c. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 107

Abesse, longè que disunctum esse. Topic. 221. b

Quum tam longè abfuturus essem. Epist. 44. b

Non cognoueram eum, quam longè hinc ab hoc genere cognatio materna transalpini sanguinis abstulisset. Postquam. 207. b

Longè alia conditione ac cæteri. Epist. 66. b

Longè aliter, atque à me dicta erant, detulerunt. pro Dom. 33. a

Nam est longè aliter in versibus. Orat. 216. b

Longè aliter se habere ac sensibus videatur. 4. Acad. q. 181. a

Hæc igitur præmeditatio futurorum malorum lenit eorum aduentum, quæ venientia longè antè videris. 3. Tusc. 51. a

Præsertim quum & ipse in eo excellas, & id studium, totaque ea res longè cæteris & studiis & artibus antecedit. 1. Acad. q. 6. a

Longè antecellere cæteris. 6. Verr. 105. a

Cuius ego iudicium, pace tua dixerim, longè antepono tuo. 5. Tusc. q. 18. a

Hominem longè audacissimum nuper habuimus, in ciuitate C. Fimbriam, &c. pro Rosc. Amer. 19. a

Longè à domo bellare. pro lege Manil. 22. a

Nam solis cador illustrior est, quam vllus ignis, quippe qui immenso mundo tam longè lateque collucet. de Nat. d. 2. 19

Dii vitam suam longè lateque diffundunt. de Diu. 97. b

Quæ autem est alia causa erroris tanti, tam longè, lateque diffusi, nisi quod, &c. 2. de Finib. 182. a

Quorum mentes sunt perditæ, longè que à communi salute disinctæ. de Arusp. 256. b

O fortunam longè disparem M. Fonteii, si deligere, &c. pro Fonteio, 32. a

Ita tantum bellum, tam diuturnum, tam longè lateque dispersum, &c. pro leg. Manil. 25. a

Ab iis qui pecudum ritu ad voluptatem omnia referunt, longè dissentimus. de Amic. 30. a. Id est, nullo pacto cum eis sentimus.

Et erat huic iudicio longè dissimilis illa cõtentiõ. pro Syl. 176. b

Longè diuersus. Topic. 225. b

Multum inter se distant istæ facultates, longè que sunt diuersæ atque seiunctæ. de Orat. 107. b

Quam longè est hinc in saltum vestrum Gallicanum, pro Quint. 13
 Horum defensio repetita quam longè est. de Diuin. 133. b
 Isti Neruii quam longè sint, nescio. Quint. fra. 317. b
 Longè fallens opinione. in Sal. 172. b
 Longè lateque fluere. Tusc. q. lib. 4. 2
 Vir longè post natos homines improbissimus. de Clar. 185. b
 Tam longè inquis: Epist. 36. b
 Longè omnino à Tyberi ad Caicum. pro Flac. 161. b
 Principi longè omnium in dicendo grauissimo & eloquentissimo Platoni. 1. de Orat. 25. a
 Longè, lateque se pandere. Tusc. q. 243. b
 Longè lateque peregrinari. de Nat. d. 12. b
 Alteri plurimum se, & longè, longèque plurimum tribuere honestati, &c. 2. de Fin. 109. a
 Coruncanum, quod ex Pontificum cōmentariis longè plurimum ingenio valuisse videatur. de Clar. 17. a
 Longè & retrò ponere. Tusc. q. 245. b
 Quam longè multumque præstet mens atque ratio. 5. de Fin. 72. a
 Hortensius suos inter æquales longè præstitit. de claris Orator. 185. b
 Longè primus ciuitatis est Epicrates. 4. Verr. 37. a
 L. Castronius Pætus longè princeps municipii Lucensis, est honestus, grauis, plenus officii. Brut. lib. 13. 14. 1. a
 Longè ad virtutem processerunt. de Finib. 111. b
 Epicrates longè mihi obuiam processit. 4. Verr. 45
 Etenim eo loco Fani & Scæuola locati sumus, vt nos longè prospicere oporteat futuros casus Reip. de Amic. 38. a
 Longè in posterum prospicere. Epist. 22. b
 De Q. fratre nihil longè recusavi. Epist. 232. b
 Ab instituta nostra paucorum dierum consuetudine longè refugit. Attic. 2. b
 Satis longè ab oppido ad Fanum. Tusc. 173. b
 Quod est longè secus. pro Plancio, 75. a
 Quod si ita esset: vt quisque valetudinis minimum in se esse arbitraretur, ita ad amicitiam esset aptissimus: quod longè secus est. de Amic. 29. a
 Propè, longè stare, mouere. de Finib. 72. b
 Nam si cum aliorū improbitate certet, longè omnes, multumque superabit. 7. Verr. 90. a
 Nos longè multumque superamur à bestiis. de Fin. 88. b
 Quorum longè vicit sapientia cunctos. in Ant. 204. b
 Longè videre. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 72
 Non longè à tua domo. de Leg. 156. b
 Non longè à gradibus Aureliis. pro Flac. 160. b
 Non longè ab ædibus. 1. de Leg. 4. a
 Ab Aristotelis inuentis tibi videor non longè aberrare. de Orat. 123. b
 In Arcadia non longè à Lusio flumine. de Nat. d. 71. b
 Quum non longè à Piræo abessem. Epist. 56. b
 Megaris est non longè à Syracusis. 7. Verr. 51
 Eius simulachrum non longè à Tanagris, in sepulchro positum fuit. pro Dom. 135. b
 Longius, quam vitæ termini postulant, cogitare. pro Rabi-rio, 99. b
 Longius currere. 2. de Finib. 76. a
 Hæc dixi longius quam instituta ratio postulabat, breuius autem quam si hac de re vna disputarem. Orat. 212. b
 Iracundia longius digredi, quam conueniat. de Aruf. 244. b
 Neque à sole longius vnquam vnus signi interuallo disces- sit. de Nat. de. 36. b
 Longius non discedam. Epist. 233. b
 Longius discedere à naturæ constantia. 4. Tusc. q. 19. a
 Quid Oceano longius inueniri potest. de Prou. 75. b
 Cur castra longius aduersariorum castris, & propius urbem mouentur. Octauio, 230. b
 Varro vitam Næuii producit longius. de Clar. 170. b
 Longius progredior. 9. familiar. 42. Id est, verbosius ad te scribo.
 Non progreditur longius, quam mihi concessum est. ad Attic. 193. b
 Qui poterunt longius progredi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 42

Aliquis longius ætate prouectus. de Clar. 176. b
 Quod siqui longius in amicitia prouecti essent, tamen sæpe labefactari, si in honoris cōtentionem incidissent. de Amicit. 32. a
 Sentiaturque meam sibi amicitiam, etiam quum longissime absum, prodesse in primis apud te. ad Titium, lib. 3. 59. 2. a. Sub. à te.
 Longissime abesse à vero. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 36
 Longissime abhorret mea ratio voluntasque ab hoc facto. 4. Verr. 7. a
 Appius quam longissime potuit, discessit. Att. 77. b
 Longissime disiuncta comprehendere. in Pison. 1. a
 Cæsaris autem longissime diuersa ratio, qui, &c. de Diuina. 84. b
 Longissime se à terra efferre. Tusc. q. lib. 1. 33
 Cæsari venienti obuiam longissime processit. in Ant. 175. b
 In posterum quam longissime prouidere. 7. Philip. 229
 Quod longissime sit ab imperitorum intelligentia, sensuque disiunctum. de Orat. 86. b
 Longulus.
 Itaque eo die mansi Aquini: Longulum sanè iter, & via incipra. Att. lib. 16. 33
 Longiusculus.
 Epigramma in aliquem alternis versibus longiusculis. pro Archia, 190. b
 Longitudo.
 Longitudo ambitus. Orat. 218. b
 Longitudo diei tempus largitur. 3. de Leg. 28
 Non longitudo itineris, non asperitas viarum, non morbus ingrauescens retardauit. 9. Philipp. 257. a
 Ita diei breuitas conuiuuiis, noctis longitudo stupris & flagitiis conterebatur. 7. Verr. 21. a
 Longitudo orationis. in Partit. a
 Rerum longitudo & obscuritas orationis. de Inuent. 48. b
 Longitudo viarum. in Ant. 221. b
 Diffundere aliquid in longitudinem. de Vniu. 199. b
 Longitudine sæpe magis, quam obscuritate narrationis res intelliguntur. 1. de Inuent. 43
 Immenitas latitudinum, longitudinum, altitudinum. de Nat. d. 12. b
 Longitudinum & breuitatum in sonis iudicium. Orat. 213. b
 Longinquus.
 Longinquus dolor. de Finib. 84. b
 Homo longinquus & alienigena. pro Deiot. 6
 Exterus hostis atque longinquus. in Catil. 110. b
 Locus longinquus & reconditus. in Verr. 196. b
 Longinqua obseruatio. de Diuin. 103. b
 Quem ego meum casum foriter ferre visus sum: nō quod ego æquo animo ferrem, sed me ipse consolabar, existimans non longinquum inter nos digressum & discessum fore. de Senect. 77. a
 Nam non longinquum spatium labere diurnum. in Ant. b
 Longinqui temporis spes. Att. 144. b
 Quarundam herbarum vtilitates longinquo temporis vsu & periclitatione percepimus. de Nat. d. 58. b
 Consilia in longinquum tempus differre. Attic. 154. b
 Tempus differendi in longinquum. Partit. 240. b
 Et quam diuturna ista obseruatio: aut quam longinquo tempore potuit obseruari. de Diuin. 114. b
 Non dubito quid præsentis sentiāt. nos quidem longinqui, & à te ipso missi in vltimas gentes, &c. Marcello, lib. 15. 28
 Clodius æqualiter in propinquos, & in longinquos irruerat. pro Mil. 116. b
 Ex locis tam longinquis & diuersis. pro Font. 12
 Ne longinquiore breuioribus anteponantur. de Fin. 100. b
 Longinquitas.
 Longinquitas loci. de Inuent. 50. b
 Nihil est quod non longinquitas temporum, excipiente memoria, prodendisque monumentis, efficere atque assequi possit. de Diuin. lib. 1. 10, & 11
 In his sum locis, quod & propter longinquitatem, & propter atrocitiam tardissime omnia perferuntur. ad Cælium, lib. 2. 8. 2. a

Eandem artem etiam Ægyptii longinquitate temporum innumerabilibus penè seculis consequuti putantur. de Diuinat. 80. b
 Qui autem voluptate vitam effici beatam putabit, qui sibi is conueniet, si negabit voluptatem crescere longinquitate. 2. de Fin. 141. a
 Nimia longinquitate locorum commoueri. pro Lege Manilia, 16. a
 Sin fortè longinquitate producti, dolores vehementius eū torquent, quam vt causa sit cur feratur, quid est tandem, dii boni, quod laboremus? 5. Tusc. q. 165. a
 Alter nondum ex longinquitate grauissimi morbi recreatus est. 10. Philip. 280
 Loquor.
 Loquor aliquid, quod in solum, vt dicitur. 9. fam. 62
 Loquor de me apud te. 1. ad Atticum, 40. id est, meas laudes prædico.
 Quæ loquor, videntur subauscultare omnes Corycæi. 10. ad Att. 54
 Sed quid loquor: tu videbis. 12. ad Att. 8
 Loquor sine vlla ironia. 3. ad Q. frat. 25
 Loquor tecum, tanquam tecum. 8. ad Att. 53
 Cum quasi tecum loquor. ad Att. 132. b
 Loquitur ad voluntatem: quicquid denuntiatum sit, facit: affectatur, assidet, muneratur. in Parad. 49. a
 Conclusio ipsa loquitur nihil percipi posse. 4. Acad. quæst. 182. a
 Dolabella suis literis merum bellum loquitur. 9. ad Att. 57
 Vt quis loquitur, nec fieri sine lingua, nec sine palato, nec sine faucium, laterum, pulmonum vi & figura potest. Tusc. q. lib. 1. 31
 Res loquitur iudices ipsa. pro Mil. 111. b
 Loquitur res pro se ipsa. 3. fam. 4. 15. fam. 32
 Sed loquimur nunc more communi. Tusc. q. lib. 4. 55
 Loquimur quod traditum est, siue fuit, siue non fuit. 2. de Leg. 13
 Cum loquimur terni, nihil flagitii dicimus. Pæto, lib. 9. 22. 10. a
 Vt annales Pop. Rom. & monimenta vetustatis loquuntur. pro Domo sua, 67. a. Hoc est, referunt, commemorant.
 Oculi nimis arguti, quemadmodum animo affecti sumus, loquuntur. de Leg. 191. b
 Hæc quidem mera scelera loquuntur. ad Att. lib. 9. 184. 6. a
 Mirabiliter de te loquuntur & sentiunt. Figulo, lib. 4. 13. 16. a
 Loquebatur perniciose de mansione tua. 11. ad Att. 12
 Loquebantur vulgò. 16. ad Att. 26
 Cum Atilio sum loquutus. ad Att. 4. b
 Hoc non noram tum, cum Democrito tuo loquutus sum. ad Att. 87. b
 Ita sum cum illo loquutus. ad Att. lib. 1. 2. 8. a
 Locutus sum id tecum. 3. ad Att. 32
 Ne hæc quidem tecum locutus es. pro Quintio, 30. a
 Nam cum Curione vehementer locutus est. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 11. 7. a
 De ea re nos inter nos loquuti sumus. ad Att. 158. b
 Ex quo ego veni ad ea, quæ fueramus ego & tu inter nos de sorore in Tusculano locuti. ad Att. lib. 5. 88. 7. a
 Illud nie præclare admones, quum illum videro, ne nimis indulgenter, & vt cum grauitate potius loquar. ad Attic. lib. 9. 180. 6. a
 Vt loquar verum. 9. ad Att. 38
 Sepiusque ista loquemur inter nos, agemusque communitate. 3. de Fin. 14. a
 Dum Latine loquentur literæ, quercus huic loco non deerit. de Leg. 156. b
 Loquere tecum: te adhibe in consilium. 2. fam. 12
 Mene ergo & Triarium dignum existimas, apud quos turpiter loquare. 2. de Fin. 119. a
 Ego autem quum Græcas literas M. Catonem in senectute didicisse acceperim: P. autem Africani historiæ loquantur in legatione illa nobili, &c. 4. Acad. q. 11. a
 Loquerer tecum absens, cum coram id non liceret. 7. ad Attic. 49

Quæ cum dixissem, magis vt illum prouocarem, quam vt ipse loquerer. lib. 1. de Fin. 20
 Loqueretur ea de te quæ ego audire vellem. 11. ad Att. 36
 Publilia ad me scripsit, matrem suam, cum Publilio loqueretur, ad me cum illo venturam, & se vnâ, si ego paterer. ad Att. lib. 12. 249. 1. a
 Quia nulla videbatur aptior persona quæ de illa ætate loqueretur, quam eius qui, &c. de Amicit. 3. a
 Hæc quum omnes sentirent, & quum in eam rationem pro suo quisque sensu ac dolore loqueretur, omnes, &c. 3. in Verr. 47. a
 Loqueretur quædam palam multis audientibus. 11. Att. 18
 Pluribus verbis tecum agerem, nisi pro me apud te res ipsa loqueretur. ad Att. lib. 3. 1. Hoc est, apertissima esset, & sermone non egeret.
 Hoc quum palam decumani tota prouincia loquerentur, &c. 5. Verr. 111. a
 Quum vulgò loqueretur suppositum in eius locum, quem pro illo probare velles, &c. 7. Verr. 63. a. Hoc est, vulgò circunfertur.
 Loqui ad aliquem. pro Ligar. 19
 Fatetur se non belle dicere, non ad voluntatem loqui posse. pro Quint. 62. a. Parad. 49
 Loqui asperius de aliqua re. ad Att. 90. b
 Loqui barbarè. Tusc. q. lib. 2. 9
 Pro Cæsare loqui cœpit. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 6. 11. a
 Loqui confusè. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 44
 Loqui parum consideratè. Offic. 2. 8
 Scripsit ad me, &c. sese contra dignitatem tuam Romæ de te loqui solitum esse. 13. fam. 42
 Loqui cum aliquo de re aliqua. Lentulo, lib. 1. 8. 14. a
 Non est ausus elatè & amplè loqui, cum humiliter demissè seque sentiret. Tusc. q. lib. 5. 18
 Loqui ex ore alterius. Tusc. q. 156. b
 Loqui feruenter est cœptum. 8. fam. 19. in Epist. Cælii.
 Loqui fortiter. 12. fam. 47
 Loqui improbissime. 15. ad Att. 13
 Loqui nimis indulgenter. 9. ad Att. 31
 Inquinatè loqui. de Clar. 177. b
 Loqui ὑπερβολικῶς. 5. ad Att. 49
 Is perbenè Latine loqui putabatur, literatiusque quam cæteri. de Clar. 174. b
 Ipsum Latine loqui est in magna laude ponendum. de Clar. 177. b
 Latine me scitote, non accusatoricè loqui. 6. Verr. 2. a
 Loqui latius. de Fin. lib. 2. 15
 Multum loqui cum aliquo. ad Att. 131. b
 Loqui pessimè. 11. fam. 32. in epist. D. Bruti.
 Loqui planè & apertè. de Fin. lib. 2. 12, & 13
 Loqui populariter. de Fin. lib. 2. 15
 Vt primum fletu represso loqui posse cœpi. Som. Scip. 10
 Hæc parietes ipsi loqui posse videantur. 6. fam. 9
 Loqui pressè & leniter. Offic. 1. 285
 Pugnancia te loqui non vides. Tusc. q. lib. 1. 12
 Loqui primū purè & latine, deinde planè & dilucidè, tum ad rerum dignitatem aptè & quasi decorè. de Orat. 96. b
 Loqui extrema quædam. 15. ad Att. 37
 Cæsarem loqui quiddam ὑπερβολικῶς narrabant. ad Atticum, 150. b
 Vox declarat illum & in otio de negotiis cogitare, & in solitudine secum loqui solitum. Offic. 3. 2
 Loqui sine interprete. Diuin. lib. 2. 102
 De reliquo malo, te ipsum loqui tecum, &c. 12. fam. 7
 Loqui vsitatè. de Fin. lib. 4. 59
 Destinatur dicere malè aliquem locutum esse, si quis verè ac liberè loquutus sit. pro Sest. 42. b
 Ego enim ad eum scribam vt tu ipse voles, de ea re nos inter nos locutos. ad Att. lib. 10. 195. 14. a
 Poetas omnino quasi alia quædam lingua loquutos non conor attingere. de Orat. 114. b
 Loquens.
 Posthumus ad me venit nihil nisi classes loquens & exercitus. 9. ad Att. 6

Verèque dici potest, magistratum, legem esse loquentem: legem autem, mutum magistratum. 3. de Leg. 3. a
 Quamvis enim multis nominibus est hoc vitium notandum scilicet hominum atque fallacium, ad voluntatem loquentium omnia, nihil ad veritatem. de Amicit. 77

Locutio.

Quamquam enim omnis locutio oratio est, tamen vnius oratoris locutio hoc proprio signata nomine est. in Orat. 35. a

Græca locutio. Orat. 188. b

Sermo est oratio remissa & finita quotidianæ locutioni. ad Heren. 20. b

Solum quidem, inquit ille, & quasi fundamentum oratoris vides locutionem emendatam & Latinam. de claris Orator. 139. a

Ex modestia, ex hilaritate, ex risu, ex locutione, & c. 1. Offic. 203. a

Loquax.

Nunquam enim mihi tua epistola aut intempestiva, aut loquax visa est. ad Att. lib. 4. 83. 2. a

Quare istam artem totam dimittamus, quæ in excogitandis argumentis muta nimium est, in iudicandis nimium loquax. 2. de Orat. 87. a. De dialectica.

Orator odiosus in dicendo ac loquax. pro Mur. 131. b

Seruus nimium loquax. pro Cluen. 55. b

Malo indisertam prudentiam, quam stultitiam loquacem. 3. de Orat. 79

Senectus est natura loquaxior. de Senect. 50. a

Adolescentibus paulo loquacioribus est seruiendum. in Parad. 51. a

Repente homo loquacissimus obmutuit. pro Flacc. 156. b

Loquacitas.

Atque loquacitas in historia, habet aliquid argutiarum. 1. de Legib. 5

Facit autem non loquacitas mea, sed benevolentia longiores epistolas. 6. fam. 14

Loquacitati ignoscas, quæ & me leuat ad te quidem scribentem, & elicit tuas literas. ad Att. lib. 7. 45

Gerendus est tibi mos adolescentibus Craisse, qui non Græci alicuius quotidianam loquacitatem sine vsu, neque ex scholis cantilenam requirunt. 1. de Orat. 51. a

Loquaciter.

Quid huic tam loquaciter litigioso responderet ille, vnde petebatur, non habebat. pro Mur. 13. a

Lorica.

Mithridates ambulat cum lorica, metuit enim, & c. pro Flacc. 155. b

Descendi in campum cum firmissimo præsidio fortissimorum virorum, & cum illa lata insignique lorica, non quæ me teget. Etenim sciebam Catilinam non latus aut venter, sed caput & collum solere petere. pro Mur. 49. a

In hoc fano loricas galeasque æneas P. Scipio posuerat. 6. Verr. 87

Lorum.

Puer ille patrimus & matrimus si terram non tenuit, aut æhenfam, aut lorum amisit. de Aruf. resp. 20. a

Si verè tum fuit ædilis, cum cum iussu Antonii in conuiuio serui publici loris ceciderunt. 8. Philip. 250. & 18. 164

Lubet.

Idipsum tamen vt lubebit: quoniam, & c. de Senect. a. de claris Orat. 21. a

Me verò lubente inquam, Antonius dixerit. de Orat. 136. a

Lubentina.

Lubentina Veneris templum. de Nat. d. 2. 45

Lubricus.

Qui locus est sane lubricus, quoniam vix inuenitur qui laboribus susceptis, periculisque aditis, non quasi mercedem rerum gestarum desideret gloriam. 1. Offic. 94. a 2. de Orat. 68

Ætas puerilis maximè lubrica atque incerta. in Verr. 263. b

Ipsa consuetudo assentiendi, periculosa esse videtur & lubrica. Acad. q. 17. b

Dominandi cupiditas præcepta & lubrica. in Ant. 204. b

Sed mihi in causa facili & explicata perdifficilis & lubrica defensionis ratio proponitur. pro Planc. 3

Via præcepta & lubrica. pro Flac. 166. b

Lubricum genus orationis adolescenti non acriter intelligenti sæpe præcepta. in Pifo. 54

Tum paucis additis, venit ad fortis, lubricum sanè & periculosum locum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 83

Quia sunt in lubrico, incitataque semel in procliuè labuntur, sustinerique nullo modo possunt. Tusc. q. lib. 4. 33

Is magnus orator est, minimèque in lubrico versabitur. Orat. 205. b

Ego enim etsi maximam actionem puto repugnare visis, obistere opinionibus, assensus lubricos sustinere, & c. 4. Acad. 194. a

Sol lubricos oculos fecit & mobiles. 2. de Nat. d. 107

Et interdum multas vias adolescentiæ lubricas ostendit, quibus illa insistere aut ingredi sine casu aliquo, aut prolapione vix posset. pro Cælio, 31. a

Luca, vrbs Hetruriæ. epist. 11. b

Lucani, populi. Tusc. q. 167. b

Lucanica.

Lucanicis tuis solebam antea delectari. 9. fam. 40

Luceius.

Q. Luceius argentarius. 7. in Verr. 119

Luceium.

Luceium castellum regis Deiotari. pro Deiot. 10

Lucellum, vide Lucrum.

Lucensis.

Lucius Castronius Pætus longè princeps municipii Lucensis est, honestus, grauis, plenus officii, bonus planè vir: & c. 13. fam. 26

Luceria.

Luceria, oppidum Sannii. pro Cluent. 156

Luceo, Lucerna, Lucet, Lucide, Lucifer,

Lucifugus, vide post Lux.

Lucilius.

Lucilius recusabat quo minus omnes sua legerent. lib. 1. de Fin. 6

Lucilii libertas in eos, in quos inuehebatur. 12. famil. 40. in epist. Trebonii.

Lucilii reprehensus. 4. ad Heren. 161

Lucilii pecus liberum. 2. de Orat. 157

Lucilii scripta leuiores, vt vrbantitas summa appareat, doctrina mediocris. lib. 1. de Fin. 6

Lucina.

Luna à lucendo nominata sit: eadem est enim Lucina. Itaque vt apud Græcos Dianam, eamque Luciferam, sic apud nostros Lunonem, Lucinam in pariendo inuocant: quæ eadem Diana omniuaga dicitur, non à venando, sed quod in septem numeratur tanquam vagantibus. 2. de Natura deorum, 50

Luciscus.

Iam enim tibi Lucisci loquerentur, & c. ad Att. 64. b

Lucius.

L. Accius poeta. 1. ad Heren. 25. & 2. 53

L. Acilius appellatus est sapiens, quia prudens esse in iure ciuili putabatur. Læli. 5

L. Ælius eques Rom. literatissimus. Brut. 108. Idem Stoicus, ibidem. Idem orationes alii scribebat. ibidem.

L. Afranius poeta, C. Titii amulus. Brut. 86

L. Antonius concionatus fordide. 15. ad Att. 5

L. Apuleius Saturninus, seditiosorum, post Gracchos, eloquentissimus. Brut. 118

L. Aurelius, Orestes orator. Brut. 48

L. aurifex, homo breuissimus & pusillus. 2. de Orat. 135

L. Bestia, P. Scipio, c o s s. Brut. 66

L. Bestia laus. Brut. 66. Eiusdem damnatio. ibidem.

L. Brutus arcens eum reditu tyrannum (Aruntem videlicet Tarquinii Superbi filium) quem ipse expulerat, in prælio concidit. Tusc. q. lib. 1. 73

L. Brutus eques Rom. 13. fam. 61

L. Brutus mente, non lingua, reges Roma exegit. 1. de Oratore, 20

L. Brutus in liberanda patria interfectus est. Cat. 67

L. Brutus, populum Rom. dominatu regio liberavit. 2. de Orat. 124

L. Bruti celeritas ingenii & laus. Brutus, 25. & 26

L. Cælius Antipater, historiarum scriptor, iuris valde peritus, L. Crassi magister. Brut. 52

L. Cæpasius qualis orator. Brut. 130

L. Cæfidenus de plebe accusator suspiciosissimè & criminosisimè accusabat. Brut. 68. Idem ab L. Sabellio multam lege Aquilia de iustitia petiuit. ibidem.

L. Carceius, C. Cassij familiaris. 12. fam. 18

L. Cassius, homo non liberalitate, sed ferocitate popularis, plus dicendo, quam eloquentia potuit. Brut. 49. Legem Tabellariam tulit resistente M. Antio Brifone Tribuno pleb. & M. Lepido c o s. ibidem.

L. Cassius legem tabellariam quo tempore tulerit. Brut. 54

L. Cassio nobili homine lata lex tabellaria, sed à bonis distinde, atque omnes rumusculos populari ratione aucupate. 3. de Leg. 31

L. Cassio datus plausus. 14. ad Att. 2

L. Castronius Pætus, honestus, grauis, plenus officii, bonus planè vir. 13. fam. 26

L. Cicero, cum Antonio oratore in Ciliciam profectus. 2. de Orat. 2

L. Clodius. 3. fam. 7

L. Cotta, sodalis Catuli, grauitate linguæ & sono vocis agresti delectabatur. 3. de Orat. 24

L. Cotta prætorius qualis in dicendo. Brut. 70

L. Cotta veterator habitus. Brut. 40

L. Crassus maturè ad causas accessit. 3. de Orat. 42

L. Crassus admodum adolescens C. Carbonem accusauit. Brut. 82

L. Crassus adolescens coloniam Narbonensem ipse deduxit. Brut. 82. Eius tribunatus tacitus. ibidem.

L. Crassus Romanorum hominum prudentiam Græcis anteferebat. 2. de Orat. 3

L. Crassus ad omne dicendi genus aptus. Orat. 57

L. Crassus Augur. 1. de Orat. 21

L. Crassus anno ætatis duodequingagesimo censor. Brutus, 84

L. Crassus censor Latinos dicendi magistratos edicto suo sustulit. 3. de Orat. 52

L. Crassus omnibus in magistratibus præter tribunatum, Q. Scæuolæ collega. Brutus, 82

L. Crassus, Q. Scæuola, c o s s. Brut. 121

L. Crassus annum agens x x v i i, Liciniam virginem defendit. Brut. 82

L. Crassus cessando delectabatur. 2. de Orat. 14

L. Crassus in senectute remissius dicebat. 1. de Orat. 134

L. Crassus pro Cn. Planco dixit, Bruto accusante. 2. de Oratore, 111

L. Crassus quoties quid accuratius dixerat, nunquam dixisse melius putabatur. 3. de Orat. 2

L. Crassus suo magis studio, quam proprio aliquo munere disertorum ius ciuile didicit. 1. de Orat. 21

L. Crassus in vtroque genere lepòris excellens. 2. de Orat. 121

L. Crassus in Brutum accusatorem tres lectores excitauit. 2. de Orat. 123

L. Crassus in causis recipiendis fastidiosior. Brut. 109

L. Crassus in naturæ & fortunæ bonis se vinci æquo animo ferebat: in iis verò quæ sibi homines parent, pati non poterat. 2. de Orat. 25

L. Crassus mirifico pudore fuit. 1. de Orat. 60

L. Crassus ius in artem redigere in animo habuit. 1. de Oratore, 94

L. Crassus in censura contra collegam orationem habuit. 2. de Orat. 25

L. Crassus diuinus homo. 3. de Orat. 4

L. Crassus quibus vestigiis primum institerat, in iis ferè solitus est perorare. 3. de Orat. 19

L. Crassus eloquentium iuris peritissimus. Brut. 74

L. Crassus iuris artem, verborum dote locupletauit. 1. de Orat. 120

L. Crassus Græcè sic loquebatur, vt nullam aliam linguam nosse videretur. 2. de Orat. 2

L. Crassus mortuus, vix diebus decem post eam disputationem quæ à me memoriæ mandata est. 3. de Orat. 1

L. Crassus in M. Curii causa Scæuolam iuris peritissimum argumentus ex iure sumptis obruebat. Brut. 75

L. Crassus orator, in suo genere perfectus. 3. de Orat. 10

L. Crassus penè perfectus orator. 1. de Inuent. 48

L. Crassus elegantium parcissimus. Brut. 76

L. Crassus quaestor in Macedonia fuit. 1. de Orat. 24

L. Crassus Scæuolæ tribunatu legem Seruiliam suauit. Brutus, 82

L. Crassus omnium venustissimus & vrbantissimus, idemque grauissimus. 2. de Orat. 126

L. Crassus natus annos x x i, Carbonem in iudicium vocauit. 3. de Orat. 42

L. Crassus & M. Antonius, oratores, in dissimili genere præstantes. 2. de Orat. 69

L. Crassi cum Q. Scæuola comparatio. Brut. 76

L. Crassi singularis eloquentia. Brut. 74

L. Crassi immortalitate dignum ingenium. 3. de Orat. 1

L. Crassi laus. 1. de Orat. 38

L. Crassi mos in dicendo. Brut. 81

L. Crassi de colonia Narbonensi oratio. 2. de Orat. 123

L. Crassi de lege Seruilia oratio. 2. de Orat. 123

L. Crassi Censoris in Cn. Domitium collega oratio. Brut. 85

L. Crassi oratio magis enitebat, quam Antonii. Brut. 113

L. Crassi socrus, C. Lælii filia, rectè & purè locuta. 3. de Oratore, 25

L. Crassi vox ornamento ciuitati. 2. de Orat. 78

L. Crasso non erepta à diis vita, sed donata mors. 3. de Orat. 5

L. Curfidius perneccissarius Ligariorum. 13. ad Att. 56

L. Curfidii nomen ex Ligariana oratione sublatum. 13. ad Att. 56

L. Domitius nulla arte, sed latinè & liberè dicebat. Brut. 145

L. Domitius stultissimus. 8. ad Att. 2

L. Egnatius Rufus eques Rom. 13. fam. 66

L. Fabatus in Mutinensi prælio interfectus. 10. fam. 76

L. Flaccus in Galliam contra Heluetios legatus. 1. ad Att. 61

L. Flaminius cum esset Consul in Gallia, exoratus est in conuiuio à scorto, vt securi feriret aliquem eorum, qui in vinculis essent damnati rei capitalis. Cat. 38

L. Furius Pilus qualis orator. Brut. 55

L. Furius laus. 1. de Orat. 84

L. Fufidius orator. Brut. 58

L. Fufius orator. 1. de Orat. 87. Brut. 45. & 117

L. Fufius Trib. pl. Pifone & Messala c o s s. 1. ad Att. 28

L. Gellius Athenis philosophos, qui tum erant, in locum vnum conuocauit, ipsique magnopere author fuit, vt ali quando controuersiarum aliquem facerent modum. 1. de Leg. 40

L. Gellius, C. Carbonis in consulatu contubernalis. Brutus, 54

L. Gellius orator cuiusmodi. Brut. 90

L. Heluius Lamia homo deformis. 2. de Orat. 145

L. Iulius, P. Rutillii collega, in Consulatu templum Iunonis de Senatus sententiâ refecit ex Cæcilie Balearici filie somnio. Diuin. lib. 1. 4

L. Lamia à Gabinio c o s. relegatus. 12. famil. 60. & 11. 27

L. Lucetius Italici belli & ciuilis historiam scripsit. 5. familiarium, 28

L. Lentulus, Flamini filius. 3. ad Q. frat. 10

L. Lentulus Hortensii domum sibi & Cæsaris hortos & Baias desponderat. 11. ad Att. 12

L. Lentulus orator cum C. Figulo c o s. Brut. 39

L. Lentulus satis erat fortis orator, si modò orator, sed cogitandi non ferebat laborem. Brut. 146

L. Lentulus Gabinium de maiestate postulauit. 3. ad Quint. frat. 11

L. Lentuli merita in Remp. 12. fam. 29

L. Licinius Crassus de non magnis hostibus triumphum postulat. 2. de Inuent. 204

- L. Lucullus à Vectio iudice accusatus. in Vatin. 18
 L. Lucullus in dicendo acutus. Brut. 117
 L. Lucullus iudex in causa Quintii. pro Quint. 31
 L. Lucullus fertur quàm commodissimè respondisse, quum esset obiecta magnificentia villæ Tusculanæ, duos se habere vicinos, superiorem quietem Rom. inferiorem Libertinum: quorum quum essent magnificæ villæ, concedi sibi oportere, quòd iis, qui tenuioris ordinis essent, liceret. 3. de Leg. 28
 L. Lucullus, A. Albinus, c o s s. Brut. 40
 L. Luculli res in Asia gestæ. pro L. Manil. 13. & pro Archia poeta, 16
 L. Lucullo, M. Cotta c o s s. C. Verres Prætor Vrbanus fuit. 7. in Verr. 28
 L. Manlius, vir bonus egregiusque ciuis. 2. de Orat. 144
 L. Martius Censorinus, & M. Manilius collega in Consulatu. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 99
 L. Martius, M. Manilius, c o s s. Brut. 30
 L. Memmius, acerbus accusator. Brut. 70
 L. Messinius Senator Rom. 13. fam. 44. & 45
 L. Metellus, cum quadriennio post alterum Consulatum pontifex maximus factus esset, x x. & duos annos ei sacerdotio præfuit. Cat. 26
 L. Metellus Trib. pl. tempore ciuili belli. 9. ad Att. 14
 L. Mummius collega Africani in censura. Offic. 2. 113
 L. Mummius qualis orator. Brut. 48
 L. Marcus Imperator exercitum in Syria C. Cassio tradidit. 12. fam. 17
 L. Octavius Reatinus, qui cum multas iam causas diceret, adolescens est mortuus: is tamen ad dicendum veniebat magis audacter, quam paratè. Brut. 130
 L. Opimius. 2. de Inuent. 199
 L. Opimius à C. Carbone in iudicio defensus. 2. de Orat. 92
 L. Opimius, Gracchi interfectus, à populo absolutus, à Gracchanis iudicibus lege Manilia damnatus. Brut. 66
 L. Orestes, M. Lepidus, c o s s. Brut. 56
 L. Papirius Masso Ædilitus. 9. fam. 49
 L. Papirius Mugillanus collega, L. Sempronii Atratinus in Consulatu & Censura. 9. fam. 49
 L. Papirius Crassus, primus Papirius est vocari desitus. 9. fam. 49
 L. Papirius Cursor, homo valde honoratus. 9. fam. 49
 L. Papirius Fregellanus qua ætate fuerit. Brut. 88
 L. Paulus duos septem diebus filios amisit. 4. fam. 21
 L. Paulus morte sua luit collega in Cannensi ignominia te meritatem. Cat. 68
 L. Paulus, Africani pater, personam principis ciuis facillè dicendo tuebatur. Brut. 39
 L. Paulus, C. Marcellus, c o s s. 8. fam. 21. in epist. Cælii.
 L. Pauli consulis iterum, cum ei, bellum vt cum rege Perse gereret, obtigisset, omen. Diuin. lib. 1. 87
 L. Philippus qualis in dicendo. Brut. 90. 97
 L. Philippus eloquentia Crasso & Antonio longo interuallo proximus. Brut. 89
 L. Philippus, vir nobilissimus, à C. Herennio mediocri oratore in consulatus petitione superatus. Brut. 86
 L. Pifo multarum rerum aut author aut dissuasor fuit. Brut. 54
 L. Pifo C. Cæsarem generum suum sceleris condemnauit. 14. fam. 21
 L. Pifo legem de pecuniis repetundis quo tempore tulerit. Brut. 54
 L. Pisonis annales exiliter scripti. Brut. 54
 L. Plancus præfectus negotio agri Buthrotii. 16. ad Att. 43
 L. Planci animus in Remp. 10. fam. 49
 L. Planci contra Antonium copia. 10. famil. 51. in epist. Planci.
 L. Planci pater. 16. ad Att. 42
 L. Portius c o s s. cum P. Claudio. Brut. 30
 L. Portius Nafica Catoni censori ridiculè respondit. 2. de Orat. 144
 L. Quintius orator turbulentus. Brut. 118
 L. Quintii Cincinnati dictatoris iussu C. Seruilius Hala Sp.

- Melium regnum appetentem & occupare volentem intererit. Cat. 51
 L. Quintio Cincinnato aranti nuntiatum est eum dictatorem esse factum. Cat. 51
 L. Racilius, P. Lentuli amicus. 1. fam. 16
 L. Saturninus Legem frumentariam de semissibus & trientibus tulit. 1. ad Heren. 21
 L. Saufeius. 7. ad Att. 1
 L. Scipio. 9. ad Att. 61
 L. Scipio orator. Brut. 91
 L. Scribonius quæstionem tulit in Q. Galbam. 1. de Ora. 115
 L. Sempronius, Atratinus, in Consulatu & Censura collega L. Papirii Mugillani. 9. fam. 49
 L. Sestius P. Sestii filius ex C. Albini Senatoris filia. 13. fa. 17
 L. Sisenna, vir doctus, qualis orator. Brut. 121. Eius historia qualis. Ibidem.
 L. Sylla ab Interrege dictator dictus. 9. ad Att. 61
 L. Syllæ Imperatori M. Virgilius Trib. ple. diem dixit. Brut. 43
 L. Tarutius Firmianus Romam à Romulo conditam, eamque, cum esset in iugo luna, natam esse dicebat. Diuin. lib. 2. 76. In primis Chaldaicis rationibus eruditus. Ibidem.
 L. Titio Strabo, eques Rom. 13. fam. 26
 L. Torquatus elegans in dicendo, in existimando admodum prudens, toto genere perurbanus. Brut. 129
 L. Torquati vita & eloquentia cuiusmodi. Brut. 144
 L. Tubulus rogatione P. Scæuolæ condemnatus fuit. de Finibus, lib. 4. 73
 L. Tulleius, legatus. 15. fam. 17
 L. Tullius, legatus. 5. ad Att. 48
 L. Turius paruo ingenio, sed multo labore, quoquo modo poterat, sæpe dicebat: itaque ei paucæ centuriæ ad consulatum defuerunt. Brut. 128
 L. Valerius Iurisconsultus. 3. fam. 2
 L. Valerius Potitus plebem post decemviralem inuidiam in patres incensam legibus & concionibus suis mitigauit. Brut. 26
 L. Virginius Virginia filiam sua manu occidit potius, quam ea Ap. Claudii libidini dederetur. de Fin. lib. 2. 55
 L. & C. Iuliorum fratrum capita pro Rostri iacuerunt. 3. de Orat. 6
 Ecce tibi 1111. Non. Feb. mane accepi literas tuas, Philotimi, Furnii, Curionis ad Furnium, quibus irridet L. Cæsar legationem. 7. ad Att. 58
 L. Sullam imitaturus non sum. 9. ad Attic. 24. in epist. Cæsaris.
Lucretius.
 M. Lucretius, iudex, à Verre retentus. 3. in Verr. 12
 Lucretii poemata, vt scribis, non ita sunt multis luminibus ingenii, multæ tamen artis. ad Q. frat. lib. 2. 26
Lucretia.
 Lucretia stuprum per vim oblatum voluntaria morte luit. de Fin. 140. b
 Sextus Tarquinius vim Lucretiæ Tricipitini filiæ attulit. de Leg. 171. b
Lucretinus.
 In illo Lucretino tuo sole, apricationem tecum vnam malim, quàm, & c. 7. ad Att. 38
 Lucrinum, lacus. de Orat. 110. b
 Lucrinensis. ad Att. 60. b
Lucrum.
 Numerant Valentio lucri n s. x x x. milia. in Verr. 166. b
 Plus lucri nomine eripitur, quàm quantum exararant. in Verr. 166. b
 Quomodo igitur hoc assequar Iudices, vt sciam lucri quantum factum sit. 5. Verr. 92. a
 Totam istam cantilenam ex hoc pendunt, vt quàm plurimum lucri faciant. epist. 177. b
 Reliquas res ad lucrum, prædamque reuocauerit. 3. Philip. 145. a
 Quare putas emptori lucrum addi oportere. 5. Verr. a
 Imperat Agyrinensibus vt decumas ipsi publicè accipiant, Apronio lucrum dent. 5. Verr. 59. a

- Facere lucrum ex vectigalibus publicis. 5. Verr. 73. a
 Emit igitur aliquid, quod certè multo pluris esset: dat de lucro, nihil detrahit de vino. pro Flac. 163. b
 De lucro viuere. 9. fam. 41
 Alii emendi aut vendendi quæstu & lucro ducerentur. 5. Tusc. q. 13. a
 Quibus vtri nostrum ceciderint, lucro futurum est. 13. Philipp. 377. a
 Quiescant igitur & me hoc in lucro ponere, atque aliud agere patiantur. pro Flacco, 31. a
 Lucra ligurire. 5. in Verr. 153
 Id ego in lucris pono non ferre hominem pestilentiorum patria sua. Fabio Gallo, lib. 7. 25. 3. a
Lucellum.
 Age, quid tum: si Apronio deliciis Prætoris lucelli aliquid iussi sunt dare, putate Apronio datum: si Apronianum lucellum, ac non Prætoriam prædam vobis videbitur. 5. Verr. 60
Lucror.
 Iste quod nauæ nomine acceperat, lucrabatur. in Verrem, 248. b
 Dedecora prætereantur, lucretur indicia veteris familiarum. in Verr. 82. b
 Vt locupletes suum perdant, debitores lucrentur alienum. Offic. 51. b
 An virum bonum dices, qui depositum nullo teste, quum lucrari impune posset, auro pondo decem reddiderit, si idem in decem millibus pondo auri non idem fecerit: in Parad. 25. a
 Pretio certo missos facere nauas, missorum omne stipediū lucrari. 7. Verr. 50. a
Lucrifacio.
 Minus igitur lucrificat. pro Flac. 163. b
 Iam verò ab isto omnem illam ex ærario pecuniam, quam his oportuit ciuitatibus pro frumento dari, lucrificatam videtis. 5. Verr. 149. a
Lucrifio.
 Quid si ostendo in hac vna emptione lucriferi tritici modios centum. 5. Verr. 91. a
Lucstadius.
 Lucstadius, primo Punico bello. 2. de Nat. d. 124
 Lucstadii ludi, quos Salinator Senensi prælio vouerat. Brut. 36
Lucstor.
 Non lucstabor, inquit, tecum Crasse amplius. 1. de Orat. 37
 Sine habuerit aduersarium, siue nō, lucstabitur. de Fato, 14. b
 Lucstabitur Olympiis Milo. de Fat. 14. b
 Nondum statuo te virium satis habere, vt ego tecum lucstari & congredi debeam. pro Syl. 176. b
 Alii velocitate ad cursum, alii viribus ad lucstandum valēt. Offic. 22. b
Lucstatio.
 Nam cum Academicis incerta lucstatio est qui nihil affirmant, & c. 2. de Fin. 32
 Vigila Chryssippe, ne tuam causam, in qua tibi cum Diodoro valente Dialectico magna lucstatio est, deseras. de Fato, 9
 Sine aduersario nulla lucstatio est. de Fato, 46. a
Lucstuosus, Lucstus, vide Lugeo.
Lucubro.
 Accipies igitur hoc paruum opusculū lucubratum his iam contractionibus noctibus. in Parad. 5. a
Lucubratio.
 Tamen perire meam lucubrationem nolui, & eam ipsam Caninio dedi. 9. fam. 3
 Nam ista quæ vos dicitis, sunt tota commentitia, vix digna lucubratione anicularum. 1. de Nat. d. 67
 Nunc quidem propter intermissionem forensis operæ, & lucubrations detraxi, & meridiationes addidi, quibus antea vti non solebam. de Diuin. lib. 2. 108
 Lucubrationibus multis commentata oratione. 16. fam. 35. ex epist. Q. Ciceronis.
Lucullus.
 M. Lucullus, C. Cassius, c o s s. pro Cluent. 108

- M. Lucullus deprecator salutis meæ. in Pifo. 60
 M. Lucullus pontifex. pro Domo sua, 102. & de Aruspicum respon. 10
 M. Lucullus ex Macedonia triumphauit. in Pifo. 35
 Lucullus, admodum adolescens, cum fratre paripietate & industria prædito paternas inimicitias magna cum gloria est persecutus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1
 Lucullus absens factus ædilis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1
 Lucullus Græcum poema condidit. 1. ad Att. 46
 Lucullus quibus temporibus florere in foro maximè potuit, caruit omnino rebus vrbanis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1
 Lucullus in Asiam proficiscēs, totum iter & nauigationem partim in percontando à peritis, partim in rebus gestis legēdis consumpsit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1
 Lucullus mirificè delectabatur lectioe librorum, de quibus audiebat. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 5
 Lucullus quo facilius Græcas suas historias probaret Romani hominis esse, in iis barbara quædā & obsoleta dispersit. 1. ad Att. 66
 Lucullus quid dixerit de suis historiis. 1. ad Att. 66
 Lucullus legis præmio celerius Prætor factus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1
 Lucullus tantus imperator in omni genere belli fuit, vt Mithridates hunc à se maiorem ducem cognitum, quàm quenquam eorum, quos legisset, fateretur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 3
 Lucullus Consulatum ita gessit, vt diligentiam admirarentur omnes, ingenium cognoscerent. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 1
 Lucullus diuinam quandam memoriam rerum habuit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 2
 Lucullus Antiochum secum & Quæstor & imperator habuit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 5
 Lucullus Asiæ prouinciæ per multos annos admirabili quadam laude præfuit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1
 Lucullus Prætor. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1
 Lucullus in Asiam Quæstor profectus. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 1
 Lucullus victor à Mithridatico bello reuersus, inimicorum calumniam triennio tardius, quàm debuerat, triumphauit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 3, & 4
 Lucullus in Asiam factus imperator venit, quum esset Roma profectus, rei militaris rudis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 2
 Lucullus ad Mithridaticum bellum à Senatu missus, non modò opinionē vicit, quæ de eius virtute erat, sed etiam gloriam superiorum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1
 Lucullus non ineunte ætate solum, sed & Quæstor aliquot annos, & in ipso bello, in quo ita magna rei militaris esse occupatio solet, vt non multum imperatori sub ipsis pelibus otii relinquatur, quum omni generi literarum, tum philosophiæ deditus fuit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 4
 Luculli imperatoria laus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 3
 Luculli memoria, Hortensii præstantior. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 2
 A Lucullo laus imperatoria non admodum expectabatur, eò quòd adolescentiam in forensi opera, Quæstura verò diuturnum tempus in Asia pace consumpsit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 2
 In Lucullo summa fuit prudentia in constituendis temperandisque ciuitatibus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 3
 Luculli, Seruilius inimicissimi. de prou. Cons. 17
Lucus.
 Lucus Pisonis Romæ. 1. ad Q. frat. 12
 Lucus Vestæ, à Palatii radice in nouam viam deuexus. Diu. lib. 1. 85
 Vos enim Albani tumuli, atque luci, vos inquam imploro atque obtestor. pro Milone, 64. a
 Domus habet lucum, quem si excideris, multum præspexeris. epist. 105. b
 Circa Ennam lacus lucique sunt plurimi. de Vniuersitate, 223. b
 Lucos in agris habento, & larium sedem. de Diuin. 116. & 2. de Leg. 16

Ludus.

Quum præfertim illa perdiscere ludus esset. de Finib. 1.21
 Datur enim huic aliquis ludus ætati concessu omnium.
 pro Cxl. 43. b
 Nullus ei ludus videtur esse iucundior, quàm cruor, quàm
 cædes. in Ant. 193. b
 Ludus gladiatorius. ad Att. 11. in Cat. 100. b
 Illocratis domus cunctæ Græciæ quasi ludus quidam pa-
 tuit, atque officina dicendi. de Clar. 167. b
 Ludus pilæ, vel tesserarum, vel talorum. 3. de Orat. 33. a
 Dare aliquid temporis ad ludum ætatis. pro Cxl. 46. b
 Ut ad ludum & iocum facti esse videamur. Offic. 143
 Adde his, si placet, vnguentarios, saltatores, torumque lu-
 dum talarium. Offic. lib. 1. 109
 Dionysius tyrannus cum Syracensis pulsus esset, Corinthi
 dicitur ludum aperuisse. ad Pætum, lib. 9. 43
 Sic ego sublatis iudiciis, amisso regno forensi, ludum quasi
 habere cepi. epist. 137. b
 Ducebam mecum Ciceronem meum in ludum discendi,
 non lusionis. 3. ad Quint. frat. 16
 Per ludum & iocum euertere aliquem fortunis. 3. Verr. 110
 Per ludum & negligentiam ad honores peruenire. in Verr.
 273. b
 Ludum alicui suggerere. 11. ad Att. 59
 Ut exercitatione, ludoque cæpestri videremur. pro Cxl. 49. b
 Qui è ludo atque pueriæ disciplina, bello maximo at-
 que acerrimis hostibus ad patris exercitum atque in mi-
 litæ disciplinam profectus est. pro Lege Manli. 19. a
 Mocrates magister istorum omnium, cuius è ludo tanquam
 ex equo Troiano innumeri principes exierunt. de Orat.
 117. b
 Hæc est in ludo causarum ferè formula. 1. de Orat. 2. De Græ-
 mances ludo.
 Hoc in ludo non præcipitur: faciles enim cause ad pueros
 deferantur. 2. de Orat. 58. a
 Ludo & ioco vti illo quidem licet, sed sicut somno & quie-
 tibus ceteris, cum grauibz feruisque rebus sanisceser-
 rimus. Offic. 143, & 145
 Ludi Apollinæ. ad Att. 34. b
 Ludi compitalitii. in Pis. 81. b
 Ludi Græci aut Oscii. 7. fam. 3
 Ludi gymnici. Tusc. q. lib. 3. 54
 Ludi iustauratiui. Diuin. lib. 1. 51
 Ludi magni. in Pison. 5
 Paratissimi, magnificentissimi que Judi. in Pisonem, 93. b.
 pro Mur. 133. b
 Ludi publici quum sint cauta circoque diuisi, sint corpori
 cærtationes cursu, & pugillatione, luctatione, curricula-
 que equorum vsque ad certam victoriam circo constitu-
 tis, cauta, cantu, voce, ac fidibus & tubis, dummodo ca
 moderata sint. 2. de Leg. 37
 Ludi Romani antiquissimi. in Ant. 159. b. 1. de Orat. 23
 Ludi vovui. Diuin. lib. 1. 50
 In maxima illa ludorum celebritate quinquennali. de Ora-
 tore, 154. b
 Commissio ludorum & confectorum ludorum nuntii. ad
 Att. 234. b
 Ludorum solennium curatores & diles. 3. de Leg. 6
 Hæri quartus in Circo dies ludorum Romanorum fuit. in
 Ant. 81. b
 Celebrare dies festos ludorum, & ludorum epulare sacrifi-
 cium. pro Arch. 188. b
 Elegancia ludorum, & scenæ magnificentia. pro Mur. 133. b
 Ludorum explosiones. 8. fam. 35. in epist. Cælii.
 Ludorum missio. 5. fam. 35
 Ludos apparat magnificentissimos: sic inquam, vt nemo
 sumptuosiores, &c. ad Quint. frat. lib. 3. 14. 7. a
 Ludos committere. 3. ad Quint. frat. 16
 Qui ne Apollinæ quidem ludos pro sua, populique Ro-
 mani dignitate apparatus præfens fecit. 10. Philippicarum,
 273. a
 Qui ludos apparatusissimos, magnificentissimos que fecit. pro
 Sest. 25

Hos ludos serui fecerunt, serui spectauerunt. de Aruspicum
 resp. 249. b
 Ego qui trinos ludos feceram. pro Mur. 133. b
 Facere ludos Apollinæ de claris Orat. 38. a
 Inter binos ludos. in Verr. 2
 Quum Athenis ludis quidam in theatrum grædis natu ve-
 nisset. Cat. 58
 Ludis commissis. de Fin. 91. b
 In ludis quæ obseruari solita. de Arusp. resp. 19. & 10
 Ludis publicis, quod sine curriculo, & sine certatione cor-
 porum fiat, popularem lætitiã in cantu, & fidibus, & ti-
 bibus moderant, eamque cum diuini honore coniungu-
 to. 1. de Leg. 14
 Populus ac vulgus imperitorum ludis magnoperè delecta-
 tur. pro Mur. 133. b
 Præfultorem sibi non placuisse ludis. Diuin. lib. 1. 51. id est,
 quum celebrarentur ludi.
 Lufio.
 Ducebam mecum Ciceronem meum in ludum discendi,
 non lusionis. ad Quint. frat. lib. 3. 16
 Ut qui pila ludant, non videntur in ipsa lusione artificio pro-
 prio palæstræ. 1. de Orat. 37. a
 Infantes lusionibus vel laboriosis delectantur. 5. de Fini-
 bus, 99. a
 Sibi figuræ habeant alii arma, sibi equos, sibi hastas, sibi cla-
 uas, sibi pulam, sibi natiuitates & cursus: nobis sensibus ex
 lusionibus multis tales relinquunt & tesseras. de Seme-
 citate, 55. a
 Ludius.
 Ipse ille maximè ludius, non solum spectator, sed actor &
 actorum, qui omnia fororis emboia nouit. pro Sestio,
 100. a
 Quum ille seruorum & ludorum multitudini Senatam
 populamque Rom. vincitum ipso concessu, &c. tradidit.
 de Arusp. resp. 10
 Ludimagister.
 Sed quum ægellus cum non satis aleret, vt opinor, ludima-
 gister fuit. 1. de Nat. d. 10
 Ludibundus.
 Si Vulteiũ habeas, omnia ludibundus perficies. in Anto-
 nium, 183. b
 Postero die in Italiam ad Hydruntem ludibundi perueni-
 mus. ad Tironem, lib. 16. 10
 Tum ad te ludibunda deest & delicatè derulit. 3. de Orat.
 111. a
 Quia multos perse & per alios multa ludibundos, libidi-
 nose apud Verrem effecisse vidit. 5. Verr. 131. a
 Ludo.
 Quousque ludis nam etiam Philo ferre non poterat, &c. de
 Nat. d. 79
 Ut qui pila ludant, non videntur in ipsa lusione artificio
 proprio palæstræ, sed indicat ipse motus & dicitur tunc pa-
 læstram, an desinant. de Orat. 37. b. Tusc. quæst. lib. 3. 44
 & Fat. 16
 Eamque lusi iocose fens. ad Quint. frat. 16
 Non illo veteri verbo quod dicitur lusi. epist. 98. b
 Dominus in Senatu lusi Appium. ad Quintum fratrem,
 216. b
 Verum in me quidem ille lusi vt solet. de Orat. 15. b
 Hoc ciuiti bello quàm multa luserunt. Diuin. lib. 1. 41
 Qui non dubitaret vel in foro alta ludere. 1. Philipp. 70. a.
 de Fato, 50. a
 Ludere aliquem. de Orat. 117. b
 Disputationem aliquam faciens ludere. de Orat. 129. b
 Pila bene & duodecim scriptis ludere. de Orat. 103. b
 Sic ludere Carmendes solebat. Acad. q. ed. 1. lib. 1. 89
 Quum verò deos nihil agere, nihil curare confirmat,
 membrisque humanis esse præditos, sed eorum mem-
 brorum visum nullum habere, ludere videtur. 3. de Nat.
 deor. 3. a
 Oratio aut nulla sit necesse est, aut omnium irrisione luda-
 tur. de Orat. 89. b
 Sic multum ac diu ludetur. epist. 105. b

Ludendi autem est quidam modus retinendus, vt ne nimis
 omnia profundamus, &c. suppeditant autem & campus
 noster & studia venadi honesta exempla ludendi. Off. 21. b
 Ludens.
 Illa ludens conieci in communes locos. Parad. 4
 Si quando pueris ludentes minamur. de Finib. 131. b
 Lufus.
 Omnium cæterarum rerum oratio, mihi crede, lufus est ho-
 mini non hebeti. 2. de Orat. 39. a
 Sed & illum quem nominaui, & cæteros Sophistas, vt è Pla-
 tone intelligi potest, lufos videmus à Socrate. 2. de Fin. 3. a
 Ludifico.
 Si quis latitare ac diutius ludificare videatur. pro Quint. 32. a
 Quum enim aliquid habeat, quod possit criminose ac suspici-
 cose dicere, apertè ludificari & calumniari sciens non vi-
 deatur. pro Rosc. Amer. 33. a
 Ludificatio.
 Consecuti dies pauci omnino Ianuario mense, per quos Se-
 natum habere liceret: sed tamen actum nihil, nisi de me,
 cum omni mora, ludificatione, calumnia, Senatus autho-
 ritas impediretur. pro Sest. 64
 Ludibrium.
 Libertatis signum posuisti ad ludibrium impudetiæ magis,
 quàm, &c. pro Dom. 239. b
 Ne ludibrio simus inimicis. in Ant. 255. b
 Senatus autoritas turpissimo cuique ludibrio est. Sallust.
 in Cicer. 170. b
 Ludibrio & despectui cuiquam esse. ad Heren. 36. b
 Nec pati sceleratissimo hosti ludibrio esse imperium pop.
 Rom. ad Brutum, 3
 Ludibrio esse vobis gloriam. 7. Verr. 78. a
 Neque me absentem ludibrio læsum iri. 5. fam. 1. in epist.
 Q. Metelli.
 Ille hæc ludibria fortunæ ne sua quidem putauit, quæ nos
 appellamus etiam bona. in Parad. 9
 Ludicrus.
 Ars ludicra armorum, gladiatorii & militi prodest aliquid.
 de Orat. 118. b
 Quum cessant pueri, exercitatione aliqua ludicra delectan-
 tur. de Nat. deor. 1. 72
 Quæ agenda sunt in foro tanquam in acie, exercitatione
 quasi ludicra prædiscere & meditari. de Orat. 97. b
 Clarorum virorum ludicros sermones esse non oportet.
 Academic. quæst. edit. 1. lib. 1. 6
 Lues.
 Ut eos ludos hæc lues impura pollueret. de Arusp. resp. 21. a
 Luctuosus.
 Fortunam Reipub. lugeo. Att. 127. b
 Quis bonus non luget mortem Trebonii? in Ant. 244. b
 Sed mehercule & tum Rempub. lugebam, quæ non solum
 suis erga me, sed etiam meis erga se beneficiis mihi erat
 charior. ad Curium, lib. 7. 29. 5. a
 Illa hostium mortem lugebat. de Inuent. 72. b
 Quid ego nunc lugeam vitam hominum? Tusc. q. lib. 1. 130
 Lugeamus quàm honestissimè. 4. fam. 2
 Senatam Reipub. occasum atque interitum lugere vetuisti.
 in Pison. 83. b
 Lugere mortem suorum. Tusc. quæst. lib. 1. 25
 Grauer lugere mortuos. Tusc. quæst. lib. 3. 60
 Omittamus lugere. de Clar. Orat. 189. b
 Lugere suos. de Orat. 127. b
 Ex hac opinione sunt illa varia & detestabilia genera lu-
 gedi, pædores, multibres lacerationes genarum, pectoris,
 feminum, capitis percussiones. Tusc. quæst. lib. 3. 52
 Non lugendum viris, confirmatum exemplis Q. Maximi,
 L. Pauli, M. Catonis, & similibus. Tusc. quæst. lib. 3. 59
 Lugens.
 Statua deformata, lugensque. pro Mur. 145. b
 Nihil esse malum quod turpe non sit, si lugenti persuaseris,
 non tu illi luctum, sed stultitiã detraxeris. Tusc. q. lib. 3. 66
 Lugente Senatu mæretibus omnibus bonis. pro Dom. 218. b
 Luctus.
 Luctus, est ægritudo ex eius, qui charus fuerit, interitu acer-

bo. Tusc. quæst. lib. 4. 15
 Luctus unde oriatur. Tusc. quæst. lib. 1. 16
 Tristis & acerbus luctus. pro Planc. 275. b
 Spectaculum fordium atque luctus, & tanti squaloris alicui-
 us. pro Cluent. 58. b
 Est autem impudens luctus mærore se conficientis, quod
 imperare non liceat liberis. Tusc. quæst. lib. 3. 23
 Funebria omnia quibus luctus augetur, duodecim sustule-
 runt. 2. de Legib. 55
 Eum planè luctum omnem absterferis. Tusc. quæst. lib. 3. 37
 Ne illius squalorem, luctumque aspicerem. Att. 43. b
 Orat ne suum luctum patris lachrymis, patris mærorem
 suo fletu augeatis. pro Flac. 166. b
 Luctum esse voluntarium. Tusc. q. lib. 3. 54
 Luctum habet concursus hominum in funere. 2. de Leg. 60
 In luctum detrusus. 1. ad Q. frat. 58
 Mulier in familiæ luctum, & in priuignorum funus nupit.
 pro Cluent. 57. b
 Ne & meum mærorem exagitem, & te in eundem luctum
 vocem. Att. lib. 3. 47. 4. a
 Luctum in diuos manes minuito. 2. de Legib. 24
 Nam & ea scripsisti quæ luctum leuare possent. 4. fam. 10.
 3. ad Att. 21
 Luctum ex aliquo percipere. 14. fam. 1
 Quid hos aliud placuit, nisi quod luctu & mærorem esse
 non putabant viri? Tusc. quæst. lib. 3. 59
 Luctu aliquem afficere. in Pison. 13
 Mihi Telamon iratus luctu filii furere videtur. de Or. 126. b
 In fordibus, lamentis, luctuque iacuiisti. in Pis. 98. b
 Sunt autè alii, quos in luctu cum ipsa solitudine loqui sæpe
 delectat. Tusc. quæst. lib. 3. 54
 In luctu & squalore sum. epist. 56. b
 Erat in luctu Senatus, squalabat ciuitas. pro Sest. 9. b. 9. fam.
 9. Tusc. quæst. lib. 3. 54
 Quam quidem nunc multitudinem videtis Iudices, in squa-
 lore & luctu supplicem vobis. pro Planc. 17. a
 Quandiu vixit, vixit in luctu. Tusc. q. lib. 3. b
 Miser, luctu perditus. pro Rosc. Amer. 13
 Eorumque, qui grauius ferunt, luctus, aliorum exemplis le-
 niuntur. Tusc. quæst. lib. 3. 48
 Incidere in maximos luctus. 1. Offic. 47. a
 Luctus maximos vetustate tollit diurnitas. 5. fam. 46
 Esse in maximis luctibus. 3. Offic. 127
 Luctificus.
 Luctifica clades nostro infixæ est corpori. 2. Tusc. 45. a. Ex
 Æschylo.
 Luctuosus.
 Cuius discessus omnibus honestis luctuosus visus est. Post-
 quam. 209. b
 Luctuosa res. 2. de Diuinat. 119. a
 Afflicta & prostrata virtus maximè luctuosa est. de Or. 128. b
 Luctuosum, acerbum, graue. de Or. 143. & contra Rull. 75. b
 Luctuosum ad priuatum dolorem. de Arusp. resp. 46
 Nam illorum liberi quum erunt securi percussi ac necati,
 corpora feris obiciuntur: hoc si luctuosum est parenti, re-
 dimat pretio sepeliendi potestatem. 7. Verr. 93. a
 O diem illum Reipub. luctuosum. pro Sest. 8. b
 Quam me hercle ego præconi huic ipsam luctuosam, & a-
 cerbam prædicationem futuram puto. de Leg. Agr. 54. a
 Non deferam neque optimi, neque vnici fratris miseræ ac
 luctuosas preces, nec, &c. Att. lib. 3. 60. 3. a
 Miseris his temporibus & luctuosus. epist. 70. b
 Lugubris.
 Lugubris lamentatio fletusque mærens. Tusc. q. lib. 1. 26
 Carmen & rebus & verbis & modis lugubre. 3. Tusc. 79. a
 Memini, vidi simul cum pop. Rom. forum comitiumque
 adornatum ad speciem magnifico ornatu: ad sensum, co-
 gitationemque acerbis & lugubris. 3. Verr. 39. a
 Propè lugubri verbo calamitatem prouinciæ Siciliæ signi-
 ficat. 5. Verr. 107. a
 Lugubre euolatione in funere Solonis lex vetat. 2. de Leg. 55
 O rem lugubrem. itaque intercludor dolore. Att. li. 8. 152. 2. a
 Fratris mei lachrymæ fordesque lugubres. Postquam. 6
 B. i.

Lumbus.

-& Cepheus conditur antè

Lumborum tenuis à prima depulsus ad vndas. in Arat. 10. a
Lumen.

Quasi lumen aliquod, extinctis cæteris, elucere sanctitatem tuam. 4. famil. 7

Lumen mentis. Tuscul. quæst. lib. 3. 8

Lumen tenuissimum & plenissimum lunæ. de Nat. d. 2. 37

Nunc autem opto, vt ab istis Orientis partibus, virtutis tuæ lumen eluceat. ad Cassium, lib. 12. 5. 8. a

Plurimum luminis alicui rei adferre. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 7

Qui quanquam plurimi sunt, doctorem tamen lumenque desiderat. ad Trebatium, lib. 7. 36. Id est interpretationem.

Prædiorū scito mihi vicinum Mariū lumē esse. 2. ad Q. fr. 24

Alterum ille extitisset lumen ciuitatis. Cato, 32

Omne animi lumen extingueret. Cat. 37

Et honestum ipsum quasi virtutis lumen extinxeris. de Finibus, libr. 3. 8

Omnium gentium, atque omnis memoriæ clarissimum lumen extingueret. pro Deiotaro, 9. a

Nec vllum habuit lumen literarum Latinarum. Tuscul. quæst. lib. 1. 5. Id est, defuit philosophiæ eloquentia.

Hic tu ostendas oportet patriæ lumen animi, ingenii, consiliique tui. de Somn. Scip. 6

Vos mihi in tantis tenebris clarissimum lumen prætulistis. pro Sylla, 74. b

Sic hic, qui illud lumen progenuit, &c. Offic. 3. 86

Quod in eo quasi lumen aliquod probitatis & virtutis prospicere videamur. Lælius, 27

Noctu, lumine apposito, experrecta nutrix animaduertit puerum, &c. de Diuin. 97. b

Qui lumen de suo lumine accedit, facit vt nihilominus ipsi luceat, cum illi accenderit. Offic. 11. b

Itaque quum ad hanc verborum Latinorum elegantiam adiungit illa oratoria ornamenta dicendi: tum videtur tanquam tabulas bene pictas collocare in bono lumine. de Clar. Oratorib. 141. a

Si te secundo lumine hic offendero, moriēre. pro Rab. Posthumo, 18. a. 7. ad Att. 67. Id est cras.

Luna Solis lumine illustrari putatur. de Diuinat. 127. b

Tum verò clarissimis viris interfectis, lumina ciuitatis extincta sunt. 3. in Catil. 68. a

Lumina ingenii. 2. ad Q. frat. 26

Lumina mentis. pro Rab. Posth. 27

Varietas luminum Lunæ. pro Dom. sua, 236. b

Lumina dimiseramus, nec satis lucebat. 16. ad Att. 33

Natura duo lumina ab animo ad oculos perforata habere voluit. de Nat. deor. 61. b

Vos vos obtestor dii immortales, qui meæ mēti lumina prætulistis, quum confensum extincti cōiurationis, arcemque vr̄bis ab incendio ac flamma liberaui. Antequam. 5. a

Quod cuiusque particula cæli officeretur, quauis esset procul, mutata lumina putabat. de Orat. 99. b

M. Buculeius cum ædes L. Fusio venderet, in mancipio lumina vti tum erant, ita recepit. 1. de Orat. 87

Democritus luminibus amissis, alba scilicet & atra discernere non poterat. Tuscul. quæst. 250. pro Dom. sua, 234. b

Nam vt horū concessis sententiis, &c. sic Catonis luminibus obstruxit hæc posteriorum quasi exaggerata altius oratio. de Clar. Oratorib. 33

A Q. Scio contendit, vt Q. Posthumius sibi domum venderet. Quum ille id negaret, primo se luminibus eius esse obstruendum minabatur: &c. pro Domo sua, 88. a

Quid est quod signis & luminibus mundum ornare concupisceret deus: de Nat. deor. 2. 17

Certis dicendi luminibus ornare orationem. de Orat. 119. b

Definitiones enim & partitiones, & horum luminib⁹ vtens oratio, &c. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 41

Luminosus.

Tum sunt maximè luminosæ, & quasi actuosæ partes duæ. in Orat. 69. a

Luminaria.

Ostauam partem tui luminarium, mediam abstrahere me-

mineris. Att. 249. b

In te autem M. Antoni id decreuit Senatus, & quidem incolumis, nodum tot luminaribus extinctis, quod in hostem togatum decerni est solitum more maiorum. 2. Phil. 66. a. Id est, Tot egregiis viris extinctis.

Luna.

Luna est Diana: vt Apollo, fol. 3. de Nat. deor. 36

Luna à sole illuminata, grauiditates & partus affert. 2. de Nat. deor. 89

Luna à lucēdo nominata, eadēque est Lucina. 2. de N. d. 50

Luna suo lumine, an Solis vtatur. de Diuin. 110. b

Luna maior, quàm dimidia pars terræ. 2. de Nat. deor. 75

Cum claram speciem concreto lumine luna

Abdidit, & subito stellati nocte perempta est. de Diu. 84. b

Luna accessu suo & recessu Solis lumen accipit. de Or. 159. b

Huius hanc illustrationem eiusdem incensa radii mēstruo spatio luna complet. 1. de Nat. deor. 61

Solis annuos cursus, spatiis mensuris luna consequitur. de Nat. deor. 2. 36

Luna in infimo orbe radiis solis accensa cōuertitur. in Somnio Scip. 16

Docet enim ratio Mathematicorum quanta humilitate luna feratur, terram propè contingens. de Diuin. 127. b

Luna, stellarum minima, vltima cælo, citima terris, luce lu- cet aliena. Somnium Scip. 15

Luna eam lucem, quam accipit à sole, mittit in terras. 2. de Nat. deor. 75

Luna moderatur ortus nascentium. Diuin. lib. 2. 72

Luna subiecta soli, atque opposita nostris oculis, eius lumen obscurat. Diuin. lib. 2. 13. & 2. de Nat. deor. 75

Luna solis lumine collustrari putatur. Diuin. lib. 2. 72

Luna quando lustrato suo cursu solem consequuta est, fit mensis. de Vniuers. 41

Luna iisdem spatiis vagatur quibus sol. 2. de Nat. deor. 75

Luna, omnium vltima versatur in terris. de Nat. deor. 2. 41

Luna, terra multarum vr̄bium & montium, secundum Xenophanem. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 113

Lunæ cursus terram proximè ambit. de Vniuers. 37

Lunæ cursus menses nominantur, quia mensa spatia cōficiunt. 2. de Nat. deor. 51

Epicurus lunæ dies singulos vim quandam habere credidit. de Finib. 86. b

Lunæ luminum varietas tum crescentis, tum senescentis. 2. de Nat. deor. 70

Quid de fretis & maritimis æstibus dicam, quorum accessus & recessus lunæ motibus gubernantur. de Diuin. 115

Lunæ ortu aut obitu, æstus maritimi, fretorumque angustia commouentur. de Nat. deor. 2. 15

Siculi suos dies mensēsq; congruere volunt cum solis lunæque ratione. in Verr. 134. b

Plus terrarum situs quàm lunæ tactus ad nascēdum valere. de Diuinat. 128. b

Lunamque accretione & diminutione luminis, quasi fastorum notantem & significantem dies. Tuscul. quæst. lib. 1. 55

Non ante lunam nouam. 10. ad Att. 15

Infra lunam nihil est nisi mortale & caducum, præter animos hominum munere deorum datos. Somn. Scip. 16

Supra lunam sunt omnia æterna. Somn. Scip. 16

Arbores cum luna senescētes tempeitiuè cædi. de Diu. 115. b

Ostrea & conchylia omnia cum luna crescunt, pariterque decrescunt. de Diuin. 115. b

Cum luna laborat. Tuscul. quæst. 168. b

In luna habitari ait Xenophanes. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 113

In luna deos spargens. de Vniuers. 57

Intendit Apollo arcum luna innixus. Acad. quæst. 21. b

Cum duo visi soles, & cum lunæ tres. de Diuin. lib. 1. 82

Lunaris.

Quam ob causam summus ille cæli stelliferi cursus, cuius conuersio est incitator, acuto & excitato mouetur sono: grauius autē hic lunaris & infimus. in Somn. Scip. 18. a

Luo.

Itaque mei peccati luo pœnas: quanquam tuæ me literæ sustentant. Att. lib. 3. 49. 3. a

Qui morte sua luit Collegæ in Cannensi ignominia temeritatem. de Senect. 68

Quomodo ergo hæc lues, si mihi librum miseris: Att. lib. 12. 236. 1. a. Id est, expurgabis hoc peccatum.

Quæ per vim oblatum stuprum voluntaria morte lueret. de Finib. lib. 5. 59

Minimè, minimè, inquit: imò verò pœnas ille debitas luerit: nos subeamus, si ita necesse est, non debitas. pro Mil. 79. a

Luere pœnas Reipub. pro Sylla, 57

Luere sanguinem. 3. in Verr. 5

Errabas Verres, & vehementer errabas, quum te maculas furtorum, & flagitiorum tuorum, sociorum innocentium sanguine luere arbitrare. 7. Verrin. 94. a. Nonnulli legunt eluere.

Verrésne tibi tanti fuit, vt eius libidinem, hominum innocentium sanguine lui velles? 3. Verr. 53. a

Acerbum est parentū scelera, filiorum pœnis lui. ad Brut. 27

Innocentiū sanguis istius supplicio luendus est. in Ver. 77. b

Cum ei qui expectare velit, antè iniusta pœna luenda sit, quàm iusta repetenda. pro Mil. 7

Lupa.

Clodius semper secum scorta, semper exoletos, semper lupas ducebat. pro Mil. 112. b

Lupercal.

Quanquam enim Velia non est vilior quàm Lupercal. 7. familiar. 37

Lupercalia.

Hodierni diei res gestas Lupercalibus habebis. ad Quintum frat. libr. 2. 15. 5. a

Insectatur M. Antonium, quod in Lupercalibus, in quibus sedebat Cæsar amictus toga purpurea, in sella aurea coronatus se Lupercum exhibuerit. 2. Philipp. 89. a

Lupercus.

Fera quædam sodalitas & planè pastoritia atque agrestis Germanorū Lupercorum, quorum coitio, &c. pro Cæl. 19

Lupus.

Lupus Prætor de agro Campano in Senatu contra Cæsarem egit accuratè. 2. ad Q. frat. 1

Lupus Trib. pleb. 1. famil. 5. & 11. 10

Lupus.

Lupus in fabula: venit enim ad me, & quidem id temporis vt retinendus esset. Attic. lib. 13. 46. Dicitur hoc adagium, quum fortè fortuna in medio sermone interuenit is, cuius mentio fiebat.

O præclarum custodem ouium (vt aiunt) lupum. Custosne vr̄bis, an direptor & vexator esset Antonius? 3. Phil. 143. a

Lupinus.

Folliculus lupinus. ad Heren. 5. b

Quem inauratum in Capitolio paruam atque latentem habebis lupinis inhiantem fuisse meministis. in Cat. 64. a

Lurco.

Lurco quidam, homo claudus, Trib. pleb. legem de ambitu tulit. 1. ad Att. 45

M. Lurco testis in L. Flaccum. pro Flac. 8. & 66

Luscus.

C. Luscius Ocrea, Senator. pro Rosc. Comædo, 25

Luscus.

Cœnabo, inquit, apud te, huic lusco familiari meo C. Sextio: vni enim locum esse video. 2. de Orat. 136. a

Id dixit quod conueniret in omnes luscus. de Orat. 131. b

Lusius.

In Arcadia non longè à Lusio flumine. 3. de Nat. deor. 40

Lusio, verbale, vide Ludo.

Lusitania, regio. epist. 165. b

Lusitani, populi. de Clar. Orat. 171. b

Lustrum.

Quæritur, qui domini voluntate census sit, si non cōditum lustrum, sitne liber. de Orat. 100. b

Lustrum iam desperatum est. 4. ad Attic. 51

Lustrum superioris reliqua publicanis conferuaram. 2. fam. 25

Lustrum condere, & taurum immolare. 2. de Orat. 149

Sub lustrum censerī, germani negotiatoris esse. 1. ad Att. 60

Populi autem nullo gemitu publicanis, quibus hoc ipso lu-

stro nihil soluerant, etiam superioris lustrī reddiderunt. ad Attic. lib. 6. 113. 8. a

Lustrum, pro popina.

Dom⁹ in qua lustra, libidines, luxuries versetur. pro Cæl. 34

Aliquis emerfus ex tenebris lustrorum ac stuprorum. pro Sestio, 15

Cum omnes impuritates pudica in domo quotidie susciperes, vino lustrisque confectus. 2. Philipp. 33. a

Cur in lustris & helluationibus huius saltatoris eximia virtus tam diu cessauit: Post red. in Senat. 11

In lustris & in vino quæ commentatio potuit esse? 12. fam. 4

Lustro.

Sol cuncta sua luce lustrat & complet. de Somn. Scip. 15

Mercurii stella anno ferè vertente signiferum lustrat orbem. de Nat. deor. 36. b

Ad 111. Cal. exercitum lustrauit apud Iconium. 5. ad Att. 38. & 15. famil. 13

Pythagoras Ægyptum lustrauit. 5. de Finib. 149. 2. 4. Tuscul. quæst. 67. a

Sed lustremus animo non has maximas artes, quibus qui carebant, inertes à maioribus nominabantur. 2. de Finib. 93

Cum Imperator exercitum lustraret. de Diuinat. lib. 1. 86

Cum censor diceret, populum lustraret. de Diuin. lib. 2. 86

Cum alia maiorem lustrarent orbem, alia minorem. de Vniuersitate, 39

Sed quū omnia ratione animo que lustraueris, omnium societati nulla est gratior, nulla charior, quàm ea quæ cum Repub. est vnicuique nostrum. 1. Offic. 81

Lustrare iurisdictionem. epist. 25. b

Totam licet animis tanquam oculis lustrare terram. de Nat. deorum, 58. b

Lustrare vltimas terras. Tuscul. quæst. lib. 4. 34

In lustranda colonia ab eo qui, &c. de Diuin. lib. 1. 86

Lustratus.

Lustrato suo cursu luna solem consecuta. de Vniuers. 41

Qui exercitu lustrato quum Aretium versus castra mouisset, & contra Annibalem legiones duceret, &c. 1. de Diuinatione, 130. a

Lustratio.

In eodem verò Tribunatu quum Cæsar in Hispaniam proficiscens, huic conculcandam Italiam tradidisset, quæ fuit eius peragrato itinerum, lustratio municipiorum? 2. Philippica, 70

Quid bestia? nonne frigus, non famem, non montiuagos atque syluestres cursus, lustrationēsq; patiuntur? 5. Tusculanarum, 115. a

Lutadius.

Q. Lutadius Diodorus, Q. Catuli beneficio à L. Sylla ciuis Rom. factus. 6. in Verr. 32

Lutum.

O lutum, ô sordes. in Pison. 49

Fictus ex argilla & luto homulus. in Pison. 46. a

Videtur extremam partem nominis, caudam illam Verris, tanquam in luto demersam esse in litura? 4. Verr. 138

Volutatus in luto totius corporis vestigiis Verres. 6. Verrinarum, 47. a

Luteus.

Tum illos cœpisse Prætori dicere, putasse se, id quod audissent, alicuius pretii scyphos esse Pamphili: luteum negotium esse, non dignum, quod in suo argento Verres haberet. 6. Verr. 28

Lutulentus.

Itaque nihil aliud studet, nisi vt lutulentus sus cum quouis volutari. in Sallust. 1. a

Persona illa lutulenta, impura, inuisa. ad Q. frat. 48. b. pro Rosc. Comædo, 12

At ne tum quidem emerfisti lutulente Cæso ex miserrimis naturæ tuæ sordibus, cum, &c. in Pif. 10. a

Pauci ista tua lutulenta vitia noueram. in Pison. 1

Lux.

Hem mea lux, meum desiderium. Terentiæ, lib. 14. 5

Centesima lux est hæc ab interitu P. Clodii, & opinor vltra, &c. pro Milon. 75. a

Lux communis. in Verr. 2.40. b
Lux quædam videbatur oblata. in Ant. 153. b
Lux liberalitatis & sapientiæ. pro Ligar. 4
Historia lux veritatis. de Orat. 111. b
Lux lumenque vitæ. ratio. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 26
Potestne tibi huius vitæ hæc lux aut huius spiritus cæli esse iucundus. in Catil. 100. b
Hæc vrbs lux orbis terrarum, arx omnium gentium. in Catilinam, 120. b
Quoties illum lux noctu aliquid describere ingressum oppressit. Car. 45
Lucis aliquid afferre nostris rebus. 2. ad Att. 2
Finis huius lucis. 2. Tuscul. 14. a. Id est, vitæ.
Cur, inquam, ciuibus Romanis, quos piratæ ceperant, securi statim percussis, ipsis piratis lucis vsuram tam diuturnam dedisti. 7. Verr. 61
Hanc à natura propriam lucem accipere. pro Cluent. 24. b
Quid tam breui tempore lucem afferre Reipub. potuit. pro Pomp. 10. b
Si Deus erat, cur se contra naturam abdidit, vt patefactus a ratro lucem aspiceret. de Diuin. 119. b
Lucem aspiceret vix possum. 3. ad Att. 5
Tanquam ad aspiciendam lucem esse reuocatum. de Claris Oratorib. 165. b
Cur ante lucem galli canant. de Diuin. 110. b
Ante lucem efferrî funera iussit Demetrius. 2. de Legib. 60
Pridie Iduum hæc scripsi ante lucem. ad Q. frat. 309. b
Si ad te bene ante lucem venisset. epist. 3. & 56. de Orat. 133. b
Lucem authoris fortasse desiderant sententiæ. de Nat. d. 1. 9
Qui lucem eripere conatur. Academic. quæst. edit. 1. libr. 2. 30. & 95
Lucem eripere, & quasi noctem quandam rebus offundere. de Nat. deor. 1. 5
Cõmoda quibus vtimur, lucemque qua fruimur, spiritumque quem ducimus, à Deo nobis dari atque impartiri videmus. pro Sext. Rosc. 40. b
Cum mortali corpore cremato in lucem animus excefferit. de Diuinat. lib. 1. 45
Lucem omnino fugeram. 3. ad Att. 31
Obscuram familiam è tenebris in lucem euocare. pro Deiotaro, 149. b
Proferre in lucem res occultas. Acad. quæst. 16. b
Et illa commendatio inclusa in veritatis lucem proferenda est. de Orat. 97. b
Eodem tempore suscipimur in lucem, & hoc cælesti spiritu augemur. de Arusp. respon. 257. b
Lucem offerre. 1. Philipp. 2
Propter quos hanc suauissimam lucem aspexeris, eos indignissimè luce priuare. pro Sext. Rosc. 28. b
Luce noctem, nocte lucem expectas. ad Heren. 35. b
Etenim illa iam omitto, quum seruatorum delectus haberetur in foro, arma in templo Castoris luce & palàm comportarentur. in Pison. 17. a
Omnès denique miseros qui hac luce careant. Tusc. quæst. lib. 1. 10. Id est, qui defuncti sint.
Forensi luce carere. de Claris Orat. 15. a
Quanta luce ea circumfusa sunt, &c. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 44
Erit vobis luce clarius Iudices, quum eos ipsos produxero qui dederunt. 4. Verrin. 135. a. Tusc. quæst. lib. 1. 74
Cum id reliquis Solis videatur luce clarius. de Diuinat. 81. b
Signa omni luce clariora. pro Cæl. 42. b
Sed in turpissimis rebus frequentissima celebritate & clarissima luce lætatur. pro Cæl. 47. b
Tanquam in clarissima luce versetur. Offic. 42. b
Metellus cum prima luce in campum currebat. Att. 56. b
Luce veritatis menti hominis nihil dulcius. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 31
In luce Asiæ, in oculis prouinciæ, atque in auribus omnium gentium esse positam. 1. ad Q. frat. 6
Mithridates in vestris vectigalibus, hoc est in Asiæ luce versatur. pro Pomp. 5. b
Nec verò ille in luce modò, atque in oculis ciuium magnus, sed intus domique præstantior. de Senect. 11

L V X
Si canes luce latent, opinor iis crura suffringantur. pro Sex. Rosc. 27. b
Ex quibus erat illa minima, quæ vltima cælo, citima terris, luce lucebat aliena. de Somn. Scip. 8. b
Tu te Thyesta damnabis, orbabitque luce, propter vim sceleris alieni. 3. Tuscul. 45. a
Luce palàm occidi. pro Sest. 21. b
Si quis sapiens rogatus sit ab eo qui eum hæredem faciat, quum ei testamento festertium milies relinquatur, vt antè quàm hæreditatem adeat, luce palàm in foro saltet. 3. Officiorum, 125. a
Prima luce eò sum profectus. 4. famil. 36. in ep. Ser. Sulpitii. Cum prima luce. Offic. 3. 152. quod Græci αὐτὰς ἡμέρας.
Communi luce priuari. pro Quint. 13. b
Primum rediit luce, non tenebris: deinde, &c. in Arat. 175. b
Illæ quæ fulgent lucēs ex ore corusco. in Ar. 12. a. pro Stellis.
Luci.
Quis enim audeat luci, quis in militari via, quis bene comitatum, quis illustrem aggrediri. Philipp. 337
Luculentus.
Non credo, vt est luculentus author, potuisse certè tenere illam prouinciam scio. Att. lib. 10. 46
Dicæ archum rectè amas, luculentus homo est. 2. ad Att. 31
Licinius habitus est sanè (vt ita dicam) luculentus patronus. de Claris Orat. 176. b
Pompeius scriptor luculeatus. Att. lib. 7. 53. Id est, probatus, optimus.
Cælius Antipater scriptor luculentus. de Clar. Orat. 173. b
Etenim est luculenta res. Att. 64. b
Luculentum factum. 10. ad Att. 42
Luculentum matrimonium. in Ant. 243. b
Luculentum patrimonium. 12. Philipp. 332
Luculentam tamen ipse plagam accepit, vt declarat cicatrix. 7. Philipp. 128. Id est, magnam.
Luculento camino vtendum cenfeo. 7. famil. 20
Sunt præterea nauigia luculenta Sexti Buciliani. 16. ad Att. 12
Seruius de duabus legionibus luculentos autores esse dicebat. Att. 177. b
Cato verbis luculentioribus & pluribus rem comprehenderat. 12. ad Att. 25
Luculentissima legio tironum. 10. famil. 52. in epist. Planci.
Luculente.
Dicere luculentè. 1. de Diuinat. 123. a
Quanquam ab impio rege dicitur, luculentè tamen dicitur. Att. 236. & Offic. 73. b
Scriptere alii rem versibus, & luculentè quidem scripserunt. de Clar. Orat. 37
Luculenter.
Eodem die Gabinium ad populum luculenter calefecerat Memmius. 3. ad Quint. frat. 17
Hoc quidem sanè luculenter, vt ab homine perito definiendi. 3. Offic. 79. a
Cum Græcè, vt videor, luculenter sciam. de Finib. lib. 1. 12
Luculenter opus texebatur. 3. ad Q. frat. 27
Luceo.
Æquitas lucet ipsa per se. Offic. 7. b
Luna quæ luce lucet aliena. de Somn. Scip. 13
Atque vno mentum radianti sydere lucet. de Nat. deor. 47. b
Virtus lucet in tenebris, splendetque per sese semper. pro Sestio, 16. b
Sic illa ornamenta in virtute & industria posita lucent. in Anton. 251. b
Et ingenii quædam forma lucebat, & exercitatione perfecta erat. de Clar. Orat. 196. b
Meaque officia & studia, quæ parum antea luxerunt, sic exequar, vt, &c. Att. lib. 3. 55. 6. a
Qui lumen de suo lumine accendit, facit vt nihilominus ipsi luceat, cum illi accenderit. Offic. 11. b
Cum res ipsa tot tam claris argumentis signisque luceat. pro Mil. 113. b
Si iudicatum erit meridie nõ lucere, certus erit competitor. 1. ad Attic. 2
Luna à lucendo nominata est. de Nat. deor. 39. b

Lucet.
Iam deest quid scribam, & lucet. 5. ad Att. 7
Lucebat iam ferè. 7. Verr. 74. a
Occisus est à cœna rediens: nondum lucebat, quum Ameriæ scitum est. pro Rosc. Amer. 59. a
Nondum legere poteramus, nam & lumina dimiseramus, nec satis lucebat: cum autem luceret, &c. Att. 259. b
Puer postridie, antequàm luceret, cõbustus est. pro Cluēt. 23. b
Scæuola quotidie simulatque luceret, faciebat omnibus sui conueniendi copiam. in Ant. 219. b
Si dicis nunc lucere, & verum dicis, lucet igitur. Academic. quæst. 24. b
Plura garrere cupiebam: sed lucet, vrget turba. 6. ad Att. 29
Vbi lucere cœpit. de Diuin. 90. b
Lucide.
Lucidè breuiterque definire aliquid. de Orat. 118. b
Lucifer.
Infima est quinque errantium terræque proxima stella Veneris, quæ φωσφόρος Græcè, Lucifer Latinè dicitur, cum antegreditur solem. 2. de Nat. deor. 39
Lucifer, & sancta Mercurii stella post solem, cursum habent solis celeritati parem. de Vniuers. 37
Lucifera.
Apud Græcos Dianam, eamque Luciferam, apud nos Iunonem Lucinam in pariendo inuocant. 2. de Nat. deor. 99. a
Lucifugus.
Ecce autem alii minuti & angusti, aut omnia semper desperantes, aut maleuoli, inuidi, difficiles, lucifugi, maledici, monstrosi. 1. de Finib. 47
Lucerna.
Lumen lucernæ effunditur, vel obscuratur luce solis. de Finibus, 99. b
Duo lucernæ lumina pro vno videri quodam obtutu oculorum. de Diuin. 133. b
In sole lucernam adhibere. de Finib. 112. b
Ego x i i i i. Calend. quum eadem lucerna hanc epistolam scripsissem, qua inflammaram tuam, Formiis ad Pompeium, si de pace ageretur, præfectus: si de bello, quid ero ad Att. lib. 8. 7
Εἰ μὴ ἄλλο μὴ σὸν iandudum, & facerem diutius, nisi me lucerna desereret. ad Att. lib. 7. 30
Itaque Timagoras Epicureus negat sibi vnquam, quum oculum torfisset, duas ex lucerna formulas esse visas. 4. Academicarum, 141. a
Luxus.
Nisi fortè existimatis cum in vino ac luxu non risisse, qui nunc in periculo exitio suo risum tenere non possit. 5. Verrinarum, 51
Luxuria.
Inertia, ignauia, desidia, luxuria. ad Heren. 2. 37
Luxuria quædam libero homine digna. in Pison. 52
Luxuria cum omni ætati turpis, tum senectuti foedissima est. Offic. 1. 173
Hæc libidini potius, luxuriæque, quàm liberalitati & beneficentiæ pareat. Offic. 19. b
In quo luxuriam reperire non potes, in eo te vmbra luxuriæ reperturum putas. pro Mur. 127. b
Tum luxuriam illius quæ non crimine aliquo libidinis, sed communi maledicto notabatur. pro Corn. Balb. 66. b
Quod per scelus adeptus sis, id per luxuriam effundere atque consumere. pro Cæl. 19. b
Odit pop. Rom. priuatam luxuriam, publicam magnificentiam diligit. pro Mur. 69. a
De luxuria purgavit Erutius, cum dixit hunc ne in conuiuio quidem vilo ferè interfuisse. pro Sext. Rosc. 24. b
Quod sumptuosus de luxuria. de Orat. 121
Intelligimus quàm sit turpe diffluere luxuria, delicatè ac molliter viuere. 1. Offic. 149. a
Ex luxuria auaritia oritur. pro Rosc. Amer. 45
In mulierum corruptelis, & in eiusmodi luxuria atque nequitia. in Verr. 135. b
Luxuries.
Luxuries Hannibalem Capuæ corrupit. contra Rull. 64. b

In vrbe luxuries creatur, ex luxuria existat auaritia necesse est. pro Rosc. Amer. 45
Noua quædam & inaudita luxuries. in Pison. 90. b
Profusa luxuries. pro Cæl. 46. b
Quod si hic noxter Sulpitius faceret, multò eius oratio effect pressior, in qua nunc interdum, vt in herbis rustici solent dicere, in summa hubertate inest luxuries quædam, quæ stylo depascenda est. 2. de Orat. 54. a. & 3. 85. Id est scribendi frequentia, & assidua meditatione reprimenda illa naturalis hubertas quæ interdum redundat.
Auaritiam si tollere vultis, mater eius est tollenda luxuries. de Orat. 124. b
Quas res luxuries in flagitiis, crudelitas in suppliciis, auaritia in rapinis, &c. 1. Verr. 2
Sed quum perferre non possent luxuriam, crudelitatem, auaritiam, superbiam. 4. Verr. 6. a. pro Cæl. 21. a
Domus in qua lustra, libidines, luxuries, &c. versentur. pro Cælio, 49. b
Luxuriosus.
Vt in suis rebus, ita in Republ. luxuriosus nepos, qui prius syluas vendat, quàm vineas. de Leg. Agr. 54. a
Multa & lauta supellex, non illa quidem luxuriosi hominis, sed tamen abundantis. in Ant. 173. b
Luxuriosi reprehendendi sunt ob eam ipsam causam, quòd ita viuunt, vt persequantur cuiusque modi voluptates. de Finib. 69. b
Si quidem est eorum gemmare vites, sitire agros, lætas esse fegetes, luxuriosa frumenta, &c. in Orat. 45. a
Si ea quæ sunt luxuriosis efficientia voluptatum, liberarent eos deorum & mortis & doloris metu, &c. 2. de Finib. 35. a
Nihil isto scitote esse luxuriosius, nihil libidinosius. in Pisonem, 94. b
Luxuriosè.
Cum facinorosis audacter, cum libidinosus luxuriosè viuere. pro Cæl. 9. a. 2. de Finib. 37. a
Lycaonia.
In Lycaonia apud Ionium. 15. famil. 13
Lycaones, populi. de Legib. 176. b
Lycium.
Cum ambulandi causa in Lycium venissemus, nam id superiori gymnasio nomen est. de Diuinat. 81. b
Et longè Academicæ illi, ac Lycio, tuum hoc suburbanum gymnasium anteposam. 1. de Orat. 49
Tum in bibliotheca, quæ in Lycio est, assedimus. de Diuinatione, 110. b
Qui erant cum Aristotele, Peripatetici dicti sunt, qui disputabant in ambulantes in Lycio. 1. Acad. 25. a
Inque Academia vmbrosa nitidòque Lycio. de Diu. 85. b
Lychnuchus.
Hanc scripsi antè ad lychnuchum ligneolum, qui mihi erat periuicundus, quòd eum te aiebat, quum esses Sami, curasse faciendum. 3. ad Q. frat. 32
Lychnus.
Lux denique longè alia est Solis & lychnorum. pro Cælio, 54. a
Lycón.
Lycón (philosophus Peripateticus, Stratónis successor) ægritudinem paruis rebus ait moueri, fortunæ & corporis incommodis, non animi malis. Tusc. quæst. lib. 3. 67
Lycurgus.
Lycurgus leges suas autoritate Apollinis Delphici confirmavit. de Diuinat. lib. 1. 82
Marcus Brutus accusationem factitauit, vt Athenis Lycurgus. de Clar. Orat. 67
Lycurgus orator, Isocratis discipulus. 2. de Orat. 53
Lycurgus orator, Demostheni proximus. Brut. 17
Lycurgus superior Lacedæmonios legibus astrinxit. Brut. 19
Lycurgus in eloquentium numero reponendus. 1. de Or. 30
Lycurgeus.
Nosmetipsi, qui Lycurgei à principio fuissimus, quotidie demitigamur. ad Att. lib. 1. 26. Id est, optimates, legum asseclæ & propugnatores, qualis Lycurgus apud Laconas legum conditor.

Lydia.
 Quid dicam de Lydia: &c. pro Flac. 51
Lydus.
 Quis vnquam Græcus comœdiam scripsit, in qua seruus primarum partium non Lydus esset: pro Flac. 160. b
Lygur.
 Ob Lygurum castella expugnata multi triumphi. Brut. 138
Lymphatus.
 Flexanima tanquam lymphata vt Bacchi sacris commota. 1. de Diuinat. 136. a
Lyncæus.
 Lynceus homo. 5. in Verr. 28
 Quis est tam Lynceus, qui in tantis tenebris nihil offendat: nusquam incurrat. 9. famil. 3
Lyra.
 Themistocles cum in epulis recusasset lyram, habitus est indoctior. Tusc. quæst. 149. b
Lyræus.
 Lyræorum versus solutæ orationi similes. Orat. 106
Lysander.
 Lysander cum vellet commutare leges Lycurgi, religione prohibitus est. Diuin. lib. 1. 82
 Lysander Ephorus quamobrem à Lacedæmoniis expulsus. Offic. 2. 117
 Lysander Lacedæmonius dicere solitus est, Lacedæmone esse honestissimum domicilium senectutis: nusquam enim tantum tribuitur ætati, &c. Cat. 58
 Lysander Lacedæmonius versutissimus & patientissimus. Offic. 1. 153
 Lysander Lacedæmoniorum clarissimus. Diuinat. lib. 2. 67
 Lysandri statua in Delphis. Diuin. lib. 1. 67
 In Lysandri statuæ capite Delphis subito extitit corona ex asperis herbis. Diuin. lib. 2. 53
Lysanias.
 Lysanias Tennites. pro Flac. 33
Lysides.
 Lysidem Atheniensem plerique nouimus: est enim Phædri

Philosophi nobilis filius, homo præterea festiuus, vt eum M. Curio confessor eodem & collusore facillimè possit conuenire, &c. 5. Philipp. 173
Lysias.
 Lysias qualis in dicendo fuerit. 2. de Orat. 52
 Lysias qualis orator. Orat. 145. Brut. 32
 Lysias quo dicendi genere vsus. Orat. 15. & 16
 Lysias penè alter Demosthenes. Orat. 132
 Lysias Pythagoreus Thebanum Epaminondam erudiuit. 1. Offic. 217
 Lysias oratione locuples, rebus ipsis ieiunior. de Fin. lib. 5. 12
 Lysias Pythagoreus Epaminondæ præceptor. 3. de Orat. 77
 Disertissimus scriptor Lysias. de Orat. 105. b
 Tum fuit Lysias ipse quidem in causis forensibus non versatus, sed egregie subtilis scriptor atque elegans, quem iam propè audeas oratorem perfectum dicere: &c. in Bruto, 17
 Veneratissimus ille scriptor & politissimus Lysias. Or. 199. b
 Lysias & Catonis superioris comparatio. Brut. 162
 Lysias institutum in arte dicendi. Brut. 123
 Lysias orationem elegantissimam Socrates respuit. 1. de Oratore, 118
 Lysias plurimæ orationes. Brut. 31
 Lysias quæ fuerit patria. Brut. 31
 Lysias subtilitas. 3. de Orat. 16
Lysidicus.
 Lysidicus ipse in Græco verbo, qui omnia iura dissoluit. 11. Philipp. 299
Lysippus.
 Lysippus Polycleti Doryphorum sibi magistrum fuisse dicebat. Brut. 164
 Lysippus Charem discipulum habuit. 4. ad Heren. 148
 Neque enim Alexander ille gratiæ causa ab Apelle potissimum pingi, & à Lysippo fingi volebat: sed quòd, &c. 5. familiar. 33. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 77
 Ex quo ipsam ægritudinem λυσιπυ Chryssippus, quasi λύσις, id est solutionem totius hominis appellatam putat. 3. Tuscularum, 51

M

Litera, in numeris mille significat, Vide Mille. Omnibus in parietibus inscriptas fuisse literas, tria LLL, duo MM. 2. de Orat. 133
 Μακρόν ἄνθος. 12. ad Att. 3. pro loco amœnissimo.
Macedo.
 Quid Macedo Alexander: in Ant. 203. b
 Alexander Macedo, quò ab ineunte ætate res maximas gerere cœpisset, nonne tertio & tricesimo anno mortè obiit. 5. Tusc. 198
Macedonia.
 Macedonia, prouincia Consularis. in Pis. 29
 Macedonia, triumphorum seminarium. in Pis. 77
Macedonicus.
 Imperator Macedonicus. in Pis. 91. b
 Signum Macedonicum. in Verr. 236. b
 Legiones Macedonicæ. ad Att. 257. b
Macellum.
 Sedentem in faucibus macelli. 5. Verr. 123. pro Quint. 13
 Nam si propter voluptatem, quæ est ista laus quæ possit è macello petri. de Finib. 43
 Si Epicuri de voluptate liber rosus esset, putarem annonam in macello certiore fore. 2. de Diuin. 88. a
Macer.
 C. Macer, C. Rabirii inimicus. pro C. Rab. 4
 Macer Licinius, P. Vatini accusator. 2. ad Quint. frat. 13

Macer.
 Exile & macrum solum. de Lege Agrar. 69. a
Macies.
 De mea solitudine maciæque tibi narraffe. 3. ad Att. 22
 Corpus maciæ extabuit. Tusc. quæst. 196. b
 Homo grandi maciæ torridus, contemptus & abiectus. contra Rull. 85. b
 Profectus est ad bellù A. Hircius vir fortissimus, at qua imbecillitate qua maciæ: sed animi vires, corporis imbecillitas non retardauit. in Ant. 211. b
Maceria.
 Helico nequissimus H. S. M. dabat nullo aprico horto, nullo emissario, nulla maceria, nulla casa. Tironi, lib. 16. 24
Macharensis.
 Macharensis ager in Sicilia. 5. in Verr. 38
Machærophorus.
 Hominem portauit ad Baias Neapoli octophoro Antiano, machærophoris centum sequentibus, &c. 2. ad Quintum fratrem, 24
Machina.
 Columnæ machina apposta deiecta, eisdem lapidibus repositæ sunt. in Verr. 105. b
 Hæc tota lex ad Pompeii opes euertendas tanquam machina comparatur. contra Rull. 75. b
 Quid ergo isti doli, quid machinæ, quid præstigiæque, Num sine ratione esse potuerunt. 3. de Nat. deor. a
 -nec quid inde auferam,
 Nec quem dolum ad eum, machinamve commoliar, Scio quicquam. 3. de Nat. deor. 103. a
 M. Regulus, quem Carthagenenses resectis palpebris illigatum in machina vigilando necauerunt. in Pis. 88. b
 Doli, machinæ, fallaciæ, præstigiæ. de Nat. deor. 74. b

Macæ.
 Seruuli aiebant, eum & agripetas eiectos à Buthrotiis. Macæ. 15. ad Att. 49
 Macæ virtute: ego enim ipse cum eodem ipso non inuitus errauerim. 1. Tusc. 32
 Macæ virtute mihi quidem gratum. ad Att. lib. 12. 236. 2. a
 Quæso quid vobis futurum est, macæ scribas. 6. ad Att. 50
Macula.
 Maculam officio functum esse gaudeo. 6. fam. 51
Macula.
 Delenda est vobis illa macula Mithridatico bello superiore suscepta. pro Lege Manil. 4. a
 Magna macula per vos delata. Att. 282. b
 Est enim huius seculi labes quædam & macula, virtuti inuidere. pro Corn. Balbo, 11. a
 At est corporis macula næuus. de Nat. d. 1. 55
 Macula familiæ. pro Cluent. 20. b
 Macula populi deleta. ad Brut. 35
 Quoniam illa in Repub. macula regni publicati maneret, quam nemo iam possit eluere. pro Sestio, 53. a
 Sed totum illud sociale bellum macula sceleris ambitum est. pro Font. 26. a
 Desinant amici etus ea dictare, quæ detrimento, maculæ, inuidiæ, infamiæ nobis omnibus esse possint. 5. in Verr. 122
 Susceptam maculam delere. pro Lege Manil. 4. a
 Legationis ceremoniam polluere, maculæque afficere. pro S. Rosc. 67
 Inurere æternas maculas alicui, quas reliqua vita eluere non possit. in Sal. 274. b
 Maculas flagitiorum tuorum, innocentium sanguine luere arbitrabare. in Verr. 260. b
 Cuius vt adolescentiæ maculas, ignominiasque præteream. a
 Hunc tu vitæ splendorem maculis aspergis istis. pro Planicio, 265. b
 Omnium libidinum maculis notatissimus. pro Dom. 217. b
Macula, retis foramen.
 Reticulumque ad nares sibi apponebat tenuissimo lino, minutis maculis, plenum rosæ. 7. Verr. 22. a
 Et in ipsis quasi maculis, vbi habitat, vastas solitudines interiectas. Som. Scip. 20
Maculosus.
 Auctionis verò miserabilis aspectus, vestis Pompeii non multa, eaque maculosa. 2. Philip. 81. a
 Maculosi senatores. 1. ad Att. 37
Maculo.
 Et tu sancte Iupiter, cutis ille latus, nemora, sinisque sæpe omni nefario stupro & scelere maculauit. pro Mil. 118. b
 Quomtinus castissimos ludos omni flagitio pollueret, omnino dedecore macularet. de Arusp. resp. 24. a
 Maculare splendorem alterius. pro Sest. 16. b
Madeo.
 Natabant pauimenta vino, madebant parietes. 2. Phil. 103. a
Madens.
 Primum processit: qua autoritate viri vini, somni, stupri plenus, madenti coma, composito capillo. Post reditum in Senatu, 11. a. Id est, vnguento illita & vncta.
Madefio.
 Vaticinatum, madefactum iri minus x x x. diebus Græciam sanguine. 1. de Diuinat. 119. a
 Imbuti sanguine gladii P. C. legionum, exercituumque nostrorum, vel madefacti potius duorum Consulum, tertio Cæsaris prælio. 14. Philip. 388. a
Madidus.
 Sed ille fasciculus totus aqua madidus mihi redditus est. Quint. frat. 314. b
Mæandrus.
 Quos tu Mæandros, dum omnes solitudines persequeris, quæ diuerticula, flexionesque quæstisti in Pis. 41
Mæna.
 Qui enim voluptatem ipsam contemnunt, iis licet dicere se acipenserem mæna non antepone. 2. de Finib. 75
Mæotis.
 A sole exoriente supra mæotis paludes, B. iiii.

Machinor.
 Quum interea aliud quiddam iandiu machinetur. 2. Verrinarum, 10. a
 Quæramus igitur causam quæ impulerit eum qui hæc machinatus sit, vt originem rerum & amolitionem nouam quæreret. de Vniuers. 10. a
 Nam primum aliæ mares, aliæ fœminæ sunt: quod perpetuitatis causa machinata natura est. 2. de Nat. d. 96. Id est, soliter excogitauit.
 Ad vsu orationis incredibile est quanta opera machinata natura sit. 2. de Nat. d. 112
 Hæc quidem machinati sunt ad voluptatem. de Or. 159. b
 Machinata sunt ad numerum & ad spatium temporis anorum mensurumque conuersiones. de Vniuers. 65
 Nihil aliud nisi vt ne quid per vim agi posset, machinabere. pro Domo sua, 224. b
 Machinari necem vel calamitatem alicui. 4. a. 1. Heren. 152
 Machinari pestem aliquam in omnes. in Catil. 1. a
Machinator.
 Improbissimus machinator omnium scelerum. in Cat. 52. a.
 Hoc est, inuenter & author.
 Scio omnium architectum & machinatorem esse Chrysgonum. pro Rosc. Amer. 78. a
 Tibi nos Rulle, & istis tuis harum omnium rerum machinatoribus totam Italiam inermem tradituros existimasti, &c. in Rull. 9
Machinatio.
 Machinatio & solertia quædam data est nonnullis bestiis. 2. de Nat. d. 92
 Qui tanquam machinatione aliqua, tum ad seueritatem, tum ad remissionem animi, tum ad tristitiam, tum ad lætitiã est contorquendus. 2. de Orat. 40. a. Id est, inuentione & astutia.
 Machinatione quadam mouetur sphæra, horæ, & alia per multa. 2. de Nat. d. 71
Macies, Vide Macer.
Macrocolum.
 Sed tamen idem σύνταγμα misi ad te retractatus: & quidem ἀρχήν ipsum crebris locis inculcatum & resectum. Hunc tu tralatum in macrocolum lege in arcano conuiuis tuis, &c. Att. lib. 16. 7
 Sed tamen ego non despero probatum iri Varroni: & id, quoniam impensam fecimus in macrocola, facile patior teneri. Att. lib. 13. 32
Macto.
 Ferunt laudibus, maçant honoribus. de Repub. a
 Clodius diuisores omnium tribuum domi suæ crudelissima morte maçtauit. de Arusp. resp. 39
 Tum tu Iupiter hos æternis supplicis viuos, mortuosque maçtabis. in Cat. 24
 Inferorum animas elicere, & puerorum extis deos manes maçtare. in Verr. 31. b
 Quam potestis P. Lentulo maçtare victimam gratiorem: pro Flacco, 157. b
 Nonne hunc in vincula duci, non ad mortè rapi, non summo supplicio maçtari imperabis: in Catil. 20. a
 Post te continuo fecit idem in duobus prodigijs Reip. Clodius: quo etiam maiore malo es maçtandus. pro Cælio, 2. in Vat. 28
 Quorum ego furori nisi cessissem, in Catilinæ busto vobis ducibus maçtatus essem. in Pis. 11. a
 Quo minus sibi arrogant, minusque vos despiciant, quum videant ius ciuitatis illo supplicio esse maçtatum. 6. Verrinarum, 23. a
Maçtatus.
 Hæc dextra Lernam tetram maçtata excetra placuit. 2. Tusc. q. 37. a

Nemo est qui factis me æquiparare queat. 5. Tusc. 71. a
 Cùm rex Mithridates amisso exercitu, regno expulsus, tamen in ultimis terris aliquid etiam nunc molitur, atque ab inuicta Cn. Pompeii manu Mæotide, & illis paludibus, & itinerum angustiis, atque altitudine montium defendatur: cùm imperator in bello versetur: &c. de Leg. Ag. 57

Magara.

Magara, oppidum Sicilia. 7. in Verr. 12

Magis.

Magis adeo id facilitate, quam alia vlla culpa mea contingit. 2. de Orat. 9

Ac multo etiam magis ad vos. de Orat. 12. de Cl. Orat. 19. b

Capessentibus Remp. nihil minus quam philosophis, haud scio an magis etiam despicientia adhibenda sit rerum humanarum. de Offic. 15. b

Quumque Pompeius ita cõtendisset, vt nihil vnquam magis. Lent. lib. 1. 9. 80. a

Aut enim nemo (quod quidem magis credo) aut si quisquam, ille sapiens fuit. de Amic. 3. a

Tu magis id diceris Fanni, si nuper in hortis Scipionis, &c. de Amicit. 25. a

Et eò magis quòd, &c. 5. Verr. 65. a

Atque eò magis, si, &c. 5. Verr. 1. a

Expecto tuas literas, te ipsum multo magis. epist. 26. 4. b

Et si magis est quod gratuler tibi, quam quod te regem, tamen etiam rogo, vt si quæ, &c. Att. lib. 16. 333. 14. a

Cuius in magnis cateruis amicorum si fuit etiam Cælius, magis est vt ipse molestè ferat errasse se, sicut & nonnunquam in eodem homine me quoque erroris mei poenitet, quam vt istius amicitia crimen reformidet. pro Cæl. 10. a

Id est, magis conuenit.

Nihil huc addi potest quo magis virtus sit. in Parad. 26. a

Nisi forte magis erit parricida, si quis Consularem patrem, quam si quis humilem necauerit. pro Mil. 13. a

Magis ædilis fieri non potuisset: sed hoc præstare, quòd ei minus inuideretur. pro Plancio, 49. a

Imò verò etiam hoc magis quam, &c. 1. de Lege Agr. 95. a

Nunc verò hoc magis quòd, &c. pro Flacco, 54. a

Memè tote non tam illos esse nobis, quam hos pertimescendos, atque etiam hoc magis sunt timèdi, &c. in Ver. 16. 4. b

Vereor ne inuidi magis, quam amici sint. de Amic. 13. a

Magis miserrimum. de Arusp. resp. 46

Ac multo etiam magis ad vos, &c. 1. de Orat. 76. a

Expecto tuas literas de ipsis rebus, te ipsum multo magis

Tironi, lib. 16. 19. 1. a

Sed antiquior & pulchrior, & magis à natura ipsa profecta alia causa. de Amic. 26. a

Annos natus magis quadraginta. pro Rosc. Amer. 12

Iraque de Græcia quotidie magis & magis cogito. Attico, lib. 14. 316. 4. a

Sed mihi magis, magisque quotidie de rationibus tuis cogitanti, placet, &c. Thermo, lib. 3. 17. 2. a

In dies singulos magis magisque. 6. famil. 11

Enitar vt in dies magis magisque hæc nascens de me duplicetur opinio. ad Tironem, lib. 16. 21. 4. a

Quotidie magis magisque perdit homines cum suis similibus seruis, te cæcis ac templis vrbis minarentur. 1. Philip. 3. a

Quotidie magis ac magis suspicor te in Epeirum profectum. epist. 191. Att. 71. b

Maximè, superlatiuum.

Tam sum amicus Reipublicæ, quam qui maximè. ep. 60. b

Hoc maximè admodum mihi accommodatum est. ad Herennium, 27. b

Iraque pulcherrima illa, & maximè naturali carent amicitia. de Amicit. 68. a

Domus celebratur vt cùm maximè. Quint. frat. 311. b

Quod ego quam audissem ex aliis, maximè ex meo fratre cognoui. Lent. lib. 1. 9. 23. a

An ego poetis & maximè tragicis concederem, vt, &c. Orator. 206. b

Causarum illustrium quam maximè conficio orationes. de Senect. 84. b

Mihi videtur vel maximè confirmare, &c. 1. de Natura deorum, 241. a

Et eos maximè, qui te maximè debuerunt, & plurimum potuerunt iuuare. epist. 6. b

Siue hanc aberrationem à dolore delegerim, quæ maximè liberalissima, doctoque homine dignissima, laudari me etiam oportere. Att. lib. 12. 251. 10. a

Dicere quam maximè ad veritatem accommodatè. de Oratore, 97. b

Intuemini paulisper animis iuuetutem, & eos maximè, &c. pro Domo sua, 37. a

Maximè in culpa esse. 7. Verr. 16. a

Et id maximè fieri temporibus hybernis. 2. de Nat. d. 37. a

Quæ ratio poetas, maximèque Homerum impulit, &c. de Nat. d. 59. b

Vt quisque maximè opis indigeat, ita ei potissimum opitulari. 1. Offic. 74. a

Vel etiam id quod maximè libet. Lent. lib. 1. 8. 7. a

Quæ quidem vel maximè suspicionem mouent. in Part. 62. a

Maximè necessarius. 1. Academ. 49. a

Quæ maximè profunt. Part. 240. b

Eò maximè quòd, &c. Att. 177. b

Ego tuis consiliis vsus sum, maximèque quòd & grauitatem in congressu nostro tenui quam debui, & ad vrbem, &c. Att. lib. 9. 191. 5. a

Maximè quòd is locus id temporis vacuus esset. de Finib. a

Maximèque quòd sit, &c. Att. 109. b

Omnes stulti sine dubio miserrimi: maximè quòd stulti sunt. de Nat. d. 1. 17

Maximèque in eo est reprehensus, quòd dixerat, &c. Attico, 38. b

Cognoscat etiam rerum gestarum, & memoria veteris ordinem, maximè scilicet nostræ ciuitatis, &c. in Orat. 65. a

Scribe aliquid, & maximè si, &c. Att. lib. 7. 131. 4. a

Qui maximè omnium nobilium Græcis literis studuit. in Bruto, a. Id est, magis quam alii omnes.

Maximè equidem vellem vt, &c. 8. Philip. 254. a

Quod cum ita sit, maximè vellem, primum, &c. Att. 127. b

Magister.

Dux & magister ad faciendum aliquid. in Verr. 139. b

Quamobrem hoc vos doceo, bonus ego videlicet & eruditus magister. de Orat. 126. b

Tum verò ius omne noster iste magister mutandæ ciuitatis ignorat. pro Corn. Balb. 60. b

Vsus, est magister optimus. pro Rab. Posth. 124. b

Summus magister in poculo. de Senect. 43

Magister Aristotelis Plato. de Nat. d. 1. 24

Existimator alicuius artificii, non magister. Orat. 207. b

Magister cœnandi, discipulus dicendi. epist. 136. b

Stylus optimus dicendi effector & magister. de Orat. 97. b

Stylus perfectior dicendi & magister. de Orat. 107. b

Sylla potuit efficere ab interrege, vt dictator diceretur & magister equitum. ad Att. 151. b

Magister in publicanorum societate. 13. fam. 19

Plato grauius author & magister intelligèdi & docendi. Orat. 197. b

Si ab isto libro, quem tibi magister ludi nescio quis ex alienis orationibus compositum dedit, verbo vno discesseris. 1. Verr. 25. a

Magister ludorum. 3. ad Quint. frat. 36

Quamquam te bonum timor faciebat, non diurni magister officii. 2. Philip. 93

Ifocrates magister omnium istorum. de Orat. b

Rectius magister populi, &c. quam Sylla, qui trium pestiferorum vitiorum, luxuriæ, auaritiæ, crudelitatis magister fuit. 3. de Finib. 59

Isque aue sinistra dictus populi magister esto. 3. de Leg. 8

Author & magister publicæ religionis. pro Dom. 234. b

Misit in Siciliam literas ad Carpinatrum, cùm esset magister scripturæ & sex publicanorum. 5. Verr. 142. a

Quidam qui rum magister erat eius societatis. in Ver. 145. b

pro Planc. 26

P. Crassus maximarum societatum author, plurimarum

magister. Attico, 176. epistol. 207. 227. b

Plato non linguæ solum, verum etiam animi ac virtutis magister. de Orat. 155. b

Mihi tanquam magistro esse affixum. 3. ad Quint. frat. 13

Is discipulus magistro tantulum de arte non concedit. pro Sext. Rosc. 38. b

Iam inuideo magistro tuo qui te tanta mercede, quata iam proferam, nihil sapere docuit. 2. Philip. 35. a

Magistro populi, equitumque cū populo patribusque agendi ius esto. 3. de Legib. 10

Eò breuior est hæc epistola, & vt aduersus magistrum morum, modestior. ad Appium, lib. 3. 13. 7. a

Tu, si nos omnes amas, & præcipue me magistrum tuum, confirma te. 16. fam. 5

Nominat iste seruum, quem magistrum pecoris esse diceret. 7. Verr. 14. a

Suasione legis Seniliæ sibi magistrum fuisse dicebat. de Clar. Orat. 192. b

Vnà agebāt cæteri creditores, in quibus erat Lucullus, & P. Scipio, & is, quem putabant magistrum fore, si bona venirent, L. Pontius. Att. lib. 1. 1. 7. a

Epicurus gloriabatur se magistrum habuisse nullum. de Natur. deorum, 15. b

Magistrum me ei profitebor. 2. ad Quint. frat. 31

Hæc omnia nō à natura sunt, sed à magistro. pro Mur. 139. b

Aristoteles à magistro Platone dissentiens. Orat. 198

Præ magistro operas dedit in portu & scriptura Asiæ. 11. ad Atticum, 22. 13. famil. 87

Sine magistro, duce natura, mammas appetunt. 2. de Natura deorum, 97

Magistro te, breuitatem secutus sum. 11. fam. 40

Præsertim illo magistro qui cogere docere antè quam ipse didicisset. pro Domo sua, 241. b

Te vt in hac re magistro volo. pro Cecinn. 291. b

Cui magistri sunt, & domini constituuntur, qui, qua lege & qua conditione pereat, pronuntient, &c. pro Quint. 18

Magistri ad quos filios nostros mittimus. de Orat. 120. b

Nulli bonarum artium magistri non beati putandi, quantum consenserint vires atque defecerint. Cat. 26

Artium liberalium magistri, viuèdi præceptores. de Inuentione, 50. b

Magistri qui tabulas habebant. in Verr. 145. b

Vestri præceptores, & virtutis magistri, id est Stoici. pro Murena, 139. b

Pueri in hoc genere apud magistros exercètur. de Or. 106. b

Ego habeo auctores & magistros colendarum religionum, maiores nostros. de Arusp. resp. 247. b

Gracchus semper habuit exquisitos de Græcia magistros. de Clar. Orat. 174. b

Sæpe dare tabellariis publicanorum poteris per magistros scripturæ. Att. lib. 5. 103. 4. a

De hereditatum possessionibus, de bonis possidendis, magistris faciendis, vendendisque ex edicto, & postulari & fieri solent. Att. lib. 6. 111. 26. a

Magistra.

Vita autem hæc rustica, quam tu agrestem vocas, parsimonix, diligentix, iustitiæ magistra est. pro Rosc. Amer. 45. a

Legis æternæ vis, quæ quasi dux vitæ, & magistra officiorum sit. de Nat. d. 10. b

Philosophia magistra vitæ. Tusc. 225. b

Natura magistra ac duce. de Orat. 111. b. 1. de Finib. 107. a

Magisterium.

Magisterium morum, censura. de Prouinc. Conf. 38

Me verò & magisteria delectant à maioribus instituta, & is sermo qui more maiorum à summo adhibetur magistro in poculo. de Senect. 43

Magistratus.

Magistratus proprium munus est, intelligere se gerere personam ciuitatis, debereque eius dignitatem & decus sustinere, seruare leges, iura describere, ea fidei suæ commissâ meminisse. Offic. 1. 173

Censura, sanctissimus magistratus. pro Sest. 15. b

Dum vnus erit patritius magistratus, auspicia ad patres

redire non possunt. Attico, 276. b

Magistratus vnicus ædilitas creari solebat in Arpinati municipio. 13. famil. 24

Quem magistratus comprehendi, & in vinculis teneri iufferat. a

Iam hoc inauditum, & planè nouo more, vt Curia lege magistratus detur, cui nullis comitiis antè sit datus. 2. de Leg. Agr. 38. a

Magistratus quum iudicasset, inrogassitve, per populum multæ poenæ certatio est. 3. de Leg. 5

Vt ei triennium ante legitimum tempus magistratus, petere, capere, gerere liceat. in Ant. 204. b

Videtur igitur, magistratus hanc esse vim, vt præsit, præscribatque recta & vtilia, & coniuncta cum legibus. Vt enim magistratibus leges, ita populo præsent magistratus: verèque dici potest, magistratum legem esse loquentem, legem autem mutum magistratum. 3. de Leg. 1

Accipere magistratum loco prædæ. in Salust. 11. a

Nulla re alluci mentes hominum oportere ad magistratum mandandum, nisi dignitate. pro Mur. 142. b

Magistratum eundem, ni interfuerint decem anni, ne quis capito. 3. de Leg. 8

Tum enim magistratum non gerebat is qui ceperat, si patres auctores non erant facti. pro Planc. 6

Creare & gerere magistratum. epist. 40. b

Venit ad me Heraclius is, qui tum magistratum Syracusis habebat. 6. Verr. 120. a

Cedere iis qui magistratum habebant. Offic. 30. b

Nam quòd huc properent in magistratum venire, aut exercitum mittere, causam non habent. Lentulus ad Cicero-

nem, lib. 12. 14. 11. a

Magistratum mandare. 4. in Verr. 91

Magistratum certum huic procuratori præfecerat. 2. de Legibus, 61

Magistratum æquum adhuc reperire non potui. pro Quintio, 2. b

Magistratum à populo contendere. 4. in Verr. 91

Qui magistratu abierint, apud censes edant, & exponant quid in magistratu gesserint, de que iis censes præiudicent. Hoc in Græcia fit publicè constitutis accusatoribus, qui quidem graues esse non possunt, nisi sint voluntarii. Quocirca melius est rationes referri, causamque exponi censoribus, integram tamen legem accusatori, iudicioque seruari. 3. de Legib. 40

Atque abeuntem magistratu, concionis habendæ potestate priuauit. Metello, lib. 5. 5. Id est, deponentem magistratum.

Nemo Tribunus plebis, nemo alio magistratu, nemo priuatus author extitit. Att. 279. b

Quæ in magistratu vitiose decreuerant, eodem ipsis priuatis erat iure parendum. Quint. frat. 294. b

Non magistratus, sed tyranni satellites. 14. ad Att. 6

Iis qui habent à natura adiumenta rerum gerendarum, abiecta omni cõtatione adipiscendi magistratus, & gerenda Respub. est. Offic. 1. 103

Commisi sunt iis magistratus. pro Plancio, 272. b

Secuti sunt auariores magistratus. in Verr. 191. b

Magistratus, legum ministri. pro Cluent. 116

Magistratus Rempub. continent maximè religione constituta. 2. de Legib. 62

Magistratus nec obedientem, & noxium ciuem multa, vinculis, verberibusque coercento, ni par, maiorve potestas, populisve prohibessit, ad quos prouocatio esto. 3. de Legibus, 4

Magistratus omnes auspiciam, iudiciumque habento. 3. de Legibus, 9

Magistratus minores periti iuris, plures in prælia sunt. 3. de Legibus, 5

Magistratus reliqui præter censes annui sunt. 3. de Legibus, 7

Magistratibus qui aduersentur, eos è Titanum genere, qui cælestibus sunt aduersati, Plato constituit. 3. de Legib. 4

Magistratibus omnibus auspicia & iudicia dantur: iudicia, vt esset populi potestas, ad quam prouocaretur: auspicia,

vt multos comitiatus probabiles impedirent moræ. 3. de Legibus. 26
Magistratus iuncta sunt iudicia. 3. de Legib. 41
 Vt magistratus leges, ita populo præfunt magistratus, vereque dici potest magistratum legem esse loquentem: legem autem, mutum magistratum. 3. de Legib. 2
Magistratus imperandi, civibus obtemperandi modus est præscribendus. 3. de Legib. 3
 Vbi eos inuenimus, qui honores, magistratus, imperia, potestates, opes, amicitia non anteponant, &c. de Amic. 76. a
Extra magistratus si cœratore vsus sit. 3. de Legib. 10
A magistratibus, priuatique doceri patiuntur. 3. de Leg. 11
De magistratibus sunt propria quædam à Theophrasto primùm, deinde à Dione Stoico quæstia subtilius. 3. de Legibus. 15
Magistratus, iisque qui præfunt, continetur Respub. & eorum compositione, quod cuiusque in Respub. genus sit, intelligitur. 3. de Legib. 14
Cato negat iudicium hominum in magistratibus mandandis, voluptatibus corrumpi oportere. pro Murena, a
Libertas populi in mandatis magistratibus. pro Plan. 262. b
Suffragia in magistratibus mandandis palam ferre melius esset. de Legib. 190
In magistratibus vrbanam administrationem Respubl. tibi prouincialem dedit. 1. ad Quint. frat. 32
Magistratibus non solum obedire, sed & eos colere & diligere populi debent. 3. de Leg. 3
Magistratus opus est, sine quorum prudentia ac diligentia esse ciuitas non potest, quorum descriptione omnis Respub. moderatio continetur. 3. de Leg. 3
Magnanimitas, Magnanimus, Vide Magnus, Magnes.
Vt si magnetem lapidem esse dicam, qui ferrum ad se alliaciat & trahat, at rationem cur ita sit, asserere nequeam. de Diuinat. lib. 1. 75
Magnes.
Dionysius Magnes. de Clar. Orat. 149. b
Magnus.
Quanto in odio noster amicus Magnus, cuius cognomen vnà cum Crassi diuitis cognomine consensit. 2. ad Att. 32
Magnus.
Artes quibus tu magnus es, tibi concedo. pro Quint. 17. b
M. Drusus tuus magnus auunculus. de Clar. Orat. 184. b
Dicæarchus Peripateticus magnus & copiosus. Offic. 36. b
Magnus Consul & Consularis. 10. fam. 12
Magnus locus. 2. de Nat. d. 54. Id est, amplam præbens materiam.
Numerus frumenti magnus. 4. Verr. 127. a
Magnus prætextatus illo die fui. 6. ad Att. 18
Magnus veterator. 2. ad Quint. frat. 30
Vir magnus imprimis. de Nat. d. 1. 84
Magnus vir Philo. 1. Acad. 20. a
Nemo vir magnus sine aliquo afflatu diuino vnquam fuit. de Nat. d. 59. b
Mihi cum eo & vetus & magna amicitia est. pro Mur. 125. b
Hæc enim ars sine controuersia & magna est, & late patet, &c. de Orat. 145. b
Magna causa. pro Domo sua, 1
Magna eloquentia, magna grauitas, magnum studium, magna contentio. epist. 2. b
Magna Græcia. 2. de Orat. 84
Magna natio. de Arusp. resp. 153
Neque disputandi causa, vt magna pars, sed, &c. pro Murena, 139. b
Magna pecunia. 11. ad Att. 5
Magna procuratio. pro Deiot. 25
Magna quæstio est. de Nat. d. 2. 38
Quædam magna & ampla res. de Inuent. 43. b
Experiar equidem, sed magna res est. Tusc. 178. b
Magna mihi res non modo ad statuendum, sed etiam ad dicendum videtur esse. contra Rul. 74. b
Magna res. 12. ad Att. 62. Id est, magni pretii.
Magnum caput. 2. de Orat. 139

Magnum consilium. 3. Philip. 132
Magnum ingenium. L. Luculli. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 1
Magnum opus & arduum Brute conamur. Orat. 199. b
Magnum opus in manibus habeo. 1. Academ. 4. a
Magnum quid & multæ cogitationis atque otii. 2. ad Att. 34
Quid enim videatur ei magnum, cui æternitas omnis, totiusque mundi nota sit magnitudo? Tusc. q. lib. 4. 29
Quantum id magnum & amplum est. epist. 86. b
Magnum est efficere vt quis intelligat quid sit illud verum & simplex bonum. 1. Acad. 10. a. Hoc est, magni laboris, vel magnæ utilitatis.
Magnum est eadem habere monumenta maiorum, iisdem vti sacris, sepulchra habere communia. Offic. 1. 79
Quos enumerare magnum est, ita sunt multi. Tusc. 174. b
Magnum est in amicitia, superiorem parem esse inferiori. de Amicit. 61. a
Quid est enim magnum, quum causas rerum efficientium sustuleris, de corpusculorum (ita enim appellat atomos) concursatione fortuita loqui? 1. Academ. 9. a
Decertare mihi ferro magnum fuit cum reliquiis eorum, &c. pro Planc. 277. b
Quicquid erit, non modò magnum, sed etiam paruum, scribes. 14. ad Att. 2
Nam si te interioribus vicinis tuis, Cilicensi & Syriaco anteponis, valde magnum facis. 1. ad Quint. frat. 41
Nos magnum fecissemus, si potuissemus, &c. Orat. 206. b
Vir fortis & acris animi magnique. pro Sest. 12. b
In his magni iudicis est statuere quid sit æquum. Offic. 66. b
Magnum atque honestum te esse. 11. fam. 6. in epist. M. Bruti & Cassii.
Magnum annum dicunt mathematici, quo septem sidera errantia expletis propriis cursibus sibimet concordant. 2. de Nat. d. 38
Quarum rerum fateor magnam multiplicemque esse disciplinam. de Orat. 104. b
An verò, si domum magnam, pulchramque videris, non possis adduci, &c. de Nat. d. 2. 13
Quia Chrysippus & Stoici quum de animi perturbationibus disputant, magnam partem in his partiendis & definiendis occupati sunt. 4. Tusc. 15. a. 9. fam. 32. 16. ad Att. 15. Id est, ex magna parte.
Nullam rem neque tam magnam, neque tam paruam putet, quæ, &c. 5. fam. 26
A magno homine & in primis erudito Panætio tractata. 3. de Legib. 15
Stabili & firmo & magno animo vir. 3. de Finib. 44. a
Magno timore esse. 5. ad Att. 26
Aut omnino, aut magna ex parte essem aliquando liberatus, &c. 1. Tusc. 1. a
Magna voce confiteri. pro Cecinna, 67. a
Magni aratores. 5. in Verr. 100
Magni ludi. in Pis. 5
Magni in Respub. viri. 3. de Legib. 16
Partes magnæ & graues. Orat. 201. b
Multæ & magnæ res. de Inuent. 43. b
Magna dii curant, parua negligunt. de Nat. d. 51. b
Magna quæ videntur, in duplici genere sunt. Partit. 30
Magnis sæpe rectissimè parua conferuntur. Orat. 8
Magnis viris prosperè eueniunt semper omnes res. de Nat. deorum, 59. b
Maior, Maius.
Africanus maior & Africanus minor. Partit. 117. b
Balbus maior & Balbus minor. Att. 124. b
Cato maior. de Amicit. 96. b
Maior medicina. pro Domo sua, 9
Anno ante natum Ennium, qui fuit maior natu, quam Plautus & Næuius. 1. Tusc. 6. a
Quod si tanta vis probitatis est, vt eam vel in eis, quos nunquam vidimus, vel (quod maius est) in hoste etiam diligamus. de Amicit. 28. a
Nihil ferè quondam maioris rei, nisi auspiciò, ne priuatim quidem, gerebatur. Diuinat. lib. 1. 28
Maiorem ad res gerendas animum facit cura. 1. de Fin. 21. a

Eius aspectu cum obstupisset bubulcus, clamorem maiorem cum admiratione ædidit. de Diuinat. 119. b
Quem ego vt fratrem maiorem verebar. Quint. frat. 303. b
Eum tibi commendo in maiorem modum, hominem domi splendidum, gratiosum etiam extra domum: &c. ad Quint. frat. lib. 2. 15. 8. a
Quos mihi maiorem in modum commendauit. Att. lib. 5. 110. 10. a
Maiorem in modum mihi gratum. 13. fam. 31
Maiorem in modum petere. 13. fam. 5
Soles libenter, vt ego, maiorem partem nihil curare. 8. familiarium, 28. in epistol. Cælii. Id est, ex magna parte, vel ex maiori parte.
Prorsus maiorem quidem rem nullam sciscam aliter: in minoribus, si voles, remittam hoc tibi. de Legib. 174. b
Qui volunt exclamare maius, toto corpore contentioni vocis asseruiunt. Tusc. 187. b
Augere aliquid, & maius facere. de Inuent. 72. b
Maiore delectatione, spe vberiore, præmiis amplioribus ad perdiscendum commoueri. de Orat. 86. b
Ex maiore argumentum. 2. de Orat. 92
Studio aciore, otio ac facultate discendi maiore ac maturiore, & labore atque industria superiore. de Orat. 93. b
Quod in re maiore valer, valeat idem in minore. Top. 222. b
Qui in aliquo maiore studio & arte versantur. Tusc. 160. b
Maiores hostiæ quomodo immolari solitæ. in Rull. 91
Quæ cura exuscitat etiam animos, maiores & ad rem gerendam facit. Offic. 3. b
Maximus.
Maximum malum, maximus dolor. de Finib. 83. b
Multa illius in me officia, multa in illum mea quoque, & quod maximum est, summus inter nos amor & mutuus. epist. 222. b
Vir summi consilii & maximi animi. pro Font. 282. b
Respondit epistolæ maximæ: nunc audi de minuscule. de Nat. deor. 392. Quint. frat. 320. b
Maximo comitiatu rogari de capite ciuis Rom. 3. de Leg. 38
Sed hi ne comparentur Catoni maximo & spectato viro. de Amicit. 8. a
Omnia minima maxima ad Cæsarem mitti sciebam. Quint. frat. 320. b
Maximis Reip. temporibus ei præsto esse. 3. de Legib. 38
Maiores.
Patres maioresque nostri. in Verr. 65. b
Quales eius maiores fuissent. 1. de Finib. 36. a
Maiores imitandi: at non eorum vitia. Offic. 1. 169
Maiores nostri libertis suis non multò secus ac seruis imperabant. 1. ad Quint. frat. 9
Maiores quibus in rebus quæstiones interponi voluerint. 2. ad Heren. 42
Maiorum suorum autoritate satis commendati fidei tuæ. 13. fam. 50
Maiorum nostrorum clementia. 5. fam. 1. in epist. Q. Metelli. Ex maiorum dignitate eum honorem à te administrari. 15. famil. 34
Maiorum exempla nosse debet Senator. 3. de Legib. 36
Maiorum mos. 13. fam. 20
Maiorum more, sine fuco ac fallaciis. 1. ad Att. 1
Maiorum nostrorum sepultæ reliquiæ. ad Octau. 47
Maiorum similem aliquando fore populum Romanum. 12. famil. 48
Maiorum nostrorum hinc multa vestigia. 2. de Leg. 2
L. Philippus vir auo, patre, maioribusque dignissimus. in Ant. 188. b
Audiui ex maioribus natu hoc idem fuisse. 1. Offic. 154. a
Ego meis maioribus virtute mea præluxi: vt, si prius noti non fuerint, à me accipiant initium memoriæ suæ. in Sa-lust. 3. a
Magni, absolutè.
Magni erunt mihi literæ tuæ. Cassio, lib. 15. 15. 11. a. Id est, habeo eas in pretio.
Sed quia te nimio plus diligo, non possum dissimulare, mihi famam quoque, quanuis sit falsa, magni esse. 10. ad At-

ticum, 26. in epist. Antonii. Id est, magni à me fieri, vel magnæ mihi curæ esse.
Magni interest ad decus & ad laudem ciuitatis. de N. d. 1. 6
Magno, absolutè.
De aliquo conducere nimum magno. ad Att. 15. b
Magno tuam dimidiam partem decidisti. pro Quint. R. 50. b
Ement agros quos volent, & quam volent magno. contra Rullum, 73. b
Qui, vt ais, magno vendidisti. 5. Verr. 59. a
Maiusculus.
Sed quid ago? quum mihi sit incertum, tranquillone sis animo, an vt in bello, in aliqua maiuscula cura negotiorum verferè, labor longius. Dolabellæ, lib. 9. 10. 5. a
Magnanimus.
Magnanimus & fortis, nec morens, nectimens, nec cupies, nec gestiens esse quisquam potest: eorum enim hæc sunt qui euentus humanos superiores, quam suos animos esse ducunt. Tusc. q. lib. 4. 51
Constantem enim volumus quendam, sedatum, grauem, humana omnia prementem illum esse, quem magnanimum & fortem virum dicimus. Tusc. q. lib. 4. 50
Itaque viros fortes & magnanimos, eosdem bonos & simplices, veritatis amicos, minimeque fallaces esse volumus. 1. Offic. 91. a
Magnanimitas.
Nam quum omnis honestas manet à partibus quatuor, quarum vna sit cognitio, altera communitatis, tertia magnanimitatis, quarta moderationis, &c. 1. Offic. 213. a
Magnificatio.
Eius libertum Apollonium iam tum equidem, cum ille videret, & magnificiebam & probabam. epist. 210. b
Facio magnam Dolabellæ. ad Att. 234. b. Id est, magnificatio actionem Dolabellæ.
Magnificus.
Animus excelsus & magnificus. Offic. 16. b
Cœna magnifica & lauta. 9. fam. 39
Magnifica & præclara eius defensio ostenditur. 7. Verr. 1. a
Vbi illa magnifica & gloriosa ostentatio ciuitatis. pro Flacco, 157. b
Nil generosum sapit atque magnificum. lib. 1. de Finib. 17
Genus dicendi magnificum atque præclarum. de Orat. 117. b
Magnificum etiam illud, Romanisque hominibus gloriosum. de Diuinat. 109. b
It quos nihil excelsum, magnificumque delectat. de Opt. gen. 244. b
Voce, motu, forma etiam magnifica & generosa quodammodo. de Clar. Orat. 189. b
Vidi forum adornatum magnifico ornatu. in Verr. 87. b
Delectant etiam magnifici apparatus, vitæque cultus cum elegantia & copia. 1. Offic. 38. a
Multæ ac magnificæ res constructæ & reconditæ. de Oratore, 98. b
Reliquæ sunt venationes binæ, per dies quinque magnificæ. epist. 95. b
Cum præclara quædam & magnifica didicisset. de Or. 98. b
Cætera illa magnifica Populi Romani vestigia. contra Rullum, 82. b
Magnificas villas contemno. 2. de Leg. 1
Ex operibus magnificis atque præclaris. de Nat. d. 1. 71
Stragulum magnificis operibus pictum. Tusc. 240. b
Id melius est, quod splendidius & magnificentius. de Clar. Orat. 128. b
Genus dicendi magnificentius & ornatius. de Clar. 175. b
Magnificentius est dicere, quemadmodum gesserimus consulatum, quam quemadmodum ceperimus. in Pis. 80. b
Est hoc amplissimum, sed illud magnificentius, &c. contra Rullum, 66. b
Ad altiora quædam & magnificentiora mihi crede Torquate nati sumus. 2. de Finib. 179. a
Cicero magnificentissimè post hominum memoriam Consul factus. in Vat. 4. a
Italiæ magnificentissimus ille motus. pro Dom. 242. b
Magnificentissimum Senatusconsultum. 1. de Diuinat. 106. a

Hoc est, amplissimum & nobilissimum.
Illam autem quam locauit, fecit magnificentissimam. Attico, 66. b

L. Crassus magnificentissima aedilitate functus est. Officiorum, 45. b. 6. Verr. 5. a

Ludi magnificentissimi, & munus sumptuosum atque magnificentum. Quint. frat. 32. b

Cui magnificentissima dona vsque ad Numantiam ex Asia misit. pro Deiot. 147. b

Senatus à quo saepe magnificentissimis decretis ornatissimus. Postquam. 204. b

Magnificentia.

Magnificentia, est rerum magnarum & excellentium cum animi ampla quadam & splendida propositione agitatio atque administratio. 2. de Inuent. 242

Capessentibus Remp. & magnificentia & despicientia adhibenda est rerum humanarum. Offic. 15. b

Virtus & magnificentia in qua grauitas & autoritas inest. de Inuent. 62. b

Magnificentia aedium regiarum. Tusc. q. lib. 5. 44

Magnificentia & sumptus epularum. Tusc. q. lib. 5. 70

Magnificentia liberalitatis. pro Rosc. Com. 14

Magnificentia villae Tusculanae L. Lucullo obiecta. 3. de Legibus, 28

Hoc vix est liberi populi, vix vestrorum amicorum magnificentiae. contra Rul. 70. b

Odit populus Romanus priuatam luxuriam, publicam magnificentiam diligit. pro Mur. 142. b

Eam magnificentiam funerum sepulchrorumque increbuisse, quae nunc Romae est. 2. de Leg. 60

Magnificentiam sepulchrorum esse minuendam. 2. de Legibus, 58

Noli ludorum huius elegantiam, & scenae magnificentiam valde contemnere, quae huic admodum profuerunt. pro Mur. 37. a

L. Lucullus, cuius quam multi villarum magnificentiam imitati sunt. Offic. 28. b

Qui tantas pecunias non propter inertiam laboris, sed propter magnificentiam liberalitatis repudiavit. pro Quint. Roscio, 49. b

Nam sic ut in epularum apparatu à magnificentia recedens, non se parcum solum, sed etiam elegantem videri volet, eliget quibus vtatur. in Orat. 46. a

Nec metiamur eam, ut quidam docti, verborum magnificentia. de Amic. 20

Nec hoc ille non vidit, sed verborum magnificentia est & gloria delectatus. 4. de Finib. 49

Cauendum est etiam, praesertim si ipse aedifices, ne extramodum sumptus & magnificentia prodeas. Offic. 28. b

Theophrastus est multus in laudanda magnificentia & apparatione popularium munerum. Offic. 44. b

In hac illa rerum magnificentia. de Leg. 168. b

Magnificè.

Dicuntur ista Cato magnificè inquam. 3. de Finib. 16. a

Vasa magnificè & pretiose caelata. de Inuent. 77. b

Magnificè enim Sulpitius maiorum continentiam diligebat. in Ant. 223. b

Exornat amplè magnificèque triclinium. in Verr. 214. b

Magnificè ac splendide ornare conuiuium. pro Quint. 17. & in Verr. 89. b

Magnificè illa explicamus. 15. ad Att. 27

Iste habitare laxè & magnificè voluit. pro Dom. 236. b

Hic qui se magnificè iactat & ostentat. ad Heren. 31. b

Magnificè laudari ab aliquo. in Verr. 182. b

Amicè & magnificè te laudatum puto. de Clar. Orat. 188. b

Iuuat enim magnificè loqui, & certè decet aduersus ignorantibus. Brutus ad Ciceronem, 16. 3. a

Magnificè vincere. in Catil. 25

Hae praescripta seruantes licet grauiter, magnificè, animosèque viuere, atque etiam simpliciter, fideliter, & vitæ hominum amicè. 1. Offic. 131. a

Magnificentissime.

Nostri autem propter quod per se ipsos confici potuit, glorio-

sisimè & magnificentissime confecerunt. ad Att. 223. b

Magniloquentia.

Quòd ille daelylicus numerus hexametrorum magniloquentiae sit accommodatior. in Orat. 111

Magnitudo.

Magnitudo immensa. Tusc. q. lib. 1. 50

Magnitudo aëris alieni. pro Rosc. Amer. 23. a

Magnitudo & vis amoris. epist. 21. b

Magnitudo & praestantia animi excellentis. Offic. 3. 130. Tusc. q. lib. 1. 2, & 52

Magnitudo ac robur animi excelsi atque inuicti. Offic. 1. 23

Magnitudo animi, ingenii, atque consilii. 9. fam. 30

Magnitudo animi, remota comitate coniunctioneque humana, feritas quaedam est & iniquitas. Offic. 1. 219

Vera & sapiens animi magnitudo honestum illud quod maximè naturam sequitur, in factis positum, non in gloria iudicat, principemque se esse maualt, quam videri. Offic. 1. 93

Magnitudo & varietas, multitudoque causarum. de Oratore, 86. b

Magnitudo frigorum. in Verr. 240. b

Magnitudo fructuum. contra Rull. 85. b

Magnitudo ingenii incredibilis. Acad. q. ed. 1. lib. 1. 2, & 66. Tusc. quæst. lib. 5. 8

Magnitudo maris Ægæi. de Finib. 99. b

Esto concedatur hæc quoque acerbatis & odii magnitudo. pro Deiot. 149. b

Primum magnitudo periculi summo timore hominem afficit. pro Quint. 3. a

Magnitudo regionum mundi immensa & interminata in omnes partes. de Nat. d. 1. 38

Magnitudo rerum gestarum. de Pet. Conf. 19

Magnitudo solis. 4. Acad. 228. a

Magnitudinis animi & fortitudinis proprium est, nihil extimescere, omnia humana despiciere, nihil quod homini accidere possit, intolerandum putare. Offic. 3. 135

Genus prædandi ad magnitudinem quæstus immensum & infinitum. in Verr. 240. b

Magnitudinem animi imitantur superbia & despicientia in contemnendis honoribus. Partit. 43

Magnitudinem animi tui ne inlectas cuiusquam iniuria. epist. 8. b

Metiri magnitudinem mundi. Offic. 31. b

Magnitudine amplissimum theatrum. 1. ad Quint. frat. 32

Vt quisque magnitudine animi maximè excellit, ita maximè vult princeps omnium, vel potius solus esse. Off. 1. 91

Quæque ab eisdem de temperantia, de modestia, de magnitudine animi, de omni honestate loquuntur. 4. de Fin. 31. a

In magnitudine summa animi, multa humanitate temperatus. 4. ad Att. 21

Si maria, montes, regionum magnitudines interessent. in Antonium, 246. b

Magnopere.

Ego cæterarum rerum causa tibi Romam magnopere properandum censeo. ad Cassium, lib. 15. 14. 7. a

Ea si quæris, nulla est magnopere commota *συμπάθεια*. ad Atticum, 66. b

Gel. philosophis magnopere author fuit, ut, &c. de Leg. 166

Et quorsum recidat responsum tuum, non magnopere laboro. pro Rosc. Com. 25. a

Nihil enim magnopere meorum miror. 1. Academicar. 12. a & 4. 115. a

Cum puerorum formas & corpora magno hic opere miraretur. de Inuent. 62. b

Magno opere accersitus. 13. ad Att. 37

Cum has ad te quamprimum literas magnopere perferri vellemus. epist. 20. b

Magnopere peto à te. 10. fam. 81. in epist. Lepidi.

Magnoque opere abs te peto. 13. fam. 59

Quid inquam magnopere potuit Cleomenes facere istius auaritia nauibus exinanitis? 7. Verr. 84. a

Qua de re Iudices vobis magnopere prouidendum est. 4. Verr. 18. a. pro Font. 20. a

Magnopere putavi oportere. 6. fam. 41

Genus ipsum prius cognoscite Iudices, deinde fortasse non magnopere quæretis quo nomine appellandum puteris. 6. Verr. 1. a

Tamet si ita res se habet, ut mihi in communem causam factorum dicendum nihil magnopere videatur. pro Rosc. Amer. 74. a

Maximopere.

A te maximopere pro nostra summa coniunctione, tuæque singulari humanitate, etiam atque etiam quæso & peto, ut, &c. Appio Pulchro, lib. 3. 3. a

Magius.

Magius Marcellum interfecit. 13. ad Att. 11

Magii, c o s s. olim Capuani. in Pis. 19

Magi.

Mago Carthaginensis de rebus rusticis scripsit. 1. de Ora. 129

Magus.

Magi Persarum quibus authoribus Xerxes inflammaisse templa Græciæ dicitur, quòd parietibus includerent deos, quibus omnia deberent esse potentia ac libera. 2. de Legibus, 27

Magi in Persis congregantur in fano commentandi causa, atque inter se colloquendi. Diuinat. lib. 1. 78

Magi Cyrum triginta annos regnaturum prædixerunt. Diuinat. lib. 1. 44

Portentosa magorum Ægyptiorum demetia. de Nat. deorum, 10. b

Nec quisquam rex Persarum potest esse, qui non antè magorum disciplinam, scientiamque perceperit. 1. de Diuinatione, 150. a. 5. de Finib. 149. a

Sapientum & doctorum genus magorum habebatur in Persis. 1. de Diuinat. 44

Magorum mos est non humare corpora suorum, nisi à feris sint antea laniata. Tusc. q. lib. 1. 97

Magorum portenta cum poetarum errore coniungere licet. de Nat. d. 1. 31

Magicus.

Magicum carmen. 1. de Orat. 127. a

Maiestas.

Si res tota quæritur, definitione vniuersa vis explicanda est, sic: Si maiestas est amplitudo ac dignitas ciuitatis, is eam minuit, qui exercitum hostibus Pop. Rom. tradidit. 2. de Orat. 49. a

Maiestas est in imperii atque in omni Pop. Romani dignitate, quam minuit is, qui per vim multitudinis rem ad se ditionem vocauit: &c. in Partit. 58. a

Maiestas est, ne in quemuis impunè declamare liceret. 3. familiarium, 45

Fit Senatus conf. &c. ut imperium Populi Rom. maiestasque conseruaretur. pro Rab. perduell. reo, 13. a

Maiestas ab aliquo imminuta. de Orat. 118. b

Magnum nomen est, magna species, magna dignitas, magna maiestas Consulibus. in Pis. 84. b

Quanta illi, dii immortales, fuit grauitas, quanta in oratione maiestas: de Amicit. 78

Maiestas dominatus. Tusc. q. lib. 5. 44

Maiestas iudicum. pro Sext. Rosc. 27. b

Maiestatis accusare. 3. ad Quint. frat. 19

Vt illud summum auxilium maiestatis atque imperii de Repub. tollatur. pro Rab. 90. b

Maiestatis diminutionem non solum iuris nostri, sed etiam imperii, populique Rom. 12. fam. 33. in epist. Lentuli.

Ius maiestatis atque imperii. lib. 1. de Finib. 18

Maiestatis damnatis prouocatio M. Antonii lege ad populum concessa. 1. Philip. 16

Ius omne retinendæ maiestatis Rabirii causa continebatur. Ergo in omni genere amplificationis exarsumus. in Or. 55. a

Dii non censent esse maiestatis suæ præsignificare hominibus quæ sunt futura. de Diuinat. 97. b

Tantus est autem consensus municipiorum, coloniarumque provinciarum Galliæ, ut omnes ad auctoritatem huius ordinis, maiestatemque Pop. Romani defendendam conspirasse videantur. 3. Philip. 131. a

Adiunctum illud etiam est, quod non est in omnibus federibus: Maiestatem Populi Rom. comiter conseruent, &c. pro Corn. Balbo, 28. a

Negatis hæc tam politè, tamque subtiliter effici potuisse sine diuina aliqua solertia: cuius quidem vos maiestatem deducitis vsque ad apium formicarumque perfectione. Academ. q. edit. 1. lib. 2. 111

Sustinendi muneris propter imbecillitatem difficultas minimè cadit in maiestatem deorum. de Nat. d. 41. b

Lex Apuleia qua qui maiestatem minuisse, capitis poena afficiebatur. de Orat. 127. b

Quid enim turpius, quam qui maiestatem Po. Romani per vim minuerit, eum damnatum iudicio ad eam ipsam reuertitur, propter quam sit iure damnatus? 1. Philipp. 16. a. Id est, qui vim publicam commiserit.

Maiestatem minuere, est de dignitate, aut amplitudine, aut potestate populi, aut eorum quibus populus potestatem dedit, aliquid derogare. de Inuent. lib. 2. 159

Minuere maiestatem Reip. in Verr. 245. b

Mihi ipsi cum Sulpitio fuit in Norbani causa summa contentio. Pleraque enim de iis, quæ ab isto obiciebantur, quum confiterer, tamen ab illo maiestatem imminutam negabam: &c. 2. de Orat. 59. a

Neque hoc alienum ducunt maiestate sua. de Diuin. 98. b

Maior, Maiores, Vide Magnus.

Maius.

Mensis Maius. 1. Philipp. 100. a

Ille diem negabat esse mense Maio. ad Att. 105. b

Maiæ Calend. in Ant. 129. b

Maiusculus, Vide Magnus.

Mala.

Vt meos malis miser manderem natos. 3. de Orat. 120

Quam literam etiam è maxillis, è taxillis, & vexillo, & paxillo consuetudo elegans Latini sermonis euellit. in Oratore, 86. a

Male, Maledice, Maledico, Maledictio, Maledictum, Maledicus, Malefactum, Maleficiose, Maleficio, Maleficus, Malemeritus, Maleolens, Malepacatus, Maleprecor, Malefentens, Maleuestitus, Maleuolentia, Maleuolus, Malitia, Malitiose, Malitiosus, Vide post Malus, adiectiuum.

Malleolus.

C. Malleolus, Quæstor Cn. Dolabellæ in Asia occisus. 3. in Verrem, 64

Malleolus.

Malleoli, plantæ, sarmenta, vites, traduces, propagines, nonne ita afficiunt, ut quemuis cum admiratione delectent: de Senec. 48. a

Malleoli.

Domus in cliuo Capitolino scutis referta, plena omnia malleolorum ad vrbs incensia comparatorum. pro Mil. 48. a

Desinat insidiari domi suæ Consuli, circumstare Tribunal Prætoris vrbsani, obsidere cum gladiis curiam, malleolos ad incendendam vrbs fascisque comparare: &c. in Catilinam, 23. a

Mallius.

Mallius Glaucia, T. Roscii cliens & familiaris. pro Roscio Amer. 58

Malo.

In hac re malo vniuersæ Græciæ & negotiatoribus. At. 32. b

Multò enim malo hunc à Pontidia, quam illum à Seruilia. Attico, 86. b

Ego illi omnia malo, quam mihi. pro Planc. 271. b

Scripta nostra nusquam malo esse, quam apud te. Att. 211. b

Meo iudicio multò stare malo, quam aliorum. Att. 193. b

Malo me cum Pöpeto vinci, quam cū istis vincere. At. 122. b

Quis non multis partibus malit: de Finib. 98. b

Ipsarumque virtutum alius in alia maualt excellere. in Offic. a

Cato ipse iam seruire, quam pugnare maualt. Att. 112. b

Euanuisse maualtis. de Diuinat. 113. b

Quid ergo: in singulos ns. quinquagenis millibus damna-

ri maualtis: 5. Verr. 57. a

Prætor iudicium prius de probro, quàm de re maluit fieri. pro Quint. 2. b
Næ ego haud paulò hunc animum malim, quàm omnium fortunas. Tusc. q. lib. 170. b
Domini enim manere si rectè possim, multò malim. 11. ad Atticum, 44
Tamen arbitror malle te quietam senectutem & honorificam potius agere, quàm sollicitam. 14. ad Att. 23. in ep. Ant.
Malle, pro, magis velle: nolle, pro, non velle. Orat. 86
Noli putare me quicquam maluisse, quàm vt mandatis tuis fatissacerem. Att. 84. b
Malua.
Ita ego, qui me ostreis & murenis facillè abstinebam, à beta & malua deceptus sum. Gallo, lib. 7. 27. 6. a
Maluginensis.
M. Scipio Maluginensis. de Orat. 133. b
Malus.
À prora ad malum, à malo ad puppim. in Arat. b
Princeps Cleomenes in quadremi Centuripina malum erigi, vela fieri, præcidi anchoras imperavit. 7. Verr. 70. a. 3. de Orat. 99. a
Quid tam in nauigio necessarium, quàm latera, quàm carinæ, quàm prora, quàm puppis, quàm antennæ, quàm vela, quàm mali, quàm reliqua? quæ tamen hanc habent in specie venustatem. 3. de Orat. 99
Vt si qui gubernatorem in nauigando agere nihil dicant, quàm alii malos scandant, alii per foros cursent. de Sen. 16. a
Malus.
Non malus homo. 10. famul. 42. in epist. Planci. Id est, fraude & malitia carens.
Malus poeta. pro Arch. 19
Mala accusatio. pro Rosc. Amer. 24. Id est, falsa.
Mala actio. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 26
Mala definitio esse eùm aut mala describit, & c. 1. de Inu. 104
Mala gratia. in Pis. 3
Sicut mali ædificii domino gloriant se architectum non habuisse. de Nat. d. 1. 50. pro, malè extructi.
Nimis magna pœna in Consule constituta est siue malo poetæ, siue libero. in Pis. 57
Aristarchus qui notam apponebat ad malum verbum. in Pisonem, 57
Iudicium de dolo malo & de fide mala. de Nat. d. 75. b
Philosophi quidam minimè mali illi quidem, sed non satis acuti. 3. Offic. 50. a
Malum.
Hoc malum est: sed illud, scelus. 10. ad Att. 19
Malum æternum & infinitum. de Finib. 1. 44
Malum culpa contractum. Tusc. q. lib. 3. 45
Malum voluntario iudicio, & opinionis errore contractum. Tusc. q. lib. 3. 68
Malum expectatum & impendens. Tusc. q. lib. 4. 66
Quum serperet in vrbe infinitum malum. 1. Philip. 3. a
Malum insperatum non mediocre est ad ægritudinem augendam. Tusc. q. lib. 3. 25
Malum insperatum, nec opinatum. Tusc. q. lib. 3. 25
Neque tam terribilis vlla fando oratio est, neque fors, neque ira cælitum inuectum malum, quod non natura humana patiendi ferat. Tusc. q. lib. 4. 52
Magnum dicis malum, nam, & c. de Legib. 187. b
Intellecto eo, quod remedium illud continet, malum, quod opinatum sit esse maximum, nequaquam esse tantum, vt vitam beatam possit euertere. Tusc. q. lib. 3. 49
Omne malum nascens facillè opprimitur, inueteratum sit plerunque robustius. 5. Philip. 186. a. Tusc. q. lib. 3. 23
Medicina quæ & illud natium malum, & hoc delectum sanare possit. pro Domo sua, 215. b
Malum naturale. Tusc. q. lib. 3. 68
Nihil malum, nisi quod turpe & vitiosum, iuxta Zenonem. Tusc. q. lib. 2. 26. 10. ad Att. 8
Nihil malum, nisi quod virtuti est contrarium, iuxta Aristonem & Zenonem. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 121
Nihil malum, quod est à natura datum omnibus. Tuscul. q. lib. 1. 90

Nullum malum nisi culpa. Tusc. q. lib. 3. 31
Omne malum, etiam mediocre, magnum est. Tusc. quæst. lib. 3. 19
Malum: nisi hoc peius sit. 4. fam. 16. in epist. Seru. Sulpitii.
Malum sempiternum. Tusc. q. lib. 1. 9
Summum malum. Tusc. q. lib. 2. 11
Heri etiam effeci epistolam ad Cæsarem: tibi enim placebat: quam non fuit malum scribi, si, & c. Att. lib. 13. 34
Comunis omnium cõditio est, eaque lege nati sumus, vt nemo in perpetuum esse possit expertus mali. Tusc. q. lib. 3. 50
Nihil enim mali accidisse Scipioni puto. de Amicit. 9. a
Mali nihil est quod non & sustineam & expectem. 11. ad Atticum, 24
Nihil mali fingi potest quo non vrgear. 11. ad Att. 32
Nihil mali habere. Tusc. q. lib. 1. 69
Primi cuiusque mali excidendi causa sit, vt aliud renascatur illo peius. ad Brut. 9. in epist. Brutii.
Ecquid ergo intelligis, quantum mali ex humana conditione deieceris? Tuscul. q. lib. 1. 13
Quid mali datis? de Nat. d. 1. 85
Commemorat quid olim mali C. Iulius fecerit, cùm, & c. Attic. lib. 5. 108. 17. a
Tantum mali factum est, quantum boni. ad Brut. 39
Nam ipsum quidem illud etiam sine cognitione iuris, quàm sit bellum cauere malum scire possumus. de Ora. lib. 1. 128
Virum bonum oportere esse dicant, ne malum habeat. Attico, lib. 7. 122. 5. a. de Finib. 79. b
Malum subire. 7. ad Att. 34
Nam vi, malo, plagis adductus est, vt frumenti daret, non quantum haberet, sed quantum cogereetur. 5. Verr. 46. a
Tu nisi malo coactus, rectè facere nescis? 5. Verr. 51. a
Dignum malo ab vniuersis iudicari. 5. Verr. 79. a
In malo esse, & magno quidem. Tusc. q. lib. 2. 15
Potestne bonum cuiquam malo esse? Parad. 3
Multo malo. 15. ad Att. 36
Mala, acerba iis, à quibus non fuerunt cogitata. Tusc. quæst. lib. 3. 26
Mala animi. Tusc. q. lib. 3. 67
Mala ciuilia. pro Planc. 27
Hæc mala ô stultissime Æta ipse tibi addidisti. Tusc. quæst. lib. 3. 23
Quo ego tempore tanta mala florentissimæ familiæ sedauit, vel potius sustuli? 1. Philip. 62. a
Sed est iniqua in omni re accusanda, prætermisiss bonis, malorum enumeratio. de Leg. 188. b
Quid horum malorum, quorum aliquod certè subeundum est, minimum putes? Att. lib. 7. 128. 9. a
Malorum Ilias. 8. ad Att. 28
Minima malorum eligenda. in Verr. 193
Seruitus est postremum malorum bonum. in Ant. 182. b
Malorum semina, in mediis illis inclusa, ipso brumali die, in contrarias partes se vertere dicuntur. Diuinat. lib. 2. 25
Mala neque minui vetustate, nec fieri præmeditata leuiora, censet Epicurus. Tusc. q. lib. 3. 29
Ergo id quidem non est dubitandum, quin omnia, quæ mala putantur, sint improuisa grauiora. Tusc. q. lib. 3. 26
A malis naturâ declinamus. Tusc. q. lib. 4. 11
Ex malis non solum eligenda minima, sed etiam excerpendum ex his ipsis, siquid inest boni. Offic. 3. 5
Nihil in malis ducendum, quod est vel à diis immortalibus, vel à natura parente omnium constitutum. Tusc. q. lib. 1. 106, & 107
Mortem non esse in malis. Tusc. q. 164. b
In duobus malis cùm fugiendum maius sit, leuius est eligendum. ad Octau. 46
Nec ero, vt in malis, imparatus. 9. ad Att. 23. 1. ad Q. frat. 30
In his malis hominem se præbuit. 15. fam. 46
In malis omnibus acerbius est videre, quàm audire. 6. familiarium, 13
Malis alienis laborare. 4. fam. 6
Malis ab aliquo oneratus. 9. fam. 46
Libertas malis oppressa ciuilibus, iam extollere, & aliquando recreata se erigere incipit. pro Planc. 266. b

Pro malis temporum non est quod molestè ferat. 6. fam. 7
Malum.
Malis orbiculatis passis esse videntur. 8. fam. 43. in ep. Cælii.
Malum, interiectio.
Quænam (malum) est ista voluntaria seruitus? ad Att. 155. b
Quæ te (malum) inquit ratio in istam spem induxit? vt, & c. Offic. 44. b
Quæ (malum) ista fuit amentia? 4. Verr. 29. a. 1. Philipp. 11. a. pro Rosc. Com. 32. a
Qui (malum) isti Pindentiffæ? Att. lib. 5. 108. 1. a
Quæ (malum) stultitia fuit? pro Quint. Rosc. 54. b
Malè.
Malè accipit verbis Rabonum. 3. Verr. 99. a
Exclusus enim ab Antiochia Dolabella, & in oppugnando malè acceptus, nulla alia confusus vrbe, Laodiceam, quæ est in Syria, ad mare se contulit. Lent. Cic. lib. 11. 28
Epicrates homines multis verbis malè à se acceptos dimisit. 4. Verr. 39
Qui cum omnibus creditoribus malè agat. pro Quint. 30
Qui per multa malè agendi causa, fraudandique fecerunt. pro Quint. 9. b
In quo ego, non quò libenter malè audiam, sed quia ego causam non libenter relinquo, nimium patiens & lentus existimor. 2. de Orat. 168. a
Nonnulli amici Appii ridiculè interpretantur, qui me idcirco putant bene audire velle, vt ille malè audiat. Att. lib. 6. 111. 5. a. Tusc. q. lib. 5. 83
At Senatui quæ sunt gerenda præscribo, & quomodo Carthagini malè iam diu cogitanti bellum inferatur. de Sen. 17
Errasti aliqua in re, malè dici putat Cato. pro Mur. 139. b
Quòd si iste Italiam relinquet, faciet omnino malè. Attico, lib. 9. 181. 8. a
Dii isti Segulio malè faciant homini nequissimo omnium qui sunt, qui fuerunt, qui futuri sunt. ad Brut. lib. 11. 21. 1. a
O factum malè de Alexione? Att. 237. b
Malè rem gerere. Cat. 20. Id est, malè administrare rem familiarem.
Malè gerendo negotio. in Cat. 109. b
Malè se res habet, quæ non statim, vt dici cœpta est, melior fieri videtur. 2. de Orat. 172
Malè locata beneficia. 2. Offic. 90. a
Aliquem malè locurum esse. pro Sext. Rosc. 42. b
Quare quotiescunque dicitur malè de se quis mereri, sibi que esse inimicus atque hostis, vitam denique fugere, & c. 5. de Finib. 50. a
Nanque cur in hominem petulantem, & malè de nobis meritum esse debuimus? a
Qui primo quum obsistere ac defendere conarentur, malè multati clauis ac fustibus repelluntur. 6. Verr. 84. a
Malè narras de illo. 16. ad Attic. 36. Id est, malum & tristem nuntium affers.
Non dubito quin me malè oderit. Att. lib. 14. 2
Malè olere omne cœnum. 4. Tusc. 84. a
Malè pugnare. 1. ad Att. 61. Hoc est vinci.
Malè redempta publica. 1. ad Quint. frat. 25. Hoc est, carè vel magno.
Ego autem illum malè sanum semper putavi, nunc etiam impurum & sceleratum puto. Att. lib. 9. 188. 6. a
Malè mihi sit, si vnquam quicquam tam enitar. 13. ad Att. 33
Malè sit Antonis: siquidem Buthrotis molestus est. Attico, lib. 15. 32. 4. a
Hoc est, malè illi vertat fortuna.
Malè sonabat iudicium. Orat. 212. b
Maledico.
Is demum maledicet qui non potest ab altero verum audire. in Salust. 275. b
Si quispiam maledicet, epist. 38. b
Cuius summa criminis hæc est, quòd armatus aduersario maledixi. epist. 85. b
Epicurus Phædoni Socratico turpissimè maledixit. de Nat. deq. 1. 65
Maledicere homini Reatinus. pro Sest. 20. b
Pericles, in cuius labris veteres comici, etiam cùm illi maledicerent (quod tum Athenis fieri licebat) leporem habi-

tasse dixerunt. de Orat. 155. b
Si quis alteri maledicat, petulans videtur. de Orat. 137. b
Aliud est maledicere, aliud accusare. pro Cæl. 38. b
Petulanter maledicere alicui. pro Cæl. 39. b
Maledicere alteri, solum existimatur esse. 6. fam. 27. in epistola A. Cecinnæ.
Non debes optimo viro fugitiui ore maledicere. pro Deiotaro, 249. b
Num si contra te dixerò, mihi maledicturus es, vt cæteris fecisti. de Orat. 133. b
Maledicus.
Maledicus conuicator. pro Mur. 11. a
Homo natura maleuolus & maledicus. ad Heren. 8. b
Palicanus maledicus. ad Att. 17. b
At fuit fama, quòtusquisque eam effugere potest in tam maledica ciuitate? pro Cæl. 45. b
In tam suspiciosa & maledica ciuitate, in suspiciosissimo negotio maledictum omne, non modò crimen effugit. pro Flacco, 5. a
Lucifugi, maledici, monstrofi. 1. de Finib. 91. a. de Clar. Oratoribus, 66. a
Maledictum.
Saltatorem appellat L. Murenam Cato, maledictum est, si verè obicitur, vehementis accusatoris. pro Mur. 126. b
Extinctum iam est illud maledictum crudelitatis. pro Domo sua, 27
Maledictum omne, non modò crimen effugit. pro Flac. 5. a
Maledictum voluere. pro Planc. 46
Verbi inuidia, contumeliæque maledicti. pro Syl. 171. b
In maledicti vel criminis loco aliquid alicui obicere. pro Cluent. 49. a
Maledicti & contumeliæ loco ponere aliquid. in Pis. 24. a
Aliquis cum aculeo & maledicto factus. de Claris Oratoribus, 180. b
Nihil in hisce rebus loci est maledicto, quòd omnia laus occupauit. pro Mur. 11. a
Cùm tu mihi Cornelii defensionem in maledicto obiciendam amputaris. in Vat. 4
Maledicta, contumeliæ, tum iracundiæ, contentiones, concertationesque in disputando pertinaces, indignæ mihi philosophia videri solent. lib. 1. de Finib. 21
Nec vlla alia coniecta sunt maledicta in eius vitam. pro Plancio, 35
Maledicta in aliquem asperè, ferociter & liberè dicta. pro Plancio, 266. b
Maledicta mea. 13. Philipp. 377
Quum omnia maledicta, versus denique etiam obscenissimi in Clodium & Clodiam dicerentur. ad Quint. frat. lib. 2. 7. 3. a
Quem ego iniustum verissimis maledictorum notis tradam hominum memoriæ sempiternæ. in Ant. 256. b
Conferre omnia maledicta in aliquem. Att. lib. 11. 216. 3. a
A maledictis pudicitia ad coniurationis inuidiam oratio est nostra delapsa. pro Cæl. 40. b
Tantumque is tribuit huic indulgentiæ, vt se maledictis non abstineat. Brut. 287. b
Vocibus, maledictisque aliquid celebratum. pro Cæl. 4. a
Sed quid ego plura de illorum aut in me maledictis, aut in vos sceleratè loquar factis? Antequam. 195. b
Epicurus omnes figebat maledictis. de Nat. d. lib. 1. 129. a
Vexare aliquem probis & maledictis. pro Flac. 38. a
Maledicere.
Quod maximè tum solet euenire, quum studiosè de absentibus detrahendi causa aut perridiculum, aut seuerè, maledicè, contumeliosèque dicitur. 1. Offic. 188. a
Maledictio.
Maledictio nihil habet propositi præter contumeliam. pro Cælio, 4. a
Malefactum.
Benefacta malè locata, malefacta arbitror. 2. Offic. 90. a
Deinde aduersarius malefacta augebit. de Inuent. 75. b
Maleficus.
Vir maleficus natura, & iniustus. Tusc. 239. b
C. ii.

In externorum hominū & maleficorum, sceleratorūque custodias, in prædonum, hostiūque, tu tantum numerum ciuium Romanorum includere ausus es: 7. Ver. 112. a
Maleficium.

Non factitatum est ne à barbaris quidem hoc maleficium. de Inuent. 61. b

Maleficium exilio mulctatum. pro Cecin. 304. b

Maleficii causa, sæpe cupiditas amoris. 2. ad Heren. 33

Maleficii causa sæpe honor. 2. ad Heren. 33

Maleficii perpetrati causa in coniectura multum valet, & ea quomodo tractanda. 2. ad Heren. 33

Maleficii perpetrati sæpe causa est spes commodorum. 2. ad Heren. 33

Beneficium memoria nihil profuit, nocuit opinio maleficii cogitati. pro Cæl. 53. b

Perficiendi & occultandi maleficii spes. pro Cæl. 48. b

Ad maleficium nemo conatur sine spe atque emolumento accedere. pro Rosc. Amer. 51

Committere maleficium. pro Rosc. Amer. 38. a. Id est, admittere maleficium.

Qui indicet aut factum esse maleficium, aut à quo factum sit. ad Heren. 7. b

Vt si dissimulare omnes cuperent, se scire ad quem maleficium pertineret. pro Rosc. Amer. 31. a

Punire maleficium. pro Cæl. 106. b

Noli maleficium putare esse gratiam. pro Planc. 168. b

Vt ne illi quidem qui maleficium & scelere pascuntur, possint sine vlla particula iustitiæ viuere. 2. Offic. 56. a

Maleficia manifesta. pro Rosc. Am. 10. b

Conscientia maleficiorum. in Ant. 197. b

Supplicia pro maleficiis suis metuere. pro S. Rosc. 20. b

Maleficiose.

Quum hoc nouæ litis genus tam maleficiose intederet, placuit, Cecinnæ, & c. pro Cecin. 14. a

Malemateriaus. Offic. 62. b

Malemeritus.

Vlcisci malemeritos oportet. ad Heren. 17. b

Malemeritis referre quod debeas. Postquam. 203. b

Maleolens.

At in maleolentem video me à te circumueniri. de Or. 132. b

Malepacatus.

Malepacatus ager. ad Att. 79. b

Maleprecor.

Vtrum tandem bono viro & sapienti optabilius putas sic exire à patria, vt omnes sui ciues salutē, incolumitatem, reditum precentur, quod mihi accidit: an quod tibi proficiscenti euenit, vt omnes execrarentur, maleprecarentur, vnam tibi illam viam & perpetuam esse vellent: in Pisonem, 86. b

Maleficientis.

An potest esse vlla excusatio, non dicam maleficienti, sed, & c. in Pis. 81. b

Maleuestitus.

Ipsē cum hominibus quindecim maleuestitis ad portam Cœlimontanam sitiens peruenerim. in Pis. 48

Maleuolus.

homo natura maleuolus & maledicus. ad Heren. 8. b

Ille si omnibus est maleuolus, minus offēdor in me. ep. 29. b

Quoniam tam natura maleuolus es. pro Quint. Rosc. 50. b

Cato in me turpiter fuit maleuolus. Att. 101. b

Vt maleuolorum, iniquorum, inuidorum animos frangere-mus. pro Corn. Balb. 66. b

Maleuolorum sermones minus commodi. 2. fam. 35

Ex vrbani maleuolorū sermone hęc collecta sunt. pro Deiotaro, 150. b

Cato auditus est magno silentio maleuolorum. Q. fr. 308. b

In maleuolorum vuculas incurrere. 2. fam. 30. Id est, obtre-tationes.

Nam illam quidem orationem ex commemoratione alieno-rum malorum, ad maleuolos cōsolandos esse accommo-datam. 3. Tusc. 105. a

Num subinuisum apud maleuolos Posthumi nomen. pro Rab. Posth. 129. b

Atque illo die cognoui paulò plures in Senatu maleuolos esse quàm gratos. ad Brut. 15. 11. a

Sed ne summorum quidem hominū maleuolis de me ser-monibus crederet. epist. 42. b

Maleuolentia.

Maleuolentia, est voluptas ex malo alterius sine emolumento suo. Tusc. q. lib. 4. 16

Maleuolentia latans malo alieno. Tusc. q. lib. 4. 13

Deprecandæ maleuolentiæ causa. pro Corn. 58. b

Maleuolentiæ hominum in me occurre. 11. famul. 19. in epi-stola D. Bruti.

Maleuolentiam deprecari. pro Corn. Balb. 12

Senatus religionis calumniam non religione, sed maleuo-lentia, & illius regiæ largitionis inuidia comprobatur. epi-stolarum, 1. b

Vicinitas non infuscata maleuolentia. pro Planc. 263. b

Quamquam illorum erit verius iudicium obtre-tatione & maleuolentia liberatum. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 65. a

Noui animum tuum tum mihi amicissimum, tum nulla in cæteros maleuolentia suffulsum. epist. 16. b

Malitia.

Malitia est versuta & fallax nocendi ratio. 3. de Nat. d. 56

Fraus, improbitas, malitia, culpa, turpitudine. de Finib. 118. b

Perfidia & malitia per quam insidiæ tenduntur alicui. pro Quint. Rosc. 52. b

Leuitate, vanitate, malitia exclusa diuinitatem probo. de Di-uinat. 198. b

Hęc verò eius erat ars & malitia miranda. in Verr. 135. b

Id malitia iam est vsitata. pro Cecin. 285

Eaque malitia quæ vult illa quidem videri se esse pruden-tiam, sed abest ab ea, distatque plurimum. Offic. 3. 93

Atque etiam si emolumentis non sua sponte virtus expen-ditur, vna erit virtus quæ malitia rectissimè dicitur. 1. de Legib. 71. a

Cohæres aquis sinere opprimi malitia est. Att. 249. b

Malitia prudentiam imitatur. Partit. 43

Ad omnem malitiam & fraudem mentem suam versare hęc secum cogitans cepit. pro Cluent. 31. b

Huius igitur virtutis contraria est vitiositas: sic enim malo quàm malitiam appellare eam, quam Græci κακία appel-lant. Nam malitia certi cuiusdam vitii nomen est, vitiositas omnium. 4. Tusc. 52. a

Vtile putamus ab omnibus vnicam malitiam atque nequi-tiam cognosci. de Inuent. 75. b

Hi sæpe versutos homines & callidos admirantes eorum malitiam, sapientiam iudicant. Offic. 34. b

Supercilia illa rasi, olere malitiam, & clamitare calliditatem videntur. pro Quint. Rosc. 48. b

Per summam fraudē & malitiā fingere aliquid. pro Quin-tio, 10. b

Vt enim quisque maximè ad suum cōmodum refert quæ-cunque agit, ita minimè est vit bonus: vt qui virtutē præ-mio metuntur, nullam virtutē, nisi malitiam putent. 1. de Legibus, a

Nec verò in prædiis solùm ius ciuile ductum à natura, mali-tiam, fraudēque vindicat: sed etiam in mancipiorum venditione venditoris fraus omnis excluditur. 3. Officio-rum, 93. a

Tamen à malitia non discedis. epist. 138. b

Omnis opinio ad eam speciem traducenda, vt honestis con-siliis, iustisque factis, non fraude & malitia se intelligant, ea quæ velint, consequi posse. Offic. 34. b

Insidiis & malitia laudem est adeptus. Offic. 34. b

Mihi imposuisset aliquid, nisi tua malitia affuisset. Off. 13. b. 15. ad Att. 45

Quas enim Græci κακία appellant, vitia malo, quàm mali-tias nominare. 3. de Finib. 61. a

An num non vis huius me versutiloquas malitas: 3. de Orat. 85

Malitiosus.

Malitiosus Carthago. 4. ad Heren. 237

Num malitiosum negas, fraudulentum: iam id quidem ar-rogas tibi. pro Quint. 10. b

Hoc autem celandi genus quale sit, & cuius hominis, quis non videt: certè non aperti, non simplici, non ingenui, non iusti, non viri boni: versuti potius, obscuri, astuti, fallacis, malitiosi, callidi, veteratoris, vafri. 3. Officior. 74. a. 3. Tusc. 85. a

Existunt etiam iniuriæ sæpe calumnia quadam, & nimis callida, sed malitiosa iuris interpretatione. 1. Offic. 49. a

Malitiose.

Clodium nihil arbitror malitiose, quamquam scelestè quidem egerit. ad Att. 244. b

Et in eligendo fecit malitiose. prima enim syllaba dempta, & c. in Orat. 110. a

Nihil sanè vafre, nec malitiose facere conatus est. in Verrem, 135. b

Sed ego Metello non irascor: neque ei suam purgationem eripio, qua ille apud omnes vititur, vt nihil malitiose, neque consultò fecisse videatur. 4. Verr. 119. a

Cum hoc nouæ litis genus tam malitiose intenderet, pla-cuit Cecinnæ de amicorū sententiâ cōstituere, & c. pro Ce. 14

Malitiose necesse est istiusmodi rationi aliquo consilio ob-sistere. 2. Verr. 21. a

Aut quum dicitur, inter bonos bene agier: quicquam agi-dolose aut malitiose potest. 3. Offic. 80. a

Malitiosius gerere rem mandatam. pro Rosc. Am. 65. a

Peior, Peius.

Turpis autē fuga mortis, omni est in morte peior. 8. Phil. 253. a

Turpitudine peius est, quàm dolor. 2. Tusc. 54. a

Quid si vtrunque nunc peius est? Acad. 15. b

Quod aliud alia melius esset, aut peius. de Finib. 118. b

Postremò, vix verissimile fortasse videatur: oderam multò peius hunc, quàm illum ipsum Clodium: illum enim op-pugnaram, hunc defenderam. ad Marium, lib. 7. 2. 5. a

Cum hoc veteranus Capho, quo neminem veterani peius oderunt. 11. Philip. 298. a

Versa & mutata in peiorem partem sunt omnia. pro Rosc. Amer. 62. a

Malum illud quidem, sed alia peiora. 2. Tusc. 23. a

Pessimus. epist. 168. & ad Att. 182. 184. pro Quint. Rosc. 50. & 173. de Inuent. 11. b

Pessimè.

Intelliget secum actum esse pessimè. 5. Verr. 99. a

Sentire pessimè de Republica. 14. Philip. 397. a

Mamercus.

Mamercus, D. Brutus, c o s s. Brut. 91

Mamertina.

Mamertina ciuitas. 7. Verr. 45. 46. & 124. 125. a

Mamertina ciuitas, C. Verri in amore & deliciis fuit. 6. in Verrem, 2

Mamertina ciuitas sola legatos ad Verrem laudandum mi-sit. 4. in Verr. 8

Mamertina ciuitatis decumæ venire non solitæ. 5. in Ver. 11

Mamertini.

Mamertini nauem Pop. Ro. ex fœdere debebāt. 7. in Ver. 40

Mamertini materiem ad naues ædificandas non habent. 7. in Verrem, 38

Mamertini C. Catonis viri Consularis impedimenta reti-nuerunt. 6. in Verr. 19

Mamertini me publicè non inuitauerunt. 6. in Verr. 21

Mamilius.

L. Mamilius, scriba meus, in Sicilia Quæstor. 5. in Verr. 157

Mamuræ diuitiæ. 7. ad Att. 29

Mamma.

Alia autem nullam ob vitilitatem, quasi ad quendam orna-tum, vt cauda pauoni, plumæ versicolores columbis, vi-ris mammae atque barba. 3. de Finib. 29. a

Quæ multiplices foetus procreant, iis mammarum data est multitudo. de Nat. d. 52. b

Quæ paulò antè nata sūt, sine magistro, duce natura, mam-mas appetunt. 2. de Nat. d. 97

Mancipus.

Mancinus & Lepidus, c o s s. Brut. 55

Mancinus, Numantinis deditus, ab eis non acceptus. pro Cecinna, 71

Manceps.

Homini studiosissimi nobilitatis manceps sit Chrysofonus. pro Rosc. Amer. 12

Vestri enim, credo, graues habent Turpionem sutorium & Vestium mancipem. Att. lib. 6. 14

Postremò ne in prædæ quidem societate mancepem aut præ-donem socium reperire potuisti. pro Domo sua, 12. 39

Si opus pupillo redimeretur, si res abiret ab eo mancipe quē ipse apposuisset, sibi nullam prædam esse. 3. Ver. 99. a. Hic manceps pro redemptore fartorum tectorum accipitur.

Delegatio in mancipe annua. ad Att. 186. b

Præsertim quum ex iisdem agris, eiuſdemque anni frumen-tum ex decumis Romæ mancipes aduexissent. 5. Ver. 148. a

Mancipes à ciuitatibus pro frumento pecuniam exegerunt. 1. Verr. 18. a

Ne illam quidem tibi defensionem reliquam fecisti, manci-pes in istis rebus esse versatos, & c. 5. Verr. 151. a

Mancipibus dedi. in Verr. 187. b

Mancipo.

Cum L. Torquatus illam seueritatem in eo filio adhibuit, quem in adoptionem D. Syllano mancipauerat. de Fini-bus, 53. b

Mancipatus.

Ita enim senectus honesta est, si se ipsa defendit, si ius suum retinet, si nemini mancipata est, si vsque ad vltimum spi-ritum dominatur in suos. de Senect. 33

Tum iste venditum atque mancipatum Tribunatum con-siliis nostris opposuit. 2. Philip. 66

Mancipium.

Mancipium vel mancipium. Att. 195. 196. b

Sum enim *χρησὶ μὲν* tuus, *κρησὶ δὲ* Attici nostri: ergo fructus est tuus, mancipium illius. 7. fam. 51. in epist. M. Curii.

Arma quærenda putauimus, vt esset sui iuris ac mancipii Respub. ad Brut. 45. in epist. Bruti.

Multa sunt domus iure mancipii & iure nexi. de Ar. resp. 12

Cum omnia tua iure mancipii sint, ea ne possis retinere. pro Cecinna, 299. b

Quod si in iis rebus repetendis, quæ mancepii sunt, is pericu-lū iudicii præstare debet, qui se nexu obligauit. pro Mur. 3

Mancipii ne emerent, qui in prouinciis cum imperio erant, nisi in demortui locum, legibus cautum erat. 6. in Verr. 8

Lex Mancipii: Quicquid in mancipo vitii fuerit, venditor si sciret, nec emptori dixerit, id præstato. Att. 1. b

Quum enim Marius Cratidianus ædes Auratæ vendidisset, neque seruire quandam earum ædium partem in manci-pii lege dixisset, defendebamus quicquid fuisset incom-modi in mancipo: id si venditor scisset, neque declaraf-set, præstare debere. 1. de Orat. 87

Mancipio aliquid ab alio accipere. 1. ad Att. 3

Quod Cærelia velle videris mancepio dare ad eam summam quæ sub præcone fuit maxima, id opinor esse ccc lxx x.

Attico, 246. b

Sic tibi nos ad id quod quasi mancepio dare debuimus, orna-menta quædam voluimus non debita accedere: id est, quasi iure emptionis & venditionis. Top. 229. b

Vestorius ad me scripsit, vt iuberē mancipo dari seruo suo pro mea parte Heterio cuidam fundum Brinnianum, vt ipse ei Puteolis redē mancipo dare posset. Att. lib. 13. 64

Finge mancipo aliquem dedisse id quod mancepio dari non potest, num idcirco id eius factū est qui accepit: aut num is qui mancipo dedit, ob eam rem se vlla re obligauit

Topic. 22. & 53

Attici proprium te esse scribis mancepio & nexu, meum au-tem vsu & fructu, contentus isto sum. 7. fam. 53

Eæ Sergio seruibant, sed hoc in mancipo Marius non di-xerat. 3. Offic. 88. a

In mancipo vendendo ea vitia dicenda sunt, quæ nisi dix-eris, redhibeatur mancipium iure ciuili. Offic. 70. b

Mancipia ex omni genere collecta. 8. ad Att. 28

Mancipia pro seruis symphoniacis. in Verr. 63. b

Nexorum ac mancipiorum iura. de Orat. 99. b

In mancipiorum venditione venditorum fraus omniſ ex-cluditur. Offic. 66. b

Sunt aliquot satisfactiones secundū mancipia . ad At.lib.5.1
Conculcari miseram Italiam videbis à mancipiis vtriusque
ex omni genere collectis. ad Att.125.b
De mancipiis ei quæ tibi videbitur, attribuas. 12. ad Att.37
De mancipiis Centumviri cognoscant. 1. de Orat.84
Nulla spes prædæ, nisi ex mancipiis. Att.66.b
In mancipiis parandis. pro Planc.172.b

Mancipi.

Abalienatio est eius rei, quæ mancipi est, aut traditio alteri
nexu, aut in iure cessio, inter quos ea iure civili fieri pos-
sunt. Topic.123.b

Mancus.

Quintus Scæuola confectus senectute, præpeditus morbo,
mancus & membris omnibus captus ac debilis. pro Rab.
perduel. reo. 15.a

Etenim cognitio, contemplatioque naturæ, manca quo-
dammodo, atque inchoata sit, si nulla actio rerum conse-
quatur. 1. Offic. 215.a

Occurrebat mancā ac debilem Præturam suam futuram
Consule Milone. pro Mil. 18.a

Qui mancā fore putauerunt sine aliqua accessione virtu-
tem. de Finib. lib. 3. 15

Mando, as.

Age hoc malum quod mihi commune est cum omnibus,
nihil tibi mando ut de eo cogites. Att.98.b

Ita tibi hoc mando, ut dubitem an etiam te rogem, ut pu-
gnes ne intercaletur. 5. ad Att. 15

Si tibi nihil mando nominatim, me totum tuo amori fidei-
que commendo. Att.49.b

Præterea typos tibi mando, quos in tectorio atrio possis
includere. Att.1.b

Qui mandat, vel qui mandatum recipit. pro S. Rosc. 37.b

Cultura autem animi philosophia est, quæ extrahit vitia
radicitus, & præparat animos ad satus accipiendos, eaque
mandat his, & (ut ita dicam) ferit, quæ adulta fructus hu-
berimos ferant. 2. Tusc. 20.a

Mandavi omnia quæ tu, ut polliceris, exhauries. Att.71.b

Hortensius ad me venit, cui deposcenti mea mandata, cæte-
ra vniuersè mandavi: illud propriè, ne pateretur, quantum
esset in ipso, prorogari nobis prouincias. 5. ad Att. 4

Mandavi filio quæ illum vellem loqui tecum. epist. 32.b

Eius disputationis sententias memoriæ mandavi. Læli. 1

Sententias edisti cuiusdam memoriæ mandavi. in Anto-
nium, 187.b

Non hanc ei rem Sextus Roscius mandauit, sed ipse à decu-
rionibus publicè T. Roscio mandatus est. pro S. R. 37.b

Mihi magistratum populus Romanus mandauit. 4. Ver. 41

An his illuc euntibus mandem, ut me excusent. 11. ad Att. 45

Quæso ut eum diem memoriæ mandetis. pro Quintio, 4.
& 6.b

Quare, mihi crede, & memoriæ manda, me, & c. epist. 90.b

Percipite quæso diligenter quæ dicam, & ea penitus animis
vestris mentibusque mandate. in Catil. 19.a

Deinde ipsis scriptis non ea quæ nunc, sed actiones nostras
mandaremus, ut sæpe fecimus. 2. Offic. 4.a. Id est, scriptum
posteritati relinquere.

Non eram nescius Brute, quæ summis ingeniis, exqui-
sitæque doctrina philosophi Græco sermone tractauis-
sent, ea Latinis literis mandaremus, fore ut hic noster la-
bor in varias reprehensiones incurreret. 1. de Finib. 1

Quid huic facias, qui hoc literis, memoriæque mandauerit.
12. Philipp. a

Mandare aliqua condita vetustati. de Nat. d. 56.b

Diligenter mandare aliquid alicui per literas. epist. 33.b

Mandare aliquid literis. de Nat. d. 3. epist. 210.b

Mandare aliquid procuratori de agricultura. Attico, 88. de
Orat. 106.b

Mandare factum alicuius immortalitati. pro Dom. 228.b

Definat queri, Pop. Rom. hominibus nouis atque industriis
libenter honores mādare, semp̄que mādasse. 6. Ver. 73.a

Dimittere aliquem ab se, & mandare in vltimas terras. pro
Sylla, 41

Instituenti mihi sermonem referre, mandare huic tertio li-

bro, quem, & c. de Orat. 142.b

Mandare quenquam literis cogitationes suas, qui eas nec
disponere, nec illustrare possit, nec delectatione aliqua al-
licere lectorem, hominis est intemperanter abutentis &
otio & literis. Tusc. q. lib. 1. 5. & 2. 6

De artificio dicendi literis tam multa mandare. Orat. 210.b

Mandare literis res omnes singulorum annorū. de Or. 113.b

Mandare literis sermonem aliquorum. de Orat. 109.b

Alicuius loquentis verba excipere, literisque mandare. de
Diuinat. lib. 1. 39

Mandare magistratum alicui existimabant. pro Mur. 69

Sed nunc postea quàm sum ingressus res eas, quas tecum si-
mul didici, mandare monumentis, philosophiamque ve-
terem illam à Socrate ortam, Latinis literis illustrare: & c.
1. Academ. 5.a

Itaque ut literis consignamus quæ monumentis mandare
volumus: sic ille in animo res insculptas habebat. Acade-
micarum quæst. edit. 2. lib. 1. 3

Cæsar non dubitat P. Lentulum æternis tenebris vinculis-
que mandare. in Catil. 82

Quo magis est æquum tumulis mandare peremptos. 3. Tu-
scul. 55. Ex Homero.

Vitam suam fugæ, solitudinique mandare. in Catil. 15

Is non modò ex numero viuorū exturbatur, sed, si fieri po-
test, infra etiam mortuos mandatur. pro Quint. 28.a

Hæc fama celebrantur, monumentis annalium mandantur,
posteritati propagantur. pro Sestio, 88.a

Athenis primùm monumentis & literis oratio est cæpta
mandari. de Clar. Orat. 267.b

Neque enim est quisquā tam auersus à Musis, qui non man-
dari verbis æternum suorum laborum faciliè præco-
nium patiat. pro Arch. 15.a. de Orat. 113.b

Authoritatis tantum in me est, quantum vos honoribus
mandandum esse voluistis. pro Pomp. 4.b

Semel, quum id feci, quod omnes non negent immortalita-
ti, si fieri potest, mandandum, tu supplicio puniendum pu-
tasti. pro Domo sua, 60.a. Id est, æternum ut sit curadum.

Suffragia in magistratu mandando, aut reo iudicando, aut
lege, aut rogatione sciscenda, clam an palam ferre melius
esset. 3. de Leg. 48.a

Populus mandandis magistratibus non inanis est dignita-
tis iudex. pro Planc. 160.b

Cum mihi sæpe ostenderis te accuratissimè nostrorum tem-
porum consilia atque euentus literis mandaturum. epist.
69.b

Mandatus.

Quorum renuntiatio legibus illorum & literis publicis
mandata est. in Verr. 163.b

Simiæ Dodonæ improbitatem historis Græcis mādaram
esse demiror. de Diuinat. 122.b

In priuatis rebus si quis rem mandatam non modò malitio-
sus gessisset, sui quæstus aut cōmodi causa, verum etiam
negligentius, eum maiores summum admisisse dedecus
existimabant. pro Rosc. Am. 65

Ego enim sic existimo, Maximo, Marcello, Scipioni, Mario,
& cæteris magnis imperatoribus, non solum propter vir-
tutem, sed etiam propter fortunam, sæpius imperia man-
data, atque exercitus esse commissos. pro Leg. Manil. 33.a

Mandatum.

Itaque mandati iudicium constitutum est, non minus tur-
pe, quàm furti. pro Sext. Rosc. Amer. 65

Mandati iudicium in hæredem redditum. 2. ad Heren. 52

Mandatum negligentius administrare olim dedecori habi-
tum. pro Rosc. Am. 65

Mandatum tuum curabo diligenter. epist. 96.b

A nobis, Populoque Ro. mandatum id certè non habebas.
2. Philip. 90.a

Mandatum habere de omnibus rebus. 4. fam. 3

Mandatum negligere vel dolosè exequi, cur turpe sit. pro
Rosc. Amer. 66

Qui mandat vel qui mandatum recipit. pro Sext. R. 37.b

Gratissima est mihi tua cura de illo meo primo & maximo
mandato. Att. 70.b

Et id mādato Syllæ Q. Metellus dixit, Syllam nolle, & c. pro
Sylla, 179.b

Accipere mandata ab aliquo. in Ant. 118.b

Mandata accipere ad aliquem. 8. Philipp. 49.a

Afferre mandata ad aliquem, ut, & c. Att. 115.b

Agere mandata alicuius. Att. 152.b

Conficere mandata. in Ant. 222.b

Mandata pacis mihi das ad Cæsarem. 8. fam. 48. in ep. Cælii.

Ego Metuscilio ad te mandata dedi. Att. lib. 8. 163. 4.a

Mandata plura verbo, quàm scriptura legato dedimus. 10.
famil. 17. in epist. Planci.

Omnibus ei de rebus, quas agi, quas curari à me vobis, man-
data des velim. Appio, lib. 3. 1. 7.a

Quanus seuera legatis mandata dederimus. 5. Philipp. 182.a

Dare mandata alicui de magnis rebus. 6. Philipp. 208.a

Mandata deposcere. 5. ad Att. 4

Facies scilicet ut mea mandata digeras, persequare, cōficias.
2. ad Quint. frat. 32

Tu mandata effice quæ recepisti. Att. 10.b

Exequi mandata. in Ant. 222.b

Reliquum est, ut antequam proficiscare, mandata nostra ex-
haurias. Att. lib. 5. 4

Mandata tua mihi exposuit, & literas reddidit. 11. famil. 10

Mandata ferre. 8. Philipp. 250

A Dolabella mandata habeo, quæ mihi videbuntur. Attic.
lib. 15. 329. 10.a

In quem ipsi cum grauissimo testimonio, quod nunquam
antea, Romam mādara legatosque misissent. 4. Verrina-
rum, 117.a

Vibulius de mea mansione mandata Cæsaris ad Pompeium
pertulit. ad Quint. frat. 321.b

Tua mandata persequar diligenter. ad Q. frat. lib. 2. 15. 6.a

Mandata recipere & efficere. 1. ad Att. 33

Noli putare me quicquam maluisse, quàm ut mandatis tuis
satisfacerem. Att. 84.b

Veniunt cum mandatis, veniunt cum testimoniis publicis.
4. Verrin. 111.a

Me ex tuis mandatis ea monuit, quæ, & c. 3. famil. 5

In mandatis operæ nostræ vicaria fides amicorum supponi-
tur. pro Sext. Rosc. 36.b

Idem postea præ mandatis requisitus. pro Planc. 295.b

Pro mandatis abusus est sermone aliquo arrepto. Att. 7. 46

Mando, is.

Alia sugunt, alia carpunt, alia vorant, alia mādunt. 1. de Nat.
deor. 182.a

Impius hortatur me frater, ut meos malis miser manderem
natos. de Orat. 163. & Tuscul. 226.b

Dentibus autem in ore constructis manditur, atque ab his
extenuatur & molitur cibus. 2. de Nat. deor. 20.a

Mandens.

Aut tam eminentibus canibus Scyllā, tamque ieiunis, quàm
quibus istū videris, Gelliis, Clodiis, Titiis rostra ipsa man-
dentem. de Arusp. respons. 55

Manfus.

Atque omnia minima mansa (ut aiunt) nutrices infantibus
pueris in os inserant. 2. de Orat. 89

Mane.

A mane cœnam quærere. 9. famil. 62

V. Calendarum mane accepi à Demea literas pridie datas.
ad Att. 215.b

VIII. Iduum literas dedi bene mane. ad Att. 233.b

Cras mane putat. ad Att. 214.b

Eo die mane. ad Att. 77.b

Hodierno die mane. in Catil. 115.b

Hodie mane Dolabella multus sermo ad multum diem. Att.
lib. 13. 267. 1.a

Mane Cal. Decembris Sthenium citari iubet. in Verr. 128.b

Exclusi eos, quos tu mane salutatum miseris. in Catil. 199.b

Quarum alteras mihi multo mane dedit. 5. ad Att. 7

Postridie mane. in Verr. 90.b

Qui vsque à Calend. Ianua. esset, quæ erant futuræ mane
postridie. Curioni, lib. 7. 31. 4.a

Nam hæc Idib. mane scripsi. epist. 2.b

Bene mane hæc scripsi. 4. ad Att. 79. 3.a

Saturnalibus mane se mihi Pindentiffæ dediderunt. ad At-
ticum, lib. 5. 37

Maneo.

Multis locis ne tectum quidem accipio, & in tabernaculo
maneo plærunque. ad Att. 76.b

Ego te mihi semper amicum esse volui, maneo in volunta-
te, & quoad vobis tu, permanebo. epist. 61.b

Adhuc Romæ maneo, hæc ego suspicans. epist. 127.b

Mihi cum eo nulla contentio iam manet. Att. 229.b

Cum idem omnino, quia nihil semper suo statu maneat, & c.
1. de Nat. deor. 23

Cuius quidem te fatum, sicuti C. Curionem, manet. 2. Phi-
lippica, 37.a

Simul & elicere cupio sententiam tuam, si manet, ut firmior
sim: si mutata est, ut tibi assentiar. Att. lib. 8. 166. 5.a

Manent ingenia senibus, modò permaneat studium & indu-
stria. de Senect. 19.a

Multa diutius commemoratione manet, quàm natura stare
potuerunt. de Legib. 156.b

Itaque parietes vrbis modò stant & manent, iique ipsi iam
extrema scelera metuentes. 2. Offic. 41.a

Atque is quidem constanter in suo manebat statu. de Vni-
uersitate, 203.b

Itaque quum cæteri Consulares irent & redirent, in senten-
tia mansi. 2. Philipp. 92.a

Eo die Capua discessi, & mansi Calibus. ad Att. 111.b

Is in pristina mente mansit. pro Sest. 16.b

Cum intempesta nox esset, mansi in villa P. Valerii. in Anto-
nium, 154.b

Et in eo mansimus, ne ad vrbem. 9. ad Att. 67

Seruus vi tormentorum adducti, in veritate manserunt. pro
Cluent. 140

Parietes quorum ornatus tot secula manserat, nudos defor-
matosque reliquit. in Verr. 228.b

In ea manebo. Att. 126.b

Tib. enim Gracchus P. F. tandiu laudabitur, dum memoriæ
rerum Romanarum manebit. 2. Offic. 62.a

Nummus interea mihi Cæsar, neglecto triumpho, domi ma-
net & manebit. in Pison. 92.b

Quæ societas inter nos semper mi Cornifici manebit. Cor-
nificio, lib. 12. 27. 2.a

Quæ perpetuo animo meo fixa manebunt. epist. 167.b

Sed erant causæ cur hoc tempore istic esse nollem: quæ si
manebunt, quæ redā erit excusatio ad Brutum, & ut nunc
est, māsura videntur. Att. lib. 12. 247. 1.a. Hoc est, duraturæ.

Si manerem in Italia, verebare ne officio deessem: si profici-
scerer ad bellū, periculum te mecum commouebat. ep. 96.b

Si viueret, mihi cum illo nulla contentio iam maneret. Att.
lib. 14. 311. 4.a

Dein si rationum referendarum ius vetus & mos antiquus
maneret. Rufo, lib. 5. 20. 4.a

Nempe si te nihil impediret, si voluntas eadem maneret, si
valeres denique, & c. pro Quint. 55.a

Pleraque autē ciuitates, & maximè illustres, in amicitia per-
petuò manerent. 4. Verr. 2.a. & 7. 67.a

Auiam tuam scito desyderio tui mortuā esse: & simul quod
verita sit, ne Latinæ in officio manerent, & in montem Al-
banum hostias non adducerent. Att. lib. 1. 1. 12. a. 4. ad He-
ren. 153. Hoc est, Munus suum diligenter exequerentur.

Cyrium quandam suadentem ut in vrbe manerent. 3. Offi-
ciorum, 63.a

Tu nunquam in hac vrbe mansisses. in Ant. 167.b

Vellem Romæ mansisses. ad Att. 37.b

Maneas apud me cum tuis. Att. lib. 4. 87. 6.a

Planè hoc mihi explices velim, in primis maneasne in sen-
tentia, ut mittam ad eum quæ scripsi: an nihil necesse pu-
tes. Attic. a

Maneat ergo, quod turpe sit, id nunquam esse vile. 3. Offic.
65.a. Hoc est, sit ita, esto, fac sit.

Memento curare per te & per omnes nostros, in primis per
Hortensium, ut annus noster maneat suo statu, nequid noui
decernatur. Att. lib. 5. 15

Æque mihi conditio maneat, qua profectus sum. Curioni, lib.2.6.10.a
Quamobrem illud maneat, & fixum sit, quod neque moueri, neque mutari potest. pro Rab. Posth. 15.a
Sed velim maneat Damaspippus in sententia. ad Gallum, lib. 7.24.4.a. ad Att. 135.b. & 9.171.1.a
Vt maneamus in perspicuis firmiter & constantius. Acad. q. edit. 1. lib.2.43
Cum in villa manerem. de Diuin. 93.b
Nam quum omnes Socratici, Zenoque, & ii, qui ab eo essent profecti, manerent in antiquorum philosophorum sententia, &c. 1. de Diuin. 9.a. Id est, sequerentur eorum sententiam.
Si integra in Senatu nostra causa ad Cal. Ianuar. manserit. ad Attic. 68.b
Quid enim summus dolor plures dies manere non potest? 2. de Finib. 148.a
Manere in amicitia fideque pop. Rom. in Verr. 252.b
Manere in causa. pro Mil. 8
Manere in cautione. 1. ad Q. frat. 46
Manere in conditione atque pacto. in Verr. 69.b
Eidem Dolabellæ, me audiente Cæsar dixit, nihil esse quod de Mega vereretur, beneficium suum in eo manere. ad Acilium, lib. 13.61
Manere in fide. pro Domo sua, 52
Manere in patriis institutis. de Finib. lib. 5.12
Manere in lege naturæ. Tusc. quæst. lib. 5.29
Manere in liberalitate. 13. famil. 64
In patria manere, esse domi suæ. Offic. 72.b
Manere in provincia & senatusconsulto. Att. 101.b
In quo enim plura sunt quæ secundum naturam sunt, huius officium est in vita manere. de Finib. lib. 3.47
Quare aut vobis statuendum est legem Heliam manere, legem Fustiam non esse abrogatam. de Petit. Consul. 38.a
Non patiar istam manere suspicionem, nos rem iudicari nolle. pro Quint. 18.a
Liceat manere si non illum Tullium, &c. at certe reliquias Tullii liceat in hac vrbe remanere. Antequam. 193.b
Scio me domi mansisse. pro Dom. 214.b
Id si est, in Italia fortasse manebit. Att. lib. 8.147.13.a
Sed ad primum reuertar: quid putes faciendum, occultene aliquod propius veniendum, an mare transeundum: nam hic maneri diutius non potest. Att. lib. 11.34
Si Lepidus & Volcatius remanent, manendum puto. ad Atticum, 146.b
Ac ne me existimaris ad manendum esse propensioem, quod plura, &c. potest fieri, &c. Att. 120.b
Eodem die vulgò loquebantur, Antonium mansurum esse Cassilini: & ibi constitueram ut pridie Idus aut Aquini manerem, aut in Arcano. Att. 258.b
Plerique negant Cæsarem in conditione mansurum. ad Atticum, libr. 7.50

Manens.
Nam terra immobilis manens, ima sede semper hæret. de Somn. Scip. 129.b
Neque verò eram tam indoctus ignarusque rerum, ut frangerer animo, propter vitæ cupiditatem, quæ me manens conficeret angoribus. 2. Philipp. 56.a

Mansio.
Mansio Formiis. Att. 137.b
Cautior certè est mansio: honestior putatur traectio. 8. ad Attic. 55. & 11
Quod tibi mea permissio mansionis tuæ grata est, id ego summo meo dolore & desiderio, tamen ex parte gaudeo. ad Q. frat. lib. 3.7
Nam ita mansionem illam deplorat, ut quemuis mouere possit. 2. ad Att. 39
Sed quum ab his mediis omnia proficiantur officia, non sine causa dicitur ad ea referri omnes nostras cogitationes: in his & excessum est vita, & in vita mansionem. 3. de Finib. 47
Is mecum sæpe de tua mansionem aut decessione communicat. ad Sulpitium, lib. 4.14

Manes.

A me quidem pœnas expetistis, quibus coniuratorum manes mortuorum expiaretis. in Pison. 82.b
Manium deorum iura sancta sunt. Hos leto dato diuos habento. Sumptum in ollos luctumque; minuunt. 2. de Leg. 24
Æquitas tripartita est, vna ad superos deos, altera ad manes, tertia ad homines pertinet. Partit. 228.b
Inferorum animas elicere, & puerorum extis deos manes maculare. in Vatin. 31.b
A diis manibus venire. in Verr. 259.b

Mania.
Græci autem maniam vnde appellent, non facile dixerim. eam tamē ipsam distinguimus nos melius, quàm illi. hanc enim insaniam, quæ iuncta stultitiæ patet latius, à furore distinguimus. 3. Tusc. 9

Manica.
Solet enim accipere ipse manicas, nec diutius obsidionis metum sustinere. 11. Philipp. 309

Manicatus.
Quos pexo capillo nitidos aut imberbes, aut bene barbatos videtis, manicatis & talaribus tunicis, velis amictos, non togis. in Catil. 42.a

Manifestus.
Res tam nota ac manifesta omnibus. in Verr. 178.b
Manifestum furtum. 4. Verr. 34.a
Manifestum periurium. de Arusp. respons. 252.b
Scelus manifestum atque deprehensum. in Catil. 113.b
Manifestum & in medio positum & apertum. in Verr. 60.b
Hoc quidem certè manifestum erit. in Verr. 145.b
Quæ ita aperta & manifesta sunt, vt, &c. pro Sex. Rosc. 34.b
Eiusmodi res ita notas, ita testatas, ita magnas, ita manifestas proferam, vt, &c. 2. Verr. 29.a

Manifeste.
Vt, quod erat difficillimum, quodque ego semper optabam à diis immortalibus, tota res non solum à me, sed etiam à Senatu, & à vobis manifestè deprehenderetur. 3. in Cat. 51.a
Aliquid manifestè deprehensum. pro Flac. 160.b

Manifesto.
Teneo in mediis vestigalibus pop. Rom. in ipsis fructibus provinciarum Siciliae furem manifestò auertentem rem frumentariam omnem pecuniam maximam: &c. 5. Ver. 116.a
Manifestò comperisse aliquid & manu tenere. de Clar. Oratorib. 190.b
Exponam vobis Oppianici facinus manifestò compertum atque deprehensum. pro Cluent. 32.a
Cum manifestò venenum deprehendisset, & res non coniectura, sed oculis ac manibus teneretur. pro Cluent. 13
Hæc tanta in Republicam coniuratio manifestò inuenta atque deprehensa est. 3. in Catil. 62.a
Nam is antè celauit, nunc manifestò tenetur. de Inuent. 66.b
Manifestò teneri in re turpi. de Inuent. 67.b

Manilius.
Manilius & Censorinus, c o s s. Brut. 54
Manilius Iuriconsultus. 7. famil. 18
Manilius non honorem à pueritia, non studia virtutis, non vllum existimationis bonæ fructum vnquam cogitarat. pro Cluent. 29
Homine ante pedes Q. Manilii, qui tum erat Triumuir, constituit. pro Cluent. 28
Extrahitur Oppianicus domi latitans à Manilio. pro Cluentio. 28
C. Manilius legem tulit de Cn. Pompeio cõtra Mithridatem mittendo. pro Lege Manil. 48
T. Manilius Senator. pro Rosc. Comædo. 25
Manilia lex. pro Mur. 45
Manilia lex inuidiosa. Brut. 66
Manilia rogatio ob Iugurthinam coniurationem. Brut. 65

Manipularis.
Et me vna hæc res torquet, quod non omnibus in rebus labentem, vel potius ruentem Pompeium, tanquam vnus manipularis secutus sim. Att. lib. 9.35
Addo etiam manipulares iudices ex legione Alaudarum. 1. Philipp. 15. & 5. 172

Manius.

Manius Curius. 2. de Orat. 76

Manlius.
C. Manlius, Catilinæ satelles. in Catil. 4
Cn. Manlius Q. Catulum in petitione superauit. pro Mur. 34. & pro Planc. 10
Falcidii affinem nihil eius generum pari fide præditum C. Manlium, &c. pro Flac. 72
M. Manlius ob regni appetiti suspensionem interfectus. 2. Philipp. 91. & 109. Eius domus euerfa. pro Domo sua, 78
Q. Manlius Chilo ex Catilinæ coniuratis. in Catil. 59
Q. Manlius, iudex seuerus. 2. in Verr. 18
T. Manlius, Prætor ex s. c. de oppidis Siciliae Agrigētum coloniam deduxit. 4. in Verr. 35
Manlium neminem M. vocari licuit, propter M. Manlii scelus. 1. Philipp. 24

Manlianus.
Manliana leges vernalium vendendorum. 1. de Orat. 128
Vide ne ista sint Manliana nostra, aut maiora etiam, si impetres, quod facere non possum. 2. de Finib. 166.a

Manlianum.
In Manliano offendi Diphilum Diphilo tardiorum. 3. ad Q. frat. 1. Manlianum, villa Q. Ciceronis.

Mano, as.
Qui aer per maria manat, is est Neptunus. 1. de Nat. d. 30
Omnis honestas manat à partibus quatuor. Offic. 31.b
Fidei bonæ nomen manat latissimè. Offic. 66.b
Manant hæc ita. 15. ad Att. 10
Illa superiora vnde hæc manant. de Nat. deor. 69.b
Nisi ea fuerint, vnde illa manant. de Legib. 168.b
Multaque à luna manant & fluunt, quibus animantes alantur, & augetur, & pubescant. de Nat. deor. 36.b
A capite quod velimus accessere, & vnde omnia manant videre. de Orat. 119.b
Peccata ex vitis manant. Partit. 120.b
Quæ natura fluunt atque manant, vt aqua & terra. de Nat. deor. 10.b
Manabat enim illud malum vrbis, & ita corroborabatur quotidie. ad Cassium, lib. 12.1
Quare si aliquid oratoriarum laudi nostra attulimus industria, multò studiosius philosophiarum fontes aperiemus, è quibus etiam illa manabant. 1. Tusc. 11.a
Latius opinione disseminatū est hoc malum: manauit non solum per Italiam, sed etiā transcendit Alpes, obscure serpens occupauit multas provincias. in Catil. 119.b
Idque eorum nomen vsque ad Pythagoræ manauit ætatem. Tusc. quæst. 229.b
Ab Aristippo Cyrenaica philosophia manauit. de Or. 148.b
Herculis simulachrum multo sudore manauit. 1. de Diu. 66
Contagiones malorum, quæ à Lacedæmonis profecta manarunt latius. Offic. 50.b
Manarat sermo in concilio, pecuniæ quandam mentionem inter iudices esse versatam. pro Cluent. 32.b
Latius enim manabit hæc ratio, & aliquantò maiore locum, quàm de vno dolore occupabit. 2. Tusc. 56
Quum, vt scitis, hoc triduo vel quadriduo tristis à Mutina fama manaret. 14. Philipp. 394.a
Nam quum serperet in vrbe infinitum malum, idque manaret in dies latius, &c. 1. Philipp. 3.a
Genera quatuor ex quibus honestas officiumque manaret. Offic. 12.b
Manare & fundi per omnes partes. Tusc. q. 242.b
Homines qui terram incolunt, interruptos ita esse, vt nihil inter ipsos ab aliis ad alios manare possit. de Somn. 21
Quæ refecanda erunt, non patiar ad perniciem ciuitatis manare. in Catil. 106.b
Aliquid sine capite manare, & eius authorem non extare. pro Planc. 271.b
Fideique bonæ nomen existimabat manare latissimè. Officiorum, 3. 92

Manans.
Æternis causis naturæ necessitate manantibus, verum est id quod, &c. de Fat. 144.b

Manusuefactio.

A quibus manusuefacti & exculti, à necessariis artificibus ad elegantiora defluximus. Tusc. quæst. lib. 1.50

Manusuetus.
Beneficus, salutaris & manusuetus ciuis. pro Mil. 15.a
Illud quæro, cur tam subito manusuetus in Senatu fuerit, quum in editis tam fuisset ferus. 3. Philipp. 139.a
Deinde propter rationem atque orationem studiosius audientes, ex feris & immanibus, mites reddidit & manusuetos. 1. de Inuent. 4.a
In moribus suis erga necessarios declarandis manusuetissimus. 2. de Orat. 111.a

Manusuetè.
At verò quum aliquid clementer, manusuetè, iustè, moderatè, sapienter factum, in iracundia præsertim, quæ est inimica consilio, & in victoria, quæ natura insolens, &c. pro Marcello, 5

Manusuetudo.
Manusuetudo atque clementia ita probanda est, vt adhibeatur Reipub. causa seueritas, sine qua administrari ciuitas non potest. Offic. 1. 123
Incredibilis videtur & nostra manusuetudo & abstinentia. ad Atticum, 78.b
Quas res & manusuetudo animi consecuta & verecundia est. Offic. 35.b
Manusuetudo morum & facilitas. Offic. lib. 2.45
Omnis plena clementiæ, manusuetudinis, humanitatis. ad Quint. frat. 294.b
Lenitatis & manusuetudinis genus orationis. 2. de Orat. 110.a
Quid ad hanc manusuetudinem addi potest, eum quicum bellum geras, tam molli nomine appellari. Offic. 57.a
Illam clementiam, manusuetudinemque nostri imperii, intantam crudelitatem, inhumanitatemque esse conuersam. 7. Verr. 90.a

Manfus, vide Mando, is.

Mantes.
Nam & Athenienses omnibus semper publicis consiliis diuinos quosdam sacerdotes, quos Mantes vocant, adhibuerunt. 1. de Diuinat. 156.a

Mantice.
Sequitur *manthos* vestra, quæ Latine diuinatio dicitur, quæ, &c. 1. de Nat. deor. 39
Diuinationem Græci *manthos* appellat, id est, præfensionem & scientiam rerum futurarum. 1. de Diuin. 1

Mantineia.
Apud Mantineam moriens Epaminondas. 5. famil. 31

Manus.
Manus & multitudo, idem. Att. 38. & Quint. frat. 302.b
Manus aduersa. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2.133
Manus apta ad eliciendos sonos neruorum & tibiærum ad monitione digitorum. de Nat. deor. 56.b
Manus cur data elephantis. 2. de Nat. deor. 92
Manus Sext. Næui in propinquorum proscribendis bonis exercitata. pro Quint. 18.b
Manus firma euocatorum. 15. famil. 13
Militum firma manus. epist. 244.b
Manus hostilis. Tusc. quæst. lib. 1.69
Manus opulenta. 1. de Inuent. 114
Manus paruula pedum. 11. famil. 16. in epist. D. Brut. 15
Manus Cæsaris, & victoria & fide præstans. 7. famil. 15
Manus renouata. pro Sest. 34
Quæ nec haberemus, nisi manus & ars accessissent. Off. 2. 16
Occupationum mearum signum tibi sit librarii manus. ad Quint. frat. 323.b. in Catil. 55. Att. lib. 4.85.1.a. in Ant. 162.b
Manus literæ. 7. ad Att. 8
Huc accessit manus Ventidii, quæ trans Apenninum, itinere facto difficillimo, ad vada peruenit. Brutus ad Ciceronem, lib. 11.10.5.a.6. Verr. 86.a. Att. lib. 2.39.3.a
Ad manum accedentes nulli barbati in piscinis. 2. ad Att. 7
Quem seruum sibi ille habuit ad manum. de Orat. 164.b
Nam Alexidis manum amabam, quod tam propè accedebat ad similitudinem tuæ literæ: manum non amabam, quod indicabat te non valere. ad Att. lib. 7.122.3.a

Introductus Statilius cognouit manum & signum suum. in Catil. 112. b
 Cum Oppius me hortaretur, vt manum veteranorum complecterer, &c. ad Attic. 261. b
 Conferre manum cum hoste. Att. 115. b
 Manum conferere. pro Mur. 17
 Heus tu, manum de tabula: magister adest citius, quam putaramus. ad Gallum, lib. 7. 26. 2. a
 Qui manum fecerit, copias parauerit, multitudinem hominum coegerit, armarit, instruxerit, &c. pro Cecin. 24. 7. Verrinarum, 61
 Manum fuisse iuuentutis. 2. ad Att. 61
 Manum habere. ad Brut. 12
 In manum conuenire. pro Flac. 65. Topic. 7. & 10
 Ipsa mihi veritas manum iniicit, & paulisper consistere cogit. pro Quint. 53. b
 Factum per vim, per manum opulentam. de Inuent. 61. b
 Manum illam tu mihi cura vt praestes. 1. ad Att. 3
 Demosthenes negat in eo positas esse fortunas Graeciae, in hoc in eum huc, an illuc manum porrexerit. Orat. 14. a
 Quibus tibi videbitur, velim des literas nomine meo: nostri familiares, signum requireret, aut manum: dices iis me propter custodias ea vitasse. Att. lib. 11. 4
 Qui se fatentur virtutis causa, nisi ea voluptatem acciret, ne manum quidem versuros fuisse. de Finib. 146. b
 Haec inter coenam Tyroni dictaui, ne mireris alia manu esse. ad Quint. frat. 321. b
 Manu cum hoste confingere. Offic. 1. 113
 Romam cum manu magna. Att. 259. b
 In quem scyphum de manu iacere conatus est. in Ver. 204. b
 Totum denique hominem tibi ita trado de manu (vt aiunt) in manum tuam istam & victoria & fide praestantem. ad Caesarem, lib. 7. 15
 Manu depellere aliquem. Offic. 3. 55
 Epicurus autem qui res occultas & penitus abditas, non modo viderit animo, sed etiam sic tractet vt manu doceat, eam esse vim & naturam deorum. 1. de Nat. deor. 36
 Eadem manu poterit conciones concitare. 1. ad Q. frat. 57
 Manu foeminea interimi. Tuscul. quaest. lib. 2. 17
 Sed in ea Pompeii epistola erat in extremo ipsius manu. ad Atticum, 117. b
 Quod praesens tanquam in manu datur commodius est. Offic. 2. 88
 Quam velis eum obligare, in tua manu est. epist. 115. b
 Verum haec non sunt in nostra manu. epist. 133. b
 Qui in manu sit, quem esse dementem velit. Tuscul. quaest. 224. b
 Hanc putauit in mea manu scribendum. Att. 247. b
 Quorum epistolas in manu teneo. in Ant. 241. b
 Cum Licinius pyxidem teneret in manu. pro Cael. 51. b
 Cum penè in manu iam mortiferum illud poculum teneret. Tuscul. quaest. 163. b
 Antequam alio loco confedero, neque longas à me, neque semper mea manu literas expectabis. Att. 75. b
 Si quid mea manu non intelligent librarii. 16. famil. 31
 Quae superioribus literis mea manu scripti. epist. 178. b
 Noli putare pigritia facere me, quod non mea manu scribam. ad Attic. 260. b
 Epistola manu mea scripta. Att. 37. b
 Manu mea scriptas literas ad te misi. 3. famil. 13
 At hercle alter tuus familiaris Hortensius, quam plena manu, quam ingenuè, quam ornate nostras laudes in astra sustulit. Att. lib. 2. 66
 Manu stare. 5. ad Att. 34
 Manu sua scribere epistolas. 7. famil. 34
 Vocontii sub manu vt essent, per quorum loca fideliter mihi pateret iter. Plancus Ciceroni, li. 10. 23. 4. a. Id est, in promptu & in proximo.
 Epistola Timarchidis manu scripta. in Verr. 181. b
 Tua manu erant epistolae. 7. ad Att. 8. sub. scriptae.
 Cum indicia mortis se comperisse manifestò & manu tenere diceret. de Clar. Orat. 190. b
 Leges tollunt astutias quatenus manu tenere rem possunt,

philosophi, quatenus ratione & intelligentia. Offic. 65. b
 Stamus animis, & quia consiliis, vt videmur, bonis vtimur, speramus etiam manu. Att. 78. b
 Manus C. Verris multae. 4. Verr. 17
 Comites illi tui delecti, manus erant tuae: Praefecti, Scribae, Medici, Accensi, Aruspices, Praecones, manus erant tuae. 4. Verr. 17. a. Id est, tibi fauebant, te iuuabant.
 Manus victrices. Tuscul. quaest. lib. 2. 19
 Manus laua, & coena. 2. de Orat. 136
 Quum manus ad os apposuit. 8. famil. 3. in epist. Caelii.
 Si nulli barbati in piscinis sunt qui ad manus accedant, &c. ad Atticum, 22. b
 Quum Trib. plebis populo concitato rem penè ad manus reuocauisset. pro Cluent. 107. a. Hoc est, ad contentionem & pugnam.
 Nonnunquam etiam res ad manus atque ad pugnam veniebat. 7. Verrin. 23
 Manus à me abstineam. 3. ad Att. 6
 Manus afferam vulneribus meis. 3. ad Att. 22
 Ac si magistratibus manus adferant. Parad. 28
 Ego Senatum sibi manus afferre coegi. Octau. 330. b
 Afferre manus sibi ipsi. Att. 41. b
 Is manus violenter videatur afferre socio. Offic. 5. b
 Itaque nec ei manus affixit, quia nec capiendum quicquam erat, nec repellendum. de Vniuers. 198. b
 Manus quas iustius in Lepidi pernicio armasset, sibi afferre conatus est. 10. famil. 48. in epist. Planci.
 Conferre ferrum ac manus aliquo. pro Font. 2
 Manus suas non in defendenda Republ. sed in plaudendo consumere. 16. ad Att. 5
 Atque ad extremum dat manus, vincique se patitur. de Amicitia, 114. b
 Sapienter igitur quod manus dedisti. Att. 251. b
 Natura dedit homini manus multarum artium ministras. de Nat. deor. 56. b
 Ad extremum autem manus dedisse. Att. 37. b
 Si impias propinquorum manus effugeris. Somn. Scip. 7
 Nunquam enim libelli illi in manus inciderunt. de Claris Orat. 69. Tuscul. quaest. lib. 1. 71
 Libellus, qui me imprudente & inuito excidit, & peruenit in manus hominum. de Orat. 92. b
 Itaque hoc animo legem sumpsi in manus, vt, &c. contra Rullum, 69. b
 Postulamus non à te quidem qui nobis omnia tribuis, sed à ceteris qui haec in manus sument, vt maius quiddam de L. Craffo, quam quantum à nobis exprimeretur, suspicerent. 3. de Orat. 9. a. Tuscul. quaest. lib. 2. 6. Id est, legent.
 Iste vnumquodque vas in manus sumere & laudare, mirari. in Verrem, 214. b
 Procul apparet, non excutitur, non in manus sumitur. pro Planc. 265. b
 In manus veniebant Antiochi. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 11
 Nihil de iis quae in manus venerunt. Offic. 58. b
 Inferre vim & manus alicui. in Catil. 101. b. ad Heren. 33. b
 Itaque erant exitus eiusmodi, vt alius inter manus è conuiuio, tanquam è praelio auferretur, alius tanquam occisus relinqueretur. 7. Verr. 24. a
 Genere tamen, quod & ad nos pertineat, & didascaliam quandam vt versetur inter manus, habeat. Caelius ad Ciceronem, libr. 8. 3. 9. a
 P. Clodius per manus seruulae seruatus fuit & eductus. ad Atticum, 7. b
 Per manus hanc prouinciam tradit ei, cui minimè vos velitis. de Prouic. Consul. 77. b
 Reicere alicui manus ad tergum. 10. familiar. 71. in epistol. Pollionis.
 Sustulimus manus & ego & Balbus, tanta fuit opportunitas. Caesari, lib. 7. 14
 Supplex manus tendit patria communis. 4. in Catil. 90. a
 Tendere manus ad aliquem. de Inuent. 81. b
 Hortensius vehementer admirans, quod quidem perpetuò Lucullo loquente fecerat, vt etiam manus tolleret. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 58

Haec ciuitas tam procul à manibus tuis atque à conspectu tuo remota. in Verr. 160. b
 Cuius ab auia mater manibus esset accepta. de Arusp. 148. b
 Te, quum tuos omnes fructus publicano tradidisses, & rem de manibus amississes, tum bona tua repetere, ac persequi lite atque iudicio. 5. Verrin. 26. a
 Quod intellexisti te, praeda de manibus amissa, testimonium tamen effugere non posse. 6. Verr. 38. a
 De manibus deponere. Acad. quaest. ed. 2. lib. 1. 2
 Causa illa mihi tum est elapsa de manibus. de Orat. 117. b. 1. ad Atticum, 40
 Iam tibi extorta est sica ista de manibus. in Catil. 100. b
 Ponere aliquid de manibus. ad Quint. frat. 194. b
 Manibus facinus deprehendere. pro Cael. 10
 Quoniam Demosthenem totum cognouisti, nec eum dimittis è manibus. Orat. 206. b
 Fugit aliquis è manibus, deinde scabellum cōcrepant, aulæum tollitur. pro Caelio, 52. a
 Victoria excidit manibus. ad Att. 278. b
 Est in manibus eius viri laudatio, quam cum legimus, &c. de Senect. 11
 Sed affuistis, & est in manibus oratio. de Amic. 78. Id est, circumfertur & legitur.
 Quaestio, quae nunc in manibus est. de Nat. deor. 63. b
 Res est in manibus, tute longè abes. 6. ad Att. 30
 Quae in manibus sunt attendere. 11. fam. 21. in epist. D. Bruti.
 Libelli nominum vestrorum erant in manibus omnium. in Verrem, 69. b. 4. Tuscul. 112. a
 Saepe fit vt agantur ea, quae non putaris: illa quae credideris in manibus esse, vt aliqua de causa non agantur. de Petit. Consul. 112. b
 Libri quos nunc in manibus habeo. ad Att. 16. b
 Sed habeo opus magnū in manibus, quod, &c. Acad. q. 39. b
 Cum ea spe, quam in manibus habeo. epist. 247. b
 Libros, quos Bruto mittimus, in manibus habent librarii. ad Atticum, 212. b
 Philosophi quamcunque rem habent in manibus, in eam quae conueniunt, congerunt omnia. Tuscul. q. 232. b
 Quam spem nunc habent in manibus, breuiter exponam. 2. in Verrem, 10
 Omisi ea, quae in manibus habebam: quod iusseras edolauit. ad Attic. 220. b
 Scripta tua, quae in manibus habebam. ad Att. 254. b
 Tum dicitur eam fabulam, quam in manibus habebat, & proximè scripserat, iudicibus recitasse. de Senect. 81. b
 Inimicum meum sic amplexabantur, sic in manibus habebant, sic fouebant, sic me praesente osculabantur, non vt, &c. 1. famil. 36
 Multos dies epistolam hanc in manibus habui propter commorationem tabellariorum. ad Quint. fr. 321. b
 Virtus Scipionis non mihi soli versatur ante oculos, qui illam semper in manibus habui, sed etiam, &c. de Am. 115. b
 Habemus in manibus, Antonii concionem. ad Att. 107. b
 In manibus habere spem. 10. famil. 15. in epist. Planci.
 Postea verò peruulgata, atque in manibus iactata & excussa, inanissima prudentiae reperta sunt. pro Mur. 24. a
 Septimus mihi Originum liber in manibus, omnia antiquitatis monumenta colligo. de Senect. 84. b
 Puerum infantem in manibus perorantes tenuimus. Orat. 209. b. 2. ad Att. 10
 Sed ecce in manibus vir praestantissimo ingenio. de Claris Oratoribus. 175. b
 Nonne perspicuum est Verrem esse qui vestras villas suis manibus ornet. 5. Verr. 8. a. Id est, signis & suppellectili quae deprædatus est.
 Manibus res tenetur. pro Sest. 58
 Manubiae.
 Non illae manubiae meae, sed operis locatio mea fuerat. 1. familiar. 41
 Tu M. Fuluii domum, monumentum tuarum manubiarum esse voluisti. pro Dom. sua, 136. b
 Nonne perspicuum est has manubias Rosciis Chryfogonum re cognita concessisse. pro Rosc. Amer. 64. a

Iam verò ille qui cū Aetolis Ennio comite bellauit Fuluius, non dubitauit Martis manubias Musis consecrare. pro Archia, 20. a
 Dubitamus quid iste in hostium praeda molitus sit, qui manubias sibi tantas ex L. Metelli manubiis fecerit: 3. Verrinarum, 109. a
 Aureum ei detraxit amiculum grandi pondere, quo Iouem ornarat ex manubiis Carthaginensium tyrannus Gelo: &c. 3. de Nat. deor. 62
 Qua ex praeda aut manubiis est abs te donatio constituta. 5. in Verrem, 161
 Quod ad quenque peruenit, peruenit ex praeda, ex manubiis, ex auro coronario. 1. de Leg. Agr. 7. a
 Rostra imperatoris manubiis ornata. de Orat. 143. b
 Manubrium.
 Trulla excauata cum manubrio aureo. 6. Verr. 54. a
 Manufactus.
 Nihil est opere aut manufactum, quod non aliquando consumat vetustas. pro Marcel. 132. b
 Adde ductus aquarum, deriuationes fluminum, agrorum irrigationes, moles oppositas fluctibus, portus manufactos, &c. 2. Offic. 18. a
 Quid enim aut in natura, qua nihil est aptius, nihil descriptius: aut in operibus manufactis tam compositum, tamque compactum & coagmentatum inueniri potest: de Fin. 105. b
 Manumitto.
 Milo seruos manumisit. pro Mil. 112. b. & ad Q. frat. 299. b
 Manu verò cur miserit, si quæris, nescis, &c. pro Mil. 112. b
 Manumissus.
 Ita fideliter beneuolèque praesto fuit, vt si à me manumissus esset. 13. famil. 39
 De Statio manumisso, & nonnullis aliis rebus angor equidem, sed iam prorsus occallui. Att. lib. 2. 33. 5. a
 Adfuit serui de cognatorum sententia manumissi. pro Cael. 52. b
 Manumissio.
 Sed scire cupio quid habeat argumenti ista manumissio, in qua aut crimen Caelio quaesitum, aut quaestio subleuata. pro Caelio, 55. a
 Manumissionum genera tria. Topic. 6
 Manupretium.
 Tantum operis in ista locatione fuit, quantum paucae operae fabrorum mercedis tulerunt, & manupretium, machinae. 3. Verr. 104. Manupretium appellare videtur mercedem, non quae datur pro materia, sed quae artis debetur architecto.
 Prouincia tibi ista manupretium fuerit, non euersa per te, sed perditæ ciuitatis, &c. in Pison. 45
 Marathon.
 Rhetorum campus de Marathone. Offic. 13. b
 Marathonius.
 Taurus Marathonius. Tuscul. quaest. 219. b
 In Marathonia pugna cecidit Hyppias, Pifistrati filius. 9. ad Atticum, 37
 Marcellus.
 C. Marcellus Aferminus. 6. in Verr. 81
 C. Marcellus prouinciam Siciliae administravit. 5. in Verr. 34
 C. Marcellus in Verrem iudex. 1. in Verr. 8
 C. Marcellus à P. Sestio Capua pulsus. pro Sest. 6
 C. Marcelli officia in prouinciam Siciliam maxima. 6. in Verrem, 78
 C. Marcellus, L. Lentulo c o s s. bellum ciuile Caesaris ortum. 2. Philipp. 66
 M. Marcellus post M. Antonii praeturam, salutem Siciliae constituit. 4. Verrin. 5
 M. Marcellus, iudex in causa Quintii. pro Quint. 31
 M. Marcellus ter c o s s. periit in mari. in Pif. 34
 M. Marcellus Archimedes interfectum permolestè tulit. 6. in Verrem, 115
 M. Marcellus, pupilli Iunii tutor. 3. in Verr. 95
 Marcellus, secundo bello Punico. 2. de Nat. deor. 124
 De Marcelli interitu Caesarem purgat. 13. ad Att. 11
 Marcelli casus. 13. ad Att. 10
 Marcelli pater & filius, pro Antronio & P. Sylla deprecatores. pro Sylla, 14

Marcelli ad Nolam prælio pop. Rom. se primùm post Cannensem calamitatem erexit. Brut. 6
 Marcellum, cui maximè succensebat, restituit Cæsar. 6. fa. 23
 Marcellum Annibal interemit. 3. de Nat. deor. 59
 Marcellorum & Claudiorum patritiorum causa. 1. de Or. 86
 Marcellorum familiaris dignitas. 5. fam. 1. in epist. Q. Metelli.
 Marcellorum nomini tota prouincia adiuncta. 1. in Verr. 8
Marcellus.
 Marcellea festa Syracusis à Verre sublata. 4. in Verr. 36
Marcellini.
 Marcellini cum Marcellis sanguine coniuncti. 15. fam. 31
Marcus.
 M. Æmilius, princeps ciuitatis, in seditione à Norbano excitata, lapide percussus. 2. de Orat. 107
 M. Æmilius Lepidus Porcina orator & scriptor cuiusmodi. Brut. 48. 1. de Orat. 21
 M. Æmilius Philemon. 7. fam. 35
 M. Æmilius Scaurus fidei & mentis templa in Capitolio dedicauit. de Nat. deor. 2. 44
 M. Anneius Legatus meus. 13. fam. 75
 M. Anneius mihi Legatus in Cilicia. 15. fam. 13
 M. Antistio Purgeni à Lepido Censore equus ademptus. 2. de Orat. 158
 M. Antius Briso Trib. pleb. L. Cassio, legem tabellariam ferenti, diu restitit. Brut. 49
 M. Antonius ad omne dicendi genus aptus. Orat. 57
 M. Antonius iudicis, quàm concionibus, aptior. Brut. 85
 M. Antonius omnes oratores illustriores suæ ætatis & sæpe, & diligenter audiuit. 2. de Orat. 66
 M. Antonius in causis recipiendis facilis. Brut. 109
 M. Antonius, L. Crasso familiarissimus. 1. de Orat. 13
 M. Antonius quomodo Cæsari statum inscripserit. 12. fa. 6
 M. Antonius orator, Crassi familiaris. 1. de Orat. 13
 M. Antonius orator, Proconsul in Cilicia fuit. 1. de Orat. 40
 M. Antonius orator in suo genere perfectus. 3. de Orat. 10
 M. Antonius orator in causis meditando tres personas sustinebat. 2. de Orat. 57
 M. Antonius orationem suam probabiliorem fore putabat, si omnino nunquam didicisset putaretur. 2. de Orat. 3
 M. Antonius vnicum librum reliquit. Orat. 9
 M. Antonius à C. Trebonio seuocatus tum, cum Cæsar interfectus est. 10. fam. 60
 M. Antonius in dicendo testissimus. 2. de Orat. 163
 M. Antonii actio. Brut. 73
 M. Antonii caput pro Rosfris expositum. 3. de Orat. 6
 M. Antonii caput præcidi iussit Cinna, omnium eloquentissimi, quos ego audierim. Tusc. q. lib. 5. 40
 M. Antonii flagitia. 10. ad Att. 36
 M. Antonii genus dicendi, forte, vehemens, commotum in agendo, præmunitum, & ex omni parte causæ septum, acre, acutum, enucleatum, in vnaquaque re commorans, honestè cedens, acriter insequens, terrens, supplicans, summa orationis varietate, nulla nostrarum aurium fatietate. 3. de Orat. 19
 M. Antonii non insolentia, sed immanitas. 10. fam. 1
 M. Antonii literæ ad me de restitutione Sext. Clodii. 14. ad Atticum, 22
 M. Antonii summa memoria. Brut. 71. Eius verba cuiusmodi. Brut. 72
 Qui M. Antonii sectam secuti sunt, omnes iudicati hostes. ad Brutum, 7
 M. Antonii singularis in dicendo virtus. Brut. 71. & 113
 M. Antonii incredibilis quædam & propè singularis, & diuina vis ingenii. 1. de Orat. 83
 M. Antonii vox natura subrauca. Brut. 73
 M. Aquilius consul, ouans in Capitolium ascendit. 2. de Oratore, 105
 M. Attilius Regulus Consul iterum, in Aphrica ex insidiis captus. Offic. 3. 133
 M. Attilius Regulus vigilando necatus. Offic. 3. 136
 M. Attilius ad supplicium profectus est, vt hosti fidem datam conferuaret. Cat. 67
 M. Aurelius Scaurus, Latine eleganter loquutus. Brut. 69

M. Bibulus, quandiu Parthi in sua prouincia fuerunt, oppido munitissimo se tenuit. 12. fam. 45
 M. Bibulus & scriptitauit accuratè, cum præsertim non esset Orator, & egit multa constanter. Brut. 145
 M. Bibuli clades in Amano accepta. 5. ad Att. 40
 M. Brutus Seruium Sulpitium Sami de iure differentem audiuit. Brut. 80
 M. Brutus causam Deiotari regis ornatissimè defendit. de Clar. Oratorib. 11
 M. Brutus pater tres de iure ciuili libellos edidit. 2. de Oratore, 123
 M. Brutus, Iuriconsulti filius, accusationem factitauit. de Clar. Orat. 67
 M. Brutus, Appii Pulchri gener. 3. fam. 8
 M. Brutus Iuriconsultus. 7. fam. 39
 M. Brutus ex Asia ad me consolatoriam epistolam misit. Brut. 6
 M. Brutus Peripateticorum rationem sequutus. Brut. 62
 M. Bruti iudicium de optimo genere dicendi à me diuersum. 15. ad Attic. 4
 M. Bruti laus. 9. fam. 29
 M. Bruti in iure describendo ratio inepta. 2. de Orat. 77
 M. Bruti foror M. Lepido nupta. ad Brutum, 29
 M. Bucculeius, homo suo iudicio valde sapiens. 1. de Or. 87
 M. Cælius Intimilius à Cæsare cum quatuor cohortibus missus. 8. fam. 44
 M. Cælius Vicinianus. 8. fam. 9. in epist. Cælii.
 M. Cælio nemo contra ciuium perditorum popularem turbulentamque dementiam, à Senatu & à bonorum causa stetit constantius. Brut. 148
 M. Cælius Arpinas mihi necessarius. 13. fam. 24
 M. Callidius Q. Gallium accusauit me defendente. de Clar. Oratorib. 151
 M. Callidius motum animis adferre nesciuit. Brut. 151
 M. Callidius orator inter multos propè singularis. de Claris Oratorib. 149
 Pro M. Canuleio egerunt Cotta & Hortensius. Brut. 176
 M. Cassius, meus necessarius. 13. fam. 15
 M. Cato sapiens appellatus est, quia multarum rerum vsum habebat. Læl. 6
 M. Cato Censor, P. Claudio, L. Porcio c o s s. Brut. 30
 M. Cato c o s s. nouem annis post Cornelium Cethegum, P. Tuditanum, c o s s. Brut. 30
 M. Cato mihi supplicationem decreuit. 15. fam. 10
 M. Cato Milonis causam in Senatu defendit. 15. fam. 20
 M. Cato Græcas literas in senectute didicit. Academic. quæstion. edit. 1. libr. 2. 5
 M. Cato eloquens fuit. 1. de Orat. 108
 M. Cato, annos quinque & octoginta natus, excessit à vita. Brut. 39
 M. Cato quo anno mortuus est, acerrimam in Ser. Galbam orationem habuit. Brut. 39. & 45
 M. Cato, Q. Galbæ grauis inimicus. 1. de Orat. 115
 M. Cato, filium summo ingenio & virtute perdidit. 4. fam. 21
 M. Cato princeps. 3. de Nat. deor. 8
 M. Cato sine ornatu historiam scripsit. 2. de Orat. 29
 M. Cato in ipsa curia legere solitus est sæpe, dum Senatus congeretur. de Finib. lib. 3. 6
 M. Catonis orationes non minus multæ, quàm Lyfiæ. Brut. 31. Centum quinquaginta. 32
 M. Catoni amatores defunt. Brut. 33
 Quid enim M. Catoni, præter hanc politissimam doctrinam transmarinam atque aduentitiam defuit? 3. de Orat. 74
 In M. Catone fuit inexhausta aueritas legendi. de Fin. lib. 3. 5
 M. Catone quis grauior in laudando: acerbius in vituperando: in sententiis argutior: in docendo edisserendoque subtilior? Brut. 32
 M. Cethegum Suadæ medullam dixit Ennius. Cat. 46
 M. Cincius legem de donis & muneribus tulit. 2. de Oratore, 158
 M. Claudius à Consulatus repulsa postulatus ambitus. 8. fam. 8. in epist. Cælii.
 M. Coponius. 1. de Orat. 87

M. Cornelius Cethegus, bello Punico secundo c o s s. cum P. Tuditano. Brut. 29
 M. Cornelius Cethegus, orator. Brut. 18. Idem flos delibatus populi & Suadæ medulla. 9
 M. Crassus, Hortensii æqualis. Brut. 123
 M. Crassus negabat vllam satis magnam pecuniam esse ei, qui in Repub. princeps vellet esse, cuius fructibus exercitum alere non posset. Offic. 1. 37
 M. Crassus dicere solitus est, neminem esse diuitem, nisi qui exercitum alere posset suis fructibus. Parad. 57
 M. Crassus, Publio filio interfecto, exercitumque deletum, trans Euphratem cum ignominia & dedecore periiit. Diuinat. lib. 2. 17
 M. Crassus Prætor. 1. de Orat. 81
 M. Crassus erat furdaster. Tusc. q. lib. 5. 83
 In M. Crassi oratione sermo latinus erat, verba non abiecta, res compositæ diligenter, nullus flos tamen, neque lumè vllum, animi magna, vocis parua contentio, &c. Brut. 125
 M. Curius, quum de Sabinis, de Samnitibus, de Pyrrho triumphasset, in vita rustica cõsumpsit extremum temporis ætatis. Cat. 50
 M. Curius Trib. pl. Appio Cæco interregi disertio homini, comitia contra leges habenti, restitit. Brut. 27
 M. Curius & T. Coruncanus coniunctissimi inter se. Læl. 37
 M. Curius causa clarissima. 1. de Orat. 87
 M. Curtius seuerè nos accusat. 14. ad Att. 11
 M. Drusus, M. Bruti magnus auunculus, qualis orator. Brutus, 117
 M. Drusus, C. F. vir & autoritate & oratione grauis, Trib. pl. C. Gracchum collegam iterum Tribunum fecit. Bru. 56
 M. Drusus patritius orator. Brut. 95
 M. Drusus Prætor vrbanus. 2. ad Heren. 52
 M. Duronius M. Antonium Censorem de ambitu postulauit. 2. de Orat. 152
 M. Eppius senator. 8. ad Att. 31
 M. Fabius vir doctus, mihi familiaris. 2. fam. 25
 M. Fabii Galli liber Cato inscriptus. 7. fam. 45
 M. Faucius Arpinas eques Rom. 13. fam. 23
 M. Fauonius in sententiis dicendis magnæ libertatis. 4. ad Att. 44
 M. Fetidius eques Romanus. 8. fam. 18
 M. Flaccus Scipioni Nasicæ iudices tulit. 2. de Orat. 157
 M. Fuluius Flaccus, & C. Cato, Africani filius, mediocres oratores. Brut. 55
 M. Fuluius Nobilior damnatus. 4. ad Att. 47
 M. Furius Flaccus eques Rom. homo nequam. 2. ad Quint. frat. 22
 M. Glabrimonem bene institutum aui Scæuolæ diligentia, forsors ipsius natura negligensque tardauerat. Brut. 128
 M. Gratidius accusauit C. Fimbriam, M. Marii Gratidiani patrem. Brut. 87
 M. Gratidii eloquentia. Brut. 87
 M. Gratidii interitus. Brut. 87
 M. Gratidiani lis cum Sergio Orata pro ædibus emptis. 1. de Orat. 87
 M. Herennius, mediocris orator, L. Philippum in consulatus petitione superauit. Brut. 86
 M. Iunius sodalis pluribus verbis scripsit ad patrem suum de potestate & iure magistratum, peritè meo iudicio, & diligenter. 3. de Leg. 41
 M. Lenius Flaccus periculum capitis pro mea salute neglexit. 14. fam. 10
 M. Lepidus, L. Orestes, c o s s. Brut. 56
 M. Lepidus c o s s. M. Antium Brissonem Trib. pleb. aduersus legem tabellariam L. Cassii adiuit. Brut. 49
 M. Lepidus C. Cassii affinis. 12. fam. 15. & 8. ad Att. 2
 M. Lepidus homo ventosissimus. 11. fa. 15. in epist. D. Bruti.
 M. Lepidi iocus falsissimus. 2. de Orat. 158
 M. Lepidi vxor, M. Bruti foror. ad Brut. 29. in epist. Bruti.
 M. Manilius, L. Martius, c o s s. Brut. 30
 M. Manilius transuerso foro ambulabat. 3. de Orat. 73
 M. Manilius iuriconsul. 1. de Orat. 106. 7. fam. 39
 M. Manilius prudenter latine loquebatur. Brut. 55

M. Manlius perindulgens in patrem, idem acerbè seuerus in filium fuit. Offic. 3. 154
 M. Marcellus, Ser. Sulpitius c o s s. 8. fam. 21. in epist. Cælii.
 M. Marcellus Cratippum audiuit. Brut. 135
 M. Marcellus quinquies Consul, idem imperator, idem augur optimus. Diuin. lib. 2. 60
 M. Marcellus, Philippo cõsule, ædilis curulis fuit. 1. de Oratore, 30
 M. Marcellus, qui ter Consul fuit, naufragio periit. Diuinat. lib. 2. 11
 M. Marcellus, Æterni pater, quis orator. Brut. 70
 M. Marcellus quantus in oratoria facultate. Brut. 134
 M. Marcellus renouauit templum Honoris. de Nat. d. 2. 44
 M. Marcellus, si quando rem agere volebat, ne impediretur auspiciis, leætica operta facere iter solebat. Diuin. lib. 2. 62
 M. Marcelli acerbitatem accusauit Cæsar. 4. fam. 12
 M. Marcelli interitum ne crudelissimus quidem hostis honore sepulturæ carere passus est. Cat. 68
 M. Marcelli mors. 4. fam. 36. in epist. Seru. Sulpitii.
 M. Marcelli restitutionis occasio. 4. fam. 12
 M. Marcello, cui inimici pepercerant, amicus mortem attulit. 4. fam. 37. in epist. Sulpitii.
 M. Marius turbulentis concionibus aptus. Brut. 118
 M. Messala quis orator. Brut. 133
 M. Messalæ Consul laus. 1. ad Att. 32
 M. Mindius. 5. fam. 55
 M. Nobilior c o s s. Ennium in Ætoliæ duxit. Tusc. quæst. lib. 1. 3
 M. Octavius Cn. F. 3. fam. 7
 M. Octavius, Cn. Filius, tantum dicendo valuit, vt Frumentariam legem Semproniam populi suffragiis abrogarit. Brut. 118
 M. Octavius, vir constantissimus, iniuria accepta, T. Gracchum patientia fregit. Brut. 48
 De M. Octauio deserentem sitellam Ti. Gracchum videre videor. de Nat. d. 1. 75
 M. Oppius quid mihi suaferit, dubitanti an ad Pompeium proficiscerer. 11. fam. 51
 M. Orsius Atellanus, eques Rom. 2. ad Q. frat. 32
 M. Paetius hospes Pomponii. 4. ad Att. 40
 M. Pennus, M. Bruti gætilis, facile in tribunatu C. Gracchum agitauit. Brut. 56
 M. Perpenna. 2. de Orat. 145
 M. Pinnarius Rusca legem annalem tulit dissuadente M. Seruilio. 2. de Orat. 145
 M. Piso adolescens, philosophiæ deditus. 1. de Orat. 52
 M. Piso, Hortensii æqualis. Brut. 123
 M. Piso si adesset, nullius philosophiæ, earum quidem quæ in honore sunt, vacaret locus. de Nat. d. 1. 12
 M. Piso cuiusmodi orator. Brut. 126
 M. Pontidius Arpinas in dicendo iracundus. Brut. 132
 M. Popilius c o s s. flamen Carmentalis, lana amictus, in concionem veniens, plebis seditionem tum autoritate tum oratione sedauit. Brut. 27
 M. Regulus, meus familiaris. 3. ad Att. 28
 M. Scaptius. 6. ad Att. 33
 M. Scaurus c o s s. des. à P. Rutilio ambitus postulatus & absolutus, accusatorem suum eiusdem criminis postulauit. Brut. 58
 M. Scaurus in multis causis versatus, summi oratoris laudè non habuit. Brut. 56
 In M. Scauri oratione sapientis hominis & recti grauitas summa, & naturalis quædam inerat autoritas, non vt causam, sed vt testimonium dicere putares, cum pro reo diceret. Brut. 57
 Cyri vita & disciplina M. Scauri laudibus non anteponebatur. Brut. 58
 M. Scipio Maluginensis. 2. de Orat. 144
 M. Seruilius legem annalem dissuasit. 2. de Orat. 145
 M. Seruilius Trib. pl. post C. Cæsaris mortem. 12. fam. 12
 M. Tetius Damio. 4. ad Att. 14
 M. Tuccius à C. Sempronio Rufo, quem accusarat, accusatus. 8. fam. 18. in epist. Cælii.

M. Tuditanus, C. Claudius, Cæci F. c o s s. Brut. 36
 M. Tullius patricius c o s. cum Seru. Sulpitio anno decimo post reges exactos. Brut. 31
 M. Tullius quidam P. Sestium de vi postulauit. 2. ad Quint. frat. 10
 M. Tullius, scriba meus. 5. fam. 54
 M. Valerius, quia vrbis discordias sedasset, primum omnium maximus appellatus est. Brut. 26
 M. Valerius dictator plebem, quæ sacrum montem occuparat, sedauit. Brut. 26
 M. Valerius Coruinus ad centesimum annum vitam produxit, quum esset exacta iam ætate in agris, eosque cole-ret. Cat. 56
 M. Varifidius eques Rom. 10. fam. 13
 M. Varro diligentissimus inuestigator antiquitatis. Brut. 30
 M. Varro homo πολυγραφώτατος. 13. ad Att. 18
 Velim M. Varronis & Lollii mittas laudationem. Lollii utique: nam illam legi: volo tamen regutare: quædam enim vix mihi credo legisse. 13. ad Att. 62
 M. Vigellius Stoicus, Crassi familiaris, cum Pat. a. vixit. 3. de Orat. 44
 M. Virgilius Trib. pleb. L. Syllæ Imperatori diem dixit. Brutus, 93

Mare.

Mare cæruleum, quale apparet meridie. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 96
 Mare quando à sole collucet, albescit & vibrat. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 96
 Mare conglobatur vndique æqualiter, neque redundat vnamquam, neque effunditur. 1. de Nat. d. 88
 Mare clausum. 2. ad Q. frat. 21
 Mare difficile. 16. fam. 11
 Mare manè flauum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 96
 Mare infestum habebimus. 9. ad Att. 71
 Mare inflatum. Diuin. lib. 1. 11
 Illæ vndæ comitorum vt mare profundum & immensum sic effluunt quodam quasi æstu, vt ad alios accedant, ab aliis recedant. pro Planc. 12
 Mare Fauonio nascente purpureum videtur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 96
 Superum mare Ionium. de Orat. 149. b
 Iter ad mare superum. ad Att. 133. b
 Vt mare quod sua natura tranquillum sit, ventorum vi agitari atque flubari: sic, &c. pro Cluent. 109. a
 Cum mare vastissimum hyeme transibis. in Pis. 45
 Mare atque venti, res violentissimæ. 2. de Nat. d. 115
 Nostri duces mare ingredientibus, immolare hostiam fluctibus consueuerunt. 3. de Nat. d. 36
 In hunc tu igitur, tanquam in mare, quod est ventis subiectum, perturbationes cadere tibi dixisti videri. Tusc. q. lib. 4. 46
 Qui mare teneat, eum necesse rerum potiri. 10. ad Att. 21
 Terra marique conquerere. 5. epist. 9. 4. a
 Mari expiari putabantur omnia quæ violata erant. pro Ros. Amer. 43
 Bellæ quæ in mari rubro, Indiæve gignuntur. 1. de Natura deor. 68
 Tanquam ratis in mari immenso nostrâ vehitur oratio. 1. Tusc. q. 60
 Infero mari nobis incerto cursu hyeme maxima nauigandum est. ad Att. lib. 9. 7
 Cælum, ignes, terræ, maria, naturæ omnes, parent diuino numini. de Nat. d. 1. 17
 Maria ventis agitata tepescunt. de Nat. d. 2. 20
 Vnde terra & quibus librata ponderibus, quibus cauernis maria sustineantur. Tusc. q. 2. 41. b
 Maria transire. Orat. 81

Marinus.

Marini & maritimi æstus. de Diuin. 115. b
 Probabile est igitur præstantem intelligentiam in sideribus esse, quæ & ætheream partem mundi incolant, & marinis terrenisque humoribus longo interuallo extenuatis alantur. 2. de Nat. d. 61. a

Maritimus Triton pingitur natantibus inuehens beluis. de Nat. d. 1. 54
 Quod multas naues in omnem maritimam diuisit. &c. 5. Tusc. q. 57. a
 Quod extremum est, te in Arpinati videbimus, & hospitio agresti accipiemus, quoniam maritimum hoc contempnisti. ad Att. lib. 2. 31. 9. a
 Maritimi æstus vel Hispanienses, vel Britannici. 3. de Nat. deor. 17. a
 Æstus maritimi, fretorumque angustia ortu aut obitu lunæ commouentur. de Nat. d. 2. 15
 Æstus maritimi multum accedentes & recedentes. de Nat. deor. 51. b
 Maritimi cursus incredibili celeritate. 2. de Nat. d. 111
 Loci maritimi. Part. 233. b
 Nisi forte maritimæ nuptiæ terrenis anteponuntur. 3. de Nat. d. 32
 Insula, quæ vndique exitus maritimos habet. in Verrem, Tamen homines maritimos non planè reformidat. 7. in Verr. 55. a
 In maritimis sum. 2. fam. 30

Margarita.

Negò vllam gemmam aut margaritam fuisse, quin abstulerit. 6. Verr. 1. a
 Ornatus margaritarum insignis. in Orat. 43. a

Marianus.

Quid ergo ait Marianus Trib. pleb. qui nos Syllanos in inuidiam rapit. 3. de Lege Agr. 5. a
 Mariana quercus dicatur de fratris mei Mario. 1. de Leg. 1

Maritus.

Multò maximè requiretis, & tu vt maritus sis quàm optimæ mulieris, & hæc vt quamoptimo viro nupta sit. de Inuen. 53. b
 Maritum appellas, vt verba etiam singas, non solum crimina. pro Planc. 269. b
 Chariorem huic sororis maritum quàm filium fuisse. pro Rab. perduel. reo. 5. a
 Vigilare ad insidiandum fomno maritorum. 1. in Cat. 19. a

Marius.

Marius an rectè arma contra patriam tulerit. 9. ad Att. 37
 Marius meus. 1. de Leg. 1
 Marius duabus acceptis Ædilitatis repulsis, septies Consul est factus. pro Planc. 41
 Cur Marius tam fœliciter septimum Cõsul domi suæ senex est mortuus. 3. de Nat. d. 60
 Marius Cratidianus. 1. de Orat. 87
 Marius durior ad studia poetica. pro Arch. 15
 Marius, filius Gratidii, fluctus in Ægæo excitauit mari, quos pater eius Gratidius in simpulo excitauerat. 3. de Legibus, 32
 Marius c o s. C. Glauciam Prætorem occidit. in Catil. 60
 Marius in iracundia perseuerans. 11. Philipp. 289
 Marius multis laboribus & inimicitis ad honores peruenit. 7. in Verr. 142
 Marius plenus inimicorum. de prou. Conf. 15
 Marius diuinus vir ad salutem Romani imperii natus. pro Sest. 41
 Mario dirus ille dies Sullanus. 10. ad Att. 24
 C. Marius, pater patriæ. pro C. Rab. 20
 C. Marius se armis ab exilio reuocauit. post reditum ad Quirites, 5
 C. Marii calamitas. post reditum ad Quiri. 16. Fortuna. in Pis. 33. Laus. in Catil. 93. & pro Corn. Balb. 36. Vis & virtus in re militari. 7. in Verr. 11. Ei multi inuidebant. pro Sylla, 17
 L. Marius hostis à Senatu iudicatus. 3. in Verr. 61

Marmor.

Ennius in sepulchro Scipionum putatur esse constitutus è marmore, at is laudibus, &c. pro Arch. 190. b
 Eius simulachrum è marmore in sepulchro positum fuit. pro Domo sua, 86

Non in omni marmore necesse est inesse Praxitelia capita. 2. de Diuin. 71. a

Marmoreus.

Signum marmoreum, eburneum, æneum. 6. Verr. 1. a
 Columnæ marmoreæ. pro Domo sua, 49. a
 Pavimenta marmorea. 2. de Leg. 2. a
 Sola marmorea. in Parad. 62. a
 Tecta marmorea. in Parad. 14. a

Marmoratus.

Itaque etiam in sepulchro Scipionum putatur is esse constitutus: & marmoratis laudibus certè non solum ipsi qui laudantur, sed etiam Pop. Romani nomen ornatur. pro Arch. 16. a

Marrucini.

Marrucinatorum studia contra M. Antonium. 7. Philipp. 231
 Mars.

Cum omnis belli Mars communis, & incerti semper exitus præliorum sint. 6. fam. 11. 10. Philipp. 283
 Mars ex acie fortissimum quæque pignerari solitus. 14. Philippi. 405
 Fuluius Martis manubias musis consecrauit. pro Ar. 191. b
 Iou proximum inferiorem orbem tenet, quæ stella Martis appellatur: eaque 1111. & x x. mensibus, sex, vt opinor, diebus minus, eundem lustrat orbem, quem duæ superiores. de Nat. d. lib. 2. 76
 Summa Saturni stella refrigerat, media Martis incendit. de Nat. d. 49. b
 Martis templum in via Appia. 3. ad Q. frat. 32
 Quos amissimus ciues, eos Martis vis perculit, non ira victoriæ. pro Marcel. 133. b
 Adde casus, adde incertos exitus pugnarum, Martemque communem. pro Mil. 112. b
 Grauis est modus in ornatu orationis, & sæpe sumendus, ex quo genere hæc sunt, Martem belli esse communem, Cererem pro frugibus, Liberum appellare pro vino. 3. de Orat. 92. a
 Nimum communem Martem bellique casum metuens. pro Sest. 5. b
 Tum rutilus horribilisque terris ille fulgor, quem Martem dicitis. de Somn. Scip. 15
 Martem spirare diceret. 15. ad Att. 20
 Hanc igitur partem relictam explebimus, nullis adminiculis, sed, vt dicitur, nostro Marte. 3. Offic. 43
 Rex ipse sua sponte nullis commentariis Cæsaris, suo Marte suas res recuperavit. 2. Philipp. 96
 Huius argento domos vestras, huius signis & tabulis fori, comitiumque ornari: præfertim, quum vos vestro Marte his rebus omnibus abundetis. 5. Verr. 8. a

Marfi.

Qui in Marfis natus est, &c. pro Domo sua, 89. a

Marficus.

Multa in hac Repub. seditiones domesticæ, quas prætermitto, bella cum sociis, Fregellanum, Marficum: quibus omnibus, &c. 2. de Lege Agr. 89. a

Martius.

Martius campus. pro Rab. perduel. reo. 7. a
 Martia legio ab Antonio ad C. Octauium defecit. 3. Philipp. 127. 10. fam. 63. in epist. Galbæ. & 11. fam. 35. in epist. D. Bruti.
 Legio Martia, quæ mihi videtur diuinitus ab eo deo traxisse nomen, à quo populum Rom. generatum accepimus, &c. 4. Philipp. 155. a
 Calendæ Martiæ. ad Att. lib. 8. 147. 5. a

Martius.

L. Martius, eques Rom. in Cæsaris partibus. pro Ligar. 22
 L. Martius cum Gaditanis fœdus icisse dicitur. pro Corn. Balb. 26
 L. Martius, M. Perpenna, Censores. 3. in Verr. 102
 Q. Martius, Censor. pro Domo sua, 99
 Q. Martius, L. Pisoni in Galliam legatus. in Pis. 42
 Q. Martius Crippus, Procos. 11. Philipp. 312
 Martii fratres, nobili loco nati, mentis incitatione diuina diuinarunt. Diuin. lib. 1. 77

Qui veterem illam speciem fœderis Martiani semper omnino sanctiorem Marte duxerunt. pro Corn. Balb. 31

Martialis.

Flamen Martialis L. Lentulus. de Arusp. resp. 10. a
 Martiales Larini, ministri publici Martis. pro Cluent. 31
 Præclara & luculenta reclamacione vestra factum pulcherrimum Martialium comprobauistis. 4. Philipp. 155
 Mas.

Anguis mas & anguis forma. de Diuin. 88. & 121. b
 Hostia mas & hostia forma. de Leg. 175. b
 In mari & in fœmina commiscendorum corporum miræ libidines. Part. 233. & de Nat. d. 51. b
 Bestiæ aliæ mares, aliæ fœminæ sunt. 1. de Nat. d. 192. a
 Et deos mares & fœminas esse dicitis. de Nat. d. 20. b
 Sacra maribus non inuisa solum, sed etiam inaudita. de Arusp. resp. 257. b

Massinissa.

Massinissa annos nonaginta natus, quum iter ingressus erat, in equum omnino non ascendebat. &c. de Senect. 30. a

Massicum.

Radices Massici. 2. de Leg. Agr. 68. a

Massilia.

Vrbs Massilia. pro Fonteio, 276. b
 Massilia, Reipub. Romanæ semper amicissima. 13. Philipp. 370. & 8. 246
 Neque verò te Massilia prætereo, quæ L. Flaccum militem Quæstorémque cognosti. pro Flacco, 49
 Ad exemplum amissi imperii portari in triumpho Massiliam vidimus. 2. Offic. 39

Massiliensis.

Ciuitas Massiliensium. pro Font. 276. b

Mastanefosus.

Mastanefosus, rex. in Varin. 9

Mastruca.

Quem purpura regalis non commouit, cum Sardorum Mastruca mutauit. pro Scauro, a

Mastrucatus.

Mastrucati latrunculi in Sardinia à T. Albutio deuicti. de prou. Conf. 12

Matellio. Matellio.

Si L. Mummius aliquem istorum videret matellionem Corinthium cupidissimè tractantem, &c. in Parad. 48. a

Mater.

Mater magna agros & nemora cum quodam strepitu peragere solita. de Arusp. resp. 21
 Luxuries, auaritiæ mater. 2. de Orat. 92. a
 Nam Sasia mater huius Habiti (mater enim à me nominis causa, tamen in hunc hostili odio & crudelitate est) mater inquam appellabitur: neque vnquam illa ita de suo scelere & immunitate audiet, vt naturæ nomen amittat. pro Cluent. 8. a
 Mater omnium perturbationum immoderata quædam intemperantia. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 27
 Sapientia, omnium bonarum rerum mater. 1. de Leg. 87. a
 Mater geminos internoscit consuetudine oculorum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 53
 Matris terræ operimento corpus in sepultura obducitur. 2. de Leg. 51
 Vt quasi matris terræ sinus & gremium mortuo tribueretur. 2. de Leg. 58
 Matrem nostram facere memini. 16. fam. 35. ex epist. ceronis. F.
 Hecate, quæ matre Asteria est sorore Latonæ. 3. de Nat. d. 32
 Aut ne quid ex eadem matre postea natum esset. 11. ad Att. 21
 Jupiter puer, qui lactens cum Iunone, in gremio Fortunæ sedens, mammam appetens, castissimè colitur à matribus. de Diuin. 126. b

Matercula.

Nunc denique materculæ suæ festiuus filius aniculæ minime suspiciosa purgat se per epistolam. pro Flac. 70

Maternus.

Maternus paternisque sanguis. pro Rosc. Amer. 40. a
 D. ii.

Nomen amantius indulgentiusque matrum. pro Clu. 8. a
Materfamilias.

Petulanter facimus, si matremfamilias, secus quam matronarum sanctitas postulat, nominamus. pro Cælio, 23. a
Genus est enim vxor: eius duæ formæ, vna matrumfamilias, &c. altera earum quæ tantummodo vxores habentur. in Topicis, 7. a

Matrona.

Quo matrona nulla adiit. de Ar. 2. 49. b
Opulentæ optimates matronæ. Trebatio, lib. 7. 6. 3. a
Tanquam meretricem in matronarum cœtum. 2. de Fi. 18. a
Natio quæ quia partus matronarum tueatur, à nascentibus nominata est. 3. de Nat. d. 63. a
Sanctitas matronarum. pro Cælio, 23. a

Matrimonium.

Matrimonium dotale. ad C. 48
Quæ nuptiæ diurnæ non fuerunt: erant enim non matrimonii dignitate, sed sceleris societate cōiunctæ. pro Cl. 16
Ius matrimonii castum & legitimum damnatione viri sublatum putabat. pro Cluent. 139. a
Collocare aliquam in matrimonio. 1. de Diuin. 167. a
Is Salliam in matrimonium ducere cupiuit. pro Clu. 18. & 98
Te modo Quinti Metelli matrimonium tenuisse scis. pro Cæli. 25
Curio te à meretricio quæstu abduxit, & tanquam stolam dedisset, in matrimonio stabili & certo collocavit. 2. Philipp. 61. a
Vectius tuus affinis, cuius sororem habes in matrimonio. 5. Verr. 143
Is habuit in matrimonio Cæsoniam. pro Cecin. 187. b. pro Quint. 9

Matertera.

Cum virgo staret, & Cæcilia in sella sederet, neque diu vox vlla extitisset, puellam defangatam petisse à matertera ut sibi concederet paulisper, ut in eius sella requiesceret. 1. de Diuin. 168. a

Matricida.

Heuxis, quem scribis certissimum matricidam tibi à me intime commendari. 1. ad Q. frat. 37
Somnium matricidarum. de Ar. 152. b

Matricidium.

Orestes si accusetur matricidii, &c. 1. de Inuent. 16. a

Matrimus.

Aut puer ille patrimus & matrimus si terram non tenuit, &c. de Arusp. resp. 20

Materia.

Materia est ex qua quæque res efficitur. lib. 1. de Fin. 14
Materia ad argumentum subiecta. Part. 233. b
Est enim in vtroque & materia & tractatio: materia in verbis, tractatio in collocaione verborum. Orat. 216. b
Materia æquitatis. pro Cec. 300. b
Materia artis est, in qua omnis ars, & ea facultas, quæ conficitur ex arte, versatur: ut si medicinæ materiam dicamus morbos & vulnera, quod in his omnis medicina versatur: &c. de Inuent. lib. 1. 10
Pendè infinita vis & materia artium illarum. de Orat. 85. b
Materia facilis. 2. Philip. 60
Materia rerum tota flexibilis & commutabilis. 3. de Nat. 69
Materia infinita, secundum Anaxagoram. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 109
Nulla materia nisi admoto igni ignem concipere potest. de Orat. 125. b
Materia prima sine vlla specie est, carens omni qualitate. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 20
Materia prima non in nihilum interit, sed in suas partes. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 20
Materia prima tota omnia accipere potest, omnibusque modis mutare. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 20
In verbis inest materia quædam, in numeris expositio. Orat. 215. b
Estque illa subiecta quasi materia sapientiæ. de Fin. 103. b
Quocirca huic quasi materia, quam tractet, & in qua versetur,

tur, subiecta est veritas. Offic. 4. b
Materia sine forma esse non potest. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 18
Materiæ primæ partes infinite secari ac diuidi possunt. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 20
Nus enim satis es materiæ habens, &c. in Salust. 273. b
Materiam aliam esse iocii, aliam seueritatis. de Orat. 133. b
Veruntamen non incommodum videtur, quandam syluam & materiam vniuersam, antè permistam & confusam, exponere omnium argumentationum. de Inuent. 50. b
Cum materiâ mutabilem arripuisset, & rursus indiuiduam atque simplicem. de Vniu. 35
Repente lyatribus in eam insulam materiam, calcem, cæmenta atque arma conuexit. pro Mil. 55. a
Hoc sic habeto, materiam omnem sermonum eorum, qui de te detrahere velint, Statium dedisse. ad Q. frat. lib. 1. 37
Aut suspitioni crimen, aut inuidiæ materiam dedisse videbimur. in Ant. 153. b
Opes superbiæ ac libidini facultatem ac materiam dare. de Orat. 140. b
Perpetuis cursibus, conuersionibusque cælestibus extitisse materiam quandam seredi generis humani. de Leg. 160. b
Quid enim odisset Glodium Milo, segetem ac materiam suæ gloriæ: pro Mil. 108. b
Lupus egit causam agri Campani satis accurate: materiam rei non ignoras. ad Q. frat. 306. b
Sed tamen probabilem materiam nacti sermonis, &c. 3. fam. 14
Illa mors vulgaris nullam præbet materiam ad ornatum. de Clar. 168. b
Nonne id agendum nobis fuit, ut materiam subtraheremus furori tuo: pro Domo sua, 215. b
Vri posse ligneam materiam, necesse est. de Inuent. 83. b
Plato ex materia in se omnia recipiente mundum esse factum censet. Acad. q. 29. & 30. b
Ex materia prima omnia expressa & efficta. Acad. q. edit. 1. lib. 1. 20
Ex materia quæ indiuidua est, & quæ semper vniuersi, sui que similis, & ex ea quæ corporibus diuidua gignitur, tertium materiæ genus ex duobus in medium admisit. de Vniu. 17
Ut materiæ, ferramenta, &c. Topic. 225. b

Materies.

Nam illò nõ saxum, nõ materies aduecta est. in Verr. 106. b
Hæc tanquam aliqua materies oratoribus subiecta esse debent. de Orat. 101. b
Est enim deformitatis & corporis vitiorum satis bella materies ad iocandum. de Orat. 130. & 131. b
Quod me vt scribam aliquid hortaris, crescit mihi quidem materies, vt dicis, sed, &c. ad Att. lib. 2. 27. 4. a
Etenim in singulis rebus eiusmodi materies est, vt dies singulos possis consumere. pro Rosc. Amer. 54. a
Sed materies facilis in te & in tuos dicta dicere. in Ant. 168. b
Quod si te adducemus, vt hoc suscipias, erit materies digna facultate & copia tua. epist. 67. b
Si ornate locutus est Physicus ille Democritus, materies illa fuit Physici, ornatus verò verborum oratoris putandus est. de Orat. 89. b
Est etiã quasi quædam materies subiecta honestati. Part. 237. b
Materies orationis cuiusque generis. de Orat. 121. b
Quandoquidem in ea versatur orator, atque ea est ei subiecta materies, omnia, &c. 3. de Orat. 31. a
Facilius sicut in vitibus reuocantur ea, quæ se nimium profuderunt, quàm, si nihil valet materies, noua sarmeta cultura excitantur. de Orat. 116. b
Fac enim fuisse in eo C. Lælii, M. Catonis materiem atque indolem: quid ex eo boni sperari atque effici potest: 5. in Verr. 136
Protuidendum fuit, ne in hanc tantam materiem seditionis ista funesta sax adhæresceret. pro Domo sua, 215. b
Mamertini materiem non habent. in Verr. 245. b

Materiatus.

Ædes malè materiata, ruinosæ. 3. Offic. 70. a. Id est, composita ex mala materie, vt ex lignis non cæsis tempestiue.

Materis.

Attidè Gallos significans dicit: nec tã facile ex Italia materis transalpina depulsa est. ad Her. 34. b. Hasta militaris.
Maternus, Matertera, vide Mater.

Mathematicus.

Mathematicus, musicus, omni denique doctrina eruditus. 3. de Nat. d. 15
Nec de re artificiosa loquitur, vt Mathematici. de Fin. 67. b
Vt ad minora veniam, Mathematici, Poetæ, Musici, Medici denique ex hac, &c. de Fin. lib. 5. 13. a
Magnum annum Mathematici nominauerunt ex disparibus motionibus stellarum errantium. de Nat. d. 2. 38
Quis ignorat, ii, qui Mathematici vocantur, quanta in obsecritate rerum, & quàm recondita in arte, & multiplici, subtilique versentur. 1. de Orat. 6
Geometricis & Mathematicis probationibus. Acad. q. 29. b
Mathematicorum mos est, non philosophorum. Tuscul. q. 11. b
Eruditus puluis Mathematicorum. de Nat. d. 53. b
Docet enim ratio Mathematicorum, quanta humilitate feratur. de Diuin. 127. b
Quæ in Geometria describuntur, &c. Mathematicorum sunt, non artolorum. de Diuin. 110. b
Mathematica à falsis initiis profecta, vera esse non possunt. de Fin. 63. b
In summo apud illos honore Geometria fuit, itaque nihil Mathematicis illustrius. Tuscul. q. lib. 1. 4. de Fin. 149. b

Matius.

Matius, Cæsaris familiaris. 6. fam. 40. 9. ad Att. 46
Matricida, Matrimus, Matrimonium, Matrona, vide Mater.
Matrinus.

Tua res gesta ita nota sunt, vt trans montem Tauri etiam de Matrinio sit auditum. 2. fam. 18
C. Matrinus, eques Rom. quanta indignitate ab Apronio affectus. 5. in Verr. 49
D. Matrinus scriba Ædilitius à me defensus. pro Cluent. 99
T. Matrinus Spoletinus, in discrimen ciuitatis vocatus. pro Corn. Balb. 38

Maturus.

Sed ne maturum quidem etiamnum fuit. epist. 149. b
Venit tempus Quirites, serius omnino, quàm dignum Pop. Romano fuit, sed tamen ita maturum, vt differri iam horra non possit. 6. Philip. 216. a
Vides quàm maturum sit. ad Att. 107. b
Ego tibi spem maturæ discessionis afferebam. pro Quintio, 109. b
Maturam mortem oppetere. de Diuin. 88. b
Mihi verò bene maturum videtur fore. epist. 118. b
Satieta vitæ tempus maturum mortis affert. de Senect. 69
Siquis, quod spondit, qua in re verbo se vno obligauit, id non facit, maturo iudicio, sine vlla religione iudicis condemnatur. pro Cecinna, 5. a
Optimæ mentis cogitata iam pridem maturo tempore enuntiare. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 14
Edidit hæc Calchas, quæ iam matura videtis. de Diu. 122. b
Et quasi poma ex arboribus, si cruda sunt, vi auelluntur: si matura & cocta, decidunt. de Senect. 65. a
In perfectis & maturis omnia meliora docet esse Chrysippus. de Nat. d. 2. 18
Facultas discendi maior ac maturior. 1. de Orat. 47. a
Ipse enim Thucydides, si posterius fuisset, multo maturior fuisset & mitior. de claris Orat. a
Non recuso id quidem, sed & componendum argumētum est, & scribendi expectandum tempus maturius. ad Att. lib. 15. 323. 8. a
Vt virtutes in ætate maturissima velint comparare. ad Heren. 29. b

Maturitas.

Sic vitam adolescentibus vis aufert, senibus maturitas. de Senect. 92. b
Etsi abest maturitas ætatis: iam tamen personare aures eius huiusmodi vocibus non est inutile. ad Leptam, lib. 6. 50

Maturitas animaduertendi. 9. fam. 30
Sed nescio quo pacto omnium scelerum, ac veteris furoris & audaciæ maturitas in nostri Consulatus tempus erupit. 1. in Catil. 22. a
Inducendi Senatusconsulti maturitas nondum est. ad Att. lib. 1. 70
Vt dicendi latinè prima maturitas, in qua ætate extitisset, posset notari. de Clar. 179. b
Sed eius rei maturitas neque dum venit, & tamen iam appropinquat. ad Q. frat. lib. 3. 33
Vt enim infirmitas est puerorum, & ferocitas iuuenum, & grauitas iam constantis ætatis: sic senectutis maturitas naturale quiddam habet, quod suo tempore percipi debeat. de Senect. 30. a
Maturitas tempestiua. de Senect. 78. b
Quæ studia in his iam ætatibus nostris contractiora esse debent: in adolescentia, tanquam in herbis, significat quæ virtutis maturitas, & quantæ fruges industria sint futura. pro Cælio, 60. a
Hæc arbor arandi maturitatem ad signum floris accomodat. de Diuin. lib. 1. 14
Commutationes temporum quadripartitæ ad maturitatem frugum & temperationem corporum aptæ. 1. Tuscul. 55
Non enim potest in eo esse succus diuturnus, quod nimis celeriter est maturitatem assecutum. 2. de Orat. 49. a. Hic de ingenio per translationem loquitur.
Vt res ipsa maturitatem tibi animaduertendi omnium consensu daret. Dolabella, lib. 9. 14. 17. a
Quumque ipsa oratio iam nostra canesceret, haberetque suam quandam maturitatem, & quasi senectutem. de claris Orat. 4. a
Sed videbatur illud in me iam esse perfectum, & habere maturitatem quandam suam. de Clar. 195. b
Hoc studium quotidie ingrauescit, credo maturitate ætatis ad prudentiam. Sulpitio, lib. 4. 13
Adolescens non tam re & maturitate, quàm spe & expectatione laudatus. de Orat. 296. b
Temporum incitationes, maturitates, vicissitudinesque cognouissent. de Nat. 21. b
Sed mundum omnem sua luce compleat, ab eoque luna illuminata, grauiditates & partus afferat, maturitatesque gignendi. 2. de Nat. d. 178. a

Mature.

Sed hunc fructum mature fortuna ademit: nam breui tempore M. Fulcinius adolescens mortuus est. pro Cecinna, 9. a
Quæ si fuit sine mora, matureque decreta facilius, &c. 5. Philip. 203. a
Mature extollere aliquem ad summum imperium per omnes honores gradus. 1. in Catil. 20. a
Mature in prouincias mittere. ad Senat. lib. 15. 1. 12. a
Mature perlata litera. 3. fam. 14
Vt eò, quod intendit, mature cū exercitu perueniat. pro Mur. 128. & epist. 31. 238. b
Fores ædis effringunt æditui, custodisque mature sentiunt. 6. Verr. 86. a
Tam mature. in Cat. 103. b
Venit ipse mature. 3. Offic. 78. a. ad Brutum, 14. 5. a
Balbum ais mature Romam bene comitatum esse venturum. 3. ad Q. frat. 9
Mature cras nos videbit. 10. ad Att. 44
Iste postero die mane quum multo maturius, quàm vniquam antea surrexisset, iudices citari iubet. 4. in Verrem, 28. a
Quò quidem & maturius venimus, quod erat constitutum, &c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 9
Eò celerius de isto transigamus, quò maturius ad Apronium veniamus. in Verr. 160. b
Quippe qui omnium maturimè ad publicas causas accesserim. 3. de Orat. 42
Nam vt quæque res est turpissima, sic maxime & maturissimè iudicanda est: at ea, in qua existimationis periculum est, tardissimè iudicatur. pro Cecin. 5. a

Maturo.

Huic mortem maturabat inimicus, quod illi vnum in malis perfugium erat calamitatis. pro Cluent. 136. a

Te expecto, & oro vt matures venire. ad Att. lib. 4. 6

Quum Hisarum flumen vno die ponte effecto exercitum traduxissem, pro magnitudine rei celeritatem adhibens, quod petierat per literas ipse, vt maturarem venire, praesto mihi fuit stator eius cum literis. Plancus Ciceroni, lib. 10. 42

Quod vt faceres, idque maturares, magnopere desyderabat Resp. ad Brutum, 10. 1. a. ad Caronem, lib. 15. 4. 13. a

Successor tuus non potest ita maturare illo modo, vt tu me in Asia possis conuenire. epist. 28. b

Maturare mortem alicui. pro Cluent. 54. b

Maturatus.

Vna primò est peracerba gustatu, deinde maturata dulcescit. de Senect. 48

Omnia quæ terra gignat, maturata pubescunt. de Nat. d. 1. b

Matureo.

Matureo Cælianum illud. 10. ad Att. 48

Partus matureo septem nonnunquam, aut, vt plerunque, nouem lunæ cursibus. 2. de Nat. d. 100. a

Maturationes. ad Heren. 16. b

Matuta.

Ino Matuta à nobis dicitur, à Græcis Leucothea. 3. de Nat. deor. 33

Quid Ino Cadmi filia: nonne Leucothea nominata à Græcis, Matuta habetur à nostris? 1. Tusc. q. 44. a. quod matutino tempore praestit.

Matutinus.

Matutina salutatio. ad Brut. 90. b

Itaque quum bene completa domus est tempore matutino, quum, & c. ad Att. lib. 1. 13. 2. a

Matutina tempora lectiunculis consumere. 7. fam. 1

Hodie expectabam tuas literas matutinas aut postmeridianas. ad Att. 203. b

Et matutinis a credula vocibus instat. de Diuin. 83. b

Mauors.

Mauors, qui magna verteret. 2. de Nat. d. 50. & 3. 44

Mauri.

Maurorum equitibus leuem armaturam opponere. 10. fam. 64. in epist. Galbæ.

Mauritania.

Rex Mauritaniae. pro Sylla, 42. a

Venistis ad fretum per Mauritania. in Vat. 31. b

Maxilla, vide Mala.**Maxime, vide Magis.****Maximopere, Maximus, vide Magnus.****Maximus.**

Cur Maximus extulit filium consularem? Cur Marcellum Annibal interemit? 3. de Nat. d. 59

Maximus publicanus. pro Rab. Posth. 2

Maximus secundo bello Punico. 2. de Nat. d. 124

Q. Maximus, C. Antonii accusator. in Vatinius, 21

Q. Maximus templum Honoris dedicauit bello Ligustico. de Nat. d. 2. 44

Q. Maximus, Roma pulsus, Nuceriae ciuis factus est. pro Corn. Balb. 21

Q. Maximus, P. Africanum patrum mortuum laudauit. pro Mure. 69

Q. Maximus M. Scaurum in petitione superauit. pro Mur. 35

Q. Maximi sapientia. 7. in Verr. 20

Meandrius Trallianus. pro Flac. 41

Meculonijs, pupillus. pro Flac. 36

Mecum.

Legi tuas literas, quibus mecum agebas, vt, & c. ad Att. 147. b

Sæpe mecum ipse cogito. de Inuent. 42. b

Atque vti nam iam antè vidissem, neque totum animum tuum morori mecum simul dedissem. ad Att. lib. 3. 48. 6. a

Ex eo est mecum, & tecum, non cum me, & cum te, vt esset simile illis vobiscum atque nobiscum. in Orat. 86. a

Mecum te esse puto, quod meam rem agis, & videre videor quomodo agas. 11. ad Att. 7

Si ratio mecum facit. Diuin. lib. 1. 74

Nam verba ipsa sponsonis facerent mecum, si vellem diligenter attendere. pro Cecinna, a

Rem & sententiam interdicti mecum facere fatebatur, verbo me excludi dicebat. pro Cecinna, 58. a

Multa mecum ipse reputaui. Postquam. 211. b

Nunc tãquam emerius spondiis ambitionis, mecum sum,

mecumque (vt dicitur) viuo. de Senect. 7. 8. b

Mecum sunt illa, vbicunque sum. 11. ad Att. 60

Medea.

Medea duobus auis Sole & Oceano, Æta patre, matre Idya procreata est. 3. de Nat. 65

Ex ponto Medea illa quondam profugisse dicitur: quam prædicant in fuga fratris sui membra in iis locis, quæ se parens persequeretur, dissipauisse, vt eorum collectio dispersa, mærorumque patrius celeritatem persequendi retardaret. pro Murena, 15

Medea & Atreus nefaria scelera meditantes. 3. de Nat. d. 52

Medeæ signum apud Cyzicum celebre. 6. in Verr. 119

Medeæ ignouerunt matronæ opulentæ. 7. fam. 16

Medeor.

Consolatio mihi aliquantum medetur. de Diuin. 109. b

Nec ille liber medetur vulneribus, sed cicatricibus. Tusc. quæst. 202. b

Medemini religioni sociorum Iudices, conseruate vestram autoritatem. 6. Verr. 102. a

Hi medentur reipub. qui excæcant pestem aliquam tanquã strumam ciuitatis. pro Sex. Rosci. 26. b

Velim facilius quàm tunc mihi, nunc tibi facilius tute medeare. ad Att. 278. b

Vt afflicta reipub. quantum possit, mederetur. pro Sext. Rosci. 9. b

Medici, qui morbis, qui vulneribus, qui oculis mederentur. de Orat. 155. b

Dum is in alijs rebus erat occupatus, qui summam rerum administrabat, erant interea qui suis vulneribus mederentur. pro Rosci. Amer. 55. a

Laborantibus succurrere, ægris mederi, afflicto excitare. de Orat. 98. b

Mederi animis. Tusc. q. lib. 2. 8

Intelligo me errare, qui cum capiti Sex. Roscii mederi debeam, reduuiam curem. pro Sext. Rosci. 76. a

Cui quum cuperem mederi, & vt arbitror, possem, cupiditates certorum hominum impedimento mihi fuerunt. ad Tironem, lib. 16. 10. 4. a

Mederi incommodis hominum. ad Q. frat. 296. b

Huic malo pro se quisque nostrum mederi, atque hoc omnes sanare velle debemus. contra Rul. 65. b

Cum morbo alicui mederi vis, consuetudo valentis & natura corporis cognoscenda est. in Verr. 225. b

Dies etiam stultis mederi solet. Epist. 108. b

Ita fit vt ego qui tela depellere, & vulneribus mederi debeam: tum id facere cogar, quum, & c. pro Quint. 4. a

Si quid est enim offensionis, hæc res mederi potest. ad Att. 206. b

Sunt enim permulta, quibus erit medendum. ad Cassium, lib. 12. 10. 10. a

Medicus.

Vt si medicus grauitatem morbi, gubernator vim tempestatis accuset. 3. de Nat. d. 56

Si medicus de morbis disertè dixerit. de Orat. 112. b

Medicus diligens ægro adhibet medicinam. de Orat. 225. b

Medicus Panfæ de morte eius infimulatus. ad Brut. 15. in epist. Bruti.

Iam hoc quoque propè iniquissimè comparatum est, quod in morbis corporis vt quisque est difficillimus, ita medicus nobilissimus atque optimus quæritur: & c. pro Cluentio, 44. a

Medico puto aliquid dandum esse, quod sit studiosior. 16. fa. 6

Curio misi, vt medico honos haberetur. epist. 16. 11

Medico salus proposita est. 8. ad Att. 26

Medico mercedis quantum poscet, promitti iubeto. 16. fam. 120

Ad quam quum adduxisset medicum illum suum, mulier exclamabat se ab eo nullo modo velle curari, quo curante, suos omnes perdidisset. pro Clu. 25. b

Si medicum adhibueris, siue non, conualesces. de Fato, 46

Medicum summum tantus improuiso morbus oppreserit. 15. ad Att. 1

De medico & tu bene existimare scribis, & ego sic audio, sed planè curationes eius non probo: ius enim dandum tibi non fuit, quum καροσύματος esses. Epist. 258. b

Mali medici in alijs scientiam profitentur, ipsi se curare non possunt. 4. fam. 18. in epist. Serui Sulpit.

Medici quoque sæpe falluntur. 3. de Nat. d. 10

Medici quanquam sæpe intelligunt, tamen nunquam ægris dicunt illo morbo eos esse morituros. Diuin. lib. 2. 42

Medici ex quibusdã rebus & aduementes & crescentes morbos intelligunt. Diuin. lib. 2. 109

Medici, causa morbi inuenta, curationem esse inuentam putant. Tusc. q. lib. 3. 20

Medici nihil præter artificium præstant. pro Cluent. 44

Medici curationes. 16. fam. 6

Medici solius salutis, aliptæ etiam virium & coloris rationem habent. 1. fam. 41

Medicorum ingenijs nuper, id est paucis antè seculis, reperita. 2. de Nat. d. 95

Medicorum præcepta dici verè non possunt, si quæ inscii imperitque pro salutaribus mortifera cõscripserint. 2. de Leg. 11

Medicos cogere. 4. fam. 36. in epist. Ser. Sulpitii.

Ad ægros non vates, sed medicos solemus adducere. de Diuinat. 110. b

Asclepiades, quo nos medico & amico vsi sumus, eloquentia vincebat ceteros medicos. de Orat. 90. b

Mirari licet quæ sint à medicis animaduersa herbarum genera, quæ radicum, & c. de Diuin. 82. b

Qui medicis suis non ad salutem, sed ad necem vitur. de Arusp. 251. b

Medicina.

An medicina ars non putanda est: quam tamen multa fallunt. de Diuin. lib. 1. 25

Quia non omnes conualescunt, iccirco ars nulla medicina est. de Nat. d. 2. 9

Medicina sit erranti confessio. ad Octa. 46

Quibus autem artibus aut prudentia maior inest, aut non mediocris vtilitas quæritur, vt medicina, architectura, & c. Offic. 30. b

Medicina in multas partes discripta. 3. de Orat. 72

Medicina imbecillior est, quàm morbus. 10. ad Att. 46

Aut si ne hoc quidem prodesse poterit, profecto nulla vnquã medicina his tot incommodis reperietur. 1. Verr. 39. a

Medicina non minus esset probanda, quæ sanaret vitiosas partes Reipub. quàm quæ excæcarent. 2. ad Att. 7

Est enim tarda illa quidè medicina, sed tamè magna, quam affert longinquitas & dies. Tusc. q. lib. 3. 31, & 32

Medicina animi cur non tam desiderata, tam culta, tam grata & probata, quàm corporis. Tusc. q. lib. 3. 1

Medicina calamitatis. Tusc. q. lib. 3. 46

Medicina Consularis. Post red. in Senat. 7

Medicina doloris. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 8

Medicina periculorum. pro Sest. 43

Medicina temporis. 5. fam. 47. Id est, quam diurnitas affert morori.

Quoniam vt medicina valetudinis, nauigationis gubernatio, sic viuendi ars est prudentia. 5. de Fin. 28 a

Medicina quæ sanaret cupiditatem. Tusc. q. 214. b

Medicine vtilitas deorum immortalium inuentioni est consecrata. Tusc. q. lib. 3. 1. nimirum Apollini & Æsculapio.

Vt magnitudini medicine doloris magnitudo concederet. Tusc. q. lib. 4. 53

Si qua in re, id quod parati sunt facere, falsum crimen quasi venenatum aliquod telum iecerint, medicine faciendæ locus non erit. pro Quintio, 5

Medicinam accipere, fortis erat ægroti. 12. ad Att. 27

Ad medicinam Reip. accedere. 2. ad Q. frat. 39

Desperatis vetat Isocrates adhibere medicinã. Att. lib. 16. 40

Deinde singulis medicinam consilii atque orationis meæ, siquam potero, afferam. 2. in Catil. 37. a

Et medicinam quandam laboris afferret. de Fin. lib. 5. 50

Quanquam animus est præfens, tamen voluntas ipsa medicinam efficit. Attic. 16. b

Exercere medicinam. pro Cluent. 55. b

Ita sum leuatus, vt mihi deus aliqui medicinam fecisse videatur. Terentia, lib. 14. 16

Petere medicinam à literis. Epist. 71. b

Ægro à medico petere medicinam. de Diuin. 85. b

Medicinam perpetuam ab aliqua re petere. 5. fam. 43

Medicinam quærere. 2. ad Att. 59

Sed non ego, medicina, me ipse consolor. de Amic. 97. b

Hac vna medicina. pro Sest. 35. Id est, hac vna ratione.

Medicina sublata tollitur omnis autoritas somniorum. Diuin. lib. 2. 96

His quatuor causis totidem medicine opponuntur. de Orat. 139. b

Medicamen.

Quum diceres te vinolentis quibusdam medicaminibus solere curari. in Pison. 9

Medicamentum.

Panchrestum medicamentum. in Verr. 181. b

Id huic ærumnosissimum non venenum, sed multorum medicamentum laborum fuisset. pro Cluent. 70, & 28. b

Si quis medicamentum cuiquam dederit ad aquam intercutem. 3. Offic. 124. a

Vt vulnere præsto medicamentum sit. de Inuen. 49. b

Si eo medicamento sanus factus fuerit. Offic. 70. b

Medicamenta doloris. de Fin. lib. 2. 20

Medicamenta illa Epicurea tanquam de narthecio promant. de Fin. 69. b

Fucata medicamenta candoris & ruboris omnia repellentur. Orat. 204. b

Medicamenta quæ parantur. Att. 137. b

Medicamentorum salutarium plenissima terra. 2. de Nat. d. 100

Mulier partum sibi ipsa medicamentis abegit. pro Clu. 24. b

Cn. Octavius multis medicamentis propter dolorè artuum delibutus. de Clar. 184. b

Mediæ.

Ipsam meridiem, cur non medidiam? credo quod erat insuauius. in Orat. 89. a

Medietas, vide Medius.**Medimnum.**

In iugere Leontini agri medimnum ferè tritici feritur perpetua atque æquabili satione, & c. 5. Verr. 92

Sed tritici septè millia medimnum ex Nymphonis arationibus edicta pœna, nõ redemptionis aliquo iure tollit. 5. Verr. 44. a

Mediocris, Mediocritas, Mediocriter, vide Medius.**Mediolanensis.**

Mediolanensis Præco. in Pison. 49. a

Mediterraneus, vide post Medius.**Meditor.**

Qui meditatur in fratrem pœnam nouam. Tusc. q. lib. 4. 64

Græcus testis non iusurandi, sed lædendi verba meditatur. pro Flac. 148. b

Ego enim te disputante quid contradicerem, mecum ipse meditabar. de Nat. 60. b

Ex eius nuntio Matiique literis meditabar quomodo cum illo loquar. Att. lib. 9. 190. 1. a

Is designatus alio vultu, & c. esse meditabatur. contra Rul. lum, 68. b

Sed ego hanc aduersionem in vnum annum meditatatus sum. Attic. 73. b

Tu tamen ea para, meditare, cogita, quæ, & c. Curioni, lib. 2. 4. 5. a

Meditare aduersus Brutum causam meam. Att. li. 5. 110. 18. a

Meditare quibus verbis incensam illius cupiditatem comprimas. in Pison. 92. b

Vides quam causam mediter. Att. 125. b
 Nullum patior esse diem, quin aut in foro dicam, aut mediter extra forum. de Clar. 193. b
 Aut ne ad id meditare, imparatum te offendam. ad Curion. lib. 2. 3
 Hæc multò antè meditare, huc te pares, & c. Epist. 8. b
 Hæc ego ad te ob eam causam maximè scribo, vt iam de tua quoque ratione meditare. Lentulo, lib. 1. 8. 9. a
 Age verò, ne semper forum, subsellia, rostra, curiamque mediteris. de Orat. 87. b
 Meditetur de ducibus hostium, quos accepta pecunia liberauit. 3. Verr. 7. a
 Vt si quis quò causam sit acturus, in itinere aut in ambulatione secum ipse meditetur, aut si quid aliud attentius cogitet, non reprehendatur. 1. Offic. 202. a
 Cæsar non multos annos regnare est meditat. 1. Philippic. 121
 Meditari accusationem. pro Mur. 134. b
 Meditari ad aliquid. 5. in Verr. 163
 Meditari aliquid dies & noctes. Tusc. q. lib. 2. 56
 Meditari conatum suum in alicuius perniciem. 5. fam. 5
 Exilium meditari. Att. lib. 14. 317. 2. a
 Quæ in foro agenda sunt, exercitatione quasi ludicra prædiscere & meditari. de Orat. 97. b
 Quid Crassus ageret meditando aut dicendi causa. de Orat. 96. b
 Demosthenes perfecit meditando, vt nemo planius eo loqueretur. de Orat. 108. b
 Non in agendo solum, sed in meditando etiam fuit vehemens. de Clar. 172. b
 Meditans.
 Meditantes nefaria scelera, inita, subductaque ratione. 3. de Nat. d. 52
 Meditatus.
 Quum paratus, meditatufque venisses, homo timidus, & c. pro Quintio. 21. a
 Sed in Siciliam paratus ad prædam, meditatufque venire cupiebat. 4. Verr. 12. a
 Sed hoc meditatam ab adolescentia debet esse. Cat. 67
 Nil feci non diu consideratum, & multò antè meditatam. de Arusp. 244. b
 Hoc meditatam nobis in perpetuum esse debet ad omnem vsu, & c. de Orat. 119. b
 Veruntamen nocturnis vigiliis iustitiam illud conceptum ac meditatam est. de Arusp. 257. b
 Attuleras domo meditatam & cogitatum scelus. in Anton. 176. b
 Quod verbu non tibi excidit, vt sæpe fit casu, sed scriptum, meditatam, cogitatum attulisti. in Ant. 215. b
 Iam accedunt Consules, summa prudentia, virtute, concordia, multos iam menses de pop. Rom. libertate commentati atque meditati. 3. Philipp. 149. a
 Ad huius vitæ studium meditati illi sunt, qui feruntur, labores tum acere humi non modò ad obsidendu stuprum, verum etiam ad facinus obeundum: & c. 1. in Catil. 181. a
 Nos qui meditati ad dicendum paratique venimus. in Verrem, 177. & 112. b
 Accurate & meditate commentationes. de Orat. 207. b
 Leuiores enim sunt ea, quæ repentino aliquo motu accidunt, quam ea quæ meditata & præparata inferuntur. 1. Offic. 40. a
 Sint semper omnia homini humana meditata. Tusculan. quæst. 197. b
 Ea quia meditata sunt, minus ridentur. de Orat. 131. b
 Meditatio.
 Tantum exercitatio, meditatio, consuetudo valet. 2. Tusc. 71. a
 Meditatio conditionis humanæ. Tusc. q. lib. 3. 30
 Meditationis & artificii suspicio fidem orationi abrogat. 1. ad Heren. 17
 Erat memoria summa, nulla meditationis suspicio, imparatus semper aggredi ad dicendu videbatur. de Clar. 72. a
 Meditationem futuri mali stultam censet Epicurus. Tuscul. quæst. lib. 3. 29

Anni sunt octo, quum ista causa in ista meditatione versatur. pro Cluent. 66. a
 Seruus in ipsa cura & meditatione obeudi sui muneris obit. in Ant. 221. b
 Quos quidem locos multa commentatione atque meditatione paratos atque expeditos habere debetis. 2. de Ora. 65. a
 Multi etiam naturæ vitium meditatione atque exercitatione sustulerunt: vt Demosthenes scribit Phalereus, quum, & c. 2. de Diuin. 144. a
 Medius.
 Est tertius ac medius inter illos. Orat. 216. b
 Possum esse medius. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 129
 Qui duorum fratrum ætatibus medius interiectus, vitium cum utroque certabat. 10. Philipp. 276. a
 Medius mundi locus. de Som. 129. b
 Oratio vel oriens, vel media, vel cadens. Orat. 218. b
 Nam versus æque prima & media & extrema pars attenditur. de Orat. 166. b. in Pison. 74
 An media pendeat terra. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 133
 Id medium, infimum in sphaera est. de Nat. 49. b
 Vnum interiectum medium, & seipsum, & ea, quibus esset interpositum, colligaret. de Vniu. 17
 Quum inter bellum & pacem medium nihil sit, necesse est tumultum, si belli non sit, pacis esse. 8. Philip. 236. a
 Tempus proximum, medium, vltimum. de Prou. 78. b
 Quidam ad medium ianæ sedentes. Offic. 52. b
 E quibus partim planè tecum sentiebant, partim medium quendam cursum tenebant. in Vatinius. 32
 Vnum quasi comperendinatus medium diem fuisse. de cla. Orat. 172. b
 Et communes vtilitates in medium afferre mutatione officiorum. 1. Offic. 34. a. Id est, in communem vsu.
 In medium agmen educere. 1. de Orat. 76
 Vt illæ superiores in medium locum mundi grauitate ferantur, & pondere. 1. Tusc. q. 63. a
 Procedere in medium. 4. Verr. 126. a. 2. de Inuent. 153. a
 Vt quicquid de re sua cogitarit, in medium proferat. 2. de Orat. 57. a
 Quæstus forensis in medium proferebatur. pro Cluent. a
 Proferre aliquid in medium. 2. Verr. 18. a
 Se tamen ante illud tempus, eam rem nunquam in medium propter periculi metum protulisse. Senatui, lib. 15. 8
 Prima veniat in medium Epicuri ratio. lib. 1. de Fin. 10
 Venire in medium. 4. Verr. 126. a. 2. de Inuent. 153. a
 Itaque iudices incensi suspitione, rem in mediū vocare cœperunt. pro Cluent. 61
 Mare, medium terræ locum expetens. de Nat. d. 49. b
 Quum tu furens per medium forum popularis volitares. pro Domo sua, 39
 Nam qui se medium esse vult, in patria manet: qui proficiscitur, aliquid de alterutra parte iudicare videtur. Att. lib. 10. 34. id est, neutram in partem inclinare.
 Tanquam arbiter honorarius mediū se ferre voluisse. Fat. 29
 Itaque tum graues sumus, tum subtiles, tum medium quiddam tenemus. de Orat. 159. b
 Recede de medio, per alium transigam. pro Rosc. 66. a
 Remouere aliquid de medio. pro Rosc. Amer. 14. & in Verrem, 144. b
 Non sunt quæstia ex occulto aliquo genere literarum, sed sumpta de medio, ex rebus palam per magistratus actis. pro Domo sua, 106. a
 Verba sumpta de medio. Orat. 212. b
 Perfacile hunc hominem incautum & rusticum, & Romæ ignotum de medio tolli posse. pro Rosc. Amer. 12. ad Heren. 11. b
 Hoc è medio est iure ciuili, nihil verò ad pontificium. 2. de Leg. 50
 Hoc quidem deliberantium genus pellatur è medio. 3. Offic. 47
 Quum verba iacencia sustulimus è medio. Orat. 159. b
 In medio dolore ac desiderio tui. 2. ad Q. frat. 33
 Dixi pro Bestia de ambitu apud Prætorem Cn. Domitium in foro medio. ad Q. fra. lib. 2. 7. 9. a

In testamentorum formulis, hoc est, in medio iure ciuili versari. de Orat. 96. b
 In medio mundo terra sita est. 1. Tusc. q. 62. a
 At hic quidem ipse & sese ipsum nobis, & eos qui ante se fuerant, in medio posuit, vt ceteros & seipsum per se cognosceremus. 2. de Inuent. 126. a
 Rem in medio ponam. 7. Verr. 124. a
 Ponam in medio sententias philosophorum. 1. de Nat. d. 10
 In medio positus. 1. in Verr. 18
 Dicendi autem omnis ratio in medio posita. 1. de Orat. 7. a
 Quæ in medio posita sunt. 1. Verr. 18. a
 Proponere aliquid in medio. in Verr. 82. b
 Mulierem nullam nominabo: tantum in medio relinquam, & c. pro Cælio, 37. a. Id est, controuersiam relinquam, nihil statuum vel constituam.
 Obscenas voluptates, faciles, communes in medio sitas esse dicunt. 5. Tusc. q. 134. a
 Tabulæ sunt in medio. 4. Verr. 72. a
 Ne in extrema quidem, aut media, aut aliqua denique parte quæstionis verbum fecit vllum. pro Cluent. 57. b
 In media potione exclamauit mulier. pro Cluent. 22. a
 Qui in vinea media dicitur constituisse. de Diuin. 87. b
 Medii oratores. Orat. 11
 Alios eis interiectos & tanquam medios puter. de Opt. gen. Orat. 142. a
 Iis ipsis alia interiecta & media numerabat. 4. Acad. q. 31. a
 Quod & inter media argumenta faciendum est. Orat. 208. b
 Vtra ergo castra: media enim Antonius tollit. 15. ad Att. 38.
 Id est, cogit alterutra sequi.
 Alteri victi sunt, alteri sunt è mediis C. Cæsaris partibus. in Ant. 200. b
 Neutra autem in mediis relinquebat. Acad. q. 45. b
 Medietas.
 Vt in singulis essent bina media: vix enim audeo dicere medietates: & c. de Vniuers. 29
 Mediocris.
 Si mediocris modò fortuna Reip. nos adiuuerit. 10. fam. 32. in epist. Planci.
 Is fuit mediocris in dicendo. de Clar. 175. b
 Mediocris oratio est quæ constat ex meliore, neque tamen ex infima & peruulgatissima verborum dignitate. 4. ad Heren. 150
 Hoc tamen est prudentiæ penè mediocris. de Orat. 119. b
 Status mediocris. ad Q. frat. lib. 1. 1. 61. a
 Non enim fuit aut mediocre aut obscurum. Epist. 64. b
 Omne enim malum etiam mediocre, magnum est. 3. Tusc. quæst. 38. a
 Nec verò negligenda est fama, nec mediocre telum ad res gerendas, existimare oportet benevolentiam ciuium. de Amicit. 55. a
 Hæc sunt omnia ingenii vel mediocris, exercitationis autem vel maximæ. 3. de Orat. 63. a
 Hæc duo proposita non præteruolant, sed ita dilatant, vt non mediocre curam adhibeant, & diligentiam. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 40
 Obiurgationes mediocres & parua potius. 1. ad Q. fra. 45
 Quidam è philosophis, & hi quidem non mediocres. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 18
 Quibus mediocres homines non ita valde mouentur. de Nat. deor. 1. 60
 Parua aut mediocres res. de Orat. 116. b
 Maxima, minima, mediocria. Epist. 65. b
 Mediocria argumenta in mediam turbam conicienda. 2. de Oratore, 172
 Permultos excellentes in quoque genere videbis, non mediocrium artium, sed penè maximarum. 1. de Orat. 4. a
 L. Cotta in mediocrium oratorum numero, dicendi non ita multum laude processit. de Clar. 176. b
 Fannius in mediocribus oratoribus habitus est. de Clar. a
 Mediocritas.
 Omnis virtus est, vt vetus Academia dixit, mediocritas. de clar. Orat. 177. b
 Eadem ratio est habenda vestitus, in quo, sicut in plerisque

rebus, mediocritas optima est. 1. Offic. 182
 Est scilicet vtriusque rei modus & quædam in utroque genere mediocritas. Att. 282. b
 Mediocritas ingenii. 2. Philip. 29
 Mediocritas officiorum. Tusc. q. lib. 3. 10
 Mediocritas vultus. ad Heren. 21. b
 Ad mediocritatem reuocare aliquid. Offic. 1. 195
 Desiderare mediocritatem in aliqua re. 1. de Fin. 2
 Vt in omnibus ferè rebus mediocritatem esse optimam existiment. Tusc. q. lib. 4. 36
 Mediocritatem in dicendo C. Cælio honori fuisse. de Oratore, 94. b
 Peripatetici mediocritatem perturbationum mihi non sanè probant. Acad. q. 34. b
 Nunquam enim iratus qui accedit ad pœnam, mediocritatem illam tenebit, quæ est inter nimium & parum, quæ placet Peripateticis. Tusc. q. 195. b
 Non video quid in hac mea mediocritate ingenii despiciere possit Antonius. in Ant. 160. b
 Virtutes omnes mediocritate quadam esse moderatas. pro Mur. 139. b
 Mediocritates malorum quis laudare rectè possit? Tusc. q. lib. 4. 46
 Mediocritates si naturales sunt, quid opus est consolatione: natura enim ipsa terminabit modum: sin opinabiles, opinio tota tollatur. Tusc. q. lib. 3. 63
 Mediocritates illi probant, & in omni permutatione naturalem volebant esse quendam modum. 4. Acad. q. 244. a
 Mediocriter.
 Corpus etiam si mediocriter ægrum est, sanum non est. Tuscul. q. 195. b
 Etiam mediocriter à me tibi commendatus. ad Sulpit. lib. 13. 29. 1. a
 Tamen esset non mediocriter conquirendum. pro Quint. a
 Quid Theophrastus, mediocriterne delectat, quum tractas locos ab Aristotele antè tractatos? 1. de Fin. 10
 Nemo mediocriter quidem doctus ignorat. 2. Tusc. q. 11. a
 Neminem scriptorem artis ne mediocriter quidem doctum fuisse. de Orat. 90. b
 Quod me hercule Iudices mihi non mediocriter ferendum videtur. 5. Verr. 79
 Quiuis mediocriter literatus. ad Heren. 25. b
 Mediufsidius.
 Quæ ita aperta & manifesta sunt, vt mediufsidius, Iudices, inuitus ea dicam. pro Rosc. Amer. 57. a
 Quod Lentulum voluisti hinc remanere, mihi gratissimum mediufsidius fecisti. ad Att. 133. b
 Ego mediufsidius non existimo tam omnes deos auersos, & c. Brutus Ciceroni, 16. 3. a
 Vnum mediufsidius tecum diem libentius posuerim, & c. Epist. 77. b
 Mediufsidius næ tu emisti locum præclarum. 4. ad Att. 18
 Mediastinus.
 Itaque ego illum exercitum, & c. magnopere contemno, collectum ex senibus desperatis, ex agresti luxuria, ex rusticis mediastinis, & c. 2. in Catil. 28. a
 Mediter raneus.
 Enna mediterranea est maximè. in Ver. 199. b
 Ita sit, vt mediterranei mare esse non credant. 1. de Nat. d. 62
 Homines maximè mediterranei. in Verr. 249. b
 Ab hac insula hæc lucra tanquam mediterraneis exigebantur. in Verr. 199. b
 Medulla.
 Medulla Suadæ dictus est ab Ennio M. Cethegus. Cat. 46
 Metrodorus omne bonum in visceribus medullisque condidit. Tusc. q. 233. b
 Neque solum te, qui mihi hæres in medullis. 15. fam. 44
 Qui in medullis populi Rom. ac visceribus hærebant. 1. Philipp. 26
 Prætereo illa, quæ mihi sunt inclusa in medullis. Att. 15. 10
 Infidet in medullis feruor. 4. Tusc. q. 36. a
 Megalefia.
 Megalefia, ludi in honore Matris magnæ. de Arusp. resp. 21

Megalensia.

Scripsi hæc ipsis Megalensibus. Epist. 24. b

Nam quid ego de illis ludis loquar? quos in palatio nostri maiores ante templum, in ipso Matris magnæ conspectu Megalensibus fieri celebrarique voluerunt: de Aruspice respon. 21

Megara.

Ex Asia rediens, quum ab Ægina Megaram versus nauigarem, corpi regiones circuncirca prospicere. 4. fam. 17

Megaricus.

Stilpo Megaricus philosophus. de Fat. 142

Megarici philosophi à Menedemo, quod is Eretrias fuit, Eretriaci appellati. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 120. 3. de Orat. 36

Megarici philosophi etiam Eleatici dicti à Parmenide & Zenone. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 120

Megarici id bonum solum dicebant, quod esset vnum, & simile, & idem, & semper. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 120

Qui quum Zenonis esset, vides quantum ab eo dissenferit: & quam non multum à Platone Megarici, quorum fuit nobilis disciplina. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 120

Megarica signa. 1. ad Att. 16

Megaritis.

Megaritis, locus non longè à Syracusis. 7. in Verr. 51

Megaricus.

Post Euclides Socratis discipulus Megareus, à quo iidem illi Megarici dicti qui id bonum solum esse dicebāt, quod, &c. 4. Acad. q. 234. 2. Fat. 15. 2

Mehercule.

Impetratum est, inquit, à consuetudine, vt peccare suauitatis causa liceret, & pomeridianas quadrigas, quam postmeridianas dixerim: & mehercule, quam mehercules. in Orat. 89

Epistola tua gratissima fuit meæ Tullia, & mehercule mihi: semper secū aliquid afferunt literæ tuæ. Att. lib. 10. 205. 1. 2

Si mehercule ex omni copia conuentus Syracusani splendidiſſimorum hominum, &c. 5. Verr. 25. 2

Mehercules.

Si mehercules ex his laqueis te exueris, &c. 7. Verr. 117. 2

Verè mehercules hoc Iudices dicam. 6. Verr. 27. 2

Mel.

Nivem esse albam, dulce mel. de Finib. 55. b

Mel, etſi dulciſſimum est, suo tamen proprio genere saporis, non comparatione cum aliis dulce esse sentitur. 3. de Finib. 55. a

Quæro vnde c c c c amphoras mellis habueris. in Verrem, 145. b

Mel ac delicias tuas. 8. fam. 18. in epist. Cælii.

Eo loco mel ex olea fluxisse dicunt. de Diuin. 126. b

Villa abundat lacte, caseo, melle. de Senect. 89. b

Ex Nestoris lingua melle dulcior fluebat oratio. de Senectute, 83. b

Xenophon cuius sermo est melle dulcior. Orat. 199. b

Mellitius.

Ita sum ab hominibus destitutus, vt tantum quietis habeam, quantum cum vxore & filiola & mellito Cicerone consumitur. Att. lib. 1. 55

Melampus.

Melampus augur. 1. de Leg. 33

Melancholia.

Græci volunt illi quidem, sed parū valent verbo, quem nos furorem, *μελαγχολία* ipsi vocant, &c. 3. Tusc. q. 9

Melancholicus.

Qui valetudinis vitio furerent, & melancholici dicerentur, censebat habere aliquid in animis præſagiens atque diuinum. de Diuin. lib. 1. 139. 2

Aristoteles quidem ait omnes ingeniosos melancholicos esse. 1. Tusc. q. 126. a

Melete.

Musæ primæ quatuor, natæ loue altero Thelxiope, Mneme, Aœde, Melete. 3. de Nat. deor. 38

Melici.

Pœmatis enim tragici, comici, epici, melici etiam ac dithyrambici, &c. de Opt. gen. Orat. 141

Melior, Vide Bonus.**Melissus.**

Melissus, hoc, quod esset infinitum & immutabile, & fuisse semper, & fore sensit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 109

Melita.

Melita est insula satis lato ab Sicilia mari, periculosoque distantia, in qua eodem nomine oppidum. 6. Verr. 91. 2

Melita minus quadringentis milibus ab vrbe distat. 3. Att. 3

Melitenſis.

Melitenſis rosa. 7. in Verr. 22

Melitenſis vestis. 4. in Verr. 132

Melius.

Diagoras Melius. de Nat. deo. 2. b

Sp. Melius ob appetitum regnū necatus. 2. Philip. 91. & 109.

A Q. Seruilio Hala. in Catil. 2

Sp. Meli domus complanata. pro Domo sua, 77

Melius, Meliuscule, vide Bonus.**Mellitius, vide Mel.****Melos.**

Syluani melo

Consimilè ad aures cantū & auditū refert. de Nat. d. 2. 66

Membrum.

Membrum orationis appellatur res breuiter absoluta sine totius sententiæ demonstratione, quæ denuò alio membro orationis excipitur. 4. ad Heren. 172

Membrum, sententia, clausula. in Ant. 250. b

Membrum tumidum ac turgidum. Tusc. q. lib. 3. 16

Causæ, earumque quasi membra. Orat. 113. b

Qui hæc imbecilla & commutabilia pecuniæ membra verbo bona putauerunt appellanda. Parad. 8

Ingrediendi membra celo non dedit deus. de Vniuers. 25

Membra mundi, cælum, terræ, maria. de Nat. d. 1. 71

Omnes partes atque membra philosophiæ. de Nat. d. 3. b

Iam membrorum, id est, partium corporis alia videntur propter eorum vsum à natura esse donata, vt manus, crura, pedes, &c. alia autem nullam ob vtilitatem, quasi ad quemdam ornatum, vt cauda pavoni, &c. 3. de Fin. 15

Vt membra quædam amputantur, si & ipsa sanguine & tanquam spiritu carere cœperūt, & nocent reliquis partibus corporis: sic ista in figura hominis feritas & immanitas beluæ à communi tanquam humanitate corporis segreganda est. Offic. 3. 40

Quum Græci *μέμνηται* & *μνήται* nomen, nos non rectè incisa & membra dicamus. in Orat. 122. a

In membra quædam quæ Græci *μνήται* vocat, dispertiebat orationem libentius. de Clar. 179. b

Quid quum accusationis tuæ membra diuidere cœperit, & in digitis suis singulas partes causæ constituerit. in Verrem, 24. a

Oratio articulis membrisque distincta. de Orat. 160. b

Si qua in membris praua, aut debilitata, aut imminuta sint. de Finib. lib. 5. 43

Sæpe capièda membris minoribus oratio est. de Ora. 160. b

Nec sum miratus eum qui caput ipsum reliquisset, reliquis membris non parcere. Att. lib. 8. 1

Membratim.

Quo autem pacto deceat incise membratim ve dici, iam videbimus. in Orat. 123

Narratio autem accusatoris erit, quasi membratim gesti negotii suspiciosa explicatio. in Partit. 67. 2

Membrana.

Quæ primùm oculos membranis tenuissimis vestiuit & sepsit. 2. de Nat. d. 107

Membranula.

Hisque imperes, vt sumant membranulam, ex qua indices fiant. Att. lib. 4. 18

Memini.

Memini enim, meminì, nec obliuiscar vnquā noctis illius. pro Planc. 280. b

Memini, vetus est, de scurra multò facilius diuitem, quam patrem familiars fieri posse. pro Quint. 32. a

Quin ea ipsa quæ à te commemorantur, non memini. ad Att. 142. b

Memini Cinnam, vidi Syllam, modò Cæsarem. 5. Philip. pic. 175. a

Memini in Senatu disertum Consularem ita eloqui. Attic. lib. 9. 22. 7. a

Hoc me meminì dicere. 6. Verr. 129. a

Quibus rebus interesse meminì Trebatium. Matio. lib. 11. 27. 7. a

Memini Pamphilum hospitem meum mihi narrare, se, &c. in Verr. 206. b

Ad me adire quosdam meminì. Appio. lib. 3. 10. 19. a

Ego meminì summos fuisse in ciuitate nostra viros, qui, &c. de Leg. 158. b

Memini me audire ex multis hospitibus. 6. fam. 18

Memini te mihi Phameæ cœnam narrare: temperius fiat: cætera eodem modo. Papyrio. lib. 9. 16. 22. a

Iuri studere te meminì. 1. de Leg. 18. a

Memini tibi librum afferri à Demetrio Magnete. Att. 125. b

De comitiis meis, & tibi me permisisse meminì, & ego iam pridem hoc communibus amicis, qui te expectant, prædico. Att. lib. 1. 6. 6. a

Viuiorum meminì, nec mortuorum obliuisci possum. de Finib. 125. b

Meministi enim profectò, vt opinor Attice, &c. quanta esset hominum vel admiratio vel querela. de Amic. 2. a

Meministi ipse de exulibus, scis de immunitate quid dixeris. in Anton. 177. b

Meministi me ita distribuisse causam, &c. pro Sex. Rosc. 38. & Epist. 13. b

Antipater ille quem tu probè meministi. de Orat. 161. b

Cui placet obliuiscitur, cui dolet meminì. pro Mur. 134. b

Meminit etiam sibi vocem præconis modò defuisse, quam minimè desiderat. pro Milone, 73. a

Omnia meminì Scyron Epicuri dogmata. Acad. q. 26. b

Ex magnis caloribus: non enim meminimus maiores. 3. ad Quint. fra. 1

Quod quidem nuper in colūna ænea meminimus post Roitra incisum & perſcriptum fuisse. pro Corn. Balb. 42. a

Meministi me ita distribuisse initio causam. pro Rosc. Amerin. 72. a

Qui patriæ beneficia meminerunt. pro Planc. 276. b

Omnia quæ curant meminerunt, &c. de Senect. 19. a

Ac non solum erat administer istius cupiditatum, verum etiam ipse sui meminerat æquè. 4. Verr. 94. a

Causa igitur non bona est: imò optima. sed agetur (meminor) scèdissimè. Attic. lib. 9. 20

Sed memento præter Appium neminè esse, &c. in Ant. 133. b

Quæ disputata ab eo meminisset Scæuola. de Amic. 4. a

Meminerim rectè. 12. ad Attic. 32

Sed de Erote meminero, & de omnibus. Att. 250. b

Tu si dies noctesque memineras (quod te facere certò scio) quantam rem gesseris, non obliuiscere profectò. ad Brut. lib. 11. 5. 4. a

Memineris hoc facere. 15. ad Attic. 45

Te rogo vt memineris, quantæcunque, &c. Epist. 18. b

Varroni memineris excusare tarditatem literarū mearum. in Ant. 249. b

Et secunda iucundè ac suauiter meminerimus. de Fin. 1. 45

Si hæc memineritis, &c. pro Quintio, 19. a

Non potui magis obliuisci temporum meorum, & meminisse actionum. Epist. 11. b

Ea sæpe audièdo facilè cognouit, quæ vel semel audita meminisse potuissent. 4. Acad. q. 10. a

Meminisse bona præterita. de Fin. 1. 46

Quare velim mihi ignoscas, si illius voluntati abtemperas, minus videbor meminisse cõstatiæ tuæ. Titio. lib. 13. 76. 2. a

Omnia alicuius dicta & facta meminisse. de Sonn. 126. b

Reliquum est, vt de felicitate, quam præstare de seipso nemò potest, meminisse & commemorare de altero possumus, &c. pro leg. Manil. 33. a

De illo ne meminisse quidem volo. Epist. 61. b

Ne qui posset tantum aut de Reip. aut de alicuius periculo meminisse, quantum veller. pro Scylla. 32. a

Meminisse mandata. Epist. 150. b

Lanuius, quem meminisse tu non potes. de Fin. 78. b

Dixi me non meminisse vllum tempus laudadi, aut locum dari. Epist. 37. b

Equi fortis & victoris senectuti comparat suam: quam quidem probè meminisse potestis. de Senect. 13. a

Memor.

Memor an obliuiosus. 1. de Inuent. 52

Memor & gratus. Epist. 214. & contra Rul. 70. b

Homo animal acutum, memor, &c. de Leg. 160. b

Homo ingeniosus ac memor. de Orat. 161. b

Diligens, memor, sobrius orator. de Orat. 121. b

Memor & quæ dicta cõtra, quæ ipse dixisset. de Cla. 193. b

Vt officium meum memoremque in benemeritos animi præstarem. Epist. 11. b

Custos vrbis me præclare inscriptionis memorem esse cogeret. Att. 102. b

Qui non tam memores essent virtutis tuæ, quam laudis inimici. Epist. 6. b

Quod sua interesse putabant, se memores gratosque existimari. 4. Verr. 124. a

Memoria.

Memoria est per quam animus repetit illa quæ fuerunt. 2. de Inuent. 240

Memoria, est firma animi rerum & verborum dispositionis, perceptio. 1. ad Heren. 3

Memoria, thesaurus omnium rerum, quæ nisi custos inuentis excogitatissq; rebus & verbis adhibeatur, intelligimus, omnia, etiam si præclara fuerint, in oratore peritura. de Orat. 86. b

Memoria, oratoriarum facultatum fundamentum. Orat. 143

Memoria nõ modò philosophiam, sed omnis vitæ vsum, omnèque artes vna maximè continet. Acad. quaest. edit. 1. lib. 2. 23

Memoria meum pectus effodit. pro Marcel. 6

Memoria in eo maneat. 5. Philip. 201

Memoria artificiosa quibus constat. 3. ad Heren. 123

Memoria multarum artium communis. Orat. 30

Communis hominum memoria. Tusc. q. lib. 1. 48

Memoria omnium dicendi partium custos. Partit. 2

Memoria caterarum ingenii partium custos. Brut. 116

Memoria literaturæ germana. Partit. 15

Memoria infinita rerum innumerabilium in animo hominis. Tusc. q. lib. 1. 46

Quorum memoria & recordatio in maximis nostris grauissimisque curis iucunda sanè fuit. de Clar. 5. a

Magna memoria consulatus tui. Epist. 8. b

Is ∞ iugerum de M. Pilio emit, vt mea memoria est, H s c x v. omnia scilicet nunc minoris. Att. lib. 13. 42. Id est, quantum possum reminisci.

Nec verò huic tantæ multitudinì, quanta mea memoria nunquam vllò in iudicio fuit, deero. pro Sextio, 28. a

Nostra autem memoria Philo. pro Font. 276. & Tusc. quælib. 176. b. & Diuin. lib. 1. 4

Memoria omnis seculorum. 4. Philip. 154

Memoria verissimè propagata. ad Octauium, 45

Memoria recens. Tusc. q. lib. 4. 39. 1. de Leg. 3

Quare grata mihi est, & memoria tua nostræ coniunctionis & eius augendæ voluntas. Epist. 91. b

Memoria tua nostræ necessitudinis. 13. fam. 91

Memoria nostræ veteris amicitia. 5. fam. 50. Id est, recordatione.

Memoria immortalitatis. 2. Philip. 53

Memoria Iuriconsultorum. 1. de Orat. 63

Memoria mei vos teneret. Post redit. ad Quirit. 1

Memoria præteritorum, futurorum prudentia. de Senec. 71

Memoria præteritorum malorum iucunda. de Fin. lib. 2. 56

Quorum memoria liberis posterisque prodatur. Off. 2. 91

Memoria rerum est perceptarum comprehensarumque, secundum Stoicos. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 97

Memoria rerum & verborum ne in deo quidem quicquam maius intelligi potest. Tusc. q. lib. 1. 52

Et quidam quum ageretur, fleuit memoria rerū gestarum commotus. Aſinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 32. 6. a

Memoria rerum hoc tanto praestantior memoria verborum, quanto plus in negotiis gerendis res, quam verba, profunt. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 2

Memoria rerum in Themistocle singularis. Academ. quaest. edit. 1. lib. 2. 2

Quid poetarum evolutio, quid tanta tot versuum memoria voluptatis affert. lib. 1. de Fin. 19

Nunquam ex animo meo discedit illius optimi viri memoria. de Som. 126. b

Memoria virorum fortium, honore deorum immortalium consecrata. 3. de Nat. d. 35

Memoriae dignitas. 5. fam. 33

Nihil tam ad diuturnitatem memoriae stabile, quam id in quo aliquid offenderis. de Orat. 97. b

Pythagororum more, excercenda memoriae gratia, quid quoque die dixerim, audierim, egerim, commemorare spero. de Senect. 8. 4. b

Memoriae in Curione patre summa inopia. Brut. 114

Memoriae artificiosae Simonides inuentor. 1. de Orat. 102

Memoriae ostentatio in enumeratione vitanda. Part. 31

Memoriae princeps natura. 1. de Orat. 103

Ca. Pompeius omnium gentium, saeculorum omnium, omnis memoriae facile princeps. post reditum in Sen. 4. 2

Quare quanquam a Cratippo nostro, principe huius memoriae philosophorum, haec te audisse audire atque accipere confido. 3. Offic. 7

Cuius rei memoriaeque publicae recordanda causa Pont. Max. annales scribebat. de Orat. 102. b

Memoriae praeteritae recordatio. 1. ad Q. frat. 4

Mihi repetenda est veteris cuiusdam memoriae non satis explicata recordatio. de Orat. lib. 1. 2

Memoriae species duae. 3. ad Heren. 111

Memoriae tamen causa des litterarum aliquid. 1. fam. 6

Quae venditae memoriae propiatae sunt. Octav. 303. b

Memoriae vis nec cordis est, nec sanguinis, nec cerebri, nec atomorum. Tusc. q. lib. 1. 49

Historia, vita memoriae. de Orat. 111. b

Memoriae facile esse locum, etiam si comprehensio perceptioque nulla sit. Acad. q. ed. 1. lib. 1. 37. dogma Academicorum contra Stoicos.

Quae res nunquam erit commendatio hominum memoriae sempiternam. Ant. 166. b

Legere aliquid orationem ad eum finem quem memoriae potestis comprehendere. de Orat. 97. b

Dare operam memoriae alicuius. 5. fam. 1

Huius disputationis sententias memoriae mandamus, quas in hoc libro exposui meo arbitratu. de Amicit. 1

Quare, mihi crede, & memoriae manda. Epist. 10. b

Qua lo vt eum diem memoriae mandemus pro Quinto. 1. de Finib. 68. b

Nuper tamen dictum facile memoriae mandatur. ad Heren. 111

Sed quoniam haec, & pergamus ad ea solatia, quae, & memoriamque L. Crassi reliquam, ut penes postremam memoriae prodamus. 3. de Orat. 1

Memoriae prodendis virorum fortium factis. 1. de Som. 126. b

Prodere aliquid memoriae aut literis. Epist. 10. b

Tum eadem cum vis, & inter se cordium divisio. de M. Caerulano, & T. Cornelianum memoriae prodenda est. 2. de Som. 126. b

Quinetiam memoriae prodenda est, quam Athenis totidem in theatro graecis patris venisset, imago in confecta locum et a suis tribus antiquam datam. de Senect. 8. 4. b

In ea qua ubi modo in se poeae memoriae prodenda sunt, ne minus diligenter inquiras. de Leg. 3

Simonides Chius poetas ante memoriae prodendae fuerat. 2. de Orat. 103

Memoriae repetere praeterita. in Som. 126. b

Antonii commemoratio, memoriae Sylla retulit. pro Sylla. 174. b

Eorum nomina multi poetae memoriae tradiderunt vel prodiderunt. de Inuent. 62. & 30. b

Tradere aliquid memoriae ad Heren. 111. b

Altera doctura & sapientia virorum famula, memoriae traditum est. in Parad. 27. 2. Tusc. q. lib. 1. 4. pro Mur. 138. b

Memoriam Plato vult esse recordationem superioris vitae. Tusc. q. lib. 1. 46

Sed loquor de iis quos videmus, aut de quibus memoriae accepimus. de Amicit. 36

Reuocarem animos vestros ad Mithridatici belli memoriam. pro Flacco. 47. a

Hoc est maxime insigne ad memoriam crudelitatis, & c. pro Domo sua. 121. b

Morus animi celeres, & ad memoriam firmi atque diuturni. de Orat. 94. b

Rhodierum vique ad nostram memoriam gloria remanuit. pro Pomp. 14. b

Ad rerum naturalium memoriam comprehendendam impellit. Brut. 166. b

Hae erit in monumento, quod positum est vt esset indicium oppressi Senatus ad memoriam sempiternam terpiditinis, & c. pro Domo sua. 87. a

Cuius etiam illi hortuli non memoriam solum mihi afferunt. de Fin. lib. 5. 1

Memoriam amittere alicuius. pro Deiot. 7

Nullam memoriam antiquitatis collegerat. de Clar. 184. b

Liber quo iste omnem rerum memoriam breuiter complexus est. Brut. 166. b

Amplissimis monumentis consecrare memoriam nominis sui. 1. ad Quint. fra. 33

Virorum fortium memoriae honore deorum immortalium consecratam. de Nat. d. 39. b

Conseruare memoriae beneficiorum acceptorum. epist. 89. b

Memoriam sine assensu non posse consistere. Acad. quaest. edit. 1. lib. 1. 37

Memoria tuorum erga me memoriam memoriae nulla vquam delectat obliuio. epist. 10. b

Memoriam suae aetatis aequalem ipse deposcit, vt ea complectatur, quibus ipse interfuit. de Leg. 3

Et memoriam esse signatam rerum in mente vestigia. Tusc. quaest. lib. 1. 49

Itaque non tam ista me septentiae (quam modo Fannius commemorauit) fama delectat, sicut praeteritum, quam quodam amicitiae nostrae memoriam spero sempiternam fore. de Amicit. 14

Sed tamen habet xalibus eius memoriam non ingrati. Ant. 166. b

Habet primum animus memoriae, & tam quidem insensum, rerum innum erabilium, quam quidem Plato recordationem esse vult superioris vitae. Tusc. q. lib. 1. 46

Memoriam literis publicis consignatam nullam habemus. 1. de Leg. 3

Habere memoriam alicuius rei praesentem vel audita. ad Heren. 111. b

Memoriam alicuius implorare. Acad. q. ed. 1. lib. 1. 37

Sed ordinem sequens, in memoriam eorum & aequalem notam inuenimus. de Clar. 184. b

Memoriam patris pondus est apud reipub. 4. ad Att. 48

Nec sepulchra legens veterum, quod auctoritas perdam memoriam: his enim ipsi legibus redere in memoriam mortuorum. de Senect. 8. 4. b

In memoriam redit Quintus. 1. ad Quint. 39

Ita simul & in memoriam redit, ut auctoritas inuenimus. 1. ad Quint. 39

In memoriam redit, quia, quae libere dicitur, factis. 3. de Som. 126. b

Quidque tibi is de me recepit, in memoriam redigunt, ut rebo. lib. 1. 2. 2. 2

De quibus te pollicentur is de stratum, & redire in memoriam. de Inuent. 62. b

Post hominum memoriam in Ven. 111. b

Hoc post hominum memoriam redigunt, ut auctoritas inuenimus. 1. ad Quint. 39

Quod nemo vquam post hominum memoriam fecit. in Ven. 111. b

Nihil post hominum memoriam gloriosius, nihil gratius, ne tempore quidem ipse opportunitas accidere vult, ad Plin. cum. lib. 1. 2. 2. 2

Quare huiusmodi in quidem non est, si ne in illa quidem ut, quae a te gestis est post huiusmodi memoriam maxima, huiusmodi desiderasti. ad Brut. lib. 1. 3. 2

Nemo vnquam animo aut spe maiora concipiet, qui sibi non illius memoriam atque imaginem proponendam puret. de Amic. 85. a

Memoriam praestare. 3. fam. 36

At hic nihil in domum suam intulit praeter memoriam nominis sempiternam. Off. 2. 113

Prodere memoriam alicuius rei posteris. 8. fam. 7

Pueritiae memoriam recordari vltimam. pro Arch. 1

Antonii commemoratio memoriam Sylla retulisset. pro Sylla. 28

Decedens memoriam tui quam iucundissimam relinque. 1. ad Quint. frat. 41

Vt memoriam concinnitatis suae relinqueret. de clar. Oratoribus. 194. b

Et vt Scaurus, memoriam propè intermortuam generis sui, virtute renouare. pro Mur. 14. a

Repetere memoriam praeteriti temporis. pro Deiot. 147. b

Memoriam temporum replicare. 3. de Legib. 29

Memoriam tui consulatus gratissimam is ordo retinet. 3. de Legib. 27

Tenere, siue retinere memoriae alicuius. 3. de Finib. 13. a. Torquato. lib. 6. 6

Vos tamen deos verentes memoriam nostri pie inuolanteque seruabitis. de Senect. 94. b

Deberi hoc a me tantis hominum ingeniis putavi, vt cum etiam nunc viuam illorum memoriam teneremus, hanc inmortalem redderem, si possem. 2. de Orat. 5. a

Quis enim est, qui C. Fabritii, M. Curii cum charitate aliqua & beneuolentia memoriam non vsurpet, quos nunquam viderit. de Amicit. 18. a

Res ab nostra memoria propter vetustatem remotae. in Anton. 42. b

Memoria absentem colere. 15. fam. 53

Memoria completi aliquam. in Verr. 61. b

Quomodo igitur haec infinita, & semper noua, aut memoria completi, aut obseruando notare possumus. 12. de Diuinat. 216. a

Memoria & scientia aliquid comprehendere. 6. fam. 57

Animo percipere & memoria custodire. 1. de Orat. 63. a

De hominum memoria tacere, literarum memoriam flagitare. pro Arch. 187. b

Tua memoria sui delectatur. 13. ad Att. 2

Aliquid ex sermone alicuius memoria dignum excipere. de Orat. 93. b

Viri nomine & memoria digni. de Inuent. 61. b

Res magnae memoriaeque dignae. de Orat. 114. b

Quis non iure miretur, ex omni memoria aetatum, temporum, ciuitatum, tam exiguum oratorum numerum inueniri. 1. de Orat. 9. a

Quidam ex annalium memoria. 1. ad Q. fratrem. 6

Consules non modo ex memoria, sed etiam ex fastis euellendi. pro Sextio. 10. b

Ex memoria deponere insidias factas. pro Sylla. 170. b

Sint euulsa ex omni memoria, vitaeque nostra. 5. fam. 19

Ista omnes verborum acerbitates non ex memoria vestra patrumque vestrorum, sed ex annalium monumentis ac regum commentariis conquisiuit. pro Rab. 93. b

De iis qui memoria excellenti fuerunt. Tusc. q. lib. 1. 60. b

Nihil est quod non loquitas temporum excipiente memoria, prodendisque monumentis, efficere possit. de Diu. 81. b

In memoria alicuius diligens. 2. Philip. 106

P. Syllae nomen in memoria Cassio non fuit. pro Sylla. 27

Quod in hac Rep. non modo factum ante nunquam est, sed in omni memoria sit omnino inauditum. in Vatin. 25. a

Vt gratius, plus denique esse in maximi beneficii memoria possim. Att. 148. b

Nihil vnquam audiui quod non in memoria mea penitus interfederit. Themistolis dictum. de Orat. 119. b

Vt ego nihil dicam de rebus meis gestis, tamen in animis & memoria vestra largiter relinquam. Antequam. 195. b

Quauis enumeres multos licet, nullos in omni memoria reperies numerosos tribunos. de Leg. 189. b

Tu si meliore memoria es, & c. Tusc. q. lib. 1. 10

Memoria sempiterna beneficii obstrictus. pro Planc. 1

Quia memoria sic esset proditum, quem pater, & c. 1. de Oratore. 89. a

Summa memoria pronuntiabat. de Nat. d. 1. 79

Hortensius tanta memoria fuit, vt quae secum commetatus esset, ea sine scripto verbis eiusdem redderet. pro Clu. 193. b

Causam enim suscepisti antiquiorae memoria tua. pro Rab. Perduel. reo. 19. a

Quod per sepe & nostra & patrum memoria sapientissimi iudices, de clarissimis nostrae ciuitatis viris dubitandum non putauerunt. pro Font. 12. a. Parad. 63

C. Marius nostra patrumque memoria subiit, & c. Postquam. 199. b

Repetere memoria, vetera. 1. de Orat. 1. a

Quantum memoria repetere praeterita possum. Epist. 181. b

Repetere memoria res antiquas. de Orat. 85. b

Euentusque aliorum memoria repetendus. Titio. lib. 5. 16. 4. a

Retinere memoria aliquid. pro Pomp. 7. b

Memoria seipere res inuentas. de Orat. 96. b

Multi etiam superiore memoria ciues Romani, & c. pro Corn. Balbo. 21. a

Multa carmina ex iis memoria teneo. de Nat. d. 46. b

Memoria teneo, Milesiam quandam mulierem, quum, & c. rei capitalis esse damnata. pro Cluent. 24. a

Nam profecto memoria tenetis Cotta & Torquato e o s s. complures in Capitolio turres de caelo esse percussas. 3. in Catil. 63. a

Tenete vestra memoria, quod saepe ostenditis, & c. in Ant. 259. b

Vt aliquando nos memoria mei, desideriumque teneret. Postquam. 198. & 199. b

Et si non dubito pro tua in me obseruantia, proque nostra necessitudine, quin commendatione meam memoria teneas: & c. Philip. lib. 13. 75. 1. a

Memoria tenere siue retinere. pro Rosc. Amer. 19. a

Credo te tenere memoria, me, & c. epist. 205. b

Quod quidem sacrificium nemo ante P. Clodium omni memoria violauit, nemo vnquam adiit. de Arusp. resp. 3. a

Memoriola.

Sed quod scribis igniculum matutinum, & c. pro M. Porcio est memoriola vacillare. 12. ad Att. 1

Memoriter.

Quos tu paulo ante, quum memoriter, tum etiam erga nos amice & beneuole collegisti. 1. de Finib. 53. a

Reim memoriter completi. de Clar. 193. b

Enumerasti memoriter & copiose philosophorum sententias. de Nat. d. 1. 64

Si te, inquit, Luculli oratio flexit, quae est habita memoriter, accurate, copiose. 4. Acad. 114. a

Q. Mutius Augur multa narrare de C. Laelio focero suo memoriter & iucunde solebat. de Amicit. 1. a

Na tu, inquam, Cato ita exposuisti tam multa memoriter, tam obscura dilucide. 4. de Finib. 1. a

In quo nostra quaedam Aratea memoriter a te pronuntiata sunt. de Diuin. 111. a

Memoriter recitare. Att. 56. b

Tum memoriter respondeto ad ea quae de te ipso rogaro. in Vatinium. 7. a

Memorabilis.

Res a te gesta memorabilis & penes caelestis. ad Brut. 34

Cuius memorabilis & diuina virtus lucem affert Reipub. in Ant. 256. b

Incurreret enim in illum memorabilem annum suum. de Leg. 157. b

Sic qui accepissemus a patribus maxime memorabilem C. Laelii & P. Scipionis familiaritatem. de Amic. 4. a

Na ego istam gloriosam memorabilemque virtutem non magno aestimandam putem. de Fin. lib. 3. 10

Multa iam memorabilia in domesticis & in bellicis rebus effecerat. de Clar. 168. b

Memoro.

Oceanum Caeli Terraeque filium memorant. de Vniu. 101. b

Heraclius de natura nimis obscure memoraui. de Fin. 68. b

E. i.

Nam quid Accium memorem: de Leg. a
 In plebem vero Romanam vtrum superbiam prius memo-
 rem, an crudelitatem: in Verr. 101. b
 Honoratorum virorum laudes in concione memorentur. 1.
 de Leg. 97. a
 Enna autem, ubi ea quæ dico, gesta esse memorantur, est lo-
 co præcelso atque edito. 6. Verr. 95. a
Memmius.
 Memmius uxorem M. Luculli suis sacris initiauit. 1. ad Att. 57
 C. Memmius à L. Saturnino occisus. in Catil. 76
 M. Memmius, Quæstor Cn. Pompeii in Hispania. pro Cor-
 nel. Balbo, 3
 Memmius sibi magnus videbatur. 2. de Orat. 148
 Memmia lex. pro Rosc. Amer. 33
μῆμια *αἰσχροῦ* mihi quandam iniquissimam. 13. ad Att. 61
μῆμια effugere non potero. 13. ad Att. 15
Mena.
 Qui voluptatem contemnit, eis licet dicere, se acipenserem
 menæ non anteponere. 2. de Fin. 146. a
Menander.
 Menander, seruus meus. 16. fam. 11
Mendum.
 Castricianum mendum nos corrigemus, & tamen ad me
 Quintus c l o. c c l o o. l o o o scripserat, non ad foro-
 rem tuam H s. x x x. Attic. lib. 2. 12. 6. a
 Id Martiæ magnum mendum continent. 14. ad Att. 50
 Quæso codicem circumfer, ostende: videtisne totum hoc no-
 men, coram vbi facit delatum, esse in litura: quid fuit istic
 antea scriptum: quod mendum ista litura correxit. 4. Ver. 71. a
 Nam quum mendum scripturæ litura tollatur, & C. Cecin-
 na ad Ciceronem, lib. 6. 26
 Tantum librorum menda tolluntur. Att. lib. 13. 29
Mendofus.
 Cur seruus societatis, qui tabulas confecerit, semper in Ver-
 ruti nomine certo ex loco mendofus esset. 4. in Verr. 137
 Deinde singulorum generum partes, in quo & deesse ali-
 quam partem, & superare mendofum est. 2. de Orat. 46. a
 Id est, vitiosum.
 Quæquam his laudationibus historia rerum nostrarum est
 facta mendosior. de Clar. 31. a
Mendofus.
 De Latinis vero quo me vertam, nescio, ita mendofus & scri-
 buntur & vneunt. ad Q. frat. lib. 3. 21. 8. a
 Neque eod dico, quod eius ars, quam ædidit, mihi mendofis
 sumè scripta videatur. 1. de Inuent. 13. a
Mendacium.
 Falsum est, in quo perspicue mendacium est. de Inuent. 58. b
 Mendacium honestum & misericors. pro Lig. 9
 Magnum & impudens mendacium. pro Cluent. 134. a
 Tollendum est ex rebus contrahendis omne mendacium.
 Offic. 3. 81
 Opinionis hoc est mendacium, non oculorum. Acad. q. 20. b
 Nolo illos esse temeritati meæ & mendacio conscios. de V-
 niuers. 229. b
 Improbi hominis est, mendacio fallere. pro Muren. 58. a
 Mendacio nixa est facultas dicendi. 2. de Orat. 17
 Dicere mendacium alicui. de petit. Consul. 31. a
 Stare à mendacio contra verum. 1. de Inuent. 6
 Ille sibi à mendacio non temperat. ad Heren. 19. b
 Homo qui esset totus ex fraude & mendacio compositus.
 pro Cluent. 32. b
 Mendacia oculorum, sensuumque reliquorum. Acad. quæst.
 ed. 1. lib. 2. 136
 Mendaciis aliquem onerare. 3. fam. 39
Mendaciunculum.
 Quod tamen est mendaciunculis aspergendum. 1. de Orat.
 133. a. Quidam hic legunt mendaciolis.
Mendax.
 Mendax aut auarus. 10. ad Att. 38
 Mendaci & periuro eadem poena à deo cõstituta. pro Rosc.
 Comæd. 27
 Mendaci homini ne verum quidem credere solemus. de Di-
 uinat. 138. b

Si, vt nosti, satis est nõ esse mendacem. Off. 70. b. de Orat. 113. b
 At quid interest inter peritum & mendacem: qui mentiri
 solet, peierare consuevit. pro Rosc. Com. 17. a
 Carthaginenses fraudulentum & mendaces. contra Rul. 85. b
 Falsis & mendacibus visis mentes mortalium concitare. de
 Diuin. 135. b
Mendicus.
 Paupertas si malum est, mendicus beatus esse non potest,
 quanuis sit sapiens. 5. de Finib. 144. a
 Instrumentum autem hoc forense, litigiosum, acre, tracta-
 tum ex vulgi opinionibus, exiguum sanè atque mendic-
 cum est. 3. de Orat. 51. a
 Ex mendicis fieri repente diuites. in Ant. 216. b
 Solos sapientes esse, si distortissimi sint, formosos: si mendi-
 cissimi, diuites. pro Mur. 56. a
Mendiculus.
 Collectum ex senibus desperatis, ex aegrestis luxuria, ex rusti-
 culis mendiculis, ex decoloribus, & c. in Catil. 28
Mendicitas.
 Vt omnes animi cruciatus, & corporis egestas, & mendici-
 tas consequatur. in Catil. 120. b
 Huius mendicitas audiat coniuncta, in fortunas nostras
 imminebat. in Ant. 198. b
 Potuit dare Sextilius: nam fratres quidem confortes sunt
 mendicitatis. pro Flacco, 27. a
 Partus mendicitatis. in Ant. 231. b
 Quum mendicitatem multi perpetrantur, vt viuant. 5. de
 Finib. 28
 Qui ex eo magistratu non emergeris ex mendicitate, sed, & c.
 in Vat. 33. b
 In summa mendicitate esse. pro Sex. Rosc. 51. a
Meneclis.
 Meneclis, Alabandensis orator. 2. de Orat. 53
 Meneclis orationes in primis vt Asiatico in genere, laudabi-
 les. Brut. 181
Menedemus.
 Menedemus Atheniensis homo, in Repub. causisque versa-
 tus. 1. de Orat. 42
Menecheus, vide Meneceus.
Menelaus.
 Menelaus dulcis quidem in loquendo, sed pauca dicens. Brut. 24
 Quanquam ille pastor Idæus Menelaum solum contemp-
 nit. 1. ad Att. 57
Menenii.
 Menenii, populi Siciliæ. 5. in Verr. 83
Menia.
 Venit (vt scitis) ad columnam Meniam. pro Sest. 108
 Quod fuerit permagnum, nodum lege Menia lata. Brut. 17
Menippus.
 Menippus Stratonicensis, tota Asia suo tempore disertissi-
 mus, mecum in Asia versatus. Brut. 175
Meniscus.
 Meniscus Entellinus, in C. Verrem publicè legatus. 5. in Ver-
 rem, 174
Meneceus.
 Meneceus, Creonis filius, oraculo edito, largitus est patriæ
 suum sanguinem. Tusc. q. lib. 1. 105
Menon.
 Menon, vnus ex libris Platonis. Tusc. q. lib. 1. 46
Mens.
 Mens, sensuum fons est. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 30
 Mens, princeps animi pars est. de Fin. lib. 5. 32
 Mens, ratio & consilium in sensibus. de Senect. 91. b
 Mens, consilium, cogitatio, prudentia. de Nat. d. 2. 14
 Mens atque animus, nisi tanquam luumi oleum instilles,
 extinguntur senectute. Cat. 32
 Mens, cui regnum totius animi à natura tributum est. Tu-
 scul. q. 192. b
 Mens qua nihil est celerius. Orat. 216. b
 Mens cingitur corpore externo. de Nat. deo. 1. 20
 Mens naturalem vim habet, quam intedit ad ea, quibus mo-
 uetur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 30
 Mens mouetur ipsa per sese. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 45

Mens omni turbido motu semper vacat. Tusc. q. lib. 1. 65. se-
 cundum Platonem, qui perturbationes à mète procul se-
 mouet ac discludit.
 Mens sensibus vititur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 31
 Mens acris & vigenis. de Fin. lib. 2. 39
 Mens addita videtur meis ædibus. 4. ad Att. 25
 Mens alia visa sic arripit, vt his statim vtatur: aliqua sic re-
 condit, è quibus memoria oritur: cætera autem similitu-
 dinibus constituit, ex quibus efficiuntur notitiæ rerum.
 Acad. q. ed. 1. lib. 2. 30
 Mens aliqua est ex hominum solertia, & ea quidem acrior
 & diuina. de Nat. d. 2. 13, & 14
 Mens angusta, humilis, praua. post red. in Senat. 7
 Aperta, simplexque mens nulla re adiuncta, fugere intelli-
 gentiæ nostræ vim ac notionem videtur. de Nat. d. li. 1. 20
 Mens concitata. Diuin. lib. 1. 108
 Mens constans, cui opponitur, conturbata. Tusc. q. lib. 4. 43
 Mens diuina in capite. Tusc. q. lib. 1. 57
 Mens furibunda. Diuin. lib. 1. 96
 Existit illa adeo Delphis præcepta cognitio, vt ipsa se mens
 vitis exurâ cognoscat, coniunctamque cum diuina men-
 te se sentiat. Tusc. q. lib. 5. 52
 Mens intelligentiæque nostræ infixæ in eas imagines, & c. 1.
 de Nat. d. 70. a
 Mens integra, & Error mentis, opponuntur. 3. ad Attic. 18.
 de Senect. 92. b
 Mens nostra quiduis videtur cogitatione posse depingere.
 de Nat. d. 1. 29
 Mens prouida rerum futurarum. Diuin. lib. 2. 91
 Mens publica. de Arusp. respon. 54
 Quæ mens eum, aut quorū consilia à tanta gloria, & c. auo-
 carint. 10. fam. 53. 54. in epist. Planci.
 Mens soluta somno. Diuin. lib. 1. 208
 Horum igitur aliquid animus est, ne tam vegeta mens, aut
 in corde cerebrove, aut in Empedocleo sanguine demer-
 sa iaceat. Tusc. q. lib. 1. 34
 Alterius mens rationibus agitandis exquirendisque aleba-
 tur cum oblectatione solertia. Tusc. q. lib. 5. 49
 Mens cuiusque, is est quisque, non ea figura quæ digito de-
 monstrari potest. Som. Scip. 28
 Mens hominis ad rerum scientiam vitæque constantiam a-
 ptissima. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 31
 Mens hominis discendo alitur, & cogitatio semper aliquid
 aut anquirat, aut agit, videndique & audiendi delectatio-
 ne ducitur. Offic. 1. 147
 Mens hominis amplectitur maximè cognitionem. Off. 1. 147
 Mens hominis κατέληται, hoc est, comprehensionem, quum
 ipsam per se amat, tum etiam propter vsum. Acad. quæst.
 ed. 1. lib. 2. 31
 Mens hominis vsque eod philosophiam ipsam corroborat,
 vt virtutem efficiat, ex qua re vna vita omnis apta sit. A-
 cad. quæst. ed. 1. lib. 2. 31
 Mens mundi nonnunquam fortuna ab Academicis voca-
 tur, & quare. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 22
 Totius naturæ mens atque animus. de Nat. d. 9. b
 Mens rerum iudex. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 22
 Quemadmodum qui acutis oculis deficientē solem intuen-
 tur, aspectum omnino amittunt: sic mentis acies seipsam
 intuens, nonnunquam hebescit. Tusc. quæst. lib. 1. 60
 Mentis aciem abducere à consuetudine oculorum. de Nat.
 deo. 2. 32
 Præsidium tu pop. Rom. custodiam prouinciæ, iniussu po-
 puli Senatūque dimissis, si tuæ mentis compos fuisset
 in Pison. 37. a
 Mentis errore me ex dolore affici. 3. ad Att. 18
 Putant aliquid interesse ad mentis intelligentiam, quo cibo
 vtare. de Nat. d. 2. 30
 Mentis lumina. pro Rab. Posth. 2
 Mentis infinita modum omnium rerum descriptionem vi-
 ac ratione designari & cõfici primus voluit Anaxagoras.
 de Nat. deo. 120
 Ea pars animi, quæ mentis ac rationis particeps est. de Di-
 uin. 93. b

Præstata mētis, cui tota hominis natura paret. de Fin. 132. b
 Mentis mēte sensus, aut omnino vitæ status. 4. ad Att. 12
 Hic si mentis esset suæ, nisi poenas patriæ, diisque immorta-
 libus eas, quæ grauissimæ sunt, furore atque insaniam pen-
 deret: ausus esset, & c. in Pison. 39. a
 Menti hominis veritatis luce nihil dulcius. Acad. quæst. ed.
 1. lib. 2. 31
 Menti tribuit omnē diuinitatem Aristoteles. de Nat. d. 1. 24
 Mēti diuinū principatū tribuit Theophrastus. de Nat. d. 1. 26
 Menti totius animi regnum à natura tributum est. Tuscul.
 quæst. lib. 3. 9
 Vt dolerent boni omnes, nõ illa tanta ornamenta ad melio-
 rem mentē voluntatemque esse conuersa. de Arusp. 37. a
 Mentem solam censentem Academicam idoneam cui crederetur.
 Acad. q. ed. 1. lib. 1. 22
 Dii illi mentem dederunt. pro Mil. 68
 In gremiis mimarum mētem mētūque deponere. 13. Phi-
 lip. 362. a
 Eam mentem deum esse dixit Thales Milesius, quæ ex aqua
 cuncta fingeret. de Nat. d. 1. 19
 Mentem exturbare. 1. ad Q. frat. 58
 Principatum in se habere naturam necesse est, vt in homi-
 ne mentem, in belua quiddam simile mentis, vnde orian-
 tur rerum appetitus. de Nat. d. 2. 21
 Dii illum in eam mentem impulerunt. pro Milo. 64. & 68. a
 Quid in mentem venit Calistheni dicere deos, & c. 2. de Di-
 uinat. 8. a
 Quum autem Dolabella venit in mentem, paulum respiro.
 Att. 110. b
 Nec mihi quicquam tali tempore in mentem venit optare.
 4. fam. 39
 Venit mihi Platonis in mentem. de Finib. 114. b
 Non minus ei sape venit in mētem potestatis, quam æquitatis
 tuæ. pro Quint. 3. a
 Venit mihi in mentem subuereri, ne, & c. epist. 55. b
 Nam mihi Brute in te intuenti crebro in mentem venit ve-
 reri e quodnam, & c. de Clar. 11. a
 Quid tibi in mentem venit ita respondere: 1. de Orat. 123. a. 15.
 famil. 45
 Hæc mihi veniebant in mētem de duabus illis commotio-
 nibus, & c. de Petit. Consul. 35. a
 Hæc mihi ferè in mentem veniebant, quæ dicenda putaram
 de natura deorum. 2. de Nat. d. 248. a
 Mihi non venerat in mentem, furorem & insaniam optare
 vobis. in Pis. 89. b
 Vt quotiescunque gradum facies, toties tibi tuarum virtutū
 veniat in mentem. 2. de Orat. 138. a
 Nunquam ea res tibi tam bellè in mentem venire potuisset.
 Attic. lib. 12. 252. 4. a
 Nisi existimatis illi hanc euerfionem ciuitatis in mentem
 subito nec cogitanti venire potuisse. de Arusp. 257. b
 Solet in mentem venire illius temporis. Mario, lib. 7. 3. 1. a
 Fonteio non in Gallia primum venisse in mentem vt pot-
 torium vini institueret. pro Fonteio, 8. a
 Quum primum mentem iniecit, vt ferro laceraret fortissi-
 mum virum, & c. pro Mil. 118. b
 Dii illi mentem iniecerunt, vt conaretur, & c. pro Milo. 118. b
 Mentem tranquillitate constantiæque vacuâ philosophi no-
 minauerunt insaniam, propterea quod in animo pertur-
 bato, sicut in corpore sanitas esse non possit. Tusc. quæst.
 lib. 3. 7
 Seuocare mentem ab oculis. 3. de Nat. d. 27. a
 Mentem suam à cogitationum intēione, cantu, fidibusque
 ad tranquillitatem traducere. Tusc. quæst. lib. 4. 3
 Perinde quasi nostram ipsam mentem, qua sapimus, quæ
 prouidemus, qua hæc ipsa agimus ac dicimus videre, aut
 planè qualis, aut vbi sit sentire possimus. pro Milone, 64. a
 A mente deserit. 3. ad Att. 21
 Ab illa mente desisteret. 5. fam. 6
 Deorū mente ac ratione mundū administrari. 1. de Na. d. 7. a
 Mente bona audire. pro Quint. 2. & 3. Philipp. 132. Id est, li-
 benter.
 Mente captus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 50. & Off. 1. 133
 E. ii.

Mente completi aliquid. Tusc. q. lib. 1.30
 Eadem mente res dissimilimas comprehendimus. Tusc. q. lib. 1.39.3. de Nat. d. 27
 Neque mente, neque lingua, neque ore consisteret. 2. ad Quintum frat. 7
 Ea mente feci, vt, &c. epist. 190. b
 Ego autem defendebam hac eura mente fuisse, vt si, &c. 1. de Orat. 88
 Mente incitati. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 15
 Quid est autem in homine sagaci ac bona mente melius? Tusc. q. lib. 5. 49
 Mente moueri. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 92
 Mente nihil homini dedit deus ipse diuinius. Offic. 3. 57
 Mente nihil præstabilius homini, siue natura, siue quis deus dedit. Cat. 36
 Mente pessima & infidelissima esse. 11. familiar. 1
 Mente & voce pura, integra, incorrupta deos venerari debemus. 2. de Nat. d. 53
 Cui quidem ego non modò placabilem me præbuissem, sed totum remissem, si venisset qua mente tu ad me scripseras. Att. lib. 10. 207. 1. a
 Mente sana scripta literæ. 9. ad Att. 19
 Sine aliqua mente, natura mundum efficere non potuit. de Nat. deor. 1. 38
 Plerique fusi sine vlla mente ac sine vllò sensu iacebant. in Verr. 2. 41. b
 Mente tota, omnique animi impetu in Rempub. incumbas. 10. fam. 9
 Mente tua diuina prospexisti. 12. fam. 27. in epist. Lentuli.
 Vna mente. de Arusp. respon. 10. & 41
 Vt vestrae mentes atque sententiæ cum pop. Rom. voluntate, suffragiisque consentiant. pro Mur. 1. a
 Mentes sapientissimorum & fortissimorum ciuium, quæ mihi videntur ex hominum vita ad deorum religionem sanctimoniamque demigrasse. pro Rab. 96. b
 Itaque cum multis aliis de causis virorù bonorum mētes diuinæ mihi atque æternæ videtur esse, tum maximè quòd optimi & sapientissimi cuiusque animus ita præsentit in posterù, vt nihil nisi sempiternum spectare videatur. pro Rabirio, 22
 Mentis imbutæ prauitatis erroribus. Tusc. q. lib. 5. 58
 Mentis singulares è cælo. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 20. hoc est, animi singulorum.
 Principia, mentesque quæ sunt in vniuerso. de Nat. 1. 84
 Mentibus tardis virtus non facile committitur. Tusc. q. lib. 5. 50
 O dii immortales, quid interest inter mentes hominum & cogitationes? 7. Verr. 2. 8. a
 Mentibus nostris nihil magis cognatum, quàm numeri atque voces. 3. de Orat. 109
Mentio.
 Nunquam de C. Mario in senatu mentio facta est. Postquã. 200. b
 Mentio facta est de legione ea, quæ, &c. epist. 114. b
 Nunquam ab eo mentio de me nisi honorifica, nisi plena amicitissimi desiderii. in Ant. 168. b
 De te à Sipylo mentio est honorifica facta. ad Quint. frat. lib. 2. 13. 2. a
 Eius rei mentio facta non est. pro Sex. Rosc. 19. b
 Et quoniam Stoicorum est facta mentio, Q. Cælius Tubero fuit, &c. de Clar. 175. & 176. b
 Sed enim hæc facta illius clarissimi viri mentio mentem meam dolore impediuit. pro Cælio, 50. b
 Cuius rei mentio nulla, viuo illo. 14. ad Att. 16
 Tu etiam facis mentionem consulatus tui in Pis. 84. b
 Lyfandrum Lacedæmonium (cuius modò mentionem feci) dicere aiūt solitum, Lacedæmone esse honestissimum domicilium senectutis. de Senect. 58. a
 De quo apud vos antè feci mentionem. contra Rul. 88. b
 Demetrius ille de quo feci supra mentionem. 3. de Leg. 21. a
 Non fecissem hominis penè infimi mentionem, nisi, &c. de clar. Orat. 68. a
 Hominem esse neminem qui vnquam mentionem tui sine tua summa laude fecerit. ad Sulpit. lib. 13. 43

Crebrò mentionem alicuius facere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 117
 Quò statuisse de pecunia mentione facere. pro Quint. 21. a
 Casu in eorum mentionem incidit. 1. Verr. 2. 7. a
 Scæuola quum in eam mentionem incidisset. de Amic. 3. a
 Mentionem tui intermittere non finit. 5. ad Attic. 15
 Pecuniæ mentionem quandam inter iudices esse versatam. pro Cluent. 32. b
 Sed non statim sub mentionem & conuictum obtrektorum. epist. 114. & ad Heren. 14. b
 Mentione atque vsurpatione ciuitatis, mortis moram assequi. in Verr. 2. 70. b
Mentior.
 Redargue me, si mentior. de Clar. 30. b
 Addunt etiam C. Mariam, & de hoc quidem nihil mentiantur. 4. Acad. q. 28. a
 Mentiantur per se frons, oculi, vultus: oratio verò sapissimè. 1. ad Q. fra. 11
 De me autem causa nulla est cur apud homines prudentissimos atque amicissimos mentiar. 2. de Orat. 102. a
 Præsertim quum isti plurimis de rebus diuinis mētiantur. de Nat. d. 62. b
 Nihil enim proficiunt, nisi admodum mentiantur. Off. 30. b
 Concessum est Rhetoribus mentiri, vt, &c. de Clar. 168. b
 Mentiri apertè. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 19
 Mentiri emolumentum sui causa. Offic. 3. 107
 Me, quæ de Plancio dicerem, mentiri, & temporis causa fingere. pro Planc. 274. b
 Mentiri de mortui laude in funere nefas habebatur. 2. de Leg. 58
 Si te mentiri dicis, idque verum dicis, mentiri verum dicis. Acad. q. 24. b
 Mentiri in aliqua re. Att. 192. b
 Qui mentiri solet, peierare consuevit. pro Rosc. Com. 27
Mentiens.
 Quomodo autem mentientem, quem ψευδολογος vocant, distoluas? Diuin. lib. 2. 8
Mentitus.
 Dabo operam vt & pro me minimo cum fastidio respondeas, & in hunc minimè mentitus esse videar. in Salust. 1. a
 Ne tu qui idem me facturum paulò antè dixeris, videre mentitus. 4. Acad. q. 153. a
 Quæque his vacant, mentita & falsa, plenaque erroris. de Nat. deor. 2. 41
 In quibus nihil vnquam immensa & infinita vetustas mentita sit. de Nat. deo. 2. 12
Mensa.
 Hæc ad te scripti apposita secunda mensa apud Vestorum. Att. lib. 14. 48
 Extructa mensa non conchyliis aut piscibus, sed multa carne subrancida, serui sordidati ministrant, nonnulli etiam fenes. in Pison. 53. a. Cat. 40
 Tu maximam & pulcherrimam mensam citream à Lutatid abtulisti. 6. Verr. 32. a
 Tum ad mensam eximia forma pueros delectos iussit consistere. 5. Tusc. q. 86. a
 Nec manum porrigebat in mensam. Tusc. q. 240. b
 Super terræ tumulum noluit quid statui nisi columellam, aut mensam, aut labellum. 2. de Leg. 61
 Mensam tolli iubet. in Pisonem, 55. a
 Afoti, qui in mensam vomant, & qui de conuiuuiis auferantur. de Fin. 69. b
 Si Prator dedit, vt scriptum est, à Quæstore numerauit, Quæstor à mensa publica, mensa aut ex vectigali, aut ex tributo. pro Flac. 35
 Discubimus omnes præter illam, cui tamen Q. de mensa misit, illa reiecit. Att. lib. 5. 88. 5. a
 Mensa conquisitissimis epulis extruebantur. Tusc. q. 86. a
 lib. 5. 45
 Delphicæ è marmore mensa. 6. Verr. 115. a
 Mensa Italica, Syracusanæ. Tusc. q. 86. a. lib. 5. 72. & de Fin. lib. 2. 75
 Deorum ignis, solennes mensæ, abditi & penetrales foci. de Arusp. respon. 257. b

Tu omnium mensarum assecla. in Salust. 13
 Mensas argenteas Dionysius tyrannus de omnibus delubris iussit auferri. 3. de Nat. d. 62
 Extruere mensas conquisitissimis cibus. 5. Tusc. q. 87. a
 Senectus caret epulis, extructisque mensis, & frequentibus poculis. de Senect. 86. b
 Quid stipendium militibus per omnes annos à ciuitatibus mensis palam propositis esse numeratum? in Pison. 69. a
Mensarius.
 Cui ciuitate mihi res est acerrima & conscientissima literarum, in qua nummus moueri nullus potest sine quinque Prætoribus, tribus Quæstoribus, quatuor Mēfariis, qui apud illos à populo creantur. pro Flacco, 34. a
Mensio, vide Metior.
Mensis.
 Mensis fit, quando luna lustrato suo cursu solem consecuta est. de Vniuers. 41
 Cephalædi mensis est certus, quo mense, &c. in Verr. 134. b
 Anni primus mēsis apud Ægyptios Thogt vocatur. de Natura deo. 70. b
 Non. Maii in Ciliciam cogitabam, ibi quum Iunium mensem consumpsissem, Quintilè in reditu ponere. Att. 91. b
 Omnino res tota in mensem Ianuarii reiecta erat. epist. 63. b
 Auctio constituta in mensem Ianuar. contra Rul. 61. b
 Mensem extremum anni vt veteres Februarium, sic hic Decembrem sequebatur. 2. de Leg. 50
 O præclaram illam percursorum tuam mense Aprili atque Maio. in Anton. 179. b
 Illam diem negabant esse mense Maio. Att. 205. b
 Excurremus mense Septembri Legati ad Pisonem. Att. 1. b
 Ego mense Decembri mei consulatus omnium parricidarum tela commoui. pro Planc. 278. b
 Menses appellatur lunæ cursus, quia mensa spatia conficiunt. 2. de Nat. d. 51
Menstruus.
 Cibaria menstrua. 5. Verr. 60. & 186. a
 Si ei qui iucundè vixerit annos decem, vita iucunda menstrua addatur. de Finib. 112. b
 Vltra menstrua. Att. lib. 6. 111. 7. a
 In delubris textile, nec operosius quàm mulieris opus menstruum. 2. de Leg. 72. a
 Cum alicuius annui, menstrui, diurni, nocturnive spatii certa significatione. de Inuent. 51. b
 Menstruo spatio, luna, solis incensa radiis, illustrationem complet. de Natura d. 1. 61
 Spatia lunæ menstrua. de Nat. d. 2. 36
 Quid est quod negligenter scribamus aduersaria? quid est quod diligenter conficiamus tabulas? qua de causa? quia hæc sunt menstrua, illæ sunt æternæ. pro Rosc. Com. 3. a
 Qui tabulas conficiunt, menstruas penè rationes in eas trāsferunt. pro Q. Rosc. 46. b
Mensura, vide Metior.
Menta.
 Volo mentam pusillam ita appellare, vt rutulam. 9. fam. 53
 Mentam non obscœnè sonat, verum eius diminutiuum. 9. famil. 53
Mentor.
 Mentor, cælator egregius. 6. in Verr. 34
 Vellem habere Homeri illam Mineruam simulatam Mentoris, cui dicerem μέντορ, &c. ad Att. 141. b
Mentum.
 Ricus simulachri Herculis ac mentum paulò attritius. in Verrem, 222. b
 Altero ad mentum depresso supercilio. in Pis. 82. b
 Qui in gremiis mimarum mentè mentumque deponeres. in Ant. 251. b
 Testius in dicendo mentum intorquens. de Orat. 133. b
 Sinistra mentum subleuare. ad Heren. 39. b
 Mento summam aquam attingens, fini enectus Tantalus. 1. Tusc. q. 16. a. 6. Verr. 84. a
 Hic, cui sanè magna est in mento cicatrix. ad Heren. 39. b
Menula.
 Menula Anagninus. pro Domo sua, 63

Meotis.
 Meotis palus. contra Rul. 76. & Tusc. 238. b
Meracius.
 Vt si medicus sciat eum ægrotum, cui iussisset vinum sumere, meracius sumpturum, statimque periturum: magna sit in culpa. 3. de Nat. d. 112. a
Merces.
 Merces Antonii oppressi poscitur, in Antonii locum successo: ad Brut. 17. 3. a
 Quum ab eo merces tui beneficii pretiumque prouinciæ meo sanguine tibi esset perfolutum. pro Dom. 217. b
 Merces dialecticorum erat mina. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 89
 Data est merces erroris mei magna. pro Dom. 219. b
 Merces pretiumque impudentiæ. in Verr. 164. b
 Merces insularum. 15. ad Attic. 34. id est, merces quæ recipitur ex insularum locatione.
 Si quam gloriam peperit, ea non est æqua merces laboris & periculatorum. de Orat. 128. b
 Magna nobis à te proposita merces est. Quint. fra. 324. b
 Merces populi. 5. in Verr. 156. Id est, quæ à populo datur.
 At quanta merces rhetori data est? in Ant. 168. b
 Merces pro damno, iactura, vel periculo. 1. fam. 30
 Numerare aliquid in loco mercedis vel beneficii. epi. 20. b
 Medico mercedis quantum poscet, promitti iubeto. 16. fa. 20
 Ab omnibus tu mercedè missionis acceperas. in Verr. 258. b
 Ne ars tanta propter tenuitatem hominum, à religionis auctoritate abduceretur ad mercedem atque quæstum. de Diuin. 99. b
 Mercedem funeris ac sepulturæ constitui nefas esse. in Verrem, 263. b
 Virtus nullà aliã mercedè laborum periculatorumque suorum desiderat, præter hanc laudis & gloriæ. pro Arch. 191. b
 Ipse se quisque diligit, non vt aliquam à seipso mercedem exigat charitatis suæ. de Amic. 111. b
 Mercedem ferre. 3. in Verr. 104
 Mercedem gloriæ flagitare. Tusc. q. lib. 1. 28
 Tribuere mercedem laborum alicui. Epist. 41. b
 Quorum mens erat oppressa præmio, lingua astricta mercede. in Pison. 86. b
 Si mercede cõducti obuii candidatis essent. pro Mur. 140. b
 Summus ille doctor Apollonius quum mercedè doceret, non patiebatur, &c. de Orat. 95. b
 Tamen in molestia gaudeo te eam fidem cognoscere hominum non ita magna mercede, quam ego maximo dolore cognoram. ad Lent. lib. 1. 9. 9. a
 Pretio atque mercede minuisi maiestatem Reip. in Ver. 245. b
 Vt pro tanta mercede nihil sapere disceres. in Ant. 168. b
 Id me scis antea tibi esse pollicitum: quid nunc putas tanta abs te mihi mercede proposita? Quint. fra. lib. 3. 6
 Nã istuc nihil dolere, non sine magna mercede cõtingit immanitatis in animo, stuporis in corpore. 3. Tusc. q. 21. a
 Vides igitur si amicitia sua charitate metiare, nihil esse præstantius in emolumento, summas familiaritates prædiorum fructuosorum mercede superari. 2. de Fin. 136. a
 Iam inuideo magistro tuo qui te tanta mercede, quã iam proferam, nihil sapere docuit. in Ant. 162. b
 Interim mihi videris Eruci vna mercede duas res assequi velle, nos iudicio perfundere: accusare autem eos ipsos, à quibus mercedem accepisti. pro Sex. Rosc. 49. a
 Quantum pauca operæ & mercedes fabrorum tulerunt. in Verr. 106. b
 Mercedes dotalium prædiorum. Att. lib. 15. 39
 Pactiones mercedum. in Parad. 58. a
 Vt sumptus huius peregrinationis accommodet ad mercedes Argileti & Auentini. Att. 197. b
 Probitas præmiorum mercedibus euocata. de Fin. 85. b
 Noctes certarum mulierum pro mercedis cumulo fuerunt. 1. ad Attic. 39
Mercedula.
 Itaque vt apud Græcos infimi homines, mercedula adducti, ministros se præbent in iudiciis oratoribus. 1. de Oratore, 98. a
 Mercedulæ prædiorum. Att. lib. 13. 12

Mercenarius.

Trib. Pleb. Clodius mercenarius. pro Mil. 110. b
 Mercenarius meus. pro Sest. 21. b
 Ennius, egens quidam mercenarius Oppianci. de clar. Ora-
 torib. 52. b
 Quid liberalitas, gratuitane est, an mercenaria: si sine pre-
 tio benigna est, gratuita: si cum mercede, conducta. 1. de
 Leg. 71. a
 Mercenarium proemium. 3. in Verr. 77
 Audite decretum mercenarii Prætoris. 7. Verr. 43
 Gabinius tribuit se mercenarium comitem regi. in Pis. 90. b
 Caput mercenario præmio ornatum. in Verr. 98. b
 Si tuus seruus nullus fuerit, & omnes alieni ac mercenarii,
 tamen & ipsi tuæ familiæ & genere & nomine contine-
 buntur. pro Cecinna, 43. a
 Illiberales & sordidi quæstus mercenariorum omnium, quorum
 operæ, non quorum artes emuntur. 1. Offic. 207
 Cupidos moderatis, mercenarios gratuitis, impios religio-
 sis, & c. anteferre. pro Font. 19. a
 Mercenariis testibus à suis ciuitatibus notandis. 3. fam. 46
 Est autem infima cōditio & fortuna seruorum, quibus non
 malè præcipiunt qui ita iubēt vt mercenariis, operam
 exigendam, iusta præbenda. 1. Offic. 64. a

Mercor.

Sordidi etiā putantur, qui mercantur à mercatoribus, quod
 statim vendant. 1. Offic. 209. a
 Fundum Cymeum Romæ mercatus est de pupillo Meculo
 nio. pro Flacco, 36. a
 Ab isto & præco Senatorium ordinem pretio mercatus est,
 & pueri Senatorium nomen nundinati sunt. 4. in Ver. 85
 Sed esset mi Galle, omnia facilia, si & ea mercatus esses, quæ
 ego desyderabam, & ad eam summam quam volueram.
 ad Gallum, lib. 7. 24. 2. a
 Mercari aliquam rem magno pretio. pro Sext. Rosc. 40. b
 Ego verò hæc officia mercanda vita puto. 9. ad Att. 12

Mercatus.

Pythagoras dixit similitè sibi videri vitam hominum & mer-
 catum eum, qui haberetur maximo ludorum apparatu to-
 tius Græciæ celebritate: nam vt illic alii corporibus exer-
 citatis gloriam & nobilitatem coronæ peterent, alii emen-
 di aut vendendi quæstu lucròque ducerentur, esset autem
 quoddam genus eorum, qui, & c. Tusc. 229. b
 Quidam proficiscēs ad mercatum quendam, & secum ali-
 quantum nummorum ferens, & c. de Inuent. 63. b
 Earumq; rerum omnium domesticum mercatum institue-
 rit, pop. Rom. leges imposuerit: armis & præsiidiis pop.
 Rom. & magistratus foro excluderet. 3. Philip. 145. a
 Tanto mercatu Prætoris indicto, concurrunt vndique ad
 istum Syracusas: & c. 4. Verr. 92. a
 Cum domi tuæ turpissimo mercatu omnia essent vernalia.
 in Ant. 161. b

Mercator.

Mercatores prouinciarum, ac venditores vestræ dignitatis.
 1. fam. 39
 Neque me diuitiæ mouent, quibus omnes Africanos & Læ-
 lios multi vernalitii, mercatoresque superarunt. in Orat.
 137. a

Mercatura.

Non erit ista amicitia, sed mercatura quædam vtilitatum
 suarum. de Nat. d. 1. 86
 Mercatura quæstiuosa. Tusc. q. lib. 5. 63
 Mercatura si satiata quæstu, vel contenta potius, vt sæpe ex
 alto in portu, sic ex ipso portu se in agros possessionesque
 contulerit, videretur iure optimo posse laudari. Off. 1. 111
 Mercatura, si tenuis est, sordida putanda est: sin magna & co-
 piofa, multa vndique apportans, multisque sine vanitate
 impartiens, non est admodum vituperanda. Offic. 1. 209
 Ad quos quum tanquam ad mercaturam bonarum artium
 sis profectus, inanem redire turpissimum est. 3. Offic. 8. a
 Hanc verò emendi & vendendi quæstuosissimā ac turpissi-
 mam mercaturam, alienam à cōtione Tribunitia, alienā di-
 gnitate populo Rom. semper putauit. de leg. Agrar. a. 5. de
 Finib. 156. a

Alii à prædonibus erant capti cum mercaturas facerent. 7.
 Verr. 57
 Qui honestè rem quærunt mercaturis, faciendis. in Para-
 doxis, 58. a

Mercurius.

Mercurius, cuius obscœnius excitata natura traditur, quòd
 aspectu Proserpinæ commotus sit. 3. de Nat. d. 39
 Mercurius quartus Nilo patre, quem Ægyptiis nefas habet
 nominare. 3. de Nat. d. 40
 Quis Mercurius dicatur Ægypto præfuisse, atque Ægyptiis
 leges & literas tradidisse. 3. de Nat. d. 40
 Quis Mercurius dicatur Argum interemisse. 3. de Nat. d. 40
 Mercurius vnus Cælo patre, Die matre natus. 3. de Nat. d. 39
 Mercurii signum. 7. fam. 41
 Mercurii sancta stella, & Lucifer, post solem cursum habent
 solis celeritati parem. de Vniuers. 37
 Mercurii & Veneris eadem vis est. Som. Scip. 18
 Mercurii quot, & qui fuerint. 7. de Nat. d. 39
 Mercurialis.
 M. Furium Flaccum, Equitè Romanū, hominem nequam,
 Capitolini & Mercuriales de collegio eiecerunt. ad Quin.
 frat. lib. 2. 22

Mereo, & Mereor.

Ac velim vt de Rep. meremus, sic faciles simus. epist. 189. b
 P. Seruilius, quo tu imperatore Labiene meruisti pro Ra-
 birio, 94. b
 Alicui fructum quem meruit, retribuere. pro Sex. Rosc. 52. b
 Murena adolescens patre suo imperatore meruit. pro Mu-
 rena, 126. b
 Ad liberos, qui nihil meruerūt, pœna peruenit. ad Brut. 40
 Quid enim mereas, vt Epicureus esse desinas? 1. de Nat. d. a
 Merere equo. 1. Philip. 14
 Nam illa mēbra merere per se non amplius poterat duode-
 cim æris: disciplina, quæ erat ab hoc tradita, locabat se nõ
 minus festertis c c c i o o o. pro Rosc. Comædo, 17. a
 Iniurias ferendo, maiorem laudem quàm vlciscendo mere-
 re. in Ver. 64. b
 Quum cogito me de Rep. meruisse optimè. Att. 156. b
 Ita meruisse illū de me puto, vt *ἀναξίστας* crimen subire non
 audeam. Attic. 140. b
 Meruisse verò stipendia in bello, & c. pro Mur. 10. a
 Clamabat ille miser, se ciuē esse Romanum, municipē Cos-
 sanum, meruisse eum L. Precio splendidissimo equite Ro-
 mano, qui Panormi negotiaretur. 7. Verr. 126. a
 Respondit se meruisse, vt maximis honoribus decoraretur.
 de Orat. 105. b
 Afellus merens stipendia. de Orat. 132. b
 Honores bene de Rep. meritorū & merētium. in Ant. 200. b
 Perinde vt ipse mereor, successerit. 10. fam. 8. in epist. Placi.
 Fac valeas, dignitatēque meā si mereor, tuearis. epist. 154. b
 Si sint tibi exitus quos mereris. 15. fam. 33
 Et si hoc sæpe facturum sum, ita de me mereris. 9. ad Att. 17
 Ciceronem, & vt rogas, amo, & vt meretur, & vt debeo. Q.
 frat. 528. b
 Qui bene merentur. 10. fam. 35. in epist. Planci.
 Merentur perniciosius de Rep. vitiosi principes. 3. de Leg. 29
 Dii omnibus pro eo ac merētur, gratiā referūt. in Cat. 118. b
 Talis ille vir fuit, ita de pop. Rom. meritis est, vt non vni fa-
 milix, sed vniuersæ ciuitati commendatus esse debeat. 6.
 Verr. 73. a. De P. Africano.
 Vobis, qui de me optimè meriti estis, gratiam referam. Post
 red. 202. b
 De quibus, si, vt meriti sunt, grauius cōstitueritis. 12. fam. 37.
 in epist. Lentuli.
 Pompeius erat de me optimè meritis. Att. 98. b
 Si illum, vt erat meritis, morte multastem. in Cat. 105. b
 Stet hæc vrbs præclara quoquo modo merita de me erit. pro
 Mil. 119. b
 Malè credo mererer de meis ciuibus, si ad eorum cognitio-
 nem diuina illa ingenia transferrem. 1. de Finib. 11. a
 Quid merearis igitur, vt te dicas in eo magistratu omnia
 voluptatis causa facturū esse? 2. de Fin. 118. a. Id est, Quod
 præmium tantum est, quo præmio id fateri velis?

Opto, vt ita cuique eueniat, vt de Repub. quisq; mereatur.
 in Ant. 183. b. epist. 204. b. Offic. 1. 207
 Malè mereri de aliquo. de Arusp. resp. 40. de Cl. 188. b
 Malè mereri de se. de Fin. lib. 5. 26
 Malè mereri de suis ciuibus. lib. 1. de Fin. 6
 Scitum est enim illud Catonis, multò melius de quibusdā
 acerbos inimicos mereri, quàm eos amicos, qui dulces
 videantur. de Amicit. 76. a. 2. de Fin. 187. a
 Eam quam benemeritam esse autumas, dicis malè mereri.
 Orat. 213. b
 Mereri optimè de omnibus gentibus. de Fin. lib. 2. 96
 Mereri pœnas. 5. in Verr. 153
 Quid enim mereri velis, quum magistratum iniēris? 2. de
 Fin. 118. a
 Quid arbitramini Rhegynos mereri velle, vt ab iis marmo-
 rea Venus illa ne auferatur in Verr. 231. b
 Philosophia optimè de hominum vita est merita. Tusc. lib.
 quæst. 229. b
 Nam quo animo in hominem petulantem, & malè de no-
 bis meritum esse debuimus? a
 Lætor de te me esse optimè meritum. Epist. 16. b
 Optimè de sociis meritum esse. pro Font. 277. b
 Tu verò bene etiam meriturus mihi videris de tuis ciuibus.
 Acad. 44. b

Meritus.

Imberbis adulescentulus, bene valens & meritis. pro Do-
 mo sua, 220. b
 Bene meritis cuius. de Arusp. resp. 49
 Alicui debitam gratiam meritamque referre. de Orat. 144. b
 Aliquam iracundiam non iniustam, sed meritam ac debitā
 fuisse defendere. de Orat. 127. b
 Erat infinitum bene de me meritis omnes nominare. ad
 Lentulum, lib. 1. 9. 98. a

Meritum.

Propter diuinum & immortale meritum. 3. Philip. 133
 Quid ei deberi potest, cuius nullum meritum sit? de Nat.
 deor. 1. 81
 Meritum erga aliquem. 1. fam. 1
 Meritum in aliquem. pro Planc. 56
 Tibi nihil merito accidisse. 5. fam. 49. id est, tua culpa.
 Pisonem nostrum merito eius amo plurimum. ad Teren-
 tiam, lib. 14. 4
 C. Cæsar qui à me nullo meo merito alienus esse debebat.
 pro Sest. 11. b
 Scis meam fortunam nescio quomodo facillè obtretatores
 inuenire non meo quidem mehercules merito. Vatinius
 Ciceroni, lib. 5. 12
 Quanquam merito sum iratus Metello, tamen hæc quæ ve-
 ra sunt, dicam. 5. Verr. 135. a
 Proinde tua authoritate me tuendum existimes, quo plura
 tibi merito tuo debeo. 10. fam. 81. in epist. Lepidi.
 Apud patronum te in maxima gratia posui, & hercule me-
 rito tuo feci. ad Att. 74. b
 Meritoque vestro maximas gratias vobis omnes & agere &
 habere debemus. 3. Philip. 141. a
 Merita immortalia. post redi. in Sena. 1
 Tu, cuius ille tanta merita habet, quanta nemo præter me.
 10. fam. 54
 Merita tua exacuunt magis quotidie tuas sollicitudines. 10.
 fam. 50. in epist. Planci.
 Tanta enim magnitudo est tuorum erga me meritorum,
 vt, & c. epist. 2. b
 Prædicator meritorū alicuius. Plancus Ciceroni, lib. 10. 7. 1. a
 Re quidem ipsa ideo mihi non satisfacio, quòd nullam par-
 tem tuorum meritorum non modò referenda, sed ne co-
 gitanda quidem gratia consequi possum. epist. 9. b
 Merita alicuius assequi. 6. fam. 15
 Dare & recipere merita. de Amic. 101. b
 Merita in patriam ad annos sexcentos maiora viderentur.
 ad Att. lib. 2. 32. 3. a
 Et illos quos in cælum merita vocauerint. 2. de Leg. 16
 De suis in rempub. meritis dicere. Orat. 209. b
 Dandis recipendisque meritis, & c. Læli. 26

Meritis diuinis in Remp. 11. fam. 11
 Quid enim tibi pro maximis tuis, ac penè immortalibus in
 me meritis, præstare amplius possim? Plancus Ciceroni, a
 Illustratur magnis in Rempublica meritis virtus alicuius.
 Planco, lib. 10. 12. 14. a
 Vt pro tantis eorum in rempub. meritis honores eis habeā-
 tur, gratiæque referantur. in Ant. 191. b
 Pro tuis in me meritis faciam, & c. pro Milone, 77. a

Merito.

Et meritò & iure commouebamur. Offic. 22. & in Verr. 127. b
 Deinde Prætores iure ac meritò laudantur. in Cat. 113. b
 Iure ac meritò possum, & c. Antequam. 292. b
 Primum Scæuolæ te dedidisti, quem omnes amare meritif-
 simò pro eius eximia suauitate debemus. 1. de Orat. 120. a

Meritorius.

Ingenui pueri cum meritoriis, scorta inter matrefamilias
 versabantur. 2. Philip. 102. a

Meretrix.

Tanagræa quædam meretrix fuisse dicitur. pro Dom. 235. b
 Mulier non solum meretrix, sed etiam procax videatur. pro
 Cælio, 38. a
 Quid enim necesse est tanquam meretricē in matronarum
 cœtum, sic voluptatem in virtutum concilium adducere?
 de Fin. lib. 2. 9

Meretricula.

Meretricula Leontium, contra Theophrastum scribere ausa
 est. de Nat. d. 1. 65
 Non à patre ei traditi, sed à meretricula commēdati. 5. Verr.
 24. a & 7. 28. a

Meretricius.

Meretricius mos. pro Cælio, 30
 Meretricius quæstus. in Ant. 169. b
 Meretricia disciplina. 5. Verr. 5. a
 Meretricia vita. pro Cæli. 46. b
 Cur te in istam viciniam meretriciam contulisti? pro Cæ-
 lio, 29
 Amores meretricii. pro Cælio, 37. a
 Aliquem meretriciis opibus accusari. pro Cæli. 1

Mergo.

Eam sibi cibum quærere aduolantem ad eas aues quæ in
 mari mergerēt: quæ quum emerissent, & c. 2. de Nat. 185. a
 Mergere aliquem in aquam. de Nat. d. 27. b
 Mergitur vnda delphinus. in Arato, 41. a

Meridies.

Ipsam meridiem, cur non medidiam? credo quòd erat in-
 suauis. in Orat. 89
 Sol cursum in se cōstitit tum ad septentriones, tum ad meridiē,
 de Nat. d. 35. b
 Milo permansit ad meridiem. ad Att. 56. b
 Qui ad meridiem spectans in vinea media dicitur constitit.
 de Diuin. 87. b
 Hodie Antii, cras ante meridiem domi. ad Att. 220. b
 Cum ante meridiem dictioni operam dedissemus, post me-
 ridiem in Academiam descendimus. Tusc. q. 176. b
 Igitur ante meridiem discesserunt. de Orat. 144. b
 Eo ipso die post meridiem. ad Att. 3. & de Orat. 142. b
 Ego eodem die post meridiem Vatinium aderam defensu-
 rus. ad Q. frat. 317. b
 Si iudicatum erit meridiē non lucere, certus erit competi-
 tor. 1. ad Att. 2

Meridianus.

Omne illud meridianum tempus Crassum in attentissima
 cura posuisse. de Orat. 144. b

Meridiatio.

Nunc quidem propter intermissionem forensis operæ &
 lucubrationes detraxi, & meridiationes addidi, quibus
 vti antea non solebam. 2. de Diuin. 108

Merula.

Deinde suo quæque appetitu mouetur: serpere anguiculos,
 nare anaticulas, euolare merulas, cornibus vti videmus
 boues, & c. 5. de Fin. 75. a

Merus.

Non homo, sed litus atque aer & solitudo mera. 1. ad Att. 55
 E. iiii.

Dolabella suis literis merum bellum loquitur. 9. ad Att. 57
Vehementius inuectus es in meram Stoicorum rationem:
de Nat. d. 79. b

Ecce tibi exortus est Iſocrates, magiſter iſtorum omnium:
cuius è ludo, tanquam ex equo Troiano, meri principes
exierunt. 2. de Orat. 51. a. Quædam exemplaria habent in-
numerari.

Cherippus monſtra mera nuntiarat. ad Att. lib. 4. 76. 1. a
Scelera mera loquuntur. ad Att. lib. 9. 25. Id eſt, nihil aliud
quàm ſcelera.

Quid eſt igitur quod laborem: amicos habet, meras nugas
M. Scaptium. ad Att. lib. 6. 114. 8. a

Meras proſcriptiones, meros Sullas attendere. 9. ad Att. 47
Merx.

Fallaces & fucosæ merces. pro Rab. Poſth. 24. a
Iſte, cuius merces erant, in gladium incubuit. de Inuent. 81. b
Mercibus ademptis in vincula coniectos eſſe mercatores.
7. Verr. 117. a

Cùm te non cuſtodem ad continendas, ſed portitorem ad
partendas merces miſſum putares. in Verr. 31. b

Partiri merces. in Vatinius. 8. a

Inſula Delos quo omnes vndique cum mercibus atque
oneribus commebant. pro Domo ſua. 14. b

Phœnices primi mercaturis & mercibus ſuis auaritiã &
magnificentiam, & inexplebiles cupiditates omnium re-
rum exportauerunt in Græciam. 3. de Repub. a

Mefopotamia.

Mefopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quorã-
nos quaſi novos agros inuehit. 2. de Nat. d. 99

Vix enim audeo dicere medietates, quas Græci μεδιότητες ap-
pellant. de Vniu. 29

Mefſala.

Mefſala adoleſcens Sextum Roſcium reum tutatus eſt. pro
Roſc. Amer. 88

Mefſala Coruinus. ad Brut. 26. in epiſt. Bruti.

Mefſalæ Coruini mirabilis eloquentia. ad Brut. 33

M. Mefſala minor natu quàm nos, nullo modo inops, ſed
non nimis ornatus genere verborum, prudens, acutus,
&c. Brut. 133

M. Mefſala Pont. de Aruſp. reſp. 10

M. Mefſala Prætorum petebat. pro Syl. 31

Mefſalam tui ſtudioſum eſſe arbitror. 1. ad Q. frat. 55

Clodius conciones miſeras habebat: in quibus Lucullum,
Hortenſium, C. Piſonẽ, Mefſalam c o s. contumelioſe læ-
debat, me tantùm comperiſſe omnia criminabatur. 1. ad
Att. 32

Mefſana, vrbs Siciliæ, ſitu, mœnibus, portuque ornata. 6. in
Verr. 3. C. Verris altera patria, libidinum teſtis, prædarũ
ac furtorum receptrix. 6. in Verr. 14

Mefſinium.

Multa de me C. Mefſinium & amicitia & reipub. cauſa di-
xit: legem ſeparatim initio de ſalute mea promulgauit.
Poſt redit. 18

Ego Laodiceæ Quæſtorem Mefſinium expectare iuſſi, vt,
&c. 6. ad Att. 45

Mefſis.

Nemo ignorat quid ſit ſementis ac meſſis, quid arborum
putatio ac vitium. de Orat. 106. b

Fames tum erat in hac mea Aſia, meſſis enim nulla fuerat.
ad Att. 82. b

Qui illam Syllani temporis meſſem recordetur. Parad. 59

Semente prohibita, aut meſſe amiſſa, fructus annuus inte-
rit. 5. Verr. 105. a

Mefſius.

Mefſiu Trib. pleb. lex de annonã. 4. ad Att. 5

Mefſius defendebatur à nobis, è legatione reuocatus. 4. ad
Att. 38

Mefſor, Mefſorius, vide Meto.

Meta.

Ymbra terræ quæ eſt meta noctis. 2. de Diuin. 25. a

Fama adoleſcentis paulum hæſit ad metas notitia noua mu-
lieris, & inſolentia vicinitate, & inſolentia voluptatum. pro
Cælio, 59. a

Metaphora.

Metaphoræ in verbis cur placeant. 3. de Orat. 84. & 35

Metapontum, oppidum. de Fin. 125. b

Metator, vide Meto.

Metellus.

Metellus, primo Punico bello. 2. de Nat. d. 124

Metellus quatuor filios honoratus. Tuſc. q. lib. 1. 69

Metellus etiam Cordubæ natis poetis aures ſuas præbebat.

pro Archia poeta, 19

Metellus P. Seruili oratione motus, de eius reditu ad Sena-
tum retulit. pro Seſt. 113

Metellus c o s. Prætoris comitiis, pro Q. Calidio populo
ſupplicauit. pro Planc. 56

Metelli conciones turbulentæ. 4. ad Att. 15

Metelli ſperat ſibi quiſque fortunam. Tuſc. q. lib. 1. 71

Metelli Tribuni plebis in me iniuria. 5. fam. 6

Metelli porticus Romæ ſignis & ſtatuſ abundans. 6. in
Verr. 112

Metelli Numidici tabulas iudices aſpicere noluerunt. 1. ad
Att. 38

Metellum multi filii, filia, nepotes, neptes in rogam impo-
ſuerunt. Tuſc. q. lib. 1. 69

Metellum veneno ſuſtulit Q. Varius. 3. de Nat. d. 61

In Metello Cæſar amiſit ſimulationem manſuetudinis. 10.
ad Att. 23

L. Metellus, Q. Martius, c o s s. in Piſo. 5

L. Metellus, Cn. Domitius, c o s s. pro Cluent. 94. & 3. in
Verr. 102

L. Metellus Heraclium Syracuſanum & Epicratem Bidini
à Verre condemnatos reſtituit. 4. in Verr. 44

Q. Metellus, L. Sylla, c o s s. 3. in Verr. 92

Q. Metellus, T. Flaminius, c o s s. pro domo ſua, 105

Q. Metellus, P. Lentulus, c o s s. pro Domo ſua, 55

Q. Metellus Augur. in Vatin. 14

Q. M. L. Metellus, c o s s. in Piſo. 5

Q. Metellus, Conſul cum Hortenſio. 2. in Verr. 17

Q. Metellus, frater P. Clodii, hoc eſt, ſororis eius vir. pro Do-
mo ſua, 5. & 10

Q. Metellus Numidicus, patruus vxoris M. Scauri. pro Seſt. 87

Q. Metellus Pius Q. Fabium Saguntinum ciuitate donauit.
pro Corn. Balbo, 40

Q. Metellus Nepos in Tribunatu mihi inimicus factus, in
Conſulatu reconciliatus. in Piſo. 27

Q. Metellus L. Lucullum, ſororis virum ſua laudatione iu-
uare noluit. 6. in Verr. 129

Q. Metellus fundum Tuſculanum parauit de Venoniũ cu-
iuſdam Vindicii bonis. pro Corn. Balbo, 46

Q. Metellus pontifex. de Aruſp. reſp. 10

Q. Metellus vim Tribunitiam ferre non potuit. pro Clu. 76

Q. Metelli Cenſorii aui Q. Metelli & P. Seruili, pro aui P.
Scipionis bona à C. Atinio conſecrata. pro Domo ſua, 94

Q. Metelli calamitas laudẽ eius illuſtrauit. pro Domo ſua,
68. Eius inimici. pro Seſt. 29, & 30

Q. Metelli mors qualis. pro Cæli. 46

Q. Metelli triumphus de Pſeudophilippo. pro Mure. 29. &
in Piſo. 48

Q. Metelli Pii vulnus à C. Cethego acceptum. pro Sylla, 52

Q. Metello Saturnini lege aqua & igni interdictũ. pro Do-
mo ſua, 64

Metelli duo, Celer & Nepos, nihil in cauſis verſati, nec ſine
ingenio, nec indocti, hoc erant populare dicendi genus
aſſecuti. Brut. 133

Metelli fato Conſules. 2. in Verr. 18

Metelli omnes C. Mario inimici. de prou. Conſ. 15

Metelli plures eodem tempore. poſt redit. ad Quiri. 4

L. & Q. Metellis teſtibus in Q. Pompeium cur non ſit cre-
ditum. pro Font. 12

Arion Methymneus. Tuſc. q. 189. b

Μετῆπος ſum, & magnis cogitationibus impeditus. 15. Att. 30

Metia.

Tribus Pontina, Velia, Metia. 4. ad Att. 38

Metior.

Fidelitas, quam ego ex mea conſcientia metior. 10. fam. 7

Tu omnia quæſtu tuo, non Cæſaris dignitate metiris. in
Ant. 181. b

Æternitas nulla temporis circunſcriptione metitur. 1. de
Nat. d. 32. a

Nam qui ſummum bonum ſic inſtituit, vt nihil habeat cũ
virtute coniunctum, idque ſuis commodis, non honeſta-
te metitur, &c. 1. Offic. 9. Id eſt, ſummum bonum in ſuis
tantum commodis & voluptatibus conſtituit, nõ autem
in honeſtate.

Qui omnia metiuntur emolumentis & commodis. Offic.
lib. 3. 21

Pecuniæ fructum vtilitate metimur. de Orat. 139. b

Metiuntur Veientem agrum & Capenatem. 9. fam. 41

Modum diuitiarum, ex eo quantum cuique ſatis eſt, homi-
nes metiuntur. in Parad. 55. a

It qui nunc voluptate omnia metiuntur. de Orat. 148. b. epiſt.
101. & de Finib. 76. b

Vt ii qui res expetendas vel voluptate vel indolentia me-
tiuntur. Offic. 7. 15. in Ep. 94. b

Neque enim ipſorum, conuiuiorum delectationem volu-
ptatibus corporis magis, quàm cœtu amicorũ & ſermo-
nibus metiebat. de Senect. 41. a

Metiebat ventre omnia quæ ad beatam vitam pertinent.
de Nat. d. 1. 80

Totum huiusce rei conſilium non periculo meo, ſed vtili-
tate reipub. metiar. in Ant. 245. b

Studia noſtra naturæ regula metiamur. 1. Offic. 155

Virtutem verborum magnificentia non metiamur, ſed vitæ
ſermonis que noſtri conſuetudine interpretemur. de Ami-
cit. 20. a

Hanc ſe tuus Epicurus omnino ignorare dicit, quam, aut
qualem eſſe velint, qui honeſtate ſummum bonum me-
tiantur. 2. de Fin. 41

Coge vt ad aquam tibi, id quod ſummi iuris eſt, Ennenſes
frumentum metiantur. 5. Verr. 166, & 171. a

Interuallis æqualibus aliquid metiri. 3. de Orat. 102. a

Metiri amicitiam ſua ipſius amicitia charitate. de Fin. 82. b

Metiri ſummum malum dolore. Tuſc. q. lib. 3. 43

Charitatem patriæ non noſtro ſenſu, ſed ſalute ipſius patriæ
metiri. 1. Tuſc. q. 144. a

Curio legem viariam & alimentariam, quas lubet ædiles
metiri, iactauit. epiſt. 116. b

Etiam ſi metiri ſe mundi magnitudinẽ putet. Offic. lib. 1. 216

Metiri numos. in Verr. 193. b

Cuius hæc eſt ſumma, vt omnia te metiri dignitate malim,
quàm ambitione. ad Furnium, lib. 10. 25. 7. a

Auribus ſonantia omnia metiri. in Orat. 133. a

Officio metiri omnia. ad Att. lib. 8. 164. a

Metiri ſpatio. de Nat. d. 1. 16

Scientiam clarorum virorum, rerum geſtarum magnitudi-
ne metiri. 1. de Orat. 4. a

Nec magis affirmabunt ſignum illud (ſi erunt ſex menſi pe-
dum) eſſe, quàm ſolem, quem metiri non poſſunt, pluſ-
quã duodeuiginti partibus maiorem eſſe quàm terram. 4.
Acad. 231. a

Vim eloquentiæ non rei natura, ſed facultate metiri. de
Opt. 146

Vitiis hominum, non rerum euentu metienda ſunt pecca-
ta. in Parad. 23. a

Pedes non ſyllabis, ſed interuallis metiendos eſſe. Orator,
216. b

Obſcœnas voluptates non genere, aut loco, aut ordine, ſed
forma, ætate & figura metiendas putant. 5. Tuſc. q. 134. a

Metiens.

Non eam fama populari, ſed vera bonorum laude metiens.
Tuſc. q. lib. 1. 99

Menſus.

Seſe autem menſum pedibus aiebat paſſuum c c c c 00,
mihi pluſ viſum eſt. ad Q. frat. lib. 3. 17. 6. a

Menſio.

Aures enim vel animus, aurium nuntio naturalem quan-
dam in ſe continet vocum omnium menſionem. in Ora-
tore, 103. a

Meſſura.

Hefiodus eadem meſſura reddere iubet, qua acceperis, aug-
etiam cumulatiorẽ, ſi poſſis. de Clar. 8

Ea quæ acceperis vtenda, maiore meſſura, ſi modò poſſis,
reddere iubet Hefiodus. Offic. 10. b

Vt eſſet meſſura quædam euidens, quæ in iſtis octo curſi-
bus celeritates tarditateſque deſtaret. de Vniu. 39

Quicquid ſub aurium meſſuram aliquam cadit, numerus
vocatur. Orat. 203. b

Meto.

Vt ſementem feceris, ita metes. 2. de Orat. 145. a

Fructum metere vt poſſis, ſerere beneficium, eſt liberale of-
ficium. Antequam iret in exil. 1. a

Tum vita omnibus metenda vt fruges. 3. Tuſc. q. 101. a

Meſſor.

Non mihi oratores antiquos, ſed meſſores videris imitari. 3.
de Orat. 26. a

Meſſorius.

Gracchus meſſoria ſe corbe contexit. pro Seſt. 70. a

Metator.

Peritus metator & callidus, decempeſa ſua Saxa diuiferat
14. Philip. 391. a

Metator caſtrorum aut vrbs. 11. Philip. 297

Metor.

Sed certè niſi vno loco metaremur, magnum periculum
ipſe Lepidus, &c. epiſt. 154. b

Metonymia.

Hanc hypallagem rhetores, quia quaſi ſummutantur ver-
ba pro verbis, Metonymiam Grammatici vocant, quod
nomina tranſferuntur. in Orat. 50

Metodorus.

Non quæro (inquit) quanta memoria Simonides fuiſſe di-
catur, &c. quanta nuper Carneades, quanta qui modò fuiſt
Sceptius Metrodorus, quanta noſter Hortenſius. 1. Tuſc.
quæſt. 92. a

Metrodorus Academicus, homo omnium in dicendo acer-
rimus & copioſiſſimus. 1. de Orat. 24

Metrodorus alter penè Epicurus. de Fin. lib. 2. 76

Metrodorus Epicuri ſapientiæ collega. de Nat. d. 1. 79

Erat (inquit) etiam Metrodorus, qui cũ illis vnã illũ ipſum
Carneadem diligentius audierat. 1. de Orat. a

Metrodorus eum perfectè putat beatum, cui corpus bene
conſtitutum ſit, & exploratum ita ſemper fore. Tuſcul. q.
lib. 2. 13

Metrodorus, quæ negaret timenda eſſe, timebat tamen, mor-
tem dico & deos. de Nat. d. 1. 60

Metrodorus, ſodalis Epicuri, & Timocratis frater. de Nat.
deor. 1. 66

Quod idem melioribus etiam verbis Metrodorus, Occupa-
ui, inquit, te fortuna, atq; cepi, omnẽſque aditus tuos in-
tercluſi, vt ad me aſpirare non poſſes. Tuſc. q. lib. 5. 21

Tu verò Metrodore, qui omne bonum in viſceribus medul-
liſque condideris, & deſinieris ſummum bonum firma
corporis affectione, exploratãque ſpe contineri, &c. Tuſc.
q. lib. 5. 21

Metuo.

Metuo ne frigeas in hybernis. 7. fam. 20

Metuo vt ne peccat. a

Quũ dediſſem ad te literas triſtes, & metuo ne veras, &c. ad
Att. lib. 7. 143. 1. a

Qui id quod vitari nõ poteſt, metuit, is viuere animo quic-
to nullo modo poteſt. Tuſc. q. lib. 2. 2

Iacet in morore meus frater, neque tam de ſua vita, quàm
de mea metuit. ad Att. lib. 10. 195. 8. a

Itaque non metuit, ne confundere omnia videatur. 4. Acad.
197. a

Nullam maiorem pupillo metuunt calamitatẽ. 3. Verr. 99. a

Partim non credunt, & à me inſidias metuunt. ad Sextum,
libro 5. 6. 6. a

Quem metuunt, oderunt. Offic. 2. 31. ex Ennio.

Cur igitur eos manum iſte metuebat ſcilicet ne indicaretur
ne dolore perferre non poſſent. pro Mil. 42. a

Metuebant eum serui, verebantur liberi, charum omnes habebant. de Senect. 33. a
 Sed quum eadē metua ab hac parte, &c. ad Att. lib. 9. 175. 6. a
 A quo nihil speres boni Reip. quia non vult: nihil metuas mali, quia non videt. ad Att. lib. 1. 8. 4. a
 Quapropter nihil est quod metuas, nequid tecum fingam. 4. Verr. 129. a
 Metuere aliquod malum appropinquans. Tusc. q. lib. 4. 28
 Supplicia, quæ à vobis pro maleficiis suis metuere atque horrere debent. pro Sex. Rosc. 20. b
 Metuere omnia ab aliquo. Att. 110. b
 Metuere suam vmbra. de Per. Conf. 6
 Metuere plus est quam vereri. pro Quint. 1
 Tu qui crimen ais te metuisse, quæro cui probares, &c. 7. Verr. 62. a
 Qui in libera ciuitate ita se instruant, vt metuantur, his nihil potest esse dementius. Offic. 2. 32
 Qui se metui volent, à quibus metuentur, eosdem metuant ipsi necesse est. Offic. 2. 33
 In metuendo plus esse mali, quam in eo quod timetur. 6. fam. 14
 Quamquam omnia sunt metuenda, nihil magis, quam perfidiam timemus. Epist. 5. b. 13. ad Att. 10
 Recordamini illud etiam quod nondum est relatū, quod eodem ferè tempore factus in agro Piceno potentia nūtiatur, terræ motus horribilis cum quibusdā multis metuendis rebus. de Arusp. resp. 58. a
Metuens.
 Quis enim potest, mortem aut dolorem metuens, quorum alterum sæpe adest, alterum semper impendit, esse non miser? Tusc. q. lib. 5. 12
 Metuens magis aduersos rerum exitus, quam sperans secundos. 6. fam. 46
 Homines legum, iudiciorumque metuentes. pro Domo sua, 55. a
 Nam Consules modesti, legumque metuentes impediabantur lege, non ea quæ de me, sed ea quæ de ipsis lata erat. post red. in Senatu, 83. a
Metus.
 Metus est earum rerum absentium, quarum præsentium est ægritudo. Tusc. q. lib. 4. 7
 Metus est rationi aduersa cautio. Tusc. q. lib. 4. 11
 Malus est custos diurnitatis metus: contraque, benevolentia fidelis vel ad perpetuitatem. Offic. 2. 32
 Metus est declinatio à malis, cum exanimatione humili atque fracta. Tusc. q. lib. 4. 11
 Metus est diffidentia expectati & impendentis mali. Tusc. q. lib. 4. 66
 Metus est futuræ ægritudinis sollicita expectatio. Tusc. q. lib. 5. 38
 Metus est expectatio mali. Tusc. q. lib. 4. 66
 Ægritudini finitimus est metus: de quo pauca dicenda sunt. est enim metus, vt ægritudo præsentis, sic ille futuri mali. Itaque nonnulli ægritudinis partem quandam metum esse dicebant. Alii autem metum præmolestiam appellabant, quod est quasi dux consequētis molestiæ. 4. Tusc. 53
 Metus est opinio impendentis mali, quod intolerabile esse videatur. Tusc. q. lib. 4. 12. & 3. 21
 Omnis metus seruitus est. Parad. 51
 Metus & ægritudo malorum opinione turbantur. Tusc. q. lib. 3. 22
 Metus, motus animi. de Vniu. 55
 Metus iudiciorum atque legum. Parad. 21
 In quem cadit metus, in eundem formido, timiditas, pauor, ignauias. Tusc. q. lib. 5. 38
 In quem cadit metus, hic vincatur interdum necesse est. Tusc. q. lib. 5. 38
 Metus à natura datus cauendi causa. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 126
 Metus efficit recessum quandam animi & fugam. Tusc. q. lib. 4. 13
 Metus habet humilitatem. Tusc. q. lib. 3. 24
 Me & meorum malorum memoria & metus de fratre in scribendo impedit. ad Att. lib. 3. 48. 6. a

Tamen obiciebatur interdum animo metus quidam & dolor. Tusc. q. lib. 2. 7
 Metus diuini supplicii multos à scelere reuocat. 2. de Leg. 14
 Metus videatur iudicium nostrum. 11. fam. 6. in epistol. M. Bruti & Cassii.
 Hæc est istius præclara tutela: en cui tuos liberos committas, en memoria mortui sodalis, en metus viuorum existimationis. 3. Verr. 66. a
 Abstergere animi metum. Pato, lib. 9. 4. 11. fam. 39
 Afferre metum alicui, & spem ostendere. 4. Verr. 94. a
 Ego quidem præcipuum metum, quod ad te attinebat, habui, quod scirem, &c. Cælius Ciceroni, lib. 8. 10. 1. a
 Incutere metum. Cælius Ciceroni, lib. 8. 4. 4. a
 Sub metum subiecta sunt pigritia, pudor, terror, timor, pauor, exanimatio, conturbatio, formido. Tusc. q. lib. 4. 13
 Itaque hæc vobis prouincia Quirites, si & belli vtilitatem, & pacis dignitatem sustinere vultis, non modo à calamitate, sed etiam à metu calamitatis est defendenda. pro Lege Manil. 9. a
 Metu amittendi bona. Parad. 7
 Fractus & debilitatus metu. de Orat. 95. b
 Respub. metu est debilitata seruili. Antequam. 197. b
 Quem neque periculi tempestas, neque honoris aura potuit vnquam de suo cursu, aut spe, aut metu dimouere. pro Sest. 24. b
 Non est autem consentaneum, qui metu non frangatur, eum frangi cupiditate: nec qui inuictum se à labore præstiterit, vinci à voluptate. Offic. 1. 97
 Metu impeditur auctoritas senatus. 11. fam. 13
 Mihi etiam vnum de malis in metu est fratris miseri negotium. ad Att. lib. 3. 49. 4. a
 Patria tota in metu est propter te vnum. in Cat. 101. b
 Tum etiam pœnæ timore, qua aut afficiuntur, aut semper sunt in metu ne afficiantur aliquando. 2. de Fin. 86. a
 In metu aliquem habere. 6. ad Att. 12
 Quid autem absurdus, hoc metuere, alterum in metu non ponere. ad Att. lib. 14. 48
 Metu mortis liberari. Tusc. q. lib. 1. 20
 Metu perturbatiorem hominem nunquā vidi. 10. ad Att. 45
 Refugit sanguis metu. de Fin. 131. b
 Vt enim innocens is dicitur, non qui leuiter nocet, sed qui nihil nocet: sic sine metu is habendus est, non qui parum metuit, sed qui omnino metu vacat. Tusc. q. lib. 5. 31
 Ciuitas solita suspitione, suspensa metu. contra Rul. 65. b
 Metus diurni & nocturni. Offic. 3. 112. Tusc. q. lib. 1. 40. & lib. 5. 48

Meus.

Meus tecum sermo, & item mecum tuus. 15. fam. 41
 Quod quidem ego facerem, nisi planè esse vellem meus. de Leg. 273. b
 Vtriusque studii mea possessio est. de Fat. 140. b
 Mei iniqui. 11. fam. 45
 Mei inuidi, vt mei vituperatores. 7. fam. 7. & 21
 Mei obretractatores. 10. fam. 75
 Ciuitatis salus cum vnus mei salute est coniuncta. in Vatinium, 6. a
 Atqui ego ista sum omnia dimensus, mei sunt ordines, mea descriptio, multæ etiam istarū arborum mea manu sunt factæ. de Senect. 55. a
 Omirificum Dolabellam meum: iam enim dico meum. 14. ad Att. 29
 Meum peccatum solius. 11. ad Att. 33
 Et si intelligis quàm meum sit scire, & curare quid in Reip. fiat (sicut autem imò verò etiam quid futurum sit) per scribere ad me omnia, sed diligentissimè. ad Att. lib. 5. 100. 4. a
 Puto esse meum quid sentiam exponere. 6. fam. 16. id est, mei officii esse.
 Mi frater, mi frater, mi frater, tunc id veritus es, &c. 2. ad Q. frat. 48
 Mi suauissime Volumni. 7. fam. 57
 Antequam aliquo loco confedero, neque longas à me, neque semper mea manu literas expectabis. ad Attic. lib. 5. 101. 1. a

Aruspicum verba sunt hæc omnia, nihil addo de meo. de Arusp. resp. 36. a
 Ego pro mea, tu pro tua, pro sua quisque parte. 15. fam. 42
 Initio mea sponte, post autem inuitatu tuo. 7. fam. 14. mea sponte, id est, à nullo admonitus.
 Inimici mei mea mihi, non meipsum ademerunt. 3. ad Att. 4
 Mea putes esse Lamia negotia. 12. fam. 61. id est, perinde cures, ac si mea essent.
 Ego cum meis, etiam in meis esse malui. 7. fam. 10
Mico.
 Hæc nonne est turpe dubitare philosophos, quæ ne rustici quidem dubitent: & c. quum enim fidem alicuius bonitatemque laudant, dignum esse dicunt quicum in tenebris mices. 3. Offic. 102
 Cur iustitia laudatur: aut vnde est hoc contritum vetustate proverbium, Quicum in tenebris mices. 2. de Fin. 85. a
 Quid enim fors est idem propemodum quod micare, quod talos iacere, quod tesseras. 2. de Diuin. 67
 Micare non desinunt venæ & arteriæ quasi quodam igneo motu. de Nat. d. 2. 18

Micans.

Stella micans radiis. de Nat. 47. b
 Et varia grauitate ceruice micantem. de Diuin. 102. b
 Concurfusque grauis stellarū ardore micantes. 1. de Nat. 32. a

Migro.

Antequam ex hac vita migro, conspicio in meo regno & his tectis Pub. Corn. Scipionem. in Somn. Scip. 2. a
 Itaque non solum inquilini, sed mures etiam migrauerunt. ad Att. 22. b
 Migrare, solum vertere. ad Att. 22. b
 Migrare de vita. de Fin. lib. 1. 48
 Ex hac vita migrare. de Somn. Scip. 126. & de Leg. 181. b
 Migrare domo. 4. Verr. 62. a
 Video te alia spectare, & velle in cælum migrare. Tusc. 1. 66
 Dicitur quidem istuc, inquit, à Corta, & verò sapius, credo ne communi iure migrare videatur. 1. de Diuin. 8
 Deinde vt migrare tantopere festines. Epist. 106. b
 Quo quis earum rerum migrasset, noxiæ pœna par esto. 3. de Leg. 11

Migratio.

Cui verbo domicilium est proprium in officio, migrationis in alienum multæ. ad Tironem, lib. 16. 26
 Migrationem & emptionem foeliciter euenire volo, tuumque in ea re consilium probo. 9. fam. 15
 Mortem non interitum esse omnia tollentem atque delentem, sed quandam quasi migrationem, commutationemque vitæ. 1. Tusc. q. 44. a
Mihi.

Hic mihi afferunt mediocritates, quæ, &c. Tusc. q. 106. b
 Tu mihi id arrispis, quod, &c. pro Mur. 127. b
 Quid mihi damnatos ambitus colligitis? pro Clu. 41. b
 Inania sunt ista, mihi crede, delectamenta penè puerorum. in Pis. 47. a
 Fertur ille vir (mihi crede) gloria: flagrat, ardet cupiditate iusti & magni triumphi. in Piso. 46. a
 Tu mihi cum in circulo decipulari aduersarii stipulatiuncula, &c. ego tibi vllam causam maiorem committendam putem. de Orat. 85
 Tu mihi ita defendas, Non est ista Verri numerata pecunia. 4. Verr. 17. a
 Tongillum mihi eduxit, quem, &c. in Cat. 105. b
 Mihi pulchrè est, ego beatus sum. de Nat. d. 1. 80
 Sit enim mihi tinctus literis, &c. de Orat. 116. b
 Is mihi etiam generis sui mentionem facit. de Arusp. 249. b
 Is mihi etiam gloriabitur, se omnes magistratus sine repulsa assecutum. in Pis. 1. a
 Quas tu mihi intercessionem inquis, quas religiones nominas? 11. Philip. 18. a
 Is mihi etiam queritur. in Verr. 107. b
 Breuitas postulat quæ mihi metipsum amicissima est. pro Quintio, 18. a
 Tu mihi, cum in prouincia tã malè te gesseris, hinc tibi per fugium speres futurum: in Verr. 93. b

Miles.

Hic adolescens meus in Cilicia miles, in Græcia commilito fuit. pro Deiot. 149. b
 Pompeius extrema pueritia miles fuit summi imperatoris. pro Lege Manil. 19. a
 Miles qui locum non tenuit, qui hostium impetum vimque pertimuit. pro Cluent. 10
 Marius P. Africani discipulus ac miles. pro Corn. Balb. 37. a
 Miles exercitatus & vetus. Tusc. q. lib. 2. 33
 Iam populus cum eum vendidit, qui miles factus non est, non adimit ei libertatem, sed iudicat eum non esse liberum, qui vt liber sit, adire periculum noluit. pro Cec. 30. 4. b
 Fortissimus miles. pro Flac. 147. b
 Miles ignauias ac timidus. Tusc. q. lib. 2. 47
 Miles legionarius, & miles auxiliarius. epist. 165. b
 Miles rudis & inexercitatus. Tusc. q. lib. 2. 33
 Miles veteranus. Tusc. q. lib. 2. 35
 Non miles vllus, non eques. 10. fam. 48. in epist. Planci.
 Tanquam si arma militis inspicienda sint. pro Cec. 296. b
 Ne militem quidem habere voluit nisi pudicum C. Marius, ad Octa. 48
 Nisi essent milites gloriosi. La. 81
 Tyrones milites. in Ant. 238. b
 Milites inuito eo legatos ad me misisset. 12. fam. 26. in epist. Cassii.
 Milites nostri vrbe, portu, statione, comiteatu, aqua denique prohiberentur. 12. fam. 33. in epist. Lentuli.
 Ne milites in hyberna recipere, magnas pecunias dabant ciuitates locupletes. 5. ad Att. 49
 Milites cum gladiis sequuntur, Consuli præsidio sunt, specie Consuli, re & veritate nobis: omnes sine vlla recusatione, summo etiã cum studio nomina dant. 7. Phil. 22. 4. a
 Militum robur & soboles. 10. fam. 74. in epist. Pollionis.
 Militibus singulis denarios quinquagenos dare. 10. fam. 72. in epist. Pollionis.
 Militibus optimè meritis promissa soluere. 12. fam. 63
 Milites alere. 11. fam. 18. in epist. D. Bruti.
 Milites ex aliqua vrbe conscribere. 12. fam. 37. in epist. Lentuli.
 Sic intellexerat permultos à te milites esse dimissos. epist. 32. b
 Vt milites fiant sine vi, sine tumultu studio & voluntate. in Ant. 215
 Milites apud Romanos qua pœna fieri cogerentur. pro Cec. cin. 71
 Qui vicinos suos non cohortatus est solum, vt milites fierent, sed etiam facultatibus suis subleuauit. 7. Philip. 232. a
Militia.
 Militia vrba. pro Mure. 16
 Militiæ & iuris ciuilibus comparatio. pro Mure. 19
 Ad patris exercitum, atque in militiæ disciplinam profectus est. pro Lege Manil. 19. a
 Militiæ quibus iussi erunt imperato. 3. de Leg. 5
 Militiæ summum ius consules habent. 3. de Leg. 8
 Militiæ, ab eo qui imperabit, prouocatio ne esto: quodque is qui bellum gerat, imperasset, ius ratumque esto. 3. de Leg. 5
 Secundo aliquem obligare militiæ sacramento, quia priorè amisso iure pugnare cum hostibus non possit. Offic. 8. b
 Vlysses simulatione insaniæ militiam subterfugere voluit. 3. Offic. 131
 Seruius hic nobiscum hanc vrbanam militiam respondendi, scribendi, cauendi, plenam sollicitudinis ac stomachi secutus est: ius ciuile didicit, multum vigilauit, laborauit, præsto multis fuit. pro Murena, 16. a
Militiæ, genitiuus aduerbi loco positus.
 Quorum virtus fuerat domi militiæque cognita. 5. Tusc. quæst. 77. a
 Iidemque & in Senatu, & apud populum, & in causis amicorum, & domi, & militiæ consilium suum fidemque præstabant. 3. de Orat. 74. a
Milito.
 Pompeius imperator tenebat prouinciam, in cuius exercitu Catonis filius, tyro militabat. 1. Offic. 55. a
Militaris.
 Militaris labor. pro Mur. 126. b

Eadem erat, si mereri stipendia coeperamus, castrensis ratio & militaris. pro Cael. 39. b
 Scientia rei militaris. pro Pomp. 9. b
 Rei militaris virtus praestat caeteris omnibus. pro Mu. 129. b
 Tribunus militaris. pro Clu. 38. b
 Rem militarem discere. 1. de Orat. 65. a
 Pyrrhi & Cineæ libri de re militari. epist. 142. b
 Stratus videmus ornatum ferè militari. Offic. 13. b
 Cum per leges militares effugere liceret iniquitatem tribuni. pro Flac. b
 Quum arma, quum secures, quum fasces, quum tubas, quum signa militaria, quum aquilam illam, &c. in Catil. 34. a
Milesia.
 Milesia quaedam mulier, quod sibi partu abegisset, rei capitalis damnata. pro Cluent. 23
Miletus.
 Manent istæ literæ Mileti, manent, & dum erit ista ciuitas, manebunt. 3. Verr. 63
 Milites, remigisque Miletum Myndo pedibus reuertit iubet. 3. Verr. 61
Miliades.
 Miliades, Asiae populi. 3. in Verr. 67
Mille.
 Stutorum in ludo mille fuerunt. ad Att. 111. b
 An erat denario quod sit mille denarium. Offic. 70. b
 Hic numerus est hominum mille x x x. ad Att. 138. b
 Quo in fundo facile mille hominum versaretur. pro Mil. 39
 Non esse in ciuitate duo millia hominum, qui rem haberet. Offic. 48. b
 Qui mille modium dedisset, h. s. 1111. millia dare coactus est. in Verr. 193. b
 Quis vnquam in illo Iano inuentus est, qui L. Antonio mille nummum ferret expensum. 6. Philipp. 214. a
 h. s. quadraginta millia nummum in singulos iudices distributa. pro Cluent. 33. & 35. b
 Edixitque ut ab vrbe abesset mille passus. pro Sest. 9. b
 Septa cingemus excelsa porticu, ut mille passuum conficiatur. ad Att. 66. b
 Nam ei obuiam processeram millia passus centu. epist. 162. b
 Thennu abest a Larino x v i i i. millia passuum. pro Clu. 23. b
 Erat enim Brutus contra Veliam millia passuum i i i. Att. 256. b
 Mille talentum accessionem esse factam. pro Rab. 127. b
 Vndecim millia talentum ad Gabinium peruenerunt. pro Rab. 127. b
 Mille equites via breuiore praemissi. epist. 149. b
 Imagines mille verborum. ad Heren. 23. b
 Si quis mille aut duo millia occidisset. in Ant. 260. b
 Coguntur dare tritici modios m m d c. in Verr. 165. b
 Tritici modios quinque millia. in Verr. 166. b
 Quid vociferabare decem millia talenta Gabinio esse promissa. pro Rab. 125. b
 Hac denaria x x x i x. millia. in Verr. 136. b
 Iterum c. c. mil. in Ant. 206. b
 Dum ne exercitum propius urbem Romam c. c. mil. admoueret. in Ant. 206. b
 Ne propius urbem millia passuum ducenta exercitus admouerit. in Ant. 215
 Is filio x l. millia legauit. pro Clu. 22. b
 Rogatio confecta est, ut mihi ultra quadraginta millia liceat esse. ad Att. 40. b
 Is non ausus est dicere, quot millia fundus suus abesset ab vrbe. pro Cec. 290. b
 Sexaginta millia modium tritici. in Verr. 186. b
 Sexaginta millia nummum. pro Clu. 31. b
 Sexcenta millia mundorum. de Nat. d. 29. b
 Sestertia sexcenta quadraginta millia. pro Clu. 31. b
 Septingenta millia passuum. pro Quint. 14. b
 Ter millia Laodicea. 6. ad Att. 1
 Quid illa tot fortissimorum virorum millia, &c. pro Do. 22. a
 Quadraginta istorum accessio millium quid valet? pro Cluent. 36. b
 Quibus superciliis renuentes huic decem millium crimini. pro Rab. 128. b

Quod oppidum a Corfinio septem milliū interuallo abest. b
 Hereditas h. s. quingentorum millium. in Verr. 119. b
Millesimus.
 Fecisti mihi pergratum, quod Serapionis librum ad me misisti: ex quo quidem ego (quod inter nos liceat dicere) millesimam partem vix intelligo. ad Att. lib. 2. 19. 1. a
 Neque necesse fuit Cypselum regnare Corinthi, quanquam id millesimo ante anno Apollinis oraculo edictum esset. de Fato, 20. a
Milliare.
 Accepi tuas literas ad quintum milliare Laodicea, quas legi libentissimè. ad Att. lib. 6. 111. 1. a
 Nam quod ad te non scripseram, postea audiui, a tertio milliarium tum eum esse *πρὸς μέρη* καπερ ἐκκινεχρ *παρὰ μέρη* ἴστα. ad Att. lib. 8. 149. 1. a
Millies.
 Sed moreretur prius acerbissima morte millies Gracchus, quam in eius concione carnifex cōsisteret. pro C. Rabirio perduel. reo. 9. a
 Potius mori millies, quam istiusmodi quicquam cogitare. ad Att. 108. b
 Mori millies praestitit, quam hæc pati. ad Att. 225. b
 Millies oppetere mortem, quam illa pati maluisset. 1. Offic. 159. a
 Millies reuocatum est. pro Sestio, 107. a
Milliarium.
 Cum plebs prope ripam Anienis ad 111. milliarium confidisset. de Clar. 169. b
 Siquidem etiam vos duos tales ad quintum milliarium. ad Att. 123. b
Milo.
 Milo populi cunctis suffragiis c o s. declaratus. pro Mil. 73
 Milo Crotoniata, cum iam senex esset, athletaque se in curriculo exercentes videret, aspexisse lacertos suos dicitur, illachrymansque dixisse, At hi quidem iam mortui sunt. Cat. 24
 Milo Olympiæ per stadium ingressus esse dicitur, cum humeris sustineret bouem viuum. Cat. 29
 Milo ad populum, P. Clodio accusante, reus. pro Milo. 30
 Milonis causa in Senatu a me defensa. 15. fam. 20
 Et tu hoc loco laudas Milonem, & iure laudas: quem enim vnquam virum, tam immortalis virtute praeditum vidimus, qui nullo premio proposito, &c. pro Sest. 74
 Pro Milone contentio mea. 3. fam. 42
Milonianus.
 In Miloniana, &c. Orat. 212. b
Miluinus.
 Licinius plagiarium cum suo pullo miluino tributa exigit. ad Q. frat. lib. 1. 40
Miltiades.
 Miltiades Atheniensis sua ciuitate pulsus quam seruarat. pro Sest. 124
Miluius.
 Miluius pons. in Catil. 51
Miluuus.
 Miluuus est quoddam bellum naturale cum coruo. 2. de Nat. deor. 94
Mimus.
 Tutor mimus vetus, oppidò ridiculus. de Orat. 11. b
 Mimi ergo est iam exitus, non fabula, in quo cum clausula non inuenitur, fugit aliquis e manibus, deinde scabella concrepant, aulaeum tollitur. pro Caelio, 52. a
 Mulieres autem nuptæ nobiles, praeter vnā mimi Isidori filiam, &c. 7. Verr. 65. a
 Persona de mimo modo egens, repente diues. in Ant. 173. b
 Mimorum est enim ethologorum, si nimia est imitatio, sicut obscenitas. de Orat. 131. b
 Quorum alter commentatus est mimos, alter egit tragediam. 11. Philipp. 298. a
 Mimos communes spectare. 7. fam. 1
 Mimos dico, & mimas in agro Campano collocatos. in Ant. 179. b

Mima.
 Inter quos, aperta lectica, mima portabatur, quam ex oppidis municipales homines honesti obuiam necessario prodeuntes, no vero illo & mimico nomine, sed Volumniam salutabant. 2. Philipp. 71
 Hoc quidem melius, quam collega noster Antonius, cuius inter lectores lectica mima portatur. 10. ad Att. 51
Mimula.
 Venisti Brundisium in sinum quidem & complexum tuæ mimulæ. 2. Philipp. 79. a
 Raptam esse mimulam. pro Planc. 25. a
Mimicus.
 Vitandum est oratori vt trunque, ne aut scurrilis iocus sit, aut mimicus. 2. de Orat. 131. a
 Quum ego Cælimontana porta introisse dixissem, responsione me mimica Exquiliana introisse homo promptissimus lacepsit. in Pison. 43
Mina.
 Si rectè conclusit, teneo: si vitiosè, minam Diogeni reddet: ab eo enim dialecticam didicerat: hæc enim erat merces Dialecticorum. Acad. quaest. edit. 1. lib. 2. 89
 A Platone funerum sumptus perfinitur ex cæsis, a minis quinque ad minam. de Legib. 173. b
 Si emere aquæ sextarium mina cogetur, hoc primo auditu omnibus incredibile videretur. Offic. 44. b
 Quos cum tristiores vidisset, x x x. minas accepit, ne aspernari regis liberalitatem videretur: nam allata fuerant ei ta lenta L. Tuscul. quaest. 246. b
Minæ.
 Accusandi terrores ac minæ. pro Mur. 134. b
 Minæ Clodii contentionesque, quæ mihi proponuntur, modicè me angunt. Att. lib. 2. 34. 2. a
 Minæ mortis. 3. Philipp. 140
 Terrorem damnationis & minas quanti volet, æstimabit. contra Rull. 74. b
 Minas iactare, pericula intendere, formidines opponere. pro Quintio, 26
 Alicuius minis ac terrore commoueri. pro Font. 281. b
 Hi contra vagantur erecti passim toto foro cum quibusdam minis & barbaro atque immani terrore. pro Font. 280. b
 Is se è curia repente proripuit cum quibusdam fractis iam atque inanibus minis, & cum illius Pisoniani temporis terroribus. de Arusp. resp. 243. b
 Clamore ac minis aliquem insequi. pro Cluent. 17. a
 Virtutem instituendo ac persuadendo, non minis & vi ac metu tradi. de Orat. 106. b
Minor.
 Hostis terrimus omnibus bonis cruces ac tormenta minatur. in Ant. 250. b
 Si quando pueris ludentes minamur, praecipituros aliquid. de Finib. 131. b
 Quæ autem inconstantia deorum est, vt primis minentur extis, bene profittantur secundis? de Diuin. 116. b
 Me appellabat, mihi minabatur. epist. 61. b
 Minabantur crudeliter otiosis. 9. famil. 10
 Nisi vehementius homini minatus essem, tabularum potestas mihi facta non esset. in Verr. 234. b
 Cui quum Lyfimachus rex crucem minaretur. 1. Tusculanarum, 164. a
 Cum mea domus ardore suo deflagationem mei minaretur. pro Planc. 276. b
 Grauius minari cupiam. in Verr. 123. b
Minans.
 Minantis nulla est auctoritas apud liberos. 11. fam. 6. in epistol. M. Bruti & Cassii.
Minatio.
 Execrationes, minationes, admirationes. 2. de Orat. 159. a
Minitor.
 Mortemne mihi minitaris, vt omnino ab hominibus: an exilium, vt ab improbis emigrandum? in Parad. 20. a
 Publius mihi minitur. Attic. 34. b
 Vobis atque huic vrbi ferro flammæque minitantur. 2. in Catil. 25. a. in Ant. 238. b

Istis quæso ista horribilia minitare purpuratis tuis. Tuscul. quaest. 170. b
 Cum Ebutius Cecinna malum minitaretur. pro Cec. 290. b
 Minitari mortem alicui. de Orat. 163. 6. Philipp. 210. a
Minitans.
 Quem iam ingredientem nauem, & Verri nimis atrociter minitantem, a se retractum esse & asseruatum, &c. 7. Verriarum, 125. a
 Minitati Philippo per literas se omnia, quæ conaretur, prohibitorum, &c. 5. Tuscul. 60. a
Minax.
 Induciomarus iste minax atque arrogans. pro Font. 281. b
 Minaces literæ & acerba ad senatum a Cæsare missæ. ad Tironem, lib. 16. 10. 5. a
 Sermones minaces. Att. lib. 9. 182. 1. a
 Minacia somnia. 2. de Diuin. 198. a
Minaciter.
 Minaciter agis. 11. famil. 6. in epist. M. Bruti & Cassii.
 Aduersarios possumus minaciter terrere. 1. de Orat. 45. a
 Num putatis p. c. dixisse eum minacius, quam facturum fuisset? Philipp. 179. a
Minerua.
 Tritonia arripotens, Gorgona, Pallas, Minerua. Antequam iret in exil. 196. b
 Minerua autem dicta quæ vel minuit, vel minatur. de Nat. deor. 39. b
 Quem Minerua omnes artes edocuit. Sallust. in Cic. 271. b
 Minerua, vrbs Romana custos. 12. famil. 53
 Minerua Galeata. de Nat. deor. 1. 71
 Non enim est tale, vt in arce poni possit, quasi illa Minerua Phidias. Parad. 116. b
 Minerua prima, quam Apollinis matrem supra diximus, secunda orta Nilo, quam Aegyptii Saitæ colunt. tertia illa, &c. 3. de Nat. deor. 42
 Quadrigarum inuentrix quarta Minerua. 3. de Nat. d. 42
 Minerua, Iouis soror. pro Domo sua, 71
 Mineruæ casti oculi. de Nat. deor. 1. 58
 Mineruæ signum ex ebore pulcherrimum Phidias. de Claris Oratorib. 188. b
 Mineruæ Pallantis filia pinnarum talaria affigunt. 3. de Nat. deor. 42
 Nam etsi non sus Mineruam, vt aiunt: tamen ineptè quisque Mineruam docet. Acad. quaest. edit. 2. lib. 1. 13. Hoc est, doctos & eruditos.
 Belli principem & inuentricem Mineruam ferunt. 3. de Nat. deor. 37
 Mineruam Iupiter genuit filius Cæli. 3. de Nat. deor. 37
 Hic ego vellem habere Homeri illam Mineruam simulatam Mentoris. 9. ad Att. 23
 De Minerua Diogenis Babylonii liber. de Nat. deor. 1. 31
 Ex Vulcano & Minerua Apollo natus. de Nat. deor. 70. b
 Nihil decet inuita, vt aiunt, Minerua: id est, aduersante & repugnante natura. Offic. 1. 155
 Idque me (quoniam tu ita vis) puto non inuita Minerua esse facturum. Appio, lib. 3. 1
 Quinquatribus frequenti Senatu causam tuam egi, non inuita Minerua. Cornificio, lib. 12. 25. 1. a
 Agamus ergo pingui Minerua, vt aiunt. de Amicit. 17. a
Minianus.
 Minianus Iupiter. 9. famil. 40
Miniatulus.
 His literis scriptis me ad *οὐρανὸν* dedi, quæ quidem vereor, ne miniatula cera tua pluribus locis notandæ sint. Attic. lib. 15. 30. Vetustus codex habet ne miniatata cerula.
 Cerulas enim tuas miniatulas illas extimefcebam. ad Atticum, lib. 16. 27
Minime, Minimus, Vide Paruus.
Ministro.
 Mensa extructa multa carne subrancida, serui fordidati ministrant. in Pison. 94. b
 Cum ardentem facem furis Clodianis penè ipse Consul ministrabas. in Pison. 85. b
 Adfuit etiam formosi pueri qui ministrèt. de Fin. 69. & 79. b
 F. i.

Cum in eis symphonia caneret, maximisque poculis ministraretur. in Verr. 170. b

Acastum retine, quo commodius tibi ministratur. 16. familiar. 21

Ipsa solus bibiturus, quæ eodem de solo ministrantur. in Pison. 84. b

Ministrans.

Non enim ambrosia deos, aut nec stare, aut inuente pocula ministrante lætari arbitror. Tusc. q. lib. 1. 52

Ministrator.

Hic mihi Meandrius quasi ministrator aderat. pro Flac. 42. a
Vt quum te ipsum Sulpitii obiurgabam, quæ ministratorem perceres, non aduersarium. 2. de Orat. 167. a

Ministratrix.

Sed vt omnes comites atque ministratrices esse diceres. 1. de Orat. 38. a

Minister.

Minister ac satellites cupiditatum. in Verr. 152. b
Et illi qui Fabritii libertum, quia minister in maleficio fuerat: patronum, quia conficius, condemnassent. pro Cluentio, 47. a

Sit annulus tuus non minister alienæ voluntatis, sed testis tuæ. Q. fratri, 292. b

Vt Macedones non te regem suum, sed ministrum & præbitorem putent. Offic. 2. 76

Ministri consiliorum. epist. 21. b

Ministri imperii tui. 1. ad Q. frat. 7

Legum ministri magistratus. pro Cluent. 48. b

Libidinis ministri aut adiutores. de Amicit. 34

Ministri publici Martis, atque ei deo veteribus institutis religionibusque Larinatum consecrati. pro Cluent. 32. a

Consules serui ac ministri seditionum. epist. 12. b

Itaque illi discretissimi homines ministros habent in causis iuris peritos. de Orat. 107. b

Infirmi homines mercedula adducti, ministros se præbent in iudiciis, oratoribus. 1. de Orat. 98. a

Prætor omnes ministros imperii sui sociis & ciuibus & Reipub. præstare videtur. Q. fratri, 291. b

Quibus vitur ministris Deus. de Vniuers. 203. b

Ministra.

Rei familiaris ministra & famula corporis. Tusculanarum quaestio, 164. b

Huius tanto facinori tua domus popularis ministra esse non debuit. pro Cæl. 48. b

Omnes artes ministræ & comites oratoris. de Orat. 9. b

Manus multarum artium ministræ. de Nat. deor. 56. b

Ministræ voluptatum, artes. Offic. 1. 209

Tu virtutes voluptatum satellites & ministras esse voluisti. 2. de Finib. 63. a

Ministerium.

Quibus ministeriis vitur deus. de Vniuers. 63

Minitor, Minor, Vide Minæ.

Minor, Vide Paruus.

Minos.

Inexorabiles iudices apud inferos Minos & Rhadamanthus. 1. Tuscul. 8

Minotaurus.

Minotaurus, id est Caluissius & Taurus. 12. familiar. 53

Minturnæ. ad Attic. 68. & contra Rull. 73. b

Minturnensis.

Minturnensium in C. Marii benignitas. pro Planc. 20. pro Sest. 42. & post reditum ad Quirit. 16

Minuo.

Minuis, inquit, gloriam Pompeii, imò tu molestiam auges. pro Flacco, 157. b

Minuit hoc consulare ius, quod extitit tribunus, qui eo non teneretur. 3. de Legib. 17

Nec ea quæ nunc tracto minuunt, sed augent potius illam facultatem. de Fat. 140. b

Vt sumptus egentissimarum ciuitatum minuerem sine vlla imminutione dignitatis tuæ. epist. 36. b

Hos letho dato diuos habento, sumptum in ollos luctumque minuunt. 2. de Legib. 37. a

Ego vt minuerem suspitionem profectiois aut cogitationis meæ, profectus sum in Pompeianum ad quartum Iduum, vt ibi essem, dum quæ ad nauigandum opus essent, pararentur. Att. lib. 10. 202. 4. a

Sed vt minuat controuersiam, videte quæso, & c. Academ. quaest. edit. 1. lib. 2. 74

Quæstio est, maiestatemne minuerit. de Inuent. 68. b

Maiestatem per vim minueret. 1. Philipp. 16. a. Id est, vim publicam committere.

Minuere contentiones. de Finib. lib. 2. 34

Minuere molestias vitæ. de Finib. 1. 41

Minuere & extenuare sumptum. de Legib. 182. b

Minuere vectigalia. Octau. 339. b

Vide quæso etiam atque etiam, ne illarum quoque rerum pulcherrimarum à te ipso minuat authoritas. Academic. quaest. edit. 1. lib. 2. 53

Minuetur huius pecuniæ inuidia. contra Rull. 63. b

Ne quid de summa dignitate Reip. minueretur. in Cat. 121. b

Si putares, vnam molestiam minui posse. Att. 177. b

Nonnullorum amicorum studia minui solere in eos qui pro uincias contemnunt. pro Mur. 134. b

Minutus.

Nihil nimis enucleandum, minuta est enim omnis diligentia: hic autem locus grandia requirit. Partit. 253. b

Genus sermonis exile, aridum, concisum, minutum & fractum. de Orat. 123. b

Vt cum gradem orationem pro magna, minutum animum pro paruo dicimus. 3. de Orat. 93. a

Ecce autem alii minuti & angusti, & omnia semper desperantes, aut maleuoli, inuidi, difficiles, lucifugi, maledici, monstrosi: & c. de Finib. lib. 1. 47

Vt quidam minuti philosophi existimant. Cat. 78

Minutæ & angustiæ concertationes. de Orat. 153. b

Chryssippus multa & minuta somnia collegit, sed exemplis grandioribus decuit vt. de Diuin. 88. b

L. Octauio, & C. Cottæ Consulibus Senatus permisit, vt vini & olei decumas, & frugum minutarum quas ante te Quæstores in Sicilia vendere consueverunt, & c. 5. Verr. 14

Minutorum opusculorum fabricator. Acad. q. 30. b

Orator præstat minutis imperatoribus. de Clar. Orat. 188. b

Multis & minutis somniis colligendis. Diuin. lib. 1. 37

Minutos numeros sequi. Orat. 200. b

Qui vt rationem non redderet, tamen hos minutos philosophos vinceret. de Diuin. 93. b

Reticulumque ad nares sibi apponebat tenuissimo lino, minutis maculis, plenum rosæ. 7. Verr. 22. a

Cato minutis interrogatiunculis, quasi punctis, quod proposuit, efficit. in Parad. 3. a

Literulis minutis argenteis nomē Myronis erat inscriptum. 6. Verrinarum, 83. a

Concisus numeris minutis Thrasymachus. de Claris Orat. 191. & de Orat. 200. b

Hæc autem vniuersa concidunt etiam minutius. de Finibus, 108. b. Acad. quaest. edit. 1. lib. 2. 40

Grandia minutè dicere. de Orat. 208. b

Non ita tractantur vt debent, sed aliquanto minutius. de Finib. lib. 4. 6

Minutatim.

Quod genus minime in philosophia probari solet, quum aliquid minutatim & gradatim additur aut demitur. Academic. quaest. edit. 1. lib. 2. 46

Minutatim ex communibus proprii, ex fucosis firmi suffragatores euadunt. de Petit. Consul. 13

Sed nulla omnino in re minutatim interroganti, diues pauper, clarus obscurus sit, & c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 84

Minutatim præbere. 16. ad Att. 2

Minus, Minusculus, Vide Paruus.

Minutius.

Q. Minutius, eques Rom. 4. in Verr. 48

Minutia gens. 3. in Verr. 80

Minutia porticus. 2. Philipp. 89

Minutia via. 9. ad Attic. 12

Minutia nauigia. 16. ad Att. 1

Mirabilis, Mirabilitas, Mirabiliter, Miracula, Miratio, Mire, Mirifice, Mirificus, Mirus, Vide post Miror.

Mirmillo.

Etiamne ab hoc Mirmillone Asiatico Senatus mandata, legatorum verba audientur? 6. Philipp. 210. a. & 5. 178. a

Miror.

Atque ego hunc non miror. quid enim faciat: at illos homines sapientissimos miror, & c. de Arusp. resp. 254. b

Quæquam miror in illa superbia & importunitate, si quæquam habere potuit. de Amicit. 49. a. i. nescio an potuerit.

Miror quid causæ fuerit, quare consilium mutaris. Att. 130. b

Miror quid hæc ad te pertineant. Orat. 197. b

Miror quid in mentem venerit Theophrasto, in eo libro, & c. Offic. 44. b

Miror quid sit, quod, & c. pro Sext. Rosc. 18. b

Miror te ad me nihil scribere. Att. 130. b

Causarum enim ignoratio in re noua mirationem facit: eadem ignoratio si in rebus vñtatis est, non miramur. 2. de Diuinat. 73. a

In his infinitis sumptibus nihil homines magnopere mirantur. Offic. 45. b

Id mehercule, inquit Catulus admirans, illud iam mirari desino, quod multo magis antè mirabar, hunc cum nesciret, in dicendo posse tantum. de Orat. 113. b

Mirabar quid esset quod tu intermississes. 7. famil. 12. Id est, mirabar quam obrem tu intermississes.

Qui quum ab eo plurimum dissentiret, vnum tamen præter ceteros mirabatur. 1. Acad. 67. a

Mirabor si id non feceris. 3. ad Att. 2

Nō dubito quin mirere, atque etiam stomachere. Att. 264. b

Sed ne miremini qua ratione, & c. in Vat. 135. b

Nimium forsitan hæc illi mirentur atque efferant. 6. Verrinarum, 110. a

Sed tamen ne miraretur, cur idem iterum facerem, hoc causa sumpsi, quod ex te ipso coram antea nihil potuissim cognoscere. Att. 244. b

Si quis fortè miratur, me, & c. is si cognosceret, & c. putabit, & c. in Verrem, 55. b

Cum puerorum formas magno hic opere miraretur. de Inuent. 62. b

Cum miraretur ille quidem vtrunque, alterum autem etiam amaret. lib. 1. de Finib. 13

Quamobrem mirari desinamus, quæ causa sit eloquentium paucitatis. de Orat. 86. b

Mirari licet quæ sint animaduersa à medicis herbarum genera. de Diuinat. 82. b

Mirari satis hominis negligentiam non queo. 10. ad Att. 16

Mirari satis non possum vnde, & c. 1. de Nat. deor. 131. a

Quod mirari non possum in eis qui nihil scripserunt. de Cl. Oratorib. 172. b

Enimvero, inquit Crassus, mirari satis non queo, etiam te, & c. de Orat. 98. b

Cato mirari se dicebat, quod nō rideret aruspex, aruspicem cum vidisset. de Diuin. 119. b

Soleo mirari de nescio queis H. S. X. X. Att. 165. & 169. b

Dicebant mirari solitum C. Fabritium, quod quum apud regem Pyrrhum legatus esset, audisset à Thesalo Cynea Athenis quendam esse qui se sapientem profiteretur. de Senectute, 39. a

Miradum verò est, homines eos, quibus odio sunt nostræ seculares, & c. libenter arripere facultatem lædendi, quæ datur. pro Flac. 14. a

In enodandis nominibus, quod mirandum sit laboratis. de Nat. deor. 72. b

Sed mirandū in modū est animo abalienato. Att. lib. 1. 13. a

Mirandum enim in modum Cn. nofter Syllani regni similitudinem concupiuit. 1. ad Att. 7

Quoniam miradum in modum Græci rebus istis, quas nos contemnimus, delectantur. 6. Verr. 118. a

Marcellum tuum Consulē factum, teque ea lætitia affectum esse quam maximè optasti, miradum in modum gaudeo. Marcello, lib. 15. 9. 1. a

Mirandum in modum lætati sunt. pro Planc. 15. a

Opus inges, in mirandā altitudinē depressum. in Ver. 249. b

Quæ minime mihi miranda acciderunt. epist. 40. b

Mirus.

Mirus homo. 3. ad Att. 30

De pantheris agitur, & c. sed mira paucitas est. epist. 24. b

Me mirum deyderium tenet vrbis, incredibile meorum. epistoliarum, 24. b

Minimè mirum est. 6. Verr. 91. a

Ab iis qui pecudum ritu ad voluptatem omnia referunt, longè dissentimus: nec mirum: nihil enim altum, nihil magnificum, & c. de Amicit. 31. a. 16. ad Att. 24

Ne illam quidem prætermisisti Lucullè reprehensionem Antiochi: nec mirum. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 58

Nec mirum omnibus, & c. in Ver. 135. b

Nec mirum, qui, & c. quippe qui, & c. pro Sext. Rosc. 26. b

Nec mirum si hoc vobis ridiculum videtur, & c. de Arusp. resp. 545. b

Neque enim mirum si aliquid non animaduertat. pro Sext. Rosc. 22. b

Mirum nemini videri debeat si desiderem. 5. famil. 12. pro quod desiderem.

Mirum ni cantem. 2. de Orat. 154

Sales qui in dicendo mirum quantum valent. Orat. 204. b

Hoc igitur mirum quiddam valet. de Orat. 125. b

Mihi mirum videtur, vnde tu inueneris, & c. de Orat. 161. b

Per mihi visum est mirum, te, & c. de Orat. 103. b

Mire.

Puero municipia mire fauent. ad Att. a

Miratio.

Causarum ignoratio in re noua mirationem facit. 2. de Diuinatione, 73. a

Mirificus.

Mirificus enim generis ac nominis vestri fuit erga me semper animus. ad Marcellum, lib. 15. 10. 1. a

Lepta nofter mirificus. Att. 77. b

Mirifica improbitas est in quibusdam. 6. famil. 40

Cæsaris verò pueri mirifica in dolo virtutis. ad Brutum, lib. 3. 1. a. Att. lib. 14. 309. 3. a

Cato conuictum Pisoni mirificum fecit. Att. 9. b

Mirificum ciuem agis. 8. famil. 48. in epist. Cælii.

Mirificum me tibi comitem præbuissem. ad Lentulum, lib. 1. 9. 7. a

Sed te mirificam in latebram coniecisti. de Diuin. 117. b

Mirificamque cepi voluptatem. epist. 43. b

Spektor pugnarum mirificarum. Att. 10. b

Artes in omni ætate culturæ, quum diu multumque vixeris, mirificas afferunt fructus, & c. de Senect. 8

Mirificas gratias egit, prorsus incredibiles. 13. famil. 85

Mirifice.

Mirificè & magna & honesta sunt. de Petit. Consul. 22

Quas mirificè Plato erat amplexatus. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 24

Hi de omnibus rebus mirificè congruunt. de Legib. 169. b

Mirificè contemnit. de Nat. deor. 1. 50

Ac iam tum erat adolescētulus his studiis mirificè deditus. 1. de Orat. 30. a

Delectabatur autem mirificè lectione librorum. Acad. quaestio. edit. 1. lib. 2. 5

Mirificè Cerelia, studio videlicet philosophiæ flagrans, describit à tuis. 13. ad Att. 25. Id est, miro studio & diligentia.

Te mirificè ab eo diligi intelligebam. de Nat. deor. 13. b

Tantum doleo, ac mirificè quidem. ad Att. 33. b

Mirificè perfrui otio tibi licuit. 7. famil. 1

Atque hæc ostentorum genera mirabile nihil habent. de Diuinat. 12. b

Mirabile videtur, quod non rideat aruspex. de Nat. d. 1. 49

Sed mirabilem in modum Ephesi præsto fuit. Att. lib. 5. 100. 1. a

Quo magis sunt Herodotus, Thucydidesque mirabiles, qui, &c. Orat. 200. b

Hæc non modo mirabilia sunt, sed prodigiis similia. pro Ligario, 138. b

Mirabilia Stoicorum, quæ *ἄλογα* nominantur. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 126

Nam quibusdam quos audio sapietes fuisse habitos in Græcia, placuisse opinor mirabilia quædam. de Amicit. 42

Quare ex multis mirabilibus exemplis haud facile quis dixerit hoc exemplo aut laudabilius, aut præstâtius. 1. Off. a

Mirabiliter.

Satisfactæ immortalitati laudum tuarum mirabiliter cupit. ad Cæsa. lib. 13. 17. 8. a

Mirabiliter me excruciat. 10. ad Att. 9

Mirabiliter excellere re aliqua. ad Brut. 33

Mirabiliter mi Brute lætor, mea consilia, meaque sententias à te probari. Bruto, lib. 11. 14. 1. a

Mirabiliter de te & loquuntur & sentiunt. 4. famil. 42

Mirabiliter enim morosus est. ad Att. 39. b

Qui mirabiliter & magnificentius augere posset atque ornare quæ vellet. de Orat. 92. b

Mirabilitas.

Ergo & hæc animi desipientia mirabilitatem magnam facit. 2. Offic. 53. a

Miracula.

Portenta & miracula non differentium philosophorum, sed somniantium. de Nat. deor. 1. 14

Vt in hominum vniuersi genus, quod accepimus de Timone, qui *ἠνία* appellatur, ut inhospitalitas est. 4. Tuscul. 38. a

Misceo.

Pompeius abest: Appius miscet, Hirrus parat. ad Q. frat. lib. 3. 38

Qui tanquam si offusa Reipub. sempiterna nox esset, ita ruebant in tenebris, omniaque miscebant. pro R. Amer. 55. a

Omnia infima summis paria fecit, turbauit, miscuit. 3. de Legibus, 29. a

Quibus ille septus omnia misceret, nulli parceret, sibi viuere. ad Octauium, 48

Qui iniquis imperiis Rempub. miscerent. contra Rull. 84. b

Cuius animum ita cum suo misceat, ut efficiat penè vnum ex duobus. Læli. 69

Dico ergo in eadè voluptate eum qui alteri misceat mulsam, ipse non sitiens, & cum qui illud sitiens bibat. 2. de Fin. 14

Vt aut cum matre corpus miscere videamur, aut, &c. de Diuinat. lib. 1. 56

Miscere & turbare omnia. de Arusp. 254. b

Iniquis imperiis Rempub. miscere. 2. de Leg. Agrar. 89. a

Nec verò finis bonorum & malorum, qui simplex esse debet, ex dissimilibus rebus misceri & temperari potest. 3. Off. 164

Ea misceri, parari, impendere Reipub. 5. famil. 45

Ego magnum in Repub. furorem, & noua quædam misceri, & concitari mala iam pridem videbam. 4. in Catil. 78. a

Quos autem numeros cum quibus tæquam purpuram misceri oporteat, dicendum est. Orat. 216. b

Parentalia cum supplicationibus misceri. in Ant. 155. b

Sortes Fortunæ monitu pueri manu miscentur atque ducuntur. 2. de Diuin. 129. a

Maior mihi moles, maius miscendum est malum. 3. de Or. 121. a

In perpetua oratione hi sunt inter se miscendi & temperandi pedes. Orat. 210. b

Mistus, siue Mixtus.

Mixtus amor voluptate & molestia. de Vniuers. 55

Nec ille fufus & candore mistus rubor, sanguis est, sed quædam sanguinis similitudo. 1. de Nat. deor. 101. a

Sic est in creatione mista modestiæ grauitas. 2. Offic. 69

Mistus genus ex ciuitatibus, &c. pro Leg. Manil. 19. a

Quædam genus sanè varium & mixtum & turbulentum. 2. in Catil. 41

Si ea mixta ex dissimilibus erunt. Tuscul. quæst. lib. 5. 65

Misenum.

Misenum, M. Antonii oratoris villa. 2. de Orat. 33

Misenum, villa, Antonio cum quibusdam aliis communis. 2. Philipp. 64

Miser.

Nihil tam miserabile, quàm ex beato miser. Parad. 234. b

Miser atque infœlix. pro Quint. 17. b

Ærumnosus, infœlix, miser. in Parad. 17. a

Quo quidem etiam magis sum non dicam miser (natura quidem abhorret à virtute verbi) sed certè exercitus. pro Plancio, 64

Nec enim potest esse quisquam miser sensu perempto. Tuscul. quæst. lib. 1. 74

Misera & calamitosa res. pro Rosc. Amer. 46. a

Res misera vndique. 10. ad Att. 39

Miserum id solum esse quod turpe sit. 8. ad Att. 20

Miserum spectaculum. 7. Verr. 78. a

Misera multumque iactatæ fortunæ portum ac perfugium futurum hunc locum spero. pro Cluent. 4. a

Quem ego miserum miserè perdidit. 3. ad Att. 41

In vita turpi & misera commorari. Q. fratri, lib. 1. 3. 10. a

Et quum miseri animi essent, quod plerisque contingeret, tum dei partem esse miseram. de Nat. deor. 1. 21

Hæc mihi videntur misera atque miseranda. de Claris Oratorib. 120. b

Defensione miserorum, odio improborum. 6. Verr. 73. a

Miserorum fortunam non insectari. ad Brutum, 9. in epist. Bruti.

Miseros interdum ciues optime de Repub. meritos. pro Milone, 47. a

Laboriosos, non miseros, qui magnos dolores perferunt, solemus dicere. 11. Philipp. 294. a

Ego miseris & laborantibus nihil negare possum. pro Pl. 68

Miserius stultitia quid possumus dicere. de Nat. deor. 1. 17

Nihil fieri potest miserius, nihil perditius, nihil fœdus. ad Atticum, 275. b

Cur vnus tu Apollonienfes miseriore habes, quàm aut Mithridates, aut etiam pater tuus habuerit vnquam? pro Flacco, 161. b

Nam si Cn. Pompeio, &c. miserrimū magis fuit, quàm turpe, &c. de Arusp. respon. 46

Miserrimum miseriarum. Att. lib. 3. 7

Miserrimam te habui. 14. famil. 16

Misellus.

Sed certè quoquomodo res se habebit, illius misellæ & matrimonio & famæ seruiendum est. ad Terentiam, lib. 14. 11

Meum Ciceronem, cui nihil misello relinquo præter inuidiam & ignominiam nominis mei, tuere quoad poteris. ad Atticum, lib. 3. 65. 9. a

Miserè.

Tua me inuidia, ac non ego te miserè perdidit. Q. fratri, lib. 1. 3. 1. a

Neque commoueri eius desyderio possum, qui tam miserè perit. a

Quæ nihil valerēt ad beatè miserè viuendū. 3. de Fin. 78. a

Eas ego, quoad sciremus, vtrum turpi pace nobis, an miserè bello esset nobis vtendum, in Formiano esse volui. de Finibus, 100. b

Miserè noluit legionē mihi tradere. 12. famil. 20. in ep. Cassii.

Miseria.

Vbi est virtus, ibi esse miseria & ærumna non potest. de Finibus, 147. b

Miseria voluntaria. Tuscul. quæst. lib. 3. 29

Miseriæ aliquid sua culpa sibi quæreret. de Vniuers. 59

In miseria nascimur sempiternam. Tuscul. quæst. lib. 1. 8

Stoici omnia cum superstuitiosa sollicitudine & miseria credunt. de Diuin. 126. b

Ita qui processit aliquatulum ad virtutis aditum, nihilo minus in miseria est, quæ ille qui nihil processit. 3. de Fin. 74. a

Te miseriæ, te ærumnæ premunt omnes. Parad. 21. a

Miseriæ luctu afflicta. 3. ad Att. 11

Miseriis & calamitatibus alicuius opem ferre. 2. de Diu. 130. a

Gentes nostras flebunt miseras. 2. Tuscul. 35. a

Miseras hominum morte, aut dolore corporis, aut luctu animi, aut offensione iudicii ponderamus. 2. de Legib. 42

Quorum si vtrumuis persuasisset, in has miseras nunquam incidissemus. 2. Philipp. 46. a

Ex miseriis aliorum leuis consolatio. 6. famil. 9

In meis miseriis & calamitatibus aliquam ferte opem. Tuscul. quæst. 196. b

In miseriis vir fortis esse non potest. 1. de Orat. 114. 3. in Verrem, 87

Quibus in miseriis, vna est pro omnibus, quod, &c. 11. ad Atticum, 21

Miseriis plena nox. 16. famil. 20

Misereor.

Misere mini eius qui non de suo peccato, sed huius summi & clarissimi viri factus: non de aliquo crimine, sed de periculo suo, de publico iure disceptat. pro Corn. Balbo, 51. a

Audite quæso iudices, & aliquando misere mini sociorum. Tuscul. quæst. 213. & in Verr. 90. b

Ac vestri miserebor, quibus nec ætas, neque honores, neque virtus aliena dulcedinem viuendi minuere potuerit. Brutus ad Ciceronem, 16. 15. a

Misere nobis. ad Heren. 40. b

Cur misereare potius, quàm feras opem, si id facere possis? Tuscul. quæst. lib. 4. 45

Vt maioribus assurgatur, ut supplicum misereatur. 1. de Inuent. 64. a

Et tamen postulat ut sui misereantur. ad Heren. 5. b

Vsq. eod, ut ego miserer eius esuriei. Cælius Ciceroni, lib. 8. 1. 11. a

In quem igitur cadit misereri, in eundem etiam inuidere. Tuscul. quæst. lib. 3. 18

Nec eam minus diligere debes, sed misereri potius. epistol. larum, 54. b

Qui misereri mei debent, non desinunt inuidere. Att. 57. b

Miseret.

Mea mater tui me miseret, mei piget. de Diuin. 94. b. in Antonium, 177. b

Eorum nos magis miseret, qui nostram misericordiam non requirunt, quàm qui illam efflagitant. pro Mil. 119. b

Neque te mei miseret. 1. Tuscul. 169. a

Cave te fratrum pro fratris salute obsecrantium misereat. pro Ligario, 8. a

Miseror.

Vt non queam fatis, neque communem omnium nostrum conditionem, neque huius euentum fortunamque miserari. pro Mur. 51. a

Quare quid inuidendum Murenæ, aut cuiquam nostrum sit in hoc præclaro consulatu, non video: quæ miseranda sunt, vos perspicere potestis. pro Mur. 79. a

Misericors.

Supplex, mansuetus, & misericors. ad Heren. lib. 2. 59. a

Mitis & misericors animus auditoris. 1. de Inuent. 117. a

Vir bonus, fortis & misericors. pro Sest. 41. b

Honestum & misericors mendacium. pro Lig. 9

Nec misericordem iudicem esse oportere. 4. de Finib. 38. a

Cum etiam hi, quibus ipse ignouisti, nolint te in alios esse misericordem. pro Lig. 139. b

Aliquem semper misericordem fuisse. Postquam. 207. b

Testis qui in re misericordem se præbuit, & in testimonio religiosum. pro Cecin. 19

Misericordia.

Misericordia, est ægritudo ex miseria alterius iniuria laborantis. Tuscul. quæst. lib. 4. 14

Quemadmodum misericordia ægritudo est ex alterius rebus aduersis, sic inuidia ægritudo est ex alterius rebus secundis. Tuscul. quæst. lib. 3. 18

Misericordia, ægritudoque, clementiæ causa animis nostris à natura data. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 126

Nulla de virtutibus tuis plurimis nec gratior, nec admirabilior misericordia est. pro Lig. 23. a

Misericordia alicuius in alium. pro Planc. 20

Nihil est filio meo tractabilius, cuius misericordia languis-

diora adhuc consilia cepi. Att. 165. b

Misericordia nostri. 1. ad Q. frat. 52

Perfugium misericordiæ. pro Ligar. 9. a

Misericordiæ & imprudentiæ meæ id assignes. 1. ad Quint. fratrem, 56

Afflicta regum fortunæ facile multorum opes alliciunt ad misericordiam. pro Pomp. 5. b

Ad lenitatem misericordiamque mentes reuocare. 1. de Oratore, 28. a

Obsecro adhibeatis in hominis fortunis misericordiam, in Reipub. salute sapientiam. pro Rab. perduel. reo, 3. a

Misericordiam afferre alicui. 1. ad Quint. fr. 55

Quintius Sex. Næuium obsecrauit, ut aliquando misericordiam caperet aliquam, si non propinquitatis, at ætatis suæ. pro Quint. 65

At etiam misericordiam captabas, supplex te ad peccata abiiciebas. 2. Philipp. 90. a

Concitare misericordiam populi. 1. de Orat. 115. a

Non prius sum conatus misericordiam aliis commouere, quàm misericordia sum ipse captus. 2. de Orat. 106. a

Non deo tentare, quoniam modo dicendo misericordiam tuam commouere possim: ipsa enim occurrere solet supplicibus, nulla oratione euocata. pro Deiot. 151. b

Mihique, si ita oppressus essem, remque pub. mecum perdidissem, mortuo non modo honorè, sed misericordiam quoque defuturam. 10. famil. 44. in epist. Planci.

Misericordiam spoliatio consulatus magnam habere debet. pro Mur. 145. b

Misericordiam alicui impertire. ad Brut. 27

Implorare & exposcere misericordiam. pro Mil. 70

Si sapiens in ægritudinem incidere posset, posset etiam in misericordiam, posset in inuidiam. 3. Tuscul. 34. a

Oratores in epilogo misericordiam mouent. de Orat. 134. b

Misericordiam nostram exercitusque nostri sceleris loco potatis. 10. famil. 78. in epist. Lepidi.

Eorum nos magis miseret, qui nostram misericordiam non requirunt, quàm qui illam efflagitant. pro Mil. 71

Peto à vobis, ut ei vestram misericordiam me deprecate tribuatis. pro Planc. 2

Oro vos, ut misericordiam tribuatis fortissimo viro. pro Milone, 119. b

Misericordiam vtilem esse dicunt Peripatetici ad opem ferendam, & calamitates hominum indignorum subleuandas. Tuscul. quæst. lib. 4. 35

Misericordia mouetur, si is qui audit, adduci potest, ut illa quæ de altero deplorètur, ad suas res reuocet, quas aut tulerit acerbas, aut timeat, &c. 2. de Orat. 116

Clementia & misericordia singulari vir. Post red. in Sen. 15. a

Misericordia & liberalitate nos muniamus. 9. ad Attic. 24. in epistol. Cæsaris.

Qui hominis seditiosi imagine desyderia imperitorum misericordia commoueret. pro Rab. 95. b

Nemo proditoris supplicio misericordia commouetur. Tuscul. quæst. 213. b

Omnes odio Oppianici, & illius adolescentis misericordia commouentur. pro Cluent. 22. b. epist. 28. b

Misericordia commotus ne sis, sed tamen est laus aliqua humanitatis. pro Mur. 139. b

Misericordia puerorum frangor. 7. ad Att. 41

Moueri misericordia. Q. fratri, lib. 1. 2. 17. a

Nā in eum, cui misericordia opulari debeat, inuidia quæ sita est. pro Rab. 130. b

Vt misericordia permotus esse videar. 1. in Catil. 11. a

Prædia mea tu possides: ego aliena misericordia viuo. pro Sext. Rosc. 42. b

Miseratio.

Aliud miseratio ac moeror flexibile, plenum, interruptum. de Orat. lib. 3. 120

Odia incitantur & miseratio nascitur. Partit. 234. b

Non fuit hæc sine meis lachrymis, non sine dolore magno miseratio. 2. de Orat. 106. a

Tua illa pulchra laudatio, tua miseratio, tua cohortatio. 2. Philipp. 93

Odia incitari, & miserationem nasci. in Part. 31. a. contraria.
Quem enim nostrum ille moriens apud Mantineam Epaminondas non cum quadam miseratione delectat? Lucio, libr. 5. 31

Nec verò miseratione solum mens iudicum permouenda est. in Orat. 72. a

Miserationibus & communibus locis uti. de Clar. Orat. 171. b

Miserandus.

Hunc in minimis tenuissimisque rebus ita labi, ut aliis miserandus, aliis irridendus esse videatur. de Orat. 82. a

Oratio tua omnibus miseranda visa est. de Orat. 154

Accede, accede nate, assiste, miserandum aspice

Eufceratū corpus lacerati patris. 2. Tusc. 36. a. Ex Sophocle.

Miserandum in modum milites pop. Romani capti, necati, deserti, dissipati sunt. de Prouinc. Consul. 4. a

Hæc mihi videntur misera atque miseranda. in Catil. 70. b

Miserabilis.

Aspectus auktionis miserabilis. 2. Philipp. 81. a

Casus miserabilis. 2. de Finib. 106

Non solum miserabilis, sed etiam irridenda fuisset oratio mea. 2. de Orat. 106

Sonus miserabilis. 2. de Orat. 104. a

Cum eius squalor inauditus omnibus mortalibus miserabilis videbatur. pro Domo sua, 225. b

Qui nobis miserabilis videtur audientibus, illi perpetenti erat voluntarius. 2. de Finib. 105. a

Nihil est enim tam miserabile, quam ex beato miser. Part. 31

Vox ad miserabilem sonum inflexa. de Or. 126. & Or. 102. b

O admirabilem licentiam, & miserabilem inscitiam disse- rendi? Fat. 28

Miserabilem potius, quam ineptam putes hanc meam diligenti- am. 3. ad Att. 37

Fugientibus miserabilem respectum incendiis fore. 1. de Diuinat. 119. a

Miserabiliter.

Est enim flemus quum legimus, tamen non miserabiliter vir clarus emoritur. 1. Tusc. 153. a

At ille etiam in foro combustus, laudatusque miserabiliter. 14. ad Attic. 13. De C. Cesare.

M. Cælii quidem epistolam scriptam miserabiliter, quum hoc idem obsecraret ut expectarem, &c. 10. ad Att. 30

Missio, Missus, Vide Mitto.

Mitella, Vide Mitra.

Mithilenæ, Vide Mitylenæ.

Mithridates.

Mithridates rex post Alexandrum maximus. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 3

Mithridates quam astute è L. Luculli manibus effugerit. pro Leg. Manil. 15

Mithridates, vno nuntio tota Asia ciues Romanos truci- dandos denotauit. pro Lege Manil. 4

Mithridates victus in L. Luculli exercitum impetum fecit. pro Leg. Manil. 17

Mithridates legatos vsque in Hispaniam ad Sertorium misit. pro Leg. Manil. 5

Mithridates regno patrio à L. Lucullo spoliatus. pro Lege Manil. 14

Mithridaticus.

Mithridaticum bellum. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 1

Mitis.

Mitis & mansuetus, ferus & immanis. 1. de Inu. 4. a. cõtraria.

Animus auditoris mitis & misericors. de Inuent. 61. b

Auster lenissimus & mitis. Att. 100. b

Accessit his tor, doctrina nõ moderata nec mitis, sed, ut mihi videtur, paulò asperior & durior, &c. pro Mur. 55

Facitque persæpe ipsa sibi audientiam disertis senis compta & mitis oratio. de Senect. 25. a

Nihil tam vidi mite, nihil tam placatum, quantum erat fra- ter meus in sororem tuam. Att. lib. 5. 88. 3. a

Ipsè Thucydides, si posterius fuisset, multo maturior fuisset ac mitior. de Clar. Orat. 192. b

Et homo natura lenissimus (nihil enim poterat fieri illo mi- tius) stomachari tamen cõpuit. 4. Acad. 23. a

Quid Theopompo acrius, aut Theophrasto mitius inueniri potest? in Hortensio, a

Dolorem mitiorem facit patientia. 2. Tusc. 42. a

Quod atrociter in Senatu dixisti, aut non dixisses, aut sepo- fuisses, aut mitiorem in parte interpretarere. pro Mur. 59. a

Mitissimus & lenissimus homo. 4. in Catil. 82. a

Mitigo.

Tristitiam mitigat & relaxat risus. 2. de Orat. 131. a

Neque in parentum luctu atque lachrymis, te mei nominis commemoratio mitigauit. 7. Verr. 108. a

Meipsum longinquitas temporis mitigauit. Torquato, libr. 6. 4. 12. a

Vfus fleat, dies leniet, ætas mitigabit. pro Mur. 59. a

Iam ætas omnia, iam res, iam dies mitigabit. pro Cæl. 53. b

Eum tibi ordinem aut reconcilies aut mitiges. epist. 17. b

Quumque Autumnus terras ad concipiendas fruges patefe- cerit, hyeme ad concipiendas relaxarit, à fistula maturitate alia mitigauerit, alia terruerit. 4. de Repub. 2

Reconciliare & mitigare sibi aliquem. Lentulo, lib. 1. 9. 109. a. & 6. 13. Id est, leuare dolorem alicuius.

Animum mitigare. pro Font. 22. a

Quantum istorum animos, qui ipsi Cornelio inuident, non est difficilimum mitigare. epist. 78. b

Dolorem mitigare. 2. de Finib. 153. a

Mitigare hæc perge. 11. ad Att. 15

Inuidiam extenuando mitigare. de Or. 137. b

Populum excitatum in bonos mitigare. 1. de Orat. 101. a

Seueritatem acerbam multis condimentis humanitatis mi- tigare. Q. fratri, lib. 1. 1. 32. a

Dolores vetustate mitigantur. Att. lib. 3. 55. 3. a

Labores magna compensati gloria mitigantur. 2. de Or. 58. a

Iraisci & mitigari. in Orat. 72. a

Arborum autem consecione, omnique materia & culta & syluestri, partim ad calefaciendum corpus igni adhibita, & ad mitigandum cibum vitur, &c. 2. de Nat. deor. 115. Id est, coquendum.

Mitigatus.

Is magna signa dedit animi erga te mitigati. 6. famil. 2

Qui ex agresti vita exculi ad humanitatem & mitigati su- mus. 2. de Legib. 58. a

Mitigatio.

Omnisque ad omnem animi motum & impulsio, & si ita res feret, mitigatio. 3. de Orat. 65. a

Licentia si nimium videbitur acrimonie habere, multis mi- tigationibus lenietur. ad Heren. 35. b

Mitificatus.

Depulso enim de pectore, & in omne corpus diuiso & mi- tificato cibo, cantus edere quiete satiatos. 2. de Diuinatione, 84. a. De gallis.

Mitra.

P. Clodius à crocota, à mitra, à muliebribus soleis, purpu- reisque fasciis, à strophio, à psaltrio, à flagitio, à stupro est factus repente popularis. de Arusp. resp. 40

Mitella.

Deliciarum causa & voluptatis non modò ciues Romanos, & c. sed Neapoli in celeberrimo oppido cum mitella sæpe videmus. pro Rabir. Posthumo, 16. a. Alia exemplaria habent mitrella.

Mitto.

Mitto alia, quæ audio multa, mitto furta, &c. Att. 101. b

Mitto cætera intolerabilia. Att. lib. 3. 50. 3. a. pro Quint. 48. a

At quem virum dii boni? mitto ciuem, aut senatorem, &c. quis illo grauior? de Clar. Orat. 170. b

Non inquam iam quæro vnde hæc habueris, sed quo tibi tantum opus fuerit, id quæro: mitto de melle. 4. Verrina- rum, 133. a

Mitto illam fugam, &c. cætera per occupationem. Att. 115. b

Mitto quòd inuidiam, quòd pericula, quòd omnes meas tempestates subieris, &c. ad Catonem, lib. 15. 4. 34. a

Quotidie vel potius in singulos dies breuiore literas ad te mitto. Attic. 71. b

Mitto de amissa maxima parte exercitus. in Pison. 89. b

Mitto prælia, prætereo, &c. pro Mur. 132. b

Mitto vincula, mitto carcerem, mitto verbera. 5. Verr. 48. a

Tum quum furiales in concionibus voces mittis, quum do- mos ciuium euertis, &c. de Arusp. resp. 35. a

Lucem quam à sole accipit, mittit in terras luna. 2. de Nat. deorum, 148. a

Quum in consilium mittebant, Stalenum iudicem, cui pec- uniam dederant, non requirebant? pro Cluentio, 67. a. 3. Verr. 17

Curio misi, ut medico honos haberetur: & tibi daret quod opus esset: me cui misisset, curaturum. Tironi, lib. 16. 9. 7. a

Cæsarum literarum exemplum tibi misi, rogaras enim. ad At- ticum, 116. b

Misi ei nuntiarum. 13. ad Att. 8

Ei statim rescripti, hominemque certum misi de comitibus meis. Att. lib. 8. 145. 2. a

Quæ descripta attulit, illa è via misi ad te. Att. lib. 9. 188. 5. a

Laudationem Portiæ tibi misi correctam, ut, &c. Att. 220. b

Itaque misi librum ad Muscam. Att. 196. b

Fecisti mihi gratum, quòd Serapionis librum ad me misisti. Attic. 24. b

Demetrii Magnetis librum quem ad te misit de concordia, velim mihi mittas. Att. 129. b

Hunc verò librum de senectute ad te misimus. de Sen. 2. a

Cumque languerem de via, misi pro amicitia qui hoc dice- ret, &c. in Ant. 155. b

Misi qui pro vectura solueret. Att. lib. 1. 1. 13. a

Particulam literarum tuarum, quas misisti Octauio, legi missam ab Attico mihi. Att. 284. b

Ex literis quas mihi misisti, &c. epist. 151. b

Misit ad me vt. 11. fam. 13. pro, significauit, vel, misit quæ si- gnificaret vt.

Misit illum deprecatorum sui. 11. ad Att. 18

Tum præses magnitudine & animi & consilii, legatos ad me misit, se cum omnibus suis copiis in mea castra esse venturum. 15. fam. 14

Vocem pro Repub. nemo misit. pro Sest. 34. a. pro Flac. 4

Itaque illi obuiam missimus Athenas, ut inde Thessaloni- cam veniret. Att. lib. 3. 48. 1. a

Misit puerum se venire. 10. ad Att. 52

Paulò post idem mihi Munatius eas literas legendas dedit, quas ipsi miserat, & quas publicè. epist. 151. b

Ego tibi aliquid de meis scriptis mittam. Att. lib. 1. 11. 25. a

Tu tamen mitte mihi quæso obuiam literas, nunquid putes Reip. nomine tardandum esse nobis. Att. lib. 6. 118. 2. a

Quid tu me hoc tibi mandasse existimas, ut mihi gladiato- rum compositiones, ut vadimonia dilata, & Chrestii com- pilationem mitteres? Cælio, lib. 2. 7. 1. a

Vt etiam filium suum electissimum adolescentem foras ad propinquum suum quendam mitteret ad cœnam. 3. Verrinarum, 45. a

Vota enim feceratis, ut in eos potius se mitteret, quam in vestras possessiones. pro Mil. 116. b. 1. Verr. 30. pro Quin- tio, 60

Vt mittam cætera, quo tandem pudore tales viros, &c. 3. Verrinarum, 96. a

Rogas vt tibi mea scripta mittam. Lent. lib. 1. 9. 94. a

In primis rogo te, ad hominem ventosissimum Lepidum mittas. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 9. 3. a

Velim obuiam mihi literas quam argutissimas de omnibus rebus crebro mittas. Att. lib. 6. 116. 1. a. de Prou. Conf. 74. b. 2. Philippic. 34. 7. famil. 23

Sic Appius, quum à præfectorum provinciam curarit, sangui- nem miserit, quicquid potuit detraxerit, &c. Attic. lib. 6. 111. 3. a

Hodierno die primum veritas vocem contra inuidiam his iudicibus freta miserit. pro Cluent. 71. a

Mittere ad bestias. in Pis. 70

Mittere aliquem de pace. 9. ad Att. 56

Mittere de mensa. 5. ad Att. 2

Nec interea locupletare amicos vnquam suos destitit, mit- tere in negotium, dare partes, augere, fide sustentare. pro Rab. Posth. 2

Mittere legatos ad Senatū. 1. de Diu. 162. a. pro Leg. Man. 5. a

Mittere legiones sub iugum. Offic. 3. 147

Mittere munera. Parad. 50

Oratorem ad aliquem de re aliqua mittere. de Clar. Or. 17. a

Mittere se in aliquem. pro Mil. 57

Sic ergo habeto, salutares te mihi literas misisse. Att. 139. b

Legati cum autoritate mitterentur, qui adirent Gallia ciuitates, &c. Att. lib. 1. 14. 2. a

Magna me (inquit) spes tenet Iudices, bene mihi euenire, quòd mittar ad mortem. 1. Tusc. q. 80

Mitti in exilium. Læli. 40

Vtetur vtroque, sed altero in narrando aliquid venustè, al- tero in iaciendo mittendoque ridiculo. in Orat. 48. a

Missus.

Missus ad Mithridaticum bellum. 4. Acad. 2. a

Fabricius, qui fuit ad Pyrrhum de captiuus recuperandis missus orator. de Clar. Orat. 169. b

Nam & illud non nobis obest, videri nostrum testimonium non valuisse: missus est sanguis inuidia sine dolore. Att. lib. 1. 11. 19. a

Qui eum iudicatum non faceret, addictus Hermippo, & ab hoc ductus est, postea missus, &c. pro Flac. 156. b

Missus est (vt ipsa significat) ex itinere, quum Verres iam de prouincia decessisset. 5. Verr. 130. a

Vox de quæstura nulla missa est. pro Flac. 4. a

Memini tibi librum afferri à Demetrio Magnete. ad te mis- sum scio. pro Quir. 15. a

Cn. Magium Pompeii præfectū deprehendi scilicet, & meo instituto vsus sum, & eum statim missum feci. Att. lib. 9. 24. in epist. Cæsarum. Id est, impunè abire permisi.

Missum facias ad me cohortes. 8. ad Attic. 46. in epistol. Cn. Pompeii.

Qui postea quoque vadimonium missum fecerit, hunc per infidias vi de agro communi deiecerit. pro Quint. 25

Si eum missum fecerimus. ad Heren. 2. b

Marci quidem Catonis senis est epistola ad M. filium, in qua scripsit se audisse eum missum factū esse à Consule, quum in Macedonia Persico bello miles esset. 1. Offic. 55

Iurauitque se illum interfectorum, nisi sibi iusiurandum dedisset, se patrem missum esse facturum. Offic. 3. 153

Quòd si iam missio officio, periculi ratio habenda est, ab il- lis est periculum, si peccaro. Att. lib. 10. 197. 7. a

Quibus de causis missi fieri debeant. epist. 118. b

Duo præfecti fabrum Pompeii, qui in meam potestatem venerunt, & à me missi sunt. Att. 151. b

Hæc missa facio: illud quæro, is homo, &c. pro Roscio A- merino, 45. a

Verum vt hæc missa faciam quæ iam facta sunt, ex iis, &c. pro Ros. Amer. 78. a

Hos agros missos facio. in Verr. 170. b

Deinde si in hominibus eligendis nos spes amicitiaefesef- lerit vt vindicemus, missos faciamus, semper ita viuamus, vt, &c. 4. Verr. 19. a

Missos faciant honores, nec Remp. attingant. pro Sestio, a

Missos faciant patronos, ipsi prodeant. Orat. 219. b

Pretio certo missos facere nautas. 7. Verr. 49. a

Dicebat quisque quos missos sciet esse. in Verr. 256. b

Æquum est me à te impetrare, vt cohortes, quæ ex Piceno venerunt, missas facias. Att. 130. b

Easque legiones bello confecto missas fieri placet. in Anto- nio, 205. b

Remotis, siue missis omnino licitoribus. 9. ad Att. 2

Missus.

v. 1. Calend. vesperi Balbus minor ad me venit, occulta via currens ad Lentulum c. o. s. missu Cæsarum, cu literis, cum mandatis, &c. ad Att. lib. 8. 24

Missio.

Missio literarum. 1. ad Att. 10

Missio ludorum. 5. fam. 35

At ab omnibus tu mercedem missionis acceperas. 7. Verrinarum, 86. a

Non sine causa legatorum istam missionem semper timui. 7. Philippic. 218. a

Silenus à Mida captus, hoc ei muneris pro sua missione de- F. iiii.

difficiliter dicitur. Tusc. quæst. 173. b

Illos respondere, & docere vnumquemque missione remigum, fame reliquorum, Cleomenis timore & fuga, &c. 7. Verrinarum, 79. a

Mitylenæ.

Mitylenas se conferre. 7. fam. 11

Mitylenæorum dicota. 5. ad Att. 19

Cogitandum tibi tamen esset, Romæne, &c. an Mitylenis aut Rhodi malles viuere. 4. fam. 16

P. Rutilius, cum à Mithridate Mitylenis oppressus esset, crudelitatem regis in togatos, vestitus mutatione vitauit. pro Rab. Posth. 16

Mixtus, Vide Misceo.

Mnasistratus.

Mnasistratus solus ex Leontinis in Leontino agro prædia possedit. 5. in Verr. 90

Mnemosine.

Iam Musæ primæ quatuor natæ Ioue altero, Thelxiope, Aæde, Melete. Secundæ Ioue tertio, & Mnemosyne procreata nouem. 3. de Nat. d. 38

Mnesarchus.

Mnesarchus Stoicus oratorem verum, sapientem esse aiebat. 1. de Orat. 41

Mnesarchus, Panæti auditor. 1. de Orat. 24

Mnesarchus, hos quos nos oratores vocaremus, nihil esse dicebat, nisi quosdam operarios lingua celeri & exercitata: oratorem autem, nisi qui sapiens esset, esse neminem. 1. de Orat. 41

Mnesarchus & Dardanus principes Stoicorum Athenis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 64

Mnesarchi oratio spinosa & exilis. 1. de Orat. 41

Mobilis, Mobilitas, Mobiliter, Vide post

Mouco.

Moderate, Moderatio, Moderator, Moderatrix, Moderatus, Moderator, Modeste, Modestia, Modestus, Modice, Modicus, Modificatus, Vide post Modus.

Modius.

M. Modius, eques Rom. 4. in Verr. 82

Modium.

Ne M. quidem Seio vitio datum est, quod in caritate asse modium populo dedit. 2. Offic. 86. a

Coguntur Æschrio dare tritici modios MMMDC. id est medimna DC. vt supra dixerat. in Verr. 165. b

Verumque illud est quod dicitur, Multos modios salis simul edendos esse, vt amicitia munus expletum sit. de Amicit. 60. a

Pro frumento in modios singulos duodenos sestertios exigit. in Verr. 171. b

Modò.

Quid dico nuper: imò verò modò, ac planè paulò antè vidimus. 6. Verr. 5. a

Modò accedens, tum autem recedens. 2. de Nat. d. 74

Si vos mediocriter modò fortuna Reipub. adiuuerit. epistolarum, 151. b

Denique videantur sanè, ne affirmantur modò. Acad. 21. b

Nanque Carneades concertationis studio modò ait hoc, modò illud. 1. de Diuinat. 110. a

Studia nostra à quibus antea delectationem modò & solatium, nunc verò etiam salutem deesse non arbitramur. epistolarum, 127. b

Cui porro, qui modò populi Romani nomen audiuit, Deiotari probitas, integritas, grauitas, virtus, fides non audita est: pro Deiot. 10. a

Sin hæc quæ cæteri mirantur, contemnenda duxisti, &c. quum ea quæ sine causa mirantur alii, neglexeris: modò vt constiterit fructus otii tui. ad Marium, lib. 7. 1. 1. a. Id est, dum modò tibi constiterit.

Quæ quidem omnibus, qui ea mediocriter modò consyderarint, studio adhibito & vsu pertractata esse possunt. 2. de Orat. 80. a

Quis est omnium qui modò cum musis, id est cum humanitate, & cum doctrina habeat aliquod commercium, qui

se non hunc Mathematicum malit, quàm illum tyrannum: 5. Tusc. 93. a

Tu fac habeas fortem animum, quem semper habuisti: primum, &c. deinde, &c. vt non modò cum secunda sperare debeas, sed etiam si omnia aduersa essent, &c. Ligatio, libro 6. 13. 10. a

Modò egens, repente diues. 2. Philip. 76. a

In hac arte, si modò est hæc ars. 2. de Orat. 86. a

Si modò tecti satis est. epist. 92. b

Nemo aliter philosophus sensit, in quo modò esset auctoritas. 1. de Diuinat. 145. a

Probabo, inquit, modò ista sis æquitate qua ostendis. 1. de Finib. 43. 2

Cogat alios laudare, sicut in multis conatus est: modò hæc faciat quæ fecit. 4. Verr. 97. a

Putant enim qui incultè dicat, modò id eleganter faciat, eum solum Attice dicere. Orat. 199. b

Modò enim fuit Carneades. 5. de Finib. 7. a. Id est, nuper.

Quæ secundis rebus delectationem modò habere videbantur, nunc verò etiam salutem. Ampio, lib. 6. 12. 15. a

Modò his, modò illis partibus. de Nat. d. 2. 36

Cotta meus, modò hoc, modò illud. de Nat. d. 1. 35

Modò hoc, modò illud audire. Att. lib. 2. 30. 1. a

Quod si eorum vi cælum modò hoc modo, modò illo modo temperatur. 2. de Diuinat. 139. a

O Academiam volaticam modò huc, modò illuc. Ora. 212. b

Modò vno tempore viri clarissimi interierunt c. x. ante me Consulem. Sulpitius Ciceroni, lib. 4. 5. 13. a

Modò enim hoc malum in hanc Rempublicam inuasit. 2. Officiorum, 111. a

Te quoque, vt id modò loqueretur, intelligere. lib. 1. de Finibus, 20

Modò mundum, tum mentem putat, &c. de Nat. d. 9. b

Denique videantur sanè, ne affirmantur modò. 4. Academicarum, 153. a

Mediocris illam tenebit quæ est inter nimium & parum, quæ placet Peripateticis, & rectè placet, modò ne laudarent iracundiam. 1. Offic. 126. a

In quibus eorum aut caput agatur, aut fama, declinandum est de via, modò ne summa turpitudine sequatur. de Amicitia, 54. a. Id est, dummodo non sequatur summa Reip. turpitudine.

At in his si paulum modò offensum est. 3. de Orat. 108. a

Lentulus satis erat fortis orator, si modò orator. Orat. 189. b

Si Pompeius paulum modò ostenderit sibi placere. Lentulo, lib. 1. 5. 13. a

Contudi enim animum, & fortasse vici, si modò permanfero. Att. lib. 12. 257. 5. a

Vt vel omnem impetum belli in me conuertere non recusem, si modò meo casu patriæ periculum morari possim. epist. 149. b

Quorum satis arguta multa, sed vt modò primumque nascencia, minuta, nimisque depicta. Orat. 200. b

Quamquam quis ignorat, qui modò vnumquam mediocriter hæc scire curauit, &c. pro Flac. 159. b

Si vnum modò quale sit suspicantur. Orat. 109. b

Provincia Gallia M. Fonteius præfuit, quæ constat ex iis generibus hominum & ciuitatum, qui partim nostra memoria bella cum Rom. acerba ac diuturna gesserunt: partim modò ab nostris imperatoribus subacti, modò bello domiti, modò triumphis ac monumentis notati, modò ab Senatu agris vrbibusque multati sunt: partim, &c. pro Fonteio, 2

Vide modò etiam atque consydera. in Verr. 62. b

Isti modò videant, qua ratione, &c. Antequam. 191. b

Eundemque Socratem facit & solem & animum deum dicere, & modò vnum, tum autem plures deos. 1. de Natura deorum, 46. a

Concede vt impunè emerit, modò vt bona ratione emerit. 6. Verrinarum, 9. a

Magna auxilia Afranio & Petreio ducibus habet à tergo: videtur, si infaniet, posse opprimi, modò vt vrbe salua. Tironi, lib. 16. 11. 10. a

Modus.

Modus est in quo quemadmodum, & quo animo factum sit, quæritur. 1. de Inuent. 57

Omnium quæ sunt, quæque dicuntur, ordo & modus. Officiorum, 4. b

In omnibus rebus videndum est quatenus. etsi enim suis cuique modus est, tamen magis offendit nimium, quàm parum. in Orat. 40. a

Non fuit igitur illud iudicium, iudicii simile Iudices, non fuit: in quo non modus est habitus, non mos, consuetudoque seruata. pro Cluent. 77. a

Modus esto sacrandi auri, argenti, eboris. 2. de Leg. 24

In eis singulis pedibus modus inest, aut sesquipleus, aut duplex, aut par. Orat. 216. b

Modus optimus est decus ipsum tenere. Offic. 1. 197

Itaque non mihi tam copia, quàm modus in dicendo quærendus est. pro Leg. Manil. 2. a

Modus quidam est etiam literarum, non satietas. 9. familiarium, 61

Ludendi est etiam quidam modus retinendus, vt ne nimis omnia profundamus. 1. Offic. 146. a

Quinam Tantalidarum internecioni modus paretur? 3. de Nat. deor. 132. a

Diligenter tenendus est modus voluptatis fruendæ. Officiorum, 21. b

Quemadmodum de tanta re dicam? opinor vnus modus atque vna ratio est. 7. Verr. 124. a

Vt incipiendi ratio fuerit, ita sit desinendi modus. 1. Officiorum, 189. a

Ex eo quantum cuique sat est, ad id accommodatur diuitiarum modus. Partit. 120. b

Modus est nullus inuestigandi veri, nisi inueneris. lib. 1. de Finib. 3

In ipso taetu est modus mollitudinis & leuitatis. de Oratore, 152. b

Quibus finem fecit non mulieris modus, sed amicorū auctoritas. pro Cluent. 58. b

Non estimatione census, verum victus atque cultus terminatur pecuniæ modus. in Parad. 64. a

Est scilicet vtriusque rei modus, sicut reliquarum. Att. 282. b

Modus vitæ. Tusc. q. lib. 5. 49

Antiquus vocum modus, & varii canendi soni. de Leg. 177. b

Modus insinuatione vtendi. 1. ad Heren. 8

Iam verò animus non esse solum, sed etiam cuiusdam modi debet esse. de Finib. 133. b

Homines cuiusdam modi. in Verr. 201. b

Cuiusdam modi voluptates. de Finib. 69. b

Non etiam si sifum cuiusdam modi fuerit, in iecore lucrum ostenditur. de Diuinat. 115. b

Veror cuiusque modi es Rosci, ne, &c. pro Sext. Rosc. 34. b

Cum tabulæ ipsæ cuiusque modi sunt, proferuntur. pro Flacco, 154. b

Multa cuiusque modi rapit. de Finib. 64. b

Cuiusque modi ridicula. de Orat. 135. b

In tot hominum cuiusque modi vitis. de Petit. 213. b

An eiusdem modi de Finib. 86. & in Verr. 108. b

Quia possit eiusdem modi existere falsum aliquod, cuiusmodi hoc verum. Academ. 25. b

Eiusdem modi totum ius prætorium. in Verr. 114. & 200. b

Est igitur ambulans ad hunc modum sermo ille nobis institutus. 2. Tusc. 14. a

In qua vtrum concesseris, reprehenditur, ad hunc modum. 1. de Inuent. 69. a

Atque ea quidem argumeta ad hunc modum tentari oportebit. de Inuent. 57. b

Sine certarum personarum interpositione, ad hunc modum, vt, &c. 1. de Inuent. 12. a

Apponere & adhibere modum. Tusc. 244. b

His enim rebus quæ tractantur in vita, modum quandam adhibentes & ordinem, honestatem & decus conseruabimus. 1. Offic. 27. a. 5. Tusc. 115. a

Voluisti magnum agri modum censer. pro Flac. 62. a

Modum mentis infinitæ, & rerum omnium descriptionem

vi ac ratione designari & confici primus voluit Anaxagoras. de Nat. d. 1. 20

Nisi tibi aliquem vitæ modum constitueris, coges me, &c. pro Sylla, 34. a. pro Rab. Posth. 3. a

Constituere modum faciendi aliquid. pro Mil. 123. b

Rebus infinitis modum constituere. lib. 1. de Finib. 2

Definire modum alicui rei. pro Marcello, 15. a

Nulum modum esse hominis occidendi, quo ille non aliquot occiderit. pro Sext. Rosc. 61. a

Tamen antiquum modum sationis nulla ex parte exequi potuit. 5. Verr. 37. a

Mollis vox, vt muliebris, aut quasi extra modum absona atque absurda. 3. de Orat. 24. a

Cauendum autem est, præsertim si ipse ædifices, ne extra modum sumptu & magnificentia prodeas. Offic. 1. 195

Quare faciam modum? 10. fam. 6

Ipsisque authorem fuisse, vt aliquando controuersiarum aliquem facerent modum. 2. de Legib. 79. a

Nos modum aliquem & finem orationi nostræ criminibusque faciamus. 4. Verr. 82. a

Nulla fuit vnquam liberis amissis tam imbecillo mulier animo, quæ non aliquando lugendi modum fecerit. Titio, lib. 5. fam. 46

Etiã in minimis rebus: etiam si quidem rerum modum fingere non possumus, animorum tenere possumus. Parad. 31

Demetrius sepulchris nouis finiuit modum. de Legibus, libro 2. 103

Nam habet natura, sicut aliarum omnium rerum, sic viuendi modum. de Senect. 78. a

Sed habet ista ratio, vt mihi quidem videtur, quendam modum. Marcello, lib. 4. 7. 8. a

Ergo & avarus erit, sed finitè: & adulter, verū habebit modum: & luxuriosus, eodem modo. 2. de Finib. 48. a

Quid verò, modum statuarum haberi nullū placet? atque habeatur necesse est. 4. Verr. 102

Hilarem in modum. Att. 72. b

Hostilem in modum cruciari & necari. 7. Verr. 58. a

Incredibilem in modum. Att. 76. b

In maiorem modum. Quint. frat. 315. b

Peto à te maiorem in modum, vt, &c. epist. 178. & At. 164. b

Mirabilem in modum. Att. 74. b

Mirum in modum gaudeo, &c. epist. 249. & 257. b

Mirandum in modum iratus est. Att. 2. & 27. & in Ver. 231. b

Miserandum in modum necari. de Prouinc. 70. b

Seruilem in modum cruciari. 2. Verr. 8. a

In modum hoc procedit. 16. fam. 24

Modicè faciam, aut etiam intra modum. epist. 49. b

Veienti bello quum lacus Albanus præter modum creuisset. 1. de Diuinat. 161. a

Qui modum vitio quærit, similiter facit, vt si posse puterem, qui se è Leucade præcipitauerit, sustinere se, quum velit. Tusc. q. lib. 4. 31. & 32

Statuere modum imperii diuturnitati. pro Leg. Man. 17. a

Statuere modum alienæ industriæ. 1. de Finib. 6. a

Ac si considerare cœperis, vtrum magis mihi hoc necesse fuerit facere, an tibi: intelliges honestius te inimicitiarum modum statuere potuisse, quàm me humanitatis. pro Sylla, 36. a

Statuere modum vnicuique rei. ad Heren. 17. b

Temperant modum frigoris & caloris accessus & recessus folis. 2. de Nat. d. 71. a

Oculorum & hilaritatis & vicissim tristitiæ modum res ipsæ, de quibus agetur, temperabunt. Orat. 202. b

Sin sit quispiam qui aliquid tribuat voluptati, diligenter est tenendum esse eius fruendæ modum. 1. Offic. 149. a

Nec magnitudinis, nec diuturnitatis modum terminat. Tusc. q. 184. b

Terminare modum artis vtilitate. 1. Tusc. q. 8. a

Modo & more facere. pro Mur. 65

Non poetico, sed quodam oratorio numero & modo. de Oratore, 97. b

Modo & ordine dicere & facere aliquid. 1. Offic. 25. a

Pictoris cuiusdam summi ratione & modo formarum varietate locos distinguuntis. 2. de Orat. 195. a

Modo & ratione omnia facere, & rectè & ordine aliquid fieri. pro Quint. 14

ἡμῶν ἄριστ' quā tu soles dicere, bono modo desydero. 2. ad Quint. frat. 18

De die tantum videto, & idipsum bono modo. Att. lib. 14. 181. 4. a. & 13. 30

Hæc tibi Luculle, si es affensus Antiocho familiari tuo, tam sunt defendenda, quam mœnia: mihi autem bono modo tantum quantum videbitur. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 127

Certi fines Macedoniæ, certa conditio, certissimum modo eras etiam illius exercitus. in Ant. 226. b

Et si nihil scripsit, nisi de modo agri. Att. lib. 13. 288. 1. a

In omnibus quæ aguntur ex eo modo quem quisque natura est, quid deceat exquirimus. Offic. 24. b

Hunc denique ipsum pertulissent, si humano modo, si visitato more, si denique vno aliquo in genere peccasset. 4. Verrinarum, 6. a

Credibile est, quod sine vilo teste, auditoris opinione firmatur, hoc modo, Nemo est, & c. 1. de Inuent. 64. a

Non ille, ut plerique, sed isto modo, ut tu. de Nat. d. 1. 42

Ego autem maiore etiam quodam modo memoriam admiror. Tusc. q. lib. 1. 48

Et hæc præterea addidit homo Venerius, nouo modo, nullo exemplo, ob eam rem, & c. 4. Verr. 65. a

Nunc ad sociorum tabulas accepti & expensi, quas remouere honestè nullo modo potuerunt, & c. 4. Verr. 134. a

Omni modo egi cū rege, & ego quotidie. Att. lib. 6. 113. 10. a

Siue sic est, siue vilo modo. de Diuinat. 133. b

Nec semper enim tractantur vno modo. Orat. 208. b

Poetæ, quos necessitas cogit, & ipsi numeri & modi. de Oratore, 160. b

Modi conclusionum apud dialecticos. Topic. 27

Non sunt in oratione tanquam tibicini percussionum modi, sed vniuersa comprehensio. Orat. 216. b

Modi pressi & flexibiles. Tusc. q. lib. 1. 95

Cerueces oculosque pariter cum modorum flexionibus torqueant. 2. de Legib. 63. a

Illi octo cursus, in quibus eadē vis est duorum modorum, septem efficiunt distinctos interuallis sonos. de Somn. Scipionis, 129. b

Solet idem Roscius dicere se, quod plus sibi ætatis accederet, eodē tardiores tibicinis modos & cantus remissiores esse facturum. 1. de Orat. 132. a

Quod si ille astrictus certa quadam numerorum moderatione & pedum, tamen aliquid ad requiem senectutis excogitat, quanto facilius nos non laxare modos, sed totos mutare possumus. 1. de Orat. 133. a

Varietates & modos vocum surdus noscere non potest. 2. de Diuinat. 13. a

Verbis, rebus, & modis lugubre carmen. 3. Tusc. q. 79. a

Modis omnibus animi & corporis verbum deuorare. pro Sestio, 17

Modis Liuianis & Næuianis quæ complecti quondam solebant iucunda seueritate. 2. de Legib. 38

Modulor.

Nisi quod hominum aures vocem natura modulatur ipsa. 3. de Orat. 103. a

Ipsa enim natura quasi modularetur hominum orationem, in omni verbo posuit acutam vocem, & c. in Orat. 32. a

Modulate.

Si ex oliua modulatè canentes tibia nascerentur, num dubitares quin inesset in oliua tibicinis quædam scientia? 2. de Nat. d. 32. a

Modificatus.

In omne corpus diuiso & modificato cibo cantus edere quiete satiatus. Diuin. lib. 2. 43

Tractatione autem, quum aut propria sumentur vocabula, aut addita ad nomen, aut noua, aut prisca, aut ab oratore modificata, & inflexa quodam modo. in Partitio- nibus, 10

Verba illa modificata esse debent. 3. de Orat. 103. a

Modicus.

Actio modica iactatione corporis. Orat. 204

Hæc ipsa nimia in quibusdam futura non fuerant, nisi quædam essent modica natura. de Finib. 191. b

Meam autem quoniam pecuniam contemnens, & rectè (est enim ad vulgi opinionem mediocris) ad tuam nulla, ad meam modica, de me silebo, de te loquar. in Parad. 60. a

Genus dicendi subtile, modicum, vehemens. Orat. 203. b

Sed tamen modici fuimus in *ῥωσῶσι*. Att. lib. 4. 74. 3. a. Hoc est breues.

Solis accessus & recessus modici. de Nat. d. 2. 36

Modici regni termini. pro Deiot. 25

Generum quæstiones modicæ & paucæ sunt. de Orat. 121. b

Quæ cum populo, quæque in patribus aguntur, modica sunt. 3. de Leg. 10. & 35. Id est, modesta atque sedata.

Argumenta si ex reis numeres, innumerabilia sunt: si ex rebus, valde modica. de Orat. 121. b

Vtendum est exercitationibus modicis. de Senect. 32

Si modò temperatis escis modicisque potationibus est affectus. de Diuinat. 104. b

Modicè.

Modicè omnia agemus. 16. fam. 11. Id est, modestè, temperatè, moderatè.

Quare dignus vestro summo honore, singularique iudicio sim, ipse modicè dicam. de Leg. Agr. 19. a

Quamquam à me timidè, modicèque dicitur. pro Syl. 59. a

Sed tamen quoniam effugi eius offensionem, & c. modicè hoc faciam, aut etiam intra modum. Sulpit. lib. 4. 13

Modicè ac sapienter ferre aliquid. Cat. 2

Modicè ferre aliquid malum. de Clar. Orat. 55. & in Antonium, 232. & de Finib. 58. b

Nostrem enim & nostra causa susceptum dolorem modicè ferre debemus. 1. Tusc. q. 181. a. pro Planc. 8. & 11. Phil. 293

Genere breuiter modicèque laudato. Partit. 236. b

Minæ Clodii contentionesque, quæ mihi proponuntur, modicè me tangunt. Att. lib. 2. 34. 2. a

Modicè & scienter vti aliqua re. de Orat. 96. b

Sed ut modicè cæteris vtile est, tibi necesse est. Att. a

Moderor.

Moderatur, mouet, regit omnia mens mundi. 4. Acad. 213. 2

Quinto togam puram iubeo dari, cui Deiotarus moderatur. Attic. 80. b

Ortus nascentium luna moderatur. 2. de Diuin. 136. a

Tormenta gubernat dolor, & moderatur natura cuiusque. pro Syl. 182. b

Oratio sine vinculis sibi ipsa moderatur. de Orat. b

Causæ, quibus totis moderatur oratio. Orat. 201. b

Tecum Atratinæ agam lenius, quod & pudor tuus moderatur orationi meæ, & c. pro Cæli. 5

Causæ quibus ratio moderatur. Tusc. 242. b

Verba moderatur, & se ipse sustentat testis. pro Flac. 9. a

Nam auditorum aures moderatur oratori prudētī & prouido, & quod respuunt, immutandum est. in Partit. 9

Venti & tempestates res rusticas moderantur. 5. Verr. 195

Tibicines, iique qui fidibus vtuntur, suo, non multitudinis arbitrio, cantus numerosque moderantur. 5. Tusc. 147

Lurco moderatus est in testimonio dicendo religioni suæ. pro Flacco, 162. b

Quamquam moderabor ipse, ne, & c. de Orat. 94. b

Moderabor ita, nequid eum offendam. 6. ad Att. 37

Tempus igitur dicendi prudentia & grauitate moderabimur. 2. de Orat. 137. a

Moderantè lætitiæ popularem in cantu, fidibus, tibiis. 2. de Legib. 24

Te hortor ut omnia gubernes ac moderere prudentia tua. epist. 21. b

Atque hoc sic moderetur & cogitet, si contentus sit, & c. de Arusp. resp. 245. b

Regere, gubernare, moderari. Partit. 236. b

Animo & orationi moderari, quum sis iratus, non mediocris ingenii est. Quint. frat. lib. 1. 1. 59. a

Moderari nauim ex Icapha. de Inuent. 51. b

Consilia sua officio moderari. 2. de Finib. 130. a

Orationi suæ moderari. 5. Verr. 84. a

Gubernare & moderari prudētia omnia. Curioni, lib. 2. 6. 2. a

Moderari religioni suæ. pro Flac. 67

Religionem moderari. 1. de Nat. d. 1. a

Sententiam aliquam tanquam aliquod nauigium atque cursum, ex Reipublicæ tempestate moderari, non est inconstantis. pro Corn. Balbo, 50. a

Sententiam suam non semper vilitate Reipubl. sed cum spe, tum metu moderari. in Ant. 261. b

Nam si hoc more moderari possemus, vt, & c. epist. 114. b

Iudex est omni ratione ad tempus, ad causam oratione moderandus. de Orat. 115. b

Actio vocis conformatione moderanda est. 1. de Orat. 10. a

Cui populus ipse moderandi & regendi sui potestatem tradidit. de Orat. 104. b

Quæstio ad moderandam religionem necessaria. de Natura deorum, 1. b

Sentio Iudices moderandum mihi esse iam orationi meæ, fugiendamque vestram fatietatem. 5. Verr. 84. a

Quæ pertinent ad liberalem speciem & dignitatem, moderanda sunt. Offic. 28. b

Moderans.

Deus cælum versans, terram tuens, maria moderans. 3. de Nat. deor. 135

Trunco magis toto se ipse moderans. Orat. 202. b

Et multi Epicurei fuerunt, & hodie sunt, & in amicitis fideles, & in omni vita constantes & graues, nec voluptate, sed officio consilia moderantes. de Finib. lib. 2. 67

Moderatus.

Moderatus & temperans in omnibus vitæ partibus. pro Fonteio, 25. a

Moderatus & constans ortus. de Vniuer. 55

Vir castus, moderatus, sanctus. pro Corn. Bal. 56. b. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 24. 3. de Finib. 16. a

Vir natura ipsa moderatus. Quint. frat. 294. b

Doctrina non moderata, nec mitis, sed paulò asperior ac durior, quam, & c. pro Mur. 138. b

Excursio moderata, eaque rara. Orat. 202. b

Conuiuium moderatum atque honestum. pro Mur. 127. b

Nihil apparet in eo ingenuum, nihil moderatum, nihil pudens, nihil pudicum. in Ant. 189. b

Otium moderatum & honestum. de Clar. Orat. 165. b

Vnguentum moderatum. de Orat. 152. b

Quis enim cantus moderatæ orationis pronuntiatione dulcior inueniri potest? de Orat. 111. b

Id magno argumento sit, me in vtroque fuisse moderatum. in Ant. 168. b

Et in eo vehementer se moderatum præbuit. Offic. 2. 107

Qui moderato cultu atque victu quieti se tradiderit. de Diuinatione, 83. b

Confirmandus erat exercitus nobis, magis sæpe præmiis sollicitatus, vt ab Reip. potius moderata, quam ab vno infinita speraret. 10. fam. 15. in epist. Planci.

Nostri illi moderati & temperati homines, & c. pro Murena, 139. b

Temperati moderatique mores. 12. fam. 58

Moderati enim & nec difficiles, nec inhumani senes, tolerabilem agunt senectutem. de Senect. 7. a

Ego ista studia non improbo, moderata modò sint. Or. 123. b

Virtutes omnes mediocritate quadam esse moderatas. pro Murena, 139. b

Moderatis epistolis lætaturum putas. 13. ad Att. 37

Moderatior, temperatiorque. 13. fam. 55

Vita quæ omni gestu moderatior, omni versu aptior esse debet. Parad. 120. b

Moderatissimi atque humanissimi fuit sensus. 10. fam. 53. in epist. Planci.

Moderatè.

Moderatè te ea accepisse, & c. à meis procuratoribus certior sum factus. 10. fam. 80. in epist. Lepidi. Id est, non nimis commotum fuisse illis rumoribus.

Ab his quicquam sanctè aut moderatè dictum putabit. pro Fonteio, 18. a

Moderatè quod euenit feramus. 6. fam. 12

Moderatè & tranquillè ferre aliquid. Tusc. q. lib. 3. 51

Qui copiam rerum moderatè ferre non possunt. contra Rullum, 64. b

Placatè & moderatè omnia humana ferre. 6. fam. 3

Moderatè ferre secunda. 5. fam. 64

Quod animaduerti te dolore, quem acceperis, cum summi viri, tum amicissimi morte, ferre moderatè, nec potuisses non commoueri. de Amicit. 7

Moderatè & amicè scriptæ literæ. 14. ad Att. 9

Authoritas, & c. qua moderatè ego vtar, & c. pro Syl. 168. b

Iis, quibuscum congregamur, vt moderatè & scienter. Officiorum, 36. b

Qui autem, si maximè hoc placeat, moderatius tamen id volunt fieri, difficilem quandam temperatiam postulant in eo, & c. 1. de Finib. 4. a

Hoc genus Isocrates moderatius temperauit. Orat. 214. b

Si amiserit, moderatius tulisse. de Orat. 112. b

Quæ res cum sapientissimè, moderatissimeque constituta esset à maioribus nostris, nihil habui sanè non multum quod putarem nouandum, & c. 3. de Legib. 18. a

Moderatio.

Bonitas & moderatio. de Orat. 140. b

Ordo autem, & constantia & moderatio, & c. Offic. 4. b

Tua moderatio & grauitas. epist. 133. b

Vt in eo moderatio & temperantia appareat cum specie quadam liberali. Offic. 19. b

Adhibenda est etiam in iocando moderatio. de Orat. 130. b

Moderatio animi definita. 1. ad Heren. 1

Etenim ad nostrum vsum propemodum iam est definita moderatio rei familiaris. pro Domo sua, 114

Mundi diuina in homines moderatio. de Nat. d. 77. b

Dummodo illa in hoc genere præscriptio moderatioque teneatur, parcat iuuentus pudicitie suæ. pro Cæli. 46. b

Tum oculorum est quædam magna moderatio. Orat. 202. b

Finis omnino, aut moderatio quædam. 10. ad Att. 7

Moderatio alicuius de alic. pro Sest. 61

Quæ etiam collegæ eius moderatio de me: pro Sest. 19. b

Hoc temperatio lunæ, cælique moderatio efficit. de Diuinatione, 128. b

Ordo & constantia & moderatio ditorum omnium atque factorum. Offic. 20. b

Quare adhibebitur à me certa ratio moderatioque dicendi, contra Rul. 66. b

Languentis populi incitatio & effrænati moderatio. de Orat. 111. b

Moderatio omnis Reip. descriptione magistratuum continetur. 3. de Legib. 3

Tempestatum moderatio atque conuersio. pro Flac. 152. b

Moderatio præsentis temporis. 9. fam. 8

Moderatio modò virium adsit, & tantum, quantum quicque potest, nitatur. de Senect. 29. a. 1. de Finib. 99. a

Si meam in dicèdo moderationem, modestiamque cognoscitis. in Ant. 161. b

Noui enim moderationem animi tui, & æquitatem. de Senectute, 1

Conflagrare terras necesse sit à tantis ardoribus, moderatio- ne & temperantia sublata. de Nat. d. 44. b

Histrionum astrictus certa quadam numerorum moderatione, & pedum. de Orat. 107. b

Alter in conformatione & moderatione continentie & temperantie cernitur. Offic. 71. b

Moderatione paulò minus temperatus. Att. 183. b

Moderator.

Dux nobis & author opus est, & eorum ventorum, quos proposui, moderator quidam & quasi gubernator. 2. fa. 10

Tu eris omnium moderator consiliorum meorum. 1. fam. 52

Sol dux & princeps & moderator luminum reliquorum, de Somn. Scip. 128. b

Rector & moderator, & tanquam architectus tanti operis, tantique muneris. 2. de Nat. d. 131. a. 1. Tusc. q. 110. a

Hæc enim sapientia maximè adhibenda eloquenti est, vt sit temporum personarumque moderator. in Orat. 67. a

Sol moderator & dux temporum. Tusc. q. 162. b
Moderator ille & quasi tēperator huius varietatis. Or. 203. b
Moderatori Reip. quid propositum sit. 8. ad Att. 26
Dominos esse omnium rerum & moderatores deos. de Legibus, 172. b

Moderatrix.

Iudex & moderatrix Reip. 5. Philip. 200. a
Quid ad hanc fortitudinem, de qua loquimur, temperantia adiuncta, quæ sit moderatrix omnium cōmotionum? 5. Tusc. q. 61. a
Semper oratorum eloquentiæ moderatrix fuit auditorum prudentia. de Orat. 199. b
Diuina prouidentia ficitrix & moderatrix materiæ. 3. de Natura deorum, 134
Quum speculatur atque obsidet Rostra, vindex temeritatis & moderatrix officii Curia. pro Flac. 45. a
Moderatrix rerum sapientia. 1. de Inuent. 8. a
Cæsar Rempub. sibi iudicem constituit, & moderatricem omnium factorum. in Ant. 204. b

Modestus.

Modestus aduersus aliquem. 3. fam. 53
Homo frugi & modestus. epist. 229. Att. 214. & 227. b
Nam & modestum hominem cognosces & prudentē. Brut. lib. 13. 11. 9. a
Pulsus est modestior rex, & probior & integrior. Attico, libro 10. 196. 3. a
Adolescentia modestissima. pro Murena, 50. a
Optima & modestissima plebs. 2. de Leg. Agr. 83. a
Adolescentis modestissimi pudor. pro Planc. 11. a
Mores modestissimi. pro Planc. 2. a

Modeste.

In ea vestri isti satellites modeste insolentiam suam continebunt. contra Rull. 94. b
Modeste dicere. 2. ad Attic. 8. pro, frigidè, leuiter, non vehementer.
Et ipse fortunæ modeste ferre doceat iniurias. 1. de Finibus, 71. a
Modeste & abstinenter se gerere in aliqua dignitate. in Sallustium, 11. a
Modeste qui paret, videtur, qui aliquando imperet, dignus esse. 3. de Legibus

Modestia.

Modestia à Stoicis definitur scientia rerum earum quæ aguntur aut dicuntur, loco suo collocandarum. Off. 1. 197
Modestia, est moderatio cupiditatum rationi obediens. de Finibus, lib. 2. 50
Modestia est, in animo continens moderatio cupiditatum. 3. ad Heren. 94
Sic fit, vt modestia, scientia sit opportunitatis idoneorum ad aliquid agendum temporum. 1. Offic. 199
Modestia est, per quam pudor honestus clarum & stabilem comparat auditorem. de Inuent. 81. b
Omnium quæ fiunt, quæque dicuntur, ordo & modus, in quo inest modestia & temperantia. Offic. 4. b
Modestia, quo in verbo modus inest. Offic. 28. b
Humanitas & modestia alicuius. Att. lib. 7. 125. 2. a
Modestia virginalis. Diuin. lib. 1. 60
Vitæ modestia non parum valet contra falsos rumores. epist. 180. b
Pudoris & modestiæ magistra seueritas Censoria. in Pis. 6. a
Si inest in oratione mixta modestiæ grauitas. Offic. 45. b
Modestiæ partibus vtremur, si nimias libidines honoris, pecuniæ, similitumque rerum vituperabimus: &c. 3. ad Herennium, 96
Per modestiam pudor honestus clarum & stabilem comparat authoritatem. 2. de Inuent. 243. a
Si meam in dicēdo moderationem modestiamque cognoscitis. in Ant. 162. b
Tyronem propter humanitatem & modestiam malo saluum, quam propter vsum meum. Att. 104. b
Modestia commoti. 4. ad Heren. 137
Qui virtutibus his lenioribus erit ornatus modestia, temperantia, iustitia. Offic. 10. b

Mœcenas.

C. Mœcenas, eques Rom. pro Cluent. 123

Mœchus.

Ser. Ocella nemini persuasisset se mœchum esse, nisi triduo bis deprehensus esset. 8. fam. 17. in epist. Cælii.
Vt arbitretur te sibi paratum mœchū, si illam duxeris. Terent. 8. b

Mœnia.

Hæc tibi sunt tam defendenda, quam mœnia. Academiarum, 34. b
Armatum ad patriæ mœnia accedere. Att. 120. b
Brundisium veni, vel potius ad mœnia accessi. pro Plancio, 280. b
Tum domicilia coniuncta, quas vrbes dicimus, inuento & diuino iure & humano mœnibus cincterunt. pro Sest. 79. a
Diligentius vrbes religione, quam mœnibus cingere. 3. de Nat. d. 137. a
Cum sese non vnus circumdatum mœnibus popularem alicuius loci, sed ciuē totius mundi agnouerit. 3. de Leg. 91. a
Tum domicilia coniuncta, quas vrbes dicimus, mœnibus sepeferunt. pro Sestio, 22. b

Mœreo.

A te quidē omnia fieri fortissimè & amantissimè video: nec miror, sed mœreo casum eiusmodi, vt tantis tuis miseris mæ miseræ subleuentur. ad Terentiam, lib. 14. 2. 4. a
Illud mœreo, quod, &c. 1. ad Quint. frat. 56
Mæres cogitatione rerum tuarum. 5. fam. 45
Cum tristis esset Calchas, mæstior Vlysses, mœreret Menelaus. Orat. 203. b
Vt nemo vnquam vnici filii mortem magis doluerit, quam ille mœret patris. in Ant. 223. b
Nemo enim mœret suo incommodo. dolent fortasse & anguntur. Tusc. q. lib. 1. 25
At illa sicut rem acerbissimam mœret. Tusc. q. lib. 1. 94
Amicis qui mœrent tuo dolore. 4. fam. 19. in epistola Ser. Sulpitii.

Qui Rempub. nimis tardè concidere mœrent. pro Sest. 8. b
Non verebar ne quis perditorum ciuium mortem mœreret. pro Sest. 11. b
Cum grauitate filii mortem mœreret. Tusc. q. 173. b
Etiamne edicere audeas, ne homines suam, meam Reipub. mœrerent calamitatem? pro Sest. 10. b
Cum omnes boni abditi inclusi que mœrerent, templa gemerent. in Pis. 83. b
Lugere & mœrere. pro Domo sua, 22. a
Quocirca mœrere hoc eius euentu, vereor ne inuidi magis, quam amici sit. de Amicit. 13. a
Qui prohiberet quenquam aut sibi mœrere, aut, &c. pro Sestio, 26

Sic timere, sic mœrere, sic in libidine esse, peccatū est, etiam sine effectu. 3. de Finibus, 51. a. 3. Tusc. q. 46. a
Mœrere sua voluntate. Tusc. q. lib. 3. 60
Vt apud Homerum, quotidianæ necesse interitusque multorum sedationem mœrendi afferunt, &c. Tusc. q. 204. b
Intellectum est, nihil profici mœrendo. Tusc. q. 204. b

Mœrens.

Afflictus, debilitatus, mœrens. 2. de Orat. 105. a
P. Sylla mœrens, demissus, afflictus. pro Syl. 131. b
Horridus, incultus, mœrens. Post redit. in Senatu, 12. a
Illa lugubris lamentatio fletusque mœrens. 1. Tusc. q. 49. a
Nec domo mœrens ad Remp. confugere possum. epist. 51. & de Orat. 126. b
Magnū opus est probare mœrenti, illū suo iudicio, & quod se ita putet oportere facere, mœrere. Tusc. q. lib. 3. 68
Homines alienis bonis mœrentes. pro Corn. Balb. 45. a
Lugente Senatu, mœrentibus bonis. pro Domo sua, 218. b

Mœror.

Mœror, ægritudo flebilis. Tusc. q. lib. 4. 15
Mœror à tristitia differt. Orat. 41
Mœror meus lacerat me & conficit. 3. ad Att. 8
Cum C. Marius mœrorem orationis mæ lachrymis suis adiuuaret. de Orat. 126. b
Mœrorem exagitare. 3. ad Att. 6

Mœrorem minui, dolorem nec potui, nec si possem, vellem. Att. lib. 12. 246. 3. a
Mœrore se conficere. Tusc. q. lib. 3. 23
A mœrore deterrere. ad Brut. 19
A mœrore recreari. 12. ad Att. 15
Nihil enim de mœrore minuendo scriptum ab vllō est, quod, &c. ad Att. 180. b
Quam autem ciuitati charus fuerit, mœrore funeris indicatum est. de Amicit. 10. a
In mœrore esse. 11. Philip. 288
Cum à me exponeretur, quanto in mœrore versatus essem. epist. 59. & 71. b
Iacet in mœrore meus frater. Att. lib. 10. 195. 8. a
Discesserat ab Asia frater meus magno squalore, sed multo maiore mœrore. pro Sest. 18. b
Mœrore proffigatus. in Catil. 26

Mœstus.

Senex mœstus & sordidatus. 2. de Orat. 106. a
Vt cum me à Repub. mœstum domus excipiebat. epistolatum, 51. b
Cum eum in cultum, horridum, mœstumque vidisses. Postquam, 207. b
Mœsto & conturbato vultu. ad Heren. 21. b

Mœstitia.

Superciliorum remissio, aut contractio, mœstitia, hilaritas. Offic. 29. b
Seueritas, & quasi mœstitia orationis. Orat. 201. b
Resistere mœstitiæ. in Orat. 82. a
Hæc cum pressis & flebilibus modis, qui totis theatris mœstitiam inferant, &c. 1. Tusc. q. 95
Sapientia enim est vna quæ mœstitiam pellat ex animis. 1. de Finibus, 68. a
Tanta in mœstitia fui, quanta ceteri optimi ciues, si idem prouidissent, fuissent. 2. Philip. 56. a

Mœste.

Deinde modò acriter, tum clementer, mœstè, hilarè in omnes partes commutabimus. ad Heren. lib. 3. 117. a

Mola.

Caput est in iecore, cor in extis: iam abscedet, simul ac molam & vinum insperferis. Deus id eripiet, vis aliqua conficiet aut exedet. Non ergo omnium interitus atque obitus natura conficiet: &c. Diuin. lib. 2. 28
Ac mœstè tamen dixit, vt Rhodi videretur molis potius, quam Moloni operam dedisse. Att. lib. 2. 16. 16. a

Moles.

Erit igitur extructa moles opere magnifico, incisa litera, diuinæ virtutis testes sempiternæ. 14. Philip. 406. a
Moles gigantum, non biformato impetu Centaurus ictus corpori infixit meo. 2. Tusc. q. 33. a
Maior mihi moles, maius miscendum est malum, qui illius acerbum cor contundam & comprimam. 3. de Orat. 121
Hi Capuam sedem nouæ Reip. constituunt, molem contra veterem Rempub. comparant. contra Rull. 84. b
Non facilè tãtam molem mali à ceruicibus depulissim. 3. in Catil. 62. a
Iniuriæ molem sustinere. 1. in Catil. 17. a
In hac insula extrema est fons aquæ dulcis, cui nomen Arthusa est: incredibili magnitudine, plenissimus piscium: qui fluctu totus operiretur, nisi munitione ac mole lapidum à mari disinctus esset. 6. Verr. 105. a
Moles iacimus ab vtroque portus cornu. 9. ad Attic. 59. in epist. Cæsaribus.
Opponere fluctibus moles. 2. Offic. 18
Constat enim aditus insulæ esse munitos mirificis molibus. Att. lib. 4. 50
Albanorum aræ, quas ille, cæcis lucis, substruccionum insanis molibus oppresserat. pro Mil. 65

Molestus.

Molestus non eris. 2. de Orat. 144
Operosus & molestus labor. 2. de Nat. d. 84. a
Nihil laboriosius molestiusque prouincia. 3. de Legibus, libro 27. a
Intempestiua & molesta nunquam est amicitia. de Am. 21. a

Importunitas autem & inhumanitas omni ætati molesta est. de Senect. 7. a
Negotiosa & molesta prouincia. pro Mur. 16. a
Molesta veritas est, si quidē ex ea nascitur odium. de Amicitia, 75. a
Grauis aut molesta vita otiosorum aliquibus minus est. 1. Officiorum, 101. a
Odiosum & molestum est cupidus, carere: satiatis verò & expletis iucundum est carere. de Senect. 44. 2
Nihil est molestum, quod non desyderes. Cat. 43
Expone igitur, nisi molestum est. Tusc. q. lib. 1. 22. & Cat. 6
Melius quidem afferre nihil possum: sed à te impetrare libenter velim, nisi molestum sit, &c. Tusc. q. lib. 5. 60
Quibus tibi molestum non erit. 11. ad Att. 2
Academiam renouari à te, nisi molestum est, velim. Academicarum quæst. 41. b
Odiosam mihi duxi, non molestam. 13. ad Att. 67
Molesti interpellatores. Att. lib. 15. 327. 7. a
Nisi fortè molesti interuenimus, venisse delectat. 2. de Oratore, 9. a

Sunt enim quidam qui molestas amicitias faciunt, quum ipsi se contemni putant. de Amicit. 63

Molestia.

Molestia, ægritudo permanens. Tusc. q. lib. 4. 15
Aliud molestia, sine cōmiseratione graue quiddam, & vno pressu ac sono obdutum. 3. de Orat. 121
Cum priuamur dolore, ipsa liberatione & vacuitate omnis molestiæ gaudemus. lib. 1. de Finibus, 29
Nunc mihi iucunditatis plena epistola, hoc asperit molestiæ, quod, &c. ad Quint. frat. lib. 2. 12. 2. a
Molestiæne plus, an voluptatis attulerit mihi. 11. fam. 41
Quis autem vel eum iure reprehenderit, qui in ea voluptate velit esse, qua nihil molestiæ consequatur, &c. lib. 1. de Finibus, 26
Molestiæ magnæ esse alicui. 6. ad Att. 21
Ex huius incommodis magnam animo molestiam capio. pro Syl. 1. a. de Amic. 76. a
Qui mouentur, eam molestiam, quam debent capere, non capiunt, &c. de Amicit. 113. b
Deleuit enim mihi omnem molestiam recentior epistola. ad Quint. frat. lib. 3. 24. 1. a
Molestiam paucorum dierum deuorare. 6. Philip. 215
Iam exhibere mihi molestiam destiterunt. Attic. lib. 2. 2. ad Cornificium, lib. 12. 29. 4. a
Nec sibi fingere vllam molestiam, nec alteri quærere. de Nat. deor. 1. 40
Habeo etiam illam molestiam, quod, &c. Tironi, lib. 16. 17
Sed in hoc ipso habent tamen idem fascis molestiam. Attico, lib. 8. 147. 10. a
Acerba sanè recordatio veterem animi curam molestiamque renouauit. Tusc. q. 213. & de Orat. 142. b
Molestiam magnam suscepit, & minimè necessariam. 3. de Nat. deor. 44
Festinare te nolo, ne nausæ molestiam suscipias æger. ad Tironem, lib. 16. 10. 3. a
Trahere molestiam ex pernicie Reipub. Sulp. lib. 4. 6
In molestia gaudeo. epist. 10. b
Eum, quod sine molestia tua fiat, si qua in re opus ei fuerit, iuueris. 13. fam. 5. & 90
Sine molestia atque angore viuere. Tusc. q. lib. 4. 30
Nunquam hac te cura & molestia liberabo. pro Quinto Roscio, 50. b
Molestiæ me hebetem reddiderunt. 9. ad Attic. 66
Vt & voluptates repudiandæ sint, & molestiæ non recusandæ. lib. 1. de Finibus, 27
Mihi quidem ita iucunda huius libri confectio fuit, vt non modò omnes absterferit senectutis molestias, sed effecerit mollem etiam & iucundam senectutem. de Senect. 2. a
Omnes molestias & sollicitudines, quibus te miserrimam habui, depofui & eteci. Terentia, lib. 14. 7. 1. a
Existimauit honestissimè molestias posse deponi. Offic. 2. 5
Nisi iam & ratio ipsa depulisset omnes molestias. Cælio, libro 2. 28

Esse in molestiis. Figulo, lib. 4. 13. 13. a

Molestè.

Te de prædio auaræ exerceri molestè fero. ad Att. 2. 11. b

Pator iudices, & non molestè fero, me laboris mei, vos virtutis vestræ fructum esse laturos. 3. Verr. 2. a

Non molestè, inquit, fero nos hæc contulisse. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 136

Obiurgari molestè ferunt. de Amic. 76. a

Sanè molestè Pompeum id ferre constabat. epist. 11. b

Cupiebam dissimulare me id molestè ferre: cupiebam animi dolore vultu tegere, & taciturnitate celare. 2. Verrinarum, 14. a

Iam illud molestè rogo, vt, &c. ad Att. lib. 1. 54

Molior.

Equidem illud molior, vt mihi Cæsar concedat vt absim. Attico, 138. b

Quis igitur hanc optimatium discordiam molitur? de Arusp. respons. 36

Octavius magna molitur. Att. 257. b

Multa sæpe imprudentibus imperatoribus vis belli ac turba molitur. pro Sext. Rosc. 33. b

Qui aliquod munus efficere molitur. de Leg. 195. b

Quarum altera, quam nos incolimus, sub axe posita ad stellas septem, vnde Horrificæ Aquilonis stridor gelidas molitur niues. 1. Tusc. q. 107. a

Nihil enim agit, nullis occupationibus est implicatus, nulla opera molitur. 1. de Nat. deo. 72. a. Hoc est, tentat & conatur facere.

De quo molimur aliquid exquisitius dicere. Orat. 200. b

Id speramus, idque molimur. Lent. lib. 1. 5. 12. a

Minimè obscurum est, quod isti moliantur. Att. 236. b

Molitus est deus id tali quodam modo. de Vniuers. 27

Amplius hora iam in demoliendo signo permulti homines moliebantur. in Verr. 222. b

Euolat iam è conspectu fugiēs quadremis, quum etiam tunc cæteræ naues suo in loco moliebantur. 7. Verr. 70. a. Id est, magno labore se explicabant vt consequerentur.

Agam ipse per me & moliar. epist. 87. b

Vt moliat aliquid & faciat. Academ. q. 7. b

Vtrum dii nihil agant, nihil moliantur, atque ab omni curatione & administratione rerum vacent, an contra ab iis cuncta regantur. de Nat. d. 1. b

Moliri æterna. Tusc. q. lib. 1. 75

Struere & moliri aliquid calamitatis alicui. pro Cluentio, 142. a

Moliri aliquid de vita alicuius. pro Mil. 50

Moliri aliquid mali. pro Sext. Rosc. 22. b

Moliri aliquid occultè. contra Rul. 68. b

Moliri corruptelam iudicii. Parad. 58

Insidias filio moliri. pro Cluent. 139. a. Id est, insidiari.

Magna moliri. Att. lib. 16. 335. 1. a

Moliri maiora. Tusc. q. 151. b

Obscurè moliri. 2. Tusc. q. 25. a

Moliri periculum alicui. pro Sest. 1

Pestem patriæ nefariè moliri. 2. in Catil. 25. a

Quoniam hæc ferè sunt in iudicium animis oratione molienda, amor, odium, iracundia, inuidia, misericordia, spes, lætitia, timor, molestia, sentimus amorem conciliari, si id velle videre, quod sit vtile ipsis, apud quos agas, defendere: &c. 2. de Orat. 113. a

Agens aliquid & moliens deus. de Nat. d. 16. b

Moliens.

Mundam efficere moliens deus, terram primùm ignemque iungebat, &c. de Vniuers. 15

Non cessans deus, nec quæ agit moliens cum labore operoso & molesto. de Nat. d. 37. b

M. Drusus, vlt in Repub. moliens. pro Planc. 266. b

Sed videtis, vt senectus non modò languida, atque iners non sit, verum etiam sit operosa, & semper agens aliquid & moliens. de Senect. 23. a

Molitus.

Nisi quid occultè Cæsar per tribunos molitus erit. Attico, 105. b

Molita quippiam impietas. 1. de Finib. 78. a

Si Milonem de tua vita nefariè, aut nunc cogitare, aut molitum aliquando aliquid putas. pro Mil. 114. b

Non me pœnitet pro ratione temporum ita esse molitum. in Verrem, 253. b

Molitio.

Sin quæret quispiam, cuiusnam causa tantarum rerum molitio facta sit, arborumne & herbarum, quæ quaquam sine sensu sunt, tamen à natura sustinentur: de Natura deorum, 2. 100

Quæ molitio, quæ ferramenta, qui vectes, quæ machinæ, qui ministri tanti muneris fuerunt: de Nat. d. 1. 15

Tanta rerum molitio. 1. de Nat. d. 17

Quæramus igitur causam quæ eum impulerit qui hæc machinatus sit, vt originem rerum & molitionem nouam quæreret. de Vniuers. 10. a

Molitor.

Hanc igitur habuit rationem effector mundi, molitorque deus, vt vnum opus totum atque perfectum ex omnibus totis atque perfectis absolueret. de Vniuers. 21

Mollis.

Mollis animus ad accipiendam & ad deponendam defensionem. Att. lib. 1. 12. 3. a. Id est, facilis & tractabilis.

Voluptaria, delicata, mollis disciplina, quam grauis, quam continens, quam seuera. lib. 1. de Finib. 29

Solutus & mollis in gestu homo. de Clar. Orat. 119. a

Mollis, tenera, & ita flexibilis oratio, vt sequatur quocunque torqueas. in Orat. 29. a

Ex oratione Cæsar, quæ sanè mollis & liberalis fuit. ad Ligarium, lib. 6. 46

Mollis, languidus, eneruatus philosophus, omnia ad voluptatem corporis dolorumque referens. 1. de Orat. 115. a

Molle, tenerum, fragile, flexibile. pro Mil. 32

Effœminatam aut molle, aut nequid durum aut rusticum sit. 1. Offic. 179. a

Molle & remissum dicendi genus. 2. de Orat. 53. a

Hic inflexit orationem, & eam mollem teneramque reddidit. de Clar. Orat. 168. b

Non modò omnes absterferit senectutis molestias, sed etiã effecerit mollem ac iucundam senectutem. de Senectute, 2

Quòd me quodammodo molli brachio de Pompeii familiaritate obiurgas, nolim ita existimes. Att. lib. 2. 6. Id est, leuiter.

Sententiæ molles. in Catil. 21. a

Auricula infima in Repu. & inimicitis mollior aliquis. ad Quint. frat. lib. 2. 35

Molliorem esse in dolore. Offic. 1. 101

Vtram igitur putas legem molliorem? 3. Verr. 17

Cultus molliissimus. 2. Tusc. q. 62. a

Sed ea nos quum iacencia sustulimus è medio, sicut molliissimam ceram, ad nostrum arbitrium formamus & fingimus. 3. de Orat. 97. a

Nam nunc quidem cogitationibus molliissimis effœminamur. 1. Tusc. 79

Mollitia, seu Mollities.

In primo enim ortu inest seueritas & mollitia quædam, vt nec res videre optimas, nec agere possint. 5. de Finibus, 105. a

Qui officia deserunt mollitia animi, id est laborum & dolorum fuga. 1. de Finib. 26

Mollitia animi, lenitatem imitatur. Partit. 43

Cervicum mollitia. in Orat. 33. a

Agilitas, mollitiæque naturæ. Att. lib. 1. 49

Ciuitatum mores lapsi ad mollitiem, pariter sunt immutati cum cantibus. de Leg. lib. 2. 38

Imbecillitas & mollities victus alicuius. Attico, libro 12. 244. 6. a

Nosti Niciæ nostri imbecillitatem, mollitiem & consuetudinem victus. Att. 194. b

Qua mollitia sum animi & lenitate. pro Syl. 13

Mollitudo.

In pulmonibus autem inest raritas quædam & assimilis

spongiis mollitudo, ad hauriendum spiritum aptissima. 2. de Nat. d. 205. a

Lenitudo orationis, mollitudo corporis. Tusc. q. lib. 5. 35

Nam & odor vrbanitatis, & mollitudo humanitatis, & murmur maris, &c. 3. de Orat. 88

Mollitudo vocis, cum eam torquere pro commodo nostro possumus. ad Heren. 19. b

In ipso tactu esse modum & mollitudinis & læuitatis. 3. de Orat. 55. a

Molliter.

Molliter ferre aliquid. Cato, 6

Aberat enim omnis dolor: qui si adesset, nec molliter ferret, &c. 2. de Finib. 57

Parcè & molliter facere aliquid. Lentulo, lib. 1. 9. 98. a

Quod ferendum est molliter sapienti. de Senect. 6. a

Recubare molliter & delicatè. 3. de Orat. 36. a

Molliter & delicatè viuere. 1. Offic. 149

Mollius ferre quàm deceret virum. ad Brut. 19

Et cubilia sibi nidisque construunt, eosque quàm possunt molliissimè substruunt, vt quamfacillimè oua seruentur. 2. de Nat. d. 98

Mollio.

Molliunt animos nostros: ita sunt deinde dulces, vt non legantur modò, sed etiam ediscantur. 2. Tusc. q. 24

Et Annibalem iuueniliter exultantem, patientia sua mollebat. de Senect. 9. a

Sed nos vmbriis, deliciis, otio, languore, desidia animum infecimus, opinionibus, maloque more delinitum molliuimus. 5. Tusc. 58

Mollire dolorem. 4. fam. 19. in epist. Seru. Sulpitii.

Mollire dura. de Orat. 201. b

Dura verba vsu mollienda. 1. de Nat. d. 132. a

Dentibus autem in ore constructis manditur, atque ab his extenuatur & mollioribus. 2. de Nat. d. 201. Sed hic fortè rectius legas molitur, pen. corr. à Molo, molis.

Itaque & Aquilonibus, reliquisque frigidibus adiectis durefcit humor, & idem vicissim mollior tepefactus, & tabescit calore. 2. de Nat. d. 20

Mollitur mare. 3. de Orat. 91

Ipsa illa Martia, cælestis & diuina legio, hoc nuntio languescet & mollietur, atque illud pulcherrimum nomen Martium amittet. 12. Philip. 323. a

Mollitus.

Agros mollitos oblimatósque ad ferendum relinquit recedens Nilus. 2. de Nat. d. 201. a

Mollipes.

Mollipedesque boues spectantes lumina cæli. 1. de Diuinatione, 26. a

Molon.

Molon actor in veris causis scriptorque præstans, tum in norandis animaduertendisque vitiis & in instituendo docendoque prudentissimus. Brut. 175

Molon, dictatore Sylla, legatus ad Senatum de Rhodiorum præmiis venit. Brut. 173

Molon, rhetor Rhodius. Brut. 170

Molon, meam orationem diffluentem repressit. Brut. 175

T. Torquatus T. filius, vir doctus ex Rhodia disciplina Molonis. Brut. 132

Fauonius accusauit Nasicam inhonestè, ac modestè tamen dixit, vt Rhodi videretur molis potius, quàm Moloni operam dedisse. 2. ad Att. 8

Molossi, populi. de Diuinat. 96. b

Momentum.

Hæc res nullum habet momentum ad beatam vitam. de Finibus, 117. b

Vt ei qui iucundè vixerit annos decem, si æquè vita iucunda mensura addatur, quia momentum aliquid habeat ad iucundam accessionem, bonum sit: &c. 4. de Finib. 24

Vt sua authoritas aliquid apud vestros animos momenti habuisse videatur. pro Font. 276. b

Id est maximi momenti & ponderis. in Vat. 30. b

Vt omnia ex altera parte collocata vix minimi momenti instar habeant. Offic. 3. 14

Sic errare Zenonem, qui nulla in re, nisi in virtute aut vitio propensionem, ne minimi quidem momenti ad summum bonum adipiscendum esse diceret. 4. de Finib. 78. a

Hoc nihil habet momenti. de Finib. 72. b

Momenti nihil est omnino in eo. 1. Acad. 51. a

Cuius testimonium propter turpitudinem vitæ, fordèsque domesticas, nullius momenti putaretur. in Vatin. 1. a

Permagnum momenti est in Rep. ratio atque inclinatio temporum. 7. Verr. 139. a

Iam illud quidem perspicuum est, maximam animi aut voluptatè aut molestiam plus aut ad beatam, aut ad miseram vitam afferre momenti, quàm eorum vtrumuis, si æquè diu sit in corpore. 2. de Finib. 86. a

Si quid habet aut momenti commendatio, aut authoritatis confirmatio mea. pro Mur. 145. b

Petunt aliquid publicani, caue quicquam habeat momenti gratia. pro Mur. 139. b

Magno momento esse ad persuadendum. de Inuent. 72. b

Quæstura vtriusque propemodum pari momento fortis fuit. pro Mur. 16. a

An ignoratis cætera illa magnifica Popu. Rom. vestigalia perleui sape momento fortunæ, inclinatione temporis pendere? 2. de Leg. Agr. 80. a

Inuenta non solum ordine, sed etiam momento quodam atque iudicio dispensare atque disponere. 1. de Orat. 69. a

Sinautem in rebus iudicandis non minimam partem ad vnamquamque rem existimandam, momentoque suo ponderandam, sapientia iudicis tenet. pro Font. 10

Nihil aliud alii momento vllò antepones. de Finib. 96. b

Ego quam ille præponendam & magis eligendam, beatiorem hanc appello, nec vllò minimo momento plus ei vitæ tribuo, quàm Stoici. 5. de Finib. 152. a

Momenta elementorum quasi partita inter se & diuisa. Tusc. quæst. lib. 1. 33

Ita sunt in plerisque contrariarum rationum paria momenta. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 115

Non tam authoritatis in disputando, quàm rationis momenta quærenda sunt. de Nat. d. 1. 8

Non enim ignoras, quanta momenta sint in Rep. temporum. Brut. 90. b

Non semper ex eisdem, argumentorum momenta sunt. Orat. 201. b

Paria in contrariis partibus rationum momenta. Acad. q. ed. 2. lib. 1

Inclinationes rerum & momenta temporum. 5. de Finibus, 19. a

Paruis enim momentis multa natura aut affingit, aut mutat, aut detrahit. 1. de Diuinat. 194. a

Qui ad appetitionem rerum esse in his momenta diceret. de Finibus, 117. b

Elementa habent inter se diuisa momenta. Tusc. q. 156. b

Ea nobis ipsa chara esse propter se, & in his esse ad bene viuendum momenta maxima. 5. de Finib. 33

Omnia momenta obseruabimus, neque vllum prætermitemus tui iuandi & leuandi locum. Trebatio, lib. 6. 37

M. Cato diligentissimè perpendens momenta officiorum omnium. pro Mur. 2. a

Astra forma ipsa figuræque sua momenta sustinent. de Natura deor. 49. b

Minimis momentis p. c. maximæ inclinationes temporum sunt. 5. Philip. 182. a

Momus.

Quòd me maximè hortaris, & quod pluris est quàm omnia, in quo laboras, vt etiã Ligurino momo satisfaciam: moriar, si quicquam fieri potest elegantius. Att. lib. 5. 41

Monedula.

Non plus aurum tibi, quàm monedula committebant. pro Flacco, 59

Monco.

Monco, prædico, antè denuntio. 2. Verr. 23

Sed eos hoc monco, desinant furere. 2. in Catil. 40. a

Monco sic, vt filium: sic hortor, vt & pro patria, & amicissimum. 10. fam. 10

G. ii.

Quæ tu me mones, vt caueam. epist. 27. b
Mea causa me mones, quod non intelligam: quid igitur me mones? de Diuinat. 135. b
Id ipsum, quod me mones, quatrinduo antè cogitaram. Attico, 234. b
Sulpitius, me quidem (inquit) rectè mones. de Orat. 117. b
Quæ nostra causa nos mones. de Diuinat. 135. b
Pietas officium erga parentes conseruare monet. de Inuentione, 70. b
Nam quum solitudo & vita sine amicis, insidiarum & metus plena sit, ratio ipsa monet amicitias cõparare, quibus partis confirmetur animus, &c. 1. de Finib. 102. a
Cum dii monent de optimatum discordiis. de Arusp. 256. b
Vt rectè præcipere videantur, qui monent, &c. Offic. 18. b
Et res ipsa monebat, & tu ostenderas, & ego videbam, &c. Att. lib. 10. 197. 1. a. 1. de Finib. 101. a
Monui, suasi, deterrui. 1. ad Quint. frat. 33
Quæ tibi eò scribo, quod de retinenda Sestii gratia literis sæpe monuisti. ad Quint. frat. lib. 1. 7. 10. a
Eaque me ex tuis mandatis monuit, quæ, &c. 3. fam. 5
Equidem non deero, monebo, prædicabo, denuntiabo, & testabor semper deos & homines, quid sentiam. in Antonium, 212. b
Monerem vt minorem, obiurgarem vt errantem. 1. ad Atticum, 10
Quæ nostra causa monerent nos. 2. de Diuin. 197. a
Extremum est quod te orem, si putas rectum esse, & à te suscipi posse, cum Camillio communices, vt Terentiam moneatis de testamento. Att. lib. 11. 224. 5. a
Si te vnum illud monuerimus. ad Heren. 1. b
Monere atque hortari aliquem. Planco, lib. 10. 1. 6. a
Monere aliquem de aliqua re. Att. 275. & de Diuinat. 123. & epist. 176. b
Monere aliquem ne aliquid faciat. Offic. 8. b
Monere aliquem, vt fugiat infamiam. epist. 2. b
Authoritate monere. epist. 145. b
Sed cum tot signis eadem natura declaret quid velit ac queat, quid desideret: absurdesimus tamen nescio quo modo, nec ea quæ ab ea monemur, audimus. de Amicitia, 74
De quo ipso nunc monemur. de Arusp. 254. b
A qua, præterquam de sue plena, quid vnquam moniti sumus? 2. de Diuinat. 106. a
Eaque adhibeatur ad monendum, non modò apertè, sed etiam acriter, si res postulabit, & authoritati adhibita pareatur. de Amicit. 41. a
Nam & monendi amici sæpe sunt, & obiurgandi: & hæc accipienda amicè, quum beneuolè fiunt. de Amic. 76. a
Monens.
Sed multò etiam magis monente & denuntiante te. Sulpit. lib. 4. 3. 3. a
Monitus.
Memoria nostræ amicitie, & virtute filii tui monitus. 5. familiarium, 50. Id est, recordatione virtutis filii tui.
Dicamus, si placet, monitum ab eo Crassum caueret ne iret: non fuisse periturum si omni paruisset. 2. de Diuin. 116. a
Monitus.
Eorumque iussu ex illa olea arcam esse factam, eaque conditas sortes, quæ hodie Fortunæ monitu tolluntur. 2. de Diuinat. 129. a
Monitum.
Itaque quæ sunt eorum consolationes, quæ cohortationes, quæ etiam monita & consilia scripta ad summos viros? 4. de Finib. 5
Ad quem metum si deorū monitis non duceremur, tamen ipsi nostro sensu coniecturæque raperemur. epist. 145. b
Monitis & præceptis meis egere. 10. fam. 6
Consiliis monitisque alicuius niti. Licinio, lib. 5. 8. 6. a
Præceptis & monitis omnium patuerunt aures meæ. 14. Philipp. 398. a
Monitor.
Video mihi non te, sed hunc librum esse respõsurum, quem monitor tuus hic tenet. 1. Verr. 28. a

Riserit aliquis fortasse hoc præceptum: est enim non tam acutum, quàm necessarium, magis monitoris non fatui, quàm eruditi magistri. 2. de Orat. 55. a
Appellare ciues per monitorem. pro Murena, 70. a. Id est, nomenclatorem.
Fortasse minus erunt, hoc monitore & authore huiusce sententiæ, mihi populares impetus pertimescendi. in Catilinam, 80. a
Plura dicerem, si apud alios mihi esset dicendum, p. c. non apud vos, quos ego habui omnium mearum actionum monitores. in Salust. 7. a
Monitio.
Primum vt monitio acerbitate, deinde vt obiurgatio contumelia careat. de Amicit. 75
Moneta.
Atque etiam scriptum à multis est, quum terræ motus factus esset, vt sue plena procuratio fieret, vocem ab æde Iunonis ex arce extitisse: quocirca Iunonem illam appellatam Monetam. 1. de Diuinat. 154. a
Quod idem dici de Moneta potest: à qua præterquam de sue plena, quid vnquam moniti sumus? 2. de Diuinat. 105. a
Monetalis.
Monetali autem adscripti, quod ille ad me Proconsulem. Att. lib. 10. 39. Id est, in summa epistola scripsi Vulteo monetali. De Vulteo loquitur.
Monile.
Eriphylam accepimus in fabulis ea cupiditate, vt, quum vidisset monile, vt opinor, ex auro & gemmis, pulchritudine eius incensa salutem viri proderet. 6. Verr. 35. a
Monimentum, vel Monumentum.
Clarissimum monumentum clementiæ suæ. in Ant. 102. b
Monimentum istius crudelitatis. 6. Verr. 22. a
Marmoreum monumentum. Seruius Ciceroni, lib. 14. 38
Non meum monumentum, non enim illæ manubiæ meæ, sed operis locatio mea fuerat. epist. 13. b
Templum monumentumque nostrum. 1. ad Quint. frat. 20
Nullum ex ea dedicatione literarum extat monumentum. pro Domo sua, 241. b
Apud te, cuius nullum in Repub. vnquam monumentum fuit. in Verr. 267. b
Monumentum quod positum est, vt esset indicium oppressi Senatus, ad memoriam sempiternam turpitudinis. pro Domo sua, 235. b
Nec si quicquam patrum, ne monumenti quidem causa reliquit. pro Sext. Rosc. 43. b
Sed ego quæ monumenti ratio sit, nomine ipso admoneor: ad memoriam magis spectare debet posteritatis, quàm ad præsentis temporis gratiam. ad Cæs. a
Quum ad templum monumentumque nostrum ciuitates pecunias decreuissent, &c. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 39. a
Quid, quod nunc apud pontifices agis: te meam domum consecraste, te monumentum fecisse, te in meis ædibus signum dedicasse. pro Domo sua, 223. b
Placet mihi, militibus, qui pugnantem occiderunt, monumentum fieri quàm amplissimum. in Ant. 263. b
Quibus pro tantis rebus nullum insigne honoris, nullum monumentum laudis postulo. in Cat. 116. b
Si mea domus non modò mihi non redditur, sed etiam monumentum præbet inimico doloris mei, sceleris sui, publicæ calamitatis: quis erit, &c. pro Domo sua, 233. b
Statuere æternum monumentum & æterna insignia posteris. 2. de Inuent. 173. a
Res quarum monumenta certa in literis extant. de Inuentione, 51. b
Nulla eius ingenii monumenta madata literis, nullum opus otii, nullum solitudinis munus extat. Offic. 3. 3
Publica monumenta. pro Syl. 174. b
Vt annales Pop. Rom. & monumenta antiquitatis loquuntur. pro Domo sua, 67
Multa sunt tuæ clementiæ monumenta, sed maximè eorum incolumitates quibus salutem dedisti. pro Deiot. 28. a. Id est vestigia vel signa.

Indicia & monumenta furtorum. 4. Verr. 128. a
Monumenta literarum. Offic. 1. 217
Monumenta sepulchrorum. Tusc. q. lib. 1. 26
Is in Macedonia trophæa posuit, quæ bellicæ laudis, victoriæque insignia & monumenta sunt. in Pis. 72
Aditus templorum ac monumentorum suorum carminibus exornauit. pro Arch. 20
Elogia monumentorum. 2. de Finib. 184. a
Monimentorum omni genere ab omnium ingenii scriptorum. 12. ad Att. 19
Cuius consulatus est ex omni monumentorum memoria reuulsus. in Ant. 251. b
In animis ego vestris omnes triumphos meos, ornamenta omnia honoris, monumenta gloriæ, laudis insignia, condi & collocari volo. 3. in Catil. 70. a
Testimonia monumentaque virtutis comparare. Antequam iret in exilium, 3. a
Monumenta tuæ formæ ac nominis in suis ciuitatibus esse cupiebant. 4. Verr. 113. a
Rerum gestarum monumenta & vetustatis exempla oratori nota esse debent. 1. de Orat. 100. a
Extare enim volebam in crudelissimos hostes monumenta odii publici sempiterna. Bruto, 15. 12. a
Magnum est enim, eadem habere monumenta maiorum, iisdem vti sacris, sepulchra habere communia. Offic. 1. 79
In deorum immortalium monumenta, atque in vrbs ornamenta, prædas & manubias conferre. de Leg. Agr. 64. a
Hæc de sapientissimis monumenta nobis literæ prodiderunt. pro Planc. 279. b
Qui sine vllis ornamentis monumenta solùm temporum, hominum, locorum, gestarumque rerum reliquerunt. Orator, 114. b
M. Tullius P. Africani monumenta requirit. P. Scipio eum, qui illa sustulit, defendit, &c. 6. Verr. 70, & 71. a
Vestigia sceleris, quàm monumenta maiorum sapientiæ sequi malle. 2. de Leg. Agr. 95. a
Ipsæ enim familiæ suæ quasi ornamenta ac monumenta seruabant, & ad vsum, si quis eiusdem generis occidisset, & ad memoriam laudum domesticarum, & ad illustrandam nobilitatem suam. de Clar. Orat. 31
Animi cuiusdam monumenta tenere. pro Milo. 79. a. Id est, memoriam.
Hæc res annalium monumentis celebratur. pro Rab. perduel. reo, 129. b
Cupio quàm celerrimè res nostras monumentis commendari tuis. epist. 5. 27
Amplissimis monumentis consecrare memoriam nominis sui. pro Syl. 298. b
Mandare orationem monumentis & literis. de Clar. Oratoribus, 13. a. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 3. & ed. 2. lib. 1. 3
Tot præclaris testimoniis monumentisque virtutis comparatis. Antequam. 193. b
Nec nos quidem nostra diuinatio fallat, quam tum sapientissimorum virorum monumentis atque præceptis, &c. consecuti sumus. 6. fam. 19
Iste omnes & suppliciorum & verborum acerbitates non ex memoria nostra ac patrum nostrorum, sed ex annalium monumentis, atque ex rerum commetariis conquisiuit. pro Rab. 10
Vt enim nos ex annalium monumentis testes excitamus eos, quorum omnis vita consumpta est in laboribus gloriofis. 2. de Finib. 107. a
Primum generis antiquitas, quam Tusculo ex clarissimo municipio profectam in monumentis rerum gestarum incisam ac notatam videmus. pro Font. 26. a
Hoc perscriptum in monumentis veteribus reperies. contra Rullum, 83. b
An illa non grauissimis ignominiiis monumentisque huius ordinis ad posteritatis memoriam sunt notada, quod M. Antonius, &c. in Ant. 197. b
Nihil est quod non longinquitas temporum, excipiente memoria, prodendisque monumentis, efficere possit. de Diuinat. 82. b

Grauiissimis, certissimisque monumentis testari aliquid. Ruffo, lib. 5. 20. 16. a
Publicis monumentis auctoritatem alicuius iudicii testari. pro Syl. 30. a
Nisi ista pecunia grauiissimis esset certissimisque monumentis testata, cui data, quo Senatusconsulto, &c. epist. 75. b
Artes & studia tradita monumentis disciplinisque Græciæ. Quint. frat. lib. 1. 1. 42. a
Monitio, Monitor, Monitum, quære post Monico.
Monogrammus.
Monogrammi dei, Epicuri, & nihil agentes. de Nat. d. 2. 43
Mons.
Mons qui facer appellatus est. de Clar. Orat. 169. b
In montem perducere. 2. de Inuent. 241. b
Tu quoque quum tumulos Albano in monte niuales Lustrasti. 1. de Diuin. 32
Montes belli. 4. ad Heren. 157
Montes vestiti atque syluestres. 2. de Nat. d. 198. a
Nihil est iam vltra illam montium altitudinem, quod sit pertimescendum. de Prouinc. 76. b
Montium impendentium altitudines. 2. de Nat. d. 72
Vestitus densissimi montium. 2. de Nat. d. 240. a
In mōtes patrios, & ad incunabula nostra pergā. 2. ad Att. 36
Genus hominū in montibus ac syluis dissipatū. de Or. 88. b
Montanus.
Nullum est in hac vrbe collegium, nulli pagani, aut montani, quoniam plebi, &c. pro Domo sua, 58
Ligures montani, duri atque agrestes, docuit ager ipse, nihil ferendo, nisi multa cultura & magno labore quæsitum. 2. de Leg. Agr. 93. a
Montosus.
Montosus locus. in Partit. 21. a
Montosa regio. pro Plancio, 18. a
Cum locis etiam ipsis mōtosus delectemur & syluestribus, in quibus diutius commorati sumus. de Amicit. 60. a. Legitur & montuosus.
Montiuagus.
Quid bestie, nonne frigus, non famem, non multiuagos atque syluestres cursus atque lustrationes patiuntur? 5. Tusc. q. 115. a
Monstro.
Aut quod Homericus Vlysses Deli se proceram & teneram palmam vidisse dicit, hodie monstrant eandē. 1. de Leg. 3. a
Tu istic siquid librarii mea manu non intelligent, monstrabis. ad Tironem, lib. 16. 22. 3. a
Qui sibi femitam non sapiunt, alteri monstrant viam. 1. de Diuinat. 216. a. Offic. 3. 71. & 1. 77
Monstrum.
Monstrum fatale. Diuin. lib. 1. 83
Immanissimum & fœdissimum monstrum. in Pis. 24. a
Non mihi iam furtum, sed monstrum ac prodigium videbatur. 5. Verr. 147. a
Abiit, excessit, euasit, erupit: nulla iam pernicies à monstro illo atque prodigio mōnibus ipsis intra mōnia comparabitur. 2. in Catil. 25. a
Periculum ex aliquo monstro significatum cauere. de Aruspic. resp. 249. b
Quæ ille monstra, dii immortales! 10. ad Att. 39
Prædictiones verò & præsentiones rerum futurarum, quid aliud declarant, nisi hominibus ea quæ futura sunt, portendi, prædici, ex quo illa ostenta, monstra, portenta, prodigia dicuntur? 2. de Nat. d. 10. a. 1. de Diuinat. 80
Ea quæ sunt, mōstrari declarant, ex quo mōstra. de Natura deorum, 2. 5
Monstra Parmenidis de deo multa. de Nat. d. 1. 22
Monstra quædam non hominis, sed feræ nescio cuius immanis. 5. ad Att. 29
Iam videbuntur monstra dicere. Tusc. q. lib. 4. 43
Monstra narrat, quæ falsa esse possunt: sed certè & hæc perditæ sunt, & illa non salutaria. 9. ad Att. 47
Venerat horis duabus antè Cherippus, mera monstra nuntiarat. 4. ad Att. 24

Monstra promulgare. 2. ad Quint. frat. 19
Monstrosus.

Inuidi, difficiles, lucifugi, maledici, monstrofi. 1. de Fin. 9. 1. a
 Quid minus mirum, quam illam mostrosissimam bestiam,
 vnam euertisse, sortes dissipauisse. 2. de Diuinat. 10. 4. a

Monstrofe.

Nihil tam præposterè, tam inconditè, tam mostrosè cogitari potest, quod non possimus cogitare. 2. de Diuin. 2. 16. a

Montanus, Montiuagus, Montofus,
 Vide Mons.

Monumentum, Vide Monumentum.

Mopsus.

Mopsus, augur ascitus in fabulis. de Nat. d. 2. 5
 Neque enim Poletis, neque Melampodis, neque Mopsi, neque Amphiarai, neque Calchantis, neque Heleni tantum nomen fuisset. 2. de Legib. 3. 4

Mopsuhestia.

Mopsuhestia ager in Cilicia. 3. fam. 30

Mora.

Longa mora. Bruto, 5. 6. a
 Tibi, vt video & spero, nulla ad decedendum mora. Attic. lib. 5. 110. 1. a

Habeo aliquid moræ, dum promissa militibus perfoluo. Cassius ad Ciceronem, lib. 12. 12. 6. a

Non enim puto tam expeditum Faberianum negotium futurum, etiamsi est futurum, vt non habeat aliquid moræ. Attic. lib. 13. 286. 1. a

Vtinam hæc legatio nihil haberet moræ. in Ant. 206. b

Moræ paululum habui, nunc iam sum expeditus. 12. familiarium, 19. in epist. Cassii.

Quid ergo erat moræ & tergiversationis: pro Mil. 40. a

Acquirere moram ad aliquid agendum, & spatium alicui ad sese colligendum dare. pro Cecin. 4. a

Cum ad iudicii moram familiaris funeris excusatio quæreretur. pro Rab. 5

Multa mihi moram afferunt. Att. 183. b

Ista legatio moram & tarditatem afferet bello. 5. Philippicarum, 182. a

Pharnaces autem, quoquo modo aget, moram afferet. Attico, lib. 11. 228. 3. a

Apud te nomen ciuitatis ne tantum quidem valuisse, vt dilationem aliquam crucis, vt crudelissimi terribisque supplicii aliquam paruam moram saltem posset afferre. 7. Verr. 130. a. 8. fam. 22. in epist. Cælii.

Apud te Prætorè si non effugium, ne moram quidem mortis, mentione atque vsurpatione ciuitatis assequi potuit: 7. Verr. 131. a

Qui igitur conuenit, quæ causa, &c. eandem esse moram ad iudicandum pro Cecin. 286. b

De Publio autem quod perferri oportet, moram non puto esse faciendam. 16. ad Att. 3

Venire omnes suas possessiones, & patrimonio se ornatissimo spoliari maluit, quam vllam moram fieri cuiquam creditorum suorum. pro Syl. 44

In his, γλυκὺν τιμὸν illud confirmas, moram mihi nullam fore. Att. lib. 5. 110. 1. a

Deinde vtrū statim fieri necesse sit, an habeat aliquam moram & sustentationem. de Inuent. 80. b

Inferre moram & impedimentum alicui. 1. de Inuent. 18. a

Iniicere moram & religionem iudicandi iudicibus. pro Cecinna, 3. a

Ne minimam quidem moram interposuisti, quin quamprimum maximo gaudio & gratulatione fruere. 10. Philippicarum, 269. a

Quod cum audissemus, nullam moram interponendam putauimus, quin videremus, &c. Academ. q. ed. 2. lib. 1. 1

Itaque bellum nefarium illatum Reip. quum viderem, nullam moram interponendam insequendi M. Antonium putauit. 6. Philip. 205. a

Propter tarditatem sententiarum, moramque rerum. epist. 156. b

Moram supplicio quærere. in Verr. 269. b

Omnino Panfa viuo celeriora omnia putamus, nunc per auspicia longam moram video. ad Brut. 14

Salus Castulonensis, qui semper tenuit nostros tabellarios, &c. tamen nequaquam tanta in mora est, quanta qui locis omnibus dispositi, &c. Afinius Pollio Cic. lib. 10. 31. 1. a

Quod ego vt debui, sine mora feci. Brut. 18. 1. a

Sine mora facere aliquid, abiecta omni cūctatione. At. 177. b

Comitia sine mora futura videntur. de Fato, 307. b

Vt venienti Bruto, exercituique eius sine mora transitus esset paratus. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 18. 11. a

Illi sine recusatione ac sine vlla mora negotium susceperunt. in Catil. 111. & epist. 117. b

Distincta & interpuncta interualla, moræ, respirationisque alios delectant: &c. in Orat. 29. a

Moræ quædam inciderunt Prætoris. 8. fam. 9. in epistola Cælii.

Tu omnes moras interponis, quibus infirmetur Brutus. 8. Philip. 245

Moralis, Moratus, Vide Mos.

Morbus.

Cum autem hic feruor concitatioque animi inueterauerit, & tanquam in venis medullisque infederit, tum existit & morbus, & ægrotatio, & offensiones eæ, quæ sunt eis morbis ægrotationibusque contrariæ. Tusc. q. lib. 4. 18

Morbus & ægrotatio ex totius valetudinis corporis conuulsione & perturbatione gignuntur, vitium autem integra valetudine ipsum ex se cernitur. Tusc. q. lib. 4. 22

Quomodo autem in corpore est morbus, ægrotatio & vitium: sic in animo. 4. Tusc. q. 43. a

Morbus grauis & mortifer. Diuinat. lib. 1. 58

Sic hic morbus qui est in Rep. releuatus istius pœna, vehementius viuis reliquis ingrauescet. in Catil. a

Morbus ingrauescens. Diuin. lib. 2. 12

Nullus morbus mundum potest, aut senectus affligere. de Vniuers. 197. b

Quas oras quasi morbus quidam illius furoris peruaserat. pro Sylla, 177. b

Quum hominem temperantem, summum medicum, tantus improuiso morbus oppresserit: Att. lib. 15. 1

Morbus animi. Tusc. q. lib. 3. 1

Morbus edacitatis. 7. fam. 46. Id est, ex edacitate proueniens. Morbus mentis. Tusc. q. lib. 3. 7

Morbus Reipub. pro Sylla, 57

Tullia meæ morbus & imbecillitas corporis me exanimat. Att. lib. 11. 11

Bonum valetudo, miserum morbus. de Finib. 144. b

Morbi causa excusetur in dies singulos. 12. ad Att. 14

Pyliam in idem genus morbi delapsam, curam tibi afferre maiorem sentio. Att. lib. 7. 13

Qui quum vno genere morbi affligeretur, neque se recreare quisquam posset, quum semel incidisset, dubitabat nemo, &c. in Pis. 67. a

Contra vim grauitatemque morbi contendit, vt ad castra perueniret. in Ant. 216. b

Alter nondum ex longinquitate grauissimi morbi recreatus est. in Ant. 227. b

Num vates acutius coniciet morbi naturam, quam medicus: &c. de Diuinat. 111. b

Morbi senescens remissio. 7. fam. 47

Morbi vis in quartanam conuersa est. 16. fam. 12

Si me aliqua vis morbi, aut natura ipsa consumpserit, tamen, &c. pro Planc. 278. b

Purgationibus & vi ipsius morbi consumptus es. 16. familiarium, 18

Mederi morbo alicui. de Orat. 215. b

Morbum appellant totius corporis corruptionem: ægrotationem, morbum cum imbecillitate: vitium, quum partes corporis inter se dissident, ex quo prauitas membrorum, distortio, deformitas. 4. Tusc. q. 22

Si morbum depulero, facile, vt spero, illa reuocabo. Gallo, lib. 7. 47

Cadere in morbum. Tusc. q. 165. b

Ille in morbum continuo incidit, ex quo non conualuit. Planco, lib. 13. 30. 10. a

Is in morbum grauem & periculosum incidit. epist. 156. b

Is tibi in morbum incidit, ac satis vehementer diuque ægrotauit. pro Cluent. 138

Quoniam in tam grauem morbum inciderat, bene actum cum illo arbitrator. 15. ad Att. 7

Morbum iurauit. 1. ad Attic. 2

Morbum perpetuum iurabo. 12. ad Att. 14

Medicus morbum ingrauescentem ratione prouidet. de Diuinat. 111. b

Morbum & grauedinem remouere. 10. ad Att. 52

Morbum ab ægrotatione in animo tantummodo cogitatione possumus seiungere. Tusc. quæst. lib. 4. 22

Valetudinem tuam iam confirmata esse & à vetere morbo & à nouis tentationibus, gaudeo. Att. lib. 10. 53

Qui sunt morbo graui & mortifero affecti. de Diuin. 94. b. pro Cluent. 24. a

Graui periculosoque morbo affectus. in Ant. 216. b

Bona valetudo iucundior est eis, qui è graui morbo recreati sunt, quam qui nunquam in ægro corpore fuerunt. Post reditum in Senatu, 3. a

Euadere ex morbo dicitur ægrotus. 2. de Diuin. 20. a

Infirmus ex graui & diuturno morbo. 8. Philipp. 237. a

Morbo extingui. pro Sylla, 13. b

Vt sæpe homines ægri, morbo graui, cum æstu febrique iactantur, si aquam gelidam biberint, primo releuari videntur, deinde multo grauius vehementiusque afflicti: sic hic morbus, qui est in Rep. releuatus istius pœna, vehementius reliquis viuis ingrauescet. in Catil. 23

Quod morbo impeditus, in Ciliciam non transferis. ep. 17. b

Corpus quod in morbo est. 3. Tusc. lib. 16. a

Qui in morbo sunt, sani non sunt. Tusc. quæst. lib. 3. 7

Nam ille quoque sodalis istius erat in morbo hoc & cupiditate. in Verr. 95. b

Hunc igitur nec Olympius Iupiter fulmine percussit, nec Æsculapius misero diuturnoque morbo intabescetem interemit. 3. de Nat. deor. 123. a

Grauius ægrotant ii, qui quæ leuati morbo videntur, in eum de integro incidunt. Cornificio, lib. 12. 29. 4. a

Morbo quodam nouo ciuitas moritur. 2. ad Att. 50

Oppressa est morbo mulier. pro Cluent. 15. a

Morbo teneri. Tusc. quæst. lib. 215. b

Animi valentes morbo tentari non possunt, corpora possunt. 4. Tusc. lib. 48. a

Morbo mortifero vrgeri. Fat. 14

Cum sanguis corruptus est, aut pituita redundat, aut bilis in corpore, morbi, ægrotationesque nascuntur. Tusc. quæstionum, 113. b

Ex perturbationibus morbi conficiuntur, quæ vocantur illi vno uocabulo. Tusc. quæst. lib. 113. b

Morbi ægrotationesque oriuntur ex libidine & lætitia. Tusc. quæst. lib. 4. 19

Morbi & ægrotationes, partes sūt vitiositatis. Tusc. q. li. 4. 23

Morbi ex defatigatione membrorum. de Nat. deor. 2. 43

Morbi animi, sunt cupiditates immenses & inanes diuitiarum, gloriæ, dominationis, libidinosarum etiam voluptatum. de Finib. lib. 1. 46

Morbi insanabiles. Tusc. quæst. lib. 5. 2

Tanti aderant morbi vesicæ & viscerum. de Finib. 85. b

Nec verò quisquam stultus non horum morborum aliquo laborat. 1. de Finib. 91. a

Mirari licet, quæ sint animaduersa à medicis herbarum genera, quæ radicum, ad morsus bestiarum, ad oculorum morbos, ad vulnera. de Diuin. 82. b

Morbos philosophi appellant motus perturbatos. Tusc. quæst. lib. 3. 8

Facilius in morbos incidunt adulescetes, grauius ægrotant, tristius curantur. de Senect. 91. b

Medici ex quibusdam rebus, & aduenientes morbos, & crescentes intelligunt. 2. de Diuin. 210

Ego autem cum omnes morbos reformido, tum quod Epicurum tuum Stoici malè accipiunt, quia dicant *δυσχερὴ* & *δυσπραγία* molesta esse: quorum alterum edacitatis morbum esse putant, alterum etiam turpioris intemperantiæ. 7. fam. 46

Ex magnis & diuturnis & iam desperatis Reipubl. morbis ista repente vis eripit, vt, ea confecta & eiecta, conualescere aliquando & sanari ciuitas possit. pro Syll. 57

Ex morbis grauib⁹ graues solent offensiones esse, si qua culpa commissa est. 16. fam. 18

Medici leuiter ægrotantes, leuiter curant, grauioribus morbis periculosas curationes & accipit adhibet. 1. Off. 116. a

In morbis corporis vt quisque est difficillimus, ita medicus nobilissimus atque optimus adhibetur. Att. 173. b

Morbisque, ægrotationibusque contraria nasci putantur à metu. Tusc. quæst. lib. 4. 19

Morbosus.

Maiores nostri iracundos solos, morbosos nominauerunt. 4. Tusc. lib. 85. a

Mordeo.

Neque non tamen me mordet aliquid, in quo vnum non vereor, quæ mihi tuenda sunt. Appio, lib. 3. 50

Latrant & mordent canes. pro Rosc. Amer. 34. a

Tamen si quis error aliunde exiit, si paupertas momordit, si ignominia pupugit. 3. Tusc. lib. 139. a

Momorderunt me valde epistolæ tuæ: eadem tamen sanauerunt. 13. ad Att. 12

Par pari referro, quod illam mordeat. epist. 15. b

Quod rogas vt in bonam partem accipiam, si qua sunt in tuis literis quæ me mordeant. Att. lib. 12. 215. 10. a

Alii canes & latrare & mordere possunt. pro Sext. Rosc. 34

Frænum mordere. Brutus Ciceroni, lib. 11. 38

Qui scribis morderi te interdum, quod non simul sis. 6. ad Atticum, 27

Morderi conscientia. Tusc. quæst. lib. 4. 35

Morsus.

A bestiiis ictus, morsus, impetitus. Offic. 36. b

Acer morsus doloris. Tusc. quæst. lib. 2. 47

Itaque & dolor corporis, cuius est morsus acerrimus, perferretur, spe proposita boni. 3. Tusc. lib. 103. a

Morsus viperinus. Tusc. quæst. lib. 2. 14. 2. de Finib. 251. a

Ægritudo erit sublata illa mœrens, morsus tamen & contractiunculæ animi relinquentur. 3. Tusc. 70

Vt ægritudo quasi morsum aliquem doloris efficiat. Tusc. quæst. 212. b

Certare pugnis, vnguibus, calcibus, morsu. Tusc. q. 2. 43. b

Cui ferus immani laceravit viscera morsu. de Diuin. 121. b

Dum recordationes fugio, quæ quasi morsu quodam dolorem efficiunt, refugio à te admonendo. 12. ad Att. 19

Philoctetes vlceratus serpentis morsu. de Fato, 147. b

Acriores sunt morsus intermissæ libertatis, quam retentæ. Offic. 37. b

Herba ad morsus bestiarum. Diuin. lib. 1. 11

Quid aristolochia ad morsus serpentum possit. de Diu. 85. b

E quibus quum emerferit, fundit frugem spicæ ordine structam, & contra auium minorum morsus munitur vallo aristarum. de Senect. 47. a

Mordax.

Quum quæres id quid esset, senem tibi quendam oppidanum dixisse, lacerat lacerum Largii mordax Memmius. 2. de Orat. 133. a

Mordicus.

Auferre mordicus auriculam alicuius. 3. ad Q. frat. 24

Mordicus premere aliquid. 2. de Nat. deor. 93

Quum id fugiunt, re eadem defendunt, quæ Peripatetici, verba tenent mordicus. de Finib. lib. 4. 74

Nam ab omnib⁹ eiusmodi visis perspicuitatem, quam mordicus tenere debemus, abesse dicemus. Aca. q. ed. 1. li. 2. 48

Morbundus, Vide Mors.

Morigeror, Vide Mos.

Morior, Vide Mors.

Moror.

Nihil moror eos saluos esse, & ire quod lubet. in Verr. a

Quid moror in terris: de Somn. Scip. 127. b

Brutus valde moratur non tergiversans, sed expectans, &c. ad Attic. 254. b

Curtius cogitat dibaphum, sed cum infector moratur. ad Cælium, lib. 2. 15. 19. a. 1. in Catil. 14. a

Nihil me moratur præter tempestatem. 10. ad Att. 16
 Tempus eius tridui quod in his castris morabar, in magno officio & necessario mihi ponendum putavi. 15. famil. 6
 Libri ad Varronem nos morabantur. Att. 212. b
 Tu quæ adhuc Brundisii moratus es, valde probo. epist. 254. b
 Cum Athenis diu essem moratus. de Orat. 149. b
 Tu autem, nisi molestus est, paulisper exurge, & perfer hunc dolorem commemoracionis necessariæ, in qua ego diutius non morabor, quoniam, &c. pro Cluent. 134. a
 Ego, tibi ut antea scripsi, dum mihi à te literæ veniant, in Italia morabor. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 23. a
 Ego morabor te. Att. 215. b
 Si quid eum vel impedit, vel morabitur. epist. 93. b
 Tamen legatorum nomen, belli celeritatem morabitur. 5. Philipp. 182
 Non morabitur me nauigatio. 15. famil. 33
 Nisi quid me Etesis morabuntur. epist. 26. b
 Balbo placebat, propinquum diem, & Romæ, si Cæsar moraretur, posse in diem tertium differre. Att. 217. b
 Cum enim illam ad solenne sacrificium curru vehi ius esset, morarentur iumenta, &c. Tusc. q. 173. b
 Hic iste omnia, ne multis morer, asportanda curauit. 6. Verriarum, 93. a
 Dabo operam, ne Antonius in Italia moretur. epist. 172. b
 Quod quæ secus erit, quid te Apulia moretur? Att. 11. 4. 86. 1. a
 Hem cui legatos mittemus, cui bellum moremur inferre. in Ant. 201. b
 Cum constituissem ad me venire, miror quam ob causam moratus sis. Att. 130. b
 Morari aliquem conscendentem. in Vat. 31. b
 Diutius morari aut expectare præsidium non necesse habui. epist. 192. b. 3. de Orat. 43. a
 Si hic æquo animo morari non potes, abi in alias terras. in Catil. 101. b
 Quam vellem nunc in prouincia morari. Att. 99. b
 Multa eum in Asia dicunt morari. Att. 182. b
 Si modò meo casu aut confirmare patriæ salutem, aut periculum morari possim. epist. lib. 10. 18
 Nec est passus in Rep. diutius vestrorum scelerum pestem morari. in Pis. 85. b
 Publia scripsit, se vnà (si ego paterer) moraturam. Att. 197. b
 Moratus triduum Laodicæ, & tridui Apameæ, & totidem dies Synade. Att. lib. 5. 104. 2. a
 Hæc tardata diu species, multumque morata. de Diuin. 84. b
 Morphagenes.
 Inde ad Taurum cogitabam, ut cum Morphagene signis colatis, si possem, de seruo tuo deciderem. 5. ad Att. 28
 Morose, Morositas, Morosus, Vide Mos.
 Mors.
 Mors, discessus animi à corpore. Tusc. q. lib. 1. 16
 Omnium rerum mors est extremum. 6. famil. 55
 Mors, est finis omnibus, quæ generi humano angorem nequicquam afferunt. ex Euripide. Tusc. q. lib. 3. 50
 Finis vitæ miseræ mors esse videtur. 1. Tusc. 90
 Mors, est migratio in eas oras, quas, qui è vita excesserunt, incolunt. Tusc. quæst. lib. 1. 81
 Mors non est interitus omnia tollens atque delens, sed quædam quasi migratio commutatioque vitæ: quæ in claris viris & feminis dux in cælum soleret esse. 1. Tusc. 23
 Quoniam mors ibidem est, æternum nihil sentienti receptaculum. Tusc. quæst. lib. 5. 84
 Mors videtur esse notissima res. Tusc. q. lib. 1. 16
 Mors abducit à malis, non à bonis. Tusc. q. lib. 1. 68
 Accedit etiam mors, quæ quasi saxum Tantalo semper impendit. 1. de Finib. 91. a
 Natura sic se habet, ut quo modo initium nobis rerum omnium ortus noster afferat, sic exitum mors. Tusc. q. lib. 1. 75, & 76
 Necesse est sit alterum de duobus, ut aut sensus omnino mors omnes auferat, aut in alium quandam locum ex his locis morte migretur. Tusc. quæst. lib. 1. 80
 Mors sapientem non deterret, quominus in omne tempus Reip. suisque consulari, & posteritate ipsam, cuius sensum

habiturus non sit, ad se putet pertinere. Tusc. q. lib. 1. 75
 Mors fugitur quasi dissolutio naturæ. de Finib. 135. b
 Mors nihil habet quod sit horrendum. Tusc. q. lib. 2. 2
 Mors nullum sensum habens. 5. famil. 64
 Mors propter incertos casus quotidie imminet, & propter breuitatem vitæ, nunquam longè potest abesse. Tusc. quæst. lib. 1. 75
 Mors tum æquissimo animo appetitur, cum suis se laudibus vita occidens consolari potest. Tusc. q. lib. 1. 98
 Mors nec ad viuos pertinet, nec ad mortuos. Tusc. quæstionum, lib. 1. 76
 Mors ut nihil pertinet. Nos ante ortum, sic nihil post mortem pertinebit. Tusc. quæst. lib. 1. 76
 Mors feruituti turpitudinique anteponenda. Offic. 1. 113
 Omni ætati mors est communis. de Senect. 62
 Cum sit omnibus definita mors, optandum est, ut vita quæ necessitati debetur, patriæ potius donata, quam referuata naturæ videatur. pro Sest. 38. a
 O fortunata mors, quæ naturæ debita pro patria est potissimum reddita. 14. Philipp. 40
 Et huic & multis aliis mors ob Rempub. habita honori fuit. in Ant. 221. b
 Mors honesta sæpe vitam turpem exornat, vita turpis ne morti quidem honestæ locum relinquit. pro Quint. 28
 Honestæ mors nunquam fugienda, sæpe etiam appetenda. Matus Ciceroni, lib. 11. 28. 10. a
 Mors indigna Palamedis. 2. ad Heren. 62
 Neque enim mors miseranda est, quæ ob rem capitur. Antequam. 196. b
 Mors aut planè negligenda est, si omnino extinguit animum: aut etiam optanda, si aliquò deducit, ubi sis futurus æternus. Cat. 61
 Mors necessitatem habeat fati, aut si antè appetenda est, appetatur cum gloria. in Ant. 245. b
 Mors, quam illi mihi fortasse minitantur. omnibus est rata. 4. in Catil. 92. a
 Mors repentina. Diuin. lib. 2. 58
 Si mors, malum, est sempiternum malum. Tusc. q. lib. 1. 90
 Mors si est misera, finis esse nullus potest. Tusc. q. lib. 1. 90
 Mors ei somno similis est, qui nonnunquam etiam sine visis somniorum placatissimam quietem affert. Tusc. quæstionum, lib. 1. 80
 Sit mors terribilis iis, quorum cum vita omnia extinguuntur: non iis, quorum laus emori non potest. Parad. 20
 Nec enim turpis mors forti viro potest accidere, neque immatura consulari, nec misera sapienti. 4. in Catil. 75. a
 Mors voluntaria. de Finib. lib. 3. 49
 Turpis fuga mortis omni est morte peior. in Ant. 219. b
 Mortis genus gladiatorium. 11. Philipp. 300
 Imago mortis, somnus. 1. Tusc. 147. a
 Mortis metu liberari. Tusc. quæst. lib. 1. 20
 Mortis metu omnis quietæ vitæ status perturbatur. de Finibus, lib. 1. 38
 Patrocino vero se vsos, aut clientes appellari mortis instar putant. Offic. 47. b
 Morti alicuius illachrymari. 3. de Nat. deor. 61
 Qui Consulem morti obieceris, inclusum obsederis, extrahere ex suis testis conatus sis. in Vat. 17. a
 Occumbere morti, mortem, morte. 1. Tusc. 163. a
 Morti iam aduentanti paululum obuiam procedere. Tusc. quæst. lib. 5. 41
 Mortem, naturæ finem esse, non poenam. pro Milo. 121. b. 11. Philipp. 290
 Mortem esse optimum homini, comprobatur testimonio Apollinis. Tusc. quæst. lib. 1. 102
 Mortem à diis immortalibus non esse supplicii causa constitutam, sed aut necessitatem naturæ, aut laborum aut miseriarum finem esse: itaque eam sapientes nunquam inuiti, fortes etiam sæpe appetuerunt. 4. in Catil. 79
 Sed vniuersi etiam exercitus ad non dubiam mortem concurrerunt, &c. Tusc. quæst. lib. 1. 73
 Duci ad mortem. 1. Tusc. 90
 Ad mortem fidenti animo gradi. Tusc. quæst. lib. 1. 99

Lachrymæ meorum me ad mortem ire prohibuerunt: quod certe & ad honestatem & ad effugios intolerabiles dolores fuit aptissimum. 1. ad Q. frat. 58
 Magna me, inquit, spes tenet, iudices, bene mihi euenire quod mittar ad mortem. 1. Tusc. 80. de Socrate.
 Ad mortem se offerre pro patria. Tusc. q. lib. 1. 27
 Ad mortem trudi. Tusc. quæst. lib. 1. 59
 Et cui inimici propter dignitatem pepercerant, inuentus est amicus qui ei mortem afferret. Seruius Ciceroni, li. 4. 12. 7. a
 Mortem assequi. pro Planc. 73
 Mortem cum vita commutare. 4. fam. 16. in ep. Ser. Sulpitii.
 Consciscere mortem sibi ipsi. in Verr. 179. b
 Mortem voluntariam consciscere. 7. famil. 10
 Mortem non modò contemnere, sed etiam optare. 5. famil. 64. 1. Tusc. 160. a
 Cum iam præcordis conceptam mortem contineret. Tusc. quæst. lib. 1. 80
 Mortem bellicam peregrinamque; excipit lex x 11. tab. quum homini mortuo ossa à quoquam, ut funus faciat, colligi iubet. 2. de Legib. 55
 Mortem qui leuiore faciunt, somni simillimam volunt esse. Tusc. quæst. lib. 1. 76
 Mortem alicuius ferre animo forti. 15. famil. 49. in ep. Cassii.
 Mortem alterius æquo animo ferre. Tusc. q. lib. 3. 61
 Mortem honestam nunquam fugendam, sæpe etiam appetendam putavi. 11. famil. 48. in epist. Matus.
 Mortem alicuius lacerare. pro Mil. 66
 Mortem suorum quisquam eò luget, quod eos orbatos vitæ commodis arbitratur. Tusc. quæst. lib. 1. 25
 Quid Macedo Alexander, quum ab ineunte ætate res maximas gerere cœpisset, nonne tertio & tricesimo anno mortem obiit? 5. Philipp. 198. a
 Ennius cum Thyestem fabulam docuisset, mortem obiit. de Clar. Orat. 171. b
 Agitur autem, liberine viuamus, an mortem obeamus. in Anton. 236. b
 Eadem sibi manu vitam exhausisse, qua mortem sæpe hostibus obrulisset. pro P. Sestio, 45. a
 Quod supplicium satis acre reperietur in eum, qui mortem obtulerit parenti, &c. pro Sext. Rosc. 22. 23
 Occumbere mortem. Tusc. quæst. 170. b
 Mortem maturam appetere. Diuin. lib. 1. 35
 Dyrhachinum primum ciuitatis eadem ratione mortem appetisse, &c. 5. Verr. 110. a. 1. Tusc. 188. a
 Mortem omnibus natura proposuit. in Ant. 163. b
 Mortem reddere. 14. Philipp. 405
 Qui mortem non timet, magnum is sibi præsidium ad beatam vitam comparat. Tusc. quæst. lib. 2. 2
 Morte homini nihil bonum aliud potius: si quidem vel dii ipsi, vel cum diis futuri sumus. Tusc. q. lib. 1. 62
 Homines inimicos suos morte affici volunt. pro Cluent. 135. a
 Vir clarissimus ab homine terribissimo acerbissima morte est affectus. epist. lib. 4. 12. 7. a
 Morte alicuius amittere magnum præsidium. 12. famil. 10
 Vidi prætextatos inimicos nondum morte complorata arbitria petentes funeris. pro Dom. 75
 Quæro autem quid sit, quod quum dissolutione, id est morte, sensus omnis extinguitur, &c. 2. de Finib. 161. a
 Vitam cum morte commutare. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 7. a
 Consciscere extremum diem morte. 3. de Finib. 114. a
 Homines iam morte deletos reponere in deos. de Nat. d. 1. 29
 Qui illas fortunas morte dimiserit. Tusc. q. lib. 1. 10
 Siquis morte poenas sceleris effugerit. 3. de Nat. deor. 68
 Morte effugiuntur mala, etiam si non euenierint, tamen quia possunt euenire. Tusc. q. lib. 1. 71
 Illa virtus L. Crassi morte extincta subito est. de Orat. 142. b
 In morte aut summum bonum, aut nullum malum. Tusc. quæst. lib. 1. 99
 Sicut is in morte sua testamento declarauit. pro Cecin. 287. b
 In morte sunt qui nullum censeant fieri discessum, sed vnà animum & corpus occidere, animumque cum corpore extingui. Tusc. q. lib. 1. 16. tales sunt Epicurei.
 In morte nihil mali esse. 5. famil. 45

In morte nihil esse mali, etiam si animi sic, ut corpus, interirent. Tusc. quæst. lib. 1. 67
 In morte residens sensus. 5. famil. 45
 In morte nullus sensus est, cum in eius simulachro (somno) nullus sit. Tusc. q. lib. 1. 76
 In morte fortunæ discrimen tolli maximè è natura est, ut sint omnia locupletibus cum plebe communia. 2. de Leg. 55
 Is qui & naturæ & legibus fatiffecit, quem leges exilio, natura morte multauit. pro Cluent. 21
 Morte obita. pro Sest. 50
 Ne morte patrifamilias sacrorum memoria occideret, iura pontificum autoritate consecuta sunt, ut iis essent ea adiuncta, ad quos eiusdem morte pecunia peruenerit. 2. de Legibus, 46
 Morte & suspensio remedium iniuriæ suæ querere. 5. Verriarum, 110
 Carbo morte voluntaria se à seueritate iudicum vindicauit. de Clar. Orat. 173. b
 Claræ mortes pro patria appetitæ non solum gloriosæ rhetoribus, sed etiam beatæ videri solent. Tusc. q. lib. 1. 104
 Præclaræ mortes sunt imperatoriarum. 2. de Finib. 81
 Mortes appetitæ. Tusc. q. 173. b
 Quibus videmus optabiles fuisse mortes cum gloria. Tusc. quæst. lib. 1. 105
 Morior.
 Moritur in Gallia Quintius, & moritur repentino. pro Quintio, 3. b
 Æquissimo animo moritur sapientissimus quisque, stultissimus iniquissimo. de Senect. 75. a
 Ita moriar Cæsare incolumi. 9. ad Att. 26. in epist. Balbi.
 Moriar ni (quæ tua gloria est) puto te malle à Cæsare consuli, quam inaurari. ad Trebatium, lib. 7. 13. 3. a
 Moriar, si magis gauderem, si id mihi accidisset. Att. lib. 8. 18
 Moriar si præter te habeo. 9. famil. 32
 Nunquam vestrorum in nos beneficiorum memoria ac fama morietur. Postquam. 204. b
 Memoria suauiissimi hominis ne moriatur. in Pis. 74. a
 In quo tamen ipso vnà cum satietate memoria quoque moriatur voluptatis. Offic. 2. 83
 Atque ut iste interpositus sermo deliciarum desidiaque moreretur, &c. pro Cæ. 60
 Mori & agere animam. epist. 122. b
 Adolescentes mori sic mihi videntur, ut cum aquæ multitudinem vis flammæ opprimitur: senes autem sic, ut sua sponte, nulla adhibita vi, consumptus ignis extinguitur. de Senect. 92. b
 Mori æquo vel æquissimo animo. Tusc. quæst. lib. 3. 61. de Diuinat. lib. 1. 104
 Mori ætate prouecta. Tusc. q. lib. 1. 78
 Mori ante tempus. Tusc. q. lib. 1. 76
 Ita enim viuere, ut non sit viuendum, miserimum: mori autem nemo sapiens miserum duxit, ne beato quidem. epistolarum, lib. 6. 9
 Mori cum claritate. Diuin. lib. 2. 77
 Desyderio alicuius mori. Att. lib. 1. 1. 12. a
 Ex vulnere mori. Att. 2. b
 Mori exacta ætate. Tusc. q. lib. 1. 77
 Nisi forte me Sardanapali vice in suo lectulo mori malle cœfueris, quæ exilio Themistocleo. 10. ad Att. 24. de Fin. lib. 2. 82
 Mori videbamur in studio dimetiendi penè cæli, atque terræ Gallum familiarem patris tui Scipio. de Senect. 45
 Mori millies melius. 14. ad Att. 50
 Mori necesse est. Tusc. quæst. lib. 2. 2
 Videbatur vel mori satius fuisse, quæ esse cum iis. Att. 139. b
 Mori si mortuis etiam miserum esset, infinitum quoddam & sempiternum malum haberemus in vita. Tusc. q. lib. 1. 13
 Moriendum est omnibus. Tusc. q. lib. 1. 8
 Moriendum enim certè est, & id incertum an eo ipso die. de Senect. 67. a
 Moriendum esse non est malum. Tusc. q. lib. 1. 15
 Moriendi sensum celeritas abstulit. de Amicit. 97. b
 Moriendi cum spe meliore rationem ex mysteriis illis accepimus. 2. de Legib. 36

Moriens.

Diuinare autem morientes etiam illo exemplo confirmat Posidonius, quo affert Rhodium quendam morientem sex æquales nominasse, & dixisse, qui primus eorum, qui secundus, qui deinceps moriturus esset. de Diuin. lib. 1. 58

Morsus, Vide Mordco.

Mortuus.

Cum tu, quod tibi succederetur, exanguis & mortuus concidisti. in Pis. 70

Concidit mortuus veneno potio Themistocles. de Clar. 2. a

Mortua causa. pro C. Rab. 19

Quædam effigies spirantis mortui. Q. fratri, lib. 1. 49

Lacerti senis athletæ mortui. de Senect. 25. a

De mortui laude nisi in publicis sepulturis, nec ab alio, nisi qui publicè ad eam rem constitutus esset, dici licebat. 2. de Legibus, 60

De mortui laude in funere mentiri, nefas habebatur. 2. de Legib. 58, & 59

Homini mortuo ne ossa legito. de Legib. 18. b

Dii illi mortuo. 15. ad Att. 38. imprecatio est suppresso verbo. Mortuo non modò honorem, sed misericordiam quoque defuturam. 10. fam. 43, 44. in epist. Planci.

Anno illum mortuum, tutor sum liberis. Att. 195. b

Inferre mortuum in domum alicuius. pro Mil. 56. a

Quem dii mortuum perdant. 15. ad Att. 11

Panæ exercitum concisum esse, Panam ex vulneribus mortuum. Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 76

Auiam tuam scito desyderio tui mortuam esse. 1. ad Att. 6

Cum Cæsar venisset mortuo plausu. 2. ad Att. 47

Mortui, quanquam sensus abierit, tamen summis & propriis bonis & laudis & gloriæ, quanuis non sentiant, non carent. Tuscul. quæst. lib. 1. 98

Mortui non sunt miseri, quia omnino non sunt. Tuscul. quæst. lib. 1. 13

Mortuæ leges. 7. in Verr. 36

Mortuorum nò vitæ modò commodis, sed ne vita quidem ipsa quisquam caret. Tuscul. quæst. lib. 1. 72

Ad mortuos, laudis ornamenta pertinere illa significatio est, quod coronam virtute partam, & ei qui peperisset, & eius parenti sine fraude esse lex xii. tabul. impositam iubet. 2. de Legib. 56

Is non modò ex numero viuorum exturbatur, sed etiam, si fieri potest, infra mortuos mandatur. pro Quint. 28

Infra omnes mortuos mandatus esset. Post red. 200. b

Excitare aliquem à mortuis. 1. de Orat. 127. a

Si causam ageres militis, patrem eius à dicendo à mortuis excitares. de Orat. 106. b

Moribundus.

Tribunum plebis, plus viginti vulneribus acceptis, iacentem moribundumque vidisti. pro Sest. 74

Mortalis.

Fortuna nonnunquam tanquam ipsa mortalis cum immortalis natura pugnare videtur. 1. Offic. 168. a

Qui mortalis natus conditionem postules immortalium. Tuscul. quæst. lib. 3. 32, & 33

Quem nemo qui mortalis esset, audiuit. pro Flac. 134. b

Mortale igitur omne animal & dissolubile & diuiduum sit necesse est. 3. de Nat. deor. 39. a

Corpus mortale. de Nat. deor. 90. b

Et quicquid est, mortale sit an æternum? 4. Acad. 123. a

Quod in iis mortale & caducum, quod diuinum æternumque sit. de Legib. 168. b

Infra autem nihil est iam, nisi mortale & caducum. de Somnio Scip. 128. & Orat. 206. b

Miserrimi mortalis casum subire. Antequam iret in exil. 19. a

Quo beatius esse mortali nihil potest. Partit. 118. b

Animum non esse mortalem. de Senect. 93. b

Mundum mortalem fecit Plato. de Nat. deor. 1. 16

Homines mortali conditione esse generatos. de Vniuers. 51

Animum dum in corpore mortali est, viuere. de Senect. 93. b

Pro conditione vitæ mortali, immortalitatem consequi. 14. Philipp. 407. a

Omnes mortales omnium generum, ætatum, & c. in Pis. 100. b

Omnes mortales qui vbique sunt. de Finib. 65. b

Atque hoc quidem omnes mortales sic habent, & c. de Nat. deor. 77. b

Quod & Senatus & populus Romanus & omnes mortales iudicarunt. pro Dom. 233. b

Mortals ab immortalibus vsucapere nihil possunt. de Aruspicum respons. 28

Corpora mortalia. de Senect. 73. a

Qui sit vnus omnium mortalium sine vlla dubitatione deterrimus. de Arusp. 257. b

Quæ sit omnium mortalium expectatio, vides. pro S. R. 20. b

Nemo omnium mortalium. in Verr. 130. b

Nam istum paucis horis primæ actionis omnium mortalium sententiis condemnauit. 7. Verr. 139. a

Nec me pœnitet mortales inimicitias, sempiternas amicitias habere. pro Rab. 127. b

Defendo multos mortales. in Verr. 71. & 55. b

Vt omnes mortales videre possint, & c. in Verr. 147. b

Vt ab omnibus mortalibus audacia tua cognosceretur. pro Sext. Rosc. 34. b

Cum eius moeror inauditus omnibus mortalibus miserabilis videretur. pro Dom. 225. b

Mortalitas.

Mortalitas cōsequitur omne quod ortum est. de Nat. d. 1. 20

Supra mortalitatem tibi sunt omnia tributa. Octauio, 44

Mortifer.

Emissio maris anguis erat mortifera Corneliæ. de Diu. 121. b

Infanabilis & mortifera plaga. pro Sest. 35. a. & in Vat. 15. a

Et quum pene in manu iam mortiferum illud teneret poculum, locutus ita est, vt non ad mortem trudi, verum in cælum videretur ascendere. 1. Tuscul. 113. a. De Socrate.

Accepti P. Sylla vehemens & mortiferum vulnus. pro Syll. 55

Sciebam me in mortiferum bellum, non in epulas mittere. 3. Tuscul. 50. a. Ex Euripide.

Qui sunt morbo graui & mortifero affecti. 1. de Diuin. 112. a

Mortifera præcepta pro salutaribus si cōscripserint imperiti medici. 2. de Legib. 11

Cur deus mortifera tam multa terra marique disperferit. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 111

Mos.

Manet mos antiquus. Ruso, lib. 5. 20. 3. a

Mos & consuetudo ciuilibus. 1. Offic. 206. a

Cum omnes, vt mos est, vt fieri solet, cōcurrerent. 7. Verr. 53. a

Vt mos amicorum est. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 1

Sed quia mos est ita faciendi, rogo. epist. 194. b

Mos est hominum, vt nolint eundem pluribus in rebus excellere. de Claris Orat. 42. a

Nam vt mos fuit Bithyniæ regibus, lectica octophoro ferabatur. in Verr. 241. b

Gestus est mos & voluntati & dignitati tuæ. pro Mur. a

Mos gestus esse videatur vtrique. 2. ad Att. 39

Gerendus est tibi mos adolescentibus Crassæ. 1. de Orat. 52. a

Nec patrius mos tā contumaciter repudiandus. 2. de Diu. 56

Hic enim est mos patrius Academicæ, aduersari semper omnibus in disputando. de Orat. lib. 1. 41

Mos vitiosus. Tuscul. q. lib. 1. 25

Non mos, consuetudoque seruata. pro Cluent. 77. a

Desydero filiam, effigiem moris, sermonis, animi mei. ad Q. frat. 303. b

Tum ille negauit moris esse Græcorum, vt in conuiuio virorum accumberent mulieres. 3. Verr. 45. a

Mori veteri parendum. de Vniuers. 47

Præclarum à maioribus accepimus morem rogandi iudicis, si eum teneremus: quæ salua fide facere possit. Offic. 3. 57

O morem præclarum & disciplinam, quam à maioribus accepimus. pro Flac. 149. b

Græcorum prudentiam posse ad nostrum morem vsūmque transferri. 3. de Orat. 53

Plerique autem parentum præceptis imbuti, ad eorum consuetudinem moremque deducimur. 2. Offic. 165. a

Ad morem dicendi rhetorum exercere aliquem, & c. Or. 201. b

Contra morem consuetudinemque aliquid facere. Off. 30. b

Sed tibi morem gestu. epist. 29. b. Tuscul. q. lib. 1. 15

Morem gerere studio aut cupiditati alicuius. pro Quint. 5

Quæ autem his temporibus scripsi, Aristotelicum morem habent. Att. 209. b

Aut quod in morem vetustas vulgi approbatione perduxit: quod genus, pactum, par, iudicatum. 2. de Inuent. 242. a

In morem Saliū, in Hortensio, a

Apud Platonem est, omnem Lacedæmoniorum morem inflammatum esse cupiditate vincendi. Offic. 13. b

Retinere & reuocare morem. de Finib. lib. 2. 3

Quem morem quæ Carneades acutissimè copiosissimèque tenuisset, & c. 5. Tuscul. 17. a

More, institutioque omnium defendere. pro Cecin. 1. a

More & modo facere. pro Mur. 65

Natura vel more perfecta virtus. 1. Acad. 53. a

Accusatorio more, & iure facere aliquid. pro Flac. 10. a

More agere, institutioque ciuilibus. 1. Offic. 206. a

More antiquo cum parua esset villa. 2. de Legib. 2

Nò antiquo illo more, sed hoc nostro eruditus. de Cl. 176. b

Aristotelico more disputare. de Orat. 150. b

More Aristotelico scribere. epist. 16. b

Inclinata vlantique voce Asiatico more canere. Or. 199. b

Austero more & modo agere. pro Cæl. 24. a

Bestiarum more vagari. 1. de Inuent. 3. a

Multa sūt à nobis in Academicis, Carneadeo more & modo disputata. de Vniuers. 195. b

Quæ communi more in foro loquitur, in libello suo. de Finibus, lib. 4. 19

Dicendi ratio in medio posita, communi quodam in vsu atque hominum more & sermone versatur. de Orat. 80. b

Quid vnquam domus illa viderat, nisi pudicum? nisi ex optimo more & sanctissima disciplina? 2. Philipp. 78

Gigantum more bellare cum diis, est naturæ repugnare. de Senect. 6. a

Fit sermo inter eos & inuitatio, vt Græco more biberetur. in Verrem, 98. b

More hoc insulso & nouo plausum dedisset. 4. ad Att. 4

Nam si hoc more moderari possemus, vt, & c. epist. 114. b

Tu mi Oppi conferuabis amorē tuum (etsi more magis hoc quidem scribo, quàm quo te admonendum putem) meaque omnia tuebere. ad Oppium, lib. 11. 53

Ius in natura sit, an in more. Partit. 235. b

De quo quum consulerent Athenienses Apollinē Pythium, quas potissimum religiones tenerent: oraculum editum est, quæ essent in more maiorum. 2. de Legib. 39

Est hoc in more positum, institutioque maiorum, vt ii qui, & c. 2. de Leg. Agr. 17. a

Placet dici omnia Isocrateo Theopœpœoque more. Or. 217. b

More institutioque maiorum, & c. pro Mur. 124. b

Ab ipso more maiorum satis commendatum eum tibi arbitrabar. 13. fam. 20

Ipsi Consules, quibus more maiorum concessum est, vel omnes adire prouincias, & c. Att. lib. 8. 167. 4. a

Neque grauabor breuiter meo more quid quaque de re sentiam, dicere. 1. de Orat. 53. a

Meretricio more viuere. pro Cæl. 30. a

Nostro quidem more cum parentibus puberes filii non lauantur. Offic. 26. b

Et nostro more aliquando, non rhetorico loquamur. de Oratore, 96. b

Nostro more ne patiamur intronitti literas. Att. 223. b

Hoc iniecto metu iudicibus, nouo more, nullo exemplo, eam rem putatis esse in Sicilia nisi ad nutum istius iudicatum? 4. Verr. 47. a

Planè nouo more vti. contra Rull. 71. b

Lex contra omnes leges nullo scripta more. in Pis. 86. b

Causam more institutioque omnium defendi. pro Cec. 185. b

Quod mihi existimationē tuam, dignitatēque cōmendas, facis tu quidem omnium more. ad Cornificium, li. 12. 17. 5. a

Prætor quemadmodum more & exemplo opitulari possit, non habebit. pro Cecin. 22

Peruerso more facere. pro Rosc. Comædo, 32. a

Apud quos, quo more, cuius arbitratu sit educatus. de Inuentione, 50. b

More Romano te commendabo Balbo. 7. fam. 34

Pompeius Syllano more exemploque vincet. Att. 159. b

Vitioso more effici quidpiam. Tuscul. q. lib. 1. 154. b

Humano modo, vsitato more. in Verr. 110. & pro Mur. 129. b

Mores institutaque maiorum. Tuscul. q. lib. 4. 1

Mores & instituta vitæ. Tuscul. q. lib. 1. 1

Mores corrupti deprauati. Offic. 2. 104

Mores ferendi in disputatione iuris ciuilibus, nec scriptis omnia faciendā. 1. de Legib. 15

Mores multarum ciuitatum in Græcia ad mollitiem pariter sunt immutati cum cantibus. 2. de Legib. 38

Asperius quàm mores mei patiantur. 9. ad Att. 62

Mores perdit. epist. b

Tua singularis humanitas, suauissimique mores. Att. 162. b

Mores temperati & moderati. 12. fam. 58

Mores varii. de Finib. lib. 2. 8

Morum institutio. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 17

Morum mentionem facere apud censores, criminum apud iudices. 2. ad Heren. 36

Morum mutatio quæcunque in principibus extiterit, eandem in populo sequenturam. 3. de Legib. 29

Nihil est amabilius nec copulatius, quam morum similitudo bonorum. Offic. 1. 81

Totam vitam, naturam, morēsque alicuius cognoscere. pro Sexto Rosc. 36. b

Philosophiæ pars, qua mores conformari putantur. de Finibus, 107. b

Exprimere oratione mores alicuius iustos, integros, religiosos, timidos, perferentes iniuriarum. 2. de Orat. 98

Mores fingere. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 104

Quis enim nò videt & formas, & mores, & plerisque status ac motus effingere à parentibus liberos? 2. de Diuin. 142. a

Imitari mores & disciplinam alicuius. pro Deiot. 19. a

Qui hoc primus in nostros mores induxit. 2. de Orat. 66. a

Mores mutari ciuitatum puto, nobilium vita, victuque mutato. 3. de Legib. 29

Feros mores, inmanemque alicuius naturam ostendere. pro Rosc. Amer. 22. a

Mores populi censores regunt. 3. de Legib. 7

Mores dispares disparia sequuntur studia. Læl. 64

Atque hoc quidem videre licet, eos qui antea cōmodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari. de Amicit. 49

Quid dicam de moribus facillimis? Læl. 10

Aristoteles & eius filius Nicomachus, cuius accuratè scripti de moribus libri, dicuntur Aristotelis esse. de Finib. 127. b

In tertia parte philosophiæ, quæ est de vita & moribus. lib. 1. de Finib. 17

Et de fundo Cecinna moribus deduceretur. pro Cecin. 14

Vt moribus deductio fieret. a

Cæsar inueteratam quandam barbariem ex Gaditanorum moribus disciplinaque deleuit. pro Corn. Balb. 34

Facta moribus vis. pro Cecin. 1. a

Siquid est moribus institum, id subito euellere. 1. ad Q. fr. 29

Quodque in patriis est moribus, multorum causas & non grauatè, & gratuito defendere. 2. Offic. 97

In moribus suis simillimas figuras ferarum & pecudum transferretur. de Vniuers. 57

Suis quisque fingitur moribus. in Parad. 43. a

Lacedæmonii qui soli iam tot annos vnus moribus, & nunquam mutatis legibus viuunt. pro Flac. 159. b

Moratus.

Bene moratus, bene institutus, qui commodis est moribus, cui mores emendati sunt. de Amicit. 107. 105. & 106. b

Probus bene moratus, & bonus vir. de Orat. 125. b

Quotus enim quisque philosophorum inuenitur, qui sit ita moratus, ita animo ac vita constitutus, vt ratio postulat? Tuscul. quæst. lib. 2. 9

Quemadmodum quisque generatus, quemadmodum educatus, quemadmodum institutus, moratusque fuerit. in Partit. 44. a

Moratum optimè genus hominum. 2. de Leg. Agr. 83. a
 O poema tenerum & moratum atque molle. de Diuin. 94. b
 Quæque erant propria cum præstatis in Rep. viri, tum bene
 moratæ & bene constitutæ ciuitatis. de Clar. Orat. 4. a
 Denique etiam morati melius erimus. de Finib. lib. 1. 49
 Apud etiam maiores nostros fruendæ iustitiæ causa viden-
 tur olim bene morati constituti reges. 2. Offic. 58. a
 Ea, sine quibus ciuitates nec esse, nec bene moratæ esse pos-
 sunt. de Orat. 92. b

Moralis.

Decet augeatè linguam Latinâ, appellare moralè. de Fat. 1. a
 Morigeror.
 Voluptati autè aurium morigerari debet oratio. in Or. 90. a
 Morosus.

Mirabiliter enim morosus est. Att. lib. 2. 40. 1. a
 Genus cauillandi morosum. Att. 7. & de Orat. 132. b
 In defendendo moroso homini cumulatifimè satisfecimus.
 ad Q. frat. 309. b
 Vsque eò difficiles ac morosi simus, vt nobis non satisfaciatur
 ipse Demosthenes. in Orat. 56. a
 At sunt morosi & anxii & iracundi & difficiles senes: si qua-
 rimus, etiam auari. de Senect. 60. a
 Quam sint morosi qui amant, vel ex hoc intelligi potest. ad
 Trebatium, lib. 7. 15. 1. a

Morositas.

At morositas tamen, & ea vitia quæ dixi, habent aliquid ex-
 cusationis. de Senect. 60
 Ne, si irascamur aut intempestiuè accedentibus, aut impu-
 denter rogantibus, in morositate inutilem & odiosam
 incidamus. 1. Offic. 123

Morose.

Morose, aut ingenuo, liberoque fastidio ineptias hominum
 respicere. de Clar. Orat. 12. 7. a
 Mosopius. post redit. in Senat. 18

Moueo.

Quod autem in maritimis facillimè sum, moueo nonnullis
 suspicionem velle me nauigare. ad Cælium, lib. 2. 15. 7. a. in
 Partit. 62. a
 Quæ tam tu mihi moues expectationem de sermone Bibulii
 Att. lib. 2. 33
 Sed admirationem magis quam risum mouet. de Or. 132. b
 Mouet aliquid Parthus. 8. famil. 12. in epist. Cælii.
 Decorum mouet approbationem eorum quibuscum viu-
 tur. Offic. 20. b
 Quæ quidem mea cohortatio, ne tibi inanis esse videatur,
 illa me causa mouet. epist. 8. b
 Neque illud me mouet, quod, &c. Att. 152. b
 Voluptas suauitate aliqua naturâ ipsam mouet. 1. de Fin. 29
 Oculos mouet & delectat pulchritudo corporis. 1. Off. 139. a
 Solum quod seipsum mouet, quia nunquam deseruit a se,
 nunquam ne moueri quidem desinit. Tusc. q. lib. 1. 44
 Quod sese mouet, cæteris quæ mouentur, fons est ac prin-
 cipium mouendi. Somn. Scip. 30
 Qui cogitationes comprehensionesque rerum, è quibus ef-
 ficiuntur artes, appetitiones mouent. de Fin. 100. b
 Multa me mouet in discessu, in primis mehercule quod dis-
 tungor à te. Att. lib. 16. 333. 4. a
 Quæ quidem vel maximè suspicionem mouent. Part. 240. b
 Ego me de Cumano ante diem moui, &c. Att. lib. 4. 28
 Histrio si paulum se mouit extra numerum, &c. Parad. 51
 Quæ animum meum repente mouerunt. epist. 157. b
 Hæc autem scribebam repente Non. xiiii. die, postquam ille
 Canusio mouerat. Att. lib. 9. 170. 1. a
 Nec me ex ea opinione, quam à maioribus accepi de cultu
 deorum immortalium, vilius vnquâ oratio aut docti aut
 indocti mouebit. 3. de Nat. deor. 6. a
 Ne te moueas isthinc tam infirma valetudine. 5. fam. 65
 Qui patris clarissimi recordatione & memoria sictum po-
 pulo moueret. de Orat. lib. 1. 116
 Eam petitionem comparasti, quæ & risus & querelas mo-
 ueret. de Legib. 179. b
 Exarsit dolor, vrgere illi, vt loco nos mouerent. ad Quint.
 fratrem, lib. 2. 7. 4. a

Quæ prima specie admirationem, re explicata risum moue-
 rent. de Finib. lib. 4. 50
 Quum Aretium versus castra mouisset. 6. Verr. 35. a. & 1. de
 Diuinat. 130. a
 Quid ergo hic non noceat, qui quodam quasi veneno per-
 ficiat, vt veros hæredes moueat, in eorum locum ipse suc-
 cedat? 3. Offic. 100
 Moueat se illa gens. 12. fam. 45
 Si nondum profecta sunt, nihil est quod se moueant. Attic.
 lib. 7. 135. 3. a
 Quid, non sic aliud ex alio nequitur, vt non, si vllam literam
 moueris, labent omnia? 3. de Fin. 112. a
 Quæ me causæ mouerint, quam acerbæ, quam nouæ, non
 queo scribere. Att. 72. b
 Orator nõ approbationes solum, sed admirationes, plausus,
 clamores mouere debet. Orat. 140. 10. Philipp. 270
 Mouere aliquem possessione. 3. in Verr. 81. & pro Sest. 89
 Mouere aliquem tribu. de Orat. 134. b
 Atomos perinane mouere grauitate & pondere. de Fat. 20
 Mouere castra ex aliquo loco & vasa colligere. in Ver. 209. b
 Mouere aliquem de sententia. in Ant. 170. b. 2. Philipp. 67
 Vt alter de Senatu mouere velit, alter retineat, & ordine am-
 plissimo dignum existimet. pro Cluent. 96. a
 Mouere metum, ægritudinem, cupiditatem, lætitiã. Tusc.
 quæst. lib. 4. 50
 Mouere ab eo nummum non possunt. 1. ad Att. 21
 Signiferi orbis vnquamque partem, aliam alio modo mo-
 uere atque immutare cælum, perinde vt quæque stellæ in
 his finitimisque partibus sint quoque tempore. de Diui-
 natione, 126. b
 Et quinquaginta annorum possessiones mouere non nimis
 æquum putabat. Offic. 2. 119
 In quo tamen ille mihi risum magis, quam stomachum mo-
 uere solet. Att. lib. 6. 114. 12. a. pro Mur. 25. a
 Mouere se. 7. ad Att. 52. pro, migrare alio.
 Mouere sensum maxima dulcedine. de Fin. lib. 2. 34
 Mouere alicuius sententiam. 7. ad Att. 17
 Cum signifer primi hastati signum non posset mouere loco.
 de Diuinat. 96. b
 Veritus ne mouere hominum studia viderer, retinere non
 possem. 1. de Finib. 2
 Mouere omnes terras, omnia maria. 8. ad Att. 27
 Qui quum in epilogo misericordiam se mouisse putaret,
 postquam assedit, rogauit hunc, videretur misericordiam
 mouisse. 2. de Orat. 154. a
 Quod ipsum à se mouetur, nec nasci potest, nec mori. Tusc.
 quæst. lib. 1. 44. & Somn. Scip. 31
 Quod semper mouetur, id æternum est. Tuscul. quæst. lib. 1.
 43. & Somn. Scip. 29
 Vt nosmetipsi, qui animis mouemur & sensibus. de Natura
 deor. 37. b
 Mouemur locis, in quibus eorum, quos diligimus aut admi-
 ramur, adsunt vestigia. 2. de Legib. 3
 Nec me Consules mouent, qui ipsi pluma aut folio facilius
 mouentur. Att. lib. 8. 55
 Nulla contentione mente ipsa ac voluntate mouetur mem-
 bra hominum. 3. de Nat. deor. 83. a
 Omnia quæ mouentur, aut natura, aut vi, aut voluntate mo-
 uentur. de Nat. deor. 2. 32
 Mouebat animo, & de salute pop. Rom. extimescebam. pro
 Deiotaro, 6. a
 Mouebatur quidem totum animal, sed immoderatè & for-
 titu, vt sex motibus veheretur. de Vniuers. 61
 Ne mouere eius sermonib⁹. Pollio ad Ciceronē, 11. 10. 31. 3. a
 Moueri à statu dicitur corpus. Tusc. q. lib. 3. 13
 Moueri dulciter ac iucundè dicuntur sensus à voluptate. de
 Finib. lib. 2. 16
 Moueri alicuius autoritate. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 58
 Moueri comprobatione honestatis. de Fin. lib. 5. 57
 Moueri cupiditate. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 125
 Moueri desiderio alicuius. Læl. 9
 Moueri ex agro. 13. famil. 10
 Ex sese & sua sponte moueri. de Nat. deor. 32. b

Hinc summum bonum est, in his rebu n neutram partem
 moueri. 4. Acad. 235. a
 Nullam in partem moueri. Tusc. q. lib. 1. 36
 Moueri interuallis. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 20
 Moueri mente, sensibus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 92
 Moueri offensione turpitudinis. de Fin. lib. 5. 57
 Sed moueri possessionibus amicissimis, sedibus ac diis pe-
 natibus negant oportere. de Lege Agr. 61. a
 Moueri ratione placidè atque constanter. Tusc. q. lib. 4. 11
 Moueri nulla ratione cælum ac mundum, quæ vix summa
 ingenii ratione comprehenduntur, putare, est stultè arro-
 gantis. 2. de Leg. 13
 Verum illud certum, comprehensum, perceptum, ratum,
 firmum, fixum fuisse vis, de que eo nulla ratione neque
 pelli, neque moueri potes. 4. Acad. 255. a
 Itaque magnæ mihi res moueri videbantur, &c. ad Q. frat.
 lib. 2. 7. 7. a
 Moueri rebu iisdem. Læl. 58
 Non est porro tuum, vno sensu oculorū moueri. epist. 54. b
 Moueri solutè ac liberè, dicitur animus relaxatus somno.
 Diuin. lib. 2. 78
 Sponte moueri & agitari pulsu externo. 2. de Nat. d. 45. a
 Moueri suapte vi & natura. Fat. 32
 Moueri vi sua, non aliena. Tusc. q. lib. 1. 45
 Moueri visis. Tusc. q. lib. 1. 25
 Mouendi & efficiendi vis. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 20
 Adeò summa erat obseruatio in bello mouendo. 1. Off. 56. a
 Eum præsertim hominem non videbar vlllo modo facilius
 moturus, quam si id, ad quod eū hortarer, &c. 8. ad Att. 21

Mouens.

Summum bonum puer vtra voluptate diiudicabit? stante
 an mouente? de Fin. 71. b
 Proponenda quædã quasi mouentia sunt. Tusc. q. lib. 5. 50
 Mouentia sensum quæ sunt, eadem in opinione confidūt.
 de Vniu. 5

Motus.

Motus, est corporis gestus, & vultus moderatio quædam,
 quæ probabiliora reddit ea quæ pronuntiat. 3. ad Her. 119
 Motus, est animi incitatio aut ad voluptatem, aut ad mole-
 stiam, aut ad metum, aut ad cupiditatem. Part. 6
 Motus certus & æquabilis eorum, quæ aluntur & crescunt.
 de Nat. d. 2. 17
 Motus statusve deformis. de Fin. lib. 5. 32
 Motus interior. Tusc. q. lib. 1. 45
 Motus C. Curionis in agendo à C. Iulio falsissimè irritus.
 Brut. 114
 Motus iocundus voluptatis. de Fin. lib. 1. 31
 Motus magnus animorum est factus. 1. fam. 34
 Totius Italiæ magnificētissimus ille motus, municipiorum-
 que concursus. pro Domo sua, 110
 Motus naturalis omnium ponderum è regione inferiorem
 locum petit. lib. 1. de Fin. 15
 Motus sine causa nullus iuxta Chrysippum. Fat. 16
 Nullus in eorum reditu motus municipiorum factus est.
 Postquam. 200. b
 Motus omnis oritur ex mundi ardore. de Nat. d. 2. 23
 Motus sempiternus. Tusc. q. lib. 1. 54
 Motus solutus & liber. Diuin. lib. 1. 3. & 33
 Itaque tertius quidam motus oritur extra pondus & pla-
 gam, cum declinat atomus interuallo minimo. de Fat. 17
 Motus in animo turbidus. Tusc. q. lib. 3. 19. & 1. 65
 Motus voluntarius eam naturam in seipso continet, vt sit
 in nostra potestate, nobisque pareat. Fat. 20
 Motus animi, ira, metus. de Vniu. 55
 Sensus, motus & appetitus animi. 1. de Diuin. 122. a
 Cum omnis motus animi tanquam ventus hominem de-
 fecerat. de Clar. 172. b
 Elaboradum est, ne animi motus à natura recedat. Off. 26. b
 Motus animi opinabilis ac voluntarius. Tusc. lib. 4. 66
 Motus astrorum voluntarius, eaque in orbem circunferun-
 tur. de Nat. d. 2. 32
 Motus cæli æquabilitas. de Nat. d. 2. 11
 Motus cæli, quo vna atque eadem conuersione circumse-

ipse torquetur & vertitur. de Vniu. 25
 Cogitationis motus celeriter agitur. in Orat. 74. a
 Motus & status corporis. de Fin. lib. 5. 43
 Motus corporis pronus, obliquus, supinus. Diuin. lib. 1. 102
 Motus atque impulsus deorum. Diuin. lib. 1. 93
 Motus fortunæ. de Fin. lib. 5. 64
 Motus ingenii. de Fin. lib. 2. 30
 Motus mentis meæ. 3. ad Att. 10
 Populi motus factus est. 2. de Orat. 109. a
 Motus terræ. Diuin. lib. 1. 34
 Motus principium ex eo est, quod ipsum à se mouetur.
 Somn. Scip. 31
 Motus principium ab animis esse ductum. de Nat. d. 32. b
 Cum animus semper agitur, nec principium habeat mo-
 tus, quia ipse se mouet, nec finem quidem habebit motus.
 de Senect. 93. b
 Motus duo genera diuinis dedit deus. vnum, quod esset in
 eodem æquè, & in omnibus idem, atque vno modo cele-
 raret. Alterum, quod in antiquam partem à conuersione
 eiusdem, & similis, pelleretur. de Vniu. 45
 Quibus rebu ad illum primum motum animi & amoris
 adhibitis, admirabilis quædam exardescit benevolentia
 magnitudo. de Amic. 29. a
 Quod motum adfert alicui, quodque ipsum agitur aliud-
 de, quando finem habet motus, viuendi quoque finem ha-
 beat necesse est. Somnium Scipionis, 29. Tuscul. quæst.
 lib. 1. 44
 Nullum Reip. motum afferre poterat. 2. in Catil. 27. a
 Dulcem motum afferunt sensibus res quædam. 2. de Fini-
 bus, 16. a
 Motum cælo dedit deus, qui figuræ eius esset aptissimus,
 qui vnus ex septem motibus mentem atque intelligen-
 tiam cohiberet maximè. de Vniu. 25
 Neque motum sensui coniunctum & continentem in infi-
 nito vllum esse posse. de Nat. d. 1. 20
 Sol, Luna, quem motum habeat. de Diuin. 110. b
 Tantum motum mutationemque moliri. Acad. q. 30. b
 Præter motum ingenii quendam, id est rationem. de Finib.
 lib. 4. 29
 Nego esse ista testimonia, quæ tu ipse psephismata appellas
 sed & fremitum egentum, & motum quendam temera-
 rium Græcæ concionis. pro Flacco, 18. a
 Motum inanem cæteri philosophi, omnem animi conforma-
 tionem vocant, quam vos aduentum in animos, & in-
 troitum imaginum dicitis. de Nat. d. 1. 75
 Omnes motum iucundum, quo sensus hilarentur, Græcè
 ἡδονή, Latine voluptatem vocant. de Fin. lib. 2. 6
 Cietur & agitur motu suo quod est calidum & igneum.
 2. de Nat. d. 34. a
 Interiore motu cietur id quod animal est. in Somnium
 Scip. 32. a
 Retrò cōtrario motu orbis atq; cælū versantur. in Som. 14. a
 Sic enim appellat hanc dulcem in motu, illam nihil dolen-
 di in stabilitate. de Fin. 67. b
 Magnæ res in motu est, propterea quod aut hominum, aut
 legum interitus ostenditur. ad Q. frat. lib. 3. 19
 Videtis quo in motu temporum, quanta in conuersione re-
 rum ac perturbatione versentur. pro Flac. 37. a
 In motu voluptatem esse. 2. de Fin. 17. a
 Quasi quodam igneo motu venæ & arteriæ micare non de-
 sinunt. de Nat. d. 2. 18
 Motu atque exagitatione recalescūt nostra corpora. de Nat.
 deor. 2. 20
 Eo enim erant vultu, oratione, omni reliquo motu, & sta-
 tu, vt eos Argiuos diceret. Tusc. q. 102. b
 Motu animi sublato nihil interesse inter hominem & saxū.
 Læl. 44
 Agitatione & motu vacuus esse nunquam potest animus. 1.
 de Diuin. 191. a
 Ad quam rem motu mentis ac rationis vtatur. de Natura
 deor. 1. 74
 Vtile est enim vti motu, qui vti ratione non potest. Tusc. q.
 lib. 4. 45

Celeres quidam motus animi & ingenii esse debent. 1. de Orat. 56. a

Motus animi necessitate liberati. de Fat. 29

Motus animorum duplices sunt: alteri cogitationis, alteri appetitus. Offic. 1. 183. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 57

Omnes animorum motus pernoscenti. de Nat. 86. b

Motus animorum voluntarii. Fat. 20. & 29

Motus flexi fractique. de Fin. lib. 5. 32

Motus conuersionesque mundi. Tusc. q. lib. 5. 51

Nam palæstrici motus sæpe sunt odiosiores. Offic. 26. b

Motus errantium quinque stellarum, quæ falsò vocantur errantes. de Nat. d. 1. 61. & 2. 37

Motus soluti & vagi. de Fin. lib. 5. 52

Motus temporum. 3. ad Q. frat. 37

Motus turbidi concitatieque. Tusc. q. lib. 4. 27

Motus turbidi, contrarii, inimicique rationi. Tuscul. quæst. lib. 4. 9

Motus turbulenti, iactationesque animorum incitata, & impetu inconsiderato elata, rationem omnem repellentes, vitæ beatæ nullam partem relinquunt. Tusc. q. lib. 5. 12

Duos mundi motus esse placuit Platoni, vnum suum, alterum externum. de Nat. d. 2. 23

Motus perturbatos philosophi appellant morbos. Tusc. q. lib. 3. 8

Nos autem hos eosdem motus concitati animi rectè, vt opinor, perturbationes dixerimus, morbos autem non satis vsitate. Tusc. q. lib. 3. 6

Maiores enim, quàm vlli infani, efficerent motus sonantes. de Diuin. 133. b

Motus animorum extinguere vel inflammare, vnum in oratione dominatur. 1. de Orat. 32

Vt perturbationes fugiamus, id est, motus animi nimios rationi non obtemperantes. 1. Offic. 189. a

Vt nulla vis tantos queat motus, mutationemque moliri. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 110

Philosophi quidam omnino motus negant in animis vllos esse debere. de Orat. 103. b

Aut opprimit hominem, aut omnes eius motus conatusque prohibebit. 2. in Catil. 45. a

Motus, quos orator adhibere iudici volet, in ipso prius videri debere. 2. de Orat. 102

Motus animi turbatos, Græci *παρανοια* vocant. Offic. 2. 24

Quæ motus & status naturæ congruentis tenet. de Finib. lib. 5. 31

Motibus mutationibusque suis ciens omnia natura. 3. de Nat. d. 37. a

Motibus sex veheretur animal, ante & pone, ad læuam & ad dextram, & sursum & deorsum, modò huc, modò illuc. de Vniu. 61

Motio.

Motio continuata & perennis, quam Aristoteles nouo nomine *ἐπιπέδωσις* vocat. Tusc. q. lib. 1. 19

Orbium motio transuersa. de Vniu. 200. b

Qui protrusit cylindrum, dedit ei principium motionis, volubilitatem autem non dedit. de Fat. 149. b

In corporum etiam motione atque gestu multa cernunt subtilius. 2. de Nat. d. 110

Motiones dispares stellarum. de Nat. d. 2. 38

Scientiam autem nusquam esse censebant nisi in animi motionibus atque rationibus. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 23

Mobilis.

Mobilis animus & stabilis, opponuntur. 5. fam. 8

Mobilis homo & constans. pro Rosc. Com. 28. a

Mobili in me meosque esse animo. 5. famil. 1. in epistol. Q. Metelli.

Nec in te animo fui mobili, sed ita stabili, vt, &c. epist. 61. b

Mobiles & concitata res. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 22

Caduca semper & mobilia non virtutis atque ingenii, sed fortunæ, & temporum munera. pro Domo sua, 113

Natura oculos lubricos fecit & mobiles. de Nat. deor. lib. 2. 213. a

Mundi feruor ille purior, perlucidior, mobiliorque. de Nat. deor. 32. b

Mobilissimo ardore tenetur mundus. 2. de Nat. d. 45. a

Mobiliter.

An natura fieri, vt mobiliter animus agitatus, quod vigilas viderit, dormiens videre videatur. Diuin. lib. 2. 100

Animaduersumque sæpe est, quum cor animantis alicuius euulsus, ita mobiliter palpitaret, vt imitaretur igneam celeritatem. de Nat. d. 2. 18

Mobilitas.

Linguae mobilitas, verborum celeritas. 1. de Nat. d. 63. a

Quid est inconstantia, mobilitate, leuitate, cum singulis hominibus, tum vero vniuerso Senatui turpius? 7. Philipp. 203. a

Sidera animalia sensu acerrimo & mobilitate celerrima esse. de Nat. d. lib. 2. 59. a

Mox.

Verum illa mox: nunc de ipsa exercitatione quid sentias, querimus. 1. de Orat. 72. a

De summo bono mox, vt dixi, videbimus. de Fin. 108

Non necesse est expectare quin mox iudicium fiat. de Inuent. 73. b

Nox nulla intercessit, mox interfectus est. in Cat. 98. b

Discedo parumper à somniis, atque mox reuertar. 1. de Diuinat. 86. a

Præterit villam meam Curio, iussitque mihi, nuntiarum mox se venturum. ad Att. 157. b

Mucro.

Peracutum hoc tibi videtur: hic est mucro defensionis tuæ. pro Cecin. 61. a

Quis vnquam tam audax, tam inimicus nobis fuisse, vt cogitaret vnquam de statu nostro labefactando, nisi mucronem alicuius Tribunium exacuisset in nos? de Legibus, 21

Censorius stylus, cuius mucronem multis remediis maiores nostri retulerunt. pro Cluent. 97. a

Et dubitare, vtrum mucrones nostrorum militum in ciue, an in hoste figantur. 14. Philip. 389. a

Iidem gladios in Remp. districtos retudimus, mucronesque eorum à iugulis nostris reieciimus. 3. in Catil. 49. a

Muginor.

De Ocella, dum tu muginaris, nec mihi quicquam rescribis, cepi consilium domesticum. ad Att. lib. 16. 336. 10. a

Mugio.

Imitationis hoc modo, vt maiores rudere, vagire, & mugire, & murmurare, & sibilare appellauerunt. ad Heren. lib. 4. 195. a

Mugitus.

Fremitus, mugitus, motus terræ. Diuin. lib. 1. 34

Mula, vide Mulus.

Mulceo.

Hæc angens anitha vitali flamine mulcet. in Arat. 14. a

Vt res nulla feras possit mulcere procellas. in Arato, 23. a

Ceruix mulcetur dextra. in Arato, 6. a

Mulciber.

Iouisque numen Mulcibri adsciuit manus. 2. Tusc. 41. a

Mulcta, Mulctatio, Mulcto, vide Multa.

Mulgeo.

Igniferum mulgens tremebundis æthera pennis. in Arato b. rectius fortasse legeretur mulcens.

Mulier.

Quod mulier sine tutore auctore promiserit, non deberi. pro Cec. 298. b

Mulieres omnes olim propter infirmitatem consilii in tutorum potestate. pro Mure. 24

Mulieres genas ne radunto, neue lessum funeris ergo habento. 2. de Leg. 55. verba legis x 11. tabul.

Sentiant omnes mulieres in natura foeminarum deum castitatem pati. 2. de Leg. 49. a

Mulieres in India, cum est cuiusque carum vir mortuus, in certamen, iudiciumque veniunt, quam plurimum ille dilexerit: plures enim singulis solent esse nuptæ. quæ est victrix, ea lata prosequentibus suis, vna cum viro in rogum imponitur: illa victa mortua discedit. Tuscul. quæst. lib. 5. 57. & 58

Mulierum famam vt multorum oculis lux clara custodiat, diligentissime faciendum est, intuenturque eo ritu Cereri, quo Romæ initiantur. 2. de Leg. 36

Mulierum nocturna sacrificia ne sunt, præter olla quæ pro populo ritè fient, neue initiant, nisi vt afolet Cereri Græco sacro. 2. de Leg. 18. & 24

Mulieres in sermone incorruptam antiquitatem facilius, quàm viri conseruant. 3. de Orat. 25

Sed rursus illud me mouet, quòd video omnes bonos abesse Roma, & eos mulieres suas secum habere. 14. fam. 24

Muliercula.

In vnius mulierulæ animula si iactura facta sit. 4. fam. 18. in epist. Ser. Sulpitii.

Leuculus sanè noster Demosthenes, qui illo susurro delectari se dicebat aquam ferentis mulierulæ. 5. Tusc. 145. a

Et eo fieri, vt mulierulæ magis amicitiarum præsidia querant, quàm viri: & inopes, quàm opulenti: & calamitosi, quàm ii qui putantur beati. de Amic. 43. a

Non suas secum mulierculas sunt in castra ducturi: in Catil. 109. b

Quæ forsitan vobis parua esse videantur: sed magnum & acerbum dolorem commouent, mulierculis præsertim, quum eripiuntur è manibus ea, quibus ad res diuinas vti consueuerunt. 6. Verr. 22. a. Id est, matronis pauperibus.

Bene etiam colligit hæc pueris, & mulierculis, & feruis, &c. 2. Offic. 83. 1. Tusc. 56. a

Muliebris.

Muliebris & delicatus ancillarum puerorumque comitatus. pro Milone, 21. a

Eneruata muliebrisque sententia. Tusc. q. lib. 2. 23. a

Stola muliebris. 2. Philip. 61. a

Vox muliebris. de Orat. 146. b

Muliebre bellum gerere. pro Cælio, 53. a

Formæ muliebris pulchritudo excellens. 2. de Inuent. 122. a

Vos etenim iuuenes animum geritis muliebrem, illaque virgo viri. 1. Offic. 88. a

Venustatem muliebrem ducere debemus, dignitatem virilem. 1. Offic. 181. a

Muliebres inimicitia, quæ cum muliere geruntur. pro Cæli. 24

Muliebriter.

Si turpissime se illa pars animi geret, quam dixi esse mollè, si se lamentis, muliebriter, lachrymisque dedet. 2. Tusc. 43

Nequid abiecit, nequid timide, nequid ignauè, nequid feruuliter, muliebriterve faciamus in dolore, maxime prouidendum est. 2. Tusc. q. 94. a

Mulierofus.

Hunc scribunt ipsius familiares & ebriosum & mulierosum fuisse. de Fato, 8. de Stylpone.

Mulierofitas.

Similiterque cæteri morbi, vt gloriæ cupiditas, vt mulierofitas, vt ita appellem eam quæ Græcè *φισομυηία* dicitur. 4. Tusc. 19

Mulierarius.

Mulieraria manus. pro Cæli. 52. dicitur multitudo à muliere in insidiis collocata.

Mulio, Mulionius, vide Mulus.

Mullus.

Notri autem principes digito se cælum putant attingere, si nulli barbati in piscinis sunt, qui ad manum accedant. ad Att. lib. 2. 16. 14. a

Mullulus.

Et videant aliquem summis populi beneficiis vsus, barbatus mullulos exceptantem de piscina, & pertractantem. in Parad. 48. a

Mulsum.

Quum vocem in dicendo obtudisset, suadebit Granius, vt mulsum frigidum biberet, simul ac domum redisset. 2. de Orat. 156. a

Huic calix mulsi impingendus est, vt plorare desinat. 3. Tusc. quæst. 75. a

Dico ergo in eadè voluptate eum qui alteri misceat mulsum, ipse non sitiens, & eum qui illud sitiens bibat. 2. de Fi. 27. a

Dare venenum in mulso. de Clar. 53. b

Multa.

Notri ciues sæpe in colonias profecti sunt aut sua voluntate, aut legis multa, quam sufferre non poterant. pro Cecinna, 304. b

Vno iudicio multa est ab eo petita, sicut à Iunio, quòd non suæ Decuriæ munere, neque ex lege sedisset. pro Clu. 83. a

In cuius testameto quodam loco si commissum quid esset, multa erat Veneri. in Verr. 113. b

Illud quod est in eadem multa irrogatione perscriptum. pro Rab. perd. reo, 5. a

Quis vnquam tanto damno senatorem coegit: aut quid vltra pignus aut multam in Ant. 155. b

Nihilominus enim potest, vt illam multam non commiserit, accepisse tamen ob rem iudicadam pecuniam, &c. pro Cluent. 83. a

Necesse est nullo modo illam multam quæ à Iunio petita sit, cum Cluentii causa posse coniungi. pro Cluent. 81. a

Grauem multam depellere alicui. Rufo, lib. 5. 20. 14. a

Irrogare multam alicui. pro Mil. 108. b

L. Casilenus ab L. Sabelio multam lege Aquilia de iustitia petiuit. de Orat. 152

Æschines à Ctesiphonte multam petiit. de Opt. 144. b

Multam sufferre. pro Cecin. 71

Multa multare. pro Corn. Balbo, 33

Multo.

Sed plurimi contra nituntur, animosque quasi capite damnatos morte multant. 1. Tusc. q. 41. & 1. de Fin. 55. a

Sylla quos oderat, morte multabat. de Leg. 139. b

Filium morte multauit. lib. 1. de Fin. 28

Populus Gaditanus hunc multa & pœna multauit. pro Corn. 63. b

Hunc leges exilio, natura morte multauit. pro Cluent. 23. b

Maiores nostri Antiochum Asia multarunt. pro Sest. 16. b

Per sæpe priuati perniciosos ciues morte multarunt. in Catil. 103. b

Si exilio multabunt corpus. Antequam. 196. b

Quòd si mihi æternam propositam ærumnam arbitrarer, morte me ipse potius, quàm sempiterno dolore multassem. post reditum in Senatu, 31. a

Si illum, vt erat meritis, morte multassem. de Prou. 76. b

Ego verò illi maximam gratiam habeo, qui me ea pœna multauerit, quam sine versura possem dissoluere. Tusc. q. lib. 1. 90

Crudelissime per vim morte aliquos multare. 3. in Catil. 9. a

Multare liberos populos agris. contra Rullum, 73. b

Multari bonis. Tusc. q. lib. 5. 76

At multantur bonis omnibus exules. 5. Tusc. q. 76

Vitia hominum atque fraudes damnis, ignominis, vinculis, verberibus, exiliis, morte multantur. 1. de Orat. 96. a

Nam quum mendum scripturæ litura tollatur, stultitia fama multetur, meus error exilio corrigitur. Cecinna Ciceroni, lib. 6. 7. 2. a

Diminutione prouinciæ imperatorem cõtumeliosum multari. de Prou. Conf. 30. a

Multatus.

Postea quàm à Casare Tetrarchiæ regno, pecuniæque multatus est, &c. Diuin. lib. 1. 27

Qua in turba C. Vibannius ita est multatus, vt vitæ amiserit. pro Mil. 108. b

In nulla lege nostra reperietur, maleficium vllum exilio esse multatum. pro Cecin. 72

Hæredem iustum esse facere, &c. nisi fecerit, Veneri Ericinæ esse multatum. in Verr. 112. & 116. b

Galli à senatu agris vrbibusque multati sunt. pro Fonteio, 276. b

Qui primò obsistere conarentur, malè multati clauis ac fustibus repelluntur. in Verr. 222. b

Cum ab ipsa fortuna crudelissime videat huius consilia esse multata. pro Rab. Posth. 1

Addebat etiam scriptores illos malè multatos exisse cum Galba. de claris Orat. 44. a

Quòd si Afris, si Sardis, si Hispanis, agris, stipendioque multatis, virtute adipisci licet ciuitatè, &c. pro Corn. Balbo, 32. a

Hui.

Multatio.

Misera est ignominia iudiciorum publicorum, misera multatio bonorum, misera exilium. pro Rab. perd. reo. 10. a

Multus.

Antipatrumque, qui multus in eo fuisset, reprehendebant. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1. 8

Inconcinus aut multus in aliquo genere, ineptus dicitur. 2. de Orat. 11. a

Theophrastus est multus in laudanda magnificentia. Offic. 2. 81

Accius in orationibus multus, & ineptus ad multam inobedientiam. 1. de Leg. 5

Multus videri nolo in stellarum ratione. 2. de Nat. d. 89. id est, longior.

Multus & insolens in re nota & peruulgata ne sim. 2. de Orat. 19. 4. a

Hodie mane Dolabella. multus sermo ad multum diem. ad Att. lib. 13. 267. 1. a

Nomen tuum multum est in his locis. Caelio, lib. 2. 9. 5. a

Non multi cibi hospitem accipies, sed multi ioci. 9. fam. 62

Ac stylus ille tuus, & c. multi sudoris est, & c. 1. de Orat. 15. 4. Id est, multus in eo labor & sudor.

Nonnulli dum operam suam multi existimari volunt, voluntant, & c. de Orat. 11. 8. b

Narrat mihi apud Cæsarem se fuisse, multumque sermonem de te habitum esse. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 20. 1. a

Multam utilitatem reip. adferre. Offic. 3. 37

Hæc diu: multum, & multo labore quaesita, vna eripuit hora. pro Syl. 181. b

De nocte multa profectum esse ad Cæsarem. ad Att. lib. 7. 124. 3. a

Sed tamē postridie quam tu es profectus, multa nocte cum Vibullio veni ad Pompeium. ad Q. frat. lib. 1. 17

Reliqua verò, multa & varia oratione defendunt. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 40

Statuite quanti hoc putetis, & quam multo redemisse. in Verr. 2. 40. b

Ac binas quidem tuas Beneuenti accepi, quarum alteras Furius Funifulanus multo mane mihi dedit. ad Attic. lib. 5. 91. 1. a

Multi, plures, complures, frequentes. de Inuent. 62. b

Tanti, tamque multi ignes. 2. de Nat. d. 134. a

Multi multa ad me scribunt. 1. ad Q. frat. 52

Multæ etiam istarum arborum mea manu sunt satæ. de Senect. 89. b

Multæque multorum literæ. 11. ad Att. 19

Multæ, copiosæ, variæque rationes. 1. de Orat. 113. a

Multæ & magnæ res. 1. de Inuent. 8. a

Crebræ, multæque toto corpore intextæ sunt venæ. 2. de Nat. d. 108. a

Utilitates multæ. de Amic. 30. a

Multa, complura, frequentia. in Verr. 67. b

Multa conuenerunt quæ mentem exturbarent meam, & c. 1. ad Q. frat. 58. hoc est, eodem tempore inciderunt.

Multa deos venerati sint contra eius salutem. 6. fam. 16. in epist. A. Cecinnæ.

Hæc tanta, tamque multa. de Orat. 88. b

Minus multa. epist. 102. b

Nimium multa. Planco, lib. 4. 14. 9. a

Satis multa. 2. de Fin. 96. a

Ne parum multa scisse viderentur. ad Heren. 1. b

Vt vnus de multis esse videatur. Offic. 2. 1. b

M. Clodius qui non fuit orator è multis, potius inter multos propè singularis fuit. de Clar. 190. b

Vt numerarer in multis. de Clar. 196. b

In multis nummis suis esse. 6. in Verr. 10

Ita multis cū lachrymis. 10. ad Att. 46. pro, tot cū lachrymis. Hoc est, multis modis reprehendi potest, tamen accipio quod dat. 2. de Fin. 131. a

Quibus efficitur multis partibus solè maiorem esse quam terram. 4. Acad. q. 208. a. Id est, multo maiorem esse.

Cum tu tam multis verbis ad me scripsisses. epist. 36. b

Et in cæteris, quæ rerum potitæ sunt, multis fortissimis atque optimis viris, iniustis iudiciis tales casus incidisse. pro Sestio, a

Ex multis meis miserrimis curis est vna enata, si, vt scribis, ista hæreditas fidem & famam meam tueri potest. ad Att. lib. 11. 210. 1. a

Multum.

Multum & diu de aliqua re cogitare. Acad. q. ed. 1. lib. 1. 3

Quærenti mihi, multumque & diu cogitanti, quam re posses, & c. de Diuin. 108. b

Adsum amicis, venio in Senatum frequens, vltroque affero res multum & diu cogitatas. de Senect. 35. a. 1. Academic. quaest. 6. a

Quod maximè efficit Theophrasti de beata vita liber, in quo multum admodum fortunæ datur. 5. de Fin. 21. a

Multum vnà erimus. 13. ad Att. 51

Multum excellunt virtutes propriæ animi. 5. de Fin. 67. a

Nā domi meæ cum Diodoro Stoico homine, meo iudicio, eruditissimo, multum à puero fuit. ad Cæsarem, lib. 13. 17. 7. a

Libri multum ac diu in manibus fuerunt. ad Att. 61. b

Non tam multum in istis rebus intelligo. 6. Verr. 84. a

Multum mecum municipales homines loquuntur. ad Att. 131. b

Multum ponere in aliqua re. Acad. q. ed. 1. lib. 1. 83

Longè, multumque præstet mens atque ratio. 5. de Fin. 72. a

Multum prouidere in posterum. 2. de Lege Agr. 90. a

Multum sepe quaesita ac difficilis res. 3. de Leg. 48. a

Diu multumque scriptitare. de Orat. 97. b

Longè omnes multumque superare. 7. Verr. 90. a

M. Iunius in hac causa multum & sape versatus. pro Quint. 1. b

Viuamque tecum multum, & cum communibus nostris amatoribus. Volumnio, lib. 7. 34. 4. a. id est, frequenter.

Et eò magis, quod P. Sulpitio vtebare multum. de Amic. 1. a

Sed opinor Cassium vti non ita multum forore. ad Gallum, lib. 7. 24. 13. a

Multo.

Atque haud scio, an multo etiam sit adiuuandus magis: etenim, & c. pro Mil. 119. b

Cui quemadmodum resistam, multo mihi antè est Iudices prouidendum. in Verrem, a

Multo antè quam profectus es. ad Lentulum, lib. 1. 1. 12. a

Cognoram enim iam absens, te hæc mala multo antè prouidentem, defensorem pacis, & in Consulatu tuo, & post Consulatum fuisse. Sulpit. lib. 4. 1. 3. a

Qui virtutem omnibus rebus multo anteponentes, adiungunt ei tamen aliquid, & c. 4. de Fin. 84. a

Ea cognoui commodiora esse multo, quam vt, & c. ad Att. 126. b

Conspectus vester multo iucundissimus. pro Lege Manilia, 1. a

Illud ad me, ac multo etiam magis ad vos Cotta noster & Sulpiti. 2. de Orat. 76. a

Sic homines ac multo etiam magis natura congregati, & c. Offic. 31. b

Quod quidem est multo profectò magis in veris patribus, certisque faciendum. de Amic. 62. a

Illud mirari desino, quod multo magis antè mirabar, hunc, & c. de Orat. 113. b

Nec verò corpori solum subueniendum est, sed etiam menti atque animo multo magis. de Senect. 84. b

Qui agri Aetnensis multo maximam partem possident. 5. Verr. 88. a

In ciuitate totius Siciliae multo maxima. 6. Verr. 45. a

Magna ac multo maxima parte non modo utilitatis, sed dignitatis atque imperii caruit. pro Leg. Manil. 37. a

Tum multo ex maxima parte istius furtorum ac flagitiorum inuidia conflagrauit. 3. Verr. 29. a

Adiuuat & exornat orationem expolitio, sed multo maxime per eam exercerem ad elocutionis facultatem. ad Herennium, lib. 4. 222. a

Multo minus mouebant minæ. ad Att. lib. 8. 153. 5. a

Multo minoris vendidit, non modo quam tu, sed etiā quam qui ante te venderunt. 5. Verr. 35. a

Sed obsequium multo molestius, quod peccatis indulgens, præcipitem amicum ferri finit. de Amic. 75. a

Nam cum omnis arrogantia odiosa est, tum illa ingenii atque eloquentiæ multo molestissima. 1. Verr. 20. a

Multo pauciores oratores, quam poetæ boni reperiuntur. de Fin. 100. & de Orat. 85. b

Aut non post multo commississa. in Cat. 100. b

Non multo post discessum meum. post reditum in Sena. 2. a

Non multo post quam tu à me discessisti. Att. lib. 12. 259. 1. a

Aut non multo secus. ad Att. lib. 9. 180. 9. a

Multo verò maxima pars eorum qui in tabernis sunt. in Catil. a

Multitudo.

Multitudo à tristitia commodè dicto aliquo facillè deducitur. 2. de Orat. 184

Multitudo vim quandam habet ad oratores excitandos. 2. de Orat. 184

Multitudo, copia, numerus, vis, vt ex magna copia vel numero. de Nat. d. 12. b

Magnitudo multitudoque vestrorum beneficiorum. Antequam. 198. b

Causarum multitudo pertimescenda est: est enim infinita. 2. de Orat. 76. a

Atque omnis vndique ad vitia cõsentiens multitudo. Tusc. quaest. lib. 3. 1

Multitudo fugitiuorum ac latronum congregata vnum in locum. Parad. 33

Numerus hominum & multitudo. de Prouin. Conf. 24. a

Quanta multitudo, quanta vis hominum. in Verr. 141. b

Multitudo hominum congregata ex seruis conductis. pro Domo sua, 231. b

Multitudo & celebritas iudiciorum. 7. fam. 7

Multitudo infinita librorum. Tusc. q. lib. 2. 5

Multitudo rerum innumerabilium. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 31

Multitudinis auribus accommodanda oratio. 2. de Orat. 87

Qui ex errore imperitiæ multitudinis pender, hic in magnis viris non est habendus. 1. Offic. 94. a

Alii multitudinis iudicio feruntur, quæque maiori parti pulcherrima videntur, ea maximè exoptant. Offic. 24. b

Itaque famæ & multitudinis iudicio mouentur, vt id honestum putent, quod à plerisque laudetur. de Fin. 75. b

Multitudinis ius conualuit nata tribunitia potestate. 3. de Leg. 18

Nam tantæ multitudinis, quantam capit vrbs nostra, concursus est ad me factus. ad Att. 274. b

Testimonium multitudinis non grauissimum est. 2. de Fin. 129. a

Multitudinem hoc maximè allicit. lib. 1. de Fin. 19

Qui manum proferit, copias pararit, multitudinem hominum coegerit. pro Cec. 291. b

Fugiens consulto multitudinem Philosophia, & paucis iudicibus contenta. 2. Tusc. q. 5. a

Ego, quanta manus est conuicatorum hominum, tantam me inimicorum multitudinem suscepisse video. de claris Orat. 122. b

Et si quando turpe non sit, tamen non est turpe, cum à multitudine laudetur. de Fin. 75. b

Cum maxima frequentia à multitudine domum reducebatur. in Verr. 69. b

Habet enim multitudo vim quandam talem, vt quemad-

modum tibicen sine tibiis canere, sic orator sine multitudine audiente eloquens esse non possit. 2. de Orat. 184. a

Multifariam.

Quod esset multifariam defossium aurum. 2. de Orat. 93

Iudicia quæ quondam nusquam erant, hodie multifariam nulla sunt. 1. de Leg. 58. a

Multiformis.

Principes qualitates sunt vniuersi modi & simplices, ex his autem ortæ, variæ sunt, & quasi multiformes. 1. Acad. q. 39. a

Multiiugis.

Veruntamen de Repub. multa cognoui ex tuis literis, quas quidem multiuges accepi vno tempore à Vestorii liberti. 14. ad Att. 10

Multimodus.

Multimodis sum circumuentus, morbo, exilio atque inopia, & c. de Orat. 163. b

Multiplex.

Multiplex, copiosus, & varius Plato fuit. 1. Academicarum quaest. 24. a

Aluus multiplex & tortuosa. de Nat. d. 53. b

Corona multiplex. de Clar. 192. b

Magna, multiplex disciplina. 1. de Orat. 113

Genus orationis vagum, fufum & multiplex. pro Caelio, 145. b

Ingenium multiplex & tortuosum. de Amic. 58. a

Sed est magnum illud quidem, veruntamen multiplex pueri ingenium, & c. 6. ad Att. 12

Varia multiplexque natura. pro Caelio, 40. b

Anceps & multiplex verborum potestas in ambiguis. ad Heren. lib. 4. 239. a

Ratio disputandi multiplex. 5. Tusc. 16. a

Præturæ iurisdicctio res varia, & multiplex ad suspiciones & similitates. pro Flacco, 4

Recondita in arte, multiplicique versantur. de Orat. 85. b

Quam serpentem multiplici lapsu & erratico, ferro amputans coarctet ars agricolarum, ne syluescat sarmentis, & in omnes partes nimia fundatur. de Senectute, 48. a

De vite.

Quæ multiplices factus procreant, vt fues, vt canes, his mammarum data est multitudo, & c. de Natura deorum, lib. 2. 193

Multiplices naturæ hominum. ad Brut. 1

Sermones multiplices variique. in Orat. 7. a

Multiplicatus.

Multiplicata domus. 1. Offic. 193. a

Si diem nobis Clodius dixerit, tota Italia concurret, vt multiplicata gloria discedamus. ad Q. frat. lib. 1. 48

Clarissimi viri filius in domum multiplicatam non repulsum solum, sed ignominiam & calamitatem retulit. 1. Offic. 193

Auxiliis multiplicatis, aucto exercitu. Plancus Ciceroni, lib. 10. 16

Multiplicabilis.

Hæc interemit tortu multiplicabili

Draconè auriferâ obrutu afferuantem arborem. 2. Tusc. 36. a

Plus.

Tantum & plus etiam. ad Att. 102. b

Neque enim verendum est nequid excidat, aut nequid in terram defluat, aut ne plus æquo quid in amicitia congeratur. de Amic. 52. a

Non plus annum possum assequi quod volo. ad Att. 193. b

Num est hoc non plus annum obtinere prouinciâ? ad Att. lib. 6. 117. 4. a

At tecum anno plus vixit. pro Quint. 22. a

Molestum est vno digito plus habere. de Nat. d. 11. b

Dimidio plus scripsit Clodia. ad Att. lib. 9. 180. 3. a

Plus dimidiati mensis ferre cibaria. 2. Tusc. q. 63. a

Non possum enim dicere eum præfuisse, neque possum negare affuisse, sed non plus duobus an tribus mensibus. Planco, lib. 13. 30. 8. a

Et hercle ita fecit, vel plus etiam quam dixit. de Amic. 35. a

Id si præstaret, quantum mihi æris alieni esse ibi edidit, tantum, & plus etiam ipse mihi deberet. ad Att. lib. 7. 123. 11. a

H.iii.

Hoc plus, inquit, ne rogam facito. de Leg. 18. b
 Nimio plus aliquem diligere. ad Att. lib. 10. 198. 1. a
 Caue putes hoc tempore plus me quæquam cruciari, quod,
 &c. ad Att. 133. b
 Vultis autem pecuniæ plus habere: de Inuent. 58. b
 Et magis etiam tu, cum plus otii erat. pro Flac. 147. b
 Proficit plus sæpe ad misericordiam commouendam vir-
 tus & magnificentia, in qua grauitas & auctoritas est,
 quàm humilitas & obsecratio. 1. de Inuent. 121. a
 Neque vnquam plus triduo fuit: pro Rosc. Amer. 44. a
 Tribunum plebis plus viginti vulneribus acceptis iacètem
 vidistis. pro Sest. 74
 Plus virium habet alio. 1. de Leg. 9. a
 Plus vna me nocte ciuitas retinere non potuit. 1. Philip. 5. a
 Indoctorum & doctorem opiniones quum tam variæ sint,
 tamque inter se dissidentes, alterum profectò fieri potest,
 vt earum nulla: alterum certè non potest, vt plus vna ve-
 ra sit. 1. de Nat. d. 9. a
 Vt hoc nostrum desiderium ne plus sit annuū. ad Att. 68. b
 Alter valet plus quotidie, alter videt. de Fin. 221. b
 Nec auctoritate quisquam apud me plus te valere potest.
 de Orat. 85. b
 Nec plus vno. Orat. 202. b
 Quamobrem angor iste qui pro amico sæpe capiendus est,
 non tantum valet vt tollat è vita amicitia, non plus quàm
 vt virtutes, quia nonnullas curas & molestias afferunt,
 repudientur. de Amic. 45. a
 Quisquis enim audierit de arte paulò plus, in elocutione
 præsertim, omnia videre poterit. ad Heren. lib. 4. 143. a
 Nec enim ipsum odimus, & Brutum amamus, & Pompeius
 mirificè à me contendit, & quum me hercule plus plusque
 in dies diligo. ad Att. lib. 6. 113. 17. a
 Græci semper accusatori plusquam ad rogatum respondēt.
 pro Flac. 148. b
 Ista, quæ existimas, plusquam ipsam artem posse prodesse.
 de Orat. 94. b
 Addicitur medimnis m. m. dimidio terè plus, quàm anno
 superiore. in Verr. 164. b
 Multo plus nunc est ager, quàm tunc fuit. pro Rosc. Co-
 mædo, 19. a
 Pluris est consideratè agere, quàm cogitare prudenter. 1.
 Offic. 223. a
 Nos agimus nihil cupidè, eoque est nostra plus auctori-
 tas. ad Tironem, lib. 16. 10. 9. a
 Mihi conscientia plus est, quàm hominum sermo. ad Att.
 195. b
 Pluris est eloquentia, quàm iuris ciuili sciètia. in Top. 45. a
 Quod plus est quàm omnia. ad Att. 80. & 254. b
 Hæc plus æstimanda sunt, quàm illa. Parad. 125. b
 Nemo Carthaginensium plus fuit Annibale, consilio, vir-
 tute, rebus gestis. pro Sest. 125
 Nec verò satis acutè dicunt, si bona valetudo plus æsti-
 manda sit longa quam breuis, sapientiæ quoque vsus lo-
 gissimus quisque sit plurimi. 3. de Fin. 72. a. 3. Offic. 81. a. 1.
 Acad. 52. a
 Aut si honestis iucunda anteponat, aut plus esse conten-
 dat dulcedinem corporis. 3. de Fin. 1. a
 Facio plus omnium hominum neminem. ad Att. 118. b
 Pluris feci teipsum, ex quo tempore tu me diligere cœpisti.
 Appio, lib. 3. 4. 4. a
 Neuter quenquam omnium plus facere videtur, quàm
 me. ad Att. 98. b
 Hic plus habetur, quàm L. Trebellius. 6. Philip. 211. a
 Qui hoc etiam se plus quàm collegas putat, quod, &c. de
 Prou. 71. b
 Pluris putare quod vile videatur, quàm quod honestum,
 turpissimum est. 3. Offic. 22
 Putare se plus quàm mundum, arrogantis est. 3. de Nat.
 deor. 35. a
 Colores plures in columba videri sentio, nec esse plus vno.
 4. Acad. q. 140. a
 Plures enim discent quemadmodum hæc fiant, quàm quæ-
 admodum his resistatur. de Amic. 39. a

Eunt plures multis partibus in illius sententiam. Lentulo,
 lib. 1. 2. 7. a
 Qui cum plures essent, paucis nobis exæquari non potue-
 runt. 4. ad Heren. 172
 Ego verò, cum licet plures dies abesse, amicitiam hanc
 sequor. de Leg. 169. b
 Summus dolor plures dies manere non potest. 2. de Finib.
 149. a
 Non possunt in ciuitate multi res amittere, vt non plures
 secum trahant. pro Pomp. 12
 Hoc pluribus verbis dicere non debeo. pro Cluen. 41. b
 Pluribus verbis aliquid petere. 3. Verr. 95. a
 Plusculum.
 Plusculum etiam, quàm concedit veritas, amoris nostro lar-
 giare. Luceio, lib. 5. 12. 12. a. Hoc est, paulo plus.
 Negotii plusculum in quibusdam causis est. 2. de Orat. 55. a
 Plurimum.
 Quorum alterum mihi, vt te plurimum diligam, facere ne-
 cesse est. Lentulo, lib. 1. 7. 1. a
 An tum credebatur inductus vsuris, vt haberet quàm pluri-
 mum? pro Rab. Post. 128. b
 Possit plurimum dignitate apud aliquem. pro Rosc. Am. 2. a
 Præstabat plurimum aliis in muliebri corpore pingendò
 Zeusis. 2. de Inuent. 122. a
 Caput est quàm plurimum scribere. de Orat. 97. b
 Plurimum in amicitia amicorum bene suadentium valeat
 auctoritas. de Amicit. 43. a
 Hoc ego vtor vno omnium plurimum. ad Brutum, lib. 11.
 16. 3. a
 Nam quòd in publicanorum causis vel plurimum ætatis
 meæ versor, vehementerque illum ordinem obseruo, fa-
 tis commodè mihi videor, &c. 4. Verr. 131. a
 Habere plurimum dignitatis. de Inuen. 47. b
 Exordium, sententiarum & grauitatis plurimum debet ha-
 bere, &c. splendoris, & festiuitatis, & concinnitudinis mi-
 nimum, propterea quòd, &c. 1. de Inuent. 37. a
 Itaque ne iustitiam quidem rectè quis dixerit per seipsam
 optabilem, sed quia iucunditatis vel plurimum afferat. 1.
 de Fin. 82. a
 Sic bonum hoc, de quo agimus, est illud quidem plurimi
 æstimandum: sed ea æstimatio genere valet, non magni-
 tudine. 3. de Fin. 53. a
 Quod plurimi est vt quisque possidet, ita ditissimus habend-
 us. in Parad. 62. a
 Plurimus.
 Atticæ plurimam salutem. Vale. ad Att. lib. 14. 318. 7. a
 Sima fragula. 4. Verr. 127. a
 Mulus.
 Mulus clitellarius. in Topicis, 18. a
 Equum & mulum Brundisii reliqui. epist. 259. b
 Peruehi Romam mulo isto potes. Pæto, lib. 9. 44
 Muli sexcenti Romæ in agenda Clytemnestra exhibiti. 7.
 famil. 2
 Vtilitates mulorum & asinorum ad vsus hominum para-
 tæ. 2. de Nat. d. 120
 Petiique ab eode mulis vesturæ itineris. 15. ad Att. 35
 Deinde ornat eum mulis, tabernaculis, centuriis, supelle-
 stili. 2. de Lege Agrar. 43. a
 Mula.
 Mula partus à te prolatus est: res mirabilis propterea, quia
 non sæpe fit. de Diuin. 118. b
 Sæpius enim mulam peperisse arbitror, quàm sapientem
 fuisse. Diuin. lib. 2. 47
 Mulio.
 Ventidius Mulio. epist. 154. b
 Mulionius.
 Mulioniam penulam arripuit, cum qua primum Roman-
 ad comitia venerat: messoria se corbe contextit. pro Se-
 stio, 70. a
 Mummius.
 Mummius censor Afellum ex arariis exemit. 2. de Orat-
 tore, 149
 L. Mummius defensor salutis meæ. post red. in Sena. 2

L. Mummius bona P. Clodii consecrauit. pro Domo sua, 95
 L. Mummius Corynthū subegit. in Rull. 3. Signa Thespis
 detracta in æde felicitatis posuit. 6. in Verr. 4
 L. Mummius pro mea salute ad Senatum de Rep. retulit.
 pro Sest. 21, & 57
 L. Mummius triumphus de Corynthiis. pro Mure. 29
 M. Mummius, Prætor, Cn. Pompeio, M. Craffo c o s s. 5. in
 Verr. 103

Munatius.

Munatius, Catilinæ amicus. in Catil. 27
 Interim ad me venit Munatius noster, vt consueuerat. 10.
 fam. 25
 Mundanus, vide Mundus, pro rerum natura, siue
 orbis machina.

Mundus.

Mundus & elegans vir. 2. de Finib. 40. a
 Tuam domum in carinis mundi habitatores Camiæ con-
 duxerunt. ad Quint. Frat. 2. 7. 11. a
 Nemo nostrum istius generis afotos iucundè putat viuere;
 mudos, elegantes, optimis cocis, pistorb', &c. 12. de Fi. 39. a

Munditia.

Lautitia, munditia, elegantia. Epist. lib. 9. 47
 Adhibenda præterea munditia est, non odiosa, neque ex-
 quita nimis, tatum quæ fugiat agrestem & inhumanam
 negligentiam. 1. Offic. 182. a
 Elegantia modò & munditia remanebit. Or. 43

Mundus.

Si mundus est deus, quoniam partes mundi sunt, dei mem-
 bra partim ardentia, partim refrigerata dicenda sunt. de
 Na. deor. 1. 19
 Est enim mundus quasi communis deorum atque homi-
 num domus, aut vrbs vtrorunque. de Nat. d. lib. 2. 116
 Mundus feminator est & educator omnium rerum quæ
 naturâ administrantur. 2. de Nat. d. 62
 Mundus, opus vnum totum atque perfectum ex omnibus
 totis atque perfectis absolutum. de Vniuers. 21
 Mundus, & quæ in eo sunt omnia, nata sunt, vt Platoni vi-
 detur. Tusc. q. lib. 1. 57
 Mundus semperne fuerit, nullo generatus ortu, an ortus
 sit, an ab aliquo temporis principatu ortus est, quando-
 quidem cernitur & tangitur, & est vndique corporatus.
 de Vniuers. 5
 Mundus se consumptione & senio alebat sui. de Vniuers. 23
 Mundus semper fuit, vt Aristoteli placet. Tusc. q. lib. 1. 57
 Mundus deo paret, & huic obediunt maria, terræque. 3. de
 Leg. 2
 Mundus cum ipse per se, & à se & faceret, & pateretur om-
 nia. de Vniuers. 23
 Sine quo, nec hominum vniuersum genus stare, nec rerum
 natura omnis, nec ipse mundus potest. de Leg. 184. b
 Mundus deorum & hominum causa factus est. de Nat. 57. b
 Docuit enim nos idem qui cætera natura esse cœtu esse mun-
 dum, nihil opus fuisse fabrica. de Nat. deo. 1. 38
 Mundus generatus, ad id effectus est exemplar, quod ratio-
 ne sapientiæque comprehenditur, atque immutabili æter-
 nitate continetur, ex quo efficitur, vt sit necesse huic,
 quem cernimus, mūdum, simulacrum esse alicuius æter-
 ni. de Vniuers. 7
 Mundus globosus est fabricatus, quod *σφαιροειδής* Græci vo-
 cant. de Vniuers. 27
 Mundus hic omnis templum est deorum & domus. de
 Leg. 174. b
 Mundus hic animanti absoluto simillimus, hoc ipso, quòd
 iolus atque vnus est. de Vniuers. 15
 Mundus leuis, & vndique æquabilis, à medio ad summum
 par & perfectus, atque absolutus ex absolutis & perfe-
 ctis. de Vniuers. 25
 Non enim, si mundus nullus erat, secula non erant. de Nat.
 deo. 1. 16
 Mundus melior, quàm vlla natura. de Nat. deor. 2. 24
 Mundus nunquam ortus, secundum Aristotelem: Acad.
 quæst. edi. 1. lib. 2. 110
 Mundus animans ex perfectis partibus perfectus est, &

vnus, nulla parte, vnde alter gigni possit, relicta. de Vni-
 uers. 21
 Mundus (hoc est deus) vndique perfectus. de Nat. deo. 2. 27
 Mundus animo & sensibus præditus. de Nat. deo. 1. 14
 Mundus, rotundus, ardens, deus volubilis. de Nat. deo. 1. 14
 Sapiens à principio mundus & deus habendus est. de Nat.
 deo. 2. 26
 Mundus sapiens, iuxta Stoicos. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 110
 Vniuersus hic mundus, vna ciuitas communis deorum at-
 que hominum existimanda est. 1. de Leg. 18
 Ex mundi ardore motus omnis oritur. de Nat. d. 2. 23
 Mundi cohærentia. 2. de Nat. d. 117
 Mundi totius conuenientia & consensus. 3. de Nat. d. 12
 Sine mundi conuersione sæcula effici non potuisse. de Nat.
 d. 1. 16
 Mūdi corpus constructū est quadā proportione, qua dixi:
 ex quo ipse se concordia quadam amicitia & charitate cō-
 plectitur: atque ita aptè cohæret, vt dissolui nullo modo
 queat, nisi ab eodem, à quo est colligatus. de Vniuers. 19
 Pælum ipsum quod extremum atque vltimum mundi est.
 2. de Diui. 137
 Mundi totā figuram leuitate deus circūdedit. de Vniuers. 23
 In mundi medio vt animum deus collocauit, ita per to-
 tum tetendit: deinde eum circūdedit corpore, & vestiuit
 extrinsecus, cælote foliugo, & volubili, & in orbem in-
 citato complexus est, quòd secum ipsum propter virtu-
 tem facile esse posset, nec desideraret alterum satis sibi
 ipse notus & familiaris. de Vniuers. 25
 Mundi insignia, sol, luna, stellæ. de Nat. deor. 1. 71
 Magnitudinem mundi metiri. 1. Offic. 217. a
 Mundi membra, cælum, terræ, maria. de Nat. d. 1. 71
 Si quis è cælo naturam mundi, pulchritudinemque syde-
 rum perspiceret. de Ami. 112. b
 Mundi ornatus. lib. 1. de Fin. 15
 Quarta pars mundi tota feruida, omnibus salutarem im-
 pertit & vitalem calorem. de Nat. d. 2. 20
 Mundi partes quæ sunt ad spatiorum temporis significa-
 tionem notæ constitutæ. de Vniuers. 57
 Omnes mundi partes sustinentur calore. de Nat. d. 2. 21
 Huius mundi patrem nominari negat posse Plato in Ti-
 mæo. de Nat. d. 1. 23
 Mundi procreator deus. de Vniuers. 33
 Status huius totius mundi atque naturæ. de Or. 159. b
 Mundi est propria virtus. de Nat. d. 2. 28
 Mundo formam dedit deus & decoram, & maximè sibi co-
 gnatam. de Vniuers. 21
 Deo, id est mundo, inest ratio perfecta & absoluta. de Nat.
 d. 2. 25
 Omnem mundum administrari & regi mente atque ratio-
 ne deorum. de Nat. deor. 1. 4
 Mundum ex iis quæ qualia appellant, in omni natura co-
 hærente & continuata cum omnibus suis partibus effe-
 ctum esse voluit Academicus. Acad. quæ. ed. 1. lib. 1. 21
 Mundum omnem continet quædam natura, eumque tue-
 tur. de Nat. deor. 2. 21
 Mundum ardore deflagraturum senserunt Stoici. Acad.
 quæst. edit. 1. lib. 2. 110
 Mundum deum animantem, cōpotem rationis. de Nat. 30. b
 Hunc mundum animal esse, idque intelligens, & diuina
 prouidentia constitutum. de Vniuers. 11
 Mundum deum esse Plato & in Timæo dicit & in legibus.
 de Nat. d. 1. 23
 Mundum, esse deum, omnemque vim mundi diuinā natu-
 ra contineri. de Nat. deor. 2. 22
 Ipsum se contentum esse mundum, neque egere altero. de
 Vniuers. 23
 Qui mundum ipsum animantem sapientemque esse dixe-
 runt, nullo modo viderunt animi naturam. de Nat. d. 1. 18
 Mundum esse sapientem necesse est. de Nat. d. 2. 22, & 26
 Mundum hunc omnem, deorum templum esse, & domum
 Perfarum magi censuerunt. 2. de Leg. 27
 Plato dixit mundum fore sempiternum. de Nat. 6. b
 Mundum efficere molis deus, terram primum, ignemque
 H. iiii.

ungebat. de Vniuersitate, 15
 Mundum cum deus similem efficere vellet, ei, quod pulcherrimum in rerum natura intelligi potest, & quod omni ex parte absolutissimum est, animal vnum aspectabile, in quo omnia animalia continerentur, effecit. de Vniuers. 13
 Mundum cum constituisset deus bonis omnibus explere, mali nihil admiscere, quoad natura pateretur, quicquid erat quod in cernendi sensum caderet, id sibi assumpsit, non tranquillum & quietum, sed immoderate agitatam & fluctuans, idque ex inordinato in ordinem adduxit. de Vniuers. 11
 Extra mundum nulla pars materiae, nullumque corpus, secundum Academicos. Acad. quaest. ed. 2. lib. 1. 21
 Mundum deus ea forma figurauit, ita tornauit, vt nihil effici possit rotundius, nihil vt asperitatis haberet, nihil offensionis, nihil incisum angulis, nihil anfractibus, nihil eminentis, nihil lacunosum, omnesque partes essent similitudinis omnium. de Vniuers. 13
 Mundum generandi causa iustissima deo generanti fuit probitas. de Vniuers. 9
 Mundum habere mentem volunt Stoici, quae & se & ipsum fabricata sit, & omnia moderetur, moueat, regat. Acad. qu. ed. 1. lib. 2. 110
 Mundum ornauit deus signis & luminibus. de Nat. d. 1. 17
 Praeter mundum, caetera aliorum causa generata. de Nat. d. 2. 27
 Mundum perfecte beatum deum deus aeternus procreauit. de Vniuers. 17
 Mundum hunc vnigenam & singularem deus procreauit. de Vniuers. 15
 Quod vniuersum mundum regeret. de Leg. 1. 70. b
 Mundum autem censeat regi numine deorum, eumque esse quasi communem urbem & ciuitatem hominum & deorum, & vnumquenque nostrum huius mundi esse partem, ex quo illud natura consequitur, vt communem utilitatem nostram anteponamus. 3. de Finib. 98. a
 Mundum deus ad volubilitatem rotundauit, comiteque eum sapientia, quam optima mentis effecit, circumque caelum aequaliter distribuit, vt hic varietate distinctum, bene Graeci *κοσμος*, nos lucentem mundum nominamus. de Vniuers. 43
 Mundo hoc omnes qui animo cernuntur, & ratione intelliguntur animantes, complexu rationis & intelligentiae, sicut homines, & pecudes, & omnia quae sub aspectum cadunt, comprehenduntur. de Vniuers. 13
 Mente & consilio omnia in hoc mundo administrari. de Nat. 5. b
 Nihil est in omni mundo, quod non pars vniuersi sit. de Nat. d. 2. 22
 In caelo & mundo inesse mentem & rationem. de Leg. 1. 72. b
 In rerum natura totoque mundo quae constant, quaeque mouentur. 2. de Nat. deorum, 231. a
 Mundo neque quicquam pulchrius, neque eius aedificatore praestantius. de Vniuers. 7
 Innumerabiles mundi a Democrito, qui & orientur & intereant quotidie. lib. 1. de Fin. 16. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 52
 Sexcenta millia mundorum. de Nat. 16. & 20. b
 Democritus ait innumerabiles esse mundos. Acad. 14. b
Mundanus.
 Socrates quidem cum rogaretur, cuiatem se esse diceret, mundanum, inquit: totius enim mundi se incolam & ciuem arbitrabatur. 5. Tusc. 152. a
Munero, Muneror, Munia, Municeps, Municipium, Munifice, Munificus, vide post Munus.
Munio.
 Munio me ad haec tempora. Epist. 173. b
 Haec omnia tibi accusandi viam munitabant, adipiscendi obstruebant. pro Mu. 135. b
 Illam coloniam meis praesidiis, custodiis, vigiliisque muniui. 1. in Cat. 5. a
 Domum meam praesidiis maioribus muniui atque firmavi. in Cat. 99. b

Qui primum tibi munisti ad te audiendum via. de Or. 127. b
 Perinde quasi Appius ille Caecus viam munierit, non quae populus vteretur, sed vbi impune sui posterum latrocinauerent: pro Milone. 13. a
 Tamen vt ad hoc nefarium facinus accederet, aditum sibi aliis sceleribus ante muniuit. pro Cluent. 23. a
 Atque haec tria frumentaria subsidia Reipub. firmissimis praesidiis classibusque muniuit. pro Pomp. 10. b
 Alpibus Italiam munierat ante natura, non sine aliquo diuino numine. de Prou. 76. b
 Munite communem arcem honorum, obstruite perfugia improborum. pro Syl. 182. b
 Abiit ad deos Hercules: nunquam abiisset, nisi, quum inter homines esset, eam sibi viam muniuisset. 1. Tusc. 51. a
 Haec noua sit ratio vincendi, vt misericordia & liberalitate nos muniamus. Att. 141. b
 Qui se praesidio munierit. pro Sest. 20. b
 Mirificis molibus munire aditus insulae. Att. lib. 4. 86. 4. a
 Coloniae munire gentem aliquam. pro Flacco, 50. a
 Oppidum & arcem munire. de Prouinc. Consul. 3. a
 Intercludere omnes seditionum vias, munire praesidia Reipublicae. pro Rabir. perduel. reo. 2. a
 Ad aliqua tempora se munire. Pato, lib. 9. 18. 3. a
 Praclare & tueri & munire se beneuolentia multorum. 1. de Finib. 135. a
 Misericordia & liberalitate se munire. Att. lib. 9. 177. 2. a
 Viam accusandi alicui munire, adipiscendi obstruere. pro Murena, 45. a
 Munire sibi viam in caelum. Tusc. 155. b
 Alia sibi ratione viam munire ad stuprum cepit. 3. Verr. 44. a
 Obiectum est etiam M. Fonteium ex viarum munitione fecisse: vt aut ne cogeret munire, aut id quod munitum esset, ne improbaret. pro Fonteio, 6. a
 Et contra auium minorum morsum munitur vallo aristarum. de Senect. 47
 Sed tamen quoniam ista sunt tam infirma, munitur quaedam nobis ad retinendas opes nostras tuta, vt spero, via. Att. lib. 1. 12. 14. a
 Muniri & ornari bonorum omnium praesidio. pro Flac. 80. a
 Fidelitate nouarum necessitudinum contra veterum inimicorum perfidiam muniendum me putavi. Planco, lib. 4. 19. 9. a
Munitus.
 Vt a suis munitus tuto in foro esset. pro Sest. 20. b
 Tutus, clausus, septus, munitus contra aliquem. in Ver. 243. b
 de Fin. lib. 1. 79. a
 Stripatus sicariis, septus armatis, munitus iudicibus Aedilibus. pro Sestio, 82. a
 Aliquis bonorum omnium praesidio non modo munitus, sed etiam ornatus. pro Flac. 165. b
 Regulus tot virtutum praesidio munitus, tantoque comitatu virtutis septus. Parad. 118. b
 Qui virtute & sapientia sic munitus est, vt nullo egeat. de Amic. 29
 Munitus plurimorum studio, atque omnium bona existimatione. de Pet. Conf. 19
 Nulla domus nostris magistratibus fatis clausa atque munita fuit. pro Pomp. 46. a
 Publico omni praecipuo & diuino & humano iure munita domus. de Arusp. resp. 12. a
 Domus tot senatusconsultis munita atque septa. de Ar. 13
 Libertas leuitate legum munita. pro Rab. perduel. reo. 6. a
 Macedonia, quae erat antea multorum imperatorum non turribus, sed trophaeis munita. de Prou. 69. b
 Via ad Consulatum munita. pro Murena, 20. a
 Munita virtus. de Amic. 29. a
 Vrbs natura ac loco munita, succincta portibus, armata muris. contra Rul. 83. b
 Nihil tam munitum, quod non expugnari possit. 2. Verr. 3. a
 Castellum natura munitum. Att. 41. b
 Is sapientia munitum peccus gerit. 1. de Diui. 82. a
 Partis ac fundatis amicitiiis fretum ac munitum esse oportet. de Pet. 17

Gracia Asia oram maritimam cinxit urbibus, non vt munitam colonis illam gentem, sed vt obsessam teneret. pro Flac. 159. b
 Illud dico, nullam esse in illa disciplina munitam ad Consulatum viam. pro Mu. 129. b
 Palpebrae tanquam vallo pilorum munitae sunt. 2. de Nat. deor. 214. a
 Beneuolentia hominum firmissima muniti sumus. Att. lib. 2. 40. 3. a
 Castella munita. Caelio, lib. 2. 9. 8. a
 Quas res & mansuetudo animorum consecuta, & verecundia est: effectumque vt esset vita munitior. 2. Offic. 21. a
 Dixitque aperte, se munitiorem ad custodiendam vitam suam fore, quam Africanus fuisset. ad Q. frat. lib. 2. 7. 6. a
 Cuius ingento paterni omnes amici munitiores esse debebant. pro Mur. 25
 Munitissimus habendi Senatus locus. in Catil. 1. a
 Munitissimus portus. 2. Verr. 8. a
 Oppidum munitissimum oppugnare. Caelio, lib. 2. 9. 8. a
Munitio.
 Munitio Thessalonica. in Pis. 88. b
 Munitione ac mole lapidum distinctus a mari fons. 6. Verr. 105. a
 Obiectum est etiam M. Fonteium ex viarum munitione quaestum fecisse, vt aut ne cogeret munire, aut id quod munitum esset, ne improbaret. pro Font. 6. a
 Operibus, munitionibusque Antonius Mutinam sepfit. 13. Philip. 358. a
Munito.
 Quae quidem dominatio Iudices, in aliis rebus antea versabatur: nunc vero quam viam munitet, quod iter affectet, videtis. pro Rosc. Amer. 83
Munio, carminis genus.
 Hoc nos si facere velimus, ante condemnentur ii, quorum causas receperimus, quam toties, quoties perscribitur, praenam aut munionem citarimus. 1. de Orat. 131
Munus.
 Munus Aedilitium. Offic. 2. 84
 Annuum munus. Att. lib. 6. 115. 1. a
 Munus a beneficio diuersum. 1. ad Q. fratrem, 9
 Mater audiuit sibi non solum filium, sed etiam exequiarum munus ereptum. de Cla. 23. b
 Munus hoc meum non est: cum mea partes sunt hospitum recipiendorum, id libenter facio. in Ver. 89. b
 Munus priuatum, publicum. Tusc. q. lib. 5. 80
 Eiusque virtutis hoc munus proprium. 1. Offic. 25. a
 Vide sine quatum munus sit oratoris historia. de Or. 114. b
 Munus Senatorium. Tusc. q. lib. 1. 11
 Munus seruile. pro Sylla, 41
 Munus est hoc tuum, tuae partes. 11. fam. 9
 Munus tuum quantum & quando apud me velis esse. 10. fam. 45. in epist. Planci.
 Hoc proprium tuum munus est vt ita erudiat, vt & patri, & Scipioni nostro, & tibi tam propinquo respondeat. 3. de Finib. 12. a
 Multos modios salis simul edendos esse, vt munus amicitiae expletum sit. de Amic. 109. b
 Animi munus est ratione vti. 3. Tusc. 27. a
 Munus eorum qui consuluntur, populo necessarium. 1. de Leg. 10
 Officii ac studii erga aliquem munus. Ligario, lib. 6. 14. 2. a
 Oratoris proprium officium ac munus. de Or. 108. b
 Principum munus est, resistere leuitati multitudinis. pro Milone, 17. a
 Officium munusque sapientis, & c. de Finib. 114. b
 In laboris ac muneris loco hoc deferebant. 1. ad Q. fra. 9
 In extrema parte muneris ac negotii tui diligentissimus sis. Quint. Fr. 299. b
 Hoc quicquid est oneris ac muneris, pro mea dignitate, tibi tuendum ac sustinendum puta. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 9. 4. a
 Tanquam id habuerit operis ac muneris, vt hanc nobis efficeret sedem, & c. de Leg. 170. b

Cuius muneris colendi efficiendique causa, nati & in lucem editi sumus. 1. de Leg. 23. a
 Quasi vero tempus dandi muneris non valde appropinquaret. pro Syl. 177. b
 Parui refert, abs te ipso ius dici aequabiliter & diligenter, nisi idem ab iis fiet, quibus tu eius muneris aliquam partem concesseris. Q. Fr. 293. b
 Sin aliqua necessitas huius muneris alicui Reipub. obuenerit, danda, & c. Offic. 48. b
 Tanti ac praecleari muneris societas. Metello, lib. 5. 2. 4. a
 Ministrum tanti muneris esse. 1. de Nat. deorum, 29. a
 Qui ei muneri praefuerunt. de Leg. 158. b
 Profecto satis erat id, quod dixi antea, non surdum iudicem huic muneri atque officio praefesse. pro Fonteio, 13. a
 Videamus quid ei negotii demus, cuique eum muneri velimus esse praepositum. de Or. 27. a
 Oculus conturbatus non est probe affectus ad suum munus fungendum. Tusc. 193. b
 Anne eas quidem vires senectuti relinquemus, vt adolescentulos doceat, instituat, ad omne officii munus instruat? de Senect. 26. a
 Meque ad meum munus pensumque reuocabo. de Orat. 133. b
 Quod enim munus Reip. afferre maius meliusve possumus, quam si, & c. 2. de Diuin. 7. a
 Quod illud maiorum vigiliarum munus in tuo nomine apparuit. Partit. 116. b
 Ne munus assignatum a deo defuisse videamini. de Somn. 128. b
 Eo enim exposito, munus promissi omne confecero. in Partit. 73. a
 Dare munus alicui. Acad. 40. b
 Mirificum munus populo dare. Q. fratri, lib. 3. 24. 8. a
 Mihi videris eorum studiis qui literis delectantur, debere hoc munus. de Leg. 157. b
 Deferre munus alicui. Caesio ad Ciceronem, lib. 8. 8. 3. a
 Deferere munus alicui. Epi. 116. b
 Munus aliquod qui efficere molitur, si eam speciem, quae semper est eadem, intuebitur, atque eam sibi proponet exemplar, praeclearum opus efficiat necesse est: sin autem eam, quae gignitur: nunquam illam, quam expetet, pulchritudinem consequetur. de Vniuers. 5
 Munus expectare fundi suburbanum instar. 3. ad Q. fra. 7
 Explere munus amicitiae. de Amicit. 60. a
 Susceptum reip. munus explere. de Prouinc. Consul. 29. a
 Senectutis autem nullus certus est terminus: recteque in ea viuatur, quoad munus officii exequi possis, & tamen mortem contemneres. de Senect. 65. a
 Quidam senes nullum officii aut omnino vitae munus exequi possunt. de Senect. 84. b
 Nulla tamen eius ingenii monumenta mandata literis, nullum opus otii, nullum solitudinis munus extat. 3. Offic. 5. a
 Sine oculis, inquit, non potest extare officium & munus oculorum. 2. de Diuinat. 159. a
 Largiri munus alicui. ad Her. 6. b
 Ostedit munus illud non esse suum. ad Brutum, lib. 11. 5. 6. a
 Munus praebere viro. pro Syl. 41
 Munus & onus profiteri. 1. de Orat. 57. a
 Munus suscipere & praestare. 6. fam. 56
 Magnum quiddam est, onus ac munus suscipere, atque profiteri se, & c. 1. de Orat. 57. a
 Munus in Rempub. fungi vel sustinere. 5. in Verr. 173
 Magnum de iure respondendi munus sustinebat Rutilius. de Claris Orat. 58. a. Epi. 151. b
 Tenere suum munus. 5. Tusc. 55. a
 Munus traducere. 5. ad Att. 14. id est, prouinciam administrare.
 Philosophia data est nobis deorum concessu atque munere. de Vni. 204. b
 Tantum huic studio relinquendum, quantum vacabit a publico officio & munere. de Diui. 109. b
 Tamen ab oratoris proprio officio atque munere seiuncta esse arbitror. 2. de Orat. 137. a
 Deorum beneficio & deorum munere. Postquam. 204. b

Aliquem quasi diuino munere donatum Reip. *videri. de Arusp. 2.44.b*
 Qui consulentibus responderet, senectutis grato atque honesto fungitur munere. *de Leg. lib. 1.15. Acad. q. ed. 1. lib. 2.6*
 Itaque & P. Crassus cum cognomine diues, tum etiam copiosus, functus est Edilitio maximo munere. *2. Offic. 8.4.a*
 Is functus est omni ciuium munere. *de Cla. 170.b*
 Non quod L. Philippo, & L. Pisoni aut studium, aut cura defuerit in tanto officio, tantoque munere. *2. Philip. 256.a*
 Quis alienum putet eius esse dignitatis, quam mihi quisque tribuit, quid omni in munere vitæ optimum & verissimum sit exquirere. *11. de Fin. 10*
 In omni munere candidatorum fungendo. *Att. lib. 1.1.5.a*
 Quanquam enim Lamia summo splendore, summa gratia est, magnificentissimo munere Edilitio: tamen, &c. ad Brutum, *lib. 11.16.6.a*
 Nam dum sumus in his inclusi compagibus corporis, munere quodam necessitatis & graui opere perfungimur. *de Senect. 70.a*
 Tu qui tuo magis studio, quam proprio munere aliquo disertorum ius a nobis ciuile didicisti. *de Or. 88.b*
 Munere suo negotium imposuit. *8. fam. 25. in epist. Cælii.*
 Munera perinde sunt, ut accipiuntur. *Offic. 76.b*
 Beneficia parentum, decorum immortalium munera. *post red. in Senatu, 1.a*
 Magnificentissima verò nostri Pompeii munera secundo Consulatu. *2. Offic. a*
 Singularum virtutum certa sunt quædam officia ac munera. *de Orat. 140.b*
 Dare alicui immunitatem munerum. *Acad. q. lib. 4.217.a*
 Theophrastus est multus in laudanda magnificentia popularium munerum. *Offic. 2.81*
 Munera declarare. *2. fam. 3*
 Sed ego hospiti & amico munusculum mittere volui Leuidense, crasso filo, cuiusmodi ipsius solent esse munera. *9. fam. 21*
 Massinissa senex omnia regis officia & munera exequitur. *de Senect. 30*
 Mittit homini munera satis largè hæc ad vsum domesticum, vini & olei quod vsum erat: etiam tritici quod satis esset. *in Orat. a*
 Muneribus aliquem afficere. *2. fam. 4*
 Inuentio certè nulla esset, nisi his muneribus hominesungerentur. *Offic. 35.b*
 Valerudo opportuna est, ut dolore careas, & muneribus fungare corporis. *de Amicit. 21.a*
 Cæsar muneribus, monumentis, congiariis, epulis multitudinem imperitam lenierat. *2. Philip. 121.a*
 Pristinis orbatu muneribus. *2. de Diuinat. 10.a*
 Honoribus ac reipub. muneribus perfunctus senex. *de Orat. 101.b*

Munusculum.

Munusculum tibi cōtinnaui. *12. fam. 40. in epist. Trebonii.*
 Quam tu totam insulam cuidam tuorum sodalium, sicut aliquod munusculum condonaras. *5. Verr. 73.a*
 Nemini hoc deferre munusculum maluit, quam suo accufatori. *8. fam. 18. in epist. Cælii.*
 Tulliola delictorum nostræ tuū munusculum flagitat. *epist. lib. 1.5.3.a*
 Qui quum illud falsum esse suspicarentur, sibi autem nullius essent conscii culpæ, alieni facinoris munusculum non repudiauert. *3. Offic. 96*
 Quod Quiritem non sine munusculo expectare dicis, gaudeo nō sefellisse eam rem opinionē tuā. *Att. lib. 16.333.1.a*

Munero.

Locus erat quidam, in quo erant ea composita, quibus te rex munere constituerat. *pro Deiot. 11*

Muneror.

Aliud alii commodi aliquo adiuncto incommodo muneratur. *2. de Inuent. 124.a*

Alexion me opipare muneratus est. *Att. lib. 7.9*

Munia.

Omnia hæc sunt officia necessariorum, commoda tenuio-

rum, munia candidatorum. *pro Murena, 67*
 Qui suis ceruicibus tanta munia sustinent, hi sunt optimatum principes. *pro Sest. 26.b*

Municeps.

Lucius tribulis & municeps & familiaris meus. *Epistolarum, 215.b*
 M. Pontidius municeps noster. *de Clar. 187.b*
 C. Nasennius municeps Suetianus. *Att. 277.b*
 Non illi vos de vnus municipis fortunæ arbitrantur sententiam laturos, sed, &c. *de Clar. 59.b*
 Q. Carulus huius Collegæ & familiaris nostri pater dilexit municipem tuum Roicium. *1. de Nat. deor. 107.a*
 Clamabat se municipem Cossanum esse. *in Ver. 168.b*
 Non dubito quin scias, non solum cuius municipii sim, sed etiam quam diligenter soleam meos municipes Arpinates tueri. *Bruto, lib. 13.12.2.a*
 Ego Ciceroni meo Arpini potissimum togam puram dedi, idque municipibus meis fuit gratum. *Att. 153.b*
 Ego, me Hercule, & illi & omnibus municipibus duas esse censeo patrias: vnā naturæ, alteram ciuitatis. *2. de Leg. 8.a*

Municipium.

Nullum erat municipium Italiæ, nulla colonia, nulla præfectura, quæ non, &c. *pro Sest. 9.b*
 Municipium rusticianum. *pro Sex. Rosc. 25.b*
 S. Roscius municeps Amerinus fuit, genere & nobilitate sui municipii facile primus. *pro Sex. Rosc. 20.b*
 Calenum municipium complebunt. *contra Rul. 83.b*
 Vides quantam rem agat, ut Circeis qui habitet, totum hunc mundum suum municipium esse existimet. *4. de Finib. 12.a*
 Tu es ex municipio antiquissimo Tusculano, hic est præfectura Atinati non tam prisca. *pro Plancio, 292.b*
 Vrbes coloniarum ac municipiorum. *in Catil. 109.b*
 Municipia clausa. *pro Domo sua, 70*
 Videte quam despiciamur omnes qui sumus è municipiis, id est omnes planè: quotus enim quisque non est? *3. Philip. 134.a*
 Municipiis pecunias imperare. *16. ad Attic. 24*

Municipalis.

Est enim ipse à materno genere municipalis honestissimi ac nobilissimi generis. *pro Sylla, 18*
 Rursus autem ex dolore municipali, sermonibusque eorum quos conuenio, videtur hoc consilium exitum habiturum. *7. ad Att. 39*
 Vtinam, inquit, M. Cicero, isto animo atque virtute in summa Reip. nobiscum versari, quam in municipali maluisses. *3. de Leg. 33*
 Sunt municipales rusticique Romani. *pro Sest. 13. & de Pet. 209.b*

Multum mecum municipales homines loquuntur, multum rusticiani. *8. ad Att. 51*

Nulla querela est municipalium hominum ac rusticorum. *9. ad Attic. 61*

Munificus.

Quid porrò tam liberale ac munificum, &c. *de Or. 87.b*
 Conuenit autem tum in dādo munificum esse, tum in exigendo non acerbum. *Offic. 46.b*
 Semper liberalissimus munificentissimisque fuit. *pro Rosc. Comædo, 13.a*

Munifice.

Sic haud scio an melius, &c. quam tam munificè & tam largè dari. *3. de Nat. deo. 50*
 Quæ animi affectio suum cuique tribuens, atque hanc quam dico societatem coniunctionis humanæ, munificè & æquè tuens, iustitia dicitur. *2. de Fin. 117.a*

Muræna.

C. Muræna, L. frater. *pro Muræ. 80*
 L. Muræna, saltator à Catone appellatus. *pro Muræ. 11*
 L. Muræna cur absolutus. *pro Flac. 76*

Murena.

Mullorum & murenarum copia. *in Parad. 49*
 Murenis me facillè abstinebam. *7. fam. 47*

Murgentinus.

Murgentinus ager in Sicilia. *5. in Verr. 38*

Muria.

Ut interit magnitudine maris Ægæi stilla muræ, &c. sic quum sit is bonorum finis, &c. *3. de Fin. 69.a*

Murmur.

Murmur maris. *3. de Orat. 88*
 Nec metuunt canos minitanti murmure fluctus. *in Arat. 9.a*

Murmuro.

Vagire, mugire, murmurare, sibilare. *ad Her. 33.b*

Murmurans.

Fremitus murmurans maris. *5. Tusc. 163.a*
 Vidi hesternò die quendam murmurantem, qui, &c. *de Arusp. 15*

Murus.

Murus Alpium. *5. Philip. 191*
 Ad omnes enim meos impetus quasi murus quidam boni nomen imperatoris opponitur. *7. Verr. 2.a*
 Percussit murum aries. *1. Offic. 54.a*
 Si Annibal ad portas venisset, murumque iaculo traieisset, negaret esse in malis, capi, venire, &c. *4. de Finib. 38.a*
 De muro imperavi Philotimo ne impediret. *Att. 25. & 26.b*
 Totiusque mei Consulatus memoriam postulo, quæ dum erit vestris mentibus infixæ, firmissimo me muro septum esse arbitror. *4. in Catil. 95.a*
 Insula Delos parua, sine muro nihil timet. *pro Pomp. 14.b*
 Lex Helia & Fusia euerfa est, propugnacula murique tranquillitatis & otii. *in Pisonem, 6.a*
 Muri vrbes, quos vos pontifices sanctos esse dicitis, diligentiusque vrbes religione, quam ipsis mœnibus cingitis. *3. de Nat. 71*
 Quatuor muros cepi, & arcem eorum totam. *5. fam. 25. in epist. Vatunii.*

Mus.

Sed quod quæris, quid arcefferim Chrysippum, tabernæ mihi duæ corruerunt. reliquæ rimas agunt. itaque nō solum inquilini, sed mures migrauerunt. *14. ad Att. 11*
 Quasi verò quidquam interfit, mures diem noctem aliquid rodentes, scuta an cribra corroserint. *2. de Diuin. 87.a*
 Murium aut formicarum causa homines frumentum non condunt. *2. de Nat. deor. 118*
 Derosi à muribus clypei. *1. de Diuinat. 161.a*
 Edificata muribus & mustelis domus. *2. de Nat. deor. 25.a*

Musculus.

Nam & musculorum iecuscula bruma dicuntur augeri. *2. de Diuinat. 25*

Musa.

Orpheus & Rhesus matre musa nati. *de Nat. 68.b*
 Musæ primæ quatuor, natæ Ioue altero Thelxiope, Mneme, Aocde, Melete. secundæ Ioue tertio & Mnemosyne procreatæ nouem. Tertiæ Ioue tertio Pieriæ natæ & Antiope: quas Pieridas & Pierias solent poetæ appellare, &c. *3. de Nat. 38*
 In qua vrbe imperatores propè armati poetarum nomen & musarum delubra coluerunt. *pro Arch. 20*
 Musarum maiore primordio totum hunc tibi dicamus diem. *2. de Leg. 6*
 Ab oratoribus disiungo me ferè, referoque ad mansuetiores musas. *1. fam. 53*
 Xenophontis voce musas quasi locutus ferunt. *Or. 34*
 Neque enim quisquam est tam auersus à musis, qui non mandari versibus æternorum suorum laborum facillè præconium patiat. *pro Archia, 15.a*
 Omnis enim hubertas & quasi sylua dicendi ducta ab illis est, nec satis tamen instructa ad forenses causas, quas, ut illi ipsi dicere solebant, agrestioribus musis reliquerunt. *in Orat. 7.a*
 Interea quidem cum musis nos delectabimus. *ad Att. lib. 2. 19.3.a*
 Quis est enim qui cum musis, id est, cum humanitate & cum doctrina habeat aliquod commercium, qui, &c. *Tusc. cul. q. 241.b*

Cum omnibus musis rationem habere cogito. *ad Atticum, lib. 2.17*

Musis bouem immolasse dicitur Pythagoras, cum in geometria quiddam noui inuenisset. *3. de Nat. deo. 65*
 Tu musis nostris para, ut operas reddas, nostram ad diem diem fiet. *16. fam. 19*

Musica.

Idem ceteres scilicet in platanis inesse musicæ. *de Nat. 30.b*
 Musicam Damon & Aristoxenus tractauerunt. *3. de Orat. 72.a*

Ut in musicis numeri & voces & modi. *de Orat. 92*

Musicus.

Hic autem non tam concinnus helluo, nec tam musicus iacebat, &c. *in Pis. 84.b*
 Si absurdè canat is, qui se haberi velit musicum. *2. Tusc. 18.a*
 Geometræ verò, Musici, Grammatici etiam more quodam loquuntur suo. *3. de Fin. 5*
 Musici floruerunt in Græcia. *Tusc. quæst. lib. 1.4*
 Musicorum cantibus mutatis, mutari ciuitatum status Platon placet. *3. de Legib. 29*
 Musicorum verò peritiosum accepimus. *5. Tusc. 89.a. De Dionysio Syracusano.*
 Qui fidibus aut tibiis uti volunt, earum tractationem non ab aruspibus accipiunt, sed à musicis. *de Diui. 110.b*
 Musicis eruditus. *4. ad Att. 50*
 In musicis quæ spectentur. *1. de Orat. 92*
 Quis musicis, quis huic studio literarum quod profitentur ii qui grammatici vocantur, penitus se dedit, quin, &c. *1. de Orat. 6.a*

Musicus.

Musicae leges posse mutari sine publicarum legum mutatione negauit vir Græciæ sapientissimus, longèque doctissimus. *2. de Leg. 38*

Musca.

Itaque mihi librum ad Muscam, ut tuis librariis daret. *12. ad Attic. 52*

Musca.

Qui nisi se suo more iactauisset, hodie te istic muscæ comedissent. *de Claris Orat. 114.a*

Puer abige muscas. *2. de Orat. 137*

Musculus. vide Mus.

Muscosus.

Nihil alius, nihil muscosus. *ad Q. fratrem, lib. 3.17.9.a*

Mustaccum.

In eodem amomo cepit laureolam in mustaceo quærere. *5. ad Attic. 40*

Mustela.

Non possis adduci ut domum muribus & mustelis ædificatam putes. *de Nat. 19.b*

Mustella.

Mustella Tamisius, vnus ex Antonii sicariis. *2. Philip. 34*

Mustius.

C. Mustius, eques R. in iudicio omnium penè fortunarum me vno defendente vicit. *3. in Verr. 98*

Mustum.

Sic ego istis censuerim, & nouam istam quasi de musto ac lacu feruidam orationem fugiendam. *de Claris Orat. 159.a*

Mutabilis, Mutabilitas, Mutatio, Mutatus, vide Muto.

Muticensis.

Muticensis ager in Sicilia. *5. in Verr. 100*

Mutilus.

Mutila sentit quædam, & quasi decurtata. *in Orat. 103.a. De animo.*

Sed quum mutila quædam, & hiantia locuti sunt, quæ vel sine magistro facere potuerunt, germanos se putant Thucydidis. *in Orat. 17.a*

Mutilatus.

In Galliam mutilatum ducit exercitum. *3. Philip. 146*

Mutina.

Mutina à M. Antonio obfessa. *5. Phil. 181*
 Mutina obsidione liberata. *10. fam. 23. in epist. Planci.*
 Ad Mutinam Roma tres viæ. *12. Philip. 334*

Antonius circumfedit firmissimam & splendidissimam populi Romani coloniam Mutinam. 5. Philip. 181. a

Mutinensis.

Mutinensis fuga. ad Brut. 13

Mutius.

P. Mutius, L. Calphurnius, c o s s. 6. in Verr. 97

P. Mutius Tib. Gracchum iure cæsum defendit. pro Plan. 71

Q. Mutius à L. Crasso in M. Curii iudicio victus. pro Cecin. 39

Q. Mutii facinus egregium. pro Sest. 39

Q. Mutii innocentia. 4. in Verr. 18

In Mutiorum familia ius ciuile diu versatum est. 1. de Orat. 21

Mutia lex, qua de ciuitate quaesitum est. pro Corn. Balb. 37

Lysiam Timæus Licinia & Mutia lege repetit Syracusas. Brut. 31

Mutia festa in Asia celebrari solita. 4. in Verr. 36

Mutianus.

Mutianum illum exitum optem. 9. ad Att. 50

Mutia.

Q. Metelli soror. 5. fam. 5

Mutia Lælia filia. Brut. 111

Muto.

Nam qui volunt pœnam aliquam subterfugere, aut calamitatem, eò solum vertunt, hoc est, sedem ac locum mutant. pro Cecinna. 22. a

Alias reuocabat eos, inter quos iam decreuerat, decretumque mutabat: aliàs, &c. 3. Verr. 84. a

Quod ad te scripseram, me in Epeiro futurum, posteaquam extenuari spem nostram & euanesce re vidi, mutauit consilium. Att. lib. 3. 53. 1. a

Philotimi literis lectis mutauit consilium de mulieribus. Att. 116. & Epist. 49. b

Cui quidem cum Ciliciã dedisses, mutasti pactionem. pro Domo sua. 18. a

Sinautem sententiam mutasti, ego habeo. ad Gallum, lib. 7. 24. 8. a. Att. lib. 9. 171. 2. a

Quis mediocris gladiator ingemuit, quis vultum mutauit vnquam? 2. Tusc. 71. a

Posteaque rebus gestis mentes vestras voluntatemque mutastis. de Prouin. Consul. 20

Omnes scelerati atque impii, quorum tu te duces esse profiteris, quos leges exilio affici volunt, exules sunt, etiam si solum non mutantur. in Parad. 38

Ergo ille princeps variabit, mutabit, &c. Or. 202. b

Muta iam istam mentem, mihi crede, obliuiscere cædis atque incendiolorum. 1. in Catil. 4. a

Neque te, quo minus, si tibi ita videatur, sententiam mutes, deterrendum puto. Acad. q. edi. 1. lib. 2. 58

Sed visne, quoniam & fatis iam ambulatū est, & tibi aliud dicendi initium sumendum est, locum mutemus, &c. 2. de Legib. 1. a

Mutare & vertere ad omnem rationem aliquid. 3. de Orat. 97. a

Neque mutare ciuitatem quisquam inuitus potest, neque si velit mutare, non potest. Q. Fr. 308. b

Mutare consuetudinem dicendi. de Cla. 194. b

Mutare principia naturæ. de Finib. lib. 4. 28

Sapientem sententiam mutare nunquam. pro Mur. 119. b

Testamentum mutare. pro Cluentio, 23. a

Testem mutare. post red. in Senatu, 10. a

Mutare vultum. Tusc. q. lib. 2. 36

Idque ad omnem ratione mutatur & vertitur. de Ora. 159. b

O iura præclara, &c. nequis nostrum plus quam vnus ciuitatis esse possit (dissimilitudo enim ciuitatum, varietatem iuris habeat necesse est) nequis inuitus ciuitate mutetur, neque in ciuitate maneat inuitus. pro Corn. Balbo, 23

Consilia in horas mutari vides. ad Att. 235. b. Id est, non consistere sibi, discedere à sese.

Quo vertendi, hoc est mutandi soli causa, venerant. pro Dom. 229. b

Vos vestem mutandam censuistis, cunctique mutastis. Postquam. 206. b

Mutatus.

Probitas gratuita, non mutata voluptatibus. de Finib. 85. b

Rerum hoc natura, &c. nec manens nec mutata ratio feret. Epist. 84. b

Vt & ciuitate illum mutatum esse fateretur, & ius ciuitatis honore dignissimum iudicaret: pro Corn. Balbo, 33. a

Hoc verò tempore, cum alii interierint, alii absint, alii mutati voluntate sint, &c. 5. fam. 62

Verfa & mutata in peiorem partem sunt omnia. pro Sex. Rosc. 35. b

Mutatio.

Consilii mutatio opum est portus pœnitenti. 12. Philip. 322. a

Crebra corporis mutatio. pro Cluentio, 42. a

Extorum fieri mutatio potest. de Diui. 105. b

Vnde igitur subito tanta ista mutatio in Ant. 159. b

Fit magna mutatio loci, non ingenii. pro Quint. 7

Morum facienda mutatio. 1. Offic. 168. a

Officiorum mutatio, dando, accipiendo. 1. Offic. 34. a

Eam mutationem si tempora adiuuabunt, facilius commodiūque faciemus. Offic. 24. b

Nemo doctus vnquam mutationem consilii inconstantiam dixit esse. 16. ad Att. 21

Atque ita vt nullam mutationem vnquam habitura res esse videatur. Epist. 8. b

Et ita esse eum vndique aptum, vt nulla vis tantos queat motus mutationemque moliri. 4. Acad. 215. a

Mutationes elementorum inter se. de Nat. 65. b

Mutationes rerum & temporum. de Fin. 5. 64

Mutationes quatuor temporum. de Nat. 36. b

Luna varias mutationes lucis habet. de Nat. 46. b

Motibus & mutationibus suis ciens omnia & agitantis natura. 3. de Nat. deor. 37. a

Mutabilis.

Materia mutabilis. de Vniuers. 35

Omne corpus mutabile est. de Nat. 65. b

Mutabilem esse vult dei formam Heraclides Ponticus. de Nat. deo. 1. 26

Vaga & mutabili ratione labuntur sidera quædam. de Vniuersitate, 46

Mutabilitas.

Hæc inconstantia, mutabilitasque mentis, quem non ipsa grauitate deterreat. 4. Tusc. 63

Mutus.

Accusatio huius temporis muta. pro Flacco, 4. a

Ciuitas fracta malis, muta, debilitata, abiecta metu. pro Dom. 218. b

Dialectica in excogitandis argumentis muta nimium est, in iudicandis nimium loquax. 2. de Orat. 87. a

Sic in vestris disputationibus historia muta est. de Finib. lib. 2. 56

Imago aui tui clarissimi viri, quæ te à tanto scelere etiam muta reuocare debuit. 3. in Cat. 55

Cum res muta aut informis sit eloquens & formata. ad Her. lib. 4. 237

Mutum forum, elinguem curiam, tacitam & fractam ciuitatem videbatis. post red. in Senatu, 5

Nihil me mutum delectat, nihil tacitum. in Cat. 116. b

Muti vel eloquentis origo. 5. Tusc. 98. a

Nullum fuisse tempus post has fugas & formidines, quod magis debuerit mutum esse à literis. Att. lib. 8. 52

Mutum esse satius est, quam quod nemo intelligat dicere. Cornificio, lib. 12. 27. 4. a

Vt enim magistratibus leges, ita populo præfunt magistratus: verèque dici potest, magistratum legem esse loquentem: legem autem, mutum magistratum. 3. de Leg. 3. a

Is mutam in delicto personam, noménque præbuit. pro Dom. 240. b

Neque enim accusatore muto, neque teste quisquam vitur eo, qui de accusatoris subsellio surgit. pro Rosc. Amer. 63

Si mutæ etiam bestia loquerentur. de Fin. lib. 1. 108. a

Pecudes mutæ. Q. fratri, lib. 1. 18

Res inanimatæ atque mutæ. 1. de Nat. deor. 53. a

Mutarum & nihil intelligentium bestiarum causa. 2. de Nat. deor. 101

Eloquentia muta quædam inducere. in Orat. 76. a

Omnia muta atque inanima commouerentur. in Verr. 271. b

Et si hoc in his quasi mutis artibus est mirandum, & tamen verum: quanto admirabilius in oratione atque in lingua? 3. de Orat. 15. a. de Arte picturæ.

Mutuus.

Mutuus amor. Plancus Ciceroni, lib. 10. 4. 3. a

Ad paternas enim magnas, & veteres, & iustas necessitudines, magnam attulit accessionem tua voluntas erga me, meaque erga te par atque mutua. Att. lib. 16. 341. 1. a

Mutuus in amicitia, est quum par voluntas accipitur & red datur. Metello, lib. 5. 2. 7. a

Fruentum mutuuum aliquibus dare. 2. de leg. Agra. 82. a

Testimonium mutuuum dare. pro Flacc. 7

Non enim sperasti mutuam me tibi gratiam relaturum, vt vicissim tuos compellarem. in Sall. 273. b

Voluntatem mutuam alicui tribuere. Metel. lib. 5. 2. 4. a

Pro pari inter nos & mutua benevolentia. epist. 204. b

In amici mutua benevolentia conuiescere. de Amic. 20. a

Beneficia mutua & grata dū sunt, inter quos ea sunt, firma deuinciuntur societate. 1. Offic. 82. a

Ille mihi n s. quatuordecim non reddit, quæ dedi eius filio mutua. Attic. 165. b

Multa & magna inter nos officia, paria & mutua intercedunt. epist. 227. b

Mutuas pecunias sumere. 3. Verr. 19. a

Idcirco amicitia comparantur, vt commodum mutuis officiis gubernetur. pro Rosc. Amer. 66. a

Cum Appio summa mihi necessitudo est, multis eius officiis & meis mutuis constituta. Epist. 178. b

Mutuo.

Verbum aut translatum aut factum aliunde vt mutuo, aut factum ab ipso. Orat. 204. b

Mutuo inter nos certam officia summa constiterunt. 10. fam. 80. in epist. Lepidi.

Fac valeas, meque mutuo diligas. Plancus ad Cicer. lib. 10. 4. 9. a. Hoc est, fac mihi in amore respondeas.

Te, vt diligas me, si mutuo te facturum scis, rogo. Plancus Ciceroni, lib. 10. 9. 6. a

Satisne videatur his omnibus rebus tuus aduentus, quum proximè Romam venisti, mutuo respondisse? 5. fam. 4

Nulla enim re tam lætari soleo, quam meorum officiorum conscientia: quibus si quando non mutuo responderetur, apud me plus officii residere facillimè patior. 5. fam. 16

Mutuor.

Nam ego quæ sunt oratoris cum illis communia, non mutuor ab illis. 1. de Orat. 29. a

Tu quicquam ab alio mutuaris? Q. frat. 326. b

Orator subtilitatem ab Academia mutuatur, & ei vicissim reddit vbertatem orationis, & ornamenta dicendi. de Fat. 5

Mutuabantur à mundo particularis ignis, terræ, aquæ, quas rursus redderent. de Vniuers. 59

Cætera verò à familiari meo Lógo mutuabor. de Ora. 107. b

Age à Cælio mutuabimur. Att. 103. b

Mutuemur hoc quoque verbum, dicaturque tam ather Latine, quam dicitur aer. 2. de Nat. d. 132. a. Id est, aliunde sumamus.

Quum abundare debeam, cogor mutuari. Att. 245. b

Aut noua verba facere, aut à simili mutuari. Orat. 217. b

Nam L. quidem Crassus, quum esset admodum adolescens, non aliunde mutuatus est, sed sibi ipse peperit maximam laudè ex illa accusatione nobili & gloriosa. 2. Offic. 66. a

A viris virtus nomen est mutuata. 2. Tusc. q. 76. a

Tironem nostrum ab altera relictum audio, sed cum video in sumptum ab aliis mutuatum. Att. lib. 8. 150. 3. a

Mutuatio.

Ego verò illi maximam gratiam habeo, quod me ea pœna multauerit, quam sine mutatione & sine versura possem dissoluere. 1. Tusc. q. 161. a

Translationes quasi mutationes sunt, quum quod non habas, aliunde sumas. de Or. 157. b

Itaque quum Roma clam esset profectus, multosque minus mutuationibus fraudauisset, in Asiam venit. pro Flac. 37

Mycenensis.

Omnes Danaï aut Myceneses, Attica pubes, reliquique Græci, &c. 2. de Finib. 31. a

Mydas.

Mydæ Phrygio, quum puer esset, dormienti formicæ in ostiici grana congeserunt. Diuin. lib. 1. 69

Mylasa, vrbs. in Anton. 198. & 207. b

Mylasii, populi. epist. 224. b

Myndus, oppidum. in Verr. 94. b

Myndensis.

Myndensium testimonium. epist. 37. b

Myoparo.

Proh dii immortales piraticus myoparo, quum imperium populi Rom. &c. 7. Verr. 76. a

Eum isto Prætoris Cilicum myoparoni, prædonibusque paruisse. 6. Verr. 104. a. De portu Syracusanorum loquitur.

Illi statim myoparonem egregium de sua classe, ornatū atque armatum dederunt. 3. Verr. 61. a

Myoparone piratico capto, dux liberatus. 7. Verr. 58. a

Nam quum quæreretur ex eo, quo scelere impulsus mare haberet infestum vno myoparone, Eodè (inquit) quo tu orbem terræ. de Repub. lib. 3. a

Myrmecides.

Vt etiam inter deos Myrmecides aliquis minorum opusculorum fabricator fuisse videatur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 111

Myrmillo.

L. Frater, qui Myrmillo Mylasis depugnat. in Anto. 198. b

Ille autem ex Myrmillone dux, ex gladiatore imperator. in Anton. 189. b

Myron.

Myron, statuarius egregius. 6. in Verr. 4

Myron fingendi arte insignis. 3. de Orat. 15

Chares à Lyfippo statuas facere non isto modo didicit, vt Lyfippus caput ostenderet Myronis, brachia Praxitelis, pectus Polycleti: &c. 4. ad Heren. 148

Myronis bucula ex ære Athenis celebris. 6. in Verr. 119

Nondum Myronis satis ad veritatem adducta, iam tamen quæ non dubitet pulchra dicere. Brut. 35

Myrothecium.

Meus autem liber totum Isocrati myrothecium, atque omnis eius discipulorum arculus, ac nonnihil etiam Aristotelia pigmenta consumpsit. Att. lib. 2. 16. 3. a

Myrtilus.

Quænam vnquam ob mortem Myrtili pœnis luendis dabitur satietas supplicii? 3. de Nat. d. 68

Myfia.

Itaque Caria, & Phrygia, & Myfia, quod minimè politæ, minimeque elegantes sunt, ascuerunt aptum suis auribus opimum quoddam & tanquam adipale dictionis genus. Orat. 13

Myfia latrocinia sublata. 1. ad Q. frat. 18

Asia vestra constat ex Phrygia, Myfia, Caria, Lydia. pro Flacco, 51

Myfus.

Nisi me fortè Pæconii nescio cuius hominis, ne Græci quidem, at Myfi, aut Phrygis potius querelis moueri putas, 1. ad Q. fra. 14

Quid porro in Græco sermone tam tritū atque celebratum est, quam si quis despiciatui ducitur, vt Myforum vltimus esse dicatur? pro Flac. 51

Mythagogus.

Itaq; iudices hi, qui hospites ad ea, quæ visenda sunt, ducere solent, & vnūquidque ostendere quos illi Mythagogos vocat, conuersam iam habent demonstratione suam. 6. Verr. 116

Mysterium.

Tacitum tanquam mysterium tenere aliquid. 3. de Orat. 37. a

Mytheria quæ appellantur initia, &c. de Leg. 177. b

Velim ad me scribas certum, quo die mytheria futura sint. Att. lib. 5. 55

Quæ sunt tandem ista mytheria? Acad. q. ed. 1. lib. 2. 55

Mytheriorum dies. 15. ad Att. 43

Neque enim sunt epistolæ nostræ, quæ si perlatæ non sint, nihil ea res nos offensura sit, quæ tantum habent mysteriorum, ut eas ne librariis quidem ferè committamus. 4. ad Att. 52
 Ne rhetorum aperiatur mysteria. Tusc. q. lib. 4. 45
 Quid si petimus ab Antonio ut ea nobis explicet, & illa dicendi mysteria enuntiet. 1. de Orat. 103
 Faciesque me, in quem diem Romana incidat mysteria, certiorum. Att. lib. 6. 112. 7. a
 Vbi ego diutius essem moratus, nisi Atheniensibus, quod mysteria non referrent, &c. 3. de Orat. 43. a
 Quæ tradantur mysteriis reminisci. 1. Tusc. q. 46. a
 Mysteriis illis Athenæ nihil pepererunt melius, quibus exagresti immanique vita exculsi ad humanitatem, & miti-

Nam hercule, inquit Antonius, si, &c. de Orat. 12. b
 Nam Hermagoras quidem nec quid dicat attendere, nec quid pollicetur intelligere videtur. de Inuent. 43. b
 Quamobrem celebratote Quirites, &c. nam multi, &c. erepti enim, &c. in Catil. 116. b
 Cuius mihi summa necessitudo est, magno enim beneficio meo affectus cumulatissime mihi gratiam reulit: nam nec in honoribus meis unquam defuit, nec in laboribus. epi. 203. b
 Nunquidnam restat. Part. 232. b
 Nam qui audiunt, hæc duo animaduertunt. in Orat. 114. a
 Nam quid ego de Cicerone dicam, qui, &c. epi. 130. b
 Nam quid ego te athletas putem desiderare, qui gladiatores contempseris. ad Marium, lib. 7. 1. 10. a
 Quinque cohortibus quid se nam facturum arbitratur. Att. 273. b
 Nam quod ista inusitata rabie petulanter in uxorem & filiam meam, &c. in Sallust. a
 Nam quod me tecum iracundè agere dixisti solere, non est ita, vehementer, &c. in Ant. 217. b
 Nam quod negas, &c. Att. 135. b
 Nam quod purgas eos, &c. Att. 49. b
 Belluas immanes nanciscimur venando. 2. de Nat. d. 117
 Cuius rei nullam consuetudinem nactus sum, &c. Att. 315. b
 1. ad Q. frat. 31
 Nactus sum etiam, qui Xenophontis similem esse cuperet. Orat. 199. b
 Tamen maiorem spem impetrandi nactus sum, posteaquam, &c. epi. lib. 13. 8. 8. a
 Alter alterius, vbi cunq; nactus est, oua frangit. de Nat. 51. b
 Sorte nactus est vrbanae prouinciae, magis ex sua & Chelidonis, quam ex pop. Rom. voluntate. 3. Verr. 73. a
 Quo quidem tempore Iudices, iste spem maximam reliquorum quoque peccatorum nactus est. 3. Verr. 39. a
 Potestas quam ille per scelus erat nactus. de Nat. lib. 3. 113. a
 Quoniam modo imperium ferre potuissetis, si id ille nactus esset. pro Mil. 116. b
 Ne vim ullam nanciscantur, quæ a primo impulsu moueatur. de Som. 131. b
 Si quid firmitatis nactus sit Antonius. 11. famil. 20
 Pluribus verbis ad te scribam, quum plus otii nactus ero. Ap. Pulchro, lib. 4. 7. 1. a. Cælio, lib. 2. 8. 6. a
 Boni aliquid fortuiti nancisci. 3. de Nat. d. 126. a
 Cato sic abiit à vita, ut causam moriendi se nactum esse gauderet. 1. Tusc. q. 116
 Nactus plusculum laxamenti. epi. 194. b
 Nactus Siciliam. 10. ad Att. 40
 Vitis ut se erigat clauiculis, quasi manibus quicquid est nactus, completitur. de Senect. b
 Quo minus homines tenebras & solitudinem nacti, nullo dedecore se abstineant. de Fin. lib. 3. 31
 Quoniam nacti te, inquit, sumus aliquando otiosum, certe audiam quid sit, quod, &c. 1. de Fin. 22. a

Nania.

Honoratorum virorum laudes in concione memorantur, easque etiã ad cantus, ad tibicinem prosequantur: cui nomen Nania: quo vocabulo etiã à Graccho catus lugubres nominantur. 2. de Leg. 57

Næuius.

Næuius Turpio Verris in omni calumnia præcursor & emissarius. 7. Verr. 84
 Cethegus c o s. cum P. Tuditano fuit bello Punico secundo, &c. His enim Consulibus, ut in veteribus commentariis scriptum est, Næuius est mortuus. Brut. 30
 Apud Næuium, inquit Hector. 15. fam. 26

Næuianus.

Illius autem ætatis qui sermo fuerit, ex Næuianis scriptis intelligi potest. de clar. Orat. 30. a

Næuus.

Næuus in articulo pueri delectat Alceum. at est corporis macula Næuus: illi tamen hoc lumen videbatur. 1. de Natura d. 55. de clar. Orat. 172. a

Totum aliquem non Næuo aliquo aut crepundiis, sed corpore omni velle cognoscere. Brut. 173

Nam.

Nam est longè aliter in versibus. in Orat. 115. a

gati sumus, inquitque ut appellantur, ita reuera principia vitæ cognouimus: neque solum cum latitia viuendi rationem accepimus, sed etiam cum spe meliore moriendi. 2. de Leg. 36

Id enuntiat mysteriis totum est contemptum. pro Mur. 129. b
 Quod quale sit, ex mysteriis intelligi potest. de Nat. d. 2. 45
 μυστικώτερον illud ad te scribam, tu sagacius odoraberis. 6. ad Att. 38

Mytilenæ.

Quid Mytilenæ: quæ certe vestra Quirites belli lege, ac victoriæ iure facta sunt: vrbs & natura, & situ, & descriptione ædificiorum & pulchritudine in primis nobilis, a gri iucundi & fertiles, &c. in Rul. 49

Nam hercule, inquit Antonius, si, &c. de Orat. 12. b
 Nam Hermagoras quidem nec quid dicat attendere, nec quid pollicetur intelligere videtur. de Inuent. 43. b
 Quamobrem celebratote Quirites, &c. nam multi, &c. erepti enim, &c. in Catil. 116. b
 Cuius mihi summa necessitudo est, magno enim beneficio meo affectus cumulatissime mihi gratiam reulit: nam nec in honoribus meis unquam defuit, nec in laboribus. epi. 203. b
 Nunquidnam restat. Part. 232. b
 Nam qui audiunt, hæc duo animaduertunt. in Orat. 114. a
 Nam quid ego de Cicerone dicam, qui, &c. epi. 130. b
 Nam quid ego te athletas putem desiderare, qui gladiatores contempseris. ad Marium, lib. 7. 1. 10. a
 Quinque cohortibus quid se nam facturum arbitratur. Att. 273. b
 Nam quod ista inusitata rabie petulanter in uxorem & filiam meam, &c. in Sallust. a
 Nam quod me tecum iracundè agere dixisti solere, non est ita, vehementer, &c. in Ant. 217. b
 Nam quod negas, &c. Att. 135. b
 Nam quod purgas eos, &c. Att. 49. b

Nanciscor.

Belluas immanes nanciscimur venando. 2. de Nat. d. 117
 Cuius rei nullam consuetudinem nactus sum, &c. Att. 315. b
 1. ad Q. frat. 31
 Nactus sum etiam, qui Xenophontis similem esse cuperet. Orat. 199. b
 Tamen maiorem spem impetrandi nactus sum, posteaquam, &c. epi. lib. 13. 8. 8. a
 Alter alterius, vbi cunq; nactus est, oua frangit. de Nat. 51. b
 Sorte nactus est vrbanae prouinciae, magis ex sua & Chelidonis, quam ex pop. Rom. voluntate. 3. Verr. 73. a
 Quo quidem tempore Iudices, iste spem maximam reliquorum quoque peccatorum nactus est. 3. Verr. 39. a
 Potestas quam ille per scelus erat nactus. de Nat. lib. 3. 113. a
 Quoniam modo imperium ferre potuissetis, si id ille nactus esset. pro Mil. 116. b
 Ne vim ullam nanciscantur, quæ a primo impulsu moueatur. de Som. 131. b
 Si quid firmitatis nactus sit Antonius. 11. famil. 20
 Pluribus verbis ad te scribam, quum plus otii nactus ero. Ap. Pulchro, lib. 4. 7. 1. a. Cælio, lib. 2. 8. 6. a
 Boni aliquid fortuiti nancisci. 3. de Nat. d. 126. a
 Cato sic abiit à vita, ut causam moriendi se nactum esse gauderet. 1. Tusc. q. 116
 Nactus plusculum laxamenti. epi. 194. b
 Nactus Siciliam. 10. ad Att. 40
 Vitis ut se erigat clauiculis, quasi manibus quicquid est nactus, completitur. de Senect. b
 Quo minus homines tenebras & solitudinem nacti, nullo dedecore se abstineant. de Fin. lib. 3. 31
 Quoniam nacti te, inquit, sumus aliquando otiosum, certe audiam quid sit, quod, &c. 1. de Fin. 22. a

Nanque.

Nanque assiduis internuntiis, &c. epi. 152. b
 Nanque illud quare Scæuola negasti te fuisse laturum, &c. 1. de Orat. 37. a

Quum ille, Nanque quod tu non poteris, aut nescies, quis nostrum tam impudens est, qui se scire aut posse postulerit. de Orat. 50. a

Nar.

In Nar defluit Velinus lacus. 4. ad Att. 36

Narbo.

Est in eadem prouincia Narbo Martius, colonia nostrorum ciuium, specula populi Rom. ac propugnaculum istis ipsis nationibus oppositum & obiectum. pro Font. 2

Naris.

Rectè sursum sunt nares, quod odor omnis ad supera fertur. 2. de Nat. d. 211. a

Expones quæ spectet florida & varia, fasciculum ad nares admouebris, incendens odores, & fertis redimiri iubebris & rosa. 3. Tusc. q. 73. a

Nares humorem habent ad puluerem, multaque alia repellenda non inutilem. 2. de Nat. d. 109

Nares contractiores habent introitus, ne quid in eas quod noceat, possit peruadere. 2. de Nat. d. 109

Patent nares propter necessarias utilitates. 2. de Nat. d. 217. a

Naribus adiunctis os spiritu augetur. 2. de Nat. d. 101

Mollipedesque boues spectantes lumina cæli, Naribus humiferè duxere ex ære succum. 1. de Diu. 26. a

Narniensis.

Narniensis tribus. in Rull. 79

Narro.

Narro tibi, hæc loca venusta sunt. ad Attic. lib. 15. 329. 2. a. 11. famil. 38

Narro tibi, planè relegatus mihi videor, posteaquam in Phormiano sum. Att. lib. 2. 26. 2. a

Narro tibi, Quintus exultat lætitia. Att. 247, & 246. b

Othonem quod speras posse vinci, sanè bene narras. Attic. 216. b

Malè narras de nepotis filio. 16. ad Att. 36. Id est, malum & tristem nuntium affers.

Malè hercule narras. Tusc. q. lib. 1. 9

Narrant monstra. 9. ad Att. 47

Narra mihi, reges Armenii patritios salutare non solent. ad Attic. 26. b

Est autem hæc huius generis virtus, ut ita facta demostret, ut mores eius de quo narres, ut sermo, ut vultus omnes exprimentur. 2. de Orat. 133. a

Iucunda mihi eius oratio fuit, quum de animo tuo, de sermonibus, quos de me haberes, quotidie mihi narraret. Ap. pio, lib. 3. 1. 7. a. ad Heren. 20. b

Malè narrare de aliquo. Att. lib. 16. 338. 3. a

Alteram qua Crassi libertum ais tibi de mea sollicitudine macieque narraffe. 3. ad Att. 21

Narrantum dilucidè. 1. ad Heren. 15

Narrans.

Quod illa siue faceta sunt, siue sic fiunt, narrante te venustissima. 15. fam. 52

Narratio.

Narratio est rerum explicatio, & quædam quasi sedes ac fundamentum constituendæ fidei. in Partit. 18

Narratio est rerum gestarum aut perinde ut gestarum expositio. 1. ad Heren. 4. & 3. 116

Omnis orationis reliquæ fons est narratio. de Orat. 139. b

Narratio accusatoria in coniecturali causa quid habere debeat. 2. ad Heren. 33

Aperta narratio poterit esse, si ut quodque primum gestum erit, ita primum exponetur, &c. 1. de Inuent. 42

Narratio quod breuior, eod dilucidior. 1. ad Heren. 15

Obscura narratio totam obsecrat orationem. 2. de Orat. 179. a

Narratio in suasionem rara. Partit. 8

Deinde rem narrare, ita ut narratio verisimilis sit, ut aperta, breuis. 2. de Orat. 45. a

Genus narrationis, quod in personis positum est, debet habere sermonis festiuitatem, animorum dissimilitudinem, grauitatem, lenitatem, &c. 1. ad Heren. 13

Narrationis in negotiorum expositione positæ partes tres. 1. ad Heren. 13

Narrationis virtutes tres. 1. de Inuent. 41

Exponere narrationem. in Orat. 121. a

Is multis nominibus in Trophoniana Charonis narratione Græcos in eo reprehendit, quod, &c. Att. lib. 6. 113. 4. a

Quando vtendum sit, aut non sit narratione, id est consilii. 2. de Orat. 179

Credibiles, non historico, sed propè quotidiano sermone dilucidè explicatæ narrationes. in Orat. 68. a

Narrationum tria sunt genera. Vnum genus est, in quo ipsa causa, & omnis ratio controuersia continetur. Alterum, in quo digressio aliqua extra causam aut criminationis, &c. aut amplificationis causa interponitur. Tertium genus est remotum à ciuilibus causis, quod delectationis causa non inuiti cum exercitatione dicitur & scribitur. 1. de Inuent. 39. & 1. ad Heren. 12

Narrator.

Faceti narratores & imitatores. 2. de Orat. 111. a

Ceteri non exornatores rerum, sed tantummodo narratores fuerunt. 2. de Orat. 29. a

Narthecium.

Iam doloris medicamenta illa Epicurea, tanquam de Narthecio promant: si grauis, breuis, &c. 2. de Finib. 20

Narus.

Noti erant, & nauis, & nari, quibus cum in præponi oporteret, dulcius visum est: igitur ignoti, ignaui, ignari dicere, quam ut veritas postulabat. Orat. 212. b

Nari.

Datum v. 1. Id. April. Naris. ad Att. 40. b

Nascor.

Oritur ex se, & sua sponte nascitur amor. 2. de Fin. 125. a

Timiditas ex rebus nascitur. de Fin. 118. b

Non minus iucundi atque illustres nobis sunt ii dies, quibus conferuamur, quam ii, quibus nascimur. in Cat. 111. b

Quoniam autem etiam mortui miseri sunt, in miseriam nascimur sempiternam. 1. Tusc. q. 8

Cætera nascuntur & occidunt. in Orat. 6. a

Nascitur innumerabilia hoc vno posito. 2. de Leg. 48

Ex cupiditatibus odia nascuntur. 1. de Fin. 69. a

Nascitur quæstionculæ multæ his propositis. 2. de Leg. 46

Nulla tam detestabilis pestis est, quæ non homini ab homine nascatur. 2. Offic. 22. a

Ergo ita nascitur exordium. 1. Tusc. q. 14. a

Scribas ad me, ut mihi nascatur epistolæ argumentum. ad Tironem, lib. 16. 32. Hoc est, ut inde sumam argumentum ad te scribendi.

Si tibi fortuna non dedit, ut patre certo nascerere. pro Rosc. Amer. 26. a

Binos habebam: subito promi utrosque, ne quid plus mali nasceretur. 7. Verr. 27. a. Id est, nequid oriretur amplius mali.

Si nascerentur tibi ex oliua modulatè canentes. de Nat. deor. 2. 17

Hæc in impeditis & regum dominatione deuinctis nasci cupiditas dicendi solet. de Clar. 168. b

Magna etiam dissidia, & plerumque iuxta nasci. de Amic. 33. a

Sunt quædam etiam quæ igne nasci videtur. de Nat. d. 1. 73

Non nasci homini longè optimum, proximum autem quædam primum mori. Tusc. q. lib. 1. 102

Nascendi conditio incerta. in Catil. 48

Nascens.

Nascens malum facile opprimitur. 5. Philip. 186

Enitar, ut in dies magis magisque hæc nascens de me duplicetur opinio. 16. fam. 17

Athenis non nascentibus, sed iam adultis fuit Thucydides.
de clar. Orat. 13. a

Natus.

Ita enim natus, ita educatus, ita edoctus es. 6. fam. 17
Natus ad agendum semper aliquid dignum viro. 4. fam. 40
Vir ad dignitatem & gloriam natus. pro Sestio, 77
Ad bella natus. pro leg. Manil. 29. a
Ad facinus prædâque natus aliquis. 11. Philipp. 317. a
Ad dicendi singularem quâdam facultatem natus Crassus.
pro Corn. Balbo, 2. a
Scipio natus mihi videtur ad interitum exitiumque Cartha-
ginis. de Arusp. 144. b
Natus ad homines iuandos, tutandos, conseruandos. Tu-
sc. q. lib. 1. 27
Natus, susceptus, & institutus ad laudem. de Fin. lib. 5. 58
Natus atque aptus ad alterius libidines flagitiosas. 4. Ver-
rin. 93. a
Annus ad hanc pestem funditus delendam natus esse vi-
detur. de Arusp. 144. b
Ad omnia summa natus Pompeius. de Clar. 129. a
Deorum beneficio ad hæc tempora natus Cæsar. 12. Phil. 32. 4. a
Ad hoc vnum natus, aut in hoc solo se exercuit, aut huic ge-
neri studet vni aliquis. in Orat. 53. a
Natus annos quatuordecim. ad Octauium, 14. pro Cluen. 8. a
Annos natus vnum & viginti. de Orat. 149. & de Clar. 185. b
Annos ad quinquaginta natus. pro Cluent. 88. a
Mortuus est (quum ego quinque & sexaginta annos natus,
lego Voconian voce magna & bonis lateribus suafissem)
annos septuaginta natus: tot enim vixit Ennius. de Sen. 13. a
Eques Romanus prope annos x. c. natus. 5. Verr. 50
Procreatus sum paruus à parētibus, à vobis natus sum Con-
sularis. Post reditum ad Quirites, 3. a
Sed vt perspiciatis vnde omnis iste natus sit error, volupta-
tem accusantium, dolorumque laudantium, totam rem
aperiam. 1. de Finib. 49. a
Natus ex te, teque dignus est. 12. fam. 31. in epist. Lentuli.
Malo genere natus. 2. de Orat. 158
Natus genere nobili. 7. Verr. 141. a
Ille gurgis atque helluo natus abdomini suo, non laudi at-
que gloria. in Pis. 31
Imperio huic natus. pro Cælio, 46. a
In dedecore natus Verres. 5. Verr. 48. a
Natus in patris egestate. de Pet. Conf. 6
Etiam si in amplissima familia natus sit. Parad. 45
Filius natus in decem mensibus. Top. 22. 4. b
Natus honesto loco. Tusc. q. lib. 5. 42
Natus nobili loco. Diuin. lib. 1. 77
Natus summo loco. ad Brut. lib. 11. 22. 4. a
Vt quisque optimè natus institutusque est. de Fin. lib. 5. 52
Tuum est Cato, qui non tibi, sed patriæ natus es, videre, &c.
pro Mur. 73
Thyestes Tantalò prognatus, Penelope natus. 3. Tusc. 44. a
Iphoro & multitudini nata eloquentia. de Clar. 156. a
Circe è Perfide Oceani filia nata. de Nat. d. 69. b
Nata lex, quam legem naturæ dicimus. pro Milo. 7
Syri natio nata seruituti. de Prou. 71. b
Ergo nata est sententia veterum Academicorum & Peripa-
teticorum, vt finem bonorum dicerent, secundum natu-
ram viuere. 2. de Finib. 59. a
Natum à te id ipsum, vt illi cuperent. 3. de Leg. 28
Natum est inde, vt, &c. 12. ad Att. 22. Id est, casu factum est.
Natum bellum. 2. Philipp. 79
Ad honestatem natum genus hominum. in Part. 49. a
Omne quod natum est, necesse est esse corporeum, aspecta-
bile, tractabile. de Vniuers. 15
Quum te vnum ex omnibus ad dicendum maximè natum
aptumque cognoui. de Orat. 93. b
Hic verò in oculis Senatus populique Romani nihil posse
existere, quod non antè extingui atque opprimi posset,
quàm planè exortum ac natum esset. 2. de leg. Agr. 88. a
Aut quod ex terra natum atque fictum esse videatur. Tusc.
quæst. lib. 1. 33
Pro eo quod se nò solum suis commodis, sed etiam suorum

municipum, cæterorumque necessariorum natum esse ar-
bitratur. pro Cluen. 33. a

Non magis me mea causa puto esse natum, quàm Reipub.
procreatum. Antequam. 196. b
Natum esse parentibus humilibus. Læli. 61
Hi non viderunt, vt ad cursum equum, ad aradum bouem,
ad indagandum canem: sic hominem ad duas res, vt ait
Aristoteles, ad intelligendum & agendum esse natum.
de Finib. 2. 66. a
Nata tribunorum potestate grauitas optimatum cecidit. 3.
de Legib. 17
Antonii colloquium cum heroibus nostris pro re nata non
incommodum. Attic. 22. 4. b
Animaduenteram posse pro re nata te non incommodè ad
me in Albanum venire. Att. 106. b
Orpheus & Rhesus matre Musa nati. de Nat. d. 68. b
Omnes nati sunt ad societatem & communitatem generis
humani. 4. de Fin. 7. a
Homines in veteri dignitate fortunaque; nati. cõtra Rul. 64. b
Literis nati Græci. 3. de Orat. 72. a
Qui eodem statu cæli & terrarum nati sunt. Diuin. lib. 2. 73
Quidam sunt ita habiles, &c. vt non nati, sed ab aliquo deo
facti esse videantur. de Orat. 94. b
Nati sumus ea conditione, vt nihil quod homini accidere
possit, vitare debeamus. 15. ad Att. 1
Ita nati sumus, vt & blandiri & suppliciter insinuare iis, à
quibus esse sperandū, & aduersarios minaciter terrere pos-
simus. 1. de Orat. 45. a
Ita nati sumus, vt rem gestam exponere, & de omnibus re-
bus loqui sine arte possimus. de Orat. 92. b
Non nobis solum nati sumus (vt præclare scriptum est à Pla-
tone) ortusque nostri partem patria vëdicat, partem ami-
ci. Offic. 1. 33
Nanque horum posteri meliores illi quidem mea sententia,
quàm reliquarum philosophi disciplinarum: sed ita dege-
nerant, vt ipsi ex se nati esse videantur. 5. de Fin. 22. a
Ad iugum natæ bouum ceruices. 2. de Nat. d. 237. a
Seruituti natæ Iudæorum & Syrorum nationes. de Prouin.
Consul. 8. a
Nata ob has causas astra. de Vniuers. 43
Ergo hoc quidem apparet, nos ad agendum esse natos. 5. de
Finib. 103. a
Ad iustitiam nos esse natos intelligere nil præstabilius. 1. de
Leg. 42. a
Cuius qui se patriæ, qui suis ciuibus, qui laudi, qui gloria,
non qui somno & conuiuio & delectationi natos arbi-
trentur. pro Sestio. 12. a
Quos omnino natos nesciebam. 9. fam. 33
Ex quo vno hæc omnia nata & profecta esse concedit. pro
Quintio, 58. a

Natus.

Neque porrò ex eo natus, &c. de Finib. 77. b
A primo satu quo à procreatoribus nati diliguntur. de Fi-
nib. 141. b
Charitas quæ est inter natos & parentes, dirimi nisi detesta-
bili scelere non potest. de Amicit. 27. a
Natu.
Non admodum grandis natu, sed tamen ætate prouectior.
de Senect. 79. b
Grandis natu parens. in Verr. 91. b
Quanquam eum colere cœpi, non admodum grandem na-
tu, sed tamen iam ætate prouectum. de Senect. 9. a
Grandes natu matres. in Verr. 262. b
Qui fuit maior natu, quàm Plautus. de Inuen. 52. b
Aliquot annis minor natu. Acad. q. 16. b
Ex his omnibus natu minimus Q. Satorius. pro Clu. 40. b
Minimus natu horum omnium Timæus. de Or. 113. b

Natio.

Quod si tales dii sunt, vt rebus humanis intersint, Natio
quoque dea putanda est: cui quum fana circumuis in agro
Ardeati, rem diuinam facere solemus: quæ quia partus
matronarum tueatur, a nascentibus, Natio nominata est.
3. de Nat. d. 33

Natio.

Natio dura. 5. Philipp. 173
Erudita illa Græcorum natio. 1. de Orat. 11. a
Natio me hominis impulit, vt ei rectè putare: nisi fortè can-
didatorum licentia hinc quoque vsus, hoc subito cogno-
men arripuit. 15. fam. 50
Deteriores caute, quorum quidem est magna natio. pro Se-
stio, 23. b
Natio magna. de Arusp. resp. 53
Nimirum hoc illud est, quod de me potissimum tu in accu-
satione quæstisti, quæ esset nostra natio optimatum. pro
Sestio, 83. a
Quid si illa officiosissima, quæ neminem patitur non hone-
stè in urbem introire, tota natio candidatorum? pro Mu-
rena, 63. a. in Piso. 42
Is se Ligurum non fecit, ne nationis magis suæ, quàm gene-
ris vt cognomine videretur. pro Cluent. 57. a
In natione hominum genus consideratur. 1. de Inuent. 51. a
Deum nò curare singulos homines, nec ciuitates nec natio-
nes & gentes. de Nat. d. 78. & 79. b
Nationes Arabum, Phrygum, Lycaonum, Cilicum, Pisida-
rum. 2. de Leg. 34
Nationes immanes ac barbaræ, Afri, Hispani, Galli. 1. ad Q.
fratrem, 21
Exteræ nationes & gentes. pro Fonteio, 21. a
Non modò nationes, sed etiam seruitia concitaturum. 10.
fam. 76. in epist. Pollionis.
Cæsar cum acerrimis nationibus Germanorū & Heluetio-
rum præliis felicissimè decertauit. de Prou. 26

Natalis.

Natalis dies Brundisinae coloniae. 4. ad Att. 33
Natalis dies vrbis. de Diuin. 129. b
Agere diem natalem suum, vel alicuius. Attic. 49. b
Quod satis sit ad diem agendum natalem suum quotannis.
2. de Finib. 161. a
ONonæ illæ Decembres, quæ me Consule fuistis, quam ego
diem verè natalem huius vrbis, aut certè salutarem appel-
lare possum. pro Flacco, 79. a
Colere diem natalem. de Finib. 85. b
Natalem diem reditus mei cura vt in tuis ædibus amœnif-
simis agam tecum, &c. 3. ad Att. 33
De natali die meo. pro Sestio. 26. & Attic. 53. b
Chaldæis in prædictione & in notatione cuiusque; vitæ ex na-
tali die minimè esse credendum. 2. de Diuin. 131. a
Sed de Formiano Tarracina pridie Cal. Ianuarias. inde Pon-
tinum sumam. inde Albanum Pompei. ita ad urbem 11. 1.
Nonas natali meo. Att. lib. 7. 125. 3. a
Nam die tuo natali victoria nuntiata. ad Brut. lib. 11. 14. 5. a
Natali die tuo scripsisti epistolam ad me plenam consilii.
Att. lib. 9. 173. 1. a

Natalitius.

Chaldæi notant sydera natalitia. de Diuin. 127. b
Ad quos refert, dii immortales: ad eos scilicet, quorū nobis
etiā dies natales audiendi sunt. Hodie non descendit An-
tonius. curat natalitia in hortis. 2. Philip. 39. a. Natalitia
sunt conuiuia luxuriosa ad celebrandum natalem diem
peculiariter structa.
Qui hæc Chaldæorum natalitia prædicta defendunt. 2. de
Diuin. 132. a

Natiuus.

Huius gētis ac terræ domesticus natiuusque; sensus. de Ar. 17
Et simplicia verba partim natiua sunt, partim reperta. in
Partit. 10
Anaximadri autem opinio est, natiuos esse deos, longis in-
teruallis orientes, occidentesque. 1. de Nat. d. 19
Quot genera, quàmque disparia partim submersarum, par-
tim fluitantium & innatantium belluarum, partim ad sa-
xa natiuus testis inhærentium. 2. de Nat. d. 145. a

Natura.

Aliud equo est natura, aliud boui, aliud homini. de Fini-
bus, 130. b
Natura ius est. de Inuent. 82. b
Natura iuris fons est. Off. 3. 94

Mater omnium rerum natura. in Parad. 16. a
Natura, norma legis est. 2. de Leg. 57
Natura, parens omnium. Tusc. q. lib. 1. 107
Natura est igitur quæ contineat mundum omnem, eumque
tueatur. de Nat. d. 2. 21
Natura, qua nihil potest esse callidius. 2. de Nat. d. 107
Natura in profundo veritatem, vt ait Democritus, penitus
abstruit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 32
Aperta enim res est, & quotidie nos ipsa natura admonet,
quàm paucis, quàm paruis rebus egeat, quàm vilibus.
Tusc. q. lib. 5. 74
Natura affert dolorem. Tusc. q. lib. 3. 60
Natura atque ingenium vim ad dicendum maximam ad-
fert. 1. de Orat. 56
Natura paruus momentis multa aut affingit, aut mutat, aut
detrahit. Diuin. lib. 1. 100. & 101
Natura solitarium nihil amat, semperque ad aliquid, tan-
quam adminiculum annitur. de Amic. 74
Natura, iuxta Epicurum, asciscit & reprobat, id est volupta-
tem & dolorem. de Fin. lib. 1. 17
Omnia quæ natura aspernatur, in malis sunt: quæ asciscit,
in bonis. Tusc. q. lib. 2. 27
Natura in pueris vt in speculis cernitur. de Fin. lib. 5. 56
Natura, vt rationis, hominem conciliat homini: & ad ora-
tionis & ad vitæ societatem, &c. Offic. 1. 19
Vel concidat omne cælum, omnisque natura consistat ne-
cessè est. de Som. 131. b
Continet autem sedationem animi humana in conspectu
posita natura. Tusc. q. lib. 4. 51
Natura corrumpit Hortensii filium, non patris culpa. 10. ad
Attic. 10
Natura commorandi nobis diuersorium dedit, non habi-
tandi. Cat. 76
Natura paruulos nobis dedit igniculos, quos celeriter ma-
lis moribus, opinioibusque deprauatis sic restinguimus,
vt nusquam naturæ lumen appareat. Tusc. q. lib. 3. 1
Quæ nobis natura informationem deorum ipsorum dedit,
eadem insculpsit in mētibus, vt eos æternos & beatos ha-
beremus. de Nat. d. 1. 33
Natura dedit vsuram vitæ, tanquam pecuniæ, nulla præsti-
tuta die. Tusc. q. lib. 1. 77
Natura recta & conuenientia & constantia desiderat, asper-
naturque contraria. Offic. 3. 45
Natura in his ipsis rebus quæ ad quietem animi delectatio-
nemque quæruntur, dominatur. 2. de Leg. 1
Vereor enim ne natura quæ corpora nobis infirma dedisset,
iisque & morbos insanabiles & dolores intolerabiles ad-
iūxisset, animos quoque dederit & corporum doloribus
congruentes, & separatim suis angoribus & molestiis im-
plicatos. Tusc. q. lib. 5. 2
Natura simplici in genere nihil ex omni parte perfectum
expoliuit. 2. de Inuent. 123
Fabricata est hoc incredibiliter natura. 3. de Orat. 97. a
Quod natura fert. Tusc. q. 176. b
Fingit homines ac creat imitatores ac narratores facetos na-
tura. 2. de Orat. 121. a
Ad maiora enim quædam nos natura genuit & conforma-
uit. lib. 1. de Finib. 18
Natura quicquid genuit, non modò animal, sed etiam quod
ita esset ortum è terra, vt stirpibus suis niteretur, in suo
quodque genere perfectum esse voluit. Tusc. q. lib. 5. 27
Quod si natura tales nos genuisset, vt eam ipsam intueri &
perspicere, eademque optima duce cursum vitæ confice-
re possemus, haud erat sanè, quod quisquam rationem ac
doctrinam requireret. Tusc. q. lib. 3. 1
Natura ipsa diuitias, quibus contenta est, & parables & ter-
minatas habet. de Finib. lib. 1. 36
Natura, sicut aliarum omnium rerum, sic viuendi modum
habet. Cat. 78
Natura nihil habet præstantius, nihil quod magis expetat,
quàm honestatè, quàm laudem, quàm dignitatem, quàm
decus. Tusc. q. lib. 2. 41
Natura sic se habet, vt, &c. Tusc. q. 168. b

Natura ipsa deorum notione in animis hominum impref-
fit. de Nat. d. 1. 32
Natura cupiditatem ingenuit homini veri inueniendi, de
Finib. lib. 2. 40
Natura nihil extremum inuenit. 3. ad Heren. 131
Natura mutari non potest. Læ. 1. 32
Tum vetat in eo vim timere, quò nos iam natura ipsa penè
perduxerit. 6. fam. 14
Natura per se longius progreditur, quæ nullo docente pro-
fecta ab iis, quorum ex prima & inchoata intelligèria ge-
nera cognouit, confirmat ipsa per se rationem, & perficit.
1. de Leg. 21
Natura sine doctrina plus valet, quàm doctrina sine natu-
ra. pro Arch. 11
Admirabilis ad dicendum natura. de Clar. 153. a
Quæ autem animans natura, nihil curans. de Nat. d. 1. 86
Natura antiquissima, & rerum omnium princeps, ad quam
leges hominum diriguntur. 2. de Leg. 11
Natura non artificiosa solum, sed planè artifex ab eodem
Zenone dicitur consulari & prouida vilitatum oppor-
tunitatumque omnium. 2. de Nat. d. 82. a
Natura maximè cedens & dissipabilis. 3. de Nat. d. 21
Natura coherens & cõtinuata cum omnibus suis partibus.
Acad. q. ed. 2. lib. 1. 21
Communis omnium natura. 5. de Finib. 43. a
Natura, quàm blanda conciliatrix, & quasi sui lena. de Na-
tura deor. 1. 53
Natura paruo cultu contenta est. Tusc. quæst. lib. 5. 70. de Fi-
nib. lib. 2. 75
Natura deprauata. de Fin. lib. 1. 40
Natura diuina. Tusc. q. lib. 1. 15
Natura duplex generis humani. de Vniu. 55
Ea natura rerum est, & is temporum cursus. 6. fam. 16
Quæ sic hominis natura temperata sit, vt, &c. 5. de Fin. 117. a
Nec tam fuit hominum generi infensa atque inimica natu-
ra, vt corporibus tot res salutare, animis nullam inuenerit.
Tusc. q. lib. 4. 47
Quinta illa non nominata magis, quàm non intellecta natu-
ra. Tusc. q. 156. b
Natura semper est iniucta. Tusc. q. lib. 5. 58
Nulla melior in hominum genere natura, quàm eorù, qui
se natos ad homines iuuandos, tutandos, conseruandos
arbitrantur. Tusc. q. lib. 1. 26, & 27
Natura de animis hoc merita melius est, quòd corporù ad-
iumenta adhibentur extrinsecus, animorum salus inclusa
in his ipsis est. Tusc. q. lib. 4. 47
Natura moderata, natura vitiosissima. 1. ad Q. fra. 5
Natura noscenda est, non facultas. 12. ad Att. 6
Omnis natura conseruatix sui est. de Fin. lib. 5. 23
Omnis natura diligens sui est. de Fin. lib. 4. 27
Omnis natura propositum habet quasi finè & extremum,
se vt custodiat quàm in optimo sui generis statu. de Fini-
bus, lib. 5. 23
Natura, opuma rectè viuendi dux. Læ. 1. 17
Hæc est natura propria animæ atque vis, vt ipsa à seipsa mo-
ueatur. de Som. 131. b
Prouida solersque natura. 2. de Nat. d. 193. a
Est enim vis & natura quædam, quæ futura prænuntiat,
quorum vim atque naturam ratio nunquã explicauit. de
Diuin. 82. b
Natura sentiens est secundum Academicos. Acad. qu. ed. 2.
lib. 1. 21
Insolens & superba natura victoria. pro Marcel. 5. a
Cuius rei tanta est vis, tanta natura, vt, &c. de Orat. 101. b
Natura terrena, mortalis & caduca. Tusc. q. lib. 1. 50
Huic ego tantummodo aditum ad tuam cognitionem patefa-
cio & munio: cognitum per te ipsum, quæ tua natura est,
dignum tua amicitia hospitioque iudicabis. ad Allienum,
lib. 13. 79. 3. a
Mundus melior, quàm vlla natura. de Nat. d. 2. 24
Cæli & loci alicuius natura. 7. Verr. 21. a
Natura causæ, quam alii constitutionè vocant. 2. de Orat. 72
Medico & consuetudo valentis & natura corporis cogno-

scenda est. de Orat. 125. b
Hominis natura perfecta non est. de Nat. d. 2. 28
Natura ignis, & ea ipsa tota feruida est, & cæteris naturis vi-
talem impertit calorem. de Nat. 31. b
Natura iuris ab hominis repetenda natura. 1. de Leg. 13
Vis & natura iustitiæ. 1. de Fin. 78. a
Carthaginenses fraudulentis & mendaces non genere, sed na-
tura loci, quòd propter portus suos, multis & varis mer-
catorum sermonibus, ad studium fallendi, studio quæstus
vocabantur. de Leg. Agr. 92. a
Natura illius montis. 15. fam. 14
Natura mundi sempiterna secundum Academicos. Acad. q.
ed. 2. lib. 1. 21
Natura omnium de diis consentit. de Nat. deo. 1. 32
Vis verborum & natura orationis. de Fin. 62. b
Natura rerum communis, vniuersa, atque omnia continens.
de Nat. d. 1. 29
Quum tibi siue deus, siue mater (vt ita dicam) rerum om-
nium natura, dederit animum. Parad. 118. b
Rerum natura non videbatur ferre, vt accidere posset. 13. ad
Attic. 10
Natura rerum vno consensu iuncta & continens, vt Physi-
cis placet. Diuin. lib. 2. 24
Quod rerum natura non patitur. Acad. q. ed. 1. lib. 1. 51
Natura atque ratio temporum ciuiliū. 6. fam. 21
Natura vniuersi cuiusque multis simulationum inuolucris te-
gitur. 1. ad Quint. frat. 11
Nihil est appetentius similitudinem sui, nihil rapacius, quàm na-
tura. Læ. 46
Natura acerbitas. 1. ad Q. frat. 28
Natura agilitas, vt ita dicam, & mollities. 1. ad Att. 49
Natura ista sunt Balbe, natura non artificiosè ambulantis,
& c. sed omnia cientes & agitantis motibus & mutationi-
bus suis. 3. de Nat. d. 19
Natura vniuersæ animus & mens. de Nat. d. 1. 29
In natura bonis Craßus se vinci a quo animo ferebat, in iis
verò quæ sibi homines parere possent, pati non poterat.
2. de Orat. 25
Natura intelligentis sapientisque causas primas conquire-
re. de Vniuers. 63
Hoc valeret inquam in communi cõsensu omnium, & dul-
cissima commendatione naturæ. pro Planc. 265. b
Natura fabrica incredibilis. 2. de Nat. d. 104
Natura communis fragilitas. pro Marcel. 13
Aliquem sine doctrina naturæ habitum esse moderatum.
pro Arch. 188. b
Natura inuestigatio. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 24
Natura ius. 2. de Inuent. 169. & 241
Natura iura à vulgari intelligentia sunt remotiora. 2. de In-
uent. 170
Natura lex. 11. Philip. 311
Natura liberalitas. 2. fam. 10
Natura nomine omnia Epicurus appellat. 2. de Nat. d. 59
Natura partes quibus in rebus versentur. 1. de Inuent. 51
Natura patria vna, altera ciuitatis. 2. de Leg. 4
Natura perfectio, virtus. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 15
Sed quæ naturæ principia sunt societatis humanæ, repeten-
dum altius videtur. Offic. 10. b
Habui non temporum solum rationem eorum, sed etiã na-
turæ. ad Lent. lib. 1. 9. 81. a. Id est, morum meorum.
Natura solertiam nulla ars, nulla manus, nemo opifex con-
sequi potest imitando. 2. de Nat. d. 58
Natura specimen ex optima quaque natura capiendum.
Tusc. q. lib. 1. 26
Natura speculator, venatorque physicus. de Nat. d. 1. 58
Natura via vna est, eaque simplex. Cat. 30
In omni genere magna quædam est vis incredibilisque na-
turæ. de Orat. 161. b
Natura sentientis vim, animum mundi esse dicunt Acade-
mici. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 21
Natura accommodatum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 25
Natura tuæ ea adhibita doctrina est, quæ vel vitiosissimam
naturam excolere possit. 1. ad Q. fra. 5

Ita ratio comparata est vitæ naturæque nostræ, vt alia atas
oriatur ex alia. de Amic. 115. b
Quæ iucunda videtur esse, nõ modò his extraordinariis cu-
piditatibus, sed etiam ipsi naturæ ac necessitati denegare.
in Verr. 243. b
Natura obfisti non potest. de Fin. lib. 2. 42
Natura parere. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 14
Natura rerum omnium rem vllam præstare cum nefas sit
dicere, rationem esse in ea confitendum est. 2. de Leg. 14
Quid enim est aliud gigantum modo bellare cum diis, nisi
naturæ repugnare? Cat. 6
Vos autem de eo, in quem iudices non estis, & c. de eo qui
& naturæ & legibus satisfecit, quem leges exilio, natura
morte multauit. pro Cluen. 21. a
Natura feruire. ad Brut. 19
Natura quod debetur soluere. pro Marc. 16
Naturam accusa. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 32
Cum ad naturam eximiam & illustrè accesserit ratio quædã
confirmatiõque doctrinæ, tum illud nescio quid præclarum
ac singulare solet existere. pro Arch. 11
Ad naturam iura nostra accommodari gaudeo. 2. de Leg. 57
Ad naturam accommodatum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 37
Ad rerum naturam delabi. 6. fam. 36
Quæ ad naturam maximè vita est. 4. ad Att. 46
Naturam atque ingenium ad dicendum vim afferre maxi-
mam. 1. de Orat. 56. a
Aristoteles longè omnibus (Platonem semper excipio) præ-
stans & ingenio & diligentia, quum quatuor genera illa
principiorum esset complexus, è quibus omnia oriretur,
quantam quandam naturam censeret esse, è qua sit mens. 1.
Tusc. q. 36. a
Naturam alii esse censent, vim quandam sine ratione cien-
tem motus in corporibus necessarios, & c. 2. de Nat. 115. a
Naturam excellentem atque præstantem piè sanctèque co-
limus. de Nat. d. 1. 40
Naturam quasi cognatione continuatam conspirare. 3. de
Nat. d. 19
Motus enim voluntarius eam naturam in se ipse continet,
vt sit in nostra potestate, nobisque pareat, nec id sine cau-
sæ eius rei causa ipsa natura est. de Fat. 145. b
Contra naturam vniuersam nihil est contendendum. 1. Of-
fic. 155. a
Naturam definire difficile. 1. de Inuent. 51
Naturam sentientem dicunt Academici esse mentem, sapien-
tiãque perfectam. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 21
Eam esse naturam & religionem prouinciæ tuæ, vt illius re-
ditu vel adiuuando confirmares, vel negligendo impedi-
res. ad Lentulum, lib. 1. 7. 20. a
Naturam eam, quæ res omnes complexa teneat, perfectione
rationis excellere necesse est. de Nat. d. 2. 22
Naturam rerum omnium euoluere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 104
Naturam alicuius ferre. 1. Philip. 21
Naturam patibilem habet omne animal. 3. de Nat. d. 20
Sed tamen ea vicisti, quæ & naturam, & cõditionè, vt vinci
possent, habebant. pro Mur. 132. b
Atque hic à magistris parum institutus, naturam habuit
admirabilem ad dicendum: industriam non sum exper-
tus, studium certè fuit. de Clar. 191. b
Parere quædam matrona cupiens, dubitans essetne præ-
gnans, visa est in quiete obfignatam habere naturam: re-
tulit. negauit eam, quoniam obfignata fuisset, concipere
potuisse. 2. de Diuin. 111
Naturam illam quæ imagines fundat, ac mittat in deorum
numero. de Nat. d. 1. 22
Naturam ipsam de immortalitate animorum tacitam iudi-
care, maximum argumentum est, quòd omnibus curæ
sunt, & maximæ quidem, quæ post mortem futura sint.
Tusc. q. lib. 1. 26
Naturam ducem natûs non est quisquam hominum, qui
ad virtutem peruenire non possit. 1. de Leg. 23
Naturam in duas species partiebantur Academicici, in mate-
riam & formam. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 17
Siquis in cælum ascendisset, naturamque mundi & pul-

chritudinem siderum perspexisset, insuauem illam admi-
rationem ei fore. de Amic. 74. a
Quis se naturam cuiusque ex forma perspicere profitebatur.
Tusc. q. lib. 4. 67
Præter naturam & fatum. 1. Philip. 7
An quicquam potest esse secundum naturam, quod sit repu-
gnante ratione? Tusc. q. lib. 4. 65
Omnia quæ secundum naturam fiunt, sunt habenda in bo-
nis. Cat. 64
Secundum naturam viuere. Offic. 3. 29
Ducem tanquam deum sequimur optimam naturam, eique
paremus. de Senect. 5. a
Naturam si sequemur ducem, nunquam aberrabimus. Of-
fic. 1. 141
Neque naturam significat: est enim plena rationis. de Nat. 2. 32
Acie mentis rerum omnium vim naturamque videre. de
Orat. 123. b
Id si est difficile nobis, si tamen in re positum atque natura.
de Orat. 92. b
A natura corporis experte nihil quicquam effici posse arbi-
trabatur Zeno. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 28
A natura dati hominibus igniculi, à corruptela malæ con-
suetudinis extinguuntur, exoriunturque & confirmantur
vicia contraria. 1. de Leg. 25
A natura datum homini viuendi curriculum. de Vniu. 55
Maior pars eò ferè deferri solet, quò à natura ipsa deduci-
tur. Offic. 1. 105
Eos à natura ipsa diligere cogimur. Offic. 39. b
A natura deorum haustos animos & delibatos habemus.
Diuin. lib. 1. 94
A natura repetenda iuris stirps. 1. de Leg. 15
Sim etenim impudens, si plus postulem, quàm homini à na-
tura rerum tribui potest. 11. fam. 35
Tantum sibi persuaserant, quantum natura admonente co-
gnouerant. Tusc. q. lib. 1. 24
Quæ natura, non literis assecuti sumus. Tusc. q. lib. 1. 2
Vita quæ ab natura habeas, studio atque artificio quodam
malitiæ condire. pro Cluen. 32. b
Honestum per se nobis placet, animosque nostros natura &
specie sua commouet. Offic. 39. b
Si aliquem natû sumus cuius cum moribus & natura con-
gruamus. de Amic. 17. a
De natura deorum quæstio perdifficilis & perobscura. de
Nat. d. 1. 1
De natura variæ opiniones. 2. de Nat. d. 58
Qui autem natura dicuntur iracundi, aut misericordes, aut
inuidi, aut tale quid, ii sunt eiusmodi cõstituti, quasi ma-
la valetudine animi, sanabiles tamen. Tusc. q. lib. 4. 67
Natura diiudicanda sunt honesta & turpia. 1. de Leg. 34
Magistra ac duce natura. de Fin. lib. 1. 55
Natura duce errari nullo pacto potest. 1. de Leg. 15
Atque hæc ita sentimus natura duce, nulla ratione, nulla-
que doctrina. Tusc. q. lib. 1. 26
Natura mûdus effectus, nihil opus fuit fabrica. de Nat. 1. 38
Si ex rerum natura non possem euellere. de Prouinc. Con-
sul. 36. a. Hoc est delere, tollere.
Quòd si exemeris ex rerum natura beneuolentiæ coniun-
ctionem, nec domus vlla, nec vrbs stare poterit. de Ami-
citiis, 22. a
Vita ipsa ex vi sua naturæque facillè perspicitur. pro Syl. 182. b
Argumenta aut ex sua sumi vi atque natura, aut assumi fo-
ris. de Orat. 123. b
Aliquid ex rerum natura fustulisse. pro Sex. Rosc. 30. b
Hoc non natura fit, sed quodam instituto. Orat. 212. b
Quid verò hoc elegantius quod non fit natura? in Ora-
tore, 90. a
Ea quæ natura fluere atque manere. de Nat. d. 1. 30
In natura est bonum ipsum, non in opinionibus: nam ni-
ita esset, beati quoque opinione essent. 1. de Leg. 35
In omni fufum est natura calidum illud atque igneum. de
Nat. d. 2. 21
In natura, non in opinione, ista arboris aut equi virtus. 1. de
Legib. 34

Nostris manibus in rerum natura quasi alteram naturam efficere conamur. 2. de Nat. d. 115
Ia natura ratio perfecta, iuxta Academicos. Acad. q. edit. 2. lib. 1. 21
In rerum natura duo quærenda sunt: vnum, quæ materia sit, ex qua quæque res efficiatur: alterum, quæ vis sit quæ quicquid efficiat. lib. 1. de Fin. 14
Ia natura rerum tria sunt: vnum, cum in voluptate sumus: alterum, cum in dolore: tertium, cum nec in voluptate, nec in dolore. de Fin. lib. 2. 14
Ia natura tria sunt: vnum gaudere, alterum dolere, tertium nec gaudere, nec dolere. Tusc. q. lib. 3. 41
Natura improbus. pro Sest. 26. b
Natura inest in mentibus nostris insatiabilis quædam cupiditas veri videndi. Tusc. q. lib. 1. 37
Hoc natura est insitum, ut quem timueris, quicum de vita, fortunisque contenderis, cuius ex insidiis euaseris, hunc semper oderis. pro Sylla, 63. a
Natura non est interdicitum singulis hominibus artes plures nosse. 1. de Orat. 108
Natura lenissimus homo. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 12
Tormentum gubernat dolor & moderatur natura cuiusque tum animi tum corporis. pro Syl. 182. b
Optima natura esse. Tusc. q. lib. 1. 29
Pro natura tua. 13. fam. 24
Aduersante & repugnante natura nil decet. 1. Offic. 156. a
Natura sentiente nihil valentius, à quo intereat. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 21
Natura tributum est id optimo cuique, ut laudem velit consequi. 13. fam. 25
Gestus natura ita venustus, ut ars etiam quæ non erat, & è disciplina motus quidam videretur accedere. de Clar. 190. b
Naturæ sunt diuersæ. de Fin. 130. b
Voluntates hominum occultæ, multiplicisque naturæ. Bru. 10. 1. 3
Naturæ primæ & inchoatæ. de Nat. d. 2. 24
Naturæ rerum & locorum. 2. ad Q. frat. 40
Quos tu situs, quas naturas rerum & locorum habes: ad Q. frat. 37. b
Eodem temporis puncto nati, dissimiles & naturas, & vitas, & casus habent. de Diuin. 128. b
Naturæ numini diuino parent omnes. 1. de Nat. d. 32. a
Quatuor naturas, ex quibus omnia constare vult Empedocles, diuinas esse censet. de Nat. d. 1. 22
Theophrastus persecutus est stirpium naturas, omnium ferè rerum, quæ è terra gignerentur, causas atque rationes. 5. de Fin. 17. a
Naturis, quæ sine animis sunt, locus est proprius. de Nat. deor. 1. 73
A superis externisque naturis alitur terra. 2. de Nat. d. 60
Naturalis.
Naturalis æquitas duarum partium. Top. 48
Nulla est charitas naturalis inter bonos. de Nat. d. 1. 85
Diuinitio naturalis. 1. de Diuin. 179. a
Motus naturalis. 1. de Fin. 128. a
Naturalis & non fucatus nitor. de claris Orat. 18. a
Naturalis pater. 3. Philip. 134
Facile cernes naturale quoddam stirpis bonum degenerauisse vitio deprauatæ voluntatis. de Clar. 176. b
Pabulum naturale. 4. Acad. q. 219. a
Principium naturale omnium causarum vnum est. de Claris Orat. 109. a
Vt homines adulescentes, si quid naturale forte non habeat, deterreantur. de Orat. 94. b
Societas naturalis. 1. Offic. 76. a
Quid tandem potest esse naturale, quod idem nimium esse possit? Tusc. q. lib. 4. 47
Naturalem vnum esse deum, populares multos dicit Antisthenes. de Nat. d. 1. 24
Legem naturalem diuinam esse censet Zeno, eamque vim obtinere recta imperantem, prohibentemque contraria. 1. de Nat. d. 26
Hanc quasi naturalem atque insitam in animis nostris inef-

se notionem. lib. 1. de Fin. 24
Nisi ipse se cum domestica disciplina, tunc etiã naturali quodam bono defenderet. pro Cæl. 36. b
Naturali tantum norma legem bonam à mala diuidere possumus. Nec solum ius & iniuria à natura diiudicatur, sed omnia omnino honesta ac turpia. 1. de Leg. 33
Nostrarum voluntatum & appetitionum non sunt causæ naturales & antecedentes: nihil enim esset in nostra potestate. de Fat. 141. b
Quæstiones naturales & obscuræ. in Partit. 34. a
Hæc enim duo genera diuinãdi naturalia sunt. de Diu. 82. b
Eisque libris ad memoriam rerum naturalium comprehendendam impulsus sumus. de Clar. 166. b
Vitiosarum rerum, neque naturalium vocabula. de Natura deor. 2. 45

Naturaliter.

Quod enim homini naturaliter insitum est, eo vii decet: & quicquid agas, agere pro viribus. de Senect. 2. 4. a

Nasica.

Nasica ille prudens bis Consul Corculum appellatus. Tusc. q. lib. 1. 16

P. Nasica, Tib. Gracchi interfecto. 8. Philip. 243

P. Nasica c o s. iustitium indixit. pro Planc. 27

Nasidius.

L. Nasidius, eques Rom. quàm studiosus Reip. 7. Philip. 232

Nassa.

Ex hac nassa exire constitui, non ad fugã, sed ad spem mortis melioris. ad Att. lib. 15. 38

Naso.

L. Lentulus & P. Naso, nullam Antonii sortitionem fuisse iudicauerunt. 3. Philip. 141

Q. Naso, vir ornatissimus, qui Prætor fuerat, iudex sumitur. pro Flac. 40

Quid est Q. Naso, cur tu in isto sedeas? quæ vis est, qua abs te hi iudices tali dignitate præditi coercentur? &c. pro Cluen. 116

Nasturtium.

Perfas negat Xenophon, ad panem adhibere quicquã præter nasturtium. 5. Tusc. 140. a

Sit voluptas non minor in nasturtio illo, quo vesci Perfas esse solitos scribit Xenophon, quàm in Syracusanis mensis. 2. de Fin. 146. a

Nasus.

Nasus ita locatus est, ut quasi murus oculis interiectus esse videatur. 2. de Nat. d. 108

Natalis, Natalitius, vide Nascor.

Natio, Natiuus, vide Nascor.

Nato, vide No.

Natrix.

Cur deus omnia nostri causã quum faceret (sic enim vultis) tantam vim natricum, viperarumque fecerit? cur mortifera tam multa perniciofa terra marique disperserit? 4. Acad. 215. a

Natta.

L. Natta, priuignus L. Murenæ. pro Mur. 67

Natu, Natura, Naturalis, Naturaliter,

Natus, vide Nascor.

Nauale, Naualis, Nauarchus, vide Nauis.

Nauci.

Non habeo denique nauci Marsum augurem. Diu. lib. 1. 111

Naucrates.

Naucrates, Isocratis discipulus. 3. de Orat. 95

Ephorus & Naucrates orationis faciendæ & ornandæ auctores locupletissimi. Orat. 99

Atque & illi Theopompi, Ephori, Philisti, Naucratarum, multique alii naturis differunt, voluntate autem similes sunt inter sese, & magistri, &c. 2. de Orat. 53

Nauis.

Conficit optimè cursum nauis quæ scientissimo gubernatore vitur. 1. de Inuent. 74. a

Vt concitato nauigio cum remiges inhiuerunt, retinet tamen ipsa nauis motum & cursum suum, intermissio impetu, pulsique remorum. de Orat. 97. b

Instructa & ornata nauis. 7. Verr. 104. a
Quod sit peruentum eò, quò sumpta nauis est, sed nauigatium. Offic. 70. b
Conscende nobiscum, & quidem ad puppim: vna nauis est iam bonorum omnium: quam quidem nos damus operam ut rectam teneamus, vti nã prospero cursu: sed quicunque venti erunt, ars nostra certè non aberit. Cornificio, lib. 12. 55
Ascendere ad nauim. Acad. q. 37. b
Nauem maximã triremis instar palam ædificauit. 7. Verr. 35
Appellere nauim ad villam aliquam. ad Att. lib. 13. 278. 2. a
Nauem conscendere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 91
Vt enim, inquit, gubernator aquè peccat, si palearum nauè euerit, & si auritem aquè peccat, qui parentem, & qui seruum iniuria verberat. 4. de Fin. 122. a
Euertere nauem in porticu. 1. de Orat. 85. a
Qui maximis turbinibus ac fluctibus Reip. nauem gubernassem, saluamque in portu collocassem. in Pis. 15
Dum in nauem panes & cætera parantur. 10. ad Att. 49
Vidi nauem secundis ventis cursum tenentem suum. pro Planc. 279. b
E Pompeiano nauis aduectus sum in Luculli nostri hospitium: egressus autè è nauis, accepi tuas literas. ad Att. 235. b
Cum ab Epidauro Piræum nauis aduectus essem. Seruius Ciceroni, lib. 4. 12. 1. a
De nauis exire, non abiectis, sed ereptis gubernaculis. 2. ad Att. 23
Mercatores è nauis egredientes terrere, conscendentes morari. in Vat. 81. b
Nauis eius me & ipso conuectore vsurum puto. 10. ad Att. 53
In nauis eadem es. 2. fam. 6
Si in nauis necatus quis, & in mare proiectus esset, P. Mutius decreuit familiam puram, quòd os supra terram non extaret. 2. de Leg. 53
A classe discesserunt, nauisque longa profugerunt, onerariis relictis. lib. 12. fam. 15. 19. a
Naues onerariæ, quarum minor nulla erat duum millium amphorarum. 12. fam. 33. in epist. Lentuli. & 25. de Diuin. lib. 1. 63
Naues laborantes in eodem cursu. 3. de Nat. d. 67
Conscensio in naues. de Diuin. 94
Poterone in eos esse vehemens, qui naues inanes non modò habuerunt, sed etiam apertas: in eum dissolutus, qui solus habuerit constratam nauem, & minus exinanitam: 7. Verr. 82. a
Naues instructas & paratas in aqua habere. 12. fam. 32. in epist. Lentuli.
Nauibus proficisci. 15. fam. 11
Quæsiuitque num etiam in his nauibus Diagoram vehi crederent. 3. de Nat. d. 129. a
Vt omnes copiæ nauibus Dyrhachium transportarentur. 8. ad Att. 161. 4. a

Nauicula.

Deinde ad epulas Vestorii nauicula. ad Att. lib. 14. 318. 7. a
Marius parua nauicula traiecit in Africam. Post red. 16
Nauicularum aliquid habere in ora maritima. 9. fam. 58
Ita sermone confecto, Catulus remansit, nos ad nauiculas nostras descendimus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 137

Naualis.

Naualis apparatus ei semper antiquissima cura fuit. ad Att. lib. 10. 21

Disciplina naualis. pro Lege Manil. 37. a

Gloria naualis. 7. Verr. 76

Naualis pugna. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 3. nauμαζία Græcè.

Pugna naualis ad tenendum. pro Mur. 132. b

Pugnæ nauales & pedestres. de Senect. 12. a

Bellum nauale. pro Lege Manil. 20. a

Crimen nauale. 7. Verr. 102. a

Nauale.

Atque etiam illæ impense meliores, muri, naualia, portus, aquarum ductus. 2. Offic. 87. a

Si huic M. Antonio pro Hermodoro fuisset de naualium opere dicendum. 1. de Orat. 33

Nauarchus.

Sumptum omnem in classem frumento, stipendio, cæterisque rebus nauarcho suo quæque ciuitas semper dare solebat. 2. Verr. 48. a

An quòd forum Syracusanum nauarchorum sanguine redundauit? 2. Verr. 161. a

O dii immortales! quid si harum ipsarum ciuitatum militibus, nauibus, nauarchis, Syracusanus Cleomenes iustus est imperare, &c. 2. Verr. 67. a

Naufragus.

Sed ut aliquis patrimonio naufragus, inimicus otii, bonorum hostis. pro Sylla, 30

Naufragus quidam natans. de Inuent. 81. b

C. Marii Aphrica deuicta, expulsum, naufragumque vidit. in Pis. 33

Quòd si te eiecerit, secumque suos eduxerit, & eodem cæteros vndique collectos naufragos aggregauerit, extinguetur, &c. in Catil. 22. a

Quid si vna tabula sit, duo naufragi, hi que sapientes, sibine vterque rapiat, an alter cedat alteri? 3. Offic. 120. a

Naufragium.

Nec tuas vnquam rationes ad eos scopulos appulisses, ad quos S. Titii nauem afflicta, & in quibus C. Deciani naufragium fortunarum videres. pro C. Rab. 19

Clarissimorum ducum, regumque naufragium. 1. de Diuinat. 49. a

Naufragium reip. pro Sest. 11. & pro Domo sua, 98. & 106

A naufragio vnuerfo maximum periculum est, nisi à gubernaculis recesserint. 16. fam. 36. ex epist. Q. Ciceronis.

Si tabulam de naufragio stultus arripuerit, extorquebitne eam sapiens, si poterit? Offic. 70. b

In eam tanquam è naufragio, reliquias contulisset. 13. familiarium, 9

Quem tu è patrimonio tanquam è naufragio nudum eiecisti. pro S. Rosc. 43. b

Hæc enim vna ex hoc naufragio tabula me delectat. ad Att. lib. 4. 54. Id est, hoc vnicum subsidium calamitatis, hæc amicitiarum reliquia.

Qui ex naufragio luculenti patrimonii ad hæc Antoniana laxa proiectus est. 12. Philip. 332

Vt tu naufragio expulsi penderes, &c. in Pis. 34. a

In quo naufragio Reipub. colligendo & reficiendo, salutis communi omnia reperientur P. Sestii consilia esse versata. pro Sest. 5. b

Quod in naufragio Reipub. tenebris offusis, demerso populo, &c. pro Domo sua, 141. b

Execratur luculentis sanè versibus apud Ennium Thyestes: primùm ut naufragio pereat Atreus. 1. Tuscul. quæst. 171. a

Interea, qui cupidè profecti sunt, multi naufragia fecerunt. epist. lib. 16. 9. 3. a

Hinc nimirum non iniuria, quum ad gubernacula Reipub. temerarii atque audaces homines accesserunt, maxima ac miserrima naufragia fiebant. 1. de Inuent. 6. a. Id est, maxima bonorum iactura fiebat.

Naufragia ex latrocinio. 11. Philip. 316

Neque hercule in iis ipsis rebus, quæ quanquam erant mihi propter rei familiaris naufragia necessariæ, tamen, &c. 1. fam. 32

Naufragia forum ex terra intueri. 2. ad Att. 23

Labores quos nunc in naufragiis nostris suscipis. 3. ad Att. 27

In eorum naufragiis verfor & bonorum direptionibus. 4. fam. 39

Nauicularius.

Mare magnum & difficile tibi restat. Si poteris cum Mescinio, cautè & solet nauigare: si minus, cum honesto aliquo homine, cuius autoritate nauicularius moueatur. Tironi, lib. 16. 9. 10. a

Vt aratores, vt mercatores, vt nauicularii. 4. Verr. 95. a. ad Att. lib. 9. 8

Malo inquam te, isti generi hominum, quàm mercatoribus & nauiculariis inimicū atque infestū putari. 7. Verr. 119. a

Ego nautas illum non putabam habiturum, ille confidebat: & eo magis, quod audita nauiculariis hominis liberalitas esset. ad Att. 136. b

Nauicularior.

Maiores vestri saepe mercatoribus ac nauicularioribus iniuriosius tractatis, bella gesserunt. pro Leg. Manil. 6

Nauicularia.

Quid eos loqui qui videbant, quid existimare eos qui audiebant, arbitrare inanem te nauem esse in Italiam ducturum nauiculariam te, quum Romam venisses, esse facturum. 7. Verr. 37

Nauigium.

Prorsus dissolutum nauigium, vel potius dissipatum. 15. ad Att. 22

Eadem nauigii ratio est: nam nauis optime cursum conficit ea, quae scientissimo gubernatore vitur. de Inuent. 54. b

Sententiam aliquam tanquam aliquod nauigium ex Reip. tempestate moderari. pro Corn. 67. b

Committere paruo nauigio pueros. 10. ad Att. 39

In nauigio latera, carinae, prora, puppis, antennae, vela, mali. de Orat. 159. b

Sed si iam ex hoc loco proficiscatur Puteolos stadia triginta probo nauigio, bono gubernatore ac tranquillitate, &c. 4. Acad. q. 179. a

Nauigia luculenta. 16. ad Att. 12

Nauigia minuta. 16. ad Att. 1

Arborum confectio magnos vsus affert ad nauigia facienda. de Nat. d. 56. b

Nauigiolum.

Nos vix ipsi singulis cum nauigiolis recipemur. 12. fam. 33. in epist. Lentuli.

Nauigo.

Dionysius nauigabat Syracusas, isque cum secundissime cursum teneret, videt sine inquit, &c. de Nat. d. 76. b

Nauigauit magis commode, quam strenue. remis enim magnam partem prodromi nulli. 16. ad Att. 15

Reliquum est ut queratur, utrum nostra ista classis cursu & remis, an sumptu tantum & literis nauigauit. pro Flac. 152. b

Rogo te ne nauiges, nisi explorat. epist. 259. b

Cum ipse Archipirata cum grege praedonum plenissimis velis nauigare. pro Domo sua, 20. a

Ut si Xerxes, cum tantis classibus, tantisque equestribus & pedestribus copiis, Helleponto iuncto, Athoue perfofso maria ambulauisset, terramque nauigauisset, &c. 2. de Finibus, 91

Negotium magnum est nauigare, atque id mense Quintili. ad Att. lib. 5. 99. 1. a

Classibus maximis nauigare. ad Att. lib. 10. 197. 6. a

Nauigare ex sententia. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 91

Nauigare expeditius. 6. ad Att. 47

Nauigare in alto. Offic. 3. 120

Nauigare incommoedissime. 5. ad Att. 14

Probo nauigio, bono gubernatore nauigare. 4. Acad. 179. a

Myoparonibus nauigare. 7. Verr. 76. a

Nauigare sine timore & sine naufea. 5. ad Att. 23

Quum aut hyeme, aut referto praedonum mari nauigaretur. pro Leg. Manil. 21. a

Nauigandum est nobis infero mari, incerto cursu, hyeme maxima. 8. ad Att. 11

Nauigandi felicitate vti. 7. ad Att. 7

Nauigans.

Recordor enim cum illo Rhodiorum nauigans, quam fuerim sollicitus. ad Att. 165. b

Nauigatio.

Videt sine, inquit, amici quam bona a diis nauigatio sacrilegis detur. de Nat. d. 76. b

Nauigatio hyberna, odiosa. 15. ad Att. 43

Ego, si me nauigatio non morabitur, quae incurrebat in ipsos Etesias, propediem te, ut spero, videbo. ad Marcellum, lib. 15. 11. 4. a

Ut medicina valetudinis, nauigationis gubernatio, sic viuendi ars est prudentia. 5. de Fin. 28. a

Nauigationis longae & hyemalis & minime portuosae periculum. 6. fam. 53

Primam nauigationem ne omiseris. ad Q. frat. lib. 2. 15

Longa ex nauigatione aliquando in portum venire. de Senect. 65. a

In nauigatione nostra pusillum laxamenti nactus. 12. fam. 40. in epist. C. Trebonii.

Aiebant te prima nauigatione transmissurum. ad Quint. frat. 312. b

Nauigationum cursus. 13. fam. 91

Nauiter, vide Nauus.

Nauita, vel Nauta.

Verum quoniam non solum nauta significat, sed etiam Fauonius ipse insuffurat nauigandi nobis Luculle tempus esse, &c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 135

Noctem pauentes timidi adnectunt nauitae. Tusc. q. 180. b

Nauitae tempestatem praetermittere noluerunt. 14. fam. 12

Hoc signum veniens poterunt praenoscere nauitae. in Arator, 8. a

Nauitae festinare solent quaestus sui causa. 16. fam. 11

Ego nautas eum non putabam habiturum. ad Att. 136. b

Nauticus.

Inhibere verbum est iotum nauticum. ad Att. lib. 13. 278. 2. a Idemque iuuenibus visis, auditoque nautico cantu. 2. de Nat. d. 129. a

Nauticarum rerum scientia. 2. de Nat. d. 218. a

Cum eum vobis maiores vestri, exuuis nauticis, & classis spoliis ornatum reliquissent. pro Leg. Man. 38

Nauo.

Qui etiam si suffragandi studia non nauant, tamen afferunt petitori aliquid, &c. de Pet. Conf. 13

Qui nauarat miles operam imperatori. de Clar. 191

Sed si me audiant, nauent aliam operam, aliam incant gratiam. pro Cael. 50. b

Quum is publicanorum causam stultissimis interrogationibus impediret, & P. Tullioni Syro nauaret operam. de Arusp. resp. 1. a

Nemo est tam afflictus, qui si nihil aliud studeat, nisi id quod agit, non possit nauare aliquid & efficere. 6. fam. 6

Vtinam aliquod in hac miseria Reipub. opus efficeret & nauare mihi liceat. 9. ad Att. 46

Illud pugna & enitere, nequid nobis temporis prorogetur: ut quum tibi hic satisfecerimus, istic quoque nostram in te benevolentiam nauare possimus. 3. fam. 37

Nauare operam alicui, atque ei sese venditare. pro Domo sua, 243. b. epist. 159. b

Esti minus in curia atque in foro, at in literis & libris, ut doctissimi veteres fecerunt, nauare reip. & de moribus ac legibus querere. 9. fam. 5

At petitionis quidem tuae ratio mihi semper fuit explorata, sed tamen nauare operam volebant. epist. 250. b

Tibi omnes nauare opera & studium volunt. ad Att. 277. b

Quam vellem Bruto studium tuum nauare potuisses. ad Brut. 17. & 15. ad Att. 11

Vtinam potuisses pro tuis amplissimis erga me studiis atque beneficiis tibi operam meam studiumque nauare. 15. fam. 34

Equidem iam mihi videor nauasse operam, quod huc uenerim. 2. de Orat. 15

Naufea.

Tua naufea abiit. ad Att. 226. b

Festinare te nolo, ne naufea molestiam suscipias aeger, & periculose hyeme nauiges. ad Tironem, lib. 16. 12

Nauigauimus sine timore & sine naufea. 5. ad Att. 23

Naufeola.

Naufeolam tibi tum causam otii dedisse facile patiebar. ad Att. lib. 14. 305. 2. a

Naufeo.

Sudat, pallet, quidlibet, modo ne naufeet, faciat. 2. Philippicarum, 89

Quam bellum erat Vellei, confiteri potius nescire quod nescieris, quam ista effluentem naufeare, atque ipsum sibi displicere. 1. de Nat. d. 59

Nauseans.

Epistola quam dedisti naueseans Buthroto. ad Att. 18. b

Rustantem & naueseantem aliquem in alicuius plagas coire. Cornificio, lib. 12. 25. 10. a

Tu tamen quum audisses ab Anitio (vidit enim me naueseantem) non modo mittendi causam iustam habuisti, sed etiam visendi. 7. fam. 47. ad Att. lib. 5. 109. 4. a

Nauus.

Ceteris ex ordinibus homines nauis & industrii, partim in Asia negotiantur. pro Lege Manil. 11. a

Nauus, pudens, & probus filius. 5. Verr. 137. a

Nauus & industrius homo. 5. Verr. 43. a

Nauitas.

Istamque operam tuam, nauitatem, animum in Rep. celeritati Praeturae anteponendam ceseo. ad Furnium, lib. 10. 55

Nauiter.

Qui semel verecundiae finem transferit, eum bene & nauiter oportet esse impudentem. 5. fam. 29

Nausiphanes.

Nausiphanes Democriteus (hoc est, Democriti discipulus) de Nat. d. 1. 51

Nausiphanem magistrum suum, a quo nihil didicerat, male accepit Epicurus. de Nat. d. 1. 66

Ne.

Non factitatum est ne a barbaris quidem id maleficium. de Inuent. 61. b

Igitur meo decreto soluta res Scaptio, stat inquam decretum, si tu iudicabis, ne ad Catonem quidem prouocabo. ad Att. lib. 6. 111. 16. a

Ne agrotus sim, inquit, sed si fuerim, sensus adfit. Tusc. q. 192. b

Ne affligere eum morbus possit, aut senectus. de Vniu. 21

In qua, nisi, ut dicitur, apertum peccus videas, tuumque ostendas, nihil fidum, nihil exploratum habeas, ne amare quidem, aut amari possis, quum id quam verè fiat, ignores. de Amic. 80. a

Dein, ne amicis nihil tribuamus, epulamur vna non modo contra legem, &c. Pato, lib. 9. 26. 8. a. Id est, etiam ut aliquid tribuamus.

Tamenne arbitraris id te posse obtinere: pro Domo sua, 223. b

Ne cogito quis stipem, praeter Ideae matris famulos, eosque iustis diebus. 2. de Leg. 24

Non potest dici satis, ne cogitari quidem, quantum, &c. pro Mil. 116. b

Tamen vereor ne consolatio vlla possit vera reperiri. epist. 78. b

Te hortor, ut ne cui, &c. epist. 197. b

Is sententiam ne diceret, recusauit. Offic. 72. b

In tam leues, ne dicam, in tam ineptas sententias incidisse. de Nat. d. 1. 42

Ego decem annorum peccata recordans, in quibus inerat ille etiam annus, qui nos hoc non defendente, ne dicam grauius, affixerat. ad Att. lib. 9. 173. 4. a

Ne dici quidem opus est quanta diminutione ciuium, &c. 3. in Catil. 68. a

Ne diutius teneam, pecunia attributa numerata est. 3. Verr. 23. a

Ne diutius teneam, nullius consilii exitum inuenimus. ad Att. a

Ne duriores forte videamur. 2. de Leg. 37

Quid enim Africanus indigens mei? minime hercle. at ne ego quidem illius. de Amic. 30

Ne existiment ita se alligatos, ut ab amicis in magnam aliquam rem peccantibus non discedant. de Amic. 39. a

Nullas adhuc a te literas habebamus, ne famam quidem, quae declararet, te, cognita senatus auctoritate, in Italiam adducere exercitum. ad Att. 278. b

Ne fando quidem auditum est. de Nat. d. 1. 57

Da operam ut focus adolescentis rea ne fiat. epist. 223. b

Opera datur, ut iudicia ne fiant. ad Q. frat. 323. b

Deiotarus nunquam succumbet inimicis, ne fortunae quidem. pro Deiot. 150. b

Cum illa cognoueris, nolo ignores, ne haec quidem humana. Orat. 207. b

Ne haec quidem reprehendo, sunt enim, &c. de Orat. 116. b

Tamè ne haec vita relegatio appellabitur. pro Sex. Ros. 25. b

Meretrix coronam auream ne habeto. de Inuent. 77. b

Vt ne hoc quidem diceret, illa inuenta esse deorum, sed ipsa diuina. de Nat. d. 1. 28

An mihi de te nihil esse dictum putas, ne hoc quidem cum hoc, &c. epist. 38. b

Ne hoc quidem praetermittendum esse duxi, te ut hortarer, ut, &c. epist. 73. b

Tamen vide si forte Tusculano recte esse possim, ne id melius sit, an hoc, &c. ad Att. 260. b

Non enim praetercundum est, ne id quidem. in Verr. 107. b

Tu ne id veritus es. ad Q. frat. 303. b

Ne ille quidem magno desiderio tenebitur virium. de Senect. 83. b

Non praetermittam, ne illud quidem, Furium, &c. ad Q. frat. 312. b

An tu dialecticis ne imbutus quidem es? Tusc. q. 151. b

Ne in cogitationem quidem cadit. de Nat. d. 1. 16

Nihil in aedibus cuiusquam, ne in oppidis quidem: nihil in locis communibus, ne in fanis quidem, &c. tota Sicilia reliquisse. 6. Verr. 2. a

Ne in pontificis quidem nostris. de Nat. d. 1. 58

Nunquam ne in somnis quidem vides. de Nat. d. 1. 57

Qui fieri poterit, si ne in vno quidem quoque vnus animus erit, idemque semper, sed varius, commutabilis, multiplex. de Amic. 77. a

Ne in initio mulieres nisi Cereri Graeco sacro. 2. de Leg. 24. b

Ne istius quidem laudis sum cupidus. pro Rosc. Amer. 2. a

Tamenne isti testes habebuntur? pro Flac. 159. b

Impetrant ut ne iurent. in Verr. 101. b

Me verò nihil istorum ne iuuenem quidem mouit vnquam, ne nunc senem. epist. 143. b

Et ne legum sit, Omnium vicinorum summam esse in huc benevolentiam confirmamus. pro Cluent. 2

Tibi permitto, responderene malis, an audire. de Nat. 60. b

Nulla ne minima quidem aura, &c. Tusc. q. 231. b

Tamen ne minima quidem ex parte Lycurgi legibus & disciplinae conferendi sunt. Offic. 15. b

Nunquam illum ne minima quidem re offendi. de Amic. 85. a

Sunt qui dicunt foedus quoddam esse sapientum, ut ne natus amicos quidem, quam se ipsos diligant. de Fin. 63. b

Ne mouentur quidem. de Nat. d. 2. 38

Ac ne multa. Somn. Scip. 7

Vndique reclamatur ne multa, iterum iste aliquanto post ad illos venit. a

Ne multa, ipsum dicere adolescentem audistis. 7. Verr. 91. a

Ne multa Iudices, his comumeliis scitote Quintum Lollium coactum ad Aproniam leges conditionesque venisse. 5. Verr. 51. a

Ne multa, Iudices, libertate, quam vos sociis dedistis, hac ille in acerbissimo supplicio miserrimae seruitutis abusus est. 7. Verr. 89. a

Ne multa, locuturum se esse confirmat. in Verr. a

Ne multa, nihil me in illo itinere praeter conscientiam meam delectauit. ad Att. a

Ne multa: perquiritur a coactoribus, inuenitur ea ferrula ad Stratonem peruenisse. pro Cluent. 143. a

Ne multa, festertia decem me, inquit, dixi daturum. a

Ne multis, Diogenes emittit. pro Cluent. 36. a

Quot vis praefecturas sume, dum ne negotieris. ad Att. 85. b

Iti qui inter se ne noti sunt. ad Att. 131. b

Quod ne nunc quidem despero. epist. 34. b

Et quoniam coepi, &c. ne nunc quidem solum de orationis modo dicam, sed etiam de actionis. Orat. 202. & 201. b

Ne obeunto sacra vlla solennia vitorum. 2. de Leg. 16

Consul edicit, ut senatus senatusconsulto ne obtemperet. in Pison. 83. b

An ego Homero, Ennio, reliquis poetis maxime Tragicis concederem, ut ne omnibus locis eadem contentione vterentur. in Orat. 58. a

Cum a me literas librarii manu acceperis, ne paulum otium habuisse iudicato. ad Q. frat. 317. b

Interea è Cappadocia, ne pilum quidem. Att. lib. 5. 108. 10. a

Ut hoc nostrum desiderium ne plus sit annuū. ad Att. 65. b
 Quo ne plurius emerent. epist. 96. b
 Ego ne Protagoram quidem. de Nat. d. 1. 81. sub. superstitiosum esse censeo.
 His idem fuit propositum quod regibus, ut ne qua re egerent. de Offic. 14. b
 Illud ne quis admiretur, quoniam hæc, &c. de Orat. 161. b
 Ne quis agrum consecrato. 2. de Leg. 24
 Non tam ut te impediret, quam ne quis Alexandriam vellet ire. epist. 4. b
 Ne quis illud admiretur, quoniam modo, &c. 3. de Ora. 107. a
 Cum esset lex Athenis, ne quis plebiscitum faceret, ut quisquam, &c. de Opr. 244. b
 Ut ne quid meorum tibi esset ignotum, animaduerti te operam dare. Bruto, lib. 13. 12. 1. a
 Ut prorsus ne quid ignorem. ad Att. 44. b
 Satis prouisum est, ut ne quid saluis auspiciis agere possint. epist. 4. b
 Siquid eiusmodi acciderit, ne quid tibi sit fama mea potius. ad Att. 251. b
 Do operam ut ne quid tuorum mihi sit ignotū. epist. 208. b
 Ego illud ne quidem contemnā. ad Att. 32. b
 Si ne quidē tuorū quisquam loco motus erit. pro Cec. 297. b
 Ne, si velim quidem, id facile possem. ad Att. 177. b
 Ne sim saluus, si aliter scribo, ac sentio. ad Att. lib. 16. 337. 2. a
 Velitis iubeatis, ut M. Tullius in ciuitate ne sit. pro Domofua, 35. a
 Ne sit sane, videri certe potest. 4. Acad. q. 148. a
 Ne sit igitur sol, ne stellæ, ne luna: quoniam nil esse potest, nisi quod attingimus. 1. de Nat. d. 61
 Iudicium de pecuniis repetundis ne sit hoc tempore. in Verr. 219. b
 Obluiscor iam iniurias Clodia, depono memoriam, &c. ne sint hæc in te dicta, quæ dixi. pro Cælio, 28. a
 Quæ ne spes eum fallat, vehementer te rogo. epist. 4. b
 Nec habere ne spei quidem extremum. de Nat. d. 62. b
 Ut nihil sit, ne spiritu quidem minimo longius aut breuius. de Orat. 160. b
 Ne sumptuosa aspersione longè coronæ, nec acerræ prætereantur. 2. de Leg. 95. a
 Igitur ne suspicari quidem possumus, quenquam horum ab amico quippiam contendifse. 6. Verr. 2. a
 Hæc ne suspicari quidem sunt. de Nat. d. 1. 30
 Ne suspicione quidem possum attingere. 3. de Nat. d. 45
 Ne tantillum quidem commotus. a
 Ne Titus quidem Posthumius contemnendus in dicendo fuit. de Clar. 189. b
 Ecce autem noua turba, ne tamen istum sine amicis planè nudum putetis ac desertum. in Verr. 234. b
 Si ne tum quidem finem vitiorum faciet. de Vniu. 57
 Vitia me hercule res hæc Cn. Plancii tegere potuerunt, ne tu in ea vita, de qua dicam, tot & tanta adiumenta huic honori fuisse mirere. pro Planc. 264. b
 Ne tu quidem intelligis. de Nat. d. 1. 52
 Ne tu quidem Vellei. de Nat. 15. b
 Tantum abest ab eo ut malum mors sit, ut verear ne homini, &c. Tusc. q. 164. b
 Tamen ne vereris, ut possis, &c. pro Quint. 14. b
 Quid poteris, inquis, pro iis dicere: ne viuam, si scio. ad Att. lib. 4. 85. 12. a
 Sed ne viuā, si tibi concedo, ut eius rei tu cupidior sis, quam ego sum. Fabio Gallo, lib. 7. 24. 14. a. Quasi diceret, emoriar, vel dispeream.
 Et hic metuo, ne vix sibi constet. Acad. q. 33. b
 Nemo non modo Romæ, sed ne vllō in angulo totius Italiae fuit, quem, &c. in Cat. 106. b
 Huic nihil est quod exploratum habeat, permanfurum sibi quidem ne vnum diem. de Senec. 118. b
 Continuōne causa fuisset, cur à Prætoe postulares, ut bona possideres. pro Quintio, 27
 Fiat necne fiat, id queritur. de Diuin. 99. b
 Honestumne factū sit, an turpe dubitant. 1. Offic. 15. a. in Topicis, 44. a

Nihil mea interest, humine, an sublime putrescā. Tusc. 170. b
 Iamne vides belluam iamne sentis quæ sit hominum querela frontis tuæ. in Pis. 1. a
 Quiduis nobis dare, istine auferatur abs te, &c. in Ver. 207. b
 Ut videamus satisne ista sit iusta defectio. 1. Acad. q. 62. a
 Sitne autem, necne. 15. ad Att. 39
 Necne.
 Neve asperè concurrant, neve vastius diducantur. 3. de Orat. 95. a
 Ut neve aspe corū cōcursus, neve hiulus sit. 3. de Ora. 94. a
 Peto à te, ut id à me, neve in hoc reo, neve in aliis requiras. Lentulo, lib. 1. 9. 70. a
 Eam neque nobis minuat, neve viuus, neve mortuus. 2. de Legib. 61

Neapolis.

Quarta autem est vrbs, quæ quia postrema ædificata est, Neapolis nominatur. &c. 6. Verr. 106
 Celeberrimum oppidum Neapolis. pro Rab. Posth. 16. a
 Ad Baias Neapoli hominem portarem. 2. ad Q. frat. 24
 Neapolitanus.
 L. Manlius est vna cum reliquis Neapolitanis ciuis Rom. factus. 13. ad Att. 31. 1. a
 Neapolitanis & Cumanis iratus Cæsar. 10. ad Att. 44

Nebulo.

Hærebat nebulo, quod se verteret non habebat. in Ant. 174. b
 Huius nebulonis operatione, si Brutus moueri potest, licet bit eum solus ames. ad Att. 63. b
 Et nebulonem illum, si quo pacto potes, ex istis locis amoue. ad Att. lib. 1. 7. 7. a
 Quem tu illo certiore nebulonem. 15. ad Att. 40
 Nos ab isto nebulone facietē eludimur. pro Rosc. Ame. 76. a
 Hoc ego ex P. Vedio magno nebulone audiui. ad Att. lib. 6. 112. 4. a

Nebulosus.

Nebulosum & caliginosum cælum. 1. Tusc. 94. a
 Nec.
 Senatori qui nec adierit, aut causa, aut culpa esto. 3. de Legibus, 15. a
 Nec agellos singulorum, nec viticulas dii persequuntur. 3. de Nat. d. 64
 Esti nec bona, nec mala essent, tamen, &c. 1. Academicarum quæst. 51. a
 Propter tuas res ita contractas, ut quemadmodum scribis, nec caput, nec pedes: equidem vellem uti pedes haberent, ut aliquando redires. Curio, lib. 7. 32. 2. a
 Nec enim illa prima vera est, ut quemadmodum in se quisque, sic in amicum sit animatus. de Amic. 51. a
 Nec enim melior vir fuit Africano quisquam, nec clarior. de Amicit. 5. a
 Nec habet, nec exhibet cuiquam negotium, quod est immortale Epicuri dictum. de Nat. d. 1. 60
 Quo mortuo nec ita multo post in Galliam proficiscitur. pro Quintio, 8. a
 Ab his qui pecudum ritu ad voluptatem omnia referunt, longè dissentimus: nec mirum: nihil enim altum, nihil magnificum ac diuinum suspicere possunt. de Amic. 31. a
 Magistratus nec obedientem & noxium ciuem coercento. 3. de Leg. 4
 Nec opinatum patrociniū à vobis susceptum. de Natura deor. 1. 5
 Ei ne opinanti voluntatem tuam tantam per literas detulisse. ad Sulpitium, lib. 13. 19. 2. a
 Præsentibus insidiis nec opinantem liberaui, neque solūm ei salutū fui, sed etiam curauī ut cum authoritate regnaret. ad Catonem, lib. 15. 4. 15. a
 Nec opinante Fausto, quum is neque sciret, neque vellet, familia est comparata. pro Sylla, 41. a
 Nonne modò pueros, modò adolescentes in cursu à tergo insequens, nec opinantes affecuta est senectus? 1. Tusc. quæst. 150. a
 Plerosque nec opinantes oppressimus. ad Cat. lib. 15. 4. 25. a
 Quod quum accidisset, ut alter alterū nec opinatō videre-mus, surrexit statim. 3. de Fin. 6

Patrum delubra esse in vrbibus censeo: nec sequor magos Perfarum, quibus authoribus Xerxes inflammasse templa Græciæ dicitur. 2. de Legib. 42. a
 Nec sicut vulgus, sed ut eruditi solent appellare sapientem. de Amicit. 6. a
 Quod bonum quale sit, negat omnino Epicurus sine voluptatibus sensum mouentibus nec suspicari. 1. Acad. 11. a
 Excogitat inquam quemadmodum mense illo legitimo comitia haberentur, nec tamen Herodotus adesse posset. 4. Verrinarum, 89. a
 Necdum.
 Cassius ineptas literas misit: necdum Bibuli erant allatæ. ad Attic. lib. 6. 111. 23. a
 Necdum ego tamen Quintum conueneram. ad Att. 92. b
 Philosophi summi, necdum tamen sapientiam consecuti. Tusc. quæst. 205. b
 Necne.
 Doleam, necne doleam, nihil interesse. Tusc. q. 81. b
 Deliberent vtrum traiciant legiones ex Africa, necne, & ex Sardinia: & Brutum accersant, necne: & mihi stipendium dent, an decernant. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 2. 1. a
 Quæro enim potueritne Roscius ex societate suam partem petere, necne. pro Rosc. Comædo, 30. a
 Parthi trāsierint, necne, præter te, video dubitare neminem. ad Caninium, lib. 2. 16. 5. a
 Sit missum necne, scio dictum quidem tibi. ad Att. 195. b
 Nec non.
 Nec non meam mentem domum sæpe reuocat exanimata vxor. in Catil. 118. b
 Nec non sæpe laudabo. Parad. 117. b
 Nec non Xenocratem, &c. Offic. 22. b
 Nec vero.
 Neque in publicis rebus infantes & insipientes homines solitos esse versari: nec verò ad priuatas causas magnos ac disertos homines accedere. 1. de Inuent. 5. a
 Nec verò dialecticis modò sit instructus, sed habeat omnes philosophiæ notos & tractatos locos. in Orat. 64. a
 Nec verò in hoc quod est animal, sed in iis etiam, quæ sunt inanima, consuetudo valet. de Amicit. 60. a
 Nec verò multitudo pedes nouit, nec villos numeros nunc tenet. in Orat. 100. a
 Nec verò possum, &c. de Nat. deor. 67. b
 Negabant vllam vocem inimicitiorem amicitia potuisse reperiri, quam eius qui dixisset ita amare oportere, ut aliquando esset osurus: nec verò se adduci posse, ut hoc quemadmodum putaretur, à Biante esse dictum crederet. de Amicit. 53. a
 Necesse.
 Alterum mihi, ut te plurimum diligam, facere necesse est. epistol. 6. b
 Corpus mortale aliquo tempore interire necesse est. 2. de Inuent. 247. a
 De homine enim dicitur, cui necesse est mori. de Fat. 28. a
 Quod omnibus necesse est, idne miserum esse vni potest? Tusc. quæst. lib. 1. 107
 Necesse est quod animal in eo gignatur. de Nat. deor. 2. 30
 Oratio aut nulla sit necesse est, aut omnium irrisione ludatur. de Orat. 89. b
 Hoc arator assequi per triennium certo fructu suo non potuit, vendiderit instrumentum necesse est. 5. Verr. 174. a
 Tantū vini in Hippia nuptiis exhauseras, ut tibi necesse esset in pop. Romani conspectu vomere postridie. 2. Phil. 74. a
 Vri posse flamma ligneam materiam necesse est. de Inu. 83. b
 Quæ necesse est ut cum aliqua cura res sibi contrarias aspernetur. de Amicit. 43. a. Brutus ad Cic. lib. 11. 10. 6. a
 Sunt quidem hæc concinnè distributa, sed tamen id quod necesse fuit hominibus expertibus veritatis non perit. de Orat. 116. b
 Nam & testimonium sæpe dicendum est, ut mihi necesse fuit in S. Titium. de Orat. 112. & 113. b
 Mihi hoc necesse fuit facere. pro Syll. 176. b
 Quid tibi necesse fuit homo fanaticæ sacrificium illud iniungere? pro Dom. 234. b

At hic etiam, quod tibi necesse minimè fuit, facetus esse voluisti. pro Syll. 171. b
 Si necesse sit, &c. sed nihil opus est, &c. de Diuinat. 110. b
 Nisi quid necesse erit, necesse ne habeas scribere. 12. ad Att. 52
 Si alterutrum concessero necessarium esse, necesse erit Hermachum viuere. Acad. quæst. 24. b
 Ferre legem Cōsuli opus esse, sibi necesse non esse. Lentulo, lib. 1. 9. 105. a
 His de reb? nō necesse habeo dicere ea, quæ, &c. pro Qu. 2. b
 Eo minus habeo necesse scribere, aut etiam cogitare quid sim facturus. Att. lib. 10. 192. 8. a
 Non necesse habui expectare præsidium. 12. fam. 32
 In quibus non verbum pro verbo necesse habui reddere. de Opt. gen. Orat. 148. a
 Non habebimus necesse semper concludere. in Partit. 26. a
 Planco & Oppio scripsi equidem, quoniam rogaras: sed tibi videbitur, ne necesse habueris reddere. 16. ad Att. 6
 Ex quibus neminem mihi necesse nominare, vosmet vobiscum recordamini. pro Cæl. 46. b
 Mihi necesse puto etiam aduersariis prodesse. pro Mur. 126. b
 Nam id quidem est interdum necessum. de Finib. 83. b
 Necessitas.
 Nā & necessitas ferendæ conditionis humanæ cum deo pun-gnare cohibet, admonetque esse hominem. Tusc. q. li. 3. 51
 Non dicam plura, quam necessitas ipsa coget. pro S. R. 39. b
 Nec ob eam causam fatum erat, aut necessitas timenda. de Fat. 145. b
 Necessitas fidem facit. Topic. 39
 Facilius apparabitis ea, quæ tempus & necessitas flagitat. 5. Philipp. 203. a
 Sin qua necessitas huius muneris alicui Reip. obuenerit, &c. danda erit opera ut homines intelligat, si salui esse velint, necessitati esse parendum. 2. Offic. 109. a
 Quæ necessitas eum tanta premebat, &c. pro R. Amer. 59. a
 Necessitas diuina. pro Lig. 10
 Necessitas fatalis, quam *εὐδαιμόνιος* dicunt Stoici, à deo primum extitit. de Nat. deor. 1. 39
 Fatalis necessitas rerum futurarum. 1. de Nat. deor. 30
 Fatalis necessitas, ut quicquid accidat, id externa veritate, causarumque cōtinuatione fluxisse dicatur. 1. de N. d. 76. a
 Necessitas vi magna incitata. 2. de Nat. deor. 55
 Mihi de memetipso tam multa dicendi necessitas quædam imposita est ab illo. pro Syll. 26. a
 Efficiendi necessitas. in Topic. 31. a
 Miloni necessitas fuit exeundi. pro Mil. 110. b
 Mors aut necessitas naturæ, aut laborum aut miseriarum finis est. in Catil. 119. b
 Mathematici ea prædicunt, quæ naturæ necessitas perfectura est. de Diuin. 112. b
 Necessitas rerum gerendarum. 5. Philipp. 196
 Vitæ necessitas. 1. Offic. 210. a
 Necessitatis crimen. pro Lig. 3
 Excusatio necessitatis in dicendo atque in scribendo non probatur. in Orat. 135. a
 Necessitatis inuenta antiquiora, quam voluptatis. Orat. 107
 Ipsique necessitati dant operam, ut quam occultissimè pareant. 1. Offic. 177. a
 Venia necessitati datur. 2. Offic. 82
 Debetur necessitati vita. pro Sest. 39. a
 Tempori cedere, id est necessitati parere, semper sapientis est habitum. Marcello, lib. 4. 30
 Numeri in quibus necessitati parere cogimur. Orat. 216. b
 Offic. 48. b
 Qui seruendum necessitati putet. Orat. 219. b
 Ad necessitatem Reipub. pertinere. de Prouinc. Consul. 20
 Et sibi nihil non modò ad cupiditates suas, sed ne ad necessitatem quidem reliquisset. pro Cluent. 53. a
 Quam interdum eandem necessitatem appellant, quia nihil aliter possit atque ab ea constitutum sit, inter quasi fatalem & immutabilem continuationem ordinis sempiterni. 1. Academic. 43. a
 Sed mihi p. c. necessitatem attulit paulò plura dicendi sententia eius qui rogatus est ante me. 10. Philipp. 269. a
 K. i.

Nullum est corpus, quod effugiat ferendi patiendique necessitatem. de Nat. deor. 65. b
 Mors necessitatem habet fati. 12. Philipp. 34. 1
 Ea quæ habent aliquam necessitatem. de Diuin. a. Id est, quæ necessaria sunt.
 Ego mehercule mihi necessitatem volui imponere huius nouæ coniunctionis. Att. lib. 4. 74. 2. a
 Magnam vim, magnam necessitatem, magnam possidet religionem paternus maternusque sanguis. pro S. Rosc. 29. b
 Nec verum est quod dicitur à quibusdam propter necessitatem, idcirco istam esse cum hominibus communitatem & societatem. Offic. 32. b
 Necessitatem, familiaritatemque violare. pro Syll. 1. a
 Astrictus necessitate. 1. de Nat. deor. 27. a
 Necessitate cogi. Acad. quaest. edit. 1. lib. 2. 8
 Itaque ille inopia & necessitate coactus confugit, &c. pro Cluent. 29. b. & 43. a
 Aliquem vi ac necessitate coactum & inuitum aliquid facere. pro Quint. 9. & de Finib. 55. b
 Eaque necessitate constricti. Tusc. quaest. lib. 2. 4
 Aeternis causis naturæ necessitate manantibus verum est id quod, &c. de Fat. 144. b
 Ut etiam si natura tales non sint, necessitate esse cogantur. epistol. 54. b
 Annuæ commutationes quadam ex necessitate, semper eodem modo sunt. de Inuent. 54. b
 Fatali aliqua quasi necessitate mihi cum fortuna belligerandum fuit. Post red. ad Quir. 16. a
 Reliquibus autem tribus virtutibus necessitates propositæ sunt ad eas res parandas, tuendisque, quibus actio vitæ continetur. 1. Offic. 26. a
 Temporibus aut quibusdam, aut officiis debitis, aut rerum necessitatibus euenit, &c. lib. 1. de Fin. 26
 Sed vigilantes animi vitæ necessitatibus seruiunt. de Diuinatione, 103. b

Necessitudo.

Necessitudo est, cui nulla vi obfisti potest. de Inu. lib. 2. 247
 Mihi summo beneficio meo cum fratribus illis necessitudo est. Att. 204. b
 Necessitudo infertur, cum vi quadam reus, id quod fecerit, fecisse defenditur. 2. de Inuent. 194
 Necessitudo mutari & leniri non potest. de Inuent. 83. b
 Cum altero viro magnus vsus & summa vtriusque officii constituta necessitudo est. pro Cluent. a
 Fraternalis necessitudo. pro Quintio, 3. a
 Necessitudo nostra ad summam benevolentiam peruenit. ad Brutum, 15. in epist. Bruti.
 Cum Appio Claudio c. f. summa mihi necessitudo est. lib. 11. 22. 1. a
 Necessitudo mihi summa cum eo multis eius officiis & meis mutuis constituta. 11. famil. 37
 Cum simplex erit necessitudo, nihil erit quod multa dicamus, cum eam nulla ratione lenire possimus. 2. de Inu. 248
 Contubernii necessitudo. pro Planc. 21. a
 Sic enim à maioribus nostris accepimus, Prætorè Quæstori suo, parentis loco esse oportere: nullam neque iustiore, neque grauiorem causam necessitudinis posse reperiri, quam coniunctionem sortis, quam prouinciam, quam officii, quam publicam muneris societatem. 1. in Verr. 33
 Familiaritatis necessitudinisque oblitus, &c. pro Mur. 5. a
 Officium necessitudinis repudiandum. 1. Verr. 8. 3. famil. 7
 Coniunctio quæstura liberorum necessitudini proxima est. 13. familiar. 22
 Magni enim videbatur interesse ad eam necessitudinem, quam nobis fors tribuisset, consuetudinem quoque accedere. epist. 30. & 29. b
 Adiungere ad necessitudinē suam bonos viros. 13. fam. 24. 56
 Cum Lyone Patrensi est mihi quidem hospitium vetus, quam ego necessitudinem sanctè colendam puto: &c. 13. familiar. 35
 Coniungere necessitudinem cum aliquo. 6. Verr. 128. a
 Summam necessitudinem magna eius officia in me & in meos effecerunt. pro Deiot. 28

Puto igitur hanc esse necessitudinem cui nulla vi resisti potest. 2. de Inuent. 247. a
 Habere aliquam necessitudinem aut cognationem cum aliqua re. in Orat. 108. a
 Necessitudinem cum aliquo constitutam habere. 10. fam. 4
 Ut Lyonem in fidem necessitudinēque tuam recipias. Seruio, libr. 13. 36
 Primum considerandum est, vtrum per culpam ventum sit in necessitudinem: num culpam veniendi necessitudo fecerit. 2. ad Heren. 56
 An necessitudine, quod alio modo agi non possit. de Inu. 69. b
 Necessitudine aut benevolentia quos coniunxit natura aut voluntas, distrahuntur. ad Heren. lib. 4. 211. a
 Necessitudine aliqua te attingunt. 13. famil. 15
 Summa necessitudine & summa coniunctione adductus, os commendabat. Seruio, lib. 13. 28. 3. a
 Qui aliqua necessitudine alicui est adiunctus. de Pet. 209. b
 Iam pridem ex nostra necessitudine, quæ ad summam benevolentiam peruenit, sublatum esse debet. Att. 276. b
 Necessitudine, non studio, facere. 4. ad Heren. 136
 In amicitia coniunctionisque necessitudine, superiores se æquare cum inferioribus debent. de Amicit. 62
 Sed hanc mihi dissipationem pro paterna necessitudine & coniunctione deposco. in Ant. 248. b
 Hac epistola separatim Q. Suffidium, quocum mihi omnes necessitudines sunt, diligentius commendo. 13. fam. 25. pro Sestio, 32. a
 Necessitudinū non iidem gradus, qui & temporum. Off. 1. 85
 Atque etiam notis nomina necessitudinum mutauit, vxor generi, nouerca filii. pro Cluent. 59. b. i. affinitatum.
 Ad paternas enim magnas, & veteres & iustas necessitudines, magnam attulit accessionem tua voluntas erga me. ad Atticum, lib. 16. 341. 1. a
 Dubitatis quin eas Tribus, in quibus magnas necessitudines habet Plancius, quum ille non ediderit, iudicari officii ab hoc obseruatas, non largitione. pro Planc. 31. a
 Hæc ego noui propter omnes necessitudines quæ mihi sunt cum illo, domi vnà eruditi, militiæ contubernales, post affines, in omni denique vita familiares. pro Lig. 140. b
 Pro plurimis nostris necessitudinibus. epist. 146. b

Necessarius.

Conclusio necessaria. in Topic. 31. a
 Illa superior fuit oratio necessaria, hæc erit voluntaria. pro Quint. Rosc. 8. a
 Necessarium est quod imperatur, voluntarium quod permittitur. 2. de Inuent. 230
 Si quid primum in connexo est, necessarium est, fit etiam quod consequitur necessarium. de Fat. 149. b
 Est fenatori necessarium nosse Rempub. de Legib. 192. b
 Hoc tamen ipsum ad id quod propositum est, non est necessarium. Orat. 203. b
 Non dubitavi id à te per literas petere, quod mihi omnium esset maximū, maximèque necessarium. Curioni, li. 2. 5. 5. a
 Necessarium præsidium voluntariumque. 12. fam. 37
 Necessarium tempus. 7. Philipp. 221
 Non tam necessarium est malè meritis referre quod debeas, quam vt benemeritis colas. Postquam. 203. b
 An quum illum necessarium & fatalem penè casum non uiderimus, hunc feremus voluntarium. 10. Philipp. 283. a
 Neque eam causam esse ad assentiendum necessariam concedet. de Fato, a
 Nos è terræ cauernis ferrum elicimus, rem ad colèdos agros necessariam, omnia vera in præteritis necessaria sunt, quia sunt immutabilia. 2. de Nat. deor. 227. a
 Si alterutrum concessero necessarium esse, necesse erit cras Hermachum viuere. Acad. q. 24. b
 Ex consecutione necessaria simplex conclusio efficitur. 1. de Inuent. 61. a
 Quo minus miremini Siculos re necessaria coactos, auxilium à patronis, à Consulibus, ab Senatu, ab legibus, à iudiciis petiuisse. 3. Verr. 60. a
 Pro necessario sæpe habetur quod permagni interest. in Partitionib. 45

Fatales ac necessariae leges. de Vniuers. 60. a
 Omnia quæ sunt ad viuendum necessaria inquirere. Off. 3. b
 Multa eius indicia, sed ad scribendū non necessaria. Att. 273. b
 Quæ præterito, tibi enim nota sunt, mihi ad commemorandum non necessaria. de Diuin. 106. b
 Ad vsus vitæ necessarios expetuntur diuitiæ. 1. Offic. 37. a
 Nec eos habere necessarios oportet, quos ineunte ætate dileximus. Lat. 64

Necessarius, cognatus vel affinis.

Necessarius & coniunctus, &c. non alienus. pro Cluent. 29. b
 Necessarius & propinquus. pro Mur. 67. a
 Amicus necessariusque communis. pro Cl. 70. a. pro Quint. 11
 L. Torquatus meus familiaris ac necessarius. pro Syll. 167. a
 M. Cæsius homo mihi maximè necessarius. epist. lib. 3. 24
 Necessarius sis vtrique. 9. ad Att. 28. in epist. Balbi & Oppii.
 Id est, necessitudine cum vtroque coniunctus.
 Necessarius prouinciam. 5. in Verr. 36
 Cælia necessaria mea. epist. 229. b
 Virgo vestalis huius propinqua & necessaria. pro Mur. 141. b
 Nam & priuignus est M. Cæsii mei maximè & familiaris & necessarii. Bruto, lib. 13. 13. 2. a
 Vitto mihi dant, quod mortem hominis necessarii grauius fero. epist. 179. b
 A necessariis tuis necessario meo noli pati iniuriam fieri. Brutus Ciceroni, 6. 4. a
 Non dubito quin scias in his necessariis, qui tibi à patre relictis sunt, me tibi esse coniunctissimum, &c. Planco, libro 13. 30. 1. a

Necessarie.

Necessariè demonstratur ea quæ aliter ac dicuntur, nec fieri, nec probari possunt. 1. de Inuent. 60. a

Necessario.

Id facit Appius nonnunquam necessario, vt quum tabellarios constituerit mittere, &c. ad Q. frat. lib. 3. 17. 11. a
 Fecissem neque tam libenter, quam necessario. ad Octa. 32. 9. & Tusc. q. 210. b
 Res quæ necessario mouent alias. de Vniuers. 63
 Nullisque vnus disciplinæ legibus astricti, quibus in Philosophia necessario pareamus. 4. Tusc. 12. a
 Necesario scripsisse. 11. famil. 31
 Cum plerisque eorum quibuscū viuo necessario. Mescinio, lib. 5. 21. 4. a

Neco.

Quinque tyrannos, magistratus necato. de Inuent. 80. b
 In eum qui parentem necauisset, nullum supplicium constituit Solon. pro Rosc. Amer. 42. a
 Nihil igitur interest patrem quis necet, an seruum. Parad. 28
 Necare aliquem fame. Q. fratri, 308. b
 Parentem patriam, fame necandam putet. Att. lib. 9. 180. 5. a
 Vinculis, verberibus, atque omni supplicio cruciatum aliquem necare. pro Lege Manil. 6. a
 Necare aliquem veneno. Offic. 3. 115
 Quo minus ambo vnà necaremini. de Finib. 81. b
 Scaptius inclusum in curia Senatū obsederat, vt fame fenatores quinque necarentur. Att. 85. b
 Necari ac trucidari. pro Leg. Manil. 4. a

Necatus.

In tormentis necatus Zeno Eleates. 3. de Nat. deor. 118. a

Necromantia.

Inde ea, quam meus amicus Appius *νεκρομαντεια* faciebat: &c. Tusc. quaest. lib. 1. 30. vaticinatio est, euocatis vmbris defunctorum hominum vita.

Nectar.

At poetæ quidem nectar, ambrosiam, epulas comparant. de Nat. deor. 23. b
 Non enim ambrosia deos, aut nectar, aut iuuentute pocula ministrante latari arbitror. Tusc. quaest. lib. 1. 52

Nectro.

Quid, non sic aliud ex alio nectitur, vt non, si vllam literam moueris, labent omnia: de Fin. lib. 3. 58
 Ex hoc genere causarū fatum à Stoicis nectitur. Topic. 225. b
 Videtisne quanta series rerum sit? atque vt ex alio alia nectantur: de Legib. 166. b

Nexus.

Causa causæ nexa rem ex se gignit. 1. de Inuent. 204. a
 Res alia ex alia nexa. de Nat. deor. 1. 8
 Alia ex aliis aptæ & necessitate nexæ causæ. 5. Tusc. 100. a
 Omnes enim inter se nexæ & iugatæ sunt. 3. Tusc. 30. a. De virtutibus.
 Res collocatæ & quasi struæ & nexæ verbis. Orat. 209. b
 Ex æternitate quædam vera esse, & ea non esse nexa causis æternis. de Fat. 29

Nexum, vel Nexum.

Nexum per libram agitur. 3. de Orat. 87
 Nisi haberem socium studiorū meorum Atticum nostrum, cuius quū propriū te esse scribis mancipio & nexu, meum autem vsu & fructu, contentus isto sum. Curio, li. 7. 31. 6. a
 Non enim ita dicunt eos esse seruos, vt mancipia quæ sunt dominorū facta nexu, aut aliquo iure ciuili. in Parad. 44
 Quod si in his rebus repetendis, quæ mancipi sunt, is periculum iudicii præstare debet, qui se nexu obligauit: profecto, &c. pro Mur. 3
 Tradere rem alicui nexu. Topic. 13
 Multæ sunt domus iure mancipii & iure nexi. de Arusp. 12
 Sylla ita tulit de ciuitate, vt non sustulerit horum nexa atque hæreditates. pro Cecin. 74
 Nexorum & mancipiorum iura. de Orat. lib. 1. 84
 De nexis centumviri cognoscebant. 1. de Orat. 84

Nedum.

Quæ tantum habet mysteriorum, vt eas ne librariis quidem ferè committamus, nedum cuiilibet. Att. lib. 4. 87. 2. a
 Ego verò ne immortalitatem quidem contra Rempub. accipiendam putarem, nedum emori cum pernicie Reipubl. pro Planc. 73
 Optimis temporibus non potuerunt, &c. nedum his temporibus, &c. pro Cluent. 37. b
 Nedum illud imperium orbis terræ, cui imperio omnes gentes, reges, nationes, &c. 4. ad Heren. 154
 Vix in ipsis tectis frigus vitatur, nedum in mari & via sit facile abesse ab iniuria temporis. epist. 259. b
 Nedum hominum humilium, vt nos sumus, sed etiam, &c. 9. ad Attic. 27
 Homo priuatus vix facile sese continet, &c. nedum isti non conquisituri sint aliquid sceleris. in Rull. 94
 Ei non permetterem, vt illud faceret, &c. nedum nunc istud patiar, cum, &c. de Inuent. 56. b
 Erat enim multo domicilium huius vrbs (quum quidem hæc vrbs) aptius humanitati & suauitati tuæ, quam tota Peloponnesus, nedum Patra. Curio, lib. 7. 29. 1. a
 Tu quoniam quartana cares, & nedum morbum remouisti, sed etiam grauedinem: te vegetum nobis in Græcia sistet. Att. lib. 10. 207. 6. a
 Me verò nihil istorum ne iuuenem mouit quidem vnquam, nedum senem. epist. 143. b
 Tamè in scelere religio non valeret, nedum valeat id quod, &c. pro Dom. 241. b

Nefandus.

Institutum nefandum. pro Domo sua, 101. a
 Nefandum scelus. de Arusp. resp. 253
 Cōtraque eius arma nefanda, præsidia, quæ oblata sunt, Cæsaribus consilio & autoritate firmaui. ad Brutum, 10. 6. a

Nefas.

Idque ab iis nefas est decretum. Att. 8. & 7. b
 Si sceleratos interfici nefas est. pro Mil. 103. b
 Mihi nefas sit obliuisci. ad Trebonium, lib. 15. 21. 14. a
 Æquè autem nefas sit tale aliquid & facere rogatum & rogasse. de Amicit. 37. a
 Illi verò dicebant id sibi nefas esse. in Verr. 217. b
 Rursum igitur hæc tam multa de Maximo? Quia profecto videtis nefas esse dictu, miserā fuisse talē senectutē. Cat. 12
 Cælius putabat nefas esse, publicanum iudicare contra publicanum. pro Flac. 148. b
 Is cui nihil vnquam nefas fuit, nec in facinore, nec in libidine. pro Mil. 115. b
 Mercurius què Ægyptii nefas habet nominare. de Nat. 70. b
 Nefas est legi non obtemperare. de Inuent. 79. b

Nefarius.

Subito exorta est nefaria Catonis promulgatio. Lentulo, libr. 1.5.3.a
 Sceleratum & nefarium facinus. pro Sext. Rosc. 14.b
 Latrocinium nefarium. 3. Verr. 107.a
 Qui animorum motus in iudicium mentibus concitent, scelus eos nefarium facere. de Orat. 103.b
 Ita habendum est religioni, nocentem aliquando & nefarium, impiumque defendere. 2. Offic. 71.a
 Horum ego voluntates consceleratas & nefarias sanare non potui. pro Syll. 172.b

Nefarie.

Quum multa libidinosè, multa crudeliter in ciues Rom. atque in socios, multa in deos, hominesque nefarie fecerit. 2. Verrin. 33.a

Pestem patriæ nefarie moliri. 2. in Catil. 25.a

Pater occisus nefarie. pro Sext. Rosc. 23.b

Non dubito quin Dolabella, qui nefarie Trebonio occiso Asiam occupauit, tabellarios meos deprehenderit. Cassius ad Ciceronem, libr. 12. 11. 4.a

Nefastus.

Quæque augur iniusta, nefasta, vitiosa, dira defixerit, irrita, infectaque sunt. 2. de Legib. 18

Negans, Negantia, Negatio, Vide Nego.

Negligo.

Quæ quum ita sint Patres Conscripti, pro imperio, pro exercitu, pro prouincia quam neglexi, pro triumpho, cæterisque laudis insignibus. 4. in Catil. 94.a

Antonius diem edicti obire neglexit. in Ant. 187.b

Periculum fortunarum & capitis sui præ mea salute neglexit. ad Terentiam, libr. 14. 4. 4.a

De Theopompo summo homine negleximus. in Ant. 254.b

Num Heliam? num Fusiam legem neglexerit. in Vat. 29

Negligere de aliquo. 13. Philipp. 371

Negligere gloriam. Offic. 1. 101

Libertate contentum negligere humana. Att. 286.b

Mandatum alicuius negligere. pro Rosc. Amer. 66.a

Minas alicuius negligere & horrere. pro Quint. 62.a

Negligere mortem. Tusc. quæst. lib. 1. 98

Negligere officium: contrarium, colere. Offic. 1. 7

Negligere quid de se quisque sentiat, non solum arrogantis est, sed etiam omnino dissoluti. Offic. 1. 139

Quorum ego neque benevolentiam erga me ignorare, nec autoritatè aspernari, nec voluntatem negligere debeam. pro Rosc. Amer. 3.a

Prætermitti ab aliquibus & negligi. pro Cluent. 103.a

Negligens.

Verres negligens & dissolutus. 5. Verr. 138.a

Nam eius æqualem M. Glabrioem, & c. socors ipsius natura negligensque tardauerat. de Claris Orat. 129.a

Non te in me illiberalem, sed me in se negligentem putabit. ad Memmiam, libr. 13. 4

Ignari institutorum, aut negligentes potius. 13. ad Att. 7

Improuidi & negligentes duces. Att. lib. 7. 138. 2.a

Et in illis quidem parandis curam adhibere: in amicis eligendis negligentes esse. de Amicit. 55.a

Sit aliquis sociorum atque amicorum negligentior. in Verr. 179.b

Neglectus.

Homo inhumanus, neglectus, & c. Postquam. 12. i. incultus.

Abiectus & neglectus vir. 3. de Finib. 102.a

Neglectio.

Amicorum neglectio, improbitate coarguit. pro Mur. 126.b

Negligentia.

Negligentia, pigritia, inertia, & c. quos tutari debet, desertos esse patiuntur. 1. Offic. 41

Corrumpit animum negligentia, diligentia comparat diuitias. ad Heren. 4. 176.a

Illam enim ipsa contracta & minuta non negligenter tractanda sunt, sed quædam etiam negligentia est diligens. in Or. 43

Negligentia alicuius in faciendo aliquid. pro Sex. Rosc. 28.b

Negligentia epistolarum. 1. ad Att. 13

Quarum rerum negligentia pleraque causas videmus amitti. de Orat. 118.b

Agrestem & inhumanam negligentiam fugere. Officiorum libro 1. 183.a

Nihil cuiusquam aut negligentia contemptum, aut scelere esse pollutum. de Arusp. respons. 19.a

Cum multis in rebus negligentia plectimur, tum maxime in amicis & diligendis & colendis. de Amicit. 71

Negligenter.

Temere ac fortuito, inconsiderate negligentique nequid agamus. 1. Offic. 144.a

Quid est quod negligenter scribamus aduersaria? quid est quod diligenter consiciamus tabulas? pro Rosc. Com. 3.a

Tractanda non negligenter minuta sunt. in Orat. 43.a

Multa apud alium negligentius. Orat. 100.b

Adseruare negligentius aliquid. pro Cecin. 53.a

Nego.

Nego esse ullam domum, & c. de Arusp. resp. 247.b

Nego quenquam esse vestrum, quin sæpe audierit, socios istius fuisse decumanos. 5. Verrinarum, 40.a

Et iam querimur sæpe hominibus nouis non satis magnos in hac ciuitate esse fructus? nego vsquam vnquam fuisse maiores. pro Cluent. 89.a

Neque planè assentior, neque valde nego. 9. famil. 27

Nego vnquam post sacra constituta tam frequens collegium iudicasse. de Arusp. resp. 246.b

Tu qui à Næuio vel sumpstisti multa si fateris, vel si negas surripuisti. de Clar. Orat. 38.a

Negant intueri lucem fas esse ei, qui à se hominem occisum fateatur. pro Mil. 102.b

Negant enim quenquam virum bonum esse, nisi sapientem. de Amicit. 16.a

Negabat vllam vocem inimicitioem amicitia potuisse reperiri, quam eius qui dixisset, & c. de Amicit. 53.a

Nega nega nunc Equiti Romano homini honesto, iudici tuo credi oportere. pro Rosc. Comædo, 25.a

Negent isti onerariam nauem maximam, & c. 6. Verr. 17.a

Negare aliquid esse personæ & dignitatis. lib. 1. de Fin. 2

Negare iucundè quod facere non possis. de Petit. Conf. 29

Negare præcisè alicui. 8. ad Att. 15

Quæ negare solea liquidò, vt de isto ipso suffragio: alia quæ defendam à te piè fieri. 11. famil. 45

Quibus negare non potuisses. 5. famil. 2

Tecum agit de mea laude, cui negari à Catone fas esse non puto. 15. famil. 24

Negans.

Sunt enim valde contraria alia quæ appellantur negantia, ea quæ Græci, contraria aientibus: vt, Si hoc est, illud non est. in Topic. 24

Negantia.

Deinde addunt coniunctionum negantiam, sic, Non & hoc est, & illud. in Topic. 29.a

Negatio.

Negatio, inficiatioque facti. in Partit. 55.a

Desperatum est id quod ab aliqua re per oppositionem negationis separatur hoc modo, Sapere & non sapere. de Inuentione, 51.b

Quum is qui de omnibus scierit, de Sylla se scire negarit, eandem vim esse negationis huius, quam si extra coniurationem hunc esse se scire dixisset. pro Syll. 29.a

Quid est quod non possit isto modo transferri ad coniunctionum negationem? de Fat. 24

Vt negationes infinitarum coniunctionum potius, quam infinita connexa ponant. Fat. 12

Negotium.

Et negotium datur Quæstoribus & Aedilibus, vt nocte vigilias agerent ad ædes sacras. 6. Verr. 83.a

Negotium magistratibus est datum anno superiore, vt curarent, vt sine vi mihi ædificare liceret. de Arusp. respons. 247. & epist. 179.b

Si cui fortè ea lege negotium facefsetur. pro Cluent. 51.b

Negotium mihi contrahi videtur. 15. ad Att. 23

Mihi cum illa est negotium. epist. 118.b

Negotium audax. de Finib. lib. 2. 1

Negotium luteum. 6. in Verr. 28

Magnum negotium est nauigare, atque id mense Quintili. Att. lib. 5. 12

Negotium impudens. de Finib. lib. 2. 1

Ineptum sanè negotium, & Græculum, sed tamen fortunatum. Tusc. quæst. lib. 1. 70

Quid dicam de occupatis meis temporibus? cui fuerit negotium vnquam otiosum. pro Planc. 273.b

In extrema parte & conclusione muneris ac negotii tui diligentissimus sis. Q. fratri, 299.b

Gerere aliquid negotii. epist. 34.b

Cuius æs alienum negotii gerendi studio contractum est. pro Syll. 178.b

Nescio an amplius mihi negotii contrahatur. in Catil. 120.b

Quam scilicet comprimere nihil est negotii. 2. de Finib. 88.a

Nihil est negotii hanc causam defendere. de Orat. 117.b

Iam isthuc quidem nihil negotii est. Tusc. quæst. lib. 1. 14. Id est, difficultatis & laboris.

Qua si sapius vti liberet, nihil esset negotii libertatem & Kemp. recuperare. ad Cassium, lib. 12. 2. 11.a

Nihil habet negotii. de Nat. deor. 1. 72

Deum nihil habere ipsi negotii, nihil exhibere alteri. Off. 71.b

Deus nihil habens nec sui, nec alieni negotii. de Orat. 117.b

Pleum negotii deum quis non timeat? de Nat. deor. 1. 39

Cum Epicuro autem hoc est plus negotii. de Fin. lib. 2. 37

Plusculum negotii in aliquibus causis est. 2. de Orat. 55.a

Adhibui diligentiam quoties Senatus fuit, vt adessem: plurimumque in eo negotii habui. Sextio, lib. 5. 6. 3.a

Nolo enim negotii Q. fratrem habere quicquam. Att. 195.b

Videamus quid ei negotii demus, cuique eum muneri velimus esse præpositum. de Orat. 112.b

Si quid ad me negotii tui detulerit, suscipiam. 1. ad Att. 46

Quid negotii est, hæc poetarum & pictorum portenta conuincere? Tusc. quæst. lib. 1. 9

Ego hic cum homine furioso satis habeo negotii. Brut. 90.b

Satis enim negotii habeo in sanandis vulneribus quæ prouincia sunt imposita. Att. 77.b

Puer quo ego regendo habeo negotii satis. 6. ad Att. 22

Eques Romanus locuples, sui negotii bene gerès. pro Quintio, 42. a. Id est, cui res prospere succedunt.

Negotii summam vides. 11. ad Att. 7

Nunc cum his tantum negotii est, vt, & c. epist. 161.b

Est incredibile, quam me negotii tædeat. Att. 79.b

Negotio præposui, vt. 15. fam. 19. Id est, hanc re illi mandavi.

Qui ad negotium suum, relicto procuratore, proficiscitur. pro Quint. 11. b

Quando ages negotium publicum? amicorum? quando tuum? de Orat. 110. b

Nō enim video cur non agam negotiū meum. pro Mil. 110. b

Negotium hoc totum ita agas, ita tractes, ita consicias, vt, & c. 16. ad Attic. 46

Agere negotium alicuius diligenter. epist. 96. b

Non debuit, cum Prætor esset, suum negotium agere. pro Flacco, 162. b

Aliquando tibi tuum negotium agere licebit. Orat. 134. b

Negotium attingere. 13. famil. 53

Negotiū suum pro causâ veritate & pro sua dignitate consiciat. 13. famil. 80

Cum negotium nostrum aut confecerimus aut deposuerimus. Att. lib. 7. 125. 6. a

Negotium ex sententia conficere. 13. famil. 80

O acutos homines, quam paucis verbis negotium cōfectum putant. de Diuin. 129. b

Negotium ad aliquem deferre. 11. Philipp. 301

Eidem, inquit, vtraque de re negotium dedi. pro Dom. 223. b

Velim des negotium alicui qui quærat, & c. Att. 206. b

Negotium dent mihi, vt Asiam obrineam. 12. famil. 27. in ep. Lentuli. de Arusp. resp. 13. in Verr. 211. b

Dare alicui de re aliqua negotium. pro Domo sua, 42. a

Dare negotium alicui, vt aliquid agat vel faciat. Attic. 219. & 248. b

Dare & imperare quoddam negotium alicui. 6. Verr. 45. a

Vt existimarent homines Pompeio cum Cæsare esse negotium. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 8. 30. a

Veruntamen hoc video, cum homine audacissimo paratissimoque negotium esse. ad Attic. lib. 7. 123. 8. a. 2. de Fin. 72. a

Exhibere alicui negotium. 1. de N. d. 117. a. Id est, molestiam.

Expedire & conficere negotium. Att. 215. b

Quum est allatum ad nos de temeritate eorum, qui tibi negotium faceferent, & c. Appio Pulchro, lib. 3. 34

Cum audissent ei negotium facefitum. in Verr. 233. b

Qui suum negotium gerunt otiose. de Amicit. 112. b

Tu tuum negotium gessisti bene. pro Quint. Rosc. 50. b

Negotiū nec habet, nec exhibet cuiquam. quod est immortale Epicuri dictum. de Nat. deor. 1. 60

Negotium habere, & alteri exhibere. de Nat. deor. 1. 33

Negotium in re aliqua habere. 5. famil. 14

Imponere negotium alicui. Cælius Ciceroni, lib. 8. 8. 31. a

Mittere in negotium, & dare partes alicui. pro Rab. 123. b

Negotium inuertere. 3. ad Q. frat. 17

Peregrini officium est, nihil præter negotium suum agere. Offic. 25. b

Procurare negotium alterius in decumis. in Verr. 181. b

Suscipere, administrare, & conficere negotiū. Brut. li. 13. 11. 7. a

Quidnam homines putarēt, si tum occisus esset, cum illum gladio stricto infecutus es: negotiūque transegisses, nisi, & c. in Ant. 164. b

Transfigere susceptum negotium. pro Quint. 50. a

In negotio quod actum esse dicitur, nullum vestigium est sermonis. pro Cæl. 49. b

Verfari in negotio. Att. 71. b

Vt eum ne in familia quidem dignum maiore aliquo negotio putet. Partit. 123. b

Iurabat ad summum, quod nullo negotio faceret, amicissimum mihi Cæsarem. Att. lib. 10. 195. 15. a

Quare tu hoc propter multitudinem sciariorum, nullo negotio facere potuisti. pro Rosc. Amer. 48. a

Quum pater huiusce Sext. Roscius, homo tam splendidus & graciosus, nullo negotio sit occisus. pro R. Amer. 12. a

Cato qui Siciliam tenere nullo negotio potuit. Att. 169. b

Nullo negotio recuperari aliquid posse. Asinius Pollio Ciceroni, lib. 10. 21. 16. a

Rei familiaris negotio, seruorum diligentia cognoscitur. pro Rosc. Amer. 72. a

Tanto negotio, tantis opibus oppidum Pindenissum oppugnabam. Cælio, lib. 2. 19

Negotia tument. 14. ad Att. 4

Nostra negotia, amabo te, explica. 5. ad Att. 23

Negotiis quæ attributa sint. 1. de Inuent. 54

Interesse & præesse certis quibusdā negotiis. Léntulo, li. 1. 6. 1. a

Negotia gerere. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 2

Negotia alicuius explicare & expedire. 13. famil. 45

Qui prædia, qui negotia, qui res pecuniarias habent in agro Larinati. pro Cluent. 59. b

Qui in prouincia magna negotia & ampla & expedita habet. Lentulo, lib. 1. 3. 1. a

Negotia alicuius procurare & sustinere. 9. ad Atticum, 26. in epist. Balbi.

Esti periniquo patiebar animo te à me digredi: tamen eo tempore me consolabar, quod & in summum otium te ire arbitrabar, & ab impendentibus magnis negotiis discedere. Cornificio, lib. 12. 18. 4. a

Esti negotiis familiaribus impediti. ad Heren. lib. 1. 1. a. 2. ad Atticum, 3

Molestis operosisque negotiis implicari. 1. de Nat. d. 73. a

In omnibus negotiis, prius quam aggrediare, adhibenda est præparatio diligens. Offic. 1. 105

Negotiolium.

Erit nescio quid negotioli. ad Q. frat. lib. 3. 26

Vsque ad 111. Caléd. expectabo tuas literas, deque Torquati negotiolo sciturum puto. 16. ad Att. 31

Negotialis.

Negotialis constitutio est, in qua quid iuris ex ciuili more & æquitate sit, consideratur: cui diligentia præesse apud nos iuriconsulti æstimantur. 1. de Inuent. 21

Negotialis constitutio est, quæ in ipso negotio iuris ciuiliis habet implicitam controuersiam. 2. de Inuent. 166

Hæc constitutio, quam generalem nominamus, partes nobis videtur duas habere, iuridicalem & negotialem. 1. de Inventione, 21. a

Negotiosus.

Habuit hic lege Titia prouinciam tacitam & quietam: tu illam, cui quum Quæstores sortiuntur, etiam acclamari solet, Hostiensem non tam gratiosam & illustrem, quam negotiosam & molestam. pro Mur. 16

Negotior.

Negotiaris in libera ciuitate. pro Flac. 160. b
M. Curius, qui Patris negotiatur. Ser. Sulpitio, libr. 13. 71. Id est, mercaturæ operam dat.

Ciues Romani qui in Sicilia negotiantur, defendunt, diligunt, saluum esse cupiunt. 4. Verr. 10. a

Homines industrii qui in Asia negotiantur. pro Pomp. 7. b
Tum ciues Romani, qui Lampfaci negotiabantur, concurrunt. in Verr. 80. b

Turius qui in Africa negotiatus est, vir bonus & honestus, hæredes fecit similes sui. 12. famil. 56

Equites Romani, qui in Asia negotiati sunt. pro Deiot. 148. b
Quousque negotiaberet: pro Flac. 160. b

Quum se Syracusam otandi (vt ipse dicere solebat) non negotiandi causa contulisset. 3. Offic. 75. a

Negotians.

Negauit me cuiquam negotianti dare. Att. 82. b

Negotiator.

Improbis negotiator, paulo cupidior publicanus. Q. fratri, lib. 1. 1. 1. a

Sub iustrum censerit, germani negotiatoris est. 1. ad Att. 60
Negotiatori nemini præfecturam tribuo. 6. ad Att. 34

Qui plus existimet apud lectissimos Senatores pecuniam, quam apud tres negotiatores metum valere. 5. Verr. 118. a

Negotiatio.

Vt ad reliquias Asiaticæ negotiationis proficiscare. 6. fam. 31
In negotiationis veteris negotiis colligendis. 13. famil. 89

Nemea.

Nemea. de Fat. 141. b. Locus vbi Hercules leonem interfecit.
Nemeæus leo. Tusc. quæst. 219. b

Nemo.

Nemo adhuc conuenire me valuit, quin fuerim occupatus. de Senect. a

Nemo de consularibus. de Orat. 101. & epist. 6. b
Nemo de iis qui peritissimi sunt, huic antependendus est. pro Quint. 14. b

Nemo de nobis vnus excellat. Tusc. q. 248. b
Quod enim est tamen desperatum collegium, in quo nemo è decem sana mente sit: de Legib. 188. b

Nemo est ex tãto numero, quin hunc optimè de prouincia, de imperio, de sociis, & ciuibus meritum esse arbitretur. pro Font. 4. a

Ciuis est nemo in tanto populo, qui, &c. pro Dom. 235. b
Nemo est, qui non in sensib⁹ sui cuiusque generis iudicium requirat acrius. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 21

Nemo ex tot creditoribus aliis, &c. pro Quint. 13. b
Vestrum nemo est, quin intelligat pop. Romanum, &c. pro Rosc. Amer. 92. a

Nemo Gallorum, &c. pro Font. 276. b
Nemo magis, quam is quem tu neminem putas. 7. ad Attic. 18. Id est, hominem nullius prestii.

Nemo nec homo, nec deus. de Nat. d. 25. b
Nemo negat, sed, &c. 7. famil. 3

Nemo hoc nescit: nemo tuorum amicorum, nemo abs te interrogatus, nunc se primùm hoc dicet audire. 5. Verrinarum, 51. a

Apertè enim adulatè nemo non videt, nisi qui admodum est excors. de Amicit. 81. a

Nam quod fortasse non nemo vestrum audierit, istum à Syracusanis publicè laudari. 4. Verr. 10. a

Non nemo etiam in illo sacro Reipub. in ipsa inquam curia non nemo hostis est. pro Mur. 76. a

Quum esset non nemo in Senatu, qui diceret non oportere, &c. pro L. Manil. a

Vel vt non nemo putaret. pro Seft. 12. a

Nemo omnium mortalium, &c. in Verr. 130. b
Nemo omnium tot ac tanta habuit, &c. de Orat. 1. 9. b
Cum me in iudicium populi nemo omnium vocarit. pro Domo sua, 69

Nemo omnium tam sit immanis, cuius metem non imbuerit deorum opinio. 1. Tusc. 47. a

Nemo rex. ad Heren. 29. b
Vnus nemo potuit, &c. ad Heren. 25. b

Contingit enim tibi, quod haud scio an nemini, vt summa feueritas animaduersionis non modò non inuidiosa, sed etiam popularis esset. Dolabellæ, lib. 9. 14. 15. a

Quod cum omnibus est faciendum, tum haud scio an nemini potius, quam tibi. Offic. 53. b

Quod & scripta multa sunt, sic vt plura nemini è nostris. 1. de Finib. 18. a

Video de istis abesse non neminem, &c. in Catil. 220. b
Me quotidie Cæsar magis amplectitur, familiares quidem eius sicuti neminem. epist. 85. b

Respub. te mihi ita commédauit, vt chariorem habeam neminem. Att. 119. b

Frater tuus quanti me faciat, semperque fecerit, esse hominem qui ignorat, arbitror neminem. ad Marcellum, lib. 15. 10. 4. a

Excipi de antiquis præter Xenophanem neminem. pro Domo sua, 98. b

Neminem omnium hominum pluris facio. 8. ad Att. 7
Gracchus eloquentia nescio an habuisset parem neminem. de Clar. Orat. 175. b

Magis idoneum, quam ego sum, reperies neminem. ad Atticum, 147. b

Roscus dicebat se reperire discipulum, quem quidem probaret, potuisse neminem. de Orat. 95. b

Vtrum sit melius, dii immortales sciunt, hominem quidem scire arbitror neminem. Tusc. q. 170. b

Neminem ex consularibus amicis tibi esse video præter Lucillum. epist. 5. b

Nempe.

Sed tu omnia qui consilia differebas in id tempus, quum sciremus quæ Brundusii acta essent: scimus nempe: hæremus nihilominus. Att. lib. 9. 188. 4. a

A quo defenderit: nempe ab hoste. 4. Philipp. 157. a
Quorum tandem bonorum: voluptatum credo, nempe ad corpus pertinentium: nullam enim aliam nouistis. 1. de Nat. deor. 153. a

Nempe ea sequuntur quæ ad faciendam fidem pertinent. in Partit. 19. a

A quo tempore futurum est: &c. nempe eo, cum, &c. 7. Verrinarum, 139. a

Nempe eum dicis qui, &c. de Clar. Orat. 166. b
Nempe igitur ea restant quæ, &c. in Partit. 23. a

Quibus autem hostibus, nempe his qui, &c. in Pif. 99. b
Si dat tantam pecuniam Flacco, nempe idcirco dat, ne rata sit emptio. pro Flac. 163. b

At auus huius nobilis, Tuditanus, nempe ille, qui, &c. in Ant. 186. b

Legiones abducis à Bruto: quas? nempe illas, quas ille ab Antonii scelere auertit. 10. Philipp. 272. a

Sed effugi insidias, nempe in Antonii congressum veniendum est. in Ant. 244. b

C. Pompeii tertius Consulatus in quibus actis consistit: nempe in legibus. 1. Philipp. 13. a

Non me, inquit, dico scire, optime: nempe ista quæ, &c. Academic. quæst. 29. b

Nempe ita dicis propter decumas. in Verr. 139. b
Nempe negas ad beatè viuendum satis esse virtutem? A T. prorsus nego. 5. Tusc. a

Quod autem tibi cum Antonio priuatum odium: nempe quia postulabat hæc. Att. 285. b

Quo crimine: nempe quod, &c. pro Cluent. 30. b
Iidem etiam vota suscipi dicitis oportere, nempe singuli uent. de Nat. deor. 79. b

Nempe studium non defuit declarandorum munerum tuo nomine. epist. 18. b

Quod est Pontifices, ius adoptionis: nempe vt is adoptet qui, &c. pro Domo sua, 220. b

Quid ergo tulit: nempe vt quæreretur. pro Mil. 11. a
Nemus.

L. Cæsar, vt veniam ad se rogat, in nemus. Att. lib. 15. 323. 11. a
Nemora & syluæ multos commouent. 1. de Diuin. 185. a

Agros & nemora peragrare. de Arusp. resp. 21. a
Neocles.

Neocles, pater Epicuri, in eam (nempe Samum) agripeta uenerat. de Nat. d. 1. 50

Neopactum.

Neopactum, vrbs Macedoniae prouinciæ. in Pif. 72
Neoptolemus.

Neoptolemus apud Ennium philosophari sibi ait necesse esse, sed paucis: nam omnino haud placere. Tusc. quæst. lib. 2. 1

Neoptolemus Ennianus paucis philosophandum censet. 2. de Orat. 85

Nepa.

Hæc caput atque oculos torqueri ad terga nepai. in Ara. 25. a
Atque oculos vrget pedibus pectusque nepai. de N. d. 47. b

Serpere anguiculos, nare anaticulas, euolare merulas, cornibus uti videmus boues, nepas aculeis, suam denique cuique naturam esse ad viuendum ducent. 5. de Fin. 75. a

Nepos.

Ex filia nepos. de Clar. Orat. 142. a
Qui nepos auum in discrimen capitis adduxerit. pro Deiotaro, 1. a

Aliquis vt in suis rebus, ita in Rep. luxuriosus nepos. contra Rullum, 75. b

Quis tam perditus ac profusus nepos, non adesa iam, sed abundanti pecunia sic dissolutus fuisset, vt fuit Sex. Næuius: pro Quintio, 22. Id est decoctor.

Quærerem ex eo, cuius suorum similis fuisset Africani fratris nepos: facie, patris: &c. 1. Tusc. q. 127. a

Non minus in Pop. Rom. patrimonio nepos, quam in suo. 1. de Lege Agr. 1. a

Tu inter huiusmodi mulieres prætextatum tuum filium, nepotem meum collocauisti. 7. Verr. 107. a

Metellum multi filii, filia, nepotes, in rogum imposuerunt. Tusc. q. 166. b

Numulis corrogatis de nepotum bonis. in Verr. 189. b
Neptis.

Neptis. Tusc. q. 166. b
Ergo illam patris elegantia tinctam vidimus: & filias eius Mutias ambas, quarum sermo mihi fuit notus: & neptes Licinias, quas nos quidem ambas: &c. de Clar. Orat. 111. a

Neptunus.

Datum est igitur Neptuno altero Iouis, vt volunt, fratri maritimum omne regnum, noménque productum, vt Fortunus à portu, sic Neptunus à nando. 3. de Nat. d. 44

Neptuni carulei oculi. de Nat. d. 1. 58
Neptuno maritimum omne regnum est datum. 2. de Natura deorum, 49

Neptunum esse dicis animum cum intelligentia per mare pergentem. 3. de Nat. d. 45

Neptunum esse aerem, qui per maria manaret, disputat Chrypsippus. de Nat. d. 1. 30

Neptunius.

Pistrix Neptunia. in Arato, 48. a
Neptuniæ lacunæ. 4. ad Heren. 157

Prata Neptunia secare. in Arato, a
Nequa.

Tamen nequa deductio fuerit, magna ex parte tua potestas erat. 1. Verr. 18. a

Nequam.

Nequam est homo ille atque confidens. in Ant. 210. b
Nequam atque improbus homo. pro Cæl. 6. a

Homo sanè nequam. Att. 6. b
Iisdem verbis & laudare frugi seruum possumus, & si est nequam, iocari. 2. de Orat. 137. a

O hominem nequam: quid enim aliud dicam: magis propriè nihil possum dicere. 2. Philip. 84. a

Neque.

Neque absolutus, neque damnatus. 8. fam. 20. in epist. Cælit. K. iiii.

Nequaquam.

Nequaquam ista amicitia est. de Finib. 81. b
Sed nequaquam in isto sunt omnia. Cat. 8

Nequaquam satis explicatæ sunt. de Nat. d. 1. 1
Iste ait, se velle illud etiam atque etiam considerare, nequaquam se esse satiatum. 6. Verr. 57. a

Vt nequaquam cum illius commodo fuerit comparanda. de Inuent. 65. b

Nequaquam isthuc isthac ibit. de Nat. d. 72. b

Nequaquam tantum inter eos interesset. 1. de Inuent. 89. a

Nequaquam paribus rebus. epist. 246. b

Nequaquam similiter, &c. pro Sext. Rosc. 19. b

Neque.

Neque absolutus, neque damnatus. 8. fam. 20. in epist. Cælit. K. iiii.

Quum Sacerdotem execrabantur, qui Verrem tam nequam reliquisset. 3. Verr. 85. a

Ius tam nequam esse Verrinum. in Verr. 101. b
Serui nequam & improbi. pro Sext. Rosc. 40. b

Nisi nequior quam Gabinius extitisset. in Pif. 30. b
Homo perditus, multoque nequior, quam ille ipse quem tu nequissimum occultum esse dixisti. Cassio, lib. 12. 2. 1. a

Habes Sardos vanales, alium alio nequiore. 7. fam. 44
Nunquam vidi hominem nequiore. Att. lib. 6. 112. 5. a

Nequius aut turpius nihil est effeminatò viro. 3. Tusc. 64. a
Nihil isto scitote esse luxuriosius, nihil libidinosius, nihil posterius, nihil nequius. in Pif. 94. b

Cum accusator homines reiticeret, reus frugalissimum quenquam fecerneret. Att. 10. b

Homo nequissimus, omnium qui sunt, qui fuerunt, qui futuri sunt. epist. lib. 11. 34

Ne Gabinius vnus omnium nequissimus existimaretur. de Prouinc. 71. b

Nequissimum genus leuitatis. 2. Philip. 74
Non cum vno gladiatore nequissimo de Republ. grauitè querens. 2. Philip. 34. a

Nequiter.

Quia quod bene, id rectè, frugaliter, honestè: ille porro male, prauè, nequiter, turpiter cœnabat. 2. de Finib. 45. a

Qui fecerit illud tam nequiter, eundem hunc tam perperam fecisse non est mirandum. ad Heren. 7. b

A me quidem paulò antè appellata frugalitas, quæ te turpiter & nequiter facere nihil patitur. 3. Tusc. q. 64. a

Nequitia.

Frugalitas, vt opinor, à fruge, qua nihil melius è terra oritur. nequitia ab eo, & si hoc erit fortasse durius, sed tentemus, & lussisse putemur, si nil sit ab eo, quod nequicquam est in tali homine, ex quo idem nihil dicitur. 3. Tusc. 15

Inertia ac nequitia. in Catil. 3. & 20
Nam planè ita putauerunt, quum religio, quum pudicitia, quum iudiciorum fides, quum Senatus authoritas concidisset, fore vt apertè victrix nequitia ac libido pœnas ab optimo quoque peteret sui doloris, &c. Att. lib. 1. 11. 13. a

Non est vehementius feueritatis ac fortitudinis inuidia, quam inertia ac nequitia pertimescenda. 1. in Catil. 20. a

Officina nequitia, & diuersorium flagitiorum omnium domus eius. pro Rosc. Amer. 79

Sed iam meipsum inertia, nequitiaque condemno. 1. in Catilinam, 3. a

Ab omnibus vnicam malitiam atque nequitiam cognoscit. ad Heren. 18. b

Scio dolorem non esse nequitiam. Tusc. q. 181. b
Cleomenes autem qui alterum se Verrem cum luxuria atque nequitia, tum etiam imperio putaret. 7. Verr. 69. a

Perdita nequitia & summa egestate vir. pro Cluent. 26. a
Singulari nequitia præditus homo. 5. de Finib. 100. a

Nequando.

Illud potius præcipiendum fuit, vt eam diligentiam adhiberemus in amicitis comparandis, vt nequando amare inciperemus eum, quem aliquando odisse possemus. de Amicit. 54. a

Tu tamen eas epistolas, quibus asperius de eo scripsi, aliquando concerpito, nequãdo quid emanet: ego item tuas. Attic. lib. 10. 204. 4. a

Nequaquam.

Nequaquam ista amicitia est. de Finib. 81. b
Sed nequaquam in isto sunt omnia. Cat. 8

Nequaquam satis explicatæ sunt. de Nat. d. 1. 1
Iste ait, se velle illud etiam atque etiam considerare, nequaquam se esse satiatum. 6. Verr. 57. a

Vt nequaquam cum illius commodo fuerit comparanda. de Inuent. 65. b

Nequaquam isthuc isthac ibit. de Nat. d. 72. b

Nequaquam tantum inter eos interesset. 1. de Inuent. 89. a

Nequaquam paribus rebus. epist. 246. b

Nequaquam similiter, &c. pro Sext. Rosc. 19. b

Neque.

Neque absolutus, neque damnatus. 8. fam. 20. in epist. Cælit. K. iiii.

Neque absolutus, neque damnatus. 8. fam. 20. in epist. Cælit. K. iiii.

Nullæ enim lites, neque controuersia sunt, quæ, &c. 1. de Orat. 59. a

Neque dum rem perfectam arbitraretur. pro Cluent. 58. a

Neque dum Roma es profectus. Att. lib. 14. 306. 5. a

Sed eius rei maturitas neque dum venit, & tamen iam appropinquat. ad Quint. frat. lib. 3. 24. 3. a

Neque enim hoc possum negare. 5. Verr. 91. a

Neque enim sunt isti audiendi, qui virtutem duram & quasi ferream esse quandam volunt. de Amicit. 44. a

Neque expectare temporis medicinam, quam representare ratione possumus. 5. famil. 47

Neque feci adhuc, nec mihi tamen, ne faciam, interdictum puo. lib. 1. de Finib. 6

Quare sibi habeat sapientia nomen & inuidiosum & obsecurum: concedantque ut hi boni viri fuerint. neque id quidem facient: negabunt id nisi sapienti posse concedi. de Amicit. 17. a

Neque ira, neque gratia teneri. de Nat. d. 1. 33

Ad arbitriū hoc animo adimus, ut neque nihil, neque tantum quantum postulauimus, consequamur. pro R. Com. 5. a

Neque non verè. 15. fam. 13

Ergo ut te catamitum, neque opinatò quum ostēdisse, præter spem mulier aspiceret. &c. 2. Philip. 84. a

Nulla enim vitæ pars neque publicis, neque priuatis, neque forensibus, neque domesticis in rebus, neque si tecū agas quid, neque si cum altero contrahas, vacare officio potest: &c. 1. Offic. 7. a

Neque quicquam vnquam nisi honestum & rectum alter ab altero postulat: neque solūm colent inter se ac diligunt, sed etiam verebuntur. de Amicit. 69. a

Ea facie, neque solūm facie, sed etiam ornatu nouimus. de Nat. d. 1. 57

Neque tamen non te cautum esse volo. 11. fam. 33. in epistola D. Bruti.

Nam neque tum peccaui, cum, &c. neque cum, &c. ad Atticum, 128. b

Nequeo.

Nequeo vetera illa iudicare, &c. pro Mil. 116. b

Sicut solem intueri nequitis aduersum. de Somn. Scip. 129. b

Quidam quæ sanare nequeunt, exulcerant. de Orat. 137. b

Demosthenes rho dicere nequibat. de Diuinat. 128. b

Quæ si exequi nequirent, tamen, &c. de Senect. 84. b

Nihil in rerum est natura minimum, quod diuidi nequeat. Academic. 44. b

Nec tamen hæc ita astricta sunt, ut ea, cum velis laxare, nequeamus. Orat. 218. b

Cuius autem aures clausæ veritati sunt, ut ab amico verum audire nequeant, huius salus desperanda est. de Am. 76. a

Nequicquam.

Quæ generi humano angorem nequicquam afferunt. Tusc. q. 203. b

Secernere autem à corpore animum, nequicquam aliud est, quam emori discere. Tusc. q. 104. b

Nequitia ab eo quod nequicquam est in tali homine. Tusc. quæst. 194. b

Nequicquam perierit ille. ad Brut. 46. in epist. Bruti. Id est, frustra.

Et serò & nequicquam pudet. pro Quint. 14. b

Qui ipse sibi sapiens prodesse nequit, nequicquam sapit. ad Trebatium, lib. 7. 6. 5. a

Ex quo Ennius, nequicquam sapere sapientem qui ipse sibi prodesse non quiret. 3. Offic. 82. a

Nerces.

Hanc illi tribuunt pœnam Nercesidæ. in Arato, 49. a

Nero.

C. Nero Samiorum de Verre querimonias contempsit. 3. in Verrem, 33

C. Nero, vir optimus, sed nimium timidus. 3. in Verr. 52

Neruus.

Sonant ita in fidibus nerui, ut à digitis sunt pulsi. 2. de Oratore, 119. a

Nerui atque artus sapientia sunt, non temerè credere. de Pœtitione, 211. b

Summam eruditionem Græci sitam censebāt in neruorum vocumque cantibus. 1. Tusc. q. 7. a

In quibus nihil animi, nihil neruorum putant. Offic. 2. 51

Quantum in cuiusque animo roboris est & neruorum, tanta est consolatio. Torquato, lib. 6. 1. 9. a

Cuius in hoc vno considerantiam & ego sustinebo ut poterò: & tu ut possis, est tuorum neruorum. ad Quint. frat. lib. 3. 24. 10. a

Primum neruos belli pecuniam infinitam, qua nunc eget: deinde equitatum quantum velit. 5. Philip. 166. a

Huc ad neruos à quibus continentur, eorumque implicationem toto corpore pertinentem, qui sicut venæ & arteria à corde tracti in corpus omne ducuntur. de Natura deorum, lib. 2. 105

Neruos afferre. pro Syl. 17. Id est, animi robur.

Itaque contendit omnes neruos Chrysiptus, ut persuadeat, &c. de Fat. 144. b

Magnum fortasse onus, & mihi periculosum, veruntamen dignum in quo omnes neruos ætatis, industriaeque meæ contenderem. 2. in Verr. 22. & 15. fam. 39

Illa seuera Lacedæmon neruos iussit, quod plures quàm septem haberet, in Timothei fidibus inde demit. de Legib. lib. 2. 39

Etenim si vestigalia, neruos esse Reip. semper duximus, eū certè ordinem qui exercet illa, firmamentum cæterorum ordinum rectè esse dicemus. pro Lege Manil. a

Poetæ neruos virtutis elidunt. Tusc. q. 80. b

Oratio philosophica neque aculeos, neque neruos forenses habet. Orat. 34

Theophrastus neruos virtutis incidit. Academ. q. 45. b

Legionum nostrarum neruos his consiliis incidemus. 12. Philip. 313. Hoc est, vires & robur frangemus.

Incidere neruos populi Romani. 2. de Lege Agr. 53. a

Incidere neruos virtutis. 1. Academ. 51. a

Iam neruos in fidibus aliis pulsus resonare alios. de Diuinatione, 115. b

A neruis continentur artus. 2. de Nat. d. 105

Sic contende omnibus neruis & facultatibus. ad Quint. fratrem, a

Omnibus enim neruis mihi contendendum est, atque in hoc laborandum, ut omnes intelligant quàm improbam, quàm manifestam, quàm confessam rem pecunia redimere conentur. 5. Verr. 110. a

Neruis & ossibus dii non continentur. 2. de Nat. d. 84. a

Quæ quum de Populi Romani victu, de vestigalium neruis, de sanguine detraxisset ærarii, Tertiarum mimæ condonauit. 5. Verr. 70. a

Planè video fore neruis opus, sapientiaque tua. epistolarum, lib. 3. 10. 4. a

Vides igitur amplissimis ex familiis homines, qui sine neruis sunt, tibi pares non esse. de Pet. Conf. 4

Neruulus.

Quod certè facies, si tu neruulos tuos mihi sæpe cognitos, suauitatemque, qua nemo tibi par est, adhibueris. Attico, lib. 16. 49

Neruofus.

Quis Aristotele in scribendo neruofior? de Claris Oratoribus, 62. a

Neruofus.

Ut vigilanter, neruofusque nos, qui stamus in acie, subornes. 10. famil. 49. in epist. Planci.

Dicitur autem non Peripateticorum more (est enim illorum exercitatio elegans iam inde ab Aristotele constituta) sed aliquanto neruofius. in Orat. 70. a

Itaque neruofius qui ista differunt, solum audēt malum dicere id quod turpe sit. Offic. 3. 143

Nescio.

Nescio an ignoscendum sit huic, si tantopere laborat. 13. fam. 3. Id est, putarim ignoscendum esse.

Opinor, sed certum nescio. Att. 192. b

Nescio cuius flagitii. 10. ad Att. 53

Nescio cuius otii esset. 8. famil. 1. in epist. Cælii.

Ille nescio quis. ad Brut. 1

Ligur iste nescio qui, &c. pro Sest. 18. b

At ille nescio qui solet, &c. Academ. q. 20. b

Quinetiam si quis asperitate ea est & immanitate natura, ut hominum congressus fugiat atque oderit, qualem fuisse Athenis Timonem nescio quem accepimus. de Ami. 73. a

Nescio quem istum Pharnacem. 15. fam. 42

Postquam nescio quid impendit, & in commune contulit, mediocri quæstu contentus esse non poterat. pro Quintio, 7. a

Non paulum nescio quid in rem suam conuertit. pro Roscio Amer. 68. a

Fit enim nescio quid, ut videre. 15. famil. 43. pro, fit nescio quomodo.

Casu nescio quo in ea tempora nostra ætas incidit, ut quum maximè florere nos oporteret, tum viuere etiam puderet. Luceio, lib. 5. 15. 5. a

Ea nescio quomodo pleniore ore laudamus. Offic. 13. b

Nescio quomodo ad aures istius peruenit. 6. Verr. 56. a

Sed nescio quomodo imbecillior est medicina, quàm morbus. 10. ad Att. 40

Serpit enim nescio quomodo per omnium vitam amicitia. de Amicit. 72. a

Sed nescio quomodo verum est quod in Andria familiaris meus dixit, Obsequium amicos, veritas odium parit. de Amicitia, 75

Genus autem hoc sermonum positum in hominum veterum autoritate, & eorum illustrium, plus nescio quo pacto videtur habere grauitatis. de Amic. 4. a

Sed nescio quo pacto ab amicitia perfectorum hominum, id est sapientum, ad leues amicitias defluxit oratio. de Amicit. 82. a

Sententia nescio vnde ex abdito eruat. Orat. 204. b

Nescis nec in pace, nec in bello viuere. a

Stoicos autem, quos minimè improbo, dimitto: tamen nec eos iratos vereor, quoniam omnino irasci nesciunt. 3. de Orat. 37. a. Hoc est, non possunt, aut nolunt.

Nemo in eo quod nesciat, disertus esse potest. 1. de Orat. 33. a

Non scire quidem barbarum iam videtur, nescire dulcius. Orator, 212. b

Dum liceat fateri nescire quod nesciam. 1. de Orat. 51. a

Nec me pudet, ut istos fateri, nescire quod nesciam. Tusc. q. 169. b

Confiteri nescire quod nescires. de Nat. d. 1. 59

Non enim tam præclarum est scire Latine, quàm turpe nescire. de Clar. Orat. 72. a

Inde vtrum consistere vsquam velit, an mare transire, nescitur. Att. lib. 7. 131. 2. a

Vt stellarum numerus par an impar sit, nesciatur. 4. Academicarum quæst. 63. a

Nescius.

Non sum nescius Crasse ista inter Græcos dici solere, &c. 1. de Orat. 24. a

Non sum nescius, quantum, &c. ad Heren. 21. b

Non eram nescius Brute, quum quæ summis ingeniis, exquisitaque doctrina, &c. 1. de Finib. 1. a

Neque tamen hæc cum scriberem, eram nescius, quantis operibus premerem. epist. 67. b

Heus tu ne fortè sis nescius, Dolabella me sibi legauit ad 1111. Non. April. 15. ad Att. 22

Non esse nescium, fore, ut, &c. lib. 1. de Finib. 1

Iratum te regi Deiotaro fuisse, non erant nescii. pro Deiotaro, 145. b

Nesis.

Nesis, locus in Italia. 16. ad Att. 9

In Nefide fui apud illum. 16. ad Att. 4

Nestor.

Nestor apud Homerū sapientem de virtutibus suis prædicat. Cat. 27. Hom. Iliad. 1

Nestor tertiam ætatem hominū vixit. Cat. 27. Hom. Iliad. 1

Nestoris ex lingua, ut ait Homerus, melle dulcior fluebat oratio. Cat. 27. Iliad. 1

Nestori suauitatem in dicendo tribuit Homerus. Brut. 19

Nestorem aliquem habere in consiliis capiendis Agamem-

noni fuit honestum. 9. fam. 27

Netinenses, populi. in Verr. 140. b

Netini, populi. in Verr. 247. b

Neue, Vide post voculam Ne.

Neuter.

Neuter anguis. 2. de Diuin. 92. a. Id est, nec mas nec femina. Neuter quenquam omnium pluris facere videtur, quàm me. ad Att. 98. b

Quid bonum sit, quid malum, quid neutrum. 2. de Diu. 16. a

Id quod neutrum. 8. ad Attic. 48. in epist. Cn. Pompeii. pro, quorum neutrum.

Sed neutri *σικονος* est ille, ut nos beati simus, vterque regnare vult. ad Att. 125. b

Tamen hæc sine hominum opibus & studiis neutram in partem effici possunt. 2. Offic. 27. a

Huic summum bonum est, in his rebus neutram in partem moueri, quæ *ἀδραπορία* ab ipso dicitur. 4. Acad. 135. a

Ita effici ut neutri illorum quisquam esset me charior. ad Attic. 98. b

Neutorum nominū in um genitiui plurales, non tam vsitate contrahuntur. Orat. 87

In neutorum nominum secundæ declinationis genitiuis pluralibus syncopa. Orat. 88

In quo quidem neutorū est continenda sententia. Off. 14. b

Quod Tarquinius dixisse fertur, tum quum exul esset, se intellexisse quos suos amicos habuisset, quosque infidos, quum iam neutris gratiam referre posset. de Amic. 49. a

Quæ non sanè sunt in omnibus neutris vsitata. Orat. 211. b

Neutiquam.

Mihi neutiquam cor cõsentit cum oculorum aspectu. Academicarum quæst. 14. b

Indissolubiles vos quidem esse non potestis, neutiquam tamen dissoluemini. de Vniuers. 202. b

Cui te socium neutiquam puo esse oportere. ad Att. 146. b

Nex.

Tiberium Græcchum Remp. administrantem prohibuit indigna nex diutius in ea commorari. ad Heren. lib. 4. 179. a

Insidiatori verò & latroni quæ potest afferri iniusta nex pro Mil. 7

Iunius necem sibi ipse consciuit. 2. de Nat. d. 6

Multorum ciuium neces. 1. in Catil. 13. a

Neces quotidianæ. Tusc. q. lib. 3. 55

Homines vincla, neces, ignominiasque vitant. pro Cecinna, 304. b

Nexus, Nexum, Vide Necto.

Ni.

Sponsio facta est cum cognitore tuo Apronio de fortunis tuis omnibus, ni socium tibi in decumis esse dicitaret. 5. Verr. 117. a

Sponsionem facere possent, ni aduersum edictum Pratoris vis facta esset. pro Murena, a

Quod ni ita sit. de Nat. d. 1. 86

Ni exeunt, ni pereunt. in Catil. 10. b

Cogere eum cœpit, quum ageret nemo, nemo postularer festert. duobus millibus sponsionem facere cum licore suo, ni furtis quæstum faceret. 7. Verr. 110. a

Quod ni ita se haberet, nec iustitiæ vllus esset, nec bonitati locus. 3. de Finib. 102. a. 5. Tusc. q. 161. a

Ni ad equestrem ordinem iudicia referantur. in Verr. 198. b

Ni vereretur, ne, &c. epist. 83. b

Nicæa.

Nescio cur seueriorem Nicæam putes, quàm Rhodum. pro Planc. 277. b

Putabam in Nicæis diciturum. pro Planc. 68

Nicander.

Nicander Colophonius, homo ab agro remotissimus, poetica quadam facultate, non rustica, præclare de rebus rusticis scripsit. 1. de Orat. 35

Nicasio.

Nicasio Ennensis in C. Verrem publicè legatus. 6. in Ver. 101

Nice.

Nice, vxor Cleomenis Syracusani à Verre adamata. 7. in Verrem, 65

Nicenses, populi. epist. 226. b

Nicephorus.

Nicephorum villicium tuum sanè probavi, quæsiuque ex eo ecquid ei de illa ædificatiuicula Laterii, de qua mecum locutus es, madauisses. tum is mihi respondit, se, &c. 3. ad Quint. frat. 4

Nicetas.

Nicetas Syracusius cælum, solem, lunam, stellas, supera denique omnia stare censuit. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 114

Nico.

Nico, nobilis pirata à P. Seruilio captus, & cum aufugisset, recuperatus. 7. in Verr. 63

Niconis medici liber *ἡδὲ παλαιῶν*. 7. famil. 38

Nicomachus.

At in Ætione, Nicomacho, Protogene, Apelle, iam perfecta sunt omnia, & nescio an reliquis in rebus omnibus idem eueniat. Brut. 35

Nicomedes.

Pari felicitàte vna legatus venit Nicomedes, qui neque in Senatum vlla conditione peruenire potuit, & furti, & pro socio damnatus est. pro Flac. 33

Nidor.

Situm nidoris, barba pædore horrida. Tusc. 196. b

Paulisper stetimus in illo gancarum tuarum nidore atque fumo. in Pis. 9

Nidus.

Fingunt & construunt nidos procreationis atque vtilitatis suæ causa volucres. 2. de Orat. 14. a

Cubilia sibi nidôsque construunt, eosque quam possunt, mollissimè substernunt gallinæ auêsque reliquæ, vt quam facillimè oua seruentur. 2. de Nat. d. 98

Nidulus.

Illam in asperrimis faxulis tanquam nidulum affixam, &c. 1. de Orat. 96. a

Nigidius.

P. Nigidius, scientia, consuetudine & celeritate scribendi facillimè quæ dicebantur, persequi poterat. pro Syl. 31

Niger.

Et argentarius Sext. Clodius, cui nomen est Phormio: nec minus niger, nec minus confidens, quam ille Terentianus est Phormio. pro Cecinna, 20. a

Aut num nescio qui ille diuinus si oculis captus sit, vt Tiresias fuit, possit quæ alba sint, quæ nigra dicere: &c. 2. de Diuinat. 13. a

Nigror.

Interea propè iam occidente sole inhorrescit mare. Tenebræ conduplicantur, noctisque & nimbùm occæcat nigror. 1. de Diuinat. 49. a

Nihil.

Prorsus nihil abest quin sim miserimus. Att. lib. 11. 223. 5. a

Nihil ad Cælum, sed potius ad antiquorum languorem & incitiam. de Leg. 157. b

In quo qui insistant, nihil ad nostrum genus. de Som. 129. b

Sed hoc nihil ad me. de Orat. 121. b

Rectè ac secus, nihil ad nos, aut si ad nos, nihil ad hoc tempus. in Pis. 94. b

Quem cognouimus virum bonum, & non illiteratum, sed nihil ad Persium. 2. de Orat. 15

Dichoreus: nihil enim ad rem, extrema illa longa sit, an breuis. in Orat. 124. a

Nihil sanè ad rem: illa videamus quæ, &c. 2. de Finib. 131. a

Nihil ad rem, illud sit, an non, nihil refert. Orat. 218. b

Hoc nihil ad te, nostrum est onus. 3. famil. 52

Quando autem, &c. nihil ad hoc tempus. de Orat. 207. b

Nihil admodum. 2. de Orat. 5

Omnia dicendo excitanda sunt, nihil adiuuante natura. de Orat. 125. b

Mihi enim qui nihil agit, esse omnino non videtur. de Nat. deorum, 2. 32

Vos autem nihil agitis. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 82

Nihil agere Crassum delectabat. 2. de Orat. 14

Nihil agens, ne cogitari quidem potest quale sit. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 37

Quum videatis nihil aliud actum, nisi possessionem per interdicitum esse repetitam. pro Cecin. 7. a

Nihil alius, nihil amœnius. 4. ad Att. 25

Nihil aliud habet quod agiter in mente. 1. de Nat. d. 157. a

Amare autem nihil aliud est, nisi eum ipsum diligere quem ames, nulla indigentia, nulla vtilitate quæsitâ. de Am. 83. a

Nihil aliud dicis, nisi, nunquam vidi solem, &c. de Natura deorum, 1. 68

Est enim amicitia nihil aliud nisi omnium diuinarum, humanarumque rerum cum benevolentia & charitate summa consensus. de Amic. 19. a

Si nihil aliud fecerunt, nisi rem detulerunt: nonne satis fuit his gratias agi pro Rosc. Amer. 64. a

Nobis autem in hac causa nihil aliud opus est, nisi te ius instituto tuo dicere. ad Thermum, lib. 13. 56. 5. a

Nihil enim est aliud quam obrem mihi percipi nihil posse videatur. 5. de Finib. 133. a

In hoc etiam Græciæ nihil cedimus. de Leg. 156. b

Sed ego tam misero tempore nihil noui consilii cepissem, nisi in reditu meo nihilo meliores res domesticas, quam

Rempub. offendissem. Planco, lib. 4. 14. 7. a

Atque haud scio, anne opus sit quidem, nihil vnquam omnino deesse amicis. de Amicit. 46. a

Nihil est ab ea cogitatione, quam habemus de grauitate sapientis, errore, leuitate, temeritate distinctius. Academ. q. edit. 1. lib. 2. 61

Nihil est iis, qui placere volunt, tam aduersarium, quam fateri per quos profecerint. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 10

Dignitatem quidem illam Consularem fortis & constantis Senatoris nihil est quod cogitemus. ad Lent. lib. 1. 8. 10. a

Quare nihil est quod ex tanto comitatu virorum amplissimorum me vnquam abstrahas. pro Syl. 6. a

Nihil est quod illi non prosequantur suis argutiis. de Amicitia, 42. a

Nihil est quod isto eum admisceas. 3. ad Quint. frat. 7

Nunc ad epistolam venio, cui copiosè & suauiter scriptæ nihil est quod multa respondeam. Trebonio, lib. 15. 21. 10. a

Nihil est quod non alicubi esse cogatur. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 18

Si nondum profectæ sint, nihil est quod se moueant, quoad perspiciamus quo loci sit res. Att. lib. 7. 135. 3. a. pro Quintio, 6. a

De familia liberata nihil est quod te moueat. Terentia, libro 14. 4. 9. a

Nihil fumus, aut nobis quidem ipsis displicemus. 7. fam. 57

Nihil istorum fuit faciendum. Quint. frat. 327. b

Nihil mihi potius fuit, quam vt Masinissam conuenirem. in Somn. Scip. 1. a. Hoc est, nihil magis desiderabam.

Dolabellam antea tantummodo diligebam, obligatus ei nihil eram. epist. 88. b

Si nihil esset nisi animus. de Nat. d. 1. 21

Nihil mihi cum illo fuisset. 14. ad Attic. 29. Id est, nulla consuetudo aut amicitia.

Nihil vnquam mentita sit. de Nat. d. 2. 12

Te nihil esse isto in genere. 7. fam. 48

Caput autem literarum, sibi cum illa mima posthac nihil futurum. 2. Philip. 84. a

Nihil facere. Academ. quæst. ed. 1. lib. 2. 43. quod vulgò, nihil proficere.

Itaque erat in animo nihil festinare. ad Att. lib. 5. 99. 2. a

Nihil fingam, nihil diffimulem, nihil obtegam. 1. ad Att. 55

Nihil habet negotii. de Nat. d. 1. 72

Nihil enim interest daetylus sit extremus, an creticus. in Orat. 126. a

Stè te prosternas, vt nihil inter te atque inter quadrupedem aliquid putes interesse. Parad. 118. b

Optimatus verò tuis nihil confido, nihil iam ne inferius quidem. Attic. 137. b

Nihil quod ego malim meum esse, quam tuum. 4. fam. 42

Nihil omnium rerum agricultura melius. Offic. 30. b

Nihil cessatione melius existimat. de Nat. d. 1. 72

Cumque Pompeius ita contendisset, vt nihil vnquam magis, vt cum Crasso redire in gratiam. ad Lent. lib. 1. 9. 79. a

Nihil in rerum natura minimum, quod diuidi nequeat. Academ. q. ed. 2. lib. 1. 20

Illi enim corporis commodis compleri beatam vitam putant: nostri nihil minus. 3. de Finib. 67. a

Sic existimatis eos hic sagatos brachatosque versari animo demisso atque humili, vt solent ii qui affecti iniuriis, ad opem iudicum supplices inferioresque confugiunt: nihil verò minus. pro Font. 19. a

Cadit ergo in virum bonum mentiri, emolumentum sui causa, criminari, præripere, fallere: nihil profectò minus. 3. Offic. 108. a

Sed ita tamen, vt nihil minus velim, quam Pomponiam & puerum versari in timore ruinæ. Att. lib. 2. 19. 5. a

Eos confeci & absolui, nescio quam bene, sed ita accuratè, vt nihil posset supra. Att. lib. 13. 276. 2. a. Sub. esse, vel addi.

Est autem oratio scripta elegantissimè sententiis, verbis, vt nihil possit vltra cogitari. Att. lib. 15. 321. 8. a

Nihil posse comprehendere, hinc efficere volunt Academici, quod his omnibus, quæ visa sint, veris sint adiuncta falsa, quæ à veris nihil differant. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 40

Nihil posse percipi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 61

Hoc tamen opus in apertum vt referas, nihil postulo. Partit. 116. b

Nec nihil proficis. 11. ad Att. 14

Sine quo cum in vita nihil quicquam egregium, tum certè hoc quod tu expetis, nemo vnquam assequetur. de Orat. lib. 1. 66

Quorsum tandem, aut cur ista quæris: nihil sanè, &c. de Legibus, 156. b

Latine non pessimè loquebatur, vsu credo aliquo domestico: nam literarum admodum nihil sciebat. de Clar. Oratoribus, 110. a. De Curione.

Deinde permultis ciuitatibus pro frumento nihil soluit omnino. 5. Verr. 141. a

Nihil tale metuamus. 1. de Finib. 86. a

Nihil de suo genere in aliud genus transferri potest. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 47

Nihil turpius, quam cognitioni & perceptioni assertionem approbationemque præcurrere. Academicarum quæst. edit. 2. lib. 1. 32

Ea si nihil valet, aut si ad hanc rem non pertinet: quid negligentius, aut quid stultius maioribus nostris dici potest, &c. pro Cecinna, 29. a

Beneficio isto legis nihil vtitur. contra Rull. 78. b

Nihildum.

Et quanquam nihildum audieramus, nec vbi esses, nec quas copias haberes: &c. Cassio, lib. 12. 7. 5. a

Summatim adhuc ad te, nihildum enim ab Albo. ad Atticum, 240. b

Nihildum Brundusio erat allatum. Att. lib. 9. 171. 2. a

Itaque à te nihildum certi exquiro, sed quid videatur. Attico, lib. 7. 131. 5. a

Videte maiorum diligētiam, qui nihildum etiam istiusmodi suspicabantur. 6. Verr. 8. a

Eum nihildum suspicantem, ad me vocauit. in Cat. 112. b

Nihil non.

Nihil non ad rationem & tanquam ad artem dirigebat Antonius. de Clar. Orat. 72. a

Nihilum.

Nihilum audiebatur de reditu eius. 9. ad Att. 45

Si quid ius non esset rogari, eius ea lege nihilum rogatum. pro Cecinna, 303. b

At dolorem nihili facit. de Finib. 83. b

Ad nihilum recidunt omnia. in Orat. 137. a

Hunc tantum apparatus ne ad nihilum recidere patiare. 7. Philip. 234

In nihilum interire. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 20

Omnia illa tua præclara in Remp. merita ad nihilum esse ventura. ad Brut. lib. 11. 12. 3. a

Atque oratorum quidem laus ita ducta ab humili venit ad summum, vt iam (quod natura fert in omnibus) senescat, breuique tempore ad nihilum ventura videatur. Tusc. quæst. lib. 2. 4

Nihilo beator Iupiter, quam Epicurus dempta æternitate. 2. de Finib. 141. a

Nihilo sibi magis, quam alii commodum dicit. de Inu. 65. b

Hoc vos dialectici non facitis: nec solum ea non sumitis ad concludendum quæ ab omnibus concedantur, sed ea sumitis, quibus concessis nihilo magis efficiatis quod vultis. 2. de Diuinat. 155. a

Cum hoc tempore nihilo magis ego, quam vos, subsidio ire possim. Att. 129. b

Vt enim qui demersi sunt in aqua, nihilo magis respirare possunt, si non logè absint à summo, vt iam iamque possint emergere, quam si etiam tum essent in profundo. 3. de Finib. 73. a

Beneuolentior tibi, quam fuerim, nihilo sum factus. epistolarum, 45. b

Ex quo existet, vt de nihilo quidpiam fiat, quod nulli physico placet. de Fato, 29. a

Erit aliquid quod ex nihilo oriatur, aut in nihilum subito occidat. 2. de Diuinat. 56. a

Nihilo diligentior ad classem ornandam, milites reuocandos alendosque esse cœpit. 7. Verr. 64. a

Ego tibi hoc confirmo, nihilo te nunc maiore in discrimine esse quenquam nostrum. epist. 80. b

Tamen nihilo explet sententias. Orat. 219. b

Nisi in reditu meo nihil meliores res domesticas, quam Rempub. offendisse. epist. 58. b

Præterita voluptas pro nihilo est. pro Marc. 135. b

Aliquem condemnatum esse pro nihilo. Att. 171. b

Pro nihilo ducere alios præ se. in Verr. 116. b

Pro nihilo habere. 1. Philip. 11

Pro nihilo habenda est adoptio, nullo decreto probata, & contra omne ius facta. pro Domo sua, 31. a

Dii immortales, quam mihi ista pro nihilo. 14. ad Att. 11

Contemnere & pro nihilo putare aliquem. 1. Verr. 13. a

Quæ cadere in hominem possint, despiciere ac pro nihilo putare. pro Cecin. 295. b. Tusc. q. lib. 3. 32

Quæ Pyrrhoni visa sunt pro nihilo. de Finib. 73. b

Nihilominus.

Non solum eos, qui, &c. sed eos nihilominus, qui, &c. Attico, 127. b

In iis autem rebus quæ nihilominus vt ego absum, confici possunt. 10. fam. 3. Id est, quæ confici possunt etiam me absente, & sine opera mea.

Et tamen nihilominus *ἀνὲρ δεξιῶν*. epist. 210. b

Scimus nempe, hæremus nihilominus. Att. 151. b

Legam, inquit, nihilominus. de Clar. Orat. 181. b

Legati proficiscantur, bellum nihilominus paretur. in Antonium, 199. b

Peccauit verò nihilominus. Partit. 119. b

Minus dolendum fuit re non perfecta, sed puniendum certè nihilominus. pro Mil. 105. b

Tamen nihilominus putabant se, &c. pro Cluent. 33. b

Vester autem deus potest non impertire, vt nihilominus mundus regat. de Diuinat. 116. b

Quare meo quidem animo nihilominus eloquētia studentum est. 1. de Inuent. 7. a

Nihilofecius. ad Heren. 35. b

Nil.

Ego verò mihi nil assumo. pro Syl. 18. b

Sed tentemus, & lussisse putemur si nil sit, ab eo quod nequicquam est in tali homine, ex quo idem nihili dicitur. 3. Tusc. q. 32. a

Nilus.

De Arcano, Cæsaris opus est, vel mehercule etiam elegantioris alicuius: imagines enim istæ, & palæstra, & piscina & Nilus multorum Philotimorum est, non Diphilorum, sed & ipsi ea adhibebimus, & mittemus & mandabimus. Quint. frat. lib. 3. 24. 14. a

Ægyptum Nilus irrigat, & cum tota ætate obrutam oppletamque tenuerit, tum recedit, mollitôsque & oblimatos agros ad serendum relinquit. 2. de Nat. d. 99

Nimbus.

Quid autem iste in domo tua casus armorum: Sed hunc

quidem nimbium citò transiisse lator. Att. lib. 15. 18
 Imbres, nimbii, procellæ, turbines. 3. de Nat. d. 36
 Quæ terret animos fulminibus, tempestatibus, nimbis,
 niuibus, &c. 2. de Nat. d. 20. a

Nimirum.

Hæc enim est tyrannorum vita, nimirum, in qua nulla fides,
 &c. de Amic. 16. b
 Vestibula nimirum & aditus ad causam faciet illustres. Ora-
 tor, 201. b
 Opinor enim esse in lege, quam ad diem proscriptiones, ven-
 ditionesque fiant, nimirum ad Calend. Iunias. pro Rosc.
 Amer. 36. a
 Si consideraris, &c. omnibus regibus, cum quibus, &c. huc
 regem nimirum antepones. pro Marc. 131. b
 Nimirum similiter arbitremini isti, &c. pro Sex. Rosc. 44. b
 Horum nimirum aspectus, &c. Tusc. q. 242. b
 Itaque in cognitione nimirum assentiar, id est opinabor. 4.
 Academ. 201. a
 Quæ non modò summa bona, sed nimirum audebo vel fo-
 la dicere. pro Marc. 134. b
 Nam cum dissoluerimus, & absolute nimirum confecerim-
 us, &c. ad Heren. 6. b
 Nimirum didici, &c. in Verr. 200. b
 Et hic nimirum est fletus, qui, &c. Tusc. q. 187. b
 Itaque nimirum hoc illud est quod Cæsar scribit in ea epi-
 stola, cuius exemplum ad te misi, se velle uti cõsilio meo:
 &c. 9. ad Att. 32
 Is est nimirum Ioter, qui salutem dedit. in Verr. 139. b
 Hoc nimirum est illud, quod de Socrate accepimus, quod-
 que ab ipso in libris Socraticorum sæpe dicitur, esse diui-
 num quiddam, &c. 1. de Diuinat. 198. a
 Hoc nimirum est illud, quod non longè à gradibus Aure-
 liis hæc causa dicitur. pro Flac. 52. a
 Et nimirum istud est, quod ab hoc Tribuno dictum est in
 Senatu, vrbanam plebem, &c. contra Rul. 80. b
 Sed nimirum maius est hoc quiddam, quam homines opi-
 nantur. de Orat. 86. a
 Et nimirum id fuit, soluendo enim non erat. Att. 207. b
 Eum extingueret id nimirum fuit capi Troiam. ad Heren-
 nium, 33. & 4. b
 Nimirum igitur ut in causis, sic in ægritudine, &c. Tuscul.
 quæst. 207. b
 Luxuries igitur hominem nimirum ad hoc scelus impulit.
 pro Sext. Rosc. 34. b
 Et nimirum is princeps ex Latinis ista tractauit. de Claris
 Oratoribus, 171. b

Nimis.

Nimis acer fortasse, veruntamen honestus amor. pro Ar-
 chia, 20. a
 Nimis actus humores, aut concretus. de Nat. d. 2. 43
 Neque enim sumus nimis auidi, ista tua mediocri eloquen-
 tia contenti sumus. de Orat. lib. 1. 66
 Nimis indociles, admonendi videntur sæpius. de Nat. deo-
 rum, 1. 10
 Si cupiam hoc nimis infinitum videtur. de Orat. 90. b
 Nimis insidiarum ad capiendas aures adhiberi videtur.
 Orator, 97
 Alterum est vitium quo nimis magnum studium in res ob-
 scuras conferunt. Offic. 4. b
 Magna nimis licentia. ad Heren. 30. b
 Nimis multa videor de me, ipse præsertim. de Claris Ora-
 toribus, 177. a. Sub. dicere.
 Nimis multa in genera diuidere aliqua. Orat. 131. b
 Nimis sæpe secus videmus euadere. 2. de Legib. 42
 Ne nimis diligenter inquiras in ea, quæ isto modo memo-
 riæ sint prodita. 1. de Legib. 3
 Ut ne nimis citò diligere incipiamus, neve indignos. de
 Amicit. 67. a
 Tametsi incidamus oportet media, ne nimis serò ad extre-
 ma veniamus. 2. Philip. 63. a
 Tu verò illum nec nimis valde vnquam, nec nimis sæpe
 laudaueris. 3. de Legib. 1
 Testes, verbum honestissimum in iudicio: alio loco non ni-

mis. Pæto, lib. 9. 22. 14. a
 Quoniam quæ à natura expetenda sunt, ea dicis non nimis
 deesse nobis, quid præterea esse assumendum putes: 1. de
 Orat. 66. a
 Philotimi literæ me quidem non nimis, sed alios admodum
 delectarunt. ad Att. lib. 7. 141. 1. a
 Non nimis excuso me viris bonis. 9. ad Attic. 55. Id est, non
 nimis laboro, ut me excusent.
 Sed hæc non nimis exquiro à Græcis. ad Att. lib. 7. 136. 4. a
 Non nimis honestus. epist. 140. b
 Homo certè non nimis pudens. de Orat. 191. b
 Non nimis in Repub. versati. 3. de Legib. 16

Nimium.

Sed differre inter honestum & turpe, nimium, quantum,
 nescio quid immensum. de Finib. lib. 4. 58
 Mediocritas illa quæ est nimium & parum. Offic. lib. 1. 125
 In illius viri consiliis atque factis nec nimium nec parum
 vnquam fuit. in Ant. 229. b
 In omni re videndum est quatenus: etsi enim suus cuique
 modus est, tamen magis offendit nimium quam parum.
 Orat. 203. b
 Nemo nimium beatus est, & nemo beato beatior. 5. de Fini-
 bus, 140. a
 Nimium boni est, cui nihil est mali. de Finib. 73. b
 Nimium diligentes. 2. de Orat. 151
 De quo iam nimium etiam disputo. 4. Acad. q. 108. a
 Nimium diu te imperatorem tua illa Manliana castra desy-
 derant. 1. in Catil. 7. a
 Quoniam tu ita vis, nimium gratum esse concedam. pro
 Planc. 276. b
 Nimium longum tempus illud mihi videtur. Attic. lib. 12.
 241. 10. a
 Ne autem nimium multi pecnam capitis subirent, idcirco
 illa fortitio comparata est. pro Cluent. 101. a
 Muta nimium in excogitandis argumentis dialectica, in iu-
 dicandis nimium loquax. 2. de Orat. 87. a
 Succubam tibi in eo ipso, in quo nihil potest esse nimium.
 pro Planc. 276. b
 Homini forti, ac nimium optimati. 9. ad Att. 21
 Illud non nimium probo quod scribis, quo illi animo æ-
 quiore ferrent, te tuis etiam legatis lictores ademisse. 11.
 familiarium, 64
 Sales qui in dicendo nimium quantum valent. Orat. 204. b.
 Alias, mirum quantum valent.
 In hoc genere nimium quod est, offendit vehementius, quam
 id quod videtur parum. Orat. 103. a
 Quod erat ingenii verbis efferuescētibus, & paulò nimium
 redundātibz, quod erat ætatis, non sum aspernatus. 2. de
 Orat. 49. a. De Sulpitio.
 Quod vos interdum, vel potius nimium sæpe dicitis. 2. de
 Finibus, 68. a
 Nihil tum nimium videbatur. Brut. 15. 10. a

Nimio.

Sed quia te nimio te plus diligo. 10. ad At. 26

Nimius.

Venio nunc longo sanè interuallo ad quandam epistolam,
 qua mihi multa tribuens, vnum reprehendebas, quod in
 honoribus decernendis essem nimius, & tanquam prodi-
 gus. ad Brut. 34
 Nimia lenitas & ambitio. 1. ad Quint. frat. 8
 Nihil tum nimium videbatur. Att. 283. b
 Diligentiam, tota Republica suscepta, nimiam nullam pu-
 tabam. pro Mil. 49. a
 Vitis putanda est, ne syluescat sarmentis, & in omnes par-
 tes nimia fundatur. de Senect. 48. a
 Celeritates nimias suscipere in festinationibus cauendum
 est. 1. Offic. 181. a
 Hoc magis intelligendum est, hæc ipsa nimia in quibusdam
 futura non fuisse, nisi quædam essent modica natura. 5. de
 Finibus, 54. a
 Nam quod aiunt, nimia refecari oportere, naturalia relin-
 qui: quid tandem potest esse naturale, quod idem nimium
 esse possit? 4. Tusc. 91. a

Nimiopere.

Quos ædificia magna nimiopere delectant. in Parad.
 46. a
 Hæc opera, atque artificia, signa, tabulæ pictæ, Græcos ho-
 mines nimiopere delectant. 6. Verr. 116

Niobe.

Et Niobe fingitur lapidea propter æternum in luctu silen-
 tium. Tusc. q. lib. 3. 53
 Niptra, nomen tragædiæ. Tusc. q. 185. b
 Nisæi, populi. epist. 127. b

Nisi.

Crederem, nisi eius augurio rex Hostilius maxima bella
 gessisset. de Nat. d. 2. 7
 Chrysiptum nunquam nisi Chesiptum vocabat. de Natura
 deorum, 1. 66
 Tu, nisi malo coactus, rectè facere nescis. 5. Verr. 51. a
 Si Torquatus Syllam solum accusasset, ego quoque hoc
 tempore nihil aliud agerem, nisi eum qui accusatus esset,
 defenderem. pro Syl. 173. b
 Si nihil aliud fecerunt, nisi rem detulerunt, nonne satis fuit
 his gratias agi? pro Rosc. Amer. 64. a
 Nisi admirabilia multa ad veritatem dixissent augures, non
 floreret tam diu eorum nomen. 2. de Leg. 34
 Iudicare difficile sanè, nisi expertum. de Amicit. 55. a
 Domitius (nisi me omnia fallunt) de se incredibiliter perti-
 mit. ad Att. lib. 8. 151. 1. a
 Nisi centuriatis comitiis ferri leges de singulis maiores no-
 stri noluerunt: descriptus enim populus censu, ordinibus,
 ætatibus, plus adhibet ad suffragium auxilii, quam fusc
 in tribus conuocatus. 3. de Legib. 38
 Etenim non modò auctoritatem, sed etiam nomen iudi-
 cum amittemus, nisi hæc ex ipsis causis iudicabimus. pro
 Cluent. 3. a
 Quod non ferè contingit, nisi his qui etiam contemnen-
 dos se arbitrantur. de Amic. 63. a
 De re nihil possum iudicare, nisi illud, certè persuadeto te
 nihil temerè fecisse. 13. fam. 97
 Sed hoc primum sentio, nisi in bonis amicitiam esse non
 posse. de Amicit. 16. a
 Nunquam vidi in vlla alia, nisi in humana figura. de Natura
 deorum, 1. 61
 Adhuc certè (nisi ego insanio) stultè omnia & incautè. Att.
 lib. 7. 129. 2. a
 Quem vnquam Senatus ciuem, nisi me, nationibus exteris
 commendauit? pro Sest. 25. b
 Nihil amplius dico, nisi me in Siciliam venire noluit. de
 Finib. 150. b. & pro Planc. 279. b
 Nec verò habeo quenquam antiquiorem, nisi quem, &c. de
 Clar. Orat. 170. b
 Nisi quid de Epaminonda suspicari licet, &c. de Clar. Ora-
 toribus, 190. b
 Hoc me delectat, nisi quod, &c. Att. 23. b
 In freto medio hanc epistolam legi, ut quid possem præui-
 dere, in mentem non venerit mihi, nisi quod præfens me
 ipse defenderem. Att. 257. b
 Nihil video quod timeam, nisi quod omnia sunt incerta.
 epistol. 135. b
 Nunquam facies: cur, nisi quod turpe est. de Finib. 80. b
 Memento, te, quæ nos sentiamus, omnia probare, nisi quod
 verbis aliter vtamur. de Finib. 2
 Quid enim est aliud gigantum more bellare cum diis, nisi
 naturæ repugnare? de Senect. 6. a
 Nisi quis nos deus respexerit. ad Att. lib. 1. 11. 11. a
 Nisi restituisset statuas, vehementer iis minatur. 4. Verri-
 narum, 117. a
 Nisi si quid erit, &c. Att. 24. b
 Nisi voluntarii accusatores sint, graues esse non possunt.
 3. de Legib. 40
 Nunquid igitur oportet, nisi tres sortes cõici, vnam eduei:
 nihil. coniti iubet tres. 4. Verr. a
 Nihil quicquam aliud, nisi verebor, ne quando, &c. Quint.
 frat. 312. b
 Quid erat quod Capitoni primum nuntiarit, nescio, nisi

hoc video, Capitonè in his bonis esse socium. pro Sexto
 Roscio, 35. b
 In qua nisi (ut dicitur) apertum peccus videas, tuumque
 ostendas, nihil fidum, nihil exploratum habeas. de Ami-
 citia, 80. a
 Nisi cupiam L. Cæsar crudelior nudiustertius est visus,
 cum, &c. in Cat. 121. b
 Nam quid aliud agimus quum à voluptate, id est à corpore,
 quum à re familiari, quæ est ministra & famula corporis,
 quum à negotio omni seuocamus animum, quid inquam
 tum agimus, nisi animum ad seipsum vocamus? 1. Tuscu-
 lan. quæst. 116. a
 Nisi enim immortalitatem optare vellet, quid non est ade-
 prus quod homini fas esset optare? de Amicit. 9. a
 Neque nostræ disputationes quicquam aliud agunt, nisi vt,
 &c. 4. Acad. 15. a
 Quid est aliud quod nos patroni facere debeamus, nisi vt
 eos qui insectantur, repellamus? pro Cæl. 24. a
 Nisi fortè ego vobis, qui & miles & tribunus & legatus &
 Consul versatus sum in vario genere bellorum, cessare
 nunc videor, quum bella non gero. de Senect. 16. a
 Erat autem nihil noui, quod aut scriberem, aut ex te quære-
 rem, nisi fortè hoc ad te putas pertinere. Att. 236. b
 Nisi fortè iste summarius. Att. lib. 10. 192. 5. a
 Miseros illudi nolunt, nisi se fortè iactant. lib. 2. de Orato-
 re, 132. a
 Nisi fortè volumus Epicureorum opinionem sequi. de Fa-
 to, 55. a
 Ortum quidem amicitia videtis, nisi quid ad hæc fortè vul-
 tis. de Amicit. 32. a
 Nisi verò Ennium non putamus ita totum illud audiuisse.
 4. Acad. q. 155. a
 Nisi verò existimatis hominem, &c. in Verrem, a
 Nisi verò hæc tenus, &c. pro Flacco, 153. b
 Nisi verò paucos fuisse putatis, qui, &c. pro Syl. 170. b
 Nisi verò siquis est qui Catilinæ similes cum Catilina sen-
 tire non putet. 2. in Catil. 29. a
 Nisus, Vide Niton.
 Nitedula, Vide Nitidus.
 Niteo.
 Non dico solum hoc in Republica vctigal esse, quod amif-
 sis aliis remaneat, intermissis non conuiescat, in pace ni-
 teat, in bello non oblescat, &c. 1. de Leg. Agr. 13. a
 Illorum vides quam nitente oratio. de Finib. lib. 4. 4
 Nitere vnguentis, fulgere purpura. in Cat. 28. a

Nitens.

Non valde nitens, non planè horrida oratio. de Clar. Orato-
 ribus, 128

Nitescio.

Exiguo qui stellarum candore nitescit. in Arato, 20. a
 Ingenio, doctrina, præceptione natura nitescit. ad Heren-
 nium, 21. b
 Hic autem, vbi habitamus, non intermittit suo tempore
 Cælum nitescere, arbores frondescere. 1. Tusc. 56

Nitor.

Si quem etiam minorum horum aliquid offendit, si pur-
 puræ genus, si amicorum cateruæ, si splendor, si nitor:
 iam ista deseruerint, iam ætas omnia, iam dies mitigari-
 pro Cæl. 61
 Ætas oratorum, in qua naturalis inesset non fucatus nitor.
 de Clar. Orat. 18. a
 Cuius nitor vrbis Italiam nuper illustrauit. ad Heren. 28. b
 Nitor orationis noster, si modò is est aliquis in nobis. ad At-
 ticum, 13. 267. 6. a
 Sed quia hæc sua sponte squalidiora sunt, adhibendus erit
 in eis explicandis quidam orationis nitor. Orat. 207. b
 Tum Lyfandrum intuentem eius purpuram, & nitorem
 corporis, ornatumque Persicum, multo auro, multisque
 gemmis, dixisse, Rectè verò te Cyre beatum ferunt, quo-
 niam virtuti tuæ fortuna coniuncta est. de Senect. 56. a.
 scilicet Cyri.
 Gemmæ nitore & auri splendore aspectus omnium per-
 stringere. ad Heren. lib. 4. 230. a

Nimio nitore lustratus delphinus. in Arato. 11. a
Fannii autem ætate coniunctus Antipater, paulò inflauit
 vehementius, habuitque vires agrestes ille quidem atque
 horridas, sine nitore ac palæstra. 1. de Legib. 5

Nitidus.

Nitidum & lætum genus verborum. 1. de Orat. 4. o
 Pro isto affo sole, à te nitidum solem vnctumque repe-
 mus. 12. ad Att. 9

In piæturis alios horrida, inculta, abdita & opaca: contra
 alios nitida, læta, collustrata delectat. in Orat. 20. a

Quos pexo capillo nitidos videtis. 2. in Cat. 42

Vt sint alia consonantiora, grauiora, leuiora, & quodammo-
 do nitidiora, alia contra. in Partit. 10. a

Campi collésque nitidissimi, viridissimi que. 5. Verr. 37

Nitedula.

Quoniam id etiam fatum ciuitatis fuit, vt illa ex veprecu-
 lis extracta nitedula Rempubl. conaretur arrodere. pro
 Sestio. 61. a

Nitor.

Ad omnia nitor, non ad animum, sed ad vulnus reficien-
 dum. 12. ad Att. 16

Domitius in quo vno maximè ambitio nostra nititur. 1. ad
 Atticum. 4

M. Scaurus qui prudentia rerum magis, quàm dicendi arte
 nititur. 1. de Orat. 108. a

Id quo nititur aduersariorum causa. de Inuent. 80. b

Vt aliquando in quibus causa nititur, ad ea veniamus. pro
 Cælio. 18. & pro Deiot. 2

Nititur in coniectura diuinatio. 2. de Diuinat. 82. a

In hoc vno nititur, quòd sit ignobilis. pro Cluent. 40. b

Omnes enim partes eius vndique medium locum capes-
 sentes, nituntur æqualiter. 2. de Nat. d. 173. a

Sed plurimi contra nituntur. Tusc. q. lib. 1. 41

Radibus suis nituntur arbores. pro Cælio. 10. a

Ei viro autem mors parabatur, cuius in vita nitebatur salus
 ciuitatis. pro Mil. 14. a

Tum etiam exemplorum copia nitebatur. de Orat. 92. b

Ipsæ quoque ad omniū nitetur facultatem. Tusculanarum
 quæstio. 25. b

Nunc si ita sunt quæ speras, sustinebimus nos, & spe, qua
 iubet, nitentur. Att. lib. 3. 49. 4. a

Quòd confugies? vbi nitere? 4. Verr. 110. a

Hoc non faceret, nisi alicuius intolerabili libidine, & nimis
 acerbo odio niteretur. pro Cælio. 37. b

Quod quidem ni ita se haberet, vt animi immortales essent,
 haud optimi cuiusque animus maximè ad immortalẽ
 gloriam niteretur. Cat. 75

Quod ita ortum esset è terra, vt stirpibus suis niteretur. Tu-
 scul. q. 235. b

Frequentes profectò talibus conatibus obuiam ire nitere-
 mur. Antequam. 194. b

Nos quum maximè consilio, studio, labore, gratia, de causa
 regia niteremur: subito exorta est nefaria Catonis pro-
 mulgatio, quæ nostra studia impediret. Lent. lib. 1. 10

Sed quum ratio, salusque omnium nostrum, qui ad Remp.
 accedimus, non veritate solum, sed etiã fama niteremur,
 sermones ad te aliorum semper, non mea iudicia perscripsi.
 ad Quint. frat. lib. 1. 2. 2. a

Tu eris vnus in quo nitatur ciuitatis salus. Somn. Scip. 7

Defensor autem ea, quam propofui æquitate, nitatur. in
 Partit. 70. a

Est igitur adolescentis, maiores natu vereri, ex hisque deli-
 gere optimos & probatissimos, quorum consilio atque
 autoritate nitatur. 1. Offic. 17. 2. a. Id est, fulciatur & gu-
 bernetur, instituatque.

Vt iam fractum Græciæ nomen huius vrbs laude nitatur.
 pro Flac. 49

Moderatio modò virum adfit: & tantum quantum quisque
 potest, nitatur. de Senect. 29. a

Ipsæ dixi, qui non habet vbi nitatur, reuolat. de Nat. d. 51. b

Nitamur igitur nihil posse percipi. Acad. q. 17. b

Fundamenta defensionis meæ, quæ firmissima sunt, si nitan-
 tur iudicio suorum. pro Cælio. 3

Niti ad aliquid agendum. 12. ad Att. 16

Contra honorem alicuius niti. Att. lib. 9. 183. 3. a

Altera mihi niti, & magnopere confidere videbatur inuidia
 iam inueterata iudicii Iuniani. pro Cluent. 1. a

Authoritate atque consilio alicuius, & eius exercitu niti.
 Cassio, lib. 12. 10. 4. a

Ego istius pecudis consilio scilicet aut præsidio niti vole-
 bam. in Pis. 14. a

Ea frequentia in qua oratorum studia niti solent. pro De-
 iotaro. 144. b

Gratia & autoritate & potentia cuiusquam niti. 2. Verrina-
 rum. 10. a

Niti ope alterius. epist. 187. b

Satius est me meis rebus gestis florere, quàm maiorum opi-
 nione niti. in Salust. 3. a

Vt lex ipso scripto videatur niti. de Inuent. 80. b. Part. 242. b

Quædam serpentes extra aquam ortæ, simul ac niti possunt,
 aquam persequuntur. de Nat. d. 50. b

Fiducia virtutis nobis nitendum est ad spem beatè viuendi.
 5. Tusc. q. 2

Sudans nitendo nec proficit hilum. Tusc. q. 150. b

Nitens.

Extrema nitens plumato corpore Coruus
 Rostro tundit & hic, & c. in Arat. 25. a. 2. de Natura deo-
 rum. 171. a

Viribus suis nitens Resp. Brutus Ciceroni. 4. 7. a

Quam propter nitens pennis conuoluitur ales. de Natura
 deorum. 48. b

Ille tamen nitens grauius vestigia ponit. de Nat. d. 47. b

Nisus.

Ergo si rebus comprehensis & perceptis, nisa & progressa
 ratio hoc efficiet, nihil posse comprehendi: quid potest
 reperiri, quod ipsum sibi repugnet magis? Acad. quæst.
 edit. 1. lib. 2. 42

Nisus.

Pedentem, inquit, ite, & sedato nisu: nec succussu arripiat
 maior dolor. 2. Tusc. q. 85. a

Nixus.

Quint. Scæuola hastili nixus. pro Rab. 15

In cubitum nixus. Att. 272. b

Stetit soleatus Prætor Pop. Romani cum pallio purpureo,
 tunicaque talari, muliercula nixus in litore. 7. Verrina-
 rum. 69. a

Virtutis cursus ad gloriam hoc facilius fortasse, quòd huc
 à me ortus, & per me nixus ascendi. pro Planc. 55

Cum Carthago nixa duabus Hispaniis huic imperio im-
 mineret. pro Corn. 71. b

Res, quæ mendacio nixa est. 2. de Orat. 17. a

Viriditas herbescens quæ nixa fibris stirpium sensum ado-
 lefcit. de Senect. 87. b

Nixa honesto virtus. 1. de Finib. 93. a

Auxilium vniuersorum eò plurimum prodest, quòd firmio-
 ribus opibus est nixum. Antequam iret in exil. 2. a

Si obtinuerit causam Cluentius (sicuti vestra æquitate nixi
 confidimus) omnes existimabunt, id quod erit, obtinuisse
 propter innocentiam. pro Cluent. 126. a

Innocentia freti, nobilitate nixi, potentia ac multitudine ami-
 corum fulti, perfacile existimarem aduersariorum vim
 ac factionem à nobis repelli posse. Antequam iret. 6. a

Partim innocentia freti, partim nobilitate nixi. Antequam
 iret in exil. 194. b

Engonasin vocitant genibus quia nixa ferantur. de Natura
 deorum. 47. b

Nixus.

In aere autem astra voluntur, quæ se & nixu suo conglo-
 bata continent, & forma ipsa figuræque sua momenta
 sustentant. 2. de Nat. d. 175. a

Nitrum.

Persuasum est ei, censuram lomentum, aut nitrum esse. 8.
 familiarium. 42

Nix.

Pruina & nix. 2. in Catil. 43. a
 Nix ex aqua concreta. Academ. q. edit. 1. lib. 2. 92

Nix nigra secundum Anaxagoram, quia aqua nigra, vnde
 illa est concreta. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 92

Risi niuem atram, tæque hilaris animo esse & prompto ad
 iocandum valde me iuuat. Quint. frat. lib. 2. 29

Aquam conglaciare frigoribus & niue pruinaque concre-
 scere. de Nat. d. 2. 19

Niue obriguerit earum regionum pars. de Nat. d. 1. 19

Pruinas ac niues perferre. in Cat. 109. b

Niuales.

Tu quoque cum tumulos Albano in monte niuales
 Lustrasti, & læto maestasti late Latinas, & c. 1. de Diu. 32. a

Niueus.

Niueus candor. ad Heren. 34. b
 Niueus liquor. 1. de Diuinat. 21. a

Nixus.

Hic ille exoritur conuerso corpore Nixus,
 Aluum, crura, humeros, simul & præcordia lustrans,
 Et dextræ radios læto cum lumine iactans. in Arato. 50. a

Iam dextrum genus, & decoratam lumine suram
 Erigit, ille vagans vulgato nomine Nixus,
 Quem nocte extinctum atque exortum vidimus vna. in
 Arato. 44. a

No.

Serpere anguiculos, nare anaticulas, euolare merulas, & c. 5.
 de Finib. 75. a

Nans.

Nanque alias bestias nantes aquarum incolas esse voluit. 5.
 Tusc. q. 54. a

Nato.

Natabant pauimenta vino, mædebant parietes. 2. Phil. 103. a

In quo quidè magis tu mihi natate visus es, quàm ipse Ne-
 ptunus. de Nat. d. 72. b

Quo omnis iuuentus natandi causa venit. pro Cælio. 45. b

Natans.

Naufragus quidem natans. de Inuent. 81. & epist. 100. a

Nobilis.

Nobilis ciuitas. 13. fam. 58
 Crantor in nostra Academia, vel in primis nobilis. Tuscul.
 quæst. 192. b

Ex doctrina nobilis & clarus Demetrius. pro Rab. Posthu-
 mo. 14. a

Nobilis legatio. Academ. q. edit. 1. lib. 2. 5

Accipite nunc aliud eius facinus nobile, & multis locis sæ-
 pe commemoratum. 4. Verr. 58. a

Illustre & nobile municipium. 7. Verr. 33. a

Sunt enim & aliæ, & pro Seruio Fuluio de incestu nobilis
 oratio. de Clar. Orat. 63. a

At quàm nobilis tua illa peregrinatio. in Ant. 277. b

Nobilis reprehensio. Academ. q. edit. 1. lib. 2. 101

Magnus & nobilis rhetor Isocrates. 2. de Inuent. 126. a

Nobilis Sylla, clarus Marius. de Arusp. respon. 50

Taurus ille nobilis, quem Phalaris habuisse dicitur. 6. Ver-
 rinarum. 65. a

Honoratus & nobilis Thucydides. in Orat. 17. a

Nobili genere natis, beneficia dormientibus deferri solita.
 7. in Verr. 141

Nobili ne gladiatori quidem hæreret. pro Quint. 46

Nobili loco natus. 1. de Diuinat. 148. a

Res est omnis in hac causa nobis Iudices cum Clodia ntu-
 liere non solum nobili, sed etiam nota. pro Cælio. 23. a

Magni atque nobiles philosophi. de Nat. d. 1. 4

Præclari & nobiles in philosophia. 1. de Orat. 24. a

Qui non tam me impediunt quòd nobiles sunt, quàm ad-
 iuuant quòd noti sunt. 2. Verr. 10. a

Quidam nobiles homines, & de me optimè meriti. epist. 15. b
 Nobiles homines seu rectè, seu perperam facere coeperunt,
 in vtroque excellunt. pro Quint. 16

Insignes genere nequaquam sunt tam, quàm vitiis nobiles.
 de Petit. Consul. 9. a

puto. 3. de Legib. 29

Cæteri homines apud nos nati, inter suos nobiles. pro Flac-
 co. 41. 2. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1

Homo nobilissimus Pericles Ephesius. 3. Verr. 60. a

Illius ætatis nobilissimus & clarissimus philosophus. 2. de
 Orat. 85. a

Gladiatorum pars nobilissimum. de Opt. gen. 244. b

Nobilissimi homines, & Noui homines, contraria. 5. fami-
 liarium. 51

Nobilissima prædia. pro Rosc. Amer. 13

In te enim homine omnium nobilissimo similia inuido-
 rum vitia perspexi. Lent. lib. 1. 7. 26. a

Tres nobilissimi fundi. pro Rosc. Amer. 60. a

Nobilitas.

Nobilitas, blanda conciliatrix. pro Sest. 15

Vera nobilitas magnam vim habet. Postquam. 209. b

Fautor nobilitatis Roscius. pro Rosc. Amer. 9. a

Semper enim (vt scitis) studiosus nobilitatis fuit. 4. Acade-
 micarum quæst. 224. a. De Democrito.

Ad memoriam laudum domesticarum, & ad illustrandam
 nobilitatem suam. de Clar. Orat. 31. a

In eo ipso in quo prædicationem nobilitatẽque despiciunt,
 prædicari de se ac nominari volunt. pro Arch. 20. a

Per tuam nobilitatem, per vestram familiam, per tuas sta-
 tuas. de Orat. 131. b

Genere ac nobilitate, suæ ciuitatis facilè primus. pro Rosc.
 Amer. 9. a

Florebat nobilitate discipulorum Isocrates. 3. de Orat. 78. a

Præstantes nobilitate familia. 1. de Diuinat. 51. a

Omnes boni semper nobilitate præstantes. pro Sest. 7. b

Nobilito.

Quid poetæ, nonne post mortem nobilitari volunt? Tusc.
 quæst. lib. 1. 27

Multitudine rerum gestarum nobilitari. in Partit. 21. a

Nobilitatus.

Neque enim ex te vnquam es nobilitatus, sed ex lateribus
 & lacertis tuis. de Senect. 25. a

Nobilitatus multitudine rerum gestarum. Partit. 23. b

Testis est Phalaris, cuius est præter cæteras nobilitata cru-
 delitas. 2. Offic. 35

Speçtata & nobilitata Lacedæmoniorum virtus. pro Flac-
 co. 49. a

Quod etiam si nobilitatum non sit, tamen honestum non
 sit. Offic. 4. b

Clari & nobilitati labores. 2. Tusc. q. 104. a

Nobilitata spatia Academia. 5. de Finib. 2. a

Nobiscum.

Cum illis dicitur, cum autem nobis non dicitur, sed nobis-
 cum, quia obscenius concurrerent literæ. Orat. 211. b

Quàm nobiscum male agatur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 72

Noceo.

Quid nocet? 15. ad Att. 23

Qui aliis nocent, vt in alios liberales sint, in eadem sunt in-
 iustitia, vt si ipsi in suam rem alienam conuertant. Offic.
 ciorum. 1. 65

Hoc nulla in re vnquam quicquam nocuit. de Inuent. 54. b

Nec si grando quippiam nocuit, id Ioui fuit animaduerten-
 dum. de Nat. d. 77. b

De quo nihil nocuerit, si aliquid cum Balbo eris locutus.
 Att. lib. 12. 61

Eodem modo constitutum est, vt non liceat sui commodi
 causa nocere alteri. 3. Offic. 28

Et non audeat cuiquam aut dicto proteruo aut facto nocere.
 de Finib. lib. 2. 41

Mihi nihil iam ab istis noceri potest. in Cat. 71

Confirmat his curaturus se esse, ne quid ei per filium suum
 noceret. 4. Verr. 67. a

Arma alia ad nocendum, alia ad tegendum. pro Cec. 296. b

Declinare ea quæ nocitura videantur. Offic. 3. b

Nocens.

Innocens, si accusatus sit, absolui potest: nocens nisi accu-
 satus fuerit, condemnari non potest. pro Sext. Rosc. 27. &
 ad Herennium. 34. b

Reus nocens. pro Murena. 135. b
 Turpis & nocens vita. Antequam iret in exil. 3. a
 Orator qui scelus fraudemque nocentis possit subiicere o-
 dio ciuium. de Orat. 102. b
 Ita habendum est religioni, nocentem aliquando & nefa-
 rium, impiūque defendere. 2. Offic. 72
 Nocentes & pecuniosi rei. Partit. 124. b
 Omnes optimates sunt, qui neque nocentes sunt, nec natu-
 ra improbi. pro Sextio. 84
 Nec antē turpes iudices quæsi, quā honestis iudicibus
 nocentium salus desperata est. 5. Philip. 175
 Vites à caulibus vt à pestiferis & nocentibus refugere di-
 cuntur. de Nat. d. 50. b
 Se auarissimi hominis cupiditati satisfacere posse, nocentif-
 simæ victoriæ non posse. 2. Verr. 26

Noctu, Nocturnus, Vide Nox.

Noctua.

Ego te libenter, vt rogas, quibus rebus vis adiuuabo, & tibi
 versus, quos rogas, hoc est Athenas noctuam mittam.
 Quint. frat. lib. 2. 16. 14. a

Nodus.

Qui numerus rerum omnium ferè nodus est. Som. Scip. 18
 Cæsari nullus honos à Senatu habeatur, dum hic nodus ex-
 peditur. At. lib. 15. 46. Id est, dum hoc negotiū conficitur.
 Maximus autem (nisi me fortè fallit) in Rep. nodus est in-
 opia rei pecuniariæ. ad Brut. 59

Æternum ex astris cupiens connectere nodum. 2. de Natura
 deorum. 163. a

Incideramus enim in difficilem nodum. Cælius ad Cicero-
 nem. lib. 8. 32

Quasi nodum ac vinculum tertium aliquid requirunt om-
 nia duo ad cohærendum. de Vniuers. 15

Atque etiam mihi quidem videntur, qui vtilitatis causa sin-
 gunt amicitias, amabilissimum nodum amicitiae tollere.
 de Amicit. 47. a

His igitur singulis versibus quasi nodi apparent continua-
 tionis, quos in ambitu coniungimus. in Orat. 129. a

Orbes vincti inter se, & nodis cælestibus apti. de N. d. 48. b

Gallus in scuto pictus, sub nodis distortus, eiecta lingua,
 &c. de Orat. 133. b

Nodus cælestis.

Atque vna tandem in stella communiter hærent,
 Quam veteres foliti cælestem dicere nodum. in Arat. 2. a

Nola, oppidum. de Clar. Orat. 165. b

Nolanus.

Fundus nolanus. ad Att. 126. & Offic. 7. b

Nolo.

Cui qui nolunt, iidem tibi non sunt amici. epist. 2. b

Noluit miserè. 12. fam. 20. in epist. Cassii.

Euolare altius certè noluerunt. epist. 7. b

Nolet hoc temporis, &c. epist. 84. b

Noli putare me quicquam maluisse, quā vt mandatis tuis
 satisfacerem. Att. 84. b

Noli putare quenquam, &c. de Clar. Orat. 175. b

Quare nolite existimare, &c. de Orat. 126. b

Nolite existimare eos qui, &c. non expectare huius exitum
 iudicii. pro Flac. 166. b

Nolite enim putare, quemadmodum in fabulis, &c. in Pi-
 sonem. 89. & pro Sext. Rosc. 29. b

Nollem abortum illius. 14. ad Att. 44. Id est, ægrè fero.

Imprudens huc incidi iudices: emit enim: non abstulit: nol-
 lem dixisse. 6. Verr. 38. a

Quod quidem nollem. 13. fam. 21

Vt quum tabulas nouo magistro traderem, exempla litera-
 rum ipsi habere non nollent. 4. Verr. 131. a

Si erit (quod nolim) accersendus. Att. 114. b

Cui is se non nolle dixisset. de Orat. 115. b

Nolle iudicium. 4. ad Att. 13

Eum id non nolle. 13. ad Att. 13. pro, velle, & gratum illi esse.
 Libenter etiam copulando verba iungebant: vt fodes, pro si
 audes, &c. nolle, pro non velle. in Orat. 86. a

Nomen.

Nomen est, quod vnicuique personæ datur, quo suo quæ-

que proprio & certo vocabulo appellatur. de Inventionē,
 lib. 1. 51

Hæc spirabilis natura cui nomen est aer. de Nat. d. 44. b

Fons, cui nomen Arethusa est. in Verr. 227. b

Eique morbo nomen est auaritia. Tusc. 214. b

Hæc exornatio cui licentiæ nomen est. ad Heren. 35. b

Cui nomen Neniæ. de Leg. 182. b

Sext. Clodius cui nomen est Phormio. pro Cecin. 290. b

Saltatio, cui saltationi Tytius nomen est. de Clar. Orat. 185. b

Cum ambulandi causa in Lycæum venissemus, nam id su-
 periori gymnasio nomen est. de Diuin. 81. b

Cuius ne nomen quidem proditum est. Tusc. q. lib. 1. 90

Nomen erat Sestertius x x x. epist. 75. b

In hisque primū ipsius Pythagoræ, deinde postea Pytha-
 goræorum tantum nomen esset. Tusc. q. lib. 4. 2

Cum venicū cuiusquam nomen esset delatum. de Inuen-
 tione, 69. b

Et sit eius nomen, quā Solonis, illustrius. Offic. 1. 105

Quoniam Neptuam è nando appellatum putas, nullum
 erit nomen quod non possis vna litera mutata explicare
 vnde ductum sit. de Nat. d. 72. b

In insula quæ est in Fibreno (nam opinor illi alteri flumini
 nomen esse, &c. de Legib. 169. b

Nomen quum dicimus, cognomen quoque & agnomen in-
 telligatur oportet. 2. de Inuent. 140. a

Nomen certum beneficii. 7. fam. 15

Nomen consulare. pro Planc. 14

Grauiissimum & sanctissimum pietatis nomen. Lentulo, li-
 bro 1. 9. 1. a

Nomen imperatorium captans. 11. fam. 7. in epist. D. Bruti.

Nomen inane. Tusc. q. lib. 1. 18

Nomen inauditum. de Finib. lib. 3. 12

Nomen inuidiosum & infamiæ subiectum. de Fin. lib. 2. 9

Leue hoc nomen h. s. c. c. l. i. i. sunt. pro Quin. Rosc. 45. b

Huius magnum nomen in patronis fuit. de Clar. Or. 186. b

Nomen nostrum in gratia erat. 5. ad Att. 40

Proprium & verum nomen nostri mali. pro Lig. 10. a

Nomen tantum repudiatum, res manebit. 3. de Leg. 17

Nomen Græcum tritum pro Latino. 2. de Nat. d. 67

Ex quo amicitiae nomen est ductum. de Nat. d. 185

Hic nomen honoris adeptus est, non honorè. de Clar. 191. b

Nomen imperii, quo appellor. epist. 25. b

Impudentiæ nomen fugiendum. 1. de Orat. 60. a

Et clarissima voce se nomen Oppianici, si interfectum M.
 Aurium comperisset, delaturum esse testatur. pro Clu. 17. a

Qui sibi delationem nominis & capitis periculum osten-
 tarat. pro Cluent. 18. a

Nominis diem petere. pro Quint. 50

Nominis dignitatem videtur, cum à re ipsa descisceret, reti-
 nere voluisse. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 64

Quas adoptiones, sicut alias innumerabiles, hæreditates
 nominis, pecuniæ, sacrorum secuta sunt. pro Dom. sua. 28

Curasti enim vt plus additū ad memoriam nominis nostri,
 quā ademptū de fortuna videretur. ad Lent. lib. 1. 7. 28. a

Sustineda tamen (si tibi videbitur) solutio est nominis Cere-
 liani, dū & de Metione & de Faberio sciamus. 12. ad Att. 65

Quis enim tam inimicus penè nomini Romano est, qui
 Ennii Medeam, aut Antiopam Pacuuii spernat? 1. de Fini-
 bus, 7. a

Nomen accipere. 2. de Inuent. 164

Nomen asciscere tyranni. ad Brut. 47. in epist. Bruti.

Multa perniciosè, multa pestiferè sciscūtur in populis, quæ
 non magis legis nomen attingunt, quā si latores aliqua
 concessu suo sanxerunt. 2. de Leg. 21. a

Aut tu illum fructu fallas, aut per literas

Auertas aliquod nomen, aut per seruolum

Percutias pauidum. 3. de Nat. d. 103. a

Nomen suum alicui commodare ad translationem crimi-
 nis. 6. Verr. 82

Nomen amplissimum consequi. 1. ad Quint. frat. 33

Dare nomen familiæ alicui. pro Domo sua, 91. a

Quem in numerum nemo nomen dedit, nisi scelere perdi-
 tus. pro Domo sua, 90

Pacilius ait, si liceret, nomen absentis deferre se velle. 4. Ver-
 rinarum, 66. a

Nomen de aliquo crimine deferre. pro Rosc. Am. 16. & 39

Nomen dissoluere. pro Planc. 55

Ego autem meis rebus gestis hoc affectus sum, vt bonum
 nomen existimer. Sextio, lib. 5. 6. 7. a

Reliquum est, si Faberius nobis nomen illud explicat, nil
 quærere quanti. Att. lib. 13. 284. 3. a

Nomen facere. 3. in Verr. 65

Cum ea non reperiantur, quæ voluptatis nomen habent.
 pro Mur. 127. b

Sed res habebat nomen hoc apud illos, non hic imposuerat.
 pro Rab. 127. b

Magnum nomen in oratoribus habuerunt. in Orat. 11. a

Verum qui omnino nomen habuerint, non ita multi fue-
 runt. de Clar. Orat. 187. b

Huic prædæ ac direptioni cellæ nomen imponis. in Ver-
 rem, 173. b

Quod enim leuius huic leuitati nomen imponam? Tuscul.
 quæst. lib. 1. 78

Imponere nomen nouis rebus. 3. de Finib. 4. a

In nomen suum sermones erumpere sensit. 1. ad Q. frat. 36

Nomen inficiari. pro Quint. 50

Quid ergo? Aius iste aiebat & loquebatur, & ex eo nomen
 inuenit. de Diuinat. 123. b

Aristolochia, quæ nomen ex inuentore inuenit. de Diu. 86. b

Quod ad eius litui, quo canitur, similitudine nomen inue-
 nit. de Diuinat. 86. b

Vt Neoptolemus ad Troianā, sic Nummitus diuisor in cam-
 po Martio nomen inuenit. de Orat. 132. b

Inuenit nomen diuinitate loquendi Theophrastus. in Ora-
 tore, 34. a

Nomen mutare mulieris testamento. 7. ad Att. 31

Nomen honoris obtinere. 10. Philip. 272

Per nomen alicuius alicui nocere. in Vat. 4

Omnis casus in quo nomen poni solet calamitatis. Tuscul.
 quæst. 208. b

Nomen suū dialectici pronūtiare non possunt. 2. ad Her. 49

Cuius absentis nomen receperit? 4. Verr. 76. a

Palàm de sella ac Tribunali pronuntiat, si quis absentem
 Sthenium rei capitalis reum facere vellet, sese eius nomē
 recepturum. 4. Verr. 65

In tabulas nomen referre. 3. Verr. 71. a

Salaminius autem (hos enim poteram coercere) adduxi, vt
 totum nomen Sceptio vellet soluere. Att. lib. 6. 113. 11. a

Vtrum igitur peccato meo exulis nomen subeo, an re iudi-
 cata: pro Domo sua, 57. a

Nomen honoris sustinere. 7. Philip. 220

Qui re omisā nomen tantum tenent. Diuin. lib. 1. 28

Traxit nomen à Marte legio Martia. 4. Philip. 155. a

Nomen transferre ab vno ad alium. 5. fam. 56

Vtrum igitur me cōturbare oportet: an cæteris, cum cuius-
 que dies venerit, hoc nomen quod vrget, nunc cum peti-
 tur, dissoluere? pro Planc. 273. b

Nomine aut suspicione crimen agnoscere. pro Planc. 24. b

Nomine alicuius perire. pro Domo sua, 94. & in Vat. 6. Id
 est, propter aliquem.

Gratulari alicui alterius nomine. 1. Philip. 22. a

An alio nomine, alia de causa abstulisset? pro Quint. R. 51. b

Hoc à te peto non solum Reipublicæ, sed etiam amicitiae
 nostræ nomine. Cassius Cic. lib. 12. 12. 9. a

Appellare aliquem nomine. de Orat. 105. b

Nam aut bono nomine centesimis contentus erat, aut non
 bono quaternas centesimas sperabat. 5. ad Att. 54

Vt primus miles fiat bono nomine. Diuin. lib. 1. 87

Imperare nomine classis pecuniā ciuitatibus. pro Flac. 20. a

Nomine comitiorum. 2. in Verr. 14. Id est, propter comitia.

Damnari coniurationis nomine. 7. Verr. 9. a

Cuius ego nomine ipso recreor. Som. Scip. 2

Adire ad arbitrum de nomine alicuius. pro Rosc. Com. 7. a

De nomine minus laborandum, cum intelligitur quid si-
 gnificetur. Topic. 18

Viri nomine & memoria dignus. 2. de Inuent. 114. a

Digni nomine pauci in dicendo euadunt. de Claris Orato-
 ribus, 166. a

Dotis nomine, omnia vxoris, viri fiunt. in Topic. 10. a

A me nomine eius quod inficiatus esset, diem petiuit. pro
 Quint. 13. b

Nam ego eo nomine sum Dyrhachii hoc tēpore, vt quam-
 celerrimè quid agatur audiam. 14. fam. 8

Sed & illi turpe arbitror eo nomine quod satisfato debeat,
 procuratores eius non dissoluere. Att. 261. b

Is nomine hæredis arbitrium familiæ herciscundæ postu-
 lauit. pro Cecin. 288. b

Alter Cherefratus: nam, vt opinor, hoc nomine est. pro R.
 Amer. 26

Quid est quod tu cum fortuna hoc nomine queri possis?
 epistolarum, 50. b

Honesto & probabili nomine errorem obiici cuipiam. pro
 Cecinna, 298. b

Acquiescere in nomine alicuius. 3. de Finib. 9. a

Quoniam illud maiorum vigiliarum munus in tuo nomi-
 ne apparuit. Parad. 5

Erat in magno nomine & gloria. Diuinat. lib. 1. 31

Scelus tu illud vocas Tubero? cur? isto enim nomine illa
 adhuc causa caruit. alii errorem appellant, alii timorem:
 qui durius, spent, cupiditatem, odium, pertinaciam: qui
 grauissimè, temeritatè: scelus præter te adhuc nemo. pro
 Ligario, 10. a

Quod ad me Lentuli nomine scripsisti, locutus sum cum
 Cincio, &c. Quint. frat. 307. b

Hi, quos qui leuiore nomine appellant, percussores vocant.
 pro Sext. Rosc. 34. b

Cicero mihi meritò, & meo nomine, & Reipub. charissimæ.
 Attico, 175. b

Meo nomine illis literas conscribas. 11. ad Att. 8

Cui te meo nomine inimicum esse nolo. 10. ad Att. 5

Neque isti me meo nomine interfici volunt, sed, &c. pro
 Murena, 143. b

Ab amicitia Q. Pompeii meo nomine se remouerat, vt sci-
 tis, Scipio. de Amic. 66. a

Qui enim ille ad conciones confugisset, in hisque meo no-
 mine ad inuidiam vteretur, dii immortales, quas ego pu-
 gnas & quantas strages edidi? Att. lib. 1. 11. 2. a

Eum quicum bellum geras, tam molli nomine appellare.
 Offic. 1. 57

Quamquam me nomine negligentiae suspectum tibi esse
 doleo, tamen, &c. 2. fam. 1

Flauius h. s. c. c. l. i. i. Panurgi nomine Fannio dissoluit.
 pro Quint. Rosc. 52. b

Omni totius prouinciæ pecore compulsio pellium nomine.
 in Pis. 98. b

Qui nunc populi Romani nomine, re autem vera scelera-
 tissimo latrocinio conantur, &c. epist. 4. b

Portorii nomine aliquid exigere. pro Font. 8. a

Nam ea dicta appellantur proprio iam nomine. Orat. 129. b

Qui proprio nomine perduellionis est, is hostis vocabatur,
 lenitate verbi, tristitiam rei mitigante. Offic. 8. b

Quamquam omnis locutio oratio est, tamen vnius oratoris
 locutio hoc proprio signata nomine est. Orat. 102. b

Pecunias, quo nomine iudicium hoc appellatur, non repe-
 tunt. in Verr. 261. b

Quo nomine etiam G. Furnio, &c. mandata dedimus. epi-
 stolarum, 148. b

Id mihi tu C. Verres eripuisti atque abstulisti: quo nomine
 abs te sestertiū millies ex lege repeto. 1. Verrinar. 10. a. &
 3. 27. a

¶ Annes hi abs te capitis C. Rabirii nominè citantur. pro
 Rab. 97. b

Non tam tuo, quā Reip. nomine. in Vatinius, 6. a

Non tam solido, quā splendido nomine. de Finib. 1. 48

Nomine suo quaque rem appellare placet Stoicis. 9. fam. 51

Suo nomine bellare. 6. Verr. 64

Etenim, credo, bellum Pop. Rom. suo nomine indixit: 2. in
 Catil. 35. a

Nec fortitudinè, patiētiamque

Res suo nomine in iudiciū nunquā est vocata. pro Clu. 70. a
 Brutus vir tanto nomine. de Clar. Orat. 176. b
 Mihi & gratias agebant boni viri, & nomine tuo gratulabantur. in Ant. 158. b
 Equidem ex tuis literis intellexi, & iis, quas nomine tuo scripsisti, & quas commugiter cum aliis. 11. ad Att. 7
 Quod quasi vasarii nomine adscriperas. in Pis. 98. b
 Præsertim talis viri nomine rogatus. pro Mur. 140. b
 Scitote quosdam homines, hunc quem sciunt improbitissimum hominem, hoc vno nomine absolui velle, vt, &c. in Præf. Urbana, a
 Lege Hieronica iudicia plurimarum controuersiarum sublata vno nomine omnia. 4. Verr. 23. a
 Vti nomine. pro Rab. Posth. 17. a
 Nomina tanquam rerum notæ sunt. de Finib. lib. 5. 67
 Nomina an suæ pecuniæ loco censeantur. Top. 8
 Appius Gabinium accusauit maiestatis, nomina data. 3. ad Quint. frat. 19
 Nomina facta ac noua. de Finib. lib. 3. 41
 Nomina noua rebus nouis sunt ponenda. de Nat. d. 1. 33
 Tamen ista vestra nomina nunquam sum admiratus. epistolarum, 36. b
 Nominum attributio. 16. ad Att. 9
 Ex Africa tantum hic exhaufit, quantum potuit aut fide nominum traici, aut in naues contrudi. in Salust. 11
 Omnes nomina dant. in Ant. 211. b
 Nullus vsquam delectus, &c. nec nomina dant. Att. 115. b
 Si quidem non modò nomina deferunt inter se sodales, sed etiam commemorant sodalitatē in accusando. pro Cæl. 19. a
 Quum per eos dies, per quos causam Dio diceret, reperiretur pecunias sumpsisse mutuas, nomina sua exegisse, &c. 3. Verr. 19
 Nomina mea per deos expedi: exolue. bella reliqui. 16. ad Atticum, 17
 Facit nomina, negotium cōficit Caninius. 3. Off. 77. 7. fa. 40
 Nomina rebus imponere, summæ sapientiæ Pythagoræ visum est. Tusc. q. lib. 1. 50
 Qui hæc rebus nomina posuerunt. Tusc. q. lib. 3. 8
 Pronuntiare nomina aliquorū magna voce. Luc. li. 5. 12. 31. a
 Parua nomina in codicem non referre. pro Quint. 2. a
 Hæc pactio non verbis, sed nominibus & percriptionibus, &c. 4. ad Att. 53
 Bonis nominibus, qui hostias ducerent, eligebantur. Diuin. lib. 1. 86
 Moritur C. Quintius, qui tibi, vt ais, certis nominibus grandem pecuniam debuit. pro Quint. 20
 Ex omni pecunia, quam aratoribus soluere debuisti, certis nominibus deductiones fieri solebant: primum prospectatione & collybo, deinde pro nescio quo cerario. 5. Verrinarum, 155. a
 De nominibus imponendis multa. de Finib. 93. & 90. b
 Nominibus differre, rebus congruere. Academ. quæst. ed. 2. lib. 1. 12. & 16
 Nominibus duci. pro Planc. 14. Id est, nobilitate.
 Horum nominibus tot virorum atque tantorum expositis. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 14
 His nominibus solis Cn. Dolabellæ festertium ad tricies licet esse æstimatam. 3. Verr. 67. a
 In nominibus esse, & in tabulis deberi. Topic. 222. b
 Pecuniam alicuius esse in nominibus, numeratam non habere. in Verr. 238. b
 Illa lætioribus nominibus ab eo appellari, quam à nobis, hæc tristioribus. de Finib. lib. 4. 60
 Inspeciebamus Syracusis à Carpinatio confectas tabulas societatis, quæ significabāt multis nominibus eos homines, versuram à Carpinatio fecisse, qui pecuniam Verri dedissent. 4. Verr. 135. a
 Quauis enim multis nominibus est hoc vitium notadum leuium hominum atque fallacium, ad voluptatem loquentium omnia, nihil ad veritatem. de Amicit. 76. a
 Dicæarchus multis nominibus Græcos in eo reprehendit, quod mare tam secuti sint. Att. 90. b
 Notare aliquid multis nominibus. de Amic. 113. b

Si hoc crimen optimis nominibus denegare possumus, pro Fonteio, 7. a
 Cūm æris alieni aliquantum esset relictum, quibus nominibus pecuniam Romæ curari oporteret. pro Quint. 3. b
Nomino.
 Ego autem neminem nomino: quare irasci mihi nemo poterit, nisi qui antè de se voluerit confiteri. pro L. Man. 26. a
 Quas, vt æquum est, familias honestatis, amplitudinisque gratia nomino. pro Sext. Rosc. 19. b
 Vir clarissimus & fortissimus L. Sylla, quem honoris causa nomino. pro Sext. Rosc. 19. b
 Quem vt ipsius dignitas poscit, honoris gratia nomino. pro Quintio, 14. a
 Ex omnibus philosophis Stoici plurima nominauerunt. de Finib. 99. b
 Vbi nominabit Phædrum, tu Pamphilam continuo. ep. 15. b
 Quem vobis de conuentu Syracusanorum virum bonum nominato, producam. 6. Verr. 49. a
 Is Pansæ locum petere constituit: eam nominationem à te petimus: neque coniunctiori dare beneficium, quam nos tibi sumus: neque digniore nominare potes, quam Bibulum. Brutus ad Ciceronem, 7. 2. a
 Nominare in demortui locum eum qui petat. 1. ad Her. 20
 Nefas habent Mercuriū nominare Ægyptii. 2. de N. d. 76. a
 Suo certo ac proprio vocabulo rem aliquam nominare. pro Cecinna, 37. a
 Attulit in cauea pullos is, qui ex eo nominatur pullarius. de Diuinat. 173. b
 Ab aliis iidem pedes aliis nominantur vocabulis. Ora. 217. b
 Qui tum optimates nominabantur. epist. 14. b
 Nam ei fordidum erit ad famam committere, vt accusator nominetur. Offic. 43. b
 Res ipsa, in qua vis inest maior aliqua, sic appellatur, vt ea ipsa vis nominetur deus. de Nat. d. 38. b
 Ergo ego committerem, vt proditor Reipub. nominarer: pro Planc. 278. b
 Vt hoc latrocinium potius, quam bellum nominaretur. in Cat. 102. b
 Multi à me summi atque ornatissimi viri prædicarētur, quorum partim nimia libertas in adolescentia, partim profusa luxuries, magnitudo æris alieni, sumptus, libidines nominarentur. pro Cæl. 34. a
 Prædicari de se & nominari volunt omnes. pro Arch. 20. a
 Deinde ex maiore parte plerasque res nominari, etiā si qua pars abesset. Tusc. q. lib. 5. 17
 Vt enim ceteri ex patribus, sic hic qui illud lumen progenit, ex filio est nominandus. 3. Offic. 86. a
 Ego vestros patres P. Scipio, tuque Cai Læli viros clarissimos, mihi que amicissimos viuere arbitror, & ea quidem vita, quæ est sola vita nominanda. de Senect. 69. a
Nominatus.
 Amor enim (ex quo amicitia est nominata) princeps est ad benevolentiam coniungendam. de Amic. 16. a
 Quid illa Attalica, tota Sicilia nominata, ab eodem Heio peripetasmata emere oblitus es? 6. Verr. 26. a
 Tertia est vrbs, quæ quod in ea parte Fortunæ fanum antiquum fuit, Tyche nominata est. 6. in Verr. 106. a
 Atqui in Aristippo Cyrenaici atque Annicerii philosophi nominati, omne bonū in voluptate posuerunt. 3. Of. 158. a
 Multique alii qui sunt nominati sophistæ. de Orat. 200. b
 Fit obuiam ei multitudini casu C. Curio: quem ego hominem honoris potius, quam contumeliæ causa nominatum volo. 2. Verr. 11. a. Id est, quod nomen eius efferro, id non ei contumeliosum erit.
Nominatim.
 Cūm appellantur à multitudine mulieres nominatim. 7. Verrin. 74. a
 Tanta erat in illis crudelitas, tanta cum Barbaris gentibus cōiunctio, vt non nominatim, sed generatim proscribitur esset informata. 11. ad Att. 10
 Cui in custodia nominatim dati sunt. in Cat. 119. b
 Posthumus autem, de quo nominatim Senatus decreuit, vt statim in Siciliam iret, &c. 7. ad Att. 134. 2. a

Quum per eos dies Senatus de annona haberetur, &c. multitudinēque à me nominatim, vt id decernerem postularer, feci, & accuratè sententiam dixi. Att. lib. 4. 70. 8. a
 Quicquid enim est in prædio vitii, id statuerunt, si venditor sciret, nisi nominatim dictum esset, præstari oportere. 3. Officiorum, 85
 Nominatim illū exciperet, quod sanè nollem. poterat enim sine nomine, re ipsa excipi. 11. ad Att. 14
 Excludi nominatim honore aliquo. 2. de Leg. Agr. 63. a
 Nominatim de me sibi imperatum dicit Antonius, nec me tamen ipse adhuc viderat. Att. lib. 10. 204. 1. a
 Nominatim nihil tibi mando. 3. ad Att. 33
 Nominatim tibi signa mihi nota mandassem, si probassem. ad Gallum, lib. 7. 24. 6. a
 Furta quoque istius permulta nominatim ad socios perscripserat. 4. Verr. 123. a
 Persequitur nominatim omnes voluptates Epicurus. 1. de Nat. deor. 154. a
 Quasi verò mihi difficile sit quauis multos nominatim proferre (ne lōgius abeam) vel tribulēs, vel vicinos meos, &c. pro Rosc. Amer. 26. a
 Sed duo quæ te nominatim rogo, primum, vt si quid tibi, &c. 13. famil. 49
 Mos est Syracusis, vt si qua de re ad Senatum referatur, dicat sententiam quid velit, nominatim nemo rogatur. 6. Verrinarum, 124. a
Nominatio.
 Nominatio est, quæ nos admonet, vt cui rei nomen aut non sit, aut satis idoneum non sit, eam nosmet idoneo verbo nominemus, aut imitationis, aut significationis causa. 4. ad Heren. 195
 Bibulus in Pansæ locum petere constituit: eam nominationem à te petimus. Brutus ad Ciceronem, 17
 In quo ego quæ, vt quod à patre accepi, filio reddam, mea nominatione cooptabo. 13. Philipp. 351
Nomenclator.
 Ad urbem ita veni, vt nemo vilius ordinis homo nomenclatori notus fuerit, qui mihi obuiam non venerit. ad Atticum, lib. 4. 70. 3. a
 Ne nomenclator solum, sed amicus etiam bonus esse videare. de Petit. Consul. 21
 Legi epistolam, quam ipse scripsisse Sylla nomenclator dictus est. ad Q. frat. 301. b
 Nomenclator Romanis petentibus vsitatus. pro Mur. 70
 Quid, quod habes nomenclatorem? pro Mur. 70. a
Nomenclatio.
 Ea desiderat nomenclationem, blāditiam, affiduitatem, benignitatem, rumorem, spem in Republica. de Pet. Cōf. 27
 Græci hoc diligentius: apud quos νομοφύλακες creantur: nec hi solum literas (nam id quidem etiam apud maiores nostros erat) sed etiam facta hominum obseruabant, ad legesque reuocabant. 3. de Legib. 40
Non.
 Cognitorem ascribit Sthenio: quem cognatum aliquem aut propinquum? non. 4. Verr. 73. a
 Nec verò dubitet agricola, quauis senex, quærētī cui serat, respondere, diis immortalibus, qui me non accipere tantum à maioribus voluerunt, sed etiam posteris prodesse. de Senect. 22. a
 De die nihil sanè potest scribi certi, præter hoc, non ante lunam nouam. Att. lib. 10. 195. 17. a
 Græcos verò ita non ames, &c. 7. famil. 3. pro, oderis.
 Quod equidem non amisi adhuc, & videtis annos meos. de Senectute, 25. a
 Non ager Picenus amissus: non patefactum iter ad urbem: ad Atticum, 120. b
 Non attingunt ea legis nomen. 2. de Legib. 11
 Non cogere omnia vt ac minis, sed persuadere aliquid. 2. de Legibus, 12
 Non continuo, si me in gregem sicariorum contuli, sum sicarius. pro Rosc. Amer. 57. a
 In quo leuiter apparet claudicatio nō deformis. de N. d. 1. 58
 Quid enim tam absurdum, quam delectari multis inanibus

rebus, vt honore, vt gloria, vt ædificio, vt vestitu, cultuque corporis: animo autem virtute prædito, eo qui vel amare, vel (vt ita dicam) redamare possit, non admodum delectari de Amicit. 45. a
 Quid enim interest, moru animi sublato, non dico inter pecudem & hominem, sed inter hominē & saxum, aut truncum, aut quiduis generis eiusdem? de Amicit. 44. a
 Vt ea non dicam comprobēs, sed studiose libenterque comprobēs. Att. 164. b
 Non dicam. ad Brut. 43. in epist. Bruti. pro, ne dicam.
 Non dicam ne illud quidē si maximè in culpa fuerit Apollonius. 7. Verr. 16. a
 Illi nō dubitat, quin ea vera sint quæ defendūt. 4. Acad. 16. a
 Itaque & prouinciam ornatam, & spem non dubiam triumphi neglexi. ad Catonem, lib. 15. 4. 40. a
 In mancipio vendendo dicendane vitia: non ea, quæ nisi dixeris, redhibeatur mancipium iure ciuili. 3. Offic. 123. a
 Non enim si mūdus nullus erat, sæcula non erāt. de Nat. 1. 16
 Non est, non est in hoc homine cuiquam peccandi locus. 3. Verrinarum, 6. a
 Non est cunctandum profiteri. de Vniuers. 11
 Non est ita Iudices, non est profecto. pro Flac. 42. a
 Non erat nec recentior, nec melior. 9. ad Att. 52
 Non esse quæ dicantur. Topic. 12
 Quod non ferè contingit nisi iis qui etiam contemnendos se arbitrantur. de Amicit. 63. a
 Denique ex bellica victoria, non ferè quenquam est inuidia ciuium consecuta. pro Sest. 42. a
 Non ferè quisquam nostræ industriæ fauet. 7. Verr. 143. a
 Domum suam istum non ferè quisquam vocabat. pro Rosc. Amer. 31. a
 Non fani, sed duelli instrumenta æs atque ferrū. 2. de Leg. 43
 Non floreret tā diu memoria Attii Nauii nomē. 2. de Leg. 34
 Non igitur vtilitatem amicitia, sed vtilitas amicitiam consecuta est. de Amicit. 48. a
 Sed more Romano quomodo homines non inepti loquuntur, probiore hominem, meliorem virum, prudentiorem esse neminem. ad Cæsarem, lib. 7. 5. 8. a
 Non inertissimus homo. 1. Verr. 37. a
 Non ita antiqua simulachra. 6. Verr. 98. a
 Non ita multum tecum fuit. 4. Verr. 34. a
 Non ita multis ante annis. pro Rosc. Amer. 38. a
 Non ita valde mouentur his homines mediocres. de Nat. deor. 1. 60
 Non iucundissimum. 4. famil. 35. in epist. Seru. Sulpitii.
 Ita priori posterius, posteriori superius non iungitur. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 43. Hoc est, aduersatur & repugnat.
 Homo non malus. 5. Verr. 87. a
 Non minimè commoueri. 6. Verr. 111. a. Id est, maximè.
 Hi sciunt hoc non modò à me petatum esse, sed ita sæpe, & ita vehementer esse petatum, vt, &c. 1. Verr. 8. a
 Eaque adhibeatur ad monendum, non modò aperte, sed etiam acriter, si res postulabit, &c. de Amicit. 41. a
 Nos autem in libris habemus non modò c o s s. à Prætoribus, sed ne Prætores quidem creati ius esse. Att. lib. 9. 180. 9. a. 4. Academic. 12. a
 Quos clientes nemo habere velit, non modò esse illorum clients. 2. Philipp. 104. a
 Quare talis improborum consensio, non modò excusatione amicitia regenda non est, sed potius omni supplicio vindicanda est. de Amicit. 40. a
 Contigit enim tibi, quod haud scio an nemini, vt summa seueritas animaduersionis non modò non inuidiosa, sed etiam popularis esset. Dolabellæ, lib. 9. 14. 15. a. 4. Acad. 13. a
 Gaudeo mihi de toto hoc ostento datam non modò iustam, sed etiam necessariam causam esse dicēdi. de Arusp. 245. b
 Militem non modò legionarium, sed ne auxiliariū quidem vllum quoquam misi. Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 32. 14. a
 Nihil habui sanè nō modò multum, quod putarem nouandum in legibus. 3. de Legib. 19. a
 Qui duabus vrbus euersis inimicissimis huic imperio, non modò præsentia, verum etiam futura bella deleuit. de Amicit. 10. a

Nihil prætermiffum est quod non habeat sapientem excusationem, non modò probabilem. Att. lib. 8. 160. 2. a
 Horum ego summorum imperatorum non modò res gestas non antepono meis, sed ne fortunam quidem ipsam, qua illi florentissima, nos duriore conflictari videmur. ad Atticum, lib. 10. 195. 4. a
 Vt omnia subterfugere, non modò sapientiæ, sed etiam felicitatis diceret sibi videri. de Amicit. 34. a
 Non enim nescis quanti te faciam, & quòd pro veterrimo verissimoque amore omnibus tuis etiam minimis commodis, non modò tào bono gaudeam. Trebonius ad Ciceronem, lib. 12. 16. 2. a
 Sed vnum eiusmodi, quod nisi exercitus sciret, non modò Tironi dictare, sed ne ipse quidem auderem scribere. Att. lib. 13. 267. 1. a
 Cùm dialectici sic statuunt, omne quod ita disiunctum sit, quasi aut etiam, aut non modò verum esse, sed etiam necessarium. Acad. quæst. 24. b
 Non nemo etiam in illo sacrario Reip. in ipsa inquam curia non nemo hostis. pro Murena, 76. a. pro Quintio, 28. a. 4. Verrinarum, 10. a
 Quum esset non nemo in Senatu qui diceret non oportere. pro Lege Manil. 43. a
 Quod tamen fortasse non nollem, si possem ad otium. ad Cælium, lib. 2. 15. 8. a
 Nò operosius textile, q̄ mulieris opus menstruū. 2. de Leg. 43
 Non parum facetus scurra. pro Quint. 6. a
 Non pauca suis adiutoribus large, effulque donabat. pro Rosc. Amer. 14. a
 Non paulum nescio quid in rem suam conuertit. pro Rosc. Amer. 68. a
 Magnum opus est, egèque exercitatione nò parua. Læ. 16. a
 Non parum cognosse, turpe est, sed in parum cognito stultè & diu perseuerasse. 2. de Inuent. 17
 Non plus quàm Liguri, &c. 4. Verr. 13. a
 Non possum eius casum non dolere. Att. 173. b
 Quæ dirimi, nisi detestabili scelere non potest. de Amic. 27. a
 Non possunt omnes esse patricii: &c. pro Syll. 17. a
 Sed hoc primum sentio, nisi in bonis amicitiam esse non posse. de Amicit. 16. a
 Non præfinio omnia tam restrictè vel hominum vitiis, vel subsidiis temporum victus. 2. de Legib. 44
 Non pudet igitur physicum? &c. de Nat. deor. 1. 58
 Sine lachrymis non queo dicere. de Amicit. 38. a
 Vt ab vrbe discessi, nullū adhuc intermissi diem, quin aliquid ad te literarum darem: nò quòd haberem magnopere quid scriberem, sed vt loquerer tecum absens. Att. lib. 7. 134. 1. a
 Magnæque pecuniæ coactæ sunt: non quòd iugerum numerum verè profiteri esset difficile, &c. 5. Verr. 31. a
 Vt sequens probabilitatem, vbicumque hæc aut occurrat, aut deficiat, aut etiam, aut non, respondere possit. Acad. 26. b
 Non sciebam. 12. fam. 40. in ep. C. Trebonii. pro, nesciebam. Non sciscam aliter rem maiorem vllam. 2. de Legib. 25
 Non secus hanc causam defendissem, ac si lege Habitus teneretur. pro Cluent. 114. a. Att. lib. 4. 83. 1. a
 Quia non sine magna causa sit neglecta amicitia. de Amic. 57. a. de Nat. deor. 2. 44
 Vultus me hercule tuos mihi expressit omnes, non solum animum ac verba pertulit. ad Cornificium, lib. 12. 29. 7. a
 Omnia memoria tenebat, non domestica solum, sed etiam externa bella. de Senect. 11. a
 Non solum effugiemus, &c. accedet nobis etiam illud, &c. in Verrem, 71. b
 Est enim munus eius non ingenii solum, sed laterum etiam & virium. a
 Plura ne dicam, tuæ me etiam lachrymæ impediunt, vestraque Iudices, non solum meæ. pro Cluent. a
 Ad quod est adhibenda actio quædam, non solum mentis agitatio. 1. Offic. 27. a
 Vestrum iam consilium est, non solum meum, quid sit vobis faciendum. Terentiæ, lib. 14. 14. 1. a
 Non solum quia nunquam deserunt, nec in extremo quidem tempore ætatis (quanquam id quidem maximum est) ve-

rùm etiam quia cōscientia bene actæ vitæ, multorumque benefactorum recordatio iucundissima est. de Senect. 8. a
 Literæ non solum quid Romæ, sed etiam quid in Republ. neque solum quid fieret, verum etiam quid futurum esset indicabant. Att. 29. b
 Habui non temporum solum rationem eorum, sed etiam naturæ. ad Lentulum, lib. 1. 9. 81. a
 Non tam vtilitas parta per amicum, quàm amici amor ipse delectat. de Amicit. 47. a
 Nec tamen omnium adolescentum, sed non proborum. de Senect. 33. a
 Nisi tanta temeritas, vt non procul abhorreat ab infania. pro Rosc. Amer. 41. a
 Quamobrem angor iste qui pro amico sæpe capiendus est, non tantum valet vt tollat è vita amicitiam, non plus quàm vt virtutes, quia nonnullas curas & molestias afferunt, repudientur. de Amicit. 45. a
 At hi quidem iam mortui sunt: non verò tam isti, quàm tu ipse nugator. de Senect. 25. a
 Nam sæpe satis est quid factum sit, dicere, non vt enarres quemadmodum sit factum. 1. de Inuent. 41. a

Nonæ.

O Nonæ illæ Decembres, quæ me Consule fuistis, quem ego diem verè natalem huius vrbis, aut certè salutarem appellare possum. pro Flacco, 79. a

Aliquid factum esse Nonis Februarii. pro Quint. 10. b

Nondum.

Nondum dico quàm hæc singula sint. 2. de Diuin. 24. a
 Nondum planè est expeditus. Att. lib. 4. 85. 13. a
 Quorum tamen ipsorum ad ætatem laus eloquentiæ perfecta nondum fuit. de Clar. Orat. 196. b
 Nondū satis constitui. Matio, lib. 11. 41. Id est, nondum mihi exploratum est.

Nonagesimus, Nonages, Nonaginta, Nongenti, Vide post Nouem.

Nonne.

Verum ita est vti dicis, te deicctum debeo intelligere, nonne? pro Cecin. 392. b
 Tu qui deos putas humana negligere, nonne animaduertis ex tot tabulis pictis, q̄ multi votis vim tempestatis effugerint, in portumque salui peruenerint? 3. de Nat. d. 127. a
 Nonne ita est? in Verr. 266. b
 Ex me quæstias nonne putarem. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 69
 Quum esset ex eo quæsitum, Archelaum Perdica filium, qui tum fortunatissimus haberetur, nonne beatum putaret? 5. Tuscul. 50. a
 Nonne publicè vindicarem? 7. Verr. 166. a

Nonnihil.

Nonnihil commoueor. pro Quint. 1. a
 Nonnihil pigmenta consumpsit. 2. ad Attic. 1
 Non quia bonum sit valere, sed quia sit nonnihilo æstimandum. 4. de Finib. 102. a

Nonnullus.

Nonnullum de alterius ingenio iudicium facere. 1. Ver. 24. a
 Nonnullum officium. 1. Philipp. 8
 Nonnulla in re forsitan consilium tuum emendare possum. pro Mur. 55. a
 Nonnulli isti faciunt imperitè. 1. de Legib. 3
 Etenim de cæteris sunt inter nos nonnulla communia. 4. Academic. 126. a. 5. Verr. 155. a

Nonnunquam.

Nonnunquam & aliquando. ad Octau. 330. b
 Sed quædam pestes hominum laude aliena dolentium, & te nonnunquam à me alienarunt, & me aliquando immutarunt tibi. Licinio, lib. 5. 8. 4. a
 At nonnunquam bonos exitus habent boni. 3. de Natura deorum, 127. a

Nonus, Vide Nouem.

Norbanus.

Norbanus, Scipio, c o s s. pro Quint. 12
 Cn. Norbanus, homo non acerrimus, nec fortissimus. 7. in Verrem, 6
 C. Norbanus Siciliam prouinciā administravit. 5. in Verr. 96

Norma.

Præscriptum, norma iuris, & formula iudicii. 2. de Orat. 95. a
 Plura homines iudicant odio aut amore, &c. quàm veritate aut præscripto, aut iuris norma aliqua, aut iudicii formula, aut legibus. de Orat. 124. b
 Norma legis est natura. 2. de Legib. 57
 Et primum M. Catoni vitam ad certam rationis normam dirigenti, & diligentissimè perpendenti mometa officiorum omnium, de officio meo respondebo. pro Mur. 2. a
 Nunquam ego dicam C. Fabritium, M. Curium, T. Coruncanum, quos sapientes maiores nostri iudicabant, ad istorum normam fuisse sapientes. de Amicit. 17
 Fontem omnium bonorum in corpore esse, hanc normam, hanc regulam, hanc præscriptionem esse naturæ. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 130
 Nec sunt hæc rhythmorum aut musicorum acerrima norma dirigenda. 3. de Orat. 105. a
 Naturali norma legem bonam à mala diuidere possumus. 1. de Legib. 65

Nos.

Illud nò dubito, quin si te mea summa erga te studia parum mihi adiunxerunt, Resp. nos inter nos conciliatura, coniuncturaque sit. Cic. filius ad Pompeium, lib. 5. 7. 4. a
 Ego enim ad eum scribam, vt tu ipse voles, de ea re nos inter nos locutos. Att. lib. 10. 195. 13. a

Nosmetipsi.

Sed vt nosmetipsi inter nos coniunctiores simus, quàm adhuc fuimus. Att. lib. 14. 311. 5. a
 Sed primum positum sit, nosmetipsos commendatos esse nobis. 4. de Finib. 42. a
 Nam & inter nosmetipsos vetus vsus intercedit, & Atticus nosster, & c. ad Sulpitium, lib. 13. 24. 1. a
 Sed discedamus à nosmetipsis, de sapiente loquamur. 4. Academic. 206. a

Noster.

Alienus autè noster cùm animo & beneuolentia, tum etiam imitatione viuendi. ad Q. frat. 291. b
 Noster amator. Att. 1. 71. pro, nostri amans, vel amatissimus. Sexte noster bona venia. pro Dom. 122. b
 Nostra ipsorum amicitia, &c. 6. fam. 48. in epist. Bithynici. Epeirum nostram putabimus. 10. ad Atticum, 19. Id est, vtemur vt nostra.
 Primum illud tempus familiaritatis ac consuetudinis, quæ mihi cum illo, quæ fratri meo, quæ C. Varroni cōsobrino nostro ab omnium nostrum adolescentia fuit, prætermittò. de Prouinc. Consul. 33. a
 Nostri simus dissimiles. 11. fam. 3. in epist. M. Bruti & Cassii. Quid enim nostra? ad Brut. 55. in epistol. Bruti. sub. interest. vel, quid nostra attinet. vel, quid ad nos?

Nostras.

Nostrates facetiæ. 9. famil. 31
 Anacharsis potuit pro nihilo pecuniam ducere, nostrates philosophi facere non potuerunt? 5. Tuscul. 130. a. Hoc est, nostræ sectæ.
 Putarène vnquam accidere posse, vt mihi verba deessent, neque solum ista vestra oratoria, sed hæc etiam leuia nostratia? 2. famil. 20
 Mirificè capior facetiis maximè nostratib⁹, præsertim quum eas videas primum oblitus Latio, tum quum in vrbem nostram est infusa peregrinitas. Pæto, lib. 9. 15. 4. a

Nosco.

Deus ille quem mente noscimus, atque in animi notione, tãquam in vestigio volumus reponere, nusquam prorsus appareat. 1. de Nat. deor. 55. a
 Si Cæsarem bene noui. Att. 141. b
 Si digitos tuos noui. Att. 83. b
 Sed si ego hos bene noui, literam, &c. pro Sext. Rosc. 27. b
 Noui intelligentiam vestram Iudices, non potest ita videri. de Inuent. 53. b
 Nosti cætera. de Finib. 79. & epist. 108. b
 Nosti genus, etiam expertus es fortasse. 11. ad Att. 18
 Nosti illas λέωδῆς. Att. 9. b
 Reliqua, quæ nosti ferenda. Att. 103. b

Is causã ignorat, seipsum propè nò nouit. pro R. Amer. 84. a
 Nostis extra portam Collinam ædem Honoris. de Leg. 182. b
 Non norunt funditus. de Nat. deor. 1. 62
 Qui nostrum vnumquenque optimè norunt. in Verr. 79. b
 Eho tu cognatum tuum non noras? Orat. 88
 Stilphonem inquam noueras? Orat. 88
 Cùm igitur Nosce te, dicit, hoc dicit, Nosce animum tuum. Tuscul. quæst. lib. 1. 43
 Scriberè plura, si rem, causamq; nossem. ad Cassiū, li. 12. 4. 5. a
 Atqui vereor, ne istam causam nemo noscat. de Legib. 158. b
 Et nimirum hæc habet vim præceptum Apollinis, quo monet vt se quisque noscat. Tuscul. q. lib. 1. 82. a
 Sapietia vna nos cùm cæteras res omnes, tum, quod est difficillimū, docuit vt nosmetipsos nosceremus: cuius præcepti tanta vis, tanta sententia est, vt ea non homini cuiquam, sed Delphico deo tribueretur. nam qui seipse norit, primum aliquid sentiet se habere diuinū, &c. 1. de Leg. 45
 Nouerit igitur hic, &c. Orat. 201. b
 Vt bona nostra norimus. ad Q. frat. 326. b
 Qui ciuitatis vestra non leges, non iura noritis. in Pis. 23. a
 Noscere animum, diuinum. Tuscul. quæst. lib. 1. 43
 Quo ad nosse potui. 10. fam. 53. in epist. Planci.
 Optimè vnumquenque nosse. 3. Verr. 11. a
 Quid quod sic loqui, nosse, iudicasse vetant, nouisse iubent, & iudicauisse? Orat. 88
 Omnes philosophiæ partes, atque omnia membra tum facillimè noscuntur, quum totæ quæstiones scribendo explicantur. 1. de Nat. deor. 14. a

Notus.

Notus omnibus improbitate & vitiis. pro Cluent. 35. a
 Quid tendit, quum efficere non possit, vt cuiquam qui ipse notus sibi sit, hoc est qui sui naturam sensumque perspexerit, &c. 2. de Finib. 26. a
 Notus & insignis latro. 11. Philipp. 196. a
 Notus satis sibi ipse & familiaris mundus. de Vniuers. 25
 Iam tibi Asia nota esse debet. Q. frat. 299. b
 Nota & nobilis mulier. pro Cæli. 23. a
 Nota, & apud omnes peruulgata res. 4. Verr. 59. a
 Nondum erat tibi id notum. ad Brutum, 14. 3. a
 Tum iudicium quod mihi erat notum, &c. Att. 244. b
 Calisthenis quidem vulgatum & notum negotium. Q. frat. lib. 2. 15. 4. a
 Volo igitur huic omnem bene dicèdi rationem notam esse. Orat. 207. b
 Hoc insigni aliqua & nota re notari volo. de Orat. 133. b
 Quæ notæ illustresque sunt. de Fin. lib. 4. 3
 Minus notæ, minusq; peruulgatæ laudes. Acad. q. ed. 1. li. 1. 7
 Notæ, restatæ, & manifestæ res. 2. Verr. 29. a
 Patent hæc, & nota sunt omnibus. pro Mil. 57. a
 Habent omnes philosophiæ notos & tractatos locos. in Oratore, 64. a
 Quis regiones nulla antea nobis fama notas fecerat? de Prouinc. Consul. 75. b
 Communis intelligentia nobis notas res efficit. de Leg. 165. b
 Vetusstatis exempla oratori nota esse debent. de Orat. 101. b
 Facies omnia mihi nota. ad Att. lib. 15. 37
 Ignotis nota facere simulachra corporis. Luceio, li. 5. 12. 24. a
 De dignitate Cælius notis tacitus faciliè ipse responderet, quibus autem non quæ est cognitus, hi sic habeant, &c. pro Cluent. 38. b
 Tua verò nobilitas Serui Sulpiti, tametsi summa est, tamen hominib⁹ literatis & historicis est notior, populo verò & suffragatoribus obscurior. pro Mur. 13. a
 Tum ad hos notiores, &c. referre in eundem numerum solent. 4. Academic. 27. a
 Vt ad citeriora ventam, & notiora nobis. de Legib. 184. b
 Qui ea multò quàm nos, habes notiora. Orat. 207. b
 Vita P. Syllæ vobis populòq; Rom. notissima. pro Syll. 180. b
 Cui erant, quæ paulò antè dixi, notissima. 4. Acad. 27. a

Notio.

Genus est notio ad plures differentias pertinet. Top. 15
 Notio sic quæritur, sime id æquum, quod ei qui plus potest, vtile est. Topic. 44

Notio censoria. de Prouinc. Consul. 38
 Informata notio deorum in animis nostris. 2. de Nat. d. 19. a
 Notio naturalis atque insita in animis nostris. 1. de Fin. 24
 Omnis notio pontificum, cum adoptaret, esse debuit. pro Domo sua. 220. b
 Huic verbo cum beatum dicimus, subiecta notio est, secretis malis omnibus cumulata bonorum complexio. Tusc. q. 23. 4. b
 Neque ea possit vlla notio discernere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 27
 Explica atque excute intelligentiam tuam, vt videas quæ sit in ea species, forma & notio boni viri. Offic. 68. b
 Notio bonorum malorumque. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 118
 Vis & notio intelligentiæ nostræ. de Nat. deor. 1. 21
 Notio verbi. Tusc. q. lib. 1. 73. Id est, intelligentia seu ἐπιμορφία.
 Simul autem cepit intelligentiam, vel notionem potius, quam appellant ἐνοια illi, viditque, & c. de Finib. 94. b
 Quæ enim istarum definitionum non aperit notionem nostram, quam habemus omnes de fortitudine rectam atque inuolutam? Tusc. q. lib. 4. 42
 Si quis voluerit animi sui complicatam notionem euoluere. Offic. 3. 99
 Aperta simplexque mens, nulla re adiuncta, quæ sentire possit, fugere intelligentiæ nostræ vim & notionem videtur. 1. de Nat. deor. 40. a
 Quæ ista regula est veri & falsi, si notionem veri & falsi, propterea quod ea non possunt internosci, nullam habemus? 4. Academic. 64. a
 Dei notionem nullum animal est quod habeat præter hominem. 1. de Legib. 36. a
 Notionem deorum in animis hominum impressit ipsa natura. de Nat. deor. 1. 32
 Hanc quasi naturalem atque insitam in animis nostris inesse notionem. lib. 1. de Finib. 24
 Clodius censorum iudicium ac notionem & illum morem feuerissimum magistratum de ciuitate sustulit. de Prouincis Consul. 38
 Est quædam conformatio insignita & impressa in intelligentia, quam notionem voco. Topic. 12
 Cum talem esse deum certa animi notione præsentiamus. de Nat. deor. 34. b
 Qua igitur notione discerneres? 4. Acad. 151. a
 Deus ille quem mente noscimus, atque in animi notione tanquam in vestigio reponimus. de Nat. deor. 9. b
 Notiones rerum sunt in animis, si aut vsu aliquid cognitum sit, aut coniunctione, aut similitudine, aut collatione rationis. de Finib. lib. 3. 27
 Communes notiones. 4. Tusc. lib. 82. a
 In animis nostris informatas esse deorum notiones. de Nat. deor. 28. b
 Neque fieri possit vt tot rerum insitas, & quasi consignatas in animis notiones, quas ἐνοια vocat, haberemus, nisi, & c. Tusc. quæst. lib. 1. 47

Notitia.

Quamquam hæc inter nos nuper notitia admodum est. de Finibus, 67. b
 Quanta notitia antiquitatis? Cat. 11
 Notitia bonorum facta est collatione rationis. 3. de Fin. 27
 Valetudo conseruatur notitia sui corporis. Offic. 51. b
 Noua notitia mulieris. pro Cæl. 59. a
 Inuolutæ rei notitia definiendo aperienda est. in Orat. 63. a
 Nullum est animal præter hominem, quod habeat notitiam aliquam dei. de Legib. 160. b
 Notitiæ rerum, quas Græci tum ἐνοιας, tum νοσηλίας vocat. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 30
 Notitiæ rerum è singularibus nobis imprimuntur. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 22
 Notitiæ rerum sine assensione non posse constare. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 38
 Ingenuit notitiæ paruas rerum maximarum natura. 5. de Finibus, 107. a

Nota.

Nota & notatio idem. Topic. 121. b
 Hoc idem Aristoteles σημειολογία appellat, quod Latine est nota. Topic. 18

Hæc iniusta est à te, à te inquam mortuo Cæsari nota ad ignominiam sempiternam. 1. Philipp. 24
 Nota cognitionis. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 100
 Certa iudicandi assentiendique nota. de Nat. d. 4. b
 Nota percipiendi. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 92
 Certa & propria nota eius rei, quam sibi quisque placere dicit. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 35
 Nota Senatus. in Pis. 33. Id est, à Senatu iniusta.
 Is Censoriæ feueritatis nota non inuretur; pro Cluent. 102. a
 Seruitutis quædam nota inerat in illo fœdere. 7. Verr. 41. a
 Quæ nota domesticæ turpitudinis non iniusta vitæ tuæ est; & quod dedecus non hæret infamiæ; in Catil. 100. b
 Nota veri & falsi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 54, & 64
 Nota veritatis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 33
 In hisce ædibus monumentum collocasti ad equitum notam, ad dolorem bonorum omnium. pro Dom. 271. b
 Reliquis epistolis tantum faciam, vt notam apponam eam, quæ mihi tecum conuenit, & c. 13. famil. 11
 Aristarchus, qui notam apponebat ad malum versum. in Pi. 57. a
 O turpem notam temporum illorum! Offic. 3. 96
 Quare Cicero mi perseuera constanter nos conseruare, & Sulpitii successori nos de meliore nota commenda. Currius Ciceroni, lib. 7. 51
 Vos Gabini literas insigni quadam nota atque ignominia noua condemnastis. de Prouinc. Consul. 9
 Argumentorum quasi notæ loci dicuntur. in Orat. 26. a
 Aliquæ fortasse inessent in sermone nostro doctrinarum notæ. Orat. 81
 Priscarum literarum notæ in robore insculptæ. 2. de Diuin. 128. a. Tusc. quæst. lib. 1. 50
 Atque quæ notæ sunt optimæ. de Clar. Orat. 191. b
 Nomina sunt tanquam rerum notæ. 5. de Finib. 129. a. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 23
 Insignitæ notæ veritatis apparent in animis immortalibus. 1. de Diuinat. 113. a
 Notæ veritatis domesticæ. pro Planc. 24
 Literæ, tenues & obscuræ notæ sunt voluntatis. de Inu. 80. b
 Iurisconsulti notas quasdam composuerunt. pro Mur. 22
 Si aurum defossum cuiuspiam commonstrare vellem, signa & notas ostenderem locorum. 2. de Orat. 93. a
 Quam scite per notas nos certiores facit Iuppiter. de Diuinatione, 118. b
 Notas & vestigia scelerum suorum multis in locis relinquere. 4. Verr. 80. a
 Pure loquuntur cum humanitatis sparsæ sale, tum insignes amoris notis. ad Atticum, lib. 1. 8. 1. a
 Nam vt illa constat ex notis literarum. Partition. 15. a
 Barbarus compunctus notis Threiticis. Off. 37. b
 Turpitudinis notis omnibus insignis homo. pro Rab. perduellionis reo, 18. a

Notabilis.

Si vero exitu notabili concluduntur, expletur animus iucundissima lectionis voluptate. Luceio, lib. 5. 32
 Noto.

Catilina notat & designat oculis ad eadem vnumquemque nostrum. 1. in Cat. 1
 Notat & significat quasi fastorum dies sol. 1. Tusc. 106. a
 Hæc vulgus imperitorum in audiendo notat. de Or. 161. b
 Quæ temporis quasi naturam notant, vt Hyems, ver, æstas, & c. Part. 233. b
 Chaldæi animaduertunt ac notant ea sydera, quæ, & c. de Diuinat. 127. b
 Hæc enim ridentur vel sola, vel maximè, quæ notant & designant turpitudinem aliquam non turpiter. 2. de Orat. 131. a
 Hic pecunias nostras æstimabat: possessiones nostras notabat & vrbanas & rusticas. 5. Philip. 178
 Tamen id caput notauit, & descriptum tibi misi. Epi. 105. b
 Cum inesset in re vis, crimen iudicio referuauit, rem notauit. pro Mil. 104. b
 Quis cornicis cantum notauit? de Nat. 62. b
 Illum eiusdem naturæ, hunc alterius notauit. de Vni. 199. b
 Multa diuturnus vsus ita notauit, vt artem diuinationis efficeret. de Nat. 59. b

C. Iulius motum Curionis in perpetuum notauit. de Cla. 184. b
 Ab vtro factæ sint, incertum est: de hoc igitur latum est vt quæreretur: ita & Senatus rem, non hominem notauit. pro Milone, 23. a
 Quinetia agricultura, quæ abhorret ab omni politiore elegantia, tamen eas res, in quibus versatur, nominibus notauit nouis. de Fin. lib. 3. 3. Id est, indidit omnia.
 Arabes propterea facilius cantus auium volatusque notauerunt. de Nat. deor. 99. b
 Quos censores furti, & captarum pecuniarum nomine notauerunt. Attic. 42. b
 Improbiter Atheniensis Hyperboli veteres Atticorum comœdiæ notauerunt. de Claris Orat. 119. a
 Diem tuum ego quoque ex epistola quadam tua, quam incipiente febricula scripseras, mihi notaueram, & animaduertentem posse, pro re nata, & c. ad Att. 7. 30
 Notabo tamè singulas res, & si non poterit, & c. in Ant. 171. b
 Reprehendes ea, quæ vituperanda duces: & quæ placebunt, comprobabis: multorum in nos perfidiam, insidias, proditorem notabis. Luceio, lib. 5. 12. 14. a
 Res autem ipsas rerum effigies notaret. de Orat. 141. b
 Tu deligas ex omni populo aut amicos tuos, & c. tu me ignaro, necopinante, inscio, notes & tuos & tuorum necessarios, & c. pro Planc. 32
 Notare aliquid monumentis ad memoriam. 5. Philip. 175. b
 Notare consequentiam euentorum diuturnitate pertractata. Diuin. lib. 1. 108
 Notare cursum rerum obseruando. Diuin. lib. 1. 107
 Homines quos cæteris vitiis atque omni dedecore infames videbāt, eos hac quoque subscriptione notare voluerunt. pro Cluent. 103. a
 Facinus alicuius memoria & nomine loci notare. pro Domo sua, 78. a
 Frontem calamistræ vestigiis notare. post red. in Senatu, 14. a
 Notare initium Veris aut à Fauonio, aut ab aliquo astro. in Verr. 241. b
 Demonstrare & notare locum. Topi. 221. b
 Numerum in guttis cadentibus, quod interuallis distinguuntur, notare possumus. de Or. 160. b
 Notare & illuminare tanquam stellis orationem. 3. de Or. 93. a
 Notare præcepta artis de tanta tamque diffusa scriptura. ad Her. 24. b
 Notare res nouis nominibus. de Finib. 90. b
 Sententias iuratorum hominum discoloribus signis notare. 2. Verr. 25. a
 Notare signa ad diuinandum. 6. fam. 21
 Tabellam cera vel sanguine notare. 4. Verr. 56. a
 Conseruare & notare tempora. in Orat. 65. a
 Facile est verbum aliquod ardēs, vt ita dicam, notare, idque restitit iam animorum incendiis, irridere. in Or. 14. a
 Notare aliquid vitium multis nominibus. de Ami. 113. b
 Notatur maximè similitudo in acquiescendo. de Or. 160. b
 Notatur mihi signa ad diuinandum duplici quadam via. Epi. 83. b
 Tum luxuriam L. Cornelii, quæ non crimine aliquo libidinibus, sed communi conuicio notabatur. pro Corn. 66. b
 Dii immortales, idne ego optarem, vt inimicus meus, ea qua nemo vnquam ignominia notaretur, & c. in Pifo. 35. a. pro Cluent. 34. a. Offic. 3. 157. in Ant. 213. b. pro Quint. 18. b
 Milites ignauos à censore notari solitos. de Or. 134. b
 Vt hoc in qua ætate accidisset, posset notari. de Cl. 179. b
 Maledicto communi notari. pro Corn. Balbo, 46. a
 Genus huius ridiculi insigni aliqua & nota re notari volo. de Or. 233. b
 Proprium in communi signo notari non potest. Acad. 10. b
 Notari & vituperari sine vitiorum cognitione satis insigniter improbus non potest. 2. de Orat. 190. a
 Notandus est dies natalis. de Finib. 86. b
 Quid tanquam notandum animaduertendumque; sit in Hortensio, breuiter licet dicere. de Cla. 195. b
 Quauis enim multis nominibus est hoc vitium notandum, leuium hominum atque fallacium ad voluptatem loquendum omnia, nihil ad veritatem. de Amicit. 76. a
 Sed notandam nimiam putauit libidinem. Cat. 38

An illa non grauissimis ignominis monumentisque huius ordinis ad posteritatis memoriam sunt notanda? in Antonium, 197. b
 Quæ quanquam rata esse non possunt, tamen separatim suo nomine notanda censeo. in Ant. 198. b
 Habere tritas aures notandis generibus poetarum. de Finib. 92. Epi. 135. b
 Apollonius in notandis animaduertendisque vitiis prudentissimus. de Cla. 194. b

Notans.

Sol quasi fastorum notans & significans dies. Tusc. 162. b

Notatus.

Scelere & furore notatus homo. pro Domo sua, 54. a
 Obseruata sunt hæc tempore immenso, & significatio euentus animaduersa ac notata. de Diu. 81. b
 Via illa castris Thraciis distincta ac notata est. de Pro. 60. b
 Scis te tribulium tuorum iudicio notatum. in Var. b
 Primum generis antiquitas, quam Tusculo ex clarissimo municipio profectam, in monumentis rerum gestarum incisam ac notatam videmus, & c. pro Fonteio, 26. a
 Deinde vt in eam ciuitatem boni viri, & boni ciues nulla ignominia notati non reuertantur, in quam tot scelerum condemnati reuerterunt. Cecinna, lib. 6. 6. 25. a
 Partim modò à nostris imperatoribus subacti, modò bello domiti, modò triumphis ac monimentis notati, modò ab Senatu agris vrbiusque multati sunt. pro Fonteio, 2. de Gallis.
 Hæc notata sunt obseruatione diuturna. Diuin. lib. 1. 93
 Verbis Latinis melius, quæ Græcis hæc notata sunt. 3. Tusc. 16. a
 Descripta, notata, præcepta sunt ista à nobis. 4. de Fin. 100. a
 Quæ obseruata sunt in vsu dicendi, hæc ab hominibus peritis animaduersa ac notata sunt. de Or. 94. b
 Nolo eos, Iudices, quos ego probarim atque delegerim, sic in hac vrbe notatos isto absoluto ambulare: vt non cera, sed cæno obliti esse videantur. 7. Verr. 137. a
 Pauca enim sunt, quæ animo quasi habere notata videamur. de Or. 120. b
 Equidem sperabam ita notata me reliquisse genera dictorum meorum, vt cognosci sua sponte possent. Epist. 110. b
 Chaldæi motus stellarum obseruauerunt, quibus notatis quid cuique significaretur, memoriæ prodiderunt. de Diu. 80. b
 His tribus generibus honestorum notatis, sequitur quartum. de Finib. 74. b
 Carent autem arte ii, qui non ratione aut coniectura obseruatis ac notatis signis, sed concitatione quadam animi, aut soluto liberoque motu futura præsentiant. 1. de Diu. 63. a
 Notatior forma. ad Her. 36. b
 Cõtaminatissimus & omnium scelerum libidinumque maculis notatissimus. pro Dom. 19

Notatio.

Notatio est, cum alicuius natura certis describitur signis. ad Her. 29. b
 Notatio est, cum ex vi nominis argumentum elicitor. Top. 17
 Vt censoria notatio, & grauissimum iudicium sanctissimi magistratus de Rep. tolleretur. pro Sextio, 46. a
 Diligens notatio imaginum. ad Her. 22. b
 Delectis autem & notatio iudicium etiam in nostris ciuibus haberi solet. 5. Philip. 173
 Notatio naturæ & animaduersio peperit artem. in Or. 106. a
 Cæli enim distributio, quam antè dixi, & certarum rerum notatio, docet vnde fulmen venerit, quod concesserit. 2. de Diuinat. 66. a
 Notatio tabularum. pro Clu. 44. b
 Similium verborum conseruata & immutata casibus, aut tracta ex parte ad genus notatio, & vnus verbi imagine totius sententiæ informatio. de Or. 141. b
 Notationi locus ex coniugatione finitimus. Top. 19
 Sed hæc imaginum conformatio tum valet, si naturalis memoriæ excusitauerimus hac notatione, & c. 4. ad Her. 129
 Chaldæis in prædicatione & in notatione cuiusque vitæ ex natali die minimè esse credendum. 2. de Diuin. 69
 Ego verò delector ista quasi notatione temporum. de Cl. 37. a
 Licet ex his eligant ea, quæ notatione & laude digna sunt, & c. de Claris Orat. 32. a

Nouacula.

Ira cotem in comitium allatam, inspectante & rege & populo, nouacula esse discissam. 1. de Diuinat. 60. a

Nouatus, Noue', Nouellus, vide Nouus.

Nouem.

In noue' & dies & libros distributus sermo. Q. fr. lib. 3. 21. 1. a

Nouendialis.

In quibus nouendialibus iis feriis quæ fuerunt Tuditano & Aquilio c. o. s. sermo est à me institutus Africani paulò ante mortem, & c. 3. ad Q. fra. 17

Nonus.

Nam terra nona immobilis manet. in Somn. 119. b

Nonaginta.

Annos nonaginta natus Masinissa. de Senect. 30. a

Nonagesimus.

Qualè Ilocratis qui eum librum, qui Panathenæus inscribitur, quarto & nonagesimo anno scripsisse dicitur, vixit que quinquennium postea. de Senect. 12. a

Nonagies.

In alteras decumas ferme ad nonagies, sic per triennium ad hanc frumenti emptionem Siciliensem propè centies & tricies erogatum est. 5. Verr. 140. a

Nongenti.

De n. s. nongentis millibus. Ep. 70. b

Falcidius emerat n. s. nongentis millibus. pro Flacco, 71. a

Nouerca.

Ab hac indole iam illa matura, vxor generi, nouerca filii, filia pellex. in Orat. 38. a

Quarum tamen erat caput, Aquiliam nouercam non esse laurum. 14. ad Atticum. 33

Cùm filius patri suspectus esset de nouerca. Off. 71. b

Nouus.

Cælius, homo nouus. de Or. 9. 4. pro Mur. 127. & in Ant. 208. b

Mos nouus. 2. de leg. Agr. 38. a

Vt si semper decertadū sit, semper nouus veniā. in Ant. 168. b

Noua academia. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 9

Luna noua. Att. lib. 10. 195. 17. a

Res noua & admirabilis. 2. de Leg. Agr. 88. a

Res inusitata & noua. Att. lib. 3. 66. 4. a

Nouum est, non dico inusitatum, verum omnino inauditum. pro Cecin. 292. b

Nouum quoddā & inauditum imperitorū genus. Or. 199. b

Nihil dicam recōditum, nihil expectatione vestra dignum, nihil aut inauditū vobis, aut cuiquā nouū. 1. de Orat. 68. a

Nouum quoddā & inusitatum genus dicendi. pro Arch. 186. b

Vt ne quid animo sit nouum. Tusc. quæst. lib. 3. 27

Hæc noui iudicii noua forma terret oculos. pro Mil. 101. b

Nunquidnam, inquam, noui. Epist. 181. b

Si quid fortè Roma noui. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 2. ἐλλειπτικῶς dictum. subauditur enim afferret.

Nihil noui iandiu ad nos afferebatur. Cælio, lib. 2. 13. 2. a

Nihil noui auditur. Att. lib. 8. 166. 2. a

Nihil erat noui in eius epistola. Att. lib. 13. 285. 2. a

Nihil noui reperienti. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 16

Noui paululum à te allatum est. 3. de Leg. 14

Ego si quid hodie noui cognoro, scies. Att. 115. b

De Dolabella si quid habes noui, facies me certiores. ad Atticum, 73. b

Nouam rem recentem deuorauit. 11. fam. 35. id est, facultates nouas, non à patre relictas, quas recens erat adeptus.

Quod video tibi etiam nouū accidisse, tanquā mihi. At. 85. b

Nouum afferre de aliqua re. 16. ad Atticum, 12

Nouum decernere. pro Quint. 15

Lege hac recentis ac noua certus est inquisitioni comitum numerus constitutus. pro Flacco, 10. a. Bruto, lib. 11. 21. 4. a

Causam igitur vestigato in re noua atque admirabili. de Diuin. 120. b

Iam hoc inauditum, & planè nouo more. contra Rull. 71. b

Plus tibi virtus tua dedit, quàm fortuna abstulit: propterea quòd adeptus es quod non multi homines noui, amissisti quæ plurimi homines nobilissimi. Fabio, lib. 5. 18. 2. a

Res nouæ & insignes diutius in animo manēt. ad Her. 3. 131. a

Noua & inopinata hæc tibi sunt. 4. Verr. 15. a

Noua sunt rebus nouis ponenda nomina. de Nat. deo. 1. 33

Noua verba. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 19

Videmus quāta sit in inuidia, quātōque in odio apud quosdam homines nobiles, nouorum hominum virtus & industria. 7. Verr. 142. a. de Lege Agr. 19. a

Rerum nouarum causam querere. contra Rul. 84. b

Nouarum rerum metus. 5. ad Att. 45

Nouarum rerū noua facienda nomina. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 19

Rebus studere nouis. 1. in Catil. 9. a

Ne ista præclara nobilitas desinat queri, Populū Romanum hominibus nouis atque industriis libentes honores mandare, semperque mandasse. 6. Verr. 73. a

Quosdam quasi nouos & ascriptitios ciues in cælum receptos fuisse. de Nat. 67. b

Nouas res querit: non quòd veterem comederit. 11. fam. 35

Dum noua quædam commouet. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 19

Ego existis nouis Atticis, & c. Orat. 285. b

In nouis rebus quasi modò nascētes hæsitauerūt. Acad. 2. 15

Nihil te ad me postea scripsisse demoror, præsertim tā nouis rebus. ad Trebatium, lib. 7. 19. 2. a. ad Senatū, lib. 15. 1. 7. a

Noue'.

Ne quid ambiguè, ne quid nouè dicamus. ad Heren. 3. b

Nouissimus.

Cùm omnes se recepissent nostri ordines, recipere nouissimus cœpi ad castra S. Galba. epist. 562. b

Nouissimum tempus expectare. 11. fam. 2. in epist. D. Bruti. Vt hæc nouissima nostra facta non inconuenientia fuisse iudices. epist. 189. b

Si melior casus fuerit, reuertemur Romam: si mediocris, in exilio viuemus: si pessimus, ad nouissima auxilia descendemus. 11. fam. 2

Nam ut ordiar ab initio, & perducam ad extremum, & nouissima conferam primis: quæ, & c. Octauio, 42

Itaque perbreui tempore, qui ne in nouissimis quidem erat histriōib', ad primos peruenit Comædos. pro Rosc. Comæd. 18. a. i. non tāti fiebat, quāti indoctissimi histriōnes.

Nouissime'.

Deinde quòd ad omnes casus coniunctiores Reip. esse volebam: nouissime' vt ab omni omnium sollicitatione auersos eos, tales vobis præstare possem, quales adhuc fuerunt. Plancus Ciceroni, lib. 10. 24. 5. a

Studium mihi suum L. Gellius de trib' fratribus Sagauiano probauit, quo ego interprete nouissime' ad Lepidum sum vsus. Plancus Ciceroni, lib. 10. 51

Nouitas.

Nouitas magis nos, quàm magnitudo rerum, ad exquirendas causas debet terret excitare. 2. de Nat. deor. 71

Quantam cupiditatem hominibus iniiciat nouitas, non te fugit. epist. 172. b

Generis alicuius nouitas. pro Mur. 15. a

Nouitas hominis. 1. fam. 21

Nominum nouitas. 3. de Finib. 5. a

Quem tibi rei nouitas errorem attulerit, naturæ ratione depellito. 2. de Diuin. 89. a

Nouitas verborum. Tusc. quæst. lib. 5. 24

Simul quòd video, non, vt antehac putabā, nouitati esse inuisum meæ. ad Lentulum, lib. 1. 7. 26. a

Nominis nouitatem dicendi gloria maximè subleuabis, de Petit. Consul. 1

Commouetur nouitate natura. ad Heren. lib. 3. 131. a

Delectantur nouitate & copia. 2. de Nat. deor. 197. a

Qua ille rei nouitæ perculsus, & c. 1. de Diuin. 194. a

Res magnitudine præstabiles, & nouitate primæ. de Oratore, 140. b

Nouitates autem si spem afferunt, vt tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat, non sunt illæ quidem repudiandæ, vetustas tamen suo loco conseruanda est. Læli. 60. a

Nouitius.

Nouitius Ligur. pro Domo sua, 39. a

Syrum nescio quem de grege nouitiorum factum esse Consulē. in Pison. 1

Nouo.

Verba facimus & nouamus ipsi. 3. de Orat. 84

Nouantur hæc primū à nobis. de Vniuers. 17

Tu mihi de his rebus quæ nouantur, omnia certa, clara. ad Atticum, 260. b

Socii, qui nouari aliquid volebant. 15. fam. 15

Nouari verba quomodo conueniat. 3. de Orat. 84

Nihil habui sanè, non modò multum, quod putarem nouandum in legibus. 3. de Legib. 14

Nouatus.

Inusitatum verbum, aut nouatum, aut translatum. de Oratore, 156. b

Subactō mihi ingenio opus est, vt agro nō semel arato, sed nouato & iterato, quo meliores factus possit & grandiores edere. 2. de Orat. 71. Nouatum agrum appellat, diu ante sementem cultum, vt interim fermentaretur, & sub sementem iteraretur.

Et ea, quæ ab eo nouata sunt, probas. Acad. q. 47. b

Nouellus.

Itaque & viuere vitem & mori dicitur, arboremque & nouellam & vetulam & vigere & senescere. 5. de Finibus, 69. a

Nox.

Actum est eo die nihil: nox diremit. 2. ad Q. frat. 29

Nox opacat terras. 2. de Nat. d. 70

Quoties nox oppressit, quum manè cœpisset. Cat. 45

Nox cæca. pro Milone, 38. a

Obscura nox. in Arato, 44. a

Serena nox. in Arato, 11. a

Noctis dieique effectrix terra. de Vniu. 45

Vmbra terræ, quæ est meta noctis. de Diuin. 112. b

Ducta vsque ad noctem cōtrouersia. 1. fa. 5. id est, producta.

Nunc quicquid est, & c. statuendum nobis ante noctem est. in Cat. 119. b

Noctem efficit, vmbra terræ soli officiens. de Nat. d. 1. 36

Luce noctem, nocte lucem expectatis. ad Heren. 35. b

Equidem etsi doleo me in vitam paulò serius tanquam in viam ingressum, priusquā confectū iter sit, in hanc Reip. noctem incidisse. de claris Orat. 185. de Arusp. resp. 9

Noctē & nocturnā deprecationem intercessisse. 2. ad Att. 63

Noctem quandam rebus offundere. de Nat. d. 1. 5

Peruigilare noctem. pro Rosc. Amer. 60. a

Qui vt cœnati quiescerent, concubia nocte visum esse in somniis ei qui erat in hospitio, illum alterū orare vt subueniret, q' sibi à caupone interit' pararetur. 1. de Diu. 101. a

Epistola, quam de nocte daturus eram. ad Att. 122. & pro Mur. 140. b

In comitium Milo de nocte venit. 4. ad Att. 16

De multa nocte vigilare. 2. ad Q. frat. 34

Media nocte in campum venit Milo. ad Att. lib. 4. 71. 8. a

Multa nocte profectus est ad Cæsare' Balbus. ad Att. lib. 7. a

Noctes certarum mulierum nonnullis iudiciis pro mercedis cumulo fuerunt. ad Att. lib. 1. 39

Noctes iam aliquid te adiuuabunt. 4. fam. 14

Noctesque diesque exeduntur animi eorum qui contra conscientiam opibus hominum septi esse & muniti videntur. 1. de Finib. 40. 2

Et noctes & dies diuinū numen horrere. Acad. ed. 1. lib. 2. 112

Scrupulus, qui me dies noctesque stimulat. pro Sex. Ros. 19. b

In vno aliquo opere noctes & dies vrgeri. de Orat. 208. b

Equidem credibile non est, quātum scribam die, quinetiam noctibus: nihil est enim somni. ad Att. 313. b

Noctu.

Tēpus ita queritur, quā parte anni, quā hora, noctu an interdiu, & quā diei, & quā noctis hora factum esse dicatur, & cuiusmodi temporibus. ad Heren. lib. 2. 37. a

Noctu ambulabat in publico Themistocles. ad Her. 7. b

Eiici noctu. Terentiæ, lib. 14. 7. 1. a

Noctu iter per oppida faciam. 11. ad Att. 8

Sed ecce nuntii scribente me hæc ipsa noctu in Caleno. ad Att. lib. 8. 147. 12. a

Et noctu ad oppidum respicientes flagrantēs onerarias videbatis. de Diuin. 95. b

Noctuabundus.

Cùm complicarem hanc epistolam, noctuabundus ad me

venit cum epistola tua tabellarius. ad Att. lib. 12. 1

Nocturnus.

Fur nocturnus. pro Mil. 103. b

Metus nocturnus. 1. Tusc. q. 77. a

Quæstus nocturnus. 5. Verr. 67. a

Concuratio nocturna. pro Domo sua, 216. b

Nocturnum præsidium palatii. in Cat. 97. b

Diurnum, nocturnumve spatium. 1. de Inuent. 55. a

Tempus nocturnum. in Arato, 28. a

Labores diurni nocturnique. de Senect. 74. a

Milites nocturni. 6. Verr. 85. a

Nocturna omnia in media Græcia Diagondas Thebanus lege perpetua sustulit. 2. de Leg. 37

Nocturna mulierū sacrificia ne iuncto, præter olla quæ pro populo ritè fiēt. 2. de Leg. 18

Sic etiam fortunis hominum abutebatur ad nocturna vota cupiditatum suarum. in Verrem, act. 7. a

Decem horis nocturnis 1 x. millia passuum peruolauit. pro Rosc. Amer. 11. a

Noxa.

Quod in minimis noxis & in his leuioribus peccatis, quæ magis crebra, & iam propè quotidiana sunt, id maximè & primum queritur, & c. pro Rosc. Amer. 37. a

Noxia.

Quod quis earū rerum migrasset, noxiæ pœna par esto. 3. de Leg. 17. a

Amicum castigare ob meritam noxiam. ad Heren. 11. b

Noxius.

Magistratus nec obedientem & noxium ciuem multa, vinculis, verberibusque coercento. 3. de Leg. 8. a

Nubes.

Aer concretus in nubem cogitur, humorēque colligens terram auget imbribus. de Nat. d. lib. 2. 74

Nubes caligans. in Arato, 28. a

Induerunt se in nubem anhelitus. 2. de Diuin. 64. a

Opacam nubem pellit ventus. in Arato, 23. a

Qui sub nube solem non ferunt. Acad. q. 18. b

Nubes reipub. pro Domo sua, 19

Si autem nubium confictu ardor expressus se emiserit, id esse fulmen. 2. de Diuin. 64. a

Nubium magnitudo, visque ventorum. de Nat. d. 45. b

Nubium vna centauros genuisse dicitur. de Nat. d. 69. b

Coguntur in cælo nubes, imbres, venti. 1. Tusc. q. 68. a

Quæ tu in illis reip. tenebris, cæcisque nubibus & procellis constituisti. pro Domo sua, 218. b

Nubilia Cæli. in Arat. b

Nubecula.

Neq; tam fui timidus, vt qui in maximis turbinibus ac fluctibus Reip. nauem gubernassem, saluamque in portu collocassem, frontis tuæ nubeculam, tum collegæ tui contaminatum spiritum pertimescerem. in Pis. 15. a

Nubo.

Nubit genero socrus. pro Cluent. 20. b

Quæ breui tempore post patris mortem A. Aurio Melino consobrino suo nupsit. pro Cluent. 8. a

Mulier in familiæ luctum atque in priuignorum funus nupsit. pro Cluent. 149

Virgo nupsit ei, cui Cæcilia nupta fuerat. de Diuin. 101. b

Quum ex amplissimo genere in familiam clarissimam nupsisset, cur tibi Cælius tam coniunctus fuit, cognatus, affinis, viri tui familiaris. pro Cælio, 25. a

Venerem Adonidi nupsisse traditum est. de Nat. 71. b

Paula Valeria diuortium sine causa fecit, nuptura est D. Bruto, nondum retulerat. epist. 116. b

Nubens.

Filia nubenti lectum genialem strauit mater. pro Cluentio, 10. a

Nupta.

Cum mulier fuisset nupta cum eo, cui connubii ius non esset. Top. 222. b

Ique mihi nuntiaffent regis Parthorum filium, quocum esset nupta regis Armeniorum soror, ad Euphratem cum maximis Parthorum copiis, multarumque praterea gentium magna manu venisse. Catoni, lib. 15. 2. 1. a

Aliquam adolefcentibus primariis nuptam fuisse. epist. 50. b

Viri cum quibus nuptae erant. in Verr. 231. b

Singulis Indis plures solent esse nuptae. 5. Tusc. q. 113. a

Nubilis.

Ipsae filiae nubili dotem conficere non potest. pro Quint. 18. b
Is reliquit grandem & nubilem filiam quae brevi tempore post mortem patris nupsit A. Melino. pro Cluen. 8. a

Nuptiae.

Nuptiae non matrimonii dignitate, sed sceleris societate coniunguntur. pro Cluent. 16

Innuptae nuptiae. de Or. 163. b. Id est, contra ius fasque coniunguntur. Nisi forte maritum nuptiae terrenis anteponantur. 3. de Nat. d. 61. a

Nuptiae plenae dignitatis, plenae concordiae. pro Cluent. 20. b

Multarum nuptiarum mulier vetula. ad Att. lib. 13. 284. 1. a

Eo die apud Pomponium in eius nuptiis eram coenatus. ad Q. frat. lib. 2. 7. 10. a

Nuptialis.

O audaciam singularem, non timuisse, si minus vim deorum, hominumque famam, at illam ipsam noctem, faciesque illas nuptiales. pro Cluent. 11. a

Nuptiales tibiae. 4. ad Heren. 199

Dona nuptialia. pro Cluent. 20. a

Nuceria.

Nuceria, oppidum Campaniae. in Rull. 94

Nucula.

Nucula, vnus ex Septemviris agrorum lege Antonii diuidentorum. 8. Philip. 251

Nudiustertius.

Nudiustertius dedi ad te epistolam longiorem: nunc ad ea quae proximae. ad Att. lib. 14. 307. 1. a

Omniaque quae a te nudius tertius dicta sunt. 3. de Nat. 24. a

Legatos vero ad eum mittere, de quo grauissimum iudicium nudius tertius decimus fecistis, non iam leuitatis est, sed, &c. 5. Philip. 165. a

Recordabimini qui dies nudius tertius decimus fuerit, quantum consensus vestrum, quanta virtus, quanta constantia. 5. Philip. 164

Nudus.

Nudus ex omnibus rebus. pro Roscio Amer. 85

Nudus huc se confert Antonius. 10. fam. 23. in epist. Planci id est, nullas adducens copias.

Quoniam nudus te delectarat, semper nudum esse voluisti. pro Flac. 157. b

Nudus nuce legeret. 2. de Orat. 147

Ciuitas ab omnibus rebus vacua atque nuda. in Verr. 200. b

Nam ipsa Messana, quae situ, mœnibus, portuque ornata sit, ab his rebus, quibus iste delectatur, sanè vacua atque nuda est. 6. Verr. 3. a

Mulier decore nuda. ad Att. 144. b

Tam inops autem ego ab amicis: aut tam nuda Resp. a magistratibus: pro Domo sua, 46

Huic tradita vrbs est, nuda ea praesidio, referta copiis. ad Att. lib. 7. 43

At me nudum a propinquis, nulla cognatione munitum, &c. ad Quir. 5. & 12

Hunc vero qui ab iure, officio, bonis moribus, ad ferrum, ad arma, ad caedem confugerit, nudum in causa destitutum videtis. pro Cecin. 67. a

Nudi, & cum facultatibus, contraria. 10. fam. 15. in epistol. Planci.

Nuda ista si ponas, iudicari qualia sint, non facile possunt. in Parad. 29. a

Nudo.

Quae victores ciuitatibus Siculis aut dederunt, aut reddiderunt, spoliavit, nudauitque omnia. 2. Verr. 9. a

Corpus nudare. 4. Tusc. q. 115. a

Vtrum perditos magistratus sceleratorum ciuium praesidio nudare, an etiam decorum immortalium religione armare vultis: pro Domo sua, 1

Pericula alicuius, non modo ciuium praesidio, sed etiam quorundam deprecatione nudare. post reditu in Sen. 1. a

Quum repente hominem proripi, atque in foro medio nudari ac deligari, & virgas expediri iubet. 7. Verr. 126. a

Nudans.

De spinis vellentium, vt Stoici, nec ossa nudantium, &c. de Fin. lib. 4. 5

Nudatus.

Respublica interitu Consulium nudata. Plancus Ciceroni, lib. 10. 17. 4. a

Antonii incredibilis quaedam & propè singularis, & diuina vis ingenii, videtur etiam, si hac scientia iuris nudata sit, &c. 1. de Orat. 84. a

Quaestura primus gradus honoris, quid aliud habet in se, nisi Cn. Carbonem spoliatum a Quaestore sua pecunia publica, nudatum & proditum Consulibus. Verr. 7. a

Libenter enim te cognitum iam artificem, aliquandoque euolutum illis integumentis dissimulationis tuae, nudatumque perspicio. 2. de Orat. 190. a

Nugæ.

Videaturne aut pietatis esse mea, fratrem relinquere, aut diligentiae nugarum aliquid relinquere. ad Att. lib. 6. 31. id est, nugatorem aliquem & leuem hominem.

Istud nugarum quicquid esset, me scire voluisti. 11. fam. 34

Tum nugarum in eo comitatu nihil. pro Mil. 112. b

Nugas maximas omni mea comitate sum complexus, &c. 1. ad Q. fra. 38. id est, homines leuissimos, homines nihili.

Nugas meras, amicos habet. 6. ad Att. 33. id est, meros nugatores, homines leues.

In nugis tragœdias agere. 2. de Orat. 113

In nugis poeram non audio. in Parad. 31. a

Hunc cœne hominem tantis delectatum esse nugis: de Diui. lib. 2. 45. a

Nugiger.

Dices, Vellem iam pridem scio te voluisse, & me. est nugigeram manum fuisse. 4. ad Att. 10

Nugor.

Democritus tamen non inscite nugatur vt Physicus. 2. de Diuin. 44. a

Quoniam Pontidia nugatur. ad Att. lib. 5. 110. 18. a

Nugator.

Non vero tam isti, quam tu ipse nugator. de Senect. 25. a

Nunc vero non insultabo vehementius, nec volitabo in hoc insolentius, neque in istum nugatorem, tanquam in aliquem teste inuehar. pro Flacco, 30. a. ad Att. lib. 6. 111. 17. a

Nugax.

Equando tu hominem ineptiorem, quam tuum Cn. Pompeium vidisti, qui tantas turbas, qui tam nugax esset, comouit: 8. fam. 43

Nugatorius.

Mala, nugatoriaque accusatio. pro Rosc. Amer. 24. a

Omnino ad probandum vtranque rem videam infirmam, nugatoriamque esse. pro Cecin. 47. a. 6. Verr. 28. a

Leue est ac nugatorium. Brutus ad Antonium, lib. 11. 4

Nugatorie.

Non contra tenuiter & nugatorie responsum: ad Her. 35. b

Nulchalo.

Nulchalo, locus in Gallia. pro Font. 9

Nullus.

Corumbus Balbi nullus adhuc, & mihi notum nomen. 14 ad Att. 3. id est, adhuc non venerat.

Ad M. Aelium nullus tu quidem domum. 15. ad Att. 48. id est, ne veneris.

Ego autem scripsi Sextum aduentare, non quod iam adesset, sed quia certe id ageret, ab armisque nullus discederet. ad Att. lib. 15. 329. 18. a

Ex eo tempore vit ille summus, nullus imperator fuit. Mario, lib. 7. 9. De Pompeio.

In petitione autem nisi id agas, nullus petitor esse videaris. de Petit. 208. b

Philotimus non modo nullus venit, sed ne per literas quidem, aut per nuntium certiorum facit me, quid egerit. ad Att. lib. 12. 230. 4. a

Nulla haec igitur amicitia, quam alter verum audire non vult, alter ad mentium paratus est. de Amic. 81. a

Elephanto belluarum nulla prudentior. 1. de Nat. d. 135. a

Ne illa quidem, quae nulla esset, esse lex putaretur. pro Domo sua, 226. b

Curio memoria fuit nulla. de Clar. 184. b

Nulla opera molitur. de Nat. d. 137

Oratio nulla sit necesse est, aut omnium irrisione ludatur. 1. de Orat. 27. a

Vt & omnes partes habeat incolumes, & de virtutibus nulla desit. 5. de Fin. 63. a

Qua nulla perniciēs maior hominum vitae potest afferri. Offic. 34. b

Si tanta virtus in oratore Galba fuit, cur ea nulla in orationibus eius apparet: de Clar. 17. b

Nulla est vita. 7. fam. 4

Argumentum id quidem nullum est. 2. Tusc. q. 19. a

Nullum bellum ciuile fuit in nostra Repub. omnium, quae memoria nostra fuerunt, in quo, &c. de Prou. 70. & Att. 283. b

Nullum praestantius bonum neque datum est, neque dabitur. de Vniu. 65

Nullum suum officium ducent, nisi vt voluptati ministrarent. 2. de Fin. 111. a

Senatusconsultum nullum extat, quo, &c. epist. 6. b

Nullius agricolae cultu stirps tam diuturna, quam poetae verfu seminari potest. 1. de Leg. 1

Quum vero non liceret mihi nullius partis esse, quia vtroque magnos inimicos habebam, ea castra fugi, &c. Asinius Pollio Ciceroni, lib. 10. 3. 4. a

Assentiri nulli rei. 4. Acad. 186. a

Res, quae nullo vsui sit. pro Mur. 130. b

Noli te putare me, cum a vobis discessero, nusquam aut nullum ferè, &c. de Senect. 93. b

Quem tu ordinem omnino nullum esse putas. in Philip. a

Eundem igitur esse creditote, etiam si nullum videbitis. de Sen. 93. b

Ad miseram, seu nullam potius Remp. 14. ad Att. 21

Responde mihi dicendi aut nullam artem aut pertenuem videri. 1. de Orat. 53. a

Sed id, quod mea intelliges, tua nullam in partem multum interesse, ita mihi des, si tibi, vt id libenter facias, ante per suaferis. ad Memmiam, lib. 13. 1. 3. a

Quod nisi fecisset, Rempub. quam nunc vix tenemus, iandiu nullam haberemus. 1. de Orat. 20. a

Nullum attigi flumen Liri frigidius. 2. de Leg. 6

Nullum onus officii reliquum cuiquam fecisse. 3. fam. 52

Facere senatusconsultum nullum. ad Att. 9. b

Vnum signum Byzantii ex maximo numero nullum habent. de Prou. 70. b

Sic munitus est, vt nullo egeat. de Amic. 29. a

Anicato, vt te velle intellexeram, nullo loco defui: &c. ad Att. lib. 2. 35. 1. a

Nulla loco deero, neque ad consolandum, neque ad leuandum fortunam tuam. 5. fam. 50

Aut vix, aut nullo modo corrumpitur. de Nat. d. 2. 15

Nulla prorsus modo intelligo. de Nat. d. 1. 51

Nulla modo perfectus homo, sed quaedam particula perfecti. de Nat. d. 2. 27

Nulla numero homo. 3. Philip. 135. a. Id est, nullius pretii.

Deque eo nulla ratione neque pelli, neque moueri potes. 4. Acad. 255. a

Dii nulla re egentes. de Nat. d. 1. 86

Nulla re saluti tuae defui. 5. fam. 48. pro, Nulla in re. Nulla re vni magis commendatur orator, quam splendore verborum. de claris Orat. 113. a

Quare tu hoc propter multitudinem sicariorum, nullo negotio facere potuisti. pro Rosc. Amer. 48. a

Cato Siciliam tenere nullo negotio potuit. ad Attic. lib. 11. 207. 3. a

Nulla posito ob oculos simulachro earum rerum. de Vniu. uerf. 47

De inimicis nulli supersunt. pro Marcello, 12. a

Miseri ob id ipsum, quia nulli sunt. Tusc. q. 150. b

Nulli viri vocantur. de Nat. d. 2. 7

Quintio tenues opes, nulla facultates, exiguae amicorum copiae sunt. pro Quintio, 1. a

Formae quae nulla sunt. de Diuin. 137. b

Nullae leges Seiae, & Apuleiae, & Liuiæ. 2. de Leg. 12

Breues dico immo nulla. ad Brut. 30. de literis loquitur.

Lites nulla, neque controuersiae sunt. 1. de Orat. 59. a

Etenim vt sint auspicia, quae nulla sunt, haec certe, &c. de Diuin. 123. b

Senatorum nullos esse Romae nos audieramus. ad Att. lib. 8. 176. 1. a

Copias quas nullas habemus. 14. ad Att. 5

Igitur Titias & Apuleias leges nullas putas. de Leg. 23. a

Num.

Quid in Numa Pompilio num quod eloquentiae vestigium apparet. 1. de Orat. 49. a

Numa censes Ennium dixisse. &c. Acad. q. 13. b

Num ergo is excusat vos. &c. Acad. q. 19. b

Num expectabis, dum L. Metellus, &c. in Verr. 174. b

Num igitur, &c. pro Domo sua, 238. b

Interrogat me, num in exilium non iubeo. in Cat. 100. b

Per deos immortales, num cui dubium esse poterit, quin, &c. 4. Verr. 103. a

Num quae trepidatio: num qui tumultus: num quid nisi moderate: pro Deiot. 147. b

Num quidnam, inquam, noui: epist. 181. b

Ne num quidem quid velim rogauit. 3. ad Q. frat. 14. pro, ne rogauit quidem nunquid velim.

Num quo alio modo. de Inuent. 67. b

At quis est hic, num Sophistes: Acad. q. 18. b

Numne.

Numne aspicias, quae in templo veneris: de Som. Scip. 128. b

Deum ipsum numne vidisti: de Nat. d. 18. b

Numa.

Numa rex, eodem ritu conditus in eo sepulchro, quod procul ad fontis aras. 2. de Leg. 52

Numa rex doctissimus. 3. de Orat. 109

Numa rex, propter Pythagoraeorum admirationem, Pythagoraeus a posterioribus existimatus. Tusc. q. lib. 4. 2

Numa, rex Romanus peregrinus. pro Sylla, 16

Numa cum Egeria collocutus. 1. de Leg. 3

Numa Pompilius annis permultis ante fuit, quam Pythagoras. 2. de Orat. 84

Capedunculis iis, quas Numa nobis reliquit. 3. de Natura deor. 29

Numa Pompilius, eloquentiae rudis. 1. de Orat. 19

A Numae legibus non multum discrepat constitutio ista religionum. 2. de Leg. 25

Numam quoque regem Pythagoraeum a posterioribus existimatum. 4. Tusc. q. 5. a

Numam Pompilium illum regem nostrum fuisse Pythagoraeum ferunt, qui annis permultis ante fuit, quam ipse Pythagoras, &c. 2. de Orat. 84. a

A Numa perite instituta intercalandi ratio posteriorum pontificum negligentia dissoluta. 2. de Leg. 30

Numantinus.

Numantinum bellum a Polybio descriptum. 5. fam. 28

Numantini foederis inuidia, Ti. Gracchum a patribus ad populum deficere coegit. de Arusp. resp. 39

Numantini Mancinum sibi deditum non acceperunt. pro Cecin. 71

Numantini, corporis viribus egregii. 4. ad Heren. 188

Numantia.

Numantia & Carthago ab eodem Scipione deletae. pro L. Manil. 42

Maiores nostri Carthaginem exciderunt, Numantiam euerterunt. 4. Philip. 161. a

Numenius.

Numenius Siculus, arator. 5. in Verr. 46

Numerius.

Numerius quidam, quifquilia seditionis Clodianæ. pro Scetio. 81

Numerius Suffucius, honestus homo & nobilis, fortes primus inuenit. Diuin. lib. 2. 67

Numen.

Qui nullam vim cælestem existimat, numenve diuinum. pro Mil. 117. b

Est aliquod numen præstantissimæ mentis, quo hæc reguntur. de Nat. d. 2. 3

Magna vis est, magnum numen, vnum & idem sententis senatus. in Ant. 190. b

Numen vestrum æquè mihi graue & sanctum ac deorum immortalium futurum est. Postquam. 202. b

Summi rectoris & domini numen. de Fin. 108. b

Numini deorum purè ac castè tribuenda. de Nat. d. 1. 3

Parent numini diuino omnes naturæ. i. de Diuin. 32. a

Vos, quorum potestas proximè ad deorum numen accedit. pro Rab. 91. b

Multa sæpe prodigia vim Cereris numenque declarant. in Verr. 225. b

Esse quoddam numen, vimque deorum. 2. de Nat. 137. a

Quis enim potest, quum existimet curari se à Deo, non & dies & noctes diuinum numen horrere? Acad. q. edit. 1. lib. 2. 112

Diuinum numen precibus placare. pro Domo sua, 108. a

In meis calamitatibus diuinum aliquod auxilium & numen ostendite. Antequam. 196. b

Vos qui apud me vim & numè deorū tenetis. Postq. 203. b

Vendere numen interdictumque deorum immortalium alicui. in Pisonem, 38. a

Mihi quidem numine deorum immortalium videtur hoc fortuna voluisse, vt, &c. in Ant. 248. b. de Finib. 103. b

Diuino me numine Reipublicæ esse redditum. pro Domo sua, 110. a

Alpibus Italiam munierat antè natura, non sine aliquo diuino numine: nam si, &c. de Prou. 76. b

Præcipuè ingenti coluerunt numine diuos. de Diuin. 85. b

Dii immortales, qui non procul vt quondam, &c. sed hic præsentis suo numine atque auxilio defendūt. in Cat. 47

Numerus.

Quoad is numerus effectus esset. epist. 118. b

Numerus satis magnus, & satis frequēs, pro eodem. 11. fam. 17. in epist. D. Bruti.

Numerus frequentior satietatem parit. Orat. 124

Cuius iudicis metu magnus à multis frumenti numerus ablati. 5. Verr. 61. & 4. 127. a. 5. ad Att. 50

Maximus vini numerus fuit, permagnam optimi pondus argenti. 2. Philip. 76

Integer numerus militum. Appio, lib. 3. 3. 6. a

Numerus par, impar. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 101

Est præterea numerus Romanorum ciuium. pro Föt. 276. b

Numerus septenarius rerum omnium ferè nodus est. Somn. Scipionis, 18

Numerus septenarius & octonarius vterque plenus, alter altera de causa habetur. Somn. Scip. 7

Tantus frumenti pecuniæque numerus. in Verr. 171. b

Quo ex genere siquem fortè tui cognosti amantiorem (fieri enim potuit) quam temporis, hunc verò ad tuum numerum libenter adscribit. ad Q. frat. lib. 1. 1. 23. a

Ad numerum iudices habere. 2. ad Q. frat. 29

Magnum frumenti numerum aduehere. Offic. 3. 66

Numerum septenarium legionum alo. 11. fam. 18. in epist. D. Bruti. n. s. x. l. millia in singulos iudices distributa eum numerum sententiarum conficere debebant. pro Clu. 33. b

In tanto conuentu nemo erat quin rationem numerumque haberet. 7. in Verr. 57

Tu verò ascribe me talem in numerum. 2. Philip. 54

Is in aliquè patronorum numerum peruenerat. de Cla. 187. b

Quorum in locum ac numerum peruenire velis. de Pet. 3

In numerum procedere. 6. in Verr. 17

Nostri quoque oratorii libri in eundem numerum referendi sunt. 2. de Diuin. 6. a. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 14

Quidam in oratorum numerum venire non possunt. 1. de Orat. 57. a

Frumenti in summa caritate maximum numerum miserè. pro Planc. 52

Filii eius mortui numerum obtinent iure cæforum. Offic. lib. 2. 62

Dicebat etiam L. Scipio non imperitè, Cneusque Pompeius Sexti F. aliquem numerum obtinebat. de claris Orat. 91. a

Errantes stellæ numerum deorum obtinebunt. de Nat. 69. b

Número ac summa sua, pecunia quanta sit ostendit. pro Cluent. 70. a

Hæc sunt enim tria numero. de Orat. 219. b

Número deorum colere. post red. in Sena. 27

E numero tollere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 16

Sed ne miremini qua ratione is tantum apud istum libertus potuerit, exponam vobis breuiter quid hominis sit: vt & istius nequitiam, qui illum secum habuerit, eo præsertim numero ac loco, & calamitatem prouinciæ cognoscatis. 4. Verr. 93. a

Accensus sit eo numero, quo eum maiores nostri esse voluerunt. ad Q. frat. lib. 1. 1. 18. a

Isque est eo numero, qui, &c. pro Arch. 191. b

Eo numero habeas, quo me. 13. fam. 84

Ex numero desertorum homo. 1. de Orat. 82. a

Ex hoc esse hunc numero, qui, &c. pro Arch. 188. b

Si ex eo numero, quos s. c. in prouincias ire oporteret, ad numerum non essent, qui, &c. epist. lib. 8. 8. 25. a

Ratione & numero mouentur astra, non consilio, in quo nihil est temerarium, &c. de Nat. d. 2. 31

Esse in aliquo numero. epist. 17. b

Filiæ Erichthei in numero deorum sunt. de Nat. d. 69. b

Esse in numero ciuium. pro Domo sua, 64. a

Reponere stellas in numero deorum. de Nat. d. 35. b

Aliquos in deorum numero venerandos esse. 2. de Lege Agr. 92. a

Is in eorum numero mauult esse, qui à tē vj tuperantur. in Vat. 37. b

Nisi fortè Demetrius Phalereus in hoc numero haberi potest. Offic. 1. 5

Quo in numero hoc, & quo in loco illud haberi conueniat. de Inuent. 81. b

Cato noster in horum librorum numero ponendus est. de Diuin. 109. b

In numero & loco hostium duci. 7. Verr. 97. a

Habere aliquem in numero hostium. ad Att. 227. b

Vt si quis impedisset reditum meum, in hostium numero putaretur. in Pis. 87. b

Hoc erit in magno numero nostrorum malorum. ad Attic. lib. 3. 46. 1. a. Id est, augebit numerum nostrorum malorum.

Actio inquam in dicèdo vna dominatur: sine hac summus orator esse in numero nullo potest. 3. de Orat. 117. a

Quos aliquo video in numero oratorum fuisse. de Claris, 173. & 174. b

Nobis non placet hanc partem in numero reponi. de Amicit. 60. b

Eos qui ista subtilius quærunt, in numero sapientum non habent. ad Att. 117. & de Amic. 96. b

Habere aliquem in numero sapientum vel hostium. de Nat. 9. b

Habere aliquem in numero suorum. epist. 119. & 205. b

Ipsam suo nomine diligas, habeasque in numero tuorum. Octauio, lib. 13. 22. 6. a. Cælius Ciceroni, lib. 8. 9. 10. a

Orator in numero vestro nunquam est habitus. de Leg. 1. 6

Quid enim tam alienum ab humanis sensibus est, quam eum patris habere loco, qui ne liberi quidem hominis numero sit? Brutus ad Att. 17. 7. a

Quæobré si iure eum possis accusare, tamen quum is tibi parentis numero fuisset, id piè facere non posses. 1. Verr. 34

Itaque quem locum apud ipsum Cæsare post eius ex Africa reditum obtinuisti, quo numero fuisti? 2. Philip. 80

In primisque libertus eius, L. Cossinius Anchialus, homo & patrono, & patroni necessariis, quo in numero ego sum, probatissimus. ad Sulpit. lib. 13. 24. 2. a

Número Platonis obscurius. 7. ad Att. 45

Hi duo numeri, quorum vterque plenus, alter altera de causa habetur. de Som. Scip. 127. b

Quicquam potest esse casu factum, quod omnes habet in se numeros veritatis? Diuin. lib. 1. 24

Quod perfectum & absolutum est, vt Stoici dicunt, omnes numeros habet. Offic. lib. 3. 18

Numeris & vocibus nihil magis cognatum mentibus nostris. 3. de Orat. 109

Ex numeris & Mathematicorum initiis proficisci volunt omnia Pythagoræ. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 109

Perfectum expletumque omnibus suis numeris & partibus. de Nat. d. 33. b

Numerus, pro ratione harmonica.

Iam præan, quod plures habeat syllabas quam tres, numerus à quibusdam, non pes habetur. de Orat. 218. b

Quicquid sub aurium mensuram aliquam cadit, etiam si abest à versu numerus, qui *ῥυθμὸς* Græcè dicitur. Orator, 203. b

Iambicus & dactylicus numerus. Orat. 215. b

Numerus & modus oratorius. 1. de Orat. 73. a

Numerus in cantu. de Leg. 158. b

Numerus in oratione inuidiosus. Orat. 97

Modus & numerus in pede. Orat. 216. b

Aures hominum vocem natura modulatur ipsa, quod fieri non potest, nisi inest numerus in voce. de Orat. 160. b

Post anapæstus procerior quidam numerus effloruit. de Orat. 160. b

Verborum numerus, vocum modus. de Orat. 159. b

Quædam ad numerum conclusio. de Clar. 167. b

Ad numerum in non essent. 8. fam. 24. in epist. Cælii.

Speciem dei ad numerum non permanere. de Nat. d. 1. 74

Et in ipsa oratione quasi quendam numerum & versum conficiunt. de Orat. 147. b

Thucydides verborum propè numerum, sententiarum numero consequitur. de Orat. 113. b

Extra numerum si se moueat histrio, exhibetur & exploditur. in Parad. 31. a

Prodest quorum in locum ac numerum peruenire velis, ab iis ipsis illo loco ac numero dignum putari. de Petit. Consul. 205. b

In quadrum numerum sententias redigere. in Orat. 120. a

Numerum in cadentibus guttis, quod interuallis distinguuntur, notare possumus. de Orat. 160. b

Thucydides omnes dicendi artificia mea sententia facile vicit, qui ita creber est rerum frequentia, vt verborum propè numerum, sententiarum numero consequatur. 2. de Orat. 30. a

In soluta oratione dum versum effugas, modum & numerum quendam oportet seruari. de claris Orat. 16. a

Hanc siue compositionem, siue perfectionem, siue numerum vocari placet. Orat. 219. b

De numero in oratione. de Orat. 159. b

Número & paucitate definita genera. 2. de Orat. 79. a

Atque ipse varium & elegans omni ferè numero poema fecisti. 1. Acad. q. 15. a

Non poetico, sed quodam oratorio numero & modo. Orat. 112. & de Orat. 97. b

Attici maximè numero seruiunt. de Orat. 219. b

Vt in musicis numeri, & voces, & modi. de Orat. 100. b. & 161. b

Numeri non apertè, nec eodem modo, sed variè & dissimulanter conclusi. de Clar. 190. b

Numeri orationis omnes poetici. Orat. 109. & 110

Moderatione certa quadam numerorum astringitur histrio. 1. de Orat. 132. a

Ratio numerorum & modorum. de Orat. 160. b

Adiunxit primus numeros verbis solutis Isocrates. in Orat. 100. a

Rosciius in senectute numeros ceciderat, & tardiores fecerat tibias. de Leg. 158. b

Continere omnes numeros virtutis. 3. de Fin. 39. a

Explere numeros & conficere versus, eius est qui fidibus vitur. 4. Acad. q. 46. a

Quod alia peccata plures, alia pauciores quasi numeros officii præterirent. de Fin. lib. 4. 46

Claudere sententias numeris. in Orat. 134. a

Perfectum expletumque omnibus suis numeris & partibus. 2. de Nat. d. 52. a

Nisi quid erat numeris aut descriptionibus explicandum. Tusc. q. lib. 1. 31. intelligit Arithmeticas & Geometricas demonstrationes.

Vt in fidibus si nullæ earum ita contentæ numeris sint, vt centum seruare possint, omnes æquè incontentæ sunt. 4. de Fin. 121. a

Numerosus.

Et quia non numero solum numerosa oratio, sed & compositione fit & genere, quod antè dictum est, concinnitatis compositione potest intelligi, &c. in Orat. 127. a

Et si numerosum est id in omnibus sonantq; vocibus quod habet quasdam impressiones, & quod metiri possumus interuallis æqualibus. 3. de Orat. 102. a

Atque id in dicendo numerosum putatur, non quod totum constat de numeris, sed quod ad numeros proximè accedit. Orat. 115

Et quoniam plura de numerosa oratione diximus, quam quicque ante nos, nunc de eius generis vtilitate dicemus. Orat. 132

Numerose.

Ipsa enim natura circumscriptione quadam verborum comprehendit, concluditque sententiam: quæ quum aptis cõstricta verbis est, cadit etiam plerumque numerose. de claris Orat. 17. a

Et tamen eam coniunctionem sicuti versum numerosè cadere & quadrare & perfici volumus. 3. de Orat. 96. a

Numerose & aptè cadens comprehensio. in Orat. 83. a

Aptè, circumscripè, & numerosè dicere vel cadere. in Orat. 127. a

Numerose & volubiler orationem fundere. in Orat. 122. a

Quid si platani fiduculas ferrent numerosè sonantes? de Nat. deor. 2. 17

Numero.

Maximum verò eius beneficium numero, quod hoc animo in Reipub. est. in Ant. 247. b

Singulas enim stellas numeras deos. 3. de Nat. d. 30

Hoc quartum numerat Theophrastus in orationis laudibus. Orat. 204. b

Me autem vterque numerat suum. 7. ad Att. 3

Idque Socratem, qui voluptatem nullo loco numerat, audio dicentem. 2. de Fin. 75

Hanc primam partem numerant. de Inuent. 54. b

Sulpitium accusatorem suum numerabat, non competitorum. pro Mur. 136. b

Eamque neque in rebus, neq; in prauis numerabat. 1. Acad. quæst. 59. a

Si Prætor dedit, à Quæstore numerauit. pro Flac. 155. b

Dio n. s. decies centena millia numerauit. in Verr. 81. b

Atticus qui ciuitatem conseruatam cuperet, pecuniam numerauit de suo. ad Att. lib. 16. 341. 3. a

Messalam certum eo s. cum Domitio numerasti. ad Q. frat. 327. b

Pecuniam numerauerunt, & postea venit. ad Atticum, lib. 5. 110. 14. a

Ego sine eo consilio Consulem numerem. in Pis. 84. b

Argumenta si ex reis numeres, innumera sunt: si ex rebus, modica. 2. de Orat. 75. a

L. Antonii horribilis cõcio, Dolabellæ præclara. iam vel sibi habeat nûmos, modò numeret Idib. ad Att. lib. 4. 44

Nec metiamur eam, vt quidam indocti, verborum magnificentia: virisque bonos, eos qui habentur, numeremus, Paulos, Catones, &c. de Amic. 20. a

Nec quicquam numeraret in bonis. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 25

Dies deficiat si velim numerare. 3. de Nat. d. 60

Aliquem accusatorem suum numerare, non competitorè. pro Mur. 47. a

Numerare aliquid in bonis vel malis. Tuscul. q. lib. 5. 24. de Leg. 171. b

M.iii.

Numerare aliquid in onere. Tusc. q. 18. b.
In actis aliquid numerare. 1. Philip. 14. a.
 Hunc hominem omnino numerare non decet. 2. de Leg. 14.
 Ne id quod petit, exigere magis, quam rogare, & in mercedis potius, quam in beneficii loco numerare videatur. ad Curionem, lib. 2. 5. 4. a. ad Cornificium, lib. 12. 23. 8. a.
Numerare omnes non est necesse. 4. Verr. 112. a.
Multi præterea improbi, quos quidem à se primum numerare possunt. 2. Philip. 219. a. & 7. 219.
Stipendium numerare militibus, in Pisonem, 69. a.
Quod cum numeraris certum c o s. 3. ad Q. frat. 34.
Sapiens ille Bias (vt opinor) qui numeratur inter sapientes septem. Parad. 117. b.
Diana omniuaga in septem numeratur quasi vagantibus. de Nat. d. 39. b.
Omnes qui Attici numerantur, de Opt. 243. b.
Et genera non naturalia, sed artificiosa dicuntur, in quo aruspices, augures, coniectoresque numerantur. de Diui. 95. b.
Propè Collega Timarchidi numerabatur. 4. Verr. 75. a. Id est, habebatur & censebatur.
Honestissimus inter suos numerabatur, pro Rosc. Amer. 9. a.
In primis beati in Italia Crotoniatæ quondam numerabantur. 2. de Inuent. 121. a.
Hi tum in Asia Rhetorum principes numerabantur, de Clar. 194. b.
In hoc tanto, tam atroci, tam singulari maleficio, quod ita raro extitit, vt si quando auditum sit, portenti ac prodigii simile numeretur. pro Rosc. Amer. 121. a.
A quo victore si cruciatus absit, mors in beneficii partem numeretur. in Ant. 231. b.
In eam iam venerat familiaritatem consuetudinemque in vendendis istius decretis & iudiciis, transigendisque negotiis, vt propè alter Timarchides numeraretur. 4. Verr. 123. a.
Nisi fortè si quid retulit in libellu, id numerabitur in actis Cæsaris. in Ant. 156. b.
In multis numerari, de claris Orat. 187. a.
Numerari in vulgo patronorum, de Clar. 196. b.
Itaque tota iam sapientium ciuium, qualem me & esse & numerari volo, & c. 1. fam. 44.
Proximum optimis numerari, de claris Orat. 116. a.
Numerandus est ille annus denique in Repub. in Pis. 85. b.
Non acutus orator, sed tamen orator numerandus est, de Clar. 184. b.
Num etiam pars hæc causarum numeranda est, de Or. 113. b.
Cur nec voluptas in bonis sit numeranda, nec in malis dolor, & c. de Fin. lib. 1. 25.
Nunquam ego hæc in bonis rebus numeranda duxi, Parad. 116. b.
Sed Romæ quotidie, simul atque sibi hic annuisset, numeraturum se dicebat, pro Quint. 10. a.
Numeratus.
Thucydides nunquam est numeratus orator, Orat. 199. b.
Is in mediocribus oratoribus numeratus est, de Clar. 179. b.
Nam numeratum si cuperem, non erat, ad Att. 76. b.
Cum vteretur dote vxoris numerata, quo mulieri res esset cautior, pro Cec. 8.
Multos nummos domi esse numeratos, ad Att. 219. b.
Numerato.
Mihi & res & conditio placet, sed ita vt numerato malim, quam æstimatione, ad Att. lib. 12. 31. Id est, malim numerari mihi, quam diutius expectare. vel, Malim ipsam rem mihi numeratam esse, quam vt existimer eam possidere.
Numidicus.
Metellus Numidicus, in Verr. 234. b.
Numinius.
Numinius Ennenfis publicè in C. Verrem legatus, 6. in Ver. 100.
Numitorius.
C. Numitorius ciuis Romanus testis in C. Verre, 7. in Ver. 128.
Nummius.
Etiam interpretatio nominis habet acumen, cum ad ridiculum conuertat, quamobrem ita quis vocetur, vt ego nu-

per Nummum diuisorem, vt Neoptolemus ad Troiam, sic illum in campo Martio nomen inuenisse, de Oratore, lib. 2. 143.

Numus, vel Nummus.

Nummus in Gallia nullus sine ciuium Rom. tabulis commouetur, pro Font. 276. b.
Ciuitas in qua nummus moueri nullus potest, sine quinque Prætoribus, pro Flac. 155. b.
Affident, subducunt ad nummum, conuenit, ad Att. 83. b.
Vnde si securus esset eorum sententiam, qui honesta & re- & emolumentis omnibus & commodis anteponebant, nummum nullum attigissent, 2. de Fin. 90. a.
Cogit enim Scandilium quinque illa millia nummum dare, ac numerare Apronio, 5. Verr. 119. a.
Emi eam ipsam domum millibus nummum x x x v. epist. 63. b.
Ne numo quidem sumptui fuit noster aduentus, 5. ad Atticum, 26.
Tua bona Posthume numo sestertio à me addicuntur, pro Rab. Posth. 28. a.
Ecquis est ex tanto populo, qui bona C. Rabirii, Posthumi numo sestertio sibi addici velit, pro Rab. Posth. 28. a.
Quidam proficiscens ad mercatum, & secum aliquantum nummorum ferens, de Inuent. 63. b.
Dionysius, qui meam bibliothecam multorum nummorum tractauit, aufugit, 13. fam. 101.
Numorum caritas, 9. ad Att. 34.
Nummorum facultas, pro Quint. 9.
Numorum plena res, 2. ad Q. frat. 18.
Vt libertus negotium conficiat, ad nummosque perueniat, 13. fam. 27.
Quaritur etiam, si sapiens adulterinos nummos acceperit imprudens pro bonis, quum id rescuerit, soluturusne sit eos, sicui debeat, pro bonis, 3. Offic. 122.
Cum aquilæ primipili nummos aureos daret, de meis bonis se dare dixit, 12. Philip. 332. a.
Pompeius putat nos nummos comedisse, ad Atticum, lib. 6. 112. 4. a.
Dolabella sibi habeat nummos, dummodo numeret Idibus, ad Att. 235. b.
Spargere nummos populo de Rostris, 3. Philip. 136. a.
Non modò in ære alieno nullo, sed in suis numis multos esse, ac semper fuisse, 6. Verr. 110.
Respondit se, quod in nummis haberet, nescire quo loci esset, nam, & c. 8. ad Att. 25.
Ternis numis in pedem tecum transegisse, 3. ad Q. frat. 3.
In nummis suis versari, pro Rosc. Com. 13.

Numulus.

Tu si tuis blanditiis tamen à Sicyoniis numulorum aliquid expresseris, velim me facias certiorum, Att. lib. 1. 14. 12. a. & lib. 8. 165. 2. 5. Verr. 158. a.
Si iudiciu est, triginta homines Populi Romani leuissimos ac nequissimos numulis acceptis ius ac fas omne dedere, ad Att. lib. 1. 40.

Numatus.

Volitat enim ante oculos istoru Iubæ regis filius adolescens, non minus bene numatus, quam bene capillatus, 2. de Lege Agr. 62. a. de Hyempsale.
Id vtrum Romano more locutus sit, bene numatum te futurum, an quomodo Stoici dicunt, omnes esse diuites, qui cælo & terra frui possint, 7. fam. 30.

Numatio.

Pone ante oculos lætitiæ Senatus, populique Rom. confer cum numatione tua, tuorumque; tum intelliges, quantum inter laudem & lucrum interfit, 2. Philip. 120.

Numarius.

Numarius interpres pacis & concordie non probabatur, pro Cluentio, 81. a. Id est, mercenarius.
Difficultas numaria, 4. Verr. 49. a.
Numaria lex, 3. in Verr. 76.
Ecquod iudicium Romæ tam dissolutum, tam perditu, tam numarium fore putasti, quo ex iudicio te vlla fraus seruari possit, 5. in Verr. 112.

Num tanta difficultas eum rei numariæ tenuerit, tanta ægestas, tanta vis oppresserit, vt sacrarium suum spoliaret, vt deos patrios venderet, 6. Verr. 19. a.
Illud de ratione numaria non sunt eiusmodi, 10. ad Att. 37.
Prætores & Tribuni plebis rem numariam de comuni sententia constituerunt, ita stabatur enim temporibus illis numus, sic vt nemo posset scire quid haberet, 3. Offic. 103. a.
Quare in hoc thecam numariam ne retexeris: in aliis eris cautior, 4. ad Att. 24.
In numaria difficultate esse, 4. in Verr. 49.
Varia iudicium genera, numarii pauci, sed omnes irati, pro Cluent. 60.
Inscandandis, exagitantisque numariis iudiciis, omnem omnibus studiosis ac fautoribus illius victorie eripuit, 1. ad Att. 41.

Nunc.

Nunc hic dies aliam vitam affert, alios mores postulat, 12. fam. 55. Terentii locus.
Dicitur, qui ex bello, cæde, & fuga nunc primum audent contra M. Fonteium inermem consistere, pro Fonteio, 4. a. pro Cluent. 58. a.
Etenim quoniam fide magistri cognostis, cognoscite nunc discipuli æquitatem, pro S. Rosc. 38. b.
Dic nunc te ab eo esse circumscriptum, pro Q. Rosc. 48. b.
Nunc ego quid tibi Crasse, quid cæteris accidat, nescio, 2. de Orat. 102. a.
Sed erat tunc excusatio oppressis, nunc nulla est, epistol. 76. & in Anton. 211. b.
Brutus erat in Nefide, etiam nunc, Attic. lib. 16. 333. 6. a.
Nunc reus erat apud Crassum diuitem Vectius de vi Attic. lib. 2. 39. 7. a. & 3. ad Q. fra. 4.
Nunc tamen ipsum sine te esse non possum, 12. ad Att. 18.
Nunc iam sum expeditus, Cassius ad Cic. lib. 12. 12. 5. a.
Patior non molestè iudices, eam vitam quæ mihi sua sponte antea iucunda fuerit, nunc iam mea lege & conditione necessariam quoque futuram, 6. Verr. 4. a.
Nunc tamen ipsum sine te esse non possum, Att. a.
Nunc ipsum ea lego, ea scribo, vt ii qui mecum sint, & c. 12. ad Attic. 53.
Quin nunc ipsum minimè offendifses, si eius causa in Italia non fuisset, Attic. lib. 10. 195. 14. a.
Quæ quidem multò plura euenirent, si ad quietem integri iremus: nunc onusti cibo & vino, confusa & perturbata cernimus, 1. de Diuin. 107. a.
Pecuniam petit nunc denique, pro Quintio, 23. a.
Nisi fortè hæc illi tum arma dedimus, vt nunc cum bene parato pugnaremus, Att. 105. b.
Vidi nuper, & nunc videbam de eadem re, de Clar. 187. b.

Nunc vero.

Nunc verò ea vis est in homine, vt ei multò Rhetoricam citius quis ademerit, quam Philosophiam concefferit, 1. de Inuent. 2.
Nunc verò fateris, & c. 2. de Orat. a.
Paucorum cupiditati tum quum obsistere non poterant, tamen sufficere aliquo modo poterat. nunc verò iam adempta est non modò resistendi, verum etiam suppeditandi facultas, 7. Verr. 99. a.

Nuncupo.

Itaque tum illud quod erat à Deo natum, nomine ipsius Dei nuncupabant: vt quum fruges Cererem appellamus, 2. de Nat. d. 86. a.
Neglectisque sacrificiis solennibus, ante lucem ea vota quæ nunquam solueret, nuncupauit, 3. Philip. 131. a.
Alterum, quod quæ paludatus exisset, vota que pro imperio suo, communique pop. Rom. nuncupasset, noctu stupri causa lectica in urbem introferri solitus est ad mulierem, nuptam vni, propositam omnibus, contra fas, contra auspicia, contra omnes diuinas atque humanas religiones, 7. Verr. 128. a. 3. Philip. 131. & 5. 180.
Vt totum illud vi lingua nuncuparet, in magistri carmine scriptum videretur, de Orat. 106. b.
Nuncupare aliquem aliquo nomine, de Nat. d. 40. b.
Nomine Dei aliquid nuncupare, 2. de Nat. d. 86. a.

Næque enim illud fugerim dicere, vt Cælius, qua tempestate Pœnius in Italiam venit: nec prolem aut sobolem, aut ef fari, aut nuncupari, 3. de Orat. 84.
Nam quum ex duodecim tabulis satis esset ea præstari, quæ essent lingua nuncupata: quæ qui inficiatus esset, dupli pœna subiret: à Jurisconsultis etiam reticentiæ pœna est constituta, 3. Offic. 84.

Vocabulis deorum res vtiles & salutare nuncupatas dicit Perseus, 1. de Nat. d. 56. a.

Nundinæ.

Cuius domus quætuossissima est falsorum commentariorum & chirographorum officina: agrorum, oppidorum, immunitatum, vectigalium flagitiosissimæ nundinæ, 2. Philip. 55.
In interiore ædium parte totius Reipub. nundinæ, in Anton. 169. b.
Receptaculum aratorum, nundinæ rusticorum, cella atque horreum Campani agri, Capua, 2. de leg. Agr. 87. a.
Ipsa die nundinarum, Att. lib. 1. 9. 2. a.
Profecto rem non habes vllam, hæc negotia multarum nundinarum fore, 4. ad Att. 44.

Nundinarum in circo Flaminio. Att. 8. b.
Domesticis nundinis Antonii vectigalia non solum, sed etiam imperium populi Rom. diminutum est, 2. Phil. 94. a.

Nundinum.

Sed quod in cæteris legibus trinum nundinum esse oportet, id in adoptione satis est trium esse horarum, pro Domino sua, 221. b.
Quarta sit accusatio trinum nundinum prodita die, qua die sit iudicium futurum, pro Dom. sua, 222. b.

Nundinor.

Vna in domo omnes, quorum intererat, totum imperium pop. Rom. nundinabantur, 3. Philip. 130.
Qui ab isto ius ad vtilitatem suam nundinarentur, 3. Verr. 83. 2. de Diuin. 101. a.
In Selonio angues apud focum solent nundinari, de Diuinat. lib. 2. 51.
Ab isto & præco qui voluit istum ordinem, pretio mercatus est: & pueri annoru senum, septenumque denum Senatorium nomen nundinati sunt, 4. Verr. 85. a.

Nundinatio.

Fuit nundinatio aliqua, & c. 7. Verr. 8.
Nam quæso redite in memoriam iudices, quæ libido istius in iure dicendo fuerit, quæ varietas decretoru, quæ nundinatio, & c. 3. Verr. 84. a.
Nundinatio hominum, 4. Verr. 83. a.
Hinc vos quas spoliationes, quas pactiones, quam denique in omnibus locis nundinationem iuris ac fortunarum fore putatis, 1. de leg. Agr. 5. a.
Confer ea cum nundinatione tua, in Anton. 182. alii legunt nummatione.

Nunquam.

Nunquam à Philone discessit, nisi posteaquam ipse cepit qui se audirent habere, 4. Acad. q. 12. 5. a.
Videre mihi videor tantam dimicationem, quanta nunquam fuit, Att. 98. b.
Tu nunquam in hoc ordine, vel potius nunquam in hac vrbe mansisses, in Ant. 167. b.
Qui Consulatum petiit nunquam, factus est Consul bis, de Amicit. 10. a.
Eloquentiam verò sine sapientia nimium obesse plerumque, prodesse nunquam, 1. de Inuent. 2. a.
Illud autem mihi ante hoc tempus nunquam in mentem venit à te requirere, 1. Acad. q. 5. a.
Nunquam vidi in vlla alia, nisi humana figura, de Nat. d. 1. 61.
Nunquam vos Prætores tam palæstricum vidistis, 4. Verr. 38. a. de Amicit. 10. a.
Qui nunquam philosophum pictum, vt dicitur, viderunt, de Finib. lib. 5. 71.

Nunquando.

Nunquando tibi moram attulerit, quominus cõsiliu aduocares, legemque ferres, quod eo die scires de cælo esse seruatum, in Vatinius, 11. a.

Exiit autem hoc loco quaestio subdificilis, Nunquādo amici noui digni amicitia, veteribus sint anteposendi, ut equis vetulis teneros anteposere solemus. de Amic. 59. a

Nunquid.

Nunquid fundus in Nolano uenalis sit. Att. lib. 13. 266. 1. a
Nunquid uestrum ad uim accommodatus est. contra Rul- lum, 90. b

Nunquid est aliud? Imò uerò, inquit. pro Rosc. Amer. 31. a
Nunquid ergo in his rebus, quod prouisione aut permotione meus magis, quam natura ipsa sentiamus? 2. de Diuinat. 13. a

Nunquid vos duas habetis patrias? an, &c. de Leg. 170. b
Omniane officia perfecta sint, nunquid officium aliud alio maius sit, & quae sunt generis eiusdem? Offic. 2. b

Pecuniam petit: negamus deberi. Iudicium fiat statim. non recusamus. Nunquid praeterea? pro Quintio, 14. a

Nunquid horum probat noster Antiochus? 4. Academic. quaest. 256. a

Nunquid igitur bona Lentuli religionibus religauit? pro Domo sua, 238. b

Me enim nemo adhuc rogauit, nunquid in Sardiniam uelim: te puto semper habere, etsi non semper, qui, nunquid Romam uelis, quarant. ad Q. fra. lib. 2. 6. 1. a

Is me nec proficentem a Pameam profectum est: nec qui postea in castra uenisset, atque inde discederet, nunquid uellem rogauit. Att. lib. 6. 14. 10. a

Quum me spectans sua uilla, nunquid uellem rogasset. Att. lib. 5. 5

Nunquidnam.

Nunquidnam manus tua sic affecta, quemadmodum affecta nunc est, desiderat? de Finib. lib. 1. 60

Quid vos tandem Crassus? Nunquidnam, inquit, noui? 2. de Orat. 8. a. Matio, lib. 11. 27. 3. a

Nunquidnam de oratore ipso restat? in Part. 15
Quid solis, nunquidquam aut luna aut quinque errantium siderum simile uideri? de Nat. d. 1. 61

Nuntias & Nuntium.

Eam calamitatem non ex praetio nuntius, sed ex sermone rumor atulit. pro Pomp. 8. b

Ex ea, te Imperatore, nuntius ad Senatum allatus est nullus. in Pison. 35. a

De cuius morte quum domum falsus ab exercitu nuntius uenisset, & pater eius, &c. 1. de Orat. 85. a

Affertur nocte intempesta grauis huiusce mali nuntius. 7. Verr. 73. a

At ex hoc uetigali nunquam malus nuntius auditus est. contra Rul. 82. b

Ales nuntius Iouis. in Arat. b
Sensus interpres ac nuntius rerum. de Nat. d. 54. b

Nuntio legatorum parere. 12. fam. 52

Quum optatissimum nuntium accepissem, te mihi quaestorem obtigisse. Cic. F. Caelio, lib. 2. 18. 1. a

Exoptatum nuntium afferre. pro Rosc. Amer. 11. a

Nolite per deos immortales Iudices, huc illi acerbum nuntium uelle deferri, ut suum praefectum, &c. pro Cornel. Balbo, 51. a

Philotimus non modò nullus uenit, sed ne per literas quidem, aut per nuntium certiore facit me quid egerit. Att. lib. 11. 230. 4. a

A quo hoc ipso C. Pansa mihi nuntium perferente, concessos fasces laureatos tenui, quoad tenendos putauit. pro Ligario, 4. a

Iam biennium aut triennium est, quum uirtuti nuntium remisisti, delinitus illecebris uoluptatis. ad Cass. lib. 15. 44

Deinde ex Senatusconsulto Consules rogationem promulgasse, uxori Caesarem nuntium remisisti. Att. lib. 1. 8. 6. a

Topic. 9. de Orat. 100. & 105. b

Accersitus Praetoris nuntio. 6. Verr. 77. a

Ex eius nuntio. 9. ad Att. 66. hoc est, ex iis quae mihi ab illo nuntiata sunt.

Is qui una die, tota Asia, tot ciuitatibus, uno nuntio, atque una literarum significatione ciues Romanos necandos, cruciandosque denotauit. pro leg. Manil. 4. a

Interpretes & nuntii rerum sensus. 2. de Nat. d. 210. a

Nuntii & litera de bello à Parthis in prouinciam Syriam illato quotidie ferè afferuntur. ad Senatum, lib. 15. 2. 2. a

Quidam boni nuntii non optimis tamen authoribus. Att. lib. 109. b

Quidam boni nuntii me Thessalonicae tenebant. ad Attic. 44. b

Duo nuntii afferuntur, unus, &c. Att. a

Quum graues de Parthis nuntii uenirent, perrexit in Ciliciam. Att. 79. b

Etsi non dubitabam, quin hanc epistolam multi nuntii, fama denique ipsa esset sua celeritate superatura, tamè existimaui, &c. Q. Frat. 289. b

Optatissimi nuntii & litera uenerunt. 14. Philip. 395. a

In Epeirum igitur non uii, quod subiti mihi aduersi nuntii uenerant. Att. 45. b

De Q. fratre nuntii nobis tristes nec uarii uenerant. ad Att. lib. 3. 15

Omnes sensus ueri nuntios dixit esse Epicurus. 1. de Nat. deor. 49

Domesticarum rerum tuarum habes & scriptores & nuntios. Epist. 19. b

Qui eiusmodi nuntios seu pegafos habet. pro Quint. 14. b

Quae nunquam quinque nuntius animus cognosceret. Tull. q. lib. 1. 39. Id est, quinque sensibus.

Literis, nuntius, cohortationibus ad patriam praesidium aliquem excitare. 14. Philip. 198. a

Improbissimis literis, fallacibusque interpretibus ac nuntius impellere aliquem in spem aliquam. Bruto, 22

Nuntia.

Nuntia fulua Iouis miranda uisa figura. 1. de Leg. 3. a

Historia nuntia uetustatis. 2. de Orat. 20. a

Nuntio.

Qui boni aliquid uolunt afferre, affingunt aliquid, quo faciant id quod nuntiant laetius. in Ant. 154. b

Ne sensus quidem uera nuntiant. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 71

Atque hunc tantum mororem matri prius hominum rumor, quae quisque Oppianici familiae nuntiauit. pro Cluentio, 23. b

Misit ad me statim qui salutem nuntiarer. ad Att. lib. 4. 79. 5. a

scribes aut nuntiauis illi salutem. 12. ad Att. 1. & 7. fam. 26

Nuntiare alicui. 2. Philipp. 88. uerbum augurale.

Quid me patri nuntiare uis tuorum in Verr. 129. b

Res ab omni conuentu cognita celeriter domum nuntiat. 4. Verr. 33. a

Nuntiat batur id ad uerum 105. 10. ad Att. 29

Nihil de insignibus ad laudem uiris obscure nuntiarum solet. 3. fam. 44

Nuntians.

Senatus huius unius literis nuntiantibus non credidit, postulantis denegauit. in Pison. 89. b

Nuntiatum.

Nuntiatum est nobis à M. Varrone cum, &c. Acad. 39. b

Nuntiatum est nobis, Caesarem ad u. 111. Cal. Capua, &c. ad Att. lib. 9. 188. 9. a

Ita enim Romam erat nuntiatum, ita persuasum omnibus, cum paucis inermis perterritis metu, fracto animo, fugisse Antonium. ad Brut. lib. 11. 12. 3. a

Quum esset hoc incommodum nuntiatum. in Verr. 244. b

Nuntiatum nobis, & pro certo iam habetur. 8. fam. 11. in epist. Caelii.

Nuntiatio.

Vide etiam ne facilius. nos enim nuntiationem solum habemus: Consules & reliqui magistratus etiam inspectionem. 2. Philip. 86

Quod cum eo Collega tulit, quem ipse fecit sua nuntiatione uitosum? 5. Philip. 169

Nuper.

Nuper, quid dico nuper? imò uerò modò, ac planè paulò ante. in Verr. 202. b

Nuper quum te iam aduentare arbitraremur, &c. Att. 2. b

Causa quae abs te nuper dicta est. de Orat. 105. b

Qui nuper est mortuus. 4. Verr. 95. a. pro Quint. 60. a

In quibus erat is, qui nuper Romae fuit Menedemus hospes meus. de Orat. 92. b

Qui clamores tota cauea nuper in hospitibus & amici mei M. Pacuui fuerunt. de Amic. 24. a

In Cumano nuper quum mecum Atticus noster esset. &c. Acad. 39. b

Nuper indulgens in patrem, idem seuerus in filium. 3. Offic. 154. a

Quibus bladiis C. Papyrius Consul nuper influebat in aures concionis, quum ferret legem de Trib. pleb. rescindendis. de Amic. 78. a

Neque ante philosophiam patefactam, quae nuper inuenta est, hac de re communis uita dubitabit. 1. de Diuin. 144. a

Nunc magnopere à te peto, de quo sum nuper tecum locutus, ut uideas ne quid ei desit. Att. 224. b

Nuper id patuisse dicunt. de Aruf. 251. b

Vidi enim Mitylenis nuper uirum, &c. de Clar. 186. b

Nuperrime.

Si fidem factam putabimus, &c. primum nos dicturos pollicebimur, aut ab aduersarii dicto exordiemur: & ab eo maximè, quod ille nuperrimè dixerit. 1. ad Heren. 10

Nuptiae, Nuptialis, Nupta, quare post Nubo.

Nursinus.

C. Plotius Nursinus. de Fin. 127. b

Nurus.

Reiecta mater amicam impuri filii tanquam nurum sequebatur. 2. Philip. 71. a

Nusquam.

Commoraturum me nusquam sanè arbitror. epist. 28. b

Nullus usquam delectus, noster dux nusquam est. Att. 115. b

Quod nusquam est. de Inuen. 80. b

Quia iam nusquam sunt. pro Planc. 271. b

Quae nusquam alibi esset. 4. Acad. q. 185. a

Ego uerò nusquam esse illos puto. 1. Tusc. q. 18. a

Nolite arbitrari o mihi charissimi filii, me, quum à uobis discessero, nusquam, aut nullum fore. de Senect. 72. a

Nam & prouinciam in otio, & exercitum in mea potestate tenui: finibus meae prouinciae nusquam excessi. 10. fam. 73. in epist. Pollionis.

Sumptus nusquam melius potest reponi. Q. fra. 318. b

Lex, & recta ratio imperandi atque prohibendi: quam qui ignorat, is est iniustus, siue est illa scripta usquam, siue nusquam. 1. de Leg. 62. a

Nusquam uentum aut habitum sine causa putetur. ad Heren. lib. 2. 33. a

Nuto, uide Nutus.

Nutrio.

Multi priuatorum audacias nutriuerunt, ego nihil timui nisi leges. in Sallust. 6. a

Nutricor.

Omnium autem rerum, quae natura administrantur, seminator & sator, & parens (ut ita dicam) atque educator, & altor est mundus, omniaque sicut membra sua & partes suas nutricatur & continet. 2. de Nat. d. 62

Nutrix.

Laudationum, scriptio num, & historiarum, &c. reliquarumque rerum formam quae absunt ab forensi contentione, &c. non complectar hoc tempore, non quo negligenda sit: est enim illa quasi nutrix eius oratoris, quae informare uolumus, &c. in Orat. 21. a

Cum lacte nutricis, errorem aliquem fugere. 3. Tusc. q. 4. a

Isto enim modo nutrices & paedagogi iure uetustatis plurimum beneuolentiae postulabunt. de Amic. 64

Inferunt mansa omnia in os pueris infantibus nutrices. 2. de Orat. 89. a

Nutricula.

Uenisti iratus omnibus, quod ego, simulac te aspexi, prius quam loqui coepisti, quum ante Gellius, nutricula seditionum omnium, testimonium diceret, sensu atque prouidi. in Vatinius, 2. a

Nutriculae praediorum. 11. Philipp. 298

Nutrimmentum.

Sed quod educata huius nutrimentis eloquentia est, ipsa se

postea colorat & roborat. in Orat. 25. a

Nutus.

An nutus tuus mihi non faceret fidem? 7. ad Att. 59

Nutus tuus potest hominem summo loco natum, summo ingenio, summa uirtute, officiosissimum praeterea & grauiussum, incolumem in ciuitate retinere. 11. fam. 37

Ad uoluntatem nutumque alicuius uiri totum se conuertere. 3. fam. 43

Ad alicuius arbitrium nutumque totum se fingere & accommodare. in Orat. 13. a

Bonorum animus ad nutum nostri ordinis expeditus iam non erit. de Arusp. 56

Illi ad nutum parati sunt futuri. in Ant. 212. b

Pendere pecunias ad nutum alicuius. de leg. Agr. 96. a

Nulla res nisi ad nutum iustus iudicatur. in Verrem, 122. b. & 68. b

Tunc contra Caesaris nutum? Att. 226. b

Si fas est respirare P. Quintium contra nutum, ditionemque Naeuii. pro Quintio, 63. a

Tot ciuitates unius hominis nutum intuentur. Quint. fra. lib. 1. 16

Hereditatis spes, &c. quem nutum non obseruat locupletis orbi senis. Parad. 49

Illi quos saepe nutu significationeque appello. 1. fam. 48

Nutu quod uelis consequare. 13. fam. 87

Nec dubitant quin ego à te nutu consequi possim. 13. fam. 4

Authoritate nutuque legum docemur coercere cupiditates. 1. de Orat. 96. a

Hac deorum immortalium nutu atque consilio gesta esse uidentur. in Catil. 115. b

Iura omnia nutu atque arbitrio alicuius gubernari. 7. Verri. 28. a

Quorum non in sententia solum, sed etiam in nutu residebat autoritas. Cat. 57

Iouis nutu & arbitrio omnia regi. pro Sex. Rosc. 40. b

Illum uerò & Iouem & dominatorem rerum, & omnia nutu regentem. 2. de Nat. deo. 3. Quaedam exemplaria legunt motu regentem.

Nutu atque uerbo non accurata quadam orationis copia libertinos in urbanas tribus transtulit Tiberius Sempronius. 1. de Orat. 20. a

Siue aliae declinabunt, aliae suo nutu rectè ferentur. 1. de Finib. 30. a

Eam porro naturam esse quatuor omnia gignentium corporum, ut quasi partita habeant inter se & diuisa momenta, ut terrena & humida suoque nutu & suo pondere ad pares angulos in terram & in mare ferantur, &c. Tuf. quaest. lib. 1. 33

Terram mediam, sua uirtute teneri. de Orat. 159. b

Interfecto enim rege, regio omnes nutus intuemur. 12. fam. 11. a

Nutibus suis undique in sese conglobata terra. 2. de Nat. deor. 72

Nuto.

Illud signum interea nutabat, quum uetibus subiectis conarentur commouere. in Verr. 222. b

Nunc autem dico ipsum Epicurum nescire, & in eo nutare. de Finib. lib. 2. 45

Mihi quidem etiam Democritus uir magnus in primis, cuius fontibus Epicurus hortulos suos irrigauit, nutare uideatur in natura deorum. de Nat. deor. 184

Nux.

Frangere nucem. 2. de Orat. 148. a

Ego enim Magium non conseruasse dico, sed tanquam nudus nuce legeret, in uentrem abstulisse. 2. de Orat. 147. a

Nympha.

Si dii sunt, suntne etiam nymphae deae? si nymphae, Panisci & Satyri. 3. de Nat. d. 57. a

Clodius aedem nympharum incendit, ut memoriam publicae recensiois tabulis publicis impressam extingueret, pro Milon. 55

Nympho.

Nympho est Centuripinus, homo nauus & industrius,

experientissimus ac diligentissimus arator, à C. Verre tanta iniquitate oppressus, vt non modò arationes relinqueret, sed etiam ex Sicilia profugeret. 5. Ver. 43
 Nympho antequam planè constitit, à Verre damnatur. 5. Verrin. 44
 Nympho quum se vellet æquo iudicio defendere: iste viros optimos Recuperatores dat, eundem illum medicum Cornelium & Aruspicum Volusianum, & Valerium præconem. 5. Verr. 44
 Verres fecit, vt Decumanus Nymphonem vocaret ex edito illo præclaro quod nullam ad aliam rem, nisi ad huiusmodi quæstus pertinebat: & c. 5. Verr. 43
Nymphodorus.
 Nymphodorus arator ex Sicilia quomodo ab Apronio af-

Conuetudo peccandi, quantam habes iucunditate in improbis & audacibus! quum pœna abfuit, & licentia consecuta est. 5. Verr. 152. a
 Alter, o dii boni, quam teter incedebat. pro Sestio, 6. b
 Nam quid profitetur o dii boni. Tusc. q. 232. b
 Hic, o dii nihil vnquam honorificetius nobis accidit. Cofurrexit Senatus cum clamore ad

vnum, sic, & c. 3. ad Quint. frat. 18
 O dii immortales, rem miseram & calamitosam. pro Sex. Rosc. 31. b
 O expectatas mihi tuas literas. ad Att. 66. b
 O factum malè. de Alexione. ad Att. 237. b
 O facilem vtrique, hunc quoque facilem: hanc enim, & c. in Ant. 188. b
 O immoderata mulier. pro Cælio, 41
 O me perditum, o me afflictum! ad Terentiam, lib. 14. 4. 5. a
 O meam calamitosam senectutem, o me nunquam sapientem. O Cælio, 330. b
 O mi Furni, quam tu tuam causam non nosti, & c. Furn. lib. 10. 26. 3. a
 O misera vitæ ratio. Antequam iret in exil. 29
 O multa intolerabilia locis omnibus. epist. 197. b
 O noster misericors, quid facis? in Pison. 83. b
 Vobis autem referentibus o post hominum memoriam forriffimi Consules, Senatus decreuit, & c. de Arusp. respon. 247. b
 O præclarum custodem ouium, vt aiunt, lupum. 3. Philippic. 143
 Et eo fieri vt mulierculæ magis amicitiarum præsidia quærant quam viri: & inopes, quam opulenti: & calamitosi, quam ii qui putantur beati. O præclaram sapientiam. solem enim è mundo tollere videntur, qui amicitiam è vita tollunt. de Amic. 43
 O quandoque taceretur.
 Me miserum, cur non ades? ad Attic. a
 Est mihi tanti o Quirites, & c. in Catil. 107. b
 O rem totam odiosam. ad Att. 94. b
 O spectaculum vni Craffo iucundum, cæteris nõ item. Attico, lib. 2. 36. 4. a
 O tempora, o mores! 6. Verr. 49. a. in Catil. 1. a
 O terram beatam quæ illum exceperit. pro Milone, 80. a
Ob.
 Quanto illud flagitiosius, improbius, indignius, eum à quo pecuniam ob absoluendum acceperis, condemnare, & c. 4. Verr. 55. a
 Ob eam enim ipsam causam Erichtheus Athenis colitur. de Nat. 69. b

fectus. 5. in Verr. 47, & 48
Nymphon.
 Ego nugas maximas omni mea comitate complexus sum, Nymphonem etiam Colophonium. Q. fr. lib. 1. 2. 6. a
Nysa.
 Dionysios multos habemus, primū Ioue & Proserpina natum: secundum Nilo, qui Nysam dicitur interemisse. 3. de Nat. deo. 79. a
Nysæi.
 Deinde Nysæos, quos Nero in primis habet necessarios, diligentissimè tuetur ac defendit, habeas tibi commendatissimos. Silio, lib. 13. 65. 3. a
Nysus.
 Nysus, Bacchi pater. de Nat. d. 71. b

Omnia subitè videri maiora, & quidem ob duas causas: primum, quod & c. deinde, & c. Tusc. q. 201. b
 Ob delictum pœnas dii expetunt. pro Marcel. 10. a
 Exultamam pro mutuo inter nos animo, & pro recõciliata gratia, nec absentem ludibrio læsum iri me, nec Metellum fratrem ob dictum, capite ac fortunis per te oppugnatum iri. Metel. ad Cic. lib. 5. 1. 1. a
 Ob aliquod emolumentum suum si qui cupidius aliquid dicere videntur, iis credi non conuenit. pro Fonteio, 14. a
 Sunt alia ob quæ magis nõquam parebit, & c. in Ant. 200. b
 Vt sciret, & c. ob eam rem tibi hæc scripsi. epist. 222. b
 Hanc rationem Epicurus ob eam rem, quod veritus est, ne, & c. de Fat. 145. b
Ob, pro ante.
 Ob os effusus ignis. de Vniuers. 61
 Ob oculos nullo posito simulachro earum rerum. de Vniuers. 47
 Mihi ob oculos exilium versatur. pro Sest. 38. a
 Ob oculos mihi sæpe mors versata est. pro Rab. Posth. 24
 Cuius ob os Graii ora obuertebant sua. 9. fam. 61
Obambulatio.
 Item commodius est in derelicta, quam in celebri regione locos comparare: propterea quod frequentia & obambulatio hominum conturbat & infirmat imaginum notas. 3. ad Heren. 126. a
Obbibio.
 Qui quum coniectus in carcerem, triginta iussu tyrannorum venenum vt sitiens obbibisset, reliquum sic è poculo eiecit, vt id resonaret. Tusc. q. lib. 1. 79
Obcæco.
 Obcæcat oratione totam narratio obscura. 2. de Orat. 179. a
 Tunc nec nimis illustres, nec nimis obscuros locos haberi oportet: ne aut obcæcentur tenebris imagines, aut splendore præfulgeant. ad Heren. lib. 3. 126. a
Obcæcatus.
 Quod ego negotium non stultitia obcæcatus, sed verecundia deterritus non recusavi. 15. fam. 3
Obdormio.
 Endymion nescio quando in Latmo obdormiuit, qui est mons Cariz, nondum opinor est experrectus. 1. Tuscul. quæst. 147. a
Obdormisco.
 Quid melius est, quam in medijs vitæ laboribus obdormicere & ita coniuuentem somno consopiri sempiterno? Tusc. q. lib. 1. 105
Obduco.
 Et ipse labor quasi callum quoddam obducit dolori. Tusc. quæst. lib. 2. 32
 Nono Calend. igitur ad Siccam: ibi tanquam domi meæ scilicet: itaque obduxi posterum diem. ad Att. lib. 16. 16. Id est, circum illa loca duxi & consumpsi.
 Conuetudo diuturna callum iam obduxit stomacho meo. 9. fam. 4
 Quorum animis diuturna cogitatio callum vetustatis obduxerat. 3. Tusc. q. 6

Thermus cum Syllano contendere existimatur, qui sic inopes & ab amicis & existimatione sunt, vt mihi videatur non esse *aduersari*, Curium obducere, sed hoc præter me nemini videtur. ad Attic. lib. 1. 2. Id est, obtrudere in petitionem.
 Dum huius definitiones labefactare vult, conatus est clarissimis rebus tenebras obducere. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 17
 Redditur enim terræ corpus, & ita locatum ac situm quasi opperimento matris obducitur. 2. de Leg. 51
 Obducunturque libro aut cortice trunci stirpium, quo sint à frigoribus & caloribus tutiores. 2. de Nat. d. 179. a
Obductus.
 Sed hæc obstructio nec diuturna est, nec obducta, ita vt curiosis oculis perspicere non possit. pro Sest. 16
 Iam ille mos à Cecrope (vt aiunt) permansit corpus terra humandi: quam cum proximis fecerat, obductaque terra erat, frugibus obferebatur, vt, & c. 2. de Leg. 58
 Obducta terra mortuis humatis. 2. de Leg. 58
 Ne refricare obductam iam Reip. cicatricem viderer. 3. de leg. Agrar. 3
 Primum enim superiora supercilijs obducta, sudorem à capite & à fronte defluentem repellunt. 2. de Nat. d. 215. a
 Pluma alias, alias squama videmus obductas animantes. 2. de Nat. d. 90
Obductio.
 Obductio capitis. pro Rabir. Perduel. reo, 10. id est, obvoluio.
Obduro.
 Quis autem tam agrestibus institutis viuit, aut quis contra studia naturæ tam vehementer obdurauit, vt à rebus cognitu dignis abhorreat, & c. 3. de Fin. 30
 Quare obduretur hoc triduum, vt te quoque ponam in eodem *modi*. 12. ad Att. 3
Obduresco.
 Obdurescunt enim magis quotidie boni viri ad vocem tributum. ad Brut. 59
 Exanimauit omnes qui mecum erant: nam ipse obdurui. ad Attic. lib. 10. 29
 Equidem sic iam obdurui, vt ludis Cæsaris nostri æquissimo animo viderem T. Plancum. 12. fam. 44. Id est, patiens sum factus, & quendam velut callum ac duritiem in animo contraxi.
 Obduruit patientia. pro Milo. 57
 Sed iam ad ista obduruius, & humanitate omnem exuimus. 13. ad Att. 2
 Atque his quidem iam inueteratis consuetudine obduruius. 2. Philipp. 105. a
 Alii occiderunt, alii nescio quo pacto obduruerunt. 5. fam. 41
 Sed nescio quomodo iã vsu obduruerat & percalluerat ciuitatis incredibilis patientia. pro Milo. 57. a
 Nisi diuturna desperatione rerum obduruisset animus ad dolorem nouum. 2. fam. 28
 Iam verò quum in eiusmodi patientia turpitudinis, aliena, non sua fatietate obduruisset. 7. Verr. 27. a
 Ita Sopater de statua quum iam penè obduruisset, vix viuus affertur. in Verr. 220. b
 Obduruiusque sese contra fortunam arbitrantur. Tuscul. quæst. lib. 3. 57
Obedio.
 Hic est ille moderatus, hic fortis, hic sapiens, hic & nascentibus & cadentibus cum reliquis commodis, tum maxime liberis parebit, & obediens præcepto illi veteri. 5. Tusc. quæst. 52. a
 Nec verò solùm vt obtemperent obediuntque magistratibus, sed etiam vt eos colant, diligantque præscribimus. 3. de Leg. 7. a
 Si feruulis hoc nostris concesserimus, vt ad verba nobis obediunt, non ad id quod ex verbis intelligi possit, obtemperant. pro Cecin. 38. a
 Obedire consilio rationique. Offic. 1. 111
 Quantum in hac vrbe polleat, multorum obedire tempo-

ri, multorumque vel honori vel periculo seruire. de clar. Orat. 131
 Obedire & parere voluntati architecti. de Nat. d. 1. 15
 Obedire voluptatibus impulsu libidinum. Som. Scip. 33
Obediens.
 Obediens cupiditati. de Fin. lib. 3. 59
 Nulli naturæ est obediens aut subiectus deus. de Vniuers. 199. b. 2. de Nat. 111. a
 Naturæ obediens homo, homini nocere non potest. 3. Offic. 32. a
 Quæ natio semper obediens huic imperio fuit. in Pis. 97. b
 Appetitum rationi obedientem præbecamus. 1. Officiorum, 184. a
 Appetitiones obediens efficere rationi. 2. Offic. 25. a
Obedientia.
 Seruitus est obedientia fracti animi & abiectionis, & arbitrio carentis suo. Parad. 122. b
 Relinquent enim & abiiciunt obedientiam, nec rationi parent, cui sunt subiecti lege naturæ. 1. Offic. 143. a
Obeo.
 Obiit infera Perseus in loca. in Arato, 50. a
 Qui rerum priuatarum causa legationes liberas obeunt. de lege Agrar. 52. a
 Homines sæpe quum obeunt plures competitores, & videt vnum esse aliquem qui hæc officia maxime animaduertat, ei se dedunt, deserunt cæteros, & c. de petit. Conf. 23. a
 Ego Siciliam totam quinquaginta diebus sic obii. 2. in Verrem, 4. a
 Obiit Legatus Ægyptum. in Som. Scip. 6. a. Id est, Legatione functus est in Ægyptum.
 Is Asiam sic obiit, vt, & c. pro Mur. 128. b
 Cur ipse Pythagoras & Ægyptum iustrauit, & Persarum magos adiit: cur tãtas regiones barbarorum pedibus obiit? 5. de Finib. 149. a
 Nolite expectare dum omnes obeam oratione mea ciuitates: hoc vno complector crimine omnia. 4. Verr. 87. a
 Quas enim eos cœnas & facere & obire scripsit ad me Sextus, quam lautas, quam tempestiuas? 9. ad Att. 55
 Obire cogitar reliquas colonias. 16. ad Att. 24
 Quo facilius & nostras obire domos, & ipse à suis coli possit. pro Cælio, 13
 Cui nostrum non licet fundos suos obire: aut res rusticas inuifere. de Orat. 106. b
 Obire hæreditates. in Rull. 4
 Quam, nisi obire facinoris locum tẽpũsque voluisset, nunquam reliquisset. pro Milo. 10
 Negotium obire. pro lege Manil. 24. a
 Nam ætate summa, quo tempore cæteri prætores obire prouinciam, & concurrere consueuerunt. 7. Verr. 64. & 2. 4. & 7. 63. contra Rul. 73. b
 Prætores tum putant obeundam esse maxime prouinciam, quum in areis frumenta sunt. 7. Verr. 24. a
 Tantum restitisset vrbs, quantum flamma obire non potuisset. in Catil. 116. b
 Cui tantummodo reciperet, quantum videret se obire posse. de pet. Conf. 121. b
 Quum ita clausa erant nobis omnia maria, vt neque priuatam rem maritimam, neque publicam iam obire possimus. pro leg. Manil. 37
 Vt nostras villas obire, & mecum læticula concurrere possis. 7. fam. 5
 Seruus videtur obuisse legationem. Attic. 241. & Academ. quæst. ed. 1. lib. 2. 5
 Quantum cæteris ad res suas obeundas conceditur temporis. pro Arch. 9
Obire, pro Exequi, Expedire.
 Multi clarissimi viri quum Reipub. darent operam, annum petitionis suæ non obierunt. 10. fam. 55
 Venias ad id tempus, quod scribis, obieris Q. fratris comitia. ad Attic. lib. 1. 8
 Obire diem auertionis. 13. ad Att. 15
 Antonius diem editi obire neglexit. 3. Philipp. 137
 Quum in hortos D. Bruti auguris commentandi causa

(vt affolet) venissemus, tu non affuisti, qui diligentissime semper illum diem & illud munus solitus es obire. de Amicit. 7. a. Id est, adire & adesse eo die.

Iudicia priuata magnarum rerum obire. 1. de Orat. 8. 4. a

Nec verò hæc extrema quisquam potest iure reprehendere, quòd mare non transferim. id enim etsi erat deliberationis, tamen obire non potui. ad Attic. lib. 8. 160. 3. a

Multa mihi ipsi ad mortem tam tempestiua fuerunt, quæ utinam potuissem obire. Tusc. q. 172. b

Sacra obire. 2. de Leg. 32. a

Vadimonium mihi non obit quidam socius & affinis meus, quicum mihi necessitudo vetus, controuersia de re pecuniaria recens intercedit. & c. pro Quint. 31. & pro Rosc. Comæd. 21

Iacere humi ad facinus obeundum. in Catil. 102

Seruus in ipsa meditatione obeundi sui muneris excessit de vita. in Anton. 221. b

Quando obitura omnia. 1. de Leg. 46

Obire, Occumbere, Mori.

Quid Macedo Alexander quum ab ineunte ætate res maximas gerere cœpisset, nonne tertio & trigesimo anno mortem obiit. 5. Philip. 198

Q. Martio, Cn. Serulio c o s s. mortem obiit Ennius. de claris Orat. 38. a

Sulpitius in legatione mortem obiit. de Clar. 171. b

Primum illud vulnus acceperit, quo terribissimam mortem obiret. pro Milo. 65. a

Qui si mortem tum obiisset, in amplissimis fortunis occidisset. Tusc. q. 1. 71

Paulò ante lucem, Marcellum diem suum obiisse. Sulpit. Ciceroni, lib. 4. 12. 6. a

Omnibus obeunda mors est. pro Cluent. 27. b

Obiens.

Quis in reliquis orientis aut obeuntis solis vltimis aut Aquilonis, austrive partibus tuum nomen audiet. in Som. Scip. 13. a

Obitus.

Nec verò illorum quisquam, quos à maioribus nostris morte obita positos in illo loco, atque in Rostris collocatos videtis, & c. pro Sest. 71. 9. Philip. 160

Qua tibi vadimonium non sit obitum, eadem te hora consilium cepisse hominis propinqui fortunam funditus euertere. pro Quint. a

Obitus.

Obitus consulum. epist. 172. b

Interitus atque obitus omnium rerum conficit natura. 2. de Diuin. 56. a

In astrologia cæli conuersio, ortus, obitus, motusque syderum. 1. de Orat. 92. a. Diuin. lib. 1. 108

Qui dies post obitum occasumque nostrum Reip. primus illuxit. in Pifo. 2. 6

Postquam mihi renuntiatum est de obitu filie tuæ, sanè quàm pro eo ac debui, grauiter molestèque tuli. Seruus Ciceroni, lib. 4. 5. 1. a

Aut æstus maritimi, fretorumque angustia, ortu aut obitu lunæ commoueri. 2. de Nat. d. 15

Obfirmatus.

Incredibile est quanto mihi videatur illius voluntas. obfirmator, & in iracundia obfirmator. ad Attic. lib. 1. 20. Vetus codex habet affirmator.

Obiicio.

In idem vitium incidam, quod huic obiicio. in Sal. 272. b

Non tibi obiicio, quòd hominem dignissimum tuis moribus, & c. spoliasti ac depeccatus es. 6. Verrin. 32. de Apollonio.

Quum alter alteri obiicit vocis flexiones. Orat. 202. b

Antonius ignobilitatem obiicit C. Cæsaris filio. 3. Philippic. 134. a

Illam diluam quæ de peculatu mihi iste obiicit. pro Sext. Roscio, 32. b

Obiicit mihi, me ad Baias fuisse. ad Att. 12. b

Obiici meum caput pro vestris ceremoniis atque templis, perditissimorum ciuium furori atque ferro. pro Dom. 112. a

Quæ res igitur tantum istum furorem Sext. Roscio obiecit pro Rosc. Amer. 13

Honorem tamen huic generi non fuisse declarat oratio Catonis, in qua obiecit ut probrum M. Nobiliori, quòd is in prouinciam poetas duxisset. 1. Tusc. q. 3

Tempus omne iis fluctibus obiecimur, qui per nos à communi peste depulsi, in nosmetipsos redundarunt. 1. de Orat. 2. a

De Crispio mihi ne tu obiicias, quem ego de me bene meritum, quia te teste cognoueram, te eodem authore defendi. pro Plancio, 61

Te miramur quum hæc reticueris, non potuisse continere iracundiam tuam, quin nobis de morte Cæsaris obiiceret. Brutus ad Anton. lib. 11. 3. 4. a

Nunquam me pro salute vestra in tot ac tantas dimicationes, atque in hos profligatorum hominum quondianos impetus obiecissim. pro Arch. 10

Qui se sæpe telis hostiū, qui dimicationi capitis, qui morti obiecerit. pro Corn. Balb. 59. b. Tusc. q. lib. 1. 74

Quid stultius, quàm obiicere aduersario, quòd ille, si verbo negarit, longius progredi nò possit, qui obiecerit. in Anton. 162. b

Potestati aliquorum aliquid obiicere. de Arusp. respon. 22. a

Me culpam fortunæ assignare, calamitatem crimini dare, me amissionem classis obiicere. 7. Verr. 102. a

Noluerunt feris corpus obiicere, ne, & c. pro Rosc. Amer. 43. a. & 7. Verr. 93. a

Qui mihi ausus es eloquentiam ut vitium obiicere. in Salustium, 4

Furta, largitiones, libidines obiicere alicui. pro Domo sua, 72. a

Obiicere ignobilitatem generis alicui. pro Mur. 14

Maledictum alicui obiicere. pro Mure. 11. a

Obiicere probra alicui. de Orat. 135. b

Obiicere aliquam rem in magnis criminibus. in Verr. 244. b

Salutem suam pro aliquo obiicere. pro Planc. 65

Ita consistendum est, ut quod obiicitur, factum neges. Partit. 55

Obiiciuntur autem sæpe formæ, quæ re ipsa nullæ sunt, speciem autem offerunt. de Diuin. 97. b

Obiiciebatur animo meo metus. Tusc. q. lib. 2. 7

Ut alter confessus potestati seruorum obiiceretur. de Arusp. resp. 249. b

Facinorosorum armis meos ciues pro me obiici nolui. pro Mil. 108. b

Concionibus seditiosorum, insidiis coniuratorum, & telis aliorum obiici, & ad omne periculum atque omnem inuidiam opponi. pro Mure. 79. a

Obiiciendi erroris causa. 2. de Leg. 45

Quorum tu nihil in Sext. Roscium ne obiiciendi causa contulisti. pro Rosc. 24. b

Quum tu mihi Cornelii defensionem in maledicto obiiciendam putaris. in Vat. 30. b

Obiectus.

Obiectus ad omnes casus subitorum periculorum. 6. familiar. 13

Error in aliqua re obiectus. pro Cecin. 4. a

Quum Lucullo obiecta esset magnificentia villæ Tusculanæ. de Leg. 190. b

Quum nulla res obiecta impediet, quo minus percipiat quale quicquid sit. Tusc. q. 158. b

Quum aliqua species vtilitatis obiecta est. Offic. 3. 44

Crimen obiectum alicui & in aliquem. pro Cluent. 41. b

Cunctari illum diutius in vita fortunæ obiectum, inutile putabat ipsi. Tusc. q. lib. 1. 100

Oppositum & obiectum hostibus propugnaculum. pro Fonteio, 3. a

Doce in illorum iudiciis quid præter hoc venenum Oppianici, non modo in criminis, sed in maledicti loco sit obiectum. pro Cluent. 49. a

Si tale visum obiectum est à deo, dormienti, & c. Acad. quæd. 1. lib. 2. 46

Quod est ab eo obiectum, lepore magis leuandum, quàm contentione frangendum videtur. de Orat. 130. b

Non potest obiectam rem perspicuam non approbare. Acad. q. 10. & Tusc. q. 158. b

Hodie nescio qua obiecta re remissior Senatus fuit. in Anton. 206. b

Ut si qui tremere obiecta terribili re. Acad. q. 13. b

Plerique autem quòd tenere atque seruare id quod statuerunt, non possunt, victi & debilitati obiecta specie voluptatis tradunt se libidinibus constringendos. 1. de Finibus, 73. a

Quòd nulla vtilitate obiecta delectentur animi, atque ipsa scientia, etiam si incommoda datura sit, gaudeant. 5. de Finibus, 93. a

Signo obiecto aliquem monere quid euenturum sit, nisi caueat. 1. de Diuin. 57. a

Multique ad deprauandum parati, qui splendore falsi honoris obiecto, aciem boni ingenii præstringi posse confidunt. Bruto, 18. 4. a

Sed etiam quòd ad omnes casus subitorum periculorum magis obiecti sumus, quàm si abessemus. ad Torquatum, lib. 6. 5. 11. a

Tum ille, cui nulla hostium diutius vrbs vnquam fuit clausa, qui omnes angustias, omnes altitudines, omnium obiecta tela, semper vi & virtute perfregit, & c. de Arusp. respon. 46. a

Non tam sum existimandus de gestis rebus gloriari, quàm de obiectis non confiteri. pro Domo sua, 72. a

Quibus ego rebus obiectis, quum viderem, & c. mecum reputavi, & c. Postquam. 211. b

Obiecto.

Mihi lachrymulam Cypriani obiectas. in Salust. 272. b

Sed est quædam calumnia, quam vnusquisque nostrum testante animo suo fert de eo qui falsum crimen bonis obiectat. in Salust. 2. a

Probrum obiectare alicui, & illius laudem illustrare. pro Domo sua, 50. a. 2. de Orat. 157. a

Obitus, vide Obeco.

Obiurgo.

Quòd me quodammodo molli brachio de Pompeii familiaritate obiurgas, nolim ita existimes, me mei præsidii causa cum illo coniunctum esse. ad Att. lib. 2. 6

Obiurgauit Senatum, ut mihi visus sum summa cum auctoritate. Attic. 15. b

Is fuit in hac causa pertristis quidam patruus, censor & magister, obiurgauit M. Cælium, sicut neminem vnquam patrens. pro Cælio, 42. b

Mèque obiurgauit vetere prouerbio. Att. 94. b

Cæsar nominatim Curtio paratum esse perscripsit, meamque in rogando verecundiam obiurgauit. Quint. fra. lib. 3. 17. 14. a

Ne in quo te obiurgem, id ipsum videar imitari. epist. 38. b

Quòd me de Pompeii familiaritate obiurges, & c. Att. 22. b

Ea villa quæ nunc est, tanquam philosophia, videtur esse quæ obiurget caterarum villarum insaniam. ad Q. frat. lib. 3. 17. 9. a

Quem quum obiurgarem, quod, & c. epist. 181. b

Aliquem monere ut minorem, & obiurgare ut errantem. 1. ad Attic. 10

In quo quum obiurgarer, quòd, & c. epist. 22. b

Expectationem corripit: Curionem prorsus non mediocriter obiurgatus. 8. fam. 26. in epist. Cælii.

Nunc te obiurgari patere, si iure. Att. 66. b

Monendi amici sæpe sunt, & obiurgandi: & hæc accipienda amicè, quum beneuolè sunt. de Amic. 75. a

Obiurgatio.

Omni igitur hac in re habenda ratio & diligentia est, primum ut monitio acerbitate, deinde ut obiurgatio contumelia careat. Lælius, 75

Atque etiã illud ipsum quod acerbitatis habet obiurgatio, significandum est ipsius causa qui obiurgetur, susceptum esse. Offic. lib. 1. 191

Tum obiurgatio si est autoritas, tum admonitio quasi le-

nior obiurgatio. 2. de Orat. 184. a

Deliciarum obiurgatio fuit longa, & ea lenior, plusque disputationis habuit, quàm atrocitatis. pro Cæli. 19. a

Obiurgationem susceptam reprimere. 4. ad Att. 52

Hæc eo scripsi, ut potius releuares me, quod facis, quàm aut castigatione aut obiurgatione dignum putares. ad Attic. lib. 3. 50. 4. a

Qua hunc obiurgatione, aut quo potius conuitio à tanto errore coner auertere. Offic. 68. b

Cohortationes, consolationes, interdum etiam obiurgationes in amicis vigent maximè. Offic. 1. 85

Obiurgationes quatenus adhibendæ, & quid decori in eis seruandum. Offic. 1. 191

Obiurgationes etiam nonnunquam incidunt necessariæ: in quibus vtendum est fortasse & vocis contentione maiore, & verborum grauitate acriore. Offic. 1. 189

Obiurgationes amoris plenissimæ. 1. ad Q. fra. 45

Obiurgator.

Ferendus quidem obiurgator non est is, qui quod in altero vitium reprehendit, in eo ipse deprehenditur. 5. Verr. 4. a

Nam attendite quantas concessiones agrorum hic noster obiurgator vno verbo facere conetur. 3. de leg. Agrar. 7. a

Qua quidem in causa & beneuolos obiurgatores placare, & inuidios vituperatores confutare possumus. de Natu. deor. 1. 5

Conuincere suos obiurgatores. 1. de Diuin. 182. a

Obiurgatorius.

Vnà cum illius obiurgatoria tibi meam quoque, quam ad eum rescripseram, misi. ad Att. lib. 13. 6

Oblangueo.

Literæ meæ siue nostræ, tui desyderio oblanguerunt. 16. famil. 18

Oblatus, vide Offero.

Oblecto.

Cum his me oblecto, qui res gestas aut orationes scripserunt. de Orat. 114. b

Adolescentiam alunt, senectutem oblectant hæc studia. pro Archia, 12. a

Num igitur horum senectus miserabilis fuit, qui se agriculture oblectabant. de Senect. 52. a

Oblecta te cum Cicerone quàm bellissimè. Quint. fra. lib. 2. 15. 5. a

Quid agas, ut te oblectes, scire cupio. Q. fra. 309. b

Vt quàm diutissimè te iucunda opinione oblectarem. Q. frat. lib. 1. 1. 2. a

Diçitabat se hortulos aliquos emere velle, quo amicos inuitare, & vbi se oblectare posset. Off. 3. 75

Ludis tamen oblectamur & ducimur. pro Murena, 133. b

Ego me in Cumano & Pompeiano, præterquam quòd sine te, cæterum satis commode oblectabar, & eram in iisdem locis. ad Q. frat. lib. 2. 15. 5. a

In communibus miseriis, hæc tamè oblectabar specula, Dolabellam meum, vel potius nostrum fore ab iis molestiis, quas liberalitate sua contraxerat, liberum. epistol. lib. 2. 15. 16. a

Oblectatio.

Nam siue oblectatio quæritur animi requiesque curarum, quæ conferti cum eorum studiis potest, qui semper aliquid acquirunt quod spectet & valeat ad bene beatèque viuendum. 2. Offic. 7

Itaque in iis artibus, in quibus non vtilitas quæritur necessaria, sed animi libera quædam oblectatio. 1. de Orat. 59. a

Quæ ista potest esse oblectatio deo. de Nat. d. 6. b

In amicitia Scipionis mihi fuit plena oblectationis requies. de Amicit. 85. a

Indagatio ipsa rerum quum maximarum, tum etiam ocularissimarum habet oblectationem. 4. Academic. quæst. 229. a

Doloris medicinam à philosophia peto, & otii oblectationem hanc honestissimam iudico. 1. Acad. q. 17. a

Nos autem nò solum beatæ vitæ oblectationem videmus, sed etiam leuamentum miseriarum. 5. de Finibus, 96. a

Oblectationes ingenæ ex doctrina. de Finibus, 5. 51

Sed me hercule à cæteris oblectationibus deseror, & voluntatibus propter Rempub. sic literis sustentor & recreor, &c. 4. ad Att. 29

Oblectamentum.

Satiari delectatione non possum, vt meæ senectutis requiem oblectamentumque noscatis. de Senect. 48. a

Ira venusta habeantur ista, nō vt vincula virorum sunt, sed vt oblectamenta puerorum. in Parad. 47

Tamen hæc relinquebat, vt illi quibus ea iucunda sunt, quæ nobis leuia videbantur, haberent hæc oblectamenta & solatia seruitutis. 6. Verr. 118. a

Obligatio.

Magis enim illum, pro quo sponendi, quam me obligauit. ad Brut. 189. b

Scaurum beneficio defensionis valde obligauit. ad Quin. fr. lib. 3. 17. 22. a

Alter Consul pactationibus eos suorum præmiorum obligauit. Postquam. 29

Is periculum iudicii præstare debet, qui se nexu obligauit. pro Muren. 3. a

Multi, quorum pro salute se hic Sylla obligauit. pro Sylla. 180. b

Siquis quod spondit, qua in re verbo se vno obligauit, id non facit, &c. pro Cec. 5. a

Num is qui mancipio dedit, ob eam rem se vlla re obligauit. Topic. 22. 4. b

Quem fac vt tua liberalitate tibi obliges. ad Quint. frat. lib. 2. 32

Vt collocet in cubili, vt vulnus obliget. Tusculan. quæst. lib. 2. 34

Æsculapius, qui primus vulnus obligauit dicitur. de Nat. deor. lib. 3. 77. a

Qui ludos certissimos scelere obligares. de Arusp. resp. 24

Qui quum lege nefaria Ptolemæum regem Cypri, fratrem regis Alexandrini eodem iure regnantem causa incognita publicasset, populūque Romanum scelere obligasset, &c. pro Domo sua. 16. a

Cato ad Pōpiliū scripsit, vt si eum patitur in exercitu remanere, secundo eum obligaret militiæ sacramento. 1. Of. sic. 55. a

Huius domum non solum affligere, quod est præsentis insaniam, quasi tempestatis repentina, sed etiam in posterum tempus religione sempiterna obligare: pro Domo sua. 82

Quem eum velis obligare, in tua manu est. epist. lib. 8. 14

Audebo etiam obligare fidem meam p. c. vobis, p. Q. R. 5. Philip. 201

At ille medicum modò requirit à quo obligatur. Tusculan. quæst. 183. b

Est enim periculum, ne aut neglectis his impia fraude, aut susceptis anili superstitione obligemur. de Diuinatione, lib. 1. 7

Quum interrogabuntur, obligentur non solum iurisdictioni atque existimationis periculo, sed etiam communi inter se conscientia. 4. Verr. 128. a

Vt intelligant te sibi in perpetuum summo beneficio obligari. de Pet. Conf. 24. Offic. 2. 102

Obligari impia fraude. Diuin. lib. 1. 7

Iudicio aliquo distringi & obligari. 2. Verr. 16. a

Obligari pœnis legum iudiciorumque. de Finib. lib. 1. 37

Populus Romanus iniussu suo nullo pacto potest religione obligari. pro Corn. 61. b

Statuit enim collegium locum publicum non potuisse priuata religione obligari. 2. de Leg. 54

Sponsione obligari. 2. de Leg. 66. a

Et qui volunt obligandi tui tempus sibi aliud nullum fore. de Pet. Conf. 3

Obligatus.

Obligatus alicui. 16. ad Att. 51

Magno beneficio eius, magnoque merito sum obligatus. epistol. 175. b

Obuolutus & obligatus corio. ad Heren. lib. 1. 23. a

Dolabellā antea tantummodo diligebam: obligatus ei nihil eram: nec enim acciderat mihi opus esse, & ille mihi debe

bat, quod non defueram eius periculis. Nunc tanto sum deuietus eius beneficio quod, &c. vt nemini plus debeā. 6. famil. 38

Obligatum esse maximis alicuius beneficiis. Offic. 1. 83

Velim sic existimes, non tibi tam Atticum, quam me obligatum fore. Att. 264. b

Videbam me hoc iudicio districtum & obligatum fore. 2. in Verr. 16. Id est, occupatum.

Te ita existimare volo, quibuscumque rebus Atticum obstrinxeris, iisdem me tibi obligatum fore. 13. fam. 35

Obligatum beneficiis aliquem habere. 2. Philip. 121

Te me eius beneficio obligatum puto. in Anton. 247. b

Magis & multis pignoribus eum Resp. obligatum tenet. 13. Philip. 348. a

Tenere aliquem obligatum largitione. pro Planc. 267. b

Soluta meliore in causa sunt, quam obligata. contra Rullum. 89. b

Patria & parentes, cuius beneficiis obligati sumus. Offic. 12. b

Vt qui nobis adhuc obligati fuerint, &c. de Pet. Con. 15

Obligata ciuitates largitionibus. 10. fam. 16. in epist. Planci. Hostes alienigenæ aut oppressi feruiunt, aut recepti beneficio se obligatos putant. 4. in Catil. 93. a

Obligatio.

Est autem grauior & difficilior animi & sententiæ, maximis præsertim in rebus, pro altero, quam pecuniæ obligatio. ad Brutum. 58

Obligurio.

Iam enim non sunt mediocres hominum libidines, non humana ac toleranda audacia, & nihil cogitant nisi cades, nisi incendia, nisi rapinas: patrimonia sua profuderunt, fortunas suas obligurierunt: res eos iam pridem, fides deficere nuper cepit. 2. in Catil. 31. a

Oblimatus.

Ægyptum Nilus irrigat, & quum tota æstate obrutam optetamque tenuit, tum recedit, mollitōsque & oblimatos agros ad ferendum relinquit. 2. de Nat. d. 99

Oblinio.

Vt semel è Pyrao eloquentia euecta est, omnes peragravit insulas, atque ita peregrinata tota Asia est, vt se externis oblineret moribus. de Clar. 25. a

Oblitus.

Libidine flagitiosa oblita est Antoniorum vita. 14. Philippic. 390

Si Protogenes Hyalifum illum suum cœno oblitum videret. 2. ad Att. 53

Atque eum nondum tanto parricidio oblitum, hostem sua sententia indicauit. 11. Philip. 310

Nolo eos iudices, quos ego probarim atque delegerim, sic in hac vrbe notatos, isto absoluto ambulare, vt non cera, sed cœno obliti esse videantur. 7. Verr. 137. a

Socii Catilinæ vnguētis obliti. in Catil. 106. & Postquam. 206. b

Contraque sunt omnia quum summo dedecore ac turpitudine, tum singulari stultitia atque inhumanitate oblita. 5. Verr. 7. a

Ego autē mirificè capior facetiis, maximè nostratibus: præsertim quum eas videam primū oblitus Latio. ad Papium, lib. 9. 15. 5. a. Id est, aspersas intermixto Latio.

Oblivus.

Nam si omne animal, vt vult, ita vtitur motu sui corporis, prono, obliquo, supino, membraque quocumque vult fleat, contorquet, porrigit, contrahit, eaque antè efficit penè quàm cogitat, quanto ideo est facilius, cuius numini parent omnia: de Diuinat. 105. & Offic. 129. in Arat. b

Hosque qui incolunt terram, non modò incorruptos ita esse, vt nihil inter ipsos ab aliis ad alios manare possit, sed partim obliquos, partim versos, partim etiam aduersos stare vobis. in Somn. Scip. 21

Oblique.

Primum erit hoc quasi prouincias atomis dare, quæ rectè, quæ oblique ferantur. 1. de Fin. 30. a

Oblitero.

Publici mei beneficii memoria priuatam offensionem oblitterauerunt. Post red. in Senatu, 18. a

Si eum magnitudo contentionis, studium gloriæ, præstans animus, excellens nobilitas aliquo impulisset, quod in viro & tum ferendum esset, & maximis rebus, quas postea gessit, oblitterandum: &c. in Vatin. 12. a

Oblitesco.

Quis que temporibus à nostro aspectu oblitescant: rursusque emerit errorem incutiant rationis expertibus. de Vniuersit. 47

Obluiscor.

Obluiscor eos viros esse primarios, improbos tēporis causa fingo. pro Q. Rosc. 53. b

Obluiscor iniuriam, depono memoriā doloris mei. pro Cælio, 47. b

Ciues de Repub. optimè meriti, in quibus homines nō modò res præclarissimas obluiscuntur, sed etiam nefarias suspicantur. pro Mil. 113. b

Is etiam in scriptis obluiscatur quid paulò antè posuisset. de Clar. 184. b

Curio subito totam causam oblitus est. de Clar. 184. b

Habui suauem recordationem clarissimi iururandi, quod ego non eram oblitus. Att. 88. b

Vt alia obluiscar. pro Sex. Rosc. 33. b

Memini enim, memini, nec vnquam obluiscar noctis illius. pro Planc. 81. a

Et artificium obluiscatur, & studium deponat licebit. pro Rosc. Amer. 29. a

Dignitatis suæ obluiscit. Lentulo, lib. 1. 7. 24. a

Consuetudinis & instituti sui obluiscit. Att. lib. 4. 87. 1. a

Quæ te obluiscit laudis domesticæ non sinant. 2. Verr. 31. a

Noli te obluiscit Ciceronem esse, & eum, qui aliis consueueris præcipere & dare consilium, &c. 4. fam. 18. in epist. Ser. Sulpitii.

Quod laudas, quia obluiscit me scripsi antefacta & dicta nostri amici, ego verò ita facio. Att. 142. b

Obluiscit quid amiseris, quid recuperaueris cogitare. 6. familiar. 38

Non potui magis obluiscit temporum meorum, & meminisse actionum. epist. 11. b

Obluiscit vigilare. 6. ad Attic. 16

Oblitus.

Gratulor Baiis nostris: siquidem, vt scribis, salubres repente factæ sunt: nisi forte te amant, & tibi assentantur, & tantum, dum tu ades, sunt oblitæ sui. 9. fam. 21

Obluio.

Obluio vos cepit. pro Mil. 76

Nos post exactos reges seruitutis obluio cooperat. 3. Philippic. 129. a

Maximè autem adducuntur plerique, vt eos iustitiæ capiat obluio, &c. 1. Offic. 38. a

Quæ vnquam vetustas obruet, aut quæ tanta delebit obluio: pro Deiot. 26. a

Nulla eius legationis posteritatem inobscurabit obluio. 9. Philippic. 263. a

Tuas laudes obsecratura nulla vnquā sit obluio. pro Marcello, 18. a

Exempla obluionis. de Clar. 184. b

Mithridates omne reliquum tempus non ad obluionem veteris belli, sed ad comparationem noui contulit. Pro Pomp. 5. b

Tu tuis vita, quam turpiter egisti, magnas offudisti tenebras: vt etiā si fuerint egregii ciues, certè venerint in obluionem. in Salust. 3. a. in Verr. 218. b

Non obluione amicitia nostræ, neque intermissione consuetudinis meæ superioribus temporibus ad te nullas literas misisset quod, &c. lib. 5. fam. 47

Ego, quum mihi cum illo magna iam gratia esset, quod eius omnes grauissimas iniurias communis concordia

causa voluntaria quadam obluione cōtrieram: repentiam eius defensionem Gabini, quem proximis superioribus diebus acerrime oppugnasset, &c. 1. Fam. 48

Omnem memoriā discordiarum obluione sempiterna delendam censui. 1. Philip. 1. a

In obluione iacuit. 3. Verr. 71. a. Id est, in obscuro.

Iam verò motus animi, sollicitudines, ægritudinesque obluione leniuntur, traductis animis ad voluptatem. Tusc. quæst. lib. 5. 78

Et aduersa quasi perpetua obluione obruamus. 2. de Finibus, 88. a

Et id ipsum nisi esset vnus Ennii testimonio cognitum, hunc vetustas vt alios fortasse multos obluione obruisset. de Clar. 30. a

Vestra virtus nec obluione eorum qui sunt, nec reticentia posterorum insepulta esse poterit. 14. Philip. 406. a

Sermo nunquam de vilo perennis fuit, & obruitur hominum interitu, & obluione posteritatis extinguitur. de Somn. Scip. 130. b

Obluione hominum & taciturnitate tanta dedecora tege- re. 7. Verr. 108. a

Laudem eorum iam propè senescentem, quantum ego possem, ab obluione hominum atque à silentio vindicarem. 2. de Orat. 5. a

Obluiosus.

Acutus an hebetior, memor an obluiosus. 1. de Inuen. 52

Stultus & obluiosus senex. de Senect. 32. a

Obluor.

Tu verò vt me & appelles, & interpelles, & obloquere, & colloquere velim. ad Q. frat. lib. 2. 23

Tamen vocat me aliò iam dudum tacita vestra expectatio, quæ mihi obloqui videtur, Quid ergo? &c. pro Cluentio, 49. a

Obmutesco.

Tum etiam eloquentia obmutuit. de Clar. 166. b

Repente homo loquacissimus obmutuit. pro Flac. 156. b

Hoc studium Brute nostrum conticuit subito & obmutuit. de Clar. 195. b

De me nulla vnquam obmutescet vetustas. pro Milo. 120. b

Ego verò, inquit Crassus, neque Antonium verbum facere patiar, & ipse obmutescam, nisi prius à vobis impetraro. 2. de Orat. 16. a

Sed quia tabescit, vt vel si ignorarent id homines, vel si obmutuissent, sua tamen pulchritudine esset speciei que laudabile. 2. de Fin. 81. a

Num quenquam horum coegit in suis studiis obmutescere senectus: de Senect. 21

Si quis obmutescere concupierit, nihil aliud legat. de Finib. 107. & 75. b

Miror ei non & linguam obmutuisse, & manū obtorpuisse. pro Domo sua, 240. b

Oblitor.

At non P. Clodio mortuo, vstitatis iam rebus obnitendum est Miloni, vt tueatur dignitatem suam. pro Milone, 26. a

Obnoxius.

Viuat hercule Cicero qui potest, supplex & obnoxius, si neque ætatis, neque honorum, neque rerum gestarum pudet. ad Brutum, 56. in epist. Bruti.

Obnoxia sunt res omnes superstitionibus. 2. ad Herennium, 43

Obnubilus.

Obnubila & obsita tenebris loca. 1. Tusc. 9. 77. a

Obnubo.

Sed Tarquini superbiissimi atque crudelissimi regis ista sunt cruciatus carmina, quæ tu homo lenis ac popularis libentissimè commemoras, caput obnubito, arbore infœlici suspendito. pro Rab. Perduel. reo, 8. a

Obnuntio.

Asequitur inter lucos homines Milo, obnuntiat. ad Atticum, lib. 2. 72. 8. a

Non in eo est culpa qui obnuntiauit, sed in eo qui non paruit. 1. de Diuin. 56. a

N.ii.

Itaque quum fretus sanctitate Tribunatus, quum se non modo contra vim & ferrum, sed etiam, &c. obnuntiavit Consuli, quum subito manus illa Clodiana in caede civium saepe iam victrix, exclamat, incitatur, inuadit. pro Sestio, 68.a

Quumque auspiciis, religionique parés, obnuntiaret quod ienserat. pro Sestio, 62.a

Nisi Miloni C. Appius obnuntiasset, comitia futura ante diem x i. Calend. Decemb. ad Att. lib. 4. 72. 7.a

Quo inspectante ac sedente, legem Trib. pleb. tulit, ne auspiciis obtemperaretur, ne obnuntiari consilio, aut comitiis, ne legi intercedere liceret. Post red. in Sen. 9

Obnuntiare in campum. 4. ad Attic. 15

Metellus tamen postulat, ut sibi postero die in foro obnuntietur. Attic. lib. 4. 16

Obnuntiatio.

Marco Crasso quid acciderit videmus, dirarum obnuntiatione neglecta. 1. de Diuin. 29

Obnuntiationibus per Scaeuolam interpositis. 4. ad Atticum, 44

Comitiorum quotidie singuli dies tolluntur obnuntiationibus magna voluntate bonorum omnium. Quin. fra. 3. 20

Obolesco.

Ne obolescerent, hæc renouabam. 1. Acad. 9. 17.a

Oborior.

Vide quanta lux liberalitatis & sapientiae tuae mihi apud te dicenti oboritur. pro Ligario, 4.a

Obrepro.

Cratippus saepe inscientibus nobis & cœnantibus obrepro. 16. fam. 28. ex epist. Ciceronis filii.

Qui enim citius adolefcentiae senectus, quam pueritiae adolefcentia obrepro? Cat. 5

Nullae ergo imagines obrepro in animos dormitiū extrinsecus. Diuin. lib. 2. 106

Obreprobat *λεληθώτως* mihi decessionis dies. 6. ad Att. 41

Obreprosi ad honores errore hominum, commendatione fumosarum imaginum: quarum simile habes nihil præter colorem. in Pisonem, 1. Id est, sefellisti pop. Romanum commendatione familiae cognomento frugi.

Obreprosi dies, ut vides. Mihi enim ad tertium Calend. Sextiles de prouincia decedendum est, nec succeditur. ad Attic. 6. 114. 2.a

Et doceo Cn. Plancium non obreprosi ad honores, sed eo venisse cursu, qui semper patuerit omnibus hoc nostro equestri loco. pro Plancio, 13

Obrigeo.

Ita Sopater de statua C. Marcelli, iam quum penè obriguisset, vix viuus aufertur. 6. Verr. 79.a

Atqui terrae maximas regiones inhabitabiles atque incultas videmus, quod pars earum appulsi solis exarferit, pars obriguerit niue pruinaeque longinquo solis abscessu. 1. de Nat. deor. 19

Obriguisset pruina vides. in Som. Scip. 22

Obrogo.

Quod per legem Clodiam promulgare, abrogare, derogare, obrogare S. F. sua non liceat, &c. ad Attic. lib. 3. 65. 5.a

Quid, quod obrogatur his legibus Caesaris, quae iubent ei qui de vi, itemque ei qui maiestatis damnatus sit, aqua & igni interdici. 1. Philip. 17.a

Obruo.

Perpetua obliuione aduersa obruimus, secunda iucundè ac suauius meminimus. 1. de Finib. 88.a

Tusculanum & Pompeianum valde me delectat: nisi quod me illum ipsum vindicem aris alieni, aere nõ Corinthio, sed circumforaneo obruerunt. ad Attic. lib. 2. 16. 17.a

Cyrillum quendam suadentem vt in vrbe manerent, Xerxemque reciperent, lapidibus obruerunt. 3. Offic. 63

Antè enim Salaminam ipsam Neptunus obruet, quam Salaminii trophaei memoriam. 1. Tusc. q. 177.a

Hæc nulla vnquam vetustas obruet, nulla vnquam delebit obliuio. pro Deiot. 150.b

Et aduersa quasi perpetua obliuione obruamus. de Finibus, 1. 44

Quod diu omen obruant. de Arusp. resp. 38.a

Hoc ita præter expectationem accidit, vt testem omnium rifu obrueret. 3. de Orat. 157.a

Et id ipsum nisi vnus esset Ennii testimonio cognitum, hunc vetustas, vt alios fortasse multos, obliuione obruisset. de clar. Orat. 30.a

Nam nisi Ilias illa exiisset, idem tumultus, qui corpus eius contexerat, nomen etiam obruisset. pro Archia, 18.a. Id est, nullam sui memoriam, siue famam nominis reliquisset posteris. de Homero.

Nec verò quenquam fenum audiui oblitum quo loco thesaurum obruisset. de Senect. 19

Oua obruere testudines & crocodilos, quum in terra parum ediderint, deinde discedere aiunt: ita nascuntur & educantur ipsa per sese. 2. de Nat. d. 194.a

Ranae marinae obruere sese arena solent. de Nat. d. 51.b

Obruere aliquem lapidibus. Offic. 3. 63

Ait hac læritia Deiotarum elatum, vino se obruisse, in conuiuioque nudum saltauisse. pro Deiot. 17.a

Sermo obruitur hominum interitu, & obliuione posteritatis extinguitur. in Somn. Scip. 27

Obruitur enim aratorum testimoniis. 4. Verr. 108.a

Terra bellua, quæ quoniam in foueam incidit, obruatur. in Ant. 193.b

Aut ita paruum malum, vt id obruatur sapientia, vixque appareat. 3. Tusc. q. 136.a

Mala virtutis magnitudine obruentur. 5. de Fin. 159.a

Et quum obruerentur copia sententiarum atque verborum, ieiunitatem & famem se malle, quam vbertatem & copiam dicerent. 2. Tusc. q. 5.a

Si prima quæque bene ab eo consulta atque facta, ipsius obliuione obruerentur. 2. de Finib. 168.a

Ambitione & foro obrui. 1. de Orat. 47.a

Obrui & opprimi criminibus & testibus. 3. Verr. 13.a

Nève te obrui tanquam fluctu, sic magnitudine negotii finas. ad Q. fra. lib. 1. 1. 6.a

Obrutus.

Obrutus & oppressus. in Verr. 80.b

Nam qui sciet vbi quidque positum sit, quaque eò veniat, is etiam, siquid obrutum erit, poterit eruere. 4. de Fin. 17.a

Ægyptum Nilus irrigat: & quum tota ætate obrutam operetamque tenuit, tum recedit, &c. 2. de Nat. d. 196.a

Is etiam si quid obrutum erit, poterit eruere. de Finib. 108.b

Vosque Albanorum obruta aræ. pro Mil. 118

Exoritur hinc iam obrutis rebus omnibus & perditis illa defensio, eum deiici posse, qui non possideat. pro Cicerina, 65.a

Obscœnus.

Obscœnum & turpe dictu. 9. fam. 51

Illiberale, petulans, flagitiosum, & obscœnum iocandi genus. 1. Offic. 135.a

Quod facere non turpe est modo occultè, id dicere obscœnum est. Offic. 25.b

Delicata & obscœna voluptates. 1. de Nat. d. 153.a

Obscœna omnia. pro Domo sua, 108

Nam & obscœnas voluptates, de quibus multa ab illis habetur oratio, &c. 5. Tusc. q. 134.a

At hodie penis est in obscœnis. epist. 140.b

Illud Antipatri est quidem paulo obscœnius, sed non absurda sententia est. Tusc. 249.b

Obscœnissimi versus. 2. ad Q. frat. 8

Obscœnitas.

Obscœnitas orationis petulantia non vacat. Offic. 1. 177

Verborum obscœnitas si turpitudini rerum adhibeatur, ludus ne libero quidem homine dignus est. 1. Offic. 145

Cuius de probis, adulteriis, ac stupris extant æmoneum literæ, quas ego non solum propter longitudinem, sed etiam propter turpissimam obscœnitatem verborum prætereundas puto. pro Flac. 26.a

Turpitudinem verborum, & rerum obscœnitatem vitare. 2. de Orat. 134.a

In obscœnitate siquod sit flagitium, id aut in re esse, aut in verbo. 9. fam. 51, & 52

Obscœne.

Latrocinari, fraudare, adulterari, turpe est, sed dicitur non obscœnè. 1. Offic. 178.a

Excitata obscœnius Mercurii natura traditur, quod aspectu Proserpinæ commotus sit. 3. de Nat. d. 76.a

Obscurus.

Obscurus in agendo. 2. in Verr. 3

Nimis obscurus Euphorion poeta: at non Homerus. 2. de Diuinat. 197.a

Heraclitus valde obscurus, minimè Democritus. 2. de Diuinat. 197.a

Interim venit index ad Dineam neque obscurus, neque incertus, qui nuntiaret ei filium eius M. Aurium viuere. pro Cluent. 15.a

Obscurus vir, astutus, fallax. 3. Offic. 74.a

Quia non est obscura tua in me benevolentia. ad Sulp. lib. 13. 71. 1.a. Hoc est, eam omnes nouerunt.

Libonis & Hipstæi non obscura concursatio & contentio, omniumque Pompeii familiarium studium. ad Lentulū, lib. 1. 1. 10.a

Non vt deorum naturam tollerem, sed vt intelligeretis quàm esset obscura, & quàm difficiles explicatus haberet. 3. de Nat. d. 70

Obscura oratio quomodo fiat. Partit. 11

Omnis peregrinatio (quod ego ab adolefcentia iudicau) obscura & sordida est iis, quorum industria Romæ potest il lustris esse. ad Cæl. lib. 2. 11. 4.a

Cur hoc tam est obscurum atque cæcum? 2. de leg. Agraria, 46.a

Obscurum causæ genus. 1. de Inuent. 30

Nõnne in ea causa ius applicationis obscurum sanè & ignotum, patefactum in iudicio atque illustratum est à patrono? 1. de Orat. 86.a

Quare sibi habeant sapientiae nomen & inuidiosum & obscurum. de Amic. 17.a

Quid autè tam obscurum dici potest, &c. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 36

Non erat obscurum quid homo improbus aut nefarius cogitaret. 4. Verr. 63.a. Id est, nemo ignorabat.

Posteaque Pompeius humili atque obscuro loco natus. 7. Verr. 142.a

De oratione Rulli obscura. contra Rul. 68.b

Nolo suspensam & incertam plebem Romanam obscura spe & cæca expectatione pendere. de leg. Agraria, 68.a

Obscuræ res & perturbatæ. 6. fam. 19

Quemadmodum res obscuræ dicèdo fierent apertiores: sic res apertas obscuriores fieri orationi. 2. de Inuent. 238.a

Obscura & ambigua multa erant, adhibita sunt interpretum explanationes. 1. de Diuin. 190.a

Chrysippus totum volumen impleuit oraculis, partim flexiloquis & obscuris, vt interpres egeat interprete, & fors ipsa ad sortes referenda sit: partim ambiguis, & quæ ad dialecticum deferendæ sint. 2. de Diuin. 172.a

Obscuris orti parentibus. 1. Offic. 163.a

Neque enim obscuris personis, nec paruis in causis res agitur. ad Appium, lib. 3. 5. 6.a

Tua verò nobilitas Serui Sulpiti, tametsi summa est, tamen hominibus literatis & historicis est notior, populo verò & suffragatoribus obscurior. pro Mure. 13.a

Obscurior vultus. pro Mur. 46

Res apertæ obscuriores fiunt oratione. de Inuent. 82.b

De Thucydide, & eius oratione obscurissima. Orat. 199.b

Obscure.

Obscurè, & non dissimulanter, contraria. 1. fam. 13

Non agam obscurè. in Cat. 99.b

Omnia non modo quæ reprehendi palàm, sed etiam quæ obscurè cogitari possunt, timemus. pro Milo. 32.a

Nimis obscurè aliquid commemorare. 2. de Finib. 24.a

De quo libelli in celeberrimis locis proponuntur, huic ne perire quidem certè, tacitè obscurè conceditur. pro Quintio, 28.a

Quàm argutè, quàm obscurè, etiam contra Stoicos differendum? Acad. q. ed. 2. lib. 1. 5

Neque id obscurè ferebat, nec dissimulare villo modo poterat. pro Cluent. 41.a

Itaque istam paupertatem, vel potius egestatem ac mendicitatem tuam nunquam obscurè tulisti. in Parad. 58.a

Nihil minus obscurè tulit. 9. ad Att. 19

Neque ille quidem obscurè locutus est. 4. Verr. 34.a

Heraclitus de natura nimis obscurè memorauit. de Finibus, 67.b

Serpit obscurè hoc malum. 4. in Catil. 78.a

Alterum quidem, vt videmus, palàm: alterum, vt suspicamur, obscurius. 4. Acad. q. 28.a

Amicum ex Consularibus neminem tibi esse video præter Hortensium & Lucullū: ceteri sunt partim obscurius iniqui, partim non dissimulanter irati. ad Lent. lib. 1. 5. 15.a

Atque hoc etiam Platonem in Timæo dicere quidam arbitrantur, sed paulò obscurius. 4. Acad. q. 222.a

Obscuritas.

Obscuritas ignoratiōque causarum. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 22

Naturæ obscuritas. 1. de Orat. 35.a. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 135

Obscuritas orationis. 1. Offic. 178.a

Quum rerum obscuritas non verborum facit, vt non intelligatur oratio, qualis est in Timæo Platonis. de Finib. lib. 2. 12

Obscura, inquit, quædam esse confiteor: nec tamen ab illis ita dicuntur de industria, sed inest in rebus ipsis obscuritas. 4. de Fin. 3.a

Est enim omnis cognitio multis obstructa difficultatibus, maximaque est & in ipsis rebus obscuritas, & in iudiciis nostris infirmitas. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 7

Reiecit te à libris obscuritas. in Topic. 2.a

Sed habeo alia signa quæ obseruem, quæ etsi non sunt certiora illis, minus tamen vel obscuritatis vel erroris habent. epist. 83.b

Dua sunt huius obscuritatis causæ: vna pudoris, &c. altera sceleris, &c. cont. Rullum, 73

Adhibuit etiam latebram obscuritatis, vt iidem versus aliàs in aliam rem accommodari posse viderentur. 2. de Diuinat. 166.a

Oratio quæ lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat, &c. 3. de Orat. 28.a. pro Deiot. 7

Philosophia in tres partes distributa est, in naturæ obscuritatem, in differendi subtilitatem, in vitam atque mores. de Orat. 90.b

Quorum autem prima ætas propter humilitatem & obscuritatem in hominu ignoratione versatur: hi simulac, &c. 2. Offic. 63.a

De obscuritate naturæ, deque errore tot philosophorū, &c. 4. Acad. q. 263.a

In ea obscuritate ac dubitatione omnium Cannutio perito homini, qui quodam odore, &c. pro Clu. 58.a

Inuoluta naturæ obscuritate causa latet. 1. de Diuin. 65.a

Iam verò quo pertinent obscuritates & ænigmata sociorum: intelligi enim à vobis diu velle debebant ea, quæ nõstra causa nos monebant. Diuin. lib. 2. 102

Obscuro.

Obscurat magnitudinem periculi lucrum. 5. Verr. 113. Id est, tegit ita vt non appareat.

Tenebras obscurat omnia nox. 1. in Catil. 4.a

Si erunt mihi plura ad te scribendâ, *διψυγέλης* obscurabo. Attic. lib. 2. 35. 3.a

Tanta vis est honesti, vt speciem vtilitatis obscuret. 3. Officior. 62

Vt omnes intelligant nihil me nec subterfugere voluisse reticendo, nec obscurare dicendo. pro Cluent. 1

Nos autem tenebras cogitemus tantas, quantæ quondam eruptione Ætnæorum ignium finitimas regiones obscurauisse dicuntur. 2. de Nat. d. 139.a

Obscuratur, obruitur, & interit splendore virtutis & magnitudine, omnis ista rerum in corpore æstimatio. 3. de Finibus, 36

Vt enim obscuratur & offunditur luce solis lumen lacer-
na, & c. de Fin. lib. 3. 36
Minora maioribus obscurantur. 5. de Fin. 103. a
Omnia illa quæ bona tu vocas, necesse est obscurari, & non
apparere, & in virtutem tanquam in solis radios incurre-
re. de Finib. a
Obscurari nec apparere quædam, quia valde parua sint. 4.
de Finib. 47. a
Quæ minimæ sunt voluptates, eas obscurari sæpe & obrui.
de Fin. lib. 4. 24
Et ab omni consuetudine quam obscurari volunt. 4. Acad.
quæst. 78. a
Neque enim est hoc dissimulandum, quod obscurari non po-
test, sed præ nobis ferendum. pro Arch. 19
Firmamenta ad fidem posita, aut per se diluenda, aut obscu-
randa, aut digressionibus obruenda. in Partit. 9. a
Obscuratus.
Sensim obscurata est & euauit eorum memoria. 2. de Ora-
tore, 53. a
Obscurata beneficia. post redi. ad Quiri. 2
Tuas laudes obscurata nulla vnquam est obliuio. pro
Marcello, 17
Obscuratio.
Obscuratio propter exiguitatem rerum consequitur. 4. de
Finib. 48. a
Quibus autem in rebus obscuratio tanta non sit, fieri tamen
non potest, & c. 4. de Finib. 49. a
Obscuro.
Obscuro, inquit, Torquate, hæc dicit Epicurus. de Fin. 68. b
Obscuro mi Pomponi, non vides, & c. Att. 43. b
Obscuro Pylia salutem. Att. 190. b
Idque vt facias, te obsecro atque obscuro. ad Attic. lib. 11.
209. 2. a
Itaque te hoc obscuro, vt, & c. pro Quint. 18. b
Quamobrem te obscuro iisdem precibus, quibus s. p. Q. R.
vt, & c. 11. fam. 9
Attica mea, obscuro te, quid agit: quæ me valde angit. At-
tic. 208. b
Quid, obscuro te, me miserum, quid futurum est: epist. 133. b
Sed obscuro te, quid hoc miserius, quam, & c. Att. 124. b
Ego vos p. c. oro atque obscuro, vt, & c. epist. 166. b
Deinde me obsecras amantissime, ne obliuiscar vigilare, &
vt animaduertam quæ fiant. Att. 88. b
Næuium obscrauit per fratris sui mortui cinerem, per no-
men propinquitatis, vt, & c. pro Quint. 65. a
Idem pro salute mea populum Romanum obscrauit. pro
Domo sua, 219. b
Denique ipse ad extremum pro mea vos salute non roga-
uit solum, verum etiam obscrauit. Post reditum ad Qui-
rit. 14. a
Si intelligam posse ad summos peruenire, non solum hor-
tabor vt elaboret, sed etiam si vir quoque mihi bonus vi-
debitur, obsecro. 2. de Orat. 47. a
Quum multis lachrymis eum oraret atque obsecraret He-
raclius, imperare non potuit. 4. Verr. 29. a
Quum mihi C. Marcellus frater amantissimus mei, non so-
lum consilium daret, sed precibus quoque me obsecraret.
4. famil. 34
Obsecratio.
In quo constituendæ nobis quidem sunt procurationes &
obsecratio. de Arusp. respon. 58. a
Grauiorem duxisse eius obsecrationem, quæ vestris sacris
præsit, quam eorum audaciam, qui cum omnium sac-
ris delubrisque bella gesserunt. pro Fonteio, 33. a. 3. de O-
ratore, 114. a
Cauete ne periculosum superbumque sit, eius vos obsecra-
tionem repudiare, cuius preces si dii aspernarentur, hæc
salua esse non possent. pro Fonteio, 31. a
Prece & obsecratione humili ac supplicii vti. 1. de Inuen. 32. a
Obsecundo.
Non modo ciues assenserint, socii obtemperarint, hostes o-
bedierint, sed etiam venti, tempestatisque obsecunda-
runt. pro leg. Manil. 34. a

Obsepio.
Hæc omnia tibi accusandi viam muniebant, adipiscendi ob-
sepiebant. pro Mure. 45
Obsequor.
Consuetudini auribus indulgenti libenter obsequor. in O-
rat. 88. a
Quamobrem Cluenti de te tibi obsequor, neque ego legem
recito, & c. pro Cluent. 120. a
Obsequar igitur voluntati tuæ, dicamque, si potero, rheto-
ricè. 2. de Finib. 15
Sic faciemus, tuisque optimis studiis obsequemur. 2. Tuf-
cul. quæst. 57
Sic distrahuntur in contrarias partes impotentium cupi-
ditates: quum huic obsecutus sis, illi est repugnandum.
5. Tusc. q. 85. a
Ego verò, inquit, obsequi studeo. de Orat. 93. b
Obsequi amico. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 8
Obsequi alicui in omnibus. ad Q. frat. lib. 1. 1. 47. a
Obsecutus fortunæ. 10. ad Attic. 28. in epist. Cæsaris.
Naturæ bonitatisque alicuius obsequi. pro Quint. 65. a
Sed quum pudori tuo maluisti obsequi, quam valetudini,
reliqua cura. ad Tironem, lib. 16. 11
Dum tibi roganti obsequi vellem, scribendi impudentiam
suscepi. Orat. 220. b
Studiis suis etiam in asperitatibus rerum obsequi. 1. de O-
ratore, 3. a
Tempestatum in nauigando obsequi, artis est. Lentulo, lib.
1. 9. 85. a
Obsequens.
Filius obsequens patri. epist. 148. b
Filia matris pellex, tibi iucundior atque obsequetior, quam
parenti par est. Sallust. in Ciceronem, 1. a
Obsequium.
Obsequium & indulgentia, pro eodem. 10. ad Att. 38
Obsequium amicos, veritas odium parit. Læli. 75
Sed obsequium multo molestius, quod peccatis indulgens,
præcipitem amicum ferri finit. de Amic. 75. a
Omne meum obsequium in illum fuit cum multa feueri-
tate. 10. ad Att. 9. Id est, indulgentia mea.
Obsequio meo ad omnes res abuteretur. 10. fam. 31. in epist.
Planci.
Obsequio filius, consilio parens. 1. ad Q. fra. 51
Quum animus cunctis virtutibus à corporis obsequio in-
dulgentiæque discesserit. 1. de Leg. 89. a
Ea verò sunt ab obsequio nostro. Att. 165. b
Comprehendere multos amicitia & obsequio. pro Cæ-
lio, 40. b
Mulieres valde intelligo delectari obsequio & comitate a-
dolescentis. Attic. 95. b
Feci omni obsequio, vt neutri illorum quisquam esset me
charior. ad Att. lib. 6. 117. 2. a
Ego Antonium Collegam patientia atque obsequio meo
mitigavi. in Pison. 3. a
Obsequia in homines. de Leg. 164. b
Obsero.
Obductaque terra erat, frugibus obserebatur. 2. de Leg. 58
Obsitus.
Obsitus campus. 5. Verr. 38. a
Acherontia templa, alta Orci, pallida
Leti, obnubila, obsita tenebris loca. 1. Tusc. q. 41
Observo.
Illud *ἡσυχία* (ita enim putatur) obseruo, *ἡσυχία* *πρὸς*
sertim in te, à quo, & c. Attic. lib. 7. 136. 5. a
Quid tu id quemadmodum obseruas: pro Quint. 16. b
Restriçtè non obseruat amicitia ne plus reddat quam acce-
perit. de Amic. 52. a
In araneolis aliæ quasi rete texunt, vt siquid inhæserit, con-
ficiant: aliæ autem vt ex inopinato obseruant, & siquid
incidit, arripiunt, idque consumunt. 2. de Natu. deor.
183. a
Nunc autem homines in speculis sunt, obseruant quemad-
modum se vnusquisque vestrum gerat in retinenda reli-
gione, conseruandisque legibus. 2. Verr. 28. a

Quid in viris idemne obseruabant: minime. ad Heren. 29. b
Matores nostri nunquam perinde vt rem iudicatam, obser-
uauerunt animaduersionem censoriam. pro Cl. 92
Chaldaei stellarum motus obseruauerunt, quibus notatis,
quid cuique significaretur, memoria prodiderunt. de Di-
uin. 80. b. Parad. 23. b
Lena delimita argento nutum obseruabit meum. 4. Tusc. q.
110. a. Parad. 49
Non enim id agit, vt insidietur & obseruet: sed iam fauet,
processumque vult, dicendique vim admirans, non in-
quirit quod reprehendat. in Orat. 122. a
Latronum leges esse dicuntur, quibus pereant, quas obser-
uent. Offic. 41. b
Quum præsertim tam multi occupationem eius obseruēt,
tempusque aucupentur, & c. pro Rosc. Amer. 13
Itaque ei præcepi, vt obseruaret tempus epistolæ tibi red-
dendæ. 11. fam. 27. id est, caueret ne intempestiuè tibi eam
redderet.
Magis mihi isti seruiunt, si obseruare seruire est. Att. li. 13. 64
Scribis tibi in animo esse obseruare Cæsarem, & si secūm
mare ad me ire cepisset, confestim in Samnium ad me
venturum. ad Att. lib. 8. 163. 1. a
Obseruare centesimas. 5. ad Att. 53
Obseruare commendationes. 13. fam. 46
Obseruare facta hominum, ad legesque reuocare. 3. de Le. 40
Leges obseruare. pro Domo sua, 56. a
Obseruare literas legum. 3. de Leg. 40
Obseruationes alicuius diligenter obseruare. Seruio lib. 14.
28. 1. a
Signa aliqua obseruare. Cecinnæ, lib. 6. 6. 16. a
Tempus aliquod obseruare. Bruto, lib. 11. 16. 1. a
Tempus vlcescendi obseruare. 4. Tusc. 16. a
Quæ sua sponte homines eloquentes fecerunt, ea quosdam
obseruasse atque collegisse. de Orat. 97. b
Etsi causæ non reperiuntur istarum rerum, res tamen ipsæ
obseruari animaduertique possunt. de Diuin. lib. 2. 69
Fac itaque vt se abs te custodiri atque obseruari sciant. de
Petit. Conf. 36. a
Obseruari causa temporis. Læli. 26
Metellus eum censum obseruari iussit, qui Sex. Peduceo
Pratore habitus esset. 4. Verr. 96
Quod ne accidat, obseruari non potest. Orat. 215. b
Et persæpe me, quæ soleres in dicendo obseruare, docuisti.
de Orat. 93. b
Quomodo hæc infinita obseruando notare possumus: de
Diuin. 138. b
Canes ibi quamplurimos esse, vbi permulti obseruandi,
multaque seruanda sunt. pro Ro. Ann. 54. a
Sunt enim quidam oratorii numeri in oratione obseruandi
ratione quadam. Orat. 124. b
Obseruare, pro Colere, Venerari.
Vehementerque illum ordinem obseruo. in Verr. 245. b
Hoc magis sum Publio deditus, quod me, quanquam à pue-
ritia sua semper, tamen hoc tempore maximè, sicut alteri
parentem & obseruat & diligit. ad Licinium, lib. 5. 8. 13. a
Colimus & obseruamus diligenter Cæciliū. Att. li. 2. 34. 9. a
Omnes ferè familiarissimi eius, quasi deum tibi meis magnis
veteribus officiis, me diligenter obseruant & colunt. de
Amic. 101. b
M. Æmilius Auianus, ab ineunte adolescentia me obserua-
uit, semperque dilexit. Octauio, lib. 13. 38
In quo ille existimat, quod facile appareat, quum me colat
& obseruet, tibi quoque in eo se facere gratissimum. ad
Sulpit. lib. 4. 3. 16. a
Neque hoc liberis nostris interdendum est, ne obseruent
tribules suos, ne diligant. pro Planc. 268. b
Eos autem quorum vita perspecta in rebus honestis atque
magnis est, bene de Repub. sentiētes, ac bene meritos aut
merentes, aliquo honore aut imperio affectos, obseruare
& colere debemus. 1. Offic. 207
Perofficiose & peramāter obseruare aliquē. Pato, li. 9. 20. 7. a
Obseruatum est.
Habitum ita & obseruatum est. ad Att. lib. 3. 65. 4. a

Obseruatus.
Obseruatum & vetustum aliquid habere. 2. de Diuin. 69. a
Quæ obseruata sūt in vsu ac tractatione dicēdi. de Or. 94. b
Obseruata sunt hæc tēpore immenso, & significatione eue-
ntus animaduersa ac notata. de Diuin. 82. b
Tribus officiis ab aliquo obseruatas necessitudines, non
largitione. pro Planc. 32
Obseruans.
Obseruans homo. 2. ad Q. frat. 32
Is nimium inquires in lege, atque ipse sese obseruans, me-
tuensque ne vitiosum colligeret, etiā verum sanguinem
deprauabat. de Clar. 155. a
Quem spero tui fore obseruantem. 14. fam. 13
Ita credo hominem propinquum, tui obseruantem, virum
bonum, & c. pro Quintio, 21. a
Amantem se & obseruatem habere aliquem & sui cupidū.
16. ad Att. 42
Vt me hercule paucos æquè obseruantes atque amantes me
habere existimem. ad Att. lib. 16. 341. 1. a
Fert enim grauius homo & mei obseruatissimus, & sui, di-
gnitatisque retinens, se apud te neque amicitia, nec iure
valuisse. ad Q. frat. lib. 1. 2. 28. a
Aulus Fufius, obseruantissimus nostri. 3. fam. 5
Obseruantia.
Obseruantia est, per quam ætate aut sapientia, aut honore,
aut aliqua dignitate antecedentes reueremur & colimus.
2. de Inuent. 170. 241
Obseruantia, indulgentia, assiduitas. 10. fam. 51. in epi. Placi.
Obseruantia in eo est. 13. fam. 49
Mea tibi obseruantia nunquam defuit. Licinio, lib. 5. 8. 9. a
Magnum onus obseruantia: alicui imponere. ad Att. lib. 13.
268. 4. a
Officia illius obseruantiamque dilexit. pro Corn. 51
Nulla esse pœna, quæ possit obseruatiam tenuiorum ab hoc
vetere instituto officiorum excludere. pro Mure. 65
Propter meam in te obseruantiam. ad Att. lib. 4. 70. 1. a
Seruius tuus, vel potius noster, summa me obseruantia col-
lit. Sulp. lib. 4. 4. 16. a
Sex. Aufidius & obseruantia qua me colit, accedit ad proximi-
mos, & c. Cornificio, lib. 12. 26. 1. a
Deque tua erga se obseruantia, beneuolentiæque mihi plu-
rima exponit. 11. ad Att. 37
Obseruantia sibi aliquem deuincire. 13. fam. 6
Retinere obseruantia amicos, rem parsimonia. pro Quin-
tio, 40. a
Obseruatio.
Obseruatio constans atque diuturna. Diuin. lib. 2. 96
Obseruatio diuturna notandis rebus fecit arte. Diui. li. 2. 112
Summa erat obseruatio in bello mouendo apud antiquos.
1. Offic. 55. a
Chaldaei diuturna obseruatione syderum scientiam putant
effecisse, vt prædici futura possent. de Diuin. 8. b
Veruntamen natura magis, tum casu nonnunquam, quam
aut ratione aliqua, aut obseruatione fiebat. de Clar. 16. a
Inueniri obseruatione scientia non potuit. 2. de Diuin. 218. a
Prudentium obseruatione & aurium terminatione inuen-
tus est versus. in Orat. 103. a
Valetudo conseruatur notitia sui corporis, & obseruatione
rerum, quæ res aut prodesse solent, aut obesse. 2. Off. 127. a
Obsideo.
Quum speculatur atque obsidet Rostra vindex temeritatis,
atque moderatrix officii Curia. pro Flacco, 45. a
Aditus armati obsident. 2. Philip. 92. a
Armis obsedit Senatam Antonius. 7. Philip. 226. a
Scaptius equitum turmis inclusum in curia senatam Sala-
miæ obsederat. ad Att. 85. b
Vim regia potestatis obsederat Dictatura. 1. Philip. 2. a
Qui impelluntur, vt obsideant senatam. pro Domo sua,
231. b
Vt perspicuū cuius esse possit, hominem ab isto quæsitum
esse, nō qui reum suum adduceret, sed qui meum tempus
obsideret. 2. Verr. 4. Id est, Qui accusando locum occu-
paret, vt ego istum accusare non possem.
N. iiii.

Cum omnes aditus armati obsiderent. in Ant. 177. b
 Qui Murinam coloniam Pop. Romani & Consulium designatum obsederit. 7. Philip. 227. a
 Totam Italiam suis praefidiis obsidere & occupare cogitat. 2. de Leg. Agr. 74. a
 Obsidere tempus alterius. in Verr. 67. b
 Obsidere vim regiae potestatis. 1. Philip. 2
 Obsidere, oppugnare, & labefactare aliquam urbem. de Arusp. resp. 5. a
 Qui sinus quosdam obsedisse maritimos dicuntur. in Verr. 265. b
 Is obsessus est domi. de Arusp. 255. b
 Quum is qui audit, ab oratore iam obsessus est ac tenetur. in Orat. 122. a
 Ab his gentibus sanctis, & in testimonio religiosi, obsessum Capitolium est. pro Fonteio. 17. a
 Urbemque Asiae clarissimam, nobisque amicissimam Cyzicenororum, obsessam esse ab ipso rege maxima multitudinis, & oppugnatam vehementissime, quam, &c. pro Lege Manil. 13. a
 Cum vi, ferro, metu obsessi teneremini. Postquam corporibus omnis obsidetur locus. de Nat. de. 1. 46
 Nos quoniam superum mare obsidetur, infero nauigabimus. ad Att. 154. b
 Obsideri ab hoste. Offic. 2. 82
 Antonius militibus obsessurus est Senatum. ad Att. 240. b
 Iacere humi non modo ad obsidendum stuprum, verum etiam ad facinus obeundum. in Catil. 18
Obsidio.
 Urbem Cyzicenororum obsessam esse ab ipso rege maxima multitudine, & oppugnatam vehementissime, quam L. Lucullus virtute, assiduitate, consilio, summis obsidionis periculis liberavit. pro Lege Manil. 13. a
 Domitium periculo obsidionis liberare cupio. ad Att. 129. b
 Antonius solet accipere manicas, nec diutius obsidionis metum sustinere. epist. 63. b
 Urbes partim obsidione cepit. pro Mur. 17
 Eximere ex obsidione foeneratores. Sextio, lib. 5. 6. 6. a
 Quum innumerabiles hostium copias in Italia fudisset, atque obsidione Rempub. liberasset. pro Rab. perduel. 20, 22. a
 Colonia quae per huc obsidione liberata est. pro Font. 283. b
 Obsidione liberatis Bruto & Mutina. 10. famil. 23. in epist. Planci.

Obsessio.
 Obsessio templorum, occupatio fori, oppressio curiae. pro Domo sua, 3. a
 Obsessio militaris viae. pro Corn. 56. b
 Nunc enim in ea ciuitate, in qua sit natus, honestissimo loco natum esse concedis, &c. nullius laboris, nullius obsessionis, nullius praelii expertem fuisse. pro Corn. 4. a

Obsessor.
 Obsessor curiae. pro Domo sua, 11. a
 Depopulator fori, obsessor patriae. pro Domo sua, 215. b

Obses.
 Obses fidei alicuius. 10. fam. 35. in epist. Planci.
 Reipub. tuus paruus filius in Capitolium a te missus obses fuit. in Ant. 159. b
 Paruus filius qui mihi videtur amplecti Rempub. tanquam obsidem consulatus mei. in Cat. 118. b
 Stalenus hanc condemnationem dederat obsidem Bulbo & ceteris. pro Cluent. 67. a
 Neque vero M. Tullius suum animum a vestra abalienauit potestate, quum praecipuum vobis obsidem sui animi, vestram reliquerit libertatem. Antequam iret in exil. 18. a
 Nuptiae quarum illa obsides filios ab eo accepit. pro Cluent. 35. b. Catoni, lib. 15. 4. 31. a
 Tantum quod oratoribus Metellus obsides non dedit. 5. Verr. 105. a
 A nobis multos obsides habet Populus Romanus. 1. Verr. 39. a
 Pompeius ei spem deditiois non ademit, obsides imperauit. pro Lege Manil. 25. a

Confecta Britannia, obsidibus acceptis, &c. ad Attic. lib. 4. 85. 18. a
 Habemus enim a C. Caesare, sicut ipsius dignitas & maiorum eius amplitudo postulat, sententiam tanquam obsidem perpetuae in Remp. voluntatis. 4. in Catil. 81. a

Obsigno.
 Cum obsignas tabulas clientis tui, quibus id scriptum quod ille capiatur. de Orat. 99. b
 Iste in tabellas refert, obsignat signis amicorum prouidens homo. 7. Verr. 82. a
 Planè te rogo, sicut olim matrem nostram facere memini, quae lagenas etiam inanes obsignabat, ne dicerentur inanes fuisse. 16. fam. 35. ex epist. Q. Ciceronis.
 Decretum quod ego obsignaui cum multis amplissimis viris. ad Att. 264. b
 Oppianicus, ne lituris coargui posset, testamentum in alias tabulas transcriptum, signis adulterinis obsignauit. pro Cluent. 30. a
 Eius rei conditionisque tabellas obsignauerunt viri boni complures. pro Quint. 48. b
 Obsignaram iam epistolam meam, quam puto te modo perlegisse scriptam mea manu, in qua omnia continentur, quum subito, &c. ad Att. lib. 5. 107. 1. a
 Quod tum codicem obsignassem. in Verr. 106. b
 Duas enim tabulas se putauit obsignare, in quibus in vnciis firmissimum. ad Q. frat. lib. 3. 24. 14. a
 Tabulae obsignantur. de Inuent. 81. b
 Lex tabulas iudicum signis obsignari iubet. pro Flac. 50. b
 Quae cognoui egomet apud istum in aedibus, cum obsignandi causa venissem. in Verr. 68. b
 Ad obsignandum adhibitus. 14. ad Att. 4
 Publico signo literas obsignandas curauit. 6. Verr. 124. a

Obsignatus.
 Haec quae est a nobis prolata laudatio, obsignata erat creta illa Asiatica, qua utitur omnes in publicis & priuatis literis. pro Flac. 154. b
 Scripta & obsignata iam epistola, literae mihi redditae sunt a te. ad Brut. 2. 11. a
 Pecuniaque obsignata, quae ad eam rem dabatur, in manibus Scamandri liberti Fabriciorum deprehenditur. pro Cluent. 36. a
 Decretum ab amplissimis viris obsignatum. ad Att. lib. 16. 341. 3. a
 Ridiculum est illud Neronianum vetus in furace seruo, solum esse cui domi nihil sit nec obsignatum, nec oclusum, quod idem in bono seruo dici solet, &c. 2. de Oratore, 138. a
 Curii testamentum, Ciceronum signis obsignatum. ad Att. 100. b
 Admiratus sum, ut vidi epistolam obsignatam, breuitatem eius. ad Att. 97. b
 Quaedam matrona visa est in quiete obsignatam habere naturam: retulit: negauit eam, quoniam obsignata fuisset, concipere potuisse. de Diuin. lib. 2. 214. a
 Tabulae testamenti obsignatae non minus multis signis, quam è lege oporteat. in Verr. 100. b
 Haec omnia summa cura & diligentia recognita & collata, & ab hominibus honestissimis obsignata sunt. 4. Verr. 137. a
 Agere cum aliquo tabellis obsignatis. 5. Tusc. q. 48. a

Obsignator.
 Literarum obsignator. pro Cluent. 147. a
 Poterone eos ipsos non laudare qui te obsignatorem adhibuerunt. ad Att. lib. 14. 312. 6. a
 Cum esset adulescens apud mulierculam, atque ibi pernoctaret, & ibi diem posterum commoraretur, Aiulus, ut erat constitutum, simulat se aegrotare, & testamentum facere velle. Oppianicus obsignatores ad eum, qui neque Asinium, neque Aiulum nosset, adduci, &c. pro Cluentio, 27. a
 Quod scribis Terentiam de obsignatoribus mei testamenti loqui, primum tibi persuade, me istaec non curare. ad Att. lib. 12. 21

Quod Caesar nobis testibus & obsignatoribus probauit. 16. ad Att. 50

Obsisto.

Quod si in omnibus his rebus obsistis. de Nat. d. 1. 70
 Qui autem nec defendit, nec obsistit, si potest, iniuria, tam est in vitio, quam si parentes aut patriam deserat. Off. 1. 35
 Consilii Catilinae occurri atque obsisti. in Cat. 114. b
 Quis enim vnquam istius libidini obsistit? 7. Verr. 66. a
 Graecis, Lydis obsistunt Rhodii, &c. pro Flac. 165. b
 Hoc est illud quod Pisistrato tyranno a Solone responsum est, quum illi quaerenti qua tandem spe fretus sibi tam audacter obsisteret, respondiisse dicitur, senectute. de Senectute, 65. a
 Nisi Pansa obsistisset. in Cat. 186. b
 Qui primo quum obsistere & defendere conarentur, male multati clauis ac fustibus repelluntur. 6. Verr. 84. a
 Obsistere dolori tanquam hosti. Tusc. q. lib. 2. 45
 Odiis multorum nullae opes possunt obsistere. 2. Offic. 31. a
 Obsistere opinionibus, repugnare visis. Acad. quaest. edit. 1. lib. 2. 99
 Nunc quoniam pugnare contra me instituisti, non tam ex tua natura, quam ex istius tempore & causa, malitiose necesse est istiusmodi rationi aliquo consilio obsistere. 2. in Verr. 21. a
 Sermoni alicuius obsistere. ad Q. frat. lib. 1. 38
 Cogitis certe: studiis enim generorum, praesertim in re bona, cum difficile est, tum ne aequum quidem obsistere. de Amicit. 25
 Visis obsistere, assensusque suos firmè sustinere, summum munus sapientis est. 3. de Fin. 48. a
 Vitiis obsistere. 2. Offic. 52. a
 Ambitionem meam putabis obsistisse. ad Att. 2. b
 Repugnari obsistitque fortunae, magnitudine animi facile potest. 4. de Fin. 29. a
 Itaque idem natura victus (cui obsisti non potest) dicit alio loco, &c. 2. de Fin. 81. a
 Obsisti non potuit illi, quo minus videret. 7. ad Att. 9
 Postea autem quam alicuius culpa tantum valeret vnus, ut obsisti non posset. ad Matium, lib. 7. 3. 14. a

Obsoleo siue Obsolesco.
 Virtus splendet per sese semper, nec alienis vnquam fordibus obsolescit. pro Sextio, 51. a
 In homine enim turpissimo obsolebant dignitatis insignia. 2. Philip. 103. a. Id est, sordida erant, sordebant.
 Obsoleuit iam ista oratio, re multo magis quam verbis refutata. pro Lege Manil. 36. a. Id est, defuevit, siue ab usu recessit.
 Antiquam officii rationem dilexit, cuius splendor omnis his moribus obsoleuit. pro Quint. 40. a
 Chartae quoque quae illam pristinam seueritatem continebant, obsoleuerunt. pro Caio, 31. a
 Propter vetustatem obsoleuerunt res. 1. Acad. q. 55. a
 Quae sane nunc obsoleuerunt. de Orat. 55. b
 Haec inclusa habebam, & ne obsolesceret, renouabam, cum licebat, legendo. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 8
 Non dico solum hoc in Repub. vetustate esse, quod amissis aliis remaneat, intermissis non coquiescat, in pace stiteat, in bello non obsolescat. de Lege Agrar. 13. a. Id est, fordidetur.
 Hoc vero a plerisque eorum desertum obsoleuisse. de Inuent. 42. b

Obsoletus.
 Numitor obsoletus. ad Heren. 35. b
 Atque inde obsoletus Theffalonicam venisti. in Pis. 70. id est, squalidus & tristis.
 Abiecta & obsoleta verba fugiat orator. 3. de Orat. 83. a
 Numis antiqua haec & iam obsoleta sunt. 3. Verr. 37. a
 Barbara & obsoleta verba. ad Att. lib. 1. 14. 13. a
 Audacem: cupidum: perfidiosum: vulgaria & obsoleta sunt. res autem noua & inaudita. pro Quint. 39. a
 Cyrenaicus obsoletus floret Epicurus. Offic. 75. b
 Quid nunc vobis faciendum est, studiis militaribus apud iuuentutem obsoletis, &c. pro Font. 27. a

Paulo obsoletior oratio. 3. de Orat. 19. a
 Iam designatus, alio vultu, alio vocis sono, alio incessu effemeditabatur, vestitu obsoletiore, corpore inculco, &c. 2. de Leg. Agr. 27. a

Obsoletus.
 Saltem ut eum, cuius opera ipse multos annos est in fordibus, paulo tamen obsoletius vestitum videret. 3. in Verrem, 108. a

Obsono, vide Opsono.

Obstinatus.
 Incredibile est quanto mihi videatur illius voluntas obstinator, & in hac iracundia affirmator. ad Att. lib. 1. 73. a. 1. ad Q. frat. 20

Obstinatio.
 Quae ego omnia non ingrato animo, sed obstinatione quadam sententiae repudiaui. de Prou. Conf. 33

Obstipus.
 Atque vno mentum radianti sidere lucet, Obstipum caput, & tereti ceruice reflexum, Obtutum in cauda maioris figere dicas. 2. de Nat. deorum, 154. a

Obsto.
 Miloni facinoris suspicio, non facti crimen obstat. pro Milone, 120. b
 Est maxima in sensibus veritas, si sani sunt ac valentes, & omnia remouentur quae obstat & impediunt. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 11
 Obstipisti videlicet ne ex Italia transire in Siciliam fugitiuorum copia possent. 7. Verr. 4. a
 Aut aliquid afferet, quod oppositum probabilius sit, quam illud quod obstat. Orat. 201. & pro Quint. 7. b
 Quis obstet? 5. Verr. 192. a
 Nisi quae causa grauior obstiterit. de Diuin. 109. b
 Commodis alicuius officio simulato officere & obstat. pro Rosc. Amer. 66. a
 Quoniamque ei pecuniae vita Sex. Roscii obstat atque officere videatur, delectis ex animo suo suspicionem omnem, metumque tollatis. pro Rosc. Amer. 4. a
 Obstat Reipub. 12. Philip. 333
 Neque enim quod quisque potest, id ei licet: nec, si non obstat, propterea etiam permittitur. 13. Philip. 353. a

Obstita.
 Obstita ac fulgura aruspices pianto. 2. de Leg. 18

Obstrepo.
 Quae res fecit, ut tibi literis obstrepere non auderem. Metello, lib. 5. 10
 Atque ut quodammodo ipsi sibi in dicendo obstrepere videantur. 3. de Orat. 28. a
 Sed tamen eiusmodi res, nescio quomodo, etiam dum audiuntur, aut dum leguntur, obstrepi clamore militum videntur, & tubarum sono. pro Marcello, 5

Obstringo.
 Omnes iam amicos meos aere alieno obstrinxi. epist. lib. 11. 10. 10. a
 Obstrinxisti Pop. Romanum religione. 2. Philip. 88
 Memmius religione ciuitatem obstrinxit. de Orat. lib. 2. 149
 Num igitur se obstrinxit scelere, si quis tyrannum occidit, quauis familiarem? 2. Offic. 23. a. 6. Verr. 62. & 7. 141. a
 Quae primum ut illum confirmaret Oppianicum accusatorem filio suo, donis muliebribus, collocatione filiae, spe haereditatis obstrinxit. pro Cluent. 150. a
 Quem vobis in perpetuum obstringite. pro Cluent. 160
 Praesertim quum sex libris tanquam praedibus meis obstrinxerim. ad Att. lib. 6. 111. 16. a
 Teque ita existimare volo, quibuscunque officiis in Epiroticis reliquisque rebus Atticum obstrinxeris, iisdem me tibi obligatum fore. 13. fam. 35
 Ut is qui omnia deorum, hominumque iura nouo, inaudito, inexplabili scelere polluerit, nefarioque patriae se parricidio obstrinxerit, &c. 11. Philip. 311. a
 Potest enim (dii immortales) cuiquam esse vile foedissimum & terribilissimum parricidium patriae, quauis eo qui se obstrinxerit, ab oppressis ciuibus parè nominetur? 3. Off. 111

Qui tot sceleribus se obstrinxerit. in Verr. 77. b
 Obstringere beneficiis, donis, spe. 2. Offic. 97. a
 Legibus obstringi. 2. de Inuent. 120. a
 Memoria beneficii sempiterna obstringi alicui. pro Plan-
 cio. 1
 Vt me omnium officiorum obstringi religione arbitraret.
 7. Verr. 29. a
 Et ad beneficiis obstringendos homines accommodata. Of-
 fic. 2. 96

Obstrictus.

Qui etiam tibi erat magis obstrictus beneficio recenti,
 cum, &c. pro Domo sua, 91. a
 Religione voti obstrictus. ad Att. lib. 12. 257. 2. a
 Excogitavi quamobrem viderer maximis beneficii vincu-
 lis obstrictus, quum liber essem & solutus. pro Plan-
 cio, 59. a
 Si hic obstrictus voluptatibus teneretur. pro Caelio, 36
 Si defendes eum, quem obstrictum esse patrie suspicere.
 pro Sylla, 5
 Qui tanto scelere se obstrictum esse non sentit. in Verrem,
 216. b
 Addictum, deditum, obstrictum sibi ac liberis suis aliquem
 habere. pro Caelio, 63. a
 Fœdere vel pactioe obstrictum teneri. in Pis. 23. a
 Religione tanta obstricta tota prouincia est, tanta supersti-
 tio ex istius facti mentes omnium Sicularum occupauit:
 vt, &c. 6. Verr. 101. a
 An legibus obstrictos in tantis molestiis esse æquum est: de
 Inuent. 79. b

Obstruo.

Sic Catonis luminibus obstruxit hæc posteriorum quasi
 exaggerata altius oratio. de Clar. 33
 Et hercule, magnum aceruum Dicæarchi mihi ante pedes
 obstruxeram. ad Att. lib. 2. 17. 1. a
 Sic autem officiens signis mons obstruet altus. in Arat. b
 Munite communem arcem bonorum, obstruite perfugia
 improborum. pro Syl. 59
 Qui iter Pænis corporibus suis obstruere voluerunt. de Se-
 nectute, 68
 Primo se luminibus eius esse obstruaturum minabatur. pro
 Domo sua, 88

Obstructus.

Ad quos omnis nobis aditus, qui pene solis patuit, obstru-
 ctus est. pro Clu. 166. b
 Est enim omnis cognitio multis est obstructa difficultati-
 bus, eaque est & in ipsiis rebus obscuritas. Acad. quæst. ed.
 1. lib. 2. 7
 Obstructa sunt omnia. 3. ad Attic. 26. Id est, nihil explicari
 potest.
 Sopyrus stupidum esse Socratem dixit & bardum, quod iu-
 gula concaua non haberet, obstructas eas partes & ob-
 thuratas esse dicebat. de Fat. 8

Obstructio.

Sed hæc obstructio nec diurna est, nec obducta ita, vt
 curiosis oculis perspicere non possit. pro Sestio, 16. a

Obstupeo, siue Obstupeo.

Ob hæc beneficia, quibus illi obstupecunt, nullos honores
 mihi, nisi verborum decerni sino: &c. ad Atticum, lib. 5.
 110. 6. a
 Obstupui, & mihi visus sum captus esse. 8. fam. 4. in epistol.
 Cælii.
 Obstupui Iudices, quum hoc mihi primum, &c. 5. in Ver-
 rem, 246. a
 Obstupuit hominis improbi dicto. 3. Verr. 45. a
 Quidnam torpentes subito obstupuisistis Achiui: de Diuin.
 122. & epist. 112. b
 Sic enim obstupuerant, sic terram intuebantur, sic furtim
 nonnunquam inter se aspiciabant, vt non iam ab aliis
 indicari, sed ipsi à se viderentur. 3. in Catil. 57. a
 Obstupefcent posteri certe imperia, prouincias, Rhenum,
 &c. pro Marcello, 17. a
 Eius aspectu cum obstupuisset bubulcus, clamorem maio-
 rem cum admiratione edidit. de Diuin. lib. 2. 39

Obstupefactus.

Si Catilina obstupefactus ac perterritus mea diligentia in
 exilium abierit. in Cat. 35
 Immoderato potu atque pastu obstupefacta ea pars animi,
 in qua feritas quædam est, atque agrestis immanitas,
 exultat in somno, immoderateque iactatur. de Diuinat.
 lib. 1. 56
 Obstupefactis hominibus. pro Deiotra. 29. a

Obsum.

An in eo autoritas nihil obest: 4. Acad. q. 109. a
 Fuit enim mirificus quidam in Crasso pudor, qui tamen nõ
 modò non obesset eius orationi, sed etiam probitatis cõ-
 mendatione prodesset. 1. de Orat. 60. a
 Deinde subiicimus id quod dici oportet: aut quod non
 oportet, aut nobis adiumento futurum sit, aut obfutu-
 rum è contrario. ad Heren. lib. 4. 181. a

Obsurdesco.

Sed quum tot signis eadem natura declaret quid velit, ac
 anquirat quid desyderet: obsurdescimus tamen nescio
 quomodo, nec ea quæ ab ea monemur, audimus. de Ami-
 citia, 74
 Hoc sonitu completæ aures hominum obsurduerunt. in
 Somn. Scip. 18

Obtego.

Frater meus pulsus è Rostris in comitio iacuit, seque seruo-
 rum & libertorum corporibus obtegit. pro Sestio, 65. a
 Quicum ego conloquor, nihil fingam, nihil dissimulem,
 nihil obtegam. ad Att. lib. 1. 55
 Quemadmodum os reiectum terræ obtegatur. 2. de Leg. 51
 Habet hoc præmium tua indignitas, vt adolescentiæ turpi-
 tudo obscuritate & sordibus tuis obtegatur. in Vatin. 8. a

Obtectus.

Quæ vitia multis postea virtutibus obtecta adolescentiæ
 excusatione defendi possunt. pro Cæl. 46. b

Obtempero.

Sic mihi semper obtemperauit, tanquam filius patri. a
 Sed tamen quod me vos sperare vultis, vobis obtempera-
 bo. ad Att. 43. b
 Te audi, tibi obtempera. Curioni, lib. 2. 6. 4. a
 Denique imperium domesticum nullum erit, si seruulis
 hoc nostris concesserimus, vt ad verba nobis obediant:
 non ad id quod ex verbis intelligi possit, obtemperent.
 pro Cecin. 38. a
 Si id est defendere, cupiditati alterius obtemperare, quo is
 facilius, quem velit, iniquo iudicio opprimere possit. pro
 Quint. 4. a
 Vtrum esse Siculis vtilius, suisne seruire, an Pop. Romano
 obtemperare: 6. Verr. 65. a
 Sibi obtemperare, & decretis suis parere. 2. Tusc. q. 17. a

Obtemperatio.

Quod si iustitia est obtemperatio scriptis legibus institutis-
 que populorum, &c. 1. de Leg. 62. a

Obtendo.

Multis enim simulationum inuolucris tegitur, & quasi vel-
 lis quibusdam obtenditur vniuersi cuiusque natura: frons,
 oculi, vultus persæpe mentiuntur, oratio verò sapiissime.
 1. ad Q. frat. 11

Obtento.

Obtentabat me quædam spes, fore, &c. 9. ad Att. 37

Obtero.

Qui nouam rationem suscitant, veteres maiorum obterunt
 laudes. Antequam iret in exil. 9. a
 Imò vt viro forti ac sapienti dignum fuit, ita calumniam
 stultitiãque obtulit atque contudit. pro Cecin. 13. a
 Prostrernere atque obterere obtectationes & inuidias ma-
 leuolorum. 5. fam. 22. in epist. Vatinii.
 Inter se strepere, apertèque artem obterere, extispicum
 Soluere imperat, &c. 1. de Diuin. 55. a
 Ne patiamini talem imperatorem Populo Romano Sicu-
 lorum testimoniis eripi, nève obteri laudem imperato-
 riam criminibus auaritiæ velitis. 7. Verr. 2. a
 Ea virtutibus iis, quibus à natura essemus ornati, obteri pos-
 se. de Fin. lib. 4. 48

Obtritus.

Quos quum humare vellet sui, neque possent obtritos in-
 ternoscere vllò modo, Simonides dicitur, &c. 2. de Orat.
 192. a

Obtestor.

Cæteros item deos, deasque omnes imploro atque obtestor,
 &c. 7. Verr. 148. a
 Idque vt facias, te obtestor atque obsecro. ad Att. 170. & pro
 Sest. 28. b
 Te obsecro obtestorque per senectutem ac solitudinem
 meam, nihil aliud nisi vt, &c. pro Quint. 17. b
 De quo te patria obtestor, me fugisse, &c. pro Sest. 12. b
 Oro, obtestorque te pro vetere nostra coniunctione ac ne-
 cessitudine, proque summa mea in te beneuolentia, &c.
 ad Domitium, lib. 6. 22. 4. a
 Oro obtestorque te vt Quintum fratrem ames. ad Att. lib.
 3. 65. 9. 2
 Quare oro, obtestorque vos Iudices, vt qua in ciuitate pau-
 cis his diebus Sex. Clodius absolutus sit, &c. pro Cæ-
 lio, 62. a
 Iure igitur vos obtestor, quos mihi & debere & posse intel-
 ligo opitulari. Antequam. 193. b
 Si vobis parum cumulatè gratias egero, quæso obtestorque
 vos, ne, &c. Antequam. 204. b
 Oro obtestorque vos, vt misericordiam huic tribuatis. pro
 Mil. 119. b
 Nunc ego vos obtestor, vt velitis, &c. Antequam iret in exil.
 197. b
 Vos enim Albani tumuli atque luci, vos inquam imploro
 & obtestor, vestræ tum aræ, vestræ religiones vigerunt.
 pro Mil. 218. b
 Obtestatur fidem vestram, misericordiamque implorat. pro
 Murena, 78. a
 Id sibi ne eripiat, vos obtestatur. pro Syl. 184. b
 Cùm ego te Flacce cælum noctemque contestans, flens flē-
 tem obtestabar, cùm tuæ fidei spectatissimæ salutem ci-
 uium commendabam. pro Flac. 78. a
 Mecum vos simul miserrimus obtestatur parens, & pro vno
 filio duo patres deprecamur: nolite Iudices per vos, per
 fortunas vestras, per liberos inimicis meis dare latitiam.
 pro Planc. 281. b
 Quem enim alium appellem: quem obtester: quem implo-
 rem: pro Flac. 146. b
 Itaque post discessum legatorum quum binis continuis li-
 teris & Lepidus me, vt venirem rogaret, & Laterensis mul-
 to etiam magis propè implorans obtestaretur, nõ vllam,
 &c. 10. fam. 36. in epist. Planci.
 Precibus omnibus orare & obtestari. ad Att. lib. 9. 183. 3. a

Obtestans.

Oro atque obsecro te mi Cicero, necessitudinem nostram,
 tuamque in me beneuolentiam obtestans, obliuiscaris,
 &c. ad Att. 280. b

Obtestans omnes deos, &c. epist. 40. b

Obtestatio.

Quid ergo tua obtestatio tibicinis voluit: pro Dom. 95
 Phædri obtestationem, sedem, domicilium, vestigia sum-
 morum hominum sibi tuenda esse dicit. ad Memmum,
 lib. 3. 13. 10. a
 Deinde sanctiones sacranda sunt aut genere ipso, aut obte-
 statione & consecratione legis, &c. pro Corn. Bal. 25
 Mei officii est, meminisse, qua obtestatione decedens, mihi,
 ne paterer fieri, mandaris. 8. fam. 32. in epist. Cælii.
 Mulier obtestatione viri domo exire non debuit. pro Cluen-
 tio, 24. b

Obthuro.

Stupidum esse Socratem dixit & bardum, quod iugula cõ-
 caua non haberet, obstructas eas partes & obthuratas es-
 se dicebat. de Fato, 16. a

Obtineo.

Hæc tanta lenitas, quantum tu per te, per te, inquam, obti-
 nes. pro Ligar. 9
 Ad actionis vsus maximam sine dubio partem vox obti-
 net. de Orat. 164. b

Quum præsertim Q. Hortensius qui hoc iudicio partes ac-
 cusatoris obtinet, contra me sit dicturus. pro Quint. 4
 Sol qui astrorum obtinet principatum. de Nat. 35. b
 Obtinemus ipsius Cæsaris summam erga nos humanitatē.
 Figulo, lib. 4. 40
 At eius filii nec viui probabatur bonis, & mortui numerum
 obtinent iure cæforū. 2. Offic. 62. a. Hoc est, numeratur in-
 ter eos qui iure occisi sunt. De Gracchis loquitur.
 Africam tum Prætor ille obtinebat. pro Cælio, 7. a
 Suam quisque domum tum obtinebat. in Ant. 169. b
 Verres totam insulam obtinebat, Cyclops Ætnam solam
 tenuisse dicitur. in Verr. 265. b
 Quorum alter apud me parentis grauitatem, alter filii sua-
 uitatem obtinebat. pro Syl. 14
 Causam enim frequenti Senatu, non magna varietate, ma-
 gnaque inuidia eorum qui à te causam regiam aliò transferebant, obtinebamus. 1. fam. 8. de Fin. lib. 4. 1
 Academiam Carneades & Clitomachus obtinebant. 1. de
 Orat. 24. Hoc est, regnabant in Academia.
 Quem locum apud Cæsarem obtinuisti: quo numero fuis-
 sti: 2. Philip. 80. pro Quint. 24
 Pompeius malas causas semper obtinuit, in optima concidit.
 ad Att. lib. 7. 66
 Hæc autem apud te cognationis, fidelitatis, vetustatis, au-
 thoritatis, ne hoc quidem iuris obtinuit, vt, &c. 7. Verr.
 97. a. Id est, non tantum potuit.
 Leuissimè enim quia de intercalando non obtinuerat, trās-
 fugit ad populum. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 6. 11. a
 Vt si istic mea commendatione tuam dignitatem obtine-
 bis, perferas nostri desyderium. 7. fam. 23
 Si minus id obtinebis. Tusc. q. lib. 1. 22
 Omnia quæ vobis, obtinebis. epist. 9. b
 Inne apud vos obtinebit causam suam, qui se ita defenderit,
 &c. pro Cecinna, 28
 Nunc hoc vel honestatè restudinis, vel valde bonū æstium
 locum obtinebit. ad Q. frat. 318. b
 Quomodo primum obtinebit nomen sapientiæ: Acad. q.
 ed. 1. lib. 2. 25
 Quare & illa quæ violata expiabantur, & hæc quæ sunt san-
 ctissime conseruata, religionem suam obtinebunt. 1. ad
 Att. 52
 Iam antea in sella sedens Prætor, quum prouinciam Sicilia
 obtineret. 5. Verr. 111. a. pro Domo sua, 42
 Quod nisi eo nomine virtutes continerentur, illud ita nun-
 quam vulgatum esset, vt iam prouerbii locum obtineret,
 hominem frugi omnia rectè facere. Tusculan. quæst.
 lib. 4. 29
 Nemo adhuc præter te fuit, vbi nostrum ius contra illos
 obtineremus. pro Quint. 18
 Ad iudicium hoc modo venimus, vt totam litem aut obti-
 neamus, aut amittamus. pro Rosc. Comædo, 5. a
 Certèque mallet obtinere existimari bonus vir, vt non sit,
 quàm esse vt non putetur. 2. de Fin. 114. a
 Obtinere aliquid nullo resellente. Offic. 3. 103
 Obtinere pristinam dignitatem suam. epist. 58. b
 Quod tametsi miserum & indignum est, feret tamen æquo
 animo Iudices, si per vos vitam & famam potest obtine-
 re. pro Rosc. Amer. 29. a
 Non dubito quin adeptus, intelligas te facillimè posse obti-
 nere summum atque altissimum gradum ciuitatis. ad Lé-
 tulum, lib. 1. 7. 31. a
 Hoc cogitent, ita se graues esse, vt, si volent veritatem reti-
 nere, grauitatem possint obtinere. pro Quint. 05
 Hispaniam citeriorem cum imperio obtinere. ad Lentulū,
 lib. 1. 9. 42. a
 Obtinere iniuriam. 2. Philip. 30
 Hic Philodamus, posteaquam ius suum obtinere non po-
 tuit, vt humanitatem, consuetudinemque suam retineret,
 laborabat. 3. Verr. 44. a
 Obtinere genus, id ipsumque lacinia. 3. de Orat. 61
 Hi sunt qui nisi me ciuitate expulissent, obtinere se non pos-
 se putarunt licentiam cupiditatum suarum. 10. ad Att. 7
 Maledicti locum aut criminis obtinere. pro Dom. 67. a

Seruitutis locum pene infimum obtinere. in Parad. 46. a
Obtinere & cōseruare eam necessitudinem quæ nobis cum aliquibus est. 1. ad Q. frat. 27
Obtinere alienam pecuniam. pro Rosc. Amer. 15
Obtinere prouinciam cum imperio. epist. 12. b
Obtinere rem. 5. fam. 14
Obtinere alicuius res gestas. 5. in Verr. 69
Obtinere salutem & fortunas per aliquem nulla impensa. de Pet. Conf. 25
Obtinere sententiam aliquam. Tusc. q. lib. 1. 22
Hoc vno vitio maximè mihi premi videtur tui Stoici, quòd se posse putant duas contrarias sententias obtinere. de Finib. 4. 74
Obtinere falsum testamentum. Offic. 3. 95
Obtinere veritatem. pro Deiot. 3
Zeno naturalem legem vim diuinam esse censeat, eamque vim obtinere recta imperantem, prohibentemque contraria. 1. de Nat. d. 51. a
Obtinere vitam & famam. pro Rosc. Amer. 29
Id tu nos obtinuisti non modò facillè patiari, sed etiam gaudeas. ad Att. lib. 16. 242. 3. a
Nam si perseuerant, & obtinetur, quid nobis futurum sit vides. ad Att. lib. 11. 215. 6. a
At cui regno? Quod à Tantalò & Pelope proditum iure obtinebatur. 3. Offic. 113. a
A nobis agentur omnia, vt neque, si quid obtineri poterit, non contendamus, nec siquid non obtinueribus, &c. ep. lib. 1. 5. 7. a
Præsertim quum propè præcipuam causam haberent ad ius obtinendum. ad Q. Valerium, lib. 13. 6
Omnes intelligant, non ad obtinendum mendacium, sed ad verum probandum, auctoritatem adiuuare. pro Quintio, 50
Hoc ad obtinendas causas valet plurimum. Orat. 103. b
Nihil tibi deesse arbitror ad tuas fortunas obtinendas. epist. lib. 4. 7. 9. a

Obtinens.

Homo igitur acutus causam non obtinens repugnante natura, verba versare cœpit. 4. de Fin. 90. a
Salustio Africam interiorem obtinente. in Salust. 275. b
Caue putes quicquam homines magis vnquam esse miratos, quàm nullum teruncium me obtinente prouinciam, sumptus factum esse. ad Att. lib. 5. 110. 3. a

Obtentus.

Testamentum irritum fecit, quod etià infimis ciuibus semper obtentum est. 2. Philipp. 106
Quæ volebamus & condimus, obtenta non sunt. pro Cor. Balb. 67. b

Obtento.

Et tamen spes quædam me obtentabat, fore vt aliquid conueniret potius, quàm aut hic tantum sceleris, aut ille tantum flagitii admitteret. ad Att. lib. 9. 181. 6. a

Obtingo.

Obtrigit damnatio alicui. in Pis. 75
Ex quo quia suum cuiusque sit eorum, quæ natura fuerant communia, quod cuique obtrigit, id quisque teneat. 1. Officiorum, 33. a
Cum ei obtrigisset, vt bellum gereret cum rege Perse. de Diuin. 101. b
Quum tibi magno clamore Aquaria prouincia forte obtrigisset. in Vatinius testem, 8. a
Talia cuique exta esse, qualis cuique obtrigerit hostia. de Diuin. 116. b
Deinde si quid obtrigerit, æquo animo paratòque moriar. in Catil. 118. b
Asiam Q. suauissimo fratri obtrigisse audisti. ad Attic. lib. 1. 10. 1. a
Quæstor ex Senatusconsulto prouinciam fortitus es: obtrigit tibi Consularis. 3. Verr. 23. a
Quum optatissimum nuntium accepissem, te mihi Quæstorem obtrigisse. ad Cælium, lib. 2. 18. 1. a
Quam mihi obtrigisse dicis, nunquam deseram. ad Att. 20. b

Obtorpeo.

Subiectus miseris obtorpui. 3. Tusc. q. 115. a
Miror ei non & linguam obmutuisse & manum obtorpuisse. pro Domo sua, 104

Obtorqueo.

Quem obtorta gula de conuiuio in vincula, atque in tenebras abripi iussit. 6. Verr. 20. a
Nec quicquam propius est factum, quàm vt illum persequeretur, & collo obtorto ad subsellia reduceret. pro Cluent. 45. a

Obtrecto.

Vt hoc vos intelligatis, à nullo istorum qui huic obtrectant legi atque causæ, L. Lucullum similiter ex hoc loco esse laudatum. pro Lege Manil. 14
Si qui mihi obtrectent, refutentur à te. 9. fam. 21
Nam & inuidere, ægritudinis est, & æmulari, & obtrectare. 3. Tusc. q. 141. a
Ipsium illud æmulari & obtrectare non esse inutile, cum aut se non idem videat consecutum quod alium, aut alium idem quod se. Tusc. q. 218. b
Quo mihi etià indignius videtur obtrectatum esse adhuc. pro Pomp. 14. b
Si obtrectabitur, vtar auctoritate Senatus. ad Atticum, lib. 3. 68. 1. a
Arcefilam verò non obtrectandi causa cum Zenone pugna uisse, sed verum inuenire voluisse, sic intelligitur. 3. Tusc. q. 141. a. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 69
Hanc tibi consuetudinem plerisque in rebus bonis obtrectandi, si quis detraxerit, qui tibi velit obtrectare, non relinquetur. in Ant. 225. b

Obtrectans.

Æmulantis est, angli alieno bono quod ipse non habeat: obtrectantis autè, angli alieno bono, quòd id etiam alius habeat. 4. Tusc. q. 46

Obtrectatio.

Obtrectatio autem est ea, quam intelligi Zelotypiam volo, ægritudo ex eo, quòd alter quoque potitur eo, quòd ille ipse concupiuerit. Tusc. lib. 4. 14
Obtrectatio inuidiæ, quæ solet lacerare plerosque. de Claris 178. b
Hæc res habet obtrectationem. epist. 154. b
Tantum abest ab obtrectatione inuidiæ. de claris Oratorib. 80. a
Ab obtrectatione inuidorum defendenda consilia mea. 10. fam. 18. in epist. Planci.
Aliqui & ciuilibus studiis atque obtrectatione domestica inimici. pro Font. 14. b
Aut ex aliquorum inuidia, aut obtrectatione, aut falsa opinionone. 2. de Inuen. 147. a

Inuidia & obtrectatione impediri. de Inuen. 123
Posterorum erit verius iudicium obtrectatione & malevolentia liberatum. 1. ad Q. frat. 33
Malevolentissimis obtrectationibus de veteri aliqua diuertitur sententia depelli. Lentulo, lib. 1. 7. 23. a

Obtrector.

Sed si fortè aliquando aut beneficii huius obtrector, aut virtutis hostis, aut laudis inuidus exitisset. pro Flac. 1. a
Dolebamque quòd non, vt plerique putabant, aduersarium aut obtrectatorem laudum mearum, sed socium potius & consortem gloriosi laboris amiseram. de claris Oratoribus, 2. a
Cum studiorum suorum obtrectatorem sustulissent. pro Font. 15
Verebar ne obtrectatores mei, &c. 10. fam. 75. in epist. Af. Pollionis. & 80. in epist. Lepidi.
Quid sperem potentissimo inimico, dominatione obtrectorum, infidelibus amicis, pluribus inuidis? ad Q. frat. lib. 1. 4. 2. a
In tam suspiciosa & maledica ciuitate locum sermoni obtrectorum non reliquit. pro Flac. 33
Reliqua iam præcipitantis Tribunatus, etiam post Tribunatum obtrectatores eorum atque aduersarii defenderunt. de Arusp. resp. 47. a

Multi amici accusatoris, nonnulli etiam nostri iniqui, multi communes obtrectatores, atque omnium inuidi multa finxerunt. pro Planc. 46
Obtrectatores quos habes, facillimè sustineo. 11. fam. 25
Hæc tamen opinio est Populi Romani, à tuis inuidis atque obtrectatoribus nomen inductum fictæ religionis, non tam vt te impedirent, &c. Lentulo, lib. 1. 4. 4. a

Obtrudo.

Tu isti aderis, qui non obtrusit aliqua ex parte monumenta P. Scipionis, sed funditus sustulit ac deleuit. 6. Verr. 71. a

Obtrufus.

Quo magis expurgandus est sermo, & adhibenda quàm obtrufa ratio, quæ mutari non potest, nec vtendum prauissima consuetudinis regula. de Claris Orat. 140. a

Obtrunco.

Puerum interea obtruncat: membræque articulatim diuidit. 3. de Nat. deor. 91. a

Obtundo.

Obtuderunt eius aures, te socium Prætoris fuisse. in Verrem, 183. b
Non obtundam diutius aures vestras. 6. Verr. 97
Ego si somnum capere possem, tam longis epistolis non obtunderem. ad Attic. lib. 8. 14. 3
Cum patronus vocem in dicendo obtudisset. Orat. lib. 2. 156
Nihil est enim quod tam obtundat eleuetque ægritudinem, quàm perpetua in vita cogitatio. Tusc. quæst. lib. 3. 30
Multa enim è corpore existunt, quæ acuant mentem, multa quæ obtundant. Tusc. q. lib. 1. 65
Cupio non obtundere te, si non delectare nostro studio. epistol. 70. b
Ne breuitas defraudasse aures videatur, nève longitudo obtudisse. in Orat. 129. sub. aures, vel auditum.
Non quo, &c. acui ingenia adolefcentum nollem, sed contra ingenia obtundi nolui, corroborari impudentiam. 3. de Orat. 52. a

Obtusus.

Si aures auditorum obtusæ videbuntur. ad Heren. 19. b
Æqui auditores adhibebuntur: aures non obtusæ criminatione, sed vacuæ præbebuntur. Antequam iret in exil. 7. a
Nonne vobis videtur animus is, qui plus cernat, & longius videre se ad meliora proficisci? Ille autem cuius obtusior sit acies, non videre? de Senect. 75

Obtusius.

Totum aut etiam, aut non, negatum esse necessarium. quo quid dici potest obtusius? 1. de Nat. deor. 49

Obturatus, Vide Obthuratus.

Obtutus.

Obtutus oculorum. Offic. 1. 203
Cum idem obtutus esset amborum oculorum. de Nat. deorum, 61. b
Figere obtutum aliquòd. 2. de Nat. deor. 155. a
Obtutum in cauda maioris figere dicas. 2. de Nat. deor. 155. a
Obtutum oculorum effugit animus. de Vniuers. 33
Qui vultum eius, quum ei dicendum esset, obtutumque oculorum in cogitando probè nosset. 3. de Orat. 10. a
Quodam obtutu oculorum duo pro vno lucernæ lumina videri. 2. de Diuin. 180. a

Obturbo.

Me scriptio & literæ non leniunt, sed obturbat. ad Atticum, lib. 12. 18
Nec quidquam habeo tolerabilius, quàm solitudinem. Nam (quod erat verius) nõ obturbauit Philippus: nam vt heri me salutauit, statim Romam profectus est. ad Atticum, lib. 12. 241. 11. a

Obuallatus.

Locum quem nobilitas præsidis firmatum, atque omni ratione obuallatum tenebat, me duce rescidistis. de Lege Agraria, 19

Obuenio.

Obuenientia bona homini ab alio conferuntur, vel aliunde deferuntur, obuenit hæreditas: philosophia homini non obuenit, sed eam sibi quisque quærere debet à seipso. 4. Verrinarum, a

In sortitione prouinciarum, quæ cuique apta erat, ea cuique obuenit. in Ant. 288. b

Sorte prouincia Sicilia Verri obuenit. 4. Verr. 11. a
Id igitur obuenit vitium, quod tu iam Calend. Ian. futurum esse præuideras. 2. Philipp. 88
Sin quæ necessitas huius muneris alicui Reipub. obuenierit, &c. 2. Offic. 109. a

Iudicem quætionis, hoc est Q. Voconium, cum iis iudicibus, qui ei obuenierint (vos appellat Iudices) quærere de veneno. pro Cluent. 118

Obuerto.

Nauem obuertunt magno cum pondere nauæ. in Arat. 16. a
Quem spectabant, cuius ob os Grati ora obuerteabant sua. 3. Tuscul. 68. a. 9. fam. 61

Obuerfor.

Sed mihi ante oculos obuerfatur Reip. dignitas, quæ me ad se rapit. pro Sest. 5. a
Ante oculos exterminatoris sui obuerfatur Respublica. pro Domo sua, 109. a
Obuerfatur species honestæ animo. Tuscul. q. lib. 2. 46
Nonne ipsa veritas & grauis, & recta ratio mihi obuerfatur? 4. Academic. 252. a

Obuersatio.

Mactos amicos, obuersationes, testificationes, seductiones testium, secessionem subscriptorum animaduertebant. pro Murena, 46. a

Obuius.

Sin autem ingredienti cum armata multitudine obuius fueris. pro Cecinna, 55. a
Quippe si ille ei obuius futurus non erat. pro Mil. 110. b
Tu autem fac vt mihi tuæ literæ volent obuiæ. 6. ad Atticum, 38

Obuiam.

Cum ipsa penè insula mihi sese obuiam ferre vellet. pro Plancio, 279. b
Obuiam fit ei Clodius expeditus in equo. pro Mil. 20. a
Si mercede corrupti obuiam candidatis essent. pro Mur. 61. a
Frequètes profectò talium malorum conatibus obuiam ire nitimur. Antequam. 6
Obuiam ire cupiditatibus. 3. Verr. 74. a
De obuiam itione, ita faciam vt suades. ad Atticum, libr. 11. 34. & 13. 65
Q. Leptam præfectum fabrùm meum tibi obuiam misi. Appio Pulchro, lib. 3. 7. 9. a
Ego misi Tironem Dolabellæ obuiam. ad Atticum, libro 12. 235. 5. a
Illi obuiam misimus Athenas. epist. 35. b
Obuiam mihi mitte epistolas te dignas. 2. fam. 22
Tu tamen mitte mihi quæso obuiam literas, nunquid putes Reipub. nomine tardandum esse nobis. 6. ad Att. 45
Cæsari ex Hispania redeunti obuiam longissimè processisti. 2. Philipp. 85. a
Heraclius ille & Epicrates logè mihi obuiam cum suis omnibus processerunt. 4. Verr. 45. a
Huic ad urbem venienti tota obuiam ciuitas processerat. pro Sestio, 18. b
Obuiam procedere morti aduentanti. Tusculanarum quætionum, lib. 5. 41
Prodire obuiam alicui. ad Att. 21. b
Multi obuiam prodierunt de prouincia decedenti. pro Murena, 62. a. 2. Philipp. 71. a
Ex oppido prodire obuiam alicui. in Anton. 171. b. & epistolarum, 35. b
Obuiam mihi proditum est. 16. fam. 12
Properare obuiam alicui. Terentiæ, lib. 14. 5. 5. a
Cum in Cumanum mihi obuiam venisti. epist. 27. b
Deinde ipse accusator cum bene magna caterua obuiam venit. pro Mur. 140. b
Calendis Iun. eunti mihi Antium, & gladiatores M. Metelli cupidè relinquenti, venit obuiam tuus pater. ad Atticum, lib. 2. 16. 1. a
Huic obuiam Cato & Seruilius Prætor apertè. ad Atticum, lib. 4. 85. 17. a

Obuolo.

Pictor ille vidit, obuoluendum caput Agamemnonis esse, quoniam summum illum luctum penicillo non posset imitari. in Orat. 41. a

Obuolutus.

Obuolutus & obligatus corio. ad Heren. 4. b
Obuoluta sanguine fax. 1. de Diuin. 117. a
Obuolutum & praeligatum folliculo os. 2. de Inuent. 232. a
Capitibus obuolutis ad palum atque ad necem è carcere rapiabantur. 7. Verr. 58

Occæco.

Tenebræ conduplicantur, noctesque, & nimbiu occæcat nigror. 3. de Orat. 86. a. Ex Pacuio.

Occæcati cupiditate non prouident. lib. 1. de Finib. 26

Occalleſco.

De Statio manumisso, & nonnullis aliis rebus angor equidem: sed iam prorsus occallui. 2. ad Att. 45

Occo, Occatio.

Quæ quum gremio mollito ac subactò sparsum semen excepit, primum id occatū cohibet, ex quo occatio (quæ hoc efficit) nominata est. de Senect. 47

Occasio.

Occasio autem est pars temporis, habens in se alicuius rei idoneam faciendi aut non faciendi opportunitatem. 1. de Inuentione, 56

Cafus est in capiendò, locus, euentus, occasio. pro Flacc. 24. a
Tempus autem actionis opportunum, Græcè *ὀκασια*, Latine appellatur occasio. 1. Offic. 199. a

Aliis consiliū, aliis animus, aliis occasio defuit. in Ant. 166. b
Quæ tum non modò occasio, sed etiam causa illius opprimendi fuit: pro Mil. 30

Si fuerit occasio, manu: sin minus, locis nos defendamus. ad Atticum, lib. 5. 106. 5. a

Occasio quæritur, idoneane satis fuerit ad rem adoriendam, an alia melior, quæ aut præterita sit, aut non expectata. 2. ad Heren. 37

Amiffa occasio. Att. 242. b

Ego tamen, vt primum occasio data est, meo pristino more Rempubl. defendi. Cornificio, lib. 12. 24. 3. a

Simulac primum ei occasio visa est, & c. prouinciam deseruit. 3. Verrinarum, 23. a

Certatim posthac, mihi crede, ad hoc opus curretur, nec occasionis tarditas expectabitur. 2. Philipp. 122. a

Ad alienæ petitionis occasionem interceptus honos. 2. de Lege Agrar. 220. a

Amittere occasionem. pro Cecin. 11. a

Captare occasionem. de Arusp. resp. a

Quod si Antonius ab alio relictum regni instrumentum, occasionem regnandi habuit. Brutus Ciceroni, 4. 6. a

Habere occasionem ad agendum aliquid. epist. 147. b

Nactus calumniæ amplam occasionem. 4. Verr. 43. a

Quorum alter relictus, alter laceffitus, occasionem sibi ad occupandam Asiam oblatam esse arbitratur. pro Leg. Manilia, 2. a

Hæ gentes mala nostra suam putant occasionem. 10. famil. 8. in epist. Planci.

Teneo quam optabam occasionem, neque remittam. 1. de Legibus, 7. a

Hanc igitur occasionem oblatam tenete per deos immortales. 3. Philipp. 148. a

Occasionem vrgere. 7. famil. 18

Qui occasione aliqua etiam inuitis suis ciuibus adeptus est imperium. de Clar. Orat. 191. b

Qui familiarè iugularat, quid hic occasione data faciet inimico? 7. Philipp. 228. a

Ne data quidem occasione illum repulimus. ad Atticum, lib. 7. 136. 3. a

Qui aliqua occasione comites facti sunt. contra Rull. 66. b
In occasione ad spatium temporis faciendi quædam opportunitas intelligitur adiuncta. 1. de Inuent. 57

Tantæ laudis aliquem occasione priuare. pro Ligar. 16. a

Quæ quoties, quam præclaræ occasiones fuerunt, si eum interficere voluisset. pro Mil. 29. a

Si in eo mihi temperauissem, maiores occasiones ad optulandum haberem. Plancus Senatui, lib. 10. 8. 4. a

Occido, penult. longa.

Virginiam filia sua manu occidit Virginius. 2. de Fin. 107. a
Occidat hominem oportet qui vestra opera vti velit. 2. familiarium, 25

Cum Pasa hostium copias occisione occiderit. in Ant. 265. b

Nullus modus est hominis occidendi, quo ille non aliquot occiderit. pro Sext. Rosc. 35. b

Multos ferro, multos veneno homines occidere. pro Rosc. Amer. 61. a

Rempubicam condere vnus discessu, quam omnium interitu occidere maluit. pro Domo sua, 74. a

Occiditur ad balneas Palatinas rediens à cœna Roscius. pro Sext. Rosc. 21. b

Occisus.

Si quis nostrum interiit, aut occisus est. 4. famil. 17. in epist. Ser. Sulpitii.

Cædem, qua P. Clodius occisus est, contra Rempubl. esse factam. pro Mil. 103. b

Occisione occisus. 15. famil. 16. & 14. Philipp. 409

Cognoui magnum equitatum eorum à cohorte prætoria occisum. epist. 244. b

Vigilare non solum ad insidiandum somno maritorum, verum etiam bonis occisorum. 1. in Catil. 19. a

Occisio.

Tu vim negabis esse factam, si cædes & occisio facta non erit. pro Cecin. 31. a

Occisio oblata est. 4. ad Heren. 179

Occidio.

Et à cohorte Prætoria, quæ erat Epiphaneæ præsidii causa, occidione occisum. ad Catonem, lib. 15. 4. 19. a

Occido, penult. correpta.

Eudemus prælians ad Syracusas occidit. de Diuinat. 91. b
Occidimus ipsi & extinguimur refrigerato & extincto calore. de Nat. deor. 2. 17

Sin planè occidimus (me miserum) ego omnibus meis exitio fuero, quibus antè dedecori non eram. ad Quintum fratrem, lib. 1. 4. 5. a

Non occidunt sententiæ hominum interitu. lib. 1. de Nat. deorum, 9

Sed non loquor de nobis: de illis loquor qui occiderunt. pro Ligar. 11. a

Qui centum millibus annorum antè occiderunt. Tusculan. quæst. lib. 1. 8

Quorum alii occiderunt, alii nescio quo pacto obdurerunt. ad Luceium, lib. 5. 15. 3. a

Hic ornatus nunquam dilapsus occidet. Academicarum quæst. 30. b

Hæc iura Pontificum autoritate cōsecuta sunt, vt ne morte patriæ familiæ sacrorum memoria occideret. 2. de Leg. 46

Occideret vox potissimum in domesticis periculis. 1. ad Q. fratrem, 50

Quarum rerum recordatio & memoria, si vnà cum illo occidisset, desiderium coniunctissimi viri atque amantissimi ferre nullo modo possem. de Amicit. 86

Sunt enim qui discessum animi à corpore putant esse mortem: sunt qui nullum censeant fieri discessum, sed vnà animum & corpus occidere. 1. Tuscul. 29. a

Occidere cum maxima gloria. Diuin. lib. 1. 48

Ex nihilo oriri, & in nihilum occidere. 2. de Diuin. 18

Occidisse sua stultitia, cum tua prudentia salui esse potuissent. 4. famil. 7

Beneficia in aliquem collata exitio alicuius occasura. pro Milone, 77. a

Occidens.

Occidens sol. 1. Tuscul. 151. a

Cum suis se laudibus vita occidens consolari potest. Tusculan. quæst. lib. 1. 175. a

Profectò aliquid opis occidenti Reipubl. tulissimus. ad Sulpitium, lib. 4. 1

Qui has nobiscum terras ab Oriente ad Occidentem colunt. 2. de Nat. deor. 243. a

Nolite hunc natura ipsa occidentem velle maturius extinguere vulnere vestro, quam suo fato. pro Cæl. 63

Propè iam occidente sole. pro Domo sua, 85. b

Occasus.

Obitus & occasus noster. in Pison. 26. a

Occasus alicuius signi. Diuin. lib. 2. 13

Occasus solis. ad Herennium, 23. b

Occasus vitæ, senectus. Topic. 16

Totius vrbs atque imperii occasus appropinquat. 3. in Catilinam, 64. a

Cum ad occasum interitumque Reipubl. Catilina in castris dux esset constitutus. pro Syll. 24

Ab ortu ad occasum spatii immutabilibus commensuratus. 2. de Nat. deor. 70. a

Senatum Reipubl. occasum atque interitum lugere vetuisti. in Pisonem, 13. a

Qui dies post obitum occasumque nostrum Reip. primus illuxit: in Pison. 86. b

Ac post Lælii occasum. 1. Acad. 12. a

Occludo.

Quid me igitur Luculle in inuidiam, & tanquam in concionem vocas: & quidem vt feditios Tribuni solent, occludi tabernas iubes? 4. Acad. 251. a

Occlusus.

Solum esse cui domi nihil sit nec obſignatum, nec occlusum. 2. de Orat. 138. a

Sed quum occlusum illud odium multarum eius in me iniuriarum, quod ego effudisse me omne arbitrabar, residuum tamen insciète me fuisset, omne repente apparuit. ad Lentulum, lib. 1. 9. 78. a

Occlusis tabernis quæstus minui solet. 4. in Catil. 90. a

Oculo.

Puncta argumentorum plerumque vt oculos, nequis ea numerare possit. 2. de Orat. 95. a

Appii vulnera non refrico, sed apparent, nec oculi possunt. ad Attic. lib. 5. 103. 3. a

Quæ cæteris in vrbus mollissimo cultu parietum vmbis occluduntur. Tusculan. quæst. lib. 2. 31

Occultus.

Is enim, qui occultus & reſtus dicitur, tantum abest vt se indicet, perficiet etiam vt dolere alterius improbè factò videatur. de Finib. lib. 2. 46

Occultum & reconditum. Bruto, lib. 11. 21. 10. a

Occultum, infestum, & domesticum malum. 3. Verr. 27

Qui nihil ex occulto, nihil de insidiis agendum putant. Officiorum, 1. 53

Cum multi boni viri ex occulto interuenissent. pro Cluentio, 36

Veritas in occulto latet. Orat. 220. b

Inclusum atque abditum latere in occulto. pro Rabir. 95. b
Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 32

Qui tum propè in occulto steterunt. pro Cluent. 62

Res occultæ, & ab ipsa natura inuolutæ. Academic. quæst. edit. 2. lib. 1. 11

Interesse enim inter argumentum conclusionemque rationis, & inter mediocrem animaduersionem atque admonitionem: altera occulta quædã & quasi inuoluta aperiri, altera prompta & aperta indicari. de Finib. lib. 1. 24

Occulta & circumfusa crassis tenebris. Academic. quæstion. edit. 1. lib. 2. 112

Serui quibus occulta credantur. pro Cæl. 45

Res occultas & latentes indagare. de Finib. 139. b

Occultas & penitus abditas res non modò vidit animo, sed etiam sic tractat, vt manu doceat Epicurus. 1. de Natura deorum, 69. a

Paulò occultior atque testior vestra ista cupiditas esset. pro Sext. Rosc. Amer. 63. a

Si quid erit occultius, & vt scribis, reconditum. epist. 178. b

Habeo multò occultiora, quæ vix verbis assequi possum. ad Marium, lib. 11. 27. 13. a

An tu, quum res occultissimas aperueris, in lucemque protuleris, iuratusque dixeris ea te comperisse, & c. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 57

Occulte.

Peristos, quæ volebat, in nauem clam imponenda, occultè exportanda curabat. 6. Verr. 19. a

Nec consultò dicis occultè, vt Heraclitus. de Nat. deor. 61. b

Facile vt excogitet quomodo occultè sine teste, sine villo conscio fallat. 2. de Finib. 86. a

Occultè facere aliquid. 1. de Finib. 79. a

Quid Alexandria cunctaque Ægyptus: vt occultè latet: vt recondita est: vt furtim tota Decemuiris traditur: de Leg. Agraria, 49. a

Quæ res aperte petebatur, ea nunc occultè cuniculis oppugnatur. contra Rull. 61. b

Peruenire occultè ad aliquem locum. 3. in Catil. 51. a

Occultius agendum, neque villo modo diuulgandum. 6. familiar. 40

Occultissimè aliquid agere. 2. Verr. 10. a

Remouent oculis, ipsique necessitati dant operam vt quam occultissimè pareant. 1. Offic. 177. a

Occulto.

Causam tanti terroris occultas. 3. Verr. 56. a

Quæ natura occultauit, eadem omnes qui sana mente sunt, remouent ab oculis. 1. Offic. 177. a

Quoniam sententiæ atque opinionis meæ voluistis esse participes, nihil occultabo. de Orat. 99. b

Sed si quis est paulò erectior, quanuis voluptate capiatur, occultet & dissimulet appetitum voluptatis propter verecundiam. 1. Offic. 147

Occultare suum gaudium. Offic. 2. 116

Mithridates ita regnat, vt se neque Cappadociæ latebris occultare velit. pro Leg. Manil. 4

Occultare sententiam fronte. Læli. 59

Vitia occultare. Post redit. in Senatu, 14. a

Tenuitas huius eò magis elucet, quò magis occultatur. pro Sexto Rosc. 52

Intus veritas occultatur, in fronte est ostentatio. 2. de Finibus, 124. a

Eorumque omnium, quæ naturæ obscuritate occultantur. de Finib. lib. 5. 48

Quod eò est admirabilius in his stellis quas dicimus, quia tum occultatur, tum rursus aperitur: tum abeunt, tum recedunt: tum antecedunt, tum subsequuntur: tum celerius mouentur, tum tardius: & c. de Nat. deor. 2. 37

Præmittebatque de stipatoribus suis, qui perscrutarentur arculas muliebres: & ne quod in vestimentis occultaretur telum, exquirent. 2. Offic. 34. a

Occultari, delitescere. pro Sext. 14. b

Intemperantis est scribere, quod occultari velis. 1. Academicarum, 4

Occultandi ratio difficilis. 10. ad Atticum, 31. Id est, dissimulandi.

Frontis tibi integumento ad occultanda tanta vitia diutius vti non licebit. Postquam. 207. b

Occultans.

Nihil occultans, nihil dissimulans. 2. ad Q. frat. 36

Inuentus est vix in hortis suis occultans. Academicarum quæstion. 146. b

Occultatus.

Latent ista omnia Luculle crassis occultata & circumfusa tenebris, & c. 4. Acad. 219. a

Occultate.

Quod igitur & occultatus conari & efficere cauius potuit, id tibi & medico callido, & seruo, vt putabat, fideli non creditur: & c. pro Deiot. 12. a

Occultatio.

Occultatio nulla est. 9. ad Att. 55. Id est, nullæ latebræ.

Quæ libido se non proripiet ac proiciet aut occultatione proposita, aut impunitate, aut licentia? 2. de Finib. 117. a

Occultator.

Sustinuisset hoc crimen primum ipse ille latronum occultator & receptor locus. pro Mil. 37. a

Occumbo.

Vt esset qui pro patria morte non dubitaret occumbere. 1. Tusculanarum, 91

Occupo.

Occupauit te, inquit, Fortuna, atque cepi, omnésque aditus tuos interclusi, vt ad me aspirare non posses. 5. Tusculanarum, 40. a
 Pecuniam adolescentulo, grandi fœnore, fiducia tamen accepta, occupauisti. pro Flacc. 40. a. Id est, pecuniam abs te fœneratiam sumpsit adolescentulus.
 Occupauit eum. 13. ad Att. 3. Id est, eum ante me quasi cepit, & inuitauit.
 Maledicto nihil in hisce rebus loci est, quod omnia laus occupauit. pro Mur. 12. b
 Mentis Siculorum tâta superstitio occupauit, vt, &c. 6. Verinarum, 101. a
 Cæsar magnam Italiæ partem occupauit. Att. 131. b
 Verba quæ maximè cuiusque rei propria, quæque essent ornatissima atque optima, occupauit Ennius. libro 1. de Oratore, 75. a
 Præterea pecunias occupauerat apud populos, & syngraphas fecerat. 3. Verr. 64. a
 Nouis magistratibus autem, si Parthicum bellum erit, hæc causa primos menses occupabit. 8. famil. 31. Id est, primis mensibus tractabitur.
 Vt antè occupet, quod putat opponi. Orat. 209. b
 Nec in facinus, ne odiu locum risus occupet. in Orat. 48. a
 At quum quidam Tralliani, quum ipsi graui fœnore istam pecuniam multos annos occupauissent. pro Flacco, 45. a. Id est, fœnerati essent.
 Si hoc alius quispiam me impedito occuparit. de Or. 100. b
 Sed quemadmodum theatrum quum commune sit, rectè tamē dici potest eius esse eum locum quem quisque occuparit. 3. de Finib. 104. a
 Magnitudine rei occupare animos eorum qui audiunt. pro Font. 278. b
 Occupare dominatum. Tuscul. quæst. lib. 5. 42
 Italiam militibus occupare. 2. de Leg. Agr. 10. a
 Rullus totam Italiam suis præsiidiis obfidere & occupare cogitat. de Leg. Agr. 74. a
 Alterius locum occupare. ad Brut. 285. b
 Non mediufidius mediocri dolore afficiebar, quum alii occupare possessionem laudis viderentur. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 13
 Qui regibus exactis regnum occupare voluerunt. 5. Philippica, 175
 Tib. Gracchus regnum occupare conatus est, vel regnauit is quidem paucos menses. de Amicit. 38
 Tyrannidem occupare. 3. Offic. 121. a
 Parmam direptam, L. Antonium Alpes occupasse. Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 33. 13. a
 Et Paulum Marcelli occupauisse. in Hortensio, a
 Antè occupetur animus ab iracundia, quàm prouidere ratio potuit ne occuparetur. ad Q. frat. lib. 1. 1. 58. a
 Volo hoc oratori contingat, vt quum auditum sit eum esse dicturum, locus subfelliis occupetur, compleatur Tribunal, &c. de Claris Orat. 160. a
 Occupari in aliqua re. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 11
 Occupatus.
 Is non in administrando bello, sed in sufficiendo collega occupatus. pro Mur. 77. a
 Occupatus in bonis. pro Rosc. Amer. 56. a
 Occupatus tot annos in diis mortalibus placandis. pro Fonteio, 30. a
 Occupatus in faciendo aliquid. pro Mur. 144. b
 Occupatus in se conferuando. 4. de Finib. 55. a
 Occupatus in re familiaris. ad Brut. 8. 2. a
 Sum occupatus. Att. 156. b
 Dum in aliis rebus erat occupatus, qui summam rerum administrabat. pro Sext. Rosc. 33. b
 Itaque nemo adhuc conuenire me valuit, quin fuerim occupatus. de Senect. 29. a
 Quauis occupatus sis, otii tamen plus habes. 12. famil. 62
 Vehementer occupatus homo. pro Mur. 25. a
 Neque enim occupata opera, neque impedito animo res tanta suscipi potest. 1. de Legib. 13. a

Occupatum & impeditum nunquam hunc tenuerunt amores. pro Cæl. 35. a
 Videtis ergo diuinam prouidentiam non esse tam occupatam quam putatis: sed fac esse distentam, cælum versantem, terram tuentem, maria moderantem. de Natura deorum, 79. b
 Suspenso animo & occupato, Crassum tibi respondisse video. 1. de Orat. 123
 Et in ea funditus delenda occupati & sunt & fuerunt. 1. Officiorum, 83. a
 In quibus ante eum philosophi occupati fuerunt. 1. Academicarum, 22. a
 In Dolabella opprimendo occupati esse debemus. Att. 276. b
 Vt si occupati profuimus aliquid ciuibus nostris, profuimus etiam si possumus otiosi. 1. Tuscul. 9. a
 Occupata tempora. pro Planc. 54
 Dicatque nos in vocibus occupatos. Tusc. quæst. lib. 5. 54
 Occupatis & obsessis vrbis locis procreatus tribunatus. 3. de Legibus, 19
 Et quid dicam de occupatis meis temporibus: cui fuerit negotium quidem nunquam otiosum. pro Planc. 273. b
 Et quia festinabam, eramque occupator de Q. Filio, ita me quidem sedulo: nostri reliqua. ad Att. lib. 10. 196. 1. a
 Occupatiorem me habebant comitiorum dilationes. 8. famil. 9. in epist. Cælii.
 Non dubito quin occupatissimus fueris, qui ad me nihil literarum. ad Attic. lib. 12. 252. 7. a
 Occupatio.
 Occupatio est, quum dicimus nos præterire, aut non scire, aut nolle dicere, id quod tunc maximè dicimus, hoc modo, Nam de pueritia, &c. ad Heren. lib. 4. 187. a
 Et in hilaritatem impulsio, antè occupatio. 3. de Orat. 113. a
 Occupatio ambitionis. de Orat. 55. b
 Obsessio templorum, occupatio fori, oppressio curiæ. pro Domo sua, 3. a
 Impediebat te ista conuiuiorum mulierumque occupatio. 7. Verrin. 66. a
 Bellum in quo magna rei militaris occupatio esse solet. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 4
 Occupationem alicuius obseruare. pro Rosc. Amer. 13
 Multo minus ad iuris ciuilibus perdiscendi occupationem descendendum est. de Orat. lib. 1. 31. a
 Expedire se ab omni occupatione. ad Att. lib. 3. 61. 3. a
 Ex eo colligere potes, quanta occupatione distinear. 2. ad Atticum, 59
 In tanta occupatione vrbis ac vitæ. de Orat. 86. b
 Sût autem priuata natura nulla, sed aut vetere occupatione, vt qui quondam in vacua venerunt. 1. Offic. 33. a
 Cum sorore ages attentius, si occupatione ista relaxaris. ad Atticum, 262. b
 Summæ atque incredibiles occupationes meæ. ad Atticum, lib. 1. 14. 1. a
 Occupationum quasi concursus. 7. famil. 57
 Propter molestissimas occupationes meas, quibus si me relaxaro, (nam vt planè exoluam non postulo) docebo, &c. Mario, lib. 7. 1. 18. a
 Nam antea distinebar maximis occupationibus. epistolarum, 201. b
 Ita distinebar, vt vix huic tâtulæ epistolæ tempus habuerim, atque id ereptum summis occupationibus. 1. ad Att. 18
 Occupationibus tantis me impediti, vt facultas nulla ad te scribendi detur. 12. famil. 62
 Deus nullis occupationibus est implicatus. 1. de Nat. deorum, 37
 In maximis occupationibus nunquã intermittis studia doctrinæ. Orat. 19
 Occupationibus se relaxare, minus est, quàm planè se exoluere. 7. famil. 5
 Occurro.
 Id mihi ita occurrit, vt indifferens dicerem. de Finib. 101. b
 Si id quod officii sui sit, non occurrit animo, nihil vnquam omnino aget. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 26
 Statim occurrit animo quæ sit causa ambigui. de Orat. 118. b

Cur non antè occurrit, ne in villa resideret? pro Mil. 111. b
 Nobis occurrit deus in precibus, in optatis, in votis. de Nat. deor. 1. 27
 Non occurrit vnicuique vestrum aliud alii in omni genere exemplum quod testimonio sit, non ex verbis totum pendere ius, &c. pro Cecin. 38. a
 Quod cuique occurrit. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 35
 Chrysippus illi rationi sic occurrit, si, &c. de Fat. 148. b
 Varietas satietati occurrit. in Orat. 101. a
 Quorum de honore vtinam mihi plura in mentè venirent, duo certè non præteribo, quæ maximè occurrunt. in Antonium, 263. b
 Omnes enim siue artis sunt loci, siue ingenii cuiusdam atque prudentiæ, qui modò insunt in ea re, de qua scribimus, inquirentibus nobis, omnique acie ingenii contemptantibus, ostendunt se & occurrunt. 1. de Orat. 73. a
 Mihi occurrunt Attice, & quasi lucent Athenæ tuæ. de Cl. Oratorib. 167. b
 De nostro itinere in vtranque partem permulta mihi occurrunt. Att. lib. 15. 329. 19. a
 Mihi quædam occurrunt, sed ea coram. Att. 209. b
 Hæc tenenda sunt oratori, sæpe enim occurrunt. Orat. 207. b
 Sed mihi quum de senectute aliquid vellem scribere, tu occurrebas dignus eo munere. de Senect. 2. a
 Occurrebat tibi oratio. a. Id est, offerebat se.
 Occurrebat, mancam ac debilem Præturam suam futuram Consule Milone. pro Mil. 18. a
 Consilium Catilinæ occurri & obstiti. in Catil. a
 Rationi illi quam paulò antè cõclusi, sic occurri. de Fat. 61. a
 Malevolentia hominum in me, si poteris, occures. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 19
 Vbi eum locum omnem cogitatione sepe seris, si modò vsu rerum percullueris, nihil te effugiet, atq; omne quod erit in re, occurret atque incidet. 2. de Orat. 81. a
 Neque vos præon aut herous ille conturbet, ipsi occurrent orationi, ipsi inquam se offerent, & respondebunt non vocati. 3. de Orat. 105. a
 Tum ei visa quietis occurrent tranquilla atque veracia. 1. de Diuinatione, 109. a
 Scripsi ad eum, vt mihi Heracleam occurreret. ad Brutum, lib. 6. 1. a
 Sed ego occurram expectationi vestræ Iudices. pro Cluent. 49. a. Id est, respondebo tacitæ obiectioni.
 Resistas, siue etiam vltro occurras negotiis. 1. ad Quintum fratrem, 3
 Nec quid tibi de alio audièti de seipso occurrat, reformidat. pro Ligar. 4. a
 Hoc igitur quæritis omnes, & hi qui, quodcunque in mentem veniat, aut quodcunque occurrat, se sequi dicent, &c. 4. de Finib. 77
 Nunc id quod facimus, ea ratione facimus, vt malitiæ illorum consilio nostro occurramus. 2. Verrin. 33. a
 Loci certi, qui ad causam explicandam statim occurrant. de Orat. 120. b
 Occurrere ad tempus. 1. Philipp. 6
 Bruti erit officium occurrere ei, &c. epist. 153. b
 Huic loco sic soletis occurrere. de Nat. deor. 73. b
 Occurrere occasione. ad Brutum, 24
 Solet supplicibus ipsa, & calamitosis, nullius oratione euocata, occurrere. pro Deiot. 28. a. De Misericordia loquitur.
 Occurrere sapientiæ iudicum. pro Mur. 45
 Domus celebratur: occurritur. 2. ad Att. 57
 Occurritur autè nobis, & quidem à doctis & eruditis, quærentibus satisne cõstanter facere videamur, qui quum percipi nihil posse dicamus, &c. 2. Offic. 9
 Occurritur enim sicut occursum est. 4. Acad. 81. a
 Occursum sit antè. ad Brut. 50. in epist. Bruti.
 Futura quoque, nisi antè sit occursum, explores, ne se insinuent. ad Attic. 286. b
 Satietati aurium, animorumque est occurrendum. 6. Verinarum, 94. a
 Non quò me ad tempus occursurum putarem, sed, &c. in Antonium, 154. b

Occurrens.

Occurrens ad Lentulum. Att. 12. 4. b

Occursatio.

Facilis est illa occursatio & blanditia popularis. pro Plautio, 24
 Vestras verò, & vestrorum ordinum occursationes, studia, sermones, quemcunque casum fortuna dederit, secum se ablaturum esse dicit. pro Mil. 73

Oceanus.

Oceanus, Perseidis pater. 3. de Nat. deor. 34
 Oceanus & Salacia cæli fatu terræque conceptu generati & editi. de Vniuers. 56
 Oceani feruor constantissimus. 3. de Nat. deor. 17
 Aut ii qui Oceani freta illa viderunt, &c. Gaditanum nempe siue Atlanticum. Tuscul. quæst. lib. 1. 38
 Oceani humoribus alitur sol igneus. de Nat. deor. 2. 29
 Nunc nullam intra Oceani ostium, prædonum nauem esse audiatis: pro Lege Manil. 23. a
 Terra parua quædam insula est, circumfusa illo mari, quod Atlanticum, quod magnum, quod Oceanum appellatis. de Somn. Scip. 23. a
 Locus intra Oceanum nullus est, quo non nostrorum hominum libido peruasit. in Verr. 194. b
 In Oceano natate. 7. famil. 20

Ocella.

De Ocella parum planè ad me scripseras, & in actis nõ erat. 2. familiar. 18

Ocellus, Vide Oculum.

Ocium, Vide Otium.

Octavius.

Octavius Balbus, homo & iuris & officii peritissimus. 4. in Verrem, 20
 Cn. Octavius, primus in ea familia c o s. Legatus Laodiceæ interfectus. 9. Philipp. 259
 Cn. Octavius Consul armis ex vrbe collegam suum expulit. in Catil. 68
 His rebus nuper Cn. Octavius iucundissimus fuit, apud quem primus licitor qui fuit, tacuit accensus: &c. 1. ad Q. fratrem, 16
 Cn. Octavius Edilitate præteritus, post verò c o s. factus. pro Planc. 42
 L. Octavius, C. Cotta, c o s s. 5. in Verr. 14
 L. Octavius Ligur. 3. in Verr. 89
 M. Octavius Ligur. 3. in Verr. 88
 Q. Octavius à Lucio Cinna suo Collega interfectus. 11. Philipp. 291. a
 Octavius patrem appellat Ciceronem. ad Brut. 55. in epist. Bruti.
 Octavius à ceruicibus nostris auertit Antonium. ad Brut. 36
 Octavius, dominus impudicus. ad Octavium, 48
 Alius Octavius Balbus iudex, homo & iuris & officii peritissimus. 4. Verr. 20. a
 Octavius annos x i i i. natus, cum dominationem accepit. ad Octavium, 47
 Octavius tãquam in dotali matrimonio Remp. testamento legatam obtinuit. Octauio, 15. a
 Vindex libertatis Romanæ Octavius. Octauio, 7. a
 Octauii aduentus. 14. ad Att. 6
 Octauii apparatus contra Antonium. 16. ad Att. 26
 Octauii ludorum apparatus. 15. ad Att. 6
 Octauii auus argentarius fuit, ad stipulator pater. ad Octavium, 47
 Octauii concio. 15. ad Att. 6. & 16. 39
 Octauii & Cinne controuersia, qua de re. 8. Philipp. 238
 Octauii impudicitia. ad Octau. 48
 Statuam in foro, locum in Senatu, summum honorem ante tempus decreuit Octauio Senatus. Octauio, 8. a
 Octauio habiti à me honores. ad Brut. 36
 Male Tarquinius, qui Porfenam, qui Octavius Manilium contra patriam: &c. 9. ad Att. 36
 Octavius sui Cæsarem saluabat. 14. ad Att. 17
 A. Posthumius Dictator cum Octauio Manilio Tusculano prælio dimicauit. 2. de Nat. deor. 8. a

Satis animi, authoritatis parum in Octauio erat. ad Att. lib. 16. 338. 2. a

Octavianus.

Octavianus magna molitur. 16. ad Att. 24
Cicero Octauiano s. ad Att. 319. b
Octauiano satis ingenii, satis animi. 15. ad Att. 24
Et tibi & Octauiano scripsi, &c. epist. 165. b
Cæsar Octavianus. epist. 198. b

Octavianus.

Octavianus dies. pro Sest. 66
Octavianum bellum. de Nat. deor. 2. 11
Ex quo genere sæpe ariolorum etiam & vatium furibundas prædictiones, vt Octauiano bello Cornelii Culleoli, audiendas putauerunt. 1. de Diuinat. 7. a

Octies.

Nam quum ætas tua septenos octies solis anfractus redituſque conuerterit. in Somn. Scip. 7. a

Octingenti.

Octingenti ferè consecuti sunt. pro Planc. 49. a
Mille & octingenta stadia q̄ abesset, videbat. 4. Acad. 143. a

Octingentesimus.

Deinde quum minus grauis esset iis senectus, si octingentesimum annum agerent, quàm octogesimo. de Senec. 5. a

Octoginta.

Ille octoginta annos natus. de Clar. 185. b
Arganthonius quidam Gadibus, qui octoginta regnauit annos, centum & viginti vixit. de Senec. 63. a
Octoginta tres. in Verr. 174. b

Octogesimo.

Qui & vno & octogesimo anno scribens mortuus est. de Senec. 12. a. De Platone.

Octogies.

Nonne sestertium centies & octogies, quod, quasi vafarii nomine, in venditione mei capitis ascripseras, ex arario tibi attributum Romæ in quæstu reliquisti? in Pison. 68. a

Otonus.

Tu mihi otonos h. s. dabo. & c. in Verr. 191. b

Octophorum.

Nam vt mos fuit Bithyniæ Regibus, lectica octophoro ferebatur, in qua puluinus erat perlucidus. 7. Verr. 22
Memini enim quum hominem portare ad Baias, Neapoli octophoro Anitiano, machærophoris cætum sequentibus, miros risus nos edere. ad Q. frat. lib. 2. 24

Octuplus.

Dicis enim te in Decumanum, si plura sustulerit quàm debitum sit, in octuplum iudicium daturum esse. 5. Ver. 20. a
Quintam inde quæ tertia tripla, tum sextam octuplam primæ. de Vniuersi. 10

Oculus.

Oculus conturbatus. Tusc. quæst. lib. 3. 13
Vt eum quoque oculum, quo bene videret, amitteret. de Diuinatione, 90. b
Partim planè videbant adiectum esse oculum hæreditati. 4. Verrinarum, 25

In oculo grauitas. pro Sest. 14
Oculi sunt quorum tum intentione, tum remissione, tum coniectu, tum hilaritate motus animorum significemus aptè cum genere ipso orationis. 3. de Orat. 123. a
Cum spumas ageret in ore, arderent oculi. 6. Verr. 130. a

Oculi, rerum optimarum cognitiones nobis attulerunt. de Vniuersi. 65

Oculi augent dolorem, qui ea quæ cæteri audiunt, intueri coguntur. 6. famil. 1

In hunc oculi omnium coniciuntur. Offic. 2. 63
Oculi tibi nunquam doluissent, si vidisses, & c. 8. famil. 40. in epist. Cælii.

Hic etiam fautores Antonii, quorum in vultu habitant oculi mei, tristiores videbam. 12. Philipp. 310. a. Hoc est, à quibus contuendis non dimouentur oculi mei.

Oculi hominum sæpe mentiuntur. 1. ad Q. frat. 11
Oculi tanquam speculatores, altissimum locum obtinent, ex quo plurima conspicientes, funguntur suo munere. 2. de Nat. deor. 106

Oculi mei ferre non possent quosdam homines. 9. fam. 4

Oculi possent ferri huius spectris. 15. fam. 44

Oculi, animi indices. Orat. 33. & 3. de Orat. 122

Oculi nimis arguti, quemadmodum animo affecti simus, loquuntur. 1. de Legib. 20

Oculi Mineræ cæsi, cærulei Neptuni. de Nat. deor. 1. 58.

Oculi omnium ciuium in te coniecti sint. ad Brut. 19

Oculi curiosi. de Arusp. respons. 33

Eminentes oculi. in Vatin. 2. a

Oculi fortes. 15. ad Attic. 20

Peruersi oculi. 1. de Nat. deor. 108. a

Venusti oculi, candiduli dentes, color suavis. Tusc. quæst. libro 5. 35

Oculorum ardor imperatorius. pro Corn. Balbo, 39

A' consuetudine oculorum, aciem mentis abducere. de Nat. deor. 3. 32

A' consuetudine oculorum, animū abducere difficillimum. 3. de Nat. deor. 14

Oculorum contumacia. 5. in Verr. 4

Oculorum in hominum insolentium indignitate fastidium. 2. familiar. 29

Oculorum ignis se cum eo confudit, qui est ob oculos offusus. de Vniuersi. 61

Iis artibus, quarum iudicium est oculorum. 2. de Nat. d. 110

Oculorum, inquit Plato, est in nobis sensus acerrimus. de Finib. lib. 2. 44. 3. de Orat. 88

Oculorum sensum omnem effugit animus. de Vniuersi. 65

Oculorū vtilitas maxima donata humano generi, deorum munere. de Vniuersi. 65

Cum rerum natura duo lumina ab animo ad oculos perforata nos habere voluisset. 3. de Nat. deor. 6

An vos aliter existimabatis, quum ad omnia vestra pauci homines cupiditatis oculos adiecerint, non eos in primis id aucturos, vt ex omni custodia, & c. 2. de Leg. Agr. 37. a

Ponite ante oculos vobis eum, & c. 2. de Leg. Agr. 58. a

Apertum suum scelus ante omniū oculos ponere. pro Sext. Rosc. 35. b

Omnia sunt posita ante oculos. de Orat. 101. b

De rebus ante oculos positis disputat. Acad. quæst. 39. b

Propone ante oculos deum, & c. de Nat. deor. 23. b

Propone vitam cuiusdam ante oculos suos. pro Syll. 53. a

Res erat in opinione dubia, sed in præsentia atque ante oculos proposita. pro Dom. 215. b

Dicendo excitare aliquem à mortuis, statuere ante oculos. 1. de Orat. 127

Sed loquor de iis, qui ante oculos sunt, quos videmus. de Amicit. 36

Et primum id quod ante oculos est. de Petit. Consul. 19

Palàm ante oculos omnium esse. in Verr. 249. b

Non versatur ante oculos vrbis in cæde Glaucia. pro Sexto Rosc. 35. b

Obuerſatur mihi ante oculos Reip. dignitas. pro Sestio, 5. a

Ei versabatur ante oculos similitudo periculi, & c. in Verrem, 254. b

Multa simul ante oculos versabantur. pro Sext. Rosc. 22. b

Tu, cuius os ante oculos mihi solet versari. 6. ad Att. 28

Ante oculos eorum volitat regis filius. 2. de Leg. Agr. 61. a

Aliquando ad eum puniendum oculos aperuisti. pro Milone, 65

Conicere oculos in aliquem. pro Cluent. 42. a

Nec verò vsquam discedebam, nec à Republ. deiicere oculos. 1. Philipp. 1. a

Oculos de aliquo nusquam deiicere. in Verr. 207. b

Oculos tuos dissuauabor. 16. fam. 36. ex epist. Q. Ciceronis.

Hi duos oculos oræ maritimæ effoderunt. 1. de Natura deorum, 78. b

Oculos lubricos & mobiles fecit natura. 2. de Nat. deor. 107

Populus Romanus aures hebetiores, oculos acres & acutos habet. pro Planc. 54

Nonne igitur illa sunt festiua? Sint: nam nos quoque oculos eruditos habemus. in Parad. 47

In oculos maleuolorum incurrit hæc nostra laurus. 2. familiarium, 30

Quid enim mihi cum foro sine iudiciis, sine curia, in oculos incurrentibus iis quos æquo animo videre non possumus? 12. ad Att. 27

Pascere oculos, animūque exaturare cruciatu atque supplicio. 7. Verr. 53. a

Quod oculos non perdidisti. de Arusp. 252. b

Literulæ meæ, siue nostræ tui desiderio oblanguerunt. Hac tamen epistola, quam Acastus attulit, oculos paululum sustulerunt. ad Tironem, lib. 16. 19

Vestiuit & sepsit oculos natura membranis tenuissimis, quas primum perluciditas fecit, vt per eas cerni posset: firmas autem, vt continerentur. 2. de Nat. d. 213. a

Oculos hominum vitemus, si linguas minus facillè possimus. 9. fam. 3

Ab oculis meis nunquam libri illi abfuerunt. 13. ad Att. 260

Ab oculis mentem seuocare. 3. de Nat. d. 27. a

Oculis apertis, & somno conuiuentibus. 2. de Natura deorum, 108

Quem satis mirari, quibus oculis aspicere audeas, nō queo. pro Domo sua, 235. b

Cernere oculis & animo. 3. de Nat. d. 27. a

Nos enim ne nunc quidem oculis cernimus ea quæ videmus. Tusc. q. lib. 1. 38

Cur te duobus contuear oculis, & non altero tantum? 3. de Nat. d. 56

Ex vultu & oculis, & fronte, vt aiunt. 14. ad Att. 24

Non solum ex oratione Cæsarum, sed etiam ex oculis & vultu. 6. fam. 46

Te, vt dixi, fero oculis. 16. fam. 36. ex epist. Q. Ciceronis.

Oculis fugere. in Pis. 35

Constituere aliquem in foro atque in oculis ciuium. 2. de Orat. 23

Publicanis in oculis sumus. 6. ad Att. 25

Plancius fuit in oculis. pro Planc. 55

Si in oculis sis multitudinis. Tusc. q. lib. 2. 54

In oculis ciuium me esse. 4. ad Att. 11

Non latere, neque abditū esse, sed in oculis clarissimæ prouinciæ, atque in auribus omnium gentium ac nationum esse positum. 1. ad Quint. frat. 6

In oculis quidem exercitus. de Finib. lib. 1. 28

Balbus in oculis fero. 3. ad Quint. frat. 7

Oderat antè, & c. nunc fert in oculis. in Ant. 207. b

Ferebant in oculis hominem quidam viri boni. de Arusp. respons. 45

Quæ in foro palàm Syracusis in ore atque oculis prouinciæ gesta sunt. in Verr. 125. b

Feci vt postea me præsentem viderent, habitauit in oculis. pro Planc. 54

In oculis fortibus: Martem spirare dices. 15. ad Att. 20

Qui in oculis ciuium quondam viximus. Offic. 3. 4

Quæ animo complectimur, non minus nostra sunt, quàm quæ oculis intuemur. 5. fam. 49

Quibus oculis intueri potuit vester Plato fabricam illam tanti operis? de Nat. d. 1. 15

Erat oculis peruersissimis. de Nat. deor. 1. 55

Oculis reëtis vrbem intueri. pro Rab. Posth. 30

Propone oculis tuis. pro Sestio, 3. b

Oculis aliquem priuare. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 33

Nullo posito sub oculis simulacro. de Vniuersi. 201. b

Oculus aliquem tenere. 3. Philip. 136

Apertis atque integris & oculis & auribus nec videre nec audire. Tusc. q. lib. 1. 39

Cur ego tecum non sum? cur ocellos Italiæ, villulas meas non video? 16. ad Att. 16

Ocellus.

Deseremur ocyus à re publica, quàm à re familiari. 16. ad Atticum, 7

Idque ocyus faciet, si iam tum, quum erit inclusus, in corpore eminebit foras. in Somn. Scip. 32. a

An vt ocyus ad tuum peruenias? pro Quint. 24

Ingeniosi in morbos incidunt tardius, & recreantur ocyus. 4. Tusc. q. 49

Odeum.

Monimentum illud quod tu tollere laudibus solebas, vt odeum laxaremus, & vsque ad atrium libertatis explicaremus: contempsimus sexcenties h. s. ad Att. lib. 4. 86. 5. a
Odeum, pars ædificii.

Odi.

Odi tantum causam illam, non homines. 8. fam. 41. in epist. Cælii.

Odi hominem, & odero: vt tamen vlscisci possem. 9. ad Att. 51

Quem quisque odit, perisse expetit. Ennius. Offic. 2. 31

Nec enim Appium odimus, & Brutum amamus. Att. 92. b

Improbos omnes ciuili odio odimus. pro Mil. 27. a

Nec deseram partes, quas Pompeius odiuit. in Ant. 255. b

Quem metuunt, oderunt. Offic. 37. b

Postremo, vix verisimile fortasse videatur, oderam multo peius hunc, quàm illum ipsum Clodium. ad Marium, libro 7. 2. 5. a

Pati contumelias, peius odero malis omnibus aliis. Brutus Ciceroni, 16. 11. a

Non tu quidem oderis, sed certè non probes. lib. 1. de Fin. 11

Alterum propter crudelitatem semper hæc ciuitas oderit. de Amicit. 28. a

Tamen non dubito, quin me malè oderit. 14. ad Att. 2

Et oderit se, & simul diliget. de Finib. 131. b

Quod videmus etiam in fabulis, ipsis illis qui, Oderint dum metuant, dixerint, perniciosum fuisse. 1. Philip. 25. a

Odisse & Amare, contraria. ad Att. lib. 6. 113. 17

Odisse & Diligere, contraria. 5. de Finib. 48. a

Fauere & Odisse, contraria. de Clar. Orat. 97. a

Aliquem acerbè & penitus odisse. pro Cluent. 54. b

Apertè odisse magis ingenui est, quàm frōte occultare sententiam. Læl. 59

Est bellum, aliquem libenter odisse, & quemadmodum non omnibus seruire. ad Att. lib. 13. 64. pro Sestio, 89. a

Malè odisse aliquem. ad Att. lib. 14. 299. 3. a

Odisse congressus hominum. Læl. 73

Eos si odisse non potes, accuses tamen. 11. ad Att. 23

Odisse me, quia magna mihi debebat beneficia, cœpit. 8. fam. 36. in epistol. Cælii.

Grauius non contemnere & reges odisse superbos. Att. 93. b

Amare oportere, vt aliquando sis ofusus. de Amic. 107. b

Odiū.

Odiū, est ira inueterata. Tusc. q. lib. 4. 16

Odiū, venenum est amicitia. Læl. 35

Odiū ciuile. pro Mil. 27

Odiū diuturnum, quod in bonos iam inueteratum habebatis, saturare cupiebatis. in Vatin. 30. b

Odiū ex arrogantia. 1. de Inuent. 59

Odiū est mihi in illum. 12. Philip. 331

Sed si qui sunt, quibus infinitū sit odiū, in quo semel susceptum sit, quos video nonnullos, & c. pro Cor. Bal. 50. a

Iustum & debitum omnium mortalium odiū. in Pis. 25. a

Immane & crudele odiū barbarorū in hostem. pro Plancio, 58. a

Accidit vt ne in ipsum quidem Clodium meum odiū inſigne fuerit. 14. ad Att. 25

Inſitum penitus odiū. 2. de Leg. Ag. 28. a

In Clodium verò non est hodie meum maius odiū, quàm antea fuit. de Arusp. 244. b

Odiū inimicitiarum. pro Mur. 51. & pro Mil. 509

Odiū mulierum. Tusc. q. lib. 4. 19

Odiū rerum me tenet. 1. ad Att. 21

Odiū temporum. 5. famil. 42. Id est, odiosa tempora.

Odio quodam & dissidio ab aliquibus dissidere. pro Corn. Balbo, 23. a. de Amic. 2

Hic magno odio est apud omnes. in Verr. 74. b

Lepidus magno odio ciuitati est. epist. 187. b

Is nemini odio fuit. pro Mur. 145. b

Odio subicere. 1. de Orat. 100

Animos iudicum ad Q. Cæpionis odiū renouabam atque reuocabam. de Orat. lib. 2. 109

Tantum te cepisse odiū regni videbatur. in Ant. 177. b

Indignatio est oratio, per quam conficitur vt in aliquem

O. iiii.

hominem magnum odium, aut in rem grauis offensio concitetur. 1. de Inuent. 112
 Odium in aliquem cōceptum iandiu continet. Postq. 198. b
 Ne odium quidem meum esse liberum. 3. ad Quint. frat. 30
 Odium effundere. 1. famil. 48. pro. abicere.
 Excitare acerbum odium. 2. de Orat. a
 Magnum odium video cum crudelissimo dissidio extitisse. pro Cæl. 43. b
 Habere magnum odium in aliquem. de Inuent. 26. b. pro Cluent. 121. 3. ad Quint. frat. 38
 Odium habere rei aliquid. 5. Philip. 192
 Lepidus gemitu declarauit, quantum haberet odium feruitutis. 5. Philip. 192. a
 Qui quasi de industria in odium offensionemque Pop. Romani irruere videbantur. 2. Verr. 22. a
 Vt utri diebus ipsi illi egent ac perditæ multitudini in odiū acerbissimum venerit. ad Att. lib. 10. 13
 Odium vel precibus mitigari potest, vel temporibus Reip. communique vtilitate deponi, vel difficultate vlciscendi teneri, vel vetustate sedari. Post red. ad Quint. 18. a
 Nec antea patefecisset odium suum in me. 11. ad Att. 29
 An propter infinitum odium tyranni effrænatus in Aruntem inuaserit? Tusc. q. lib. 4. 39
 Odium forbere. 3. ad Quint. frat. 38
 Odium in aliquem struere. 2. de Orat. 114
 In quo (vt audio) magnum odium Pompeii suscepistis. ad Att. lib. 6. 19
 Acre odium suscipere. 2. de Inuent. 202. a
 Iudicare odio & inuidia. pro Marcel. 17. a
 Odio populi afflictus. 3. ad Quint. frat. 16
 Dignus odio aut irrisione. 2. de Orat. 113. a
 At verò eos & accusamus, & iusto odio dignissimos ducimus. lib. 1. de Finib. 26
 Gens aliqua dissidens a populo Rom. odio quodam atque dissidio. pro Corn. 61. b
 Hæc dominatio in odio est omnibus. Att. 35. & 166. b
 Cui Tubuli nomen in odio non est. 5. de Finib. 111. a
 Nunc repente tanto in odio est omnibus, vt quorsum crupura sit, horreamus. ad Att. lib. 2. 32
 Ego dubitem quin summo in odio sim? Att. 222. b
 Difficile est dicta Quirites, quanto in odio simus apud exterarum nationes, propter, &c. pro Lege Manil. 45. a
 In odio esse alicui. 11. ad Att. 20. & 10. 42. & 2. 52
 In odio obscuro apertas inimicitias ostendere. 3. fam. 39
 In tanto mortalium odio, iusto præsertim & debito. in Pisonem, 86. b
 Odio acerbiorē Sylla incitatus, C. Marii reliquias dissipari iussit. 2. de Leg. 52
 Pro odio quod habuit in ordinem equestrem. pro Clu. 50. b
 Qui & sine amore & sine cupiditate, rursusque sine odio & sine inuidia iudicabunt. pro Marc. 235. b
 Hostili odio & crudelitate esse in aliquem. pro Cluent. 8. a
 Discordia ira acerbior, intimo odio & corde concepta. Tusc. quæst. 213. b
 Odio maximo egi vt insectarer eos. ad Brut. 4
 Tanto se odio esse intelligit, vt, &c. 12. fam. 50
 Odiā improborum rursus in nos, quæ iam extincta erant, incendamus. 9. ad Att. 2
 Odiā quæ erant in me incitata, sic mitigata sunt, vt, &c. 1. ad Atticum, 65
 Vt odiā occulta ciuium, quæ nunc tacitis discordiis continentur, in optimi cuiusque fortunas crumperent. pro Murena, 135. b. Lent. lib. 1. 9. 13. a
 Primum improbantur hi quæstus qui in odia hominum incurrunt. Offic. lib. 1. 207
Odiosus.
 Odiosus dolor. 4. de Finib. 85. a
 Orator odiosus in dicendo & loquax. pro Mur. 28
 Odiosus scrupulus. ad Att. lib. 10. 205. 7. a
 Offensio omnis odiosa est in fragili corpore. de Senect. 60. a
 Odiosa plaga. ad Att. lib. 5. 108. 7. a
 Senectus sic plerisque senibus odiosa est, vt onus se Ætina grauius dicant sustinere. de Senect. 4. a

Odiosum sanè genus hominum officia exprobrantium. de Amicit. 62. a
 Eorum religioni quum seruiret orator, nullum verbum insolens, nullum odiosum ponere audebat. in Orat. a
 Sentire ea ætate esse odiosum se alteri, Iucundum potius quam odiosum. de Senect. 23. a
 Odiosam mihi duxi, non molestant. 13. ad Att. 67
 Cupidis enim rerum talium odiosum fortasse & molestant est carere: satiatis verò & expletis iucundius est carere. de Senect. 44. a
 Senes sunt odiosi omnibus. de Senect. 82. b
 Non dubito quin tibi epistolæ quotidianæ sint odiosæ. Attico, 111. b
 Huc enim odiosa afferebantur de Curione. Att. 92. b
 Quorum alterum est grauius & odiosius: alterum leuius & facilius. pro Rosc. Com. 9. a
 Odit enim prouinciam, & hercule nihil odiosius, nihil molestius. ad Att. lib. 6. 114. 3. a
 Palæstrici motus sæpe sunt odiosiores, & histrionum nonnulli gestus ineptis non vacant. 1. Offic. 181. a
Odiose.
 Nam si quis eos qui nec ineptè dicunt, nec odiosè, nec putidè, Atticè putat dicere, &c. de Clar. Orat. 146. a
 Odiosè interpellare. 2. de Orat. 46. a
Odor.
 Res fuit ad interregnum, & est nonnullus odor Dictaturæ. 4. ad Att. 46
 Nares, eò quòd omnis odor ad superiora fertur, rectè sursum sunt. 2. de Nat. d. 211. a
 Postremò vt odor Apronii terribis oris & corporis, què (vt aiunt) ne bestia quidem ferre possent, vni isti suauis & iucundus videretur. 5. Verr. 18. a
 Vnguentorum odor. Post red. in Senatu, 14. a
 Odor vrbantatis. 3. de Orat. 88
 Bestia quædam intolerabili odoris foeditate insectantes depellunt. 2. de Nat. d. 96
 Qui non odore illo, non tactu, non sapore capitur. pro Cælio, 32
 Canutius qui quodam odore suspicionis Stalenum corruptum esse senserat. pro Cluent. 58
 Odore aliquo legum recreatus. 7. Verr. 125. a
 Suauitates odorum, qui afflantur è floribus. de Senect. 55
 Proferebant alii purpuram, thus alii atque odores. in Verrem, 265. b
 Thure & odoribus incensis. 6. Verr. 69. a
 Nisi fortè tanta hubertas & varietas pomorum, eorumque iucundus non gustatus solum, sed odoratus etiam & aspectus, dubitationem affert quin hominibus solis ea natura donauerit. 2. de Nat. d. 118
 Nihil necesse est de gustatu & odoratu loqui. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 21
Odoro, siue Odoror.
 Hi voluptates omnes vestigant & odorant. Postquam. 13. Alias odorantur.
 Odoror quam sagacissimè possumus, quid sentiant iudices, quid existiment, quid expectent, quid velint, quò deduci facillimè posse videantur. 2. de Orat. 100. a
 Mirandum in modum canes venaticos diceret, ita odorabantur omnia & peruestigabant. 6. Verr. 26. a
 Sed quid hæc ad nos, odorare tamen Antonii dicitur. Attico, 223. b
 Tu velim ex Fabio, si quem habes aditum, odorere, & istum conuiuium tuum degustes. ad Att. lib. 4. 77. 6. a
 Illud præterea μυστηριώτερον ad te scribam: tu sagacius odorabere. 6. ad Att. 38
 Hæc verò eius erat ars, & malitia miranda, quòd acutissimè tota prouincia, quid cuique esset necesse, indagare & odorari solebat. 4. Verr. 93. a
 Odorari aliquem. 4. ad Att. 27. pro, leniter in sermone tentare eius animum.
 Cupio enim antequam Romam venio, odorari diligentius quid futurum sit. 14. ad Att. 49
 Siquid fortè de comitiis, de Repub. (soles enim tu hæc fe-

stiuè odorari) conscribas ad me. 4. ad Att. 34
 Quid Albana pecunia? vestigiisne nobis odoranda? an ad ipsum cubile vobis ducibus venire possumus? pro Cluentio, 66
 Odorandum nobis erit. 15. ad Att. 7
Odorans.
 Scelera tua non vestigiis odorantes ingressus tuos, sed totis volutationibus corporis & cubilibus persecuti sunt. in Pisonem, 65. a
Odoratio.
 Et qualis est hæc aurium, tales sunt oculorū, & tactionum, & odorationum, & saporum. 4. Tusc. q. 31. a
Odrilitium.
 Ad sint etiam formosi pueri, qui ministrent: respicere his vestis, argentum, odrilitium, locus ipse, ædificium. de Finibus, 2. 21
Odyssæa.
 Nam & Odyssæa Latina est sic tanquam aliquod opus Dædali, & Liuianæ fabulæ, &c. de Clar. Orat. 36
OEconomia.
 Nec οἰκονομίαν meam institutam, sed ordinem conseruabotuum. ad Att. lib. 6. 111. 1. a
OEconomicus.
 Has res commodissimè Xenophon Socraticus persecutus est in eo libro qui Economicus inscribitur. 2. Offic. 128. a. de Senect. 54. a
OEdipus.
 Edipus Colonus. Cat. 20
 Memoria Edipodis. de Finib. 124. b
OEneus.
 Nec tantum inuexit tristis Eurystheus mali, quantum vna vecors Cenci partu edita. Tusc. quæst. 2. 16. Id est, Deianira.
OEnomaus.
 Enomaus, Accii tragœdia. de Finib. 124. b
OEcnophorum.
 Quibus vinum diffusum è pleno sit œnophoro, vt ait Lucilius. 2. de Fin. 21
OEteus.
 Ille cui in monte Ceteo illatæ lampades fuerunt. 3. de Nat. deorum, 28
Offa.
 Necesse enim est offa obiecta cadere frustum ex pulli ore, quum pascitur. 1. de Diuinat. 28. & 2. 110
 Nunc verò inclusa in cauea, & fame enecta, si in offam pulvis inuadit, &c. 2. de Diuinat. 58
Offendo.
 Restare tibi videbatur seruorum nomen, &c. vbi scopulum offendis eiusmodi, vt non modò ab hoc crimen resiliere videas, verum, &c. pro Rosc. Amer. 48. a
 Quod offendit animos maioris partis hominum magis. in Antonium, 212. b
 Sic isti curiosi, quos offendit noster minimè nobis iniucundus labor. 1. de Finib. 6. a
 Offendit eum mensum comitalem, comitiis iam abhinc x x diebus habitis. in Verr. 134. b
 Eos non tam constantia nostra delectat, quam splendor offendit. epist. 7. b
 Hos ego sermones, quòd & multi sunt, & tuam existimationem, vt ego sentio, non offendunt: laceratiui nunquam, sed non valde repressi. ad Appium, lib. 3. 8. 28. a
 Offendunt epistolæ non loco reddita. 11. fam. 27. Id est, molestæ sunt.
 Offendi cum sedentem in exhedra. de Nat. d. 1. 12
 Nunquam illum ne minima quidem re offendi. Læli. 85
 Quæ si vos cepit obliuio, aut si in me aliquid offendistis: cur non id meo capite potius luitur, quam Milonis? pro Milone, 76. a. Id est, si vos læsi vel fesseli.
 Non offendet eundem bonorum sensum Lentule, quem reliquisti. epist. 7. & 14. b
 Aut ne ad eam meditare, imparatum te offendam. Curioni, lib. 2. 2. 4. a
 Sed si me offendet loci celebritas, aliò me conferam, ad te

scribam. ad Terentiam, lib. 14. 1. 13. a
 Hoc verò ex quo suspicio nata est, me exquisiuisse aliquid, in quo te offenderem, translaticum est. epist. 37. b
 Veritas est enim pusilla, quæ nunc laborat, ne animum Publio offenderet. 4. ad Att. 36
 Minus in arrogantiam offendere. 2. de Inuent. 125
 Me amissionem classis obicere, quum multi viri fortes in communi incertoque periculo belli & terra & mari sæpe offenderent. 7. Verr. 102. a
 Aut in Pompeio defendendo animos bonorum offenderent. ad Quint. frat. lib. 2. 7. 5. a
 Nisi in reditu meo nihilo meliores res domesticas, quam Remp. offendissem. ad Plancum, lib. 4. 14. 7. a. ad Quint. frat. lib. 3. 17. 2. a
 Sed imitor Architam illum Tarentinum, qui quum ad villam venisset, & omnia aliter offendisset, &c. de Republ. lib. 2. a
 Postremò eum qui bis apud iudices offendisset, quam cum qui bis causam iis probasset. pro Cluent. 50
 In eodem genere, in quo ipsi offendissent, alios reprehendissent, se ad præmia legis venire oportere. pro Clu. 38. b
 Multa circūspicienda sunt, ne quid offendas, ne quòd irruas. de Orat. 136. b
 Quis est tam lynceus, qui in tantis tenebris nihil offendar, nusquam incurrat? ad Varronem, lib. 9. 3
 Nihil enim est tam insigne, nec tam ad diurnitatem memoriæ stabile, quam id in quo aliquid offenderis. 1. de Orat. 63. a
 Sed si quis est in quo iam offenderis, de quo aliquid senseris, huic nihil credideris. ad Quint. frat. lib. 1. 10. Id est, spe & existimatione, quam de eo conceperas, deceptus fueris. Qui si dignum se maioribus suis præbuerit, tua laus ex aliqua parte fuerit: sin quid offenderit, sibi totum, tibi nihil offenderit. epist. 29. b
 Offendere apud aliquem. pro Sest. 91. 10. ad Att. 12
 Contumelia offendere aliquem. ad Att. lib. 6. 114. 5. a
 Grauius offendere aliquem. Offic. 1. 120
 In aliquo aliquem offendere. Appio, lib. 3. 8. 13. a
 Offendere existimationem alicuius. pro Planc. 4
 Quod quenquam malevolentissimum iure possit offendere. epist. 14. b
 Sensum aliquorum offendere. Lentulo, lib. 1. 9. 61. a
 Cecidisse ex equo dicitur, & homo infirma valetudine latus offendisse vehementer. pro Cluent. 139. a
 Ille si omnibus est maleuolus (quod nunquam existimaui) minus offendor in me: &c. ad Caninium, lib. 2. 16. 14. a
 Animus meus multis rebus offenditur. Lent. lib. 1. 9. 13. a
 A quibus nihil præter voluptatem quæritur, in iis offenditur, simulatque imminuitur aliquid de voluptate. de Oratore, 108. b
 Multis rebus meus offendebar animus. epist. 10. b
 Quapropter stultitia nobis visa est aut à bene inuentis alicuius recedere, si quo in vitio eius offenderemur. 2. de Inuentione, 124. a. Id est, si nobis in eo non placeret.
 An offendi in his consuerint. de Inuent. 51. b
 Vitio alicuius offendi. 2. de Inuent. 129
Offensum est, impersonaliter.
 Si in his paulum modò offensum est. de Orat. 161. b
 Si cecidisset vt volumus & optamus, omnes te & sapienter & fortiter: sin aliquid esset offensum, eosdem illos & cupidè & temerè fecisse dicturos. Lent. lib. 1. 7. 16. a
 Si quid offensum sit in his exercitiis. 10. famil. 52. in epist. Planci.
 Si tantulum offensum, titubarumque sit, vt ea quæ singularim ac diu collecta sunt, vno tempore vniuersa perdamus. 1. Verr. 40. a
 Hic siquid erit offensum, omnes homines non iam in eodem ordine alios magis idoneos (quod fieri non potest) sed alium omnino ordinem ad res iudicandas quærendum arbitrabuntur. 2. in Verrem, 30. a
Offensus.
 Vehementer à quibusdam offensus. ad Att. lib. 15. 325. 5. a
 Offensus alicui. pro Cluent. 117. & 1. Philip. 22

Alienatus & offensus animus. ad Att. lib. 1. 12. 10. a
Siqua apud vos causa huiusmodi delata sit eius qui lege non teneatur, etiam si is inuidiosus, aut multus offensus esse videatur, etiam si eum oderitis, & c. pro Cluent. 127. a
Cumulatè publicanis fatiffactum, offensus contumelia nemo. epist. 64. Att. 92. b
Existimatioque offensa nostri ordinis. 4. Verrin. 80. a. Post red. in Senatu, 8. a
Qui cum mea sententia voluntas eorum esset offensa, publici mei beneficii memoria priuatam offensionem obliterauerunt. Postquam. 108. b
Offensum genus argumentationis. 1. de Inuent. 105
Hominem sibi offensum subleuare. Planc. Cic. lib. 10. 18. 5. a
O miserum atque inuidiosum, offensumque paucorum culpa atque indignitate ordinem Senatorium. 5. Verr. 123. a
Hircius scribit se vehementer esse offensum à veteranis. ad Atticum, 241. b
Id si propter alienam & offensam populi voluntatem malum est, quam sit ea contemnenda, paulò antè dictum est. 5. Tusc. 149. a
Amnes illi sunt offensi. in Ant. 158. b
Offensor in aliquem animus. 1. ad Att. 11
Quem (animum fratris) quum esse offensorem arbitraret, eas literas ad eum misit, quibus, & c. 1. ad Att. 10
Eine igitur, quem sibi offensorem, Oppianico familiarissimum sciebat esse, potissimum & suum scelus, & illius periculum committeret. pro Cluent. 137. a
Offensum.
Offensum, est quod eorum qui audiunt, voluntatem lædit. 1. de Inuent. 105. a
Offensa.
Denique illud cogita, quod offensa fuerit in ista conctatione, te prius subite, & c. epist. 124. b
Nam quod negas te dubitare, quin magna in offensa sim apud Pompeium hoc tempore, non video causam cur ita sit hoc quidem tempore. 9. ad Att. 5
Offensio.
Offensio, est opinio vehemens de re non fugienda, inhærens, & penitus insita, tanquam fugienda. Tusc. q. lib. 4. 20
Tum excitatur, si nò tam acerbum odium, attamen aut inuidiæ, aut odii non dissimilis offensio. de Orat. 128. b
Indignatio est oratio, per quam conficitur, vt in aliquem hominem magnam odium, aut in rem grauis offensio concitatur. de Inuent. 60. b
In quo est illa magna offensio vel negligentia susceptis rebus, vel perfidia receptis. de Orat. 118. b
Offensio nostra, quæ magis à *ἡμετέρας* mea, quam ab iniuria tua nata est. ad Att. lib. 10. 27. in epist. Antonii.
In fragili corpore odiosa omnis offensio est. de Senect. 60. a
Periculosa offensio. Lent. lib. 1. 7. 18. a
Offensio tua. pro Planc. 6
Vitiosa offensio atque fastidium. 4. Tusc. 35. a
Offensio belli. pro Lege Manil. 17. 19
Offensio totius ordinis. 1. Verr. 5. a
Quæ si suscipiamus, pedis offensio nobis & sternutamenta erunt obseruanda. de Diuin. lib. 2. 67
Turpitudine in deformitate habet aliquid offensionis. Offic. lib. 3. 143
Offensionis aliquid habet corporis perinsignes prauitates. 1. de Legib. 38
Idque ita tornauit, vt nihil effici possit rotundius, nihil vt asperitatis haberet, nihil offensionis, nihil inclusum angulis, nihil anfractibus. de Vniuers. 23. Id est, nihil quod lædere possit.
Huic nihil potest offensionis accedere sine acerbissimo incommodo. pro Cluent. 19. b
Præstabo nihil ex eo te offensionis habiturum. 6. fam. 31
Tantum intelligebam ei esse offensionis, quantum literarum declarabant. Att. lib. 1. 48
Mihi credas velim, mihi maiori offensioni esse, quam delectationi possessiunculas meas. ad Att. lib. 13. 30
Offensionem accipere vel deponere. 1. ad Att. 48
Principia acuta sententiis vel ad offensionem aduersarii, vel

ad commendationem sui. Orat. 208. b
Concitate grauem offensionem & magnum odium in aliquam rem. 1. de Inuent. 112. a
Offensionem suspicionis deponere. 13. fam. 41
Effugere offensionem. Seruio, lib. 4. 4. 13. a
Excipere offensionem ex aliquo facto. 1. de Inuent. 44
An reditus in patriam habet aliquam offensionem: de Pro-uinc. 23
Eaque quæ sunt eis morbis contraria, quæ habet ad res certas vitiosam offensionem atque fastidium. Tusc. q. 13. b
Epicurus ne in offensionem Atheniensium caderet, verbis reliquit deos, re sustulit. de Nat. d. 1. 59
In odium & offensionem aliquorum incurrere. 2. Verr. 22. a
Lenire offensionem. 1. de Inuent. 44. a
Publici mei beneficii memoria priuatam offensionem obliterauerunt. Post red. in Senatu, 18. a
Offensionem sumere. 5. ad Att. 2
Quisquam dubitabit, quin tu istam apud populos prouinciæ istius inuidiam atque offensionem non ambitionis, neque beneficiorum collocandorum, sed pecuniæ conciliandæ causa susceperis? 4. Verr. 95. a
Offensionem esse periculosam video. epist. 7. b
Qua in sorte sapiens Prætor, qualis hic fuit, offensionem vitæ æquabilitate decernendi, benevolentiam adiungit leuitate audiendi. pro Mur. 39. a
In quibus non dubito quin offensionem negligentia vitare atque effugere non possim. 3. Verr. 72. a
Repente in medio cursu amicitias, exorta aliqua offensione dirumpimus. de Amic. 112. b
Hic in ipso illo malo grauissimæque offensione L. Lucullus iussu coactus abiit. pro Pomp. 8. b
Quis est tam dissimilis homini, qui non moueatur & offensione turpitudinis & comprobatione honestatis? 5. de Finibus, 110. a
In hac libidine hominum nocentissimorum, in Pop. Rom. quotidiana querimonia, iudiciorum infamia totius ordinis offensione, & c. 1. Verr. 5
Quæ quum cogito, iam nunc timeo quidnam pro offensione hominum, qui illi inimici, insensique sunt, & expectatione omnium, & magnitudine rerum dignum eloqui possim. 1. Verr. 23. a
Te rogo vt accipias sine offensione, quod dixerò. in Antonium, 216. b
Apertè ab iudicibus petit, vt tu mihi antepone: & ait hoc se honestè, sine vlla inuidia, ac sine vlla offensione contendere. 1. Verr. 13. a
Offensiones priuatæ. 10. fam. 24. in epist. Planci.
Videntur labores & molestias tum offensionum, tum repulsarum, quasi quandam ignominiam timere & infamiam. 1. Offic. 101
Corporum offensiones sine culpa accidere possunt, animorum non item. Tusc. q. lib. 4. 25
Offensiones graues solent esse ex grauibus morbis, si qua culpa commissa est. 16. fam. 18
Offensiones querere. 8. ad Att. 23
Cuius adolescentia ad scientiam rei militaris, non alienis præceptis, sed suis imperiis: non offensionibus belli, sed victoriis: non stipendiis, sed triumphis est traducta. pro Lege Manil. 19. a
Offensiuncula.
Vidit M. Pisonem in ista Ædilitate offensiuncula accepta, summos à Pop. Rom. esse honores adeptos. pro Planc. 41
Velim, siqua offensiuncula facta est animi tui peruersitate aliquorum (noue enim gentem illam) des te ad lenitatem. ad Memmiam, lib. 13. 2
Offero.
Cur mihi te offers? Att. 137. b
Quinetiam illa ipsa rerum humanarum domina fortuna in istius se societatem gloriæ non offert: tibi cedit. pro Marcello, 4
Acriter se morti offert vir fortis. pro Milone, 71. a
Si nihil se offert quod sit probabilitati illi contrarium, & c. 4. Academic. 178. a

Obiciuntur sæpe formæ, quæ re ipsa nullæ sunt, speciem autem offerunt. de Diuinat. 97. b
Nostræ causæ non videntur homines defuturi, mirandum in modum profitentur, offerunt se, pollicentur. 1. ad Quintum frat. 47
Ni poposcisses, ego me tibi non offerebam. ad Atticum, libro 2. 16. 7. a
Caput meum obtuli pro patriæ periculis. pro Syl. 64
Ego, qui pro te toties morti me obtuli. pro Mil. 27
Sed his vnum me pro omnium salute obtuli. in Pis. 83. b
Romam vt veni, statim me obtuli Antonii sceleri atque demerentiæ. ad Brut. 36
Qua manu vitam sibi exhaustit, eadem hostibus mortem obtulit. pro Sest. 40
Sed tamen obtulit se ad ferramenta prospicienda. pro Syl. 177. b
Is nobis vltro pollicitus est, & dedit x. h. s. ex sua pecunia, & quod multo carius est, seipsum obtulit, & coniunxit. ad Brut. 25. in epist. Bruti.
Quæ igitur natura obtulit illam spem Simonidi: de Diuinatione, 138. b
Reginæ stuprum obtulit. 2. Philip. 99
Qui obtulerunt hanc prædam Chryfogono. pro S. R. 36. b
Veruntamen, quum de Cumanis venissem cum imperio, Græci quasi Ephesio Prætori se alacres obtulerunt. ad Att. lib. 5. 100. 2. a
Ne me perditum illi afflictumque offerrem. Att. 43. b
Offerrem me communi periculo. 10. fam. 36. in epist. Planci.
Si nihil se offeret. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 91
Isti pedes occurrent orationi, ipsi, inquam, se offerent, & respondebunt non vocati. 3. de Orat. 105. a
Si se interim obuiam obtulerim, occisum iri iam ab ipso Milone video. ad Att. lib. 4. 72. 10. a
Neque quicquam offendet oratio mea, nisi qui se ita obtulerit, vt in eum non inuasisset, sed incurrisse videamur. pro Sestio, 11
Quod fors obtulerit, id acturus videatur. ad Att. lib. 2. 37. 1. a
Qui se pro salute vestra obtulerint inuidiæ periculisque omnibus. 3. in Cat. 71
Alicui offerre quod ipse sibi optare deberet. pro Clu. 136. a
Offerre alicui expensum. 7. ad Att. 20
Offerre lucem. 1. Philip. 2
Os suum non modò ostendere, sed etiam offerre. pro Sexto Roscio, 53
Offerre se ad mortem pro patria. Tusc. q. lib. 1. 27
Offerre religionem alicui. 10. fam. 26
Vltro se offerre alicui, & proicere se. pro Cæli. 41. b
Offerre se alicuius gratulationi. 1. Philippic. 22. ad Attic. libro 9. 173. 1. a. Hoc est, ei gratulari.
Ne obtulisse nos gratulationi videamur. pro Mil. 119. b
Offerre se in discrimen pro statu ciuitatis. pro Sestio, 1
Offerre se in via alicui. Att. 67. b
Offerre se periculis sine causa. Offic. 1. 115
Pro omnium salute se offerre. in Pis. 15. a
Nihil est cur aduenientibus te offerre gestias. epist. 93. b
Offerre vitam suam in discrimen, & offerre se temeritatibus. pro Sestio, 52
Dummodo tabella optimo cuique ostendatur, vltroque offeratur. de Leg. 162. b
Finem feci offerendi mei: ne fortè mea sedulitas aut insidiosa, aut impudens videretur. de Lege Agr. 27. a
Offerens.
Vir fortis se acriter morti offerens. pro Sexto Roscio, 37. b
Vltro me hercule se mihi etiam offerentes, vltro pollicentes rogavi. pro Planc. 10
Oblatus.
Fortuna quæcunque oblata erit, vos coplectar. pro Sest. 129. a
Recitatis literis oblata religio Cornuto est. ad Plancum, libro 10. 12. 8. a
Id iudicium è quo salus oblata est omnibus. pro Syl. 175. b
Is in custodia fuit regia, & vita oblata eius pœnæ est. pro Rab. 13
Quod diuinitus datum atque oblatum videtur. in Ver. 66. b

Multis sæpe in difficillimis rebus præsens auxiliū eius oblatum. 6. Verr. 96. a
Bonum quod à diis oblatum & datum est. pro Pomp. 13. b
Hanc tibi esse cum Dolabella odii causam ausus es dicere, quòd ab eo forori & vxori tuæ stuprum oblatum esse comperisses. 2. Philip. 99. a
Nostri in Repub. & quæ per vim oblatum stuprum voluntaria morte lueret, inuenta est. 5. de Finib. 114. a. De Lucretia.
Neque vt quicquam interesset inter intestinum & oblatum timorem. Acad. q. 13. & 46. b
Gaudeo mihi causam oblatam, in qua omnes sentiant, me ab illo alienatum. Att. 260. b
Oblatam sibi facultatè putauit, vt, & c. pro Cluent. 61. a. 3. in Catil. 51. a
Occasionem sibi ad occupandam Asiam oblatam esse arbitratur. pro Lege Manil. 2. a
Domus ardebat in palatio, non fortuito, sed oblato incendio. pro Domo sua, 49. a
Neque multi sunt, & diffugiunt qui sunt metu oblato. ad Senatium, lib. 15. 1. 14. a
Præsidia quæ oblata sunt contra arma Antonii. Att. 279. b
Quædam quasi impulsio oblata extrinsecus. Acad. q. 46. b
Ab aliquo oblata criminationes depellere. de Amic. 108. b
Adeundum eodem est, vt ne criminibus aut inferendis delectetur, aut credat oblati. de Amicit. 58. a
Officina, Vide Officium.
Officio.
Cur meis commodis officio simulato officis? pro S. R. 66. a
Nec mentis quasi luminibus officit altitudo fortunæ. pro Sestio, 129. b
Horum sententiis concisus officit Theopompus, elatione atque altitudine orationis suæ. de Clar. Orat. 170. b
At verò Diogenes liberius vt Cynicus, Alexandro roganti vt diceret siquid sibi opus esset, Nunc quidem paululum, inquit, à sole. offecerat videlicet apricanti. 5. Tusc. q. 132. a
Iussissentque Claudium Cætimalū, qui ædes in Cælio monte habebat, demoliri ea quorum altitudo officeret auspiciis. 3. Offic. 85
Cui pecuniæ vita S. Roscii obstare atque officere videtur. pro Sexto Roscio, 4
Partitioni huic quæ officere videbuntur, propulsabimus. 1. de Inuent. 89. a
Quod cuiunque particula cæli officeretur, ita quauis esset procul, mutata lumina putabat. 1. de Orat. 87. a
Officiens.
Sin autem officiens signis mons obstruet altus. in Arato, b
Ipsa enim vmbra terræ, soli officiens noctem efficit. 1. de Nat. d. 71. a
Officium.
Officium, munus, opus. de Finib. 114. b
Officium est id, quod facere debet orator, finis cuius causa facere debet. de Inuent. lib. 1. 9
Officium, Græcè καὶ ἡμῶν. de Finib. lib. 3. 16
Mihi non est dubiū, quin quod Græci καὶ ἡμῶν, nos officium, id autem quid dubitas quinetiam in Remp. præclare caderet: nonne dicimus, c o s s. officium, Senatus officium? Att. lib. 16. 36
Quod autem ratione actum est, id officium appellamus. 3. de Finib. 89. a
Pietas, per quam sanguine coniunctis, patriæque beneuolis officium & diligens tributur cultus. 2. de Inuent. 241. a
Officium antiquum. pro Roscio Amer. 16
Officium commune, Græci καὶ ἡμῶν μέσον. Offic. 1. 13. Id est, medium officium appellant.
Contrarium officium est, maius damnum anteponi minori. Offic. 7. b
Officium inchoatum. de Finib. lib. 4. 12
Sed quoddam nobis officium iustum & pium debitū Reipub. nostræque dignitati videbatur. 6. fam. 3
Officium medium est, quod cur factum sit, ratio probabilis reddi potest. Offic. 1. 15
Officium medium quoddam est, iuxta Stoicos, quod neque in bonis ponatur, neque in contrariis. de Finib. lib. 3. 46

Officium quoddam medium dicitur, quoddam perfectum. Offic. 1. 13
 Officium meum agitur. 13. fam. 14. & 42
 Amoris, studii, pietatis, nullum officium à me defuit. pro Milone, 76. a
 Nullum officium referenda gratia magis necessarium est. Offic. 1. 71
 Officium munusque sapientiae in hominis cultu est occupatum. 4. de Finib. 58. a
 Omne officium quod ad coniunctionem hominum, & ad societatem tuendam valet, anteponendum est illi officio, quod cognitione & scientia continetur. Offic. 1. 221
 Perfectum officium, rectum opinor vocemus, quod Graeci *καρποῦσα*. Offic. 1. 13
 Nullum est officium tam sanctum atque solenne, quod non auaritia comminuere atque violare soleat. pro Quint. 12
 Officium in eo summum est. 13. fam. 49
 Bruti erit officium occurrere ei. de Diuinat. 130. & 153. b
 Officium necessitudinis. 1. in Verr. 8
 Officium & munus oculorum sine oculis extare non potest, possunt tamen oculi fungi suo munere. 1. de Diuin. 122. a
 Oratoris officium est, de his rebus posse dicere, quae res ad usum civilem moribus ac legibus constitutae sunt, cum assensione auditorum, quoad eius fieri poterit. 1. ad Herennium, 2
 Oratoris officium est, dicere ad persuadendum accommodatè. 1. de Orat. 68. a
 Officium oratoris singulare consumitur in inuentione rerum. 1. ad Heren. 16
 Peregrini officium est nihil praeter negotium suum agere. Offic. 25. b
 Humanitatis, officii, diligentiae plenae literae. Appio, lib. 3. 9. 1. a
 Praetermittendae autem defensionis, deserendique officii plures solent esse causae. 1. Offic. 41. a
 Officii antiqui homo. pro Quint. 48
 Summi officii homo. 16. fam. 6
 Officii deliberatio. 8. ad Att. 55
 Officii & finis differentia. 1. de Inuent. 10
 Officii fructus est officium ipsum. de Finib. lib. 2. 60
 Officii exquirendi tria genera. 16. ad Att. 29
 Qui primus erat officii gradus, à procuratore seruatus est. pro Quint. 11. b
 Nec villo casu arbitror hoc constanti homini posse contingere, vt vlla intermissio fiat officii. de Amic. 8. a
 Leuatio quaedam est, si minus doloris, at officii & debiti. ad Atticum, 194. b
 Rectè in senectute viuatur, quoad munus officii exequi & tueri possis. de Senect. 65
 Instruere aliquem ad omne officii munus. de Senect. 83. b
 Nullum officii onus cuiquam reliquum fecisti. epist. lib. 3. 52
 Dolores quosuis suscipere malle, quam deserere vllam officii partem. lib. 1. de Finib. 19
 Ac maximae partes istius officii sunt pueri Ciceronis. ad Atticum, lib. 6. 113. 3. a
 Officii plenus homo. 11. fam. 41. & 13. 26
 Apud me officii plus residere patior. 5. fam. 16
 Neque vlla officii praecipua firma, stabilia, coniuncta naturae tradi possunt, nisi aut ab iis qui solam (vt Stoici) aut ab iis qui maximè honestatem propter se dicant expetendam (vt Peripatetici.) Offic. 1. 9
 Vt nec medici, nec imperatores, nec oratores, quanuis artis praecipua perceperint, quicquam magna laude dignum sine vsu & exercitatione consequi possunt: sic officii conseruandi praecipua traduntur illa quidem, sed rei magnitudo vsu quoque exercitationemque desiderat. Officiorum, 1. 85, & 87
 Quis est enim qui nullis officii praecipuis tradendis philosophum se audeat dicere? Offic. 1. 7
 Fructum & praemium officii ab aliquo repetere. Antequam iret in exil. 2. a
 Mouere quid officii sui sit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 26
 In vita alicuius ratione summi officii desiderare. pro Quintio, 10. b

Officii sui rationem persolvere. 7. in Verr. 139
 Officii rationem ducere. pro Quint. 30
 Officii non commodi ratio ducenda. pro Sest. 17
 Vereri non debeo nequis hoc quod facio, nõ existimet summi officii ratione impulsus, coactumque suscepisse. in Verrem, a
 A religione officii declinare. 5. Verr. 2. a
 Officii repagula perfringere. 7. in Verr. 31
 Officii praetermissi reprehensio. 11. ad Att. 14
 Officii seruitutem testimonio astringere. pro Planc. 61
 Officii praesentis vicem recito. pro Sest. 7
 Officio deesse. 7. fam. 8
 Mulieres vix satis humanae, quae inimico animo ferant, quae vtraque officio pareat. ad Att. lib. 13. 280. 3. a
 Alicui muneri atque officio praesse. pro Font. 279. b
 Satisfacere officio suo. in Verr. 62. b
 Nulla enim vitae pars neque publicis, neque priuatis, neque forensibus, neque domesticis in rebus, neque si tecum agas quid, neque si cum altero contrahas, vacare officio potest. Offic. 1. 7
 Non tam mihi molestum fuit accusari abs te officium meum, quam iucundum requiri. epist. 18. b
 Is voluit ad hoc officium necessitudinis esse gratus. pro Mur. 67
 Hoc ad meum officium priuatarum rerum pertinet. ad Atticum, 277. b
 Quae res ad officium imperii tui pertinebunt, de his rebus nihil attingant. Quint. frat. 193. b
 Non conuenit enim, quum ad promerendum officium tam fuerim expeditus, vos ad referendam gratiam esse tardiores. Antequam iret in exil. 2. a
 In Syriam ad meum officium reuerti. epist. lib. 12. 15. 21. a
 Officium erga aliquem adhibere. 13. fam. 11
 Officium appellant Stoici, quod ratione actum sit. de Finibus, lib. 3. 46
 Conseruare officium erga patriam, aut parentes, aut alios sanguine coniunctos monet pietas. 2. de Inuent. 170. a
 Non sit contra officium non facere, & c. Offic. 7. b
 Officium conturbare. 13. fam. 9
 Vt commune officium censuræ communi animo defenderent. de Prouinc. 73. b
 Deferere officium. de Finib. 55. b
 Officium exequi. 3. ad Att. 23
 Officium calumniatoris esse, verba & literas sequi. 2. ad Herennium, 46
 Officium hoc & feci saepe, & saepius mihi facturus videor. 9. ad Att. 17. in epist. Cæsaris.
 Officium hoc pristinum ne intermittas. 11. ad Att. 51
 Persolvere officium receptum alicui. 7. Verr. 143
 Polliceri & deferre alicui studium, officium, operam, laborem suum. Cecinna, lib. 6. 6. 31. a
 Officium suum apud aliquem ponere. 13. fam. 77
 Officium amicitiae praestare. 14. fam. 10
 Officium suum praestare & probare. pro Font. 7. 4. fam. 15
 Filius, cui nos & charitate & amore tuum officium praestatueros non debes dubitare. 12. fam. 39
 Praetermittere officium erga aliquem. epist. 73. b
 Officium prodere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 25
 Interruptum varietate temporum officium cumulatè reddere. Licinio, lib. 5. 18
 Officium literarum ab aliquo requirere. 6. fam. 18
 Ita sit vt adsint, propterea quod officium sequuntur. pro Sext. Rosc. 1
 Quibus authoribus officium & fidem secutus esset. Diuin. lib. 1. 27
 Retinere officium. pro Cluent. 45. & Offic. 73. b
 Tribuere officium & cultum alicui. de Inuent. 82. b. 4. fam. 35
 Vt intelligas, homini amicissimo te tribuisse officium. epistoliarum, 55. b
 Tueri officium. Appio, lib. 3. 9. 4. a
 Vsurpare aliquod officium, abduci ab officio, intermittere officium. de Amicit. 8
 Ab officio discedat, si se destitutum queratur. 1. Offic. 48. a

De officio medio. de Finib. 102. b
 De officio perfecto & medio. de Finib. 109. b
 Omnis de officio duplex est quaestio: vnum genus est, quod pertinet ad finem bonorum: alterum, quod positum est in praecipis, quibus in omnes partes vsus vitae confirmari possit. Offic. 1. 13
 Officio sibi aliquem deuincire. 13. fam. 6
 Ex officio alicuius voluptatem capere. 13. fam. 57
 Officio singulari esse in aliquem. 5. fam. 13
 Fungi officio amici. epist. 72. b
 Fungi officio iustitiae. Offic. 42. b
 Fungi officio suo, & declarare officium suum. epist. 37. b
 In officio colendo sita vitae est honestas omnis, & in negligendo turpitudine. Offic. 1. 7
 Nicanor in officio est, & à me liberaliter tractatur. 3. ad Atticum, 43
 Tantum scribo, si erunt in officio amici, pecunia non deerit. ad Terentiam, lib. 14. 1. 11. a
 Spero Cyrum in officio fore. 2. ad Quint. frat. 6. 3. a
 Magnopere confido illum fore in officio. ad Att. 5. b
 In hoc officio, quod fuit praecipue meum. pro Dom. 216. b
 In officio manere. 4. ad Heren. 153
 In officio persoluendo dissimilis ratio pecuniae debita est. Postquam. 203. b
 In officio magno tempus ponere. 15. fam. 6
 Quos natura ipsa retinere in officio non potuit. pro Sexto Roscio, 42
 Officio incensae voluntates. 6. fam. 21
 Omni officio ac potius pietate erga te ceteris satisfacio omnibus. Lent. lib. 1. 1. 1. & 1. Verr. 25. a
 Vtrumuis saluo officio facere poteris. pro Sext. Rosc. 19. b
 Singulari in Rempublicam officio & fide vir. pro Sylla, 43. a
 Hi rem ad virum primarium, summo officio ac virtute praeditum, M. Marcellum, & c. 3. in Verr. 95. a
 Officia vel merita potius. epist. 200. b
 Officia ab initiis naturae proficiuntur. de Finib. lib. 3. 18
 Officia quae ex communitate ducuntur, aptiora sunt naturae, quam ea quae ex cognitione. Offic. 1. 212
 Singularum virtutum certa quaedam sunt officia ac munerata. de Orat. 140. b
 Et ad nostras utilitates officia antè collata. Offic. 1. 69
 Cumulata erant officia vitae. Tusco. q. lib. 1. 98
 Grata alicui officia. ad Att. lib. 13. 277. 1. a
 Officia mea & studia parum antea luxerunt. 3. ad Att. 23
 Magna eius in me non dico officia, sed merita. epist. 125. b
 Quae officia mea fuerunt, omnia ei praestiti. epist. 56. b
 Officia multa inter nos intercedunt. 13. fam. 87
 Omnia officia à me in te profecta sunt. epist. 61. b
 Officia oratoris quemadmodum ad orationem accommodentur. 1. ad Heren. 3
 Tua erga se officia plena tui suauissimi studii attulerunt. 7. ad Atticum, 55
 Officia iustitiae studiis officiisque scientiae praeposenda. Officiorum, 1. 217
 Sunt etiam officia quaedam aduersus eos seruanda, à quibus iniuriam acceperis. Offic. 1. 51
 Officia quaedam sunt, quae aliis magis, quam aliis debeantur: vt vicinum citius adiuueris in fructibus percipiendis, quam aut fratrem, aut familiarem: at si lis in iudicio sit, propinquum potius & amicum, quam vicinum defenderis. Offic. 1. 85
 Officia seruata. Academ. q. ed. 2. lib. 1. 26
 Vel quia huius ipsius in illum ordinem summa officia quaesturae tribunatusque constabant. pro Planc. 263. b
 Officia summa mutuo inter nos certatim constiterunt. 10. fam. 80. in epist. Lepidi.
 Mea in te summa necessitudinis officia constabunt. epistoliarum, 32. b
 Nihil ab illo factum est, quo minus mea in te officia constarent. Att. 177. b
 Officia tua in me domestica, forensia, urbana, prouincialia, & c. 16. fam. 6

T. Pomponius homo omnium in te studiorum & officiorum maximè conscius. Antonio, lib. 5. 5. 2. a
 Stoici mihi videntur fines officiorum paulò longius, quam natura vellet, protulisse. pro Mur. 539. b
 Qui neque tantorum officiorum impensam egisti in patriam. Antequam. 195. b
 Officiorum institutum. pro Mur. 65
 Lex quasi officiorum magistra. de Nat. d. 1. 30
 Officiorum meorum pietate. 10. fam. 50. in epist. Planci.
 Cum summa testificatione tuorum in se officiorum. epistoliarum, 2. b
 Etenim si in eos, quos speramus nobis profuturos, non dubitamus officia conferre: quales in eos esse debemus, qui iam profuerunt? Offic. 1. 71
 Conferre multa & magna officia in aliquem. pro Flac. 41. a. 13. fam. 39
 Officia mea ei non defuisse, tute es testis. 2. fam. 13
 Officia describere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 104
 Qui officia deserunt mollitia animi. lib. 1. de Finib. 26. Id est, laborum & dolorum fuga.
 Desyderare officia ab aliquo. Antonio, lib. 5. 5. 3. a
 Non officia dico, sed merita. 11. fam. 18
 Officia magna & mutua nostra inter nos esse. 13. fam. 68
 Torquato nostra officia grata esse facile patior, eaque augere non desinam. ad Att. lib. 13. 277. 1. a
 Massinissa senex omnia regis officia & munera exequitur. de Senect. 30. ad Att. lib. 3. 55. 6. a
 Expectare officia ab aliquo. Lent. lib. 1. 6. 4. a
 Odiosum sanè genus hominum officia exprobrantium. de Amicit. 62. a
 Officia meminisse debet is, in quem collata sunt, non commemorare qui contulit. Læli. 62
 Praestare officia urbana alicui. ad Att. lib. 9. 178. 3. a
 Officia ponderare. 2. fam. 8
 Officia & seruata, praetermissaque, media inter rectè facta & praue putabat Zeno. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 26
 Omnia officia eò referunt, vt adipiscamur principia naturae. de Finib. lib. 3. 18
 Retinere officia. pro Cluent. 105. a
 Officia omnia diligenter sanctèque seruaui. epist. 73. & de Finibus, 109. b
 Suscipere officia & partes pro dignitate alicuius. Appio, libro 3. 10. 5. a
 Officia, quae illi tempore tribui potuerunt. epist. 51. b
 Officia omnia tueri. 3. fam. 31
 Deseri ab officiis amicorum. Cic. F. Metello, lib. 5. 8
 Ab officiis cuiusdam quid expectare. 13. fam. 39
 Officiis aliquem attingere. 7. in Verr. 67
 Officiis certemus inter nos. 7. fam. 54
 Officiis suis aliquem complecti. 13. fam. 43
 De officiis legationis aliquid attendere. 12. Philip. 337
 Quum multa sint in philosophia & grauias & vitia, accuratè copiosèque à philosophis disputata, latissimè patere videntur ea quae de officiis tradita ab illis & praecipua sunt. Offic. 1. 7
 Aut officiis debitis, aut rerum necessitatibus euenit. lib. 1. de Finibus, 26
 In omnibus officiis tribuendis videndum erit, quid euique maximè necesse sit, & quid quisque nobiscum, vel sine nobis, aut possit consequi, aut non possit. Offic. 1. 85
 Cum canes fungantur officiis luporum. ad Heren. b
 Officiis meis vincam cogitationes tuas. 5. fam. 35
 Officiis omnibus quae illi tempore tribui potuerunt. 4. familiarium, 20
 Peto abs te pro nostra coniunctissima necessitudine, plurimisque officiis paribus ac mutuis, vt voluntate, autoritate, studio tuo perficias, vt, & c. Thermo, lib. 13. 76
 Officiis mutue respondere. C. F. Pompeio, lib. 5. 7. 4. a
 Quamobrem omnibus officiis amicitiae seruatis, ne hoc quidem praetermittendum esse duxi, te vt hortarer, & c. Sestio, lib. 5. 48
 Officiis aliquem sustentare. Post redit. in Senatu, 18
 Officiis scientiae praeposenda sunt officia iustitiae. Offic. 31. b
 P. i.

Officiosus.

Officiosus dolor. 3. Tusc. q. 11. 3. a. dicitur qui ex iusta causa suscipitur, & cuius probabilis ratio reddi potest.

Vir purus, pudens, humanus, officiosus, liberalis. pro Milone, 103. b. pro Rosc. Com. 10. a

Diligens & officiosus homo. ad Att. lib. 13. 293. 3. a

Hominem prudentem & officiosum cognosces. Octavio, lib. 13. 22. 6. a. 1. de Inuent. 51. a

Quos tu si sodales vocas, officiosam amicitiam nomine inquinas criminoso. pro Planc. 37

Homines autem ipsi Lampfacent tum summè in omnes ciues Romanos officiosi. 3. Verr. 42. a

Propter officiosos labores meos, nonnulla apud bonos gratia. pro Mil. 9. a

At tanto officiosior, quam ceteri: pro Rosc. Amer. 1

Officiosior in aliquem. 13. fam. 81

Equidem si ex omnibus esset eligendum, nec diligentior, nec officiosior facile delegissem Vestorio. ad Atticum, lib. 13. 293. 3. a

Denotius autem Trib. pleb. est ille quidem in me officiosissimus. ad Quint. frat. lib. 1. 4. 3. a

Officiosissimus in omnes. 13. fam. 11

Officiosissima natio candidatorum. pro Mur. 63. & in Pis. 42

Officose.

Qua de re quum ad me ita suauiter, diligenter, officiosè, humaniter scripseris, ut non modò te hortari amplius non debeam, sed ne expectari, & c. ad Att. lib. 1. 15. 2. a

Quorum plerique aut queruntur semper aliquid, aut etiam exprobrant, eoque magis si aliquid habere se putat quod officiosè, amicè, & cum labore aliquo suo factum queant dicere. de Amicit. 62. a

Quæ inimico animo ferant, quum vtraque officiosè pareat. ad Attic. lib. 13. 280. 3. a

Sed illa officiosius, quod, & c. ad Att. 88. b

Officina.

Domus Isocratis quasi ludus quidem atque officina. de Claris Orat. 167. b

Domus Isocratis officina habita eloquentiæ est. Orat. 200. b

Opifices omnes in fordida arte versantur, nec verò quicquam ingenuum potest habere officina. 1. Offic. 209

Officina armorum. in Pis. 98. b

Quæstuosissima falorum commentariorum & chirographorum officina. 2. Philip. 55

Officina dicendi. 2. de Orat. 31. a

Officina nequitiae, & diuersorum flagitiorum. pro Roscio Amer. 79. a

Clarissima rhetoris officina. 2. de Orat. 31. a

Instituit officinam Syracusis Verres. 6. Verr. 48. a

Non enim est tale, ut in arce poni possit, quasi Minerua illa Phidiae: sed tamen ut ex eadem officina exisse videatur. in Praef. Parad. 6

Instruxerunt quasi officinas sapientiae philosophi. 1. de Legibus, 53. a

Offirmo.

Cæteras philosophorum disciplinas, non modò nihil adiuuare arbitror, neque offirmare quò meliores simus, sed ipsam deprauare naturam. de Fi. 92. b. Alii legunt affirmare.

Offundo.

Tu tuis maioribus vitæ, quam turpiter egisti, magnas offudisti tenebras. in Sal. 172. b. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 57

Siquid tenebrarum offudit exilium. 3. Tusc. q. 139. a

Philosophia, quæ lucem eriperet, & quasi noctem quãdam rebus offunderet. de Nat. d. lib. 1. 5

Ergo ut illis aqua, sic aer crassus nobis offunditur. 4. Academicarum, 144. a

Ut enim obscuratur & offunditur luce solis lumen lucernæ. 3. de Finib. 69. a

Offusus.

Cum ignis oculorum cum eo igne, qui est ob os offusus, se confudit & contulit. de Vniuers. 61

Hic error & hæc indoctorum animis offusa caligo est. Tusc. q. 129. b

Qui tanquam si offusa Reipub. sempiterna nox esset, ita

ruebant in tenebris, omniãque miscebant. pro R. Am. 55

Quod in naufragio Reip. tenebris offusus demerso populo, & c. pro Domo sua, 241. b

Olbia.

Literas tuas nauta attulit Olbia datas. 2. ad Quint. frat. 16. Oppidum Sardiniae.

Olbiensis.

A te post illam Olbiensem epistolam, nullas literas accepi. 2. ad Quint. frat. 12

Olea.

Agricola cum florem oleæ videt, baccam quoque se videre putat. de Diuinat. 111, & 103. b

Eius fundi extremam partem, oleæ directo ordine definiunt. pro Cecin. 289. b

Sempiternam oleam in arce tenere potuerunt Athenæ. 1. de Legibus, 1

Oleis & lucanicis tuis solebam antea delectari. 9. fam. 40

Olearius.

Cella olearia. Top. 222. & de Senect. 89. b

Oleaster.

Hominem suspendi iussit in oleastro quodam. in Ver. 159. b

Oleum.

Non dessemus, ne opera & oleum philologiæ nostræ perierit, sed conferamus tranquillo animo. ad Atticum, libro 2. 32. 2. a

Aristæus olei inuentor. in Verr. 230. b

Nitidum quoddam genus verborum & lætum: sed palæstræ magis & olei, quam huius ciuiliis turbæ & fori. 1. de Orat. 40. a. Id est, accommodatum concionibus & iudiciis.

Nam hæc quoque nisi tanquam lumini oleum instillet, extinguuntur senectute. de Senect. 32. a

Nam quid ego te athletas putem desiderare, qui gladiatores contempseris, in quibus ipse Pompeius confitetur se & operam & oleum perdidisse: Mario, lib. 7. 1. 11. a

Ante lucem quum scriberem contra Epicureos, de eodem oleo & opera exaravi nescio quid ad te, & ante lucem dedi. ad Att. lib. 13. 50

Oleo.

Malè olet omne cœnum. 4. Tusc. 84. a

Ex Academia nihil olet Epicurus, nihil ne ex Lyceo, nihil ne è puerilibus disciplinis. 1. de Nat. d. 50

Quid illud: non olet unde sit: quod dicitur, & c. Orat. 211. b

Sed tamen erant ornata hoc ipso, quod ornamenta neglexerant: & ut mulieres, ideo bene olere, quod nihil olebat, videbantur. ad Att. lib. 2. 1

Et magis laudari quod cœram, quam quod crocum olere videatur. 3. de Orat. 55. a

Nonne ipsum caput & supercilia illa penitus abrafa olere malitiam, & clamitare calliditatem videntur: pro Roscio Comædo, 11. Id est, significare.

In qua nihil sonare aut olere peregrinum possit. 3. de Oratore, 25. a

Olens.

Bene olens. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 22

At in malè olentem, video me à te circūueniri. 2. de Or. 138. a

Olfacio.

Ut ea quæ gustemus, olfaciamus, traçtemus, audiamus, & c. 5. Tusc. q. 155. a

Nunc quisnam tam abstrusus vsquam nummus videtur, quæ non architecti huiusce legis olfecerint: de L. Agr. 6. a

Cernere, audire, gustare, olfacere, tangere aliquid. 2. de Diuinatione, 13. a

Olim.

Quando ad amorem meum aliquantum olim discedes addidisti. epist. 255. b

Ante lucem inambulabam domi, ut olim candidatus. ad Atticum, 90. b

Qui mihi dixit olim, & c. ad Att. 154. b

Locus ille animi nostri, stomachus vbi habitabat olim, concaluit. ad Att. lib. 4. 85. 15. a

Loquebantur olim sic. 2. de Orat. 98. a

Vtinam coram tecum olim potius, quam per epistolas. ad Atticum, 172. b

Nec nos arbitror victoriæ præmiis ductos patriam olim reliquisse, & c. epist. 78. b

Olitor, Vide post Olusculus.

Oliua.

Inuentor oliuæ Aristæus dicitur. 3. de Nat. d. 60. a

Si ex oliua modulatè canentes tibi nascerentur, & c. de Natura deorum, 2. 17

Oliuetum.

Facere oliuetum in iugeribus, & vineas in eis instituere. 2. de Lege Agr. 69. a

Vineta, segetes, oliueta, vbertatem frugum & fructuum, omnem denique commoditatem, prosperitatemque vitæ à diis se habere. 3. de Nat. d. 125. a

Quid de pratorum viriditate, aut arborum ordinibus, aut vinearum oliuetorumve specie dicam: de Senect. 53. a

Quid de vitibus oliuetisque dicam: de Nat. d. lib. 2. 233. a

Olla.

Implere ollam denariorum. 9. fam. 44

Olli, pro Illi.

Is dictus est ollis popularibus olim, qui, & c. de Cl. Or. 169. b

Ollisque ad honoris amplioris gradum is primus ascensus esto. 3. de Legib. 9. a

Olusculus.

Lancibus & splendidissimis canistris olusculis nos soles pascere. ad Att. lib. 6. 12

Olitor.

Excita Phædrum ut hortum ipse conducat, sic olitorè commouebis. epist. lib. 16. 18. 4. a

Olympia, vrbs.

Ludis Olympiæ memoriæ proditum est. de Nat. d. 2. 5

Olympiæ per stadium ingressus esse dicitur Milo, cum humeris bouem sustineret viuum. de Senect. 83. b

Cum Olympiam venisset, in maxima illa quinquennali celebritate ludorum. Tusc. q. 172. b. de Orat. 154. b

Olympia, orum, ludi.

Sed ut pugiles in exercitiis etiam si pugnos & plagas Olympiorum cupidi ferre possunt, & c. de Clar. Orat. 131. a

Ab Olympiis coronam petere. de Orat. 243

Olympias.

Olympias, Alexandri mater. 2. de Nat. d. 51. Draconem aluit. Diuin. lib. 2. 104

Olympius.

Olympii Iouis simulachrum. Orat. 4

Olympii Iouis templum Syracusis. 6. in Verr. 106

Olympiacus.

Victoria Olympiaca. ad Att. lib. 16. 334. 8. a

Quasi si quis ad Olympiacum venerit cursum. ad Her. 24. b

Olympionices.

Nobilis Olympionices Diagoras Rhodius. Tusc. q. lib. 1. 99

Acinas pugil Olympionices, quod est apud Græcos propè maius & gloriosius, quam Romæ triumphasse. pro Flac. 24

Præmium Olympionicarum capere. 2. de Inuent. 228. a

Olynthus.

Vrbem antiquam, & omnibus rebus auctam, & ornatam Olynthum cepit P. Seruilius. 3. Verr. 37

Omen.

Sic aquilæ clarum omen firmavit Iupiter. 1. de Diuin. 173. a

O præclare coniectum à vulgo in illam prouinciam omen communis famæ atque sermonis, quum, & c. 4. Verr. 12

Qui quidem discedens necum ita locutus est, ut eius oratio omen fati videretur. 9. Philip. 263. a

Etenim si tanta in illis comitiis religio est, ut adhuc semper omen valuerit prærogatiuum: quid mirum est in hoc facilitatis famam sermonemque valuisse: pro Mur. 37

Cæcilia exiuit in quoddam sacellum omnis capiendi causa. 1. de Diuinat. 167. a

Tum ille, Accipio omen, inquit, mea filia. de Diuin. 101. b

Quod Iupiter omen auertat. ad Brut. 27

Quid Bestiam qui se Consulatum in Bruti locum petere profiteretur: atque hoc quidem detestabile omen auertat Iupiter. 11. Philip. 296. a

Auertite & detestamini quæso hoc omen dii immortales. 4. Philip. 159. a

Quod dii omen obruant. de Arusp. resp. 38. a

Neque solum deorum voces Pythagoræ obseruauerit, sed etiam hominum quæ vocant omina. 1. de Diuin. 165. a

Bonis omnibus, qui hostias ducerent, eligebantur. de Diuinatione, 101. b

Exierunt malis omnibus atque execrationibus duo Vulturii. pro Sestio, 60

Nullum auspiciis, funestis omnibus omniū. pro Clu. 20. b

Proficiscantur legati optimis ominibus. 12. Philip. 331. a

Omnibus bonis vel tristibus aliquem exeuntem persequi. in Pis. 86. Appio, lib. 3. 12. 6. a

Ominor.

Melius quæso ominare, inquit Brutus. de Clar. Orat. 184. a

Malo enim alteri quam nostræ ominari: neque tantum de nostra, sed de omni Republica disputo. 2. Offic. 109. a

Omitto.

Omitto ac negligo cætera: sua confessione induatur ac iuguletur necesse est. 7. Verr. 130. a

Sed hæc omitto, illud quæro, & c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 86

Omitto illa vetera, quod istum in Rempublic illi aluit, & c. ad Atticum, 119. b

Pietatem & humanitatem hic omisit, ut id quod vile videbatur, neque erat, assequi posset. 3. Offic. 47. a

Deinde, si me amas, omitte Atticum Ciceroni tuo. 16. ad Atticum, 47

Omitte ista quæ nec percontari, nec audire sine molestia possumus. 1. Acad. 3. a. Id est, define quærere.

Sed ille, Ades, inquit, animo, & omite timorem Scipio: & quæ dicam, trade memoriæ. in Somn. Scip. 5. a

Quod facinus in alienum hominem illatum seuerè acciperet, id omisit curare in hospite: pro Cæl. 49. b

Ut alia omittam, hoc fati est. pro Quint. 47. a

At de me omittamus. pro Rab. Posth. 128. b

Omittamus de reitu Gabini, & c. in Pis. 9. b

Plurimum interest, sed ista omittamus. 4. Acad. 95. a

Itaque omittamus lugere. de Clar. Orat. 189. b

Nauigationem primam, dummodo idonea tempestas sit, ne omiseris. Quint. frat. lib. 2. 8. 6. a

Omittere omnem timorem. Tusc. q. lib. 2. 57

Voluptates omittantur, maiorum voluptatum adipiscendarum causa. lib. 1. de Finib. 29

Omissus.

Omissa controuersia, oratio omnis ad misericordiam tuam conferenda est. pro Lig. a

Noli id putare omnino à me esse omissum, si quid est tibi remissum atque concessum. pro Syl. 176. b

Omnis.

Vsq̄uedum inueniretur qua ratione res ab vstitata consuetudine recederet, & in hoc singulare iudicium causa omnis concluderetur. pro Quint. 45. Id est tota.

Omnis illa vrbana & perdita plebs. ad Att. lib. 7. 123. 8. a

In Galliam ad te ipsum venit, in agrum communem, & denique vbi non modò res erat, sed ratio quoque omnis, & omnes literæ. pro Quint. 20. a

Quod omne est, id non cernitur ex alio extrinsecus. Diuin. lib. 2. 80

Omne quod ex se connexum est, verum est. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 89

Omne præterea quod esset infinitum. de Nat. d. 1. 21

Omne infinitum esse, quum nihil habeat extremum, Epicuri ratione comprobatur. Diuin. lib. 2. 80

In profundenda voce omne corpus intenditur. Tusc. 187. b

Omne tale flagitium. de Senect. 36. a

Omne illud permistum, ex quo hæc secuit, consumpserat. de Vniuers. 31

Omne quod ortum est, mortalitas consequitur. de Natura deorum, 1. 20

Omni huic sermone propositum est, non ut ingenium & eloquentiam meam perspicias, & c. de Clar. Orat. 177. a

Non omnem frugem neque arborem in omni agro reperire possis. pro Rosc. Amer. 45. a

Vim vitalem per omnem mundum pertinentem. de N. d. 2. 18

Sanguinem omnem profundere mater cupit. pro Clu. 23. a

Sed ita compressa est, ut mihi videamur omne iam ad tempus ab illo duntaxat fordissimum periculo tuti futuri. ad Cassium, lib. 12. 1. 3. a

Omne cælum, totamque cum vniuerso mari terram mente complexum, voluptatem petere si dicemus, mellis causa dicemus tanta molitum. 2. de Finib. 178. a

In omne corpus sanguis per venas infunditur. 2. de Natura deorum, 28. a

Vnum tibi si persuaseris, non hoc esse tui muneris, si quid rogatus fueris, ut facias, sed totum tuum esse onus, perfrictus. epistolarum, lib. 6. 7. 16. a

Et ab omni, quod turpe est, fugiamus. Offic. 26. b

Tota mente atque omni animo intueri aliquē. 2. de Or. 50. a

Erat non solum domus mea, sed totum palatium, Senatu, Equitibus Romanis, ciuitate omni, Italia cuncta referunt. in Pisonem, 8. a

Omni contentione pugnatum est, ut lis hæc capitis æstimator. pro Cluent. 92

Tetra enim res est, misera, detestabilis, omni contentione, velis, ut ita dicam, remisque fugienda. 3. Tusc. 43. a

Omni ergo ratione colenda & retinenda iustitia est. 2. Officiorum, 59. a

Quare talis improborum consensus non modo excusatione amicitia tegenda non est, sed potius omni supplicio vindicanda est. de Amicit. 40. a

Eo tempore omni Neapoli fui. pro Syl. 12. a

Omnes vim & naturam diuinam esse arbitrantur. Tusc. lib. 1. 25

De amicitia omnes ad vnum idem sentiunt. de Amic. 72

Omnes omnium generum, ætatum, ordinum, viri ac mulieres omnis fortunæ ac loci. in Pis. 90. b

Omnes omnium ordinum homines. pro Rab. perd. reo. 14. a

Omnes mortales omnium generum, & c. in Pis. 100. b

Omnes omnium ortus, quicumque gignantur in omni terra quæ incolatur, eosdem esse, & c. 2. de Diuinat. 137. a

Omnes ferè philosophi omnium disciplinarum. 5. Tusc. 130. a

Omnes qui vbique sunt, qui Latine sciunt. 2. de Finib. 20. a

Omnes quicumque Romæ ludos faciunt. Quint. frat. 295. b

Omnes te dii, homines summi, medi, infimi, ciues, peregrini, viri, mulieres, liberi, serui oderunt. in Ant. 157. b

Omnia quæ mouentur, interuallis mouentur. Acad. quaest. edit. 2. lib. 1. 20

Omnia in perfectis & maturis meliora. de Nat. d. 2. 28

Omnia misera, sed hoc nihil miserius. 9. ad Att. 56

Omnia omnium miseriarum plenissima. 2. ad Att. 64

Omnia mihi cum eo sunt. 13. fam. 1

Quasi omnia sint mihi in eo. 15. fam. 39

Omnia quæcunque in hominum disceptatione cadere possunt, bene sunt oratori dicenda. 2. de Orat. 4. a

Qui non aliqua in re vna separatim elaborauerunt, sed omnia quæcunque, & c. comprehenderunt. de Orat. 85. b

Non omnia quæcunque loquimur, ad artem sunt reuocanda. de Orat. 112. b

Mæque hortantur ut magno animo sim, ut omnia summa sperem. ad Att. lib. 11. 214. 5. a

Perfecta ab Lucullo hæc sunt omnia, ut vrbs fidelissimorum sociorum defenderetur, ut omnes copiarum regis diuturnitate obsidionis consumerentur. pro Mur. 31. a

Quis omnium, & c. nemo omnium, & c. pro Marc. 134. b

Qui est enim omnium, qui, & c. Tusc. q. 241. b

Nihil est enim omnium, quæ in philosophia tractantur, quod grauius dicatur. Tusc. q. 228. b

Nam cæteræ res neque temporum sunt, neque ætatum omnium, neque locorum. pro Arch. 188. b

Omnium ferè artium commune est, ut suis, hoc est, propriis vtantur verbis, quibus vulgus non vtitur. Acad. quaest. edit. 2. lib. 1. 19

Κεφαλαίων omnium, nequid, & c. 5. ad Att. 33

Ex omnium omnibus flagitiis nullum turpius vidi, nullum audiui, quàm quod, & c. 2. Philip. 83. a

Vnus omnium loquacissimus. 8. ad Att. 15. Sub. hominum.

Omnium nequissimo qui sunt, qui fuerunt, qui futuri sunt. 11. fam. 34

Longè omnium, quicumque scripserunt, aut loquuti sunt, extitit & grauitate princeps Plato. in Orat. 34. a

Epistolas mihi legerunt plenas omnium in me probrorum. 11. ad Attic. 20

Omnium rerum vna est definitio comprehendendi. Acad. quaest. edit. 1. lib. 2. 119

Omnium rerum potestate dominatūque dignissimum. de Natura deor. 2. 22

Omnium cæterarum rerum oratio, mihi crede, ludus est, & c. de Orat. 115. b

Omnium sermonibus vapulare. ad Att. lib. 2. 19. 1. a

Subeundus est vsus omnium. de Orat. 97. b

Omnibus omnes opes concesserim. 9. fam. 11

Omnes dissipatos congregare, & ad societatem vitæ conuocare. Tusc. q. lib. 1. 50

Inter omnes omnium gentium sententia constat. de N. d. 2. 10

Omnes quum secundæ res sunt maximè, tum maximè meditari secum oportet, quo pacto aduersam ærumnam ferant. ex Phormione Terent. Tusc. q. lib. 3. 27

Omnes igitur partes mundi tangam. de Nat. d. 2. 18

Rectè eius omnia dicentur, qui scit uti solus omnibus. de Finib. lib. 3. 59

Omnia esse in Bruto tuo. 12. fam. 17. Id est, spem omnem.

Omnia pollicitum esse, multò verò plura & maiora fecisse. 13. fam. 48

Omnia prius arbitratus sum fore, quàm vt, & c. 8. ad Att. 36

Hic omnia facere omnis debet, ne armis decernatur. 7. ad Atticum, 16

Omnia habeo à te. 16. fam. 11. Id est, omnia à te mihi data existimabo.

De publicis negotiis quæ vis ad te Tironem scribere, negligentius ad te antè scribebam, quod omnia minima, maxima ad Cæsarem mitti sciebam. ad Q. frat. lib. 3. 17. 1. a

Omnia potius subire, quàm id pati. 8. fam. 35. in epist. Cælii.

Decem viros portitores omnibus omnium pecuniis constitui. contra Rul. 78. b

Quamobrè velim ita & ipse ad me scribas de omnibus minimis, maximis, mediocribus, ut ad hominem amicissimum. Licinio, lib. 5. 8. 16. a

Nec me vlla res magis angit ex omnibus. Att. 253. b

De re, quam tu ex omnibus maximè probas. Tusc. 218. b

M. Piso maximè ex omnibus Græcis doctrinis eruditus. de Clar. Orat. 186. b

Ex omnibus Latinis huius verbi vim vel maximam semper putavi. de Orat. 110. b

Ex omnibus oratoris laudibus longè ista est maxima, inflammare, & c. de Clar. Orat. 190. b

Aculeo, quæ Crassus dilexit ex omnibus plurimum. de Or. 108. b

Ex omnibus princeps Gorgias ausus est in conuentu poscere, qua quisque de re vellet audire. 3. de Orat. 71. a

Non electus vnus, qui maximo ingenio, sed relictus ex omnibus, qui minimo periculo possem dicere. pro S. R. 19. b

Soli ex omnibus aurea statua statuta est: id est Gorgias. de Orat. 154. b

Stoici soli ex omnibus philosophis dixerunt, & c. de Or. 148. b

Ex omnibus tuis studiis in me hoc scito mihi gratissimum esse, & c. Att. 245. b

Vnus ex omnibus amicis certè efficiam ut maximè latere. ad Att. lib. 3. 55. 5. a

Et si vnus ex omnibus minimè sum accommodatus, & c. epist. 71. b

Hic est vnus homo ex omnibus, quo præsertim, & c. de Or. 94. b

Si vnus ex omnibus exoptandus esset. epist. 20. b

Ille erat vnus timendus ex omnibus. in Cat. 114. b

Sin quærimus quid vnum excellat ex omnibus, docto oratori palma danda est. de Orat. 156. b

Cum te vnum ex omnibus maximè natum aptumque cognossem. de Orat. 93. b

Gustatus est sensus ex omnibus maximè voluptarius. de Orat. 152. b

Omnibus his, quæ visa sint, veris adiuncta esse falsa, quæ à veris nihil differant: ea quum talia sint, nihil posse comprehendere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 40

Omnibus mensibus vigesimo die lunæ aliquid facere. 1. de Finib. 161. a

Exercitus is, cui præpositus est sapiens, & callidus imperator, omnibus partibus commodius regitur, quàm is qui stultitia & temeritate alicuius administratur. 1. de Inuēt. 74. a

Neque enim ratio afferri potest, cur, si cuiquam nouo ciui potuerit adimi ciuitas, non omnibus patriciis, omnibus antiquissimis ciuibus possit. pro Cecin. 73. a

Vna est pro omnibus. 11. ad Attic. 21. Id est, inter omnes vel maxima.

Vidētis iam p. c. omnibus rebus & modis constructam & coaceruatam pecuniam Decemuiralem. de Leg. Agr. 8. a

Nullum esse pilum omnibus rebus talem, & c. Acad. quaest. edit. 1. lib. 2. 76. Hoc est, per omnia similem alteri pilo.

Omnibus rebus vrgeor, quas sustinere vix possum. 11. ad Atticum, 21

Quos quidem omnibus sententiis vleiscor, & persequor omnibus bonis approbantibus. ad Brut. 3. 4. a

Omnino.

Omnino ad ducentos. 2. ad Quint. frat. 1

Theopompus & Ephorus ab Isocrate magistro impulsis, se ad historiam contulerunt, causas omnino nunquam attigerunt. 2. de Orat. 3. a

Poetas omnino non conor attingere. de Orat. 114. b

Plurimum quidem & poetis nostris, omninoque Latinis & literis luminis & verbis attulisti. 1. Acad. q. 14. a

Post verò Lepidum, Carbonem, Gracchos: deinde ita magnos nostram ad ætatem, ut non multum, aut nihil omnino Græcis cederetur. 1. Tusc. 9. a

Omnino fortis animus & magnus duabus rebus maximè cernitur. 1. Offic. 94. a

Perfeceratque fortuna nequid tale scribere possem, aut omnino cogitare. ad Nigidium, lib. 4. 13. 2. a

Omnino, aut certè facilius labore alicuius & studio quædam consequi. pro Corn. Balbo, 34. a

Hoc genus & cætera necessaria, & omnino omnis argumentatio, & eius reprehensio quandam vim continet, & latius patet, quàm sic exponitur. 1. de Inuent. 99. a

Ista siue beatitas, siue beatitudo, vtrumque omnino durum. de Nat. d. 20. b

Omnino est amans sui virtus. de Amic. 80. a

Quid enim est omnino ipsum diu? pro Marc. 135. b

Quod amici genus adhibere, omnino leuitatis est. de Amicitia, 78. a

Miserrima est omnino ambitio, honorumque contentio. 1. Offic. 123. a

Omnino omnium horum vitiorum atque incōmodorum vna cautio est, atque vna prouisio, ut ne nimis citò diligere incipiamus. de Amic. 67. a. Hoc est, vna omnino cautio atque vna prouisio est.

Aptissima omnino sunt Scipio & Læli, arma senectutis, artes, & c. de Senect. 8. a. Id est, quàm aptissima, aut omnino aptissima.

Impedimento omnino hæc fuerunt. Tironi, lib. 16. 10. 4. a

Quinque omnino fuerunt, qui illum vestrum innocentem Oppianicum, & c. absoluerent. pro Cluent. 62. a

Is omnino seruus in familia non erat, cum statim exhiberi iubet. 7. Verr. 14. a

Nego illum adolescentem, quem statim epoto poculo mortuū esse dixisti, omnino illa die esse mortuū. pro Cl. 134. a

Epulabar igitur cū sodalibus omnino modicè. de Sen. 41. a

Omnino illud honestum, quod ex animo excelso magnificè quærimus, animi efficitur, non corporis viribus. 1. Offic. 111. a

Omnino omnis eruditionis expers vir. 2. de Orat. 1. a

Mihi perdifficile esse contra tales oratores, non modò tantam causam perorare, sed omnino verbum facere conari. pro Quint. 51. a. Id est, quouis modo.

Cui cum cuperem mederi, cupiditates certorum hominum impedimento mihi fuerunt omnino. epist. 260. b

Vix, aut omnino non posse fieri. ad Att. lib. 3. 65. 3. a

Nunquam improbi ciues habuerunt paratiorem ducem omnino. epist. 262. b

Omnino præclare te habes. 4. Verr. 106. a

Omnino amicitia confirmatis iam ingenii iudicanda sunt. de Amicit. 11. b

Cum defensionum laboribus, aut omnino, aut magna ex parte esse aliquando liberatus. 1. Tusc. q. 1. a

Vis & iniuria & omnino omne quod obfuturum est. de Inuentione, 82. b

Quod verò Maximum fratrem, egregium virum, omnino sibi nequaquam parem. de Amicit. 61. a

Perscribere diligentissimè omnino aliquid. ad Atticum, libro 6. 114. 11. a

Omnino qui Reipu. præfaturi sunt, duo Platonis præcepta teneant. 1. Offic. 120. a

Omnino pugnas, sed cum aduersario facili. 4. Acad. 148. a

Et tamen quantum & cuiusmodi, & omnino quale sit quaeritur. de Inuent. 44, & 45. b

Omnino omnia se facturum recepit. 5. ad Att. 24

Nequis omnino regem reduceret, cui scis intercessum esse. Lentulo, lib. 1. 7. 13. a

Omnino res tota in mensem Ianuarium reiecta erat. ep. 63. b

Omnino relinquendum. 5. Verr. 68. a

Hos autem omittamus, qui omnino nusquam reperiuntur. de Amicit. 20. a

Semel omnino. 15. ad Att. 31

Omnipotens.

-teque omnipotens

Neptune inuoco, & c. 4. Tusc. q. 119. a

Omniumagus.

Quæ eadem Diana omniumaga dicitur: non à venando, sed quod in septem numeratur tanquam vagantibus. 1. de Nat. deor. 51

ὁμοῦσία, Latine conuentientia. de Finib. lib. 3. 17

ὁμοπλοία alicuius. 16. ad Att. 1

ὁμοπλοία vti. 16. ad Att. 11

Onager.

Erat præterea cynocephalus in effedo, nec deerant onagria ad Att. lib. 6. 19

Onasus.

Onasus Segestanus, ob Heraclii nauarchi sepulturam, pecuniam C. Verris liberti dedit. 7. in Verr. 93

Onus.

Magnum mihi dicendi onus imponitur. in Salust. 207. b

Hoc nihil ad te: nostrum est onus. Appio, lib. 3. 13. 6. a

Hoc quicquid est oneris ac muneris. 5. fam. 22. in ep. Vatini: Tibi hoc oneris non impono, nolo te illum iratum habere. Att. lib. 14. 317. 4. a

Oneris istius magnam partem abs te sustineri. 14. fam. 9

Imponere nimium oneris plebi. in Verr. 136. b

Ego plus oneris habeo quàm alii, & c. & amplius oneris suscepi quàm cæteri, & c. 5. Verr. 3. a

Plus etiam, quàm pars virilis postulat, pro volūate Populi Romani oneris ac muneris suscipere debeam. 5. Verr. 6. a

Fide, sapientiaque vestra fretus, plus oneris sustuli, quàm ferre me posse intelligo. pro Sext. Rosc. 6. a

Sed vereor ne Pompeio quid oneris imponam. de Or. 140. b

Oneris tibi imponere non audeo quicquam. epist. 33. b

Nunc quum mihi ab amico officiosissimo tantum oneris imponitur, ego quoque tibi imponam pro tuis in me summissis officiis. ad Thermum, lib. 13. 57

Hoc onus si vos aliqua ex parte alleuabitis, feram ut poterō, studio & industria Iudices. pro Rosc. Amer. 6. a

Ne magnum onus obseruantia Bruto nostro imponerem. Attic. 207. b

Causa serò perorata, sententias se rogaturum negauit, nequod onus similitatis nobis imponeret. ad Quintum fratrem, lib. 2. 1

Iniustum onus alicui imponere. in Orat. 19. a. 6. fam. 29

Nullū onus officii cuiquā reliquum fecisse. Ap. lib. 3. 13. 2. a

Suscipere onus officii quod non possis sustinere. pro Sexto Roscio, 37. b

Adductus sum Iudices officio, & c. ut onus hoc laboris atque officii, non ex meo, sed ex meorum necessiorum tempore mihi suscipiendum putarem. 1. Verr. 3. a

P. iii.

Cur ego tuas partes suscipio? cur tuum onus sustineo? 6. Verrinarum, 70. a
 Magnum quiddam est onus ac munus suscipere ac profiteri, se, &c. 1. de Orat. 57. a
 Onus Aetna grauius mihi videor sustinere. de Senect. 4
 Ita se gessit in Tribunatu, vt onere deposito domestici officii, nihil postea nisi de Reipublicae commodis cogitavit. pro Sylla, 49. a
 Opprimi me onere officii malo, quam id quod mihi cum fide semel impostum est, aut propter perfidiam abiicere, aut propter infirmitatem animi deponere. pro Rosc. Amer. 6. a
 Onera contentis corporibus facilius feruntur, remissis opprimunt. Tusc. q. lib. 1. 48
 Onera quibusdam bestiis & iuga imponimus. 2. de Natura deorum, 114
 Onera suorum sustinere. 15. fam. 39
 Insula Delos tam procul a nobis Aegeo mari posita, quod omnes vndique cum mercibus atque oneribus commebant. pro Lege Manil. 38. a
 Eram nescius quantis oneribus premerere susceptarum rerum. 5. fam. 128
 Municipium maximis oneribus pressum. 13. fam. 14
Onustus.
 Afellus onustus auro. ad Att. 13. b
 Onusta frumento nauis. 3. Offic. 66. a
 Nauis onusta praeda Siciliensi. in Verr. 244. b
 Nunc onusti cibo & vino, confusa & perturbata cernimus. Diuinat. lib. 1. 55
Onero.
 Te autem quibus mendacis homines leuissimi onerant, &c. querere tecum atque expostularem. ad Appium, lib. 3. 39
 Omnibus eum contumelios onerasti. 2. Philip. 98. a
 Etiamne aures nostras tuo odio onerabis? Salust. in Ciceronem, 4. a
 Onerare aliquem bonis conditionibus. 5. in Verr. 118
 Argumentis quamplurimis onerare iudicem. 3. de Nat. deorum, 10. a
Onerarius.
 Oneraria corbita. 16. ad Att. 16
 Et occulte in aliquam onerariam correndum. ad Attic. lib. 10. 204. 2. a
 Ea que in onerariam nauem suam conicienda curauit. 3. Verr. 31. a. 1. de Diuinat. 121. a
 Et noctu flagrantem onerariam videbatis. 1. de Diuin. 121. a
Opacus.
 Opacus & Apricus locus, contraria. in Partit. 21. a
 Opacus & frigidus locus in Sylua. 3. de Orat. 11. a
 Nubes opaca. in Arato, 13. a
 Ripa viridi & opaca inambulare. 1. de Legib. 22. a
Opaco.
 Cum terras nox opacasset. 2. de Nat. d. 76
 Vt quum terras larga luce compleuerit, easdem modo his, modo illis partibus opacet. de Nat. d. 2. 36. De sole.
 Nam me haec tua platanus admonuit, quae non minus ad opacandum hunc locum patulis est diffusa ramis. 1. de Orat. 15. a
 Opaco erimus, qui esse noluimus? 4. ad Att. 22
Opas.
 Opas Nilo natus, ab Aegyptiis appellatur Vulcanus. 3. de Nat. deor. 39
Opera.
 De versibus, quos tibi a me scribi vis, deest mihi quidem opera, quae non modo tempus, sed etiam animum vacuum ab omni cura desiderat. 3. ad Quint. frat. 25
 Opera datur de illo. 10. ad Att. 49
 Opera summa a nobis dabitur, nequid. 11. fam. 23. in epistol. D. Bruti.
 Primus omnium opera danda est, qui famae nostrae capitiue consulant. in Verr. a
 Summa data est opera a me, vt quamplurimo decumas venderem. in Verr. 175. b
 Vtrum data sit opera vt sciretur. ad Heren. 20. b
 Opera extabit peregrinationis huius. 15. ad Att. 27

Ne & opera & oleum philologiae nostrae perierit. ad Attic. lib. 2. 32. 2. a
 Opera forensis. Diuinat. lib. 2. 108. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 2
 Opera optima. 9. fam. 59
 Omnis mihi cura atque opera posita sit in omnium periculis defendendis. pro Cluent. 126. a
 Opera publica. Academ. q. edit. 1. lib. 2. 6
 Tibi haec opera sumenda est. 6. Verr. 61. a
 Tribuenda est opera Reip. vel omnis potius in ea cogitatio & cura ponenda est. 2. de Diuinat. 11. a
 Foris operae intermissio. 2. de Diuinat. 209. a
 Operae opportunitas. 16. fam. 12
 Ego autem iuris ciuili studio multum operae dabam Q. Scaeuola P. F. de Clar. Orat. 169. a
 Operae multum mihi eripitur in excubendis hypomnematis. 16. fam. 39. ex epist. Ciceronis filii.
 Ponerere multum operae in aliqua re. Att. 191. b
 Vt ergo in huiusmodi re tribues nobis paulum operae. 5. ad Atticum, 35
 Plus te operae Graecis dedisse rebus video, quam putaram. de Orat. 122. b
 Laboris & operae plus in aliqua re consumere, quam ceteri in alia. pro Font. 1. a
 Cur ego similem me, siquid in studiis operae posuerim, perdidisti? in Parad. 42. a
 Qui in agris colendis tantum operae temporisque consumperunt. pro Sext. Rosc. 26. b
 Quoniam vos tantum operae mihi ad audiendum datis. de Oratore, 119. b
 Mirenturque in ea tantum me operae & temporis ponere. Offic. 2. 3
 Non parcam operae. Seruio, lib. 13. 28. 1. a
 Quod in rebus honestis & cognitione dignis operae curaque ponetur, id iure laudabitur. 1. Offic. 29
 Vt seruis vt mercenariis ad operam exigendam. Offic. 9. b
 Quidam nimis magnum studium, multamque operam in res obscuras atque difficiles conferunt. 1. Offic. 29. a
 Multam operam frustra consumere. Tusc. q. lib. 1. 92
 Consumere operam in maximis philosophiae partibus. de Inuent. 63. & in Verr. 72. b. 6. fam. 45
 Operam literis Graecis legendis consumere. lib. 1. de Finib. 1
 Dionysius mihi operam dat egregiam. Att. 69. b
 Canuleius vero qui in portu Syracusis operam dabat, furta quoque, &c. 4. Verr. 123. a
 Venerat enim in funus, cui funeri ego quoque operam dedi. ad Att. lib. 15. 33
 Miloni Rhodio Romae operam dedimus. de Cl. Orat. 193. b
 Academ. q. edit. 1. lib. 2. 12. & 17
 In quam exercitationem ita nos studiosae operam dedimus, vt, &c. Tusc. q. lib. 1. 6
 Da operam rebus diuinis. 2. de Legib. 43. a
 Da operam vt valeas. Att. 162. b
 Et sermoni reliquo demus operam sedentes. de Legib. 169. b
 Cum Sextii auctione operam dederis, nos reuses. Att. 203. b
 Egregiam operam alicui dare. ad Att. lib. 5. 90. 2. a
 Liberis dare operam, quam honeste dicitur. Pato, lib. 9. 22. 9. a
 Dare operam memoriae alicuius. epist. 111. b
 Is ad me venit, dixitque iudicem operam dare sibi constituisse eo die ipso, quo de Sextio nostro lege Pompeia in consilium iri necesse erat. ad Att. lib. 13. 296. 3. a
 Operam valetudini dare. 1. de Orat. 138
 Dare operam vt aliquid fiat. Seruio, lib. 13. 28. 6. a
 Tibi omnes nauare operam & studium volunt. Att. 177. b
 15. fam. 34. 2. de Orat. 15
 Quod quidem ius ciuile didicisti, non dicam operam perdidisti: sed, &c. pro Mur. 20. a
 Apollonius, quos iudicabat non posse oratores euadere, operam apud sese perdere non patiebatur. 1. de Orat. 62. a
 Is fatetur se & operam & oleum perdidisse. 7. fam. 3
 Operam meam ei polliceor sine vlla exceptione aut laboris, aut, &c. 6. fam. 15
 Quicquid erit, operam Faberio ponamus. ad Att. lib. 13. 35
 Bene ponere operam. ad Quint. frat. lib. 2. 15. 6. a

Operam in re aliqua ponere. 1. ad Q. frat. 23
 Multam operam & magnum studium in aliquo ponere. lib. 1. de Finib. 1
 Gellius multam operam & vtilitatem amicis praebuit. de Cl. 90
 Operam suam profiteri. 4. in Verr. 59
 Tu musis nostris para vt operam reddas. Tironi, lib. 16. 12. 4. a
 Non modo operam nostram nunquam a populari coetu remouemus, sed, &c. Acad. quaest. edit. 1. lib. 2. 6
 Operam fumere. 6. in Verr. 61
 Officii potius quam dicendi studio hanc operam & munus suscepi. pro Corn. Balb. 12
 Maiore curam & opera suscipere, quae causa postulet. Off. 28. b
 Quis est qui non praclare & ab illis positam, & a nobis susceptam operam philosophandi arbitretur? Tusc. q. lib. 5. 2
 At qui opera, id est virtute & industria benefici & liberales erunt, primum quod pluribus profuerint, eod plures ad benignum faciendum adiutores habebunt. 2. Offic. 75. a
 Opera & artificio singulari simulacrum. 6. Verr. 64. a
 Duabus in rebus legatorum vna opera consumitur, in laudando & repetendo. in Verr. 111. b
 Data opera parauit, qui sic, &c. epist. 111. b
 De eodem oleo & opera exarui nescio quid ad te. Att. 217. b
 Nam primum quasi dedita opera dicebat, &c. de Orat. 92. b
 Dedita opera facere aliquid. Att. 131. b
 Opera distentur. 3. ad Q. frat. 34
 Ope atque opera omni eniti, vt aliquid fiat. ad Atticum, lib. 14. 317. 7. a
 Qui sese istius opera funditus extinctos esse arbitrantur. 4. Verrinarum, 37. a
 In artificio & opera quam tenui & leui adhibere multam diligentiam. de Orat. 95. b
 Sed quis est tandem qui inopis & optimi viri causa non anteponat in opera danda gratiam fortunati & potius? Off. 47. b
 In opera versari. 2. ad Attic. 57
 Debeo laborare vt sint opera, studio, labore meo doctiores ciues mei. lib. 1. de Finib. 9
 Opera mea frumenti inopiam esse clamaret. 4. ad Att. 4
 Cadelabrum gemmis clarissimis opera mirabili perfectum. in Verrem, 214. b
 Omnibus rebus magna cura, multa opera & labore confectis. ad Att. 263. b
 Quid tibi ergo opera nostra opus est? Tusc. q. lib. 1. 21
 Neque est Antonio postulandum, vt iis imperet, quorum opera liber est. Brutus ad Antonium, lib. 11. 3. 6. a
 Neque enim valetudinis curatio, neque nauigatio, neque agricultura, neque frugum fructuumque reliquorum perceptio & conseruatio sine hominum opera vlla esse potuisset. 2. Offic. 16. a
 Eas nos nullo modo sine hominum manu atque opera capere possemus. Offic. 35. b
 Negat opera deorum se vti ad fabricandum mundum. 4. Academicarum, 217. a
 Neque opera, neque consilio, neque labore alicui deesse. 5. fa. 48
 Operam mihi annuam ad id tempus emerentur. 6. ad Att. 25
 Operam Clodianam pontes occupant. 1. ad Att. 31
 Deinde eius operam repente a graeco stasi & gradibus clamorem satis magnum sustulerunt. ad Q. frat. lib. 1. 7
 Cura vt eius operam (quod tibi facile factum est) quam gratissimam sint sociis. Crassipedi, lib. 13. 10. 5. a
 Operam mercenariae, multitudo conducta. 1. Philipp. 16
 Mercenariorum operam, non artes emuntur. 1. Offic. 209. a
 Quantum paucae operae & mercedes fabrorum tulerunt. 3. Verrinarum, 104
 Boni viri precibus Clodii a causa remouentur, operam comparantur. ad Att. lib. 1. 8. 6. a
 Confirmat operas suas Clodius. Q. fratri, lib. 2. 7. 8. a
 Qui operas in scriptura pro magistro dat. ad Silium, li. 13. 87
 Ipse dabat purpuram amici operas. in Verr. 213. b
 Terentius magnas operas in portu & scriptura Asiae pro magistro dedit. 11. ad Att. 22
 His pro rebus, quod portorium non esset datum, literas ad socios misisse L. Canuleium, qui in portu operas daret. 4. Verrinarum, 118. a

Plancius in operas plurimos misit. pro Planc. 37
 Per Tribunum aliquem & sexcentas operas se fortunis spoliari, & regno omni posse nudari. pro Sest. 50. a
 Qui erant mecum, facile operas aditu prohibuerunt. ad Atticum, lib. 4. 72. 4. a
 Tu musis nostris para, vt operas reddas. 16. fam. 19
 Ceterisque operis & officiis erit id quod violatum est, pensandum. Offic. 2. 100
 Erat autem mihi contentio non cum victore exercitu, sed cum operis conductis, & ad diripiendam urbem cocitatis. pro Sestio, 30. a
 Ego vero cum forensibus operis, laboribus, periculis non deseruisse mihi videor praesidium, &c. 1. de Finib. 17. a
 Quae ad tuam laudationem missa est, nauem tibi operis publicis Mamertinorum esse adificatam. 7. Verr. 38. a
 Cuius enim maleficii ista poena est, vt dicere in hoc ordine auderet, se publicis operis disturbaturum publice ex Senatus sententia adificatam domum? 1. Philipp. 9. a
 Qui operis dandis, publicis sumendis rem honeste quaerunt. in Partitionib. 124. b
 C. Puppius, qui est in operis eius societatis. 13. familiar. 19. 5. in Verrem, 78
 Is venditabat se operis, a quibus, &c. pro Sest. 6. b
Operarius.
 Appositus ad deserenda quaedam onera operarius. 6. Verr. 112. a
 Homo operarius. pro Rosc. Amer. 72. a
 Orator operarius. 1. de Orat. 137. a
 Operarium quendam oratorem nobis Antoni facis. 1. de Or. 137
 Nam de altero illo minus sum admiratus, operario homine. 7. ad Atticum, 12
 Vtrum de bonis est quaerendum quid baiuli atque operarii, an quid homines doctissimi senserint? in Parad. 27. a. 5. Tusculanarum, 147. a
 Operarii autem & baiuli deesse non possunt. de Clar. Orat. 188. b. Parad. 120. b
 Barbari quidam operarii mercede accepta signum istud sustulerunt. in Verr. 217. b
 Siquid in Rep. maius actum erit, quod isti operarii minus commodum persequi possint, &c. ad Cic. li. 8. 2. Sub. lingua. Barbaros quosdam Lilybaeo scitote aduocatos esse operarios. 6. Verr. 68. a
 Hos quos nos oratores vocamus, nihil esse dicebat nisi quosdam operarios lingua celeri & exercitata. 1. de Orat. 41. a
 Quos singulos sicut operarios barbarosque contenas. ep. 111. b
Operosus.
 Operosus & molestus labor. 2. de Nat. deor. 84. a
 Concuratio operosa. de Clar. Orat. 188. a
 Sed res operosa est, & hominis perdiligentis. ad Quintum frat. lib. 3. 21. 8. a
 Sed videtis vt senectus non modo non languida atque iners non sit, verum etiam sit operosa, & semper agens aliquid & moliens. de Senect. 13. a
 Scribendam illa politica, sane spiritum & operosum opus. Q. fratri, lib. 2. 15. 5. a
 Viuendi artem tantam, tamque operosam relinqueret? de Finib. lib. 2. 109
 Moliri aliquid cum labore operoso & molesto. de N. d. 37. b
 Nec quae sunt minus operosa. de Nat. deor. 44. b
 Quae in vsu & tractatione belluarum sunt vtiliter ad hominum vitam, artibus ea tribuuntur operosis. Off. lib. 2. 23
 Operosis negotiis & molestis implicatus. de Nat. deor. 1. 38
 Textile, nec operosius, quam mulieris opus menstruum. 2. de Legib. 72. a
 Lege sanctum est, nequis sepulchrum faceret operosius, quam quod decem homines effecerint triduo. 2. de Leg. 102. a
Operose.
 Quod vel maxime desiderat diligentiam, (est enim quasi structura quaedam) nec id tamen fiet operose. in Orat. 83. a
Operapretium.
 Iam vt haec omnia reperire, ac perscrutari solitus sit Iudices, est operapretium cognoscere. 6. Verr. 25. a
 Cognoscere operapretium est, quemadmodum in Sicilia isto Praetore creati sunt Censores. 4. Verr. 91. a

At quo vtuntur homines acuti argumento ad probandum, operæpretium est considerare. 4. de Finib. 109. a
Si nihil in ista pugna Roscii, quod operæpretium esset, fecerunt: quam ob causam à Chryfogono tatis præmiis donabantur: pro Rosc. Amer. 64. a
Quo in genere est operæpretium diligentiam maiorum recordari. contra Rull. 80. b

Operatio.

Huius nebulonis operatione si Brutus moueri potest, licebit eum solus ames, me æmulum non habebis: sed illum eum futurum esse puto qui esse debet. 6. ad Att. 114. 11. a

Operio.

Operite, abscedite. Tusc. quæst. 186. b
Fons qui fluctu totus operiretur, nisi munitione ac mole lapidum, à mari disunctus esset. 6. Verr. 105. a

Opertus.

Is leætica operta facere iter solebat. de Diuin. 124. b
At iste leætica operta latus est per oppidum vt mortuus. 2. Philipp. 103. a

Nullo imbre, nullo frigore adduci, vt capite operto sit. de Senect. 30. a. De Massinissa rege.

Non importunissimas istius libidines, non vim, non contumelias, quibus operti oppressique erant, conquerebantur. 6. Verr. 99. a

Iudicia, &c. atque operta dedecore & infamia, defensionem locum nullum reliquissent. pro Cluent. 47. a
Patefactio rerum opertarum. 2. de Finib. 7. a

Opertum, subst.

Familiarissimus tuus de te priuilegium tulit, vt si opertum Bonæ deæ accessisses, exularis. in Parad. 39

Quasi in operto dicas fuisse. 1. ad Att. 42

Romæ sum, inquis. Et tu quidem in operto fuisti. in Parad. 40. i. domi clausus tanquã latens, nõ prodiisti in publicũ.

Similiter Martius & Publius vates cecinisse dicuntur, quo de genere Apollinis operta prolata sunt. 1. de Diuin. 97

Nec Apollinis operis credendum existimo. de Diu. lib. 2. 87

Operimentum.

Operimento matris terræ obducitur corpus in sepultura. 2. de Legib. 51

Operculum.

Aspera arteria tegitur quasi quodam operculo. de N. d. 53. b
Opes, Vide Ops.

ὄφελιμα & βλάμματα, emolumenta & detrimenta. de Finibus, lib. 3. 54

Opifex.

Is enim est dicendi opifex. ad Gallum, lib. 7. 26. 4. a
Opifex ædificatorque mundi Platonis de Timæo deus. 1. de Nat. deorum, 27. a

Zeno verborum opifex. 5. Tusc. 49. a
Sed ne opifices quidem se artibus suis remouerunt. Tusc. quæst. 235. b

Opifices omnes in fordida arte versantur. Offic. 1. 209

Omne opificum instrumentum, omnis opera ac quæstus frequentia sustinetur, alitur otio. in Catil. 122. b

Adhibitis opificum manibus, omnia nos consecutos esse. 2. de Finib. a

Opifices etiam post mortem nobilitari volunt. Tusc. q. lib. 1. 28

Opifices & tabernarios, atque omnem illam faciem ciuitatum quid est negotii concitare: pro Flacc. 14. a

Opificina.

Nec enim quicquam ingenuum habere potest opificina. 1. Offic. 209. a

Opimius.

L. Opimius vrbe eiecctus, quam maximis periculis liberat. in Pisonem, 75

L. Opimius Roma pulsus, Dyrhachii mortuus. pro Sest. 123

Q. Opimius apud C. Verrem Prætorem in iudicium adductus. 3. in Verr. 110

Q. Opimius per ludum & iocum fortunis omnibus euersus. 3. in Verr. 110

Opimus.

Ager opimus & fertilis. de Leg. Agr. 56. a
Alia verò tam opima est & fertilis, vt & vbertate agrorum,

& varietate fructuum, & magnitudine passionis, & multitudine earum rerum quæ exportantur, facile omnibus terris antecellat. pro Leg. Manil. 9. a

Opima legatio. 2. ad Att. 22

Opima præclaraque præda. pro Rosc. Amer. 5. a
Syria opima & fertilis. pro Dom. 217. b

Opimum quoddam & tanquam adipale dictionis genus. in Orat. 13

In extis bouis opimi cor nõ fuit. de Diu. 105. b. 5. Tusc. 140. a

Indignum isti videri cepit, ex tanta æde, tantoque opere se nõ opimũ præda, præsertim à pupillo discedere. 3. Ver. 94

Decianus ad Lælium detulit hanc opimam accusationem. pro Flac. 63

Iecore opimo fartus & satiatus. 2. Tuscul. 43. a
Habet enim certos sui studiosos, qui non tam habitus corporis opimos, quam gracilitates cõsuetur. de Clar. 32. a

Contentus tam opimis spoliis non fuisti. in Verr. 95. b

Opinio.

Opinio est quædam effœminata ac leuis, nec in dolore magis, quam eadem in voluptate, qua cum liquefcimus, flumibusque mollitia, apis aculeum sine clamore ferre nõ possumus. Tusc. quæst. lib. 2. 46

Opinio est aduentus eius. 11. ad Att. 34

In his locis opinio est, coniectura magis quam nuntio aut literis, Cæsarem Formiis ad x1. Calend. April. fore. ad Atticum, lib. 9. 176. 2. a

Opinio, quod homini homine nihil esset pulchrius, simulachrorum superstitionem fortasse inuenit. de Nat. d. 1. 53

Erat opinio bona de Plautio, bona de Lepido. ad Cæsarem, lib. 1. a

Opinio de diis, non instituta est confirmata, non legibus. Tuscul. quæst. lib. 1. 25

Opinio, non instituto aliquo aut more, aut lege est constituta. de Nat. deor. 1. 32

Valde de aduentu Cæsaris opinio est. ad Att. 180. b
Opinio de diis immortalibus & omnium est, & quotidie crescit. 3. de Nat. deor. 15. a

Opinio de te multum me fecellit. ad Octau. 10

Perinde vt opinio est de cuiusque moribus. pro Cluent. 34. b
Aut æterna in eo, aut certè diuturna valet opinio tarditatis. de Orat. 95. b

Vt ea maneat opinio & existimatio, quæ virtute parta, non quæ infœlicitate illata est. Antequam. 14

Vt spes Romani populi bona de te sit, & honesta opinio. de Petit. Consul. 34

Honesta de numine deorum & mète opinio. pro Dom. 82. a
Opinio imbecilla, & cum falso incognitòque communis. Academic. quæst. edit. 2. lib. 1. 30

Magna est hominum opinio de te, magna commendatio liberalitatis. Lentulo, lib. 1. 7. 29. a

Magna nobis pueris opinio fuit. L. Craffum, &c. de Or. 108. b
Vt opinio mea fert. 6. Verr. 20

Vt opinio, & spes, & coniectura nostra fert. 2. ad Att. 66

Plura dixi, quam vt opinio tulerit, aut voluntas mea. pro Domo sua, 219. b

Opinio hæc in dies magis magisque nascens de me duplicetur. 16. famil. 27. ex epist. Ciceronis filii.

Quod vtinam neque nostra nos opinio, neque tua fides fecerit. ad Octauium, 7. a. Id est, vtinam non falsi essemus opinione, iudicio & persuasione, quam de tuis moribus habebamus.

Cum hæc audirentur ab iis, quibus non sciẽtia esset tradenda, sed exigui temporis aut falsa, aut certè obscura opinio. de Orat. 92. b

Popularis opinio. pro Cluent. 113. a
Opinio præiudicata. de Nat. deor. 1. 8

Non tam stabilis opinio permaneret, nec cõfirmaretur diuturnitate temporis, nec vna cum seculis ætatibusque hominum inueterare potuisset. 2. de Nat. deor. 7. a

Opinio vehemens, inhærens, & penitus insita. Tusc. q. lib. 4. 20

Erat etiam alia grauis atque vehemens opinio quæ per animos gentium barbararum peruaferat. pro Leg. Manil. 16. a

Opinio vetus, & omnium gentium firmata consensu. Diu. lib. 1. 1

Vetus hæc opinio Græciam opleuit, scilicet exectum esse Cælum à filio Saturno. 2. de Nat. deor. 46

Vetus opinio est iam vsque ab heroicis ducta temporibus, &c. de Diuin. 80. b

Vetus est hæc opinio, quæ constat ex antiquissimis Græcorum literis atque monumentis. 6. Verr. 94. a

Vulgaris opinio. 1. de Orat. 54. a
Opinio est Anaximandri, natiuus esse deos. de Nat. d. 1. 19

Opinio comitiorum est. 4. ad Att. 32

Tèque Latona & Apollo & Diana, quorum iste Deli non fandum, sed vt hominum opinio & religio fert, sedem antiquam, diuinumque domicilium nocturno latrocínio atque impetu compilauit. 7. Verr. 145. a

Opinio quam is vir habet integritatis meæ. ad Att. 100. b
Omnibus opinio iustitiæ necessaria est, quam qui non habent, iniusti habentur. Offic. 40. 41. b

Opinio magni mali. Tusc. q. lib. 3. 52

Philosophorum de se ipsorum opinio firma in hoc vno & stabilis inuenta est. de Clar. Orat. 174. b

Opinio religionis. de Arusp. resp. 34. Id est, de religione.

Opinio rerũ est sub sensum cadentium. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 23

Æterna aut certè diuturna valet opinio tarditatis in eo, cuius in dicendo aliquid reprehensum est. 1. de Orat. 62. a

Nam quum conciliatrix amicitie virtutis opinio fuerit, difficile est amicitiam manere, si à virtute defecerimus. de Amicit. 36. a

Res ab opinione arbitrio seiunctæ, scientiæque comprehensæ. 1. de Orat. 54

Quoniam sententiæ & opinionis meæ voluistis esse participes, nihil occultabo. de Orat. 1. 8

Paruum exigui temporis vsuram, bonæ de me opinionis postulo. contra Rull. 87. b

Opinionem istorum studiorum, & suspiciõne artificii apud eos qui res iudicent, oratori aduersariam esse arbitror. 2. de Orat. 85

Opinionem volunt Stoici esse imbecillam assensionem. Tusc. quæst. lib. 4. 13

Accipere falsam opinionem de aliquo. 1. famil. 42

Ad opinionem magni mali cum illa etiam opinio accessit, oportere, rectum esse, ad officium pertinere, ferre illud ægrè: tum denique efficitur illa grauis ægritudinis perturbatio. Tusc. quæst. lib. 3. 52

Sine me ad hanc opinionem iam nunc dirigere puerum. 14. ad Attic. 23. in epist. Antonii.

Penetrare ad sensum opinionemque iudicis. Partit. 68

Non habeo ad vulgi opinionem quæ maior vtilitas, quam regnandi esse possit. 3. Offic. 112. a

Retinetur aut ad opinionem vulgi, Reip. mos, religio, &c. de Diuinat. 123. b

Quod affert opinionem per sensus, rationis experts. de Vniu. 3

Hi opinionem afferunt populo, eorum fore se similes, quos sibi ipsi delegerunt ad imitandum. Offic. lib. 2. 66

Si quam huc grauiorem de illo opinionem attulistis, hanc quæso deponite. pro Cluent. 113

Nihil enim affirmare possum, nisi sententiam & opinionem meam. de Orat. 122. b

Deinde siquam opinionem iam vestris mentibus comprehendistis, &c. ne repugnetis: eamque animis vestris aut luentibus aut æquis remittatis. pro Cluent. 3. a

Contra communem opinionem, ratione pugnare. 3. de Nat. deor. 101. a

Opinionem deorum non collocutio hominum, non consensus efficit. Tusc. quæst. lib. 1. 25

Euellam ex animis hominum tantam opinionem, tam penitus insitam, tam vetustam. pro Cluent. 2. a

Hanc excutere opinionem mihi met radicitus volui. Tuscul. quæst. lib. 1. 101

Cn. autem Lentulus multò maiorem opinionem dicendi actione faciebat, quæ quanta in eo facultas erat. de Clar. 186. b

Vt nullam eius opinionem reliquam faciat. de Nat. d. 1. 23

Non fallam opinionem tuam. epist. lib. 1. 6. 4. a
De Cæsaris aduentu eam opinionem Dolabella habet, quam tu coniecturam faciebas ex literis Messalæ. ad Att. 106. b

Esto, falsam de illis habuit opinionem, malam de nobis. in Verrem, 160. b

Vt opinionem habeas rerum. 4. ad Att. 44

Integritatis alicuius opinionem habere. ad Att. lib. 7. 122. 6. a

Opinionem habere de re aliqua. 13. ad Att. 10

Et tamen credo Romulum, qui vrbem auspicatò condidit, habuisse opinionem, esse in prouidendis rebus augurandi scientiam. 2. de Diuin. 107. a

Hic de vobis malam opinionem animo imbibit. in Verr. 74. b
Et in eam opinionem Cæsenniam adducebat, vt mulier, &c. pro Cecinna, 10. a

In eam opinionem rem adduxerunt, vt Pompeius cupere videatur. Lentulo, lib. 1. 11. a

Hanc in opinionem discessi, vt mihi tua salus dubia non esset. 6. famil. 47

Qui tam libenter in opinionem gratiæ irrepit. de Arusp. 49

In eam opinionem venerat Cassius. Cælius Ciceroni, lib. 8. 30. Id est, ita de eo opinari cõperant.

Minuere aliquam opinionem. 2. de Orat. 116. a

Opinionem incredibilem nata sunt. 8. famil. 9. in ep. Cælii, Hanc opinionem vsque ad hanc ætatem perduxisti. de Nat. deor. 1. 46

Sanè ei præter opinionem improuisò inciidi. 4. in Verr. 132

Opinionem à scientia separarunt veteres philosophi ratione subiecti, vt illa sit in sensibus, hæc in notionibus animi atque rationibus. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 23

Nos publicam propè opinionem secuti sumus. de Nat. 88. b

Posthac quod voles à me fieri scripto, vincam opinionem tuam. ad Cæsarem Iunioem, a. Hoc est, diligentior ero, quam tu opinaris.

Opinionem omnium vincere. Luceio, lib. 5. 12. 3. a. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 1

Non opinione hoc timeo, sed interfui sermonibus. Att. 9. 30

Nihil à nostra opinione dissentis. 3. ad Q. frat. 34

Quantum ego opinione auguror. pro Mur. 54

Quamobrem opinione celerius confido sceleratissimum latronem pœnas daturum. Lentulus Senatui, lib. 12. 38

Si quis ductus opinione vulgi, putet, &c. de Orat. 144. b

Non re ductus, sed opinione. pro Mur. 57

In cælum translatos non re, sed opinione esse dicunt. 3. de Nat. deor. 37

Ego autem non de virtute nunc loquor, sed de virtutis opinione. de Amicit. 80. a

Opinione prædam deuorare. 3. in Verr. 95

Ex opinione multa vulgus æstimat. pro Rosc. Com. 17

Ex communi quadam hominum opinione dicere. 1. de Or. 47

Ex opinione hominum atque fama hæc scribo. 12. fam. 8

Excellentes opinione fortuna, quum laboribus & miseriis permixta esse videatur. 2. de Orat. 116. a

Aliquis falsa opinione, errore hominum commendatus. pro Sest. 7. b

Non in opinione, sed in natura sita arboris aut equi virtus. 1. de Legib. 34

In ea opinione fui, qua reliqui omnes. ad Att. lib. 8. 159. 3. a

Antea eram in illa opinione populari. pro Cluent. 47. b

In ea opinione res erat. 2. ad Att. 62

Res erat non in opinione dubia, sed in præsentia atque ante oculos proposito periculo. pro Domo sua, 9. a

Probabile est, quod in opinione positum est. de Inuent. 52. b

Sed etiã illa maior opinione mea: id est sententiã. de Or. 118. b

Formam totius negotii, opinione maiorem, melioremque video. de Orat. 98. b

Ille vicissim opinione fortasse nonnulla, quam de meis moribus habebat, me dilexit. de Amicit. 30

Opinione omnium maiorem animo cepi dolorẽ. de Clar. 165. b

Homo vita atque factis omnium iam opinione damnatus: pecuniæ magnitudine, sua spe ac prædicatione absolutus. 2. Verrinarum, 2. a

Esse deos persuaderi mihi non opinione solum, sed etiam ad veritatem planè velim. 1. de Nat. deor. 43

Quod familiarem meum tuorum nomine habes, opinione tua mihi gratius est. Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 31. 14. a

Opinione valentior. 7. ad Att. 15

Qui vulgi opinione diferti sunt habitus, iidem intelligentium quoque iudicio probantur. de Clar. Orat. 181. b

Opiniones deprauatae. Tusc. quaest. lib. 3. 1

Tum opiniones assensionisque firmæ & veræ gignuntur. de Vniuers. 37

Opiniones dialecticorum pueriles. 2. ad Heren. 49

Opiniones & sententiæ philosophorum. de Nat. deor. 4. b

Commenta opinionum delet dies. 2. de Nat. deor. 8. a

Contraque opiniones omnium. pro Rosc. Amer. 25. a

Videmus cæteras opiniones fictas atque vanas diurnitate extabuisse. 2. de Nat. deor. 4

Inferere nouas opiniones, & euellere insitas. in Orat. 52. a

Itaque opiniones omnium superauit. ad Att. lib. 5. 104. 3. a

Opiniones videas apud eos firmiores esse de bestiis quibusdam. de Nat. deor. 1. 57

Mollire animum opinionibus, maloque more delinitum. Tusc. quaest. lib. 5. 58

Opinionibus his imbutis teneri eius animum. 14. ad Att. 25

Opinionibus obistere. Acad. quaest. edit. 1. lib. 2. 99

Opinionibus vulgi rapimur in errorem. 2. de Legib. 42

Opinionibus & institutis omnia teneri. Academic. quaest. edit. 2. lib. 1. 32

Opiniosus.

Quid duo vel principes dialecticorum, Antipater & Archidemus, opiniosissimi homines, nonne multis in rebus dissentiant? Acad. quaest. edit. 1. lib. 2. 132

Opinor.

Capius (opinor) olim non omnibus dormio: sic ego, &c. epistol. 106. b

Sed opinor quiescamus, ne nostram culpam coarguamus. 9. ad Atticum, 13

Primus, vt opinor, introitus. ad Att. lib. 1. 13. 4. a

A primo, vt opinor, animantium ortu petitur origo summi boni. 2. de Finib. 53. a

T. Albitius, vel potius penè Græcus: loquor vt opinor, sed licet ex orationibus iudicare. de Claris Orat. 68. a

De vobis Senatus opinatur non secus, ac de deterrimis hostibus. in Pis. 53

Gubernatores nihil sine certa ratione opinantur. 2. de Diuinatione, 24. a

Falsò multa in vita homines opinantur. pro Dom. 81. a

Non rebar, aut opinabar, & alia multa, &c. 3. de Orat. 84

Quoad opinatus sum me in prouinciam exiturum. epistol. 103. b

Opinari magis, quam scire possimus. 9. ad Attic. 28. in epist. Balbi & Oppii.

Sapientem sæpe aliquid opinari quod nesciat. pro Mur. 58. a

Sapientem nihil opinari, id est nunquã assentiri rei vel falsæ vel incognitæ. 4. Academic. 108. a

Nihil sine ratione opinari. 2. de Diuin. 24. a

Carneades delabebatur interdum vt diceret opinaturum, id est peccaturum esse sapientem. Acad. quaest. 15. b

Nihil euenisse quod non opinandum fuisset. Tusc. q. 202. b

Opinatus.

Nec opinatus & improuisus prouinciæ casus. 15. fam. 34

Ergo ista nec opinata non habeat tantam vim, vt ægritudo ex his omnis oriatur. Tusc. quaest. lib. 3. 47

Nec opinata, quia recentia sunt, maiora videntur, non quia repentina. Tusc. q. lib. 3. 43

Separatim autè in singulis admirantur, si perspiciunt nec opinata quædam bona. Offic. 2. 50

Nonnunquam quidem eandem fortunam, quod efficiat, multa improuisa hæc, nec opinata nobis, propter obscuritatem ignoratiõnemque causarum. 1. Acad. 44. a

Partes perturbationum ex duobus opinatis bonis nasci, & ex duobus opinatis malis. Tusc. quaest. 211. b

Opinato.

Si nec opinato quid eueniret. Tusc. quaest. lib. 3. 44

Nec opinato cum ostendisses, &c. in Ant. 175. b

Opinatio.

Hæc autem opinatio est, iudicare se scire quod nesciat. Tusc. quaest. 214. b

Herculis quendam laborem exantlatum à Carneade, quod

vt feram & immanem belluam, sic ex animis nostris assensionem, id est opinionationem & temeritatem extraxisset. 4. Academicarum, 194. a

Opinationem autem quam in omnes definitiones superiores inclusimus, volunt esse imbecillam assensionem. 4. Tusculanarum, 25. a

Sensus mouentia quæ sunt, eadem in opinatione consistunt. de Vniuers. 5

Opinatione & perceptione sublata, sequitur omnium assensionum retentio. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 71

Opinabilis.

Omnisque opinabilis diuinitio: coniectura enim nititur. de Diuinat. 85. b

Quod totum opinabile est. de Vniuers. 3

Est enim illud quod in omni perturbatione dicitur demonstrandum, nullam esse nisi opinabilem, nisi iudicio susceptam, nisi voluntariam. 4. Tuscul. 124. a

Itaque hæc omnem partem rerum opinabilem appellabant. 1. Academic. 46. a

Artes, quæ coniectura continentur, & sunt opinabiles. de Diuinat. 85. b

Opinator.

Ego verò ipse & magnus quidem sum opinator. 4. Academicarum, 119. a

Opipare.

Itaque & edit & bibit *ἀδωγ*, & iucundè, opipare sanè & apparatus. ad Att. lib. 13. 67

Opipare à Pythio apparatus conuiuium. 3. Offic. 76. a

Cum opipare epulati effemus hilarem in modum. Att. 71. b

Corcyra Alexion me opipare muneratus est. ad Att. lib. 7. 9

Opis, Vide Ops.

Opitular.

Subueni patriæ, opitulari Collegæ. ad Plancum, li. 10. 10. 5. a

A quo id accepimus, quo cæteris opitulari, & alios seruare possemus. pro Arch. 1

Vt quisque maximè opis indigeat, ita ei potissimum opitulari. 1. Offic. 74. a

Quoniam nihil iam videmur posse opitulari Reip. ad Ser. Sulpitium, lib. 4. 1. 4. a. 7. Verr. 40. a

Opitulari fontibus. epist. 57. b

Nihil sanè possum tibi opitulari. epist. 201. b

Mulier hospiti oppresso iam desperatoque ab omnibus opitulata est. pro Sext. Rosc. 23. b

Permultum ad dicendum opitulati sunt præceptores. 2. de Inuent. 126. a

Oportet.

Non oportet, &c. nihil est quod, &c. quid ego, &c. pro Cecinna, 291. b

Nequid fiat secus, quam volumus, quamque oportet. ad Atticum, lib. 6. 113. 3. a

Quæquam te abundare oportet præceptis philosophiæ, &c. Officiorum, 1. b

Ex rerum cognitione efflorescat & redundet, oportet oratio. de Orat. 86. b

Quibus semel esse ignotum à te oportet, nec tuum beneficium in dubium vocari. pro Deiot. 28. a

Benevolentia & charitate ciuium septum esse oportet, non armis. 2. Philipp. 108. a

Et oportet, & opus est hoc fieri. 13. ad Att. 31

Sed id crebrius fieri non oportet. Orat. 218. b

Pericula faciliè vt hominem præstare oportet, innocentia tecti pellemus. pro Pomp. 17. b

Proponi oportet quid afferas, & id qua re sit, ostendere. de Orat. 124. b

Oportet putare, &c. & conuenit arbitrari, &c. de Inuent. 55. b

Ego verò, qui si loquor de Repub. quod oportet, insanus: si quod opus est, seruus existimor: si taceo, &c. ad Atticum, lib. 4. 75. 2. a

Sed tibi aut concedendum est ira esse, quod minimè vis, aut memoriam mihi remittas oportet. 4. Acad. 190. a

Docet enim ratio Mathematicorum, quam istis notam esse oportebat, quanta humilitate, &c. de Diuin. 127. b

Quos ferro trucidari oportebat. in Catil. 99. b

Hac lege accusatum esse oportuit. pro Cluent. 72. a

Pecunia quam oportuit ciuitatibus pro frumento dari. in Verrem, 187. b

Hoc quod iam pridem factum esse oportuit, certa de causa non adducor vt faciam. 1. in Catil. 3. a

Irritari Antonium non oportuit. 7. Philipp. 219. a

Si à populo præteritus est, quem non oportuit. pro Planicio, 160. b

Apollinis signum ablatum certè esse non oportuit. 2

Totam enim rem Lucullo integram seruari oportuit. ad Atticum, 3. b

Tum erupit è Senatu triumphans gaudio, quem omnino viuum illinc exire non oportuerat. pro Mur. 48. a

Cum sibi de iis quæ dici ab oratore oporteret, sumeret. de Orat. 144. b

Si aliquid non contra ac liceret factum, diceretur, sed contra atque oporteret. pro Corn. Balbo, 56. b

Quid in iudicando spectare oporteret. pro Mil. 104. b

Est enim aliquid quod non oporteat, etiam si licet. quicquid verò non licet, certè non oportet. pro Corn. Balbo, 55. a

Oportere est consentaneum esse officio, licere legibus & iure, decere temporibus & personis. pro Corn. Balbo, 55. b

Oportere perfectionem declarat officium, quo & semper vtendum est & omnibus. Decere quasi aptum esse, consentaneumque temporibus & personæ. in Orat. 40

Opperior.

Ego in Arcano opperior, dum ista cognosco. ad Atticum, libro 10. 194. 2. a

Sed quid plura? coram opperior reliqua. Att. 77. b

Ibidem opperior. Att. 43. b

Scribas ad me velim siquid est quod opperiare. ad Atticum, lib. 5. 89. 4. a

Nihil puto tibi esse vtilius, quam ibidem opperiri. epist. 92. b

Oppeto.

Vestras manus peto, prius quam oppeto malam pestem hostili manu. 1. Tuscul. a

Mortem pugnans oppetisses. pro Sest. 12. b

Cum milites pro salute populi Rom. mortem oppetierint. in Ant. 265. b

Æquius esse censuit se maturam oppetere mortem. 1. de Diuinatione, 35

Oppetere mortem pro patria. Offic. 183

Oppetere mortem pro Repub. de Finib. lib. 3. 51

Mors necessitatem habeat naturæ, aut si ante oppetenda est, oppetatur cum gloria. in Ant. 245. b

Neque his qui sine virtute retinentur in vita, nec his qui sine virtute sunt, mors est oppetenda. 3. de Finib. 93. a

Equidem etiam si oppetenda mors esset, domi, atque in patria mallet, quam in externis atque alienis locis. ad Marcellum, lib. 4. 7. 13. a

Claræ verò mortes pro patria oppetitur, non solum gloriosæ rhetoribus, sed etiam beatæ videri solent. 1. Tuscul. 188. a

Oppidum.

Segeta est oppidum peruetus in Sicilia Iudices, quod ab Ænea fugiente à Troia, atque in hæc loca veniente, conditum esse demonstrant. 6. Verr. 63. a

Magnas copias ad oppidum Antiochiam accessisse. epistol. 244. b

Tum ante oppidum Nolam florentissima Samnium castra cepit. de Diuin. 95. b

Cassius in oppido Antiochiæ cum omni exercitu, nos in Capadocia ad Taurum, &c. 5. ad Att. 33

Phare, quæ erat vrbs Theffalix, in quo oppido, &c. de Diuinatione, 51. b

Oppida quæ quodam tempore florentissima fuerunt, nunc prostrata & diruta ante oculos iacent. 4. famil. 17. in epist. Ser. Sulpitii.

Tot oppidorum cadauera proiecta iacent. 4. famil. 17. in epistol. Ser. Sulpitii.

Oppidorum nominibus non præponendum. 7. ad Att. 19

Sex oppida vi oppugnando cepi. 5. famil. 25. in epist. Vatinius.

In oppidis præsidia nulla sunt. ad Att. lib. 8. 157. 2. a

Oppidulum.

Neque solum illud extorsit oppidulum, quod erat positum in Euphrate & Zeugmate, &c. ad Q. frat. lib. 2. 26

Nec tamen in acie, sed Melitæ, aut alio in loco, siue in oppidulo futurum puro. ad Att. lib. 10. 196. 4. a

Oppidanus.

Senex quidam oppidanus. 2. de Orat. 133

Quæstores celeriter facti sunt oppidano quodam & incondito genere dicendi. de Clar. Orat. 130. a

Quod dicitur Atinæ factum à iuvene, vetere quodam in scenicos iure, maximèque oppidano. pro Planc. 25

Oppido.

Sed eorum definitiones paulùm oppidò inter se differunt. de Finib. lib. 3. 27

Sin ad nos pertineret, seruirent, præterquam oppidò pauci. ad Terentiam, lib. 14. 12

Totus est tutor mimus vetus oppidò ridiculus. 2. de Oratore, 144. a

Oppignero.

Libelli pro vino etiam sæpe oppignerabantur, manebat infaturabile abdomen. pro Sest. 95. a

Oppilatus.

Nisi ille se sub scalas tabernæ librariæ coniecisset, hisque oppilatis, impetum tuum compressisset. 2. Philipp. 44

Oppius.

Id facit Oppius nonnunquam necessario, vt cum tabellarios constituerit mittere, literasque à nobis acceperit, aliqua re noua impediatur, & necessario serius quam constituerat, mittat, &c. 3. ad Q. frat. 6

Oppius, Cæsaris familiaris. 6. famil. 39

Oppius quidam apud Cæsarem gratiosissimus. 6. fam. 50

Cn. Oppius mihi amicissimus. Post red. ad Quir. 9

L. Oppius eques Rom. pro Flacco, 23

P. Oppius Prætor. 3. Philipp. 141

Oppleo.

Nanque Æsculapit liberorum saucii opplent porticus. Tusc. cular. quaest. 183. b

Nam vetus hæc opinio Græciam oppleuit, scilicet exectum Cælum à filio Saturno. 2. de Nat. deor. 91. a

Oppletus.

Ægyptum Nilus irrigat, & quum tota æstate obrutam, oppletamque tenuerit, tum recedit. 2. de Nat. deor. 196. a

Mentes oppletæ tenebris ac fordibus. Post red. in Sen. 7. a

Opploro.

At ille, quin illum mihi datis: ac vos auribus meis opplorare definitis? 4. ad Heren. 235

Oppono.

Principio orationis hoc oppono, me, &c. pro Corn. Balb. 59

Cuius ego imperio non Alpium vallum contra ascensum transgressionemque Gallorum, &c. Germanorum immantissimis gentibus obicio & oppono. in Pis. 64. a

Pompeium persequi Cæsar dicitur vt interficiat (ò me miserum) & non omnes nostra corpora opponimus: ad Atticum, lib. 7. 64

Opponebant illi interdum nomen Africani. 6. Verr. 66

Opposuiti semel *ἀντιέτιν* causam, Ciceronis nostri valetudinem. Q. fratri, 312. b

Et ramen muri causam. 1. opposuit, specie honestatis, nec probabilem, nec satis idoneam. 3. Offic. 54. a. De Romulo.

Ad omnes introitus armatos homines opposuit. pro Cecinna, 15

Et illud suum regnum iudiciale opposuit. 1. ad Att. 2

Iis opposuit sese Socrates, qui, &c. de Clar. Orat. 167. b

Sed quid oppones tandem, si negem me vnquam istas literas ad te misisse? quo me teste conuincet? 2. Philipp. 35

Defensor aliquid opponet de tribus. Top. 229. b

Nec qui contra se liceatur, emptor opponet. Offic. 64. b

Et primùm gladiatori illi imperatores nostros opponite. in Catil. 109. b

Id protulit non tam vt probaret, quam vt Stoicis, quibus cum bellum gerebat, opponeret. de Finib. 73. b

Introducebat etiam Carneades, nõ quod probaret, sed vt opponeret Stoicis summum bonum esse, &c. 4. Acad. 237. a

Quum decumani aratoribus ad pactiones faciendas non iuam vim, sed tuū scelus ac nomen opponerēt. 5. Verr. 112
 Autoritas autem tanta mouebat, nisi tu opposuisses non minorem tuam. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 59

Habeo quem opponam illi. pro Sest. 7. b
 E' quibus pullos quum lædatur, ita tuentur, vt & pen- nis foueant, ne frigore lædatur: & si est calor à sole, se op- ponant. 2. de Nat. deor. 195. a

Opposuerit se in itinere meo. 10. famil. 10. in epist. Planci.
 Hostibus opponere aliquos. 2. de Finib. 156. a
 Eiusmodi iniquitati & boni & æqui nomen, dignitatemque opponere. pro Cecin. 48

Minas iactare, formidines opponere. pro Quint. 8. b
 In iis ipsis intercludere insidiis, quas mihi conaris oppone- re. pro Cecinna, 61. a

Opponere se inuidiæ pro patriæ salute. de Arusp. resp. 56
 Periculis se opponere. pro Corn. Balbo, 19

Terrorem armati exercitus opponere togatis. pro Sest. 43
 Illam urbem huic vrbi volunt opponere. contra Rull. 11

Par pari referre, contrarium contrario opponere, verbum verbo comparare. Orat. 213. 218. b

Omni virtuti vitiū cōtrario nomine oppositur. 3. de Fin. 64
 Scripto opponitur volūtas testatoris tum, vt quærat, ver- bane plus, an sententia valere debeat. in Top. 51

Paribus paria reddūt, & contraria opponuntur. in Or. 94
 Huic labori nostro duo genera reprehensorum opponun- tur: vnum, & c. alterum, & c. de Opt. 144. b

His quatuor causis totidem medicinæ opponuntur. 2. de Orat. 184. a

Minæ iactentur, pericula intendāt, formidines opponan- tur, vt, & c. pro Quint. 16. a

Obiici insidiis coniatorum, & ad omne periculum atque ad omnem inuidiam opponi. pro Mur. 79

His ardentibus perturbandæ Reipub. cupiditate, quod op- poni posset præsidium non habebamus. ad Brut. 15. 6. a

Vt ante occupet, quod putat opponi. Orat. 209. b

Opponens.
 Sed quid opponens tadem? si negem, & c. quo me teste con- uincens: in Ant. 161. b

Oppositus.
 Luna subiecta atque opposita soli. 2. de Diuin. 26. a

Aut aliquid affert quod oppositum probabilius sit, quàm illud quod obstat. Orat. 201. b

Specula pop. Rom. ac propugnaculum istis ipsis nationibus oppositum & obiectum. pro Font. 3. a

Corpore opposito vim, scelus, & furorem aliquem à bono- rum ceruicibus depellere. pro Domo sua, 50. a

Opposito dedecore sententia depelli. 2. Tusc. 23. a

Lacedæmone Ephori regibus à Theopompo sunt oppositi. de Legib. 187. b

Oppositi Consulibus Tribuni apud Romanos. 3. de Leg. 17

Moles oppositæ fluctibus. 2. Offic. 18

Opposita sunt ea ambitiosus. 3. de Legib. 34

Oppositus.
 Nō modò excubias & custodias, sed etiam laterum nostro- rum oppositus & corporum pollicemur. pro Marcel. 19

Oppositio.
 Disparatum autem est id quod ab aliqua re per oppositio- nem negationis separatur hoc modo, Sapere & nō sapere. 1. de Inuent. 58. a

Opportunus.
 Idoneum tempus & locus opportunus ad eam rem de qua narratur. 1. de Inuent. 43. a

Hæc res mihi accidit opportuna. epist. 115. b

Magis opportuna opera nonnunquam quàm aliquando fi- deli. pro Cecinna, 287. b

Vrbs opportuna, munita, propinqua, fortissimorum virorū, fidelissimorum ciuiū atque optimorum. 4. Philipp. 156. a

Tempus actionis opportunum. 1. Offic. 199. a

Milites Albæ constiterunt in vrbe opportuna. in Ant. 192. b

Quas si satis opportunum tempore accepisti, gratissimū mihi feceris, si ad me in Ciliciam quamprimum veneris. ad Cæ- lium, lib. 2. 18. 5. a

Cæteræ res quæ expetuntur, opportuna sunt singulæ rebu- serè singulis, diuitiæ vt vtare, opes vt colare, & c. de Ami- citia, 100. b

Tantum dico, si mihi accidisset, vt numerarer in multis, si o- perosa est cōcuratio magis opportunorum. de Clar. 188. a

Nihil opportunius post hominum memoriam vidi. ep. 153. b

Ætas opportunissima. Trebatio, lib. 7. 7. 3. a

Capua non modò non obfuit, sed opportunissimā se nobis præbuit. contra Rull. 89

Classes optimæ atque opportunissimæ cum magna igno- minia pop. Rom. amissæ & perditæ. 2. Verr. 8. a

Opportune.
 Opportunè adest homo summa fide, & omni virtute præ- ditus. pro Cluent. 132. a

Tempus idoneum, locus opportunè captus ad eam rem. pro Rosc. Amer. 41. a

Opportunè facere. 3. de Finib. 93. a

Reddere opportunè alicui literas. ad Att. lib. 14. 317. 1. a

Illud satis opportunè. ad Att. lib. 16. 333. 18. a

Tu verò cum Crasso, vt cætera quàm commodè, opportunè autem, quod id ipsum apud me mones, quadriduo antè ad eum scripseram. ad Att. 134. b

Trebatius opportunè ad me ante aduentum Cæsaris vene- rat. ad Att. 144. b. 1. de Nat. deor. 24. a

Accidere opportunius nihil potuit, te ipsum cupio. Lætulo, lib. 1. 9. 23. a

Opportunitas.
 Et quemadmodum oportunitas (sic enim appellemus *ὀπportунитет*) non fit maior productione temporis, & c. sic recta effectio. 3. de Finib. 36. & 37

Cum ad cæteras summas vtilitates hæc quoque opportu- nitas adiungatur, vt, & c. pro Pomp. 13. b

Diuina verò oportunitas, vt in sortitione prouinciarum, quæ cuique apta esset, ea cuique obueniret. 3. Philip. 141. a

Idonea oportunitas faciendi aliquid, aut non faciendi. 1. de Inuent. 56. a

Fuga & maritima oportunitas visa quæri desperatione. ad Atticum, lib. 8. 147. 6. a

Opportunitas alicuius. 6. ad Att. 46

Et certè in armis locorum valet oportunitas. epist. 44. & pro Mur. 131. b

Cōsidera, quæ sit vtilitas, quæque oportunitas in homine membrorum. de Nat. deor. 1. 64

Opportunitas mortis. 3. de Orat. 7

Opportunitas operæ. 16. famil. 12

Vtilitas oportunitatisque prouinciæ Sicilia, quæ ad com- moda pop. Rom. adiuncta sit, consistit in re frumentaria maximè. 5. Verr. 10. a

Opportunitas temporis est, iuxta Stoicos. Offic. 1. 197

Opportunitatis est beatè viuere. 3. de Finib. 93. a

Occasio est pars temporis in se alicuius rei idoneam facien- di aut non faciendi oportunitatem. de Inuent. 51. b

Si tenendam hanc oram putas, quæ oportunitatem & di- gnitatem habet, & c. ad Att. lib. 8. 31

Habere oportunitatem ad negotium administrandum. 1. de Inuent. 55. a

Loci oportunitatem sequi. 1. Offic. 53. a

Vfus oportunitate annuli Gyges, reginæ stuprum intulit. 3. Offic. 49. a

Deinceps de ordine rerum, & temporum oportunitate di- cendum est. Offic. 28. b

Locus cōsideratur, in quo res gesta sit ex oportunitate, quam videatur habuisse ad negotium administrandum. de Inuent. 50. b

Opportunitates belli. pro Sest. 6

Corporis oportunitates atque habilitates. 1. de Legib. 20

Ac mihi quidem videntur ex locis ipsis, & c. diuinationum oportunitates esse duæ. de Diuin. 99. b

Enumerari nō possunt fluminū oportunitates. 2. de N. 198

Confultrix & prouida vtilitatum, oportunitatumque om- nium natura. 2. de Nat. deor. 82. a

Talis igitur inter viros amicitia tantas oportunitates ha- bet, quantas vix queo dicere. de Amicit. 20. a

Puto te iam suppedere, quum hæc tertia iā epistola antè op- pressit, quàm tu schedulam aut literam. ad Cassium, lib. 15. 43

Quoties illum lux noctu aliquid describere ingressum, quoties nox oppressit quum mane cōpisset? de Sen. 45. a

Plerosque nec opinantes oppressimus, qui occisi captique sunt. ad Catonem, lib. 15. 17

Quumque tyrannum Nicoclem improviso oppressisset, sex- centos exules qui fuerant eius ciuitatis locupletissimi, re- stituit. 2. Offic. 119. a

Quis dubitet, quin seruorum animos summa formidine oppresserit? 7. Verr. 12. a

Qui oppresserit Antonium, is bellum confecerit. epist. 155. b

Cur hominem temperantem tantus improviso morbus op- presserit? ad Att. 237. b

Opprimere aliquem consilio. 1. Verr. 24. a

Opprimere bellum exortum. 1. de Diuin. 169. a

Conficere atque opprimere hostes. pro Font. 21. a

Innocentes iniquo iudicio opprimere. pro Quint. 4

Extinguere & opprimere potentiam alicuius. pro Roscio Amer. 6. a

Rempub. armis opprimere. ad Sulpitium, lib. 4. 3. 5. a

Opprimor interdum, & vix resisto dolori. 4. fam. 21

Opprimitur dolor patientia. 2. Tusc. q. 58. a

Est quiddam quod occultatur: quod quò studiosius ab ipsis opprimitur & absconditur, eò magis eminet & apparet. pro Rosc. Amer. 72. a

Ad quam diem hinc ita possum esse, vt ne opprimar. 12. ad Att. 42

Opprimemini (mihi crede Brute) nisi prouideritis. ad Attic. 274. b

Opprimi ægritudine. Tusc. q. lib. 3. 24

Obrui & opprimi criminibus & testibus. 3. Verr. 13. a

Opprimi toto corpore doloribus acerbissimis. Tusc. quæst. lib. 5. 21

Opprimi me onere officii malo, quàm, & c. pro Rosc. Ame- rino, 6. a

Opprimi vi in bona causa est melius, quàm malè cedere. 3. de Leg. 31

Quæ iam oratio non à philosopho aliquo, sed à cefore op- primenda est. de Fin. lib. 2. 27

Oppressus.
 Si taceo, oppressus & captus. 4. ad Att. 11

Obrutus & oppressus est. in Verr. 80. b

Oppressus populus dominatu ac potentia principum. 3. de Leg. 31

Oppressus & afflicus Senatus. post red. in Sen. 16. a

Oppressus à prædonibus & captus est. 7. Verr. 95. a

Oppressus ære alieno. in Catil. 30. a

Quamquam erat oppressus totius corporis doloribus. ad Dolabellam, lib. 9. 14. 6. a

Fore vt eius socios inuidia oppressus, persequi non possem. in Catil. 27. a

Nec porro malum, quo aut oppressus iaceas, aut ne oppri- mare, mente vix constes? Tusc. q. lib. 4. 30

Oppressus multis malis. de Fin. lib. 5. 70

Oppressus sententia. pro Corn. Balbo, 51. a

Oppressus est, non causa, sed tempore. pro Cluent. 73. a

Quonam modo potuit terra oppressus viuere? Diu. li. 2. 40

Oppressus vino, somno. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 50

Nec verò huius tyranni solum, quem armis oppressa pertu- lit ciuitas. Offic. 2. 31

Oppressa captaque Reipub. pro Domo sua, 22. a

Spero etiam confectum esse iam & oppressum. 12. fam. 28. in epist. Lentuli.

Oppressum bellum. 10. fam. 53. in epist. Planci.

Et est quisquam qui quum hæc cognouerit, suspicari possit Oppianicum iudicio oppressum, & circumuentum esse innocentem? pro Cluent. 21. a

Quem L. Murena pressum magna ex parte nō oppressum reliquit. pro Mur. 131. b

Qui homini tot miseris calamitatibusque oppresso subue- niret. a

Contumeliæ quibus operi oppressique erant. 6. in Verrem, 99. a

• Sin tale aliquid euenerit, vt extinctæ potius amicitia, quàm oppressæ videantur. de Amicit. 67. a

Sed iis qui oppressos imperio coercent, fit sane adhibenda sæuitia. 2. Offic. 72. a

Oppressio.
 Occupatio fori, curiæ oppressio. pro Domo sua, 3. a

Legum & libertatis interitus, earumque oppressio tetra & detestabilis. 3. Offic. 110

Oppressor.
 Petitur vt vindices atque oppressores dominationis salui sint. ad Brutum, 47

Opprobrium.
 Quum omnibus matribus familiarum opprobriū esset. in Salustium, a

Oppugno.
 Hammonius regis legati aperte pecunia nos oppugnat. ad Lentulum, lib. 1. 1. 2. a

Ibi quintum & vicesimum iam diem aggeribus, vineis, tur- ribus oppugnabam oppidum munitissimum Pindenif- sum. ad Cælium, lib. 2. 9. 8. a. 1. de Diuin. 89. a

Quare non ego oppugnavi fratrem tuum, sed fratri tuo re- pugnavi. Cic. F. Metello, lib. 5. 8

Carneades nullam vnquam in illis suis disputationibus rem defendit, quam non probavit: oppugnavit, quæ non euer- terit. 2. de Orat. 88. a

Cum Antonius Brutum oppugnet, Mutinam circumsedeat. in Ant. 206. b

Pater rogat eos, atque orat ne oppugnent filium suum. in Verr. 128. b

Vt quos tu Reipub. causa læseras, parum te oppugnent. ad Lentulum, lib. 1. 7. 5. a

Tamen non probasse memini quod defendis, quia verbis oppugnare æquitatem videbatur. pro Cecin. 49. a

Clandestinis consiliis oppugnare aliquem. in Orat. 130. a

Palam oppugnare aliquem. ad Q. frat. lib. 2. 8. 2. a

Oppugnare aliquem pecunia. epist. 1. b

Caput alterius oppugnare. pro Quintio, 22

Qui verò ita se armat eloquētia, vt nō oppugnare commo- da patriæ, verum pro eis pugnare possit, & c. 1. de Inuent. 2

Et pro innocentissimo quoque propugnare, & nocentissi- mum quenque oppugnare, nobis vtilissimum esse arbi- traretur, & c. Antequam iret in exil. 6

Obsidere, oppugnare & labefactare aliquā vrbe. de Arusp. resp. 5

Quæ res aperte petebatur, ea nunc occultè cuniculis oppu- gnatur. de Leg. Agr. 1. a

Vrgebant comitia, & his ipsis oppugnabar grandi pecunia. 2. Verr. 15. a

Vatinium, à quo palam oppugnabamur, arbitrato nostro concidimus. ad Q. frat. 309. b

Quod à vobis oppugnari video, ne in quæstionem dentur, suspiciosum est. pro Sex. Rosc. 8. b

Existimaram pro mutuo inter nos animo, & c. nec Metellū fratrem ob dictum, capite ac fortunis per te oppugnatum iri. Metellus apud Ciceronem, lib. 5. 1

Oppugnatus.
 Domus est oppugnata ferro, facibus, exercitu Clodiano. pro Sestio, 74. a

Vrbe Cizicenorū obsessam ab ipso rege & oppugnatam vehementissimè. pro Pomp. 13

Oppugnatio.
 Cum hoc genus oppugnationis inferetur, propulsare debe- bitis. pro Cæl. 41. in Vat. 29. b

Sine oppugnatione, sine gratia nostra eram Antii. ad Q. fr. lib. 2. 9. 2. a

Oppidorum oppugnationes. de Orat. 101. b

Tarus ergo Imperator in omni genere belli fuit, præliis, op- pugnationibus, naualibus pugnis, totiusque belli instru- mentis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 3

Oppugnator.

Antonius oppugnator patriæ. in Ant. 241. b
 Qui oppugnator salutis meæ fuisset. pro Planc. 275. b
 Atque utinam qui ubique sunt propugnatores huius imperii, possent in hac ciuitatem venire: & contra, oppugnatores Reip. de ciuitate exterminari. pro Corn. Balb. 41. a

Ops.

Ops, soror Saturni, Oceani & Salaciæ filia. de Vniu. 56. & 49
 Pecunia utinam ad Opis maneret. 1. Philip. 13
 Opus templum Romæ. 1. Philip. 13. de Nat. d. 2. 44
 Statua quæ ad Opis per te posita in excelso est. 6. ad Att. 15. & 14. 27

Opis.

Profecto aliquid opis occidenti Reipub. tulissemus. ad Sulpitium. lib. 4. 1. 2. a
 In altera spes esset ad talem tamen virum iudicem venienti, vnde eo plus opis auferret, quam quo minus attulisset gratiæ. pro Quint. 17
 Quibus enim opis est in ipsis ad bene beatæque viuendum, iis omnis grauis est ætas. de Senect. 4. a
 Quibus enim nihil opis est in ipsis, & c. Cato. 4
 Constitue nihil esse opis in hac voce, Ciuis Romanus sum. 7. Verr. 131. a

Opis egenus. 3. Tusc. q. 75. a
 Hoc maxime officii est, vt quisque maxime opis indigeat, ita ei potissimum opitulari. 1. Offic. 74. a
 Ego ab hoc electo cadauere quicquam mihi aut opis, aut ornamentum expectabam. in Pis. 83. b
 Confugere ad opem alicuius. pro Font. 19. a
 Expectare ab aliquo opem & ornamentum aliquod. in Pisonem. 14. a
 Opem alicuius expectare, non opes. ad Att. lib. 9. 189. 1. a
 In meis calamitatibus aliquam ferte opem diuinam. Antequam. 196. b
 Si mihi tua clementia opem tuleris. epist. 62. b
 Ferre opem patriæ. pro Rab. 91. b
 Opem auxiliumque alicui ferre. in Verr. 110. b
 Ferre opem & salutem indigentibus. 2. de Fin. 187. a
 Ad te confugimus, à te opem petimus. 5. Tusc. q. 7. a. ad Att. 233. b

-ò Priami domus,

Septum altifono cardine templum,
 Vidi ego te, astante ope barbarica. 3. Tusc. q. 77. a
 Omni ope atque opera eniti. ad Att. lib. 14. 312. 7. a
 Ope, consilioque tuo furtum aio factum esse. 3. de Natura deor. 55
 Homines omnē semper vim quacunque ope possunt, à vita sua propulsant. pro Mil. 107. b
 Hæc nec inuiti, nec effici possunt sine tua ope. ad Atticum, 260. b

Opes.

Diuitiæ opportunæ sunt vt vtare, opes vt colare, honores vt laudare. de Amic. 100. b
 Diuitiæ, honores, opes. de Fin. 143. b
 Opes vel fortunæ vel ingenii. de Fin. 59. b
 Opes & præsidia. 1. ad Att. 64
 Magnæ opes sunt in te. pro Planc. 45
 Crescunt opes & hostium animi. pro Lege Manil. 31. a
 Accepta in Ponto calamitate, ex eo prælio hostium opes amicique creuerunt. pro Pomp. 12. b
 Infirmæ & tenues ad gratiam referendam sunt sæpe singulorum opes. Antequam iret in exil. 2. a
 P. Quintius, cui tenues opes sunt, nullæ facultates, exiguæ amicorum copiæ sunt. pro Quint. 1
 Nimirum opum potentia non ferenda. 3. Offic. 46. a
 Vniuersorum auxilium eo plurimum prodest, quo firmioribus opibus est nixum. Antequam. 2
 Diuitias, honores, opes in bonis numerare. 5. de Finibus, 139. a
 Id conducit ad facultates rerum atque copias, ad opes, ad potentiam. Offic. 2. b
 In quibus autem maior est animus, in his pecuniæ cupiditas spectat ad opes, & ad gratificandi facultatē. 1. Off. 37. a

Fundatas & optime constitutas fortunæ suæ opes potestati regiæ committere. pro Rab. Posth. 1. a
 Opes violētās & minime ferendam potentia concupiscere. in Ant. 159. b
 Qui neque opes aut potentiam consecrabitur, totamque rempub. sic tuebitur, vt omnibus consulat. Offic. 17. b
 Consequi honores & opes. de claris Orat. 153. a
 Contra tantas opes non pugnandum. Lentulo, lib. 1. 9. 84. a
 Pompeius omnes opes suas & Reipub. ad Casarem detulit. in Ant. 165. b
 Hæc lex tota ad Pompeii opes euertendas tanquam machina comparatur. 2. de Leg. Agr. 55. a
 Casar iam opes meas, non vt antè, opem expectat. ad Attic. lib. 9. 189. 1. a
 Expectare alterius opes, miserrimum. pro Quint. 28. a
 Opes frangere. 6. fam. 44
 Coniunctione frangi Senatus opes, disjunctione ciuile bellum excitari videbam. 6. fam. 19
 Casar qui maximas opes habebat, paucorum virtute sublatus fuit. ad Att. 287. b
 Bargulus latro magnas opes habuit, & multo maiores Viriatus. Offic. 14. & 41. b
 Propter opes & copias tolerabilis senectus. de Senect. 8. a
 Opes suas retinere. 1. ad Att. 54
 Moderatori Reipub. beata ciuium vita proposita est, vt opibus firma, copiis locuples, gloria ampla, virtute honesta sit. 8. ad Att. 26
 Si quando ei subueniatur, qui potentis alicuius opibus circumueniri videatur. de Amic. 106. b. 2. Offic. 73
 Potestatem hanc tantis confirmat opibus & copiis, vt inuitis eripi nullo modo possit. deinde ornata apparitoribus, scribis, & c. 2. de Leg. Agr. 43. a
 Efferre opibus prostratam Reipub. Octauio, 7. a
 Firmis opibus contra scelus inimicorum aliquem munire. de prou. Conf. 34. a
 Obsidere opibus Italiam. 2. de Leg. Agr. 76. a
 Præditus magnis opibus homo. pro Cluent. 122. a
 Nemo fuit qui non me pro suis opibus in illa tempestate defenderit. pro Domo sua, 253. b
 Nunc quoniam ita accidit, vt neque prætores suis opibus, neque nos nostro studio quicquam proficere possimus. ad Q. frat. lib. 1. 1. 3. a
 Refrenare & coercere omnium opibus iuuentutem. 2. de Diuin. 7
 Virtutibus atque opibus omnibus repugnare alicui. 3. Tusc. quæst. 43. a
 Opibus hominum septus & munitus. 1. de Fin. 20. a

Opulentus.

Opulentus & fortunatus. 2. Offic. 103. a
 Vt mulierculæ magis amicitiarum præsidia quærant quam viri, & inopes quam opulenti, & c. de Amic. 43. a
 Rex Asiæ opulentissimus Cræsus. 2. de Diuin. 172. a
 Sardanapalus rex Syriæ opulentissimus. 5. Tusc. q. 143. a
 Opulentissima & beatissima ciuitas. 3. de Nat. d. 117. a

Opulentia.

Cui potest esse dubium, quin opulentia istam ex sanguine & miseris ciuium paraueris. Salust. in Cic. 3. a

Opsono.

Socratem ferunt, cum vsque ad vesperum continentius ambularet, quæsitumque esset ex eo, quare id faceret: respondisse se, quo melius cœnaret, opsonare ambulando famem. Tusc. q. lib. 5. 70. id est, opsoni loco sibi famem cœparat.

Optimas, Optime, Optimus, vide Bonus.

Opto.

Opto magis quam spero, vt adduci possit, & c. 8. ad Att. 57
 Neq; ego à diis immortalibus opto Quiritis, vt, & c. 1. Cat. 36
 Speroq; & opto nobis hæc cõiunctionē voluptati fore. 1. fa. 24
 Tibi fauemus, te tua virtute frui cupimus, tibi optamus eam rempub. quæ, & c. de Clar. 196. b
 Cum ad eum, quem cupimus optamusque vestitum, redierimus. in Ant. 258. b
 Quæque maiori parti pulcherrima videntur, ea maxime optant. 1. Offic. 166. a. Quædam exemplaria legunt exoptant.

Quod maxime optabam. Trebonius ad Ciceronem, lib. 12. 16. 1. a
 Quid cupiebas: quid optabas: pro Lig. 138. b
 Hæc ego de vobis semper expetiui, hæc optaui, hæc precatus sum. in Pis. 89. b
 Ex tribus optatis hoc erat tertium, quod de Hyppoliti interitu iratus optaui. Offic. 7. b
 Sol Phaetonti filio facturum se esse dixit: quicquid optasset, optaui vt in currum patris tolleretur. Offic. 71. b
 Nihil est mali, nihil sceleris quod illa non ab initio filio voluerit, optarit, cogitauerit, effecerit. pro Cluent. 149. a
 Quinetiam necesse est cupere, etiam optare, vt quamscipissime amicus peccet. de Amic. 207. b
 De aliquo aliquid expetere, optare, & deprecari. in Pisonem, 36. a
 Optare hoc quidem est, non disputare. de Fat. 149. b
 Optare alicui cruciatum. Tusc. q. lib. 1. 96
 Optare & expetere aliquam fortunam. in Pis. 25. a
 Fructum otii cupere & optare. 1. de Orat. 1. a
 Furorem & insaniam quibusdam optare. in Pis. 36. a
 Optare optima, cogitare difficillima, ferre quæcunque erunt. 9. fam. 43
 Itaque tantum victus efficere potuit, quantum incolumis nunquam est ausus optare. pro Pomp. 8. b
 Itaque mihi venire in mentem nil potest non modo quid sperem, sed vix iam quid audeam optare. Sulp. lib. 4. 1. 3. a
 Quantum sibi ablatum domo impudentissimus dicit, tantum nunquam est ausus vt haberet optare. pro Flac. 153. b
 Optare tempestatem in tranquillo, demens est. Offic. 1. 115
 Ea mente est qua optare debemus. 9. ad Att. 26. in epi. Balbi. Sed ne optari quidem sacerdotem licebat, qui cuiquam ex collegio esset inimicus. epist. 42. b
 Bonitas vocis optata est: non est enim in nobis, sed tractatio atque vsus in nobis. Orat. 32. a
 Quorum si alterum sit optandum, malim indisertam prudentiam, quam stultitiam loquacem. de Orat. 156. b
 Id erat huiusmodi, vt magis optandum, quam sperandum putarem. ad Q. frat. lib. 2. 14. 4. a
 Optandam duco mihi fuisse expetendamque fortunam. in Pis. 25. a

Optans.

Inspiranti mihi, sed valde optanti cecidit, vt in istum sermonem delaberemini. 1. de Orat. 48. a
 Neque nobis cupientibus & optantibus fructus otii datus est. de Orat. 85. b

Optatus.

Grati & optati afferuntur rumores de fratre meo. C. F. Tironi, lib. 16. 21. 3. a
 Optata tempora. 5. fam. 39. in epist. Luceii. id est, optabilia. Mihi quæstior optatior obtingere nemo potuit. epist. 30. b
 Nihil mihi optatius, quam euolare. ad Att. 151. b
 Tamest mihi nihil fuit optatius, & c. quam gratissimus erga te esse cognosceret. ad Lentulum, lib. 1. 5. 1. a
 Quid est quod omnibus gratius atque optatius possit esse: in Verr. 56. b
 Quid enim mihi potest esse optatius, quam cum Catone, omnium virtutum authore, de virtutibus disputare. 4. de Fin. 37
 Optatissimus nuntius. 14. Philip. 295. a
 Quod illis optatissimum erat. pro Domo sua, 226. b
 Nonne optatissimum sibi putant esse, filios suos rei familiarum maxime seruire: pro Rosc. Amer. 2. 4. a
 Cum optatissimum nuntium accepissem, te, & c. epist. 29. b
 Vale mi optime, ac optatissime frater. ad Q. frat. lib. 2. 9. 2. a

Optatum.

Illud etiam accidit præter optatum meum, sed valde ex voluntate. in Pis. 36. a
 Quo optato impetrato Theus in maximis luctibus fuit. Offic. 71. b
 Optata magis, quam inuenta. de Nat. d. 1. 15
 Hæc non cogitata sapientum, sed optata furiosorum videntur. 1. de Leg. Agr. 1. a
 Optata contingent mihi. 11. fam. 50. in epist. Matii.

Optatis meis fortuna respondit. 2. fam. 2
 Ex tribus enim optatis hoc erat tertium, quod de Hyppoliti interitu iratus optaui. Offic. 7. b
 In optatis, in votis, nobis occurrit deus. de Nat. d. 1. 27
 In optatis est completi hominem. Cælio, lib. 2. 12. 4. a
 In optatis mihi sit. 2. fam. 23

Optato.

Nisi quid te aliud impediēt, mihi optato veneris. ad Att. lib. 13. 283. 7. a

Optatio.

Cui quum tres optationes Neptunus dedisset, optaui interitum Hyppoliti filii. Offic. 3. 127. Id est, optiones.

Optabilis.

Exitus optabilis. Brut. 91. b
 Neque si facultas optabilis mihi quidem tui præsentis esset, vnquam à tuis consiliis discreparem. 10. fam. 7
 Mihi pax optabilis. 7. Philip. 222. a
 Quæ vt concurrant omnia, optabile est. Offic. 10. b
 Hoc est maxime optabile omnibus. pro Sest. 23. b
 Optabile tempus. 7. Philip. 221
 Itaque ne iustitiam quidem rectè quis dixerit per seipsam optabilem, sed quia iucunditatis vel plurimum afferat. 1. de Fin. 81. a
 Quæ est nobis optabilis in experiendo non fuerunt, in legendo tamen erunt iucundæ. ad Luceium, lib. 5. 31
 Quæ vulgo expetenda atque optabilia videntur, dicendo amplificat atque ornat. 1. de Orat. 112. a
 Vtrum tandem homo viro optabilis putas, si exire, & c. an, & c. in Pis. 86. b
 Voluptatem non optabiliorem diuturnitate facit. 2. de Fin. 141. a

Optabiliter.

Proh dii immortales, quam optabiliter iter illud iucundum esse debet, quo, & c. 1. Tusc. 152. a. Correctiora exemplaria non habent optabiliter.

Optio.

Vt si optio naturæ nostræ detur. A cad. q. ed. 1. lib. 2. 20
 Si me hercule mihi, non copioso homini ad dicendum, optio detur, vtrum malum defendere, & c. pro Cecin. 47. a
 Quando autem dubium fuisset apud patres nostros eligendi cui patrono daretur optio, quin aut Antonium optaret aut Crassum: de claris Orat. 98. a
 Et si optio esset, eligendam Metelli viam, Reguli reiciendam. 5. de Fin. 152. a
 Hodie vtro frui malis, optio sit tua. Fat. 3
 Hybernæ legionem eligendi optio delata. ad Att. 67. b
 Cui hæc optio tam misera, tamque iniqua daretur, vt, & c. pro Quint. 5. b
 Cum soluta est nobis eligendi optio. de Fin. lib. 1. 26
 Quoties ille tibi potestatum, optionemque facturus sit, vt eligas vtrum velis factum esse, necne. 1. Verr. 24. a

Opus.

An pangis aliquid Sophocleum: fac opus appareat. 16. ad Att. 25. epist. 263. b
 Nunquam mihi opus deest. in Verr. 212. b
 De Arcano, Casaris opus est, vel mehercule etiam elegantioris alicuius. ad Q. frat. lib. 3. 39. scilicet artificis.
 Curabo vt huius peregrinationis tibi opus extet. ad Atticum, 25. b
 Opus texebatur luculenter. 3. ad Q. frat. 27
 Artificiosum & diuinum opus. 2. de Nat. d. 208. a
 Opus censorium. 2. de Orat. 200
 Opus illud effectum esse pulcherrimum. de Vniu. 11
 Perfectum, elegans, & elaboratum opus. 6. in Verr. 112. a
 Magnum opus & arduum, sed ingredientibus considerandum fuit, quid ageremus. in Orat. 41. a
 Opus magnum & difficile. Tusc. q. lib. 3. 71
 Opus magnum est. 10. ad Atticum, 17. id est, res est difficilis.
 Magnum quoddam opus, atque haud sciam an de humanis operibus longe maximum. 2. de Orat. 40. a
 Opus magni laboris & multæ impensæ. 10. fam. 15. in epist. Planci.

Nulla eius ingenii monimenta madata literis, nullum opus orii, nullum sollicitudinis munus extat. 3. Offic. 5. a
Opus oratorum fieri. Brut. 105
Præclarum opus est, docere, instituere adolescentes, & ad omne munus officii instruere. de Senect. 26. a
Opus spissum & operosum. 2. ad Q. frat. 31
Cum sit opus vnum hoc oratorium maxime. de Leg. 157. b
Vt si mures corroserint aliquid, quorū est opus, hoc vnum monstrum putemus. de Diuin. 120. b
Homo vnus cuiusdam operis, vt inquit Cæcilius. de Orat. 112. b
Eius operis vitio: id est, fornicis vel partetis. Top. 10
Operi inchoato tanquam fastigium imponere. Offic. 3. 41
Ad opus multa addidisse, nihil ad pretium. 3. ad Q. frat. 4
Multorum dierum opus & magnum conatur propter altitudinem maris. ad Att. lib. 9. 58
Pictores & veri etiam poetæ suum quisque opus à vulgo confyderari vult. 1. Offic. 205
Causæ, quæ sine vlla appetitione animi, sine volūate suum quasi opus efficiunt. Top. 226. b
Opus præclarum efficiat. de Vniu. 5
Itaque opera officio tanta, quanta fortasse tu senties. epistol. 107. b
Vtinam aliquod in hac miseria Reipub. *πολλὸν* opus efficere & nauare mihi liceat. 9. ad Att. 46
Habere magnum opus in manibus. 1. Acad. 4. a
Opus aliquod nauare. 9. ad Att. 46
Hoc tamen opus in apertum vt referas, nihil postulo. Part. 6
Nihil est opere aut manu factum, quod non aliquando consumat vetustas. pro Marc. 7
Hæc omnia antiquo opere & summo artificio facta. 6. Verr. 93
In hoc fano loricis, galeisque æneas, cælatas opere Corinthio, &c. 6. Verr. 87. a
Magno opere aliquem liberare. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 112
Erit igitur extructa moles opere magnifico, incisæque literæ, &c. 14. Philip. 406
Mirabili opere perfectum candelabrum. 6. Verr. 55. a
Tabulæ pictæ Græcos homines nimio opere delectant. 6. Verr. 26. a
Hydria præclaro opere, grandi pondere. in Verr. 206. b
Quæ non sine hominum opere habere possumus. Offic. 35. b
Exornare sepulchrum opere teictorio. 2. de Leg. 102. a
In vno aliquo opere, noctes & dies vrgeri. de Orat. 108. b
Opera magnifica & præclara. 1. de Nat. d. 136. a
Opera animi multo maiora, quam corporis. Offic. 2. 65
Nunquam vllō in agro maiora opera fiunt senibus absentibus. de Senect. 81. b
Opera manufacta. de Finib. lib. 3. 58
Dii immortales quæ tum opera effici potuerunt. ad Attic. 226. b
Publicorum operum depopulatio. 2. Verr. 7. a
Operum publicorum exactio. pro Domo sua, 223. b
Nulla opera molitur. de Nat. d. 137
Et nimirum is princeps ex latinis illa oratorum propria, & quasi legitima opera tractauit, vt egrederetur à proposito, vt delectaret amicos, & c. de Clar. 41. a
Qui Corinthiis operibus abundant. Parad. 14. & 15
Ex operibus magnificis atque præclaris. de Nat. d. 1. 71
Stragulum magnificis operibus pictum. 5. Tusc. q. 86. a
Operibus hominum, id est manibus, cibi etiam varietas inuenitur & copia. 2. de Nat. d. 114
Quod in operibus nostrarum artium manus efficit, id multo artificiosius naturam efficere. de Nat. d. 37. b
Minimè miror te tuis præclaris operibus lætari. epist. lib. 1. 7. 21. a
Operibus patris in famulis ferias habento. 2. de Leg. 16
Antonius Mutinam operibus munitionibusque sepit. 13. Philip. 358

Opus, indeclinabile.

Hoc fieri & oportet & opus est. ad Att. 12. b
Græci ex tempore, quod opus est, obsignant. pro Flacco, 155. b

Quid opus est de Dionysio tam valde affirmare: an mihi nutus tuus non faceret fidem? ad Att. 106. b
Opus nobis est tuo aduentu maturo. 1. ad Att. 6
Nihil aliud opus est. 13. fam. 76
Ne dici quidem opus est, quanta diminutione ciuium. in Cat. 16. b
Dux nobis & author opus est, & c. ad Curionem, lib. 2. 10
Oportet & opus est hoc fieri. ad Att. lib. 13. 282. 2. a
Acuto homine nobis opus est. de Orat. 104. b
Expedito nobis homine & parato opus est. 11. Philip. 308. a
Illud etiam si opus est, tamen est minus necessarium. de Orat. 112. b
Nihil tibi opus est illud à Trabea. epist. 139. b
Præsidio firmiori opus est ad istam prouinciam. ad Herennium, 37. b
Mihi ad huiusce verbi vim vehementer opus est prudentia vestra. contra Rul. 64. b
Mihi quæsitio opus est. Parad. 124. b
Sed quid opus est plura? Cat. 3
In omnibus rebus, quæ sub aspectum veniunt, sedes opus est. Orat. 141. b
Tacito quum opus est, clamas: quum loqui conuenit, obmutescis. ad Heren. lib. 4. 165. a
Vbi rerum testimonia adfunt, non opus est verbis. in Sal. 7
Mihi opus est vniuerso quidē, scilicet viatico. ad Att. 247. b
Huius nobis exempla permulta opus sunt. de Inuent. 69. b
Sed opus fuit Hircio conuento. ad Att. 118. b
Aliquantum nobis temporis & magni laboris, & multæ impensæ opus fuerunt, vt quæ, & c. epist. 147. b
Primum erat nihil cur properato opus esset. pro Mil. 37. a
Alexandro roganti, vt diceret, si quid sibi opus esset, nunc, inquit, & c. Tusc. q. 246. b
Ad rempub. duntaxat quod opus esset, satis habuit eloquentiæ. de Clar. 174. b
Is omnia pollicitus est, quæ tibi essent opus: facturum putato. ad Tironem, lib. 16. 1. 1. a
Vt ad eum diem quæ sacris epulisque opus essent, in complures annos locarentur. 4. Verr. 37. a
Bonum ipsum etiam quid esset fortasse, si opus fuisset, definisses. 2. de Fin. 8. a
Sumptu ne parcas vlla in re quod ad valetudinem opus sit. Tironi, lib. 16. 6. 4. a
Atque haud scio, an opus sit quidem, nihil vnquam omnino deesse amicis. de Amic. 45
Neque enim hoc, quod agitur, videtur diuturnum esse posse, vt scire iam possim quid maxime opus sit. ad Att. 11. a
Quandiu ei opus fuerit, vixit. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 15. a
Amabo te, si quid quod opus fuerit Appio facies, ponito me in gratiam. epist. 116. b
Nos, si quid erit istic opus, defendes. epist. 66. b
Tu quæ istic opus erunt, administrari prospicies. epi. 173. b
Legem Curiatam ferre opus esse, sibi necesse non esse. ad Lel. lib. 1. 9. 105. a
Aiebat multa sibi opus esse, multa canibus suis. 3. in Verr. a
Non enim acciderat mihi opus esse. epist. 88. b
Dices nūmos mihi opus esse ad apparatus triumphi. 6. Att. 49
Præsidio firmiori opus esse ad istam prouinciā. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 3. 2. a
Quibuscuq; reb⁹ opus esse intelligā, tibi præsto ero. ep. 58. b
Is quod sibi opus esse videbat, non quod reip. celsit. Off. 75. b
Equidem video mihi quoque opus esse viaticum: sed id ex prædiis, vt cadet, ita soluetur. ad Att. lib. 15. 39

Opusculum.

Sed tamen nonnulli Titē faciūt imperitē, qui in isto opusculo, non vt à poeta, sed vt à teste veritate exigat. 1. de Leg. 3
Vt etiā inter deos Myrmecides aliquis minorū opusculorum fabricator fuisse videatur. 4. Acad. q. 216. a

Ora.

Ignibus altissima ora reddatur. de Nat. d. 1. 73
Æther extrema ora & determinatio mundi. 2. de Nat. d. 74
Ora maritima. Tusc. q. lib. 5. 30
Ita latè longèque peregrinatur animus, vt nullam oram vltimi videat. de Nat. d. 1. 38

A prima enim ora Græciæ vsque ad Ægyptum, optimorum ciuium imperiis muniti erimus & copiis. ad Cassium, lib. 12. 5. 3. a
Omnibus hominibus qui vbique sunt, quacūque in ora ac parte terrarum. 2. de Nat. d. 107. a
Sine ora & extremitate regio. 2. de Fin. 163. a
Oræ gentium, in quibus hæc ne obseruantur quidem. de Diuin. 117. b
Oræ globi terræ habitabiles & cultæ sunt duæ: altera sub axe, id est, polo septentrionali posita: altera australis: cæteræ partes incultæ sunt, quod aut frigore rigeant, aut calore vrantur. Tusc. q. lib. 1. 56
Oræ ipsæ locorum illorum, quod peruenerimus. Tusc. quæst. 157. b
Quot oræ sunt partisque terrarum, tot habet triumphos. pro Corn. Balbo, 6. a
Orarum & litorum amœnitates. 2. de Nat. d. 73
Gentes orarum vltimæ. de Nat. d. 1. 83
Omnes auidi spectant ad carceris oras. de Diuin. 102. b
Fani diripiendi causa, in eas oras nostrum exercitum esse adductum. pro Pomp. 8. b
Globus terræ duabus oris distantibus habitabilis & cultus. 1. Tusc. q. 107. a

Oraculum.

Oraculum ciuitatis est, Iuriconsulti domus. 1. de Orat. 99
Quod oraculum erat datum, si rex interfectus esset, victrices Athenas fore. 1. Tusc. 189. a
Oraculum Delphicum, celebre & clarum fuit. Diuinationū lib. 1. 36
Oraculum Delphicum multis seclis verax fuit. Diuinat. lib. 1. 37
Oraculum Delphicum magnis donis refertum fuit omnium populorum atque regum. Diuin. lib. 1. 36
Oraculum editum est, eas, & c. de Leg. 2. 39
Oraculi Delphici veritatem omnis ætas est experta. Diuin. lib. 1. 36
Sacerdos quæ proposita erat oraculo. de Diuin. lib. 1. 129. a
Nationes quæ quondam Delphos vsque ad Apollinem Pythium, atque ad oraculum orbis terræ spoliandum profectæ sunt. pro Font. 280. b
Idemque de rebus maioribus semper aut Delphis oraculū, aut ab Ammone, aut à Dodone petebant. 1. de Diu. 156. a
Cum oraculum ab Ioue Dodoneo petiissent, de victoria sciscitantes. 1. de Diuin. 129. a
Si quicquid ex illo loco dicitur, ex oraculo aliquo dici arbitrari. pro Font. 13. a
Hæc ex oraculo Apollinis Pythii edita tibi puta, nihil potest esse verius. ad Brut. 5
Apollo Pythius oraculo edidit, Spartam nulla re alia nisi auaritia esse perituram. 2. Offic. 114. a
Si quicquam ex loco illo dicitur, ex oraculo dici putet. pro Font. 279. b
Græcia nullam coloniam misit sine Pythio aut Dodoneo aut Ammonis oraculo. de Diuin. 80. b
Vera esse aruspicum auspicia, oracula, somnia, vaticinationes. 4. Acad. q. 192. a
Oracula ex eo ipso appellata sunt, quod inest in his deorum oratio. Top. 41. a
Oracula flexiloqua & obscura. Diuin. lib. 2. 89
Cuius generis oracula habenda sunt, non ea quæ æquitatis fortibus ducuntur. 1. de Diuin. 33
Illa fors edita est opulentissimo regi Asiæ, Croesus Halim penetrans magnam peruertet opum vim, & c. cur isto modo iam oracula Delphis non eduntur, & c. 2. de Diuin. 175. a
Oracula quæ instinctu diuino afflatuque funduntur. de Diuinat. 87. b
Expofui somnii ac furoris oracula. 1. de Diuin. 121. a
Hæc ego nunc physicoorum oracula fundo. 1. de Nat. d. 46
Credo etiam anhelitus quosdam fuisse terrarum, quibus inflatæ mentes oracula funderent. 1. de Diuin. 187. a
Cum præsertim deorum immortalium iussu atque oraculis id fecisse dicantur. pro Sext. Rosc. 40. a

Oratio, Orator, vide Oro.

Orbis.

Duæ formæ præstantes sunt, ex solidis globus, ex planis circulus aut orbis qui Græce *σφαῖρα* dicitur. 2. de Nat. d. 34
Orbis idem quum permenfus est octo ambitus. de Vni. 41
Orbis immobilis & stans. de Vniu. 47
Orbis lacteus & circulus lacteus. de Somn. 12. a
Orbis rectus & immutatus. de Vniu. 35
Orbis signifer, Græce *σφαιροειδής* dicitur. Diuin. lib. 2. 70
Orationis orbis. in Orat. 38. a
Orbis Reip. pro Plan. 75
Orbis hic in Reipub. est conuersus, citius omnino quam potuit, id culpa Catonis. ad Att. a
Ager Campanus orbis terræ pulcherrimus. de Leg. Ag. 76. a
Orbis terræ custodiis septi. 14. ad Att. 6. & 3. fam. 25
Orbis terræ, quasi magna quædam insula. 2. de Nat. d. 123
Sed scio ea quæ nos pro salute patriæ gessimus, orbis terræ iudicio & testimonio comprobari. Cic. F. Cn. Pompeio, lib. 5. 7. 6. a
Vir princeps orbis terræ. pro Domo sua, 85. a
In hoc orbis terræ sanctissimo grauissimoque consilio, & c. in Catil. a
Orbis terrarum gentiumque omnium. contra Rul. 72. b
Africa tertia pars orbis terrarum. pro S. Rosc. 35. b
Hæc orbis terrarum perturbatio. in Verr. 225. & epist. 27. b
Res vides quomodo se habeat: orbem terrarum imperiis distributis ardere bello. ad Sulp. lib. 4. 1. 7. a
Conscit orbem suum forma concinnitæque verborum. in Orat. 83. a
Orbem suum totum sol confecit. de Vniu. 41
Quum circuitum & quasi orbem verborum conficere non possent, & c. 3. de Orat. 110. a
Equidem sperabam sic orbem Reipub. esse conuersum, vt vix sonitum audire, & c. possemus. ad Att. lib. 2. 52
Quod in hunc orbem, quem circumscripsimus, incidere non possunt. de Fin. lib. 5. 20
In Thucydide orbem orationis desydero. in Orat. 138. a
In orbem incitatum cælum. de Vniu. 25
In orbem torfit medias longitudines. de Vniu. 31
Orbem alia maiorem lustrant, alia maiorem. de Vniu. 39
Orbem omnium peragrassæ terrarum. 6. Verr. 95. a
Stelle errantes eundem orbem tenent. de Nat. d. 1. 61
Cum illum saltatorium versaret orbem. in Pis. 16
Quæ cursu interiore breui conuertitur orbe. Acad. q. 17. b
Stare debemus tanquam in orbe aliquo Reip. qui versetur, & c. pro Planc. 279. b
In orbe cælesti infixi sunt illi, qui voluntur, stellarum cursus sempiterni. Somn. Scip. 14
Tū in eodem orbe in duodecim partes distributo, & c. Tusc. quæst. 1. 55
In orbe Parmenidis, neque figuram diuinam, neque sensum quisquam suspicari potest. de Nat. d. 1. 22
Infimo orbe luna radiis solis accensa conuertitur. in Somn. Scip. 15. a
Si in sphaera maximi orbis sunt, medii inter se diuiduntur. de Fat. 143. d
Orbis septem dispares duplo & triplo interuallo moueri iussit contrariis inter se cursibus. de Vniu. 33
Orbium trium ex septem fecit pares celeritates, sed quatuor & inter se dispares, & dissimiles triū reliquorum. de Vniu. 33
Circutus solis orbium v defectibus LX & CCC, quarta ferè diei parte addita, conuersionem conficiunt annuam. 2. de Nat. d. 72. a
Orbium cælestis extimus est, qui reliquos omnes complectitur. Somn. Scip. 14
Orbium ipsorum impulsu & motu effici sonum, interuallis coniunctum imparibus, sed tamen pro rata portione distinctis. Somn. Scip. 17
Stellæ circulos suos orbibusq; cōficiunt celeritate mirabili. de Somn. Scip. 11. a
Nouem tibi orbibus vel potius globis cōnexa sunt omnia, de Somnio, 14

Orbiculatus.

Milites malis orbiculatis pasti. Cælius ad Ciceronem, lib. 8.
43. in epist. Cælii.

Orbita.

Vt vix sonitum audire, vix impressam orbitam videre possemus. 2. ad Att. 52

Ex orbitis thenfarum prædari ausus est C. Verres. 5. Verr. 5

Orbius.

P. Orbius homo & prudens & innocens, contra te omnia decreuit. pro Flacco, 59

Orbus.

Rebus omnibus quibus & natura me, & voluntas & consuetudo assuefecerat, orbus. Figulo, lib. 4. 13. 8. a

Orbus Senatus consulibus amissis. 12. fam. 63

Tam orba ciuitas tales tutores complecti debeat. 3. fam. 46

Vsq; eo fuit orba ab optimatibus illa concio. pro Flacco, 43. a

Orba legatio. 9. Phil. 157

Orba philosophia in Græcia. 1. de Nat. d. 9

Respublica orba Consulibus fidem tanquam legitimi tutoris, implorauit. post reditum ad Quirites, 9. a

Hæreditatis spes quem nutum locupletis orbi senis nõ obseruati in Parad. 49. a

Orba eloquentia quasi tutores relictis sumus. de Clar. 196. b

Orbam tribunis plebem ne relinquunt. 3. de Leg. 9

Orbitas.

Tum C. Galli etiam filium flens cõmendabat, cuius orbitas & fletus mirè miserabilis fuit propter recentem memoriã clarissimi patris. de clar. Orat. 46. a

Bonum, liberi, misera orbitas. 5. de Fin. 144. a

Orbitas illorum: sed te incolumi, orbi non erit. 1. ad Quint. frat. 56

Instituere aliquem tutorem filiorum suorum orbitati. pro Domo sua, 232. Orat. 104. b

Crassus deplorauit casum & orbitatem senatus. Orat. 143. b

Orbitate maxima Reip. virorum talium. 10. fam. 5

Similiter commemorandis exemplis, orbitates quoque liberorum prædicantur: eorumque, qui grauius ferunt, luctus, aliorum exemplis leniuntur. 3. lib. Tusc. q. 48

Orbo.

Non ergo is excæcat vos, aut orbat sensibus. 4. Acad. quæst. 132. a

Ea philosophia, quæ confundit vera cum falsis, spoliatur nos iudicio, priuat approbatione omni, orbat sensibus. 4. Acad. quæst. 111. a

Nec victor multis fortibus ciuibus rempub. orbaret. pro Sest. 11. b

Orbare Italiam iuuentute. in Pis. 45

Orbare se luce. 3. Tusc. q. 12

Ne orbetur auxilio republica. pro Mur. 75. a

Orbatus.

Moueor enim tali amico orbatus, qualis, vt arbitror, nemo vnquam erit, & vt confirmare possum, nemo certè fuit. de Amic. 9. a

Orbatus vitæ commodis. Tusc. q. lib. 1. 25

Quitanta gloria, dignitate tanta sit orbatus. Tuscul. quæst. lib. 1. 10

Theus filio Hippolyto orbatus. Offic. 7. b

Est illis planè orbatus essem, magnum tamen afferret mihi ætas ipsa solatium. de Amicit. 86. a

Orbatus progenie. 1. Tusc. 133. a

Omni spe salutis orbatus. 6. fam. 18

Filio orbata mater. pro Cluent. 34. a

Cum forum voce erudita spoliatur atque orbatur videret. de Clar. 165. b

Orbati Reipub. muneribus. Offic. 2. 8

Orchestra.

Itaque ille alter aut ipse est homo doctus, & à suis Græcis subtilius eruditus, quibuscum iam in orchestra heluatur, antea post siparium solebat. de Prou. Conf. 12. a

Orchinius.

C. Orchinius, meus collega. pro Cluent. 74

C. Orchinius Prætor de peculatu quæsiuit. pro Cluent. 117

Orcus.

Iupiter & Neptunus, ergo etiam Orcus frater. 3. de Natura deor. 30

Hic dolor erat tantus, vt Verres alter Orcus venisse Ennam, & non Proserpinam asportasse, sed ipsam abripuisse Cærem videretur. 6. Verr. 99

Acherontia templa alta, Orci pallida. Tusc. q. 158. b

Mihi sex menses satis sunt vitæ, septimum Orco spondeo. de Fin. 79. b

Ordior.

Eloquentia de qua disputare ordimur. de Clar. 166. b

Alterius vitæ quoddam initium ordimur. Orat. 208. b. & ad Att. lib. 4. 70. 12. a

Proinde ordire. de Fat. 140. b

Sed iam ordire explicare quæso, de iure ciuili quid sentias. de Leg. 158. b

Itaque ordiar ab aruspicina, quam, & c. de Diuin. 114. b

De quo si paulò altius ordiar, ac repetere memoriã religionis videbor, ignoscite. 6. Verr. 94. a

Vt autem à facillimis ordiamur. lib. 1. de Fimb. 10

Visne igitur te inspiciamus à puero: sic opinor, ordiamur à principio. 2. Philip. 61. a

Ab initio ordiri & perducere ad extremum, & nouissima conferre primis. ad Octau. 42

Ordiri orationem à præne. de Orat. 67. a

Vnde igitur rectius ordiri possumus, quàm à communi parente natura? 5. Tusc. q. 53. a

Dixeras autem mihi te reliquas res ordiri. epist. 67. b

Ab eo nobis causa ordiendæ est potissimum. 1. de Legibus, 30. a

Et quoniam princeps Crassus eius sermonis ordiendi fuit, date nobis hanc veniam. 1. de Orat. 49. a

Orfus.

Dicere in foro orfus est Hortensius admodum adolescens. de clar. Orat. 166. a

Et ego animi pendere soleo, quum semel quid orfus, si traducor alio. 1. de Leg. 14. a

Sed vt vnde est orsa, in eodem terminetur oratio mea, & c. pro Marcello, 19. a

Eius Collega L. Bestia bonis initiis orfus Tribunatus, & c. vir & acer & non indifertus, tristis exitus habuit consultatus. in Bruto, 66. a

Orfus.

Auguris vt nostri Calchantis fata queamus scire, ratifne habeant an vanos pectoris orfus. 2. de Diuinatione, 93. a

Ordo.

Ordo, est compositio rerum aptis & accommodatis locis. Offic. 1. 197

Ordo est qui memoriæ maximè lumen affert. 2. de Oratore, 192

Ordo amplissimus. pro Domo sua, 45. a

Cur igitur expectem hominem aliquem, qui me cum illo in gratiam reducat: reduxit ordo amplissimus, & ordo is qui est & publici consilii, & meorum omnium consiliorum author & princeps. de Prou. Conf. 20. a

Proximus est huic dignitati ordo equester. pro Domo sua, 227. b

Qui ordo in sententiis rogandis seruari solet, eundem tenet in viris fortibus honorandis. in Antonium, 201. b

Ordo princeps, Senatus. 3. de Leg. 26

Ordo sempiternus rerum cælestium. de Nat. d. 2. 12. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 22

Ordo summus inuidia non caret. 3. de Leg. 23

Ordo argumentorum in dicendo plurimum potest. 2. de Orat. 96

Ordo seriisque causarum. 1. de Diuin. 204. a

Ordo & modus omnium quæ sunt, quæque dicuntur: hoc est, modestia, temperantia. Offic. 1. 25

Ordo gerendorum negotiorum. de Fin. lib. 4. 56

Ordo publicanorum. ad Crassipedem, lib. 13. 10. 3. a

Mihi verò ordo iste rerum placet. de Leg. 185. b

Ordo & opportunitas rerum. 1. Offic. 197. a

Ordo Senatus quum frequens est, auctoritatem res habet. 3. de Legibus, 55

Ordo Senatus talis, vt non modò cõsors, sed etiam iudices omnes possit defatigare. 3. de Leg. 27

Ordo Senatus vitio vacato, cæteris specimen esto. 3. de Legibus, 10

Ordo scribendi. lib. 1. de Fimb. 5

Ordo & constantia siderum in omni æternitate. de Natu. deor. 2. 31

Ordo opponitur temeritati. 2. de Nat. d. 59

Perturbatione rationis atq; ordinis peccatur, quicquid peccatur. in Parad. 31. a

Ordo, in qua intelligitur ordinis conseruatio. 1. Off. 198. a

Nunquam se ille Philo, nunquam Rutilio, nunquam Mumio anteposuit, nunquam inferioris ordinis amicis. de Amicit. 61

Aliter video cenferi Marcello, & cæteris nostri ordinis qui hic sunt. Attic. 129. b

Ordinis rerum & locorum in oratione duplex ratio. 2. de Orat. 169

Rationem ordinis & disponendarum rerum querere. 2. de Orat. 96. a

Fiduciam cuius erat ordinis Senatorii. pro Clu. 50. & 29. b

Homo ordinis sui frugalissimus. 3. in Verr. a

Qui ordinis tenuioris essent. 3. de Leg. 28

Tum certè ordinis tui facile princeps. epist. 89. b

Vobis autem tanta inopia reorum est, vt mihi causam præripere conemini potius, quàm aliquos à columna Menia vestri ordinis reos reperiat. 1. Verr. 27. a. Id est, fures & seruos nequam, qui apud Triumuiros capitales puniri solent ad columnam Meniam.

Ordinis & collocationis vis eadem videtur. 1. Offic. 198. a

Si cuiquam ordini siue oratorum, siue pecuariorum, siue mercatorum. in Verr. 112. b

Hæc sunt iis, quorum ordini conueniunt honestè. Off. 30. b

Vt præpostere tecum agam, mox referam me ad ordinem. 4. Acad. q. 121. a

Lysanias adeptus est ordinem senatorium. pro Flac. 155. b

Ordinem parentis dei quum cognouissent dii ab eo creati. de Vniuer. 59

Nec inuoluntate meam instituam: sed ordinem cõseruabo tuum. ad Att. lib. 6. 111. 1. a

His enim rebus quæ tractantur in vita, modum quandam adhibentes & ordinem, honestatem & decus conseruabimus. Offic. 4. b

Maximèque visi sumus Senatui commemoratione tuæ voluntatis erga illum ordinem commouere. epist. 3. b

Iudicem pecuniam ab reo clam atque extra ordinem accepisse. pro Cluent. 68. a

Commisit extra ordinem bella multa Pompeius. pro Domo sua, 15

Quum prouinciam extra ordinem decernebat. de Prou. 73. b

Quare ad eam spem, quam extra ordinem de te ipso habemus, & c. accedunt tua præcipua propter extimium ingenium, summamque virtutem. ad Cecinam, lib. 6. 5. 5. a

Præcepta quæ habent ordinem. de Clar. 189. b

Verborum ordinem immuta, fac sic, comprobauit temeritas. in Orat. 124. a

Id ex inordinato in ordinem adduxit. de Vniu. 11. a

Sed ex ea materia particulas primum confusas, postea in ordinem adductas. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 109

Hæc sunt delecta, illæ in ordinem confectæ. pro Quin. Roscio, 46. b

Redigere in ordinem ea quæ inuenimus. ad Her. lib. 3. 108. a

Ordinem rerum ac vicissitudinum persequi. de Aruspicio respon. 17. a

Vt in iis perturbem ætatum ordinem. de Clar. 118. a

Sequi ordinem. de Clar. 132. a

Locus certè non deerit, quoniam tenes ordinem rerum. de Leg. 160. b

Ordine id quoque est: est enim ad id quod propositum est, accommodatum. 2. de Leg. 46

M. Octauium Ligurem hominem ornatissimum loco, ordi-

ne, nomine, virtute. 3. Verr. 91. a

Decretum esse à nostro ordine. ad Senat. lib. 15. 2. 9. a

Ordine aliquid administrare. ad Att. lib. 12. 20

Eius fundi extræmam partem oleæ directo ordine definiuit. pro Cecin. 289. b

Inuenta non solum ordine, sed etiam momento quodam & iudicio disponere. 1. de Orat. 69. a

Rectè atque ordine facere aliquid. pro Quint. 14. a

Aliquem rectè atque ordine, exque Repub. fecisse & facere. 3. Philipp. 151. a

Collocare quædam ex ordine. ad Heren. lib. 3. 125. a

Compellere aliquos ex ordine. 2. de Fin. 43. a

Vt quisque ætate antecederet, ita sententiam dicebat ex ordine. 6. Verr. 125. a

Item putamus oportere ex ordine hos locos habere. ad Heren. lib. 3. 124. a

Quam tu mihi ex ordine recita de legis scripto populi Romani auctorem. 2. de leg. Agrar. 53. a

Si in ordine stante notos quàm plures viderimus. ad Heren. 21. b

Ordine interrogare aliquem. Partit. 1. a

Nihil ratione, nihil ordine. 15. ad Att. 22

Literas Bruti rectè & ordine scriptas videri. in Ant. 215. b

Fundit frugem spicæ ordine structam. de Senect. 47. a

Ordine nulla res plus in animis hominum valet. Brut. 100

Ordines aduinculorum. Cat. 49

Ordines arborum directi in quincuncem. Cat. 55

Vobis omnes societates, omnes ordines, omnes qui aut re, aut spe denique sunt boni, & c. pro Dom. sua, 110. a

Amplissimorum ordinum delecti viri. pro Mil. 102. b

Quum autem eius familiares omnium ordinum video, peripicio id, & c. ad Lent. lib. 1. 2. 9. a

Qui esset, vt argentarius, apud omnes ordines gratiosus. 3. Offic. 76. a. Id est, apud omnium ordinum homines.

Quid per tuum seruulum ordines assignatum Pison. 69

Vir fortissimus qui ordines duos. 1. Philip. 14

Illam perniciosam ambitionem cuius primos ordines Salustius duxit. in Salust. 273. b

Explicare ordines temporum. de Clar. 8. a

Pecunia ciuitatis ordines parauit. de Leg. 185. b

Omnibus ordinibus absolutus. 8. fam. 4. in epist. Cælii.

Illud tamen an iactæ tuæ, quod sedisti in quatuordecim ordinibus, quum esset lege Roscia decoreturibus certus locus constitutus. 2. Philip. 61. a

Ordino.

Partes orationis ordinare. 1. de Inuent. 28. a

Quum omnia ordinarentur, instituerentur, pararentur, vbi iuit Sylla Cornelio pro Syll. 40

Ea mihi videntur in lite ordinanda, & in consilio dando esse posita. 2. de Orat. 24. a

Tum denique ordinandæ sunt cæteræ partes orationis. 1. de Inuen. 28. a

Referatur de ordinandis Prætoribus. Quint. frat. 307. b. aliàs, ornandis.

Ordinate.

Distinctè & ordinatè disponere. ad Heren. 41. b

Ordinatim.

Ille enim iit passim, ego ordinatim: quacunque iit, ergastula soluit. 11. famil. 22. in epist. D. Bruti.

Petere ordinatim honores. Seruius Cic. lib. 4. 16

Orestes.

Quum ignorante rege vter eorum esset Orestes, Pylades Orestè esse se diceret, vt pro illo necaretur: Orestes autem, ita vt erat, Orestem esse perseueraret. de Amic. 24. a

Orestes à furis agitat. pro Rosc. Amer. 39

Orestes à Cn. Aufidio adoptatus. pro Dom. sua, 28

Cn. Orestes Trib. pleb. non est factus, c o s. factus est. pro Planc. 42

Orestis nuper prandia in semitis Decumæ nomine, magno honori fuerunt. 2. Offic. 85. a

Pylades quum sis, dices te esse Orestem, vt mori pro amico: aut si esses Orestes, Pyladem reselleres, te indicares. 2. de Fimb. 117. a

Oreste dementior. in Pison. 76
Orestis.

Quis Platonem ex Orestide, &c. hominem in illis locis clarum ac nobilem, legatum Thesalonicam ad nostrum, &c. imperatorem venire nescit de Arusp. resp. 31
Orestis enim erat meum Senatus: id iam est dissolutum. ad Brutum, lib. 11. 24

Orichalcum.

Siquis aurum vendens, orichalcum se putet vendere, indigetne ei vir bonus aurum illud esse? 3. Offic. 123. a

Oriens, vide Orior.

Origo.

A primo, vt opinor, animantium ortu petitur origo summi boni. 2. de Finib. 53. a

Doloris igitur huius origo nobis explicanda est. Tusculan. quaest. 195. b

Eloquentia origo est verborum delectus. de Clar. 137. a

Nullius rei causa remota reperiri origo potest. de Vniuers. 3

Originem & progressionem certarum rerum persequi. 4. de Finib. 19. a

Quaeramus igitur causam quae impulerit eum qui haec machinatus sit, vt originem rerum & molitionem nouam quaereret. de Vniuers. 9

Origines M. Catonis quales. Brut. 32

Quaquam est in originibus. Tusc. q. lib. 1. 3. subaudi, Portii Catonis.

Orindicus.

Orindicus ager. in Rull. 55

Orion.

Fabula Orionis & Dianae. in Arat. b

Pectus Orionis. in Arato, 1. a

Orior.

Quicquid oritur, qualecunque est, causam habeat a natura necesse est. Diu. lib. 2. 46

Ab his (Fannio & Mutio) sermo oritur. de Amic. 5. a

A suo cuiusque genere virtutis officia oriuntur. 5. de Finibus, 121. a

Innumerabiles mundi a Democrito, qui & oriantur & intereant quotidie. lib. 1. de Fin. 16

Sed ne quis oriretur aliquando qui diceret, &c. pro Domo sua, 227. b

Oriri ex se, & sponte sua nasci. 2. de Finib. 125. a

Qui ab ingenuis oriundi sunt. Top. 14

Oriens.

Oratio vel oriens, vel media, vel cadens. Orat. 126

Vis oriens & congregata. pro Dom. sua, 226. b

Qui terras ab oriente ad occidentem colunt. de Nat. d. 59. b

Longis interuallis orientes occidentesque deos opinatus est Anaximander. de Nat. d. 1. 19

Ortus.

Sum illi villae amior modo factus, atque huic omni solo, in quo tu ortus & procreatus. 2. de Leg. 6. a

Tu qui ab illo ortus es. pro Mure. 148. b

Ortus Equestri loco. 1. de leg. Agrar. 17. a

Ortus obscuris parentibus. Offic. 1. 163

Satu deorum ortus. de Vniuers. 57. a

Ortus rumor ex Sulpitii literis, &c. ad Att. lib. 12. 231. 2. a

Quum quaedam in collibus (vt solet) controuersia pastorum esset orta. pro Cluent. 130. a

Omne quod ortum est, mortalitas consequitur. de Natu. deor. 1. 20

Nollem me ab eo ortum tam importuno, tamque crudeli. lib. 1. de Finib. 28

Hoc initio suspicionis orto. pro Cluent. 143. a

Ea quae sunt orta de causis. de Orat. 124. b

Ortis a diis fidem non habere difficile est. de Vniuers. 47

Ortus.

Et erit huius ortus a natura, quam ab imbecillitate & grauior & verior. de Amic. 31. a

Ortus secundus eum hominem, qui immoderate vixerit, in figuram multebrem transferet. de Vniuers. 57

Ortus solis & lunae, reliquorumque siderum. Diu. lib. 1. 108

Quod semper est, neque vllum habet ortum. de Vniu. 195. b

Ortum virginis disjungit a fabula Diogenes Babylonius. de Nat. deo. 1. 31

Ortum vnum fore omnibus, cumque moderatum & constantem. de Vniu. 55

Simulachrum solis ortum curiamque conspiciens. in Catil. 115. b

Habere ortum & gigni. de Vniuers. 6. a

Repetere ortum iuris a fonte. 1. de Legib. 29. a

Tribunatus, cuius primum ortum inter arma procreatum videmus. de Legib. 188. b

Sed quid plura? ortum videamus aruspiciam. de Diuinat. 112. & 118. b

Mundum nullo ortu fuisse generatum. de Vniu. 195. b

Sol ab ortu ad occasum commeans. 2. de Nat. deo. 70

Ortu aut obitu lunae aestus maritimi, fretorumque angustiae commouentur. de Nat. deor. 2. 15

Cato ortu Tusculanum fuit, ciuitate Romanus. de Leg. 170. b

Animantium ortus. 2. de Finib. 53. a

Moderatur ortus nascentium luna. 2. de Diuinat. 136. a

Non nobis solum nati sumus, ortusque nostri partem patriam vendicat, partem amici. 1. Offic. 33. a

Ortus & obitus signorum definitum quendam ordinem seruant. 1. de Inuent. 74. a

Ortus occasusque siderum non fieri eodem tempore apud omnes. 2. Diuin. 137. a

Syderum ortus obitusque cognoscere. de Diuin. 108. b

Orithya.

Verumne sit, Athenis non longe item a tua antiqua domo Orithyam Aquilo sustulerit. sic enim est traditum. 1. de Legib. 3

Orithya Latine finientes rectissime nominari possunt. Diuin. lib. 2. 73

Orithya varietatem maximam habent, alique in aliis locis sunt. ibidem.

Orithya sunt orbis, qui caelum quasi medium diuidunt, & aspectum nostrum definiunt. Diuin. lib. 2. 73

Orithya, Latine appetitio. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 25

Orithya vocant Graeci appetitum animi. de Finib. lib. 3. 19. & 5. 14

Orno.

Ars ornat aliquem. 1. Tusc. 182. a

Deinde ornat apparitoribus, scribis, librariis, &c. contra Rulm, 72. b

Hic non solum meis laudibus me ornat, sed etiam honorat alienis. in Anton. 165. b

In suasionem legis Seruiliae summis ornat Senatum laudibus. pro Cluent. 111. a

Ecce aliae deliciae equitum vix ferendae, quos ego non solum tuli, sed etiam ornaui. ad Attic. lib. 1. 12. 2. a

Ornaui earum delicias. 1. ad Att. 52

Non modo non laesi te, verum etiam ornaui. pro Sex. Roscio, 41. b

Tu vero istam artem ne reliqueris, quam semper ornasti: illa enim, si verè loqui volumus, te ornauerat. Tusculan. quaest. 173. b

Ornaui deus mundum signis & luminibus. de Nat. d. 1. 17

Qui frequentia sua aduentum vestrum ornauerunt accedebrauerunt. in Pison. 86. b

Caietam, si quando abundare coepero, ornabo. Att. 3. b

Si vis, ad me alium mitte, quem ornem. epist. 98. b

Neque impedio quominus, si tibi ita placuerit, etiam hisce eum ornes gloriae insignibus. Caesari, lib. 7. 5. 9. a

Quae gessi in consulatu priuatus, tuebor atque ornabo. in Catil. 117. b

Qui maximas ornasset, edificassetque classes. pro Pomp. 5. b

Ornare abacos argento, auroque caelato. Tusc. q. lib. 5. 45

Defendere, amplificare, & ornare aliquem. pro Domo sua, 69. a

Ornare aliquem beneficiis & officiis. 3. in Verr. 23

Ornare aliquem omnibus decretis. Attic. 187. b

Ornare aliquem insignibus gloriae. epist. 14. b

Ornare aliquem veris & diuinis laudibus. Quint. frat. 309, & epist. 25. b

Laudibus suis & alienis aliquem ornare & honorare. 2. Phil. 47. a

Amplissimis & honorificentissimis rebus aliquem ornare. Cic. F. Metello, lib. 5. 2. 4. a

Omnibus rebus aliquem ornare. ad Att. lib. 6. 117. 1. a

Sententiis aliquem ornare. ad Lent. lib. 1. 9. 60. a

Singularibus studiis aliquem ornare. Q. frat. lib. 3. 20. 3. a

Mirabilis & magnificentius augere aliquid & ornare. 1. de Orat. 47. a

Artem ornare iure. 1. Tusc. 182. a

Ornare ciuitatem beneficiis omnibus. Att. 83. b

Aedificare & ornare classes. pro leg. Manil. 5. a

Ornare & apparare conuiuium. in Verr. 210. b

Non profusis sumptibus viuere, no ornare magnifice, splendideque conuiuium. pro Quint. 62. a

Ornare atque instruere copias omnibus rebus. pro leg. Manil. 13. a

Ornare & celebrare frequentia egressum alicuius. in Pis. 24. a

Ornare & sternere sibi lectum geniale. pro Cluent. 10. a

Ornare & illuminare orationem. 3. de Orat. 14. a

Apparitoribus, scribis, librariis, praconibus, architectis praetoriam potestatem ornare. 2. de leg. Agrar. 43. a

Ornare prouincias Consulibus. 3. ad Att. 42. 43

Vestire atque ornare oratione res inuentas. 1. de Orat. 69. a

Sepulchrum floribus ornare. pro Flac. 73. a

Imò triumphus & stipendium decernitur, & omnibus decretis ornatur. ad Brutum, 17. 4. a

Ornetur alter eximia laude Africanus, qui, &c. 4. in Cat. 92

Ornari a Senatu. 10. fam. 51. in epist. Planci.

Ornari & exornari ab aliquo. 11. Philipp. 315. a

Tota illa regio se huius honore ornari, se augeri dignitate arbitrabatur. pro Planc. 18

Quibus orationem ornari & illuminari puo. de Ora. 145. b

Parari & ornari scutis & telis. pro Cec. 44. a

Potest id quidem fuisse & copiose, & omnibus electissimis verbis, grauissimisque sententiis rhetorice & augeri & ornari. 3. de Fin. 41. a

Victoriis ornandus Pompeius. Lent. lib. 1. 9. 67. a

Fuit ornatus in Manilia lege Pompeius, temperata oratione ornandi copiam persecuti sumus. Orat. 206. b

Senectuti celebrandae & ornandae, quod honestius potest esse perfugium, quam iuris interpretatio. 1. de Orat. 98. a

Tuendi non modo tibi, sed etiam ornandi sunt illi viri, a quibus initium libertatis profectum est. Dolabella, lib. 9. 14. 18. a

Non modo laudandi tui, sed ne ornandi quidem vllum locum praetermitto. 12. fam. 51

Tibi que non modo tuendos, sed etiam ornandos illos viros. epist. 134. b

Quis enim erat qui non sciret in ornandis studiosiorem Mithridatem, quam in spoliandis Trallianis fuisse? pro Flacco, 47. a

Ornatus, adiect.

Ornatus & grauis in dicendo homo. 1. de Orat. 22. a

A populo Romano semper sum defensus, amplificatus, & ornatus. pro Dom. 231. b

Honoribus amplissimis, fortunisque maximis, coniuge, liberis, & affinis ornatus imperator. Bruto, 18. 3. a

Plurimis & grauissimis artibus atque virtutibus instructus & ornatus. 2. de Finib. 178. a

Ornatus artibus omnibus, quae dignae libero essent. de Vniuers. 1

Ornatus praecleara eruditione atque doctrina. Offic. 1. 165

Quum tu a me rebus amplissimis atque honorificentissimis ornatus esses. epist. 59. b

Ornatus eccellente ingenii magnitudine. Offic. 1. 165

Ille a me singularibus meis studiis ornatus est. Q. fra. 324. b

Testimoniis clarissimorum imperatorum ornatus Deiotarus. de Arusp. respon. 26. a

Domicilium ornatum signis & picturis, instructum rebus omnibus necessariis. de Nat. d. 45. b

Sepulchrum L. Catilinae floribus ornatum est. pro Flacco, 164. b

Concinnitas sententiarum ornata. de Clar. 182. a

Gracia M. Bruti imperio, auctoritate, copiis, non solum instructa, sed etiam ornata, dextram tendit Italiae. in Anton. 226. b

Composita oratio & ornata, & artificio quodam & expolitione distincta. 1. de Orat. 27. a

Instructa & ornata exercitu & pecunia prouincia. in Pisonem, 3. a

Respub. suis praesidiis ornata. pro Mur. 144. b

Nocturnamque caeli formam vndique syderibus ornata. 1. Tusc. q. 106. a

Omnes apud Pacuuium ornati elaboratique sunt versus. Orat. 20

Per quos res eius secundae quodam erant ornatae, nunc subleuantur aduersae. pro Syl. 181. b

Quaquam illa tua (legi enim libenter) horridula mihi, atque incompta visa sunt: sed tamen erant ornata hoc ipso, quod ornamenta neglexerant. ad Attic. lib. 2. 1

Ornata & referta omnibus rebus domicilia regis. pro lege Manil. 14. a

Muncribus deorum nos esse instructos & ornatos. de Legib. 163. b

Agro bene culto, nihil nec vsu vberius, nec specie ornatus. de Senect. 89. b

Frater tuus lectissimus & ornatissimus adolescens. in Verr. 59. & de Clar. 177. b. pro Rosc. Amer. 87. a

Homo ornatissimus loco, ordine, nomine, virtute, ingenio, copiis, &c. 3. Verr. 91. a

Ornatissimam de me sententiam dixit. pro Dom. 54. a

Amplissimus ad agendum, ornatissimus ad dicendum locus. pro lege Manil. 1. a

Splendidissimus atque ornatissimus ciuitatis suae vir. pro Flacco, 38. a

Homines disertissimi, fortissimi, ornatissimi nostrae ciuitatis. pro Quintio, 4. a

Ornatissimus fundus. pro Quint. 65. a

Ornatus.

Nulla senectus diuturnitate temporum existere, vt hic ornatus vnquam dilapsus occidat. Acad. q. edit. r. lib. 2. 111

Admirabilis scenae ornatus. 2. de Nat. d. 137. a

Amplius ornatus scenae aut fori. in Orat. 74. a

Tum remouebitur omnis insignis ornatus, quasi margaritarum, ne calamistris quidem adhibebuntur. Orat. 43. a

Militaris ornatus. 1. Offic. 89

Cyri purpura, ornatusque Persicus, multo auro, multisque gemmis. de Senect. 56

Vestitus pulcherrimus & ornatus regalis. 2. de Fin. 57

Ornatus regius. Tusc. q. lib. 1. 105

Ornatus mundi. lib. 1. de Fin. 15

Quando enim nobis vllus orationis vel copiosae vel elegantis ornatus defuit. 1. de Fin. 7

Ornatus orationis tanquam vestis. de Clar. 142. a

Ornatus orationis multum apud animos hominum valet. Brut. 100

Distinctio & ornatus oratoris. 2. de Orat. 200

Verborum ornatus oratoris putandus est. 1. de Orat. 26. a

Hoc simulachrum quidam ad ornatum aedilitatis suae deportauit. pro Dom. 235. b

Afferunt haec quasi lumina magnum ornatum orationi. in Orat. 74. a

Collocata verba habent ornatum, si aliquod concinnitatis efficiunt, quod mutatis verbis non maneat sententia. Orat. 204

Ornatus, aetate, atque vestitu. de Nat. d. 1. 57

Non incesu solum, sed ornatu atque comitatu. pro Caesario, 47. b

Eloquentia, quascunque in oras, disputationes, regionisve delata est, & quocunque ingreditur, eodem est instructu, ornatuque comitata. de Orat. 144. b

Sed ita distinctu, vt sint quasi in ornatu disposita quaedam insignia & lumina. 3. de Orat. 54

Scientiam iuris ciuiliis nouo & alieno ornatu ornare. 1. de Orat. 121. a

Ornate.

Oratoris est cōpositū, ornate, copiose eloqui. 1. de Orat. 26. a
 Ornate & apte dicere, quanta virtus. 3. de Orat. 30
 Ornate politēque dicere. pro Cælio. 5. a
 Ornate splendēque dicere. Offic. 1. b
 Philosophicas res ornate dicere velle, puerile est. de Finibus. 9. 4. b
 Res verò bonas verbis electis grauitur ornateque dictatas quis non legat? 1. de Finib. 14. a
 Ornate splendēque facere aliquid. 1. Offic. 6. a
 Distincte, distributē, eleganter, ornate scribere. 2. Tusculan. quæst. 10. a
 Illis similia, sed opinor explicata vberius & ornatius. 4. Academ. quæst. 235. a

Ornamentum.

Falcula decus atque ornamentum ciuitatis. pro Cec. 290. b
 Flos Italiae, firmamentum imperii Romani, ornamentum dignitatis. 3. Philip. 132. a
 Q. Hortensius lumen & ornamentum Reip. pro Mil. 28
 Eloquentia & principibus maximè ornamento est. 4. de Finib. 51
 Domus erat non domino magis ornamento, quàm ciuitati. 6. Verr. 5. a
 Cuius opus, ingenium, propinqui mihi vel ornamento vel præsidio esse possent. a
 Tu puer me appetisti: ego autem semper ornamento te mihi fore duxi. Cassio, lib. 15. 4. 14. a
 Equidem mihi hoc subsidium comparavi, non solum ad vsum forensē, sed etiam decus atque ornamentum senectutis. de Orat. 101. b
 Constituire ornamentum. 4. Verr. 55. a
 Decus & ornamentum triumphu minuendum nostra parmonia non putavi. de prouinc. Consul. 22. a
 Quum ad nos mitteret Cōtylam ornamentum atque arcem amicorum suorum. 8. Philip. 250. a
 Vbi tot tantaque ornamenta magistratibus & legatis à Senatu populūque Rom. permissa & data? 7. Verr. 66. a
 Oratoria ornamenta dicendi. de clar. Orator. 141. a. Fat. 3. Parad. 4.
 Insignia & ornamenta generis, nominis, honoris occiderunt. pro Sylla, 66. a
 Ornamenta laudis ad mortuos pertinere illa significatio est, quod coronam virtute partam, & ei qui peperisset, & eius parenti sine fraude esse, lex impositam iubet. 2. de Leg. 56
 Ornamenta orationum & confirmationes. de Clar. 73. a
 Sententiarum ornamenta & conformationes. de clar. Orator. 177. b
 Ornamenta vitæ. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 31
 Quæcunque à me ornamenta ad te proficiscuntur, elaborabo vt omnes intelligant à me habitam esse rationem tuam, maiorūque dignitatis. ad Cæl. lib. 2. 18. 8. a
 In animis ego vestris omnes triumphos meos, ornamenta omnia honoris, monumenta gloriæ, laudis insignia condi & collocari volo. 3. in Catil. 70
 Intueor coram hæc lumina atque ornamenta Reipub. de Prou. 73. b
 Neminem omnium tot ac tanta, quanta essent in Craffo, habuisse ornamenta dicendi. de Or. 115. b
 Quod illa Platonis, Aristotelis, Theophrasti orationis ornamenta neglexerit. 1. de Finib. 23. a
 C. Cæsar populum istum maximis ornamentis affectit. pro Corn. 34
 Cum ornamentis vnà animam amittere. 14. famil. 12
 Suscepique mihi perpetuam propugnationē pro ornamentis tuis. epist. 64. b
 Alii sine vllis verborum ornamentis dabant. de Prou. 74. b

Oro.

Oro, obsecro, ignosce. 11. ad Att. 3
 Oro, ploro, atque imploro fidem. de Nat. d. 1. 11
 Oro, atque obsecro te, necessitudinem nostram obtestans. ad Brut. 28. in epist. Bruti.
 Omnibus precibus oro & obtestor, vt, &c. ad Attic. lib. 9. 183. 3. a

Illud ad extremum te oro & hortor, vt, &c. Q. fr. lib. 1. 1. 67. a
 Dic, oro te, clarius. Att. 59. b
 Te etiam atque etiam oro, vt me tuendum suscipias. ad Attic. 170. b
 Teque C. Flauio oro & obtestor, &c. pro Planc. 83
 Ego vos p. c. oro atque obsecro, vt, &c. epist. 166. b
 Quapropter vos oro atque obsecro Iudices, vt, &c. pro Sexto Roscio. 20. b
 Orat atque obsecrat, vt, &c. pro Quintio, 5
 Orat multis & supplicibus verbis vt liceat. 12. ad Att. 41
 Non orat vt eam noctem peruigilet. pro Rosc. Amer. 60. a
 Idque postremum parentes suos liberi orabant, vt, &c. in Verr. 160. b
 Orare atque obsecrare aliquem. 4. Verr. 29. a
 Rogare & orare aliquem. 4. Verr. 67. a
 Pro salute alicuius aliquem orare. Brutus Cic. 16. 3. a
 Neminem vnquam melius vllam orauisse capitis causam, quum, &c. de clar. Orat. 23. a
 Quos liberos adire ne orandi quidem causa fas est. in Verrem, 223. b
 Iudex amicus orāda liti, tempus, quoad per leges liceat, accommodet. Offic. 60. b
 Quis possit vestra in nos vniuersa promerita, non dicā complēti orando, sed percensere numerando? Postquā. 20. 4. b
 Rogandi, orandique sunt, vt, &c. Tusculan. 226. b

Oratus.

An etiam scripsit oratu tuo? pro Flac. 72. Fortasse rectius legitur rogatu.

Oratio.

Quamquam omnis locutio oratio est, tamen vnus oratoris locutio, hoc proprio signata nomine est. Orat. 202. b
 Oratio quæ de re stabili & immutabili disputatur, talis sit, qualis sit illa, quæ neque redargui, neque cōuinci potest. de Vniuers. 9
 Oratio duplex est: altera contentionis, altera sermonis. Offic. 1. 183
 Sermo & oratio in homine. de Nat. 20. b
 Oratio tua non multum à philosophorum lenitate abest. de Leg. 158. b
 Sed nescio quo pacto ab eo, quod erat à te propositum, aberrauit oratio. Tusculan. q. lib. 3. 68
 Sed redeat vnde aberrauit oratio. Tusculan. q. lib. 5. 48
 C. Pompeius, cuius oratio omnibus ornamentis abundauit. pro Corn. 12
 Adhibet lumen rebus oratio. 3. de Orat. 28. a
 Sed adhibeat oratio modum, & redeat illuc vnde deflexit. Tusculan. q. lib. 5. 68
 Oratio voluptati aurium morigerari debet. Orat. 90
 Quando me in hunc locum deduxit oratio. 3. de Nat. d. 29
 Iam enim à sapientum familiaritatibus ad vulgares amicitias oratio nostra delabitur. Læli. 65
 Distinguitur atque illustratur oratio maximè rarò inducendis locis communibus. 2. de Inuent. 155. a
 Effingit mores oratoris oratio. 2. de Orat. 99
 Oratio mores effingit hominum. de Orat. 125. b
 Fertur quasi torrens oratio. 2. de Fin. 5. a
 Oratio fluxit longius, quàm volui. 9. fam. 11
 Quæ in multitudine cum contētionē habetur oratio, ea sæpe vniuersam excitat gloriā. Offic. 2. 68
 Oratio mentitur sapientissimè. 1. ad Q. frat. 11
 Vt ratione & via procedat oratio. lib. 1. de Finib. 23
 Vt cum eorum vita mirabiliter pugnet oratio. Tusculan. q. lib. 2. 9
 Sed vnde huc digressa est, eodem redeat oratio. Diu. lib. 1. 93
 Vt eò vnde egressa est, referat se oratio. Offic. 2. 114
 Sed ita tetra sunt quædam, vt ea fugiat & reformidet oratio. Tusculan. q. lib. 1. 97
 Si aberrare ad alia cōperit, ad hæc reuocetur oratio. 1. Offic. 188. a
 Oratio facile sequitur quocunque ducas. 3. de Orat. 97
 Oratio multitudinis auribus accommodanda. 2. de Orat. 87
 Oratio ad persuadendum accommodata. Acad. quæst. ed. 1. lib. 1. 23

Oratio accurata. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 42
 Oratio rebus ipsis æqualis sit. Orat. 68
 Oratio alta & exaggerata. Orat. 315. b
 Eos quorum altior oratio, actioque esset ardentior, furere & bacchari arbitrabatur. de Clar. 190. b
 Oratio anceps. Diuin. lib. 2. 43
 Oratio aspera, horrida, tristis, neque perfecta, neque conclusa. Orat. 10
 Oratio capitalis. Offic. 2. 108
 Incitata, volubilis, non redundans, nec circumfluens oratio. de clar. Orat. 106. a
 Oratio collocata & diffusa. Orat. 215. b
 Oratio puris & electis verbis composita. ad Heren. 27. b
 Oratio compta & mitis. Cat. 25
 Angusta & concisa, collata & diffusa oratio. in Orat. 108. a
 Oratio ratione conclusa. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 23. Hoc est, syllogismo.
 Oratio continens. Tusculan. quæst. lib. 1. 15
 Oratio non vt poemata paucorum approbatione contenta. Brut. 99
 Oratio copiosa, nisi res subsit, improbanda. 1. de Orat. 27
 Oratio copiosa & elegans. lib. 1. de Finib. 7
 Multa, varia, & copiosa oratio. de Orat. lib. 2. 118
 Oratio mea delapsa est eò. 1. ad Q. fra. 13
 Oratio dilucida. de Finib. lib. 3. 2
 Oratio in hominibus mentis est interpres, verbis discrepans, sententiis congruens. 1. de Leg. 23
 Oratio dissipata, diffuens, soluta. Orat. 220. b
 Ex Nestoris lingua, vt ait Homerus, melle dulcior fluebat oratio. de Senect. 83. b
 Hæc posteriorum quasi exaggerata altius oratio. de clar. Orator. 170. b
 Exilis oratio & redolens antiquitatem. de Clar. 171. b
 Oratio tota planè & dilucidè exornata, vt sibi constet. de Vniuers. 9
 Oratio faceta. Offic. 1. 185
 Appii volubilis, sed paulò feruidior erat oratio. de clar. Orator. 55. a
 Concinna, distincta, ornata, festiua, sine intermissione, sine reprehensione, sine varietate oratio. 3. de Orat. 56. a
 Illa, quæ à bono poeta dicta est flexanima atque reginarum oratio. 2. de Orat. 101
 Dissipata, inculta, & fluens oratio, & quæ planè è numeris non constat. in Orat. 128. a
 Oratio inflata, arida, exilis. ad Heren. 27. b
 Oratio fortis, intenta, acris, vehemens, grandis, incitata. de Orat. 125. & de Clar. 167. b
 Fortis oratio non semper quæritur, sed sæpe placida, summissa, lenis, quæ maximè commendat reos. 2. de Orator. 98. a
 Grauis, suavis, condita, liberalis, admirabilis, polita, conspecta sit quasi verborum sententiarumque floribus oratio. 3. de Orat. 54. a
 Oratio vel orator grauis, acer, ardens, amplus, copiosus, ornatus. Orat. 205. b
 Itaque facile in animo forti contra mortem habita infedit oratio. Tusculan. q. lib. 2. 8
 Oratio habita memoriter, accuratè, copiose. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 58
 Cum his hæc haberi oratio potest, qui, &c. pro Dom. 216. b
 Magna laus & honesta oratio. 7. Verr. 4. a
 Abiecta & humilis oratio. in Orat. 112. a
 Oratio illustris quænam sit. Partit. 12
 Inflata & quæ turget oratio, sæpe imperitis videtur grauis. ad Heren. lib. 4. 156. a
 Oratio ingressa in res. 2. Philip. 91
 Oratio quum ingressa est, imitata & effecta simulacra, bene agi putat, si similitudinem veri consequatur. de Vniuers. 9
 Oratio verbis inimica. Orat. 112
 Sed inerat oratio bonis artibus instituta, & cura, & vigilis elaborata. pro Cæl. 47. b
 Sic agamus, vt nos ipsa ducit oratio. 3. de Nat. d. 3
 Oratio libera, incitata. epist. 85. b

Mitissima oratio. Metello, lib. 5. 4. 3. a
 Oratio mollis & eneruata. Tusculan. quæst. lib. 4. 30
 Oratio mollis & liberalis. 6. fam. 46
 Oratio de horridis rebus nitida, de ieiunis plena, de peruulgatis noua. 3. de Orat. 29
 Oratio tum obscura, quia peracuta: tum rapida, & celeritate cæcata oratio. de Clar. 143
 Ne exilis, ne inculta, ne vulgaris, ne obsoleta sit oratio. 3. de Orat. 54. a
 Atque ibi hoc dicit, vbi omnis eius oratio est de summo bono. 2. de Finib. 34. a
 Oratio omnis ex verbis constat. 3. de Orat. 82
 Ad te igitur mihi iam conuertenda est omnis oratio. Tusculan. quæst. lib. 4. 48
 Distinguenda & frequentanda est omnis oratio luminibus sententiarum atque verborum. de Orat. 161. b
 Sed mihi omnis oratio est cum virtute, non cum desidia. pro Sest. 26. b
 Omnis oratio contra Academiam suscipitur à nobis. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 20
 Oratio ornata & grauis. de Fin. lib. 4. 4
 Sapientissimis sententiis grauibisque verbis ornata oratio & perpolitata. 1. de Orat. 16. a
 Copiosissima atque ornatisima oratio. pro Syl. 8
 Paratior philosophorum oratio, oratorum pugnacior. de Orat. 63. a
 Vt in vtranque partem perpetua explicaretur oratio. Fat. 1
 Oratio perpetua fusa latius, qua homo regat populos, qua stabilizat leges, qua castiget improbos, qua tueatur bonos, qua laudet claros viros, qua præcepta salutis & laudis aptè ad persuadendum edat suis ciuibus, qua hortari ad decus, reuocare à flagitio, consolari possit afflictos. 1. de Legib. 47
 Tua fuit perelegans & persubtilis oratio. pro Planc. 37. a
 Splendida, grandis, faceta, & perurbana oratio. de clar. Orat. 149. a
 Oratio grauissimis verbis sententiisque plena. epist. 153. b
 Plena literata senectutis oratio. de Clar. 189. b
 Vibrans, incitata, accurata, & perpolitata oratio. de clar. Orator. 128. a
 Oratio, quæ quidem polita sit, atque facta quodammodo, de Orat. 160. b
 An alia esset erudita, alia popularis oratio. Parad. 5
 Est autem oratio scripta elegantissimè sententiis & verbis, vt nihil possit vltra. ad Att. lib. 15. 321. 8. a
 Spinosa & exilis oratio. 1. de Orat. 41. a
 Oratio splendida & illustris. de Fin. lib. 5. 10
 Veruntamen quum de rebus grandioribus dicas, ipsa res verba rapiunt: ita sit quum grauior, tum etiam splendidiore oratio. 3. de Fin. 30. a
 Oratio suavis quænam sit. Partit. 12
 Lenis, instructa, & terminata oratio. in Orat. 10. a
 Oratio tracta quædam & fluens. Orat. 202. b
 Oratio vana. Læli. 80
 Oratio varia. de Fin. lib. 2. 8
 Oratio nequit esse vehemens, & grauis, & copiosa, nisi est animus ipse commotior. Diuin. lib. 1. 72
 Et tamen ipsius Appii extat oratio, &c. de Senect. 15. a
 Oratio Attici consecuta difficillimam illā societatem grauitatis cum humanitate. 3. de Leg. 1
 Oratio L. Craffi Censoris in Cn. Domitium collegam. Brutus, 85
 Oratio Demosthenis pro Ctesiphonte, omnium perfectissima. Orat. 73
 Oratio historicorum. Orat. 114. & 202. b
 Si te Luculli oratio flexit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 58
 Oratio me istius philosophi nō offendit: re mihi æquè non fatiffacit. lib. 1. de Fin. 12
 Oratio Platonis & Democriti qualis. Orat. 203. b
 Lenitas & æquabilitas orationis, & purum quasi quoddam & candidum genus dicendi. Orat. 30
 Coclusa orationis angustia, nō facile seipsa tutatur. de Natura deor. 2. 16

Iocrationis faciendæ ac ornandæ author Iocupletissimus. Orat. 213. b
 Orationis moderatæ pronuntiatione catus nullus dulcior. 2. de Orat. 19
 Orationis commoditas. 1. ad Heren. 1
 Contentio orationis maiorem vim habet ad gloriam, ea est enim quam eloquentiam dicimus. Off. 42. b
 Duritas & seueritas & quasi moestitia orationis. Orat. 201. b
 Orationis facultas, nisi me ad has exercitationes retulisset, exaruisset. 9. fam. 44
 Figura orationis plena, & tamen teres. de Orat. 161. b
 Flumen orationis & varietas. Orat. 74
 Orationis Aristoteles flumen aureum fundens. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 110
 Orationis flumine reprehensoris vitia diluuntur. de Natura deo. 2. 15
 Genus orationis, eius facultatem, copiam sententiarum atque verborum perspexi. pro Cæl. 47. b
 Opimum quoddam & tanquam adipale genus orationis. Orat. 119. b
 Orationis genus æquabile & temperatum. Offic. 1. 5
 Genus orationis atrox & vehemens. 2. de Orat. 110. a
 Dulce orationis genus, & solutum, & effluens, sententiis atque guttur, verbis sonans est in illo epidictico genere. Orat. 201. b
 Genus orationis fufum atque tractum, & cum lenitate quadam æqualiter profluens, sine iudiciali asperitate, & sine sententiarum forensium aculeis. de Orat. 114. b
 Peracutum & artis plenum orationis genus. de claris Oratoribus. 174. b
 Genus orationis syncerum, solidum, & exiccatum. de clar. Orat. 192. b
 Stoici orationis genus habent fortasse subtile & certè acutum, sed vt in oratore exile, inusitatum, abhorrens ab auribus vulgi, obscurum, inane, ieiunum. 3. de Orat. 38. a
 Genus orationis vagum, fufum, multiplex. de claris Oratoribus. 175. b
 Ignarus faciendæ ac poliendæ orationis. de Orat. 90. b
 Orationis accuratæ natura hoc proficitur, se aliquid patefacturam, quod non appareat, & quod id facilius assequatur, adhibeturam & sensus, & ea quæ perspicua sint. Acad. quæst. 1. lib. 2. 42
 Orationis nitorem nostrum, si modò is est aliquis in nobis. 13. ad Attic. 21
 Orationis orbis. Orat. 138
 Orationis ornamenta. 1. de Orat. 70
 Orationis partes quatuor. Partit. 2
 Orationis partes sex. 1. de Inuent. 28
 Orationis paupertas aut diuitiæ. 4. fam. 10
 Duplex est ratio orationis, quarum in altera est sermo, in altera contentio. Offic. lib. 2. 67
 Orationis siccitas. de Nat. deo. 2. 1
 Orationis species, seu figuræ tres. 4. ad Heren. 150
 Orationis hanc summam habuit. 10. ad Attic. 50
 Orationis terminus. 1. ad Heren. 4
 Veritas orationis, & ornamenta dicendi. de Diu. 140. b
 Magna vis orationis est, eademque duplex, altera contentio, altera, & c. Offic. 26. b
 Orationis vis quæ conciliatrix est humanæ maximè societatis. 1. de Leg. 20
 Orationis volumen. 11. ad Att. 22
 Ad vsum orationis quanta opera machinata natura sit. 2. de Nat. deo. 112
 Orationi fidem abrogat meditationis & artificii suspicio. 1. ad Heren. 17
 Orationi facta similia: factis vitam. Tusc. q. lib. 5. 36
 Nam illam quidem orationem ex cõmemoratione alienorum malorum ad maleuolos consolandos esse accommodatam. Tusc. q. lib. 3. 51
 Orationem repente auertas, nec des respondendi locum. 3. de Nat. deo. 13
 Orationem in angustias, & in Stoicorum dumeta compellere. Acad. quæst. 1. lib. 2. 102

Orationem condit verborum numerorumque iucunditas. Orat. 107
 Orationem consumere. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 11
 Is explicat orationem sanè longam, & verbis valde bonis. 2. de leg. Agrar. 28. a
 Iunctam, coherentem, lenem, & æquabiliter fluentem orationem facit verborum collocatio. 3. de Orat. 94. a
 Tu, quam orationem Pompeius habuerit tecum, fac mihi perscribas. 8. fam. 2. in epist. Cælii.
 Notat & illuminat maximè orationem tanquã stellis quibusdam verbum translatum. 3. de Orat. 93. a
 Multam de aliqua re habere orationem. 5. Tusculan. quæst. 134. a
 Distinguere & illustrare orationem in ducendis locis communibus. de Inuen. 67. b. 3. de Orat. 51. a
 Orationem bonorum imitari. pro Quint. 9
 Aristoteles neque humilè, nec abiectam orationem, nec nimis altam & exaggeratam probat. Orat. 112
 Orationem sumere. 1. ad Heren. 2
 Orationem suscipere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 20
 Oratione benigna multitudinis animos ad beneuolentiam allicere. Offic. 2. 68
 Oratione diu & multis lucubracionibus commõtata. 16. fam. 26. ex epist. Q. Ciceronis.
 Conuertere oratione motus populi, iudicum religiones, Senatus grauitatem. 1. de Orat. 17. a
 Oratione multa & varia aliquid defendere. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 40
 Oratione perpetua eum tanquam reum accusauit. 2. ad Q. frat. 9
 Non solum ex oratione Cæsaris, sed etiam ex oculis & vultu. 6. fam. 46
 Exprimere oratione mores aliquorum. 2. de Orat. 98. a
 Qui distinctè, qui explicatè, qui abundanter, qui illuminatè & rebus & verbis dicunt, & in ipsa oratione quasi quendam numerum versumque conficiunt. de Orat. 147. b
 In oratione crudelis. 7. fam. 9
 In oratione ponere. 1. in Verr. 9. & 15
 Nihil tam horridum est, tam incultum, quod non splendet oratione, & tanquam excolatur. Parad. 3
 Quid enim tua potest oratione aut subtilius aut ornatus esse. de Orat. 109. b
 Vti oratione perpetua malo, quam interrogare aut interrogari. lib. 1. de Finib. 22
 Oratione longa nunquam est vtendum, nisi aut spectante Senatu, aut quum tanta causa est, vt opus sit oratoris copia, vel ad hortandum, vel ad docendum. 3. de Leg. 36
 Orationes Curionis veteribus prælatæ. Brut. 63
 Causarum illustrium quasunque defendi, nunc quam maximè conficio orationes. de Sen. 84
 Orationes plerasque habitas, iam non vt habeantur, scribi. Brut. 47
 In orationibus meis vis dicendi maior est: in libris de philosophia æquabile & temperatum orationis genus. Offic. 1. 5

Oratiuncula.

De quibus in illa aureola oratiuncula dicit Lælius. 3. de Nat. deo. 29
 Scripsit enim ad me Balbus & Oppius mirificè se probare, ob eamque causam ad Cæsarem, meam se oratiunculam misisse. Att. 209. b
 Oratiunculam pro Deiotaro, quam requirebas, habebam eum, quod non putaram. 9. fam. 21
 Brutum omni re qua possum cupio iuuare & cuius de oratiuncula idem te, quod me sentire video. Attic. 139. b
 Indicant enim oratiuncula, tum historia quædam Græca scripta dulcissimè. de Clar. Orat. 38
 Oratiunculas autem, & quas postulas, & plures etiam mittam. 2. ad Att. 16. 4. a

Orator.

Orator est vir bonus dicendi peritus, qui in causis publicis & priuatis plena & perfectæ vtitur eloquentia. 2. de Oratore, 48

Is orator erit mea quidem sententia, hoc tam graui dignum nomine, qui, quæcunque res inciderit, quæ sit dictione explicanda, prudenter, & compositè, & ornate, & memoriter dicat, cum quadam etiam actionis dignitate. de Orator. lib. 1. 33
 Sit orator nobis is, qui vt Crassus descripsit, accommodatè ad persuadendum possit dicere. de Orat. 108. b
 Orator nunquam fuit, qui quenquam meliorem, quam se, arbitraretur. 14. ad Attic. 44
 Orator in suæ ciuitatis consuetudine ne sit hospes. 2. de Orator. 71
 Orator præstat minutis imperatoribus. de Clar. 188. b
 Canorus & volubilis orator. de Clar. 54. a
 Orator in omni disputatione copiosus. 1. de Orat. 22
 Orator ab Academicis & exagitatus & adiutus. Orat. 7
 Orator sine multitudine eloquens esse non potest. 2. de Orator. 184
 Orator grandis, grauis, copiosus. de Opt. 143. b
 Grandis, & vt ita dicam, Tragicus orator. Orat. 219. b
 Orator grandis verbis, sapiens sententiis, genere toto grauis. de Clar. 175. b
 Inconditus orator. in Orat. 137. a
 Pingendus est nobis detractis omnibus vitiis orator, atque omni laude cumulatus. de Orat. 94. b
 Orator perfectus idem sapiens. 1. de Orat. 41
 Orator plenus atque perfectus is est, qui de omnibus rebus possit variè, copiosèque dicere. 1. de Orat. 31
 Orator summus Plato in eo ipso loco, in quo oratores irridet. 1. de Orat. 25
 Orator tenuis, subtilis, acutus. Orat. 203. b
 Orator verborum, actor rerum. 3. de Orat. 32
 Orator nemo, nisi sapiens. 1. de Orat. 41
 Oratoris est compositè, ornate, copiosè eloqui. 1. de Orat. 26
 Oratoris summi est, summum oratorem populo videri. Brutus, 97
 Oratoris omnis actio, opinionibus, non scientia, continetur. 2. de Orat. 17
 Compositi oratoris bene instructam collocationem dissoluere. in Orat. 136. a
 Vt oratoris copia opus sit vel ad hortandum vel ad docendum. 3. de Leg. 36
 Oratoris nulla facultas est sine philosophia. Partit. 77
 Oratoris fundamentum, Latina emendatæque loquutio. Brut. 149, & 150
 Oratoris perfecti genus vnum. Orat. 142
 Oratoris institutio & informatio. 2. de Orat. 47
 Oratoris magna laus, est in sententia breuitas. 3. de Legib. 35
 Oratoris lacerti. 1. de Orat. 125
 Oratoris munus est non ingenii solum, sed laterum etiam & virium. Cat. 25
 Oratoris & philosophi munera quomodo distincta. 1. de Orat. 28
 Oratoris mores effingit oratio. 2. de Orat. 99
 Oratoris officium quod. 1. ad Heren. 2. 1. de Orat. 68. Orat. 142
 Oratoris officium singulare consumitur in inuentione rerum. 1. ad Heren. 16
 Oratoris officia quemadmodum ad orationem accommodentur. 1. ad Heren. 3
 Oratoris peccatum, stultitiæ peccatum videtur. 1. de Orat. 61
 Oratoris proprium, aptè, distinctè, ornateque dicere. Offic. 1. 3
 Oratoris propria res omnis, quæ ornate grauitèrque dici debeat. 2. de Orat. 20
 Oratoris vis & facultas in quinque partes distributa. 1. de Orat. 69
 Oratoris vis omnis & facultas subtiliter explicata. 2. de Orat. 19. 20. 21. & 22
 Vis oratoris professioque ipsa benedicendi, hoc suscipere ac polliceri videtur, vt omni de re, quæcunque sit proposita, ab eo ordine copiosèque dicatur. de Orat. 86. b
 Ex oratoris ipsius vi argumenta quando sumi dicantur. 2. de Orat. 89
 Cauenda est professio illi oratori inopia & ieiunitas, amplo

autem inflatum & corruptum dicendi genus. de Clar. 182. b
 Si quærimus quid vnum excellat, docto oratori palma danda est. 3. de Orat. 79
 Oratori tria dicendo efficienda. Brut. 96
 Oratori tria videnda. Orat. 25
 Oratori finitimus poeta. 1. de Orat. 36
 Oratori necessariam magnarum omnium rerum & artium scientiam. 1. de Orat. 11
 Oratori prouido moderantur auditorum aures. in Partit. 9
 Oratori populi aures tanquam tibiæ sunt. Brut. 100
 Oratorem cum puto esse, qui & verbis ad audiendum iucundis, & sententiis ad probandum accommodatis vti possit in causis forensibus atque communibus, eumque esse præterea instructum voce & actione & lepore quodam volo. de Orat. 103. b
 Oratorem perfectum esse posse. 1. de Orat. 47
 Oratorem sine philosophia esse non posse. 1. de Orat. 42
 Oratorem meum (sic enim inscripti) Sabino tuo commendauit. ad Trebonium, lib. 15. 20. 1. a
 Oratorem vbiunque constiterit, consistere in suo. de Oratore, 96. b
 Vt oratorem decet latè exprimere. Partit. 77
 Oratorem prudentia nunquam deficit. Brut. 47
 Vt illum efficeret oratorem verborum, actoremque rerum. de Orat. 148. b
 Oratorem hoc vno excellere, id est oratione: cætera in eo latè indicat nomen ipsum. Orat. 202. b
 Oratorem irasci minimè decet, simulare non dedecet. Tusc. quæst. lib. 4. 44
 Oratorem frequentia auditorum multum iuuat. Brut. 100
 Mittere oratorem. de Clar. 27. a
 Oratorem non modò accusantem, sed ne defendentem quidem probant Peripatetici sine aculeis iracundiæ. Tusc. quæst. lib. 4. 33
 Quæ sunt in lib. 2. de Oratore à me per Antonii personam disputata. 7. fam. 56
 De oratore summo & perfecto. de Orat. 150. b
 In oratore perfecto inest omnis philosophorum scientia. 3. de Orat. 79
 Oratore perfecto nihil præclarior. 2. de Orat. 19
 Nihil in hominum genere rarius perfecto oratore inueniri potest. de Orat. 95. b
 Oratores, veritatis actores, imitatores, histiones. 3. de Orator. 118
 Dum oratores eant & redeant. 10. ad Att. 2. Id est, pacificatores, vt paulò antè.
 Oratores nascuntur, poetæ fiunt. 1. de Orat. 62
 Oratores boni poetis multo pauciores. 1. de Orat. 6
 Oratores præter artificium, etiam auctoritatem præstare debent. pro Cluent. 44
 Oratores in inferum mare delapsi sunt, Tuscum & Barbarum, scopulosum & infestum. 3. de Orat. 40
 Oratores Græci. Brut. 13. & 14
 Antronius & Statienus mali oratores. de Clar. 187. b
 Oratores omnes, nõ generibus inter se, sed facultatibus differentes. Orat. 143
 Oratores imperatoribus numero multo pauciores. 1. de Oratore, 4
 Disputandi ratio & loquendi dialecticorum sit, oratorum autem dicendi & ornandi. Orat. 207. b
 Oratorum illustrium inter se differentia. 3. de Orat. 24, & 25
 De oratorum tam Græcorum quam Latinorum differentia. de Orat. 145. b
 Oratorum bonorum duo genera. Brut. 104, & 105
 Atque oratorum quidem laus ita ducta ab humili venit ad summum, vt iam, quod natura fert in omnibus ferè reb, senescat, breuique tempore ad nihilum ventura videatur. Tusc. q. lib. 2. 4
 Nemo est in oratorum numero habendus, qui non sit omnibus iis artibus, quæ sunt libero homine dignæ, perpollitus. de Orat. 91. b
 Oratorum opus, historia. 1. de Leg. 4
 Oratorum paucitatis causæ. 1. de Orat. 5, & 6

Inter oratores bonos magna dissimilitudo. Orat. 1
 Oratores summos in exordio perturbari. 1. de Orat. 60, & 61
 Oratores magnos nonnunquam ad id prius respondere quod ultimo obiectum est. 12. fam. 43
Orator, pro Legato.
 C. Fabritius ad Pyrrhum de captiuis reddendis missus orator. de Clar. 169. b
 Fœderum, pacis, belli, induciarum oratores, fœciales. 2. de Legib. 55
 Oratores contra ius fœque interfectos. de Orat. 251. b
Oratorius.
 Oratoria ars sitne vlla. 1. de Orat. 45
 Oratoria delectatio. 4. ad Att. 46
 Oratoria laus. Tusc. q. lib. 1. 5
 Diserta & oratoria oratio. 1. de Orat. 118. a
 Oratoria supellex in quo sit. Orat. 44
 Oratoria vis dicendi, explicatrix orationis perpetua ad persuadendum accommodata. 1. Academic. quaestio. ed. 1. lib. 1. 23
 Et illam disputandi prudentiam concertatio captatioque verborum, & hanc oratoriam vim inanis quaedam profluentia loquendi imitatur. Partit. 137. b
 Sicillam orationem disertam sibi & oratoriam videri, fortem & virilem non videri. 1. de Orat. 118. a
 Illa oratoria ornamenta dicendi. de Clar. 188. b
 Stoiçè nullis oratoriis ornamentis adhibitis dicere. Partit. 116. b
Oratoric.
 Nihil enim est aliud Brute, (quod quidem tu minimè omnium ignoras) pulchrè & oratoriè dicere, nisi optimis sententiis, verbisque lectissimis dicere. in Orat. 132. a
Orodes.
 Orodes, Parthorum rex. 15. fam. 2. Pacori pater. 5. ad Attic. 33
Orpheus.
 Orpheus & Rhesus, matre Musa nati. 3. de Nat. deo. 32
 Orpheum poetam docet Aristoteles nūquam fuisse. de Nat. deo. 1. 76
Orphicus.
 Orphicum carmen Pythagorici ferunt, cuiusdam fuisse Cercopis. de Nat. deo. 1. 76
 Orphica sacra cui Dionysio conficiantur. 3. de Nat. d. 41
Orsus, vide Ordior.
Ortus, vide Orior.
Os.
 Aditus atque os portus. 7. Verr. 24. a
 Sed tamen quoniam hoc totum, quicquid est, siue artificium, siue studium dicendi, nisi accessit os, nullum potest esse, & c. 2. de Orat. 17. a
 Gorgonis os cinctum anguibus. in Verr. 229. b
 Sed os tuum ferreum Senatus conuitio verberari noluit. in Pison. 58. b
 Fœtidum os. in Pison. 9. a
 Audisset furentis introitum Dolabellæ, vocem impuram, atque os illud infame. 11. Philipp. 293. a
 Quod os supra terram non extaret, purâ defuncti familiam esse. 2. de Leg. 53
 Reiectum os terræ obtegatur. 2. de Leg. 51
 Os belli. pro Arch. 16
 Tu, cuius mihi os ante oculos solet versari. Attic. 91. b
 Os hominis insignemque impudentiam cognoscite. 6. Verrin. 58. a
 Nostis os hominis, nostis audaciam. in Ver. 118. b
 Quem Gabinium cœsi sibi ipse præcidit, ego tamen os vt viderem hominis expecto. in Piso. 40. a
 Quod tandem os est illius patroni, qui ad eas causas, sine vlla scientia iuris audeat accedere. 1. de Orat. 85. a
 Oris contumacia. 5. in Verr. 4
 Oris, sermonis, animi mei effigies. 1. ad Q. frat. 51. de filia sua loquitur.
 Quædam animalia cibum oris hiatu & dentibus ipsis capessunt. 2. de Nat. d. 91

Oris quidam habitus, ad vitæ firmitatem nihil pertinet. de Nat. deo. 1. 70
 Oris vicinitatem cur secuta sint nares. 2. de Nat. d. 106
 Manus ad os apposuit. 8. fam. 3. in epist. Cælii.
 Te verò, cuius mentem sensuque & os cernimus, quibus laudibus efferemus? pro Marc. 132. b
 Vultu tamen multa conficiens: non hoc, quo dicitur os ducere: sed illo, quo significant ingenuè quo sensu quidque pronuntient. in Orat. 47
 Sed illud os, illam impuritatem. 5. Philip. a
 Quod habent os: quam audaciam? pro Rab. Posth. 21. a
 Si mehercule Appii os haberem. 5. fam. 2. 4. in epi. Vatini. Id est, impudentiam.
 Inferre cibum in os alicui. de Orat. 123. b
 Inferunt in os infantibus omnia minima mansa. 2. de Oratore, 89. a
 Congesserunt in os Midæ dormienti grana tritici formicæ. 1. de Diuin. 132. a
 Ob os offusus ignis. de Vniuer. 61
 Os tuum non modò ostēderes, sed etiam offerres. pro Rosc. Amer. 53. a
 Quum os perfricuiisti. Tusc. q. 199. b
 Quam dignus qui Palicano, sicut facit, os ad malè audientem quotidie præbeat. ad Att. lib. 1. 38
 Respondere alicuius orationi ore. de Clar. 88. a
 Errare mehercule malo cum Platone, quem tu quāti facias, scio, & quem ex tuo ore admiror. 1. Tusc. q. 62. a
 Vnde illud, vt ex ore aliquo quasi imago exprimat. Orat. 197. b
 Ex ore ereptus. pro Domo sua, 21. Id est, è potestate.
 Verbum ecquod vnquam ex ore huius excidit, vnde quisquam posset offendere? pro Syl. 54. a
 Exhibet ex ore eius nihil non consideratum. de clar. Oratorib. 144. a
 Verbum ex ore nullum, nisi elegans exeat. Orat. 209. b
 Non putas fas esse verbum ex ore exire cuiusquam, quod non, & c. in Vat. 29. b
 Necessè est ossa abiecta cadere frustum ex pulli ore, quum pascitur. 1. de Diuin. 53. a
 Ausus es hoc ex ore tuo me rogare? ad Att. lib. 6. 113. 13. a
 Res percubuit, in ore atque sermone omnium cœpit esse. 4. Verr. 39. a
 In desyderio ciuitatis, in ore, in sermone omnium esse. 10. Philipp. 279. a
 Qui tibi semper in ore est Cato. 1. de Leg. 5
 Illa semper tibi in ore sunt. de Fin. 80. b
 Qui in ore sunt caterorum omnium philosophorum. de Finib. lib. 2. 56
 In eum sermonem illum incidere, qui tum ferè multis erat in ore. de Amicit. 2
 Tibi valde solet in ore esse. ad Att. lib. 6. 35
 In ore atque oculis omnium hæc gesta sunt. 4. Verr. 57. a
 Quem tu in ore semper habes. de Finib. lib. 3. 30
 Deinde habent in ore, nos ingratos. Att. 137. b
 In ore & amore semper habuisti. 10. fam. 60
 In ore atque animo aliquid semper habere. 5. fam. 44
 Cōsolatio peruulgata, quam semper in ore atque in animo habere debemus. epist. 71. b
 In ore habere, omnibus horis iactare. ad Brut. 53. in epist. Bruti.
 In ore Ponti & angustii. in Verr. 230. b
 In ore sita lingua, est finita dentibus. 2. de Nat. deo. 111
 Draco quum ridiculam in ore teneret, locutus est. de Diuinat. 137. b
 In tuis oculis, in tuo ore, vultuque acquiesco. pro Deiot. 2. a
 Frequens erat ille Romæ, atque in foro & in ore omnium quotidie versabatur. pro Rosc. Amer. 10. a
 In ore vulgi & in communibus prouerbis istius iniquitas versatur. 3. Verr. 85. a
 Vigere in ore. 1. Tuscul. q. 190. a
 Cui orationi Cæpionis ore respondit Ælius. de Clar. 179. b
 Mihi videtur ore durissimo esse, & c. pro Quint. 52
 Maledicere clarissimo viro, ore fugitiui. pro Deiot. 19. a

Impurissimo ore orationem in absentem euomere. 5. Philipp. 177. a
 Plenior ore laudare aliquid. Offic. 1. 89
 Quo tandem igitur ore mentionem corrupti iudicii facitis? pro Cluent. 51. a
 Vno ore consentiunt omnes de vtilitate amicitia. de Amicit. 71. a
 Ora iudicium aspicere, aut os suum pop. Rom. ostendere auderet. 3. Verr. 1. a
 Video p. c. in me omnium vestrum ora atque oculos esse conuersos. in Catil. 118. b
 Ora omnium & oculos intuemur. pro Milo. 32. a
 Sic expectabat populus, atque ora tenebat. de Diuin. 102. b
Osculum.
 Atque vtinam continuè ad complexum meæ Tullia, & ad osculum Atticæ possem currere. ad Attic. lib. 12. 1
Osculor.
 Inimicum meum sic amplexabantur, sic in manibus habebant, sic fruebant, sic me præsentem osculabantur, & c. Lentulo, lib. 1. 9. 31. a
 Complexus igitur sum cogitatione te absentem: epistolam verò osculatus, etiam ipse mihi gratulatus sum. 3. fam. 45
 Vt eum dormientem oscularetur. Tusc. 168. b
 Complecti & osculari aliquem. Attic. 254. b
 Quoniam mihi videris istam sciētiam iuris tanquam filiolam osculari tuam, non patiar, & c. pro Marc. 129. b
 In precibus & gratulationibus non solum id simulachrum venerari, sed etiam osculari solent. 6. Verr. 84
 Filium mater osculata est. pro Mur. 80. a
Osculans.
 Ille autem me complexus atque osculans flere prohibebat. in Somn. Scip. 20. a
Osculatio.
 Non flagrantia oculorum, non libertate sermonis, sed etiam complexu, osculatione, aquis, nauigatione, & c. pro Cælio, 38. a
Os.
 Atque vtinam imitarentur nec ossa solum, sed etiam sanguinem. de Clar. 178. b
 Ossa ne legito homini mortuo, quò post funus faciat. 2. de Legib. 55
 Cineri alicuius atque ossibus dolorem inurere. 3. Verr. 79. a
 Quid dicam de ossibus, quæ subiecta corpori, mirabiles commissuras habent, & ad stabilitatem aptas, & ad artus finiendos accommodatas, & ad motum & ad omnē corporis actionem? 2. de Nat. d. 105
 Cineri atque ossibus filii sui solatium ex calamitate tua vult reportare. 7. Ver. 100. a
Osfaces.
 Ofaces, dux Parthorum ab Antiochia fugiens interfectus. 5. ad Att. 40
Osci.
 Non enim te puto Græcos aut Oscos ludos desiderasse: præsertim quum Oscos ludos vel in Senatu nostro spectare possis, & c. epist. 7. 3
Oscen.
 Oscinis cantus sinister. 6. fam. 21
 Non igitur ex alitis inuolatu, nec ex cantu sinistro oscinis, vt in nostra disciplina est, & c. epist. 83. b
 Quamquam aues quasdam, & alites, & oscines, vt nostri augures appellant, rerum augurandarum causa natas esse putamus. 2. de Nat. d. 11
 Tum à dextra, tum à sinistra canant oscines. de Diuinat. lib. 1. 101
Oscinum.
 Idemque fulgura atque oscina pianto. 2. de Leg. 35. a
Oscitor.
 Quum maiores calamitates impendere videantur, sedetis & oscitamini. ad Heren. lib. 4. 206
Oscitans.
 Ista enim à vobis quasi dictata redduntur, quæ Epicurus oscitans hallucinatus est, quum, & c. 1. de Nat. d. 50
 Oscitans iudex. de Clar. 182. b

Oscitans & dormitans sapientia. 2. de Orat. 79
 Adde inscitiam pransi, poti, oscitantis ducis. pro Mil. 42. a
 Tristem atque oscitantem leniter impellit. pro Cluent. 56. a
Oscitanter.
 Quum indicia mortis se comperisse manifestò, & manu tenere diceret, tam solutè, tam leniter, tam oscitanter. de clar. Orat. 152. a
Osim, pro Ausim.
 Quod autem osim hanc rem, & c. ad Att. 187. b
Ostendo.
 Os tuum non modò ostendis, sed etiam offers. pro Sext. Rosc. 53
 Ostendit se amor tuus. 5. fam. 41
 Omnes loci artis inquiringibus nobis ostendunt se & occurrunt. de Orat. 97. b
 Tribb. pleb. designati sunt nobis amici: o s s. se optimè ostendunt. ad Q. fra. lib. 1. 48
 Demonstrari hæc Cælio: simul & illud ostendi, si ipse cum illo vno contenderet, me ei satisfacturum fuisse. ad Attic. lib. 1. 8. a
 Palam ostendi. de Vniu. 56
 Hæc igitur vobis, hæc Populo Romano & scelerum indicia ostendit, & periculorum signa patefecit. de Aruspici. respons. 21. a
 Is habuit in matrimonio Cæsenniam, & c. sicut & viuis multis ipse rebus ostendit, & in morte sua testamento declarauit. pro Cecin. 8. a
 De Italia nihil mihi vnquam ostenderas. Attic. 127. b
 Quod mihi ostenderas. 5. fam. 52. Id est, cuius mihi spem dederas.
 Nunc tantum significandum putauit, vt potius amorem tibi ostenderem meum, quam ostentare prudentiam. Planco, lib. 10. 6
 Lumen animi, ingenii, consilii que tui hinc oportet ostendas. in Somn. Scip. 6. a
 In qua nisi (vt dicitur) apertum pectus videas, tuumque ostendas. de Amic. 80. a
 Ostendamusque qui simus. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 89
 Quum præsertim ne spes quidem vlla ostendatur. ad Attic. 177. b
 Ostendere aliquid significatione parua. 1. ad Att. 54
 Ostendere de excelso locum aliquem. in Som. Scip. 5. a
 Ille tum petere ab illis, tum minari, tum spem, tum metum ostendere. 6. Verr. 66. a
 Nec tam nefariis criminibus, & tã multis testibus euitus, ora iudicium aspicere, & os suum populo Rom. ostendere auderet. 3. Verr. 1
 Hic insidiosè spem falsam ostendere. pro Rosc. Amer. 65. a
 3. Philipp. 133
 De his primùm partibus ostendendum est: deinde, & c. ad Heren. lib. 1. 56. a
 Cui errato nulla venia, rectè factò exigua laus, & ab inuitis expressa proponitur, non dubitanti fidele consilium, non laboranti certum subsidium nobilitatis ostenditur. 2. de lege Agrar. 21. a
 Si non hic tantus fructus ostenderetur. pro Arch. 188. b
 Potestne tibi vlla spes salutis commoda ostendi, quum recordaris, in deos immortales quam impius, quam sceleratus, quam nefarius fueris? 3. Verr. 32. a
 Ostendi, monstrari, portendi, prædici: ex quo ostenta, monstra, portenta, prodigia dicuntur. de Nat. d. 2. 5
Ostento.
 Qui ostentat aliquid in te voluntatis. de Pet. Conf. 12
 Clodius omnibus præ se fert & ostentat. Att. lib. 2. 38. 3. a
 Hic qui se magnificè iactat & ostentat. ad Heren. 30. b
 Cædem ex altera parte belli exitus ostentat, ex altera seruitutem. Planco, lib. 4. 14. 4. a
 Agrum quem vobis ostentant, ipsi concupiuerunt. contra Rul. 81. b
 Si aliud quiddam obscure moliuntur, aliud spe ac specie simulationis ostentant, populares existimandi sunt. 2. de lege Agrar. 25. a
 Quid enim me ostentem? qui, & c. epist. 4. b

Huic tu inferuias, huic te ostentes oportet. pro Marc. 135. b
In aliis rebus se ostentent. pro Caelio, a
Ostentare iugulum pro capite alterius. ad Attic. lib. 1. 11. 7. a
Hoc est, exponere se periculo vitæ.
Venditare ingenium & ostentare memoriam. ad Her. 15. b
Periculum ostentare capitis. pro Cluent. 18. a. pro, Minari mortem.

Ostentare prudentiam. epist. 145. b
Se ostentare. Lentulo, lib. 1. 4. 7. a

Largitio aliqua promulgata, quæ verbis ostentari potest, re vera fieri, nisi exhausto ærario, nullo pacto potest. 2. de lege Agrar. 25. a

Pecunia quæ ex liberalitate huius promissa sit & ostentata. pro Rosc. Comæd. 9

Mulier amissis liberis, quum vnus filii recuperandi spes esset ostentata, omnes, &c. pro Cluent. 15. a

Ostentatio.

In fronte ostentatio sit, intus veritas occultetur. 2. de Finibus, 12. 4. a

Gloriosa ostentatio in constituendo summo bono. 4. de Finibus, 56

Ostentatio inanis. Offic. 2. 61

Magnifica & gloriosa ostentatio ciuitatis. pro Flac. 41. a. 4. de Finibus, 111. a

Quæ est ista in commemoranda pecunia tua tam insolens ostentatio? Parad. 53

Virtus venditatio quædam atque ostentatio esse dicitur. de Amicit. 72

Philosophorum disciplina, ostentatio scientiæ, non lex vitæ. 2. Tusc. q. 17

Ostentationis aut quæstus causa philosophari. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 66

Quod genus tandem est istud ostentationis & gloriæ? pro Rab. Posth. 23. a

Ingenii ostentationis vitanda est suspicio. 2. de Orat. 182. a

Facere multa quæ proficisci ab ostentatione magis, quam à voluntate videntur. 1. Offic. 68

Si aut ostentatione aliqua adductus, &c. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 59

Qui simulatione & inani ostentatione, ficto non modo sermone, sed etiam vultu stabilem se gloriam cosequi possentur, vehementer errant. Offic. lib. 2. 61

Et eò magis, quæd nulla mihi ostentatione videris esse vsurus. de Orat. 111. b

Consul veritate, non ostentatione popularis. 1. de lege Agraria, 14

Intelligis ostentationes nunc in discrimine esse adductas, &c. Attic. 75. b

Ostentator.

Vt si velis ostentatorem pecuniosum describere. ad Herennium, 39. b

Ostentum.

Gaudeo mihi dicendum esse de toto hoc ostento, quod haud scio an grauissimum multis his annis huic ordini nuntiatum sit. de Arusp. 8. a

Crocii filius infans locutus est, quo ostento regnum patris concidit. de Diuin. 105. b

Prædictiones verò, &c. quid aliud declarant, nisi hominibus ea quæ sint, ostendi, monstrari, portendi, prædici: ex quo illa ostenta, monstra, portenta, prodigia dicuntur? 2. de Nat. d. 5. 1. de Diuin. 80

Scis Appium Cenforem hic ostenta facere de signis & tabulis. Cælius Cic. lib. 8. 42

Portendere malorum periculorum metus ex ostentis. 6. Verin. 97. a

Ostium.

Aspera arteria ostium habet adiunctum linguæ radicibus. de Nat. d. 83. b

Ad ostium fluminis Cydni. 2. Philip. 48. a

Ante ostium Tyberinum. pro Pompeio, 10. b

Solane beata vita quæso relinquatur extra ostium, limenque carceris. 5. Tusc. q. 19. a

Intra Oceani ostium. pro leg. Manil. 23

Insula in vtriusque portus ostium aditumque proiecta. 7 Verrin. 64

Quæ si significant voluntatem esse abditam, parui refert patere ostium. de Pet. Conf. 211. b

Vt illud Nasicæ, qui quum ad poetam Ennium venisset, eique ab ostio quærenti, ancilla dixisset domi non esse, &c. 2. de Orat. 153. a

Aperto ostio dormientes eos repertos esse. pro Rosc. Am. 39

Ostiatim.

Nolite expectare, dum ego hoc crimen agam ostiatim. in Verr. 210. b

Vno imperio ostiatim totum oppidum cõpilare. 6. Verr. 47. a

Ostrea.

Solertiãque eam posset, vel in tegulis profeminare ostreas. in Hortensio, a

Ostreis & murenis me facile abstinebam. 7. fam. 47

Ostreis & conchyliis omnibus contingit, vt cum luna crescant pariter, pariterque decrescant. Diuin. lib. 2. 25

Ostus, vide Odi.

Otacilius.

Otacilius Naso, meus familiaris. 13. fam. 58

Otium.

Quid tam populare, quam otium? 2. de leg. Agr. 24. a

Horum libros & nonnullos alios, sed delectationis causa, quum est otium, legere soleo. 2. de Orat. 32. a

Si tibi est otium, & si vis. in Partit. 1. a

Otium & solitudo languore afferunt hominibus. 3. Off. 2. a

Otium quod & raro datur, & nunc peroptatò nobis datum est. de Orat. 110. b

Inertissimum & desidiosissimum otium. 2. de leg. Agr. 90. a

Otium literatum. Tusc. q. lib. 2. 48. b

Otium moderatum atque honestum. de clar. Orat. 4. a

Otium Parthicum nuntiabatur. 5. ad Att. 26. Hoc est, pax à Parthis.

Quod maximè est optabile & bonis & beatis cum dignitate otium. pro Sestio, 85. a

Otium regale. pro Sestio, 48

Otium summum est Romæ, sed ita, vt malis salubre aliquod & honestum negotium. 12. famil. 41

Otium meum nunquam otiosum. pro Planc. 54

Otium ac facultas discendi. 1. de Orat. 48. a

Scribendi otium non erat. 2. Offic. 5. a

Otium senectuti bellissimum subsidium. 1. de Orat. 134

Otii pacisque causa. 16. ad Att. 46

Otii consumendi causa facere aliquid. Tusculan. quæst. lib. 5. 36

Otii cupiditas. 11. fam. 33. in epist. D. Bruti. Id est pacis.

Otii finibus arceri. de Arusp. resp. 3

Fructus otii est, non contentio animi, sed relaxatio. 2. de Orat. 13

Otii inimicissimum. 14. ad Att. 3. Id est, Bruti.

In otii portum confugere. 4. ad Attic. 22

Vt non multum imperatori sub ipsis pellibus otii relinquatur. Acad. q. 2. b

Et magis etiam tum, quum plus erat otii. pro Flac. 6. a

Pluribus verbis ad te scribam, quum plus otii nactus ero. ad Appium, lib. 3. 7. 1. a

Quantum enim occupatus sis, otii tamen plus habes: aut si ne tu quidem vacas, noli mihi molestiam exhibere. Cornif. lib. 12. 29. 3. a

Plura scribam, si plus otii habuero. Trebon. lib. 10. 28. 9. a

Otii plurimi res. ad Attic. lib. 4. 85. 4. a

Et quantum mihi vel fraus, &c. vel causa, &c. vel Respubl. tribuet otii, ad scribendum potissimum conferam. de Orat. 85. b

M. Cato in principio originum suarum scripsit, clarorum virorum atque magnorum non minus otii, quam negotii rationem extare oportere. pro Planc. 54. a

Otii socia eloquentia. Brut. 22

Tantumne ab re tua est otii tibi, vt etiam oratorem legas? ad Att. lib. 12. 236. 3. a

Quoniam tantum habemus otii, quantum iadiu nobis non contingit. de Orat. 98. b

Concedere otio sapientiam beatorum. 2. de Orat. 79. a

Referre se ad otium. Dolabella, lib. 9. 9. 1. a

Eorumque qui priuatum otium negotiis publicis antetulerunt, nominatim vita laudatur. Tusc. q. lib. 3. 48

Pacem, tranquillitatem, otium afferre. 2. de leg. Agrar. 99. a

Orium completi. 2. ad Attic. 18

Philosophi in angulis otium consumunt. de Orat. 89. b

Consumpsit otium suum in scribenda historia Phyllistus Syracusius. 2. de Orat. 30

In studiis cognoscendi semper aliquid atque discendi, remoti ab oculis populi, omne otium tempusque cõtriuimus. de Amicit. 85. a

Si antea auditum erit otium esse in Syria. 2. fam. 36

Orium cum dignitate in administranda Repub. propositum esse debet. 1. fam. 50

Istos, quibus otiosi otium fecissemus, otiosissimos reddam. contra Rul. 87. b

Orium illi difficiliter ferant, quam ego laborè. 12. ad Att. 53

Quum se de turba & à subfelliis in otium, vt cogitat, solitudo inquit contulerit. 2. de Orat. 78. a

Ita otium suum ad nostrum negotium cõtulisse videantur. Offic. 1. 217

Referre se in otium. epist. 130. b

Orium è Gallia nuntiari. 1. ad Att. 71

Qui quondam peperisset otium ciuitati. Offic. 3. 5

Honestia studia per otium concelebata ab optimis viris. 1. de Inuent. 7. a

Orium perturbare. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 15

Philosophorum autem libros referret sibi ad huiuscemodi Tusculani requiem atque otium. 1. de Orat. 113. a

Et si negotiis familiaribus impediti, vix satis otium studio suppeditare possumus, & id ipsum quod datur otii, libentius in philosophia consumere consueuimus, tamen, &c. lib. 1. ad Heren. 1

Vos omni ratione otium tenere debetis. 2. de leg. Agrar. 99. a

Non despero fore aliquem aliquando, qui & studio acriore, quam nos sumus, atque fuimus, & otio & facultate dicendi maiore ac maturiore existat talis orator, qualem, &c. de Orat. 93. b

Græci non solum ingenio & doctrina, sed etiam otio studioque abundantes. de Orat. 86. b. & 154. b. Tusc. q. lib. 2. 24

Homines otio nimio & ingeniis huberrimis affluentes. 3. de Orat. 32. a

Istam oscitantem & dormitantem sapientiam Scauolarum, & ceterorum beatorum otio concedamus. de Orat. 121. b

Diffuentes otio Græci. 3. de Orat. 72. a

Otio congelare. 2. fam. 24

De otio, de pace, de concordia ciuium. 9. ad Attic. 48

Literato otio quid dulcius? 5. Tusc. q. 76

Ergo tunc quum bello fugitiuorum tota Italia arderet, Cn. Norbanus summo otio fuit. 7. Verr. 6. a

In otio esse. 2. de leg. Agr. 24. a

Hebescere & languere in otio. 4. Acad. q. 13. a

Qui propter desidiam in otio viuunt. 2. de leg. Agr. 99. a

Quum otio langueremus. 1. de Nat. d. 6. & 46

Mæque metuo, ne etiam in ceteris rebus honesto otio priuarim: quod erat vnicum solatium in malis. 4. fam. 13

Otio tabescere. 2. ad Att. 33

Otiolum.

Quum otiosus sum, planè vbi delectem otiolum meum non habeo. epist. 113. b

Otiosus.

Otiosus & nihil agens. in Anton. 235. b

Quum inambularem in Xysto, essẽmque otiosus domi. de clar. Orat. 5. a

Nisi eris valde otiosus. Att. lib. 12. 253. 1. a

Cessatio libera atque otiosa. de Leg. 167. b

Otiosa dignitas. pro Sest. 85

Et quid ego dicam de occupatis meis temporibus, cui fuerit ne otium quidem vnquam otiosum? pro Planc. 54. a

Otiosam ætatem & quietam sine villo labore & contentione traducere. de Senect. 74

Imperium Cæsari belli necessitas: fascis, Senatus dedit. otioso verò nihil agenti, priuato, obsecro te L. Cæsar (cum peritissimo homine mihi res est) quando imperium Senatus dedit? 11. Philip. 304. a

Libertate otiosa frui. Trebonius ad Cicer. lib. 12. 40

Si verò habet aliquod tanquam pabulum studii & doctrinæ, nihil est otiosa senectute iucundius. de Senect. 47

Si otiosum eum reddiderit. epist. 144. b

Non me hercule tam perscribere possum, quam mihi gratum feceris, si otiosum Fabium reddideris. Pæto, lib. 9. 25. 7. a

Dicere solitum Scipionem accepimus, nunquam se minus otiosum esse, quam quum esset otiosus. Offic. 32. b

Spectatorem otiosum se præbere alicuius calamitatis. 2. Offic. 36. a

Otiosum spiritum ducere. pro Archia, 22

Otiosorum vita & faciliior, & tutior, & minus aliis grauis aut molesta est: fructuosior autem hominum generi, & ad claritatem amplitudinemque aptior eorum, qui se ad Rempub. & ad res magnas gerendas accommodauerunt. Offic. 1. 99. & 101

Cur non rebus humanis aliquos otiosos deos perfecit? de Nat. 79. b

Spectatoresque se præbuerunt otiosos Leuætricæ calamitatis. 2. Offic. 3

Id perficiam his supplicationum otiosis diebus. 3. ad Q. fr. 34

Quo in studio hominum ingeniosissimorum otiosissimorumque totas ætates videmus esse cõtritas. 1. de Orat. 111. a

Otiose.

Otiose contemplari. 6. Verr. 29. a

Suum negotium gerere otiose. de Amic. 72. a

Quo constituto, tũ licebit otiose ista quærere. 4. de Fin. 53. a

Viuere otiose cum parentibus. 3. Offic. 131. a

Otrior.

Cannius Eques Rom. nec infacetus, & satis literatus, quum se Syracusas otiandi, non negotiandi causa contulisset, dictabat se hortulos aliquos emere velle. 3. Offic. 75. a

Otricularanus.

Otricularana tribus. in Rull. 79

Otricularana villa Milonis. pro Milo. 48

Ouans.

Ascendit ouans in Capitolium M. Aquilius. 2. de Orat. 105. a

Quod, vt ouanti introire Cæsari liceret, decreuerim. ad Brutum, 38

Heri me ouantem & propè triumphantem pop. Rom. in Capitolium domo tulit, domum inde reduxit. in Ant. 266. b

Quo pacto hostes ouantes irruerunt in ciuitatem. ad Heren. 26. b

Ouis.

Quid enim oues aliud afferunt, nisi vt earum villis confectis atque contextis homines vestiantur? 2. de Nat. d. 119

Custos ouium præclarus, lupus. 3. Philip. 143. a

Ouum.

Integram famem ad ouum affero: itaque vsque ad assum vtilinum opera perducitur. Pæto, lib. 9. 46

Hi quum ouum inspexerant, quæ id gallina peperisset, dicere solebant. Acad. q. 5. b

Defert ad coniectorem quidam somniasse se, ouum pedere, &c. 2. de Diuin. 199. a

Et cur id potius contenditis, &c. nec sit in duobus aut pluribus nulla re differens, vlla communitas, vt sibi sint, & oua ouorum, & apes apium simillimæ? Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 51

Videsne vt in prouerbio sit ouorum inter se similitudo? 4. Acad. q. 105. a

Pisces, vt aiunt, oua quum genuerint, relinquunt. de Nat. d. 2. 194. a

Supponere anatum oua gallinis. 2. de Nat. d. 93

Ex ouis excidunt pullos aues. 2. de Nat. d. 195. a

PAbulū. 4. Acad. q. 219. a.
Animorum ingenio-
rumq; naturale quasi
quoddā pabulum cō-
sideratio contēplatio
que est.

Si verò habeat aliquod
tāquam pabulum stu-
dii atq; doctriñe, ni-
hil est otiosa feneſtu-
re iucundius. de Se-
nect. 45

Extis declarari hoc dū-
taxat pabuli genus, &
earum rerū quas ter-
ra procreat, vel vbertatem, vel tenuitatem. de Diui. 114. b

Quid enim hunc persequar, pecudem ac belluā pabulo ini-
micorum meorum & glande corruptū de Arusp. ref. 4. a

Pacanius.

T. Pacanius, eques Rom. pro Milo. 55

Pacatus, vide Pax.

Pacideianus.

Sed in illo genere sit sanē Pacideianus aliquis hoc animo.
Tusc. quæst. lib. 4. 37. nomen est celebris gladiatoris.

Pacideianus cum Æternino comparatus. 3. ad Q. fra. 24

Pacificatio, Pacificator, Pacificatorius,

Pacificus, vide Pax.

Pacifcor.

Is ne causam diceret, seſtertio duodecies cum Cæsare paci-
ſcitur. in Salust. 12. a

Gabinus Ciliciam sibi pactus est. pro Cec. 15. b

Edictum ne quis frumentū de arca tolleret, antequam cum
Decumano pactus esset. 5. in Verr. 28. a

Dixit se dimidium eius ei, quod pactus esset, pro illo car-
mine daturum. de Orat. 141. b

Si quotidie fraudas, decipis, poscis, pacifceris, aufers, eripis.
in Parad. 55. a

Inducias aliquot dierum cum hoste pacifci. 1. Off. 49. a

Paco, vide Pax.

Pactus.

Nec dubitat Deiotarus, cuius filio pacta est Arthasuaſdis fi-
lia (ex quo sciri potest) quin cum omnibus copiis, &c. ad
Att. lib. 5. 109. 2. a

Vt si prædonibus pactum pro capite pretium nō attuleris.
Offic. 3. 145

Sciam pactam & cōstitutam esse cum Manlio diem. 1. in Ca-
til. 17. a

Pacto iam fœdere prouinciarum. pro Seſt. 26

Quum triginta dierum essent cum hoste pactæ induciæ. 1.
Offic. 49. a

Si quæ de me pacta sunt, ea non seruantur, in cælo sum. ad
Att. 28. b

Pacta à candidatis præmia. 3. ad Q. frat. 21

Tanta inuidia sunt eo s. propter suspicionem pactorum
à candidatis præmiorum. Q. fra. lib. 3. 19. 3. a

Pactum.

Pactum est quod inter aliquos conuenit, quod iam ita iu-
ſtum putatur, vt iure præſtare dicatur. 2. de Inuent. 171. 2.
ad Heren. 53

Pacti & conuenti formula. pro Cec. 29. 4. b

Alio pacto. de Inuent. 49. b

Ex pacto ius. 2. ad Heren. 53

Pompinus enim ex pacto & conuentu, nam ea lege exie-
rat, iam à me discesserat. 6. ad Att. 30

Nulla pacto, nullo modo. de Vniu. 97. b

Mansit in cōditione atque pacto vsque ad eum finem, dum
iudices reiecti sunt. 2. Verr. 11 a

Pacta ex conuentu obseruantur. 2. ad Heren. 54

Pacta quæ sine legibus obseruantur. 2. ad Heren. 53

Pacta, conuenta, stipulationes, &c. in foro cognoscenda. 2.
de Orat. 56. a

Pacta & promissa semperne seruanda sint, quæ nec vi, nec
dolo malo (vt Prætores solēt dicere) facta sint. 3. Off. 114. a

Pacta quædam iuri præſtant. 2. ad Heren. 54. 2. de Inuē. 171. a

Pacta præſtant legibus. de Inuent. 70. b

Pactio.

Sciebam in reiciendis iudicibus nōnullos memoria nostra
pactiois suspicionem non vitasse. 3. Verr. 11. a

Ad pactioem descendimus. 8. fam. 33. in epist. Cælii.

Si res ad pactioem non venit, longius bellum puto fore. 9.
ad Attic. 39

Quum omnes perituri milites essent, nisi ad hanc pactioem
venissent, vtrum satius fuerit amittere milites, an ad hanc
conditionem venire? de Inuent. lib. 2. 176. a

Roscus cum Flauio de sua parte fecit pactioem. pro Q.
Rosc. 50. b

Facere de tota lite pactioem. pro Ros. Comædo. 23. a

Facere pactioem cum aliquo de aliqua re. de Prou. 71. b

Facere pactioem cum aliquo, si aliquid fiat. Att. 67. b

Quis pactioem fieri coegit? pro Flacc. 163. b

An censet nihil inter eos conuenire? nullam pactioem fieri
potuisse? in Verr. 162. Att. 125. b

Quum duo Consules empti pactioem prouinciarum autho-
res se inimicis Reip. tradidissent. Postquam. 200. b

Non enim ex pactioe verborum, quibus iusiurandum com-
prehenditur, sed ex perfidia, per quam insidiæ tenduntur
alicui, dii immortales hominibus irasci solent. pro Q. Ro-
scio. 52. b

Mercedum pactioes in patrociniis interſcæ. in Parad. 58

Igitur in Syria, Imperatore illo, nihil aliud actum est, nisi pa-
ctioes pecuniarum cum tyrannis. de Prou. Consul. 8. a

Et eò magis, quòd in nostra prouincia cōſectæ sunt pactio-
nes publicanorum. Att. 75. b

Pactioes pactæ cum aliquo. 5. in Verr. 83

Vt pactioes cum reliquis ciuitatibus conficiat. 13. famil. 87

Clodius nefarias cum multis scelerum pactioes societates
que conflauit. de Arusp. 253. b

Has per Timarchidē pactioes ſepulturæ cum viuus etiam
illis esse factas? 7. Verr. 93. & 5. 112. a. de Prou. Consul. 10

Regulus verò non debuit conditiones pactiois que belli-
cas perturbare periurio. 3. Offic. 146. a

In pactioibus faciendis legem ſpectare cenſoriam. pro
Quint. 296. b

Obligare pactioibus suorū præmiorum aliquos. Post redi-
tum in Senatu. 29. a

Pactor.

An fœderum interpretes, ſocietatis pactors, religionis au-
thores? 7. Verr. 44. a

Paconius.

Paconius, M. & Q. Ciceronis inimicus. 1. ad Q. fra. 14

Pacorus.

Pacorus Parthus. 14. ad Att. 12

Pacorus, Orodis regis Parthorum filius. 15. famil. 2

Pacoro duce Parthi Euphratem transiuerunt. 5. ad Att. 33

Pacuuus.

Pacuuus poeta. Brut. 139

Pacuuus locus reprehensus. 2. ad Heren. 71, & 80

Teucer Pacuuus. de Orat. 106. b

Pacuuus versus omnes elaborati. Orator 19

Pæan.

Pæan, ad verſum minimè aptus. Orat. 112

Pæan in amplioribus: in vtroque daçylus: ita in varia &
perpetua oratione, hi sunt inter se temperandi & miscen-
di. Orat. 114

Pæan, numerus, non pes, à quibusdam habetur. Orat. 126

Pæan, pes ſesquipleus. Orat. 109

Probatum autem Pæan qui est duplex, nam aut lōga oritur,
&c. 3. de Orat. 101

Pæanem aut Munionem citarimus. 1. de Orat. 131

Aristoteles Pæana vt optimum probat, à quo diſſenſio.
Orat. 218. b

A superiore Pæane. de Orat. 160. b

Pæanis signum Syracusis à C. Verre ex æde Æſculapii ſubla-
tum. 6. in Verr. 113

Pædagogus.

Pædagogi lites. 4. ad Heren. 156

Sed & pædagogi probitas, & medici aſſiduitas, & tota do-
mus in omni genere diligens, me rursus id ſuſpicari ve-
tat. ad Att. lib. 12. 43

Iſto enim modo nutrices & pædagogi maximè erunt dili-
gendi. de Amic. 64

Paçdeç παιδων ſciant. 16. ad Att. 27. id est, ſciant omnis poſte-
ritas.

Pædor.

-barba pædore horrida,

Atque intonſa inſuſcat peçtus illuuiæ ſcabrum. 3. Tuſcul. q.
46. a. Ex poeta.

Ex hac opinione ſunt illa varia & deteſtabilia genera lugē-
di, pædore, muliebres lacerationes genarum, peçtoris, ſe-
minum, capitis percuſſiones. 3. Tuſc. 104. a

Pægma.

Pægmata illa tua libros illuſtrarunt valde. 4. ad Att. 25

Pæonius.

Pæonius rhetor. 3. ad Q. frat. 22

Pæltanus.

Pæltanus ſinus. 16. ad Att. 15

Pætus.

Pætus, Æliorum cognomen. pro Cluen. 57

Pagina.

Pagina prior epistolæ tuæ. 15. ad Att. 18

Meam in eo parſimoniam huius paginæ contractio ſigni-
ficat. ad Att. lib. 5. 9

Quoniam respondi tuæ paginæ poſtrema prima mea, nūc
ad primam reuertar tuam. ad Att. 90. b

Reſpondebo primū poſtrema tuæ paginæ, quæ mihi ma-
gnæ moleſtiæ fuit. ad Att. lib. 6. 113. 1. a

Etenim hæc decantata erat fabula, ſed complere paginam
volui. ad Att. 13. 48

Nam quum hæc paginam tenerem, L. Flauus Prætor deſig-
ad me venit, homo mihi valde familiaris. ad Quint. frat.
lib. 1. 42

Eſt enim (vt ſcis) quaſi in extrema pagina Phædri his ipſis
verbis loquens Socrates, adoleſcens, &c. in Orat. 23. a

Variè ſum affectus tuis literis, valde priore pagina pertur-
batus, paulum altera recreatus. epist. lib. 16. 5

Vtrum igitur tibi literam videor, an totas paginas commo-
uere? de Fin. lib. 4. 43

Pagella.

Non imitor λακωνισμὸν tuum, altera iam pagella procedit.
ad Brutum, lib. 11. 4

Extrema pagella pupugit me. b

Paginula.

Si verò id est, quod neſcio an ſit, vt non minus longas iam
in codicillorum ſaſtis futurorum Conſulum paginulas
habeat quàm fatorum. ad Att. lib. 4. 26

Pago.

Rem vbi pagunt, oratione pagunt. ad Heren. lib. 2. 53

Requiri placet terminos, quos Socrates pegit, iſſque parere.
de Leg. 167. b

Dic pactioem feciſſe vt abſolueretur, non pepigit. pro Roſc.
Com. 18. a

Ex pacto ius est, ſi quid inter ſe pepigerunt, ſi quid inter
quos conuenit. ad Heren. 10. b

Obtinuiſti prouinciam Conſularem ſinibus iis quos lex eu-
piditatis tuæ, non quos lex generi tui pepigerat. in Piſ. 28. a

Nec ab eo quicum pepigerat, impetret, vt, &c. 3. Offic. 124

Pagus.

Collegium omnium pagorum, vicinitatum. de Pet. 209. b

Paganus.

Nullum est in hac vrbe collegium, nulli pagani aut monta-
ni, qui non, &c. pro Domo ſua, 58

Pala.

Ibi quum palam eius annuli ad palmam conuerterat, à nul-
lo videbatur, ipſe autem omnia videbat. 3. Offic. 49. id est,
maſſam, qua annuli gemma clauditur.

Palæmon.

Leucotheam quæ fuit Inò, & eius Palæmonem filium, &c.
3. de Nat. deorum, 27. Latinè Portunus, quòd portubus
præſit.

Palæſtra.

Palæſtra & piſcina. 3. ad Q. frat. 39. & 3. 3

Palæſtra & ſedes, exercitationis & delectationis cauſa, non
diſputationis, inuentæ. 2. de Orat. 12

Adiuuat hiſtrionem palæſtra. in Orat. 7. a

Palæſtra palatina. 2. ad Att. 16. & 7. fam. 41

Palæſtræ magis & olei, quàm ciuiliſ turbæ ac fori. 1. de Ora-
tore, 40

Numerus quaſi quandam palæſtram & extrema lineamen-
ta orationi attulit. Orat. 215. b

Habet palæſtram quandam hic motus. in Orat. 134. a

Illi ſtatim hominem duxerunt in palæſtram, atque ei pue-
ros oſtenderunt multos magna præditos dignitate. de
Inuent. 62. b

Non enim vt in palæſtra, qui rædas candentes accipit, cele-
rior eſt in curſu continuo, quàm ille qui tradita melior
imperator nouus qui accipit exercitum, quàm ille qui de-
cedit, propterea quòd defatigatus curſor integro facē, hic
peritus imperator imperito exercitum tradit. ad Her. 38. b

Habuitque vires agreſtes atque horridas, ſine nitore ac pa-
læſtra. 1. de Leg. 5

Palæſtra ea vtetur, quam à te didicimus. 5. ad Att. 24

Palæſtrita.

Faciemus vt palæſtrita negent ex teſtamēto eſſe poſitas. in
Verr. 115. b

Ex Heraclii hæreditate, quam palæſtritis conſeſſiſſet, multo
maximam partem ipſum abſtulit. 6. Verr. 122. a. & 4. 25. a

Palæſtricus.

Nunquam vos Prætozem tam palæſtricum viditiſ. 4. in
Verr. 38

Nam palæſtrici motus ſæpe ſunt odioſiores. Offic. 26. b

Palæſtrice.

Sed ita vt palæſtricè ſpatiari in xyſto liceat. de Opt. genere
Orat. 45. a

Palam.

A. Aurius in foro palam, multis audientibus, & clariffima
voce, nomen Oppianici delaturum eſſe teſtat. pro Cl. 17

Is palam ſic egit cauſam tuam, vt, &c. epist. 2. b

Palam agere cœpit, apertè dicere, occidēdum Milonem. pro
Mil. 106. b

Non per præſtigia, ſed palam per poteſtatem, vno imperio
oſtium totum oppidum compilarit. 6. Verr. 47. a

Luce & palam componere aliquid. in Piſ. 17. a

Cum arma in templum Caſtoris luce ac palam cōportaren-
tur. in Piſ. 84. b

Apertè, palamque dicere. 2. Verr. 12. a

Nam eum qui palam eſt aduerſarius, facilè cauendo vitare
poſſis. 3. Verr. 27. a

Mitto enim domeſtica, hæc commemoro quæ ſunt palam.
in Piſ. 81. b

Quis enim vllam vllius boni ſpem haberet in eo, cuius pri-
mum tempus ætatis palam fuiſſet ad omnes libidines di-
uulgatum? poſt red. in Senatu, 8. a

Palam & ante oculos omnium eſſe. 7. Verr. 52. a

De Panſa etiam, ſi quid certius, credo enim palam factum
eſſe. ad Att. 210. b

Apertè ac palam facere aliquid, non ex inſidiis. in Orat. 21. a

Nondum palam factum erat concidiſſe Rempub. cum, &c.
Poſtquam. 208. b

Itaque beſtiæ furtim, vt dixi, fruuntur: domini palam ac li-
berè. 2. de Nat. d. 118

Oſtavius rem gerit palam. ad Att. 2

Palam in eum tela iaciuntur, clam subministratur. pro Cælio, 15. a
Palam multis audientibus loqueretur. 11. ad Att. 18
Probare aliquid palam. pro Flacco, 53. a
Quæsitum & prolatum palam non negas. pro Planc. 160. b
Quid stipendium militibus per annos à ciuitatibus mensis palam propositis esse numeratum. in Pis. 69. a
Luce palam in foro saltare. Offic. 79. b
Serere palam rem aliquam. ad Att. lib. 16. 335. 6. a
Alterum quidè vt videmus palam, alterum vt suspicamur obscurius. 4. Acad. q. 27. a

Palamedes.

Palamedis mors indigna. 2. ad Heren. 62
In Palamedem coniecta suspitionum proditiōis multitudine. Top. 40

Palatinus.

Palatina palæstra. ad Att. lib. 2. 19. 5. a. quæ in Palatio monte exercetur.
Palatina tribus. pro Sest. 99
Amici illi tui, vno amico tecti & beati, qui se populo commiserant, ita repellentur, vt etiam Palatinam tuam perderent. pro Domo sua, 39

Palatina balneæ. pro Rosc. Amer. 11

Palatium.

Iouis Statoris templum à Romulo in palatii radice est collocatum. de Nat. d. 72. b
Nihilne te nocturnū præsidium palatii mouet. in Cat. 97. b
Alter tibi descendit de palatio & ædibus suis. pro Sexto Rosc. 49. b
In palatio atque in pulcherrimo vrbis loco. pro Dom. 223. b

Palatum, & Palatus.

Sed dum palato Epicurus quid sit optimum iudicat, cæli palatum (vt ait Ennius) non suspexit. 2. de Nat. d. 35
Eam autem ita persequitur quæ palato percipitur, quæ auribus, &c. 2. de Fin. 51. a
Nec enim sequitur, vt cui cor sapiat, ei non sapiat palatus. de Fin. lib. 2. 22

Palca.

Auri nauem euertat gubernator, an palca: in re aliquantū, in gubernatoris incitua nihil interest. in Parad. 23. a
Vt enim, inquit, gubernator æquè peccat, si palcarum nauē euertit, & si auri: item æquè peccat qui parētem & qui feruam iniuria verberat. 4. de Fin. 72

Palicanus.

Palicanus, orator, imperitorum auribus aptus. Brut. 118
M. Palicanus, Tribunus pleb. in concione de Verris iniuriis questus. 4. in Verr. 69
Παλικανία nostra. 6. ad Att. 44

Palimpsestum.

Nam quod in Palimpsesto, laudo equidem parsimoniam: &c. ad Trebatium, lib. 7. 34

Palinodia.

Mihi autem nulla de eo palinodia detur, propter, &c. ad Att. 105. b
Subturpicula mihi videbatur esse palinodia. ad Att. 57. b & 7. 26

Quarum expecta diuinam *παλινοδία*. ad Att. lib. 2. 24. 2. a

Palla.

Citharædus, palla inaurata indutus, cum chlamyde purpurea coloribus variis intexta. 4. ad Heren. 226
Nempe ille qui cum palla & coturnis nummos populo de Rostris spargere solebat. 3. Philip. 135. a

Pallas,antis.

Pallantis filia, Minerua quinta. 3. de Nat. d. 42

Pallas,adis.

Critonia, armipotēs, Gorgophora, Pallas, Minerua. Antequam iret in exil. 15. a
Vt nemo cui sancta manu doctissima Pallas, Solertem ipsa dedit fabricæ rationibus artem. in Orat. b
Idque me (quoniam tu ita vis) puo non inuita Minerua esse facturum: quam quidem ego, si fortè de tuis sumpsero, non solum Pallada, sed etiam Appiada nominabo. ad Appium, lib. 3. 1. 5. a

Palladium.

Exhibe quæso Sexte Clodi librarium illud legum vestrarū, quod te aiunt eripuisse è domo, & ex mediis armis, turbaque nocturna tanquam Palladium sustulisse. pro Milone, 25. a

Palleo, vide Pallor.**Pallium.**

Hippias gloriatus est, pallium quo amictus, foccos quibus indutus esset, se manu sua confecisse. 3. de Orat. 70
Aut pallium sumendum Alexandriæ, aut omnes fortunæ abiiciendæ, si togam retinisset. pro Rab. 16
Consularis homo foccos habuit, & pallium. pro Rab. 117. b
Dionysius aureum Ioui detraxit amiculum grandi pondere, eique laneum iniecit pallium. de Nat. d. 76. b
In hac officina maiorem partem diei cum tunica pulla sedere solebat & pallio. 6. Verr. 49. a
Iste cum pallio purpureo tunicaque talari versatur in conuiujs muliebribus, &c. 7. Verr. 26. a
Amica corpus eius texit suo pallio. de Diuin. 138. b

Palliolum.

Sæpe est etiam sub palliolo sordido sapientia. 3. Tusc. q. 94. a. Ex Cæcilio.

Palliatus.

Græcus iudex modò palliatus, modò togatus. 5. Philipp. 173. a
Is sæpe palliatus fuit, & aliqua habuit non Romani hominis insignia. pro Rab. Posth. 116. b
Itaque obicias licet quàm voles sæpe palliatum fuisse. pro Rab. Posth. 15. a
Denique illi palliati topiariam facere videantur. ad Q. frat. lib. 3. 17. 9. a

Pallor.

Nihil vt esset qui distingueretur tremor ille & pallor. 4. Acad. dem. q. 8. a
Ex quo fit vt pudorem rubor, sic terrore pallor & tremor, & dentium crepitus consequatur. 4. Tusculan. quaestio. num. 30. a
Magno cum tremore & pallore aliquid dicere. pro Flacco, 148. b

Palleo.

Non dissimulat, p. c. appareat esse commotum: sudat, pallet. 2. Philip. 89. a
Necesse est, quoniam pallet, ægrotasse. ad Heren. 13. b

Palma, concauum seu planum illud manus.

Zeno rhetoricam palmæ, dialecticam pugno similem esse dicebat. de Fin. 67. b
Quum autem diduxerat, & manu dilatauerat, palmæ illius similem eloquentiam esse dicebat. in Orat. 6. a
Is cum palam eius annuli ad palmam conuerterat, à nullo videbatur, ipse autem omnia videbat. 3. Offic. 49
Hæc dextram Cephei dextro pede pellere palmam Gestit. in Arato, 6. a

Palma, pro arbore.

Palmam teneram & proceram Homericus Vlysses Deli se vidisse dixit. 1. de Leg. 2

Agrestium palmarum multitudo in Sicilia. 7. Verr. 69. a

Palma, pro victoria, laude.

Si quærimus quid vnū excellat ex omnibus, docto oratori palma danda est. de Orat. 156. b
Palma lemniscata. pro Rosc. Amer. 60
Palma sanguinolenta. 4. ad Heren. 211
Sexta palma vrbana etiam in gladiatore difficilis. 11. Philip. 297. a
In quadrigis, qui palmam iam primus acceperit. de Clar. 180. b
Nisi fortè Accio tum plaudi, & sexagesimo post anno palmam dari putabatur. non Bruto. 1. Philip. 27. a
Admiror te in eo genere tribuisse tantum, & non huius rei quoque palmam, vt cæterarum, Crasso detulisse. 2. de Orat. 126. a
Habeant hanc palmam ex innocentis cruore. Antequam iret in exil. 20. a

Ne diutius pendeas, palmam tulit. Cat. 17

Multæ sunt infames palmæ, hæc prima tamen est lemniscata. pro Rosc. Amer. 61. a

Alter plurimarum palmarum vetus ac nobilis gladiator habetur. pro Rosc. Amer. 10. Hoc est, qui sapius vicit.

De Capitone post viderimus: si, quemadmodum paratum esse audio, testis prodierit, tum alias quoque suas palmas cognoscet. pro Rosc. Amer. 51. a

Palmaris.

Sed illa statua palmaris, de qua, si meliora tempora essent, non possem sine risu dicere. 6. Philipp. 214
Sententia palmaris philosophorum. 1. de Nat. d. 30. a

Palpebræ.

Palpebræ, sunt tegumenta oculorum, mollissimæ tactu ne læderent aciem apertissimè factæ, & ad claudendas pupulas, nequid incideret, & ad aperiendas: &c. 2. de Natura deor. 108

Munitæ sunt palpebræ tanquam vallo pilorum, quibus & apertis oculis siquid incideret, repelleretur, &c. 2. de Nat. deor. 108

Refectis palpebris M. Regulum illigatum in machina, vigilando necauerunt Carthaginenses. in Pis. 33. a

Palpor.

Palparer necesse erat, si vellem comæatum per prouinciam eius iter faciens habere. 10. fam. 74. in epist. Pollionis.

Palpito.

Animaduersumque sæpe est, quum cor animantis alicuius euulsum ita mobiliter palpitarer, vt imitaretur igneam celeritatem. 2. de Nat. d. 35. a

Paludatus.

Quum paludatus exisset. 7. Verr. 28. a
Pansa noster paludatus ad 111. Calend. Ianuar. profectus est. ad Cassium, lib. 1. 17. 5. a

Crassum quidem nostrum minore dignitate aiunt profectū paludatum, quàm olim æqualem eius L. Paulum. ad Att. lib. 4. 82. 2. a

Paludatum ex vrbe exisse. 15. famil. 48. in epist. Cassii.
Credo te memoria tenerem, me & coram P. Cuspietecum locutum esse, quum te prosequeretur paludatū, &c. ad Valerium, lib. 13. 10

Quia verentur ne illud s. c. fiat, vt paludati exeant, &c. 8. fam. 30

Paludati Consules in prouincias proficisci soliti. de prou. Conf. 30

Exierunt duo vulturii paludati. pro Sest. 19. b

Palus.

Arenam aliquam aut paludes emere. Post. 202. b
Siccare paludes ille voluit. 5. Philip. 168. a
Atque ab inuicta Cn. Pompeii manu Mæotide, & illis paludibus, Mithridates defenditur. de Leg. Agr. 57. a

Palus, patibuli genus.

Nomine sceleris coniurationisque damnati, ad supplicium traditi, ad palum alligati, repente multis millibus hominum inspectantibus soluti sunt. 7. Verr. 9. a

Pammenes.

Pammenes, Demosthenis studiosissimus. Orat. 56
Pammenes, vir eloquentissimus Græciæ, M. Bruti præceptor. Brut. 187

Pammenia.

C. Cæliū Quæst. huc venire audisti: nescio quid sit: sed Pammenia illa mihi non placet. 6. ad Att. 29

Pamphilus.

Pamphilus Lilybætanus, meus hospes. 6. in Verr. 27
Pamphilus, nescio quis rhetor, irrisus. 3. de Orat. 46
Pamphilum quendam Platonis auditorem ait à se Sami auditum. de Nat. d. 1. 50

Pamphylia.

In Pamphylia plures pantheræ capiuntur. 8. fam. 17. in epist. Cælii.

Pamphylia.

Quæ quidem nunc à Romanis auguribus ignorantur, bona hoc tua venia dixerim, à Cilicibus, Pamphylis, Pisidis, Lyciis tenentur. 1. de Diuin. 51. a

Pampinus.

Vites lætificæ pampinis pubescere. 1. Tusc. q. 108. a
Oriens vna se ostendit, &c. vestitæque pampinis nec modico tepore caret, & nimios solis defendit ardores. de Senectute, 49. a

Pan.

Natum Pana ex Mercurio & Penelopa ferunt. 3. de Natura deor. 39

Panætius.

Panætius institutum de officiis disputationem non absoluit. 16. ad Att. 29
Panætius Platonem omnibus locis diuinum, sapientissimū, sanctissimum, Homerum philosophorum appellat. Tusc. q. lib. 1. 64

Panætius vim esse diuinandi negare non ausus est, sed dubitare se dixit. Diuin. lib. 1. 6

Panætius censuit animum constare ex inflammata anima. Tusc. q. lib. 1. 35. id est, aere ignito & calecente.

Panætius à Stoicis degenerauit. Diuin. lib. 1. 6

Panætius sine controuersia de officiis accuratissimè disputauit. Offic. 3. 9

Panætius, Posidonii doctor, discipulus Antipatri fuit. Diu. lib. 1. 6

Panætius grauissimus Stoicorum. Offic. 2. 73

Panætius semper in ore habuit Platonem, Aristotelem, Xenocratem, Theophrastum, Diæarchum, vt ipsius scripta declarant. de Fin. lib. 4. 75

Panætius apud Scipionem honoratus. 9. ad Att. 51

Panætius, P. Africani in legatione illa nobili, quam ante Censuram obiit, vnus omnino comes fuit. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 5

Panætius, princeps Stoicorum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 98

Panætius, Platonis vnā sententiam de immortalitate animorum non probat. Tusc. q. lib. 1. 64

Panætius tristitiam atque asperitatem Stoicorum fugiens, nec acerbitatem sententiarum, nec differendi spinas probauit. de Fin. lib. 4. 75

Panætius vnus è Stoicis, Astrologorum prædicta reiecit. Diuin. lib. 2. 69

Panætius vixit cum Africano. Tusc. q. lib. 1. 66

Panætius triginta annis vixit, posteaquam libros suos de officiis edidisset. Offic. 3. 11

Panætius vult, quicquid natum sit, interire. Tuscul. quaest. lib. 1. 64

Panætius vult nasci animos. Tusc. q. lib. 1. 64

Panætius liber de prouidentia. 13. ad Att. 8

A Panætio magno homine, & in primis erudito, tractata ista sunt. 3. de Leg. 15

Panathenaicus.

In Panathenico autem Ilocrates ea studiose consecratum fateretur. Orat. 21

Panchrestum.

Aduentu L. Metelli Prætoris quum omnes eius comites iste sibi suo illo Panchresto medicamento amicos redemisset, aditum est ad Metellum, & eductus est Apronius. 5. in Verr. 128

Pando.

Longè, lateque se pandunt diuina illa bona, cælumque contingunt. Tusc. q. lib. 5. 56

Quærebam igitur vtrum panderem vela orationis statim, an eam ante paululum dialecticorum remis propellerem. 4. Tusc. q. 8

Medium alicuius rei pandere. in Arato, 44. a

Minorem autem Septentrionem Cepheus passis palmis terga subsequitur. 2. de Nat. d. 161. a

Portum potius paratū & profugium putemus, quò vtinam passis velis peruehi liceat. 1. Tusc. 194. a. De morte.

Panegyris.

Erat in eo ipso loco illo die nundinarum *πανηγυρις*. ad Att. lib. 1. 29

Panegyricus.

Sed quoniam plura sunt orationum genera, eaque diuersa, &c. qualem Ilocrates fecit Panegyricum. in Orat. 20

Pango.

An pangis aliquid Sophocleum: fac opus appareat. 16. fam. 24, & 25
Requiri placere terminos quos Socrates pepigerit, iisque pa...

Panicon.

De Ventidio, πανικον puro. 16. ad Att. 1. id est, vanum & ina...

Panis.

Cum Ptolomæo peragranti Ægyptum, comitibus non cō-

Paniscus.

Si dii sunt, suntne etiā Nymphæ dæ: si Nymphæ, Panisci...

Pannofus.

Clodii vestibulum vacuum sanè mihi nuntiabatur, paucis...

Panormum.

Panormum, oppidum maritimum Sicilia. 4. in Verr. 134

Panormitanus.

Panormitana ciuitas libera sine fœdere. 5. in Verr. 11

Pansa.

C. Pansa, & A. Hircius, in Cæsaris partibus contra Pompeiū...

Panthera.

Pantheræ nullæ in Pamphylia capiuntur. 3. fam. 27
Pantheræ quæ in Barbaria venenata carne caperentur, re-

Paphlagonia.

O perturbatam rationem! O libidinem refrænamdam! O...

Papia lex.

Quid cum cæteri non modò post ciuitatem datam, sed etiā...

Papirius.

Cn. Papirius, C. Marius, c o s s. 3. in Rul. 4
L. Papirius eques Romanus. 6. in Verr. 40

M. Papirius. pro Domo sua, 39
M. Papirius eques Rom. à P. Clodio in Appia via interfe-

Par.

Par, quod in omnes æquabile est. 2. de Inuent. 171. & 242
Aut par, aut certè proximus sim illi. 4. fam. 33

Par in belligerando. pro Font. 21. a
Ingenium minimè voluntati par. pro Corn. Balbo. 1. a

Illos qui omnia sic incerta dicunt, vt stellarum numerus...

Iam verò virtuti Cn. Pompeii quæ potest par oratio inueni-

Par & æqualis rebus ipsis oratio. in Orat. 68. a
Noxiæ pœna par esto. de Leg. 193. b

Par maiorve potestas plus valeto. 2. de Leg. 11
Quod enim par amicitia fuit vnquam in hac ciuitate con-

Par atque vna ratio est: spei, lætitiæ, molestiæ. 2. de Oratore,

Scientia par an nobis atque in illo est. 2. de Inuent. 125. a
Atque hanc rem par illud simile Piso & Gabinus vidit.

Verbum Latinum par Græco, & idem valens. de Fin. 66. b
Si non poterit par vitium cum causa reperire, reperiat dis-

Par & similis decorum beata vita. 2. de Nat. d. 116
Omni virtute & laude vnus alteri par. pro Planc. 21. a

Mutuus animus in amicitia est, cum par voluntas accipitur...

Tua voluntas erga me par atque mutua. ad Att. 262. b
Par pari referre. epist. 15. b

Libertate esse parem cum cæteris, principem dignitate. in...

Respondere suis moribus, & parem esse eisdem. Tuf. quæst.

Superiorem parem esse inferiori, maximum est in amicitia...

Ut is qui dignitate principibus excellit, facilitate par infi-

Si nò poterit par animi vitium cum causa reperire, reperiat...

Tu modò videto in tanto otio, vt par mihi sis. ad Att. lib. 1.
Non pari conditione bellum gerimus contra arma verbis.

Quamobrem reliquis tuis rebus omnibus pari me studio...

Tu es aulus in circo Flaminio productus cum illo tuo pa-

Suffragiis pares competitorum. pro Plancio, 43. a
Honorum gradus summis hominibus & infimis sunt pa-

Ita pares, vt inter eos nihil prorsus interfit. Acad. quæst. ed.

Eum tamen interpellat fletus, cui repugno quoad possum:

Reges sunt omnes pares inter se præter Superbum. Parad.

Paria, aut eo ampliora. 10. fam. 81. in epist. Lepidi.

Idque mihi eò magis est cordi, quòd ex omnibus seculis vix...

Officia paria & mutua. Offic. 224. b
Mihî omnia paria cum illo sunt. pro Lig. 141. b

Parium comparatio, nec elationem habet, nec submissionem.

Referre paria paribus. 3. de Orat. 115. a
Habes ad omnia, nò vt postlasti, & ῥέστα χαλκείων, sed paria

Hi nullo in loco pares iam prædonibus esse poterant. pro...

In æquos & pares fastidiosus. ad Heren. 36. b
Facio iniuriam fortissimo viro mortuo, qui illū, cuius pau-

Paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis.

Infima summis paria fecit, turbauit, miscuit. 3. de Leg. 20

Peto abs te pro nostra comunctissima necessitudine, pluri-

Peto abs te pro nostra comunctissima necessitudine, pluri-

Peto abs te pro nostra comunctissima necessitudine, pluri-

Peto abs te pro nostra comunctissima necessitudine, pluri-

Peto abs te pro nostra comunctissima necessitudine, pluri-

Pares autem cum paribus veteri prouerbio facillimè con-

Par, decens, conueniens.
Par est autem primum ipsum esse bonum, deinde, &c. de...

Sed par est, omnes omnia experiri. Orat. 197. b
Casum prælii omnes timebamus, sed ita vt constantibus ho-

Quibus tu, vt par erat, restitisti. Matius Ciceroni, lib. 11.

Quod ei præmium dari par fuisset. pro Rab. 97. b
Aliquid alicui sic par sit, vt nihil differat, nihil interfit. Aca-

Itaque mihi dubitanti quid me facere par sit. ad Att. lib. 9.

Est ita mihi secundum te, vt par sit penè. 3. ad Q. frat. 13

Parabilis, vide Paro.

Paradoxa.

Ego tibi illa ipsa, quæ vix in gymnasiis & in otio Stoici...

Paralus.
Parali signum pictum Athenis celebre. 6. in Verr. 119

Paralysis.

Pyliam πειλιζέειν ὡς ἀλύσι, te scripsisse aiebat. ad Att. lib.

Parasitus.

Dixi me facere quiddā, quod in Eunuchis parasitus suadeat...

Parate, Paratus, vide Paro.

Parca.

Parca, Hesperides, sorores Ætheris & Diei. 3. de Nat. d. 31

Parco.

Crassus parcebat aduersarij dignitati, in quo ipse seruabat...

Quem cum obiurgarem, quòd parum valetudini parceret,

Parcet & amicitiiis & dignitatibus. Orat. 205. b

Quem cum obiurgarem, quòd parum valetudini parceret,

Te rogo, vt Albino parcas, & prædia eius ne attingas. epist.

Illud mi Tiro te rogo, sumptu ne parcas vlla in re, quod...

Parcat iuuentus pudicitia suæ, ne spoliæt alienam, ne effun-

Parcere alicui. in Catil. 75. pro, cauere ei, vel eius opera in...

Auribus alicuius parcere. pro Quint. 22. a
 Dolori & iracundia parcere. ad Att. lib. 2. 36. 6. a
 Nec sum miratus eum, qui caput ipsum reliquisset, reliquis
 membris non parcere. ad Att. 17. b
 Parcere alicui scelerato. pro Mil. 119. in Verr. 90. b
 Iugulare ciuem ne iure quidem quisquam bonus vult: ma-
 nult enim commemorare se, quum posset perdere, pe-
 percisse, quàm quum parcere potuerit, perdidisse. pro
 Quint. 29. a
 Hunc nec suæ, nec alienæ pudicitia pepercisse. pro Rab.
 Posth. 5
 Ego fateor, quod viderim mihi auxilium non deesse, idcir-
 co me illi auxilio pepercisse. pro Planc. 69
 Auribus consuetudinique est parcendum. 3. de Orat. 93. a
 Charitati hominum maximè parcendum est, ne temerè in
 eos dicas qui diliguntur. 2. de Orat. 132. a
Parcitur.
 Sed tamen satiffiet à nobis, neque parctur labori. ad Att.
 lib. 2. 29. 4
 Omnes mihi censebant parci oportere. in Ant. 172. b
Parcus.
 Non parcus solùm, sed elegans. Orat. 204. b
 Parcus & tenax pater. pro Cælio, 28. a
 M. Crassus, non Aletrinensem foderatum ciuitate dona-
 uit, homo tum grauitate & prudentia præstans, tum
 vel nimium parcus in largienda ciuitate: pro Corn. Bal-
 bo, 40. a
 Ergo ille tenuis orator modò sit elegans, nec in faciendis
 verbis audax, & in transferendis verecundus & parcus.
 in Orat. 45. a
 Nam sic vt in epularum apparatu à magnificentia recedès,
 non se parcum solùm, sed etiam elegantem videri volet.
 in Orat. 46. a
 Postremò à parco patre, quod sumas, quanto dissipat liben-
 tius. de Nat. d. 74. b
 Crassus erat elegatium parcissimus, Scæuola parcorum ele-
 gantissimus. de claris Orat. 76. a
 Intelligemus quàm sit turpe diffuere luxuria, & delicatè
 ac molliter viuere: quàmque honestum, Parcè, continen-
 ter, seuerè, sobriè. 1. Offic. 149. a
 Cùm optimus colonus, parcissimus, frugalissimus esset. 2.
 de Orat. 159. a
Parce.
 Etenim id feci parcè & molliter. epist. 16. b
 Nec tamen cur id tam parcè, tamque restrictè faciant, intel-
 ligo. 2. de Fin. 36
 Scripsi de te parcè mediufidius, & timidè, non reuocans
 me ipse, sed penè refugiens. Cecinna Ciceroni, lib. 6. 26
 Parcè, continenter, sobrièque viuere. Offic. 21. b
 Parcè vti verbis. 3. de Orat. 23. a
Parcius.
 Dicere parcus de laude alicuius. pro Mur. 27. a
Parfimonia.
 O dii immortales, non intelligit homines quàm magnum
 vectigal sit parfimonia: in Parad. 62. a
 Rustica illa atque inculta parfimonia. pro Quint. 62. a
 Summa parfimonia, summa diligentia. in Verr. 110. b
 Et si meam in eo parfimoniam huius pagina contraçtio si-
 gnificat. ad Att. 70. b. & Orat. 104. b
 Res autem familiaris quæri debet iis rebus, à quibus abest
 turpitudine, conseruari autem diligentia & parfimonia, iif-
 dem etiam rebus augeri. 2. Offic. 128. a
 De parfimonia victus Perfarum. Tusc. 147. b
 Ciuitates quædam parfimonia delectantur, vt de Lacedæ-
 moniis paulò antè diximus. 5. Tusc. q. 139. a
 Minuendum nostra parfimonia decus illud triumphi non
 putauit. de prou. Conf. 22. a
 Amicos obseruantia, rem parfimonia tenere. pro Quin-
 tio, 40. a
 Oratoris parfimoniz. in Orat. 46. a
Pardius.
 Pardiorum Dionysiarhus, hoc est, summus magistratus. 6.
 in Verr. 44

Pater & parens. 1. de Inuen. 117. a
 Sic illi parti imperabit inferiori, vt iustus parens probis fi-
 liis. Tusc. q. lib. 2. 45
 Parens tuus Torquate, & c. pro Syl. 182. b
 Hæc si tibi tuus parens diceret. in Verr. 264. b
 Procreatrix quædam & quasi parens bonarum artium phi-
 losophia. 1. de Orat. 5. a
 Parens effectorque operum quorundam deus. de Vniuer-
 sitat. 49
 Socrates, qui philosophiæ parens iure dici potest. 2. de Fini-
 bus, 1. a
 Parens & educatrix rerum quæ in homine ineffe perspicu-
 tur, sapientia. 1. de Leg. 93. a
 Parentis dei ordinem cum cognouissent dii, ab eo creati. de
 Vniu. 59
 Parenti optimè merito, in Cæfaris statua inscriptum. 12. fa-
 miliarium, 6
 Dominum ne parentem quidem maiores nostri voluerunt
 esse. ad Brut. 56. in epist. Bruti.
 Illum quasi parentem huius vniuersitatis inuenire diffi-
 le: & quum inueneris, indicare in vulgus, nefas. de Vni-
 uersit. 5
 Me sicut alterum parentem & obseruat & diligit. epist. lib.
 5. 8. 13. a
 Patriæ parentem occidere, quàm suum, grauius est. 2. Phi-
 lipp. 51. a
 Parentes coronati epulas inibant in funere. de Legib. lib.
 2. 58
 Veniunt Syracusas parentes, propinquique miserorù ado-
 lescentium. 7. in Verr. 85. a
 Parentum scelera filiorum pœnis lui, acerbum. ad Brut. 27
 Quum verò parentibus redditi, id est, magistris traditi fu-
 mus, & c. Tusc. q. lib. 3. 2
 Cùm parentes non alere nefarium sit, nostri principes anti-
 quissimam & sanctissimam parentem patriam fame ne-
 candam putant. ad Att. lib. 9. 30
 Parentes charissimos habere debemus, quòd ab iis vita, pa-
 trimonium, libertas, ciuitas tradita est. Postquam. 1
 Idque postremum parentes suos liberi orabunt. in Verr.
 260. b
 Si ad senes, de patribus aut parentibus cogitent. de Inuen-
 tione, 21. b
 Vt si parentibus nati sunt humilibus. Læli. 61
 Parentibus obscuris ortus. Offic. 1. 163
Parento.
 Litemus igitur Lentulo, parentemus Cethego, reuocemus
 eicctos. pro L. Flacco, 74
 Nò Dolabella prius imperatori suo, quàm Antonius etiam
 collegæ parentasset. in Ant. 254. b
 Hostia autem maxima parentare, patrieti esse adiunctum pu-
 tabat. 2. de Leg. 50
 Vt cuius sepulchrum nusquam extet vbi parentetur, ei pu-
 blicè supplicetur. 1. Philip. 10. a
Parentalia.
 An me cœsetis p. c. quod vos inuiti secuti estis, decreturum
 fuisse, vt parentalia cum supplicationibus miscerentur. 1.
 Philip. 9
Parco.
 Qui paret modestè, dignus esse videtur qui aliquando im-
 peret. 3. de Leg. 3
 Qui paret, eum sperare oportet se aliquo tempore impera-
 turum. 3. de Leg. 3
 Parent diuino numini cælum, ignes, terræ, maria, naturæ
 omnes. de Nat. d. 1. 17
 Sapiès parebit & obediet præcepto illi veteri, & c. Tusculan.
 quæst. 5. 52. a
 Scilicet Legatos ad eum misimus, nò vt pareret, & dicto au-
 diens esset huic ordini, sed vt condiciones ferret, leges im-
 poneret, & c. 7. Philip. 218. a
 Classẽ amisit, quum auspiciis non paruisset. a
 Eorum imperiis Remp. amplificatam qui religionibus pa-
 ruissent. 2. de Nat. d. 12. a

Si quis sine teste libidini pareat. de Finib. lib. 2. 50
 Leges latronum esse dicuntur, quibus pareant, quas obser-
 uent. 2. Offic. 56. a
 Pareant vobis volentes iure & lege. de Vniuers. 53
 Consiliis alicuius parere. ad Att. lib. 8. 160. 5. a
 Parere iubet intercessori quo nihil præstantius. 3. de Leg. 6. a
 Legibus parere. 3. de Legib. 43. a
 Parere minori maiorem rectum non esset. de Vniuers. 27
 Parere naturæ. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 14
 Numeri in quibus quasi necessitati parere cogimur. Or. 117
 Parere & obedire alicui præcepto. 5. Tuscul. 52. a
 Parere præceptis sapientium. Tusc. q. lib. 3. 5
 Parere religioni. de Arusp. respons. 8
 Obedire & parere voluntati architecti. 1. de Nat. deor. 29. a
 Parere vtilitatibus alicuius. pro Deiot. 8
 Ad parendum ades. 9. famil. 59
 Quæ enim cupiditates à natura profisciscuntur, facilè ex-
 plentur sine iniuria: quæ autem inanes sunt, his parèdum
 non est. 1. de Finib. 81. a
 Parendum veteri legi morique. de Vniuers. 47
Parens, participium.
 Nec dominationi cuiusquam parens. de Finib. lib. 3. 59
 Quinetiam ob has ipsas causas & parentiores habuerunt
 exercitus, & fortiores. Offic. 1. 107
Pariana.
 Pariana ciuitas. epist. 223. b
Paricida, siue Parricida.
 Quid de me, quod tulisse te dicis, paricida, fratricida, foro-
 ricida, nonne extra ordinem tulisti pro Dom. 21
 Paricida esto, qui clepserit, rapseritque; sacrum, sacro ve com-
 mendatum. 2. de Legib. 24
 Certè verendum mihi nò erat, nequid hoc paricida ciuium
 interfecto, inuidiæ mihi in posteritatem redundaret. in
 Catil. 21. a
 Paricida patriæ. 4. Philipp. 155
 Nemo enim paricidæ, aut proditoris supplicio misericordia
 commouetur. Tusc. quæst. lib. 4. 15
 Audiuimus eum venisse in suspitione Torquato de morte
 Panfæ, custodiri que vt paricidam. ad Brut. 15. in ep. Bruti.
 Paricidam esse qui patrem necauit. Parad. 120. b
 Sicarium non modò, sed etiam paricidam aliquem iudicare.
 Cassio, lib. 12. 6
 Cùm de nece parentis nihil demonstratum sit, indignum
 facinus esse, ea poena afficere eum, qua paricidæ afficiun-
 tur. de Inuent. 69. b
 Patrem vita priuare, si per se scelus est, Saguntini qui paren-
 tes suos liberos emori, quàm seruos viuere maluerunt, pa-
 ricidæ fuerunt. in Parad. 29. a
 Ego magno cum dolore paricidarum elapsus sum, venie-
 bant enim eo furore in me, quo in patriam incitati. 10. fa-
 miliar. 48
 Paricidarum subito impetui ac latrocinio. 10. famil. 52. in e-
 pistol. Planci.
 Hanc conditionem misero ferunt, vt optet vtrum malit, cer-
 uices Roscio dare, an insutus in culeum supplicium pari-
 cidarum, per summum dedecus vitam amittere. pro Sex.
 Rosc. Amer. 18
 Fateor eos plusquam scarios, plusquam homicidas, plus e-
 tiam quàm paricidas esse: si quidem est atrocius patriæ pa-
 rentem, quàm suum occidere. 2. Philipp. 51. a
 Insui in culeum paricidas viuos, atque ita in flumen deiici
 voluerunt. pro Rosc. Amer. 42. a
Paricidium.
 Fratrum paricidium. pro Cluent. 23. a
 Paricidium patriæ. 2. Philipp. 41
 Fœdissimum & teterrimum paricidium patriæ. Offic. 3. 111
 Paricidium portenti ac prodigii simile. pro Rosc. Amer. 23
 Cùm venefici cuiusdam nomen esset delatum, & quia pari-
 cidii causa subscripta esset, extra ordinem esset acceptum.
 de Inuent. 69. b
 Hoc dico esse paricidium. pro Dom. 220. b
 Necari ciuem Romanum, propè paricidium est: vinciri, fa-
 cinus: verberari, scelus. 7. Verr. 133. a

Hic de patris & patris paricidio cogitauit. in Ant. 187. b
 De patriæ paricidio confiteri. 2. Philipp. 41. a
 Paricidio damnatis os obuoluebatur folliculo lupino, &
 solæ lignæ pedibus inducebatur. 1. ad Heren. 24
 Vituperare quisquam inquam vitæ parentem, & hoc pari-
 cidio se inquinare audent. 5. Tuscul. 9. a
 Nefario patriæ paricidio se obstringere. 11. Philipp. 311. a
 Paricidia forensia. 6. Philipp. 207
Paries.
 Directum parietem ad parietem communem adiungere, vel
 solidum vel fornicatum, omnibus ius est. in Topic. 10. a
 Ducere parietem per vestibulum alterius. pro Mil. 56. a
 Parietes ipsi hæc loqui posse videantur. 6. famil. 9
 His autem tabulis interiores templi parietes vestiebantur. 6.
 Verrinarum, 108. a
 Parietes duos de eadem fidelia dealbare. 7. famil. 51. in epist.
 M. Curii.
 Cùm parietes disturbabas. Parad. 35
 Intra parietes experiri & disceptare. pro Quint. 20. a
 Intra parietes meos de mea pernicie consilia mirentur. 3. ad
 Atticum, 14
 Nihil mihi intra meos parietes tutum. 4. famil. 45
 Licet parietes in adolescentia perfoderis. in Verr. 31. b
 Parietibus contineri. 14. ad Att. 6
 Non in parietibus est Respub. at in aris & focis. 7. ad At-
 ticum, 38
 Omnibus in parietibus inscriptas fuisse literas, tria L L L,
 & c. 2. de Or. 133
Parietina.
 Magisque me mouerant Corinthi subito aspectæ parietina,
 quàm ipsos Corinthios. Tuscul. q. lib. 3. 46. Sunt reliquæ
 quædam parietum, quales apparèt post ruinas & subuer-
 siones, & in vastitate.
 Peteremque vt nescio quid illud Epicuri parietinarum sibi
 concederes: & c. ad Memmium, lib. 13. 2
Parilia.
 Pompeius in Cumanum Parilibus venit. 4. ad Att. 29
 Verbis nostræ natale diem repetebat ab iis Parilibus, qui-
 bus Romam à Romulo cõditam accepimus, & c. 2. de Di-
 uinat. 76
Parilis.
 Consimili specie stellas parilique colore. in Arat. b
Pario.
 Liberos ex sese parit mulier. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 8. a
 Ad hanc te amentiam natura peperit, voluntas exercuit, for-
 tuna seruauit. 1. in Catil. 18. a
 Vrbes peperit philosophia, & dissipatos homines in societa-
 tem vitæ conuocauit: & c. 5. Tuscul. 7. a
 Postea dialectici spinosiora multa pepererunt. Orat. 62
 Si quintum pareret mater eius, asinum fuisse parituram. de
 Orat. 133. b
 Hi cùm ouum inspexerant, quæ id gallina peperisset, dicere
 solebant. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 54
 Fruges & reliqua quæ terra pariat. de Nat. d. 1. b
 Sed hæc ars tota dicendi, & c. habet hanc vim, non vt totum
 aliquid, & c. pariat & procreet: & c. 2. de Orat. 193. a
 Sed illas reici, quia dolorem pariant. 1. de Finib. 77. a
 Parere, proferre, gignere. 4. ad Heren. 25. b
 Fructum parere sibi. pro Rosc. Amer. 53. a
 Parere honores alicui. pro Planc. 48
 Laudem parere sibi. 2. Offic. 66.
 Parere otium alicui. Offic. 3. 5
Parior, passiuum.
 Paritur Consulatus. pro Syll. 36
 Maximè autem & gloria paritur & gratia defensionibus. 2.
 Offic. 73. a
 Hæc quibus rebus pariuntur à singulis, eisdem ferè à mul-
 titudine. Offic. 36. b
 Voluptates pecunia pariuntur. 2. de Finib. 26
 Tum afflicto P. Sylla consulatus vobis pariebatur sicuti par-
 tus est. pro Syll. 170. b
 Dummodo meis laborib' populo Romano dignitas saluf-
 que pariat. 4. in Catil. 73. a

Victoria pax, non pactione parienda est. Planco, lib. 10. 5. 2. a
Mulier grauida expletis ferè ad pariendum iam mensibus.
de Orat. 163. b
Idque cum Græcis, tum magis nobis, quibus etiam verba
parianda sunt, imponendaque noua nouis rebus nomina.
3. de Finib. 2

Partus.

Existimatio parta. pro Syll. 58. a
Magna pestis erat depulsa per vos, magna populi Rom. ma-
cula deleta, vobis verò parta diuina gloria. Bruto, 15. 6. a
Libertas plurimo sudore & sanguine maiorum parta nobis
& tradita. 2. de Leg. Agr. 30. a
Præda parta. de Prouinc. Consul. 74. b
Victoria parta. ad Att. lib. 10. 201. 2. a
Vt & ipsum quod erat hominis proprium, non partum per
nos, sed diuinitus ad nos delatū videretur. 1. de Or. 100. a
Partæ opes non casu, sed ingenio. 3. Tuscul. 69. a
Malè parta, malè dilabuntur. 2. Philipp. 76. a
Labore magno, magnisque periculis parta quædam. 2. de
Orat. 116. a
Virtute non parta, sed peccatis & vitiis quædam. 2. de Ora-
tore, 116. a

Honestè partis bonis priuari. pro Quint. 49. a

Partus.

Cùm mulier esset grauida, & iam partus appropinquare vi-
deretur. pro Cluent. 13
Incredibilis partus malorum. Diuin. lib. 1. 34
Partus ancillæ, sitne in fructu habendus, differetur inter
principes ciuitatis, P. Scæuolam, M. Manilium, ab hisque
M. Brutus dissentiet. lib. 1. de Finib. 10
Irridetur partus hic mulæ. de Diuin. 88. b
Conceptio mulæ, contra naturam fortasse, sed partus propè
necessarius. 2. de Diuin. 74. a
Me Romæ tenuit Tullia partus. epist. 92. b
Quæ natura partum animantis faciat. de Diuin. 119. b
Ceruæ paulò ante partum perpurgant se quadam herbula.
de Nat. deor. 51. b
Idem hoc esse dicturi, bonam mortem & bonum partum
meliorem longum esse, quàm breuem. 3. de Finib. 72. a
Partum Iouis Diogenes Babylonius à fabula disiungit. de
Nat. deor. 1. 31
Matris tuæ partum aureum esse dixi. Octau. 330. b
Quantum vna vecors Aenei partu edita. Tuscul. 179. b
Partu postremo Polydorum Hecuba peperit. 3. de Orat. 112.
2. ex Poeta.
Partus oratorum. Brut. 24
Diana adhibetur ad partus, quòd ii maturescunt aut septem,
aut nouem lunæ cursibus. 2. de Nat. d. 51
Sol mundum omnem sua luce compleat, ab eoque luna il-
luminata grauiditates & partus afferat, maturitatesque
gignendi. 2. de Nat. deor. 178. a
Diligunt suos partus feræ. 2. de Orat. 91. a
Natio dea, quæ partus matronarum tuetur, à nascentibus
nominata. 3. de Nat. deor. 33
Parturio.
Vtinam aliquando dolor pop. Romani pariat, quod iandiu
parturit. 2. Philipp. 122. a
Dii faciât, vt hoc quod conceptum Respub. periculum par-
turit, consilio discutiam & comprimam. pro Mur. 76
Securitate frui non potest animus, si tanquam parturiat v-
nus pro multis. Læli. 42
Paris.
Paris, siue Alexander, Philoctetæ sagittis percussus est. 4. ad
Herennium, 194
Paris, Idæus pastor. 1. ad Att. 57
Hic noster Paris tam Menelaum, quàm Agamemnonem li-
berum non putauit. 1. ad Att. 58
At te fata patriæ Paridem futura prædicabant, qui vastares
Vrbem incendio, Italiam bello: & c. ad Octau. 45
Pariter.
Pariter enim cum vita sensus amittitur. 1. Tuscul. 39. a
Tua laus pariter cum Repub. cecidit. 2. Offic. 65. a
Conchyliis omnib⁹ contingit, vt cum luna crescant pariter

pariterque decreuant. 2. de Diuin. 49. a
Studia doctrinæ, quæ pariter cum ætate crescunt. de Sene-
cæ, 87. b
Nam & lætamur amicorum lætitiæ æquè ac nostra, & pa-
riter dolemus angoribus. de Finib. 63. b
Sed ea non pariter omnes egemus. Offic. 39. b
Et cùm pariter, qui iter faciunt, vestrum esse audiunt. contra
Rullum, 82. b
Ferte operam pariter Reipublicæ, cunctæque ciuitati, meis-
que fortunis. Antequam. 196. b
Mecum pariter molestè ferunt Siculi. 7. Verr. 136. a
Quòd si hæc apparent in bestiis, & c. primum vt se diligant
(id enim pariter cum omni animante nascitur.) de Ami-
citiis, 68. a
Percipit voluptatem pariter cum corpore animus. 5. Tuscu-
lanarum, 136. a
Ad hanc vtilitatem pariter nobiscum progredi possis. ad He-
rennium, lib. 3. 61. a
Pugnat pariter pro salute M. Fonteii Narbonensis colonia.
pro Fonteio, 29. a
Secum pariter me reportauit Respub. Post red. in Sen. 31. a
Alteram vt nostra in amicos benevolentia, illorum erga nos
benevolentia pariter, æqualiterque respondeat. Læli. 51
Terminantur pariter extrema. in Orat. 21. a
Qui domi tuæ videt pariter accusatorum ac iudicum con-
sociatos greges. Parad. 124. b
Vt ille qui hæc non vidit, & vixisse cum Republica pariter,
& cum illa simul extinctus esse videatur. 3. de Or. 6. a
Parma.
Qua enim in vrbe tam immanis Annibal capta, quàm in
Parma surrepta Antonius? 14. Philipp. 391
Parmensis.
Refugit animus p. c. eaque reformidat dicere quæ L. Anto-
nius in Parmensium liberis & coniugibus effecerit. 14.
Philipp. 390. a
Parmenses crudelissimè interfecit L. Antonius. 14. Philip-
picarum, 390. a
Parmenides.
Parmenides commētium coronæ similitudine efficit, Ste-
phanem appellat, continentem ardore lucis orbem, qui
cingit cælum, quem appellat deum. de Nat. deor. 1. 21
Parmenides ignem statuit principium, qui moueat terram,
quæ ab eo formetur. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 109
Paro.
Hic miscet, ille parat. 3. ad Qu. fr. 38
Itaque id ipsum dubito an excusationem aliquam ad illum
parem. ad Att. lib. 12. 245. 3. a
Nam ego omnes meas vindemtolas eò referuo, vt illud sub-
sidium senectuti parem. ad Att. lib. 1. 6. 5. a
Huc te pares, hæc cogites, ad hæc te exerceas. ad Lentulum,
lib. 1. 7. 30. a
Agros alicubi sibi parare. pro Flacco, 56. a
Quid autem stultius, & c. amicos non parare, optimam &
pulcherrimam vitæ (vt ita dicam) suppellectilem? de A-
micitiis, 50
Parare & meditari conatum suum in alicuius perniciem. 5.
familiar. 5
Instruere & parare conuiuium. 6. Verr. 54. a
Parare ea quæ suppeditent & ad cultum, & ad victum. Of-
ficiorum, 1. 19
Cogito trans Tyberim hortos aliquos parare. ad Atticum,
lib. 12. 241. 16. a
Qui mihi parare putasti inuidiam ex mea re familiar. in
Sallustium, 5
Militum manum parare, interficiendorum Consulium ciui-
tatis causa. in Catil. 10. a
Sapientiam parare. 1. de Finib. 5. a
Erigere aut parare se ad dicendum. in Orat. 67. a
Itaque fuga quæ parabatur, repressa est. ad Atticum, lib. 7.
144. 1. a
Quòd sibi à caupone interitus pararetur. Diuin. lib. 1. 55
Non solum paranda nobis, sed etiam fruenda est sapientia.
lib. 1. de Finib. 3

Paratus.

Antonius instructus paratusque venit. in Ant. 183. b
Paratus venerat, cùm dies complures commentatus esset.
12. familiar. 4
Sæpe, vt sit, & c. quum paratus meditatūque venisses, homo
timidus, virginali verecundia, subito ipse te retinebas. pro
Quintio, 21. a
Paratus ab exercitu. 8. famil. 29. in epist. Cælii.
Paratus ab omni re. epist. 148. b
Ad permouendos animos instructus & paratus. in Or. 10. a
Paratus ad audiendum. 2. de Finib. 1. a
Non satis paratus ad cauendum fui. de Clar. Orat. 177. b
Præsidii naturæ vel doctrinæ ad dicendum paratus. 1. de
Orat. 21. a
Paratus ad dolores. 1. de Finib. 76. a
Paratus ad omnem euentum. ad Toranium, lib. 6. 55
Paratus & instructus ad iudicium venit. 2. Verr. 5. a
Ad mentendum paratus. de Amicit. 81. a
Paratus ad hoc munus. pro Cecin. 288. b
Domitius paratus ad nauigandum. ad Att. 138. b
Paratus ad periculum animus. 1. Offic. 91. a
In Siciliam paratus ad prædam, meditatūque venire cupie-
bat. 4. Verr. 12. a
Ad vim promptus, ad seditionem paratus, expeditus ad cæ-
dem. 2. de L. Agr. 81. a
Paratus ita animo ire, quò Respub. vocet. 10. famil. 18. in e-
pistol. Planci.
Paratus vterque & animo & copiis. 8. familiar. 43. in epistol.
Cælii.
Contra fortunam paratus. Luceio, lib. 5. 13. 2. a
Paratus & ingressus pleno gradu. 11. fam. 39. in epist. C. Tre-
bonii.
Paratus vitæ cultus. de Finib. lib. 5. 49
Paratus esse Senator nullo modo potest sine diligentia me-
moria. 3. de Legib. 36
Celeritas in respondendo prompta & parata. de Claris Ora-
torib. 79. a
Est enim tibi grauis aduersaria constituta, & parata incredi-
bilis quædam expectatio. Curioni, lib. 2. 3. 5. a
Fortitudo est satis instructa, armata, parata per sese. 4. Tus-
culanarum, 80. a
Iis fac, vt propositum ac paratum auxilium tuum esse vi-
deatur. de Petit. Consul. 15
Quòd si ita natura paratum est, & c. Diuin. lib. 2. 94
Vt habeant paratum quid quaque de re dicant. de Ora-
tore, 123. b
Nam ego hunc ita paratum video peditatu, equitatu, classis-
bus, & c. 9. ad Att. 54
Paratum venire ex aliquo. 1. in Verr. 27
Spero te, vt soles, bene paratum venire. de Nat. d. 60. b
-qui alteri exitium parat,
Eum scire oportet sibi paratam pestem, vt participet parem.
2. Tuscul. 67. a. Ex poeta.
Consensu omnium parato, tota denique Italia ad conten-
tionem expedita, & c. pro Sest. 29. a
Cum bene parato pugnare. ad Att. 105. b
Alii ad permouendos animos instructi & parati. Ora-
tor, 198. b
Nos ad audiendum parati sumus. Tuscul. q. lib. 1. 16
Gracchi omnibus vel naturæ, vel doctrinæ præsidii ad di-
cendum parati. de Orat. 88. b
Armatos verè appellamus, qui scutis telisque parati ornatū-
que sunt. pro Cecin. 44
Id quod parati sunt facere. pro Quintio, 5. a
Parati & expediti multa commentatione ac meditatione
loci. 2. de Orat. 65. a
Parata eadem esse matri, quæ mihi. 11. ad Atticum, 21. Id est,
impendere.
Exercitus nostros singulari concordia cōiunctos, ad omnia
pro vobis videatis paratos. Brutus ad Ciceronem, libro
11. 13. 11. a
Imparatum in paratos incidere. pro Mil. 41. a
Ad idem semper expectandum paratior. Offic. 44. b

Quò paratior ad vsum foresem, promptiorque esse possem.
1. Verrinarum, 22
Paratior instructiorque veniret. in Verr. 112. & ad Heren-
nium, 26. b
Paratior videatur esse deterior causa. 8. ad Att. 55
Nihil firmitus, nihil paratius. 11. ad Att. 22
Paratius perfugium. 15. ad Att. 10
Paratiores simus ab omni re. 10. famil. 17. in epist. Planci.
Consuetudine beneficentiæ paratiores erant, & tanquam
exercitatiores ad bene de multis promerendum, quo plu-
ribus profuerint. 2. Offic. 75. a
Audacissimus paratissimūque homo. 7. ad Att. 16
Ad omne facinus paratissimus homo. pro Mil. 18. a
Paratissimus ad dicendum. 1. Verr. 13. a
Paratissimus ad hæc propulsanda. ad Att. lib. 5. 94. 2. a
Qu. Scæuola in iure paratissimus. de Clar. Orat. 177. b
Prouincia omnium ciuitatum cōsensu paratissima. Plancus
Senatui, lib. 10. 8. 13. a
Eumque cognouisse paratissimo animo, vt cum suis copiis
iret ad Mutinam, & c. 13. Philipp. 352
Paratissimi ab exercitu. 11. famil. 24. in epist. D. Bruti.
Paratissima tibi à me omnia confidas velim. 6. famil. 17
Contra paratissimos iueram, cùm imparata & infirma om-
nia viderem. 11. ad Att. 19. Paratissimos, id est, rebus omni-
bus instructissimos.
Parate.
Is tamen ad dicendum veniebat magis audacter quàm pa-
ratè. de Claris Orat. 130. a
Dimicareque paratius de honore & gloria, quàm de cæte-
ris commodis. 1. Offic. 117. a
Tamen diligentius, paratiusque venisses. pro Roscio Ame-
rino, 43. a
Parabilis.
Propterea quòd ipsa natura diuitias, quibus contenta sit, &
parabiles & terminatas habet. 1. de Finib. 71. a
Diuitias enim naturæ parabiles esse. 5. Tuscul. 133. a
Parochus.
Omnino eum Sestius noster parochis publicis occupauit
& c. ad Attic. lib. 13. 261. 5. a
Paronomasia.
Et quidem si in verbis sunt, paromæon dicitur in nomini-
bus paronomasia. 6. Verr. 23. a
Parrhasius.
Parrhasius Trallianus. pro Flacco, 42
Pars.
Pars est, quæ subest generi, vt equus. de Inuent. 47, & 58. b
Quòd pars earum appulsu solis exarserit, pars obriguerit
niue. de Nat. deor. 1. 19
Cùm magna pars, & c. pro Corn. Balb. 59. b
Mea pars etsi nemini cedit, fac vt tua cæteros vincat. Qu. fr.
lib. 1. 1. 63. a
Vt minor pars populi vocaretur. contra Rull. 69. b
Nulla pars non fuit mea. pro Rab. 124. b
Etenim quæ pars optima est in homine, in ea situm esse ne-
cessè est illud quod quærimus omnium optimum. Tuscul.
quæst. lib. 5. 49
Est aliqua mea pars virilis, quòd eius ciuitatis sum, quam
ille amplam, & c. 6. Verr. 73. a. & 5. 6
Partis alterutrius non fuisset. 10. ad Att. 2. Id est, neuter fuisset, vt vulgò loquimur.
Carneades autem nullius philosophiæ partis ignarus. 1. A-
cademic. 67. a. Hoc est, omnem philosophiæ cognitionem
habens.
Partis legitimæ sponso. pro Rosc. Comæd. 5
Periculum quod offendit animos maioris partis hominum
magis. in Ant. 212. b
Si quidem similes maioris partis oratorum futuri sumus. ad
Atticum, 255. b
Non licet mihi nullius partis esse, quia vtrouique inimicos
habeo. 10. famil. 67
Omnibus vobis, aut maiori vestrum parti, contra Rull. 81. b
Alii multitudinis iudicio feruntur, quæque maiori parti
pulcherrima videntur, ea maximè exoptant. 1. Offic. 166. a
S. ii.

Quibus illi vrbis suæ partem ademerunt, iis tu nostri imperii partem dedisti. 7. in Verr. 68. a
 Maximam autem partem ad iniuriam faciendam aggrediuntur nonnulli, vt, & c. Offic. 5. b
 Partem maiorem suarum copiarum amisit. 10. famil. 65. in epist. Galbæ.
 Aliquam partem, quàm nullam attingere, melius putatur in cæteris rebus, quàm in vita. Tusc. q. lib. 1. 77
 Pro illa tenui infirmaque parte nobilitatem defendi. pro Sext. Rosc. 41. b
 Partem alicuius defendere. 4. ad Att. 44
 Bonam partem sermonis in aliquam diem differre. 2. de Oratore, 9. a
 Partem eligere. 8. famil. 42. in epist. Cælii.
 Partem minimam & rei & amoris tui ferre. 12. famil. 41. in epist. Trebonii.
 Sensus partem si vllam habes, hæc te lacerat, hæc cruentat oratio. 2. Philipp. 90. a
 Vt focus in societate habet partem, sic cohæres in hæreditate habet partem. pro Qu. Rosc. 54. b
 In partem aliam trahere me possit. 10. fam. 7. in epist. Planci.
 Facere verba in aliquam partem. ad Att. lib. 8. 147. 11. a
 Nunc in alteram partem magis timendi armorum exitus. ad Atticum, 102. b
 Mors in beneficii partem numeretur. 11. Philipp. 290
 Illud enim non accipio in bonam partem, quod ad me refert. ad Att. lib. 13. 262. 1. a
 In partem contrariam raperent consilium meum. 10. famil. 75. in epist. Pollionis.
 Aliquando tamen sæpe re dilata, in eam partem, vt eum decedere post Calend. Martias placeret, Senatusconsultum factum. epistol. 117. b
 Peccare in eam partem quæ cautior est. pro R. Amer. 33. a
 Hæc scripsi in eam partem, ne me motum putares. Att. 251. b
 Moueor his rebus omnibus, sed in eam partem, vt salui sint vobiscum omnes. 4. in Catil. 76. a
 In hanc partem errare malo, vt faciam, & c. 5. & c. epist. 121. b
 Damus operam, ne cuius animi offendamus, & c. ab æquis verò, aut etiam à propensis in hanc partem excolamur & amemur. ad Qu. frat. lib. 2. 16. 12. a
 In hanc partem porrò tutum tibi erit, si quid volueris, gratificari. 8. famil. 14. in epist. Cælii.
 In impiorum partem atque in parricidarum numerum aliquem transferre. pro Syll. 58
 Quod dixisti, aut non dixisses, aut mitiorem in partem interpretare. pro Mur. 139. b
 Neutram in partem sine hominum opibus & studiis hæc effici possunt. 2. Offic. 27. a
 Neutram in partem moueri. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 121
 Tua nullam in partem interest. Memmio, lib. 13. 1. 4. a
 Quæ profectò in optimam partem accipies. epist. 168. b
 Cæsar mihi ignoscit per literas, quod non venerim: seseque in optimam partem id accipere dicit. ad Att. lib. 10. 6
 Facillimè in optimam partem cognoscuntur adolescentes, qui, & c. Offic. 42. b
 Peiorem in partem versa & mutata sunt omnia. pro Rosc. Amer. 62. a
 Hoc assequere, vt in quam partem accipias, minus labore. epistolarum, 36. b
 Quam in partem acceptæ literæ sint. 10. famil. 11
 In partem venire. 14. famil. 5
 Durum fortasse hoc videatur, neque ego vllam in partem disputo. in Verr. 237. b
 Itaque in partem mulieres vocatæ sunt. pro Cecin. 9. a
 In vtranque partem dicendo & audiendo elicere, & tanquam exprimere aliquid, quod aut verum sit, aut ad id quamproximè accedat. Acad. quæst. edit. 1. lib. 1. 8
 In vtranque partem in mentem multa veniebant. 11. fam. 51
 Permulta mihi de nostro itinere in vtranque partem occurrunt. ad Attic. 248. b
 In vtranque partem magna est vis in fortuna vel ad secundas res, vel ad aduersas. 2. Offic. 16. a
 Partem millefimam vix intelligo ex eo libro. 2. ad Att. 14

Ei partem bonorum maiorem legauit. pro Cecin. 287. b
 Maximam autem partem, ad iniuriam faciendam aggrediuntur nonnulli, & c. Offic. 1. 37
 Non omnino quidem, sed magnam partem. epistol. 134
 Et si abfui magnam partem consulatus tui. epist. 47. b
 Magnam partem ex iambis nostra constat oratio. Or. 215. b
 Nam mulieres filiique parui, & c. itineribus necessariis, aut magnam partem tectis ac tenebris continebuntur. Postquam. 199. b
 Stoici magnam partem in his partiēdis occupati sunt. Tusculan. quæst. 211. b
 Qui maiorem partem populi suffragiis priuauit. contra Rullum, 2. 35. a
 Cùm magnam partem noctis vigilasses. de Diuin. lib. 1. 104
 Diei maiorem partem alicubi sedere. 6. Verr. 48. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 15
 Dignitatis & libertatis partem nullam in posterum sibi relinquere. Lentulo, lib. 1. 9. 8. a
 Idoneam aliquam partem relinquere. ad Heren. lib. 2. 67. a
 Partem supplicii adhibendi relinquere. 11. Philipp. 293
 Nullam partem noctis requiescere. pro Rosc. Amer. 59. a
 Partem honestiorem & firmiorem sequi in dissensione domestica. 8. fam. 41. in epist. Cælii.
 Partem depositam suscipere. 3. in Verr. 3
 Partem Reipub. suscipere. pro Mil. 31
 In rebus iudicandis, ad vnamquamque rem ponderandam, non minimam partem sapientia iudicis tenet. pro Font. 178. b
 Si vllam partem libertatis tenebo. 3. ad Qu. frat. 11
 Vnam enim partem & consuetudinem earum epistolarum, quibus secundis rebus vti solebamus, tempus eripuerat. Figulo, lib. 4. 13. 2. a
 Cùm eadem metuam ab hac parte, si illinc beneficium non sit, rectius putem quiduis domi perpeti. Att. 140. b
 Si Africanæ legiones celeriter venerint, securos vos ab hac parte reddam. epist. 159. b
 Traducta ex parte ad genus notatio. de Orat. 141. b
 Tua laus ex aliqua parte fuerit. epist. 29. b. & de Finib. 133. b
 Grandis natu parēs adductus ad supplicium, ex altera parte filius. 3. Verr. 53. a
 Ex altera parte grauior, ex altera acutè extrema sonant. in Somn. Scip. 17. a. de motu cæli.
 Quæstio peculatus ex altera parte lachrymarum, ex altera cathenarum. pro Mur. 134. b
 Ex parte argumentum. 2. de Orat. 91
 Si multò maiore & grauiore ex parte bona propendent. Tuscul. quæst. 245. b
 Itaque populus Romanus breui tempore neque Salios habebit, neque ex parte dimidia reliquos sacerdotes. pro Domo sua, 30
 Ex ea parte accipio excusationem tuam, quatenus, & c. 4. familiar. 10
 Quod tibi mea promissio mansionis tuæ grata est, id ego summo meo dolore & defyderio, tamen ex parte gaudeo. Qu. fratri, lib. 3. 17. 12. a
 Ex hac parte pudor pugnat, illinc petulantia. in Catil. 109. b
 Vtinam aut non ista parte Appius, aut non in hac Curio, cuius amicitia me paulatim in hanc perditam causam imposuit. epistol. 125. b
 Assentiri alicui magna ex parte. ad Att. lib. 7. 123. 4. a. & 15. 35
 Flaccus bellum Cretense magna ex parte gessit. pro Fl. 154. b
 Ex magna parte communi commodo inseruietis. ep. 169. b
 Omnino aut magna ex parte liberari. 1. Tuscul. 1. a
 Magna autè ex parte clemēti castigatone licet vti. Off. 27. b
 Tibi nos vt antea magna ex parte, sic nūc penitus, totòque tradidimus. Tuscul. quæst. 229. b
 Hæc enim ille & aliqua ex parte habebat, & maiore ex parte habere se simulabat. pro Cluent. 31. b
 Ex maiore parte plerasque res nominari. Tusc. q. 232. b
 In eo Senatu, quem maiore ex parte cooptasset. de Diu. 113. b
 Ex maiori parte vnamquamque rem appellari spectarique dicunt. Tuscul. quæst. 233. b
 Multò maxima ex parte liberæ religione domus. de Arusp. respons. 8. a

Caput iecoris ex omni parte diligentissimè considerant. 2. de Diuinat. 47
 Si ex omni parte eiusdem modi sint. Acad. quæst. 11. b
 Is seruus ex qua parte erat, Fannii non erat h. s. l. i. i. ex qua parte erat Roscii, amplius erat h. s. c. c. c. l. i. i. pro Qu. Rosc. 49. b
 Mundus ex quadam parte mortalis, ex altera autem parte, & c. Offic. 62. b
 Quod ab iis verè quadam ex parte, non totum dicitur. Orat. 214. b
 Qui ager neque villam habuit, neque vlla ex parte fuit cultus. pro Quint. Rosc. 50. b
 Si vlla ex parte hæc sentētia infirmata fuerit. pro Cec. 192. b
 Vlla ex parte vera. 10. famil. 74. in epist. Pollionis.
 Re ex vtraque parte audita. lib. 1. de Finib. 18
 Cælii verticibus ipsis ex vtraque parte subnixi. in Somn. 21. a
 In parte aliqua esse. pro Ligar. 1. & pro Deiot. 25
 In ea parte plura verba fecerim. vel potius, in eam partem. 8. ad Atticum, 12
 Quod fuerim moderatior, temperatiorque, quàm in ea parte quisquam: & c. ad Plancum, lib. 13. 30. 17. a
 Studiosè plerique præsertim in hac parte, facta principum imitantur. Orat. 28. b
 In hac parte hæc sunt, vide nūc quæ sunt in altera. Att. 119. b
 Si magna parte quidem ad verum ipsum, aut quamproximè accedunt. Acad. q. 10. b
 Pro parte ciuili debeo Rempub. velle saluam. 11. famil. 49. in epist. Matii.
 Atque etiam vt ita fieret, pro mea parte adiui. epist. 61. b
 Ego pro mea, tu pro tua, pro sua quisque parte ferre potuisset. epist. 251. b
 Præcipuè quod in his artibus pro mea parte versor, quarum ille princeps fuit. 6. Verr. 73. a
 Ita pro nostra parte celeriter iter nobis expediri posse confido. in epist. 190. b
 Omnia ista perinde, vt cuique data sunt, pro rata parte, à vita longa aut breuia dicuntur. Tusc. q. lib. 1. 78
 Omnes qui adsunt, pro sua parte atque autoritate defendunt. pro Syll. 3
 Pro sua quisque parte. ad Cassium, lib. 15. 15. 10. a
 Pro sua parte vt ita fieret, adiuuare. Metello, lib. 5. 2. 27. a
 Si quis de hæredibus exegisset pro sua parte, id quod, & c. de Legib. 180. b
 Pro parte virili obligatus. 13. Philipp. 348
 Partes sunt quæ generibus iis, ex quibus emanant, subiiciuntur. 1. de Orat. 93
 Partes corporis ad naturæ necessitatem datæ. Offic. 1. 177
 Sed cur impedimus Antonium: cuius audio esse partes, vt de tota eloquentia disserat. de Orat. 111. b
 Partes distributionis duæ. 1. ad Heren. 17
 Sed certè hæc partes fuerunt tuæ de illustranda oratione vt diceret. de Orat. 156. b
 Tenendæ sunt nobis illæ partes. ad Att. lib. 3. 42. 1. a
 Ac maximè partes istius officii sunt pueri Ciceronis. de Oratore, 111. b
 De mea beneuolentia erga te, & si potes ex eodem Phania cognoscere, tamen videntur etiam aliquæ partes meæ. epistol. 30. b
 Sin erit bellum, vt video fore, meæ partes non desyderabuntur. ad Att. lib. 7. 144. 3. a
 Quæ sunt igitur partes meæ: pro Corn. Balbo, 55. b
 Munus hoc meum non est: cùm meæ partes sunt hospitum recipiendorum, id libenter facio. in Verr. 89. b
 An meæ partes in mea causa non præcipuè fuerunt: pro Domo sua, 215. b
 Non sunt meæ partes id facere. 3. Verr. 44. a
 Næ multò vestræ maiores grauiorésque partes sunt ad cogitandum, quàm ad dicendum, meæ. pro Font. 278. b
 Partes meæ nullæ esse possent. 13. ad Att. 20
 Partes mundi omnia, quæ insunt in eo, secundum Academicos. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 21
 Pueri me hic sermo inducitur, vt nullæ esse possent partes meæ. ad Att. lib. 13. 276. 4. a

Omnes partes philosophiæ, atque omnia membra tum facillimè noscuntur, cum totæ quæstiones scribendo explicantur. de Nat. deor. 3. b
 Tamen videntur etiam reliquæ meæ partes. ad Appium, libro 3. 1. 3. a
 Partes tres narrationis positæ in negotiorum expositione. 1. ad Heren. 13
 Quid de auguribus loquar: tuæ partes sunt, tuum, inquam, auspiciorum patrocinium debet esse. Diuin. lib. 1. 87. Academic. quæst. edit. 2. lib. 1. 31. Bruto, lib. 11. 14. 6. a
 Vitæ partes. pro Font. 25. a
 Vrbis enim celeberrimæ & maximæ partes aduersum illud non monumentum, sed vulnus patriæ continentur. pro Domo sua, 113. a
 Partium bonarum ciuis. pro Cæl. 9
 Nam nunc quidem partium contentionem esse dicitur, quarum partium: alteri victi sunt, alteri sunt è mediis C. Cæsaris partibus. 5. Philipp. 187
 Partium conjunctio. 6. famil. 17
 Partium distributio, quàm formarum, infinitior. Top. 17
 Partium eloquentiæ vnaquæque ars per se magna est. Brut. 12
 Erat, inquit, illarum partium. pro Quint. 46. a
 Partium primarum, vel secundarum actores. 1. in Verr. 26
 Quis vnquam Græcus comœdiam scripsit, in qua seruus primarum partium non Lydus esset: pro Flac. 51
 Vt in actorib. Græcis fieri videmus, sæpe illi qui est secundarum aut tertiarum partium, cùm possit aliquanto clarius dicere, quàm ipse primarum, multum summittere, vt ille princeps quàm maximè excellat: & c. 1. Verr. 26. a
 Quarum partium corporis vsus sunt necessarii, eas neque partes, neque earum vsus suis nominibus appellant, qui sana mente sunt. Offic. 1. 177
 Creationē Pont. Max. populi ad partes dare. 2. de L. Agr. 32. a
 Cùm te ex fratre meo, ne tum quidem, cùm tibi propè necesse esset eas agere partes, inimicum mihi fuisse cognoscem. 3. epist. 40
 Ego has partes lenitatis & misericordiæ, quas me natura ipsa docuit, semper egi libenter: illam verò grauitatis seueritatisque personam non appetiui, sed ab Repub. mihi impostam sustinui. pro Mur. 5. a
 Si alienus minus vehemens fuerit, & tibi primas in dicendo partes concesserit. 1. Verr. 27. a
 Antonius potius & Ventidius partes Cæsaris defenderent. 13. Philipp. 382. a
 Partes ex toto desecans. de Vniuers. 29
 Constantiæ, moderationis, temperantiæ partes tribus triumphis deuinxit. in Pis. 22. de Pompeio.
 Tibi dedit partes Antiochianas, mihi sumpsit Philonis. epistolarum, 130. b
 Eripueritne partes illo tēpore, charissimas partim à Cæsare, partim à publicanis. in Vatin. 22. a
 Is partes fecit in ripa nescio quo, ternorū iugerum. At. 197. b
 Quis Antonio permisit, vt partes faceret, & vtram vellet, prior ipse sumeret: 2. de Orat. 200. a. Hoc est, in partes diuideret.
 Virtus habet plures partes, quarum, & c. de Orat. 140. b
 Partes non plures, quàm tres, enumeratio debet habere. 1. ad Herennium, 17
 Nemo est, quin, quum vtrumuis liceat, aptas malit & integras omnes partes corporis, quàm eodem vsu imminutas & detortas habere. de Finib. lib. 3. 14
 Partes magnas publicanorum habere. pro Rab. Posth. 2
 Partes has mihi imposuit. 10. ad Att. 34. 35. ex epist. Antonii.
 Id est, hoc munus.
 Iudicabam duriores partes mihi impostas esse ab offensione nostra. 10. ad Att. 27. in epist. Antonii.
 Distrahuntur in contrarias partes impotētium cupiditates. 5. Tusculanarum, 85. a
 Brūdusii iacere, in omnes partes est molestū. ad Att. li. 11. 10
 In contrarias partes fluxerunt flumina. 1. de Diuin. 132. a
 In cōtrarias partes omnium rerum facultas ex iisdem locis suppedatur. 2. de Orat. 119. a
 Semina malorū in contrarias partes se vertunt. de Diu. 115. b
 S. iii.

Nec interea locupletare amicos vnquam suos desinit, mittere in negotium, dare in partes, augere, fide sustentare. pro Rab. Posth. 2. a

Præcepta quibus in omnes partes vsus vitæ confirmari possit. 1. Offic. 12. a

Mèque tibi in omnes partes defendendum putes. 5. fam. 25. in epist. Vatini.

Alter multos planè in omnes partes fefellit. pro Sest. 15. Cum suspicaret multum interesse rei familiaris tuæ, te quamprimum, idque in omnes partes, valere. Marcello, libro 4. 10. 4. a

Q. Hortensius, qui hoc iudicio partes accusatoris obtinet. pro Quint. 4

Cur ergo tuas partes suscipio: cur tuum onus sustineo? 6. Verrinarum, 70. a

Partes Consulum suscepisti. 15. famil. 51

Partes meas suscipe, & eui te esse finge qui ego sum. 3. fa. 49

Officia & partes pro aliquo suscipere. in Vat. 22. a

Suscipere officia & partes pro dignitate alicuius. epist. 44. b

Officia & partes imperatoris suscipere. Appio, lib. 3. 10. 5. a

Partes pietatis, defensionis, querelæ, eloquentiæ, doloris, ingenii suscipere. pro Sest. 2

Multas partes meæ salutis sustinere & suscipere potes. 3. ad Atticum, 34. & 7. 21

Nisi hanc personam & has partes possem sustinere. de Aruspicum respons. 57

Omnes igitur partes mundi tangam. de Nat. deor. 2. 18

Partes illas tenere. 3. ad Att. 2. Hoc est, illud iter sequi.

Tibi istius generis in scribendo plures partes tribuo, quam mihi. ad Quint. frat. lib. 3. 20. 6. a. Id est, te pluris facio & magis laudo.

Eique eius partes tribuit, vt, & c. 1. de Nat. deor. 48. a

Tuas partes esse arbitror, vt pueri animum tenerum his opinionibus imbuias. Att. 229. b

A partibus argumentum. Top. 6

A partibus recipi aut eici. pro Ligar. 16

Non de partibus iis, in quibus ægritudines, iræ, libidinesque versantur. Tuscul. quæst. lib. 1. 65

Hæc ab hominibus callidis & peritis animaduersa ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt. 1. de Orat. 54. a

Quid si duabus partibus doceo te amplius frumenti abstulisse, quam pop. Rom. misisse? 5. Verr. 40. a

Ostendit se ex omnibus partibus amor tuus in his literis. Luceio, lib. 5. 41

In mundi partibus (nihil est enim in omni mundo, quod non pars vniuersi sit.) de Nat. deor. 2. 22

In omnibus partibus argumentationes aduersariorum tentare. ad Heren. lib. 2. 65. a

In partibus suis timidus. 2. Philipp. 82

In his partibus pro mea parte verfor, quarum ille princeps fuit. in Verr. 219. b

Multis partibus plures. 8. famil. 27. in epist. Cælii.

Omnes hæ sunt genere quatuor, partibus plures. de Fin. 97. b

Sed transactis iam meis partibus, ad Antonium audiendum venistis. de Orat. 110. b

Parsonia, Vide Parcus.

Particula.

Mundi omne animal quasi particula quædam est. de Vniuersitate, 196. b

Ipsæ autem homo ortus est ad mundum contemplandum, & imitandum nullo modo perfectus, sed est quædam particula perfecti. 2. de Nat. deor. 27. a

Cuicumque particula cæli officeretur. Orat. 123. b

Particulam literarum tuarum legi. ad Brut. 42. in ep. Bruti. Cognoscis ex particula scelerum tuorum, genus vniuersum. in Pisonem, 98. b

Hinc illæ extraordinariæ pecuniæ, quas nullo duce, tamen aliqua ex particula inuestigamus, redundarunt. 3. Verrinarum, 70. a

Qui scelere pascuntur, non possunt sine vlla iustitiæ particula viuere. 2. Offic. 76. a

Tenuissimæ particula. 2. de Orat. 88. a

Particulas ignis, terræ, aquæ à mundo mutuabatur. de Vniuersitate, 59

Anaxagoras materiam infinitam, sed ex ea particulas similes inter se minutas, eas primùm confusas, & c. 4. Academicarum, 211. a

Particulatim.

Si summam, non particulatim narrabimus. ad Heren. 3. b

Particeps.

Tu particeps factus es in turpissimo fœdere. de Inuent. 73. b

Huius igitur belli ego particeps & socius & adiutor esse cogor. ad Att. lib. 9. 181. 10. a. & 4. 1

Coniurationis particeps. 3. in Catil. 58. a

Qui mihi & in publica re socius, & in priuatis omnibus conicius, & omnium meorum sermonum & consiliorum particeps esse soles. ad Att. lib. 1. 13. 2. a

Connubii particeps, & socia regni Iuno. Antequam iret in exilium, 15. a

Nec illa de summo bono ratio aut voluptatis, non dolendive particeps, aut honestatis expers probabitur. 2. de Finibus, 64. a

Fortunarum omnium socius & particeps. pro Font. 30. a

Particeps humanitatis. 11. Philipp. 294

Mentis & rationis particeps pars animi. 1. de Diuin. 107. a

Particeps pudoris ac verecundiæ homo. 4. de Finibus, 30

Particeps rationis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 22

Compos & particeps rationis animi. de Vniuers. 35. a

Particeps sollicitudinis & doloris. 16. famil. 27. in epist. Ciceronis filii.

Particeps vitii quisquam in eum ordinem non veniet. 3. de Legibus, 27

Vtriusque particeps, vel vtriusque, si verum quærimus, potius expers. Orat. 198. b

Participem esse artis. 1. de Diuin. 63. a

Hæreditatis diripiendæ participes. 6. Verr. 122. a

Beneficiis & honoribus vt participes frui, quanti vellemus. ad Atticum, 285. b

Sententiæ atque opinionis meæ quoniam voluistis esse participes, nihil occultabo. 1. de Orat. 83. a

Virtutes ita connexæ sunt, vt omnes omnium participes sint. 5. de Finibus, 119. a

Digni sumus, quos habeas tui consilii participes. 11. famil. 3. in epist. M. Bruti & Cassii.

Milites dulcedine quadam gloriæ commoti, quasi participes eiusdem laudis, magno illud clamore approbauerunt. pro Arch. 18

Feci continuo omnes participes meæ voluptatis. Planco, lib. 10. 25

Participo.

-qui alteri exitum parat, Eum scire oportet, sibi paratam pestem, vt participet parem. 2. Tuscul. 67. 2. ex poeta.

Sequitur igitur ad participandum alium ab alio, communicandumque inter omnes, iustos natura esse factos. 1. de Legibus, 48. a

Partim.

Bestiarum terrenæ sunt aliæ, partim aquatiles. de N. d. 12. b

Domitius suas xii cohortes tribus in oppidis distributas habet: nam partim Albæ, partim Sulmonæ collocauit. ad Atticum, 129. b

Itaque cum totum iter & navigationem consumpsisset, partim in percontando à peritis, partim in rebus gestis legendis, & c. 4. Academic. 4. a

Partim deseruerunt me amici, partim prodiderunt. Q. frat. lib. 1. 3. 8. a

Cum partim è nobis ita timidi sunt, vt, & c. partim ita à Republica auersi, vt, & c. in Ant. 220. b

Quum partim eius prædæ profundæ libidines deuorasset, partim noua quædam & inaudita luxuries, partim etiam, & c. in Pisonem, 38. a

Neceste est fateri partim horum errore susceptum esse, partim superstitione multa fallendo. de Diuin. 125. b

Partim ficta aperte, partim effusita temerè Apollinis operta. 2. de Diuinat. 169. a

Eorum autem ipsorum partim eiusmodi sunt, vt ad vniuersos ciues pertineant, partim vt singulos attingant. 2. Officiorum, 106. a

Cæteri sunt partim obscurius iniqui, partim non dissimulanter irati. epist. 5. b

Sed eorum partim in pompa, partim in acie illustres fuerunt. de Orat. 117. b

Homuncio hic qui multa putat præter virtutem homini partim clara esse, partim necessaria. 4. Acad. 242. a

Sed nihil est quod illi non persequantur suis argutiis, partim fugiendas esse nimias amicitias, ne necesse sit vnum sollicitum esse pro pluribus. de Amicit. 42. a

Partim ruinæ similia aut tempestat, quam iudicio & disceptationi fuisse, partim, & c. pro Cluent. 71. a

Ex cæteris ordinibus homines industrii partim in Asia negotiantur, partim eorum in ea prouincia magnas pecunias collatas habent. pro Pomp. 7. b

Multa inusitata, partim ex cælo, alia ex terra oriebantur, quædam etiam ex hominum conceptu & faru. de Diuinatione, 99. b

Vt eos partim scelerum suorum, partim etiam ineptiarum pœniteret. Cælio, lib. 2. 8. 7. a

Idem iste Prætor monumenta antiquissima partim regum locupletissimorum, quæ illi ornamento vrbibus esse vulerunt: partim etiam nostrorum imperatorum, & c. 2. Verrinarum, 9. a

Statuæ in locis publicis positæ, partim etiam in ædibus sacris, per vim, per vniuersam multitudinem deiicerentur. 4. Verrinarum, 113. a

Videbis ergo vt sustetetur partim de Frusinati, partim, & c. Attico, 172. b

Reliqui sex fuerunt, ex quibus partim tecum planè sentiebant, partim medium quendam cursum tenebant. in Vat. 32. b

Cæsar à nobilissimis ciuibus, partim etiam à se omnibus rebus ornatis trucidatus est. de Diuin. 113. b

Sunt enim loca publica vrbis, & c. quæ maiores in vrbe partim, periculi perugia esse vulerunt. 2. de Leg. Agr. 46. a

Causarum quæ, & c. partim in iudiciis versantur, partim in deliberationibus. de Orat. 96. b

Partior.

Pes qui adhibetur ad numeros, partitur in tria. Orat. 215. b

Quibuscum viui bona nostra partimur, Prætor, & c. 3. in Verrem, 79

Partes bona sua cum filiis partiuntur. in Verr. 99. b

Partiuntur inter se, qui Capitolium, qui vrbis portas occuparent. in Ant. 261. b

Hortensius mecum causas partiebatur. de Clar. Orat. 161. b

Antonius ita partitus est tecum, vt, & c. de Orat. 142. b

Idque ipsum in ea, quæ decuit, membra partitus est. de Vniuers. 29

Partiunt censors pecunias, æuitates, ordines. 3. de Legib. 7

Is genus vniuersum in species certas, vt nulla neque prætermittatur, neque redundet, partietur ac diuidet. Orat. 63

Quod quum redactum esset, æqualiter omnes partirentur, nunquid petierit quod suæ partis esset: pro R. Com. 30. a

Ærarium cum aliquo partiri. pro Domo sua, 19. a

Partiri aliquid cum aliquo. pro Mil. 115. b

Actio partienda est in gestum atque vocem. de Clar. 177. b

Neque hoc partiendæ inuidiæ, sed communicandæ laudis causa loquor. pro Syl. 6. a

Tollit definitiones: nihil de diuidendo ac partiendo docet. 1. de Finibus, 16

Partitus.

Sed paulò secus à me, atque ab illo partita sunt. de Or. 153. b

Sunt enim omnia in quædam genera partita. de Vniuers. 13

Partite.

Qui enim nihil potest tranquillè, nihil leniter, nihil partitè, definitè, distinctè, & c. in Orat. 53. a

Partitio.

Partitio qua vsus est Epicurus, qui posuit vnum genus cupiditatum, & c. alterum, & c. de Finibus, 58. b

Hæc, si rectè memini, partitio fuit. 3. de Nat. d. 8. a

Hæc sit prima partitio, quod faceret dicitur, id aliàs in re habere, aliàs in verbo facietas. de Orat. 131. b

Facta non fortuito, nec temerè partitio. pro Syl. 9. a

Partitio ærarii. pro Sestio, 15. b

Vrbis Italiæque partitio. 13. Philip. 382. a

Partitio à diuisione quid differat. Top. 15

Partitionis caput scriptum cautè. 2. de Legib. 49

Partitionis vtilitas, & eius genera duo. 1. de Inuent. 45

Qui totam philosophiam in tres partes diuiserant, quam partitionem à Zenone retentam esse videmus. de Finibus, 107. b

Græcos partitionem quædam artiū fecisse video. de Or. 86. b

Propter æquabilem prædæ partitionem Bargulus, & c. 1. Officiorum, 56. a

Ex partitione pecunia debetur. pro Cecin. 11. a

In partitione fugienda vitia. 1. de Inuent. 47

In hac partitione ornatus. 6. Verr. 107. a

Partitione quomodo vtendum. Top. 16

Partitiones, de quibus rebus dicitur sis. de Clar. Or. 193. b

Partitionum definitiones. Top. 12

Partitor.

Quum te non custodem ad continendas, sed partitorem ad partiendas merces missum putares. in Vat. 8. a

Parthus.

Contra Parthum equitem quæ armatura optima. 9. familiarium, 58. 9

Parthi Euphratem transuerunt duce Pacoro. 5. ad Att. 33

Parthorum magnus equitatus à meo equitatu occisione occisus. 15. famil. 16

Parthicus.

Parthicum bellum. 2. fam. 18

Parthini.

Parthini, populi prouinciæ Macedonia. in Pis. 77

Particeps, Particulatim, Partim, Partior, Vide Pars.

Parturio, Partus, a, um: Partus, tus, Vide Partio.

Paruiduco, Paruipendo, Paruitas, Vide Paruus. Parum.

Quæram ex te ea, quæ parum accepi. de Nat. d. 60. b

Quem si parum pudor ipsius defendebat. 5. fam. 1. in epist. Quint. Metelli. Id est, non satis.

Parum diligenter aliquid facere. ad Att. lib. 10. 201. 4. a

Facite vt cæteris posthac idem liceat, licebit. at hoc parum est: pernite vt liceat quanti quisque velit. 5. Verr. 190. a

Parumne est Piso, vt omittam Gabinium, quod tantum homines fefellisti: vt negligeres autoritatè Senatus? Remp. proderes: etiamne audes? & c. pro Sest. 25

Parum firma sunt equidem quæ de fratre meo scribis. ad Att. lib. 10. 203. 1. a

Vide ne dum pudet te parum optimate esse, parum diligenter quod optimum sit, eligas. ad Att. lib. 10. 201. 4. a

Cum parum memineris quod concesseris. 1. de Inuent. 100. a

Nemo parum diu vixit, qui virtutis perfectæ functus est munere. 1. Tuscul. q. 175. a

Parumper.

Abducere animum parumper à molestiis. Att. lib. 11. 172. 6. a

Tu velim à me animum parumper auertas. de Amic. 5

Parumper conticere, & cæteris silentium esse. 3. de Or. 79. a

Digredi parumper à causa. de Clar. Orat. 179. a

Discedo parumper à somnis, atque mox reuertar. 1. de Diuinatione, 86. a

Paulatim.

Cuius amicitiam me paulatim in hanc perditam causam imposuit. epist. lib. 8. 171. a

Paulisper.

Abeffe ab domo paulisper malui, quam præfens illud optimum factum argentum amittere. 6. Verr. 34

Paulisper dum se vxor (vt sit) comparat, commoratus est. pro Mil. 20

Puellam defatigatam petiisse à matertera, vt sibi concederes paulisper, vt in eius sella requiesceret. 1. de Diuin. 168. b

Lectica paulisper deposita. 6. Verr. 47

Quæ ego paulisper à te desyderavi. epist. 103. b

Paulisper facebant, rogemus. 1. de Legib. 56. a
 Recordor quàm bella nobis paulisper gubernantibus ciui-
 tas fuerit. Att. 65. b
 Stetimus paulisper in illo ganeorum tuarum nidore atque
 fumo. in Pis. 9
 Suscipe paulisper meas partes. epist. 44. a
Paulum.

Paulum cum eius villa abessemus, ipsum ad nos venientem
 vidimus. 1. Acad. 2. a
 Addere paulum aliquid rei alicui. 1. Acad. 2. a
 Esti à te paulum allatum est noui. de Legib. a
 Inter hos ætate paulum his antecedens Galba. de Clar. Ora-
 toribus, 171. b
 Sed paulum antè dicendum est. Acad. 32. b
 Et ex eo non paulum nescio quid in rem suam conuertit.
 pro Sext. Rosc. 37. b
 Paulum oppidò inter se differunt. 5. de Finib. 51. a
 Quasi verò paulum differat ager Campanus ac Stellatis. 2.
 de Lege Agr. 84. a
 Hæc paulum immutata coherere non possunt. 3. de Or. 98. a
 Nihil vt ferè intereat, aut admodum paulum, quod astro-
 rum ignis & ætheris flamma consumat. 2. de Nat. deo-
 rum, 176. a. De stellis.
 Leuari paulum grauitate valetudinis. Torquato, lib. 6. 2. 1. a
 Si Pompeius paulum modò ostenderit sibi placere. ad Len-
 tulum, lib. 1. 5. 13. a
 Tuas nunc epistolas à primo lego: hæc me paulum recreant.
 ad Att. lib. 9. 173. 11. a

Paulo.

Auri centum pondo, paulò amplius. pro Flacco, 53. a
 Ego autem Ædilis, hoc est paulò amplius quàm priuatus.
 2. Verr. 23. a
 Res enim Calend. Ian. agitata, paulò antè cõfecta est. 6. Phi-
 lippicarum, 204. a
 Quæ paulò antè præcepta dedimus ambigui, quæque pro-
 ximè, &c. in Partit. 78. a
 Repertitius, accitus, ac paulò antè insitus huic vrbi ciuis.
 Salust. in Ciceronem, 1
 Paulò antè quàm esset mortuus. 4. Acad. 110. a
 Quum paulò antè dedissem ad te Cassii tabellario literas, v.
 Idus venit noster tabellarius, &c. ad Att. lib. 14. 319. 1. a
 Imò verò modò, ac paulò antè vidimus, &c. 6. Verr. 5. a
 Poeta numeris astrictior paulò. de Orat. 90. b
 Paulò clam iis. 15. ad Att. 3
 Quædam etiam paulò hilariora. Orat. 206. b
 Orator paulò illustrior. de Orat. 129. b
 Sermo paulò intentior. de Orat. 107. b
 Hoc ornamento liberius paulò vtendum est. in Orat. 45. a
 Nec epeioricis paulò liberiores literas committere aude.
 Attic. 7. b
 Deum denique nullum Siculis, qui paulò magis affabrè, at-
 que antiquo artificio factus videretur, reliquit. 2. Verri-
 narum, 9. a
 Paulò magis animum cuiuspiam commouere. in Verr. 125. b
 Et clinata magis paulò est Aquilonis ad oras. in Arat. b
 Nihil esse quod quisquam putaret se, quod isti paulò magis
 placeret, conseruare, aut domi retinere posse. 6. Verr. 37. a
 Et lubenter verbis etiam vt paulò magis priscis. de Claris
 Orat. 41. a
 Ne ille quidem haud paulò melior scriptor Plato. Or. 211. b
 Ciuis haud paulò melior, quàm isti nostri. Att. 2. 31
 Haud paulò melior quàm tu. 5. ad Att. 39
 Ille verò melius, ac non paulò quidam. Tusc. 183. b
 Sanè cæterarum rerum paterfamilias & prudens & atten-
 tus, vna in re paulò minus consyderatus. pro Quint. 6. a
 Sed quod cuiquam paulò minus consyderatum videretur.
 pro Syl. 53. a
 Sullana confers, in quibus omnia genere ipso præclarissima
 fuerunt: moderatior, paulò minus tæperata. ad Att. 183. b
 Paulò nimium redundantia verba. 2. de Orat. 49. a
 Quisquis enim audierit, de arte paulò plus, omnia videre
 poterit. ad Heren. 25. b
 De quo dicam equidè paulò post. 1. de N. d. 35. a. de Or. 137. b

Vnum ex decè, qui paulò post quàm erat egressus è castris,
 redisset, quasi aliquid esset oblitus. 3. Offic. 155. a
 In iis locis quos proponam paulò post. de Orat. 122. b
 De qua ostendam equidem paulò post qui sit meus sensus.
 epist. 10. b
 Malo te paulò post valentem, quàm statim imbecillum vi-
 dere. 16. fam. 1
 Paulò salubribus consiliis vti. ad Att. lib. 8. 160. 5. a
 Eadem enim sunt membra in vtrisque disputationibus, sed
 paulò secus à me, atque ab illo partita ac distributa. 3. de
 Orat. 65. a
 Ne paulò quidem tristius. Att. 229. b

Paululum.

Nihil ferè aut admodum paululum. de Nat. d. 49. b
 Et paululum antè dicendum est, &c. 4. Acad. 230. a
 Paululum huic deest ad beatam vitam. 5. Tusc. q. 35. a
 Itaque mane hoc paululum exarui. ad Brut. 91. b
 Habeo paululum quod requiram. 5. Tusc. q. 31. a
 Respirare paululum. pro Quint. 31. a

Paruus.

Diffensio parua inter nos est. 1. de Legib. 11. a
 Insula Delos parua. pro Pomp. 14. b
 Nauicula parua. Post red. ad Quir. 16. a
 Parua pars. contra Rull. 83. b
 Ipsa verò terra ita parua mihi visa est, vt, &c. de Somn. 128. b
 Non paruam beneficium suum commemorare. pro Cecin-
 na, 19. a
 Quæ maximè digna sunt eo reo, cui paruam ac mediocre
 obitici nihil oporteat. 3. Verr. 73. a
 Opusculum paruam. in Parad. 5. a
 Hoc ciuile quod dicimus, in paruam quendam & angu-
 stum locum concludatur. 1. de Legib. 13
 Paruam exigui temporis vsuram bonæ de me opinionis
 postulo. contra Rul. 78. b
 Cum hoc tam paruam de paruam detraxerit, perficis quid in
 maxima re fecerit. 11. ad Att. 49
 Pretio paruam rem aliquam vendere & alienare. 6. Verr. 118. a
 Verum isto modo consequatur summas voluptates, non
 modò paruam, sed ferè nihil, si potest. 2. de Finib. 146. a
 Ea abs te diligenter paruamque curata sunt. Att. 2. b
 Parui, virtutum simulachris, quarum in se habent semina,
 sine doctrina mouentur. de Finib. lib. 5. 40
 Pisciculi parui. 2. de Nat. d. 184. a
 Parui enim primo ortu sic iacent, tanquam omnino sine a-
 nimo sint. de Finib. lib. 5. 39. Parui, pro infantibus recens
 natis.
 Paruæ aut mediocres res. 2. de Orat. 46. a
 Parua sunt foris arma, nisi est consilium domi. 1. Offic. 108. a
 Non enim commoda quædam sequebamur parua ac me-
 dioeria. Quint. frat. 327. b
 Sylla magis opibus, cognatis, &c. hæc autem apud Iunium
 parua & infirma, & ipsius labore quæ sita atque collecta.
 pro Cluent. 75. a
 Parua magnis sæpe rectè conferuntur. Orat. 7
 Nam & ea quæ eximia plerisque & præclara videntur par-
 ua ducere, &c. 1. Offic. 96. a
 A paruis enim didicimus, &c. de Legib. 171. b

Parui duco.

Sed quia parui id duceret. 2. de Finib. 22
 Pericula mortis atque exilii, parui esse ducenda. pro Archia
 poeta, 10. a

Paruipendo.

Sed si ista paruipendimus, certè & maiora contemnimus.
 ad Att. 239. b

Parui refert.

Etenim illud primum parui refert, vos publicanis amissa
 vectigalia postea victoria recuperare. pro Leg. Man. 11. a

Paruulus.

Paruula lippitudo. 2. ad Quint. frat. 4
 Pecunia paruula & immanis, contraria. pro Rosc. Com. 13. a
 Paruulum aliquod consequi. 2. de Inuent. 128. a
 Si in paruula re captionis aliquid vererere, non statim ad C.
 Aquilium, &c. pro Quint. 30. a

Et impulsione paruulam quandam fuisse dicit. 2. de In-
 uentione, 138. a
 Paruulam manum peditum habere inermium. 11. famil. 16.
 in epist. D. Bruti.
 Sed vt minuam controuersiam, videte quæso quàm in par-
 uulis sitis. 4. Acad. 146. a

Paruitas.

Haud iisdem vinculis, quibus ipsi erant colligati, sed talibus
 quæ cerni non possent propter paruitatem, &c. de Vni-
 uers. 59. a

Minor.

Eaque pecunia non minor esset facta cum superiore ex-
 actione, quàm hæredibus omnibus esset relicta. de Legi-
 bus, 180. b
 Tu verò perge Læli: pro hoc enim qui minor est natu, iure
 meo respondeo. de Amic. 32. a
 Te hominem amicissimum, & aliquot annis minorem na-
 tu. 4. Acad. 110. a
 Nequis minor triginta annis natu. 4. Verr. 85. a
 At verò M. Æmilius Lepidus, qui est Porcina dictus, iisdem
 temporibus ferè, quibus Galba, sed paulò minore natu, &
 summus orator est habitus. de Clar. Orat. 48. a
 Minoris æstimare. 4. de Finib. 91. a
 Id propè dimidio minoris constabit illo loco. Att. 24. b
 Multò minoris vendidit non modò quàm tu, sed etiam
 quàm qui ante te vendiderunt. 5. Verr. 35. a
 Vt si minoris, quàm potuisset, vendidisset. 3. Offic. 81. a
 Minore annis sexaginta, de ponte in Tyberim deiicere.
 pro Rosc. Amer. 61
 Nam à Cæcilio propinqui minore centesimis nummum
 mouere non possunt. ad Att. lib. 1. 7. 5. a
 Ex minore argumentum. 2. de Orat. 92
 Quod in re minore valet, valet in maiore. Top. 22. b
 Minorum gentium patricii, ad Patrum, lib. 9. 21. 4. a. Id est,
 quorum patres allekti erant è plebe in Senatum.

Minimus.

Ne minima quidem dubitatio, &c. Att. 39. b
 Ne illud quidem Physici est, credere aliquid minimum. de
 Finib. 523. b
 Nihil in rerum natura minimum quod diuidi nequeat.
 Academ. 44. b
 Adiungo (quod minimum sit) proximum superiorem, sæ-
 pe etiam tertium. in Orat. 255. a
 Quorum rebus gestis quamquam imperium Lacedæmonis
 dilatatum putatur, tamen ne minima quidem ex parte
 Lycurgi legibus & disciplinæ conferendi sunt. 1. Officio-
 rum, 108. a
 Cur atomi minimo declinant interuallo? maiore non? cur
 declinant vno minimo, non declinant duobus aut tribus?
 de Fato, 149. b
 Nec minima solatia, & (vt quidem ego sentio) multò maxi-
 ma, &c. 4. fam. 8
 Ex malis eligere minima oportet. Offic. 53. b
 Omnia minima maxima ad Cæsarem mitti sciebam. 3. ad
 Quint. frat. 8
 De omnibus minimis, maximis, mediocribusque rebus. 5.
 familiarium, 21
 Aliquem in minimis tenuissimisque rebus labi. de Or. 98. b
 Et erat tuæ virtutis in minimis tuas res ponere, de Repub.
 vehementius laborare. 4. famil. 31

Minimum.

Hæc ne minimum quidem vtrum adsit, an absit, interest. de
 Legib. 167. b
 Nosque cum multum literæ, tum non minimū Idus quo-
 que Martiæ consolentur. Att. 228. b
 Hoc in genere neruorum est vel minimum, suauitatis au-
 tem vel plurimum. Orat. 205. b
 Quod si ita esset: vt quisque minimum in se esse arbitrarer-
 tur, ita ad amicitiam esset aptissimus. de Amic. 29. a
 Itaque vt quisque minimum firmitatis habeat, minimum-
 que virium, ita amicitias appetere maximè. de Amic. 43
 Non præmiis, quæ apud me minimum valent. epistola-
 rum, 12. b

Minimi facio.

Virtus voluptatem minimi facit. de Finib. 73. b

Minusculus.

Minuscula villa. ad Att. lib. 14. 21
 Rescripti epistolæ maximæ: audi nunc de minuscula. ad
 Quint. frat. lib. 3. 8

Minus.

Quod affectus sum, gaudeo: sin minus, hoc me tamen con-
 solabor, quod, &c. epist. 95. b
 Dixit minus abesse 1111. pro Cecin. 290. b
 Dumque ea demolitio fieret, Senatores triginta non minus
 adessent. 4. Verr. 116. a
 Ego enim ne pilo quidem minus me amabo. 2. ad Quint.
 fratrem, 40
 Nisi tamen multò minus concedi potest, quàm illi laborare
 sine causa. Memmio, lib. 13. 110. a
 Cum, si vno minus damnarent, condemnari reus non pos-
 set. pro Cecin. 290. b
 Minus multa dederunt illi Reip. pignora. Att. 124. b
 Quatuor & viginti mensibus, sex (vt opinor) diebus minus.
 de Nat. d. 36. b
 Malefactum iri minus x x x. diebus Græciam sanguine. de
 Diuinat. 94. b
 Minus x x x. diebus totam triennii Præturam recidisset. in
 Verr. 137. & 107. b
 Scripsit vt, &c. ne minus dimidium ad A. Trebonium fra-
 trem illum proscriptum, perueniret. 3. Verr. 86
 At nonnunquam ea quæ prædicta sunt, minus eueniunt. de
 Diuinat. 85. b
 Cilius libertus tuus antea mihi minus fuit notus. epist. 30. b
 Minus bellè habuit. 9. fam. 16. in epist. Dolabellæ.
 Itaque cogito ea, quæ minus intellexi, requirere. de Natura
 deorum, 60. b
 Is locabat se minus h s c c. pro Quint. Rosc. 49. b
 Maximè si minus necari ac custodiri oportebat. in Verrem,
 249. b
 Multò minus mouent minæ. Att. 124. b
 Ante pedes Prætoris in foro expensum esse auro pondo
 centum paulò minus. pro Flac. 53. a
 Cupere debemus, quò minus manuum nostrarum tela per-
 uenerint, eodem gloriam famamque penetrare. pro Ar-
 chia, 190. b
 Quod quisque minus per se ipse posset, id acciperet ab alio,
 vicissimque redderet. de Amic. 26. a
 Vt aliquid ad te scriberem huiusmodi, quò minus te præ-
 misisse ludos pœniteret. epist. 95. b
 Præstitimus enim patriæ non minus certè, quàm debui-
 mus: plus profectò, quàm est animo cuiusque, aut consi-
 lio hominis postulatum. epist. 70. b
 Minus sermonis subiissem. 11. ad Att. 10
 Quæ tamen ipsa efflorescit ex amicitia, etiam si tu eam mi-
 nus secutus sis. de Amic. 83. a
 Minus valere. 1. Philip. 11. pro, ægrotare.
 L. Cotta familiaris meus fatali quadam desperatione, vt ait,
 minus in Senatum venit. ad Cassium, lib. 12. 5

Minimè.

Turpis enim excusatio est, & minimè accipienda, quum in
 cæteris peccatis, tum, &c. de Amic. 38. a
 Homo minimè ambitiosus, minimè in rogando molestus.
 ad Mæmium, lib. 13. 4. Id est, nihil eo minus ambitiosum.
 Est id in totam orationem confundendum, nec minimè in
 extremam. de Orat. 138. b
 Et si in hac quadremiti, propter honorem & gratiam Cleo-
 menis, minimè multi remiges & milites deerant. 7. Verri-
 narum, 70. a
 Quid attinuit eum potissimum nuntiare, quod, si, &c. ad te
 minimè omnium pertinebat: pro Rosc. Amer. 58. a
 Sed mihi placebat Pomponius maximè, vel dicam minimè
 displicebat. de Clar. Orat. 183. b
 Sic isti curiosi, quos offendit noster minimè nobis iniucun-
 dus labor. de Finib. 49. b
 Minimè miserum putabis, &c. 14. fam. 20. pro eo quod mi-
 nimum habet miseriam.

Minimèque artes ex probandæ, quæ ministræ sunt voluntatum. i. Offic. 109. a
 Vidi vos in hoc non minimè, cum testes dicerent, commoueri. in Verr. 229. b
 Hoc minimè videtur graue iis, qui minimè ipsi leues sunt. pro Sext. Rosc. 37. b
 Philosophi quidam minimè mali illi quidem, sed non satis acuti. Offic. 59. b
 Te alia minimè reprehendenda ratio ad honestum otium duxit. Att. 14. b
 Minimè verò. i. Tusc. q. 17. a
 Hoc ego præsentem ineptus esse minimè vellem. de Or. 94. b
 Minimè vulgare genus dicendi. de Clar. Orat. 193. b
 Vos autè mihi veremini, ne labor ad opinionem, & aliquid adsciscam, comprobem incognitum, quod minimè vultis. 4. Acad. 249. a. Id est, nihil minus vultis.
Pasco.
 At in eius corpore lacerando cum animum satiare non posset, oculos pavit suos. in Ant. 232. b
 Quos P. Clodii furor rapinis & incendiis pavit. pro Mil. 102. b
 Qui quum propter paupertatem sues puer pasceret, vna ex his amissa vouisse dicitur, si recuperasset, vnam se deo daturum, quæ maxima esset in vinea. i. de Diuin. 59. a
 Ex quo genere comparationis illud est Catonis senis, à quo cum quæreretur quid maximè in re familiari expediret, respondit, Bene pascere. Quid secundum? Satis bene pascere. Quid tertium? Bene vestire. Quid quartum? Arare. Off. 2. 130. a
 Sine hominum opera, aut pascere equos, aut domare non possumus. 2. Offic. 19. a
 Lancibus & splendidissimis canistris, olusculis nos soles pascere. ad Att. lib. 6. 111. 23. a
 Cum eius cruciatu pascere oculos, animumque exaturare vellent. in Verr. 249. b
Pascor.
 Ego hinc pascor bibliotheca Fausti. Att. lib. 4. 29
 Hisce ego rebus pascor, his delector, his perfruor, quod, &c. in Pisonem. 35. a
 Necessè est ossa obiecta, cadere frustum ex pulli ore, cum pascur. de Diuinat. 86. b
 Qui maleficio & scelere pascurtur. 2. Offic. 55
 Cum cauea liberati pulli non pascerentur. de Nat. d. 27. b
 Discordiis ciuium ascensione pasci. pro Sest. 86. a
 Qui colendi aut pascenti causa esse in agro consueuerant. pro Cecin. 296. b
Pastus.
 Hic ille planus quæstu iudiciario pastus, contrahit frontem. pro Cluent. 57
 Vt etiam bestiarum, fame dominante, plerumque ad eum locum, vbi pastus aliquando sint, reuertantur. pro Cluent. 53. a
 Nunc tibi nostri milites malis orbicularis esse pastus videntur. 8. famil. 43. in epist. Cælii.
Pastus.
 Suauissimus pastus animorum, oblectatio solertiarum. 5. Tusc. 49
 Accedunt ad pastum animalia alia gradiendo, alia serpendo, alia volando, alia nando. 2. de Nat. d. 181. a
 Partes corporis ad pastum capeffendum cõficiendumque. 2. de Nat. d. 180. a
 Contraque vt tardam aliquam & languidam pecudem ad pastum, & procreandi voluptatem, &c. 2. de Finib. 67. a
 Qui popularetur agros, non ad spem constituendæ rei familiaris, sed ad præsentem pastum mendicitatis suæ. 11. Philippic. 291
 Comparauit pastum animantibus largè & copiosè natura eum qui cuique aptus erat. 2. de Nat. d. 180. a
 Omne genus animantium, omnia quæ sint ad viuendum necessaria, inquirunt, parant, vt pastum, vt latibula. 1. Officiorum, 18. a
 Bestiarum in pastu circumspectant. de Nat. d. 51. b
 Tum pecudum pastu, & apum examinibus, tum florum omnium varietate, &c. de Senect. 50
 Cilices pastu pecudum maximè vtuntur. de Diuin. 99. b
 Sine pastu aliquo, nullus ignis permanere potest. de Natura deorum, 2. 29

Volucrum lapsus, pecudum pastus, vita syluestrium. de Natura deorum, 46. b. & 58. b
 Fundit ex sese pastus varios, varièque abundantes bestiis nihil laborantibus terra: &c. 2. de Finib. 176. a
Pastio.
 Asia verò tam opima est & fertilis, vt & vbertate agrorum, & varietate fructuum, & magnitudine pastionis, & multitudine earum rerum quæ exportantur, facillè omnibus terris antecellat. pro Lege Manil. 9. a
Pascuum.
 Vtrum tandem hanc syluam in relictis possessionibus, an in Censuram pascuis inuenisti? i. de Lege Agr. 1. a
Pastor.
 O pastores nescio quos cupidos literarum. pro Flac. 30. a
Pastoralis.
 At ille Romuli auguratus pastoralis non vrbanus fuit, nec ficitus ad opiniones imperitorum. i. de Diuinat. 174. a
Pastoritius.
 Itaque & ludis & gladiatoribus mirandis *ἁποθημασίας* sine vlla pastoria fistula auferebamus. ad Att. lib. 1. 44
 Fera quædam sodalitas & planè pastoria atque agrestis germanorum Lupercorum. pro Cælio, 19. a
Pasiphae.
 Circe & Pasiphae è Perseide Oceani filia natæ, patre Sole. 3. de Nat. d. 34
 Qui præerant Lacedæmoniis, non contenti vigilantibus curis in Pasiphae fano, &c. i. de Diuin. 157. a
Passer.
 Ex passerum numero, belli Troiani annos auguratus est Calchas. i. de Diuin. 125. a
Passerculus.
 Cur autem de passerculis coniecturam facit, in quibus nullum erat monstrum: &c. 2. de Diuin. 99. a
Passim.
 Illas fabulas describi ab omnibus statim, diuidi passim & peruulgari, atque edi populo Romano imperaui. pro Sylia, 32. a
 Num locum ad spectandum dare, aut ad prandium inuitare: minimè: sed vulgò, passim. quid est vulgò? vniuersos. pro Mur. 66. a
 Biduo me Antonius antecessit, itinera multò maiora fugiens, quàm ego sequens: ille enim ut passim, ego ordinatim. Brutus Ciceroni, lib. 11. 22
 Passim & liberè leuandi laboris sui causa opere solutas aues videmus. 2. de Orat. 14. a
 Passim licet carpentem & colligentem vndique repleti iusta iuris ciuilibus scientia. i. de Orat. 94. a
 Hi contra vagantur læti atque erecti passim toto foro. pro Fonteio, 19. a
 Huc & illuc passim vagantes volucres natura efficit. 2. de Diuinat. 121. a
 Passim per forum volitare. pro Sext. Rosc. 41. b
Passus.
 Edixitque vt ab vrbe abesset mille passus. pro Sest. 9. b
 Passuum millia quatuor & viginti abest. 10. fam. 34. in epistola Planci.
 Ne propius urbem millia passuum ducenta exercitum admouerit. in Ant. 213. b
 Erat enim Brutus citra Veliam millia passuum tria. Attico, 256. b
 Millia passuum septingenta triduo ambulare. pro Quint. 51. a
 Sese mensum pedibus aiebat passuum c c c m. Quinto frat. 318. b
 Qui me deduxit in Academiam perpauculis passibus. de Legib. 167. b
 Peragrarè passibus distinetissimas terras. pro Marcello, 3. a
Patarani.
 Patarani, Asiae populi. pro Flac. 61
Patella.
 Patella grandis cum sigillis simulachrisque deorum. in Verrem, 210. b
 Atqui reperiemus asotos primùm ita non religiosos, vt edant de patella: &c. 2. de Finib. 38. a

Pateo.

Hæc enim ars & latè patet, & ad multos pertinet. de Oratore, 105. b
 Auaritia latissimè patet. i. Offic. 37. a
 Patet à Syria Cappadocia. 15. fam. 14
 Mea domus tibi patet, mihi clausa est. pro Sext. Rosc. 42. b
 Huic homini si cuius domus patet, vtrum ea patere, an hære ac poscere aliquid videtur? 5. Verr. 7. a
 Latè enim patet hoc vitium, & est in multis. epist. 34. b
 Hoc maiorem quandam vim habet, & latius patet, quàm hic explicetur. de Inuent. 58. b
 Hoc latissimè patet, ad plurimosque pertinet. Offic. 18. b
 Patet iudicatus. i. Philip. 14
 Literis Latinis illustratus locus patet. 2. de Diuin. 7. a
 Quod enim omnibus patet, & æquè promptum est mihi & aduersario meo, id esse gratum nullo pacto potest. pro Murena, 25
 In philosophorum vita patent, quæ fortuna feriat. Officiorum, 15. b
 Si cuius aures ad hanc disputationem patent. epist. 27. b
 Valuæ Concordiæ non patent. 2. Philip. 108. a
 Cuius beneficia latè patent. Offic. 47. b
 Patent hæc omnibus ad visendum. 6. Verr. 5. a
 Semper nares propter necessarias vtilitates patent. 2. de Natura deorum, 217. a
 Ita patent omnia quæ accidere possunt, vt, &c. 10. ad Atticum, 42
 Septies millies festertium, quod in tabulis, quæ sunt ad Opis, patebat. 2. Philip. 94
 Nec ex conditis, qui iacent in tenebris, & ad quos omnis nobis aditus, qui penè solis patuit, obstructus est. de Claris Oratoribus, 8. a
 Patuit mihi magis animus tuus, quàm domus. 14. ad Atticum, 25. in epist. ad Antonium.
 Domus Isocratis cunctæ Græciæ quasi ludus quidam patuit. de Clar. Orat. 167. b
 Quod si nobis is cursus, quem sperarem, pateret, effecissem aliquid profectò, vt tu optas, vt hortaris dignum nostra mora. Att. lib. 10. 204. 5. a
 Iter eos per Cappadociam, quod ea maximè pateret, esse facturos. Senatui, lib. 15. 5. Id est, minimè aduersus hostiles impetus munita.
 Vt nullum philosophiæ locum esse pateremur, qui non Latinis literis illustratus pateret. de Diuin. 109. b
 Pateat vacuus aduenienti Cæsari. 8. fam. 32. in epist. Cælii.
 Quæ nos pateamus, & quæ simus imbecilli. 8. famil. 49. in epist. Cælii.
 Sed quum illa pateant, in promptuque sint omnibus, neque, &c. i. de Orat. 13. a
 Velim domum ad tuos scribas, vt mihi tui libri pateat, non secus ac si ipse adesses. ad Att. lib. 4. 83. 1. a
 Iniuriosum & contumeliosum est, his præmiis, & his honoribus exclusos esse fidelissimos & coniunctissimos socios, quæ pateant stipendiariis, pateant hostibus, pateant sæpe seruis. pro Corn. Balbo, 17. a
 Quid existimatis eum, si reditus ei gratiæ patuerit, esse facturum? de Arusp. 256. b
 Nisi enim quum deus is, cuius hoc tẽplum est omne, quod conspicias, istis te corporis custodiis liberauerit, huc tibi aditus patere non potest. in Somn. Scip. 10. a. Id est, non potes peruenire ad cognitionem harum rerum.
 Non habere se hoc nomen in codice fatetur, sed in aduersariis patere contendit. pro Quint. Rosc. 45. b
 Qui existimant peccatorum omnium patere in amicitia licentiam. de Amic. 111. b
 Facillimos esse aditus ad te: patere aures tuas querelis omnium. ad Quint. frat. lib. 1. 19. 37. a. Id est, te omnium querelas libenter audire.
 Vt intelligant omnia mea patere Trebatio. epist. 87. b
Patet.
 Discussa est illa caligo, quam paulò antè dixi: diluxit, patet: videmus omnia, neque per nos solum, sed admonemur à nostris. 12. Philip. 321. a

Quid porro quærendum est, factumne sit: at constat: à quor at patet. pro Mil. 11
 Quum pateat igitur æternum id esse, quod seipsum moueat, &c. i. Tusc. q. 85. a
Patens.
 Patens & apertum ex omni parte cælum intueri. i. de Diu. 3. a
 Ac latissimè quidem patens hominibus inter ipsos, omnibus inter omnes societates hæc est. i. Offic. 75. a
 Longè latèque patens locus. in Orat. 39. a
 Non habere domum clausam pudori & sanctimoniarum, patientem atque expositam cupiditati & voluptatibus. pro Quint. 63. a
 Babylonii in camporum patentium æquoribus habitantes. i. de Diuin. 152. a
Patentius.
 Absoluta est, quæ ipsa in se, non vt negotialis implicite & expedite, sed patentius & expeditius recti & non recti quæstionem continet. 2. de Inuent. 172. a
Patefacio.
 Huic ego tantummodo aditum ad tuam cognitionem patefacio & munio. ad Allienum, lib. 13. 102
 Quum illa indicia communis exitii indagauis, patefecisti, protuli, extinxi, omnes in me meosque redundant ex eo fonte dolores. pro Mil. 78
 Itaque Theudæ liberto tuo totum me patefecisti. 6. fam. 34
 Ex quo tibi patefecisti Seianum. 7. famil. 1
 Nunc vterque vestrum patefecit earum rerum aditum, quas quærimus. de Orat. 93. b
 Hæc quæ patefecit oratione sua Crassus. i. de Orat. 102. a
 Racilius qui vnus est hoc tempore Trib. plebis, rem patefecit. ad Quint. frat. lib. 2. 10. 5. a
 Hæc igitur vobis, hæc populo Romano & scelerum indicia ostendit, & periculorum signa patefecit. de Ar. resp. 11. a
 Ne auaritia, qua antehac occultis itineribus atque angustis viis solebat, auctoritate vestra viam patefaciatis illustrem atque latam. 5. Verr. 188. a
 Patefacere aditum aliquo. Tusc. q. lib. 5. 48
 Patefacere aliquid, in iudiciumque proferre. Top. 227. b
 Patefacere aliquid obscurum. Academ. 12. b
 Patefacere aliquid quod non apparet. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 48
 Patefacere aures assentatoribus. Offic. 1. 129. & Læli. 80
 Coniurationem patefacere. pro Syl. 2. a
 Vide quam tibi defensionem patefecerim. 5. Verr. 167. a
 Patefacere & illustrare obscura. de Orat. 99. b
 Odium suum patefacere in aliquem. ad Att. lib. 11. 221. 3. a
 Verum patefacere & illustrare. de Amic. 79. a
 Patefacere nobis prouincias, quò exire possumus. in Catilinam, 123. b
 Nec quæ sint in illa Reip. flamma gesta contra me, neque quomodo, neque per quos, patefaciendum mihi esse arbitror. pro Domo sua, 24. a
 Qui ea proferenda patefaciendaque curauit. pro Flac. 147. b
 Quumque ipsa natura accuratè orationis hoc profiteatur, se aliquid patefaciaturam quod non appareat, &c. 4. Academic. q. 82. a
Patefactus.
 Aditus patefactus. Tusc. 241. b
 Vt patefactus aratro lucem aspiceret. Diuin. lib. 2. 39
 Lentulus patefactus est iudiciis & confessionibus suis. in Ant. 114. b
 Quare ista cõiuratio si patefacta per me est, tam patet Hortensio, quàm mihi. pro Syl. 167. b
 Peruenturos ab hoc aditu ianuæque patefacta. i. de Oratore, 102. a
 Tamen verum valet, si modò id patefactum & illustratum est. de Amic. 79
 Nonne in ea causa ius applicationis obscurum sanè & ignotum, patefactum in iudicio atque illustratum est à patre nostro. de Orat. 86. a
 Non patefactum iter ad urbem: ad Att. lib. 8. 147. 6. a
 Patefactumque nostris legionibus esse Pontum, qui antè Populo Romano ex omni aditu clausus esset. pro Lege Manil. 14. a

Neque ante philosophiam patefactam hac de re quisquam dubitavit. de Diu. 88. b

Quia possit fieri, ut patefacta & detecta mutantur. Academ. quaest. ed. 1. lib. 2. 113

Quibus patefactis, &c. epist. 10

Patefactio.

Atqui hæc patefactio, quasi rerum operatarum, quum quidque sit aperitur, definitio est, qua tu etiam imprudens vtebare nonnunquam. de Finib. lib. 2. 3, & 4

Patefco.

Quæ res patefcoit P. Conscripti: sed suo tempore totius huius sceleris fons aperietur. 14. Philip. 395

Patulus.

At illa quæ in concha patula pinna dicitur, isque qui enat è concha, &c. 3. de Finib. 97. a

Patulis est diffusa ramis. 1. de Orat. 15. a

Pater.

Quibus nec pater, nec mater sit. de Orat. 132. b

Est etiam Asinius quidam Senator voluntarius, lectus ipse à se, apertam curiam vidit post Cæsaris mortem: mutavit calceos, Pater Conscriptus repente factus est. 13. Philippicarum, 366. a

Pater nimis indulgens, quicquid ego astrinxi, relaxat. 10. ad Atticum, 17

Pater naturalis. in Ant. 186. b

Pater diuimque hominumque à poetis dicitur Iupiter. 2. de Nat. d. 47

Patriæ pater, parens libertatis atque Reipublicæ. pro Rab. perduel. reo, 21. a. De C. Mario.

Pater Stoicorum Zeno. 3. de Nat. d. 15

Pater vitæ necisque potestatem habebat in filio. pro Domo sua, 228. b

Non patris culpa, sed natura ipsa Hortensii filium corruptit. 10. ad Att. 10

Me in patris locum his successisse existimes. ad Brut. 29. in epist. Bruti.

Patris præceptis parere. 16. fam. 29. ex epist. Cic. filii.

Ne patri quidem meo, si reminiscar, hoc cõcesserim. ad Brutum, 46. in epist. Bruti.

Patrem huius mudi nominari negat posse Plato in Timæo. de Nat. d. 1. 23

Quæso, inquam, pater sanctissime atque optime, &c. Som. Scip. 10

Patres maioresque nostri. 1. Verr. 37. a

Ei quem produunt patres consulum rogandorum ergo cum populo patribusque agendi ius esto. 3. de Legib. 10

Patrum nostrorum ætas. Orat. 198. b

Patrum auspicia sunt, olli que ex se produnt, qui comitiis creare Consules ritè possint. 3. de Legib. 8

Memoria patrum id vñ venit. 1. de Orat. 90. a

Scimus L. Acilium apud patres nostros appellatum esse sapientem. de Amic. 96. b

Ut Petronius apud patres nostros, Papius nuper. Officiorum, 61. b

Fuit eodem ex studio vir eruditus apud patres nostros Q. Tubero. pro Marcel. 142. b

Quæ cum patribus agentur, modica sunt. 3. de Legib. 35. Id est, modesta atque sedata.

Si ad senes de patribus aut parentibus cogitent. de Inventionem, 61. b

Pater patratus.

Cum propter inuidiam Numantini foederis pater patratus ex Senatusconsulto C. Mancinum Numantinis dedisset. 2. de Orat. 75

Paterfamilias.

Paterfamilias, quod in eius donatione, qui in ipsius potestate esset, approbavit, ratum est: quod eo infcio factum est, si id non approbat, ratum non est. 2. de Legib. 48

Prudens & attentus paterfamilias. pro Quint. 6. a

Paterfamilias vnus. 1. de Orat. 66

Patrifamilias mortui pecuniam sacris eius coniungi pontifices voluerunt, iisdemque ferias & ceremonias ascribendas putant. 2. de Legib. 47

Vt ne morte patrifamilias sacrorum memoria occideret. 2. de Legib. 77. a

Patefco, Vide Pateo.

Alterum quod Græci πατριος nominant, quo perturbantur animi & concitantur. Orat. 208. b

Patibilis, Vide Patior.

Patritius.

Patritius apparatus. pro Sest. 65

Vt si ego me à M. Tullio esse dicerem, qui patritius cum Seruio Sulpitio Consul fuit. de Clar. Orat. 170. b

Dum enim vnus erit patritius magistratus, auspicia ad patres redire non possunt. ad Brut. 5. 6. a

Quasi in familiam patritiam venerit Fibrenus fluuius, postquam in Lirem fluuium præcipitavit, amittit nomen obscurius. 2. de Legib. 5

Omnes patritii antiquissimi que ciues. pro Cecin. 73

Quid tibi venit in mentem, negare Papyrium quenquam vnquam nisi plebeium fuisse: fuerunt enim patritii minorum gentium. epist. 139. b

De patritiis & plebeis familiis locus. pro Mur. 13

Sylla primus è patritiis Cornelii igne voluit cremari. pro Murena, 127. & de Legib. 181. b

Exire è patritiis. pro Domo sua, 30. a

Patrita.

Patritam & auitam, ut ait Theophrastus, philosophiam cognitionis cupiditate inclusam excitant. 1. Tusculanarum quaest. 71. a

Paternus.

Paternus amicus. ad Att. lib. 14. 310. 2. a

Honor paternus. 5. Verr. 35. a

Paternus, maternusque sanguis. pro Rosc. Amer. 40. a

Paterna necessitudo & amicitia. ad Catonem, lib. 15. 4. 38. a

Nominis paterni fatis amplum patrimonium liberis suis relinquere. pro Domo sua, 114

Egissetque lege in hæreditatem paternam testamento ex hæres filius. 1. de Orat. 86. a

Paterna necessitudine me coniunctum habuisti. 16. ad Atticum, 47

Bonorum paternorum ex hæres filius. 1. de Orat. 86. a

Paternas inimicitias magna cum gloria est persecutus. 4. Academ. 1. a

Patrius.

Patrius animus in liberos. pro Rosc. Amer. 13. 14

Hic enim est mos patrius Academiae, aduersari semper omnibus in disputando. de Orat. lib. 1. 41

Vigebat in illa domo patrius mos & disciplina. de Senectute, 33. a

Sermo patrius. 1. de Finib. 7. a

Patria & auita philosophia. Tuscul. q. lib. 1. 37. Id est, qua vñ sunt patres & aui, rudi scilicet & impolita.

Res patria & auita. 2. Verr. 8. a

Sensum percipere ex more patris. pro Flacco, 82. a

Patriæ fortunæ. 3. Verr. 104. a

Patrias pœnas persequi. 13. Philip. 382

Ex patriis ritibus optima colunt, præter Idææ matris famulos. 2. de Legib. 36. a

Patrimonium.

Patrimonium dignitatis Senatus. 3. de Orat. 2

Mutius paterni iuris defensor, & quasi patrimonii propugnator fui. de Orat. lib. 1. 126

At qui vir &c. qui patrimonium satis lautum, quod hic nobiscum conficere potuit, Græcorum conuiuuiis maluit dissipare: pro Flacco, 70

Lege Sempronia patrimonium publicum dissipari. Tuscul. quaest. lib. 3. 42, & 43

Effundere patrimonium. 2. Offic. 78. a

Patrimonium suum gubernare. 10. ad Att. 23

Id scito esse eiusmodi, ut frater meus verè existimet, adiuncto isto fundo, patrimonium fore suum per te constitutum. Lent. lib. 1. 9. 102. a

Patrimonium neglexit, agros deseruit incultos, quid querens aliud quam beatam vitam? 5. de Finib. 150. a

Liberis nostris satis amplum patrimonium paterni nominis

ac memoriæ nostræ relinquamus. pro Cæl. 46. & pro Domo sua, 243. b

Expellere aliquem è patrimonio nudum tanquam è naufragio. pro Rosc. Amer. 87. a

Quæ arationes in populi Rom. patrimonio glandiferæ & fructuosæ ferebantur. in Ant. 179. b

Qui verò duo lauta & copiosa patrimonia accepisset, remque præterea bonis & honestis rationibus auxisset, &c. pro Rab. Posth. 13. a

Patrimonia spe bene tradendi relinquimus. 3. de Nat. d. 57

Publica patrimonia iuris non minus diligenter, quam priuata rei vestræ retinere debetis. pro Cecin. 54. a

Patrimoniis multos male vi, nec ob eam causam eos beneficium à patribus nullum habere. 3. de Nat. d. 51

Patruus.

Quod scribis libenter repulsam tulisse eum, quicum sororis tuæ filii patruo certaret, hoc magni amoris signum. ad Atticum, lib. 5. 107. 3. a

Patruo testimonium dicente. 3. Verr. 7. a

Patruelis.

Quod si adesset, non minus ille declararet, quam hic illius frater patruelis, & focer T. Torquatus, illi omni virtute & laude par. pro Planc. 22. a

Vnaque nobiscum Q. frater, & T. Pomponius, & L. Cicero, frater noster cognatione patruelis, amore germanus. 5. de Finib. 1. a

Patera.

Patera qua mulieres ad res diuinas vterentur, &c. 6. Verrinarum, 41. a

Mercurius è patera sanguinem visus est fundere. 1. de Diuinatione, 83

Excipere sanguinem patera. de Clar. Orat. 21. a

Pateræ siliatæ. Parad. 12

Idem victorias aureas, & pateras, coronasque, quæ simulacrorum porrectis manibus sustinebantur, sine dubitatione tollebat. 3. de Nat. d. 121. a

Patibulum.

Tibi Marcelli statua pro patibulo in clientes macellorum fuit: 6. in Verr. 81

Patientia, Vide Patior.

Patina.

T. Patina Lanuuius, P. Clodii familiaris. pro Mil. 34

Patina.

Quem denarium narras? quam tyrotharici patinam? 9. familiarium, 39

Patior.

Non modo facile patior, sed etiam gaudeo. Att. 263. b

Torquato nostra officia grata esse facile patior, eaque augere non desinam. Attic. 209. b

Consilium meum à te probari facile patior. Attic. 238. b

Quibus si quando non mutè respondetur, apud me plus officii residere facillimè patior. Cicero F. Pompeio, libro 5. 7. 4. a

Patior non molestè eam vitam, &c. 5. Verr. 4. a

Cur pateris, inquam? malo enim ita dicere, quam cur conuellis. 13. ad Attic. 55

Mundus per se, & à se, & patitur, & facit omnia. de Vniuersit. 198. b

Populus Rom. deligit magistratus, in quibus si qua præterea est ars, facile patitur: in minus, virtute eorum & innocentia contentus est. pro Planc. 272. b

Æquo animo belli patitur iniuriam. 12. Philip. ic. 325. a. De Gallia.

Hoc quidem vti que perficies, si me leuari vis, quem iam etiam grauius accusas, quam patitur tua consuetudo. ad Atticum, lib. 12. 256. 3. a

Patimur enim iam multos annos & filemus, quum videamus apud paucos homines omnes omnium nationum pecunias peruenisse. 7. Verr. 98. a

Quare facile omnes patimur esse quamplurimos accusatores. pro Rosc. Amer. 33. a

Asperius, quam sui patiuntur mores, aliquid facere. ad Atticum, lib. 9. 188. 6. a

Facile patiebar nos potius Romæ vnà esse, quam alibi. Attico, 211. b

Et si periniquo animo patiebar te à me digredi. Cornificio, lib. 12. 18. 4. a

Nullum patiebatur esse diem, quin in foro diceret. de Clar. Orat. 167. a

Et imbrum frumentum corruptum in area patiebatur. in Verrem, 155. b

Cluentius Stalenum abesse patiebatur. pro Cluent. 35. b

Is nullo se implicari negotio passus est. pro Lig. 137. b

Multa passus Vlysses in illo diuturno errore. Offic. 13. b

Non feram, non patiar, non sinam. 1. in Catil. 7. a

Quoad fides tua, dignitasque patietur. Thermo, li. 13. 54. 2. a

Non modo facile patiari, sed etiam gaudeas. 16. ad Atticum, 46. 47

Nam id facilius paterer. 2. de Finib. 33. a

Paterer mihi à te satisfieri. 2. Philip. 64

Quem bonum ciuem semper habuisset, bonum virum esse pateretur. ad Lent. lib. 1. 9. 28. a

Nullum philosophiæ locum esse pateremur, qui non Latinis literis illustratus pateret. 2. de Diu. nat. 7. a

Aut si per Trib. Pl. non patietur, tamen quiescat rem adduci ad interregnum. Att. 107. b

Asperius quam tui patiantur mores, de Dionysio scripsisti. Attic. 151. b

Vt eos quos tutari debeant, desertos esse patiantur. 1. Officiorum, 41

Etiam si dolores tolerabilius patiantur. de Finib. 99. b

Patiantur viros fortes labore, se otio suo perfrui. pro Sestio, 121. a

Neque solum pati, sed etiam ei negotio te præficere. 16. ad Atticum, 43

Indignè pati aliquid. 7. Verr. 25. a

Pati aliquid periniquo animo. epist. 195. b

Dolores pati toleranter. 2. Tusc. q. 74. a

Pati iudicium. pro Quint. 34. & 5. in Verr. 56

Seruitutem pati possunt alia nationes: propria est Po. Romani libertas. 6. Philip. 217. a

Indignè pati. in Verr. 242. b

Neque eum, si Tribunos appellarit, idcirco minus iudicio pati paratum fuisse. pro Quint. 16. b

Noli pati litigare fratres, & iudicii turpibus conflictari. ad Papirium, lib. 9. 25. 7. a

Pati poterunt oculi, me cum Gabinio sententiam dicere. ad Atticum, lib. 10. 21

Quod in turpi reo patiendum non esset. pro Font. 281. b

Ad patiendum tolerandumque difficiles res. 2. Tusculanarum quaest. 27. a

De dolore patiendo. de Finib. 111. b

Sed ea omnia mihi sunt patienda. ad Att. 165. b

Ista non modo homines, sed ne pecudes quidem mihi passuræ videntur. in Catil. 108. b

Patiens.

In quo ego non quo libenter malè audiam, sed quia ego causam non libenter relinquo, nimium patiens & lentus existimor. 2. de Orat. 168. a

Vir patiens & lentus. Orat. 134. b

Non modo patienti, sed etiam libenti animo religioni parebo. de Arusp. 8

Præcepta quæ habent ordinem, & quasdam errare in dicendo non patientes vias. de Clar. Orat. 189. b

Quis in laboribus patientior? pro Cæl. 40. b

Meæ quoque literæ te patientiorem, lenioremque fecerunt. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 60. a

Quo in genere versutissimum & patientissimum Lacedæmonium Lysandrum accepimus. 1. Offic. 153. a

Sed iam hoc totum omitto, non tam ut ne offendam tuas patientissimas aures, quam ne Tubero, &c. pro Ligario, 14

Patienter.

Vt igitur & monere & moneri, proprium est veræ amicitia: & alterum liberè facere, non asperè: alterum patienter accipere, non repugnanter. de Amicit. 76

Quæ tulisse illum fortiter & patienter ferunt. 11. Philippi-
carum, 293

Otium nobis exoptandum est, quod ii qui potiuntur rerum,
præstaturi videtur, si quidam homines patientius eorum
potentiam ferre poterint. ad Lent. lib. 1. 8. 9. a

Patientia.

Patientia, est honestatis aut utilitatis causa, rerum ardua-
rum ac difficilium voluntaria ac diuturna perfectio. 2. de
Inuent. 2. 42

Sed nescio quomodo vsu obduruerat, & percalluerat ciui-
tatis incredibilis patientia. pro Mil. 57. a

Patientiam dolorum animi intentione firmanda est. Tuscul.
quæst. lib. 2. 55

Bonorum in carendo patientiam, in vtendo rationem ex-
petendam putauit. pro Domo sua, 113. a

Patientiam imitatur duritia immanis. Partit. 43

Habes vbi ostētes tuam illam præclaram patientiam famis,
frigoris, inopia rerum omnium. 1. in Catil. 19. a

Patientiam optimi cuiusque manere. 12. familiarium, 34. in
epistola Lentuli.

Tentare patientiam alicuius. 2. de Lege Agr. 32. a

Quousque tandem abutere Catilina patientia nostra: quan-
diu nos etiam furor iste tuus eludet? 1. in Catil. 1. a

Atque hæc cogitatio, quid patientia, quid fortitudine, quid
magnitudine animi dignū sit, non solum animum com-
primit, sed ipsum etiam dolorem nescio quo pacto mitio-
rem reddit. Tuscul. q. lib. 2. 47

Patientia mea bellum alere. 10. fam. 47. in epist. Planci.

Ego Antonium collegam patientia atque obsequio meo mi-
tigauit. in Pis. 3. a

Iam verò quum in eiusmodi patientia turpitudinis, aliena,
non sua satietate obdurisset, &c. 7. Verr. 27. a

Maximè autem hæc ætas à libidinibus arcenda est, exercen-
dæque in labore, patientiaque & animi & corporis. 1. Of-
ficiorum, 172. a

Homines non solum honoribus populi rebusque gestis, ve-
rum etiam patientia paupertatis ornatos. 2. de Leg. Ag. 66. a

Brutus vsus est incredibili patientia. 10. Philip. 274. a

Patibilis.

Quumque omne animal patibile naturam habeat, nullum
est, &c. 3. de Nat. d. 10

Negligenda mors est, patibiles & dolores & labores putan-
di. 4. Tuscul. q. 78. a

ἄσφοξ Græci vocant, id est, morbum, quicumque est motus in
animo turbidus. Tuscul. q. lib. 3. 19

ἄσφοξ, hoc est morbi, motus sunt animi rationi non obtem-
perantes. Tuscul. q. lib. 3. 6

Quæ Græci ἄσφοξ appellant, ego poteram morbos, & id ver-
bum esset è verbo. Tuscul. q. lib. 3. 6

Quoniam quæ Græci ἄσφοξ vocant, nobis perturbationes ap-
pellari magis placet, quàm morbos. Tuscul. q. lib. 4. 9

πατρὸν, orationis genus. Orat. 70

Πατρῶν, vrbs Peloponnesi. 7. fam. 49

Patria.

Patria est, vbiunque est bene. 5. Tusculanarum quæst. 78.
Vox Teucri.

Patria, qua nihil potest esse iucundius. Post reditum in Se-
natu, 204. b

Et eorum eadem terra parens alitrix, patria dicitur. pro Flac-
co, 159. b

Antiquissima & sanctissima parens patria. ad Atticum, li-
bro 9. 180. 4. a

Patria Atheniensis an Lacedæmonius. de Inuent. 50. b

Patria quæ communis est omnium nostrum parens. 1. de
Oratore, 13. a

Patria, deserta per Pompeium, oppressa per Cæsarem. 10. ad
Atticum, 8

Patria non multò secus dulcis est ea quæ genuit, quàm quæ
excepit. 2. de Legib. 5

Hæc est mea & huius fratris mei germana patria: hæc enim
orti stirpe antiquissima sumus: hæc sacra, hæc genus, hæc
multa maiorum vestigia. 2. de Legib. 2

Ac nos id quod maximè debet, patria nostra delectat, cuius

rei tanta est vis, tanta natura, vt Ithacam illam in asperri-
mis saxulis tanquam nidum affixam sapientissimus vir
immortalitati anteponeret. 1. de Orat. 96. a

Patria præponenda est amicitia. 11. familiarium, 47. in epi-
stola Matii.

Omnes omnium charitates patria vna complexa est, pro
qua quis bonus dubitet mortem oppetere, si ei sit profu-
turus. Offic. 1. 83

Si contentio quædam fiat & comparatio, quibus plurimum
tribuendum sit officii, principes sint patria & parentes,
quorum beneficiis maximis obligati sumus: proximi libe-
ri, totaque domus, quæ spectat in nos solos, neque aliud
potest habere perfugium: deinceps bene conuenientes
propinqui, quibuscum cõmunis etiam fortuna plerun-
que est. Offic. 1. 83

Patria agitur. pro Planc. 64. Id est, ius ciuitatis.

Patriæ compos. 3. ad Att. 23

Patriæ conseruator Codrus. de Finib. 139. b

Patriæ libertas vitæ amici anteponenda. 11. fam. 45

Me Q. Catulus parentem patriæ nominauit. in Pis. 4. a

Solum patriæ cum omnibus est charum, tum verò dulce
atque iucundum. 4. in Catil. 88. a

Patriam dicimus eam vbi nati, & illam, qua excepti sumus:
sed necesse est charitate eam præstare, qua Reip. nomen
vniuersæ ciuitatis est, pro qua mori, & cui nos totos de-
dere, & in qua nostra omnia ponere, & quasi consecrare
debemus. 2. de Leg. 4

Chariorem decet esse patriam nobis, quàm nosmet ipsos.
3. de Finib. 99. a

Cuius cum patriam Priem cepisset hostis, admonitus est,
&c. Parad. 117. b

Omnibus qui patriam cõseruauerint, adiuuerint, auxerint,
certum esse in cælo ac definitum locum, vbi beati æo
sempiterno fruuntur. in Somn. Scip. 8. a

Qui contra patriam pugnaverunt. 9. ad Att. 36

Ego arma contra deos patrios arasque & focos, contra pa-
triam tuli. in Ant. 174. b

Patriam seruando euertere. 9. ad Att. 31

Querentibus amicis, vellēntne Clazomenas, in patriam si
quid accidisset, afferri, nihil necesse est, inquit, &c. Tuscul.
quæst. 171. b

Patriam parentem antiquissimam & sanctissimam fame
necare. 9. ad Att. 30

Nam vt peccatum est, patriam prodere, parētes violare, &c.
3. de Finib. 51. a

Patriam reliquit. 16. ad Att. 20

Patriam non seruandam ad reditum nostrum, sed diripien-
dam & inflammandam reliquimus. 8. ad Att. 5

Non patriam, sed prædam putet illa templa & tecta. 7. ad
Atticum, 43

Patriæ duæ Catonis, vna naturæ, altera ciuitatis. Nā quum
esset Tusculi natus, in populi Rom. ciuitatem susceptus
est. Itaque quum ortu Tusculanus esset, ciuitate Roma-
nus, habuit alteram loci patriam, alteram iuris. 2. de Le-
gibus, 4

Potius vita quàm patria carebo. 3. ad Att. 45

Quæ quidem omnia sunt patria Democriti, quàm Demo-
crito digniora. de Nat. d. 1. 84

Non è patria expulsus, sed euocatus. 3. ad Att. 45

Ne in nostra patria peregrini atque hospites esse videamur.
de Orat. 106. b

In patria funditus delenda occupatum esse. Offic. 1. 83

Mortem virgines, regis opinor Erichthei filia, pro patria
contempsisse dicuntur. pro Sest. 13. b

Pro patria, & in patria mori præclarum est. ad Atticum, li-
bro 8. 5

Pro patria nemo bonus dubitat mortem oppetere, si sit ei
profuturus. Offic. 12. b

Patria procul multi suam rem bene gessere & publicam. 7.
familiarium, 16

Patriana.

Vt obtineat id iuris in agris quod ei Patriana ciuitas decre-
uit & dedit. ad Thermum, lib. 13. 54. 3. a

Patricida, Patritius, Patrimonium,
Patrius, Vide Pater.

Patro.

Putasne te posse, quæ C. Verres in Quæstura, quæ in Lega-
tione, quæ in Prætura, quæ Romæ, quæ in Italia, quæ in
Achaia, Asia, Pamphyliaque patrarit: ea quemadmodum
locis, temporibusque diuisa sint, sic criminibus & oratio-
ne distinguere: 1. Verr. 20. a

ἄσφοξ promissa patrauit. tu mandata effice quæ recepisti. ad
Attic. lib. 1. 9. 11. a

Feris iurgia amouento, easque in famulis, operibus patra-
tis, habento. de Legib. lib. 2. 16

Patronus.

Patronus, laudator, aduocatus. pro Cluent. 88. a

In quibusdam ciuitatibus patronus causis publicè consti-
tuitur. pro Mur. 224. b

Hic de causis ego huic causæ patronus extiti. pro Sext. Ro-
scio, 19. b. de Finib. lib. 4. 19

Patronus ærarii. Tuscul. q. lib. 3. 43

Hic patronus, custos, defensor illius prouinciæ. pro Syl. 45

Patronus criminum. pro Syl. 9

Patronus omnium fortunarum ac rationum suarum. 3. fa-
miliarium, 37

Qualis tum patronus iustitiæ fuit contra accuratam ora-
tionem Phil. de Amicit. 25. a

Patronus omnium, & cliens omnium, contraria. 6. familia-
rium, 28. in epist. A. Cecinnæ.

Domi suæ nobilissimus vir, Senatus propugnator, atque il-
lis quidem temporibus penè patronus, &c. M. Drusus oc-
census est. pro Mil. 12. a

Patroni est, nonnunquam verisimile, etiam si minus verum
sit, defendere. 2. Offic. 72

Quis eum vnquam non modò in patroni, sed in laudatoris
aut aduocati loco viderat? pro Cæl. 40. b

Peto à te vt Antonium libertum in patroni eius negotio
tueare. epist. 213. b

Conuentus ille me vnum patronum adoptauit. pro Sest. 4. b

Atqui quinque & triginta tribus patronum adoptarunt. in
Antonium, 207. b

Constituere alicui causæ patronum. pro Mur. 3. a

Dare patronum alicui causæ. 2. de Orat. 155. a

Alicui causæ patronum existere. pro Rosc. Amer. 3. a

Patronum quærere ad iudicium capitis. Tuscul. q. lib. 1. 58

Patrone mi bene vale. 7. fam. 51. in epist. M. Curi.

Hanc tu igitur patrone fœderum & fœderatorum condi-
tionem statuis tuis ciuibus. pro Corn. 59. b

A vestrorum commodorum patrono conscripta hæc lex
est. contra Rull. 81. b

De patrono Marcus est adhibendus: isque diu & multis lu-
cubrationibus commentata oratione. ad Tiron. lib. 16. 35

Nec tam pertinaces habeat patronos. de Finib. lib. 3. 1

Patrona.

Neque prouocationem patronam illam ciuitatis ac vindi-
cem libertatis Populi Romani dari sine nobilium dissen-
sione potuisse. 2. de Orat. 108. a

Patrocinium.

Itaque illud patrocinium orbis terræ verius, quàm impe-
rium poterat nominari. 2. Offic. 37

Patrocinium necopinatum. de Nat. d. 1. 5

Cum in eius bona, fortunas, patrocinium huius imperii im-
missis. pro Domo sua, 217. b

Aut hæc tibi Torquate sunt vituperanda, aut patrocinium
voluptatis repudiandum. 2. de Finib. 107. a

Arripere patrocinium æquitatis. 1. de Orat. 125. a

Patrocinium Academiæ non defuit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 27

Nisi somniorum patrocinium philosophi suscepissent. Di-
uinat. lib. 2. 115

Suscipere patrocinium alicuius desertæ disciplinæ. 1. de Na-
tura deorum, 10. a

Suscipere patrocinium patris. in Ant. 210. b

Patrocinium tueri. 5. fam. 21

Hoc dicendi genus ad patrocinia mediocriter aptum vide-
tur. de Clar. Orat. 174. b

Legitimarum & ciuilium controuersiarum patrociniis sus-
cipere. in Orat. 65. a

Voluptas plurimorum patrociniis defenditur. in Parad. 17. a

Si tuam cõsuetudinem in patrociniis tuendis seruas, P. Va-
tinius cliens aduenit, qui pro se causam dicere vult. Vati-
nius Ciceroni, lib. 5. 9. 1. a

Patruelis, Patruus, Vide Pater.

Patulus, Vide Pateo.

Paucus.

Quum & ego essem vnà, & pauci admodum familiares, in
eum sermonem illum incidere, qui tum ferè multis erat
in ore. de Amic. 2. a

Possit agi, necne, pauci quondam sciebant. pro Mur. 119. b

Quanti paucæ operæ & mercedes fabrorum tulerunt. in
Verrem, 106. b

Generum quæstiones modicæ & paucæ. de Orat. 121. b

Laetationem habuit in populo, nec paucorum iudicium re-
prehensionemque pertimuit. in Orat. 7. a

Qui quum plures erant, paucis nobis exquari non pote-
rant. ad Heren. lib. 4. 171. a

Ad paucos pœna, ad omnes metus peruenit. pro Cluent.
101. a

Paucos ex multis ad ignominiam fortiri. pro Cluent. 101

Paucos tribus ad vsurpandam libertatē vocare. contra Ruf-
lum, 69. b

Pauci nisi è multis eligi non possunt. Tuscul. q. lib. 2. 1

Quàm multa, quàm paucis. 11. fam. 38. Sub. complexus es:
Aperta enim res est, & quotidie nos ipsa natura admonet,
quàm paucis, quàm paruis rebus egeat, quàm vilibus.
5. Tuscul. q. 145. a

Ecce autem repente his diebus paucis, comitiis Consulari-
bus factis. 2. Verr. 11. a

Paucis interpositis diebus iterum rediit. de Claris Orato-
ribus, 43

Paucis diebus eram missurus domesticos tabellarios. ad
Curionem, lib. 2. 6. 7. a. Id est, intra paucos dies.

Spero paucis mensibus opus Diphili perfectum fore. ad Q.
frat. lib. 3. 17. 4. a

Pauculus.

Quintum Volusium tui Tiberii generū, certum hominem,
sed mirificè abstinentem, misi in Cyprum, vt ibi paucu-
los dies eisset. ad Att. lib. 5. 110. 5. a

Paucitas.

Paucitas in partitione seruat, si genera ipsa rerum po-
nuntur, neque permittē cum partibus implicantur. 1. de
Inuentione, 47

De pantheris, per eos qui venari solent, agitur mandato
meo diligenter: sed mira paucitas est, & eas, quæ sunt, val-
de aiunt queri, quod, &c. ad Cæl. lib. 2. 10. 4. a

Amicorum paucitas. Antequam iret in exil. 7. a

Paucitas militum. 15. fam. 4

Quanta oratorum sit, semperque fuerit paucitas, iudicabit.
1. de Orat. 5. a

Definita numero & paucitate genera. 2. de Orat. 79. a

Ex paucitate eius decem ad me transferunt. 10. famil. 31. in
epist. Planci. Id est, ex paucis equitibus eius.

Vt de reliquorum paucitate publicè diceret. 5. Verrina-
rum, 68. a

Paucio.

Animus pauet apud consilium illud pro reo dicere. 5. Phi-
lippicarum, 172. a

Pauens.

-nauem vt horrisono freto
Noctem pauentes timidi adnectunt nauitæ. 2. Tuscul. q. 41. a

Pauor.

Pauor sapientiam mihi omnem ex animo expectat. 3. de
Orat. 85. & 121. a. 3. Tuscul. 30. a

Pauimentum.

Compositæ arte pauimento lexes. 3. de Orat. 94. a

Pauimenta marmorea. 2. de Leg. 1

Natabant pauimenta vino: madebant parietes. 2. Philippi-
carum, 103. a

Facere pauimenta. Quint. frat. lib. 3. 17. 2. a

Pauimenta & porticus habet villa. *Quint. frat. lib. 3.1*
Pauimentatus.

In palatio pulcherrimo prospectu porticum cum clauibus pauimentatum trecentum pedum concupierat. *pro Domino sua, 89*

Paulo.

Sed quia quum pascuntur, necesse est aliquid ex ore cadere, & terram pauire, terripauium primò, post terripodium dictum est: hoc quidam iam tripodium. *2. de Diuin. 57*

Paulatim, Paulisper, Paulo, Paululum, Paulum, Vide Parum.

Paulus.

Paulus Æmylius C. Luscinio familiaris, bis vnà Consules & collegæ in Censura. *Lael. 37*

Paulus Perſa (Macedonum regi) deprecanti ne in triumpho duceretur, in tua id, inquit, potestate est. quo dicto, voluit significare, illum potestatem habere semetipsum intermendi. *Tusc. q. lib. 5.84*

Paulus omni Macedonum Gaza, quæ fuit maxima, potitus est. *Offic. 2.112*

L. Paulus à Vectio indice per Vatinium in concionem producto nominatus. *in Vatin. 19*

L. Pauli laus. *in Catil. 93*

L. Pauli triumphus de Perſe. *pro Mur. 29*

Paulum Cannæ sustulerunt. *3. de Nat. d. 59*

Pauo.

Alia autem nullam ob vtilitatem quasi ad quandam ornatum, vt cauda pauoni, plumæ versicolore columbis, viris mammæ atque barba. *3. de Finib. 29.a*

Plures pauones confeci, quàm tu pullos columbinos. *9. familiarium, 44*

Pauor, Vide Pauco.

Pauper.

M. Manlius patrum nostrorum memoria pauper tandem fuit: habuit enim ædiculas in Carinis, & fundum in Labicano. *in Parad. 64.a*

Ex paupere diues factus. *in Vat. 35.b*

Non modò non copiosi ac diuites, sed etiam inopes ac pauperes existimandi sunt. *in Parad. 66.a. De improbis & auaris.*

Paupertas.

Paupertas, ignobilitas, humilitas. *Tusc. q. 234.b*

Paupertas si malum est, mendicus beatus nemo esse potest. *de Finib. 144.b*

Paupertas diuitiis inter homines æqualis esse debet. *2. de Legibus, 26*

Paupertas deorum aditù arcenda est, sumptu ad sacra adhibito. *2. de Legibus, 26*

Paupertas orationis. *4. fam. 10*

Causam paupertatis defendere. *5. Tusc. q. 144.a*

Homo non solum honoribus populi, verum etiam patientia paupertatis ornatus. *2. de Leg. Agr. 66.a*

Paupertatis vna eademque vis est. *Tusc. q. lib. 3.48*

Itaque istam paupertatem, vel potius egestatem ac mendicitatem tuam nunquam obscure tulisti. *in Parad. 57.a*

Qui propter paupertatem sues pasceret. *Offic. 40.b*

Vt de paupertate nonnunquam, cuius onus disputando leuamus, docentes quàm parua & quàm pauca sint. quæ natura desyderet. *3. Tusc. q. 94.a*

Pausanias.

Pausanias, Lentuli libertus, accensus meus. *3. fam. 18*

Pausanias & Lyſander, quorum rebus gestis quanquam imperium Lacedæmoniorù dilatatum putatur, tamen ne minima quidem ex parte Lycurgi legibus & disciplinæ confecti sunt. *Offic. 1.107*

Pax.

Pax, est tranquilla libertas. *2. Philip. 109.a*

Pax & cõcordia cæteris gignetur, cum iam domesticis non infideat, sed publicè prouidenti impatiatur. *in Ant. 193.b*

Quæſo (inquit) ne me è somno excitetis, & pax sit rebus, audite cætera. *in Somn. Scip. 8.a*

Nihil est aliud in fœdere, nisi vt pia & æterna pax sit. *pro Corn. 28.a*

Pax denique per eum cum præstantissimis ciuibus confirmata est. *in Ant. 153.b*

Tibi data est summa pax, summa tranquillitas. *ad Quint. frat. lib. 1.1.8.a*

Macedonia à Barbaris, quibus est propter auaritiã pax erepta, vexatur. *de Prouinc. 3.a*

Cum his ficta pax, non erit pax, sed pactio seruitutis. *12. Philip. 328.a*

Pax vel iniusta vtilior est, quàm iustissimum bellum. *7. ad Atticum, 49*

Pax victoria non pactione parienda est. *10. fam. 11*

Pax placidissima. *Tusc. q. lib. 5.36*

Pax in quo sit. *10. fam. 12*

Mihi pacis auctori quò Martis signum? *7. fam. 41*

Pacis campi. *4. ad Heren. 157*

Comes pacis & otii socia eloquentia. *de Clar. Orat. 22*

Conditio pacis quæ est, in qua ei, cum quo pacem facias, nihil concedi potest. *12. Philip. 326.a*

Pacis defensor. *4. fam. 11*

Pacis fundamenta. *1. Philip. 1*

Nummarius interpres pacis & concordia non probatur. *pro Cæl. 38.b*

Pacis mandata mihi das ad Cæsarem. *8. famil. 48. in epistola Cælii.*

Nomen pacis dulce, & res ipsa salutaris. *2. Philip. 109.a*

Pacis dulcissimum & pulcherrimum nomen. *in Ant. 241.b*

In spem pacis venire. *ad Att. lib. 9.186.2.a*

Summa tranquillitas pacis & otii. *1. de Leg. Agr. 15.a*

Paci, quæ nihil habitura sit insidiarum, semper est consulendum. *Offic. 1.53*

Pacem accipere. *5. fam. 63*

Ad pacem deprecandam miserat legatos. *12. fam. 52*

Quum sententia Senatus inclinaret ad pacem & fœdus faciendum cum Pyrrho. *de Senect. 15.a*

Equidem ad pacem hortari non desino, quæ vel iniusta vtilior est, quàm iustissimum bellum in ciuibus. *ad Atticum, lib. 7.133.4.a*

Pacem quanuis iniqua conditione cupiebam. *6. fam. 13*

Conciliare pacem inter aliquos. *epist. 160.b*

Pompeius pacem maritimam confecit. *pro Flac. 152.b*

Pacem constituere. *pro Rosc. Amer. 13*

Pacem esse cupere. *pro Ligar. 11*

Ego pacem cum M. Antonio esse nolo. *in Ant. 210.b*

Pacem inhonestam cum Gallis fecit C. Pompeilius. *1. ad Herennium, 27*

Consules nostri pacem cum Samnitibus fecerunt. *de Offic. 2*

Inter pacem & bellum nihil medium. *8. Philip. 236*

Pacem haberemus quæ erat facta per obsidem puerum M. Antonii filium. *2. Philip. 93.a*

Poteritis igitur exploratam habere pacem, quum in ciuitate Antonium videatis, vel potius Antonios? *7. Philippicarum, 227.a*

Spero etiam in præsentia pacem nos habere. *ad Atticum, lib. 7.133.2.a*

Ab Ioue Optimo Maximo, cæterisque diis, &c. pacem & veniam peto, precorque, &c. *pro Rab. perd. rco. 3.a*

In bellis gerendis ab diis immortalibus pacem & veniam petere. *pro Fonteio, a*

Etenim vt circumſpiciamus omnia, quæ populo grata atque iucunda sunt, nihil tam populare, quàm pacem, quàm concordiam, quàm otium reperiemus. *1. de Leg. Agr. 14.a*

Pacem retinere. *8. ad Att. 37*

Cum his pacem seruabit Antonius? *7. Philip. 230.a*

Et vos vt tutam, tranquillamque pacem traheretis, mea perfecit vigilantia. *Antequam iret in exil. 8.a*

Nos illud quidem cum pace agemus. *5. Tusc. q. 121.a*

L. Sylla Mithridatem, &c. cum pace dimisit. *pro Mur. 30.a*

De pace Pyrrhi agere. *1. Philip. 8*

De pace sentio simulationem esse apertam, parari autem bellum acerrimè. *10. ad Att. 4*

Tu esses vnus profectò, qui & meo iudicio, & omnium vix vllam cæteris oratoribus (pace horum dixerim) laudem reliquisti. *1. de Orat. 38.a. 3. de Legib. 32*

Pace magistri dixerim. *Fat. 4*

Cuius ego iudicium (pace tua dixerim) lögè antepono tuo. *5. Tusc. q. 9. & 3. de Legib. 27*

Atque vt in perpetua pace esse possitis, prouidebo. *3. in Catilinam, 72.a*

In pace & otio copias parare. *pro Cecin. 24.a*

Pace iniqua. *7. fam. 12. Id est, pacis iniqua conditione.*

Qui vt pace vteretur, vim argenteam dederunt. *de Prouinc. Conf. 3.a. 7. ad Att. 55*

Pacificatio.

Quod quæris ecquæ spes pacificationis sit, quantum ex Pompeii multo & accurato sermone perspexi, ne voluntas quidem est. *ad Att. lib. 7.31*

Respondit se non dubitare, quin & opem & gratiam meam ille ad pacificationem quereret. *ad Att. lib. 9.181.19.a*

In pacificatione se interponere. *10. fam. 59*

Pacificator.

Pacificator cum librariolo suo videtur obiisse legationem. *15. ad Atticum, 16*

Iam enim illum emptum pacificatorem perorasse puto, iam actum aliquid esse in confesù Senatorum. *ad Atticum, lib. 10.1*

Primum igitur scito, me primum non esse rogatum sententiam, præpositumque esse nobis pacificatorem Allobrogum. *ad Att. lib. 1.25*

Pacificatorius.

Posteaquam nos pacificatoria legatione implicatos putant. *12. Philip. 310. Id est, quæ pacem fieri petebat.*

Pacificus.

Ecquæ pacifica persona desyderetur, an in bellatore sint omnia. *ad Att. lib. 8.41*

Paco.

Pacare Amanum, & perpetuum hostem ex eo monte tollere, agere perrexi. *ad Catonem, lib. 15.17*

Pacatus.

Huic inquam tali viro, quem nos Senatusconsulto collaudarimus, poteritne pacatus esse Antonius? *7. Philippicarum, 232*

Pacata nequitia. *5. Philip. 181*

Ciuitates non modò pacatæ, verum etiam sociorum atque amicorum ad vim atque arma confugient. *3. Verrinarum, 54.a*

Pacatæ gazæ, quæ longa pace collectæ sunt. *pro Sest. 80*

Si denique Cn. Pompeio, quod terra marique hostes reddidit pacatos: sic nunc in meis calamitatibus aliquam ferte opem diuinam, vt sæpe multorum in periculis fecistis, sic nunc in meis miseriis diuinum aliquod auxilium & numen ostendite. *Antequam iret in exil. 16.a*

Sed & huius oratio in philosophia translata, pugnacior (vt ita dicam) videtur, & illorum in iudicia pacatior. *de Claris Oratoribus, 63.a*

Prouincia pacatissima. *pro Lig. 2.a*

Paxillus.

Quomodo enim vester Axilla Ala factus est, nisi fuga literæ vastioris: Quam literam etiam è maxillis, è taxillis, & vexillo, & paxillo, consuetudo elegans Latini sermonis euellit. *in Orat. 86.a*

Pecco.

Non multa peccas, inquit ille, &c. At ego te verissimè dixerim peccare nihil. *pro Mur. 55.a*

Empedocles multa alia peccat. *de Nat. d. 7.b*

In hoc eodem peccat Hieronymus. *de Finib. 71.b*

Eadem ferè peccat paucioribus verbis Xenophon. *de Nat. deorum, 1.24*

Peccat magis ineptiis, quàm improbitate. *13. fam. 3*

Nemo peccat, nisi assensione. *Acad. q. edit. 1. lib. 2.38*

In eam partem potius peccant quæ est cautior. *pro Rosc. Amer. 33.a*

Peccaui, sceleratè que feci. *1. ad Quint. frat. 50*

Si quid in te peccaui, ac potius quoniam peccaui, ignosce: in me enim ipsum peccaui vehementius. *ad Atticum, libro 3.55.6.a*

In his si qui errauerunt, hominum coniectura peccaui. *de*

Natura deorum. *28.b*

Vt enim si grammaticum se professus quispiam barbarè loquatur: aut si absurdè canat is, qui se velit haberi musicum, hoc turpius sit, quòd in eo ipso peccet, cuius proficetur scientiam: sic, &c. *2. Tusc. 18.a*

Hunc denique ipsum pertulissent, si humano modo, si vſitato more, si denique vno aliquo in genere peccasset. *4. Verrinarum, 6.a*

Peccare, est tanquam transire lineas. *Parad. 23*

Nuquam igitur est vtile peccare, quia semper turpe: & quia semper honestum est virum bonum esse, semper est vtile. *3. Offic. 84*

Vt ipsum, quòd maneam in vita, peccare me existimem. *Figulo, lib. 4.13.5.a*

Peccare in alium, & peccare in se. *3. ad Att. 23*

Peccare in ratione vitæ. *Tusc. q. lib. 2.9*

Peccare in Repub. *ad Att. 98.b*

Peccare mihi apud te in scribendo licet. *13. fam. 34*

Peccare nemini licet. *Tusc. q. lib. 5.41*

Suauitatis causa peccare vt liceret, impetratum est à consuetudine. *in Orat. 89*

Peccare principes tantum mali non est (quanquam est hoc malum per se ipsum magnum) quantum illud, quòd per multi imitatores principum existunt. *3. de Legib. 29*

Peccare mihi interdum videor, id faciens: interdum peccaturus esse, nisi faciam. *12. ad Att. 16*

Peccasse mihi videor qui à te discesserim. *16. fam. 2*

Peccatur.

Decori ignoratione in poematis sæpissimè peccatur. *in Oratore, 39.a*

Num igitur dubium est, quin si in re ipsa nihil peccatur à superioribus, verbis illi commodius vtuntur? *4. de Finibus, 93.a*

Perturbatione rationis atque ordinis peccatur, quicquid peccatur. *in Parad. 32*

Quo in genere etiam in Repub. multa peccantur. *1. Officiorum, 49.a*

Magno tuo periculo peccabitur in hoc iudicio, maiore quàm putas. *7. Verr. 137.a*

Peccandi nulla omnino causa est. *de Finib. 1.41*

Peccans.

Multa alia peccans. *de Nat. d. 1.22*

Peccatum.

Peccatum est prodere patriam. *3. de Finib. 51.a*

Non meo vitio sit hoc quidem tempore (à te enim est peccatum) vt me ista epistola nihil conſoletur. *ad Attic. libro 11.224.11.a*

Si gladium quis apud te sana mente deposuerit, repetat infaniens: reddere, peccatum sit: non reddere, officium. *3. Officiorum, 128.a*

Peccatum meum corrigi non potest. *11. ad Att. 33*

Nostrum quidem si est peccatum, in eo est quòd, &c. *ad Atticum, lib. 7.123.14.a*

Omne peccatum, imbecillitatis & inconstantia est. *de Finibus, lib. 4.73*

Oratoris peccatum si quod est animaduersum, stultitia peccatum videtur. *1. de Orat. 61*

Peccati causa sæpe pecunia. *2. ad Heren. 33*

Excusatio peccati nulla est, si amici causa peccaueris. *de Amicit. 53.a*

Vir sapientissimus, atque haud scio an omnium præstantissimus, peccatum suum quod celari posset, confiteri maluit, quàm hære in Repu. religionem. *2. de Natura deorum, 9*

Peccatum non excusat amor. *2. ad Heren. 57*

Peccatum non excusat iracundia. *2. ad Heren. 57*

De quibus memini mihi è te Myrina literas esse allatas, non mei errati, sed tui, in quo peccatum videbatur esse, si modò erat, fratris tui & Tullii. *Rufo, lib. 5.60*

Ne illud quidem animaduertebas, eiusmodi fore hoc peccatum tuum, quod tu negare posses: in tabulas enim retulisti. *3. Verr. 103.a*

Sic inter reatè factum atque peccatum, officium & contra

officium, media locabat quædam: rectè facta sola in bonis actionibus ponens. 1. Acad. 53. a. & de Finib. 10. 4. b

Præter culpam ac peccatum, qua semper caruisti & carebis, homini accidere nihil posse, quod sit horribile aut pertimescendum. Mescinio, lib. 5. 216. 14. a

Nemo ita in manifesto peccato tenebatur, vt quum impudens fuisset in facto, tum impudentior videretur, si negaret. 4. Verr. 139. a

Cum eo, quod sine peccato meo fiat. 6. ad Att. 8

Vita & peccata. 2. Philip. 61. a

Peccata quoniam ex vitis manant, sint æqualia necesse est. Parad. 27

Peccata ea sunt animaduertenda maximè, quæ difficillimè præcauentur. pro Rosc. Amer. 68

Peccata non rerum euentis, sed vitis hominum metienda. Parad. 23

Peccata paria, iuxta Stoicos. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 124

At leue delictum est, omnia peccata sunt paria. pro Murena, 139. b

Peccata esse paria quomodo probent Stoici. de Fin. lib. 4. 72

Quam facultatem mihi multitudo istius vitiorum peccatorumque largitur. in Ant. 169. b

In iis perniciosus est error, qui existimant libidinum peccatorumque omnium patere in amicitia licentiam. de Amicitia, 111. b

Sic ego decem annorum peccata recordans, &c. succensibam. ad Att. lib. 9. 173. 4. a

Supplicia peccatis, præmia rectè factis extent. 3. de Natura deorum, 64

Scio nos multis nostris peccatis in hanc ærumnam incidisse. ad Att. lib. 3. 54. 2. a

Id quantis nostris peccatis vitis que euenerit, non possum sine molestia cogitare. ad Att. lib. 8. 165. 2. a

Pectus.

Quod proprium est Catilinæ de eius delectu, imò verò de amplexu eius, ac sinu, quos pexo capillo nitidos, aut imberbes, aut bene barbatos videtis. 2. in Catil. 42. a

Pectus.

Onerandum, complectendumque pectus maximarum rerum & plurimarum suauitate, copia, varietate. 3. de Orat. 67. a

In amicitia nisi (vt dicitur) apertum pectus videas, turmque ostendas, nihil fidum, nihil exploratum habeas. de Amicitia, 80

Ad pectus aduolare. 15. fam. 44

Amicus per se amator toto pectore, vt dicitur. 1. de Legibus, 73. a

Te vehementer etiam atque etiam rogo, magis quam à me vis aut pateris te rogari, vt hanc cogitationem toto pectore amplectare. ad Att. lib. 12. 45

Toto pectore, vt dicitur, cogitare aliquid. Tuscul. quæst. libro 2. 50

Incumbe toto pectore ad laudem. Planco, lib. 10. 21

De Scapulanis hortis toto pectore cogitemus. ad Attic. libro 13. 270. 1. a

Pecuaria, Pecuarium, Vide Pecus.

Peculium.

Hic Diognetus, qui ex publicis vestigalibus tanta lucra facit, vicarium nullum habet, nihil omnino peculii. 5. Verinarum, 74. a

An eorum seruitus dubia est, qui cupiditate peculii nullam conditionem recusant durissimæ seruitutis? in Parad. 49. a

Homines, posteaquam reus factus est, alii redditi, alii etiam nunc retinentur, peculia omnium vicariique retinentur. 3. Verr. 65. a

Peculiaris.

Exoritur peculiare edictum repentinum, Nequis frumentum de arca tolleret, antè quam cum Decumano pactus esset. 5. Verr. 28. a. Id est, ad aliquod tempus proprium.

Hoc verò mihi peculiare fuerit, hic etiam isto frui. Quint. frat. lib. 1. 12. 4. a

Venio ad Lysaniam, peculiarem tuam Deciane testem. pro Flacco, 40. a

Quid peculiarem habes aliquam Siciliam, quæ tibi ex alio

genere frumentum suppeditet. in Verr. 186. b

Peculator.

Neque enim de sicariis, veneficis, testamentariis, furibus, peculatoribus hoc loco differendum est. 3. Offic. 95. a

Peculatus.

Certissimus peculatus. 5. Verr. 142. a

Cum pecuniam publicam auerterit, num fraude poterit carere peculatus? in Ant. 241. b

Si quis peculatus accusetur, quòd vasa publica de loco priuato dicitur sustulisse. ad Heren. 4. b

Damnari peculatus, & damnari pecuniæ publicæ. pro Flacco, 33. a

Erunt etiam forraste Iudices, qui illum eius peculatum vel acerrimè vindicandum putent: quòd, &c. 3. Verr. 7. a

An de peculatu facto, de tabellario incenso longa oratio exprimenda est? pro Rab. 91. b

De sicariis, de veneficiis, de peculatu inficiari necesse est. Orat. 118. b

Peculatus.

Balbus planè bene peculiatus. 10. familiarium, 70. in epistola Af. Pollionis.

Pecunia.

Pecunia rex appellatus. de Arusp. resp. 26

Pecunia, effectrix est multarum & magnarum voluptatum. de Finib. lib. 2. 47

Cur pecunia sacrorum molestia liberaretur, inuenta est ratio. 2. de Legib. 49

Pecunia, nerui belli. 5. Philip. 166

Pecunia, de fundo, aut aliis bonis. 4. ad Heren. 193

Alia ob eam rem præposita dicuntur, quòd ex se aliquid efficiant, vt pecunia. 3. de Finib. 85. a

Pecunia omnium dignitatem exæquat. 4. ad Att. 37

Pecunia iacet. pro Rosc. Com. 2

Pecunia ad peccandum impellit. 2. ad Heren. 33

Pecunia aduentitia. 1. ad Att. 62

Erat enim curata nobis pecunia Valerii mancipis nomine. epist. 75. & 28. b

Iubet lex Iulia persequi ab iis, ad quos ea pecunia, quam is accepit, qui damnatus sit, peruenerit. pro Rab. 12. 4. b

Pecunia grandis. 5. ad Att. 52

Parta legibus & contra leges pecunia. 2. de Finib. 91. a

Plena & præclara pecunia. pro Rosc. Amer. 4. a

Quærenda vel cum periculo pecunia. 2. de Finib. 91. a

Pecunia grauiissimis certissimisque monumentis testata. 5. familiarium, 58

Pecunia patriam. ad quem morte eius peruenerit, ei sunt sacra eius adiuncta. 2. de Leg. 46

Pecunia fortunæque Sext. Roscii. pro Sext. Rosc. 19. b

Ipse amplissimæ pecuniæ sit dominus, qui, &c. pro Sext. Rosc. 13. a

Nulla pecuniæ conditio te ab summa integritate continentiaque deduxerit. 1. ad Quint. frat. 6

In quibus autem maior est animus, in iis pecuniæ cupiditas spectat ad opes, & ad gratificandi facultatem. Officiorum, 1. 37

Pecuniæ & gratiæ debitiō dissimilis. pro Planc. 55. & Post redit. ad Quirit. 19

Cuius pecuniæ dies fuisset, verus exceptio. 1. de Orat. 82

Pecuniæ dulcedine captus. 11. fam. 47. in epist. Matui.

Pecuniæ multa genera sunt. Top. 13

Pecuniæ hæreditas. pro Domo sua, 28

Pecuniæ magnitudine, senectus à solitudine vindicatur. 1. de Orat. 132

Pecuniæ modus non æstimatione census, verum victu atque cultu terminatur. Parad. 64

Pecuniæ obligatio. ad Brut. 58

Si maior pars pecuniæ legata est. 2. de Leg. 79. a

Pecuniæ publicæ incredibiles angustia. 12. fam. 63

Pecuniæ publicæ condemnari. pro Flacco, 34

Pecuniæ, quam desideras, ratio potest haberi. 11. familiarium, 24

Vias pecuniæ norunt Græci, & omnia pecuniæ causa faciunt. Quint. frat. lib. 1. 12

Annuerare pecuniam alicui. 1. Verr. 30. a

Pecuniam pedibus compenari. pro Flac. 56

Pecuniam conciliare mihi. 6. ad Att. 17

Pecuniam conficere. 4. in Verr. 133

Conficere pecuniam de vestigalibus. 2. de Lege Agraria, 44. a

Pecuniam sacris patriam. mortui coniungi pontifices voluerunt: iisdemque ferias & ceremonias adscribendas purant. 2. de Legib. 47

Nihil honestius magnificentiusque, quam pecuniam contemnere, si non habeas: si habeas, ad beneficentiam liberalitatemque conferre. Offic. 1. 97

Curare nomine alterius nobis pecuniam. Rufo, libro 5. 20. 10. a

Pecuniam publicam domi custodiunt: minores magistratus. 3. de Legib. 5

Apud publicanos deponere pecuniam. 5. fam. 60

Pecuniam frustra dissipare. 1. ad Qu. frat. 54

Vt etiam ostenderet philosophum, si ei commodum esset, pecuniam facere posse. de Diuinat. 103. b. & 4. in Verrem, 12. 92. & 94

Erigere, capere, & imperare pecuniam. in Pis. 29. a

In alienam pecuniam tam plenam atque præclaram inuasit nullo iure. pro Sext. Rosc. 4

Pecuniam alicui occupare. pro Flac. 40

Quantam pecuniam militibus in singulos Cæsar pollicitus sit, tantam dari placet. 5. Philipp. 203. a

Pecuniam recipere. in Rull. 53

Redigere pecuniam ex bonis alterius. 1. Verr. 30. a

Pecunia sibi conciliare legiones. 12. fam. 50

Sacra cum pecunia pontificum autoritate nulla lege coniuncta sunt. 2. de Legib. 49

Pecunia emptus vir. 16. ad Att. 37

Pœna capitis cum pecunia nunquam iungi solita. pro Domo sua, 36

Malè se res habet, cum quod virtute effici debet, id tentatur pecunia. Offic. 2. 29

Ad quos eiusdem morte pecunia venerit. 2. de Legib. 77. a

Pecuniæ maximæ describuntur. 12. fam. 2

Breui ad maximas pecunias venturus est. 2. de Orat. 150. a

Pecunias Prætorum in prouincia cepisse arguere. 1. de Finibus, 18

Pecunias creditas debitoribus condonare. Offic. 2. 115

Pecunias municipiis imperare. 16. ad Att. 24

Nondum commemoro exactas pecunias, non captas, non imperatas. in Pis. 87. b

Pecuniosus.

In fortuna quæritur, seruus sit an liber, pecuniosus an tenuis, &c. 1. de Inuent. 53. a

Copius rei familiaris locuples & pecuniosus. pro Rosc. Comædo, 26. a

Mirari quòd Apollonius homo pecuniosus tandiu ab isto maneret integer. 7. Verr. 13. a

Quæro igitur vnde iste tam pecuniosus factus est. ad Herennium, 31. b

Pecuniosa mulier. pro Cluent. 95. a

Pecuniosum hominem, quanuis sit nocens, neminem posse damnari. 2. Verr. 1. a

Nocentes & pecuniosos rei. Parad. 58. a

Pecuniosissimus Syracusanorum. 4. Verr. 23. a

Pecuniarius.

Pecuniaria difficultas. 10. ad Att. 46

Pecuniaria res. pro Quint. 47

Neminem voluerunt maiores nostri non modò de existimatione cuiusquam, sed ne pecuniaria quidem de re minima esse iudicem, nisi qui inter aduersarios conuenisset. pro Cluent. 95. a

Nodus est inopia rei pecuniariæ. ad Brutum, 59

Pecus, oris.

Antonius cædit greges armentorum, reliquique pecoris, quodcumque nactus est. 3. Philipp. 146. a

Depascuntur à pecore agri publici. 2. de Orat. 157. a

Multa in mancipiis, multa in pecore, &c. contra Rull. 73. b

PECUS, CUDIS.

Pecudis & hominis idem bonum esse censent Epicurei, nempe voluptatem. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 5

Consilio istius pecudis vti volebam. in Pis. 14. a

Istius impurissimæ atque intemperantissimæ pecudis sordes. in Pison. 95. b

Contraque vt tardam aliquam & languidam pecudem ad pastum, & procreandi voluptatè, hi hoc diuinum animal ortum esse voluerunt. 2. de Finib. 67. a. 2. de Legib. 66. a

Sus verò quid habet præter escam? &c. Qua pecude, quòd erat ad vescendum hominibus apta, nihil genuit natura fecundius. 2. de Nat. deor. 239. a

Expertes rationis pecudes. 2. Offic. 15. a

Si homines sunt illi potius, quam pecudes, &c. in Ant. 216. b

Ista non modò homines, sed ne pecudes quidè. in Cat. 108. b

Expertes rationis sunt equi, boues, reliquæ pecudes. Officiorum, 35. b

Sequuntur sui generis greges pecudes, vt bos armenta. ad Atticum, lib. 7. 29

Non modò homines, verum etiam pecudes sciebant. ad Atticum, 12. b

Tum multitudinem pecudum partim ad vescendum, partim ad cultus agrorum, partim ad vehendum, partim ad corpora vestienda. Tuscul. q. lib. 1. 56. & 57

Pecudibus mutis præesse. 1. ad Qu. fr. 18

Agnum inter pecudes aurea clarum coma. de Nat. d. 73. b

Pecudes perspicuum est partim esse ad vsum hominum, partim ad fructum, partim ad vescendum procreatas. 1. de Legib. 19

In promptu habere quantum natura hominis pecudibus reliquisque bestiis antecedit. Offic. lib. 1. 147

Pecuda, in neutro gen.

Quum adhibent in pecuda pastores. 4. de Republica, a

Pecudarius, substantiuum.

Postulo mihi respondeat qui sit iste Verrutius, mercator, an arator, an pecuarius. 4. Verr. 137. a

Vt non solum Tetrarcha nobilis, sed optimus paterfamilias & diligentissimus agricola, & pecuarius haberetur. pro Deiotaro, 19

Aratores, pecuarii, coloni, &c. pro Font. 276. b

Quapropter de istius prætura Siciliensi non recuso, quin ita me audiat: vt si cuiquam generi hominum siue Siculorum, siue nostrorum ciuium, siue cuiquam ordini, siue aratorum, siue pecuarius, siue mercatorum probatus sit, &c. 4. Verr. 11. a

Pecuarius.

Erat ei pecuaria res ampla & rustica, sanè bene culta, & fructuosa. pro Quint. 7

Pecuaria.

Nam quum in sylua sua ita facta cædes esset, notique homines interfecti, insimulareturque familia, partim etiam liberi societatis eius quæ pecuaria de P. Cornelio, L. Mummiō censoribus redemisset, &c. de Clar. Orat. 42. a

Cum canes fungantur officiis luporum, cuiam præsidio pecuaria credemus? ad Heren. lib. 4. 202

Pecuaria redimere. Brut. 41

Pedalis, Pedarius, Pedester, Pedetentim, Pedissequa, Pedissequus, Peditatus, Vide Pes.

Pedius.

Quæ Pedius, cum C. Plancio & Laterensi ædilitatem petiit. pro Plancio, 14

Peduceus.

L. Peduceus. pro Flacco, 54

S. Peduceus Sex. F. tum doctus, tum omnium vir optimus & iustissimus. de Finib. lib. 2. 49

Sext. Peduceus in iudicando libertissimus. 3. in Verr. 12

Sext. Peduceus de prouincia Sicilia optimè meritis. 6. in Verrem, 125

Sext. Peducei Prætura Siciliensis diligentissima atque innocentissima. 5. in Verr. 186

Pegasus.

O hominem fortunatum, qui eiusmodi nuntios, seu potius pegafos habeat? pro Quint. 54. a

Pegmata.

Nihil venustius quam illa tua pegmata. postquam misit libros, illustrarunt valde. ad Att. lib. 4. 77. 2. a

Peiero.

Eos omnes, Censores, quoad quisque eorum vixit qui peierassent, in ærariis reliquerunt. 2. Offic. 62. a

Vbi semel quis peierauerit, ei credi postea, etiam si per plures deos iuret, non oportet. pro Rab. Posth. 21. a

Non enim falsum iurare, peierare est: sed quod ex animi tui sententia iuraris, sicut verbis concipitur more nostro, id non facere, periurium est. 3. Offic. 145

Peierare conceptis verbis. pro Cluent. 43. b

Peierare consuevit qui mentiri solet. pro Rosc. Comœd. 27

Pecior, Vide Malus.

Peircæum.

Peircæo eloquentia euecta, omnes peragravit insulas. Brut. 25

Πειραῖο Græcis, Latinis Suada. Brut. 29

Pelagus.

Feruet æstu pelagus. 3. de Orat. 86. a. Ex Pacuio. Pelagus. de Finib. 66. b

Pelignus.

C. Accius Pelignus. ad Att. 121. & in Vat. 36. b

Pelius.

Quo loco possum dicere id quod vir clarissimus M. Crassus, quum de aduentu regis Ptolemæi quereretur, paulò antè dixit, Vtinam ne in nemore Pelio. pro Cælio, 13. a

Pella, vrbs. ad Att. 42. b

Pellex.

Sed tu omnium mensarum affecla, omnium cubiculorum in ætate pellex, & idem postea adulter, omnis ordinis turpitudinis es & ciuiliis belli memoria. in Sallust. 13. a

Ab hac indole iam illa matura, Vxor generi, nouerca filii, filia matris pellex, tibi iucundior atque obsequetior, quam parenti par est. Sallust. in Ciceronem, 1. a

Pellicatus.

Dionysius ab vxore est propter pellicatus suspicionem interfectus. 2. Offic. 35. a

Filia quæ non solum illo communi dolore muliebri, in eiusmodi viri iniuriis angeretur, sed nefarium matris pellicatum ferre non posset. pro Cluent. 9. a

Pelliceo.

Maiorem partem sententiarum sale tuo & lepore, & politissimis facietis pellexisti. 1. de Orat. 125. a

Animum adolescentis nondum consilio ac ratione firmatum, pellexit iis omnibus rebus, quibus illa ætas capi ac deliniri potest. pro Cluent. 9. a

Mulierem imbecilli consilii ad sese pellicere. pro Flac. 56

Pellis.

Petebant pellem inauratam arietis. Tusculan. quæstion. lib. 1. 38. vellus aureum, quod præconio poetarum est cantatissimum.

Quam tu nunquam in somnis quidem vides, nisi cum pelle caprina, cum hasta, cum scutulo. 1. de Natura deorum, 111. a

Cum omni totius prouinciæ pecore compulso, pellium nomine, omnem quæstum illum domesticum paternumque renouasti in Pison. 69. a

Vt non multum imperatori sub ipsis pellibus otii relinquatur. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 4. καὶ μετανοῦσαν, pro castris & tentoriis, quæ olim ex pellibus fiebant.

Pellicula.

Atque ille homo eruditissimus ac Stoicus, stravit pelliculis hædinis lectulos punicanos, & exposuit vasa Samia. pro Murena, 69. a

Pello.

Cum lapidibus optimos viros foro pellis. de Aruspicum responsis, 52. b

Imago illorum me aliqua pellit? Diuinat. lib. 2. 106

Longi sermonis initium pepulisti inquam Attice, remque commouisti noua disputatione dignam, quam in aliud tempus differamus. de Clar. Orat. 165. a

Species enim vtilitatis animum pepulit eius. Offic. 3. 54

Quamquam enim nulla me ipsum priuatim pepulit insignis iniuria. ad Nigidium, lib. 4. 13. 4. a

Hæc me domo mea pellet. pro Domo sua, 85. a

Quemadmodum prima visa nos pelleret, deinde appetitio ab his pulsa sequeretur. 4. Acad. 59

Quod quum animos hominum, auresque pepulisset, vt intelligi posset, id quod casus effudisset, cecidisse iucundè, notandum certè genus, atque ipsi sibi imitandi fuerunt. in Orat. 102. a

Neque enim hæc mouere potest appetitum animi, nec vllum habet ictum quo pellat animi statum hinc non dolendi. 2. de Finib. 55. a

Pellere aliquem possessione. pro Mil. 115. b

Pellere animum & mentem. 4. Acad. 120. a

Pellere in exilium. 2. de Orat. 31. a

Mœstitiâ ex animis pellere. 1. de Finib. 35

Pellere timores. Tuscul. quæst. lib. 2. 8

Pellere vim frigorum. Offic. 2. 17

Quum equites Romani relegarentur, viri boni lapidibus è foro pellerentur. in Pis. 17. a

Si vitiosum est dicere ornate, pellatur è ciuitate eloquentia. Orat. 210. b

Quamobrem hoc deliberantium genus pellatur è medio. Offic. 3. 47

Vt pellatur mortis & religionis metus. de Finib. lib. 4. 9

Pellantur animi crebra facie. de Nat. deor. 1. 75

Dèque eo nulla ratione neque pelli, neque moueri potes. 4. Academic. 255. a

Pelli ciuitate, agro, & c. ad Att. lib. 16. 331. 2. a. Parad. 33

Pelli regno aut sedibus. 2. Offic. 115

Pulsus.

Quid ais? is qui armis perterritus, fugatus, pulsus est, non videtur esse eiectus? pro Cecin. 23. a

Thucydides scripsit libros suos, cum in exilium pulsus esset. de Legib. 189. b

Sensu pulsa natura sentit. 1. de Nat. deor. 20

Aut Telamonem pulsum patria exulantem atque egentem. Tuscul. quæst. lib. 3. 34

Nerui in fidibus pulsi. de Claris Orat. 104. a

Pulsus.

Externus & aduentitius pulsus animos dormientium commouet. Diuinat. lib. 2. 98, & 106

Neque externo pulsu. de Nat. deor. 2. 15

Inanimum est omne, quod pulsu agitur externo. 1. Tusculanarum, 45

Nulla enim species cogitari potest, nisi pulsu imaginum. 2. de Diuinat. 204. a

Intermisso impetu pulsi que remorum. 1. de Orat. 74. a

Pulso.

Naturam vehementius sæpe pulsant. de Nat. deor. 2. 45

Pueri tui modò me pulsauerunt. ad Heren. 17. b

Si quis eum pulsasset, edixit sese iudicium iniuriarum non daturum. in Verr. 122. b

Nec tamen video quomodo non vereatur ille deus beatus ne intereat, quum sine vlla intermissione pulsetur, agiturque atomorum incurfione sempiterna. 1. de Nat. deorum, 157. a

Fac imagines esse, quibus pulsentur animi. de Natura deorum, 1. 75

Videtur pendere alios ex arbore, pulsari autem alios & verberari. 7. Verr. 54. a

Vtrum igitur censemus dormientium animos per sene ipsos in somnando moueri, an, vt Democritus censet, externa & aduentitia visione pulsari? 2. de Diuinat. 179. a

Sex lictores circumstant valentissimi, & ad pulsandos, verberandosque homines exercitatissimi. 7. Verr. 111. a

Pulsatus.

Aiebant enim fore testem Senatorem, qui se pontificiis committis pulsatum à Cælio diceret. pro Cælio, 14. a

Pulsatio.

De Alexandrinorum pulsatione Puteolana, & de bonis Pallæ. pro Cælio, 16. a

Pelluceo.

Quasi pellucet ex iis, quas commemoravi, virtutibus. 2. Officiorum, 45. a

Pellucens.

Ita reconditas exquisitæque sententias mollis & pellucens vestiebat oratio. de Claris Orat. 149. a

Peloponnesus.

Nos iuueni, vt rogas, suppeditabimus, & Peloponnesum ipsam sustinebimus. 10. ad Att. 43

Elis in Peloponneso familias duas certas habet, Ianundarum vnâ, alteram Glutidarum, aruspiciæ nobilitate præstantes. 1. de Diuinat. 150. a

In Peloponneso vicit Dicæarchus. ad Att. lib. 6. 113. 4. a

Peloponnesius.

Peloponnesias ciuitates omnes maritimas esse hominis non nequam, sed etiam tuo iudicio probati, Dicæarchi tabulis credidi. ad Atticum, lib. 6. 113. 4. a

Peloponnesiacus.

Peloponnesiacum bellum. 1. Offic. 118. a

Pelops.

Pelops qui quondam socero CEnomao rege Hippodamiam raptis est nactus nuptiis. Tuscul. q. 195. b

Vel equi Pelopis illi Neptuni, qui per vndas currus suspensos rapuisse dicuntur, excipient te, & quò velis perferent. 2. Tuscul. 112

Pelopidæ.

Sed quod tu, cui licebat, pedibus es consecutus, vt ibi esses vbi nec Pelopidarum: nostri cætera, nos idem propemodum consequimur alia ratione. Curio, lib. 7. 49. Pelopidæ dicti, qui à Pelope originem duxerunt.

Ego verò iam te nec hortor, nec rogo vt domum redeas: quin hinc ipse euolare cupio, & aliquò peruenire, vbi nec Pelopidarum nomen nec facta audiam. 7. famil. 52. & 15. ad Atticum, 22

Peloris.

Illis, quibus Siciliam propinquam fuisse dicis, facilius fuerit ad Oceanum peruenire, quam ad Peloridem accedere. 7. Verrinarum, 5. a

Penarius, Vide Penus.

Penates.

Illi dii penates ac familiares mei per vos in meam domum mecum erunt restituti. pro Dom. 111

Dii patrii ac penates. pro Syll. 65. a

Nec longè absunt ab hac vi dii penates, siue à penu ducto nomine (est enim quo vescuntur homines, penus) siue ab eo, quòd penitus insident, ex quo etiam penetrales à potus vocantur. 2. de Nat. deor. 50

Vos patrii penates familiaresque. pro Dom. 242. b

In conspectu deorum penatium necare hospitem: pro Deiotaro, 146. b

Iste còtinuò vt vidit, non dubitauit illud insigne penatium, hospitaliumque deorum ex hospitali mensa tollere. 6. Verrinarum, 43. a

Deos penates à te patria reposit. in Verr. 203. b

Vniuscuiusque vestrum sedes, aras, focos, deos penates subiectos esse libidini tribunitiæ. pro Dom. 234. b

Exterminare siue eicere aliquem à suis diis penatibus. pro Sest. 23. a. pro Quint. 55. a

Pendeo.

Animi pendeo de te, & de me. Att. 259. b

Pendeo animi expectatione Corfiniensis, in qua de salute Reipub. decernitur. ad Att. lib. 8. 17

Qua tu cura sis, quod ad pacem prouinciæ, finitimarumque regionum attinet, nescio: ego quidem vehementer animi pendeo. Cælius Ciceroni, lib. 8. 5. 1. a

Suspensus & incertus obscura spe, & cæca expectatione pendeo. 2. de Legib. 68

Cæsaris amore, quem ad me perscripsit, vnice delector: promissis his quæ ostendit, non valde pendeo. ad Qu. frat. lib. 3. 21. 4. a

Comitia tamen, quando ex iis pendes, quantum facere possumus, in Ianuarium mensem protendimus. epistol. 165. b

Cuius autem spes omnis & ratio & cogitatio pendet ex for-

tuna, huic nihil potest esse certi, nihilque, quod exploratum habeat, permanfurum sibi ne vnium quidem diem. in Parad. 19

Neque pendet ex futuris, sed expectat illa, fruitur præsentibus, ab hisque vitiis quæ paulò antè collegi, abest plurimum. 1. de Finib. 95. a

Ex verbis ius non pendet, sed verba feruiunt hominum consiliis & autoritatibus. pro Cecin. 38. a

Etenim qui ex errore imperitiæ multitudinis pendet, hic in magnis viris non est habendus. 1. Offic. 93

Respublica è Bruto pendet, quæ aut nulla crit, aut ab isto feruabitur. Att. 235. b

Spe exigua extremaque pendet salus nostra. pro Flac. 3. a

Quòd si expectando & desyderando pendemus animis, cruciamur, angimur. 1. Tuscul. 152. a

Non quæro rationes eas, quæ ex coniectura pendunt, quæ disputationibus huc & illuc trahuntur. 4. Academicarum, 207. a

Incolumitati tuæ tuorumque, qui ex te pendunt, consulas. Domitio, lib. 6. 22. 5. a

Ex quo verbo Apuleia tota illa causa pèdebat. de Or. lib. 2. 59

Omnis terror, & omnis suspitionis timor ex Antonii improbitate pendebat. pro Syll. 49. a

Veruntamen inerat in illa magnitudine ætas atque habitus virginalis, sagittæ pendebant ab humero. 6. Verr. 66. a

Tandiu pepedit in arbore socius populi Romani, quam diu voluntas Apronii tulit. 5. Verr. 45

Tu, naufragio expulsi vsquam, saxi fixis asperis euisceratus latere penderes (vt ait ille) saxa spargens tabo, sanie, sanguine atro. in Pison. 34. a

Puderet me inconstantia literarum, si non ex alia leuitate penderent. epist. 155. b

Ego verò, quicquid est, tecum potius, quam animi pendeam, quum à te absum. ad Att. lib. 16. 336. 11. a

Ne diutius pendeas, palmam tulit. ad Att. lib. 4. 84. 6. a

Si prudentia extrinsecus religata pendeat, & non oriatur ex se. Tuscul. quæst. 198. b

Aliunde pendere, & extrinsecus aut bene, aut malè viuendi suspensas habere rationes. Lucio, lib. 5. 13. 2. a

Et ego animi pendere soleo, quum semel quid orsus, si traducor aliò: neque tam facile interrupta còtèxo, quam absoluo instituta. 1. de Legib. 14. a

Ostendis te pendere animi, quamnam rationem sim Cæsari allaturus profectionis meæ, tum, quum ex Italia discesserim. ad Att. lib. 11. 210. 1. a

Pendere animis expectando & desyderando. Tuscul. quæstionum, lib. 1. 79

Cantilenam totam istam ex hoc pèdere, vt quamplurimum lucrifaciant. Brutus Ciceroni, lib. 11. 32

Vt intelligas non ex æstimatione pendere crimen, sed ex coniunctione, & c. in Verrem, 191. b

Pendere ex aliquo. 6. famil. 57

Videtur alios pendere ex arbore, pulsari autem alios & verberari, porò alios in publico custodiri, destitui alios in conuiuio, condemnari alios à medico & præcone Prætoris: & c. 5. Verr. 54. a

Pendere ex coniectura dicuntur rationes, quæ ex rebus probabilibus & verisimilibus ducuntur. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 106

Cui ex seipso apta sunt omnia, nec suspensa aliorum bono casu aut contrario, pendere ex alterius euentis coguntur. Tuscul. quæst. lib. 5. 27

Pendere ex futuris. de Finib. 1. 48

Pendere ex aliena leuitate. 10. famil. 41. in epist. Planci. Causas non ex personis, sed ex genere quæstionis pendere. de Orat. 121. b

Quid turpius, quam sapientem ex insipientium sermone pendere? de Finib. 75. b

Non ex verbis aptum pendere ius, sed verba seruire hominum consiliis. pro Cecin. 295. b

Pendere omnia ex vno illo videtur. 2. de Legib. 47

Nò in tabellis paucorum iudicum, sed in tabellis omnium iudicum famam nostrâ fortunamque pendere. in Pis. 78

Quidam somniauit pendere ouum ex fascia lecti sui cubicularis. de Diuinat. 136. b

Quod errare me putas, qui Rempub. putem pendere è Bruto: sic se res habet, aut nulla erit, aut ab isto, istius se uerabitur. ad Attic. lib. 14. 318. 3. a

Spe exigua extremaque pendere. pro Flac. 3. a

An ignoratis cetera illa magnifica pop. Rom. vectigalia, perleui saepe momento fortunæ, inclinatione temporis pendere: 2. de Leg. Agr. 80. a

Quis non intelligit ex vnus tui vitam pendere omnium: pro Marcel. 13

Pendens.

Causæ ex æternitate pendentes. in Topic. 30. a

Pensum.

Pensum magis in Leontino agro est exigendum, propter hanc causam, quod ipsi Leontini publicè non sanè me multum adiuuerunt. 5. Verr. 89. a

Nunc ad reliqua progrediar: meque ad meum munus pensumque reuocabo. 3. de Orat. 65. a

Pendo.

Maximas pœnas pendo temeritatis meæ, quam tu prudentiam mihi videri vis. ad Att. lib. 11. 216. 1. a

Pendimus te non ex fortuna, sed ex virtute tua. 5. fam. 49

Achæi ingentem pecuniam pendunt L. Pisoni quotannis. de Prouinc. Consul. 70. b

Ego quo nomine appellem nescio. rem vobis proponam: vos eam suo nominis pondere penditote. 6. Verr. 1. a

Ego pro aqua vectigal pendam. contra Rull. 89. b

Sunt enim quæ vendere facile possim, sed vt non vendam, vsuram pendam à quo emero. ad Attic. lib. 11. 242. 8. a

Vedius Hs. centena pendat necesse est. Att. 89. b

Pecuniam alicui quotannis pendere. de Prouinciis Consularibus, 4. a

Pendere vectigal. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 50. a

Illos conseruari melius fuit, quam pœnas sceleris Varium pendere. 3. de Nat. deor. 117. a

Pœnas illum pependisse audiui. ad Atticum, 224. & Tuscul. quæst. lib. 2. 20

Non temere creditur, neque leui coniectura res penditur, &c. pro Rosc. Amer. 37. a

Quod si in philosophia tantum interest, quemadmodum dicat, vbi res spectatur, non verba penduntur: &c. in Oratore, 29. a

Si apud hoc cõsiliu ex opibus, non ex veritate causa pendetur, profecto nihil est iam sanctum atque syncerum in ciuitate. pro Quint. 3. a

Penso.

Pensare operis & officii id quod violatum est. Offic. 2. 100

Pensito.

Immunia commodiore cõditione sunt, quam illa quæ pensitant. 2. de Leg. Agr. 6. a

Quo tandem animo esse existimatis aut eos qui vectigalia vobis pensitant, aut eos qui exercent atque exigunt: pro Leg. Manil. 10. a

Pecunia publica ex ærario erogata, ex vectigalibus populi Romani ad emendum frumentum attributa, fueritne tibi quæstui, pensitaritne tibi binas centesimas. 5. Verr. 141. a

Pensio.

Curtam sero: cur quum altera pensio soluenda esset, non tum, cum prima: pro Rosc. Comæd. 29. a

Etenim ista tua minimè auari coniu, quam ego sine contumelia describo, nimium debet diu populo Rom. pensionem tertiam. 2. Philipp. 108. a

Teneo tamen, dum à Dolabella procuratoribus exigam primam pensionem. Lepæ, lib. 6. 51

Pensionem tertiam petet. 11. ad Att. 48

De pensione altera, oro te omni cura consydera, quid sit faciendum. ad Att. lib. 11. 212. 3. a

Sed de prima pensione antè videamus, adest. ad Att. 118. b

Hortensius verò impudenter, nihil enim debetur ei, nisi ex tertia pensione, quæ est Cal. Sext. ex qua pensione ipsa maior pars est, & ei soluta aliquanto ante diem. ad Attic. lib. 16. 332. 2. a

In pensione secunda cæci fuimus. 11. ad Att. 52

Penè.

Siqua enim priuata sunt iudicia summæ existimationis, & penè dicam capitis: tria hæc sunt, fiducia, tutelæ, societatis. pro Rosc. Comæd. 9. a

Penè dicam resperfas manus sanguine. pro Rosc. Amer. 41. a

Quid quæris? dum irrideo, penè sum factus ille. Cælio, lib. 2. 8. 5. a

Eo die acerbum habuimus Curionem, Bibulum multo iustiores, penè etiam amicum. Lentulo, lib. 1. 4. 2. a

Penè par oratori poeta multis ornandi generibus. 1. de Oratore, 36. a

Ille mihi secundum te & liberos nostros ita est, vt sit penè par. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 24. a

Penelope.

Quid, quod eadem illa ars, quasi Penelope telam retexens, tollit ad extremum superiora: vtrum ea vestra, an nostra culpa est? 4. Academicarum, 168. a

Ex Mercurio & Penelopa natus Pan. 3. de Nat. deor. 39

Penes.

Serui centum dies penes accusatorem fuerunt. pro Milone, 113. b

Imperium ac Prætorium nomen penes aliquem esse. 7. Verriarum, 32. a

Locutionis emendatæ & Latinæ laus penes Cæsarem fuit. de Clar. Orat. 188. b

Penes Censorem iudicium Senatus de dignitate, maiores esse voluerunt. pro Domo sua, 100. a

Nam ita ternis tetradrachmis triticum penes Dolabellam est. 12. famil. 24. in epist. Cassii.

Quæ autem his temporibus scripsi, ἀεὶ ἰστούμενοι morem habent, in quo sermo ita inducitur cæterorum, vt penes ipsum sit principatus. ad Att. lib. 13. 276. 4. a

Imperiura quod erat penes ipsos. Postquam. 202. b

Quum omnis frumenti copia decumarum nomine penes istum esset redacta. 5. Verr. 146. a

Agri quorum adhuc penes Pompeium omne iudicium & potestas more maiorum debet esse. de Leg. Agr. 57. a

Quem penes est omnis potestas. 9. famil. 36

Sic enim intellexi, nihil aliud esse quod dubitationem afferret ei, penes quem est potestas, nisi quod vereretur ne tu illud beneficium omnino non putares. Marcello, libro 4. 7. 9. a

Eloquentia exornat eos, penes quos est. in Orat. 79. a

Penes quos laus adhuc fuit. de Cl. Orat. 139. a

Vt ne ad solarium quidem idoneus, sed penes scenam, & in eiusmodi locis exercitus sis. 4. ad Heren. 155

Cum penes te prætorium ac nomen esset. in Verr. 243. b

Si putabit posse omnia penes vnum authorem consistere. epist. 155. b. & 4. ad Heren. 145. Id est, omnia penes vnum reperiret.

Penetro.

Animus penetrat & diuidit omne cælum. Tusc. q. 157. b

Nulla res magis penetrat in animos, eoque fingit, format, fleat. de Clar. Orat. 74. a. De actione.

Non ipse ad eorum vrbes, sedesque penetrauit. de Prouinc. Consul. 25. a

Ratio hominis in cælum vsque penetrauit. de Natura deorum, 57. b

Cum Romulus hæc ipsa in templa penetrauit. de Somnio Scipionis, 26. a

Qui si permanet incorruptus, sui que similis, necesse est ita feratur, vt penetret & diuidat omne cælum hoc, in quo nubes, imbres, ventique coguntur. 1. Tuscul. 36

Cupere debemus, quo minus manuum nostrarum tela peruenierint, eodem gloriam famamque penetrare. pro Archia, 190. b

Vt nulla acies humani ingenii tanta sit, quæ penetrare in cælum, terram intrare possit. 4. Acad. 219. a

In portum penetrare. 7. Verr. 76. a

Definendo verbo penetrare ad sensum opinionemque iudicis. in Partit. 68. a

Abreptamque ex eo loco virginè secum asportasse, & subito

non longè à Syracusis penetraffe sub terras. 6. Verr. 96. a

De raptu Proserpinæ.

Penetrans.

Antonio in Galliam penetranti D. se Brutus obiecit. in Antonium, 250. b

Has igitur ob causas nata astra sunt, quæ per cælum penetrantia, solstitiali se & brumali reuocatione conuerterent. de Vniuers. 43. a

Penetrales.

Penetrales dii. 2. de Nat. deor. 50

Abditi ac penetrales foci. de Arusp. resp. 53. a

Penis, Penicillus, vel Peniculus.

Peni dediti adolescentes. 9. famil. 52

Caudam antiqui penem vocabant, ex quo est propter similitudinem peniculus: at hodie penis est in obscœnis. Pæto, lib. 9. 52

Pictor vidit obuoluendum caput Agamemnonis esse, quoniam summum illum luctum penicillo non possit imitari. in Orat. 41. a

Mihi date Britanniam, quam pingam coloribus tuis penicillo meo. 2. ad Qu. frat. 33

Penitus.

Abditum penitus aurum, ferrum, æs, argentum effodere. 2. Offic. 17. a

Abrafa penitus supercilia. pro Rosc. Comæd. 11. a

Natura in profundo veritatem, vt ait Democritus, penitus abstrusit. Acad. quæst. 9. b

Sensim hanc consuetudinem & disciplinam iam antea minuebamus, post verò Scyllæ victoriâ penitus amisimus. 2. Offic. 37. a

Totam enim Rempub. tenebat, penitusque cognorat. de Cl. Orat. 92. a

Artem cognititæ penitusque perspectis rebus contineri. de Orat. 92. b

Legiones penitus in Lusitania in hybernis collocaram. epistolarum, 165. b

Eum tibi penitus commendo atque trado. ad Thermum, lib. 13. 54. 1. a

Comprehendere penitus animo omnes virtutes. pro Corn. Balbo, 1. a

Conuellere penitus iudicio aliquo Rempublicam. de Claris Oratorib. 50. a

Quod mihi sui cognoscendi penitus etiam istam facultatem dedit. ad Att. lib. 7. 117. 2. a

Qui & sui quæstus causa, & fortasse quod fociorum interesse arbitrabatur, bene penitus in istius familiaritatem sese dedit. 4. Verr. 122. a

Vitia in aliquo penitus defixa atque hæretia. de Aruspicum respon. 157. b

Videamus terrane penitus defixa sit. Acad. q. 31. b

Demittere se penitus in aliquam causam. ad Att. li. 7. 131. 3. a

Diffidere penitus Reipublicæ rationes à te collectæ vebant. Luceio, lib. 5. 13. 6. a

Res penitus ex causa efflorescere. de Orat. 138. b

Et honestum ipsum quasi virtutis lumen extinxeris, & virtutem penitus euerteris. 3. de Finib. 16. a

Opus multorum operis penitus excisum. in Verr. 249. b

Habere aliquam rem penitus cognitam. de Finib. 150. b

Sed penitus ex intima philosophia hauriendam iuris disciplinam putas: 1. de Legib. 24. a

Inclusum penitus in venis atque visceribus Reipub. periculum. 1. in Catil. 23. a

Dii penates dicti, eò quod penitus infident. 2. de Nat. deorum, 98. a

Infedit penitus hæc opinio. Luceio, lib. 5. 13. 3. a

Si tibi penitus infedit ista suspicio. pro Mil. 114. b

Institutum penitus odium. 2. de Leg. Agr. 28. a

Euellam ex animis hominum tantam opinionem, tam penitus insitam, tam vetustam: pro Cluent. 2. a

Explicari mihi tuum consilium volo, vt penitus intelligam. ad Attic. 118. b

Intrare penitus in familiaritatem alicuius. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 21. a

Mandare penitus animo & menti aliquid. 1. in Catil. 19. a

Noscere penitus aliquem. Cælio, lib. 2. 15. 3. a

Ob eamque causam multi seipfos penitus perdiderunt. 1. de Finib. 76. a

Omnes animorum motus, quos hominum generi natura tribuit, penitus pernoscendi. 1. de Orat. 9. a

Penitus perspectæ planæque cognitæ res. 1. de Orat. 54. a

Penitus in eam ipsam huius studii disputationem intimam peruenistis. de Orat. 92. b

Tamen te penitus rogo, ne, &c. epist. 259. b

Quas isti penitus abstrusas insidias seposuisse arbitrantur contra Cn. Pompeii dignitatem. 2. de Leg. Agr. 54. a

Euhemerus religionem penitus sustulit. 1. de Nat. deo. 163. a

Tibi nos vt antea magna ex parte, sic nunc penitus, totosque tradimus. Tusc. quæst. 229. b

Nondum penitus in Repub. versabar. pro Syll. 8. a

Penna.

Pennarumque contextu corpori tegumenta faciebat. 5. de Finib. 57. a. Ex Accio.

Pennarum effugia habent quædam animantes. 2. de Natura deorum, 90

Iidem in quâ illi, quos tu ne quidem ignoras, qui mihi pennas inciderant, noluit easdem renasci. ad Att. lib. 4. 71. 9. a

E quibus pullos quum excluderint, ita tumentur, vt & pennis foueant, ne frigore lædantur. 2. de Nat. deor. 98

Secat pennis geminis aera auis. in Arat. 5. a

Pennula.

Quum autem pulli pennulis vt possunt, tum volatus eorum matres prosequuntur. 2. de Nat. deor. 195. a

Pennatus.

Hic Iouis altisoni subito pennata fatelles. de Diuinat. 102. & in Arat. b

Penniger.

Erant autem animantium genera quatuor, quorum vnum diuinum atque cæleste, alterum pennigerum & aerium, tertium terrestre, quartum diuinæ animationis maxime speciem faciebat ex igne, ita vt splendidissimus esset, & aspectu pulcherrimus. de Vniuers. 43

In pennigero corpore tela exercere. 7. famil. 57

Penula.

Hermæ tui Pentelici, cum capitibus æneis, de quibus ad me scripsisti, iam nunc admodum delectant. 1. ad Att. 15

Penula.

Milo de rheda reiecta penula desiluit. pro Mil. 21. a

Mulioniam penulam arripuit, cum qua primum Romam ad comitia venerat: messoria se corbe cotexit. pro Sest. 70

Horum penulam ego vix attingi, & tamen remanserunt. 13. ad Atticum, 46

Sed ego, inquiens, ita egi, vt non scinderem penulam. ad Atticum, lib. 12. 288. 3. a

Quid minus promptum ad pugnam, quum penula irretitus, rheda impeditus, vxore penè constrictus esset: pro Milone, 40

Penulatus.

Cum hic insidiator, qui iter illud ad cædè faciendam apparatusset, cum vxore veheretur in rheda penulatus, &c. pro Mil. 20. a

Penus.

Penus, est omne quo vescuntur homines. 2. de Nat. deor. 50

Penarius.

Itaque ille M. Cato sapiens cellam penariam Reipubl. nostræ, nutricem plebis Romanæ, Siciliam nominauit. 4. Verriarum, 4. a

Penuria.

Penuria aratorum. 5. Verr. 107. a

Augebat etiam molestiam, quod magna sapietium ciuium, bonorumque penuria, vir egregius, coniunctissimisque mecum consiliorum omnium societate, alienissimo Reipub. tempore extinctus, &c. de Clar. Orat. 2. a

Facultates autem consyderantur, quum aliquod pecuniarum præmium postulat, in quo vtrum copiane sit agri, vectigalium, pecuniarum, an penuria, consyderatur. 2. de Inuentione, 107. a

Sunt igitur constantes eligendi amici, cuius generis magna penuria est. de Amic. 55
 Ne diutius in tanta penuria virorum fortium talem imperatorem ignorare possitis. 7. Verr. 20. a
Per.
 Respublica per adolescentes labefactata. de Senect. 81. b
 Nam quum antea per ætatem nondum huius auctoritatem loci contingere auderem. pro Leg. Manil. 1. a
 Nullam partem per ætatem sanæ & saluæ Reipub. gustare potuisti. Planco, lib. 13. 51
 Ille tibi loco filii per ætatem esse potest. pro Dom. 220. b
 Qui per ætatem & negotium possunt. de Petitione Consulatus, 210. b
 Factus es eius filius contra fas, cuius per ætatem pater esse potuisti. pro Dom. 220. b
 Per aliquem accusari. pro Syll. 47. Id est, alicuius nomine. Agere aliquid per aliquem. epist. 42. b
 Comparare insidias alicui per aliquem. pro Cluent. 27. b
 Venenum datum alicui per aliquem. pro Cluent. 53. b
 Per aliquem decidere. pro Quintio, 9. Id est, alicuius interuentu.
 Licere per aliquos gloriari aliquem se, &c. de Prouinc. Consularib. 78. b
 Per alium transigam, recede de medio. pro Rosc. Amer. 66. a
 Vlcisci iniurias suas per alium. in Verr. 58. b
 Cùm meam domum refertam viris bonis per amicos suos completerent. pro Dom. 224. b
 Quam prouinciam tenuisti è prædonibus liberâ per hosce annos? pro Lege Manil. 22. a
 Hunc per annos decem aliuus contra nos. Att. 104. b
 Vos aliquot iam per annos conceptam huic ordini turpitudinem atque infamiam delere potestis. 2. Verr. 30. a
 Per tot annos Repub. deuexata. epist. 145. b
 Tenuisti prouinciam per decem annos, non tibi à Senatu, sed à te ipso per vim & factionem datos. Att. 108. b
 Vtrunque incredibile est, & Roscium quicquam per auaritiam appetisse, & Fanium quicquam per se bonitate amississe. pro Rosc. Comædo, 12. a
 Nunc per auspicia longam moram video. Att. 171. b
 Per beneficium & gratiam aliquid aliquibus concedere. 5. Verrinarum, 165
 Cato inuisus, quasi per beneficium Cyprum relegatur, alter eicitur per honorem turpissimum, alter per honestissimam calamitatem. pro Dom. 206. b
 Ante pedes Prætoris in foro expensum est auri pondo centum, paulo minus per Sex. Cassium, &c. pro Flac. 160. b
 Sed quasi per caliginem perstrinxerat aciem animi Bruti salus. 12. Philipp. 310
 Quæ sacra per summam castimoniam virorum ac mulierum erant, eadem per istius stuprum ac flagitium esse violata. 6. Verr. 91. a
 Nec Pompeii gratiam mihi per hanc causam conciliari puto. pro Pomp. 49. a
 Per cinerem alicuius mortui, per nomen propinquitatis, per coniugem ipsius & liberos aliquem obsecrare vt aliquando misericordiam capiat. pro Quint. 65. a
 Quos quia seruare per compositionem volebat, ipse ab his interemptus est. pro Rosc. Amer. 20. a
 Per culpam venire in necessitatem. ad Heren. lib. 2. 56. a
 Vtrum malit, ceruices Roscio dare, an insutus in culeum supplicium paricidarum, per summum dedecus vitam amittere? pro Rosc. Amer. 18. a
 Sit tibi omnia mea tradidi, per deos immortales, quæ est ista crudelitas? pro S. Rosc. 43. b
 Et tu per deos, inquit, hunc amplectare. ad Heren. 40. b
 Per plures deos iurare. pro Rab. 128. b
 Quæ, per deos immortales, nonne miraris? 3. de Finib. 111. a
 Quid est enim per deos optabilius sapientia? Offic. 33. b
 Sed propera per deos, scis quântum sit in temporibus, quantum in celeritate. Bruto, 15. 18. a
 Hoc per ipsos deos quale tandem est? de Nat. d. 21. b
 Hæc imitamini per deos immortales, qui gloriam quæritis. pro Sest. 24. b

Per deos immortales Iudices vos quæretis? &c. pro Flacco, 147. b
 Subueni igitur per deos, idque quamprimum tibi persuade. Bruto, 14. 4. a
 Quisnam per deos immortales tuebitur P. Scipionis mortui memoriam? in Verr. 218. b
 Ac per eos dies, quum iste cum pallio purpureo, talarique tunica versaretur in conuiuus muliebribus, non offendebantur homines in eo, &c. 7. Verr. 26
 Vtique eius rei causa per dies comitiales Senatam haberet. epistol. 117. b
 Neque tamen dubito, quin per dies matutina tempora lectiunculis consumpseris. epist. 94. b
 Nulla enim abs te per hos dies epistola inanis aliqua re vtili & suauiter venerat. ad Att. lib. 2. 23. 1. a
 Binæ venationes per dies quinque magnificæ. epist. 95. b
 Ludi per decem dies facti. in Catil. 115. b
 Sed propera per deos. ad Brut. 41
 Per optimatum discordiam, dissensionemque, patribus, principibusque cædes, periculaque non creentur. de Arusp. respons. 36. a
 Mihi veniunt in mentem hæc, Romæ vos esse tutò posse per Dolabellam, &c. ad Terentiam, lib. 14. 18. 2. a
 Per dolum facere aliquid. ad Heren. 12. b
 Nunc matri purgat se per epistolam. pro Flacc. 163. b
 Pax denique per eum, per liberos cum ciuibus confirmata est. in Ant. 153. b
 Per eos diligentissimè contendas opus est, vt, &c. ad Atticum, 175. b
 Per exta præfensio. Topic. 227. b
 Nam per deum immortalium fidem, &c. perque fortunam populi Romani, &c. quis tam expers humanitatis? ad Octauium, 4. a
 Per fidem qui nos sæpe numero sefellerunt, eorum orationi fidem habere non debemus. 1. de Inuent. 85. a
 Ne prouincia nobis prorogetur, per fortunas, dum ades, quicquid prouideri potest, prouide. Att. lib. 5. 98. 1. a
 Ad quæ recuperanda per fortunas incumbe, vt facis. ad Atticum, lib. 3. 61. 2. a
 Per fortunas, omnem tuum amorem, quo me es amplexus, &c. cõuerte ad eam curam, vt de omni statu meo cogites. ad Att. lib. 7. 38
 Per fortunas, quoniam Romæ manes, primum illud perfice. Attic. a
 Ista causa abs te tota per summam fraudem & malitiam facta est. pro Quint. 33. a
 Vaticinans per furorem, vt Sibylla, &c. de Diuinat. 87. b
 Hoc igitur per gallinas Iuppiter tantæ ciuitatis signum dabat. de Diuinat. 120. b
 Per gratiam contendere aliquid ab aliquo. 2. in Verrem, 29. & 5. 165
 Ferre legem alicui per gratiam. pro Dom. 229. b
 Vt nemo à vobis, vt istum absoluatis per gratiam, conetur contendere. 2. Verr. 29. a
 Plura detrimenta publicis rebus quàm adiumenta per homines eloquentissimos importata. de Orat. 88. b
 Tamen te penitus rogo, ne te viæ per hyemem nisi bene firmam committas. 16. famil. 9
 In bello per ignauiam tubæ sonitum ferre non potest. ad Herennium, 28. b
 Quod nefarium stuprum non per illum in Catil. 106. b
 Memetipsum per illum restitutum puto. epist. 42. b
 Atqui non esse, quàm esse per illum præstat. ad Atticum, 284. b
 Per imprudentiam decipi. pro Rosc. Comædo, 12
 Per impulsione facere aliquid. de Inuent. 64. b
 Per alterius incommodum & calamitatem qui non ascendit, & sua virtute in altiore locum peruenit, is mihi videtur amplissimus. pro Rosc. Amer. 50. a
 A suis, vel per suos inimicos aliquid ad te delatum esse, non sine magno quidem dolore, is mihi visus suspicari. Bruto, 1. 2. a
 Ab hac præfectus Antonii quidam symphoniacos seruos

abducebat per iniuriam, quibus se in classe vti velle dicebat. 1. Verr. 30. a
 Mihi summam per iniuriâ omnia inimica sunt. pro Quint. 5. & 1. in Verr. 29
 Ne per summam iniuriam pupillum Iunium fortunis patris conetur euertere. 3. Verr. 95. a
 Per insidias interficere aliquem. pro Domo sua, 47
 Per interdicta crudelitatis alicuius aliquid alteri non licere. in Pis. 13. a
 L. Cotta depulsus per inuidiam tribunatu. de Orat. 7
 Per quædam inuolucra & integumenta perspicere aliquid. de Orat. 98. b
 Prolixior per ipsum. 6. ad Att. 33. pro, ipsius causa.
 Per iram aliquid facere quod nos pœniteat. 4. Tuscul. q. 129. a
 Per iram interficere aliquem. Tuscul. q. 226. b
 Habere spem ad salutem alicuius per iudices expugnandâ. pro Mil. 102. b
 Per ius & magistratum aliquem defendere. pro Quint. 46
 Per latrocinium imposita lex. in Pis. 23. a
 Vt nemo per tuum latus (quod soles dicere) saucietur. in Vat. 31. b
 Sed id vix mihi videris per legem Iuliam facere posse. ad Salust. lib. 2. 16. 4. a
 Per legem illam hoc mihi licet. ad Att. lib. 1. 15. 8. a
 Ne id quidem per legem Liciniam, vt ipse tibi curationem ferres, facere potuisti. pro Domo sua, 223. b
 Nexum quod per libram agitur. de Orat. 157. b
 Accusasti me per literas grauioribus verbis. ad Att. 178. b
 Agere gratias alicui per literas. ad Att. 245. b
 Per literas colloqui cum aliquo. ad Att. lib. 6. 112. 3. a
 Consolari aliquem per literas. ad Att. 218. b
 Cæsar mihi ignoscit per literas, quod non venerim. ad Att. lib. 10. 194. 36
 Inuito eum per literas, vt apud me diuerfetur. ad Atticum, 204. b
 Per literas minitanti. 5. fam. 8
 Per literas petere aliquid ab aliquo. epist. 20. b
 Brutus per literas purgat Cæsarem de interitu Marcelli. ad Att. 207. b
 Antonius purgat se mihi per literas. ad Att. 19. b
 Per literas supplicare alicui. in Verr. 175. b
 Is à senatu supplicationem per literas postulauit. in Pisonem, 88. b
 Quæ sit ab Aetio Nauio per lituum regionum facta descriptio. de Orat. 87. b
 Tantum dicam, paucos homines arrogantes hoc adiutore Q. Opimium per ludum & iocum fortunis omnibus eueruisse. 3. Verr. 110
 Ad honores vos per ludum & per negligentiam peruenistis. 7. Verr. 142
 Per luxuriam effundere atque consumere, quod per scelus quis est adeptus. pro Rosc. Amer. 4. a
 Tu autem sæpe dare poteris tabellariis publicanorum, per magistratos scripturæ. ad Att. 76. b
 Fannium per malitiam fecisse, & Roscium per imprudentiam deceptum esse. pro Quint. Rosc. 12
 Per manus prouinciam alteri tradere. de Prouinciis Consularibus, 32. a
 Hircium per me meliorem fieri volunt. ad Att. 235. b
 Digladientur ibi per me licet. Tuscul. q. 219. b
 Quotienscunque me petisti, per me tibi obtiti. in Catilinam, 99. b
 Per me vel stertas licet, inquit Carneades, non modò quiescas. 4. Acad. q. 165. a
 Tranquilla Repub. sine me ipsi, sed per me tamen perfruantur. pro Mil. 120. b
 Per me ista pedibus trahantur. 4. ad Att. 46. id est, nihil obsto quominus trahantur.
 Cùm & per me ipsum egissem, & per Brutum sæpe tentassem. de Orat. 93. b
 Per membranas oculorum vt cerni posset, fecit eas perlucidas natura. 2. de Nat. d. 213. a

Per omnem mundum pertinentem. de Nat. d. 21. 18
 Per naturam fas est, aut per leges licet. pro Mil. 33. a
 Per nomen alicuius quidpiam facere. in Vatin. 4
 Quam scitè per notas nos certiores facit Iupiter? 2. de Diuin. 69. a
 Per nuntium quid transigere. pro Rosc. Com. 29
 Per obsidem aliquem, pacem facere. 2. Philip. 92
 Quare mihi videntur postea cætera studia recta atque honesta, per otium concelebrata, ab optimis enituisse. 1. de Inuent. 6. a
 Quæ sunt à me in secundo libro per Antonii personam disputata. epist. 110. b
 Mirificè mihi & per se, & per Pompeium blâditur Appius. Q. frat. 313. b
 Per populum multæ pœnæ certatio esto, cùm magistratus inrogassit. 3. de Leg. 5
 Quum iste ab sese hydriam Boeti manu factam præclaro opere, & grandi pondere per potestatem abstulisset, se sanè tristem & conturbatum domum reuertisse. 6. in Verr. 27. & 47
 Per præconem vendere aliquid. de Nat. d. 77. b
 Id assequetur, si per Prætores consules creentur. ad Atticum, 143. b
 Nihil interest vtrum per procuratorè agas, an per te ipsum. ad Att. lib. 4. 86. 7. a
 Ea pars epistolæ, per quam te mihi purgatum esse voluisti. Att. 15. b
 Vulgo occidebantur. per quos? pro Sext. Rosc. 31. b
 Consecuti sunt dies comitiales, per quos senatus haberi nõ poterat. ad Q. frat. 307. b
 Volo etiam exquiras quid Domitius agat, (habebis autem per quos possis) ad Att. 129. b
 Per quos homines steterim. epist. 217. b
 Appius aliquot turmas equitum dedit Scaptio, per quas Salaminios coereret. ad Att. 81. b
 Literæ, per quas ille precibus à Sylla petit, vt gladiatores emat. pro Syl. 177. b
 Ita Iouis illud sacerdotium amplissimum per hæc rationem Theomnasto datur. 4. Verr. 88. a
 Illam copiam cum hac per risum ac per iocum contemnēt. contra Rul. 94
 Per scelus & latrocinium ex fanis religiosis auferre aliquid. 3. Verr. 38. & de Arusp. resp. 38
 Post exercitu sollicitato per nefandū scelus fugit illinc. de Arusp. resp. 253. b
 Mors illata per scelus. pro Mil. 104. b
 Potestas quam ipse per scelus erat nactus. de Nat. d. 77. b
 Nemo potest omnes res per scripturam complecti. de Inuent. 81. b
 Hoc est mihi charum non propter, &c. sed per se, &c. epistolarum, 39. b
 Is omnibus officiis per se, per patrem, per maiores suos totam Atinatem præfecturam comprehenderat. pro Planc. 268. b
 Exturbare aliquem, qui & per se & per suos, & verò etiam per alienos defendatur. pro Mur. 135. b
 Per se agere. pro Flacco, 28
 Ipse enim se quisque diligit, non vt aliquam à seipso mercedem exigat charitatis suæ, sed quod per se sibi quisque charus est. de Amicit. 68. a
 Homo per se cognitus nulla commendatione maiorum. in Cat. 103. b
 Vt ea debeat ipsa per se ad se colendam elicere sapientem. de Nat. d. 1. 81
 Exul, ipsum per se nomen est calamitatis. pro Dom. 227. b
 Per se sunt falsa perspicuè. de Nat. d. 1. 23
 Nam si concederetur, etiam si ad corpus nihil referatur, ista sua sponte & per se esse iucunda, per se esset & virtus & cognitio rerum, quod minimè vult, expetenda. 1. de Fin. 20
 Tanquam superiorem colebat, suosque omnes, per se esse ampliores volebat. de Amicit. 61. a
 Ita pulcherrima illa & maximè naturali carent amicitia, per se & propter se expetita. de Amic. 68. a

Vargunteium & Antonium nihil aucter ipso per se sine P. Sylla facere potuisse. pro Syl. 179. b
 Hoc cum per se mihi gratum est, tum quod, & c. epist. 38. b
 Per se ipse ac sua sponte ardor mouetur. 2. de Nat. d. 45. a
 Nam illa membra merere per se non amplius poterant duodecim aris. pro Rosc. Comædo. 17. a
 Per se aliquid scire. pro Ligari
 Per se splendet virtus semper, neque alienis vnquam sordibus obsolescit. pro Sest. 51. a
 Ceteræ ferè artes se ipsæ per se tuentur singulæ. de Or. 109. b
 Cum ipsum Furnium per se vidi libentissimè, tum hoc libentius, quod illum audiens, te videbar audire. ad Planctum, lib. 10. 3. 1. a
 Per sese facere aliquid. epist. 10. b
 Iam verò ipsa per sese multum prodest. Orat. 101. b
 Nullum genus rerum auulsum à ceteris per seipsum potest constare. de Orat. 144. b
 Per seipsum aliquem diligere. 13. fam. 82
 Hoc quid sit, per seipsum non facilè interpretor, sed ex eo quod sequitur, suspicor. de Arusp. resp. 253. b
 Hoc non minus est per seipsum inuidendum. de Orat. 129. b
 Ne quis pœnam eorum aut per senatum, aut per populum leuare possit. in Cat. 119. b
 Per sententias aliquorum iusque iurandum aliquid assequi. pro Rosc. Amer. 5. a
 Biduo per vnum seruum cœfecit totum negotium. Att. 11. b
 Enitere per seruos tuos, vt scheda ne qua depereat. Att. 20. b
 Lex iniusta per seruos, incisa per vim, imposta per latrocinium. in Pis. 85. b
 Quid per tuum seruulum ordines assignati. in Pis. 98. b
 Rebus inanimis per quandam significationem, deorum nomina esse tributa. de Nat. d. 9. b
 Verbum per similitudinem translatum. de Orat. 157. b
 Translata quæ per similitudinem ab alia re transferuntur. Orat. 205. b
 Non ablata ex vrbibus sociorum quatruidi causa per simulationem Edilitatis, domum deinde atque ad suas villas auferbant. 6. Verr. 6
 Per simulationem amicitie aliquem prodere. post reditum ad Quirites, 17. a
 Per somnium sensibus & curis vacuus animus. 2. de Diuinatione, 40. a
 Esculapius potest præscribere per somnium curationem valetudinis. de Diuin. 134. b
 Per binos tabellarios misi Romam literas. ad Att. 86. b
 Bibul⁹ vellet per te aliquid auctoritatis assumere. Att. 277. b
 Per te C. Aquili decidit Quintius, quod liberis eius dissolueret. pro Quint. 9. a
 Ego cum doctior per te, tum etiam audacior factus sum ad iocandum. de Orat. 135. b
 Per te factum est, quo minus pax fieret. epist. 4. b
 Nullum iam tot annos facinus extitit nisi per te, nullum flagitium sine te. in Cat. 101. b
 Per te mihi erat pollicitus. 13. ad Att. 63
 Cœplures vrbes dirutas ac penè desertas, per te esse recreatas. ad Q. frat. 294. b
 Cum id neque per te scires, neque aliunde scire potuisses. pro Marc. 137. b
 Tu qui rationem dicendi per teipsum, vsum autem per nos percipere voluisti. de Orat. 109. b
 Duo fratres per idem tempus dissimiles inter se. de claris Orat. 191. b
 Per ista tempora. pro Rosc. Amer. 49. a
 Memini quid mihi suaseris per Theophanem Culeonum. ad Att. 129. b
 Nulla res per triennium, nisi ad nutum istius iudicata est. 2. Verr. 8. a
 Eiusdem modi omnis res iudiciaria fuit in Sicilia per triennium Verre Prætoris. 4. Verr. 21. a
 Ea Populo Ro. apportauit, per triumphū vexit. 3. Verr. 38. a
 Qui per tutelam aut societatem, aut rem mandatam, aut fiducia rationem fraudauit quæpiam: in eo, quod delictum maius est, eò pœna est tardior. pro Cecin. 5. a

Cum per valetudinem, & per anni tempus nauigare poteris, ad nos veni. epist. 157. b
 Omnes Consulares, qui per valetudinem exequi cladem illam fugamque potuissent. 2. Philip. 68
 Per valetudinem quum posses venire, tamen noluisti. Mario, lib. 7. 1. 1. a
 Per valetudinem commodè poteris. 16. fam. 2
 Non per vestigia, sed palam per imperium oppidū compilare. in Verr. 212. b
 Per illam vim atque victoriam L. Sylla. pro Cluen. 22. b
 Agere aliquid per vim. de Leg. 192. b
 Per vim quod actum est, ratum esse non debet. 3. Off. 149. a
 Per vim & metum facere & auferre aliquid. ad Q. frat. 294. & in Verr. 234. b
 Aliquid per vim, per manū opulētam factū est. de Inu. 61. b
 Per vim perferre legem. ad Q. frat. 317. b
 Per vim & scelus plurimum posse. pro Quint. 46. a
 Iniurias suas per vos vlcisci statuerunt. in Verr. 110. b
 Per vim violare aliquem. epist. 40. b
 Quæ se in quiete per visum ex Africano audisse dicebat. de Amic. 13. a
 Omnium deinde inanium visorum vna depulsio est, & c. siue in quiete, siue per vinū, siue per insaniam. 4. Acad. 93. a
 Si ciuitas per viros bonos graueque homines querelas ad vos detulisset. pro Flac. 157. b
 Feret tamen æquo animo Iudices, si per vos vitam & famam potest obtinere. pro Rosc. Amer. 29. a
 Hunc per vos volunt, se per hunc incolumes existimant esse. pro Font. 4. a
 Per enim magni æstimo tibi firmitudinem animi nostri & factum nostrum probari. ad Att. lib. 10. 192. 1. a
 Per mihi mirum visum est Scæuola te hoc illi concedere, & c. 1. de Orat. 107. a

Perabsurdus.

Illud verò perabsurdum quod dicitur, probabilia vos sequi, si re nulla impediremini. 4. Acad. 9. 107. a
 Illud autem perabsurdum, bonum esse aliquid, quod non expetendum sit. 3. de Fin. 42. a
 Nam hæc quia videntur perabsurda, cum grauiora sunt, quam causa, diligenter ferè quid quenque deceat, iudicandum est. in Part. 234. b
 Perabsurda verba. in Partit. 29. a

Peracerbus.

Peracerbus. Offic. 88. b
 Primò vna est peracerba gustatu, deinde maturata dulcescit. de Senect. 49

Peracer.

Ingenium peracre. de Orat. 154. b
 Sed tamen ipse Cæsar habet peracre iudicium. ad Papirium, lib. 9. 16. 9. a

Peractio, vide Perago.

Peracutus.

Ingeniosus & peracutus homo. 4. Verr. 88. a
 Qui eo vultu nos intuetur, vt sibi ipsi peracutus esse videatur. in Verr. 130. b
 Fingenda fuit mihi Iudices causa peracuta, vt ei, quæ mihi debere oporteret, ego me omnia debere dicerē. pro Plā. 59. a
 Non deieci, sed eieci: peracutum hoc tibi videtur: huc est mucro defensionis tuæ. pro Cecin. 61. a

Peracute.

Sed Zeno quū Arcesilam anteiret ætate, valdeque subtiliter differeret, & peracutè moueretur, corrigere conatus est disciplinam. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 28. hoc est, foierem & acutum esse in excogitando.

Et simul peracutè querebaris, quod eos tributa exigere veterem prius, quam ego re cognita permissem. 3. fam. 17

Peradolescens.

Quid tam præter cōsuetudinē, quam homini peradolescenti, cuius à senatorio gradu ætas longè abesset, imperium atque exercitum dari: pro Pomp. 15. b

Peræquus.

Vt hoc liceret suspicari, simile aliquando apud Siculos peræqua proportione cætera. 6. Verr. 41

Cæsar peræquæ legiones Antonii. Afinius Pollio Ciceroni, lib. 10. 76

Peræque.

Peræquè narrabat incensam esse iuuentutem. ad Att. lib. 2. 23. 2. a
 Atque hæc peræquè in omni agro decumano reperietis. 5. Verr. 101. a
 Quod cum peræquè omnes, tum acerbissimè Bœotii & Byzantii, Cherronenses, Theſsalonica sensit. in Pis. 68. a
 Tria sunt omnino genera dicendi, quibus in singulis quidam floruerunt, peræquè autem (id quod volumus) perpauci in omnibus. in Orat. 10. a

Perago.

Perago vsquequò totum Sempronium, vt, & c. 8. famil. 18. in epist. Cælii.
 Gracchus cum comitia nihilominus peregisset, rem ad senatum retulit. de Nat. d. 2. 8
 Peragere fabulam ætatis. Cat. 59
 Nam histrioni vt placeat, peragenda est fabula, modò in quocunque fuerit actus, probetur. de Senect. 91. b
 Quibus qui splendide vsi sunt, hi mihi videntur fabulam ætatis peregisse. de Senect. 59. a

Peractus.

Atque ita est à me consularis peractus, vt, & c. in Pis. 4

Peractio.

Senectus autem, peractio ætatis est. de Senect. 78. a

Peragro.

Sed ita peragrat per animos hominum, ita sensus mentesque pertractat, vt non desyderet philosophorum descriptiones. 1. de Orat. 112. a
 Centesima lux est hæc ab interitu P. Clodii: & opinor vltra, quam fines imperii Pop. Rom. sunt, non solum fama iam de illo, sed etiam lætitia peragravit. pro Mil. 75. a
 Eloquentia omnes peragravit insulas, & peregrinata tota Asia est. de Clar. 169. b
 Annus, vbi sol suum totum confecit & peragravit orbem. de Vniu. 41
 Regiones has arma Populi Rom. peragravit. de Prouinc. Conf. 26. a
 Cn. Pompeii res gestæ omnes gentes cum clarissima victoria terra marique peragravit. pro Corn. 57. b
 Peragrarè, lustrare, pedibus obire. de Fin. 145. b
 Agros & nemora peragrarè. de Arusp. resp. 21. a
 Oratorem dicendo peragrarè per animos hominum, sensus, mentesque pertractare. de Orat. 104. b
 In labore militari peragrarè Asiam. pro Murena, 10. a
 Peragrarè campos & montes hyeme & æstate. de Diuinat. lib. 1. 80
 Possū omnes latebras suspicionum peragrarè dicendo. pro Cæli. 41. a
 Maria pedibus peragrarè, classibus mentes. de Fin. lib. 2. 92
 Hæc non erant eius, qui innumerabiles mundos, infinitasque regiones, quarum nulla esset ora, nulla extremitas, mente peragrasset. de Fin. lib. 2. 84
 Ceres dicitur orbem peragrassè terrarum. 6. Verr. 95. a
 Cum quidem omnes prouincias se peragrassè gloriaretur. de Orat. 132. b

Peragrans.

Arabes autem & Phryges & Cilices, quod pastu pecudum maximè vtuntur, campos & montes hyeme & æstate peragrantes, propterea facilius cantus auium & volatus notauerunt. 1. de Diuin. 154. a
 Et ob eam causam vrbe relicta, rura peragrantes, sæpe solis sumus. 3. Offic. 3. a

Peragratus.

Post à me Asia tota peragrata, cum summis oratoribus. de Clar. 194. b
 Asia ab eo in militari labore peragrata est. pro Mur. 126. b
 A quibus propter discendi cupiditatem videmus vltimas terras esse peragratas. 5. de Fin. 92. a

Peragratio.

Quæ fuit eius peragratio itinerum, lustratio municipiorū. 2. Philip. 70. a

Peramo.

Vbi illa sancta amicitia, si non ipse amicus peramatur toto pectore. 1. de Leg. 77. a

Peramans.

Homo peramans semper nostri fuit, nec mihi vnquam odio. 4. ad Att. 27

Peramanter.

Qui me quidem perofficose & peramanter obseruant. 9. fam. 47. b

Peramplus.

Signa perampla. in Verr. 126. b
 Sunt ea simulachra perampla atque præclara, sed non ita antiqua. a

Simulachra duo perampla & pulcherrima. a

Perangustus.

Vt in dolore cruciatuque moriens, perangusto freto diuisa seruitutis ac libertatis iura cognosceret. 7. Verr. 133. a

Peranguste.

Sed tu hoc nobis da Scæuola & perſice, vt Crassus hæc, quæ coarctauit, & peranguste referat in oratione sua, dilatet nobis, atque explicet. 1. de Orat. 79. a

Perantiquus.

Denique hunc proximo seculo Themistocles insecutus est, vt apud nos perantiquus: vt apud Athenienses, non ita fanè vetus. de claris Orat. 20. a

Erat apud Heiūm sacrarium cum magna dignitate in ædibus à maioribus traditum, perantiquum: in quo signa pulcherrima quatuor summo artificio, summa nobilitate, quæ non modò istum hominem ingeniosum atque intelligentem, verum etiam quemuis nostrum, & c. 6. Verr. 3. a

Perappositus.

Sunt etiam illa perabsurda, sed eo ipso nomine sæpe ridicula, non solum mimis perapposita, sed etiam quodammodo nobis. 2. de Orat. 152. a

Perarduus.

Mihi autem hoc perarduus est demonstrare. 5. in Verrem, 141. a

Perargutus.

Quem studebat imitari L. Afranius poeta, homo perargutus, in fabulis quidem etiam (vt scitis) disertus. de claris Orat. 86. a

Perattentus.

Superiore omni oratione perattentus vestros animos habuimus. 5. Verr. 9. a

Perattente.

Animaduerti enim Iudices audiri à vobis meum familiarè L. Herennium perattentè. pro Cælio, 18. a

Perbacchatus.

At quam multos dies in ea villa turpissimè es perbacchatus: ab hora tertia bibebatur, ludebatur, vomebatur. 2. Philipp. 102. a

Qui posteaquam ille suum annum in Repub. perbacchatus est: omniaque quæ commouerat, pace & otio resederunt, & c. in Salust. 6. a

Perbeatus.

Cogitanti mihi sæpenumero, & memoria vetera repetenti, perbeatus fuisse Quinte frater illi videri solent, qui, & c. 1. de Orat. 1. a

Perbelle.

Perbellè feceris, si ad nos veneris. ad Att. lib. 4. 73. 2. a
 Sed si me amas, quod quidem aut facis, aut perbellè simulas. ad Tironem, lib. 16. 24

Perbene.

Perbene loqui Latine putabatur. de claris Orat. 55. a

Perbenigne.

Perbenigne mihi respondit. ad Q. frat. lib. 2. 10. 2. a

Perbeneuolus.

Cennius est perbeneuolus nobis. 14. fam. 13

Perblandus.

Huic videlicet perblandus reperendus fuit, qui hominem, vt tu vis, avarissimum exoraret. pro Rab. Posth. 13. a

Successorem habes perblandum, cætera valde illius aduentu tuo requirentur. 1. ad Q. frat. 41

Perbonus.

Quoad mecum rex fuit, perbono loco res erat: postea Pompei procuratoribus sexcentis premi coeptus est. ad Att. lib. 6.3

Perbona toreumata. 6. Verr. 33

Agros habent & natura perbonos, & diligentia, culturaque meliores. pro Flacco, 56

Perbreuis.

Quodque difficile est, idem & perornatus & perbreuis. de claris Orat. 81. a

Altera pars ea quae propria est iudicii vestri, & legitima veneficii quaestio, per mihi breuis, & non magna in dicendo contentio fore videtur. pro Cluent. 1. a

Perbreue tempus. in Verr. 152. b

Perbreuiter.

Sed haec de auspiciis, quae ego nunc perbreuiter attingo, acta sunt a te. pro Domo sua, 32. a

Ac ne diutius vos demoram, de omni isto genere quid sentiam, perbreuiter exponam. 2. de Orat. 130. a

Percalleo.

Sed nescio quo modo iam vsu obduruerat, & percalluerat ciuitatis incredibilis patientia. pro Mil. 57

Si modò vsu rerum percallueris, nihil te effugiet. 2. de Orat. 80. a. Hoc est, perfecte callueris, intellexeris.

Percautus.

Delectus in familiaritatibus & prouincialium hominum & Graecorum percautus & diligens. ad Quint. fratrem lib. 1. 1. 27. a

Percelebro.

De qua muliere plurimi versus qui in istius cupiditatem facti sunt, tota Sicilia percelebrantur. 7. Verr. 65. a. Id est, vulgò canuntur.

Audita & peruulgata & percelebrata sermonibus res est. pro Caëlio, 55. a

Perceler.

Cuius serui perceleri interitu esse ab hoc comprobatum venenum. pro Caëlio, 46. a

Perceleriter.

Perceleriter aliquid afferre. epist. 89. b

Percello.

Vis Martis, non ira victoriam, ciues, quos amissimus, perculit. pro Marcello, 10. a

Adde casus, adde incertos exitus pugnarum, Martemque communem: qui saepe spoliantem iam & exultantem euerit & perculit ab abiecto. pro Milone, 42

Scipio qui T. Gracchum perculit. de Orat. 135. b

Quid enim illum aliud perculit, nisi quod potestatem intercedendi Collegae abrogauit? 3. de Leg. 34. a

Haec te vox non perculit: non perturbauit? 5. Verr. 113. a

Desinant, desinant homines iisdem machinis sperare me restitutum posse labefactari, quibus antea stantem perculerunt. pro Domo sua, 22. a

Quae quanuis etiam mediocrium delictorum conscientiam perculissent. pro Mil. 113. b

Si te forte dolor aliquis perculerit, exclamabis ut mulier? 2. Tusc. q. 80. a

Ne adolescentiam plenam spei maximae perculisse atque affixisse videamini. pro Caëlio, 54. b

Repentina vi ac tempestate populari percelli. pro Sestio, 123. a

Perculusus.

Perculusus destitutione. pro Quint. 11

Repente perculusus est atrocissimis literis, in quibus scriptum erat, fundum, & c. Pato, lib. 9. 25. 5. a

Qua ille rei nouitate perculusus. Diuin. lib. 1. 101

Timore quodam percussa ciuitas tota ad te se cum coniugibus & liberis effundebat: recreata ad xii. Cal. Maii te huc venire, quam se ad te ire malebat. ad Brut. 6

Percussa & afflicta iandiu suis consiliis Graecia. pro Flacco, 12. a

Iacet ille nunc prostratus Quirites, & se perculsum atque abiectum esse sentit. 2. in Catil. 26. a

Sum animo perculso & abiecto. ad Att. lib. 3. 2

Neque enim dubito, quin si tales viri suspicione aliqua perculli repentina, de statu suo declinent. pro Cluent. 85. a

Percussa copia. 10. fam. 37. in epist. Planci.

Percussa & prostrata foedissimo bello iacent omnia. 4. fa. 11 Omnia sunt excitanda tibi C. Caesar vni quae iacere sentis, belli ipsius impetu (quod necesse fuit) percussa atque prostrata. pro Marcello, 13. a

Improbos esse quasi percultos. ad Att. 116. b

Percennii.

Percenniorum familia honestissima Messana. 6. in Verr. 22

Percenseo.

Italiam percensuisti, perge in Siciliam. de Lege Agrar. 54. a Quo in genere percensere poterit plerisque inueniendi locos. in Partit. 70. a

Quod tam diuinum atque incredibile genus orationis, quo quisquam possit vestra in nos vniuersa promerita, non dicam complecti oratio, sed percensere numerando: post reditum in Senatu, 1

Percitus.

Huius rei timore P. C. percitus, iniurias perpeti, & cum contumelia etiam, nostra omnia prius experiri malui. Plancus ad Senatum, lib. 12. 33

Sive enim illud animo irato ac percito fecisset, ut incensus odio, trucidaret inimicum, arbitrabatur eum tanti mortis P. Clodii putasse, ut, & c. pro Milone, 46

Percipio.

Qui quid percipit, assentitur statim. Academic. quaest. ed. 1. lib. 2. 37

Quid percipit & quid iudicat, quo aut petat, aut fugiat aliquid, praeter voluptatem & dolorem? 1. de Fin. 2. 4

Ea magis percipimus atque sentimus, quae nobis ipsis prospera aut aduersa eueniunt, quam illa quae ceteris, quae quasi longo interuallo interiecto videmus. Offic. 1. 43

Vnde memoria, si nihil percipimus (sic enim quae res) quod meminisse visa nisi comprehensa non possumus? 4. Acad. 189. a

Acerbissimos dolores, miseriasque percipit. ad Terentiam, lib. 14. 1. 3. a

Themistocles omnium ciuium nomina perceperat. de Senect. 19. a

Vt quodcumque tu consilium percepisses, id nobis persequendum putaremus. ad Att. 126. b

Nec medici, nec imperatores, nec oratores, quanuis artis praecipua perceperint, quicquam magna laude dignum sine vsu & exercitatione consequi possunt. 1. Offic. 86. a

Cognoscere & percipere aliquid. de Fin. 62. b

Animo percipere aliquid, & memoria custodire. 1. de Oratore, 63. a

Oculis aliquid percipere. 6. Verr. 56. a

Diligenter quae dicuntur percipere, & ea penitus animis nostris mandare. 1. in Catil. 19. a

Disciplinas singulas percipere si magnum est, quanto maius omnes? 1. de Nat. d. 18. a

Percipere fructum ex aliqua re. Tusc. q. lib. 2. 1

Vt fructum victoriae Pop. Romanus percipere possit. 7. in Verr. 62. a

Serere, percipere, & condere fructus. de Senect. 21. a

Percipere cogitatione futura. Offic. 1. 113

Percipere humanitatem, virtutem & doctrinam. 2. ad Q. frat. 21

Iucunditatem vel laetitiam percipere. 2. de Fin. 22. a

Capere voluptatem, percipere luctum. epist. 232. b

Percipere praecipua artis. Offic. 1. 85

Percipere quale quidque sit. Tusc. q. lib. 1. 40

Percipere religionem & auctoritatem alicuius. pro Caëlio, 43

Percipere virtutem. pro Arch. 12

Percipere animo maximas voluptates. de Fin. lib. 2. 89

Non enim hanc solam sequimur, quae suauitate aliqua naturam ipsam mouet, & cum iucunditate quadam percipitur sensibus. lib. 1. de Fin. 29

Eam autem ita persequitur, quae palato percipiatur, quae auribus. 2. de Fin. 51. a

Id si minus intelligitur, quanta vis amicitiae concordiaeque sit, ex dissensionibus atque ex discordiis percipi potest. de Amic. 23. a

Neque tamen id percipi ac comprehendi posse. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 24

Id solum percipi posse, quod est tale verum, quale falsum esse non possit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 103

Sint tibi quaedam videbuntur obscuriora, cogitare debebis, nullam artem literis sine interprete, & sine aliqua exercitatione percipi posse. ad Trebatium, lib. 7. 20. 3. a

Quae neque oculis, neque auribus, neque villo sensu percipi potest. Orat. 197. b

Nec maiorem voluptatem ex infinito tempore aetatis percipi posse. 1. de Fin. 96. a

Philosophia oratori necessario percipienda. 1. de Orat. 111. a Cui in doctrina, cui in virtute atque humanitate percipienda plurimum a pueritia studii fuisset & temporis. ad Q. frat. 295. b

Vicinum citius adiuueris in frugibus percipiendis, quam propinquum. Offic. 12. b

Perceptus.

Tum omnis liberalis & digna homine nobili ab eo percepta doctrina. 4. Acad. q. 1. a

Si nihil habeat perceptum & cognitum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 24

Id perceptum cognitumque esse. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 19

Perceptae & visitae deorum cognitiones. de Nat. d. 1. 17

Tamen quoniam vsu percepta sunt. de Fin. lib. 3. 4

Percepta & comprehensa tenere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 23

Perceptio.

Perceptio, quam κατὰ τὴν ἄληθειαν Graeci vocant. Acad. quaest. edit. 1. lib. 2. 18

Neque agricultura, neque frugum, fructuumque reliquorum perceptio & conseruatio, sine opera hominum vlla esse potuisset. 2. Offic. 16

Nulla est cognitio, nulla perceptio. de Nat. d. 1. 55

Neque hoc quicquam esset turpius, quam cognitioni & perceptioni assertionem approbationemque percurrere. 1. Acad. 65. a

Perceptiones animi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 23

Arts verò quae potest esse, nisi quae non ex vna, aut ex duabus, sed ex multis animi perceptionibus constat? 4. Acad. quaest. 45. a

Percomis.

Qui peritissimus iuris, idemque percomis est habitus. de claris Orat. 113

Percommode.

Hoc loco percommode accidit, quod non adest is qui paulo ante affuit. pro Cecin. 56. a

Et quod mihi nihil, aut quod non multum relinquis, percommode facis, estque mihi gratum. 2. de Orat. 190. a

Percommode factum est, quod eis de rebus, quae maxime metuuntur, de morte & dolore, primo & proximo die disputatum est. 4. Tusc. q. 104. a

Perconditus.

Exponam vobis non quandam aut perconditam, aut valde difficilem, aut magnificam, aut grauem rationem consuetudinis meae. 1. de Orat. 67. a

Percontor.

Deinde ego illum de suo regno, ille me de nostra Rep. percontatus est. in Somn. Scip. 3. a

Nunquam te, nisi omnia, quae percontati erimus, explicaris, dimitemus. de Orat. 93. b

Cum interrogamus nosmetipsos, aut percontamur. Partit. 234. b

Et ab aduersariis percontabatur accusator, quid futurum sit, si, & c. ad Heren. 10. b

Cum Theophrastus percontaretur ex anicula quadam, quanti illud venderet, & c. de Clar. 89. a

Quae nec percontari, nec audire sine molestia possumus. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 2

Percontari ab aliis. ad Heren. 10. b

Disciplinam aliquam ex alio percontari. 2. de Diuin. 115. a

Is solebat ex me percontari nostri augurii disciplinam, & ego

illius. contra Rul. 85. b

Singulos percontari. Caëlius Ciceroni, lib. 8. 7. 4. a

Sed tamen percontatio de nominibus Milonis, aliquid proficies. ad Att. lib. 6. 118. 1. a

Is enim percontando atque interrogando elicere solebat eorum opiniones, quibuscum differebat, ut ad ea quae hi respondissent, siquid videretur, diceret. 2. de Fin. 3. a. De Socrate.

Itaque quum totum iter & nauigationem consumpsisset, partim in percontando a peritis, partim in rebus gestis legendis, & c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1

Percontans.

Quo in genere tu Antoni (verè loquar) nunquam mihi percontanti aut quaerenti aliquid, defuisti. 1. de Orat. 49. a

Sic enim percontanti respondetur. de Senect. 81. b

Qui istinc veniunt, superbiam tuam accusant, quod negent te percontantibus respondere. ad Trebatium, lib. 7. 16. 5. a

Quaerentibus & quasi percontantibus lentè respondere. de Orat. 135. b

Percontatio.

Rogatio atque huic finitima quasi percontatio expositioque sententiae suae. 3. de Orat. 113. a

Serulis percontatio. de Orat. 138. b

Percontatione, scirentne, & c. ad Heren. 8. b

Ducere sermonem percontatione alicuius. de cla. Orat. 115. a

At primum quidem tempus salutationibus, reliquum percontatione consumpsimus. de Vniu. 3

Sermo ductus è percotatione filii, quid in Senatu esset actum. de Clar. 184. b

Post aliquid adiungere dictum de veneno, quod non percontatione quaesitum, sed dolore expressum videretur. pro Cluent. 146. a

Percrebresco.

Cum hoc percrebrescit plurimos nostros amicos inueniri. ad Att. 1. b

Tamen ipsa fama quae de tua voluntate percrebuit, magnas laudem consecutus. ad Plancum, lib. 10. 10. 2. a

Inueterauit enim iam opinio perniciofa Reip. vobisque periculosa, quae non modò Romae, sed & apud exterarum nationum omnium sermone percrebuit. 2. Verr. 1

Quod ita percrebuit, Siculos omnes auctorem suae causae contra illius iniurias quaesisse. 1. Verr. 7

Res percrebuit, in ore atque sermone omnium coepit esse. in Verr. 120. b

Vox illius nefarii percrebuit. pro Murena, 47

Quod cum percrebuisset, Pythius et quidam, qui, & c. 3. Off. 75

Ipsi enim illi putavi perniciosum fore, si eius hoc tantum scelus percrebuisset. ad Att. lib. 11. 217. 4. a

Præsertim cum haec omnino fama de nostrorum hominum auaritia & cupiditate percreberit. 6. Verr. 60

Percrepo.

Lucum illum litoris percrepare totum mulierum vocibus, cantuque symphoniarum. 7. Verr. 26. a

Percupidus.

Cognoui Hortensium percupidum tui, studiosum Lucullum. Lentulo lib. 1. 7. 6. a

Percuriosus.

Nicostratus quidam fidelis Oppianici seruulus percuriosus & minime mendax, multa dicitur renuntiare domino solitus esse. pro Cluent. 139. a

Percurro.

Hic qui adest, à quo haec, quae ego nunc percurro, subtilissime sunt omnia perpolitata, M. Crassus. pro Cor. 40. a

Apud doctos & semidoctos properans haec percurro. 2. de Orat. 95. a

Hoc ego si sic agerem, tanquam mihi crimen esset diluendum: haec pluribus verbis dicerem, quae nunc paucis percurrit oratio mea. pro Cluent. 133. a

Nam per omnes ciuitates, quae decumas debent, percurrit oratio mea. 5. Verr. 82. a

Faciles enim, inquit, Antoni partes ex fuerunt duae, quas modò percurri, vel potius penè praterii, Latine loquendi, planèque dicendi. 3. de Orat. 29. a

Et id tametsi extra causam est, percurram tamen breui. pro Cecin. 68. a

Nam nisi ita faceret, ego prius quam ad urbem accederem, vbicunque tu esses, ad te percurrissem. ad Attic. lib. 10. 201. 5. a

Orator percurrat omnes locos. Orat. 17

Et identidem primos quosque locos imaginum renouandam causa, celeriter animo percurramus. 3. ad Heren. 132. a

Percurrere prouinciam. 12. fam. 36. in epist. Lentuli.

Quas quidē percurrere oratione facile est. de Diuinatione lib. 2. 75

Sit boni oratoris multa auribus accepisse, multa uidisse, multa animo & cogitatione, multa etiam legendo percurrisse: neque ea ut sua possedisse, sed ut aliena libasse. 1. de Orat. 110. a

Et multo apertius ad intelligendum est, si sic constituitur aliquando, ac non ista breuitate percurritur. 2. de Oratore, 178. a

Vtrum igitur percurrat omnem Epicuri disciplinam placet, an, & c. lib. 1. de Fin. 22

Percursus.

Sed pauca etiam requirimus, in primisque ea, quae valde breuiter a te Craesse de ipsa arte percursa sunt. 1. de Oratore, 102. a

Ut omnes eas diligentes & memores & sobrii oratores, percursas animo, & propē decantatas habere debeant. 2. de Orat. 76. a

Percursio.

Velocitas autem corporis, celeritas appellatur: quae eadem ingenii etiam laus habetur propter animi multarum rerū breui tempore percursionem. 4. Tusc. q. 48. a

Percursatio.

Italiae rursus percursatio eadem comite mima. 2. Philippicarum, 73

O praeclearam illam percursationem tuam mense Aprili atque Maio. 2. Philip. 100. a

Percutio.

Audiui ex Gauio hoc Firmano, Romae esse hominem, & fuisse assiduū: percussit animum. ad Att. lib. 4. 77. 5. a

Torquatus securi filium percussit. lib. 1. de Fin. 18

Quonam modo ille vos viuus affecerat, qui mortuus, inani cogitatione percussit: pro Mil. 60. a

Hunc igitur Iupiter fulmine non percussit. 3. de Natura deor. 77. a

Quaerisse Domitium qui tantam bestiam percussisset: illum respondisse Venabulo. 7. Verr. 6. a

Non quaero quis percussit: cuius manu sit percussus, non laboro. pro Sext. Rosc. 59. a

Probabilitate animum alicuius percutere. 5. Tusc. 48. a

Percutere locum. pro Sest. 69

Percutere terram pede. Tusc. q. lib. 2. 52

Percussus.

Cum Cato percussus esset ab eo qui arcem ferebat. Orator, 134. b

Is fulmine percussus dicitur humatus esse Cynofuris. de Nat. d. 71. b

Deinde gladio percussus est ab vno de illis. pro Mil. 48. a

Percussus atrocissimis literis. 9. fam. 59

Percussus grauissimo fortunae vulnere. 1. Academicarum quaest. 17. a

M. Aemilium lapide percussus esse constabat. 2. de Orat. 107. a

A quibus ille se lapidibus appetitam & percussus esse dicit: pro Domo sua, 10. a

Homines percussi Syllani temporis calamitate. pro Mur. 47. a

Percussa de caelo turres complures in Capitolio. in Catil. 63. a. Id est fulminatae.

Percussio.

Si dares hanc vim M. Craesso, ut digitorum percussione haeres posset scriptus esse. Offic. 3. 99

Ex hac opinione sunt illa varia & detestabilia genera lugē-

di, pædores, muliebres lacerationes genarum, pectoris, feminum, capitis percussiones. Tusculanarum quaestionū lib. 3. 52

Sed sunt insignes percussiones eorum numerorum, & minuti pedes. 3. de Orat. 100. a

Modi percussionum non sunt in oratione soluta tanquam tibicini. in Orat. 115. a

Percussor.

Quippe in his ipsis temporibus domi Caesaris percussor ab isto missus, deprehensus dicebatur esse cum sica. 2. Philippica, 81

Sin eos, quos, qui leuiore nomine appellant, percussores vocant: quare in cuius fide sint & clientela. pro Roscio Amer. 56. a

Perdifficilis.

Sed & nauigatio perdifficilis fuit. ad Att. lib. 3. 48. 3. a

Tum perdifficilis Brute (quod tu minimè ignoras) & perobscura quaestio est de natura deorum. de Nat. d. 1. 1

Nam quae perdifficilia sunt, perinde habenda saepe sunt, ac si effici non possint. Partit. 45

Perdifficiliter.

Aut si ea quoque possit, cur illa non possit, quae perdifficiliter, internoscantur tamen? Academicarum quaestio. ed. 1. lib. 2. 45

Perdignus.

Sed tamen suspicor ipsum hominem, quem tibi commendo, perdignum esse tua amicitia. ad Valerium, lib. 13. 12

Perdiligens.

Sed res operosa, & hominis perdiligentis. ad Q. frat. lib. 3. 21. 8. a

Perdiligenter.

Et in ea sponte faciebam antea, & post duabus epistolis tuis perdiligenter in eandem rationem scriptis, magnopere sum commotus. ad Att. lib. 1. 7. 1. a

Nempe eum dicis, inquit, quo iste omnem rerum memoriam breuiter, & ut mihi quidem visum est, perdiligenter complexus est. de claris Orat. 78. a

Perdiscio.

Contortas res, & saepe difficiles necessario, perdiscimus. de Orat. 107. b

Si ego nihil rescripsero, mea in illum pueri omnes tanquam dictata perdiscant. 3. ad Q. frat. 8

Omnia iura bella perdiscere ac nosse potuisse. pro Cornelio Balbo, 37. a

Illa perdiscere, ludus. de Fin. 54. b

Ortus, obitusque signorum perdiscere. de Fato, 26. a

Quod certe ita fieret, si tu maluisses benevolentiae, quam litium iura perdiscere. ad Trebatium, lib. 7. 14. 4. a

Voluntatem discendi, simul cum spe perdiscendi abiicere. de Orat. 121. b

Num igitur si, & c. Magonis Carthaginensis sunt libri perdiscendi. 1. de Orat. 129. a

Perdiscerte. de Orat. 90. b

Perdiu.

Ego, quod, per Thessalia si irem in Epeirum, perdiu nihil eram auditorus, & quod mei studiosos habeo Dyrhachinos, ad eos perrexi, cum illa superiora Thessalonicae scripsissem. ad Att. lib. 3. 36

Quum boni perdiu nulli, vix autem singulis aetatibus singuli tolerabiles oratores inuenirentur. 1. de Orat. 5. a

Perdiuturnus.

Natura aut sempiterna sit necesse est, hoc eodem ornatu, quem videmus: aut certe perdiuturna, permanens ad longinquum, & immensum pene tempus. de Natura deorum, 42. b

Bellum perdiuturnum. pro Sest. 16. b

Perdiues.

Amici regis duo tresve perdiues, sed ii suum tam diligenter tenent, quam ego aut tu. ad Att. lib. 6. 111. 8. a

Perdo.

Non illi quidem ut mihi stomachum facerent, quem ego funditus perdididi, sed certe ut facere se arbitrentur. Lentulo, lib. 1. 9. 31. a

Hic tu si amplius n. s. numo petisti, quam tibi debitum est, causam perdidisti. pro Rosc. Com. 5

Aut quod oculos non perdidisti. de Arusp. 34. a

Quod quidem ius ciuile didicisti, non dicam operam perdidisti. pro Mur. 20. a

M. Cato summa virtute filium perdidit. epist. 51. b

Saepe ventis vehementioribus, & c. vrbes deleuit, fruges perdidit, & c. pro Rosc. Amer. 77. a. De Ioue.

Vnde amisit vitam, at non perdidit: re enim vilissima & parua maximam redemit: dedit vitam, accepit patriam, & c. ad Heren. lib. 4. 221. a. De Decio.

Parentes multi, multi amicos, nonnulli patriam, plerique seipos penitus perdidit. 1. de Fin. 76. a

Nam eos quidem iam superioribus edictis fatis perdidit atque affluerat. 5. Verr. 2. 9. a

Si non potuero, tempus non perdam. 3. de Orat. 81. a

Ne quid perdam ex amore aut iudicio tuo. 10. fam. 50. in epist. Planci.

Nunc quum tam aequo animo bona perdas, non eo sis consilio, ut, & c. Pato, lib. 9. 16. 21. a

Per fortunas miseras nostras, vide ne puerum perditum perdamus. ad Terent. lib. 14. 3

Quem dii mortuum perdant. 15. ad Att. 11

Hoc si non fuerit, ut locupletēs suum perdant, debitores lucrentur alienum. 2. Offic. 123. a

Dicerem iucundius, nisi id verbum in omne tempus perdidissem. Luceio, lib. 5. 15. 1. a

Veritus es, nisi istam artem oratione exaggerasses, ne operam perdidisses. 1. de Orat. 120. a

Recuperata verò sua dignitate, se non commissurum, ut quum ea, quae amiserat, sibi restituta essent, virtutem animi non haberet, quam nunquam perdidisset. post red. ad Quir. 16. a

Quum beatissimi sint qui liberos non susceperunt: minus autem miseri qui his temporibus amiserunt, quam si eodem bona, aut denique aliqua Rep. perdidissent. Titio, lib. 5. 16. 7. a

Quae ego si non profundere ac perdere videbor, omnibus meis viribus sustinebo. Antonio, lib. 5. 5. 7. a

Perdere aliquid in alea. 2. Philip. 70

Perdere omnem fructum vitae superioris. Diuin. lib. 2. 18

Perdere iudicium bonorum. 11. ad Att. 14

Libertatem perdere. pro Rab. Posth. 15. a

Perdere memoriam. Cat. 19

Qui quum mercede doceret, tamen non patiebatur eos, quos iudicabat non posse oratores euadere, operam apud sese perdere. 1. de Orat. 62. a

Perdere vel amittere aliquod oppidum. de Or. lib. 2. 152

Cur ego similem me, siquid in his studiis operae posuerim, perdidisse: in Parad. 41. a

Existimabam omnes me, & industriae meae fructus, & fortunae perdidisse. Ep. lib. 4. 6. 8. a

In quibus ipse Pompeius constitit se & operam & oleum perdidisse. ad Marium, lib. 7. 1. 11. a

Neque intelligebat, si ita esset actum, litem aduersariū perditurum. 1. de Orat. 81

Perditus.

Perditus & dissolutus adolescens. 4. Tusc. 87. a

Perditus abiectusque latro. 10. famil. 30. in epist. Planci.

Perditus alieno perditus & egens. 2. Philip. 85

Perditus audacia. pro Sestio, 73

Perditus egestate & fame. 7. Verr. 79. a

Perditus luctu. pro Rosc. Amer. 13

Confectus morbo, perditus mœrore ac lachrymis. pro Murena, a

Mœrore ac miseris perditus. 7. Verr. 19. a

Perditus egestate aut scelere. pro Domo sua, 90

Perdita & plane eversa prouincia. 5. ad Att. 29

Perdita Resp. & bona, contraria. 6. fam. 25

Tu Apronium hominem vix liberum, contaminatum, perditum, flagitiosum, qui non modo animum integrum, sed ne animam quidem puram conseruare potuisset. 5. Verr. 114. a

Nemo tam perditus auctoritate, tam facinorosa inuentus est

vita, qui quum de scelere fateretur, non, & c. Antequam iret in exil. 11. a

Quidam Larinas perditus nequitia & summa egestate. pro Cluent. 26. a

Quum esset summa senectute & perditus valetudine. 8. Philipp. 254

Miseri & perditus. 7. Verr. 69. a

Perditi magistratus. pro Domo sua, 1

Classes amissa ac perditae. in Verr. 68. b

Perdita vitae rationes. 2. Philip. 65

Mentes & res perditae. de Arusp. resp. 49

Perdita res & partes. 1. ad Att. 33

Dissoluta & perditae consilia. 2. de leg. Agr. 59. a. 3. Philip. 137

Hæc perditae sunt, & illa non salutaria. 9. ad Att. 47

Iudicia perditae & profligata. pro Rab. 95. b

Omnia in eo ad perniciem profligata atque perditae. pro Sexto Rosc. 24. b

Omnia tum perditorum ciuium scelere, discessu meo, religionum iura polluta sunt. 2. de Leg. 67. a

Perditarum concionum consuetudo. 14. ad Att. 15

Perditorum exercitus. pro Domo sua, 11

Perditorum temporum perturbatio. 5. fam. 44

In perditis & desperatis aliquid habere. 13. fam. 77

Exoritur hic iam obrutis rebus omnibus & perditis illa defensio, eum deiici posse, & c. pro Cec. 65. a. 12. fam. 5

Miserius, perditius, foedius nihil fieri potest. 8. ad Att. 28

Nihil est enim perditius his hominibus, his temporibus. ad Quin. fra. lib. 3. 24. 9. a

Sed hoc perditus in quo nunc sum, fieri nihil potest. 14. ad Attic. 1

Perditissimus homo. pro Rosc. Amer. 66. a

Populi faciem perditissimam atque infimam. 2. ad Q. frat. 19

Tu omnium profligatissime & perditissime. 5. Verr. 53. a

Perdite.

Qui hic potest se gerere non perditae ad Att. lib. 9. 6

Perditor.

Committerem ut idem perditor Reip. nominarer, qui seruator fuisset: pro Planc. 73. a

Ita perpetuos defensores Macedoniae, vexatores ac perditores effecisti. in Pison. 67. a

Perdoceo.

Rem quaeris praeclearam iuuentuti ad discendum, nec mihi difficilem ad perdocendum. pro Sestio, 83. a

Ac si mea auctoritas satis apud illos in hac re ponderis haberet, quum me praesertim rerum varietate atque vfu ipso iam perdoctum viderent, etiam ab illis maioribus discor diis auocarent. pro Corn. Balbo, 48

Cuius rei nonnullam consuetudinem nactus sum in hoc horum dierum otio, Cicerone nostro minore perdocendo. 2. ad Q. frat. 31

Perduco.

Expositis suis difficultatibus hominem ad h. s. l. x. x. perducit, eamque ei pecuniam numerat. in Verr. 123. b

Perduxisti hanc opinionem vsque ad hanc aetatem. de Nat. deor. 1. 46

Ad furorem mortemque perduxit ira Aiace. 4. Tuscul. quaest. 80. a

Perduxit doctrinam non modo in solem & puluerem, sed in ipsum discrimen & aciem. 3. de Leg. 16

Is Thessaloniam me, in quaestoriumque perduxit. pro Plancio, 280. b

Octavius veteranus perduxit ad suam sententiam. 16. ad Attic. 24

Sed vsque mihi temperavi, dum perducerem eò rem, ut dignum aliquid & Consulatu meo, & vestra expectatione efficerem. Plancus ad Ciceron. lib. 10. 13

Scaptius rogat ut eos ad talenta c. c. perducam. ad Attic. lib. 5. 100. 5. a

Quum eum ad rationis habitum perduxerit. de Fin. li. 4. 31

Ut quum ad spicam perduxerit ab herba. de Fin. lib. 4. 31

Perducere ad cenam. 7. fam. 19

Perducere aliquem ad suas condiciones iniquis rationibus. pro Quint. 4. b

Ad amplissimos honores aliquem perducere. de Amic. 63
 Reperimus, si istum viuum ad aliud iudicium perducere
 potuerimus, quibus probemus, & c. 3. Verr. 7. a
 Perducere in morem. 2. de Inuent. 2. 41
 Nihil quod non perducere possis vno sermone, quò velis.
 10. ad Attic. 37
 M. quidem Val. Coruinum accepimus ad centesimum an-
 num vitam perduxisse. de Senect. 56. a
 Integram famè ad ouum affero: itaque ad assum vitulinum
 opera perducitur. Pato, lib. 9. 20. 3. a
 Quæ si ad tempus tuum perducitur, facilis gubernatio est.
 epist. 143. b
 Perducantur ad te hæc legiones, quas audio duci. 12. fam. 45
 Tamen his susceptis difficultatibus compleri, atque ad exitum
 perducere potest. 2. de Inuen. 247. & 6. fam. 29. in epist.
 A. Cecinnæ.
 Nec enim absolui beata vita sapietis, neque ad exitum per-
 duci poterit. 2. de Fin. 87
 Nam qui semel à veritate deflexit, hic non maiore religio-
 ne ad periurium, quam ad mendacium perducere conue-
 nit. pro Rosc. Com. 27. a
Perductus.
 Est autem virtus nihil aliud quam in se perfecta, & ad sum-
 mum perducta natura. 1. de Leg. 37. a
Perductor.
 Lenones, aleatores, perductores. in Verr. 82. b
 Perductorum nulla mentio fiat. 3. Verr. 22
Perduellio.
 Equidem illud etiam animaduerto, quòd qui proprio no-
 mine perduellis esset, is hostis vocaretur, lenitate verbi tri-
 stitiam rei mitigante. Offic. 1. 55
 Nam pirata non est ex perduellium numero diffinitus, sed
 communis hostis omnium. 3. Offic. 145
Perduellio.
 Actionem perduellionis alicui intendere. pro Mil. 28. a
 Nam de perduellionis iudicio, quòd à me sublatum esse cri-
 minari soles, meum crimen est, non Rabirii. pro C. Ra-
 birio perduell. reo. 6. a
 Perduellionis iudicio Cælius tabellam dedit. 3. de Leg. 32
 Ego in C. Rabirio perduellionis reo x. l. annis ante me Cò-
 sulem, & c. in Pis. 2. a
 Nam qui perduellionibus vendit patriam, non satis sup-
 plicii dederit, si, & c. de Leg. 191. ad Heren. 27. b
Perdo.
 Lachrymæ peredere humore exaguis genas. 3. Tusc. q. 45. a
Peregrinus.
 Nemo neque ciuis, neque peregrinus. in Verr. 217. b
 Peregrina mors. 2. de Leg. 56
 Peregrini atque incolæ officium est, nihil præter suum ne-
 gotium agere, nihil de alieno inquirere, minimeque esse
 in aliena Repub. curiosum. 1. Offic. 175. a
 Hostis apud maiores nostros is dicebatur, quem nunc pere-
 grinum dicimus. 1. Offic. 57
 Est enim quiddam aduenientem non esse peregrinum atq;
 hospitem. ad Att. 93. b
 Fateor enim callidum quemdam hunc, & nulla in re tyro-
 nem ac rudem, nec peregrinum atque hospitem in agen-
 do esse debere. 1. de Orat. 110. a
 Peregrini dii iudicati, è ciuitate eiekti ab Aristophane. 2. de
 Legib. 37
 Itaque ciues potiores sunt quam peregrini, & propinqui
 quam alieni. de Amic. 18. a
 Nos autem hinc Roma qui veneramus, iam non hospites,
 sed peregrini atque adueniæ nominabamur. 2. de leg. A-
 ggar. 92. a
 At si tibi nos peregrini videmur, quorum iam & nomen &
 honos inueterauit, & huic vrbi & hominum famæ ac ser-
 monibus: & c. pro Syl. 17. a
 Eicere Roma peregrinos. 1. de leg. Agrar. 7. a
 Peregrinos vsu vrbs prohibere, sanè inhumanum est. Of-
 fic. 3. 61
Peregrinor.
 Latè longèque peregrinatur animus. de Nat. deo. 1. 38

An verò tu solus ignoras: tu hospes in hac vrbe versaris: tuæ
 peregrinantur aures: neque in hoc peruagato ciuitatis ser-
 mone versantur: pro Milo. 107. b
 Et quum alii sæpe quod ante pedes esset, non viderent, ille
 infinitatem omnem peregrinabatur, vt nulla in extremi-
 tate consisteret. 5. Tusc. q. 82
 Adeone ignarus es disciplina, consuetudinisque nostræ, vt
 hæc nescias: vt peregrinari in aliena ciuitate, non in tua
 magistratum gerere videare: pro Rab. perduell. reo. 21. a
 Peregrinari errareque in aliquo loco tãquam hospes. Acad.
 quaest. ed. 2. lib. 1. 7
 Itaque mihi videris Latine docere philosophiam, & ei qua-
 si ciuitatem dare, quæ quidem adhuc peregrinari Romæ
 videbatur, nec efferre sese nostris sermonibus. 3. de Fi-
 nib. 62. a
 Nam vt semel è Peireæo eloquentia euecta est, omnes pera-
 grauit insulas, atque peregrinata tota Asia est, vt se exter-
 nis oblineret moribus. de Clar. 25. a
 Tamen diutius quam vellem, tanta vis virtutis atque inge-
 nii peregrinata abfuit ab oculis & fori & curiæ. 4. Acad.
 quaest. 7. a
Peregrinans.
 Nos in vrbe nostra peregrinantes errantesque tanquam ho-
 spites, tui libri quasi domum deduxerunt. Acad. quaest.
 edit. 2. lib. 1. 7
 Quam omnibus peregrinantibus gratum sit, minimarum
 quoque rerum quæ domi gerantur, fieri certiores. 8. fam.
 1. in epist. Cælii.
Peregrinatio.
 Peregrinatio itinerum. 2. Philip. 70
 At quam nobilis est tua illa peregrinatio. 2. Philip. 100
 Peregrinatio omnis obscura & sordida est iis, quorum in-
 dustria Romæ potest illustris esse. 2. fam. 22
 Curabo vt eius peregrinationis tibi opus extet. ad Att. 25. b
 Veruntamen videbare mihi tempora peregrinationis com-
 modius posse distribuere. ad Att. lib. 2. 16. 7. a
 Hæc fuga quam tu peregrinationem *κατακλιση* appellas.
 ad Att. 145. b
 Iam verò exilium, si rerum naturam, non ignominiam no-
 minis querimus, quãtum demum à perpetua peregrina-
 tione differt. 5. Tusc. q. 150. a
 In peregrinatione perpetua nobilissimi philosophi ætates
 suas consumpserunt. Tusc. q. lib. 5. 77
 In peregrinatione omne tempus consumere. ad Attic. lib.
 16. 335. 4. a
 Non me hercle in hac mea peregrinatione quicquam liben-
 tius facio, quam scribo ad te. Cassius ad Cic. lib. 15. 19. 1. a
 In hac autem peregrinatione militiæ nostræ, sæpe incen-
 sum ira vidi, sæpe placatum. ad Attic. lib. 6. 113. 2. a
 Cursu & peregrinatione latantur turtures. 2. de Fin. 175. a
 Peregrinationes rusticationesque communes. de Amic. 85. a
Peregrinator.
 Mehercule non tam sum peregrinator iam, quam solebam.
 6. famil. 51
Peregrinitas.
 Infusa est in vrbes nostras peregrinitas. 9. fam. 32
Peregre.
 Lucius quidem frater eius, vt pote qui peregrè depugnauit,
 familiam ducit. 5. Philip. 186. a
 Peregrè rediens semper cogitat,
 Aut filii peccatum, aut vxoris mortem, aut morbum fi-
 lia. Tusc. q. lib. 3. 27
Perelegans.
 Genus est perelegans, & cum grauitate falsum. 2. de Ora-
 tore, 150. a
 Et quoniam tua fuit perelegans ac persubtilis oratio, digna
 Equitis Rom. vel studio vel pudore. pro Planc. 47. a
Pereleganter.
 Quæ quidem omnia cum peritè & scienter, tum ita bre-
 uiter & pressè & satis ornate & pereleganter diceret, & c.
 de clar. Orat. 101. a
Pereloquens.
 C. autem Lentulus Marcellinus, nec vnquam indifertus, &

in Consulatu pereloquens visus est, non tardus senten-
 tiis, non inops verbis, voce canora, factus satis. de clar.
 Orat. 133. a
Perendie.
 Hodie, cras, perendie. epist. 263. b
 Scies igitur fortasse cras, summum perendie. ad Attic. lib.
 12. 257. 5. a
 Vt spero perendie. ad Att. 214. b
Perendinus.
 Dies tertius an perendinus. pro Muren. 24
Perennis.
 Hic me meus in Remp. animus pristinus ac perennis, cum
 C. Cæsare reducit, reconciliat, restituit in gratiam. de pro.
 Consul. 18. a
 Ille perennis inimicus amicorum suorum. epist. lib. 1. 30
 Perennis & profluens loquacitas. 3. de Orat. 103. a
 Continuata motio & perennis. Tusc. 153. b
 Sermo nunquam de vilo perennis fuit. de Som. Scip. 27
 Perenne auspiciam. de Nat. d. 27. b
 Perenne ac proprium aliquid manere. Post reditum in Se-
 natu. 7. a
 Si illud de duobus Còsulibus perenne ac proprium mane-
 re potuisset. Postquam. 206. b
 Tarda ac sera nimis, sed fama & laude perenni. 2. de Diui-
 nat. 98. a
 Ab hac perenni contestataque virtute maiorum non dege-
 neravit L. Flaccus. pro Flac. 19
 Aquæ perennes. 6. Verr. 95. a
 Perennes & perpetui cursus stellarum. 2. de Nat. d. 79. a
 Itaque maximæ Reip. partes, in iis bella, quibus Reip. salus
 continetur, nullis auspiciis administrantur, nulla peren-
 nia seruantur. de Nat. d. 27
 Contine te in tuis perennibus studiis. in Bruto, 186. a
Perennitas.
 Adde huc fontium gelidas perennitates, liquores perluci-
 dos amnium, & c. 2. de Nat. d. 72
Pereo.
 Meo vitio pereo. ad Att. lib. 11. 217. 2. a
 Id, si putas me posse sanari, cures velim: sin perii planè, mi-
 nus laboro. ad Att. lib. 3. 52. 2. a
 Varius summo cruciatu perierit. de Nat. lib. 3. 117. a
 Scipio & Afranius fœdè perierunt. epist. 121. b
 Liberalia tu accusas: quid fieri tum potuit: iam pridem pe-
 ricramus. ad Att. 226. b
 Pereram nisi sollicitus sum, ac malo veterè & clemètem do-
 minum habere, quam nouum & crudelem experiri. Cas-
 sius ad Ciceronem, lib. 15. 49
 Si frantum momorderis, peream si te omnes quot sunt, co-
 conantem loqui ferre potuerint. Brutus ad Ciceronem,
 lib. 11. 38
 Ne opera & oleum philologiæ nostræ perierit. ad Attic. lib.
 2. 31. 2. a
 Perire cum ignominia & dedecore. Diuin. lib. 2. 17
 Perire naufragio. Tusc. q. lib. 1. 95
 Pecuniam tantam populi Romani tam breui tempore pe-
 rire potuisse, portentis simile videtur. 5. Philip. 171. a
 Vt & publicanis satisfacias, ac socios perire non sinas. Q.
 frat. 296. b
 Perisse causam clamaſti. 14. ad Attic. 13
 Perisse me totum non arbitror, si fratrem incolumem
 relinquo. 3. ad Att. 19
Pereruditus.
 Sed vereor, ne lepore suo detineat diutius Prætor Clodius,
 & homo pereruditus, vt aiunt, & nunc quidem deditus
 Græcis literis Pituanios. ad Att. lib. 4. 35
Perexiguus.
 Aut nulla, aut perexigua pars. ad Q. fra. lib. 1. 1. 7. a
 Itaque quum ego diem in Siciliam inquirendi perexiguam
 postulauissem, inuenit iste qui sibi in Achaiam biduo bre-
 uiozem diem postularet. 2. Verr. 4. a
 Solicitabar rebus maximis, vno atque eo perexiguo tempo-
 re. 2. Verr. 15. a
 Quæ bona corporis & fortunæ putantur, perexigua & mi-

nuta videantur. 2. Tusc. 54. a
 Perexiguè. ad Att. 251. b
Perexpeditus.
 Sed hæc quidem est perfacilis & perexpedita defensio. 3. de
 Finib. 57. a
Perfacetus.
 Et quia (vt fit in multis) erit aliquando aliquid, si non per-
 facetum, attamen fortasse non rusticum: quod quisque
 dixit, me id dixisse dicunt. pro Planc. 28. a
 Atque eundem, & vehementem, & valde dulcem, & perfa-
 cetum fuisse dicebat. de Clar. 54. a
Perfacete.
 Neque enim perfacete dicta, neque porrò hac seueritate di-
 gna sunt. 3. Verr. 85. a
Perfacilis.
 Perfacilis. de Orat. 92. & Orat. 208. b
 Perfacilis cognitu. 4. Tusc. q. 11. a
 Perfacilis defensio. 3. de Fin. 56
 Nam sententias interpretari perfacile est. 2. de Leg. 29. a
Perfacile.
 Demonstrant, & c. perfacile hunc hominem incautum & ru-
 sticum, & Romæ ignotum, de medio tolli posse. pro Rosc.
 Amer. 12. a
 In educando perfacile appareat aliud quiddam his propo-
 situm, non voluptatem. 2. de Fin. 175. a
 Video enim Curules magistratus eum legitimis annis per-
 facile cepisse. ad Attic. lib. 13. 287. 3. a
 Perfacile sese Sicilia tuebatur, ne quod in ipsa bellū posset
 existere. 7. Verr. 7. a
 Perfacile verò apud istiusmodi Prætorem, & c. 3. Verr. 109. a
Perfamiliaris.
 Perfamiliaris. de Fin. 147. b
 Perfamiliaris meus. 13. fam. 72
 M. Gratius M. Antonii perfamiliaris. de clar. Orat. 87. a
 Ipse est enim veterator magnus & perfamiliaris Philisto. ad
 Q. frat. lib. 2. 15. 4. a
 Vident perfamiliarem Næuii qui ex Gallia pueros vnales
 isti adducebat, L. Publicium. pro Quintio, 12
**Perfecte, Perfectio, Perfector, Per-
 fectus, vide Perficio.**
Perfero.
 Ac mihi quidem non ita molesti sunt, facile omnes perpe-
 tior & perfero. 2. de Orat. 43. a
 Pertuli crudelitatem inimicorum. pro Sest. 128. a
 Pertuli pœnarum satis. pro Sestio, 128. a
 Et Atticus ad me sermonem tuum pertulit. Epist. 182. b
 Non solum animum ac verba pertulit. ad Cornificium, lib.
 12. 29. 7. a
 Itaque hæc ludices, quæ pati nullo modo potuerunt, non
 pertulerunt. 5. Verr. 196. a
 Sin à vobis (id quod non spero) deserar, tamen animo non
 deficiam: & id quod suscepi, quoad potero, perferam. pro
 Rosc. Amer. 6. a
 Expectas fortasse dum dicat, patietur, perferet, nõ succum-
 bet, & c. Tusc. q. 178. b
 Fortasse tibi molestus sum, qui hæc prædicem de me, per-
 fer, si me amas. Att. 82. b
 Perferto, & vltima expectato. 7. fam. 32
 Hæc quum ad me frater pertulisset, collegi ipse me, & c. e-
 pist. 11. b
 Quamobrem hortor omnes qui facere id possunt, vt huius
 quoque generis laudem iam languenti Græciæ eripiant,
 & perferant hanc vrbes. 2. Tusc. q. 7. a
 Si Curio legem pertulerit. ad Att. lib. 6. 112. 5. a
 Perferre omnem cruciatum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 24
 Perferre custodiam. pro Rab. Posth. 24
 Perferre curas, sollicitudines, vigilias. de Fin. 55. & 6. fa. 55
 Dolorem perferre. 1. de Fin. 52. a. pro Cluen. 134. a
 Perferre multa graui dictu, perperu aspera. Tusc. quaest.
 lib. 2. 15. & 16
 Perferre ignominiam. Tusc. q. lib. 2. 12
 Perferre impetum in aliquem. pro Dom. sua, 234. b
 Perferre legem. Att. 18. b

Perferre plagas. Tusc. q. lib. 2. 36
Perferre promulgatum. pro Dom. 208. b
Pruinas ac niues perferre. 2. in Catil. 43. a
Perferre regnum. 1. Philip. 2
Syllanus ager à certis hominibus latissime continuatus, tam tam habet inuidiam, ut veri ac fortis Tribunus plebis stridorem vnum perferre non possit. de leg. Agra. 71. a
Supplicium pro meritis perferre. ad Att. lib. 8. 159. 10. a
Perferre turpitudinem. Tusc. quaest. lib. 2. 12
Quæ pertulisse illum ad te existimo. 9. fam. 3. Id est, tibi retulisse, vel renuntiasse.
Scriptisque ad Cæsarem, Vibulium Cæsaris mandata de mea mansione ad Pompeium pertulisse. ad Quint. frat. lib. 3. 17. 23. a
Et literis multorum, & sermone omnium perfertur ad me, incredibilem tuam virtutem & fortitudinem esse. Terentia, lib. 14. 1
Amor autem eius erga nos perfertur omnium nuntiis singularis. ad Q. fra. lib. 2. 28
Iam verò quemadmodum milites hybernent, quotidie sermones ac literæ perferuntur. pro leg. Manil. 27. a
In his enim sum locis, quò & propter longinquitatem, & propter atrocitatem, tardissime omnia perferuntur. ad Cæcium, lib. 2. 8. 1. a
Has quamprimum ad te perferri literas magnopere vellemus. Curioni, lib. 2. 5. 2. a
Tamen existimaui à me quoque tibi huius molestiæ nuntium perferri oportere. ad Q. frat. lib. 1. 1. 1. a
Nostras enim res in actis perferri ad te certò scio: tuas autem ignoramus. ad Cassium, lib. 12. 9. 1. a
Pompeius verò ad voluntatem perferendæ legis incuberat. ad Att. lib. 1. 14. 5. a
Nunc etsi omnia ut scripta esse à tuis arbitror, aut etiã nuntiis ac rumore perlata, tamen, ea inscribam breui, quæ, &c. ad Att. lib. 4. 70. 4. a
Perferens.
Horum igitur exprimere mores oratione, iustos, integros, religiosos, timidos, perferentes iniuriarum, mirum quiddam valet, &c. 2. de Orat. 98. a
Perficio.
Demosthenes multa perficit, nos multa conamur: ille potest, nos volumus, &c. de Clar. 206. b
Id nos fortasse non perficimus, conati quidem sumus. Orat. 217. b
Ego interea admonitu tuo perfeci sanè argutos libros ad Varronem. Att. 208. b
Quod enim vehementer mihi vtile esse putabas, nec inutile ipsi Cæsari, perfecisti, ut ille me diligeret, coleret, haberet in suis. ad Matium, lib. 11. 27. 5. a
Callidè enim qui illa cõposuit perfecit, ut quodcunque accidisset, prædictum videretur, hominum & tẽporum definitione sublata. 2. de Diuin. 166. a
Antea laude dignissimi ducebantur, qui hæc perfecerunt: nunc scelerati dicuntur, qui hæc administrarunt. Antequam. 197. b
Perficiam, ne te frustra scripsisse arbitrẽ. 5. fam. 50
Perficiet ut ego ista innumerabilia complectens, nunquam labar, nihil opiner. 4. Acad. q. 204. a
Perficiam profectò ut neque Resp. cuius à me animum, neque tu amici desyderes. ad Attic. lib. 8. 159. 12. a
Quod assequar profectò, si instituta perfecero. 2. de Diuinatione, 4
Perficere aliquid contra vim & ferrum. Post reditum in Senatu, 19
Cogitata perficere. pro Deiot. 13. a
Perficere, & inchoatum relinquere, contraria. 1. familiar. 42. & 43
Vides profectò illum multa perficere, nos multa conari: illum posse, nos velle: quocunque modo causa postulet, dicere. in Orat. 56. a
Onus & munus perficere. Cecinna Cicer. lib. 6. 7. 16. a
Poema institutum perficere. Q. fra. lib. 3. 24. 4. a
Scelus perficere. pro Cluent. 153. a

Sic in omni natura ac multò etiam magis necesse est absolui aliquid ac perfici. 2. de Nat. deo. 50. a
Perficiendi & occultandi maleficii spes. pro Cæl. 42. & 2. ad Heren. 37
Nam res nostras gestas attingit hic versibus, & inchoauit, quibus auditis cum ad perficiendum sum hortatus. pro Archia, 191. b
Itaque eos ad perficiendum scelus furia quædam incitarunt. pro Syl. 181. b. pro Cluent. 58. b
Ista nobis ad pridie Calendarum tractanda & perficienda sunt. At. 232. b
Ea enim prædicant, quæ naturæ necessitas perfectura est. de Diuin. 112. b
Perfectus.
Perfectus & absolutus. de Inuent. 54. b
Perfectus, completusque verborum ambitus. in Orat. 96. a
Concinnus, perfectus, politus ad persuadendum homo. in Pisonem, 47
Perfectus in dicendo homo & perpolitus. 1. de Orat. 31. a
Summus atque perfectus Imperator. pro Pomp. 11. b
Vterque in suo genere perfectus. de Orat. 144. b
Rutilius penè perfectus in Stoicis. de Clar. 174. b
Literis Græcis perfectus Memmius. de Clar. 133. a
Perfectus mundus, & ex perfectis partibus. de Vniu. 22
Homo non perfectus, nec sapiens. Offic. 10. b
Orator in omni genere sermonis atque humanitatis perfectus. 1. de Orat. 19. a
Tria genera nobis reliqua sunt, eaq; mortalia, quibus prætermittis, cæli absolutio perfecta non erit. de Vniu. 58. a
Expleta & perfecta forma honestatis. 2. de Fin. 79. a
Athenis summa dicendi laus & inuenta est & perfecta. de Orat. 86. b
Quorum tamen ipsorum ad ætatem laus eloquentiæ perfecta nondum erat. de Clar. 196. b
Hic igitur si est excultus, & si eius acies ita curata est, ut nec cætur erroribus, sit perfecta mens, id est absoluta ratio, quod est idem virtus. 5. Tusc. q. 56. a. De animo humano.
Ratio quum adoleuit atque perfecta est, nominatur ritè sapientia. de Leg. 160. b
Plena & perfecta sententia. 4. de Fin. 60. a
Perfecta cumulataque virtus. pro Sestio, 75. a
Quod perfectum atque absolutum est, & ut Stoici dicunt, omnes numeros habet. Offic. 55. b
Nihil in vita vidit calamitatis A. Cluentius, nullum periculum mortis adiit, nihil mali timuit, quod non totum à matre esset conflatum & perfectum. pro Cluent. 12. a
Perfectum & plenum. Orat. 97. b
Aptum vndique, perfectum, expletumque omnibus suis partibus & numeris. 2. de Nat. d. 27
Neque enim dici potest in nulla rerum institutione esse aliquid extremum atque perfectum. 2. de Nat. d. 49. a
Operâ mirabili & clarissimis gemmis perfectum candellabrum. 6. Verr. 55. a
Inuentum simul & perfectum nihil est. de Clar. 35. a
Eo die nihil perfectum est. Q. fra. 308. b
Omnia præclara, rara, nec quicquam difficilius est, quam reperire quod sit omni ex parte in suo genere perfectum. de Amic. 67
Perfectum omni ratione. de Pet. Conf. 37
Vnum est genus perfecti, à quo qui absumt, non genere differunt, ut ab Accio Terentius, sed in eodem non sunt pares. Orat. 142
Virtutis perfectæ qui perfectò functus est munere, non parum diu vixit. 1. Tusc. 176. a
Sol Democrito magnus videtur, quippe homini erudito, in geometriâque perfectò. 1. de Finib. 31. a
Plenum atque perfectum oratorem esse cum dicam, qui de omnibus rebus possit variè, copiosèque dicere. 1. de Oratore, 31. a
Statuisti oratorem in omni genere sermonis atque humanitatis esse perfectum. de Orat. 88. & 91. b
Tametsi ipsam exactionem mente, non lingua perfectam videmus. de Orat. 88. b

Videbam Italici belli historiam iam penè à te esse perfectã. epist. 67. b
Ut vnum opus totum atque perfectum ex omnibus totis atque perfectis absolueretur. de Vniu. 197. b
Ad perfectum est tua res. 3. ad Q. fra. 20
Nam quum statuerem nihil huc nisi perfectum ingenio, elaboratum industria afferri oportere, &c. pro lege Manilia, 1. a
Ac primùm illud, & si cupidissime expetitum à me sit, & approbatum à te, ne diutius anno in prouincia essem, tamè non est nostra contentione perfectum. Att. 101. b
Quum autem anno post è Sicilia me recepissim, iam videbatur illud in me, quicquid esset, esse perfectum, & habere maturitatem quandam suam. de Clar. 177. a
Perfectum iam esse de te. 6. fam. 40. Id est, tuum negotium esse confectum.
Natura in suo quodque genere perfectum esse voluit. Tusc. q. quaest. 235. b
Omnino spero paucis mēsis opus Diphili perfectum fore. Q. fra. 318. b
Socratem illum solitum aiunt dicere, perfectum sibi opus esse, si quis, &c. de Orat. 102. b
Volo enim hoc commentariolum petitionis haberi omni genere perfectum. de Pet. Conf. 214. b
Perfectum ingenio, elaboratum industria. pro Pomp. 4. b
Eruditione perfecta & ingenio præstanti ad hæc opus est. 2. de Diuin. 195. a
Et certè quòd & ingenii quædam forma lucebat, & exercitatione perfecta erat, &c. de Clar. 183. a
Quoniam nisi tu perfecta re de me non conqueisti. epistol. 2. b
Philosophi qui propè iam absoluti & perfecti videntur. de Diuin. lib. 2. 222
Quæ ut plene esset, cumulataque perfecta. Diuin. lib. 2. 2
Manus extrema non accessit operibus eius, præclara inchoata multa, perfecta non planè. de claris Oratorib. 65. a. de Graccho.
Mitto, inquam, hæc omnia, quæ ab isto per triennium perfecta sunt. in Verr. 227. b
Omniaque in omnibus, quantum in ipsis est, nulla vi impediēte perfecta sunt. Tusc. q. 235. b
A primis inchoatisque naturis ad vltimas perfectasq; procedere. de Nat. d. 32. b. & de Clar. 175. b
Ad summa, atque in omni genere perfecta peruenire. 1. de Orat. 65. a
Ut ea quæ per eum affecta sunt, perfecta Reip. tribuantur. de Prou. 74. b
Quoniam non viuunt cum perfectis hominibus, plenèque sapientibus, &c. Offic. 10. b
Omnia in perfectis & maturis meliora, ait Chrysippus. de Nat. deo. 2. 28
Erit enim hoc totum ex utroque perfectius. 4. Tusc. quaestio. 16. a
Summus & perfectissimus iudex. in Orat. 2. a
Perfectissima disciplina. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 16
Illud cui nihil addi possit, quo ego summum & perfectissimum iudico. Orat. 197. b
Perfekte.
Perfekte eloquentis est, non eam solùm facultatem habere, quæ sit eius propria, suscè, lateque dicendi: sed etiam viciniam eius, atque finitimam dialecticorum scientiam assumere. Orat. 61
Absoluta est perfekte omnis honestas. 4. de Fin. 31. a
Quumque duæ sint artes, quibus perfekte ratio & oratio cõpèatur, vna inueniendi, altera differendi. 4. de Fin. 16. a
Eius omnis in dicendo facultas ex historia ipsius non inelegãter scripta perspicui potest: quæ neque nimis est infans, neque perfekte deserta. de Clar. 52. a
Perfekte planèque eruditus vir. de Clar. 154. a
Nihil Roscius, nisi perfekte: nihil nisi cum summa venustate faciebat. 1. de Orat. 64. a
Imitatur nunquam perfekte veritatem casus. 1. de Diuinatione, 47. a

Perfekte & absolutè pares. Academicar. quaestionum, edit. 1. lib. 2. 52
Perfektio.
In omnibus rebus difficilis optimi perfektio atque absolutio. de Clar. 177. b
Nulla est enim vllò in genere laus orationis, cuius in nostris orationibus non sit aliqua, si non perfektio, at conatus tamen atque adumbratio. in Orat. 55. a
Perfektio in homine, in eo potissimum, quod est optimum, id est, in virtute laudatur. de Fin. 4. 31
Perfektio naturæ, virtus. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 19
Hanc ego absolutiorem perfektionemque in oratione desiderans, à qua ipse longè absum, facio impudenter. 1. de Orat. 64. a
Tantum abes à perfektionem maximorum operum, ut fundamenta quæ cogitas, nondum ieceris. pro Marcel. 15. a
Perfektionem rationis excellit ea natura, quæ res omnes complexa teneat. de Nat. deo. 2. 22
Ea quæ proficiuntur à virtute, susceptione prima, non perfektionem recta sunt iudicanda. 3. de Finib. 51. a
Aur anteponet eam quam cum honestate ornatissimã, tum etiam ipsis initiis naturæ, & totius perfektionem vitæ locupletatam videbit. 2. de Finib. 65. a
Perfektor.
Ac stylus ille tuus, quem tu verè dixisti perfektorem dicendi esse, ac magistrum, multi sudoris est. 1. de Orat. 134. a
Huius enim operis maximi inter homines atque optimi illum esse perfektorem volo. ad Attic. lib. 8. 155. 3. a
Perfidelis.
Posthac autem ad te si perfidelem habeo cui dem, scribam omnia planè. ad Attic. lib. 2. 49
Perfidus.
Amicus perfidus. Post reditum ad Quirit. 17. a
Ergo & Pythius, & omnes aliud agentes, aliud simulant, perfidi, improbi, malitiosi sunt. 3. Offic. 79. a
Perfidia.
Perfidia & iniquitas hominum. Lent. lib. 1. 2. 10
Vtriusque vestrum perfidia in Dolabellam. 1. Philip. 85. a
Perfidia suspicionem fugere. ad Att. 128. b
Ita nonnulli dum operam suam multi existimari volunt, &c. causas dicunt incognitas, in quo est illa quidem magna offensio vel negligentia susceptis rebus: vel perfidia receptis. 2. de Orat. 56. a
Quum illius in me perfidiam increparet, auditus est magno silentio maleuolorum. ad Quint. fra. lib. 2. 7. 6. a
Perfidia & scelere violata sunt dextræ, quæ fidei testes esse solebant. 1. Philip. 291. a
Istius fide ac potius perfidia deceptus sum. pro Roscio Amer. 65. a
In tanta hominum perfidia & iniquitate. epist. 3. b
Perfidiosus.
Quòd fallax, quòd perfidiosus, quòd impudens, quòd audax esse videatur in Piso. 52
Homo improbus & perfidiosus. de Or. 136. b
Nihil in me non modò perfidiosum & insidiosum & fallax in amicitia, sed ne humile quidem, aut ieiunum debes agnoscere. Appio, lib. 3. 39
Etenim si veritate amicitia, fide societas, pietate propinquitas colitur: necesse est iste, qui amicum, socium, affinem, fama ac fortunis spoliare conatus est, vanum se & perfidiosum & impium esse fateatur. pro Quint. 13
Cur omnium perfidiosissimus C. Marius. Q. Catulum præstantissima dignitate virum, mori potuit iubere. 3. de Natura deor. 116. a
Perfidiosè.
In odium rapiemus, siquid eorum superbè, spurcè, perfidiosè, crudeliter, confidenter, malitiosè, flagitiosè factum proferemus. ad Heren. lib. 1. a
Perfibilis.
Deos enim ipsos iocandi causa induxit Epicurus perlucidos & perfibiles, & habitantes tanquam inter duos lucos, sic inter duos mundos propter metum ruinarum. 1. de Diuin. 59. a

Perflagitiosus.

Num tibi perturpe aut perflagitiosum esse videatur. pro Cælio, 39

Perfluens.

Perpetuis malis voluptatibus perfluens. de Fin. lib. 2. 96

Perfodius.

Licet impunè per me perietes in adolescentia perfoderis, vicinos compilaris. in Vatinius, 8. a

Vt si Xerxes cum tantis classibus, tantisque equestribus & pedestribus copiis, Helleponto iuncto, Athòve perfosso, maria ambulauisset, terram nauigauisset, &c. 2. de Finib. 177. a

Perfore.

Tunc mihi ille dixit quòd classe tu velles decedere, perfore accommodatum tibi, si ad illà maritimam partem prouinciarum nauibus accessissem. 3. fam. 10

Perforo.

Neque tamen dubito, quin tu ex illo cubiculo tuo, ex quo tibi Stabianum perforasti, & patefecisti Seianum, per eos dies, &c. 7. fam. 1

Perforatus.

Via quasi quædam sunt ad oculos, ad nares, ad aures, à sede animi perforata. 1. Tusc. q. 7. 4. a

Lumina duo ab animo ad oculos perforata. 3. de Natura deor. 11. a

Perfremo.

Sicut inciti atque alacres rostro perfremunt delphini. 2. de Nat. deo. 130. a

Perfrico.

Quid tergiuersamur Epicure, nec fatemur eam nos dicere voluptatem, quam tu idem, quum os perfricuisisti, soles dicere? Tusc. q. 35. Id est, verecundiam deposuisti.

Quum interea Apronius caput atque os suum vnguento perfricaret, Quid est Loli, inquit? Verr. 51. a

Perfricans.

Scriba caput sinistra manu perfricans. in Piso. 92. b

Perfrigidus.

Erat hyems summa: tempestas, vt ipsum Sopatrum dicere audistis, perfrigida: &c. 6. Verr. 77. a

Perfringo.

Perfregit ac prostravit omnia cupiditate & furore. pro Cluentio, 11. a

Polluerat stupro sanctissimas religiones, Senatus grauissima decreta perfrigerat. pro Milo. 66

Vt earum rerum vi & autoritate omnia repagula iuris, pudoris, & officii perfringeres. 7. Verr. 32. a

Et suavis sicut fuit, videri maluit, quam grauis: sed suauitate ea qua perfunderet animos, nõ qua perfringeret. de claris Orat. 18. a

Perfringere & labefactare bonorum conspirationem. 4. in Catil. 94. a

Perfringere domum & familiam. 4. ad Heren. 210

Perfringere iudiciorum religionem & veritatem. 2. in Verr. 2

Angustias omnes, omnes altitudines, omnium obiecta tela, vi & virtute perfringere. de Arusp. respon. 45

Des operam vt vno impetu perfringatur. ad Att. lib. 3. 65. 8. a

Tu non solum ob negligendas leges & quaestiones, verum etiam ad euertendas, perfringendisque valuisti. 1. in Catil. 13. a

Perfractus.

Itaque perfracto saxo sortes eruperunt. de Diuin. 126. b

Perfracte.

Ego etiam cum Catone meo sæpe dissensi, nimis mihi perfractè videbatur ærarium vectigaliaque defendere. 3. Offic. 118. a

Perfruor.

Omnisque sapientes iis gaudiis perfruuntur. 5. Tusculan. quaest. 105. a

Sequamurque eam vitam quæ rebus ipsis perfruatur. 5. de Finib. 80. a

Vt suauitate ingenii tui viui perfruamur. epist. 67. b

Hic tu qua lætitia perfrucere: quibus gaudiis exultabis? in Catil. 18. a

Authoritate testimonii alicuius, vel iudicio benevolentia, vel suauitate ingenii perfrui. Luceio, lib. 5. 12. 4. a

Authoritate rerum gestarum, gloria, & sapientia laude perfrui. de Clar. 5. a

Perfrui orio. 7. fam. 1

Pasci, delectari, perfrui aliquibus rebus. in Piso. 35. a

Ita mihi Republica salua vobiscum perfrui liceat. in Catil. 120. b

Quum enim certè nihil homini possit melius esse, quam vacare omni dolore & molestia, perfruique maximis & animi & corporis voluptatibus: &c. 1. de Finib. 87. a

Ad perfrueudas voluptates, & ad vsus vitæ necessarios expetuntur diuitia. 1. Offic. 37. a

Perfugio.

In oppidum Beroam deuum perfugisti. in Piso. 71. a

Hic locus est igitur vnus quòd perfrugiant, hic portus, hæc arx, hæc ara lociorum: quòd quidem nunc non ita confugiunt, vt antea in suis repetendis rebus solebant. 7. Verrin. 98. a

Ad imperatores perfugere. pro Corn. Balbo, 18. a

Perfugium.

Commune perfugium, domus. 4. in Cat. 74. a

Perfugium melius aut paratius. 15. ad Att. 6

Paratum nobis perfugium & portum putemus, quem vitam passis velis prouehi liceat. 1. Tusculan. quaestio. 19. 4. De morte.

Vnum perfugium Iudices, vna spes reliqua est Sex. Roscio, eademque Reipublica, vestra pristina bonitas & misericordia. pro Rosc. Amer. 89. a

Perfugium annonæ. 8. Philipp. 250

Perfugium doloris mei. 12. ad Att. 15

Laborum omnium & solitudinum perfugium somnus est. 2. de Diuin. 122. a

Perfugium & præsidium salutis Reipub. pro Rab. perduel. reo, 2. a

In meo Bruto non solum ad præsens perfugium, si (quod nolim) aduersi quid acciderit, sed etiam ad confirmationem perpetuæ libertatis. Cassio, lib. 12. 8. 2. a

Spero hunc locum eius fortunæ miseræ atque iactatæ portum ac perfugium futurum. pro Cluent. 4. a

Tota domus quæ spectat in nos solos, neque aliud potest habere perfugium. Offic. 12. b

Num tibi insultare in calamitate, num intercludere perfugium fortunæ, num casus bellicos exprobrare, aut obicere videor? 7. Verr. 103. a

Perfugium ac solatium aduersis hæc studia præbent. pro Archia, 12. a

Excludere aliquem à portu & perfugio. Luceio, lib. 5. 15. 6. a

Nolite per deos immortales cogere locios atque exteras nationes hoc vt perfugio, quo tibi vtendum censeo, litera lis nostris. a

Postremo illo desperatissimo perfugio vti posset, se imprudentem fecisse, existimasse id licere. 4. Verr. 70. a

Munite communem arcem bonorum, obstruite perfugia improborum. pro Sylla, 182. b

Perfuga.

Iste qui initio proditor fuit, deinde perfuga. pro Sex. Roscio, 38. b

Quumque de imperio certamen esset cum rege generoso ac potente, perfuga ab eo venit in castra Fabritii. 3. Offic. 115. a

Quum à Pyrrho perfuga Senatui est pollicitus se venenum regi daturum, & eum necaturum, Senatus & C. Fabritius perfugam Pyrrho dedit. 1. Offic. 63. a

Cur de perfugis nostris copias comparant contra nos? in Orat. 130. a

Perfundo.

Dii immortales qui me horror perfudit, quam sum sollicitus quidnam futurum sit. ad Att. lib. 8. 18

Et suavis sicut fuit, videri maluit, quam grauis: sed suauitate ea qua perfunderet animos, non qua perfringeret. de Clar. 18. a. de Phalaræo.

Quos odores adhibebis ad deos, vt eos perfundas voluptatibus? 1. de Nat. d. 79

Interim mihi videris Eruci vna mercede duas res assequi velle, nos iudicio perfundere, accusare autem eos ipsos, à quibus mercedem accepisti. pro Rosc. Amer. 49

Multitudo audiens ducitur oratione, & quasi voluptate quadam perfunditur. de Clar. 97. a

Aqua denique feruenti à Rubrio ipse Philodamus perfunditur. 3. Verr. 46. a

Cæpit, postquam perfusus est, defricari. ad Heren. 17. b

Perfundit iucunditate, lætitia, voluptatibus. 2. de Finib. 5. & 5. 64

Ad perfundendum animum tanquam illiquefactæ voluptates. Tusc. q. lib. 4. 16

Perfusus.

Quum omnes sensus dulcedine omni quasi perfusi mouerentur. de Fin. lib. 2. 93

Perfungor.

Munere quodam necessitatis & graui opere perfungimur, dum sumus inclusi in his compagibus corporis. de Senect. 70. a

Equidem iam perfunctus sum, expleui animos inuidorum. pro Domo, 35

Qui eadè pericula, quibus nos perfuncti sumus, ingrediuntur. pro Muren. 3

Qui & honoribus amplissimis & laboribus maximis perfuncti essemus. Lent. lib. 1. 8. 7. a

Et dignitatem perfuncturus es. Att. 180. b

Perfunctus.

Perfunctus bonis. 4. fam. 18. in epist. Ser. Sulpitii.

Senex perfunctus honoribus & Reipub. muneribus. de Orat. 101. b

Perfunctus munere Ædilitatis magnifico. 11. fam. 18

Perfunctus seditionibus aut discordiis. pro Sest. 90

Ætas nostra perfuncta rebus amplissimis. de clar. Oratorib. 165. b

Bello misero fatalique perfuncta est Resp. pro Marcel. 18

Perfunctum periculum. pro Sest. 7

Reminiscere illam omnibus bonis perfunctam esse. epi. 50. b

Cum ipsa quasi Repub. sum collocutus, vt mihi tam multa pro se perpeffo atque perfuncto concederet, vt officium meum, &c. Lent. lib. 1. 9. 17. a

Quos memoria proditum est ab ipso Hercule perfuncto iam laboribus, sacra didicisse. pro Domo, 104

Mihi iam optata mors est perfuncto rebus iis, quas adeptus sum, quasque gessi. 2. Philip. 123

Aut quòd se perfunctos iam esse arbitrantur, quum de reo iudicant, negligentius attendunt cætera. pro Clu. 91. a

Cæteris verò nulla perfunctis propria molestia, &c. epist. lib. 5. 31

Perfunctio.

Nam neque laborum perfunctio, neque perpeffio dolorum per se ipsa allicit, nec patientia, nec assiduitas, &c. 1. de Finib. 38

Qui autem ei annus primus ab honorum perfunctio, aditum omnium concessu ad summam autoritatem dabat, &c. 3. de Orat. 5. a

Perga.

Pergæ sanum antiquissimum & sanctissimum Dianæ scimus esse: id quoque à te nudatum ac spoliatum esse. 3. Verrin. 36

Pergamum.

Pergami non multum auri ratio constat. pro Flac. 54. a

Pergamenus.

Num honestior est ciuitas Pergamena, quam Smyrnæ? pro Flacc. 58. a

Annos iam triginta in foro versaris, sed tamen Pergameno. pro Flac. 55. a

Pergaudeo.

Trebonium meum à te amari, teque ab illo, pergaudeo. 3. ad Quint. frat. 7

Pergo.

Quòd nisi nominatim mecum agi ceptum esset, fieri perniciosum fuit: sed pergo præterita. ad Attic. lib. 3. 55. 9. a. Id est, prætereo.

Post hunc ore fero Capricornus vadere perguit. in Ant. b

Pergit idem, & vrget angustius. de Nat. d. 2. 16

Pergit in mea maledicta: quasi verò ei pulcherrimè propria processerint. 13. Philip. 377

Quin igitur ad illa spatia nostra sedesque pergimus? de Legib. 158. b

Quòd mihi quoque quondam acciderat, periculo simili, casu tristiore: perrexi tamen, Romamque perueni. ad Brut. lib. 10. 6. a

Qui antequam de meo aduètu audire potuissent, quum tum abessent, aliquorum dierum viam in Macedoniam ad Planciumque perrexi. pro Planc. 79

Perrexi agere. 15. fam. 17

Quum graues de Parthis nuntii venirent, perrexi in Ciliciam. Attic. 79. b

Itaque confestim ad eum ire perreximus. Academicarum quaest. 32. b

In oppidum ad Pompeium perreximus omnes. de Finibus, 147. b

Pergam ad cætera, & hodierno sermone conficiam. 2. de Legibus, 62

Pergam atque insequar longius. 5. Verr. 41. a

Nos proficisci ad instituta pergemus. ad Heren. 16. b

Nos verò frater, & copiosè quidem: sed perge ad cætera. 1. de Leg. 106. a

Perge igitur vt agis. 10. fam. 17. sub. agere.

Tu verò perge Læli: pro hoc enim qui minor est natu, meo iure respondeo. de Amic. 32. a

Sed perge Pomponi de Cæsare, & redde quæ restat. de clar. Orat. 188. b

Tu verò, inquit, perge Varro. 1. Acad. q. 27. a

Perge conficere iter reliquum. de Orat. 135. b

Ordine perge quatuor mihi istas partes explicare. in Partit. 16. a

Hæc tu perge, vt facis, mitigare. Attic. 174. b

Perge porrò hoc idem interdictum sequi. pro Cæc. 43. a

Perge porrò: sequetur enim quæ tu scientificè complexus es. 4. de Fin. 35. a

Quæ quum ita sint Catilina, perge quòd ceppisti. in Catil. 7. a

Perge reliqua: gestio scire ista omnia. 4. ad Att. 30

Scribere quæso perge. ad Att. lib. 10. 208. 5. a

Quare etiam atque etiam perge tenere istam viam quæ instituiti. de Pet. Conf. 36. a

Perge, vt facis, & scribe quantum potes. Att. 140. b

Pergite animo forti Lacedæmonii, hodie apud inferos fortasse cœnabimus. 1. Tusc. q. 162. a

Vt facitis pergite adolescentens. 1. de Orat. 18. a

Quibus quaerentibus cur non eadem via pergeret, deterre-ri à Deo dixit. de Diu. 106. b

Equidem suasi vt Romam pergeret. de Clar. 179. b

Qui quum ex itinere quodam proposito & cõstituto reuertisset, a quibus admonitus volatu, conclaue illud, vbi erat mansurus, si ire perrexisset, proxima nocte corruit. 1. de Diuin. 58. a

Conficere iter reliquum pergas. 2. de Orat. 160. a

Rogo te vt Romam protinus pergas & properes. Q. fra. lib. 1. 6. 3. a

Sed ad reliqua pergamus. Offic. 32. b

Brundisium pergere cogito. Att. 152. b

Pergere obuiam alicui. ad Heren. 40. b

Eadem via pergere qua cæteri. 1. de Diu. 201. a

Vt ad eas cursim perrectura beata vita videatur. Tusc. quaestio. lib. 5. 11

Pergens.

Neptunum esse dicis animum cum intelligentia per mare pergentem. 3. de Nat. d. 45

Pergrandis.

Iubet eosdem Decemuiros omnibus agris publicis pergrande vectigal imponere. de leg. Agrar. 5. a

Erat etiam vas vinarium ex vna gemma pergrandi, trulla excauata cum manubrio aureo. 6. Verr. 54. a

Pergratus.

Sed mehercule pergrata mihi oratio tua. 5. de Fin. 164. a

Pergratum mihi erit, si cum ita tractaris, ut merito tuo mihi gratias agere possit. ad Brutum, 8.2.a
Summa est in quo mihi gratissimum facere possis, si curaris ut Auanius, quum se à me amari putat, me à te amari sciat: erit id mihi pergratum. ad Titium Titii filium, lib. 13.76.4.a

Id mihi pergratum, perque iucundum erit. ad Quint. frat. lib. 3.17.17.a

Per mihi gratum erit, si id curaris ad me perferendum. Artic. lib. 5.97.5.a

Sed quoniam amicitia mentionem fecisti, & sumus otiosi, pergratum mihi feceris, spero item Scæuolæ, si, &c. sic de amicitia disputaris, quid sentias, &c. de Amic. 15.a

Per mihi, per inquam, gratum feceris, si in hoc tam diligens fueris, &c. ad Att. lib. 1.15.9.a. Hoc est, facies ex animi mei sententia.

Pergrauis. pro Sestio, 27. & pro Cælio, 51.b

Pergrauiter.

Hoc te intelligere volo, pergrauiter illum esse offensum. ad Attic. lib. 1.6.4.a

Idem Q. Seruium Galbam, quem hominem probe nosse & commemorasse se aiebat, pergrauiter reprehendere solebat. 1. de Orat. 115

Perhibeo.

Cælum nostri, Graii perhibent athera. 2. de Nat. d. 132.a. ex Pacuio.

Quem clario perhibet Ophiuchum nomine. 1. de Nat. d. 155.a
Cum quibus (ut perhibent) ausa est cõtendere forma. in Arato, 49.2. de Cassiopea.

Bene qui coniciet, vatem hunc perhibebo optimum. 2. de Diuinat. 19.a

Hunc summum habeto diuum, hunc perhibeto Iouem. de Nat. deor. 39.b

Qui sine eo, quem Cæcilius suo nomine perhiberet, facile communem causam sustinerent. ad Att. lib. 1.1.8.a

Eademque famæ celebritate Tyndaridæ fratres, qui non modo adiutores in præliis victoriæ Pop. Ro. sed etiam nuntii fuisse perhibentur. 1. Tusc. q. 45.a

Nec minus est Spartiatis Agefilus ille perhibendus, qui neque pictam, neque fictam imaginem suam passus est esse, quam qui in eo genere laborarunt. Lucio, lib. 5.33

Perhonorificus.

Perhonorificus. de Prouin. 78.b

Perhonorificus in me. 1. ad Att. 25

Perhonorifice.

Hic perhonorifice & amice Octauius, quem quidem sui Cæsarem salutabant. ad Att. lib. 14.308.2.a

Perhorresco.

Nò solum commoueor animo, sed etiam toto corpore perhorresco. in Verr. 61.b

Tum lamentationem matrum familiarum, tum fugam virginum ac puerorum perhorresco. 4. in Catil. 84

Tu imagines ipsas non perhorrescis? de Orat. 129.b

Tu illius diei memoriam non perhorrescis. 13. Phil. 369.a

Hanc tu tantam religionem si tum in imperio propter cupiditatem atque audaciam non pertimescebas, ne nunc in tanto tuo, liberorumque tuorum periculo perhorrescis? 6. Verrin. 69.a

Sed genus belli crudelissimi & maximi, quod nondum videt homines quale futurum sit, perhorruui. ad Att. 9.181.4.a

Qui tandem istius animus est nunc in recognitione scelerum suorum, quum ego ipse in commemoratione eorum non solum animo commouear, verum etiam corpore perhorrescam? 6. Verr. 99.a. & 1.22.a

Sed quid est tandem quod perhorrescas? Att. lib. 13.282.3.a

Quorum frequentiam & confessum non modò Quintius, qui de capite decernit, sed quibus, qui extra periculum sit, perhorrescat. pro Quint. 13.b

Nemo est qui vos non oculis fugiat, auribus respuat, animo aspernetur, recorde denique ipsa Consulatus vestri perhorrescat. in Pisonem, 36.a

Et si hoc quidem est in vitio, dissolutionem naturæ tam valde perhorrescere. de Fin. lib. 5.27

Perhospitalis.

Huius domus est vel optima Messanæ, notissima quidem certe, & nostris hominibus apertissima, maximèque perhospitalis. 6. Verr. 3.a

Perhumanus.

Perhumanus. ad Att. 259.b

Multumque is mecum sermonem habuit, & perhumanum de discordiis mulierum nostrarum. ad Q. frat. lib. 2.8.4.a

Perhumaniter. epist. 99.b

Pericles.

Pericles, in cuius labris veteres comici leporem habitasse dixerunt. de Orat. 3.76

Pericles, Anaxagoræ Physici auditor. Orat. 198.b

Istorum enim iudicio, si solum illud est Atticum, ne Pericles quidem dixit Atticè, cui primæ sine cõtroversia deferebantur. Orat. 15

Pericles ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, & permiscere Græciam dictus est. Orat. 199.b

Pericles, Xantippi filius, primus ab Anaxagora Physico edoctus, eloquentiæ doctrinam adhibuit. Brut. 21

Pericles, Athenis eloquentissimus, & idem princeps publici consilii. 1. de Orat. 109

Pericles non idem fecit quod Themistocles. 7. ad Attic. 38

Pericles omnis virtutis genere floruit. Brut. 14

Pericles contra voluntatem populi loquens, popularis tamen videbatur. 3. de Orat. 76

Pericles in animis audientium aculeos relinquere solebat. Brut. 18, & 29

Pericles, Thucydides, & Alcibiades eadem ætate fuerunt. de Orat. 111.b

Pericles & Thucydides, non nascentibus Athenis, sed iam adultis fuerunt. Brut. 13

Periclis suauitate exhilaratæ Athenæ. Brut. 21

Athenæ vbertatem & copiam Periclis admiratæ. Brut. 22

Athenæ vim dicendi, terroremque Periclis timuerunt. Brut. 22

In Phædro Platonis hoc Periclem præstitisse cæteris dicit oratoribus Socrates. Orat. 8

Periculum.

Si ei tractanti contemplantique res cognitione dignissimas, subito sit allatum periculum, discrimenque patriæ. 1. Offic. 216.a

Periculum dicendi. 1. Philip. 10

Periculum est intercepti. 10. ad Att. 19

Maximum ab vniuerso naufragio periculum est. epist. 167.b

Ne mouear, &c. periculum non est. Tusc. q. 163.b

Nullum periculum est, ne quid tu, &c. de Orat. 102.b

Haud sanè periculum est, ne non mortem aut optandam, aut certè non timendam putet. 5. Tusc. q. 166.a

Summum erat periculum, ne si nihil impetrarent, à Senatu alienarentur. Attic. b

Cui periculum mortis sit iniectum. pro Cec. 301.b

Si mihi periculum procrearetur ab eo, quem ipse armasset. Attic. 37.b

Sed in hac laude industriæ meæ, reus ne elabatur, summum periculum est. 2. Verr. 20.a

Periculi denuntiatio. 11. fa. 32. in epist. D. Bruti.

Nunquam omnino periculi fuga committendum est, ut imbelles timidique videamur. Offic. 1.115

Dum minus periculi videretur, in flammam ipsam venire. 16. ad Att. 19

Committere se periculo mortis. pro Deiot. 10.b

Periculo communi me offerrem. 10. fam. 36. in epist. Planci.

At magnum periculum adiit. 1. de Fin. 28

Etiam si quando minus succedet, magnum tamen periculum non adibis, altè enim cadere non potes. Orat. 105.b

Adire periculum capitis. pro S. Rosc. 36.b

Quibus ipsis periculum tum cõflari putabatur. pro Syl. 169.b

Nemini iniuste periculum creauit. Antequam. 196. b. 1. in Verr. 34. & 4.63

Neminem vnquam putavi per eos ipsos periculum huius fortunis, atque insidias creaturum. pro Flac. 1.a

A securi negat ei esse periculum. in Verr. 259.b

Qui quotidie periculum fortunæ facit. in Ant. 197.b

Tu verò qua in re specimen aliquod dedisti, quado tute tui periculum fecisti. in Verr. a

Fac huius odii tanti ac vniuersi periculum, si audes. in Pisonem, 93.b

Si quis fortunæ muneribus amplissimis ornatus, sapius eius deæ periculum facere nollet. de Prou. 76.b

Facere periculum innocentæ alicuius. 2. Verr. 21.a

Faceffere periculum innocenti. in Verr. 61.b

Periculum sibi fuisse dicit. 15. ad Att. 13

Adducta est enim p. c. res in maximum periculum, & extremum penè discrimen. 7. Philip. 217.a

Inferre se in periculum capitis atque vitæ discrimen pro aliquo. pro Corn. Balbo, 18.a

Venit in periculum, ne & ea quæ relicta, & hæc quæ ab ipso parta sunt, amittat. pro Mur. 51.a

Vocari in periculum ac discrimen. pro leg. Manil. 7.a

Periculum inferre. 1. in Verr. 32

Duri hominis, vel potius non hominis videtur, periculum capitis inferre multis. Offic. 2.71

Iniicere alicui periculum mortis. pro Cecin. 31.a

Periculum vel pericula alicui, vel in aliquem intendere. Artic. 33.b. pro Quint. 26. & pro Rosc. Amer. 4

Moliri periculum alicui. pro Sest. 1.a

Periculum morari. 10. fam. 18. in epist. Planci.

Ad hominem accedit Timarchides, à securi negat esse ei periculum. 7. Verr. 91.a

Flaccus periculum fortunarum & capitis sui præ mea salute neglexit. ad Terentiam, lib. 14.4.4.a

Periculum, quod in omnes intèditur, propulseris. pro Rosc. Amer. 4.a

Periculum cum aliquo sociare. pro Planc. 60

Periculum ruinæ struas. 6. fam. 27. in epist. A. Cecinnæ.

Subire periculum pro amico. in Partit. 35.a

Periculum subterfugere. 15. fam. 3

A periculo isto vacuus. 1. ad Q. frat. 52

Qui habitus nõ procul abest à periculo vitæ, si accedat dolor, &c. de Claris. 194.b

Ab omni periculo abesse tuam fortunam. 14. ad Att. 13. in epist. Antonii.

Cuius tu periculo stultus es. 7. fam. 18

Cur non periculo honestissimo depascisci velim? 9. ad Att. 19

In periculo esse. 3. ad Att. 18

Nam tot & tales viros periculo obsidionis liberare cupio. ad Att. lib. 8.161.2.a

Vt magno periculo Romæ sint futuri. 15. ad Att. 13. pro, cum periculo.

Quid tu meo periculo gurgis patrimonii helluabare? pro Sestio, 25.b

Ita fit, ut meo semper periculo peccet Antonius. in Antonium, 2.42.b

Quod quidem tibi numi meo periculo sint. 4. ad Att. 24

Minimo periculo respondentur quæ consuluntur. pro Murena, 26.a

Iniuste facis, si putas periculo nostro viuere tuos contubernales. pro Flac. 154.b

Tamen hoc tempore breuiter commonendum putavi, ne quo periculo te proprio existimares esse: in magno omnes, sed tamen in communi sumus. epist. 58, & 59.b

Igitur semper autorem habes, & eum qui magno suo periculo causam agat. Acad. q. ed. 1. lib. 2.72

Atque hoc tempore ipso impingit mihi epistolam Scaptius Bruti, rem illam suo periculo esse. ad Att. lib. 6.111.11.a

Sumptu periculoque suo armatam nauem aliquod mittere. in Verr. 246.b

Dux enim suo periculo progredi cogitat. de Legib. 188.b

Verfari periculo suo in aliqua re. 7. Verr. 49.a

Sed etiam atque etiam dico, tuo periculo fiet. Att. 212.b

Sine tuo periculo. 1. Verr. 13.a

Ego qui periculo Reipub. viuebam. pro Sest. 14.b

Nihil est iam quod in hac causa peccare Iudices quisquam, nisi vestro periculo, possit. 3. Verr. 10.a

Pericula, labores, dolor etiam. lib. 1. de Fin. 19

Pericula multa depulsa sunt. 2. de Nat. d. 122

Periculorum casus. 6. fam. 13

Discriminum periculorumque comites dii. 2. de Nat. d. 246.a

Pròptiores esse debemus ad nostra pericula, quam ad communia, dimicareque paratius de honore & gloria, quam de cæteris commodis. Offic. 1.117

Ad pericula omnia princeps esse. 10. fam. 35. in epist. Planci.

In adeundis periculis consuetudo imitanda medicorum est, qui leuiter ægrotantes leuiter curant, grauioribus autem morbis periculosas curationes & ancipites adhibere coguntur. Offic. 1.115

In amicorum periculis aliquid accidere. de Orat. 126.b

In prouisis periculis animo affici. pro Mur. 51.a

Sed fugiendum etiam illud, ne offeramus nos periculis sine causa: quo nihil potest esse stultius. Offic. 1.115

Periculosus.

Locus periculosus. 4. Acad. q. 164.a

Turpis enim est & periculosus confessio. 5. Verr. 141.a

Consuetudo periculosa. 3. de Nat. deo. 85.a

Periculosa & lubrica assentiendi consuetudo. 4. Academ. quæst. 122.a

Offensio periculosa. Lentulo, lib. 1.7.18.a

Ratio rei gerendæ periculosa mihi videtur. Lentulo, lib. 1.7.19.a

Periculosa & lubrica res. Acad. q. edit. 1. lib. 2.62

Dolabella sustulit simulationem desyderii, &c. ne periculosa nostris tyrannoctonis esset. ad Attic. lib. 14.313.2.a

Graue & periculosum bellum. pro leg. Manil. 2.a

Consilium periculosum magis quam tutum sequi, bonis omnibus accidere solet. Plancus Ciceroni, lib. 10.18.2.a

Infestum & periculosum iter. in Ant. 244.b

Periculosam vitam reddere. 3. Verr. 26.a

Aliter enim fuisset & in hos inofficiosi, & in nos metipfos, si illum offensuri fuimus, penè periculosi. ad Attic. lib. 13.283.1.a

Turbulenta, temeraria, & periculosa ea sunt. pro Cecinna, 24. a

Grauioribus autem morbis periculosas curationes & ancipites habere coguntur. 1. Offic. 116.a

Duobus periculosus vulneribus acceptis. 14. Philip. 401.a

Periculose.

Ægrotans periculose quotannis homo. 8. ad Attic. 5

Aut vel periculose cum bonis, &c. ad Att. lib. 10.192.7.a

Periculose dico, sed pro vos, &c. in Ant. 210.b

Facere enim probus adolescens periculose, quam perpeti turpiter maluit. pro Milone, 7.a

Nauigatur periculose hyeme. Tironi, lib. 16.10.3.a

Periclitor.

Periclitemur, si placet, in iis quidem exèplis, in quibus peccari vulgus hominum fortasse non putat. 3. Offic. 95.a

Difficile non est periclitari. 3. de Orat. 81.a

Itaque potius periclitari volui, si possem mea præsentia & Lepidum tueri, & exercitum facere meliorem, quam nimis cautus videri. Plancus ad Ciceronem, lib. 10.37

Homines enim in præliis, non in conuiuuii belli fortunam tentare ac periclitari solent. 7. Verr. 103.a

Iura omnia periclitari, si similitudines accipiantur. 2. de Inuent. 234.a

Periclitari mores amicitiarum. Lælius 55. Id est, tentare & experiri.

Non est sapius in vno homine summa salus periclitanda Reipub. in Catil. 8.a

Subeundus vsus omnium, periclitandæ vires ingenii, & illa commentatio inclusa in veritatis lucem proferenda est. 1. de Orat. 76

Nam quod aiunt, quadringenta septuaginta millia annorum in periclitandis, experiundisque pueris, quicumque essent nati, Babylonios possuisse, fallunt. 2. de Diu. 145.a

Periclitatus.

Omnia circumspectis Quintius, omnia periclitatus C. Aquilii. pro Quint. 64.a

Est igitur prudentis sustinere ut cursum, sic imperum benevolentia, quo vtamur, quasi aquis tentatis, sic amicitiiis, aliqua parte periclitatis moribus amicorum. de Amic. 56.a

Periclitatio.

Quarum utilitates longinqui temporis vsu & periclitatio-
ne temporis percepimus. 2. de Nat. d. 121

Perillustris.

Ibi morati biduum, perillustres fuimus, honorificisque ver-
bis omnes iniurias reuelimus superiores. ad Attic. lib.
5. 108. 2. a

Perimbecillus.

Quod quid est natum, perimbecillum est. Att. li. 10. 208. 4. a

Perimo.

Sinautem perimit ac delet omnino, quid melius? 1. Tuscul.
quæst. 191. a

Vbi tam teneros volucres matremque peremit. de Diu. 84. b

Nec vos vlla mortis vnquam fata periment. de Vniu. 202. b

Causam publicam si mea mors peremisset, neminem vnquam
fore qui auderet suscipere contra improbos ciues Reip.
salutem. pro Sest. 40

Eiusmodi igitur credo res Panætium persecutorum fuisse,
nisi aliquis casus aut occupatio consilium eius peremis-
set. Offic. 3. 40

Sinautem vitam mihi fors ademisset, aut vis aliqua maior
reditum peremisset. pro Plancio, 82

Peremptus.

Abdidit clarâ speciem luna, & stellanti nocte perempta est.
1. de Diuin. 33. a

Nec potest esse miser quisquam sensu perempto. 1. Tuscul.
quæst. 142. a

Si ludi non intermissi, sed perempti atque sublatis sunt. de
Arusp. respon. 10

Perincommode.

Sed accidit perincommodè, quod eum nusquam vidisti. ad
Attic. lib. 1. 12. 4. a

Perinde.

Philosophia non perinde, ac de hominum est vita merita,
laudatur. Tusc. q. 229. b

Vt iudicem vnū vereri debeamus, perinde ac si in hanc for-
mulam omnia iudicia legitima, & c. dicemus. pro Roscio
Comæd. 8. a

Perinde ac si iam vicerint. epist. 179. b

Hæc perinde accidit, vt eorū qui audiunt, mentes tractan-
tur oratione. de Clar. 181. b

A te peto, vt meas iniurias perinde doleas, vt me existimas
dolere tuas solere. epist. 122. b

Habes à patre munus M. fili, mea quidem sententia magnū,
sed perinde erit vt acceperis. 3. Offic. 165. a

Viuenti artem tantam, tamque operosam, & perinde fru-
ctuosam relinquerent. 1. de Fin. 109

Perinde habeo, ac si scripsisses nihil esse. Att. 44. b

Perinde habere ac si non esset. Part. 237. b

Vereor vt hoc quod dicam, nō perinde intelligi auditu pos-
sit, atque ego ipse cogitans sentio. pro Marcel. 7. a

Perinde homines, vt quisque feriret, iudicat. in Ant. 261. b

Atque hæc perinde loquor, quasi ipso illo tempore, quum
te Prætor iussisset ex edicto possidere. pro Quint. 56. a

Atque hæc perinde loquor, quasi in eo sit iniquitas eius re-
prehendenda. 5. Verr. 39. a

Hoc enim sæpe ab istis dicitur, perinde quasi Appius ille cæ-
cus viam munierit, & c. pro Milo. 13. a

Metelli sperat sibi quisque fortunā, perinde quasi certi quic-
quam sit in rebus humanis. Tusc. q. 160. b. & in Verr. 96. b

Perinde quasi ego non ab initio huius defensionis dixerim.
pro Cluent. a

Perinde quasi excubendi potestatem non haberet. 3. Verr. 69. a

Perinde quasi exitus rerum, non hominum cōsilia, legibus
vindicerentur. pro Cluent. a

Vt quod nunquam factum esse iudicio defendimus, id per-
inde quasi factum sit, nostro iudicio confirmemus. pro
Quint. 25. a

Sed hæc omnia perinde sunt vt aguntur. de Orat. 162. b

Perinde stultissimum regem in luctu capillum sibi euelle-
re, quasi caluitio mœror leuaretur. Tusc. q. 204. b

Quod ego perinde tuebar, ac si vsus essem. ad Attic. lib.
3. 296. 2. a

Perinde valebit, quasi armatissimi fuerint si reperietur, & c.
pro Cec. 296. b

Omnia ista perinde, vt cuique data sunt, pro rata parte à vi-
ta vel longa vel breuia dicuntur. Tusc. q. 168. b

Non possum dicere me hæc, quæ nunc cōplector, perinde
vt dicam dicenda esse, didicisse. 3. de Orat. 42. a

Perinde vt opinio est de cuiusque morib⁹, ita quid ab eo fa-
ctum, & non factū sit, existimari potest. pro Cluent. 55. a

Benefacis, quum id efficias, mihi crede, perinde vt tu existi-
mare non posses. Attic. 201. b

Res gestæ aut perinde vt gestæ. ad Heren. 1. b

Quod si perinde, vt ipse mereor, mihi successerit: certè & ti-
bi, cui maximè cupio, & omnibus viris bonis satisficiam.

Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 4. 9. a

Vt difficile sit de temeritate eorum, perinde vt causa postu-
lat, dicere. 4. Acad. 63. a

Non perinde vt est re absens, percipere potuisti. epist. 134. b

Signiferi orbis vnaquæque pars alia alio modo mouet cæ-
lum, perinde vt quæque stellæ in his finitimisque parti-
bus sunt quoque tempore. de Diuin. 126. b

Perinde vt cunq̄ue temperatus sit aer, ita pueros orientes a-
nimari atque formari. de Diuin. 227. b

Perindulgens.

Magnus vir in primis, & qui perindulgens in patrem, idem
acerbè seuerus in filium. Offic. 3. 154

Perinfirmus.

Sunt enim leuia & perinfirmia quæ dicebantur à te. 2. de Fi-
nib. 85. a

Peringeniosus.

Alios quod melius putent dicere se posse quàm scribere,
quod peringeniosis hominibus, neque satis doctis plerum-
que contingit. de Clar. 47. a

Periniquus.

Quare videant ne sit periniquum, & non ferendum. pro le-
ge Manil. 44. a

Perinsignis.

An corporis prauitates, si erunt perinsignes, habebunt ali-
quid offensionis, animi deformitas non habebit. de Le-
gib. 75. a

Perinuitus.

Perinuitus legerem tuas literas. 7. fam. 58

Periocha.

At ego ne Tironi quidem dictaui, qui totas periochas per-
sequi solet, sed Spinthero syllabatim. 13. ad Att. 33

Periodus.

Exemplum periodi figura tantum. de Amic. b

Circuitum orationis Græci περιόδον, nos tum tumultū, tum
circuitum, tum comprehensionem, aut continuationem,
aut circumscriptionem dicimus. in Orat. 118. a

Quinetiam comprehensio & ambitus ille verborum (si sic
periodum appellari placet) erat apud illum contractus &
breuis. de Clar. 84

Exempla periodorum, quæ in tribus cōmodissimè fieri so-
lent, in sententia, in contrario, in conclusione. ad Her. 30. b

Peripateticus.

M. Piso Peripateticus. de Nat. d. 5. b

Peripatetici ab Aristotele qui à Platone, & c. 3. de Orat. 35

Peripatetici dicti, quia disputabant in ambulantes in Lycio.
Acad. q. ed. 1. lib. 1. 12

Peripatetici ad placandos animos multa afferunt: spinas par-
tiendi & diffiniendi prætermittunt. Tusc. q. lib. 4. 8

Peripatetici honesta committunt commodis, vt ea inter se
magnitudine, & quasi gradibus, non genere differant. de
Nat. deor. 1. 13

Peripatetici libidinis vel cupiditatis genus ad summā vili-
tatem esse dicunt à natura datum: nihil enim quenquam,
nisi quod libeat, præclare facere posse. Tusc. q. lib. 4. 34

Peripatetici omnia, quæ ipsi bona appellant, pertinere dicunt
ad beatè viuendum. de Finib. lib. 3. 34

Peripatetici corporis cōmodis compleri vitam beatam pu-
tant. de Finib. lib. 3. 35

Peripatetici imperia seueriora nulla esse putant sine aliqua
acerbitate iracundiæ. Tusc. quæst. lib. 4. 33

Peripatetici, perturbationes istas, quas Stoici extirpandas pu-
tant, non modò naturales esse dicunt, sed etiam vtiliter à
natura datas. Tusc. q. lib. 4. 33

Peripatetici reprehendunt præmeditationem rerum futura-
rum, sed malè. Tusc. q. lib. 3. 30

Peripatetici plurimum tribuunt honestati, sed tamen & in
corpore, & extra, esse quædam bona cēsent. de Fin. li. 2. 57

Peripatetici & Academici quondam iudem. Offic. 3. 25

Peripatetici & Academici nominibus differentes, rebus con-
gruentis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 16. Ibidem, ed. 2. lib. 1. 12

Peripateticorum consuetudo dicendi non satis acuta pro-
pter ignorationem dialecticæ. 3. de Fin. 64. a

Peripateticorum disciplina, quantum ad dicendum confe-
rat. Brut. 62

Peripateticorum elegans exercitatio. Orat. 70

Platonis autem autoritate, qui varius & multiplex & co-
piosus fuit, vnà & consentiens duobus vocabulis philoso-
phiæ forma instituta est Academicorum & Peripatetico-
rum, qui rebus congruentes, nominibus differebant. 1. A-
cad. quæst. 2. 4. a

Peripateticorum librorum duo genera sunt, vnū populari-
ter scriptū, quod ἑπιδημιον appellabant: alterum iunatius,
quod in commentariis reliquerunt. de Fin. lib. 5. 10

Ab ipso Platone Aristoteles & Xenocrates, quorū alter Pe-
ripateticorū, alter Academicæ nomē obtinuit. de Or. 148. b

Peripateticorum facillè princeps Cratippus. de Vniu. 3

Mollis & eneruata Peripateticorū ratio & oratio qui pertur-
bari animos necesse esse aiunt. & c. Tusc. q. lib. 4. 30

Peripateticorum ratio in philosophia & ratione dicendi.
Brutus, 62

Peripateticis nihil est vberius, & c. 3. Tusc. q. 19

A Peripateticis discerendi non dialecticè solum, sed etiam
oratoriè præcepta sunt tradita. de Fin. lib. 5. 9

Stoici cum Peripateticis re concinere vidētur, verbis discre-
pare. 1. de Nat. d. 13

Periratus. epist. 128. b

Peripetasma.

Quid illa Attalica tota Sicilia nominata ab eodem Heio pe-
ripetasmata emere oblitus es? 6. Verr. 23. a

Peristroma.

Conchylatis Cn. Pompeii peristromatis seruorum in cellis
lectos stratos videres. 2. Philip. 77. a

Peristylum.

In palatio, pulcherrimo prospectu porticum cum cōclau-
ibus pauimentatam trecentum pedum concupierat, am-
plissimum peristylū, cætera eiusmodi, facillè vt omnium
domos & laxitate & dignitate superaret. pro Domo, 89. a

Peritus.

Iurisconsultus, qui legum & consuetudinis ad responden-
dum & ad cauendum peritus sit. 1. de Orat. 106. a

Peritus ad vsum ac disciplinam belli. pro Font. 283. b

Fabius pictor & iuris, & literarum, & antiquitatis, bene pe-
ritus. de clar. Orat. 40. a

Antiquitatis, veterumque scriptorum literatè peritus L. Æ-
lius. de clar. Orat. 108. a

Vir fortis in primis, belli ac rei militaris peritus. in Pis. 42. a

Homo peritus definiendi. 3. Offic. 79. a

L. Cælius iuris valde peritus. de Clar. 173. b

Sapiens homo & multarum rerum peritus. pro Font. 14. a

Homo doctus vel etiam vsu peritus. Offic. lib. 1. 205

Profecto Iudices virum ad labores belli impigrum, ad peri-
cula fortem, ad vsum ac disciplinam peritum, ad consilia
prudentem. pro Font. 28. a

Nec verò alienum est ad ea eligenda, quæ dubitationem af-
ferunt, adhibere doctos homines, vel etiam vsu peritos. 1.
Offic. 205. a

Itaque quum sint docti à peritis, facillè desistunt sententia.
3. Offic. 19. a

A peritis percontari. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 2

Hæc ab hominibus callidis ac peritis animaduersa sunt. de
Orat. 94. b

Quis P. Oct. Balbo ingenio prudentior, iure peritior, & c.
pro Cluent. 86. a

Nihil de memoria, de more, de exemplis acutius, nihil peri-
tius de fœderibus, & c. pro Corn. Balbo, 1. a

Neminem te iuris peritorem esse constat. epist. 102. b

Peritissimus homo belligerandi. pro Font. 27. a

M. Cato iuris ciuilibus omnium peritissimus. de Orat. 99. b

Peritissimus homo & iuris & officii. 4. Verr. 20. a

Si vsus patronorū in iudiciis valeret, à peritissimis L. Cor-
nelii causa defensa est. pro Corn. Balbo, 1

Perite.

Scienter & peritè dicere. de Orat. 109. b

Peritè dicere de re aliqua. pro Corn. Bal. 55. b

Hæc quidem sunt concinnè distributa, sed non peritè. de
Orat. 116. b

Homo adolescens quum istius in inquirèdo multa furta ac
flagitia cognosceret, fecit peritè & callidè, volumen eius
rerum gestarum maximum isti ostendit. 3. Verr. 68. a

Quod institutum peritè à Numa, posteriorum Pontificum
negligentia dissolutum est. 2. de Legib. 48. a

Peritè & diligenter scripsit. 3. de Legib. 41

In aliqua re satis callidè versari ac peritè. de Orat. 89. b

Peritissimè & callidissimè istius literas venditabat. 4. Ver-
rin. 94. a

Periucundus.

Periucundus. de Orat. 102, & 111. b

Cui quidem literæ tuæ, quas proximè miseris, quod faci-
lè intellexerim, periucundæ fuerunt. ad Lent. lib. 1. 7. 9. a

Periucunde.

O hospitem mihi tam grauem ἀμαρτανία: fuit enim peri-
ucundè. ad Attic. lib. 13. 298. 2. a

Periurus.

At quid inter periurum & mendacem? pro Rosc. Com. 27

Nam Ballionem illum improbissimū & periurissimum le-
nonem quum agit, agit Chæream. pro Rosc. Com. 11. a

Periurium.

Quod ex animi tui sententia iuraris, sicut verbis concipi-
tur more nostro, id non facere, periurium est: non falsum
iurare, peierare est. 3. Offic. 145

Illustre & insigne periurium. de Arusp. resp. 32. a

Manifestum periurium iudicium. de Arusp. resp. 32. a

Periurii pena diuina, exitiū: humana, dedecus. 2. de Leg. 2. 4

Quam minimum dem illi temporis ad meditandum con-
firmandumque periurium. in Verr. 204. b

Hoc suspicor de tuorum iudicium manifesto periurio dici.
de Ar. 252. b

Cecinnam periurio suo laderet. pro Cecin. 20. a

Regulus verò non debuit cōditiones, pactionesque bellicas
& hostiles perturbare periurio. 3. Offic. 146. a

Sed si hic sibi sumunt, nullam esse fidem quæ infideli data
sit, videant, ne quæratur latebra periurio. Off. lib. 2. 144

Sceleratorum hominum periuria. pro Font. 29. a

Perlabor.

Assentio tibi, vt in Formiano potissimum cōmorer, & iam
de supero mari perlabor, & c. ad Attic. lib. 9. 180. 1. a

Per quas lapsus cibus ex hoc ipso loco in eam venam quæ
caua appellatur, confunditur: perque eam ad cor confe-
ctus iam, coctusque perlabor. 2. de Nat. d. 207. a

Indèque periapsus ad nos & vsque ad Oceanum Hercules.
Tuscul. q. 154. b

Perlata.

Idque in sermonis nostri consuetudine perlata patet. 2. de
Orat. 10. a

Perlego.

Perlegi, ille inquit, tuū paulò antè tertium de Natura deo-
rum, & c. 1. de Diuin. 14. a

Perleuis.

An ignoratis cætera illa magnifica populi Rom. vētigalia
perleui sæpe momento fortunæ, inclinatione temporis
pendere. de leg. Agrar. 40. a

Perleuiter.

Quod perleuiter commotus fuerat. ad Q. fr. lib. 2. 8. 4. a

Perlībenter.

Perlībenter & Nigidium vidi, & cognoui Cratippum. de V-
niu. 3. a

Sed, vt supra dixi, tecum pe. libenter loquor. ad Attic. lib. 8. 166. 3. a

Perliberaliter.

Hoc loco multa perliberaliter. 10. ad Att. 13

Perlecto.

Egentes & leues spe legationis, & viatico publico, priuata etiam benignitate perlectat. pro Flac. 14. a

Perlitus.

Perlitus sanguinis crudelitate. pro Rosc. Amer. 89

Perlongus.

Perlonga, & non satis tuta via. ad Attic. lib. 5. 108. 11. a

Perlongo interuallo. de lege Agrar. 19. a

Perlubens.

Sed hoc incommodum consolatur quotidie damnationes inimicorum, in quibus me perlubente Seruius allisus est, ceteri conciduntur. ad Q. frat. lib. 2. 10. 8. a

Perlucio.

Maximè perlucet ex iis quas commemoravi virtutibus. 2. Offic. 45. a

Ita reconditas exquisitasque sententias mollis & perlucens vestiebat oratio. de Clar. 149

Perlucidus.

In qua puluinus erat perlucidus Meliteni rosa factus. 7. Verrin. 22. a

Stella illustis & perlucida. 1. de Diuin. 211. a

Exilem quendam atque perlucidum fingeret deum. de Natura deor. 1. 87. a

Perlucidi liquores annium. 2. de Nat. d. 72

Membrana oculorum perlucida. 2. de Nat. deo. 213. a

Deos perlucidos & perflabiles inducit Epicurus. 2. de Diuinat. 59. a

Perlucidas fecit, vt per eas cerni possent. 2. de Nat. d. 107

Perluctuosus.

Serrani domestici filii funus perluctuosum. ad Quint. frat. lib. 3. 35

Perlustrus.

Huius igitur materia ad argumentum subiecta, perlustranda animo partes erunt omnes: & ad id quod agetur, ex singulis coniectura capienda. in Partit. 22. a

Permagnum.

Fieri tamen permagna accitio potest, si, & c. 1. de Fin. 85. a

Vide ne tibi desis, tua quoque res permagna agitur. pro Roscio Amer. 62. a

Deinde vbi erubuit (vis enim est permagna natura) confugit illuc vt neget, & c. 2. de Finib. 50. a

Isque qui hac Diagona dixit, permagnum existimans tres Olympionicas vna e domo prodire, & c. 1. Tuscul. quaest. 180. a

Permagni.

Quod enim permagni interest, pro necessario saepe habetur. in Partit. 45. a

Permagni nostra interest, te, si comitiis non potueris, ac declarato illo, esse Romae. ad Att. lib. 2. 38. 4. a

Permagni interest quo tibi haec tempore epistola reddita sit. ad Brutum, lib. 11. 16. 1. a

Permagno.

Quid tu ista permagno aestimas? 6. Verr. 11

At permagno decumas eius agri vendidisti? 5. Verr. 76. a

Permaneo.

In qua permaneo Carule sententia. de Orat. 110. b

Nam quum semel est suscepta beata vita, tam permanet, quam ipsa effectrix beatæ vitæ sapientia. 2. de Fin. 139. a

In omnibus meis sententiis de Rep. pristinis permanebam. Lentulo, lib. 1. 9. 17. a

Mos ille Athenis iam à Cecrope mansit. 2. de Leg. 99. a

In mea erga te voluntate etiam desertus ab officiis tuis permanerem. Metello, lib. 5. 2. 28. a

In incepto permanere. Lucius Ciceroni, lib. 5. 14. 7. a

Permanere in eadem mente. in Catil. 33. a

Permanere in proposito, susceptoque consilio. Offic. 1. 157

Permanere in sententia. Acad. quaest. ed. 2. lib. 1. 11. & Tuscul. quaest. lib. 2. 11

Permanere non potest ignis sine pastu aliquo. de Nat. d. 2. 29

Aliter enim amicitia stabiles permanere non possunt. de Amicit. 64. a

Non permanere ad numerum speciem dei. de Nat. d. 1. 74

Firmum & stabile illud permanens est. 2. de Finib. 138. a

Permanens.

Nunquam in sententia permanentes. de Finib. lib. 1. 47

Permansio.

Permansio perpetua in aliqua re. de Inuent. 82. b

Nunquam enim praestantibus in Republ. gubernanda viris laudata est in vna sententia perpetua permansio. Lentulo, lib. 1. 9. 85. a

Te rogo vt me hinc expedias: quoduis enim supplicium leuius est hac permansione. 11. ad Att. 40

Permano.

Ad animu permanat macula, ex sanguine paterno aut materno concepta. pro Rosc. Amer. 40. a

Ex intestinis autem & alio secretus à reliquo cibo succus, in quo alimur, permanat ad iecur per vias quasdam à medio intestino vsque ad portas iecoris. 2. de Nat. d. 205. a

Et si effluunt multa ex vestra disciplina, quæ etiam ad nostras aures saepe permanent. pro Dom. sua. 93. a

Natura omnis appetendarum rerum ita late patet, vt à principis permanet ad fines. de Finib. lib. 4. 35

Vt aliqui sermones hominum alienis bonis moerentium, etiam ad vestras aures permanent, & in iudicio ipso redundarent pro Cornelio Balb. 45. a

Vt ad eorum mentes, apud quos agitur, mouendas permanere possint. 2. de Orat. 170. a

Nec est quod ab iis ad hominum vitam permanere possit. de Nat. deo. 1. 3

Celerius potuit comestum, quam epotum in venas atque in omnes partes corporis permanere pro Cluent. 138. a. Tuscul. quaest. lib. 4. 19

Pythagora autem doctrina quum longè lateque flueret, permanuisse mihi videtur in hanc ciuitatem. 4. Tuscul. quaest. 3. a

Permanans.

Conclusiuncula non permanentes ad sensus. 2. Tusculan. quaest. 73. a

Permediocris.

Partim qui tolerabiliores volunt esse, & ad veritatem vitæ propius accedere, permediocres ac potius leues motus debere esse dicunt. 1. de Orat. 112. a

Permeo.

Erit persuasum etiam solem, lunas, stellas omnes, terram, mare, deos esse, quod quædam animalis intelligentia per omnia ea permeet & transeat. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 110

Permetior.

Quum permensus est octo ambitus, idem & semper sui similis orbis. de Vniuers. 41

Vos ergo huius magnitudinem quasi decempeda, hinc me quasi malis architectis mensura vestra nego hoc: permensi refertis. 4. Acad. q. 228. a. De sole.

Vt omnia præterea quæ bona corporis & fortuna putantur, perexigua & perminuta videantur. lib. 2. Tusculan. quaest. 54. a

Permirus.

Illud verò permirum mihi accidit, tantam temeritatem fuisse in eo adolescente. 3. fam. 37

Vt mihi permirum videatur, quenquam extare, qui etiam nunc credat iis, quorum prædicta quotidie videat. 2. de Diuin. 248. a. & 3. 28. a

Permisceo.

Et eius copulationis alienam permiscet cum materia. de Vniuers. 29. a

In qua temperatione animum vniuersum naturæ temperas permiscerat. de Vniuers. 202. b

Non modò illa permiscuit, sed etiam in his turbauit. in Verrem, 233. b

Non modò illa quæ erant ætatis, ordinis, quæstusque permiscuit: sed etiam in his duobus generibus, ciuium nouorum, veterumque delectum, ordinemque turbauit. 4. Verr. 86. a

Sed eius rationem cum damnatione Dolabellæ permiscuit. 5. Verr. 153. a

Omniaque potius permiscuerunt, quam ei legi, conditionique parent. pro Plancio, 33. a

Ne tuas sordes cum clarissimorum virorum splendore permiscetas. in Vat. 10

Fortunam opinione excellentem cum laboribus & miseriis permiscere. 2. de Orat. 116. a

Qui si tenui genere vteretur, nunquã ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Græci dictus esset. in Orat. 15. a. Id est, perturbare & confundere.

Permissus.

Cuius acerbitas morum, immanitasque naturæ, ne vino quidem permista temperari solet. 12. Philip. 338. a

Permissa & temperata numeris oratio. in Orat. 113. a

Interualla longa & breuia, quibus implicata & permista oratio est. Orat. 215. b

Atque ita permistum illud, ex quo hæc secuit, iam omne consumperat. de Vniuers. 199. b

Cernunt ea quæ permisti cum corpore animi videre non possunt. 1. de Diuin. 210. a

Fructus magna acerbitate permistos tulit. pro Planc. 75

Ego autem sentio omnes in oratione esse quasi permistos & confusos pedes. Orat. 113. a

Permistis.

Vt quum semel dictum sit directè, sicut natura ipsa tulerit, inuertatur ordo, & idè quasi sursum versus, retroque dicatur, deinde idem intersit atque permistis. in Partitionibus, 14. a

Paucitas in partitione seruatur, si genera ipsa rerum ponuntur, neque permistis cum partibus implicantur. 1. de Inuent. 47. a

Permissio.

In qua omnem animum vniuersæ naturæ temperans permiscerat, superisq; permissionis reliquias fundens æquabat. de Vniuers. 53

Permitto.

Permitto aliquid iracundiæ tuæ, do adolescentiæ, cedo amicitia, tribuo parenti. pro Sylla, 34. a

Tibi permitto, ab iræne malis, an manere. de Nat. d. 60. b

Altera lex cogit, altera permittit. ad Heren. 9. b

Lex iubet, aut permittit, aut verat. 2. de Inuent. 230. a

Poterone, & c. missum facere eum cui imperium potestatemque permisti? 7. Verr. 81. a

Quis tibi permisti, vt, & c. de Orat. 142. b

Vt in quo vellemus gymnasio sepeliremus, nobis permiserunt. epist. 56. b

Ipsis iudicibus sine mea argumentatione coniecturam facere permittam, quod hoc genus prædandi, & c. in Verr. 240. b

Neque nunc discessisset à me, nisi ego ei permissem. epist. 229. b

Ne in vnumquemque nostrum Cæsaribus in posterum potestatem regiam permittatis. pro Cluent. 97

Præclare id quidem, qui & amico permiserit, & se ostenderit de hoc toto genere nihil laborare. 1. Tuscul. quaestio-num, 166. a

Inimicitias cum aliquo susceptas Reipub. permittere. pro Sest. 62

Permittere licentiam alicui faciendi aliquid. in Verr. 153. b

Totum negotium alicui permittit, seque in eius potestate fore dicere. ad Q. frat. lib. 2. 10. 2. a

Omnia alicui permittit. pro Domo sua, 44. a

Sententiis iudicum vitam alicuius permittit. pro Roscio Amer. 88. a

In censu habendo potestas omnis æstimationis habendæ Censori permittitur. 4. Verr. 91. a

Vendendi potestas lege permittitur. 1. de Lege Agr. 4. a

Primum permittitur infinita potestas innumerabilis pecuniæ conficiendæ. 2. de Leg. Agr. 44. a

Quid tibi permittatur, cognoui. epist. 86. b

Roscii vita crepta de manibus seclorum, sententiis iudicum permittetur. pro S. Rosc. 43. b

Crudelis in animaduertendo, dissolutus in permittendo. in Verr. 235. b

Vt facias quod vis, tibi permittitur sum. ad Quint. frat. lib. 3. 16. 7. a

Itaque suos libros ipsi legunt cum suis, nec quisquam attingit præter eos, qui eandem licentiam scribendi sibi permitti volunt. 1. Tuscul. q. 11. a

Permissus.

Frugi igitur hominem, & c. videtis positum in vestra fide ac potestate, atque ita, vt commissus sit fidei, permittitur potestati. pro Font. 25. a

Simili senatusconsulto C. Mario, L. Valerio c o s s. permittitur est respub. in Cat. 98. b

Quo in magistratu non institutum est à me Iudices regni, sed non permittitur. pro Sylla, 15. a

Quibus & lege & Senatusconsulto permittitur erat, vt de Cæsaris actis cognoscerent. ad Att. lib. 16. 342. 1. a

Ea potestate, quæ tibi ad dignitatè permittitur, ad quaestum vt. ad Q. frat. 291. b

Permissus.

Quum enim Annibalis permittitur exissent è castris, rediit paulo post. 1. Offic. 62. a

Omitto quantis ornamentis populum istum C. Cæsar, cum esset in Hispania Prætor, affecerit, controuersias sedarit, iura ipsorum permittitur statuerit, & c. pro Cornelio Balb. 34. a

Permittitur legis. contra Rul. 73. b

Omne seruitium permittitur magistratus liberatum, & c. de Arusp. resp. 245. b

Permittitur tuo. 5. Verr. 159. a

Permissio.

Permissio est, quum ostendimus in dicendo nos aliquam rem totam tradere, & concedere alicuius voluntati, sic, Quoniam, & c. ad Heren. lib. 4. 191

In distributis supposita ratio & permissio. 3. de Orat. 115

Quod tibi mea permissio mansionis tuæ grata est, ex parte gaudeo. ad Q. frat. lib. 3. 7

Permissione potior est sententia. 2. ad Heren. 48

Permodestus.

Satis enim acutus & permodestus, & bonæ frugi. 4. ad Atticum, 27

Homo enim videlicet timidus & permodestus, vocem Cofulsi ferre non potuit. in Catil. 33. a

Permolestus.

Atque hi non sunt permolesti, sed tamen insident & vrgent, & nullius amantis consilio aut sermone requiescunt. ad Att. lib. 1. 13. 4. a

Permoleste.

De Pletorio vicino tuo permoleste tuli, quæquam prius audisse quam me. ad Att. lib. 15. 329. 3. a. ad eundem, lib. 2. 23. 1. & 6. Verr. 115. a

Permoueo.

Quod si quis sociorum incômodis minus mouetur, si quem aratorum fugæ, calamitates, exilia, suspèdia demque non permouent. 5. Verr. 122. a

Permouere, oratori necessarium. Orat. 142

Qui moesti inter sui dissimiles & moerentes sedebant, & cōtagione turpidinis vehementer permouebantur. ad Att. lib. 1. 11. 6. a

In commouendis iudicibus, iis ipsis sensibus, ad quos illos adducere volumus, permoueri. 2. de Orat. 102. a

Permoueri fallâ visione & specie alicuius rei. Tuscul. quaest. lib. 2. 37

Miseratione mens iudicum permouenda est. in Orat. 72

Permotus.

Permotus nescio qua animi diuinatione. Appio, lib. 3. 13. 5. a

Permotus nominum fama. 10. ad Atticum, 28. in epistol. Cæsaris.

Permotus iracundia, dolore, metu. ad Att. lib. 10. 195. 9. a

Quod si fuisset, & ex eo loco metu permotus fugisset, quum armatos vidisset, diceretne esse deiectum? opinor. pro Cæcina, 36. a

Quod maximè contingit aut dormientibus, aut mente per-
motis. 1. de Diuin. 209. a

Permotio.

Illa autem, quæ aut conciliationis causa leuiter, aut permotio-
tionis vehementer aguntur, & c. 2. de Orat. 119. a

Alterum mentis incitatione & permotione diuina. 1. de Di-
uinat. 147. a

Mediocritates illi probabant, & in omni permotione natu-
ralem volebant esse quendam modum. 4. Acad. quæst. 245. a

Mentis permotione magis quam natura hæc sentimus. 2. de
Diuin. 13. a

Permotiones animi. 1. de Orat. 22

Permotiones vtiliter animis nostris à natura data, secundum
Academicos. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 126

Permotiones intimæ. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 131

Atque illi quidem etiam vtiliter à natura dicebant permotio-
nes istas animis nostris datas, & c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 126. hoc est, affectus ac motus animorum, quos Græci πῶ-
ς vocant.

Permulceo.

Iram quam flatu permulcet spiritus Austri. 2. de Nat. deor.
169. a

Sensum voluptate qui permulcet, pellit. 2. de Fin. 29

Dux res, sonus & numerus, permulcent aures. in Orato-
re, 93. a

Prima est enim quasi cognitio & commendatio orationis
in principio, quæ continuò eum qui audit, permulcere
atque allicere debet. 2. de Orat. 173. a

Præterita enim ætas quantum longa, quum effluxisset, nulla
consolatione permulcere posset stultam senectutem. de
Senect. 5

Nam læduntur arteriæ, si antè quam leni voce permulsa
sunt, acri clamore compleantur. ad Heren. 20. b

Permultus.

Imitatores principum permulti existunt. 3. de Leg. 46. a

Permuli obseruandi sunt. pro Sext. Rosc. 33. b

Sunt enim permulti optimi viri, qui valetudinis causa in
hæc loca veniant. ad Att. lib. 14. a

Ad has visiones inanes Antiochus quidem & permulta di-
cebat. 4. Acad. q. 90. a

Permulto.

Præsertim quum Chrysiippus Academicos refellens, permul-
to clariora & certiora esse dicat, quæ vigilantibus videan-
tur, quam quæ somniantibus. 2. de Diuin. 189. a

Permultum.

Sed in omni iustitia permultum interest vtrum perturba-
tione aliqua animi, quæ plerumque breuis, & ad tempus,
an consultò & cogitatò fiat iniuria. 1. Offic. 40. a

Et prima illa actio, & hæc contra Antonium concio, mihi
profecisse permultum videtur. ad Atticum, lib. 14. 318. 6. a

Permuto.

Vt verear ne illud quod tecum permutauit, versura mihi sol-
uendum sit. ad Att. 76. b

Quæ quò plus permutasti, quam ad fructum insularum: id
ille annus habeat, in quem itineris sumptus accessit. ad
Att. lib. 16. 331. 3. a

C. verò Gracchus ruinis & emissitiis, quas ipse se proiecisse
in forum dixit, quibus digladiarentur inter se ciues, non-
ne omnem reipub. statum permutauit? 3. de Leg. 20

Scripterat vt x l i. h s. permutaret, tantum esse reliquum
de argento. ad Att. 184. b

Si Catilina sententiam permutauerit, & c. in Cat. 107. b

De Cicerone, vt scribis, ita faciam, ipsi permittam de tem-
pore nummorum, quantum opus erit vt permutetur, tu
videbis. 12. ad Att. 34

Quare velim cures, vt permutetur Athenis, quod sit in an-
nuum sumptum ei satis. ad Att. 245. b

At se curasse vt cum quæstu populi pecunia permutaretur.
epist. 29. b

Sed quæro quod illi opus erit Athenis permutari, vt possit.
ad Att. 194. b

Effectumque vt dando & accipiendo, & permutandis facul-

tatibus nulla re egeremus. Offic. 35. b

Id post dissidium optimatum, de quo ipso nunc mouen-
tur, ita perturbatum, itaque permutatum est. de Arusp.
resp. 41. a

Permutatio.

Permutatio, est oratio aliud verbis, aliud sententia demon-
strans. 4. ad Heren. 201. b

Permutatio pecuniæ. 11. ad Att. 1

Quadrantaria permutatio. pro Cæl. 50. b

Ego præterea rationem Philogeni, & permutationis eius
quam tecum feci, edidi. ad Att. lib. 5. 24

Per paucos dies, dum pecunia accipitur, quæ mihi ex publi-
ca permutatione debetur, commorabor. Appio, lib. 3. 11

Magna rerum permutatione impendente declinaui paulu-
lum. pro Sestio, 62. a

Quanti est æstimanda virtus, quæ nec eripi, nec surripi po-
test: neque naufragio, neque incendio amittitur: nec tem-
pestatum, nec temporum permutatione mutatur? in Pa-
rad. 65. a

Partim emptiones, & c. partim permutationes, ad hunc Tus-
culanum montem extruendum. in Pis. 90. b

Pernecessarius.

Contendisse à Lælio paterno amico, ac pernecessario, vt huc
hociudicio arcesseret. pro Flac. 11. a

Non esse Romæ meo tempore pernecessario, submolestè
fero. ad Att. lib. 5. 109. 1. a

Pernego.

Imploraret hominum fidem, atque à se illam pyxidem tra-
ditam pernegaret. pro Cæl. 52

Sæpe appellati pernegauerunt. 3. Verr. 74. a

Itaque illo tempore ac primo istius aduentu pernegatur. 6.
Verr. 67. a

Pernicies.

Qua nulla pernicies maior hominum vitæ potuit afferri.
2. Offic. 13

Neque tanta fortunis omnium pernicies potest accedere,
quam opinione Populi Romani rationem veritatis, inte-
gritatis, fidei, religionis ab hoc ordine abiudicari. 3. in
Verr. 3. a

Pernicies patriæ. in Verr. 67. b

Labes & pernicies prouinciæ. 2. Verr. 2. a

Pernicies Reipub. & exitium vrbis. 4. in Catil. 81. a

Eadem facultate & fraus hominum ad perniciem, & inte-
gritas ad salutem vocatur. 2. de Orat. 20. a

Quanquam videbam coniunctam esse cum magna cala-
mitate Reipub. perniciem. 1. in Catil. 8. a

Depellere perniciem à patria. pro Domo sua, 72. a

In apertam perniciem incurrere. 3. de Nat. d. 50

Pernicie & confusione omnium rerum. 11. famil. 5. in epist.
M. Bruti & Cassii.

Hiscæ omnibus Catilina cum summa Reip. salute, & cum
tua peste & pernicie, & c. proficiscere ad impium bellum
ac nefarium. 1. in Catil. 24. a

Quorum nihil pernicie causa diuino consilio, & c. factum
putamus. pro Roscio Amer. 77

Ne mali magno cum detrimento bonorum, & communi
omnium pernicie plurimum possint, & c. 1. de Inuen. 8. a

Perniciosus.

Itaque in his perniciosus est error, qui existimant libidinè,
peccatorumque omnium patere in amicitia licentiam. de
Amicit. 70. a

Is inutilis sibi, perniciosus patriæ cuius alitur. 1. de Inuen-
tione, 2. a

Quanquam ista assentatio perniciose sit, nocere tamen
nemini potest, nisi ei qui eam recipit. de Amic. 80. a

Nefanda & perniciose labes ciuitatis. pro Domo sua, 102. a

Consilium Reip. perniciosum. pro Domo sua, 236. b

Fœdum & perniciosum iudicii exitum leuissimè tuli. ad Q.
frat. lib. 3. 24. 8. a

Perniciose loquebatur de mansione tua. 11. ad Att. 12

Quæ tamen omnia iam non sunt tã calamitosa, quòd mihi
sunt subeunda: quam perniciose, quòd in Reipub. sunt
introducenda. Antequam iret in exil. 13. a

Perniciosior morbus. 3. Tusc. q. 8. a

Quòd perniciosius de Reipub. merentur vitiosi principes;
quòd non solum vitia concipiunt ipsi, sed ea infundunt
in ciuitatem. 3. de Leg. 47. a

Perniciose.

Multa perniciose & pestiferè sciscuntur in populis. de Leg.
171. b

Quàm dissolutè, quàm turpiter, quàmque ita perniciose,
vt, & c. ad Att. lib. 14. 309. 3. a

Sapientis autè cuius fuit causam nec perniciosam, & ita po-
pularè, vt non posset obsistit perniciose, populari ciui non
relinquere. 3. de Leg. 39. a

Pernicitas.

An dubitas, quin præstans valetudine, viribus, forma, acer-
rimis, integerrimisque sensibus, adde etiã, si libet, perniti-
tatem & velocitatem: & c. 5. Tusc. q. 64. a

Pernobilis.

Nam tum ipsa fuit egregiè facta, tum epigramma Græcum
pernobile incisum habuit in basi. 6. Verr. 113. a

Pernosco.

Qui se profitebatur hominum mores, naturasque, ex cor-
pore, oculis, vultu, fronte pernoscere. de Fato, 16. a

Penitus pernoscenti. 1. de Orat. 9. a

Pernocto.

Pernoctant venatores in niue, in montibus vri se patiuntur.
Tusc. q. lib. 2. 35

Adolescentiam alunt, senectutem oblectant, secundas res
ornant, aduersis perfugium ac solatium præbent, dele-
ctant domi, non impediunt foris, pernoctant nobiscum,
peregrinantur, rusticantur. pro Archia, 12. a

Matres miseræ pernoctabāt ad ostium carceris. 7. Verr. 92. a

Senator Pop. Rom. quod in vobis fuit, in vestro oppido iacuit,
& pernoctauit in publico. 6. Verr. 22

Cum esset adolescens apud mulierculam quandam, atque
ibi pernoctaret, & ibi diem posterum commoraretur. pro
Cluent. 27. a

Bis in die saturum fieri, nec vnquam pernoctare solum.
Tusc. 247. b

Pernoctans.

Sedulius propter inopiam tecti in foro pernoctas. pro Do-
mo sua, 63. a. Id est, dormiens.

Quo tandem igitur gaudio affici necesse est sapientis ani-
mum cum his habitantem pernoctantemque; curis? 5. Tusc.
quæst. 97. a

Perobscurus.

Perobscura quæstio. 1. de Nat. d. 1. a

Perodiosus.

Crebrò refricat Ippitudo, non illa quidem perodiosa, sed
tamen quæ impediatur scripturam meam. ad Attic. lib. 10.
208. 2. a

Perofficiose.

Perofficiose & peramantè me obseruant. 9. fam. 47

Peropportunos.

Peropportunam cupiditatibus suis victoriam fore putabāt.
6. fam. 20

Sed tamen defessus iam labore atque itinere disputationis
meæ, requiescā in Cæsaris sermone, quasi in aliquo perop-
portuno diuersorio. 2. de Orat. 129. a

Peropportune.

Peropportunè fortuna te obtulit. 7. Verr. 31. a

Peropportunè venis. 1. de Nat. d. 23. a

Peroptato. de Orat. 110. b

Perornatus.

Craffus in dicendo & perornatus & breuis. de claris Ora-
torib. 81. a

Peroro.

De qua quum dixerò, totum hoc crimen decumanum per-
orabo. 5. Verr. 130. a

Hæc tria quum docuero, perorabo. pro Quint. 19. a

Restat vt doceam, atque aliquando perorem. 2. de Natura
deor. 116

Cum Vectius ad arbitrium tuum perorasset. in Vatinius,
20. a

Odio & strepitu fenatus, coactus est aliquando perorare. 4.
ad Att. 9

Breui perorare. 1. de Inuent. 102. a

Mihi perdifficile est contra tales oratores non modò tantam
causam perorare, sed omnino verbum facere conari. pro
Quint. 51. a

Narrationem perorare. ad Heren. lib. 1. 17. a

Quum ego te hac noua lege videam eodem die accusatori
respondere, & tribus horis perorare, in hac mea causa tẽ-
pus dilaturum putas? de Fin. lib. 4. 1

Perorasse iam illum puto. 10. ad Att. 1

Res illo die non peroratur, dimittitur iudicium: in Verr.
123. b

Alii iubent, antequam peroretur, ornandi aut agendi cau-
sa digredi, deinde concludere ac perorare. 2. de Ora-
tore, 45. a

Quæritur priore patrono causam defendente, nunquam
perorari potuisse. pro Quint. 18. a. Hoc est, oratione ad fi-
nem duci.

Sed etiam Fauonius ipse infusurrat, nauigandi nobis Lu-
cille tempus esse: & quoniam satis multa dixi, est mihi
perorandum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 135

Locus perorandi, vbi plurimum pollet oratio. de claris
Orat. 99. a

Tantum dabit amicitia, vt veram amici causam esse malit:
vt peroranda litis tempus, quoad per leges liceat, a com-
modet. 3. Offic. 57

Video enim Platonem idem fecisse, omnemque orationem
eius de Legibus, peroratam esse vno æstiuo die. 2. de Leg.
107. a

Quibus dictis intelligat fore peroratam. de Inuent. 49. b

Peroratus.

A Q. Hortensio causa P. Sestii est perorata. pro Sest. 3. b

Dicta est à me causa Iudices & perorata. pro Cæl. 52. b

Causa propè perorata. 7. Verr. 2. a

Perorata omnis Platonis oratio de legibus vno æstiuo die.
2. de Leg. 62

Quo loco nisi perorata causa & probata, non est vtendum.
de Inuent. 67. & ad Q. frat. 306. b

Perorata narratione. ad Heren. 3. b

Sed hæc tum laudemus, cum erunt perorata. 5. ad Atti-
cum, 16

Peroratio.

Extat eius peroratio, qui epilogus dicitur. de claris Ora-
toribus, 65. a

Inflammans & restinguens omnia peroratio. in Orat. 67. a

Peroratio naturalis omnium causarum, vna. Brut. 110

Conclusio orationis & peroratio. 2. de Orat. 45. a

Perorationis partes duæ. Partit. 28

Tum alii conclusionem orationis, & quasi perorationem
collocant. 1. de Orat. 45. a

Perorationem omnes mihi relinquebant. Orat. 71

Perparum.

Perparum ex illis magnis lucris ad sese peruenire. 5. Verr.
111. a

Perparuus.

Itaque cum maximis eum rebus liberares, perparuam ami-
citiæ culpam relinquebas. pro Deiot. 5

Quæ & quum adsunt, perparua sunt: & quandiu affutura
sint, certum sciri nullo modo potest. 1. de Leg. 77. a

Perparuuulus. pro Domo sua, 222. b

Perpaucus.

Erat quidem, si perpauca mutauisset, germanissimus Stoi-
cis. 4. Acad. 139. a

Perpauculus.

Perpauculus passibus me deduxit in Academiam. 1. de Le-
gibus, 41

Perpaulum.

Declinare dicit atomum perpaulum, quo nihil posset fieri
minus. 1. de Fin. 29. a

Perpaululum.

Nam te in viam, simul ac perpaululum gustaris, extrudam
& eiciam. 2. de Orat. 130

Inter ingenium quidem & diligentiam perpaululū loci reliquum est arti. 2. de Orat. 82. a

Perpauper.

Erat enim rex perpauper. ad Atticum, lib. 6. 33. de Ariobarzane.

Perpello.

Serg. Galbam memoria teneo diuinum hominem in dicendo, & M. Amylium Porcinam, & Cn. ipsum Carbonem, quem tu adolescentulus perpulisti, ignarum legum, & c. 1. de Orat. 21. a

Candor huius te, & proceritas, vultus, oculique perpulerunt. pro Cælio, 28. a

Perpendiculum.

Tu Verres hinc quod moliare, nihil habes: nisi forte vis ad perpendiculum columnas exigere: & c. 3. in Verrem, 94. a

Nulla est columna, quæ ad perpendiculum esse possit. 3. in Verr. 94

Feruntur grauitate ad perpendiculum atomi rectis lineis. de Fato, 25. a

Columnas neque rectas, neque è regione Diphilus collocat: eas scilicet demolietur, & aliquando perpendiculo & linea discet vti. ad Q. frat. lib. 3. 2

Atqui si id crederemus, nõ egeremus perpendiculis, non normis, non regulis. 2. Acad. q. 2

Perpendo.

In iis omnibus generibus iudicatio, & perpendito quantum quisque possit. de Pet. 208. b

Hæc omnia ad rationem ciuitatis si dirigas, recta sunt: sin perpendere ad disciplinam præcepta velis, reperiuntur prauissima. pro Mur. 70. a

Vulgò de oratoribus ab imperitis dici solet, bonis is verbis, aut aliquis non bonis vitur, non arte aliqua perpenditur, sed quodam quasi naturali sensu iudicatur. 3. de Oratore, 83. a

Quid in amicitia fieri oportet, quæ tota veritate perpenditur. Læli. 80

Sed eius æquitas aratorum commodo & voluntate perpenditur. 5. Verr. 184. a

Perpendens.

Et primum, M. Catoni vitam ad certam rationis normam dirigenti, & diligentissimè perpendenti momenta officiorum omnium, de officio meo respondebo. pro Muræna, 2. a

Perpenna.

M. Perpenna, L. Martius, Censores. 3. in Verr. 102

Perperam.

At est aliquando contra iudicatum: primum vtrum rectè an perperam. pro Cecinna, 50. a

Constitutæ perperam res. 1. de Inuent. 114. a

Quemadmodum solent homines nobiles, seu rectè, seu perperam facere cõperunt, ita in vitroque excellunt, vt nemo nostro loco natus assequi posset. pro Quint. 16

Deinde qui illud fecerit tam nequiter, eundem hoc tam perperam fecisse, non esse mirandum. ad Herennium, lib. 2. 35. a

Perperam iudicare. 4. Verr. 40

Perpetior.

Ac mihi quidem non ita molesti sunt, facillè omnes perpetior & perfero. de Orat. 115. b

Iidem etiam dolorem sæpe perpetiuntur, ne si id non faciant, incidant in maiorem. 1. de Fin. 73. a

Mendicitatem multi perpetiuntur, vt viuant. 5. de Finibus, 56. a

Hæc tu, tametsi omnium hominum dissolutissimus, crudelissimusque semper fuisti, tamen nunquam perpeterere. 5. Verr. 110. a

Malim, nisi hoc peius sit, sufferre & perpeti. Seruius Cicero, ni, lib. 4. 5. 10. a

Perpeti vel Hercules ærumnas. de Fin. lib. 2. 96

Perpeti & perferre facillè omnes. 2. de Orat. 43. a

Omniaque perpeti ipsa cognitione & scientia captos. de Fin. lib. 5. 45

Quiduis perpeti, cuius deseruire, dum quod velis, consequaris. Offic. 1. 133

Tanta vis erat iniuriarum, vt homines quiduis perpeti, quam non de istius prauitate & iniuriis deplorare & conqueri mallent. 5. Verr. 37. a

Nõne tibi affirmavi quiduis me potius perpeffurum, quam ex Italia ad bellum ciuile me exiturum: ad Cælium, lib. 2. 15. 10. a

Mihi omnia potius perpetienda esse duco, quam non, & c. contra Rul. 67. b

Perpetiens.

Casus ille qui nobis miserabilis videtur audiētibus, illi perpetienti erat voluntarius. 2. de Fin. 106. a

Perpeffus.

Vt mihi tam multa pro se perpeffo atque perfuncto concederet vt officium meum, memorè me in benemeritos animum, fidemque fratris mei præstarem: & c. Lentulo, lib. 1. 9. 27. a

Perpeffus.

O multa dictu grauiora, perpeffu aspera. 2. Tusculan. quæst. 30. a

Fortioremque in patiendo dolore, si eum asperum & difficilem perpeffu, & contra naturam, quam si malum esse dixerò. 4. de Fin. 117. a

Perpeffio.

Patientia est honestatis aut vtilitatis causa rerum arduarum ac difficilium voluntaria ac diuturna perpeffio. 2. de Inuent. 242. a

Sic perpeffio cæterorum facit, vt ea quæ acciderint, multò minora, quam quanta sint, existimata videantur. Tusc. q. lib. 3. 49

Dolorum perpeffio. de Fin. lib. 1. 38. Tusc. q. lib. 2. 31

Laborum perpeffio. de Inuent. 82. b

Harum rerum non solum euentus atque perpeffio, sed etiam expectatio indigna homine libero est. pro Rab. 93. b

Perpetuus.

Ignis Vestæ perpetuus & sempiternus. in Cat. 90

Anni temporis criminationem omnis ætas L. Flacci & perpetua defendet. pro Flac. 165. b

Firma & perpetua amicitia. de Petit. Conf. 18. a

Perpetua alicuius consuetudo in vi inferenda. pro Milone, 38. a

Nam me meæ vitæ perpetua consuetudo ad eum defendendum est adhortata. pro Rab. 90. b

Affidua & perpetua cura. Ligario, lib. 6. 13. 4. a

Constans & perpetua defensio salutis meæ. post reditum in Senatu, 26. a

Perpetua oratio latius fusa. 1. de Leg. 47

Perpetua oratio non rhetorum solum, sed etiam philosophorum est. de Fin. 67. b. & ad Att. 12. b

Perseuerantia, est in ratione bene cõsiderata stabilis & perpetua permansio. 2. de Inuent. 242

Satio perpetua atque æquabilis. 5. Verr. 92. a

Taciturnitas perpetua. 3. Verr. 56. a

Vna via lata atque perpetua, multæque transversæ Syracusis. in Verr. 228. b

Mea perpetua atque constans voluntas in Rempub. in Ant. 248. b

At meus quidem is fuit, vt à Brundisio vsque Romam agmen perpetuum totius Italiæ viderem. in Pisonem, 40. a

Perpetuum ius. 2. de Orat. 77

Studium perpetuum in aliquem. ad Att. lib. 8. 158. 1. a

Festiuitatis perpetuæ genus. 2. de Orat. 121. a

Perpetuæ & æternæ legis vis. 1. de Natura deorum, 58. a. 1. Philip. 12

Perpetui & vniuersi generis quæstio. 2. de Orat. 77. a

Quod si erit durius, veniam, & ipse perpetuum morbum iurabo. ad Att. lib. 12. 240. 2. a

A continentibus tuis scriptis, in quibus perpetuam rerum gestarum historiam complecteris. 5. fam. 28

Siquis erit qui perpetuam orationem, accusationemque desyderet, altera a cione audiet. 2. Verr. 33. a

Hortensius autem vehementer admiras, quod quidem perpetuo Lucullo loquente fecerat, & c. Acad. q. lib. 4. 113. a

Valde sum cupidus te in illa longiore & perpetua disputatione audiendi. 2. de Orat. 10

Cato Pompeium oratione perpetua tanquam reum accusauit. ad Q. frat. 308. b. & de Orat. 97. b

Clodium præsentem fregi in Senatu cum oratione perpetua plenissima grauitatis, tum altercatione. ad Attic. lib. 1. 11. 14. a

Vt oratione perpetua. 3. Verr. 16. Academ. quæstionum ed. 2. lib. 1. 23

Atque vt in perpetua pace esse possitis, providebo. 3. in Catilinam, 7

Fenore perpetuo vt ducerentur centesimæ, Senatusconsulto factum est. ad Att. lib. 5. 54

Perennes & perpetui curus stellarum. 2. de Natura deorum, 79. a

Non solum perpetuæ orationes, sed etiam partes orationis iisdem locis adiuuantur. Top. 229. b

Nam & quæstiones perpetuæ, hoc adolescente constitutæ sunt, quæ antea nullæ fuerunt. de claris Orat. 54

Perpetuæ & contextæ voluptates. 5. Tusc. q. 136. a

Sacra perpetua. 2. de Leg. 77. a

Pecuniæ quærendæ non solum ratio est, sed etiam collocandæ, quæ perpetuos sumptus suppeditet. 2. Offic. 60

Quæ ille in æs incidit, in quo populi iussa perpetuæque leges esse voluit, pro nihilo habebuntur. in Ant. 156. b

Ita perpetuas & contextas voluptates in sapiente fore semper. 5. Tusc. q. 136. a

Qui omnes à perpetuis suis historiis ea quæ dixi bella separauerunt. epist. 67. b

Non perpetuis centesimis, sed renouatis quotannis. 6. ad Attic. 26

Respublica sine Consulibus esset, neque solum parentibus perpetuis, verum etiam tutoribus annuis esset orbata, sententias dicere prohiberemini. post reditum in Senatu, 3. a

In perpetuum.

In perpetuum res suas alienare. 2. de Leg. Agrar. 69. a. de Amic. 101. b

Eum in perpetuum alienari. ad Brut. 90. b

Hoc autem vno interfecto, intelligo hanc Reipub. pestem paulisper reprimi, non in perpetuum comprimi posse. 1. in Catil. 22. a

Ipsam præterea summo officio & summa obseruantia tibi in perpetuum deuinxeris. ad Memmium, lib. 13. 3. 2. a

Hoc meditatum nobis in perpetuum esse debet. de Ora. 119. & pro Cluent. 45. b

Eum in perpetuum modestiorem spero fore. Brut. 90. b

In perpetuum iacere. 6. fam. 37

Euerfam in perpetuum prouinciam nos inuenisse scito. ad Att. 76. b

Ego verò si tum illorum impiorum ferro ac manu concidisset, in perpetuum Resp. ciuile præsidium salutis suæ perdidisset. pro Plancio, 73. a

Statueram in perpetuum tacere. epist. 49. b

Perpetuo.

Facies perpetuò, quæ fecisti. ad Quint. frat. 298. & de Vniuersitate, 201. b

Neque illum hanc perpetuò habere, neque me perpeti. 7. Verr. 67. a

Quid ciuitates, quæ in amicitia, fidemque Populi Rom. perpetuò manserant. 4. Verr. 2. a

Vt eam opinionem perpetuò retineatis. contra Rul. 87. b

Iudex, qui non perpetuò sedisset. pro Cluent. 39. b

Si perpetuò tacerem. epist. 49. b

Perpetuo.

Vt si cui sit infinitus spiritus datus, tamen eum perpetuare verba nolimus. 3. de Orat. 100. a

Semper Cæcilius in calamitate fratris sui iudicium potestatem perpetuandam, legis acerbitatem mitigandam putauit. pro Sylla, 48

Perpetuitas.

Perpetuitas dicendi. Orat. 4

Perpetuitas & constantia dictorum. Tusc. 234. b

Perpetuitas, & quasi conuersio orationis. de Orat. 160. b

Cui similis futura est perpetuitas omnis consequentis temporis. Tusc. q. lib. 1. 81

Perpetuitas voluntatis. ad Q. frat. lib. 3. 28

Causa perpetuitatis machinata est natura mares & fœminas. 2. de Nat. d. 192. a

Qui autem diffidet perpetuitati bonorum suorum, timeat necesse est, ne aliquando amissis illis sit miser. 2. de Finibus, 138. a

Malus custos diuturnitatis metus: contraque, beneuolentia fidelis est, vel ad perpetuitatem. 2. Offic. 31

Matus est vinculum ad perpetuitatem vestram, quam illa, quibus estis tum, quum gignebamini, colligati. de Vniuersitate, 51

Magis volūtatis perpetuitatem, quam promissorum exitum expecto. ad Q. frat. 325. b

Non igitur ex singulis vocibus philosophi spectandi sunt, sed ex perpetuitate atque constantia. 5. Tuscul. quæstion. 46. a

Maiorem fructum ponere in perpetuitate laudis, quam in celebritate Præturæ. ad Firmium, lib. 10. 25. 8. a

Genus facietiarum quod in perpetuitate sermonis est. 2. de Orat. 121. a

In tota vita constituenda, multò est maior rei cura adhibenda, vt constare in vitæ perpetuitate possimus nobismetipsis, nec in vilo officio claudicare. 1. Offic. 167. a. id est, constantia.

Perpetuitate & quasi conuersione verborum vtendum non semper est. 3. de Orat. 105. a

Perplacet.

Sed si est aliquid in spe, vide legem quam T. Fadio scripsit T. Visellius: ea mihi perplacet. ad Att. lib. 3. 65. 7. a

Perpolio.

Librum meum illum *de rebus* nondum, vt volui, perpoliui. ad Att. lib. 14. 33

Sed iste ipse Cælius neque distinxit historiam varietate locorum, neque verborum collocatione, & tractu orationis leni & æquabili perpoliuit illud opus. 2. de Orat. 29. a

Id omne, & quæ sequentia essent, perpolirent & absolveret. de Vniuersitate, 59

Tu interea non cessabis, & ea quæ habes instituta perpolies, nõsque diliges. 5. fam. 36

Æqualiter perpolire aliquid. ad Heren. lib. 4. 160. a

Perpolire, & absoluere aliquid imperfectum. de Vniuersitate, 203. b

Præceptis artium perpolire aliquas partes orationis. 2. de Orat. 111. a

Sed quoniam me recusante placuit ambobus adhiberi hinc à me quasi perpoliendi quendam operis extremum laborem, peto à vobis, vt me officii potius, quam dicendi studio hanc suscepisse operam ac munus putetis. pro Corn. Balbo, 12. a

Perpolitus.

Est autem hic, de quo loquor, non philosophia solum, sed etiam literis, quod ferè cæteros Epicureos negligere dicunt, perpolitus. in Pisonem, 55. a

Ornata & perpolita oratio. 1. de Orat. 16. a

Vita humanitate perpolita. pro Sestio, 79. a

Perfecti in dicendo & perpolitii homines. 1. de Orat. 31. a

Omnes partes orationis æqualiter perpolitæ. ad Herennium, 27. b

Perpolitissimè. de Inuent. 34. b

Perpolitio.

Insignita perpolitio verborum. ad Heren. 28. b

Perpoto.

Similiter totos dies in litore, tabernaculo posito, perpota- bat. 7. Verr. 69. a

Delituit in quadam cauponula, atque ibi se occultans, perpotaui ad vesperum. 2. Philip. 84

Perpotans.

Prætor tot dies cum mulierculis perpotante. 7. in Verrem, 79

Perpotatio.

Quid cum tuis sordidissimis gregibus intemperantissimas perpotationes prædicem? in Pis. 16. a

Perpugnax.

Perpugnax Crassus in disputando. 1. de Orat. 47

Perpurgo.

Ceruaque paulò ante partum perpurgant se quãdam herbula, quæ sefelis dicitur. 2. de Nat. d. 190. a

Perpurga tanto magis de dote. 12. ad Att. 13. id est, explica, confice.

Quumque fundamentum esset philosophiæ positum in finibus bonorum & malorum, perpurgatus est is locus à nobis quinque libris. 1. de Diu. 2. a

Nunc mihi tertius ille locus est orationis de ambitu criminibus, perpurgatus ab iis qui ante me dixerunt. pro Muræna, 50

Perpusillus.

Hic ille, Non accusabis, perpusillum rogabo. 2. de Oratore, 135

Perquam.

Perquam breuiter perstringere aliquid atque attingere. 2. de Orat. 111. a

Perquam flebiliter lamentatur in vulnere Vlysses apud Paucium. 2. Tusc. q. 85. a

Perquam graue dictu hic quàm ille dignior. pro Planco, 13. a

Perquam optanda nobis varietas, & incredibilis illa vis dicendi Carneadis. 2. de Orat. 88. a

Quod mihi perquam puerile videri solet. 2. de Orat. 60. a

Perquiro.

Non persequeris: non perueeras: non perquiris cui dixerit Apronius, quis audierit, unde hoc natum, quemadmodum prolaturum sit? Verr. 113. a

Scribit ad quosdam, vt ea vasa perquirant. de Orat. 153. b

Possunt etiam illa & cæterorum patronorum & mea consuetudine ab accusatore perquirere. pro Cælio, 41. a

Perquirere & inuestigare homines ex omni regione, &c. de Pet. Conf. 20. a

Contemplari & perquirere res occultas. de Fin. 136. b

Nemulta, perquiritur à coactoribus, inuenitur ea ferrula ad Siratonem peruenisse. pro Cluent. 143. a

Videmusne, vt pueri, ne verberibus quidem à contemplandis rebus perquirendisque deterreantur? 5. de Finibus, 87. a

Perquisitus.

Perquisitus & diligentius conscribere. 1. de Inuentione, 91. a

Perraro.

Istorum enim verborum amore, quæ perrarò appellantur ab Epicuro, sapientiæ, fortitudinis, &c. 2. de Finibus, 84. a

Non enim timeo, ne quia perrarò grati homines reperiantur, idcirco, &c. pro Plancio, 2. a

Perrarò venit in oppidum. pro Rosc. Amer. 31. a

Perrecondo.

Sed de hac mea, quantulacunque est, facultate quæritis, exponam vobis non quandam aut perreconditam, aut valde difficilem, &c. aut grauem rationem consuetudinis meæ, qua quondam solitus sum vti. 1. de Orat. 67

Perrhebia.

Perrhebia, regio prouinciæ Macedoniæ. in Pis. 77

Perridiculus.

Sed tamen est eorum doctrina, quantum ego iudicare possum, perridicula. 2. de Orat. 43. a

Quid in prouincia facturus esset, perridiculi homines augurabantur. 4. Verr. 12. a

Atque hos omnes qui artes rhetoricas exponunt, perridiculos. 3. de Orat. 43. a

Perridicule.

In quo nõ modo illud præcipitur, nequid insulse, sed etiam siquid perridiculè possis. 2. de Orat. 132. a

Perumpo.

Emolumenta enim rerum fallacibus iudiciis vident: pœ-

nam non dico legum, quas sæpe perrumpunt, sed ipsius turpitudinis, quæ acerbissima est, non vident. 3. Officiorum, 47. a

Sed effugi insidias, perrupi Apenninum, &c. in Antonium, 22. b

Accedit vt eò facilius animus euadat ex hoc aere, quem sæpe iam appello crassum, eumque perrumpat, quod nihil est animo velocius, &c. 1. Tusc. q. 36

Exercitum firmum habere oportet, quo confidamus perrumpere nos posse. ad Att. lib. 8. 163. 5. a

Perrumpere leges. Offic. 3. 47

Perrumpere quæstiones. 3. in Verr. 8

Aut si patefactum esset, depellendi criminis, vel perrumpendi periculi, vel in longinquum tempus differendi. in Partitione. 62. a

Perfæ, populi, vide Perseus.**Perfæpe.**

Rectè etiam præcipi potest in amicitis, nequis intemperata quadam benevolentia (quod perfæpe fit) impediatur magnas utilitates amicorum. de Amicitia, 64. a. in Verrem, 263. b

Hodie multifariam nulla iudicia sunt: vbi sunt tamen, perfæpe falsa sunt. 1. de Leg. 58. a

Perfalsus.

Perfalsum illud est apud Næuium, Quid ploras paterna. de Orat. 154. a

Perfalsæ.

Trebatium quod ad se miserim, perfalsæ & humaniter etiam mihi gratias agit. ad Quint. fratrem, lib. 2. 3. & ad Att. 316. b

Perfalsuto.

Et qui ita sit ambitiosus, vt omnes vos nõsque quotidie perfalutet. pro Flacco, 43. a

Perfalsutatio. pro Mur. 134. b

Perfapiens.

Quod magni cuiusdam hominis & perfapientis videtur. de prouinc. Consul. 36. a

Perfapienter.

Et si perfapienter, & quodam modo tacitè dat ipsa lex potestatem defendendi, quæ non modò hominem occidi, &c. pro Milone, 7. a

Perfascienter.

Et vt ad infirmitatè laterum perfascienter contentionem omnem remiserat: sic ad virium imbecillitatem dicendi accommodabat genus. de claris Orat. 106. a

Perfascibo.

Æquè enim tabulæ condemnantur eius, qui verum non retulit, & eius qui falsum perferibit. pro Quinto Roscio, 45. b

Vt perferipisti ad te antea. epist. 6. b

Ad ipsum hæc perferipisti omnia. ad Att. 93. b

Fac vt omnia ad me explorata perferibas. ad Atticum, 47. b

Quod ni ita putarem, ipse perferiberem. ad Cornificium, lib. 12. 23. 2. a

Egône hanc manum plenam perfidiæ, & hos digitos meos impellere potui, vt falsum perferiberem nomè pro Roscio Comædo, 1. a

Constitui senatores qui iudicium dicta perferiberent. epist. 142. b

Perferibere auctoritatem. 1. fam. 7. & 12. 49

Perferibere ad singulas eius causas. 13. fam. 74

De suis rebus ad aliquem perferibere. Metellus Ciceroni, lib. 5. 3. 2. a

Dicta omnia iudicium perferibere. pro Sylla, 31. a

In monumentis perferibere. 2. de Leg. Agr. 86. a

Orationem mitissimam perferibere alicui. Metello, lib. 5. 4. 3. a

Rationes scitè & literatè perferibere. in Pis. 48

Senatusconsultum perferibere. 3. in Catil. 58. a

Perferibere triumphum, salutem, restitutionem alicui. in Pisonem, 17

Perferibere vsuras. 9. ad Att. 51

Pecuniam in ædem sacram reficiendam se perferipisse dicunt. pro Flac. 34

Quæ omnia quia Cato laudib' extulerat in cælum, perferibendæque censuerat, &c. 12. ad Attic. 26. Id est, in publicas tabulas referenda.

In tabulas publicas ad ærarium perferibendas curauit. 3. Verrinarum, 38. a

Perferiptus.

Senatus auctoritas est perferipta. epist. 3. b

Iis verbis ea de me Senatus auctoritas declarata est, vt nemini sit triumphus honorificentius, quàm mihi salus restitutioque perferipta. in Pison. 87. b

Quantum hoc si minus ciuili iure perferiptum est, lege tamen naturæ, &c. de Arusp. resp. 28. a

Id ex ipso Senatusconsulto poteris cognoscere: ita enim est perferiptum, vt à me de scripto dicta sententia est. Planco, lib. 10. 13. 1. a

Et quoniam nondum est perferiptum Senatusconsultum, ex memoria vobis Quirites, quid Senatus censuerit, exponam. in Catil. 113. b

Vt quisque eis rebus tuendis, conseruandisque præferat, ita perferiptum erat, quum rationem ex lege redderet, vt quæ acceperat, deberet reddere. 6. Verr. 124. a

Et quatuordecim quidem sermonem superioribus ad te perferiptum libris misimus. 5. Tusc. lib. 17. a

Hoc perferiptum in monumentis veteribus reperietis. contra Rullum, 83. b

Rationes enim perferiptæ erant ita scitè & literatè, vt scriba, &c. in Pison. 92. b

In literis publicis ostendunt omnia quæ dixi ablata, esse perferipta. 6. Verr. 123. a

Perferipta senatusconsulta seruanto. 3. de Legib. 10

Et eundem id quod in auctoritatibus perferiptis extat, scribendo affuisse. de Orat. 143. b

Perferiptio.

Tiro mihi narrauit perferiptionem tibi placere. 12. ad Att. 65

Iam illud Senatusconsultum, quod eo die factum est, ea perferiptio est, vt dum id extabit, officium meum in te obscurum esse non possit. ad Metellum, lib. 5. 4

Perferiptio cum mulierculis aperta circumscriptione fecisti: tutor his rebus Græcorum legibus ascribendus fuit. pro Flacco, 57. a

Illam verò dissipatio pecuniæ publicæ ferenda nullo modo est, per quam septies millies perferiptioibus, donationibusque auertit. 5. Philipp. 170. a

Perferiptor.

Scribam tuum dicit Verres huius perferiptorem fœnerationis fuisse. 5. Verr. 143

Perferutor.

Perferutamini penitus naturam, rationemque criminum: &c. pro Flac. 15. a

Sic noctu ad eas ventitabat, vt omnia specularetur & perferutaretur antè. 5. Tusc. lib. 83. a

Præmittebatque de stipatoribus suis qui perferutarentur arculas muliebres: & nequod in vestimentis telum occultaretur, exquirerent. 2. Offic. 34. a

Literas legis perferutari. 1. de Inuent. 83. a

Inuestigare & perferutari omnia. 6. Verr. 42. a

Iam vt hæc omnia reperire ac perferutari solitus sit Iudices, est operæpretium cognoscere. 6. Verr. 25. a

Voluntatem alicuius domesticis suspitionibus perferutari. 2. de Inuent. 218. a

Perfero.

Quare da te in sermonem, & perferca & confice, &c. ad Att. lib. 13. 30

Sed equid nos eodem modo rerum naturas perfercare, aperire, diuidere possumus, vt, &c. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 113

Perferuto, vide Perferutor.

Perferphone. 2. de Nat. deor. 49

Perferis.

Perferis, Oceani filia. 3. de Nat. deor. 34

Perferuor.

Non perferuor quæstiones infinitas: &c. 4. Acad. 109. a

Antiqua perferueris claris & fortibus viris commemorandis. 1. de Finib. 28

Quæ tu diuerticula, quas flexiones, dum omnes solitudines perferueris, quæstisti in Pis. 41. a

Superstitio, quocunque te verteris, perferuor. 2. de Diuinatione, 221. a

Extrema si idem perferuor, qui inchoauit, iam omnia perferca videbimus. de Prouinc. Consul. 16. a

Hunc æstuatem & tergiuersantem iudicio ille perferuor! pro Flacco, 38. a

Et perferuor omnia literis. epist. 147. b. & de Finib. 51. b

Brutus sic philosophiam Latinis literis perferuor, nihil vt, &c. 1. Academic. 18. a

Nominatim volutates omnes perferuor Epicurus. 1. de Nat. deor. 154. a

Horum nos hominum sectam perferuor. 7. Verrinarum, 142. a

Qui legatione hæreditates aut syngraphas suas perferuor. 3. de Legib. 26. a

Nec sum copiam, quam potui, &c. perferutus. de Fin. 140. b

Sed breuiorem me duæ res faciunt: vna, quod publicis literis omnia sum perferutus: altera, &c. 10. fam. 13. in epist. Planci.

Cum verò ea quæ scriptura perferutus es, sine summo amore cogitare non potueris, non possum existimare plus, quæquam à seipso, quàm me à te amari. ad Trebonium, lib. 15. 21. 8. a

Diligentissimè res Annibalis perferutus est Cælius. 1. de Diuinat. 88. a

Quæ perferutus est versibus Ennius. de Senect. 80. b

Commodissimè has res perferutus est Xenophò in eo libro qui, &c. 2. Offic. 128. a

In Lege Manilia, temperata oratione, ornandi copiam perferuti sumus. Orat. 206. b

Videre quemadmodum simus in spatio Qu. Hortensium ipsius vestigiis perferuti. de Claris Orat. 170. a

Hanc amplissimam omnium artium bene viuendi disciplinam vita magis, quàm literis perferuti sunt. 4. Tusculanarum, 10. a

Hanc puto me habere actionem, vt per interdictum, meum ius teneam, atque iniuriam tuam perferuor. pro Cec. 23. a

Ne plures perferuar. Tusc. lib. 1. 24

Perferuere connexos his funeribus dies. in Pis. 81. b

Facies scilicet vt mea madata digeras, perferuere, conficias. Qu. fratri, lib. 2. 32

Vt aui reliquias perferuere. Cat. 17

Nunc reliquorum oratorum ætates & gradus perferuor. de Claris Orat. 175. b

Academiam veterem perferuor. 1. Acad. 11. a

Vt vitam inopem & vagam perferuor. 12. Philipp. 319

Quæque ab his dicuntur, sic perferuor. Academic. quæstion. edit. 1. lib. 2. 43

Eas ergo artes perferuor, viuendi artem tantam, tamque operosam, & perinde fructuosam relinqueret: 1. de Finibus, 109. a

Quam solemus perferui vsque ad extremum. de Finibus, lib. 5. 48

Perferui aliquem bello. Att. 276. b

Perferui aliquem terra & mari. ad Att. lib. 7. 140. 2. a

Tristissimis omnibus aliquem exeuntem perferui. in Pisonem, 86. b

Acrius aliquid perferui. 2. de Orat. 97. a

Perferui aliquid multis libris. Academic. quæstionum, edit. 1. lib. 2. 68

Perferui aliquid scriptura. 15. familiar. 52

Versibus aliqua perferui. de Senect. 5. a

Bona sua repetere ac perferui lite atque iudicio. 5. Verrinarum, 26. a

Cæremonas institutas perferui. pro Domo sua, 109. a

Longum est perferui cæteros, &c. in Ant. 165. b

Perferui consilium aliquod. 8. ad Att. 30

Consuetudine & celeritate scribendi facillimè quæ dicerentur, perferui. pro Syll. 31

Y.i.

Persequi numeris cursus & motus siderum. Diuin. lib. 2. 13
 Persequi dolorem suum. pro Sest. 31
 Persequi atque opprimere equitatum eius. 10. fam. 31. in epistol. Planci.
 Persequi exempla maiorum. 11. Philipp. 299
 Sed quia neque necesse est me id persequi voce, quod vos mente videatis. pro Planc. 46
 Persequi inchoata. de Finib. lib. 5. 48
 Persequi inimicitias. 4. in Verr. 11
 Inimicitias paternas magna cum gloria persequi. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 1
 Iniurias suas per vos vlcisci ac persequi statuerunt. in Verr. 110. & 65. b. 1. in Verrem, 28. & 3. 59. pro Muren. 41. & 51. & pro Ligar. 17
 Sed & illi turpe arbitror eo nomine, quod satisfato debeat, procuratores eius dissoluere: & nostræ grauitatis ius nostrum sine summa illius ignominia persequi. ad Atticum, lib. 16. 339. 4. a
 Persequi laudem & honestatem. pro Arch. 10
 Persequi mortem alicuius. pro Domo sua, 39
 Vix quisque arte vlla ordinē rerum ac vicissitudinem persequi potest. de Arusp. resp. 248. b
 Persequi otium. Offic. 3. 3
 Persequi pecuniam ab aliquo. pro Rab. Posth. 5
 Pœnas à seditioso ciue per bonos viros iudicio persequi. Lentulo, lib. 1. 41
 M. Bruti se pœnas persequi, omniumque eorum in quos Sylla crudelis hoc socio fuisset. ad Att. lib. 9. 59
 Persequi pœnas patrias. 13. Philipp. 382
 Pompeium persequi Cæsar dicitur. Att. 116. b. & epist. 152. b
 Rem suam persequi. pro Quint. 24. a
 Persequi coniectura nouas res. Diuinat. lib. 1. 33
 Persequi alicuius sententiam. 2. ad Qu. frat. 22
 Stylum alicuius persequi. Cecinna Ciceroni, lib. 6. 7. 10. a
 Persequi tenuissima quæque. pro Cæ. 1291. b
 Cuius vestigia qui persequi cupiunt, eius sententiam sciscitantur. 1. de Orat. 51. a
 Persequi vitia alicuius. epist. 85. b
 Persequi cuiusque modi voluptates. de Finib. lib. 2. 19
 Nunc quoniam iudicatus est hostis Dolabella, bello est persequendus. 11. Philipp. 300. a
 Suauitatis persequendæ in vocibus studium notandum est. in Orat. 32. a
 In ea autem persequenda omnes cruciatus corporis parui sunt ducendi. pro Arch. 188. b
 Ad v. Calend. Mart. quū de iis, qui hostes iudicati sunt, bello persequendis sententiæ dicerentur, dixit Seruilius etiam de Ventidio, &c. ad Brutum, 5. 1. a
 Cur his non modò persequendis iuris sui, sed etiam deplorandæ calamitatis adimis potestatem? 1. Verr. 12. a
 Stat Asia Luculli institutus seruandis, & quasi vestigiis persequendis. Acad. q. ed. 1. lib. 1. 3
 Grauisima, atque honestissima quæque ciuitas vehemētissimè suas iniurias persecuta est. 4. Verr. 7. a
Persequens.
 Persequentissimus iniuriarum. de Inuent. 11. b
Persecutio.
 Quum in altera gratiæ, gloriæ, præsidii plurimum esset: in altera persecutionum, cautionumque præceptio. in Oratore, 78. a
Perfes.
 Perfes, rex, classe à Romanis victus. pro L. Manil. 38
Perseuero.
 Perseueras tu quidem, & in tua vetere sententia permanes. de Legib. 189. b
 Dolabella iniuriam facere fortissimè perseuerat. pro Quintio, 5. b
 Et ad urbem vt non accederem, perseueravi. Att. 154. b
 Et quod tibi Romæ ostenderem me seruaturum, in eo perseueravi. Att. 93. b
 Perseueravi, vt id non facerem. 9. ad Att. 71
 At ille in hac constantia morbo aduersante perseueravit. in Anton. 222. b

Statuit ius dicere, & in eo perseueravit. de Prouinc. Conf. 8. a
 Quare Cicero mi perseuera constanter nos conseruare. Curius ad Ciceronem, lib. 7. 51
 Quod quæris, quid Cæsar ad me scripsit, quod sæpe, gratissimum sibi esse quod quierim, oratque in eo vt perseuerem. ad Att. lib. 8. 155. 6. a
 Si inimicissime contendere perseueret. pro Quint. 12. b
 Vt vos in ista sententia perseueretis. in Ant. 193. b
 Cùm Pylades Orestem esse se diceret, vt pro illo necaretur: Orestes autem, ita vt erat, se esse perseueraret: de Amicitia, 24. a
 Vt necessariò confiteare, &c. neque te ipsum, id quod turpissimè suscepissēs, perseuerare & transigere potuisse. pro Quintio, 51
 In constantia perseuerare. 9. Philipp. 261. a
 In errore perseuerare, nullius, nisi insipientis est: errare, cuiusuis hominis. 12. Philipp. 321. a
 In eadem sententia perseuerare. 3. de Nat. deor. 120. a
 Perseuerare & permanere in sua vetere sententia. 3. de Legibus, 40. a
 In vitis perseuerare. 2. de Inuent. 125. a
 Quod quum illis qui aderant, indignum: qui audiebant, incredibile videretur, non est ab isto primo illo aduētū perseueratum. 6. Verr. 76. a
Perseuerans.
 Perseuerans in iracundia. 11. Philipp. 289
Perseuerantia.
 Perseuerantia est in ratione bene considerata stabilis & perpetua permansio. 2. de Inuent. 242
 Retinenda igitur nobis est constantia, grauitas, perseuerantia. 7. Philipp. 225. a
 Aliud an idem sit, vt pertinacia & perseuerantia. in Partitionib. 235. b
 Nimia perseuerantia. pro Domo sua, 6. a
 Perseuerantia in causa. pro Lig. 18
 Cuius iste fidei, diligentia, perseuerantia nulla ratione eripi possit. 5. Verr. 53. a
 Vitam me hercule mihi prius, quam vim, perseuerantiæque, ad illorum improbitatem persequendam defuturam. 2. Verrinarum, 30. a
 Retinere perseuerantiam sententiæ suæ. pro Planc. 72
Perseus.
 Perseus, Zenonis auditor, eos dicit esse habitos deos, à quibus magna vtilitas ad vitæ cultum esset inuenta. lib. 1. de Nat. deor. 28
 Ad pedes Andromedæ Perseus describitur. 2. de Nat. d. 163. a
Persa.
 Regnum non modò Romano homini, sed ne Persæ quidem cuiquam tolerabile. 10. ad Att. 20
 Persæ circa circumlitos mortuos condiunt, vt quammaximè permaneant diurna corpora. 1. Tuscul. 97
 Persæ ad Delum appulsi, nihil in ea violarunt. 3. in Verr. 33
 Vescuntur nasturtio Persæ, vt scribit Xenophon. 2. de Finibus, 146. a
 Persarum à Xenophonte victus exponitur, quos negat ad panem adhibere quicquam præter nasturtium. 5. Tusculanarum, 70
 Nec Persarum Magos sequor, quibus authoribus Xerxes inflammasse templa Græciæ dicitur. 2. de Legib. 27
 Nec quicquam rex Persarum potest esse, qui non ante Magorum disciplinam, scientiamque perceperit. 1. de Diuinatione, 78
 Solere autem barbaros reges Persarum ac Syrorum plures uxores habere: his autem vxoribus ciuitates attribuere, &c. 5. Verrinarum, 64. a
 In Persis augurantur & diuinant Magi, qui congregantur in fano commentandi causa, atque inter se colloquendi. 1. de Diuinat. 149. a
Persicus.
 Dionysius Persicus. de Diuinat. 90. b
 Cyri purpura, ornatuque Persicus multo auro, multisque gemmis. de Senect. 56. a
 Libri Persici. 1. de Diuinat. 84. a

Perfamilis.
 Nihil sanè præter memoriam quæ est germana literaturæ quodammodo, & in dissimili genere perfamilis. in Partitionib. 15. a
Perfido.
 Aut pertinacissimus fueris, si in eo perstiteris, ad corpus ea quæ dixi referre: aut deserueris totā Epicuri voluptatem, si negaueris. 2. de Finib. 172. a
Perfusus.
 Perfusū non curo legere: hic enim fuit, vt noramus, omnium ferè nostrorū hominum doctissimus: Lælius Decimum volo, quem cognouimus virum bonum, & non illiteratum, sed nihil ad Perfusum. 2. de Orat. 15
Perfoluo.
 Habeo paululum moræ, dum promissa militibus perfoluo. Cassius ad Ciceronem, lib. 12. 12. 5. a
 Perfolui primæ epistolæ, venio ad secundam. ad Att. lib. 14. 44. Id est, respondi ad ea quæ scripsisti in prima epistola. Ad hostes se contulit, pœnas Reip. graues iustasque perfoluit. de Amicit. 36. a. & ad Brut. 13
 Sed quoniam grammaticus es, si hoc mihi *χρημα* perfolueris, magna me molestia liberaris. ad Att. lib. 7. 123. 15. a
 Tantum me tibi debere existimo, quantum perfoluere difficile est. de Orat. 111. & de Finib. 50. b
 Sinite me, quod vobis fretus, huic sæpe promisi, id à vobis ei perfoluere. pro Sest. a. pro Planc. 83
 Perfoluere gratiam. pro Planc. 65
 Perfoluere officium. 7. in Verr. 143. & post red. ad Quir. 19
 Perfoluere rationem officii sui. 7. in Verr. 139
 Perfoluere pœnas iudicio. in Verr. 269. b
 Perfoluere vota. de Arusp. resp. 25
 Quum & populo Romano satisfactum, & receptū officium Siculis necessariis meis erit perfolutum. 7. Verrinarum, 143. a
 Postmodò seditio militum sedata ab Appio, stipendiumque eis vsque Idibus Quintil. perfolutum. ad Atticum, lib. 5. 101. 2. a
 Ego mei iam rationem officii confido esse omnibus iniquissimis meis perfolutam. 7. Verr. 139. a
Persona.
 Exultabat gaudio persona de Mimo, modò egens, repente diues. 2. Philipp. 76
 Persona grauis. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 6
 Subicere eisdem præliis, vt mea persona semper ad improborum ciuium impetus aliquid videretur habere populare. ad Att. lib. 7. 189. 11. a. Id est, vt ego semper expositus impetui improborum, etiam plaudente quodammodo plebe.
 Quod si habenda cum Antonii latrocinio pacis ratio fuit, mea tamen persona ad istam pacem conciliandam minimè fuit deligenda. 12. Philip. 330. a. Id est, non debui mitti legatus.
 Velim prospicias, ecquæ pacifica persona desideretur, an in bellatore sint omnia. ad Att. lib. 7. 160. 4. a
 Ecquando imponatur honestæ ciuitati turpissima persona calumniæ? 4. Verr. 29. a
 Genus hoc scribendi etsi sit elegans, personæ tamen & dignitatis esse negent. 1. de Finib. 3. a
 Personæ eius turpitudine in quam inuehimur. 12. fam. 40. in epist. Trebonii.
 Idcirco rectè à poeta, quia quum tractaretur Atreus, personæ seruendum fuit. 3. Offic. 14. 4. a
 Ad tuendam personam magistratus. de Claris Oratorib. 179. b
 Ego autem has partes leuitatis & misericordiæ, quas me natura ipsa docuit, semper egi libenter: illam verò grauitatis seueritatisque personam non appetiui, sed à Repub. mihi impositam sustinui. pro Mur. 5
 Tantam personam, tam grauem, tam seueram non capiunt angustiæ peccatoris. in Pis. 18. a
 Quam personam cognoscitis mulierum assentatoris, cognitoris viduarum, &c. hanc personam imponite Ebusio: is enim, &c. pro Cecina. 287. b

Naturam & personam alicuius ad aliquam rationem aptam esse. ad Att. lib. 9. 183. 2. a
 Magistratus gerit personam ciuitatis. Offic. 25. b
 Ipsi autem quam personam gerere velimus: a nostra voluntate proficiscitur. Offic. 23. b
 Imposuit nobis ipsa natura personam magna cum excellentia præstantiaque animantium reliquorum. 1. Offic. 137. & 161. a
 Vehementem & acrem personam, quam mihi tempus & Respub. imposuit, iam voluntas & natura ipsa detraxit. pro Sylla, 5
 Vos mihi Prætori biennio ante Quirites hoc eodem in loco personam hanc imposuistis, vt quibuscumque rebus possem, illius absentis dignitatem vobiscum vnà tuerer. 2. de Lege Agrar. 55. a
 Dubitare etiamnum potestis, quin eum iste potissimum ex omni numero delegerit, cui improbam personam imponeret? 4. Verr. 75. a
 Ita veni in Senatum, vt meminissem quam personam impostam à vobis sustinerem. 6. Philipp. 105
 In eius personam multa fecit asperius. 6. famil. 23
 Mira enim persona induci potest Britannici Iureconsulti. 7. familiar. 23
 Per Antonii personam à me disputata de ridiculis. 7. familiarium, 56
 Is qui hanc personam suscepit, vt amicorum partes tueatur. de Orat. 98. b
 Personam aliquam suscipere. 10. ad Att. 48
 Petitoris personam suscipere, accusatoris deponere. pro Quint. 8. & epist. 111. b
 Grauisissimam sustinere personam, qui philosophiam proficetur. in Pison. 56. a
 Neque adhuc quam personam teneant, aut quid profiteantur, intelligere potuerunt. 3. de Orat. 30. a
 L. Paulus personam principis ciuis facile dicendo tuebatur. de Clar. Orat. 171. b
 Tueri personam principis, magnum est in Republica. 8. Philipp. 253. a
 A persona alicuius capere beneuolentiam. ad Heren. 7. b
 Vi me inquam Plancius, & complexu suo retinuit, multosque menses à capite meo discessit, abiecta Quæstoria persona, comitisque sumpta. pro Planc. 81. a
 Libenterque, commutata persona, te mihi fratris loco esse duco. 5. famil. 9
 Digna tua persona quæ sunt, ea reminiscere. 4. famil. 18. in epist. Ser. Sulpitii.
 Sæpe vidi, cum ex persona mihi ardere oculi hominis histrionis viderentur. de Orat. 126. b
 In persona alicuius causam belli constare. 2. Philipp. 68
 In eiusmodi persona quæ propter otium ac studium minimè in iudiciis periculisque tractata est. pro Arch. 2. a
 Heroicæ personæ Medea & Atreus. lib. 3. de Natura deorum, 101. a
 Hominum innumerabiles personæ. 2. de Orat. 79. a
 At vereor interdum ne talium personarum, quum amplificare velim, imminuam etiam gloriam. 4. Acad. 10. a
 Quæquam non alienum fuit personas quasdam à vobis recognosci, vt, &c. in Ant. 208. b
 Sustineo vnus tres personas, meam, aduersarii, iudicis. 2. de Orat. 57. a
 Personis quæ res attributæ sunt. 1. de Inuent. 51
 Ac duabus his personis, quæ supra dixi, tertia adiungitur, quam casus aliquis vel tempus imponit. Offic. 23. b
 Duabus quasi personis à natura induti sumus: quarum altera communis est, altera propriè singulis attributa. Officiorum, 1. 149
 Neque enim obscuris personis, nec paruis in causis res agatur. ad Appium, lib. 3. 5. 6. a
Personatus.
 Quid est autem cur ego personatus ambulem: parumne fœda persona est ipsius senectutis? 15. ad Att. 3
 Quo melius nostri illi senes qui personatum ne Roscium quidem magnopere laudabant. 3. de Orat. 122. a
 Y. ii.

Persono.

Illæ verò non loquuntur solum, verum etiam personarum, hinc vnius mulieris libidinem esse prolapsam. pro Cæl. 37. a
Furialis illa vox nefariis stupris, religiosis altaribus effocminata, secum & illos Consules facere acerbissime personabat. pro Planc. 70. a

At verò te inquit inquit personabat omnia vocibus ebriorum. 2. Philipp. 103

Iam tamen personare aures eius huiusmodi vocibus non est inutile. 6. fam. 50

Quum Collegæ tui domus cantu & cymbalis personaret, &c. in Pison. 16. a

Animi & aurium causa tot homines habet, ut quotidiano cantu vocum & neruorum, & tibarum, nocturnisque conuiuio tota vicinitas personet. pro Rosc. Amer. 79. a

Perspectus, Vide Perspicio.

Perspergor.

Libandus est etiam ex omni genere vrbianitatis facietiarum quidam lepos, quo tanquam sale perspergatur omnis oratio. 1. de Orat. 77

Perspicio.

Non satis perspicio ista varietas quæ sit. 2. de Finib. 16. a

Multa prætereò consulto, sed ea vos coniectura perspicitis. pro Leg. Manil. 18. a

Perspiciebant enim in Hortensii sententiam multis partibus plures ituros. ad Lentulum, lib. 1. 2. 6. a

Cuius in Sicilia virtutem hostes, misericordiam victi, fidem cæteri Siculi perspexerunt. 4. Verr. 3. a

Quod tum dicendo, tum singulis appellandis, rogandisque perspexeram. epist. 3. b

Perspice rem & pertenta. 1. ad Qu. frat. 58

Perspiciete etiam atque etiam Iudices, &c. penitus introspicite Catilinæ, Antronii, Cethegi, Lentuli, cæterorumque mentes, &c. pro Syll. 57. a

Nollem accidisset tempus, in quo perspicere posses, quæ te facerem, quanquam in consuetudine quotidiana perspexisses, sicuti perspicies. epist. 40. b

Quum perspexero voluntates nobilium, scribam ad te. ad Att. lib. 1. 1. 6. a

Qui rerum omnium naturam perspexerit. de Orat. 103. b

Quæ se ipse perspexerit, totumque tentarit, intelliget quem admodum à natura subornatus ad vitam venerit, &c. 2. de Legib. 88. de homine.

Facillimè & optime perspicere. ad Lentulum, lib. 1. 7. 21. a

Perspiciere aliquid crebra animaduersione. 1. de Diuin. 93

Fronte (ut aiunt) meum erga te amorem perspicere potuisses. ad Att. lib. 14. 311. 1. a

Perspiciere animo. 1. de Diuinat. 107

Perspiciere & pertractare totam causam. 2. de Orat. 174. a

Perspiciere dilucidè. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 41

Perspiciere cognoscere rerum naturam. Offic. 1. 215

Nemo illorum prudentiam non dicam assequi, sed quanta fuerit, perspicere potest. de Arusp. resp. 247. b

Animus ita videtur affectus fuisse, ut rem cum consilio & cura perspicere non poterit. 2. de Inuent. 133. a

Videre frequentiam aliquorum, & studia perspicere. 1. in Catil. 16. a

Quid in qua re verum syncerumque sit, quid consentaneum cuique, quid consequens, ex quo quæque gignantur, quæ cuiusque rei causa sit, perspicere. 2. Offic. 24

Virtutem & integritatem alicuius perspicere. 5. Verr. 2. a

Perspiciere vnde natus sit error. 1. de Finib. 49. a

Sic enim mihi perspicere videor. Læli. 18

Ex re quod perspicitur, & verum esse intelligitur, nihil attingit approbati. 1. de Inuent. 80. a

In parua pecunia sæpe perspicuntur quàm sint leues quidam amici: &c. de Amic. 56. a

Perspectus.

Tota causa pertractata & perspecta. de Orat. 138. b

Iis quorum vita perspecta in rebus honestis atque magnis. Offic. 30. b

Quod erit ei perspectum in arte. de Fat. 143. b

Erit etiam ei perspectum, nihil posse, &c. Orat. 208. b

Clodii animum perspectum habeo, cognitum, iudicatum. ad Attic. 273. b

Re perspecta & cognita. epist. 6. b

Cuius igitur audita virtus dubitationi locum non daret, huius præfens, experta atque perspecta obtrectatorum voce lædatur. pro Corn. Balbo, 11. a

Perspecta & explorata omnia ad aliquem perscribere. ad Atticum, lib. 3. 55. 14. a

Ars definitur ex reb⁹ penitus perspectis, planèque cognitis, &c. de Orat. 94. b

Omne autem spem habeo existimationis, priuatarumque rerum in tua erga me mihi perspectissima beneuolentia. ad Att. lib. 11. 209. 1. a

Perspicuus.

Hæc propositio indiget approbationis, non enim perspicua est. de Inuent. 55. b

Res quæ esset antea non obscura, sacerdotum testimonio perspicua esse cepit. 6. Verr. 90. a

Est quædam tamen ita perspicua veritas, ut eam infirmare nulla res possit. pro Quint. 54. a

Perspicuum, genus argumentationis. 1. de Inuent. 104

Perspicuum hoc est, constatque inter omnes. 3. de N. d. 14. a

Iam illud perspicuum est, omnium rerum, &c. de Or. 128. b. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 122

Atque etiam illud perspicuum est. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 25

Ex his omnibus illud perspicuum est, approbationem, &c. de Inuent. 55. b

At perspicuum est multum fuisse. pro Rosc. Amer. 24. a

Perspicuum est omnibus. 4. Acad. 238. & 183

Quasi hoc perspicuum sit, cõstetque inter omnes esse deos. de Nat. deor. 61. b

Perspicui aliquid esse fatentur Academici: verum illud quidem impressum in animo atque in mente, neque id tamen percipi ac comprehendi posse. Academic. quæst. ed. 1. lib. 2. 34

Neceffe est eam quoque iustam & magnam & perspicuam fuisse. pro Rosc. Amer. 23. a

Legeram clarissimos nostræ ciuitatis viros, se in medios hostes ad perspicuam mortem pro salute exercitus intecisse. pro Domo sua, 51

Quæ perspicuam omnibus veritatem continet assumptio, nihil indiget approbationis. 1. de Inuent. 79. a

Rem quæ suspiciosa sit, perspicuam facere. pro S. Rosc. 21. b

Facere aliquid perspicuum. in Verr. 67. b

Perspicuæ & euidentes res. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 44

Quæ perspicua sunt, longa esse non debent. de Fin. lib. 3. 25

Perspicua sunt hæc quidem, & in vulgari prudentia sita. de Orat. 120. b

Quis est enim cui non perspicua sint illa, quæ pluribus veris à Panætio commemorantur. Offic. 36. b

Nam ut apertus in corripiendis pecuniis fuit, sic in spe corrumpti iudicii perspicua sua consilia, conatusque omnibus fecit. 2. Verr. 4. a

Omnia aperta, omnia perspicua reperientur. 3. Verr. 100. a

Vtrum igitur tandem, perspicuisne dubia aperiuntur, an dubiis perspicua tolluntur. de Finib. lib. 4. 56

Perspicientia.

Sed omne quod honestum est, id quatuor partium oritur ex aliqua: aut enim id in perspicientia veri, solertiaque versatur. 1. Offic. 23. Id est, perfecta cognitione.

Perspicuitas.

Perspicuitas argumentatione eleuatur. 3. de Nat. d. 6

Perspicuitas eam habet vim, ut ipsa per sese ea, quæ sint nobis, ita ut sint, indicet. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 43

Primum igitur perspicuitas illa quam diximus satis, &c. 4. Academic. 84. a

Propterea quod nihil esset clarius *εναργεια* ut Græci, perspicuitatem aut euidenciam nos, si placet, nominemus: &c. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 18

Perspicue.

Quo enim modo perspicue dixeris, album esse aliquid, &c. 4. Academic. 67. a

Planè & perspicue dicere vel scribere aliquid. de Inu. 63. b

Planè & perspicue expedire aliquid. 3. de Finib. 13. a

Falsum est in quo mendacium perspicue est. de Inuent. 58. b

Non hæc mouent, quæ perspicue falsa sunt. pro Cæl. 42. b. de Nat. deor. 1. 23

Diuinationo perspicue tollitur. de Diuin. 116. b

Res perspicue turpis. de Inuent. 59. b

Perspicax.

Id quod acutum & perspicax natura est. Offic. 20. b

Quod ni Palamedis perspicax prudentia istius percepset malitiosam audaciam. 3. Offic. 132. Ex poeta.

Persto.

Perstat in impudentia. pro Rosc. Comæd. 16. a

Perstat in sententia Satorius. pro Quint. Rosc. 32

Vrgent rusticè sanè: negant enim posse, & in eo perstant. Offic. 60. b

Tamenne in ista prauitate perstabis? 4. Acad. 51. a

Negare aliquid, & in eo perstare. 3. Offic. 5. a

Perstringo.

Nec illius animi aciem perstringit splendor sui nominis, nec metis quasi luminibus officit altitudo fortunæ & gloriæ. pro Rab. Posth. 129. b

Voluptas rationi inimica, mentis (ut ita dicam) perstringit oculos. Cat. 38

Aciem animorum nostrorum virtutis splendore perstringitis. de Finib. lib. 4. 31

Cuius splendor ac dignitas perstringebat oculos Vatini. in Vatin. 34. b

Vt quid esset minuere maiestatem, explicarem, perquam breuiter perstringi atque attingi. 2. de Orat. 111. a

Quem locum breuiter perstringi paulò antè. Læli. 42

Aratrum, cuius quidem vomere portam Capuæ penè perstringisti. 2. Philipp. 101. a

Nemo vnquam me tenuissima suspitione perstringit, quem non prauiter. pro Syll. 34

Ille L. Crassi voluntatem asperioribus verbis sæpe perstringit impune. pro Planc. 28. a

Quod videbam equidem, sed quasi per caliginem perstringerat aciem animi, Bruti salus. in Ant. 240. b

Consulatus meus, qui illi primò leuiter perstringerat, idem nos rerum mearum gestarum, quas ille admirabatur, laude coniunxerat. de Claris Orat. 180. a

Sed reliquum cursum vitæ videte, quem quidem celeriter perstringam. 2. Philipp. 63. a

Itaque perstringam sine vlla contumelia. 16. ad Att. 27

Vt eos quorum sceleris furore violatus essem, vocis libertate perstringerem. pro Sext. 11. a

Perstringere aciem mentis. de Diuin. lib. 1. 57. 1. de Fin. 108. a

Perstringere aliquem. Att. 9. b

Rei magnitudo me breuiter perstringere atrocitatem criminis non sinit. 6. Verr. 94. a

Existimat se gemæ nitore & auri splendore oculos omnium perstringere. ad Heren. 39. b

In animo est, &c. perstringere vnquamque rem: &c. pro Sext. Rosc. 55. a

Perstringere voluntatem alicuius. pro Planc. 28

Qui minus laudem illam eò minus deberet, quòd in omnibus literis in Pompeiana laude perstrictus esset. ad Atticum, lib. 1. 30

Qui splendore falsi honoris obiecto, aciem boni ingenii perstringi posse confidunt. ad Brut. 18. 4. a

Quod solum tam exile & macrum est, quod aratro perstringi non possit: de Leg. Agr. 69. a

Perstudiosus.

Muscorum verò perstudiosum accepimus, &c. 5. Tusc. 89. a

Perstudiosè. de Clar. Orat. 183. b

Persuadeo.

Ita persuadeo mihi: fieri potest ut fallar. 13. fam. 97

Ego contra breuè postulationem assero, & (quo modo mihi persuadeo) aliquantò æquior. pro Rosc. Amer. 4. a

Confirmauit non solum mihi, sed etiam persuasit. ad Attic. lib. 16. 333. 13. a

Athoc Anaximandro populari suo non persuasit. Academic. quæst. 29. b

Quorum si vtrumuis persuasisset, in has miseras nunquam incidissemus. in Ant. 165. b

Nemini persuasisset se mæchum esse. 8. fam. 17. in epistol. Cælii.

Prorsus ita esse, ut scribis, mihi persuadeas. Att. 106. b

Quamobrem velim tibi ita persuadeas, me cum Reipubl. causa, quæ mihi vita ipsa est charior, tum quòd, &c. ad Brutum, lib. 11. 5. 8. a

Hoc velim tibi penitus persuadeas. epist. 170. b

Ne si fortè de paupertate non persuaseris, sit ægritudini concedendum. Tusc. q. 22. b

Esne quisquam tanto inflatus errore, ut sibi se illa scire persuaserit? Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 106

Prorsus ita esse, alicui persuadere. ad Att. lib. 7. 128. 1. a

Auditori aliquid persuadere. 1. de Inuent. 34. a

Te tibi persuadere volo, mihi neminem esse te chariorem. ad Att. lib. 10. 198. 3. a

Neque enim metuo, ne hoc cuiquam persuadeatur. 7. Ver. 9. a

Esse deos persuaderi mihi non opinione solum, sed etiam ad veritatem planè velim. ad Heren. 2. b. 1. de Nat. d. 84. a

Mihi quidem nunquam persuaderi potuit, animos, dum in corporibus essent mortalibus, viuere. de Senect. 71. a

Persuadendi ratio in tribus consistit. 2. de Orat. 63. 70. & 170

Persuadendi ratio, & spes vincendi tota est posita in confirmatione & confutatione. 1. ad Heren. 18

Oratoris officium est, dicere ad persuadendum accommodatè. de Orat. 96. b

Persuasum est.

Persuasum est Cæsari. 8. fam. 41, 42. in epistol. Cælii. Id est, Cæsar sibi persuasit.

Quid si magnitudine pecuniæ persuasum est ei: verisimile non est. in Verr. 202. b

Persuasum est illi diligi. ad Brut. 56. in epist. Bruti. pro, se diligi.

De tua fide mihi persuasum est. Brutus & Cassius Antonio, lib. 11. 2. 1. a

Ita persuasum omnibus cum paucis inermibus, perterritis metu, fracto animo, fugisse Antonium. ad Br. lib. 11. 12. 3. a

Persuasum esset nobis de tua fide. 11. fam. 3. in epist. M. Bruti & Cassii.

Cum persuasum sit, nihil hominem nisi quod honestum sit, expetere oportere. Offic. 13. b

Omnibus persuasum esse debet, si possemus, &c. Offic. 59. b

Sed quòd mihi persuasissimè est, Lepidum rectè facturum nunquam, si fortè vobis id de hoc dubium est. Brutus Ciceroni, lib. 11. 15. in epist. D. Bruti.

Persuasus.

Aut cum animus auditoris persuasus videtur. 1. ad Heren. 9

Si scit & persuasus est. 6. fam. 26. in epist. A. Cecinnæ.

Omnes si habet persuasum, istum clam à piratis pecuniam accepisse. in Verr. 248. b

Si ab his, qui antè dixerunt, iam quiddam auditori persuasum videtur. de Inuent. 47. b

Opinio mali, quo viso atque persuaso, ægritudo insequitur necessariò. in Tusc. a

Persuasio.

Aut persuasioni adolescentiæ, aut alicui non malitiosæ animi affectioni attribuentur. 2. de Inuent. 147. a

Id si non poterit, confugiet ad imprudentiam, stultitiam, adolescentiam, vim, persuasionem: &c. 2. ad Heren. 35

Per subtilis.

Et quoniam tua fuit perelegans ac per subtilis oratio. pro Plancio, 47. a

Pertædet.

Pertæsum est enim leuitatis, assentationis animorum, non officis, sed temporibus seruentium. ad Qu. frat. lib. 1. 38

Ex quo quidam pertisum etiam volunt, quod eadem consuetudo non probauit. Orat. 90. pro pertæsum.

Pertendo.

Nos Cn. Pompeii decretum iudicium de consilii sententia pronuntiatum recognoscemus: cum legibus cõferemus: cum fœderibus, quorum acerbissima diligentia est, pertendimus: pro Corn. Balbo, 8

Clamore aliquorum perturbari. pro Rab. perduel. 10. 12. a
 Perturbari errore & incertitia. 1. de Finib. 71. a
 Magno animi motu perturbari. ad Att. lib. 8. 155. 1. a
 Non perturbari in rebus asperis. Offic. 1. 113
 Perturbandas sibi in tenebris Reip. gentes putauerunt. 3. de Legibus, 21

Perturbatus.

Perturbatus status ciuitatis. 10. fam. 14. in epist. Planci.
 Perturbatus priore pagina, paulum altera recreatus. 16. fam. 11. 5
 Ciuitas perturbata seditionibus. de Leg. Agr. 14. a
 Id ita perturbatum, itaque permutatum est, vt, &c. de Arusp. respon. 154. b
 Quod me magno animi motu perturbatum putas, sum equidem, sed, &c. Orat. 125. & ad Att. 124. b
 Non discernis sententias, non præposteris temporibus, non confusis personis, aut perturbato ordine. 3. de Orat. 18. a
 Res obscura & turbata. 6. fam. 19
 Perturbata & confusa onusti cibo & vino cernimus. 1. de Diuinat. 107. a
 Perturbata & inconstantia efficiunt causæ vacantes prudentia. de Vniuers. 63
 Ita perturbatis sacris, contaminatis gentibus factus es filius, &c. pro Domo sua, 220. b
 Sed enim *οικονομία* si perturbator est, tibi assignato. ad Attic. lib. 6. 111. 10. a
 Nunquam vidi hominem perturbatiorem metu. ad Attic. lib. 10. 45
 Perturbatiore animo aliquid cogitare. 6. fam. 16
 Somniantium visa, quæ multa etiam perturbatiore sunt. de Diuinat. 133. b

Perturbate.

Hic considerandum erit, nequid perturbate, nequid contortè dicatur. 1. de Inuent. 41. a. & Orat. 208. b

Perturbatrix.

Perturbatricem autem harum omnium Academiam hanc ab Arcefila & Carneade recetem exoremus vt sileat. 1. de Legibus, 57. a

Perturbatio.

Perturbatio, est appetitus vehementior, hoc est, qui longius discessit à naturæ constantia. Tusc. quæst. lib. 4. 9. 37. & 48
 Perturbatio, *παρανοία*, vt definit Zeno, est auersa à recta ratione contra naturam animi commotio. Tusc. q. lib. 4. 9
 Perturbatio, est aspernatio rationis. Tusc. q. lib. 4. 48
 Perturbatio, iactantibus se opinionibus inconstanter & turbidè, semper est in motu. Tusc. q. lib. 4. 18
 Timor rei, perturbatio, suspensus, incertusque vultus crebra coloris mutatio, quæ erant antea suspiciosa, hæc aperta, & manifesta faciebant. pro Cluent. 28. b
 Perturbatio nulla est, nisi opinabilis, nisi iudicio suscepta, nisi voluntaria. Tusc. q. lib. 4. 63
 Omnis perturbatio grauis est, nec multum differt ab amentia. Tusc. q. lib. 4. 68
 Omnis perturbatio, misera est. Tusc. q. lib. 3. 24
 Perturbatio omnis in opinione. Tusc. q. lib. 4. 66
 Quid est enim tumultus, nisi perturbatio tanta, vt maior timor oriatur: in Ant. 214. b
 Sed omnis eiusmodi perturbatio, animi placatione abluatur, illa quidem, quum doceas, nec bonum illud esse, ex quo lætitia aut libido oriatur: nec malum, ex quo aut metus, aut ægritudo. Tusc. q. lib. 4. 49
 Perturbatio animi plerunque breuis est, & ad tempus. Officiorum, 1. 39
 Perturbatio animi, & Sedatio, contraria. Tusc. q. lib. 5. 61. a
 Perturbatio cæli, & Serenitas, contraria. 2. de Diuinat. 74
 Perturbatio mentis. Tusc. q. lib. 4. 24
 Conuersio rerum ac perturbatio. pro Flacco, 73. a
 Omnis perturbatio & rerum motus cernitur. Offic. 19. b
 Perturbatio temporum perditorum. 5. fam. 44
 Valetudinis alicuius perturbatio. Pæto, lib. 9. 32
 Perturbatio valetudinis corporis. Tusc. q. lib. 4. 22
 Perturbatio vitæ & magna confusio. de Nat. d. 1. 3
 Perturbatio vitæ atque omnium officiorum. Tusc. q. lib. 3. 62

Perturbationis duplex ratio est, quod ægritudo & metus in malis opinatis, in bonorum autem errore lætitia gestiens libidòque versentur. Tusc. q. lib. 5. 32
 Neque perturbationi animi, neque homini, neque fortunæ succumbere. 1. Offic. 95
 Errorem animis perturbationemque afferre. 1. de Diuinatione, 110. a
 Magnam rerum perturbationem fore. Att. 263. b
 Illud autem genus orationis non cognitionem iudicis, sed magis perturbationem requirit. 2. de Orat. 118. a
 Commoueri magna animi perturbatione. ad Atticum, lib. 6. 111. 23. a
 Impetu quodam animi & perturbatione, Consilio aut iudicio regi, contraria. 2. de Orat. 95. a
 Nulli neque homini, neque perturbationi animi, neque fortunæ succumbere oportet. Offic. 13. b
 Vacandum est omni animi perturbatione, &c. vt tranquillitas animi & securitas adsit, quæ affert cum constantiam, tum etiam dignitatem. 1. Offic. 99. a
 Quæ sunt cum aliqua perturbatione, ea neque constanter fieri possunt, nec iis qui adsunt probari. 1. Offic. 91
 Videtis in quo motu temporum, quanta in conuersione rerum & perturbatione versetur. pro Flac. 164. b
 Ira aut perturbatione incitatus, impetum iniuste in eum fecit. 1. Offic. 36. a
 Peccatur perturbatione rationis atque ordinis quicquid peccatur. in Parad. 32. a
 Perturbationes, sunt affectiones manentes, vt non possint affectionum manentium partes esse. Tusc. q. lib. 4. 23
 Perturbationes nulla naturæ vi commouentur, sed sunt opinionones ac iudicia leuitatis. de Finib. lib. 3. 29
 Perturbationes, sunt turbidi animorum concitati que motus, auersi à ratione, & inimicissimi mentis, vitæque tranquillæ. Tusc. q. lib. 4. 27
 Perturbationes quatuor sunt, tres constantiæ: quoniam ægritudini nulla constantia opponitur. Tusc. q. lib. 4. 12
 Perturbationes omnes sunt genere quatuor, paribus plures, ægritudo, formido, libido, quàmque Stoici communi nomine corporis & animi *ιδουλω* appellant. de Fin. lib. 3. 29. & Tusc. q. lib. 3. 10
 Perturbationes quatuor aut boni aut mali opinione citantur: boni, vt voluptas gestiens & libido: mali, vt metus & ægritudo. Tusc. q. lib. 3. 10
 Perturbationes animi miseram, sedationes autem vitam efficiunt beatam. Tusc. q. lib. 5. 32
 Omnes morbi & perturbationes animorum ex aspernatione rationis eueniunt. Tusc. q. lib. 4. 25
 Perturbationes in hominibus solum existunt. Tusc. quæst. lib. 4. 25
 Perturbationes ex vitiositate gignuntur. Tusc. q. lib. 4. 27
 Perturbationes ipsæ se impellunt, vbi femel à ratione discessum est. Tusc. q. lib. 4. 32
 Perturbationes omnes oriuntur ex iudiciis opinionum, & voluntatibus. Tusc. q. lib. 4. 68
 Perturbationes animorum, vitam insipientium miseram acerbamque reddunt. de Finib. lib. 3. 28
 Perturbationes naturales, & rationis expertes, secundum antiquos Academicos & Peripateticos. Academ. quæst. edit. 2. lib. 1. 27
 Perturbationes tempestatum. 3. de Nat. d. 11
 Perturbationes omnes in nostra potestate, omnes iudicio susceptæ, omnes voluntariæ. Tusc. q. lib. 4. 12. & 54
 Perturbationum omnium causa est in opinione. Tusc. q. lib. 3. 20
 Cum enim omnes post interitum Cæsaris nouarum perturbationum causæ quæri viderentur, hisque esse occurrentium putaremus, &c. de Fato, 3. a
 Perturbationum variæ curationes. Tusc. q. lib. 4. 48
 Perturbationum omnium fontem esse dicunt Stoici intemperantiam. Tusc. q. lib. 4. 17
 Omnium perturbationum mater, immoderata intemperantia. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 22
 Perturbationum certa & propria sanatio est, si doceas, ipsas

perurbationes per se esse vitiosas, nec habere quicquam aut naturale, aut necessarium. Tusc. q. lib. 4. 49
 Perturbationibus omnibus viribus atque opibus repugnandum est, si volumus hoc, quod datum est vitæ, tranquillè placidèque traducere. Tusc. q. lib. 3. 21
 Perturbationes in vita hominum stultitia quasi quasdam immittit furias. Tusc. q. lib. 3. 21
 In perturbationes examinationesque ne incidamus cauendum. 1. Offic. 183
 Perturbationes omnes iudicio censent fieri & opinione Stoici. Tusc. q. lib. 4. 12
 Omnes perturbationes, animi morbos philosophi appellant, negantque stultum quenquam his morbis vacare. Tusc. quæst. lib. 3. 7
 In omni vita rectissime præcipitur, vt perturbationes fugiamus, id est motus animi nimios rationi non obtemperantes. Offic. 1. 189
 Non solum perturbationes in eis positas esse dicunt Stoici, quæ iudicia, quæque opinionones perturbationum sunt, verum illa etiam quæ efficiuntur perturbationibus. Tusc. q. lib. 4. 12
 Perturbationes animi ex homine non tulerunt antiqui philosophi. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 27
 Perturbationes voluntariæ esse, opinionisque iudicio suscipi vult Zeno. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 27
 Ex perturbationibus primum morbi conficiuntur, quæ vocant Stoici *νοσηματα*, eaque quæ sunt eis morbis contraria, quæ habent ad res certas vitiosam offensionem atque fastidium: deinde ægrotationes, quæ appellantur à Stoicis *επισηματα*, hisque item oppositæ contrariæ offensiones. Tusc. q. lib. 4. 18
 Sed in singulis perturbationibus partes eiusdem generis plures subiciuntur. Tusc. q. lib. 4. 13
 Perturbationibus semper vacat sapiens. de Finib. lib. 3. 29
 Perturpe.
 Cum hac aliquid adolesecem hominem habuisse rationis, num tibi perturpe aut flagitiosum esse videatur: pro Cælio, 39. a
 Peruado.
 Ne quum in Sicilia quidem fuit, eodem interuallo pars eius belli in Italia villa persuasit. 7. Verr. 5. a
 Quas oras maxime quasi morbus quidam illius furoris peruaserat. pro Syl. 177. b
 Vehemens opinio, quæ per animos gentium Barbararum peruaserat. pro Leg. Manil. 16. a
 Nulla ora est tam deserta, quod non illius diei fama peruaserit. pro Pomp. 12. b
 Locus intra Oceanum iam nullus est, &c. quod non per hæc tempora nostrorum hominum libido iniquitasque peruaserit. 5. Verr. 178. a
 Per agros quantum incendium peruaserit, cernitis. 5. Verriarum, 54. a
 Quacunq; iter fecit, eiusmodi fuit, non vt legatus Populi Romani, sed vt quædam calamitas peruadere videretur. 3. Verr. 30. a
 Nares contractiores habent introitus, nequid in eas, quod noceat, possit peruadere. 2. de Nat. d. 217. a
 Te tãquam aliquam calamitosam tempestatem, pestemque peruasisse demonstro. 3. Verr. 68. a
 Peruagor.
 Ita latè, longèque peruagatur animus. de Nat. d. 1. 38
 Molestiæ, lætitiæ, cupiditates, timores, similiter omnium mentes peruagantur. 1. de Legib. 46. a
 Causa hæc apud Græcos peruagata est. 1. de Inuent. 71. a
 Deinde ne is honos nimium peruagetur. 2. de Inuent. 206. a
 Peruagatus.
 Sermo ciuitatis peruagatus. pro Mil. 24. a
 Vulgaris & peruagata declamatio. pro Plancio, 38
 Illustris & peruagata fama alicuius rei. pro Marcel. 16. a
 Quotidiana & peruagata opera. 3. de Orat. 104. a
 Res peruagata & vulgaris. Orat. 216. b
 Vulgare, quotidianum, peruagatum. de Orat. 160. b
 Nihil enim ex meis est temporibus, quod minus peruaga-

tum, quodque, &c. pro Plancio, 77. a
 Commune & peruagatum vitium. de Orat. 128. b
 In re tam clara, tam testata, tam abs te ipso peruagata, tabulas publicas corrumpere auderes: in Verr. 129. b. Alias peruulgata.
 Hic te Prætor prædonum nauiculæ peruagatæ sunt. 7. Verriarum, 77. a
 Comparabuntur diuturniora bona breuioribus, longè & latè peruagata angustis. in Partit. 36. a
 De communibus & peruagatis rebus loqui vel audire. de Oratore, 98. b
 Pars autem est peruagator, & aut in omnes eiusdem generis, aut in plerasque causas accommodata. 2. de Inu. 154. a
 Me autem siue peruagatissimus ille versus, qui vetat, Artem pudere proloqui, quam facites, dissimulare non finit, quin delester, &c. Orat. 82. a
 Peruarie.
 Reliqua peruarie iucundè narrantur. 2. de Orat. 178. a
 Peruehor.
 Nam & quum prospero statu eius vitimur, ad exitus peruehimur optatos. 2. Offic. 26
 Peruehi in portum. ad Att. lib. 14. 317. 2. a
 Portum potius paratum nobis & profugium putemus, quod vitinam velis passis peruehi liceat. 1. Tusc. q. 107. de morte, Peruehi mulo Romam. 9. fam. 44
 Peruello.
 Neque enim, inquit, tam mihi molestus fuit, quod ius nostrum ciuile peruellit, quàm iucundus, quod se id nescire cõfessus est. 1. de Ora. 30. a. Id est, de iure nostro obtruncat.
 Si te fortè dolor aliquis peruellerit, exclamabis vt mulier. Tusc. q. lib. 2. 41
 Quid iaces, aut quid moeres: aut cur succumbis, cedisque fortunæ: quæ peruelleret te forsitan potuerit & pungere, non potuit certè per vires frangere. Tusc. q. lib. 3. 32
 Peruenio.
 Non modò enim nihil cõperi, sed vix ad aures meas istius suspicionis fama peruenit. pro Syl. 9. a
 Hæreditas ad filiam peruenit. 2. de Finib. 88. a
 Iniuria ad paucos ex alieno peccato peruenit. ad Herennium, lib. 4. 152. a
 Marius in oras Africæ desertissimas peruenit. pro Sest. 14. b
 Pecunia quæ morte alicuius ad quempiam peruenit iure. Topic. 14
 Ad liberos qui nihil meruerunt, pœna parentum peruenit. Bruto, 40
 Ad aures alicuius nescio quomodo peruenit res hæc. 6. Verriarum, 56. a
 Similitudo naturæ illius ad te, qui ab illo ortus es, peruenit. pro Murena, 61. a
 Ad annum septuagesimum peruenit Cyrus. 1. de Diu. 85. a
 Quæ ad corpus nostrum, vitamque peruenit, non ea sola vis est, sed, &c. pro Cecin. 31. a
 Qui ne in nouissimis quidem erat histrionibus, ad primos peruenit comædos. pro Rosc. Com. 18. a
 Libellus qui me imprudè & inuito excidit, & peruenit in manus hominum. de Orat. 92. b
 Et pupillum fraudare, qui in tutelam peruenit. pro Roscio Comædo, 9. a
 Ad propositum mihi finem honoris nondum perueneram. pro Syl. 8. a
 Cotta alia quadam via ad eandem laudem peruenerat. de Clar. Orat. 140. a. pro Arch. 13
 Multis gradibus ascendit, vt ad summum perueniret. 5. de Finib. 73. a
 Eò ad te scripsi, vt si tibi fortè reddita esset, mihi curares referendam, ne in illius manus perueniret. ad Atticum, libro 8. 149. 2. a
 Compulsi in potestatem meam peruenirent. Catoni, lib. 15. 4. 30. a
 Ad vnum tanta licentia nunquam peruenisset, nisi multorum impunita scelera tulissimus. 2. Offic. 39. a
 Nemo vnquam, quod ea pecunia peruenisset, causam dedit, qui, &c. pro Rab. Posth. 124. b

Libertus Strabonis negotium cōficiat, ad nummōsque perueniat. ad Brut. lib. 13. 15. 3. a
 Ut eō quō intendit, maturē cum exercitu perueniat. pro Murena, 128. b
 Si in tua scripta peruenero. epist. 68. b
 Per summam iniuriam ad miseros aratores quid est in calamitate residui quod Prætor Verre non peruenit? 5. Verinarum, 194. a
 Quō & ad quos pecunia peruenit. pro Rab. Posth. 123. b
 Summum erat periculum, ne culpa Senatus res ad tabulas nouas perueniret. Att. 83. b
 Si iste quō intendit, in Manliana castra perueniret. in Catilinam, 103. b
 Quōm duodecim secures in prædonum potestatem peruenirent. pro Lege Manil. 22. a
 Si potuissemus, quō contendimus, peruenire. Orat. 206. b
 Sed etiam à quo ad alios peruenire putetur humanitas. Q. frat. 295. b
 Ad fortunam suas aliquando peruenire sese posse spes fuit. pro Rab. Posth. 17. a
 Sine indice peruenire ad improbitatem. 3. Verr. 73. a
 Cum paucis ad aliquam portam peruenire. in Pis. 48. a
 Peruenire ad rem dubiam rebus concessis. Diuin. lib. 2. 80
 Perparum ex illis magnis lucris ad sese peruenire, Prætorum esse socium. 5. Verr. 111. a
 Peruenire ad suum sine alterius infamia. pro Quint. 24. 25
 Sine ad illos potestatem, ad te gratiam tui beneficii peruenire. contra Rul. 70. b
 Tamen naturæ similitudo illius ad te magis, qui ab illo ortus es, peruenire potuit, quā, &c. pro Mur. 140. b
 Si possit ager iste ad vos peruenire. contra Rul. 81. b
 Maturē cum exercitu aliquo peruenire. pro Mur. 19. a
 Peruenire in inuidiam. 4. in Verr. 30
 In scripta alicuius peruenire. Luceio, lib. 5. 33
 Qui nulla conditione in Senatum peruenire potuit. pro Flacco, 33
 Humanitas ab isto ad illos peruenisse putatur. Quint. frat. lib. 1. 41. a
 Iactam à te nefariam in me iniuriam semper, tamen peruenisse ad me nunquam putavi. Partit. 521. b
 Mihi quidem & ille peruenisse videtur, quoad progredi potuerit feri hominis amentia. 11. Philip. 293. a
 Populum quidem Syracusanū in maximam inuidiam sua infamia alieno præmio peruenisse. 4. Verr. 31. a
 Vix serō & rarō ad manus peruenit. pro Sestio, 66. a
 Perueniri ad sapientiam potest. lib. 1. de Finib. 2
 Studia perueniendi aliquid nihil profunt, nisi illud quod eō quō intendas ferat, deducatque, cognoris. 1. de Orat. 67. a
 Ad quem propter diei breuitatem non est peruentum. Attico, 15. b
 Ego tibi hoc confirmo, si Romæ manseris, te paucis annis ad maximas pecunias peruenturum. de Orat. 134. b
 Videte per deos immortales, quem in locū Remp. peruenturam putetis. pro Rosc. Amer. 91. a
Peruerto.
 Orestes nisi attulerit facti rationem, peruertit defensionem. ad Heren. lib. 1. 28
 Itaque ipse, postquam Iunium peruertit, causam totam relinquit. pro Cluent. 87. a. De Quintio.
 Temeritas C. Cæsaris, qui omnia iura diuina & humana peruertit. Offic. lib. 1. 39
 Qui sacra occulta inexplabili scelere peruertit. de Arusp. respons. 4. a
 Quidam propositis malorū & bonorum finibus, officium omne peruerterunt. 1. Offic. 8. a
 Ceciditque, cum eos imitari cœpit, quos ipse peruerterat. de Clar. Orat. 190. b
 Nunquam ille me opprimit consilio, nunquam vllō artificio peruertet, &c. 1. Verr. 23. a
 Nisi omnem historiam peruerterimus. Diuin. lib. 1. 37
 Omnia peruertere rapinis, incendiis, cædibus. ad Atticum, lib. 15. 325. 2. a
 Quæ est igitur ista calliditas, res vetustate robustas, calum-

niando velle peruertere? 1. de Diuin. 34
 Senatum ipsum principem salutis, mentisque publicæ, vi, cæde, incendiisque peruertere. de Arusp. resp. 5
 Tum visam belluam immanem, quacūque incederet, arbusta, virgulta, tecta peruertere. de Arusp. respon. 257. b. 1. de Diuinat. 28. a
 Vectigalia Pop. Romani suo quæstu peruertere. 5. Ver. 108. a
 Eadem enim voluptates poterūt eas labefactare atque peruertere. 3. de Finib. 107. a
 Hostium vim se peruersurum putauit Cræsus, peruertit autem suam. 2. de Diuinat. 90
Peruersus.
 Homo peruersus. 1. ad Att. 25
 Itaque ut erat semper præposterus atque peruersus, initium facit à Bulbo. pro Cluent. 56. a
 Peruersa sapientia Tuberonis, vel Stoicorum. pro Mur. 69
 Nihil ab hoc prauum & peruersum produci posse arbitrabantur. pro Rosc. Com. 17
 Nisi fortē tu peruerso more, quod huius est, ab alio extorquere non potes, huic eripere potes. pro Rosc. Com. 31. a
 Deformati, inquinati, peruersi, conturbati ludi. de Arusp. respons. 21. a
 Oculi peruersi, vt strabonum. de Nat. d. 17. b
 Gratiorem me esse in te posse, quā illi peruersi sunt in me, exploratum habes. Brutus ad Cic. lib. 11. 16
 Nunc ista separantur, vt disiuncta sint, quō nihil potest esse peruersus. de Finib. 115. b
 Quō quid potest dici peruersus? Tusc. q. 238. b
 Quid peruersus? quid intolerabilis? 4. de Finib. 34. a
 At erat, sicut hodie est, peruersissimis oculis. de Natura deorum, 1. 55
Peruerse.
 Peruerse, ne dicam impudēter, plerique amicum habere talem voluit, quales ipsi esse non possunt: &c. de Ami. 69. a
 Quare meo quidem animo nihilominus eloquentiæ studendum est: etsi ea quidam & priuatum & publicè peruerse abutuntur, &c. 1. de Inuent. 8. a
 Peruerse dicere homines, peruerse dicendo facillimè consequi. 1. de Orat. 72
 Imitata peruerse fuit prudentiam stulta calliditas. 2. Officiorum, 156. a
 Vtuntur peruerse deorum beneficio multi. 3. de Natura deorum, 98. a
Peruersio.
 Transgressio est, quæ verborum perturbat ordinem peruersione aut transiectione. 4. ad Heren. 198
Peruersitas.
 Sed ea quæ multum ab humanitate discrepant, vt si quis in foro cantet, aut si qua est alia magna peruersitas, facillè apparent. 1. Offic. 202. a
 Quæ est autem in hominibus tanta peruersitas, vt inuentis frugibus glande vescantur? in Orat. 16. a
 Sed quum te alicuius improbitas peruersitasque commouerit, sic, &c. Quint. frat. lib. 1. 1. 56. a
 Sit ista in Græcorum leuitate peruersitas, qui maledictis insectantur eos, à quibus de veritate dissentiunt. 2. de Finibus, 129. a
 Incredibilis hominum peruersitas. Lent. lib. 1. 7. 22. a
 Peruersitas opinionum. 3. Tusc. q. 3. a
 Ferre humanissimè alicuius peruersitatem. Q. fra. lib. 2. 81. a
Peruesperi.
 Caninius idem tuus, & idem noster, cum ad me peruesperi venisset, &c. 9. fam. 2
Peruestigo.
 Mirandum in modum canes venaticos dices: ita odorabantur omnia, & peruestigabant: vt vbi quicquid esset, &c. 6. Verr. 26. a
 Nosse regiones intra quas venias, vt peruestiges quid quaras. 2. de Orat. 80. a
 Misi tamen Puteolos pueros qui peruestigarent. ad Attic. lib. 9. 181. 18. a
 Peruestigare argumentum. Topic. 5
 Et illa quæ tentata iam, & cœpta ab isto sunt, à me autem

peruestigata & cognita, moneo vt extinguas, &c. 7. Verinarum, 137. a
Peruestigatio.
 Sed omnia quæcūque essent, vel scientiæ peruestigatione, vel differendi ratione comprehenderint. 1. de Orat. 5. a
Peruetus.
 Peruetus amicitia. 13. fam. 32
 Reddita etiam mihi est peruetus epistola, sed serō allata. ad Quint. frat. lib. 3. 10
 Nullum inquam horum reliquit, neque aliud vllum tamen præter vnum peruetus ligneum, &c. 6. Verr. 6. a
 Eum nos vt peruetem habemus, qui L. Martio, M. Manilio Consulibus, mortuus est, &c. de Clar. Orat. 30. a
Peruetustus.
 Vt translatus vtamur frequenter, interdumque factis, raro autem etiam peruetustus. 3. de Orat. 111. a
 Egrotationi autem talia quædam subiecta sunt, auaritia, ambitio, mulierositas, peruicacia, liguritia, vinolentia, cupiditas, & si qua similia. 4. Tusc. q. 39. a
Peruideo.
 Iuua me consilio si potes, & tamen ista quantum potes, peruide. ad Att. lib. 7. 139. 4. a. Verus exemplar legit prouide. Ibi te igitur videbo & peruidebo. ad Attic. lib. 4. 81. 2. a. Alii legunt promouebo.
 Qui hoc non peruideat, ab hoc nulla fraus aberit, nullum facinus. 3. Offic. 98. a. Quidam legunt præuideat.
 Peruidere te spero, cogniturum magis recipio. 10. famil. 19. in epist. Planci.
 Peruidere te velim. 15. ad Att. 10. pro, videre te peruelim, nisi fortē mendum subest.
Peruigilo.
 Non orat vt eam noctem peruigilet? pro Roscio Amerino, 60. a
Peruigilatio.
 Peruigilationes nocturnas in colendis nouis diis Aristophanes poeta vexat. 2. de Legib. 37
Peruincō.
 Restitit & peruincit Cato. ad Att. lib. 2. 16. 15. a
Peruius.
 Ex quo transitiones peruiæ lani, forēsque in liminibus prophanarum ædium, ianuarum nominantur. 2. de Natura deorum, 97. a
Perungo.
 Tunc iuuenes, veste posita, corpora oleo perunxerūt. 1. Tusc. q. 183. a
Peruolo.
 Te expecto, quem videre, si vllō modo potes venire, peruellem. 11. ad Att. 31
 Othonem, si Romæ est, conuenias peruelim. ad Atticum, libro 12. 252. 5. a
 Sed est quod abs te mihi ignosci peruelim. ad Atticum, libro 1. 1. 6. a
 Sed scire ex te peruelim, quam obrem, &c. pro Syl. 171. Officiorum, 131. b
Peruolo.
 Primo diluculo nuntius hic Ameriam venit, decem horis nocturnis sex & quinquaginta millia passuum cisis peruolauit. pro Rosc. Amer. 11
 Sunt autem optimæ curæ de salute patriæ, quibus agitur & exercitatus animus velocius in hanc sedem & domum suam peruolabit. in Somn. Scip. 32
Peruoluo.
 Deinde vt in iis locis, quos proponam paulō post, peruolatur animus, &c. 2. de Orat. 81. a
Peruoluto.
 Quoniam meos cum Thallumeto nostro peruolutas libros. 5. ad Att. 22
 Omnium bonarum artium scriptores ac doctores & legendi & peruolutandi, & exercitationis causa laudandi. 1. de Orat. 76
Perurbanus.
 Homo doctus & perurbanus. 2. de Orat. 15. a
 Etiam L. Torquatus elegans in dicendo, in existimando ad-

modum prudens, toto genere perurbanus. de Clar. Oratoribus, 129. a
 Denique si solus non potero, cum rusticis potius, quā cum iis perurbanis. ad Att. lib. 2. 30. 3. a
Perustus.
 Et iam hominem perustum, etiamnum gloria volunt incendere, &c. 13. fam. 18
Perutilis.
 In hac enim fortuna perutilis eius & opera & fidelitas esset. ad Att. lib. 9. 190. 2. a
Peruulgo.
 Se omnibus peruulga mulier. pro Cæli. 30
 Tu verō peruulga Hircium. ad Att. lib. 12. 258. 1. a
 Peruulgare & communicare operam. de Petitione Confusatus, 29
 Veteres illi peruulgari artem suam noluerunt. Orat. 106. b
 Describi ab omnibus statim librariis, diuidi passim & peruulgari, atque edi Pop. Romano imperavi. pro Syl. 32. a
 Communicari cum improbis, & peruulgari cum mediocribus hominibus præmia virtutis non oportet. 2. de Inuentione, 207. a
Peruulgatus.
 Peruulgatus ciuitatis sermo. pro Mil. 107. b
 Consolatio peruulgata. Titio, lib. 5. 16. 3. a
 Cupiditas nota, & apud omnes peruulgata. 4. Verr. 59. a
 Epistola peruulgata. 8. ad Att. 21
 Clara, testata & peruulgata res. 4. Verr. 72. a
 De illustri & facili re in vulgus peruulgata loquitur. de Finibus, lib. 2. 25. a
 Laudes minus notæ, minusque peruulgatæ. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 7
 Empedocles, hæc peruulgata & nota quatuor. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 109
 Maledicta in omnes peruulgata. pro Cæli. 4. a
Pes.
 Pes qui adhibetur ad numeros, partitur in tria, vt necessitas sit, &c. Orat. 215. b
 Iam præan, quod plures habeat syllabas quā tres, numerus quibusdam, non pes habetur. Orat. 218. b
 Si pes condoluit, si dens, ferre non possumus. Tusc. quæst. lib. 2. 46
 Pes in nauis, &c. 3. de Orat. 87
 Habiles & apti ad pedem calcei. 1. de Orat. 118. a
 Quare primum ad heroum nos dactyli & anapæsti & spondæi pedem inuitat. Orat. 160. b
 Non possum magis pedem conferre, vt aiunt, aut propius accedere. pro Planc. 38
 Soror, quæ tantum habeat Consularis loci, vnum mihi solum pedem dat. ad Attic. lib. 2. 16. 10. a. Id est, mediocrem fauorem præstat, non omnino fauet, viri grauitate deterrita.
 Nunquam à te pedem discessi. pro Deiot. 29. a
 Pedem è villa adhuc egressi non sumus. 13. ad Att. 17
 Quid erat in terris, vbi in tuo pedem poneret, præter vnum Misenum? 2. Philip. 64. a
 Qui quum triginta tyranni essent, pedem porta non extulit. ad Att. lib. 8. 7. & 6. 47
 Qui pedē porta, quoad hostis cis Euphratem fuit, non extulerit. ad Att. lib. 7. 122. 7. a
 Ternis numis in pedem tecum transegiſſe. 3. ad Quintum fratrem, 3
 Perferre pedem. in Ant. 241. b
 Hodie in possessionem libertatis pedem ponimus. 3. Philip. 143
 Pedem vbi ponet in suo, non habet: omnino cum Sestius noster parochus publicus occupauit. ad Att. lib. 13. 3
 Sapientia vbi pedem poneret, non habebat. de Fin. 121. b
 Si in fundo pedem posuisses, statim tibi esse pereundum. pro Cecin. 290. b
 Pedem ponere, vestigium imprimere. in Ant. 169. b
 Prohibiti estis in prouincia vestra pedem ponere, vt perhibetis. pro Lig. 15. a
 Pedem referre. 10. fam. 64. in epist. Galbæ.

Quid multa? pedem nemo in illo iudicio supposit, credo ne Stoicis renuntiaretur. 1. de Orat. 118
 Pedem in Italia video nullum esse, qui non in istius potestate sit. ad Att. lib. 7. 62
 Noli de vno pede sororis queri, licet etiam alterum tollas. Attico, 22. b
 Pedes & membra gradiendi. de Vniuers. 198. b
 Pedes non syllabis, sed temporibus & interuallis, & spatiis metiendi. Orat. 216. b
 Heroici pedes tres, dactylus, anapaestus & spondaeus. 3. de Orat. 100. a
 Propter res tuas ita contractas, vt nec caput, nec pedes: equidem vellem vti pedes haberent, vt aliquando redires. epistolarum, 109. b
 Pedes me referunt illuc. 15. ad Att. 33
 Pedum doloribus afficitur. 6. fam. 52
 Moderatione quadam certa numerorum & pedum adstrictus histrio. 1. de Orat. 132. a
 Pedum ratio in numeris. Orat. 109. & 112
 Cui tali in re libenter me ad pedes abiecissim. 4. ad Att. 10. & 4. fam. 12
 Ad pedes omnium sigillatim accidente Clodio. ad Attic. lib. 1. 9. 8. a
 Quibus sigillatim saepe supplex ad pedes iacui. Antequam iret in exil. 196. b
 Mater mihi ad pedes misera iacuit. in Verr. 262. b
 Cum Cn. Oppius ad pedes flens iaceret. Postquam. 200. b
 Furnius praesens ad pedes vniuersi cuiusque iacens. Quinto fratri, 312. b
 Proicere se ad pedes alicuius. pro Sest. 20. a
 Alter, qui nos sibi quondam ad pedes stratos, ne subleuabat quidem. ad Att. 10. 195. 3. a
 Frater volutatus est ad pedes inimicorum. pro Sest. 128
 Quod ante pedes est, nemo spectat, caeli scrutantur plagas. de Diuinat. 114. b
 Posita ante pedes transilire, & alia longè repetita fumere, specimen est ingenii. 3. de Orat. 88. a
 Pedes tollere. 2. ad Att. 5
 Pollucem seruum à pedibus meum Romam misi. Att. 112. b
 Pedibus compensari pecuniam. pro Flac. 56
 Quum illud iter Hispaniense pedibus ferè confici soleat, aut si quis nauigare velit, certa sit ratio nauigandi. in Vatinium, 9. a
 Sed quod tu, cui licebat, pedibus es consecutus. Curio, libro 7. 29. 3. a
 Sed quod ille durissimis pedibus fecit, vt se abiceret in herbam, &c. 1. de Orat. 15. a
 Actio maluimus iter facere pedibus, qui incommodissimè nauigassimus. ad Att. lib. 5. 96. 1. a
 Ingredi iter pedibus vel equo. de Senect. 83. b
 Ne quis pedibus iret, ne scribendo adesset. Post reditum in Senatu, 6
 Metiri pedibus quadringenta millia passuum. Quint. fratri, lib. 3. 17. 6. a
 Milites, remigésque Miletum Mindo pedibus reuerti iubet. 3. Verr. 61. a
 Nam de iudiciis quod quereris, multò laboro minus: trahuntur per me pedibus omnes rei. Volumnio, lib. 7. 56
 Fratrem mecum & te si habeo, per me ista pedibus trahuntur. ad Att. lib. 4. 46
 Duo sinus fuerunt, quos tramitti oportet, Pæstanus & Vibonensis: vtrumque pedibus, equis transmisimus. ad Atticum, lib. 16. 15
 Vt duo nuntii afferrentur, vnus classe fratrem Epheso Athenas, alter pedibus per Macedoniam venire. ad Att. lib. 3. 48
 Pedalis.
 Quantulus nobis videtur: mihi quidem quasi pedalis. Academic. q. ed. 1. lib. 2. 74. De sole.
 Pedarius.
 Pedarii Senatores. 1. ad Att. 66
 Et raptim in eam sententiam pedarii cucurrerunt. ad Atticum, lib. 1. 15
 Est illud s. c. summa pedariorum voluntate, nullius no-

strum autoritate factum. ad Att. lib. 1. 14. 12. a
 Peditatus.
 Armatura varia peditatus & equitatus. Mario, lib. 7. 1. 8. a
 Tu ciuem sceleratum & perditum Gallorum & Germanorum exercitu, pecunia, peditatu, equitatu, copiis instrues. 5. Philip. 167. a
 Adolescens & equitatu & peditatu & pecunia paratus. ad Catonem, lib. 15. 4. 16. a
 Pedester.
 Pedestres copia. 2. de Finib. 177. a
 Pedestres, naualesque pugnae. de Senect. 79. b
 Statua aenea pedestris vel equestris. 9. Philip. 165
 Pedetentim.
 Accedere pedetentim ad aliquam causam. ad Her. lib. 1. 9. a
 Legi concionem tuam, nihil illa sapientius: ita pedetentim & gradatim tum accessus à te ad causam facti, tum recessus. 9. fam. 30
 Quod me mones vt pedetentim, assentio. Att. 260. b
 Quum experiundi potestas non est, timidè tamen & pedetentim istuc descendunt, &c. pro Quint. 29. a
 A me omnia cautè pedetentimque dicent. pro Cluent. 93. a
 Quæ tamen à me pedetentim, cautèque dicentur. 2. Verriarum, 12. a
 Eam imitationem si tempora adiuuabunt, facilius commodiùsque faciemus: sin minus, sensim erit, pedetentimque facienda. 1. Offic. 169. a
 Ingredi pedetentim in defensionem. 1. de Inuent. 35. a
 Pedetentim itè, & sedato nisu, ne successu arripiat maior dolor. 2. Tusc. q. 85. a
 Sensim enim & pedetentim progrediens extenuatur dolor. Tusc. q. 102. b
 Pedissequus.
 Quæ mihi videtur vna conciuicula, clamore pedissequorum nostrorum esse peritura. ad Att. lib. 2. 31. 3. a
 Cum hunc à pedissequis conculcari iuberet. pro Dom. 85
 Pedissequa.
 Gorgia pedissequa puerorum. ad Heren. 40. b
 Sed quia saepe vitur orator subsidio iuris in causis, idcirco istam iuris scientiam, eloquentiæ tanquam ancillulam, pedissequamque adiunxisti. 1. de Orat. 121. a
 Diuitiæ non sunt idoneæ, quæ virtutis pedissequæ sint. ad Herennium, 28. b
 Pessime, vide Malus.
 Pessinus.
 Qui accepta pecunia Pessinuntem ipsum, sedem domiciliūque matris deorum, vastaris. de Arusp. resp. 25. a
 Pessinuntius.
 Lege Tribunitia Matris magnæ Pessinuntius ille sacerdos expulsus & spoliatus sacerdotio est, &c. de Arusp. ref. 47. a
 Pestis.
 Nulla tam detestabilis pestis est, quæ non homini ab homine nascatur. Offic. 2. 22
 Pestis ac pernicietis ciuitatis. pro Rab. perd. reo, 1. a
 Pestis periculi. pro Domo sua, 14
 Furia ac pestis patriæ. pro Sest. 26. a
 Funesta Reip. pestis. pro Domo sua, 3. a
 Ad pestem alicuius aduolare. 10. Philip. 277
 Ibes, aues excelsæ, auertunt pestem ab Ægypto. de Nat. deorum, 1. 72
 Pestem enim maiore esse nullam in amicitis, quam in plebisque pecuniæ cupiditatem. de Amicit. 33. a
 Negatque vllam pestem maiorem in vitam hominum inuasisse, quam, &c. Offic. 3. 43
 Niobe parumne ratiocinari videtur, & sibi ipsa nefariam pestem machinari? 3. de Nat. d. 90. a
 Pestem moliri. in Catil. 25
 Depulsi à communi peste fluctus in nosmetipsos redundarunt. 1. de Orat. 2. a
 Summa Reip. salute, & cum tua peste ac pernicie, &c. proficiscere ad impium bellum ac nefarium. in Catil. 2. 4. a
 Quadam pestes hominum laude aliena dolentium. 5. familiarium, 18
 Cum his furiis & facibus, cum his inquam exitiosis prodigiis

ac penè huius imperii pestibus, bellum mihi inexpiabile dico esse susceptum. de Arusp. resp. 3. a
 Pestilentia.
 De loco nunc quidem abiit pestilentia, sed quandiu fuit, me non attingit. de Diuinat. 114. b. & 14. fam. 1
 Causæ eluisionis, pestilentia, vastitatis, belluarum etiam repentinae multitudines. 2. Offic. 22. a
 Inuidia aut pestilentia possessores locupletati. 2. de Lege Agr. 9
 Ex habitu extorum atque ex colore cum salubritatis, tum pestilentia signa percipiuntur. 1. de Diuin. 212. a
 Vastus atque desertus propter pestilentiam ager, & propter sterilitatem incultus. 2. de Leg. Agr. 71. a
 Terrere annos pestilentia. 2. de Nat. d. 21. a
 Pestilens.
 Grauis & pestilens aspiratio. 1. de Diuinat. 211. a
 Locus pestilens. Partit. 133. b
 Et sunt partes agrorum alia pestilentes, alia salubres. 1. de Diuinat. 135. a
 Inter locorum naturas quantum interfit, videmus alios esse salubres, alios pestilentes. de Fato, 11. a
 Id ego in lucris pono, non ferè hominem pestilentiorum patria sua: eumque additum iam tum puto esse Calui Licinii Hippona cæo præconio. 7. fam. 44
 Hoc grauissimo & pestilentissimo anno. 5. fam. 45
 Pestifer.
 Quem habuit ille pestifer annus maxime fidelem. Post red. in Senatu, 204. b
 Crudelis & pestifer reditus alicuius. 3. Philip. 125. a
 Pestifer ac funestus Tribunatus. pro Domo sua, 1. a
 Pestifera mihi videtur potestas tribunitia. 3. de Leg. 19
 Venenata & pestifera vipera. de Arusp. resp. 47. a
 Bellum pestiferum, perniciosum, mortem afferens. 4. familiarium, 6
 Video enim quantum id bellum, & quam pestiferum futurum sit. ad Att. lib. 8. 166. 4. a
 Ciues pestiferi. 1. de Orat. 117. a
 Vitia pestifera, luxuria, auaritia, crudelitas. 3. de Finib. 113. a
 Ad res pestiferas aditus sibi comparant. Att. 32. b
 A pestiferis & nocentibus rebus refugere. 2. de Natura deorum, 179. a
 Pestifere.
 Quid, quod multa perniciosè, multa pestifere sciscuntur in populis? 1. de Leg. 21. a
 Pestifatus.
 Sed pestifati veniunt, comites ad portam expectare dicunt. ad Cassium, lib. 15. 45
 Peto.
 Peto & quaeso. 3. fam. 3
 Quapropter à te etiam atque etiam pro nostra summa coniunctione, proque tua in me perpetua & maxima benevolentia maiorem in modum peto atque contendo, vt, &c. Cluuius, lib. 13. 8. 12. a
 Te autem pro veteri nostra consuetudine etiam atque etiam peto, vt eius filios, qui in tua potestate sunt, mihi potissimum condones. Philippo, lib. 13. 74. 3. a
 Peto à te, vel potius, precibus omnibus oro & obtestor. 9. ad Attic. 49
 Peto igitur à te: vel, si pateris, oro, vt, &c. Dolabella, lib. 9. 13. 5. a
 Peto à te, vt eum conseruatum velis. epist. 178. b
 O Patrocles, inquit, ad vos adueniēs, auxiliū & vestras manus peto. 2. Tusc. q. 65. a
 Pecuniam non ex tuis tabulis, sed ex aduersariis petis. pro Quint. Rosc. 3. a. 1. ad Att. 40
 Ille petit à rege, & eum pluribus verbis rogat, vt ad se mittat. 6. Verr. 56. a
 Nunquis eo testamēto, quod paterfamilias antè petit, quam ei filius natus est, hæreditatem petit? 1. de Orat. 124. a
 Qui eloquentiæ principatum petit. Orat. 31. a
 Ex his tantum quantum res petit, hauriemus. de Orat. 154. b
 At literæ sunt Fausti, per quas ille precibus à P. Sylla petit vt emat gladiatores. pro Sylla, 41. a

Ad te confugimus, à te opem petimus: &c. 5. Tusc. q. 7. a
 Qui autem omnia bona à seipsis petunt. Cat. 4
 Auxilium sibi per me à vobis, atque à Pop. Romani legibus petunt. 1. Verr. 7. a
 Hæc dixi breuius, quam res petebat. de Clar. Orat. 243. b
 Præsidium firmissimum petebamus ex optimi & potentissimi benevolentia ad omnem statum nostræ dignitatis. Quint. frat. 317. b. de Fato, 29. a
 Petierat hoc pudentissimè: liberalissimè promiseram. 16. ad Atticum, 40
 Nullo modo quidem à te petam consilium, vt soleo. ad Atticum, lib. 7. 140. 2. a
 Paulò longius exordium rei demonstrandæ petam: &c. pro Cluent. 7. a
 Similiter nunc petes à Crasso, vt, &c. de Orat. 98. b
 Quotiescunque me petisti, per me tibi obtiti, nunc Rempublicam vniuersam petis. in Cat. 99. b
 Qui consulatum petiit nunquam, factus est Consul bis. de Amicitia, 10
 M. Curtius ab Cæsare petiuit. Quint. frat. 316. b
 Nec tamen argumentum hoc Epicurus à paruis petiuit, aut etiam à bestis. 2. de Finib. 55. a
 Cum idem ex eo postridie quæreret, biduum petiuit. de Natura deorum, 1. 42
 Petiuit in beneficii loco & gratia, vt, &c. in Verr. 191. b
 Qui me epistola petiuit, ad te, vt video, cominus accessit. 2. Att. 10
 Cum is à me peteret, & summè contenderet, vt, &c. pro Quint. 14. b
 Vt apertè victrix nequitia ac libido pœnas ab optimo quoque peteret sui doloris, quem improbissimo cuique inusserat seueritas Consulatus mei. ad Att. lib. 1. 40
 Eamque mortem ardentiore studio peteret, quam Epicurus voluptatem petendam putat. 2. de Finib. 51. a
 Si debuisset Sexte, petisses, sed petisses statim: si non statim, paulò quidem post. pro Quint. 22. a
 Qui si fuisset homo, nunquam tam crudeliter vitam hominis petisset. ad Heren. 28. b
 Non vt his medicinam perpetuam, sed vt exiguam doloris obliuionem petam. Luceio, lib. 5. 15. 7. a. De literis.
 Quæ docti à Græcis petere mallent, indocti ne à nobis quidem accipiunt. Acad. q. 40. b
 Ab eo petere veritus sum, quia ille à me nihil impetrabat. 10. ad Att. 13
 Petere alteri nemo potest, nisi qui cognitor est factus. pro Rosc. Com. 31
 Petere auctoritatem, grauitatem, cōsensionem Senatus, statum ciuitatis. de Arusp. resp. 42
 Petere consilium veritatis, ab animis consuetudine imbutis. de Nat. d. 1. 58. in Vatin. 1
 Petere gloriam & nobilitatem coronæ. Tusculanar. quaest. lib. 5. 7
 Honores petere. de Pet. Conf. 37. a
 Id sibi vt donaret, rogare, & vehementer petere cepit. in Verrem, 215. b
 Initium à natura petere. 5. de Finib. 59. a
 Altius initium rei alicuius demonstrandæ petere. pro Cæcina, 286. b
 Petere laudem cum dolore. Tusc. q. lib. 5. 63
 Petere multam ab aliquo apud Prætores. 3. in Verr. 110
 Petere oraculum. Diuin. lib. 1. 67
 Originem summi boni à primo ortu animantium petere. 2. de Finib. 53. a
 Vt ab ea pœnas liberi sui potissimum petere debuerint. 1. de Inuent. 27. a
 Petere præfecturam alicui. Att. 85. b
 Præturam petere. 2. Verr. 15. a
 Principia rei bene gerendæ à natura petere. 4. de Finibus, 77. a
 Sanguinem & vitam alicuius petere. pro Roscio Amer. 4. & pro Lig. 7
 Petere omnia studia ab aliquo. 13. fam. 36
 Veniam petere errato. pro Sylla, 48. a

Delectatio sola ex his studiis petitur. pro Archia. 12. a
Remotum est, quod ultra quam satis est, petitur. de Inventione. 59. b
Quæ res aperte petebatur, ea nunc occultè cuniculis oppugnatur. de Leg. Agr. 1. a
Vt illi, unde peteretur, vetus atque inusitata exceptio daretur. de Orat. 98. b
Vnde pudoris exempla peterentur. pro Deiot. 149. b
Amphiarum autem sic honoravit fama Græciæ, deus vt haberetur, atque vt ab eius solo, in quo est humatus, oracula peterentur. 1. de Diuin. 147. a
Quæ est ista laus quæ possit è macello peti? 2. de Finib. 82. a
Peti ex scribendo quæstum solitum. 1. ad Heren. 1
At verò inquam, tibi ego Brute non soluam, nisi prius à te cauero, amplius eo nomine neminem, cuius petitio sit, petiturum. de Clar. Orat. 9. a
Summopere sapientia petenda est. de Inuent. 55. b
Petens.
Petens amplius, quam sibi debebatur, causam perdebat. pro Rosc. Com. 5
Si vlla res est, quam tibi me petente faciendam putes, hæc ea sit. 1. ad Quint. frat. 45
Petere, ferire, percutere, violenter aggredi.
Etenim sciebam Catilinam non latus aut ventrem, sed caput & collum petere solere. pro Mur. 49
Petere iugulum. pro Mil. 23. a
Vt enim Athletas, nec multò secus gladiatores videmus, nihil nec vitando facere cautè, nec petendo vehemèter, &c. in Orat. 133. a
Quid enim Tubero tuus ille districtus in acie Pharsalica gladius agebat? cuius latus ille mucro petebat? pro Ligario. 5. a
Petere aliquem.
In quo casu hanc capio voluptatem, quòd certè quo magis me petiuerunt, tanto maiorem his frustratio dolorem attulit. Plancus Ciceroni, lib. 10. 23. 12. a
Bonorum insidiator es, latrocinio vitam innocentissimi cuiusque petisti. ad Heren. 29. b
Petere locum aliquem.
Nihil enim habent hæc duo genera proni, & supera semper petunt. 1. Tusc. q. 35. Id est, capeant, expetunt, captant.
Per Macedoniam Cyzicum petebamus. epist. 135. b
Et ille incertus vbi ego essem, fortasse alium cursum petiuit. ad Att. lib. 3. 48. 3. a
Crotonem petemus. Att. 154. b
Athenas petere. ad Att. lib. 3. 42. 2. a
Iter à Vibone Brundisium petere contèdi. pro Planc. 280. b
Dyrhachium petere contendi. pro Planc. 280. b
Petere animo locum aliquem. pro Planc. 77
Petens.
Grues loca calidiora petentes, mare transmittunt. de Nat. deorum. 51. b
Nauesque in cursu frumento onustas petentes Rhodum viderit, &c. 3. Offic. 66. a
Petitus.
Petita est autoritas vestra. de Arusp. resp. 254. b
Petitio.
At ego tibi non soluam, nisi prius à te cauero, amplius eo nomine neminem, cuius petitio sit, petiturum. de Claris Oratoribus. 166. b
Sic oratio nec plagam grauem facit, nisi petitio fuerit apta: &c. in Orat. 134. a
Petitio consulatus angustior. pro Domo sua. 30. de Petitio-
ne Consul. 5. a
Petitio magistratuum diuisa est in duarum rationum diligentiam: quarum vna in amicorum studiis, altera in populari voluntate ponenda est. de Petit. Conf. 11
Petitioni se dare. 13. fam. 21
Et tibi integram petitionem reliquit. pro Rosc. Com. 32. a
Ego huius petitiones in coniectas, vt vitari non posse videntur, parua quadam declinatione effugi. 2. in Catil. 11
Fuit & mihi & Quinto fratri magno vsui in nostris petitionibus. ad Att. lib. 1. a

Primis petitionibus res ad cõsiliu deferrebat. 1. ad At. 37
Petitor.
Possumus petitoris personam suscipere, accusatoris depone-
re. pro Quinto. 25. a
Quis erat petitor? Fannius. quis reus? Flavius. quis iudex?
Cluuius. pro Rosc. Com. 24. a
Etenim si Prætor is qui iudicia dat, nunquam petitori præ-
stituit qua actione illum vti velit: &c. pro Cecin. 6. a
Sed accusatorem pro omni actore & petitore appello. in
Partit. 60. a
Petitorum hæc est adhuc informata cogitatio. ad Att. 1. b
Petesso.
Mentèque diuina cælum terræque petessit. 1. de Diuina-
tione. 30. a
Qui hanc laudem petessunt, nullum fugiunt dolorem. 2.
Tusc. q. 53
Petilius.
Q. Petilius, iudex in Milonem. pro Mil. 33
Petissius.
Petissius Vrbinas, ex Antonii latronibus. 12. Philip. 334
M. Petreii laus. pro Sest. 9
Petri. 5. in Verr. 76
Petulans.
Audax, petulans, libidinosus. pro Syl. 55. a
Turpis, cupidus, petulans. de Inuent. 66. b
Illud assequor, vt si quis mihi fortè maledicat, petulans, aut
planè infans esse videatur. 2. de Orat. 168. a
Dicitur petulans nullum in vita proferatur. pro Mur. 12. a
Feruidum, petulans, & furiosum genus dicendi. de Claris
Orat. 130. a
Illiberale, petulans, flagitiosum & obscœnum genus iocan-
di. 1. Offic. 145. a
Petulans & audax homo Vatinius. Q. frat. lib. 2. 8. 3. a
Nemo tam effusè petulans conatus est. in Pis. 7. a
Petulans & improbus scurra. pro Cluent. 29. a
Lapsa est libido in muliere ignota, dolor ad pauciores per-
tinet, quam si petulans fuisset in aliqua nobili virgine.
Parad. 13
Et ex ea re non esse mirandum qui in illa re turpis, aut cu-
pidus, aut petulans fuerit. 2. de Inuent. 144. a
Si quis mihi maledicit, petulans & planè infans videtur.
de Orat. 137. b
Maledicta iurgii petulantis magis, quam publicæ quæstio-
nis. pro Cæl. 22. a
Alii autem etiam amatoris leuitatibus dediti, alii petulan-
tes: alii audaces, proterui, iidem intemperantes & ignaui,
nunquam in sententia permanentes: &c. 1. de Finib. 91. a
Define bonos petulantissima consecrari lingua. in Sal. 13. a
Petulantissimis verbis lædere vnum, laudare alium. Salust.
in Ciceronem. 5. a
Petulantia.
A petendo, petulantia: à procando, id est poscendo, proca-
citas nominata est. 4. de Rep. a
Vt petulantia & libido magis est adolescentum, quam se-
num, nec tamen omnium adolescentum, sed non probor-
um. de Senect. 33. a
Ex hac enim parte pudor pugnat, illinc petulantia: hinc pu-
dicitia, illinc stuprum. 2. in Catil. 44. a
Itaque nec aperta actio rerum illarum petulantia vacat, nec
orationis obscœnitas. 1. Offic. 178. a
Furorem & petulantiam hominis fregi. in Pis. 24. a
Cauendum est ne in petulantiam incidas. Cecinna Cice-
ro-
ni, lib. 6. 27
Nulla turpitudine, quæ à libidine, aut à petulantia, aut ab au-
dacia nata esset, ab accusatore obiceretur, si non vera, at-
tamen ficta, cū aliqua ratione ac suspitione: pro For. 23. a
Quibus liberos, coniugesque suas integras ab istius petu-
lantia conseruare non licitum est. 2. Verr. 9. a
Iniquo animo maledicta tua paterer M. Tulli, si te scirem
iudicio magis, quam animi morbo petulantia ista vti. Sa-
lust. in Cic. 270. b
Petulanter.
Facimus petulanter si matrem familiars, secus quam matro-

narum sanctitas postulat, nominamus. pro Cæl. 23. a
Nam quòd ista inusitata rabie petulanter in vxorem & in
filiam meam inuasisti, &c. in Salust. 5. a
Diphilus tragædus in nostrum Pompeium petulanter in-
uectus est. ad Att. lib. 2. 34. 4. a
Si vidua liberè, proterua petulanter, diues effusè, libidinosa
meretricio more viueret: &c. pro Cæl. 30. a
Contumelia si petulantius auctatur, conuiuium: si facetius,
vrbanitas nominatur. pro Cæl. 4. a
Quam censeo acerba nunc esse, quum à perditis in ciuili
nefario bello petulantissimè fiant: ad Att. lib. 9. 191. 2. a
Petulus.
Redeo ad deos: equos si non tam strabones, at petulos esse
arbitramur. 1. de Nat. d. 56
Pexus, Vide Pecto.
Phæaces.
Quod ex eis carminibus intelligi potest, quæ apud illum,
& in Phæacum & in procorum epulis canuntur. de Cl. 35. a
Phædo.
Phædoni Socratico turpissimè maledixit Epicurus. de Nat.
deorum. 1. 66
Phædrus.
Phædrus, philosophus, nobilis Athenis. 5. Philip. 173
Phædrus, philosophus, mihi probatus. 13. fam. 2
Phædro nihil elegantius, nihil humanius. de Nat. d. 1. 65
Phænon. de Nat. d. 56. b
Phæra.
Phæra, vrbs in Thessalia, admodum nobilis. Diuin. lib. 1. 49
Phæra ab Alexandro tyranno crudeli dominatu pressa.
ibidem.
Phæraus.
Phærao Iasoni quidam gladio vomitam aperuit, quam sa-
nare medici non poterant. 3. de Nat. d. 51
Phæraum Iasonem cæteris anteponunt. 1. Offic. 152. a
Phaethon.
Epistola quam Phaethonti dedi. 1. ad Quint. frat. 58
Sol Phaethonti filio (vt redeamus ad fabulas) facturum se
esse dixit, quicquid optasset. 3. Offic. 126
Phalaris.
Phalaris, tyrannus crudelis & immanis. Offic. 3. 36
Phalaridis crudelitas, præter cæteros, nobilitata est. Of. 2. 35
Crudelissimus omnium tyrannorum Phalaris taurum ha-
buisse dicitur, quo viuos supplicii causa demittere homi-
nes & subicere flammam solebat. 6. Verr. 65. a
Phalaris in ipso flore Græciæ, multos cruciauit & necauit.
3. de Nat. d. 61
Phalaris grammaticus. in Pis. 57. a
Phalaridis matris somnium. Diuin. lib. 1. 44
Phalarimne an Pisistratum sit imitaturus, incertum. 7. ad
Atticum. 59
Phaleræ.
Nobiles phaleræ. 6. Verr. 24. a
Factæ pulcherrimè phaleræ. 6. Verr. 24. a
Q. Rubrium phaleris ac torque donasti. ad Att. 250. b
Plancum se aiebant hunc Buthrotium pridie quam hoc
scribebam, id est tertio Nonarum, vidisse demissum sine
phaleris. ad Att. lib. 15. 49
Phalereus.
Phalereus ille Demetrius omnium istorum mea sententia
politissimus. de Orat. 117. b
Phalereus Demetrius, Theophrasti auditor fuit. de Finibus,
lib. 5. 50
Phalereus scribit, posteaquam sumptuosa fieri funera, & la-
mentabilia coepissent, Solonis lege sublata esse. 2. de Leg. 59
Phalereus Demetrius, quum patria pulsus esset iniuria, ad
Ptolemæum se regem Alexandriam contulit, multaque
præclara in illo calamitoso otio scripsit. de Fin. lib. 5. 50
Phalerius. de Finib. 125. b
Phanaticus, Vide post Fanum.
Phania.
Phania ἡσθητικὸς μὲνους. 2. fam. 23
Si ipsa Resp. &c. non facilius ex ea cognoscere posses, quam
ex liberto tuo Phania. ad Appium, lib. 3. 1

Phantasia.

Ἄνεσθ' φαντασία emergit. ad Att. lib. 9. 15
Sensus iunctos esse censuit è quadam quasi impulsione
oblata extrinsecus, quam ille phantasiam, nos visum ap-
pellemus licet. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 19. & ed. 2. lib. 1. 28
Excitare φαντασίαν spectris. Cassio, lib. 15. 16. 2. a

Pharmacopola.

Tum repente Anconitanum quendam L. Clodium pharma-
copolam circumforaneum, qui casu tum Larinum venif-
set, aggreditur. pro Cluent. 30. a

Phanum, Vide Fanum.

Pharnaces.

Maximè Pharnaces legio x 11, ad quam primùm Sulla ve-
nit, lapidibus hominem egisse dicitur. ad Att. lib. 11. 227. 2. b
Quis enim aut Alexandri belli tantam moram huic bello
adiunctum iri, aut nescio quem istum Pharnacem Asiæ
terrorem illaturum putaret? ad Cassium, lib. 15. 41

Pharsalia, Thessalia regio. in Ant. 262. b

Pharsalicus.

Pharsalicum prælium. pro Deiot. 20. a

Phaselis.

Phaselis illa, quam cepit P. Seruilius, non fuerat vrbs antè
Cilicum atque prædonum, Lycii illam Græci homines
incolebant: sed quòd erat eiusmodi loco, atque ita proie-
cta in altum, vt & exeuntes è Cilicia prædones, sæpe ad
eam necessario deuenirent: &c. 6. Verr. 18

Phaselus.

Epicopus phaselus. ad Att. lib. 14. 30
Tertiam quam (vt scribis) anchora soluta de phaselo dedi-
sti. ad Att. lib. 1. 23

Phemio ἑρπας mandatum est. 6. ad Att. 12

Pheneatæ.

Quintus quem colunt Pheneatæ, qui & Argum dicitur in-
teremisse, &c. 3. de Nat. d. 40. De Mercuriis.

Phercides.

Phercides Syrus primùm dixit animos hominum esse
sempiternos. Tusc. q. lib. 1. 31

Phercides, quum vidisset haustam aquam de iugi puteo,
terræmotus dixit instare. Diuin. lib. 1. 96

Phercides fuit regnante Tullio. Tusc. q. lib. 1. 31

Magister Pythagoræ Phercides potius diuinus habebitur,
quam Physicus. 1. de Diuin. 95

Phercides historiam sine ornatu scripsit. 2. de Orat. 29

Phæraus, Vide Phæraus.

Phereceus.

An hoc eiusdem modi est, quale Phereceum illud quod
est à te dictum? 2. de Diuinat. 46. a

Pherecrates.

Pherecrates Phthiota, ortus à Deucalione, teste Dicæarcho.
Tusc. q. lib. 1. 18

Phidias.

Phidias sui similem speciem inclusit in clypeo Mineræ,
quum inscribere non liceret. Tusc. q. lib. 1. 28

Phidias Mineræ signum effecit. 2. de Orat. 41

Phidie clypeus. Orat. 138

Nam Q. Hortensii admodum adolescentis ingenium, vt
Phidie signum simul aspectum & probatum est. de Clar.
Oratoribus. 121. a

Mineræ signum ex ebore pulcherrimum Phidie. de Clar.
Orat. 139. a

Phidie simulachris, nihil in illo genere perfectius. Orat. 5

Phiditia.

Quid: victum Lacedæmoniorum in phiditiis nonne vide-
mus? 5. Tusc. q. 70. Erant autem phiditia, conuiuia Lacedæ-
moniorum sic vocata, vt Cretensium Andria.

Philarchus.

Philarchus Centuripinus à C. Verre phaleris nobilissimis
spoliatus. 6. in Verr. 24

Philargus.

Philargus Centuripinus ob virgarum metum, pecuniam C.
Verris liberto numerauit. 7. in Verr. 91

Philautia.

Libri quidem ita exierunt (nisi fortè me communis φαντασία
Z. ii.

decipit) vt in tali genere ne apud Græcos quidem simile quicquam. ad Att. lib. 13. 15
Phileros.
 Duabus tuis epistolis respondebo : vni, quam triduo antè acceperem à Zetho: alteri, quam attulerat Phileros tabularius. Pæto, lib. 9. 15. 1. a
Philinus.
 Philinus Herbitensis, homo disertus & prudens, & domi nobilis, &c. 5. Verr. 68
Philippus.
 L. Philippus Cenfor, P. Clodii consobrini. pro Dom. 66
 L. Philippus Trib. mil. non est factus, c o s. factus est. pro Planc. 42
 L. Philippus, ciuitatis Romanæ florentissimus. pro Quintio, 48
 L. Philippus Mutinam ad Antonium Legatus. 8. Philippi carum, 252
 L. Philippus sua sententia Pompeium ad bellum pro Consulibus misit. pro Leg. Manil. 43
 L. Philippus à M. Herennio in petitione superatus. pro Murena, 34
 Q. Philippus, Roma pulsus, Nuceriæ ciuis factus est. pro Corn. Balbo, 21
 Philippus Aristotelem Alexandro filio doctorem acciuit, à quo eodem ille & agèdi acciperet præcepta, & loquendi. 3. de Orat. 78
 Philippus Consul, causæ principum infensus. 1. de Orat. 13
 Philippus, homo disertus atque eruditus, ita ad dicendum surgebat, vt quod primum verbum habiturus esset, nesciret. 2. de Orat. 173
 Philippus, homo vehemens & disertus, & ad resistendum fortis. 3. de Orat. 2
 Philippus omnia castella expugnari posse dicebat, in quæ modò asellus onustus auro posset ascendere. 1. ad Atticum, 44. & 8. 11
 Philippus in concione dixit, vidèdum sibi aliud consilium, illo Senatu se Rempub. gerere non posse. 3. de Orat. 1
 Philippus monitus fuit in capulo quadrigulas vitare. Fat. 4
 Philippus Macedonum rex, rebus gestis, & gloria superatus à filio, facilitate & humanitate superior fuit. Offic. 1. 127
 Philippus, regis Deiotari feruus medicus. pro Deiot. 11
 Philippus Octauium non salutabat. 14. ad Att. 17
 Philippi Consulis concio aduersus Senatum. 3. de Orat. 2
 Philippi priuignus Octauius. ad Brut. 55. in epist. Brutii.
Philippicæ.
 Fuit enim mihi commodum, quòd in eis orationibus, quæ Philippicæ nominantur, enituerat ciuis ille tuus Demosthenes. ad Att. lib. 2. 16. 5. a
 Video te delectari Philippicis nostris. ad Att. 12. b
Philistus.
 Hunc consecutus est Syracusius Philistus, qui quum Dionysii tyranni familiarissimus esset, &c. 2. de Orat. 31. a
 Philistus historicus tuiusmodi. 2. ad Quint. frat. 30
 Philistus orator. 2. de Orat. 53
 Philisto Syracusio, meo tempore, amatores defuerunt. Bruto, 33
 Me magis de Dionysio delectat: ipse enim veterator magnus & perfamiliaris Philisto. Quint. frat. lib. 2. 15. 4. a
Philo.
 Philo, minus acer aduersarius. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 13
 Philo, in suis libris errorem coarguit eorum, qui duas Academias esse putarunt. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 10
 Philo, Clitomacho operam multos annos dedit. Academic. quæst. ed. 1. lib. 2. 17
 Philo architectus, qui Atheniensibus armamentarium fecit, &c. 1. de Orat. 32
 Philo instituit alio tempore rhetorù præcepta tradere, alio philosophorum. Tusc. q. lib. 2. 7
 Philo, magister Antiochi, vir magnus. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 10
 Philo negauit duas Academias esse. Academic. quæst. ed. 2. lib. 1. 10
 Philo in Academia nobilis. 3. de Orat. 61

Philo noster ferre non poterat aspernari Epicureos molles. de Nat. d. 1. 79
 Philo noster Zenonem Coryphæum appellare Epicureum solebat. de Nat. deorum, 1. 41
 Eodem tēpore quum princeps Academiæ Philo cum Atheniensium optimatibus Mithridatico bello domo profugisset, Romamque venisset, totum ei me tradidi, admirabili quodam ad philosophiam studio concitatus, &c. de Clar. Orat. 170. a
 Philo summa memoria pronuntiabat Epicuri sententias. de Nat. d. 1. 79
 Philo Herennius, Byblius genere, grammaticus tempore Adriani, de cuius imperio scripsit: &c. 1. de Nat. d. 1. 1. a
 Philonis auditor, Antiochus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1. 4
 Philonis autoritas extenuatur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1. 19
 Libertum Philonem istuc misit, & Diogenem Græcum, quibus mandata & literas ad te dedi. Cælius Ciceroni, lib. 8. 8. 32. a
 Is Philonem Pompeii libertum, & Hilarum suum libertum venisse à Sexto cum literis ad c o s. s. ad Atticum, lib. 16. 333. 8. a
 A Philone, Diodoro, Antiocho, Posidonio, philosophis institutus sum. de Nat. d. 1. 6
 Philone viuo patrocinium Academiæ non defuit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 17
 Φιλόκαλοι & φιλόδημοι sunt ii qui à nobis φιλόδονοι vocantur. 15. fam. 49. in epist. Cassii.
Philoctetes, & Philocteta.
 Philoctetes serpentis morfu vlceratus, in insula Lemno relictus est. de Fat. 54. a
 Philocteta sagittis Paris, qui & Alexander, percussus. 4. ad Herennium, 194
 Ea perferant, quæ Philoctetam videmus in fabulis, qui cum cruciaretur non ferendis doloribus, propagabat tamen vitam aucupio sagittarum:
 Configebat tardus celeres stans volantes, vt apud Actium est,
 Pennarumque contextu corpori tegumenta faciebat. de Finibus, lib. 5. 56. a. 7. fam. 57
 Nimium te laborare doleo, & meliorem ciuem esse quàm Philoctetem, qui accepta iniuria, ea spectacula quærebat, quæ tibi acerba esse video. ad Quint. frat. lib. 2. 12. 5. a. 2. Tusc. q. 14
Philocteteus.
 In primisque refutetur ac reiiciatur Philocteteus ille clamor. Tusc. q. lib. 2. 48
Philodamus.
 Philodamus Opuntius à Cn. Dolabella damnatus, cum ei Romam Legatio à suis ciuibus data esset. 4. in Verr. 75
 Philodamus, posteaquam ius suum obtinere non potuit, vt humanitatem consuetudinemque suam retineret, laborabat. 3. Verr. 44. a
 Philodamus Lampfacenus securi percussus. 3. in Verrem, 52, & 53
 Philodami Lampfaceni iudicium. 3. in Verr. 51
 Φιλόδημον πάντα amo. 12. ad Att. 9
Philodorus.
 Philodorus Trallianus. pro Flac. 42
Philogenes.
 Philogenes, libertus Attici. ad Att. lib. 6. 113. 1. a
Philogonus.
 Scripsi & dedi literas ad te Philogono liberto tuo: &c. 1. ad Quint. frat. 51
 Similitèrque cæteri morbi, vt gloriæ cupiditas, vt mulierositas, vt ita appellem eam quæ Græcè φιλοσημία dicitur, &c. 4. Tusc. q. 19. Id est, cupiditas muliebris voluptatis.
Philolaus.
 Philolaum instituit Architas Tarentinus. 3. de Orat. 77
Philologia.
 Non dessemus, ne opera & oleum philologiæ nostræ perierit, sed conferamus tranquillo animo. ad Att. lib. 2. 12. 4. a
 Non est enim seiunctus locus à philologia & quotidiana συζησι. Tironi, lib. 16. 41

Philologus.
 Homines nobiles, sed nullo modo philologi. ad Att. 107. b
 Ita philologi sumus, vt vel cum fabris habitare possimus. 2. ad Quint. frat. 24. & 13. ad Att. 13
Philomelum.
 Philomelum, ciuitas Phrygiæ. 5. in Verr. 166. Vrbs Asiæ. 3. fam. 66
 Apud Philomelum quinque cohortes cōsedissent. 15. familiarium, 13
 Philomelenses. 5. in Verr. 166
 Φιλοφρόνης ex eo quærerem quid opus esset. 15. ad Att. 31
Philoromæus.
 Philoromæus, Ariobarzanes rex. 15. fam. 6
Philosophia.
 Ars est enim philosophia vitæ. 3. de Finib. 6
 Nec quicquam aliud est philosophia, si interpretari velis, quàm studium sapientiæ. Offic. lib. 2. 6
 Commemoratio mortis, philosophia. 1. Tusc. q. 117. a
 Cultura animi philosophia est, quæ extrahit vitia radicitus, & præparat animos ad satus accipiendos, eaque mandat his, & vt ita dicam, ferit, quæ adulta fructus vberimos ferant. Tusc. q. lib. 2. 10
 Philosophia, dux vitæ, virtutis indagatrix, expultrix vitiorum, &c. Tusc. q. lib. 5. 3
 Philosophia, magistra vitæ. Tusc. q. lib. 2. 12
 Mater omnium artium, donum & inuētum deorum, philosophia. Tusc. quæst. lib. 1. 51
 Philosophia mater omnium benefactorum, benèque dictorum. de Clar. Orat. 179
 Est profectò animi medicina, philosophia. Tusc. quæst. lib. 3. 5
 Philosophia, medicina morborum animi. Tusc. q. lib. 4. 47
 Philosophia non est reliquarum artium similis. lib. 3. de Oratore, 45
 Philosophia, parens vitæ. Tusc. q. lib. 5. 4
 At philosophia quidem tantum abest vt perinde, ac de hominum est vita merita, laudetur, vt à plerisque neglecta, à multis etiam vituperetur. Tusc. q. lib. 5. 4
 Philosophia longè cæteris & studiis & artibus antecedit. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 3
 Philosophia ex rationum collatione constat. Tusc. quæst. lib. 4. 69
 Philosophia virtutis cōtinet & officii & bene viuendi disciplinam, quam qui profitetur, grauissimam mihi sustinere personam videtur. in Pis. 56
 Et quum omnium artium, quæ ad rectam viuēdi viam pertinerent, ratio & disciplina studio sapientiæ, quæ philosophia dicitur, contineretur. 1. Tusc. q. 1
 Philosophia dissipatos homines in societatem vitæ conuocauit: eosque inter se primò domiciliis, deinde coniugiis, tum literarum & vocum communiōe iunxit. Tusc. q. lib. 5. 4
 Philosophia ab animo, tāquam ab oculis, caliginem dispulit, vt omnia supera, infera, prima, vltima, media videremus. Tusc. q. lib. 1. 52
 Philosophia nos primū ad deorum cultum, deinde ad ius hominum, tum ad modestiam magnitudinemque animi erudiuit. Tusc. q. lib. 1. 52
 In ipsa enim Græcia, philosophia tanto in honore nūquam fuisset, nisi doctissimorum contentiōibus, diffensionibusque viguisset. Tusc. q. lib. 2. 3
 Sapientia à cuius amore Græco verbo philosophia nomen inuenit. 1. de Legib. 87
 Nunquam igitur satis dignè laudari philosophia poterit, cui qui parcat, omne tempus ætatis sine molestia possit degere. de Senect. 2
 Omnis philosophia, quæ est de vita & moribus, manauit à Socrate. Tusc. q. lib. 3. 7
 Philosophia medetur animis, inanes sollicitudines detrahit, cupiditatibus liberat, pellit timores. Tusc. q. lib. 2. 8
 Omnis optimarum rerum cognitio, atque in iis exercitatio, philosophia nominatur. de Orat. lib. 3. 34. a
 Philosophia profitetur perfecturam se, qui legibus suis pa-

fuisset, vt esset contra fortunam semper armatus, vt omnia præsidia haberet in se bene beatèque viuēdi, vt esset semper denique beatus. Tusc. q. lib. 5. 16
 Tanquam philosophia videtur esse ea villa, quæ obiurget cæterarum villarum insaniam. 3. ad Quint. frat. 5
 Philosophia antiqua & vera quibusdam otii esse ac desidia videtur. 15. fam. 24
 Philosophia antiqua sensu in vna virtute esse positam beatam vitam, nec tamen beatissimam, nisi adiungerentur & cætera ad virtutis vsum idonea. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 17
 Philosophia defensa & collaudata. lib. 1. de Finib. 2
 Philosophia tres in partes distributa est, in natura obscuritatem, in differendi subtilitatem, in vitam atque mores. 1. de Orat. 35
 Tota philosophia, mi Cicero, frugifera & fructuosa est, nec vlla pars eius inculta ac deserta est. Offic. lib. 3. 6
 Fugiens consulto multitudinem philosophia, paucis contenta iudicibus. 2. Tusc. q. 5. a
 Philosophia diligentissime Græcis literis explicata. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 3
 Ista præpotens & gloriosa philosophia. de Orat. lib. 1. 95. a
 Quanti æstimanda est hæc philosophia, cui tanquam aniculis, & iis quidem indoctis, fato fieri omnia videantur. de Nat. d. 1. 39
 Philosophia non illa de natura, sed hæc, in qua de bonis rebus & malis, deque hominum vita & moribus disputatur, tum primum inuenta dicitur. de Clar. Orat. 167. b
 Philosophia, inuentrix legum, magistra morum & disciplinæ. Tusc. q. lib. 5. 4
 Ipsa autè philosophia, quæ rationibus progredi debet, &c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 27
 Philosophia in libro, qui inscriptus erat Hortensius, laudatà à me. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 6
 Philosophia moralis maximè necessaria. Academic. quæst. ed. 2. lib. 1. 24
 Perfecta philosophia est, quæ de maximis quæstionibus copiose potest, ornatèque dicere. Tusc. q. lib. 1. 6
 Philosophia laudandarum artium omnium procreatrix, & quasi parens. 1. de Orat. 5
 Vbi philosophia tua? tua quidem in culina. 15. fam. 47
 Philosophia vetus à Socrate orta. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 3
 Ars omnis & doctrina liberalis, & maximè philosophia. 4. familiarium, 13
 Philosophia paucis contenta est iudicibus, multitudinem consulto ipsa fugiens, eique ipsi suspecta & inuisa. Tusc. quæst. lib. 2. 3
 Philosophiæ explicandæ causam attulit mihi grauis casus ciuitatis. Diuinat. lib. 2. 4
 Quid à singulis philosophiæ disciplinis diceretur, persecutus sumus. lib. 1. de Finib. 10
 Philosophiæ ἐπισημοί. Tusc. q. lib. 5. 3
 Philosophiæ nomen recens, res ipsa vetus. Tusc. q. lib. 5. 5
 Philosophiæ parens Socrates. de Nat. d. 1. 66
 Philosophiæ pars, quæ posita est in vita & moribus. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 24
 Iam in altera philosophiæ parte, quæ est quærendi ac differendi, quæ λογική dicitur. lib. 1. de Finib. 16
 In tertia parte philosophiæ, quæ est de vita & moribus. lib. 1. de Finib. 17
 Philosophiæ partitio Stoica. Tusc. q. lib. 5. 50
 Quæ quidem ego non ferrem, nisi me in philosophiæ portum contulissem. 7. fam. 53
 Philosophiæ principium, scientia. de Nat. d. 1. 1
 Philosophiæ regula, est constitutio veri, falsi, cogniti, incogniti. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 29
 Philosophiæ seueritate sublata, humanissime nobiscum vocatur. 16. fam. 28. ex epist. Ciceronis filii.
 Philosophiæ tractatio optimo atque amplissimo quoque dignissima est. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 6
 Philosophiæ vis non idem potest apud omnes: tum valet multum, quum est idoneam complexa naturam. Tusc. quæst. lib. 2. 8

Philosophia magnam habeam gratiam, quæ me non modò à solitudine abducit, sed etiam contra omnes fortunæ impetus armat. 12. fam. 50
 Philosophia deditus. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 4
 Indicebat bellum philosophiæ Zethus Pacuianus. 2. de Oratore, 85. a
 Philosophiam rerumque ad eam pertinentium disputationem principibus civitatis non ita esse decoram, secundum opinionem nonnullorum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 5
 Quibus ex rebus philosophiam adepti sumus, quo bono nullum optabilius, nullum præstantius, neque datum est mortalium generi deorum concessu atque munere, neque dabitur. de Vniuers. 65
 Philosophiam ad te allegem. 15. fam. 24
 Apollonius Rhodius irridebat & contemnebat philosophiam. de Orat. 91. b
 Philosophiam in aciem deducere. 15. fam. 24
 Philosophiam hanc habemus non ab Hymetto, sed ab area Syra. 2. ad Quint. frat. 24
 Philosophiam bene constitutam perturbare. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 14
 Proferri philosophiam in Pis. 56. a
 Philosophiam nobis pro Reip. procuracione substitutam putabamus. Diuin. lib. 2. 5
 Philosophia maius à deis munus nullum est hominum generi datum. 15. fam. 24
 Philosophia nullum minus aut melius à diis datum munus homini. Acad. q. ed. 1. lib. 1. 6
 Auocare aliquem à philosophia. 1. Tusc. q. 5. a
 Sed & huius culpæ, & ceterorum vitiorum, peccatorumque nostrorum omnis à philosophia petenda correctio est. Tusc. q. lib. 5. 3
 A philosophia instructor. Brut. 83
 Tertius liber Aristotelis de philosophia. de Nat. d. 1. 24
 Qui diligenter hæc, quæ de philosophia literis mandamus, legere assueverit, iudicabit nulla ad legendum esse portiora. lib. 1. de Finib. 9
 Philosophia vir bonus & fortis efficitur. de Diuin. 109. b
 In philosophia morali quod absolutum est, virtus dicitur. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 15
 In philosophia totæ hominū ingeniosissimorum ætates contritæ. 1. de Orat. 111
 Difficile est in philosophia pauca esse ei nota, cui non sint aut pleraque, aut omnia. Tusc. q. lib. 2. 1
 In philosophia plurimum interest, quemadmodum dicas, ubi res spectatur, non verba penduntur. Orat. 101. b
 Duo hæc in philosophia maxima: iudicium veri, & finis bonorum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 29
 In philosophia morali quod inchoatum est, neque absolutum, progressio quædam ad virtutem appellatur. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 15
 In philosophia multa sunt & grauiæ & vtilia, accuratè copiosèque à philosophis disputata. Offic. 1. 7
 In philosophia nihil debet esse commentitiis fabulis loci. 2. de Diuinat. 63
 Versari in antiquissima & nobilissima philosophia. 2. Officiorum, 11. a
 Sine philosophia non posse fieri eum quem quærimus eloquentem. Orat. 7
 Exercitatio propria duarum philosophiarum. de Orat. 152. b
Philosophus.
 Philosophus, qui de sua vi ac sapientia vnus omnia penè proficitur, is est, qui omnium rerum diuinarum naturam, causasque noscit, & omnem bene viuendi rationem tenet ac persequitur. 1. de Orat. 106
 Vt si grammaticum se professus quispiam barbarè loquatur: aut si absurdè canat is qui se haberi velit musicum, hoc turpius sit, quòd in eo ipso peccet, cuius proficitur scientiam: sic philosophus in ratione vitæ peccans hoc turpius est, quòd in officio, cuius magister esse vult, labitur, artèque vitæ professus, delinquit in vita. Tuscul. q. lib. 2. 9
 Philosophi non est testibus vti, qui aut casu veri, aut mali-

tia falsi fictique esse possunt. Diuin. lib. 2. 21
 Quis est enim qui nullis officii præceptis tradendis philosophum se audeat dicere? Offic. 1. 7. est enim philosophia vitæ lex, vt ait Seneca.
 Pythagoræ ingenium & eloquentiam cum admiratus esset Leon, quæsiuit ex eo, qua maximè arte consideret. at ille artem quidem se scire nullam respondit, sed esse philosophum. Tusc. q. 2. 19. b
 A philosopho si afferat eloquentiam, non asperner: si non habeat, non admodum flagitem. lib. 1. de Finib. 12
 Philosophi nominantur, qui sapientiam expetunt. Officiorum, 2. 6
 Sed, vt philosophi ambulat, has tibi redditum iri putabam prius. 7. ad Att. 1
 Philosophi dum alterū iustitiæ genus assequuntur in ferèda, ne cui noceant, iniuria, in alterum incidunt. discendi enim studio impediti, quos tueri debent, deserunt. Offic. 1. 41
 Philosophi in superum mare defluerunt, Græcum & portuosum. 3. de Orat. 40
 Qui philosophi contra omnia differebant, nullamque rem apertè iudicabant. de Nat. d. 1. 9
 Philosophi quancunque rem habent in manibus, in eam, quæ conueniunt, congerunt omnia, etsi alio loco disputata sunt. Tusc. q. lib. 5. 14, & 15
 Philosophi nocent audientibus, iis qui bene dicta malè interpretarentur. 3. de Nat. d. 57
 Philosophi in his ipsis libris, quos scribunt de contemnenda gloria, sua nomina inscribunt. Tusc. q. lib. 1. 28
 Philosophi solebant orationi admiscere versus. Tusc. quæst. lib. 2. 24
 Philosophi qui soli vim virtutis tenuerunt. 9. fam. 37
 Philosophi esse volumus rerum authores, non fabularum. 3. de Nat. d. 57
 Omnia sicut propria, sua esse, atque à se possideri volunt philosophi. 1. de Orat. 110. a
 Magistri virtutis philosophi. Tusc. q. lib. 2. 25
 Philosophi omnes, præter Epicurum, diuinationem probauerunt. Diuin. lib. 1. 5
 Philosophi plebei. Tusc. q. lib. 1. 45
 Philosophi superstitiosi, & penè fanatici. Diuin. lib. 2. 92
 Non igitur ex singulis vocibus philosophi spectandi sunt, sed ex perpetuitate atque constantia. Tusc. q. lib. 5. 24
 Philosophi summis ingeniis, exquisitaque doctrina. lib. 1. de Finib. 1
 Quotus enim quisque philosophorum inuenitur, qui sit ita inoratus, ita animo ac vita constitutus, vt ratio postulat qui disciplinam suam, non ostentationem scientiæ, sed legem vitæ putet: qui obtemperet ipse sibi, & decretis suis pareat? Tusc. q. lib. 2. 9
 Sed nescio quomodo nihil tam absurdè dici potest, quod non dicatur ab aliquo philosophorum. de Diuin. 133. b
 Philosophorum quasi deus quidam Plato. de Nat. d. 2. 13
 De multis generibus philosophorum. de Orat. 148. b
 Philosophorum reges. 1. de Orat. 22
 Totum Epicurum penè è philosophorum choro sustulisti. lib. 1. de Finib. 20
 Philosophorum more, non veterum, sed eorum, qui quasi officinas instruxerunt sapientiæ. 1. de Leg. 27
 Philosophorum oratio qualis. Orat. 35
 Non differentium philosophorum, sed somniantium portenta & miracula. de Nat. d. 1. 14
 Socrates philosophorum princeps. de Nat. d. 39. b
 Sententiæ philosophorum. de Orat. 95. b
 Delirantium philosophorum somnia. de Nat. d. 1. 31
 Tota philosophorum vita, vt ait Socrates, commentatio mortis est. Tusc. q. lib. 1. 61
 Raros esse aliquos, qui cæteris omnibus pro nihilo habitis, rerum naturam studiosè intuerentur: hos se appellare sapientiæ studiosos, id est enim philosophos. Tusc. quæst. lib. 5. 7. Pythagoræ dictum.
 Philosophos, inquit Plato, quòd in veri inuestigatione versentur, quòdque ea quæ plerique vehemèter expetunt, de quibus inter se digladiari solent, contemnant, & pro ni-

hilo ducant, propterea iustos esse. Offic. 1. 41
 Philosophos orationis copia abundare. 2. de Orat. 82
 Philosophos ad Remp. ne accessuros quidem putat Plato, nisi coactos. Offic. 1. 41
 Ad philosophos me reuocas, qui in aciem non sæpe prodeunt. Tuscul. quæst. lib. 2. 51
 Ad magistros virtutis philosophos veniamus. 4. Tusc. 58
 Philosophos dissentire de bono. 15. famil. 49. in epist. Cassii.
 In philosophos vestros si quando incidi, nullum prorsus verbum intelligo, ita sunt angustis & concisis disputationibus illigati. de Orat. 114. b
 Nemo præter nos philosophos. 10. ad Att. 57
 Sed de hoc toto genere commodius à quibusdam optimis viris ad medium ianua sedentibus, quam ab vllis philosophis vlla in schola disputatur. Offic. 52. b
Philosophicus.
 Ad Brutumque nostrum hos libros alteros quinque mittimus, à quo non modò impulsus sumus ad philosophicas scriptiones, verum etiam laceffisti. 5. Tuscul. 170. a
 Vt φιλοσοφῆσαι hæc scriberem, tu me impulisti. 11. famil. 43
Philosophor.
 Et quum minimè videbamur, tum maximè philosophabamur. 1. de Nat. deor. 11. a
 Qui vnà secum philosophati sunt. 2. de Finib. 162. a
 Cum Græcum philosophari. Post red. in Senat. 12. a
 Decreui philosophari potius, vt Neoptolemus apud Enniū, paucis: nam omnino haud placet. 2. de Orat. 85. a
 Nam quibusdam, & iis quidem non admodum indoctis, totum hoc displicet philosophari. 1. de Finib. 2. a
 Quancquā quid opus sit in hoc philosophari, cum rem non magnopere egere philosophia videamus? Tusc. q. lib. 1. 73
 Philosophari ratione & via. Tusc. q. lib. 2. 5
 Moderatus philosophari. lib. 1. de Finib. 2
 Quibusdam totum hoc displicet philosophari. 1. de Finib. 1
 Sed iam se colligit, & ad extremum incipit philosophari. 13. Philipp. 380. a
 Admirabili quodam ad philosophandum studio cõcitat. de Clar. Orat. 195. b
Philotheoros.
 Deinde quòd in Britannia non nimis philotheoron te præbuisi, planè non reprehendo. Trebatio, lib. 7. 16. 1. a
Philotimus.
 Philotimus, libertus meus. ad Appium, lib. 3. 9. 2. a. 8. famil. 7. in epistol. Cælii.
Phiasii.
 Phiasios dici sciebam: & ita fac vt habeas: &c. 6. ad Atticum, 23
Phiasius.
 Qui quum post hunc Phiasium sermonem in Italiam venisset, exornauit eam Græciam quæ Magna dicta est. 5. Philipp. 15. a. De Pythagora.
Phius.
 Idque eorum nomè vsque ad Pythagoræ manauit ætatem, &c. in primis Phiumtem ferunt venisse, &c. 5. Tusc. 11. a
Phocii.
 Phocii, populi Macedoniae prouinciæ. in Pison. 77
Phoci.
 Iacet enim ille sic, vt Phocis Curiana stare videatur. ad Atticum lib. 2. 32. 3. a
Phœbus.
 Fax Phœbi tristis nuntia belli. 1. de Diuinat. 33. a. Ex poeta.
Phœnicia.
 Tanti Tyrii Cassium faciunt, tanti eius in Syria nomen atque Phœnicia est. 11. Philipp. 315. a
Phœnix.
 Phœnix se à Peleo patre Achilli iuueni comitem esse datum dicit ad bellum, vt, &c. 3. de Orat. 32
Phorcys.
 Phorcys ex Saturno & Salacia generatus. de Vniuers. 49
Phormio.
 Phormionem Peripateticum delirare dixit Annibal. 2. de Orat. 42
 Phormiones multi. 2. de Orat. 43

Phoronis.
 Valentis & Phoronidis filius alter Mercurius. 3. de Nat. d. 39
Phosphoros.
 Quæ φωσφορος Græcè, Lucifer Latinè dicitur, cum antegreditur solem: &c. 2. de Nat. deor. 39
Phreneticus.
 Ego autem haud scio an nec cardiacis hoc tribuendum sit, nec phreneticis. 1. de Diuinat. 139. a
 Prudentiam enim, quam Græci φρόνησιν dicunt, aliam quamdam intelligimus, quæ est rerum expendarum fugiendarumque scientia. 1. Offic. 2. 13
Phrygia.
 Asia vestra constat ex Phrygia, Mysia, Caria, Lydia. pro Flacco, 51. a
 Itaque Caria & Phrygia & Mysia, &c. ascuerunt aptum suis auribus opimum quoddam & tanquam adipale dictionis genus: &c. in Orat. 13
Phrygio.
 Phrygio Pompeius locuples homo. 2. de Orat. 156
Phrygius.
 Pacionius nescio quis homo, ne Græcus quidem, aut Mysius, aut Phrygius potius. Qu. frat. lib. 1. 1. 29. a
 Phrygium dicendi genus. Orat. 13
 Quis ibi non est vulneratus ferro Phrygio: pro Sext. Rosc. Amer. 54
 Qui sono quodam vocum & Phrygiis cantibus incitantur. 1. de Diuinat. 185. a
Phryx.
 Ignorissimus Phryx. pro Flacco. 154. b
 Phryges & Pisidæ, & Cilices, & Arabum natio, auium significationibus plurimum obtemperant. de Diuin. lib. 1. 79
 Phryges in Epilogis cantare soliti. Orat. 32
 Phryges plagis meliores fieri soliti. pro Flacco. 51
Phthia.
 Tertia te Phthiæ tempestas læta locabit. 1. de Diuin. 93. a
Phthiota.
 Primo libro loquentes multos facit, duobus Pherecratem quendam Phthiotam senem, quem ait à Deucalione ortum, &c. 1. Tuscul. 34. a
Phylarchus.
 Iambicus Phylarchus Arabum. epist. 240. b
Phyllistus.
 Phyllistus Syracusius, Dionysii tyranni familiaris, in historia Thucydidem imitatus. 2. de Orat. 31
 Φυλακῆς mirus est Germanus Lartidius. 7. ad Att. 6
Physicus, adiectiuum.
 Si velim Geometricum quiddam explicare aut physicum. 2. de Diuinat. 183. a
 Vt plerique dicunt physicae rationis ignari. 2. de Natura deorum, 40
 Physica constantique ratione. 3. de Nat. deor. 69
 Rationibus physicis confirmare aliquid. 2. de Nat. deor. 17
 Omnibus ferè in rebus, maximè in physicis, quid non sit citius, quam quid sit, dixerim. de Nat. deor. 1. 42
Physica, cæ: vel Physica, corum.
 Physicæ quoque nō sine causa tributus est honos, propterea quòd, &c. de Finib. 105. b
 Ad eas virtutes, Dialecticam etiam adiungunt & Physicam. de Finib. 105. b
 Sed enitar vt Latinè loquar, nisi in huiuscemodi verbis, vt Philosophiam, aut Rhetoricam, aut Physicam, aut Dialecticam appellem. 1. Acad. 37. a
 Physica Epicuri & Stoicorum à se inuicem distant, quòd illa materiam tantum ponunt, effectiōnem & formam tollunt: hæc verò continentur ex effectiōne, & ex materia ea quam fingit & format effectiō, hoc est, causa efficiens. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 4. 5
 Oratorè ne physicorum quidem ignarum esse volo. Or. 65. a
 In physicis, quibus maximè gloriatur, totus alienus est Epicurus. 1. de Finib. 26. a
 Quid est in physicis Epicuri non à Democrito? 1. de Natura deorum, 51
 Hæc sine physicis quam vim habeant, nemo videre potest. b
 Z. iiii.

Physicus, substantia.

Nec de re obscura loquitur, ut physicus. de Finib. 67. b
 Si ornate locutus est, sicuti fertur, physicus ille Democritus, materies illa fuit physici, ornatus vero ipse verborum oratoris putandus est. de Orat. 89. b
 Eademque ratione dicantur, & quos *φυσικός* Græci nominant, iudem poetae, quoniam Empedocles physicus egregium poema fecerit. i. de Orat. 109. a
 Speculator venatorque naturæ physicus. de Natura deorum, lib. 1. 58
 Ne illud quidem physici est, credere aliquid esse minimum. lib. 1. de Finib. 16
 Physici non est, putare vllum esse cuiusquam diem natalem. de Finib. lib. 2. 84
 Sed tu hoc physice non vides, quam blanda conciliatrix, & quam sui sit lena ipsa natura. i. de Nat. deor. 104. a
 Nihil turpius physico, quam fieri sine causa quicquam dicere. lib. 1. de Finib. 17
 Hæc ergo nunc physiconum oracula fundo. lib. 1. de Nat. deorum, 46
 Physicis nihil inane esse placet. Fat. 19
 Quod video physicis placuisse, eisque maxime, qui omne quod esset, vnum esse dixerunt. de Diuin. 115. b
 Physicè à te dicta de vi ignea deque calore. 3. de Nat. d. 12
 Sed id quod physicè dicitur. i. de Diuin. 204. a
 Physiologia.
 Ad physiologiam traducit Diogenes Babylonius partum Iouis, ortumque virginis. de Nat. deor. 1. 31
 Rationem naturæ physiologiam Græci appellant. de Diuinat. lib. 1. 78
 Hunc censet primis, ut dicitur, labris gustasse physiologiam, id est naturæ rationem, & c. i. de Nat. deor. 30. a
 Dum aruspicinam veram esse vultis, physiologiam totam peruertitis. de Diuinat. lib. 2. 28
 Physiognomon.
 Socratem notauit Zopyrus physiognomon, qui se profiteratur hominum mores naturalique ex corpore, oculis, vultu, fronte pernoscere. de Fato, 16. a
 Piaculum, vide Pio.
 Picariæ.
 Societas quæ picariæ de P. Cornelio, L. Mummius, censoribus redemisset. de Clar. Orat. 172. b. Legitur & pecuaria.
 Picentes.
 Aut igitur doceat Picentes solos non esse peregrinos, aut gaudeat suo generi me meum non antepone. pro Sylla, 18. a
 Picentinus. ad Attic. 130. b
 Picenum, ora Italiae. ad Att. 123. b
 Pie, vide post Pietas.
 Pierides.
 Tertiarum Ioue tertio Pierionarum & Antiopæ, quas Pieridas & Pierias solent poetae appellare. de Nat. d. lib. 3. 38
 Pietas.
 Pietas, iudicio meo, fundamentum est virtutum omnium. pro Planc. 23, & 65
 Pietas, est iustitia aduersus deos. de Nat. deor. 1. 81
 Iustitia erga parentes, pietas est. in Partit. 41. a
 Pietas est, per quam sanguine coniunctis, patriæque beneuolis officium & diligens attribuitur cultus. 2. de Inuentione, 24. a
 Pietas est, quæ erga patriam, aut parentes, aut alios sanguine coniunctos officium conseruare moncat. 2. de Inuent. 170. 241. Topic. 48
 Pietas, sanctitas, religio purè & castè deo tribuendæ sunt. i. de Nat. deor. 5. a
 Nec verò pietas aduersus deos, nec quanta his gratia debeatur, sine explicatione naturæ intelligi potest. 3. de Finibus, 111. a
 Pietas cui coniuncta est iustitia, reliquæque virtutes. de Natura deor. 57. b
 Nec est vlla erga deos pietas, nisi honesta de nomine eorum ac mente opinio: & c. pro Domo sua, 82

Pietas erga matrem. Tusc. quæst. 173. b
 Pietas in parentes, indulgentia in liberos. pro Cæli. 63
 Nimia pietas & summus amor in patriam. pro Flac. 74. a
 Pietas erit in referenda gratia iucunda. 2. famil. 11
 Quod præclare à sapientibus dicitur, vultu sæpe læditur pietas. pro Rosc. Amer. 22
 Pietas inesse non potest in specie fictæ simulationis. de Nat. deorum, 1. 3
 Pietas, & charitas, & bonitas quasi idem valere videntur. in Partitionib. 234, & 236. b
 Pietas & sanctitas deos placatos efficit. 2. Offic. 15. a
 Pietatis ædes Romæ ex cælo iacta. Diuin. lib. 1. 83
 Pietatis esse meæ, fratrem relinquere. 6. ad Att. 31
 Pietatis grauissimum & sanctissimum nomen. 1. famil. 28
 Pietatis partes suscipere. pro Sest. 2
 Iustitiam cole & pietatem, quæ cum sit magna in parentibus & propinquis, tum in patria maxima est. de Somnio Scipionis, 12
 Periucundæ mihi fuerunt literæ tuæ, quibus intellexi te perspicere meam in te pietatem. ad Lentulum, lib. 1. 9. 1. a
 Vtinam Gracchus non tam fratri pietatem, quam patriæ præstare voluisset. de Clar. Orat. 275. b
 Si pietate propinquitatis colitur, qui affinem prodit, impius sit necesse est. pro Quint. 13
 Quorum alter eloquentiæ damnationem illam tacita pietate deplorat. pro Cluent. 31. b
 Qua sanctissimi homines pietate erga deos immortales esse solent, eadem erga populum Romanum ero. Postquam. 202. b
 Hic tui omnes valent, summaque pietate te desiderant. 6. familiar. 54
 Tu qui pietate ad accusandum excitatus es. pro Cluentio, 137. a
 Ego omni officio, ac potius pietate erga te, cæteris satisfacio omnibus: mihi ipse nunquam satisfacio. 1. famil. 1
 Opto ut mihi liceat iam præsentem pietate meorum officiorum tua beneficia tibi facere iucundiora. 10. famil. 50. in epist. Planci.
 Pietate & industria præditus. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 1
 Pius.
 Nemo pius est, qui pietatem cauet. de Finib. lib. 2. 59
 Dolor pius & iusta iracundia. pro Sest. 2. a
 Pius in maximi beneficii memoria. 9. ad Att. 49
 Non secus in me pius, quam pater in filios. a
 Orestes ne pius quidem sine scelere esse potuit. pro Sexto Rosc. Amer. 40. a
 Nihil est enim aliud in fœdere, nisi ut pia & æterna pax sit. pro Corn. Balbo, 28. a
 Pium consilium. 10. famil. 75. in epist. Pollionis.
 Deos piorum & impiorum habere rationem. de Legibus, 172. b
 Ipsi patriæ conducit, pios habere ciues in parentes. 3. Officiorum, 121. a
 Tu porrò ne pios quidem, sed piissimos quæris: & quod verbum omnino nullum in lingua Latina est, id propter tuam diuinam pietatem nouum inducis. 13. Philipp. 379
 Pie.
 Sed quum esset hæc illa proposita conditio, ut aut iuste, pieque accusaret, aut acerbè, indignèque moreretur. pro Cluentio, 32
 Pie sancteque colimus naturam excellentem atque præstantem. de Nat. deor. 1. 40
 Quintus filius, pie sanè, & c. sed currentem animum patris sui forori tuæ reconciliauit. 6. ad Att. 45
 Metuo enim ne sceleratè dicam in te, quod pro Milone dicam pie. pro Mil. 121. b
 Illa pie fecit. pro Mur. 141. b
 Ut confiteare aliquando quid faciam, me & gratè & pie facere. pro Planc. 280. b
 Alia quæ defendam à te pie fieri & humanè. ad Matium, lib. 11. 27. 16. a
 Si pietati summa tribuenda laus est, debetis moueri, cum Metellum tam pie lugere videatis. de Orat. 113. b

An obliuiscimur quantopere in audiendo, legendoque moueamur, quum pie, quum amice, quum magno animo aliquid factum cognoscimus? 5. de Finib. 112. a
 Pie & castè satisfacere deo. 14. famil. 16
 Memoriam nostri pie inuolatque seruabitis. de Sen. 94. b
 Pie tacere id non possum. 9. famil. 16. in epist. Dolabellæ.
 Piger.
 Interdum piger, interdum timidus in re militari videbare. Trebatio, lib. 8. 17. 2. a
 Frigus pigrum dicimus, quia pigrum facit. ad Heren. 34. b
 Ad literas scribendas pigerrimus. 8. famil. 1. in epist. Cælit.
 Pigritia.
 Certè pigritia fuit, & quædam infinita vis lachrymarum & dolorum. 1. ad Qu. frat. 50
 Quæ autem sunt sub metu, ea sic definiunt, pigritiam metum consequentis laboris. Tusc. quæst. lib. 4. 15
 Efficiendum est, ut appetitus rationi obediunt, eam neque præcurrat, nec propter pigritiam aut ignauiam deserant. Offic. 1. 142
 Facere me pigritia noli putare, quod non mea manu scribam. ad Att. lib. 16. 339. 1. a
 Negligentia, pigritia, inertia, aut suis studiis quibusdam, occupationibus sic impediuntur, ut eos, quos tutari debeant, desertos esse patiantur. 1. Offic. 41. a
 Pignor.
 Tu quæso quicquid noui (multa autem expecto) scribere ne pigrere. ad Att. lib. 14. 1
 Piger.
 In cupiditatem incubui, nec me piger. ad Attic. 75. b
 Mea mater tui me miseret, mei piger. i. de Diuinat. 116. a
 Neque piguit querere cur ego P. Crassi domum emissem, cum tu veteris villæ dominus sis, cuius paulò antè fuerat Cæsar: & c. in Sallust. 12. a
 Quod si esses ab illis ortus, turpitudinis tuæ iam nonnullos pigeret. in Sallust. 3. a
 Ut me non solum pigeat stultitiæ meæ, sed etiam pudeat. pro Domo sua, 23. a
 Te ipsum iam expletum huius miseris pigeat. pro Syll. 184. b
 Induci ad misericordiam, ad pudendum, ad pigendum. de Claris Orat. 97. a
 Pigmentum.
 Aspersa temerè pigmenta in tabula, oris lineamenta efficere possunt. 1. de Diuinat. 24
 Intelliges nihil illius lineamentis, nisi eorum pigmentorum, quæ inuenta nondum erant, florem & colorem defuisse. de Claris Orat. 165. a
 Meus autem liber, & c. Aristotelica pigmenta consumpsit. ad Attic. lib. 2. 16. 3. a
 Tam integræ sententiæ, tam veræ, tam nouæ, tam sine pigmentis, fucòque puerili, ut, & c. 2. de Orat. 101. a
 Pigmentarius.
 Accius pigmentarius valde gaudebat, se aduersarium perdidisse. 15. famil. 46
 Pignus.
 Ut quamprimum illud pignus libertatis populi Romani D. Brutum aspiciere possim, & c. 12. Philipp. 334. a
 Magnum pignus ab eo Reipub. datum, se liberam ciuitatem esse velle. in Ant. 153. b
 Nam quid ego de supercilio dicam, quod tum hominibus non supercilium, sed pignus Reipub. videbatur? pro Sest. 14. de Pisonem.
 Affinitatis coniunctionem pignori fore ad confirmandas inimicitias putauit. pro Cluent. 152. a
 An tu, cum omnem auctoritatem vniuersi ordinis pro pignore putares, eamque in conspectu populi Romani cideres, me his pignoribus existimas posse terreri? de Oratore, 143. b
 Quoniam me animo esse oportet in eos, cuius illi salutem pro pignore tradiderunt ad explendas suas cupiditates? de Prouinc. Consul. 1. a
 Nec pro his libertatem, sed pro libertate hæc proicias, tanquam pignora iniuriæ. 13. Philipp. 347. a
 Sed me illorum sententiæ minus mouebant, minus multa

dederant illi Reipub. pignora. ad Att. lib. 8. 23. & 1. 61
 Habet ab hoc Respublica duas accusationes, vel obfides periculi, vel pignora voluntatis. pro Cæli. 62. a
 Postquam magna pignora eis dederat, cum quibus se coniunxerat. in Sallust. 274. b
 Ut nos duo quasi pignora Reipublicæ retineri videremur. ad Attic. 18. b
 Philippus grauius exarsit, pignoribusque ablati, Crassum instituit coercere. 3. de Orat. 3. a
 Coguntur enim senatores non pignoribus, sed eorum, quorum de honore agitur, gratia. in Ant. 155. b
 Magnis & multis pignoribus M. Lepidum Respub. obligatum tenet. 13. Philipp. 348. a. Id est, fidei retinaculis.
 Pignoror.
 Etenim Mars ipse ex acie fortissimum quenque pignerari solet. 14. Philipp. 405
 Pignerator.
 Cum in his inquam rebus omnibus publicanus petitor ac pignerator, non creptor, neque possessor solcat esse: & c. 4. Verrinarum, 21. a
 Pigritia, Pignor, vide Piger.
 Pila.
 Ad pilam se, aut ad talos, aut ad tesseras se conferunt homines labore assiduo & quotidiano assueti, quum tempestatis causa opere prohibentur. 3. de Orat. 33. a
 Neve tanquam pilam retorserit. Cat. 75
 Claudi more tenere pilam. in Pis. 54. a. prouerbiū.
 Ut qui pila ludunt. de Orat. 91. b
 Atque is quum pila ludere vellet, & c. adolescentulo, quem amabat, tradidisse gladium dicitur. 5. Tusc. lib. 84. a
 Licet ista ratione dicamus pila bene, & duodecim scrupis ludere, proprium esse iuris ciuiliis. de Orat. 103. b
 Tityus præclare pila ludens, Brulla talis. Orat. 151. b
 Pilia.
 Valebis igitur, & valere Piliam & Cæciliam nostram iubebis literis, & saluebis à meo Cicerone. 6. ad Att. 29, & 37
 Pilum.
 Idque caput fixum gestari iussit in pilo. in Ant. 231. b
 Ut semper Macedonibus imperatoribus iudem fines prouinciæ fuerint, qui gladiatorum atque pilorum. in Pisonem, 29. a
 Sparorum pilorumque multitudo. pro Mil. 113. b
 Pili & gladiis, non consiliis nostris de iure publico disceptari. 6. familiar. 4
 Pilus.
 Nullum esse pilum omnibus rebus talem, qualis sit pilus alius, & c. 4. Academic. 150. a
 Interea è Cappadocia ne pilum quidem. ad Att. 80. b
 Nihil est quod vereare: ego enim ne pilo quidem minus me amabo. ad Qu. frat. lib. 2. 40
 Hic capite & supercilis semper est rasis, ne vllun pilum viri boni habere videatur. pro Rosc. Comœd. 11
 Munitæque sunt palpebræ tanquam vallo pilorum, quibus & apertis oculis siquid incideret, repelleretur, & c. lib. 2. de Natura deor. 214. a
 Pilosus.
 Non enim nos color iste seruilis, non pilosæ genæ, non dentes putridi deceperunt. in Pisonem. 1. a
 Pindarus.
 Pindari locus. 13. ad Attic. 51
 Pindenissum.
 Pindenissum, oppidum in Amano à me expugnatum. 15. familiar. 18. Oppidum in Cilicia munitissimum. 2. fam. 19
 Pidentiffæ.
 Pidentiffæ, populi Ciliciæ. 5. ad Att. 37
 Pingo.
 Is & cæteras tabulas pinxit, quarum nonnulla pars vsque ad nostram memoriam propter fani religionem remansit, & c. 2. de Inuent. 122. a
 Bibliothecam mihi tui pinxerunt constructione. ad Attic. lib. 4. 74. 4. a
 Modò mihi date Britanniam, quam pingam coloribus tuis, penicillo meo. ad Qu. frat. lib. 2. 34

Vt in pictura qui hominis speciem pingere perdidicerit, is potest cuiusvis vel formæ vel ætatis, etiam si non didicerit, pingere. de Orat. 2. 38. a
Cleanthes tabulam verbis pingere solebat, &c. de Fin. 79. b
Neque enim Alexander ille gratiæ causa ab Apelle potissimum pingi, & à Lyfippo fingi volebat: sed quod illorum artem cum ipsis, tum etiam sibi gloriæ fore putabat. Lucio, lib. 5. 12. 23. a
In verbis pingendis & illuminandis sententiis. de Clar. Oratorib. 177. b

Pictus.

Quæ quidem dicunt, qui nunquam philosophum, vt dicitur, pictum viderunt. 5. de Finib. 139. a
Stragulum textile magnificis operibus pictum. 5. Tusculanarum, 86. a
Pictæ tabulæ. pro Rosc. Amer. 79. a
Tabulas bene pictas collocare in bono lumine. de Claris Oratorib. 188. b
In pictis, fictis, cælatisque formis. 2. de Nat. deor. 110
Lyfias, quo quid potest esse pictus: de Claris Orat. 162. a

Pictura.

Textilis pictura. 6. Verr. 1. a
Homerum tradit cæcum fuisse, at eius picturam, non potissimum videmus: Tusc. quæst. lib. 5. 82
Cum animum ab ista pictura, imaginibusque virtutum ad rem veritatemque traduxerit. Tusc. q. 229. b
Tenentur pictura oculi, aures cantibus. 4. Acad. 41. a
In picturis alios horrida, inculta, abdita, & opaca: contra, alios nitida, læta, collustrata delectant. in Orat. 20. a

Pictor.

Quorum alterum fingere opinor è cera solitum esse, alterum esse pictorem. 6. Verr. 25. a
Poetæ, pictores, opifices auxerunt simulachrorum superstitionem. de Nat. deor. 1. 53
Deos nouimus ea facie, qua pictores fictoresque voluerunt. de Nat. deor. 1. 57
Zeuxis, Polygnotus, Timantes, qui non plus quam quatuor coloribus vti sunt: Etion verò, & Nicomachus, & Protogenes perfecti pictores fuerunt. de Clar. Orat. 170. b
Vident multa pictores in vmbris, & in eminentia, quæ non videmus. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 21

Pinguis.

Cordubæ nati poetæ, pingue quiddam & peregrinum sonantes. pro Arch. 19. a
Nam si obscurior quasi caliginosa stella extiterit, pingue & concretum esse cælum, vt, &c. 1. de Diuin. 211. a
Quod ipsi Antiocho pingue videbatur, & sibi ipsi contrarium. Academic. quæstion. edit. 1. lib. 2. 100. Id est, hebes & parum subtile.
Agamus igitur, vt aiunt, pingui Minerua. Læli. 17
Thebis crassum cælum, itaque pingues & valentes Thebani. de Fato, 12. a

Pinna.

Pinnarum talaria affigunt Mineruæ quintæ Pallantis filiæ. 3. de Nat. deor. 42
Atque Auis ad summam, caudam primasque recedit Pinnas. in Arat. 42
Pinna.
Pinna verò, &c. duabus grandibus patula conchis cum parua squilla quasi societatem coit comparandi cibi. 2. de Natura deor. 183. a
At illa, quæ in concha patula pinna dicitur, &c. 3. de Fin. 50

Pinnula.

Pulli quum pinnulis vti possunt, tum volatus eorum matres prosequuntur, reliqua cura liberantur. 2. de Nat. d. 98
Pinnatus.
Pinnatus Cupido. 3. de Nat. deor. 78. a. Hoc est alatus.
Cauda pinnata. 2. Tuscul. 43. a
Hic Iouis altifoni subito pinnata fatelles. 1. de Diuin. 171. a.
De aquila.

Pinnoter.

Isque, qui enat à concha, qui, quod eam custodiat, Pinnoter vocatur. de Finib. lib. 3. 50

Pisces literarum significat doctorem. 14. ad Att. 8

Pio.

Hetrurix principes, fulgura atque ostenta piare. 2. de Leg. 18
Si quid tibi piandum aut instituendum fuisset religione domestica. pro Dom. 139. b

Piaculum.

Cotta censet habendas triduum ferias, & porco fœmina piaculum pati. 2. de Legib. 53

Pippa.

Pippa, vxor Æscronis Syracusani ob C. Verris consuetudinem famosa. 7. in Verr. 65

Piræus.

Quod si Syracis oppida volumus esse, tam est oppidum Surnium, quam Piræus. 7. ad Att. 19. 4. famil. 17. in epist. Ser. Sulpitii.

Venio ad Piræam: in quo magis reprehendendus sum, quod homo Romanus Piræam scripserim, non Piræum (sic enim omnes nostri locuti sunt) quam quod in non addiderim. 7. ad Atticum, 19

In Piræa cum exissem, &c. Att. 97. b

Pirata.

Nam pirata non est ex perduellium numero definitus, sed communis hostis omnium. cum hoc non fides esse debet, nec iusiurandum commune. Offic. 3. 145
Barbarus pirata & nefarius prædo. pro Rosc. Amer. 87. a
Istum clam à piratis ob hunc archipiratum pecuniam accepisse. 7. Verrin. 52. a

Vrbes piratis prædonibusque patefactæ. in Verr. 68. b

Piratica.

Profecto egestate & improbitate coactus, piraticam ipse fecisset, &c. Post red. in Senat. a

Pisæ. Qu. fratri, 310. b

Pisaurum.

Itaque cum Cæsar amentia quadam raperetur, & oblitus nominis atque honorum suorum, Ariminum, Pisaurum, Anconam, Aretium occupasset, Vrbum reliquimus, quam sapienter, aut quam fortiter, nihil attinet disputare. 16. familiar. 15

Pisaurenis.

T. Accium Pisaurensem, cuius accusationi respondi pro A. Cluentio, qui accuratè dicebat, & satis copiosè. de Claris Oratorib. 147. a

Piscis.

Capiuntur hamo pisces. de Senect. 40. a
Generant oua pisces. 2. de Nat. deor. 194. a
Pisces oua quum genuerunt, relinquunt. 2. de Nat. deor. 97
Extructa non conchylis aut piscibus, sed multa carne subrancida mensa. in Pison. 53. a
Exin contortis Aries tum cornibus hæret. quam propter Pisces, quorum alter paulum prælabitur antè. lib. 2. de Nat. deorum, 163. a

Pisciculus.

Pisciculi parui. 2. de Nat. deor. 183. a

Piscor.

Tum Pythius piscatores ad se conuocauit, ab iis petiuit, vt ante suos hortulos piscarentur. 3. Offic. 76

Piscatus.

Viuere piscatu, aucupio, venatione. 2. de Finib. 40. a

Piscator.

Quæ artes ministræ sunt voluptatum, cetarii, lanii, coqui, factores, piscatores, vt ait Terentius. 1. Offic. 210. a
Piscatores ad se conuocare. 3. Offic. 76. a

Piscina.

Magna vis aquæ, vsque ad publicam piscinam. 3. ad Quint. fratrem, 32
Intelligo mirifica suauitate te villam habiturum piscina & salientibus additis, palæstra & sylua viridicata. ad Quint. fratrem, 318. b
Latiorem piscinam voluissim, vbi iactata brachia non offenderentur. a

Piscinarum Tritones. 2. ad Att. 26

Piscinas suas fore saluas, amissa Repub. 1. ad Att. 59

Si mihi in piscinis sunt nulli barbari. ad Att. lib. 2. 16. 14. a

Piscinarius.

Mihi verò vt inuideant piscinarii nostri, aut scribam ad te alias, aut in congressum nostrum referuabo. ad Atticum, lib. 1. 15. 5. a

Tum autem beatos homines hos piscinarios (dico amicos tuos) non obscure nobis inuidere. ad Att. lib. 1. 14. 8. a

Pisidia.

Eademque & Pisidæ causa fuit, & huic nostræ Vmbriz. 1. de Diuinat. 154. a

Pisidæ.

Phryges autem & Pisidæ, & Cilices, & Arabum natio, &c. 1. de Diuinat. 152. a

Pisistratus.

Pisistratus in ipso flore Græciæ. 3. de Nat. deor. 61

Pisistratus appellatus Cæsar. 8. ad Att. 59

Pisistratus tyrannus, & doctus & eloquens, Homeri libros confusos antea disposuit. 3. de Orat. 75

Pisistratus multum, vt suis temporibus, dicendo valuit. Brut. 14

Pisistrati filius Hippas. 9. ad Att. 37

Qui quidem incertum est Phalarimne, an Pisistratum sit imitaturus. 7. ad Att. 59

Piso.

Piso cognominatus Frugi. Tuscul. q. lib. 3. 42

Piso historicus. 1. de Legib. 5

Piso ille Frugi in annalibus suis. 9. famil. 52

Piso sine ornatu scripsit historiam. 2. de Orat. 29

Pisonis lucus Romæ. 2. ad Qu. frat. 12

C. Piso me defendente absolutus. pro Flacco, 75

C. Piso, meus gener, focerum suum exulem à populo deprecatus. Post redit. ad Quirit. 5. Eius generi laus. Post red. in Senat. 34

C. Piso, Sext. Ebutii contra A. Cecinnum patronus. pro Cecinna, 25

Cn. Pisonis & L. Catilinæ coniuratio. pro Mur. 73

L. Piso ab Achæis in P. Gabinium accusator instructus. 1. in Verrem, 35

L. Piso, C. Verris in Prætura collega. 3. in Verr. 84. Rugis populum Romanum decept. Post red. in Senat. 13. Epicureus ex argilla & luto factus. in Pison. 46

L. Piso Capuæ duumviratum gessit. pro Sest. 14. In Antonium inuectus. 5. Philipp. 177. Mutinam ad Antonium Legatus. 8. Philipp. 252. Ad honores obrepit commendatione fumosarum imaginum. in Pison. 1

L. Piso, C. Cæsaris focer. in Pison. 28. Sacellum Dianæ in Cæliculo sustulit. de Arusp. respons. 29. Primus legem de pecuniis repetendis tulit. 5. in Verr. 169. Palam anululum sibi fieri in prouincia voluit. 6. in Verr. 49. Eius auus maternus præco Mediolanensis. in Pison. 49. Eius iudicium de M. Antonio. 12. Philipp. 329

L. Piso solus suis temporibus Frugi appellatus. pro Fonteio, 24

L. Pisonis Cesoniani mores. Post redit. in Senat. 11, & 12

L. Pisonis laus. 1. Philipp. 11. Eius sordes domestica. in Pisonem, 53. Eius supercilium, pignus Reipub. pro Sest. 14

Pistor.

Coqui, pistores, lecticarii, artes vulgares. pro Sexto Rosc. Amer. 79. a

Pistor domi nullus, nulla cella, panis & vinum à propola atque decupa. in Pison. 94. b

Nemo nostrum istius generis afotos iucundè putat viuere, mundos, elegantes, optimis cocis, pistoris, piscatu, aucupio, venatione, his omnibus exquisitis vitantis cruditate, quibus vinum diffusum è pleno sit hirsiphon, vt ait Lucilius, &c. 2. de Finib. 40. a

Pistrinum.

Oratorem in iudicium tanquam in aliquod pistrinum protrudi & compingi videbam. 1. de Orat. 25. a

Tradere aliquem in pistrinum. Qu. fr. lib. 1. 46

Viuere in eodem pistrino cum aliquo. 2. de Orat. 79

Pistrix.

- & fera pistrix
Labitur horribiles epulas funcsta requirens. in Arat. 45. a

Spiniferam subter caudam pistricis adhæsit. in Arat. 21. a

Hanc vna stella vertuntur quam iacit ex se

Pistricis spinæ valida cum luce refulgens. in Arat. 18. a

Pitho.

Pitho quam vocant Græci, cuius effector est orator. de Claris Oratorib. 29. a

Pittacus.

Pittacus omnino accedere quenquam vetat in funus aliorum. 2. de Legib. 60

Pituita.

Quemadmodum quum sanguis corruptus est, aut pituita redundat, aut bilis, in corpore morbi, ægrotationes nascuntur. 4. Tuscul. 17

Nam sanguinem, bilem, pituitam, ossa, &c. videor posse dicere vnde concreta, & quomodo facta sint. 1. Tusculanarum, 88. a

Inter locorum naturas quantum intersit videamus, alios esse salubres, alios pestilentes, in aliis pituitosos, & quasi redundantes, in aliis exiccatos atque aridos. de Fat. 6

Pius, Vide Pietas.

Placabilis, Placabilitas, Placate, Placatio, Placatus, Vide Placo.

Placentinus.

Ego memini T. Tincum Placentinum hominem facetissimum cum familiaris nostri Q. Granio Prætore dicacitate certare. de Claris Orat. 88. a

Placentini calices. in Pison. 53

Placco.

Agam sic, vt ipsi auctori eius disciplinæ placet. lib. 1. de Finibus, 44. a

Vtrum igitur percurri omnem Epicuri disciplinam placet, an de vna voluptate quæri, de qua omne certamen est. de Finib. 42. a

Estne hæc vera contentio: placetne sic agi? a

Nam non placet Stoicis, &c. de Diuinat. 103. b

Si placet. 16. familiar. 23

Si diis placet. de Finib. lib. 2. 28

Si diis immortalibus placet. pro S. Rosc. 35. b

Duo placet esse Carneadi genera visorum. 4. Academicarum, 176. a

Meum mihi placebat, illi suum. ad Attic. lib. 14. 318. 4. a

Video tibi non probari, quæ ne mihi quidem placebant. ad Atticum, 149. b

Ego enim (vt quemadmodum sentio, loquar) nunquam mihi minus, quam hesternò die placui. 2. de Orat. 9. a

Vt doctissimis sapientissimisque placuit. lib. 1. de Diuinatione, 180. a

Hoc mihi in te placuit. Att. 276. b

Postea mihi placuit, eoque sum vsus adolescens vt explicarem, &c. de Orat. 97. b

Itaque postredie placuit, vt breuiter sententias diceremus ad Lentulum, lib. 1. 2. 2. a

Canutio placuit repente iudices pronuntiare. pro Cluentio, 58. a

Quod scribere non auderem, nisi idem placeret Panætio. Offic. 43. b

Quod mihi placeret, ostendi. 4. famil. 34. Id est, meam sententiam: vel, quod mihi videtur.

Cum scripissim ad Brutum de optimo genere dicendi, non modò mihi, sed etiam tibi scripsit, sibi illud, quod mihi placeret, non probari. Quare sine quæso sibi quæque scribere. suam cuique sponfam, mihi meam: suum cuique amorem, mihi meum. non scitè, hoc enim Atilius poeta durissimus. ad Att. lib. 14. 318. 4. a

Nonne fieri poterat, vt populo de Cyprio rege placeret, de exulibus Byzantinis displiceret: pro Dom. sua, 42. a

Expecto quid istis placeat de epistola ad Cæsarem. ad Atticum, lib. 13. 261. 3. a

Videbis quid Lyfoni, quid medico placeat. 16. famil. 1

Tumultum esse decerni, iustitiam edici, saga sumi, dixi placere. 6. Philipp. 205. a

Volo Dolabellæ valde desiderati placere, nec reperio quid ad Attic. 208. b

Longilius mihi aiebat se velle nobis placere. ad Quintum fratrem. 310. b
 Senatui placere, C. Cassium Proconsulem prouinciam Syriam obtinere, vt qui eam optimo iure prouinciam obtinuerit. & c. 11. Philipp. 312. a
 Et vt pro tantis eorum in Rempub. meritis honores eis habeantur, gratiæque referantur, Senatui placere. 3. Philippicarum. 152. a
 Senatui placere vt C. Panfa, A. Hircius Cōsules. Imperatores, & c. sanguinem pro vrbe, templisque deorum immortalium profudissent. 14. Philipp. 410. a
 Et si nihil est iis, qui placere volunt, tam aduersarium. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 10
 De prouinciis placitum est vt coram Pompeio ageretur. Cælius Ciceroni, lib. 8. 4. 12. a
 Quum in his angustiis verfarer, placitum est mihi vt postularem legationem liberā mihi. D. Brutus Bruto & Cassio, lib. 11. 15. 2
 Quamobrem placitum est mihi, vt Brundisium ducerem hanc copiam. ad Att. lib. 8. 161. 4. a
 Ita nobis placitum est, vt scriberemus, & c. ad Heren. 6. b
Placidus.
 Placida, summissa, leuis oratio. 2. de Orat. 98. a
 Placida & lenis senectus. de Senect. 12. a
 Placidum mollēque aliquem reddere. pro Cecin. 20. a
 In partitione rationis ponunt tranquillitatem, id est placidam quietamque constantiam. 4. Tuscul. 17. a
 Semper in animo eius esse placidissimam pacem. 5. Tusculanarum. 69. a
Placide.
 Placide & sedate ferrē dolorem. Tuscul. quæst. lib. 2. 50
 Prætoris iniurias tacite, hospitis placide ferendas arbitratur. 4. Verr. 59. a
 Loqui placide sedateque. in Orat. 50. a
 Placide atque constanter moueri. Tuscul. q. lib. 4. 11
Placo.
 Pacem animis affert, & eos quasi concordia quadam placat ac lenit temperantia. 1. de Finib. 72. a
 Hostis humanis placant deos Galli. pro Font. 17. a
 Placui odia improborum. pro Dom. 222. b
 Quosunque de te queri audiui, quacunquē potui ratione placui. Qu. fratri. 300. b
 Nemo vnquam te placauit inimicus, qui vllas resedisse in te simultatis reliquias senserit. pro Deiot. 145. b
 Hæc dextra Lernam tetram mactata excetra placauit. 2. Tuscul. 37. a
 Iam verò ipse se placabit & leniet prouinciæ Galliæ, à qua exclusus & repudiatus est. 7. Philipp. 131
 Quamobrem collige te, placæque animum aliquādo & mitiga. 10. Philipp. 172
 Et eos animos quasi concordia quadam placet ac leniat. de Finib. lib. 1. 37
 Is igitur Patro, cum ad me Romæ literas misisset, vti te sibi placarem, peteremque vt nescio quid illud Epicuri parietinarum sibi concederes: nihil scripsi ad te ob eam rem, quod, & c. Memmio, lib. 13. 1. 7. a
 Quos ego non tam vlcisci studeo, quam sanare, & ipsos placare Reipub. in Catil. 33. a
 Animos iudicum placare. pro Font. 30. a
 Placare & lenire animos concordia. 1. de Finib. 72. a
 Qua quidem in causa & beneuolos obiurgatores placare, & inuidios vituperatores confutare possumus, vt alteros reprehendisse pocniteat, & c. 1. de Nat. deor. 5
 Impius ne audeo placare donis iram deorum. lib. 2. de Legibus. 24
 Iras discordiasque nostras inter nos placare. de Aruspicum responsis. 38. a
 Cum diuinum numē scelere violatum precibus placare cogere. pro Dom. sua. 241. b
 Placare numina diuūm tauris aurigeris. 2. de Diuin. 49
 Odia improborum placare. pro Dom. 35. a
 Primum tibi de nostro amico placādo, aut etiam planē resituendo polliceor. 1. ad Att. 17

Nostræ sunt inter nos iræ discordiasque placandæ. de Aruspicum responsis. 38. b
Placatus.
 Animi quietus & placatus status cernitur, quū perturbatio nulla est qua moueri queat. 5. Tuscul. 26. a
 Nihil tam vidi mite, nihil tam placatum, quam tum meus frater erat in fororem tuam. ad Att. lib. 5. 88. 3. a
 Vt omnes bene sanos in viam placatæ, tranquillæ, quietæ, beatæ vitæ deduceret. 1. de Finib. 108. a
 In hac autē peregrinatione militiæ nostræ sæpe incensum ira vidi, sæpe placatum. ad Att. lib. 6. 113. 2. a
 Vt mihi quidem videantur dii immortales, etiam si pœnas à pop. Romano ob aliquod delictū expetuerint, & c. vel placati iam, vel etiam satiati aliquando, omnem spem salutis, ad clementiam victoris & sapientiam contulisse. pro Marcello. 10. a
 Placatæ res & minimè turbulentiæ. in Orat. 34. a
 Si mihi placata & tranquilla omnia fuissent. Post reditum in Senatu. 198. b
 Deos placatos pietas efficit & sanctitas. 2. Offic. 15. a
 Tu autem etiam Deciorum deuotionib⁹ placatos deos esse censēs. 3. de Nat. deor. 19. a
 Tamen si possunt abs te placati æquique discedere. de Petit. Consul. 30
 Placatis fluctibus vti. 8. ad Att. 11
 Placatis his vtor. 9. famil. 1. Id est, redit cum his in gratiam. Placatiorem me illi fore. 11. ad Att. 44
 Placatissima quies. 1. Tuscul. 155. a
Placatè.
 Omnia humana placatè & humanè feramus. ad Torquatum. lib. 6. 3
 Remissius & placatius quotidie aliquid ferre. epistol. 90. b
Placatio.
 Vbi igitur illæ minæ superiorum extoritur, aut quæ tam subito facta est deorum tanta placatio. 2. de Diuinat. 27
 Sed omnis eiusmodi perturbatio animi placatione abluatur. 4. Tuscul. 95. a
 Nostra ciuitas nunquam sine placatione deorum immortalium tanta esse potuisset. 3. de Nat. deor. 4
Placabilis.
 Cui non modò placabilem me præbuissem, sed totum remissem. 10. ad Att. 50
 Inimicis te placabilem, amicis inexorabilem præbes. ad Herennium, lib. 4. 165. a
 Animi irritabiles & placabiles. ad Att. lib. 1. 49
 Vt eos ipsos quos contra statuas, æquos, placabilēque dimittas. in Orat. 18. a. Legitur & placatos.
 Vt eo te placabiliorem præbeas. 14. ad Atticum, 13. in epist. Antonii.
 Omnia habuit æquiora & placabiliora, quam animum iudicis. 4. Verr. 66
Placabilitas.
 Nihil enim laudabilius, nihil magno & præclaro viro dignius placabilitate atque clementia. 1. Offic. 124
Plaga, priore producta, vulnus, percussio.
 Plaga vna accepta patres conscripti considerent. ad Attic. lib. 1. 41
 Plaga ea nonne ad multos bonos viros pertinet. lib. 2. ad Atticum, 8
 Illa plaga est iniecta petitioni tuæ maxima. pro Mur. 45
 Plaga honestior. 11. ad Att. 15
 Hæc leuior est plaga ab amico, quam à debitore. 9. famil. 39
 Plaga pestifera. Offic. 1. 119
 Vehementior plaga. 2. Tuscul. 96. a
 Dico mercedem vulneris atque plagæ constitui nefas esse. in Verr. 263. b
 Luculentam tamen ipse plagam accepit. 7. Philipp. 128. a
 Grauiorem plagam accipiebat Epicurus, vt leuiorem repelleret. de Nat. deor. 1. 40
 Eam plagam potius accipiam, quam, & c. Fat. 17
 Qui bene instituti sunt, accipere plagam malunt, quam turpiter vitare. 2. Tuscul. 36

Plagam hanc effugi. 7. ad Att. 4
 Sic oratio nec plagam grauem facit, nisi, & c. in Orat. 134. a
 Imponere plagam insanabilem alicui. pro Sestio. 35. a
 Infligere plagam mortiferam alicui. in Vatin. 15. a
 Si eorum plaga percussis (sub. deorum immortalium) afflictos se & stratos esse fateantur. Tuscul. q. lib. 3. 61
 Nulla vox alia istius miseri inter dolorem crepitūque plagarum audiebatur, nisi hæc, Cuius Romanus sum. 7. in Verr. 126. a
 Gladiatores aut perditii homines, aut barbari quas plagas perferunt. Pæto, lib. 9. 16. 12. a
 Phrygem plagis fieri solere meliorem. pro Flac. 51. a
Plagæ, priore correpta, retia dicuntur.
 Si ex eis laqueis te exuersis, in illas tibi maiores plagas incidendum est. in Verr. 266. b. & 12. fam. 55
 Sūntne igitur insidiæ, tendere plagas, etiam si excitaturus non sis, nec agiturus. 3. Offic. 89. a
 Plagas contra se Stoici texuerunt. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 136
Plaga, priore similiter correpta, Cæli vel terræ spatium, quod Græcis clima dicitur.
 Atomi vim quandam habent à Democrito impulsiois, quam ille plagam appellat, ab Epicuro grauitatis & ponderis. de Fat. 144. b
 Motus extra pondus & plagam, cum atomus declinat interuallo minimo. de Fato, 144. b
 Quod ante oculos est, non vident, cæli scrutantur plagas. 2. de Diuin. 44. a
Plagiarius.
 Licinius plagiarius. ad Q. frat. lib. 1. 40
Plagiosippus.
 Quemadmodum me Plagiosippus iste tractarit. 4. ad Herennium, 196
Plagulecius.
 Plagulecius Catuli. 10. ad Att. 21
Plancius.
 Cn. Plancius Trib. militum in Macedonia. pro Planc. 50
 Cn. Plancii pater, princeps publicanorum. pro Planc. 19
 Cn. Plancii Quæstoris in Macedonia animus in me. pro Plac. 80, & 81
 Cn. Plancii laus. post redi. in Sena. 31
Plancus.
 Plancus Bursa. 9. fam. 19
 Plancus magno congiario donatus à Cæsare. 8. famil. 3. in epist. Cæli.
 T. Plancus cuiusmodi vir. 6. Philip. 211
 T. Plancus, in cenfæ curiæ nomine damnatus, armis restitutus. 13. Philip. 365
 T. Plancus, Antonii partium, ab Aquila pulsus Potentia. 11. Philip. 199
Plane, vide Planus.
Planeta.
 Planetarum motus tarditate & celeritate dissimilimi. Tuscul. quæst. lib. 1. 51
 Septem alia (hoc est planetas) suos quæque tenere cursus, multum inter se aut altitudine aut humilitate distantia, quorum vagi motus, rata tamen & certa sui cursus spatia definiunt. Tuscul. q. lib. 5. 51
Plangor.
 Fœmineus plangor. ad Heren. 11. b
 Plangore & lamentatione compleuimus forum. in Orat. 71. a
 Tum diadema imponebas cum plangore populi. 2. Phil. 89. a
Planta.
 Hunc Orionis sub læua cernere planta Serpentem poteris. in Arato, 17. a
 Malleoli, plantæ, sarmenta, vites, traduces, propagines ita efficiunt, vt quenuis cum admiratione delectent. de Senect. 48. a
Planus, scurra.
 Hic ille planus, inquit, improbissimus, quæstu iudiciario patrus, & c. pro Cluentio, 57. a

Planus.

Plana & stabilis via. pro Flacco, 81. a
 Quod si vniuersitatis corpus planum & æquabile explicaretur, neque in eo quicquam esset requisitum, & c. de Vniuersitate, 18
 Hic nisi planum facit h s i o o o ad libellam sibi deberi, causam perdit. pro Rosc. Com. 6. a
 Habebat pater in animo, planum fac. pro Roscio Amerino, 35. a
 Hoc dico, nisi vobis id hominum honestissimorum tabulis planum fecero, fingi à me hoc totum temporis causa putatote. 3. Verr. 111. a
 Cum præsertim planum facere multis testibus possim, C. Verrem dixisse, & c. in Verr. 73. & 269. b
 Hoc planum factum est. 2. Verr. 124. a
 In illo primo iudicio planum factum sit. pro Rabirio Posthumo, 13. a
 Se planum facturum, ab eo maleficium non abesse. ad Herenn. 7. b
 Id testibus me pollicitus sum planum facturum. pro Quinto, 59. a
 Vt hoc tibi planum sit faciendum. pro Quint. 51. a
 Quum planum fieret, decumis contra instituta legis, conuictudinemque omnium venditis, in aratorū bonis, fortunisque diripiendis Decumanos dictitasse tuas esse partes. & c. 5. Verr. 112. a
 Sed ne æquo quidem & plano loco. pro Cecinna, 37. a
 Narrationes plana sint, breues, euidentes, credibiles, moderatæ, & cum dignitate. in Topic. 52. a
 Duæ formæ præstantes sunt, ex solidis globus, ex planis circulus aut orbis. de Nat. d. 2. 34
 Capua planissimo in loco explicata. contra Rul. 85. b
Plane.
 Plane, obscure, apertissime. 12. ad Att. 49
 Neque omnino, & c. neque plane, & c. de Orat. 98. b
 Te rogo, vt plane ad nos aduoles. ad Att. 39. b
 Vt plane confidas. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 19
 Mihi placebat, si firmior es, vt te Leucadem deportaret, vt ibi te plane confirmares. ad Tironem, lib. 16. 1. 2. a
 Nec illi hoc plane, atque omnino defuit. de claris Oratoribus. 184. b
 Quare si plane à nobis deficiis, molestè fero. Trebatio, lib. 7. 12. 5. a
 Causa Alexandrina videtur ab illo plane esse deposita. epistol. 5, & 11. b
 Nam & completitur verbis, quod vult, & dicit plane quod intelligam. de Fin. 51. b
 Rem vllam ex illis quinque partibus plane atque omnino defuisse. de claris Orat. 113. a
 Plane & perspicue dicere aliquid. 3. de Fin. 30. a
 Effice id quod iam propemodum vel plane potius effeceras. de claris Orat. 186. a
 Perfectè planeque eruditus P. Crassus. de claris Oratoribus, 154. a
 Quod conuenisti, & c. fecisti plane bene. ad Att. 205. b
 Plane bellè se habere. 12. ad Att. 46
 Enigma Oppiorum plane non intellexi. ad Att. 110. b
 Intelligere plane aliquem. Gallo, lib. 7. 14. 3. a
 Gladiatorem appello, vt appellat hi qui plane & Latine loquuntur. 7. Philip. 128. a
 Epicurus autem, vt opinor, necnon vult si possit, plane & aperte loqui, nec de re obscura vt Physici, & c. 2. de Fi. 24. a
 Plane & dilucide loqui. 1. de Orat. 70. a
 De Ocella parum plane ad me scripseras. epist. 28. b
 Memini verò, inquam, sed tu istuc dixisti bene Latine, parum plane. 2. de Fin. 15. a
 Vnum hoc scito, si te habeo, non mihi videbor plane perisse. ad Terentiam, lib. 14. 4. 7. a
 Penitus cognitæ, planeque perspectæ res. 1. de Oratore, 54. a
 Te plane etiam atque etiam rogo. 5. fam. 29. & 13. 18
 Nam iste eam profectò, nisi plane nihil sapit, nūquam profereat. 1. Verr. 30. a

In hoc genere sæpe fieri potest, vt non planè par sit numerus syllabarum, & tamen esse videatur. ad Herennium, lib. 4. 175. a
 Illud planè moleste tuli, quod videbam, & c. epist. 40. b
 Planè videre aliquid. Tusc. q. lib. 1. 48
 Finge aliquid saltem commodè, vt ne planè videaris id facere quod aperte facis, & c. pro Rosc. Amer. 32. a
 Explicari mihi tuum consilium planè volo, vt penitus intelligam. ad Att. 12. 8. b
 Sed ego planè vellem me arbitrum inter eos datum. de Leg. 166. b
 Quò planius accipiatur. Top. 222. b
 Planius commemorare. 3. Verr. 90. a
 Planius & apertius dicam. pro Q. Rosc. 52. b
 Explicari mihi tuum consilium planè volo, vt penitus intelligam. ad Att. lib. 8. 160. 2. a
 Demosthenem scribit Phalereus, cum Rho dicere nequiret, exercitatione fecisse, vt planissimè diceret. de Diuinatione, 128. b
 Apertissimè & planissimè aliquid explicare. 4. Verr. 112. a
 Scribi quàm planissimè illa res potuit. Trebatio, lib. 7. 36
 Quod omnes leges planissimè verant. in Pis. 90. b
Planities:
 Æquatæ agri planities. 6. Verr. 95. a
 Principio Assyrii, vt ab vltimis auctoritatem repetam, propter planitiem, & c. 1. de Diuin. 3. a
 Sed hoc magna magnas habet certè copias. ad Att. 149. b
Platalea.
 Legi etiam scriptum esse auem quandam, quæ Platalea nominaretur, eam sibi cibum quærere aduolantem ad eas aues quæ in mari mergerent. & c. 2. de Nat. d. 93
Platanus.
 Platanus, quæ ad opacandum aliquem locum patulis sit diffusa ramis. de Orat. 87. b
 Nam nre hæc tua platanus admonuit, quæ, & c. 1. de Oratore, 15. a
 Vmbrifera platanus. 2. de Diuin. 49
 Quid, si platani fiduculas ferrent numerosè sonantes. de Nat. d. 2. 17
Plateæ.
 Hinc rhetorum campus de Marathone, plateis, & c. Officiorum, 13. b
Plato.
 Plato in Timæo & in legibus, mundum deum esse ait & cælum, & astra & terram & animos, & eos, quos maiorum institutis accepimus. de Nat. d. 1. 23
 Plato pro immortalitate animæ tot rationes attulit, vt velle cæteris, sibi certè persuasisse videatur. Tusculan. quæst. lib. 1. 41
 † Diuinus author Plato. de Opt. gen. Orat. 149
 † Plato non modò intelligendi, sed etiam dicèdi grauissimus author & magister. Orat. 5
 Plato quantum in Repub. contendendū existimarit. 1. fam. 44. Idem cur Rempub. non attigerit. ibidem.
 Plato quando Respub. fore beatas putauerit. 1. ad Q. frat. 22
 Plato cur Rempub. non attingeret. 1. fam. 45
 Plato ex materia in se omnia recipiente, mundum esse factū censet à deo sempiternum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 109
 Plato in musicis, geometria, numeris, astris se contriuit. de Fin. lib. 1. 56
 † Deus ille noster Plato. ad Att. lib. 4. 85. 4. a
 † Quasi deus quidam philosophorum Plato. 2. de Natura deor. 45. a
 Plato beatum dicit, cui in senectute contigerit, vt sapientiam, verasque opiniones assequi possit. de Fin. lib. 5. 54
 Plato eadem dicit de immortalitate animorum, & reliqua post mortem tranquillitate bonorum, pœnis impiorum. 2. de Leg. 62
 Plato in ideis seu speciebus diuinum quiddam esse dixit. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 24
 Plato iram & cupiditatem, duas partes animi locis disclusit: iramque in pectore, cupiditatem subter præcordia locauit. Tusc. q. lib. 1. 18

Plato Crete, cum Clinia & cum Lacedæmonio Megillo, æstiuo die in cupressetis Gnosiorum & spatii siluestribus, de institutis rerum publicarum, ac de optimis legibus disputat. 1. de Leg. 11
 Plato Syracusium Dionem erudiuit. Offic. 1. 217
 Plato, omnium rhetorum exagitator, vnum Socratem mirabatur. Orat. 24
 Plato Dionem Syracusium omnibus doctrinis expoliuit. 3. de Orat. 77
 Plato sic fecit, quem tu admiraris, quem omnibus anteponis, quem maximè diligis. 1. de Leg. 11
 Plato triplicem finxit animam. Tusc. q. lib. 1. 18
 Plato poetas è ciuitate, quam finxit, eduxit. Tuscul. quæst. lib. 2. 25
 Plato iubet sic ad somnum proficisci corporibus affectis, vt nihil sit, quod errorem animis perturbationemque affectat. Diuin. lib. 1. 57
 Plato, Aristotelis magister. de Nat. d. 1. 24
 † Plato non linguæ solum, sed etiam animi ac virtutis magister. 3. de Orat. 77
 † Plato vno & octogesimo anno scribens mortuus est. de Senect. 12
 Plato in Timæo patrem huius mundi nominari negat posse: in legum autem libris quid sit omnino deus, inquiri oportere non censet. de Nat. d. 1. 23
 Plato negat sine furore quenquam poetam magnum esse posse. Diuin. lib. 1. 71
 Plato oratores irridens, summus ipse orator est. 1. de Oratore, 25
 Plato apud Dionysium tyrannum periclitatus. pro Rabirio Posth. 14
 Plato principatum animæ, id est rationem, in capite, sicut in arce, posuit. Tusc. q. lib. 1. 18
 † Plato in geometria & musica præstantissimus. 1. de Oratore, 110
 † Longè omnium, quicumque scripserunt aut locuti sunt, & copia dicendi, & grauitate princeps Plato. in Orat. 34
 † Princeps ingenii & doctrinæ Plato. ad Q. frat. lib. 1. 21
 Plato ægritudines, iras, libidinesque semotas à mète & disclusas putat. Tusc. q. lib. 1. 65
 Plato nihil putat esse, quod oriatur & intereat. Tusc. quæst. lib. 1. 40
 Plato id solum esse putat, quod semper tale sit. Tusc. quæst. lib. 1. 47. id est, quod æternum est, neque mutabile, neque corruptibile.
 Plato iusta funerum reicit ad interpretes religionum, quem nos morem tenemus. 2. de Leg. 61
 † Plato perfectissimam disciplinam reliquit, Peripateticos & Academicos. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 16
 † Plato Speusippum, sororis filium, philosophiæ quasi hæredem reliquit. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 12
 Plato Titanum è genere statuit eos, qui, vt illi cælestibus, sic hi aduersentur magistratibus. 3. de Leg. 4
 Plato Sardinus, Epicureus. 1. ad Q. frat. 46
 Plato de animorū æternitate non solum sensit idem quod Pythagoras, sed rationem etiam attulit. Tusculan. quæst. lib. 1. 32
 † Plato vir doctissimus, idemque grauissimus, omniumque princeps de rep. cum scripsit, idem & separaum de legibus eius scripsit. 2. de Leg. 12
 † Plato varius & multiplex & copiosus fuit. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 12
 Plato Atheniensis Tarentum venit. L. Æmylio, Ap. Claudio Coss. Cat. 37, & 38
 Plato iniquitate Dionysii Siciliæ Tyranni, cui se ille commiserat, in maximis periculis infidiisque versatus est. pro Rab. Posth. 14. a
 Plato sepulchrum altius vetat extrui, quàm quod quinque diebus absoluerint, nec è lapide excitari plus, nec imponi, quàm quod capiat laudem mortui incisam quatuor heroicis versibus. 2. de Leg. 61
 Plato mihi vnus erit instar omnium, Antimachus poeta. de Clar. 18. 1.

Plato omne iudicium veritatis, veritatemque ipsam, abdicat ab opinionibus & à sensibus, cogitationis ipsius & mentis esse voluit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 131, & 132
 Plato sine corpore vilo deum vult esse, vt Græci dicunt. de Nat. d. 1. 23
 Plato & Socrates, vt rationem non redderent, autoritate tamen reliquos minutos philosophos vincerent. Diuin. lib. 1. 57
 Plato & Socrates tollendi ex eorum numero, qui negarunt quicquam sciri aut percipi posse. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 16
 † Platonis amplitudo Aristotelem à scribendo non deterruit. Orat. 3
 † Platonis frequens auditor Demosthenes. Orat. 8
 Platonis de tyrannii auguria. 10. ad Att. 23
 Platonis summi viri autoritas de sepulchris, à quo funerū sumptus præfinitur ex censibus, à minis quinque vsque ad minam. 2. de Leg. 62
 Platonis autoritate, vna & consentiens duobus vocabulis philosophiæ forma instituta est, Academicorum & Peripateticorum. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 12
 Nunc talis vir amissus est, dum causa ita dicitur, vt si in illa commentitia Platonis ciuitate res ageretur. 1. de Orat. 117
 Platonis discipulus quidam Pamphilus, cuius auditorem se fuisse Sami dicebat Epicurus. de Nat. d. 2. 50
 De Platonis inconstantia longum est dicere. de Nat. d. 1. 23
 Platonis leges de sepulchro ex agro culto non sumendæ. 2. de Leg. 61
 1. Platonis liber qui est de animo. Tusc. q. lib. 1. 21. is alio nomine Phædon dicitur.
 † Platonis libri mirabiliter scripti. 3. de Orat. 9
 In Platonis libris nihil affirmatur, & in vtrunque partem multa differuntur: de omnibus quæritur, nihil certi dicitur. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 33
 Platonis locutio potius poema putandum, quàm comicorum poetarum. Orat. 36
 † Platonis more loqui Iouem, si Græcè loquatur. Brut. 62
 Platonis de Timæo deus opifex, ædificatorque mundi. de Nat. d. 1. 14
 † Platonis oratio funebris, quotannis certo die Athenis recitabatur. Orat. 84
 Platonis oratio omnis de Legibus perorata vno æstiuo die. 2. de Leg. 62
 De oratione Platonis & Democriti. Orat. 203. b
 Platonis politia. 2. ad Att. 7
 Ex eadè Platonis schola Ponticus Heraclides. de Nat. d. 1. 26
 † Platonis vberitas. Brut. 62
 † Platonis verecundia. 9. fam. 54
 Platonis, quum in cunis paruulo dormienti apes in labellis confedisent, respòsum est, singulari illum suauitate orationis fore. Diuin. lib. 1. 69
 Platonis profus assentior, ne agri consecrentur. 2. de Leg. 43
 Platonis assentior nihil tam facile in animos teneros ac molles influere, quàm varios canendi sonos. 2. de Leg. 37
 Platonis nostro placet musicorum cantibus mutatis, mutari ciuitatum status. 3. de Leg. 29
 † Virum vnum totius Græciæ facile doctissimum Platonem iniquitate Dionysii Siciliæ tyranni, & c. accepimus. pro Rab. Posth. 14. a
 † Apud Platonem nostrum scripta diuinitus. 1. fam. 38
 Apud Platonem sæpe hæc oratio vsurpata est, vt nihil præter virtutem diceretur bonum. Tusc. q. lib. 5. 26
 Platonem audiant impii, qui vetat dubitare qua sit mente futurus deus, quando aliquid ei ab impiis donatur, cum vir nemo bonus ab improbo donari velit. 2. de Leg. 40
 † Aristoteles longè omnibus (Platonem semper excipio) præstans ingenio, & c. Tusc. q. 152. b
 Equidem & Platonem existimo, si genus forensè dicendi tractare voluisset, grauissimè & copiosissimè potuisse dicere. Offic. 1. 5
 Platonem ferunt, vt Pythagoræos cognosceret, in Italiam venisse, & in ea cum aliis multis, tum Architam, Timæumque cognouisse, & didicisse Pythagoræa omnia. Tusc. q. lib. 1. 33

Platonem ex Academia veterem numeramus, cuius in libris nihil affirmatur, & c. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 33
 Platonem auunculum Speusippus subsequens. de Natura deor. 1. 24
 Platonem ego auctorem vehementer sequor. 1. fam. 44
 † Errare malo cum Platone, quàm cum istis vera sentire. Tusc. q. lib. 1. 31
 † Vberior quis in dicendo Platone. de claris Orat. 62. a
Platonicus.
 Platonicorum disciplina. pro Mure. 58
Plator.
 Plator Dyrrhachinus, hospes L. Pisonis, ab eo ob pecuniam interfectus. in Pis. 65
Plaudo.
 Stantes plaudebant in re facta. L. 1. 24
 Inimici erant equitibus qui Curioni stantes plauserant. ad Att. 34. b
 Neque sapienti vsque Plaudite, viuendum. Cat. 63
 Populum verò præclarum, quod propter malum viciniam ne victoria quidem plauditur. 13. ad Att. 56. Id est, plausu excipitur propter imminens periculum.
 His in theatro plaudebatur. pro Sest. 91. a
 Huic ita plausum est, vt salua repub. Pompeio plaudi soleretur. ad Att. 34. b
 In plaudendo, non in defendenda Repub. manus suas conseruere. 16. ad Att. 5
Plaudens.
 Te curaturum fumo vt combureretur tota plaudente provincia. ad Q. frat. lib. 1. 40
 Quod quidem me plaudente dicit. Tusculanarum quæst. 2. 42. b
 Plaudentibus diis hominibusque. 2. ad Q. fra. 13. id est, exultantibus.
Plausus.
 Plausus, immortalitas, sibilus, mors homini leni. pro Sest. 100
 Quibus cum à cuncto confesso plausus esset multiplex datus. Cat. 58
 Plausus facetus. 14. ad Att. 2
 Ille plausus qui Miloni quodammodo nobis videtur dari. 3. ad Q. frat. 10
 Tantus plausus, tanta approbatio infimorum. ad Att. lib. 14. 314. 2. a
 Excitatus est ex omnibus spectaculis plausus tantus, vt; & c. pro Sestio, 108. a
 Quærere vel captare plausum. 2. Tusc. q. 108. a
 Cum populus eo nomine plausum dedisset. ad Att. 53. b
 Plausum in recitando dare. ad Att. lib. 4. 4
 Qui nec plausum, nec lucrum quærunt. Tusculan. quæstio. 229. b
 Magno clamore atque plausu in rostris collocatus sum. ad Brut. 6
 Tu diadema imponebas cum plangore populi: ille cū plausu reiciebat. 2. Philip. 89. a
 Idque frequentissimo theatro, incredibili clamore & plausu comprobatur. 1. de Diuin. 106. a
 Plausu infinito fratris tui. 12. fam. 5
 Plausu maximo cum esset mihi gratulatio significata. 4. ad Att. 3
 Plausu maximo tulisse calumniam. 8. famil. 18. in epistola Cælii.
 Cæsar cum venisset mortuo plausu, Curio filius est infecutus. 2. ad Att. 47
 Persequi plausu effrænatos furores alicuius. de Aruspicum resp. 48. a
 Galli cantu plausuque premunt alas. de Diuin. 110. b
 Huic plausus maximi, consalutatio forensis perhonorifica. ad Att. lib. 2. 33. 2. a
 Equidem is sum qui istos plausus, quum à popularibus ciuibus tribuerentur, semper contempserim: & c. 1. Philippicarum, 27. a
 In causa foedissima plausus quærere. 8. ad Att. 23
 Præsertim tantis plausibus, tanta approbatione infimorum. 14. ad Att. 31

Plausibilis.

Nomen Censorium iam populare atque plausibile factum est. i. Verr. 5

Quoniam hæc plausibilia non sunt, ut in sinu gaudeant, gloriose loqui desinant. 3. Tusc. q. 44

Plaustrum.

Se interfectum in plaustrum à caupone esse coniectum. 1. de Diuin. 102. a

Plautius.

A. Plautius ædilitatem petiit cum Plancio & Laterensi. pro Planc. 14

Plautus.

Plautus, vnus ex iudicibus qui Clodium absoluerunt. 1. ad Att. 40

Plautus P. Claudio, L. Portio Consulibus mortuus est. de claris Orat. 30

Plauti versus ex Trinumo. ad Brut. 4

Hic versus Plauti non est, hic est. 9. fam. 36

Plauti locus reprehensus. 2. ad Heren. 70

Plebes.

Plebes, quos pro se contra vim, auxilii ergo decem creauit, tribuni eius sunt. 3. de Leg. 9

Plebs.

Plebs & infima multitudo. pro Milone, 73. a

In Hyrcania plebs publicos alit canes, optimates domesticos. Tusc. 172. b

Cum plebs prope ripam Anicenis confedisset. de claris Orat. 169. b

Plebs de suo iure periculosas contentiones nullas facit. 3. de Leg. 23

Plebi, exactis regibus, re non verbis danda fuit libertas: quæ tamen sic data est, ut multis præclarissimis addiceretur, ut auctoritati principum cederet. 3. de Leg. 24

Gradus templorum ab infima plebe completi erant. ad Att. lib. 4. 70. 6. a

Accusator de plebe. de claris Orat. 68. a

Plebecula.

Misera & ieiuna plebecula. ad Att. lib. 1. 44

Videtur enim mihi & plebeculam vrbānam, & (si fidem fecerit) etiam bonos viros secum habiturus. ad Atticū, lib. 16. 25

Plebiscitum.

Plebiscitum, lex, rogatio. pro Domo sua, 35. a

Decreta est plebiscito à Senatu Consuli quæstio. 2. de Finibus, 87. a

In rem confertur, ut si quis ex testamento quod facere iussus sit, ex plebiscito vetetur. ad Heren. lib. 1. 27. a

Si quid in hac rogatione scriptum est, quod per leges, plebisve scita. ad Att. lib. 3. 65. 5. a

Minuere plebiscitis dignitatem Senatoriam. 2. de Orat. 108. a

Plebeius.

Sed videbatur mihi, siquid esset in eo populare, quod plebeius factus esset, id amissurus. ad Att. lib. 2. 22. 2. a

Vestitus asper nostra hac purpura plebeia, ac penè fusca. pro Sestio, 14. a

Quid tibi venit in mētem, negare Papirium, quemque vnquam nisi plebeium fuisse. epist. 139. b

Plebeii ludi. 2. in Verr. 19

Licet concurrant plebeii omnes philosophi, &c. 1. Tuscul. quæst. 86. a

Plebicola.

Plebicola Tribunus plebis. de Leg. Agr. 83

Qui (ut credo) non libidinis causa, sed ut plebicola videretur, libertinam duxit vxorem. pro Sestio, 96

Plector.

Plectoris ergo, inquit. epist. 180. b

Æmilius fecit, plectoris Rutilii. de Orat. 137. b

Sed cum multis in rebus negligentia plectimur, tum maxime in amicis & deligendis & colendis. Læli. 71

Vt in iudiciis & sine inuidia culpa plectatur, & sine culpa inuidia ponatur. pro Cluent. 3. a

Vt in suo vitio quisque plectatur, vis capite, avaritia multa, honoris cupiditas ignominia sanciat. 3. de Leg. 66. a

Cauendum est, &c. & ne iisdem de causis alii plectatur, alii ne appellentur quidem. 1. Offic. 125

Iure plecti. 2. Offic. 39. a

Plectrum.

Itaque plectri similem linguam nostri solent dicere: choridarum, dentes. 2. de Nat. d. 113

Plenus.

Plenus ac refertus. 1. Acad. q. 25. a

Numerus plenus. de Somn. 127. b

Orator plenus & perfectus is est, qui de omnibus rebus pos sit variè & copiose dicere. de Orat. 31. a

Verres plenus decesserat. 4. in Verrem, 8. a. Id est, diuitiis onustus.

Ex tuis literis plenus sum expectatione de Pompeio, quidnam de nobis velit aut ostendat. ad Att. lib. 3. 19

Vir fide plenus. de Senect. 1. a

Perpetuis plenisque gaudiis vita beata existit. 5. Tusculan. quæst. 95. a

Adolescens ingenii plenus, locuples metu, &c. pro Flacco, 11. a

Plenus inimicorum. de prou. Conf. 15

Ille alter vno minus vitio vitiosus, quod iners, quod somni plenus, quod imperitus. ad Att. lib. 1. 9. 10. a

Plenus homo officii. 11. fam. 41. & 13. 26

Procedit in medium, vini, somni, stupri plenus. 7. in Verrem, 74. a

Alabaster plenus vnguenti. Acad. q. lib. 2. b

Adolescentia plena spei maximæ. pro Cælio, 63. a

Perfecta & plena argumentatio ex quinque partibus constat. ad Heren. lib. 2. 63. a

Ornamentis fanorum plena domus, villæ refertæ. in Verr. 229. b

Argenti cælati optimi, multæque stragula vestis, pretiosissimorumque mancipiorum domus plena. 4. in Verrem, 24. a

Festinationis plena epistola. ad Att. lib. 5. 101. 3. a

Plena ac referta formulæ disciplinæ. Academ. quæst. edit. 2. lib. 1. 12

Referta Gallia negotiatorum est, plena ciuium Rom. pro Font. 276. b

Plena laboris, periculi, detrimenti prouincia. 12. fam. 29. in epist. Lentuli.

Perfecta atque plena sententia. 4. de Fin. 60. a

Vita voluptatibus referta & plena. pro Sest. 17. a

Plenum & inane, principia vniuersi iuxta Leucippum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 109

Si & plenum est, sit imminutum. Orat. 211. b

Graue plenumque carmen sine cælesti aliquo mentis instinctu fundere. 1. Tusc. 98. a

Sceleris plenum consilium. pro Rosc. Amer. 7. a

Artis plenum & peracutum genus orationis. de claris Oratoribus, 59. a

Sed si eadem hora aliæ pecudis nitidum atque plenum est, aliæ horridum & exile, quid est quod declarari possit habitu extorum & colore. 2. de Diuin. 46. a

Quasi verò nesciamus in hoc genere & plenum verbum rectè dici, & imminutum vsitatè. in Orat. 88. b

Plenum volumen querelæ iniquissimæ. 3. fam. 17

Plenum atque integrum annum habere ad Præturam gerendam. pro Milone, 18. a

Plenum negotii deum quis non timeat: de Natura decorum, 1. 39

Quem quidem cognoui cum doctum, tum sanctum, plenum officii, studiosum etiam meæ laudis. ad Atticū, lib. 7. 124. 1. a

Noctem timoribus plenam habui. Tironi, lib. 16. 20

Vt quoniam in alienam pecuniam tam plenam atque præclaram nullo iure inuaserit. pro Roscio Amerino, 4. a

Ingressum pleno gradu cohortari non intermitteremus. Trebonius Ciceroni, lib. 12. 39

Hortensius quam plena manu, quam ingenuè, quam ornate nostras laudes in astra sustulit: ad Atticū, lib. 2. 40. 2. a

Pleni enectiue. 2. de Diuin. 210. a

Literæ grauissimis verbis sententiisque plenæ. epist. 153. b

Sed deinceps omnia, nonne plena consiliorum, inania verborum videmus. 1. de Orat. 20. a

Quia plena sunt dedecoris ac turpitudinis. Offic. 3. 114

Gaudiorum plena omnia honesta sunt. 5. Tusc. q. 95. a

Plena sunt monumenta Græcorum, quomodo, &c. 9. familiarium, 38

Stultorum plena sunt omnia. ad Papirium, lib. 9. 22. 14. a

Ex perpetuis plenisque gaudiis vita beata existit. Tusculan. quæst. 241. b

Nemo plenior & vberior ad dicendum fuit. de claris Orat. 275. b

Eò beator quisque sit, quò sit corporis, aut externis bonis plenior. 3. de Fin. 67. a

Plenior epistola. ad Brut. 30. 7. fam. 19. id est, prolixior & copiosior.

Quis plenior fuit inimicorum C. Mario: de Prouinc. Consul. 15. a

Plenior cæli natura. de Nat. d. 2. 13

Syllaba longior & plenior. ad Heren. 30. b

Quid plenius, quam omni genere cumulata oratio: de Orat. 111. b

Quòd si quis erit, qui ductus opinione vulgi, aut Antonii iuniorem, aut Crassum fuisse pleniorum putet, quam, &c. 3. de Orat. 10. a

Noli enim putare quenquam Brute pleniorum & vberiorum ad dicendum fuisse. de claris Oratoribus. 64. a. De C. Graccho.

Orationem Latinam legendis nostris efficias pleniorum. 1. Offic. 4. a

Grandiorum & pleniorum vocem subfella desiderant. de claris Orat. 160. a

Voce pleniorum aut suauiorum audisse mihi videor neminem. 1. de Orat. 65. a

Tutiorum vitam & voluptatem efficere pleniorum. 1. de Finibus, 82. a

Ea nescio quomodo quasi pleniorum ore laudamus. 1. Officiorum, 89. a

Piscium plenissimus fons Arethusa. 6. Verr. 105. a

Nauium plenissimus portus. pro Leg. Manil. 23. a

Turpissimum est, & plenissimum temeritatis. 4. Academ. quæst. 203. a

Plenissima cohortes. 3. fam. 15

Plenissima omnia desperationis. 2. ad Att. 44

Plenissima omnia omnium miseriarum. 2. ad Att. 64

Velis plenissimis nauigare. pro Domo sua, 20. a

Plene.

Perfectè plenèque eruditus. de Clar. 105. b

Plenè cumulataeque perfectum. 2. de Diuin. 4. a

Perfecti homines, plenèque sapientes. 1. Offic. 70. a

Hoc plenè vitare non potes. ad Q. frat. lib. 1. 1. 38. a

Quum enim superiores, è quibus plenissimè Polemo secundum naturam viuere, summum bonum esse dixisset. 4. de Fin. 33. a. Vetus exemplar legit planissimè.

Te oro, &c. quam plenissimè ad me scribas. ad Atticū, lib. 3. 62. 1. a

Plenitudo.

Cum in altero longior aut longiores, plenior aut pleniores syllabæ erunt, ut longitudo aut plenitudo harum multitudinem alterius exæquet. ad Heren. 30. b

Plerique.

Vt plerique dicunt physica rationis ignari. in Ant. 211. b

Plerique eorum, quibuscum viuo necessario. epist. 77. b

Est enim magni laboris, quæ plerique fugimus. de Ora. 97. b

Partes generum pleræque. de Inuent. 66. b

Pleræque quæstiones. Tusc. q. 116. b

Vt contra omnium sententias dies iam plerosque deduceret. 1. Acad. q. 65. a

Theophrastum adhibemus ad pleraque. de Fin. 127. b

Nec ratione animi quicquam, sed pleraque viribus corporis administrabant. de Inuent. 2

Pleraque ex illis conuenient huic tenuitati. Orat. 204. b

Plerunque.

Aut semper, aut plerunque. de Diuin. 107. b

Sententia aptis constricta verbis cadit plerunque numerosè. de Clar. 167. b

Plerunque non semper quæ eueniunt, fortuita sunt. 2. de Diuin. 21. a

Feruentior plerunque est animus fortis & magnus in homine non perfecto nec sapiente. 1. Offic. 71. a

Quid, quum in altissimos montes, quod plerunque fit: 2. de Diuin. 65. a

Plerunque improborum facta primo suspicio insequitur, deinde sermo & fama, tum, &c. de Fin. 59. b

Manere plerunque in aliquo loco. ad Att. lib. 5. 104. 3. a

Multis locis ne tectum quidem accipio, & in tabernaculo maneo plerunque. ad Att. 76. b

Ego autem tribuo nonnunquam in vulgus, sed plerunque necessariis, ut hoc tempore. epist. 119. b

Pletorius.

Pletorius, M. Fonteii accusator. pro Font. 8

L. Pletorius Senator. pro Cluent. 132

M. Pletorius, patronus Allobrogum. pro Font. 21

M. Pletorius Prætor. pro Cluent. 117

M. Pletorius, C. Flaminius Ædil. curules. pro Cluent. 99

Pleuratus.

Pleuratus, comes Platoris Dyrhachini, cum eo à L. Pisone interfectus. in Pis. 66

Ploro.

Ploro atque imploro fidem. de Nat. d. 1. 11

Senatum pro me plorare & supplicare prohibuerunt. pro Domo sua, 45. b

Fessus sum plorando. ad Att. lib. 15. 18

Ploratus.

Heu virginelem me ore ploratum edere. 2. Tusc. q. 18

Ciuitatum gemitus, ploratus, &c. ad Att. lib. 5. 104. 2. a

Plostrum.

Omnia ex fanis, ex locis publicis, palam spectantibus omnibus, plostris euecta, asportataque esse. 3. Verr. 36. a

Plotius.

C. Plotius Senator. pro Flacco, 40

L. Plotius propter ingenii laudè C. Mario charus. pro Arch. 19

Plotia lex. 4. ad Att. 51

Plotia lex agraria. 1. ad Att. 58

Plotia lex de vi. 8. fam. 18. in epist. Cælii.

Plotia lege Clodius Milonis reus. pro Mil. 27

Πλοστριον, Dis Latinis. 2. de Nat. d. 49

Pluma.

Quem rutila fulgens pluma præteruolat ales. in Arat. b

co 55. qui pluma aut folio facilius mouentur. 8. ad Att. 55

Verficolores plumæ columbis ad ornatum sunt. de Finibus, lib. 3. 15

Obductæ plumis quædam animantes, aliæ squamis. 2. de Nat. d. 90

Plumeus.

Collocemus in culcitra plumea. 3. Tusc. 79. a

Plumatus.

Extrema nitens plumato corpore coruus. 2. de Nat. d. 171. a

Plumbeus.

O plumbeum pugionem. 4. de Fin. 79. a. Id est, argumentum frigidum.

Quum illum plumbeo gladio iugulatum iri tamen diceret. 1. ad Att. 36

In animi autem cognitione dubitare nõ possumus, nisi plane in physicis plumbei simus, quin nihil sit animis admistum. 1. de Fin. 58

Plurimum, Plus, Plusculum, vide Multus.

Plusquam, vide Plus, post Multum.

Plutia, Sicilia ciuitas. 5. in Verr. 166

Pluo.

Sanguinem pluisse Senatui nuntiatum est. 2. de Diuinatione, 85. a

Pluua & pluendo coniugata. Top. 224. b

Has Græci stellas Hyadas vocitare suerunt, à pluendo: ver enim est pluerè. 2. de Nat. d. 161. a

Pluuia.

Equidem etiam pluuias metuo, si prognostica nostra vera sunt, ranæ enim in *77080117.15. ad Att. 33*

Pluuia.

Pluuia aquam arcere. *Top. 19*

Tu scis ut aquæ pluuia arcentur. pro *Murena. 19. a*

Plutealia.

Præterea typos tibi mando, quos in tectorio atrioli possim includere, & plutealia sigilla duo. *ad Att. lib. 1.6.5. a. Melius legitur Plutealia.*

Plutia, in Sicilia emporium. in *Verr. 191. b*

Pluto.

Terræ autem vis omnis atque natura Diti patri dedicata est, qui diues, & c. *2. de Nat. d. 96. a*

Plutonia.

Mortifera, Plutonia terra in Asia. *de Diuin. 97. b*

Poculum.

Poculum mortiferum. *Tusc. q. lib. 1. 58*

Quæ deinde interceptio poculi: pro *Cluent. 134. a*

Cui cum ipse poculum dedisset, subito illa in media potione exclamauit se maximo cum dolore mori. pro *Cluentio. 22. a*

Cum venenum obbibisset, reliquum sic è poculo eiecit, ut id resonaret. *Tusc. q. 169. b*

Iam exhausto illo poculo mortis. pro *Cluent. 13. a*

In his pocula duo quædam, quæ Heraclia nominantur, Mætonis manu summo artificio facta. *6. in Verr. 34. a*

Pocula immania. *2. Philip. 74*

Pocula ut in symposio Xenophontis minuta atque rorantia. *de Senect. 43*

Nam iste magnitudine poculorum, bibendoque totam Asiã superauit. pro *Flac. 71*

Illis diligenter legibus, quæ in poculis ponebantur, obtemperabat. *7. Verr. 23. a*

Poscunt maioribus poculis. *3. Verr. 45. a*

Poculentus.

Habitat in ea parte oris quam esculentis & poculentis iter natura patefecit. *2. de Natura deorum, a. Legitur & poculentis.*

Podagra.

Quum arderet podagræ doloribus, visitassetque hominem Carneades, & c. *5. de Finib. 162. a*

Doloribus podagræ complures annos cruciari. *2. Tusculan. quæst. 78. a*

Si quod cum podagra constitutum habes. *7. fam. 12*

Pocna, vide post Poeta.**Pocna.**

Pocna damnationem necessariò consequitur. *1. de Inventione, 164*

Pocnaque est, si quis bustum violarit. *de Leg. 183. b*

Mors, naturæ pocna est: iracundiæ, tormentum atque cruciatus. *11. Philip. 190. a*

Pocna est, ut opinor, Dorylæsum grauior, quam apud alios, falsarum & corruptarum literarum. pro *Flac. 30. a*

Pocna non erat olim in potestate iudicum, sed sola damnatio. pro *Sylla, 48*

Pocna violatæ religionis iustam recusationem non habet. *2. de Leg. 10*

Pocna peruenit ad liberos qui nihil meruerunt. *ad Brutum, 40*

Non in eo, cui facta est iniuria, sed in iis qui fecerunt, sceleris ac conscientie pocna remanet. in *Pis. 75. a*

Sequitur pocna scelus. *de Arusp. resp. 34. a*

Morbi excusationi pocna addita est. pro *Mur. 135. b*

Reticiendi pocna etiam est à Iuriconsultis constituta. *3. Offic. 84. a*

Pocna in ciues Rom. nominatim sine iudicio constituta. pro *Domo sua, 122. b*

Quæ pocna diuina sit, non rectè existimamus, & opinionibus vulgi rapimur in errore, nec vera cernimus, morte, aut dolore corporis, aut luctu animi, aut offensione iudicii hominum miseras ponderamus, quæ & humana sunt, & multis bonis viris accidunt, sceleris autem pocna,

tristis, & præter eos euetus qui sequuntur, per se ipsa maxima est. *2. de Leg. 42*

Pocna falsarum & corruptarum literarum Romæ grauis est. pro *Flac. 158. b*

Cauendum in puniendo ne maior pocna, quam culpa sit. *Offic. 1. 125*

Improbis autem pocna statuenda est. *L. 1. 40*

Quæ te tanta pocna tuorum scelerum ac flagitiorum vexat: ut arbitreris. pro *Domo sua, 213. b*

Pocna capitis cum pecunia nunquam iungi solita. pro *Domo sua, 36*

Pocna violati iuris votorum esto. *2. de Leg. 14*

Pocna noxiæ par esto. *3. de Leg. 11, & 39*

Pocna periurii diuina, exitium: humana, dedecus. *2. de Legibus, 24*

Cum magistratus iudicasset, inrogassetque, per populû multæ pocnæ certatio esto. *3. de Leg. 8. a*

Pocnæ præsentis metu ut religio confirmetur, deus vindex constituitur. *2. de Leg. 27*

Ad pocnam qui accedit iratus, nunquam mediocritatem illam tenebit, quæ est inter nimium & parum. *Offic. 1. 125*

Hanc pocnam fœderibus ascribere, ut nullus populus fœderatus ciuitate donari possit, nisi fundus factus sit. pro *Corn. Balbo, 58. b*

Qui non pocnam confessioni, sed defensionem dedit. pro *Mil. 11*

Pocnam sine prouocatione, animaduersionem sine auxilio dari cupiam. *contra Rul. 72. b*

Non potes effugere huius culpæ pocnam. *Tironi, lib. 16. 26. 1. a*

In animaduersione pocnæque duriores esse. *ad Att. 282. b*

Pocnam diuinam esse duplicem, quod constaret & ex vexatibus viuorum animis, & ea fama mortuorum, ut eorum exitium & iudicio viuorum, & gaudio comprobetur. *2. de Leg. 43*

Pocnam domestici sanguinis expeto. in *Verr. 154. b*

In pocnam alicuius alterum expetere. *de prouinciis Consularibus, 4*

In pocnam vocari. *de Arusp. resp. 32*

Petere pocnam ab aliquo. *1. de Inuent. 27. a*

Pocnam octupli sine vlla dubitatione commissam non persequeretur. *5. Verr. 29. a*

Iudicio persequi pocnam ab aliquo. *epist. 13. b*

Vereor ne nobis Idus Martiæ nihil dederint præter lætitiã & odii pocnam, & doloris. *14. ad Att. 16*

Pocnam nullam recusare. *Tusc. q. lib. 5. 58*

Quæ qui inficiatus esset, dupli pocnam subiret. *3. Offic. 84. a*

Neque vllam pocnam, quæ tanto facinori deberetur, non maluisti subire, quam numerum tuorum militum reliquiasque cognoscere. in *Pis. 72. a*

Non modò adhuc pocnam nullam suo dignâ scelere suscipit. pro *Leg. Manil. 4. a*

Ne ego indemnatus, atque optimè de Rep. meritis, damnatorum pocnam sustinerem. pro *Domo sua, 6. a*

Sempiternam pocnam sustinerem mea voluptate suscepta. post *red. ad Quiri. 1. a*

Omnino pocnam hæc maternæ temeritatis tulit, ut mutam in delicto personam, noménque præberet: & c. pro *Domo sua, 103. a*

Tantæque pocna eos afficiamus, quantum æquitas humanitasque patitur. *2. Offic. 25. a*

Vt ea pocna, in qua adhuc *Q. Ligarius* sit, non videamur esse contenti. pro *Lig. 8. a*

Præmio & pocna contineri *Remp. dixit Solor. ad Brut. 34*

Conscripserunt edictum Prætores cum pocna & iudicio. *3. Offic. 105. a*

Ea pocna quæ est de vi, tenerentur. *2. ad Q. frat. 11*

Liberare pocna iudiciorum innocentiam. *1. de Orat. 101. a*

Qui me ea pocna multauit. *Tusc. q. lib. 1. 90. pro Cornel. Balbo, 33. a*

Noli obseruantiam sancire pocna. pro *Planc. 37. a*

Deorum immortalium hæ sunt in impios pocnæ certissimæ constitutæ. in *Pis. 89. b*

Vobis vestro in conspectu seræ, sed iustæ tamen, & debitæ pocnæ solutæ sunt. pro *Mil. 65*

Grauißimæ legum pocnæ. in *Pisonem, 40. a*

Pocnæ hominum. *de Arusp. resp. 34. Id est, quæ ab hominibus inferuntur.*

Plus pocnarum habeo, quam petiui. *2. de Leg. 71. a*

Si scelestum est amare patriam, pertuli pocnarum satis. pro *Sestio, 128. a*

Quum das eas pocnas, quæ sunt solæ hominû sceleri à diis immortalibus constitutæ. *de Arusp. respon. 35. a*

Illi suorum scelerum conscientia cruciati, mihi absentis & populo Rom. pocnas dabunt. *Antequam. 12. a*

Quum adhuc styli pocnas dem. *Tusc. q. 239. b*

Nisi in facinore manifesto deprehensus, pocnas legibus & iudicio dedisset. *de Clar. 130. a*

Dare pocnas temeritatis suæ. *ad Att. lib. 9. 181. 3. a*

Equites Romanos duros illius diei pocnas, quo, & c. pro *Sestio, 122. a*

Omnes ferè Reip. pocnas aut præsentis morte, aut turpi exilio dependerunt. pro *Sestio, 123. a*

Expendere pocnas alicui. *2. Tusc. q. 40. a*

Etiam si quis morte pocnas sceleris effugerit, expetantur eæ pocnæ à liberis, à nepotibus, à posteris. *3. de Nat. d. 67*

C. autem Gracchum mors fraterna, pretas, dolor, magnitudo animi, ad expetendas domestici sanguinis pocnas excoitauit. *de Arusp. resp. 40*

Pocnas luunt scelerati in homines atque impii non tam iudiciis, sed ut eos agitent, insectenturque furia, non ardentibus tædis (sicut in fabulis) sed angore conscientie, fraudisque cruciati. *1. de Leg. 30*

Domitianum cupiditatis ac sæuitie merito pocnas luiffe. *3. de Nat. deo. 131. a*

Pocnas mereri & soluere. *5. in Verr. 153*

Nos stultitiæ nostræ grauißimas pocnas pèdimus Reipubl. *Att. lib. 11. 219. 2. a*

Nisi pocnas patriæ, diisque immortalibus eas, quæ grauißimæ sunt, furore atque insania penderet. in *Pis. 39. a*

Pendere pocnas sceleris. *de Nat. d. 76. b*

Perferre omnes acerbissimas pocnas impiorum. *2. de leg. Agraria, 90. a*

Pocnas ab aliquo persequi. *1. fam. 41*

Pocnas alicuius persequi. *9. ad Att. 59*

Iustas & graues pocnas Reipubl. is perfoluit. *de Amic. 36*

Pocnas diis hominibusque meritis debitæque perfoluat. *11. Philipp. 311. a*

Perfoluere pocnas sceleris. *Brut. 5. 3. a*

Quicumque eam violassent, ab omnibus esse ei pocnas perfolutas. in *Orat. 124. a*

Si luxuries & supra Cassii pocnas repetunt. *Antequam ite in exil. 12. a*

Hæ sunt impiis assidua domesticaque furia, quæ dies noctesque parentum pocnas à consceleratissimis filiis repetant. pro *Rosc. Amer. 40*

Repetere pocnas ab aliquo. in *Verr. 269. b*

Sûmi amoris in patriam vicissim nos pocnas, si ita diis placet, sufferamus. pro *Flac. 74*

Si malui inimicorum cupiditati, quam Reip. & legitima authoritati pocnas sufferre. *Antequam. 17. a*

Sumere pocnas. *2. de Inuent. 183. a*

Et grauißimas pocnas affinitatis impurissimæ sustinere. pro *Domo sua, 104. a*

Petere pocnas sui doloris ab aliquo. *1. ad Att. 40*

Pocnitet.

Ineptiarum suarum eos pocnitet. *Cæl. lib. 2. 8. 7. a*

Nisi fortè sic loqui pocnitet. *Orat. 212. b*

Non pocnitet me consilii de tua mansione. *Att. 146. b*

Me meæ fortunæ non nimis pocnitet. *epist. 8. b*

Quæ qualiacunque in me sunt, me enim ipsum non pocnitet quanta sint, sed apparent. *Orat. 208. b*

Neque me pocnitet hoc potius tempore, quam illo causam A. Cluentii defendere. pro *Cluent. 64. a. Id est, non minus commodè nunc & opportunè agere puto, quam si in recenti egissem.*

Quòd me ipse per literas consolatus sum, non pocnitet me quantum profecerim. *Att. lib. 12. 36*

Non me pocnitet quanti siam à Senatu. *1. ad Att. 70*

Quòd te offenderim, me pocnitet. *ad Att. lib. 11. 221. 3. a*

Pocnitet me verbi tui. pro *Planc. 62*

Memet mei pocnitet. *3. de Orat. 18. a*

Suæ quemque fortunæ pocnitet. *epist. 78. b*

Vehementer sui status pocnitet. *ad Att. lib. 2. 38. 1. a*

Sed quod facillè sentias, tædet ipsum Pompeium, vehementerque pocnitet. *ad Attic. lib. 2. 37. 6. a*

Quid eum Mnesarchi pocnitebat. *4. Acad. q. 125. a*

Num huiusce, quum pro salute Reipubl. tanta gessisses, fortuna te, num gloria pocnitebat. *1. Philip. 14*

Cuius consuetudinis atque instituti patres maioresque nostros non pocnitebat. *1. Verr. 38. a*

Pocnuit eum illa sentisse. *4. Acad. q. 125. a*

Quòd si ea quæ in his libris exponuntur, tantopere eligenda fuerunt, quanto studio electa sunt: profectò neque nos, neque alios industriæ nostræ pocnitebit. *2. de Inuen. 127*

Tam diu autem velle debebis, quoad te, quantum proficias, non pocnitebit. *1. Offic. 3*

Non erit mirandum si vos pocnitebit. *5. fam. 1. in epist. Q. Metelli.*

Num igitur si ad centesimum annû vixisset, senectutis eum suæ pocniteret. *de Sen. 17. a. Id est, tæderet.*

Consilii nostri nisi eos pocniteret, nobis pocnitendum putarem. *epist. 128. b*

Vt eos ineptiarum suarum pocniteret. *epist. 23. b*

Ipsa verò terra ita mihi parua visa est, ut me imperii nostri pocniteret. *de Somn. 13*

Me meæ laudis tamen ne nimis pocniteret, tua virtute perfectum est. *ad Lent. lib. 1. 7. 27. a*

Ne supplicis quidem moueri, viri fortis est, ut fortiter fecisse pocniteat. pro *Mil. 63. a*

Id nunquam tam acerbe feret M. Cælius, ut eum pocniteat non deformem esse natum. pro *Cæl. 4. a*

Alterum non potes, ut me non nostri consilii vitæque pocniteat. *ad Att. lib. 3. 47. 3. a*

Huius me constantia puto fore, ut nunquam pocniteat. *epist. lib. 2. 31*

Efficunt ut me non didicisse minus pocniteat. *de Ora. 115. b*

Vide quàm me verbi tui pocniteat. pro *Plancio, 62. a. Id est, quàm mihi non satis sit hoc verbum.*

Sequitur ut nihil pocniteat, nihil desit, nihil obster. *5. Tusc. quæst. 75. a*

Et si ea perturbatio est omnium rerum, ut suæ quemque fortunæ maximè pocniteat, & c. *ad Torq. lib. 6. 1. 1. a*

Quarum rerû si quem pocniteat, eum victoriæ populi Romani pocnitere. pro *Domo, 15. a. Id est, quas res si quis non euenisse velit, & ob id dolore afficitur.*

Sapientis proprium est, nihil, quod pocnitere possit, facere. *5. Tusc. q. 117. a*

Et eo fecisse authore se diceret, cuius authoritatis neminem posset pocnitere. *de Arusp. resp. 41*

Quos certò scio dignitatis vxorum suarum non pocnitere. *3. Philip. 135*

Et si solet eum, quum aliquid furiosè fecit, pocnitere. *Attic. 122. b*

Pocnitere me illius malo, quàm mei. *12. ad Att. 26*

Deinde vtrum id facilius sit, quod pocnitere fuit necesse. *2. de Inuent. 150. a*

Sapientem nihil opinari, nullius rei pocnitere, nulla in re falli, sententiam mutare nunquam. pro *Mur. 57. a*

Ego illi, quod de sua sententia decesserit, pocnitedum puto. *Attic. 101, & 102. b*

Pocnitendum nobis putarem consilii nostri. *9. fam. 8*

Sæpiusque relinquit causas pocnitendi, quàm recordandi. *de Finib. 87. b*

Alexandrum regem videmus: qui quum interemisset Clytium familiarem suum, vix à se manus abstinuit, tanta vis fuit pocnitendi. *4. Tusc. q. 129. a*

Quòd si liceret vti iis, qui in itinere decrauisent, sic vitam

deuiana secutos corrigere errorem poenitendo, foeliciores esset emendatio temeritatis. Acad. q. lib. 3. b

Poenitens.
Poenitenti optimus portus, mutatio consilii. 12. Phil. 322

Poenus.
Acutus ut Poenus, & valde studiosus ac diligens Clitomachus. 4. Acad. q. 178. a
Poeni foedifragi. Offic. 1. 59
Poenorum calliditas. de Arusp. resp. 17
Cruditati Poenorum corpus Reguli praebitum. 3. de Nat. deorum. 59
Poenorum plerisque stipendiarium vectigal a Romanis impositum. 5. in Verr. 10
Calliditate Poenos Romani non superarunt. de Arusp. resp. 17

Poenulus.
Zenonem appellant Poenulum. de Fin. 118. b

Poeta.
Poeta propter excellentiam pro Homero accipitur. Top. 28
Poeta nuquam fuit qui quenquam meliorem, quam se, arbi traretur. 14. ad Attic. 44
Poeta virtutes oratoris persequitur, quum versu sit astrictior. in Orat. 37. a
Valet natura ipsa poeta, & metis viribus excitatur, & quasi quodam spiritu afflatur. pro Arch. 14
Finitimus oratori poeta, numeris astrictior paulo, verborum autem licentia vberior. 1. de Orat. 36. a
+ Quae scripsit grauis ille & ingeniosus poeta. pro Planc. 48. a
+ Poeta Lucilius. 2. ad Heren. 53
Malus poeta de populo. de Arusp. resp. 190. b
Quis vnquam tam immanem Charybdim poeta fingendo exprimere potuit. de Arusp. 218. b
+ Poeta suavis Simonides. de Nat. d. 1. 41
Poeta versu feminata quercus. 1. de Leg. 1
Poeta vice si fingenda nomina. 2. de Leg. 19
Saepe audiui poetam bonum neminem (id quod a Platone & Democrito in scriptis relictum esse ferunt) sine inflam matione animorum existere posse, & sine quodam afflatu quasi furoris. de Orat. lib. 2. 105
Adhuc neminem cognoui poetam, qui sibi non optimus videretur. Tusc. q. lib. 5. 47
Poetam graue plenumque carmen fundere, id non fit sine caelesti aliquo mentis impulsu. Tusc. q. lib. 1. 51
Magnum poetam quoniam sine furore esse posse negat Democritus. 1. de Diu. 137. a
Non ut a poeta, sed ut a teste veritatem exigunt. 1. de Leg. 3
Poetae, pictores, opifices auxerunt simulachrorum superstitionem. de Nat. d. 1. 53
Ad malam domesticam disciplinam, vitamque vbratilem & delicatam quum accesserunt etiam poetae, neruos omnes virtutis elidunt. Tusc. q. lib. 2. 24
Sed videtne poetae quid mali afferant? Tusculan. quaestio. lib. 2. 24
+ Poetae diuino spiritu afflati. pro Archia, 14
+ Poetae sancti. libibem.
Poetae, quos necessitas cogit & numeri & modi, sic verba versu includunt, ut nihil sit ne spiritu quidem minimo breuius aut longius, quam necesse est. de Orat. 160. b
Confinunt haec poetae. pro Rosc. Amer. 27. a
Poetae etiam ante Homerum fuerunt. Brut. 35
Poetae lamentantes inducunt fortissimos viros, molliunt animos nostros: ita sunt deinde dulces, ut non legatur modo, sed etiam ediscantur. Tusc. q. lib. 2. 24
Poetae indicant comici quid displiceat in sacris nocturnis. 2. de Leg. 36
+ Poetae tum seruant id quod decet, quum id quod quaque persona dignum est, & fit & dicitur. Offic. 1. 135
Poetae post mortem nobilitari volunt. Tusc. q. lib. 1. 26
+ Tanquam poetae boni & actores industrii solent, sic tu in extrema parte muneris tui diligentissimus sis. 1. ad Q. frat. 34
Poetae a Romanis sero vel cogniti vel recepti. Tusc. quaest. lib. 1. 3

Poetae recte a Platone ciuitate educa. Tusc. q. lib. 1. 15
Poetae oratoribus proxima cognatione iuncti. 3. de Orat. 16
Poetae in figuris verborum liberiores. Orat. 117
De antiquitate poetarum. Tusc. q. 148. b
Poetarum ab oratoribus differentia. Orat. 36. & 37
Poetarum errores cum magorum portentis coniungendi. de Nat. deo. 1. 31
Quid poetarum euolutio, quid tata tot versuum memoria voluptatis affert. lib. 1. de Fin. 19
+ Poetarum genus apud Graecos e doctis antiquissimu. Tusc. quaest. lib. 1. 2
Poetarum ista sunt: nos autem philosophi esse volumus rerum authores, non fabularum. 3. de Nat. deo. 57
Quae poetarum vocibus fusa sunt, ipsa suauitate nocuerunt. de Nat. deo. 1. 31
Poetas Graecos omnino quasi alia quadam lingua locutos non conor attingere. 2. de Orat. 33. a
Poetas poetarum morte dolere. Brut. 2
Sed poetas ludere sinamus, quorum fabulis in hoc flagitio versari ipsum videmus louem. Tusc. q. lib. 4. 58
Haec conficta a poetis arbitror esse, ut affictos nostros mores in alienis personis, expressamque imaginem nostram vitae quotidianae videremus. pro S. Rosc. 26. b
Poetis non fuit apud Romanos honor. Tusc. q. lib. 1. 3
In poetis nulla solida vtilitas, omnisque puerilis delectatio. de Finib. lib. 1. 56
Poetis fabulas suppeditauerunt dii, induti specie humana. 2. de Nat. d. 46
Poetis permultis par penes laus in dissimili genere tribui potest. 3. de Orat. 16

Poema.
Poema paucorum approbatione contentum est, oratio non item. Brut. 99
Tragicum, comicum, epicum, melicum, ac dithyrambicum poema. de opt. gen. Orat. 141. a
Egregium poema. 1. de Orat. 109. a
Tenerum, moratum, atque molle poema. 1. de Diu. 61
Poema varium. de Fin. lib. 2. 8
Haec leuiora ponam, poema, orationem quum aut scribis aut legis, & c. 2. de Finib. 171. a
Opus est ad poema quadam animi alacritate. 3. ad Q. fra. 29
Componere poema ad aliquam. Q. fra. lib. 3. 17. 16. a
Lucullus Graecum poema condidit. Attic. 13. b
Non esse autem carmen illud furentis ipsum poema declaratur, est enim magis artis & scientiae, & c. de Diu. 131. b
Poema cupit effugere. 4. ad Att. 27. Id est, in lucem exire.
Empedocles physicus egregium poema fecit. 1. de Or. 109. a
Is poema fecit ita festiuum, ita concinnum, ita elegans, ut nihil possit fieri argutius. in Pis. 5
Atque ipse varium & elegans omni fere numero poema fecisti. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 7
Platonis locutio potius poema putandum, quam comicorum poetarum, apud quos, nisi quod versuculi sunt, nihil est aliud quotidiani dissimile sermonis. Orat. 203. b
Alias in historia leges obseruandas esse, alias in poemate. de Legib. 156. b
In poemate ad delectationem pleraque referuntur. 1. de Leg. 3
Electa poemata. Tusc. q. lib. 2. 24
Legere libentius poemata. 2. ad Q. fra. 23
Quum ex orationibus aut poematibus elegeris exempla. ad Heren. 24. & 25. b
Quod in poematibus & in scripturis vsu venit. Offic. 55. b

Poesis.
Anacreontis quidem tota poesis est amator. 4. Tusculan. quaest. 117. a
Quauis claris sit coloribus picta vel poesis vel oratio. 3. de Orat. 56. a
Homeri picturam, non poesim videmus. 5. Tusc. 160. a

Poeticus.
Sed tamen raro habet etiam in oratione poeticum aliquod verbum dignitatem. 3. de Orat. 84. a
Non poetico, sed oratoris quodam numero & modo. 1. de Orat. 73. a

Poeticae quadrigae. 2. ad Q. fra. 34
Poetici dii. 3. de Nat. d. 57

Poetice.
Vt poetice loquar. 5. de Fin. 16. a

Poetica.
Poetica & versus inuentus terminatione aurium, obseruatione prudentum. Orat. 102
Serius poeticam non accepimus. 1. Tusc. q. 5. a
O praeclaram emendatricem vitae poeticam. 4. Tusc. 113. a
Haec igitur duo, & c. a poetica ad eloquentiam traducenda duxerunt. 3. de Orat. 96. a

Poetria.
Plurimarum fabularum poetriae. pro Caelio, 51. a
ποίησις apud Graecos non est vulgi verbum, sed philosophorum. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 18
ποίησις Graeci vocant qualitatem. 2. de Nat. d. 69
ποίησις Graeci, Latine qualitates. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 18

Pol.
Pol mi fortuna magis nunc desit, quam genus. 3. Tusc. 74. a

Poleas.
Poleas Tindaritanus testis in C. Verrem. 6. in Verr. 82

Polemarchus.
Polemarchus Murgentinus quomodo a Verre affectus. 5. Verr. 45

Polemo.
Polemo, qui Xenocratem audierat, nihil ab Aristotele magnopere differat. 3. de Orat. 38
Polemo summum bonum esse dixit, secundum naturam viuere. de Finib. lib. 4. 12

Poles.
Poles, augur. 2. de Leg. 33

Polycrates, vide Polycrates.
Polio.
Hoc plus, inquit, ne facito rogum, ascia ne polito. de Legib. 182. b
Orationis faciendae & poliendae ignarus. 1. de Orat. 33. a

Politus.
Politus, vrbanus, elegans. de Clar. 191. b
Non satis politus bonis artibus. 1. de Finib. 20
Homo ad persuadendum concinnus, perfectus, politus e schola. in Pis. 47
Vir humanitate politus. de Orat. 122. b
Sinautem ieiunitatem, & siccitatem, & inopiam, dummodo fit polita, dum vrbana, dum elegans, & c. de Clar. 156. a
Accurata & polita oratio. de Clar. 182. a
Sic ego hunc omnibus a me pictum & politum artis coloribus, subito deformatum, non sine magno dolore vidi. ad Attic. lib. 2. 36. 5. a
Sed quae potest esse homini polito delectatio, quum homo imbecillus a valentissima bestia laniatur. epist. 95. b
Columnae politae sunt. ad Q. fra. lib. 3. 17. 2. a
Nihil acutius, nihil politius Aristotele. 4. Acad. q. 257. a
Vis aliquid a nobis iisdem de rebus politius perfectiusque proferri. 1. de Orat. 3
Homo communium literarum & politioris humanitatis expertus. 2. de Orat. 40
Quinetiam agricultura quae abhorret ab omni politiore elegantia, & c. 3. de Fin. 6. a
Politiores physici. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 52
Est enim liberali doctrina politissimus. ad Mem. li. 13. r. 13. a
Politissimus & acutissimus nostrae memoriae philosophus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 103. De Antiocho.
Vir omni liberali doctrina politissimus. 13. fam. 4
Arte politissima perfecit caput Veneris Apelles. Lentulo, lib. 1. 9. 53. a
Multo maiorem partem sententiarum sale tuo & lepore & politissimis facietis pellexisti. 1. de Orat. 125. a

Politulus.
Opus est huc limatulo & politulo tuo iudicio. ad Voluminum, lib. 7. 34. 5. a

Polite.
Polite apteque dicere. de Fin. 107. b
Ornatè politèque dicere. pro Caelio, 5. a

Negatis haec tam politè, tamque subtiliter effici potuisse sine diuina aliqua solertia. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 111
Fieri autem potest ut rectè quis sentiat, & id quod sentit, politè eloqui non possit. 1. Tusc. q. 5
Et luculentè quidem scripserunt, etiam si minus quam tu, politè. de Clar. 37. a
Quae & sunt magna sanè, & limantur a me politius. 1. Academic. q. 4. a

Politia.
Vide quid Socrates in Platonis politia loquatur. 1. de Diuinat. 107. a
Nihil πολιτικόν, nisi odisse improbos. 2. ad Attic. 20

Politicus.
πολιτικός ἀήρ. 1. ad Att. 58, 59
πολιτικός es natura. 4. ad Attic. 21
πολιτικός σύλλογος. 13. ad Att. 40
πολιτικὸν παρέβλημα διδουκρινήσεως. 7. ad Attic. 33
πολιτικὸν vocant Graeci, quod est ciuile & populare. de Finib. lib. 5. 61
πολιτικὸν opus aliquod. 9. ad Att. 46
πολιτικὸν σέμμα. 7. ad Attic. 31
Hunc non tam cito rhetorem dixisses, quam politicon, ut Graeci dicunt. de Clar. 189. b
Eum locum quem ciuilem rectè appellaturi videmur, Graeci πολιτικὸν a veteribus Peripateticis, Academicisque grauius & copiose esse tractatum. de Finib. 107. b
Vtinam aliquod in hac miseria Reip. πολιτικὸν opus efficere & nauare mihi liceat. Attic. 147. b
Sed quae potest esse homini politico delectatio, quum, & c. Mario, lib. 7. 3. Quaedam exemplaria legunt polito.
Tui politici libri omnibus vigent. 8. fam. 3. in epist. Caellii.
Politici philosophi. de Orat. 152. b
πολιτικοὶ illustres. 12. ad Att. 30
πολιτικοὶ omnes temporibus parere praecipunt. 12. ad Att. 64
Sumpsit mihi quasdam tanquam theses, quae & politicae sunt, & temporum horum. ad Att. lib. 9. 8
πολιτικὰ illa scribebam, spissum sanè opus & operosum. 1. ad Quint. frat. 31

Polla.
Polla, D. Bruti vxor. 11. fam. 13

Pollentia.
Pollentia a Bruti praesidio occupata. 11. fam. 23

Polleo.
Plus pollet, potiorque est filius patre. 4. Tusc. q. 114. a
Multum in hac vrbe pollet, multorum obedire tempori. de clar. Orat. 187. b
Harum igitur duarum ad fidem faciendam iustitia plus pollet. 2. Offic. 47. a
Plurimum pollet oratio in peroratione. de Clar. 99. a
Nam quae prudentia, quae calliditas, quaeque grauiissimo nomine sapientia appellatur, haec scientia pollet vna. Part. 40
Nec est vlla res, quae plus apud illum polleat, quam ipsius voluntas atque iudicium. in Parad. 43. a
Quisquis est qui moderatione & constantia polleat, quietus animo est, & c. 4. Tusc. q. 56. a
Tertia pars, quam plurimum polleat diximus. de Clar. 90. b

Pollex.
Pollex, seruus a pedibus meus. 8. ad Att. 16

Pollex.
Pollex quidam, ut dixerat, ad Id. Sextiles ita mihi Lauinil pridie Id. praesto fuit, sed plane pollex, non index: cognosces igitur ex ipso. ad Att. lib. 13. 58
Durius etiam Athenienses, qui sciuerunt ut Aeginetis, qui classe valebant, pollices praeciderentur, hoc visum est vtile. 3. Offic. 60. a

Pollicor.
Quicquid possum, id omne ad hanc rem conficiendam tibi pollicor ac defero. pro Pomp. 17. b
Ego tibi profiteor atque pollicor eximium ac singulare meum studium. Licinio, lib. 5. 8. 11. a
Pollicor tibi de nostro amico placando. 1. ad Att. 17
De ipso Tito Antonio tantum tibi pollicor, te maioris animi, & c. ad Curionem, lib. 2. 5. 13. a

Pro certo hoc vobis polliceor atque confirmo. 2. de leg. A-graria, 100. a

Deestate polliceris, vel potius recipis. Att. lib. 13. 1

Te buccinatorum fore existimationis meae polliceris. ad Ti-ronem, lib. 16. 21. 4. a

Ego vero expectabo ea quae polliceris, neque exigam, & e-runt mihi grata, si solueris. contra Rul. 87. b

Gracia dextram tendit Italiae, suumque ei praesidium pol-licetur. in Anton. 226. b

Quod nos de Cn. Pompeio pollicemur, id ille summa fide perficiet. pro Cn. 13. a

Nostrae causae non videntur homines defuturi, mirandum in modum profitentur, offerunt se, pollicentur. Quint. frat. 302. b

Ad eam rem operam suam pollicentur. pro Ros. Amer. 12. a

Nihil tibi ego tum de meis opibus pollicebar, sed horum er-ga me benevolentiam promittebam. pro Planc. 82. a

Pollicitus sum laborem meum, & detuli. 6. fam. 25

Contra facis, quam professus pollicitusque es. de Leg. 171. b

Phamea in consulatus petitione per te mihi pollicitus est, si quid opus esset. Att. 220. b

Is, quae meum tempus postularet, satis prolixè mihi pollici-tus est. pro Domo, 13. a

Is vltro nobis pollicitus est, & dabit, &c. Att. 279. b

Erat enim, si meministi, in Consulatus petitione per te mihi pollicitus, si quid opus esset. ad Att. lib. 13. 296. 2. a

Tamen his operam tuam pollicebere, qui te neque velle sua causa, nec si cupias, posse arbitrantur. 1. Verr. 11. a

Vt etiam pro Scipione pollicebar. Cat. 6

Si ad eum vltro veneris, etique pollicitus fueris. epist. 105. b

Benignè polliceri aliquid. Figulo, lib. 4. 13. 100. a

Polliceri cupiam liberaliter. 5. ad Att. 24

De Alexandrina re, causaque regia, tantum habeo pollice-ri, me tibi absenti, tuisque praesentibus cumulate satis fa-cturum. Lentulo, lib. 1. 5. 5. a

Neque mehercule minus ei prolixè de tua voluntate pro-missi, quam eram solitus de mea polliceri. epist. 98. b

Quod ad tuum decessum attinet, illud tibi non possum pol-liceri me curaturum, vt tibi succedatur. Caetius ad Cicero-nem, lib. 8. 10. 13. a

Vltro polliceri omnia cupiam. epist. 155. b

Polliceri operam suam omnibus. de Pet. Conf. 30

Praesidium suum alicui polliceri. 10. Phil. 275. a

Deinde esse pollicitum quantum vellent pecuniae, si me Ae-dilitate eiecissent. 2. Verr. 15. a

Pollicitum esse omnia, multo vero plura & maiora fecisse. 13. famil. 48

Et simul operam suam illis esse pollicitum, si posset inter eos aliquid conuenire. 1. de Leg. 79. a

Quando id quod opus esse putaret, non vltro pollicita est? 4. Verr. 4. a

Pollicens.

Vltro mehercule se mihi etiam offerentes, vltro pollicentes rogavi. pro Planc. 19. a

Pollicitatio.

Quarum vnam xv i i i i. quae ad se initio belli accessisset Antonius hac pollicitatione, &c. Asinius Pollio Cicero-ni, lib. 10. 32. 10. a

Polluo.

Iste qui non solum aspectu, sed etiam incesto flagitio & stu-pro polluit ceremonias. pro Domo, 81

Qui omnia deorum hominumque iura inexplabili scelere pol-luit. 11. Phil. 311

Qui castissimos ludos omni flagitio pollueres. de Aruspice. respon. 24. a

Et vt eos ludos haec lues impura pollueret. de Arusp. 21

Noluerunt in mare deferri, ne ipsum polluerent, quo caete-ra, quae violata sunt, expiari putantur. pro S. Rosc. 30. b

Omnia diuina atque humana iura scelere nefario polluere. pro Rosc. Amer. 39

In his praesertim sacris polluentis, quae non modo mani-bus attingi, sed ne cogitatione quidem violari fas fuit. 6. in Verrem, 88. a

Pollutus.

Polluta religionum iura perditorum ciuium scelere. 2. de Legib. 41

Sacra ab isto polluta & violata. 7. Verr. 147

Polus.

Extremusque adeo duplici de cardine vertex

Dicitur esse Polus. 2. de Nat. deor. 150. a

Polyænus.

Polyænus, Epicuro assentiens, totam geometriam esse fal-sam credidit. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 97

Polyænus, magnus mathematicus. Academic. quaest. edit. 1. lib. 2. 97

Polybius.

Polybius, bonus author in primis, scribit ex decem nobilif-ssimis, &c. 3. Offic. 155

Polybus.

Polybus, augur. de Diuin. 99. b

Polybus Corinthius & alius multa, & filio ad Troiam profi-ciscenti, mortem praedixit. Diu. lib. 1. 177

Polycletus.

Polycletus Herculem finxit cum pelle & hydra. 2. de Ora. 38

Polycletus fingendi arte insignis. 3. de Orat. 15

Polycletus, sculptor egregius. 6. in Verr. 5

Pectus Polycleti. 4. ad Heren. 148

Pulchriora etiam Polycleti, & iam plane perfecta, vt mihi quidem videri solent. de Clar. 35. a

Rectè admones: Polycletum esse dicebant. 6. Ver. 5. a

An censemus, non multos etiam apud nos futuros Polycle-tos & Parrhasios fuisse? Tusc. quaest. lib. 1. 3. Id est, pictores egregios, quales Polycletus Parrhasiusque fuerunt.

Polycrates.

Polycrates Samium felicem appellat, nihil acciderat ei quod nollet, nisi quod annulum, quo delectabatur, in ma-re abiicit. 5. de Finib. 157. a

Polygnotus.

Polygnotus, pictor. Brut. 35

Ὠδὴ πολυγνῶτιος Niconis medici liber. 7. fam. 38

Polyphemus.

At vero Polyphemum Homerus, quum immanem ferum-que finxisset, cum ariete etiam colloquentem facit, eiusque laudare fortunas, &c. 5. Tusc. q. 162. a

Polypus.

Polypus Miniani Iouis similis. 9. fam. 40

Pomarium.

Nec vero segetibus solum, & pratis, & vineis, & arbutis res rusticae laetae sunt, sed etiam hortis & pomariis, &c. de Senect. 50. a

Pomeridianus.

Pomeridiana ambulatio. 5. de Fin. 1. a

Atque eius ambulationis antemeridiana aut nostrae pome-ridianae sessionis. 3. de Orat. 66. a. & Orat. 89

Pomeridianas quadrigas, quum postmeridianas libentius dixerim. de Orat. 212. b

Pomœrium.

Quod quum pomœrium postea intrasset habendi Senatus causa, in redeundo, quum idem pomœrium transfret, au-spicari esse oblitus. 2. de Nat. deo. 17. a

Quid enim scire Hetrusci aruspices, aut de tabernaculo re-ctè capto, aut de pomœrii iure potuerunt? 2. de Diu. 114. a

Pompa.

At fuit pompa, fuit species, fuit incestus saltem seplasia di-gnus. in Piso. 84. b

Pompa acerba. 13. ad Att. 56, & 37

Accedit etiam molesta haec pompa licitorum meorum. ad Caetium, lib. 2. 29

Verum haec ludorum atque popæ, nos autem iam in aciem dimicationemque veniamus. Orat. 201. b

Epidicticon genus pompæ quum pugnae aptius. Orat. 201. b

Postremo tota petio cura vt pompæ plena sit, vt illustris, vt splendida, vt habeat summam speciem ac dignitatem. de Pet. Conf. 34. a

Adhibere quandam in dicendo speciem atque pompam & pugnae similem fugam. de Orat. 136. b

Cadauer P. Clodii spoliatum exequiis, pompa, laudatione; &c. pro Milo. 108. b

Hic de pompa Quirini contubernalis. Att. 214. b

De pompa triumphali. in Pis. 92. b

Sed iam è pompa in veram aciem descendamus. a

Illa quidè ex rhetorum pompa, ardores animorum, cotef-que virtutum. Tusc. q. lib. 4. 37

Sed eorum partim in pompa, partim in acie illustres esse vo-luerunt. de Orat. 117. b

Socrates, in pompa quum magna vis auri argentique ferretur, Quam multa non desydero, inquit. 5. Tusc. q. 66

Vt pompa, ludis, atque eiusmodi spectaculis teneantur, ob-eamque rem vel famem & sitim perferant. 5. de Fin. 87. a

De pueris. Cauendum est autem ne aut tarditibus vtamur in gressu mollioribus, vt pomparum ferculis similes esse videamur. 1. Offic. 182. a

Pompeius.

Pompeius Phrygio. 2. de Orat. 156

Pompeius plurimis inimicitis amplissimos honores ade-ptus. 7. in Verr. 141

Pompeius melius animatus, quam paratus bellum ciuile sus-ceperat. 6. fam. 23

Pompeius ἀπολιπηστῆρος & ἀσφαλιστῆρος. 8. ad Att. 59

Pompeius Sullani regni similitudinem concupiuit. 9. ad Attic. 19

Omnino culpam omnem Pompeius in Domitium confert: quod ipsius literis cognosci potest, quarum exemplum ad te mitto. 8. ad Att. 42

Pompeius Alexandriam ire cupiebat. 2. ad Q. frat. 8

Pompeius diligebat Caesarem, quum omnes eum metueba-mus. 8. ad Att. 3

Me Cn. Pompeius multis obstitentibus eius erga me studio atque amori semper dilexit, semper sua coniunctione di-gnissimum iudicauit, semper non modo incolumem, sed etiam amplissimum atque ornatissimum voluit esse. in Piso. 60

Pompeius familiaris meus. Tusc. q. lib. 1. 70

Pompeius turpissimè fecit, qui vrbem reliquerit. 8. ad Att. 5

Pompeius fugiens, mirabiliter homines mouet. 7. ad Att. 39

Pompeius cum socero bellum gessit, imparatus arma sum-psit, domum reliquit, ex Italia fugit, exercitu amisso nu-dus in feruorum ferrum & manus incidit. Tusc. q. lib. 1. 71

Pompeius homo integer, & castus, & grauis. 11. ad Att. 12

Pompeius magnus nunc est ita languenti stomacho, vt, &c. 8. fam. 39. in epist. Caetii.

Pompeius plebem fame necabat. 2. ad Q. fra. 8

Pompeius quendam Carbonem Lilybei occidit. 9. fam. 50

Pompeius omnium seculorum & gentium princeps. 3. fa-miliar. 46

Pompeius ad legiones Aetianas est profectus, Labienum se-cum habet. 7. ad Att. 50

Pompeius luculentus scriptor. 7. ad Attic. 53

Pompeius solet aliud sentire & loqui. 8. fam. 2. in epist. Caetii.

Pompeius admodum extis & ostentis moueri solitus. Di-uin. lib. 2. 41

Pompeius malas causas semper obtinere solitus, in bona con-cidit. 7. ad Att. 66

Pompeius & Sylla c o s s. Brut. 169

Pompeius & Themistocles existimabant, qui mare teneret, cum necesse esse rerum potiri. 10. ad Att. 21

Pompeii accusatio vsque à toga pura. 7. ad Att. 32

Per fortunas quale tibi consilium Pompeii videtur, quod vr-bem reliquerit. 7. ad Att. 38

Pompeii omne consilium Themistocleum est. 10. ad Att. 21

Pompeii subita defectio. 1. ad Q. fra. 58

Rerum Pompeii magna desperatio animos omnium regum & populorum occupat. 11. ad Att. 11

Ad Pompeii dictum se omnes vires applicauerunt. 3. fa-miliar. 47

Pompeii exercitus in Apulia. 8. ad Att. 32. in epist. Cn. Pompeii.

Pompeii magnus exercitus. 6. fam. 49

De Pompeii exitu mihi dubium nunquam fuit: tanta enim, &c. 11. ad Att. 11

Pompeii fugae deformitas. 9. ad Att. 36

Pompeii gratiam tenemus. 2. ad Q. frat. 36

Pompeii iracundiam formidant. 8. ad Att. 60

Me Pompeii minus liberali responso perterritum à turpissi-mo consilio reuocaret, &c. 3. ad Att. 24

Pompeii responsa grata populo & probata concioni esse di-cuntur. 7. ad Attic. 56

Pompeii tarditas & taciturnitas. 1. fam. 13

Pompeii virtute omnia externa pacata. in Catil. 33

Pompeium dictatorem appellauit Cato adolescens. 1. ad Q. fratrem, 47

Pompeium esse circumuallatum. 9. ad Att. 50

Pompeium vnum ex omnibus facio, vt debeo; plurimi. 3. familiar. 36

In Pompeium impetum facere Vectius quidam voluit. 2. ad Attic. 61

Pompeium in Hispaniam ire volebat Caesar. 16. fam. 15

Per Pompeium deserta patria, per Caesarem oppressa. 10. ad Attic. 8

Pompeium etiam simulatorem puto. 1. ad Q. fra. 55

Pompeium ceteris rebus omnibus semper amplissimis, summisque effero laudibus, de tribunitia potestate ta-ceo: nec enim reprehendere libet, nec mutare possum. 3. de Legib. 22

Pompeio, quum grauius aegrotaret Neapoli, melius est fa-ctum, coronati Neapolitani fuerunt. Tusc. q. lib. 1. 70

Cum Pompeio illo, qui tum erat. 8. ad Attic. 19

Pro Pompeio libenter emori possum: facio pluris omnium hominum neminem. 8. ad Attic. 6

Pro Pompeio emori quum piè possum, tum libenter. 7. ad Attic. 65

Pompeio Puteolani vulgò ex oppidis publicè gratulati sunt. Tusc. q. lib. 1. 70

Cn. Pompeius Basilicus, Mamertinus. 6. in Verr. 21

Cn. Pompeius Philo, primum Tindaritanus, post ciuis Ro-manus. 6. in Verr. 43

Cn. Pompeius, Sex. filius, c o s bello sociali. 12. Philip. 338

Cn. Pompeius cum virtute fortunam adaequauit. pro Arch. 18

Cn. Pompeius prouinciam Siciliam administravit. 5. in Ver-rem, 34

Cn. Pompeius ex templo Hierosolymitano nihil attigit. pro Flacco, 53

Cn. Pompeius in Gallia hyemauit M. Fonteio imperante. pro Font. 5

Cn. Pompeius alienis vitis magnus. pro leg. Manil. 47

Cn. Pompeius ad exercitum L. Philippi sententia pro Con-sulibus missus. pro leg. Manil. 43. & 11. Philip. 302

Cn. Pompeius princeps ciuitatis. Post red. in Senat. 3

Cn. Pompeius de Tribunitia potestate restituenda ad Sena-tum retulit. 2. in Verr. 27

Cn. Pompeius vt c o s fieret, per s. c. legibus solutus. pro lege Manil. 43

Cn. Pompeius imperium Romanum non terræ, sed caeli re-gionibus terminauit. in Catil. 70

Cn. Pompeius Eques Rom. triumphauit. pro leg. Manil. 43

Cn. Pompeius ter triumphauit. in Pis. 45

Cn. Pompeii bona miserè dissipata. 2. Philip. 77

Cn. Pompeii consulatus tertius totus in legib. 1. Phil. 13

Cn. Pompeii facilitas. pro lege Manil. 29

Cn. Pompeii felicitas. pro leg. Manil. 33, 34, & 42

Cn. Pompeii fides & humanitas. pro lege Manil. 29

Cn. Pompeii res gestae. pro lege Manil. 19. & pro Sest. 56

Cn. Pompeii sententia de me. Post redit. 25. b

Cn. Pompeii studium in me reuocando. in Pison. 62

Cn. Pompeii temperantia. pro leg. Manil. 28

Cn. Pompeio in T. Albutium nominis delatio data non est. 1. in Verr. 34

Cn. Pompeio, Mithridate interfecto, decem dierum suppli-catio decreta. de Prou. Conf. 21

Q. Pompeius nouus homo. pro Mur. 14

Q. Pompeius Procos. in Africa. pro Caetio, 58

Q. Pompeius, L. Sylla c o s s. in Rul. 48

Sex. Pompeius Chlorus. 4. in Verr. 14, & 71

Sext. Pompeius à M. Lepido ciuitati restitutus. lib. 5. Philippi. 192
Sext. Pompeii prudens responsum. 11. Philipp. 338
Pompeia.
Pompeia, P. Vatini vxor. 5. fam. 126
Pompeius.
Pompeia lex ternas ad dicendum horas oratoribus constituit. Brut. 180
Pompeia lex de iudiciis. 1. Philipp. 14. & 13. ad Att. 63
 Omnes qui Pompeia lege condemnati essent, restituerentur. 10. ad Att. 11
Pompeia via Messanæ. 7. in Verr. 133
Pompeiani.
Pompeiani crudeliter otiosis minabantur. 9. fam. 10
 In Pompeianorum partibus præter causam nihil boni fuit. 7. fam. 9
Pompeianus.
 In Pompeiano exercitu bello ciuili quæ vitia fuerint. 7. familiar. 8
Pompeii.
Pompeii, oppidum Campaniæ. in Rul. 94
Pomponius.
Pomponius æqualis Sulpitii & Cottæ, in dicendo obscurus. 3. de Orat. 28
Pomponii Attici liber quo omnem rerum memoriam breuiter complexus est. Brut. 7
Pomponii Attici liber de rebus gestis meis in Consulatu. 2. ad Atticum, 1
 Sed ne plura, Pomponium Atticum sic amo, vt alterum fratrem. 13. fam. 3
 Apud Pomponium in eius nuptiis eram cœnaturus. 2. ad Quint. frat. 11
Pomum.
Poma ex arboribus, si cruda sunt, vi auelluntur: si matura & cocta, decidunt. Cat. 65
Pomori iucundus non gustatus solum, sed odoratus etiam & aspectus. 2. de Nat. d. 118
Pomorum vbertas & varietas. 2. de Nat. deo. 118
Pondo.
 Ipse armarii fundum execut & sestertiorum, & auri quinque pondo abstulit. pro Cluent. 143. a
 Ante pedes Prætoris in foro expensum est auri pondo centum paulò minus. pro Flac. 160. b
 Centum pondo vasorum argenteorum. 2. de Inuent. 209. a
 Non est vir bonus, qui depositum nullo teste, quum lucrari impune possit auri pondo decem reddiderit, si idem in decem millibus pondo auri non fecerit. Parad. 119. b
Pondus.
 Quod in vtraque partem in mentem multa veniebant, magnum pondus accessit ad tollendam dubitationem, iudicium & consilium tuum. 11. fam. 51
 Grande pondus argenti. de Senect. 9. a
 Audisti ex æde Mineræ grande auri pondus ablatum. in Verrem. 85. b
 Graue ipsius conscientie pondus esset. 3. de Nat. d. 123. a
 Magnum optimi argenti pondus. 2. Philippi. 76. a. 13. ad Atticum, 58
 Magnum auri pondus. de Senect. 51. a
 Dubitanti mihi quid me facere par sit, permagnum pondus affert beneuolentia erga illum, & c. 9. ad Att. 31
 Omne pòdus nulla re impediende moueatur & feratur necesse est. de Fat. 36
 Pondus est apud rusticos in patris memoriam. 4. ad Att. 49
 Pondus in vita. de Orat. 136. b
 Quid quisque nostrum de se ipse loquatur, non est sanè requirendum: boni viri iudicent: id est, est maximi momenti & ponderis. in Vatini. 7. a
 Sed tuæ literæ maximi sunt apud me ponderis. Cælio, lib. 2. 18. 7. a
 Ea non ita magni ponderis apud me esse debent. pro Plancio, 3. a
 M. Marcelli tutoris autoritas apud te ponderis nihil habet. 3. Verr. 102. a

Plures causæ, maioreque ponderis plus habebunt. 1. Offic. 70. a. Hoc est, plus grauitatis.
 Si mea autoritas satis apud illos in hac re ponderis haberet. pro Corn. Balbo, a
 Tertius quidam motus oritur extra pondus & plagam. de Fat. 34. a
 Persona autem non qualiscunque testimonii pòdus habet. in Topic. 38. a
 Addis etiam iis qui pondus habent, factum nostrum probari. ad Att. lib. 11. 9
ex huius in verbis pingendis habent pondus. de Clar. 177. b
 Quum sententia nostræ magnum in Senatu pondus haberent, & c. Lentulo, lib. 1. 9. 41. a
 Sed idem scribit meas literas magnum apud te pondus habituras. epist. 12. b
 Pondus habens epistola. ad Brut. 30. Id est, de rebus magnis & grauib. scripta.
 Atomos grauitate & pondere moueri. de Fat. 145. b
 Non enim numero hæc iudicantur, sed pondere. 2. Offic. 117
 Simillimus eius filius eodem est apud me pondere, quo fuit ille. ad Att. lib. 10. 1
 Aureum amiculum grandi pondere. 3. de Nat. deo. 62
 Non infinito pondere auri contentus. Tusc. q. lib. 5. 16
 Grauior omni pondere habenda est honestas, quam cætera omnia. 3. Offic. 45. a
 Omnia pondera suo nutu feruntur in tellurem. Somn. Scipionis, 16
 Motum naturalem omnium ponderum è regione inferiorem locum petere. lib. 1. de Finib. 15
 Pondera tanta verborum tuorum esse putauit, vt, & c. 15. familiar. 19
 Sed ego hoc meis ponderibus examinabo, non solum quid cuique debeam, sed etiam quid cuiusque intersit, & c. pro Plancio, 64
 Quum sui similem leuitatem adeptus est, tanquam paribus examinatus pòderibus, nullam in partem mouetur. Tusc. q. 69
 Sententiarum grauitate, verborum ponderibus est vtendum. 2. de Orat. 40
Ponderosus.
 Da ponderosam aliquam epistolam, plenam omnium non modo factorum, sed etiam opinionum tuarum. 2. ad Att. 29
Pondero.
 Ponderamus hominum miseriam morte, aut dolore corporis, aut luctu animi, aut offensione iudicii. 2. de Leg. 42
 Voluptatibus & doloribus omnia ponderant Epicurei. 1. de Legib. 56. a
 Iudex non solum quid possit, sed etiam quid deceat, ponderare debet. pro Rab. Posth. 8
 Ponderare causas. pro Planc. 68
 Consilia euentis ponderare. pro Rab. Posth. 1. a
 Causas ponderari vocibus, non ratione. pro Cec. 45. a
 Crimina ponderare magnitudine rerum ipsarum. 3. Verr. 19. a
 Officia alicuius ponderare. ad Curionem, lib. 2. 8
 Vnamquamque rem æstimare, momentoque suo ponderare. pro Fonteio, 10. Tusc. q. lib. 5. 53
 Re, non verbis ponderantur diuitiæ, bona valetudo, cæteraque generis eiusdem. 5. Tusc. q. 168. a
 Si mea essent officia tanta, quanta magis à te ipso prædicari, quam à me ponderari solent. epist. 20. b
 Non euentis, sed factis cuiusque; fortunam ponderari. in Pis. 78
 In quo tamen in primis quo quisque animo fecerit, ponderandum est. Offic. 10. b
 In hoc verborum genere propriorum delectus est quidam habendus, atque is auri quodam iudicio pòderandus. 3. de Or. 83. a
 Non quantum quisque proficit, sed quantum quisque sit, ponderandum est. de Clar. Orat. 139. a
 Quod quisque admiserit non ex crimine, sed ex moribus eius, qui arguitur, est ponderandum. pro Syl. 180. b
 Ad vnamquamque rem existimandam, momentoque suo ponderandam. pro Font. 278. b
 Si obscuri testes erunt & teneus, dicendum erit non esse ex fortuna fidem ponderandam. in Part. 64. a

Dialectica, ex qua summa vtilitas existit ad res ponderandas. Tusc. 242. b
Vos qui in causis ponderandis omnes ferè repudiatis. pro Plancio, 177. b
Ponderans.
 Et ea quæ fiunt iudicio certo ponderanti. Offic. 2. 83
 Epicurei omnia voluptatibus & doloribus ponderantes. de Legib. 163. b
Pone.
 Nam & antè, & ponè ad læuam, & ad dextram, & sursum & deorsum, modò huc, modò illuc. de Vniuer. 61
 Quumque inter se penè contingant eos, qui propè copulenter contraria regione, & pone quos, aut antè labuntur, & c. de Vniuer. 47
Pono.
 Quos ego in eodem genere prædatorum pono. in Cat. 108. b
 Neque ego hoc in tua laude pono. 5. Verr. 182. a
 A me autè hæc sunt profecta, quæ ego in beneficii loco non pono, sed in veri testimonii atque iudicii. 15. fam. 20
 Id ego in lucris pono. Fabio Gallo, lib. 7. 25. 3. a
 Hoc non modò in oratione mea non pono, sed, & c. 1. Ver. 9
 Tantum ego in eccellente oratore pono esse ornamenti vniuersæ ciuitati. de Orat. 116. b
 Sed id quidem mihi in optima spe pono. Att. lib. 13. 28
 Etsi non fuit in oratorum numero, tamen pono satis fuisse orationis. de Clar. 179. b
 Quare quod reliquum est, à te peto, quum apud gratos homines beneficii ponis, vt eo libentius his commodes. ad Thermum, lib. 13. 55. 2. a
 Libertatem tu ponis in eo, si semper cum iis, quibuscumque aliquando contendimus, depugnemus. pro Planc. 75. a
 Hoc Epicurus in voluptate ponit. lib. 1. de Finib. 23. & 2. 22
 Qui ciuitatis incommodum in gloria sua ponit. Salust. contra Cic. 2. a. Hoc est, ex incommodo ciuitatis parit sibi gloriam.
 Iudicia rerum in sensibus ponit Epicurus. lib. 1. de Fin. 17
 Ponit enim personam amici, quum induit iudicis. 3. Off. 57. a
 Quem enim intelligimus diuitem? aut hoc verbum in quo homine ponimus? Parad. 124. b
 Quarum omnium fundameta vos in voluptate, tanquam in aqua ponitis. 2. de Finib. 114. a. & 42. a. in Pison. 6
 Longo interuallo in possessionem libertatis pedem ponimus. 3. Philipp. 143. a
 Quem facile Græciæ principem ponimus. 4. Acad. qu. 4. de Themistocle.
 Quacunque enim ingredimur, in aliquam historiam vestigium ponimus. 5. de Finib. 4
 Beatè viuere alii in alio, vos in voluptate ponitis: alii contra, omnem infelicitatem in dolore. de Finib. 82. b
 Sed quoniam tantum in ea arte ponitis, videte ne conta vos tota nata sit. 4. Acad. quæst. 163. a
 Quid mihi nunc vos, & c. quæstiuunculam, de qua meo arbitratu loquar, ponitis? 1. de Orat. 51. a
 Eloquentiam in orationis celeritate ponit quidam. in Ora. 29. a
 Qui intelligentiam ponunt in audiendi fastidio. de Opt. genere Orat. 247. a
 Illa verò oculorum multo acriora, quæ ponunt penè in conspectu animi, quæ cernere & videre non possumus. 3. de Orat. 88. a
 Qui autem in virtute summum bonum ponit, præclare illi quidem. de Amic. 19. a. Id est, qui afferunt virtutem esse summum bonum.
 Omnes voluptates in corpore ponunt. de Fin. 67. b
 Vt paulò antè posui. epist. 16. b
 Vt ego posui. epist. 193. b
 Ac te apud eum, dii boni, quanta in gratia posui? Att. 96. b
 Apud Patronem & reliquos Barones te in maxima gratia posui. 5. ad Attic. 98. 5. a
 Hoc ipsum etiã posui pro argumento, quod, & c. de Cla. 190. b
 Quum posui librum. Tusc. q. lib. 1. 21. pro deposui.
 A quibus quum discessi, etsi minimè mihi est in cœna, quod tu vnū mihi *similia* Dioni philosopho posuisti. 9. fam. 61
 Non est ausus suum nomen emptioni illi ascribere, posuit scilicet Catonem illum, & c. pro Dom. 336. b

Iste de bonis illius in æde Veneris argenteum Cupidinem posuit. in Verr. 265. b
Natura formam nostram, reliquamque figuram, in qua esset species honesta, eam posuit in promptu: & c. 1. Offic. 176. a
Legiones singulas posuit Brundusii, Tarenti, Siponti. ad Attic. lib. 9. 188. 1. a
Rectè igitur magnus ille noster me audiente posuit in iudicio, quum, & c. de Leg. 170. b
Vatinius in tribunatu gratis nihil fecit, qui omnia pecunia posuit. in Verr. 36. b
Equo in oppido pedem posuit, & c. 3. Verr. 42. a
Posuit se extra omnem culpam & causam, si quid postea fraudis euenisset. de Vniuer. 57
Qui tibi ob eam legem statua in ædibus meis posuit. pro Do. 63. a
Quas fecit strages, vbicumque posuit vestigia? 3. Philipp. 146
Natura in omni verbo posuit acutam vocem. Orat. 202. b
Carbo quem modò posuimus. de Amic. 104. b
Initia vt malè posuimus, sic cætera sequuntur. 10. ad Att. 55
Bella gerere incipiunt, quum auspicia posuerunt. de Nat. d. 2. 7
Babylonii c c c l x x. millia annorum in experitis pueris, quicumque nati essent, posuerunt. de Diuin. 128. b
Ex quo intelligendum est, eos qui hæc rebus nomina posuerunt, & c. Tusc. quæst. lib. 3. 8
In concione mea nihil ponam de rebus meis gestis. Antequam. 195. b
Quam dignitatem ego, si mihi per Seruium liceat, pariatque in eadem laude ponam. pro Mur. 18. a
Neque in re nota consumam tempus exemplis: ponam illud vnum, & c. pro Cluent. 34. a
Ponam in extremo quod sentio. ad Brut. lib. 11. 16. 7. a
Rem in medio ponam. 7. Verr. 12. 4. a
Ponam in medio sententias philosophorum de natura deorum. de Nat. d. 1. 10
Credibile non est, quantum ego in consiliis & prudentia tua, quod maximum est, quantum in amore & fide ponam. ad Att. lib. 2. 38. 4. a
Apud Lentulum ponam te in gratiam. ad Att. lib. 5. 90. 2. a
Breuiter, quæ erunt satis aperta, ponemus. in Part. 26. a
Nunc de conclusione ponemus. de Inuen. 60, & 59. b
Totòque nos in contemplandis rebus, perspicendisq; ponemus. 1. Tusc. q. 71. a
Idq; si feceris, multa (vt arbitror) hinc hodie vitia ponemus. 3. de Orat. 26. a
Ponito me in gratiam. 8. fam. 16. in epist. Cælii.
Ponite ante oculos vnumquemque regum. vultis à Romulo? in Parad. 11. a
Quibus quum parum procederet, vt vlla lege mihi poneret accusatorem. Cælius ad Cic. lib. 8. 37
Vt virtutibus exceptis atque vitis, cætera in summa æqualitate ponerent. 1. de Leg. 56. a
Sapientia pedem vbi poneret, non habebat, sublatis officiis omnibus. 4. de Finib. 57
Vt in eo multum præsidii Reip. poneret. 10. Philipp. 281
Quò ad tabulam, quos poneret non habebat. de Pet. Conf. 5
Vt quacunque dicendi potestas esset data, in honore atque beneficio ponerent. pro Cluent. 29. b
Vt intelligeres, si in fundo pedem posuisses, statim tibi esse pereundum. pro Cecin. 23. a
Ne fortè id ipsum verbum ponam, quòd, & c. epist. 62. b
Itinera enim ita fecit, vt multos dies in oppidum ponat. ad Att. lib. 11. 45
Pedem vbi ponat, in suo non habet. ad Att. lib. 13. 261. 5. a
Quicquid erit, operam Faberiano ponamus. ad Attic. lib. 13. 283. 4. a
Nunc rem ipsam ponamus. pro Cecin. 291. b
Ponatis sceleris loco. 10. fam. 78. in epist. Lepidi.
Tamen illud contentionis odium simul cum ipsa pugna, armis que ponant. in Pison. 63. a
Diem tecum libentius posuerim, quam omne tempus cum plerisque eorum quibuscumque viuio necessario. Mescinio, lib. 5. 62
Cur ergo simul me, siquid in his studiis operæ posuerim, perdidisse? in Parad. 41. a

Apud illum præclarissime posueris. epist. 227. b
 Ponere adem. pro Domo sua. 78
 Ponere Aedilitatem digno in loco. 7. in Verrem. 30
 In numero oratorum aliquem ponere. de Clar. 85. a
 Ponere aliquem apud alium in gratiam. 5. ad Att. 7. & 6. 17
 Ponere aliquem hostis loco. ad Octa. 44
 Exempli causa ponere aliquid. 3. Offic. 23. a
 Aliquid in conspectu suo ponere. 5. de Finib. 3. a
 Aliquid temporis in Epeiro ponere. ad Att. lib. 1. 8. 2. a
 Ponere vel locare aliquid in extremo. in Verr. 243. b
 Ponere aliquid in metu. 14. ad Att. 48
 Ponere aliquid in minimis. epist. 54. b
 Ponere aliquid in præptu: contrarium, Contegere atque ab-
 dere. Offic. 1. 175
 Ponere aliquid loco consolationis. epist. 78. b
 Ponere aliquid loco sceleris. epist. 166. b
 Ponere aliquid scribendo. epist. 85. & de Fin. 85. b
 Ponere aliqua pene in conspectu animi. de Or. 157. b
 Animum, curâ, cogitationemque suam in omni laude vn-
 dique colligenda ponere. Q. frat. lib. 1. 31
 Ponere totum animum atque omnem curam, operam, dili-
 gentiamque in aliquo negotio. pro Mur. 24
 Ponere præclare apud aliquem. 13. fam. 65. sub. beneficium.
 Argumentum ponere. 2. de Orat. 118. a
 Ponere auctoritatem. pro Domo, 90
 Ponere bene beneficium apud aliquem. 13. fam. 46
 Ponere beneficium in Repub. pro Sylla, 19
 Summum bonum in animo ponere. 3. de Fin. 45. a
 Ponere castra ad murum. ad Att. lib. 9. 186. 1. a
 Ponere castra apud Corfinium. ad Att. lib. 8. 164. 1. a
 Ponere castra in foro. Parad. 39
 Coronam ponere luctus gratia. ad Att. lib. 14. 317. 3. a
 Ponere omnem curam in cognitione syderum. Diuin. lib. 1. 79
 Ponere omnem cogitationem & curam in re aliqua. Diu. lib. 2. 5
 Ponere magnam curam operamque in aliquo studio. 5. Tusc. q. 1
 Ponere custodem. pro Flac. 36
 Ponere totum diem in confyderanda aliqua re. de Clar. 44
 Ponere dolorem. Tusc. q. lib. 56. pro deponere.
 Ponere ea. 2. de Orat. 2. pro proponere.
 Ponere exemplum vitiosum & vitium obscurius positum.
 de Inuent. 58. b
 Maiorem fructum ponere in perpetuitate laudis, quam in
 celeritate Præturæ. ad Furnium, lib. 10. 25. 8. a
 Formidinem improbis ponere. 4. in Catil. 80. a
 Ponere hastam in foro. Offic. 2. 122. & 2. Philipp. 75
 Ponere in insidiis. pro Deiot. 14
 Hoc metuere alterum in metu non ponere. ad Attic. lib. 12.
 65. & 14. 319. 3. a. in Topi. 28
 Ponere in deorum natura. de Nat. deo. 1. 61
 Malo in aliorum spe relinqueret, quid in oratione mea po-
 nere, quid eniti possim. 1. Verr. 14. a
 Ponere industriam in scribendo. 3. fam. 33
 Sed hic ipsum videtur in conspectu vno ponere. de Fin. li. 5. 2
 Ponere iubebam de quo quis audire vellet, & id aut sedens,
 aut ambulans disputabam. 1. Tusc. q. 6
 Ponere leges. 7. in Verr. 23
 Quos quidem libros non sine causa noster ille Africanus de
 manibus ponere non solebat. ad Q. frat. lib. 1. 1. 34. a
 Nonis Maii in Ciliciam cogitabam, ibi cum Iunium Mæsem
 consumpsissem Quintilem in reditu ponere. Att. 91. b
 Ponere monumentum. pro Domo sua, 87
 Ponere mortem in malis. de Fin. 96. b
 Multum in bonis aut malis corporis ponere. 5. de Fin. 31. a
 Ponere multum in fide, consiliis, & prudentia alicuius. 2. ad
 Attic. 60. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 83
 Ponere multum operæ & temporis in aliqua re. Offic. 2. 3
 Patria cui nos totos dedere, & in qua nostra omnia pone-
 re, & quasi consecrare debemus. de Leg. lib. 2. 4
 Ponere omnia in corpore. de Finib. 69. b
 Ponere omnia in se vno. Parad. 19
 Ponere operam curamque in rebus honestis & cognitione
 dignis. Offic. 1. 29. & 1. ad Q. frat. 23. & 12. ad Att. 23
 Ponere longam orationem in aliqua re. de Vniu. 200. b

Ponere quæstionem. epist. 132. b
 Ponere quempiam in gratia apud alium. 5. ad Att. 20
 Ponere quempiam in laude & gloria. 11. Philip. 316
 Omnem rationem salutis in pecunia ponere. 2. Verr. 6. a
 At erat tua virtutis, in minimis tuas res ponere, de Repub.
 vehementer laborare. Marcell. lib. 4. 9. 11. a
 Ex animo agere, bene se ponere. de Pet. Consul. 18
 Ponere se totum in contemplandis, perspicendisque rebus.
 Tusc. q. lib. 1. 37
 Ponere signum. pro Domo sua, 101
 Ponere spem in re aliqua. 9. fam. 40
 In Pompeio te spem omnem otii ponere non miror. ad At-
 tic. lib. 6. 111. 10. a. & 16. fam. 57
 Ponere spem rerum suarum in præmiis humanis. Somn.
 Scipion. 27
 Bene ponere studium suum atque officium apud aliquem.
 Thermo, lib. 13. 77
 Magnum studium & multam operam in aliquo ponere. li-
 bro 1. de Finib. 1
 Studium suum omne in aliquibus artibus cognoscendis at-
 que tractandis ponere. 1. de Orat. 31. a
 Ponere studia in rerum contemplatione. Tusc. q. lib. 5. 5
 Ponere in oratione sua. in Verr. 59. b
 Sub vno aspectu ratione & distributione omnia quæ in te
 dispersa atque infinita videntur esse, ponere. de Pet. Cof. 1
 Ponere sumptum vsquam. 3. ad Quint. fra. 3
 Ponere tempus in aliqua cogitatione vel negotio. de Or. 10
 Ponere tempus in aliquo loco. Attic. 7. b
 Ponere tempus in aliquo magno officio. epist. 242. b
 Ponere tempus in reditu. 6. ad Att. 25
 Ponere tempus vsquam. 1. ad Attic. 24. pro morari.
 Tu ne ausus es illum testem sceleris & crudelitatis tuæ, ma-
 ledicti & contumelie loco ponere: in Pison. 24
 In potestate sapientis totum ponere. 2. de Finib. 137. a
 Ponere trophæa. in Pison. 72
 Ponere tunicam. Tusc. q. lib. 5. 44. pro deponere.
 Verbum aliquod in oratione ponere. in Orat. 45
 Ponere aliquod verbum insolens. Or. 199. b
 Vim omnem dicendi in arte ponere. 1. de Orat. 55. a
 Ponere vitam. 9. fam. 58
 Equidem quum in mentem venit, ponor ad scribendum. 9.
 famil. 33
 Quare non *ὀξυτά* industria tua, sed præclare ponitur. At-
 tic. 84. b
 Cur hostis relinquitur: cuius hostis loco ponitur: Octa. 9. a
 Quoniam CONFIDENS, mala consuetudine loquendi
 in vitio ponitur, ductum verbum à confidendo, quod lau-
 dis est. 3. Tusc. q. 23. a
 Quod in Fabio certum ponitur, ortum esse eum canicula o-
 riente. de Fat. 142. b
 Certè ille populus in superiore conditione causaque poni-
 tur, cuius maiestas fœderis sanctione defenditur. pro Cor-
 nelio, 61. b
 Res minimè dubitanda in contetione ponitur, vtrum, &c.
 an, &c. pro Cæl. 44. a
 In vrbe milites vagantur, in campo castra ponuntur. Octa-
 uio, 2. a
 Plura ponuntur in spe quam in pecuniis. 3. ad Q. fra. 33
 Quod in rebus honestis & cognitione dignis operæ curæ-
 qua ponetur, id iure laudabitur. 1. Offic. 29. a
 Genus causarum quod in laudandis hominibus vituperan-
 disque poneretur. de Orat. 96. b
 Delectum est oppidum, quo in oppido vno pecunia à tota
 Asia ad honores L. Flacci poneretur. pro Flacco, 44. a
 Vt illa quæ in re dispersa atque infinita viderentur esse, ra-
 tione & distributione sub vno aspectu ponerentur. de Pe-
 tit. Conf. 205. b
 Exepli causa ponatur aliquid, quod pateat latius. Offic. 55. b
 Vt in iudiciis & sine inuidia culpa plectatur, & sine culpa
 inuidia ponatur. pro Cluent. 3. a
 Vt iis id ponatur de quo disputent, quanuis subitò. L. 1. 16
 Ne in eo, quod attingendum fuit, &c. longior ponatur ora-
 tio. de Vniu. 37

Non modò vt sola ponatur in summi boni fede. de Finib.
 lib. 2. 33
 Vt honestates in virtute ponantur, in vitiis turpia. de Leg.
 165. b. Tusc. q. lib. 3. 12
 Impertire iis operam, apud quos optimè poni arbitrareretur.
 de Petit. Conf. 31
 Poni in contentione. pro Cælio, 44
 Respub. in qua omnis mea cura, cogitatio, opera poni sole-
 bat. Offic. 33. b
 Id oportet totum poni in potestate sapientis. de Fin. 82. b
 In publico tabulas obsignatas lex poni voluit. pro Flac. 16. a
 Criminis loco poni ab accusatoribus. pro Cælio, 2. a
 Sed præstabo, sumptum nusquam melius posse poni. ad Q.
 frat. lib. 3. 17. 7. a
 Ponendus est enim ille ambitus, non abiiciendus. Orat. 216. b
 In hac cura atque administratione vita mihi ponenda est. ad
 Papirium, lib. 9. 24. 12. a
 Si consilio iuuare ciues & auxilio æqua in laude ponendum
 est, &c. Top. 227. b
 Ipsum Latine loqui est in magna laude ponendum. de clar.
 Orat. 177. b
 In quibus multum operæ studiique ponendum est. Off. 16. b
 Vt non modò non arbitrer subsidium senectutis in eorum
 qui consultum veniant, multitudine esse ponendum, &c.
 1. de Orat. 133. a
 Tempus eius tridui, &c. in magno officio & necessario mi-
 hi ponendum putavi. Senatui, lib. 15. 2. 7. a
 Quid est autem quod plus valeat ad ponendum dolorem,
 quam quum est intellectum, nihil profici, & frustra esse
 susceptum? 3. Tusc. q. 113. a
 Tantum studium, tamque multam operam in eo ponendam
 non arbitrantur. 1. de Finib. 2. a
 Non continuò si quis motus populi factus esset, id C. Nor-
 bano in nefario crimine, atque in fraude capitali esse po-
 nendum. 2. de Orat. 109. a
 Omnes qui Oppianicum condemnarunt, in culpa sunt ac
 suspicione ponendi. pro Cluent. 100
 Sunt enim rebus nouis noua ponenda nomina. de Nat. d. 1. 33
 Longè & retrò ponenda omnia, quæ sine honestate sunt. 5.
 Tusc. q. 64
 Scriberem quam id beneficium bene apud Mescinium posi-
 turus esses, nisi & te scire considerem, &c. 13. fam. 46
 Positus.
 Positus in altissimo gradu. pro Sest. 15
 Custos T. Aufidio Prætor in frumeto publico est positus.
 pro Flacc. 35. a
 Positus in laude. pro Sest. 122
 Positus in medio. 1. Verr. 18
 Positus in memoria. 5. Philip. 189
 Amplitudo ac dignitas omnis in virtute posita est. Lentu-
 lo, lib. 1. 5. 6. a
 Vt aliqua invita formido improbis esset posita. in Cat. 119. b
 Est enim ausus dicere hasta posita, quum bona in foro ven-
 deret, &c. 2. Offic. 38. a
 Hermathena tua posita ita bellè est, vt totum gymnasium
 ἐρημα εἶναι esse videatur. ad Att. 2. b
 Continet autem sedationem omnem animi humana in con-
 spectu posita natura. 4. Tusc. q. 101. a
 Sed si ex sententia successerit, bene erit opera posita. ad Q.
 fra. lib. 2. 15. 6. a
 In vi & armis posita est potentia. Brut. 10. 5. a
 Est hæc res posita, quæ ab aduersario non negatur, Cecin-
 nam pulsum esse, &c. pro Cec. 291. b
 In auribus omnium gentium ac nationum virtus posita. ad
 Q. frat. lib. 1. 1. 13. a
 Illi quorum vita in alterius manu posita est. pro Quint. 3
 Argumentum simul atque positum est, arripitur. de Orat. 128. b
 Vt omne consilium in fortuna positum videretur. ad Atti.
 lib. 14. 314. 6. a
 Positum factum ad imitandum. 2. Philipp. 109
 Hoc in aperto delicto positum est. ad Heren. 13. b
 In eo enim totum est positum id quod cogitamus. ad Att.
 lib. 13. 187. 1. a

Non est enim positum in labore aliquo, sed in quadam indu-
 ctione animi & voluntate. Q. fra. lib. 1. 1. 48. a
 Positum in more institutoque maiorum. 2. de leg. Agrar. 17. a
 Ius in natura positum est. 1. de Leg. 51. a
 Hoc positum in Phædro à Platone, probauit Epicurus. de
 Finib. 64. b
 Id si difficile nobis est, sit tamè in re positum atque natura.
 de Orat. 92. b
 In te positum est, vt nostræ solitudinis finem quæprimam
 facere possimus. ad Attic. lib. 16. 341. 2. a
 Est enim totum positum in te. ad Att. lib. 12. 245. 2. a
 Quod erat ante oculos positum, tuo periculo viuere. 7. Ver-
 rin. 62. a
 Sed primum positum sit, nosmetipfos commendatos esse
 nobis. 4. de Finib. 42. a
 Positum sit igitur in primis, quod post magis intelligitur,
 non posse effici, quæ quærimus eloquentem. Or. 198. b
 De quo crimine quid ego disputem, quum totum positum
 sit in testibus? 4. Verr. 82. a
 Id ille in te positum esse putat, mihi que persuadet. 9. fa. 60
 Quod positum vel improbare, vel approbare possit, &c. A-
 cad. quæst. edit. 1. lib. 2. 98
 Quod ab Ennio positum in vna re transferri in multas po-
 test. Offic. 11. b
 Quod templum in oculis, quotidianoque aspectu populi
 Romani positum. 3. Verr. 92. a
 Tempus positum in gubernatione Senatus. pro Dom. 100
 Non vt in illius potestate fortunam positam esse dicam. pro
 Leg. Manil. 33. a
 Mihi quidem vehemèter expedit, positam in oculis esse gra-
 tiam pro Mur. 18. a
 Nullam rem esse declarant in vsu militari positam, quæ hu-
 ius viri scientiam fugere possit. pro leg. Manil. 20. a
 Spè reliquorum in vestra potestate, in vestris sententiis in hoc
 vno iudicio positam esse & defixam putetis. pro Flac. 2. a
 Quo posito, & omnium assensu approbato. de Fin. lib. 3. 23
 Hoc autem posico atque concessio. Diuin. lib. 1. 100
 Cæteri fructus, qui in spe huius legis positi sunt. contra Rul-
 lum, 70. b
 Homines in extremis atque vltimis gētibus positi. 7. Ver. 130. a
 Fortuna omnes Græciæ in eo positæ non sunt. Orat. 199. b
 Positæ insidiæ. 2. de leg. Agrar. 54. a
 In fortuna positæ res. 2. de Diuin. 22. a
 Sed quia sic oportuerit, rectè collocata, & iudicio populi di-
 gno in loco posita esse videatur. 7. Verr. 30. a
 Atque ego hæc, quæ in medio posita sunt, commemoro. 1.
 Verrin. 18. a
 Omnia enim sunt posita ante oculos, collocata in vsu quo-
 tidiano. de Orat. 101. b
 Quæ autem posita sunt in coniectura, quæque, &c. ad Len-
 tulum, lib. 1. 5. 10. a
 Portentorum vim verba ipsa prudenter à maioribus posita
 declarant, quia enim, &c. de Diuin. 99. b
 De rebus ante oculos positis disputare. 1. Acad. q. 7. a
 Fundamentis positus Consulatus tui, &c. in Pison. 6. a
 Positio.
 De quorū vrbis positione propter pulchritudinē etiā inter
 deos certamen fuisse proditū est. pro Flac. 48. de Athenis.
 PONS.
 Fecisti ante rostra pontem continuatis tribunaliis. in Vat. 16
 Pontem, quem feceram, castellis duobus ad capita positus,
 reliqui. 10. fam. 38. in epist. Planci.
 Interfendere pontem à tergo. 2. de Legib. 17. a
 Eorum cōiunctione pars oppidi angusto ponte rursus ad-
 iungitur & continetur. 6. Verr. 105
 Habeo etiam dicere, quem contra morem maiorum, mino-
 rem annis sexaginta de ponte in Tyberim deiecerit. pro
 Rosc. Amer. 61. a
 Pontes angustos in suffragiis fecit lex Maria, ne essent am-
 bitus. 3. de Leg. 34
 Pontes disturbat, cistas deiicit. 1. ad Her. 21
 Interrupi pontes quos feceram. Plancus Cicer. lib. 10. 48
 Pontes occupare ad rogationem impediendam. 1. ad Att. 31
 BB. ii.

Ponticulus.

Sum enim ipse mensus ab eo ponticulo qui est ad Furinæ Satricum versus. ad Q. fra. lib. 3. 4

Fossæ transitum ponticulo ligneo coniunxit. Tusc. q. lib. 5. 83

Pontidius.

Pontidius, Qualem existimas, qui in adulterio deprehenditur. Tardum, &c. 2. de Orat. 152

Pontifex.

Pontifex maximus Romæ olim annales conficiebat. 2. de Orat. 28

Pontifex maximus res omnes singulorum annorum madabat, efferebatque in album, proponebat, &c. de Orat. 113. b

Maximus pontifex Metellus viginti & duos annos ei sacerdotio præfuit. de Senect. 2. 7. a

Q. Scæuola pontifex maximus. de Nat. d. 76. b

Si cuius forte pontificis animum mea sententia offendet, &c. pro Domo, 25. a

Comitia pontificis maximi. in Rul. 32

Pontificis visus tantummodo esset, si pontificalis maneret authoritas. 2. de Leg. 49

Pontificem neminem bonum esse, nisi qui ius civile nosset, ex patre audiui, inquit Publii Scæuolæ filius. 2. de Leg. 45

Alio modo constituere de religione pontificum, quam ceremoniarum ius postulat. pro Domo, 218. b

P. Albinouan, Q. Terentius pontifices minores. de Arusp. 246. b

Calædis Octobris habetur Senatus frequens, adhibentur omnes pontifices qui erant Senatores, &c. ad Att. lib. 4. 71. 5. a

Qui pontifices domum meam religione liberarint. de Arusp. respon. 10

Præfunt sacris pontifices, auspiciis augures. 1. de Nat. d. 169. a

Pontifices incestu supremo supplicio sanciunt. 2. de Leg. 24

Sacerdotes alii diuis aliis, omnibus pontifices, singulis flamines sunt. 2. de Leg. 17

Pontifices pecuniam patriam. mortui sacris eius coniungi voluerunt, iisdemque ferias & ceremonias ascribendas putant. 2. de Leg. 47

Pontifices Romani summæ Reip. præesse soliti. pro Domo. 1

Pontifices veteres propter multitudinem sacrificiorum, tres viros epulones esse voluerunt, quum essent ipsi à Numa instituti, &c. de Orat. 149. b

Pontificum autoritate iura cõsecuta sunt, vt ne morte patriam. sacrorum memoria occideret, & iis esset ea adiuncta, ad quos eiusdem morte pecunia venerit. 2. de Le. 46

Pontificum collegii decretum. 2. de Leg. 54

In pontificum libris & in xii. tabulis plurima est antiquitatis effigies. in Orat. 95. a

Pontificum notio erat de adoptionibus. pro Domo sua, 28

Pontifices ad eius aram facere soletis. ad Brut. 37

Pontificatus.

Qui stas solennisque ceremonias pontificatu contineri putauerunt. de Arusp. resp. 16. a

Pontificus.

Pontificum ius, quod ciuili coniunctum erat, nemo discerebat. 3. de Orat. 75

Ciuilis iuris scientia pontificum quodam modo tollitis. 2. de Legib. 49

Pontificii iuris scientia eluditis quod est iuris ciuilis. 2. de Legib. 49

Nego istam adoptionem pontificio iure factam. pro Domo sua, 220. b

Docebo meliora me didicisse de colendis diis immortalibus iure pontificio & more maiorum. 3. de Nat. d. 57. a

Pontificia.

Deinde nominum non magnus numerus ne in pontificiis quidem nostris, deorum autem innumerabilis. 1. de Nat. d. 114. a

Pontificalis.

Itaque visus tantummodo pontificis esset, si pontificalis maneret authoritas. 2. de Leg. 49

Pontificalis iuris tota compositio magnam religionem ceremoniamque declarat. 2. de Leg. 51

Pontinius.

C. Pontinius, meus familiaris, Allobrogum motus compescuit. de prou. Conf. 16

Pontina.

Pontina tribus. 4. ad Att. 38

Pontinum.

De Pontino. 7. fam. 35. sub. data aut scripta.

Pontius.

Pontius Aquila in Mutinensi prælio interfectus. 10. fam. 76

Pontius Titianus. 9. ad Att. 70

Pontus.

Euxinus Pontus. 1. de Orat. 85. a

Rauca fulix inidem fugiens è gurgite Ponti. 1. de Diuin. 23. a

Alterum in Ponti ore & angustis. 6. Ver. 114

Popilius.

C. Popilius, peculatus damnatus. 2. in Verr. 24

C. Popilius vni Tribunitiam ferre non potuit. pro Clu. 76

C. Popilii egregium factum. 8. Philipp. 249

L. Popilius, à L. Gellio c. e. s. notatus. pro Cluent. 104

P. Popilius. Post redi. ad Quirit. 4

P. Popilius, P. Rupilius c. o. s. 6. in Verr. 100

P. Popilius de ambitu damnatus. pro Cluent. 79

P. Popilii calamitas laudem eius illustrauit. pro Domo, 67

Quem tu mihi Popilium, quem denarium narras. 9. fam. 39

P. Popilio lege Gracchi aqua & igni interdictum. pro Domo sua, 64

In gente Popilia Torquatus id iudicauit. 2. de Leg. 51

Popina.

Quorum æs alienum contractum in popinam, nullum Reip. motum afferre poterat. 2. in Catil. 27. a

Cum isto ore foetido teterrimam nobis popinam inhalasset. in Pison. 9

Tu ex tenebricosa popina extractus. in Pison. 13

Pro trichiniis popinæ, pro cubiculis stabula in sedibus huius sunt. 2. Philipp. 78. a

Vino & epulis retentus, & alea est: si epulæ potius, quam popinæ nominandæ sunt. 3. Philipp. 137. a

Poples.

Tuus autem deus non digito vno redundat, sed capite, collo, ceruicibus, lateribus, aluo, tergo, poplitibus, manibus, pedibus, feminibus, cruribus. 1. de Nat. d. 137. a

Populus.

Quum verò accedit eodem, quasi maximus quidam magister populus. Tusc. q. lib. 3. 2

Id populus curat scilicet. 13. ad Att. 48. verba sunt à Terentio sumpta.

Quæ populus fecit, semper ferenda, non semper laudanda. pro Plancio, 7

Populus Rom. de omnibus magistratibus bis sententiam ferebat. in Rull. 39

Populus aures hebetes, oculos acres & acutos habet. pro Planc. 53

Quum populus iusserit, imperia, potestates, legationes ex vrbe exeunto. 3. de Leg. 9

Populus Romæ sacerdotia madare non poterat. in Rull. 32

Populus centuriatis comitiis descriptus, censu, ordinibus, ætatibus, plus adhibet ad suffragium auxilium, quam fuscus in tribus conuocatus. 3. de Leg. 38

Populus inanis dignitatis iudex. pro Plancio, 5

Populus Rom. victor dominusque omnium gentium. 6. Philipp. 212. a

Populus vanus. Tusc. q. lib. 5. 40

Populi est hoc, in eo potissimum abuti libertate, per quem eam consecutus sit. 11. fam. 20

Populi aures oratori tanquam tibie. Brutus, 100

Populi causas nosse, Senatori est necessarium. 3. de Leg. 36

In populi iudicium vocare. pro Deiot. 22

Populi iussa, vetita, quum consciscuntur suffragia, optimatibus nota, plebi libera sunt. 3. de Leg. 10

Populi scitum facere. Orat. 150

Populi tempestas & fluctus. pro Planc. 8

Populi vis multo sauior, multoque vehementior, quam tribunitie potestatis, quæ ducem quod habet, interdum lenior est, quam si nullum haberet. Dux enim suo periculo progredi cogitat, populi impetus, periculi rationem sui non habet. 3. de Leg. 22

Vsum loquendi populo concessi, scientiam mihi referuauit. in Orat. 91. a

Populo non minus, quam doctis probanda est eloquentia. Brut. 95

Populo sit libertas tabellæ, in qua potestas honestè bonis gratificandi ei detur. 3. de Leg. 34

Populum rem docento. 3. de Leg. 11

Per populum multæ pœnæ certatio esto, quum magistratus irrogasset. 3. de Leg. 5

Quantum te popule Rom. de me sefellit opinio. Octauio, 44

Malus poeta de populo. pro Arch. 190. b

In populo vis abesto. 3. de Leg. 11

Et in nostro populo, & in cæteris. de Nat. d. 2. 4

In actionibus cum populo primum & maximum est, vt vis abfit. 3. de Leg. 36

Secundo id populo facere possit. Tusc. quæst. lib. 2. 3

Populo suo vti. pro Quint. 15

Populi liberi. Offic. 1. 123

Populi potentes. Tusc. q. lib. 5. 12

In populis probari. 1. de Orat. 114

Popularis.

Popularis constans, grauis, seuerus. de Amic. 78. a

Popularis accessus. 1. ad Q. frat. 19

Animus verè popularis, & saluti populi consulens. 4. in Catilin. 81. a

Aura popularis. de Arusp. resp. 40. a

Causa popularis. pro Sestio, 11. a

Popularis, id est, assentator, & leuis ciuis. de Amic. 78

Popularis ciuis. 3. de Leg. 39. a

Cæcus popularis & forensis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 6

Popularis existimatio. 1. ad Att. 11

Fama popularis. 2. de Finib. 80. a

Popularis gloria. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 4

Quintus homo maximè popularis, qui omnes rumorum & concionum ventos colligere consueffet. pro Cluent. 61

Homo non liberalitate, vt alii, sed ipsa tristitia & seueritate popularis. de Clar. 173. b

Popularis iactatio. de Arusp. resp. 39

Lex popularis. 2. de Leg. 15. a. Id est, quam populus sanxit.

Popularis præda. pro Domo sua, 37

Popularis vir. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 66. Δημοτικός.

Erat enim popularis, vt noras. Attic. 262. b

Populare. pro Ligar. 23. pro gratum populo.

Populare dicendi genus. Brut. 70

Extraordinarium semper imperium populare atque ventosum est. 11. Philip. 301. a

Populare nunc nihil tam est, quam odium popularium. 2. ad Attic. 51

Populare nihil vnquam placuit Attico, eamque optimam Reip. esse duxit, quæ sit in potestate optimorum. 3. de Leg. 33

Populare atque plausibile nomen Cenforium factum est. 1. Verrin. 5. a

Ego verò Solonis popularis tui, vt puto, etiam mei, legem negligam. ad Att. lib. 10. 2

At hoc Thales Anaximandro populari & sodali suo non persuasit. 4. Academ. q. 210. a

Se seque non vnus circumdatum mœnibus popularem alicuius definiti loci, sed etiam totius mundi, quasi vnus orbis agnouerit. 2. de Leg. 91. a

Ad vulgarem popularemque sensum accommodata oratio. 1. de Orat. 54. 2

Non ad hunc vsum popularem atque ciuilem de Rep. dissebant. 3. de Leg. a

Video quid interest inter leuitatē concionatorum, & animum verè popularem, & saluti populi consulentem. in Cat. 120. b

Scimus dolore factum esse popularem. de Arusp. 40. a

Popularem me esse in populi salute præclarum est. ad Brut. 6

Popularem putaret esse clementiam. 10. ad Att. 12. id est, populi animum in clementia conciliari.

A grauitate patrum desiscere, & popularem fieri. de Arusp. 254. b

Se popularem aliquid habere in nobis violandis. 8. ad Att. 11.

Id est, quod populus probet, quod populo placeat.

Populare aliquid videretur habere persona mea ad impro-

borum ciuium impetus. 8. ad Att. 38

Quæ populari gloria decorari in Lucullo debuerunt. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 4

Populari trutina examinari. 2. de Orat. 87

Populares, Δημοκρατικοί, qui dignitatem in libertate constituunt. Offic. 1. 121

Qui ea quæ faciebant, quæque dicebant, multitudini iucunda esse volebant, populares habebantur. pro Sest. 84

Ex quo euenit, vt alii populares, alii studiosi optimi cuiusque videantur. Off. 17. b

Ipsæ rhetorum artes, quæ sunt totæ forenses atque populares. 3. de Fin. 6. a

Populates ciues. 1. Philipp. 27

Vt quum reges populareve homines largitiones aliquas proponunt. Offic. 2. 19

Populares illustresque laudes. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 6

Populares leges. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 13

Populares virtutes. pro Rab. Posth. 26

Est enim multus in laudanda magnificentia & apparatione popularium munerum. Offic. 1. 81

Populares deos multos, naturalem vnum esse ait Antisthenes. de Nat. d. 124

Popularibus verbis est agendum, & vsitatis, quum loquamur de opinione populari. Offic. 2. 49

Populariter.

Et me populariter agere, atque inuidiam commouere, quod puerum producerem, clamitauit. 3. Verr. 107. a

Contra quorum potentiam populariter tum agendum fuit. de Clar. 179. b

Sed quum in agendo multa populariter, tum illud malè, &c. Offic. 48. b

Conciones quotidianæ seditiosæ & populariter concitatae. pro Cluent. 37, & 45. b

Sed quonia in populari ratione omnis nostra versatur oratio, populariter interdum loqui necesse erit, & appellare legem, &c. vt vulgus appellat. de Leg. 159. & 2. de Fin. 29. a

Homines populariter annum tantummodo solis, id est vnus astri reditu, metiuntur. de Somn. 25

Vnum genus librorum populariter scriptum. 5. de Fin. 20. a

Res erat cum L. Saturnino, & c. vigilante homine, & in causa populari si nō moderatè, at certè populariter abstinentèrque versato. pro Sestio, 30. a

Populor.

Noctu populabatur agros, quod dierum essent pactæ, non noctium induciæ. 1. Offic. 49. & 5. Verr. 111. a

Populata vexataque prouincia. 5. Verr. 103. a. & 2. 28. a

Qui nunc populati atque vexati ad me venerunt. in Verr. 55. b

Populus.

Sic nos inter has procerissimas populos in viridi, opacaque ripa inambulantes. 1. de Leg. 22. a

Porcia.

Porcia, Bruti vxor. ad Brut. 56. in epist. Bruti.

Laudatione Porciæ gaudeo me ante dedisse Leptæ tabellario, quam tuas acceperim literas. 13. ad Att. 49

Porcus.

Abundat porco, hoc do, agno, gallina, lacte, caseo, melle, villa locuples. de Senect. 51. a

Porco forma piaculum pati. 2. de Leg. 53

Porca.

Qui porcam tenuit, dedi oportere. de Inuen. 73. b

In eo fœdere quod factum est quondam cum Samnitibus, quidam adolescens nobilis porcam sustinuit iussu imperatoris. 2. de Inuen. 189

Quæ in porca confracta iura sint. 2. de Legib. 51

Porriigo.

Animal quod vult, membra flectit, cõtorquet, porrigit, contrahit. 1. de Diuin. 196

Nec manum porrigebat in mensam. Tusc. quæst. lib. 5. 45

Qui mihi primus afflictio & iacenti consularem fidem dextramque porrexit. Post red. in Sen. 21. a

Cui ciui supplicii non illa dextra inuicta & fidem porrexit, & spem salutis ostendit. 7. Verr. 119

Porrexerunt manus. pfeplissima natum est. pro Flac. 149. b

Licinium quum iam manum ad tradendum pyxidem porrexisset, retraxisset. pro Cælio, 50
 In hoc in eum huc an illuc manum porrexerit. Orat. 19. b
 Porrigerè dextram alicui. pro Deiot. 4
 Cunctis propè ciuibus lucem ingenii & consilii sui porrigere atque tendere. de Or. lib. 1. 91. a
 Porrigere manum gratulantibus. ad Heren. lib. 4. 241. a
 Gladius nobis ad occidendum hominem aliquando ab ipsis porrigitur legibus. pro Milo. 6. a
 Chryssippus quidem & Diogenes detracta utilitate, ne digitum quidem porrigendum in eam esse dicebat. 3. de Fin. 45. de bona fama loquitur.
 Psephismata non sententiis, nec autoritatibus expressa, sed porrigenda manu, & profundendo clamore multitudinis concitata. pro Flac. 11

Porrigens.

Hinc dextram porrigens quadrupes qua vasta tenetur. de Nat. 48. b
 Esse enim stultitiam, à quibus bona precaremur, ab iis porrigentibus & dantibus nolle sumere. 3. de Nat. d. 63

Porrectus.

Ne quid in cæsa & porrecta, ut aiunt, oneris mihi addatur. Attic. 77. b
 Statua est in Ceramico Chryssippi sedentis, porrecta manu. 1. de Finib. 60. a
 Patere quæ simulacrorum porrectis manibus sustinebantur. de Nat. 77. b

Porrectio.

Digitorum enim contractio facilis, facilisque porrectio, propter molles commissuras, & artus nullo in motu laborat. 2. de Nat. d. 124

Porro.

Ille porro, malè, prauè, &c. de Finib. 70. b
 Quis porro, &c. de Orat. 199. b
 Age porro tu qui, &c. 7. Verr. 45. a
 Catoni porro assensus est Fauonius. ad Att. lib. 7. 121. 11. a
 Sæpe à maioribus natu audiui, qui se porro pueros à senibus audiuisse dicerent C. Fabricium, &c. de Senect. 39. a
 Porro autem neque mihi accidit, &c. Att. 3. b
 Porro autem pop. Romani conditione sociis, fortuna seruis, &c. 3. Verr. 16. a
 Clamabat porro Quintius, &c. pro Quint. 5. b
 Neque porro hac seueritate digna sunt. 3. Verr. 85. a
 Sic porro diligunt, &c. in Verr. 110. b
 Dubium porro illi non erat quid futurum esset. epist. 116. b
 Mihi porro, ut ego non dicam, &c. 7. Verr. 140. a
 Ea nos mala dicimus, sed exigua & porro minima. 5. de Finib. 136. a
 Perge porro: nam de isto magna dissensio est. 4. de Fin. 121. a
 Neque porro ex eo natus, &c. 1. de Finib. 99. a
 Age porro quid si, &c. Att. 111. & de Inuen. 79. b
 Quid tam porro regium? &c. de Orat. 87. b
 Est porro quiddam, quod, &c. de Inuent. 81. b
 Sequitur porro nihil deos ignorare. 2. de Diuin. 157. a
 Nihil porro tam inhumanum, tam immane, tam ferum, quam committere ut beneficio non dicam indignus, sed victus esse videare. pro Planc. 66. a
 Multa videbis fortasse, quæ nolis, non plura tamè quam au dis quotidie: non est porro tuum vno sensu solum oculorum moueri, cum, &c. Marcel. lib. 4. 9. 4. a
 Occurrebat nancam ac debilem Præturam suam futuram Consule Milone, eum porro summo consensu Pop. Romani Consulem fieri videbat. pro Milone, 18. a
 Iam porro videte cætera Iudices. pro Rosc. Amer. 68. a
 Porfena.
 Mihi autem hæserunt illa, malè Tarquinius, qui Porfenam, qui Octauium Manilium contra patriam: impiè Coriolanus, qui auxilium petiit à Volscis, &c. 9. ad Attic. 36

Porta.

Agragianæ portæ Syracusis. Tusc. 241. b
 Comites ad portam expectare dicunt. Cassio, lib. 15. 45
 Ad portam præsto esse lictores. in Pis. 43. a
 Quum ego Cælimontana porta introisse dixissem, respon-

sione me mimica Esquilina introisse, homo promptissimus laceffuit. in Pis. 43
 Bibulus pedem porta non plus extulit, quam domo sua. Att. 101. b
 Socrates dum triginta tyranni essent, pedem porta non extulit. ad Att. lib. 8. 146. 7. a. & lib. 7. 122. 7. a
 Vtar ea porta, quam primum videro. 7. ad Att. 27
 Per vias quasdam à medio intestino vsque ad portas iecoris. 2. de Nat. deo. 206. a
 Si Annibal ad portas venisset, murumque iaculo traiecisset. de Finib. 111. b
 Occupare portas vrbis. 14. Philipp. 394. a
 Porticula. Vide Portus.
 Portendo.

Nam quod de sole ostensum est tibi, populo commutationem rerum portendit fore. de Diuin. 89. b
 Portenta, ostenta, monstra, prodigia dicuntur, quia ostendunt, portendunt, monstrant, prædicunt. 1. de Diuin. 154. a
 Periculum principibus dii portendunt. de Arusp. 49. a
 Commutatione rerum populo portendere. 1. de Diuin. 81. a
 Quum in eo ipso periculum est, ex quo periculum portenditur. de Arusp. 249. b
 Significationes rerum futurarum vigilantibus & dormientibus portenduntur. 1. de Nat. deo. 124
 Quum magnorum periculorum metus ex ostentis portenderetur. 6. in Verr. 97. a
 Prædictiones verò & præfensiones rerum futurarum, quid aliud declarant, nisi hominibus ea quæ sunt, ostendi, monstrari, portendi, &c. 2. de Nat. d. 10. a

Portentum.

Nec si id factum est, quod fieri potuit, portentum debet videri. Nam si quod raro fit, portentum putandum est, sapientem esse, portentum est. de Nat. d. 27. b. & 2. de Diuin. 47
 Portentum de homine inusitata improbitate. 10. fam. 71. in epist. Pollionis.
 Ea quæ sint, portendi, ex quo portentum. de Nat. d. 15
 Fatale portentum, prodigiūque Reipub. P. Clodium. in Pis. 6. a
 Portenti simile. 14. ad Att. 47
 Portenta, quæ quondam credebantur apud inferos, non extimescenda. de Nat. deo. 2. 4
 Gabinium & Pisonem, duo Reip. portenta ac penè funera. de Prou. Conf. 15. a
 Portenta ad Etruscos & Aruspices, si Senatus iusserit, deferunt. 2. de Leg. 18
 Hominū pecudumque portenta præter naturā. 2. de Nat. 21. a
 Portenta & miracula non discretium philosophorum, sed somniantium. de Nat. deo. 1. 14
 Portentorum explanationes olim Etruscorum disciplina continebantur. de Arusp. respon. 16
 Interpres portentorum. 2. de Diuin. 90. a
 Aut quid negotii est hæc poetarum & pictorum portenta convincere? 1. Tusc. q. 9
 Quid Zeno: portenta hæc esse dicit. de Fin. 122. b

Portentofus.

An verò illa nos terrent, siquādo aliqua portentosa aut expecude, aut ex homine nata dicuntur? 2. de Diuin. 88. a

Porticus.

Porticus hæc ipsa vbi inambulamus. de Orat. 110. b
 Porticus inferior, & eius conclauia. 3. ad Q. fra. 39
 Propterea quod summam dignitatē pauimentata porticus habebat. Quint. fra. lib. 3. 1
 In palatio pulcherrimo prospectu porticū cum conclauibus pauimentatum trecentū pedum concupiscerat. pro Do. 89. a
 In cæpo Martio septa tributis comitiis marmorea sumus & tecta facturi, eaq; cingemus excelsa porticu. ad Att. lib. 4. 51
 In porticu atriolum fiat. 1. ad Q. frat. 1

Portio.

Quū omnes aliæ ciuitates pro portione in prouincias descripsisset. pro Flac. 151. b
 Pro rata portione aliquid distinguere. in Som. Scip. 17. a
 Nunquam in Sicilia frumentū publicè est emptū, quin Martini pro portione imperaretur. 7. in Verr. 44. a

Sed oportet, ut in ædibus ac templis vestibula & aditus, sic causis principia pro portione rerum proponere. 2. de Orat. 175. a

Portius.

Portius Cato in originibus tradit apud Romanos solitos esse conuiuias in epulis canere ad tibicinem de clarorum hominum virtutibus. Tusc. q. lib. 1. 3
 Portia lex. 7. in Verr. 127. & pro C. Rab. 5. & 7

Portitor.

Cum te non custodem ad continendas, sed portitorem ad partiendas merces missum putares. in Vat. 31. b
 Primum improbantur ii quæstus qui in odia hominum incurrunt, ut portitorum, ut feneratorum. 1. Offic. 208. a
 Qui nuper in portoriis Italiae tollendis non tam de portorio, quam de nonnullis iniuriis portitorum querebantur. ad Q. frat. lib. 1. 1. 48. a
 Si turpe, si intolerandum, hos decemuiros portitores omnibus omnium pecuniis constitui. de Lege Agr. 64. a

Portorium.

Vectigal ac portorium Dyrrhachinorum. de prouinc. Consular. a
 Circumuectionis portorium. ad Att. lib. 2. 40
 His pro rebus, quod portorium non esset datum, literas ad socios misisse L. Canuleium, &c. 4. Verr. 128. a
 Titurius Tolosa quaternos denarios in singulas vini amphoras portorii nomine exegit. pro Font. 8
 Portorium locare si Rhodiis turpe non est, nec Hermacreo-ti quidem turpe est conducere. 1. de Inuent. 63
 Vectigalem prouinciam singulis rebus, quæcunque venient, certo portorio imposito, seruis tuis publicanis à te factam esse meministi. in Pis. 69. a
 Exportare aliquid sine portorio. 4. Verr. 132. a
 Tollere portoria Italiae. ad Q. frat. lib. 1. 1. 48. a. & ad Att. lib. 2. 31. 2. a

Porto.

Omnia mea mecum porto, inquit Bias. in Parad. 9. a. 7. ad Att. 18
 Portat secum illam lectica aperta. 10. ad Att. 36
 Memini enim cum hominem portarem ad Baias Neapoli Octophoro, &c. miros risus nos edere. 2. ad Q. frat. 24
 Elefio dolus tantum senarios denarios ab iis, qui ad hostem portarent, exegit. pro Font. 278. b
 Cuius inter lictores lectica Mimæ portatur. ad Attic. lib. 10. 207
 Arma in templo Castoris palam portabantur. pro Sest. 10. b
 Columnæ marmoreæ ex ædibus meis inspectante Pop. Romano ad focerum Consulibus portabantur. pro Domo, 49. a
 Rumorem afferunt magnum Romæ, domum ad Antonium frumentum omne portari. ad Att. lib. 14. 301. 1. a
 In triumpho Massiliam portari ad exemplum amissi imperii vidimus. 2. Offic. 34. & 39
 Lecticas portari videmus. in Ant. 181. b
 Ad hostem scilicet portari viaticum. epist. 184. b
 Non eodem semper spatio portata feruntur. in Ar. b

Portunus.

Portunus à portu, sicut Neptunus à nando, paulum primis literis immutatis dicitur. 2. de Nat. d. 49

Portus.

Ostium & aditus portus. 6. Verr. 105. a
 Nam in ipso aditu atque ore portus, vbi primum, &c. 7. Verr. 24. a
 Quamquam tum & fugæ portus erat in tuis castris, & subfidium salutis in tuo exercitu. ad Brutum, 13
 Celeberrimus & plenissimus nauium portus. pro Leg. Manilla, 23. a
 Tranquillus & tutus portus. pro Plancio, 76. a
 Tutus & clausus portus. de prou. Consul. 24. a
 Portus & refugium nationum Senatus. 2. Offic. 36
 Refugium portusque supplicii, exilium. pro Cecinna, 71. a
 Ab utroque portus cornu moles iacimus. 9. ad Attic. 59. in epist. Cæsaris.
 Sed tanquam portum aliquem expecto, istam quam tu times solitudinem. 1. de Orat. 133. a

Portum habere. 4. in Verr. 123. sub. conductum.

In portum ex alto se conferre. Offic. 1. 211
 In portum ex alto inuehi. pro Mur. 124. b
 In philosophiæ portum se conferre. ad Curium, lib. 7. 53
 His grauissimis casibus in eundem portum, ex quo eramus egressi, magna iactati tempestate confugimus. Tusc. q. lib. 5. 3
 Quid si cessare libet, & in otii portum confugere? ad Attic. lib. 4. 22
 Ut quem in portum se recipiant, scire non possint. de Finib. lib. 5. 13
 Quo propius ad mortem accedo, quasi terram videor videre, aliquandoque in portum ex longa nauigatione esse venturus. de Senect. 65

Portum suorum malorum aliquem inuenire. pro Sylla, 31
 Paratum nobis portum & perfugium mortem putemus, quò utinam velis passis prouehi liceat. 1. Tusc. quæst. 194. a
 Portum tutissimum sibi prouinciam istam esse duxit. 13. fam. 89
 Tenere portum si nequeas, nauigando, tempestatibus obsequi artis est. Lentulo, lib. 1. 9. 85. a
 Portum alium propiorem huic ætati videbamus. 14. ad Atticum, 41

Sed nescio quo modo ipsa illa excludere me à portu & perfugio videntur. Lucio, lib. 5. 42
 Portu clauso se tenere cepit. 12. fam. 23. in epist. Cassii.
 E portu sine gubernaculis egressi, tempestatibus nos trademus. 7. ad Att. 44

E portu simul egredienti, sed expeditius nauiganti. 6. ad Att. 47

An quasi è portu egredientes paululum remigrare? Tusc. q. lib. 4. 8

Soluere è portu. pro Mur. 3. a

Ex tuo portu lubentissimè ad salutem proficiscar. 3. ad Atticum, 31

Canuleius, qui in portu Syracusis operas dabat. in Verrem, 143. b

In portu & scriptura Asiae operas pro magistro dedit. 11. ad Att. 22

In portu es solus, his tempestatibus. 9. fam. 11. id est, perfugii locum habes.

Quem postea quam inanem locum offenderunt, & Præto-rem commouisse ex eo loco castra senserunt, statim sine vilo metu in portu ipsum penetrare cœperunt. 7. in Verr. 76. a

Moles opposita fluctibus, portus manufacti. Offic. 35. b

Propter portus suos, &c. 2. de Leg. Agr. 92. a

Insula, quæ duobus portibus cincta in vtriusque portus ostium aditumque proiecta est. 6. Verr. 105. a

Regio, quæ mari cincta, portibus distincta insulis circumdata esset. pro Flacco, 21. a

Publicanorum familia, quas in portibus & in custodiis habent. pro Pomp. 6. b

Porticula.

Exedria quædam mihi noua sunt instituta in porticula Tusculani: ea volebam tabellis ornare. 7. fam. 42

Portuosus.

Nauigatio minimè portuosus. 6. fam. 53
 Ut philosophi tanquam in superum mare Ioniu defluerent, Græcum quiddam & portuosum. 3. de Orat. 40. a

Posco.

Quam quum poscebat, verbo illam poscere videbatur, re vera iudicia poscebat. 2. Verr. 27. a
 Ut enim in Academiâ nostram descendimus, &c. poposcorum aliquè qui aderant, causam differendi. Tusc. lib. 3. 6
 Nummos magistratum Sicyonium poposcit. 3. Verr. 30. a
 Audacitæ partes Roscii sibi poposcerunt. pro S. Rosc. 24. b
 Sumptum iamne poscet ad id Scaptius? ad Atticum, lib. 6. 113. 15. a
 Epistolam prætextam si voles legere, Gallum Cornelium familiarem meum poscito. Af. Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 32. 16. a

Et reliquos nō desideraret solum, sed etiam posceret & flagitare. 7. Verr. 57. a
 Iste inuentus est, qui parentes pretium pro sepultura liberum posceret. 3. Verr. 4. a
 Nemo tam audax qui posceret, nemo tam impudens qui postularet ut venderet. 6. Verr. 39. a
 Ne poposcisses, ego me tibi non offerebam. ad Atticum, lib. 2. 16. 7. a
 Si hoc à me muneris, non vniuersa prouincia poposcisset. 4. Verr. 80. a
 Sic ego hoc contēdo, me tibi cuiuscunque tribus rationem poposceris, redditurum. pro Planc. 38
 Poscere, postulare, efflagitare. in Verr. 56. b
 Inspiciendum poscere. 6. Verr. 40. a
 Non debebam ego abs te has literas poscere. in Verr. 207. & ad Att. 205. b
 Poscere maioribus oculis. 3. in Verr. 45
 Audacia partes poscere. pro Rosc. Amer. 21. a
 Quorum è numero primus est ausus Leontinus Gorgias in conuentu poscere quaestionem: & c. de Fin. lib. 2. 1
 Scyphos poscere. 6. Verr. 28. a
 Tum Craffum puluinos poposcisse. de Orat. 87. b
Posidonius.
 Posidonius, Philosophus Stoicus, discipulus & successor Panaetii. 2. de Nat. d. 115. a. Offic. 3. 11
 Id dicam quod solebat narrare Pompeius: se, cum Rhodum venisset decedens ex Syria, audire voluisse Posidonium: sed cum audiisset eum grauitate esse agrum, quod vehementer eius artus laborarent, voluisse tamen nobilissimum philosophum visere: quem ut vidisset, & salutauisset, honorificisque verbis profectus esset, molestēque se dixisset ferre, quod eum non posset audire: at ille, Tu verò, inquit, potes: nec committam, ut dolor corporis efficiat, ut frustra tantus vir ad me venerit. itaque narrabat eum grauitate & copiose de hoc ipso, nihil esse bonum, nisi quod honestum esset cubantem disputasse. cumque quasi faces ei doloris admoueretur, saepe dixisset, Nihil agis dolor, quanuis sis molestus, nunquam te esse confitebor malum. Tusc. lib. 2. 52
 Posidonius esse cenfet in natura, signa quaedam rerum futurarum. Diuin. lib. 1. 109
 Posidonius in libro quinto de natura deorum differuit. de Nat. d. 1. 86
 Posidonius quinque libros edidit de diuinatione. Diuinat. lib. 1. 6
 Posidonius, familiaris meus, sphæram effecit. 2. de Natura deor. 63
 Posidonius locum de officiis à Panætio prætermisum persequutus. 16. ad Att. 30
Possideo.
 Hanc fiduciam commissam tibi tenes hodie ac possides. pro Flac. 40
 Sin inuerecundum animi ingenium possidet, tamen accusas, non enim probus es. 1. de Inuent. 96
 Cur quæ reliqua sunt, iste Roscius omnia cum Chryfogono communiter possidet. pro Rosc. Amer. 64. a
 Plus fidei quam artis, plus veritatis quam disciplinæ possidet in se. pro Rosc. Comædo, 10. a
 Magnam vim, magnam necessitatem, magnam religionem possidet paternus maternusque sanguis. pro Rosc. Amerino, 40. a
 Si ex edicto possidisti, quæro, cur bona non venerint. pro Quint. 4. b
 Sed breui tempore totum hominem, totamque eius Præturam possederat. 5. Verr. 135. a
 Cum iste calumniæ licentiam sua autoritate possidisset. in Verr. 122. b
 Itaque neque hoc possum dicere, me omnino ignorare quid possideas, neque planè nosse ac vidisse. de Orat. 98. b
 Possidere bona ex edicto. pro Quint. 13
 Possidere bona alterius sine testamento. in Ant. 233. b
 Domum alterius possidere. pro Domo sua, 85. a
 Fiduciam sibi commissam tenere ac possidere. pro Fla. 40. a

Forum armatis cateruis hominum perditorum possidere. pro Domo sua, 83. a
 Possidere potestatem. pro Sest. 27
 Veritatem possidere. pro Rosc. Comædo, 10. a
 Neque ea ut sua possidisse, sed ut aliena libasse. de Or. 103. b
 Eius bona quemadmodum ad me delata res est, publicè possidetur alieno nomine contra leges Calatinorum. ad Aciliam, lib. 13. 38. 1. a
 Habet etiam Campana lex execrationem in concione candidatorum, si mentionem fecerint, quo aliter ager possideatur. ad Att. lib. 2. 33. 3. a
 Agri qui ab Hiemphale possidentur. 1. de Leg. Agr. 6. a
 Sua esse omnia, atque à se possideri sicut propria volunt philosophi. 1. de Orat. 110. a
 Qui possidendo plurimum de bonis, quæ patrifamilii: cum moreretur, fuerint, acceperit. 2. de Leg. 47
 Iudicauit hostem Dolabellam, bona eius censuit publicè possidenda. 11. Philip. 300. a
 Quæ bona, is qui testamentum fecit, huic Heraclio, antequam est mortuus, omnia vtenda ac possidenda tradiderat. 4. Verr. 32. a
 De possessionibus hæreditatum, & de possidendis bonis. ad Att. 87. b
 Omnia autem bona possessa non esse constitui, quod bonorum possessio spectetur, & c. pro Quint. 61. a
Possessio.
 Cui tanta possessio est, ut liberaliter possit viuere, diues est. in Parad. 54. a
 Possessio quasi caduca atque vacua. 3. de Orat. 67. a. in Parad. 59. a
 Quamobrem, quoniam vtriusque studii nostra possessio est, vtro frui malis optio tua sit. de Fat. 140. b
 Certa & stabilis sua cuique possessio amicitiarum permanet. de Amic. 50
 Bonorum possessio spectatur non in aliqua parte, sed in vniuersis quæ teneri & possideri possunt. pro Quint. 61. a
 Possessio salinarum mearum. 7. fam. 55
 Ex edicto possessionem bonorum alicuius dare. Trebatio, lib. 7. 22. 1. a
 Dare possessionem secundum tabulas. in Topicis, 24. a
 Possessionem veterem academice depasci ab hoc acuto homine non sinemus. 1. de Leg. 43
 Is habet in volaterrano possessionem. ad Valerium, lib. 13. 5. 4. a
 In possessionem bonorum mittere. 1. in Verrem, 30
 Hodie in possessionem libertatis pedem ponimus. 3. Philippicarum, 143
 Proficisci in possessionem pro Quint. 57. a
 Occupare possessionem laudis. Plancus Ciceroni, lib. 10. 13
 Possessionem per interdictum repetere. pro Cecin. 7
 Recuperare possessionem amissam. 3. de Orat. 61. a
 Si ista pax perditum hominem in possessionem impotentissimi dominatus restitutura est. 10. fam. 59
 Nec verò tanquam in possessionem suam venerit, excludat alios, & c. Offic. 1. 187
 Vi conari in possessionem venire. ad Att. 54. b
 Per eius possessionem iter feci, in qua animal reliquum nullum est. 6. ad Att. 11
 Ex iure ciuili surculo defringendo vsurpare possessionem amissam. 3. de Orat. 61. a
 Cedere alicui possessione hortorum. pro Mil. 116. b
 Est enim inter eos non de terminis, sed de tota possessione contentio. 4. Acad. 9. 239. a
 Decedere de possessione. 2. de Leg. Agr. 69. a
 Sed quoniam de nostra possessione depulsi, in paruo & eo litigioso prædiolo relictis sumus, & aliorum patroni nostra tenere tuerique non potuimus, ab iis (quod indignissimum est) qui in nostram patrimonium irruerunt, & c. 3. de Orat. 60. a
 Detrahare aliquid de possessione, ac fidem requirere. 2. in Catil. 38. a
 Deturbari non solum spe, sed certa re & possessione. Cornificio, lib. 12. 25. 6. a

Dimouere & deicere aliquem de possessione. 2. de Lege Agr. 80. a
 Exturbare è possessione aliquem. pro Sylla, 53. a
 Vbi sensi me in possessione iudicii & defensionis meæ constituisse, quod, & c. 2. de Orat. 109
 Esse in possessione bonorum. pro Cecinna, 13. a
 Permanebit in possessione victoriæ Respublica. Plancus Ciceroni, lib. 10. 44
 Retinuerunt in possessione sua iuris ciuilis cognitionem atque interpretationem principes. 2. Offic. 96. a
 Retinere aliquem in sua possessione. ad Att. lib. 1. 14. 5. a
 Possessione mouere. 3. in Verr. 81
 Pellere aliquem possessione. pro Mil. 55. a
 Hæreditatum possessiones data. 2. Philip. 73. a
 Possessiones incertæ, atque in casu positæ. Parad. 66
 Paternæ possessiones. 2. de Leg. Agr. 81. a
 Relictæ possessiones. 2. de Leg. Agr. 1. a
 Voluptariæ possessiones. ad Att. lib. 12. 32
 Callidi rerum æstimatores prata & areas quasdam magni æstimant, quod ei generi possessionum minime quasi noceri potest. Parad. 65
 Qui latitudinem possessionum tueri non possunt. 2. de Leg. Agr. 70. a
 Etenim cui perspicuum non sit, ad incertum reuocari bona, fortunas, possessiones omnium, & c. pro Cecin. 28. a
 Antiquiorem enim sibi fuisse fidem & gloria, quam regnū & possessiones suas. 2. de Diuin. 118. a
 Qui magno ære alieno maiores etiam possessiones habent. in Cat. 108. b
 Aut te ex iure manu confertum vocarent, quod in alienas possessiones tam temerè irruisses. 1. de Orat. 22
 Vrbanas & rusticas possessiones notare, & aliorum pecunias æstimare. 5. Philip. 178. a
 Possessiones vacuas recordari. Part. 125. b
 Tenere possessiones paternas. Trebatio, lib. 7. 21. 3. a
 De possessionibus hæreditatum, de soluendis bonis. ad Atticum, 87. b
 Vtrum hanc syluam in relictis possessionibus, an in censuram pascuis inuenisti contra Rul. 61. b
Possessiuncula.
 Omni enim asseueratione affirmo, quod mihi credas velim, mihi maiori offensionis esse, quam delectationi possessiunculæ meas. ad Att. lib. 13. 30
Possessor.
 Habebat tantum quisque possessor, quantum diuisor reliquerat Antonius. 5. Philip. 178. a
 Mortuus rapitur, vide, inquit, si potes esse possessor. de Orat. 135. b
 Accerrimus bonorum possessor, expulsor, ereptor. pro Quinto, 15. a
 Possessores inuidiæ vel pestilentiae. in Rull. 9
 Qui verò se populares volunt, ob eamque causam aut agrariam rem tentant, ut possessores pellantur suis sedibus: & c. 2. Offic. 115. a
Possides.
 Possides Matro Solentinus. 4. in Verr. 71
Possidonius, vide Posidonius.
Possidorus.
 Possidorus Termitanus. 5. in Verr. 81
Possium.
 Assequi nullis literis possum ut exprimam. Bruto, 15. 1. a
 Enumerare possum quæ sit, & c. de Nat. d. 50. b
 Possum nominare ex agro Sabino rusticos Romanos vicinos & familiares meos, quibus absentibus nunquam ferè villa in agro maiora opera fiunt, non serendis, non percipiendis fructibus, non condendis. de Senect. 21. a
 Proferre possum, & c. de Nat. 51. b
 Facere non possum, ut nihil ad te dem literarum. Att. 132. b
 Nescire non possum diutius quomodo iam se habeat tota res Brundusina. ad Att. lib. 9. 172. 3. a
 Non possum quin exclamem. 2. de Orat. 22. a
 Non possum scribere me miratum esse, & c. 3. ad Q. frat. 14
 Non solum omnia quæ possum debere tua causa, sed ea

quoque quæ non possum. 4. fam. 18
 Qui neque vsu satis, & ingenio parū possum. pro Quint. 1. a
 Quam possum maxima voce dico. pro Domo sua, 73. a
 Quid enim possum aliud nisi morere. pro Planc. 28. b
 Vix possum, vel planè nullo modo possum. 11. ad Att. 21
 Sic tueor, ut possum, concordiam. ad Att. lib. 1. 12. 14. a
 Hoc tu si potes, tua quadam propria, non communi oratorum facultate potes. de Orat. 88. b
 Neque enim à te plus, quam potes, postulo. 12. ad Att. 28
 Si potes iuua me consilio, & tamen ista quantum potes provide. ad Att. lib. 7. 139. 4. a
 Ex quo animo consules ferant hunc *ὄχλον*, rescribas ad me quantum potes & vales. ad Att. 61. b
 Incende hominè amabo te, quoad potes. ad Att. lib. 2. 22. 4. a
 Dubita, si potes, quin ille, & c. 10. ad Att. 36
 Dignitatem nostram, ut potest in tanta hominum perfidia, retinebimus. Lentulo, lib. 1. 2. 10. a
 Quare item atque eò si potest acrius, te rogo, & c. Att. 39. b
 Si potest: & quod profectò potest. 10. ad Att. 7. & 11. 15
 Ager in quo oliuetum non est, fieri potest. contra Rul. 79. b
 Fieri nihil potest, nihil accidere, nihil euenire, nisi, & c. 1. de Diuin. 28. a
 Fieri potest ut fallar. Philippo, lib. 13. 74. 4. a
 Id vnum ex omnibus ad obtinendas causas potest plurimum. in Orat. 38. a
 Aut quoniam id quidem non potest, & c. pro Font. 28. b
 Si quantum in agro audacia potest, tantum in foro impudentia valeret, & c. pro Cec. 285. b
 Minimum quidem nunc potest Respub. sed possit necesse est. Figulo, lib. 4. 13. 16. a
 Tantum potest in dicendo hæc res, ut ad vincendum nulla plus possit. in Orat. 96. a
 Conuiuium ad multam noctem, quam maximè possumus, vario sermone producimus. de Senect. 84. b
 Quam possunt mollissimè substernunt nidos aues. 2. de Nat. deor. 195. a
 Nihil enim dolet, nisi pes: possunt oculi, potest caput, latera, pulmones, possunt omnia. 2. Tusc. 9. 77. a
 Qui apud me & amicitia & beneficiis & dignitate plurimum possunt. pro S. Rosc. 19. b
 Quæ res in ciuitate duæ plurimum possunt, hæc contra nos ambæ faciunt hoc tempore. pro Quint. 1. b
 Ego nihil prætermisi, quantum facere enitique potui, quin, & c. in Ant. 165. b
 Teneri non potui, quin tibi declararem, & c. ad Att. 245. b
 Quam potui maximis itineribus ad Amanum exercitum duxi. epist. 244. b
 Diligentissimè, grauisimèque ut potui, sic te Cæsari commendauit & tradidi. Trebatio, lib. 7. 17. 7. a
 An ille me vicit ut ne potuit quidem. in Ant. 174. b
 Si id factum est, quod fieri potuit, id portentum putandum non est. Diuin. lib. 2. 46
 Ut potuerunt, iudicarent. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 9
 Is, qui apud istum plurimum poterat, Apronius. 5. Ver. 111. a
 Poterat iam venisse. 8. ad Att. 25. id est, satis habuerat temporis ad veniendum.
 Poterat vtrunque præclare, si esset fides, si grauitas in hominibus Consularibus. ad Lentulum, lib. 1. 7. 25. a
 Quam maximè poterò, dabo operam ut breue id faciam. in Salust. 2. a
 Quamobrem Quirites, consilio quantum poterò, labore plus penè quam poterò excubabo, vigilaboque pro vobis. in Ant. 208. b
 Semper enim si poterò. ad Att. 121. b
 De musicis rebus non poterit, quin dicat, hoc onere suscepto, recusare. 2. de Orat. 36. a
 Sed tamen quod fieri poterit, non negligam. ad Q. frat. lib. 3. 21. 8. a
 Si villo modo poterit. 12. ad Att. 29. pro, fieri poterit.
 Qui tum & poterant per vim & scelus plurimum. pro Quint. 46. a
 Aut etiamne te videre noluerim: ego tibi irascerer: tibi ego possem irasci. ad Q. frat. 49

Quoad possem, & mihi liceret, à senis latere nunquam discederem. de Amic. 1. a
 Quo nihil posset fieri minus. lib. 1. de Fin. 14. id est, quod omnino est impossibile.
 Quod quisque minus per se ipse posset, id acciperet ab alio, vicissimque redderet. de Amicit. 26. a
 Cum hac exceptione quantum valeam, quantumque possum. epist. 82. b
 Quod commodo reipub. facere possis. epist. 2. b
 Quid scamonix radix ad purgandum, quid aristolochia ad morsus serpentium possit. 1. de Diuin. 27. a
 Vt quom veritas cum hoc faciat, plus huius inopia possit ad misericordiam, quam illius opes ad crudelitatem. pro Quintio, 61. a
 Peccatum suum, quod celari possit, confiteri maluit, &c. de Nat. d. 2. 9
 Erit igitur hæc facultas in eo, vt definire rem possit. Orat. 207. b
 Qui apud suos tribules plurimum gratia possint. de Petit. Conf. 21
 Possit, quod deceat, facere, artis & nature est: scire, quid, quandoque deceat, prudentia. 3. de Orat. 117
 Possit aliquem iudicare. lib. 1. de Fin. 2. id est, iudicio præditum esse.
 Speravit sese apud tales viros aliquid ad perniciem posse innocentis. pro Rosc. Amer. 83. a
 Qui honestè multum posse volunt. Offic. 2. 94
 Amicitia, beneficiis, dignitate apud aliquem plurimum posse. pro Rosc. Amer. 2. a
 Plurimum posse copiis, facultatibus, opibus. Læ. 50
 Potatio, vide Poto.
 Potens.
 Vt si quis potens ac factiosus in concione dixerit, Satius est vti regibus, quam malis legibus. ad Heren. lib. 2. 77. a
 Itaque quum tu florens & potens per medium forum popularis volitares, &c. pro Domo sua, 39. a
 Ampla & potens ciuitas, opibus valens. 2. de Inuent. 246. a
 Potens homo vel potentissimus potius. ad Att. 279. b
 Potens, gratosus, disertus homo. pro Cælio, 15. a
 Vir fortunatus & potens. Offic. 47. b
 Si propter partium studium potens erat Alphenus. pro Quintio, 47. a
 Sed quis est tandem, qui inopis & optimi viri causæ non anteponat in opera danda gratiam fortunati & potentis? 2. Offic. 101. a
 Acidæ belli potentes magis, quam sapientia potentes. de Diuin. 232. b
 Tribuere infinita potentibus. Brutus Ciceroni, 4. 3. a
 Contra potentes nequid stultè, nequid temerè dicam aut faciam reliquum est. Pæto, lib. 9. 16. 14. a
 Fortes, claros, potentes viros tradit post mortem ad deum peruenisse. de Nat. de. 1. 83
 Potentissimus & clarissimus ciuis C. Claudius. pro Planc. 226. b
 M. Drusus tribunus plebis homo potentissimus. pro Milone, 266. b
 Potentissimi hominis: quandoquidem potentia iam in vi posita est & armis. ad Brut. 22
 Duo potentissimi reges. pro Pomp. 4. b
 Contumaciam potentissimorum virorum nunquam tuli. ad Att. lib. 6. 114. 10. a
 Potentia.
 Potentia est ad sua conseruanda, & alterius obtinenda idonearum rerum facultas. 1. ad Heren. 5. 2. de Inuent. 246
 Potentia vix ferenda. pro Planc. 264. b
 Potentia in vi posita est & armis. Bruto, 10. 5. a
 Nimia ista quæ dominatur in ciuitate potentia. pro Cecinna, 52. a
 Quæ nec vis temporum, nec potentia magistratum, nec res tum iudicata, nec denique vniuersi populi Rom. potestas, quæ cæteris in rebus est maxima, labefactare possit. pro Domo sua, 63
 Tum autem consultant, conducant id necne ad facultates

rerum atque copias, ad opes, ad potentiam, &c. Offic. 2. b
 Concupiscere opes violentas, & minimè ferendam potentiam. 1. Philip. 21. a
 Qui omnia certa & honesta negligunt, dummodo potentiam consequantur. 3. Offic. 109. a
 Criminari inuidiosè potentiam alicuius. pro Mil. 9. a
 Si vim, si potentiam aduersariorum proferemus. ad He. 1. b
 Potentiam subire. 6. fam. 5
 Dimicant de sua potentia homines. ad Att. lib. 7. 123. 6. a
 Erant in magna potentia qui consulebantur, &c. pro Mur. 22. a
 Hinc opum nimiarum potentia non ferenda. 3. Offic. 46
 Virtutes animi pro potentiis quas vocant. de Fin. 133. b
 Potestas.
 Ita mihi potestas detur in patria moriendi. ad Q. frat. 305. b
 Lex qua Pompeio potestas rei frumentaria daretur. ad Atticum, 53. b
 Quæ tum erat potestas. pro Cluen. 59. a. Id est, quod tui fieri poterat.
 Potestas censoria semper esto. 3. de Leg. 7
 Vt primum potestas data est augenda dignitatis tuæ, nihil prætermisi, &c. Planc. lib. 10. 13. 1. a
 Simulac potestas primum data est, adeunt. 3. Verr. 94. a
 Si vobis ex omni populo deligendi potestas esset data. 2. de Leg. Agr. 3. a
 Sin fuisse aliis quoque causa faciendi videbitur, aut potestas aliis defuisse demonstrada est, aut facultas aut voluntas. Potestas, si aut nescisse, aut non affuisse, aut conficere aliquid non potuisse dicitur. Facultas, si ratio, adiutores, adiuuentia, &c. quæ ad rem pertinebunt, defuisse alicui demonstrantur. de Inuent. lib. 2. 137. a
 Potestas in populo, authoritas in senatu. 2. de Leg. 26
 Integra nobis est iudicandi potestas. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 8
 Potestas legitima. Tusc. q. lib. 1. 61
 Libera facta est mihi potestas loquendi. Antequam iret in exil. 17. a
 Audacia Decemuirali, corrupendarum tabularum publicarum, &c. magna potestas permittitur. 2. de Leg. Agr. 47. a
 Vt si Gaditani scuerint de aliquo, &c. magna potestas sit ciui nostro mutanda ciuitatis. pro Corn. 60. b
 Vos ego appello, de me maxima est potestas. Anteq. 195. b
 Potestas mea est petendi vel exeundi. 4. ad Att. 11
 Si deferetur, erit quædam nostra potestas. ad Att. 35. b
 Potestas par, maiorve, plus valeo. 3. de Leg. 11
 Potestas par, maiorve ni prohibessit, coercere multa, vinculis, verberibus noxium ciuem magistratui licet. 3. de Le. 4
 Potestas ni par, maiorve prohibessit, decreta senatus rata sunt. 3. de Leg. 10
 Quæ potestas si mihi sapius fiet, vtar: si minus, &c. in Ant. 160. b
 Regia potestas. 3. de Leg. 5. a
 Idque in Repub. nostra maximè valuit, quoad ei regalis potestas præfuit. de Leg. 184. b
 Summa omnium rerum potestas populi Rom. est. de Ar. 9. a
 Præferim cum tota potestas huius rei tua sit. ad Att. lib. 16. 345. 2. a
 An erit hæc optio & potestas tua, vt, &c. in Vatin. 31. a
 Magna ex parte tua potestas erat. 1. in Verr. 18. a
 Potestas tibi fuit quotidie hominis admonendi. pro Quintio, 22. a
 Potestas agendi. pro Quint. 5
 Ei potestas fuit auferendi omnem pecuniam ex edito meo. ad Att. 85. b
 Vis omnis ac potestas deorum. 3. de Nat. deor. 127. a
 Potestas describendi fieret tuis. 13. ad Att. 25
 Quotiescunque ei locus dicendi & potestas fuit: de Prou. Conf. 69. b
 Patet latè potestas eius. Marcello, lib. 4. 7. 9. a
 Nec eorum cuiusquam tibi potestas fuit. pro Domo sua, 223. b
 Cui eligendi potestas est. de Clar. 181. b
 Fortuna potestas in nos prorogata. ad Quint. frat. lib. 1. 17. a

Quoties mihi certorum hominum potestas erit, quibus re-
 cte dem, non prætermittam, &c. ad Lentulum, lib. 1. 15
 Quod potestas mittendi non fuit. ad Att. lib. 11. 210. 4. a
 De agris ratu est, fuit enim populi potestas. pro Domo sua, 229. b
 Quocumque tempore mihi potestas præsentis tui fuerit, tu eris, &c. Lentulo, lib. 1. 52
 Cui ne querendi quidem de patre potestas permittitur. pro Sext. Rosc. 31. b
 Huiusce rei potestas omnis in vobis sita est, Iudices, &c. pro Mur. 144. b
 Nisi minatus essem, tabularum potestas mihi facta non esset. in Verr. 234. b
 Potestatis & sapientia coniunctio saluti est ciuitatibus. 1. ad Q. frat. 22
 Dictatura quæ vim iam regis potestatis obsederat, fundit? ex Repub. sustulit. 1. Philip. 2. a
 Sylla tribunus plebis sua lege iniuria faciendæ potestatem ademit. de Leg. 187. b
 Nullis comitiis imperium aut potestatem assequi posse. 2. de Leg. Agr. 40. a
 Peccandi potestatem alicui concedere. 11. Philip. 330. a
 Et pictori quas vellet eligendi potestatem dederunt. 2. de Inuent. 123. a
 Hanc vos Tribuno potestatem dabit. pro Domo, 222. b
 Alicui vix respirandi potestatem dare. pro Quint. 59
 Potestatem dare vt quid fiat. 3. ad Att. 29
 Beneficiorum virtutis causa tribuendorum potestatem Imperatoribus nostris deferamus. pro Corn. Balbo, 30. a
 Interpellandi facio tibi potestatem. pro Rosc. Amer. 44. a
 Q. Mutius faciebat omnibus sui conueniendi potestatem. in Ant. 219. b
 Sed quid de his rebus dicere vellet, feci potestatem. in Ca. 55
 Non modò deferendi nominis, sed ne subscribendi quidem, quum id postulare, faceret potestatem. 3. Verr. 10. a
 Cum Prætores diebus aliquot adiri non possent, nec potestatem sui faceret, &c. 1. ad Q. frat. 47
 Conueniendi sui potestatem omnibus facere. 8. Philipp. 254. a
 Scio me tibi instaurandæ cædis potestatem fecisse. Postquæ, 214. b
 Quotiens ille tibi potestatem optionemque facturum sit, vt eligas vtrum velis. in Verr. 61. b
 Neque se aliis videndi potestatem esse facturum. in Verr. 214. b
 Gerere potestatem. de Leg. 186. b
 Ius potestatemque imperandi habeo. 11. Philip. 312. a
 Ego non modò loquendi liberè in iudicio, sed consistendi quidem in ciuitate habeo potestatem. Antequam, 195. b
 Ducendi liberum spiritum nullam habeo potestatem. Antequam iret in exil. 17. a
 Sylla belli gerendi potestatem solus habet. pro Sex. Rosc. 22. b
 Vos qui summam potestatem habetis. pro Sext. Rosc. 23. b
 Pontifices potestatem habent iudicium. de Ar. 246. b
 Sylla regalem habuit potestatem. de Arusp. responsis, 50
 Pater tuus qui eo tempore summam tui potestatem habuit. in Salust. 8. a
 Proinde quasi exscribendi potestatem non haberet. in Verr. 75. & 96. b
 In te P. Fonteius vitæ necisque potestatem haberet, vt in filio. pro Domo sua, 61. a
 Si præmii tribuendi potestatem nullam haberemus. pro Corn. Balbo, 30. a
 Cum & lege & s. c. statuendi potestatem haberent. ad Att. lib. 16. 344. 1. a
 Habere potestatem faciendi testamenti. de Inuent. 81. b. & epist. 74. b
 Habere potestatem iudicandi. de Inuent. 81. b
 Habere summam potestatem in aliquo loco. ad Q. frat. lib. 1. 1. 4. a
 Compulsi in potestatem meam peruenirent. 15. fam. 19
 Quum duodecim seures in prædonum potestatem perue-

nerint. pro Leg. Manil. 22. a
 Redigere aliquem in suam ditionem ac potestatem. 2. de Leg. Agr. 74. a
 Cæsar equites, sagittarios, elephantos in suam Populique Romani potestatem redegerit. 5. Philip. 197. a
 Si pater vendidit eum, quem in suam potestatem susceperat, ex potestate dimittit. pro Cecinna, 71. a
 Duo præfæti fabrum Pompeii in meam potestatem venerunt, & à me missi sunt. ad Att. lib. 9. 177. 2. a
 Venire in arbitrium ac potestatem alicuius. in Verr. 106. b
 In potestatem hostium veniendum est. ad Brut. 91. b
 Per potestatem auferre aliquid alicui. 6. Verr. 27. a
 Decernedi potestatem aliquibus permittere. post red. in Sen. tu. 2. a
 Permittere potestatem alicui faciendi aliquid. postquam. 204. b. & in Verr. 63. & 187. b
 Potestatem possidere. pro Sext. 27
 Dominationem, potestatemque omnium rerum querere. 2. de Leg. Agr. 38. a
 An Pop. Romanum? at is quidem omnè potestatem suam de bonis tradit vobis. pro Flacco, 3. a
 Cui populus ipse moderandi & regedi sui potestatem quasi quasdam habenas tradidit. 1. de Orat. 115. a
 Sed tanquam à magistratu, aut ab aliqua potestate legitima, &c. 1. Tusc. 117. a
 Potestate ea, quam tu ad dignitatem permisisses, ad quæstum abuteretur. 1. ad Q. frat. 8
 Omnia deorum nutu atque potestate administrari. in Cat. 115. b
 Mentis eorum, qui cum aliqua statuendi potestate audiât, mouere posse. de Orat. 115. b
 Cum potestate aut legatione in prouinciam proficisci. 6. Verr. 8. a
 Qui rogatus in repub. cum potestate & imperio versatus est. 1. Philip. 13
 Exisse de potestate propriè iratos dicimus, id est de consilio, de ratione, de mente. 4. Tusc. q. 127. a
 Omnium rerum potestate dominatûq; dignissim?. de Nat. 2. 22
 Qui igitur exisse ex potestate dicuntur, idcirco dicuntur, quia non sunt in potestate mentis. Tusc. q. 192. b
 Quicquid hac potestate prætoris possum, &c. pro Pöp. 7. b
 Publicæ literæ retentæ sunt in accusatorum potestate. pro Flac. 151. b
 Tabulas, qui in patris potestate est, nullas confecit. pro Cæl. 40. b
 Assensio, quæ est in nostra sita potestate. Acad. q. 10. b
 Sita est in eorum potestate nostra salus. Antequam iret in exil. 7. a
 Nam nihil esset in nostra potestate, si, &c. de Fat. 142. b
 Lentulus totus est in Pompeii potestate. ad Att. 50. b
 Propterea quod omnes, quorum in alterius manu vita posita est: magis cogitant quid possit is, in cuius ditione ac potestate sunt, quam quid debeat facere. pro Quint. 4
 Comprehensio verborum, nullius oratoris æquè in potestate fuit. de Clar. 190. b
 Vestros portus in prædonum fuisse potestate scitis. pro Pomp. 10. b
 Totum ei negotium permisi, meque in eius potestate dixi fore. ad Q. frat. lib. 2. 10. 2. a
 Continere in sua potestate aliquos. 2. in Catil. 45. a
 In potestate sua esse. in Rull. 85. pro, liberum esse.
 Petis à me quod in tua potestate est, vt id tibi facere ne liceat. 4. Verr. 105. a
 In tua potestate eum fore. 8. ad Att. 57. in epist. Balbi. id est, fore vt tibi pareat, & morem gerat.
 Quadruplatorum quicquid erat, habebat in potestate. 4. Verr. 94. a
 Vt hoc dissidio ac dissensione facta oppidum in sua potestate posset & Pompeianos habere. pro Sylla, 45. a
 Habere aliquem in sua potestate. Brutus Ciceroni, 4. 3. a
 Atque hoc dabit, vt opitor, si modò sit aliquid esse beatu, id oportere totum poni in potestate sapientis. 2. de Finibus, 137. a

Tenere aliquem in sua potestate & ditione. 3. Verr. 68. a
Tenere motum animi in sua potestate. ad Q. frat. lib. 1. 1. 59. a
Gladiatores quanquam, &c. potestate tamen in vestra con-
rinebuntur. in Cat. 110. b
Potestate tribunorum nata, grauitas optimatum cecidit. 3.
de Leg. 17
Potestate neue petenda, neue gerenda, neue gesta, donum
ne capianto, neue danto. 3. de Leg. 11
Præditus summa potestate homo. pro Domo sua, 85. a
Priuare aliquem potestate faciendi aliquid. Metello, lib. 5. 2. 17. a
L. Quintius illud iudicium pro potestate dimitti iussit. pro
Cluent. 33. b
Potestates cum senatus creuerit, populūve iusserit, ex vrbe
exeunto. 3. de Leg. 9
Extraordinariæ potestates. pro Domo sua, 18. a
Iisdem imperiis & potestatibus parere. de Leg. 160. b
In potestatibus, in imperiis gerendis. pro Font. 281. b
In diuitiis qualis, aut paupertate cuiusmodi fuerit, quemad-
modum habuerit in potestatibus gerendis animum. ad
Heren. lib. 3. 106. a

Post.

Aliquot post annos. de Orat. 134. b
Hic magistrat⁹ multis annis post decemvros institut⁹. At. 86. b
Post diem tertium quam. pro Milo. 33
Hoc scribis post diem quartum, quam ab vrbe discessimus.
ad Att. lib. 9. 181. 8. a
Castra paucos post dies habuimus. ad Att. lib. 5. 108. 5. a
Post genus humanum natum pauci reperti sunt, qui, &c.
pro Corn. Bal. 19. a
Duo hæc capita nata sunt post homines natos, teterrima &
spurcissima, Dolabella & Antonius. 11. Philip. 288. a
Vnius post homines natos fortissimi viri. pro Mil. 52. a
Longè autem post natos homines improbissimus C. Serui-
lius Glaucia. de claris Orat. 119. a
Optimus longè post homines natos. de Opt. gen. Orat. 15. a
Quis prouinciam homini post homines natos turpissimo,
&c. pro Domo sua, 18. a
Post iudicia hæc constituta. in Verr. 1
Post me erat vrbs illa. 4. fam. 17. in epist. Seru. Sulpitii. pro, à
tergo erat.
Instant post hominum memoriam paratissimi magnificen-
tissimique ludi. in Pis. 51
Bellum intestinum ac domesticum post hominum memo-
riam crudelissimum & maximum. 2. in Catil. 46. a
Quod nemo vnquam post hominum memoriam fecit. 5.
Verr. 15. a
Qui me duo sceleratissimi post hominum memoriam non
consules, sed latrones, non modò deseruerunt, &c. Post
red. in Senatu, 8. a
Nemo vnquam post hominum memoriã paratior, vigilan-
tior, copiosior. a
Aliquot post menses is occisus est. pro Rosc. Amer. 76. a
Post omnia orationem concludere. in Orat. 67. a
Nego vnquam post sacra cõstituta tam frequens collegium
iudicasse. de Ar. 246. b
Post te Prætorem. in Verr. 98. b
Post tempus. pro Quint. 31. a
Sexennio post Veios captos. de Diuin. 101. b
Causa enim est post vrbe conditam hæc inuenta sola, in
qua, &c. in Cat. 121. b
Mea domus, quam Senatus vnã post hanc vrbe consti-
tutam, ex arario ædificandam putauit. de Arusp. 247. b
Post, adverbium.
Reprehendit eas res, quas idem Cæsar anno post, & deinceps
singulis annis administrauisset in Gallia. de Cl. 115. a
Nihil habebam noui, quod post accidisset, quam dedissem
ad te liberti tuo literas. ad Att. 92. b
Ita recepi me biennio post. de Clar. 94. b
Ac iam illa omittam: neque enim sunt aut obscura, aut non
multò post commissa. 1. in Catil. 11. a
Hora post, Antiochum, Gabinius nescio quem, solidis pi-
ctoribus libertum accensum Gabini lege Papia cõdem-
narunt. ad Att. lib. 4. 85. 16. a

Paucis post dieb⁹ quam Luca discesserat. Læculo, li. 1. 9. 24. a
Partim cadere incipiunt eius seruos qui post erant. pro Mil.
207. b
Mitto igitur ad te Trebatium, atque ita mitto, vt initio mea
sponte, post autem inuitatu tuo mittendum duxerim. Cæ-
sari, lib. 7. 5. 6. a
Consequens enim est, & post oritur. 3. de Fin. 34. a
Quæ res primò iudices, pertenui nobis argumeto, iudicio-
que patefacta est: post aperto suspicionis, &c. 2. Verr. 11. a
At anno post Paulus perit. Diuin. lib. 2. 56
Tanto post cur potius, quam continuo queri maluit: pro
Cælio, 14. a
Multis post annis pecunia recuperata est. pro Flac. 44. a
Quæ nequaquam satis deseruisse post aliquanto sentire
cepimus. in Orat. 57. a
Post viderimus de Capitone, si, &c. pro Rosc. Amer. 51. a
Postea.
Post Cannensem illam calamitatem primum Marcelli, &c.
posteaque prosperæ res deinceps multæ consecutæ sunt.
de Clar. Orat. 6. a
Misericordia commoti, &c. postea aliquanto ipsos quoque
tempestas vehementius iactare cepit. 2. de Inuent. 136. a
Cedo, quid postea: pro Mur. 22. a
Quid postea, si Romæ fui: pro Rosc. Amer. 56. a
Postea verò quam profectus es, velim recordere quæ ego
de te in Senatu egerim. Metello, lib. 5. 2. 12. a
Posteaquam.
Sed nunc posteaquam sum ingressus res eas, &c. 1. Acad. 5. a
Posteaquam de meo cursu Reip. sum voce reuocatus. Plan-
co, lib. 10. 1. 1. a
Posteaquam est comperendinatus. 6. Verr. 29. a
Posteaquam damnatus est absens. 4. Verr. 31. a
Quid ergo Aius iste loquens, quando eum nemo norat, ai-
bat & loquebatur: posteaquam & sedem & aram inuenit,
obmutuit. de Diuin. 123. b
Posteaquam mihi renuntiatum est, &c. grauitè molestè que
tuli. epist. 49. b
Posteaquã ego inquirèdi causa in Sicilia veni, &c. 4. V. 96. a
Posteaquam ego veni, &c. repente ille abiit. in Verr. 136. b
Posterus.
Sed in cæteris artibus, cum dicitur amicis, posterū quo-
dammodo & consequens putandum est, quod illi *ἑταίριον*
μακρόν appellant. 3. de Fin. 50. a
Consequens ac posterum tempus. 1. de Fin. 102. a
Temporis posterius prouiso. in Partit. 37. a
Cum is apud mulierulam quandam pernoctaret, & ibi diè
posterum commoraretur. pro Cl. 27. a
Nox ea, quæ consecuta est posterum diem Nonarum De-
cemb. pro Syl. 177. b
In posterum, ad posterum, in posteritatem, posthac, reliquo
tempore. Att. 145. b
In posterum diem, inquit, distulit. pro Deiotaro, 13. 2. 3. in
Verr. 56
Distulimus sermonem in posterum. ad Att. 284, & 167. b
Differre rem in posterum. epist. 151. b
In posterum præsentire. pro Archia, 21
Homo longè in posterum prospiciens. 2. fam. 15
Sapientes, ac multum in posterum prospicientes iudices re-
stiterunt. pro Mur. 54. a
In posterum prouidere. 7. Philipp. 229
In posterum tantum maiores prouidisse. 3. de Leg. 38
In posterum memoria teneant homines. 10. fa. 14. in epi. Placi.
Postero anno L. Metellus mentionè tui census fieri vetat. 4.
in Verr. 97. a
Id ei postera die venit in mentem, è lege Rupilia sortiri di-
cas oportere. 4. Verr. 29. a
Verum hæc non in posteris & in consequentibus, sed in pri-
mis continuo peccata sunt. de Fat. 97. b
Multum in posterum prouidens. in Ant. 190. & cõtra Rul. 84. b
Posterius.
Posterius eorū ius sepulchrorū in vrbe tenuerunt. 2. de Leg. 54
Degenerarunt horum posterius. 5. de Fin. 22. a
Horum posterius meliores. de Fin. 127. b

Posterius nostri, &c. Postquam. 103. b
Posterorum erit verius iudicium obrectatione & maleuo-
lencia liberatum. Qu. fr. 298. b
Apud posteros nostros non vt extinctor coniurationis &
sceleris, sed author & dux fuisse videar. pro Dom. 78. a
Experantur pœnæ à liberis, à nepotibus, ac posteris. 3. de Na-
tura deor. 130. a
Dicendi genus quod fuerit in vtroque, orationes vtriusque
etiam posteris nostris indicabunt. de Claris Orat. 181. a
Posteris non esse tradendas inimicitias. 14. ad Att. 23. in epist.
Antonii.
Posterior.
Thucydides summus vir, & paulò ætate posterior, tantum
mortuum scripsit. de Claris Orat. 21. a
Quorum vtrique semper patriæ salus & dignitas posterior
sua dominatione, & domesticis commodis fuit. ad Attic.
lib. 10. 9. Hoc est, sua commoda præposuit saluti Reipub.
Posterius & nequius isto nihil est. in Pis. 52
Ita priori posterius, posteriori superius nõ iungitur. 4. Aca-
demiarum, 83. a
Contra posteriorem nihil dici oportere. 4. Acad. 177. a
Suam salutem posteriorem salute communi ducere. pro Ra-
birio perduel. reo, 2. a. Id est, posthabere.
Posteriores cogitationes (vt aiunt) sapientiores solent esse.
12. Philipp. 321. a
Tu verò ita vitam, &c. vt hæc posteriora libertate ducas. 13.
Philipp. 346. a
Paria esse debent posteriora superioribus. 3. de Orat. 103. a
Postremus.
Tum vt quisque in fuga postremus, ita periculo princeps e-
rat. 7. Verrin. 71. a
Seruitus postremum malorum omniū. 2. Philipp. 109. a
Respondebo primum postremæ tuæ paginæ. Att. lib. 6. 113. 1. a
Idcirco arma sumpta sunt, vt homines postremi pecunis a-
lienis locupletarentur. pro R. Amer. 81. & ad Brut. 16. 6. a
De firmissimis alia prima ponet, alia postrema, inculcabit-
que leuora. in Orat. 28. a
Ego autem cum illa sequor, quæ paulò antè proposui, tum
hoc non in postremis, de quo cœperã exponere. 1. fam. 43
Posterius.
Sed hæc posterius, & coram fortasse commodius. Att. 88. &
de Legib. 159. b
Ipse enim Thucydides si posterius fuisset, multò maturior
fuisset & mitior. de Claris Orat. 159. a
Posterius, inquit, ista videbimus: nunc, &c. pro Quint. 3. b
Iubet iste posterius illos ad te reuertit. 6. Verr. 57. a
Postremum.
Vt vestigium illud ipsum in quo ille postremum institisset,
contueremur. 3. de Orat. 4. a
Postremo.
Quæro igitur primum, &c. deinde, &c. postremò, &c. de Na-
tura deor. 22. b
Deus quid appetat, ad quam denique rem motu mentis v-
tatur, postremò quomodo beatus sit. de Nat. deor. 22. b
Posteritas.
Idque me non modò vt tu sentias, sed vt omnes gentes, etiã
vt posteritas omnis intelligat esse facturum. 1. fam. 55
Omnium seculorum posteritas huius rei immemor non e-
rit. 2. Philipp. 68
Posteritatis commemoratio ad spem quandam immortalita-
tis me rapit. 5. fam. 18
Spe & fructu posteritatis duci. pro Rab. perduel. reo, 22. a
Quo in genere sperare videor Scipionis amicitiam & Lælii
notam posteritati fore. de Amicit. 14. a
Quo optimus quisq; maximè posteritati seruiat. 1. Tusc. 55. a
Non vereor, ne quid, parricida ciuium interfecto, inuidia
mihi in posteritatem redundet. in Catil. 103. b
Salus vrbis in posteritate istius auaritia interit. 5. Verr. 109
Domini innumerabiles fieri possunt in infinita posteritate.
ad Att. lib. 12. 241. 16. a
Posthabeo.
Quod hoc honore ex nouis hominibus primum me, multis
posthabitis, affectis, &c. de Leg. Agr. 20. a

Vt omnibus rebus posthabitis, totos se in optimo vitæ statu
exquirendo collocarent. 5. Tusc. 3. a
Posthac.
Id ne vnquam posthac accidere possit, prouidendum est. in
Catil. 122, & 117. b
Non accusabitur posthac. ad Att. lib. 7. 123. 11. a
Posthac igitur erimus cautiore. Gallo, lib. 7. 27. 6. a
Item posthac si quid opus erit, facies vt sciam. epist. 137. b
Posthac neque hercule antea negligentes fuimus. ad Attic.
102, & 103. b
Caput autem literarū, sibi cum illa nihil posthac futurum.
in Ant. 175. b
Hostium spolia, &c. posthac his præclaris nominibus amif-
sis, in instrumento ac supellectili C. Verris numerabuntur.
6. Verrinarum, 87. a
Scribam posthac ad te planius. ad Att. lib. 2. 34. 8. a
Posthac ad ludos venies, nõque vises. epist. 95. b
Posthac.
Inde ambulauit in litore, posthac in balneum. Att. 222. b
Primum nati vitam, &c. deinde suum consilium, &c. post-
hac quid Soffiam velit facere. de Inuent. 50. b
Posthumus.
Posthumus & Cominius eos s. cum Latinis fœdus fece-
runt. pro Corn. Balbo, 42
Posthumus, C. Cæsar's familiaris. 6. fam. 40. & 13. ad Att. 43
A. Posthumus dictator. de Nat. deor. 2. 4
Ab A. Posthumio ædes Castori & Polluci in foro dedicata.
3. de Nat. deor. 9
M. Posthumus, Quæstor Verris in Sicilia. 4. in Verr. 30
Q. Posthumus. 3. in Verr. 70
Posthumia.
Posthumia, Ser. Sulpitii vxor. 4. fam. 4. & 12. ad Att. 13
Posthumus.
Posthumus Curtius, partium Cæsarianarum. 9. ad Att. 6
Qui esset secundum posthumum & natum & mortuum
hæres institutus. de Orat. 99. b
M. Curius, qui hæres institutus esset ita mortuo posthumo
filio, cum filius non modò mortuus, sed ne natus quidem
esset. pro Cecin. 39. a
Posthumus non nato Curium tamen hæredem Coponii esse
oporteret. 2. de Orat. 76
Dicuntque vt liberis consultum velimus, etiam si posthumus
futuri sint. de Finib. lib. 3. 45
Postis.
Postis templi vbi sit. pro Domo sua, 93
An putatis, si is postem tenuerit, & aliquid dixerit, domum
vniuscuiusque consecrare posse: pro Dom. 91
Ast tute scripsisti ad me, quoddam caput legis Clodium in-
curia poste fixisse, ne referri, neve dici liceret. ad Atticum,
lib. 3. 55. 10. a
Qui parietibus, tectis & postibus meis bellum intulisti. pro
Domo sua, 47. a
Postliminium.
Cum ipsius postliminii vis quaritur, & verbum ipsum no-
tatur, in quo Seruius noster nihil putat esse notandum, nisi
post, & liminium. Topic. 18
Ei quem pater patratu dederit, si is receptus non sit, post-
liminium esse. de Orat. 121. b
Non solum dedicatio, sed etiam postliminio sit ciuitatis
mutatio. pro Corn. Balbo, 60. b
Redeunt postliminio hæc, homo, nauis, mulus, clitellarius,
equus, equa, quæ fræna recipere solet. in Topic. 18
Quod si cui Romano licet esse Gaditanum, siue exilio, siue
postliminio, &c. pro Corn. Balbo, 11. a
Postmeridianus.
Postmeridiana ambulatio. de Finib. 114. b
Inclinato iam in postmeridianum tempus die. 3. de Or. 11. a
Litera matutina & postmeridiana. Tusc. quæst. 191. b. & ad
Atticum, lib. 12. 260. f. a
Postmitto.
Quod in alicuius agrestis periculo non postmitteret, id ho-
mo cruditus in insidiis doctissimi hominis dissimulandum
putaret: pro Cecin. 49. b

Postmodum.

Postmodum & In praesentia, opponuntur. 10. famil. 74. in epist. Pollionis.

Postpono.

Omnia postposui, dummodo praecipis patris parcerem. ad Tironem, lib. 16. 29. Id est, omnibus postpositis parui.

Postquam.

Vndecimo die postquam a te discefferam, hoc literularum exaravi egrediens e villa. ad Att. lib. 12. 232. 1. a

Quod ille, postquam nihil exprimere ab egentibus, nihil vlla vi a miseris extorquere potuit, cohortes in hyberna misit. de Prouinc. Consul. 4. a

Me voluisse etiam reliquis omnibus, postquam non potuerim, mihi ipsi finem fecisse belli. 7. famil. 11

Postridie.

Ego vt constitui adero, atque vtinam tu quoque eodem die: sin (quid enim multa) vtique postridie. Att. 211. b

Postridie Iduum. 9. ad Att. 29. & 12. 54

Et qui de conuiuuiis auferantur, crudique postridie se rursus iurgitent. 2. de Finib. 40. a

Quid causae autem fuerit, postridie intellexi, quam a vobis discessi. ad Terentiam, lib. 14. 7. 2. a

Postridie eius absolutionis in theatrum Curionis Hortensius introit. Caelius Ciceroni, lib. 8. 2. 4. a

Inuitat Cannius postridie familiares suos. 3. Offic. 77. a

Postridie quam tu es profectus, multa nocte cum Vibullio veni ad Pompeium. Qu. frat. lib. 2. 10. 1. a

Hac scripsi postridie eius diei. epist. 38. b

Tantum vini in Hippiae nuptiis exhauseras, vt tibi necesse esset postridie vomere. 2. Philipp. 74. a

Postulo.

Illud ab vniuersis postulo petoque, si, & c. Antequam iret in exilium, 14. a

Nisi iniquum postulo. de Finib. lib. 4. 2

Tamen quia causa postulat, non flagitat, prateribo. pro Quintio, 7

Longiorem orationem causa forsitan postulat, tua certe natura breuiorem. pro Ligario, 23. a

Vt tua fides postulat. de Inuent. 59. b

Non intelliges duplicari sollicitudines, quas eleuare tua te prudentia postulat. Lucretius Ciceroni filio, lib. 5. 14. 5. a

Ratio quidem & opinio hominum postulat fratrem: & c. ad Attic. lib. 6. 114. 2. a

Res hoc postulat, vt, & c. de Orat. 137. b

Longius, quam res postulat, repetita est. 1. de Inuent. 103. a

Quum tempus, necessitasque postulat, decertandum manu est, & c. 1. Offic. 114. a

Itaque eo, quale sit breuiter, vt tempus postulat, constituto, & c. 2. de Finib. 74. a

Neciam recusat, sed quodammodo postulat vt appelletur tyrannus. Att. lib. 11. 10. 8. a

Gabinium tres adhuc factiones postulant. Qu. frat. lib. 3. 17. 20. a

Ego Appium eadem lege postulauit. epist. 122. b

Quis eos seruos postulauit: pro Mil. 43. Sub. in quaestione. Pylus de repetundis eum postulauit. epist. 116. b

L. Lentulus, qui iam de maiestate postulauit. Qu. frat. 320. b

Praterea seruum illum Nicostratum, quem nimium loquacem fuisse, & c. ab hoc adolescente Oppianico in quaestione postulauit. pro Rosc. Amer. 70

Sapientes homines & publici iuris periti Gaditani M. Lepido, Qu. Catulo c o s s. a Senatu de fodere postulauerunt. pro Corn. Balbo, 27

Vt amicitia nostra & tua fides postulabit. Caelio, li. 2. 15. 20. a

Neque quicquam vnquam nisi honestum & rectum alter ab altero postulabit. de Amicit. 69. a

Vt causae natura & temporis ratio postulabit, aliquid facere. in Orat. 68. a

Nuper quum in P. Gabinium vir fortissimus & innocentissimus L. Piso delationem nominis postularet. 1. Verr. 35. a

Nemo tam imprudens, qui postularet vt venderet. 6. Verrinarum, 39. a

Caesari quod postularet concedendum esse. Att. 105. b

Omnia volo a me & postules & expectes. Appio, li. 3. 10. 6. a

Nam quod tu non poteris aut nescies, quis nostrum tam impudens est, qui se scire aut posse postulet: de Orat. 93

Atque hoc tamen te scire volo, me de isto sumptu nihil decessisse, nisi quod principes ciuitatum me postulassent. epistol. 37. b

Incipiunt postulare, poscere, minari. 5. Verr. 66. a

Postulare aliquem. pro Domo sua, 60

Postulare aliquem de vi. Postquam. 17. Id est, deferre, vel accusare.

Postulare & expectare aliquid magnum ab aliquo. ad Qu. frat. 198. b

Postulare aliquid impudenter, arroganter. Academic. quaest. edit. 1. lib. 2. 116

Postulare conditionem immortalium. Tusculan. quaest. lib. 3. 33

Quum Gabinium de ambitu vellet postulare, & c. Qu. frat. lib. 1. 2. 24. 7

Postulare fidem publicam. ad Att. lib. 2. 39. 3. a

Postulare delationem. 1. in Verr. 35

Cepit Scandilius Recuperatores aut iudicem postulare. 5. Verrinarum, 115. a

Postulare iudicium. pro Quint. 42. & 1. ad Att. 64

Postulare ius. 2. Philipp. 81

Geometrae solent non omnia docere, sed postulare, vt quaedam sibi concedantur, quod facilius, quae velint, explicent. Offic. 58. b

Efflagitatur, postulat, poscitur. in Verr. 56. b

Postulatur, vel flagitatur potius historia. 1. de Legib. 4

Iudiciorum leuitate ordo quoque alius ad res iudicandas postulatur, & c. 1. Verr. 5. a

Veritas a te postulatur. 1. de Legib. 3

Ludi postulantur ab aedibus, a populo. Offic. 45. b

Ad 1111. Idus Febr. Sestius ab indice Cn. Nerio Pupinia de ambitu est postulatus. ad Att. lib. 2. 7. 8. a

Postulatus fuisti lege Licinia. in Verr. 35. b

In eum iudicium de professione iugerum postulabatur. 5. Verrin. 30. a

Postulari lege aliqua. in Vatin. 25

Insolentissimi homines summi Circensibus ludis meis postulandū me lege Scantinia curat. Caelius Cic. lib. 8. 11. 7. a

Et quum esset damnatus, erat iudicium postulaturus. ad Attic. lib. 2. 39. 7. a

Nulla postulante. 15. famil. 10

Postulatum est vt Bibuli sententia diuideretur. Lentulo, lib. 1. 3. 4. a

Postulatum.

Totum illius postulatum causamque neglexit. 3. in Verr. 44

Hoc commoti dolore, postulata Consulibus, quae non postulata, sed in istum crimina viderentur esse, ediderunt. 4. Verrinarum, 7. a

Postulata haec ab eo interposita sunt, quo, & c. 7. ad Att. 50

Postulatorum summa. 16. ad Att. 11

Reliquum est vt accipiantur & remittantur postulata per literas. 12. Philipp. 339. a

Legati Apollonienses omnia postulata de iniuriis vnus Deciani detulerunt. pro Flac. b

Postulata edere. 4. in Verr. 7. & 111

Legati vltro ab illo ad nos intolerabilia postulata retulerunt. Cassio, lib. 12. 4. 3. a

Postulatio.

In deprecatione ignoscendi postulatio continetur. de Inuentione, 75. b

Eodem ostento telluri postulatio debetur. de Arusp. resp. 28

Aequa & honesta postulatio. pro Rosc. Amer. 4. a

Est illa quidem impudens postulatio. Attico, 105. b

Postulatio & nominis delatio variis temporibus fieri solita. 8. famil. 14. in epist. Caelii.

Concessit postulationi tuae Senatus. pro Mur. 44. a

De te est honorifica mentio facta, cum te vnum dicerent postulationi L. Sestii Panfae restitisse. Qu. frat. lib. 2. 13. 2. a

Postulationum formulae. in Verr. 138. b

De ea re scriptum est, postulationes decretas esse Ioui, Saturno, Neptuno, Telluri, diis caelestibus. de Arusp. resp. 18

Potentia.

Eodem ferè tempore factus in agro Piceno Potentiae nuntiatur terrae motus horribilis cum quibusdam multis metuendisque rebus. de Arusp. respons. 58

Potio, Vide Poto.

Potior.

Quod si istis ipsis voluptatibus bona aetas fruitur, & c. deinde iis quibus senectus, etiam si non abunde potitur, non omnino caret. de Senect. 44. a

Nam & praeterita gratè meminit, & praesentibus ita potitur, vt, & c. 1. de Finib. 95. a

An cuncter & tergiuerser, & iis me dem qui tenent, qui potuntur: ad Attic. lib. 7. 131. 4. a

Otium nobis exoptandum est, quod ii, qui potiuntur rerum, praestaturi videntur. Lentulo, lib. 1. 8. 9. a

Gaza omni Macedonum, quae fuit maxima, potitus est Paulus. 2. Offic. 113. a

Atheniensium potiti sunt Spartiatae. ad Heren. 31. b

Sunt autem priuata natura nulla, & c. aut victoria, vt illi qui bello potiti sunt. 1. Offic. 33. a

Si eo portu potiti essent. de Inuent. 74. b

Itaque si receptis illis, possumus esse liberi, vincamus odiū, pacēque potamur. 13. Philipp. 347

Alterum genus est eorum, qui, & c. rerum potiri volunt. in Catil. 39. a

Si exploratum tibi sit, posse illius regni potiri. Lentulo, lib. 1. 7. 17. a

Cleantes solem dominari & rerum potiri putat. de Finib. 31. b. Academic. quaest. edit. 1. lib. 2. 117

Potiri expetitis corporis voluptatibus. de Finib. lib. 2. 12

Dum ea ciuitas rerum potita est. pro S. Rosc. 29. b

Ciuitates, quae rerum potita sunt. epist. 73. b

Secundum genus cupiditatum, nec ad potiendum difficile censet, nec verò ad carendum. Tuscul. q. 2. 46. b

Ad potiendum temerè & effrenatè incitantur auidae voluptatis libidines. de Senect. 36. a

Nullas enim consequuntur voluptates, quarum potiendi spe inflammati, multos labores magnosque susceperant. 1. de Finib. 92. a

Et ego doleam, si ad decem millia annorum gētem aliquam urbem nostram potituram putem: Tuscul. q. lib. 1. 75

Natura iis potiens. 3. Tuscul. 71. a

Potis est.

Neque sanguis vlllo potis est pacto profluens consistere. 2. Tuscul. 66. a

Hic caput ad superas potis est demergere partes, Infera lumborum nunquam conuectiet umbra. in Arat. b

Hospes non pote minoris. de Clar. Orat. 89. a. Id est, non potest minoris addici aut vendi.

Potior.

Non quò mihi potior sit officii mei, quam huiusce salutis defensor. pro Mur. 12. 4. b

Mors ciuibus Romanis semper fuit seruitute potior. 10. Philipp. 283. a

Primum quò videtur esse bonus, nemo igitur potior. ad Attic. lib. 6. 30. Id est, nemo illi praefendus.

Topice, quae ad vsum potior erat. Topic. 221. b

Plus pollet potiorque est patre filius. 4. Tuscul. 114. a

Potior possit esse veritate necessitudinis. 10. famil. 5

Cum in Aphrica venissem, & c. nihil mihi potius fuit, quam vt Massiniam conuenirem, regem familiae nostrae iustis de causis amicissimum. Somn. Scip. 1

Quod potius sit. Att. 19. b

Si quid eiusmodi acciderit, ne quid tibi sit fama mea potius. ad Attic. 251. b

Quare maiorem in modum te rogo, vt rem potiolem oratione ducas: & c. Marius Ciceroni, lib. 11. 49

Itaque ciues potiores sunt, quam peregrini: & propinqui, quam alieni. de Amicit. 18. a

Illam semper potiora duxisti, quae ad sapientiam spectarent. 3. de Orat. 46

Non mihi quidem, cui potiora multa sunt. 15. ad Attic. 7. Id est, qui multa habeo quae anteponam seruituti.

Qui diligenter haec, & c. legere assueverit, iudicabit nulla ad legendum his esse potiora. 1. de Finib. 18. a

Potissimus inimicus. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 15

Nae ille longè aberit, vt argumentis credat philosophorum aut si est crediturus, quorum potissimum? 4. Academiarum, 109. a

Orationibus potissimis gratiam referre. ad Att. lib. 2. 24. 2. a

Potius.

Nec verò imperia expetenda, ac potius non accipienda interdum. Offic. 14. b

Quae eius festinatio: nisi vt ad urbem potius exercitum maximum adduceret: in Ant. 198. b

Conamur opus magnum, sed tamen nihil est, quod potius faciamus. Att. 150. b

Oratio in qua non vis potius, sed delectatio postulatur. de Orat. 138. b

Perperus est omnia potius Zeno Eleates, quam cōscios de lenda tyrannidis iudicaret. 2. Tuscul. 90. a

Depugna potius, quam seruias. ad Att. lib. 7. 127. 7. a

Vel potius, siue adeo, atque adeo. in Verr. 94. b

Ex comparatione in qua per contentionem, vtrum potius, aut quid potissimum sit, quaeritur. 1. de Inuent. 24. a

Potissimum.

Cur enim balneas publicas potissimum constituerat: pro Caelio, 50. b

Quamquam praestat honestas incolumitati, tamen vtri potissimum consulendum sit, deliberatur. de Inuent. 84. b

Ex Consularibus te creauit potissimum. pro Mil. 17. a

Ego eos potissimum damnare debui: pro Dom. 214. b

Cum quaerit orator, vtrum de duobus potius, aut quid de pluribus potissimum dicat. ad Heren. 33. b

De hoc igitur loco sacro videntur potissimum aruspices dicere. de Arusp. respons. 246. b

Existat igitur aliquis ex hac ipsa familia, & potissimum caecus ille, & c. pro Cael. 44. b

Vt si nauae certaret, quis eorum potissimum gubernaret. Officiorum, 18. b

Syracusana ciuitas (vt eam potissimum nomen) dedit ipsi statuam. 4. Verr. 102. a

Ordienda est nobis potissimum causa a deo. 1. de Legib. 31. a

Quaerenti iandiu mihi quid ad te potissimum scriberem. Figulo, lib. 4. 13. 1. a

In equis triumphantium pratextati potissimum filii sedere solent. pro Mur. 126. b

Potissime.

Is potissime honore affecto defensor daretur, qui, & c. pro Murena, 3. a

Non potissime confirmo. 2. de Orat. a

Haecenus mihi videor de amicitia quid sentirem, potissime dixisse. de Amicit. 24. a

Poto.

Si potare velis, tibi de dolio hauriendum est. de Clar. 191. b

Totos dies potabatur. 2. Philipp. 77

Voluptate potandi fruatur aliquis pariter cum aliis: & c. Tuscul. 166. a

Tum ipsum quum vigiliis & fame cruciaretur, clamat victus beatiorem fuisse, quam potantem in rosa Thorium. 2. de Finib. 105. a. de Regulo.

Sic Stoicorum ista magis gustata, quam potata delectant. Tuscul. quaest. 230. b

Potus.

Itaque etsi domum bene potus, seroque redieram, & c. Trebatio, lib. 7. 23. 1. a

Adde inscitiam praesens, poti, oscitantis ducis. pro Mil. 42. a

Themistocles excepit sanguinem tauri patera, & eo poto mortuus concidit. de Claris Orat. 21. a

Potus.

Pars animi immoderato obstupescit potu atque pastu, exultat in somno, immoderateque iactatur. lib. 1. de Diuinatione, 56

Potatio.

Si modò temperatis escis, modicisque potationibus est affectus. de Diuinat. lib. 1. 98

Potio.

Dulcicula potiois scutellam dare. Tuscul. quæst. lib. 3. 40
 Tantum cibi & potiois adhibendum, vt reficiantur vires,
 non opprimantur. de Senect. 32
 Quid, quod ne mente quidem rectè vti possumus, multo
 cibo & potione completi? Tuscul. 141. a
 Quum cibo, potioneque fames, sitisque depulsa est. 1. de Fi-
 nibus, 58. a
 Latentius potuit (venenum) abditum aliqua in parte panis,
 quàm si totum colliquescit in potione esset? pro Clu-
 entio, 137. a
 Cui cum ipse poculum dedisset, subito illa in media potione
 exclamavit, se maximo cum dolore mori. pro Cluentio,
 23. & 25. b
 Suffulit mulierem prima potione medicus. pro Cluent. 30. a
 Quem cibum igitur, aut quas potiones, &c. 1. de Nat. d. 78
 Nec iis escis aut potioibus vescuntur. 2. de Nat. deor. 43

Potitius.

P. Potitius homo frugalissimus. 3. in Verr. 95

Præ.

Illi Romam præ sua Capua irridebunt, illam copiam cum
 hac per risum ac per iocum contemnent, agros nostros
 cum suis conferendos scilicet non putabunt. contra Rul-
 lum, 85. b
 Qui in ipsa senectute præ cæteris floruisse. de Amic. 96. b
 Præ cupiditate officii sui rationem non habet. in Verr. 128. b
 Præ cura iocari non poteram. Att. 95. b
 Quæ si in illo minima fuissent, tamen præ tuis facultatibus
 maxima putarentur. pro Rabir. perduel. reo, 9. a. Id est, si
 cum tuis facultatibus conferantur.
 Præ fletu & dolore. Att. 175. b
 Illa nihil fuerunt præ his de victoria gratulationibus. ad
 Attic. 138. b
 Illa præclara in quibus utilitatis species præ honestate con-
 temnitur. Offic. 61. b
 Non mediisfidius præ lachrymis possem reliqua nec cogi-
 tare nec scribere. ad Att. lib. 9. 184. 1. a
 Præ lucro prædâque nullius habere rationem. 5. Verr. 108. a
 Idem postea præ mandatis requisitus. pro Planc. 265. b
 Ipse Consul in hac causa præ me, minus etiam quàm priua-
 tus erit. in Verr. b
 Tantam facultatem consecutum esse non me profiteor, se-
 quutum esse præ me ferro. de Nat. deor. 1. 9
 Sum ab illo alienatus, idque præ me fero. Att. 260. b
 Quamobrem fateor, atque etiam Tite Labiene profiteor, &
 præ me fero, te, &c. pro Rab. perduel. reo, 11. a
 Fortasse cæteri rectiores, ego semper me didicisse præ me
 tuli. Orat. 210. b
 At beneficio sum vsus tuo, quod quanquam illud ipsum,
 quod commemoras, præ me semper tuli: &c. a
 Primum enim præ me tuli, me nihil malle, quàm pacem. ad
 Atticum, lib. 8. 159. 9. a
 Vt ipse Consul in hac causa, præ me minus etiam, si fieri pos-
 sit, quàm priuatus esse videatur. 2. Verr. 23. a
 Quorum ille nomen præ metu ferre non poterat. in Anto-
 nium, 250. b
 Præ mœrore loqui non possum. pro Planc. 280. b
 Præ multitudine eorum qui legunt, &c. ad Att. lib. 2. 36. 5. a.
 Id est, propter multitudinem.
 Solem præ iaculorum multitudinem non videbitis, & sagit-
 tarum vmbra. Tuscul. q. 170. b
 At contra nobis non tu quidem vacuus molestiis, sed præ
 nobis beatus. Sulpitio, lib. 4. 4. 6. a
 Reliquum est Quirites, vt vos in ista sententia, quam præ
 nobis fertis, perseueretis. in Ant. 193. b
 Vocem vnam præ nobis indicem vestrarum erga me volun-
 tatum tulistis. contra Rull. 60. b
 Vna ex tribus his rebus præ nobis est ferenda, vt nihil aliud
 nisi docere velle videamur. de Orat. 137. b
 Diuitiæ nec magnum bonum, & præ rectis honestisq; con-
 temnendum. de Finib. 122. b
 Omnium minas atque omnia pericula præ salute sua leuia
 duxerunt. 4. Verr. 111. a

Præ se alios pro nihilo ducere. in Verr. 116. b
 Præ se neminem ducere hominem. ad Heren. 30. b
 Ille qui accipit iniuriam, meminit, & præ se fert. a
 Clodius Sampliceramo negat, cæteris præ se fert & offert.
 2. ad Att. 38. 3. a
 Actio præ se motum animi fert. de Orat. 164. b
 Cuius autem hanc habent, eamque præ se ferunt. ad Atti-
 cum, 136. b
 Ille qui stillantem præ se pugionem tulit. in Ant. 166. b
 Poeta qui cum magnam speciem doctrinæ sapientiæque
 præ se tulerunt, audiuntur, &c. Tuscul. q. 190. b
 Præ se ferre. 1. Philipp. 8. & 12. 323
 Præ se ferre & confiteri facinus. pro Mil. 109. b
 Præ se ferre probitatem quandam & ingenuitatem. Acade-
 mic. quæst. edit. 2. lib. 1. 24
 In misera vita, nihil prædicabile, gloriosum, & præ se feren-
 dum. Tuscul. quæst. 238. b
 Affectionis ratio perspicuam præ se gerit coniecturam. de
 Inuent. 65. b
 Isque se ita purat Atticum, vt veros illos præ se penè agre-
 stes putet. de Claris Orat. 157. a. de Hegefia.
 Etiam videtis Iudices, vt omnes despiciat, vt hominem præ
 se neminem putet. pro Rosc. Amer. 80. a
 Præ solitudine ac stomacho multa scribere non possum.
 ad Attic. 181. b
 Nisi speciem præ te boni viri feras. Offic. 40. b
 Interea Vellei noli quæso præ te ferre, vos planè expertes
 esse doctrinæ. 2. de Nat. deor. 34
 Atticum quanti facias, præ te soles ferre. Att. 263. b
 Quod meis comitiis non tabellam, &c. sed vocem viuam
 præ vobis, &c. tulistis. 2. de L. Agr. 20. a

Præbeo.

Me libenter præbeo credulum. ad Att. lib. 15. 329. 1. a
 Quod si durior te eius misera & afflictæ fortunæ præ-
 bes, non contendam ego aduersus te. ad Atticum, lib.
 14. 310. 2. a
 Spiritum vitalem & salutarem præbet animatibus aer tem-
 peratus. 2. de Nat. deor. 175. a
 Ministros se præbent oratoribus infimi homines apud Græ-
 cos mercedula adducti. 1. de Orat. 98. a
 Perfugium & solatium aduersis rebus præbent studia. pro
 Archia, 12. a
 Copiam verborum populo cum multa concursatione, ma-
 gnoque clamore præbebat. de Claris Orat. 131. a
 Ego autem Antonio facillimum me præbui. ad Atticum,
 lib. 14. 22
 Ad v. 11. Idus Aprilis sponsalia Crassipedi præbui. ad Qu.
 frat. lib. 2. 14. Id est, celebraui conuiuium sponsaliorum.
 Superbum se præbuit in fortuna, quam putauit nostrâ fore.
 ad Attic. lib. 8. 148. 1. a
 In literis mittendis, te nimium exorabilem præbui. Qu.
 fratri, lib. 1. 2. 13. a
 Te quoque magnopere M. Fanni quæso: vt qualem te iam
 antè populo Rom. præbui, quum huic quæstioni iudex
 præesses, talem te & nobis & pop. Romano hoc tempore
 impertuas. pro Rosc. Amer. 7. a
 Deinde quod in Britannia non minus quàm Philotheora
 te præbui. ad Trebatium, lib. 7. 16. 2. a
 Præberet se ducem ac principem huic animanti. de Vniuer-
 sitate, 59
 Pro amore nostro rogo atque oro, te colligas, virumq; præ-
 beas. Fadio, lib. 5. 18. 1. a. & 15. 17. 6. a
 Suum quisque noscat ingenium, acremque se & bonorum
 & vitiorum suorum iudicem præbeat. 1. Offic. 159. a
 Os ad malè audiendum quotidie præbeat. ad Atticum, lib.
 1. 13. 8. a
 In omni genere se æquabilem præbeat. Tusculan. quæstion.
 lib. 2. 109. a
 Appetitum rationi obedientem præbeamus. 1. Offic. 184. a
 Quum in oppidis & ciuitatibus amicorum non legatum
 pop. Rom. sed tyrannum libidinosum, crudelèmq; præ-
 bueris. 3. Verr. 58. a. Id est, gesseris te non tanquam legatum,
 sed potius vt solent se gerere tyranni libidinosi.

Præbere amentiam suam ad gloriam alicui. 13. Philipp. 362
 Animum ad perniciem alicuius moderatum, & ad rerum e-
 uentum lenissimum præbere. Qu. fr. lib. 3. 19. 5. a
 Præbere assiduitatem. pro Deiot. 30
 Aures non obtusas criminatione, sed vacuas præbere. Ante-
 quam iret in exil. 1. a
 Præbere cateruam. in Pison. 43
 Præbere lachrymas dolori alicuius. 3. ad Att. 23
 Præbere munus. pro Syll. 41
 Præbere nomen & personam mutam. pro Domo sua, 103
 Testibus tacitum os præbere. 5. Verr. 33. a
 Præbere se adiutorem. 10. Philipp. 286
 Se attentum auditorem præbere. 3. de Nat. deor. 2. a
 Dignum se suis maioribus præbere. Thermo, lib. 2. 17. 6. a
 Se docilem præbere. 2. Tuscul. 123. a
 Præbere se duriorum fortunæ alicuius. 14. ad Att. 22. in epif.
 Antonii.
 Se facilem præbere in hominibus audiendis, admittendis-
 que. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 48. a
 Gratum se de bene meritis præbere. pro Planc. 74. a
 Præbere se hominem in malis. epist. 254. b
 Præbere se ministrum voluptatum. Somn. Scip. 33
 Misericordem in re, in testimonio religiosum se præbere.
 pro Cecinna, 19. a
 Moderatum se in aliqua re præbere. 2. Offic. 107. a
 Spectatores se otiosos præbere alicuius calamitatis. 2. Offi-
 ciorum, 36. a
 Patientem & impigrum se præbere. 7. Verr. 22. a
 Placabilem se alicui præbere. ad Att. lib. 10. 207. 1. a
 Se quoquomodo in re aliqua præbere. 4. Verr. 50. a
 Vegetum acremque ad aliquid agendum se præbere. 1. de
 Diuinat. 109. a
 Præbere se victimam Reipub. 2. de Finib. 52
 Sin me id facere noles, te mihi æquum præbere debebis. ad
 Curionem, lib. 2. 1. 4. a
 Præbere venenum alicui. Tuscul. q. lib. 1. 80
 Præbere vocem suam. Post red. ad Quir. 8
 Præberi legibus. 6. Verr. 8. a
 Vti seruis, vt mercenariis ad operam exigendam, & iusta
 præbenda. 1. Offic. 64. a
 Crimen diluere non licere: ore oppresso ceruices esse præ-
 bendas. Antequam iret in exil. 13. a
 Crudelitati Pœnorum corpus Reguli præbitum est. lib. 3. de
 Nat. deor. 115. a

Præbitor.

An tu id agis vt Macedones non te regem suum, sed mini-
 strum & præbitorum putent? 2. Offic. 76. a

Præcaueo.

Prouidete antè, & præcaute. pro Planc. 260. b
 Atqui ea sunt animaduertenda peccata maximè quæ diffi-
 cillimè præcauentur. pro Rosc. Amer. 68. a
 Aut nisi fecisset, præcaueri potuisset. de Inuent. 74. b
 Cum videtur præcaueri potuisse, si prouisum esset. Tuscul.
 quæst. 201. b
 Quibus abest ad præcauendum intelligèdi astutia, sibi in-
 iecto terrore mortis, horrescunt. 5. de Fin. 55. a. Ex Pacuui.

Præcauens.

Qui te incautum fortasse nunc tuo loco dimouere potue-
 runt, prouidentem antè, & præcauentem nunquam certè
 mouebunt. pro Planc. 43. a

Præcautus.

Res mihi præuisa atque præcauta est. in Verr. 221. b
 Quod à me ita præcautum atque ita prouisum est, &c. ad
 Atticum, lib. 2. 6

Præcellens.

Vir & animo & virtute præcellens. pro Corn. Balbo, 59. b
 Omnibus rebus præcellentissimus vir. 6. in Verr. 87

Præcellus.

Enna autem, vbi ea quæ dico gesta esse memoratur, est loco
 præcelso atque edito. 6. Verr. 95. a

Præcentio, Vide Præcino.

Præceps.

Aliquis manu demotus & actus præceps. pro Cecin. 294. b

Ille demens & iam pridem ad pœnam exitumque præceps.
 de Arusp. respons. 47
 Præceps amentia alicuius. pro M. il. 65. a
 Errabas Verres, & vehementer errabas, &c. præceps amen-
 tia ferebare. 7. V. err. 94
 Præceps furor. de Arusp. respons. 1
 Lubricum genus orationis adolescenti non acriter intelli-
 genti sæpe præceps. in Pison. 54
 Consiliis omnibus præceps & deuius homo. 5. Philipp. 191
 Subitus discessus, & præceps profectio. ad Att. lib. 9. 181. 11
 Præceps scelere. pro Domo sua, 109
 Præceps & lubrica via. pro Flacco, 81. a
 Nullo labore tuo præcipiti i furori restitiffem. pro Domo
 sua, 70. a
 Agunt eum præcipitem pœnæ ciuium Romanorum, &c. 3.
 Verrin. 4. a
 Si faxis aliquem de fundo præcipitem egeris. pro Cecin. 44
 Præcipitem in forum deicere. 6. Verr. 77. a
 Cæcum & præcipitem me ferri consistat in causa. pro Planc-
 cio, 4. a
 Obsequium multo molestius, quod peccatis indulgēs, præ-
 cipitem amicum ferri finit. de Amicit. 75
 In præcipitem locum se committere. Academic. quæstion.
 edit. 1. lib. 2. 63
 Vt eum præcipitem perturbetis ex ea ciuitate, quam, &c. ad
 Heren. 26. b
 Præcipitem progressum, inconstantem reditum videt. 2. ad
 Att. 53. Id est, temerarium progressum & sine consilio.
 O meam calamitosam & præcipitem senectutem. ad Osta-
 uium, 44
 Celeritate quadam dicendi præcipiti volubilis homo. pro
 Flacco, 38. a
 Præcipites cæli partes. de Diuin. 84. b
 Propter tot, tantos, tamque præcipites casus. de Orat. 143. b
 Præceptio, Præceptor, Præceptrix, Præcep-
 tum, Vide Præcipio.

Præcipito.

Fibrenus ex eo loco præcipit in Lyrem. 2. de Legib. 5
 Nec est vllus hebetior sensus in vobis, sicut in illis, vbi Nilus
 ad illa quæ Catadupa nominantur, præcipitat ex altissi-
 mis montibus: ea gens quæ illum locum accolit, propter
 magitudinem sonitus, sensu audiendi caret. in Somn.
 Scip. 19. a
 Sustinenda est potius omnis assensio, ne præcipitet, si te-
 merè processerit. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 63
 Vt si posse putet eum, qui se è Leucade præcipitauerit, susti-
 nere se cum velint. Tuscul. quæst. 217. b
 Præcipitare isthuc quidem est, non descendere. de Nat. deo-
 rum, lib. 1. 63
 Ex altissimo dignitatis gradu præcipitari. pro Dom. 75. a
 Si quando his ludentes minamur præcipituros alicunde,
 extimescunt. 5. de Finib. 55. a

Præcipitans.

Soliam præcipitans. de Orat. 162. b
 Præcipitantem igitur impellamus, & perditum prosterna-
 mus. pro Cluent. 32. b
 Quod si fuisset, fidem eadem, curam maiorem adhibuisset,
 me certè ad exitum præcipitantem retinuisset. ad Attic.
 lib. 3. 27
 In anni præcipitante numerum notare non possumus. 3. de
 Orat. 103. a
 Præcipitante Repub. vehementem me fuisse atque fortem.
 pro Sylla, a
 Tu tuo præcipitante iam & debilitato Tribunatu, auspicio-
 rum patronus subito extitisti. pro Domo sua, 32. a
 Impellere præcipitantes, aut vrgere iacentes, certè est inhu-
 manum. pro Rab. Posth. 1. a
 Præcipitatus.
 An quod adolescens præstiti, &c. id nunc ætate præcipitata
 commutem, ac me ipse retexam? Matus ad Ciceronem,
 lib. 11. 49
 Qui se præcipitatos ex locis superioribus dicerent. pro Ce-
 cinna, 37. b

Præcerpo.

Non præcerpo fructum officii tui, non alienam mihi laudem appeto. 6. Verr. 72. a

Præcertatio.

Mihi tecum præcertatio nõ est, ideo quod, &c. 4. ad Herennium, 194

Præcido.

Nunquam reo cuiquam tam humili, tam nocenti, tam præcisè negavi, quam hic mihi planè sine vlla exceptione præcidit. Att. 121. b

Per abscissionem si cum incipimus aliquid dicere, præcidimus. ad Heren. 41. b

Quod quia planè quum in Formianũ venisset, præciderat, asperius ad te de eo scribere solebam. ad Atti. lib. 10. 50. Id est, præcisè negarat.

Breui præcidam. Cat. 53

Præcide, inquit, statue aliquando quid libet. 4. Acad. 121. a

Da mihi hoc, iam tibi maximam partem defensionis præcideris. 4. Verrin. 107. a

Velim quærere nunc ex ipso Metello quidnam sua vi & auctoritate mihi ex hac oratione præciderit. 4. Verr. 119. a

Amicitiam magis decet sensim dissuere, quam repente præcidere. Offic. lib. 1. 169

Præcidere fistulas, quibus aqua suppeditatur alicui loco. pro Rab. perduel. reo. 24. a

Licentiam, libertatemque viuendi sibi præcidere. 5. Verr. 3. a

Manum alicuius gladio præcidere. 1. de Inuent. 164. a

Nauis præcidere aut incendere. 9. ad Att. 14

Is sibi ipse reditum præcidit. in Pis. 40. a

Præcidere & abscindere sermonem, vt hic qui, &c. nolo plura dicere. ad Heren. 41. b

Spem iudicii corrumperdi præcidere. 3. Verr. 13. a

Cleomenes anchoras præcidi imperat. in Verr. 153. b

At Cinna Collegæ sui Consulis Cn. Octauii præcidi caput iussit. 5. Tuscul. 40

Cotem nouacula posse præcidi. de Diuin. lib. 1. 61

Præcisus.

Præcisus defensus. 5. Verr. 127. a

Hic Catulus arrisit: & simul præcisus, inquit, mihi quidè dubitatio est, quoniam, &c. 2. de Orat. 16. a

Oppressa ab impiis ciuitas opitulandi potestate præcisus. ad Brutum, 35

Tenediorum libertas, securi Tenedia præcisus est. 2. ad Qu. fratrem, 25

Præcisus salus. 3. ad Att. 31

Præcisè.

Præcisè mundum administrari præcisè dicitur: plene autem & perfectè, prouidentia deorum mundum administrari. 2. de Nat. deor. 54

Nunquam ego cuiquam, &c. tam præcisè negant, quam hic mihi planè sine vlla exceptione præcidit. Att. lib. 8. 15

Præcisio.

Præcisio est, quum dictis quibusdam reliquum, quod ceptum est dici, relinquitur inchoatum. ad Heren. lib. 4. 194

Et huic contraria sæpe præcisio est, &c. 3. de Orat. 112

Præcino.

Non verò illud non eruditorum temporum argumentum est, quod & deorum puluinaribus, & epulis magistratuum fides præcinnunt. 4. Tuscul. 7. a

Quis est ex gigantibus illis, &c. qui hoc tam nouo, tãtòque motu non magnum aliquid deos pop. Romano præmonstrare & præcinere fateatur. de Arusp. resp. 18. a

Præcentio.

Tui sacerdotii sunt thesæ, curricula, præcentio, ludi, libationes, epulæque ludorum. de Arusp. resp. 19

Præcipio.

Nos erimus etiam in omni desperatione fortes, vt tu tamen idem & hortaris & præcipis. Luceio, lib. 5. 13. 10. a

Et tu te mihi præcepisti. epist. 9. b

Præcipias licet gaudia, omnes te dii oderunt. 13. Philipp. 38. 1

Præcipere consilium aliquod. 8. ad Att. 30

Id enim est maximè vitandum, & de hoc vno minimè est facile præcipere, &c. 1. de Orat. 65. a

Ingenii magni est præcipere cogitatione futura. 1. Offic. 114

Portu soluetibus ii, qui iam in portum ex alto inuehuntur, præcipere summo studio solèr, & tempestatum rationem & locorum. pro Mur. 3. a

Quod si exequi nequeas, possis tamè Scipioni præcipere & Lælio. de Senect. 82. b

Rectè etiam præcipi potest in amicitiiis, nequis, &c. de Amicitia, 64. a

Illud potius præcipiendum fuit, vt, &c. de Amic. 54. a

Ad præcipiendi rationem delapsa est oratio mea. 1. ad Qu. fratrem, 13

Præcipitans, Præcipito, Vide Præceps.

Præceptum.

Præceptum Apollinis, vt se quisque noscat. Tusculan. quaest. lib. 1. 43

Tenendum est hoc officii præceptum, nequem vnquam innocentem iudicio capitis accersas. 2. Offic. 71. a

Præcepta, Græcè dicuntur *στροφαι*. Fat. 9

Præcepta firma, stabilia, coniuncta naturæ. Offic. 1. 9

Præcepta apud eos ipsos non valèr, nisi admodum paucos, à quibus inuenta, disputata, conscripta sunt. Tusc. quaest. lib. 2. 8

Abundare oportet præceptis & institutis philosophiæ. 1. Offic. 1. a

Præceptis dialecticorum & oratorum sic parere, vt legibus. Academic. quaest. edit. 2. lib. 1. 4

Disciplina Hermagoræ dat rationes certas & præcepta dicendi, &c. tamen habent ordinem, & quasdam errare in dicendo non patientes vias. de Clar. Orat. 143

Philosophi nulla dant præcepta dicendi. de Orat. 122. b

Huic puero viuendi præcepta dabitur. pro Flac. 166. b

Præcepta de re militari cuiquam dare. de Orat. 115. b

Præcepta medicorum dici verè non possunt, si quæ inscit imperitque pro salutaribus mortifera conscripserint. 2. de Legib. 11

Contrita & communia præcepta discere. 1. de Orat. 68. a

Qui dicendi præcepta traderent. 2. de Orat. 42. a

Aristoteles tradidit præcepta plurima differendi. in Or. 62. a

Præcepta & quasi vias quæ ad eloquentiam ferrent, tradere. in Orat. 78. a

Etenim si est diuinitio quælibet natura, à præceptis artis proficiscitur. de Fato, a

Præceptis bonis contentus. 3. Tuscul. a. Id est, prægustatis, & antè captis.

Tuis monitis præceptisque omnis est abiiciendus dolor. Luceio, lib. 5. 13. 9. a

Quorum præceptis sumus eruditi, apud eos ipsos, quod ab eis didicerimus, velimus expromere. 1. ad Qu. fr. 22

Præceptio.

Præceptio de officio propria est Stoicorum, Academicorum & Peripateticorum. Offic. 1. 9

Præceptionis ratio. 1. ad Heren. 2

Præceptor.

Hunc tu, cum authorem & præceptorem omnium confiliorum, totiusque vitæ debuisses habere. 1. Philipp. 39

Præceptoris est docere, quemadmodum quæri quidque conueniat, & vnum aliquod, aut alterum, non omnia, quæ eius generis erunt, &c. 3. ad Heren. 133

Hoc etiam fortiosem me puto, quam teipsum præceptorem fortitudinis. Luceio, lib. 5. 13. 5. a

Neque disiuñti doctores, sed idem erant viuendi præceptores atque dicendi. 3. de Orat. 32

Magistros artium liberalium & viuendi præceptores habere. 1. de Inuent. 52. a

Præceptrix.

Sapientia est enim vna, &c. qua præceptrix in tràquillitate viui potest. 1. de Finib. 35

Præcipuus.

Præcipuus obses animi, libertas. Antequam iret in exil. 18. a

Nisi in multitudine optimorum ciuium impetus animi mei fuerit singularis, & opera præcipua, nihil volo, &c. epistolarum, 149. b

Id quod istius præcipuum est. 5. Verr. 111. a

Vt enim cætera paria Tuberoni cum Varo fuissent, &c. hoc certè præcipuum Tuberonis fuit, &c. pro Lig. 16. a

Præcipuum ius. de Arusp. resp. 12

Nunc ista habet iuris idem quod cæteræ, nihil præcipui. ad Att. lib. 6. 27

Amorem quendam præcipuum in eos qui procreati sunt, ingenerat natura. 1. Offic. 20. a

Præcipuum illum & proprium sensum doloris mei à sententia dicenda amouebo. de Prouinc. Conf. 1

Præcipuum causam habere ad ius obtinendum. 13. fam. 6

Præcipuum aliquam fortunam postulare, aut communem recusare. 6. fam. 1. & 4. 47

Præcipuum mihi incommodum impendere. 11. ad Attic. 5. Id est, non commune cum cæteris.

Propositum vel præcipuum nominare. 3. de Finib. 82. a

In communibus miseris præcipuo quodam dolore angitur. Seruio, lib. 4. 3. 1. a

Domus publico omni præcipuo & humano, diuino iure munita. ad Att. 247. b

Partes meæ in ea causa præcipuæ fuerunt. pro Domo sua, 8. a

Nam sunt in animo præcipua quædam. de Finib. 71. b

Tua præcipua, & Tibi cum aliis communia, quasi cõtraria. 6. fam. 16

Communibus, tum præcipuis malis oppressus. ad Atticum, lib. 11. 222. 1. a

Præter cæteros præcipuum quod mihi Consuli fuit, priuato cum cæteris commune est. pro Sylla, 6. a

Tum communibus, tum præcipuis patris tui periculis commouebatur. pro Sylla, 169. b

Præcipuè.

Non enim mihi tam mea salus chara fuit, in qua præcipuè sum ab illo adiutus, &c. ad Curionem, lib. 2. 5. 16. a

Nihil sibi appetit præcipuè Pompeius, vult se in communi atque eodem quo cæteri iure viuere. 2. de Leg. Agr. 64

Sed vereor ne quia complures tibi præcipuè commendo, exæquare videar ambitione quadam commendationes meas. Acilio, lib. 13. 33. 1. a

Debere isti generi præcipuè hominum videmur. Q. fratri, lib. 1. 1. 42. a

Decorus præcipuè est deo color albus. 2. de Leg. 72. a

Ergo homini, qui cæteris animantibus præstat, præcipuè à natura nihil datum esse dicemus. 2. de Finib. 176. a

Neque ego nunc præcipuè de Cõsularibus disputo, vniuersi Senatus communis est ista laus. pro Syl. 183. b

Præcipuè dolere. 6. fam. 12. Id est, præter cæteros.

Hæc vna res in omni libero populo, maximèque in pacatis tranquillisque ciuitatibus præcipuè semper floruit, semperque dominata est. de Orat. a

In mea salute præcipuè sum ab illo adiutus. epist. 21. b

Diligentia præcipuè nobis colenda est. 2. de Orat. 81. a

Labor in hoc defendendo præcipuè meus est, studium verò conferuandi hominis, commune mihi vobiscum esse debet. pro Rab. perd. reo. 2. a

Vicetini M. Brutum præcipuè obseruant. Brutus Ciceroni, lib. 11. 19. 2. a

Vnum illud te præcipuè rogo. ad Appium, lib. 3. 8. 33. a

Nequid tibi præcipuè timendum putes, eo animo sis velim. Plancio, lib. 4. 14. 10. a

Præcisè, Præcisio, Præcisus, Vide Præcido.

Præclarus.

Conscientia præclara. ad Att. lib. 10. 195. 5. a

Fama præclara de Afranio. ad Att. lib. 7. 144. 2. a

Egregia quædam & præclara indoles. 1. de Orat. 65. a

Laudatio præclara. 4. Verr. 9. a

Plena & præclara pecunia. pro Rosc. Amer. 4. a

Ad discendum iuuentuti præclara res. pro Sest. 83. a

Opima & præclara præda. pro Rosc. Amer. 5. a

Præclara volûtas atque omni laude digna. pro Domo, 239. b

Quid autem præclarum, non idem arduum. Tuscul. quaest. lib. 3. 71

Magnificum & præclarum genus dicendi. 2. de Orat. 50. a

Præclarum illud est, & si quæris, rectum quoque & verum, vt eos, qui nobis charissimi esse debeant, æquè ac nosmet-

iplos amemus: vt verò plus, fieri nullo pacto potest. Tuscul. quaest. lib. 3. 62

Præclarum & propinquum prædium. pro Rosc. Am. 79. a

O præclarum custodem ouium (vt aiunt) lupum! 3. Philipp. 143. a

O dii immortales præclaram defensionem! 6. Verr. 7. a

O commemoranda iudicia, præclaramque existimationem nostri ordinis. 2. Verr. 26. a

Indole præclara iuuenis, admirabilique constantia. ad Brutum, lib. 10. 3. a

Præclara & luculenta reclamazione vestra factum pulcherrimum Martialium comprobauistis. 4. Philipp. 155. a

Multi erant præterea præclari in philosophia, & nobiles. 11. de Orat. 24

Omnia præclara, rara. Læli. 67

Cum præclara quædam & magnifica didicisset. Orat. 198. b

Eximia plerisque & præclara, parua ducere, &c. 1. Offic. 96. a

Minimè miror te tuis præclaris operibus lætari. epistolarum lib. 1. 7. 21. a

Præclare.

Viuitur cum iis, in quibus præclare agitur, si sint simulacra virtutis. Offic. 10. b

Vt secum præclare agi arbitrareretur, si, &c. 5. Verr. 58. a

Præclareque agi secum putet, si, &c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 118

Cum illo verò quis neget actum esse præclare. de Amic. 9

Præclare: Senatus enim faciem secum attulerat. 8. Philipp. 249. a

Dicitur præclare à sapientibus, Vultu sæpe læditur pietas. pro Rosc. Am. 22. a

Pacem vult M. Lepidus. Præclare: si talem potest efficere, qualem nuper effecit. 13. Philip. 249. a

Vir excellens præclare. de Clar. Orat. 169. b

Præclare explicare. 1. Acad. q. 48. a

Præclare facis, quum, &c. 3. de Finib. 13. a

Præclare igitur facitis Trib. plebis, qui, &c. 3. Philip. 141. a

In eo Chrysæ est simulacrum præclare factum è marmore. 6. Verr. 86. a

Præclare gessit suum negotium. pro Rosc. Com. 20. a

Etsi non sum nescius, quæ tua potestas sit, tibi negotiũ datum esse à C. Cæsare, non iudicium præclare intelligo. epist. lib. 13. 8. 3. a

Quis hoc non perspicit, præclare nobiscum iri, si, &c. 3. Verriarum, 6. a

Ego eum te esse, qui, &c. præclare memini. Marc. lib. 4. 7. 3. a

Præclare vendidisti. 13. ad Att. 13

Præcludo.

Nam maritimos cursus præcludebat hyemis magnitudo. pro Plancio, 78. a

In perpetuum tibi curiam præclusisti. in Pis. 88. b

Iam omnem orbem terrarum, &c. ciuibus Romanis ista defensione præclusis. 7. Verr. 132. a

Animus ad exponendam rei indignitatem præcluditur, Antequam iret in exil. 9. a

Præclusus.

Cum aditus custodi patriæ præclusus sit. Antequam. 5. a

Cum ciuibus præclusa sit expectatio incolumitatis. Antequam iret in exil. 5. a

Facile ostendam tua crudelitate in alios, omnes tibi aditus misericordiæ iudicũ iam pridem esse præclusos. 7. Verriarum, 17. a

Præco.

Iurisconsultus præco actionum. 1. de Orat. 121

Grauis præco. pro Plancio, 266. b

Citat voce maxima præco legatos Amonenses. pro Flacco, 26. b

Dicit vnus & alter breuiter, nihil interrogatur, præco dixisse pronuntiat. 3. in Verr. 53. a

Illi præco faciebat audientiam. ad Heren. 41. b

Si palam præco iussu tuo prædicasset nõ decumas frumenti, sed dimidias venire partes. 5. in Verr. 32. a

De quo homine præconis vox prædicat, & pretium conficit, huic acerbissimum viuo videtique funus ducitur: &c. pro Quint. 29. a

Hastam in foro ponere, & bona ciuium voci subiicere praconis. 1. Offic. 122. a

Præconi subiiciantur hortii. 12. ad Att. 53

Et præconi publico subiicere. pro Sest. 48. a

O fortunata, inquit, adolefcens, qui tuæ virtutis præconem Homerum inueneris. pro Archia, 18. a

Per præconem vendere aliquid. 3. de Nat. d. 122. a

Alicuius victum vestitumque necessarium sub præcone cum dedecore esse subiectum. pro Quint. 18. a

Vt Cyprius rex, & c. cum omnibus bonis sub præcone subiiceretur. pro Domo sua, 42. a

Præcones ludorum Gymnicorum. epist. 69. b

Itaque me non singulæ voces præconum, sed vna voce vniuersus populus Consullem declarauit. contra Rul. 66. b

Præconium.

O meum miserum acerbumque præconium. pro R. P. 28. a

Omnem mandari verbis æternum suorum laborum præconium facile patiuntur. pro Arch. 189. b

Vt mihi non solum præconium, & c. ab Homero Achilli tributum esse dixit, sed, & c. Luceio, lib. 5. 12. 28. a

Ligarianam præclarè vendidisti: posthac quicquid scripsero, tibi præconium deferam. ad Att. lib. 13. 13

Rescripsit, eos, qui facerent præconium, vetari esse in decurionibus: qui fecissent, non vetari. 6. fam. 49

Eos, qui aliquando præconium fecissent, in municipiis Decuriones esse non licere. Leptæ, lib. 6. 18. 2. a

Domestico præconio stultitiæ suæ quâ plurimos testes colligere. 2. de Orat. 48. a

Cuius vox in præconio quæstum præstitit. pro Quint. 18. b

Præcognosco.

Quod si latro præcognito nostro aduentu, rursus in Italiam se recipere cœperit, Bruti erit officium occurrere ei. Plan- cus ad Ciceronem, lib. 10. 15. 9. a

Præcordia.

Iram in pectore, cupiditatem subter præcordia locauit Pla- to. 1. Tusc. q. 34. a

Hunc tegit obscurus subter præcordia vesper. in Arat. b

Cum iam in præcordiis conceptam mortem contineret. Tusc. q. 169. b

Felix rursus quum is ipse annulus in præcordiis piscis in- uentus est. 5. de Finib. 158. a. De Polycrate.

Præculsus.

Sunt autem alii quidam perfecti animi habitus ad virtutem quasi præculsi & præparati rectis studiis & artibus. in Par- titionib. 42

Præcurro.

Auditio & cogitatio, quæ studio & diligentiâ præcurrit ata- tem. de Orat. 120. b

Horum vterque Isocrates ætate præcurrit. in Orat. 101

Iudicium præcurrit amicitiâ, tollitque experiendi potesta- tem. de Amic. 56. a

Atque hæc, non vt vos, qui mihi studio penè præcurritis, excitarem, locutus sum. in Catil. 91. a

Homo iners, sine officio, & c. nullis amicis septus, hominem plurimorum studio præcurrat, & c. de Petit. Conf. 19. a

Efficiendum autem est, vt appetitus rationi obediant, eam- que neque præcurrant, neque propter pigritiam aut igna- uiam deserant. 1. Offic. 141

Sed ita à principio inchoatum esse mundum, vt certis rebus certa signa præcurrerent. 1. de Diuin. 192. a

Neque hoc quicquid esset turpius, quàm cognitioni & præ- ceptioni assertionem approbationemque præcurrere. 1. Academ. q. 65. a

Cui quâquam faueo, tamen illum ætati suæ præstare cupio, vobis verò illum tanto minorem præcurrere vix hone- stum est. 3. de Orat. 127. a

Præcurrentis.

Vt primordia rerum & quasi præcurrentia, in quibus inest aliquid argumenti. in Partit. 5. a

Ex consentaneis & præcurrentibus & repugnantibus. de Orat. 124. a

Præcurfio.

Alia autem præcurfionem quandam adhibent ad efficien-

dum, & c. in Topicis, 30. a

Itemque illi, qui ab hoc dissentiunt, consentientes non fieri assensiones sine præcurfione visorum, & c. de Fat. 33

Præcurfor.

In omni calumnia præcurforem habere & emissarium. 7. Verrinarum, 82. a

Præda.

Capta crudelissimè ex fortunis alicuius præda. pro Domo sua, 113. a

Quas nulla præda vnquam improbè parta minuit, sed, & c. 1. de Finib. 79. a. de prouinc. Consul. 22. a. & de Finibus, lib. 1. 41

Illum putabam retinere posse exercitum præda antè parta, & c. de Prouinc. 74. b

Præda Reip. 8. Philip. 239. Id est, deprædatio.

Præda loco magistratum accipere. in Salust. 274. b

Quum ea res non solum prouinciæ saluti, verum etiam ipsi præda esse possit. 7. Verr. 64. a

Effice, ne quem pœniteat, Remp. quàm spem præda & rapinarum, sequi maluisse. Cassius Cic. lib. 12. 20

Proponere ad prædam vrbem, bona, & fortunas ciuium. 4. Philippic. 158. a

Prædam reliquam concessimus militibus, equis exceptis. 5. ad Att. 41

In prædam inuitare. 4. Verr. 19

Ex præda, ex manubiis aurum & argentum ad eos perue- nit. 2. de Lege Ag. 62. a

Accumulat aurum ex præda, ex manubiis, ex coronario, & c. contra Rul. 77. b

Maximos quæstus, prædasque fecisse. 5. Verr. 99. a

Prædor.

Veruntamen cum esset omnibus in rebus apertissimè, impu- dentissimèque prædatus. 3. Verr. 93. a

Tuus apparitor parua mercede populi conductus, de arato- rum bonis prædabitur. 3. Verr. 156. a

Ex alterius inscitia prædari. 3. Offic. 94. a

Sed spes rapiendi atque prædandi occæcat animos eorum. 4. Philip. 158. a

Prædator.

Quos ego vtrofque Quirites, in eodè genere prædatorum, direptorumque pono. 2. in Catil. 40. a

Prædiator, Prædiatorius, Vide Prædium.

Prædo.

Nefarius prædo. 3. de Orat. 2. a

Prædo iuris. 2. in Verr. 2

Prædo rerum diuinarum & humanarum. pro Sest. 11

Templorum omnium atque teçtoru, totiusque vrbis præ- do. pro Domo sua, 108. a

Germaniæ prædones singulis arboribus cauatis nauigant. 6. Verr. 18. a

Prædonum terror quantus vbique fuerit ante Pompeii vi- çtoriam. pro Lege Manil. 21. 22

Si cui nauiganti, quæ prædones insequantur, deus dixerit, Eiece te de nau. Tusc. q. 189. b

Plures captiuos acerbè quàm prædones necari. de Nat. deo- rum, 3. 127. a

Vrbes piratis prædonibusque patefactæ. in Verr. 168. & ad Herennium, 12. b

Prædico.

Ego de te oratore sic prædico, vnum te esse, & c. de Or. 136. b

Mihi inimico, vt prædicas, tuo. in Catil. 102

De quo homine præconis vox prædicat, & c. pro Quint. 9. b

De se autem hoc prædicat, Antiocho Ebutii seruo imperaf- se, vt, & c. pro Cecinna, 18. a

Prædicat enim palàm, & militibus ostèdit, & c. ad Atticum, lib. 9. 180. 6. a

Quam prædicant in fuga, fratris sui membra in his locis, quæ se parens persequeretur, dissipauisse. pro Lege Mani- lia, 15. a. de Medea.

De hoc vt existimabas, prædicabas. pro Quint. Rosc. 48. b

Ne ipsi sua voce se victores esse prædicent. epist. 69. b

Auus tuus P. Nafica tibi adilitiam prædicaret repulsam. pro Planc. 269. b

Erantque multi, qui libenter id quod dixi, de illis oratori- bus prædicarent. de Orat. 108. b

Si palàm præco iussu tuo prædicasset. in Verr. 156. b

In ipsum Pompeium auctorem (vt prædicare est solitus) consiliorum suorum inuehi cœpit. de Arusp. 255. b

Honoratè & honorificè & grauitè multa de aliquo prædi- care. 11. Philip. 314. a

Gloriosius de seipso prædicare. pro Domo sua, 72. a

Deforme etiam est, de seipso prædicare falsa præsertim, & cum irrisione audientium imitari militem gloriosum. 1. Offic. 191

Mihi ista licet de me vera cum gloria prædicare. in Pis. 1. a

Repulsam alicuius alteri prædicare. pro Planc. 41. a

Victores se sua voce prædicare. Luceio, lib. 5. 12. 32. a

Virtutem alicuius optimè prædicare. pro Archia, 15. a

Nostra semper feretur & prædicabitur L. Lucullo dimican- te cum interfectis ducibus depressa hostium classis, & c. pro Archia, 16. a

Atque ita prædicaretur eum donari virtutis ergò. de Opt. gen. 244. b

Themistocles dixit se eius vocem libentissimè audire, à quo sua virtus optimè prædicaretur. pro Arch. 189. b

Glorianda, prædicanda, & præ se ferenda beata vita. 5. Tusc. quæst. 71. a

Prædicans.

Ignosces mihi de me ipso aliquid prædicanti. epist. 70. b

Prædicatio.

Acerba prædicatio præconi futura est. 2. de Leg. Agr. 54. a

Beneficiorum alicuius prædicatio non grata potius quàm arrogans. de Arusp. resp. 14. a

Prædicatio de laude alicuius. pro Domo sua, 23

Nefariæ societatis prædicatio. 5. Verr. 119. a

Si in mediocri statu sermonis ac prædicationis res tuæ es- sent, nihil abs te eximium postuleretur. 1. ad Quint. frat. 31

Philosophi in eo ipso, in quo prædicationem nobilitatè- que fugiunt, prædicari de se ac nominari volunt. pro Ar- chia, 19

Homo vita atque factis, & c. sua spe ac prædicatione. abso- lutus. 2. Verr. 2. a

Tua prædicatione factum est, vt ei tatum debere videreris. 9. ad Att. 53

Prædicator.

Qui sui facti, sui iudicii, sui beneficii voluit me esse, vt apud eosdem vos iudices nuper in alia causa fuero, & prædi- catorem, & auctorem. pro Corn. Balbo, 2. a

Itaque quanquam & Pompeio plurimum te quidem ipso prædicatore ac teste debebam: & c. Lent. lib. 1. 32

Prædicabile.

Nec in misera vita quicquam est prædicabile aut glorian- dum, nec in ea quæ nec misera sit, nec beata. 5. Tusc. 37

Prædico.

Moneo, prædico, antè denuntio, qui aut deponere, aut reci- pere, & c. 2. Verr. 23. a

Cum dii immortales monent de optimatum discordiis, de clarissimorum ciuium dissensione prædicunt, cum prin- cipibus cædem portendunt, in tuto collocant Clodium. de Arusp. resp. 49. a

Bellum non obscure nobis paulò antè prædixerunt aruspices. de Arusp. resp. 16. a

Quos ego iam multis ac summis viris ad me venturos id temporis esse prædixeram. 1. in Catil. 7. a

Prædicere alicui impendentes calamitates. Diuin. lib. 2. 42

Prædicere ex fulgoribus ostentisque. Diuin. lib. 2. 20

Futura prædicere & intelligere. 1. de Diuin. 3. a

In multos annos solis defectiones prædicuntur. 2. de Diui- natione, 25. a

Scylax totum Chaldaicum prædicendi genus repudiauit. 2. de Diuinat. 131. a

Prædicens.

Quo in bello nihil aduersi accidit non prædicente me. Ce- cinnæ, lib. 6. 6. 14. a

Prædictus.

Quis est qui id non totum in istius ludos prædictum &

responsum esse fateatur: de Arusp. resp. 27. a

Defectiones solis & lunæ in omne posterum tempus cogni- ta prædictæque sunt. 2. de Nat. d. 229. a

Qui hæc Chaldaeorum natalitia prædicta defendunt. 2. de Diuinat. 70

Tum omnia eueniunt quæ prædicta sunt. de Natura deo- rum, 2. 9

Si omnia veteribus & prædictis institutis acta esse dicerem. pro Domo sua, 137. b

Prædictum.

Ad deos placandos alii sacerdotes constituti, & c. ad inter- pretanda alii prædicta vatum. 2. de Leg. 50. a

Nominat etiam Panætius, qui vnus è Stoicis astrologorum prædicta reiecit. 2. de Diuin. 131. a

Augurum prædictis multa incredibiliter vera cecidisse. 2. de Leg. 59. a

Quare quando, vt augures & astrologi solent, ego quoque augur publicus ex meis superioribus prædictis constitui apud te auctoritatem augurii & diuinationis meæ: debet habere fidem nostra prædictio. 6. famil. 12

Prædictio.

Prædictio & notatio cuiusque vitæ ex natali die. 2. de Diui- natione, 69

Mali prædictio tum probatur, quum ad prædictionem cau- tio adiungitur. 2. de Diuin. 42

Diuina prædictione qui nõ vteretur, quis rex vnquam fuit. 1. de Diuinat. 81

Prædictiones furibundæ ariolorum & vatum. Diuinatio- num, lib. 1. 4

Fatorum veteres prædictiones Apollinis vatum. de Arusp. resp. 16. a

Prædictiones verò & præsentiones rerum futurarum, quid aliud declarant, nisi hominibus ea quæ sint ostendi, & c. 2. de Nat. deorum, 5

Prædisco.

Quæ in foro agenda sunt, exercitatione quasi ludicra præ- discere & meditari. de Orat. 1. 71. a

Præditus.

Certa ætate præditus. de Inuent. 79. b

Amentia & audacia præditus. 4. Verr. 72. a

Nulla, aut humili aliqua arte præditus, & mediocris homo. pro Cluent. 7. a. pro Arch. 187. b

Adolefcens rectissimis studiis atque optimis artibus præ- ditus. pro Cal. 42. b

Homo illa auctoritate & ætate præditus. 5. in Verr. 51

Auctoritate præditus & miseria. 7. Verr. 85. a

Homo sapiens & ista auctoritate & potestate præditus, qua- tu es. pro Rosc. Amer. 91. a

Is non satis habet auaritiâ suam pecunia explere, nisi etiam crudelitate sanguinis præditus sit. pro Sext. Rosc. 43. b

Cupiditate singulari, audacia, scelere præditus homo. 1. Ver- rinarum, 4. a

Dignitate magna præditus puer. 2. de Inuent. 122. a

Paruis opibus ac facultatibus præditus. 1. Verr. 38. a

Gloria ingenii summa præditus. pro Archia, 7. a

Singulari virtute, cõstantia, grauitate præditus vir. pro Do- mo sua, 31. a

Præditus ingenio excellenti. de Finib. lib. 5. 63

Præditus maximo ingenio. Tusc. q. lib. 1. 23

Leuitate præditus, egestate, perfidia. pro Flacco, 5. a

Luçtu præditus miser. pro Rosc. Amer. 13. a

Magistratu summo præditus vir. 6. Verr. 78. a

Mente præditus. 4. Acad. 227. a

Sapiens & alta mente præditus homo. pro Mil. 15. a

Non vt paruo metu præditus sit, sed vt nullo. Tusc. quæst. lib. 5. 8. a

Bonitate singulari & modestia præditus. pro Domo, 85. a

Præditus opibus & copiis. Lat. 47

Homo omnibus ornamentis præditus. in Verr. 78. b

Vir summis ornamentis honoris, fortunæ, virtutis, ingenii præditus Q. Hortensius. pro Lege Manil. 35. a

Præditus pietate & industria. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1

Potestate summa præditus vir. pro Domo sua, 85. a

Prudentia & exercitatione præditus vir. pro Cluent. 68. a
 C. Curius summis vestris beneficiis maximisque rebus ge-
 stis, summo ingenio & prudentia præditus pro Póp. 48. a
 Præditus bonis rationibus. 4. ad Heren. 216
 Religione summa & autoritate præditus homo. pro Clu-
 entio, 41. a
 Sacerdotio amplissimo præditus. ad Att. lib. 8. 147. 3. a. & 2.
 Philippic. 86
 Sapientia præditus propè singulari. Seruio, lib. 4. 3. 2. a
 Animo & sensibus præditus mundus. 1. de Nat. d. 14
 Spe optima præditus. pro Flacco, 1. a. & 2. Verr. 6. a
 Spe summa & animi & ingenii præditus adolescens. pro
 Cælio, 17. a. in Ant. 169. b
 Studio venandi vel pilæ præditus. de Amic. 64. a
 Studiis literarum doctrinæque præditus. Acilio, lib. 13. 31. 3. a
 Mens est motu prædita sempiterno. Tusc. q. 162. b
 Timore præditum, deformatum & decoloratum corpore
 mortuum constat esse. ad Heren. lib. 2. 81. a
 Vitio perspicuo & grandi præditum posuimus exemplum.
 1. de Inuent. 100. a
 Diuina mente & consilio præditi homines. 2. de Lege Agra-
 ria, 88. a
 Summi homines, & summis ingeniis præditi. de Orat. 85. b
 Multitudine infinita, varietate admirabili præditi siderum
 errores. de Vniuers. 41
 Quidam neque eo nomine, neque numero præditi, vt di-
 gni sint, qui aut, &c. de Inuent. 76. b
 Diuinitate præditæ imagines. 1. de Nat. d. 164. a
 Deos membris humanis esse præditos. de Nat. d. 60. b
 Quos tum eodem studio præditos dilexerunt. Læl. 64
 Sed tamen eos studio optimo, iudicio minus firmo prædi-
 tos docere non alienum est. Orat. 199. b
Prædium.
 Prædium Mutinense. 10. fam. 29
 Dotalia prædia. ad Att. lib. 15. 319. 14. a
 Prædia rustica. 8. fam. 27. in epist. Cælii. pro Rosc. Am. 24. a
 Urbana prædia. 5. Verr. 172. a
 Fructus prædiorum abeunt in sumptus. ad Att. lib. 11. 210. 2. a
 Prædiorum gens nulla. pro Corn. Balbo, 46
 De iure prædiorum sanctum fuit apud Romanos iure ciui-
 li, vt in his vendendis vitia dicerentur, quæ nota essent
 venditori. Offic. 3. 84
 Mercedes dotalium prædiorum. 13. ad Att. 12
 A M. Laberio C. Albinus prædia in æstimationem accepit,
 quæ prædia Laberius emerat à Cæsare. 13. epist. 17
 Fructuosa prædia colenda ac tuenda pater filio tradiderat.
 pro Rosc. Amer. 24. a
 Scripsi me tamen in prædiis meis esse. Att. 113. b
 In bonis prædiis præditisque vendendis. in Verr. 100. a
Prædiolum.
 Ædificata bellè prædiola nostra, & fatis amœna. ad Attic.
 lib. 16. 8
 Sed mea prædiola tibi nota sunt. Cælio, lib. 2. 15. 7. a
 Cur non sim in his meis prædiolis, quæ sunt huius tempo-
 ris: &c. 12. ad Att. 55
Prædiator.
 Prædiator is scilicet qui de iure prædiorum respondere so-
 lebat. 12. ad Att. 15
 Apuleius prædiator liberalis. 12. ad Att. 18
 Procuratores Cornificii & Apuleium prædiatorem videbis.
 12. ad Att. 241. 8, & 2
Prædiatorius.
 Q. Scauola ille Augur, cum de iure prædiatorio consule-
 retur, homo iuris peritissimus, consultores suos nonnun-
 quam ad Furium & Casellium prædiatores reiciebat.
 pro Corn. 35, & 36
Præco.
 Qui hesternam etiam concione incitati sunt, vt vobis voce
 præirent quid iudicaretis. pro Mil. 2
 Adeste, vt mihi præcatis, postémque teneatis. pro Domo
 sua, 240. b
 Ad quorum etiam cognitionem & vsum corroborati, na-
 tura ipsa præcunte deducimur. 5. de Finib. 104. a

Præfari.

Nos autem ridiculè: si dicimus, ille patrem stragulauit, ho-
 norem non præfamur: sin de Aurelia aliq. id aut Lollia,
 honos præfundus est. Pato, lib. 9. 54
 Idcirco omnibus rebus agendis, quod bonum, faustum, fec-
 lix, fortunatumque esset, præfabantur. 1. de Diuin. 165. a
 Quæ de deorum natura, &c. præfati sumus, hunc habeant
 terminum. de Vniuers. 47. a
 Cætera addit, quæ si appelles, honos præfundus est. 2. de Fi-
 nibus, 51. a

Præfatio.

Quæ porrò præfatio tuæ donationis fuit? 5. Verr. 162. a
Præfectura, Præfectus, Vide Præficio.
Præfero.

Auaritiam præfers, qui societatem coieris de municipiis,
 &c. pro Rosc. Amer. 52
 Sinistra manu retinebat arcu, dextra ardentem facem præ-
 ferebat. 6. Verr. 66. a
 Cui adolescentulo non ad libidinem facem prætulisti? 1. in
 Catil. 9
 Vos denique in tantis tenebris erroris & incipientiæ clarif-
 simum lumen prætulistis menti meæ. pro Syl. 30. a
 Vos dii, &c. qui meæ menti lumina prætulistis. Antequam
 iret in exil. 5. a
 Quem vos hominem à se ortum, hominibus nobilissimis
 omnibus honoribus prætulistis? 6. Philip. 215. a
 Maiora præferant fasces illi ac securis dignitatis insignia,
 quàm potentia. Quint. frat. 292. b
 Fasces, quas sibi cum ipsa præferret, orbem omnium per-
 agrauit terrarum. in Verr. 225, & 240. b
 Cum ipsi naturæ patrioque amori prætulit ius maiestatis
 atque imperii. de Finib. lib. 1. 18
 Præferre aliquem omnibus. Att. 150. b
 Salutem Reipublicæ suis commodis præferre. pro Lege
 Manil. 50. a
 Se aliis præferre. 2. de Orat. 186. a
 Præferre sensus apertè. 10. famil. 16. in epistola Planci. Id est,
 ostendere quod est in animo.
 Tædas præferre. 6. Verr. 95. a

Præficio.

Tum seditiosos homines Reipublicæ præficiébāt. pro Flac-
 co, 12. a
 Cuius pecuniæ deportandæ M. Catonem præfecisti. pro
 Domo sua, 217. b
 Præfecit deus animum vt dominum & imperantem obe-
 dienti corpori. de Vniuers. 27
 Cæsar Brutum Galliæ præfecit. epist. 84. b
 Deum præfecit mundo Aristoteles. 1. de Nat. d. 48. a
 Tu me comitis prærogatiuæ primum custodem præfeci-
 ras. Post redit. in Senatu, 15
 Et hunc procuratori certum magistratum præfecerat. 2. de
 Legibus, 104. a
 Nec erat superiore honore vsus, quem præficerem. episto-
 larum, 26. b
 In ipsa Italia quem cuique regioni aut negotio præfecisset.
 Attic. 156. b
 Vt is eam pecuniam tractaret, quæ ipse præfecisset. in Ver-
 rem, 248. b
 An aliquem curatorem præficere, qui statuis faciendis præ-
 fectus. 4. Verr. 101. a
 Præficere aliquem ducem exercitui. pro Domo sua, 69. a
 Præficere aliquem in exercitu. pro Sest. 34
 Præficere aliquem alicui negotio. epist. 16. b. & pro Domo
 sua, 238. b
 Regioni alicui, aut negotio præficere aliquem. ad Atticum,
 lib. 10. 194. 1. a
 Pecori aliquem præficere. pro Plancio, 51. a
 Nec locus in materia inuenitur, cui diuinationem præfice-
 re possimus. de Diuin. 111. b
 Imperatorem alicui bello præficere. pro Lege Manil. 34. a
 Primum contendam à Quinto fratre, vt se præfici patia-
 tur. Att. 82. b
 Imperator tantis rebus præficiendus. pro Pomp. 9. b

Præfectus.

Nihil tibi ex ista laude centurio, nihil præfectus decerpit.
 pro Marcel. 132. b
 Quidam præfectus Antonii. in Verr. 63. b
 Dux præfectusque classis. 7. Verr. 71. a. Offic. 1. 153
 Cenfor præfectus moribus. de Clar. Orat. 179. b. pro Cluen-
 tio, 102. a
 Quandiu hic erit noster hic præfectus moribus, parebo au-
 thoritati tuæ. ad Papirium, lib. 9. 15. 13. a.
 Cum hyberna legato præfectoque tradidisses, euertisti mi-
 seras ciuitates. in Pis. 98. b
 His vitur quasi præfectis libidinum suarum. Post reditum
 in Senatu, 13
 De quinque præfectis quid Pompeius facturus sit, faciam
 vt scias. Att. 70. b

Præfectura.

Nullum erat Italiæ municipium, nulla colonia, nulla præfe-
 ctura, &c. pro Sest. 25. a
 Omnis præfectura, regio, vicinitas nostra. pro Rab. 95. b
 Præfecturam petiuit, negaui. ad Att. lib. 5. 110. 10. a
 Promittere præfecturam alicui. ad Att. lib. 6. 111. 9. a
 Præfecturam negotiatori denegatam queretur. 6. ad Att. 7
 Tu es è municipio antiquissimo Tusculano, hic est è præ-
 fectura Atinati, non tam prisca. pro Planc. 262. b
 Quum è præfectura Reatina Romam venienti noctu duo
 iuuenes cum equis albis dixissent, regem Persem illo die
 captum, Senatus nuntiavit. 2. de Nat. d. 9. a
 Dare præfecturas alicui. ad Att. lib. 6. 111. 10. a

Præfidens.

Erras, erras: nam exultantem, & præfidentem tibi
 Reprimet validæ legum habentæ, atque imperii insistent iu-
 go. 3. de Orat. 91. a
 Sic homines secundis rebus effrænatos, sibi que præfiden-
 tes, tanquam in gyrum rationis & doctrinæ duci oport-
 ere. Offic. 1. 117

Præfinio.

Sed ego cætera non tam restrictè præfinio, &c. 2. de Legi-
 bus, 76. a
 Neque de illo quicquam tibi præfinio, quò minus ingenio
 mecum contendas. 7. Verr. 137
 Sed eò vidisti multum, quòd præfinisti, quòd ne pluris eme-
 rem. 7. fam. 6
 Præfinire diem alicui. de Prouinc. Conf. 76. b
 Præfinire diem operi. 5. in Verr. 13
 Tu verò vt videtur. Nam præfinire, non est meum. Tuscul.
 quæst. lib. 5. 17
 Præfinire successori diem. de Prouinc. Consul. 30. a
 A Platone sumptus funerum præfinitur ex censibus, à mi-
 nis quinque ad minam. 2. de Legib. 183. 106

Præfinitus.

Deinde aliquanto post eam diem venerunt, quæ dies lege
 præfinita est. pro Rosc. Amer. 77. a
 Etenim quod superiore parte legis præfinitum fuit, &c. id
 rursus liberum infinitumque fecerunt. 1. de Leg. 5. a
 Cal. Ianuarias tibi præfinitas esse. epist. 86. b

Præfractus.

Thucydides autè præfractior, nec satis (vt ita dicam) rotun-
 dus. in Orat. 23. a

Præfractè.

Ego etiam cum Catone meo dissenfi: nimis mihi præfractè
 videbatur ærarium vectigaliaque defendere. 3. Officio-
 rum, 118

Præfulcio.

Per fortunas, &c. primum illud præfulci atque præmuni
 quæso, vt simus annui, ne intercaletur quidem. 5. ad Att. 25

Præfulgo.

Ne aut obcæcentur tenebris imagines, aut splendore præ-
 fulgeant. ad Heren. 22. b

Prægestio.

Prægestit animus iam videre, primum lautos iuuenes mu-
 lieris beatæ ac nobis familiares. pro M. Cælio, 53

Prægnans.

Quum prægnans hunc ipsum Dionysium aluo contineret,

somniauit se peperisse satyricum. 1. de Diuin. 71. a

Is vxorem suam interrogauit, essetne prægnans, eaque se es-
 se respondit. pro Cluent. 25. a

Paterfamilias, qui vxorem prægnantem in prouincia reli-
 quisset. de Orat. 100. b

Prægrediens.

Ora vobis eorum ponite p. c. ante oculos, &c. latera tegeren-
 tes alios, sequentes alios, alios prægredientes amicos. 13.
 Philip. 345

Prægressio.

Dicent, si omnia fato fierent eiusmodi, vt nihil fieret, nisi
 prægressione causæ, consistendum esse fato fieri omnia.
 Fat. 33

Prægustator.

Sex. Clodius prægustator libidinum tuarum. pro Domo, 10
Præiudico.

Quod nondum Senatus censuit, nec populus Rom. iussit,
 id arroganter non præiudico, neque reuoco ad arbitrium
 meum. ad Brut. 8. in epist. Bruti.

Apud eosdem qui magistratu abierint, edant & exponant
 quid in magistratu gesserint, de que iis Censores præiudi-
 cent. 3. de Legib. 67. a

De aliquo homine non modò præiudicare, sed etiam gra-
 uissimè iudicare. in Verr. 182. b

Satisne causæ sit, quare de aliquo maiore maleficio, de quo
 iudicium comparatum sit, præiudicatur. 2. de Inuent. 165. a

Cur non Habiti exemplo vsus es, vt per illum qui attulisset
 venenum, de hoc præiudicaretur? pro Cluent. 137. a. Hoc
 est, præiudicium fieret.

Præiudicatus.

Tantum opinio præiudicata poterat, vt etiam sine ratione
 valeret auctoritas. de Nat. d. 1. 8

Quasi præiudicata res ad has causas deferri soleat. pro Rab.
 Posth. 127. b

Primum id quod æquissimum est, vt nequid huic præiudi-
 cati afferatis. pro Cluent. 3. a

Re semel atque iterum præiudicata. pro Cluent. 37. a
Præiudicium.

De quo non præiudicium, sed planè iudicium iam factum
 putatur. 1. Verr. 7. a

Cur non eius damnatione aliquid ad hoc iudicium præiudi-
 cii comparasti. pro Planc. 45

Exceptio, extra quam in reum capitis præiudicium fiat. de
 Inuentione, 69. b

Quum hoc diceret Metellus, præiudicium se de capite C.
 Verri, per hoc iudicium nolle fieri. 5. Verr. 118. a

Non oportet in recuperatorio iudicio eius iudicii, de quo
 inter scarios quæritur, præiudicium fieri. 2. de Inuēt. 164

De Bibuli edicto nihil noui præter illam exceptionem, de
 qua tu ad me scripseras, nimis graui præiudicio in ordi-
 nem nostrum. ad Att. lib. 6. 111. 25. a

Iudicium accusatoris in reum pro aliquo præiudicio vale-
 re. pro Mur. 138. b

Præiudicia de aliquo facta esse à iudicibus. pro Cluentio,
 19, & 29. b

Quum iis duobus præiudiciis iam dānatus esset. pro Clu-
 entio, 46. a

Prælabor.

Pisces quorum alter paulum prælabitur antè. 2. de Natura
 deorum, 163. a

Præligo.

Os autem obuolutum est folliculo & præligatum. de In-
 uentione, lib. 2. 232. a

Prælium.

Cum hoc calamitosum prælium fieret. Diuin. lib. 1. 69

Prælium difficile magnūque. de Finib. lib. 4. 16

Fatale prælium. Cassio, lib. 15. 15. 5. a

Prælium Pharsalicum. pro Deiot. 149. b

Prælium rectum hoc fieri. Tusc. q. 218. b

Clodius cum prælium commisisset, vulnus accepit. pro M-
 lone, 118. b

Committere prælium cum aliquo. Att. 131. b

Cæsar secundum prælium fecit. 14. Philip. 401. pro Deiot. 8

Monet igitur eum, vt caueat ne prælium ineat. Offic. 8. b
Cùm A. Posthumius cum Octauio Manilio prælio dimica-
ret. 2. de Nat. d. 8. & 1. ad Quint. frat. 4

Prælio illo fatali. 15. fam. 4. 1

In prælio concidere. Tusc. q. lib. 1. 73

In huiusmodi certamine ac prælio, & c. 2. in Catil. 44. a

Vidimus tuam victoriam præliorum exitu terminatam. pro
Marcel. 133. b

Exitus præliorum sunt incerti. 6. fam. 11

Salinore ex arce Tarantina multa prælia præclara fecit. 2. de
Oratore, 151. a

Thucydides autem res gestas & bella narrat & prælia, gra-
uiter & probe. in Orat. 16. a

Scribis prælia te mea causa sustinere. Dolabellæ, lib. 9. 11. 4. a

Præliis decertare. de Prouinc. Conf. 75. b

Frangere præliis aliquos. de Prouinc. Conf. 26. a

Noster exercitus præliis vsus erat secundis. pro Lege Mani-
lia, 16. a

Præliis subiici. 8. ad Att. 38

Prælior.

Hostibus in ipsa acie, cum præliatur, licet loqui. Antequam
iret in exil. 195. b

Acriter & vehementer præliatus sum, vt, & c. ad Atticum, li-
bro 1. 11. 1. a

Prælians.

Eudemus prælians ad Syracusas occidit. 1. de Diuin. 95. a

Præloquor.

Vix hoc erat præloquutus, quum ego Appium Censorem
eadem lege postulauit. Cælius Cic. lib. 8. 12. 7. a

Præluceor.

Quod bona spe præluceat in posterum. Læl. 22

Ego meis maioribus virtute mea præluxi: vt si prius noti
non fuerunt, à me accipiant initium memoriæ suæ. in Sa-
lustium, 3. a

Præcludium.

Præcludium illud & portentum L. Antonius insigne odium
omnium hominum, & c. 14. Philip. 390. a

Præmando.

Dicitur mihi tuus seruus anagnostes fugitiuus Vardaci ef-
se, de quo tu mihi mandasti: ego tamen terra marique vt
conquiretur, præmandauit. 5. fam. 23. in epist. Vatinii.

Præmaturus.

Quod præmatura denuntiatio boni cuius imparati quàm
esset periculosa, ex casu Collegæ videbam. 10. famil. 16. in
epist. Planci.

Præmeditor.

Ex qua me fingere possim, & præmeditari quo animo acce-
dam ad urbem. 6. ad Att. 32

Sapientis est, quicquid homini accidere possit, id præmedi-
tari: ferendum modicè, si aduenit, esse. 11. Philip. 293. a

Accusator dicit eum vsque ad præmeditatum fuisse, quod
sibi esset vsu venturum, vt, & c. ad Heren. lib. 2. 40. a

Crassus ostendit id se in foro optimè iam præmeditatum
facere, quod etiam tum poterat domi cum laude medita-
ri. Offic. 42. b

Præmeditatio.

Hæc igitur præmeditatio futurorum malorum lenit eorum
aduentum, quæ venientia longè antè videris. 3. Tusc. q. 25

Præmeditationem rerum futurarum malè reprehendunt
Peripatetici. Tusc. q. lib. 3. 30

Diuturna præmeditatione impetus casuum & euentuum
frangere. Tusc. q. lib. 3. 28

Præmitto.

Præmittebatque de stipatoribus suis qui scrutarentur arcu-
las muliebres. 2. Offic. 34. a

Antonius præmisit mihi odiosas literas hoc exemplo. ad
Attic. lib. 10. 197. 15. a

Cum equitatu in aliquem locum præmittere aliquem. Bru-
tus Ciceroni, 15. 5. a

Fannius præmittitur in Siciliam cum imperio. ad Atticum,
lib. 7. 134. 3. a

Præmium.

Amplissimum præmium ex omnibus præmiis virtutis, si

esset habenda ratio præmiorum, gloria est. pro Mil. 47. a

Præmium ex lite. 4. ad Heren. 181

Quod enim esset præmium dignitatis, quod populus Rom.
cum huius maioribus semper detulisset, huic denegaret
pro Flacco, 1

Præmium perpetuæ virtutis. 10. fam. 21

Præmiu ratio. 2. de Inuent. 105

Præmiu nullius spe hoc faciam, sed doloris causa. 8. fam. 49.
in epist. Cælii.

Ita sacerdos precata à dea dicitur, vt illis præmium daret
pro pietate, quod maximum homini dari possit à deo.
Tusc. q. 173. b

Quod ei præmium dari par fuisset. pro Rab. 97. b

Perfoluere meritum præmium alicui. pro Mil. 112. b. pro Cæ-
lio, 55. a

Quibus pro tantis rebus nullum præmium virtutis, nullum
insigne honoris, nullum monumentum laudis postulo.
3. in Catil. 69

Non supplicium deprecarer, sed præmium postulare. pro
Rab. perduel. reo, 23. a

Proposuit præmium Xerxes qui inuenisset nouam volu-
ptatem. 5. Tusc. 31. a

Si præmium sibi proposuisset. Offic. 3. 115

Præmium & fructum officii repetere. Antequam iret in
exilium, 2. a

Tribuere alicui præmium sub aliqua conditione. pro Ar-
chia, 10. a

Licebat enim celerius legis præmio. 4. Acad. 1. a

Præmio & pœna Rempublicam contineri Solon dixit. ad
Brutum, 34

Totam Remp. prouinciæ præmio vendidisti. in Pis. 10

Extant rectè factis præmia, peccatis supplicia. 3. de Natura
deorum, 64

Ei præmia, postea tamen liberaliter tribuit. in Verr. 84. b

Data sunt mihi pro hac industria præmia tanta, quanta an-
tea nemini. pro Mur. 7. a

Præmia pacta à candidatis. 3. ad Quint. frat. 21

Legibus & præmia proposita sunt virtutibus, & supplicia
vitis. 1. de Orat. 128

Eos, qui in eodem genere, in quo ipsi offendissent, alios re-
prehendissent, ad præmia legis venire oportere. pro Cluen-
tio, 79

Minimè fructum laborum, præmia periculorum contem-
nere debuisti. in Pis. 50

Postremo hodierno die præmia legatis Allobrogum dedi-
stis amplissima. 4. in Cat. 77

Præmia virtutis sancta & casta esse oportere. 2. de Inu. 107

Cùm mihi summa & quotidie maiora præmia in Repub.
fore putabas. pro Domo sua, 256. b

Quæ præmia militibus promissimus nos Repub. recupera-
tributuros, ea cumulatè, cum tempus venerit, censo
perfoluenda. in Ant. 246. b

Atque vtinam omnibus ciuibus soluere nobis præmia quæ
promissimus, liceret. in Ant. 263. b

Magnis & amplis præmiis aliquem afficere. pro Cæl. 52. &
pro Mil. 112. b

Qui nulla conditione huius ciuitatis præmiis affici posset.
pro Corn. 39. b

Mitto ereptam libertatem populis, ac singulis qui erant af-
fecti præmiis nominatim. in Pis. 99. b

Amplis præmiis ad perdiscendum commoueri. de Ora-
tore, 86. b

Tributum quod ex centesima collatum impudenti censu
locupletum, in duarum legionum præmiis consumitur.
Brutus, 289. b

Decoratur honoribus, præmiis atque splendore, verus, iu-
stus & honestus labor. 1. de Orat. 96. a

Sed tamen tantam vim esse honestatis, tantumque eam re-
bus omnibus præstare & excellere, vt nullis nec suppli-
cis, nec præmiis demoueri possit ex eo quod rectum ef-
se decreuerit. 4. de Finib. 96. a

Itaque cum Neopolitani ciuitate, cæterisque præmiis dona-
uerunt. pro Archia, 3

Quam ob causam à Chryfogono tantis præmiis donaban-
tur. pro Sext. Rosc. 36. b

Ex omnibus præmiis virtutis, si esset habēda ratio præmio-
rum amplissimorum, esse præmium gloriam. pro Mil. 120. b

Inuitare aliquem præmiis ad aliquid agendum. pro Lig. 7. a

Elicere aliquem præmiis ad faciendum aliquid. pro Corn.
Balbo, 29. a

Prouinciæ, quas pestiferi illi consules pro euerfæ Reipubl.
præmiis occupauerunt. de Prouinc. 2

Sunt voluntarii inimici, qui tuis præmiis te oppugnent.
Antequam iret in exil. 7. a

Præmiis magnis sollicitatus exercitus. 10. fam. 15. in ep. Pláci.
Præmiis vendere exercitum. 10. fam. 72. in epist. Pollionis.

Præmolestia.

Alii metum præmolestiam appellabant, quod est quasi dux
consequentis molestiæ. 4. Tusc. q. 53

Præmoneo.

Ideo præmoneo, ne villicum ex eo genere seruum qui
corpore placuerunt, instituamus. a

Animo sanè beneuolo me, vt magnopere cauerem, præmo-
nebat. 2. Verr. 15. a

Quod putavi & præmonui, sit vt Cæsar te implicet. At. 131. b

Reperietis ex hoc toto prodigio atque respōso, vos ex istius
scelere ac furore ab impendentibus periculis maximis, pro-
pè iam voce Iouis optimi maximi præmoneri. de Arusp.
respons. 8

Præmonstro.

Atque etiam ventos præmonstras facit futuros

Inflatum mare, & c. 1. de Diuinat. 21. a

Præmunio.

Primum illud præfulci atque præmuni quæso, vt simus an-
nui, ne intercaletur quidem. ad Att. lib. 5. 100. 3. a

Antè præmunire. in Orat. 76. a

Quæ præmuniuntur omnia reliquo sermoni, disputationi-
que nostræ, & c. 1. de Legib. 51. a

Quamobrem illa quæ ex accusatorum oratione præmuni-
riam & fingi intelligebam, & c. pro Cæl. 13. a

Præmunitio.

Præmunitio est etiam ad id quod aggrediare, & reiectio in
alium. 3. de Orat. 113

Sine vlla præmunitio orationis, acerbis & contumelio-
sius inuehare. 2. de Orat. 167. a

Prænefte.

Quod Carneadem Clitomachus scribit dicere solitum, nus-
quam se fortunatiorem, quàm Prænefte, vidisse Fortu-
nam. 2. de Diuin. 131. a

Prænestini.

Numerium Suffustium Prænestinorum monumenta de-
clarant, honestum hominem & nobilem somniis crebris,
& c. 2. de Diuinat. 128. a

Prænestinus.

Fani pulchritudo & vetustas Prænestinarum etiamnum re-
tinet sortium nomen, atque id in vulgus. 2. de Diuin. 130. a

Prænomen.

Aliquis cui prænomen sit Decimo. ad Heren. 22. b

Quod sine prænomine familiariter, vt debebas, epistolam
misi ad me, primum addubitauit, num à Volumnio Se-
natore esset. 7. famil. 55

De Eutyclide gratum, qui vetere prænomine, nouo nomi-
ne, Terit Cæcilius. ad Att. lib. 4. 84. 1. a

Omnes tamen tantam habent similitudinem inter se, vt in
eorum prænominibus errent. 13. Philip. 366. a

Prænosco.

Neque nō possunt futura prænoscere dii. Diu. lib. 1. 73, & 75

Signum hoc veniens poterit prænoscere nauæ. in Arat. 8. a

Prænotio.

Fateamur constare illud etiam, hanc nos habere siue anti-
icipationem, vt antè dixi, siue prænotionem deorum. de
Nat. deorum, 1. 33

Prænuntio.

Est enim vis & natura quædam, quæ tum obseruatis longo
tempore significationibus, tum aliquo instinctu inflatu-
que diuino futura prænuntiat. Diuin. lib. 1. 10

Prænuntius.

Solis prænuntia Aurora. in Arato, 7. a

Non placet mihi inquisitio candidati prænuntia repulsa.
pro Mur. 41

Quæ nuper bello Octauiano magnarum fuerunt calamita-
tum prænuntia. 2. de Nat. d. 11. De Cometis.

Præoccupo.

Quas enim partes ipse mihi sumpseram, eas præoccupauit
oratio tua. 10. Philip. 269. a

Præpandens.

Præpandens temporis ortus, & c. in Arat. 287. b

Præparo.

Cultura præparat animos ad fatus accipiendos. Tusc. quæst.
lib. 2. 10

Appius miscet, Hircius præparat. Quint. frat. 328. b

Facile totius vitæ cursum videt, ad eamque degendam præ-
parat res necessarias. Offic. 1. 19

Habes hortos ad Tyberim: ac diligenter eo loco præparasti,
quò omnis iuuentus natandi causa venit. pro Cæl. 28. a

Præparassem me iam ad dolendum. 8. fam. 4. in epist. Cælii.

Amicitias præparare. de Amic. 54. a

Sunt enim hæc minora, quàm illa ipsa quorum causa præ-
parantur. 1. de Legib. 42. a

Præparatus.

Qui se tradet ita quieti præparato animo, tum bonis cogita-
tionibus, tum rebus ad tranquillitatem accommodatis.
1. de Diuinat. 198

Orio nisi præparato institui historia nec potest, nec exiguo
tempore absolui. 1. de Legib. 14. a

Pœnæ apud inferos sunt impiis præparatæ. 1. de Inuen. 62. a

Pythagoras & Plato, & c. præparatos quodam culti atque
victu proficisci ad dormiendum iubent. 2. de Diuin. 179. a

Auribus non præparatis qui inflammare rem cœpit, furere
videtur. in Orat. 53. a

Præparatio.

Prouisio animi & præparatio multum potest ad minuend-
um dolorem. 3. Tusc. q. 53. a

Diligens præparatio in omnibus negotiis, priusquam ag-
grediare, adhibenda est. 1. Offic. 105. a

Præpeditus.

Quint. Scævola confectus senectute, & præpeditus morbo.
pro C. Rab. 15

Præpes.

Hanc vbi præpeditis pennis, lapsuque volentem
conspexit Marius, & c. 1. de Diuin. 173, & 177. a

Præpondo.

Qui autem omnia metiuntur emolumentis & commodis,
neque volunt præponderari honestate, ii, & c. Offic. 3. 22

Præpono.

Cælius præposui prouinciæ. epist. 26. b

Quæ fratrem negotio præposui, & c. ad Catonem, lib. 15. 19

Non enim hoc vt oppido præposui, sed vt loco. Att. 103. b

Qui salutem populi Ro. vitæ suæ præposuit. 9. Phil. 267. b

Ille quem bello prædonum præponeretis. de Prouinc. 16. b

Naubus aliquem præponere. 7. Verr. 79. a

Amicitiam patriam præponere. pro Rab. perd. reo, 17. a

Imperatorem sapientem & callidum exercitui præponere.
1. de Inuent. 74. a

Muneri alicui quendam præponere. 2. de Orat. 23. a

Præponere principia causis proportionem. de Orat. 138. b

Præponere vnum alteri. in Verr. 55. b

Noti sunt & naui, quibus in præponitur. Orat. 22. b

Verbum præpositum, appellatum ex eo credo, quòd præpo-
natur aliis. 4. de Finib. 113. a

Vt nobilissimis hominibus longè præponeret. 2. de Lege
Agr. 13. a

Publico negotio præponi. Cælius Cic. lib. 8. 5. 4. a

Quid si in ipso corpore multa voluptati præponenda sunt,
vt vires, valetudo, velocitas, & c. 2. de Finib. 180. a

Exercitus cui præpositus est sapiens imperator. de Inu. 54. b

Aurelius, qui est præpositus ab Hircio. Att. 22. b

Cùm is præpositus Africæ est. pro Lig. 137. b

Præpositus bello imperator. pro Lege Manil. 31. a

DD. i.

Tum libertus nullo tuo praepositus negotio. pro Cec. 196. b
Domitius isti quaestioni praepositus est, &c. Orat. 112. b
Quaestioni praepositus qui haec iuste sapienterque disceptet.
pro Mil. 27. a

Oraculo praeposita sacerdos. 1. de Diuin. 129. a
Quod praepositum vel praecipuum nominatur, id
nec bonum est, nec malum. de Finib. lib. 3. 42

Omne seruitium permisso magistratus liberatum, in alteram
scenam immisum, alteri praepositum, ut, &c. de Ar. 22. a
Hoc non dico me omnibus patronis esse praepositum. in
Verrem, 57. b

Aliquem alicui muneris esse praepositum. epist. 114. b
Bonam famam ipsam propter se praepositam & sumendam
esse dixerunt. de Finib. lib. 3. 45

In ea ora ubi praepositi fuimus. 8. ad Att. 30
Qui nauibus praepositi fuerant. in Verr. 256. b

Praepositio.

Praepositio enim in, priuat verbum ea vi, quam haberet, si
in praepositum non fuisset. in Topic. 24. a

Vna praepositio est Abs, eaque nunc tantum in accepti ta-
bulis manet, &c. in Orat. 89. a

Neque tamen illa praepositio tali ad eum finem pertinebit.
de Finib. lib. 3. 43

Praeposito. in Arat. b

Praeposterus.

Itaque ut erat semper praeposterus & peruersus, initium fa-
cit a Bulbo. pro Cluent. 56. a

Noster hic praeposterus imperator amissorum oppidorum,
&c. in Pis. 73. a

Perturbatum ac discrepans, aut praeposterum nequid sit con-
seruemus. 3. de Orat. 23. a. De ordine orationis.

Quid tam insolens, tam peruersum praeposterumve dici
aut excogitari potest? pro Rab. Posth. 13. a

O praeposteram gratulationem. pro Syl. 84. b

Praeposteros habes tabellarios, qui cum a me discedunt, fla-
gant literas: cum ad me veniunt, nullas afferunt. 5. fam. 45

Praeposteris utimur consiliis, & acta agimus. de Amic. 71

Non discerpis sententias, non praeposteris temporibus, non
confusis personis, non perturbato ordine. 3. de Orat. 28. a

Iste omnia praeposteris verbis pronuntiauit. pro Dom. 108. a

Praepostere.

Ut praepostere tecum agam, mox referam me ad ordinem.
Acad. q. edit. 1. lib. 2. 62. Hoc est, ordine inuerso, incipien-
do a posterioribus.

Nihil tam praepostere, tam incondite, tam monstrous cogi-
tari potest, quod non possimus somnare. 2. de Diu. 216. a

Omnis arbitrator mihi tuas literas redditas esse, sed primas
praepostere, &c. 7. ad Att. 51

Praepotens.

Itemque in sermonibus alium quidem videmus, quanuis
praepotens sit, efficere ut vnus de multis esse videatur.
Officiorum, 22. b

Terra praepotens, marique Carthago. pro Corn. Balb. 27. a
Non solum callidus, verum etiam praepotens, ut M. Crassus.
2. de Finib. 93. a

Praepotens & praesens deus. de Nat. d. 2. 3. & 1. de Leg. 34. a

Rerum omnium praepotens Iupiter. de Diuin. 117. b

Praepotens & excellens deorum natura. 2. de Nat. d. 55

Praepotens & gloriosa philosophia. 1. de Orat. 95. a

Clarus ac praepotens vir. pro Rab. Posth. 129. b

Praeproperus.

Fuit haec illius praepropera praesentatio. ad Att. lib. 1. 1. 2. a

Cognoui praeproperam festinationem tuam. ad Trebatium,
lib. 7. 18

Praeripio.

Viaticum Crassipes praeripit, tu de via recta in hortos. ad
Atticum, lib. 4. 74. 4. a

Demosthenes tibi praeripuit, ne esses primus orator: tu illi,
ne solus. pro Gallo, a

Alterum mihi esse certius, non praeripiam tamen, sed expe-
ctabo consilium tuum. 10. ad Att. 2

Praeripere consilio prudentiaque aliquid. 5. fam. 46. Id est,
prius consequi, quam sponte se nobis offerat.

Facile celare, tacere, dissimulare, insidiari, praeripere hostium
consilia. 1. Offic. 152. Id est, praecipitare, siue praenoscere,
aut praenire.

Vt Mario, praeripere collegis & tribunis popularem gra-
tiam. Offic. 3. 106

Cui me praeripere despoiam iam & destinatum laudem, &c.
valde est iniquum. de Arusp. resp. 4. a

Ne deorum immortalium beneficium festinatione praer-
ipuisse videamur. in Ant. 259. b

Ne istius quidem laudis ita sum cupidus, ut aliis eam praer-
iptam velim. epist. 72. b. & pro Sext. Rosc. 28. b

Praerogatus.

Cuius in honore non vnus tribus pars, sed comitia tota
comitiis fuerint praerogata. pro Planc. 39

Praerogatiuus.

Praerogatiua centuria. pro Planc. 39

Praerogatiuum omen comitorum. Diuin. lib. 2. 66

Tanta illis comitiis religio est, ut adhuc semper omen va-
luerit praerogatiuum. pro Mur. 37

Praerogatiua.

Comitorum iustorum praerogatiua. 1. de Diuin. 166. a

Praerogatiua triumphi. Cato ad Cic. lib. 15. 5. 4. a

Praerogatiua fortitio. 2. Philip. 87

Is cui primam comitiis tuis dederas tabulam praerogatiua.
in Pis. 8

Custodem praerogatiua comitiis praeficere. post red. in Sen. 15

Dedit enim praerogatiua suae voluntatis eiusmodi, ut isti
pro praerogatiuis iam reddidisse videatur. 2. Verr. 17

Praerogatiua maiores omnes iustorum comitorum esse
voluerunt. de Diuinat. 101. b

Si triumphi praerogatiua putas supplicationem. 15. fam. 25.
in epist. M. Catonis.

Referre praerogatiua. 2. de Diuin. 113. a

Is qui in praerogatiua referenda subito concidisset. de Diui-
natione, 124. b

Non dico ^{καὶ} ^{βολῶν}, vel h. s. centies constituant in praerogati-
ua pronuntiare. 2. ad Quint. frat. 37

Praeruptus.

Quis aliqua promotoria, aut praerupta saxa tenuisse dicun-
tur. 7. Verr. 113

Praes.

Plancus praes pro Flaminio est, h. s. x. x. Att. 103. b

Factus aliquando praes in quibusdam tabulis ille est. ad At-
ticum, lib. 13. 262. 2. a

Egi per praedem ille daret. ad Att. lib. 9. 180. 12. a

Aut pro praede litis vindictiarum cum satis accepisset, spon-
sionem faceret. 3. in Verr. 81

Sunt lites aestimatae A. Gabinio, nec praedes dati. pro Rabi-
rio Posth. 124. b

Praedes Valeriani tenentur. 5. fam. 56

Si aut praedes dedisset Gabinius, aut tantum ex eius bonis,
quanta summa litium fuisset, populus recepisset, quanuis
magna ad Posthumum ab eo pecunia peruenisset, non re-
digeretur. pro Rab. Posth. 128. b

Accipere praedes. 3. Verr. 106. a

Laodiceae me praedes accepturum arbitrator omnium pecuniae
publicae, &c. Caninio, lib. 2. 16. 7. a

Opinor Antonium propter praedes suos accurrisse. At. 191. b

Ne L. Plancus praedes tuos venderet. 2. Philip. 85

Libris sex tanquam praedibus me obstrinxerim. 6. ad Att. 8

Praedibus & praediis cauere. 3. in Verr. 100, & 102

Et ut multa tam grauis a Valerianis praedibus, ipsique T.
Mario depelleretur, a me inita ratio est. ad Rufum, lib. 5.
20. 14. a

In bonis praedibus praediisque vendendis. in Verr. 105. b

Praesagio.

Praesagibat animus frustra me ire, quum exirem domo. 1. de
Diuinat. 114. a

Exiguitas copiarum, recessum, non dimicationem mihi tuam
praesagiebat. Caesilius Cic. lib. 8. 29

Qui idem quasi praesagiret, &c. de Amicit. 98. b

Sagire enim, sentire acute est: ex quo sagax anus, quia
multa scire voluit, & sagaces dicti canes. Is igitur qui ante

sagit, quam oblata res est, dicitur praesagire, id est futura
ante sentire. 1. de Diuinat. 59

Praesagitio.

Praesagitio si exarsit acrius, furor appellatur. Diuin. lib. 1. 60

Inest igitur animis praesagitio intrinsecus iniecta, atque in-
clusa diuinitus. 1. de Diuinat. 115. a

Non enim paruisti mihi reuocanti, quum vterer qua soleo
praesagitione diuina. 1. de Diuin. 200. a

Praescribo.

Sed nihil praescribo. Att. 129. b

At Senatui, quae sunt gerenda, praescribo. Cat. 17

Ac tibi iam inde praescribo, ne permisceas. in Vatin. 10. a

Atque si etiam hoc natura praescribit, ut, &c. 3. Offic. 33. a

Simus igitur ea mente, quam ratio & veritas praescribit.
Torquato, lib. 6. 3

Vt maiorum iura morisque praescribunt, nemo est cuius Ro-
qui sibi vlla excusatione vtendum putet. pro Font. 30. a

Natura praescripsit homini, ut nihil pulchrius quam homi-
nem putaret. 1. de Nat. d. 105. a

Sic enim praescriptissimus iis, quibus ea negotia madauimus.
ad Seruium, lib. 13. 45

Meone, inquam, arbitratu: An tibi, inquit, ego praescribam?
9. ad Att. 67

Praescribere iura ciuibus. de Senect. 25. a

Facile intellexi Quirites, & quid de me iudicaretis, & quid
aliis praescriberetis. pro Lege Manil. 1. a

Qui plura etiam respondebit, quam tu ei ante praescripse-
ris. pro Flac. 150. b

Arbitramur nos & publicis & priuatis in rebus ea praestitisse
quae ratio & doctrina praescripserit. 1. de Natura deo-
rum, 12. a

Qualis debeat esse cuius, alicui praescribere. pro Flac. 82. a

Quemadmodum ius suum persequatur, alicui praescribere.
pro Cecinna, 6. a

Curationem valetudinis per somnium praescribere an po-
test Aesculapius? 2. de Diuinat. 184. a

Praescribere leges alicui. Parad. 45

Praescribere leges & instituta ac mores ciuitatum. de Finib.
lib. 4. 51

Est iniquum esse praescribere mihi te, quemadmodum a me
disputari velis. Tusc. q. 231. b

Omnis quae via quadam & ratione habetur oratio, praescri-
bere primum debet, ut, &c. de Finib. 64. b

Praescribere quid alicui. 13. fam. 45

Praescribere enim se arbitrabatur, ut sine studiis dissensio-
nis, sententiae dicerentur. pro Domo sua, 239. b

Dummodo ea moderata sint, ut lege praescribitur. 2. de Le-
gibus, 61. a

Vestra autoritate hoc constituetur, hoc praescribetur. pro
Cecinna, 55. a

Praescribendus modus magistratibus imperandi, ciuibus
obtemperandi. 3. de Leg. 3

Lege & officio praescriptum est, testibus credere. pro Font. 11. a

Cum ei praescriptum esset, ne sine Sestii nostri sententia age-
ret. Att. 253. b

Atque ita sibi praescriptum esse ut mitteret, &c. in Catili-
nam, 112. b

Nondum huc erat allatum, quomodo Caesar ferret de au-
thoritate praescripta. Att. 69. b

Eadem omnia videntur consideranda, quae de necessitudine
praescripta sunt. ad Heren. lib. 2. 58. a

Nec ut omnia quae praescripta & quasi imperata sint, defen-
damus, necessitate vlla cogimur. 4. Acad. 16. a

Praescriptio.

Haec ideo diligentius inducitur praescriptio, ut, &c. 1. de In-
uentione, 47

Haec norma, haec regula, haec praescriptio est naturae. 4. Aca-
demiarum, q. 254. a

Dummodo illa in hoc genere praescriptio moderatioque te-
neatur, pareat, &c. pro Cal. 33

Priuatarum possessionum praescriptio. 1. Offic. 33. a

Suarum praescriptionum & liturarum aduersaria proferre.
pro Quint. Rosc. 45. b

Omnium autem perturbationum fontem esse dicit intem-
perantiam, quae est a tota mente ac recta ratione defectio:
sic auersa a praescriptione rationis, ut nullo modo appeti-
tiones animi nec regi nec contineri queant. Tusc. quaest.
lib. 4. 17

A quibus & primus locus inuidiae in praescriptione legis
concessus est. 2. de Lege Agr. 36. a

Quantquam in hac praescriptione semihora patroni mihi
partes reliquisti. pro Rab. 91. b

Si de tabulis & de praescriptionibus controuersia est. de
Oratore, 107. b

Haec praescriptio non verbis, sed nominibus, & praescriptio-
bus, multorum tabulis, quum esse facta dicerentur, &c.
ad Attic. lib. 4. 87. 3. a

Praescriptum.

Cuius rei certum quiddam praescriptum videtur in perpe-
tuum dari posse. 2. de Inuent. 250. a

Quid est quo praescriptum aliquid, aut formulam expri-
mas, quum, &c. in Orat. 20. a

Circumspicite omnes Reip. partes, omnia legum imperio
& praescripto fieri videbitis. pro Cluent. 117. a

Plura homines iudicant odio aut amore, &c. quam veritate
aut praescripto, aut iuris norma aliqua, aut iudicii formu-
la, aut legibus. 2. de Orat. 95

Communi ex praescripto ciuitatis vnamquamque rem ad-
ministrare. 2. de Inuent. 220. a

Praescripta & quasi imperata. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 8

Haec praescripta seruatiorem licet magnifice viuere. 1. Off. 131. a

Praesens, Praesentia, Vide Praesum.

Praesentio.

Furore diuino incitatus animus futura praesentit. de Diui-
natione, 129. b

Optimi & sapientissimi cuiusque animus ita praesentit in
posterum, ut, &c. pro Rab. perduel. reo, 22. a

Cum talem esse deum certa notione animi praesentiamus.
2. de Nat. d. 64

Censent omne in mentibus hominum tanquam oraculum
aliquid, ex quo futura praesentiant. 2. de Diuin. 150. a

Certe si nihil animus praesentiret in posterum, &c. pro Ar-
chia, 21

Qui statim quum praesensisset, iubet cuidam suorum ami-
corum numerari h. s. l. x. x. x. 4. Verr. 38. a

Praesentire futura concitatione quadam animi. Diu. lib. 1. 33

Praesentire futura motu soluto ac libero. Diuin. lib. 1. 33

Praesentire futura ratione aut coniectura obseruatis ac no-
tatis signis. Diuin. lib. 1. 33

Praesentire futura signis quibusdam consequentia decla-
rantibus. Diuin. lib. 1. 107

Satis est non modo plura, sed etiam pauciora diuina praes-
ensa & praedicta reperiri. 1. de Diuinat. 203. a

Praesensio.

Praesensio rerum futurarum. Diuin. lib. 1. 5. & 3. de Nat. d. 11

Multarumque rerum in terra porteta, atque etiam per extra
inuenta praesensio. in Topic. 41. a

Praesensio veritatis futurae. Diuin. lib. 1. 89

Praedictiones vero & praesensiones rerum futurarum, quid
aliud declarant, nisi, &c. de Nat. d. 2. 5

Praesepe, vel Praesepia.

Verum audis in praesepibus, audis in stupris, audis in cibo
& vino. in Pis. 32. a

Praesertim.

Tantum fuisse obliuionem, in scripto praesertim, admirari.
de Clar. Orat. 115. a

Meditare aduersus Brutum causam meam, si haec causa est,
contra quam nihil honeste dici potest, praesertim cum
integram rem causamque reliquerim. Att. 83. b

Haec praesertim imbecillitate magistratum, praestare nihil
possum. Lentulo, lib. 1. 4. 7. a

Itaque non tam ista me sapientiae fama delectat, falsa praes-
ertim, quam quod, &c. de Amic. 98. b

Liceat ex hac stama euolare, praesertim qui, &c. Anteq. 193. b

Facis iniuste Laeli, si putas, &c. praesertim quod tua negli-
gentia factum arbitremur. pro Flacco, 32. a

Cur non ut planè nihil intersit: præsertim quum ipsi dicatis, &c. 4. Acad. 89. a

Quæ tu vide ne, &c. præsertim quum ista tua mihi ne probabilia quidem videantur. 4. Acad. 216. a

Sed te non præterit quàm sit difficile sensum in Republ. præsertim rectum & confirmatum deponere. ad Lentul. lib. 1. 8. 4. a

Sera gratulatio reprehendi non solet, præsertim si nulla negligentia prætermissa est. Curioni, lib. 2. 6. 3. a

Propriis enim & suis argumentis tractanda quæque res est, tanta præsertim. Tusc. 9. 232. b

Præsideo.

Gallia quæ semper præsidet atque præfedit huic imperio, libertatique communi merito verèque laudetur. 5. Philippicarum, 191

Quamobrem vos dii patrii ac penates, qui huic vrbi atque huic imperio præsidetis. pro Sylla, 65. a

Cunctæ Sicilia, quæ mihi defendenda tradita est, præsidetis. 7. Verrinarum, 148. a

Templo præsidet dii. pro Lege Manil. 49. a

Testor & vos & Pop. Romanum, & omnes deos, qui huic vrbi præsidet. 13. Philip. 358. a

Senatus ille qui quondam florens orbi terrarum præsidebat. 2. Philip. 40. a

Præsidere sibi. 3. de Orat. 91

Vobis huic iudicio præsidetibus Milo eiicitur. pro Milone, 78. a

Præsidetibus in templo duobus consulibus. in Vat. 32. b

Præses.

Custos & præses iuventutis Mercurius. 7. Verr. 145. a

Libertatis præses & custos Tribunus plebis. 2. de Leg. Agraria, 30. a

Senatus Reip. custos, præses & propugnator. pro Sest. 102. a

Custos ac præses templi. pro Domo sua, 242. b

Vrbi & Reipub. præses sunt penates patrii. pro Domo sua, 111. a

Præsidium.

Si præsidium non præponitur huic vrbi ista colonia, sed opponitur. de Lege Agr. 12. a

Vbi erit illud fortissimum præsidium pudoris. pro Syl. 58

Innocentiæ leue præsidium, vbi libido dominatur. in Oratore, 127. a

Nocturnum præsidium palatii. 1. in Catil. 1. a

Nullum extremis Reipub. temporibus perfugium & præsidium salutis. pro Rab. perduel. reo, 2. a

Omne præsidium est in puero. Brut. 248. b

Classis pulcherrima, Sicilia propugnaculum, præsidium provincie. 5. Verr. 161. a

Et si præsidii ad beatè viuendum in virtute satis est, &c. Tuscul. quæst. lib. 5. 2

Esse præsidio solitudini atque inopie contra vim & gratiam. pro Quintio, 3

Qui sibi firmius in virtute, quàm in casu præsidium collocavit. ad Heren. 30. b

Comparat magnum is sibi præsidium ad beatam vitam, qui mortem non timet. 2. Tusc. 9. 2

Comparare vel quærere præsidium. pro Sest. 78. a

Non deseruisse mihi videor præsidii, in quo à populo Ro. locatus sum. lib. 1. de Finib. 9

In pecunia præsidium experiri. 2. Verr. 5. a

Ferre præsidium labenti & inclinatæ penè Reipubl. Brut. 18. 2. a

Vtrique non sine causa præsidium habent, ego autem vtraque arma timeo. Att. 237. b

Quis locus tam firmum habuit præsidium, vt tutus esset. pro Pomp. 10. b

Quinto filio negotium dedit Antonius, vt eum dictatorem efficeret, præsidium occuparet, &c. Att. 248. b

Oppugnat omnium commune præsidium, qui fidem lædit. pro Rosc. Amer. 65. a

Petere sibi præsidium ex aliqua honesta re, &c. ad Herenium, lib. 4. 182. a

Venire ad iudicium cum præsidio. pro Rosc. Amer. 8. a

Decedere de præsidio. de Senect. 66. a

Deici de præsidio vrbis, & de custodia ciuitatis deturbari. pro Mur. 72. a

Præsidio & copiis vitam defendere. pro Sest. 74. a

Firmo præsidio aliquem defendere. pro Rosc. Amer. 3. a

Esse præsidio alicui contra aliquem. pro Quint. 1. b

Sed quocunque venerint, hanc sibi rem præsidio sperant esse futurum. 7. Verr. 131. a

In præsidio consistere. 2. de Orat. 162

Omnes vrbane res, &c. latent in tutela ac præsidio bellicæ virtutis. pro Mur. 29. a

Viri à muliere in præsidio balnearum locati. pro Cæl. 52. b

Munire se præsidio. pro Sest. 67. a

Ego tectus præsidio firmo amicorum, Catilinæ copias repressi. pro Syl. 38. a

Tutari aliquo præsidio caput, ceruices, & iugulum. pro Sestio, 78. a

Quæ sunt vitæ sine metu degendæ præsidia firmissima. de Finib. lib. 1. 28

Præsidia omnia deducturi sunt c o s s. epistolarum, 28. b. & Attic. 130. b

Præsidii cedere. 7. Philip. 228

Quot præsidia, quàm munita pudoris & pudicitie, vi audacia ceperit, &c. 7. Verr. 28. a

Contrahere præsidia. ad Att. lib. 8. 163. 3. a

Deducere præsidia in aliquem locum. Cn. Magnus Domitio, lib. 8. 163. 5. a

Itaque omnia præsidia quæ magna & firma paraueram, dimisi. epist. 28. b

Verfari in hostium castris, ac sua præsidia dimittere. 2. de Orat. 167. a

Præsidia contra feras inuenire. 1. Tusc. 9. 50

Munire præsidia Reipub. pro Rab. perduel. reo, 2. a

Parare præsidia. Salustio, lib. 2. 16. 5. a

Præsidia periculis, aut adiumenta honoribus ex cuiusquam amplitudine sibi quærere. pro Lege Manil. 49. a

Italiam præsidii confirmare, coloniis occupare. pro Lege Manil. 24. a

Firmare præsidii aliquem locum. pro Lege Manil. 21. a

Q. Catulum in præsidii Reipub. collocemus. de Clar. Oratoribus, 184. b

Armati in præsidii multis in locis collocabuntur. 1. Philippicarum, 19. a

Tantummodo in præsidii eratis, animi verò à causa abhorrebant. pro Lig. 17. a

Dic te Cæsar de facto Ligarii iudicem esse: quibus in præsidii fuerit, quære. pro Lig. 18. a

In meis castris, præsidii que verfari, mea est ista defensio. pro Cecinna, 60. a

Munire frumentaria subsidia Reipub. firmissimis præsidii classibusque. pro Lege Manil. 24. a

Totam Italiam suis præsidii obsidere & occupare cogitat. 2. de Lege Agr. 74. a

Naturæ vel doctrinæ præsidii omnibus ad dicendum parati viri. 1. de Orat. 20. a

Interclusam præsidii Italiam tenere. 2. de Lege Agr. 76. a

Tenetur armis præsidii que tota Italia. ad Att. lib. 9. 172. 1. a

Præsignifico.

Dixisti & Chryssippum & Diogenem & Antipatrum concludere hoc modo: Si sunt dii, neque ante declarant hominibus, quæ futura sint: aut non diligunt homines: aut, quid euenturum sit, ignorant: aut existimant nihil interesse hominum scire quid futurum sit: aut non censent esse suæ maiestatis præsignificare hominibus quæ sint futura: aut ea ne ipsi quidem dii significare possunt. 2. de Diuinatione, 79. & 1. 73

Præstabilis. Præstans, Præstantia, Præstat, Vide Præsto.

Præstigia, & Præstigiolum.

Illinc omnes præstigia, illinc inquam omnes fallacia: &c. pro Rab. Posth. 22. a

Quid ergo isti doli, quid machinæ, quid fallacia, præstigiolumque, num sine ratione esse potuerunt? 3. de Nat. d. 104. a

Permagnum est in eum dicere aliquid, qui præteriens, lectica paulisper deposita, non per præstigia, sed palam per potestatem, vno imperio, ostiatim, totum oppidum compilarit. 6. Verr. 47

Ex eisdem verborum præstigiis regna vobis nata sunt. de Finib. lib. 4. 61

Nè ab his, quæ clara sunt ipsa per sese, quasi præstigiis quibusdam & captionibus depellamur. Academ. quæst. ed. 1. lib. 2. 43

Præstituo.

Lex quibus diebus proficisceretur, præstituebatur. de Inu. 78. b

Diem præstituit operi faciundo Calædis Decemb. 3. Verrinarum, 105. a

Etenim Prætoris qui iudicia dat, nunquam petitori præstituit qua actione illum vti velit. pro Cecin. 6. a

Tempus quandiu dicat, alicui præstitueret. pro Quint. 18. a

At ea quidem dedit vsuram vitæ tanquam pecuniæ, nulla præstituta die. 1. Tusc. 9. 77

Scis enim dies illorum præstitutos esse. Att. 221. b

Præsto.

Itaque nunc Romæ omnia negotia Lentuli procuro, sustineo, meumque officium, fidem, pietatem iis præsto. ad Attic. lib. 9. 178. 3. a

Longè multumque præstat mens atque ratio. 5. de Fin. 72. a

Si meum illud turbulentissimum tempus tuo tranquillissimo præstat, quid conferam reliqua in Pis. 86. b

Quis igitur mihi præstat Lentonem vno capite esse contentum? 12. Philip. 334

Paetum præstat iuri. ad Heren. 10. b

Paeta præstant legibus. de Inuent. 70. b

Qui cæteris animantibus plurimum præstat. 2. de Fin. 176. a

Patria charitate præstat. 2. de Legib. 9. a

Bona existimatio diuitiis præstat. de Orat. 124. b

Imperatoribus minutis præstat orator. de Clar. Orat. 138. a

Quid præstat intelligens imperitor? magna re & difficili, siquidem, &c. de Clar. Orat. 103

Doctus auditor indocto præstat. de Clar. Orat. 104. a

Ratio est quæ præstat omnibus. de Nat. d. 53. b

Tum illa nimirum præstat omnibus, quod bona spe præluet in posterum. de Amic. 22

Nanque hoc præstat amicitia propinquitati, quod, &c. de Amicit. 18. a

Virtus præstat omnibus rebus. de Finib. lib. 4. 83. a

Contemplatio rerum cogitatioque longè omnibus studiis in vita præstat. 5. Tusc. 9. 14. a

Sed hæc Crassi quum edita oratio est, &c. totidem annis mihi ætate præstabat. de Clar. Orat. 83. a

Zeus muliebri in corpore pingendo aliis præstabat. de Inuentione, 62. b

His enim rebus præstabamus, quæ non prodeunt in aciè: &c. Torquato, lib. 6. 1. 16. a

Saluos socios suos autoritate nominis sui præstabant Romani. pro Lege Manil. 38. a

Omnia Brute præstiti Reipub. quæ præstare debuit is qui, &c. ad Brut. 90. b

Tanto ille superiores gloria vicerat, quanto tu omnibus præstitisti. pro Deiot. 7. a

Cato vtroque in genere & laborauit & præstitit. de Oratore, 155. b

Hortensius suos inter æquales longè præstitit. de Clar. Oratoribus, 185. b

Quæ conditio non huic fugæ præstitit. Att. lib. 7. 44

Funestius ab eo cuius vox in præconio quæstum præstitit. pro Quintio, 64. a

Pisistratus literis doctrinæque præstitit. 3. de Orat. 76. a

Nemo his viris gloria præstitit. de Claris Oratoribus, 173. b. 3. de Orat. 5. a

Mutius augur iuris ciuilibus intelligentia, atque omni prudentiæ genere præstitit. de Clar. Orat. 62

Lepore & humanitate omnibus præstitit Socrates. 2. de Oratore, 150. a

Sua uita & breuitate dicendi aliis præstitit Aristoteles. 2. de Inuentione, 125. a

Quidam mare tutum præstiterunt. pro Flac. 24

Neque hercule in his ipsis rebus, quæ, &c. eam voluntatem, quam expectaram, præstiterunt. de Nat. d. 11. & 10. b

Quorum verò patres aut maiores aliqua gloria præstiterunt, ii, &c. 1. Offic. 162. a

Maiores nostri prudentia cæteris gentibus præstiterunt. 1. de Oratore, 97. a

Perge verò Crasse, inquit Mutius, istam enim culpam quam vereris, ego præstabo. de Orat. lib. 1. 56

Ego tibi & iucunda & honesta præstabo. epist. lib. 7. 17. 8. a

Me non ingratum esse præstabo. de Prouinc. Conf. 39. a

Messalam Cæsari præstabo. ad Quint. frat. lib. 3. 24. 5. a

Præstabo, si Cæsarem bene noui, eum tuæ dignitatis rationem habiturum. Att. 141. b

Sumptum nusquam melius posse poni præstabo. Quinto frat. lib. 3. 17. 6. a

Præstabis ipse legem tabellariam, si eam tuleris. 3. de Leg. 33

Præstabis eos finibus iis, quos præscripsi. 1. ad Quintum fratrem, 8

Præstabunt facile ne possit. 12. familiarium 25. in epist. Cassii. Id est, efficient.

Præsta te eum qui mihi à teneris (vt Græci dicunt) vnguiculis es cognitus. ad Lent. lib. 1. 6. a

Vt tuam consuetudinem & liberalitatem in me defendendo mihi præstes. epist. 65. b

Quare præclarum mihi quiddam videtur adeptus is, qui quare homines bestiis præstent, ea in re hominibus ipsis antecellat. 1. de Diuinar. 8. a

Vt officium meum memorèremque in benemeritos animum fidemque fratris mei præstarem. pro Domo sua, 11. b

Qui multum omnibus gloria præstitisset. de Orat. 143. b

In hoc omnem diligentiam si adhiberis, teque nobis incolumem præstiteris, omnia à te habebō. ad Tironem, libro 16. 9. 10. a

Cum omnia illa municipia, &c. iter mihi tutum præstiterunt. pro Planc. 78. a

Præstare & antecellere. de Inuent. 43. b

Ego illum ad Cæsarem misi, qui mihi iam satisfecit: si ipsi minus, præstare nihil debeo. ad Quint. frat. lib. 3. 17. 13. a

Si quid offendimus in genere nostro, quod quidem ego præstare non debeo. Att. 111. b

Præstare tibi plus debeo, quàm à te expectare. 15. fam. 40

In pariete communi demoliendo, qui damni infecti promiserit, non debet præstare, quod fornix vitii fecerit. Topic. 222. b

Fides, vigilantia, patriæ charitas: hæc sunt enim, quæ nemo est, quin præstare debeat. ad Brut. 90. b

Id si venditor scisset, neque declarasset, præstare debere. 1. de Orat. 87. a

Quod de te sperare, de me præstare possum. Planco, libro 5. 15. 4. a

Ego tibi præstare nihil possum. epist. 4. b

Quid quisque me dixisse dicat, præstare non possum. ad Patum, lib. 9. 16. 15. a

Satis id magnum est quod potes præstare. 1. de Orat. 23. a

Prædones nullos fore quis præstare poterat? pro Flac. 22. a

Habetis enim Consulem, qui & ea, quæ statueritis, quoad viuet, defendere, & per seipsum præstare possit. 4. in Cat. 96

Quod promisi, vix videor præstare posse. Brut. 18. 3. a

Præstare aliquem alteri. 3. ad Quint. frat. 35

Præstare aliquem Reip. 1. ad Quint. frat. 7. & 6. ad Att. 32

Præstare aliquid à vi. 1. fam. 10

Animum debitum præstare. Lent. lib. 1. 9. 12. a

Præstare annonam. pro Domo sua, 11

Præstare alicui beneuolentiæ. 4. fam. 35. & 11. 1. & 3. 10. 9. a. ad Att. lib. 9. 178. 5. a

Communem & incertum casum neque vitare quisquam nostrum, neque præstare villo pacto potest. 5. fam. 49

Comites & adiutores negotiorum finibus præstare. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 16. a

Consilium suum fidemque in Senatu, & apud populum, & in causis amicorum, & domi & militiæ præstare. 3. de Oratore, 74

Illum Consullem hic consularis præstare videtur. Att. 287. b
 Sic video placuisse philosophis iis, &c. nihil esse sapientis
 præstare, nisi culpam. Pæto, lib. 9. 16. 13. a. 6. fam. 3. 1. de Ora
 tore, 56
 Præstare curam, consilium, vigilantiam. 7. Philip. 230
 Emptori damnum præstare. 3. Offic. 86. a
 Præstare diligentiam & virtutem alicui. epist. 234. b
 Sed necesse est charitate eam præstare, qua Reip. nomen vni
 uersæ ciuitatis est, pro qua mori, &c. debemus. de Legi
 bus, 170. b
 Emptorem indemnem præstare oportet. a
 Quæ quidem ea conditione gesseram, vt meum factum sem
 per omnes boni præstare tuerique deberent. pro Sest. 30
 Præstare facta aut dicta alicui. 1. ad Quint. frat. 8
 Præstare fidem alicui. 5. ad Att. 51. & 5. fam. 27. & 1. 20
 Præstare fidem suam ac diligentiam in agenda causa. pro
 Cecinna, 285. b. 3. de Orat. 74. 2. de Diuinat. 119. a. pro Ra
 birio Posth. 29. 7. Philip. 230. & 12. 326. & 341
 Fœlicitas, quam præstare de seipso nemo potest, meminisse
 & commemorare de altero possumus. pro Lege Man. 33. a
 Debitum honorem patri præstare. 9. Philip. 264
 Præstare grauitatem & sapientiam. 5. fam. 46
 Imperus populi non iniustus esse præstare. 2. de Orat. 68
 Præstare ingenuitatem & ruborem suum. 2. de Orat. 134
 Præstare inuidiam capitis periculo. pro Sest. 52
 Hospitii & amicitia ius, officiumque præstare. 14. fam. 10
 Præstare alicui memoriam & beneuolentiam. 3. fam. 36
 Non se vnum, sed omnes ministros imperii sui, sociis & ci
 uibus, & Reipub. præstare. Quint. frat. lib. 1. 1. 14. a
 Munus suum præstare. in Orat. 22. 6. fam. 56
 Præstare officium suum. pro Font. 7. & pro Mur. 6. 1. fami
 liarium, 35. & 4. 15. in epist. Seru. Sulpitii.
 Periculum iudicii præstare debet, qui se nexu obligauit. pro
 Murena, 3. a
 Pietatem non tam fratri, quam patriæ præstare. de Clar. Ora
 toribus, 64. a
 Præstare Remp. filiis. 10. ad Att. 9. Id est, incolumem ab om
 ni incommodo conseruare.
 Salutem integram in periculo alterius communem præsta
 re. Antequam iret in exil. 11. a
 Sapientiam & grauitatem a puero præstare. Titio, lib. 5. 46
 Præstare se grauem, constantem, stabilemque in amicitia.
 Læ. 1. 57
 Præstare se inuictum a labore. Offic. 1. 97
 Præstare se propugnatorem acerrimum communis liberta
 tis. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 1. a
 Sententiam suam Senatui præstare. in Pis. 62
 Præstare studium alicui. 2. fam. 38. pro Mur. 6
 Præstare cuiuspiam virtutem & diligentiam. 14. fam. 7
 Voluntatem suam alicui rei præstare. Lent. lib. 1. 32
 Istam voluptatem perpetuam quis potest præstare sapien
 tiæ de Finib. lib. 2. 74
 Præstare abundantia ingenii. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 13
 Ac mihi quidem videntur homines, &c. hac re maximè be
 stis præstare, quod loqui possunt. 1. de Inuent. 8. a
 Honore & ætate præstare. Quint. frat. lib. 1. 1. 14. a
 Præstare ingenio & diligentia. Tusc. q. lib. 1. 19
 Difficile autem est, quum præstare omnibus concupieris,
 seruare æquitatem, quæ est iustitiæ maximè propria. 1.
 Officiorum, 91
 Iurisconsulti ius ciuile eatenus exercuerunt, quoad populo
 præstare voluerunt. de Legib. 158. b
 Præstare re. epist. 55. b
 Quæ ratio & doctrina præscripserit, arbitrabamur ea nos
 præstitisse. 1. de Nat. d. 12. a
 Siue ad me referent, siue non, mea tibi tamen beneuolentia
 fidesque præstabitur. ad Cassium, lib. 12. 5
 Culpam autem nullam esse, quum id quod ab homine non
 potuerit præstari, euenerit. 3. Tusc. q. 61. a. Id est caueri &
 prohiberi.
 Damnus præstari oportere. Offic. 65. b
 Præstari quicquam quale futurum sit. 9. fam. 36
 Quidquid enim inest prædio vitii, id iurisconsulti statue

runt, si venditor sciret, nisi nominatim dictum esset, præ
 stari oportere. Offic. 64. b
 Præstaturum me vtrunque spero, ne, &c. 11. fam. 15. in epi
 stola D. Bruti.
 Quod hi qui potiuntur rerum, præstaturi videntur. episto
 larum, 9, & 194. b
 Præstuturos se, nihil ex eo te offensionis habiturum. 6. fami
 liarium, 31
 Simus igitur ea mente, quam ratio & veritas præscribit, vt
 nihil in vita nobis præstandum præter culpam putemus,
 &c. Torquato, lib. 6. 1. 12. a
 Sin autem dictum non omne præstadium est: quod dictum
 non est, id præstandum putas. 3. Offic. 72. a
 Dixit eam sententiam, cuius inuidiam capitis periculo sibi
 præstandam videbat. pro Sest. 52. a
 Horum non modò facta, sed etiam dicta omnia præstanda
 nobis sunt. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 17. a
 Præstat, impersonale.
 + Emori potius, quam seruire præstat. in Pis. 11. a
 Multò mihi, multò inquam Iudices præstat, in eandem il
 lam recidere fortunam, &c. pro Sest. 129. a
 + Tacere præstat philosophis, quam loqui. 3. de Nat. d. 13. a
 Mori millies præstitit, quam hæc pati. ad Att. lib. 14. 11
 Præstans.
 Grauitate & prudentia præstans homo. pro Corn. Bal. 40. a
 Excellens & præstans natura. 1. de Nat. d. 77. a
 Nam præstans deorum natura pietate coleretur. de Natura
 deorum, 11. b
 Q. Scæuola vir omnibus ingenio, iustitia, integritate præ
 stans. pro Planc. 27
 Literis doctrinæque præstans vir. 3. de Orat. 76. a
 Longè præstans omnibus ingenio & doctrina. 1. Tusculan.
 quæst. 35. a
 Præstans valetudine, viribus, forma, &c. Tusc. q. lib. 5. 33
 Præstantis viri ea virtus est, quæ sibi laboriosa, aut pericu
 losa, aliis fructuosa est. 2. de Orat. 188
 Earum alteram eadem parte præstantem extremis, eadè
 que superatam: alteram pari numero præstantem extre
 mis, pari que superatam. de Vniuers. 29
 In manum tuam istam & victoria & fide præstantem. Cas.
 lib. 7. 5. 10. a
 Præstanti in eum liberalitate. 1. fam. 17
 Virtute & consilio præstanti extiterunt. pro Sest. 79. a
 Præstantia ea debent dici, quæ habent aliquam comparatio
 nem. Tusc. q. lib. 5. 29
 Solidæ laudis ac veræ dignitatis præstantius quid mihi po
 tuit accidere. in Vatin. 6. a
 Ingenio & industria præstantissimus. de Amic. 1. a
 Præstantissima omnium fœminarum vxor tua. ad Lucin.
 lib. 5. 8. 6. a
 Platonem in illis artibus præstantissimum fuisse aiunt. de
 Orat. 103. b
 Præstantissimo studio atque doctrina vir. Ac. q. ed. 2. lib. 1. 11
 Vir præstantissima dignitate. 3. de Nat. d. 60
 Præstantia.
 Excellens in animorum laude præstantia. 5. de Finib. 64. a
 Quidam intolerantius se iactant, & æquabilitatem commu
 nis iuris præstantia dignitatis aut fortunæ suæ transeunt.
 2. de Orat. 115. a
 Ingenii præstantia. 4. de Finib. 87. a
 Partium præstantia. 1. Acad. 29. a
 Dii immortales, rerum omnium præstantia excellentes. de
 Diuinat. lib. 2. 193. a
 Fructus enim ingenii & virtutis omnisque præstantiæ, tum
 maximus accipitur, quum in proximum quemque con
 fertur. de Amic. 62. a
 Qui aliquam præstantiam virtutis ingenii fortunæ conse
 cuti sunt. Læ. 1. 61
 Homo habet præstantiam mentis, cui tota illius natura præ
 reat. de Finib. 132. b
 Nobis autem personam imposuit ipsa natura, magna cum
 excellentia præstantiæque animantium reliquorum, 1. Of
 ficiorum, 137. a

Præstabilis.

Dignitas præstabilis. de Prouinc. Consul. 31
 Præstabilis & insignis alicuius virtus. de Arusp. ref. 37
 Sumenda autem res erunt, aut magnitudine præstabiles,
 &c. 2. de Orat. 189. a
 Virtute excepta, nihil amicitia præstabilius. de Amicit. 86. a
 Nil mente præstabilius natura homini dedit. de Senect. 39. a
 Nihil melius mundo, nihil præstabilius, nihil pulchrius. 2.
 de Nat. deor. 28. a
 Quæro, vtrum tandem putes melius fuisse & præstabilius,
 me nasci, an te. in Vatin. 31. b
 Quem tandem hoc statu præstabiliorem, aut magis expe
 tendum possumus dicere? de Finib. lib. 1. 32
 Præsto.
 Iste homo certus & diligens ad horam octauam præsto est.
 4. Verr. 64. a
 Simul ac mihi collibitum est, præsto est imago. 1. de Natura
 deorum, 76
 Præsto est huius vitii temperatio. 3. de Legib. 26
 Hirundines æstiuo tempore præsto sunt, frigore pulsa reced
 unt. ad Heren. lib. 4. 217. a
 Vt ad omnia, quæ si operæ, si vigiliæ deseruiunt amicis, &
 præsto sunt omnibus. epist. 53. b
 Si officia mea causis, tu etiam præsto fuisti. pro Syll. 172. b
 Quibus quidem causis tu etiam præsto fuisti. de Clar. Ora
 torib. 193. b
 Tu interea Romæ scilicet amicis præsto fuisti: fateor. pro
 Mur. 40. a. Id est, forissem operam, vrbanaque officia præ
 stitisti.
 Dionysius nobis præsto fuit. Att. 61. b
 Q. Fabianus legatus tuus mihi præsto fuit. Attic. lib. 3. 3. 1. a
 Is tibi victori non solum ad hospitium, sed ad periculum at
 que ad aciem præsto fuit. pro Deiot. 148. b
 Is qui tibi præsto semper fuit. pro Quint. 30. a
 Præsto mihi fuit ita fideliter beneuolentia. 13. famil. 39
 Ius ciuile didicit, multum vigilauit, laborauit, præsto multis
 fuit. pro Mur. 17. a
 Tralleis veni ad v. 1. Calend. Sextiles: tibi mihi præsto fuit L.
 Lucilius cum literis, mandatisque tuis. ad Appium Pul
 chrum, lib. 3. 5. 1. a
 Præsto fuit res eius familiaris, & patuit fortunæ meæ. 13. fami
 liar. 52
 Hostiæ ad sacrificium præsto non fuerunt. de Inuent. 74. b
 Togulæ licitoribus ad portam præsto fuerunt. in Pis. 91. b
 Præsto fuisset ad horam morti destinatum. 5. Tuscul. 89. a
 Constitui cum hominibus quo die Messanæ mihi præsto es
 sent. in Verr. 122. b
 Vt ad omnia quæ tui velint, ita sim præsto, vt, &c. epist. 53. b
 Si officia mea, si operæ tui velint, ita sim præsto, vt, &c. pro
 Sylla, 172. b
 Præsto sis mihi ad vrbem. 9. ad Att. 65. in epist. Cæsaris.
 Præsto esse ad nutum alicuius, & libidini eius cupiditati que
 parere. 3. Verr. 54. a
 Præsto esse aduenienti. 5. in Verr. 52. & pro Quint. 30. Acad.
 quæst. edit. 1. lib. 2. 92
 Macroni vix videor præsto esse posse. Att. 61. b
 Præsto esse maximis Reip. temporibus bonus augur debet.
 3. de Legib. 38
 Præsto esse virtutes vt ancillulas, quæ, &c. 2. de Finib. 110. a
 Præsto fuisse animum. 13. Philipp. 352
 De mea autem in te voluntate sic velim Iudices, me, &c. o
 pera tamen & consilio, studio quidem certè, rei, fama, sa
 luti tuæ præsto futurum. 4. famil. 46
 Præsto me tibi summo cum studio semper futurum. 6. fam. 56
 Præstolor.
 In Formiano tibi præstoler vsque ad 11. Non. Mai. ad Att.
 lib. 2. 30. 3. a
 Qui tibi ad forum Aurelium præstolarentur armati. in Ca
 ulinam, 17
 Præstolari alicui. 2. ad Att. 36
 Ego huic spei & expectationi, quæ nobis proponitur, mi
 ximè tamen volui præstolari apud te in Epeiro. 3. ad At
 ticum, 33

Præstringo.

Cuius dignitas & splendor præstringebat credo oculos Va
 tinii. in Vatin. 9. a
 -ita omnes meos dolos, fallacias,
 Præstigijs præstrinxit commoditas patris. 3. de Natura de
 orum, 104. a
 Sed quasi per caliginem præstrinxerat aciem animi. in An
 tonium, 240. b
 Quorum vtrunque præstringere aciem mentis solet. 1. de
 Diuinat. 108. a
 Præstolor.
 Exin quidam rustico Romano dormienti visus est, venire
 qui diceret, præstolorem sibi non placuisse ludis, &c. de
 Diuinat. lib. 1. 51
 Præsum.
 Auspicia quibus ego & tu Crasse præsumus. de Orat. 88. &
 de Nat. deor. 4. b
 Qui cuique artificio præsumunt. de Finib. 113. b
 Cognitio iuris ciuilis prodest iis, qui ei præsumunt. de Or. 101. b
 Magistratibus leges, populo magistratus præsumunt. 3. de Le
 gibus, 3. a
 Qui rogati Reipub. præsumunt. Offic. 16. b
 Et clarissimi viri ei studio etiam hodie præsumunt. de Orato
 re, 101. b
 Prouincia in qua tu triennium præsumisti. in Verr. 188. b
 Non enim paruit ille T. Gracchi temeritati, sed præsumit. de
 Amicit. 35
 Qui non solum interfuit his rebus, sed etiam præsumit. ep. 8. b
 Frater meus triennium Asiæ præsumit. epist. 26. b
 In Asiam Quæstor profectus, tibi per multos annos admira
 bili quadam laude prouinciæ præsumit. Academic. quæst.
 edit. 1. lib. 2. 1
 M. Fannius huic quæstioni iudex præsumit. pro Sext. Rosc.
 Amer. 17
 Hi omnes præter Thalem ciuitatibus suis præsumunt. de
 Orat. 155. b
 Secuti sumus classem Dolabellæ, cui Lucilius præerat. Cas
 sius ad Ciceronem, lib. 12. 13. 9. a
 Hi qui portui faciundo præerat, ab eo subornati fuere. a
 Id, nisi hic in tuo regno essemus, non tulissem, multisque
 præsumem, qui, &c. de Orat. 88. b
 Cum C. Coponius Prætorio imperio classi Rhodiæ præ
 set. 1. de Diuinat. 119. a
 Aliquem curatorem præficere, qui statuis faciendis præ
 esset. in Verr. 137. b
 Cum pater armis faciendis tunc præsumisset. pro Sext. Rosc.
 26. & in Pison. 98. b
 Nihil negotii est continere eos quibus præsis. ad Quintum
 fratrem, 290. b
 Præsumunt sacerdotes ceremoniis & sacris. 2. de Leg. 17. de Aru
 spic. respons. 12. a
 Præesse agro colendo. pro Rosc. Amer. 29. a
 Præesse curque artificio. 4. de Finib. 124. a
 Alicui crudelitatis non solum interesse, sed etiam præesse. ad
 Atticum, 139. b
 Exercitui præesse. Plancus Senatui, lib. 10. 8. 8. a
 Præesse legionibus. epist. 260. b
 Nauibus & classi præesse. 7. Verr. 66. a
 Sacerdotiis præesse. vno Domo sua, 81. a
 Interesse alicui rei & præesse Lentulo, lib. 1. 8. 1. a
 Faciendæ alicui rei publicè præesse. 7. Verr. 38. a
 Præesse Reipub. Offic. 1. 111
 Studio alicui præesse. 1. de Orat. 120. a
 Temeritati alicuius præesse. de Amicit. 35. a
 Metellus huic quæstioni præstolatus est. in Verr. 71. b
 Præsens.
 Aderat præsens M. Bibulus, &c. pro Dom. 221. b
 Quod præsens tanquam in manum iucundius est: &c. 2.
 Officiorum, 88. a
 Bellua ad id solum quod adest, quodque præsens est, se ac
 commodat. 1. Offic. 19. a
 Illud verò nonne ita præsens est, vt Louis nutu factum vi
 deatur? in Catil. 115. b

Præfens tecum egi, itémque petiui sæpe per literas. Curioni, lib. 2. 6. 9. a
 Corpore nihil nisi præfens, & quod adest, sentire possumus. de Finib. 60. b
 Quantum præfens mihi prodesse, magis post discessum tuum sentio. 12. ad Att. 62
 Interfuit, & præfens vidit. 1. de Inuent. 116. a
 Sed animus acer & præfens, & acutus, idem atque verus inuictos viros efficit. 2. de Orat. 47
 In Repub. verò quanquam animus est præfens, tamen voluntas etiam atque etiam ipsa me deficit. ad Atticum, lib. 1. 13. 4. a
 Auxilium præfens. 6. Verr. 96. a
 Erat igitur præfens caritas & futura fames. pro Dom. 9
 Præfens & præpotens deus. de Nat. deor. 1. 3
 Hercules tantus & tam præfens deus. Tuscul. quaest. 1. 4. b. Id est, propitius.
 Præfens iracundia. ad Lentulum, lib. 1. 1. 77. a
 Pestis præfens. 3. Philipp. 363. a
 Atqui ne si nauigare quidem velim, ita gubernarem, vt forniauerim: præfens enim poena sit. 2. de Diuinat. 184. a
 Præfens animi vti consilio. 1. Offic. 113. a
 Facultas optabilis tui præfentis si mihi esset, nūquam à tuis consiliis discreparem. Plancus Ciceroni, lib. 10. 4. 7. a
 Præfentis tui potestas mihi fuerit. 1. famul. 52
 Ille præfenti potius, quam futura dignitati consulebat. 2
 Sed hoc præfenti tibi commodius exprimat. Att. 14. b
 Cætera (vt tu scribis) præfenti sermoni referentur. ad Qu. frat. lib. 2. 16
 Præfentem atque audientem, vita priuandum esse dixit. 4. in Catil. 85. a
 Populari agros non ad spem constituendæ rei familiaris, sed ad præfentem partum mendicitatis suæ. 11. Philipp. 291. a
 Gratiam præfentem refero. pro Planc. 81. a
 Vt si constitueris te cuiquam aduocatum in rem præfentem esse venturum. 1. Offic. 48. a
 An verò si de re ipsa, si de finibus, cum in rem præfentem non venimus: si de tabulis & præscriptionibus, controversia est, &c. 1. de Orat. 130. a
 Placuit de amicorum sententia constituere, quo die in rem præfentem veniretur. pro Cecin. 188. b
 Pecuniam præfentem non debitam soluit mulieri. pro Cluentio, 25. a. 3. in Verr. 104
 Pro eo tibi præfentem pecuniam solui imperavi, ne tu expensum muneribus ferres. 2. ad Att. 14
 Tametsi video, si mea voce ire in exilium animum induxeris, quanta tempestas inuidiæ nobis, si minus in præfens tempus recenti memoria scelerum tuorum, at in posteritatem impendat. 1. in Catil. 16
 Exponere commodius aliquid præfenti. ad Att. lib. 1. 12. 5. a
 Hæc ad te in præfenti scripsi, vt speres, &c. epist. 23. b
 Dicerem de eius virtute eo præfente timidius. pro Cec. 56. a
 Me præfente & me inspectante hoc factum est. in Verr. 78. b. & epist. 112. b
 Hic est vnus homo ex omnibus, quo præfente minimè ineptus esse vellem. 1. de Orat. 55. a
 Præfente Roscio gestum agere. pro Quint. 52. a
 Præfentium meminit, præfentia cernit, futura præuidet animus. 1. de Diuinat. 111. a
 Cognoscet omnes tui præfentes, tui absentis amorem. Lentulo, lib. 1. 1. 13. a
 Eorum, quibus ambo illi oratores cogniti sunt, viuorum & præfentium memoria teste, &c. 2. de Orat. 6. a
 Neque solum viui atque præfentes studiosos discendi erudiunt atque docent, sed, &c. 1. Offic. 218. a
 In contentione vires ad nocendum præfentes habere. Attic. lib. 15. 225. 3. a
 At enim præfentes videmus deos, vt apud Regillum. 3. de Nat. deor. 15. a
 Vt tanquam à præfentibus coram haberi sermo videretur. de Amicit. 96. b
 Testibus præfentibus liberam cretionem cognoscere. ad Atticum, lib. 13. 294. 2. a

Præsentia animi. pro Mil. 46. a
 Præsentia mei exercitus. 10. famul. 31. in epist. Planci.
 Desyderium præsentia tuæ meo labore minuat. Licinio, lib. 5. 8. 17. a
 Declarant præsentiam suam sæpe diui. de Nat. deor. 2. 4
 Alicuius aspectum præsentiamque vitare. in Catil. 100. b
 In præsentia. 16. ad Att. 35
 Periculum in præsentia & ante oculos propositum est. pro Domo sua, 9
 Deorum præsentia quales supra commemorauimus. 2. de Nat. deor. 46. 2
Præsumptio.
 Præsumptionem dialectici vocant *αὐθαγία*. 2. de Diuin. 84
Prætendo.
 Tu, qui te Pythagoricum soles dicere, & hominis doctissimi nomen tuis immanibus & barbaris moribus prætere: &c. in Vatinius, 10
Prætentatus.
 Tota causa prætentata a que perspecta. 2. de Orat. 174. a
Præter.
 Testis est Phalaris: cuius est, præter cæteros, crudelitas nobilitata. 2. Offic. a
 Præter cæteros, diuinare mortem esse optimum homini. 1. Tuscul. 185. a
 Quod si, vt amplissimum nomen cōsequeremur, vnus præter cæteros adiuuisti, certè idem, vt id retineamus, præter cæteros elaborabis. Qu. frat. 1. 298. b
 Gustatus dulcitudine præter cæteros sensus commouetur. 3. de Orat. 55. a
 Attici in eo genere præter cæteros excellunt. de Orat. 128. b
 Hoc mihi præcipuum est præter cæteros. pro Syll. 6. a
 Segestis præter cæteros imponebat, aliquantò amplius, quam ferre possent. in Verr. 217. b
 Quæ me res igitur præter cæteros impulit: vt, &c. pro Sext. Rosc. Amer. 18. b
 Loquebantur enim Decumani palam, & præter cæteros is qui apud istum plurimum poterat. 5. Verr. 111. a
 Vnum præter cæteros mirabatur. 1. Academic. 67. a
 Mulieres nostræ præter cæteras Romæ remanserunt. ad Atticum, 111. b
 Vt etiam si præter consuetudinem extiterit, præter naturam tamen non possit existere. 2. de Diuinat. 88. a
 Præter consuetudinem tuam. ad Att. lib. 3. 65. 1. a
 Credo quod literis dandis præter consuetudinem proxima nocte vigilauerat. in Catil. 112. b
 Qui omnes præter eum, de quo per te egimus, reum me facere rentur. ad Att. lib. 7. 123. 16. a
 Nihil magis ridetur, quam quod est præter expectationem. 2. de Orat. 156. a
 Cauendæ sunt quædam familiaritates, præter hominum perpauorum, &c. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 24. a
 Præter ideæ matris famulos, eosque iustis diebus, ne quis stipem cogito. 2. de Legib. 24
 Præter communē fidem, quæ omnib' debetur, præterea nos isti hominum generi præcipuè debemus. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 42. a
 Præter laudem bonis atque innocentibus nihil ex hostibus, neque à sociis reportandum. 3. de Legib. 18
 Nullas enim literas adhuc acceperam, præter quæ mihi binæ semel in Tribulano redditæ sunt. ad Att. lib. 5. 90. 2. a
 Amicum ex consularibus neminem tibi esse video, præter Lucillum. epist. 5. b
 In reliquis officiis, cui tu tribuisti, excepto Cæsare, præter me, vt domum ventitares: epist. 181. b
 Præter modum creuit lacus Albanus. 1. de Diuin. 161. a
 Præter modum plerique exterruntur. 2. Offic. 52. a
 Gratum præter modum. pro Planc. 66. a
 Aristides expulsus est patria, quod præter modum iustus esset. 5. Tuscul. 148. a
 Multa autem impendere videbatur præter naturam etiam, præterque fatum. 1. Philipp. 7. a
 Præter duos nos. 7. famul. 45

Præter oculos Lolii hæc omnia ferebant. 5. Verr. 51
 Quod quia præter opinionem mihi acciderat, &c. ad Cælium, lib. 2. 8. 4. a
 Nihil vt plerunque euenit, præter opinionem accidet. pro Planc. 12. a
 Quæris ex me quid acciderit de iudicio, quod tam præter opinionem omnium factum sit. ad Att. lib. 1. 11. 1. a
 Consul comitia habere cepit subito præter opinionem omnium. pro Planc. 269. b
 Dionysius ad me præter opinionem meam venit. ad Attic. lib. 8. 154. 1. a
 Illud etiam accidit præter optatum meum, sed valde ex voluntate. in Pison. 36. a
 Præter peccatum & culpam nihil homini pertimescendum accidere posse. 5. famul. 64
 In superioribus libris nihil neque ante rem, neque præter rem locuti sumus. ad Heren. 23. b
 Præter spem aliquid dicere. Sulpitio, lib. 4. 4. 9. a
 Præter spem siquid erit, facies vt sciam. ad Att. lib. 15. 327. 6. a
 Nil tam præter spem vnquam. ad Brut. lib. 11. 14. 5. a
 Omnibus sententiis præter vnam Scamander condemnatus est. pro Cluent. 28. b
 Cum ei nihil adhuc præter ipsius voluntatem cogitationemque acciderit, nisi quod, &c. in Catil. 107. b
Præterea.
 Addebant præterea Rempubl. conuenturam Calend. Sextilibus. 1. Philipp. 6. a
 Nam & in omni genere prudentiam tuam mihi exposuit, & præterea mihi non ignotam in consuetudine sua uitam tuam adiunxit, præterea summam erga se liberalitatem, quæ omnia, &c. epist. 144. b
 Multa præterea ostentis, multa in exitis admonentur, multique aliis rebus. de Nat. deor. 59. b
 Præter communem fidem quæ omnibus debetur, præterea nos isti hominum generi præcipuè debere videmus. Qu. frat. 1. 295. b
 Reliquis syderibus animoque præterea diuinitatem dedit. de Nat. deor. 1. 20
 Ipsum præterea summa obseruantia tibi in perpetuum deuincies. epist. 203. b
 Se & alios præterea tres factos esse dixit. pro Cluent. 22. b
 Deinde nihilne præterea diximus? 4. Academic. 140. a
 Duo præterea testes nihil dixerunt. pro Cecin. 20. a
 Pop. Rom. deligit magistratus, &c. in quibus si qua præterea est ars, facile patitur: sin minus, &c. pro Planc. 51. a
 Nō possumus huius ciuitatis & cuiusuis præterea esse ciues. pro Corn. Balbo, 22. a
 Prudentiam tuam mihi exposuit, &c. præterea summam erga se liberalitatem. Planco, lib. 10. 3. 2. a
 Nam Lysidam nouimus: est enim Phædri philosophi nobilis filius, homo præterea festiuus. 5. Philipp. 173. a
 Expedito nobis homine opus est, & eo qui imperium legitimum habeat, qui præterea auctoritatem, nomen, &c. 1. Philipp. 308
 Præterea de vestra vita, &c. hodierno die iudicandum est. in Catil. 122. b
 Vnum Clitarchum, neque præterea quenquam de Græcis legisse videatur. de Legib. 1. 6
 A me verò sic diligitur, vt tibi vni concedam, præterea nemini. Sulpitio, lib. 4. 3. 16. a
 Num qui exules restituti: vnum aiebat, præterea neminem. 1. Philipp. 22. a
 Eundem hūc vnum ab hostibus metui, præterea neminem. pro Lege Manli. 3. a
 Quas cum recitauissem, cecidit Seruilius, multi præterea. de Orat. 88. & ad Brut. 90. b
 Præterea mihi promissit Panfa, se daturum operam, &c. epistol. 191, & 144. b
 Nihilne vobis in mentem venit, quod præterea à Crasso requiratis: 1. de Orat. 77. a
 Præterea quidem de Consularibus, &c. Lentulo, lib. 1. 7. 7. a
 Illud præterea *μυστήριον* ad te scribam, tu sagacius odorabere. ad Attic. 94. b

Discessus noster, belli periculum, militum improbitas, sexcenta præterea alia. Att. 94. b
 Multos præterea & nostra ciuitas & Græcia tulit singulares viros. de Nat. deor. 59. b
Prætereo.
 Cædes relinquo, libidines prætereo: &c. nec hæc quidem idcirco omitto, quod, &c. de Prouinc. Consul. 5
 Hæc nunc prætereo ac relinquo. in Verr. 170, & 188. b
 Tametsi de hoc iudicio multa prætereo, tamen, &c. pro Cæcinnâ, 73. a
 Non me præterit, nos eam rem Ephesi expertos esse. ad Silium, lib. 13. 66. 2. a
 Non me præterit Recuperatores, &c. pro Cecin. 73. a
 Nam illud me non præterit, in iudicio. pro Cluent. 21. b
 Certè quæri hoc scelere me non præterit, quemadmodum, &c. pro Cecin. 304. b
 Non te præterit. ad Att. lib. 8. 164. 3. a. Hoc est scis.
 Sed te non præterit, quam sit difficile. epist. 9. b
 Et hoc te præterit, non id solum spectari solere, &c. 1. Verriarum, 29. a
 Non me præteribat in tanta sollicitudine hominum, &c. Plancus ad Senatam, lib. 10. 8. 2. a
 Sum multum equidè cum Phædro in Epicuri hortis, quos modò præteribamus. de Finib. 124. b
 Et, quod penè præterit, Brutus tui causa feci omnia. ad Attic. lib. 6. 114. 6. a
 Quam penè præterit. 9. ad Att. 68
 Et quod penè præterit, capella quædam. in Verr. 126. b
 Fratris filium præterit Qu. Furius honestissimi Equitis Romani sui que amicissimi: &c. 2. Philipp. 59. a
 Tēpus nō legis, sed libidinis tuæ præterit. Att. li. 7. 128. 12. a
 Vt illud præterea & missum faciam, præteribo. pro Qu. 2. b
 Vt non modò nullam captet, sed etiam prætereat omnes voluptates. de Finib. lib. 1. 19
 Dignos præterire nonnunquam populus solet. pro Plac. 5. a
 Tantam omnium laudum excellentiam non queo silentio præterire. ad Brut. 15. 11. a
 Atque illud non queo præterire. Att. 17. b
 Nihil eorum præterire, quæ pro causa dici possunt. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 59
 Præterire tamē non potui, quin & scriberem ad te, & illum mitterem. 9. ad Att. 17. in epist. Cæsaris.
 Neque ab alio vinci potest, neque ipse se omnino reliqua ætate præterire. in Sallust. 1. a
 Sed quū sapiens, & bonus vir, qualis fuit ille, suffragiis præteritur, &c. Tusc. quaest. lib. 5. 40
 Damna, dedecora, quæ res patris eius, ætas ipsius pertulit, prætereantur. 3. Verr. 12. a
 Ne sumptuosa respersio, ne longæ coronæ, nec acerræ prætereantur. 2. de Legib. 95. a
 Non enim fuit aut mediocre, aut obscurum, aut eiusmodi quod silentio possit præteriri. ad Licinum, lib. 5. 8. 2. a
 Nec verò M. Cælium prætereundum arbitror. de Clar. 90. b
 Non prætereundum est ne id quidem. 3. Verr. 110. a
 Sed prima duo capita epistolæ tuæ tacita mihi quodammodo prætereunda sunt. epist. 36. b
Præteriens.
 Si præteriens aspexerit. de Clar. Orat. 182. b
 Vno aspectu & præteriens de aliquo iudicare. de Clar. 104. a
 Quasi præteriens satisfaciam vniuersis. 1. Verr. 27. a
 Doctus homo & copiosus & paratus, & nihil præteriens eorum quæ pro illa causa dici possent. 4. Acad. 116. a
Præteritus.
 Cum bonis suffragiis præteritus, & à vano populo repulsam refert. Tuscul. quaest. 238. b
 Ætas præterita quanuis longa, quum effluxisset, nulla consolatione permulcere possit stultā senectutem. de Sen. 5. a
 Præteritum tempus nunquam reuertitur, nec quid sequatur, sciri potest. de Senect. 65. a
 Præteriti doloris secura recordatio delectationem habet. 5. famul. 31
 Quoad longissimè potest mens mea respicere spatium præteriti temporis. pro Arch. 185. b

Præteritum esse à columnariis. 8. famil. 28. in epist. Cælii.
 In præterito tempore quid considerandum. 2. ad Heren. 38
 Præterita ea vera dicuntur, quorum superiore tempore vera fuerint instantia. Fat. 21
 Præteritorum in Ere & Erunt, indifferens vsus. Orat. 88
 Animus seuocatus à societate, & c. tum meminit præteritorum, præsentia cernit, futura præuidet. 1. de Diuin. 111. a
 Memoria præteritorum, futurorum prudentia. de Sen. 71. a
 Præteritorum syncopa vsitata. Orat. 88
 Adilitate præteritos scimus Consules esse factos. pro Pl. 42
 Conuerti præterita in falsum è vero non possunt. de Fat. 11
 Mutare præterita non possumus. in Pis. 46. a
 Præterita tenere, & futura prouidere, & complecti præsentia, sola diuina sunt. Tusc. q. lib. 1. 53
 Quæque ab his dicuntur, sic persequamur, vt nihil in præteritis relinquamus. 4. Acad. 84. a
Præterfluo.
 Animus præsentem voluptatem percipit pariter cum corpore, & prospicit venientem, nec præteritam præterfluerre finit. 5. Tuscul. 136. a
Prætergredior.
 Currens Lepta venit, mihi que nuntiauit, te iam castra prætergressum esse. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 7. 10. a
Præterlabor.
 Tum & in sensum & in mentem iudicis intrare non potest: antè enim præterlabitur, quam percepta est. 2. de Or. 60. a
Prætermitto.
 Ego nullum diem prætermitto. ad Att. 150. b
 Nullum locum prætermitto laudandi tui. epist. lib. 12. 2. 4. 1. a
 Nos tamen nihil, quod ad eam rem pertinet, prætermittimus. epist. 5. b
 De aqua & via nihil prætermisi quadam epistola, quin ad te enucleatè scriberem. Quint. frat. 323. b
 Nihil prætermisi in te ornando, quod, & c. ad Plancum, lib. 10. 13. 1. a
 Ego nihil prætermisi, quàm eniti potui, quin Pompeium à Cæsaris coniunctione auocarem. 2. Philipp. 45
 Certè nihil sciens prætermisi. 7. Verr. 20. a
 Neminem prætermisit, cui non eadem ista dixerit. ad Brut. lib. 11. 21. 1. a
 Neque vllum officium erga te hominis amantissimi prætermisit. epist. lib. 1. 8. 2. a
 Hæc te igitur scire volui, ne illud quidem prætermittam. ad Qu. frat. 312. b
 Ne illud quidem prætermittam, Hortensius filius fuit, & c. ad Att. lib. 6. 114. 13. a
 Equidem Patras euntem neminem prætermittam. ad Tironem, lib. 16. 1. 4. a. Sub. cui non dem ad te literas.
 Multa crimina prætermittere. 2. Verr. 20. a
 Nihil quod ad re pertinet, prætermittere. Lætulo, lib. 1. 5. 14. a
 Prætermittere officium. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 26
 Sceleris pœnam prætermittere. ad Brut. 15. 14. a
 Prætermittere prouinciam. 5. famil. 3
 Nullum prætermittere officii studii que munus aut tempus. 6. familiar. 46
 Voluptates prætermittere. 3. de Nat. deor. 51. a
 Quæ prætermitti sine nefario scelere non possunt. epistol. lib. 1. 9. 2. a
 Quid Libonem prætermitturum sceleris putas? ad Att. 47
 Sed ea pars quæ contra Philonem erat, prætermittenda est. 4. Academic. 25. a
 Ne hoc quidem prætermittendum duxi, te vt hortarer, vt, & c. Sestio, lib. 5. 17. 6. a
 Ac ne illud quidem silentio p. c. prætermittendum puto, quod, & c. 13. Philipp. 352. a
 Prætermittendæ autem defensionis, deserèdique officii plures solent esse causæ. 1. Offic. 41. a
 Temperantia constat ex prætermittendis voluptatibus. de Natura deor. 67. b
 Prætermittum est à me vt dicerem. 13. ad Attic. 26. pro, prætermisi dicere.

Prætermittus.

Qui negant illum locum à Panætio prætermittum, sed con-

sulto relictum, & c. Offic. lib. 3. 11
 Quare Crasse neque tu tua suauitate nos priuabis, vt siquid ab Antonio aut prætermittum, aut relictum sit, non explices. 2. de Orat. 69. a
 Quid enim est à Chrylippo prætermittum in Stoicis? lib. 1. de Finib. 5
 Exitus illius minuit eius officii prætermitti reprehensionem. ad Att. 174. b
 Hac diuisione, & c. duo prætermittunt. 3. Offic. 11. a
 Prætermittunt fructus præteriti temporis exigere. 4. ad Att. 1
 Siquid est prætermittum aut commissum, afferunt. de Aruf. respons. 19. a

Prætermittio.

Mamerco homini diuissimo Adilitatis prætermittio, Consulatus repulsam attulit. 2. Offic. 85. a
 Formæ igitur sunt hæc, in quas genus sine vllius prætermittione diuiditur: & c. in Topic. 16. a

Præterquam.

Nullas iis præterquam ad te dedi literas. ad Appium, lib. 3. 7. 2. a
 Iuno Moneta, à qua, præterquam de sue plena, quid vnquam moniti sumus? de Diuin. lib. 2. 105. a
 Pro tantis rebus nullum à vobis præmium postulo, præterquam huius diei memoriam sempiternam. 3. in Cat. 70. 2
 Nam præterquam quod te moueri arbitror oportere iniuria quæ mihi à quoquam facta sit, & c. ad Att. lib. 9. 188. 6. a
 Et præterquam quod Reipubl. consulere debemus, tamen tuæ dignitati ita fauemus, vt, & c. epist. lib. 10. 1. 7. a
 Præterquam quod à Senatu descuerat. de Arusp. resp. 37. a
 Hoc autem loco tatum explicemus, hæc honesta quæ dico, præterquam quod nosmetipsum diligamus, præterquam suapte natura per se esse expectanda. de Finib. lib. 5. 109
 Neque quod displiceat committam, præterquam quod hominis mihi cõiunctissimi doleo grauem casum. ep. 180. b
 Hoc nihil aliud quàm bonorum meorum direptio, præterquam quod ne id quidem per legem Liciniam, vt ipse tibi curationem ferres, facere potuisti? pro Domo sua, 41. a
 At id præterquam quod fieri non potuit, ne fingi quidem potest. de Diuin. 114. b
 Ego ne in Cumano & Pompeiano, præterquam quod sine te, ceterum satis commodè oblectabar. ad Qu. fr. lib. 2. 31

Præteruho.

Neque enim vocum suauitate videntur, aut nouitate quadam & varietate cantandi reuocare eos solita, qui præteruehebantur: & c. 5. de Finib. 89. a. de Sirenibus.
 Magna spe ingredior in reliquam orationem, p. c. quoniam periculosissimum locum silentio sum præteruectus. 7. Philipp. 223
 Insulam totam præteruectus est. 7. Verr. 77. a
 Tandiu in imperio suo classem iste Prætor diligens vidit, quandiu conuiuium eius flagitiosissimum præteruecta est. 7. Verr. 69. a
 Emersi iam è vadis, & scopulos præteruecta est oratio mea. pro Cæl. 39
 Etenim ei succedo orationi, quæ non præteruecta sit aures vestras, sed in animis omnium penitus insedit. pro Corn. 2. a

Præteruectio.

Monimentum sceleris audaciæque suæ voluit esse in conspectu Italia, vestibulo Sicilia, præteruectione omnium, qui vltro citroque nauigarent. 7. Verr. 134

Præteruolo.

Fugit eos & præteruolat numerus. Orat. 216. b
 Hic se iam totum cæcas Equus abdit in vmbas, quem rutila fulgens pluma præteruolat Ales. in Ar. 45. a
 Hæc duo proposita non præteruolant, sed ita dilatant, & c. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 40. metaphora ab auibus, quæ vltro volando celeriter effugiunt.
 Sententiæque sæpe acuta, non acutorum hominum sensus præteruolant. 3. de Orat. 124. a
 Illud à te nimium festinanter dictum est, nescio quomodo præteruolauit oratio. de Finib. lib. 5. 69

Prætexo.

Sic omnia, quæ fiunt, quæque aguntur acerrimè, lenioribus principiis natura prætexuit. 2. de Orat. 174. a

Neque enim quisquam potest exercitum cupere, apertèque petere, vt non prætexat cupiditatem triumphis. in Pis. 44
 Atque in Sibyllinis ex primo versu cuiusque sententiæ, primis literis illius sententiæ carmen ordine prætextitur. 2. de Diuinat. 167. a

Prætextus.

Tongillum mihi eduxit, quem amare in prætexta calumnia cœperat. 2. in Catil. 27. a

Prætexta.

Prætexta, Consulatus insigne. in Pis. 17
 Prætexta toga populi iudicio dari solita. pro Sest. 127
 Sed præterea togam sum eius prætextam, & c. magno hominum risu cauillatus. ad Qu. fr. lib. 2. 14. 2. a
 Pueri togam sumetes, prætextam deponebant. de Am. 102. b
 Eripiet igitur pupillæ togam prætextam. 3. Verr. 79. a
 Prætextam, si voles legere, & c. 10. famil. 73. in ep. Pollionis.
 Adiles cum toga prætexta & sella curuli. in Verr. 243. b
 Consul vnguentis oblitus cum toga prætexta, quam omnes Prætores Adilesque tum abiecerant, irrisit squalorem vestrum. Postquam. 206. b
 Neque te tam commouebat, quod ille cum toga prætexta, quam quod sine bulla venerat. 3. Verr. 108

Prætextatus.

Magnus enim prætextatus illo die fuit. Att. 88. b
 Tu S. Clodium, qui nunquam antea prætextatus fuisset, ludos facere, & prætextatum volitare passus es. in Pis. 81. b
 Pupillus prætextatus. 3. Verr. 107. a
 Teneſe memoria prætextatum te decoxisse? in Ant. 169. b
 Filii triumphantium prætextati. pro Mur. 10. a
 Videre prætextatos inimicos. pro Domo sua, 75. a

Prætor.

Prætor qui dies totos aut vim fieri vetat, aut restitui factum iubet, qui de fossis, de cloacis, de minimis aquarum itinerumque controuersis interdicit. pro Cecin. 291. b
 Prætor interea Piso tanta de re tacebit? pro Cecin. 26. a
 Prætor iuris disceptator esto, qui priuata iudicet, iudicariue iubeat, is iuris ciuilis custos esto, huic potestati pareo. 3. de Legib. 7
 Iustissimus Prætor. pro Flacco, 6. a
 Prætor primus centuriis cunctis renuntiatum sum. pro Lege Manil. 13. a
 Sapiens Prætor offensionem vitat æqualitate decernendi, beneuolentiam adiungit lenitate audiendi. pro Mur. 39. a
 Prætor Quæstoris suo parentis loco esse solitus. 1. in Verr. 33
 Prætor vrbanus M. Drusus. 2. ad Heren. 52
 Prætoris edictum lex annua. 3. in Verr. 76
 Prætoris exceptiones. 2. de Inuent. 162
 Prætoris erat dare iudicia. pro Cecin. 6
 Prætori cum populo patribusque agendi ius esto. 3. de Legibus, 10
 Prætori nemo intercedere potest. 4. in Verr. 20
 Prætores decet non solum manus, sed etiam oculos abstinere habere. Offic. 1. 201. dictum Periclis ad Sophoclem collegam.
 Per Prætores vrbantum iudicis fortiretur. 2. ad Qu. fr. 2
 A Prætores dies tertius diceretur. de Arusp. respons. 6
 Tali ciue Prætores in vrbanis officiis indigere. 10. famil. 35. in epist. Planci.
 Prætores suis Quæstoribus in parentum loco olim habiti. pro Planc. 23
 Vrbani Prætores iurati debent optimū quenque in selectos iudices referre. pro Cluent. 96. a
 Prætores præeundo etiam Consules appellantur. 3. de Leg. 8
 Prætores ius dicunt? Adiles ludos parant? Att. lib. 9. 184. 3. a
 Prætores Romani cum duobus facibus incedebant. in Rullum, 91
 Prætores absentium Cõsulum munus sustinere soliti more matorum. 10. famil. 26
 Collegium Prætorum. 3. Offic. 105. a

Prætorius.

Prætorius apparatus. pro Sest. 65
 Cohors Prætoriana. 2. in Catil. 43. a. 10. fam. 63. in epist. Galbæ.
 Imperium Prætorium. 7. Verr. 32. a

Onera & merces in Prætoriam domum deferbantur. 7. in Verrem, 113. a
 Cùm C. Coponius Prætorio imperio classi Rhodiæ præfesset. de Diuinat. 94. b
 Quæ quidem pleraque iure Prætorio liberantur. 1. Off. 48. a
 Loco Prætorio sententiam dicere. 12. ad Att. 25
 Viri Consulares & Prætorii. ad Att. lib. 16. 334. 2. a
 Prætorie exceptiones in priuata actione fiunt. 1. ad Her. 23
Prætorium.

Curritur ad Prætorium. 7. Verr. 73. a
 Cùm Sylla in agro Nolano immolaret ante Prætorium. de Diuinat. 95. b
 Cedat Consulari generi Prætorium, nec cõtendat cum Prætorio Equester locus. pro Planc. 2. a
 Imperat suis, vt candelabrum illud in Prætorium deferrent. 6. Verrinarum, 56. a
 Proceedit iste repente è Prætorio. 7. Verr. 83. a

Prætura.

Probata in iure, grata in munere, ornata in prouincia Prætura Murenæ. pro Mur. 50. a
 Prætura iurisdictio res varia & multiplex ad suspiciones & simultates. pro Flac. 147. b
 Ex Prætura triumphare. pro Mur. 13

Prætianus.

Prætiana hæreditas. 6. ad Att. 49

Præuaricor.

Qui enim poterat tum in gratiâ redire cum Oppianico Cluentius: & c. an vt præuaricaretur? pro Cluent. 69. a
 Clodius à Catilina pecuniam accepit, vt turpissimè præuaricaretur. de Arusp. respons. 39. a
 Deinde quum videtur præuaricari potuisse, si prouisum esset, & c. 3. Tuscul. 89. a
 Hoc quanquam sedulo faciebat, tamen interdum non defendere, sed præuaricari accusatori videbatur. pro Cluent. 45. Id est, præuaricando subseruire.
 Omnino accusatorum incredibilis infantia, id est L. Lætuli, L. F. quæ fremunt omnes præuaricatum. Att. lib. 4. 85. 12. a

Præuaricator.

Piso præuaricator Catilinae quondam, nunc vltor. in Pison. 84. & in Verr. 64. b
 Præuaricator causæ publicæ. Cælius ad Cic. lib. 8. 11. 2. a
 Iam vereor p. c. ne, & c. præuaricatorem mihi apposuisse videar. 2. Philipp. 47
 Vtrum te perdidissem, an præuaricatorem existimari mauius. Verr. 32. a

Præuaricatio.

Causam præuaricationis dicere. Cælius Ciceroni, lib. 8. 8. 7. a
 Præuaricationis nomè significat eum qui in contrariis causis quasi variè esse postus videatur. in Partit. 69. a
 Vt si in reo pecunia absolutio, rursusque reuocato, præuaricationem accusator esse definit omnem iudicii corruptelam ab reo: defensor autem non omnem, sed tantummodo accusatoris corruptelam ab reo. Partit. 68
 Quo die hæc scripsi, Drusus erat de præuaricatione à Trib. ærarii absolutus. ad Qu. frat. lib. 2. 16. 12. a
 At præuaricatione est Alcitus liberatus. pro Cæl. 17. a
 At ego id ipsum quod vir optimus Diogenes Chaldæis quasi quadam præuaricatione concedit, nego posse intelligi. 2. de Diuin. 136. a

Præuenio.

Hæc Panætius credo persecutus fuisset, nisi aliquis casus aut occupatio consilium eius præuenisset. de Offic. 59. b

Præuerto.

Nemo vnquam me tenuissima suspitione perstrinxit, quem non præueterim. pro Syll. 34. a

Ita tamen, si vacas animo, neque habes aliquid quod huic sermoni præuertendum pntes. de Diuin. lib. 1. 9

Præuideo.

Præuideo quod sit defensus Hortensius. in Verr. 239. b
 Animus præuidet, & c. de Somn. Scip. 130. b
 Tum meminit præteritorum, præsentia cernit, futura præuidet. 2. de Diuin. 112. a

Multa aures prauident. de Nat. deor. 58. b
Ita futura eloquentia prauifa in infante est. de Diuin. 96. b
Res mihi tota prauifa atque praecautae est. in Verr. 221. b

Præuolo.

Grues in tergo præuolantium colla & capita reponunt. 2. de Nat. deor. 188. a

Pragmaticus.

Sed quia, ut video, pragmatici homines omnibus historicis præceptis, verbis denique cauere iubent, & vetant credere. 2. ad Att. 49. & 50

Itaque non ut apud Græcos infimi homines mercedula adducti, ministros se præbent in iudiciis oratoribus, ii qui apud illos *ὑπομαχοὶ* vocantur: sic, &c. 1. de Oratore, 98. & 132

Pragmaticon.

Tu, siquid pragmaticon habes, scribe. 14. ad Att. 4

Prandium.

Id autem ex eo, ut opinor, quod antecesserat Stathius, ut prandium nobis videret. ad Att. lib. 5. 88. 4. a

Ad prandium inuitare. pro Mur. 141. b

Dico illum, cum ad illud prandium crudior venisset, & ut ætas illa fert, sibi tum non pepercisset, ægrotasse. pro Cluentio, 53. b

At spectacula sunt tributim data, & ad prandium vulgò vocati. pro Mur. 65. a

Si gladiatoribus vulgò locus tributus, & item prandia si vulgò essent data, &c. pro Mur. 62. a

Ut Orestis nuper prandia in semitis decimæ nomine, magno honori fuerunt. 2. Offic. 85. a

Quid prandiorum apparatus proferam? 2. Philipp. 100. a

Prandia & cœnas alicuius commemorare. 3. Verr. 33. a

Prandeo.

Sed prandimus in Arcano. ad Att. lib. 5. 88. 3. a

Cum in eius nuptiis more Larinatiū multitudo hominum pranderet, venenum Habiti consilio paratum. pro Cluentio, 133

Pransus.

Adde inscitiam pransi, poti, oscitantis ducis. pro Mil. 42

Pratum.

Iugera prati irrigare. Qu. frat. lib. 3. 17. 5. a

Viriditas pratorum. de Senect. 53. a

Pratulum.

Pro isto asso sole, quo tu abusus es in nostro pratulo. 12. ad Atticum, 9

Prauus.

Affectio non distorta nec praua. 4. Tuscul. 44. a

Quid rectum in oratione, prauumve. 1. Acad. 28. a

Nihil ab hoc prauum & peruersum produci posse arbitrantur. pro Rosc. Comædo, 17. a

Recti prauique partes. Orat. 201. b

Interesse oportet ut inter rectum & prauum, sic inter verum & falsum. Acad. q. 9. & 46. b

Bestiarum verò nullum iudicium puto. quantis enim deprauatæ non sint, prauæ tamen esse possunt. 2. de Fin. 56. a

Si qua in membris praua aut debilitata aut imminuta sunt. de Finib. 115. b

Recta & praua tacito quodam sensu diiudicamus. de Oratore, 161. b

Praua sentire. Tusc. q. lib. 1. 25

Nec solum in rectis, sed in prauis actibus insignis est humani generis similitudo. de Legib. 262. b

Praue.

Quia quod bene, id rectè, frugaliter, honestè: ille porro male, prauè, nequiter, turpiter cœnabat. 2. de Finib. 45. a

Rectè facta sola in bonis actionibus ponens: prauè, id est peccata, in malis. 1. Acad. 53. a. de Zenone.

Prauitas.

Prauitas, imminutioque corporis. de Finib. lib. 5. 44

Vitium, quum partes corporis inter se dissident: ex quo prauitas membrorum, distortio, deformitas. 4. Tusc. 43. a

Quæ tanta prauitas te mentis tenuit, ut, &c. in Vat. 31. b

Erroribus prauitatis mentes Ægyptiorum imbutæ. 5. Tusculanarum, 114. a

Qualis ista philosophia est, quæ non interitum afferat prauitatis? 2. de Finib. 48. a

Ne mala consuetudine ad aliquam deformitatem prauitatemque veniamus. 1. de Orat. 76

Oris prauitatem, & verborum latitudinem imitari. 2. de Oratore, 51. a

A vitæ prauitate ad deum conuerterent. de Nat. deor. 1. 53

Da operam ut eum de illa prauitate animi deducas. de Pet. Consul. 27. a

Tanta in prauitate eos animaduerti. 12. famil. 34. in epistol. Lentuli.

Tamenne in ista prauitate perstabitis? Acad. q. edit. 1. lib. 2. 26

Animi prauitates rectè vitia dicuntur. in Parad. 26. a

Corporis prauitates si erunt perinsignes, an habebunt aliquid offensionis, animi deformitas non habebit. 1. de Legibus, 38

Praxiteles.

Praxiteles Roscii, dum esset in cunabulis, serpentis amplexu circumplexi speciem calauit argento. Diuin. lib. 1. 70

Praxiteles marmoreum cupidinis signum Thespius fecit. 6. in Verr. 3. & 4

Chares à Lysippo statuas facere non isto modo didicit, ut Lysippus caput ostenderet Myronis, brachia Praxitelis, pectus Polycleti: sed omnia coram magistrum facientem videbat, ceterorum opera, vel sua sponte cõsiderare poterat. 4. ad Heren. 148

Praxitelius.

Quasi non potuerit id euenire casu, & non in omni marmore necesse sit inesse vel Praxitelia capita. lib. 2. de Diuinatione, 37

Preciosus.

Clamabat ille miser, se ciuem esse Romanum, municipem Cossanum, meruisse se cum L. Precio splendidiſſimo equite Rom. qui Panormi negotiaretur, &c. 7. Verr. 126. a

Preciosus.

Qui quum ab Equite Romano, &c. non impetrasset, ut infulam in lacu Precio venderet, &c. pro Mil. 55

Precor.

Precor ac quaeso, vosque, &c. pro Dom. 111

A Ioue Optimo Maximo, ceterisque diis, deabusque immortalibus pacem & veniam peto, precorque, ut, &c. pro Rabirio, 91. b

Bona à quibus precamur, ab iis dantibus nolle sumere, scilicet est. 3. de Nat. deor. 121. a

Quid veneramur, quid precamur deos? de Nat. d. 25. b

Ita verò Quirites, ut precamini veniat, ut huius amentie poena in ipsum recidat. in Ant. 193. b

Quibus vitam euenissent ea, quæ tum homines precabantur. pro Sest. 29. b

Hæc ego semper de vobis expetiui, hæc optaui, hæc precatus sum. in Pis. 36

Quæ deprecatus sum à diis immortalibus, &c. ut ea res mihi bene atque feliciter eueniret, eadem precor ab iisdem diis immortalibus, ob eiusdem hominis Cõsulatum unâ cum salute obtinendum: & ut, &c. pro Mur. 1. a

Vtrum tandem bono viro & sapienti optabilis putas, sic exire à patria, ut omnes sui ciues salutem, incolumitatem, reditum presentem (quod mihi accidit) an quod tibi proficiscenti euenit, ut omnes execrarentur, malè precarentur, unam tibi illam viam & perpetuam esse vellent: in Pison. 25. a

Sed hæc vitam non experire: quod precarer deos, nisi meas preces audire desissent. veruntamen precor, ut his infinitis nostris malis contenti sint: &c. 1. ad Q. fr. 55

Nec ego si vnquam vobis mala precarer, quod sæpe feci, in quo dii immortales meas preces audiuerunt, morbum, aut mortem, aut cruciatum precarer, Thyestea ista execratio est. in Pis. 88. b

Precari amicis ab indigno, supplicare, tum acerbius in aliquem inuehi insectarique vehementius: &c. de Amic. 51. a

Cum Gracchus deos inciperet precari, cursim isti impetum faciunt. ad Heren. 41. b

Deos immortales precari, venerari, atque implorare debe-

ris, ut urbem defendant. 2. in Cat. 47

Deos immortales scientia peregrina & externa, mente domestica & ciuili precari. pro Corn. Balbo, 44. a

Verres in iudicium venit, ubi nec precari quidem deos, atque ab eis auxilium petere possit. 6. Verr. 62. a

Dii, quos nos colere, precari, venerarique solemus. de Nat. d. lib. 1. 162

Mala precari alicui. in Pis. 33. a

Sacerdos à deo precata dicitur, ut daret, &c. Tusc. 173. b

Precans.

Paulus Persæ precanti ne in triumphum duceretur, inquit, &c. Tusc. 251. b

Precatio.

Itaque in ea dea, quæ est rerum custos intimarum, omnis precatio & sacrificatio extrema est. de Nat. d. 39. b

Si illa solennis comitorum precatio consularibus auspiciis consecrata tantam habet vim & religionem, quanta, &c. pro Mur. 1. a

In augurum precatione fluminum nomina videmus. de Nat. d. 70. b

Simili precatione Trophonius & Agamedes vsi dicuntur. Tusc. 173. b

Precis.

Nec prece, nec pretio, nec gratia, nec similitate à recta via deduci oportet. ad Heren. 17. b

Quintus non modò non cum magna prece ad me, sed acerbissimè scripsit. 11. ad Att. 32

Si prece & obseruatione humili ac supplici utemur. 1. de Inuent. 32. a

Preces seruientis aduersus regem. ad Brut. 43. in epistol. Bruti.

Nisi incredibilis contentio & preces Pompeii fuissent. ad Q. frat. 32. b

Nihil tuli grauius, quàm me non posse matris tuæ precibus cedere. ad Att. 280. b

In quo dii immortales meas preces audiuerunt. in Pis. 33. a

Quod precarer deos, nisi meas preces audire desissent. ad Q. frat. 305. b

Nocturna illius sacrificia, sceleratæque preces, & nefaria vota cognoscimus. pro Cluent. 58. b

Eorumque preces & vota de meo reditu exaudiens, Dyrnachium, quod erat in fide mea, petere contendi. pro Plancio, 79. a

Quare noli expectare longas preces, intuere me ipsum, qui, &c. ad Brut. 29. in epistol. Bruti.

Impetrare precibus salutem alicui. Brutus Ciceroni, lib. 16. 5. a

Nihil sentiens deus, qui nunquam nobis occurrit neque in precibus, neque in optatis, neque in votis. 1. de Nat. deorum, 52. a

In precibus & gratulationibus non solum id venerari, verum etiam id osculari solent. 6. Verr. 84. a

Precibus iisdem te obsecro, quibus, &c. 11. fam. 9

Precibus quoque me obsecraret. 4. fam. 34

Precibus omnibus oro & obtestor. 9. ad Att. 49

At literæ sunt Faustis, per quas ille precibus à Sylla petit ut emat gladiatores. pro Sylla, 41. a

Placare precibus diuinum numen scelere violatum. pro Domino sua, 108. a

Precarius.

Precarium facere quaesitum. ad Octau. 47

Nempe quia postulabat hæc, salutem abs se peti, precariam nos incolumitatem habere, à quibus ipse libertatem accepisset: &c. Brutus ad Ciceronem, 16. 7. a

Precario, ablatius pro aduerbio.

Nec vi, nec clam, nec precario possidere. pro Cecinna, 67

Etiam si precario essent rogandi, tamen, &c. 7. Verr. 48. a

Etiámne si vi eiecit, si clam, si precario venit in possessione, &c. contra Rul. 89. b

Atque ut precario, non vi venisse videatur. 3. de Orat. 90. a

Prehendo, & Prendo.

Deinde ipsum Crassum manu prehendit, & heus tu, inquit, &c. 1. de Orat. 113. a

Stirpes tellus amplexa prehendit. in Arato, 14. a

Renuntiatum nobis erat, Hirrom diutius dicturum, prendimus eum, non fecit. 8. fam. 33. in Epistol. Cælii.

Dein cum otiosus stylum prehendebat, flaccescebat oratio. de claris Orat. 47. a

Sex. Alphenus seruulum vnum, quem iste prehenderat, abducit. pro Quintio, 14. a

Præde C. Septimium, L. Statilium: &c. ad Att. lib. 12. 240. 2. a

Ut gubernacula reipub. prenderem. ad Brut. 91. b

Cum tabulas prendisset Oppianicus, digito legata deleuit. pro Cluent. 25. b

Quid diuinum æternumque sit viderit, ipsūque ea moderantem & regentem penè prehenderit. 1. de Leg. 91. a

Prehendere locum. pro Flacco, 64

Visum tibi esse C. Marium prehensisse eum dextram tuam, & bono animo te iussisse esse. 1. de Diuin. 105. a

Sed quum acceptum iam & approbatum esset, comprehensionem appellabat, similem iis rebus quæ manu prenduntur. 1. Acad. 58. a

Prenso.

Prensat vnus P. Galba, sine fuco ac fallacis more maiorum. ad Att. lib. 1. 1. 1. a

Initium præfandi facere cogitabamus eo ipso tempore, quo, &c. ad Att. lib. 1. 1

Cum peterem magistratus, solebam in prensando dimittere à me Scæuolam, &c. 1. de Orat. 55

Prenfatio.

Fuit illius hæc præpropria prenfatio. 1. ad Att. 1

Premio.

Quoniam verbo me premis, posthac, &c. Tusc. q. lib. 1. 12

Timarchides autem columen familiæ vestræ premit fauces defensionis tuæ. 5. Verr. 151. a

Cursum ingenii premit hæc importuna clades ciuitatis. de claris Orat. 186. a

Alas premunt cantu plausūque galli. 2. de Diuin. 85. a

Necessitas te tanta premebat. pro Rosc. Amer. 59. a

Sic premebat Zeno, quæ dilatantur à nobis. de Nat. d. 2. 16

Premam te, cum ex te causam vnus cuiusque rei exquiram. de Diuin. 117. b

Spero si te viderim, & ea quæ impendant, me facile transisturum. epistol. 126. b

Premere argumentum. Tusc. q. lib. 1. 72

Premere forum. pro Plan. 54

Premere omnia humana. Tusc. q. lib. 4. 50. & 51

Ne urbem hanc vrbe alia premere atque vrgerè possitis. 1. de Leg. Agr. 10. a

Non odio bonorum, sed inuidia premor malorum. Antequam iret in exil. 3. a

Quo quidem in iudicio, odio premitur omnium generum, &c. ad Q. frat. lib. 3. 19. 4. a

Qui quanquam premuntur ære alieno, dominationem tamen experunt. in Catil. 39. a

Denique hoc loco causa testibus honestissimis hominibus premebatur. pro Cl. 41. a

Omnes qui ære alieno premantur. ad Att. lib. 7. 123. 8. a

Cum inuidia & odio populi Galba premeretur. 1. de Ora. 116

Istam conciliationem gratiæ Stalenus tum recentis re, quum faucibus premeretur, excogitauit. pro Cl. 68. a

Qui quum seruitute premeremur, &c. 4. Philip. 154. a

Premi ægritudine. Tusc. q. lib. 3. 59

Bello tetra periculosoque premi. pro Leg. Manil. 21. a

Premi acerrimis doloribus corporis. Tusc. q. lib. 5. 84

Doloribus summis premi. 2. Tusc. q. 12

Desiderio rerum omnium & luctu premi. ad Att. lib. 3. 63. 3. a

Premi sexcentis talentis. 6. ad Att. 3

Hoc vno vitio maximè mihi premi videntur tui Stoici, quod, &c. 4. de Fin. 125. a

Pressus.

Pressus orator quæ cauere debeat. Brut. 105

Verbis aptus & pressus Thucydides. 2. de Orat. 30. a

Oratio pressa. 2. de Orat. 64. a

Pressa vox. Post redi. in sena. 11

Pressio oratori cauenda inopia & iciunitas. Brut. 105

Asiatici Oratores non contemnendi quidem nec celeritate, nec copia, sed parum pressi, & nimis redundantes. de claris Orat. 25. a

Sonos vocis distinctos & pressos efficere. 2. de Nat. d. 223. a

Pressis & flebilibus modis concinere. 1. Tusc. q. 170. a

Quis te autem est, & c. in definiendis & explicandis sententiis pressior: in Hortensio, a

Pressus.

Animus intentione sua pressum depellit omnem ponderum. Tusc. q. lib. 2. 48

Hic pressu duplici palmarum continet anguem. de Natura deor. 47. b

Oris pressu & sono aliquem facile vincere. 3. de Orat. 25. a

Presse.

Pressè & angustè definire. Orat. 207. b

Attenuatè pressè que dicere. de Clar. 182. b

Pressè & æquabiliter & leniter loqui. 3. de Orat. 26. a

Alterum exercitatio augebit, alterum imitatio pressè loquentium & leniter. 1. Offic. 185

Ad istum locum pressius videbatur accedere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 29

Quæ à te dicta sunt, pressius agamus. 4. de Fin. 41. a

Pretium.

Falsum est, & ob vacationem pretium datum, quum immunis nemo fuerit. pro Font. 6. a

Merces operæ, pretiumque impudentiæ. 5. Verr. 64. a

Cum ab eo merces tui beneficii pretiumque provincie meo sanguine tibi esset perfolutum. pro Domo sua, 217. b

Res alicuius pretii. in Verr. 201. b

Audierant alicuius pretii scyphos esse. in Verr. 207. b

Vestem pretii maioris habeo, quam tu. de Inuent. 53. b

Noli spectare quanti homo sit: parui enim pretii est, qui iam nihil sit. 1. ad Q. frat. 47

Nihil ad pretium addidisse. 3. ad Q. frat. 4

Vt si prædonibus pactum pro capite pretium non attuleris. 3. Offic. 145. a

Pretium summum constituam. 12. ad Att. 40

Constituere certum pretium. ad Att. lib. 14. 309. 2. a

Quomodo persuasit: pretium dedit: cui dedit: pro Sexto Rosc. 45

Enumerare pretium. pro Sext. Rosc. 40. b

Annona pretium, nisi in calamitate fructuum, non habet. 5. Verr. 195

Nunc quoniam tuum pretium noui, in licitationem potius ponam, quam illud minoris veniat. epist. 96. b

Pendere pretium. ad Att. 228. b

Pretium fundi seruare. 3. ad Q. frat. 3. pro, tanti quanti sit emptus, vendere.

Adduci pretio. pro Cecinna, 21. a

Hic ager omnis quoquo pretio coemptus erit, tamen ingenti pecunia vobis inducitur. 2. de Leg. Agr. 71. a

Nec pretio quidem corrumpi iudex in eiusmodi causa potest. pro Cecin. 28. b

Nec prece, nec pretio, nec gratia, nec similitate à recta via deduci oportet. ad Herenn. 17. b

Pretio & mercede duci ad aliquid faciendum. 2. Offic. 19

Facere finem pretio difficile est, nisi libidini feceris. 6. Verr. 12. a

Communem esse factum gratis, qui pretio proprius fuisset. pro Q. Rosc. 49. b

Ab isto & præco qui voluit, istum ordinem pretio mercatus est. 4. Verr. 85. a

Mercari aliquid tanto pretio. pro S. Rosc. 74. a

Pretio atque mercede minuisi maiestatem Reipub. 7. Verr. 40. a

Authoritas pretio superabatur. in Verr. 120. b

Vendere aliquid paruo pretio. 6. Verr. 118. a

Nec tamen ista pretia hortorum pertinueris: & c. ad Attic. lib. 12. 244. 1. a

Nunc iacent pretia prædiorum. pro Q. Rosc. 19

Pretiosus.

Facies non erat, ars erat pretiosa. pro Q. Rosc. 49. b

Pretiosa vestis. in Ant. 173. b

Quærit si in mari iactura facienda sit, equine pretiosi potius iacturam faciat, an serui vilis. 3. Offic. 119. a

Non minor voluptas percipitur ex vilissimis rebus, quam ex pretiosissimis. de Fin. 33. b

Et dic vnde tu pretiosissimos hortos paraueris. in Salu. 275

Pretiose.

Vasa magnifica & pretiose cæolata. 2. de Inuent. 201. a

Priamus.

Priamus, Asia rex, Helenum filium & Cassandram filiam diuinantes habuit. Diuin. lib. 2. 77

Priamus quinquaginta filiis honoratus, è quibus decem & septem iusta vxore nati. Tusc. q. lib. 1. 69

Priamum magna progenie orbatum, cum in aram confuisset, hostilis manus interemit. Tusc. q. lib. 1. 69

Pridem.

Quod ad me pridem scripseras. Sestio, lib. 5. 6. 4. a

Fuit enim regnante iam Græcia, nostra autem ciuitate non ita pridem dominatu regio liberata. in Bruto, 20. a

Quam pridem hoc nomen Fani in aduersaria retulisti: pro Q. Rosc. 4. a

Demonstrat quam pridem sibi hæreditas venisset. in Verr. 202. b

Pridie.

De Terentia autem scripsi ad te eis literis, quas dederam pridie. ad Att. lib. 12. 141. 10. a

Dederam Epheso pridie, has dedi Tralibus. ad Att. 75. b

Hæc est pridie data, quam illa. ad Att. 42. b

Pridie Nonas Iunias quum essem Brundusii. Appio, lib. 3. 4. 1. a

Non auditis sententiam meam flagitari. Cui quum pridie frequentes essetis assensi, postridie ad spem estis inanem pacis deuoluti. 7. Philip. 225. a

Ibi esse vsque ad pridie Calend. Maias volo. ad Attic. lib. 2. 24. 6. a

Ad pridie Idus Maii. pro Planc. 152. b

Ex ante diem Nonarum Iun. vsq; ad pridie Calend. Septeb. ad Att. 47. b

Sententiam Bibuli de tribus legatis pridie eius diei fregeramus. ad Att. lib. 11. 229. 2. a

Pridie Compitalia memento. ad Att. a

Pridie quam has literas dedi, c o s s. conueni. ad Atticum, 12. b

Pridie quam excessit è vita. de Amic. 11. a

Memmius qui pridie quam ego Athenas venirem, Mitylenas profectus erat. ad Att. 74. b

De his rebus pridie quam hæc scripsi, Senatus auctoritas grauisima intercesserat. ad Lentulum, lib. 1. 2. 12. a

Pridie Quinquatris. ad Att. 149. b

Pridie scriptæ literæ, quam datæ. 12. ad Attic. 21

Philotimus pridie eius diei venit. ad Att. 183. b. & epist. 14. b

Priene.

Priene, Biantis patria. Offic. 117. b

Primus.

Aesculapius, qui primus vulnus obligauisse dicitur. de Natura deor. 71. b

Annus primus ab honorum perfuntione. 3. de Orat. 5. a

Ciuitatis primus Dyrrhachinus. 5. Verr. 110. a

Primus homo. 6. in Verr. 32. pro, primario.

Qui Trib. pl. primus inter homines nobilissimos factus est. pro Sest. 4. b

Genere & nobilitate sui municipii facile primus. pro Rosc. Amer. 9. a

Prima illa consolatio est. 6. fam. 13. id est præcipua.

De his igitur quæ diximus, hæc sit prima distinctio. de Vniuers. 196. b

De quibus exornationibus nominatio est prima. ad He. 33. b

Prima prouincia. 3. fam. 13. & 12. ad Att. 35. id est, prima pars prouinciæ.

Primum & maximum est in actionibus cum populo vt vis absit. 3. de Leg. 36

Primum & summum. Partit. 1

Primum nihil à natura inuentum. 3. ad Heren. 131

Me tibi primum quidque concedente. in Verr. 213. b

Postea Racilius de priuatis me primum sententiam rogauit. ad Q. frat. lib. 2. 5. 5. a

Recita mihi quæso hunc primum libellum, deinde illum alterum libellum Canuleii. 4. Verr. 132. a

Postremam quamque nauem piratæ primam adoriebantur. in Verr. 254. b

Primum tempus salutationibus consumpsimus. de Vniu. 3

Eò sum profectus prima luce. Sulpit. Ciceroni, lib. 4. 12. 5. a

Nominibus vteretur his quæ prima specie admirationem, re explicata risum mouerent. 4. de Fin. 99. a

A Lyfone Lilybetano primo homine. in Verr. 208. b

De morte & dolore primo & proximo die disputatum est. Tusc. q. 223. b

Primo quoque die. ad Att. 219. 289. & 130. b. in Ant. 220. b

Quo pacto tractari conueniret argumentationes, in libro primo non indiligenter expositum est. 2. de Inuent. 129. a

In primo viget, iacet in extremo. in Orat. 125. a

Primo progressu festiuè tradit elementa loquendi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 83

Primo quoque tempore afferretur. 6. Verr. 51. a

Primo quoque tempore aliquid fieri vel agi. ad Att. 122. b

Omnès copias primo quoque tempore in vnum locum conuenire. ad Att. lib. 8. 159. 3. a

Eiufmodi iniuriæ, vt de eis indignum sit non primo quoque tempore iudicari. de Inu. 69. b

Pompeium in fuga esse, eumque primo vento nauigaturum. 9. ad Att. 52

Quinque primi accitu istius euocantur. in Verr. 162. b

Sex primi. de Nat. d. 74. b

Decretum sit, vt decem primi proficiscantur ad Syllam. pro Sext. Rosc. 22. b

Peripatetici primi ex omnibus philosophis docuerunt. 4. de Fin. 28. a

Primæ tuæ sententiæ infinitis cum muneribus, & c. notissimæ mihi sunt. Plancus Ciceroni, lib. 10. 11. 2. a

Cui primæ sine controuersia referebantur. in Orat. a

Eorum quæ sunt prima naturæ, propter se nihil est expectandum. de Fin. lib. 3. 18. & 24

Prima duo capita epistolæ tuæ tacita mihi quodammodo relinquenda sunt. ad Appium, lib. 3. 8. 2. a

Prima in oratione pauci cernunt, postrema plerique. 3. de Orat. 106

Prima & summa, habentur vtilia. 3. Offic. 138. a

Prima enim sequentem, honestum est in secundis, tertiusque consistere. ad Att. 112. Orat. 3

Euocat ad se Cæturipinum magistratum & decem primos. in Verr. 141. b

Agebat primas in causis Hortensius. de claris Orat. 171. a

Non possum equidem non ingenio primas concedere. 2. de Orat. 81. a

Amoris erga me tibi primas deferro. ad Att. lib. 1. 12. 8. a

Ad quem tum Epicurei primas deferrebant. de Natura deor. lib. 1. 12

Pater tuus, & c. primas omnium ciuium P. Nasticæ, qui Tiberium Græchum interfecit, dare solebat. 8. Philip. 243

Primas Idus, id est proximas. 8. Philip. 255

Erat excellens iudicio vulgi, & facile primas tenebat adulescens. de claris Orat. 183. a

Cotta & Sulpitius, cum meo iudicio, tum omnium facile primas tulerunt. de claris Orat. 95. a. Id est, sapientissimi & doctissimi habiti sunt.

Cum primis domi suæ locuples & honestus homo Sopater. 4. Verr. 47. a

Sapiens cum primis nostræ ciuitatis homo. 2. de Oratore, 123. a

Me quaestorem in primis adilem priorem, prætorem primum Popul. Rom. fecit. in Pis. 79. b

Cum Crotoniata in Italia in primis beati numerarentur. de Inuent. 62. b

Clarum & ornatum in primis Sicilia oppidum Himera. 4. in Verr. 60. a

Senius in primis Siculorum in dicendo copiosus. in Verr. 126. b

Illud verò minimè consecrarium, sed in primis habes. de Fin. lib. 117. b

In primis hoc à se coanimaduersum esse dicebat. de Orat. 144. b

In primis honestus. 13. fam. 26

Si omnes debent, certè in primis imperatores. de Orat. 123. b

Homo in primis improbilissimus. 5. Verr. 55. a

Democritus vir magnus in primis. de Nat. d. 2. 4. b

Cum ad me frater venisset, in primis nobis sermo de te fuit. ad Att. 68. b

In primis splendidus Minutius Eques Romanus. 4. Verr. 48. a

Hunc censes primis, vt dicitur, labris gustasse physiologia, & c. de Nat. d. 115

Quæ autem inconstantia deorum est, vt primis mimentur extis, bene promittant secundis. 1. de Diuin. 118. a

Primum.

Vt primum forum attingi, & c. Licinio, lib. 5. 8. 8. a

Primum auerti pecuniam domum non placere: deinde, & c. 4. in Verr. 101. a

Quo die primum conuocati sumus, iecti, & c. in Ant. 200. b

Vt primum potestas data est augendæ dignitatis tuæ, nihil pratermissi in te ornando, & c. Planco, lib. 10. 13. 1. a

Primum eam, quum posita esset apud eas societates, vnde erat attributa, binis centesimis foneratus est. 5. Verr. 141. a

Primum ne, & c. deinde ne, & c. postremo ne, & c. pro Syl. 175. b

Nunc primum, & c. de Inuent. 96. b

Equidem qui nunc primum huc venerim, satiari non queo. de Leg. 169. b

Primum omniū non te fugit, & c. epist. 172. b

Primum ab diis immortalibus, quos sperare mihi videor, hoc idem Iudices peto, & c. 2. Verr. 30. a

Primum ne qui posset tantum aut de Reipublicæ, aut de alicuius periculo meminisse quantum vellet. pro Syl. 32. a

Serpentes quædam simulacra primum niti possunt, aquam persequuntur. de Nat. d. 50. b

Quæro igitur, vester deus primum vbi habiter, deinde, & c. de Nat. d. 22. b

Cum primum in eam insulam veni. epist. 222. b

De Antiliano autem negotium quod mihi mandaueras, vt primum à tuo digressu Romam veni, conseceram. ad Att. lib. 1. 3. 3. a

Primo, ablatius pro aduerbio.

Primo, & c. deinde, & c. pro Cluent. 20. b

Tantum impelli primo iudex debet, vt, & c. Tusc. q. 229. & de Orat. 138. b

Isoocrates primo artem dicendi esse negauit. de Clar. 168. b

Hoc à primo cogitauit, omnes terras, omnia maria mouere. ad Att. lib. 8. 27. & 16. 21. de Pompeio.

Tuas nunc epistolas à primo lego, hæc me paulum recreant, primæ mouent, & rogant, ne, & c. proximæ ostendunt, & c. ad Att. 138. b

In illa pro Ctesiphonte oratione longè optima, summissius à primo: & c. in Orat. 14. a. 2. Philip. 82

Primarius.

Vir primarius, homo nobilissimus, dicit. 7. Verr. 93. a

Vir primarius populi. de Senect. 57. 2. de Fin. 184. a

C. Plotius senator, vir primarius. pro Flac. 40

Scilicet magno præsidio fuit Annæ pupillæ mater femina primaria. 3. Verr. 109. a

Vt cum aliquo adolescente primario coniuncta ætate ageret. 4. fam. 16. in epist. Seru. Sulpitii.

Sic in vita non ea quæ primario loco sunt, sed ea quæ secunde dum locum obtinent. 3. de Fin. 81. a

Hæc omnia doceo ciuitatum, & priuatis primariorum viderorum testimoniis. 5. Verr. 103. a

Obliuiscar enim Roscium & Cluuium viros esse primarios, pro Rosc. Com. 29. a

Primores.

Hæc autem esse penitus in media philosophia reclusa atque abdita, quæ isti rhetores ne primoribus quidem labris attingissent. 1. de Orat. 44. a

Equidem multos & vidi in hac ciuitate, & audiui non modo qui primoribus labris gustassent genus hoc vitæ, & extremis, vt dicitur, digitis attingissent, &c. pro Cæl. 20

Primigenius.

Primigenia fortuna à gignendo. 2. de Leg. 47. a

Primpilus.

Aquila primipili. 12. Philip. 332

L. Martius primipili Centurio cum Gaditanis fœdus inisse dicitur. pro Corn. Balbo. 27. a

At ille cohortem illam primam totam perdidit, Centurionemque primipili nobilem sui generis. ad Atticum, lib. 5. 108. 6. a

Primordium.

Primordia agendi capiēda à diis immortalibus. 2. de Leg. 6

Primordio maiore musarum totum hunc tibi dicamus diē, sicut in Arati carmine orsi sumus. 2. de Leg. 6

Vt primordia rerum & quasi præcurrentia, in quibus inest aliquid argumenti. in Part. 5. a

Princeps.

Totum enim tua libidine & scelere, ex sua patria, in qua multis virtutibus & beneficiis floruit princeps, sustulisti. 7. Verr. 100. a

Is princeps fuit ad conatum exercitus comparandi. 10. Philipp. 286

Vt quisque in fuga postremus, ita periculo princeps erat. 7. in Verr. 71

Cui in repub. Cn. Pompeius princeps esset. epist. 12. b

Ad omnia pericula princeps esse non reculabat. Plancus Ciceroni, lib. 10. 35

Princeps ad salutem. pro Sylla. 6. id est dux.

Princeps aliquid faciendi. 3. Philip. 131

Amor princeps est ad benevolentiam coniungendam. de Amic. 16

Aliquis consilio & lingua princeps. 1. de Orat. 49

Princeps ciuis. 7. Philip. 230

Eudoxus, Platonis auditor, in astrologia iudicio doctissimorum hominum facile princeps. 2. de Diuin. 131. a

P. Decius princeps in ea familia consulatus. de Fin. 77. b

Gorgias princeps ex omnibus, ausus est, &c. de Orat. 154. b

Herodotus ille qui princeps genus hoc ornauit. 2. de Oratore, 30

Honoratus homo & princeps. 1. Offic. 192. a

Ego princeps in adiutoribus, atque adeo secundus. ad Att. lib. 1. 53

Is qui princeps in agendo est. in Verr. 62. b

Princeps in omni virtute. pro Planc. 16

Et nimirum is princeps ex Latinis hæc tractauit. de claris Orat. 171. b

Princeps lex & vltima mens omnia ratione aut cogentis aut vetantis dei. 2. de Leg. 6

Natura huius boni princeps est. 2. de Orat. 193. a

Princeps populus. pro Planc. 8

Princeps Senator. 2. Philip. 40

Vox princeps in Repub. in Catil. 91. a

Princeps ille Argonautarum. Tusc. q. 22. 4. b

Princeps belli. 2. Philip. 80

Cneus Pompeius longè princeps ciuitatis. pro Domo, 52

Princeps ciuium suorum. 13. fam. 102

Princeps consilii. 15. fam. 40

Consilii publici princeps plurimos annos fuit Pericles. 1. de Orat. 109. a

Longè omnium quicumque fuerunt grauitate dicendi princeps Plato. in Orat. 34. a

Demetrius vtraque re excellit, nam & doctrinæ studiis & regenda ciuitate princeps est. 3. de Leg. 16

Author consilii publici, dux regendæ ciuitatis, sententiæ atque eloquentiæ princeps in Senatu. 3. de Orat. 36. a

Princeps facti. 12. fam. 6

Ingenii & doctrinæ princeps Plato. ad Q. frat. lib. 1. 1. 43. a

Princeps legis Agrariæ P. Rullus. 2. de Leg. Agr. 27. a

Princeps mentis publicæ Senatus. de Arusp. resp. 54

Longè princeps municipii. 13. fam. 26

Primum, quod omnium nationum exterarum princeps Si-

cilia se ad amicitiam fidemque Populi Romani applicuit: prima omnium, id quod ornamentum imperii est, provincia est appellata: &c. 4. Verr. 2. a

Princeps necis. pro Domo sua, 17

Sed tamen eorum omnium hic dux est atque princeps. de Arusp. resp. 257. b

Exordium princeps omnium debet esse. 1. de Inuent. 29

In iure ciuili lōgè omnium princeps Seruius. de claris Oratorib. 78. a

Orbis terræ princeps. pro Domo sua, 85

Princeps Peripateticorum Cratippus. de Vniu. 3

Princeps philosophorum & autoritate & antiquitate Socraticus Aristippus. 2. Tusc. q. 22. a

Philosophorum princeps Socrates. 2. de Nat. d. 248. a

Leon princeps Phlasiarum. Tusc. q. 229. b

Vique eò orba fuit ab optimatibus illa concio, vt princeps principum esset Meandrus. pro Flac. 43. a

Princeps publicanorum. pro Planc. 19

Princeps alicuius rei agendæ. pro Corn. Balbo, 48. & 4. Philipp. 152. id est author.

Princeps sagorum. 12. Philip. 330

Princeps atque architectus sceleris. pro Cluent. 47. a

Princeps sententiæ in senatu, dux regendæ ciuitatis, author publici consilii. de Orat. 148. b. pro Domo sua, 8. & 25

Et quoniam princeps Crassus eius sermonis ordiendi fuit, date nobis hanc veniam, vt, &c. 1. de Orat. 49

Princeps Stoicorum Panætius. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 98

Zeno qui inuentor ac princeps Stoicorum fuit. 4. Academ. quaest. 238

Princeps vitiorum. 7. in Verr. 3

Princeps ordinis consilio rempub. gubernari velint. 3. de Leg. 26

Is personam principis ciuis facile dicendo tuebatur. de Clar. 171. b

O dii immortales, quàm magnum est personam in Repub. tueri principis: quæ non animis solum debet, sed oculis seruire ciuium. 8. Philip. 253. a

Quæ magi Cyro illi principi interpretati sunt. de Diui. 90. b

Nos enim principi seruimus. epi. lib. 9. 17. 7. a. id est Cæsari.

Cum nostri imperatores ad illam ipsam principem aram vota persoluerent. de Arusp. 25

Nafennius Cretensi bello Metello imperatore octauum principem duxit. ad Brutum, 8. Id est, octauum ordinem inter principes.

Longè omnium in iure ciuili esse principem. de Clar. 178. b

Principem tamen habuimus Panfam, &c. Ampio, lib. 6. 12. 5. a. Id est, præcipuum adiutorem.

Ille legatos quindecim cum postulare, me principem nominauit. ad Att. 53. b

Deinde se & senatui, bonisque omnibus authorem, principem, ducem præbeat. epist. 146. b

Principem se ac ducem huic animanti præberet, vitamque eius pulcherrimè regeret ac gubernaret. de Vniu. 59

Me principem senatui populoque Rom. professus sum. 12. fam. 52

Ille se principem ciuem putat. de Nat. d. lib. 2. 248. a

Qui in mea salute principem locum autoritatemque tenuistis. pro Domo sua, 144, & 114

Te signifero ac principe. ad Att. 22. b

Quos illi labores non ferunt, vt æquales principes sint. 5. de Fin. 110. a

Patroni principes. de claris Orat. 177. a

Quales in Repub. principes essent, tales reliquos solere esse ciues. 1. fam. 38

Tres enim triu disciplinarum principes cōuenistis. de Nat. 5. b

Principes vitiosi eò perniciosius de repub. merentur, quod non solum vitia concipiunt ipsi, sed ea infundunt in ciuitatem. Neque solum obsunt, quod ipsi corrumpuntur, sed etiam quod corrumpunt, plusque exemplo, quàm peccato nocent. 3. de Leg. 29

Cur tot ciuitatis principes à Cinna trucidati: de Nat. d. 76. b. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 5

Ex summis iniquis, principes ciuitatis sumus. Parad. 123. b

Principes Heroum. 2. de Nat. d. 12. 4

Firmani principes pecuniæ pollicendæ fuerunt. in Ant. 213. b

Principum cupiditibus & vitiis vt infici solet tota ciuitas, sic emendari & corrigi continentia. 3. de Leg. 28

Facta principum imitari. Offic. 28. b

Ciuitas in qua in principum numero vultis esse. in Pis. 86. b

Principes peccare non tantum mali est (quanquam est hoc magnum per seipsum malum) quantum illud, quod principum permulti imitatores existunt. 3. de Leg. 29

A principibus longè abest Clodius. de Arusp. resp. 49

Is in principibus patronis aliquot annos fuit. de Clar. 86. b

Cum essem in principibus patronis quinquennium verfarus. de Clar. 195. b

Quem tamen illi in principibus esse facile sunt passi, euolare alius certè noluerunt. epist. 7. b

In principibus ciuitatis quæcunque mutatio morum extiterit, eandem in populo sequitur. 3. de Leg. 29

Principatus.

Sermo ita inducitur caterorum, vt penes ipsum sit principatus. ad Att. lib. 13. 276. 4. a

Eloquentiæ ergo à maioribus nostris est in tota dignitate principatus datus. Offic. lib. 2. 97

Regius principatus. 3. de Fin. 80. a

Huic veri videndi cupiditati adiuncta est appetitio quædã principatus. Offic. 3. b

Principatus sermonis. 13. ad Att. 20

Pertinacia & nimia cupiditas principatus facillimè in elatione animi innascitur. 1. Offic. 92. a

Principatum id dico, quod Græci ἡγεμονίαν vocant, quo nihil in quoque genere nec potest, nec debet esse præstantius. de Nat. d. 31. b

Principatum huius rei appetam. 11. fam. 11

M. Antonius concupierat regium principatum. Orat. 329. b

Delere principatum summorum virorum. epist. 15. b

Principatum mundi, qui in mente & ratione versetur, Chrysippus deum esse dicit. de Nat. d. 1. 29

Cassio mea sententia dominatum & principatum dedi. 11. Philip. 315

Cæsar qui tibi detulerat ex latronibus suis principatum. 2. Philip. 32. a

Qui huius belli feret principatum. 13. Philip. 380

Habere aliquem in se principatum necesse est naturam, quæ non sit simplex. de Nat. d. 2. 21

Sol, qui astrorum obtinet principatum. de Nat. d. 35. b

Qui eloquentiæ principatum petet. Orat. 202. b

Ille enim huius belli propulsandi, administrandi, sustinendi principatum tenet. 12. Philip. 326. a. de Gallia loquitur.

Principatum omnium animantium teneant. de Vniu. 53

Sententiæ principatum tenere. de Senect. 59. a. Tusc. quaest. 11. 17

Diuinum tribuit principatum menti Theophrastus. 1. de Nat. d. 26

An mundus ab aliquo temporis principatu ortus est: de Vniu. 195. b

Principalis.

Assensio non potest fieri nisi commota viso, & ad id visum proximam causam habet non principalem. de Fato, 61. a

Causarum aliarum sunt perfectæ & principales, aliarum adiuuantes & proximæ. de Fat. 148. b

Non sequitur tamen, vt sedere eos & ambulare principibus causis definitum sit. de Fat. 142. b

Principium.

Principium est oratio perspicuè & protinus perficiens auditorem: beneuolum, aut docilem, aut attentum. 1. de Inuent. 30

Principium huiusmodi esse debet, vt statim apertis rationibus, quibus præscripsimus, aut beneuolum, aut attentum, aut docilem faciamus auditorem. 1. ad Heren. 11

Principium non est, quod gignitur aliunde. Somn. Scip. 30

Principium si nunquam oritur, nec occidit quidem vnquam. Somn. Scip. 30

Principium nulla ex re fieri potest. Somn. Scip. 30

Nec enim esset id principium, quod nasceretur aliunde. Tusc. quaest. lib. 1. 44

Principium nunquam occidit, quia nunquam oritur. Tusc. quaest. lib. 1. 44

Quid est cuius principium aliquod sit, nihil sit extremum. 1. de Nat. d. 16

Principium reliquæ orationi connexum esse debet. 2. de Orat. 176

Principium extinctum, nec ipsum ab alio renascetur, nec ex se aliud creabit. Som. Scip. 31

Ceteris quæ mouentur, hic fons, hoc principium est mouendi. de Som. 30

Natum omnino est principium à me. Brut. 91. b

Omnium causarum vnum est naturale principium. de Clar. 109. a

Principium motus ex eo est, quod ipsum à se mouetur. Som. Scip. 31. & Tusc. q. lib. 1. 44

Philosophiæ principium est scientia. 1. de Nat. d. 2. a

Hoc autem est principium vrbis, & quasi seminarium Reip. Offic. 51. b

Principii ab insinuatione differentia. 1. ad Heren. 11

Principii nulla est origo: nam ex principio oriuntur omnia, ipsum autem ex nulla re alia nasci potest. Tuscul. quaest. lib. 1. 44

Principio nulla est origo. Somn. Scip. 30

Qui protrusit cylindrum, dedit eis principium motionis, volubilitatem autem non dedit. de Fat. 149. b

Animus semper agitur, cuius motus nec principium nec finem habet. de Senect. 71

Qui pueritiæ tempus extremum principium habuit bellorum atque imperiorum maximorum. pro Cornelio Balbo, 6. b

Quumque animus semper agitur, nec principium motus habeat, quia, &c. de Senect. 71. a

Cuius orationis difficilis est exitum, quàm principium inuenire. pro Pomp. 4. b

Veni neque principium inuenire, neque euoluere exitum possum. pro Cælio, 44

An principio dii omnia fecerint. de Nat. d. 1. b

A principio audire amicissimè monentem. ad Attic. lib. 7. 121. 4. a

Motum atomorum nullo à principio, sed ex æterno tempore intelligi conuenire. lib. 1. de Fin. 14

Dixi à principio me, &c. pro Domo sua, 241. b

Non poteris hoc à principio dicere: de Clar. 178. & de Diuin. 126. b

A principio diuidere. Top. 217. b

Ferri à principio ad exitum, & à capite ita fluere, vt ad extremum veniens consistas. in Orat. 116. a

Gaditani à principio sui generis ac reip. fluxerunt. pro Corn. Balbo, 63. b

A principio instituere aliquid. de Fin. 114. b

A principio necesse est oriri omnia. Somn. Scip. 30, & 31

Si quæ proposui à principio. Offic. 7, & 11. b

A principio coniurationis vsque ad reditum nostrum. epist. 67. b

Iam inde à principio huius imperii. de Prou. 76. b

De principio. pro Svl. 180. b

Ex principio oriuntur omnia. Tusc. q. lib. 1. 44

Sin honestum genus causæ erit, licebit rectè vel vti, vel non vti principio. 1. ad Heren. 5

Si vti principio volumus, aut id oportebit ostendere, quare causa sit honesta, aut breuiter, quibus de rebus sumus dicturi, exponere. 1. ad Heren. 6

Principia ducuntur aut ex personis, aut ex rebus ipsis: sumuntur autem trium rerum gratia, vt amicè, vt intelligenter, vt attentè audiamur. Part. 16

Principia dicendi semper cum accurata, & acuta, & instructa sententiis, apta verbis, tum verò causarum propria esse debent. 2. de Orat. 173

Principia in sententiis dicendis breuia esse debent, non enim supplex ad iudicem venit orator, sed hortator atque

author. Part. 52

EE.iii.

Principia, è quibus oriuntur omnia. Tusc. q. lib. 1. 19
 Data à natura principia. 4. de Fin. 29. a
 Omnium rerum magnarum à diis immortalibus principia ducenda sunt. in Vat. 10
 Quocirca vereor committere, vt non bene prouisa & diligenter explorata principia ponantur. 1. de Leg. 28
 Principia in deliberatione, vel non longa, vel nulla. Partit. 8
 Omnium rerum principia parua, sed suis progressionibus vsa augentur. de Fin. lib. 5. 54
 Principia causis pro portione rerum præponenda. 2. de Oratore, 175
 Principia rerum ab ingenio profecta. 3. ad Heren. 131
 Tarda principia in omni genere dicendi sunt, exitus spiffi & producti esse debent. 2. de Orat. 118. a
 Principia verecunda non elatis intesa verbis, sed acuta sententiis, vel ad offensionem aduersarii, vel ad commendationem sui. Orat. 68
 Iuris principia. 1. de Leg. 26. a
 Principia & causæ rerum. Offic. 3. b
 Principia rerum, ex quibus omnia constant. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 108
 Cùm quatuor nota illa genera principiorum esset complexus. Tusc. q. lib. 1. 19
 Principiorum & narrationum præcepta in totis orationibus conferuanda. 2. de Orat. 45
 Principiis consentiant exitus. 11. fam. 9
 Ea habemus principia naturæ, quibus parère debeamus. 3. Offic. 68. a
 A se principia rei gerendæ peti. de Fin. lib. 4. 39
 Principiis cognitis multò facilius extrema intelligetis. pro Cluent. 7
 Constant ex principiis rerum omnia. 4. Acad. q. 209. a
 Principiis à natura datis. de Fin. 110. b
 Spes libertatis nusquam nisi in nostrorum castrorum principis est. ad Brutum, a
 Exallescere in principiis dicendi. 1. de Orat. 60. a
 In principiis naturalibus diligendi sui plerique Stoici non putant voluptatem esse ponendam. de Fin. lib. 3. 14
Principio.
 Principio in omni quæstione considerandum. de Vniu. 5
 Ius augurum, etsi diuinationis opinione principio constitutum sit, tamen postea reipub. causa conseruatum ac retentum. de Diuin. lib. 2. 114. a
 Nam si quæreretur, & c. constituendum putarem principio, quis esset, & c. de Orat. 102, & 138. b
 Qui principio qualis in edicto constituendo fuerit cognoscite. 3. Verr. 73. a
 Principio, inquam, in physicis, quibus maximè gloriatur, primum totus est alienus. 1. de Fin. 13. de Epicuro.
 Principio generi animantium omni est à natura tributum, vt, & c. 1. Offic. 18. a
 Principio corporis nostri magnâ natura ipsa videtur habuisse rationem. Offic. 15. b
Prior.
 Qui posteriori priori non conuenit. de Fin. 105. b
 Priori posteriori, posteriori superius coniungere. 4. Acad. quæst. 83. a
 Epistola priori prius respondebo. 15. ad Att. 24
 Me quæstorem in primis ædilem, priorem prætorem primum populus Rom. fecit. in Pis. 79. b
 Indignum hoc video videri omnibus Iudices, & id iam priore actione, cùm hæc testes dicerent, intellexi. in Verr. 265. b
 Quod de Q. Fratris negotio scribis, te priore ætate conficere non potuisse, & c. epist. lib. 1. 9. 101. a
 Anno priore. epist. 189. b
 Loco priore causam dicere. pro Quintio, 4. a
 Primas etsi vtrique, priores tamen libenter deferunt Lælio. de claris Orat. 42. a
 Primum, & c. deinde, & c. tum, & c. postremo, & c. nos autem quæ priora duo sunt, sumamus, tertium & quartum puto in aliud esse tempus differenda. de Nat. d. 26. b
 Priora tempora, posteriora tempora. 5. fam. 47

Priora tempora in ruinis Reip. nostrisq; iacuerunt. 5. fam. 47
 Et ais prioribus comitiis Tarentinam tibi à Plancio esse concessam. pro Planc. 270. b
Priscus.
 Priscus Tarquinius Attium Nauium ob scientiam auguratus ad se accessit. Diuin. lib. 1. 31
 Prisco Tarquinio regnante, c. o. s. inspectante, & rege & populo, in comitio nouacula discissa est. Diuin. lib. 1. 31
Priscus.
 Verborum prisca vetustas. 1. de Orat. 95. a
 Et illud quod loquitur, priscum visum iri putat, si planè fuerit rusticanum. 3. de Orat. 24. a
 Cuius priscam illam seueritatem sacrificii mirifica tua soror existimatur imitata. de Arusp. resp. 24. a
 Verba paulò magis prisca. de Clar. 172. b
 Credendum nimium est veteribus & priscis, vt aiunt, viris qui se progeniem deorum esse dicebant, itaque eorum vocabula nobis prodiderunt. de Vniu. 48. a
 Verbis priscis & pene solemnibus bona alicuius consecrare. pro Domo sua, 94. a
 Nam Ioues quoque plures in priscis Græcorum literis inuenimus. 3. de Nat. d. 55. a
 Itaque vnum illud erat insitum priscis illis, quos Cascos appellat Ennius, esse in morte sensum, neque excessu vitæ sic deleri hominem, vt funditus interiret. Tusc. lib. 1. 123
Prisce.
 Sed tamen ex ipsa quæram prius, vtrum me secum seuerè, & grauitè & priscè agere malit, an remissè ac lenitè & vrbane. pro Cæl. 24
Pristinus.
 Si ille labor meus pristinus, si sollicitudo, si officia, si operæ, si vigilæ deseruiunt amicis, præsto sunt omnibus. pro Syl. 19
 Vetus consuetudo fori & pristinus mos iudiciorum. pro Mil. 1. a
 Bonitas pristina & misericordia. pro Rosc. Amer. 89. a
 Dignitas pristina. Lentulo, lib. 1. 5. 15. a
 Quamobrem nolo me duce, supplicii vos ad fraudè deduci, vt ego ad pristinum statum recidam casus. Antequâ, 8
 Senatum ad pristinam suam seueritatem reuocaui, atque abiectum excitaui. ad Att. lib. 1. 11. 14. a
 Vt pristinam tuam dignitatem & gloriâ consequare. epi. 5. b
 Odio pristino incensa mulier. pro Cluent. 144. a
 Non necesse est & illa pristina manere. 5. de Fin. 52. a
 Quod cùm accidisset nostræ reipub. tum pristinis orbatimuneribus, hæc studia renouare cœpimus. 2. de Diu. 10. a
Priuernas.
 Priuernas ager. in Rull. 68
 Fortè euenit vt in Priuernati essemus. 2. de Orat. 123
 Brute, testificatur pater se tibi Priuernatem fundum reliquisse. 2. de Orat. 123. a
Priuignus.
 Gabinium de ambitu reum fecit P. Sylla, subscribente priuigno Memmio. ad Q. frat. 523. b
 Quanto autè magis illa callere videtur Philippus, qui priuigno minus tribuerit, quàm Cicero qui alieno tribuat. Brut. Ciceroni, 17. 8. a
 Nubere in familiæ luctum, atque in priuignorum funus. pro Cluent. 149. a
Priuigna.
 De vxore Tiberonis & priuigna, neque possum iam abdere (est enim res peruulgata) neque Tiberonem volo defendere. ad Att. lib. 13. 277. 1. a
Prius.
 Cùm in Capitolium nos senatum conuocassemus, nihil est actum prius. pro Syl. 179. b
 Prius dixerat, postulant. 1. de Leg. 3
 Prius omnia mihi eripuerint, quàm, & c. ad Brut. 46. in epi. Brut. 1.
 Nihil prius mihi faciendum putavi, quàm vt tibi gratularer. ad Att. lib. 4. 70. 1. a
 Prætor iudicium prius de probro, quàm de re maluit fieri. pro Quint. 2. b

Præstabo (si Cæsarem bene noui) eum prius tuæ dignitatis, quàm suæ utilitatis rationem habiturum. 9. ad Attic. 26. in epist. Balbi.
 Quamobrem cum illo quidem (vt supra dixi) actum optime est, necum autem incommodius: què fuerat æquius, vt prius introieram, sic prius exire de vita. de Amic. 14. a
 Ad te antea, atque adeò prius scripsi. ad Att. 244. b
 Priusque Bæotia Leuctra tollentur, quàm, & c. Tusc. q. 172. b
Priusquam.
 Ac priusquam aggrediar ad causam. pro Corn. Balbo, 12. a
 Priusquam aggrediamur ad leges singulas. 2. de Leg. 7
 Priusquam loqui cœpisti, quum ante, & c. sensu atque prouidi. in Vatin. 2. a
 Tamen quid potius faciam, priusquam me dormitum conferam, non reperio. epist. 142. b
 Sed priusquam illa conor attingere, ponam breuiter. de Orat. 145. b
 Priusquam de Rep. dicere incipio, pauca querar de hesternâ M. Antonii iniuria. 1. Philip. 7. a
 Cui priusquam de cæteris rebus respondeo, de amicitia pauca dicamus. 2. Philip. 30
 Vt ne quis corona donaretur in magistratu, priusquam rationes retulisset. epist. 143. b. de Opt. 244. b
 Ne de bonis quæ Octauii fuissent, diminui paterentur, priusquam Fundanio debitum solutum esset. ad Q. fra. a
 Præclare enim vixero, siquid mihi acciderit, priusquam hoc tantum mali videro. pro Mil. 76. a
Priuatus.
 In fortuna quæritur, seruus sit an liber, pecuniosus an tenuis, priuatus an cum potestate. 1. de Inuen. 53. a
 Quod priuatus à populo petit, aut populus à priuato, Senatus ex aliqua ciuitate, qui iudicet, datur. 4. Verr. 22. a
 Priuatus poterit eadem manu conciones concitare. 1. ad Quint. fra. 57
 Priuatus vitæ commodis. Tusc. q. lib. 1. 26
 Quia cum Scipione vixerim, quocum mihi coniuncta cura de Repub. & de priuata fuit. de Amic. 14. a
 Domus priuata. pro Quint. 7. a
 Priuata quotidianæque vita. 1. ad Q. fra. 28
 Manent ingenia senibus, modò permaneat studium & industria: nec ea solùm in claris & honoratis viris, sed in vita etiam priuata & quietâ. & c. Senect. 19. a
 Priuatum ius. de Arusp. resp. 12. & 14
 Quod autem tibi cum Antonio priuatum odium? Brut. ad Ciceronem, 16. 6. a
 Priuati acta ad Censores referunt. 3. de Leg. 11
 Priuati officium. Offic. 1. 173
 Priuati iuris species. Partit. 71
 Priuatum autem oportet æquo & pari ciuibus iure viuere. 1. Offic. a
 Quid enim quisquam potest ex omni memoria sumere illustrius, quàm pro vno ciue & bonos omnes priuato consensu, & vniuersum Senatam publico cõsilio mutasse vestem? pro Sest. 21. a
 Tua tum virtus eadem fuit quæ priuato quondam proauo tuo. de Arusp. resp. 248. b
 Priuata causæ & tenues. 9. fam. 48
 Res ipsius erant priuata. pro Quint. 8. a
 Priuata natura nulla sunt, sed aut veteri occupatione, vt qui quondam in vacua venerunt: aut victoria, vt qui bello potiti sunt, aut lege, pactione, conditione, sorte. Offic. 1. 31
 Priuata sacra perpetua manent. 2. de Leg. 24
 Priuata iudicia. 2. de Inuen. 163
 In priuatos homines leges ferri maiores noluerunt, id est enim priuilegium. 3. de Leg. 38
 Vetant x i i. tabulæ, leges priuatis hominibus irrogari. pro Domo sua, 34. a
 Priuatis studis de opera publica aliquid detrudere. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 6
 Verbis tamen in dicendo quasi priuatis vtuntur ac suis. 3. de Finib. 5. a
 Deinde vt communibus vtatur pro communibus, priuatis vt suis. 1. Offic. 31. a

Illud priuatus non ascribis, & c. 7. ad Attic. 27
Priuatum.
 Mira quædam tota Sicilia priuatum ac publicè religio est Cereris Ennensis. 6. Verr. 96. a
 Quare meo quidem animo nihilominus eloquentiæ studendum est, etsi ea quidam & priuatum & publicè abuntur. 1. de Inuent. 7
 Priuatum cadere turpius est, quàm publicè. lib. 16. ad Articum, 41
 Si quæ beneficia singulis ciuibus priuatumque dantur, ea solent iis esse fructuosa, à quibus sunt profecta. Antequam iret in exil. 1. a
 Neque interea verbum vllum interposuit Næuius, aut societatem sibi quippiam debere, aut priuatum Quintiū debuisse. pro Quint. 8. a
 Priuatum mihi sunt tecum multæ causæ amicitia. 6. fam. 48. in epist. Bithynici.
 Nam aut priuatum aliquid gerere maluit: aut qui altiore animo sunt, capessunt Rempub. honoribus imperiisque adipiscendis. 5. de Finib. 101. a
 Si hanc ei rem priuatum S. Roscius mandauisset, & c. pro Sex. Rosc. 67. a
 Nulla enim me ipsum priuatum pepulit insignis iniuria. Figulo, lib. 4. 13. 4. a
 Nemini video dubium esse Iudices, quin apertissimè C. Verres in Sicilia sacra profanæque omnia & priuatum & publicè spoliarit. 7. Verr. 1
Priuate.
 Illud priuate non ascribis, & tibi gratias egit. ad Att. lib. 7. 127. 1. a. Vetusissimus codex legit, Illud puto non, & c.
Priuo.
 Aegritudo me somno priuat. ad Attic. lib. 9. 181. 1. a
 Spoliat nos iudicio, priuat approbatione omni, orbat sensibus. 4. Acad. q. 111. a
 Præpositio enim in priuat verbum ea vi, quàm haberet, si in præpositum non fuisset, vt dignitas indignitas, & c. in Topic. 24. a
 Vos Ser. Sulpitium vita priuastis. in Ant. 222. b
 Itaque priuabo potius illi debito testimonio, quàm id cum mea laude communicem. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 4
 Vt per se afflictum atque euersum propinquum suum non modò honestè partis bonis, verum etiam communi luce priuaret. pro Quint. 49. a
 Si quis aliquem oculis priuauerit. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 33
 Exilio aliquem priuare. ad Att. lib. 1. 11. 16. a
 Fructu liberalitatis aliquem priuare. Ruf. lib. 5. 20. 1. a
 Priuare aliquem luce. pro Sex. Rosc. 28. b
 Priuare aliquem potestate. 5. fam. 6
 Patrem vita priuare, si per se scelus est, Saguntini, & c. in Parad. 29. a
 Noli patriam multis claris viris orbatam priuare etiam aspectu tuo. Marcel. lib. 4. 9. 13. a
 Cur hæc eadem Democritus, qui, & c. dicitur oculis se priuasse. 4. Acad. q. 65. a
 Priuauisse se etiam videtur multis voluptatibus. lib. 1. de Finibus, 18
 Non enim hac exceptione vnus afficitur beneficio, sed priuatur iniuria. 1. de Leg. Agrar. 7. a
 Graui teste priuatus sum amoris summi erga te mei, & c. ad Curiõnem, lib. 2. 2. 1. a
 Demetrius aspide ad corpus admota, vita priuatus est. pro Rab. Posth. 126. b
 Vt alter vita crudelissimè priuaretur. pro Rab. 91. b
 Dolore priuari. 1. de Fin. 58. a
 Priuari spe beatorum vitæ. Tusc. q. lib. 1. 67
 Nauarchos omnes testes sui sceleris vita esse priuandos. 7. Verr. 81. a
Priuans.
 Sunt enim alia contraria, quæ priuantia licet appellemus Latine, Græcè appellantur σπρινα. Top. 24.
Priuatio.
 Quia dolori non voluptas contraria est, sed doloris priuatio. 1. de Finib. 50. a

Omni priuatione doloris putat Epicurus terminari summam voluptatem. 1. de Fin. 59. a

Priuegium.

Vetant leges sacrata, vetant x i i. tabulæ, leges priuatis hominibus irrogari. id est enim priuegiu. pro Dom. 34. a. 3. de Legib. 38

An licuit tibi de peste ciuis indemnati ferre non legem, sed nefarium priuegium? &c. pro Dom. 218. b

An sine iudicio priuegium? pro Dom. 45. a

T. Libo rogationem in Galbani priuegiu similem tulit. de clar. Orat. 45

Vim & crudelitatem priuegii, autoritate honestissimorum hominum & publicis literis consignauit. Post red. in Senatu. 26. a

Familiarissimus tuus de te priuegiu tulit, vt si in opertum Bonæ deæ accessisses, exulares. in Parad. 39

Priuegium ferre. pro Domo. 22

Cum x i i. tabulis sancitum esset, vt neque priuegium irrogari, neque de capite ciuis, nisi comitiis centuriatis, rogari posset. pro Sest. 55

Quod cum Curione de priuegio locutus es, est aliquid. 3. ad Attic. 24

Priuegia ne irroganto. 3. de Leg. 11

Tu leges præclarissimæ de duodecim tabulis tralata duæ, quarum altera priuegia tulit. 3. de Leg. 63. a

Quum indemnatum exturbares priuegiis tyrannicis irrogatis. pro Domo. 235. b

Pro.

Pro dii immortales, quæ fuit illa quanta vis. de Ora. 129. b

Pro deum atque hominum fidem. Orat. 211. b

Vel pro deum dico, vel pro deorum. Orat. 211. b

Nam quis est pro deum fidem atque hominum, qui velit, &c. de Amic. 48. a. 5. Verr. 115. a. Tusc. 137. b

Pro dii immortales, qui magis nobiscum loqui possentis, si essetis, verfareminique nobiscum. de Arusp. 22

Pro dii immortales, quæ illud iter iucundum esse debet, quo confecto, nulla reliqua cura, nulla sollicitudo futura sit, &c. 1. Tusc. q. 152. a

Quæ res vnquam pro sancte Iupiter in terris est gesta maior. 2. Philipp. 53

Pro.

Pro absoluto Seruilius haberi coeptus. 8. famil. 19. in epist. Cælii.

Pro sua æquitate. pro Flac. 39

Ennius pro Afris immutat Africam. in Orat. 205. b

Pro aliquo sentire. pro Milo. 3

Pro aliquo curam suscipere. ad Brut. 26

Omnia alter pro altero suscipiat. de Amic. 111. b

Deprecari aliquid pro amicis, & non pro se. 2. de Oratore. 110. a

Misi pro amicitia qui hoc ediceret. 1. Philip. 8. & 10. 272

Quam porticum pro amore quem habetis in Rempub. vt semper habuistis, vestris manibus disturbare cuperetis. pro Dom. 234. b

Pompeius, Cn. F. pro patris maiorumque suorum animo, studioque in Rempub. suaque pristina virtute, industria, voluntate fecit, quod s. p. q. r. pollicitus est operam suam. in Anton. 258. b

Hoc ipsum etiam posui pro argumento, quod ille cum, &c. egisset, &c. de Clar. 190. b

Quis est, qui pro rerum atrocitate deplorare tantas calamitates queat. in Ant. 231. b

Videor hoc leuiter pro mea autoritate vobis præcipere posse. pro Fonteio. 26. a

Torum Sempronium vsque eo perago, vt, &c. & illam fabulam narrem quemadmodum tibi pro beneficio dederit, &c. Cælius Ciceroni. lib. 8. 8. 4. a

An hoc pro beneficio est habendum? Brutus Cic. 16. 4. a

Quod tibi facile me probaturum pro tuo in me beneficio arbitrabar. ad Att. 118. b

Tibi pro tuis summis beneficiis gratias ago. ad Att. 264. b

Dixit se dimidium eius, quod pactus esset, pro illo carmine daturum. de Orat. 141. b

Sicilia non solum pro penaria cella, sed etiam pro ærario Romanis fuit. 4. Verr. 4. a

Quum ambiguum pro certo concesseris. de Inuen. 10. 0. a

Nec enim ipsum mundum pro certo, rotundum esse dicitur. de Nat. d. 2. 35

Potest accidere, vt signum aliquod dubie datum, pro certo sit acceptum. de Diu. 106. b

Aliquid pro certo futurum esse. Diuin. lib. 2. 116

Pro certo habemus de Cæsaris aduentu. ad Att. 152. b

Pro certo iam habetur. 8. fam. 11. in epist. Cælii.

Omnia quæ certa non erunt, pro certo negato. lib. 5. ad Atticum. 110. 3. a

Id sumunt pro certo & probato. Tusc. q. 132. b

Incerta pro certis habere, falsa pro veris. de Senect. 62

Perferbere ad aliquem pro certis ea quæ certa sunt. Ampio, lib. 6. 41

Dubia pro certis & concessis sumuntur. 2. de Diu. 157. a

Sunt impii ciues pro charitate Reipub. nimum multi, pro multitudine bene sentientium admodum pauci. 3. Philip. 149. Id est, si charitatem Reipub. spectes.

Nam esse pro ciue, qui ciuis non sit, rectum est non licere. 3. Offic. 61. a

Ita se iam tum gessit pro ciue. pro Archia. 8

Quæ quaquam ex multis pro tua claritate audiam, tamen, &c. epist. 228. b

Communibus pro communibus vt: priuatis autem vt suis. Offic. 5. b

Id sumunt pro concesso & probato. 5. Tusc. 28

Quæ de causa pro mea consuetudine breuiter simpliciterque dixi Iudices, &c. pro Arch. 23. a

Quantum dolorem acceperim, & quato fructu sim priuatus & forensi & domestico, L. fratris nostri morte, in primis pro nostra consuetudine tu existimare potes: &c. ad Attic. lib. 1. 3. 1. a

Metellus pro L. Cotta dixit, accusante Africano. de Clairs Orationibus. 171. b

Pro mea perpetua cupiditate vestra dignitatis augenda, quæ oroque vos, vt, &c. in Anton. 210. b

Quum Verres iam pro damnato mortuoque esset. 6. Verrin. 29. a

Benefacta pro debitis exigimus. ad Att. 286. b

Pro decreto putare. 11. Philip. 310. a

Pro deliciis crudelitas illi fuit. 11. Philip. 295. a

Pro derelicto habere hæc oppida. 8. ad Attic. 1

Nonne tibi nox pro die: caupona pro oppido. in Pis. 41

Huc pro dignitate ne laudare quidem quisquam satis commodè potest. pro Sex. Rosc. 24. b

Videndum est, vt pro dignitate cuique tribuatur. 1. Off. 65. a

Vterque pro sua dignitate & pro reru magnitudine, in summa seueritate veratur. in Cat. 119. b

Pro dignitate tua. 13. fam. 57

Ego vos pro mea summa & vobis cognita in Rempub. diligentia monco, pro autoritate consulari hortor, pro magnitudine periculi obrestor, vt otio, vt paci, vt saluti, vt vitæ vestrae, & cæterorum ciuim consularis. pro Mur. 77. a

Aut quoniam taciturnitas imitatur confessionem, pro ea, acsi concessum sit, concludere oportebit argumentationem. 1. de Inuent. 70. a

Sanequam pro eo ac debui, grauiter molestèque tuli. Seru. Sulpit. ad Ciceronem, lib. 4. 14

Spero deos omnes pro eo mihi ac mercor relataros gratiam esse. in Catil. 75. a

Equidem pro eo quanti te facio, quicquid feceris, approbabo. 3. famil. 6

Vereor ne parum tibi pro eo, quod ad te habeo, reddiderint. pro Planc. 279. b

Quum Annibal Carthagine expulsus ad Antiochum Ephe sum venisset exul, proque eo, quod nomen eius magna erat apud omnes gloria, inuitatus esset ab hospitibus suis, &c. 2. de Orat. 42. a

Sin minus, pro te tamen id habeamus, quomodo à te data sit opera, vt impetremus. epist. 206. b

Quid mihi pro expectatione populi Romani, pro Cn. Pom

peii meritis erga me, pro ratione mei temporis faciendum fuerit, non ignorant. pro Domo. 219. b

Id enim mihi erit pro explorato. ad Att. lib. 11. 224. 6. a. Legitur & pro desperato.

Si mancipium pro fabro aut pro textore emimus. pro Plancio. 272

Rem non factam pro facta habeo. epist. 75. b

Itaque istud iam pro facto habeo. ad Att. lib. 13. 261. 3. a

Pro sua quisque facultate parat. 1. Tusc. q. 174. a

Quare faciendum est, modò pro facultatibus, &c. Offic. 45. b

Ludi pro festis penè funesti extiterunt. ad Att. 249. b

Pro fide sua causam explicauit. pro Corn. Balb. 12

Cererem pro frugibus, Liberu appellare pro vino, &c. 3. de Orat. 92. a

Querela misera quidem, sed mihi pro hoc gradu, in quo me s. p. q. r. collocauit, necessaria. in Ant. 165. b

Qui patre nondum mortuo, pro hærede gesserit omnia. in Salustium. 8. a

Partim nihil contra Habitù valere, partim pro hoc esse. pro Cluent. 71. a

In quo omnes pro amplissimis vestris honoribus summam grauitatem esse cognoscitis. pro Pomp. 17. b

Is à Dione pro hospitio, quod sibi cum eo est, cognouit. 4. Verrin. 15

Si omnes hospites huic pro patris eius hospitibus & gratia adesse vellent, is satis copiosè defenderetur. pro Sexto Rosc. 43. b

Pro singulari eius humanitate. ad Att. lib. 9. 178. 2. a

Vulnus quod acu punctum videatur, pro ictu gladiatoris putari. pro Milo. 114. b

Pro imperio & potestate. 6. in Verr. 44

Neque tamen Senatus satis seuerè pro rei indignitate decreuit. pro Mur. 136. b

Et id quod iudicatum non sit, pro infecto haberi oportere. 2. de Inuent. 182. a

Hæc pro tuo ingenio confydera. Tironi, lib. 16. 3. 5. a

Nunquam te mihi pro tuis in me iniuriis satis esse facturum putabas. 2. Philip. 65

Pro iure amicitia nostra à te peto. ad Att. 162. b

Pro meo iure dico. pro Flac. 73. a

Itineris nostri causa fuit, quod non habebam locum, vbi pro meo iure diutius esse possem, &c. ad Att. lib. 3. 42. 1. a

Pro suo iure. 7. in Verr. 2

Itaque aer quoque (vtimur enim pro Latino) ignis, &c. 1. Acad. q. 39. a

Quibus verbis consuetudo iam vtitur pro Latinis. Acad. quaest. 43. b

Habere rationes relictas pro latis. Rufo, lib. 5. 20. 9. a

Licinius seruus apud Patronem Epicureum pro libero fuit. Q. frat. 302. b

Sunt fortes illi quidem, sed propter memoriam rerum, quas gesserunt pro populi Romani libertate & dignitate nimis feroces. in Ant. 245. b

Sic quæ ab hoc pro facultate huius, pro loco facta sunt, grata esse vobis debent. pro Corn. 67. b

Pro magistro. 13. fam. 87

Terentius magnas operas in scriptura Asia pro magistro dedit. ad Attic. 176. b

In scriptura Sicilia pro magistro est quidam L. Carpinatus. 4. Verr. 122. a

Si pro magnitudine iniuria, & pro eo quod summa Reip. in huius periculo tentatur, hæc omnes vindicarent. pro S. Rosc. 43. b

Pro magnitudine rei. epist. 155. b

Non turpidine vitæ, non pro magnitudine scelerum, non propter reliquæ ætatis infamiam, pœnas iure & lege persoluo. Antequam. 197. b

Supplicia pro maleficiis suis metuere. pro Sex. Rosc. 20. b

Nam pro malis rectè habebat. ad Att. lib. 12. 241. 3. a

Pro malis temporum non est quod molestè feras. 6. fam. 7

Sermone aliquo alicubi accepto pro mandatis abuti. ad Atticum. 111. b

Hoc non modò non pro me, sed contra me est potius. 3. de Orat. 43. a

Qui populum Romanum pro me tanquam pro fratre aut pro parente nõ solum hortatus est, sed etiam obsecrauit. Postquam. 110. b

Ego pro mea, tu pro tua, pro sua quisque parte ferre potuisset. epist. 252. b

Hoc pro mercede vel pro præmio tibi erit. ad Attic. 11. b

Etiam noctes certarum mulierum, &c. nonnullis iudicibus pro mercedis cumulo fuerunt. ad Att. lib. 11. 110. a

Si pro vestris immortalibus in me meritis parum vobis cumulatè egero, quæso, &c. Postquam. 204. b

Vnus Cato mihi est pro cætum millibus. ad Att. lib. 2. 20. 2. a

Tu ausus es pro nihilo præ tua præda tot res sanctissimas ducere? 4. Verr. 27. a

Pro nihilo esse. 2. Philipp. 70

Pro nihilo habere. 1. Philip. 11

Pro nihilo habenda sit ciuitas. 2. de Leg. 10

Pro nihilo putare. 1. Verr. 13. a

Ego tamen, quoniam condemnatum esse pro nihilo vis, si ita esset, ignoscerem. 2. Philip. 70. a

Quæ quum Aristoni & Pyrrhoni omnia visa sunt pro nihilo, vt, &c. 2. de Finib. 70. a

Tibi pro tua natura semper placuisse eum, &c. ad Att. 245. b

Sed hanc mihi dissipationem pro paterna necessitudine & coniunctione deposco. in Ant. 248. b

Qui ad me pro necessitudine, quæ mihi est cum illo ordine, pericula rerum suarum detulerunt. pro Pomp. 4. b

Romæ mihi nummorum facultas est, quam si sapiens, communem existimabis, pro fraterna illa necessitudine & pro nostra affinitate. pro Quint. 9

Quæ pro nobis sunt amplificanda, quæ pro aduersariis sunt infirmanda. de Orat. 96. b

Ciuitatibus pro numero militum pecuniarum summas describere. 7. Verr. 50. a

Pro rerum obscuritate. Tusc. q. 316. b

Pro occiso relictus est Sestius. pro Sestio. 68. a

Si fieri hoc posse existimasset, pro illo odio, quod habet, in ordinem equestrem fecisset. pro Cluent. 50. b

Vt pro tuo in nos officio, & nostro in te studio munus hoc accumulatisimè tuæ largiamur voluntati. 1. ad Heren. 30. a

Cæsar nequaquam satis pro meis officiis, &c. in me liberalis fuit. ad Attic. lib. 7. 123. 5. a

Neque defatigabor antè, quam illorum ancipites vias rationesque, & pro omnibus, & contra omnia disputandi pectepero. 3. de Orat. 81. a

Quibus in miseris vna est pro omnibus. ad Att. 176. b

Nemo fuit qui nõ me pro suis opibus in illa tempestate defenderit. pro Domo. 83. a

Si pro meis pristinis opibus possem. epist. 204. b

Hæc nequaquam pro opinione vulgi extimescenda sunt. 3. Tusc. quaest. 98. a

Pro illa tenui infirmaque parte. pro Rosc. Amer. 80. Id est, pro viribus.

Fieri nõ molestè tuli, atque etiam, vt ita fieret, pro mea parte adiuui. 5. fam. 8. & 13. ad Att. 64

Præcipue quod in his artibus pro mea parte versor, quarum ille princeps fuit. 6. Verr. 73. a

Pro nostra parte. 12. fam. 25. in epist. Cassii.

Omnes qui adsunt, qui laborant, qui salutem volunt, pro sua parte atque autoritate defendunt. pro Sylla. 3. a

Ac post de eius hæredibus aliquis exegisset pro sua parte. 2. de Leg. 81. a

Tu me eius beneficio plus quam pro virili parte obligatum puro. 13. Philip. 348. a

Tibi Marcelli statua pro patibulo fuit. in Verr. 221. b

Achaia ciuitates pro horum temporum perturbatione foelices sunt, quod, &c. ad Seruium Sulp. lib. 13. 29. 10. a

Quum tu omnè autoritatem vniuersi ordinis pro pignore putares. de Orat. 143. b

Tradere aliquid pro pignore. de Prou. Consul. 1. a

Qui cum omnes Asia ciuitates pro portione in prouincias descripsisset. pro Flac. 25

Pro rata portione distincta interualla. in Somn. Scip. 17. a
 Principia pro portione rerum proponere. 2. de Orat. 176. a
 C. Quinius illud iudicium pro potestate dimitti iussit. pro Cluent. 59. 6. in Verr. 9
 Iudicium accusatoris in reum pro aliquo prauidicio vale- re. pro Mure. 138. b
 Occupare aliquid pro praemio alicuius facti. de Pron. 69. b
 Bestia damnationem pro praetura putat. in Ant. 236. b
 Non enim pro tua prudentia debes illud solum animadu- ctere, quod, & c. ad Att. 130. b
 Reliqua tu pro tua singulari prudentia consyderabis. ad Bru- tum, lib. 11. 12. 2. a
 Pro quo quum a P. Varino Praetore pecuniam accepisset, & c. pro Flacco, 36
 Animaduertentem posse pro re nata, te non incommodè ad me in Albanum venire. 1. 1. Non. Iun. ad Att. lib. 7. 118. 2. a
 Nihil praetermissum est, quod aut pro Repub. conqueren- dum fuit, aut pro eo disputandum. pro. Sest. 3. b
 Antecedebat ut haec tu pro Repub. quaeri existimare. Of- fic. 126. b
 Sui, ne putrescat, anima pro sale data est. 2. de Nat. d. 238. b
 Idem pro salute mea populum Romanum obsecrauit. pro Domo, 219. b
 Praecepta quae imperiti pro salutaribus mortifera conscri- pserunt. de Leg. 171. b
 Quorum vobis pro vestra sapientia Quirites, habenda est ratio diligenter. pro Leg. Manil. 11. a
 Spe tamè deducebar ad eam cogitationem, ut te pro tua ad- mirabili ac singulari sapientia de concordia ciuium agi velle arbitrarer. ad Att. 147. b
 Pro tuo scelere. pro Domo sua, 17
 Non tam pro se, quam contra me laborare dicitur. 11. ad Attic. 21
 Iactatur domi suae vir primarius & homo honestissimus, pro se quisque manus affert. 2. Verr. 46
 Pro se quisque quod ceperat, afferebat. 3. Offic. 76. a
 Pro se quisque eorum certabat. de Orat. 91. b
 Pro sectione pecuniam debere. 2. Philip. 80, & 96
 Pro socio arbitrium. pro Quint. 7
 Pro socio damnatus est. pro Flac. 33. a
 Ego pro sodali, & pro mea omni fama fortunisque decerno. 2. de Orat. 110. a
 Ornamentis alicuius pro spoliis abuti. pro Quintio, 66. a
 Huic disputationi pro tuo studio non est alienum te interes- se. 1. de Nat. d. 12
 Haec ego vos concupisse pro vestra stultitia atque intempe- rantia non miror. contra Rul. 97
 Quem omnes amare meritissimo pro eius eximia suauita- te debemus. de Orat. 105. b
 Vendicare aliquid pro suo. pro Milon. 109. b
 In eam rationem pro suo quisque sensu ac dolore loquitur. in Verr. 90. b
 Pro temporibus. ad Attic. 123. b
 Pro testibus, a testibus, secundum testes. ad Her. 8. b
 Qui nuper pro testimonio, & c. a te securi percussus esse di- xit. 7. Verr. 122. a
 Posteaquam Cordius pro testimonio dixit te sibi reddidisse, finem reddendi fecisti. 6. Verr. 38. a. & 5. in Verr. 62. & 6. 25. 26. & 40
 Pro testimonio aliquid dicere. pro Sext. Rosc. 35. b
 Lentulus Popilius in iudicio de ambitu pro testimonio di- ligentissime laudauit. pro Cluent. 45. b
 Sed haerens pro testimonio te esse mentitum, paulò ante imprudens indicasti. in Vatin. 1
 In quibus pro verbo proprio subiicitur aliud. a
 Verbum pro verbo reddere. de opt. gen. Orat. 148. a
 Quia quasi summittunt verba pro verbis. in Orat. 50. a
 Pro veris falsa probare, turpissimum, ut vera videre pulcher- rimum. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 60
 Conficere negotium pro causæ veritate, & pro sua dignita- te. Thermo, lib. 13. 58. 4. a
 Qui à me pro eximia sua virtute, summis honoribus, quos, & c. pro Cluent. 42. b. pro C. Rab. 4

Reddita est ei tum à maioribus statua pro vita. in Ant. 221. b
 Credo me quidem tibi pro animi mei voluntate, & pro ea spe facultatum, quam tum habebamus, quam humanissi- mè potuerim rescripsisse. epist. 76. b
 Quibus de rebus pro Cluentii voluntate nimium, pro Rei- pub. dignitate parum, pro vestra prudentia satis dixisse vi- deor. pro Cluent. 52. b
 PRO, ante.
 Nonne audiente populo sedens pro æde Castoris dixit, nisi qui vicisset, victurum neminem? 3. Philip. 143. a
 Hæta posita pro æde Iouis Statoris. 2. Philip. 75. a
 Illa præsidia quæ pro templis omnibus cernitis. pro Mil. 1. a
 Proagorus.
 Proagorus Sopater Tindaritanus nudus à C. Verre ad C. Marcelli statuam deligatus. 6. in Verr. 78
 Proauus.
 Pater, auus, proauus, arauus. pro Cæl. 4. 4. b
 Proauus L. Murenæ & auus Praetores fuerunt. de Fin. 98. b
 Tuditanum istum proauum Hortensii planè non norà, & c. ad Att. lib. 13. 264. 3
 Nam & de duobus auis iam diximus, Scipione & Craffo, & de tribus proauis. de Clar. Orat. 111. a
 Probabilis, Probabilitas, Probatio, Pro- bator, Probatus, Probe, Probitas, vide Probus.
 Problema.
 Abiit illud quod tum me stimulabat, quod tibi dabā *αβ- λημα ἀρριμίδιον*. 2. ad Att. 4. & 13. 37
 Iam explicandum est *αβελημα*, siquid acturus es. 12. ad Att. 3
αβελημα illud meum proprium suscipe. 7. ad Att. 2
αβελημα, quem præficiam. 6. ad Attic. 41. Id est, rursus quem querendum erit, & cogitandum quem præficere debeam. *αβελημα* pugilis. 13. ad Att. 24
 Probrum.
 Probrum in Senatu censores ne relinquunt. 3. de Leg. 7
 Non est satis: probri insimulasti pudicissimam feminam. 2. Philip. 98. a
 Vita rustica, quam tu probro & crimini putas esse oportere. pro S. Rosc. Amer. 28
 Illis inimicorum iniuria probro non fuit. pro Domo, 239. b
 Quibus iam præscribis, quanto illis probro futurum sit, si te defenderint. in Vatin. 3. a
 Tuum scelus, meum probrum putas esse oportere. pro Do- mo sua, 68. a
 Inferre probrum alicui. pro Cælio, 33. a
 Obiicere probrum. 2. de Orat. 157. a
 Honorem tamen huic generi non fuisse declarat oratio Ca- tonis, in qua obiicit ut probrum, Marco nobiliori, quod & c. 1. Tusc. q. 6. a
 In isto tuo maledicto probrum nõ modò mihi nullum ob- iectas, sed etiam laudem illustras meam. pro Dom. 59. a
 Sumptus effusi cū probro atque dedecore. pro S. Rosc. 41. a
 Tam perdita libido, quæ cum probro priuato coniungeret imperii dedecus. de Senect. 85. b
 Praetor iudicium prius de probro, quam de re maluit fieri. pro Quintio, 2. b
 Omnium in me probrorum plenæ epistolæ. 11. ad Att. 20
 Emergere ex paternis probris ac vitiis. 5. Verr. 138. a
 Itaque in probris maxime in promptu est, si quid tale di- ci potest, & c. Off. 12. b
 Aliquæ probris omnibusq; maledictis vexo. pro Flac. 156. b
 Probrosus.
 De quo vos homine Iudices, ne ab inimicis quidem vllum fictum probrosus nõ modò crimen, sed ne maledictum quidem audistis. pro Font. 22. a
 Probus.
 Nauus & pudens & probus filius. in Verr. 184. b
 Probus, bene moratus & bonus vir. de Orat. 125. b
 Probus inuidet nemini. de Vniuer. 9
 Ob eam causam credo, quod insit in his aliquid probi. Of- ficior. 55. b
 Sic in ipso loco aliquod probi ingenii lumen eluceat. 1. Of- ficior. 145. a

Poeta peccat, quum probam orationem affingit improbo. Orat. 203. b
 Probo nauigio proficisci. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 91
 At hoc ne homines quidem probi faciunt. de Diuin. 119. b
 Proba res, lecta verba. Orat. 213. b
 Sic imperabat, ut iustus parens probis filiis. Tusc. q. 186. b
 Pulsus est modestior rex, & probior, & integrior. ad At- ticum, 159. b
 Neque enim hoc homine sanctior, neque probior, & c. esse quisquam potest. pro Cluent. 105. a
 Probiorem hominem, meliorem virum, prudentiorem esse neminem. 7. fam. 14
 Probe.
 Oculus conturbatus non probè affectus ad munus suū fun- gendum. 3. Tusc. q. 126. a
 De Saturnino curasti probè. ad Att. 68. b
 Probè dicis, sed, & c. Tusc. q. 180. b
 De Seruio probè dicis. de Clar. 77. a
 Iraque probè definitur à Stoicis fortitudo, quum dicunt, & c. Offic. 13. b
 De aquæductu probè fecisti. ad Attic. lib. 13. 264. 1. a
 Illud probè iudicas. ad Att. lib. 7. 123. 5. a
 Memini probè. de Senect. 13. a
 Antipater ille, quem tu probè Catule meministi. de Ora- tore, 161. b
 Thucydides res gestas narrat grauius sanè & probè. de O- ratore, 199. b
 Hominè probè nosse, & cōmeminisse se aiebat. 1. de Or. 115. a
 Ad Amanum exercitum adduxi, satis probè ornatum auxi- liis. ad Cælium, lib. 2. 9. 5. a
 Quod quum probè scirem. epist. 24. b
 Probè quidem sentis, si, & c. 2. de Leg. 81. a
 Hoc igitur probè stabilito & fixo, & c. 1. Tusc. 139. a
 Tenere aliquid probè. 1. de Inuent. 90. a
 Probitas.
 Virtus, probitas, integritas, in candidato, non linguæ volu- bilitas, non ars, non scientia requiri solet. pro Planc. 51. a
 Probitas euocata præmiorum mercedibus. de Finib. li. 2. 82
 Probitas deo grata est, sumptus remouendus. 2. de Leg. 26
 Probitas gratuita. de Finib. lib. 2. 81
 Probitas inuitata voluptatibus. de Finib. lib. 2. 81
 Pædagogi probitas. ad Att. 197. b
 Commendatione probitatis, boni viri speciem tueri. 2. de Orat. 117. a
 Pudor, qui non modò non obsit, sed etiam probitatis com- mendatione proficit. de Orat. 95. b
 Quod si tanta vis probitatis est, ut, & c. de Amicit. 28. a
 Ab altero propter probitatem eius non alienos animos ha- bemus. de Amic. 101. b
 Probitatem & ingenuitatem præ se ferre. Academ. quæst. edit. 2. lib. 1. 24
 Quum separatim de probitate eius & moribus dicturus es- sem. epist. 208
 Probo.
 Probo ita esse. 3. ad Att. 32
 Hæc igitur Epicuri non probo. lib. 1. de Finib. 20
 Probo vehementissimè: gaudere me tum dicam, si mihi hoc verbo licebit vti. 3. ad Attic. 33
 Probas mihi ista Craffo quæ dicis. de Orat. 91. b. Id est, per- suades.
 Probat tacente me. 11. fam. 49. in epist. Matii.
 Hoc Senatus probat, nec populus est in alia voluntate. con- tra Rul. 65. b
 Hæc si vobis non probamus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 95
 De te autè Catilina, quum quiescunt, probant. in Catil. 101. b
 Et intelligunt, & re probant. Læli. 24
 Non solum probant, sed etiam laudant. 5. fam. 57
 Quibus non probabam de meo reditu. 16. ad Att. 22. Id est, non persuadebam.
 Probauit eum hominem. 3. ad Q. frat. 4
 Quod ego ambobus negaui, & iis probaui, & c. ad Att. 85. b
 Quod ne in ipsis quidem philosophis magnopere vnquam probaui. 2. de Finib. 1

Sed paucis ipse verbis causam illam grauitate sua defendit & probauit. pro Corn. 63. b
 At multis se probauit. de Fin. 81. b
 Qua in legatione omnibus ita se probauit, ut, & c. pro Li- gario, 137. b
 A magistris quum contenderem de proferendo die, proba- uerunt mihi sese, quominus id facerent. epist. 201. b
 Libros oratorios in manibus habeo, quos (ut spero) tibi vgl- de probabo. ad Marium, lib. 7. 1. 16. a
 Si quæ dixero vobis, probabo. contra Rul. 87. b
 Et tibi magnitudinem solis probabo. de Fin. 5. b
 Probabo Verrem cōtra leges pecunias cœpisse. in Ver. 78. b
 Non vereor, ne hoc officium meum P. Seruilio iudici non probem. 6. Verr. 74. a
 Ut vobis rationem mei facti probem. pro Mure. 124. b
 Non tu quidem oderis, sed certè non probes. lib. 1. de Fin. 11
 Nunc verò quis est qui non probet: qui non laudet: pro Mi- lone, 116. b. Id est, id factum.
 Dum probarem me. 10. fam. 36. in epist. Planci. Id est, dum vitare possem obrestationem.
 Quum grauius ex intestinis laborarem, neque iis qui opera mea vti volebant, probarem me non valere. epist. 107. b. & 166. b
 Phædrum & Zenonem audiui, quum mihi nihil sanè præ- ter sedulitatem probarent. lib. 1. de Fin. 13
 Hoc sentio, si mei facti rationem vobis constantiamque hu- ius officii ac defensionis probaui: & c. pro Syl. 1. a
 Carreades nullam vnquam defendit rem quam non proba- rit, nullam oppugnauit quam non euerterit. de Ora- tore, 123. b
 Ut si in hac causa nostrum officium ac diligentiam proba- uerimus, & c. 1. Verr. 40. a
 Probare & concludere. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 23
 Probare alicui quod dicas. de Fin. 54. b
 Probare bonis viuis quod sentias. 4. fam. 44
 An eam causam probare non poteram: cuius tanta bonitas est, ut ea ipsa non modò se, sed etiam me absentem per se probarit. pro Dom. 224. b
 Rationem facti sui & constantiam officii omnibus proba- re. pro Syl. 167. b
 Probare factum an suadere, parum interest. 2. Philipp. 50
 Probare factum alicuius. 8. ad Att. 58. in epist. Balbi.
 Probare fidem suam & religionem alicui. 3. in Verr. 14
 Probare falsa pro veris turpissimū, ut vera videre pulcher- rimum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 60
 Probare atque deligere iudices. 7. Verr. 137. a
 Probare officium suum. pro Fonteio, 7
 Probare picturam. de Opt. 244. b
 Tantum contendere, quantum probare alicui possis. epist. 14. b
 Probare re, verbis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 121
 In legatione, & ciuibus, & fociis se probare. pro Lig. 1
 Probare se multis. de Fin. lib. 2. 67
 Probare sententiam aliquam. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 109
 Quod sibi probare non possit, id alteri persuadere conatur. pro Quint. Rosc. 45. b
 Probare triticum. in Verr. 163. b
 Quod verum est, pro vero probare. de Inuent. 65. b
 Num pro veris probare possumus, & c. Ac. q. ed. 1. lib. 2. 125
 Spero me tibi causam probasse. ad Att. 2. b
 Consilium factumque nostrum ab Sexto probatur. ad At- ticum, 134. b
 Habes meam causam, quæ si Bruto nõ probatur, nescio cur illum amemus. ad Attic. lib. 6. 110. 16. a
 Minimè verò probatur huic disciplinæ, amicitiam propter vtilitates alicui aut probari. de Fin. 105. b
 Tametsi probatur nemini. 3. Verr. 11. a
 Neque Senatui, neque populo, neque cuiquam bono pro- batur. ad Lepidum, lib. 10. 27. 4. a
 Sed hæc sententia sic & illi & nobis probabatur, ut, & c. e- pistol. 7. b
 Non satis mihi idonei sunt auctores, qui à te probantur. ad Att. 139. b
 Ea sentis quæ non sanè probantur in vulgus. in Parad. 2. a

Habes causam meam: quæ si Bruto non probabitur, nescio cur illum amemus, sed auunculo eius certè probabitur. ad Att. 83. b
 Qui se ita gerunt, ita viuunt, ut eorum probetur fides, &c. de Amicit. 17. a
 Quid Carneadi probaretur. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 129
 Probari alicui aliquid falsi pro vero. lib. 1. de Finib. 17
 Consilium à te probari facile patior. ad Att. 258. b
 Meum factum probari abs te gaudeo. pro Mil. 152. b
 Consilia ex euentu, non ex voluntate à plerisque probari solent. ad Att. 142. b
 Quæ à Platone dicta sunt, non probari in populis & ciuitatibus. de Orat. 104. b
 Mihi verò & Flacco neutiquam probari potuit tam flagitiosa & tam perditia libido. de Senect. 39. a
 Quos libros tibi tam probari gaudeo. ad Att. 91. b
 Ad probandum duplex oratori subiecta materies. 2. de Orat. 63
 Vel seuerissimis disceptatoribus M. Cælii vitam me probaturum esse confido. pro Cæli. 44. b
 Hæc à me ordine facta, puto me Bruto probaturum, tibi nescio, Cætoni certè probabo. ad Att. 132. b
 His tu epistolis recitatis, his mulierculis productis, illo absente authore laudato, tantum te crimen probaturum putasti. pro Flac. 163. b
 Itaque nisi magnam spem haberem, C. Cæsari nos causam municipii probaturos, &c. 13. fam. 15
 Si causa cum causa contenderet, nos nostram per facile cuius probaturos statuebamus. pro Quintio, 62. a
 Sic ei probatum est, quod ad te scribo, ut ipse crediderit. ad Attic. 254. b

Probat. & nobilis.

In philosophia probatus & nobilis. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 11
 Quibus si fuerit probatus, omnibus esse se probatum debet sperare. pro Plan. 264. b
 Viribus probata Numantia. ad Heren. 4. b
 Homo scilicet aut industria, aut opera probata, aut frugalitatis existimatione præclara. 3. Verr. 70. a
 Nam mihi egregie probata est oratio tua. Tusc. q. lib. 4. 7
 Prætura probata in iure, grata in munere. pro Mure. 136. b
 Vita constans & probata. Topic. 217. b
 Cæterarum artium homines spectati & probati. de Or. 95. b
 Probati mores & purgati. 1. ad Attic. 51
 Se probatos nemini vnquam fore. de Pet. Consul. 15
 Homo probatissimus. 4. Verr. 15. a
 Probatissima femina. pro Cecinna, 8. a

Probator.

Deinde huius rationis non modo non inuentorem, sed ne probatorem quidem esse me. pro Cecinna, 61. a
 Quid enim interest inter suaforem facti & probatorem? 2. Philip. 50. a

Probatio.

Probatio futura est tua, qui locas, &c. 3. Verr. 100. a
 At erat probatio tua. 3. Verr. 102. a
 Falsum est ob probationem pretium datum, cum multa improbata sint. pro Fonteio, 6. a

Probabilis.

P. Antonius voce magna, nec alia re vlla probabilis. de Clariis Orat. 130. a
 Discipulus probabilis. de Or. 95. b
 Probabilis excusatio. 8. ad Att. 40
 Probabilis narratio quomodo fiat. 1. de Inuent. 43. Partit. 49
 Probabilis necessitas futura esset. 8. Fam. 29. in epist. Cælii.
 Sicinius probabilis orator, iam verò etiam probatus, ex hac inopi ad ornandum, sed ad inueniendum expedita Hermagoræ disciplina. de Cl. 143. a
 Quod cur factum sit, probabilis ratio reddi potest. Off. 2. b
 Est autem officium, quod ita factum est, ut eius facti probabilis ratio reddi possit. de Fin. 102. b
 Probabilis visio, siue improbabilis. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 33
 Probabile est per quod probatur expeditis reo peccare, & à simili turpitudine hominem nunquam abuisse. 2. ad Herennium, 33
 Probabile est id quod ferè fieri solet, aut quod in opinione

positum est, aut quod habet in se ad hoc quandam similitudinem, siue id falsum, siue verum. de Inuent. 52. b
 Probabile, solum, expeditum, liberum, nulla re implicatum. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 96
 Nihil est tam incredibile, quod non dicendo fiat probabile. in Parad. 3. a
 Non est probabile. 4. Verr. 109. a
 Idque cum coniectura probabile est, &c. Tusc. q. lib. 4. 2
 Et verum & probabile est, quod hominibus persuaderi possit. 15. fam. 48. in epist. Cassii.
 Probabile orationis genus quomodo conficitur. Partit. 11
 Ingenium probabile. de Diu. 180. b
 Omne probabile quod sumitur ad argumentationem aut signum, est aut credible, aut iudicatum, aut comparabile. 1. de Inuent. 63
 Causam autem probabilem tu quidem affers. 1. Acad. 15. a
 Causam probabilem reddere alicuius rei. Offic. 20. b
 Alicuius disputationem nobis probabilem & propè veram videri. de Orat. 106. b
 Qui nihil sine aliqua probabili coniectura & ratione dicunt. de Diuin. 111. b
 Nonnunquam honesto ac probabili nomine, bono viro iudici error obici solet. pro Cecinna, 52. a
 Contentique esse debetis, si probabilia dicuntur. de Vniu. 9
 In altero autem, alia visa esse probabilia, alia non probabilia. 4. Acad. 177. a
 Semper existimaui iucundiorum & probabiliorum huic populo oratorem fore, qui, &c. de Orat. 122. b

Probabiliter.

Ad consilium autè de Rep. dandum caput est, nosse Remp. ad dicendum verò probabiliter, nosse mores ciuitatis. 2. de Orat. 183. a

Ita tres reliquit sententias, quas putet probabiliter posse defendi. 4. Acad. 250. a

Illa verò cur eueniat, quis probabiliter dixerit. 1. de Diu. 22. a
 Rem probabiliter exponere. Orat. 208. b
 Ergo ut etià probabiliter acti ratio reddi possit. 3. de Fi. 88. a

Probabilitas.

Probabilitas captiosa. de Finib. lib. 3. 57
 Quod sit probabilitati illi contrarium. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 91
 Certè tam multa non collegisset, quæ nos fallerent probabilitate magna, nisi, &c. 4. Acad. 134. a
 Quodcunque nostros animos probabilitate percussit, id dicimus. Tusc. quæst. lib. 5. 25

Procax.

Tum demum mihi procax Academia videbitur, si, &c. 1. de Natu. deor. 20
 Temeraria & procax mulier. pro Cælio, 49. b
 Ut non solum meretrix, sed etiam procax videatur. pro Cælio, 38. a. de Clodia.

Scio te non esse procacem in lacescendo. 7. famil. 16

Procacitas.

A procando, id est poscendo, procacitas nominata est. 4. de Repub. 12. a
 Aut si huius facta, mores, omnè ætatem nudauero, in idem vitium incidam procacitatis, quod huic obicio. in Salu. 1. a
 Non enim procacitate linguæ vitæ sordes eluuntur. in Salust. 272. b

Procedo.

Procedit iste repente à Prætorio. 7. Verr. 83. a
 Procedit in medium, vini, somni, stupri plenus. 7. Verr. 74. a. & 4. 138. a
 Procedit hoc in modum. 16. fam. 24
 Cui nihil procedit, caduntque teterrimè ea quæ, &c. 10. ad Attic. 40
 Non imitor κακωνιστῶν tuum, altera iam pagella procedit. 11. Epist. 40
 Isocrates se tantum, quantum ætate procedebat, relaxabat à nimia necessitate numerorum. Or. 214. b, & 200. b
 Itaque Cales processi, ut ibi consisterem. ad Att. 127. b
 Liuius vsque ad adolescentiam meam processit ætate. de Senect. 45. a. in Orat. 24. a

Processit aliquantum ad virtutis aditum. 3. de Finib. 37
 In sella aurea sedit, & cum purpurea veste processit. 1. de Diuin. 194. a
 Biennium præterit, quum ille ἀσπιδὸς assiduo cursu nullum cubitum processerit. ad Att. lib. 13. 269. 2. a
 Is processit honoribus longius. de Clar. 180. b
 Longius processit, in ipsum Pompeium inuehi cœpit. de Arrip. resp. 45. a
 Posteaquæ philosophia processit, nemo aliter philosophus sensit. de Diuin. 98. b
 Quum à Trib. pleb. Consul in concionem productus esset, primum processit, qua autoritate vir. Postquam. 206. b
 Græcus testis cū ea voluntate processit ut lædat. pro Flac. 8. a
 Testis pusillus processit. 2. de Orat. 135. a
 Heraclius ille & Epicrates longè mihi obuiam cum suis omnibus processerunt. 4. Verr. 46. a
 Nam ei obuiam processeram millia passus centum. Ser. Galba ad Ciceronem, lib. 10. 30. 1. a
 Huic ad urbem venienti tota obuiam ciuitas cum lachrymis gemituque processerat. pro Sest. 58. a
 L. Corta in mediocrium oratorum numero dicendi non ita multum laude processerat. de Clar. 176. b
 Omnia, ut spero, prosperè procedent. Cassio, lib. 12. 9. 3. a
 Quibus quum parum procederet, ut vlla lege mihi poneret accusatorem, &c. Cælius Cic. lib. 8. 12. 6. a
 Quum stadia circiter trecenta processissem, reiectus sum. ad Attic. lib. 16. 334. 1. a
 Num igitur ceteris eum, quum ætate processisset, &c. de Senect. 19. Id est, senex factus esset.
 Qui natura doctrinæque longè ad virtutem processissent. de Finib. lib. 4. 18
 Procedat longius in dies discendo exercendoque se. 12. fam. 39. 40. in epist. C. Trebonii. Id est, maiores progressus faciat.
 Ratione & via procedat oratio. 1. de Finib. 23
 Est, ut spero, te hæc legente, aliquantum tamen viæ processero. 6. ad Att. 116. 1. a
 Qui tum in philosophia, tum in optimo genere philosophiæ tantum processeris. 3. de Finib. 5
 Sustinenda est potius omnis assensio, ne præcipitet, si temerè processerit. 4. Acad. q. 123. a
 An hoc vidit puer: si ætate processerit, non videbit. 5. Philipp. 200. a
 Cui bene quid processerit, eum multum prouidisse dicimus. pro Milo. 122
 Perspicuum est enim, quod corporum lenocinia processerint. de Nat. d. 55. b
 Qui se nunquam profectò, si in istum locum processerint, explicabunt. pro Cælio, 54. a
 Pergit in mea maledicta, quasi verò ei pulcherrimè priora processerint. in Ant. 256. b
 Alicui nequaquam, ut sperasset, ea quæ cogitasset, procedere. pro Cluen. 55. b
 A primis ad vltima procedere. de Nat. d. 32. b
 Mihi ipsa Roma propè conuulsa sedibus suis, ad completendum conseruatore suum procedere visa est. in Pison. 90. b
 Longè ad virtutem procedere. 4. de Fin. 36. a
 Nonnunquam summis oratoribus, non satis ex sententia euentum dicendi procedere. de Orat. 95. b
 Procedere in dies longius. epist. 149. b
 Procedere in numerum. 6. in Verr. 17
 In solem ex vmbraculis procedere. de Clar. 18. a
 Nihil ergo adiuuat procedere & progredi in virtute, quominus miserimus sit, antequam ad eam peruenerit. 4. de Finib. 53
 Morti aduentanti paulum procedere obuiam. 5. Tusculan. quæst. 79. a
 Si non longius quam quod scitu opus in narrando procedatur. de Inuent. 48. b

Procedens.

Longius autem procedens, videbatur, &c. de Clar. 186. b
 Dies procedens ita mitigat, ut, &c. 3. Tusc. 89. a
 Aliqua bifariam contrariè simul procedentia. de Vniu. 200. b

Processus.

Vt ex his locis à militibus nostris reditus magis maturus, quam processus longior quæreretur. pro leg. Manil. 16
 Sed iam is qui audit, fauet, processumque vult. Orat. 217. b
 Gradus tuos, & quasi processus dicendi studio cognoscere. de clar. Orat. 124. a
 Itaque tantos processus efficiebat, ut euolare, non excurrere videretur. de Clar. 148. a

Procella.

Patriæ procella, turbo ac tempestas pacis. pro Dom. 105. a
 Quoniam criminum vim subterfugere non poterat, procellam temporis deuitauit. 2. in Verr. 5
 Imbres, nimbi, procellæ, turbines. 3. de Nat. d. 36
 Primum ab inanimis procellas, tempestates, naufragia. Offic. 36. b
 Cæteras tempestates & procellas in illis duntaxat fluctibus concionum semper putavi Miloni esse subeundas. pro Mil. 3
 Circumspicite omnes procellas, quæ impendent, nisi prouidetis. 4. in Catil. 76. a
 Vita remota à procellis inuidiarum. pro Cluen. 124. a

Procerus.

Procera & tenera palma. de Leg. 156. b
 Procerum & tenue collum. de Clar. 194
 Corneum procerumque rostrum. de Nat. d. 50. b
 Post anapæstus procerior quidam numerus effluit. 3. de Orat. 102. a
 Procerissima populus. 1. de Leg. 22. a

Procerius.

Brachium procerius proiectum quasi quoddam telum orationis. 3. de Orat. 122. a

Proceritas.

Candor huius te & proceritas, & vultus, oculique perpulerunt. pro Cæli. 45. b
 Fluit omnino numerus à primo, tum incitatus breuitate pedum, tum proceritate tardius. in Orat. 123. a
 Quæ autem altiora sunt, ut anseres, ut cygni, ut grues, ut camelæ, adiuuantur proceritate collorum. 2. de Nat. d. 92
 Quum autem miraretur Lyfander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines. de Senect. 55. a

Proceres.

Audiebam enim nostros proceres clamitantes. 13. fam. 28
 Proci, orum.

Fabrūm & procūm audeo dicere, non fabrorum & procorum. Orat. 87
 Carmina quæ apud Homerum in Phæacū & in procorum epulis canuntur. de Clar. 170. b
 Et hos ignotos & impudentes procos repudiemus. de clar. Orat. 185. a

Procinctus.

Testamentum in procinctu facere sine libra atque tabulis. 1. de Orat. 116. a

Ex quo in procinctu testamenta perierunt. 2. de Nat. d. 7

Proclamo.

Adfunt, defendunt, proclamant, fidem istius, quæ nusquam erat, implorant. 7. in Ver. 85. a

Proclamator.

Non enim causidicum nescio què, neque proclamatorem conquirimus, &c. 1. de Orat. 100

Procliuius.

Sed cum in hominibus iuuadis aut mores spectari, aut fortuna soleat, dictu quidem est procliue. Offic. lib. 2. 100
 Vitia semel incitata in procliue labuntur, sustinerique nullo modo possunt. 4. Tusc. q. 33
 Quia procliues ad eas perturbaciones sunt. Tusc. q. 114. b
 Procliua anteponuntur laboriosis. Top. 226. b
 Adolescentia procliuior est ad libidinem. Part. 20. a
 Ut alius ad alium morbum propensior, sic alius ad alia vitia procliuior. Tusc. q. lib. 4. 21
 Amicitia remissior esse debet, & ad omnem comitatem facillitatemque procliuior. de Amic. 109. b

Procliuius.

Procliuius currit oratio, venit ad extremum, hæret in salebra. 5. de Finib. 144. a

Literarum genus quotidie mihi, vt spero, fiet procliuius: vt etiam polliceri possim. 6. fam. 37

Verba procliuius labuntur breuitate & celeritate syllabarū. in Orat. 111. a

Qui sperant, facilius & procliuius ad laudē nobilitatis peruenient. Antequam iret. 8. a

Procliuitas.

Procliuitas ad suum quodque genus à similitudine corporis ægrotatio dicitur, dum ea intelligatur ad ægrotādum procliuitas. Tusc. q. lib. 4. 22

Procliuitas & facilitas inter se differūt: quod hæc dicitur in bonis rebus, illa verò in malis, vt significet lapsionem. Tusc. quæst. lib. 4. 22

Atque hæc aliorum ad alios morbos procliuitas latè patet. Tusc. q. lib. 4. 22

Proclus.

Proclus & Eurysthenes Lacedæmoniorum reges gemini fratres fuerunt. Diuin. lib. 2. 71

Proconsule.

Eques Rom. ad exercitum maximum proconsule missus est. pro Pomp. 15. b. Nostra exemplaria habent pro Consule.

Quum esset non nemo in Senatu, qui diceret non oportere mitti hominem priuatum proconsule, L. Philippus dixit se dicitur, non se illum sua sententia proconsule, sed proconsulibus mittere. pro Pomp. 43. a. & in Ant. 134. b

Quam multi anni sunt, quum bella à proconsulibus & propraetoribus administrantur. de Diu. 124. b

Tandè à Cicerone tabellarius, & mehercle literæ περιερωδες, quod id ipsum περιωρησιν aliqua significarent. ad Att. 245. b

Procrastino.

Iste verò non procrastinat, & c. 3. Verr. 99. a

Ita illi non procrastinant. Sthenium statim educunt, & c. 4. Verrin. 63. a

Ac primò rem differre quotidie ac procrastinare isti ceperunt, & c. pro Rosc. Amer. 15. & 4. in Verr. 63. & 7. 79

Res non procrastinatur. in Verr. 223. b

Si ea, quæ ex tempore suscepta sunt vt agerentur, nõ tardata & procrastinata essent. ad Brut. 90. b

Procrastinatio.

Nã quæ plerisque in rebus gerendis tarditas & procrastinatio odiosa est, tũ hoc bellum indiget celeritatis. 6. Philip. 209. a

Procreo.

Et earũ rerũ, quas terra procreat, vbertatem. de Diuin. 114. b

Terra, quæ ex minutissimis seminibus tantos trũcos ramosque procreat. de Senect. 88. b

Quæ multiplices factus procreant, iis mammarum data est multitudo. de Nat. d. 52. b

Ille ex vxore duos filios procreauit. de Fin. 104. b

Procreauit mundum hunc deus. de Vniuer. 15

Pater igitur amens qui odisset eum sine causa quæ procrearat. pro Rosc. Amer. 23. a

Atque vt è natura viuat, vxorem adiungere, & velle ex ea liberos procreare. 3. de Finib. 104. a. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 99

Vt natura & procreari vellet, & diligi procreatos non curaret. de Finib. 103. b

Procreandi vis, & causa gignendi, inest in calido & igneo, fuso in omni natura. de Nat. d. 2. 21

Procreandi voluptas. de Finib. 73. b

Hoc solum, in quo tu ortus & procreatus es. de Leg. 169. b

Sic enim ab initio fui animatus, vt nõ magis me mea causa putarem esse natũ, quam Reip. procreatum. Antequam iret in exil. 13. a

Tribunatus cuius primum ortum inter arma procreatum videmus. de Leg. 188. b

Procreatio.

Quid procreatio liberorũ: quid propagatio nominis? 1. Tusc. q. lib. 9. 26

Qui charissimam vestram procreationem sibi esse duxit. Antequam. 192. b

Diffimilitudo locorum, nõne diffimiles hominũ procreationes habet? 2. de Diuin. 144. a

Procreator.

Procreator mundi Deus. de Vniuer. 33

Vt ii qui procreati essent, à procreatoribus amarentur. 4. de Finibus. 28. a

A primo fatu, quo à procreatoribus nati diliguntur. de Finibus. 141. b

Procreatrix.

Laudandarum artium procreatricem, φιλισσοφίδου Græci vocant. 1. de Orat. 5. a

Procudo.

Non enim solũm acuenda nobis, neque procudenda lingua est, sed, & c. 3. de Orat. 66

Procul.

Altera quæ procul à iudicio remota est, quæ, & c. pro Cl. 1. a

Insula Delos tã procul à nobis in Ægæo mari. pro Põp. 14. b

Non procul à suis finibus. epist. 33. b

A patria procul. epist. 99

Procul à terra abripi. de Orat. 156. b

Procul remotus à vero. de Inuent. 43. b

Cn. Pompeius procul à Gaditanorũ mœnibus acre bellum gerit. pro Corn. 63. b

Procul ab omni metu. Tusc. q. 236. b

Procul enim sum ab re ipsa. epist. 33. b

Sepulchrum, quod procul ad fontis aras. de Leg. 181. b

Procul apparere. pro. Planc. 265. b

Et procul Arcturo. in Ar. b

Qui iam non procul, vt quondam solebãt, & c. sed hinc præfentes suo numine, & c. 2. in Cat. 47. a

Hæc quæ procul erant à conspectu imperii, non solũm affligerunt, sed etiam, & c. de leg. Agr. 86. a

Cuicumque particulæ cæli, quauis esset procul, immutata lumina putabat. de Orat. 99. b

Cælestia procul esse à naturæ cognitione. 1. Acad. q. 22. a

Sciebat Põpeium in Alsienfi esse procul inde. pro Mil. 111. b

Nam multi suam rem bene gessere, & publicam patriam procul. ad Trebat. lib. 7. 6. 3. a

Quia nõ posset negare ab illis pecuniam datam, non quæsiuit procul alicunde. 4. Verr. 34. a

Procul spectare aliquid, propè intueri aliquid. de Senect. 82. b

Subauscultado procul quid narretur, attèdere. de Ora. 122. b

Procul videre aliquid. de Clar. 192. b

Proculus.

Proculo Iulio dixit Romulus post excessum suum, se deum esse, & Quirinum vocari. 1. de Leg. 2

Procuro.

Itaque nunc Romæ omnia negotia procuro. ad Attic. 141. b

In quo etsi nihil procuro, tamen nihil curare vix possum. Quint. frat. 328. b

Is procurat rationes negotiæque Dionysii nostri. ad Cornificium, lib. 12. 24. 5. a

Procura, quãtulacung; est, precianã hæreditatẽ. ad At. 97. b

Procuranto aruspices quibus diuis creuerint. 2. de Leg. 18

Quomodo regnum illud sese habeat, quis procuret, diligenter mihi perscribas. epist. 114. b

Procurare ac interpretari monstra. Diuin. lib. 1. 3

Procurare negotium alterius in decumis. in Verr. 181. b

Procurare rem. pro Sylla, 42

Procurare res diuinas. Diuin. lib. 2. 19

Officium autè esse eius, prænoscere dei erga homines mente qua sint, quidque significent, quẽadmodũque ea procurantur atque expiuntur. 2. de Diuin. 195. a

Magna vis in monstis interpretandis ac procurandis, in aruspicum disciplina. 1. de Orat. 6. a

Procurans.

Procurantẽ cælestia maximè, deinde in terris ea quæ pertinent ad homines. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 21

Procuratio.

Potestas aut procuratio. 4. Verr. 83. a

Procuratio frumentaria. de Arusp. resp. 40

Procuratio magna. pro Deiot. 25

Atque etiam scriptum à multis, quum terræ motus factus esset, vt sue plena procuratio fieret. Diuin. lib. 3. 86

Dum me Reipub. non solũm cura, sed quædam etiam procuratio multis officiis implicatum & constructum tenebat, & c. 1. Acad. q. 17. a

Sua cuique procuratio authoritasque est restituta. pro Rosc. Amer. 82. a

Procuratio negotii & muneris publici. pro Sest. 55. a

Vt tutela, sic procuratio Reip. ad eorum vtilitatem qui commisi sunt, non ad eorũ quibus commissã est, gerenda est. Offic. 1. 121

Et huic procurationi certum magistrum præferat. de Legibus. 61

Mihi sacrarum ædium procurationem, mihi totam vrbem tuendam esse commissã. 7. Verr. 30. a

Ad eius procurationem Cæsar vocabatur. ad Att. 53. b

Procuracionem Asiæ nobis dent. 12. fam. 28. in epist. Lætuli.

Nullam rerum humanarum procuracionẽ habere deos quidem censuerunt. de Nat. d. 1. 3

Procuracionem rerum susceptam habere. 15. fam. 36

Saturnium quæstorem à sua frumentaria procuracione Senatus amouit. de Arusp. 254. b

Si est idem in procuracione ciuitatis egregius. 1. de Orat. 108

In omni procuracione negotii & muneris publici caput est, vt auaritiæ pellatur etiam minima suspicio. Offic. 2. 110

Nimis magna procuracione liberatus, modicis regni terminis vtebatur. pro Deiot. 150. b

Epicurus deos omni procuracione atque actione priuat. de Nat. d. 2. 32

Procuracione Reip. non impediabantur cogitationes meæ. 4. famil. 21

Constituendæ nobis sunt procuraciones & obsecrationes. de Arusp. 258. b

Procuraciones ostentorum. de Arusp. 58

Iam de Aruspicum religione, de expiationibus & procuracionibus satis, superque in ipsa lege dictum puto. 2. de Legib. 35

Procurator.

Legitimè procurator dicitur alieni iuris vicarius, aut tuus colonus, aut vicinus, aut cliens, aut libertus, & c. pro Cecinna, 42. a

Procurator iudicatum solui satisfacere nõ debet, si reus præfens non debeat. pro Quint. 15

Libellos Sex. Alphenus procurator P. Quintii, familiaris & propinquus Sex. Næuii deicit. pro Quint. 13. a

Hic quoque constat procuratoris diligentis officium. in Verrem, 11. b

Si mandandum aliquid procuratori de agricultura, aut imperandum villico fit. 1. de Orat. 121

Procuratorem introducere, vt sponsores appellentur. 16. ad Attic. 38

Procuratores mei. 10. famil. 81. in epist. Lepidi.

Procuratores non omnes qui negotii nostri aliquid gerant. pro Cecin. 42

Cuius bona modò proscripita vidimus, tanta est procuratorum negligentia. in Anton. 233. b

Nihil interest vtrũ per procuratores agas, an per te ipsum. 4. ad Attic. 51

Procuratores postulant, vt se ad leges suas reiciat. in Verrem, 121. b

Quum Pylia nostræ villam ad Lucrinum, villicosque procuratores tradidisset. ad Att. 231. b

Dum à procuratoribus Dolabellæ exigam primam pensionem, prodigus in honoribus decernendis. ad Brut. 34

Procuratrix.

Sed quum sapietiam totius hominis custodẽ & procuratricem esse vellẽt, quæ esset naturæ comes, & c. 4. de Fin. 27. a

Procurro.

Sed vt productus studio vltra facili procurras. 4. ad Her. 215

Procyon.

Anticanis Procyon Graio qui nomine fertur. 2. de Nat. 171. a

Prodeo.

Testes vna ex domo prodeunt. pro Flac. 150. b

Eloquentia serò prodiit in lucem. de Clar. 168. b

Tu velim, quod cõmodo valerudinis tuæ fiat, quàm longissimè poteris, obuiam nobis prodeas. Terent. lib. 14. 5. 6. a

Si hæc consuetudo serpere ac prodire cõperit. in Ver. 65. b

Cauendum est etiam si ædifices, ne extra modum sumptu &

magnificentia prodeas. Off. lib. 1. 195

Vt in scenam sine subligaculo prodeat nemo. 1. Off. 180. a

Missos faciant patronos, ipsi prodeant. Orat. 219. b

An ego tibi obuiam non prodirem? epist. 39. b

Paulo post esse ferunt nuntiatum Simonidĩ, vt prodiret. de Orat. 141

Eiusmodi literas ad eos misit, vt huic frequẽtes obuiã prodirent. 4. Verr. 124. a

Prodire in aciem. Tusc. q. lib. 2. 51

Scio te in publicum non prodire. Att. 125. b

Eccui autè nõ proditur reuertit: pro Mur. 62. a. Sub. obuiã.

Ne ab vltimo repetatur, ne ad extremum prodeatur. 1. de Inuent. 42. a

Prodeũdĩ tibi in publicũ potestatem factã negas. 3. Ver. 56. a

Proditum est obuiam mihi. 16. fam. 12

Proditura foras. 15. ad Att. 28

Homines obuiam prodeunt. in Ant. 171. b

Prodicus.

Prodicus Chius, sophista. Brut. 15

Prodicus Chius, ea quæ prodesse hominum vitæ, decorum in numero habuit. de Nat. d. 1. 82

Prodigium.

P. Clodius fatale portentum, prodigiumque Reip. in Pis. 6. a

Non mihi iam furtum, sed monstrum & prodigium videbatur. in Verr. 186. b

Quia enim ostendunt, portendunt, monstrant, prædicunt, ostenta, portenta, monstra, prodigia dicitur. 1. de Diu. 80

Ea quæ sint, prædici declarãt, ex quo prodigia. de Nat. d. 1. 5

Hæc sunt prodigia similia. pro Ligar. 138

Prodigia, portenta ad Etruscos & Aruspices, si Senatus iusserit, deferunt. 2. de Legib. 18

Etenim multa saepe prodigia, vim eius numenque declarãt Cereris. 6. Verr. 96. a

Prodigus.

Homo largitor & prodigus. 4. in Catil. 82. a

Quòd in honoribus decernendis essẽm nimius, & tanquam prodigus. ad Brut. 15. 4. a

Omnino sunt duo genera largorum, quorum alteri prodigi, alteri liberales. prodigi, qui pecunias profundũt in casus, quarum, & c. liberales autem, & c. 2. Offic. 80

Prodiges.

Sed non possunt non prodigẽ viuere, qui nostra bona sperant, quum effundunt sua. 11. Philip. 298

Prodo, Ostendo, Defero, Trado.

Vrbem philosophiæ (mihi crede) proditis, dum castella defenditis. de Diuin. 116. b

Quum prodebas caput & salutem meam mercede prouinciarum. in Pis. 44. a

Quam ego sum sequutus, is me deseruit ac prodidit. pro Flacco, b

Eriphyla salutem viri prodidit. 6. Verr. 35. a

Qui per simulationem amicitia nefarie me prodiderunt. Postquam. 202. b

Qui statuit omnem cruciatum perferre, intolerabili dolore lacerari potius, quàm aut officium prodatur, aut fidem: & c. 4. Acad. 48. a

Tunc iste hoc causã dicit, quòd classẽm prædonibus prodidissent. 7. Verr. 83. a

Aliquem non solũm relinquere, sed etiam prodere. pro Cecin. 294. b

Deserere, vel etiam prodere aliquem. 1. ad Q. fra. 53

Prodere causam. pro Ligar. 3. & 10. Philip. 280

Prodere conscios. Tusc. q. lib. 2. 28

Scelus enim dicebas esse, Luculle, dogma prodere. 4. Acad. quæst. 241. a

Prodere fidem. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 25

Prodere officium. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 52

Nam vt peccatum est patriam prodere, parentes violare, fama depeculari, quæ sunt in effectibus, & c. de Fin. lib. 3. 26. Offic. 3. 121

In eum poenam qui prodere hostibus patriam cogitaret. a

Quum enim decretũ proditur, lex veri relictique proditur. 4. Acad. q. 83. a

Ab amicis videlicet imprudentes prodimur. pro Clu. 47. b
 Qui causam veteranorum prodi volunt. in Ant. 22. 7. b
 Prodere, pro Deferere.
 Amici partim me deseruerunt, partim prodiderunt. Quint. frat. lib. 1. 3. 8. a
 Prodere, pro Scribere, Componere, Literis mandare.
 Itaque hoc Iudices, non sine causa fictis fabulis doctissimi homines memoriae prodiderunt, eum, &c. pro Milo. 6. a. 1. de Diuin. 3. a
 Maiores nostri, qui sacra, qui ceremonias, qui auspicia & ipsi sanctissime coluerunt, & nobis suis posteris prodiderunt. pro Mil. 63
 Vitae videbatur Vlyssi, ut quidam poetae Tragici prodiderunt. 3. Offic. 130. a
 Si coner eruere, quae Graeci scriptores prodiderunt. 1. Tusc. 12. 4
 Haec de sapientissimis viris monumenta nobis literae prodiderunt, non semper, &c. pro Planc. 2. 79. b. Diuin. lib. 2. 22
 Itaque eorum vocabula nobis prodiderunt. de Vniu. 47
 Ne periculosam imitationem exempli reliquis in posterum proderetis. pro Flac. 19. a
 Prodere dogma. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 12. 4
 Sermonem memoriae prodere. 3. de Orat. 9. a. 1. de Diuin. 2
 Prodere memoriae alicuius rei posteris. epist. 113. b
 Factaque & consulta fortium & sapientum cum improborum ignominia sempiternis monumentis prodere. 1. de Leg. 48
 Laudes vniuscuiusque nostrum a patribus acceptas posteris prodere. in Somn. Scip. 24. a. Cat. 22
 Deinde etiam deinceps posteris prodebat. de Legib. 12. 4. b
 Prodebat posteris regium imperium. 3. de Legib. 2
 In hoc reo ne quod perniciosum exemplum prodatur, per timeo. pro Flac. 151. b
 Beneficiorum memoria liberis posterisque prodatur. 2. Off. 91. a
 Prodantur sacra familiis, ut sint perpetua. 2. de Leg. 48
 Illud etiam debes cogitare, non te tibi soli gloriam quaerere: &c. sed ea tibi est communicanda mecum, prodenda liberis nostris. ad Q. fra. lib. 6. 33
 Imagines ad memoriam, posteritatemque prodendam. 7. Verr. 20. a
 Quum studium tuum consumas in virorum fortium factis memoriae prodendis. Ampio, lib. 6. 12. 14. a
 Quod est proditum memoriae ac literis. 3. Verr. 32
 Memoriae proditum est, poetas nobiles poetarum aequalium morte doluisse. de Clar. 165. b
 Ante Solonis aetatem de nullo ut diserto memoriae proditum est. de Clar. 168, & 169. b
 Quidam cuius non nomen quidem proditum est. Tus. 170. b
 Quia memoria sic esset proditum, quae pater, &c. de Or. 100. b
 Quod iam nationibus exteris incredibile, ac falso memoriae proditum videbatur. pro lege Manil. 28. a
 Prodere, pro Nominare, Indicare.
 Is quem produnt patres consulum rogandorum ergo. de Legib. 186. b
 Auspicia patrum sunt, olli que ex se prodito, qui comitiis creare consules rite possint. de Leg. 185. b
 A dictatore Milone prodi flamine necesse est. pro Mil. 110. b
 Interrex, quem & ipsum patricium esse, & a patricio prodi necesse est. pro Dom. 221. b
 Iter eo die Miloni erat Lanuuium ad flaminem prodendum, quod erat dictator Lanuuii Milo. pro Mil. 19
 Proditus.
 Proditus ac nudatus Consul. 2. Verr. 7. a
 Quandoquidem ego proditus, inductus, coniectus in fraudem, omnia mea praesidia neglexi. 3. ad Attic. 26
 Quarta sit accusatio trinundinum, prodita die, qua die iudicium sit futurum. pro Domo sua, 222. b. Hoc est edita, declarata.
 Imago ad memoriam posteritatis prodita. pro Rab. Post. 125. b
 Regnum quod a Tatalo & Pelope proditum iure obtinebatur. Offic. 69. b
 Virtutes literis proditae. pro Arch. 11. a
 Proditor.
 Iste qui initio proditor fuit, deinde perfuga. pro R. Am. 69. a
 Consul proditor nostri imperii. epist. 5. b

Ne extinctor patriae ac proditor appellaretur. pro Syl. 184. b
 Nec magis vituperandus est proditor patriae, quam communis utilitatis aut salutis defensor. 3. de Fin. 99. a
 Nemo vnquam sapiens proditori credendum putauit. 3. Ver. 26
 Quum viderem homines, &c. aut proditores esse, aut defensores salutis meae. Postquam. 10
 Sed tamen ea dicit de conferuatoribus patriae, quae dici debent de proditoribus. Cassio, lib. 12. 6
 Proditio.
 Multorum in nos perfidiam, insidias, proditionem notabis. 5. famil. 30
 Proditiones amicitiarum & Rerum pub. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 17
 Prodromus.
 Ego adhuc, &c. magis comode, quam strenue nauigavi. remis enim magnam partem. prodromi nulli. 16. ad Att. 15
 Nam mihi Pompeiani prodromi nuntiant aperte Pompeium acturum. ad Att. lib. 1. 21
 Produco.
 Harum rerum omnium auctores testesque produco. 7. Verr. 103. a
 Varro vitam Nauis producit longius. de Diuin. 170. b
 Annus & sex menses nihil petit, quiescit: conditionibus hunc, quoad potest, producit. pro Quint. 15. a
 Conuiuiumque vicinorum quotidie compleo: quod ad multam noctem, quam maxime possumus, vario sermone producimur. de Senect. 43
 Repete Antonius in aciem suas copias de vico produxit, & sine mora concurrat. Galba Ciceroni, lib. 10. 30. 6. a
 Clodius in Quirinalia produxit diem. ad Q. frat. lib. 2. 15
 Quum eum, quem virgines iste ceciderat, in conspectum populi Rom. produxit. 3. Verr. 85
 Produxit Octauium L. Antonius. 14. ad Att. 46
 Nihil a me audiet ex impura illa adolescentia sua, quae qualis fuerit, aut meministis, aut ex eo, quem sui simillimum produxit, recognoscere potestis. in Verr. 82. b
 Quem tu in eo non pro illius dignitate produxeras, sed pro tuo scelere subduxeras. pro Domo, 17. a
 Producam ceteros: reticebunt quae poterunt, libenter: dicent quae necesse erit. gratis. 6. Verr. 16. a
 Producam testes, & producam plures eodem tempore. 4. Verr. 118. a
 Quod ostendam, quum istos produxero. in Verr. 245. b
 Producere aliquem conditionibus. pro Quint. 15
 Producere aliquem in ius. in Verr. 204. b
 Producere aliquem in prospectum populi. in Verr. 101. b
 Tu tuam domum piratas abducere, in iudicium archipiratae domo producere ausus es. 7. Verr. 107. a
 Capitibus inuolutis ciues Romanos ad necem producere instituit. 7. Verr. 122. a
 C. Marius apud populum criminatus est, bellum illum producere. Offic. 67. b
 Sermonem longius producere. de Clar. 135. a
 Sermonem in multam noctem producere. in Somn. Scip. 3
 Producere testes ad iudices. in Verr. 78. b
 Marcum quidem Valerium Coruinum accepimus ad centesimum annum vitam produxisse. de Senect. 56. a
 Producentur e carcere, & deligantur ad palum. 7. Verr. 93. a
 Producti sumus ut, &c. 1. ad Heren. 4. & 4. 121
 Grauiorem apud sapientes iudices se fore ab inferis testem, quam si viuis in iudicium produceretur. 7. Verr. 89. a
 Quum a Trib. pleb. Consul in concionem productus esset. Postquam. 206. b. & 12. fam. 12. & Post red. in Senat. 11
 Quum testis productus esset in Sextium. ad Quint. frat. lib. 2. 8. 1. a
 Produci longius spatium. 12. fam. 28. in epist. Lentuli. Id est, prorogari.
 Nihil ab hoc prauum & peruersum produci posse putant: pro Quint. Rosc. 50. b
 Produci ultra quam satis est. de Nat. d. 48. b
 Regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem (id enim est *προμηθειαν*) de Fin. lib. 3. 42
 Ex his vnus mihi testis est producendus qui pecuniam datam dicat. pro Rosc. Com. 24. a

Productus.

Productus studio & viribus. 4. ad Heren. 225
 Producta dies est in 1111. Iduum Febr. Q. frat. 307. b
 Inclytus dicimus breui prima litera, infans producta. de Orat. 212. b
 Syllaba producta atque longa. 3. de Orat. 101. a
 Datum est igitur Neptuno maritimum omne regnum, nomenque productum: ut Portunus a portu, sic Neptunus a nando. 2. de Nat. de. 95. a
 Tamen coram producti aliquid dicent, in quo reprehendantur. pro Flac. 27. a
 Dolores longinquitate producti, vehementius torquent. 5. Tusc. quast. 165. a
 Et principia tarda sunt, & exitus tamen spissi & producti esse debent. 2. de Orat. 118. a
 Sed non sunt in eo genere tantae commoditates corporis, tamque productae temporibus, tamque multae. 4. de Fin. 24
 Producta vel praecipua, *προμηθειαι*, dicunt Stoici, quae Peripatetici bona (corporis scilicet & fortunae). Tusc. q. lib. 5. 35
 Sic in vita, non ea quae primario loco sunt, sed ea quae secundum locum obtinent, *προμηθειαι*, id est producta nominentur, quae, &c. de Fin. 101. b
 Si dolor productior foret. Tusc. q. 199. b
 Productiora alia, & quasi immoderatus excurrentia. de Orat. 214. b
 Producte.
 Et ne multis, quibus in verbis ex primae literae sunt, quae in sapiente atque felice, producte dicitur, &c. in Orat. 90. a
 Productio.
 Productio verbi dicunt in Top. 18. a
 Productioe vnus literae, auium, auium: breuitate, ut curia, curia. ad Heren. 30. b
 At in his si paulum modo offensum est, ut aut contractione breuis fieret, aut productione longius, &c. 3. de Or. 108. a
 Opportunitas enim non fit maior productione temporis. de Finib. 99. b
 Profanus.
 Locus profanus & consecratus. in Part. 21. a
 Has tabulas M. Marcellus quum omnia illa victoria sua profana fecisset, tamen, &c. 6. Verr. 108. a
 Sin ista consecratio legitima est, quid est, quod profanum in tuis bonis esse possit: pro Domo, 138. a
 Facere aliquid ex sacro profanum. in Verr. 128. b
 Limina profanarum aedium. de Nat. d. 39. b
 Loca sacra & religiosa profana habere. de Arusp. resp. 7. a
 Profectio, vide Proficiscor.
 Profecto.
 Profecto enim aliquid egisses. ad Att. 67. b
 Profecto non crederem, nisi, &c. pro Font. 19. a
 Animus vero non me deserens, sed respectans, in ea profecto loca discessit, quod mihi ipse cernebat esse veniendum. de Senect. 77. a
 Nunc quidem profecto Romae es. Q. fra. 295. b
 Non est ita Iudices, non est profecto. pro Flac. 42. a
 Terra enim profecto pars mundi est. de Nat. 2. b
 Alterum profecto fieri non potest, ut earum nulla: alterum certe non potest, ut plus vna vera sit. 1. de Nat. d. 9. a
 Profecto Epicurus, quasi pueri delicati, nihil cessatione melius existimat. de Nat. d. 1. 72
 Quis haec renuntiat: is profecto qui interfuit. a
 Profecto enim negare non potes, te, &c. 4. Verr. 29. a
 Quia profecto videtis, nefas esse dictu, miseram fuisse talem senectutem. de Senect. 12. a
 Profero, Dico, Edo, Palam facio, Promo, Produco, Pronuntio, & Commemoro.
 Neque ego haec eo profero, quod, &c. pro Rosc. Ame. 30. a
 Ex literis aliquid in aspectum lucemque profero. pro Arch. 9. Parad. 9
 Tu h. s. l. i. i. ex arca proferebas, c. c. l. i. i. ex artificio Roscius promebat. pro Rosc. Com. 17. a
 Indicia communis exitii indagavi, patefeci, protuli, extinxi. pro Mil. 78. a

Pietas & fraternus amor L. Caecilii protulit. pro Syll. 48. a
 Qui necessitudinis causas coplures protulit, similitatis nullam commemorare potuit. pro Mur. 137. b
 Aquilius protulit de dolo malo formulas. Offic. 64. b
 Et id quod ipse diceret, in P. Mutii libris scriptum protulit. de Orat. 106. b
 Quid prandiorum apparatus proferam: in Ant. 179. b
 Proferam testes, proferam legatos. pro Corn. 63. b
 Si affinitates illorum proferemus. ad Heren. 2. b
 Proferrem libros, si negares. 1. de Nat. d. 156. a
 Et possessiones hereditatum non secundum eos qui proferent, sed, &c. 4. Verr. a
 Proferamus nostra potius, quam aliena. 3. de Leg. 21
 Patefacere & proferre aliquid. pro Flac. 4. a
 Proferre digitum. pro Cecin. 52
 Directione commemorare, & in medium proferre. 6. Ver. 103. a
 Proferre in lucem, explicare, palam collocare, proponere. de Orat. 98
 Proferre in lucem res occultissimas. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 57
 Proferre in medium literas, palamque recitare. 2. Philip. 34. a
 Possum multos proferre, qui, &c. pro Sex. Rosc. 25. b
 Scelus in medium proferre. 2. Verr. 18. a
 Se eam rem ante tempus illud nunquam in medium propter periculi metum protulisse. epist. 142. b
 Ars memoriae, quae tum primum proferebatur. Acad. q. 1. b. & de Finib. 73. b
 Vis enim aliquid iisdem de rebus politius a nobis perfectiusque proferri. de Orat. 3. a
 Non agitata res erit: non in medium proferenda. 7. Verr. 141. a
 Domus in qua nihil geratur, quod foras proferendum sit. pro Cael. 45
 Orationem tibi misi: eius custodiendae & proferendae arbitrium tuum. 15. ad Att. 15. Id est, diuulgandae.
 Qui ea proferenda & patefacienda curauit. pro Mur. 147. b
 Illa commentatio inclusa in veritatis lucem proferenda est. 1. de Orat. 76. a
 Quaesitum & prolatum palam non nego. pro Flac. 160. b
 Proferre, Protendere, Prolatare, Prorogare.
 Beata vitam vsque ad illum a Cyro extructum rogam protulisset. de Finib. lib. 3. 60
 Cur pulmo incisus etiam in bouis extis dirimat tempus & proferat diem. Diuin. lib. 1. 74
 Dices igitur amicis tuis, auctorem proferat. 13. ad Att. 270. 1. a
 Proferre aliquem longius. pro Syll. 48
 Saepius proferre aliquid. pro Cec. 287. b
 Proferre comita. pro Planc. 40
 Quod si latius volent proferre diem, poterunt vel biduum vel triduum, vel ut videbitur: nihil enim interest. ad Att. lib. 13. 272. 2. a. & 12. fam. 64
 Sapietia iubet proferre opus, amplificare diuitias. 3. de Rep. a
 Fines officiorum Stoici videntur longius protulisse, quam natura vellet. pro Mur. 59. a
 Proferre, Allegare.
 Quum aliquos ex antiquis claros viros proferunt. 4. Aca. 26. a
 Atque ego exempla omnium nota proferam. 1. de Diu. 166. b
 Quid furiosam vinolentiam tuam proferam. 2. Phil. 100. a
 Proferre Fabritios auctores. 2. de Orat. 160. a
 Maiorum suorum beneficia, si qua extabant, proferre. 2. de Inuent. 220. a
 Multa mea in se, non nulla etiam sua in me proferebat officia. pro Syll. 13. a
 Etiamne ratione sequare, qua tecum ipse & cum tuis vtare, profiteri autem & in medium proferre non audeas. de Fin. 122
 Proferre tabulas nouas. in Verr. 208. b
 Testes & legatos proferre. pro Corn. Balb. 33. a
 Proferre, pro Conferre.
 Homines tenues vnus habent in nostrum ordinem aut promerendi, aut proferendi beneficii locum. pro Mur. 64
 Proferre, Obiicere.
 Nihil est quod ceterorum res minus commodè gestas proferas. 7. Verr. 102. a
 Sic a me Consul designatus defenditur, ut eius nulla fraus, &c. nullum petulans dictum in vita proferatur. pro Mur. 12. a
 FF. iiii.

Prætere illa quæ prætereunda non sunt, &c. nullam in re familiari foredem posse proferri. pro Flac. 6. a

Prolatus.

Mulæ partus à te prolatus est. de Diuin. 136. b

Prolatus de te rumor. 10. ad Att. 26. in epist. Antonii.

Etiâ illud te admoneo, ne quid vllis literis committas: quod si prolatus sit, molestè feramus. 3. ad Q. fra. 33

Multa etiâ sunt à te ex historiis prolata somnia matris Phalaridis, Cyri superioris, &c. 2. de Diu. 202. a

Prolatæ res. 14. ad Att. 6. pro Mur. 25

Prolatio.

Commemoratio antiquitatis exemplorumque prolatio. in Orat. 66. a

Iudicii prolatio. pro Rab. perduel. reo. 5. a

Prolatio rerum. 7. ad Attic. 40

Professio, vide Profiteor.

Proficio.

Nulla res tantum ad dicendum proficit, quàm scriptio. de clar. Orat. 172. b

Magnificètia & virtus in qua grauitas & auctoritas est, plus proficit ad misericordiam commouendam, quàm humilitas & obsecratio. 1. de Inuent. 121. a

Proficit hæc exornatio ad duas res. ad Heren. 32. b

Hoc plus proficit ad virtutem, quàm illud. de Inuen. 62. b

Quum ipse idem sentirem, nihil proficiebam. epist. 45. b

Profeci itaque per Laterensem internitium. pro Plan. 152. b

Diu recusans, nihil profeci. pro Lig. 137. b

Nihil in Crispio profecisti. pro Planc. 61. a

Qui vt nihil aliud, hoc tamen profecit, dedit illi dolorè, sed etiam ad summam profectum aliquid puto. ad Att. 110. b

Pompeius à me valde contèdit de reditu in gratiam, sed adhuc nihil profecit. ad Q. frat. lib. 3. 17. 21. a

Si modò in philosophia aliquid profecimus. Offic. 59. b

Literæ tuæ profecerunt. epist. 251. b

Si exitus C. Cæsaris hoc efficere nõ potest, nihil cuiusquam proficiet nec valebit oratio. in Anton. 159. b

Si quid profecissem his literis. 5. fam. 47

Quantum profecerim præcipiens. 1. ad Q. frat. 41

Multumque ad ea quæ quærimus, explicatio tua ista profecerit. 3. de Fin. 22. a

Consilio nihil proficere. ad Toranum, lib. 6. 21. 4. a

Is proficere nihil potest. 6. Verr. 82. a

Querelis quotidianis nihil proficere. Luceius Cic. lib. 5. 40

Res vbi plurimum proficere & valere possunt, collocari debent. de Clar. 177. b

Isti se minis profecisse arbitrantur. pro Font. 22. a

Tæque multum profecisse sentio. epist. 69. b

Quid proficiatur, si, &c. Fat. 26

Multum profici, sed quatum, non planè, quia longè absum, scio. ad Att. 91. b

Intellectumque est nihil profici mærendo. Tuscul. quæst. lib. 3. 54

Aut proderimus aliquid Ciceroni: aut quantum profici possit, iudicabimus. ad Att. lib. 16. 333. 5. a

Spero nobis quiddam profici. 1. ad Att. 1

Et quisquã dubitabit, quid virtute profecturus sit, qui tantum auctoritate profecerit. pro Pomp. 31. b

Non nihil vt in tantis malis est profectum. epist. 184. b

Sed quid hæc nunc: vtinam aliquid profectum esset. ad Attic. 123. b

Proficiens.

Ea patietur te quicquam facere nihil proficientem & laborantem. Tuscul. q. lib. 2. 28

Proficiscor.

Quoniam ab hac laude proficisceris. de Pet. Conf. 2

Omnis tua laus à meis consiliis proficiscitur. ad Atticum, lib. 14. 315. 3. a

Quæcunque à me ornamenta, ad te proficiscuntur. Cælio, lib. 2. 18. 8. a

Atque illæ quidem iniuriæ quæ nocendi causa de industria inferuntur, sæpe à metu proficiscuntur. &c. 1. Offic. 36. a

Adolescètulus miles profectus sum ad Capuam. de Sen. 9. a

111. Iduum Phlotimum (vt ais epistola tertia) expectabam.

at ille Idibus à me profectus est. ad Att. 143. b

Clodius Roma profectus pridie est, vt ante suum fundum infidias Miloni collocaret. pro Mil. 106. b

Achiui ita profecti sunt ab Illo, vt profectioe læti piscium læsciuam intuerentur. de Diuin. 85. b

Proficiscar enim non ad eos solum viros, de quibus antè dixi, verum etiam ad Catonem meum. de Senect. 76. a

Etsi poterã remanere, tamen, vt scripsi tibi, proficiscar hinc, ne relictus videar. ad Att. lib. 13. 282. 7. a

Calen. Mais de Formiano proficiscemur. ad Att. lib. 2. 23. 3. a

Qui statim Romæ & ab vrbe antequam proficisceretur, cepit, &c. in Verr. 112. b

Vt quum rex intelligat, nisi per te sit restitutus, desertum se & abiectum fore, proficiscatur ad te. epist. 5. b

Si iam ex hoc loco proficiscatur Puteolos stadia triginta, probò nauigio, &c. 4. Acad. q. 179. a

Atque vt inde oratio mea proficiscatur, vnde, &c. pro lege Manil. 2. a

Proficiscantur omnia à te, & per te ad exitum perducantur. 6. fam. 29. in epist. A. Cecinnæ.

A falsis initiis proficisci. 1. de Finib. 109. a

Proficisci ab ostentatione magis, quàm à voluntate. Off. 1. 67

Ad animorum concilium cõtumque proficisci de Sen. 76. a

Proficisci ad cruciatum sine vllò animi terrore. Tuscul. quæst. lib. 5. 59

Proficisci ad domum. 3. Verr. 48. a

Proficisci ad dormiendum præparatum quodam cultu atque vltu. Diuin. lib. 2. 92

Proficisci ad meliora. Cat. 75

Proficisci ad reliqua. 5. Verr. 9. a

Ad somnium proficisci corporibus affectis. 1. de Diuin. 57

Nã vt ex medicina nihil oportet putare proficisci, nisi quod ad corporis vtilitatem spectat, sic à legibus nihil conuenit arbitrari, nisi quod Reipub. conducatur, proficisci. de Inuent. 55. b

Proficisci bono gubernatore ac tranquillitate. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 91

Proficisci in exilium. de Fin. lib. 2. 45

Nauis proficisci. ad Q. frat. lib. 3. 18. 1. a. & 15. fam. 11

Pythagorei ex numeris & mathematicorum initiis proficisci volunt omnia. 4. Acad. q. 212. a

Qui conuenienter victurus sit, ei proficiscendum est ab omni mundo, & eius cognitione. de Finib. 105. b

Proficiscens.

Leucade proficiscens. epist. 241. b

Profectus.

Vt profectus à charitate domesticorum ac suorum, currat longius. de Fin. lib. 2. 39

Denique etiâ à philosophia profectus princeps Xenophõn Socraticus ille. 2. de Orat. 31

Profectus à Platone Heraclides Ponticus. 3. de Leg. 16

Profectus ob optima causa. de Arusp. resp. 40

Ab his initiis noster in te amor profectus auxit paternam necessitudinem, &c. Planc. lib. 13. 30. 2. a

Profectus ad pestem. 6. fam. 21

Ex Asia Romam versus profectus. Curioni, lib. 2. 5. 2. a

Profecta causa à natura. de Amic. 26. a

Contra etiam esse aliquid abs te profectum. 5. fam. 12

Profectum ab optimo animo consilium. 9. ad Attic. 27. in epist. Balbi & Oppii.

Hoc grato animo liberalique profectum, cautiorem libertatem desiderat. ad Att. 275. b

Quam partitionem omnes ab Aristotele profecti maxime secuti sunt. de Inuent. 54. b

Nerui sicut venæ & arteriæ à corde tractæ & profectæ, in corpus omne ducuntur. 2. de Nat. d. 209. a

Si quæ beneficia singulis ciuibus, priuatimque dantur, ea solent iis esse fructuosa à quibus sunt profecta. Antequam iret in exil. 1. a

Si à falsis principiis profecta congruent ipsa sibi. de Finib. lib. 4. 44

Omnia à me in te profecta sunt, quæ, &c. ad Antonium, lib. 5. 12

Profectio.

Profectio C. Cethegi in Hispaniam. pro Syl. 180. b

Exponam vobis breuiter consilium & profectiois & reuersionis meæ. 1. Philip. 1. a

Inuenitur dies profectiois pridie Calendas Februarii. pro Quint. 10. b

Profectioem meam impedire, aut certè tardare. 7. fam. 13

Inter profectioem & reditum L. Syllæ. de Cl. 185. b

Eiusmodi tempora post tuam profectioem cõsecuta sunt, vt, &c. epist. 4. b

Profiteor.

Quamobrem fateor, atque etiam T. Labiene profiteor, & præ me fero, te, &c. auctoritate esse depulsum. pro Rab. perduel. reo. 11. a

Tãtam facultatem consequutum esse me non profiteor, fecutum esse præ me fero. de Nat. 4. b

Quicumque est is, ei me inimicum profiteor. epist. 163. b

Ego verò tibi profiteor & polliceor, eximium & singulare meum studium. epist. 64. b

Tibi me profiteor in Repub. socium. epist. 45. b

Profiteor tibi meum studium ad rempub. defendendã. contra Rul. 65. b

Hoc me profiteor suscepisse magnum fortasse onus, & mihi periculosum, &c. 2. Verr. 22. a

Qui philosophiam profitetur, grauissimam sustinet personam. in Pis. 56. a

Eum qui se profitetur intelligentiæ sapientiæque amatorum, necesse est intelligentis sapientisque naturæ primas causas conquirere. de Vniu. 63

Quod si id vos suscipitis, & eadem in re operam vestram profitemini, &c. pro Rosc. Amer. 61. a

Nostri causa non videntur homines defuturi, mirandum in modum profitentur, offerunt se, pollicentur. ad Q. frat. lib. 1. 2. 25. a

Quamobrem quæ disputari de amicitia possunt, ab eis censo petatis, qui ista profitentur. de Amic. 16

Ecce autem quidam se Thucydidos esse profitentur. Orat. 199. b

Ego inimicum me semper esse professus sum duobus, qui, &c. de Arusp. resp. 44. b

Qui philosophiam iam professus sum populo nostro exhibiturum. 1. Acad. q. 27. a

Me principem Senatui, Populoque Rom. professus sum. Cornificio, lib. 2. 24. 3. a

Contra facere quàm professus pollicitusque sis. de Leg. 17. b

Vt enim si grammaticum se professus quispiam, barbarè loquatur, aut absurdè canat is, qui haberi velit se musicum, hoc turpior sit, quod in eo ipso peccet, cuius profitetur scientiam: sic, &c. Tuscul. 2. 9

Omnes istiusmodi in iis reprehenduntur, qui cum professi fuerint, satisfacere non possunt, non in iis qui abfuisse ab istis studiis contententur. pro Planc. 272. b

Vt eos pœniteat profectos esse, & præ se tulisse odium in Antonium. in Ant. 240. b

Sed me omnium prouinciarum defensore esse profitebor. 5. Ver. 187. a

Triduo me iurisconsultum esse profitebor. pro Mur. 25. a

Profitebor me ei magistrum. 2. ad Q. frat. 31

A Sthènio petere cepit, vt ad ea signa tollenda operã suam profiteretur, seque adiuuaret. in Verr. 126. b

Cum se Pompeius supplicè pro me profiteretur. in Pis. 96. b

Quum tantas res Græci susciperent, profiterentur, agerent. 2. de Orat. 83. a

Sæpe à maioribus natu audiui, &c. Athenis quendam esse qui se sapientem profiteretur. de Senect. 39. a

Democritus, qui ita est ausus ordiri, hæc loquor de vniuersis, nihil excipit, de quo non profiteatur: quid enim esse potest extra vniuersa. Acad. q. 18. b

Impudètiæ est profiteri quod nõ possis implere. pro Cl. 39. a

Profiteri, & non posse satisfacere. pro Planc. 50. a

Profiteri apud Prætorem. pro Archia. 6. a

Lysiam primò profiteri solitum esse artem dicendi. de Clar. 168. b

Profiteri artem vitæ. Tuscul. q. lib. 2. 9

Tum poterunt clarissima voce profiteri. Tuscul. q. lib. 5. 23

Profiteri hoc scribere non audeamus. de Vniu. 47

Quibus de causis nihil oportere neque profiteri, neque affirmare quenquam, &c. 1. Acad. 65. a

Illos autem qui quiduis ab amico auderent postulare, postulatione ipsa profiteri, omnia se amici causa esse facturos: de Amic. 34. a

Suscipere ac profiteri magnum aliquod onus ac munus. 1. de Orat. 57

Profiteri operam suam. 4. in Verr. 59

Profiteri operam suam in aliqua re. pro S. Rosc. 44

Eamne rationem sequare, qua tecum ipse & cum tuis vtrare, profiteri autem & in medium præferre non audeas: 2. de Fin. 122. a

Quid confiteatur, atque ita libenter confitetur, vt non solum fateri, sed etiam profiteri videatur Recuperatores: pro Cecinna, 17. a

Profiteri se esse sapientem. Tuscul. q. lib. 1. 16

Plus profiteri se scire, quàm sciant. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 15

Profiteri scientiam alicuius rei. Tuscul. q. lib. 2. 9

Profiteri suum studium ad communem dignitatem defendendam. de Leg. Agr. 17. a

Suum studium in omni genere officii alicui profiteri atque polliceri. Licinio, lib. 5. 8. 11. a

Ex quo equidem existimò tardiores ad hanc sententiã profitemdam multos esse factos. 1. de Nat. d. 88. a

Quamobrem ista tanta, tamque multa profitemda Crasse nõ censeo. de Orat. 88. b

Profitemens.

Italix sua vobis studia profitementi remisistis. ad Brut. 15. 6. a

Profiteri, denuntiare, edere.

Archias professus est apud Prætorem Q. Metellum. pro Ar. 187. b

Edixerat, vt aratores iugera sationum suarum profiterentur. 5. Verr. 30. a

Nemo erat decumanorũ, qui grano amplius sibi quàm deberetur, deberi professus esset. in Verr. 153. b

Sed causa erat iudicii postulandi, quod ex edicto professus non esset. 5. Verr. 30. a

Si sexaginta diebus apud Prætorem essent professi. pro Ar. 186. b

Lex hæc, &c. vt apud eosdem Decemuiros, quatum habeat præda, manubiarum, auri coronarii, profiteatur. 2. de Lege Agr. 63. a

Minus te iugerum professum esse dico. 5. Verr. 58. a

Professio, denuntiatio, confessio.

Professio est agri Leontini ad iugera x x x. 5. Verr. 95. a

Iugerum subscriptio ac professio. 5. Verr. 93. a

Professio necessaria in petendis magistratibus. pro Planc. 10

Tu verò confice professionem, si potes, vt si hæc pecunia ex eo genere est, vt professione non egeat. 16. fam. 32

Semelne putas mihi dixisse Balbum & Faberium professionem relatum: &c. 13. ad Att. 45

Iudicium de professione. in Verr. 155. b

Professio, pollicitatio.

Vis oratoris professioque ipsa dicendi hoc suscipere ac polliceri videtur. 1. de Orat. 11. a

Non me præteribat in tam perturbato statu ciuitatis fructuosissima esse professionem bonæ voluntatis, sed, &c. 10. fam. 15. in epist. Planci.

Profigo.

Si cum suis consiliis Remp. profigasset, &c. 3. de Orat. 2. a

Hostium copias profigare, occidere. 14. Philip. 49. a

Profigatus.

Profigatus homo. de Arusp. resp. 43. id est, sceleratus.

Nemo est inquam inuentus tam profigatus, &c. pro Rab. perduel. reo. 17. a

Atqui si ita est, profigata iam hæc, & penè ad exitum adducta quæstio est. 5. Tuscul. q. 23. a

Quanto tandem illum mærore afflictum esse & profigatum putatis. 2. in Catil. 26. a

Ne profigatũ quidem quicquã esset. 8. fam. 27. in epi. Cælii, FF. iiiii.

Profligato bello ac penè sublato, renouatum bellum gerere conamur. 12. fam. 63
Iudicia perditā & profligata. 2. Verr. 5. a. Id est, omni dedecore contaminata.
Et denique omnia ad perniciem profligata atque perditā: pro Rosc. Amer. 22. a. Hoc est, ad perniciem redacta.
Vos tamen oportet ab eodem illa omnia, à quo profligata sunt, confici velle. de Prou. 76
Profligatorum hominum impetus quotidianos obiicere. pro Archia, 10. a
Profligatissimus omnium mortalium ac perditissimus. 5. Verr. 53. a

Profluo.

Ab his fontibus profluxi ad hominum famam. pro Cael. 4
Si lacus emissus lapsu & cursu ad mare profluxisset. 1. de Diuin. 161. a

Profluens.

Profluens amnis. de Nat. d. 1. 15
Expedita ac profluens celeritas. de claris Orat. 116. a
Genus orationis liquidū, fufum ac profluens. 1. de Ora. 87. a
Loquacitas perennis & profluens. 3. de Orat. 103. a
Profluens quiddam habuit Carbo, & canorum. de Or. 145. b
Aquam profluentem & eam vberem vidi multis locis. 3. ad Q. frat. 3
Deinde est in catcerem deductus, vt ibi esset tantisper, dum culeus, in quem coniectus, in profluentem deferretur, compararetur. 1. de Inuent. 131. a
Qui parentem necasse iudicatus erit, is obuolutus & ligatus culeo, deuchatur in profluentem. ad Heren. lib. 1. 23. a

Profluenter.

Ego omnia profluenter, absolute, prosperè: igitur beatè. 5. Tusc. q. 75. a

Profluentia.

Et hanc oratoriam vim inanis quædam profluentia loquendi. in Partit. 43. a. Sub. imitatur.

Profugio.

Libenter verò istinc, tanquam à domino agresti ac furioso profugi. de Senect. 43. a
Philo cum optimatibus Atheniensium domo profugit. de Clar. 170. a
Heraclius Syracusis illa nocte profugit. in Verr. 117. b
Senatus ex Italia profugit. pro Deiot. 145. b
C. Blossius quæstione noua perterritus, in Asiam profugit. de Amic. 103. b
Hinc centum triginta septem patrefamilias extorres profugerunt. 5. Verr. 101. a
Profugerunt metu perterriti. Seruius Cicero, lib. 4. 12. 8. a
Illi damnati comitiis centuriatis in exilium profugerunt. pro Domo sua, 67. a
Quòd si illinc inanis profugisses, tamen, &c. 3. Verr. 16. a
Si inquam pridie domo tua profugisset. 7. Verr. 61. a
Quintus filius profugere ad Brutum voluit. ad Att. lib. 15. 329. 15. a

Ad otium profugere. 1. Offic. 99

Ex tempestatum periculis profugere. 7. Verr. 123. a

Veientem quandam ad nos hominem nobilem profugisse. de Diuin. 101. b

Ex Ponto Medea quondā profugisse dicitur. pro L. Man. 15. a

Profugium.

Exilium est profugium portusque supplicii. pro Cec. 72
Quòd summi cuiusque bonitas commune profugium est omnium. Offic. 2. 91
Portum potius paratum nobis profugium putemus, quòd vtinā velis passis prouehi liceat. 1. Tusc. 194. a. de Morte.
Quod enim poterat mihi esse profugiū? epist. 71. b. & 105. b

Profundo.

Lachrymas profundo. pro Font. 184. b
Voluptates, quæ cum inclusæ diutius & prima ætate compressæ & constrictæ fuerunt, subito se nonnuquam profundunt, atque eiiciuntur vniuersæ. pro Cael. 59
Quem vt vidi, equidem vim lachrymarum profudi. Somn. Scip. 11. a
Omnes profudi vires animi atq; ingenii mei. Att. li. 1. 13. 5. a

Qui in causa animam profudit. pro Marc. 136. b
Lachrymas pro me sæpe & multum profudistis. pro Plancio, 84. a
Profuderunt se subito lachrymæ. 11. ad Att. 16
Omne odium inclusum nefariis sensibus impiorum in me profudistis. in Pis. 15. a
Patrimonia sua profuderunt, fortunas suas obliguerunt. in Catil. 31. a
Sed vt ad ea quæ clariora sunt veniam, res iam vniuersas profundam. 4. Acad. q. 153. a
Si totum se ille in me profudisset. 7. ad Att. 15
Nihil est in natura rerum omnium, quod se vniuersum profundat, & quod totum repente euolet. 2. de Orat. 174
Ait, omnia pecunia effici posse, dare, profundere, opponere, si velis vincere. 5. Verr. 132. a

Animam profundere. pro Marcello, 18

Laborem profundere & perdere. Antonio, lib. 5. 13

Pecunias profundere in eas res, quarum memoriam aut breuem, aut nullam sint relicuri omnino. Offic. 1. 117. & 1. 80. pro Cl. 53. a

Sanguinem suum profundere omnem cupit, dummodo, &c. pro Cluent. 13. a

Sanguinem pro patria profundere. 2. de Fin. 50
Se in aliquem profundere. ad Att. lib. 7. 123. 5. a

Vitam profundere pro patria. 1. Offic. 117

Quæ frugibus ac baccis terræ factu profunduntur. de Leg. 161. b

Sed profundendo clamore multitudinis cōcitatur. pro Flac. 11. a

In profundenda voce omne corpus intenditur, venit plaga vehementior. 2. Tusc. q. 49

Profusus.

Pecuniosus, profusus, perditus. 3. Verr. 13. a

Quis tam perditus ac profusus nepos, non adesa iam, sed abundantanti pecunia sic dissolutus fuisset, vt, &c. pro Quint. 12. a

Sanguis qui profusus est in morte, &c. in Ant. 211. b

Sed tanquam sanguis profusus est per totum corpus orationis. ad Heren. 38. b

Profusa hilaritas. 4. Tusc. 25. a

Profusa luxuries. pro Caelio, 34. a

Ipsūque genus iocandi non profusum neque immoderatum, sed ingenium & facetum. 1. Offic. 145. a

Quanti & quam profusi sumptus. pro Cluent. 25. b

Non amat profusas epulas, sordes, & inhumanitatem multo minus. pro Mur. 69. a

Sumptibus profusis viuere. pro Quint. 61. a

Profundus.

Mare profundum & immensum. pro Plancio, 12. a

Natura veritatem in profundo abstruxit. 4. Acad. 65. a

Esse in profundo aquæ. 3. de Fin. 73. a

Quam partim eius prædæ profundæ libidines deuorassent, &c. in Pison. 38. a

Profundum, substantiue.

Aliquid in profundum abiicere. 6. Verr. 22. a

Iecissem me potius in profundum. pro Sest. 15. b

Progenies.

Progenies mea. pro Cael. 44. b

Audiet Brutus eum populum, quem ipse primò, post progenies eius à regibus liberauit, pro turpi stupro datum in seruitutem. ad Octauium, 15. a

Reddita est ei tum à maioribus statua pro vita, quæ multos per annos progeniem eius honestaret. 9. Philip. 259. a

Veteres qui se progeniem deorum dicebant. de Vniu. 48

Diuinitas, quæ quo propius aberat ab ortu & diuina progenie, hoc, &c. Tusc. q. lib. 1. 23

Priamus tanta orbatus progenie. 1. Tusc. q. 133. a

Progigno.

Vt enim cæteri ex patribus, sic hic qui illud lumen progignuit, ex filio est nominandus. 3. Offic. 86. a

Atque vt in feminibus vis inest earum rerum quæ ex his progignuntur, sic in causa conditæ sunt res futuræ. 1. de Diuin. 108. a

Prognatus.

Qualis enim tibi ille videtur Tantalus prognatus Pelope- tus? Tusc. q. 44. a

Euridica prognata. de Diuin. 88. b

Prognosticon.

Prognostica mea cum oratiunculis propediem expecta- &c. 2. ad Att. 9

Ex eo quidem loco & prognostica nostra pronuntiabas, & genera herbarum. 2. de Diuin. 85

Atque his rerum præsentionibus prognostica tua referta sunt. 1. de Diuin. 12

Prognosticorum causas persecuti sunt Boethus Stoicus & Posidonius. Diuin. lib. 2. 35

Progredior.

Neque tamen progredior longius, quàm mihi concessum est. ad Att. 193. b

Eò enim vsque progreditur, vt, &c. 3. Verr. 112. a

Sestius nihil progreditur. pro Sest. 64. a

Progredius sum ad Inalpinos cum exercitu. Brutus Cicero, lib. 1. 14. 1. a. & Diuin. lib. 1. 46

Indulgentia videlicet nostra deprauatus, eò progressus est, quò non audeo dicere. ad Att. lib. 10. 195. 6. a

Sed certè non continebuntur, progredientur longius, effere- rentur. contra Rul. 85. b. & 5. Verr. 122. a

Quàm longè progrediare, cum semel transieris, ad augen- dam transeundi culpam nihil pertinet. Parad. 119. b

Vltra enim quò progrediar, quàm vt verisimilia videam, nò habeo. 1. Tusc. q. 6

Ne calamitas remorata longius serpat atque progrediatur, præcaute. Antequam, 9. a

Progrediamur igitur, &c. de Fin. 94. b

Sed progrediamur longius. 4. Acad. q. 83. a

In quo tamen longius progrediamur, quòd videmus, &c. Orat. 107. b

Cum aliquantulum progressus esset, subito exaudiuit hin- nitum. de Diuin. 95. b

Itaque reuertit ex itinere, cum iam progressus esset multorū dierum viam. Diuin. lib. 1. 27

Nunquam in eum locum progressi fuissent, vt illum inter- ficere conarentur. in Verr. 92. b

Scribendum ad te existimaui, & pro nostra beneuolentia petendum, ne quò progredieris inclinata iam re, qua integra etiam progrediendum tibi non existimasses: &c. ad Att. lib. 10. 28. in epist. Cæsar. 1.

Videret quid ageret, de Diodoro quò progredieretur. 6. Verr. 36. a

Progredi ad omnia. de Arusp. resp. 52

Quid stultius quàm obiicere aduersario, quod ille si verbo negarit, longius progredi non possit, qui obiecerit in Ant. 161. b

Qui poterunt longius progredi? Acad. q. ed. 1. lib. 2. 42

Mihi Antonius peruenisse videtur, quoad progredi potue- rit feri hominis amentia. 11. Phil. 293. a

In quæ impunè progredi licet duos pedes, &c. 3. de Or. 100. a

Atque vt regredi, quàm progredi mallent. 1. Offic. 50. a

Digitum progredi non possunt. 4. Acad. q. 107. a

Quamobrem primùm videamus, si placet, quatenus in ami- citia progredi debeat. de Amic. 34. a

In eum locum progredi, vt, &c. 3. Verr. 57. a

Nihil enim adiuvat procedere & progredi in virtute. de Fin. lib. 4. 105. a

Plus progredi. 2. ad Att. 4

Neque eò deducam, aut progredi patiar, vt, &c. Antiqua iret in exil. 12. a

Progredi rationibus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 27

Diuinatio coniectura nititur, vltra quam progredi non po- test. 1. de Diuin. 50. a

M. Fabius existimauit fratrem suum hominem non sapien- tem impulsu inimicorum suorum eò progressum esse. ad Papirium lib. 9. 25. 6. a

Progrediens.

Sensim & pedetentim progrediens extenuatur dolor. 3. Tusc. q. 92. a

A communibus initiis progrediens. de Fin. lib. 4. 37

Zeno igitur naturam ita definit, vt eam dicat esse ignem ar- tificiosum ad gignendum progredientē via. 2. de Nat. 81. a

Natura igitur corpus quidem hominis sic genuit & forma- uit, vt alia in primo ortu perficeret, alia progrediente æta- te fingeret. 5. de Fin. 106. a

Repulsi sunt ii, quos ad omnia progredientes, quos, &c. de Arusp. resp. 52. a

Progressus.

Viam multorum dierum progressus. 1. de Diuin. 51. a

Ex hac domo progressa ista mulier de veneni celeritate di- cere audebit. pro Caelio, 47. a

Ac primò quidem sic & nata & progressa longius eloquen- tia videtur. 1. de Inuent. 5. a

Progressa res ista ad quos sumptus fit, vides. 2. de Leg. 58

Progressus est eo quo non audeo dicere. 10. ad Att. 9

Progressum eo esse. 9. fam. 60. id est, impulsum ad hoc fa- ciendum.

Progressus.

Progressum præcipitem, inconstatem reditū videt. Att. 36. b

C. Cæsar incunte ætate docuit ab excellenti eximiaque vir- tute, progressum ætatis expectari non oportere. 5. Phil. 198

Brutus Dolabellam irruentem in Asiam à progressu arciuit, à reditu refræ nauit. 11. Philip. 290

Ratio, quæ causas rerum videt, earumque progressus, quasi antecessiones non ignorat. 1. Offic. 19. a

Progressus & regressus quinque stellarum errantium con- stantes & rati. 2. de Nat. d. 37

Philosophi nunquam in studiis tantos progressus facere po- tuissent. Tusc. q. lib. 4. 67. a

Lucilius Balbus qui tantos progressus habebat in Stoicis. 1. de Nat. d. 12

Progressio.

Aliter enim teneri non potest, si qua ad virtutem est facta progressio. Offic. 3. 21

Tum progressio admirabilis, incredibilisque cursus ad om- nem excellentiam factus est. Tusc. q. lib. 4. 1

Progressio discendi. Offic. 3. 17

Leuatio igitur vitiorum magna fit his qui habent ad virtu- tem progressionis aliquantum. Vestri progressionem ad virtutem fieri aiunt, leuationem vitiorum fieri negant. de Fin. lib. 4. 55

Ab iis initiis profecti omnium virtutū & originem & pro- gressionem persecuti sunt. Tusc. 209. b. & de Fin. lib. 4. 29. a

Quæ & ingenii bonitate multi assequuntur & progressionem dicendi. 1. Offic. 17. a

Progressiones stellarum errantium. Tusc. q. lib. 1. 50

Prohibeo.

Prohibeo.

Pop. Romani exercitus Cn. Pompeium circumfidet, fossa & vallo septem tenet, fuga prohibet. ad Att. lib. 184. 3. a

Facias licet, nemo prohibet. pro Rosc. Amer. 81. a

Malè etiam qui peregrinos vrbibus vt prohibet, eosque ex- terminant. 3. Offic. 61. a

Non modò non prohibebas, verùm etiam approbas. 16. ad Att. 20

Qui erant mecum, facillè operas aditu prohibuerunt. ad Att. lib. 4. 71. 4. a

Nos iacentes ad pedes supplicum voce prohibebis. pro Ligario, 8. a

Is omnes motus Catilinæ, conatusq; prohibebit. in Cat. 100. b

Quid me prohiberet Epicureum esse? lib. 1. de Fin. 21

Patri peruasi, vt eum à tua congressione prohiberet. in Ant. 169. b

Qui quum prohiberet iniuriam tenuioris, æquitate consti- tuenda summos cū infimis pari iure retinebat. 2. Off. 58. a

Quòd prædones procul ab vrbe prohibuissent. in Verr. 233. b

Qui Bibulum exire domo prohibuissent. epist. 11. b

Et virginem ab armatorum impetu prohibeamus. de Clar. 199. b

Dii prohibeant Iudices, vt hoc præsidium seclorum existi- metur. pro Sext. Rosc. 44. b

Verri crimini daturus sum, quod te non prohibuerit, quum summam ipse haberet potestatem. 1. Verr. 19. a

Prohibere à corpore alicuius. 2. Philip. 12. 1

Prohibere aliquem à periculo. pro L. Manil. 12

Prohibere aliquem à repub. epist. 84. b

Detrimto aliquem prohibere. ad Heren. lib. 2. 50. a

Aliquē provincia prohibere. Plancus Ciceroni, lib. 10. 15. 3. a

Sepultura aliquem prohibere. ad Heren. 4. 183. a

Erit igitur humanitatis vestrae, magnum eorum civium numero calamitate prohibere. pro L. Manil. 11

Prohibere censu. pro Sest. 88

Exitu prohibere. ad Att. lib. 9. 187. 2. a

Prohibere milites vrbe, portu, statione, commeatu. 12. fam. 33. in epist. Lentuli.

Motus & conatus alicuius prohibere. 2. in Catil. 45. a

Vsu verò vrbis prohibere peregrinos, sanè inhumanum est. 3. Offic. 61

Ab insula procul prædones prohibere. 6. Verr. 12. 7. a

Prohibere supplicium ab aliquo. de Arusp. resp. 2

Daturus es huic crimini, quod & potuisti prohibere ne fieret, & debuisti. 1. Verr. 18. a

Quonia corâ id facere prohibeor, absens pro sim. Octau. 4. a

Cum homines tempestatis causa opere prohibentur. de Orat. 148. b

Prohibentur adire ad filios suos. 7. Verr. 91. a

Qui quum à Præto prohiberentur, &c. omnium minas atque omnia pericula pro salute sua leuia duxerunt. 4. Verr. 111. a

Prohiberi consuetudine. Tusc. q. lib. 3. 17

Quum videretis nulla vi retineri, nullo periculo prohiberi posse, &c. 4. Verr. 10. a

Ira maximè prohibenda in puniendo. 1. Offic. 125. a

Lex naturæ recta imperans, prohibensque contraria. 1. de Nat. d. 52. a

Prohibessis.

Ni par, maiorve potestas, populâve prohibessit. 3. de Leg. 8. a

Prohibitus.

Eques Rom. biduū cibo tectoque prohibitus. 5. in Verr. 49. a

Nam & à repub. forasibusque negotiis, armis impiis, vique prohibiti. Offic. 3. 3

Proicio.

Vos inquam pro meo capite ad pedes lenonis impurissimi proiecistis. pro Sestio, 20. a

Qui se in hoc iudicium proiecerunt. pro Cæl. 41. b

Quod stuprum, quæ libido se non proripiet, ac proiciet aut occultatione proposita, aut impunitate, aut licentia. 2. de Fin. 117. a

Neque ego meam libertatem proiecissim. pro Rab. 127. b

Primæ literæ mouent & rogant, ne me proiciam. ad Att. lib. 9. 173. 11. a. Hoc est, despondeam animum.

Nec pro his libertatem, sed pro libertate hæc proicias tanquam pignora iniurias. in Ant. 247. b

Proicias misera reliquias tuas. 14. fam. 5. 6

Quid hoc, sicut facit, te ex vrbe proieceris? 4. Philip. a

Tum poterimus deliberare, non scilicet integra re, sed certè min⁹ infracta, quàm si vnâ proieceris te. Att. lib. 4. 181. 15. a

Quæ quidem lætari mihi videtur, quod tantam pestem euo muerit, forasque proiecerit. in Catil. 26. a

Proicere libertatem suam. pro Rab. Posth. 20

Proicere se. 9. ad Att. 15. hoc est, temerè aliquid aggredi.

Proicere se ad pedes alicuius. pro Sest. 8. b

Proicere se in iudicium. pro Cælio, 16

Parietis cõmunis tegendi causa tectū proicitur. in Top. 11

Proicitur Tullius in exilium. Antequam iret in exil. 19. a

A liberis suis abstrahi, à coniuge abripi, ab aris focusque innocentem proici. Antequam. 197. b

Diogenes proici se iussit inhumatum. Tusc. q. lib. 1. 166

Proiectus.

Proiectus ad audendum. 3. in Verr. 1

Qui ex naufragio luculentis patrimonii, ad hæc Antoniana laxa proiectus est. 12. Philip. 132. a

Is cum esset proiectus inhumatus, amica corpus eius textit suo pallio. de Diuin. 138. b

Illi, quorū eminet audacia, atque proiecta est, à cõsiliis malitæ deferuntur. pro Cl. 145

Proiecta & effrænata cupiditas. pro Domo sua, 88

Insula in vtriusque portus ostium aditumque proiecta. 6. Verr. 105. a

Iustitia foras expectat, & proiecta tota est, atque eminet. 6. Verr. 18. a

Sed quod erat eiusmodi loco, atque ita proiecta in altum. 6. in Verr. 18

Brachium procerius proiectum, quasi quoddam telum orationis. 1. de Orat. 122. a

Si me à meis consiliariis proditum & proiectum vides, &c. 3. ad Att. 32. Hoc est, desertum & proditum.

Simonides ignotum quendam proiectum mortuum quum vidisset, humavit. 1. de Diuin. 52

Ex in proiectæ claro cum lumine Chelæ. in Arato, 37. a

Proiectio.

Brachii proiectio in contentionibus, contractio in remissis. in Orat. 33. a

Προημιον definitur, quod sit indifferens, cum æstimatione mediocri. de Fin. lib. 3. 42

Προημιον, id est præposita, partim sunt per se ipsa, partim quod aliquid efficiunt, partim vtriusque. de Fi. lib. 3. 42, & 44

Προημιον dicuntur in vita non ea, quæ primario loco sunt, sed ea quæ secundum locum obtinent. de Fin. lib. 3. 42

Προημιον & αποπροημιον proposita rectè, & reiecta dicere licebit. de Fin. lib. 3. 43

Sed dicam Græcè προημιον, Latine autè producta: sed præposita aut præcipua malo. de Fin. lib. 4. 58

Proin.

Proin aut exeant, aut quiescant. in Cat. 106. b

Proinde.

Proinde, vti quæque res est, laborandum est. de Inuent. 84. b

Proinde aut, &c. Antequam. 195. b

Et proinde diligenter ab vtroque conseruata sunt. Lepidus Ciceroni, lib. 11. 35. 6. a

Proinde desinat aliquando me iisdè verbis. pro Dom. 219. b

Proinde quasi isti aut de Cn. Pompeio aliter atque ego existimo, sentiant, &c. pro Domo sua, 25. a

Proinde existimes, quo tibi, &c. epist. 167. b

Proinde isti licet faciant quos volent Consules. ad Att. lib. 2. 24. 4. a

Proinde fac magnum animum habeas. Cassio, lib. 12. 6. 4. a

Proinde quasi sapiens nullum aliud decretum habeat. 4. Acad. q. 197. a

Proinde ordire. de Fat. 146. b

Proinde te para, &c. epist. 138. b

Proinde ad omnia paratus ero, ac res me monebit. epi. 150. b

Metelli sperat sibi quisque fortunâ, proinde quasi, &c. Tusc. quæst. 166. b

Proinde si qui sunt, qui, &c. 7. Verr. 143. a

Et proinde diligenter ab vtroque conseruata sunt. epi. 167. b

Proinde bono animo sis. ad Att. lib. 1. 6. 6. a

Proinde, si sapias, vide. 4. Verr. 49. a

Prolabor.

At Canis ad caudâ serpens prolabitur. Argo. 2. de Nat. 168. a

Tametsi de hoc iudicio multa prætereo, tamen longius prolapsus sum, quàm ratio vestri iudicii postulabat. pro Cæcina, 73. a

Iuuentus his moribus atq; tēporibus ita prolapsa est, vt omnium opibus refrænanda atque coercēda sit. 2. de Diu. 7. a

Libēter ad istam orationem tecum prolaberer. de Leg. 166. b

Cogitabam fore, vti multis in rebus timore prolaberer. pro Quint. 51. a

Prolabi cupiditate. ad Att. lib. 1. 12. 12. a

Ne quod ab aliqua cupiditate prolapsus esse videatur. pro Font. 280. b

Huc vnus mulieris libidinem esse prolapsam, vt, &c. pro Cælio, 37. a

Prolapsio.

Et interdum multas vias adoleſcentiæ lubricas ostēdit, quibus illa insistere aut ingredi sine casu aliquo aut prolapsione vix posset. pro Cælio, 32. a

Prolatio, vide Profero.

Prolato.

Id malum opprimi sustentando ac prolato nullo pacto potest. in Catil. 78

Prolatus, vide Profero.

Prolecto.

Egentes, & leues spe largitionis, & viatico publico, priuata etiam benignitate prolectat. pro Flacco, 14. id est allicit.

Proleptis.

Προληψις, Latine notio, quid sit. Top. 15. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 30

Προληψιν vocant dialectici præsumptionem. Diuin. lib. 2. 84

Quæ est enim gēs, &c. quam appellat προληψιν Epicurus, id est antceptam animo rei quandam informationem. 1. de Nat. d. 32

Proles.

Ferrea tum verò proles exorta repente est. 2. de Nat. d. 137. a

Hominum futurorum proles. in Somn. Scip. 14. a

Neque enim illud fugerim dicere, vt Cælius, Quæ tempestate Pœnus in Italiam venit, nec Prolem, aut Sobolem, aut Effari, aut Nuncupari. 3. de Orat. 84

Equitum, peditumque prolem describunt. 3. de Leg. 10. a

Prolixus.

Prolixus animus. ad Att. lib. 16. 345. 5. a

Natura proluxa & benefica. ad Att. lib. 3. 29

Aliquid animo libenti proluxoque facere. ad Att. lib. 16. 49

In quo parum proluxi respondent Campani coloni. ad Att. 111. b

Cætera spero proluxa esse his duntaxat vrbis competitibus. ad Att. 1. b

Ariobarzanes nō in Pompeium proluxior per ipsum, quàm per me in Brutum. ad Att. lib. 6. 22. Id est propensior.

Prolixè.

Id autem est, vt hoc, &c. honoris nostri causa libenter, proluxè, celeriter facias. ad Att. lib. 16. 44

Aliquid proluxè cumulatèque facere. pro Flacco, 69

Satis proluxè mihi pollicetur. pro Domo sua, 23

Neque mehercule minus ei proluxè de tua voluntate promisi, quàm erâ solitus de mea polliceri. ad Cæsare, lib. 7. 13

Proluxè respondere. ad Att. lib. 7. 133. 2. a

Proloquor.

Verſus ille, qui vetat artem pudere proloqui, quam facites. Orat. 210. b

Proludo.

Sed vt ipsis sententiis quibus proluserunt, vel pugnare possint. 2. de Orat. 177. a

Prolusio.

Atque eiusmodi illa prolusio debet esse, &c. 2. de Orat. 177. a

Sin mecum in hac prolusione nihil fueris: &c. 1. in Verr. 24

Proludium.

Proludium illud, & portentum L. Antonius. 14. Philip. 390

Proluuius.

Romæ mira proluuius, magna vis aquæ. 3. ad Q. fra. 32. pro, aquarum inundatio. Quædam exemplaria habent alluuius.

Promagister.

Promagister scripturæ. 5. ad Att. 28

Promereor.

Vt suo beneficio promereatur se vt ames. de Pet. Conf. 28

Reus leuius punitus, quàm sit promeritus. 2. de Inuentione, 184. a

Promereri beneficium. pro Mure. 64

Bene promereri de multis. Offic. 2. 76

Optimè de Repub. promereri. 3. Philip. 150

Occasionem promerendi non amittere. de Petit. Conf. 21. a

Homines tenues vnum habent in nostrum ordinem, aut promerendi aut proferendi beneficii locum. pro Mure. 140. b

Exercitiores ad bene de multis promerendum. 2. Offic. 76. a. Id est, ad conferendum beneficia in multos.

Non conuenit enim, cum ego ad promerendum officium tam fuerim expeditus, vos ad referendam gratiam tardiores. Antequam iret in exil. 2. a

Etenim si in promerendo, vt tibi tanti honores haberentur, quanti, &c. 1. ad Q. frat. 13

Promeritum.

Quare hoc maius est in vos vestrum promeritum, quod, &c. Post reditum ad Quirites, 6. a

Vestra in nos vniuersa promerita. Postquam. 204. b

Prometheus.

Aut si Prometheus, cum mortalibus ignem diuidere vellet, &c. 4. ad Heren. 147

Eum Prometheus doctus clepsisse dolo, pœnasque Ioui factu expendisse supremo. Tusc. q. lib. 2. 20

Promiscue.

Vnum est enim & simplex aurium iudicium, & promiscue & communter stultis ac sapientibus ab natura datum. pro Font. 11. a

Promiscue toto campo, quàm propriè parua frui parte male. 2. de Leg. Agr. 84

Haurire promiscue ex aliquo loco. 3. de Orat. 41. a

Cæteris promiscue poterit vti. de Orat. 204. b

Promitto.

Promitto, recipio, spondeo. P. C. C. Cæsarem talem semper fore ciuem, &c. 5. Philip. 201. a

De me tibi sic, contestas omnes deos, promitto atque confirmo me pro tua dignitate, &c. ad Ap. Pulchrum, lib. 3. 10. 5. a

Tum illud tibi expertus promitto & spondeo, te socios, &c. Crassipedi, lib. 13. 110. 6. a

Sed tamen separatim promitto, in meque recipio, fore eum tibi & voluptari & vsui. ad Brutum, lib. 13. 118. a

Meque ea quæ tibi promitto ac recipio, sanctissimè esse obseruaturum, &c. Licinio, lib. 5. 8. 13. a

Promitto vobis hoc, & reipub. spondeo, &c. pro Cæl. 61

Dii faxint vt faciat ea quæ promittit. ad Atticum, lib. 16. 331. 5. a

Nec mehercule minus ei proluxè de tua voluntate promisi, quàm eram solitus de tua polliceri. Cæsari, lib. 7. 5. 3. a

Prætere mihi promiserunt Pansa & Hircius coram, & absenti mihi scripserunt: Verriusque nostro Pansa affirmavit se daturum operam, ne in suo Consulatu mihi succedatur. epist. lib. 12. 14. 15. a

Vix videbar, quod promiseram, præstare posse. ad Brutum, 18. 3. a

Cum ille dubitaret, quod ad fratrem promiserat. de Orat. 111. b

Neptunus quod Theſeo promiserat, non fecit. Offic. 7. b

Quem ego vobis ita commendo, vt cum inimicissimum huic coniurationi futurum esse promittam ac spondeam. pro Mur. 82

Quæ autem inconstantia deorum, vt primis minentur extis, bene promittant secundis. 2. de Diuin. 56. a

At si quis in pariete communi demoliendo damni infecti promiserit, non, &c. in Top. 10. a

Ad fratrem promittere. 2. de Orat. 16. a. Hoc est, se iturum ad fratrem.

Promittere aliquid affirmatè, quasi deo teste. Offic. 3. 141

Promittere largè, promptè ac honorificè. de Pet. Conf. 29

Quod honestè, aut sine detrimento nostro promittere non possumus. de Pet. Conf. 29

Se iam neque vadari amplius, neque vadimonium promittere. pro Quintio, 12

Ne extra suum forum vadimonium promittere cogantur. 5. Verr. 30. a

Quod isti simulac renuntiatum est, hominem iubet Lilybæum vadimonium Venerio seruo promittere. 7. Verr. 110. a

Promittendum alterutrum de euentu atque exitu rerum. 6. fam. 4

Promissus.

Quæ ex liberalitate huius promissa sit & ostēdata. pro Ros. Amer. 9. a

Donum Ioui dicatum atque promissum. 7. Verr. 144. a

Promissum.

Potest etiam accidere promissum aliquod & conuentum, vt id effici sit inutile vel ei cui promissum sit, vel ei qui promiserit. Offic. 1. 45

Nullum est philosophiae promissum verius aut maius. Tusc. q. lib. 5. 30
 O constantiam promissi, & fidem miram. ad Att. lib. 4. 49
 Eo enim exposito munus promissi omne confecero. in Partition. 73. a
 Efficere promissum & conuentum cuiquam. i. Offic. 46. a
 Theseus exegit promissum à Neptuno. 3. Offic. 127. a
 Ille induxit ut peteret, promissum ac receptum interuertit, ad seque transtulit. 2. Philip. 86. a
 Satis est factum promisso nostro ac recepto. in Verr. 108
 Sed iam quasi voto quodam & promisso me teneri puto. ad Att. lib. 12. a
 Promissa nonnunquam non facienda. Offic. 3. 128
 Promissa, confirmata, certa & rata sunt quae ad reditum & salutem tuam pertinent. 6. fam. 39
 Pacta & promissa seruandane sint, quae nec vi, nec dolo malo (ut Praetores solent) facta sint. 3. Offic. 124. a
 Ac ne illa quidem promissa seruanda sunt, quae non sunt iis ipsis vtilia, quibus illa promiseris. Offic. 3. 126. & 1. 47
 Sponsor promissorum alicuius. ad Att. lib. 15. 30
 Iam illis promissis standum non esse quis non videt, quae coactus quis metu, quae deceptus dolo promiserit. Off. 1. 47
 Si ante mors aduentet, quam Chaldaeorum promissa consecuti sumus. 1. Tusc. q. 52. a
 Expetere promissa. Bithynico, lib. 6. 17. 1. a
 Caesar multis multa promissa non fecit. 1. Philip. 12
 Facere promissum alicui. Offic. 71. b
 Quum tua promissa per literas flagitabam. Ap. Pulchro, lib. 3. 11. 14. a
 Teucer promissa patrauit. 1. ad Att. 33
 Quid me aspectas? quid mea promissa repetis? pro Plan. 82. a
 Soluere promissa militibus. Cornificio, lib. 12. 29. 10. a
 Cum literis Caesaris, praemiorumque promissis. ad Att. 125. b
 Promissis iis quae ostendit, non valde pendeo. ad Q. frat. lib. 3. 28
 Dextra non tam in bellis & in praeliis, quam in promissis & fide firmior. pro Deiot. 4. a
 Spe & promissis aliquem tenere. pro Sest. 10. b
Promissio.
 Promissio, deprecatio, obsecratio, declinatio breuis à proposito, &c. 3. de Orat. 114
 Id quoque genus literarum defecit me, in quo debebat esse aut promissio auxilii alicuius, aut consolatio doloris tui. 4. fam. 39
 Scelerum enim promissio, & iis qui expectant, perniciofa est, & iis qui promittunt. 8. Philip. 241. a
 Cum literis, cum mandatis, cum promissione provinciae. ad Att. lib. 8. 24
Promo.
 Hs. c. c. c. 1. 3. 3. ex disciplina & artificio Roscius promebat. pro Rosc. Comædo, 17. a
 Voces tristificas chartis promebat Hetruscis. de Diui. 39. a
 Cum tibi fenatus ex aërio pecuniam prompsisset atque administrasset. in Verr. 192. b
 Medicamina illa tanquam de Narthecio promant. de Fin. lib. 2. 38
 Aliquid ex scientia obscuriore promere & assumere. 1. de Orat. 31. a
 Ex armario aurum promere. pro Caelio, 40. a
 Libros è bibliotheca promere. 3. de Fin. 10. a
 Ex aërio pecuniam promere. 5. Verr. 169. a
 Ne ipsa aliquid à me prompsisse, sed fortuito in hunc sermonem incidisse videar. de Orat. 94. b
 Loci sunt quasi sedes è quibus argumenta promuntur. in Top. 5. a
 Est aliquid, quod ex obscuriore aliqua scientia sit promendum atque assumendum. de Orat. 90. b
 Nunc certe promenda tibi sunt consilia. ad Att. lib. 9. 68
Promens.
 Animus promens semper aliquid ex se. 5. fam. 40
Promptus.
 M. Marcellus promptus, & non inexercitatus ad dicendum fuit. de Clar. 70

Ad pugnam promptus. pro Mil. 40. a
 Ad vim promptus, ad seditionem paratus, ad eadem expeditus. 2. de Leg. Agr. 81. a
 Prompta & parata in respondendo celeritas. de Clar. 79. a
 Facilis & prompta responsio. 1. de Orat. 122. a
 Tametsi hoc quidem minimè later, quod ita promptum & propositum est, ut, & c. pro Sex. Roscio, 38. b
 Quod omnibus patet, & aequè promptum est mihi & aliis. pro Mur. 25
 Animum tuum promptum & alacrem perspexi ad defendendam Rem. Appio, lib. 3. 111. 13. a
 Hic quod animo sentiebat, & vultu promptum habuit, & lingua. pro Planc. 28
 Qui tot annos fidem suam populo Rom. promptam expositamque praebuit. pro Cecin. 57. a
 Te esse hilari animo & prompto ad iocandum valde me iuuat. ad Q. frat. lib. 2. 15. 1. a
 Alacri & prompto ore ac vultu, huc atque illuc intueri. 1. de Orat. 91. a
 Prompti, non indiferti. 1. fam. 39
 Altera occulta quaedam & quasi inuoluta aperiri, altera aperta & aperta iudicari. de Fin. lib. 1. 24
 Discutienda sunt ea, quae obscurant, & ea quae sunt eminentia & prompta sumenda. 3. de Orat. 119. a
 Hominum autem studia ad amplificationem nostrarum rerum prompta & parata. Offic. 2. 24
 Quae prompta tibi sunt à multis. 4. fam. 42
 Ut prompta ac parata sint cura. de Petit. Conf. 2
 Caetera, quae tibi à multis prompta esse certò scio, à me sunt paratissima. epist. 57. b
 Quod paratior ad usum forenses promptiorque essem. 1. Verr. 22. a
 Promptiores debemus esse ad nostra pericula, quam ad communia. 1. Offic. 117. a
 Promptissimus & experiens. 6. Verr. 32. a
 Non promptissimus homo. 4. in Verr. 25
 Responione me mimica homo promptissimè lacepsit. Pis. 43
 Nihil tam clausum, quod non cupiditati apertissimum promptissimumque sit. 6. Verr. 37. a
Promptus.
 Hoc decorum non recondita quadam ratione cernitur, sed est in promptu. 1. Offic. 134. a
 Iam illud non sumus admonendi (est enim in promptu) ut animaduertant, &c. Offic. 47. b
 Itaque in probis maximè in promptu est, si quid tale dici potest. Offic. 12. b
 Ea dicam quae sunt mihi in promptu. 1. Acad. q. 6. a
 A me enim quae in promptu erant, dicta sunt. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 10. hoc est facilia, perspicua, & peruulgata.
 Sed haec quoque in promptu fuerunt, nunc interiora videamus. 2. de Diuin. 185. a
 Quae quanquam ita sint in promptu, ut, & c. 1. Offic. 9. a
 Quum illa pateat, in promptuque sint omnibus. 1. de Or. 13. a
 Quae quanquam ita sint in promptu, ut res disputatione non egeat, &c. Offic. 1. 9
 Haec enim ferè tum habemus in promptu. Tusc. q. lib. 3. 47
 Habere aliquid semper in promptu. Offic. 21. b
 Oportet igitur & ea quae pro perspicuitate responderi possunt, in promptu habere. 4. Acad. q. 85. a
 Natura formam nostram, reliquamque figuram in qua esset species honesti, eam posuit in promptu. 1. Offic. 176. a
Promontorium.
 Leucopetra, quod est promontorium Agri Regini. in Ant. 154. b
 Ab eo oppido non longè, in promontorio fanum est Iunonis antiquum. 6. Verr. 92. a
 Qui aliqua promontoria aut praerupta saxa tenuisse dicuntur. in Verr. 265. b
Promoueo.
 Assa in alterum apodyterii angulum promoui. ad Q. frat. lib. 3. 17. 4. a

Inde domum coenatus, ut sim mane presto Miloni: Ibi te igitur videbo, & promouebo. ad Att. lib. 4. 32
Promota & remota. 3. de Finib. 81. a
Promulgo.
 Cato legem promulgauit de imperio Lentuli abrogando. ad Q. frat. lib. 2. 7. 2. a
 Qui de Caesare monstra promulgarunt, quibus intercederet nemo. 2. ad Q. frat. 19
 De meo reditu octo Tribuni promulgarunt. pro Sest. 59. a
 Tribuni qui promulgarent de salute mea, & ad vos saepe referrent. Post redit. in Senatu, 3, & 19
 Cum Gabinius de vno imperatore contra praedones constituendo legem promulgasset. pro Pomp. 14. b
 Cum Tribuni plebis legem iniquissimam de eorum agris promulgassent. epist. 203. b
 Promulgare quaestionem & praemia. in Vatin. 20
 Promulgare rogationem. pro Sest. 19
 Promulgare ut aliquid fiat. Post red. in Sen. 3
 Promulgantur vno & eodem tempore rogationes de mea pernicie, & de prouinciis nominatim Consularibus. pro Sestio, 8. b
Promulgatus.
 De vrbe augenda quid sit promulgatum, non intellexi. 13. ad Attic. 21. Id est, scriptum in lege proposita.
 Re multos dies promulgata & cognita. pro Flac. 12. a
 Quid de promulgata rogatione sentiret. ad Att. 8. b
 Promulgata, proposita in aërio, cognita agunto. 3. de Legibus, 11
 Loquor de legibus promulgatis, de quibus est integrum nobis. in Ant. 158. b
 Praeliis promulgatis tollitur è medio non solum ista vestra verbosa simulatio prudentiae, sed etiam ipsa illa domina rerum prudentia. pro Mur. 18
Promulgatio.
 Promulgatio de dictatore. epist. 114. b
 Subito exorta est nefaria Catonis promulgatio. ad Lentulum, lib. 1. 5. 3. a
 Promulgatio trinundinum. 5. Philipp. 169. a
 Deinde de promulgatione, de singulis rebus agendis, & c. 3. de Legib. 63. a
 Illae enim leges nulla promulgatione latae sunt, antequam scriptae. 2. Philipp. 18. a
Promulsis.
 At quem virum? non eum, quem tu es solitus promulsis conficere. 9. famil. 46. Id est, saturare cum tædio.
 Neque est quod in promulsis spei ponas aliquid, quam totam sustuli. 9. famil. 40
Pronepos.
 Iouis iste quidem pronepos. 3. Tuscul. 44. a
 Haec si cogitas M. Lepide, M. Lepidi Pontificis maximi fueris pronepos. 13. Philipp. 354. a
 Quintus tui pronepos scribit ad patris mei nepotem. ad Atticum, lib. 16. 338. 4. a
 Pronoea verò si vestra est Lucili. de Nat. deor. 1. 16
 Πρόνοια, mundi prouidentia. de Nat. deor. 2. 42
 Πρόνοια, Stoicorum anus fatidica. de Nat. d. 1. 14
 Anum fatidicam προνοια à Stoicis induci, id est prouidentiam. 2. de Nat. deor. 54
 Πρόνοια Latinè licet prouidentiam dicere. de Nat. deor. 1. 14
 Πραξιαν Panæti liber. 13. ad Att. 8
Pronominatio.
 Pronominatio est, quae sicuti cognomine quodam extraneo demonstrat id, quod suo nomine appellari non potest: ut si quis, cum loquatur de Gracchis, At non Africani nepotes, inquiet, istiusmodi fuerunt. 4. ad Heren. 196
Pronuntio.
 Quae enim mihi ipsi indigna & intolerabilia videntur, & c. ex animi mei sensu ac dolore pronuntio. pro Sext. Rosc. Amer. 76. a
 Palam de sella ac tribunali Praetor pronuntiat, si quis, & c. 4. Verr. 65. a
 Pronuntiat summa memoria. de Nat. deor. 1. 79
 Et ea quae pronuntiaui, accuratissime scripseris. de Diu. 85. b

Tum ipse de te sententiam tulisti, tum iudicium pronuntiaisti. in Pison. 100. b
 Is igitur iudex ita pronuntiauit. Offic. 65. b
 Consules re audita, amplius de consilii sententia pronuntiauerunt. de Clar. Orat. 172. b
 Dicunt veterucondiores esse praedones ludorum Gymnicorum, qui cum caeteris coronas imposuerunt victoribus, eorumque nomina magna voce pronuntiauerunt, & c. ep. 69. b
 Quam igitur pronuntiauit sententiam ratio? 2. de Fin. 63. a
 Neque eos vsuros esse coniunctionibus, ut ita sua praercepta pronuntient, si quis natus est. de Fat. 143. b
 Cui magistri fiunt, qui pronuntient. pro Quint. 9. b
 Cum in venundando rem eam scisset, neque pronuntiasse emptori, & c. Offic. 65. b
 Suppressam esse ab eo pecuniam, quam pro reo pronuntiasse: & c. pro Cluent. 62
 Noui est in lege hoc, ut qui nummos in tribu pronuntiauerit, si non dederit, impune sit. 1. ad Att. 45
 Tum ad extremum agere & pronuntiare. de Orat. 116. b
 Amplius pronuntiare. 3. Verr. 17. a. Brut. 43
 Epistolas pronuntiare versiculis facietis. ad Att. lib. 13. 264. 3. a
 Victorum nomina magna voce pronuntiare. Luceio, lib. 5. 12. 31. a
 Pronuntiare numero versusque. de Diuin. lib. 2. 91
 Eam rem, quam legas, verbis aliis, quam maximè fieri possit, lectis pronuntiare. de Orat. 97. b
 De se sententiam ferre & iudicium pronuntiare. in Pis. 78. a
 Memoriter pronuntiare multos versus. 2. de Diuin. 21. a
 Demosthenes summa voce versus multos vno spiritu pronuntiare consuebat. 1. de Orat. 137. a
Pronuntians.
 Menedemus multa ex orationibus Demosthenis praclare scripta pronuntians, docebat, & c. 1. de Orat. 44. a
Pronuntiatius.
 Cum versus pronuntiatius est vna syllaba breuior aut longior. Parad. 31
 In quo nostra quaedam Aratea memoriter à te pronuntiatia sunt. 2. de Diuinat. 121. a
Pronuntiatum.
 Pronuntiatum, quod Graeci ἀξίωμα vocant. Tusc. q. lib. 1. 12
 Omne pronuntiatum (sic enim mihi in praesentia occurrit, ut appellarem ἀξίωμα: utae post alio, si inuenero melius) id ergo est pronuntiatum, quod aut verum aut falsum esse dicitur. Tusc. q. lib. 1. 13
Pronuntiatio.
 Pronuntiatio est ex rerum & verborum dignitate, vocis & corporis moderatio. 1. de Inu. 14. a. 1. ad Her. 3. 14. & 3. 111
 Partes autem haec sunt, quas plerique dixerunt, inuentio, dispositio, elocutio, memoria, pronuntiatio. 1. de Inuent. 13. a
 Pronuntiatio bona id perficit, ut res ex animo agi videatur. 3. ad Heren. 121
 Quod quum ita sit, quid est quod non omnis pronuntiatio aut vera aut falsa sit? de Fat. 39. a
 Pronuntiationis suauitas, & vocis conseruatio ex eadem procreantur. 3. ad Heren. 114
 Oppianicus re & existimatione iam, lege & pronuntiatione nondum condemnatus. pro Cluent. 43. a
 Quis enim cantus moderatae orationis pronuntiatione dulcior inueniri potest? 1. de Orat. 119. a
Pronuntiator.
 Thucydides enim rerum gestarum pronuntiator sincerus, & grandis etiam fuit. de Claris Orat. 158. a
Pronus.
 Motus corporis pronus, obliquus, supinus. 1. de Diuin. 196. a
 Nihil enim habent haec duo genera proni, & supera semper perunt. 1. Tuscul. 67. a
Proecium.
 Exordiorum duo sunt genera: principium, quod Graeci ἀρχήμωρον appellantur: & insinuatio, quae ἐφοδος nominatur. 1. ad Heren. 5
 Tanquam Citharædi proecium affictum aliquod. 2. de Oratore, 177. a
 Proecium mercenarium. 3. in Verr. 77

Habes proœmium legis, sic enim hoc appellat Plato. 2. de Legib. 14

De gloria librum ad te misi, & in eo proœmium, id est quod in Academico tertio. ad Att. lib. 16. 333. 22. a

Longo & altè petito proœmio respondere. pro Cluent. 44. a

His libris noua proœmia sunt addita, quibus eorum vterque laudatur. 13. ad Att. 43

Proœmiorum volumen habeo. 16. ad Att. 18

De proœmiis, & de Epilogis, & de huiusmodi nugis referti sunt oratorum libri. de Orat. 92. b

In iis ipsi antiquitatum proœmiis philosophiæ. Acad. 40. b

Proœmiis vtor in singulis libris. 4. ad Att. 40

Propago.

Malleoli, plâta, sarmeta, vites, traduces, propagine. Cat. 48

Propagabat tamen vitam aucupio sagittarum. 5. de Fin. 29

Nam fuit quoddam tempus, quum in agris homines passim bestiarum more vagabantur, & sibi victu ferino vitam propagabant. 1. de Inuent. 3. a

Tamen huius viri laudem ad sempiternam memoriam temporis calamitas propagauit. pro Domo sua, 68. a

Iun. Brutus, qui regio dominatu Rempublicam liberauit, & ad similem virtutem & simile factum stirpem in propè quingentesimum annum propagauit. in Ant. 155. b

Quos si meus Consulatus, quoniam sanare non potest, sustulerit, non breue nescio quod tempus, sed multa secula propagarit Reipub. in Cat. 31. a

Propagare fines. pro Mur. 19

Propagare sobolem. pro Marcel. 13

Propagare stirpem in multos annos ad virtutè aut factum aliquod. 1. Philipp. 9

Annus est integer nobis expectadus, quo interiecto ciuium calamitas propagatur. de Prouinc. Consul. 14. a

Vera gloria radices agit, atque etiam propagatur. 2. Off. 61. a

Hæc monumentis annalium mandantur, posteritati propagantur. pro Sest. 88

Ex quibus plura bona propagentur. in Topic. 36. a

Quum ipse sui generis initium ac nominis ab se gigni & propagari vellet, hominū potentissimorum suscepit inimicitias. 7. Verr. 141. a

Religio propaganda quæ est iuncta cum cognatione naturæ. 2. de Diuinat. 211. a

Propagatus.

Memoria Consulatus mei propagata. 4. in Catil. 70. a

Propagata res memoria. ad Octau. 45

Quis erat tanta animi facultate, qui quæ verissimè memoria propagata fuerint, non fabulæ similia sit existimaturus? ad Octauium, 11. a

Propagatio.

Finium imperii propagatio. de Prouinc. Consul. 23. a

Propagatio nominis. Tuscul. quæst. lib. 1. 26

Quæ propagatio & soboles origo est rerum publicarum. 1. Offic. 80

Vita in qua nihil insit nisi propagatio miserrimi temporis. Luceio, lib. 5. 42

Propagatio vitæ. Tuscul. quæst. lib. 1. 71

Propagatio vitium, fumentorumque. Cat. 49

Propagator.

Propagator provinciarum. 8. ad Att. 9

Propalam.

Non explicata veste, neque proposito argèto, neque tabulis, & signis propalam collocatis. 1. de Orat. 78

Propatulus.

Ante ædem Cereris in aperto ac propatulo loco signa duo sunt, &c. 6. Verr. 98

Prope.

Prope Calend. Sextiles puto me Laodiceæ fore. epist. 33. b

Illi si infidiaretur, nocte prope urbem expectandum. pro Milone, 111. b

Prope, sine casu, aduerbium.

Prope à meis sedibus. in Pis. 20. a

Cum in Italia bellum, tum prope à Sicilia, tamen in Sicilia non fuit. in Verr. 136. b

Tam prope ab domo, tam bonis fructuosisque rebus detineri. 4. in Verr. 55. & in Pison. 20

Prope accedere. epist. 80. b

Tu aduentare ac prope adesse iam debes. Att. lib. 4. 85. 19. a

Eques Romanus prope annos x c. natus est. in Ver. 160. b

Annos prope quinquaginta continuos. 2. Verr. 24

Alterius gladium prope appositum è vagina eduxit. 2. de Inuent. 131. a

Id non humano consilio, sed prope diuinitus datum atque oblatum vobis summo Reipu. tempore videtur. 2. Verrinarum, 1. a

Prope desperatis rebus. Curio, lib. 7. 29. 2. a

Quorum honoribus agri, prope dicam ipsi mōtes fauerunt. pro Plancio, 16. a

Iam tu potes discedere, liberatus molestia prope dicam non minore, quàm Quintius. pro Quint. 24. a

Quid igitur profecit, &c. prope dicam plurimum. de Inuentione, 83. b

Excludit eum solum: cui prope dicam soli potestatem factam esse oportebat. 3. Verr. 100. a

Vidēt eum prope esse, quo etiā carent ægrius. pro Pomp. 6. a

Ad quem prope iam delatum esse existimatur. epist. 5. b

Prouinciam annuam prope iam vndecim mensium factam esse. epist. 34. b

Prope intueri, & procul spectare. de Senect. 44. a

Prope nouo quodam genere dicendi. pro Arch. 2. a

Prope oblitus sum. epist. 123. b

Philosophia prope singularis. 4. Acad. 239. a

Sapientia præditus prope singulari. Sulpit. lib. 4. 3. 2. a

Vites à caulibus, si prope sati sint, refugiunt. de Nat. d. 70. b

Prope solus. 4. Verr. 114. a

Volebam prope alicubi esses. Varroni, lib. 9. 7. 1. a

Nam Sappho dat mihi iustam excusationem prope, vt ignoscendum esse videatur. in Verr. 229. b

Propior.

Societas, quæ latissimè patet, &c. interior, &c. propior, &c. Officiorum, 65. b

Tibi propior me nemo est. pro Quint. 65. a

Pōst autè causa fuit propior, & cū exitu iūctior. de Cl. 194. b

Et dicendi ardore eram propior, & ætate coniunctior. de Claris Orat. 176. a

Propius nihil est factum, quàm vt occideretur. 1. ad Qu. fr. 47. & 7. Verrin. 74. a

Eius interitu finem illi fore, propius factum esse nihil. ad Attic. lib. 10. 195. 11. a

Nos autem alium portum propiorè huic ætati habemus. ad Attic. lib. 14. 317. 2. a

Prius de iis rebus, quæ virtuti propiores sunt, dixerimus. 2. Offic. 30. a

In quibus erant omnia, quæ sceleri propiora sunt, quàm religioni. in Verr. 126. b

Omnia sua sibi propiora esse pericula, q̄ aliena. pro Sest. 33. a

Propior.

Veniunt inde ad propiora. 1. Tuscul. 190. a

Propius.

Sed hæc vetera, propiora videamus. 3. de Inuent. 60

Propius.

Stellæ aliæ propius à terris, &c. disparibus temporibus eadem spatia efficiunt. 1. de Nat. deor. 119

Propius.

Antiquitas quæ quò propius aberat ab ortu & diuina progenie, hoc melius ea cernebat. Tuscul. q. lib. 1. 22

Propius.

Tu illam manum mihi cura vt præstes, quoniam propius abes. 1. ad Attic. 3

Propius.

Propius accedo, nego esse testimonium, intro etiam magis, qui gessit, non adest. pro Flac. 151. b

Propius.

Ad similitudinem enim Deo propius accedebat humana virtus, quàm figura. 1. de Nat. deor. 134. a

Propius.

Sed vt propius ad ea Cato accedam, quæ è te dicta sunt, &c. 4. de Finib. 41. a

Propius accedere ad sensum alicuius. Partit. 68. a

Quæ propius accedat ad vicem mortui patrisfam. persona. 2. de Legib. 46

Itineribus nocturnis propius aliquem accedere. ad Att. lib. 11. 221. 3. a

Dum ne propius urbem Romam c. mil. admoueret. 6. Philipp. 208. a. & 7. 233. a

Cur castra longius aduersariorum castris, & propius urbem mouentur. ad Octauium, 9. a

Stellæ aliæ propius à terris mouentur, aliæ remotius. de Natura deor. 1. 61

Atque vtinam propius te accessissem. ad Att. 178. b

Lex rogum bustum ve nouum vetat propius sexaginta pedes adici ædes alienas inuito domino, &c. 2. de Legib. 57

Proximus.

Proximus à postremo. in Orat. 126. a

Intimus, proximus, familiarissimus quisque sibi pertimuit. Q. fr. lib. 1. 4. 1. a

L. Philippus proximus accedebat, sed longo interuallo, tamen proximus. de Clar. Orat. 89. a

Qui proximus in illam æternam domum discesserit. ad Octau. 47. i. proxime, vel nouissimè.

Proximus est huic dignitati ordo equester. pro Dom. 227. b

C. Arrius proximus est vicinus, &c. ad Att. lib. 2. 29. 2. a

Huic Hiperides proximus fuit. de Clar. Orat. 167. b

Qui præfectus classis proximus post Lysandrum fuit. 1. Officiorum, 153. a

Tunc hic fratre suo Censore, qui proximus ante me fuerat. de Senect. 28. a

Aut par, aut certè proximus sim illi. 4. famil. 33

Proximus Pompeium sedebam. ad Att. lib. 1. 9. 4. a

Inferioris ætatis proximus. de Clar. Orat. 121. a

Eques dignitate Senatori proximus. pro Cluent. 122. a

Proximus grauitate. de Finib. 127. b

Proxima est illi municipio hæc Antiatum ciuitas. Att. 26. b

Summa necessitudo honestatis, huic proxima incolumitatis, tertia & leuissima commoditatis. 2. de Inuent. 250. a

Mare dissimile proximo ei continenti. 4. Acad. 289. a

Proximum esse religioni suæ. 6. in Verr. 15

Satyrius obseruat L. Domitium maximè, me habet proximum. ad Att. lib. 1. 1. 7. a

Id habendum est Deo proximum, quod est optimum. 2. de Legib. 65. a

Clodius reliquit annum suum, seque in proximum transfult. pro Mil. 18. a

Optimis proximum numerari. de Clar. Orat. 116

Huic proximum inferiorem orbem tenet. de Nat. d. 36. b

Laudem Planco proximam consecutus es. Furnio, libro 10. 25. 3. a

Socrates hanc viam ad gloriam proximam, & quasi compendiarium dicebat esse, si quis, &c. 2. Offic. 60. a

Ad hanc rationem, maximam vim natura habet, fortuna proximam. Offic. 24. b

Qui anno proximo legati fuerunt. pro Pomp. 14. b

Primo & proximo die. 4. Tuscul. 105. a

Quid proxima, quid superiore nocte egeris. 1. Philipp. 1. a

Scilicet id agitur, vtrum hac petitione an proxima Prætor fias. epist. 160. b

Proximus.

Ego huic locum in proximo cōduxi. Tironi, lib. 16. 120. 10. a

Proximus.

Huc proximo seculo Themistocles infecutus est. de Claris Oratorib. 20. a

Proximus.

Deinde quoniam tibi amore nos proximi sumus, scribemus etiam de nobis, &c. ad Att. lib. 1. 14. 2. a

Proximus.

Proximi sumus cura & dolore. 4. famil. 27. Id est, prope pari dolore afficimur.

Proximus.

Ad proximos accedit. 12. famil. 58

Proximus.

Lepidus secundum fratrem affines habet, quos odit proximos. ad Brut. 90. b

Proximus.

Iniuriosus in proximos. Offic. 9. b

Proximus.

Tyranno occiso, quinque eius proximos cognatione, magistratus necato. de Inuent. 80. b

Proximus.

Est enim obscurum proximis Cenforibus, hunc, &c. pro Archia, 8. a

Si quam præstantiam consecuti sunt, impertiat eam suis, communicentque cum proximis. de Amic. 109. b

Gabinus, quem proximis superioribus diebus acerrimè oppugnassent, &c. Lentulo, lib. 1. 9. 77. a

Etque magis, quòd his proximis Nonis tu non affuisti. de Amicit. 96. b

Ego tuis proximis, quas tamen iam pridem accepi, nihil habeo quod rescribam. Att. 177. b

Cum hæc omnia tuis proximis plana fecero. in Verr. 269. b

Proxime.

Ego huic tuæ virtuti proxime accedo. Bruto, lib. 11. 21. 7. a

Id ad numeros proxime accedit. Orat. 216. b

Quorum ordo proxime accedit, vt sit secundus ad regium principatum. de Finib. 101. b

Sapientissimus est, cui quod opus sit, ipsi veniat in mentem, proxime accedit, quòd alterius bene inuentis obtemperat. de Clar. Orat. 35. b

Siculi ad nostram disciplinam proxime accedunt. in Verr. 110. b. & pro Rab. 91. b

Quod aut verum sit, aut ad id quàm proxime accedat. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 45

Literæ, quas à te proxime accepi. Luceio, lib. 5. 15. 1. a

Eique proxime adiunctus Drusus fuit. de Cl. Orat. 56. a

Proxime terram ambit lunæ cursus. de Vniuers. 37

Literæ quas proxime ad te dedi. Att. 177. b

In Capitolio proxime dedicauit. de Nat. deor. 2. 44

Quæ paulò antè & quæ proxime diximus. Partit. 241. b

Illud tempus, quo proxime fuimus vnà. epist. 96. b

Brutus operam det, vt cum suis copiis quàm proxime Italianam sit. 10. Philipp. 287. a. ad Att. lib. 3. 54. 3. a

Proximè autem, & secundum deos, homines hominibus maximè vtilis esse possunt. 2. Offic. 15. a

Si ita fecissem, me scilicet maximè, sed proxime illum quoque fecissem. pro Rab. 128. b

Tamè esse officium meum putauit, exercitum habere quàm proxime hostem. ad Att. lib. 6. 116. 5. a

Non possum ego non aut proxime atque ille, aut etiam æquè laborare. 9. famil. 25

Proxime mortuus. 2. Philipp. 37. Id est postremò.

Is quem proxime nominauit. 1. de Nat. d. 54. a

Itaque Posthumio & sæpissime Attico nostro, proxime Teudæ totum me patefecit. epist. 87. b

Ratio proxime à Lacyde solo retenta est. 4. Acad. 33. a

Hæc scripsi sedatiore animo, quàm proxime scripseram. ad Atticum, 121. b

Musæ eodem numero quo proxime superiores. de Natura deorum, 70. b

Aduentus tuus, cum proxime Romam venisti. Metello, lib. 5. 2. 12. a

Proxime hos chari, qui studiorum tuorum sunt æmuli. 12. famil. 23. in epist. Cassii. sic, secundum hos, dici solet.

Proximo.

Capiti autem equi proximat Aquarii dextra, totusque deinceps Aquarius. 2. de Nat. deor. 165. a

Propediem.

Prognostica nostra propediem expecta. ad Att. lib. 2. 16. 18. a

Tum & præsens tecum propediem (vt spero) & dum aberis, præsens loquar. 3. Offic. 166. a

Optime, inquit: propediem te videbo. ad Att. lib. 6. 113. 10. a

Propello.

Impetum inimicorum propellere. Antequam iret in exil. 1. a

Propellere nauem remis. Tuscul. quæst. 211. b

Propello.

Quærebam igitur vtrum panderem vela orationis statim, an eam antè paululum dialecticorum remis propeller

Propulsare iniuriam. Offic. 1.93
Propulsare iniuriam ab aliquo cui infertur. Offic. 1.35. & 3.97. de Inuent. 70. b
 Displacēte mihi legum præsidio à capite periculum propulsare. pro Cluent. 114. a
 Periculum quod in omnes intenditur, propulsate. pro Sext. Rosc. Amer. 19. b
 Ab sese omnem suspitionem propulsare. 5. Verr. 119. a
 Propulsare vim à vita sua. pro Mil. 12
 Vindicationem propulsare. 2. de Inuent. 170. a
 Sic ab ingressione fori populum propulsari videres. 5. Philipp. 170. a

Propulsatio.

Cum huius periculi propulsatione cōiungam defensionem officii mei. pro Syll. 1. a

Propemodum.

Quid enim est fors? idem propemodum quod micare. de Diuinat. 126. b
 Verba componere, & syllabas propemodum dinumerare. Orat. 110. b
 Alteros propemodum iam sumus experti. Torquato, lib. 6. 4. 5. a
 Vehementius esse quiddam suspicor, quod te cogat cedere, & propemodum infringat. ad Att. lib. 7. 122. 1. a
 Quam nunc propemodum orbam esse in ipsa Græcia intelligo. 1. de Nat. deor. 17. a
 Propemodum manere in instituto meo videor. 1. Verr. 4. a
 Vt propemodū iustioribus vtamur illis, qui, & c. 1. de Fin. 5. a

Propendeo.

Si se dant, & sua sponte, quò impellimus, inclinant atque propendent, accipio quod datur. Orat. 125. b
 Si multò maiore & grauiore ex parte bona propendent. 5. Tuscul. 125. a
 Necessè est, vt is, & c. aut inclinatione voluntatis propēdat in nos, & c. 2. de Orat. 70. a
 Qui tantum propendere illam boni lancem putet, vt terram & maria deprimat. 5. Tuscul. 73. a

Propensus.

Ad discendum propensus. 3. de Finib. 101. a
 Ad ignoscendum propensus. 2. de Inuent. 201. a
 Ad lenitatem propensus. pro Mur. 59. a
 Natura non tam propensus ad misericordiam, quam implicatus ad severitatem videbatur. pro Rosc. Amer. 51. a
 Animus propensus ad salutem alicuius. Figulo, lib. 4. 13. 14. a
 Infimus quisque propensus in alteram partem. ad Atticum, lib. 8. 147. 7. a
 Sed vtrum hortandus nobis es, Luci, inquit, an etiam tua sponte propensus es? 5. de Finib. 10. a
 Illic enim animi voluntas propensa comprobatur. Antequam. 191. b
 Videor mihi perspicere ipsius animum propensum ad salutem tuam. epist. 57. b
 Coram igitur & propenso quidem animo ad probandum. ad Attic. 211. b
 Natura propensi ad liberalitatem sumus. de Amic. 30. a
 Vehementer propensi in Cæsaris partem. 2. ad Q. fr. 38
 A propensis in hanc partem vehementer colimur & amamus. ad Q. fr. 37. b
 Quod addis, ne propensior ad turpem causam videar, certè videri non possum. ad Att. lib. 7. 144. 2. a
 Siquis est paulò ad voluptates propensior. de Amic. 31. a
 Vt natura ad aliquem morbum procliuor, sic animus alius, ad alia vitia propensior. 5. Tuscul. 131. a
 Propensior benignitas esse debet in calamitosos. 2. Off. 90. a
 Cuius disputatio tibi ipsi ad veritatem est visa propensior. de Diuinat. lib. 1. 8
 Mihi Balbi disputatio ad veritatis similitudinem videtur esse propensior. 3. de Nat. deor. 138. a
 A quo enim celerior remuneratio fore videtur, in eum ferè est voluntas nostra propensior. 2. Offic. 101. a
 Causa, quæ quado accedit alteri, id fit propensius. Part. 120. b
 Propensioresque ad bene merendum. de Amic. 31. a
 Neutram in partem propensiores sumus. 5. de Finib. 51. a

Propense.

Vt hanc concordiam & cōspirationem omnium ordinum ad defendendam libertatem propense non crederent esse factam. 12. famil. 34. in epistol. Lentuli.

Propensio.

Zeno, qui nulla in re, nisi in virtute aut vitio propensionem minimi quidem momēti, ad summum bonum adipiscendum diceret. 4. de Finib. 78. a

Propero.

Quid moror in terris? quin ad vos venire propero. in Somnio Scip. 10. a
 Ita enim cum magis properant, concludunt. ad Att. 57. b
 Ego in Pompeianum properabam. ad Att. 244. b
 Atque inde ventis, remisque in patriam omni festinatione properaui. 12. famil. 54
 Sed odio ductus, rem properaui deducere in iudicium. ad Attic. lib. 1. 11. 4. a
 Siue retardabis, siue properabis. Tuscul. q. 164. b
 Sed propera per deos. ad Att. 284. b
 Sed tunc ita velim, vt ne quid properes. epist. 259. b
 Rogo te, vt Romam pergas & properes. Q. fr. 304. a
 Cum in campum properaret & ridens & stomachans Scæuola. ad Q. fr. lib. 1. 3. 6. a. & 1. de Orat. 81. a
 Quæ causa erat, cur Romam properaret? pro Mil. 111. b
 Si Cæsar in patriam redire properaret. de Prouinc. Consulibus, 76. b
 Properatum vehementer, cum longè tempus muneris abesset. pro Syll. 177. b

Properans.

At ille properans festinansque. 9. Philipp. 260. a
 Ita properans de sella exiit. 4. Verr. 55. a
 Longum est mihi dicere, præsertim ad alia properanti. pro Cluent. 27. a

Hæc properantes scripsimus. ad Att. lib. 4. 73. 2. a

Properatio.

Sed ad properationem meam quiddam interest, non te expectare, donec ad locum venias. epist. 67. b
 Nam quæ parcius frater perscripserat, verecundia videlicet & properatione. 16. famil. 35. ex epist. Q. Ciceronis.

Properato.

Primum erat nihil cur properato opus esset. pro Mil. 37. a

Propertius.

Nomen Sexti Propertii detulit: accusare alienæ damnationis, scelerisque socius propter calumniæ metum non est ausus. pro Dom. 39. a

Propino.

Theramenes cum cōiectus in carcerē, triginta iussu Tyrannorum venenum vt sitiens obduxisset, reliquum sic è poculo eiecit, vt id resonaret. quo sonitu reddito aridens, Propino, inquit, hoc pulchro Critiæ: qui in eum fuerat terrimus. Græci enim in conuiujs solent nominare, cui poculum tradituri sunt. 1. Tuscul. 153. a

Propinquus.

Virginus propinquus tuus familiarissimus noster. ad Cælium, lib. 2. 18. 6. a
 Nam graui figuræ propinqua est sufflata. ad Heren. 27. b
 Virgo vestalis, huius propinqua & necessaria. pro Mur. 67. a
 Audacia non contrariū, sed appositum est ac propinquum, & tamen vitium est. de Inuent. 83. b
 Præclarum & propinquum prædium. pro Rosc. Amer. 79. a
 Erat enim spes propinqui redditus. ad Att. lib. 9. 188. 3. a
 Res in propinquum adducta discrimen. 5. famil. 63
 Hector moriens propinquam Achilli mortem denuntiat. de Diuinat. lib. 1. 114. a
 Itaque ciues potiores sunt, quàm peregrini, & propinqui quàm alieni. de Amicit. 18. a
 Propinqui bene conuenientes. Offic. 1. 83
 Propinqui, cognatique optimè conuenientes. pro Rosc. 59. a
 Plato, cuius etiam illi hortuli propinqui memoriam mihi afferunt, & c. de Finib. 124. b
 Motus qui finitimi sunt & propinqui his. 2. de Orat. 99
 Prouinciæ propinquæ & finitimæ. 11. Philipp. 314. a
 Arctior verò colligatio est societas propinquoꝝ. 1. Off. 79. a

Consolemur eorum propinquos, qui, & c. in Ant. 264. b
 Etsi æquabiliter in Rempub. in priuatos, in longinquos, in propinquos, in alienos, in suos irruebat. pro Mil. 56. a
 Velle bene audire à parentibus, à propinquis, à bonis etiam viris. 3. de Finib. 87. a
 Verbis propinquis abuti. in Orat. 50. a
 Et subesse tamen propinquis locis celeriter possem. ep. 156. b

Propinquitas.

Si pietate propinquitatis colitur: qui affinem prodir, impius sit, necesse est. pro Quint. 13
 Maxima est in Scapulæ celebritas, propinquitas præterea vbi sis, ne totum diem in villam. ad Att. lib. 12. 252. 5. a
 Propinquitatis loci. 1. de Inuent. 55. a
 Qui est cum illo maximis vinculis & propinquitatis & affinitatis coniunctus. pro Planc. 12. a
 Nimis enim imminebat propter propinquitatem Ægina Piræo. 3. Offic. 60. a
 Conceditur profectò esse verum, vt bonos boni diligat, adfiscantque sibi quasi propinquitate coniunctos atque natura. de Amic. 46. a
 Municipium propinquitate penè finitimum. 3. Phil. 134. a
 Si amicitia, si propinquitates, & c. 5. de Finib. 121. a

Propitius.

Quid enim dicam, propitius sit: esse enim propitius potest nemini, & c. de Nat. deor. 1. 87
 Fortuna quæ nobis infesta est, fuit aliquando propitia. ad Octauium, 42
 Hunc propitium sperant, illum iratum putant. 8. ad Att. 59
 In quibus supplicationibus homines errore ducuntur, quas dii negligunt, qui, & c. neque propitii cuiquam solent esse, neque irati. in Pison. 47. a
 Ita deos mihi velim propitios, vt commoueor animo. in Verrem, 61. b
 Huic homini ego fortasse, & pauci deos propitios, plerique autem iratos putabunt. pro Cæl. 32. a

Propola.

Pistor domi nullus, nulla cella, panis & vinum à propola atque decupa. in Pison. 55

Propono.

Propono mihi omnia. 6. famil. 14. Id est, quasi impendentia ob oculos mihi pono.
 Cum verò mihi propono regnantē Lentulum. in Cat. 120. b
 Qui eam tibi causam belli gerendi proponis, vt Senatam funditus deleas. in Ant. 243. b
 Quem quidem, vos quum improbis pœnam proponitis, impatibilem factis. 2. de Finib. 48. De dolore.
 De tribus enim quæ proposui, hoc extremū est. in Ant. 212. b
 Referri enim decet ad ea quæ proposui in principio fundamenta iustitiæ. Orat. 7. b
 Illa sequor quæ paulò antè proposui. epist. 14. b
 Si cuiquam nimis infinitum videtur quod ita proposui, quacunque de re. de Orat. 90. b
 Qui singulis diebus ediscendos fastos populo proposuit. pro Mur. 22. a
 Siquidem ille ipse ad eundem scribēs, in publico proposuit epistolam illam. ad Att. lib. 8. 153. 3. a
 Mortè omnibus natura proposuit. 4. Phil. 160. a. pro Pl. 79. a
 Quis vnquam eius rei fraudem aut periculum proposuit edicto, quæ, & c. 3. Verr. 75. a
 Qui sibi bona ciuiū ad prædam proposuerunt. 4. Phil. 158. a
 Quod mihi ego extremū proposueram, cum essem de belli genere dicturus, & c. pro Pomp. 7. b. epist. 251. b
 Cæforinus quod proposuerat, explicās expedite. de Cl. 186. b
 Legum leges voce proponam. 2. de Legib. 29. a
 Comprehende animo, & propone ante oculos deum. 1. de Natura deor. 157. a
 Quæ aliis tute præcipere soles, ea tute tibi subiice, atque apud animum tuum propone. Seruius Ciceroni, li. 4. 5. 18. a
 Hoc igitur tibi propone, amplitudinem animi, & c. 2. Tusculanarum, 107. a
 Propone tibi duos reges, idque animo contemplare, quod oculis non potes. pro Deiot. 28. a
 Et vitā illius ante oculos vestros proponite. pro Sylla, 180. b

Curio cum tria proposuisset, aut quartum addebat, aut tertium quærebat. de Clar. Orat. 184. b
Fidem quum proposuisses vanalem in prouincia, valuit apud te is qui pecuniam maiorem dedit. 4. Verr. 55. a
 Ciceroni velim hoc proponas, vt accōmodet, & c. Att. 197. b
 Hoc idem fac ante oculos tuos tibi proponas modo. ep. 50. b
 Digredi ab eo quod proposueris. 2. de Orat. 171. a
 Si ora ipsorum oculis vestris proposueritis. pro Sest. 13. a
 Et quum huius vobis adolescentiam proposueritis, constituite vobis ante oculos huius etiam miseri senectutem. pro Cælio, 61. a
 Proponere sibi aliquem imitandum. de Orat. 117. b
 Ad timorem aliquid alicui proponere. Cælio, lib. 2. 15. 13. a
 Explicare vestrem, proponere argētum, tabulas ac signa propalam collocare. 1. de Orat. 78. a
 Exercitationem aliquam sibi proponere. 1. de Orat. 74. a
 Benedicendi finem sibi proponere. 2. Tuscul. 5. a
 Proponere largitiones. Offic. 2. 29
 Qui leges scribunt, vtilitatem Reip. sibi proponere debent. de Inuent. 55. b
 Proponere sibi magna. Offic. 1. 163
 Memoriam atque imaginē alicuius sibi proponere. de Am. 85
 Mortem acerbam omnibus proponere. 7. Verr. 119. a
 Ad versus Ennii se exercere, aut Gracchi orationē sibi proponere. 1. de Orat. 75. a
 Præmium sibi proponere. 3. Offic. 115
 Quod dicturus sis, proponere. in Orat. 76. a
 Rem totam in medio proponere. 3. Verr. 10. a
 Speciem, quæ semper eadem est, intueri, atque eam sibi proponere exemplar. de Vniuers. 5
 Proponere spem suis hospitibus ac necessariis. 4. Verr. 81. a
 Qui leges scribunt, vtilitatem Reipubl. sibi proponere debent. 1. de Inuent. 82. a
 Lex in publicum proponitur. 2. de Leg. Agr. 28. a
 Locus vbi edicta proponuntur. ad Att. lib. 2. 36. 5. a
 Sed mihi in causa facili atque explicata perdifficilis Iudices, & lubrica defensionis ratio proponitur. pro Planc. 3. a
 Plusque proficit, si proponitur spes vtilitatis futuræ, quàm præteriti beneficii commemoratio. 2. de Orat. 114. a
 De quo libelli in celeberrimis locis proponuntur. pro Q. 28. a
 Minæ, quæ mihi proponuntur, modicè me tangunt. Att. 33. b
 Quæcunque mihi fortuna proponetur, subeatur. 4. in Cætilinam, 74. a
 Cum mors proponeretur. pro Planc. 280. b
 Scriptæ enim, & data ita sunt, vt proponeretur in publico. ad Attic. lib. 7. 135. 5. a
 Proponi oportet quid afferas, & id quare ita sit ostendere. 2. de Orat. 94. a
 Tamen in hac defensione capitis C. Rabirii, proponenda ratio videtur esse officii mei. pro Rab. 90. b

Propositus.

Cum peruenero ad eum exitum, qui mihi fuit propositus. in Anton. 243. b
 Sed est hic ordo quasi propositus & editus in altum, vt, & c. 5. Verrinarum, 81. a
 Mea causa videbatur perditis ciuibus ad inuidiam esse proposita. pro Domo sua, 36. a
 Gloria Scipioni proposita. 2. de Finib. 91. a
 Gratia, gratulatio proposita est omnis in impudenti mendacio. pro Flacco, 9. a
 Quæ libido se non proripiet ac proiciet aut occultatione proposita, aut impunitate, aut licentia? 2. de Finib. 117. a
 Aut fuga turpis, aut gloriosa mors proposita. 2. de Fin. 156. a
 Sed iam sentio me esse longius prouectum, quàm proposita ratio postulare. de Finib. 105. b
 Neque mihi in omni vita res tam erit villa proposita, quàm vt, & c. Lentulo, lib. 1. 9
 Proposita est medico salus, imperatori victoria. 8. ad Att. 26
 Quem de suscepta causa propositaque sententia nulla vis, nullum periculum posset depellere. pro Ligar. 16
 Vita maximis præmiis proposita & penè addicta. pro Milone, 41. a
 Moderatori Reip. beata ciuium vita proposita est. Att. 124. b

Magna Clodio spes erat in Milonis morte proposita. pro Milone, 107. b
 Omnibus telis fortunæ proposita vita. ad Titium, li. 5. 16. 3. a
 Iis fac ut propositum & paratum auxilium tuum esse videatur. de Petru. Consul. 108. b
 Tamen hoc minime laet, quod ita promptum & propositum est, ut, &c. pro Rosc. Amer. 70. a
 Non enim id propositum est huic epistolæ, Messalam ut laudem, præsertim ad Brutum. ad Attic. 182. b
 Mihi propositum est, ut in libertate viuam. Orat. 14. b
 Mihi propositum est ostendere omnia. pro Sest. 9. b
 Propositum nobis est hoc loco, neque necessarium. de Or. 12. a
 Omni huic sermoni propositum est, ut laborem meum perspicias. de Claris Orat. 177. a
 Sed nescio quo pacto ad præcipiendi rationem delapsa est oratio mea, cum id mihi propositum non esset. Q. fr. 2. 43. b
 Quod quum sit his propositum non perturbare animos, sed placere potius: nec tam, &c. in Orat. 35. a
 Sic omnibus nobis in administranda Rep. propositum esse debet cum dignitate otium. epist. 16. b
 Tertium est propositum, ut in beneficentia delectus esset dignitatis. Orat. 10. b
 Nondum ad propositum mihi finem honoris perueni. pro Dom. 169. b
 Peruenire ad exitum sibi propositum. 12. Philipp. 334. a
 Serui, qui libertatis spem propositam non habent. pro C. Rab. perduel. reo, 10. a
 Milo vitam suam maximis præmiis propositam & pendere ad dictam sciebat. pro Mil. 112. b
 Quid nunc putas, tanta abs te mihi mercede proposita? ad Q. frat. lib. 3. 17. 11. a
 Nulla spe proposita fore leuius aliquando. 1. de Finib. 64. a
 Cum ex itinere quodam proposito, & iam constituto reuertisset, aquilæ admonitus volatu. de Diuin. 85. b
 Quotidianis insidiis, proposito ante oculos vitæ periculo. pro Cluent. 7. a
 Res erat non in opinione dubia, sed in præsentia atque ante oculos proposito periculo. pro Dom. 215
 Nunc tamen tanto præmio proposito. in Somn. Scip. 28. a
 Cæteri iniuriis, quæ propositæ sunt à Catone, facile, ut spero, resistemus. Lentulo, lib. 1. 5. 14. a
 Attici nobis propositi sunt ad imitandum. de Opt. 244. b
 Selecti è conuentu, aut propositi ex negotiatoribus Iudices, nulli. 4. Verr. 23. a
 Laqueos legum & conditionum sibi propositos esse oportere, putandum. pro Cluent. 12. a
 Quidam propositis malorum & bonorum finibus, officium omne peruertunt. 1. Offic. 8. a
Propositum.
 Est enim propositum, colligere eos, qui, &c. de Clar. 176. b
 Propositi vel consultationis genera duo. Partit. 33
 Maledictio nihil habet propositi præter contumeliam. pro Cælio, 4. a
 Sed ut ad propositum redeat oratio. Tusc. q. lib. 4. 4
 Ad propositum redire. Tusc. q. lib. 1. 20
 Reditus ad propositum. 3. de Orat. 112. a
 Nos ad propositum reuertamur. Tusc. q. lib. 3. 10
 Academix consuetudo contra propositum disputandi. de Fato, 6. a
 Te de æternitate dicentem, aberrare proposito facile patiar. 1. Tuscul. 128. a
 Ut declinet à proposito, deflectatque sententiam. in Or. 76. a
 Egredi è proposito. de Claris Orat. 41. a
 In proposito permanere. 1. Offic. 157. a
 Nulla re deterreri à proposito potest. Brutus Cic. 11. 4. a
 Declinatio breuis à proposito. de Orat. 162. b
 Cato granitatem suam perpetua constantia roborauit, semperque in proposito susceptoque consilio permansit. Off. 23. b
Propositio.
 Propositioque quid sis dicturus, &c. 3. de Orat. 112. a
 Propositio animi. 2. de Inuent. 242
 Propositio in argumentatione, quid. 2. ad Heren. 61
 Vitæ propositio & cogitatio. 3. Tuscul. 68. a

Quid ergo: huius vitæ propositio & cogitatio Thyestem leuare poterit? Tusc. q. 199. b
 Cum animi ampla quadam & splendida propositione. 2. de Inuent. 242. a
Proportio.
 Eius autem particula: interuallo relicto habebat numerus ad numerum eadem proportionem, comparationemque in extremis, quam habet c c l v i. cum c c l i i i. de Vniuersitate, 31
 Proportione compacta temperatione trium partium. de Vniuers. 35
 Proportione ea constructum corpus mundi. de Vniuers. 15
 Ut hoc liceret suspicari, fuisse aliquando apud Siculos peræqua proportione cætera. 6. Verr. 41
 Id optimè assequitur, quæ Græcè ἀναλογία, Latine, (audendum est enim, quoniam hæc primum à nobis nouantur) comparatio proportionis dici potest. de Vniuers. 17
 Qui quæ omnes Asia ciuitates proportionem in prouincias descripsisset, &c. pro Flacco, 25. a
 Quemadmodum ignis animæ, sic anima aquæ, quodque anima aquæ, id aqua terræ proportionem reddit. de Vniuersitate, 19
Proprætor.
 Quos ex s. c. cum imperio in prouincias Proprætori mitti oporteret. epist. 118. b
 Res in Sardinia cum mastrucatis latrunculis à Proprætoribus una cohorte auxilium gesta. de Prouinc. Consul. 12. a
 Prouinciæ, quas Prætorii Proprætores obtinerent. in Antonium, 203. b
 Quam multi anni sunt, quum bella à Procôsulibus & Proprætoribus administrantur. 2. de Diuinat. 116. a
Proprius.
 Consuetudo communis vel tua solius, & propria. Luceius Ciceroni, lib. 5. 14. 7. a
 Sed culpa mea propria est. ad Terentiam, lib. 14. 3. 2. a
 Animæ propria natura atque vis, moueri motu interiore & suo. de Somn. Scip. 32. a
 Propria nota veri & certi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 94
 Propria est præceptio Stoicorum. 1. Offic. 10. a
 Varietas est propria Fortunæ. 2. de Diuin. 163. a
 Animantium proprium est, ut aliquid appetant. 1. de Nat. deor. 74
 Artis maximè proprium est creare & gignere. 2. de N. d. 81. a
 Hoc est epistolæ proprium, ut is, ad quem scribitur, de iis rebus quas ignorat, certior fiat. Q. fr. lib. 1. 1. 56. a
 Animum iudicis impellere quocumque res postulat, hoc est vnum Oratoris maximè proprium. de Claris Orat. 180. a
 At id quidem non proprium feneclutis est vitium, sed commune valetudinis. de Senect. 31. a
 Tempus agendi fuit mihi magis proprium, quam cæteris. pro Sylla, 6. a
 Et quod nunc communiter in omnibus sepultis est, ut humati dicantur, id erat proprium tum in iis quos humus iniecit contegeret. de Nat. d. 181. b
 Quod autem meum erat proprium, ut, &c. id etiam populo se remisisse scribit. Cælio, lib. 2. 37
 Ornate dicere propriumne sit Oratoris, an id etiam aliquis præterea possit. 3. de Orat. 63. a
 Proprii cuiusque. 7. fam. 53. Id est, quo fruitur atque vitur. Præcipuum illum & proprium sensum doloris mei, &c. à sententia dicenda amouebo. de Prouinc. Consul. 1. a
 Quare non debes aut propriam fortunam, aut præcipuum postulare, aut communem recusare. Planco, lib. 4. 15. 4. a
 Aut libertatem propriam Romani generis & nominis recuperemus, aut mortem seruituti anteponamus. 3. Phil. 144. a
 Si illud de duobus consulibus perenne ac proprium manere potuisset. Postquam. 206. b
 Quicquid maleficii, sceleris, cædis erit, proprium id Roscium esse debet. pro Rosc. Amer. 73. a
 Licet ista ratione dicamus, pila bene & duodecim scrupulis ludere, proprium esse iuris ciuilibus. 1. de Orat. 109. a
 Proprium in communi signo notari non potest. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 34

Craesus sua quadam propria, non communi oratorum facultate posse. 1. de Orat. 24. a
 Voluntate propria mea. ad Brut. 56. in epist. Bruti.
 Aliunde assumpto uti bono, non proprio, nec suo. 2. de Oratore, 23. a
 Qui proprio nomine perduellis erat, is hostis vocatur. Officiorum, 8. b
 Nec sunt villo in proprio periculo. Torquato, lib. 6. 1. 4. a
 Rem aliquam suo certo ac proprio vocabulo nominare. pro Cecinna, 294. b
 Proprii loci. 2. ad Heren. 40
 Quum Chryfogonus ademerit nobis omnia quæ nostra erant propria, &c. pro Rosc. Amer. 89. a
 Vtemur verbis quæ propria sunt & certa quasi vocabula rerum, &c. 3. de Orat. 83. a
 Propriorum verborum est quidam delectus habendus, atque is aurium quodam iudicio ponderandus, in quo consuetudo etiam bene loquendi valet plurimum. 3. de Oratore, 93
 Res vestras proprias alienari. contra Rul. 77. b
 Philosophi, qui omnia sicut propria sua esse, atque à se possideri volunt. de Orat. 103. b
 Et nimirum is princeps ex Latinis illa oratorum propria, & quasi legitima opera tractauit. de Clar. Orat. 41. a
 Prædia propria tradere alicui. pro Rosc. Amer. 12. a
 Propriis enim & suis argumentis & admonitionibus tractanda quæque res est. 5. Tusc. q. 30. a
 Suis enim certis propriisque criminibus accusabo. 3. Verriarum, 19. a
Proprietas.
 Proprietas sic, in hominem non solum cadat, atque etiam in belluas ægritudo. in Topic. 44. a
 Definitio genere declaratur & proprietate quadam. Partitio num, 233. b
 Singularum rerum singulas proprietates esse. 1. Academic. quæst. 103. a
Proprie.
 Altera persona autem quæ proprie singulis est attributa. 1. Officiorum, 50. a
 Quam proprie de vnoquoque dixit. 2. de Orat. 32. a
 O hominem nequam: quid enim aliud dicam? magis proprie nihil possum dicere. 2. Philipp. 84. a
 Atque illud quidem honestum, quod proprie verèque dicitur, id in sapientibus est solis, nec à virtute vnquam diuellitur. Offic. 54. b
 Equid est quod tam proprie dici possit actus eius, qui, &c. 1. Philip. 13. a
 A peregrino enim recessit, & proprie in eo qui arma contra ferret, remansit. 1. Offic. 57. a
 Promiscuè toto, quam proprie parua frui parte malletis. 2. de Lege Agr. 84. a
 Proprie autem in rebus inuenire, in verbis eloqui dicitur. in Partit. a
 Proprie vel vniuersè aliquid mandare. 5. ad Att. 4
 Proprie ad teipsum referetur. 5. fam. 46
 Neque Senatus publicè, neque vllus ordo proprie, neque suis decretis Italia tota susceperat. pro Sest. 29. & 30
 Quod me amas, est tibi id commune cum multis: quod tu ipse tam amandus es, id est proprie tuum. 9. fam. 31
 Proprie tuum me esse tibi persuadeas. 10. famil. 54. in epist. Planci.
Propter.
 Qui propter acumen occultissima perspicis. Luceius Tullio, M. F. lib. 5. 14. 5. a
 Propter tuum in me amorem. Lentulo, lib. 1. 3. 2. a
 Eaque suspicio propter eam causam fuit, quod, &c. de Clar. Oratoribus, 51. a
 Habemus hæc omnia: bonorum studium, propter nostram causam: vulgi ac multitudinis, propter magnificentiam munerum. de Clar. Orat. 51. a
 Tironem propter humanitatem & modestiam malo saluum, quam propter vsum meum. ad Att. lib. 7. 12. 5. 2. a
 Non turpitudine vitæ, non pro magnitudine scelerum, non

propter reliquæ ætatis infamiam pœnas iure & lege persoluo. Antequam iret in exil. 18
 Aliquid propter perfidiam abiicere, aut propter infirmitatem animi deponere. pro Sext. Rosc. 6. a
 Quod tamen propter eius ingenii magnitudinem vellent. de Orat. 105. b
 Qui legibus non propter metum paret, sed quia id salutare maximè iudicat. in Parad. 42. a
 Susceptum onus aut propter perfidiam abiicere, aut propter imbecillitatem animi deponere. pro Sext. Rosc. 20. b
 Ex se & propter se expeti. 2. de Finib. 133. a
 Vnum illud dico, si propter partium studium potens erat Alphenus, potentissimus Næuius. pro Quint. 12
Propter, propè.
 Etenim propter est spelunca quadam. 6. Verr. 95. a
 Propter ædem Vulcani. 4. Verr. 106. a
 Hic iacet propter illum. de Nat. d. 48. b
 Propter introitum portus. in Verr. 152. b
 Fluuius Eurotas qui propter Lacedæmonem fluit. 2. de Inuentione, 93. a
 Duo filii propter patrem cubantes. pro Rosc. Amer. 39. a
 Vulcanus tenuit insulas propter Siciliam, quæ Vulcaniæ appellatur. 3. de Nat. 75. a
 In pratulo propter Platonis statuam confedimus. de Clar. Orat. 12. a
 Hic vir clarissimus, qui propter te sedet L. Gellius. in Pisonem, 80. b
 Nam nec castra propter anni tempus facere possum. ad Atticum, lib. 8. 163. 4. a
 Fanum eius est in agro propter ipsam viam, qua Assoro itur Ennam. 6. Verr. 86. a
Propterea.
 Hæc propterea scripsi, ut, &c. 13. fam. 90
 Atque hæc propterea de me dixi, ut mihi Tubero, &c. ignosceret. pro Lig. 5. a
 Est genus hoc consolationis miserum atque acerbum est propterea, quia per quos, &c. Seruius Cic. lib. 4. 5. 2. a
 Si notionem veri & falsi, propterea quod ea non possunt internosci, nullam habemus. 4. Acad. 65. a
 Alphenus utebatur populo sanè suo, propterea quod iste caput petere non desinebat. pro Quint. 15. a
 Cum essem otiosus in Tusculano, propterea quod discipulos obuiam miseram, ut, &c. Pæto, lib. 9. 18. 1. a
 Idque dum cogitat, non minus sæpe ei venit in mentem potestatis, quam æquitatis tuæ: propterea quod omnes, &c. pro Quint. 3. a
 Mandato iudicium est constitutum non minus turpe, quam furti, propterea quod quibus in rebus, &c. pro S. R. 36. b
Propudium.
 Propudium illud & portentum. in Ant. 259. b
Propugno.
 Non pro suo partu ita propugnant, ut vulnera excipiant, nullos impetus, nullos ictus reformident? 5. Tusc. 115. a
 Propugnare pro patris fanis atque delubris. pro Rab. perduel. reo, 22. a
 Pro innocentibus propugnare. Antequam iret in exil. 6. a
 Acerrimè propugnare pro salute alicuius. Brut. lib. 11. 16. 4. a
 Qui verò ita se armat eloquentia, ut non oppugnare commoda patriæ, verum propugnare possit, is mihi vir & suis & publicis rationibus vtilissimus. 1. de Inuent. 2. a
 Testator me pro illorum fama, gloria, memoria propugnandum putare. pro Rab. 96. b
Propugnans.
 Fortitudo est virtus, propugnans pro æquitate. 1. Offic. 89
Propugnatio.
 Tamen aggrediar ad dicendum, ne mea propugnatio ei potissimum defuisse videatur. pro Sest. 2
 Nostra propugnatio ac defensio dignitatis tuæ, &c. ad Lentulum, lib. 1. 16
 Suscepique mihi perpetuam propugnationem pro omnibus ornamentis tuis. 5. fam. 18
Propugnator.
 Alter fuit propugnator mearum fortunarum, & defensor GG. iiii.

assiduus, summa virtute & pietate C. Piso gener. Post red. in Senatu, 33

Propugnator imperii. pro Corn. Balbo, 40

Acerrimus propugnator cōmunis libertatis. ad Brut. 11. 1. a

Propugnator communis libertatis. ad Brut. 24. in epistola Bruti.

Mutius paterni iuris defensor & quasi patrimonii propugnator sui. 1. de Orat. 126. a

Senatus propugnator. pro Mil. 12. a

Propugnator studiosissimus. 4. Verr. 8. a

Non est pudoris mei, & c. me propugnatorem monumento- rum P. Scipionis, defensorēque profiteri. 6. Verr. 72. a

Classis infirma propter dimissionem propugnatorum & remigum. 7. Verr. 69. a

Propugnaculum.

Classis pulcherrima, Siciliae propugnaculum, praesidium provinciae. 5. Verr. 161. a

Est in provincia Gallia Narbo Martius, specula populi Romani, ac propugnaculū, istis ipsis nationibus oppositum & obiectum. pro Font. 276. b

Si prius illud propugnaculum, quo cōtra omnes meos impetus vsurum se putat, ex defensione eius deiecerō. 5. Verrinarum, 32. a

Naui constrata & ita magna, ut propugnaculo ceteris possit esse. 7. Verr. 71. a

Quid duo propugnacula belli Punici C. & P. Scipiones: Parad. 13

Lex Aesia & Fusia, propugnacula, murique tranquillitatis. in Pis. 6. a

Domus ut propugnacula & praesidium habeat, Philotimo dicetis. 14. fam. 24

Propugnaculis imperii sociorum fortunas defendere. pro Pomp. 10. b

Propylaeum.

Phalereus Demetrius, qui Periclem principem Graeciae vituperat, quod tantam pecuniam in praecleara illa propylaea coniecerit. 2. Offic. 88

Proquaestor.

Quum Alexandriae Proquaestor essem. 4. Acad. 22. a

M. T. C. C. Cassio Proquaestor. epist. 251. b. Codex Aldinus vestitior ita habet, C. Cassio Proquaestori.

Sed & Proquaestore aliquos annos, & c. Acad. q. 2. b

Cum cui legatus & Proquaestore fuisset, prodidit. in Verrem, 68. b

Nam a Dolabella statim Proquaestore iussus est esse. in Verrem, 84. & 94. b

Prora.

In nauigio, latera, carinae, prora, puppis. 3. de Orat. 99. a

Mihi prora & puppis, ut in proverbio Graecorum est, fuit a me tui dimittendi, ut rationes meas explicares. ad Tironem, lib. 16. 33

A prora ad malum, a malo ad puppim. in Ant. b

Proripio.

Exanguis atque exastuans se ex curia repetē proripuit, & c. de Arusp. resp. 1. a

Proripiet se libido, ac proiciet occultatione proposita. 2. de Finib. 61

Deinde iubet vndique hominem proripi, vehementissimēque verberari. 7. Verr. 126. a

Prorogo.

Ipse enim adsum, nisi quid tu prorogas. Att. 216. b

Caesar paucos tibi ad soluendum propter inopiam tuam prorogavit dies. 2. Philip. 82

Numerum annorum provinciis prorogavit. 2. Philip. 105

Differre bellum, neque solum prorogare, sed etiam concedere victoriam. 12. Philip. 328. a

Quinquennium prorogare. ad Att. lib. 7. 25

Ne provincia nobis prorogetur, per fortunas, dum ades, prouide. 5. ad Att. 4. & 32

Illud pugna & enitere, nequid nobis temporis prorogetur. ad Appium, lib. 3. 10. 11. a

Impetrant a Senatu ut dies sibi prorogaretur. 3. Verr. 69. a

Ne quinquennii imperium Caesari prorogaretur. 2. Phil. 46

Rogo atque oro, ne patiare quicquam mihi ad hanc provinciam molestiam temporis prorogari. Curioni, lib. 2. 6. 9. a

Ne pateretur, quantum esset in ipso, prorogari nobis provincias. ad Att. lib. 5. 89. 1. a

Quod si tibi bellum aliquod magnum & periculosum administranti prorogatum imperium viderem, tremere animo, quod, & c. ad Quint. frat. lib. 1. 3

Prorogatio.

Prorogationem Legis Maniliae flagitasti. pro Mur. 45. a

Ego verò utar prorogatione dici. 13. ad Att. 55

Prorsus.

Prorsus, si, & c. praestare, & c. de Nat. d. 75. b

ns. l. x. x. 1. 1. fatis esse affatim prorsus. ad Att. lib. 16. 331. 3. a

Si autem id dicis, Mundo nihil esse sapientius, nullo modo prorsus assentior. de Nat. d. a

Verbum prorsus nullum intelligo. 2. de Orat. 35. a

Gladiatores empti sunt ad eadem, & c. ita prorsus. pro Syl- la, 177. b

Prorsus eum libero omni suspitione cupiditatis. epist. 3. b

Venies enim, mihi crede, expectatus: neque solum nobis, id est tuis, sed prorsus omnibus. ad Marcel. lib. 4. 10. 2. a

Prorsus ex his libris non videtur esse dubium, quin, & c. ad Att. lib. 13. 293. 1. a

Prorsus haec diuina mihi videtur vis, & c. 1. Tusc. q. 100. a

De summa agi prorsus vehementer & seuerè volo. ad Att. lib. 16. 339. 3. a

Prorumpo.

Eò prorumpit hominum cupiditas & scelus, & audacia, ut, & c. pro Rosc. Amer. 7. a

Illa pestis immanis, importuna Catilinæ prorumpet quæ poterit: & iam Pop. Romano immatur: in agros suburbanos repente aduolabit. pro Mur. 77. a

Hoc cogitare Iudices, eò prorumpere hominis audaciam, ut hic ante pedes vestros cædes futurae sint. pro Sexto Roscio, 20. b

Proruptus.

Nisi prorupta audacia, nisi tanta temeritas, ut non procul abhorreat ab infania. pro Rosc. Amer. 41. a

Profapia.

Profapia deorum, ut veteri verbo utamur. de Vniuers. 49

Iouis & Iunonis profapia. de Vniuers. 56. a

Proscribo.

Quod si qui proseribunt villam bonam, beneque aedificatam, non existimantur sefellisse, etiam si illa nec bona est, nec aedificata ratione. Offic. 3. 71

Tusculanum proscripsi. Att. 55. b

Ille quod non placebat, proscripsit: tu quod placebat, emisti. 3. Offic. 71

Auctionem in Gallia se facturum esse proscripsit. pro Quintio, 8. a. & 13. ad Att. 49

Proscripsit se seruaturum. 4. ad Att. 15

Racilius tabulam proscripsit, se familiam Catonianam venditurum. Quint. frat. lib. 2. 19

Si tu ades proscribas, tabulam tanquam plagam ponas, domum propter vitia vendas, & c. Offic. 3. 89

Itaque sese scripturum aiebat, ut venationem etiam quæ postridie ludos Apollinares futura est, proscriberent. ad Attic. lib. 16. 333. 8. a

Eum non posse, quæ proscripsisset, vendere. pro Quint. 3. b

Quæro enim quid sit aliud proscribere, velitis, iubeatis, ut M. Tullius in ciuitate ne sit, & c. pro Domo sua, 35. a

Consyderant enim quid & quantum sit alterius bona proscribere. pro Quint. 29. a

Proscribere diem. 3. in Verr. 99

Proscribere legem. 7. in Verr. 139

Proscribere vanae. Curius ad Ciceronem, lib. 7. 30. 1. a

Itaque Calphurnius quum demolitus esset, cognossetque Claudium ades postea proscripsisse, & c. 3. Offic. 86. a

Ut quid: si victus eris, proscribare: si viceris, tamen seruias. 7. ad Att. 29

Cum proscriberentur homines, atque ex omni regione caperentur ii, qui aduersarii fuisse putabantur. pro Roscio Amer. 19. a

Senatum enim Calend. velle se frequentè adesse, etiam Formis proscribi iussit. 9. ad Att. 66

Proscriptus.

Proscriptus in aliquam diem. 12. ad Att. 63

Vt primum Buthrotium agrum proscriptum vidimus. ad Att. lib. 16. 341. 2. a

Lex Cornelia proscriptum iuuare vetat. 3. Verr. 86. a

Iste locare incipit non proscripta neque edicta die. 3. Verrinarum, 99. a

Horti quam in diem proscripti sunt, velim ad me scribas. ad Attic. lib. 12. 260. 1. a

Quinta de proscriptorum filiis. ad Att. lib. 2. 16. 6. a

Possessiones vanae ac proscriptas hac lege video. 3. de Lege Agr. 10. a

Eorum alterius bona proscripta vidimus. de Pet. Conf. 5

Proscriptio.

Proscriptio acerbissima. pro Cluent. 97. a

Non nominatim, sed generatim proscriptio est informata. ad Att. lib. 11. 10

Cauete per deos immortales, Iudices, ne noua, & multò crudelior per vos proscriptio instaurata esse videatur. Illam priorem, quæ facta est in eos qui arma capere potuerunt, tamen Senatus suscipere noluit, & c. pro Rosc. Amer. 91

Proscriptio honorum. pro Quint. 10. b

Proscriptio capitis mei. de Prouinc. 37

Quum de capite cuius & de bonis proscriptio ferretur. pro Sestio, 54. a

Quum caput mea proscriptionis recitaretur. Post redit. in Senatu, 3. a

Proscriptionis sementem fieri. 9. ad Att. 22

Proscriptionis miserrimū nomen illud. pro Domo sua, 33. a

Proscriptiones locupletum. in Parad. 59. a

Emptiones falsas, proscriptiones cum mulierculis aperta circumscriptione fecisti. pro Flac. 57. a

Opinor esse in lege quam ad diem proscriptiones venditionesque fiant. pro Sext. Rosc. 39. b

Proscripturio.

Hoc turpe Cn. noster biennio ante cogitavit, ita sullaturit animus eius, & proscripturit iandiu. 9. ad Attic. 41. in epistola Attici.

Profeminio.

Nam cum essent plures orti ferè à Socrate, profeminatae sunt quasi familiae dissentientes inter se. de Orat. lib. 3. 35. a

Prosequor.

Deinde impudentia prosequor, sed idem sarciam. 13. familiarium, 63. 2. a

Tantus eos honos, memoria, desiderium prosequitur amicorum. Læl. 22. a

Iste iratus hominem verbis vehementioribus prosequitur. 4. Verr. 51. a

Accusator rerum ordinem prosequitur. in Part. 8. a

Laudo vos Quirites, cum gratissimis animis prosequimini nomen clarissimi adolescentis, & c. 4. Philip. 153. a

Populus Rom. maximo clamore & plausu Bruti memoriam prosequatur. in Ant. 225. b

Quid enim est quod me retineat, praesertim si spes ea non est, quæ nos proficiscentes prosequatur: ad Atticum, libro 3. 47. 3. a

Quemcunque Equitem Romanum in provincia viderant, beneficiis ac liberalitate prosequantur. 5. Verr. 78. a

Effrenatos eius furores plausu etiam suo prosequantur. de Arusp. resp. 256. b

Is me in discessu meo nō lachrymis solum suis, sed animo, corpore, copiis prosequutus est. pro Planc. 60. a

Eum locum Posidonius prosequutus est. Att. 258. b

Is me proficiscentem Apameam prosequutus est. ad Atticum, 93. b

Mirabilis eum virorum bonorum benevolentia prosequuta est. Cassio, lib. 15. 17. 7. a

Legio quarta C. Caesaris exercitum prosequuta est. in Antonium, 192. b

Postremo etiam fortassis mater exequias illius funeris prosequuta, mortem se filii lugere simulasset. pro Cluent. 159. a

Ipsum egredientem vrbe prosecuti sumus. 2. in Catil. 25. a

Publicani Domitium cum equis prosequuti sunt. 2. ad Quirites, 29

Quod cum linquentem terram eam, quam seruauerat, lachrymis, votisque omnibus prosequuti sunt, aeterna in laude versantur. pro Plancio, 21. a

Thure, odoribusque incensis vsque ad agri fines prosequutas esse. 6. Verr. 69. a

Et id non prosequar longius, quam mea fides postulabit: pro Rosc. Amer. 51. a

Reliquum est, ut tuam profectionem amore prosequar, re- ditum spe expectem. epist. 256. b

Vt eum bona existimatio vsque ad rogam prosequatur. pro Quint. 66. a

Ne ab vltimo repetamus, ne longius prosequamur. ad Herennium, 3. b

Opportunitatem verò mortis illius benevolentia potius, quam misericordia prosequamur. de Clar. Orat. 3. a

Date nobis hanc veniam, ut ea quæ sentitis, de omni genere dicendi subtiliter prosequamini. de Orat. 93. b

Quæ tam ingratae literæ reperientur, quæ eorum gloriam non immortalitatis memoria prosequantur. 2. Phil. 53

Honoratorum virorum laudes in concione memorentur, easque etiam ad cantus, ad tibicinem prosequantur. 2. de Legib. 98. a

Cum te prosequerer paludatum. epist. lib. 13. 10. Id est, comitater aut deducerem.

Cum te Puteolis prosequerer. epist. 42. b

Prosequi aliquem impudentia. 13. fam. 83

Officiis omnibus aliquem prosequi. Marcello, lib. 15. 10. 5. a

Prosequi officiis paternam amicitiam. 6. fam. 48. in epistola Bithynici.

Prosequi aliquem honorificis verbis. Tusc. q. lib. 2. 52

Prosequi atque imitari antiquitatem. de Clar. Orat. 176. b

Memoriam alicuius plausu & clamore prosequi. 10. Philip- picarum, 274. a

Amore prosequi profectionem alicuius. Trebonio, libro 15. 21. 13. a

Alicuius virtutem grata memoria prosequi. 14. Phil. 404. a

Ne hæc difficiliora esse ad prosequendum videantur. 3. de Oratore, 104. a

Genus orationis fufum atque tractum prosequendum esse. de Orat. 114. b

Proserpina.

Proserpina ex Æthere nata. 3. de Nat. d. 37

Proserpina ex Ennessium nemore rapta, qui locus, quod in media insula est situs, vmbilicus Siciliae nominatur. 6. Verr. 95

Proserpinæ aspectu commotus Mercurius. 3. de Nat. d. 39

Proserpinam Dis rapuit. 2. de Nat. d. 49

Proserpinam, frugum semen esse voluit, absconditamque quæri à matre fingunt. 2. de Nat. d. 49

Prospecto, Prospectus, Vide Prospicio.

Profilio.

Vt serui repente profilirent, hominēque comprehendere- rent. pro Cæl. 49. a

Deinde temerè profilierunt. pro Cæl. 51. a

Quos tu temerè profiliuisse dicis. pro Cæl. 51. b

Prosper, & Prosperus.

Deinde est hominum generi prosperus & salutaris fulgor, qui dicitur Iouis. in Somn. Scip. 15. a

Prospera, æquabilis, perpetuaque fortuna, secundo vitæ sine vlla offensione cursu. Post red. ad Quirites, 2. a

Ad prosperam aduersamve fortunam qualis sis, nihil inter- est. 3. de Nat. d. 129. a

Prospero flatu fortuna vti. 2. Offic. 26. a

Posteaque prosperæ res deinceps multæ consequutæ sunt. de Clar. Orat. 165. b

Ego enim non iam id ago, ut prosperos exitus consequar. ad Att. lib. 9. 175. 2. a

Prosperè.

Magna dii curant, parua negligunt, magnis autem viris prosperè semper omnes res. 2. de Nat. d. 248. a. Sub. eueniunt

Ego verò velim mihi, Tulliaque mea prosperè euenire ea quæ me insciente facta sunt à meis. ad Appiū, lib. 3. 12. 4. a
 Q. Arrius omni iam fortuna prosperè functus. de Clar. Oratoribus, 131. a

Omnia vt spero, prosperè succedent. epist. 177. b

Prosperitas.

Commoditatem, prosperitatēque vitæ à diis habemus, virtutem deo acceptam nemo refert. 3. de Nat. d. 125. a

Vt Aristoteles, qui virtutis vsum cum vitæ perfectæ prosperitate coniunxit. 2. de Finib. 32. a

Improbiorum prosperitates secūdaque res redarguunt vim deorum. 3. de Nat. d. 118. a

Prospicio.

Vt spero, vel potius vt prospicio. epist. 84. b

Prospicimus futura. de Arusp. respons. 58. Diuin. lib. 1. 75. & Offic. 2. 46

Multa enim, quum remissi & liberi sunt, futura prospiciunt. de Senect. 73. a

Tum, inquam, tum vidi, & multò antè prospexi, quata tempestas excitaretur, quanta impenderet procella Reip. de Arusp. resp. 244. b

Multò enim antè tanquam specula prospexi tempestatem futuram. Sulpitio, lib. 4. 3. 3. a

Sed tamen huic malo Pop. Rom. prospexit. de Arusp. resp. 52

Saluti prospexit ciuium, qua intelligebat contineri suam. de Finib. lib. 1. 28

Hoc modo iste sibi & saluti suæ prospicere didicit. 3. Verri- narum, 112. a

Sed prospexitis, ne qua in vos aliquando inuidia redunda ret. pro Domo sua, 227. b

Prospicias & consulas rationibus meis. 3. fam. 4

Vos quod ad famam vestram, & c. pertinet, prospicite atque consulite. 3. Verr. 14. a

Prospicite id quod prouidendum est. pro Cluent. 50. b

Quare Patres Conscripti, consulite vobis, prospicite patriæ. 4. in Catil. 75. a

Eaque ipsa tempestate euersam esse Remp. quam xiiii. annis antè prospexerim. ad Att. 157. b

Quem tamen si excideris, multum prospexeris. Trebatio, lib. 7. 21. 3. a

Prospicere aliquid animo. pro Cæl. 41. b

Iam antè animo prospicere aliquid. pro Quint. 19. a

Prospicere aliquid multò antè. Diuinat. lib. 1. 94

Coniectura aliquid prospicere. pro Domo sua, 9

Vt nos longè prospicere oporteat futuros casus Reipubl. Læl. 38

Consulere filiis ac prospicere debemus. 3. Verr. 108. a

Insidias prospicere. 2. Verr. 31. a

Prospicere mente & animo. 1. Verr. 22. a

Rationibus alicuius quibuscūque rebus prospicere & consulere. ad Appium, lib. 3. 2. 4. a

Quid Oppianicus fecerit cognoscite, vt illum Magium intelligatis longè animo prospexisse morientem. pro Cluentio, 35. a

Sed tamen munere seruili obtulit se ad ferramenta prospicienda. pro Sylla, 41

Prospiciens.

Hæc ego multò antè prospiciens, fugiebam ex Italia. ad Brutum, 10. 6. a

Sapiens ac multum in posterum prospiciens vir. pro Murena, 138. b

Sed vt ab homine longè in posterum prospiciente futura expecto. epist. 2. 15

In posterum prospicientes iudices. pro Mur. 54. a

Prospexit.

Maris prospexit. ad Att. lib. 12. 237. 1. a

In prospexitum populi producere. 3. in Verr. 85

O præclarum prospexitum. 4. Acad. 142. a

Porticus in palatio pulcherrimo prospexitu. pro Dom. 89

Quæris, vtrum magis tumulis prospexituque, an ambulatione delecter. ad Att. 217. b

Prospexit.

Naui omnibus, qui eam aspexerant, prospexitare iam exi-

lium, atque explorare fugam domini videbatur. 7. Verri- narum, 36. a

Prosterno.

Hircius hostes prostravit, fudit, occidit. 14. Philip. 402

Mulier perfregit ac prostravit omnia cupiditate ac furore. pro Cluent. 11

Ille se ad meos pedes prostravit lachrymans. 2. Phil. 62

Sic te ipse abiicies atque prosternes, vt nihil inter te atque inter quadrupedem aliquam putes interesse. in Parad. 16

Præcipitantem igitur impellamus, & perditum prosternamus. pro Cluent. 55. b

Puffillorum ac maleuolorū obtrectationes & inuidias prosternere atque obterere. 5. fam. 22. in epist. Vatini.

Prosternere se & supplicare alicui. pro Planc. 269. b

Prostratus.

Prostratus ad pedes. pro Lig. 139. b

Quanto tandem illum mœrore afflictum esse & profligatum putatis: iacet ille nunc prostratus Quirites, & se percussum atque abiectum esse sentit. 2. in Catil. 26

Virtus afflictæ & prostrata maximè luctuosa est. 2. de Oratore, 117

Affectam & prostratam Rempubliam extulisti. ad Octauium, 7

Prostratæ afflictæque religiones. 2. de Leg. 41

Prosum.

Qui nec sibi, nec alteri profunt, vt dicitur. Offic. 40. b

Multi profuerunt, cum obesse vellent: & cum prodesse, obfuerunt. 3. de Nat. d. 51

Id quod prodesset (Græci *ὀφελιμια* vocant) definiuit Diogenes, motum aut statum è natura absoluta. de Fin. lib. 3. 27

Pudor qui non modò non obesset eius orationi, sed etiam probitatis commendatione prodesset. de Orat. 95. b

Nobile & illustre apud omnes nomen tuæ ciuitatis profuisset. 7. Verr. 130

Metuo ne artificium tuum tibi parum profuit. Trebatio, libro 7. 13. 4. a

Vt plurimis profimus enitimus. 4. Acad. 13. a

Sin à me est alienior, nihil tibi literæ meæ proderunt. Caninio, lib. 2. 16. 15. a

Protagoras.

Protagoras Abderites, sophista. Brut. 15. & 3. de Orat. 70

Protagoras deos esse dubitauit. de Nat. d. 1. 2

Protagoras, philosophus, Atheniensium vrbe & agro exterminatus est, eiusque libri in concione combusti, quod eorum tale esset initium, De diis neque vt sunt, neque vt non sunt, habeo dicere. de Nat. d. 1. 44

Protagoras sese negat omnino de diis habere quod liqueat, sint, non sint, qualisve sint. de Nat. d. 1. 22

Protagoras putauit id cuique verum esse, quod cuique videatur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 131

Protagoras locos communes primus scripsit & parauit. Brut. 23

Protego.

Ego iacem & spoliatum defendo & protego. pro Syl. 37. a

Cum Africanus in acie M. Halienum scuto protexit. Tuscul. quæst. lib. 4. 39

Ex quo in tectum eius ædis qui protexisset, aqua deflueret, id tibi ius videri. in Topic. 11

Protectus.

Aliquem protectum in acie hostium manibus eripi. pro Planc. 274. b

Quid sapientia? cautionibus vtitur consiliis, in posterum prouidet, est omni ratione protectior. 13. Philip. 346. a

Protendo.

Comitia tamen, quum ex his pendes, quantum facere possumus, & c. in lan. mensem protendimus. epist. lib. 10. 26. 8. a. Vetus codex legit protrudimus.

Nec periculorum metu quæ victoribus illis protendebantur, exercitum diminuere volui. epist. 164. b

Protero.

Proteri & conculcari. ad Heren. 40. b

Sin illi ipsi domi proterendum esse & conculcandum putauerunt, desinant, & c. pro Flac. 43. a

Proteruus.

Si vidua liberè, proterua petulâter, & c. viueret: & c. pro Cælio, 30. a

Et non audet cuiquam aut edicto proteruo, aut facto nocere. 2. de Finib. 78. a

Alii audaces, proterui, iidem intemperantes & ignaui. 1. de Finib. 92. a

Proterui homines aut molles. 5. de Finib. 62. a

Proteruitas.

De corruptelis, de adulteriis, de proteruitate, de sumptibus, immensa oratio est. pro Cæl. 21. a

Protinus.

Illum arbitrantur protinus patris in Siciliam. ad Att. 182. b

Cæsarisne tabellariis, vt is ad te protinus mittat, & c. Quint. frat. 327. b

Principium est oratio perspicuè & protinus perficiens auditorum attentum. 1. de Inuent. 30. a

Rogo te vt Romam protinus pergas. Quint. frat. lib. 1. 3. 6. a

Tum ei deus præcepit, vt pergeret protinus: quid retrò fieret, ne laboraret. 1. de Diuin. 89. a

Protogenes.

Et vt Apelles si Venerem, aut si Protogenes Ialysum illum suum cæno oblitum videret, magnum, credo, acciperet dolorem. 1. ad Att. 53

At in Ætione, Nicomacho, Protogene, Apelle, pictoribus, iam perfecta sunt omnia, & nescio an reliquis in rebus omnibus idem eueniat. Brut. 35

Protraho.

Quis reum damnare audeat, vt ipse ad operas mercenarias statim protrahatur. 11. Philip. 16

Hinc in conuiuium Sextum Cominium protrahi iussit. 6. Verr. 20. a

Cuiusvis studium protrahi potest in medium tali notatione. 4. ad Heren. 234

Protrudo.

Vt igitur, inquit, qui protrudit cylindrum, dedit ei principium motionis, volubilitatem non dedit: sic, & c. Fat. 32

Proueho.

Quamobrem vitam suam, & c. nunquam in periculum sine præsidio & sine custodia prouehat. pro Mil. 42

Vestra in me attentè audiendo benignitas prouexit orationem meam. pro Domo sua, 26

Sulpitium longius quam voluit, popularis aura prouexit. de Arusp. resp. 40. a

Ecquo te tua virtus prouexisset? ecquo genus? 13. Philippicarum, 362. a

Sed prouehor amore, non enim id propositum est huic epistolæ. ad Brut. 33

In altumque prouehitur imprudens. Tusc. q. lib. 4. 32

Naui in portum prouehitur. de Inuent. 81. b

Quum prospero flatu eius vtitur, ad exitum prouehimur optatos: & quum reflauit, affligimur. 2. Officio. 26. a. De fortuna.

Atque etiam homines agrestes inani spe ad aquas vsque Pu- teolanas prouehuntur. 8. Philip. 240. a

Ignoscetis autem: nam studio rusticarum rerum prouectus sum, & senectus est natura loquacior. de Senect. 50. a

Posteaquam paulum prouecta classis est, & Pachynū quinto die denique appulsa est. 7. Verr. 69. a

Paulò longius oratio mea prouecta est. pro Rosc. Com. 18. a

Vsque ad extremum spiritum prouecta est prudentia. de Senect. 25. a

Sed iam sentio me esse longius prouectum, quam proposita ratio postulare. de Finib. lib. 3. 58

Si longius in amicitiam prouecti essent, si amorem ad adolescentiam perduxissent. Læl. 33

Prouectus.

Prouectus subito atque delapsus in flumen, nusquam apparuisse, & c. 1. de Diuinat. 103. a

Nec ita multum prouectus reiectus sum. in Ant. 154. b

C. Licinius iidem temporibus ferè, sed longè ætate prouectus, habitus est sanè luculentus patronus. de Cl. Or. 66. a

Ex his igitur (bestiolis) hora octaua quæ mortua est, proue-

ta ætate mortua est: quæ verò occidente sole, decrepita, & c. 1. Tusc. q. 151. a

Equidem ex his etiam fructum capio laboris mei, qui iam ætate prouecti in nostris libris acquiescunt. 2. de Diu. 8. a

Non admodum grandis natu, sed tamen ætate prouectior. Cat. 9

Prouenio.

Proueniebant oratores noui, stulti, & c. de Senect. 18. a

Nec quid prouenturum sit prouident. 1. de Finib. 73. a

Prouerbum.

An verum est hoc contritum vetustate prouerbum, Qui cum in tenebris mices: de Finib. lib. 2. 44

Illud vetus laudatumque prouerbum quod monet. de Senectute, 85. b

Ex quo illud, Summum ius, summa iniuria, factum est iam tritum prouerbum. Offic. 7. b

Prouerbum tritum sermone. Offic. 1. 49

Rustici à quibus natum est id, quod iam tritum est vetustate prouerbum, & c. Offic. 3. 102

Sed veteris prouerbii admonitu, viuorum memini. 5. de Finibus, 6. a

Omnino meminisse debemus id quod à nostris hominibus sæpissimè vsurpatum est, iamque in prouerbii consuetudinem venit, Largonem fundum non habere. 2. Offic. 79

Illud ita peruulgatum est, vt iam prouerbii locum obtineat, Hominem frugi omnia rectè facere. Tusc. q. 216. b

Illud tamen verum, quod in hoc Planco prouerbii loco dici solet, Perire eum non posse, nisi ei crura fracta essent. 13. Philip. 365

Græcorum prouerbio est, Amicorum omnia esse communia. Offic. 11. b

Quod est Græcis hominibus in prouerbio. 3. Verr. 36

Sed vt in prouerbio est, Scopas mihi videtur dissoluere. Orat. 220. b

Videsne vt in prouerbio sit, Quorum inter se similitudo? 4. Academ. q. 105. a

In communi prouerbio versari. 3. Verr. 85

Pares enim cum paribus, veteri prouerbio facillimè congregantur. de Senect. 7

Præposteri enim vtitur consiliis, & acta agimus, quæ vetamur veteri prouerbio. de Amic. 71

Culpa enim illa, bis ad eundem, vulgari reprehensa prouerbio est. epist. 155. b

Vt prouerbia nonnulla veriora sint, quam vestra dogmata, vulgò enim dicitur, lucundi acti labores. de Finib. 86. b

Istius iniquitas tum in ore vulgi & in communibus prouerbis versabatur. in Verr. 101. b

Prouideo.

Actum est de te, nisi prouides. Pæto, lib. 9. 18. 8. a

Animus separatus à corpore, meminit præteritorum, præsentia cernit, futura prouidet. de Diuin. 93. b

Prouidentia, quæ *προνοια* Græcè dicitur, hæc potissimum prouidet, & in his maximè est occupata, primum vt, & c. de Nat. d. 37. b

Medicus morbum ingrauescentem ratione prouidet, insidias imperator, tempestates gubernator: & c. 2. de Diuinatione, 123. a

Circumspicite omnes procellas, quæ impendent, nisi prouidetis. in Cat. 118. b

Nec quid prouenturum sit, prouident. de Finib. lib. 1. 37

Occæcati cupiditate non prouident. lib. 1. de Finib. 26

Iam focii ne spoliarentur, fide ac officiis prouiderunt. 7. Verriarum, 99. a

Sed, ne accidat, prouidebo. 1. Tusc. q. 122. a

Quæ vt quàm rectissimè agantur, omni cura prouidebo. epistol. 3. b

Omnibus rebus cura & prouide, ne, & c. ad At. lib. 11. 211. 4. a

Prouide aliquid coniectura. Att. 1. b

Prouide etiam ne vni tibi istam sententiam minimè liceat defendere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 57

Huic loco per deos immortales, iudices consulite & prouidete. 2. Verr. 27. a

Prouidento augures diuorum iras. 2. de Legib. 18

Quis non ex iniuria, quæ tibi esset facta, sibi prouideret? 3. Verr. 60. a
 Tum demum animis salutem vestram prouideretis, quum oculis maleficium ipsum videretis. in Catil. 50. a
 Nam qua inuidia C. Iunius conflagrarat, ea, nisi prouidisset, tibi ipsi tum pereundum fuisset. 3. Verr. 112. a
 Quod opus erit prouideas atque administres. epist. 239. b
 Quod & præterita teneat, & futura prouideat. 1. Tusc. 103. a
 Diuin. lib. 1. 58. & 2. 97
 Demus scutellam dulciculae potionis, aliquid prouideamus & cibi. 3. Tusc. 79. a
 Geometra prouideant. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 107
 Quæ propterea prouiderim prætereo. epist. 83. b
 Vigilare, prouidere. epist. 88. b
 Prouidere alicui contra aliquem. pro Cæl. 16. a
 Prouidere antè & præcauere. pro Planc. 270. b
 Consilio prouidere. Plancus ad C. lib. 10. 4. 6. a
 Prouidere exitus. ad Torquatum, lib. 6. 10
 Est boni Consulis non solum videre quid agatur, verum etiam prouidere quid futurum sit. pro Mur. 4. a
 Prouidere & futura prospicere. epist. 22. b
 In posterum quam longissime prouidere. 7. Philip. 229. 3. de Legib. 63. a
 Prouidisse tantum in posterum maiores. 3. de Legib. 38
 Multo antè prouidere aliquod malum. epist. 45. b
 Publicè prouidere. Antequam iret in exil. 5. a. Id est, communi salutem consulere.
 Antè occupatur animus ab iracundia, quam prouidere ratio potuit, ne occuparetur. Quint. frat. lib. 1. 1. 58. a
 Ex aliorum euentibus, rationibus suis prouidere. ad Herennium, lib. 4. 154. a
 Consulere omnibus, mederi in commodis hominum, prouidere salutem. Quint. frat. lib. 1. 1. 46. a
 Quæ sunt in fortuna, temporibus regentur, & consiliis nostris prouidebuntur. 6. fam. 37
 A deis hominum vitæ consuli ac prouideri & prospici. de Nat. d. 1. b
 Ne prouincia nobis prorogetur per fortunas, dum ades, quicquid prouideri potest, prouide. ad Att. lib. 5. 98. 1. a
 Cætera, quæ consilio prouideri poterunt, cauebuntur. ad Attic. lib. 10. 207. 3. a
 Ego enim, quæ prouideri poterunt, non fallar in iis. 11. fam. 35
 Nunc venio ad atrocissimam suspicionem tuam, quæ non tibi ipsi magis, quam nobis omnibus prouidenda est. pro Marcel. 134. b
 Est etiam de Brundisio prouidendum. in Ant. 236. b
 Qua de re vobis magnopere prouidendum est. in Ver. 114. b
 Prospice id quod prouidendum est. pro Cluent. 50
 Si deus ista visa nobis prouidendi causa dat. de Diuin. 134. b
 Celeritas in conficiendo, consilium in prouidendo. pro Lege Manil. 20. a

Prouisum est.
 A me ita præcautum & prouisum est. ad Att. 22. b
 Mihi vel vrbis satis esse præsidii, consultum & prouisum est. in Catil. 110. b
 Et ut esset à me (tute scis) multo antè prouisum. ad Atticum, 119. b
 Prouisum est rationibus multis, ne nocere possit Verri. 2. Verrinarum, 17. a
 Si rationibus meis à te prouisum esse intellexero. epist. 31. b
 Sanè multum in eo Reipubl. prouisum est. ad Atticum, libro 2. 16. 2. a
 Si qua conabuntur agere, satis prouisum est. epist. 4. b
 Quum videtur præcaueri potuisse, si prouisum esset. 3. Tusc. q. 89. a
 Faciliusque intelligitur à diis immortalibus hominibus esse prouisum, si, &c. 2. de Nat. d. 201. a

Prouisus.
 Mea quidem ratio cum in præteritis est rebus cognita, tum in reliquis explorata atque prouisa est. 3. Verr. 10. a
 Qui viuendi via cõsiderata atque prouisa est. in Parad. 42. a
 Quæ timebatis ea ne acciderent, consilio meo ac ratione prouisa sunt, contra Rul. 87. b

Siue illa antè prouisa expectata sint, siue inueterauerint. Tusc. q. 197. b
 Cur fierent prouisa leuiora? 3. Tusc. q. 57. a
 Præsidia sunt in multos annos prouisa. Att. 241. b
 Quocirca vereor committere, vt non bene prouisa & diligenter explorata principia ponantur. de Legib. 163. b

Prouisio.
 Prouisio animi & præparatio multum potest ad minuendum dolorem. Tusc. q. lib. 3. 27
 Posteri temporis prouisio. in Partit. 37. a
 Omnino horum vitiorum atque in commodorum summa cautio est, atque vna prouisio, ne nimis citò diligere incipiamus. de Amic. 67
 Nunquid ergo in his rebus est quod prouisione aut promotione mentis, magis quam natura ipsa sentiamus? 2. de Diuinatione, 6
 Vitium longa animi prouisione fugiendum. in Orat. 110. a

Prouidens.
 Græcia longè prouidens. in Ant. 177. b
 Quod quidem ego à principio ita me malle dixeram, hoc ipsum prouidens dialecticas captiones, &c. de Finib. 66. b
 Homo valde est acutus & multum prouidens. Cecinna, libro 6. 6. 21. a
 Iste in tabellas refert: obsignat signis amicorum prouidens homo. 7. Verr. 80. a
 Cum pax publicè prouidenti eripitur. Antequam iret in exilium, 194. b
 Prouidentes rerum maximarum dii. 2. de Nat. d. 56
 Nobis vigilantibus & multum in posterum prouidentibus. in Ant. 190. b. contra Rul. 84. b
 Id enim mihi & ad breuitatem est aptius, & ad reliquas res prouidentius. 3. fam. 1

Prouidenter.
 Ratio de prouidentia deorum ab illis sanctissime & prouidentissime constituta est. 3. de Nat. d. 137. a

Prouidentia.
 Prouidentia est, per quam futurum aliquid videtur, antè quam factum sit. 2. de Invent. 240
 Talis igitur mens mundi quum sit, ob eamque causam vel prudentia, vel prouidentia appellari rectè possit, Græcè enim *πρόνοια* dicitur: hæc potissimum prouider, & in his maximè est occupata. de Nat. d. lib. 2. 83
 Id enim sapientis est, prouidere: ex quo sapientia appellata est prouidentia. a
 Materiam rerum ex qua & in qua omnia sint, sicutrix & moderatrix diuina prouidentia. 3. de Nat. d. 133. a
 Anus fatidica Stoicorum *πρόνοια*, quam Latine licet prouidentiam dicere. de Nat. d. 1. 27. a
 Diuinam prouidentiam quocunque se moueat, efficere posse quicquid velit. de Nat. d. 78. b
 Esse deos, & eorum prouidentiam mundum administrari, eodemque consulere rebus humanis, nec solum vniuersis, sed etiam singulis. 1. de Diuinat. 191. a
 Prouidentia diuina constitutus mundus, animal intelligens. de Vniuers. 11
 Tu me cura tua & prouidentia iuua. ad Att. 151. b

Prouidus.
 Is parum cautus prouidusque est. pro Sext. Rosc. 38
 Orator prudens & prouidus. in Part. 9. a
 Mens prouida rerum futurarum. 2. de Diuin. 176. a
 Prouida solèrsque natura. 2. de Nat. d. 193. a
 Natura consultrix & prouida vtilitatum, opportunitatumque omnium. 2. de Nat. d. 82. a
 Homo animal prouidus, sagax, multiplex, acutum, &c. 1. de Legib. 32. a
 Afflatus ex terra mentem ita mouens, vt eam prouidam rerum futurarum efficiat. de Diuin. 133. b
 Homines cauti prouidique. pro Rosc. Amer. 69. a

Prouincia.
 Sicilia princeps se ad amicitiam fidemque Pop. Romani applicuit: prima omnium, id quod ornamentum imperii est, prouincia est appellata. 4. Verr. 2. a
 Prouinciæ Galliarum M. Fonteius præfuit. pro Font. 267. b

In prouinciæ oculis. 1. ad Quint. frat. 6
 Ea est natura & regio prouinciæ tuæ. epist. 7. b
 Prouinciæ tempus. 2. fam. 16
 Præesse alicui prouinciæ. pro Fonteio, 2. a. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 1
 Prouinciæ administrare. 10. fam. 4
 Illam sibi ab isto prouinciæ datam. 6. Verr. 45. a
 Defendo prouinciæ Siciliam totam. in Verr. 55. b
 Prouinciæ deponere. 2. ad Att. 3. & 5. fam. 4
 Ego prouinciæ Galliarum Senatus autoritate, &c. in concione deposui. in Pis. 3. a
 P. Lentulus prouinciæ, quæ & autoritate Senatus & forte habebat, interposita religionè deposuit. in Pis. 39. 3. familiarium, 4. 5. in Verr. 180
 Is illam sibi officiosam prouinciæ deposcit, vt prima luce Consulē salutatum veniret. pro Sylla, 39. a
 Vides ex s. c. prouinciæ esse habendam. epist. 31. b
 Bellum in prouinciæ Syriam illatum. epist. 241. b
 Cum prouinciæ Asiæ consulari imperio obtineres. pro Flacco, 162. b
 Prouinciæ prætermittere. 5. fam. 3
 Deinde qui eam prouinciæ susceperint, vt in balneis contruderentur. pro Cæl. 50. a
 Prouinciæ tueri. 7. in Verr. 31. pro, munus obire.
 Quum aliquantum ex prouinciæ atque ex imperio laudis accesserit. Lent. lib. 1. 7. 30. a
 Ex consulari prouinciæ facere prætoriam. de Prouinc. 72. b
 Quas res gessisti in imperio, exercitu, prouinciæ consulari. in Pis. 87. b
 In eiusmodi regione atque prouinciæ, quæ mari cincta esset. pro Flacco, 151. b
 Prouinciæ sunt sine imperio. 7. ad Att. 28
 Prouinciæ conuassata. 4. fam. 18. in epist. Seru. Sulpitii.
 Prouinciæ prætoriarum octo. 8. fam. 23
 C. Cæsar legem tulit, ne prætoriarum prouinciæ plusquam annum, consularium plusquam biennium obtinerentur. in Ant. 156. b. 1. Philip. 14
 Prouinciæ mercatores. 1. fam. 39
 Hoc erit quasi prouinciæ atomis dare, quæ rectæ, quæ obliquæ ferantur. 1. de Finib. 15. a
 Vt Prætores prouinciæ annuas habeant. de Prouinc. Consul. 14. a
 Lucius Sylla omnes Asiæ ciuitates proportionè in prouinciæ descripsit. pro Flacco, 25
 In prouinciæ sortitò mitti. 8. fam. 23, 24. in epist. Cælii.
 Prouinciæ alicui prorogare. 5. ad Att. 4
 Tu prouinciæ consulares, quas C. Gracchus constitui per Senatum decreta lege sanxit: eas lege Semproniarum per Senatum decretas rescidisti? pro Domo sua, 19. a
 Referebatur de prouinciis Quæstorum ac de ornatis prætoribus. Quint. frat. 307. b. 4. ad Att. 53

Prouincialis.
 Prouincialis abstinentia. pro Sest. 5
 Prouincialis vel vrbana administratio. 1. ad Quint. frat. 32
 Prouincialis integritas. pro Sest. 10
 Molestia prouincialis. Curioni, lib. 2. 6. 9. a
 In qua scientia præsertim prouincialis ratio expedita est. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 30. a
 Prouinciale officium. 5. fam. 52. Id est, quod in prouinciæ præstitisti.
 Rogo atque oro te, ne patiaris mihi quicquam ad hæc prouincialem molestiam temporis prorogari. 2. fam. 13
 Prouinciales aditus. 6. ad Att. 25
 Viri prouinciales. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 21. a
 Hospitia prouincialia. 4. in Catil. 94. a
 Negotia prouincialia. ad Att. lib. 2. 16. 19. a
 Ornamenta prouincialia. Post red. in Senatu, 31. a
 Ad prouinciales amicos olim solebant, qui Romæ erant, de Repub. scribere. 5. fam. 50. 1. ad Quint. frat. 11

Prouoco.
 Quam rectè decretum sit, tu iudicabis, ne ad Catonem quidem prouocabo. ad Att. lib. 6. 111. 16. a
 Quæ cum dixissem, magis vt illum prouocarem, quam vt

ipse loquerer. lib. 1. de Finib. 20
 Si quado illa dicit, Phædriam intromittamus comestatum: tu, Pamphilam cantatum prouocemus. Lent. lib. 1. 9. 73. a
 Lex, vt de maiestate damnati ad populum prouocent, si velint. 1. Philip. 15. a
 Quum alter ad Senatum prouocasset, alter verò appellasset Tribunos. a
 Prouocare ad pugnam. Tusc. q. lib. 4. 38
 Hæc tu quum per me acta meminisses, nisi illis, quos videmus, gladiis confideres, maledictis me prouocare ausus esses? 2. Philip. 63. a
 Ego enim respondere facilius possum, quam prouocare. 12. fam. 46
 Prouocabimur aliqua gloria iusta & merita. 12. fam. 30. in epist. Lentuli.
 Respondere in amore iis à quibus prouocare. Brur. 1. 2. a
 Iudicia, vt esset populi potestas, ad quam prouocaretur. 3. de Legib. 40. a
 Neque iam prouocari in integrum potest. Brutus Ciceroni, 16. 15. a
 Prouocari iniuriis alicuius. pro Pomp. 6. b

Prouocatus.
 Nam quum te semper amaui, primum tuo studio, post ena beneficio prouocatus. ad Att. lib. 14. 311. 1. a
 Quidnam beneficio prouocati facere debemus? 1. Officiorum, 72. a
 Quanquam à te ipso id quidem facio, prouocatus gratissimo mihi libro, &c. 1. de Finib. 7
 Prouocatus cum Gallo depugnauit. 2. de Finib. 116. a
 Tuis literis amantissimis sum prouocatus. a
 Qui mecum sæpe non solum à me prouocatus, sed etiam sua sponte de te communicare solet. Lent. lib. 1. 7. 8. a
 Quanto vos studio conuenit iniuriis prouocatos, sociorum salutem vnà cum imperii vestri dignitate defendere? pro Lege Manil. 9. a

Prouocatio.
 Quibus cum prouocatio datur, nonne acta Cæsarum rescinduntur? 1. Philip. 17. a
 Prouocatio à magistratibus esto, à magistratibus ad potestates maiores, vel populum. 3. de Legib. 4. & 5
 Prouocatio ne esto militiæ ab eo qui imperabit, quodque is qui bellum gerat, imperasset, ius ratumque esto. 3. de Legibus, 5
 Prouocatio patrona illa ciuitatis ac vindex libertatis Pop. Rom. dari sine nobilium dissensione non potuit. 2. de Oratore, 108
 Orbis terrarum cognitionem sine consilio, pœnam sine prouocatione, animaduersionem sine auxilio dari cupiam. 2. de Lege Agr. 44. a
 Quid turpius, quam sine prouocatione senatorum quam legatus sine mandatis? 3. de Legib. 26. a
 Commemorant reliquos qui leges populares de prouocationibus tulerunt. 4. Acad. 26. a. Tusc. q. lib. 4. 1. a

Prouocator.
 Quum verò ne de vnanilibus quidem homines electos, sed ex ergastulis emptos, nominibus gladiatorum ornari, & sortito alios Samnites, alios prouocatores fecerit, &c. pro Sestio, 117. a

Prout.
 Prout Thermitani hominis facultates ferebant. 4. Verrinarum, 58. a
 Prout haberi liceret, si anno superiore Quæstor fuisset. 1. Philip. 197. a
 Tuas literas, prout res postulat, expecto. 11. ad Att. 12

Proxime, Proximo, Proximus,
 Vide post Prope.

Prudens.
 Gnarus & prudens impendunt malorum. pro Sest. 2. a
 Prudens ad cogitandum. 12. ad Att. 47
 Ad consilia prudens. pro Font. 28. a
 Prudens & sciens ad interitum ruebam. pro Marcel. 8. a
 Vt in fabulis Amphiarus, sic ego & prudens & sciens ad pestem ante oculos positam sum profectus. 6. fam. 121

L. Torquatus elegans in dicendo, in existimando admodum prudens. de Clar. Orat. 129. a
L. Acilius, quia prudens esse in iure civili putabatur. de Amicitia, 5. a
 Homo prudens & grauis. de Orat. 88. b
 Orator prudens & prouidus. Partit. 231. b
 Deinde rerump. administratio, aut administrandi, sciendique prudens, temperata, fortis, & iusta ratio. 5. de Finib. 104. a
 Vir natura peracutus & prudens. Orat. 198. b
 Nec te sciens prudensque eod. demittas, unde exitum vides nullum esse. ad Att. lib. 10. 201. 6. a
 Quis prudentem, & vt ita dicam, cautum non ex ipsius habitu, sed ex aliqua re externa iudicet: de Legib. 165. b
 Prudentium consilia. de Orat. 88. b
 Quos prudentes possumus dicere. Diuinat. lib. 1. 94. Id est, prouidentes.
 Beluarum nulla prudentior elephanto. de Nat. d. 1. 69
 Quis P. Octauio ingenio prudentior: iure peritior: pro Cluentio, 86. a
 Vt enim quisque maxime perspicit, quid in quaque verissimum sit, quique & acutissime & celerrime potest videre & explicare rationem, is prudentissimus & sapientissimus rite haberi solet. Offic. 1. 25
 Omnes ferè Stoici prudentissimi in differendo. de Cla. Oratoribus, 61. a
 Prudentissimos etiam & callidissimos viros multa fefellerunt. 10. ad Att. 24

Prudentia.

Vt medicina valetudinis, sic viuendi ars est prudentia. de Finib. lib. 5. 14
 Temeritas est florentis ætatis, prudentia senectutis. Cat. 19
 Prudentia est calliditas, quæ ratione quadam potest delectum habere bonorum & malorum. 3. ad Heren. 94
 Prudentia est rerum bonarum & malarum & vtrarumque scientia. 2. de Inuent. 240
 Prudentia, quam Græci *φρόνησις* dicunt, est rerum expendarum fugiendarumque scientia. Offic. 1. 23
 Prudentia, multarum rerum memoria, & vsus complurium negotiorum. ad Heren. 16. b
 Prudentia, est scientia opportunitatis idoneorum ad agendum temporum. Offic. 29. b
 Prudentiæne est, sine qua ne intelligi quidem vlla virtus potest? Tusc. q. lib. 2. 28
 Prudentia in suis rebus, domestica: in publicis, ciuilibus appellatur. Partit. 40
 Cum homo exacerit illam ingenii aciem ad bona deligenda, & reiicienda contraria, quæ virtus ex prouidendo est appellata prudentia. 1. de Legib. 46
 Prudentia constat ex scientia rerum bonarum & malarum, & nec bonarum, nec malarum. de Nat. d. 67. b
 Prudentia indifferens loquaci stultitiæ præstat. 3. de Orat. 79
 Prudentia sine iustitia nihil valet ad faciendam fidem. Officiorum, 2. 48
 Omnibus artibus volumus attributam esse eam, quæ communis appellatur prudentia, quam omnes, qui cuique artificio præsumt, debet habere. de Finib. lib. 4. 73. & 5. 124. a
 Prudentia in delectu bonorum & malorum collocata est. Offic. 3. 93. de Finib. lib. 5. 62
 Prudentia in iudicando. 10. Philip. 277. a
 Prudentia senilis. Diuin. lib. 2. 39
 Vulgaris prudentia. 2. de Orat. 72. a
 Semper oratorum eloquentiæ moderatrix fuit auditorum prudentia. Orat. 13
 Prudentia iuris ciuilibus. 1. de Orat. 81. a
 Memoria præteritorum, futurorum prudentia, tot artes, &c. de Senect. 71
 Physicorum est ista prudentia. de Diuin. 110. b
 Ratio atque prudentia Reipub. gerendæ. de Diuin. 85. b
 Prudentiæ quasi materia, quam tractet, & in qua versetur, subiecta est veritas. Offic. 1. 25
 Prudentiæ munus proprium est, indagatio atque inuentio veri. Offic. 1. 25
 Prudentiæ possessio oratoris est. 3. de Orat. 67

Prudentiæ ratio in quibus rebus quæritur. 1. de Inuent. 57
 Hoc sentire, prudentiæ est: facere, fortitudinis. pro Sest. 75. a
 Ne scenici plus, quam nos, videantur habere prudentiæ. Officiorum, 23. b
 Exercitatio intelligendi prudentiam acuit. 1. de Orat. 45
 Si existimabimur adepti coniunctam cum iustitia prudentiam. Offic. 39. b
 Quam is prudentiam appellarit, ineptam & garrulam & odiosam scientiam esse dicemus. ad Heren. 17. b
 Prudentiam mihi in consilio defuisse. 10. famil. 35. in epistola Planci.
 Prudentiam communem omnes, qui cuique artificio præsumt, debent habere. de Finib. lib. 4. 73
 Prudentiam imitatur malitia. Partit. 43
 Si neque prudentiam eius impediatis confusione partium. Partit. 132. b
 In prudentiam pertinere. 2. de Orat. 4
 Adeon' ego non perspexeram prudentiam literarum tuarum: ad Att. lib. 6. 120. 4. a
 Cognitionem prudentiamque sequitur considerata actio. Offic. 31. b
 Prudentiamne Deo tribuimus, quæ constat ex scientia rerum bonarum & malarum, &c. 3. de Nat. d. 49. a
 Cum contineri prudentia vtilitatem ciuium cernat. Tusc. quæst. lib. 5. 53
 Prudentia nihil homini dulcius: quam, vt cætera auferat, affert certè senectus. Tusc. q. lib. 1. 77. & 78
 Perspicua sunt hæc quidem, & in vulgari prudentia sita. de Orat. 120. b
 Pro tua prudentia debes illud solum animaduertere, quot in præsentia cohortes contra te habeat Cæsar, &c. ad Atticum, lib. 8. 163. 2. a
 Prudentia illius temperari ea posse. 2. fam. 26
 Si nulla virtus prudentia vacat, prudentia ipsa hoc videt, &c. Tusc. q. lib. 5. 11

Prudenter.

Facit igitur Lucius noster prudenter, qui audire de summo bono potissimum velit. 5. de Finib. 25. a
 Vt hæc prudenter in causa possit intexere. 2. de Orat. 37
 Multa prudenter prouisa. de Amic. 6. a

Pruina.

Aquam conglaciare frigoribus & niue pruinaque concrecere. de Nat. d. 2. 19
 Quod pars earum appulsu solis exarserit, pars obriguerit niue, pruinae longinquo solis abscessu. 1. de Natura deorum, 37. a
 Quorum duos obriguisset pruina vides. in Somnio Scipionis, 22. a
 Pruinas ac niues perferre. 2. in Catil. 43. a

Prusias.

Prusias rex, cum Annibali pugnare placeret, negabat se audere, quod exta prohiberent. An tu, inquit, caruncula vitulinæ maui, quam imperatori veteri credere: Diuinat. lib. 2. 40

Prytaneum.

In qua forum maximum, pulcherrimæ porticus, ornatissimum Prytaneum, amplissima est curia, templumque egrum Iouis Olympii. 6. Verr. 105. a
 Erat Athenis reo damnato, si fraus capitalis non esset, quasi poenæ æstimatio: ex sententia, cum iudicibus daretur, interrogabatur reus, quam quasi æstimationem commerruisset se maxime cõsiteretur: quod cum interrogatus Socrates esset, respondit sese meruisse, vt amplissimis honoribus & præmiis decoraretur, & vt ei victus quotidianus in Prytaneo publicè præberetur, qui honos apud Græcos maximus haberetur. 1. de Orat. 119

Psallo.

Pueri lepidi ac delicati, qui cantare & psallere didicerunt. in Catil. 109. b

Psaltrium.

P. Clodius à crocota, à mitra, à muliebribus soleis, purpureisque fasciis, à strophio, à psaltrio, à flagitio, à stupro est factus repente popularis. de Arusp. respons. 40

Psaltria.

Eripimus huic ægritudinem: quo modo? collochemus in culcitra plumea, psaltriam adducamus, cedrum incendamus, demus scutellam dulciculæ potionis, aliquid prouideamus & cibi. 3. Tusc. q. 40

Qui in cœtum mulierum pro psaltria adducitur. pro Sestio, 101. a

Psephisma.

Porrexerunt manus, psephisma natum est. pro Flac. 149. b
 Sic sunt expressa ista præclara quæ recitantur psephismata, non sententiis, non autoritatibus declarata. pro Flac. 11
 Possem recitare psephismata Smyrneorum quæ fecerunt in Castritium mortuum. pro Flacco, 58. a
 Psephismata senatusconsultum. 15. ad Att. 43

Pseudocato.

Bonus vitimur Trib. pl. Cornuto verò Pseudocato. 1. ad Atticum, 33

Pseudodamasippus.

Si enim Damasippus in sententia non manebit, aliquem pseudodamasippum vel cū iactura reperiemus. 7. fam. 42
 Pseudodamasippus laudare. 12. ad Att. 5

Pseudomenon.

Quomodo autem mentientem, quem *ψευδόμενος* vocat, dissoluas: Diuinat. lib. 2. 8

De sorte, aut pseudomeno, &c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 136

Pseudophilippus.

Multa postea bella gesta cum regibus, Philippo, Antiocho, Perfa, Pseudophilippo, Aristonico, Mithridate, & cæteris. contra Rull. 88. a

Pseudothyrum.

Ea quemadmodum ad istum postea pseudothyrum reuertatur, tabulis vobis, & testibus Iudices planum faciam. in Verrem, 118. b

Non ianua receptis, sed pseudothyro intromissis voluptatibus. Post red. in Senatu, 12

Psycomantium.

Ait enim Terentium quendam Elisium, &c. venisse in Psycomantium, &c. 1. Tusc. q. 187. a

Neque eos qui quæstus causa ariolentur, nec Psycomantia quidem, quibus Appius amicus tuus vti solebat, agnosce. Diuinat. lib. 1. 111

Ptolomæus, vel Ptolemæus.

Rex Ptolomæus nondum à Senatu socius appellatus. pro Sestio, 48. a

Ptolomæus, rex Cypri, lege P. Clodii publicatus. pro Domo sua, 16

Ptolomæus redeat in regnum: ita fore, vt per te restituatur, quemadmodum Senatus initio censuit: &c. 1. fam. 18

Ptolemæi regis lectica Auitiana. 2. ad Quint. frat. 24

Ptolemæo cum peragranti Ægyptum, comitibus non consecutis, cibarius in casa panis datus esset, nihil visum est illo pane iucundius: nunquam videlicet esuriens ederat. Tusc. q. lib. 5. 70

Ptolemæis.

Vt Alexandriam atque Ægyptum tenere possis, esse & tuæ, & nostri imperii dignitatis, Ptolemæide, aut aliquo propinquo loco rege collocato, &c. 1. fam. 18

Ptolemæium.

In eo gymnasio quod Ptolemæium vocatur. de Fin. lib. 5. 1

Pubes.

Neminem esse dico, ex iis omnibus, qui illo die Romæ fuerint, &c. pubesque tum fuerit, quin arma ceperit. pro Rab. perduel. reo, 23. a

Cui Senatus totam Rempub. omnem Italiæ pubem, cuncta Pop. Romani arma commiserat. pro Mil. 45

Pater filium puberem habens. 2. de Orat. 124. a

Nostro quidem more cum parentibus puberes filii, cum foceris generi non lauantur. 1. Offic. 180. a

Pubesco.

Nam & fruges, & reliqua quæ terra parit, &c. maturata pubescant. 1. de Nat. d. 8. a

Vites lætificæ pampinis pubescunt. 1. Tusc. q. 108. a

Multaque ab ea manant & fluunt, quibus & animates alan-

tur, augeturque & pubescant, &c. de Nat. deor. 36. b. de Luna.

Quum is efficiat vt omnia floreat, & in suo quaque genere pubescant. 2. de Nat. d. 58. a. De sole.

Nanque Herculem Prodicium dicunt, vt est apud Xenophontem, quum primum pubesceret, &c. exisse in solitudinem, &c. Offic. 164. a

Pubertas.

Vt si quis dentes & pubertatem natura dicat existere. 2. de Nat. d. 122. a

Publicus.

Publica opera. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 6

Neque illam statuum esse ex pecunia publica, neque publice datam. 6. Verr. 122. a

Publica res. 1. ad Att. 51

Genus publicum, commune, singulare. 1. de Inuent. 57

Publicum iudicium. in Verr. 1

Testimonium publicum. in Verr. 164. b

Eloquentissimus Athenis Pericles, idemque in ea ciuitate plurimos annos princeps consilii publici fuit. 1. de Oratore, 109. a

Publici iuris species tres. Partit. 71

Publici muneris societate nulla grauior coniunctio. 1. in Verrem, 33

Agros, qui in publicum campanum incurrebant, pecunia publica coemit. contra Rull. 82. b

Antea causam publicam nullam dixi. pro Rosc. Amer. 35. a

Nos publicam propè opinionem secuti sumus. Att. 88. b

Ipse è publico iudicio ad priuatum Staleni iudicium profectus est. pro Cluent. 33. b

In loco publico ius non esse fieri sepulchrum. 2. de Leg. 54
 Publico præsidio nobis Romæ esse liceret. 11. fam. 3. in epist. D. Bruti.

Publicæ literæ. 5. ad Att. 43. pro, publice missæ.

Litora omnia publica esse. in Topic. 16. a

Sunt loca publica vrbis, sunt sacella, &c. 2. de Lege Agr. 40. a
 Dialecticorum verò verba nulla sunt publica, suis vtuntur. Academ. q. edit. 2. lib. 1. 19

Recita publicas literas. in Verr. 163. b

Publicis commentariis consignare. 2. de Orat. 123

Publicis parochiis eum occupauit Sestius. 13. ad Att. 3

Hic te ita versari, vt & publicanis satisfacias, præsertim publicis malè redemptis, &c. diuinæ cuiusdam virtutis esse videtur, id est tuæ. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 49. a

Memoria publica recensionis tabulis publicis continetur. pro Mil. 115. b

Publicum.

Publicum est, quod ciuitas vniuersa aliqua de causa frequentat. de Inuent. 51. b

Lex in publicum proponitur. contra Rul. 68. b

Non foro solum omni, deinde vita, sed propè luce ac publico carere. de Arusp. respons. 46

In publico ambulare. Tusc. q. lib. 4. 34

Cleomenes, &c. in publico esse non audet: &c. 7. Verr. 73. a. 2. ad Quint. frat. 19

In publico pernoctare. 6. in Verr. 22

In publico proponere literas. 8. ad Att. 4

Publico.

Volaterranos & Armetitanos, quorum agrum Sylla publicat, neque diuiserat, in sua possessione retinebam. ad Atticum, lib. 1. 14. 5. a

Qui Ptolemæum regem Cypri causa incognita publicasset, pro Domo sua, 16

Agros, quos ipsi libeat, publicare. 2. de Lege Agr. 6. a

Singulorum ciuium bona publicare. 2. de Finib. 34. a. Officiorum, 2. 38

Priuata publicare, publica liberare. 2. de Lege Agr. 60. a

Lex, si qua rostrata nauis in portu deprehensa sit, publicetur. de Inuent. 74. b

Vt rex cum bonis omnibus publicaretur. pro Sest. 16. b

Bona præterea publicari iubet. 4. in Catil. 80. a

Quæstor nauim populi vocat. Nauis dominus negat publicari oportere. 1. de Inuent. 194. a

Publicatus.

Lepidus crudelis in liberos, &c. si armis positus de vi damnatus esset, quo in iudicio certè defensionem non haberet, eandem calamitatem subirent liberi bonis publicatis. ad Brut. 27

Publicatio.

Cum publicatio bonorum proponeretur, pro Planc. 79
Adiungit etiam publicationem bonorum. in Catil. 82. a
Patronusne cause in epilogo pro reo dicens, negaret esse malum exilium, publicationem bonorum: hæc reiicienda esse, non fugienda: de Finib. 4. 19

Publicanus.

Mulierculæ publicanæ noluit ex decumis nimium lucri dare. 5. Verr. 67. a

Publicani nomen horrere non debent, neque aspernari. 1. ad Quint. frat. 25. 26

Improbum negotiatorem, paulò cupidiorum publicanum comprimere non possis. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 12. a

Qui pendere ipsi vectigal sine publicano non potuerunt. Quint. frat. lib. 1. 25

Publicani nostri negabant immortales esse illos qui aliquando homines fuissent. 3. de Nat. d. 34

Publicani in omnibus vectigalibus petitores, non possessores esse soliti. 5. in Verr. 21

Publicanorum familiæ, quas in Sabinis habent. pro Pompeio, 6. b

Publicanorum ordo, publicanorum societas. 13. fam. 18. 19

Flos enim Equitum Romanorum, ornamentum ciuitatis, firmamentum Reip. publicanorum ordine continetur. pro Plancio, 19. a

Publicanorum tabulæ, lege exceptæ, quominus Romam de portarentur. 4. in Verr. 136

Tu autem sæpe dare tabellariis publicanorum poteris per magistros scripturæ. Att. 76. b

Publicanis hoc ipso lustro nihil soluerant. 6. ad Att. 25

Non esse autem leuiore in exigendis vectigalibus Græcos, quam nostros publicanos, hinc intelligi potest, quòd, &c. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 50. a

Cato publicanos tertium iam mensem vexat. ad At. lib. 1. 13. 9. a

Publicè.

Publicè cadere. 16. ad Att. 41

Publicè constituti accusatores. 3. de Legib. 40

Publicè ad laudem mortui dicendam constitutus. 2. de Legibus, 60

Dare causam publicè. 5. Verr. 146. a

Quum Philinus Herbitensis, &c. & de fuga, & de reliquorum paucitate publicè diceret. 5. Verr. 68. a

Neque meus aduentus labori aut sumptui, neque publicè, neque priuatim fuit. 3. Verr. 11. a

Res tanta quæ publicè gesta atque commissa sit. pro Sext. Rosc. 27. b

Locantur publicè cibaria anseribus. pro Rosc. Amer. 33. a

Publicè mittere literas. 12. fam. 26. in epist. Lentuli.

Qui nauis istius ædificandæ publicè præfuit. 6. Verr. 16. a

Quem ab illis prædonibus Locrenses postea publicè redemerunt. 7. Verr. 71. a

Propter duas causas nihil publicè scripsi, &c. 15. famil. 11. ad Att. lib. 16. 336. 9. a

Qui publicè socii atque amici sunt. 5. de Finib. 116. a

Primumque publicè priuatimque venerunt. 4. Verr. 7. a

Cuncti ad me publicè sæpe venerunt, vt, &c. 1. Verr. 2. a

Publicus.

Publicus, Catilinæ socius. in Catil. 27

Publicus vates. de Diuin. 104, & 131. b

Cn. Publicus Mæander, Legatorum Romanorum in Græciam euntium interpres. pro Corn. Balbo, 21

L. Publicus, Næuii familiaris. pro Quint. 12

Publicola.

Publicolæ ante legem xii tabularum, virtutis causa tributum est, vt in vrbe sepeliri posset, quod posteri eius tenuerunt. 2. de Legib. 54

Publius.

P. Africanus eloquens fuit, orationemque suam ad Reipub.

dignitatem exornabat. 1. de Orat. 108

Quo anno P. Africanus, sol alter, extinctus est. de Nat. deorum, 2. 11

P. Africanus insimulatus sua autoritate Brisonem à dissuasione legis tabellariæ deduxisse. Brut. 49

P. Africanus minor, in primis eloquens. Brut. 40

P. Africanus C. Carboni, de Tiberio Graccho interroganti, respondit iure cæsum videri. 2. de Orat. 59

Non tulit illos hæc ciuitas aut gloria clariores, aut autoritate grauiore, aut humanitate politiores P. Africano, C. Laelio, L. Furio, qui secum eruditissimos homines ex Græcia palam semper habuerunt. 2. de Orat. 84

P. Antistius, Rabula probabilis, contra C. Iulii extraordinariam consulationem petitionem dixit. Brut. 120

P. Canutius extra ordinem senatorium disertissimus. Bru. 107

P. Carbo Flacco accusante condemnatus. 9. fam. 50

P. Cethegus, cui de Reipub. satis suppeditabat oratio: totam enim tenebat eam, penitusque cognorat. Brut. 92

P. Claudius c. o. s. cum L. Portio. Brut. 30

P. Claudius, Appii Cæci filius, eiusque collega L. Iunius, clasces maximas perdiderunt, cum vitio nauigassent. Diuinationum, lib. 1. 28

P. Claudii temeritas bello Punico primo. de Nat. d. 2. 6

P. Clodius, Appii filius, cum veste muliebri deprehensus domi C. Cæsaribus. 1. ad Att. 22

P. Clodius non pluris fecit Bonam deam, quam tres fores. 1. fam. 41

P. Clodius, P. Clodii Ciceronis inimici filius. 14. ad Att. 23. in epist. Antonii.

In hac causa Piso, amicitia P. Clodii ductus, operam dat vt ea rogatio, quam ipse fert, & fert ex s. c. & de religione, antiquetur. 1. ad Att. 26

P. Cominio Spoletino accusante, C. Cornelium defendi. Brut. 147

P. Cornelius, homo auarus & furax, sed egregie fortis. 2. de Orat. 149

P. Crassus, Africanus, c. o. s. Brut. 38

P. Crassus adolescens nostri studiosissimus. 2. ad Quintum fratrem, 17

P. Crassus, P. Mutii frater. 1. de Orat. 124

P. Crassus, M. F. se initio ætatis ad meam amicitiam contulit. Brut. 154

P. Crassus cum cognomine diues, tum etiam copiis. Officiorum 2. 84

P. Crassus diues, P. Scæuolæ frater, orator & iurisconsultus. 1. de Orat. 82

P. Crassus idem eloquens & iurisconsultus. 1. de Orat. 109

P. Crassus sapiens & eloquens homo. Tusc. q. lib. 1. 66

P. Crassus, M. filius, mihi dilectus. 13. fam. 29

P. Crassus orator cum superiore Africano Consul fuit. Brut. 38

P. Crassus in numero quidem disertorum fuit, sed par Galbæ nullo modo. 1. de Orat. 124

P. Crassus & P. Scæuola, Tib. Graccho authores legum fuerunt. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 14

P. Crassus, L. Iulii propinquus, maximi animi vir, suapte manu interfectus. 3. de Orat. 6

P. Crassi filia, Caio Sergii Galbæ filio desponsa. 1. de Orat. 123. Brut. 50

Hæc fuit P. Crassi illius veteris, hæc T. Coruncani, hæc proauis generi mei Scipionis prudentissimi hominis sapientia, qui omnes pontifices maximi fuerunt, &c. & domi & militiæ cõsilium suum fidemque præstabant. 3. de Oratore, 73

P. Crassum valde probatum oratorem iisdem ferè temporibus accepimus, qui & ingenio valuit & studio, & habuit etiam domesticas quasdam disciplinas. Brut. 50

P. Decius Consul deuouit se, & in aciem Latinorum irrupit armatus. Diuin. lib. 1. 48

P. Decius, qui primus è Deciiis Cõsul fuit, dixit sibi in somnis visum esse, cum in mediis hostibus versaretur, occidere cum maxima gloria, & tum quidem incolumis exercitum obsidione liberauit. 1. de Diuinat. 47

P. Decius quinquennio ante M. Curium consulem se pro Reipub. quarto consulatu deuouit. Cat. 39

Vbi de facto ambigitur, ceperitne contra leges pecunias P. Decius, argumenta criminum & defensionis reuocentur oportet ad genus. 2. de Orat. 74

P. Decius orator, vt vita, sic oratione turbulentus. Brut. 56

P. Decii mors ita gloriosa fuit, vt eandem concupisceret filius. Diuin. lib. 1. 48

P. Dolabella quindecimuir factus. 8. fam. 8. in epist. Cælii.

P. Galba, Seruii filius, rogatione Manilia, propter inuidiam Iugurthinæ coniurationis, cum pro sese dixisset, dånatus est primus post Romam conditam, qui in collegio sacerdotum esset. Brut. 65

P. Galba, meus in consulatu competitor. 1. ad Att. 1

P. Lentulus bis iudicio absolutus. 1. ad Att. 42

P. Lentulus, meæ salutis author, qualis & vir & orator fuerit. Brut. 145

P. Lentulus, M. Marcelli filius. Brut. 70

P. Lentulus nihil in dicendo præter actionem habuit. Brut. 126

P. Lentulus, Gabinio & Pisone Consulibus, Hispaniam citriorem obtinebat. 1. fam. 39

P. Lentulus, princeps Senatus, qualis in dicendo. Brut. 55. 1. de Orat. 106

P. Lentulus Sura, Hortensii æqualis. Brut. 213

Si P. Lentuli necessarii tui legem, & ea quæ à me constituta sunt, sequi uolueris. quam rem tibi confido magnæ laudis fore. 13. fam. 70

Africano illi maiori coronam sibi in conuiuio ad caput accommodanti, cum ea sæpius rumperetur, P. Licinius Varus, Noli mirari, inquit, si non conuenit: caput enim magnum est. 2. de Orat. 139

P. Luceius meus amicus & Cornifici. 12. fam. 56

P. Lucilius Balbus, Ser. Sulpitii præceptor. Brut. 79

P. Lupus Prætor, Pompeii partium. 8. ad Att. 44

P. Magius, in dicendo paulò copiosior, sed omnium oratorum siue rabularum, quos cognouerim, solutissimus. Brut. 93

P. Magius Chilo M. Marcelli interfectus. 4. famil. 36. in epist. Seru. Sulpitii.

P. Mummius cuius temporis homo. 2. de Orat. 151

P. Murena mediocri ingenio, sed magno studio rerum veterum, literarum & studiosus, & non imperitus, multa industria & magni laboris fuit. Brut. 127

P. Mutius omnibus iniquus. 2. de Orat. 146, & 157

P. Mutius iuriscõsultus, P. Crassi frater. 1. de Orat. 106, & 124

P. Mutius cum, qui L. Accium poetam nominauerat, condemnauit. 2. ad Heren. 53

P. Mutius in eo qui in nauis necatus, deinde in mare proiectus esset, decreuit familiam puram, quòd os supra terram non extaret, porcæ hæredi esse. 2. de Legib. 53

P. Mutius optime pila & duodecim scrupis iussit. 1. de Oratore, 109

P. Nafica T. Gracchum interemit. Offic. 1. 109

P. Nigidius vir fuit, cum cæteris artibus, quæ quidè dignæ libero essent, ornatus omnibus, tum acer inuestigator & diligens earum rerum, quæ à natura inuolutæ videntur. de Vniuers. 1

Nunc P. Nigidio vni omnium doctissimo & sanctissimo, & maxima quondam gratia, & mihi certè amicissimo, ne benigne quidem polliceri possim. 4. fam. 40

P. Orbius, T. Iuuentii auditor. Brut. 93

P. Popilius ciuis egregius, nec indifertus. Brut. 48

P. Popilius vi C. Gracchi expulsus, L. Bestiæ rogatione restitutus. Brut. 66

P. Rutilius fundum Formianum amisit. 3. de Nat. d. 64

P. Rutilius, M. filius, Tribunus Plebis, C. Mancinum à Senatu iussit educi. 1. de Orat. 89

P. Rutilius in exilium missus. 3. de Nat. d. 60

P. Rutilius de iure responsitaur. Brut. 58. Panætium audierat. 59. Propè perfectus in Stoicis. Ibidem.

P. Rutilius Rufus, homo doctus, & philosophiæ deditus. 1. de Orat. 115. Exemplum innocentia. 1. de Orat. 116

P. Rutilius Rufus causam suam noluit ornatus dici, quam

simplex ratio veritatis postulabat. 1. de Orat. 117

P. Rutilius Rufus, cum Scaurum ambitus postulasset, neque condemnasset, ab eo eiusdem criminis reus factus est. Brut. 58

De Scuro & P. Rutilio breuiter licet dicere, quorum neuter summi oratoris habuit laudem, & vterque in multis causis versatus erat. Brut. 56

P. Scæuola, pontifex Maximus. 3. de Natura deorum, 3. & 2. de Legib. 49

P. Scæuola Pont. Max. Trib. pl. Cæpione & Pompeio c. o. s. 12. ad Att. 7

P. Scæuola valde prudenter, & acutè, paulò etiam copiosius dicebat. Brut. 55

P. Scipio Africanus dicere solitus fuit, nunquam se minus otiosum esse, quam cum otiosus: nec minus solum, quam cum solus esset. Offic. 3. 1

P. Scipio Nafica, Corculum, bis c. o. s. & Cenfor eloquens habitus. Brut. 39

P. Scipio qui in consulatu est mortuus, omnes sale facetiisque superauit. Brut. 65

P. Seruilius in M. Antonium post me inuectus. 12. fam. 3

P. Seruilius pater ex literis quas sibi à Cæsare missas esse dicebat, significat te valde gratum sibi fecisse, quòd de sua voluntate erga Cæsarem, humanissimè, diligentissimèque locutus esses. 3. ad Quint. frat. 13

P. Sestius à C. Nerio quodam de ambitu postulatus. 2. ad Quint. fratrem, 10

P. Sestius, homo morosus & peruersus quibusdam in rebus. 2. ad Quint. fratrem, 12. Omnibus sententiis absolutus. Ibidem.

P. Sestius Pr. designatus, accusante T. Iunio, ambitus damnatus est. Brut. 94

Nec vir melior mi Testa, nec mihi amicior P. Siliio quisquam est, te tamen excepto. 7. famil. 38

P. Sulpitius, Drusi familiaris. 1. de Orat. 14

P. Sylla Gabinium de ambitu reum fecit. 3. ad Quintum fratrem, 21

P. Tubero Africanum auunculum laudauit. 2. de Orat. 186

P. Tuditanus bello Punico secundo c. o. s. cum M. Cornelio Cethego. Brut. 29

P. Valerius, exactis regibus, primo anno Consul fuit. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 13

P. Vatinius, in Dalmatiam profectus, sex oppida vi oppugnando cepit. 5. fam. 25. in epist. Vatini.

P. Vedius, Pompeii familiaris. 6. ad Att. 19

Equidem sic iam obdurui, vt ludis Cæsaris nostri æquissimo animo viderem T. Plancum, audirem Laberii & Publii poemata. 12. fam. 44

Pudet.

Non te huiuscemodi criminis maximè eius pudet? 7. Verrinarum, 106. a

Pudet optimi exercitus, qui, &c. in Ant. 241. b

Patris mei meum factum pudet. Orat. 87. pro, meorum factorum.

Et hæc ætas nostra quod interdum pudet, iuris ignara est. de Orat. 88. b

O gulam insulsam! pudet me patris. ad Att. lib. 3. 286. 4. a

Ac me nimirum istorum philosophorum pudet. de Legibus, 166. b

Plura me ad te de hac scribere pudet, ne videar prudentiæ tuæ diffidere. epist. 51. b

Me non solum piget stultitiæ meæ, sed etiam pudet. pro Domo sua, 23. a

Crasse pudet me tui. in Pis. 45. a

Pudet me non tui, sed Chryssippi. de Diuinat. 115. b

Non pudet igitur Physicum? &c. de Nat. d. 1. 58

Quem non pudet, hunc pœna dignum puto. 1. de Orat. 60. a

Non me hoc iam dicere pudebit. Quint. frat. lib. 1. 1. 42. a

Puderet me dicere non intelligere, si vos ipsi intelligeretis. de Nat. d. 23. b

Quos libidinis infamiæque suæ neque pudeat, neque tædeat. 1. Verr. 22. a

Quasi me pudeat, inquit, istorum. 2. de Finib. 11. a

Me autem quid pudeat: qui, &c. pro Arch. 9. a
Versus ille qui vetat artem pudere proloqui, quam facites.
Orat. 210. b

Cuius eos non pudere miror. 10. Philip. 285. a
Nonne esset pudicitum, si hac causam ageret seuerè, non modo legatum, sed Trallianum omnino dici Meandrium?
pro Flacco, 41. a

Inducendi ad misericordiam, ad pudendum, ad pigendum.
de Clar. Orat. 97. a

Magis esset pudendum, si, &c. Tusc. q. 177. b
Vt iam pudendum sit, honestiora esse legionum decreta, quam Senatus. 5. Philip. 166. a

Non enim pudendo, sed non faciendo id quod non decet, impudentiæ nomen effugere debemus. 1. de Orat. 60. a

Pudens.

Metelli est filius in provincia: non puer, sed adolescens bonus ac pudens. 5. Verr. 136. a

Nauus & pudens & probus filius. in Verr. 184. b

Rifus pudens & liberalis. ad Heren. lib. 3. 116. a

Nihil apparet in eo ingenuum, nihil moderatum, nihil pudens, nihil pudicum. 3. Philip. 144. a

Tamen impudentiæ suæ pudentem exitum quæsisse videatur. 2. in Verr. 2

Hominem pudentem & officiosum cognosces, & dignum qui à te diligatur. 13. fam. 39

Atque haud scio, an malim te videri nullo pudore fuisse in literis mittendis, an amicos tuos plus habuisse & pudoris & consilii, quam aut te videri pudentem fuisse, quam soles, aut tuum factum non esse condemnatum iudicio amicorum. in Pis. 30

Pudentissimus atque optimus vir. pro Flac. 38. a

Pudentissima lectissimaque femina. 3. Verr. 67. a

Pudenter.

Appellare aliquem pudenter. pro Planc. 21. a

Quem nunc interficere nefariè cupis, eum tum pudenter appellare nolebas: pro Quint. 21. a

Pudenter facere aliquid. de Orat. 142. b

Rogare aliquem parum pudenter. Gallo, lib. 7. 28. 2. a

Omniaque ea me pudenter viuendo consequutum esse, quæ tu impudenter vaticinando sperare te sæpe dixisti. in Vat. 4

Pudentius. de Orat. 142. b

Pudentissimè hoc Cicero petierat, vt ei de suo: liberalissimè, vt tibi quoque placuerat, promiseram, Erotique dixeram vt sepositum haberet. 16. ad Att. 40

Pudicus.

Audiet C. Marius impudico domino seruire nos, qui ne militem quidem habere voluit, nisi pudicum. Octau. 48

Pudicitia.

Eam non pudor, non pudicitia à cupiditate reuocauit. pro Cluent. 20. b

Parcat iuuentus pudicitia suæ ne spoliet alienam. pro Cælio, 33. a

Hunc nec suæ, nec alienæ pudicitia perpercisse. pro Rabirio perduel. reo, 5

An ex fororis cubiculo egressus, pudorem pudicitiamque defendat: de Arusp. 245. b

Eripere pudicitiam alicui. pro Mil. 6. a

Expurgare pudicitiam. pro Cæ. 47. b

Erubescunt pudici etiam loqui de pudicitia. de Leg. 166. b

Pudor.

Pudor, qui ornat ætatem. pro Rosc. Amer. 88. a

Deinde ita flagrare cœpit amentia, &c. vt eam non pudor, non pudicitia, non pietas reuocaret. pro Cluent. 9. a

Pudor meus me coëgit. 11. fam. 43

Pudor meus plus valuit apud me, quam timor. 6. familiarium, 20

Fuit enim mirificus quidam in Crasso pudor. de Orat. 95. b

Pudor quidam penè subrusticus. 5. fam. 27

Quantum illius ætatis patiebatur pudor. 2. de Orat. 3. a

Adolescentis modestissimi pudor. pro Planc. 164. b

Pudor moderator cupiditatis. de Finib. lib. 2. 92

Homo in quo aliquis si non famæ pudor, at supplicii timor est. de prouinc. Conf. 11. a

Pudor in bello maximè est periculosus. 10. fam. 47. in epist. Planci.

Pudor in oratione. 1. de Orat. 60

Pudor iudicii. pro Sylla, 56

Siquid pudoris in homine est. 14. ad Att. 32

Pudoris repagula perfringere. 7. in Ver. 32

Nulla pudoris significatio. 2. de Orat. 97. a

Fac quæso qui ego sum, esse te. estne aut tui pudoris, aut nostri, primum rogare de die: ad Gallum, lib. 7. 24. 2. a

Pudori famæque cedere. 7. fam. 8

Pudori tuo maluisti obsequi, quam valetudini. 16. fam. 11

Ex quo fit, vt pudorem rubor consequatur. 4. Tusc. 30. a

Defendere pudorem pudicitiamque. de Arusp. resp. 7. a

Non dimittam pudorem in rogando meum. 5. fam. 53

Cum pudore facio. 10. famil. 50. in epist. Planci. Id est, pudet me facere.

Sæpe enim videmus fractos pudore, qui ratione nulla vincerentur. Tusc. q. lib. 2. 43

Pudore à dicendo & timiditate ingenua quadam refugisti. 2. de Orat. 6. a

Pudore victus. 6. fam. 24

Puer.

Puer emptus libidinis causa. in Ant. 169. b

Sed iam subito fratris puer proficiscebatur. Att. 57. b

Puer in optima spe repositus. 14. ad Att. 23. in epist. Antonii. Eunti mihi Antium, venit obuiam puer tuus, is mihi literas à te reddidit. Att. 11. b

Puer vagiens. de Finib. lib. 2. 28

Ac maximè partes istius officii sunt pueri Ciceronis, siue iam adolescentis. 6. ad Att. 22

Cæsaris pueri mirifica indoles. Bruto, 3. 1. a

Nescire autem quid, antequam natus sis, acciderit, est semper esse puerum. Orat. 207. b

Alexim puerum humanissimum (nisi fortè dum ego absum, adolescens factus est, &c.) saluere iubeas velim. 7. ad Atticum, 30

Diodoro quid faciam Stoico, quem à puero audiui, qui mecum viuit tot annos, qui habitat apud me, &c. Academ. quæst. ed. 1. lib. 2. 105

C. Gracchus doctus à puero. de Clar. Oratoribus, 175. b. Tusc. q. 240. b

Idque à puero. in Ant. 210. b

Pueri nostri. 10. ad Att. 30

Pueri omnes illam tanquam dictata perdiscant. 3. ad Quint. fratrem, 8

Pueri quibus nihil potest esse festiuus. 6. fam. 12

Pueri quos domi audiant loquētes, magni referre. Brut. 110

Pueri Spartæ ad aram sic verberibus accipiuntur, vt multus è visceribus sanguis exeat, nonnunquam etiam ad necem. Tusc. q. lib. 2. 30

Pueri Spartiæ non ingemiscunt verberum dolore laniati. Tusc. q. lib. 5. 57

Eo die pueri tui mihi à te literas reddiderunt, & alii pueri post diem tertium eius dici literas alias attulerunt. ad Atticum, lib. 3. 47. 2. a

Infantium puerorum incunabula. pro Rosc. Amer. 91. a

Puerorum testimonium aliquando pondus habet. Top. 40

Mihi quidem neque pueris nobis, &c. Offic. 1. 107

Pueris tuis eas literas dederam. 13. fam. 65

Pueros verò matres & magistri castigare etiam solent, nec verbis solum, sed etiam verberibus, si quid in domestico luctu hilarius ab iis factum est, aut dictum. Tusc. q. lib. 3. 54

Tunc id veritus es, ne ego iracundia aliqua adductus, pueros ad te sine literis miserim: ad Quint. frat. lib. 1. 3. 1

Ad eas artes, quibus à pueris dediti fuimus. de Orat. 85. b

Vt primum ex pueris excessit Archias. pro Arch. 2. a

Hilarula est: quod in pueris optimum est. 16. ad Att. 31

Pueris ac lachrymis vsus est Q. Galba reus. 1. de Orat. 116

Puerulus.

Adiungitur enim vt secundum seruorum, secundum exulum, secundum puerulorum tabulas possessio videatur ex edicto dari. in Topic. 9. a

Puerilis.

Quibus artibus ætas puerilis ad humanitatem informari solent. pro Arch. 2. a

Delectatio puerilis. 1. de Finib. 108. a

Exercitatio penè puerilis. de Orat. 118. b

Puerilis fucus. 2. de Orat. 101

Istiusmodi autem res dicere ornate velle, puerile est: &c. 3. de Finib. 30. a

Puerile hoc quidem, si, &c. 16. ad Att. 24

Puerile quiddam consecratur in historia Sisenna. 1. de Leg. 6

An quicquam tam puerile dici potest: de Nat. deor. 1. 68

Puerili consilio, animo virili res acta. 14. ad Att. 48

Is autem Tages puerili specie dicitur visus. 2. de Diuin. 75. a

Puerilibus fabulis referit libros. de Nat. deor. 2. 26

Pueriliter.

Pueriliter consecrari aliquid. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 51

Nam cum dicunt hoc se vnum tollere, faciunt pueriliter. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 33

Quæ quum res tota ficta sit pueriliter, tum ne efficit quod vult. 1. de Finib. 29. a

Pueritia.

Pompeius è ludo atque pueritiæ disciplina in militiæ disciplinam profectus est. pro Pomp. 9. b

Ornamentum pueritiæ. 3. Verr. 108. a

Qui enim citius adolescentiæ senectus, quam pueritiæ adolescentiæ obrepit: de Senect. 78, & 83. b

Quæ mihi à pueritia tua cognita est. Offic. 52, & 8. b

A pueritia legimus & discimus. 2. Tusc. 49. a

Qui me à pueritia sua semper obseruauit. Licinio, li. 5. 8. 13. a

Qui extrema pueritia miles fuit summi imperatoris. pro Lege Manil. 19. a

Si in pueritia non his artibus & disciplinis institutus eras, vt, &c. 3. Verr. 31. a

Puella.

De tutela legitima, in qua dicitur esse puella, nihil vsucapi potest. ad Att. lib. 1. 3. 6. a

Pugil.

Acinas pugil Olympionices. pro Flac. 152. b

Carneades *περὶ βολῆν* pugilis, & retentionem aurigæ similem facit *ἐπιπέδον*. 13. ad Att. 24

Inde pugiles castibus contusi, ne ingemiscunt quidem. Tusc. q. lib. 2. 35

Pugiles in exercitatu etiam si pugnos & plagas Olympiorum cupidi ferre possunt, solem tamen sæpe ferre non possunt. de Claris Orat. 131. a

Pugiles verò, etiam quum feriunt aduersarium, in iactandis castibus ingemiscunt: non quòd doleant, animòve succumbant, sed quia in profundenda voce, omne corpus intenditur, venitque plaga vehementior. Tusc. q. lib. 2. 49

Pugilatio.

Iam ludi publici quoniam sunt cauea circòque diuisi, sint corporum certationes cursu & pugilatione, luctatione, curriculisque eorum. 2. de Legib. 37

Pugio.

O plumbeum pugionem. de Finib. lib. 4. 40

Postea C. Septimium scribam Bibuli pugionem sibi à Bibulo attulisse. ad Att. lib. 2. 39. 3. a

Qui stillantem præ se pugionem tulit. 2. Philipp. 50. a

A P. Magio pugione percussus esse. epist. 56. b

Pugiunculus.

Nam in iis, quibus vt pugionibus vt oportet, breuitas facit ipsa liberiores pedes. in Orat. 131. a

Pugna.

Pugna aliud, aliud ludus desiderat. 2. de Orat. 47

Tum interuentu Pontini atque Flacci pugna quæ erat commissa, sedatur. 3. in Catil. 32. a

Pugna equestris Agathoclis regis. in Verr. 228. b

Pugna Leuærica. Tusc. q. lib. 1. 99

Pugna mala Lacedæmoniorum in Leuætris. 2. de Diuinatione, 80. a

Pugna naualis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 3. Pedestris. Cat. 12

Nonnunquam etiam res ad manus atque ad pugnam veniebat. 7. Verrin. 23. a

Quanta pugna est doctissimorum hominum. 2. de Diuinatione, 157. a

Incerti exitus pugnarum, Marsque communis. pro Mil. a

Quas ego pugnas & quantas strages edidi. 1. ad Att. 35

Ex omnibus pugnis, quæ sunt innumerabiles, vel acerrima videtur illa, quæ cum rege commissa est, & summa contentione pugnata. pro Mur. 32. a. De præliis Pompeii.

Pugno.

Sed ego ne cum ista quidem arte pugno. de Orat. 105. b

Nihil enim pugno. Tusc. q. lib. 1. 41

Itaque non pugno. de Nat. deor. 1. 43

Quid pugnas igitur? Acad. q. edit. 1. lib. 2. 51

Tota in oratione tecum pugnas, & non modò non coherentia inter se dicis, sed maximè disincta atque còtraria. in Ant. 164. b

Quid enim tam pugnat? Tusc. q. 250. b

Cum eorum vita mirabiliter pugnat oratio. Tusc. q. lib. 2. 17. a

Sed hæc inter se pugnant. de Finib. 88. b

Pugnant Stoici cum Peripateticis. 2. de Finib. 109. a

Pugnauit vt liceret. 6. famil. 20

Qui cum hoste nostro cominus in acie sæpe pugnavit. pro Corn. Balbo, 17. a

Illud pugna & enitere. ad Appium, lib. 3. 10. 11. a

Hic pugnes licet, non repugnabo. Academic. quæstion. edit. 1. lib. 2. 52

Pugnes ne intercaletur. 5. ad Att. 15. Id est, omnibus viribus impediatis, etiam si ad manus res veniat.

Non pugnet, sed locis suis repugnet. 8. ad Attic. 47. in epist. Cn. Pompeii.

Cum hoc igitur dialectici pugnent, id est Antiochus & Stoici: &c. 4. Acad. 173. a

Omnes pro P. Quintio pugnent. pro Quint. 60. a

Nisi fortè hæc illi tum arma dedimus, vt nunc cum bene parato pugnamus. Att. 105. b

Pugnare aliquid. 10. Philipp. 285. & pro Roscio Amer. 71. Id est, conari.

Pugnare contra. 1. ad Att. 32

Pugnare cum aduersario facili. Academic. quæstionum, ed. 1. lib. 2. 76

Pugnare cum aliquo, causa obtrectandi. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 69

Negat enim ius esse, qui miles non sit, cum hoste pugnare. Offic. 1. 55

Pugnare cum bene parato. ad Att. lib. 7. 126. 2. a

Quauis tuta conditione pacem accipere malui, quam viribus cum valentiore pugnare. ad Messinum, lib. 5. 21. 7. a

Pugnare cum vita dicitur oratio, quando quis aliter docet, & aliter agit. Tusc. quæst. lib. 2. 9

In nostra acie Castor & Pollux ex equis pugnare visi sunt. de Nat. deor. 2. 4

Cum à Consulibus malè pugnatum apud Caudium esset. 3. Officiorum, 147. a

Hoc solum pugno, &c. pro S. Rosc. 19. b

Videtur Epicurus de dus immortalibus non magnopere pugnare. de Nat. deor. a

Pro commodis patriæ pugnare. 1. de Inuent. 2. a

Pugnare non pro salute communi, sed pro suis commodis. Offic. 1. 89

Illud video pugnare te, species vt quædam sit deorum, quæ nihil concreti habeat, nihil solidi, nihil expressi, nihil eminentis, sitque pura, leuis, perlucida. de Nat. deor. 1. 52

In hominum pugnandi cupidorum insanias incideram. 4. familiar. 1

Pugnans.

Pugnante ipso Consule populus iusserat. 6. familiar. 20. Id est repugnante.

Pugnantia studia. 1. de Finib. 89. a

Conferre pugnantia & comparare contraria. Orat. 200. b

Pugnantia te loqui non videt: Tusc. q. lib. 1. 12

Atqui pugnantis & contrariis studiis consiliisque semper vtens, nihil quieti videre, nihil tranquillii potest. lib. 1. de Finibus, 89. a

Pugnatus.

Pugna Pompeii, quæ cum rege commissa est, & summa contentione pugnata. pro Mur. 31. a

Pugnax.

Centurio pugnax & lacertofus. 8. Philipp. 251. a
Neque est dubium quin exordium dicendi vehemens & pugnax non sæpe esse debeat. 2. de Orat. 173. a
Græcus facilis & valde venustus, nimis pugnax contra Senatorem p̄p. Romani esse noluit. in Pis. 55. a
In vitis pugnax. Cælius Ciceroni, lib. 8. 13. 2. a
Oratio pugnax. de Clar. Orat. 175. b
Sed & huius oratio in philosophiam translata pugnacior (vt ita dicam) videtur, & illorum in iudicia pacatior. de Claris Orat. 62. a

Pugnaciter.

Ergo de omni statu consilioque totius vitæ, aut certare cum aliis pugnaciter, aut frustrari cum aliis, tum etiam me ipsum velim. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 60
Pugnacissime defendere sententiam, quam quis adamavit. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 9

Pugnus.

Nam quum compresserat digitos, pugnūque fecerat, dilectam aiebat eiusmodi esse. in Orat. 61. a
Facere pugnum, & pugnum arctè vehementerque comprimere. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 133. & 134
Zeno rhetoricam palmæ, Dialecticam pugno similem dicebat. de Finib. 67. b
Pugiles in exercitati etiam si pugnus & plagas Olympiorum cupidi ferre possunt. de Claris Orat. 131. a
Certantes pugnis, calcibus, vnguibus, morsu denique, & c. 5. Tuscul. 11. a
Conscindere aliquem pugnis & calcibus. 5. Verr. 46. a
Quoniam verbis contendimus inter nos, non pugnis. in Parad. 27. a

Pulcher.

Pulcher dies. 4. famil. 12. Id est, in quo aliquid pulchrum & insigne geritur.
Suum cuique pulchrum est, te tua, me delectant mea. Tuscul. quæst. 240. b
O puerum pulchrum Pericle. 1. Offic. 201. a
Ne pulchrum se ac beatum putaret. pro Mur. a
Pulchrum esse nihil potest imperfecto nec absoluto simile. de Vniuers. 13
Tot prædia tam pulchra, tam fructuosa. pro R. Amer. 24. a
Vua quid potest esse tum fructu lætius, tum aspectu pulchrius. de Senect. 49. a

Pulchre.

Is pulchre asseuerat se, & c. pro Cluent. 32. b
Sed tamen quæ tum acta sunt, non possum non probare, & tamen non curare pulchre possum, sicuti facio. ad Att. lib. 13. 277. 4. a
Pulchre & oratorie dicere. Orat. 219. b
At quam pulchre dicere videbare, quum ex altera parte ponebas, & c. 2. de Finib. 101. a
Propone ante oculos deum nihil aliud in omni æternitate, nisi mihi pulchre est, & ego beatus sum, cogitantem. de Nat. deor. lib. 1. 80
Pulchre intelligis. 11. famil. 6. in epist. M. Bruti & Cassii.
Pulchre noram Lepidum. 10. famil. 47. in epist. Planci.
Pulcherrime vitam eius reget ac gubernaret. de Vniu. 59
Hunc ipsum inquam Tenem pulcherrime factum, quem, & c. 3. Verrin. 34. a
Pulcherrime ferre fortunam aduersam. epist. 51. b
Proxima hostia litatur sæpe pulcherrime. de Diuin. 15. b

Pulchellus.

Pulchellus de P. Clodio. 2. ad Att. 44
Redeo ad altercationem, surgit pulchellus puer. ad Attic. lib. 1. 11. 17. a
Audiamus pulchellum puerum. de Orat. 133. b
At pulchellæ sunt, noui optime, & sæpe vidi 7. famil. 41

Pulchritudo.

Pulchritudo vocatur, in animo opinio iudiciorumque æquabilitas & constantia, cum firmitate quadam & stabi-

litate virtutem subsequens, aut virtutis vim ipsam continens. Tuscul. quæst. lib. 4. 24

Vt corporis est quadam apta figura membrorum cum coloris quadam suavitate, eaque dicitur pulchritudo: sic, & c. Tuscul. quæst. lib. 4. 24

Habet hoc virtus, vt viros fortes species & pulchritudo etiam in hoste posita delectet. in Pis. 83. a

Excellens muliebris formæ pulchritudo. 2. de Inuent. 122. a

Hæc enim pulchritudo etiam in terris, & c. Tuscul. quæst. libro 1. 37

Pulchritudo corporis apta compositione membrorum mouet oculos, & delectat hoc ipso, quod inter se omnes partes quodam lepore consentiunt. 1. Offic. 139. a

Venustas & pulchritudo corporis fecerit non potest à valetudine. 1. Offic. 135. a

Pulchritudo factorum. de Finib. lib. 2. 94

Oris pulchritudo. 3. Offic. 13

Veneris Cnidie Coæque pulchritudo. de Diuin. 85. b

Pulchritudinis duo genera sunt: quorum in altero venustas est, in altero dignitas: venustatem muliebrem dicere debemus, dignitatem virilem. 1. Offic. 179

Si illam præclaram & eximiam speciem oratoris perfecti & pulchritudinem adamastis. 3. de Orat. 41. a

Quis non admiretur splendorem pulchritudinemque virtutis? 2. Offic. 53. a

Tantum habet pulchritudinem, vt nulla species ne excogitari quidem possit ornatior. 3. de Orat. 98. a. De oratione.

Dii qui hanc omnem pulchritudinem tuentur & regunt. de Senect. 94. b

Nullum aliud animal pulchritudinem, venustatem, conuenientiam partium sentit. Offic. 3. b

Eximia pulchritudine femina. 1. de Diuin. 92. a

Atque his tribus generibus honestorum notatis, quartum sequitur, & in eadem pulchritudine, & aptum ex illis tribus, & c. 2. de Finib. 78. a

Honestum sua pulchritudine, specieque laudabile. lib. 2. de Finib. 81. a

Puleium, vel Pulegium.

Nam & muscutorum iecuscula bruma dicuntur augeri, & puleium aridum florescere ipso brumali die, & c. de Diuinatione, lib. 2. 25

Cras expecto Leptam: etenim ad cuius rutam pulegio mihi tui sermonis vtendum est. 16. famil. 33. Id est, suavitate sermonis.

Pullus.

Columbinus pullus. Pato, lib. 9. 18. 6. a

Licinius plagiarius cum suo pullo miluino. 1. ad Quintum fratrem, 40

Cum cauea liberati pulli non pascerentur. 2. de Nat. d. 11. a

Ex ouis pulli orti relinquunt eas, à quibus exclusi fotique sunt. 2. de Nat. deor. 93

Pulli, quum pinnulis vti possunt, tum volatus eorum matres prosequuntur. 2. de Nat. deor. 98

Pullos aues excludunt ex ouis. 2. de Nat. deor. 98

Pullarius.

Attulit in cauea pullos is qui ex eo nominatur pullarius. 2. de Diuinat. 110. a

Idem quum tripudio auspicaretur pullarius, diem prælii committendi differebat. de Diuinat. lib. 1. 68

Recitatis literis oblata religio Cornuto est, pullariorum admonitu, non satis diligenter cum auspiciis operam dedisse. 10. famil. 26

Iubet auspicii causa Decemuiros habere pullarios. contra Rullum, 72. b

Pullus.

In epulo alicuius cum toga pulla accumbere. in Vatin. 23

Quis in funere familiari conuauit cum toga pulla? in Vatinium, 24. a

In hac officina maiorem partem diei cum tunica pulla sedere solebat & pallio. 6. Verr. 49. a

Pulmo.

Tauri opimi iecur, aut cor, aut pulmo, quid habet naturale quod possit, & c. de Diuinat. 114. b

Cur pulmo incisus etiam in bouis extis dirimat tempus. de Diuinat. lib. 1. 74

Cerebrum, cor, pulmones, iecur. de Nat. deor. 21. b

Pulmones & cor extrinsecus spiritum adducunt. 2. de Nat. deorum, 103

Lateri inharens morsu lacerat viscera, Vrgensque grauius pulmonum hausit spiritus. 2. Tusculanarum, 31. a

Quod fieri sine laterum & pulmonum vi & figura non potest. 1. Tuscul. 58. a

Aspera arteria ad pulmones vsque pertinens excipit animam eam, quæ ducta est spiritu, eandemque à pulmonibus respirat. 2. de Nat. deor. 112

In pulmonibus autem hæret raritas quadam, & assimilis spongiis mollitudo, ad haerendum spiritum aptissima: qui tum se contrahunt aspirantes, tum respiratu se dilatant, vt frequenter ducatur cibus animalis, quo maxime aluntur animantes. 2. de Nat. deor. 103

Atrox calamitas pectora mœrore pulsabat: itaque anhelans ex imis pulmonibus præ cura spiritus ducebatur. 4. ad Herennium, 200

Pulmentum.

Mihi amictui est Scythicum tegmen, calceamentum solorum callum, cubile terra, pulpamentum fames: & c. 5. Tusculanarum, 130. a

Puls.

Nunc verò inclusa in cauea & fame enecta, si in offam pultis inuadit, & c. 2. de Diuin. 111. a

Pulso, Pulsus, Vide Pello.**Puluinar.**

Aram & ædiculam & puluinar sub saxo sacro dedicauit. pro Domo sua, 105. a

Diuus Iulius habuit puluinar, simulachrum fastigium, flaminem: 2. Philipp. 106. a

Quoniam ad omnia puluinaria supplicatio decreta est, celebratore illos dies cum coniugibus ac liberis vestris. in Catil. 67. a

Qui sacerdotem ab ipsis aris puluinaribusque detraxisti. de Arusp. resp. 281. b

Qui puluinaribus Bonæ deæ stuprum intulit. de Arusp. resp. 248. b

Nec verò illud non eruditorum temporum argumentum est, quod & deorum puluinaribus & epulis magistratuum fides præcinunt. Tuscul. quæst. lib. 4. 4

Puluinus.

Nam lectica octophoro ferebatur, in qua puluinus erat perlicidus, melitensi rosa factus. 7. Verr. 22. a

Sella tibi erit in ludo tãquam ypodidascalo proxima: eam puluinus sequetur. 9. famil. 45

Afferri iussit puluinos, & omnes in suis sedibus federunt. a Tum Crassum, Imò verò commodius etiam puluinosque poposcisse, & omnes in iis sedibus quæ erant sub platano, confedissee dicebat. 1. de Orat. 15. a

Puluis.

Multus erat in calceis puluis. de Inuent. 52. b

Puluis eo loco non glareæ iniecta est. 3. ad Qu. fr. 4

Quia nunquam eruditum illum pulutrem attigisti. de Natura deor. 2. 35

Educenda inde dictio est ex hac domestica exercitatione & vmbatili medium in agmen, in puluerem, in clamorem; in castra atque aciem foresem: subeundus vsus omnium, & c. 1. de Orat. 76

Doctrinam ex vmbra culis eruditorum, otioque non modò in solem atque puluerem, sed in ipsum discrimen aciemque perduxit. 3. de Legib. a

Puluerulentus.

Nunc iter conficiebamus æstuosa & puluerulenta via. ad Atticum, lib. 5. 101. 1. a

Punctus, vel Punctum.

Punctum est, quod magnitudinem nullam habet. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 107

Punctum, Græci κέντρον vocant. Tuscul. q. lib. 1. 32

Hoc enim sit ad punctum temporis. Tuscul. q. 165. b

Attende enim paulisper, cogitationemque sobrii hominis ad punctum temporis suscipe. 2. Philipp. 51. a

Neque postea Larini punctum est temporis commoratus. pro Cluent. 30. a

Hunc diem, hoc punctum temporis quo loquor, defende si potes. 2. Philipp. 108. a

Itaque ne punctum quidem temporis in ipsa fortuna fuisse. 6. familiar. 16

Punctum temporis nullum vacuum peccato præterire patitur. 3. Verr. 72

Ne punctum quidem temporis oppugnatio respirauit. in Anton. 218. b

Consules summum imperium statim deponere maluerunt, quam id tenere punctum temporis contra religionem. de Nat. deor. 2. 9

Vniuersorum ciuium Romanorum per tot vrbes vno puncto temporis misera crudelisque cædes. pro Flacco, 47. a

Eodem puncto temporis quo, & c. pro Domo sua, 88. a

Illo inquam ipso die: die dico: imò hora, atque etiã puncto temporis eodem, mihi, Reipubl. pernicies, Gabinio & Pisoni prouincia rogata est. pro Sest. 45. a

Puncto temporis excludi. in Vatin. 21

Quid potest esse minus quietum, quam nullo pacto temporis intermisso versari circū axem cæli admirabili celeritate? de Nat. deor. 1. 37

Quòd vno eodemque temporis puncto nati, & c. de Diuinat. lib. 2. 75

Leges Scie vno versiculo Senatus pucto temporis sublata. 2. de Legib. 12

Eos puncto temporis viuere nõ oportere puto. in Cat. 119. b

Omnibus minimis temporum punctis. 1. de Nat. deor. 91. a

Sed minutis interrogatiunculis, & quasi punctis quod proposuit, efficit. Parad. 3

Punctum, suffragium & fauor.

Tamen admonitus re ipsa, recordor quantum hæc quæstiones in Senatu habitæ punctorum nobis detraxerint. pro Murena, 65

Nam quòd questus es, plures te vestes habere de Volitinia, quam quòd in ea tribu puncta tuleris. pro Planc. 44

Argumentorum puncta occulere. 2. de Orat. 95

Quæ flamma est per quam non concurrerint hi qui hæc olim punctis singulis colligebant? Tuscul. q. lib. 2. 54

Pungo.

Hunc sibi ex animo scrupulum, qui se dies noctesque stimulat ac pungit, vt euellatis, postulat. pro Rosc. Amer. 4. a

Quos tamen pungit aliquid, cum illa vnde habeant, recordantur. Tuscul. quæst. 248. b

Pungit me rursus, quòd scribis esse te istic libenter. 7. fam. 28

Tu quid dicis? vnum enim pungit, ne neglectiores esse videamur. 13. ad Att. 58

Pungunt quasi aculeis, interrogatiunculis angustiis. de Finibus, lib. 4. 6

Primo ita me pupugit, vt somnum mihi ademerit: & c. Attico, lib. 2. 31. 1. a

Si ignominia pupugit, siquid tenebrarum offudit exilium. Tuscul. quæst. lib. 3. 70

Extrema pagella pupugit me. epist. 25. b

Aut perleuiter pungat animi dolor. Tuscul. quæst. lib. 3. 58

Gladus qui per se pungere non potest. pro Sest. 18. a

Vulnus in latere, quod acu punctum videretur, pro istu gladiatoris putari. pro Mil. 49. a

Punicus.

Bellum Punicum. 3. Tuscul. 86. a

Primo bello Punico & secundo qui fuerint viri fortes. 2. de Nat. deor. 124

Punicanus.

Atque ille homo eruditissimus ac Stoicus strauit pelliculis hœdinis lectulos Punicanos, & exposuit vasa Samia. pro Murena, 69

Punio, Punior.

Punire maleficium, peccatum. pro Cecin. 5. a

Punire fontes. 1. Offic. 115

Tu me iratū Sexte putas tibi, cuius tu inimicissimum multò

crudelius etiam punitus es, quàm erat humanitatis meae postulare: pro Mil. 25
 Tum leges quoque & iudicia demonstranda sunt, per quae poruerit id peccati, quòd sponte sua reus punitus sit, moribus & iudicio vindicari. 2. de Inuent. 181. a
Facinus puniendum. pro Mil. 13. a
Iracundia, est cupiditas puniendi doloris. 1. de Orat. 111. a
 Est enim viciscendi & puniendi modus. Offic. 7. b
 Tu supplicio puniendum putasti. pro Domo sua. 60. a
 Vos aliquando ad eum puniendum oculos aperuistis. pro Milone. 118. b
Senatus meam domum à magistratibus defendendam, à iudicibus puniendam putauit. de Arusp. resp. 13
 In puniendo cauendum ne iisdem de causis alii plectantur, alii ne appellentur quidem. Offic. 1. 125
 Prohibenda autem est maximè ira in puniendo. Offic. 1. 125
 Postea leuius demonstrando reum punitum, quàm sit ille promeritus. de Inuent. 71. b
Puniens.
 Quid ille Terentianus, ipse puniens. Tusc. q. 20. 4. b
Punitor.
 At valuit odium, fecit iratus, fecit inimicus, fuit vltor iniuriarum, punitor doloris sui. pro Mil. 26
 Pupia lex. 1. fam. 9. & 2. ad Q. frat. 29
 Pupinia, ager. in Rull. 9. 4
Pupilla.
 Aciesque ipsa qua cernimus, quae pupilla vocatur, ita parua est, vt quae nocere possint, facile vitet: palpebraeque sunt tegumeta oculorum mollissimae tactu, ne laederet aciem, aptissime factae, & ad claudendas pupillas, nequid incidere, & ad aperiendas. 2. de Nat. deor. 108
Pupillus.
 Testamento si recitatus haeres esset pupillus Cornelius. pro Cecinna. 40. a
 Esti pupillus relictus est. de Claris Orat. a
 Iste infanti pupillae fortunae patrias ademit. 3. Verr. 109
 Non quemadmodum quod mulieri debeas, rectè ipsi mulieri sine tutore soluas: ita quod aut pupillae aut pupillo debeas, rectè possis eodem modo soluere. in Topic. 13. a
 Pupillum exhibeo, neque defendo. 5. ad Att. 36
 Pupillum fraudare qui in tutelam peruenit. pro R. Com. 9. a
 Is mortuus est, reliquit pupillum paruam filium. 3. Verri-
 narum. 92. a
Pupius.
 M. Pupius Pisonem adoptauit. pro Domo sua. 28
Puppis.
 In nauigio latera, carinae, prora, puppis. de Orat. 159. b
 Et ex Taygeto monte extrema montis quasi puppis auulsa est. de Diuin. 103. b
Quamobrem mi Quinte conscende nobiscum, & quidem ad puppim: &c. 12. fam. 55
 Conuertere nauem ad puppim. Att. 210. b
 Gubernator sedens in puppi, clauum tenet. de Senect. 16
 Sedebamus enim in puppi, & clauum tenebamus. ad Papi-
 rium Patum, lib. 9. 33. Id est Rempublicam, ciuitatis prin-
 cipes tenebamus.
Purgo.
 Seruos ipsos, quod ad me attinet, neque arguo, neque purgo. pro Rosc. Amer. 71. a
 Nam quòd purgas eos, &c. Att. 46. b
 Quod te mihi de Sempronio purgas, accipio excusationem. Cornificio, lib. 12. 25. 7. a
 Brutus per literas purgat Caesarem de interitu Marcelli. ad Atticum, 207. b
 Quintus frater purgat se multum per literas, & affirmat nil à se cuiquam de te secus esse dictum. ad Att. lib. 1. 14. 14. a
 De altero ei me purgavi. ad Att. lib. 10. 208. 6. a
 De luxuria purgavit Erutius. pro S. Rosc. 24. b
 Immissi cum falcibus multi, purgarunt & aperuerunt locum. Tusc. quaest. lib. 5. 48
 Libenter tibi me purgassim. epist. 108. b
 Tu caedem maximam facias: forum purges: pro Sest. 67
 Ab aliquo cui te purges, veniam petere. in Orat. 135. a

Vomitione canis purgare aluos ibes Aegyptiae curant. 2. de Nat. deor. 189. a
Crimen purgare. pro Cluent. 1. a
 Siquis tibi se purgare volet, quòd suspectum esse arbitretur. de Petit. Consul. 2. 4. a. 12. fam. 54
 Quid scamoneae radix ad purgandum possit. de Diuin. 83. b
Purgatus.
 Si parum vobis essem sine defensione purgatus. 14. Philip-
 picarum. 396. a
 Purgatum se tibi scribit de eo. 13. fam. 42
 Purgatos mihi mores tuos esse voluisti. 1. ad Att. 51
Purgatio.
 Purgatio est quum factum conceditur, culpa remouetur. 1. de Inuent. 22. & 2. 391
 Nam cuius scientiam de omnibus constat fuisse, eius igno-
 ratio de aliquo purgatio debet videri. pro Syll. 174. b
 Sed ego Metello non irascor, neque ei suam purgationem eripio. 4. Verr. 119. a. Id est excusationem.
 Aesculapius primus alui purgationem intulit. 3. de Natura
 deorum. 78. a
 In purgatione criminis, necessitudo quomodo excusanda
 aut refellenda. 2. ad Heren. 56. & 58
 Inedia & purgationibus & vi ipsius morbi consumptus es. 16. familiar. 18
Purpura.
 Vsq̄ ad talos demissa purpura. pro Cluent. 85. a
 Vestitus asper nostra hac purpura plebeia ac penè fusca. pro Sestio, 14
 Tyria purpura. pro Flacco, 55. a
 Ipse dabat purpuram, amici opera. in Verr. 265. & 213. b
 Numeros cum numeris tanquam purpuram misceri. in O-
 ratore, 114. a
 Qui nitent vnguentis, qui fulgent purpura. 2. in Catil. 28. a
Purpureus.
 Mare purpureum. Acad. q. 26. b
 Caesar cum vestitu purpureo, &c. 2. de Diuin. 55. a
 Cum purpurea veste processit. 1. de Diuin. 194
 Iste cum pallio purpureo tunicaeque talari versabatur in cō-
 uiuiis. 7. Verr. 76. a
Purpurasco.
 Quid mare, nonne caeruleum: aut eius vnda, quum est pulsa
 remis, purpurascit: in Acad. a
Purpuratus.
 Purpuratus Gabinius. 4. in Catil. 83. a
 Iste quæso, inquit, ista horribilia minitare purpuratis tuis. 1. Tusc. 164. a
Purus.
 Purus & religiosus. de Arusp. resp. 49. a
 Aer purus ac tenuis. 2. de Nat. deor. 60. a
 Castus animus & purus. 1. de Diuin. 198. a
 Animus omni admittione corporis liberatus, purus & inte-
 ger esse coepit. de Senect. 73. a
 Vir purus pudens. pro Rosc. Comædo, 10. a
 Nulla in hac vrbe domus ab hac religionis suspitione tam
 vacua atque pura est. de Arusp. resp. 8
 Pura familia eius qui in nauis necatus, & in mare proiectus
 esset. 2. de Legib. 53
 Nihil est in historia pura & illustri breuitate dulcius. de Cl.
 Orat. 142. a
 Humus subacta atque pura. de Senect. 55. a
 Pura atque integra mens. pro Mil. 45. a
 Argentum illi ceterum purum apposuit, ne purus ipse re-
 linqueretur. 6. in Verr. 43
 Lenitas orationis & purum quasi quoddam & candidum
 genus dicendi. Orat. 201. b
 Quicquid inde haurias, purum, liquidumque te haurire sen-
 tias. pro Cecinna, 57. a
 Iudicium purum postulare. 2. de Inuent. 164. a
Purè.
 Quietè, purè, & eleganter acta ætas. de Senect. 12. a
 Loqui purè & emendatè. de Opr. gen. Orat. 143. a
 Loqui Latinè & purè. 1. de Orat. 70. a
 Purè & castè deos venerari. 1. de Nat. deor. 5. a

Hæc enim omnia purè ac castè tribuenda decorum numini. 1. de Nat. deor. 5. a
Pusillus.
 Testis pusillus processit. 2. de Orat. 135. a
 Penè pusillus Thucydides. 2. ad Q. fr. 30
 Pusilla epistola. ad Brut. 31. & 6. ad Att. 18
 Villula valde pusilla. 12. fam. 46
 Illud est pusilli animi. 2. fam. 38
 Naetus pusillum laxamenti, &c. 12. familiar. 40. in epist. C.
 Trebonii.
 Habuimus in Tusculano quasi pusillam Romam: &c. 5. ad
 Atticum, 4
 Ecce autem pusilla epistola. Att. 98. b
 Pusilli homines, & Homines potentissimi, contraria. 5. fam.
 22. in epist. Vatini.
 Libelli pusilli & contempti. 4. Verr. 134. a
Pusio.
 Qui semper pusio cū maiore sorore cubitauit. pro Cæl. 28. a
 Socrates pusionem quãdam interrogat, &c. Tusc. q. lib. 1. 46
Puteal.
 Puteali & gregibus sceneratorum inflatus. pro Sest. 13
 Cotem autem illam & nouaculam defossam in comitio, su-
 praque impositum puteal accepimus. de Diuin. lib. 1. 32
 Putealia sigillata. 1. ad Att. 18
Puteo.
 Quid etiam alabastrer plenus vnguenti putere videtur: Aca-
 demic. quaest. lib. 2. 6
Putidus.
 Quonam igitur modo audiretur Myfus aut Phryx Athenis,
 quum etiã Demosthenes exagitetur vt putidus: in Or. 15. a
 Sonus erat dulcis, literæ expressæ, neque oppressæ, ne aut
 obscurum esset, aut nimis putidum. Offic. lib. 1. 186
 Vereor ne putidum sit, scribere ad te, quàm sim occupatus.
 ad Attic. lib. 1. 28
 Ego istius pecudis ac putidæ carnis cõsilio scilicet, aut præ-
 sidio niti volebam: in Pis. 83. b
 Spero hæc vobis molesta & putida videri. de Orat. 147. b
Putide.
 Ineptè, odiosè & putidè dicere. de Claris Orat. 156. a
 Nolo exprimi literas putidius, nolo obscurari negligentius,
 &c. 3. de Orat. 23. a
Putidiusculus.
 Sumus enim putidiusculi, quàm per te vix licet: verum, vt
 spero, licebit. 7. fam. 15
Puteoli.
 Cùm Puteolos venissem, me vnum ex iis feci, qui ad aquas
 venissent. pro Planc. 273. b
Puteolanus.
 Clauus Puteolanus valde me obseruat. Thermo, li. 13. 57. 1. a
 Puteolani, mea ætate liberi. in Rull. 85
 Aquæ Puteolanæ. 8. Philipp. 240. a
 Puteolanorum emporium. 5. ad Att. 5
Puteus.
 An hoc eiusdem modi est, quale Pherecydeum illud, quod
 est à te dictum: Qui cū aqua ex puteo vidisset haustam,
 terræmotum dixit futurum. 2. de Diuin. 46. a
 Virgines se in puteos abiecerunt. de Prouinc. Consul. 5. a
 Ex puteis iugibus aquam calidam trahi, & id maximè hy-
 bernis temporibus. de Nat. deor. 2. 19. Diuin. lib. 1. 96
Puto.
 Ego te vnum pluris, quàm omnes illos puto. Att. 193. b
 Puto vt suum gaudium gauderemus. Cælius Ciceroni, lib.
 8. 2. 4. a
 Bestia damnationem pro Prætura putat. 11. Philipp. 297. a
 Tantum ille honorem Siciliae habendum putauit, vt, &c. 4.
 Verrin. 4. a
 Neque eos solum præsentis, &c. spreuit, & pro nihilo puta-
 uit. 13. Philipp. 359. a
 Hæc pro certo putauimus. ad Att. lib. 9. 188. 9. a
 Non perinde atque ego putaram. 16. ad Att. 14
 Putate Apronio datum: &c. 5. Verr. 60. a
 Ibi scelus quoque latere inter illa tot flagitia putatote. pro
 Roscio Amer. 70. a

Nisi vobis id hominum honestissimorum tabulis planum
 fecero, fingi à me hoc totum temporis causa putatote. 3.
 Verrinarum, 111. a
 Itaque si ad nos nihil referretur de Dolabella persequendo,
 tamen ego pro decreto putarem. in Ant. 236. b
 In Scauri oratione summa inerat autoritas, nõ vt causam,
 sed vt testimonium dicere putares, cū pro reis diceret.
 de Claris Orat. 174. b
 Tantumque abfuit, vt periculosum Reipubl. M. Bruti puta-
 ret exercitum, vt in eo firmissimum Reipubl. præsidium
 poneret. in Ant. 228. b
 Vt quicquid ille vellet, sibi faciendum putaret. de Amic. 35. a
 Si denariis c c c c. Cupidinem illum putasset. in Verrem,
 202. b
 An non videmus hoc vsu venire, vt quos nunquam putaf-
 semus à nobis internosci posse, &c. 4. Acad. 103. a
 Cætera quæ quibusdam admirabilia videtur, permulti sunt
 qui pro nihilo putent. Læl. 72. in Verr. 58. b
 Putare aliquid minimi. Lentulo, lib. 1. 9. 15. a
 Putare aliquid loco criminis. de Finib. 160. b. & epist. 97. b
 Quis coegit eos falsum putare: Cat. 5
 Hominem præ se neminem putare. pro Rosc. Amer. 80. a
 Magni putare honores. pro Planc. 9. a
 In quo primum illud debes putare, comitiis studium esse
 populi, non iudicium. pro Planc. 8. a
 Imperatorem aliquo in numero putare. pro Leg. Manil. 26. a
 Noli putare me, &c. Att. 84. b
 Omnia quæ cadere in hominè possint, despiciere, & pro ni-
 hilo putare. 3. de Finib. 45. a
 Putare pluris, &c. παρόνοος πρὸς τὸν ὄντι. Offic. 3. 22
 Putare rationes cum publicanis. 4. ad Att. 30
 Noli putare me quicquam maluisse, quàm, &c. ad Atticum,
 lib. 6. 111. 6. a
 Id in dicendo numerosum putatur. Orat. 216. b
 Sed vterque alio quodam modo: Acilius, quia prudens esse
 in iure ciuili putabatur. de Amic. 5. a
 Sapientia & magnitudo animi tenues, & pro nihilo putan-
 tur, si, &c. de Orat. 140. b
 At ita studiosus est huius præclaræ existimationis, vt pute-
 tur in hisce rebus intelligens esse. 6. Verr. 29. a
 Aliquem indoctum putari pro docto. pro Mil. 114. b
 Ego me cupio non mendacem putari. 1. de Legib. 3
Putatio.
 Nemo nescit quid sit sementis ac messis, quid arborum pu-
 tatio ac vitium. 1. de Orat. 129. a
Putamen.
 Instituitque vt candentibus iuglandium putaminibus bar-
 bam sibi & capillum adurerent. 5. Tusc. 83. a
Putridus.
 Non enim nos iste color feruulis, non pilosæ genæ, non den-
 tes putridi deceperunt. in Pison. 1. a
Putresco.
 Nihil mea interest, humine an sublime putrescam. Tusc.
 quaest. lib. 1. 92
 Sui ne putresceret, anima pro sale data est. de Nat. deor. 58. b.
 5. de Finib. 68. a
Putissimus.
 Vt sciat hic Hierosolymarius traductor ad plebem, quàm
 bonam meis putissimis orationibus gratiam retulerit. 2.
 ad Att. 26. Id est, splendidissimè & ornatissimè scriptæ, vn-
 de aurum putum.
Pyladæus.
 Pyladæa amicitia. de Finib. lib. 2. 70
Pyla.
 Itaque confestim iter in Ciliciam feci per Tauri pylas. ad At-
 ticum, lib. 5. 108. 4. a
Pyramis.
 Conum, cylindrum & pyramidem tibicinis pulchriorem,
 quàm sphæram videri. de Nat. deor. 2. 34
Pyramus.
 Pyramus, fluuius Ciliciæ. 3. fam. 44
 Πυρρός, Martis stella. de Nat. deor. 2. 38
 Pyrenæus, mons. ad Attic. 111. b

Pyrgensis.

M. Antistius Pyrgensis. de Orat. 135. b

Pyrrho.

Pyrrho ne sentire quidem ea censuit sapientem, quæ a natura nominantur. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 121

Pyrrho, virtute constituta, nihil omnino, quod appetendum sit, relinquit. de Finib. lib. 4. 35

Pyrrhoneus.

Pyrrhonei philosophi a Pyrrhone magistro. de Orat. 148. b

Pyrrhus.

Pyrrhus, rex generosus ac potens, bellum pop. Rom. ultro intulit. Offic. 3. 114

Pyrrhi bellum a Timæo descriptum. 5. famil. 28

Pyrrhi bello qui fuerint viri fortes. 2. de Nat. deor. 124

Pyrrhi libri de re militari. 9. famil. 58

De Pyrrhi pace agere. 1. Philipp. 8

Pythagoras.

Pythagoras censuit deum, animum esse per naturam rerum omnem intentum & commeanem, ex quo animi nostri carperentur. de Nat. deor. 1. 21

Pythagoras, quum in Geometria noui quiddam inuenisset, Musis bouem immolasse dicitur. 3. de Nat. deor. 65

Pythagoras, cum in Italia venisset, exornauit eam Græciam, quæ magna dicta est, & priuatum & publicè præstantissimis & institutis & artibus. Tusc. quæst. lib. 5. 8

Pythagoras, discipulus Pherecidis, opinionem de immortalitate animorum maximè confirmauit. Tusc. q. lib. 1. 31

Pythagoras existimat ad harmoniam canere mundum. 3. de Natura deor. 19

Pythagoras fuit in Italia temporibus iisdem, quibus L. Brutus patriam liberauit. Tusc. q. lib. 4. 2

Erat enim illis penè in conspectu præstanti sapientia & nobilitate Pythagoras, &c. Tusc. q. lib. 4. 2

Pythagoras interrogatus a Leonte Phliasiurū principe, qua maximè arte considerit, artem quidem se nullam scire respondit, sed esse philosophum. Tusc. q. lib. 5. 6

Pythagoras interrogatus a Leote, quinam essent philosophi, & quid inter eos & reliquos interesset, respondit, similem sibi videri vitam hominum, & mercatum eum, qui haberetur maximo ludorum apparatu totius Græciæ celebritate. Tusc. quæst. lib. 5. 6

Pythagoras magnam Græciam tenuit cum honore & disciplina, tum etiam auctoritate. Tusc. q. lib. 1. 31

Pythagoras magnam auctoritatem tribuit diuinationi. de Diuinat. lib. 1. 5

Pythagoras, regnante Tarquinio Superbo, in Italiam venit. Tusc. quæst. lib. 1. 31

Pythagoras Phliunrem venit, ibique cum Leonte principe Phliasiurum doctè & copiosè quædam disseruit. Tusc. quæst. lib. 5. 6

Pythagoras vetat, iniussu imperatoris, id est dei, de præsidio & statione vitæ decedere. Cat. 66

Efficitur id quod Pythagoras vult in amicitia, vt vnus fiat ex pluribus. Offic. 1. 81

Pythagoras etiam ipse augur esse voluit. de Diuin. lib. 1. 5

Pythagoras ne Apollini quidem Delio hostiam immolare voluit, ne aram sanguine aspergeret. 3. de Nat. deor. 66

Pythagoras & Plato animum in duas partes diuidunt: alteram rationis participem faciunt, alteram expertem: in participem rationis ponunt tranquillitatem, id est placidam quietamque constantiam: in illa altera motus turbidos tum iræ, tum cupiditatis, contrarios inimicòsque rationi. Tusculan. quæst. lib. 4. 9

Pythagoras & Plato, quò in somniis certiora videam, præparatos quodam cultu atque victu proficisci ad dormiendum iubent. de Diuinat. lib. 2. 92

Pythagoræ autem doctrina cum longè lateque flueret, &c. Tusculan. quæst. lib. 4. 2

Pythagoræ doctrinam permanuisse in hac ciuitatem probatur. Tuscul. quæst. lib. 4. 2

Pythagora viro doctissimo illud bene dictum est, tum maximè & pietatem & religionem versari in animis, cum rebus diuinis operam daremus. 2. de Legib. 27. & 28

De Pythagora & Numa Pompilio. de Orat. 122. b

Pythagoreus.

Lysias Pythagoreus. Tuscul. quæst. 156. & Offic. 31. b

Pythagorea vox, & φησὶ φιλονεικία, καὶ φιλικὴ ἰσοπεία. 1. de Leg. 25

Pythagorei faba abstinere. de Diuin. lib. 2. 93

Pythagorei nunquam dubitarunt, quin ex vniuersa mente diuina delibatos animos haberemus. Cat. 70

Pythagorei Italici philosophi quondam nominati. Cat. 70

Pythagorei non solum deorum voces obseruauerunt, sed etiam hominum, quæ vocant omnia. de Diuin. lib. 1. 86

Pythagorei carminibus soliti illi esse dicuntur, & præcepta quædam occultius tradere, & mètes suas à cogitationum intentione cantu fidibusque ad tranquillitatem traducere. Tuscul. quæst. lib. 4. 3

Pythagorei ex numeris & Mathematicorum initiis proficisci volunt omnia. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 109

Referta quondam Italia Pythagoreorum fuit. 2. de Orat. 84

Pythagoreorum nobilium extincta disciplina, quum aliquot secula in Italia, Siciliaque viguisset. de Vniuers. 1

Pythagoreorum nomen multa secula sic viguit, vt nulli alii docti viderentur. Tusc. quæst. lib. 1. 31

Audiebam Pythagoram, Pythagoreosque incolas penè nostros, &c. de Senect. 70. a

Pythagoricus.

Pythagorici ferunt, Orphicum carmen fuisse cuiusdam Cercopis. de Nat. deor. 1. 76

Ex quo etiam Pythagoricis interdictum putatur ne faba vescerentur. 1. de Diuin. 110. a

Pythius.

Galli Delphos vsque ad Apollinem Pythium profecti sunt. pro Font. 17. a

Nā terræ vis Pythiam Delphis incitabat: naturæ, Sibyllam. 1. de Diuinat. 135. a

Pyxis.

Cum Licinius Pyxidem teneret in manu. pro Cæl. 51. b

Eodem Licinium esse venturum, atque iis veneni pyxidem traditurum. pro Cæl. 48. a

Qua, ablatiuus.

V A de causa definitiones rerum probabant. 1. Acad. q. 46. a

Firma similitudine eius rei qua de re agitur, ad eam rem qua de re iudicatum est. 1. ad Herennium, a

Qua de re Iudices vobis magnopere prouidentum est. a

Ne fortè qua re impediar. 8. ad Att. 59. pro, aliqua re.

Quod si facit, qua impudentia est: eumne testem improbat, quem iudicem probatur. pro Rosc. Comædo, 26. a

Prædico delectus, qua possit, habiturum. 6. Philip. 207. a

Qua, aduerbium.

Omnes introitus, quæ adiri poterat in eum fundum. pro Cecin. 15. a

Ipsè in templum nescio quæ per cuniculum ascendit. 3. Philip. 137. a

Topiarium laudauit, ita omnia conuectiuit hedera, quæ basim villæ, quæ intercolumnia ambulationis. Q. fr. lib. 3. 17. 9. a

Intelligo te distentissimum esse, quæ de Buthrotiis, quæ de Bruto. 15. ad Att. 35

Nam gladiatorii quæ dominus, quæ aduocati, sibilis cõscissi. 2. ad Att. 46

Sin discedit, quò, aut quæ, aut quid agendum nobis sit, nescio. ad Att. lib. 7. 131. 2. a

Quam expedita tua consilia: quàm euigilata tuis cogitationibus: quæ itineris, quæ navigationis, quæ congressus sermonisque cum Cæsare. 9. ad Att. 51

Nimia potentia quid agat, quomodo aggrediatur iudicem, quæ denique digitum proferat, non habet. pro Cecin. 52. a

Quæ autem, aut quò, nihil scimus. ad Att. lib. 8. 147. 9. a

Licet illi vagari quæ velit. 1. de Orat. 36. a

Quacunque.

Quacunque nos commouimus. ad Att. lib. 14. 314. 9. a

Quacunque iter fecit, eiusmodi fuit, non vt legatus populi Romani, sed vt quædam calamitas peruadere videretur. 3. Verr. 30. a

Quacunque ingredimur, in aliquam historiam vestigium ponimus. de Finib. 12. b

Quacunque velis vagari. contra Rul. 73. b

Quadrage.

Columnas singulas ad impluuium hinc quadragenis millibus non minus magnas locatas. 3. Verr. 105. a

Quadrages.

Sestertium ter & quadrages. pro Flacco, a

Quadrantarius.

Nisi fortè mulier potens, quadrataria illa permutatione familiaris facta erat balneari. pro Cælio, 49

Quadratum, Quadratus, vide Quadro.

Quadrannium.

Quadrannio ante mortem. de Opt. 244. b

Quadrannio post factus sum Prætor. Offic. 79. b

Quadrige.

Pomeridianæ quadrige. in Orat. 89. a

Mineruarum quadrigarum inuentricem ferunt. 3. de Nat. d. 81. a

Curru quadrigarum vehi. 2. de Diuin. 213. a

Quasi defultorius in quadrigarum curriculum accurrere. pro Mur. 52. a

Nec enim in quadrigis eum secundum numerauerim aut tertium, qui vix è carceribus exierit. de Cl. Orat. 89. a

Quadrigis poeticis modò mihi date Britaniã. 2. ad Q. fr. 34

Sed in te intuens Brute doleo, cuius in adolescentiam, per medias laudes quasi quadrigis vehementem, &c. de Clar. Or. 185. a

Quadrigula.

Aut Philippus hæc in capulo quadrigulas vitare monebatur. de Fato, 9. a

Quadriugus.

Quadriugo curru captari. Tusc. 171. b

Quadrimus.

Vna omnino interpositio difficilior est, quam ne ipse quidem facile legere soleo de quadrimo Catone. 16. famil. 31

Quadringenti.

Tali quadringenti iacti. 2. de Diuin. 71. a

Cetum propè annos legem Heliam & Fusiam tenueramus: quadringentos iudicium, rationemque Censoriam. in Pis. 7. a

Quadringentis.

hinc quadringentis accepisse te arguo contra leges. 4. Ver. 17. a

Sestertium bis millies & quadringentis ne magnopere contemneret. pro Rab. Posth. 13. a

Quadrupartitus.

Quare hæc eadem erit quadrupartita distributio totius aculationis meæ. 3. Verr. 23. a

Quadrupartita diuisio. 3. de Nat. deo. 4

Quadriremis.

Egreditur Centuripina quadriremi Cleomenes è portu. 7. Verr. 68. a

Quadrum.

Quin redigeret omnes ferè in quadrum numerumque sententias. Orat. 120

Si alicuius inconditi arripias dissipatam aliquam sententiam, eamque ordine verborum paulum commutato in quadrum redigas. in Orat. 137. a

Quadro.

Non sanè quadrat. 13. ad Att. 40

Quoniã tibi quadrat, omnia in illis fuisse paria. de Cl. 21. a

Quomodo ex decies fester. sexcenta sint facta: quomodo D C. eodem modo quadrarint, &c. 3. Verr. 65. a

Et tamen eam coniunctionem, sicuti versum numero se cadere & quadrare & perfici volumus. 3. de Orat. 96. a

Visum est hoc mihi ad multa quadrare. 4. ad Att. 54

Nisi omnia turpia in istam quadrare aptè viderentur. pro Cælio, 56. a

Sic minimè animaduertetur delectationis aucupium, & quadraræ orationis industria: quæ latebit eò magis, si & verborum & sententiarum ponderibus vtetur. Orat. 114. a

Quadratus.

Quadrato agmine milites sequuntur. 5. Philip. 177

Quadratum.

Quadratum & rotundum. 2. de Finib. 63. a

Pusionem quendam Socrates interrogat quædam geometrica de dimensione quadrati. 5. Tusc. 89. a

Forma quadrati. 1. de Nat. d. 35. a

Cum autem stellæ in eam ipsam partem orbis venerint, in qua sit ortus eius qui nascitur, aut in eam, quæ coniunctum aliquid habeat, aut consentiens, ea triangula illi & quadrata nominant. 2. de Diuin. 134. a

Quadrupes.

Quadrupes tardigrada. Diuin. lib. 2. 102

Hinc dextram porrigens quadrupes qua vasta tenetur. 2. de Nat. d. 170. a

Nihil inter te atque inter quadrupedem interest. in Parad. 16. a

Efficimus etiam domitu nostro quadrupedum uestiones. 2. de Nat. d. 26. a

Quadruplator.

Idem in multis aliis quadrupedibus fecerit. de Or. 114. b

Quadruplator, vt breuiter describam, capitalis est. 4. ad Heren. 234

Illiusmodi quadruplatores. 1. Verr. 37. a
Homo omnium ex illo conuentu quadruplatorum deter-
rimus. 4. in Verr. 2. a
Nisi forte existimatis ei quadruplatores ad fretum præsto
fuisse. 4. in Verr. 13. a
Si à quadruplatoribus, &c. translata sit. in Ver. 58. b

Quadruplex.

Præter quadruplices stellas in fronte locatas. in Arato. 11. a
Quadruplum.

Nam qui in Decumanos octupli iudicium se daturum edi-
xit, idem habuit in edicto, se in aratorem in quadruplum
daturum. 5. Verr. 27. a

Quæ, pronomen fœmininum,
vide **Quis**.

Quæro.

Quæro nunc à te Hortensii, cum vtris, &c. in Ver. 191. b
Non quæro abs te quare patrem Sex. Roscius occiderit. pro
Sex. Roscio, 44. a

Quæro autem quid tandem Sextius in hac re facere possit.
Att. 24. b

De te quæro Vatini, &c. in Var. 30. b

Non quæro ex his illa initia Mathematicorum. 4. Academic.
207. a

Quæro illud etiam ex te quod priuatus admisisti. in Vati-
nium, 25. a

Quæro quid sit cur, &c. 1. de Orat. 4. a

Sed quid ego ex te quæro quid defensus sis potius, quam,
&c. 5. Verr. 72. a

Quid quæris? videtur Respub. ius suum recuperatura. 15. ad
Att. 26

Quid quæris amplius? pro Rosc. Amer. 86. a

Et ea res, si quæris, magno ei honori fuit. 3. Offic. 106. a

Hoc cogere volebat, falsas literas esse, & si quæris, probabat.
ad Brut. 91. b

Spemque omnem in Decio Bruto & Planco habemus: si
verum quæris, in te, & in meo Bruto non solum ad præ-
sens perfugium, sed, &c. Cassio, lib. 12. 8. 2. a

Omnino si quæris, ludi apparatusissimi, sed nō tui stomachi.
Ep. 94. b

Primum igitur, quoniam omnium maiores Crispus Salu-
stius ad vnum exemplum & regulam quærit, velim, &c.
in Salust. 2. a

Qui honestè rem quærent mercaturis faciendis. Parad. 58. a

Quærebam ipse mecum. 9. ad Att. 48

Scrutatus sum quæ potui, & quæsiui omnia. in Verr. 145. b

Ipse ex eo multa sæpe quæsiui. de Or. 109. b

Zeus illico quæsiuit ab his, quasnam virgines formosas
haberent. de In. 62. b

Quamobrem quod quæsiuit me P. Abuleius, ita responde-
bo, vt, &c. in Ant. 205. b

Postea Messala c o s in Senatu de Pompeio quæsiuit, quid,
&c. ad Att. lib. 1. 9. 3. a

Quæsiuit de Zenone fortasse quid futurum esset. 4. Acad.
136. a

Nec mirum si is qui vocem venalem habuerat, ea quæ voce
quæsiuerat, magno sibi quæstui fore putabat. pro Quin-
tio, 7. a

Quæret fortasse quispiam, &c. pro Cl. 114. a. 7. Verr. 141. a

Sua culpa sibi quæreret aliquid miseræ. de Vniu. 59

Qui quum venenum priuigno suo quæreret, manifestò sit
deprehensus. pro Cl. 98. a

Siquis quærat vnde, &c. de Nat. d. 2. 14

Forstian quærat qui iste terror sit, &c. pro Rosc. Amer. 3. a

Quinetiam ipsi voluptarii diuertacula quærant. 5. de Fin. 67

Me adhuc nemo rogauit, nunquid in Sardiniam vellem, te
puto sæpe habere, qui nunquid Romæ velis, quærant. Q.
Frat. 307. b

Quære aliquid malitiosis blanditiis officiorum, non ve-
ritate, sed simulatione. Offic. 3. 97

Quære auxilium. Tusc. q. lib. 3. 38

Quære bella propter gloriæ cupiditatem. Offic. 1. 105

Quære causas rerum. Diuin. lib. 2. 43

Quære curiosè de aliquo. 9. ad Att. 7

De moribus ac legibus quære. Varroni, lib. 9. 2. 13. a

De pecuniis repetundis quære. 2. Verr. 14. a

Quære ex aliquo. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 69

Quære fugam. 5. Philip. 195

Immortalitatem ipsa morte quære. 2. Tusc. 30. a

Quære in aliquem. pro Cl. 118. a

Quære interitum. pro Milo. 12. pro, de interitu.

Quære inuidiam in aliquem. pro Rab. Posth. 29. & pro
Flacco, 54

Latebram quære periurio. 3. Offic. 144. a

Quære lucrum. Tusc. q. lib. 5. 7

Quære momenta auctoritatis & rationis in disputando.
de Nat. d. 1. 8

Moram supplicio quære. 7. Verr. 129. a

Quære, multumque & diu cogitare. Diuin. lib. 2. 1

Quære multo labore. 2. de Finib. 176. a

Nec sibi fingere vllam molestiam, nec alteri quære. de
Nat. d. 1. 40

Quære perniciem alicui. in Piso. 58

Quære plausum. Tusc. q. lib. 5. 7

Quære res meliores nullis rebus suis aduersis. Offic. 2. 89

Quære ab aliquo remedia doloris. Tusc. q. lib. 2. 40

Quære sermonem in aliquem. pro Flac. 10

Quære verum. Tusc. q. lib. 1. 68

Labore & dolore magnam quære voluptatem. 1. de Fi-
nib. 25

Tamen impudentiæ suæ pudentem exitum quæsisse vi-
deatur. 3. Verr. 2. a

Quantum in solo quæritur. Att. 144. b

Quum verò de imperio decertatur, belloque gloria quæri-
tur. 1. Offic. 57. a

Cuius de morte tanquam de ceremoniis violatis quæritur.
pro Mil. 112. b

Id quod quærebatur, penè explicatum est. Acad. quæst. ed. 1.
lib. 2. 10

Vexabatur vxor mea, liberi ad necem quærebantur. pro
Sestio, 46. a

Sed non de me, sed de sapiente quæritur. Academic. q. ed. 1.
lib. 2. 61

Quicquid quæritur, id habet aut generis ipsius sine perso-
nis temporibusque, aut iis adiunctis, facti aut iuris, aut no-
minis controuersiam. de Fin. lib. 4. 5

Tormentis omnibus vehementissimis quæritur. pro Cl.
140. a

Senatus censuit, vt de iis, qui ob iudicandum pecuniam ac-
cepissent, quæreretur. Att. 15. b

Qui vel ipse sese in cruciatum dare cuperet, dum de patris
morte quæreretur. pro Rosc. Amer. 71. a

Decernebat enim vt veteribus legibus tantummodo extra
ordinem quæreretur. a

De qua quærat. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 19. Id est, differatur vel
disputetur.

Nihil enim est, quod inter homines ambigatur, in quo non
quærat, &c. de Or. 118. b

Cum omnes nouarum perturbationum causæ quæri vide-
rentur. de Fat. 140. b

Nam quam more maiorum de seruis in dominum, ne tor-
mētis quidem quæri, &c. pro Deiotaro, 2. a. pro Sex. Rosc.
38. b

Maiores nostri in dominum de seruis quæri noluerunt. pro
Mil. 44. a

De pueris in Græciam transportandis tum cogitabā, quum
fuga ex Italia quæri videbatur. ad Att. lib. 7. 135. 3. a

Quæ si manebunt, quærenda erit excusatio ad Brutum, &c.
ad Att. lib. 12. 247. 1. a

Quærendi initium ratio attulit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 26

In altera philosophiæ parte, quæ est quærendi ac differendi,
quæ λόγιον dicitur. lib. 1. de Finib. 16

Domo sibi quærendum remedium existimauit ad eam mo-
ram, quæ nuptiis afferebatur. pro Cl. 19. a

Cum ille si quis quicquid quæreret, dixisset, cenam te quæ-
rere à mane dixeris. ille verò te putabat quæsiturum,
vnum cælum esset, an innumerabilia. Pæto, lib. 9. 26. 7. a

Quærens.

Situm quærens. 5. Philip. 177. a

Mihi percunctanti, aut aliquid quærenti nūquam defuisti.
1. de Orat. 49. a

Quæsitum.

Operis dandis, publicis sumendis quæsitum opus est. in Pa-
rad. 58. a

Cui quæsitum autem opus sit, quis vnquam hunc voce dixe-
rit diuitem. ibidem.

Quæsitum & disputatum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 9

Quæ de natura rerum sint quæsitum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 106.
id est disputatum.

Quæstio.

Quæstio autem est appetitio cognitionis quæstionisque fi-
nis, inuentio. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 26

Quæstio quid secundum Hermagoram. 1. de Inuent. 12

Quæstio animaduersioque declarant seueritatem maiorū.
2. de Leg. 59. a

Constituitur quæstio de furto. pro Cl. 143. a

P. Scauola trib. pleb. tulit ad plebē, vellētne de ea re quæ-
ri, quo plebiscito decreta à Senatu est consuli quæstio Cn.
Scipioni. de Fin. 75. b

Hoc falsum est. habita enim quæstio est. 2. de Orat. 93. a

De sapiente loquamur, de quo (vt sæpe iam dixi) omnis hæc
quæstio est. 4. Acad. 206. a

In his primis naturalibus voluptas inest, necne, magna
quæstio est. 2. de Finib. 58. a. de Nat. deo. 2. 38

Quæstio de natura deorum perdifficilis & perobscura. de
Nat. deo. 1. 1

Quid enim attinebat noua lege quæri de eo qui hominem
occidisset, cum esset legibus quæstio constituta. in Anto-
nium, 164. b

Quæstio ex ratione defensionis, & firmamento accusatio-
nis nascitur, ea iudicatio dicitur. 1. ad Heren. 29

Existit hoc loco quæstio subdifficilis, nunquando, &c. de
Amic. 59. a

Quæstio infinita, alio nomine causa vel cōtrouersia. Part. 33

Quæstio nulla de seruis in dominum, nisi de incestu. pro
Milo. 44

Quæstio omnis in tribus. Partit. 33

Auri Tholosani quæstio. 3. de Nat. d. 106. a

Facti in eculeo quæstio est, iuris in iudicio. pro Mil. 42. a

Quæstio peculatus, ex altera parte lachrymæ. pro Mu. 134. b

Quæstio veneficii. pro Cluent. 18. b

Sed id nec dubium est: & siquid habet quæstionis, hoc ta-
men, &c. in Orat. 37. a

C. Viselius iudex quæstionis. de Clar. 189. b

Cum huic quæstioni iudex præfessus. pro S. Rosc. 20. b

C. Iunius huic quæstioni præfuerat. pro Cluent. 36. b

Ad quæstionem totius naturæ ea nos impulerunt. de Vni-
uersitate, 65

Poeta quæstionem attulerūt, quidnam esset illud, quo, &c.
Or. 203. b

Quæstionem de re aliqua constituere. 2. Philipp. 45. & pro
Cluent. 143

Diuidunt istam de diis immortalibus quæstionem in partes
quatuor: primum dicit esse deos, deinde quales sint, tum
mundum ab his administrari, postremo consulere eos re-
bus humanis. 2. de Nat. d. 4. a

Quæstionem inter sicarios exercere. 2. de Fin. 85. a

Omnem quæstionē de Finibus bonorum & malorum ferē
à nobis explicatam esse Latinis literis arbitramur. lib. 1. de
Finibus 10

Et Pompeius de iure, non de facto quæstionem tulit. pro
Milo. 15. 1. de Orat. 115

Quæstionem sceleris flagitare. in Vati. 21

Tum verberibus ac tormentis quæstionem habuit pecuniæ
publicæ. 11. Philip. 292

Sallia quæstionem habere de viri morte constituit. pro Cl.
139. a. 5. de Finib. 29. a

Habere quæstionem in caput alterius de furto. pro Cl. 145. a

Mortis paternæ de seruis paternis quæstionem habere filio
non licet. pro Rosc. Amer. 47. a

Dare seruos in quæstionem. pro Sex. R. 38. b

Seruos in quæstionem polliceri. pro Rosc. Amer. 46. a

Aliquoties duos seruos paternos in quæstionē ab aduersariis
Sex. Roscius postulat. pro Rosc. Amer. 46. a

Postulare seruos in quæstionē de morte paterna. pro Cluen-
55. b

De omni re quæcunque in disceptationem quæstionēque
vocaretur, se copiosissime dicturum esse profiteretur. 3. de
Orat. 71. a

Quo tempore à quæstione ad nullum aliud munus reipu. ad-
duci licebat, eo tempore ad quæstionem abreptus est. pro
Cluent. 36. b

Causæ à communi quæstione seiunctæ. de Or. 96. b

Omnem orationem esse aut de infinitæ rei quæstione, aut de
re certis in personis locata. de Or. 96. b

Is quæstione adhibita cōfessus est, pateramque retulit. Diu.
lib. 1. 50

Non te in ea quæstione exerceo. 7. ad Atticum, 36

Quæritur primum in ea quæstione, quæ est de natura deo-
rum, sintne dii, necne sint. 1. de Nat. d. 83. a

Quæ res in quæstione versetur. pro Sylla, a

Quæstiones in Senatu habitæ. pro Mur. 141. b

Quæstiones quibus in rebus maiores interponi voluerint.
2. ad Heren. 42

Quæstiones perpetuæ hoc adolescente constitutæ. Brut. 54

Pleraque quæstiones, quæ ad vitam morēque pertinent, à
virtutis fonte ducuntur. Tusc. q. lib. 4. 26

Quæstiones cognitionis tripartitæ. Top. 43

Erant quæstiones vel de cæde, vel de vi, nec erat necesse vt
noua quæstio constitueretur. pro Mil. 103, & 104. b

Sed quæstiones vrgent Milonem, quæ sunt habitæ in atrio
libertatis. pro Mil. 112. b

Quæstionum duo genera. Top. 42. & 2. de Orat. 24. & 3. 60

Quæstionum species duæ. Partit. 3. & 1. de Orat. 68

Contra quæstiones locus communis. pro Sylla, 58

Quæstiones nobis seruorum & tormenta accusator mini-
tatur. pro Sylla, 48. a

Non persequor quæstiones infinitas. Academicarum q. ed.
1. lib. 2. 108

A quæstionibus loci communes. 2. ad Heren. 41

Quæstiuncula.

Quid mihi nunc vos, inquit Crassus, &c. quæstiunculam, de
qua meo arbitratu loquar, ponitis. 1. de Orat. 51. a

Quæstiunculæ multæ his propositis nascuntur. 2. de Leg. 48

Quæstiunculis te faciebam attentiores. 9. fam. 39

Quæstor.

Profectus est quæstor in prouinciā, &c. in Prætura urbana. a

C. Norbanus sodalis & quæstor meus. de Or. 126. b

Quæstor vrbanus cum esset Cæpio, in lege frumentaria re-
stitit Saturnino. 1. ad Heren. 21

Quæstoris potestas. 13. fam. 20

Sic enim à maioribus nostris, Prætorem quæstori suo, parē-
tis loco esse oportere. &c. 1. Verr. 33. a

A quæstore numerare. pro Flacc. 35

Quæstores prætoribus & consulibus liberū loco, more
maiorum erant. 2. de Orat. 110

Quæstores sortiebantur prouincias. pro Mur. 6

A quæstoribus quæri quantum deberetur Romæ solitum.
pro Quint. 9

Quæstor.

Quæstor, &c. & Prætor. in Vat. 36. b

Duo cōsules, & quæstor erunt ex illius voluntate. in Ver. 71. b

Tormenta gubernat dolor, moderatur natura cuiusque, re-
git quæstor, &c. pro Sylla, 58

Iudex sapiens, æquus quæstor. pro Font. 278. b

Et si quæstor edendus fuisset, &c. pro Planc. 34. a

Consilium varium, quæstor grauis & firmus. ad Q. fr. lib.
3. 19. 4. a

Quæstoris officium. 4. ad Heren. 204

In tribunal sui quæstoris ascendere. in Vatinius, 26. a

Iam hoc nemini dubium est, qui reo custodiam, quæstori
gratulationem, indici præmium decreuit, &c. 4. in Ca-
til. 82. a

Quæstorem edere. pro Plan. 34
Hunc quæstorem & iudicem fugiebant. pro S. Rosc. 32. b
Mittentem ad horas quæstorem, vt admittat rogantem. in
Var. 35. b. & de Clar. 182. b
Quid mihi opus est sapiente iudice? quid æquo quæstore?
quid oratore non stulto? pro Fonteio, 10. a

Quæstorium.

Theſſalonica me, in quæstoriumque perduxit. pro Plac. 80. a
Quæstorius.

Legatus quæstorius. 3. Verr. 38. a

Sicinius quæstorius mortuus est. de Cl. Orat. 142. a

Quæstorius vir. in Ant. 253. b

Abiicere quæstoriam personam, comitisque sumere. pro
Plancio, 81

Quod ego officio quæstorio te adductum, &c. ad Caniniũ,
lib. 2. 16. 12. a

Qui ædilitiũ qui tribunitiũ qui quæstorii: 13. Philip. 368. a

Quæstorii comitiũ institutis. 7. fam. 52

Quæstura.

Quæstura, primus gradus honoris. 2. Verr. 7. a

Sed quæstura vtriusque propemodum pari momento fortis
fuit. pro Mur. 16. a

Cum iisdẽ literis illius prætura & tua quæstura consignata
sit. in Verr. 59. b

Quæsturæ coniunctionem liberorum necessitudini proxi-
mam esse voluit. 13. Fam. 20. & 22

Quæstura vnã petiit, & sum ego factus prior. pro Mur. 15. a

Cuius cum patre magna mihi fuit amicitia, iam inde a
Quæstura mea Siciliensi. Acilio, lib. 13. 39. 2. a

Quæstus.

Quæstus turpis atque odiosus. Off. 1. 131

Quæstus vber & fecundus. de Arusp. respon. 39

Quæstus causa ficta aut simulata in aures infufurretur. 1. ad
Q. fra. 9

Rem aliquam gerere sui quæstus aut commodi causa. pro
Rosc. Amer. 165. a

Habere Rempub. quæstui, turpe. 2. Offic. 114

Ad quæstum abuteretur ea potestate. 1. ad Quint. fra. 8

Ad quæstum alterius aliquem relinquere. 13. fam. 86

Facere quæstum in aliqua re. Cassio, lib. 15. 14. 1. a

Furtis quæstum facere. 7. Verr. 110. a

Quæstum precarium facere. ad Octa. 47

An is, qui semper ita vixerit, vt quæstum noſſet nullum, fru-
ctum autem eum solum, quẽ labore peperisset. pro Rosc.
Amer. 53

Quæstum ex scribendo peti solitum. 1. ad Heren. 1

Mercibus suppeditandis cum quæstu compendioque. in
Verr. 110. b

Tantum de quæstu ac lucro dicam vnus agri & vnus an-
ni. 5. Verr. 87. a

Duci quæstu & lucro emendi. 5. Tusc. 13. a

In quæstu esse. 5. ad Att. 49

Nõne festertium centies & octogies, &c. ex ærario tibi at-
tributum Romæ in quæstu reliquisti? in Pis. 68. a

Quæstus mercenariorũ, omniumque quorum operæ, non
quorũ artes emuntur, illiberales & sordidi sunt. Off. 1. 208

Magnos & huberes quæstus sibi constituere. 4. Verr. 20. a

Roscus h. s. c. c. l. i. i. i. quæstus facere noluit. pro Quint.
Rab. 48. b

Maximos quæstus & prædas facere. 5. Verr. 99. a

Quæstus recipere. pro Rosc. Com. 14

Cum hos sibi quæstus propofuisset magnos atque huberes.
in Verr. 114. b

Iam de artificis & quæstibus, qui liberales habendi, qui for-
didi sint, hæc ferẽ accepimus. 1. Offic. 208. a

Quæstuosus.

Mercatura quæstuosus. 5. de Finib. 156. a

Vt quæstuosus mercatura, fructuosus dicitur aratio. Tuf. 245. b

Quam illa res calamitosa Heraclio, quæstuosus Verri, tur-
pis Syracusanis, miseranda omnis videbatur. 4. Verr. 32. a

Hoc damnnum quæstuosum esse videtur. 14. ad Att. 11

Edictum quæstuosissimum & huberrimum. 5. Verr. 28. a

Venio iam ad sumptuosos, relinquo istum quæstuosum.

Parad. 125. b

Scientiam quæstuosam habere. 2. Philip. 35. a

Annus vberimus quæstuosissimusque. in Ant. 167. b. & in
Verr. 73. b

Cuius domus quæstuosissima est falsorũ commentariorũ.
Philip. 55. a. Id est abundans, vnde maximum quæstum
faciat Antonius.

Quæsticulus.

Aut fissum iecoris cum lucello meo, aut meus quæsticulus
cum cælo, terra, rerumque natura? Diuin. lib. 2. 126

Quæſo.

Quæſo, verbum irrisum a Cæsare. 12. ad Atticum, 10

Si vobis parum cumulatè gratias egero, quæſo obtestor-
que, ne, &c. Postquam. 204. b

Magnopere a te quæſo, vt ad eã voluntatem, &c. quamma-
ximus postea commendatione cumulus accedat. ad Sul-
pit. lib. 13. 18. 4. a

A te maximopere peto & quæſo. Appio, lib. 3. 2. 3. a

Quæſobré quæſo a vobis Asiatici testes, vt, &c. pro Flac. 159. b

Quæſo a vobis Iudices, vt, &c. pro S. Rosc. 40. b

Quæſo a vobis vt in hac causa mihi detis hanc veniam, &c.
pro Archia, 2. a

De te quæſo etiam atque etiam vide. ad Att. lib. 15. 315. 6. a

Quæſo attende, &c. Att. 183. b

Attende quæſo rectumne sit, &c. de Finib. 81. b

Quæſo codicem circumfer, ostende. in Verr. 129. b

Fac quæſo, qui ego sum, esse te. Gallo, lib. 7. 24. 2. a

Perge quæſo scribere, nec meas literas expectaris. Att. 170. b

Vide quæſo an rectum sit, &c. Epist. 127. b

Quæſo ecquid tantum malum est, quod in mea calamitate
non sit? Att. 43. b

Quæſo etiamne tu has ineptias, &c. Epist. 36. b

Vide quæſo etiam atque etiam, ne illarum quoque rerũ pul-
cherrimarum a te ipso minuatur autoritas. 4. Acad. 113. a

Quid est quæſo Metelle, iudicium corrumpere, si hoc non
est? in Verr. 71. b

Quæſo quid hoc est? ad Att. lib. 7. a

Quæſo quid sit mihi faciendum. Att. 179. b

Sed quæſo epistola mea ad Varronem valde ne tibi placuit?
Att. 112. b

Tu quæſo ad me crebrò scribe. Att. 108. b

Id vos potestis quæſo concedere. contra Rul. 80. b

Reficite vos quæſo Iudices per deos immortales. 6. Verr.
94. a

Quæſo vt eum diem memoria mandetis. pro S. Rosc. 4. b

Quamobrem aggredere quæsumus, & sume ad hanc rem
tempus. 1. de Leg. 8. a

Deos quæsumus consilia tua Reipub. salutaria sint, ac tibi.
B rurus Cic. lib. 11. 3. 9. a

Quod quæſuisti me, respondebo. in Ant. 205. b

Quæſticulus, Quæſtio, Quæſtor, Quæ-
ſtuſus, Quæſtura, Quæ-
ſtus, vide Quæro.

Qualis.

Qualis est istorum oratio, qui omnia non tam esse, quam
videri volunt? 4. Acad. 83. a

Qualis erat Scipionis in nostro (vt ita dicam) grege. Læl. 61

Cum qualis quisque orator fuisset, exponeret. de Clar. 192. b

Æternitas spatio qualis sit, intelligi non potest. de Nat. 6. b

Oratio talis sit, qualis sit illa, quæ neque redargui, neque con-
uinci possit. de Vniuer. 196. b

Nam de ipsius rei natura qualis & quanta sit, quæritur. 3.
Tusc. 94. a

Nullus pilus omnibus rebus talis, qualis sit pilus alius. 4.
Acad. 150. a

Sit igitur hoc persuasum omnibus, dominos esse omnium
rerum ac moderatores deos, eaque quæ gerantur, eorum
geri ditione ac numine, eosdemque optimè de genere ho-
minum mereri, & qualis quisque sit, quid agat, quid in se
admittat, qua mète, qua pietate religiones colat, piorum
& impiorum habere rationem. de Nat. d. 172. b

Bicet vim rei qualis & quanta sit cognoscamus. de In. 83. b

Siquis id ageret, vt qualis haberi vellet, talis esset. 2. Of. 60. a

Qualis oratoris & quanti hominis in dicendo putas esse,
scribere historiam? 2. de Orat. 28. a

Genus dicendi voluere atque incitatum, quale nunc est
Asia tota. de Clar. 195. b

Hoc per ipsos deos quale tandem est? de Nat. 22. b

Ad aperta & clara veniamus, quale est de illo interfecto a
caupone Megaris: &c. 2. de Diuin. 200. a

Quale est istud quod poetæ ferunt. 1. de Leg. 1

Quale quid sit, duobus modis quæritur. Top. 45

Cum & quid factum sit cõuenit, & quod id factum nomine
appellari oporteat, constat, & tamen quantum, & cuius-
modi, & omnino quale sit, quæritur. de In. 44. b

Si quid sit hoc non vides, at quale sit vides: si ne id quidem,
at quantum sit, profectò vides. 1. Tusc. 94. a

Nulla gens est, quæ non, etiam si ignoret qualem habere
deum deceat, tamen habendum censeat. 1. de Legib. 36. a

Sapientium ciuium, qualem me & esse & numerari volo.
Ep. 14. b

Talis qualem eum esse scripseris. ad Att. 19. b

Te magnopere quæſo, vt qualẽ te iam antea populo Rom.
præbuiſti, talem te nobis hoc tempore impertias. pro
Rosc. Amer. 8. a

Nec sicut vulgus, sed vt eruditi solent appellare sapientem,
qualem in reliqua Græcia neminem. de Amic. 6. a

Quali fide, quali pietate existimatus esse cõs, qui, &c. pro
Font. 280. b

Nihil interest ad beatè viuendum, quali vtaris victu. 2. de
Finib. 144. a

Vidi quosdam in te tales, quales tu, &c. Lentulo, lib. 1. 9. 93. a

Concedo esse deos: doce me igitur vnde vides, vbi sint, qua-
les sint corpore, animo, vita. 1. de Nat. d. 88. a

Quales tibi sæpe scripsi consules, tales extiterunt. Att. 274. b

Vt non tales, quales antè habitæ sint, habeantur. 2. de In-
uent. 151. a

Ex eodem cognosces de toto statu rerum omnium, quæ
quales sint, non facile est scribere. Ep. 8. b

Formæ literarum vel aureæ, vel qualeslibet. de Nat. 44. b

Ac primùm quanta innocentia debent esse imperatores?
quanta temperantia? quanta fide? quanta facilitate? quan-
to ingenio? quanta humanitate? quæ breuiter qualia sint
in Cn. Pompeio consideremus, summa enim sunt omnia.
pro Lege Manil. 25

Contraria quoque, & quæ, & qualia sint intelligemus. de
In. 84. b

Qualia sunt hæc quæ sensibus percipiuntur, talia sequuntur
ea quæ non sensibus ipsis percipi dicuntur, sed quodam-
modo sensibus. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 22

At si quis est talis, quales omnes esse oportebat, qui, &c. in
Cat. 104. b

Si fuerunt certè oratores, quanti autem & quales, tu videris.
de Clar. 192. b

Quales res nostras reliqueris. 5. ad Att. 14. Id est, quo in lo-
co, vel quo in statu.

An nõ intelligis quos homines, quales viros mortuos sum-
mi sceleris arguas? pro Rab. 96. b

Idemque mittit signa nobis eius generis, qualia permulta
historia tradidit. de Diuin. 105. b

Qualiscunque.

Quum tamen ille, qualiscunque est, qui est ab vno te impro-
bitate victus Gabinius, colligit ipse se vix. in Pis. 21. a

Turpe est enim nobis illum, qualiscunque est, hoc primo
anno egere. ad Att. lib. 13. 295. 1. a

Totumque hoc leue est, qualescunque est. 1. Tusc. 129. a

Hoc qualescunque esset, te scire volui. Att. 251. b

Quale id cunque est. de Nat. 41. b

Sin qualemcunque locum sequimur, qui est domestica fe-
de iucundior? Ep. 53. b

Sed homines beneuolos, qualescunque sunt, graue est infe-
qui contumelia. ad Att. lib. 14. 312. 6. a

Qualescunque summi ciuitatis viri sunt, talis est ciuitas.
3. de Leg. 46. a

Quæ qualiacunque in me sunt (me enim ipsum non pœni-
ter quanta sint) sed apparent in orationibus. in Ora. 171. a

Qualitas.

Et quum ita moueatur illa vis, quam qualitas esse dici-
mus, &c. 1. Aca. 41. a

Sed quod ex vtroque (id est ex materia & vi) id iam corpus,
& quasi qualitatem quandam nominabit. 1. Acad. 36. a

Isti autem quemadmodum affueuerant, ex corpusculis, non
colore, non qualitate aliqua, quam *ποιότητα* Græci appel-
lant, non sensu præditis. 2. de Nat. de. 69

Qualitates igitur appellauit, quas *ποιότητες* Græci vocat, quod
ipsum apud Græcos non est vulgi verbum, sed philoso-
phorum. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 18

Earum igitur qualitatum sunt aliæ principes, aliæ ex his or-
tæ. Itaque aer, ignis, & aqua & terra prima sunt. Ex his au-
tem ortæ animatum formæ, earum rerum, quæ gignun-
tur è terra. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 19

Quasilus, vel Quasillum.

An non inter quasilla pender aurum? in Philip. a

Quam, cum antè.

Numa magnus vir habendus est, cum eam sapientiam con-
stituendæ ciuitatis duobus propè seculis antè cognouit,
quam eam Græci natam esse senserunt. 2. de Orat. 84. a

Ego autem non commemini, antè quam natus sum, me mi-
serum. 1. Tusc. 21. a

Seculis multis antè gymnasia inuenta sunt, quam in iis phi-
losophi garrere cõperunt. 2. de Orat. 12. a

Postero die, quam illa erant acta, Catulus venit. de Or. 109. b

Quam, cum positiuo.

Suam in Senatu operã, autoritatẽque quam magni æsti-
mat? ad Att. lib. 7. 134. 3. a

Quod me magno animi motu perturbatũ putas, sum equi-
dem, sed non tam magno, quam tibi fortasse videor. ad
Att. 124. b

Soles ipsi quæ multi a theologis proferuntur: 3. de Nat. d. 74. a

Atqui stirpes sunt ægritudinis quam multæ. quam amaræ?
3. Tusc. 140. a

Te igitur imitabor. quam multa, quam paucis? Bruto, lib. 11.
24. 1. a

Incredibile est autem, quam multa & quam præclara fue-
runt. in Verrem, a

Quam multa enim quæ nostra causa nunquam faceremus,
facimus causa amicorum. de Amic. 51. a

Habeo autem quam multa. Cælius Ciceroni, lib. 8. 15. 4. a

Scribit ad me quam honorificè de restitutione Sexti Clo-
dii. a

Itaque quam seuerè M. Curtius nos accusat? ad Att. a

Quam tibi cõmodum est, vnã tribũ delige. pro Plan. 268. b

Quam, cum comparatiuo.

Hoc tibi affirmo, nullam in his esse laudem ampliozem,
quam eam, quam hodie consecutus es. pro Marc. 131. b

Sed antiquiores literæ, quam ruere cõpit Dolabella. Att.
115. b

Nobis, vt quidam putant, nihil est timendum magis quam
ille. ad Att. 107. b

Pro tuis rebus gestis amplissimis amplioribusve, quam
meis, quam Africani. Att. 123. b

Aliquid sit necesse est melius, quam deos. de Nat. 41. b

Melius esse aliquid, quam virtutem necesse est. de Leg. 166. b

Maiora erga salutem, dignitatẽque meã studia, quam erãt
a muliere postulanda. ad Marc. lib. 15. 8. 3. a

Doleo te meliorem ciuem esse, quam Philoctetam. Quint.
Frat. 313. b

Hunc nonnullis rebus inferiore quam te, superiore aliiis
esse miraris. pro Plan. 265. b

Et hoc te superiore putas, quam Lælius, quod, &c. pro
Flac. 161. b

Põpeius ostendit se superiore, quam hunc fore, ad Att. 143. b

Si me nihilominus nostri curiosum in Repub. quam te. ad
Att. 75. b

Quam, cum superlatiuo.

Geram tibi morem, & agam quam breuissimè potero. 2. de
Nat. deor. 43. a

Sed peto a te vt quam celerrimè mihi librarius mittatur.
Tironi, lib. 16. 21. 17. a

Ea quàm subtilissimè persequamur. in Top. 12. a
 Quàm integerrimis viribus. 4. Verr. 1. a
 Commodissimum esse, quàm laxissimas habere habenas
 amicitia. de Amic. 42. a
 Quàm parcissimè facere aliquid. 6. fam. 27. in epist. A. Ce-
 cinnæ.
 Quàm recentissimum. pro Rosc. Amer. 11. a
 Quàm, cum indicatio.
 Eam mihi Philotimus postridie quàm acceperat, reddidit.
 ad Att. 127. b
 Quàm cupiunt laudari, vt pudet vinci. de Fin. 130. b
 Aruspicius igitur, quàm Physicis, potius credendum exi-
 stimas. de Diuin. 116. b
 Tabellarii venerunt post diem x l. & sextum, quàm à no-
 bis discesserunt. Tironi, lib. 16. 21. 1. a
 Vixitque tandiu, quàm licuit in ciuitate bene beatèque vi-
 uere. de claris Orat. 3. a
 O rem difficilem, planèque perditam, quàm nihil præter-
 mittis in consilio dando. ad Att. lib. 9. 171. 2. a
 Postridie veni, quàm apud Catulum fui. Acad. q. 3. b
 Quàm, cum infinitiuo.
 Timeo ne Cæsar tuus altius se ascendisse putet decretis tuis,
 quàm inde, si consul factus sit, descensurum. ad Att. 273. b
 Nihil mihi nunc scito tam deesse, quàm hominem eum, qui-
 cum omnia communicem. ad Att. lib. 1. 13. 1. a
 Quàm, cum mox.
 Expecto quàm mox Chærea hac oratione vtatur. pro Rosc.
 Comædo, 1
 Quid expectas, quàm mox ego Lusciū & Maniliū dicam
 ordine esse Senatores, ætate grandes natu. pro Rosc. Co-
 mædo, 26. a
 Quàm, cum possum.
 Dico igitur, & quàm possum voce maxima dico, &c. pro
 Domo sua, 232. b
 Cōuiuium ad multam noctem, quàm maximè possumus,
 vario sermone producimus. de Senect. 43. b
 Aues nidus construunt, eosque quàm possunt mollissimè
 substernunt. 2. de Nat. d. 195. a
 Exposui quàm breuissimè potui oracula. de Diuin. 95. b
 Et dicam breuius, quàm tanta res dici possit. Parad. 116. b
 Quàm, cum quoad.
 Id sperasti Rempub. diutius, quàm quoad mecum expulsa
 careret his mœnibus, esse laturam. pro Domo sua, 106. a
 Quàm, cum quomodo & quemad-
 modum.
 Nec magis quàm quemadmodum ego vellem. ad Atticum,
 204. b
 Quòd si adimi ciuitas illi posset, magis tamen omnes quæ-
 reremus, quemadmodum possemus, &c. quàm vti nunc
 quisquam existat, qui, &c. pro Cec. 304. b
 Quòd si quis erit qui ductus opinione vulgi aut Antonium
 ieiuniorè, aut Crassum pleniorè fuisse putet, quàm quo-
 modo à nobis vterque inductus est. 3. de Orat. 103. a
 Multa præclara in eo viro cognoui, sed nihil est admirabi-
 lius, quàm quomodo ille mortem Marci filii tulit. de Se-
 nectute, 11. a
 Quàm, cum quantum, quanti, quan-
 tus, & cum quòd.
 Vt maius quiddam de L. Cæssio, quàm quatum à nobis ex-
 primum, suspicentur. 3. de Orat. 9. a
 Iis plus frumenti imperabatur, quàm quantum exarauerat.
 in Verr. 269. b
 Plus multò etiam vidisse videntur, quàm quantum inge-
 niorum nostrorum acies intueri potest. 3. de Orat. 12. a
 Alter plus petebat, quàm quantum lex permittebat. de Ora-
 98. b
 Suscipere plus, quàm quantum præstare possis. epist. 94. b
 Sexies tantum, quàm quantum satum sit, ablaturum esse. 5.
 Verr. 83. a
 Pluris senatus æstimasset, quàm quanti esset annona. in
 Verrem, 192, & 204. b
 Hic maiorem pecuniam Prætori pollicetur, quàm quantam
 tu dedisti. 4. Verr. 49. a

Quòd si quàm audax est ad conandum, tam esset obscurus
 in agendo, &c. 2. Verr. 3. a
 Piraticam ipse fecisset, ac minore quidem Reipub. detrimen-
 to, quàm quòd intra mœnia nefarius prædo versatus est.
 Postquam. 206. b
 Antè tenentur astricti, quàm quòd esset optimum, iudicare
 potuerunt. Acad. q. 3. b
 Alter iniquum putabat plus secum agi, quàm quòd esset in
 actione. de Orat. 98. b
 Sed ex omnibus, nihil magis tamè desyderatur, quàm quòd
 in Africam non ierim. ad Att. lib. 11. 215. 5. a
 Quàm nihil prætermittis in consilio dando, quàm tamen
 nihil, quòd tibi placeat, explicas. ad Att. 135. b
 Quàm, cum volo.
 Hic quàm velit Epicurus, iocetur. de Nat. d. 2. 33
 Quàm velit sit potens. pro Cælio, 50. a
 Quàm voletis multi dicent. 4. Verr. 71. a
 Quàm volent in conuiuiis faceti. pro Cælio, 54. a. 2. Philip.
 109. pro quantum.
 Quàm, cum vt.
 Sed hoc maius est quoddam, quàm vt ab iis postuladum
 sit. Orat. 103. b
 Hoc maius est, quàm vt profiteri scribere audeamus. de Vni-
 uers. 201. b
 Maiore mihi ingenio videtur Isocrates, quàm vt cum ora-
 tionibus Lyfiæ comparetur. Orat. 200. b
 Plerunque dolor vehementior, quàm vt causa sit cur ferat-
 ur. 5. Tusc. q. 165. a
 Hoc inferius est, quàm vt patre tuo dignum videatur. in
 Pis. 93. b
 Nihil est in dicendo maius, quàm vt faueat oratori auditor.
 Orat. 124. b
 Hæc sunt dicta subtilius, quàm vt quibus ea possit agnosce-
 re. de Nat. d. 11. b
 Hoc est altius, quàm vt nos humi strati suspicere possimus.
 3. de Orat. 13. a
 Tum ille nihil sibi fuisse longius, quàm vt me videret. epist.
 181. b
 Quàm libentius.
 Non mehercule quicquam libentius facio, quàm scribo ad
 te. Cassius Ciceroni, lib. 15. 19. 1. a
 Nihil fecisset libentius, quàm omnem illam acerbitatem
 proscriptionis suæ, &c. in hanc vnam quæstionem con-
 tulisset. pro Cluent. 122. a
 Quàm maximè.
 Quàm maximè se à corpore abstrahere. de Somn. 131. b
 Conuiuium ad multam noctem, quàm maximè possumus,
 vario sermone producimus. de Senect. 43. a
 Quàm minimè.
 Quo quàm minimè multi ex illis de istius nefario scelere
 audire possent. 3. in Verr. 52. a
 Quo quàm minimè multi hoc sciunt. ad Q. frat. 312. b
 Quàm, optantis.
 Quàm vellem, inquit, vt te ad Stoicos inclinasses. 3. de Fi-
 nibus, 15. a
 Quàm, pro quantum.
 Videte quàm valde malitiæ suæ confidat. a
 Quare quum viderem à Cappadocia Parthorū copias auer-
 sas, &c. quàm potui maximis itineribus ad Amanum
 exercitum duxi. ad Catonem, lib. 15. 4. 19
 Quàm sint morosi qui amant, vel ex hoc intelligi potest.
 Trebatio, lib. 7. 15. 1. a
 Quàm, pro valde.
 Quàm absurdum. de Inuent. 78. b
 Sanè quàm sum gauisus. epist. 174. b
 Liberis dare operam quàm honestè dicitur. epist. lib. 9. 22. 9. a
 Is auctoritatem suam quàm magni æstimat. ad Attic. 112,
 & 115. b
 Quàm multi enim essent de victoribus, qui, &c. cum etiam
 de victis quàm multi sint, qui, &c. de Leg. 139. b
 Fecerunt alii alia quàm multa. in Verr. 194. b
 Quàm multas ante hunc Prifistratus pœnas sustulit, multis
 quidem antè cruciatis & necatis. de Nat. d. 76. b

In artificio & opera quàm tenui ac leui. de Orat. 95. b
 Suos valde quàm paucos habet. Brut. Ciceroni, lib. 11. 13. 7. a
 Dare operam, vt quàm paratissimi ab exercitu, &c. Brutus
 Ciceroni, lib. 11. 13. 10. a
 Quàm valde gaudeam dici non potest. 7. fam. 29
 Quàm proxime.
 Quàm proxime ad verum accedere. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 36
 Officium meum putavi, exercitum habere quàm proximè
 hostem. ad Att. lib. 6. 116. 5. a
 Operamque det, vt cum suis copiis quàm proximè Italianam
 sit. 10. Philipp. 287. a
 Contra quam.
 Edicere ausus es, vt Senatus contra quàm ipse censuisset, ad
 vestitum rediret. in Piso. 83. b
 Clamare contra quàm deceat, & quàm possit, hominis est
 impudentissimi. de Orat. 116. b
 Contra facis, quàm pollicitus es. 2. de Legib. 20. a. ad He-
 rennium, 24. b
 Factum enim est mea culpa cōtrā quàm tu mecum egeras.
 Q. frat. lib. 1. 1. 4. a
 Socrus generi cōtrā quàm fas erat, amore capta. pro Clu. 9. a
 Quamquam quid ego de vestro iure contra quàm proposue-
 ram, disputabo. pro Domo, 238. b
 Miror te hoc in hac re alieno tempore, & contra quàm hæc
 causa postulabat, defendisse. pro Cec. 178. b
 Quamobrem.
 Si vlla, vel minima res reperiretur, quamobrem, &c. pro Sex-
 Rosc. 190. b
 Deinde nihil rationis affers quamobrem, si libertas adimi
 nullo modo possit, ciuitas possit. pro Cecin. 69. a
 Verum illud est quamobrem hæc commemorarim, quòd,
 &c. 6. Verr. 119. a
 Quamobrem quāquam in vno prælio omnis fortuna Rei-
 pub. disceptat, &c. Planc. lib. 10. 10. 1. a
 Quamobrem tandem, inquit, non satisfacit. 1. de Fin. 24. a
 Cognoscat ex me populus Rom. quid sit quamobrem quum
 Equester ordo iudicaret, &c. 2. Verr. 24. a
 Multaque mihi veniebant in mētem, quamobrem istum la-
 borem tibi etiam honori putarem fore. ad Appium Pul-
 chrum, lib. 3. 10. 1. a
 Quamobrem obsecro te mi Tite, eripe mihi hūc dolorem.
 Att. 138. b
 Quid tandem habuit argumenti aut rationis res, quamob-
 rem in eo potissimum Sthenianum præmium poneretur?
 4. Verr. 79. a
 Multa signa dederat, quamobrem responsurus non videret-
 ur, mentio de lege nulla fiebat. 4. Verr. 140. a
 Quamobrem satis esse hoc tempore arbitratus sum, &c.
 epist. 65. b
 Quamobrem tu? &c. epist. 64. b
 Quamobrem vt maxima de re æquo animo deliberanti, ita
 mihi des consilium velim. ad Att. lib. 8. 147. 11. a
 Quamobrem quoniam mihi nullū scribendi argumentum
 relictum est, vt ea clausula, &c. Curioni, lib. 2. 3. 4. a
 Quamplures.
 Abacosque quamplures ornauit argento, auroque. 5. Tusc.
 quæst. a
 Quamplurimò vendere. 5. Verr. 35. a
 Quampridem.
 Illud verò quod ad rem vehementer pertinet, quæro quam-
 pridem hoc nomen Fanni, in aduerfaria retulisti. pro Q.
 Roscio, 4. a
 Quamprimum.
 Vt ex hac commendatione mihi Cuspius quammaximas,
 quamprimum, quamsepissimè gratias agat. Epist. 205. b
 Quid est enim cur eum non quamprimum amplissimos ho-
 nores capere cupiamus. in Ant. 203. b
 Hoc ei muneris pro sua missione dedisse scribitur, &c. pro-
 ximum autem quamprimum mori. 1. Tusc. q. 185
 Quum has quamprimum ad te perferri literas magnopere
 vellemus. Curioni, lib. 2. 5. 2. a
 Sæpe te literis hortatus sum, vt quamprimum reipub. subue-
 nires. ad Brut. 288. b

Gratissimū mihi feceris, si ad me in Ciliciam quamprimum
 veneris. Cælio, lib. 3. 18. 5. a
 Quamuis, vide Quamuis.
 Quandiu.
 Hæc tu Eruci tot & tanta si nactus esses in reo, quandiu dice-
 res: quo te modo iactares? pro Rosc. Amer. 54
 Quandiu nos etiam furor iste tuus eludet? i. in Cat. 1. a
 Qui se oppido tandiu tenuit, quandiu in provincia Parthi
 fuerunt. epist. 196. b
 Ego tandiu requiesco, quandiu ad te scribo. 9. ad Att. 172. 3. a
 Homo quandiu vixit, domi suæ, non solum post mortem
 tota Sicilia clarus & nobilis. 7. Verr. 88. a
 Neque quandiu vixerit, sed quàm non diu regnarit. 11. fam.
 7. in epist. M. Bruti & Cassii.
 Dices quādū voles, tandiu autem velle debebis, quoad te,
 &c. Offic. 1. b
 Quando.
 Sed quod quæris, quando, quā, quò. 9. fam. 13
 Omnes denique, quando, &c. de Finib. 141. b
 Quando me ista curasse aut cogitasse arbitramini? Or. 92. b
 Quam quando complexus es & tenes. Planc. lib. 10. 12. 15. a
 Ast quando consulis est, &c. de Legib. 185. b
 Quando enim trium numerorum, &c. de Vniuer. 197. b
 Quando igitur est turpe: quando est pœna peccati? pro Do-
 mo sua, 227. b
 Tum quando Alexandro mortuo legatos Tyrum misimus.
 contra Rul. 74. b
 Semper enim in his studiis viuenti non intelligitur quādo
 obrepit senectus. de Senect. 85. b
 Vtinam, inquit C. Pontius Samnis, ad illa tempora fortuna
 me referuasset, & tunc essem natus, quando Romani dona
 accipere cœpissent, non essem passus diutius eos impera-
 re. 2. Offic. 111. a
 Quid ergo? Aius iste, quando cum nemo norat, aiebat, & lo-
 quebatur. de Diuin. 123. b
 Vident ex constantissimo motu lunæ, quando ille è regione
 solis facta occurrit in vmbra terræ, vt eam obscurari ne-
 cesse sit, quandoque eadem luna, &c. de Diuin. 112. b
 At recuperabit Rempub. quando: aut quid ad eam spem est
 parati? Attic. 120. b
 Quando hoc bellum, aut hic ordo, aut populus susceperat?
 in Pis. 39. a
 Quando te id video desyderare? Som. Scip. 120. b. Off. 45. &
 epistol. 76. b
 Vt quando ea loca videamus, in quibus, &c. de Fin. 124. b
 Quādo autem te visuri essemus, nihil sanè ex eisdem literis
 potui suspicari. ad Varronem, lib. 9. 1. 17a
 Quandoque.
 Ego me Asturæ diutius arbitror commoraturum, quoad il-
 le quandoque veniat. 6. famil. 52
 Quandoquaque.
 Quandoquaque eadem parte sol, eodemque tēpore iterum
 defecerit, tum, &c. de Somn. 130. b
 Quandoquidem.
 Itaque prætermissa nulla pars erit, quandoquidem, &c. O-
 rat. 202. & de Leg. 184. b
 Quandoquidem honestum ipsa virtus est. 5. de Finib. 118. a
 Quandoquidem hæc quondam arationes Campani & Leon-
 tini in populi Rom. patrimonio glandiferæ & fructuosæ
 ferebantur. 2. Philipp. 100. a
 Quandoquidem tu istos oratores, inquit, tantopere laudas,
 vellem aliquid Antonio præter illum de ratione dicendi,
 &c. de Clar. 84. a
 Tu te posse dicito, quandoquidem potes. Parad. 124. b
 Vrbes ac sedes suas relinquerent, quandoquidem iam antè
 istius iniuriis exagitati reliquissent. 4. Verr. 6. a
 Quæ sunt in hominum vita, quandoquidem in ea versatur
 orator. de Finib. 123. b. & de Orat. 147. b
 Quamquam.
 Innocens est quispiam: veruntamen quamquam abest à cul-
 pa, suspitione tamen non caret. pro Rosc. Amer. 33. a
 Quamquam non mihi, sed tibi hic venit adiutor. de Natu-
 deor. 114

Quantum ita se rem habere arbitrentur. 2. de Orat. 1. a
 Homerus apud inferos conueniri facit ab Vlyffe, &c. quan-
 quam que potissimum Herculem colamus, scire sanè ve-
 lim. 3. de Oratore. 35. a
 Quamobrem hoc vos doceo, Sulpiti, &c. quāquam te qui-
 dem quid hoc doceam: qui, &c. 2. de Orat. 107. a
 Quāquam ea verba, &c. quāquam in quā, &c. tamen, &c.
 de Finib. 91. b
 Quāquam non sumus ignari, multos studiosè contrā esse
 dicturos. Tusc. q. lib. 2. 2
 Omnia que iucunda, quāquam sensu corporis iudicentur,
 ad animum referri tamen. 5. Tusc. q. 136. a
 In integro res nobis erit, quāquam quicum loquor: cum
 vno, &c. Cassio, lib. 15. 16. 7. a
 Quāquam vis oratoris, professioque ipsa benedicendi hoc
 suscipere ac polliceri videtur. 1. de Orat. 11. a
 Quāquam vterque vterque, &c. tamen, &c. in Partit. 70. a
 Ea quāquam pertinet ad finem bonorum, tamen id minus
 apparet. 1. Offic. 13. a
Quantus.
 Populus Romanus sensit quātus & quanta dignitate esses.
 pro Domo sua. 228. b
 Quantus, & quāam incredibilis furor, &c. pro Syl. 181. b
 Xenophon Socraticus, qui vir, & quantus scribit, &c. de
 Diuin. 91. b
 Autoritas, quanta maxima in libera ciuitate vnus esse po-
 test. ad Brut. 275. b
 Scio quanta & quāam sollicita cupiditas sit Consulatus. pro
 Milone, 109. b
 Videre mihi videor tantam dimicationem, &c. quāta nun-
 quam fuit. ad Att. lib. 7. 121. 4. a
 Nisi quod tanta est inter eos, quāta maxima potest esse, mo-
 rum studiorumque distantia. de Amic. 64. a
 Quum ipsa pecunia, quæ Staleno data est, numero ac sum-
 ma sua, non modo quanta fuerit, sed etiam ad quam rem
 data fuerit, ostendat. pro Cluent. 70. a
 Perspiciate quanta potestas permutatur. contra Rul. 72. b
 Quanta illa Reip. turpitudine, quātum dedecus in Ant. 211. b
 Nec cognoscunt, hæc vis amicitie qualis & quanta est. de
 Amic. 111. b
 Dixi de te quæ potui, tanta contentione. quātū forum est.
 Cassio, lib. 12. 7. 2. a
 Omnes boni quantum in ipsis fuit, Cæsarem occiderunt. in
 Anton. 166. b
 Cernitis Iudices quod & quantum incendium per Siciliam
 peruaserit. in Verr. 161. b
 Qualis oratoris & quanti hominis in dicendo putas esse hi-
 storiam scribere? 3. de Orat. 28. a
 Nec hoc tanti laboris eis, quanti videtur. de Or. 160. b
 Quā intelligant quāam multa firmentur iureiurando, quan-
 tæ salutis sint fœderum religiones. 2. de Leg. 27. a
 Quantam diligentiam in valetudinem tuam contuleris, tan-
 ti me fieri à te iudicabo. epist. 258. b
 Nam tantæ multitudinis, quantam capit vrbs nostra, con-
 cursus est ad me factus. ad Brut. 3. 3. a
 Exercitum & pecuniam quantam vellent, ab eo acciperent.
 pro Sestio, 18. a
 Quem si interficere voluisset, quantæ quotiens occasiones,
 quāam præclaræ fuerunt? pro Milon. 109. b
 Quæ & quantæ sint, &c. in Verr. 61. b
 Quot & quanta sint, &c. in Verr. 236. b
 Tantum ex eius bonis, quanta summa litium fuisset, popu-
 lus receperit. pro Rab. Posth. 22. a
 Dicendum est quantos circuitus facere deceat. Orat. 217. b
 Quātas audacias, quāam incredibiles furores. pro Syll. 57. a
 Is propagatione vitæ, quot, quantas, quāam incredibiles hau-
 sit calamitates? 1. Tusc. 136. a
 Dii immortales, quas ego pugnas & quantas strages edidi.
 Attic. 10. b
 Potuimus beneficiis vt participes frui, quantis vellemus.
 Attic. 285. b
 Omitto quantis ornamentis populum Rom. C. Cæsar affe-
 cerit. pro Corn. 63. b

Quanti.

Quanti additus. 2. de Orat. 141
 In qua docet, quot à ciuitate sua nautas acceperit, quot &
 quanti quemque dimiserit. 7. Verr. 88. a
 Sed quanti quanti: bene emittitur quod necesse est. 12. ad Ar-
 ticum, 30
 Quanti libertas ista æstimada est, nō mihi necesse esse quod
 tibi est? 4. Acad. q. 215. a
 Quanti æstimanda est hæc philosophia, cui, &c. de Natu.
 deorum, 1. 39
 Pluris Senatus æstimasset, quāam quanti esset annona. 5. Ver-
 rin. 165. a
 Vide quanti apud me sis. 7. fam. 35
 Quanti quisque sit, non quantum proficit, ponderandum.
 Brut. 139
 Noli spectare quāti homo sit. parui enim pretii est qui iam
 nihil sit. 1. ad Q. frat. 47
 Hoc quāti putas esse ad famam hominum ac voluntatem:
 pro Muren. 36. a
 De Drusi hortis quanti licuisse tu scribis, id ego quoque au-
 dieram, & vt opinor, heri ad te scripseram, sed tanti quan-
 ti bene emittitur. Attic. 193. b
 Quanti locarint, tantam pecuniam redemptori soluendam
 curent. in Anton. 224. b
 An dubitas, quum scias quanti quum illum, tum verò Tul-
 liam meam faciam? Cælio, lib. 2. 15. 15. a
 Quanti hoc ipsum? 11. fam. 42
 Tantum damni feci, quanti quæque res amissæ valebant. de
 Finib. 127. b

Quantum.

Quantum autem sit aptè dicere, experiri licet, &c. Or. 120. b
 Quantum ego opinione auguror. pro Muren. 59. a
 Ego quantum auguror cōiectura, quantaque ingenia in no-
 stris hominibus esse video, nō despero fore aliquem, &c.
 de Orat. 92. b. & ad Att. lib. 2. 24. 2. a
 Quantum me diligis, tantum adhibe in me diligentie. epi-
 stolar. 158. b
 Quantum me diligis, tantum fac, &c. epist. 257. b
 Quantum diuino. epist. 119. b
 Quantum in cuiusque animo roboris est atque neruorum.
 6. famil. 2
 Huic profecto ipsi, quantum est situm in nobis, opem ferre
 debemus. pro Arch. 185. b
 Non igitur adhuc, quantum in te est, intellexi deos esse. de
 Nat. deo. 62. b
 Is Rempub. quantum in ipso fuit, euerit. Att. 261. b
 Nam nomen ciuium Romanorum, quantum in ipsis fuit,
 sustulerunt. pro Flac. 159. b
 Quantum esset in ipso. ad Attic. lib. 5. 89. 1. a
 Quantum æquius & melius sit dari repromittive, formula
 olim in arbitriis vsitata. pro Rosc. Com. 6
 Viri boni considerant, quid & quantum sit alterius bona
 proferre. pro Quint. 9. b
 Vt omnia in omnibus, quātū in ipsis nulla vi impediēte
 perfecta sint. Tusc. quæst. 235. b
 Quantum in me erit, quantum efficere & consequi possu-
 mus. ad Q. frat. lib. 1. 1. 54. a
 Hæc lex Attico nostro non placet, quantum ex vultu eius
 intelligo. 3. de Leg. 54. a
 Quantum ego perspicio. epist. 9. b
 Quantum ex Pompeii sermone perspexi. Att. 107. b
 Dolore quantum animo maximum capere possum. ad Bru-
 tum, 42. in epist. Brut. 1
 Tres sunt res, quantum existimare possum, quæ, &c. pro Ro-
 scio Amer. 21
 Sed tamen est eorum doctrina (quantum iudicare possum)
 perridicula. de Orat. 115. b
 Quantum memoria repetere præterita possum. 11. fam. 41
 Perge vt facis, & scribe quantum potes. Att. 140. b
 Quantum ego assequi potui. pro Cluent. 39. a. Acad. quæst.
 edit. 2. lib. 1. 6
 Pompeius quem quantum potui, multis sæpe orationibus
 decorauit. in Pis. 93. b

Quantum ex literis tuis intelligere potui. ad App. lib. 3. 8. 1. a
 Vociferarer, & quantum maximè possem, contenderem, si,
 &c. pro Flac. 154. b
 Vt afflicta Reip. quantum posset, mederetur. pro Sest. 9. b
 Quantum potero, me ab omnibus angoribus abducam. e-
 pist. 70. b
 Quātū enim potero, minuat contentiones. 2. de Fin. 65. a
 Quamobrem Quir. consilio quantum potero, labore plus
 penè, quāam potero, vigilabo pro vobis. in Anton. 208. b
 Quantum ego sentio. 4. Acad. q. 253. a
 Nec tantum proficiebam, quantum volebam. Att. 14. b
 Quantum apparitores velint, tantum sapere quosdā in ma-
 gistratibus, iuris sui ignoratone. 3. de Leg. 41

Quanto.

Quanto magis philosophi delectabunt, si vt illi Æschylum,
 &c. 1. Acad. 16. a

Quantopere.

Neque enim tantopere desyderabam, &c. quantopere dele-
 ctor, &c. 1. de Orat. 79. a
 Perspiciate vos certò scio, Siculis quantopere hoc expediat.
 5. Verr. 174. a
 Quāquam de vniuersa philosophia quantopere experien-
 da esset & colenda, &c. 3. Tusc. 10. a
 Dici non potest quantopere gaudeant. ad Att. lib. 14. 304. 3. a
 Quātōque opere eius municipii causa laborarem, tibi o-
 stendi. 13. fam. 13
 Recordamini Iudices, quantopere laborare soleatis, &c. pro
 Fonteio, 15. a

Quantuscunque.

Atque ego is qui sum, quantuscunque sum ad iudicandum,
 sic statuo, &c. 2. de Orat. 67. a
 Quæ neque inuidiosa, & quantacunque est, eiusmodi est, &c.
 pro Corn. Balbo, 45. a
 Totum hoc, quantumcunque est, tum est. pro Marc. 132. b
 Nec rursus in malis, quantumcunque eo addideris, in suo
 genere manebit. 3. de Finib. 54. a
 Nostrum illud quantumcunque est augere. de Clar. 195. b
 Quantæcunque sunt copie, nostras esse duco. 15. fam. 4
 Debeo profecto, quantumcunque possim, in eo laborare vt,
 &c. 1. de Finib. 17. a
 Quorum ipsorum bona, quæcunque erant, statim suis cō-
 mitibus compotoribusque descripsit. 5. Philip. 179

Quantulus.

Quantulus nobis videtur? Acad. q. ed. 1. lib. 2. 74
 Id autem quantulum est? 2. de Leg. 76. a
 Misit coniectori quantulum visum est de argento. 2. de Di-
 uin. 199. a
 Nam ex illa pecunia magnam partem ad se vertit, mulieri
 reddidit quantulum visum est. 1. Verr. 31. a

Quantulum.

Etenim quantulum interest vtrum in Massici radices, an in
 Italiam, aliòve deducamini? 2. de Leg. Agr. 68
 Vt ne plus nos assequamur, quāam quantulum tu in dicen-
 do affectus es. 1. de Orat. 66. a
 Nos qui iam & quid facere, & quantulū iudicare possemus,
 ostendimus. 5. Verr. 3. a

Quantuluscunque.

Easque nos primi quicunque eramus, & quantuluscunque
 dicebamus, conuertimus. Orat. 206. b
 Procura, quantulacunque est, Precianam hæreditatem. ad
 Att. lib. 6. 120. 3. a
 Aureos vos primi, quicunque eramus, & quantuluscunque
 dicebamus, ad huius generis dicendi, audiendi, incredibi-
 lia studia conuertimus. in Orat. 57. a
 Sed tamen quicquid erit in his libellis, quantuluscunque
 videbitur esse, hoc quidē certè manifestū erit. 4. Verr. 132. a
 Et in illo ex eo quod dico, quantulum id cunque est, quid fa-
 ciam, iudicari potest. 2. de Orat. 54. a
 Sed de hac mea quantulacunque est facultate, quæritis. 1. de
 Orat. 65. a

Quauis, siue Quamuis.

Quiduis facere in eiusmodi rebus, quauis callidè, quauis
 audacter, quauis impudenter. 4. Verr. 93. a

Nec tumeo sine ista philosophia rhetorem quauis eloquen-
 tem. de Nat. d. 26. b
 At duo Gracchi fuerunt: & præter eos, quauis enumeres
 multos licet, &c. 3. de Leg. 35. a
 Quauis ille scilicet, sicut est, tamen, &c. pro Rosc. Ame. 13. a
 Quauis intentus animus tuus sit ad fortissimum virum li-
 berandum, tamen, &c. in Ant. 255. b
 Itaque cum qui audiunt, quauis ipsi infantes sint, tamen il-
 li modò confidunt se posse dicere. Orat. 204. b
 Quauis menti delubra & virtuti consecremus. de Natu.
 deor. 77. b
 Quasi verò mihi difficile sit quauis multos nominatim
 proferre. pro Rosc. Amer. 26. pro, quantumuis.
 Et si quauis non fueris suator & impulsor protectionis
 meæ, approbator certè fuisti. ad Att. lib. 16. 334. 3. a
 Quauis paruis Italia latebris contentus essem. ad Cæli. lib.
 2. 30. pro, quantumuis paruis.
 Quauis prudens ad cogitandum sis, sicut es: tamen, &c. ad
 Att. lib. 12. 252. 4. a

Quantumuis.

Quantumuis licet excellas. de Amic. 110. b

Quapropter.

Quapropter nihil est quod metuas nequid mecum fingam.
 4. Verr. 129. a
 Quapropter non minus, &c. pro Cec. 299. & de Amic. 101. b
 Quapropter quoniam, &c. aliquando, &c. in Ant. 189. b
 Quapropter, quoniam me Leontina ciuitas atque legatio
 propter eam, quam dixi causam, defecit, &c. 5. Verr. 90. a
 Quapropter quoniam illud est, &c. hoc sit necesse est. de O-
 ratore, 32. b
 Quapropter vos oro Iudices, &c. pro Sex. Rosc. 20. b
 Quapropter eo animo sumus inter nos, quo semper fui-
 mus. epist. 54. b

Quaqueuersus.

Circumque eam statuam locum gladiatoribus, ludisque, li-
 beros, posterisque eius, quaqueuersus pedes quinque ha-
 bere: &c. 9. Philipp. 267. a. Emendatiores codices habent
 quoquoersus.

Quare.

Quare sic tibi eum commendo, vt, &c. Seruili. lib. 13. 72. 3. a
 Quæramus quæ tanta vitia fuerint in vnico filio, quare is pa-
 tri displiceret. pro Rosc. Amer. 23. a
 Vtendum est excusatione, &c. quare id quod feceris, necesse-
 fuerit: nec aliter facere potueris. 2. Offic. 100. a
 Permulta sunt quæ dici possunt, quare intelligatur, &c. pro
 S. Rosc. 34. b
 Miror quid causæ fuerit quare consilium mutaris. ad Attic.
 lib. 8. 162. 2. a
 Nanque illud quare Scæuola negasti? 1. de Orat. 36. a
 Is fuit aperte mihi nescio quare non amicus. Attic. 93. b
 Commissum nihil esse, quare ad istam rationem peruenire-
 tur. pro Quint. 12. b
 Vnum mihi est solatium, quare possim, &c. epist. 100. b
 Nihil affert quare putemus. 3. de Nat. d. 16. Id est, nullam ra-
 tionem, ob quam.
 Quare quando, &c. epist. 83. b
 Quare quoniam, &c. ad Q. frat. a
 Quare quod socium tibi quum velles adiungere, nihil erat.
 pro Quint. 6. a
 Quare quum, &c. Cec. lib. 6. 6. 15. a
 Quare quum & bellum necessarium sit, vt negligi non pos-
 sit. pro leg. Manil. 34. a
 Omnia feci quare Lepido coniuncto ad Remp. defenden-
 dam minore sollicitudine vestra perditis resisterem. 10. fa-
 mil. 41. in epist. Planci.

Quartana.

Modò enim audiui quartanam à te discessisse: &c. 8. ad At-
 ticum, 18
 Et si alteram quartanam Pamphilus tuus mihi dixit deces-
 sisse, & alteram leuiorem reddere. 7. ad Att. 8
 Sed quum in quartanam conuersa vis est morbi, &c. ad Ti-
 ronem, lib. 16. 10. 1. a
 Tertianæ febres & quartanæ. 3. de Nat. d. 33. a

Quasi.

Quasi tua res aut honos agatur, ita laboras. pro Quint. 2. b
 Quasi aut aer sine villa forma deus esse possit. de Nat. d. 1. 19
 Vocem ab acuto sono ad grauem recipere, & quasi quodammodo colligere. de Orat. 10. 7. b
 Deinde illa exponunt duo quæ quasi contineant omnem hanc quæstionem. 4. Acad. q. 75. a
 Quasi de verbo, non de re laboretur. Tusc. q. 181. b
 Ex his quasi decem fiscos ad senatorem illum relictos esse. in Verr. 70. b
 Illos qui omnia incerta dicunt, quasi desperatos aliquos relinquamus. Acad. q. 9. b
 Quasi ego excitare filium eius ab inferis possem. 7. Verr. 101. a
 Quasi corporis quædam eloquentia. Orat. 202. b
 Literas Græcas sic auide arripui, quasi diurnam sitim explere cupiens. de Senect. 82. b
 Sed prius potestis totius eorum rationis quasi fundamenta cognoscere. 4. Acad. q. 75. a
 Sine quodam afflatu quasi furoris. de Orat. 126. b
 Quasi cruentæ guttæ imbrium. de Nat. d. 2. 10
 Earum rerum quæ quasi in arte traduntur inscitia. de Oratore, 93. b
 Si sunt eiusmodi constituti, quasi mala valetudine animi. Tusc. q. 227. b
 Philosophia laudandarum artium omnium procreatrix quædam & quasi parens. de Orat. 85. b
 Quasi particula quædam. de Vniuer. 13
 Quantulus nobis videtur: mihi quidem quasi pedalis. 4. Acad. q. 145. a
 Epicurus, quasi pueri delicati nihil cessatione melius existimat. de Nat. d. 1. 72
 Quasi me pudeat, inquit, istorum, aut non possim quemadmodum ea dicantur offendere. 2. de Finib. 11. a
 Puro quasi quodam genere dicendi. Orat. 201. b
 Quasi quodam igneo motu. de Nat. d. 2. 18
 Quasi sepimento aliquo vallabit hæc omnia differendi ratione. 1. de Leg. 47
 Nec verò velim quasi decurso spatio, à calce ad carceres reuocari. de Senect. 94. b
 Et quasi sui est lena natura. de Nat. d. 1. 53
 Aquarum quasi vapor quidam habendus est aer. de Nat. d. 2. 20
 Volunt probabile aliquid esse, & quasi verisimile. Academ. quæst. 9. b
 Non potero credo ante hyemem (sic enim scribis) quasi verò ad cognoscendum ego ad illos, non illi ad me venire debuerint. epist. lib. 3. 7. 5. a
 Quasi verò id cupiditate defendendæ nobilitatis, aut studio partium fecerit. 3. Verr. 24. a
 Quasi verò quisquam nostrum, & c. de Nat. d. 61. b
 Repente aspiciam lituras eiusmodi, quasi quædam vulnera tabularum recentia. 4. Ver. 135. a

Quatenus.

In omni re statuere quatenus. Acad. q. 23. b
 τὸ πᾶσι τῶν κατὰ φύσιν quatenus Panætius absoluit duobus, illius tres sunt. Att. 258. b
 Quamobrem id primum videamus, si placet, quatenus amor in amicitia progredi debeat. de Amicit. 34. a
 Quom autem processit paulum, & quatenus quicquid se attingat, ad seque pertineat, perspicere copit, & c. 5. de Fin. 41. a
 Sed accipio ex ea parte quatenus aut negligentia, & c. fieri scribis, ne ad nos perferantur. 4. fam. 10
 Neque mihi ut absim concedere, aut quatenus eos mihi concedere, & c. 12. ad Att. 27
 Diogeni videtur, venditorem, quatenus iure civili constitutum sit, dicere vitia oportere. Offic. 62. b
 Est enim quatenus amicitia dari venia possit. de Ami. 207. b
 Postulatum est ut Bibuli sententia diuideretur. quatenus de religione dicebat, cuique rei iam obfisti non poterat, Bibulo assensum est. ad Lent. lib. 1. 2. 4. a
 Ita que soli qui memoria vigent, sciunt quid, & quatenus, & quomodo dicturi sunt. 2. de Orat. 143. a
 Magna culpa Pelopis, qui non erudierit filium, nec docuerit

quatenus esset quodque curandum. 1. Tusc. q. 173. a
 Quibus auspiciis istos fasces augur acciperem: quatenus haberem: cui traderem? 14. Philip. 394. a
 Animaduertendum est etiam quatenus sermo delectationem habeat, & c. 1. Offic. 189. a
 Vulgus quid absit à perfecto, non ferè intelligit: quatenus autem intelligit, nihil putat prætermisum. 3. Offic. 18. a
 In omni re videndum est, quatenus. etsi enim suus cuique modus est, tamen magis offendit nimium quàm parum. Orat. 103. b
 Iudex meminisse debet non solum quantum sibi permissum, sed etiam quatenus permissum sit. pro Rab. 124. b
 Deinde diis permisit, ut huic animanti duces se præberent, & eum pulcherrimè gubernarent, nisi quatenus ipse sibi sua culpa aliquid miserè quaereret. de Vniuer. 59
 Leges tollunt astutias, quatenus manu res tenere possunt, philosophi quatenus ratione & intelligentia. Off. 65. b
 Quatenus autem sunt ridicula tractanda oratori, perquam diligenter videndum est. 2. de Orat. 131. a
 In omnibusque rebus videndum est quatenus, & c. in Oratore. 40. a

Quaterdecies.

Hinc 85. quaterdecies P. Tadio numerata Athenis, testibus planum faciam. 3. Verr. 70
 Quaternus. Att. 83. b

Quatio.

Tum fixum tremulo quatiatur frigore corpus. de Nat. deor. 47. b
 Sed est naturale: in animis tenerum quiddam atque molle, quod ægritudine quasi tepestate quatiatur. 3. Tusc. q. 20. a

Quatiens.

Magnus leo tremulam quatiens à corpore flammam. de Natura deo. 47. b

Quassus.

Nam atrectatu & quassu seuum amplificatis dolorem. 2. Tuscul. q. 87. a

Quatefacio.

Perrexi tamè, Romamque perueni, nulloque præsidio quatefeci Antonium: & c. ad Brut. 23

Quassatus.

Quassata Respub. pro Marcello, 16
 Flamma illa fuit quassata Reipub. pro Sest. 19. b

Quatriduum.

Non ablata ex urbibus sociorum quatridui causa per simulationem ædilitatis. 6. Verr. 6. a
 Regem mecum habui quatriduum turbulentis in rebus. Attic. 91. b

Quatriduo.

Triduo verò aut quatriduo ante hanc rem pulcherrimam, & c. ad Brutum, 3. 2. a
 Quatriduo quo hæc gesta sunt. pro Rosc. Amer. 11. a
 Mors Sex. Rosci quatriduo, quo is occisus est, Chryfogono nuntiatur. pro Rosc. Amer. 63. a

Quatuor.

Quatuor capita, quæ concludunt nihil esse, quod nosci, percipi, comprehendi possit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 75
 Ab iis rebus quatuor mundi est corpus effectum. de Vni. 19

Quatuordecim.

Herennium Gallum histrionem summo ludorum die, annulo aureo donatum, in quatuordecim sessum deduxit. 10. famil. 70
 Quatuorviri. de Clar. 22. b

Quatuoruiratus.

Quatuoruiratum sibi prorogauit. Asinius Pollio ad Cicer. lib. 2. 32. 4. a

Que, enclitica coniunctio in compositione.

Alterumque & tertium poscitur. de Orat. 128. b
 Ego arma contra deos arasque & focos tulim in Ant. 174. b
 Multa quibus animantes alantur, auferanturque, & pubescant. de Nat. d. 36. b
 Arguti, certique, & circumscripti ambitus. Orat. 200. b
 Eaque ratione stabili firmaque contemnere. Offic. 14. b
 Non nobis solum nati sumus, ortusque nostri partem pa-

Queror.

tria vendicat, partem amici. 1. Offic. 34. a
 In primisque, vt, & c. epist. 4. b
 Nisi tu, quod esset tuum ius & officium, potestisque, docuisses. pro Quint. 5. b
 Quique optimè dicunt, quique id faciunt. de Orat. 94. b
 Ex quo videlicet quid, ex quibusque rebus efficiatur, & c. 2. de Nat. d. 221. a
 Mathematici recondita in arte & multiplici, subtilique versantur. de Orat. 85. b

Quemadmodum.

Vt possis videre quemadmodum, & c. de Clar. 193. b
 Pepercit homini amico, & (quemadmodum ipsum dicere audiui) necessario. 5. Verr. 129. a
 Ita fore vt per te restituitur, quemadmodum Senatus initio censuit. epist. 7. b
 Inflatum cum spe militum, tum collegæ mei, quemadmodum dicebat ipse, promissis. pro Mur. 136. b
 Si non reliquit, quemadmodum ab eo exegisti. pro Quint. Rosc. 54. b
 Velim exquiras quemadmodum illi nunc se gerant. Att. 127. b
 Magnificentius est dicere quemadmodum gesserimus consulatum, quam quemadmodum ceperimus. in Piso. 80. b
 Excogitat inquam, quemadmodum mense illo legitimo comitia haberentur. 4. Acad. q. 49. a
 Vt quemadmodum in se quisque, sic in amicum sit animatus. de Amic. 51. a
 Sed isti qui Clodii leges timuerint, quemadmodum cæteras obseruauerunt: pro Dom. 227. b
 Quemadmodum os reiectum terræ obtegatur. 2. de Leg. 51
 Semper vigilavi & prouidi, quemadmodum salui esse possemus. in Cat. 111. b
 Mihi maiori curæ erit, quemadmodum quidem vobis gratiam referam, quam quemadmodum inimicorum iniurias persequar. Postquam. 202. b
 Prætor te quemadmodum restituat non habebit: pro Cæc. 291. b
 Quemadmodum soles de cæteris rebus. de Amic. 15. a
 Nihil aliud nisi quemadmodum. in Verr. 214. b
 Si te ipse perspicies, totumque tentabis, intelliges quemadmodum à natura subornatus in vitam veneris. de Leg. 168. b
 Sic vlciscar facinora singula quemadmodum à quibusque sum prouocatus. Postquam. 202. b
 Quemadmodum est, sic etiam appelletur tyrannus. 10. ad Atticum, 8
 Quemadmodum est obseruatus. 7. Verr. 54. a
 Quemadmodum sunt, & c. eodem modo sint, & c. de Fin. 82. b
 Nam ad me P. Valerius homo officiosissimus scripsit, & c. quemadmodum à Vesta ad tabulam Valeriam ducta esses. ad Terentiam, lib. 14. 2. 4. a
 Res nobis, quemadmodum spero, non molesta. pro Arch. 186. b
 Nos in Senatu (quemadmodum spero) & c. ad Len. lib. 1. 2. 10. a
 Nec seuerius, nec tepertius scribi poterat, nec magis quam quemadmodum ego maximè vellem. Att. 204. b
 Solus ille cognouit quemadmodum istum vinci oportet. de Arusp. 245. b

Queo.

Atque hoc illud non queo præterire. Att. 17. b
 Quem satis mirari quibus oculis aspicere audeas, non queo. pro Domo, 135. b
 Non queo reliqua scribere, tanta vis lachrymarum est. ad Terentiam, lib. 14. 1. 10. a
 Ad te non queo sine lachrymis scribere. epist. 133. b
 Non queo tantum, quantum vereor, scribere. Attic. 94. b
 Qui tantas calamitates deplorare queat. in Ant. 231. b
 Vt iis sine magna virtute non queant resisti. Antequam. 193. b

Quercus.

Quercus Dodonea. ad Att. 25. b
 Quercus glandifera, ex qua euolauit nuntia fulua Iouis. 1. de Legib. 2
 Quercus Arpinatium ingenio sata manet, & semper manebit. 1. de Legib. 1
 Quercu nescio quid exculperam, quod videretur simile simulachri. 13. ad Att. 36

Cæsar queritur de Milone per vim expulso. Att. 150. b
 Dionysius noster grauius queritur, & tamen iure à discipulis abesse tandiu. Att. 104. b
 Is mihi etiam queritur, quod à nobis 1 x. solis diebus prima actio sui iudicii tranfacta sit. 3. Verr. 111. a
 Quid multa: questus est grauius. ad Lent. lib. 1. 9. 25. a
 Mirificè cõurbatum vidi puerum, lachrymans mecum est questus. ad Att. lib. 6. 114. 13. a
 Multa nos quidem questi sumus. epist. 31. b
 Quorum plerique aut queruntur semper aliquid, aut etiam exprobrant. de Amic. 62. a
 Virtutes autem noli vereri ne exoptulent & querantur se relictas esse, & c. Tusc. q. 231. b
 Hic tu fortasse querere, deum atque hominum fidem implorabis. in Verr. 580. b
 Querere te cum atque exoptularem, nisi, & c. 3. fam. 39
 Neque tam quereretur cum deo, quod parum longè, quam quod falsum videret. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 73
 Quid est quod tu aut illa cum fortuna hoc nomine queri possitis? 4. fam. 18. in epist. Ser. Sulpitii.
 Queri de iniuriis alicuius. Q. Frat. 296. b. & epist. 4. b
 Queri de aliqua re. pro Cæc. 41. b
 Accedebat vt hæc tu pro Repub. queri existimarere. de Orat. 126. b
 Queri iniquitatem legis. pro Planc. 33. & 5. in Verr. 186
 Non enim omnia quæ dolemus, eadè iure queri possumus. pro Flacc. 158. b
 Romæ acceperam literas, Milonem meum queri per literas iniuriam meam. ad Att. lib. 5. 13
 Quæ si queri velim præterita, nihil agam. Q. fra. 304. b

Querens.

Ajax querens de ferocitate Troianorum. de Duin. 125. b

Questus.

Ibi Drusus multa de Philippo questus est. de Orat. 143. b
 Multa de mea sententia questus est Cæsar. ad Len. lib. 1. 9. 22. a
 Facile patior quod scribit, secum Tullium & Seruium questos esse, quia non idem sibi, quod mihi remisisset. ad Attic. lib. 10. 194. 3. a

Questus.

Quod eiulatu, questu, gemitu, & c. 2. de Finib. 151. a
 Qui denique questus: qui moeror dignus inueniri in calamitate tanta potest: pro Quint. 63

Querela.

Querela cum aliquo. pro Deiot. 5
 Querela de damnatis. Attic. 107. b
 Sed tamen prouidendum sit, ne qua iusta querela esse possit. ad Brut. lib. 11. 12. 6. a
 His de tot tantisque iniuriis in socios, & c. consulum querela esse debuit. pro Sest. 54. a
 Eorum enim est hæc querela, qui sibi chari sunt. 5. de Fin. 50. a
 Querela frontis. in Piso. 1. pro, de fronte.
 Querela mira est hominum. 7. ad Attic. 39
 Querelæ partes suscipere. pro Sest. 2
 Querelæ iniquissimæ plenum volumen. 3. fam. 17
 Nunc veniam ad grauissimam querelam & atrocissimam suspicionem tuam. pro Marc. 12
 Querelam ad aliquem deferre. pro Ligar. 15
 Vt vestrum illud diuinum in Rempub. beneficium nonnullam habeat querelam. ad Trebon. lib. 10. 60
 Quid enim in illis fuit præter querelam temporum: ad Cælium, lib. 2. 15. 2. a
 Etsi quod sæpe diximus, & quid cum aliqua querela, & c. de Finib. lib. 3. 4
 Quanquam cui sunt inauditæ cum Deiotaro querelæ tuæ: pro Deiot. a
 Querelæ quas illi deplorare solebant. de Senect. a
 Epistola plena stomachi & querelarum. Q. frat. lib. 3. 24. 1. a
 Querelas habere. 1. ad Q. frat. 36
 Et assiduas iacit ore querelas meorum æqualium. de Sen. 6
 Sæpe enim interfui querelis meorum æqualium. de Sen. 6
 Staius interuenit nonnullorum querelis, quæ apud me de illo ipso habebantur. Q. frat. 199. b

Querelis omnium patere aures tuas. 1. ad Q. frat. 19
 Querelis quotidianis nihil proficere. epist. 70. b
Querimonia.
 Quotidiana querimonia populi. 1. Verr. 5
 In ea querimonia, quam sum habiturus de istius crudelitate, & c. 7. Verr. 5. 8. a
 Eo metu iniecto repente magna querimonia omnium discussimus. ad Q. fra. lib. 2. 5. 6. a
 Querimonia agere. 5. in Verr. 113
Queribundus.
 De supplicio P. Lentuli, de carcere, magna & queribunda voce dicebat. pro Sylla. 22. a

Qui, pronomen, vide **Quis.**
Qui, aduerbium.

Qui igitur conuenit, quæ causa fuerit, & c. pro Cec. 5. a
 Sed qui ista intellecta sunt, debeo discere. b
 Deinde qui sit ut ego nesciam, sciant omnes quicumque Epicurci esse voluerunt. 2. de Fin. 19. a
 Qui potest esse in eiusmodi trunco sapientia? de Nat. deor. 1. 59
 Qui possumus deum, nisi sempiternum, intelligere? de Natura deo. 1. 19
 Qui minus enim Licinius comprehendi potuit, quum, & c. pro Cælio, 51. a
 Qui fieri poterat? a
 Qui minus autem ego istic rectè esse possim, quam est Marcellus? ad Att. lib. 16. 339. 10. a
 Qui poterit esse sapientia? 4. Acad. q. 49. a
 Qui enim beatorum Epicurus, quod in patria vivebat, quam Metrodorus quod Athenis? 5. Tusc. q. 153. a

Quia.

Omnes boni semper nobilitati fauimus, & quia, & c. pro Sestio, 7. b
 Vrbs quæ quia postrema ædificata est, Neapolis nominatur. in Verr. 22. 8. b
 Quod ex eo sciri potest, quia corpora nostra tereno principiorum genere confecta, ardore animi concalescunt. 1. Tusc. q. 68. a
 Quia non est obscura tua in me beneuolentia, sic fit ut, & c. Seruio, lib. 13. 71. 1. a
 Quæ me res igitur præter cæteros impulit, ut, & c. quia si quis istorum, & c. pro S. Roscio. 18. b
 Neque porro quisquam est, qui dolorem ipsum, quia dolor sit, amet. 1. de Finib. 50. a
 Nemo ipsam voluptatem, quia voluptas sit, aspernetur, sed quia consequuntur magni dolores eos, qui, & c. de Finibus, 55. b
 Voluptatem ipsam, per se quia voluptas sit, semper optandam esse. Tusc. q. 246. b
 Sed tamen recordatione nostræ amicitie sic fruor, ut beatè vixisse videar, quia cum Scipione vixerim. de Amic. 14. a

Quicquam.

Sine qua nihil quicquam egregium assequeris. de Ora. 96. b
 Delibare quicquam de laude ieiuni hominis. 10. fam. 42. in epist. Planci.
 Cui autem quicquam ignoraret animus hominis, si esset deus? de Nat. deo. 1. 21
 Epicurus negat quicquam deos nec alieni curare, nec sui. de Diuin. 130. b
 Nec quicquam aliud videndum est nobis quos pop. Romanus hoc in gradu collocauit, & c. 4. Acad. q. 12. a

Quicque.

Perspicere quatenus quicque se attingat, ad seq; pertineat. de Fin. 130. b
 Sed ut quicque primum gestum erit, ita primum exponemus. ad Heren. lib. 1. 15
 Vestri autem non modo hæc non refellunt, verum etiam confirmant, interpretando quorsum quicque pertineat. 3. de Nat. deo. 82. a
 Primum quicque videamus. 3. de Nat. deo. 9. a

Quicquid.

Id mihi satis est, quod est de me opinionis, quicquid est. 1. in Verrem, 20

Quicquid erit quacunq; ex arte, quocunq; de genere. Orat. 89. b
 Quiquid maleficii, sceleris, cædis erit, proprium id Roscium esse debet. pro Rosc. Amer. 73. a
 Quamobrem quicquid in causa mihi susceptum est, id omne me Reipub. causa suscepisse confirmo. pro Pomp. 17. b
 In vtraque re, quicquid in controuersiam veniat, in eo queri, & c. de Orat. 96. b
 Quicquid voles, dummodo quid. 13. ad Att. 8

Quicum.

Quid ad hanc mansuetudinem addi potest, eum, quicum bellum geras, tam molli nomine appellari? lib. 1. Officior. 57. a
 Qui nemine prætermiserit, quicum loqui potuerit, cui non eadem ista dixerit. ad Brut. lib. 11. 21. 2. a
 Nemo est omnium, quicum potius mihi, quam tecum, communicandum putem. Ser. Sulp. lib. 4. 1. 5. a
 Non ut quisque maximè est, quicum tibi aliquid sit, ita tui huiuscemodi criminis maximè eum pudet? 7. Verr. 106. a

Quicumque.

Quicumque is est, ei me profiteor inimicum. Asinius Ciceroni, lib. 14. 31. 9. a
 Quicumque in dicendo sumus. de Orat. a
 Easque res nos primi, quicumque eramus, & quatumcumque dicebamus, ad huius generis dicendi, audiendi, incredibilia studia conuertimus. in Orat. 57. a
 Orator si modò sim, aut etiam quicumque sim. Orat. 197. b
 Quæcumque in equite Romano dignitas esse potest, eam semper in M. Cælio habitam esse summam. pro Cælio, 38. b

Is est Epicureus non penitus illi disciplina, quæcumque est, deditus. Post. 20. b

Libenter accipere facultatem lædendi, quæcumque detur. pro Flac. 150. b

Ego verò vos in omni fortuna, quæcunq; erit oblata, complectar. pro Sestio, 129. a

Quæcumque mens illa fuit, Gabinii fuit. pro Rabir. Posthumo, 13. a

Nec verò M. Cælium præterendum arbitror, quæcumque eius in exitu vel fortuna, vel mens fuit. de claris Orator. 190. b

Quodcumque militum contrahere poteritis, contrahatis. ad Attic. lib. 8. 161. 5. a

Quemcumque casum fortuna dederit, & quæcumque fortuna erit oblata, & c. pro Milon. 73. a

In iudicio ea causa, quancunq; tu dicis, melior videtur. de Orat. 88. b

Illam ipsam facultate, quancunq; habes, magnam gratiam assequeris. de Orat. 94. b

Illam ipsam quancunq; assequi potuerit in dicendo mediocritatem. 1. de Orat. 58. a

Quamcumque rem, à quo cognouerit, de ea re multò dicet ornatius, quam, & c. de Orat. 99. b

Omnia quæcumque ille fecisset, essent rata. 3. de leg. Agr. 3. a

In omnibus quæcumque fiunt, necesse est causam antecedere. de Fat. 64

Non omnia quæcumque loquimur, mihi videntur ad artem & ad præcepta esse reuocanda. 2. de Orat. 25. a

Omnia quæcumque in hominum disceptatione cadere possunt, bene sunt ei dicenda. 2. de Orat. 4. a

Ea notant sydera natalitia Chaldaei, quæcumque lunæ iuncta videantur. de Diuin. 127. b

Quicquid erit, quacunq; de re, quocunq; de genere, & c. de Orat. 89. b

Quoscumque de te queri audiui, quacunq; potui ratione placui. 1. ad Q. frat. 38

Causarum illustrium quascunq; defendi, nunc quam maximè conficio orationes. de Senect. 84. b

Vt quibuscunq; rebus possem, illius absentis dignitatem vobiscum vnà tuerer. 2. de leg. Agr. 55. a

Quid.

Quid eundem in septemuiratu nonne destitisti? in Antonium, 179. b

Quid ille signa ænea in insidiis posuerat? pro Deiot. 147. b
 Quid Theodorum, & c. nonne miramur? Tusc. q. 170. b
 Quid rectes quid aiunt? pro Cecin. 18. a
 Quid tu me hoc tibi mandasse existimas, ut, & c. Cælio, lib. 2. 7. 1. a
 Quid aer? quo Diogenes Apolloniates vititur deo. de Natura deo. 1. 23
 Quid enim isthuc si Consul esses, minus facere potuisses? in Anton. 175. b
 Quid enim summus dolor plures dies manere non potest? 2. de Finib. 147. a
 Quid enim ad amicisne confugiam? Luceio, lib. 5. 15. 3. a
 Quid enim Africanus indigens mei? minimè hercle. de Amicit. 30. a
 Quid enim censes? si L. Múmius videret, & c. in Parad. 48. a
 Valeat ille deus, quid enim dicam, propitius sit? de Nat. 1. 87
 Quid enim ille erat indigens mei? de Amic. 102. b
 Quid ergo? ad hæc mediocri opus est prudentia, an & ingenio præstanti & eruditione perfecta? in Ant. 253. & de Diuin. 135. b
 Quid ergo? Aius iste, & c. de Diu. 123. & in Ant. 164. b
 Quid ergo? istam voluptatè Epicurus ignorat. de Fin. 65. b
 Quid istud ad nos? Acad. q. ed. 1. lib. 2. 31
 Accusatis Sex. Rosciū. Quid ita? quia, & c. pro Ros. Am. 20. a
 Quam molestum est vno digito plus habere. quid ita? quia, & c. 1. de Nat. d. 137. a
 Grauatè ille primò. quid multa? impetrat. 3. Offic. 77. a
 Quid multa? vereor ne hæc iniecta à bonis, defensa ab improbis, magnorum Reip. malorum causa sit. ad Att. lib. 1. 8. 7. a. & 13. 67
 Quid multitudinem, suauitatèque piscium dicam? 2. de Nat. deo. 139. a
 Quid præterea? quid? 3. ad Q. frat. 15
 Quid quæstio, quasnam habet partes? in Partit. 3. a
 Quid, qui pecuniæ cupiditate, qui voluptatum libidine feruntur, & c. 3. Tusc. q. 7. a
 Quid, quod dixisti, inquit, Craffe, si, & c. 2. de Orat. 200. a
 Quid, quod eadem illa ars quasi Penelope telam texens, tollit ad extremum superiora? & c. 4. Acad. q. 168. a
 Quid, quod eiusdem hominis in meum alia, alia in tuum? 1. de Nat. d. 149. a
 Quid, quod salus sociorum summum in periculum ac discrimen vocatur? pro leg. Manil. 7. a
 Quid, quod sapientissimus quisque animo æquissimo moritur? de Senect. 75. a
 Quid, quod si ista vera sunt, ratio omnis tollitur? 4. Acad. quæst. 51. a
 Nosti enim reliquos ludos. quid? ne id quidè lepòris habuerunt quod solent mediocres ludi. ad Marium, lib. 7. 1. 7. a
 Quid, quod Theseus exegit promissum à Neptuno. 3. Officior. 127. a
 Quid, quum ipse Antiochus dissentit quibusdam in rebus, & c. 4. Acad. q. 240. a
 Quid si, quod, & c. in Verr. 75. b
 Quid si muto? & c. quid si non vult? 6. fa. 28
 At uti potest pro suo. quid tum? in Ant. 148. b
 At multantur bonis exules. Quid tum? parumne multa de toleranda paupertate dicuntur? 5. Tusc. q. 15. a
 Quid tum inde? pro Mur. 129. b
 Nam quid aliud agimus, quum, & c. quid, inquam, tum agimus, nisi animum ad seipsum aduocamus? 1. Tusc. 117. a
 Sed quid ego argumentor? quid plura disputo? te Q. Petili appello, & c. pro Milon. 110. b
 Quid attinet plura esse nomina deorum? de Nat. d. 1. 59
 Quid ego vitium satus, ortus, incrementa commemorem? de Senect. 88. b
 Quid Opis? quid Salutis? (tèpla cõmemorem.) 1. de Nat. 44
 Quid igitur censes? de Nat. deo. 1. 57
 Quid censes, si ratio esset in beluis, non suo quasque generi plurimum tributuras fuisse? de Nat. deo. 1. 54
 Quid celses eos esse facturos, qui omnem virtutem à bonorum sine segregauerunt, Epicurum, Hieronymum, & c. 4. de Finib. 81. a

Vos autem quid mali datis? de Nat. d. 1. 85
 Quid dicam quantus amor sit bestiarum in educandis custodiendisque iis quæ procreauerunt? 2. de Nat. d. 193. a
 Quid dicam Albutium? de Nat. d. 1. 65
 Quid dicam imperite, vir omnium prudentissimus, an ambitiosè fecisse, & c. ad Brut. 52. in epist. Bruti.
 Quid dicas? 1. ad Attic. 11
 Nisi quid existimas in ea re violari existimationem tuam. Philip. lib. 14. 74. 4. a
 Quid est? 8. fam. 43. in epist. Cælii.
 Quid est aliud, capere & conciliare pecunias, in quo te lex tenet, si, & c. 5. Verr. 59. a
 Quid est Catilina? quid attendis? quid animaduertis horum silentium? in Catil. 161. b
 Quid autem est inscitius, quam, & c. de Nat. d. 2. 26
 Hanc ego quum teneam sententiam, quid est cur verear, ne ad eam non possim accommodare Torquatos nostros? 1. de Finib. 53. a
 Quid ergo est? pro Rosc. Amer. 32. a. 10. fa. 47. in epist. Pláci.
 Quid est hoc? quid est autem cur, & c. 15. ad Att. 3
 Quid igitur est? non eodem modo de omnibus. pro Roscio Amer. 21. a
 Quid pedibus opus est sine ingressu? de Nat. d. 1. 64
 Quid est quæso Metelle iudicium corrumpere, si hoc non est? 2. Verr. 17. a
 Quid est quamobrem quisquam nostrum Cælorias subscriptiones omnes fixas, & in perpetuum ratas putet esse oportere? pro Cluent. 105. a
 Quid est quod signis & luminibus mundum ornare concupisceret deus? de Nat. d. 1. 17
 Quid est quod tu alios accusas? 4. Verr. 34. a
 Quid sumus ipsi? 12. ad Attic. 12
 Cum Illyrico verò, & c. Vatinii legionibus quid erat Antonio? Phil. 276. a
 Mirabar quid esset, quod tu mihi literas mittere intermississes. 7. fa. 23. id est, quamobrem.
 Quid eius sit. 16. ad Att. 11. pro, quid de ea re sit.
 Quid sit quod P. Septimio Senatore, & c. 2. Verr. 24. a
 Quæro quid sit. Acad. q. edit. 2. lib. 1. 3. pro, quæ sit causa.
 Quid erit, quæcumque erit, scribas. 11. ad Att. 41
 Quid huic tu homini facias? pro Cecin. 22. a
 Valerius quotidie cantabat, erat enim scenicus: quid faceret aliud? de Orat. a
 Stomachari Cannius: sed quid faceret? nondum, & c. 3. Officior. 78. a
 Quid fiet artibus? quibus? hisne, & c. 4. Acad. q. 191. a
 Quæro, si, qui velint vendere, nõ fuerint, quid pecunia fiet? 2. de Lege Agr. 73. a
 Quid fiet populo Vlubrano? epist. 101. b
 Etsi nos premet eadem fortuna, quid puero misero fiet? ad Terentiam, lib. 14. 1. 10. a
 Quid interest, vtrū de Hippocætauro, an de deo cogitemus? de Nat. d. 1. 75
 Quid interest, vtrum Prætor imperet, vique cogat aliquem de suis bonis omnibus decedere? 4. Verr. 29. a
 Quid interfit inter populum rem, id est assentatorè & leuem ciuem, & c. Lælius, 78
 Quid loquar quanta ratio in bestiis appareat? de Nat. d. 96
 Nam quid Accium memorem? de Leg. 157. b
 Quid enim mereas? de Nat. d. 1. 46
 Quid contra vim sine vi fieri possit? 12. fam. 6
 Quid homo quisquam possit vix iam deus. 9. ad Att. 15
 Quid quæris? 7. fam. 9. & 13. ad Att. 67. & lib. 10. 195. 16. a
 Quid quæris? etsi mihi crebrò Ζυδὸς ἐνδάνιος occurrebat, tamè leuabar cura, virum fortem & peritum, & plurimum autoritate valentem audiens, & c. ad Att. lib. 7. 128. 4. a
 Quid quæris? nunc ut ad priuata redeam? ad Att. lib. 1. 9. 10. a
 Quid scribam? pudet cõditionis ac fortunæ. sed tamen scribendum est. ad Brut. 42. in epist. Bruti.
 Trebatio mandauit, ut siquid tu eum velles ad me mittere, ne recusares: idque ut facias velim. ad Seruium Sulpit. lib. 4. 1. 10. a
 Quid vultis amplius? pro Rosc. Amer. 19. a

Quid est causæ, quin, &c. 5. Tusc. q. 47. a
Exponam vobis breuiter quid hominis sit. 4. Verr. 93. 7. ad
Att. 18. 19. Id est, quid moliat, quomodo se gerat.
Quid orationis, quot sunt partes in Partit. 2. a
Quid huic cum Habito: nihil. pro Cluent. 137. a
Quid mihi, inquit, cum ista sanctimonia & summa diligen-
tia pro Quintio, 32. a

Quidam.

Quidam de collegis. Bruto, lib. 11. 12. 9. a
Quidam è philosophis. Acad. q. 5. b
Quidam ex aduocatis, homo & honoribus populi ornatus,
& summa virtute præditus dixit. pro Cluen. 142. a
Quidam ex amicis Saffia, &c. pro Cluen. 55. b
Quidam ex numero tuorum. pro Mure. 134. b
Ea exercitatio quædam suscipienda nobis est, quanquã, &c.
de Orat. 97. b
Verbum mihi deest, quum ego hanc potestatem regiam ap-
pello, sed profectò maior est quædam, &c. cõtra Rul. 73. b
Philosophia procreatrix quædam & quasi parens omnium
artium. de Orat. 85. b
Quare quum sit quædam certa vox Romani generis, vrbis-
que propria. 3. de Orat. 15. a
Sed nimirum maius est hoc quoddam, quàm opinantur. de
Orat. 86. b
Crassi quidem responsum excellentis cuiusdam est ingenii,
ac singularis. 2. de Orat. 164. a
Quod magni cuiusdam hominis & persipientis videtur. de
Prouinc. Consul. 36. a
Sumus igitur homines: ex animo cõstamus & corpore: quæ
sunt cuiusdã modi. 4. de Finib. 41. a. Id est, non cuiuslibet.
Iam verò animus non esse solum, sed etiam cuiusdam mo-
di debet esse, vt, &c. 5. de Finib. 63. a
Nam hesternò sermone vnus cuiusdam operis, vt ait Cæ-
cilius, remissem aliquem aut baiulum nobis oratorem de-
scripseras, & inopè quendam humanitatis atque inurban-
num. de Orat. 112. b
Sed audio maiorem quendam in vrbe timorè esse. Att. 113. b
Et impulsione paruulam quandam fuisse dicet. de Inu. 65. b
Sine quodam afflatu furoris. de Orat. 326. b
Resp. ratione quadam & disciplina designata. de Nat. 77. b
Tu pudore à dicendo & timiditate ingenua quadam refu-
gisti. de Orat. 109. b
Incredibili quadam magnitudine consilii Atheniensis The-
mistocles. de Orat. 109. b
Quod si ille astrictus certa quadam numerorum modera-
tione & pedum, &c. 1. de Orat. 132. a
Cum machinatione quadam moueri aliquid videmus. de
Nat. deor. 45. b
De præstanti quadam & eximia prudentia. de Orat. 109. b
Raros esse quosdam videmus, qui, &c. Tusc. q. 129. b
Quod si nullum haberes sensum nisi oculorum, prorsus ti-
bi ignoscerem, si quosdam nolles videre. epist. 55. b
Quoniam quædam pueris nobis ex commetariolis nostris
inchoata atque rudia exciderunt. de Orat. 85. b
Omnem legem esse laudabilem quibusdã talibus argumen-
tis docent. de Legib. 171. b
Minutius, quem tu quibusdam literis ad cælum extulisti.
epist. 199. b
Quæ si iudicaretur certis quibusdam verbis, non nouis nu-
ptiis fieri cum superiore diuortium. 1. de Orat. 90. a

Quiddam.

Vt in his quiddam diuinum esse diceret. 1. Acad. 48. a
Vt philosophi tanquam in superũ mare Ionium deflueret,
Græcum quiddam & portuosum. 3. de Orat. 49. a
Ego enim fateor in ista ipsa potestate inesse quiddam mali.
3. de Legib. 33. a
Sed nimirum maius est hoc quiddam, quàm homines o-
pinantur. 1. de Orat. 9. a
Quiddam portenti simile esse visum est. de Orat. 136. b
Quidem, pro etiam, verò, videlicet.
Cruciatu est à Dolabella Trebonius, & quidem à Carthagi-
nensibus Regulus. 11. Philip. 295. a
Post Solstitium canicula exoritur, & quidem aliquot die-

bus. 1. de Diuin. 139. a
Quapropter in priuatis rebus nullum neque officium neque
studium meum desiderabis, nec in publicis quidem, si quid
erit, in quo me interesse necesse sit, nunquã deero, ne cum
periculo quidè meo, dignitati tuæ. Planc. lib. 10. 2. 3. a
Nimis iracundè id quidem, & valde intemperanter. in An-
tonium, 155. b
Non opinor id quidem, neque ius esse, neque cuiquam expe-
dire. pro Quint. 8. b
Ego illud ne quidè contemnã quod extremum. ad Att. 31. b
Essent illi quidem desperandi, sed tamen essent ferendi. 2. in
Catilin. 32. a
Atqui hoc loco philosophi quidam, minimè mali illi qui-
dem, sed non satis acuti, &c. 3. Offic. 50. a
Nostra grauior est causa quàm illorum, quod illi quidem al-
terum metuunt, nos vtrunquè. Att. 125. b
Quanquã de morte P. Clodii fuit quæstio, non satis pruden-
ter illa quidem constituta: quid enim, &c. in Anto. 164. b
Multa & lauta supellex, & magnifica multis locis, non illa
quidè luxuriosi hominis, sed tamè abundantis. 2. Phil. 76. a
Vt superiora omittam, quæ sunt maxima illa quidem, sed,
&c. 5. Philip. 189. a
Minus quidem illa seuerè, quàm decuit, non tamen omnino
dissolutè. 6. Philip. 104. a
Suspicio illud tibi minus probari, quod ab tuis familiarib⁹,
optimis illis quidem viris, sed in Rep. rudibus non pro-
batur. Bruto, 15. 12. a
Tantum doleo, ac mirificè quidem. ad Att. lib. 2. 34. 2. a
Hanc subtilitatem in Catone non nouerunt quidem. de cla-
ris Orat. 170. b
Gaudeo tibi iucundas esse meas literas, nec tamen habuis-
sem scribendi nunc quidem vllum argumētum, nisi tuas
accepissem. Q. frat. 313. b
Hanc habent arcem focii minus aliquanto munitam, nunc
quidem quàm antea: &c. 1. Verr. 10. a
Aut enim nemo (quod quidem magis credo) aut si quisquẽ
ille sapiens fuit. de Amic. 8. a
In eius corona extitit, &c. & quidem subita. de Diu. 122. b
Effecisti que non tu quidem etiam nunc, vt, &c. 2. Phil. 105. a
Hos ad magistrōs si qua te fortuna Cato cum ista natura de-
tulisset, non tu quidem vir melior esses, &c. pro Mur. 59. a
Fortius tu quidem quàm nonnulli defuncti honoribus, sed
apertius quàm, &c. pro Planc. 43. a
Rogo te, & quidè valde rogo. ad Brut. 15. in epist. Bruti.
Nobis verò, inquit Atticus, & vehementer quidem. de Cla-
ris Orat. 63. a. Sub. placet.
Atque ille discessus, dolor meus duntaxat, vestrum quidem
scelus ac dedecus haberetur. in Pis. 86. b
Num igitur peccauimus: minimè vos quidem, sed, &c. ad
Attic. lib. 8. 153. 4. a

Quidem, nominibus propriis iunctũ.

Agrigentinum quidem doctum quendam virum, carmini-
bus Græcis vaticinatum ferunt. de Amic. 100. b
Cyrus quidem apud Xenophontem, in eo sermone què mo-
riens habuit. de Senect. b
Dicaearchus quidem & Aristoxenus, &c. dixerunt. Tusc. q. b
Q. Mutius enucleatè ille quidem, & politè, vt solebat, dixit,
&c. de Claris. 59. a
Theophrastus quidem, Tauriscum quendam dixit, &c. de
Orat. 163. b

Quidem certe.

Aliud hoc tempore de Repub. nihil loquebantur: agebatur
quidem certè nihil. ad Q. frat. lib. 2. a
Noli mecum, qui hoc quidem certè tibi assentior: quãquam
nihil mihi tam mirum videtur, quàm ista dici ab Antio-
cho quidem, maximè cui erant, quæ paulò antè dixi, no-
tissima. Acad. q. 25. b
Si minus, &c. illa quidem certè capiebantur. in Verr. 210. b
Quàm bene nõ quæritur, constat quidè certè. Tusc. 133. b
Quàm sapienter non disputo, constanter quidem & forti-
ter certè. de Prouinc. 77. b
Cupio quidem certè. de Inuen. 2. b
Spero me tibi causam probasse, cupio quidè certè. Attic. 2. b

Volui id quidem efficere certè. de Clar. 166. b
Quod quidem certè enitar. Att. 255. b
Habet quidem certè Respub. adolescentes paratos defenso-
res. in Ant. 182. b
Qui vt summa haberem cætera, temporis quidem certè vix
latis habui. pro Quintio, 2. a
Quintus filius suapte, piè sanè, me quidem certè multũ hor-
tante. Attic. 96. b
Illud quidem certè nostrum cõsiliu iure laudandum est,
quod, &c. ad Lentulum, lib. 1. 9. 45. a
Habetis sermonem hominis, vtinam non impudentis, illud
quidem certè non nimis verecundi. de Orat. 141. b
Tuæ cõiugis bonæ fœminæ, locupletis quidem certè, Bom-
balio pater fuit. in Ant. 186. b
Hoc quidem certè manifestum. in Verr. 145. b
Certè quidem negas te nosse, &c. Att. 195. b
Sine tuo quidem consilio certè nihil. ad Attic. 92. b
Statuebam sic, boni nihil ab illis magis esse expectandum,
mali quidem certè nihil pertimescendum. pro Sest. 7. b
Is facillè solutèque verbis voluebat satis interdum acutis cre-
bras quidem certè sententias. de Clar. 190. b
Opera tamen & consilio, studio quidem certè, rei, famæ, sa-
luti tuæ præsto futurum. ad Plancum, lib. 4. 14. 11. a
Sed si certorum hominũ mentes nulla ratione placare pos-
sumus, vestros quidem animos certè confidimus esse pla-
catos. pro Corn. 68. b
Vobis quidem certè maioribus. de Orat. 147. b
Et tu me consiliario fortasse non imperitissimo, fideli qui-
dem & beneuolò certè vsus esses. epist. 10. b
Ne carere quidem igitur in mortuo est. Tusc. q. 167. b

Quidem profecto.

Nunc quidem profectò. ad Q. fra. lib. 1. 1. 44. a
Nunc quidem profectò Romæ es. ad Att. lib. 6. 116. 1. a
Hoc quidem est verum profectò. ad Attic. lib. 10. 195. 14. a

Quidem sane.

Nihil sanè ex me quidem audire potuisses. de Nat. d. 13. b
Non sanè hoc quidem mirabile. de Diuin. 122. b

Quidnam.

Quæris vt suscipiam cogitationem, quidnam istis agèdum
putem. ad Att. lib. 14. 318. 6. a
Mirificè sum sollicitus, quidnam de prouinciis decernatur.
epist. 23. b
Quidnam dici potest quamobrem, &c. 3. Tusc. 95. a
Quod si præterea honore dignus nemo, quidnam tot opti-
mis & ornatissimis ciuib⁹ est futurum: pro Planc. 5. a
Quidnam hostes putarent. in Ant. 164. b

Quidni.

Erat, inquit, illarũ partium. quidni: qui, &c. pro Quint. 12. b
Laudat Africanum Panætius, quod fuerit abstinentis. quidni
laudet: sed in illo alia maiora. 2. Offic. 112. a
Quidni, inquit, meminere: nunquam ego recepissem, nisi
tu perdidisses. de Orat. 134. b
Quidni iste neget in Verr. 125. b
Quidni possim: Tusc. q. 230. b
Illud idem Pausania dicebat te dixisse, quidni Appius Len-
tulo, Lentulus Appio processit obuiam, Cicero Appio no-
luit: epist. 35. b

Quidque.

Ede mihi scriptum quid argenti in prouincia Sicilia paratis,
vnde quidque aut quanti emeris. 6. Verr. 31. a

Quidquid, vide Quicquid.

Quiduis.

Quiduis potius esse in Consulatu, quàm Consulem. 8. ad
Attic. 58. in epist. Balbi.
Quiduis potius, quàm vt non hac ætate absoluat. 13. ad
Att. 33
Quiduis potius quàm leges tulerunt, qui perniciofa & iniu-
sta populis iussa descripserunt, quũ contrafecerint, quàm
polliciti professique sint. 2. de Legib. 10

Quiet.

Si quiet dabitur. 2. ad Att. 50
Quem non quiet, non remissio, non æqualium studia, non
ludi, non conuiuia delectarent. pro Cæl. 31. a

Mors laborum aut miseriarum quietis. 4. in Catil. 79. a
Qui placatissima. Tusc. q. lib. 1. 80
Qui locus quietis & tranquillitatis plenissimus fore videba-
tur. 1. de Orat. 3. a
Et ego excubo animo, nec partem vllam capio quietis. ad
Attic. 147. b
At qui salubri & moderato cultu atque victu quieti se tra-
diderit, ea parte, &c. 1. de Diuin. 108. a
Omnem tràquillitatem & quietem senectutis acceptam re-
fert clementiæ tuæ. pro Deiot. 27. a
Quæ quidem multò plura euenirent, si ad quietem integri-
remus, &c. 1. de Diuin. 107. a
Nec enim labor ad quietem reuocauit. pro leg. Man. 28. a
Quæ ei secundum quietem visa sunt. 1. de Diuin. 78. a
Ei visum in quiete egregia facie iuuenem, &c. 1. de Diu. 94. a
Quæ se in quiete per visum ex Africano audisse dicebat.
de Amic. 13
Ioco vti illo quidem licet, sed sicut somno & quietibus cæ-
teris. 1. Offic. 145. a

Quiesco.

Potentia in hoc solo genere quiescit: quid agat, quomodo
aggrediatur iudicem: qua denique digitorum proferat, non
habet. pro Cec. 52
Eò quum venio, Prætor quiescebat. 6. Verr. 27. a
Quiesce tu, cuius pater cubito se emungere solebat. ad He-
rennium, 41. b
Aut si per Tribunos pleb. non patiat, tamen quiescat, rem
adduci ad interregnum: &c. 7. ad Att. 33
Ipse dux reuolat, vt ipse quoq; quiescat, in eius locum suc-
cedat ex iis quæ acquirerunt. de Nat. d. 5. b
Sed opinor quiescamus, ne culpam nostram coarguamus.
9. ad Att. 13. pro, sermones hos missos faciamus.
An si vnquam in me vitæ cupiditas fuisset, ego mense De-
cembri mei Consulatus omnium parricidarum tela com-
mossem, quæ si viginti quiessem dies, in aliorũ iugulum
Consulium recidissent: pro Planc. 74. a
Præterea quòd qui tatum facinus commiserunt, non modò
sine cura quiescere, sed ne spirare quidem sine metu pos-
sunt. pro Rosc. Amer. 39. a
Iste Rabonius quiescere iubet, & simul ei nõnullam spem
societatis ostendit. 3. Verr. 95. a
Videmur enim quieturi fuisse, nisi essemus lacefiti. 2. de O-
ratore, 127. a
Quum de nobis certũ sit, nos quieturos. 11. fam. 5. in epist.
Bruti. Id est, impedimento non futuros.

Quietus.

Qui quietus est, cum necesse est perturbatione omni esse va-
cuum. Tusc. q. lib. 3. 15
Quietus nunquam fui per M. Antonium. 10. fam. 1
Sermo quietus & remissus. de Senect. 81. b
Sic animi quietus & placatus status cernitur. Tusc. q. 231. b
Quieta ciuitas. 9. fam. 17. in epist. Dolabellæ.
Quieta Respub. & turbata. 2. in Catil. 39. a
Quieta senectus & sollicita, opponuntur. 14. ad Att. 23
Quũ semper natura, tũ etiam ætate iã quietũ. de Pet. Conf. 6
Quid viro bono & quieto, & bono ciui magis conuenit, q̃
abesse à ciuilib⁹ cõtrouersijs: 10. ad Att. 29. in epist. Cæl.
Quietum esse animo. Tusc. q. lib. 4. 29
Vitam otiosam & quietam sine vllò labore & contentione
traducere. de Senect. 74. a
Tranquillo & quieto animo frui aliqua re. pro Syll. 172. b
Hoc ego loco, soluto & quieto sum animo, &c. pro Roscio
Comædo, 25. a
Is viuere animo quieto nullo modo potest. 2. Tusc. q. 3. a
Vt nunquam liceat quieta mente consistere. 2. de Diu. 121. a
Cælestium dies quieti. 2. de Leg. 86. a
Vobis integris, quietis, & otiosis hominib⁹. cõtra Rul. 81. b
Quietior debuit esse, dũ responsa referrentur. dicitur autem
nunc esse acerrimus. 7. ad Attic. 53
Homo quietissimus. 6. Verr. 36. & 4. 115. a

Quiete.

Quiete, & purè, & eleganter actæ ætatis placida ac lenis se-
nectus. de Senect. 11. a

Liberalitate qui vtatur, beneuolentiā sibi conciliat, & (quod aptissimū est ad quietē viuendū) charitatem. 1. de Fin. 81. a

Quilibet.

Apud maiores nostros adhibebatur peritus, nunc quilibet. 2. de Diuin. 109. a

Si aut causa criminis, aut facti suspicio, aut quælibet deniq; vel minima res reperietur. pro Rosc. Amer. 5. a

Sic vita agenda est certo genere quodam, non quolibet. de Finib. 95. b

Quin.

Nullum intermissi diem, quin, & c. ad Att. lib. 7. 134. 1. a

Adest enim ferē nemo, quin acutius, & c. de Orat. 94. b

Quin tu huc aduolas, & inuisis illius nostræ Reip. germanæ: ad Att. lib. 4. 86. 2. a

Arbitrabantur non dubitaturum fortem virum, quin cum suo periculo salutem Reip. afferret. pro Mil. 113. b

Quin tu aspicias ad te venientem Paulum patrem: in Som. Scip. 9. a

Quin sic attendite Iudices, nempe hæc est quæstio de interitu Clodii, fingite animis, & c. pro Mil. 116. b

Ego nihil prætermisi, quantum facere potui, quin Pópeium a Cæsaris coniunctione auocarem. in Ant. 162. b

Quis est quin cernat: Academ. quæst. ed. 1. lib. 2. 21. pro, qui non cernat.

Quis musicis penitus se dedit, quin comprehenderit, & c. de Orat. 85. b

Nullus cibus tam grauis (ait Cleanthes) quin is nocte & die concoquatur. de Nat. d. 1. 18

Non dubitabat quin ei crederemus. ad Att. lib. 6. 113. 5. a

Quin hinc ipse euolare cupio. epist. 109. b

Teneri non potui, quin tibi apertius declararem, & c. ad Atticum, 245. b

Quin mihi nunc consilium deest, & c. Att. 14. b

Horrensus non dubitauit, quin P. Syllam defenderet. pro Sylla, 3

Vt nequis à me dies intermittatur, quin dem ad te literas. ad Att. lib. 8. 160. 2. a

Nemo esset quin hoc se audisse liquidò diceret. 5. Verr. 116. a

De musicis rebus non poterit, quin dicat, hoc onere suscepto, recusare. 2. de Orat. 36. a

Non quin dissentiam, sed quod, & c. epist. 52. b

Vt dubitare debeat nemo, quin multos, si fieri posset, C. Cæsar ab inferis excitaret. pro Marc. 133. b

Non possum quin exclamem. 2. de Orat. 21. a

Nemo est quin existimet, & c. epist. 4. b

Non idcirco causas Isocrates nō defendit, quin id vtile esse & honestum existimaret. a

Dubium est quin faciamus, & c. de Finib. 82. b

Nemo nostrum est quin vota victoriæ suæ fecerit. Cecinna Ciceroni, lib. 6. 7. 3. a

Non necesse est expectare, quin mox fiat. de Inuen. 73. b

Quin ego quum fauerem ei, & c. mihi visus sum captus esse. epist. 112. b

Tamen in tanto conuentu nemo erat, quin rationem numerumque haberet. 7. Verr. 57. a

Quia hoc tempore ipso, & c. pro Mil. 120. b

Hic mihi etiam audebit mentionem facere Mamertinæ laudationis: in qua quàm multa sint vulnera, quis est vestrū Iudices, quin intelligat? 7. Verr. 46. a

Causæ nihil esset, quin secus iudicaret. pro Quint. 17. a

Quin labebat longius, nisi me retinuisssem. de Leg. 166. b

Nemo est quin malit, & c. epist. 78. b

Quin ea ipsa non memini, & c. Att. 142. b

Tamen facere non possum, quin quotidie ad te mittam. ad Att. lib. 12. 245. 2. a

Nō quod dubitaret, quin ab isto nihil legibus, nihil religionibus, nihil iure esset actum. pro Dom. 54. a

Quin nisi ego successor essem, te antea quàm tibi successum esset, decessurum fuisse. epist. 34. b

Non quod dubitaretis, quin ab isto nihil iure esset actum. pro Domo, 217. b

Non quin rectum esset, sed quia, & c. Att. 117. b

Prorsus nihil abest, quin sim miserrimus. ad Att. li. 11. 213. 5. a

Non dubito quin eo sis animo, quo ego essem, siquid tu me rogares. a

Causæ nihil dico, quin ita sit, pro Quint. 10. b

Abeffe nō potest, quin eiusmodi hominis sit, probos improbare, qui improbos probet. in Orat. 138. a

Quis ignorat, quin tria Græcorū genera sint: pro Flac. 159. b

De qua aqua & via nihil prætermisi quadam epistola, quin enucleatē ad te perscriberem. Q. frat. 323. b

Nullus locus est, quo in loco Reip. nomen sit, quin eodem perscriptum hoc iudicium peruenerit. pro Syl. 175. b

Non enim dubitabat Zeno quin ab Areopagitis inuito Mēmio impetrari non posset. ad Att. lib. 5. 98. 5. a

Non prætermittam quin prosum, & c. Octau. 329. b

Quin prodis: de Orat. 131. b

Quid morer in terris? quin huc ad vos venire propero? in Somn. Scip. 10. a

Nego vllam gemmam aut margaritam fuisse, quin quæserit, inspexerit, abstulerit. 6. Verr. 2

Quin ipsa iudicia nō solemus tractare eodē modo. ep. 139. b

Dubitabis quin hunc vendices. pro Flac. 154. b

Sin omnia in vnum locum contrahenda sunt, non dubito quin ad te statim veniam. ad Att. lib. 8. 157. 4. a

Dies ferē nullus est, quin hic Satyrus domum meam ventitet. ad Att. lib. 1. 1. 7. a

Quin tu me vides, qui, & c. in Pison. 92. b

Nemo Lilybæi fuit, quin viderit: nemo in Sicilia quin audierit. 7. Verr. 109. a

Prætores autem quum, & c. abierit nō longē, quin hoc à me decerni velit. ad Att. lib. 9. 180. 10. a

Quin tu vrge occasione istam: Trebat. lib. 7. 8. 4. a

Quincunx.

Quum admiraretur Lysander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines, & c. de Sen. 55. a

Quindicies.

At illa n s. d. millia hæreditaria, accessit ipsius antiqua n s. quindicies pecunia. 4. Verr. 43. a

Quindecimuir. epist. 113. b

Quinetiam.

Neque verò hac in causa modo, sed cōstanter sæpe in Senatu, quinetiam Marcello & Philippo c o s s. Nonis Aprilibus mihi Senatus est assensus, & c. epist. 11. & 96. b

Delectatio nulla exitit, quinetiam misericordia consecuta est. epist. 95. b

Epistolam meam quod peruulgatam scribis esse, non fero molestē, quinetiam ipse multis dedi describēdam. ad Atticum, 113. b

Quinetiam in maximis occupationibus, & c. de Clar. 188. b & Acad. q. 1. b

Quinetiam necesse erit cupere & optare vt quamsæpissimē peccet amicus. de Amic. 53. a

Quinetiam hoc ipso tempore multa *ἰσοπολιτείας*. ad Atticum, 236. b

Horum ego sermone non mouebar, quinetiam leuari me putabam, & c. epist. 34. b

Quinetiam memini, & c. de Clar. 190. b

Quinetiam memoria nostra, & c. de Diuin. 80. b

Equidem credibile non est, quantum scribam die, quinetiam noctibus: nihil est enim somni. Attic. 213. b

Quinetiam obest plerunque. de Nat. d. 4. b

Quinetiam si, & c. tamen, & c. Attic. 22. & 186. b

Quinetiam siquis asperitate ea est & immanitate naturæ, congressus vt hominū fugiat atque oderit. de Amic. 73. a

Quingenti.

Nec mirum, quingentos denarios dat. ad Att. lib. 16. 335. 1. a

Quingentesimus. pro Flac. 146. b. & in Ant. 155. b

Quingenties.

Ob eam rem n s. quingenties Veneri Erycinæ de Sthenii bonis exacturum. 4. Verr. 65. a

Quingeni.

Apud eum n s. quingena deposuerūt, vt qui à Catone damnatus esset, id perderet. ad Att. lib. 4. 84. 7. a

Quinimo, vel Quinimmo.

Eius autem collega & in me perhonorificus, & partium su

diosus ac defensor bonarum: quinimo leuiter inter se disident. Sed vereor ne hoc quod infectum est, serpat longius. ad Att. lib. 1. 25

Quinquaginta.

Tusculanam villam quingentis millibus, Formianū n s. ducentis quinquaginta millibus. ad Att. lib. 4. 71. 8. a

Quinquagenus.

In singulos n s. quinquagenis millibus damnari mauultis? 5. Verr. 57. a

Quinquagesimus.

Ab omnibus enim ternæ præterea quinquagesimæ exigebantur. 5. Verr. 95. a

Quinquatria.

Quinquatribus frequenti Senatu causam tuam egi non inuita Minerua. 12. fam. 53

Venit etiā ad me Mattius Quinquatribus. ad At. li. 9. 181. 18. a

Quinquatrus.

Ita tumultuosæ conciones, ita molestæ Quinquatrus afferebantur. 2. famil. 21

Fuit enim pridie Quinquatrus egregia tempestas, qua ego illum vsu puto. ad Att. lib. 9. 181. 1. a

Quinque.

Quinque formæ, ex quibus reliquæ formatur, apte cadetes ad animum efficiendū, paridosq; sensus. de Nat. d. 1. 15

Quinque siderum errantium motus. de Nat. d. 1. 61

Quinquennalis.

Ex quibus Helæus Hippias, quum Olympiam venisset, maxima illa quinquenniali celebritate ludorum gloriatus est, & c. 3. de Orat. 69. a

Quinquennium.

Censores bini sunt, magistratum quinquennium habento. 3. de Leg. 10. a

P. Seruilius quinquennium exercitui quum præfesset, & c. 5. Verrin. 182. a

Quinquepartitus.

Quinquepartitam igitur hoc pacto putant esse argumentationem. 1. de Inuent. 75. a

Quinqueremis.

Certos homines in quinqueremi misisse, qui eos dentes reportarent. 6. Verr. 92. a

Eumque dixisse remigem quandam ex quinqueremis Rhodiorum vaticinatum, & c. Diuin. lib. 1. 62

Illā verò deridenda arrogancia est, in minoribus nauigiis rudem esse se consiteri, quinqueremes autem aut etiam maiores gubernare didicisse. 1. de Orat. 85. a

Quinqueuir.

Nescio an ne Quinqueuirum quidem quenquā nisi sapientem. 4. Acad. q. 247. a

Toties legibus Agrariis curatores constituti sunt, Triumui-ri, Quinqueuiri, Decemui-ri. 2. de leg. Agra. 31. a

Quinqueuiratus.

In quinqueuiratu. de Prouin. 77. b. & Att. 135. b

Quinques.

At hic me defendente quinques absolutus est. 11. Phil. 297. a

Quum ad n s. x x d. quinques redegeisse constaret, vt Romam rediit, nullam literam pupillo, nullā matri eius, nullam tutoribus reddidit. 3. Verr. 64. a

Reperietis quinques tato Iudices, amplius istū, quàm quantum ei in cellam sumere licitum sit, ciuitatibus imperasse. 5. Verr. 193. a

Quinus.

Nam quum à multis quaterna, etiam quina exigeretur, & c. 5. Verr. 94. a

In medimna singula video ex literis publicis tibi Halesinos n s. quinos denos dedisse. 5. Verr. 148. a

Quintilis.

Si ergo est, volo mense Quintili in Græciā. Att. li. 14. 304. 5. a

Quintilius.

Quum vagus & exul erraret, atque vndique exclusus Oppianicus in Falernum se ad C. Quintilium contulisset, & c. pro Cluent. 138

P. Quintilius in causa P. Quintii iudex. pro Quint. 31

Omnia officia C. Septimii, Q. Valerii, P. Craffi, Sex. Quinti-

lii, C. Cornuti, summa & in me, & in Remp. constiterunt & c. Post red. in Senatu, 19

Quintus.

Aut quinta illa non nominata magis, quàm non intellecta natura. Tusc. q. lib. 1. 33

Qui mihi cum illo collatu, quintæ classis videntur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 66

Quintus & Quintius.

Nam Quintius quidem, quum causam antea dixerat, quum annos ad quinquaginta natus esset: pro Clu. 88

Quintius Cæsar à populo pulsus & restitutus. pro Dom. 67

Q. Ælius, M. Pennus, c o s s. Brut. 56

Q. Ælius Tubero, Stoicus, vita & oratione horridus. Brut. 60. Contra P. Africanum auunculi sui testimoniu Triumuir iudicauit. Ibidem. Graccho acerrimè restitit. Ibidem.

Q. Arrius infimo loco natus, & honores, & pecuniā, & gratiam consecutus, etiam in patronorum, sine doctrina, sine ingenio, aliquem numerum peruenerat. Brut. 131

Q. Cæpio equites Rom. à se propter iudicia abalienauit. 2. de Orat. 109

Q. Cæpio exercitum amisit. 2. de Orat. 109

Q. Cæpio nimis equestri ordini deditus, à Senatu discedit. Brut. 118

Q. Capioni, viro forti, fortuna belli crimini fuit. Brut. 70

Q. Cassius intio ciuilibus belli ad Cæsare profectus. 16. fam. 13

Q. Catulus senex, C. Iulii frater. 2. de Orat. 7

Q. Catulus non antiquo illo more, sed hoc nostro eruditus, multæ literæ, summa non vitæ solū atque naturæ, sed orationis etiam comitas, & c. Brut. 68

Q. Catulus coactus est vita se ipse priuare. 3. de Orat. 6

Q. Catulus ita dicebat, vt ambrosia alendus videretur. 2. de Orat. 129

Q. Catulus Crassum quum audisset, scœnum alios dicebat esse oportere. 2. de Orat. 129

Q. Catulus à Philippo interrogatus, quid latraret, furem se videre respondit. 2. de Orat. 121

Q. Catulus præstantissima dignitate vir interfectus iubente C. Mario. 3. de Nat. d. 60

Q. Catulus librum de Consulatu & de rebus gestis suis conscriptū molli & Xenophonteio genere sermonis, misit ad A. Furium poetam, familiarem suum. Brut. 68

Q. Catulus senex, linguæ subtilitate & elegantia Græcos superabat. 2. de Orat. 16

Q. Catulus cum grauitate venustus. 3. de Orat. 17

Q. Catulus penē solus Latine loqui videbatur. 3. de Orat. 17

Q. Catulus filium abducamus ex acie, id est à iudiciis, & c. Brut. 118. a

P. Quintius, Q. Roscii sororem in matrimonio habuit. pro Quintio, 51

Q. Cicero quatuor tragœdias x v i. diebus absoluit. 3. ad Quint. frat. 31

Q. Cicero iracundus. 1. ad Q. frat. 28

Q. Cicero fratri in Cilicium Legatus. 15. fam. 17

Q. Ciceronis domus inflammata. 4. ad Att. 13

Q. Ciceronis filius, patris indulgentia deprauatus. 10. ad Atticum, 9

Q. Ciceronis filius matri inimicus. 14. ad Att. 14

Q. Ciceronis filius suos apud Cæsare prodidit. 10. ad Att. 10

Q. Ciceronis cum fratre inimicitia. 11. ad Att. 18, & 20

Quintus Q. Ciceronis filius ad me acerbissimè scripsit. 11. ad Attic. 36

Quintus filius ad patrem acerbissimas literas misit, quæ sunt ei redditæ, cum venissemus in Pópeianum: quarum tamen erat caput, Aquilam nouercam non esse laturum. 14. ad Attic. 33

Magna mihi varietas volunt

Q. Curtius iussu Pompeii inspectante exercitu interfectus, quod consensisset cum Hispanis quibusdam. 6. fam. 5
 Q. Fabius, App. Claudii in Cilicia Legatus. 3. fam. 5
 Q. Fabius Labeo, doctus & disertus. Brut. 40
 Q. Fabius Labeo, arbiter Nolanus & Neapolitanus de finibus a Senatu datus, quum ad locum venisset, cum vtrisque separatum locutus ne cupidè quid agerent nec appeterent, atque ut regredi, quàm progredi mallent. id quum vtrique fecissent, aliquantum agri in medio relictum est. itaque illorum fines, sicuti ipsi dixerant, terminavit, in medio relictum quod erat, populo Romano adiudicavit. Offic. 1. 49
 Mihi Q. Fabius Virgilianus demonstravit, me à te plurimi fieri, quod, &c. 3. fam. 7
 Ex Anniana Milonis domo Q. Flaccus eduxit viros acres, occidit homines ex omni latrocinito Clodiano notissimos. 4. ad Attic. 14
 Q. Fuffidius, Arpinas, eques Rom. 13. fam. 23
 Q. Fuffidius Tribunus militum in Cilicia me imperatore. 13. famil. 25
 Plurimum negotii habui, ut Q. Fuffium Trib. pleb. & ceteros, ad quos tu scripseras, cogere mihi potius credere, quàm tuis literis. 5. fam. 14
 T. Annium Luscum, Q. Fulvii collegam, non indifertum dicunt fuisse. Brut. 39
 Venit ad me Q. Fufius, quo vultu, quo spiritu properans Brundisium, scelus accusans Pompeii, levitatem & stultitiam Senatus. 9. ad Att. 10
 Ego memini T. Tincam Placentinum hominem facetissimum, cum familiari nostro Q. Granio dicacitate certare. Brut. 89
 Q. Hortensius gloriari solitus, quod nunquam civili bello interfuisset. 2. famil. 31
 Q. Hortensii adolescentis ingenium simul aspectum & probatum est. Brut. 121. Quo tempore, & qua ætate primam causam egit. Ibidem, & 122. Quo tempore mortuus. Ibidem.
 Q. Lepta, præfectus fabrum meorum. 3. fam. 18, & 19
 Aderat etiam Q. Lucilius Balbus, qui tantos progressus habebat in Stoicis, ut cum excellentibus in eo genere Græcis compararetur. 1. de Nat. d. 12
 Q. Lucretius Vispillo & acutus, & iuris peritus in privatis causis fuit. Brut. 92
 Q. Lucretius, amisso Sulmone, ad Pompeium fugit. 8. ad Attic. 10
 Condemnato Oppianico, statim L. Quintius homo maxime popularis, qui omnes rumorum & concionum ventos colligere consueverat, oblatam sibi facultatem putavit, ut ex invidia senatoria possit crescere. pro Cluen. 61
 Quid conferam Syllam cum Junio, an hunc Tribunum pleb. cum L. Quintio, an verò tempus cum tempore? pro Clu. 75
 Q. Mamerus Arpinas eques Rom. 13. fam. 23
 Q. Martio, Cn. Servilio c o s s. mortem obiit Ennius. Brutus, 38
 Q. Maximus filium Consularem clarum virum, & magnis rebus gestis amissit. 4. fam. 21
 Q. Maximus augur quum esset, dicere ausus est, optimis auspiciis ea geri, quæ pro Reipub. salute gereretur: quæ contra Reipub. ferrentur, contra auspicia ferri. Cat. 11
 Q. Maximus templum Virtutis & Honoris dedicavit bello Ligustico. de Nat. d. 2. 44
 Q. Maximus Crasso, initio accusationis perturbato, concilium dimisit. 1. de Orat. 60
 Q. Maximus anno post consul primus fuit, quàm Cato natus est. Cat. 9
 Cum Catone grandiores natu fuerunt C. Flaminius, C. Varro, Q. Maximus, Q. Metellus, P. Lentulus, P. Crassus, qui cum superiore Africano consul fuit. Brut. 38
 Q. Maximus Catone Prætoris suavor legis Cn. de donis & muneribus fuit. Cat. 9
 Q. Maximus bella gessit ut adolescens, quum planè grandis esset. Cat. 9
 Q. Maximus Salinator dicenti, Mea opera Q. Fabi Taren-

tum recepisti: Certè, inquit ridens: nam nisi tu amisses, nunquam recepissem. Cat. 10
 Q. Maximus Annibalem iuveniliter exultantem patientia sua molliuit. Cat. 9
 Q. Maximus Verrucosus dicendo valuit. Brut. 28
 Q. Metellus, T. Flaminius, c o s s. Brut. 140
 Q. Metellus eloquens fuit, orationem suam & Reipub. dignitatem exornavit. 1. de Orat. 108
 Q. Metellus, L. Veturius Philo, c o s s. Brut. 28
 Q. Metellus bello Punico secundo cum L. Veturio Philone c o s s. Brut. 28
 Q. Metellus Creticus in Galliâ contra Heluetios legatus. 1. ad Att. 61
 Q. Metellus Numidicus, & eius collega M. Syllanus, dicebant de Reipub. quod esset illis virtus & dignitati consulari satis. Brut. 69
 Q. Metellus, L. filius, vir clarissimus, Crassi familiaris. 3. de Orat. 39
 Q. Metellus is, cuius quatuor filii consulares fuerunt, eloquens habitus. Brut. 40
 Qui de vno acerrimo & fortissimo viro, meoque iudicio, omnium magnitudine animi & constantia præstantissimo Q. Metello quondam falsam opinionem acceperunt. 1. fam. 42
 Q. Mutius, P. Rutilii Rufi causam egit. 1. de Ora. 117. Brut. 59
 Q. Mutius P. F. in iure civili excelluit. Offic. 1. 161
 Q. Mutius omnium hominum moderatissimus fuit. Offic. 2. 84
 Q. Mutius, socer L. Crassi. 1. de Orat. 13
 Q. Mutii amor erga patriam. 8. ad Attic. 11
 Q. Nobilior, M. filius, Q. Ennium, qui cum patre eius in Ætolia militauerat, civitate donavit. Brut. 39
 De Q. Numitorio Pullo, apud L. Opimium, & eius concilium diu ductum est. 2. de Inuen. 199
 Q. Opimius, consularis adolescens, malè audiuit. 2. de Orator. 153
 Q. Pompeius, Prætor urbanus. 1. de Orat. 82
 Q. Pompeius Bithynicus biennio quàm nos maior, summo studio dicendi, multaque doctrina, incredibili labore atque industria fuit. Brut. 129
 Q. Pompeius, homo per se cognitus, non contemptus orator. Brut. 49
 Q. Pompeius Rufus scripsit orationes quibus pro se est vultus, sed non sine Ælio. Brut. 108
 Attalus Iphimenes mecum egit, ut se ne impedires quod minus, quod ad Q. Publiceni statuam decretum est, erogaretur. 1. ad Q. frat. 46
 P. Quintius vixit semper inculte atque horridè: natura tristi & recondita fuit: non ad solariu, non in cæpo, non in conuiuiis versatus est: id egit, ut amicos obseruantia, rem parsimonia retineret, &c. pro Quint. 40
 P. Quintii causa multis cõtrouersis implicata. pro Quint. 2
 Quid ego de Cn. Manlii, quid de Q. Regis commiseratione dicam? de Orat. 68
 Q. Mutius Scæuola augur, à C. Lælio socero in augurum collegium cooperatus. Brut. 52
 Q. Scæuola omnibus in magistratibus præter tribunatum, L. Crassi collega. Brut. 82
 Q. Scæuola, Parcorum elegantissimus. Brut. 76
 Q. Scæuola, iuris peritorum eloquentissimus. Brut. 75. Eloquentium iuris peritissimus. 1. de Orat. 88
 Q. Scæuola, id est gener C. Lælii. 1. de Orat. 118
 Q. Scæuola temperantiæ prudentiæque specimè. 3. de Nat. d. 60
 Q. Scæuola pontifex Maximus ante simulachrum Vestæ trucidatus. 3. de Nat. d. 60
 Q. Scæuola publicani inimici. 1. fam. 56
 Q. Sclicius, P. Lentuli amicus. 1. fam. 12
 Q. Sergius Galba reus, populi misericordiam commouit la chrymis. 1. de Orat. 115, & 116
 Q. Sergius Galba reus, filium Sulpitii Galli penè in humeros suos extulit. 1. de Orat. 116
 A Græcostasi & gradibus clamorem satis magnum sustulerunt, opinor in Q. Sestiliu & amicos Milonis. 2. ad Q. fra. 3
 Q. Sosius splendidus eques Rom. ex agro Piceno transcripsit tabulas publicas. 3. de Nat. d. 54

Q. Tubero dies & noctes operam philosopho dabat. 3. de Orat. 49
 Q. Valerius Soranus, doctus & eloquens. Brut. 87
 Q. Valerius Soranus, togatorum omnium sua ætate literatissimus. 3. de Orat. 25
 Acutior Q. Varius rebus inueniendis, nec minus verbis expeditus, fortis verò actor & vehemens, & verbis nec inops, nec abiectus, & què planè oratorem dicere aude- res. Brut. 95
 Q. Varius orator, sua lege damnatus. Brutus 169
 Oratores propemodum æquales fuerunt, C. Cotta, P. Sulpitius, Q. Varius, Cn. Põponius, C. Curio, L. Fufius, M. Drusus Patistius: nec vlla ætate vberior oratorum factus fuit. Brut. 95
 Q. Varius, homo importunissimus, summo cruciatu supplicioque periit. 3. de Nat. deo. 60
 Q. Varius Drusum ferro, Metellum veneno sustulit. 3. de Nat. deo. 61
 Q. Varius, vastus homo & fœdus. 1. de Oratore, 58
 Apud socios, & Latinos oratores habiti sunt Q. Vectius Ve- ctianus & Marfius, quem ipse cognoui, prudens vir, & in dicendo brevis: &c. Brut. 87
 Q. Volusius orator, meus discipulus. 5. famil. 24. in epist. Vatini.
 Quippe.
 Quippe, inquit, tu mihi summum imperium, &c. pro Mur. 67. a
 Quippe, inquit Velleius, qui, &c. de Nat. 79. b
 Potes autem tu, &c. quippe cum, &c. de Leg. 157. b
 Visum te aiunt in regia, nec reprehendo, quippe cum ipse istam reprehensionem non fugerim. Att. 156. b
 Quippe cum Peripatetici, &c. de Finib. 99. b
 Quippe cum viderem, &c. in Ant. 183. b
 Non puto existimare te, ambitione me labi, quippe de mortuis. de Clar. 187. b
 Dixisti quippe, iam fixum & statutum est. pro Mur. 57. a
 Sol Democrito magnus videtur, quippe homini erudito, in geometriaque perfecto. 1. de Finib. 31. a
 Hærebat nebulo, quo se verteret non habebat, quippe in his ipsis temporibus dicebatur, &c. 2. Philip. 81. a
 Quippe habes enim à rhetoribus. de Finib. 107. b
 Leue nomen habet vtraque res, quippe leue enim est totum hoc risum mouere. de Or. 129. b
 Mouet me quippe lumen curiæ. pro Mil. 25. a
 Quippe quæ, &c. ad Brut. 91. b
 Quippe quæ in lege scripta non sit. de Inuen. 78. b
 Quippe qui candor immenso mundo longè latèque collu- ceat. de Nat. deo. 2. 29
 Conuiuia cum patre non inibat, quippe qui ne in oppi- dum quidem nisi perraro veniret. pro Rosc. Amer. 31. a
 Quippe qui iussit, &c. in Ant. 184. b
 Quippe qui bellum ad deum reuocat. de Nat. deo. 1. 22
 Non semper, inquam: nam interdum nimis etiam nouit: quippe qui testificetur, ne intelligere quidem se posse vbi sit. 2. de Finib. 10. a
 Vbi de mea sententia questus est Cæsar: quippe quod etiam Rauennæ Crassum antè vidisset. Lentulo, lib. 1. 9. 22. a. Legitur & quippe qui.
 Harum igitur duarum ad fidem faciendam iustitia plus pol- let: quippe quum ea sine prudentia satis habeat authori- tatis. 2. Offic. 47. a
 Non me aliquid iuuare possis, quippe res est in manibus, tu autem abes longè gentium. Att. 92. b
 Quippe si illi obitus futurus non erat. pro Mil. 110. b
 Iam fateor, inquit, in Gabinium me nefarium fuisse, quippe vides, &c. pro Dom. 238. b
 Rectè igitur diceres te restituisse: quippe. pro Cecinna, 40. a
 Quirinus.
 Se deum esse, & Quirinum vocari, dixit Romulus post ex- cessum suum Proculo Iulio. 1. de Leg. 2
 Quirinalia.
 Comitilibus diebus, qui Quirinalia sequuntur, Appius, &c. ad Q. fr. lib. 2. 15. 3. a

Quirites.
 Qui enim potest iure Quiritum liber esse is, qui in numero Quiritum non est: pro Cecinna, 70. a
 Quiritò.
 Quum quidem pransus nudis pedibus, tunica soluta; manibus ad tergum reiectis inambularet, & illi misero quiritanti C. R. natus sum: &c. 10. fam. 71. in epist. Af. Pollionis.
 Quis vel qui, Quæ vel quæ, Quod vel Quid.
 Neque enim tu is es, qui qui scis, nescias. Ep. 68. b
 Nisi qui (ut scis) Parthicus casus accesserit. ad Atticum lib. 7. 144. 4. a
 Si te in iudicium quis adducat. in Ant. 167. b
 In Æquimelum nisi, qui afferat agnum, &c. de Diui. 116. b
 Qui clepserit sacrum, sacroque commendatum, parricida esto. 2. de Leg. 24
 Ut si qui me exire domo mea coegisset armis. pro Cec. 291. b
 Sed illum eum futurum esse puto, qui esse debet. Att. 93. b
 Illud miror te adduci potuisse, qui me penitus nosse debe- res, &c. ad Cælum, lib. 2. 15. 3. a
 Nec sum tam insolens, qui Iouem esse me dicam. pro Dom. 231. b
 Considera quis quem fraudasse dicitur. pro Q. Rosc. 48. b
 Talem igitur te esse oportet, qui primum te disjungas, &c. Planco, lib. 10. 6. 6. a
 Quis autem dubitet, quin, &c. de Or. 85. b
 Fac quæso qui ego sum, esse te. Gallo, lib. 7. 24. 2. a
 Quis ego sum, aut quæ in me est facultas: de Amicit. 16. a
 Quis enim est, qui, &c. de Or. 85. b
 Quis enim est tam inimicus, &c. qui spernat, &c. qui di- cat, &c. de Finib. 49. b
 Is se illum, qui non est, simulat. in Ver. 205. b
 Qui tantus fuit labor: quæ simultas: pro Domo sua, 22. a
 Iam hoc quis tam fuit Syracusis, qui non audierit? 7. Verr. 93. a
 Quis eras tu? pro Dom. 238. b
 Qui vir & quantus fuisset: in Antonium, a
 Quis eorum sit, aut qui. in Orat. 104. a
 Vereor ne qui sit, qui, &c. in Pis. 82. b
 Nego ius esse qui miles non sit, pugnare cum hoste. Off. 8. b
 Ac vellem quidem (essent enim qui esse debeam) Att. 213. b
 Qui machinatus est mundum. de Vniu. 9
 Qui molitur munus aliquod efficere. de Vniu. 5
 Quis obftet? 5. Verr. 192. a
 Si quis ad eum, qui tale retulerat, &c. Tusc. 224. b
 Me quidem: & si nemini concedo qui maiorem ex perni- cie & peste reipublicæ molestiam traxerit, &c. ad Sulp. lib. 4. 3. 2. a
 Regis causa, si qui sunt qui velint, qui pauci sunt, omnes rem ad Pompeium deferri volunt. Lentulo, lib. 1. 1. 3. a
 Qui tibi visus sit. 8. fam. 2. in epist. Cælii. id est qualis, & quo animo.
 Dommum suam istum non ferè quisquam vocabat: nec mi- rum, qui neque in vrbe viueret, neque rure vocaturus esset. pro Rosc. Ame. 31. a
 Qui tuus est amor, &c. 5. p. 20. b
 Qui deus appellandus est? a
 Quis omnium doctior Aristotele? Orat. 213. b. & pro Mar. 134. 6
 Qui locus? a
 Quis porro vnquam Græcorum rhetorum, &c. Or. 199. b
 Num qui strepitus exauditus sit. ad Her. 7. b
 Xenophon Socraticus qui vir & quantus? 1. de Diuin. 93. a
 Si diligenter, qui vir ille fuerit, consideraris. pro Marc. 131. b
 Num igitur aut Aruspex, aut Augur, aut vates quis, aut somnians, &c. de Diuin. 111. b
 Num quæ abrogatio? ad Her. 9. b
 Quæ hæc est arrogantia, quod, &c. 11. fam. 50. in epist. Matii.
 Quæ (malum) est ista tua audacia atque amentia? in Verr. a
 Tua quæ fuerit cupiditas tanta, nescio. Quint. Frat. 300. b
 Quæ prima innocētis mihi defensio est oblata, suscepi. pro Syl. 185. b

Quæ tua gloria est. 7. famil. 25
 Etii esset factu (quæ tua est humanitas) ascripisses. ad Att. lib. 7. 127. 1. a
 Quæ tua est humanitas, æquo animo te moueri patieris. Brutus ad Cic. 4. 4. a
 Quæ mea mens in suscipienda causa fuit, fides in agenda: eadem vestra in iudicanda sit. 7. Verr. 148. a
 Quæ tua natura est. Epist. 231. b
 Quæ mea negligentia est. 8. fam. 6. in epist. Cælii.
 Quæ tua potestas est. ad Att. lib. 14. 311. 4. a
 Spero enim (quæ tua prudentia & temperantia est) hercule, vt, &c. ad Att. lib. 6. 120. 2. a
 Oportetne de ea re iudicium fieri, quæ res in iudicium non venerit. ad Her. 10. b
 Oratio pro lege Varia quæ inscribitur. de Clar. 183. b
 Quæ (malum) ista voluntaria seruitus est: in Philip. a
 Quid, qua re inter eos centumviri iudicauerunt: de Orat. 99. b
 Quid: sacra Clodiæ gentis cur intereunt, quod in te est: pro Domo. 220. b
 Sed quid ego te hæc hortor? Quint. frat. 299. b
 Quid est, inquit, Catule Cæsar, ubi sunt qui Antonium Græcæ negant scire: de Or. 113. b
 Sed quid est quod in hac causa maximè homines admixentur, & reprehendant meum consilium: de prouinc. Consul. 20. a
 Quod autem motu affert alicui, quod ipsum agitur aliunde, quando finem habet motus, finem habeat necesse est. de Som. 130. b
 Qui omnes (quod ad me attinet) vellem viueret. pro Rosc. Amer. 54. a
 Tamen vobis alio loco, vt se tota res habeat, quod ad eam ciuitatem attinet, demonstrabitur. 4. Verr. 10. a
 Quid in Numa Pompilio: num quod eloquentiæ vestigium apparet: de Or. 88. b
 Quicquid erat quod caderet in sensum cernedi. de Vniu. 11
 Nunc autem videmur habituri duces: quod vnum municipia, bonique desiderant. ad Att. lib. 14. 318. 6. a
 Quare si qui hominem non diligunt, nihil est quod eum de prouincia deuocent. de prouinc. Consul. 23. a
 Quod ritè dicitur tempus, syderum sunt errores, multitudine infinita, varietate admirabili præditi. de Vniu. 41
 Quod qui dubitat, haud sanè intelligo, &c. de Nat. d. 2. 3
 Hoc ipsum etiam posui pro argumento, quod ille solutè egisset. de Clar. 190. b
 Quod cum leue per se, tum etiam falsum est. de Nat. d. 2. 44
 Quod idem in iudicio capitis durum atque iniquum est. de Arusp. resp. 11. a
 Quod quum ita est, ex edicto bona possessa non sunt. pro Quint. 44. a
 Quod est hoc iudicium. pro Q. 7. b
 Quod tuum est iudicium de hominibus. Epist. 200. b
 Quod maximum est. Ep. 122. b
 Quod traditum est, loquimur, siue fuit, siue non fuit. 2. de Leg. 13
 Quod idem faciunt stellæ superiores. 2. de Nat. d. 77. a
 Quod idem fecit L. Philippus, vir auo, patre, maioribusque suis dignissimus. 3. Philip. 141. a
 Nunc verò sentio, quod commodo tuo facere poteris, venias ad tempus, quod scribis. ad Att. lib. 1. 2. 1. a
 Et velim cures epistolam, quam ad eum misi reddendam, & ipse, quod commodo tuo fiat, cum eo colloquere. ad Att. lib. 14. 314. 4. a
 Decreuit vt regem reducas, quod commodo tuo fiat, vt te obrinente Achaiam, conficiant. Lent. lib. 1. 1. 7. a
 Tu velim, quod commodo valetudinis tuæ fiat, quam longissimè poteris, obuiam nobis properes. Terent. lib. 14. 5. 5. a
 Quod absque molestia tua fiat. Sulp. lib. 13. 24. 3. a
 Quæ tibi madaui, &c. velim, vt scribis, cures, quod sine molestia tua facere poteris. ad Att. lib. 1. 3. 6. a
 Quod idem fecisse Gorgiam, &c. de Claris Orat. 23. a
 Quod gignitur, & interit. de Vniu. 3
 Ego ad P. Lupum & C. Coponium Prætores misi, vt se vo-

bis coniungerent, & militum quod haberet, ad vos deducerent. ad Att. a
 Quod illum soleo hortari. Att. 90. b
 Scrapionis librum ad me misisti, ex quo quidem ego (quod inter nos liceat dicere) millefimam partem vix intelligo. ad Att. lib. 2. 19. 1. a
 Sed, quod inter nos liceat, ne tu quidem intelliges. de Nat. deor. 1. 52
 Quod ni tu voluisses, &c. haud scio, &c. de Arusp. 248. b
 Quod nolim. 12. fam. 13
 Nullis Græcis comitibus, vt solebat: sine vxore, quod nunquam ferè. pro Mil. 20. a
 Peccasse enim se non anguntur, obiurgari molestè ferunt: quod contra oportebat, delicto dolere, obiurgatione gaudere. de Amic. 76. a
 Audebo petere abs te, quod te oro, ne existimes, &c. Att. 177. b
 Quod ni ita putarem, ipse perscriberem. Ep. 197. b
 Siquid erit, quod ad quos scribendum meo nomine putes, velim, vt soles, facias. ad Att. lib. 11. 221. 5. a
 Quod solet fieri. Ep. 124. b
 Quod superest, scribe quæso quàm accuratissimè. ad Att. lib. 9. 191. 6. a
 Ornamentorum quod superfuit in fanis & communibus locis, &c. pro Domo sua, 86. a
 Quod idem verbum in sententiaru etiam ornamenta transfertur. in Orat. a
 Patria cuius rei tanta vis est, vt, &c. Or. 101. b
 Cui quidem ego amori, &c. Ep. 256. b
 Ne cui falso assentiamur. de Finib. 105. b
 Alienum est à sapiente non modò iniuriam cui facere, verum etiam nocere. de Finib. 105. b
 Cui scribam video. ad Curionem, lib. 2. a. Hoc est, video qualis sit is ad quem scribo.
 Magis doleo me non habere cui tradam, quàm habere qui vtar. Att. 212. b
 Quem ad finem sese effrænata stabit audacia: 1. in Catil. 1. a. Id est quousque.
 O Spartace: quem enim te potius appellem, cuius propter, &c. 13. Philip. 360. a
 Quem Scato cum salutasset, quem te appellem, inquit: 12. Philip. 338. a
 Quem ego ipsum cum audio, &c. Ep. 3. b
 Officio tamen essem functus amicissimè, quem me tibi esse existimes velim. Ep. 72. b
 Quem virum, dii immortales: de Nat. d. 1. 50
 Ad Cæsarem quam misi epistolam, eius exemplum fugit me tum tibi mittere. Att. 221. b
 Dico legem istam, quæ vocas non esse legem. pro Domo, 223. b
 Non eandem auctoritatem habent aduersaria, quam tabulæ. pro S. Rosc. 45. b
 Respondit se, quod in nummis haberet, nescire quò loci esset. Att. 124. b
 A quo mea voluntas longissimè abhorret. in Verr. 110. b
 Nihil mihi nunc scito tam deesse, quàm hominem cum, quicum omnia communicem. Att. 16. b
 Tamen nemo erat quicum essem libentius. epist. 77. b
 Quicum in tenebris mices. de Finib. lib. 2. 44. & Offic. 3. 102
 De quo inaudisti. 6. ad Att. 16. id est, de aliquo.
 Ex quo vereor ne, &c. Ep. 23. b
 In quo. epist. 18. b. id est, in qua parte. & epist. 84. b. id est in qua re.
 Quo tamen ipso, &c. Ep. 256. b
 Quo vultu, quo spiritu. 9. ad Att. 10
 Homines ista auctoritate præditi, qua vos estis. pro S. Rosc. 44. b
 Qua de re iure decertare oportet armis, non contendere. pro Cecin. 285. b
 Qua de re iudex fuisset, testis esset. pro Q. Rosc. 53. b
 Velim mihi dicas, L. Tarfutius qua facie fuerit, qua statura, quo municipio, qua tribu: in Ant. 168. b
 Qua enim prudentia es, nihil te fugit. epist. 173. b
 In eadem opinione fui, qua reliqui omnes, te, &c. Att. 127. b

Ne qui fortè, &c. pro Syl. 173. b
 Pueri autem Sisennæ credo qui audiissent quæ in istum testimonia essent dicta, &c. 5. in Verr. a
 Nam vt hæc ad me causa delata est, qui leges has, &c. nosse deberent, &c. pro Cl. a
 Qui descriperunt populis perniciofa & iniusta iussa. 2. de Leg. 10
 Qui existimant libidinum peccatorumque omnium patere in amicitia licentiam. Læ. 70
 Qui sunt, qui fuerunt, qui futuri sunt. 11. fam. 34
 Regis causa si qui sunt qui velint, qui pauci sunt, omnes rem ad Pompeium deferri volunt. Ep. 2. b
 Qui decem legati Mummio fuerunt, Polybius non nominat. Att. 215. b
 Si nos ii sumus, qui esse debemus. Ep. 74. b
 Actio maluimus iter facere pedibus, qui incommodissimè nauigassimus, &c. ad Att. lib. 5. 96. 1. a
 Qui legatione hæreditates aut syngraphas suas persequuntur. 3. de Leg. 18
 Qui scita legum sanxerunt. 2. de Leg. 10
 Vt ageretur gratia, qui è municipiis venisset. Postquæ. 216. b
 Qui concursus ex oppidis finitimis vndique: a
 Qui exitus sint consecuti, animo circumspecte. 2. de Leg. 41
 Sunt multa quæ paludibus existunt, quæ negemus esse. de Nat. 20. b
 Quæ gerantur, accipies ex Pollione. ad Lætulum, lib. 1. 6. 1. a
 Quæ iacerent in tenebris omnia, nisi literarum lumen accederet. pro Archia, 188. b
 Diuidebat agros, quibus & quos volebat. in Ant. 198. b
 Neque solùm id dixit, sed quos ei commodum fuit, compellauit. Postquam. 216. b
 Nisi inter quos differitur conuenit, quid sit, &c. de Fin. 64. b
 Quos istos: ad Her. 29. b
 Quos autem numeros cum quibus misceri oporteat, nunc dicendum est. Or. 216. b
 Quos pueros cum Mario miseram, epistolam mihi attulerunt, hoc exemplo, &c. Att. 151. b
 Licinius tolerabilis patronus, cuius orationes pueri legebamus, quas iam reperire vix possumus. de Clar. 176. b
 A quis malè pugnatum. Off. 74. b
 Cum à quibus debeam retineri, reicere instituant. Antequam. 193. b
 Vos quibuscumque res est. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 75
 Plerique eorum quibuscumque viuio necessario. Ep. 77. b
 Quibus de rebus ad me scripsisti, quoniã ipse venio, coram videbimus. Att. 197. b
 Quibus digladiarentur inter se ciues. 3. de Leg. 20
 Quibus enim nihil opis est in ipsis ad bene beatèque viuendum, eis omnis grauis ætas. de Senect. 4. a
 Quibus hostiis immolandum cuique deo, cui maioribus, cui astantibus, cui maribus, cui foeminis, ex institutis pontificu & aruspiciu, illud mutandũ non est. 2. de Leg. 30
 Digni autem sunt amicitia, quibus in ipsis inest causa cur diligantur. de Amic. 67. a
 Quibus oculis intueri potuit vester Plato fabricam illam tanti operis: de Nat. d. 1. 15
 Quæro non quibus rebus intendam animum, sed quibus remittam. in Horten. b
 Quibus sacris initiati sumus. 2. de Leg. 35

Quisnam.

Quisnam igitur per deos immortales, tuebitur P. Scipionis memoriam mortui: quis monumenta atque indicia virtutis, si tu ea relinquis ac deseris: 6. Verr. 71
 Qua siuit ab eis, quasnam virgines formosas haberent. de Inuent. 62. b

Quispiam.

Pecuniam si cuiquam fortuna ademit. pro Q. 27. a
 Vt si constitueris te cuiquam aduocatum in rem præsentem esse venturum. 1. Off. 47. a
 Nec si vredo aut grando quidpiam nocuit, id Ioui animaduertendum fuit. 3. de Nat. d. 124. a
 Aliquod quodpiam membrum. 3. Tusc. 32. a
 Quodpiam oppidum. in Verr. a

Vel alia quæpiam rationes. Ep. 130. b

Quisquam.

Quid enim quisquam ad meam pecuniam me inuito aspirat: 5. Verr. 100. a
 Hanc deam quisquam violare audeat: pro Domo sua, 86. a
 An hoc dubitabit quisquam omnium, quin is vanalem in Sicilia iurisdictionem habuerit: 4. Verr. 82. a
 Et quisquam dubitabit quid virtute profecturus sit, qui tantum auctoritate profecerit: pro Lege Manil. 31. a
 Est quisquam, qui quum hæc cognouerit, suspicari possit Oppianicum iudicio oppressum, & circumuentum esse innocentem: pro Cl. 21. a
 Si quisquam est facilis, hic est. 14. ad Att. 2
 Estne quisquam omnium mortalium, de quo melius existimes: pro Quint. 47. b
 Terrior hic tyrannus Syracusis fuit, quàm quisquam superiorum. in Verr. 229. b
 Sociis multò fidelioribus vtimur, quàm quisquam vsus esset. a
 Quod si non modò tu, sed quisquam alius fuisset. ad Att. a
 Quisquam omnium mortalium hoc faciat: in Verr. 251. b
 Nec verò quisquam aliter arbitrari potest, nisi qui nullam vim cælestem existimat, numenque diuinu: quem neque sol ille, nec cæli & signorum motus, nec vicissitudines rerum atque ordines mouent: neque id, quod maximum est, maiorum sapientia, qui sacra, qui ceremonias & ipsi sanctissimè coluerunt, & nobis suis posteris prodiderunt. pro Mil. 63
 Nam quum in sermone quotidiano, tum in Senatu palàm sic egit causam tuam, vt neque eloquentia maiore quisquam, &c. potuerit. ad Lent. lib. 1. 1. 4. a
 Ab hoc igitur quisquam bellum timeat: in Philip. a
 In huiusmodi re quisquam tam impudens reperietur, qui, &c. 1. Verr. 11. a
 Magnitudinem animi tui ne inflectas cuiusquam iniuria. Epist. 8. b
 Nisi vos fortiores cognossem, quàm quenquam virum. ad Terentiam, lib. 14. 7. 4. a
 Neuter quenquam omnium pluris facit, quàm me. ad Atticum, 98. b

Quisque.

Quotus enim quisque est, qui optimi & amplissimi cuiusque hominis auctoritatem magni putet: Att. 7. b. & pro Flacc. 106. b
 In quo quisque artificio excellit, is in suo iure Roscius dicitur. de Or. 95. b
 Elogium Appi Claudii & L. Pisonis integerrimorum virorum, quo vsus est quisque eorum, &c. in Salust. 10. a
 Ego quid ad te tuorum quisque necessariorum scribat, nescio. Lentulo, lib. 1. 9. 106. a
 Huic pro se quisque nostrum mederi, atque hoc omnes sanare velle debemus. 1. de Leg. Ag. 16. a
 Quotus enim quisque philosophorum inuenitur qui ita sit moratus: 2. Tusc. 17. a
 Edixit vt quod quisque à sacris haberet, in suum quodque sanum referret. de Nat. 77. b
 Multos nobiles quod quisque potuisset in illam orationem contulisse. de Clar. 173. b
 Veri etiam poetæ suum quisque opus à vulgo considerari vult. 1. Off. 205
 Earum, si placet, causarum quantum quæque valeat, quantumque iusta sit, vnaquæque videamus. de Senect. 14. a
 Quota enim quæque res euenit prædicta ab istis: 2. de Diu. 77. a
 Primum quidque videamus. de Nat. 60. b
 Scientiam suam cuiusque artis esse. de Finib. 130. b
 Vt ciuitas sit libera, & non sollicita suæ rei cuiusque custodia. Offic. 49. b
 Sed mens cuiusque, is est quisque, non ea figura, quæ digito demonstrari potest. de Som. 130. b
 Sua cuiusque animantis natura est. 5. de Finib. 43. a
 Hæc qui defendunt, optimates sunt, cuiusque sint ordinis. pro Sest. 26. b

Cuiusque partis naturæ & in corpore & in animo sua quæque vis est. de Fin. 135. b
 Quod comprehenditur suis cuiusque sensibus. de Fin. 130. b
 In cæteris suis est cuiusque certus sonus. de Op. genere Or. 141. a
 Ex quo quia suum cuiusque sit eorum quæ natura fuerant communia, quod cuique obtigit, id quisque teneat. 1. Offic. 33
 Nihil dulcius hominum generi à natura datū est, quàm sui cuique liberi. Postquam. 198. b
 Diuina verò opportunitas, ut quæ cuique apta esset, ea cuique obueneret. 3. Philip. 141. a
 Et sua cuique propria, & ad id apta, quod cuiusque natura desyderat. 5. de Finib. 44. a
 Quæ cuique ducatur fors. de Diuin. 166. b
 Satis superque est sibi suarum cuique rerum cura. de Amic. 104. b
 In fortitione prouinciarū quæ cuique apta erat, ea cuique obuenerit. in Ant. 188. b
 Quæ cuique obtigerit hostia, id habet aliquid diuini. de Diuin. 166. b
 Amicitiarū sua cuique permanet stabilis & certa possessio. de Amic. 50. a
 Quum suo cuique iudicio sit utendum. de Nat. 60. b
 Quid quenque cuique præstare oporteret. 3. Offic. 93. a
 Ut suæ quenque fortunæ maximè pœniteat. Ep. 78. b
 Vti quemque eorum minimum putant, ita cum primum volunt dicere. de Orat. 137. b
 Tricesimo quoque die. in Pis. 81. ad Att. 94. b
 Principatus, quo nihil in quoque genere potest esse præstantius. de Nat. 31. b
 Per multos excellentes in quoque genere videbis. de Or. b
 Quinto quoque anno Sicilia censetur. 4. Verr. 97
 Signifer orbis vnaqueque pars alia alio modo mouet cælum, perinde ut quæ stellæ in his partibus sunt quoque tempore. de Diuin. 126. b
 Tertio quoque verbo orationis suæ me appellabat. Ep. 61. b
 Modò nobis inspectantibus in iudicio Gabinii, tertio quoque verbo excitabantur. pro Rab. Posth. 21
 Cæteræ naturæ suis seminibus quæque gignuntur. de Nat. 37. b
 Quisque, cum comparatio, vel superlatiuo.
 Ut quisque optimè dicit, ita maximè dicendi difficultatem timet. de Orat. 94. b
 Sed nescio quomodo doctissimus quisque contemnit. 1. Tusc. 120. a
 Quo quisque est ingeniosior, hoc docet laboriosius. pro Quint. Rosc. 5. b
 Infimus quisque propensus in alteram partem. ad Att. 120. b
 Quotus enim quisque est, &c. qui optimi & amplissimi cuiusque hominis atque ordinis auctoritatem magni putat. pro Flacc. 80. a
 Pro se quisque, ut in quoque erat auctoritatis plurimum, ad populum loquebatur. 3. Verr. 47. a
 Grauiissima quæque causa vehementissimè necessaria est. de Inuent. 84. b
 Optimum quicque rarissimum est. de Finib. 81. b
 Recentissima quæque sunt correctæ & emendatæ maximè. 1. Acad. 19. a

Quisquilix.

Caluus & Spongia & cæteræ huiusmodi quisquilix. ad Att. lib. 1. 40. id est, homines leuissimi ac nequissimi.
 Omitto iam Numerium Serranum, Ælium, quisquilias seditionis Clodianæ. pro Sest. 81

Quisquis.

Quisquis est ille, si modò est aliquis. de Claris Orat. 138. a
 Colendum autem esse ita quæque maximè, ut quisquis maximè virtutibus his leuioribus erit ornatus. 1. Offic. 70. a
 Vetus codex legit quisque.

Quiuis.

Aut colonus, aut cliens, aut quiuis, qui, &c. pro Cec. 297. b
 Quiuis licet, dummodo aliquis. 10. ad Att. 49
 Vtrunque quiuis intelligere potuisset. pro Quint. 16. a
 Hæc quum maximè summa hominum frequentia testifica-

retur, ut quiuis intelligere posset, eum, &c. 7. Verr. 14. a
 Quiuis ut perspicere possit. pro Quint. 15. b
 Tantum detraxit, quantum non quiuis vnus è populo, sed existimatur, doctus & intelligens posset cognoscere. de Clar. 178. a
 Si tu solus aut quiuis vnus impetum in me fecisset. pro Cec. 296. b
 Poematum suum quoduis est diuersum à cæteris. de Opt. gen. Orat. a
 Vis illa fuit, &c. & quiduis potius quàm iudicium, aut disceptatio, aut quæstio. pro Cl. 76. a
 Tanta vis erat iniuriarū, ut homines quiduis perpeti, quàm non de istius prauitate & iniuriis deplorare & conqueri mallent. 5. Verr. 37. a
 Ut lutulentus sus, cum quouis volutari. in Salust. 1
 Nam ex iis rebus, quæ personis atque negotiis attributæ sunt, quæuis amplificationes & indignationes nasci possunt. de Inuent. 60. b

Quo.

Tu velim scribas ad me quid agas, & vbi futurus sis, ut aut quò scribam, aut quò veniam, scire possim. ad Torquatū, lib. 6. 2. 8. a
 Tum reliqua videbimus, id est & quo, & qua, & quando. 9. ad Att. 13
 Qua autem & quo, nihil scimus. ad Att. lib. 8. 147. 9. a
 Quo quisque te maximè cognatione, affinitate, necessitudine aliqua attingebat, ita maximè manus tua putabitur. 4. Ver. 17. a
 Non quo libenter malè audiam, &c. sed quia, &c. 2. de Orat. 168. a
 Quod scribis non quo aliunde audiueris, sed te ipsum putare, me, &c. Att. 155. b
 Martis verò signum quo mihi pacis auctori. 7. fam. 41
 Primum quo tantam pecuniam? deinde quamobrem censors ad statuum tibi conferebant. in Verr. 136. b
 Tu non desinas, quo colonias: quæ loca deduci velis? contra Rul. 80. b
 Non quo vnquam dubitasset, &c. Ep. 150. b
 Sed quo est illa magis diuina, eo maiore à te dolore diuellor. pro Quint. Rosc. 120. b
 Quo loci esset. 8. ad Att. 25
 Quo etiam feci libentius, vt eum sermonem, quem illi quondam inter se de his rebus habuissent, mandarem literis. 2. de Orat. 5. a
 Quo tibi tantum opus fuerit, id quæro. 4. Ver. 133. a
 Quo auctoritatis plus habeant antiquiora legum verba. 2. de Leg. 15
 Ipse ne quo inciderem, reuerti Formias. Att. 121. b
 Nam Rex id celatum voluerat, nò quo quicquam metueret aut suspicaretur, sed vt ne multi, &c. 6. Ver. 56. a
 Jam verò quo pertinent ænigmata somniorū? de Diu. 135. b
 Quo facilius possit, &c. hoc est adhuc tardior. Ep. 57. b
 Nec quo progredi velles, exploratū satis habebat. Ep. 151. b
 Sed quo plus in negotiis gerendis res quàm verba profunt, hoc erat memoria illa præstantior. 4. Acad. 4. a
 Quid hoc homine facias? aut quo ciuem importunum referues? pro Sest. 9. b
 Est certus locus, certa lex, certum tribunal, quo hoc referretur. in Verr. 251. b
 Quo igitur hæc spectat oratio? Att. 119. b
 Non quo ego certò sciam, sed quòd, &c. Ep. 81. b
 Quo non ad te plura scribam. 8. ad Att. 21. pro, quo minus scribam.
 Quo fecius. 1. ad Heren. 22
 Quæ quo plura sunt C. Aquili, eo te & hos qui tibi in consilio adsunt, meliori mente nostra verba audire oportebit. pro Quintio, 2. a
 Non eo dico C. Aquili, quo mihi veniat in dubium tua fides & constantia, &c. pro Quint. 3. a
 Quo ipsi volunt, eatenus nobis declarantur quidam dii. de Vniuers. 49
 Si tam familiaris erat, quàm tu esse vis, dixit profectò, quo vellet aurum. pro Cæl. 48. b

Quoad.

Eatenus, &c. quoad, &c. Q. fra. 291. b
 Hactenus existimo, &c. quoad, &c. Ep. 47. b
 Vsq̄ue eo quoad, &c. contra Rul. 89. b. & in Verr. 164. b
 Ego me ducem in ciuili bello, quoad de pace ageretur, nolui esse. ad Att. lib. 7. 144. 2. a
 Quaquàm quoad fuit in vrbe, eius cõsiliis obstiti. in Cat. 114. b
 Quoad is numerus effectus esset. Ep. 118. b
 Id sperasti, rempub. diutius, quàm quoad mecum simul expulsa esset, esse laturam: pro Dom. 241. b
 Quousque, inquit? quoad erit integrum: erit autem vsque dum nauem. Att. 248. b
 Videte nunc quoad fecerit iter apertius, quàm antea. 1. de Lege Agr. 2. a
 Denique domi tuæ piratæ, à quo tempore capti sunt, quoad per me licitum est, fuerunt. 7. Verr. 61. a
 Quare id, quoad licebit, &c. 10. ad Att. 7
 Itaque quoad opinatus sum me in prouinciam exiturum, quæ ad te vltro obrulerim, meminisse ea credo. Trebatio, lib. 7. 17. 5. a
 Quoad natura pateretur. de Vniuers. 11
 Primum ei te commodes, quoad fides tua dignitasque patietur. Ep. 123. b
 Audite vos qui amplissimo populo, Senatûsque iudicio exercitus habuistis, & bella gessistis, quoad quenque peruenit, &c. 1. de Leg. Agr. 6. a
 Tandiu autem velle debebis, quoad te, quantum proficias, non pœnitebit. 1. Offic. 3. a
 Elaboro, quoad eius facere possum, vt consilia hostium intelligam. a
 Quoad fieri potest, optimi speciem deus efficit. de Vniu. 63
 Quoad longissimè potest mens mea respicere spatium præteriti temporis. pro Archia, 1. a
 Omnia cogitando, quoad facere potui, sum profectus. de Or. 135. b
 Quoad ego nosse potui. 10. fam. 53. in epist. Planci.
 Ille nauis quoad potuit, est opitulatus. de Inuent. 82. b
 Quoad potuit, restitit. de Senect. 10. a
 Tulit hæc ciuitas quoad potuit, quoad necesse fuit, regiam istam vestram dominatione in iudiciis, & in omni Republica. 7. Ver. 138. a
 Ego autem à patre ita eram deductus ad Scæuolam, sumpta virili toga, vt quoad possem, & liceret, à senis latere nunquam discederem. de Amic. 1. a
 Si eam, quoad eius facere potueris, quàm expeditissimam mihi trades. Ep. 31. b
 Mihi Antonius peruenisse videtur, quoad progredi potuerit feri hominis amentia. in Ant. 231. b
 Quod me mones, vt me integrum, quoad possum, seruem, gratum est. Att. 117. b
 Quoad munus officii exequi & tueri possis. de Senect. 65. a
 Quoad fieri possit. de Inuent. 64. b
 Vt quoad eius fieri possit, præsentia tuæ desyderium meo labore minuatur. Ep. 65. b
 Cognoscere aliqua, quoad possint ab homine cognosci. Tusc. 227. b
 Quoad potero, tractabo ius ciuile nostrum. 2. de Leg. 45
 Tu tamen velim ne intermittas, quoad eius facere poteris, scribere ad me. ad Att. lib. 11. 220. 6. a
 Ita faciam quoad fieri poterit. 8. ad Att. 4
 Quoad eius fieri poterit. ad Heren. lib. 1. 1. a
 Quoad eius præstabat iudicio dissimilitudini similitudo. de Vniu. 23
 Iurisconsulti ius ciuile eatenus exercuerunt, quoad populo præstare voluerunt. de Leg. 158. b
 Quoad peruentum sit eo, quò sumpta nauis est, non domini est nauis, sed nauigantium. Off. 3. 120
 Quoad tibi æquum & rectum videbitur. Bruto, lib. 13. 15. 3. a

Quocirca.

Quocirca bene apud maiores nostros Senatus decreuit, &c. 1. de Diuin. 151. a
 Quocirca nihil esse tam detestabile, tamque pestiferum, quàm voluptatem. de Senect. 37. a

Quocirca si sapientiam meam admirari soletis, quæ, &c. de Senect. 5. a
 Quocum, ablatiuus.
 Reperire ex magna turba neminem possumus, quocum iocari liberè possimus. ad Att. 16. b
 Ergo assentiris Antiocho familiarium meo: magistro enim nò audeo dicere, quocum vixi. 1. de Leg. 81. a
 Quocunque.
 Vt enim heri feci, sic nunc rationem, quo ea me cunque ducet, sequar. 2. Tusc. 22. a
 Sed quocunque tempore mihi potestas tui præsentis fuerit, &c. Lent. lib. 1. 9. 93. a
 Quocunque inuasit ignis, cuncta disturbat ac dissipat. de Nat. d. 2. 19
 Quoi.
 Quoi auro dentes vinciti, &c. de Leg. 181. b
 Quoius.
 Ad finem bonorum quo referuntur, & quouis adipiscendi causa sunt facienda omnia. de Leg. 166. b
 Quo magis.
 Quo magis cauendum est, ne quid in eo genere peccetur. 1. Offic. 40. a
 Quo magis cogito, eo minus intelligo. de Inuent. 78. b. & de Nat. 73. b
 Quo magis hoc nobis faciendum est. de Finib. 90. b
 Tenuitas huius eò magis elucet, quò magis occultatur. pro S. Rosc. 32. b
 Quod, coniunctio.
 Illud quoque nobis accedit incòmodum, quòd M. Iunius, &c. hoc tempore abest. pro Quint. 2. a
 Iam illa præteribo, quòd iste abtulit mensas, &c. in Verr. 230. b
 Benefacis, inquit, quòd me adiunas. de Finib. 83. b
 Omitto illa vetera, quòd istum in repub. ille aluit, auxit, armauit. Att. 120. b
 Ea enim scripta est, quòd iste virgis neminem cecidisset. in Verr. 233. b
 Vtinam illum diem videam, cum tibi agam gratias, quòd me viuere coegisti. a
 Illud minus curo, quòd congeffisti operarios omnes. de Clar. 192. b
 Facile apparet, quòd me colat. Ep. 48. b
 Mihi quòd defendissem, leniter succensuit. a
 Non temere, nec casu, sed quòd præsentiam sæpe diui suam declarant. de Nat. d. 2. 4
 Prætereo quòd eam domum sibi delegit in qua, &c. pro Cluent. 57. b
 In viam quòd te des hoc tempore, nihil est. ad Terentiam, lib. 14. 12. 2. a
 Atque hoc in omni disputatione sic intelligi volo, quòd dicam naturam esse, &c. de Leg. 162. b
 Illud mihi occurrit, quòd discessit, &c. Ep. 115. b
 De animo meo erga te benefacis, quòd nò dubitas. ad Atticum, 102. b
 Atque hoc loco illud non queo præterire, quòd cum de cõsularibus mea prima fors exisset, Senatus retinendum me in vrbe censuit. Att. 17. b
 Illud extremum est, quòd rectè viuendi ratio meliores efficit. de Leg. 162. b
 Sed se videre, quòd paucis annis magna accessio facta est. Tusc. 205. b
 Memini q̄ nulla in re illis vnquàm molestus fui. de Pet. 208. b
 Vrbs, quæ, quòd in ea Fortunæ fanum fuit, Tyche nominata est. in Ver. 228. b
 Equidè illud animaduerto, quòd qui proprio nomine perduellis esset, is hostis vocaretur. Offic. b
 Epistola in qua primum erat, quòd antiquior dies in tuis fuisset ascripta literis, quàm in Cæsaris. Quint. frat. 319. b
 Tu Quint. Roscium pro opera, labore, quòd cognitor fuisset, quòd vadimonia obisset, rogasti, vt, &c. pro Quint. Rosc. 51. b
 Mea quòd semper fuerit sententia primum de pace, deinde, &c. meminisse te arbitror. Att. 127. b

Accedit aliud incommodum, quod illa opinio, &c. Att. 51. b
 Et accersam, sed prohibebo, quod intelligam multo magis interesse mea, &c. ad Att. 2
 Quod non tam interfuit mea, &c. quam Reip. quod erant quidam improbi, qui, &c. a
 Sanè gaudeo, quod te interpellauit. de Leg. 18. 4. b
 Fecisti mihi pergratum, quod Scrapionis librum ad me misisti. Att. 24. b
 Quod quum huius vrbis adolescentiam propofueritis, &c. pro Cælio, 62. a
 Senatusconsulta duo facta sunt odiosa, quod in Consulem facta putantur Catone & Domitio postulante. a
 Gratissimum mihi est quod quæris, &c. Att. 125. b
 Quod quia nullo modo sine amicitia firmam & perpetuam iucunditatem vitæ tenere possemus: &c. 1. de Finib. 103. a
 Cato mirari se dicebat, quod non rideret aruspex, aruspice cum vidisset. de Diuin. 119. b
 Quod ad me scribis, de Hermathena, &c. ad Att. lib. 1. 2. 2. a
 Non tibi obicio, quod hominem omni argento spoliasti. in Ver. 208. b
 Apparet quod aliud à terra sumpsumus, aliud ab humore. de Nat. 29. b
 Accessit huc, quod postredie ille venit. Epist. 112. b
 Memini, quod desipere mihi videbare. Epist. 108. b
 Credo quod non omnes tui similes, incolumes in hac vrbe vixissent. in Salust. a
 Quum autem scribo ad vos, &c. quod vtinam minus vitæ cupidi fuissimus, certè nihil, aut non multum in vita mali vidissemus. Terentia, lib. 14. 4. 1. a
 Quod si.
 Quod si cuiquam, huic tamen non. Att. 85. b
 Quod si è portu soluentibus, ii qui iam in portum ex alto inuehantur, præcipere summo studio solent. pro Mur. 3. a
 Hoc modo in loco communi per amplificationem iniiciemus: quod si hoc fecisset, tamen ei ignosci cõueniret, &c. ad Her. 5. b
 Quod si haberent aliquid, quod liqueret. de Nat. deo. 2. 2
 Quod si in philosophia tantum interest, quemadmodum dicas, quid tandem in causis existimandum est: Or. 201. b
 Quod si in his rebus repetendis, quæ mancipi sunt, &c. pro Mur. 3. a
 Quod si ipsi neque attingere, &c. tamen, &c. pro Arch. 189. b
 Quod si mihi permisisses, confestim, &c. Epist. 96. b
 Quod si non, &c. tamen, &c. pro Arch. 188. b
 Quod si nullum haberes sensum nisi oculorum, prorsus tibi ignoscerem, si quosdam nolles videre. Epist. 55. b
 Quod si omnia, &c. commodius, &c. de Clar. 175. b
 Quodammodo.
 Voce, motu, forma etiam magnifica quodammodo. de Clar. 189. b
 Vocem ab acutissimo sono vsque ad grauissimum recipere, & quasi quodammodo colligere. 1. de Orat. 131. a
 Quippe quum propter virtutem & probitatem eos, etiam quos nunquam vidimus, quodammodo diligamus. de Amicitia, 27. a
 Quamobrem vt hi qui superiores sunt, submittere se debent in amicitia, sic quodammodo inferiores extollere. de Am. 63. a
 Nec iam recusat, sed quodammodo postulat. 10. ad Att. 8
 Literas ad te à M. Lepido Consule, non quæ te aliquid iuberet, sed quodammodo quasi commedatitias sumpsumus. ad Sulpitium, lib. 13. 27. 7. a
 Quodcunque.
 Officiis, quod te mecum quodcunque cepissem consilii, polliceris fore: &c. Rufo, lib. 5. 19. 4. a
 Quodcunque Senatus decreuerit, agunto. 3. de Leg. 9. a
 Vos hortor, vt quodcunque militum contrahere poteritis, contrahatis. 8. ad Att. 4. 4. in epist. Cn. Pompeii.
 Quodcunque in solum venit, vt dicitur, effingis atque efficitis. de Nat. deo. 1. 45.

Quodpiam, Vide Quispiam.
 Quo minus.

Mors non deterret, quo minus, &c. Tusc. 168. b
 Non ea res me deterruit, quo minus, &c. Epist. 93. b

Nemini cui vlla, quo minus adesset, satis iusta excusatio est visa. in Pis. 87. b
 Nihil te deterreo, quo minus id disputes. Att. 173. b
 Quo minus animus à se ipse dissidens, &c. 1. de Finib. 89. a
 Vacationem augures, quo minus iudicis operam dent, non habere. de Clar. 175. b
 Nemo se anteponat, quo minus reus fiat. in Vat. b
 Nemo est qui nesciat, quo minus discessio fieret, per aduersarios tuos esse factum. Lentulo, lib. 1. 4. 4. a
 Neq; repugnabo quo minus omnia legant, &c. de Or. 107. b
 Nullis vt terminis circumscribat ius suum, quo minus liceat vagari quod velit. 1. de Orat. 36. a
 Quæ religio C. Mario non fuerit, quo minus C. Glauciam Prætorem occideret. in Cat. 114. b
 Quæ eo faciliora sunt philosophis, quo minus patent multa in eorum vita quæ fortuna feriat, & quo minus multis rebus egent. Offic. 15. b
 Nam quo minus ingenio possum, subsidio mihi diligentiam comparauit. pro Quintio, 2. a
 Quo minus familiaris sum, hoc sum ad inuestigandum curiosior. Figulo, lib. 4. 13. 15. a
 Nihil de me tulistis, quo minus essem in ciuium numero. pro Dom. 229. b
 Tanquam nihil denegatum sit ei, quo minus quam paratissimus esset. Epist. 114. b
 Interpellent me quo minus honoratus sim, dum ne interpellent quo minus Resp. à me comode administrari possit. Bruto, lib. 11. 10. 3. a
 Illud non pericies quo minus tua causa velim. Lentulo, libro 1. 7. 18. a
 Nihil desyderamus quo minus Epeirum ipsam possidere videamur. ad Att. lib. 2. 19. 4. a
 Quomodo.
 Etiamne si plus edidisset, quam quantum natum esset: Etiam. Quomodo: 5. Verr. 58. a
 Vt enim quæras omnia, quomodo Græci ineptum appellent, non reperies. 2. de Orat. 11. a
 Quomodo ea res huic quidem cecidit. 8. ad Att. 11
 Illa quomodo crimen commentitium confirmaret, non inueniebat: ego res tam leues, qua ratione infirmem ac diluam, reperire non possum. pro Sex. Rosc. 25. b
 Quomodo equidem credo, quod, &c. quomodo autem multi suspicantur, ne te, &c. quo ego non credo. ad Brut. 91. b
 Quomodo homines dicunt. Epist. 98. b
 Nam quomodo nunc est, pedem vbi ponat in suo non habet. ad Att. lib. 13. 261. 5. a
 Cæsar quomodo exultat in victoria. Att. 101. b
 Cuius quidem mirifica virtus: quomodo illa fert publicam cladem, quomodo domesticas tricas. ad Att. li. 10. 197. 13. a
 Et sua concio risit hominem, quomodo ipse gloriari solet ducentis confixum Senatusconsultis. de Arusp. 245. b
 Locutus sum cum Cincio quomodo res se habet: non est facillima, sed, &c. Quint. Frat. lib. 2. 6. 1. a
 Illud ad vos Cotta & Sulpiti, quomodo nunc se istorum artes habent, pertimescenda est multitudo causarum. 2. de Orat. 76
 Hæc negotia, quomodo se habent, ne epistola quidem narrare audeo tibi. Epist. 20. b
 Si Resp. tibi narrare posset quomodo sese haberet, non facilius, &c. ad Appium, lib. 3. 3. 1. a
 Et quomodo hoc, &c. sic illud, &c. Tusc. 231. b
 Quem quomodo nunc intendit, ne viuum quidem tum putabat. pro Quint. 16. b
 In hac arte nullum est præceptum, quomodo verum inueniatur, sed tantum est, quomodo iudicetur. de Orat. 123. b
 Postulatio breuis, & (quomodo mihi persuadeo) aliquanto æquior. pro S. Rosc. 19. b
 Quomodo potuissim, te conuenissem si, &c. Rufo, libro 5. 20. 1. a
 Quomodo probas continenter imagines ferri: de Nat. deo. 1. 77. id est perpetuo.
 Cum id petitur, quo honestè promittere non possumus, quomodo si quis roget, &c. de Pct. 211. b

Ita me fecistis Consulem, quomodo pauci in hac ciuitate facti sunt. 3. de Leg. Agr. 19. a
 Quomodo (vt alia omitam) mortem filii tulit: de Amic. 8. a
 Quomodocunque.
 Hoc quum in amicitia, quum in officiis, quum in virtutibus dicitur, quomodocunque dicitur, intelligi tamè quicquid dicatur potest. 5. de Finib. 51. a
 Quomodocunque res se habet, poteris, &c. epist. 238. b
 Quomodonomam.
 Quomodonomam mi frater de nostris versibus Cæsar: 2. ad Quint. frat. 40
 Quonam.
 Quonam, inquit, modo? Quia, &c. 2. de Finib. 10. a
 Eum si nunc sequor, quonam? ad Att. lib. 8. 147. 7. a
 Quondam.
 Ea quæ quondam accepti in nostrorum hominum disputatione esse versata. de Orat. 87. b
 Quæ quondam credebantur portenta. de Nat. deor. 2. 4
 Quondam de biennio aut de breui tempore. pro Flac. 166. b
 Populus Romanus qui quondam in hostes lenissimus existimabatur, hoc tempore, &c. pro S. Rosc. 44. b
 Croniatæ quondam cum florent omnibus copiis, &c. de Inuent. 62. b
 Fuit ista quondam in hac Repub. virtus. 1. in Catil. 2. a
 Omnia ferè quæ sunt conclusa nunc artibus, dispersa & dissipata quondam fuerunt. Antequam. 165. b. Attic. 26. & 27. b. & de Finib. 51. b
 Nosti enim non modò stomachi mei, cuius tu simile quondam habebas, sed, &c. ad Cælium, lib. 2. 15. 5. a
 Et aliàs sæpe, & quondam in Hortensii villa. Acad. 9. 3. b
 Brutus homo quondam illius generis atque nominis natus ad Rempub. liberandam. in Ant. 211. b
 Medea illa ex ponto quondam profugisse dicitur. pro Pöp. 8. b
 Curionem quondam concio reliquit. de Claris Orat. 181. b
 Is qui nos sibi quondam ad pedes stratos non subleuabat. ad Atticum, 156. b
 Consuetudo mea qua quodam solitus sum vti. 1. de Or. 67. a
 Quoniam.
 Tolerabilius est sic dicere, vt quoniam dicendi facultas, &c. sit boni oratoris, multa auribus accepisse, &c. de Or. 103. b
 Tamen ei moriendum fuit, quoniam homo nata erat. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 15. a
 Qui fortis est, idem est fidens, quoniam confidens mala consuetudine in vitio ponitur. 3. Tuscul. 23. a
 Quonia in populari ratione omnis nostra versatur oratio, populariter interdum loqui necesse erit. 1. de Legib. 14
 Quoniam tu ita vis, nimium me gratum esse concedam. pro Plancio, 66
 Quamobrem quoniam mihi nullum scribendi argumentum relictum est, vtar ea clausula, &c. Curioni, lib. 2. 3. 5. a
 Quamobrem quoniam quod crimen esse voluisti, id totum vides in laudem esse conuersum, &c. pro Flacco, 54. a
 Quanquam quoniam, &c. idem Roscius, &c. 1. de Orat. 132. a
 Quapropter quoniam res in discrimen adducta est, &c. 3. Philipp. 144
 Quoniam quidem furum nusquam reprehendis, &c. pro Flacco, 53
 Quoniam quidem ea quæ nos scribimus, &c. te etiam delectant. ad Att. lib. 2. 16. 4. a
 Quoniam quidem suscepi, non deest. pro Sexto Rosc. 18
 Quoquam.
 O Verrea præclara, quoquam si accessisti, quò non attuleris tecum istum diem? 4. Verr. 37
 Quoque.
 Si per eum reductus insidiosè redissem, me scilicet maximè, sed proxime illum quoque sefellissem. pro Rab. Posth. 21
 Quoquo, aduerbium.
 Ita quoquò sese verterint Stoici, iaceat necesse est omnis eorum solertia. 2. de Diuin. 36
 Quoquo, ablatiuus.
 Dicam ipso audiente quoquo animo me auditorus est. pro Domo sua, 218. b
 Quæcunque mens illa fuit, Gabinii fuit: is quoquo consilio

fecit, fecit certè suo. pro Rab. perd. reo, 13
 Hic ager quoquo pretio coemptus sit, tamen ingenti pecunia vobis inducetur. 2. de Leg. Agr. 71. a
 Confido igitur aduentum nostrum illi, quoquo tempore fuerit, vt scribis, ad M. 1501 fore. ad Att. lib. 9. 171. 5. a
 Aut quoquo animi vitio dictum sit. de Orat. 139. b
 Quoquomodo.
 Quoquomodo ea res huic quidem cecidit. Att. lib. 8. 147. 10. a
 Quoquomodo nunc est, non est, &c. Att. 121. b
 Fuit aliquis casus quem tulimus, quoquomodo ferendus fuit. 6. Philipp. 217
 Stet hæc vrbis præclara, quoquomodo de me merita erit. pro Milone, 71
 Quoquomodo autem se res habet, peto à te, vt honoris mei causa eum expedias. ad Acilium, lib. 13. 38. 2. a
 Quoquomodo sese res habebat, pugnare tamen se velle clamabant. 7. Verr. 70
 Ego legibus tuis, quoquomodo lata sunt, &c. in Vat. 36. b
 Vt quoquomodo te liberarem. epist. 135. b
 Sin, vt ego metuo, transactum est: quoquomodo potes, ad me fac venias. ad Terentiam, lib. 14. 4. 6. a
 Etiam temperantiam inducunt, non facillime illi quidem, sed tamen quoquomodo possunt. Offic. 76. b
 Pridie quoquomodo poteram, scripseram, &c. Att. 128. & 24. b
 Quoquomodo poterò, me expediam. pro Rab. Posth. 126. b
 Quoquomodo se in ea quæstione præbebat, tamen, &c. 4. Verrinarum, 50
 Tu quum esses Prætor renuntiatu quoquomodo. 7. Verrin. 30. Id est, quomodocunque, siue vtrunque.
 Tu quoquomodo, quoniam Ephesi est, hominem inuestiges velim: &c. ad Q. fr. lib. 1. 2. 23. a
 Quorsum.
 Quorsum id casurum esset, verèbar. 3. ad Att. 42
 Videamus hoc quorsum euadat. Att. 153. b
 Hæc intelligentur, quorsum euasura sint. Att. 113. b
 Videamus illius rationes quorsum fluant. Att. 145. b
 Quorsum hæc: quia sine focis nemo quicquam tale conatur. de Amic. 39
 Quorsum igitur hæc disputatio? quorsum? vt intelligere possitis, neminem, &c. Post reditum ad Quirites, 3
 Quorsum igitur hæc oratio longior: quia, &c. epist. 181. b
 Quorsum igitur hæc spectat tam longa, & tam altè repetita oratio: de Orat. 131. b. 1. Tuscul. 93. a
 Quorsum istuc? M. Quia nunc itidem ab eodem, & à cæteris diis immortalibus sunt nobis agenda primordia. 2. de Legibus, 13. a
 Vestri hæc confirmant, interpretado quorsum quicque pertineat. de Nat. deor. 71. b
 Quorsum recidat respõsum tuum non magnopere laboro. pro Rosc. Comædo, 25. a
 Quorsum hæc omnis spectat oratio: in Ant. 123. b
 Quorsum tandem, aut cur ista quæris? 1. de Legib. 5. a
 Quorsus.
 Nunc repente tanto in odio est omnibus, vt quorsus eruptura sit, horreamus. ad Att. lib. 2. 36. 1. a
 Quorsus inquam istuc? non enim intelligo. de Claris Oratoribus, 162. a
 Quorsus hæc pertinent? 1. de Legib. 48
 Quot.
 Qui tot annos quot habet, designatus Consul fuit, nec fieri Consul potuit. Att. 59. b
 Quot, quantas, quàm incredibiles calamitates hausit. 1. Tusculanarum, 136. a
 Cras autem & quot dies erimus in Tusculano, agamus hæc. Tusc. quæst. 174. b
 Quot orationum genera, &c. totidem orationis sunt. in Oratore, 30. a
 Si in personis ponitur, quot homines, tot causa. 1. de Oratore, 76. a
 Quot homines, tot sententiæ. 1. de Finib. 24. a
 Quotannis.
 Quod omnes Siculi ex censu quotannis tributa conferunt: 4. Verrinarum, 91. a

Quotenus.

Is, opinor, ita partes fecit in ripa nescio quotenorum iugerum, ut certa pretia constitueret. 12. ad Att. 43

Quotidie.

Me quotidie Cæsar magis amplectitur. epist. 85. b

Quotidie inter nos ea quæ audiebamus, conferebamus. lib. 1. de Finib. 13

Quod scribis te à Cæsare quotidie plus diligi, immortaliter gaudeo. Q. frat. 319. b

Quotidie remissius & placatius aliquid ferre. 6. famil. 44

Quo maximarum rerum frequentissimæ quotidie aduocationes fiunt. 3. Verr. 92. a

Et id quotidie magis. Att. 188. b

Quotidie magis magisque perditii homines minabantur. in Anton. 153. b

Quotidie, vel potius in singulos dies, breuiores ad te literas mitto. 5. ad Attic. 12

Obdurefcunt quotidie magis boni viri. ad Brut. 289. b

Cum mihi summa & quotidie maiora præmia in Republica fore putabas. pro Dom. 236. b

Lex quæ de seditionis ciuibus quotidie quæri iubeat. pro Cælio. 37. b

Comitiorum quotidie singuli dies tolluntur obnuntiationibus. Q. frat. 323. b

Alter valet plus quotidie, alter videt, & c. 4. de Finib. 107. a

Quotidianus.

Vulgaris, quotidianus, peruagatus. de Orat. 160. b

Sermo quotidianus & familiaris. pro Cecin. 38. a

Quotidiana stellarum conuersio. de Nat. deor. 2. 40

Querimonia quotidiana. 1. Verr. 5

Vita quotidiana, assidua & vrbana. in Pison. 50

Præuata, quotidianaque vita. 1. ad Q. frat. 28

Hoc enim est eius quotidianum. 2. ad Q. fr. 34

Audire aliquid de te, non solum vîtatam, sed etiam quotidianum est. ad Brut. 42. in epist. Bruti.

Vitæ quotidianæ expressa imago. pro Rosc. Amer. 27

Præbere alicui vîctum quotidianum in Prytæneo. de Orat. 105. b. pro Rosc. Amer. 46

Quotidianam consuetudinem summam mihi cum eo intercedere. 13. famil. 68

Quotidiano cultu atque vîctu. Tusc. quæst. 2. 42. b

Nam quum in sermone quotidiano, tum in Senatu palam sic egit causam, ut, & c. ad Lentulum, lib. 1. 1. 4. a

Nam quid ego de quotidiano sermone querimoniaque populi Romani loquar? 3. Verr. 92

In vsu quotidiano, & in vsu quodam communi. de Or. 101. b

Non dubito quin tibi odiosæ sint epistolæ quotidianæ. ad Atticum, lib. 8. 51

Quia sunt hæc quotidiana, angues non item. 2. de Diu. 91. a

Opera quotidiana & peruagata. 3. de Orat. 104. a

Primò illa quæ erant quotidiana & quasi legitima nobis, de pace dicta sunt. Fat. 2

Tu non intelliges, te querelis quotidianis nihil proficere. epistol. 70. b

Epistolæ verò quotidianis verbis texere solemus. 9. fam. 48

Quoties.

Verum quoties, & quot nominibus à Syracusanis statuas aut feres? 4. Verr. 102. a

Quoties iam, quoties iam tibi extorta est sica ista de manibus? 1. in Catil. 11. a

Quoties mihi certorum hominum potestas erit, quibus, & c. ad Lentulum, lib. 1. 7. 3. a

Toties quoties præscribitur. de Orat. 107. b

Quotiescunque.

Senatus quotiescunque & toties, & c. pro Domo sua, 227. & de Orat. 121. b

Quotiescunque dico, toties mihi videor in iudicium venire. pro Cluent. 39. a

Is quotiescunque me viderit, ingemiscet. pro Sest. 28. b

Quotiescunque me petisti, per me tibi obtiti. in Catil. 99. b

Cætera, quotiescunque voletis, & hoc loco, & aliis parata vobis erunt. 3. Tusc. 142. a

Quotquot.

Peream, si te omnes, quotquot sunt, ferre poterunt. ep. 178. b

Si duæ leges, si plures, aut quotquot erunt. 2. de Inuent. 229. a

Quotus.

Quotus erit iste denarius, qui non sit deferendus? 5. Verrinarum, 189. a

Quotus igitur est quisque, & c. de Diuin. lib. 2. 97

Quis est enim, aut quotus quisque, cui mors quum appropinquet,

Non refugiat timido sanguis, atque exalbescat metu? 5. de Finib. 53. a

Quotus enim quisque disertus? quotus quisque iuris peritus? pro Planc. 272. b

Quotus enim istud quisque fecisset? ut, & c. pro Ligar. 141. b

Quotus enim quisque formosus est? de Nat. deor. 17. b

Quotus enim quisque philosophorum inuenitur, qui sit ita moratus, ut ratio postulat? Tusc. quæst. 177. b

Quotus enim quisque, qui epistolam paulò grauiorem ferre possit? Att. 7. b

Quotus enim quisque est qui hanc in Republica sectam sequatur? pro Flacco, 80. a

Quotus enim quisque est, qui teneat artem numerorum ac modorum? de Orat. 161. b

At fuit fama, quotus quisque istam potest effugere in tam maledica ciuitate? pro Cælio. 29. a

Quota enim quæque res euenit prædicta ab istis? 2. de Diuinatione, 77. a

Sciebam enim de quoto anno, & quantum in solo soleres quærere. Att. 144. b

Ne quando perturbatione ordinis impediamur, quo secius quoto quoque loco libebit, possimus, & c. ad Heren. 22. b

Quousque.

Quousque tandem abutere Catilina patientia nostra? 1. in Catil. 1. a

Quousque, inquit ille, quousque humi defixa tua mens erit? de Soma. Scip. 128. b

Atque etiam clamitas Larenensis, Quousque ista dicis? Nihil in Cyprio profecisti. pro Pl. 61. a

Quousque verbum quam vim habeat. pro Planc. 62

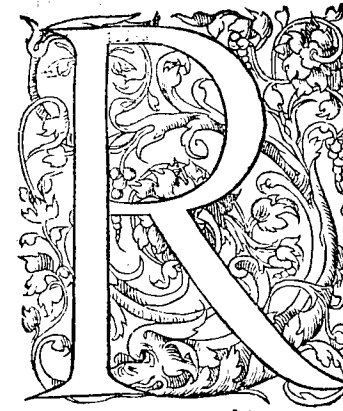
Quousque, inquit, hunc regem feremus? Att. 72. b

Quousque, inquit? quoad erit integrum: erit autem vsque ad nauem. ad Att. lib. 15. 329. 19. a

Quousque ludis? nam etiam Philo, & c. de Nat. deor. 1. 79

Quousque ludemur? Att. 248. b

R

Quæ Græcis *ῥαβία* dicitur. de Diuin. lib. 2. 75; Demosthenem scribit Phalereus, cum *ῥαβία* dicere nequiret, exercitatione fecisse, ut planissime diceret.

Rabies.

Hecubam autem putant propter animi acerbitatem quandam & rabiem fingi in canem esse conuersam. 3. Tusculanarum, 107. a

Quod ista inusitata rabie petulanter in uxorem meam inuasisse. in Sallust. 5. a

Neque eos existimet sine rabie quicquã fortiter facere posse. 4. Tusc. 83. a

Rabiosus.

Vide ne fortitudo minimè sit rabiosa, sitque iracundia tota leuitatis. 4. Tusc. 77. a

Rabiosulus.

Primas illas rabiosulas sat fatuas dedisti. 7. famil. 29

Rabiose.

Atque hi collocuti inter se, prius quàm manum cõfererent, leniter & quietè, nihil ne in ipsa quidem pugna iracundè, rabiose fecerunt. Tusc. quæst. lib. 4. 38

Rabidus.

Iste aspectu rabido circumspectans huc & illuc. ad Herennium, 39. b

Ver toto spirans rabido de corpore flammam. in Arato, 13. a

Rabide.

Quid verò illum quem libidinibus inflammatum & furentem videmus, omnia rabidè appetentem cum inexplebili cupiditate: quoque affluentius voluptates vndique hauriat, & c. 5. Tusc. 24. a

Rabirius.

C. Rabirius Posthumus, C. Curii filius à C. Rabirio auunculo adoptatus. pro Rab. Posth. 28

Ius omne retinendæ maiestatis Rabirii causa continebatur, ergo in omni genere amplificationis exarsimus. Orat. 55

Deinde vos Quirites, quorum potestas proximè ad deorum immortalium numè accedit, oro atque obsecro: quoniam vno tempore vita C. Rabirii hominis miserimi atque innocentissimi, salus Reipub. vestris manibus suffragiisque permittitur, adhibeat in hominis fortunis misericordia, in Reipubl. salute sapientiam, quam soletis. pro Rabirio perduel. reo, 3

C. Rabirio, quod iit ad arma, crucem T. Labienus in campo Martio defigendam putauit. pro Rab. perduel. reo, 21

In quo ego demiror, meminisse te quid obiecerit C. Rabirio Macer inimicus: oblitum esse, quid æqui & iurati iudices iudicarent. pro Rab. perduel. reo, 4

Me cum amicitia vetustas, tum dignitas hominis, tum ratio humanitatis, tum meæ vitæ perpetua consuetudo ad C. Rabirium defendendum est adhortata. pro Rabirio perduellionis reo, 1

C. Rabirium non culpa delicti, non inuidia, vitæque turpitudine, & c. in discrimen capitis vocarunt, sed, & c. pro Rab. perduel. reo, 1

Rabocentus.

Rabocentus, Bessicæ gentis princeps, à L. Pisonè securi percussus. in Pison. 66

Rabonius.

Cum instaret Rabonius, in me causam cõfererat, quod tum codicem obgnassem. 3. Verr. 106

Rabonius, qui legem nosset, qua in lege numerus tantum columnarum traditur, perpendiculi mentio fit nulla: & quoniam putaret sibi expedire, ita accipere, ne eodem modo

reddendum esset: negat, id sibi deberi: negat, oportere exigi. 3. Verrin. 95

Nemo Rabonio molestus est, neque Calend. Decemb. neque Nonis, neque Idibus. 3. Verr. 105

Cum Rabonio tutore, quod erat vix h. s. quadraginta milium, transigunt h. s. ducentis millibus. 3. Verr. 99

Rabula.

Non enim caudicum nescio quem, neque proclamatorem aut rabulam, hoc sermone nostro conquirimus, & c. 1. de Oratore, 100

Non enim declamatorem aliquem de ludo, aut rabulam de foro, sed doctissimum & perfectissimum quærimus. in Oratore, 27. a

Rabulæ, qui & indocti planè, aut inurbani rustici fuerunt. de Claris Orat. 180. b

Racilius.

Racilius qui vnus est hoc tempore Trib. pleb. rem patefecit, eosque homines sibi emptos esse dixit, & tabulam proscriptit, se familiam Catonianam venditurum. 2. ad Quint. fratrem, 19

Hoc loco (quod verissimè facere potes) L. Racilii fortissimi & constantissimi viri, diuina in me merita commemoras. pro Planc. 63

C. Fuscium duci iussit petitorum, L. Suetium, L. Racilium. 4. Verrin. 21

Radius.

Ex eadem vrbe humilem homunculum à puluere & radio excitabo, qui multis annis post fuit, Archimedes. 5. Tusculan. 47. Radius, virga est qua Geometræ lineas formât, indicantque.

Ita enim paræ & exiguæ sunt istæ accessiones bonorum, ut quemadmodum stellæ in radio solis, sic istæ in virtutum splendore ne cernuntur quidem. 5. de Finib. 125. a

Cyrus aiebat, radiorum *ῥαβία* latis luminibus, non tam esse suaues. Att. 24. b

Et quantum radios iacimus de lumine nostro. in Arat. b

Globosum, cuius omnis extremitas paribus à medio radiis attingitur. de Vniuers. 21

Radians.

Stellas sub pedibus stratas radiantis Aquari. in Arato, 20. a

Hoc motu radiantis Etesis in vada Ponti. Orat. 211. b

Radiatus.

Orbis flammeus radiatus. 1. de Diuin. 81. a

Solis autem magnitudo (ipse enim hic radiatus me intueri videtur) admonet, ut crebro faciam mentionem sui. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 117

Lumen radiatum. de Orat. 157. b

Radix.

Cuius templum à Romulo vîctis Sabinis in Palatii radice cum vîctoria est collocatum. Antequam iret in exil. 15. a

Nò solum ramos amputare miseriarum, sed etiam radicem fibras euellere. 3. Tusc. 22. a

Vera gloria radices agit, atque etiam propagatur. 2. Off. 61. a

Nam suas radices habent, quas tamen euellerem profecto, si liceret. ad Attic. lib. 10. 38

Fundamentum & radices altiores habebit malum. ad Brut. 53. in epist. Bruti.

Virtus est vna altissimis defixa radicibus, quæ nõquam vlla vi labefactari potest. 4. Philipp. 161. a

Radibus suis hæere. Academicarum quæstionum editionis 1. lib. 2. 113

In radicibus arborum & rerum quæ gignuntur è terra, inesse principatus putantur. de Nat. deor. 2. 21

In Massici radicibus. contra Rull. 29. b

In radicibus montis, castra habuimus. 15. famil. 18

Nisi tot vitiorum tanta immanitas quibusdam facilitatis & patientiæ radicibus niteretur. pro Cælio. 10. a

Videamus ea quæ terra gignit, corticibus & radicibus validè feruari. 5. de Finib. 57. a

Radicula.

Tum secundum quietem visus ei dicitur draco, is quem mater Olympias alebat, radiculam ore ferre. 2. de Diuinatione, 201. a

Radicitus.

Vidésne me non radicitus euellere omnes actiones tuas? pro Domo sua, 27. a

Hanc excutere opinionem mihi met radicitus volui. Tusculan. quæst. lib. 1. 101

Epicurus ex animis hominum radicitus extraxit religionem. de Natura deor. 1. 84

Radicitus extrahere vitia. Tuscul. quæst. lib. 2. 10

An potest cupiditas finire tollenda atque extrahenda radicitus. de Finib. lib. 2. 24

Rado.

Mulieres genas ne radunto. 2. de Legib. 93. a

Rafus.

Qui capite & superciliis semper est rafus. pro Qu. Rosc. 48. b

Ramus.

Qui pratercuntes ramum defringerent arboris. pro Cecinna, 45. a

Quid in arboribus, in quibus non truncus, non rami, non folia sunt denique, nisi ad suam retinendam conseruandamque naturam? nifi quam tamen est vlla pars, nisi venusta. 3. de Orat. 98. a

Denudat foliis ramos & cortice truncos. in Arato, 14. a

Ramulus.

Quum autem ille respondisset, in agro ambulanti ramulum adductum vt remissus esset in oculum suum recidisset: tum Socrates, Non enim paruisti mihi reuocanti, quum vterer, &c. 1. de Diuin. 200. a

Rana.

Rana enim *ῥαῖνα* 15. ad Att. 33

Rana marinae obruunt se arena, & mouetur prope aquam. 2. de Nat. deor. 94

Ranunculus.

Nam Vlubris honoris mei causa vim maximam ranuncolorum se commosse constabat. 7. famil. 35

Ranunculis mire inest quædam natura significans aliquid. de Diuin. lib. 1. 114

Quis est qui ranunculos hoc videre suspicari possit? de Diuinatione, lib. 1. 13

Rapio.

Quum autem in locis semen infedit, rapit omnem ferè cibum ad sese, eoque septum fingit animal. 2. de Nat. deorum, 192. a

ῥαπὴ Græcè, quæ hominem huc atque illuc rapit. 1. Officiorum, 142. a

Cum fertur quasi torrens oratio, multa cuiusque modi rapit, &c. de Finib. 64. b

Quid ergo ait Marianus Trib. pleb. qui nos Syllanos in inuidiam rapit? 3. de Lege Agr. 5. a. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 117. Id est, in nos odium concitat.

Cum aliqua his ampla & honesta res obiecta est, totos ad se conuertit & rapit. Offic. 40. b

Rapiunt eum ad supplicium dii patrii, quod, &c. 3. Verrinarum, 4. a

Cum de rebus grandioribus dicas, ipsæ res verba rapiunt. de Finib. 94. b

Ille quisquis erat, quem tu in crucem rapiebas, qui tibi esset ignotus. 7. Verr. 131. a

Inde se quo furore, quo ardore, ad urbem, id est ad eadem optimi cuiusque rapiebat? 13. Philipp. 356. a

Quod te ista tua cupiditas effrænata rapiebat. in Cat. 102. b

Sed etiam nauium præfectos sine vlla causa de complexu parèrum suorum, hospitiumque tuorum, ad mortem, cruciatumque rapuisti. 7. Verr. 108. a

Neque verò tu solus, sed me ad suam disciplinam quisque rapiet. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 105

Essedum aliquod rapias, ad nõque recurras. epist. 99. b

Ad se conuertere & rapere. 2. Offic. 53. a

Detrahere aliquid alteri, & rapere ad se commoda alterius. Offic. lib. 3. 27

Quum enim vtilitas ad se rapere, honestas contra reuocare ad se videtur, fit vt distrahatur in deliberando animus. 1. Offic. 16. a

Rapere aliquem in odium. ad Heren. 2. b

Rapere consilium alicuius in contrariam partem. epistolarum, 165. b

Eam causam putare quæ homines audaces in fraudem rapere soleat. 2. de Inuent. 146. a

Rapere lumen. 3. de Orat. 89

Latrones tantum habent, quantum rapere possunt. in Antonium, 172. b

Sed quum rapior in inuidiam, licetne per vos nescire quod nescio? 4. Academic. 227. a

Quare miserior es quum in omnem fraudem raperis oculis, quam si omnino oculos non haberes. de Aruspicum respons. 36

Rapitur ad poenam qui indicia communis exitii cepit. pro Flacco, 4. a

Nos opintonibus vulgi rapimur in errorem, nec vera cernimus. 2. de Legib. 70. a

Et ad diuinarum rerum cognitionem cura omni studioque rapiuntur. de Diuin. 103. b

Et ob eandem causam, fidem & admirationem habet, quod eas res spernit & negligit, ad quas plerique inflammati auuiditate rapiuntur. 2. Offic. 54. a

In Græciam desperata libertate rapiebat. epist. 198. b

Quin ad eas res hominum natura nullo emolumento inuitata rapiatur. de Finib. lib. 5. 45

Et ad diuinarum rerum cognitionem cura omni studioque rapiuntur. de Diuinat. lib. 1. 94

Cum cæteræ virtutes ad tortorem rapiantur. Tuscul. quæstion. lib. 5. 10

Cum Cæsar amentia quadam raperetur. 16. famil. 15

Iste qui vna cupiditate raperetur, totum illius postulatam, causamque negligit. 3. Verr. 44. a

Ab eodem imperatore classem magnam & ornatam, quæ ducibus Sertorianis ad Italianam studio inflammato raperetur, superatam esse atque oppressam. pro Lege Manilia, 13. a

Ad quem metum si deorum monitis non duceremur, tamen ipsi nostro sensu coniecturæque raperemur. de Aruspicum respons. 50

Rapi ad id quod bonum videtur. 4. Tuscul. 20. a

Nonne hunc in vincula duci, non ad mortem rapi, non summo supplicio martari imperabis? 1. in Catil. 20. a

Rapi ad aliquam rem inflammatum cupiditate. Offic. 2. 54

Cupiditate cæca prædæ ac rapinarum rapi. in Pison. 45. a

Vita eorum, qui ob facinus ad supplicium rapiendi videntur. de Orat. 130. b

Spes rapiendi & prædandi occæcat animos. 4. Philipp. 158. a

Illum hostem accersitum ad bona populi Rom. rapienda. ad Octauium, 330. b

Rapsertit, antiquum verbum.

Sacrum, sacroque commendatum qui clepsit rapsertitque, parricida esto. 2. de Legib. 36. a

Raptus.

Raptus à diis Ganymedes. 1. Tuscul. 100. a

Nuptiæ raptæ. 3. Tuscul. 44. a

Raptus.

Locus vt ipse raptum illum virginis, quem iam à pueris accepimus, declarare videatur. 6. Verr. 95. a

Quis aut de Ganymedis raptu dubitat, quid poetæ velint? 4. Tuscul. 116. a

Rapto.

Vxor mea quam vexauistis, raptauistis, omni crudelitate lacerauistis. pro Dom. 225. b

Quadriugo curru raptari. 1. Tuscul. 168. a

Raptatus.

Euerfa domus est, fortuna vexata, dissipati liberi, raptata coniunx. pro Sest. 128. a

Rapax.

Iste crudelis olim furunculus, nunc verò etiam rapax. in Pisonem, 52. a

Europam Libyamque rapax vbi diuidit vnda. de Nat. deorum, 64. b

Furem aliquem aut rapacem accusaris. in Verr. 148. b

Rapaces in ipso bello. 7. famil. 9

Manus rapaces. Sallust. in Cic. 271. b

Nihil est enim appetitius similitium sui, nihil rapacius, quam natura. de Amic. 46. a

Rapacitas.

Quis in rapacitate auarior: pro Cæ. 9. a. de Catilina.

Rapidus.

Orationem rapidam coercere. 2. de Finib. 5. a

Has inter veluti rapido quum gurgite flumen, &c. 2. de Nat. deor. 153. a

Rapidè.

Rapidèque dilapsus, citò in vnũ confluit, &c. 2. de Leg. 11. a

Quod quum rapidè fertur, sustineri nullo pacto potest. in Orat. 71. a

Raptim.

Cum ille ageret raptim & turbulentè illam rem. pro Domo sua, 107

Et raptim in eam sententiã pedarii cucurrerunt. 1. ad Att. 70

Iste se raptim domum suam coniecit. ad Heren. lib. 4. 232

Hæc scripsi raptim. 2. ad Att. 25

Rapina.

Si qua vis, aut si quæ rapinæ fieri cœperint. epist. 138. b

Atque etiam largitionem sequuntur rapinæ. Offic. 44. b

Spes prædæ ac rapinarum. Cassius Ciceroni, lib. 12. 12. 8. a

Cæterisque decumanos, procuratores istius quæstus, & ministrum rapinarum dico fuisse. 5. Verr. 41. a

Nihil cogitant nisi cædes, incendia, rapinas. in Catil. 106. b

Rapinas fieri. 14. ad Att. 27

Rapinis, incendiis, cædibus peruertuntur. 15. ad Attic. 15. in epist. Hircii.

Quas res luxuries in flagitiis, crudelitas in suppliciis, auaritia in rapinis, superbia in contumeliis efficere potuisset. 1. Verrin. 2. a

Rarus.

Rarum, singulare. Top. 226. b

Rarum & vulgare. in Topic. 36. a

Oportet autem animaduertere, ne quum aliter multa sint iudicata, solitariū aliquod, aut rarum iudicatum afferatur. 1. de Inuent. 96. a

Qui igitur in vtraque re constantem se præstiterit, huc ex maximè raro hominum genere iudicare debemus. de Amicitia, 67. a

Raras tuas quidè, sed suas accipio literas. Cælio, li. 2. 12. 1. a

Omnia præclara, rara. de Amic. 111. b

Vides habitari in terra raris & angustis in locis. in Somnio Scipionis, 21. a

Quod si rarius fiet, quam tu expectabis, id erit causæ, quod, &c. ad Lentulum, lib. 1. 7. 2. a

In omni re optimum quidque rarissimum est. de Finib. 81. b

Raro.

Deinde natura eius conuere vulgò soleat, an insolenter ac raro. 1. de Inuent. 59. a

In hoc tanto, tam atroci, tam singulari maleficio, quod ita raro extitit, vt, &c. pro Rosc. Amer. 22. a

Raritas.

In pulmonibus autem inest raritas quædam, & assimilis spongiis mollitudo ad hauriendum spiritum aptissima. 2. de Nat. deor. 103

Ratio, consilium, mens.

Ratio, est animi motus & cogitatio. 3. de Nat. deor. 52

Ratio est quæ præstat omnibus. 2. de Nat. deor. 101

Ratio, qua vna præstatum beluis, per quam coniectura valemus, argumentamur, refellimus, differimus, conficimus aliquid, concludimus, communis est hominum. lib. 1. de Legibus, 22

Mens, ratio & consilium in sensibus est. de Senect. 91. b

Quibus in rebus non ratio & consilium, sed temeritas & casus valet. de Diuin. 126. b

Ratio & oratio, vinculum est societatis humanæ. Offic. 1. 35

Ratio domina & regina omnium. Tuscul. quæst. lib. 2. 42

Ratio quum in eodem & in altero mouetur, ipsa per se sine voce & sine sono, quum eandem partem attingit, qua sensus cieri potest, orbis illius generis alterius immutatus & rectus, omnia animo mentique denuntiat, tum opiniones, assensionisque firmæ & veræ gignuntur. de Vniuers. 35

Quam similitudinè natura, ratioque ab oculis ad animum transferens, &c. 1. Offic. a

Fecerunt etiam, &c. vt ego istum accusarem, à quo mea longissimè ratio, voluntasque abhorrebat. 4. Verr. 7. a

Ratio gubernabit iter meum. 2. famil. 34

Ratio diuersis modis imperat illi parti animi, quæ obedire debet, & quibus. Tuscul. quæst. lib. 2. 43

Ratio perfecit virtutem, quum esset ipsa ratio confirmata quærendo. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 26

Duplex est enim vis animorum atque natura: vna pars in appetitu posita est, quæ est Græcè *ὀρεξις*, quæ hominè huc & illuc rapit: altera in ratione, quæ docet atque explanat, quid faciendum fugiendumve sit, ita fit vt ratio præsit, appetitus verò obtemperet. Offic. 20. b

Ratio absoluta, idem est quod virtus. Tuscul. quæst. lib. 5. 29

Ratio bene adhibita cernit quid optimum sit, neglecta multis implicatur erroribus. Tuscul. quæst. lib. 4. 48

Bona ratio confligit cum perdita. 2. in Catil. 44. a

Iracundi longius digredi, quam sapientis hominis cogitata ratio postulat. de Arusp. respons. 244. b

Ratio conixa per se, & progressa longius, sit perfecta virtus. Tuscul. quæst. lib. 2. 42

Ratio nostra dubitans, circumspectans, hæsitans, multa aduersa reuertens, tanquam ratis in mari immenso vehitur. Tuscul. quæst. lib. 1. 60

Postquam mea mutata ratio est. ad Trebatium, lib. 7. 17. 6. a

Mea quidem ratio cum in rebus præteritis est cognita, tum in reliquis explorata atque prouisa est. 2. in Verr. a

Ratio omnis tollitur, quasi quædam lux lumenque vitæ. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 26

Quanta ratio appareat in bestiis ad perpetuam conseruationem earum generis. 2. de Nat. deor. 96

Ratio recta constantique supra hominem putanda est, deoque tribuenda. de Nat. deor. 2. 25

Lex est ratio summa insita in natura. de Legib. 159. b

Lex est mens ratioque prudentis. de Legib. 159. b

Ratio quasi quædam lux lumenque vitæ. Academicarum quæstion. 7. b

Tua ratio est, vt secundum binos ludos mihi respondere incipias. 2. Verrin. 21. a

Ratio vera versatur in iis, quæ sunt semper eadem, & in iis quæ mutantur. de Vniuers. 35

Rationis, contentiosisque, *ἀρμονία* Græcè, compos & particeps animus. de Vniuers. 33

Rationis & consilii compos natura. de Nat. deor. 2. 26

Rationis aut animi expers. de Nat. deor. 2. 16

Anima, rationis consiliique particeps. de Nat. deor. 1. 61. & Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 22

Homo qui rationis est particeps, per quam cõsequencia cernit, principia & causas rerum videt, earumque progressus quasi antecessiones non ignorat, similitudinèque comparat, rebusque præsentibus adiungit atque annectit futuras. 1. Offic. 19. a

Rationi ac consilio locum dare. pro Quint. 9. b

Exercendum est corpus, & ita afficiendum, vt obedire consilio rationique possis in exequendis negotiis, & in labore tolerando. Offic. 16. b

Malitiosæ necesse est istiusmodi rationi aliquo consilio obistere. 2. Verr. 21. a

Rationem homini amplius addidit, qua regerentur animi appetitus. de Nat. deor. 1. 24

Rationem dico, & si placet pluribus verbis, mentem, consilium, cogitationem, prudentiam vbi inuenimus: de Nat. deor. 2. 14

Homo habet sensum & rationem & orationem. de Natura deorum, 64. b

Quumque omnia quæ rationem habent, præsent iis quæ sint rationis expertia, &c. 2. de Legib. 27. a

Homines optimi non intelligunt totam rationem euerri. 1. de Finib. 20
 In mundo & mentem & rationem inesse. de Claris Oratoribus. 172. b
 Quam rationem sic intelliges expositam, vt ab ipsis non so-
 leat accuratius explicari. lib. 1. de Finib. 11
 Rationem, animæ principatum, in capite, sicut in arce po-
 suit Plato. Tusc. quæst. lib. 1. 18
 Vnam rationem non reiciebam, vt, &c. ad Att. lib. 1. 14. 5. a
 Plurique rectam naturam, quam rationem prauam valere. de
 Finib. lib. 2. 49
 Sensum & rationem videmus inesse in mundi partibus. de
 Nat. deor. 2. 22
 Sic haud scio an melius fuerit, humano generi motu istum
 celerem cogitationis, acumen, solertiam, quam rationem
 vocamus, &c. 3. de Nat. deor. 97. a
Ratio, institutum, via, modus, consuetudo, causa.
 In vtendo ratio, in carendo patientia expetenda est. pro Do-
 mo sua. 143. b
 Tua ratio postea est commutata. epist. 33. b
 Minari denique diuisoribus ratio non erat, propterea quod,
 &c. 2. Verrin. 16. a
 In quo quidem ratio me sefellit. 5. famil. 59
 Quantos ætus habet ratio comitiorum. pro Mur. 133. b
 Ratio impetret, quod dies impetratura est. 12. ad Att. 12
 Cynicorum ratio est inimica verecundiæ. Offic. 30. b
 Duplex est orationis ratio, quarum, &c. Offic. 42. b
 Nunc alia ratio est omnium rerum. epist. 144. b
 Docui quemadmodum esset ei ratio totius belli descripta.
 in Catil. 107. b
 Summus labor ac difficillima ratio gerendi consulatus. con-
 tra Rullum, 67. b
 In officio persoluendo dissimilis ratio pecuniæ debitæ est.
 Postquam. 203. b
 Quæ degendæ ætatis ratio deligenda. Tusc. quæst. lib. 5. 52
 Ratio delicata, mollisque. de Finib. lib. 5. 11
 Continet enim totam hanc quæstionem ea ratio, quæ est de
 natura deorum. de Diuin. 105. b
 Eadem ratio, quum est in hominis mente confirmata & cõ-
 fecta, lex est. 1. de Legib. 14
 Ratio illa, quæ etiam posteris posset esse salutaris. Att. 283. b
 Laboriosissima vitæ ratio. pro Lege Manil. 50. a
 Ratio ipsa depulisset omnes molestias. 2. famil. 28
 Omnibus est difficilis & magna ratio. contra Rull. 67. b
 Mea ratio in dicendo hæc solet esse, vt ornam, &c. de Ora-
 tore, 135. b
 Ratio mea mutata est. 7. famil. 32
 O misera vitæ ratio, quæ, &c. Antequam. 197. b
 Ea nostra ratio est, vt omnes boni faueant, omnes improbi
 oderint. Q. frat. 298. b
 Nulla est ratio, amittere eiusmodi occasionem. pro Cecin-
 na, 11. a
 Ironiam alterius perpetuam præsertim nulla ratio fuit per-
 sequi. Acad. quæst. 19. b
 Ac sic omnis ratio vitæ gubernabitur. Academic. quæstion.
 edit. 1. lib. 2. 91
 Si hæc ratio rei gerendæ periculosa tibi videtur. epist. 7. b
 Quæ ratio tibi cum eo intercesserat. pro Q. Rosc. 51. b
 Ratio quam in decernendo secuti sumus. pro Planc. 266. b
 Ratio tota senatus, iudiciorum est commutata. 1. famil. 27.
 Id est, status.
 Tua ratio est vt sic facias, mea autem vt sic, &c. in Verr. 72. b
 Varia & commutabilis vitæ ratio. pro Mil. 51. a
 Hæc eadem nunc ab illis defensionis ratio, viæque tentatur.
 in Verr. 236. b
 Ratio differendi. de Finib. lib. 4. 7. λογική.
 Non modò ignoscendi ratio, sed etiam cognoscendi con-
 suetudo de ciuitate sublata est. pro S. Rosc. 19. b
 Vt incipiendi ratio fuerit, ita desinendi modus. Offic. 27. b
 Sin est in me ratio Reipubl. religio priuati officii, nihil mi-
 nus accusator debet dicere. pro Syll. 168. b
 Ratio sapientiæ & doctrinæ. 2. Philipp. 103
 Ratio vitæ. Tusc. quæst. lib. 2. 9

Ratio ac moderatio vitæ. 6. famil. 5
 Ratio atque institutio vitæ. Offic. 2. 54
 Bonæ rationi, & constanti, & graui nullum fructum à nobis
 esse propositum. pro Flacco, 166. b
 Quæro, cur nemo ex tot creditorib⁹ aliis ad istam rationem
 accesserit. pro Quint. 14. b
 Ad rationem ciuitatis dirigere. pro Mur. 70
 Ad eam rationem existimabam satis aptam esse personam
 meam. Att. 149. b
 Noli isto modo agere cum Verre, noli eius facta ad antiquæ
 religionis rationem exquirere. 6. Verr. 9. a
 Ad hanc rationem maximam natura vim habet. Offic. 24. b
 Idque ad omnem rationem mutatur & vertitur. 1. de Ora-
 tore, 159. b
 Et Græciæ quidem oratorum partus, atque fontes vides ad
 nostrorum annalium rationem veteres, ad ipsorum sanè
 recentes. de Claris Orat. 24. a
 Ad rationem Reipubl. gloriosum. de Arusp. resp. 46
 Nonnulli illam rem ad illam rationem coniecturamque re-
 uocabant. pro Dom. 116. b
 Cæsar rationem adhibens, consuetudinem vitiosam emen-
 dat. de Claris Orat. 188. b
 Afferre rationem quamobrem, &c. pro Cecin. 69. a
 Quamnam rationem allaturus sim profectiois meæ. 11. ad
 Atticum, 25
 Rationem cognoscere. 5. ad Att. 9
 Rationem bene viuendi hominibus dare. de Orat. 122. b
 Coramque contra istam rationem meam dicam. Curioni,
 lib. 2. 2. 4. a
 Nisi totam mihi rationem omni & personarum genere & li-
 terarum explicaris. pro Flac. 155. b
 Sylla pacis constituendæ rationem & belli gerendi potesta-
 tem solus habet. pro S. Rosc. 22. b
 Rationem habere. pro Cæl. 39. Id est, consuetudinem.
 Nec totam rationem Gallici belli propè iam explicatam per-
 turbare atque impedire debemus. pro Mur. 76. b
 Incumbere toto animo & studio omni in aliquâ rationem.
 ad Q. frat. lib. 1. 1. 40. a
 Puerum in hanc nostram rationem consuetudinemque in-
 ducemus. Quint. frat. 324. b
 Dux epistolæ in eandem rationem scriptæ. ad Att. lib. 1. 7. 1. a
 Quam autem ad Cybistra propter rationem belli quinque
 dies essem moratus. ad Catonem, lib. 15. 4. 13. a
 Te oro vt mihi rationem ostendas iudicii corrupendi. de
 Claris Orat. 31. b
 Subiicere & supponere rationem. 2. de Inuent. 173. a
 Rationem, autoritatemque Platonis susceperant. Academ.
 quæst. edit. 2. lib. 1. 25. Hoc est, Platonis doctrinam seu in-
 stituta.
 Hoc ego nihil vtilius inuenio, cum ad veritatem capere reuo-
 care rationem. Offic. 69. b
 Cæsar splendidam quandam & minimè veteratoriam di-
 cendi rationem tenet. de Clar. 189. b
 Vertit hic rationem, & id quod probare non potest, fingere
 conatur. pro Q. Rosc. 50. b
 Ratione & via philosophari. Tusc. quæst. lib. 2. 5
 Rationem à te accipere debeo religionis: maioribus autem
 nostris, etiam nulla ratione reddita, credere. 3. de Natura
 deorum, 4
 Populari ratione alicui se anteponere. pro Domo sua, 69. a
 At Quint. Catulus & Hortensius ab hac ratione dissentiant.
 pro Pomp. 13. b
 Itaque eam partem quæ ab exquisita quadam ratione & do-
 ctrina proficiscitur, non attingam. epist. 57. b
 Illa de ratione numaria non sunt eiusmodi. Att. 165. b
 De qua ratione tota iam videtur mihi exponendi tempus
 dari, vt tibi rescribam ad ea quæ quæris. epist. 10. b
 Licet ista ratione dicamus, pila ludere, proprium est iuris ci-
 uilis. de Orat. 103. b
 Ratione cum aliquo esse coniunctum. 4. in Verr. 124
 Omnia quæ ratione docentur & via. Orat. 207. b
 Modo & ratione facere omnia. pro Quint. 4. b
 Negat se alia ratione facturum. pro Quint. 11. a

Hæc res non solum ex domestica est ratione, attingit enim
 & bellicam. Offic. 16. b
 Nihil fallacius ratione tota comitiorum. pro Mur. 133. b
 In hac ratione quid tempus ferat, tu perspicies. epist. 7. b
 Is constans in optima ratione semper fuit. pro Dom. 230. b
 Vaga & mutabili ratione labuntur sydera. de Vniuers. 46. a
 Deque eo nulla ratione neque pelli, neque moueri potes.
 Academ. q. edit. 1. lib. 2. 131
 Vt ratione & via procedat oratio. lib. 1. de Finib. 23
 Ratione pugnas, autoritates omnes contemnis. 3. de Nat.
 deor. 6
 Vt eos omni ratione tuere. Quint. frat. 295. b
 Rationes conquisitæ. de Finib. lib. 1. 25
 Oratoriæ facultatis tres sunt rationes: vna, &c. altera, &c.
 tertia, &c. de Orat. 120. b
 Non mea me voluntas, sed meæ vitæ rationes ab ineunte
 ætate susceptæ prohibuerunt. pro Pomp. 4. b
 Institutorum & rationum mearum genus. 2. fam. 24
 Ego me ad eius rationes adiungo, quem tu in meis rationi-
 bus tibi esse adiungendum putasti. epist. 9. b
 Non quero rationes eas, quæ ex coniectura pendent. Aca-
 demic. q. edit. 1. lib. 2. 106
 Augere rem bonis & honestis rationibus. pro R. Posth. 23. a
 Quorum nihil oporteret exquisitis rationibus confirmare.
 de Finib. lib. 1. 23
 Verri ne noceri possit, multis rationibus esse prouisum. 2.
 Verrin. 17. a
 Si rationibus meis à te prouisum esse intellexero. 3. fam. 4
Ratio, calculus, supputatio, siue expensa.
 Ratio quidem hercle apparet, argentum *βίσηται*. in Pis. 93. b
 Pergami non multum auri ratio constat. pro Flac. 54. a
 Pecunia publica, cuius ratio in æde Opis cõfesta est. in An-
 tonium, 196. b
 Ad rationem accedere. pro Quint. 51
 Rationem adferre. Tusc. q. lib. 1. 32
 Rationem ad ærarium continuo retuli Cæsar, sicut lex tua
 iubeat. in Pis. 48. a
 Cedo rationem carceris, quæ diligentissimè conficitur, quo
 quisque die datus in custodia, quo mortuus, quo necatus
 sit. in Verr. 266. b
 Rationem conferre ad misericordiam. pro Ligar. 1
 Conficere rationem. 7. Verr. 116. a
 Rationem pecuniæ conficere. 5. Philip. 175
 Rationem contrahere cum aliquo. pro Syl. 42
 Ego eam rationem Philogeni, & permutationis eius quam
 tecum fecit, edidi. Att. 75. b
 Inducere aliquam pecuniæ summam in rationem. in Ver-
 rem, 97. b
 Facti sui rationem alicui probare. pro Mur. 2. a
 Hoc eo per te agebatur, quod propter ærariæ rationem non
 satis erat, &c. pro Quint. 3. b
 Et ciuibus suis rationem referre debebat. in Verr. 244. b
 Inita subductaque ratione, nefaria scelera meditari. de Na-
 tura deorum, 74. b
 Rationes illius quorum fluant. 9. ad Att. 38
 Sumpuaræ rationes. ad Att. lib. 13. 295. 1. a
 Rationum in quibus sumptus scribebant. 3. fam. 39
 Fortunarum ac rationum suarum patronus. 3. fam. 37
 Accipere rationes à colono. pro Cecin. 68. a
 Ad rationes alicuius se adiungere. 1. fam. 25
 Publicani suas rationes & copias in prouinciam contule-
 runt. pro Pomp. 7. b
 Quid opus est, inquam? rationes conferatis. assidunt: sub-
 ducunt ad nummum: conuenit. 5. ad Att. 53
 Rationes deferre. 5. fam. 56
 Vt apud duas ciuitates, Laodicensem & Apamensem, ratio-
 nes confectas & consolidatas deponeremus. 5. fam. 56
 Rationes mei quæstoris nec verum fuit me tibi mittere, nec
 tum erant confectæ, eas nos Apamæ deponere cogitaba-
 mus. epist. 28. b
 Quam Archimedes eo inspectante rationes omnes descri-
 pserit, quibus, &c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 107
 Edere rationes alicui. Att. 102. b

Rationes Erotis propemodum cognitatas habeo. Att. 247. b
 Inferre rationes falsas. pro Flacco, 15. a
 Rationes cum aliquo iungere. pro Deior. 18
 Rationes cum publicanis putarent. 4. ad Att. 30
 Referre rationes ad ærarium. in Verr. 96. b. in Pis. 92. b
 Rationes in prouincia relinquere, easdemque totidem ver-
 bis referre ad ærarium. 5. fam. 55
 Rationes tractare. 7. ad Att. 7
Ratio, pro argumento.
 Ratio in argumentatione quid. 2. ad Heren. 61
 Argumentum ratio ipsa confirmat, quæ simulatque emissa
 est, adhærescit. 2. de Orat. 118
 Concluditur ergo ratio, si enim, &c. de Diuinat. 113. b
 Quomodo efficiatur concludaturque ratio. lib. 1. de Fin. 17
 Ratio quæ vitia culpamque excluderet. 3. de Nat. d. 57
 Nec me solum ratio & disputatio impulit, vt ita crederem,
 sed nobilitas etiam & autoritas summorum philoso-
 phorum. de Senect. 93. b
 Atque hæc ratio latè patet. lib. 1. de Finib. 18
 Ratio mollis & eneruata. Tusc. q. lib. 4. 30
 Ratio firma. de Nat. d. 1. 44
 Ita malè instituta ratio, exitum reperire non potest. de Nat.
 deorum, 1. 74
 Ratio orba in Græcia. de Nat. d. 1. 9
 Ratio post constitutionem quærenda, & quid ea sit. 1. ad
 Heren. 23
 Ratio concludendi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 83
 Ratio defensionis quæstionem efficit. 1. ad Heren. 14
 Ratio præceptionis. 1. ad Heren. 2
 Ratio in coniectura nulla. Partit. 57
 Ratio in controuersis quid. 1. de Inuent. 26
 Ratio persuadendi, & spes vincendi tota est posita in con-
 firmatione & confutatione. 1. ad Heren. 18
 Argumentum conclusioque rationis. lib. 1. de Finib. 24
 Rationis confirmatio in argumentatione quid. 2. ad Her. 62
 Tantummodo dissimilitudo meæ rationis offendit homi-
 nem. ad Att. lib. 6. 111. 4. a
 Rationis momenta in disputando quærere. de Nat. d. 1. 8
 Rationis perfectione excellit ea natura, quæ res omnes cõ-
 plexa tenet. de Nat. d. 2. 22
 Quid tandem habuit argumenti, aut rationis res, &c. 4. Ver-
 rinarum, 79. a
 Verane sit summa cuiusque rationis. de Orat. 123. b
 Rationis in argumentatione vitia. 2. ad Heren. 70
 Efficere & concludere rationem. de Finib. 53. b
 Quod si adimi ciuitas illi posset, magis tamen rationem il-
 lam omnes quæreremus, quemadmodum possemus, &c.
 quam vti nunc quisquam existat, qui, &c. pro Cecinna,
 304. b
 Suggestere rationem alicui sententiæ. de Nat. d. 74. b
 Causæ ratione, non vocibus ponderari debent. pro Cecin-
 na, 296. b
 Studeo mi pater Latine ex te audire ea quæ mihi tu de ra-
 tione dicendi Græcè tradidisti. in Partit. 1. a
 Negat opus esse ratione, neque disputatione. lib. 1. de Fin. 23
 Ille hoc magna ratione fecit. pro Planc. 259. b
 Ne ratione quidem & coniectura vlla res percipi potest, se-
 cundum Academicos. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 40
 Neque sensum fidelem sine ratione, neque rationes sine sen-
 sibus requiramus. de Finib. 108. b
 Tum rationes in ea disputatione à te collectæ verabant, me
 Reipubl. penitus diffidere. epist. 70. b
 Rationes ad tenue climata. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 61
 Rationes Geometricæ vim adferunt in docendo. Academ.
 quæst. ed. 1. lib. 2. 107
 Rationum contrariarum paria momenta. Academi. quæst.
 edit. 1. lib. 2. 115
 Argumentorum ac rationum loci. Orat. 201. b
 Rationes confirmare. pro Mur. 30
 Rumoribus mecum pugnas, ego autem rationes requiro.
 de Nat. d. 92. b
 Argumentis ac rationibus nostra confirmare, deinde con-
 traria refutare. de Orat. 116. b

Rationibus physicis confirmari volo. de Nat. d. 2. 17

RATIO, pro quantitate.

Pro ratione pecuniæ liberius est Brutus testatus, quam Pompeius. ad Att. lib. 6. 11. 47. a

Rationem cum aliquo esse, inire, habere & ducere.

Cum huiusce periculi, tum cæterorum quoque officiorum & amicitiarum ratio conseruata esse videatur. pro Cluentio, 41. b

Officii ratio in omni vita, non commodi, ducenda. pro Sestio, 17. a

Sive ratio constantiæ virtutisque ducitur. Offic. 2. 7

Omnes quibuscū ratio mihi aut est, aut fuit. pro Quin. 50. 2

Quæ (malum) est ista ratio, semper optimis causis, veteranorum nomen opponere. 10. Philip. 282. a

Ratio esset eius habenda qui neque exercitum, neque provincias tradere vellet. 8. fam. 39. in epist. Cælii.

Nulla cum eo pacis ratio esse potest, in quo est incredibilis crudelitas, fides nulla. in Ant. 194. b

Qui petit, cuiusve ratio habebitur. verba legis Iuliæ. ad Brutum, 13

Ratio potest haberi pecuniæ quam desideras. 11. fam. 24

Horum pro vestra sapientia est habenda ratio diligenter. pro Pomp. 7. b

Quibus in rebus habenda est ratio diligenter, quos imitemur, quorum similes velimus esse. de Orat. 97. b

Si habenda cum Antonii latrocinio pacis ratio fuit. in Ant. 242. b

Non tam dicendi mihi ratio habenda fuit, quam audiendi. de Nat. d. 13. b

Ratio habenda è lege. 7. ad Att. 29

Vtriusque ratio habenda est in deligendo genere vitæ, sed naturæ magis. Offic. 2. 4. b

Habenda autem est ratio rei familiaris: quam quidem delabi sine re, flagitiosum est. 2. Offic. 93. a

Ex omnibus præmiis virtutis, si esset habenda ratio præmiorum, amplissimum præmium esse gloriam. pro Mil. 120. b

Ea ratio ædificandi inicitur, & c. Att. 225. b

Ratio à me inita est, vt, & c. 5. fam. 57

Hoc rationis habebant, non posse, & c. in Verr. 123. b

Nihil cum eo rationis habui. in Verr. 146. b

Nisi forte hoc habui rationis quoniam, & c. pro Cecin. 285. b

Neque illud rationis habuisti, si forte expergefacerere te posses. 7. Verr. 31. a

Cum hoc aliquid adolescentem hominem habuisse rationis, num tibi turpe videatur. pro Cæl. 48. b

Rationem hanc nemo ducit. 8. fam. 12. in epist. Cælii.

Rationem meam duxi, quam tibi facile me probaturum arbitrabar. 8. ad Att. 37. & 38

Ego si mei commodi rationem ducerem, te mecum esse maxime vellem. ad Trebatium, lib. 7. 31. pro Rosc. Amer. 76

Qui non tam cæli, quam non cælati argenti rationem duceret. in Verr. 134. b

Ducere rationem alterius. pro Sest. 7. b. & in Verr. 102. b

Ducere rationem salutis suæ. epist. 96. & 130. & 114. b

Vniuscuiusque facultatis ad agendum ducta ratio est. in Verrem, 57. b

Habeo rationem, quid à Po. Rom. acceperim. in Ver. 243. b

Verum cum habeo rationem dierum, antè puto transmissuram, quam potuerit conueniri. Att. 125. b

Qua in re maiorem habeo rationem tuæ voluntatis, & c. quam constantiæ meæ. Att. 284. b

Rationem hanc habet, non vt, & c. 15. fam. 27

Habent enim rationem cum terra, quæ nunquam recusat imperium. de Senect. 46. Id est negotium.

Et huius pecuniæ, quæ permagna est, non habui rationem, neque habere potui, quantum ab oratoribus, & c. esset coactum. in Verr. 139. b

Habui rationem, vt tibi consulerem. epist. 33. b

Habui rationem annorum, per quos, & c. in Verr. 145. b

Hostis, qui haberet rationem aliquam, si res ita tulisset, pacis & fœderis. in Ant. 194. b

Vt habeam rationem non modò negotii, sed etiam otii tui. Att. 80. b

Vt summam Reipub. rationem habeamus. Att. 131. b

Ventorum signa quam rationem habeant, non satis perspicio, vim & euentum agnosco. de Diuinat. 83. b

Rationem numerumque habere. in Verr. 250. b

Hanc rationem habere cepit. in Verr. 256. b. & Att. 125. b

Cum omnibus Musis rationem habere cogito. ad Atticum, lib. 2. 20. 4. a. 4. Verr. 136

Peto à te, vt mei rationem habere velis, & salutis & dignitatis meæ. Planco, lib. 10. 2. 4. a. 7. ad Att. 36. 2. Verr. 2

Rationem dierum habere. 8. ad Att. 29. pro, dies supputare. Videndum est, cuiusmodi rationem in disponendo habere conueniat. ad Heren. 30. b

Deos piorum & impiorum habere rationem. de Leg. 172. b

Existimo omnino rationem absentium sacerdotum comitiis posse haberi. Att. 276. b

Præstabo, si Cæsarem bene noui, cum prius dignitatis tuæ, quam suæ vtilitatis rationem habiturum. Att. 141. b

Rationem in eo. 10. fam. 75. in epist. Pollionis.

Inita subductaque ratione, nefaria scelera meditantur. 3. de Nat. d. 52

Et ex diebus, & ex ratione itineris constituti, & c. epist. 35. b

Ratione habita pecuniæ. 11. fam. 33. in epist. D. Bruti.

Est autem quod differat in omni ratione habenda inter iustitiam & verecundiam. Offic. 20. b

Magna ratione cum rege contracta. pro Syl. 177. b

Pro ratione pecuniæ liberius est Brutus tractatus, quam Pompeius. Att. 93. b

Nunquam meas rationes saluti vestræ anteposui. Postq. 198. b

Rationes suas ad scopulos appellere. pro C. Rab. 19

Rationes viuendi extrinsecus suspensas habere. 5. fam. 36

Rationibus progredi. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 27

Rationem reposcere, repetere, reddere.

Sine fato, ratio omnium rerum ad naturam fortunamque refertur. de Fato, 141. b

Ad propositum subiecta ratio. de Orat. 162. b

Tertiam rationem assertis, quod, & c. de Nat. d. 16. b

Afferre rationem, quam obrem, & c. pro Cecin. 303. b

Quamnam rationem Cæsari allaturus es profectiois tuæ. Attic. 177. b

Nequaquam satis verbis causam & rationem iuris amplecteretur. pro Cecin. 292. b

Vt paucis rationem nostri consilii demus. ad Heren. 23. b. 3. in Verr. 65. 4. ad Heren. 136

Exponere facti sui rationem alicui. de Arusp. resp. 2. a

Rationem officii sui persoluere. 7. in Verr. 139

Vt vobis mei rationem facti probem. pro Mur. 124. b

Sic ego contendo, me tibi, cuiuscūque tribus rationem poposceris, redditurum. pro Planc. 269. b

Rationem facti sui omnibus probare. epist. 86. b. & pro Syl. 167. b

Rationem causamque alicuius rei quærere. de Diuin. 118. b

Chrysiippus naturalem rationem omnium non reddit. de Diuinat. 121. b

Antiqui rationem sententiæ suæ non ferè reddebant. Tusc. quæst. 156. b

Rationem tantæ familiaritatis reddas atque exponas necesse est. pro Cæl. 44. b. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 96

Reddere rationem cur aliquid sit. Orat. 214. b

Reddere rationem de factis aliorum. 4. Verr. 10. a

Reddere rationem omnium rerum. epist. 147. b

Hunc ergo antepones Platoni: qui vt rationem non redderet, autoritate tamen hos minutos philosophos vinceret. de Diuinat. 93. b

Semper ita viuamus, vt rationem nobis reddendam arbitremur. 4. Verr. 19. a

Ab aliquo prouinciæ administratæ rationem repetere. Postquam. 202. b

Qua lege in eo genere à senatore ratio repeti solet de pecuniis repetundis. pro Cluent. 39. b

Rationem vitæ & magistratus gesti reposcere. 1. Verr. 15. a

Ad veritatem rationem reuocare. 3. Offic. 112. a

Et quidem cur sic opinetur, rationem subiicit. de Diu. 130. b

Subiicere & supponere rationem. de Inuent. 71. b

Quod domi te inclusisti, ratione fecisti. Att. 6. b

Hoc summi officii ratione impulsus facio. in Verr. 132. b

Afferre rationes in aliquam rem. pro Cecin. 298. b

Afferre rationes, quibus aliquid probemus, vel cur ita sit. epist. 57. b

Rationes negotiæ alicuius procurare. 12. fam. 52

Ratiuncula.

Leues autem eorum ratiunculas, qui, & c. Tusc. q. 218. b

Arque huic sententiæ ratiunculas suggerit. 3. de Nat. d. 107. a

Concludunt ratiunculis Stoici, cur non sit malum: & c. Tusc. q. lib. 2. 26

Rationalis.

In causa rationali primum quæretur, ecquid, & c. ad Herennium, lib. 2. 51

Ratiocinor.

Ex eo quod ipse facturus est, non ex eo quod fieri conuenit, ratiocinatur. ad Heren. 12. b

Cuius illi conatus, vt ille ratiocinabatur, nec si cuperent, reprimere possent. pro Mil. 24. a

Etenim sic ratiocinabantur, sic inter se loquebantur. in Verrem, 70. b

Omnia nostra mala, si recedè ratiocinabimur, vni accepta referemus Antonio. in Ant. 171. b

Socii nostri profectò ratiocinati essent etiam atque etiam quid possent facere, siquidem, & c. ad Heren. 27. b

De pecunia ratiocinari fordium est, quum de gratia referenda deliberetur. 2. de Inuent. 208. a

Ratiocinari, quid in similibus fieri soleat. de Inuent. 69. b

At nos metiendi ratiocinandi que vtilitate, huius artis terminauimus modum. 1. Tusc. q. 4. Ratiocinari, pro calculare, supputare, seu computare: quod apud Græcos est λογίζω.

Ratiocinando quod cuiusque officii sit, quæri oportebit. de Inuent. 74. b

Ratiocinator.

Libertum ego habeo sanè nequam hominem, hilarem dico ratiocinatorem & clientem tuum. 1. ad Att. 22

Vt boni ratiocinatores officiorum esse possimus, & addendo deducèdòque videre, quæ reliqui summa fiat. Officiorum, 1. 85

Ratiocinatio.

Ratiocinatio est oratio ex ipsa re probabile aliquid eliciens, quod expositum & per se cognitum sua se vi & ratione confirmet. 1. de Inuent. 72

Ratiocinatio autem, est diligens & cōsiderata faciendi aliquid, aut non faciendi excogitatio. 2. de Inuent. 133. a

Ratiocinatio aliis tripartita, aliis quinquepartita videtur. 1. de Inuent. 73

Multa leges afferuntur, è quibus ratiocinatio nascitur. ad Heren. 5. b

Ratiocinatione Peripatetici permultū vsi sunt. 1. de Inventione, 77

Ex ratiocinatione nascitur controuersia. 2. de Inuent. 231

Ratis.

Tanquam ratis in mari immenso nostra vehitur oratio. 1. Tusc. q. 116. a

Quum aut nauibus aut ratibus conarètur accedere. 7. Verrinarum, 4. a

Circuallatur esse Pompeium, ratibus etiam exitus portus teneri. ad Att. lib. 9. 184. 1. a

Ratibus coniunctis freto ad Messanam transiri. in Ver. 236. b

Ratus, vide Reor.

Raucus.

Te verò nolo, nisi ipse rumor iam raucus erit factus, ad Baïas venire. ad Varronem, lib. 9. 4

Itaque nos raucos sæpe attentissimè audiri video. de Oratore, 108. b

Raudusculum.

Raudusculum me non mouet. 14. ad Att. 28. quasi dicas, pecuniola.

Raudusculo Numeriano. 7. ad Att. 11

Raudusculo Puteolano. 6. ad Att. 47

De raudusculo quod scribis. 4. ad Att. 25

Rauenna, vrbs. ad Att. 98. & pro Corn. 65. b

RE, ablatiuus, vide Res.

Cum diceret Senatum non quod sentiret, sed quod ego vellem, re decernere. pro Mil. 9. a. Quidam codices non habent, re.

Reædifico.

Cæsarem in merito reædificando diligentior fore. ad Atticum, lib. 6. 112. 4. a

Reapse.

Quod idem reapse primum est. de Finib. lib. 5. 24

Formæ quæ reapse nullæ sunt, speciem autem offerunt. Diuin. lib. 1. 72

Reatinus.

Reatinus. de Nat. d. 27. & de Clar. Orat. 184. b

Reatinus ager. in Rull. 68

Reatina præfectura. in Catil. 51

Recalesco.

Quod nostris quoque corporibus contingit, quum motu atque exercitatione recalescunt. de Nat. d. 2. 20

Recedo.

A verbis recedis, & æquitate vteris. pro Cecin. 292. b

Non modò ille è Gallia non discessit, sed ne à Mutina quidem recessit. in Ant. 218. b

Pyrro penitus à natura recessit. de Finib. lib. 4. 35

Quamquam id nomen durius iam effecit vetustas (à peregrino enim recessit) & propriè in eo qui contra ferret arma, remansit. 1. Offic. 57. a

Posteaquam victoria cõstituta est, ab armis que recessimus. pro Rosc. Amer. 9. a

Qua strage nonnulli permoti magistratus, paululum à mea causa recesserunt. Post red. in Sen. 5

Posteaquam ab armis recesserunt, in summo otio rediens à cœna Romæ occisus est. pro Rosc. Amer. 75. a

Quam si sequemur in comparatione rerum, ab officio nunquam recedemus. 3. Offic. 24. a

Si à sententiis eius dictis, si ab omni voluntate consiliisque, quæ de Republica habuit, recedam, & c. ad Attic. lib. 12. 234. 2. a

Recede de medio, per alium transigam. pro R. Am. 66. a

Antonius recedat à Mutina. in Ant. 199. b

Vt longius à verbo recedamus, ab æquitate ne tantulum quidem. pro Cecin. 296. b

Elaborandum est, ne animi motus à natura recedant. Officiorum, 26. b

Vsq̄ dum inueniretur, qua ratione res ab vsitata consuetudine recederet. pro Quint. 45. a

Quippe qui ob eam causam à vita recesserit. 4. Tusculanarum quæst. 61. a

Recedere à Repub. imbecillitate valetudinis, aut aliqua grauiore causa impeditum. Offic. 1. 101

Recedere ab edicto suo. ad Att. 85. b

Tu si literas ad Sicyonios habes, aduola in Formianum, vnde nos pridie Non. Maii recedere cogitamus. ad Atticum, lib. 2. 28. 3. a

Sin illud dices, te Heraclii voluntate ab lege recessisse: ipse te impediens, ipse tu tua defensione implicabere. 4. Verrinarum, 29. a

Nam neque de statu nobis nostræ dignitatis est recedendum, neque, & c. ad Att. lib. 1. 68

Recessus.

Mihi solitudo & recessus prouincia est. ad Att. lib. 12. 244. 6. a

Recessus quidam animi & fuga. Tusc. q. lib. 4. 13

Bestiis autem sensum & motum dedit, & cum quodam appetitu accessum ad res salutare, à pestiferis recessum. 2. de Nat. d. 48. a

Sed habeat tamen illa in dicendo admiratio ac summa laus, vmbra aliquam aut recessum, quo magis id, & c. 3. de Orat. 56. a

Recessum & solitudinem quærere. 10. ad Att. 13

Luna accessu & recessu suo Solis lumen accipiat. 3. de Oratore, 98. a

Cum in animis hominum tantæ latebræ sint, tanti recessus.
pro Marc. 134. b
Quid de frenis aut de marinis æstibus plura dicam: quorum
accessus & recessus, Lunæ motu non gubernantur. 2. de
Divinat. 50
Recessus facere. 9. famil. 30

Recens.

Et quos Homerus qui recens ab illorum ætate fuit, sepultos
dicit Lacedæmone. 3. de Nat. d. 15. a
Omnis conglutinatio recens, ægrè inueterata, facillè diuelli-
tur. de Senect. 66. a
Recens epistola. 12. ad Att. 44
Proximè recenti aduentu meo. 5. famil. 48
In recenti memoria. 1. de Legib. 3
Quod quum è prouincia recens esset, inuidiæque & infamia
non recenti, sed vetere ac diuturna flagraret, tum ad iudi-
cium corrumpebatur, & c. 2. Verr. 4. a
Datam quidem esse tum inter omnes recenti negotio facillè
constabat. 3. Verr. 71. a
An recenti re Syracusis apud notos, inspectante Sicilia pe-
nè tota, securi ferire? 7. Verr. 60. a
Itaque non ex sermone hominum recenti, sed ex annalium
vetustate eruenda est memoria nobilitatis tuæ. pro Mu-
rena, 14. a
Tempore recenti illo tu omnia, & c. ad Brutum, a
Quocirca Segulium negligamus qui res nouas quærit, non
quò veterem comederit, & c. sed hanc ipsam recentem no-
uam deuorauit. Bruto, lib. 11. 21. 4. a
Expecto recens aliquod. Att. 208. b
Recentes iracundias harum rerum habebant. 10. fam. 49. in
epist. Planci.
Rhegyni quidam illustres homines eò venerunt Româ fan-
nè recentes. ad Att. lib. 16. 18
Non modò Curii antiqui illi, sed hi recentes Marii, & c. pro
Mur. 127. b
Recentia poemata. 2. ad Quint. frat. 23
Vestigia recentia. 5. Verr. 67. a
Commemorarem nò solum veterum, sed horum etiam re-
centium vel ducum, vel comitum tuorum grauissimos
casus. Cecinna, lib. 6. 6. 29. a
Horum recentiorum nunquam dictum ab ipso villo quod
sciam. 2. de Finib. 131. a
Aliter ferat inueterata, aliter recentia. 4. Tusc. 60. a
Recentior alius alio in dolore, & ad comminiscendum in-
geniosior. 2. ad Heren. 42
Recentior author huius rei. 9. ad Att. 51
In altera epistola, quæ mihi recentior videbatur. epist. 43. b
Et recentiore memoria iidem Tyndaridæ Persem victum
nuntiauerunt. 2. de Nat. d. 8. a
Recentiores literæ. 14. ad Att. 42
Quanquam recentiora audiebam ex iis qui ad me venie-
bant. Att. b
Recentissima quæque sunt correctæ & emendata maximè.
Academ. q. ed. 2. lib. 1. 10. De noua Academia intelligitur.
Recentissimas à Cybistris meas literas habere ais ad x. Cal.
Octobr. datas. ad Att. lib. 6. 111. 1. a
Recenseo.
Obiis enim recenses multa quæ vellem, & c. minui. ad Att.
lib. 16. 2. Quidam legunt obruis enim. alii Ouius enim re-
censet, & c.
Recensio.
Eum qui ædem nympharum incendit, vt memoriam pu-
blicæ recensionis, tabulis publicis impressam extingue-
ret. pro Mil. 55
Recentoricus.
Recentoricus ager Siciliensis. in Rull. 6
Receptaculum, Receptor, Receptrix, Re-
ceptum, Receptus, Vide Recipio.
Recido.
Ramulus adductus vt remissus esset, in oculum suum reci-
dit. 1. de Diuin. 200. a
Is se maledictis non abstinet iis, quæ in ipsum dupliciter
recidunt. ad Brutum, 287. b

Hucce tandem omnia reciderunt: in Verr. 169. b
Contentio nimia vocis reciderat, & quasi referuerat ora-
tio. de Clar. Orat. 194. b
Quam citò illa omnia ex lætitia & voluptate ad luctum &
lachrymas reciderunt: pro Syl. 69. a
Ab his me remediis noli in istam turbam vocare, ne reci-
dam. in Ant. 193. b
Vt huius amentie poena in ipsum, familiamque eius reci-
dat. in Ant. 193. b
Recidat res in vnus imperium. de Arusp. resp. 50
Et quorsum recidat responsum tuum, non magnopere la-
boro. pro Rosc. Com. 25. a
Quia & recidant omnia in terras, & oriantur è terris. 2. de
Nat. d. 96. a
Quæ si viginti quiessem dies, in aliorum iugulum Confu-
lum recidissent. pro Plancio, 74. a
Qui si in nostrum annum reciderit, firmior candidatus fore
videatur, & c. 1. ad Att. 2
Hunc tuum tantum apparatus, tamque præclarum ne ad
nihilum recidere patiare. 7. Philip. 234. Orat. 220. b
Multò mihi præstat in eandem illam recidere fortunam.
pro Sest. 28. b
Ignorans quæcunque falsò diceret in sanctissimum adole-
scem, ea verè recidere in memoriam pueritiæ suæ. 13.
Philippic. 357. a
Recidere in societatem. pro Rosc. Com. 31
Non modò ad hoc crimen resiliere videas, verùm omnem
suspicionem in vosmetipsos recidere intelligas. pro Sext.
Rosc. 31. b
Non hoc est in eadem tenebras recidisse. ad Brut. 16. 11. a
Id ego puto, vt multa eiusdem, ad nihil recasurum. ad Att.
lib. 4. 85. 18. a
Nationes, quæ multitudine hominum poterant in prouin-
cias nostras redundare, ab eodem partim recisæ, partim
repressæ sint. de prouinc. Conf. 25

Recino.

In vocibus nostrorum recinit quiddam & resonat vrbani-
us. de Clar. Orat. 179. b

Recipio.

Quæ tibi promitto ac recipio, sanctissimè esse obseruaturum,
diligentissimèque esse facturum. Craffo, lib. 5. 8. 13. a
Sed tamen separatim promitto, in meque recipio, fore eum
tibi & voluptati & vsui. ad Brut. lib. 13. 11. 8. a
Tibi spondeo, in meque recipio. Sulpitio, lib. 13. 18. 6. a
Recipio tempore me domo. ad Att. lib. 11. 214. 4. a
Recipio vobis celeriter me negotium ex sententia confe-
cturum. epist. 153. b
De æstate polliceris vel potius recipis. ad Att. 104. b
Quid recipis mandatum, si aut neglecturus, aut ad tuum
commodum conuersurus es: pro Rosc. Amer. 66. a
Qui mandat, & qui mandatum recipit. pro Sex. Rosc. 37. b.
1. ad Att. 33
Græci sedentes vocem ab acutissimo sono vsque ad grauif-
simum sonum recipiunt, & quasi quodammodo colli-
gunt. de Orat. 107. b
Ipse me Laodiceam recipiebam. Att. 79. b
Asia illum suis vrbibus recipiebat. pro Flac. 159. b
Si eundem nequam hominem, audacemque cognouerat,
hunc in familiaritatem libèrissimè recipiebat. 2. Phil. 85. a
Obstiti eius sermoni, & hominem in familiaritatem recipi.
Quint. frat. lib. 1. 2. 7. a
Antonius ita se recipiebat ardens odio vestri, cruentus san-
guine ciuium, & c. 4. Philipp. 154
Vt me recipi. de Som. Scip. 128. b. Id est collegi.
Recepi enim causam Sicilia. 4. Verr. 1. a. de Petit. Consul. 33.
pro Rosc. Amer. 1. a
A te heri duas epistolas recepi, alteram pridie datam Hila-
ro, alteram eodem die à tabellario. ad Att. lib. 12. 251. 3. a
Numestium ex literis tuis studiose scriptis libenter in ami-
citiâ recepi. ad Att. lib. 2. 35. 1. a. & 12. fam. 41
Recepi ei omnia petenti, & vltro pollicitus sum. 10. fam. 41.
in epist. Planci.
Quo magis iudicares omnia me Reipub. causa præstitisse,

quæ & tua exhortatione excepi, & mea affirmatione tibi
recepi. 10. famil. 13. in epist. Planci.
Quæ quum intuerer stupens, vt me recepi, & c. in Somnio
Scip. 16. a
Velim ita tractes, vt mihi coram receperisti. ad Mem. lib. 13. 3. 2. a
Id tu mihi receperisti. epist. 205. b
Non puto repudiabis in honore, quem in periculo recepi-
sti. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 9. 2. a
Nam quum ædes L. Fusio vederet, in mancipio lumina vt
tuum essent ita recepit. 1. de Orat. 87. a. Id est, præstaturum
promisit.
Thermus omnia se facturum recepit. ad Att. lib. 5. 100. 3. a
Tarentum verò qua vigilantia, quo consilio recepit: de Se-
nectute, 10
Lucullum eum domum suam receperunt. pro Arch. 186. b. 3. in
Verrem, 45
Vt ego ei coram dixeram, mihi que ille receperat. ad Attic.
lib. 5. 95. 3. a
Sed mihi Lænas totum receperat. ad Att. lib. 12. 241. 1. a
Omnes tui pro me recipient ita fore. epist. 223. b
Recepe te ad nos, ad quod tempus confirmasti. 4. ad Att. 35.
& 7. famil. 22
Quem in fidem atque amicitiam recipere. 13. familiar. 30.
6. Philip. 212
Sed tamen ei scripseram, librum legeret, & ea conditione
daret, si recipere se correpturum. Cecin. lib. 6. 7. 13. a
Et quum ex huius se locis recipere, eodem deferrentur. 6.
Verrinarum, 19. a
Cyrillum quendam suadentem vt in vrbe manerent, Xer-
xemque recipere, lapidibus obruerunt. 3. Offic. 63. a
Nisi cum ad huius me è Cilicia receperem. epist. 95. b
Cum è Pompeiano me Romam receperem, & c. ad Attic.
lib. 1. 15. 1. a
Non receperem, nisi tu perdidisses. 2. de Orat. 152
Qui quum ad diem se receperet, & c. 3. Offic. 59
Nam quum se in regnum receperet suum, non fuit eo con-
tentus, quod ei præter spem acciderat. pro Lege Man. 17. a
Quid sibi is de me receperet, in memoriam redegit. ep. 11. b
Aiunt hominem (vt erat furiosus) respondisse, quod non
totum telum corpore receperet. pro Rosc. Amer. 20. a
Vt si qui ciuitates aut nationes deuictas bello in fidem rece-
pissent, earum patroni essent more maiorum. 1. Offic. 53. 2.
& 13. fam. 90
Non iniuria sibi illud accidere, qui illum in eandem nauem
receperent. 3. de Nat. d. 129. a
Vbi est igitur exceptum fœdere Gaditano, nequem Pop. Ro-
manus Gaditanum recipiat ciuitate: pro Corn. Balb. 25. a
Ita orientur animantes, quos & viuos alatis, & consumptos
sino recipiatis. de Vniuers. 53
Ex quo tantus error consequitur, vt quem in portum se re-
cipiant, scire non possint. 5. de Finib. 13. & Offic. 33
Quid tibi eorum sodales receperint & confirmarint scio. de
Petit. Conf. 14
Recipere ad epulas. Top. 11
Recipere aliquem splendide. ad Heren. 39. b
Tectis ac sedibus suis aliquem recipere. 2. de Lege Ag. 89. a
Recipere & confirmare alicui. de Petit. 208. b
Recipere arcem amissam. de Orat. 134. b
Recipere assentationem. Læ. 80
Recipere causam capitis. Post redit. ad Quirit. 9. Id est, de-
fendendam suscipere.
Recipere causam contra amicum. de Petit. Conf. 29
Recipere ferrum. pro Sest. 69. Tusc. q. lib. 2. 36
Fidem recipere de aliquo. ad Att. lib. 2. 37. 2. a
Recipere fidem alicui. 2. ad Att. 56
Ita me sibi fuisse inimicum, vt ne honorem quidem à se re-
cipere vellem. Att. 135. b
Recipere hospitem in domum. 1. Offic. 194
Recipere in necessitudine suam. 13. fam. 36
Recipere in rutis & cæsis. 2. de Orat. 125
Pro Cassio & te, si quid velitis me recipere, recipiam. 11. fa-
miliarium, 2. in epist. D. Bruti.
Recipere merita. Læ. 126

Recipere milites in hyberna. 5. ad Att. 49
Absentis nomen recipere. 4. Verr. 71. a
Recipere officium. 7. in Verr. 143
Recipere quæstus magnos. pro Rosc. Com. 14
Recipere quò ea pecunia peruenerit. 8. fam. 19. in epist. Cal.
Id est, prædes dare.
Si latro rursus in Italiam se recipere cœperit. epist. 158. b
Recipere se in solitudinem. Offic. 33
Et aures quum sonum recipere debeant, & c. 2. de Nat. deo-
rum, 211. a
Quem propter animi importunitatè nemo recipere tecto,
nemo adire, nemo alloqui, nemo respicere vellet: pro
Cluent. 136. a
Et se ad bonam frugem, vt dicitur, receperit. pro Cal. 20
Nihil te cæteris de me frustra receperit lætor. epist. 248. b
Si qua pecunia ex nouis vestigalibus recipitur. contra Rul. 53
Recipi in prouinciam. pro Ligar. 14
Recipi in Senatam vel in aliquem ordinem. in Ant. 212. b
Prætor pronuntiauit se nomen eius recepturum. 4. in Ver-
rem, 65
Non solum dignitatis faciendæ iactura est, sed etiam largi-
tionis recipiendæ suspicio. pro Planc. 4. a
Quanquam tibi his tres libri inter Cratippi commentarios
tanquam hospites erunt recipiendi. Offic. 76. b
Tum si qui armis positus ad imperatorum fidem confugiit,
quanuis murum aries percussisset, recipiendi sunt. 1. Offi-
cium, 54. a
Quum suæ partes essent hospitem recipiendorum. 3. Verri-
narum, 44. a
Recipiens.
Plato ex materia in se omnia recipiente, mundum esse fa-
ctum censet à deo sempiternum. 4. Acad. 212. a
Receptus.
Receptus in exilium. pro Cecin. 73
Iniusti oneris impositi tua culpa sit, mea recepti. in Orat. 19. a
Ego in hoc iudicio mihi Siculorum causam receptam, pop-
Romani susceptam esse arbitror. a
Post libertatem receptam. de Finib. 78. b
Receptum officium persolvere. 7. Verr. 143. a
Quem enim ex tantis inimicitis receptum in gratiam sum-
mo studio defenderim, huc afflictum violare non debeo.
pro Rab. Posth. 12
Hoc onere suscepto, & recepta causa. in Verr. 109. b
Serò igitur à nostris poetæ vel cogniti vel recepti. 1. Tusc. 5. a
In quo est illa quidem magna offensio, vel negligentia sus-
ceptis rebus, vel perfidia receptis. 2. de Orat. 57. a
Receptus.
Receptui signum aut reuocationè à bello audire. 13. Philip.
354. a
A quibus quum cecinit receptui, impellit rursus & incitas
ad conspiciendas, totaque mente contrectandas varias vo-
luptates. Tusc. q. lib. 3. 30
Quis enim reuocante, & receptui canente Senatu properat
dimicare? 12. Philip. 32. 4. a
Animaduerti nullum alium receptum Antonium, reliquias
que, quæ cum eo essent, habere, nisi in his partibus. Plan-
cus Ciceroni, lib. 10. 11. 5. a
Receptor.
Ille induxit vt peteret, promissum & receptum interuertit,
ad seque transtulit. 2. Philip. 86
Satis est factum Siculis, satis officio ac necessitudini Iudices,
satis promisso nostro ac recepto. 7. Verr. 108. a
Neque ex omnibus oppidis contrahere copias expedit, ne
receptum amittam. ad Att. lib. 8. 163. 4. a
Receptor.
Sustinisset hoc crimen primum ipse ille latronum occul-
tator & receptor locus, & c. pro Mil. 37
Receptrix.
Tua inquam, tua Messana, tuorum adiutrix scelerum, libi-
dinum testis, prædarum ac furtorum receptrix. 6. Ver. 14.
& 132. a
Receptaculum.
Mors æternum nihil sentienti receptaculum. 5. Tusc. 165. a

Nam corpus quidem quasi vas est, aut aliquod animi receptaculum. Tusc. q. lib. 1. 43
 Alius cibi potioris que est receptaculum. de Nat. 53. b
 Capua receptaculum aratorum. contra Rull. 84. b
 Illud tibi oppidum receptaculum prædæ fuit. 7. Verr. 48. a
 Cui templum illud fuit arx ciuium perditorum, receptaculum veterum Catilinæ militum, &c. In Pis. 81. b
 Græcia esset receptaculum pulso Antonio. In Ant. 226. b
 Nisi illud & rei frumentariæ subsidium, & receptaculum classibus nostris pateret. 4. Verr. 3. a
Reciproco.
 Siquidem ista sic reciprocantur, ut si diuinatio sit, dii sint: & si dii sint, sit diuinatio. Diuin. lib. 1. 9
 Quid Chalcidico Euripo in motu identidem reciprocando putas fieri posse constantius? de Nat. d. 31. a
Recito.
 Quod elogium recitasti de testamento Cn. Egnatii patris. pro Cl. 106. a
 Pansa tuas literas recitauit. Ep. 198, & 153. b
 Recita denuo. in Verr. 83. b
 Quam tu mihi ex ordine recita de legis scripto populi Romani auctorem. contra Rull. 75. b
 Recita ex literis publicis. 5. Verr. 75. a
 Quid ego nunc hinc Sex. Pompeii Chlori testimonium recitem? 4. Verr. 14. a
 Da quaeso scribere, recitet ex codice. 5. Verr. 20. a
 Si illud elogium pro lege palam vniuersis recitarem. in Salustium, 27
 De tabulis publicis recitare. pro Flacco, 31. a
 Edictum recitare. pro Quintio, 16. a
 Ne ego istas literas in cōcione recitari velim. pro Quin. 15. b & ad Atticum, 123. b
 Patrem tuum, &c. L. Philippus Censor auunculum suum præterit in recitando Senatu. pro Domo sua, 66
 Cotta homo censorius in Senatu iuratus dixit, se, si Censorum esset, quum ego aberam, meo loco Senatorem recitaturum fuisse. pro Domo sua, a
Recitatus.
 Testamento si recitatus haeres esset pupillus. pro Cec. 295. b
 Caue enim putes vllas literas vnquam grauiore, quam tuas in Senatu esse recitatas. ad Plancum, lib. 10. 12. 2. a
Recitatio.
 Literarum recitatio. pro Domo sua, 18. a
 Crassus tum ita Brutus vltus est, ut illi recitationis suæ pœniteret. pro Cl. 115. a
Recitator.
 Neque enim vos scripti sui recitatores, sed voluntatis interpretes fore putauit. 2. de Inuent. 222. a
 Tres & ipse excitauit recitatores cum singulis libellis. pro Cluent. a
 Quum Brutus duobus recitatoribus constitutis, &c. pro Cl. 111. a
Reclamo.
 Reclamat Sicilia tota, propter cælati argenti cupiditatem, reos fieri rerum capitalium. 6. Verr. 36. a
 Si in his modo offensum est, theatra tota reclamant. 3. de Ora. 108. a
 Vna voce omnes iudices, ne iuraret, reclamarunt. pro Cor. 67. b
 Legiones Antonii promissis reclamarunt. in Ant. 198. b
 Res agitur in Senatu, vehemeter ab omnibus reclamatur. 6. Verr. 67. a
 Ab vniuerso Senatu reclamatum est. pro Domo sua, 8. a
 Eius orationi vehemeter ab omnibus reclamatum est. Lentulo, lib. 1. 2. 6. a
Reclamans.
 Propterea quod istis reclamantibus vos vnum illum ex omnibus delegistis, &c. pro lege Manil. 44. a
Reclamatio.
 Præclara & luculenta reclamatio vestra factum pulcherrimum Martialium comprobauistis. 4. Philip. 155. a
Reclamo.
 Magna est enim vis humanitatis, multum valet communitio

sanguinis, reclamat istiusmodi suspicionibus ipsa natura. pro Rosc. Amer. 38. a
Reclino.
 At Cepheus caput atque humeros, palmasque reclinat. in Arato, 45. a
 Recludo. de Nat. 73. b
Recogito.
 Sic tu mihi videris in Sardinia de forma Minutiana & nominibus Pompeianis in otio cogitasse. 2. ad Q. fra. 4
Recognosco.
 Et manet etiam, ac tacitus facta mecum sua recognoscit. 6. Verr. 94. a
 Quamobrem quonia non recognoscimus nunc leges Pop. Rom. sed aut repetimus ereptas, aut nouas scribimus. 3. de Leg. 33
 Recognoui tuum erga me amorē. 12. fam. 18. in epist. Cassii. Perturbat me C. Cæsar etiam illud interdum: quod tamen, quum te penitus recognoui, timere desino. pro Deiot. 2
 Tuas literas libenter legi: recognoui enim tuam priuam virtutem etiam in salute communi. 8. ad Att. 31. in epist. Pompeii.
 Nos Cn. Pompeii decretum, iudicium de consilii sententia pronuntiatum recognoscemus: pro Corn. Balbo, 8
 Recognosce mecum tandem illam superiorem noctem: &c. in Catil. 5. a
 Verba tua recognosce, & aude negare, seruientis aduersus regem istas esse preces. ad Brutum, 43. in epist. Bruti.
 Consilia tua omnia, quæ licet mecum recognoscas, meministine, &c. in Cat. 98. b
 Conferte crimen cum vita illius, &c. crimen ipsam recognosce. pro Syl. 181. b
 Quum istius in Quæstura fugam & furtum recognosceret. 4. Verr. 12. a
 Quis est, qui nostrum periculosissimum casum recognoscat, qui non, &c. Antequam. 194. b
 Nihil audietis noui, sed omnia vetera recognoscetis. in Salust. 272. b
 Amorem alicuius erga se in literis recognoscere. Cassius Ciceroni, lib. 12. 12. 1. a
 Recognoscere exempla tabularum. 4. in Verr. 137
 Non videtur hæc multitudo cognoscere ex me causam voluisse, sed ea quæ scit, mecum recognoscere. in Ver. 69. b
 Quæ qualis fuerit, aut meministis, aut ex eo quem sui simillimum produxit, recognoscere potestis. 3. Verr. 12. a
 Declarat, se non tum illa didicisse, sed reminiscendo recognoscere. 1. Tuscul. 90. a
 Omnia vetera recognoscere. in Salustium, 1. a
 Alii quum à multis ciuibus Romanis recognoscerentur, ab omnibus defenderent, securi feriebantur. 7. Ver. 58. a
 Quamquam non fuit alienum, personas quasdam à vobis recognosci, ut quibuscum bellum geratis, taciti possitis cogitare. 6. Philip. 214
 Cornelio eiusmodi nihil obiectum est, codicem legisse dicebatur: defendebatur testibus Collegis suis non recitandi causa legisse, sed recognoscendi. in Vatinius, 3. a
Recognitus.
 Hæc omnia summa cura & diligentia recognita & collata, & ab hominibus honestissimis obsignata sunt. 4. Verr. 137. a
Recognitio.
 Qui tandem istius animus est nunc in recognitione scelerum suorum, &c. 6. in Ver. 98
Recolligo.
 Quod scribis, etiam si cuius animus in te esset offensior, à me recolligi oportere: &c. 1. ad Att. 11
Recolo.
 Quæ si tecum ipse recolis, æquiore animo, & maiore consolatione moriere. 13. Philip. 381
 Recolere merita. post red. in Sen. 27
 Quantum alii tribuunt tempestiuus conuiuiis, &c. tantum egomet mihi ad hæc studia recolenda sumpsero. pro Archia, 9
 Neque verò nobis cupientibus atque optantibus fructus otii datus est ad eas artes, quibus à pueris dediti fuimus,

celebrandas, interque nos recolendas. 1. de Orat. 2. a
Reconcilio.

Hic me meus animus in Rempub. pristinus cum C. Cæsare, reducit, recõciliat, restituit in gratiam. de Prouinciis Consul. 18. a
 Tuus pater Philippe, nonne vno tempore cum suis inimicissimis in gratiam rediit, quibus cum omnibus eadem Resp. reconciliauit quæ alienarat: de Prouinc. Conf. 17. a
 Cicero Q. Filius piè sanè, me quidem certè multum hortante, sed currentem animum patris sui, forori tuæ recõciliauit. ad Atticum, lib. 6. 118. 1. a
 Tibi sum author, ut quibus rebus possis, eum tibi ordinem aut reconcilies aut mitiges. Ep. 17. b
 Id autem est, te ut planè Deiotaro reconciliet oratio mea. pro Deiot. 150. b
 Et Pompeium, darem operam, ut reconciliarem. 9. ad Atticum, 23. in epist. Cæsaris.
 In quo reconciliare existimationem iudiciorum amissam possitis. 2. Verr. 2
 Reconciliare se alicui. Ep. 155. b
 Inimici in gratiam reconciliabantur. pro Domo sua, 99. a
 Eo accedebat hortator assiduus Salustius, ut agerem quam diligentissimè cum Luceio de vestra vetere gratia reconcilianda. ad Atticum, lib. 1. 19
Reconciliatus.
 Iucundissimus fructus libertatis reconciliatus. Antequam iret in exil. 1. a
 Videbatur enim reconciliata nobis voluntas Senatus esse. Lentulo, lib. 1. 2. 3. a
 Timuit, ne videretur infirmior fides reconciliatæ gratiæ. pro Mil. 105. b
 Ut cauerem, ne cui suspicionem fieret reconciliatæ gratiæ darem. Ep. 45. b
 Quod scribis de reconciliata nostra gratia, non intelligo cur reconciliatam esse dicas, quæ nunquam immutata est. 5. fam. 4
Reconciliatio.
 Reconciliatio gratiæ C. Memmii fuit mihi causa defendedi Gabinii. pro Rab. Posth. 127. b
 Irridebatur hæc illius reconciliatio, & persona viri boni suscepta. pro Cl. 81. a
 Et significat, se illi amicissimum esse, & reconciliationem esse gratiæ factam. de Ar. 256, & 56. b
 Quæ diffensiones, non reconciliatione concordia, sed internectione ciuium diiudicatæ sunt. in Catil. 69. a
 Ut simul Romam venerit, agat de recõciliatione gratiæ suæ & Pompeii. 9. ad Att. 27. in epist. Balbi, & Oppii. id est, gratiæ suæ cum Pompeio.
 Reconciliations gratiarum. post red. ad Quiri. 10
Reconcino.
 Tribus locis ædifico: reliqua recõcino. ad Q. F. lib. 2. 10. 4. a
Recondo.
 Mens aliqua sic recondit, è quibus memoria oritur. 4. Acad. quæst. 59. a
 Hoc caput hinc paulum sese subitoque recondit. 2. de Nat. deorum, 155. a
 Gladium cruentum in vaginam recõdere. 2. de Inuent. 131. a
Reconditus.
 Nimium reconditus & penitus abstrusus animi dolor. pro Dom. 218. b
 Angulus reconditus ac derelictus. 5. Ver. 168. a
 Ægyptus recondita. de Lege Agr. 49. a
 Quod celari oportebat, habebat sepositum ac reconditum. 6. Verr. 19. a
 Si quid erit occultius, & ut scribis, reconditum Ep. 178. b
 Habemus Senatusconsultum inclusum in tabulis, tanquam in vagina reconditum. in Cat. 98. b
 Ad has literas statim mihi rescribere, tuorumque aliquem mitte, siquid reconditum magis erit. Brutus ad Ciceronem lib. 11. 34. id est, secretum & arcanum.
 Occultè latere, reconditum esse. contra Rul. 74. b
 Statuerunt se nihil tam clausum, neque tam reconditum posse habere, quod non istius cupiditati apertissimum prom-

ptissimumque esset. 6. Verr. 37. a
 Ut non recondita quadam ratione cernatur, sed sit in promptu. Offic. 1. 133
 Vixit enim semper incultè atque horridè: natura tristi ac recondita fuit: &c. pro Quintio, 40
 Noli aculeos orationis meæ, qui reconditi sunt, excussos arbitrari. pro Syl. 176. b
 Venio ad augures, quorum libros, si qui sunt reconditi, non scrutor. pro Dom. 221. b
 Multæ erant & reconditæ literæ. 15. fam. 53. id est, doctrina non vulgaris.
 Erant in eo plurimæ literæ, necæ vulgares, sed interiores quædam & reconditæ. de Claris Orat. 44. a
 Multæ ac magnificæ res cõstructæ ac reconditæ. de Or. 98. b
 Venæ auri reconditæ, & penitus abditæ. de Nat. 11. b
 Tum specimen ita formauit oris, ut in ea penitus reconditos mores effingeret. 1. de Legib. 39. a
 Exercitationem mentis à reconditis abstrusisque rebus ad forenses & populares causas traducere. de Clar. 168. b
 Studia quæ reconditis in artibus versantur. 1. de Orat. 5. a
 A me enim ea quæ in promptu erant, dicta sunt: à Lucullo autem reconditoria desydero. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 10
Recoquo.
 Quod quidem me proficiscentem haud sanè quis facilè retraxerit, neve tanquam Peliam recoxerit. de Senect. 75. a
Recordor.
 Et (ut recordor) vnà cum illius obiurgatoria tibi meaque quoque, quam ad eum rescripseram, misi. ad At. lib. 13. 264. 2. a
 Tamen admonitus reipsa, recordor quantum, &c. pro Mur. 65. a
 At ego qui omnia officio metior, recordor tua consilia. ad Atticum, 128. b
 Recordor desperationes eorum, qui, &c. Ep. 27, & 19. b
 Sed ego recordor longè omnibus vnum anteferre Demosthenem. Or. 198. b
 Cum omnes gradus ætatis recordor tuæ. de Or. 150. b
 Quoniam istis vestris lachrymis de illis recordor, quas, &c. pro Plancio, 84. a
 Huius meriti in me recordor. pro Planc. 274. b
 Non recordor vnde ceciderim, sed vnde surrexerim. 4. ad Att. 46
 Prudentia ipsa hoc videt, non omnes bonos esse etiam beatos: multa que de M. Attilio, Quint. Cæpione, M. Aquilio recordatur, &c. 5. Tusc. 11
 Id sæpe recordatus sum ingemiscens. 8. ad Att. 41
 Iste certè cum aliquo dolore flagitiorum suorum recordabitur. in Pis. 82. b
 Huius meriti in me recorder. pro Plancio, 56. a
 Tu si meliore memoria es, velim scire ecquid de te recordere. 1. Tusc. 21. a
 Is non tibi plus etiam, quam inimicus esse debeat, quum tua verbera, quum secures, quum cruces ad ciuium Rom. supplicia fixas recorderetur. 5. Verr. 6. a
 Ut pedestres naualesque pugnas, ut bella à se gesta, triumphosque recorderentur. de Senect. 12. a
 Cum animi tui magnitudinem diligentius effem mecum recordatus. Ep. 73. b
 Recordari & reminisci. de Senect. 93. b
 Ex quo effici vult Socrates, ut discere nihil aliud sit, quam recordari. 1. Tusc. 90. a
 Quoniam hoc est animi tui, te aliquid de huius quæstoris officio cogitantem, etiam de aliis quibusdam quæstoribus reminiscens recordari. pro Lig. 143. b. pro Planc. 84
 Recordari audita. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 10. ἀναμνησκῆναι.
 Et operæ pretium diligentiam maiorum recordari. 2. de Lege Agr. 73. a
 Nam profecto si recordari volueritis de nouis hominibus, reperietis, &c. contra Rul. 66. b. & pro Syl. 168. b
 Hoc mihi iam in te placuisse, potes ex superioribus literis recordari. Att. 276. b
 Et si, ut sæpe soleo mecum recordari, &c. 15. fam. 40
 Pueritiæ memoriam recordari vltimam. pro Arch. 1
 Recordari cum animo suo vitam alicuius. pro Cl. 55. a
 MM. i.

Hinc colligere potestis, si recordari volueritis quanta religio-
ne fuerit, eadem, & c. 6. Verr. 114. a

Mihi ne ad ea quidem quae pro salute omnium gessi, recor-
danda & cogitanda quicquam relinquitur temporis. pro
Sylla, a

Recordans.

O nauigationem amandam, quam mehercule ego valde ti-
mebam, recordans superioris tuae transmissionis. ad Atti-
cum, lib. 4. 49

Recordatio.

Acerba sane recordatio veterem animi curam molestiamque
renouauit. 3. de Orat. 1. a

Habet enim praeteriti doloris secreta recordatio delectatio-
nem. Luceio, lib. 5. 12. 6. a

Recordatio veteris amoris. Q. frat. 315. b

Conscientia bene actae vitae, multorumque benefactorum
recordatio iucundissima est. Cat. 8

Recordatio praeteritae memoriae. 2. ad Q. frat. 4

Mihi repetenda est veteris cuiusdam memoriae non satis ex-
plicatae recordatio. 1. de Orat. 3

Praeteritorum recordatio est acerba, & acerbior expectatio
reliquorum. de Clar. 189. b

Facile secundo loco me consolatur recordatio meorum tem-
porum. ad Lentulum, lib. 1. 6. 2. a

Recordatio superioris vitae. Tusc. quaest. lib. 1. 46

Suauem habui recordationem clarissimi iurisperiti. ad Atti-
cum, 88. b

Primum in Caesarem maledicta congesit, depropta ex
recordatione stuprorum suorum. in Ant. 186. b

Qui patris clarissimi recordatione & memoria fletum po-
pulo moueret. de Orat. 104. b. & de Clar. 165. b

Vltimi temporis recordatione & proximi memoria. de Pro-
uinciis Conf. 36. a

Das enim mihi iucundas recordationes conscientiae nostrae.
5. fam. 38

Dum recordationes fugio, quae quasi morfu quodam dolo-
rem efficiunt, refugio a te admonendo. 12. ad Att. 19

Recreo.

Sed me recreat atque reficit Cn. Pompeii sapientissimi con-
siliium. pro Mil. 101. b

Conspicuas vestes reficit & recreat mentem meam. pro Plan-
cio, 1. a

Tuas nunc epistolas a primo lego, haec me paulum recreant.
ad Att. 138. b

Ego recreavi afflictos animos bonorum, vnuenque con-
firmans & excitans. Att. lib. 1. 41

Sed quum se collegit atque recreauit, tum agnoscit illa re-
miniscendo. 1. Tusc. 92. a

Quos quum T. Gracchus c. o. s. iterum recrearet, primus ro-
gatorum, ut eos retulit, ibidem est repente mortuus. 2. de
Nat. d. 15. a

Tum ille, vix cum se ex magno timore recreasset. in Catili-
nam, 112. b

Aliquem fugientem excipere, diffidentem confirmare, affli-
ctum erigere, perditum recreare. pro Lege Manil. 15. a

Afflictam & perditam prouinciam erigere & recreare. 5.
Verr. 182. a

Recreare se. in Piso. 67. a morbo scilicet.

Ex magno timore se recreare. 3. in Catil. 53. a

Macedonia ita vexata est, ut vix possit se diuturna pace re-
creare. de Prou. 70. b

Cuius ego nomine ipse recreor. in Somn. Scip. 10

Reuiuiscat atque recreetur. 6. fam. 37

Vt multis incommodis veritas debilitata, tandem aequitate
talium virorum recreetur. pro Quintio, 2. a

Posteaquam iste recreari & confirmari visus est, lex statim
promulgata est. 7. Verr. 140. a

Amicorum literis recreari. ad Tironem, lib. 16. 6. 1. a

Recreari & sustentari literis. ad Att. lib. 4. 79. 4. a

Quod me ab hoc moerore recreari vis, facis ut omnia. 12. ad
Atticum, 15

Necesse est Remp. aliquando recreari. Ep. 79. b

Speravi me iacentem posse a viuis viris fortibus excitari, si

una cum bonis interissem, nullo modo posse recreari. pro
Domo sua, 232. b

Et quum recreandae voculae causa necesse esset mihi ambu-
lare, haec dictavi ambulans. ad Att. lib. 2. 38. 1. a

Recreatus.

Tum vero in isto bello non recreatus, neque restitutus, sed
subactus, oppressusque; populus Romanus est. pro Rosc.
Amer. 82. a

Ille autem leuiter faucibus, facile ex vulnere recreatus. 2. de
Inuent. 236. a

Recreatus ex longinquitate morbi. 10. Philpp. 280

Recreatus qui fuerat timore percussus. ad Brutum, 6

Sensus bonorum, qui recreatus abs te totus est. Ep. 13. & 14. b

Vbi illa antiqua libertas, quae malis oppressa ciuilibus, extol-
lere iam caput & aliquando recreata se erigere debebat
pro Planc. 266. b

Ex metu quasi luce libertatis recreatum reuiuiscere. in Ver. 168. b

Bonorum animos recreatos Romae, improbos quasi percus-
sos. 7. ad Att. 63

E graui morbo recreati. post red. ad Quir. 3

Diruta ac penae desertae vrbes per aliquem recreatae. Quint.
frat. lib. 1. 1. 36. a

Recreatos se meis institutis putant. 15. fam. 123

Recreatis enim bonis viris consulatu tuo, & c. Epist. 88. b

Recrudesco.

Nunc autem hoc tam graui vulnere etiam illa, quae conse-
nuisse videbantur, recrudescent. 4. fam. 22

Recta, Recte, Rectio, Rector, Rectus,
vide Rego.

Recubo, vide Recumbo.

Recubans.

Sed in hortulis quiescit suis, vbi vult, vbi etiam recubans
molliter & delicate, nos auocat a Rostris, a iudiciis, a cur-
ria, & c. 3. de Or. 36. a

Recumbo.

Is primo perterritus somnio surrexit, deinde cum se colle-
gisset, & c. recubuit. de Diuin. lib. 1. 53

Craesus in lectulo recubuit. de Orat. 144. b

Cum in cubiculo recubasset. pro Deiot. 151. b

Vt M. Lepidus quum ceteris in campo exercentibus in her-
ba ipsa recubasset, vellem hoc esse, inquit, laborare. 2. de
Orat. 158. a

Recupero.

Respub. se adhuc tantummodo vlta est, nondum recupera-
uit. 2. Philip. 109. a

Pompeius Albanum a Dolabella recuperabit. in Ant. 248. b

Nobilitas experrecta Remp. recuperauit. pro Sex. Rosc. 42. b

Si quando Pompeius Remp. recuperabit. in Ant. 248. b

Misimus qui ab illo pecuniam depositam nostris recupera-
rent. contra Rull. 74. b

Ego si hominem per te recuperaro, summo me beneficio af-
fectum arbitror. ad Sulpit. lib. 13. a

Quem ego diem si videro, & si in vestrum complexum ve-
nero, ac si & vos & me ipsum recuperaro. ad Terentiam,
lib. 14. 1. 7. a

Sed tanto dolore Aesopus est affectus propter serui scelus &
audaciam, ut nihil ei gratius facere possis, quam si illum
per te recuperarit. ad Q. frat. lib. 1. 2. 23. a

Recuperare amissa. Postquam. 212. b

Qui consumpta replere, erepta recuperare vellent. pro
Mur. 47

Recuperare fortunam & dignitatem suam. 6. fam. 34

Si alia ratione ius nostrum recuperare possemus. pro Cecin-
na, 286. b

Recuperare ius populi. 10. Philip. 273

Aliquam honestatis suae partem recuperare. pro Cl. 94. a

Ille autem vnde ablatum est, iudicio, suum recuperare potest.
in Verr. 154. & 155. b

Scipio qui hoc dignum Pop. Romae arbitretur, bello con-
fecto, socios sua per nostram victoriam recuperare, & c. 4.
Verr. 60. a

Eius voluntatem quae fuerat erga te, recuperare non pote-
ram. Att. 6. b

Placeatne a Carthaginensibus captiuos nostros redditis suis
recuperari. de Orat. 153. b

Videtur respub. ius suum recuperatura. ad Att. lib. 15. 327. 5. a

Illi qui erant ad propinquum inuestigandum recuperan-
dumque profecti. pro Cluent. 22. b

Recuperatus.

Recuperata pecunia est multis post annis. pro Flacc. 158. b

Recuperata Repub. 10. fam. 24

Recuperatio.

Ita praecleara est recuperatio libertatis, ut ne mors quidem sit
in repetenda libertate fugienda. 10. Philip. 284. a

Recuperator.

Si quis iudex recuperatorum dicat, potuisti, & c. pro Cecin-
na, 286. b

De conuentu nullum vnquam iudicem, neque recuperato-
rem dedit. 5. Verr. 12. a

Non enim reperies quemquam iudicem aut recuperatorem,
qui tanquam si arma militis inspicienda sint, ita probet
armatum. pro Cecin. 45. a

Iudicant recuperatores id quod necesse erat. 1. Verr. 30. a

Sublatus e numero recuperatorum. pro Flacc. 18. a

Recuperatorius.

Non enim oportet in recuperatorio iudicio eius maleficij,
de quo inter sicarios quaeritur, praedictum fieri. 2. de
Inuent. 165. & 5. in Verr. 22

Recurro.

Equidem Cal. in Tusculanum recurram. ad Atticum, lib. 13.
295. 3. a

Noli me tam strenuum putare, ut ad Non. recurram. ad Att.
241. b

Eaque vnde generata, quo recurrat, viderit, & c. 1. de Leg. 46

Desippo quoque ita imperaui, statim ut recurreret. ad Teren-
tiam, lib. 14. 3. 8. a

Illi qui erant cum Clodio gladiis eductis, recurrere ad rhe-
dam, ut, & c. pro Mil. 107. b

Quare quaquam iam te ipsum expecto, tamen isti puero quem
ad me statim iussi recurrere, da ponderosam aliquam epi-
stolam. ad Att. lib. 2. 26. 2. a

Cum primum poterit isthuc recurrere, non dubitabit, ne quo
loco Reipub. desit. Ep. 156. b

Recurri ad meas copias. Brutus ad Ciceronem, libro 11.
13. 3. a

Lunae species mutatur tum crescendo, tum defectionibus ad
initia recurrendo. 2. de Nat. d. 72. a

Recuso.

Non recuso, non abnuo. pro Mil. 121. b

Pop. Romanum disceptatorem non modo non recuso, sed
etiam depono. pro Flacc. 75

Neque recusas quin non modo, si opus sit, sed etiam si ve-
lim, accurras. ad Att. lib. 2. 16. 7. a

Nec iam recusat, sed quodammodo postulat ut appelletur
tyrannus. 10. ad Att. 8

Quae nunquam recusat imperium. Cat. 46

Neque iam quominus seruiamus, recusamus. a

Quando id quod imperaretur, recusauit. 4. Ver. 4. a

Habitus ne hoc quidem vnquam recusauit, quominus vel
ea lege rationem vitae suae redderet. pro Cl. 115. a

Sententiam ne diceret recusauit. Off. 72. b

Nec vero, ut noster Lucilius, recusabo quominus omnes
mea legant. 1. de Finib. 12. a

Nihil de poena recusabo. pro Planc. 259. b

Nihil tibi a me postulanti recusabo. de Or. 120. b

Nullumque recusent nec supplicium nec dolorem. Tusc. q.
lib. 5. 10

Quum recusaret, vehementer minatur. 6. Ver. 76. a

Quid facerent miseris aut quid recusarent. 5. Ver. 67. a

Seruilium & recusare & deprecari. 7. Ver. 110. a

Non possumus quin alii a nobis dissentiant, recusare. 4.
Acad. 14. a

Recusare crudelitatem supplicij. 4. Philip. 160

Recusare de re aliqua. 3. fam. 18

Recusare negotium. 4. fam. 11

Ea conditione nati sumus, ut nihil quod homini accidere

possit, recusare debeamus. ad Att. 237. b

Sin abfoluitur, desinemus nos de iudiciis transferendis re-
cusare. 3. Verr. 4. a

Nisi forte non de seruitute, sed de conditione seruiendi re-
cusatum est a nobis. ad Brut. 45. in epist. Bruti.

Non fuit recusandum in tanto ciuili bello, & c. quin quas-
sata Resp. & c. multa perderet & ornamenta dignitatis &
praesidia stabilitatis suae. pro Marcello, 14. a

Recusans.

Rogatus & recusans hoc feci. in Orat. 19

Tum igitur Gaiba recusans pro sese. de Claris Orat. 45

Ne recusanti quidem euenerit, non modo non repugnanti.
Parad. 19

Itaque sit omnibus recusantibus & implorantibus. 4. Ver. 90. a

Recusatio.

Aliud accusatio aut recusatio conficere debet. 2. de Inuen-
tione, 130. a

Nam haec ipsa recusatio disputationis, disputatio quaedam
fuit mihi quidem periuicunda. 2. de Orat. 15. a

Neque haec tua recusatio confessio sit captae pecuniae, sed la-
boris, sed periculi non legitimi declinatio. pro Cl. 117. a

Adimere, inquit, omnem recusationem Craffo volui. 2. de
Orat. 198. a

Poena vero violatae religionis, iustam recusationem non ha-
bet. 2. de Leg. 40

Sine recusatione ciues iustis imperijs parento. 3. de Leg. 4

Illi sine recusatione, ac sine vlla mora negotium susceper-
unt. in Cat. 111. b

Omnes sine vlla recusatione, summo etiam cum studio no-
mina dant. in Ant. 211. b

Redamo.

Quid enim tam absurdum, quam delectari multis inanibus
rebus, ut honore, ut gloria, ut aedificio, ut vestitu, cultuque
corporis: animo autem virtute praedito, eo qui vel amare,
vel (ut ita dicam) redamare possit, non admodum delecta-
ri. de Amic. 45

Redarguo.

Atque in hoc inconstantiam redarguo tuam, qui, & c. pro
Dom. 217. b

Quis non dixit *Εὐνοίη* ab Alcibiade deiectum in mare: re-
darguit Eratostenes. ad Att. 88. b

Quos nisi redarguimus, omnis virtus, omne decus, omnis
vera laus deferenda est. 2. de Fin. 73. a

Improbiorum igitur prosperitates, secundaque res redar-
guunt, ut Diogenes dicebat, vim omnem deorum ac po-
testatem. 3. de Nat. d. 128. a

In quo falletur multos, quod eum nemo redarguebat. de
Arusp. 255. b

Idque Scaurus tenuitate Magii redarguebat. de Or. 133. b

Redargue me, si mentior. pro Cl. 49. a

Poterat autem impunere: quis enim redargueret? 2. de Finib.
89. a

In reprehendendo redarguere contraria. Part. 232. b

Inconstantiam alicuius redarguere. pro Domo sua, 17. a

Redargui, refellique se animo iniquo ferunt, qui certis qui-
busdam destinatisque sententiis quasi additi & conse-
crati sunt, eaque necessitate constricti, ut etiam quae non
probare soleant, ea cogantur constantiae causa defendere.
Tusc. q. lib. 2. 4

Si eum qui posterius dixit, opus est redargui: accusatoris
causa, ut bis ageretur constitutum est. 3. Ver. 17. a

Redargui aut conuinci oratio non potest. de Vniuers. 9. ad
Heren. 32. b

Nosque ipsos redargui refellique patiamur. Tuscul. quaest.
lib. 2. 4

Si nostra facilius probari, quam illa redargui possunt. de
Orat. 136. b

Reddo.

Sed etiam si quid ab omnibus mihi conceditur, id reddo ac
remitto. pro Syl. 183. b

Quid si etiam Caesarem reddo meliorem? ad Atticum, lib. 2.
13. 16. a

Quod quidem ego tibi reddo tuum, nam, & c. in Vat. 30. b

Omnem locum, quò adis, exilii simillimum reddis. pro Domino sua, 56. a
 Cupiditas reddit homines cæcos. pro Sex. Rosc. 35. b
 Domum exornatam & instructam iste reddit nudam & inanem. in Verr. 125. b
 Is mihi h. s. xiiii. non reddit, quæ dedi eius filio mutuo. ad Atticum, 265. b
 Chrysiptus naturalem rationem omnium reddit. de Diuina. 121. b
 Hortensius, quæ secum commentatus esset, ea sine scripto verbis eisdem reddebat. de Clar. 193. b
 Nec segnio rem ad respondendum reddidisti. lib. 1. de Finib. 27
 Clodius omnes Catilinas Acidinos postea reddidit. ad Att. lib. 4. 7. 4. a
 Cincius noster eam mihi abs te epistolam reddidit, quæ tu Idib. Febr. dederas. ad Att. lib. 1. 15. 1. a
 Eique nihil opinanti viri madatam exposuit, hæreditatemque reddidit. de Fin. 7. 7. b
 Pompeius hostes reddidit pacatos. pro Cec. 296. b
 Puer tuus mihi literas abs te reddidit. Att. 11. b. Ep. 28. b
 Hic orationem mollem reddidit. de Clar. 168. b
 Qui denique nosmetipsos nobis reddidistis. post red. in Senatu, 1. a
 Nam me hebetem molestiæ reddiderunt. Att. 152. b
 Idem iste Prætor monumenta, &c. quæ victores ciuitatibus Siculis aut dederunt, aut reddiderunt, spoliavit, nudauitque omnia. 2. Verr. 9. a
 Nam qui pro Repub. vitam reddiderunt, licet me desipere dicatis, nunquam, &c. pro Plan. 73. a. & 14. Philip. 405
 Perge Pomponi de Cæsare, & redde quæ restant. de Claris Orat. 139. a
 Sed quæso confice, & te vacuum redde nobis. ad Att. lib. 12. 257. 4. a. Sub. ab omni sollicitudine.
 Cautè vota reddunt. Pœna violati iuris esto. 2. de Leg. 24
 Vt quum ea quæ legerim Græcè, Latine redderem, non solum optimis verbis vterer, &c. 1. de Orat. 73. a
 Vt charitas liberorum, amiciores Reip. parentes redderet. Bruto, 12. 3. a
 Hominem conueni, & ab eo petui, vt quæprimum redderet te nobis. 2. ad Q. fra. 15. id est, te ad nos remitteret.
 Vt populum Romanum metu vacuum nostra vigilia redderemus. in Ant. 212. b
 Illi quibus imperium ita datum est vt redderent. Quint. frat. 294. b
 Tu Musis nostris para vt operas reddas. ad Tironem, lib. 16. 12. 4. a. Id est, absoluas pensum.
 Excipiatque animam eam quæ ducta sit spiritu, eandemque à pulmonibus respiret ac reddat. 2. de Nat. d. 203. a
 Vitam vobis datam repeto, vt reddatis. Antequam. 192. b
 Non me Hercule tam perscribere possum, quam mihi gratum feceris, si otiosum Fabium reddideris. Pæto, lib. 9. 25. 7. a
 Et si vna sefellerit similitudo, dubia omnia reddiderit. 4. Acad. 149. a
 Reddere aliquem. 4. ad Att. 14. pro imitari, & similitudinem effingere.
 Ferociorem & impotentiorum aliquem reddere. Marcello, lib. 4. 9. 9. a
 Reddere aliquem iratum alicui. pro Cluent. 32. b
 Reddere aliquem otiosum. Ep. 142. b
 Reddere aliquem placidum ac mollem. pro Cec. 290. b
 Mutuari aliquid ab aliquo, & ei vicissim reddere aliquid aliud. de Fato, 5. a
 Reddere aliquid dubium. Academicar. quæstionum edit. 1. lib. 2. 76
 Aliquid sine scripto verbis reddere. de Claris Orat. 167. a
 Non reddere beneficium bono viro non licet, modo id facere possit sine iniuria. Offic. 1. 73
 Erit autem etiam inchoatum, vt si iustè depositum reddere in rectè factis sit, in officiis ponatur depositum reddere. 3. de Fin. 90
 Vt reddere depositum, etiamne furioso. 1. Offic. 45. a
 Nihil est enim quod minus ferendum sit, quam rationem

ab altero vitæ reposcere eum qui non possit suæ reddere. 1. Verr. 15. a
 Hesiodus eadem mensura reddere iubet, qua acceperis, aut etiam cumlatiore si possis. de Clar. 166. b. Offic. 10. b. & ad Atticum, 207. b
 Suum cuique honorè & gradum reddere. pro Rosc. Amer. 81. a
 Itaque non metuit, ne confundere omnia videatur, & incerta reddere. 4. Acad. 197. a
 Redere inuenta in ordine. ad Her. 19. b
 Reddere iudicium vstitutum. pro Quint. 47
 Reddere lachrymas alicui. pro Rab. Posthu. 29
 Reddere ciuibus libertatem & iura. Tuscu. quæst. lib. 5. 46
 Reddere memoriam alicuius immortalẽ. de Orat. 109. b
 Reddere mortem. 14. Philip. 405
 Reddere officium debitum. 5. fam. 18
 Paria in vtramque partem reddere. 3. de Fin. 20. a
 Pecuniam reddere. Offic. 47. b
 Vt etiam si possis rationem reddere cur id eueniat, tamen, &c. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 96
 Reddere rationem suæ sententiæ. Tuscu. q. lib. 1. 32
 Reddere salutem. pro Planc. 82
 Reddere spiritum patriæ. 10. Philip. 284
 Reddere verbum pro verbo. de Opt. gen. Orat. 148. a
 Et quod reliquum vitæ viriumque fames fecerat, id ferro potissimum reddere volebant. 7. Verr. 71. a
 Cogebatur Syllani homines, quæ per vim & metum abstulerant, reddere. Quint. frat. 293. b
 Reddere vsuram lucis. pro Sylla, 68
 Illo tempore Segestanis hæc ipsa Diana redditur, reportatur Segestam. in Verr. 217. b
 Redditur species vel eadem, vel immutata. de Vniuers. 61
 Siue paribus paria redduntur, siue opponuntur contraria. Or. 212. b
 Mihi placet ea, quæ malè empta sunt, reddi. ad Att. 24. b
 Est enim aliquid in his rebus probabile, & quidem ita, vt eius ratio reddi possit, &c. 3. de Finib. 88. a
 Omnium rerum ratio reddenda est. de Nat. 64. b
 Nam quum duo genera liberalitatis sint, vnum dandi beneficii, alterum reddendi: demus necne, in nostra potestate est. 1. Off. 73. a

Redditus.

Cum has ad te scriberem literas ab Satrio legato Caii Trebonii, reddita est mihi epistola. Att. 277. b
 O fortunata mors, quæ naturæ debita, pro patria est potissimum reddita. 14. Philip. 405. a
 Reddita est ei tum à maioribus statua pro vita. 9. Philipp. 259. a
 Pecuniam Domitio non esse redditam. Att. 132. b
 Quo sonitu reddito arridens, Propino, inquit, hoc pulchro Critiæ, qui in eum fuerat terribilissimus. 1. Tuscu. 153. a
 Literæ mihi in senatu redditæ sunt à Lentulo nostro. ad Brut. 90. b
 Scripta & obsignata iam epistola, literæ mihi redditæ sunt à te. ad Brutum, 2. 1. a
 Eo serius ad epistolam tuam redditæ sunt literæ meæ. ad Atticum, 143. b

Redemptio, Redemptor, vide Redimo.

Redeo.

Redeo ad illud quod initio scripsi. Ep. 7. b
 His enim ipsis legendis redeo in memoriam mortuorum. de Senect. 19
 Ad ineptias redis: &c. 2. Tuscu. 51. a
 Præsto aderat sapiens ille, qui inire viam doceret. redite viam. eodem duce redibant. pro Mur. 23. a
 Et id quod animum induxerat, paulisper non tenuit, sed citò ad se rediit. ad Att. lib. 7. 123. 12. a
 Discedens in memoriam rediit Quintius, quo die Roma in Galliam profectus sit. pro Quintio, 33. a
 Statim vt Romam rediit, &c. pro Q. 10. b
 Hæc bona in tabulas publicas nullas redierunt. pro Sex. Rosc. 39. b
 Ita simul & in memoriam redibit auditor, &c. 1. de Inventionem, 107. a

Nam quæso redite in memoriam Iudices, quæ libido istius in iure dicendo fuerit. 3. Verr. 84. a
 Vt cum Craffo redire in gratiam. ad Lætulum, lib. 1. 9. 81. a
 de Prouin. Conf. 73. b
 Subito edicunt duo c o s s. vt ad suum vestitum Senatores redirent. pro Sest. 25. a. Id est, deposita luctus veste, Senatoriam suam acciperent.
 Vt ad illam diem res cum redisset, rogarètur, &c. Postquam. 220. b
 Atque (vt ad me redeam) meministis, &c. de Amic. 79. a
 Nunc (vt ad rem redeam) &c. ad Att. lib. 1. 15. 8. a
 Sed vt ad rem redeam, legionem, &c. ad Brutum, lib. 11. 14. 3. a
 Vt ad priuatas res redeam. pro Cecin. 293. b
 Quid autem est amare, è quo nomen amicitiae ductum est, nisi velle bonis aliquem affici quammaximis, etiam si ad se ex his nihil redeat. 2. de Finib. 125. a. Id est, nullum ex his percipiat commodum?
 Sed ad rem redeamus, de omnibus dici necesse est. 1. de Fin. 100. a
 Atque hæc de rebus forensibus: redeamus domum. ad Att. 99. b
 Quamobrem ad illam primam redeamus, eamque ipsam concludamus aliquando. de Amic. 82. a
 Quod si est erratum p. c. spe falsa atque fallaci, redeamus in viam: optimus est portus pœnitenti, mutatio consilii. 12. Philipp. 322. a
 Sed redeamus illuc vnde diuertimus. ad Cornificium, lib. 12. 25. 10. a
 Et quoniam hæc quidem desyderant, in gratiam iam cum voluptate redeamus. de Senect. 52. a
 Et dubita, si potes, quin ille, seu victus, seu victor redierit, eadem facturus sit. ad Att. lib. 10. 202. 5. a
 Redire ad auctoritatem. 1. Philip. 6
 Redire ad sanitatem. 12. fam. 15. Id est, resipiscere, ad bonam mentem redire.
 Redire ad se atque ad mores suos. 1. Verr. 31. a
 Redire ad togas. 14. Philip. 387
 Redire ad vestitum. pro Sestio, 25. in Pisonem, 12. & 14. Philippicarum, 385
 Vtrum igitur inter has sententias diiudicare malumus, an ad propositum redire. 1. Tuscu. 37. a
 In gratiam redire cum libris. ad Varronem, lib. 9. 1. 3. a
 Redire pedibus. 3. Verr. a
 Redire peregrè. Tuscu. q. lib. 3. 27
 Redire viam, & inire viam, apud iuriconsultos. pro Mur. 130. b
 Sed iam si placet, de prouinciis discedatur, in urbemque red-eatur. 3. de Leg. 27. a
 Ad quos dies rediturus sim, ad te scribam. ad Atticum, lib. 13. 267. 3. a
 Nunquam te in horum conspectum rediturum, &c. 7. Ver-rinarum, 113. a
 In redeundo. de Nat. de. 2. 9

Reditus.

Quis porrò noster itus, reditus, vultus, incessus inter istos? ad Att. lib. 15. 324. 3. a
 Reditus ad bonos salutem Carboni à bonis afferre non potuit. 3. de Leg. 31
 Reditus illustis in gratiam. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 50. 31. a
 Sic hominibus ignominia notatis, neque ad honorè aditus, neque in curiam reditus esset. pro Cl. 94. a
 Cum Cæsare reditus in gratiam. Att. 24. b
 Reditus in gratiam cum inimicis. 2. ad Att. 13
 Quid existimatis eum, si reditus ei gratiæ patuerit, esse facturum? de Ar. resp. 49. a
 Solis anfractus, reditusque. de Somn. Scip. 7. a
 Reditum aperire. 6. fam. 38
 Inter profectiorem & reditum L. Syllæ. de Claris Ora. 120. a
 Reditum alicuius inquinare. 2. Philip. 98
 His ad illos, à quibus essent profecti, reditum facile patere. Tuscu. q. lib. 1. 59

Idem dicebat semper animos hominum esse diuinos, usque, quum è corporibus excessissent, reditum ad cælum patere. de Amic. 12. a
 Pompeius à me valde contendit de reditu in gratiam: sed adhuc nihil proficit. ad Q. fr. lib. 3. 17. 20. a
 Reditu vel potius reuerfione mea. 16. ad Att. 11

Reditio.

Quo in negotio industrium meam celeritas reditionis, diligentiam multitudo literarum & testium declarauit. 3. Verr. 10. a

Redhibeo.

In mancipio vendendo dicendane vitia, non ea quæ nisi dixeris, redhibeatur mancipium? Off. 3. 123

Redigo.

Deinde bona vendit, pecuniam redigit. 1. Verr. 31. a
 Cæsar equites in suam potestatem redigit. in Ant. 203. b. & pro Cluent. b
 Vt quod his quos Gaditanis adiutoribus armis subegimus, atque in ditionem nostram redegimus, &c. pro Corn. Balbo, 18. a
 Quid egisset sæpissimè de actis Cæsaris cum ipso meo fratre, quidque sibi is de me recepisset, in memoriam redigit. ad Lent. lib. 1. 9. 25. a
 Quæsturamque illam maximè fecundam atque vberem in totum ad se redigit. de Aruf. 253. b
 Potentissimos reges, bellicosissimas gentes in ditionem huius imperii redegerunt. 4. Philip. 161. a
 Quo edicto omnia iudicia redegerat in suam potestatem. 4. Verr. a
 Redigere aliquem in suam ditionem & potestatem. contra Rul. 81. b
 Quæstum totum ad se redigere. de Aruf. 39
 Qui autem tibi venit in mentem, redigere in memoria nostram, te domi Publii Lentuli esse educatum? 2. Philippicarum, 41. a
 Redigere nummos ad aliquem. 7. ad Att. 7
 Pecuniam ex bonis patriis in prædæ dissipacione redigere. 13. Philip. 350. a
 Redigere pecuniam ex bonis venditis. in Verr. 63. b
 Redigere pecuniam ex vectigalibus. contra Rul. 86. b
 Redigere sententias in quadrum numerumque. Or. 217. b
 Redigere vectigalia in suam potestatem. Epist. 192. b
 Quibus rebus tanta pecunia vna in domo coaceruata est, vt si hoc genus in vnum redigatur, non sit pecunia Pop. Romano defutura. 5. Philip. 172. a
 Ius civile ad artem facile redigi posse. de Or. 121. b
 Nihil est quod ad artem redigi possit, nisi, &c. de Oratore, 100. b
 Quicquid est de quo ratione & via disputetur, id est ad vltimam sui generis formam speciemque redigendum. Orat. 197. b
 De pecunia ex bonis redigenda. pro R. P. 128. b
 Bona verbo redigenda, re dispersiendâ. in Verr. 118. b
 Syracusani, qui præfuerunt his Heraclii bonis verbo redigendis, &c. reddebant eorum negotiorum rationem in Senatu. 4. Verr. 32. a
 Scripsi etiam ad eum, me, quicquid posset nummorum ad apparatus sperati triumphum ad te redacturum, &c. ad Atticum, 99. b
 Si se Consul fecisset, at, breui tempore aut viuū aut mortuum Iugurtham se in potestatem Pop. Romani redacturum. 3. Offic. 104. a

Redactus.

Quum omnis frumenti copia decumarum nomine penes istum esset redacta. 5. Verr. 146. a
 Quid si ista omnis pecunia huic adolescētulo L. Flacco redacta est? si petita, si redacta: pro Flacco, 69. a
 Prædones redactos esse omnes in potestatem. pro Flac. 152. b
 Nobilissimamque familiam iam ad paucos redactam, penè ab interitu vindicasti. pro Marcello, 6. a

Redimio.

Incendes odores, & fertis redimiri iubebis & rosa. 3. Tusculanarum, 73. a

Redimitus.

Cernis autem terram eandem, quasi quibusdam redimitam & circumdatam cingulis. in Quam. Scip. 21

Redimiculum.

Hæc ciuitas mulieri redimiculum præbeat, hæc in colum, hæc in crines. 5. Ver. 64

Redimo.

Liberales autem qui suis facultatibus aut captos à prædonibus redimunt, aut æs alienum suscipiunt amicorum. 2. Offic. 80

Re vilissima & parua maximam redemit. ad Her. 38. b

Metum virgarum nauarchus nobilissimæ ciuitatis pretio redemit. 7. Ver. 91. a

Etenim qua stultitia fuisset, si quam diem, qui istum eripendum redemerunt, in cautione viderunt, &c. 3. Verr. 21. a

Qui pecunia se palam iudicibus redemerat. pro Mil. 118. b

Pompeio sua domus patebit, eamque non minoris, quam emit Antonius, redimet, redimet inquam Cn. Pompeii domum filius. 13. Philip. 350

Eundemque te memini Censorias quoque leges in fartis testis exigendis tollere & commutare, ne is redimeret cuius res esset. 5. Verr. 13. a

Ego calamitatem à repub. meis priuatis incommodis libentissimè redemissimè. Ep. 27. b

Qui pecunia de P. Cornelio L. Mummio Censoribus redemisset. de Clar. 172. b

Æquo animo parte aliqua suorum fructuum pacem sibi sempiternam redimat, atque otium. 1. ad Q. fratrem, 26

Acerbitatem à Repub. suis priuatis & domesticis incommodis redimere. Cælio, lib. 2. 15. 13. a

Redimere amicos medicamento. 5. Verr. 128. a

Redimere captiuos ab hostibus. ad Her. 16. b

Redimere fundum. Att. 178. b

Hostias redimere. 2. de Inuent. 193. a

Redimere periculum. 5. in Verr. 40

Redimere pretio sepeliendi potestatem. 7. Verr. 93. a

Non enim præteritam culpam videri volo redemisse. 10. fam. 14. in epist. Planci.

Roscium suas non societatis lites redemisse. pro Q. Rosc. 51. b

Si pupillo opus redimitur, mihi præda de manibus eripitur. 3. Verr. 100. a

Atque hæc benignitas etiam Reip. est utilis, redimi à seruitute captos, locupletari tenuiores. 2. Offic. 92

Damnatorum vitam à Præto redimi. in Verr. 238. b

Ego vitam omnium ciuium, &c. quinque hominum perditorum poena redemi. pro Syl. 163. b

Hæc verò quæ vel vita redimi rectè possent, pecunia æstimare non queo. in Ant. 248. b

Qui rex illo anno non aut emendum sibi, quod non habebat, aut redimendum quod habebat, arbitratur. pro Sest. 18. b

Ne fortè ab nocturno suo quæstu animum ad vectigalia redimenda transferret. 5. Verr. 67. a

Redemptus.

Rem illam redemptam esse à iudicibus consentitur. Att. 12. b

Publica malè redempta. Q. frat. 196. b

Redemptio.

Vt primum è prouincia rediit, est redemptio huius iudicii facta grandi pecunia. 2. Verr. 11. a

Publicanos temeritate redemptionis penè esse euerfos. de Prouinciis Consul. 9. a

Redemptor.

Redemptor qui columnam illam de Cotta & de Torquato conduxerat faciendam, non inertia aut inopia tardior fuit, sed à diis immortalibus ad istam rem reseruatus est. 2. de Diuin. 36

Nisi ad sacrificium quoddam redemptor hostias præbuisset. de In. 74. b

Redemptori tuo dimidium pecuniæ curauit. 2. ad Quintum frat. 13

Illam porticum redemptores statim sunt demoliti libentissimis omnibus. 4. ad Att. 10

Redintegro.

Interpretatio est, quæ non iteras idem redintegrat verbum, sed commutat. ad Her. 33. b

Ne bellum nobis redintegrare possit Antonio sibi coniuncto. 11. fam. 15. in epistol. Decii Bruti.

Ita per breuem comparationem, auditoris memoria, & de confirmatione, & de reprehensione redintegrabitur. de Inuen. 60. b

Vt renouetur, non redintegretur oratio. ad Her. 15. b

Redintegratio.

Vehementer auditorem commouet eiusdem redintegratio verbi. ad Her. 33. b

Nam quid ego improborum facta renouem oratione, vt redintegratione illius coniurationis animos vulnerem vestros? Antequam iret in exilium. 1. a

Reditio, Reditus, vide Redeo.

Rediuuius.

Rediuuius lapis. 3. in Verr. 104

Rediuuia sibi habeto, quasi quicquam rediuuiui ex illo opere tolleretur, ac non totum opus ex rediuuiuis constitueretur. 3. Verr. 105

Redoleo.

Definitio genere ipso doctrinam redolet. de Or. 118. b

Nihil igitur illa vicinitas redolet. pro Cælio, 37. a

Et quod ita domus ipsa fumabat, vt multa eius sermonis indicia redolerent, &c. pro Sest. 18. a

Mihi ex illius orationibus redolere ipsa Athenæ videntur. de Clar. 191. b

Redolens.

Orationes redolentes antiquitatem. de Claris Orat. 41. a

Is uomens frustis esculentis vinum redolentibus, gremium suum & totum tribunal impleuit. 2. Philip. 74. a

Reduco.

Crassum Consulem è Senatu domum reduxi. Quint. frat. lib. 2. 10. 2. a

Qui exules reduxit. in Sal. 274. b

Satis cum longo interuallo ad suam villam reduximus. 1. Acad. 3. a

Curritur ad Prætorium, quod istum è conuiuium illo præclaro reducerant paulò antè mulieres cum cantu atque symphonia. 7. Verr. 73. a

Tu Gabinium vt regem reduceret, impulisti. pro Rab. Posth. 125. b

Cæsarem & Pompeium perfidia hominum distractos, rursus in pristinam concordiam reducas. ad Atticum, lib. 8. 168. 1. a

Cur igitur expectem hominem aliquem, qui me cum illo in gratia reducat. de Prouinc. Consul. 10. a. pro Rab. Posth. 12. a

Ad salutem reducere aliquem medicina. post red. ad Quirites, 12. a

Reducere aliquem de vel ab exilio. in Anton. 157, & 162. b

Postquam. 210. b

Aliquem in cubiculum admittere & reducere. in An. 219. b

Aliquos distractos rursus in pristinam concordiam reducere. ad Att. 123. b

Et reducere in memoriam quibus rationibus vnamquæque partem confirmaris. 1. de Inuent. 110. a

Et vox reducitur in quendam sonum æqualem. ad Herennium, 20. b

Pecuniæ magnæ distribuuntur, exules reducantur, Senatufconsulta falsa referuntur. ad Cassium, lib. 11. 15. a

Vt auditor, si memoriæ mandauerit, ad id quod ipse meminerit, reducat. ad Heren. 15. b

Curat vt seruus domum reducat. ad Quintium. Postquam. 200. b. & pro Quint. 11. b

Vincti soluantur, exules reducantur. 7. Verr. 10. a

Reduci domum. ad Att. 11. b

Philoxenus reduci in carcerem maluit. ad Att. 58. b

Reduci in patriam. Post. 210. b

Cum multitudine regem reduci periculosum Reipub. videntur. Quint. fr. 307. b

Hunc Fabritius reducendum curauit ad Pyrrhum. 3. Offic. 115. a

Reductus.

Senatus autoritas mecum simul reducta videtur. epist. 2, & 3. pro Dom. 216. b

Hæc igitur quæ tot nominibus à Stoicis appellata, partim nouis & commentitiis, vt ista, producta & reducta: &c. 5. de Finib. 155. a

Ab illo patriæ proditores de exilio reductos esse, &c. ad Atticum, lib. 9. 187. 3. a

Possunt excitare multos reductos testes liberalitatis tuæ. pro Rab. Posth. 19. a

Reges ab aliquo in gratiam reductos esse. pro Cluent. 81. a

Reductio.

Quoniam Senatusconsultum nullum extat, quo reductio regis Alexandrini tibi ademta sit. ad Lentulum, libro 1. 7. 12. a

Redux.

Quid me reducem esse voluistis? an vt spectante me expellerentur hi, per quos essem restitutus? pro Mil. 78. a

Redundo.

Ex meo tenui vectigali aliquid etiam redundat. in Partitionibus, 125. b

Aqua conglobatur vndique æqualiter, neque redundat vquam, neque effunditur. 2. de Nat. deor. 88

Hoc bonum mihi nunc denique redundat. Q. frat. 328. b

Capua splendidissimorum hominum multitudine redundat. in Pison. 84

Tuus dens non digito vno redundat, sed capite & cæteris membris. 1. de Nat. deor. 137. a

Erumpunt sæpe vitia nostra in alios, quorum tamen ad vos redundat infamia. de Amic. 110. b

Et redundat oratio. de Finib. lib. 5. 12

Cum pituita redundat, aut bilis in corpore. Tuscul. quaestio. lib. 4. 34. a

Non igitur reus ex ea causa quæ iudicata est, redundat Posthumus. pro Rab. Posth. 7

Vrbes redundant militibus. ad Heren. 40. b

Testis est Africa, quæ magnis oppressa hostium copiis, eorum ipsorum sanguine redundauit. pro Lege Manil. 21. a

Crux ciuis Rom. sanguine redundauit. in Verr. 205. b

Tota illa defensio redundauit hilaritate quadam & ioco. de Orat. 129. b

An quod forum Syracusanum nauarchorum sanguine redundauit? 5. Verrin. 161. a

Omnis hic locus acervis corporum & ciuium sanguine redundauit. in Catil. 116. b

Neque in Antonio defuit hic ornatus orationis, neque in Crasso redundauit. 3. de Orat. 10. a

Fluctus qui à communi peste depulsi in nosmetipsos redundant. de Orat. 85. b

Hinc illæ extraordinariæ pecuniæ, &c. redundarunt. 3. Verriarum, 70. a

Si ex hoc tanto in omnes beneficio, nullum in me periculum redundabit. pro Syl. 172. b

Cum tu omnibus ornamentis redundares. epist. 41. b

Plerique autem hoc perficiunt, vt tantum maioribus eorum debitum esse videatur, vnde etiam quod posteris soluere tur, redundaret. 2. de Lege Agr. 18. a

Vt tota domus sanguine redundaret. de Diuin. lib. 1. 44

Certè verendū mihi non erat, nequid, hoc parricida ciuium interfecto, inuidiæ mihi in posteritatem redundaret. in Catil. 21. a

Sed prospexitis ne qua in nos popularis aliquando inuidia redundaret. pro Domo sua, 227. b

Acerbissimo luctu redundaret ista victoria. pro Lig. 139. b

Quod redundaret de nostro frumentario quæstu. 5. in Verrem, 131. a

Vt aliqui sermones inuidorum etiam ad aures nostras permanerent, & in iudicio ipso redundarent. pro Cornelio Balbo, 66. b

Numeros aures ipsæ metiuntur, ne aut compleas verbis, quod proposueris, aut redundes. in Partit. 11. a

Serui ad quos aliquantum etiam ex quotidianis sumptibus ac luxuria redundet. pro Cæli. 49. b

Erumpunt sæpe vitia amicorum tum in ipsos amicos, tum in alienos, quorum tamen ad amicos redundet infamia. de Amicit. 65

Nulla res neque præmittatur, neque redundet, &c. in Oratore, 63. a

Ex rerum cognitione efflorescat & redudet oportet oratio. de Orat. 86. b

Si lacus Albanus redundasset, isque in mare fluxisset, Romam perituram. 2. de Diuinat. 104. a

Quibus quod tum aut remissum, aut relictum sit, id fuisse tantum, quantum ex eo, quo istius auaritia contenta fuit, redundarit. 5. Verr. 85. a

Sed quid tandem fiet, si hæc elapsa de manibus nostris, in eum annum qui consequitur, redundarint? pro Mur. 77. a

In verborum definitionibus neque abesse quicquam debet, neque redundare. de Orat. 116. b

Quod laudem adolescentis propinqui etiam existimo ad meum aliquem fructum redundare. pro Lig. 5. a. Id est, referri & pertinere.

Nationes, quæ numero hominum & multitudine poterant in prouinciis nostras redundare, ab eodem partim recisæ sunt, partim repressæ. de Prouinc. Consul. 24

Omnibus vel ornamentis vel prædiis redundare. ad Appium, lib. 3. 10. 15. a

Redundans.

Quorū hodie copia redundans volitat ædibus. pro Sest. 13. b

Reprimere lacum redundantem. de Diuin. 122. b

Asiatici parum pressi & nimis redundantes. de Claris Oratoribus, 169. b

Is redundantes nos & superfluentes iuuenili quadam dicendi impunitate & licentia repressit. de Clar. Orat. 175. a

Inter locorum naturas quantum interfit videmus, alios esse salubres, &c. & quasi redundantes: &c. de Fato, 11. a

Redundantia.

Ipsa enim illa pro Roscio iuuenilis redundantia, multa habet attenuata, quædam etiam paulò hilariora. in Orat. 58. a

Verba efferuescentia & paulò redundantia. de Orat. 116. b

Reduua.

Intelligo me ante tempus iudices hæc scrutari, & propemodum errare, qui, quum capiti Sexti Roscii mederi debeam, reduuiam curem. pro Rosc. Amer. 76

Refello.

Disitat se à me apud Cæsarem oppugnari: quod refellit Cæsar ipse. ad Att. lib. 11. 216. 2. a

Sed tu me ^{περιελασ} refelleras. 12. ad Att. 7

Studiofissimè refellere aliquem. Tuscul. quaest. lib. 5. 61

Vt id quod intenderemus, confirmare, & id quod contra diceretur, refellere possemus. de Orat. 92. b

Mendacium alicuius refellere & coarguere. pro Lig. 9. a

Socrates autem de se ipse detrahens, in disputatione plus tribuebat eis quos volebat refellere. 4. Acad. 31. a

Ea Menedemus exemplis magis, quam argumentis conabatur refellere. de Orat. 92. b

Et refellere sine pertinacia, & refelli sine iracundia parati sumus. Tuscul. quaest. lib. 2. 5

Oratio refellitur moribus. de Finib. 81. b

Chaldæorum prædicta quotidie re & euentis refelluntur. de Diuinat. 2. 77

Ita enim viuunt quidam, vt eorum vitæ refellatur oratio. 2. de Finib. 130. a

Nosque ipsos redargui refellique patiamur. Tuscul. q. 176. b

Nam aut oratio testium refelli solet, aut vita lædi. pro Fl. 17. a

Num ergo opus est ad hæc refellenda Carneade? de Diuinat. 119. b

Refellens.

Vt audias me quæ à te dicta sunt refellentem. 4. de Fin. 128. a

Nullius memoria iam refellente. Orat. 109. b

Etiamsi id possis nullo refellente obtinere. Offic. 3. 103

Referio.

Plures aures referit istis sermonibus. pro Rab. Posth. 25. a

Sed tu hoc nobis da Scauola & perfice, vt Crassus hæc, quæ coarctauit, & peranguste referit in oratione sua, dilate nobis atque explicet. 1. de Orat. 79. a

Heraclides puerilibus fabulis referit libros. de Natura deorum, lib. 1. 16
 Quod eis rebus urbem Italiamque refererunt. pro Cornelio Balbo, a
 Eadem enim dicuntur à multis ex quo libris omnia refererunt. 2. Tusc. 9. a
 Poetae hominum vitam superstitione omni refererunt. 2. de Nat. deor. 46
 Meministis tum Iudices, corporibus civium Tyberim compleri, cloacas referri, &c. pro Sest. 65. a
Referus.
 Primus annus erat provinciae: non ut in Sthenio, iam referus pecunia. 6. Verr. 36. a
 Xerxes referus omnibus praemiis donisque fortunae. Tusculan. quaest. lib. 5. 16
 Asia ista referta, & eadem delicata. pro Mur. 128
 Semper enim boni, assiduique domini referta cella vinaria, olearia, & penaria est, villaque tota locuples est: &c. de Senect. 52. a
 Locuples & referta domus. 1. de Orat. 78. a
 Domus erat meretricio conuictu, sed Pratoria turba referta. 3. Verrin. 97. a
 Doctissimis hominibus domus referta est. Orat. 210. b
 Referta Gallia negotiatorum est, plena civium Romanorum. pro Font. 1. a
 Referta Graecia sceleratissimorum hominum ac nefariorum. pro Planc. 79. a
 Insula referta diuitiis. pro Pomp. 14. b
 Referta quondam Italia Pythagoreorum fuit. de Oratore, 122. b
 Referta piratarum praeda navis. 7. Verr. 51. a
 Provincia locuples ac referta. 5. Verr. 39. a
 Vita vndique bonis referta. Tusc. q. 2. 46. b
 Palatium erat civitate omni, Italia cuncta refertum. in Pisonem, 81. b
 Cui rei refertae tot tantisque gaudiis, fortuna ipsa cedat necesse est. Tusc. q. lib. 5. 53
 Et si propediem video bonorum, id est lautorum & locupletum urbem refertam fore. ad Att. lib. 8. 145. 4. a
 Disciplinae formulam quadam componere, & eam quidem plenam ac refertam. 1. Acad. 25. a
 Parthi Euphratem transfuerunt, duce Pacoro, Orodus Parthorum regis filio, cunctis referto copiis. ad Att. lib. 5. 33
 Quis nauigauit, qui non se, aut mortis periculo committeret, cum aut hyeme, aut referto praedonum mari nauigaretur: pro Lege Manil. 21. a. pro Rab. Posth. 12. a
 Caesaris literae refertae omni officio, diligentia, suauitate. 2. ad Quint. frat. 32
 Ornamentis fanorum domus plena, villae refertae. in Verrem, 229. b
 Domicilia regis omnibus rebus ornata atque referta. pro Pompeio, 8. b
 Confer sudantes, ructantes, refertos epulis, tanquam opimos boues. Tusc. q. lib. 5. 71
 Tum refertius erit avarium pop. Romani, quam vnquam fuit. 5. Verrin. 176. a
 Quare quoniam eiusmodi theatrum totius Asiae virtutibus est datum, celebritate refertissimum, magnitudine amplissimum, iudicio eruditissimum, natura autem ita resonans, vt, &c. ad Q. fr. lib. 1. 1. 62. a
Refero.
 Quid vos? quantum inquam debetis? respondent, c. c. refero ad Scaputium. Att. 83. b
 Nec id ad voluptatem refero, sed ad communitatem vitae atque victus. ad Papirium, lib. 9. 24. 9. a
 Ad vos nunc refero, quem sequar. Academic. quaestionum, edit. 1. lib. 2. 122
 Quorum precibus munus hoc meritum huic, & vt à principio dixi, iustam & debitam gratiam refero. pro Cornelio Balbo, 67. b. de Orat. 144. b
 Refero illuc. 14. ad Att. 17. Id est, illuc pertinent quae dico.
 Sic ego nunc tibi refero. Academicarum quaestionum, editionis 2. lib. 2. 134

Ego enim tibi refero, si non sum ex eo loco deiectus, quo prohibitus sum accedere: at ex eo sum deiectus, quod accessi, vnde fugi. pro Cecinna, 61. a
 Praeclaram vero pop. Romano refert gratiam, qui, &c. in Catilinam, 20. a. de Claris Orat. 184. b
 In deos caelum & terram refert Heraclides. 1. de Natura deorum, 50. a
 Iste in tabellas refert, obsignat signis amicorum prouidens homo. 7. Verr. 80. a
 Caesar adhuc mihi iniuriam facit: de meis supplicationibus & rebus gestis Dalmaticis adhuc non refert. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 1. 7. a
 Qui si ex illa iactatione, cursuque populari, bene gesta Reipub. refert aspectum in curiam, &c. de Prouinciis Consulibus, 31. a
 Itaque me referunt pedes in Tusculanum. ad Att. lib. 15. 33
 Abiis qui pecudum ritu ad voluptatem omnia referunt, longè dissentimus. de Amic. 30. a
 Cum operi publico referunt, & in aedem sacram faciendam perscribunt. pro Flac. 155. b
 Haec ego admirans, referebam tamè oculos ad terram identidem. in Somn. Scip. 20. a
 Ad oculos omnia referebant. Tusculanarum quaestionum, libro 1. 31
 Quum autem ad te C. Aquili oculos animumque retuli, quo, &c. pro Quint. 17. a
 Ego meum studium in Reipub. iam illo tempore ostendi: cum longo interuallo veterem consuetudinem retuli, &c. 3. Verrinarum, 10. a
 Illa quae in commentarium meum retuli. de Orat. 102. b
 Retuli me Brute, te hortante maxime, ad ea studia, quae re tanta animo, remissa temporibus, longo interuallo intermissa reuocavi. 1. Tusc. 1. a. epist. 9. & 16. b
 Rem omnem ad Patres Conscriptos retuli. 2. in Catil. 34. a
 Sed ne ipse quidem te consulisti, sed ne ipse quidem ad te retulisti. pro Quint. 30. a
 Pluribus de rebus vno sortitu retulisti. pro Dom. 223. b
 Qui cum ei praescriptum esset, ne quid sine Sestii nostri sententia ageret, neque ad vllum, neque ad quenquam nostrum retulit. Att. 253. b
 C. Cassius de signo concordiae dedicando ad Senatum retulit. pro Dom. 240. b. de Nat. d. 2. 8
 Ideo Claudius retulit, vt Verres possit auferre. in Verr. 201. b
 P. Lentulus de solenni religione retulit. Postquam. 200. b
 Vt eos retulit Tib. Gracchus. de Nat. deor. 2. 8. Hoc est, cum consules recensuit.
 At illa retulit, quaesivitque, quidnam mihi videretur. Brut. a
 Hic summi & clarissimi viri filius in domum multiplicatam non repulsam solum retulit, sed ignominiam etiam & calamitatem. 1. Offic. 193. a
 Retulit me ventus ad vel in Italiam. Cornificio, lib. 12. 25. 9. a
 Auster aduersus maximo flatu me ad tribules tuos retulit. epistol. 198. b
 Quam orationem M. Cato in originibus suis retulit. de Claris Oratoribus, 172. b
 Quem Caesar meo beneficio in Nouocomenses retulit. ad Acilium, lib. 13. 36. 1. a
 Is pateram retulit. 1. de Diuin. 96. a
 Nisi forte siquid memoriae causa retulit in libellum, id numerabitur in actis. 1. Philipp. 14. a
 Virtutem nemo vnquam deo acceptam retulit. de Natura deor. 77. b
 Itaque sine vlla ignominia suis humeris pecunias populis retulerunt. ad Att. lib. 6. 113. 8. a
 Cum retulerunt se ad idem caput octo ambitus. de Vniuersitate, 41
 Pro re certa spem falsam domum retulerunt. pro S. Roscio Amer. 65. a
 Iam enim referam me ad ordinem. 4. Acad. 121. a
 Reliquis autem de rebus constituendis, maturadis, agendis, iam ad Senatum referemus, quem vocari videtis. 2. in Catilinam, 45. a
 Referes illi plurimam salutem. 16. ad Att. 10

Age nunc, refer animum sis ad veritatem, & consydera. pro Roscio Amer. 27. a
 Ciues referite opem & restinguite. 1. de Diuin. 118. a
 Referunt priuati acta ad Censores. 3. de Legibus, 11
 Forsitan cum locupletiore referam. epist. 113. b
 Ex eo euenit, vt & Tarquinius augure Attio Nauio vteretur, & populus de suis rebus ad eum referret. lib. 1. de Diuinat. 61. a
 Ne referent ad me, agerent quod probassent. 3. famil. 50
 Misit qui rumores Africanos exciperent, & celeriter ad se referrent. pro Deiot. 148. b
 Vt referrent ad te. 7. ad Atticum, 52. Id est, tuum consilium sequerentur.
 Ac velim te in tuum veterem gregem retulisses. ad Atticum, lib. 6. 111. 19. a
 Quaesivit qua de re ad Crassum retulisset. ad Brut. 288. b
 Statim vt sit qui à te mihi epistolam referat. ad Atticum, lib. 4. 80. 3. a
 Si referat ad caput quaestiones. 2. de Legibus, 48
 Referat se in Etruriam rursus, aut Apennino se teneat. 11. familiar. 17. in epist. D. Bruti.
 Vt simulac posita sit causa, habeant quò se referant. de Oratore, 119. b
 Cum illam pecuniam nominatim Flacco datam referrem: pro Flac. 155. b
 An verò nuper clarissimi ciues nomen editi iudicis non tulerunt, quum ex c. x. v. iudicibus principibus Equestris ordinis, quinque & L. x. reus reiceret, L. referret: pro Planc. 33. a
 Quum in eo vestra mihi dignitas fructum diligentiae referret, id sum affecutus, vt vna hora, qua coepi dicere, reo audaci, pecunioso, profuso, perditio, spem iudicii corrumpendi praeciderem. 3. Verrin. 13. a. Id est, reciperem à vestra dignitate fructum ob diligentiam meam.
 Quum vicini omnes ad eum de rebus suis referrent, erat in magno nomine & gloria. 1. de Diuin. 31
 Cum L. Flaccus veterem Valeriae gentis in liberanda patria laudem propè quingentesimo anno Reipubl. retulisset. pro Flacco, 1. a
 Ne quis corona donaretur in Magistratu, priusquam rationes retulisset. de Opt. gen. Orat. 244. b
 Vt sciat hic noster Ierosolymitarum traductor ad plebem, quam bonam meis putissimis orationibus gratiam retulerit, quarum expecto diuinam *πρωθυμια*. ad Atticum, lib. 2. 29. 2. a
 Eandemque totius caeli descriptionem longis interuallis retulerint. in Somn. Scip. 25
 Tibi meo familiari & contubernali prius etiam edituri fuerunt indicium scribae mei, si voluisses, quam in codicem retulerint: pro Syll. 33. a
 Referre ad aliquem de aliqua re. de Orat. 105. b
 Referre & deferre aliquid ad interpretem. de Diuin. 138. b
 Referre & deferre ad Senatum. pro Dom. 239. b
 An tum eratis Consules, quum quacunquē de re verbum facere coeperatis, aut referre ad Senatum, cunctus ordo reclamabat: in Pis. 22. a
 Et quare octo Trib. plebis ad Senatum de me referre non dubitarint. ad Att. lib. 3. 65. 6. a
 Quae quoniam angustiora parietes faciunt, &c. tuum est Caesar, qui pro multis saepe dixisti, quid nunc mihi animi sit, ad te ipsum referre. pro Deiot. 3. a
 Absentem aliquem referre in reos. 7. Verr. 85. a
 Referre aliquem in deorum numero. de Nat. deor. 1. 22
 Tamen rerum natura cogit te necessariò referre animum alicquando ad Dolabellam persequendum, &c. 11. Philippicarum, 306
 Referre nunc animum ad hominum figuram. de Orat. 159. b
 Referre animum ad studia. de Orat. 85. b
 Animum & oculos ad aliquem referre. pro Sexto Roscio Amerino, 27. a
 Referre omnem suum conatum ad honestatem seu voluntatem. de Finibus, lib. 2. 48
 Referre cum aliquo. Att. 38. b

Referre epistolas in volumina. epist. 263. b
 Nimirum enim inops ille si bonus est vir, etiam si referre gratiam non potest, habere certe potest. 2. Offic. 101. a
 Referre in ciues. 13. famil. 60
 Referre in codicillos. 8. Philipp. 2. 53
 Quod ipse in Tusculano me referre in commentarium manu voluit. ad Att. lib. 7. 123. 10. a
 Optimum quenque in selectos iudices referre. pro Cluentio, 96
 Referre in libellum. 1. Philipp. 14
 Etiam P. Africanum referre in eundem numerum solent. 4. Academic. 27. a
 Referre in orationem numerum. de Claris Orat. 71. a
 Referre in tabulas quodcunque commodum est, & inferre rationes falsas. pro Flacco, 15. a. pro Corn. Balbo, 8
 Is excipitur vnus, ne manubias referre debeat. 2. de Lege Agraria, 64. a
 Referre nomina in codicem accepti & expensum. pro Quinto Rabir. 45. b
 Omnia ad suum arbitrium referre, suis stare iudiciis. Tusc. quaest. lib. 5. 60
 Referre omnia ad suum commodum. de Finibus, lib. 2. 49
 Referre omnia ad corpus. Tusc. q. lib. 3. 44
 Referre omnia ad voluptatem corporis doloremque. de Oratore, 104. b
 Referre omnia ad vtilitatem suam. Tusculanarum quaestionum, lib. 3. 44
 Referre omnia ad vtilitatem suam & omnia facere causa sua. de Orat. 127. b
 Vt sibi eos quos in auspicio esse iusserit, caelique partes sibi definitas esse traditas, & quibus saepe referre opem possit. 3. de Legibus, 63. a
 Postquam reus factus est, primò negabat opus in acceptum referre posse. 3. Verrin. 106. Id est, scribere opus esse praebitum & prolatum, quod Praetoris munus erat in factis tectis.
 Referre opus aliquod in apertum. Parad. 6
 Referre paria paribus, aduersa contrariis. Orat. 101
 Referre pecuniam. 5. in Verr. 98
 Cornu sinisterius, quod erat infirmius, vbi Martiae legionis duae cohortes erant, & cohors Praetoria pedem referre coeperunt, quò ab equitatu circuibantur, quo vel plurimum valet Antonius. Galba ad Ciceronem, lib. 10. 30. 10. a
 Referre praerogatiuam. de Diuin. lib. 2. 59
 Vt hoc pacto rationem referre liceret, cò Syllanus repente factus est. 3. Verr. 26. a
 Referre rationes in vel ad avarium. in Verrem, 96. b. in Pisonem, 48
 Referre rem iudicatam. pro Domo sua, 61
 Acceptam referre salutem suam beneuolentiae alicuius. ad Attic. lib. 11. 209. 3. a
 Se ad philosophiam referre. 2. Offic. 5. a
 Referre se aliquò & aliqua. 8. ad Att. 60
 Referre se citò. 7. famil. 22
 Romam iterum se referre. pro Flac. 39. a
 Referre Senatusconsulta. 5. Philipp. 171
 Referre sententiam. Post red. ad Quir. 19
 Sonum eundem referre in cadendo. in Orat. 21. a
 Referre voces flebiles. Tusc. quaest. lib. 2. 29
 Te id quod tum explosum est, nunc retulisse miror. pro Cluentio, 35. b
 Deiotarus etiam mihi narrauit se ad eum legatos misisse de re Bruti: eos sibi responsum retulisse, illum non habere. ad Attic. lib. 6. 111. 9. a
 Introductus Vectius, primò negabat se vnquam cum Curione retulisse. epist. 113. b
 Quid autem à nobis refertur? pro Quint. 24. a
 In historia pleraque ad veritatem in poemate ad delectationem referuntur. de Legibus, 156. b
 Omnes cura matris ad te referuntur, & in te consumuntur. ad Brutum, 18. 1. a
 Certorum hominum, quos iam debes suspicari, sermones referebantur ad me. epist. 11. b

Quæ cura non cum illis communicabitur, sed ad te ipsum proprie referetur. epist. 71. b
 Ut hic potius viuis in reos, quam occisus in proscriptos referretur. pro Rosc. Amer. 16. a
 Nempe fines constituendi sunt, ad quos & bonorum & malorum summa referatur. 4. Acad. 133. a
 Cum sine fato ratio omnium rerum ad fortunam naturamque referatur. de Fat. 141. b
 Omniaque ad eorum voluntatem dicta factaque nostra referantur. in Ant. 218. b
 Introduci enim virtus nullo modo potest, nisi omnia quæ leger, quæque reiciet, vnam referantur ad summam. de Finibus, lib. 4. 33. Id est, conferantur in vnum.
 Theatrum Asia ita resonans, vt vsque Romam significatio- nes, vocesque referantur. Q. fr. lib. 1. 1. 63. a
 Si tuis placuisset de his literis referri. ad Brut. 91. b
 Atque hæc omnia ad memoriam vetustatis, non ad contumeliam ciuitatis referre volo. 7. Verr. 67. a
 Referri enim decet ad ea, quæ proposui in principio, fundamenta iustitiæ. Offic. 7. b
 Ad sapientes hæc, non ad diuinos referri solent. de Diuinatione, 110. b
 Leges ad facilitatem æquitatemque referri. in Ant. 213. b
 Epistolam ad me referri volo. Att. 121. b
 Referri ad vtilitatem Reipub. Offic. 1. 125
 Nam turpitudinem summam esse arbitrantur referre in literas publicas, pretio adductam ciuitatem. 6. Verr. 118. a
 Referri in reos vel proscriptos. pro Rosc. Amer. 16
 Hoc institutum referri ac renouari moleste ferunt. in Verrem, 65. b
 Referri rationes, est melius, causamque exponi Censoribus. 3. de Legib. 40
 Non vt redire ex Macedonia nobilis Imperator, sed vt mortuus infamis referri videretur. in Pison. 91. b
 Vocem ex Asia vsque Romam referri. Q. frat. 298. b
 Mihi in sententia simpliciter referenda fides non deerit. Postquam. 203. b
 Vulgaris liberalitas referenda est ad illum finem, nihilominus vt ipsi luceat. Offic. 11. b
 Quo quidque referendum & quo intuemum. de Oratore, 96. b
 Senatus referendum censuit, quos ad soleret. de Natura deorum, lib. 2. 8
 De rebus obscuris & incertis ad Apollinem censo referendum. 1. de Diuin. 199. a
 Eam mihi curares referendam. Att. 22. b
 Quid vltimum, quod sint omnia bene viuendi, recteque faciendi consilia referenda? 1. de Finib. 19. a
 Si ad vnum omnia referenda sunt, dignissimum esse Pompeium. a

Referens.
 Sed omnia callide referentem ad vtilitatem. de Fin. lib. 2. 45
 Hortensius nullo referente, omnia aduersariorum dicta meminerat. de Claris Orat. 193. b
 Qui Cn. Pompeio viro fortissimo & clarissimo de Tribunali potestate referente, quum esset sententiam rogatus, &c. 2. Verrinarum, 128. a

Refert, impersonale.
 Et ipsi animi, magni refert quali in corpore locati sint. Tusculan. quæst. lib. 1. 125. a
 Magni refert quid hic vult. ad Att. lib. 14. 299. 2. a
 Mihi quidem ætas acta ferme est: tua istuc refert maximè. ad Brutum, 2. 5. a
 At quibus feruis: refert enim magnopere id ipsum. pro Cælio, 45. a
 Neque enim refert videre quid dicendum sit, nisi, &c. de Claris Orat. 174. b
 Nihil mea refert vtrum tu, &c. in Pis. 30. a
 Parui refert abs te ipso ius dici æqualiter & diligenter, nisi, &c. ad Q. frat. lib. 1. 1. 29. a
 Parui refert ita fieri, nisi, &c. Q. frat. 293. b
 Quæ si significant voluntatem esse abditam, parui refert patere ostium. de Petit. Consul. 211. b

Illud primùm parui refert, vos publicanis amissa vectigalia postea victoria recuperare. pro Lege Manil. 11. a
 Sed quanti id refert: si tamen accidit. epist. 65. b
 Aues pascantur necne, quid refert: de Diuin. 123. b
 Quid autem nostra refert, victum esse Antonium? si, &c. ad Attic. 288. b
 Quid refert, vtrum voluerim fieri, an gaudeam factum: in Anton. 166. b
 Sed refert quomodo adhibeatur. 3. Tusc. 134. a
 Tantum refert quam magna dicam. 5. de Finib. 155. a
 Tua istuc refert maximè. Att. 278. b
 Sperare tamen videor Cæsari Collegæ nostro fore curæ, & esse: vt habeamus aliquam Rempubl. cuius consiliis mag- ni referebat te interesse. P. Seruilio, lib. 13. 69. 4. a
 Non adscripsi id quod tua nihil referebat. Ruffo, li. 5. 20. 18. a
 Cautè præscribas, ne aut velificatus alicui dicaris: aut ali- quid, quod referret scire, reticuisse. Cælius Ciceroni, lib. 8. 10. 8. a
 Quasi verò referat, quod fieri potest, quam id sæpe fiat. de Diuinat. 121. b
 Fac in puero referre ex qua affectione caliprimū spiritum duxerit. 2. de Diuin. 148. a

Relatus.
 Sed duos, & quasi corneolos habent introitus, multisque cum flexib⁹, quod his naturis relatus amplificator sonus. 2. de Nat. deor. 217. a. De auribus.
 Maiorum cōsuetudo longo interuallo repetita atque relata. 1. Verr. 37. a
 Cum scirem ita iudicium in tabulas publicas relatum. pro Syll. 175. b
 Quid relatum, quid residuū sit. in Pis. 62. & contra Rul. 78. b
 Absentem credo in reos relatum, rem iudicta causa iudica- tam. 2. Philipp. 70. a
 Non enim me sperasti mutuam tibi gratiam relaturum, vt vicissim tuos compellarem. in Sallust. a

Relatio.
 Et relatio, & digressio, & circumscriptio. 3. de Orat. 115
 Relatio criminis est, quum ideo iure factum dicitur, quod alius antè iniuria lacefferit. 1. de Inuent. 23
 Et quis audiuit non modò actionem aliquam aut relatio- nem, sed vocem omnino aut querelam tuam? in Pis. 85. b

Relator.
 Incipiam sperare, etiam consilio Senatus authore te, illo re- latore, Pompeium & Cæsarem coniungi posse. ad Attic. lib. 8. 168. 3. a

Referuo.
 Nam & contentio nimia vocis ceciderat, & quasi referuerat oratio. de Claris Orat. 175. a. Hoc est refrixerat.

Referuens.
 Nonne vt ignis in aquam coniectus continuò restinguitur & refrigeratur: sic referuens falsum crimen in purissimam & castissimam vitam collatum statim concidit & extinguitur: pro Rosc. Comædo, 9

Referuesco.
 Ex his Mercurium ex patera quam dextra manu teneret, san- guinem visum esse fundere: qui quum terram attigisset, referuescere videretur, sic vt tota domus sanguine redun- daret. 1. de Diuin. 84. a

Reficio.
 Sed me recreat & reficit C. Pompeii sapientissimi viri consi- lium. pro Mil. 1. a
 Conspectus confessusque vester reficit & recreat mentem meam. pro Planc. 259. b
 Ego ex magnis calorib⁹, &c. in Arpinati summa cum amon- itate fluminis me refeci ludorum diebus. 3. ad Quintum fratrem, 1
 Quinetiam memoria nostra templum Iunonis Sospita, L. Iulius, qui cum P. Rutilio Cōsul fuit, de Senatus sententia refecit, &c. 1. de Diuin. 8. a
 Demosthenes muros refecit sua pecunia. de Optimo gen. Orat. 244. b
 Ergo hic cogito commorari, quoad me reficiam: nam & vi- res & corpus amisi. 7. famil. 47

Ad ea autem quæ dicturus sum, reficite vos quæso Iudices per deos immortales. 6. Verr. 94. a
 Nihil est iam vnde nos reficiamus, aut vbi lapsi persistamus. pro Mur. 144. b
 Reficere ædem sacram. pro Flac. 155. b
 Ædes reficere quæ vitium fecerunt. in Topic. 8. a
 Reficere mercedem. 5. in Verr. 99
 Colligere & reficere naufragium. pro Sest. 6. b
 Reficere salutem communem. pro Sest. 11
 Reficere seipsum. Orat. 206. b
 Neque hoc liberis nostris interdendum est, ne reficere ne- cessariis suis suam tribum possint. pro Planc. 34
 Reficere vulnus. Att. 189. b
 Vultum reficere. ad Att. lib. 12. 241. 3. a
 Hic homo suppeditat nobis, vbi & animus ex hoc forensi strepitu reficiatur, & aures cōuitio defessæ conuiescant. pro Arch. 157. b
 Locatur opus quod ex mea pecunia reficiatur, ego me refe- cturum esse dico. 3. Verr. 100. a
 Hoc proposito nunquam eris diues, antè quam tibi ex tuis possessionibus tantum reficiatur, vt eo tueri sex legiones, & magna equitū ac peditum auxilia possis. in Parad. 57. a
 Tantum cibi & potionis adhibendum est, vt reficiantur vi- res, non opprimantur. de Senect. 84. b
 Tyronis reficiendi spes est in M. Curio. Att. 103. b
 Ad omniaque nitor, non ad animum, sed ad vultum ipsum, si queam, reficiendum. 12. ad Att. 16
 Lex C. Papirii de Trib. pleb. reficiendis. de Amicit. 113. b

Refectus.
 Sed tamen idem *ἀναπαύω* nisi ad te retractus, & quidem *ἀπ- ἄστεινον* ipsum crebris locis inculcatum & refectum. ad At- ticum, lib. 16. 333. 2. a
 Primò dominus ignarus incommodi sui gaudeat, villicò- que deleteretur, quod tanto sibi plus mercedis ex fundo refectum sit. 5. Verr. 99. a

Refugio.
 Acta Antonii rescidistis, leges refixistis per vim. 13. Philip- picarum, 345. a
 Num figatur rursus hæc tabula, quas vos decretis vesiris re- fixistis. 12. Philipp. 327
 Cutus ara refugere debebamus, eius etiam chirographa de- fendimus. Cassio, lib. 12. 1. 7. a

Reflecto.
 Nonnunquam animum incitatum ad vlciscendam oratio- nem tuam reuoco ipse & reflecto. pro Syll. 34
 Causas, quibus mentes aut incitantur, aut reflectuntur, pe- nitus perspicere. 1. de Orat. 28. a

Reflexus.
 Obstipum caput, & tereti ceruice reflexum. de Natura deo- rum, 47. b

Reflo.
 Nam & quum prospero flatu eius vtimur, ad exitus perue- himur optatos: & quum restauit, affligimur. 2. Offic. 26. de fortuna.

Rhodum volo, puerorum causa, inde quamprimum Athe- nas: etsi Etesia valde resant. 6. ad Att. 45

Refians.
 Si enim resantibus ventis reiciemur, tamen eodem paulò tardius referamur necesse est. 1. Tuscul. 194. a

Refatus.
 Hic rumor est, T. Marcum periisse naufragio, Asinium dela- tum viuum in manus militum, L. naues delatas Vticam restatu hoc, Pompeium non comparere, nec in Baleari- bus omnino fuisse, vt Patietus affirmat. 12. ad Att. 2

Reformido.
 Sed pacis nomine bellum inuolutum reformido. in Anto- nium, 212. b
 Huius amicitia crimen non reformido. pro Cæl. 10. a
 Istum locum fugis & reformidas. pro Cecin. 61. a
 Refugit animus, eaque reformidat dicere, quæ, &c. in Anto- nium, 259. b
 Tamen homines maritimos non planè reformidat. in Ver- rem, 249. b

Qui imbecillius horrent dolorem, & reformidant. Tuscul. quæstion. 245. b
 Cassiani Iudices, quorum etiam nuntii, quibus causa dicen- da est, nomen reformidant. pro Sext. Rosc. 32. b
 Sed ita tracta sunt quædã, vt ea fugiat & reformidet oratio: pro Lig. 138. & Tusc. 172. b
 Reformidare casus aduersos. ad Heren. 29. b
 Reformidare iudicium aliquorum. lib. 1. de Finib. 6
 Tum illos existimabo non desperatione, reformidauisse ge- nus hoc, sed iudicio refugisse. in Orat. 139. a. Vetus excen- plar habet formidauisse.

Reformidans.
 Quippe qui ne reprehensionem quidem vulgi inanem re- formidans, in ipsa curia soleret legere sæpe. 3. de Finibus, 11. a. De Catone.

Reformidatio.
 In suasionem aut spem, aut reformidationem delibe- rantis. in Partit. 7. a

Refractariolus, Vide Refringo.

Refræno.
 Brutus Antonium inuadentem in Asiam à progressu arcuit, à reditu refrænauit. 11. Philipp. 290
 Refrænare prius libidinem, iracundiam teneat, coerceat auar- itiam: Parad. 41
 Iuuctus hic moribus ita prolapsa est, vt omnium opibus re- frænanda atque coerenda sit. de Diuin. lib. 2. 3
 O libidinem refrænandam! de Lege Agr. 59. a
 Etenim semper magno ingenio adolescentes refrænandi po- tius à gloria, quam incitandi fuerunt. pro Cæl. 60. a

Refragor.
 Etsi quis potest refragari non modò non petenti, verum et- iam recusanti. 11. Philipp. 304. a
 Sed de hoc quidem hæctenus, ne refragari homini amicissi- mo videar. in Ant. 235. b
 Sed tota illa lex accusationem tuam, si haberes nocentem reum, fortasse armasset: petitioni verò refragata est. pro Murena, 44. a

Refrico.
 Appii vulnera non refrico, sed apparèt, nec oculi possunt. ad Attic. lib. 5. 103. 3. a
 Crebro refricat lippitudo, non illa quidem perodiosa, sed tamen quæ impediatur scriptioem meam. lib. 10. ad At- ticum, 53
 Cum illam pulcherrimi facti memoriam refricat. in Anto- nium, 187. b
 Nec hæc quæ refricant, hic me magis angunt. ad Atticum, lib. 12. 60
 Eorum dolorem qui lugebant suos, oratione refricabam. de Orat. 127. b
 Si tuis sceleribus Reipubl. præterita facta refricabis. in Pi- sonem, 97. b
 Sin autem omnia, quæ sentio, perscripserim, ne refricè meis literis desyderium ac dolorem tuum. 5. famil. 49
 Cum illud vulnus dicendo refricuisset. pro Flacco, 157. b. 12. ad Atticum, 19
 Neque apud vos antè feci mentionem, ne aut refricare ob- ductam iam Reipub. cicatricem viderer, aut aliquid alic- nissimo tempore nouæ dissensionis commouere. 3. de Le- ge Agrar. 103. a
 Cum ciuium cades versari ante oculos atque animum me- moria refricare cœperat. pro Syll. 13
 Vt illa vetus fabula refricaretur, idcirco Cæsarni est causa re- uocata. pro Cæl. 52. b

Refrigesco.
 Tota res & timetur & refrigescit. 3. ad Q. frat. 35
 Illud verò crimen de nummis, quos in circo Flaminio de- prehensos esse dixisti, caluit re recenti, nunc in causa re- frixit. pro Planc. 45
 Nam quod de Pompeio Caninius agit, sanè quam refrixit. 2. ad Quint. frat. 19
 Cæteris verò in locis sortes planè refrixerunt. de Diuinatione, lib. 2. 69
 Refrixerat tota res hæc interpellata bello. 1. ad Att. 63

Memmius autem dirempta coitione, inuito Caluino, planè refrixerat. ad Atticum, lib. 4. 53. Id est, amiserat amicorum studia.

Scaurus refrixerat. ad Quint. frat. 3. 23. b

Teretur interea tempus, belli apparatus refrigescet. 5. Philippicarum, 186

Cum Romæ à iudiciis forum refrixerit, &c. 1. ad Att. 3

Ego cætera qui animo æquo fero, vnum vereor ne hasta Cæsaris refrixerit. 9. famil. 20

Cæsarem putabant molestè laturum, verentem ne hasta refrixisset. ad Cassium, lib. 15. 17. 4. a

Quod de Agraria lege quæris, sanè iam videtur refrixisse. ad Atticum, 22. b

Refrigero.

Et eò minus, quod me frigus Dalmaticum, quod illinc eiecit, etiam hic refrigerauit. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 23

Quarum tantus est concentus ex dissimillimis motibus, ut quum summa Saturni refrigeret, media Martis incendat. 2. de Nat. deor. 177. a. de Stellis.

Ignis in aquam coniectus continuò restinguitur & refrigeratur. pro Quint. Rosc. 47. b

Vbi enim potest illa ætas, aut æquè calefcere, vel apricatione melius, vel igni, aut vicissim vmbri aquisve refrigerari salubrius? de Senect. 53

Refrigeratus.

Defessa ac refrigerata accusatio. 2. Verr. 20. a

Refrigerato & extincto calore, occidimus ipsi & extinguimur. de Nat. deor. 2. 17

Refrigerato iam leuissimo sermone hominum prouincialium, &c. 3. famil. 21

Quæ, si mundus est deus, quoniam mundi partes sunt, dei membra partim ardentia, partim refrigerata dicenda sunt. 1. de Nat. deor. 19

Refrigeratio.

Et refrigeratio æstate, & vicissim aut sol, aut ignis hybernus. de Senect. 43. a

Refringo.

Quum verò ego tanto interuallo claustra ista nobilitatis refrigissem, ut aditus ad Cõsulatum posthac, sicut apud maiores nostros fuit, &c. pro Mur. 15. a

Gloria per viros tales refringenda. pro Mil. 4. a

Refractariolus.

Fuit enim mihi commodum, quod in eis orationibus, quæ Philippicæ nominantur, enituerit cuius ille tuus Demosthenes, & quod se ab hoc refractariolo iudiciali dicendi genere abiunxerat, ut, &c. 2. ad Att. 2

Refugio.

Refugio à te admonendo. 12. ad Att. 19

Nõne quum esset productus testis, & quum tecum fuisset, refugit ad legatos? pro Deiot. 22. a

Animus refugit, p. c. eaque reformidat dicere, quæ L. Antonius in Parmensium liberis & coniugibus effecerit. 14. Philipp. 390. a

Refugit sanguis metu. de Finib. 131. b

Semper ego à genere hoc toto sermonis refugi. de Orat. 93. b

Sed me hercule incipiendo refugi. Att. 58. b

Non modò id refugisti, sed eo ipso tempore, cum esses in litore, Tertia illa tua, quam tecum deportabas, erat in omnium conspectu. 7. Verr. 32. a

Cur illecebris cognitis non refugisti? pro Cæl. 45. b

Pudore à dicendo & timiditate ingenua quadam refugisti. 2. de Orat. 6. a

Impetum armati Antiochi, caterorumque tela atque incurfus refugit. pro Cecin. 16. a

Et postea prorsus ab instituta nostra paucorum dierum consuetudine longè refugit. ad Att. lib. 1. 19. a

Qui ex illo numero reliqui Syracusas classe amissa refugerant. 7. Verr. 79. a

Ne recordatione mei casus à consiliis fortibus refugiatis. pro Sest. 14. b

Quem ego si ferrem iudicem, refugere non deberet: &c. pro Rosc. Comædo, 26. a

Periculum refugere ac deprecari. Afinius Cic. lib. 10. 31. 9. a

Vites à brassicis & caulibus, si propè sati sint, ut à pestiferis & nocentibus refugere dicuntur. 2. de Nat. deor. 179. a

Aliquorum tela atque incurfus refugere. pro Cecin. 289. b

Refugere & Appetere, contraria. de Finib. lib. 1. 33

Neque tamen refugiendo commissuri sumus, ut, &c. epistolarum, 159. b

Refugiens.

Non reuocans meipse, sed pene refugiens. epist. 85. b

Refugium.

Regum, populorum, nationum portus erat, & refugium Senat. 2. Offic. 37. a

Refulgeo.

Feruidus ille canis stellarum luce refulget. de Nat. deor. 48. b

Sed prior illa magis stellis distincta refulget. de Natura deorum, 47. b

Refundo.

Quibus altæ, renouatæque stellæ, atque omnis æther refundunt eadem, & rursus trahunt indidem. 2. de Nat. deorum, 176. a. Hoc est, remittunt, reiciunt, rursus fundunt, regerunt.

Refuto.

Et aut concedente, aut etiam adiuuante Milone, eius conatum refutabo. de Arusp. responf. 6

Sin alia dices quæ à me dicta sunt, non refutabis. 7. Verrinarum, 106. a

Libidinem tuam libertas mea refutabit. de Orat. 143. b

Quare ne me peregrinum posthac dixeris, ne grauis refutere. pro Syll. 171. b

Nostri confirmare argumentis ac rationibus, deinde contraria refutare. de Orat. 116. b

Præsertim cum sine suspitione cupiditatis non possis illius cupiditatem refutare. 1. famil. 56

Quibus igitur testibus ego hosce possum refutare, nisi vobis? pro Flacco, 6. a

Quam quidem vos Iudices, &c. non modò non aspernari ac refutare, sed complecti etiam & augere debetis. pro Rabir. Posth. 27. a. de virtute.

Sceleratorum periuria laudationibus & testimoniis suis refutare. pro Font. 283. b

Quos tum ut pueri, refutare domesticis testibus, patre, &c. 2. de Orat. 2. a

Quod scribis pretia te mea causa non sustinere, non tam id laboro, ut si qui mihi obtrectent, à te refutentur, quam intelligi cupio, &c. 9. famil. 21

In primis refutetur ac reiciatur Philoctetus ille clamor. 2. Tuscul. 95. a

Nemo enim horum te ita refutandum, ut grauem aduersarium arbitrabatur. in Vat. a

Semper illas nationes nostri imperatores refutandas potius bello, quam laceffendas putauerunt. de Prouinciis Consularib. 25. a

In refutandis maledictis improborum hominum. de Arusp. responf. 247. b

Plus ego in hac causa laboris & operæ consumo in poscendis testibus, quam cæteri defensores in refutandis. pro Fonteio, 1. a

Obsoleuit iam ista oratio, re multò magis quam verbis refutata. pro Lege Manil. 36. a

Refutatio.

Refutatio autem accusationis, in qua est depulsio criminis, quæ Græcè *στυγὴ* dicitur, Latine appelletur status, in quo primùm insistit quasi ad repugnandum congressa defensio. in Topic. 49. a

Regalis, Regia, Regina, Regio, Vide post Rego.

Regero.

Pro quo tibi proxima epistola tot rusticos Stoicos regeram, ut Catium Athenis natum esse dicas. Cassius ad Ciceronem, lib. 15. 19. 2. a

Regillus.

At enim præsentem videmus deos, ut apud Regillum Posthumium, in Salaria Vacienus, nescio quid etiam de Locorum apud Sagram prælio. 3. de Nat. deor. 8

Præsentiam sæpe diui suam declarant, ut & apud Regillum bello Latinorum quum A. Posthumius Dictator cum Octauiio Mamilio Tusculano prælio dimicaret, in nostra acie Castor & Pollux ex equis pugnare visi sunt. 2. de Natura deorum, 4

Item quæro de Regillo Lepidi filio, rectène meminerim patre viuo mortuum. 12. ad Att. 32

Rego.

Animus qui regit & moderatur corpus. de Som. 130. b

Maximæ res & maximi animi geruntur ab iis qui Remp. regunt, quod eorum administratio latissimè pateat. Officiorum, 18. b

Regemus fines arbitri tres. 1. de Leg. 43

Ita gerito, regito, gubernato nostra omnia. 16. ad Att. 4

Regunt mores populi censores. 3. de Leg. 7

Regeret vitam eius ac gubernaret pulcherrimè. de Vniuersitate, 59

Qui rexerit motus animi ratione, iuste vixerit: qui autem his se dederit, iniuste. de Vniuers. 55

Regere, gubernare, moderari, &c. Part. 236. b

Regere aliquem disciplina. ad Att. lib. 10. 196. 5. a

Regere atque tueri aliquid. de Nat. deo. 8. b

Regere fines. pro Mure. 19

Regere ingenium pueri. 6. ad Att. 22

Regere motus animi appetentis. Tusc. quæst. lib. 3. 15

Versare suam naturam & regere ad tempus. pro Cælio, 9. a

Republicas regere. 1. Offic. 130. a

Semetipsum regere. Planco, lib. 4. 14. 3. a

Seruus cum omnibus in locis, tum præcipuè in prouinciis regere debemus. Q. Frat. 293. b

Qui claros viros à se instructos dicant Remp. regere, sæpe rexisse. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 105. Offic. 1. 119

Domus, quæ sine ratione regitur. de Inuent. b

Quæ sunt in fortuna, temporibus regentur. Epist. 88. b

Mundum regi numine deorum. de Finib. 103. b

Vellem suscepisses iuuenem regendum. ad Atticum, lib. 10. 196. 2. a

Ille exercitatus est in propagandis finibus, tu in regendis. pro Mur. 19. a

Rectus.

Ita iacere talum, ut rectus assistat. de Finib. lib. 3. 43

Rectus & immutatus orbis. de Vniuers. 35

Recta intelligentia. 1. ad Heren. 1

Negat rectum fuisse Cato, me, &c. pro Mur. 124. b

In omni vita sua quenque à recta conscientia transuersum vnguem non oportet discedere. ad Att. lib. 13. 277. 2. a

Recta via perge in exilium. in Cat. 102. b

Recta facta. in Catil. 71

Recta ac praua tacito quodam sensu diiudicamus. de Legi. 162. b. & de Orat. 161. b

Sic hæc sursum rectis lineis in cælestem locum subuolent. Tuscul. 156. b

Rectis oculis urbem intueri. pro Rab. Posthum. 30

Rectissimus in dicendo. 2. de Orat. 163. a

Rectissima quæ sunt, ea maximè conducunt. 5. Fam. 53

Rectum, substantiuum.

Rectum honestumque. Acad. quæst. edi. 2. libr. 1. 17. καλὸν καὶ ἀγαθόν.

Rectum est, quod cum virtute & officio fit. 3. ad Her. 94

Illud enim rectum, quod κατὰ νόμον dicebas, contingit sapienti soli. de Finib. lib. 4. 12

Rectum quod est, verum quoque est. 2. de Leg. 9

Rectum non cum literis, quibus scita scribitur, aut oritur, aut occidit. 2. de Leg. 9

Quid rectum in oratione. 1. Acad. 28. a

Saufeuim sine meis literis ad te venire vix rectum erat. ad Att. lib. 6. 120. 5. a

Rectum non solius laudis causa sequendum. 3. ad Herennium, 98

Recti prauique partes. Orat. 201. b

Recti præceptio, prauique depulsio. 2. de Nat. deo. 57

Recto nil rectius. Parad. 26

In omni fortuna recta atque honesta retinere. Offic. 1. 115

Recta.

Recta à porta domum meam venit. Epist. 138. b

Cum instituisse ad te scribere, Batonius è nauì recta ad me venit. ad Att. lib. 6. 119. 1. a

Sed tempus est, si videtur, & recta quidem ad me. 5. de Finibus, 165. a

Tu de via recta in hortos. ad Att. lib. 4. 74. 4. a

Et cæteri quidem alius alio, Marius à subseillis in Rostra recta. Offic. 68. b

Sibi recta iter esse Romam, Verri se præsto aduenienti futurum. 7. Verr. 125. a

Erat mihi in animo, recta proficisci ad exercitum. ad Atticum, 75. b

Statueram enim recta Appia Romam. ad Herennium, 39. b. & Att. 258. b

Recte.

Cinna rectè, immò iure fortasse, sed quid eorum victoria crudelius? ad Att. lib. 9. 37

Rectè an secus, nihil ad nos. in Pis. 54. a

Sed earum artificem quenam? rectè admones. Polycletem esse dicebant. 6. Verr. 5. a

Rectè furti agere. 7. Fam. 39. id est iure.

Rectè ambulauit. 9. ad Att. 9. id est, celeritatem adhibuit in itinere.

Rectè auguraris de me: bene enim tibi cognitus sum. ad Attic. lib. 9. 189. 2. a

Tabernaculum rectè captum. 2. de Diuinat. 114. a

Si rectè vos cognouit. in Verr. 258. b

Rectè & meritò commouebamur. in Verr. 271. b

Rectè conclusit, teneo. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 89

Rectè atque honestè curriculum à natura datum confecerit. de Vniuers. 55

Homines, cum rectè atque in loco cõstitissent, iuberi abire. pro Mur. 130. b

Quoties mihi certorum hominum potestas erit, quibus rectè dem, non prætermittam. Lentulo, lib. 1. 7. 3. a. 4. ad Attic. 1. & 16. Fam. 1

Vt ipse ei Puteolis fundum rectè mancipio dare posset. ad Att. lib. 13. 297. 2. a

Apud matrem rectè est. ad Att. lib. 1. 4. 3. a

Quæ si rectè esset, saluti Reip. &c. de Clar. Orat. 185. a

Augures interrogabat, quæ ita lata essent, rectène lata esset: illi vitio lata esse dicebant. de Arusp. resp. 45. a

Si rectè isthic erit. Epist. 155. b

Si ille Romam modestè venturus, rectè in præsentia domi esse potestis. ad Terentiam, lib. 14. 14. 1. a

De Attica pergratum mihi fecisti, quod curasti antè scirem ei rectè esse, quam non bellè fuisse. ad Att. a

Rectè atque ordine aliquid factum esse. pro Quint. 4. b

Qui minus autem ego istic rectè esse possim, quam est Marcellus? ad Att. lib. 16. 339. 10. a

Antè scirem rectè esse, quam non bellè fuisse. 14. ad Att. 32

Rectè facere omnium interest. de Finib. lib. 2. 60

Quemadmodum solent homines nobiles, seu rectè, seu perperam facere cœperunt. pro Quint. 5. b

Aliquem rectè, atque ordine ex repub. fecisse & facere. in Anton. 191. b

Rectè factum. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 26

Rectè facturum nunquam Lepidum. 11. Fam. 15. in epistola D. Bruti.

Rectè factum perfectum est officium. de Finib. lib. 3. 46

Rectè facta, quando à virtutibus proficiscuntur, paria esse debent. Parad. 26

Hoc erit quasi prouincias atomis dare, quæ rectè, quæ obliquè ferantur. 1. de Finib. 30. a

Siue aliæ declinabunt, aliæ suo nutu rectè ferentur. 1. de Finibus, 30. a

Nam hoc ipsum ita iustum est, quod rectè fit, si est voluntarium. Offic. 1. 43

Si videbitur rectè fieri posse. 5. Fam. 65. & 11. 49. 51. in epistola Matii.

Pro malis rectè habebam. Att. 189. b

Rectè inquam. Att. 94. b

Recte intelligis de re frumentaria. 9. ad Att. 33
 Recte legi vel in concione possit. 7. Fam. 35. id est, sine vlla infamia, vel sine villo periculo.
 Si recte homines noui. in Verr. 1. 4. 4. b
 Recte verè que sensisse. 6. Fam. 55
 Attica nostra quid agat, scire cupio, etsi tuæ literæ (sed iam nimis veteres sunt) recte sperare iubent, &c. ad Attic. lib. 13. 27. 4. 2. a
 Literas Bruti recte & ordine scriptas videri. in Ant. 2. 25. b
 Recte Themistocles qui mori maluit: nefarius Hippas, &c. 9. ad Att. 37
 Epicurus circuitione quadam deos tollens recte, non dubitat diuinationem tollere. 2. de Diuin. 59. a
 Rectio.
 Quam autem tertia pars bene viuendi præcepta quæret, ea quoque est ab iisdem, nõ solum ad priuatæ vitæ rationem, sed etiam ad rerum publicarum rectionem relata. 3. de Finib. 18. a
 Omniumque rerum publicarum rectiones præscripsimus. de Finib. lib. 4. 51
 Rector.
 Summus rector & dominus. de Finib. 108. b
 Rector nauis. Diuin. lib. 1. 25
 Rector & moderator, & tanquam architectus tanti operis, tantique muneris. 2. de Nat. deo. 131. a
 Rector Reipub. & publici consilii author. de Orat. 102. b
 Iustitiam etiam, cum cognitum habeas quod sit summi rectoris ac domini numen. 4. de Finib. 9
 Rectores & conseruatores ciuitatum è cælo profecti, illuc reuertentur. Somn. Scip. 9
 Regula.
 Regula, ad quam omnia iudicia rerum dirigentur. 1. de Finibus, 97. a
 Quorû orationes, si (vt spero) expressero, erit regula, ad quæ eorum dirigantur orationes qui Atticè volunt dicere. de Opt. 153. a
 Seruata illa, quæ quasi delapsa de cælo est ad cognitionem omnium regula, ad quam omnia iudicia rerum diriguntur. de Finib. 62. b
 Adhibenda est ratio, quæ mutari non potest, nec vtendum prauissima consuetudinis regula. de Clar. 188. b
 Cognitionis regula. de Finib. 62. b
 Lex est iuris atque iniuriæ regula. de L. 159. b
 In his autem ipsis mediocritatis regula optima est. 2. Officiorum, 86. a
 Tamè nos studia nostra, naturæ regula metiamur. Officiorum, 1. 155
 Omnium vna regula est, quam cupio tibi esse notissimam, aut illud, quod, &c. aut si, &c. 3. Offic. 107
 Regula philosophiæ, est constitutio veri, falsi, cogniti, incogniti. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 29
 Regula Philosophorum. pro Sest. 95
 Regula veri & falsi nulla, si notionem veri & falsi nullam habemus. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 32
 Eadem vtilitatis quæ honestatis est regula. Offic. 66. b
 Fontem omnium bonorum in corpore esse hanc normam, hanc regulam, hanc præscriptionem esse naturæ, à qua qui aberrasset, eum nõquam quid in vita sequeretur, habiturum. 4. Acad. 153. a
 Habere regulam quæ vera & falsa iudicentur. de Clar. Orat. 78. a. Acad. 15. b
 Primum igitur quoniam omnium maiores Crisp. Salustius ad vnum exemplum & regulam quærit. in Salust. 2. a
 De regula & iudicio volumen Epicuri. de Nat. deo. 1. 2
 Rex.
 Rectius enim appellabitur rex, quam Tarquinius, qui nec se, nec suos regere potuit. 3. de Finib. 113. a
 Rex appellatus Alexander, mores omnino mutauit. 13. ad Atticum, 37
 Rex sedens cû purpura & sceptro, & illis insignibus regiis, præconi publico subiicitur. pro Sest. 16. b
 Ecce tibi qui rex populi Rom. dominusque omnium genium esse concupierit. Offic. 68. b

Rex regum Agamemnon. 9. Fam. 27
 L. Claudius rex sacrorum. de Arusp. respon. 10. a. pro Domo sua, 30
 Tentarem etiam summi regis, qui maximas copias duxit ad Troiam, prudentiam. Tusc. quæst. lib. 1. 81. intelligit Agamemnonem.
 Regis Ptolemæi lecticam machærophori centum sequebatur. 2. ad Q. Frat. 24
 Regis nomine repudiato res manebit, si vnus omnibus reliquis magistratibus imperabit. 3. de Leg. 17
 Regem quem vos honorificentissimè appellassetis. 15. Familiarium, 10
 Regem esse quid propriè sit. pro Syl. 18
 Regem publicare. pro Dom. sua, 16
 Egentius nihil illo rege. 6. ad Att. 4
 Rege interfecto, liberi non sumus. 14. ad Att. 15
 Non regno, sed rege liberati videmur: interfecto enim rege, regios omnes nutus intuemur. 12. Fam. 1
 Reges ararii. 2. de Leg. Agr. 19. a
 Reges Armenii patricios salutare non solent: 2. ad Att. 11
 Reges bene morati iustitiæ fruendæ causa olim apud Medos constituti, vt ait Herodotus. Offic. 2. 58
 Reges reliqui à Romulo auguribus vsi sunt. Diuin. lib. 1. 3
 Regum sociorum auxilia voluntaria comparauissem. 15. Familiarium, 13
 Regum afflictæ fortunæ facilè multorum opes alliciunt ad misericordiam, vt regale eis nomè magnum & sanctum esse videatur. pro L. Manil. 17
 Regum hæc sunt imperia, Animaduerte & dicto pare: &, Præter rogatum, si querare: & illæ minæ, si te secundo lumine hic offendero, moriere. pro Rab. Posth. 18
 Regibus oppositi Lacedæmone Ephori à Theopompo. 3. de Legib. 17
 Regibus quondam omnes antiquæ gentes paruerunt: quod genus imperii primùm ad homines iustissimos & sapientissimos deferebatur, idque in Repub. Rom. maximè valuit, quoad ei regalis potestas præfuit. 3. de Leg. 2
 Regibus exactis nihil publicè sine auspiciis nec domine militiæ gerebatur. Diuin. lib. 1. 3
 Regulus.
 Quod mihi mandas de quodam Regulo *ῥηγὺλῶς*: tamen nihil præmittam, &c. 10. ad Attic. 15. Vetus codex legit, Quod mihi mandas de quodam regendo *ῥηγὺλῶς*: tamen nil, &c.
 Regina.
 Teque particeps connubii, socia regni, regina Iuno. Antequam iret in exil. 15. a
 Regina rerum est oratio. 2. de Orat. 101
 Iustitia omnium est domina & regina virtutum. Offic. 17. b
 Regiæ fuga mihi non molesta. 14. ad Att. 10
 De regina rumor extinguetur. 15. ad Att. 3
 Regius.
 Ornatus regius. 1. Tusc. 189. a
 Erat autem regius pastor. 3. Offic. 49. a
 Principatus regius. 3. de Finib. 80. a
 Regius spiritus. in Rull. 92
 Balbi regia conditio est delegandi. ad Att. lib. 12. 238. 3. a
 Consuetudo regia. 5. Verr. 64. a
 Regia potestas quibus populis non placuit, non ii nemini, sed non semper vni parere voluerunt. 3. de Leg. 3
 Bellum regium committere. pro L. Manil. 35. a
 Dictatura, quæ vim iam regiæ potestatis obsederat. 1. Philippi. 2. a
 Acceptus apparatus regio. in Som. Scip. 3. a
 Regio dominatu in perpetuum Remp. liberis. 11. Fam. 9
 Regiæ laudes & virtutes, quæ. pro Deio. 18
 Regia.
 Nuper quidem, vt scitis, me ad regiam penè confecit. pro Milone, 108. b
 Visum te aiunt in regia, nec reprehendo, quippe cum ipse istam reprehensionem non fugerim. 10. ad Att. 6
 Vt enim, inquit, nemo dicit in regia regè ipsum quasi pro ductum esse ad dignitatem. 3. de Finib. 80. a

Regie.

Quæ regie, seu potius tyrannicè statuit in aratores Apro-nius. 5. Verr. 95. a

Regifice.

Vidi ego te, astante ope Barbarica
 Tectis cælati, laqueatis,
 Auro, ebore, instructam regifice. 3. Tusc. 77. a

Regalis.

Ornatus regalis. 2. de Finib. 110. a
 Regalis sanè, & digna *Æacidarû* genere sententia. 1. Off. 61. a
 Regale ciuitatis genus probatum quondam Romanis, postea non tam regni, quam regis vitis repudiatum est. 3. de Legib. 17
 Nihil ei tam regale videri, quam studium agri colendi. de Senect. 54. a
 Regale nomen magnum & sanctum videtur iis, qui aut reges sunt, aut viuunt in regno. pro L. Manil. 17
 Regale otium. pro Sest. 48
 Sylla regale habuit potestatem. de Arusp. respon. 50. & 3. de Legib. 2
 Vt enim sapere, sic diuinare regale ducebant. Diuin. lib. 1. 77
 A Senatu regali nomine dignus existimatus Deiotarus. de Arusp. resp. 26. a

Regio.

Locus & regio, quasi ridiculi deformitate quadam continetur. de Orat. 130. b
 Sed etiam regio, quæ tum est Aquilonaris, tum Australis. 2. de Nat. deo. 72. a
 Definitio, inquit, Italiæ, satis certa regio. contra Rul. 79. b
 Ea est natura & regio prouinciæ tuæ. Epist. 7. b
 Hæc eadem est nostræ rationis regio & via, &c. 7. Ver. 142. a
 Syda, quæ extrema regio est prouinciæ meæ. Epist. 193. b
 Regio lunæ, quæ tum est Aquilonaris, tum Australis. de Nat. deo. 36. b
 Quæ regio, oræ terrarum erat latior, in qua non, &c. pro Sest. 55. a
 Tota denique nostra illa aspera & motuosa & fidelis & simplex & fauoris suorum regio, se huius honore ornari, &c. pro Planc. 18. a
 Neque enim regio fuit vlla, neque municipium, neque præfectura aut colonia, ex qua non, &c. in Pis. 90. b
 Aliqua pars regionis atque oræ maritimæ. pro Lege Manil. 37. a
 Is non solum Municipii Larinatis, ex quo erat, sed etiam regionis illius ac vicinitatis princeps, &c. pro Cl. 20. b
 Per Cappadociæ regionem, quæ Ciliciam attingit. Ep. 244. b
 Benedicere autem non habet definitam aliquam regionem, cuius terminis septa teneatur. de Orat. 109. b
 Eam esse naturam & regionem prouinciæ tuæ, vt, &c. Lentulo, lib. 1. 7. 20. a
 Cum vsquo eò vicinos præscriberet, quoad oculos confirmando ex multis præsidis vnam eademque regionem formamque perfecit. contra Rul. 89. b
 De omnibus nobis siquis tantulum de recta regione deflexerit: &c. 7. Verr. 138. a
 In huiusmodi regione atque prouincia, quæ mari cincta est. pro Flac. 151. b
 Ara locata sub media cæli regione. in Arato, 22. a
 Si animus extremitatem cæli à suprema regione rotundo ambitu circumiecit. de Vniuers. 199. b
 Regiones Italiæ descriptæ sunt, quam quisque partem tueretur. 16. Fam. 14
 Regiones habitabiles. Tusc. quæst. lib. 1. 38
 Atqui terræ maximas regiones inhabitabiles atque incultas videmus. 1. de Nat. deo. 36. a
 Regiones quarum nulla esset ora, nulla extremitas. de Finib. 86. b
 Regiones omni cultu propter vim frigoris aut caloris vacantes. Tusc. quæst. lib. 1. 38
 Regiones vineæ lituo terminauit Actius Nauis. de Nat. deorum, 2. 7
 Regionum mundi magnitudo immensa & interminata in omnes partes. de Nat. deo. 1. 38

Regionibus ratis cæli fulgura augures tēperanto. 2. de L. 18
 Ex Asia rediens cæpi regiones circum circa prospicere. Epistol. 50. b
 Ea verò, inquit, repugnante eloquentia, vix suas regiones sineque defenderet. in Orat. 79. a
 Lituo Romulus regiones direxit tum, quum urbem condidit. 1. de Diuin. 58. a
 Noffe regiones intra quas venias, vt peruestiges quod quæras. 2. de Orat. 80. a
 Sed ita vt sit circumscripita modicis regionibus. 2. de Oratore, 37. a
 Omne regnum regionibus certis continetur. contra Rul. 73. b
 Res gestæ Pompeii iisdem quibus solis cursus, regionibus ac terminis continentur. in Cat. 123. b
 Cæsar in iis est nunc locis, quæ regionibus orbem terrarum, rebus illius gestis imperium populo Romano definiunt. pro Corn. 68. b
 Qui regionibus exclusi intra arma aliena venerunt. ad Atticum, 127. b
 Vitæ spatium exiguis regionibus circumscriptum est. pro Archia, 21. a
 Vix facilè sese regionibus officii, magnis in fortunis & copiis continet. 2. de Leg. Agr. 94. a
 Quorum alter finem vestri imperii, nõ terræ, sed cæli regionibus terminaret. in Catil. 117. b
 E regione.
 Diphilus columnas neque rectas neque è regione collocarat. Q. Frat. 318. b
 Luna cum est è regione solis, deficit. de Nat. deo. 46. b
 Nonne etiam dicitis esse è regione nobis è contraria parte terræ, qui aduersis vestigiis stent contra nostra vestigia, quos Antipodas vocatis? 4. Acad. 219. a
 Vt & ipse secum, & inter se ex commissura, quæ è regione esset, iungeretur. de Vniuers. 199. b
 Si omnia deorsum è regione ferrentur. lib. 1. de Finib. 14
 E regione ferri deorsum ad lineam. de Fat. 144. b
 Luna è regione solis facta incurrit in vmbra terræ. de Diuinat. 112. b
 Occurrunt tanquam è regione quadam contraria. Top. 224. b
 Regium.
 Ex castris Regii. Ep. 172. b. & 185. b
 Regius, vide Rego.
 Regnum.
 Nisi aut vniuersus interitus, aut victoris dominatus, aut regnum. de Arusp. resp. 50. a
 Regnum forense. 9. Fam. 43
 Nullum enim regnum fuit vnquam, quod non si minus iure aliquo, at regionibus tamen certis contineretur. 1. de Leg. Agr. 45. a
 Quod tandem Torquate regnum: Consulatus credo mei. pro Syl. 14. a
 Hæc dominatio, regnumque iudiciorum. 2. Verr. 22. a
 Quidam propter suspicionem regni appetendi sunt necati. in Ant. 182. b. pro Mil. 53. a
 Nulla sancta societas, nec fides regni est. ex Ennio. Officiorum, 1. 39
 Quis enim hoc non vidit, regni hæredem relictum? 14. ad Attic. 48
 Regni instrumentum. delatum ad eos. ad Brut. 35
 Regni instrumentum ab alio relictum, occasionem regnandi habuit. ad Brut. 11. in epist. Bruti.
 Multi iniqui atque infideles regno, pauci boni sunt, inquit Accius. Offic. 69. b
 Non fuit cõtentus beneficii sui gloria, regnum appetisse est iudicatus. pro Domo sua, 78. a
 C. Ser. Ahala Sp. Melium regnû appetetem & occupare volentem interemit. de Senec. 52. a
 Ad Lupercalia C. Cæsari Dictatori perpetuo M. Antonium Consullem populi iussu regnum detulisse, Cæsarem vt noluisse. 2. Philip. 90. a
 Tyb. Gracchus regnum occupare conatus est. de Amicitia, 104. b

Si quæris qui sint Romæ regnum occupare conati. pro Sylla. 20
Neque ii, qui regibus exactis regnum occupare voluerunt. 5. Philip. 175. a
Aquilium non arbitrabamur, qui denegat & iuravit morbum, & illud suum regnum iudiciale opposuit. 1. ad Atticum. 2
Abuteris ad omnia atomorum regno atque licetia. de Nat. deor. 14. b
Nec in voluptatis regno virtutem posse consistere. Cat. 37
Nationesque quæ in eorum regno ac ditione sunt. 6. Verr. 53. a
Nisi hic in tuo regno essemus, non tulissem. 1. de Orat. 22. a
Nam vt adhuc quidem actum est, non regno, sed rege liberati videmur. 12. fam. 1
Deioratus à Cæsare tetrarchiæ regno spoliatus est. de Diuination. 86. b
Nisi eos timere putas, ne sub regno sint, qui id nunquam, dummodo otiosi essent, recusarunt. 7. ad Att. 28
In regno tuo. 1. de Orat. 22. a. pro, apud te.
Dare & adimere regna. pro Mil. 115. b
Põst in Cumana & Puteolana regna renauigare. ad Att. lib. 14. 314. 1. a
Regna vt tulerint Athenis vel Syracusis viri sapientissimi. 9. Fam. 38

Regno.

Quum equitum centurias tenes, in quibus regnas. Bruto, lib. 11. 16. 7. a
Mithridates ab eo tempore annum iam tertium & vigesimum regnat, & ita regnat, vt, &c. pro Lege Manil. 4. a
In hoc vno regnat oratio. in Orat. 70. a
Regnare cum autoritate. 15. Fam. 15
Illum cohortatus sum, vt in vita sua conseruanda primum regnare disceret: &c. 15. Fam. 9
Olim quum regnare existimabamur, non tam ab vllis, &c. 7. Fam. 44
Sed neutri *αποδοξ* est ille, vt nos beati simus, vterq; regnare vult. Att. 125. b
Timarchidem in Sicilia omnibus oppidis per triennium scitote regnasse. in Verr. a
Si violandum ius est, regnandi gratia violandum est. Off. 68. b
Quum idem in Clodio non dubitandum, qui se, interfecto Milone, regnaturum putaret. pro Mil. 33. a

Regnans.

Frater regis Alexandrini eo iure regnans. pro Dom. 217. b
Regredior.
An in eum annum progredi nemo poterit edicto, quo Prætor alius futurus est: in illum, quo alius Prætor fuit, regredietur. 3. Verr. 76. a
Quamobrem nolito commoueri, si audieris me regredi, si forte Cæsar ad me veniet. ad Att. lib. 8. 163. 4. a
Cum vitrique separatim locutum ne cupidè quid agerent, nec appeterent, atque vt regredi quam progredi mallent. 1. Offic. 50. a
Similitèrque superiora repetentem, regredi in infinitum licet. de Fat. 147. b

Regressus.

Nihil enim est quod in omni æternitate conseruat progressus & regressus, reliquosque motus constantes & ratos. 2. de Nat. deo. 73. a
Progressus & regressus quinque erratum syderum. de Nat. deorum. 36. b

Regula, vide Rego.

Regulus.

Regulus primo Punico bello captus à Pœnis, quum de captiuis commutandis Romam missus esset, iurassetque se rediturum: primum vt venit, captiuos reddendos in Senatu non censuit: deinde cum retineretur à propinquis & amicis, ad supplicium redire maluit, quam fidem hosti datum fallere. Offic. 1. 61
M. Regulus quem Carthaginenses reserctis palpebris, illigatum in machina, vigilando necauerunt, supplicio videtur affectus. in Piso. 33

Reguli causa, cui redire honestum, manere vtile. 16. ad Atticum. 29
Reguli corpus præbitum est Pœnorum crudelitati. 3. de Natura deo. 59

Regusto.

Sed crebrò regusto tuas literas: in his acquiesco: tamen expecto nouas. 13. ad Att. 15
Regustare ex interuallo Atticissimum. 4. ad Att. 49
Et velim M. Varronis & Lollii mittas laudationem, Lollii vtrique: nam illam legi: volo tamen regustare: quædam enim vix mihi credo legisse. 13. ad Attic. 62
Nam Vestorio dandi sunt dies, & ille Latinus *ἀπὸ τῆς ἀπορίας* ex interuallo regustandus. ad Att. lib. 4. 86. 2. a

Reiicio.

Vbi plus mali quam boni reperio, id totum abiudico atque reiicio. de Orat. 118. b
Mitto inquam hæc omnia: atque in aliud dicendi tempus reiicio. 5. Verr. 48. a
Sed ne bis eadem legas, ad ipsam te epistolâ reiicio. ad Att. lib. 9. 185. 9. a
Si te reiicis huc. 8. ad Att. 57. in epist. Balbi. id est, si animum ad hanc curam & cogitationem referes.

Qui Ennii Medeam spernit aut reiicit. de Finib. 49. b
Reiiciebam à me Capuam. 8. ad Att. 36
Q. Scæuola, quum de iure prædatorio cõsuleretur, consultores suos nonnunquam ad Furium & Casellium prædatores reiiciebat. pro Cor. 64. b
Quorum ego ferrum & audaciam reiici in campo, debilitauim in foro, &c. pro Mur. 143. b
Reiicit Plato iusta funerum ad interpretes religionum. 2. de Legib. 61

Panætius qui Astrologorum prædicta reiicit. de Diu. 81. a, & 126. b

Ex cxxv. iudicibus, Lxx. reus reiicit. pro Pl. 167. b
Sed à libris Aristotelis te obscuritas reiicit. Top. 221. b
Lictores togulis acceptis sagula reiicerunt. in Pis. 43. a
Eum ex senatu Censor reiecerat. pro Planc. 237. b
Feliciter ab Antiochia hostem reiecerat. 2. Famil. 19
In hunc igitur gregem vos P. Syllam reiicitis: pro Sylla, 181. b

Recuperatores reiice, quod aduersus edictum feceris. 5. Verri-
narum. 58. a
Cum aliquid à te ipso reiicias. de Orat. 162. b
Tu quanquam consilio non eges, vel abundas potius, tamen hoc animo esse debes, vt nihil huc reiicias, &c. ad Placum, lib. 10. 33. id est, de re nulla ad nos referas.

Aliquid à se reiicere & aspernari. pro Rosc. Amer. 91. a
Deligere bona & reiicere, contraria. 2. de Leg. 90. a
Quid Prætor iubet recuperatores reiicere Decurias? Verri-
narum. 22
Reiicere scutum. Epist. 162. b
Reiicere voluptates. de Finib. lib. 1. 27
Ait se de consilii sententia rem ad Senatam reiicisse. ad Att. lib. 2. 31. 7. a

Refutetur ac reiiciatur clamor. 2. Tusc. 95. a
Habes acta vnus diei. reliqua, vt arbitror, in mensem Ianuarium reiicientur. ad Q. Frat. lib. 2. 5. 6. a
Reiici à causa. pro Ligar. 17
Præterea conuentus honestus Syracusis, &c. ex qua copia recuperatores reiici oporteret. 5. Verr. 116. a
Reiici resstantibus ventis. Tusc. quæst. lib. 1. 107
Drusus reus est factus à Lucretio, iudicibus reiiciendis. pro Planc. 267. b. & Att. 64. b. 2. in Verr. 6

Reiectus.

Quum à Leucopetra, &c. reiectus sum Austro vehementi ad eandem Leucopetram. ad Att. lib. 16. 18
Vento reiectus ab illo in Macedoniam. a
Vt si qui ex alto, quum ad patriam accessisset, tempestate subitò reiectus, optaret, &c. pro Cec. 302. b
Reiecta legatio. 9. Philip. 266
Reiecta mater amicum impuri filii tanquam nurum sequebatur. in Anton. 171. b
Reiecta ea res in Galliam est. 13. Fam. 27

Omnino res tota in mensem Ianuarium reiecta erat, sed facile obtinebatur. ad Sestium, lib. 5. 6. 4. a
Os reiectum terræ quemadmodum obtegatur. 2. de Leg. 51
Milo de rheda penula reiecta resiliuit. pro Mil. 21. a
Abiecto vel reiecto scuto fugere. de Orat. 136. b
In mensem Quintilem reiecti fumus. ad Att. lib. 1. 2. 1. a
Manere in cõditione atque pacto vsque ad eum finem, dum iudices reiecti sunt. 1. Verr. 11. a
Quaquam aliquoties ei scripseram, sacerdotum comitia mea summa contentione in alterum annum esse reiecta. ad Brutum. 14. 2. a
Proegmena & apoproegmena, &c. quanquam hæc quidem præposita rectè, illa reiecta dicere licebit. de Finib. 93. b, & 101. b
Manibus ad tergum reiectis inambulare. Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 31. 7. a

Reiectio.

Posteaquam reiectio iudicum facta est, quod, &c. 2. Verr. 11
Nam vt reiectio facta est clamoribus maximis, &c. 1. ad Atticum. 36. 37
Reiectio in alium. de Orat. 162. b
Reiectio contentio. in Vat. 21
Senatus de ipso ambitu, de reiectione iudicum fieri voluit iudicium alternorum. pro Planc. 266. b
Vos reiectione interposita repentini in nos iudices cõseditis. pro Syl. 185. b
Si cui Rom. licet esse Gaditanum, siue exilio, siue postliminio, siue reiectione huius ciuitatis. pro Corn. 21
Deinceps vt ea teneat, &c. quæ inuenta selectione & item reiectione sequuntur. 3. de Finib. 32. a

Reiectaneus.

Illa autem, morbum, egestatem, dolorem, non appello mala, sed, si libet, reiectanea. 4. de Finib. 116. a

Relanguo.

Quod autem ille relanguisse se dicit, ego ei tuis literis lectis *σκολιῶς ἀπὸ τῆς* significauim me non fore. 13. ad Att. 54

Relatio, Relator, Relatus,

Vide Refero.

Relaxo.

Tu tamen anxiferas curas requiete relaxas. de Diuinatione. 85. b
Pater enim nimis indulgens, quicquid ego astrinxim, relaxat. ad Att. lib. 10. 196. 2. a
Risus tristitiam mitigat & relaxat. de Orat. 130. b
Relaxa modò paulum animum: aut sanè, si potes, libera. de Claris Orat. 10. a
Sic tu à contentionibus, quibus summis vti solebas, quotidie relaxes aliquid. de Leg. 158. b
Nisi animos doctriam relaxemus. pro Arch. 188. b
Cum sorore ages attentius, si te occupatione ista relaxaris. ad Att. lib. 16. 42
Ex quo intelligitur quales futuri sint, quum se planè corporis vinculis relaxauerint. de Senect. 73
Atque etiam quum relaxare animos, & dare se iucunditati volent, &c. 1. Offic. 171
Relaxare se à nimia necessitate faciendi aliquid. Orat. 214. b
Relaxare se occupationibus, minus est, quam planè se exoluere. 7. Fam. 5
Sed relaxor tamen. Att. 189. b
Aluus tum astringitur, tum relaxatur. 2. de Nat. deo. 204. a
Veruntamen homines quauis in turbidis rebus sint, tamen si modò homines sunt, interdum animis relaxantur. 2. Philip. 58
Constructio verborum tum coniunctionibus copuletur, tum dissolutionibus relaxetur. Part. 231. b
Vt ex pristino sermone relaxentur animi omnium. 1. de Oratore. 15
Quod idem contingit insanis, vt, &c. & quum relaxentur, sentiant, atque illa dicant Alcmeonis, Sed mihi neutiquam cor consentit cum oculorum aspectu. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 49

Relaxans.

Cibi reliquæ depelluntur tum astringentibus se intestinis,

tum relaxantibus. de Nat. deo. 54. b
Relaxatus.

Animus somno relaxatus, solutè mouetur & liberè. Diuina. lib. 2. 78

Relaxati animi. 11. Fam. 24

Relaxatio.

Verum otii fructus est, non contentio animi, sed relaxatio. 2. de Orat. 13

Sed visa est mihi vel loci mutatio, vel animi etiam relaxatio, vel ipsa fortasse iam senescentis morbi remissio profuisse. ad Gallum, lib. 7. 27. 4. a

Quæ est ista relaxatio? de Fin. 84. b. id est, remissio doloris.

Relego, penult. producta.

Eum in concione lege relegauit, edixitq; vt ab vrbe abesset mille passus. pro Sest. 22. a

Hunc in prædia rustica relegarat. pro Rosc. Amer. 24. a

Criminabatur etiam, quod Titum filium, qui postea est Torquatus appellatus, ab hominibus relegasset, & ruri habitare iussisset. 3. Offic. 152

Cato Cyprium relegabatur. pro Dom. 226. b
Nominatim alii compellabantur, alii citabantur, alii relegabantur. Post. 211. b

Relegatus.

Lamia à Gabinio consule relegatus est. Epist. 175. b
Narro tibi, planè relegatus mihi videor, postquam in Formiano sum. ad Att. lib. 2. 26. 1. a

Non sæua terris gens relegata vltimis. 2. Tusc. 33. a

Relegatio.

Tamen hæc attenda vita & rusticana, relegatio atque a mandatio appellabitur: pro Rosc. Amer. 25. a

Hæc ieiuna ac bella relegatio datur ei, cuius Tribunatus ad istorum tempora referuatur. 2. ad Att. 22

Tot prædia tam pulchra pater filio relegationis ac supplicii causa colenda tradiderat. pro Rosc. Amer. 24. a

Relego, penult. correpta.

Qui autem omnia, quæ ad cultum deorum pertinerent, diligenter pertractarent, & tanquæ relegerent, sunt dicti, &c. 2. de Nat. deo. 53

Releuo.

Huius mors te ex aliqua parte releuauit. pro Flac. 154. b
Hæc eò scripsi, vt potius releuares me, quod facis, quam aut castigatione aut obiurgatione dignum putares. 3. ad Att. 14

Quotus enim quisque est, qui epistolam paulò grauiorem ferre possit, nisi eam per lectionem releuarit? Att. 7. b

Releuare comunem casum misericordia hominum. 1. ad Q. Frat. 58. & 1. ad Att. 24

Cibi satietas atque fastidium aut subamara aliqua re releuatur, aut dulci mitigatur. 1. de Inuent. 37. a

Vt animus molestiis potissimum releuaretur. de Diuinatione. 109. b

Releuatus.

Vno me hercule Catilina exhausto, releuata mihi & recreata Resp. videtur. in Catil. 105. b

Videbimur fortasse ad breue quoddam tempus cura & metu esse releuati. in Catil. 23. a

Religio.

Religio est iustitia erga deos. in Partit. 41
Religio est, quæ superioris cuiusdam nature (quam diuinam vocant) curam ceremoniamque affert. 1. de Inuent. 241. a

Pietas, sanctitas, religio, quæ omnia purè & deorum numeri tribuenda sunt. 1. de Nat. deo. 5. a

Religio, quæ deorum cultu pio continetur. 1. de Nat. deorum. 82

Si asseueramus, religio tam nobis adhibenda est, quam si testimonium diceremus. de Cl. 192. b

Oblata religio Cornuto est, pullariorum admonitu, &c. Epist. 151. b

Vt quæ religio C. Mario clarissimo viro nõ fuerat, quum, &c. 3. in Catil. 60. a

Sua cuique ciuitati religio est, nostra nobis, stantibus Hierosolymis, pacatisque ludæis, tamen istorum religio sacrorum à splendore huius imperii & maiorum institutis abhorrebat. pro Flac. 54. a

Quæ tanta religio est, qua, &c. de Arusp. resp. 9. a
Religio dei alicuius. de Arusp. respon. 28
Fides & religio iudicis. pro Q. R. 52. b
Religio iusiurandi, ac metus deorum immortalium in testi-
 monio dicendo. pro Font. 280. b
Sin est in me ratio rei, religio priuati officii, nihil minus, &c.
 pro Syl. 168. b
Religio patrum, quæ à maioribus prodita est cum dominis,
 tū famulis, posita in fundi villaque conspectu, repudian-
 da non est. 2. de Leg. 28
Religio sacrorum. Part. 237. b
Religio sepulchrorum. 2. de Leg. 50
Sancta religio societatis. in Verr. 178. b
Fani siue templi religio. de Vniuers. 62. b
Religio vitæ. pro Deio. 10
Religionis antiquitas. de Arusp. respon. 27
Author & magister publicæ religionis. pro Dom. 254. b
Exemplar antiquæ religionis. pro Cecin. 20. a
Religionis nihil habet locus vbi crematū est corpus, prius-
 quam in humatos iniecta gleba est: iniecta gleba tumulis,
 & humatos est, & gleba vocatur, ac tū denique multa re-
 ligiosa iura complectitur. 2. de Leg. 53
Illi quorū animus est religionis pietate defūctus. I. A. 194. b
Religionis violatæ pœna iustam recusationem non habet.
 2. de Legib. 40
Sed vide nequid Catulus attulerit religionis, &c. de Orat.
 142. b
Nondum diuinæ religionis, non humani officii ratio cole-
 batur. 1. de Inuent. 3. a
Ad errorem multitudinis, religionis simulachra fingere. de
 Diuin. 102. b
Religionis verbum variè acceptum. 1. Famil. 1
Eorum religioni cum seruiret orator, nullum verbum inso-
 lens ponere audebat. Orat. 199. b
Nec tamen vthoc fugiendum est, ita habendum est religio-
 ni contrarium, nocentē aliquando defendere. Offic. 2. 72
Religioni suæ proximum esse. 6. in Verr. 15
Nec eam rem habuit religio obiecto signo, vt peritis vi-
 debatur, ne committeret prælium. Diuin. lib. 1. 68
Mentes, quæ ex hominum vita ad deorum religionem san-
 ctioniamque demigrarunt. pro Rab. 96. b
Ad moderandam religionem necessaria quæstio. de Natur.
 deor. 1. 1
Siue ad oblatam aliquam religionem. contra Rul. 62. b
Sum admiratus fidem tuam, & in consilio dando religionē.
 Epist. 182. b
Religionem ciuitatibus vtilem affert ea opinio, qua Roma-
 ni easdem vrbes, quas nos incolere deos voluerunt. 2. de
 Legib. 27
Religionem eam, quæ in metu & ceremonia deorum sit,
 appellant. 2. de Inuent. 170. a
Tibi illa Diana religionem nullam attulit. in Verr. 218. b
Testimoniorum religionem & fidem nunquam ista natio
 coluit. pro Flac. 148. b
Totaque huius iuris compositio pontificalis magnam re-
 ligionem ceremoniamque declarat. de L. 181. b
Publiusne Clodius, qui ex Pontificis maximi domo religio-
 nem eripuit, is in meam intulit: pro Domo sua, 80. a
Maluit cōstitutiōem religionem herere in Repub. de Nat.
 deorum
Si illa solennis comitorum precatio tātam habet in se vim
 & religionem, quanta, &c. pro Mur. 124. b
Dedicatio magnam habet religionem. pro Dom. 238. b. 12. ad
 Attic. 45
Religionem imitatur superstitio. Partit. 43
Gracchus quum comitia nihilominus peregisset, remque il-
 lam in religionem populo venisse sentiret, rem ad Sena-
 tum retulit. de Nat. deo. 2. 8
Cum Cotta decemuiris religionem inieciisset, non posse sa-
 cramentum nostrū iudicari, quod, &c. pro Cecin-
 na, 303. b
Religionem suam obtinere. 11. ad Att. 52
Religionem alicui offerre. 10. Fam. 26

Magnam vim, magnam necessitatem, magnam possidet re-
 ligionem paternus maternusque sanguis. pro Sex. Rosc.
 29. b
Quis peruersam atque impiam religionem recordatur: pro
 Syl. 180. b
Suscipere cultum deorū, & puram religionem. 1. de L. 90. a
Horum enim sententiæ (inquit) non modò superstitionem
 tollunt, in qua inest timor inanis deorum, sed etiam reli-
 gionem: &c. 1. de Nat. deo. 161. a
Vnum maximè religionem & pietatem versari in animis,
 cum rebus diuinis operam damus. de Leg. 175. b
Deiotarum fide & religione vitæ defendendum puto. pro
 Deiot. 146. b
Declinare à religione officii in aliqua re. in Verr. 148. b
Non enim (inquit) Philosophi tantum, verumetiam maio-
 res nostri superstitionē à religione separauerūt: nam, &c.
 2. de Nat. deo. 103. a
Nam qui sibi hoc sumpsit, vt, &c. quis huic ignoscat, si qua
 in re ipse ab religione officii declinavit: 5. Verr. 2. a
Oratio nimia religione attenuata. de Claris Orat. 155. a
Quæ per se semper summa religione coluerunt. de Ar. 250. b
Mercurius apud Tyndaritanos summa religione colebatur.
 in Verr. 219. b
Summa religione, ceremoniaque conficere sacra Cereris.
 pro Cor. Balbo, 44. a
Qui aram in litore deserto fomniis stimulat aut religio-
 ne aliqua consecraret. pro Dom. 241. b
Vetera iam ista & religione omniū consecrata. Tusc. quæst.
 libro 1. 27
Religione constituta magistratus Rempub. continent ma-
 ximè. 2. de Leg. 62
Alio modo constituere de religione Pontificum, quàm ius
 ceremoniarum cogat. pro Dom. 219. b
Lentulus de solenni religione retulit. Postquam. 200. b
Lentulus prouinciam quam habebat, interposita religione,
 deposuit. in Pis. 90. b
Religione se impediri dicerent. 4. Fam. 37
Ea nos religione in P. Lentulo puniendo liberati sumus. in
 Catil. 114. b
Cecidit apud Trasimēnū religione neglecta. de Nat. deo. 2. 6
Obstrinxisti populum Romanum religione, augur auguri,
 Consul Consuli obnuntiaisti. 2. Philp. 88. a
Religione ciuitatem obstringere. 2. de Orat. 149
Omnium officiorum religione obstringi. 7. Verr. 29. a
Tanta religione obstricta est tota prouincia, tanta supersti-
 tio mentes illorum occupauit, vt, &c. pro Dom. 241. b
Religione priuata sepulchri, non potest locus publicus obli-
 gari. 2. de Leg. 54
Hac ego religione non sum ab hoc conatu repulsus. Ora-
 tor 200. b
Plus quàm sine religione capere liceat alicui legatum. 2. de
 Legib. 48
L. Sylla omnia sine vlla religione, quibus voluit, dilargitus
 est. contra Rul. 82. b
Ciuitatem religione soluere. pro Cecin. 71. a
Quo tempore religione teneatur sepulchrum. 2. de Leg. 51
Ego me maiore religione, quàm quisquā fuit vllius voti, ob-
 strictum puto. Att. 201. b
Mecum deorum omnium sanctitates omnes & religiones
 affuerunt. Post. 212. b
Religiones & ceremoniæ in deos non metu, sed ea coniun-
 ctione, quæ est homini cum deo, conseruandæ. 1. de Leg. 33
Vt inexpiables religiones in Remp. inducerētūr. 1. Phil. 9. a
Religionis quorum scelere prostratæ afflictaeque sunt, par-
 tim ex illis distracti ac dissipati iacent. Qui verò ex his &
 omnium scelerum principes fuerunt, & præter ceteros in
 omni religione impii, non solum vita cruciati atque de-
 decore, verumetiam sepultura ac iustis exequiis caruerūt.
 de Leg. 41, & 42
Pontifices religiones sapiēter interpretando, &c. pro Domo,
 213. b
Religionum constitutio ista non multum à legibus Numæ,
 nostrisque moribus discrepans. 1. de Leg. 25

Qui sancti: qui religionum colentes: nisi qui meritam diis
 immortalibus gratiam iustis honoribus & memori men-
 te perfoluunt. pro Planc. 65
Expertes sunt religionum omnium. de Nat. d. 1. 83
Religionum iura omnia perditorum ciuium scelere dif-
 fectu meo polluta sunt, vexati lares eius familiares, in eo-
 rum sedibus exadificatum templum Licentiæ: pulsus à
 delubris is, qui illa seruauit. 2. de Leg. 41
Religiones qua mente, qua pietate colant ciues, deos intue-
 ri persuasum illis sit. 2. de Leg. 13
Confiteri religiones. de Legib. 175. b
Expiare solennes religiones supplicio alicuius. pro Mil. 54. a
Ad opiniones imperitorum esse fictas religiones. de Diui-
 nat. 102. b
Religiones retinere. 5. Verr. 5
Ego ipse pōtifex qui ceremonias & religiones publicas san-
 ctissimè tuendas arbitror. de Nat. d. 1. 43
Cum religionibus coniunctus. de Arusp. 24
In religionibus scedis admittendis audaciam damnet sacer-
 dos publicus, atque impiam iudicet. 2. de Leg. 37
Equidem sic accipi Pontifices, in religionibus suscipiendis
 caput esse interpretari, quæ voluntas deorum immorta-
 lium esse videatur. pro Domo, 28
Cæteræ gentes pro religionibus suis bella suscipiunt, istæ
 contra omnium religiones. pro Font. 17. a
Pontinius susceptis religionibus impeditur. in Pis. 46. a
Nunquid igitur is bona Lentuli religionibus religauit: pro
 Domo sua, 94. a
Religiosus.
Iustus, integer, religiosus, timidus, perferēs iniuriarum. 2. de
 Orat. 98. a
Itaque alter religiosus etiā nunc dies, alter in vulgus igno-
 tus. 9. ad Attic. 11
In testimonio dicendo religiosus. pro Cecin. 290. b
Religiosus testis. in Vat. 29. b
Vir natura sanctus & religiosus. Q. frat. 320. b
Dedicatio est religiosa. pro Domo, 95
Natio maximè in testimoniis dicendis religiosa. pro Flac-
 co, 151. b
Religiosum est quod iurati legibus iudicauerunt. 1. de In-
 uent. 64. a
Quod sanū putatis nostris magistratibus religiosum: quam
 ciuitatem sanctam: pro Pomp. 16. b
Religiosum iudicati genus. 1. de Inuen. 64
Quod tres pontifices statuissem, id semper omnibus san-
 ctum, augustum & religiosum esse visum est. de Arusp. re-
 spon. 246. b
Huic ego testi gratias agam, quod & in re misericordem se
 præbuit, & testimonio religiosum. pro Cec. 19. a
Tu meam domum religiosam facere potuisti: de Arusp. re-
 spon. 29. a
Homines integri, innocentes, religiosi. in Verr. 201. b
Qui autem omnia quæ ad cultum deorum pertinerent, dili-
 genter retractarent, & tanquam relegerent, sunt dicti reli-
 giosi, ex relegendo. 2. de Nat. d. 53
Dies erant duo, qui post Latinas habentur religiosi. ad Quin-
 frat. lib. 2. 83. a
Atticorum aures teretes & religiosæ. in Orat. 15. a
Religiosa multa iura locus complectitur. 2. de Leg. 53
Qui nullo impellente fallebat, eos vrgente Lælio timidos
 ac religiosos fuisse putamus: pro Flac. 150. b
Atqui reperiemus afotos ita non religiosos vt edant de pa-
 tella. 2. de Fin. 38. a
De locis religiosis & delubris. pro Rab. 91. b
Ab iisdem gentibus sanctis, & in testimonio religiosi ob-
 fessum Capitolium est. pro Fonteio, 17. a
Religiosissimus testis. 4. de Fin. 99. a
Altaria religiosissima. pro Planc. 277. b
Res religiosissima. 2. de Inuent. 222. a
Religiose.
Faciamque id quod debet facere hi qui religiosè & sine am-
 bitione commendant. 13. fam. 33
Religiosè testimonium dicere. pro Cæl. 44. a

Templum Iunonis, quod religiosissimè colebant, egregiis
 picturis locupletare voluerunt. 2. de Inu. 121. a
Religo.
Manus ad demōstrandam religantur iniuriam. Antequam,
 195. b
Religatus.
Funiculus à puppi religatus. 2. de Inu. 236. a
Si prudentia extrinsecus religata pendeat. Tusc. q. lib. 3. 33
Trahit Hectorē ad currum religatum Achilles. 1. Tuscul.
 quæst. 168. a
Religatio.
Et ipsa natura delectat, admiculorum ordines, capitum
 coniugatio, religatio, propagatio vitium farmentorum
 que. de Senect. 49
Relinquo.
Audistis hæc omnia, quæ nunc ego prætereo & relinquo. 5.
 Verr. 87. a
Omitto iurisdictionem contra leges, cædes relinquo, libidi-
 nes prætereo. de Prou. 70. b
Hoc non modò in oratione mea nō pono, sed ne in opinio-
 ne cuiquam relinquo. 1. Verr. 9
Sed planè nec precibus nostris, nec admonitionibus relin-
 quit locum. ad Lentulum. lib. 1. 1. 4. a. Id est, nec se orati,
 nec se admoneri sinit, adeo præstat omnem diligentiam
 in tuo negotio.
Vita turpis ne morti quidem honestæ locum relinquit. pro
 Quintio, 9. b
Neutra autem in mediis relinquebat. Acad. q. 45. b
Nullam enim apud me reliquisti dubitationem, quantum
 me amaris. ad Trebon. lib. 15. 21. 3. a
Curionem quondam concio reliquit. de Clar. 100. a
Reliquit eum frequens Senatus, & in alia omnia discessit.
 10. fam. 26
Nam fundos tres & decem reliquit. pro Sex. Rosc. 21. b
Hæredē testamentum reliquit hunc P. Quintiū. pro Quint. 8. a
Qui in summa copia optimorum adolescentium pari vir-
 tute reliquit neminem. in Vat. 34. b
In originibus scriptum reliquit Cato. de Clar. 37
Non contemno ea quæ Græci dicendi artifices reliquerunt:
 de Orat. 87. b
Propterea quod C. frater aliquantum æris alieni reliquerat:
 pro Quintio, 49. a
Et prudentiæ suæ triste nobis desiderium reliquerat. de Or-
 rat. 165. b
Relinques omnia, quum opera tua ille vti volet. 2. famil. 26
Id est, omnibus relictis, dabis ei operam.
Necue nos studium exquirendi defatigati relinquemus. 4.
 Acad. q. 15. a
Ecce autem pusilla epistola, quam non relinquam *ἀποπέμψω*
ὑμῶν. Attic. 89. b
Tantum in medio relinquam. pro Cæl. 37. a
Filio meo satis amplum patrimonium in memoria nomi-
 nis mei relinquam. ad Cæl. lib. 2. 15. 4. a
Duo illa relinquamus. de Orat. 80. b
Hanc totam spem immortalitatis relinquamus. 1. Tuscul.
 quæst. 61
Vt memoriam concinnitatis suæ relinqueret. de Clar. 168. b
Seducit me Sceptius, rogat vt rem sic relinquam. Att. 83. b
Illud tamen non desinam, &c. vt confectum relinquamus.
 ad Attic. lib. 5. 93. 3. a
Vt vnam consolationem mihi relinquant. ad Trebonium,
 lib. 15. 21. 2. a
Si Q. fratrem reliquissimè, dicerent iniqui, nō me planè post
 annum ex prouincia decessisse, quoniam alterum me re-
 liquissimè. epist. 26. b
Tantum à te petimus vt agas eam rem, ne relinquant homi-
 nem innocētē ad alicuius tui dissimilis quæstum. ad Si-
 lium, lib. 13. 65. 5. a
Relinquere agros & patrimonia sua. Tusc. q. lib. 5. 82
In egestate relinquere aliquem. 3. Verr. 53. a
Aliquem non solum relinquere, sed etiam proderet. pro Ce-
 cinna, 294. b
Relinquere aliquid inchoatum. Offic. 3. 12

Amicitiam relinquere. 2. de Finib. 126. a
 Consuetudinem differendi relinquere. 1. Acad. q. 26. a
 Relinquere domum. Tusc. q. lib. 1. 70
 Videaturne aut pietatis esse mea, fratrem relinquere: aut diligentiæ, nugarum aliquid relinquere. Att. 92. b
 Quod dubium est, id relinquere incertum. pro Mur. 140. b
 In quo quid eniti, aut quid efficere possim, malo in aliorum spe, quam in oratione mea relinquere. 1. Verr. 15. a
 Relinquere iniurias. 3. in Verr. 59
 Relinquere iudicium audientium liberum ac integrum. Diuin. lib. 2. 116
 Locum vituperandi relinquere. ad Q. frat. lib. 2. 8. 1. a
 Aliquarum rerum memoriam aut breuem, aut nullam omnino relinquere. 2. Offic. 80. a
 De tanto patrimonio nihil relinquere. pro Rosc. Amer. 14. a
 Audaciæ suæ monumentum æternum relinquere. 3. Verr. 92. a
 Relinquere & abiicere obedientiam. Offic. 1. 143
 Relinquere officium. Tusc. q. lib. 2. 28
 Relinquere vllam partem supplicii adhibendi. 11. Phil. 293
 Relinquere præsidium propter metum. Tusc. q. lib. 3. 14
 Relinquere quempiam ad alterius questum. 13. fam. 86
 Relinquere in aliquo loco suspicionem dedecoris ex suauentia. de Pet. Conf. 7
 Antonium turpiter Mutinæ obsessionem reliquisse. Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 33. 12. a
 Ita relinquitur, vt ea fortuna diuinari possint. 2. de Diu. 22. a
 Relinquitur, vt si vincimur in Hispania, quiescamus. ad Atticum, a
 Non adimitur iis ciuitas, sed ab his relinquitur atque deponitur. pro Cec. 304. b
 Mihi ne vt dubitem quidem relinquitur. 4. Acad. q. 215. a
 Ne libertatis quidem retinendæ spes relinquitur. contra Rullum, 64. b
 Perspicis profectò & quænam nobis spes salutis relinquatur. ad Q. frat. lib. 1. 4. 2. 2
 Ita cæterorum sententiis semotis relinquitur non mihi cum Torquato, sed cum virtute certatio. 2. de Fin. 73. a
 Quum ei testamento festertium milles relinquatur. 3. Officior. 125. a
 Nunc verò quis est qui vim armatis hominibus factam relinquit qui putet oportere: pro Cec. 286. b
 Hanc eram ipsam excusationem relicto ad Cæsarem. ad Att. lib. 9. 173. 7. a
 Omittendæ sunt omnes voluptates, relinquenda studia delectationis, sermo familiarium deferendus. pro Cæl. 47. b
Relictus.
 Ab omni non modò honestate, sed etiam simulatione honestatis relictus. pro Rab. Perd. 17. a
 Vrbs relicta direptioni atque incendiis. ad Sulp. lib. 4. 1. 8. a
 Fundum à patre relictum habere. pro Cec. 299. b
 Tyronem ab altera quartana relictum audio. ad Att. lib. 8. 150. 3. a
 Quum æris alieni aliquantulum esset relictum. pro Quint. 8. a
 Siquid ab Antonio aut prætermisum sit, aut relictum. de Oratore, 120. b
 Ne querantur se à beata vita esse relictas. Tusc. q. 231. b
Relictio.
 Se autem lætari, quod effugissem duas maximas vituperationes. Vnam, quam itinere faciendo me intelligebam suscipere desperationis ac relictionis Reip. ad Att. lib. 16. 22. Nonnulli codices habent religionis.
 Quibus illam relictionem productionemque Consulibus gratam sperat fore. in Verr. 83. b. Alias relictionem productionemque.
Reliquus.
 Ex qua familia reliquus est M. Titurnus. epist. 220. b
 Alexandria reliquaque Ægyptus. Att. 15. b
 Si qua spes reliqua est. in Verr. 57. b
 In Tribun. pleb. design. reliqua spes est. ad Att. lib. 3. 53. 2. a
 Si mihi nullum esset officium in omni vita reliquum, nisi, &c. Postquam. 209. b
 Reliquum omne tempus huius anni. 3. Verr. 20. a
 Quod quando vterque nostrum consecutus est, reliquum

est, vt officiis certemus inter nos, &c. Curio, lib. 9. 32. 2. a
 Reliquum est vt de me id scribam, quod, &c. a
 Qui locus in Græcia tam sanctus est, in quo vllum simulachrum reliquum sit. de Prou. 70. b
 Quod fortuna in malis reliqui fecit. pro Syl. 184. b
 Et quibus nihil non modò de fructu, sed ne de bonis quidem suis reliqui fecit. 5. Ver. 95. a. Id est, omnia absumpsit.
 Quibus iste nihil reliqui fecerat, & quibus aliquid reliqui fuerit. in Verr. 147. b
 Etenim quoniam detractis de homine sensibus, reliqui nihil est. 1. de Fin. 47. a
 Addendo deducendoque videre, quæ reliqui summa fiat. de Prou. 70. b. Off. 12. b
 Quid enim est huic reliqui: quod, &c. pro Syl. 184. b
 Quum reliqui nihil sit. de Fin. 86. b
 Nam quid esse reliqui poterat ei, qui, &c. 5. Verr. 171. a
 Spe reliquæ tranquillitatis luctus fugere. pro Sest. 62. a
 Tamen exiguum reliquæ vitæ tempus ad commemorandam gratiam mihi relictum putaretur. Postquam. 209. b
 Potes mulo isto, quem tibi reliquum dicit esse, quando cæterum comediti, Romam peruehi. epist. 138. b
 Q. frater Arguitelani reliquum dodrantem emit. Att. 10. b
 Hunc tantum vnum ex multis fortuna reliquum esse voluit. pro Cluent. 22. b
 Præter te neminem habeo reliquum, in quo, &c. Pæto, lib. 9. 15. 6. a
 Vix reliquam facit mihi vitam hæc cura addita. 3. ad Att. 8
 Vt nullam reliquam faciat eius opinionem. de Nat. d. 1. 23
 Vt pecuniam reliquam Buthrotii ad diem soluerent. ad Atticum, 262. b
 Spem reliquam nullam video salutis. ad Brut. lib. 11. 5. 6. a
 Nullum onus officii cuiquam reliquum fecisti. epist. 45. b
 Et quod reliquum vitæ, viriumque fames fecerat, id ferro potissimum reddere volebat. 7. Verr. 71. a
 Deinde in reliquum tempus sancit. contra Rul. 7
 Non de reliqua & sperata gloria laboramus. Q. frat. 398. b
 Id est, de futura.
 De reliqua post mortem tranquillitate bonorum. 2. de Legibus, 62
 Nec sicut vulgus, sed vt eruditi solent appellare sapientem, qualem in reliqua Græcia neminem. de Amic. 6. a
 De reliquo iam nostra culpa fuerit, si te dimiserimus. 1. de Orat. 50. a
 De reliquo, vt te scæpe, &c. ad Toranium, lib. 6. 20. 4. a
 De reliquo quid ego tibi dicam? Att. 260. b
 De reliquo velim tibi persuadeas, &c. ad Corn. li. 12. 29. 14. a
 Dies enim x x x i i i erant reliqui. Att. 65. b
 Reliqua satis apta sint ad soluendum. 16. ad Attic. 4. Id est, ea quæ supersunt nobis subductis rationibus.
 Reliqua vaticinationis breui confecta sunt. 1. de Diu. 120. a
 Reliqua mea explicata. 16. ad Att. 9
 Erant mihi oppida etiam reliqua, quæ adire vellem. 4. Verrin. 46. a
 Deinceps gradatim reliqua reliquis debentur. Off. 32. b
 Quum enim tanta reliqua sint, ne Terentiæ adhuc quod solum expeditum est. ad Att. lib. 16. 339. 8. a
 Maximè autem me angit ratio reliquorum meorum. ad Attic. lib. 16. 333. 5. a
 Postulare legationem liberam mihi reliquisque nostris. 11. fam. 1. in epist. D. Bruti.
 Duarum mihi ciuitatum reliquos feci agros. 5. Verr. 85. a
 Quos belli calamitas reliquos fecerat. in Verr. a
 Paucos dies habebam reliquos annui muneris. Att. 94. b
 O reliquas omnes dies noctesque eas, quibus, &c. pro Sest. a
 Reliqua facere. 15. ad Att. 31
 Quum ex reliquis, quæ Non. April. fecit, abudare debeam, cogor mutuari. Att. 245. b
 Si vnus omnibus reliquis magistratibus imperabit. de Legibus, 187. b
Reliquiæ.
 Reliquiæ immortæ coniurationis. 1. ad Att. 30
 Reliquiæ pristinæ frontis appareant. 9. fam. 19
 Reliquiæ quæ cū Antonio essent. 10. fam. 23. in epist. Planci.

Reliquiæ sepultæ maiorum nostrorum. ad Octau. 47
 Cibi reliquæ depelluntur tum astringentibus se intestinis, tum relaxantibus. 2. de Nat. d. 104
 Magnæ reliquæ cocnarum. epist. 126, & 150. b
 Reliquiæ earum rerum mouentur in animis, de quibus vigilantes cogitauimus. de Diuin. 137. b
 Vellem Idib. Mart. me ad cocnam inuitasses, reliquiarum nihil fuisset. 12. fam. 7
 Voluptatum flagitiorumque reliquias colligere. 4. Ver. 94. a
 Ad reliquias nostras colligendas & constituendas. 4. ad Atticum, 2
 Bonorum emptores quasi carnifices conueniunt ad vitæ reliquias lacerandas. pro Quint. 9
 Ad reliquias Asiaticæ negotiationis proficisci. 6. fam. 32
 Reliquias permixtionis superis fundens æquabat. de Vniuersis. 53
 Reliquias mei laboris colligerem. 12. fam. 25. in epist. Lent.
 Reliquias in eam tanquam in naufragio cotulisset. 13. fam. 9
 Reliquias meæ diligentæ consequar. 12. famil. 29. in epist. Lentuli.
 Reliquias C. Marii sitas apud Anienem dissipari iussit Sylla victor, acerbior odio incitatus. 2. de Leg. 52
 Quam palmam vtinam dii immortales Scipio tibi referuēt, & aui reliquias persequere. de Senect. 17. a
 Reliquias hostium Brutus persequitur & Cæsar. ad Brut. 7
 Etiāne reliquias tuas misera proiciis? Obsecro te mea vita quod ad sumptum, &c. 14. fam. 5. in epist. Terentiæ.
 Vidi, si vicissem, tenues Reip. reliquias: si victus essem, nullas futuras. pro Domo, 232. b
 Reliquiis Amani delendis, agrisque vastandis. 15. fam. 18
 In his pristinæ fortunæ reliquiis miseris & afflictis. pro Sylla, 167. b
 Calor inest in iis ciborum reliquiis, quas natura respuerit. de Nat. d. 2. 18
 Reliquiis pristinæ dignitatis. 6. fam. 35
Reluceo.
 Huic non vna modò caput ornans stella relucet. 2. de Natura deor. 154. a
Remaneo.
 Quandiu calor remanet in nobis. de Nat. deo. 2. 17
 Quid si ne iniuriæ quidē quæ tibi ab illo facta sit, causa remanet? 1. Verr. 32. a
 Vestigia antiqui officii in illo remanent. pro Rosc. Am. 16. a
 A peregrino enim recessit, & proprie in eo qui contra ferret arma, remansit. 1. Offic. 57. a
 Catulus remansit, nos discessimus. Acad. q. 37. b
 Rhodiorum vsque ad nostram memoriam disciplina naualis remansit. pro Fonteio, 14. b
 Catonis filius amore pugnandi in exercitu remansit. Off. 8. b
 Quum tu discessu cæterorum, nostra qui remansimus cæde, contentum esse dicebat. in Catil. 98. b
 Mulieres nostræ præter cæteras Romæ remanserunt. ad Atticum, 111. b
 Aut eorum qui discesserint, aut eorum qui remanserint. epistol. 80. b
 Si in vita remaneas. Offic. 3. 37
 Expone igitur, nisi molestum est, primum si potes, animos remanere post mortem. Tusc. q. lib. 1. 22
 Quod Lentulum voluisti hinc remanere, Cæsari gratum. Attic. 133. b
 At certe reliquias Tullii liceat in vrbe remanere. Antequā iret in exil. 193. b
 Proximè te gaudere ostendunt, me remansisse. Att. 138. b
 Literæ, quibus maximè ad remanendum commoueri posses. ad Att. 163. b
Remansio.
 Profectio certè animum tuum non debet offendere. nõ igitur remansio: multo minus. pro Ligat. 3. a
 Primum tuam remansioem etiam atque etiam probò. ad Q. frat. lib. 3. 17. 23. a
Remedium.
 Hoc remedium est ægrota ac propè desperatæ Reipub. in Verr. 66. b

Quod est igitur remedium? 3. Ver. 101. a
 Primum temporibus hybernis, ad magnitudinē frigorum, & ad tempestatum vim ac fluminū, præclarum sibi hoc remedium comparat. 7. Verr. 21. a
 Quum hoc vnum his tot incommotis remedium esse arbitraretur, vt, &c. 1. Verr. 5. a
 Auditum est pantheras, quæ in Barbaria venenata carne caperentur, remedium quoddam habere, quo quum essent vsæ, non morerentur. 2. de Nat. d. 189. a
 Querere remedium ad aliquam rem. pro Cluen. 19. a
 Non in quâ perpetere, vt homines iniuriæ tuæ remedium morte ac suspensio quererent. 5. Verr. 110. a
 In aduersis fortunis sine vilo remedio atque alleuamento permanere. pro Sylla, 50. a
 Remedia ad tolerandum dolorem sunt, firmitas animi, turpitudinis verecundia, exercitatio consuetudoque patientiæ, præcepta fortitudinis, duritia virilis. Tusc. q. lib. 3. 55
 Remedia incommotiorum. 5. fam. 30
 Nulla remedia quæ vulneribus adhibentur, tam faciunt dolorem, quam quæ sunt salutaria. ad Octau. 40
 Nec verò illa sibi remedia comparauit ad tolerandum dolorem. Tusc. q. lib. 5. 55
 Remedia multa ex ferarum beluarum corporibus, morbis & vulneribus eligimus. 2. de Nat. d. 121
 Veneficum audes appellare cum virum qui tuis veneficiis remedia inuenit? 13. Philip. 363. a
 Sed quod illius tanti vulneris, quæ remedia esse debent, ea nulla sunt. epist. 71. b
 Is acrioribus remediis salutis suæ subueniendum putauit. pro Cluent. 53. a
Remo.
 Neque remearet aer, cuius ortus aqua, omni exhausta esse non posset. 2. de Nat. d. 89
Remex, Remigatio, Remigium, Remigo, vide Remus.
Remigro.
 In nostram domum remigremus. 1. Tusc. 192. a
 Remigrare in domum veterem è noua. Academ. quæst. ed. 2. lib. 1. 9. Hoc est, relicta noua Academia ad veterem reuertit.
 Atque ei ne integrum quidem erat, vt ad iustitiam remigraret. Tusc. q. lib. 5. 46
 Remigrare ei subitum est. 13. fam. 5
 Romam tibi remigrandum est. Pæto, lib. 9. 44
Reminisco.
 Reminiscebantur enim Calendarum Ian. ad Att. lib. 4. 71. 7. a
 Ea potius reminiscere, quæ digna tua persona sunt. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 15. a
 Reminiscere quæ tradantur mysteriis. Tusc. 154. b
 Ita celeriter res innumerales arripiunt, vt non tum primum accipere videantur, sed reminisci & recordari. de Senect. 72. a
 Declarat se non tam illa discere, sed reminiscendo recognoscere. 1. Tusc. q. 90. a
Reminiscens.
 Aliquem de re aliqua reminiscens recordari. pro Lig. 22
 In nostro euentu aliorum reminiscens casus. Antequam iret in exil. 194. b
Remitto.
 Sed etiam siquid mihi conceditur, id reddo ac remitto. pro Sylla, 183. b
 Prouinciam remitto, exercitum depono. in Ant. 218. b
 Tibi remitto atque cōcedo, vt eū defendas. pro Planc. 225. b
 Meam animaduersionem & supplicium quo vsurus eram in eum quem cepissem, remitto tibi & condono. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 10. 5. a
 Remitto tibi, necesse ne habeas rescribere. 12. ad Attic. 51. Id est, hoc labore te libero.
 Ego verò tibi istum mi Antoni remitto. ad Att. lib. 14. 24
 Verum hoc quoque vobis remitto, negligite præterita si vultis. 5. Verr. 188. a
 Iste ardet furore, nec remittit aliquid, sed indies ingrauescit. 10. ad Attic. 8

Nanque & incitat languentes, & languere facit excitatos: & tum remittit animos, tum contrahit. 2. de Leg. 38
 Antonius remittit nobis Galliam citeriorem. in Ant. 209. b
 Ita ne hoc modo paria quidem peccata sunt. Vrgent tamen, & nihil remittunt. 4. de Finib. 12. 4. a
 In qua tibi remittunt omnes istam voluptatem. de Orato. 206. b. Id est relinquunt.
 Mulieres, vt scripseram ad te, Romam remittebam. ad Atticum, 116. b
 Quotidie aliquid iracundiæ remittebat. 8. Philip. 2. 46
 Demetrii librum de concordia tibi remisit. Att. 143. b
 Nauem imperare ex fœdere debuisti, remisisti in triennium. in Verr. 204. b
 Remisisti quod non oportebat. in Verr. 247. b
 Remisit D. Bruto c. x. millia. in Verr. 106. b
 Italix sua vobis studia profertur remisisti. ad Brut. 35
 Quemadmodum Roscius familiaris tuus in senectute numeros in cantu miserat. 1. de Leg. 16. a
 Qui quum miserant dolores pedum, non deerat in caulis. de Clar. 176. b
 Quibus istam laudationem remittam. pro Flac. 154. b
 Ex eo quod ipse potest in dicendo, aliquantum remittet. in Verr. 62. b
 Hic tu fortasse eris diligens, ne quam ego horam de meis legitimis horis remittam, nisi omni tempore quod mihi lege concessum est, abusus ero, querere. 3. Verr. 16. a
 Dionysio ego quidem non modò placibilem me præbuissem, sed totum remisissim. 10. ad Att. 50
 Facile patior quòd scribis, secum Tullum & Seruium questos esse, quia non idem sibi quod mihi remisisset. ad Att. lib. 10. 194. 3. a
 Nam illi multò mihi hoc facilius remisissent, si istum non nossent, aut si iste apud eos Quæstor fuisset. de Diu. a
 Quæro enim non quibus intèdam animum rebus, sed quibus relaxem ac remittam. in Hortensio, a
 Te rogo vt procuratoribus Flauii remittas de diminuendo, & de Apollonienisibus ne quid perscribas. Q. fra. 301. b
 Sed tibi aut concedendum est ita esse, quod minimè vis: aut memoriam mihi remittas oportet, &c. 4. Academicar. quæst. 190. a
 Remittant spiritus, comprimant animos suos, sedent arrogantiam. pro Flac. 42. a
 Aliquid de summo supplicio remitteres. 7. Verr. 132. a
 In illo reprehenditur, quòd ex ea pecunia miserat, quam ipse quæserat. 5. Verr. 70. a
 Remittere aliquid de seueritate. in Pis. 155. b
 Ad infirmitatem laterum persciter contentionem remittere. de Clar. 182. b
 Remittere de capite vectigalium. 5. in Verr. 70
 Curam animi remittere. 6. Verr. 118. a
 Remittere alicui de summa. in Verr. 165. b
 Habenas adducere & remittere. de Amic. 42
 Remittere iracundiam. in Ant. 217. b
 Volebam ad te Marionem remittere, quem quum meliuscule tibi esset, ad me mitteres. Tironi, lib. 16. 1. 2. a
 Remittere nihil de diligentia. 11. fam. 23. in epist. D. Bruti.
 Si nihil tibi remittere possum. 10. ad Att. 35. in epist. Anton.
 Remittere nuntium. Topic. 9
 Opinionem animis suis aut libentibus aut æquis remittere. pro Clu. 3. a. Id est, discedere ab ea.
 Vt eorum reprehensionem vos vestra prudentia assumere, meæ modestiæ remittere debeatis. pro Planc. 271. b
 Remittere rores gelidos dicitur aurora. Diu. lib. 1. 13
 Sonum vocis intendere & remittere. in Orat. 32
 Remittere & condonare alicui supplicium. 5. fam. 14. in epist. Vatini.
 Neque enim fuit Gabini, remittere tantum de suo: nec regis, imponere tantum pari suis. pro Rab. Posth. 19. a
 Vt sine his nihil de meo studio perseverantiaque sum remisurus. epist. 149. b
 Reliquum omne tempus huius anni me vobis remissurum putastis. in Verr. 82. b
 Ne existimes eos, qui non debita consecrari soleant, quod

debeatur, remissuros. ad Att. lib. 13. 30
 Remissus.
 Remissus animus. 2. de Diu. 206. a
 Sermo quietus & remissus. de Sen. 82. b
 Remissus in disputando. de Fin. 90. b
 Remissus in vlciscendo. Post red. ad Quirites, 18
 Respondit, in agro ambulanti ramulum adductum, vt remissus esset, in oculum recidisse. 1. de Diu. 200. a
 Noli putare id omnino à me ommissum, siquid est tibi remissum atque concessum. pro Syll. 176. b
 Sed persuade tibi de voluntate mea nihil esse remissum, de iudicio largiter. ad Brut. 56. in epist. D. Bruti.
 Si huic fuerit remissum. ad Heren. 15. b
 Leni animo & remisso esse. 2. de Or. 105. a
 Multa enim, quum remissi & liberi sunt animi, futura prospiciunt. Cat. 73
 Itaque quanquam in eo sermone, qui cum Torquato est habitus, non remissi fuimus, &c. de Fin. lib. 3. 1
 Remissa temporibus studia. 1. Tusc. q. 1. a
 Massilienses Gallicorum bellorum pericula populi Rom. co piis remissisque compensarunt. pro Font. 276. b
 Cum tristibus seuerè, cum remissis iucundè viuere. pro Cælio, 9
 Vt onera cõtentis corporibus facilius feruntur, remissis opprimunt, &c. 2. Tusc. q. 9. 4. a
 Remissior in petendo. pro Mur. 49
 Hodie verò, nescio qua re obiecta, Senatus remissior fuit. in Anton. 206. b
 Ego, &c. dubitasse fortasse, vtrū remissior essem, an summo iure contenderem. 16. ad Att. 37
 Remissiore vt genere dicendi. pro Sestio, 99. a
 Sin remissiores esse voluerimus. in Cat. 121. b
 Tardiores tibicinis modos & cantus remissiores facere. de Orat. 107. b
 Quædam dicendi meliora & remissiora genera viguerunt. de Orat. 117. b
 Remisse.
 Remisse, leniter, vrbane cum aliquo agere. pro Cæli. 24. a
 Agere versum leniter, remisse, non actuose. 3. de Orat. 57. a
 Quis vnquam res præter hunc tragicas penè comice, tristes remisse, seueras hilarè, foreces scenica propè venustate tractavit. 3. de Orat. 17. a
 Quidam autem non id tam reprehendunt, si remissus agatur: &c. 1. de Fin. 2. a
 Tu qui multò dicis remissus & lenius, quàm solebas. de Oratore, 107. b
 Remissus & placatus aliquid ferre. 6. fam. 44
 Quum iste nihilo remissus, atque etiam multò vehementius instaret quotidie. 6. Verr. 67. a
 Omnes hanc quæstionem te Prætor de manifestis maleficiis quotidianoque sanguine, haud remissus sperant futuram. pro Sex. Rosc. 20. b
 Remissio.
 Quem non quies, non remissio, non æqualium studia, non ludii, non conuiuia delectarent. pro Cælio, 31. a
 Si humanitas appellanda est in acerbissima iniuria remissio animi ac dissolutio. Metello, lib. 5. 2. 26. a. & 9. 57
 Remissio lenitatis in oratione. de Orat. 128. b
 Remissio luctus. Tusc. q. lib. 3. 54
 Remissio morbi senescantis. ad Gallum, lib. 7. 47
 Remissio poenæ. in Catil. 86. pro lenitas.
 Oculorum obtutus, superciliorum remissio aut contractio. Offic. 1. 203
 Remissio & moderatio vocis. de Clar. 174. a
 Ad omnem animi remissionem ludumque descendere. de Orat. 110. b. & 115. b
 Tales igitur amicitia sunt remissione vsus eleuandæ, &c. de Amicitia, 65
 Demosthenes vna continuatione verborum, binas contentiones vocis & remissiones continebat. 2. de Orat. 136. a
 Remorot.
 Sed hæc res quæ ceteros remorari solent, non retardant. pro Pomp. 11. b

Ne parua quidem dubitatio potest remorari damnationem. ad Heren. 5. b
 Et scito te me iis epistolis potius, & meas spes solitum esse remorari. ad Att. lib. 3. 54. 1. a
 Num vnum diem postea L. Saturninum Trib. pleb. & C. Seruilium mors à Reip. poena remorata est. in Catil. 2
 Ne calamitas remorata longius serpat atque progrediatur, præcaueto. Antequam. 195. b
 Remoueo.
 Quæ enim natura occultauit, eadem omnes qui sana mente sunt, remouent ab oculis. 1. Offic. 177
 Multa palàm domum suam auferebat, plura clàm de medio remouebat. pro Rosc. Amer. 14. a
 Remouit intercessionem. de Arusp. resp. 54
 Sed ne opifices quidem se artibus suis remouerunt, &c. in Orat. 3. a
 Hunc igitur Catonem Lentulus à legibus remouit. ad Q. frat. lib. 2. 10. 6. a
 Quid sit quòd se à me remouit, si modò remouit, ignoro. ad Attic. lib. 4. 77. 5. a
 E negotiis publicis se remouerunt, ad otiumque perferunt. 1. Offic. 99. a. pro Clu. 26. b
 Remoue te à suspitione alicuius commodi. contra Rullum, 70. b
 Accepimus conditiones, sed ita vt remoueat præsidia ex his locis quæ occupauit. ad Tironem, lib. 16. 11. 6. a
 Quòd idem in posterum M. Catonem tribuatu tuo remouisses. pro Domo, 17. a
 Remouere morbum. 10. ad Att. 52. pro morbo liberari.
 Remouere oculos, & se totum auertere. pro Corn. Balb. 7. a
 Ab amicitia alicuius se remouere. de Amic. 66. a
 Remouere se à certamine. epist. 154. b
 Operà à populari cõtu remouere. 4. Acad. q. 12. a
 Suspicionem leuare, atque ab se remouere. 5. Verr. 116. a
 A suspitione alicuius commodi se remouere. 2. de leg. Agraria, 35. a
 Remouere de medio. pro Rosc. Amer. 14
 Ea fecerni arbitror oportere, & ex oratione remoueri. de Orat. 137. b. & de Clar. 168. b
 Remotus.
 Locus remotus, salubris, amœnus. 7. fam. 37
 Locus arbitris remotus. 7. Verr. 64
 Ille à culpa remotus est. pro Mur. 67. a
 Quis tam remotus fuit à cupiditate. 3. Verr. 75. a
 Quum tu à Gracchi æquitate ac pudore longissimè remotus sis. contra Rullum, 42. a
 Si quisquam fuit vnquam remotus & natura & ratione, atque doctrina ab inani laude & sermonib? vulgi, ego profecto is sum. epist. 15. 4. 38. a
 Remotus à nauigando. in Verr. 249. b
 Procul remotus ab oratoris officio. 1. de Inuen. 12
 Testis cupidus, iratus, à religione remotus. pro Font. 10. a
 Procul remotus à vero. de Inuen. 43. b
 Hæc conscripsi x. Calend. accubans apud Vestorium, hominem remotum à dialectis, in arithmetis satis exercitatum. ad Att. lib. 14. 308. 4. a
 Ioco remoto tibi hæc amicissimo animo præcipio. ad Trebatium, lib. 7. 11. 6. a
 Ego hæc à Chryfogono mea sponte, remoto Sex. Roscio, quæro. pro S. Rosc. 40. b
 Remoto atque ablegato viro, non liberius, quàm antè, &c. 7. Verr. 66. a
 In quibus remoti ab oculis populi, &c. Læl. 85
 Remoti, siue omnino missis lectoribus. 9. ad Att. 2
 Etiamne hæc tam parua ciuitas, tam procul à manibus tuis atque à conspectu remota. 5. Verr. 72. a
 Defensio remota ab vtilitate Reipub. & sciuncta à voluntate legis. in Verr. 192. b
 Altera pars, quæ procul à iudicio remota est. pro Clu. 18. b
 Sine dubio res à Lentulo remota videtur esse. ad Quin. frat. lib. 2. 6. 5. a
 Scientia quæ est remota à iustitia, calliditas appellanda est. Officior. 13. b

Remota narrationis à causa ciuili rursus duo genera. 1. ad Heren. 13
 Remotà à fama & à fortunis, ab otio locupletū illam acerbissimam ministram Prætorum auaritiæ calumniam, &c. 1. ad Q. Frat. 18
 Remota iubilitate disputandi. de Nat. 45. b
 Quum autem res ab nostra memoria propter vetustatem remotas ex literarum monumentis repetere instituo, &c. 1. de Inuent. 1. a
 Clamabo literas remotas esse de medio. 4. Verr. 128. a
 Remotum argumentationis genus. 1. de Inuent. 103
 Hoc à breuitate præcipiendi remotum est. de Inu. 82. b
 Officia autem tollebantur delectu omni & discrimine remota. 4. de Finib. 112. a
 Remota vel assumpta argumenta quæ sint. Partit. 3
 Hæc à vulgari intelligentia remotiora sunt. de Inu. 70. b
 Stella aliæ propius a terris, aliæ remotius, &c. spatia consiciunt. de Nat. d. 18. b
 A cupiditate remotissimus. epist. 207. b
 Sermo à strepitu forensi remotissimus. in Orat. 17. a
 A suspitione minimi errati remotissimus. 6. Verr. 36. a
 Ab iniuriis remotissimi homines. 4. Verr. 115. a
 Remotissimum à causa. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 41
 Hoc à religione & sapientia vestra remotissimum est. de Inuent. 55. b
 Remotio.
 Remotio criminis est, quum eius intentio facti, quod ab aduersario infertur, in alium, aut in aliud dimouetur. 2. de Inuent. 186. a. & 2. ad Heren. 59
 Remunero, siue Remunero.
 Et quoniam nullum aliud tempus futurum sit, vbi tibi referant gratiam, hoc te officio remunerent. de Pet. 25. a
 Tu si tibi eadem causa est, me remunerare sanè velim. ad Att. lib. 3. 145. 6. a
 Quibus autè officiis, T. Annii beneficia remunerabor? Post red. in Senatu, 26. a
 Considerandum est, quonam te remunerer genere. epist. 39. b. & 20. b
 Vt possem te remunerari quàm simillimo munere. ad Varonem, lib. 9. 8. 3. a
 Vlciscendæ iniuriæ facilius ratio est, quàm beneficii remunèrandi. Postquam. 203. b
 Officiorum remunerandi voluntas. de Inuen. 82. b
 Ad remunerandum nihil suppetit mihi præter voluntatem. Paulo, lib. 15. 13. 4. a
 Vt à teipso fumerem aliquid ad me reficiendum, teque remunerandum, si non pari, at grato tamen munere. de claris Orat. 166. b
 In beneficiis remunerandis. Postquam. 203. b
 Remuneratio.
 A quo enim expeditior & celerior remuneratio fore videtur, in eum ferè est voluntas nostra propensior. 1. Officior. 101. a
 Beneuolentiæ remuneratio. pro Domo sua, 23. a
 Nihil est enim remuneratione beneuolentiæ, nihil vicissitudine studiorum officiorumque iucundius. de Amic. 46. a. & de Inuent. 70. b
 Remuria.
 His quoque diuisit remuriam. in Ant. 208. b. aliàs, Semurium.
 Remus. de Diuin. 102. b. frater Romuli.
 Remus.
 Remus infractus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 71
 Nullum remum vacuum trahi. in Verr. 263. b
 Neque verò hoc loco expectandum est, dum de remo inflæ xo respondeam. 4. Acad. q. 39. a
 Calamitas remorum longius serpit. Antequam, 9. a
 Intermissio impetu pulsusque remorum. de Orat. 97. b
 Quàm multos esse oporteret, ex ipso nauigio quod erat factum sex remorum numero, coniciebant. 7. Verr. 57. a
 Arbitrabar remos sustineri, &c. 13. ad Att. 23
 Orationem remis propellere. 4. Tusc. q. 16
 Res tetra, detestabilis, omni cõtentione, velis (vt ita dicam) remisque fugienda. Tusc. q. 195. b

Atque inde ventis remisque in patriam omni festinatione properauit. ad Cornific. lib. 12. 25. 8. a

Remigo.

Non enim sustinent remos, sed alio modo remigant. ad Attic. lib. 13. 278. 2. a

Vtrum igitur maui, statimne nos vela facere, an quasi e portu egredientes, paululum remigare? 4. Tusc. 15. a

Remigatio.

Inhibitio autem remigum morum habet, & vehementiorem quidem remigationis nauem conuertentis ad puppim. ad Attic. lib. 13. 278. 3. a

Remex.

Quid, inquires, remex ille de classe Coponii, nonne ea praedit quae facta sunt? 2. de Diu. 169. a

Remigem aliquem aut baiulum nobis oratorem describeras. Orat. 122. b

Eumque dixisse remigem quendam e quinquere mi Rhodiorum vaticinatum. 1. de Diuin. 119. a

Remigum delectum habere. 12. fam. 23. in epist. Cassii. Classis infirma propter dimissionem propugnatorum & remigum. in Verr. 253. b

Arbitrari sustineri remos, quum inhiberi essent remiges iussi. 12. ad Attic. 23

Imperare remiges. 2. de Orat. 23. a

In nauis remigibusque exigendis. in Verr. 217. b. de Oratore, 97. b

Remigium.

Quae pugna, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, &c. 5. Tusc. q. 161. a

Ren.

Humores qui ex renibus vesicaeque profunduntur. 2. de Natura deor. 206. a

Laborare e renibus. 2. Tusc. q. 101. a

Renascor.

Nam principium extinctum, nec ipsum ab alio renascetur, nec a se aliud creabit. 1. Tusc. q. 85. a

Neu semper primi cuiusque mali excidendi causa sit, vt aliud renascatur illo peius. ad Brut. 4. 4. a

Qui mihi poenas inciderant, nolunt eandem renasci. ad Atticum, 55. b

Renatus.

Renatum enim bellum est, idque non paruo scelere Lepidi. ad Brutum, 14. 3. a

Sed bellum istuc renatum homines mirantur. epist. 174. b

Renauigo.

Per paucis diebus in Pompeianum, post in Puteolana & Cumana regna renauigare. Attic. lib. 14. 314. 1. a

Renauo.

Renauabo operam. Attic. 10. b. aliis, renouabo.

Renouo.

Quod societatem Reipub. conseruanda tibi mecum a patre acceptam renouas, gratum est. Cornific. lib. 12. 27. 2. a

Et animos Equitum Roman. ad Q. Caepionis odium, a quo erant ipsi propter iudicia abalienati, renouabam atque reuocabam. 2. de Orat. 109. a

Hac inclusa habebam, & ne obsolescerent, renouaba, quum licebat, legendo. 1. Acad. 17. a

Atheniensiumque renouaui vetus exemplum. in Ant. 153. b

Acerba sane recordatio veterem animi curam, molestiamque renouaui. de Orat. 142. b

Mithridates se rege Armeniorum adiuncto, nouis opibus copiusque renouaui. pro Mur. 32. a

Multa mihi crede assequere: ego enim renouabo commendationem, sed tempore. Trebat. lib. 7. 18. 3. a

Renouabo illud quod initio dixi. 2. de leg. Agrar. 37. a

Frater erat vnus qui suo squalore vestros oculos inflecteret: qui suo fletu desiderium mei, memoriameque renouaret. Post red. ad Quir. 6. a

Qui renouaret extinctam disciplinam. de Vniuer. 1

Quid ego improborum facta renouem oratione, aut redintegratione illius conuersionis animos vulnerem vestros? Antequam. 194. b

Renouare & instaurare aliquid. in Verr. 68. b

Renouare veterem Academiam. 1. Acad. q. 20. a

Renouare amicitiam. epist. 100. b

Bellum renouare. Marcell. lib. 4. 7. 7. a

Renouare pristina bella. Somn. Scip. 5

Renouare veteres colonias, & deducere nouas. contra Rullum, 73. b

Appius vult, inquam, renouare honores eosdem, quo minus rogam praetexta quotannis interpellet. Q. fra. h. 2. 14. 2. a

Tu vetus hospitium renouare voluisti. pro Deiot. 5. a

Et vt Scaurus, memoriam prope inter mortua generis sui, virtute renouare. pro Mur. 14. a

Operam renouare. ad Attic. lib. 1. 9. 11. a

Orationem renouare. 1. de Inuent. 112. a

Nolo hanc rem comemorando renouare, cuius memoriam deleri oportere arbitror. pro Quint. 46. a

Scelus pristinum in aliquem renouare. 2. Verr. 7. a

Tum pristinis orbatu muneribus, haec studia renouare cepimus. 2. de Diu. 20. a

Animus defessus audiendo aut admiratione integratur, aut risu renouatur. de Inu. 47. b

Animus aut renouatur ad ea quae restant, aut omnibus iam dictis exuscitatur. 2. de Inuen. 155. a

Renouabitur prima illa militia, quae iste e foro abduci, non vt ipse praedicat, perducere solebat. 7. Verr. 27. a

Vt renouetur, non redintegretur oratio. ad Heren. 15. b

Hoc institui, atque adeo institutum referri atque renouari molestere ferunt. 1. Verr. 37. a

Renouatus.

Itaque Caesaris munere Deciorum quidem multo interuallo per hunc praclarum virum memoria renouata est. in Verrem, a

Vt memoria, non oratio, renouata videatur. 1. de Inuen. 112. a

Vaporibus altae renouataeque stellae refundunt eadem. 2. de Nat. deo. 176. a

Ne instauratas maximi belli reliquias ac renouatas audiamus. de Prou. 73. b

Renouatis quotannis centesimis. 6. ad Attic. 26. Id est, cum faenoris renouatione.

Faedus quod renouatum erat. epist. 192. b

Tempus honoris a M. Marcello renouatum. 2. de Nat. 87. a

Quomodo de sententia illa eadem renouata atque instaurata celebrantur. de Arusp. 248. b

Stulti autem malorum memoria torquentur, sapientes bona praeterita grata recordatione renouata delectant. 1. de Finib. 87. a

Renouatio.

Renouatio singulorum annorum. 6. ad Attic. 5

A quo rursus animante, ac deo renouatio mundi fieret, atque idem ornatus oriretur. 2. de Nat. d. 177. a

Renouatio timoris magnam molestiam afferebat. epistol. lib. 11. 18. 4. a

Vsurpatione & renouatione doctrinae. de Clar. 135. a

Renuntio.

Renuntio, inquit, tibi, te hodiernis comitiis esse absolutum. 2. Verr. 12. a

Nunc imperant pullario, ille renuntiat. de Diu. 123. b

Caeso renuntiat se dedisse: cognoscite renuntiationem ex literis. 5. Verr. 75. a

Itaque renuntiat Rabonius illam decisionem tutoribus. 3. Verr. 99. a

Itaque iste vehementer Sthenio infensus, hospitium ei renuntiat, domo eius emigrat. 4. Ver. 62. a

Illi ad Senatum renuntiant. 4. Verr. 117. a

Fremebat tota prouincia: nemo id tibi renuntiabat? 5. Ver. 113. a

Quisnam tibi hoc renuntiauit? pro Clu. 114. a

Comitia bienni biduo habuit, hoc est renuntiauit: quos ei visum est, exules reduxit, &c. Af. Pollio Cicer. lib. 10. 32. 4. a

Qui Milefisi rem gestam renuntiarat. in Verr. 94. b

Quum legati renuntiarint, quod certe renuntiant, Antonium non esse in vestra potestate. in Ant. 108. b

Acta & imperia ad Senatum renuntiare. 5. Verr. 62. a

Renuntiare conditionem. in Verr. 69. b

Renuntiare conductionem. ad Att. 23. b

Consulem renuntiare aliquem. 2. de Orat. 144. a

Renuntiare legationem. 9. Philip. 256

Renuntiare negotium. 13. fam. 21

Ipsa decimo die, quo ipsum oportebat, hostiarum numerum & militum renuntiare, in re haesit. ad Q. frat. a

Eosque Parthos esse Senatui renuntiauisse. Epist. 120. b

Vt nobis renuntietur. pro Cluen. 131. a

Quod h. s. l. x. x. millia diuisoribus vt Praetor renuntiare, dedisti. 6. Verr. 40. a

Perfecerat iste imperio, vt pro suffragio Theomnastus familiaris suis in tribus illis renuntietur. 4. Verr. 88. a

Pedem nemo in illo iudicio supposit, credo ne Stoicis renuntietur. 1. de Orat. 118. a

Nam hoc persaepe dixisti, tibi sic renuntiare, me, &c. pro Cluent. 114. a

Renuntiare tibi Liciniu plagiariu tributa exigere. Q. fr. 300. b

Nam quum propter dilationem comitorum ter Praetor primus Centuriis cunctis renuntiat sum, facile intellexi, &c. pro lege Manil. 1. a

Eo modo sacerdos Climachias renuntiat est. epist. 134. b

Tu quum esses Praetor renuntiat. in Verr. 243. b

Posteaquam mihi renuntiatum est de obitu Tulliae filiae tuae. epist. lib. 4. 5. 1. a

Qua in re & amore eius in suscipiendo negotio perspexi, & fidem in conficiendo & renuntiendo. epist. 208. b

Renuntiat.

Renuntiat tribus. pro Planc. 39

Renuntiatio.

Suffragiorum renuntiatio. pro Planc. 11. a

Non idem est ordo dignitatis & renuntiationis. pro Murena, 128. b

Renuntiationemque eius, quae erat in publicas literas relata, illorum legibus tolli iusserat. in Verr. 84. b

Renuo.

Qui nullum conuiuium renuerit, qui vnguenta sumpsit, qui Baias viderit. pro Cal. 20. a

Renuens.

Quibus superciliis renuente huic decem millium criminum pro Rab. Posth. 22. a

Reor.

Illos in quibus eas virtutes esse remur, a natura ipsa diligere cogimur. 2. Offic. 45. a

Renur eos esse, quales se ipsi velint. Topic. 227. b

Vultu stabilem se gloriam consequi posse renur. 2. Off. 61. a

Quem quidem antea natura rebar ita dicere, vt, &c. 3. de Orat. 46. a

Quos quidem plures, quam rebar, esse cognoui. de Diu. 109. b

Eorumque quatuor, quae supra dixi, dissimile Aristoteles quoddam esse rebatur. 1. Acad. 40. a

Et tamen Dionysius noster, qui est nobiscum, Nicias Cous non rebatur oppidum esse Pyraea. ad Att. lib. 7. 123. 13. a

Rebantur enim fore, &c. sunt veteres quibus ianuae clauduntur & firmantur. de Nat. deo. lib. 3. 20. a

Tum vero est ratus se posse. de Arusp. 255. b

Ratus.

Cuius tribunatus si ratus est, nihil est quod irritum ex actis Caesaris possit esse. de Prouinc. 38. a

Astrorum in omni aeternitate rati & immutabiles cursus. 2. de Nat. deo. 138. a

Motus constantes & rati. 2. de Nat. d. 73. a

Qui quum tam certos caeli motus, tam ratos astrorum ordines, tamque inter se omnia connexa & apta viderit. 2. de Nat. deo. 140. a

Omnia ista perinde vt cuique data sunt pro rata parte a vita, longa aut breuia dicuntur. 1. Tusc. 150. a

Ratis regionibus caeli fulgura augures temperant. 2. de Leg. 18

Verum illud certum, comprehensum, perceptum, ratum, firmum, fixum fuisse vis. 4. Acad. q. 235. a

Si populus iusserit me tuum, &c. id iussu, ratum, atque firmum futurum. pro Cec. 69. a

Testamentum ruptum aut ratum. 1. de Orat. 84. a

Quid augur, cur a dextra coruus, a sinistra cornix faciat ra-

tum? 1. de Diuin. 143. a. Sub. augurium.

Id habent ratum, quod ab eo, quem probant, iudicatum vident. 1. de Nat. deo. 16. a

Quis hoc frater fratri, quis pater filio tribuit, vt quodcumque retulisset, id ratum haberet? pro Rosc. Com. 2. a

Iudicium habere ratum. in Part. 69. a

Nisi quod ab omni aeternitate certum fuerit esse futurum rato tempore. Diuin. lib. 2. 14. 28. a

Attamen ista ipsa quae te emisse scribis, non solum rata mihi erunt, sed etiam grata. ad Gallum, lib. 7. 24. 3. a

Rata sunt Senatus decreta. 3. de Leg. 10

Quorum vagi motus, rata tamen & certa sui cursus spatia desinant. 5. Tusc. q. 98. a

Repagulum.

Perfringere omnia repagula iuris, pudoris, officii. 7. in Verrem, 32

Repagulis iram omnem recludere. de Nat. d. a

In templo Herculis valuae clauuae repagulis, subito seipsa aperuerunt. de Diu. 96. b

Conuulsis repagulis, effractisque valuis, demoliri signum conantur. 6. in Verr. 84. a

Repandus.

Sospita cum pelle caprina & calceolis repandis. 1. de Natura deor. 111. a

Reparo.

Quibus iniuriis grauissimis tamen illud erat miserum solatiu, quod id perdere videbatur, quod alio Praetore, eodem ex agro reparare posset. 5. Verr. 172. a

Repastinatio.

Quid agri fossiones repastinationesque proferam? Cat. 49. a

Repedo.

Domum cum laude repedandum. de Leg. 187. b

Repello.

Nec qui contradicunt, causam difficilem repellunt. de Finibus, lib. 3. 2

Ego Clodii furor e ceruicibus nostris repuli. pro Mil. 116. b

Quum te a Consulatu repuli. 1. in Catil. 19. a

Meam filiam superbissimis & crudelissimis verbis a genibus repulisti. Post red. in Senatu, 15. a

Homines audaces ab eius templi aditu atque ascensu repulisti? pro Domo sua, 43. a

Sit is vestris animis acceptissimus, qui a vestro corpore iugum acerbissimum repulit seruitutis. Antequam, 1. a

Ipsae enim leges te a cognitione sua iudicio publico repulerunt. pro Corn. 61. b

Armis repellere, figurare, & auertere aliquem. pro Cec. 24. a

Timor igitur ab eis aegritudinem potuit repellere, &c. Tusc. q. lib. 3. 56

Repellere alicuius Consulatum a Repub. 7. ad Att. 55

Repellere criminationes ab aliquo allatas. Lxl. 59

Dolorem aspernari vt summum malum, & quantum possit a se repellere. 1. de Finib. 45. a

Impetum aegre repellere. de Prouinc. 5. a

Repellere iniuriam. Offic. 3. 97

Repellere insidias. 2. in Verr. 3

Grauitatem retinere, iracundiam repellere. Offic. 28. b

Repellere voce Oratorem a gubernaculis ciuitatum. 1. de Orat. 24. a

Repellere pericula. pro Mure. 131. b

Repellere omnem rationem. Tusc. q. lib. 5. 12

Seruitutem a ciuibus repellere. ad Brut. 14. 5. a

Repellere vim, & inferre vim, contraria. pro Mil. 38. a

Vim vi repellere. pro Sest. 31. a

Ab impediendo & laedendo repelluntur. de Pet. 36. a

Qui primo quum obsistere ac defendere conarentur, male mulctati clauis ac fustibus repelluntur. 6. Verr. 84. a

Non repellatur inde quod aggredi cupiet. de Orat. 148. b

Vt seueritas adhibeatur, contumelia repellatur. 1. Offic. 91. a

Repulsus.

Hac ego religione non sum ab hoc conatu repulsus. pro Domo sua, 224. b

Repulsus in Hetruscorum libris qui dicatur. de Arusp. respon. 49. 57

Bellum Gallicum P. C. Cæsare imperatore gestū est: antea tantummodo repulsum. de Prouin. 25. a
 Byzanti Mythridatis impetum agrē repulsum, & ceruicibus interclusum suis sustinuerunt. de Prou. 70. b
 Deteriores & repulsi qui fuerint. de Arusp. 256. & 257. b
 Vide Deterior.
 Aduersarius qui sit & ferendus & repellendus. de Or. 115. b
Repellens.
 Immanitas omnem humanitatem repellens. Offic. 13. b
Repulsus.
 Repulsus scopulorum. 1. de Diu. 22. a
Repulsa.
 Ædilitia repulsa. pro Planc. 268. b
 Cum bonus vir suffragiis præteritur, non ille à vano populo repulsam fert potius, quam, & c. Tuscul. q. 238. b. & 2. de Orat. 155. a
 Accipere offensionem in ædilitate: Repulsam ferre, & præterire, contraria. pro Planc. 268. b. & 11. Phil. 303. a
 Quod scribis, libetere repulsam tulisse eum qui cum sororis tuæ filii patruo certaret, hoc magni amoris signū. ad Atticum, lib. 5. 107. 3. a
 Ægrè tulisse P. Rutiliam fratris repulsam Consulatus, scriptum apud Fannium est. 4. Tusc. q. 60. a
 Domitii vultus in repulsa. 8. fam. 40. in epist. Cælii.
 Sine repulsa assequi magistratum. in Pis. 1. a
 Qui omnes honores sine repulsa obtinuit. in Pis. 79. b
 Offensiones & repulsas quasi quandam ignominiam & infamiam timere. 1. Offic. 102. a
 C. Marius duabus Ædilitatis acceptis repulsis, septies Consul est factus. pro Planc. 41. a
Rependo.
 Cui pro Gracchi capite erat aurum repensum. 2. de Or. 150. a
Repens.
 Hostium repens aduentus. 3. Tusc. 88. a
 Ne me imparatum cura laceraret repens. 3. Tusc. 52. a
Repente.
 Repente & subito. de Orat. 107. b
 Quum iste repente, & c. in Verr. 63. b
 Ecce autem repente. in Verr. 63. b
 Repente aspiciamus lituras eiusmodi, quasi quædam vulnera tabularum recentia. 4. Verr. 135. a
 Repente cœpit dicere, se omnia Verris causa velle. 4. Ver. 45. a
 Is recitatis literis conscientia conuictus, repente conticuit. in Catil. 113. b
 Repente præter spem dixit. Sulpit. lib. 4. 4. 9. a
 Modò egens, repente diues. 2. Phil. 76. a
 Repente nocte intempesta seruorum armatorum fit concursus. 6. Verr. 84. a
 Quibus rationibus repente tãquam somnio factus est tam affluens, & tam beatus. In Sallust. a
 Sed repente è vestigio ex homine, tanquam aliquo Circæo poculo factus est Verres. 1. Verr. 31. a
 Gratulor Bais nostris, siquidem, vt scribis, salubres repente factæ sunt. ad Dolabellam, lib. 9. 12. 1. a
 Ista vis repente erupit. pro Sylla. 181. b
 Ista importunitas repente exarsit. pro Sylla. 181. b
 Repente exorta est mulieris importunæ nefaria libido. pro Cluent. 20. b
 Ibidem est repente mortuus. de Nat. d. 2. 8
 Amicitias, quæ minus delectent & minus probentur, magis decere censent sapientes sensim dissuere, quam repente præcidere. 1. Offic. 169. a
Repentinus.
 Expectatus & repentinus. 2. de Orat. 124. a
 Vnde iste amor tam improuisus ac tam repentinus. pro Domino sua. 215. b
 Repentinus calamitatis nuntius. 7. Verr. 85. a
 Et repentinus Sylla nobis exoritur. contra Rull. 89. b
 Mors repentina. 2. de Diuin. 113. a
 Quæ fuit illa quanta vis, quam inexpectata, quam repentina. de Orat. 129. b
 Exoritur peculiare edictum repentinum. 5. Verr. 28. a
 Leuiores sunt ea quæ repentino aliquo motu accidunt, quam

ea quæ meditata & præparata inferuntur. 1. Offic. 40. a
 Repentina morte perit. pro Sest. 27. a. & pro Clu. 54. b
 Non repentina aliqua voluntate aut fortuito ad tuam amplitudinem meis officiis amplectendam incidi. epist. lib. 5. 19
 Oppressus est enim bello repentino. ad Dolabellam, lib. 9. 13. 2. a
 Idcirco aliquem Callidium vocari, quod temerario & repentino consilio sit. de Inuen. 65. b
 Ignoti homines & repentina Quæstores celeriter facti sunt. de Claris, 130. a
 Mala repentina. 3. Tusc. q. 93. a
 Omnia repentina & inopinata grauiora. Tusculan. quæst. lib. 3. 25
Repentino.
 Moritur in Gallia Quintius quum adesset Næuius, & repentinò. pro Quint. 8. a
Reperio.
 Quem Tarætum venisse L. Æmylio, Appio Claudio c o s s. reperio. de Senect. 38. a
 Etenim quum complector animo, quatuor causas reperio cur senectus misera videatur. de Senect. 14. a
 Nec vos exitum reperitis, resque tota vacillat & claudicat. 1. de Nat. deo. 148. a
 Quibus armis quemadmodum vterentur, non reperiebant. de clar. Orat. 5. a
 Reperiam multos, vel potius innumerabiles, non tam, & c. 2. de Finib. 50. a
 Reperies vêtitasse. 11. fam. 50. in epist. Matii. Id est, cõperies. Sed si quærimus, cur, & c. causas reperiemus verissimas duas: primùm, quod, & c. de Clar. 195. b
 Reperiemus hinc finem audaciæ perditorum. 10. famil. 32. in epist. Planci.
 Nostræ sollicitudinis hinc finem reperiemus. epist. 153. b
 Quod si in eam me partem incitarem, profectò iam aliquam reperirem resistendi viam. ad Att. lib. 2. 31. 5. a
 Quid ad hæc repereris: soluamus inquis. ad Att. li. 7. 123. 15. a
 Reperire dignitatem. 1. de Orat. 98
 Exitum reperire non potest malè instituta ratio. de Natura deo. 1. 74
 Reperire leuationem ægritudinis. de Nat. d. 1. 7
 Facilius in timore benigni, quam in victoria grati esse reperimur. ad Brut. 15. 10. a
 Cluentii numus iudici datus vlllo vestigio reperitur. pro Cluent. 81. a
 In orationibus Catonis omnes oratoriæ virtutes reperuntur. de Claris, 170. b
 Tamen in ista populatione & proscriptione bonorum, improbissimum reperiebant. pro Quint. 33. a
 Hanc solam tu illo conuentu reperiere fortitus. 4. Verr. 30. a
 Si conferre volumus nostra cum externis, ceteris pares aut etiam inferiores reperiemur, religione autem multò superiores. de Nat. 27. b
 Profectò nulla vnquam medicina his tot incommodis reperietur. 1. Verr. 39. a
 Iidem traducti à disputando ad dicendum, inopes reperiantur. de Claris, 61. a
 Tum hoc vel maximè moliantur, vt vestra mentes, & c. optimo cuique infestissimæ atque inimicissimæ reperiantur. pro Flacco, 73. a
 Reperiri multa possunt. 9. ad Att. 24. in epist. Cæsaris. Id est, excogitari.
 Mihimet inuenda ratio, & vita reperienda est, qua, & c. 5. Verin. 90. a
Reperiens.
 Posteaquam Arcefilas Zenoni, vt putatur, obreptans, nihil noui reperienti, sed emendenti, & c. Academic. quæst. lib. 4. 32. a
Repertus.
 Post diem tertium, qui vt illuxit, mortui sunt reperti. Tusc. quæst. 173. b
 Reperta verba quæ sint. Partit. 10
Repeto, Peto, Reposco, Reuoco.
 Quæ erepta sunt, non repeto. pro Sylla, 84. b
 Quo nomine abs te sestertium millies repeto. in Verr. 57. b

Non peto vt mihi detis viam, sed datam repeto, vt reddatis. Antequam. 193. b
 Quid me aspectas: quid mea promissa repetis: quid meam fidem imploras: pro Plan. 82. a
 Ac repetit eam quam ego patri suo quondam pro salute patriæ sponendi dignitatem. pro Flac. 166. a
 Quid est igitur quod querere, si repetit quum vult: 1. Tusc. quæst. 148. a
 Etenim si à me, vt isti existimant, Lætuli mortui sordes, & c. si luxuries ac supra Cassii pœnas repetunt. Antequam. 12. a
 Vos qui maximè me repetistis atque reuocastis. pro Do. 242. b
 Repetemus à te nitidum solem pro isto asso sole. 12. ad Att. 9
 Furia, quæ parentum pœnas à consceleratis filiis repetant. Antequam. 195. b
 Repetere ab aliquo, quod ei dederis. pro Cluent. 31. b
 Quod argentario obtuleris expensum, à socio eius rectè repetere possis. ad Heren. 9. b
 Earum rerum omnium vel in primis hic A. Licinius fructum à me repetere pro suo iure debet. pro Arch. 1. a
 Officii præmium & fructum repetere. Antequam. 2. a
 Repetere ab aliquo rationem. pro Cluent. 39. b
 Repetere Remp. ab aliquo. pro Sest. 69
 Bona sua repetere ac persequi lite atque iudicio. 5. Ver. 26. a
 Repetere res suas. 7. Verr. 98. a
 Repetere res ablatas bello. Offic. 8. b
 Etenim verebatur ne populus Romanus ab isto eas pœnas vi repetisse videretur. 7. Verr. 128. a
 Quum res priuati iudicis repetentur. de Clar. 168. b
 Ecquid autoritatis apud vos in suo iure repetitio socii populi Rom. supplices vestri habere debeant. 1. Verr. 9. a
 Ne mors quidè in repetenda libertate fugienda. in Ant. 228. b
 Quum ei qui expectare velit, antè iniusta pœna luenda sit, quam iusta repetenda. in Vat. 33. b
Repetere, Replicare, à capite arcessere, recordari.
 Longo interuallo hæc studia repeto. de Fat. 4
 Alitè verò, & vt oportet, à capite frater repetis quod quærimus. 1. de Leg. 26. a
 Dii immortales, quam tu longè iuris principia repetis! 1. de Legib. 41. a
 Pratermissa repetimus, inchoata persequimur. de Fin. 137. b
 Repetunt ab Erichthæo Codrum qui se, & c. Tusc. q. 173. b
 Repetunt iam P. Valerium, qui exactis regibus primo anno Consul fuit: & c. 4. Acad. q. 26. a
 Tarutius vrbis nostræ natalem diem repetebat ab iis parilibus, quibus eam à Romulo conditam accepimus. de Diuinat. 128. b
 Repetam paulò altius Iudices, & omnia, quæ, & c. pro Cluentio, 52. a
 Atque vt intelligas, & c. paulò longius exordiū rei demonstrandæ repetam. pro Cluentio, 29. b
 Repetamque non ab incunabulis nostræ veteris puerilisque doctrinæ quandam ordinem præceptorum. de Orat. 86. b
 Repetam stirpem iuris à natura. de Legib. 160. b
 Repetam ab vltimo superiorum. de Nat. d. 1. 19
 Quamobrem Vellei, nisi molestū est, repete, quæ cœperas: repetam verò, & c. de Nat. 5. b
 Obscuro Cæsare, repete temporis illius memoriam. pro Deiotaro, 147. b
 Si omnium mearum literarum præcepta repetes, intelliges, & c. Q. frat. 300. b
 Principio Assyrii, vt ab vltimis autoritatem repetam, motus stellarum repetiuerunt. 1. de Diu. 3. a
 Neminem fuisse disertum dicebat, quum repeteret vsque à Corace nescio quo & Tyfia. 1. de Orat. 45. a
 Repetere aliquid nimium longè, & petere. ad Heren. 12. b
 Ab vltimo initio aliquid repetere. ad Heren. lib. 1. 14. a
 Repetere aliquid ab vltima antiquitate. de Fin. 62. b
 Repetere consilium. 2. in Verr. 11
 Repetere initium amicitia ex parentibus. epist. 91. b
 Iuris ortum à fronte repetere. de L. 160. b
 De quo si paulò altius ordiar, ac repetere memoriã religionis videbor, ignoscite. 6. Verr. 94. a
 Memoriam alicuius temporis repetere. pro Deiot. 13. a

Quantum memoria repetere præterita possum. epist. 181. b
 Quum res ab nostra memoria propter vetustatem remotas ex literarum monumentis repetere instituo. 1. de Inu. 1. a
 Repetere vltimo. de Inu. 48. b. & ad Heren. 3. b. & 12. b. & de Nat. deo. 7. b
 Petere aliquando vltra quàm satis est, & repetere longius quam necesse sit. epist. 91. b
 Comitibus factis eadem illa vetera cõsilia pecunia maiore repetuntur. in Verr. a. Id est renouantur.
 Huius sententiæ grauitas à Platonis autoritate repetatur. Tusc. q. 235. b
 Ego negabam oportere præterita repeti. Att. 242. b
 Natura iuris ab hominis natura repetenda est. de Leg. 159. b
 Ac mihi repetenda veteris cuiusdam memoriæ non satis explicata recordatio. de Orat. 85. b
 Quum scias à quo sit capite repetendum. de Leg. 179. b
 Tamè eum postea fuisse maximis in rebus arbitror, vt non ita mihi multum sit ex quæstura laude repetendum. pro Planc. 272. b
 Euentis aliorum memoriã repetendis nihil accidisse noui nobis cogitemus. ad Titium, lib. 5. 16. 4. a
Repetens.
 Nam quoad longissimè potest mens mea respicere spatium præteriti temporis, & pueritiæ memoriã recordari vltimam, inde vsque repetens, video hunc, & c. pro Arch. 1. a
 Cogitanti mihi sæpè numero, & memoriã vetera repetenti, perbeati fuisse Quinte frater, illi videri solent, qui, & c. 1. de Orat. 1. a
 Sed ita me audies, & c. vt longo interuallo hæc studia repetentem. de Fato, 7. a
 Licuit vel altius, & c. similitèrque superiora repetentem regredi in infinitum licet. de Fat. 147. b
Repetitus.
 Hæc maiorum consuetudo longo interuallo repetita atque relata. in Verr. 1. 37. a
 Somnia, quorum defensio repetita, quæ longè est. de Diu. 133. b
 Quum esset iuris & æquitatis repetita memoria. Parad. 34. a
 Vereor ne quis forte miretur, quid hæc mea oratio tam longè ac tam altè repetita velit. pro Sest. 9. b
 Quorsum igitur hæc spectat, inquit, tam longa, & tam altè repetita oratio? de Orat. 51. a
 Repetita possessio per interdictionem. pro Cecin. 7. a
 Ac video hanc primam ingressionem meam non ex oratoris disputationibus ductam, sed ex media philosophia repetitam. Orat. 197. b
 Deinde quum sòno repetito simul cū sole experrectus essem, datur mihi epistola à sororis tuæ filio. ad Att. li. 13. 290. 1. a
 Est enim ab omni æternitate repetita diuinatio. Diu. li. 1. 26
 Tamen quoniam ex alto repetita sunt, nonne, & c. epist. 32. b
 Expectare te arbitror hæc tam longè repetita principia quod spectent. epist. 216. b
 Ac veteres quidem scriptores artis vsque ab principe illo atque inuentore Tyfia repetitos vnum in locum condixit Aristoteles. de Inuen. 62. b
 Transilire ante pedes posita, & alia longè repetita sumere. de Orat. 157. b
 In quibus fabulis tam multis, tamque variis ab vltima antèquitate repetitis, tria vix amicorum paria reperuntur. 1. de Finib. 100. a
Repetundarum.
 Repetundarum iudicium sociale. 4. in Verr. 10
 Iudicium de pecuniis repetundis. de Claris, 174. b
 Repetundarum pecuniarum lex, sociorum populi Romani causa constituta. in Verr. 9
 Piso frugi legem de repetundis pecuniis primus tulit. 6. Verin. 50. a
 Nódum centum & decem anni sunt, quum de pecuniis repetundis à L. Pisone lata est lex. 1. Offic. 111. a
 Clames te lege pecuniarum repetundarum non teneri, neque hæc tua recusatio confessio sit captæ pecuniæ. pro Cluent. 48. b
 Repetundarum lege equites non tenebatur. pro Cluent. 117. & pro Rab. Posth. 8. a

Ab aliquo rationē repeti de pecuniis repetūdis. in Ver. 56. b
Repetitio.

Repetitio est, quum cōtinenter ab vno atque eodem verbo, in rebus similibus & diuersis principia sumuntur, &c. 4. ad Heren. 162

Et eiusdē verbi crebra tum à primo repetitio, tum in extremum conuersio. 3. de Orat. 114. a

Repetitione ab vltimo in expositionibus superfedendum. 2. ad Heren. 70

Repleo.

Vt vix exhaustas domos replere possent. de Prou. 3. a

Meministis tum Iudices corporibus ciuium Tiberim repleri, cloacas refarciri. pro Sestio, 20. b

Qui sumpta repleri, erepta recuperare vellent. pro Murena, 136. b

Vel passim licet carpentem & colligentem vndique repleri ista iuris ciuili scientia. de Orat. 200. b

Repletus.

Referto foro, repletisque omnibus tēplis. pro leg. Man. 30. a

Replico.

Si quæris qui sint Romæ regnum occupare conati, vt ne replices annaliū memoriam, ex domesticis imaginibus inuenies. pro Sylla, 20. a

Replicare memoriam temporum. 3. de Leg. 46. a

Replicans.

Non enim quæ futura sunt, subito existunt, sed est quasi rudentis explicatio: sic traductio tēporis nihil noui efficiens, & primum quicque replicantis. 1. de Diu. 206. a

Replicatio.

Replicatione mundi quadam motum regat aque tueatur. de Nat. d. 1. 25. Id est conuersione.

Repono.

In vestra māfuetudine atque humanitate causam totam repono. pro Sylla, 69. a

Tamen hunc in numero non repono. de Opt. ge. Orat. 149. a

Quos equidem in deorum immortalium cōctu ac numero repono. pro Sestio, 125. a

Et pro eo, id quod magis idoneum est, reponit. ad Her. 32. b

Grues in tergo præuolantium capita reponunt. 2. de Natura deor. 188. a

At verò præclarū diē reposuisti, Verrea vt agerēt. 4. Ver. 36. a

Hanc Pompeius erexit, atque insigne regium quod de suo capite abiecerat, reposuit. pro Sestio, 49. a

Vos in eo me loco, in quo vestris beneficiis fueram, iisdē centuriis, quibus collocaueratis, reposuistis. Postquam, 201. b

In seipso spem omnem reponet sui. Tusc. q. 235. b

Catulo & Lucullo alibi reponemus, &c. ad Att. li. 13. 269. 3. a

Si placuerit, vos hanc defensionem in aliquo artis loco reponetis. de Orat. 126. b

Cur autem laudari, peto à te vt id à me, nēve in hoc reo, nēve in aliis requiras, ne tibi idem reponam quum veneris: &c. ad Lent. lib. 1. 9. 70. a

Non enim puto te meas epistolas delere, vt reponas tuas. epist. 104. b

Quid erat quod rescinderet, quum suo quemque loco lapidem reponeret? 3. Verr. 104. a

Si in libris tuis Aristophanem reposueris pro Eupoli. ad Atticum, 188. b

Reponere aram. 11. fam. 4. in epist. M. Bruti & Cassii.

In libris aliquem reponere pro alio. ad Att. lib. 12. 236. 3. a

Reponere in animi notione tanquam in vestigio. de Natura deo. 1. 28

Reponere in numero eloquentium. 1. de Orat. 30. a

In numerum fabularum reponere aliquid. 1. de Inuent. 56. a

Sic enim volo te tibi persuadere, &c. Cæsarem maximē in suis M. Cicerone reponere. ad Att. lib. 10. 198. 3. a

Homines iam morte delatos reponere in deos, quid absurdum? 1. de Nat. d. 56. a

Spem sui in seipso reponere. 5. Tusc. q. 52. a

Magnam spem in eius virtute, autoritate, scelicitate reponere, &c. 5. Philip. 194. a

Reponere stellas in numero deorum. de Nat. d. 36. b

Nam si alii propterea laudantur, quod pro libertate arma

ceperunt, cur non M. Brutus in eadem causa reponatur in Ant. 227. b

Qui tanta autoritate fuit, tantis rebus gestis, vt in illo antiquorum & clarissimorum hominum, de quibus antea dixi, numero reponatur, &c. 5. Verr. 181. a

Reponi in eadem causa. 10. Philip. 280

Scilicet vt illo prohibito, rogaremus alterum qui se in eius locum reponi pareretur. Brut. ad Cicer. 16. 7

Neque enim ferendi, neque colendi, neque tempestiue demetendi percipiendique fructus, neque condendi ac reponendi vlla pecudum scientia est. 2. de Nat. d. 234. a

Repositus.

In optima spe repositus puer. ad Att. lib. 14. 310. 2. a

Omnes in mea vita partem aliquam tuæ vitæ repositam esse dicebant. ad Q. frat. lib. 1. 3. 3. a

Intelligere debes in te repositam esse Rempub. ad Dolabelam, lib. 9. 14. 17. a. Id est, in te fixā, & ex te pendere, in te spem habere.

Qui in salute Reipub. salutem suam repositam esse arbitrabantur. pro Rab. perd. reo, 14. a

Omnes illæ columnæ, &c. nulla impensa deiectæ, eisdemque lapidibus repositæ sunt. 3. Verr. 103. a

Sacra in capitibus reposita sustinebant. 6. in Verr. 5

Reporto.

Respub. simulatque reuocata est, me secum pariter reportauit. Postquam, 212. b

Statuerunt id secum in Syriam reportare. in Verr. 214. b

Exercitum reportare Britannia. ad Att. lib. 4. 85. 18. a. vel à Britannia.

Manubias non in ornamenta vrbs conferre, sed ad decemuiros tanquam ad dominos reportare. contra Rul. 64. a

Ex tua calamitate cineri atque ossibus filii sui solatium vult reportare. in Verr. 262. b

Ab rege insignia victoriæ, non victoriam reportare. pro lege Manil. 4. a

Vt illis benignis vsus est ad commodandum, sic ipse diligēs fuit ad reportandum. 6. Verr. 5. a

Nihil enim præter laudem bonis atque innocentibus, neque ex hostibus, neque à sociis est reportandum. 3. de Legibus, 25. a

Quæ tabula à te reuulsa, nunc à me reportata est. in Verrem, 131. b

P. Lentuli beneficio non solum reducti sumus in patriam, sed equis insignibus, & curru aurato reportati. Post red. in Sen. 210. b

Reposco.

Quorum alter à me Catilinam amatorem suum multis audientibus, alter Cethegū consobrinum reposcebat. Post redit. in Senatu, 8. a

Se se à suis ciuibus hæc habere mandata, vt ad Verrem adirent, & cum simulacrum Cereris & Victoriæ reposcerent. 6. Verr. 100. a

Bona sua reposcere ac persequi lite atque iudicio. in Verrem, 184. b

Nihil est enim quod minus ferendū sit, quàm rationē ab altero vitæ reposcere eum, qui non possit suæ reddere. 1. in Verrem, 15. a

Propensiores ad bene merendum, quàm ad reposcendum esse debemus. de Amic. 31. a

Repræsentatio.

Conferua te mihi: dies promissorum adest, quem etiam repræsentabo, si adueneris. ad Tironem, lib. 16. 14. 4. a

Reliquæ pecuniæ vel vsuram Silio pendemus, dum à Faberio, vel ab aliquo qui Faberio debet, repræsentabimus. ad Attic. lib. 12. 244. 5. a

Neque expectare temporis medicinam, quam repræsentare ratione possumus. epist. 71. b

Erat eo tēpore Senatus in æde Concordiæ, quod ipsum templum repræsentabat memoriam cōsulatus mei. pro Sestio, 125. a

Ego corpus libenter obtulerim, si repræsentari morte mea libertas ciuitatis posset. 2. Phil. 122. a. Id est, restitui & recuperari.

Si qua etiā iactura faciendā sit in repræsentando. Att. 196. b

Mihi videntur istorum animi incēdi etiam ad repræsentandam improbitatem suam. Att. lib. 16. 331. 4. a

Repræsentatio.

Si enim Faberianum viderem, explicare vel repræsentatione non dubitarem. ad Attic. lib. 12. 40. Id est, numerando nunc pretium, nulla temporis dilatione.

Dolobellæ nomen iam expeditum videtur, vt etiam repræsentatione concludam. Attic. lib. 13. 284

De attributione conficietis: de repræsentatione videbis. ad Tironem, lib. 16. 24. 3. a

Reprehendo.

Visum te aiunt in regia, nec reprehendo, quippe, quum, &c. Attic. 156. b

Nunc non modò te hoc crimine non arguo, sed ne illa quidem communi vituperatione reprehendo. in Verr. 244, & 245. b

Laboro vt assentiar Epicuro: reuocat virtus, vel potius reprehendit manu, pecudum illos motus esse dicit, hominem iungit deo. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 119

Quum reprehendes ea, quæ vituperanda duces. epist. 68. b

Nihil vt in Cæsare reprehenderes, nonnulla in Hircio. ad Brut. 10. 10. a

Licet enim hæc quibus arbitratu suo reprehendat, quòd negemus rem, &c. 4. Acad. q. 183. a

Reprehendere & exagitare aliquem. in Orat. 14. a

Grauiissimis verbis aliquem reprehendere. pro Lig. 140. b

Reprehendere aliquid non rotum. lib. 1. de Finib. 1

In eodem genere, in quo quis offenderit, alios reprehendere. pro Cluent. 38. b

Nunc discessum meum quasi reprehendere & subaccusare voluisti. pro Planc. 69

Reprehendere iniuriam. pro Domo, 68. pro, corrigere.

Reprehendere legem. pro Sylla, 49

Nam si minimis rebus pertinacia reprehenditur, calumnia etiam coercetur. 4. Acad. q. 117. a

Xenophanes de ipsa mente ita reprehenditur, vt cæteri, de infinitate autem vehementius. de Nat. d. 7. b

Reprehēdimur in illo homine. ad Brut. 39. Id est, propter nostrum factum in illum.

In aliquo vitio reprehendi. in Partit. 71. a

Aliquid ad reprehendendum arripere. 2. de Nat. d. 121

Etsi accusandi sunt, qui, &c. magis etiam reprehēdendi, qui, &c. Orat. 199. b

Reprehensus.

Democriti errata ab Epicuro reprehensa & correctā permulta. lib. 1. de Finib. 22

Reprehensio.

Contrarium, dissolutum, declinatio, reprehensio, exclamatio, imminutio, &c. 3. de Orat. 115

Reprehensio est, per quam argumentando aduersariorum confirmatio diluitur, aut infirmatur, aut eleuatur. lib. 1. de Inuent. 91

Reprehensio acerba in dialecticos. 2. ad Heren. 49

Reprehensio imprimis nobilis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 101

Culpæ reprehensio & stultitiæ vituperatio. in Ant. 244. b

Reprehensio vitæ. pro Mur. 126. b

Reprehensionis vel refutationis ratio. Partit. 24

Nec reprehendo, quippe quum ipse istam reprehensionem non fugerim. ad Att. lib. 10. 194. 2. a

Reprehensio illius officii prætermisisti minuit. 11. ad Att. 14

Vereri reprehensionem doctorum atque prudentium. in Orat. 1. a

Dum à reprehensione temeritatis absum. epist. 157. b

At hoc idem Sophocles, si in athletarū approbatione dixisset, iusta reprehensione caruisset. Offic. 1. 201

Reprehensione nō egens, vitiosum sponte sua. 2. ad Heren. 70

Ratio cōcinna, distincta, ornata, festiua, sine intermissione, sine reprehensione, sine varietate, &c. non potest in delectatione esse diuturna. de Orat. 152. b

Præsertim quum sine cuiusquam reprehensione Quæstoris legatis, Quæstorem possis anteferre. 5. Verr. 189. a

Quamobrem differētiū inter se reprehensiones non sunt vituperandæ. 1. de Fin. 21

In varias reprehensiones incurrit labor alterius. 1. de Fin. 1

Reprehenfor.

Nam vt profluēs amnis, &c. sic orationis flumine reprehensoris vitia diluuntur. 2. de Nat. d. 30. a

Vt patres reprehenses essent comitorum. pro Planc. 6

Huic labori nostro duo genera reprehensorum opponuntur. de Opt. gen. Orat. 150. a

Restat etiam vnum genus reprehensorum, quibus Academia ratio non probatur. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 7

Reprimo.

Fit in eo gemitus omnium & clamor, quum tamē à præsentati supplicio tuo se continuit pop. Romanus & repressit, &c. 7. Verr. 59. a

Hos ego sermones, &c. laceffiui nunquam, sed nō valde repressi. ad Appium, lib. 3. 8. 18. a

Qui furem exultantem repressit. pro Sestio, 13

Vix homines odium suum à corpore eius impuro represserunt. pro Sestio, 25. b

Represserunt sæpe dii immortales auspiciis iniustum populi impetum. 3. de Leg. 26

Reprimam iam me, nec insequar lōgius, eoque minus, quod plus poenarum habeo, quàm petui. 2. de Leg. 43

Nunc reprimam susceptam obiurgationem. 4. ad Att. 52

Hanc quæso pro tua singulari sapientia reprime famam, atque, &c. 11. Philip. 307

Dubitauit nostrū nemo, quin Cæsar itinera repressisset. 10. ad Att. 29

Quæ si aduentus meus represserit, agam gratias fortunæ. epistol. 154. b

Conatus hominum reprimere. 4. Verr. 45. a

Consuetudinem peccandi reprimere. 4. Verr. 37. a

Reprimere ferocitatem alicuius. Offic. 2. 57

Reprimere fletum. de Somn. 137. b

Fluuiam redundantem reprimere. 2. de Diuin. 104. a

Impetum populi reprimere. 3. de Leg. 40. a

Repressi impetum, ardoremque restrinxi. Brut. 91. b

Reprimere impudentiam alicuius. de Arusp. 243. b

Reprimere odium ab aliquo. pro Sestio, 102

Reprimere sermones. 8. fam. 2. in epist. Cælii.

Quæ reprimor fletu, ne scribam. 11. ad Att. 33

Hæc Reip. pestis paulisper reprimi, non in perpetuum comprimi potest. 1. in Catil. 22. a

Difficilem quandam temperantiam postulant in eo, quod semel iam missum coerceri, reprimique non potest. 1. de Finib. 4. a

Repressus.

Ita furor eius paululum repressus est. in Verr. 208. b

Repressa est fuga quæ parabat. 7. ad Att. 67

Memoria non extincta illa quidem, sed repressa vetustate. pro Cælio, b

Quem L. Murena repressum magna ex parte repressum reliquit. pro Mure. 131. b

Tamen impetus hostium repressos esse intelligunt ac retardatos. pro Leg. Manil. 8. a

Repressor.

Video Milonem vindicem vestra libertatis, custodē salutis meæ, subsidium afflicta Reip. extinctorem domestici latrocinii, repressoem cædis quotidianæ, defensorem templorum atque rectorum, præsidium curiæ, sordidatum & reum: &c. pro Sestio, 127

Reprobo.

Qui quum Zenonis fuisset auditor, reprobauit ea quæ ille verbis, Nihil esse bonū, nisi virtutem. 4. Acad. q. 235. a

Confirmat autem illud vel maximē, quod ipsa natura, vt ait ille, ascescat & reprober: id est, voluptatem & dolorem. 11. de Finib. 33. a

Repromitto.

In referēda autem gratia hoc vobis repromitto, semperque præstabo, &c. Post red. ad Quirit. 19. a

Repromittis tu abhinc triennium Roscio: quid recita istam restipulationem clarius. pro Q. Rosc. 22. a

Non me hercule, inquit, tibi repromittere istuc quidem ausus sum, &c. de Claris, 9

Repromissio.

Sine cautione & repromissione, nihilominus id Fannius societati, hoc est Roscio, debebat. pro Rosc. Comœd. 32

Reptitius.

Quasi vnus reliquus ex familia viri clarissimi Scipionis Africani, ac nõ reptitius, accitus, & paulõ antè infitus huic vrbi ciuis. Sall. in Cic. 270. b. Alii legunt Repertitius.

Repudio.

Honestior hæc declinatio periculi, sed ego hoc nõ repudio.

ad Attic. lib. 2. 34. 8. a

Sed ab iis quos repudiatis, exigit tantum pecuniæ, quantum, &c. 5. Verr. 148. a

Eorum ego voluntatẽ omnium repudiavi, &c. 3. Verr. 68. a

Nõ puto repudiabis in honore, quem in periculo recepisti.

Vatinius ad Cic. lib. 5. 9. 1. a

Si res omnino repudiarent. de Nat. d. 2. 6

Repudiare aliquem. 7. Philipp. 232

Funditus repudiare aliquid. in Orat. 125. a

Repudiare audaciam. 5. Philipp. 170

Beneficium repudiare. 2. de Finib. 12. a

Repudiare causam. pro Mure. 7. pro, defensionem abnuere.

Conditionem repudiare æquissimam. pro Quint. 26. a

Consilium Senatus à Repub. repudiare. de Orat. 143. b

Repudiare lachrymas. pro Sest. 20

Repudiare morem patrium. Diuin. lib. 2. 56

Obsecrationem alicuius repudiare. pro Font. 31. a

Repudiare sententiam. 6. Philipp. 206

Repudiare malos suos. 1. Philip. 6

Repudiare voluptates. de Finib. lib. 1. 27

Cuius vota & preces à vestris mentibus repudiare debetis.

pro Cluent. 60. b

Quum te obtulisset & repudiasset dicis, certè hunc voluisse

concedis. pro Cec. 294. b

Iracundia omnibus in rebus repudianda est. 1. Offic. 126. a

Genus autem hoc orationis neque totum assumendum est

ad causas forenses, neque omnino repudiandum. in O-

rat. 121. a

Repudiatus.

Repudiata alicuius auctoritas. 3. Verr. 109. a

Eloquentia forensis spreta à philosophis & repudiata. O-

rat. 198. b

Repudiata l-gatio. 9. Philipp. 266

Nunquã enim nobilitas, præsertim integra atque innocens,

populo Rom. supplex repudiata fuit. pro Planc. 40. a

Repudiatum à Romanis regale ciuitatis genus non tam re-

gnitum regis vitium. 3. de Leg. 17

Cæteri tot viri & tanti repudiati ab eo & condemnati disce-

dent. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 109

Repudiatio.

Sin autem inertiam fuga laboris & desidiã, repudiatio sup-

plicum superbiã, amicorũ neglectio improbitatem co-

arguit, &c. pro Mur. 7. a

Repueraſco.

Et si quis deus largiatur, vt ex hac ætate repuerasca, & in cu-

nis vagiam, valde recusem. de Senect. 76

Quum is diceret socerum suum Lælium semper ferè cum

Scipione solitum rusticari, eosque incredibiliter repuera-

scere esse solitos, &c. 2. de Orat. 13

Repugno.

Cui repugno quoad possum: sed adhuc pares nõ sumus. 12.

ad Att. 17

Repugnat enim rectè accipere, & inuitũ reddere. Top. 222. b

Non enim quisquam repugnat. Acad. q. 11. b

Quum autem omnium rerũ simulatio est vitiosa, &c. tum

amicitiæ repugnat maximè. de Amic. 77. a

Illud vehementer repugnat esse beatum, & multis oppres-

sium doloribus. de Fin. 143. b

Repugnant hæc inter se. 3. Tusc. q. 122. a

Consules neque concedebant, neque valde repugnabant. ad

Lentulum, lib. 1. 2. 6. a

Quare non ego oppugnavi fratrem tuum, sed fratri tuo re-

pugnavi. 5. fam. 8

Vt pars ad te accedat, vt nõ pugnet, sed repugnet suis locis.

8. ad Att. 47, 48. in epist. Cn. Pompeii.

Quid potest reperiri, quod ipsum sibi repugnet magis? Aca-

dem. quæst. edit. 1. lib. 2. 42

Regiones eiusmodi obtinere, è quibus repugnemus. ad At-

ticum, 131. b

Sed hæc quàm inter se repugnent, plerique non vident. Tu-

scul. quæst. lib. 3. 61

Hoc si ita statueris, non modò non erit cur depugnare quis-

quã posthac possessionis causa velit, sed ne illud quidem

cur repugnare. pro Cecin. 35. a

Resistere & repugnare contra veritatem non audent. pro Ro-

scio Com. 30. a

Dicitis & factis repugnare, & resistere crudelitati. pro Rab.

perduel. reo, 10. a

Repugnare in aliquo. pro Sylla, 64

Repugnare naturæ nihil aliud est, quàm gigantum modo bel-

lare cum diis. Cat. 6

Repugnare vtilitati suæ. Offic. 3. 135

Repugnare visis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 99

Quã facillè possit repugnari obstitique fortunæ. de Finib.

lib. 4. 15

His autem perturbationibus, &c. omnibus viribus atque o-

pibus repugnandum est. 3. Tusc. q. 43. a

Repugnans.

Aduersans & repugnans natura. 3. Offic. 103. a

Qui aliquid repugnante natura faciunt. de Orat. 155. b

Contrariæ diuersæque, atque inter se repugnantes naturæ.

Acad. q. 12. b. pro Cæl. 39. b

Aduersantem & repugnantem capere. de Orat. 125. b

Repugnantia inter sese. de Nat. d. 1. 24

Vehementer repugnantia pro congruentibus sumere. Aca-

dem. q. ed. 1. lib. 2. 42

Ex repugnantibus locus. Topic. 222, & 225. b. de Orat. 124. b

Repugnantia.

Repugnantia opinionum inter se. Tusc. q. lib. 4. 17

Panzius induxit eam, quæ videretur, non quæ esset, repu-

gnantiam. 3. Offic. 43. a

Sed qui tantarum rerum repugnantiam non videas, nihil

profecto sapis. 2. Philip. 43

Quocirca nec id quod verè honestum est, fas est cum vtilis

repugnantia comparari. 3. Offic. 20. a

Repugnax.

Quibus dicere Carneades solebat, ingenium tuũ Crasse ve-

hementer admirans, me sibi perspicilem in audiendo, te re-

pugnacem in disputando esse visum. 1. de Orat. 47. a

Vetus codex legit perpugnacem.

Repugnanter.

Vt igitur & monere & moneri, proprium est veræ amicitia:

& alterum liberè facere, non asperè: alterum patienter ac-

cipere, non repugnanter, &c. Læl. 76

Repungo.

Quoniamque illi haberent suum Publium, darent mihi ipsi

alium Publium, in quo possem illorũ animos mediocri-

ter lacescitur leuiter repungere. 1. fam. 47

Reputo.

Hæc ego reputo, & dies & noctes cogito. pro Deiot. 151. b

Tum etiam in senecta hoc reputo miserimum, sentire, &c.

de Senect. 82. b

Satis opinor hoc esse laudis, atque ita reputo, vt vos intelli-

gatis, Lucullum à nullo, &c. pro Pomp. 8. b

Quibus ego rebus obiectis, multa mecum ipse reputavi.

Postquam. 28

Quum tibi nil meritò accidisse reputabis. epist. 73. b

Hæc reputent isti qui, &c. Tusc. q. lib. 1. 42

Non facillè est reputare, vtrum, &c. in Sallust. 8. a

Huc horũ nihil vnquã reputauisse certò scio. de N. deo. 49. b

Reputans.

Tamen non reputans quid ille vellet, permanebam, &c. e-

pistol. 11. b

Humanæ vitæ varia reputantes mala. Tusc. 173. b

Requies.

In amicitia Scipionis, requies plena oblectationis mihi fuit.

Lælius, 85

Oblectatio animi, requiesque curarum. Offic. lib. 2. 7

Ita sum ab hominibus destitutus, vt tantum requietis ha-

beam, quantum cum vxore & filiola & mellito Cicerone

consumitur. 1. ad Att. 55

Multa requietis interualla habere. 1. de Finib. 76. a

Philosophorum autem libros referuet sibi ad huiuscemodi

Tusculani requiem atque otium. de Orat. 104. b

Tantum temporis, quantum ad animi & corporis requiem

conceditur. pro Archia, 9. a

Requiem habet litium iurgiorumque in liberis dierum fe-

storum ratio. 2. de Leg. 30

Vt mea senectutis requiem, oblectamentumque nosca-

tis. Cato 48

Requiem querere ex magnis occupationibus. 5. Fam. 40. in

epist. Luceii.

Si requiem natura non quæreret. 5. de Finib. 98. a

Tu tamen anxiferas curas requiete relaxas. de Diuin. 85. b

Requiesco.

Crede mihi, requiesco paululum in his miseriis, cum quasi

tecum loquor. 8. ad Att. 52

Ego tandiu requiesco, quandiu ad te scribo, aut tuas literas

lego. 9. ad Att. 8

Qui hoc vnico filio nititur, in huius spe requiescit. pro

Cælio, 63

Nullius amantis consilio aut sermone requiescunt. ad At-

tic. lib. 1. 13. 4. a

Solicitudines & angores amicorum, consilio & sermone re-

quiescunt. Att. 16. b

Requiescã in Cæsaris sermone tãquam in aliquo peroppor-

tuno diuersorio. 2. de Orat. 29. a

Cum diutius in eo negotio curaque fueram, vt requiescerẽ,

curamque animi remitterem, ad Carpinatium reuertebar.

6. Verr. 120. a

Puella defatigata petiit à matertera vt sibi concederet, pau-

lisper vt in eius sella requiesceret. 1. de Diuin. 168. a

Vbi remissa humana vita corpus requiescat à malis. 1. Tu-

sculanarum, 173. a

Requiescere à Reip. muneribus. Offic. lib. 3. 3

Requiescere in sepulchro. Tusc. lib. 1. 96

Nullam partem noctis requiescere. pro Sex. Rosc. 60. a

Initium requiescendi fore. de Or. 85. b

Hortari aliquem ad requiescendum. in Ant. 222. b

Requiro.

Primum illud à te requiro, quæ tanta, &c. pro Domo, 213. b

Abs te officium tuum debitum generi & nomini requiro &

flagito. 6. Verr. 70. a

Sed ex te ipsa requiro, quoniam & crimẽ, &c. pro Cæl. 38. a

Cur tanti fuerit socium fraudare, causam requiro. pro Ros-

Amer. a

Illud etiam requiro, cur si Deus ista visa nobis prouidendi

causa dat, &c. 2. de Diuin. 88. a

In quo equidem continentissimorum hominum maiorum

nostrorum sæpe requiro prudentiam. in Parad. 8

Breues literæ tuæ, breues dico: imò nullæ, &c. & requiris

meas. Brut. 281. b

E quibus vnũ requiris. Att. 86. b

Tu autem quum ipse tantum librorum habeas, quos hinc tã-

dem requiris? 3. de Finib. 14. a

Si quis requirit à te cur Romæ non sim: quia discessus est.

ad Att. lib. 12. 255. 2. a

Non requirebat ille Cupido, lenonis domum. 6. Verr. 7. a

Illud quoque requisitum, qua ratione, &c. pro Quint. 59. a

Te requisitum sepius vt viderem. Epist. 70. b

A me eorum librorum sententiam requisisti. Top. 221. b

Cum experrecta tandem virtus clarissimi viri, & verum a-

micum, & optimè meritum ciuem, & suũ pristinum mo-

rem requisitum. in Pis. 85. b

Cum gregales eum in campum non venisse requirerent. de

Orat. 132. b

Denique isto bono vtare dum adsit: quum absit, ne requi-

ras: nisi, &c. de Senect. 29. a

Vereor ne literarum à me officium requiras. ad Cecinam

libr. 6. 6. 1. a

Qui beatus est, non intelligo quid requirat vt sit beator.

Tuscul. 252. b

Vel ab ea deus aliquis requirat. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 20. id

est postulet, interroget.

Ex quibus requiram quonam modo latuerint. pro Cæl. 53

Signum requirant aut manum, dices is, &c. Att. 171. b

Quibus amicis, & pacis ornamenta, & subsidia belli requi-

retis. pro Leg. Manil. 3. a. De Vestigalibus.

Requirere auxilium. 7. Verr. 135. a

Illud autem mihi ante hoc tempus nunquam in mentẽ ve-

nit à te requirere. 1. Acad. 5

Requirere misericordiam. pro Mil. 71. a</

Res omnis quæ ornate & grauitate dici debeat, oratoris propria. 2. de Orat. 20
 Res aut honos agatur. pro Quint. 5
 Quod si tua res non ageretur, à te potius postulerent, ne amplius quam singulas, quam ab Apronio, vt ne plus quam ternas decumas darent. 5. Verr. 95. a
 Vt res cœpit ire. Læl. 41
 Res eos iam pridem, fides deficere nuper cœpit. 2. in Catilinam, 31. a
 Ita res somnium comprobauit. de Diuin. 91. b
 Vide ne plus ei tribuas, quam res & veritas ipsa concedat. de Orat. 91. b
 Seruus, vt ipsa res demonstrauit, frugi. pro Cl. 27. b
 Res quibus contemptus siue inuidia excitetur. 1. ad Herennium, 8
 Si ita res feret. Tusc. quæst. lib. 1. 99
 Vt nunc res se habet, admirabili ille gloria est. 2. ad Att. 54
 Res ipsa loquebatur. 15. Fam. 32
 Res ipsa apud te pro me loqueretur. 3. ad Att. 1
 Si res postuleret. Tusc. q. lib. 1. 40. & Læl. 41
 Res recidat in vnus imperium. de Arusp. respon. 50
 Res autem hæc est. 13. Fam. 17. Vulgò, factum est tale.
 Res eodem est loci quo reliquisti. 1. ad Att. 27
 Tanti sceleris res nemini fuit credenda. pro Cælio, 41. a
 Cum ciuitate mihi res est acerrima. pro Flac. 155. b
 Cum homine edaci tibi res est. Epist. 138. b
 Cum Senatore res est. Sulpit. lib. 13. 27. 7. a
 Tecum mihi res est T. Rosci. pro S. Rosc. 32. b
 Erat huic res cum exercitu C. Marii. Item, Erat mihi contentio cum operis conductis. pro Sest. 11. b
 Si enim mihi cum Peripatetico res esset, qui, & c. 4. Academicarum, 200. a
 Cum Hortensio mihi magis arbitrabar rem esse. de Claris Oratoribus, 194. b
 Reuocare se ad curam rei domesticæ, rei forensis, Reipublicæ. pro Cælio, 33. a
 Rei familiaris iactura tolerabilis est. ad Brut. 289. b
 Rei frumentariæ causa. 6. Fam. 50
 Rei frumentariæ inopia. pro Dom. sua, 10
 Rei magnitudo longam orationem desiderat. 2. ad Att. 60
 Rei militaris occupatio. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 4
 Rei totius Icenæ hæc. 8. Fam. 35. in epist. Cælii.
 Vir fortis, imprimis belli ac rei militaris peritus Q. Martius. in Pis. 91. b
 Rei militaris scientia. pro Lege Manil. 19. a
 Rei turpitudinis. ad Heren. 35
 Rei alterius esse. 13. Fam. 10
 Cum res causamque cognoui. de Orat. 118. b
 Quam nihil ad rem. Tusc. 240. b
 Nihil in re illa longa sit, an breuis. Orat. 218. b
 Nihil in re illa rem, neque præter rem loquuti sumus. ad Herennium, 13. b
 Contra rem alicuius venire. 2. Philip. 30
 Qua oratione minimè necessaria prætermittitur, ea, quæ rem continent, pertractemus. Tusc. q. lib. 4. 18
 Rem populum docento. 3. de Leg. 11
 Rem potiorum oratione ducas. 11. Fam. 49. in epist. Matii.
 Rem enim opinor spectari oportere, non verba. Tuscul. q. libro 5. 25
 Rem à me sæpe deliberatam, & multum agitatam requiris. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 3
 Rem obiectam, perspicuam approbare. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 37
 Si ex eo non paulum nescio quid in rem suam conuertit. pro S. Rosc. 68. a
 Rem & summam negotii vides. 11. ad Att. 7
 In rem præsentem venire. Offic. 1. 47. & 1. de Orat. 130
 Non ædè pol quantam egeris rem. Epist. 12. b
 Augere rem bonis & honestis rationibus. Item, Qua in re, & quo in genere. pro Rab. Posth. 128. b
 Rem cum eo conficiatis, vt quam possessionem habet in agro Fregellano à vobis emptam, eam liberam & immanem

habere possit. & c. 13. Fam. 100
 Si rem istam ex sententia gesseris. Ep. 7. b
 Rem te valde bene gessisse rumor erat. Epist. 9. b
 Ad rem gerendam qui accedit, caueat ne id modò confideret, quam illa res honesta sit, sed etiam vt habeat efficiendi facultatem. 1. Offic. 105
 Tum enim cum rem habebas, & c. Epist. 146. b
 Non esse in ciuitate duo milia hominum, qui rem haberet. Offic. 2. 108
 Rem habere, bona perdere. Epist. 136. b
 Homo fatuus postquam rem habere cœpit, est mortuus. de Oratore, 134. b
 Rem pagunt. 2. ad Heren. 53
 Qui honestè rem quærunt mercaturis faciendis. Parad. 58. a
 Rem transigere. pro Quint. 11
 Rem bellicam administrare. 2. de Diuin. 116. a
 Facere rem diuinam alicui deo. 3. de Nat. deo. 63. a
 Constituire rem familiarem suam. in Ant. 231. b
 Rem familiarem dilabi sinere flagitiosum est. Offic. 2. 93
 Hic cum rem Gallicanam cuperet reuicere. pro Quin. 4. b
 Rem militarem discere. de Orat. 95. b
 Rem miseram/malas causas semper obtinuit, in optima cõcidit. ad Att. lib. 7. 143. 1. a
 Quum neque priuatam rem maritimam, neque publicam iam obire possemus. pro Pomp. 14. b
 Conficere rem suam non minus strenuè, quam publicam. Post red. in Senatu, 8. a
 Rem veterem comederit. 11. Fam. 35. id est, substantiam.
 Honoribus aucti, aut re familiari. de Nat. deo. 77. b
 Re familiari comminuti sumus. Attic. 57. b
 Re bonus. pro Domo sua, 110
 Re doctus. 13. Fam. 28
 Superius illud ea re esse concessum. Acad. quæst. ed. 1. lib. 1. 101. id est, hanc ob causam.
 Reque ex vtraque parte audita. de Fin. lib. 1. 13
 In cælum translatos non re, sed opinione esse dicunt. 3. de N. deorum, 37
 Re consentire, verbis discrepare. de Nat. deo. 1. 13
 Vt in omnibus factis re, nõ teste moueamur. de Finibus lib. 2. 44
 Oratio me istius philosophi non offendit, re mihi non satisfacit. lib. 1. de Finibus, 12
 Qui re ommissa nomen tantum tenent. Diuin. lib. 1. 23
 Re præstare aliquid. Epist. 55. b
 Sed re succumbere nõ oportebat, verbis gloriantem. Tusc. quæst. lib. 2. 27
 Vtraque re valuisti. de Nat. deo. 2. 1
 Quum re ac factis longè aliter iudicauissent. Parad. 8
 Adolescens, non tam re & maturitate, quam spe & expectatione laudatus. Orat. 206. b
 Re ac ratione cum aliquo esse coniunctum. 4. in Verr. 124
 Omnes qui aut re, aut spe sunt boni. pro Domo, 142. b
 Tam re esse triste, quam verbo. 10. ad Att. 3
 Hæc quæ dico, cogitatione inter se differunt, re verò copulata sunt. pro Q. Rosc. 50. b
 Quod si minus verbis, re cogitur confiteri. de Fat. 144. b
 Nec hoc est tam re, quam dictu inopinatum atque mirabile. Parad. 122. b
 Et reuera confirmata amicitia & perspecta fide commemoratio officiorum superuacanea est. Epist. 31. b
 Etenim reuera, & c. in Verr. 114. b
 Aduersarium habet Quintius verbo S. Neuium, reuera huic ætatis homines disertissimos, fortissimos, ornatissimos nostræ ciuitatis, qui communi studio, summis opibus Sextum Neuium defendunt: & c. pro Quint. 4. a
 Cuius igitur crimen est: reuera nullius, actione accusatoris, eius vnus qui donauit. pro Cor. 56. b
 Hæc enim eo modo exponi, quo modo reuera gesta sunt. ad Heren. 8. b
 Qui nunc populi Rom. nomine, re autem vera sceleratissimo latrocinio, si qua conabuntur agere, & c. Epist. 4. b
 Cuius mortis causam fugitiui sustinent, re quidem vera nemo dubitat. in Verr. 161. b

Verbo ille reus erat: re quidem vera, & periculo, & tota accusatione Oppianicus. pro Cl. 41. a
 Hæc ille si verbis non audeat, re quidem vera palam loquitur. pro Quint. 10. b
 Quam quum poscebat, verbo illam poscere videbatur, re vera iudicia poscebat. 2. Verr. 27. a
 Cum reuera ita sit, & c. Att. 50. b
 At si dares hanc vim M. Crasso, & c. esse, qui re vera non esset hæres, in foro (mihi crede) saltaret. 3. Offic. 99. a
 Sint illa magna, quæ reuera magna sunt. pro Rab. Posthumo, 129. b
 Quod iste M. Marcelli, & P. Africani monumenta, quæ nomine illorum, reuera populi Rom. & erant, & habebantur. 3. Verr. 7. a
 Quando igitur est turpe: reuera quando est poena peccati, opinione autem hominum, si est poena damnati. pro Domo sua, 227. b
 Nomine mea, reuera tuum. in Verr. 78. b
 Verbo & simulatione poscere & reuera, contraria. in Verr. 5. 114. a
 Temporis causa, & reuera, contraria. pro Planc. 274. b
 Re ipsa est. 9. Fam. 31
 Qui recuset, eum profecto, tamen verbo nõ audeat, tamen re ipsa de maleficio suo confiteri. pro Rosc. Amer. 73. a
 Hanc rem oratione & opinione augere licet: re & veritate medicorem inuenietis. pro Q. Rosc. 50. b
 Qui hæc commutabilia pecuniæ membra solo verbo bona putauerunt appellanda, cum re & factis longè aliter iudicauissent. Parad. 117. b
 A re ciuili abhorre. 3. de Orat. 34
 Vides Eruci quatum distet argumentatio tua à re ipsa atque à veritate. pro Rosc. Amer. 25. a
 Versus quibus affatur Flaminium ille vir, haud magna cum re, sed fide plenus. de Senect. 1
 Quando de nugis. de re enim nihil habeo quod loquar. 13. ad Atticum, 26
 De tota illa re atque ratione Gallicana inter se communicant. pro Quint. 3. b
 Xenophotis liber de tuenda re familiari qui Economicus inscribitur. de Senect. 89. b
 Iudicium de re pecuniaria est. pro Quint. 5. b
 Ex re & ex tempore consilium capere. 9. ad Att. 6
 Neque tantum est in re, quantus est sermo. 2. ad Att. 45
 In re optimè quæritur, in homine quod est, dicitur. Ora. 142
 Id si difficile nobis est, sit tamen in re positum atque natura. de Orat. 92. b
 Turpe valdeque vitiosum est in re seuera conuiuio dignum aut delicatum aliquem inferre sermonem. Offic. 1. 199
 Haud magna in re. Cat. 1. id est, in fortuna tenui, & angustia rei familiaris.
 Ita vt in augenda re, non avaritiæ prædam, sed instrumentum bonitati quærere videretur. pro Rab. Posth. 2. a
 Antonii colloquium cum heroius nostris pro re nata non incommodum. ad Att. lib. 14. 304. 1. a
 Animaduertentem posse pro re nata, te non incommode ad me in Albanum venire. ad Att. lib. 7. 128. 2. a. & 14. 7. id est, quod ad præsens tempus atinet.
 Sine re, nulla vis verbi est. Orat. 203. b
 Res gestæ dignæ triumpho. 6. ad Att. 32
 Res gestæ hodierni diei. 2. ad Q. Frat. 30
 Res iudicatæ. 2. ad Heren. 47
 Res omnes obnoxia superstitionibus. 2. ad Heren. 43
 Res quæ moueant risum. 1. ad Heren. 10
 Res quæ non prodeunt in aciem. 6. Fam. 4
 Res memoria propagatæ. ad Octau. 45
 Si enim res ita se habeant. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 50
 Res abdita & obscuræ. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 30
 Res asperæ reticiendæque. de Finibus lib. 5. 70
 Res commentitiæ. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 116
 Res domesticæ ac familiaris. Tusc. quæst. lib. 1. 1
 Res euidentes. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 19
 Res expetendæ fugiendæque. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 3
 Res exquisitissimæ ad epulandum. de Finibus lib. 2. 74

Res formidolosæ. Tusc. quæst. lib. 4. 42
 Res quæ gignuntur è terra. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 20
 Res illustres, quibus opponuntur Obscuræ. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 85
 Res inusitatæ. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 18
 Res magnæ nõ viribus, aut velocitatibus, aut celeritate corporum geruntur, sed consilio, autoritate, sententia. Cat. 16
 Res mobiles & concitæ. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 22
 Res multæ atque magnæ. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 83
 Res ad viuendum necessariæ. Offic. 3. 38
 Res obscuræ & incertæ. Diuinat. lib. 1. 103
 Res occultæ, & ab ipsa natura inuolutæ. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 11
 Res à natura occultatæ & latentes. de Finibus lib. 5. 54
 Res ante oculos positæ. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 4
 Res priuatæ, publicæ, foris, domesticæ. Offic. 1. 7. & 9. ad Att. 175. 8. a. id est, bona priuatorum.
 Res prosperæ, & ad voluntatè nostram fluentes. Offic. 1. 125
 Res in negotiis gerendis, plus quam verba profunt. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 2
 Res rectæ atque laudabiles eò referuntur omnes, vt cum voluptate viuatur. de Finibus lib. 1. 33
 Res vetustate robustæ. Diuin. lib. 1. 34
 Res salutares, cui opponuntur Pestiferæ. de Nat. deo. 2. 14
 Res signatæ in mente. Tusc. quæst. lib. 1. 49
 Res turbidæ. Diuin. lib. 1. 85
 Rerum appetitus oriuntur à mente in homine, in belua quiddam simile mentis. de Nat. deo. 2. 21
 Rerum auctores, non fabularum. 3. de Nat. deo. 57
 Rerum copia, verborum copiam gignit. 3. de Orat. 68
 Rerum discrimen. 2. Fam. 12
 Rerum formæ & figuræ efficiuntur ex atomis. de Nat. deo. 1. 39
 Rerum expetendarum & vitandarum genera tria. 2. de Inu. 238
 Rerum bonarum & malarum genera tria. Partit. 22
 Rerum cæterarum paterfamilias prudens & attentus. pro Quint. 6. pro, in rebus cæteris.
 Rerum exercitatio. pro Deiot. 4
 Rerum gerendarum initia omnino aut à voluptate, aut à dolore proficiscuntur. de Finibus lib. 1. 33
 Rerum memoria oratoris propria. 2. de Orat. 195
 Rerum molitio. de Nat. deo. 1. 17
 Rerum innumerabilium multitudo. Aca. q. ed. 1. lib. 2. 31
 Rerum communis natura, vniuersa atque omnia continentis. de Nat. deo. 1. 29
 Rerum natura nullam nobis cognitionem dedit finem, vt vlla in re statuere possimus quatenus. Aca. q. ed. 1. lib. 2. 83
 Etenim ex rerum cognitione efflorescat & redundet oportet oratio. de Orat. 86. b
 Negas tantam similitudinè in rerum natura esse. 4. Aca. 148. a
 Effet aliquid in rerum natura quod ab homine effici non possit. 3. de Nat. deo. 12
 Rerum notiones. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 30
 Rerum & publicarum & suarum acerbitas. 6. Fam. 1
 Rerum prolatio. 7. ad Att. 40
 Rerum ratio in historia quæ ordinem desideret. 2. de Or. 34.
 Rerum similitudines quomodo ad memoriam imaginibus exprimendæ. 3. ad Heren. 128
 Rerum tractatio admirabiliorem orationem efficit. Ora. 66
 Rebus perspicuis & euidentibus duas causas aduersari. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 44
 Rebus præsentibus adiungere atque annexere futuras. Officiorum 1. 19
 Id enim rebus nostris minimè conducebat. a
 Rebus nouis noua sunt ponenda nomina. de Nat. deo. 1. 33
 Res quas orator habere debeat. 1. ad Heren. 2. a
 Res suas sibi habere, libelli remittendi formula. 2. Philip. 78
 Res iudicare. 5. Philipp. 173
 Res cum aliquo iungere. pro Deiot. 18
 Res bonas verbis electis grauitate ornateque dictas quis nõ legat. lib. 1. de Finibus, 7
 Res laude dignas gerere. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 9
 Quum res non bonas tractent, similes bonorum videri volunt. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 66

Res humanas perceptas penitus & pertractatas habere. Tu
scul. quæst. lib. 3. 27
In res meas eum incitarent. 2. ad Att. 6
Res nouas querere, & rem veterem deuorare. 11. Fam. 35
Res nouas coniectura persequi. Diuin. lib. 1. 33
Res occultissimas aperire. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 57
Qui res pecuniarias in agro Larinati habet. pro Cl. 39. b
Inuisere res rusticas vel fructus causa, vel delectationis. 1. de
Orat. 129. a
Res vitiles & salutare deorum esse vocabulis nuncupatas
dicit Perseus. de Nat. deo. 1. 128
Res iam vniuersas profundam. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 78
Res vrbanas maiores esse bellicis. Offic. 1. 105
Rebus bonis aut perditis. 12. Fam. 5
Rebus vrbanis carere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1. id est, in causis
agendis foroque versari.
Rebus congruere. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 12
Rebus congruere, nominibus differre. Academ. quæst. ed. 1.
lib. 2. 16
Rebus omnibus excellit natura diuina. de Nat. deor. 1. 51.
pro, res omnes.
A rebus ipsis benevolentia quomodo captanda. 1. ad Her. 8
Dediscere de omnibus rebus, rationibusque societatis. pro
Quint. b
De rebus ante oculos positis nulla arte adhibita, vulgari ser
mone disputare. Academ. quæst. ed. 2. lib. 1. 4. hoc est, si
ne omni orationis elegantia, nulla vel dicendi vel disse
rendi arte adhibita: quod faciebant Epicurei.
Omnibus de rebus quas agi, quas curari à me voles, man
data des velim. Epist. 31. b
De rebus ad rem militare pertinentibus. de Orat. 102. b
Liber quem de rebus rusticis scripsi. de Senect. 88. b
Sunt qui in rebus contrariis parum sibi consent, volupta
tem seuerissimè cõtèmpnant, in dolore sint molliores, glo
riam negligant, frangantur infamia. Offic. 1. 101
Ea est in ipsis rebus obscuritas, & in iudiciis nostris infir
mitas, vt non sine causa & doctissimi & antiquissimi in
uenire se posse, quod cuperent, diffisi sint. Academic. q.
edit. 1. lib. 2. 7
In rebus quædã simplicia sunt, quædam copulata, vt Chry
sippo placet. Fat. 23
Respublica.
Respub. ratione quadam & disciplina designata. 3. de Na
tura deor. 64
Respub. non est in parietibus, at in aris & focis. 7. ad Att. 38
Res tamen publica. 12. Fam. 5. pro, Respublica, coniunctè.
Eo censu nullius ciuitatis Resp. potuit administrari. 4. Ver
rinarum, 96. a
Summa Respublica & municipalis. 3. de Leg. 53. a
Reip. calamitatem appellas iniuriã quam accepi. 15. Fam. 21
Atque hanc quidẽ ille causam sibi ait non attingendã Reip.
pub. fuisse, quod, & c. Lent. lib. 1. 9. 64. a
Reipub. fundamenta iacere. 12. Fam. 53. & 5. Philipp. 186
Reipub. tenebræ. 4. Fam. 7
Reip. administrandã conditio misera. in Catil. 35
Reipub. administrandã potestatem aliis laudemque conce
dere. Offic. 1. 101
Rei totius publicæ otium exoptandum est. Epist. 9. b
Reipub. cura. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 8
Qui cum Reipub. nullam vnquam partem attigissent. Tu
scul. quæst. lib. 4. 5
Reipub. procuratio. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 8
De optimo Reipub. statu satis à me scriptum. 1. de Leg. 11
Reipub. optimæ leges consentaneæ dandæ. 2. de Leg. 25
Reipub. bonis que omnibus polliceremur. 10. Fam. 15. in epi
stola Planci.
Reipub. dare pignora. 8. ad Att. 23
Reipub. optimo moderatori quid propositũ sit. 8. ad Att. 26
Omnino qui Reipub. præfuturi sunt, duo Platonis præcep
ta teneant: vnũ, vt vtilitatem ciuium sic tueantur, vt
quicquid agant, ad eam referant, obliti cõmodorum suo
rum. Alterum, vt totum corpus Reipub. curent, ne dum
partem aliquam tuentur, reliquas deserant. Offic. 1. 119

Quod fortasse aliquando vniuersã Reipub. nostrã, nunc
quidem profectò isti prouinciã contigit. Q. Frat. 295. b
Nõdum ad Remp. accedere. Offic. 31. b. & pro Sex. Ros. 19. b
Qui inter se contendunt, vter potius Remp. administret, si
milititer faciunt, vt si nauis certarent quis eorum potissi
mum gubernaret, vt est apud Platonem. Offic. 1. 113
Capessere Remp. Vide Capesso.
Rempub. continent maximè magistratus religione consti
tuta. 2. de Leg. 62
Qui iudicia impediisset, eum cõtra Remp. esse facturum.
Q. Frat. lib. 2. 5. 4. a
Quocirca non sine causa maiores motus animorum conci
tatur, maiorãque efficiendi, Remp. gerẽtib, quã quie
tis, quo magis his & magnitudo animi est adhibenda, &
vacuitas ab angoribus. Offic. 1. 103
Rempub. gubernari necesse esset cura atque consilio vnus.
de Nat. deo. 1. 6
In quo si mihi obtemperatum esset, si non optimam, at ali
quam Remp. quã nunc nulla est, haberemus. 1. Offic. 53. a
δημοκρατία intelligit, quã eo tempore nulla erat, Repub.
Cæsaris tyrannide oppressa.
Hoc bello victores quam Remp. simus habituri, nescio, vi
ctis certè nulla vnquam erit. Bruto, 15. 15. a
Habere quæstui Rempub. non modò turpe est, sed etiã sce
leratum & nefarium. Offic. 2. 114
Respicere Rempub. 10. Fam. 24. in epist. Planci. id est, habe
re Reip. rationem.
Rempub. quã spem prædã & rapinarum sequi maluisse.
12. Fam. 20. in epist. Cassii.
Rempub. tenere. 1. de Orat. 20
Remp. duabus rebus contineri, præmio & pœna. ad Bru. 34
Erigere Rempub. quod & Afflictam excitare, alibi dicitur.
8. ad Att. 48. in epistola Cn. Pompeii.
Remp. cruentari. Post red. in Sena. 4
In Remp. pecunias polliceri. 8. Philip. 237
Remp. nosse Senatori necessarium, quod latè patet, quid ha
beat militum, quid valeat ærario, quos socios Respub. ha
beat, quos amicos, quos stipendarios, qua quisque sit lege,
condicione, fœdere: tenere consuetudinem decernendi,
nosse exempla maiorum. 3. de Leg. 36
Rempub. eam optimam esse duxit Atticus, quam ego Con
sul constitueram, quã sit in potestate optimorum. 3. de
Legibus, 33
Rempub. bene constitutam perturbare. Academic. q. ed. 1.
lib. 2. 14
Quid dicam in publica re? Att. 15, & 16. b
Nihil ex omnibus rebus humanis est præclarior aut præ
stantius, quã de Rep. bene mereri. 10. Fam. 5. 6. a
Quocum mihi coniuncta cura de re publica & de priuata
fuit. de Am. 98. b
De Repub. veteres verbo tenus acutè illi quidem, sed non
ad hunc vsum popularem atque ciuilem, differebant. 3. de
Legibus, 15
Pro Repub. deuouerunt seipos quidã imperatores diis im
mortalibus verbis certis, capite velato. de Nat. deo. 2. 7
De Repub. libros sex tunc scripsi, cum gubernacula reip. te
nerem. de Diuin. lib. 2. 2
Ab iis qui in Repub. versantur, ius populi Rom. ignorari
turpissimum. 3. de Legib. 41
In Repub. summa versari, quã in municipali male. 3. de
Legibus, 33
Repub. composita & constituta nihil est exitiosius ciuitati
bus, nihil minus ciuile & humanum, quã quicquam a
gi per vim. 3. de Leg. 37
Repub. amissa, piscinas suas fore saluas sperare videantur.
1. ad Attic. 59
Repub. bene gesta. 15. Fam. 20
Repub. conualuisse se existimans. 10. Fam. 34. in ep. Planci.
De Repub. libri sex. 13. ad Att. 20
Pro Repub. videri gessisse similitatem cum patre eius. 14. ad
Att. 23. in epi. Antonii. paulò post vocat inimicitias Reip.
nomine susceptas.
In Rep. vel amicitia adiunctus. 5. Fam. 17

In Repub. tantum contendere iubet Plató, quãtũ probare
tuis ciuib, possis. 1. Fam. 44
In Republica versari, non est sapientis. 3. de Orat. 37
Respub. ciuitatẽque hanc ob causam maximè constituta
sunt, vt sua tenerentur. Offic. 2. 108
A Platone philosophiãque didiceram naturales esse cõuer
siones rerum publicarum. de Diuin. 109. b. & Acad. 8. b
Politici Philosophi appellati vniuersarum rerum publica
rum nomine vocabantur. Orat. 152. b
Rerum publicarum omnium veterem Romanam fuisse op
timum in libris meis de Repub. persuadere conatur Af
fricanus. 2. de Leg. 25
Plato fore beatas Respublicas putauit, si aut docti aut sapiẽ
tes homines eas regere cõpissent. Q. Frat. 22
Res communem vtilitatem continentes, quas publicas ap
pellamus. pro Sest. 22. b
Nam & erudierũt multos, quò meliores ciues in rebus suis
publicis essent. Offic. 31. b
Versari in publicis rebus. de Inuent. 42. b
Resaluto.
Sed tum nimis inter omnes constabat, neminem esse resal
utum. 2. Philip. 104. a
Resarcio.
Discedit vestem, resarciatur. pro Cæl. 45. b
In meis damnis ex autoritate Senatus resarciẽdis, eam vo
luntatem, quam expectaram, præstiterunt. Lent. 1. 9. 15. a
Rescindo.
Metellus rescindit de Epicrate & Heratlio. in Verr. 121. b
Pactiones sine vlla iniuria factas rescidit. de Prou. Conf. 8. a
Acta Antonii rescidistis, leges resixistis per vim. 13. Philip
picarum, 345. a
Solutus enim tu inuentus es cui non satis fuerit corrigere vo
luntates viuorum, nisi etiam rescinderes mortuorum. 3.
Verrinarum, 78. a
Si vnus accusator corruptus sit, rescindere nititur æquitate.
in Partit. 47. a. Sub. iudicium.
Concilia vel instituta dimittere, vel habita rescindere. 2. de
Legibus, 51. a
Rescindere constituta ab alio. Att. 84. b. & in Verr. 137. b
Damnationem rescindere. 4. Verr. 75. a
Fundum audio te hunc Bombilianum velle rescindere. Q.
Frat. 318. b
Quã furore improborũ in Rep. gesta sunt rescindere. pro
Dom. sua, 213. b
Iniurias rescindere, & irritas facere. 4. Verr. 44. a
Rescindere iudicium, & Ratum habere iudicium, cõtraria.
Pari. 241. b. & pro Planc. 261. b
Iudicia rescindere, siue rem iudicatam. pro Cluent. 47. a
Rescindere res iudicatas. pro Sylla, 179. b
Locum aliquem rescindere. 2. de Leg. Agr. 19. a
Quibus cum prouocatio datur, nõnne acta Cæsaris rescin
duntur? in Ant. 157. b
Quã contra auspicia essent acta, per Senatum rescindi pos
se. pro Dom. sua, 221. b
Quã armis gesta sunt, iure rescindi posse. pro Cecin. 292. b
Rescisco.
Id postquam rescit, excanduit. Cæl. Ciceron. lib. 8. 12. 5. a
Querit etiam, si sapiens adulterinos nummos acceperit im
prudens pro bonis, quum id rescierit, soluturusne sit eos,
sicui debeat, pro bonis? 3. Offic. 122. a
Rescribo.
Rescribo hoc atque respondeo. 5. Fam. 8
Vni tuã disertissimã epistolã nõ rescripsi. ad At. 1. 7. 122. 11. a
Antemeridianis tuis literis heri statim rescripsi, nunc respõ
debo vespertinis. Att. 211. b
Rescripsi iis, à quibus literas acceperam. 11. ad Att. 8
Pompeio statim rescripsi, non me, & c. Att. 117. b
Epistola quam ad eum rescripseram. Att. 205. b
Rescripsi ad omnia: nunc nostra accipe. 15. ad Att. 48
Rescripsi ad Trebatium. Att. 113. b
Ad primam hoc tibi scribo, & c. rescribo, & c. Item, Eò seriũs
ad tuam epistolam, cui ego statim rescripseram, redditã
sunt meã literã. Att. 45. b

Rescribam tibi ad omnia quã quæris. Epist. lib. 1. 9. 4. a
Ad has literas statim mihi rescribe. Brut. ad Cic. 1. 11. 20. 10. a
Tu tamen de Curtio ad me rescribe certius. ad Atticum, li
bro 2. 20. 4. a
Rescribas nobis ad omnia, rogamus. ad Anton. 1. 11. 2. 7. a
Ad eam epistolam rescribant igitur. Att. 63. b
Hs. c c c c. si in præsentia soluerimus, reliqua rescribamus!
Attic. 251. b
Eò factum est, vt epistolã tuã rescriberem aliquid, breuita
te temporis tam pauca cogere scribere. Att. 5. b
Nunc ex nobis quid de iis rebus Fonteius ad legatos suos
scripserit, quid ad eum illi rescripserint, cognoscite. pro
Fonteio, 7. a
Nostra autem negotia (quoniam Romã commemoraris) ama
bo te explicã, cui rei fugerat me rescribere. ad Atticum,
libr. 5. 99. 3. a
Ad omnia quã quærentur, rescribere. Lent. lib. 1. 9. 4. a
Non mihi graue duxi rescribere ad te de illius querimoniis
ad Atticum, 3. b
Quãm vereor nequid fuerit *σπουδαίον* in iis, quas nõ ac
cepi, quibus rescribi vis. ad Att. a
Ex quo perspicuum est, & cantus tum fuisse rescriptos vo
cum sonis & carmina. Tusc. 209. b
Reseco.
Neque id ad viuum reseco, vt illi qui hæc subtiliter dispu
tant. in Læl. 16
Resecare audacias ac libidines. 5. Verr. 179. a
Nimia resecari oportere. Tusc. 221. b
Locus resecandã libidinis & coerendã iuuentutis. ad At
ticum, lib. 1. 13. 5. a
Quã resecanda erunt, nõ patiar ad perniciem ciuitatis ma
nare. 2. in Catil. 33. a
Hæ tamen ita disputant, vt resecanda esse fateantur. 4. Tu
sculan. 70. a
Resectus.
Aut quorum linguã sic inhærent, vt loqui non possent,
hæ scarpello resectã liberarentur? 2. de Diuin. 144. a
Quem Carthaginienses resectis palpebris, illigatum in ma
china, vigilando necauerunt. in Pis. 33. a. De Regulo.
Refero.
Quamobrem nec ita claudenda est res familiaris, vt eam be
nignitas aperire non possit: nec ita referenda, vt pateat
omnibus. 2. Offic. 79. a
Vt conditiones ferret, leges imponeret, referare nos exte
ris gentibus Italiam iuberet? 7. Philip. 218. a
Non ausi referare. Ex Ennio. Orat. 213. b
Referuo.
Referuo eò meas vindemiolas. 1. ad Att. 18
Omnino tempora integrã tibi causam referunt. 13. Fam. 7
Aut suã operam accusationi referuant. pro Mur. 134. b
Dii præsentis fraudis pœnas in diẽ referuant. pro Cæl. 46. a
Minutio me & Labeoni referuabam. Q. Frat. 321. b
Rem totã vobis integram referuau. Brut. lib. 11. 21. 9. a
Vsum loquendi populo concessi, scientiam mihi referuau.
in Orat. 91. a
Si te temporibus aliis referuasti. pro Planc. 261. b
Quos (vt mihi videtur) ab illorum innocentium pœna, for
tuna ad hanc causam referuauit. 7. Verr. 94. a
Atque ille vitam suã ad Reipub. statum referuauit. pro
Sest. 14. b
Erras Clodi, non te iudices vrbi, sed carceri referuauerunt. ad
Atticum, 12. b
Ego quoque, inquam, ad ea te tempora reuocau, ad quã te
ipse referuaras. pro Planc. 261. b
Mihi verò vt inuideant piscinarii nostri, aut scribam ad te
aliã, aut in congressum nostrum referuabo. ad Atticum
libr. 1. 15. 6. a
Quare & mundus vniuersus, & sol, & c. in idem tempus re
feruabo. 3. de Nat. deo. 24. a
Quid hoc homine facias? aut quò ciuem importunum re
ferues? pro Sest. 9. b
Si quid est quod ad testes referuet, ibi nos, & c. pro Sexto
Rosc. 32. b

Philosophorum autem libros referuet sibi ad huiusmodi
Tusculani orium. de Orat. 10.4.b
Fructum istum laudis, qui ex perpetua oratione percipi po-
tuit, in alia tempora referuimus. 2. Verr. 21. a
Ad quam spem, tam perfidiosum, tam importunum animal
referuetis? 3. Verr. 29. a
Vt integrum mihi de causa Campana, ad suum reditum re-
feruarem. Epist. 11. b
Ad aliam rem referuare aliquem. pro Rosc. Amer. 89. a
Inimicitias in aliud tempus referuare. de Prouinc. 79. b
Nomen clarissimum Reipub. referuare. pro Flac. 166. b
Salutis suae rationem iudicū seueritati referuare. 7. Ver. 59. a
Quod ad tempus existimationis partae fructus referuabi-
tur. pro Syl. 182. b
Est certa lex, quo hoc referuetur. in Verr. 252. b
Sed cetera, vt scribis, praesenti sermone referuentur, hoc tam-
en non queo differre. Q. Frat. lib. 2. 9. 1. a
Homo referuandus ad dubia Reip. tempora. pro Font. 27. a
Istis testis expectatus, & ad extremū referuatus dixit, &c. pro
Cecinna, 290. b
Idcirco à iudicibus praetermissum putant, quod sit ipsis re-
feruata. contra Rul. 63. b
Ad eamne rem vos referuati estis? pro S. Rosc. 43. b
Resideo.
O misera vitae ratio, quae tandiu resides in voluptate. Ante-
quam, 19. a
Siquid residet in te amoris erga me. 5. Fam. 13
Cuius culpa nō magis in te residet, quam in omnibus aliis.
Brut. Ciceroni, lib. 16. 5. a
In corpore mortui nullus residet sensus. 1. Tusc. 167. a
Si in morte sensus vllus residet. Epist. 72. b
Etiam nunc residet spes in virtute tua. ad Cassium, l. 12. 3. 6. a
Quorum non in sententia solum, sed etiam in nutu reside-
bat autoritas. de Senect. 57. a
Marcelli impetus refederunt. Epist. lib. 8. 5
Omnia quae commouerat, pace & otio refederunt. in Sa-
lustium, 6. a
Nam si te interfici iussero, residebit in Rep. reliqua coniu-
ratorum manus. in Cat. 99. b
Periculum autē residebit, & erit inclusum penitus in venis
atque visceribus Reip. in Catil. 13. a
Quomodo spes salutis reliquis residebit, quū ciuibus praec-
lusa sit expectatio incolumitatis? Antequam iret in ex-
ilium, 1. a
Atque huius incommodi culpa vbi resideat, facilius possum
existimare, quam scribere. ad Att. lib. 1. 12. 4. a
Resideat sensus in morte, & amissus sit, contraria. 5. Fam. 45
Cum tantum resideat intra muros mali. ad Brut. 289. b
Sed resideamus, inquit, si placet: itaq; fecimus. 3. de Fin. 14. a
Cur non ante occurrit? ne in villa resideret. pro Mil. 111. b
Si montes resedissent, amnes exaruisissent. in Pis. 64. a
Non inerant in his quae tibi casus inuexerat, & quidem in-
ueterato malo, quum tumor animi resedisset. 3. Tusc. 46. a
Si ea lex, quam nos haberemus, eadem in populo aliquo tā-
quam in fundo resedisset. pro Cor. 55. b
Residere, deinde spatium. pro Rosc. Amer. 36. a
Facile plus officii residere apud me patior. Epist. lib. 5. 16
Cum horū etiam teētis ac sedibus residere aliquod bellum
semper videretur. pro Dom. 49. a
Vt ne quas inimicitias residere in familiis arbitretur. ad At-
ticum, 229. b
Res gestae in quibus nulla potest residere inertiae suspicio.
Q. Frat. lib. 1. 1. 42. a
In oppido aliquo malle resedisse. Att. 173. b
Nemo vnquam te placuit inimicus, qui villas resedisse in te
simultatis reliquias senserit. pro Deiot. 145. b
Nec verō tam Denicales, quae a nece appellatae sunt, quia re-
sidentur mortui, quam, &c. 2. de Leg. 86. a
Residuus.
Cupio me hercules, nullam residuam sollicitudinem esse.
Plancus Ciceroni, lib. 10. 11. 10. a
Locus ab iudicibus Fausto Syllae de pecuniis residuis non
est constitutus. pro Cluentio, 37. b

Quid relatum, quid residuum sit. 2. de Leg. Agr. 63. a
Sed quum inclusum illud odium multarum eius in me in-
iuriarum, &c. residuum tamen insciente me fuisset. ad
Lent. lib. 1. 9. 78. a
Resigno.
Nam quum Appii tabulae negligentius asseruatae diceren-
tur, Gabini, quandiu incolumis fuit, leuitas, post dam-
nationem, calamitas, omnem tabularum fidem resignaf-
set: &c. pro Archia, 6. a
Resignatus.
Nam quod resignatae sunt, habet, opinor, eius signum Pom-
ponia. ad Att. lib. 11. 217. 4. a
Resilio.
Scopulum offendis eiusmodi, vt non modò ab hoc crimen
resilire videas, verum omnem suspicionē in vosmetipsos
recidere intelligas. pro S. Rosc. 48. a
Respisco.
Vix aliquando te authore respiciui. ad Att. lib. 4. 74. 2. a
An quod, quum esset ablatas, primūque respiciuisset, non
se referri iussit? pro Sest. 69. a
Resisto.
Sed opprimor interdum, & vix resisto dolori. Sest. li. 5. 17. 7. a
Sed ego in hoc resisto, quod aliās insistere dicit. de Finib.
lib. 4. 41
Fratri tuo Reip. causa restiti. Ep. 60. b
Restitit & perucit Cato. Att. lib. 2. 16. 15. a
Restitit auus meus M. Gratio, legem tabellariam ferenti.
3. de Leg. 32
Vis Tribunitia nonnunquam libidini restitit consulari. cō-
tra Rull. 69. b
Serò resistimus ei, quem per annos decem aluimus contra
nos. ad Att. lib. 7. 125. 4. a
Beata vita resistet extra fores carceris. Tusc. 5. 59
Ceteris iniuriis, quae propositae sunt à Catone, facile, vt spe-
ro, resistemus. Epist. b
Nihil est iam vnde nos reficiamus, aut vbi lapsi resistamus.
pro Murena, 76. a
Consilia, quibus illi Tribunopl. pro Rep. restitissim. de O-
ratore, 113. b
Cui nisi ego vi populi, & hominum clamore atque conu-
tione restitissim, &c. 3. Verr. 112. a
Age, restitit Peripateticis. 4. Acad. 204. a
Resistere & repugnare cōtra veritatem. pro R. Posthu. 20. a
Resistere armis. 2. Tusc. 58. a
Resistere angoribus. Offic. 2. 3. a
Resistere criminibus pro aliquo. 11. Fam. 47. in ep. Matii.
Non possum tanto dolori resistere. Att. 180. b
Resistere hostibus. Epist. 155. b
Nisi videret his resisti non facile posse. Acad. q. edit. 1. 1. 2. 69
His ille rebus ita conualuit, vt nunc in vno ciue Resp. ad re-
sistendum imbecilla sit: quae malle tantas ei vires nō de-
disset, quam nunc tam valenti resisteret. Att. 102. b
Quibus intelligis resistendum esse. 3. de Nat. deo. 42. pro, quae
intelligis esse refellenda.
Resistens.
Q. Septitio, honestissimo homine, equitateque Rom. resi-
stente Apronio, &c. 5. Verr. 28. a
Resoluo.
Senatū, quae sit antea pollicitus legionibus, exercitibusque
nostris, ea summo studio Rep. recuperata resoluturum.
14. Philip. 410. a
Resono.
Gloria virenti resonat tanquam imago gloriae. 3. Tusc. 6. a
Illud est maius, quod in vocibus nostrorum oratorum recinit
quiddam & resonat vrbanius. de Clar. Orat. 88. a
Cornua, quae ad neruos resonant in cantibus. 2. de Natu-
deorum, 224. a
Cum venenum obduxisset, reliquum sic è poculo eiecit, vt
id resonaret. 1. Tusc. 153. a
Iam neruos in fidibus aliis pulsatis resonare alios, &c. de Di-
uinatione, 115. b
Sonus in fidibus testudine resonatur, aut cornu. 2. de Na-
tura deor. 217. a

Resonans.
Theatrum ita resonans, vt vsque Romam significationes vo-
cesque referantur. ad Q. fr. lib. 1. 1. 63. a
Respecto, Respectus, Vide Respicio.
Respergo.
Qui Praetoris nequissimi inertissimique oculos praedonum
remi respergerent. 7. Verr. 79. a
Respersus.
Simulachrum sanguine respersum. de Or. 143. b
Quorum sanguine os vxoris respersum esse constabat. in
Anton. 184. b
Penē dicam resperfas manus sanguine paterno videant o-
portet. pro S. Rosc. 41
Respersio.
Habes & resperisionem pigmetorum, & rostrum suis, & alia
permulta. 2. de Diuin. 71. a
Respicio.
Quod ipsum, si Rempub. cui susceptus es, respicis, tibi iam
iamque faciendum est. ad Brut. 14. 7. a
Maiores partes animi te Cassiumque respiciunt. ad Br. 90. b
Sed vecors repente constitit, deinde respexit. de Arusp. 243. b
Respexitque, & equum alacrem latus aspexit. de Diu. 95. b
Ne tum quidem te respicis, & cogitabis sibi quaeque natum
esse & suis voluptatibus. 2. de Fin. 127. a
Respice quaso aliquando Remp. Antoni. epist. 150. b. & in
Anton. 182. b
Saltem pop. Romani commoda respicite, si sociis prospicere
non laboratis. in Verr. 176. b
Vt respiciam generum meum adolescentem optimum, mi-
hique charissimum. ad Cael. lib. 2. 15. 15. a
Tum ei duces illum praecipisse ne respiceret. 1. de Diu. 88. a
Nisi quis nos deus respexerit. ad Att. lib. 1. 11. 11. a
Quod si aut Caesar se respexerit, aut Africanæ legiones cele-
riter venerint, securos vos ab hac parte reddemus. Placus
ad Ciceronem, lib. 10. 24. 18. a
Nisi idē deus, qui nos melius q̄ optare auderemus, Parthico
bello liberauit, respexerit Rempub. Att. lib. 7. 121. 4. a
Quum vastitatem Italiae respexerint. epist. 165. b
Respiciere ad aliquem. 2. ad Att. 39. pro, ad eum se cōuertere.
Caesarem in tanta fortuna sua, aliena respicere magnum est.
pro Rab. Posth. 129. b
Cauere alicui, & respicere eum. 5. Verr. 20. a
Ex superioris anni caligine & tenebris lucem in Rep. respi-
cere coepistis. Postquam. 205. b
Omniaque ei obsequia polliceor, si modò Remp. respicere
volet. Plancus ad Cic. lib. 10. 11. 11. a
Tam longē retrò respicere non possunt. 5. Tusc. 9
Respiciere salutem suam. pro Planc. 74
Nam quoad longissimē potest mens mea respicere spatium
praeteriti temporis, & pueritiae memoriam recordari vlti-
mam, &c. pro Arch. 1. a
Respiciens.
Respiciens ad opem ferendam. de Leg. 175. b
Epicurus non aptissimus ad iocandum, minimēque respi-
ciens patriam. de Nat. d. lib. 2. 65. a
Et noctu ad oppidum respicientes, flagrant es onerarias na-
ues, quas incenderant milites, quia sequi noluerant, vide-
batis. 1. de Diuin. 121. a
Respectus.
Fugientes miserabilem respectum incendiorum. 1. de Diui-
natione, 120. a
Itaque quum respectum ad Senatū, & ad bonos non ha-
beret: &c. 5. Philipp. 199. a
Respectum habere aliquod. 11. Philipp. 309
Meus quidē animus in acie est, neq; respectum vllum quaerit,
nisi me vtilitas cūiuratis fortē conuerterit. ad Br. 90. b
Respecto.
Ne par ab his munus in sua petitione respectent. pro Pl. 35. a
Respectans.
Animus verò non me deserens, sed respectās, in caelum pro-
fectus est. de Senect. 94. b
Verum hac ita praeteramus, vt tamen intuentes & respec-
tantes relinquamus. pro Sest. 5. b

Respiro.
Cum autem Dolabella venit in mentem, paulum respiro. 7. a
ad Att. 44. Id est, minuitur timor meus.
Hoc modo innocētiae defēso interclusa respirat. pro Cl. 56. b
Aspera arteria excipit animam eam, quae ducta est spiritu,
eandēque à pulmonibus respirat ac reddit. de N. d. 53. b
Accepi literas, & paulum respiraui. Att. 154. b
Respiraui, liberatus sum. pro Mil. 36. a
Ne punctum quidem temporis oppugnatio respiraui. 8.
Philipp. 248
Si me hercule hac tecū duo verba fecisses, Quid ago? respi-
raffet cupiditas atque auaritia paululum. pro Quint. 30. a
Respiraro, si te videro. ad Att. lib. 2. 39. 9. a
Si armis aut cōditione positus, &c. ciuitas respiraui, & di-
gnitate tua frui tibi, & fortuna vti licebit. Torquato, lib.
6. 2. 4. a
Respirare & reddere animam. 2. de Nat. d. 203. a
Qui demersi sunt, in aqua respirare nō possunt. de Fi. 100. b
Tua tibi occurrunt iniuriae, quae te respirare non sinunt. in
Partit. 119. b
Improbitas nunquam finit eum respirare, nūquam acquie-
scere. de Finib. lib. 1. 42
Quum tot tātisque negotiis distentus sit, vt respirare liberē
non possit. pro Rosc. Amer. 13. a
Qui erigere animum, & paulum respirare à metu coepit. pro
Cluent. 158. a
Respirare à metu cædis, emergere à fluctibus seruitutis. de
Arusp. respons. 255. b
Respirasse homines videbatur, nondum re, sed spe Reipub.
recuperanda. pro Sest. 19. b
Romae respirandi locus non est. Q. fr. 319. b
Alicui vix respirandi potestatem dare. pro Quint. 16. b
Quis enim ignorat, si plures ex alto emergere velint, pro-
pius fore eos quidem ad respirandum, qui ad summam a-
quam iam appropinquant? 4. de Finib. 105. a
Anima pars redditur respirando, pars cōcipitur cordis ven-
triculo. de Nat. deor. 54. b
Respiratio.
Neque erant anima circumsusa extrema mundi, vt respira-
tionem requireret. de Vniuers. 23. a
Aer enim oritur ex respiratione aquarum & earum quasi va-
por habendus est. 2. de Nat. deor. 40. a
Distincta alios, & interpuncta interualla, morae, respiratio-
nesque delectant. in Orat. 29. a
Respiratus.
Pulmones tum se contrahunt aspirantes, tum in respiratu
dilatant, vt, &c. 2. de Nat. d. 205. a
Resplendo.
Adfint etiam formosi pueri qui ministrent, resplendeat iis
vestis, argentum, &c. 2. de Finib. 41. a
Respondeo.
Sæpe ii qui debent, non respondent ad tempus. 16. ad Att. 4
Respondabant operae Pompeius: quis Alexandriam ire cu-
peret: respondebant, Pompeius: &c. 2. ad Q. frat. 8
Scauola consulentibus respondebat. de Cl. 193. b
De quo toto respondit Hortensius. pro Flacc. 157. b
Cuius orationi Cæpionis ore respondit Aelius. de Cl. 179. b
Ego tibi respondebo ad singula. de Fin. 93. b
Primū M. Catoni de officio meo respondebo. pro Mur. 124. b
Quæris ex me quid acciderit, &c. ego respondebo tibi ὑστέρων
καθ' ἑσπερον ἀμυρῆως. Att. 10. b
Respondēbne ad hæc in Ant. 181. b
Neque hoc loco expectandum est, dum de remo inflexo &
de collo columbae respondeam. Acad. 6. b
Vt etiam pro Bruto respondeam. de Clar. Orat. 63. a
Videat quid de illis respondeat, quos, &c. 3. Ver. 7. a
Non enim quærimus, quid de quaque consultatione respon-
deamus. de Leg. 159. b
Chryssippo primū de ipsa rerum contagione respondeam.
de Fato, 141. b
Respondē igitur aucter isti vestro deo. Ac. q. ed. 1. li. 2. 73
Cum vobis non grauatē respondero. de Or. 102. b
Respondere aut etiam, aut Non. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 95
PP. i.

Respondere facilius possum, quam prouocare. 12. fam. 46
 Respondere parum prolixè. 7. ad Att. 47
 Nihil respondere, & malè respondere. 1. famil. 57
 Quò facilius quib' est iratus, respòdere tristi' possit. Ep. 57. b
 Acutè argutèque respondere alicui. pro Cæl. 41. b
 Respondere alicui liberaliter. 13. famil. 34
 Respondere criminibus. Matius ad Cic. lib. 11. 28. 3. a
 Respondere percontantibus. 7. fam. 30
 Item ea quæ interrogati in vtranque partem respòdere possumus. 4. Acad. 187. a
 Ad ea quæ quæ sita sunt, respondere. 1. Philipp. 1. a
 Quid ad hæc cogitas respondere? 7. Verr. 115. a
 Si enim mihi hodie respondere ad hæc quæ dico, potueris. 1. Verrin. 25. a
 Respondere ad interrogata. in Vat. b
 Respondere ad rogatum. pro Flac. 7
 Respondere ad singulas res. Or. 217. b
 Grauitè respòdere contra inimici contumeliã. de Aruf. 15. a
 Alicui de iure consulenti respondere. pro Murena. 126. b
 Respondere in vtramque partem. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 95. nempe affirmando vel negando.
 Aiunt hominem (vt erat furiosus) respondisse, quòd non totum telum corpore recepiisset. pro Rosc. Amer. 10. a
 Quæris num iuriconsultus: quasi quisquã sit, qui sibi hunc falsum de iure respondisse dicat. pro Planc. 172. b
 Quæ cõsultantur, minimo periculo respondetur. pro Mur. 26
 Aliud iudicari de iure, aliud responderi non oportet. pro Cæcina, 298. b
 Ea quæ pro perspicuitate responderi possunt. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 44
 Non contrà tenuiter & nugatoriè responsum: ad Her. 35. b
 Quamquam philosophiæ quidem vituperatoribus satis responsum est eo libro quo à nobis philosophia defensa & collaudata est. 1. de Fin. 3. a
 Respondendi iuris facultatè afferunt sacerdotes. 2. de Leg. 30
 Respondendi locum dare. 3. de Nat. deor. 13
 Rutilius magnum munus de iure respondendi sustinebat. de Claris Orat. 58. a
 Ego ad respondendum surrexi. pro Cluent. 27. b
 Multi in respondendo iure, autoritate plus quàm ingenio valent. de Orat. 101. b
 Alteros enim respondententes audire sat erat. Orat. 210. b
 Respondere, conuenire, quadrare, consentire, æquare.
 Q. Fratris liberalitati pro facultatibus nostris respondemus. ad Atticum, 57. b
 Respondent dextra dextris, læua læuis conuersione luminum. de Vniuers. 61
 Respondent extrema primis. de Fin. 144. b
 Respondebant quotidie tempori tabellarii. 12. ad Att. 51
 In omnibus tuis rebus, meis optatis fortuna respondit. Curioni; lib. 2. 1. 5. a
 Nec tamen siqui magnis ingenis in eo genere extiterunt, non satis Græcorum gloriæ responderunt. 1. Tuscul. 6. a
 Cui quidem ego amor (vtinam cæteris reb' possem) amore certè respondebo. ad Trebonium, lib. 15. 21. 9. a
 Habes ad omnia non vt postulasti *χρὴσται αὐτῶν χαλιμαίον*, sed paria paribus respondebimus. Att. 89. b
 Iam verò vrbes municipiorum respondebunt Catilinæ tumultibus syluestribus. in Catil. 109. b
 Vt nostra in amicos beneuolentia illorum erga nos beneuolentiæ pariter æqualitèrque respondeat. de Amic. 106. b
 Neque quicquam tam obscœnum dicere, cui non ab initio pueritiæ omni genere facinoris ætas tua respondeat. in Sa lustium, 1. a
 Qui vestris paucorum respondeat laudibus. Brutus ad Cic. 7. 3. a. Id est, qui vestras æquet laudes.
 Non quò verear, ne tua virtus opinioni hominum non respondeat. 2. epist. 4. 3. a
 Est enim mihi magnæ curæ, &c. vt ita erudiatur, vt & patri, & Scipioni nostro, & tibi iam propinquo respondeat. 3. de Finib. 13. a
 Quid posterius priori non conuenit: quid sequitur, quod non respondeat superioris? 3. de Fin. 112. a

Nam ea quæ speras, &c. scio cui epistola tuæ respondeant. epist. 26. b
 Vt omnia omnibus, paria paribus respondeant. de N. d. 11. b
 Fac vt omnia tua facta atque dicta nostris rebus istinc respondeant. Q. fr. 298. b
 Vt verba verbis, quasi demèsa & paria respòdeant. Or. 100. b
 Dixit se velle ædificare alteram porticum in Carinis, quæ Palatio responderet. de Arusp. 46. a
 Si bonitas tua responderit iudicio meo. ad Att. lib. 14. 310. 1. a. Id est, si tam bonus fueris, quàm ego iudico.
 Nihil enim mihi minus hominis videtur, quàm non respondere in amore iis, à quibus prouocare. ad Brut. 1. 1. a
 Quæ memoria, quæ magnitudo obseruantia: tot, tantisque beneficiis respondere poterit? Postquam. 209. b
 Rhetoricam quasi ex altera parte respondere Dialecticæ. Orator, 207. b
 Respondere gloriæ maiorum. de Clar. 175. b. & Tusc. 148. b
 Respondere maioribus suis. de Finib. 91. b
 Respondere posse tantis tuis officiis. 10. fam. 22. in ep. Planci.
 Vt possim tibi aliquid in hoc genere respondere. Att. 60. b
 Si quando meis officiis non mutuo responderetur. 5. famil. 16
 Si cui quid debetur, vt sit vnde par pari respondeatur. ad Atticum, lib. 16. 22

Responsito.

Egòne? summos fuisse in ciuitate nostra viros, qui id interpretari populo, & responsitare soliti sunt. 1. de Leg. 20. a

Responsum.

Responsum minus liberale. 3. ad Att. 24
 Cùm Senatus impediretur, quo minus equitibus Romanis responsum redderetur. pro Planc. 226. b
 Auferre responsum ab aliquo. 1. de Orat. 123. a
 Senatus Sopatro respòsum nullum dat, sed commotus, perturbatùsque discedit. 6. Verr. 77. a
 Ipsis autem, &c. tantis de rebus responsum nullum dedisti. 7. Verrin. 33. a
 A me quoque id responsum tulisti, me nullo modo posse. &c. 1. in Catil. 14. a
 Responsa Consulum ad Pompeium. 7. ad Att. 51
 Responsa atque decreta Iuriconsultorum. pro Mur. 27. a
 Responsa & scripta multa de sacris perpetuis, & manium iure. 2. de Legib. 44
 Hominum peritorum responsa nobis cognoscenda sunt. de Orat. 107. b
 Ex illius ad nostra responsa responsis intelligentur. ad Att. lib. 7. 135. 9. a
 Multa ex aruspicum responsis commemorare possum. 2. de Nat. deor. 14. a

Responsio.

Responsio, humanitatis est. 2. de Orat. 126
 Responsio aruspicum. Diuin. lib. 1. 26
 Fuit ista responsio quondam. in Verr. 244. b
 Et quod continuatum, & interruptum, & imago, & sibi ipsi responsio & immutatio & disunctio, &c. 3. de Or. 115. a
 Responsionem aliquò deriuare. 3. in Verr. 98
 Accusatoris interpretatio indigna respòsione. pro Cor. 29. a
 Is me responsione inimica homo promptissimus laceffit. in Pison. 43. a

Responsum.

Videtis hæc quàm sunt leuia genere ipso, quàm breuia responsum. pro Cluent. 131. a

Respuo.

Nunc omnia respuo. Att. 190. b
 Calcitrat, respuit. pro Cæl. 45. b. pro Mur. 141. b
 Gustatus quod valde dulce est, aspernatur ac respuit. 3. de Orat. 55. a
 Reliquiæ cibi quas natura respuit. de N. d. 30. b. & Tusc. 178. b
 Quod aures respuunt, immutandum est. Partit. 231. b
 Qui vos non oculis fugiat, auribus respuat, animo aspernatur: in Pis. 36. a
 Dicere aliquid quod omnium mentes aspernentur ac respuant. de Fat. 149. b
 Prodest hæc quidem consolatio, sed nec semper, nec omnibus: sunt enim qui respuant. 3. Tuscul. 134. a

Sequestremne Plácium: respuerent aures, nemo agnosceret. pro Planc. 268. b
 Respuere aliquid, & pro nihilo putare. pro Cecin. 41. a
 Quare ista conditio Iudices respuatur, nec Catilinæ familiaritatis crimen hæreat. pro Cæl. 10. a
 Cæsaris interdicta, Si te secundo lumine hîc offendero, respuantur. ad Att. lib. 7. 144. 1. a

Restinguo.

Eloquentia cupiditates iracundiasque restinguimus. de Nat. deor. lib. 2. 212. a
 Repressi impetum, ardorem restinxi. ad Brut. 91. b
 Nec ipse Aristoteles cæterorum studia restinxit. Orat. 3. a
 Quid ille incendat: restinguet citius, si ardentem acceperit. 4. de Finib. 12. a
 Sermunculum enim omnem aut restinxerit, aut sedarit, &c. ad Att. lib. 13. 11
 Restinguere bellum. 5. Philipp. 193
 Ignis restinguere. 3. in Catil. 49. a
 Eorum qui audiunt mentes aut inflammare dicèdo, aut inflammatas restinguere. de Or. 103. b
 Restinguere sitim. de Finib. 66. b
 Exortam videtur flammam paucorum dolore ac morte restinxisse. 7. Verr. 12. a
 Ignis in aquam coniectus, continuo restinguitur & refrigeratur. pro Rosc. Amer. 9. a
 Animos hominum morte non restingui. pro Sest. 39
 Communi præsidio talis improbitas, tanquam aliquod incendium restinguenda est. 3. Verr. 108. a

Restinctus.

Restinctus ignis. Topic. 225. b
 Restincta est seditio, inuentum est temperamentum. lib. 3. de Legib. 35. a
 Eademne, inquam, quæ restincta sit: Immo alio genere: restincta enim sitis stabilitatem voluptatis habet, inquit. 2. de Finib. 14. a
 Ex tuis literis, & ex Græci oratione, non modò non restinctum bellum, sed etiam inflammatum videtur. ad Brut. lib. 11. 12. 2. a
 Omnium cupiditatum ardore restincto. 1. de Fin. 69. a
 Illa etiam tertia parte animi, in qua irarum existit ardor, sedata atque restincta. de Diuin. 93. b
 Restinctis animorum incendiis. Orat. 199. b

Restinctio.

Illa autem voluptas ipsius restinctionis in motu est. 2. de Finibus, 15. a

Restipulor.

Quid hic Flavius porò nûc restipulatur, quod iam pridem ipse exegit? pro Rosc. Comœdo, 22. a
 Cur igitur decidit? & non restipulatur neminem amplius petiturum? pro Q. Rosc. 51. b
 Ex iurisperitorum consilio & autoritate restipulari ab aliquo. pro Q. Rosc. 51. b. Id est, vicissim sponsonem ab aliquo rogare & petere.

Restipulatio.

Quid enim restipulatio clamat? pro Rosc. Comœdo, 21. a
 Quis est huius restipulationis scriptor, testis, arbiter? pro R. Comœdo, 23. a
 Recita istam restipulationem clarius. pro Q. R. 51. b

Restituo.

Hic me meus in Remp. animus pristinus ac perennis cum C. Cæsare reducit, reconciliat, restituit in gratiam. de Prouinciis Consul. 18. a
 Antonius Leticulã de alea condénatū restituit. in Ant. 171. b
 Restituit Marcellum cum summa illius dignitate. 6. fam. 23
 Cùm Ajax Danais inclinãtibz præliū restituit. Tusc. 220. b
 Restitue nobis aliquando veterem tuam illam calliditatem atque prudentiam. pro Rosc. Amer. 37. a
 Nec committam, vt si ego eum, condennaro, tu restituas. ad Dolabellam, lib. 9. 10. 5. a
 Rabiriū dignitas, ex qua illi nihil detrahi potest, quod non facile restituat. pro R. P. 129. b
 Restituat vxorem, reddat filiam. pro Fl. 161. b
 Vt me sibi restituerem. 15. ad Att. 8

Prætor edixit, vt vnde deieciisset, restitueret. pro Cec. 289. b
 Nonne si ex eo negotio tantulum in rem suam conuertisset, damnatus per arbitrium, & rem restitueret, & honestatem omnem amitteret? pro R. Amer. 67. a
 Si ades exesse corruerunt, vitiumve fecerunt, quarum vñsfructus legatus est, hæres restituere non debet. in Top. 8. a
 Restituere amicū. 1. ad Att. 17
 Restituere exules. Offic. 2. 119
 Restituere gratiam alicui. de Petit. 208. b. i. referre gratiam.
 Restituere ac corrigere deprauata. de Diu. 128. b
 Salustium præsentem restituere in eius veterè gratiam non potui. ad Att. lib. 1. 1. 14. a
 Restituere aliquem in eum locum ex quo decidit. ad Attic. lib. 2. 38. 1. a
 Restituere in possessionem. 10. fam. 59
 In possessionem in præsentia non restituetur. pro Cec. 55. a
 Effregit fores, restituentur. pro Cæl. 45. b
 Hos solos exitus exitiales habere, vt damnati in integrum restituatur, vincti soluantur, exules reducatur. 7. Verr. 10. a
 Vt statua, quam turbo deiecerat, restitueretur. epist. 198. b
 Omnes qui lege Pompeia condennati essent, restituerentur. ad Att. lib. 10. 11. & 47
 Pollicetur sibi magnæ curæ fore, vt omnia ciuitatibus, quæ cuiusque fecissent, restituerentur. in Verr. 217. b
 Prætor aut vim fieri vetat, aut restitui factam iubet. pro Cæcina, 191. b
 Restitui in hæresim. 15. famil. 44
 Restitui in eum locum cupere ex quo decidit. 2. ad Att. 59
 In antiquum statum restitui. 2. Verr. 8. a
 Quæ fuisset igitur causa restituendi mei, nisi fuisset iniustæ ciuitatis? pro Mil. 27. a
 De Memmio restituendo, vt Curio cogitet, te audisse puto. ad Attic. 89. b
 De nostro amico placando aut planè restituendo. Att. 5. b
 Restitutus.
 Et nisi per te sit restitutus, desertū se atque abiectum fore. epist. lib. 6. 28
 Mèque tum denique sibi visum Reipub. qualis fuisset, restitutum. Lentulo, lib. 1. 9. 79. a
 Restitutum memetipsum mihi per illum puto. 3. fam. 47
 Templū est à Senatu Iunoni sospitæ restitutum. de Diu. 100. b
 Vt salutem redditam sibi ac restitutam accipere debuit. pro Domo sua, 228. b
 Rursus illi sunt in suam pristinam dignitatem restituti. pro Dom. 67. a
 Prædia à nostris magistratib' in integrum restituta. pro Fl. b
 Cõdennatos ambitus in integrū esse restitutos. pro Cl. 38. b
 Restitutio.
 Restitutio damnatorum. 2. de Leg. Agr. 25. a
 Nemini est triumphus honorificentius, quàm mihi salus restitutioque perscripta. in Pis. 27. a
 Profecto hac restitutione fortunæ, me ipse nò satis dignum iudicabo. ad Att. lib. 4. 70. 3. a
 Restitutor.
 P. Lentulus, &c. patronus illius publici consensus, restitutor salutis meæ. pro Mil. 30. a
 Resto.
 Restat integra ætas. 12. ad Att. 56
 Hæc igitur tibi reliqua pars est, hic restat actus, in hoc elaborandum est, vt Remp. constituas. pro Marc. 16. a
 Restat etiam de Chaldæis: sed primùm auspicia videamus. 2. de Diuin. 106. a
 Vnum etiam restat amico nostro ad omne dedecus, vt Domitio non subueniam. ad Att. lib. 8. 151. 1. a
 Quæ enim potest maior esse? Restat igitur vt motus astrorum sit voluntarius. 2. de Nat. d. 63. a
 Causam dicit is, qui vnus relictus ex illorum nefaria cæde restat. pro Rosc. Amer. 8. a
 Restat vt aut summa negligentia tibi obstiterit, aut vnica liberalitas. pro Quint. 22. a
 Restat vt his respondeam, qui, &c. 4. Acad. 11. a
 Longa sunt quæ restant, prætereunda tamen. ad Brut. 15. 8. a
 Stoici restant. 5. de Finib. 129. a

Sed tamen nihil ei restabat præter balnearia, & ambulatio-
nem, & auarium. ad Q. fr. lib. 3. 17. 2. a
Id hercle restabat. 13. ad Att. 14. Ironicè prolatum.
Restitit & peruenit. 2. ad Att. 7
Tertium est tempus quo post aduentum Vari in Africa Li-
garius restitit: & c. pro Lig. 3. a
Qui quum multa haberet inuitamenta vrbs & fori propter
summa studia amicorum, quæ tamen ei sola in malis re-
stiterunt, absuit ab oculis vestris. pro Syll. 55. a
Sed ab illo (scilicet Catilina) in speculis atque infidiis relictis,
in capite atque in ceruicibus nostris restiterunt. pro Mu-
rena, 72. a
Sed tenentur ii qui ad vrbs incèdium, ad vestrum omnium
cædem, ad Catilinam accipiendum Romæ restiterunt. 4.
in Catil. 76. a
Illud etiam restiterat quod hesternò die fecerunt, vt te in ius
adducerent. pro Quint. 17. a
Quid etiam nobis ex eo genere restet, & quare restet, admo-
nendum videtur. 2. de Inuent. 203. a
Sed velim scire quid tibi restet, aut iamne cõfeceris. Att. 12. 62
Ita incolumis in patria Regulus restitisset. 3. Offic. 149. a
At si restitero, & fuerit nobis in hac parte locus, idem fecero
quod in Cinnæ dominatione Philippus. ad Att. lib. 8. 147.
9. a. Id est, si non discedam.
Qui è diuisione tripartita duas partes absoluerit, huic ne-
cesse est restare tertiam. 3. Offic. 12. a
Restrictus.
An existimas illum in isto genere lentulum aut restrictum?
nemo est minus. ad Att. lib. 10. 38
In iis tamen qui se adiuuari volent, & c. restricti nullo modo
esse debemus. 2. Offic. 90
Eosdem, quum iam essent experti quid valerent, restrictos
& tenaces fuisse: pro Planc. 44
Quum & natura semper ad largiendum ex alieno fuerim re-
strictior. 3. famil. 29
Restrictè.
Nec tamen cur id tam parcè, tamque restrictè faciant, intel-
ligo. 2. de Finib. 70. a
Ditior mihi & affluètiõ videtur esse vera amicitia, nec ob-
seruare restrictè, ne plus reddat quàm acceperit. Læl. 52
Hæc illi placent, sed ego cætera non tam restrictè præsumo. 2.
de Legib. 73. a
Resupinus.
Exin prostratum terra grauius saucium
Resupinum in cælo contueri maximum
Ac mirificum facinus, & c. 1. de Diuin. 80. a
Retardo.
Agro bene culto nil potest esse nec vsu huberius, nec specie
ornatius: ad quem fruendum non modò non retardat,
verumetiam inuitat atque allestat senectus. de Sen. 53. a
Sed animi vires, corporis imbecillitas non retardauit. in An-
tonium, 211. b
Illum in prosequendi studio mæror, hos lætitia retardauit.
pro Pomp. 8. b
A nullius me vnquam tempore aut commodum, aut orium
abstraxit, aut voluptas auocauit, aut denique somnus re-
tardauit. pro Arch. 188. b
Quem ad salutem mea voluntas impulit, vis retardauit, au-
thoritas vestra reuocauit. Postquam. 209. b
Posteriora autem tempora me à scribendo retardarunt. 5.
familiar. 47
Alii simulatque hoc nostrum legerunt, nescio quo pacto re-
tardarunt. ad Att. lib. 1. 15. 8. a
Sed hæc res, quæ cæteros remorari solent, non retardarunt.
pro Cluent. 59. b
Sive retardabis, siue properabis. Tusc. q. 164. b
Vt ferocitatem istam tuam comprimerem, audaciam fran-
gerem, loquacitatem retardarem. in Vat. 29. b
Vt eorum collectio dispersa, mærorque patrius celeritatem
persequendi retardaret. 3. Verr. 11. a
Vt animos istius & impetus retardaret. in Verr. 60. b
Cum certi homines non studium eius à me alienassent, sed
auxilium retardassent. in Pis. 60

Quem nisi in via caducæ hæreditates retardassent, volasse
eum, non iter fecisse, diceres. 10. Philipp. 276. a
Retardare à literis. pro Arch. 9
Ne quæ possit animum tuum defatigatio retardare. ad He-
rennium, 6. b
Animos testium retardare. 3. Verr. 11. a
Reprimere ac retardare impetus hostium. pro Pomp. 6. b
Loquacitatem retardare. in Vat. 1. a
Sed, mihi crede, simulatque hoc nostrum legerunt, nescio quo
pacto retardatur. 1. ad Att. 71. Id est, deterrètur ab incepto.
Stellarum motus tum incitantur, tum retardantur, saepe e-
riam insistant. 2. de Nat. d. 148. a
In quo cursu multa mirabiliter efficiens, tum antecedendo,
tum retardando, & c. nihil immutat, & c. 2. de Nat. d. 75. a
Retardatus.
Excitauit illam suam non solutam, sed suspitione aliqua re-
tardatam cõsuetudinem bene gerendæ Reip. pro Sest. 18. b
Silium & Ocellam, & cæteros credo retardatos. ad Atticum,
lib. 10. 205. 4. a
Tamen impetus hostium repressos esse intelligunt, ac retar-
datos. pro Lege Manil. 8. a
Retardatio.
Vnde est adhuc bellum, nisi retardatione & mora. 5. Phil. 186. a
Re.
Vt in araneolis aliæ quasi rete texunt, aliæ ex inopinato ob-
seruant. 2. de Nat. d. 184. a
Reticulum.
Reticulumque ad nares sibi apponebat tenuissimo lino, mi-
nutis maculis, plenum rosæ. 7. Verr. 22. a
Retego.
Quare in hoc thecam nummariam nõ retexeris: in aliis eris
cauitor. 4. ad Att. 24
Retexo.
Itaque iam retexo orationem illam. 2. Philipp. 52. a. Id est,
quod negabam, confiteor.
Noui timores retexunt superiora. 11. famil. 25
An quod adolescens præstiti, quum etiam errare cum excu-
satione possẽm, id nunc ætate præcipitata commutem, ac
me ipse retexam? 11. fam. 49. in epist. Matii.
Suprà dixerat, vt omnes istius iniurias, quas posset, retex-
ret. 4. Verr. 85. a
Audeo dicere, inquit, non potest, nisi retexueris illa: Pauper-
tas si malum est, & c. 5. de Fin. 144. a
Omnino erant Metelli huiusmodi, vt totam suam præturam
retexere videretur. in Verr. 121. b
Et ad extremum, ipsi se compungunt suis acuminibus, &
multa quærendo, reperiunt non modò ea quæ iam non
possunt ipsi dissoluere, sed etiam quibus antè exorsa, vel
potius detexta propè retexantur. 2. de Orat. 86. a
Retexens.
Dialectica quasi Penelope telæ retexens. Acad. q. ed. 1. li. 2. 86
Reticulum, Vide Rete.
Reticeo.
Quæ statueras tibi in Senatu de mea laude esse dicenda, reti-
cuisti. epist. 59. b
Tamen de Chelidone reticuit, quoad potuit: aliò responsio-
nem suam deriuauit. 3. Verr. 98. a
Non reticuerunt quid sentirent. 13. ad Att. 34
Quoniam mihi sermo est apud deos, nihil reticebo. 2. de Le-
gibus, 67. a
Hic eum Sulpitius reticuisse. de Or. 130. b
Quod si qui ea patefacere possent, propter metum reticuis-
sent. ad Senatam, lib. 15. 2. 15. a
Nihil nec temere dicere, nec astutè reticere debeo. ad Q. fr.
lib. 1. 2. 4. a
Nõ possum de vtriusque nostrum errore reticere. in Ant. 158. b
Hoc tantum facinus non modò negare interrogati, sed ne
producti quidem reticere poterunt. 3. Verr. 63. a
Neq; enim id est celare quicquid reticeas: sed, & c. 3. Off. 73. a
Ne fortè dum publicis mandatis seruiat, de priuatis iniuriis
reticeat. 6. Verr. 13. a
Arteriæ reticendo acquiescunt. ad Her. lib. 3. 113. a
Subterfugere reticendo, & obscurare dicendo. pro Cl. 18. b

Retientia.

Digestio, interpellatio, contentio, retientia, commendatio,
vox quædam libera atque etiã effrenatior augendi causa.
3. de Orat. 114
Nec retientia posterorum insepulta esse poterit. 14. Philip-
picarum, 406
A iureconsultis etiam retientia: pœna constituta est. 3. Of-
ficiorum, 84
Ex mœstitia, ex hilaritate, ex risu, ex locutione, ex retientia,
& c. 1. Offic. 203
Retineo.
Ita enim senectus honesta est, si se ipsa defendit, si ius suum
retinet, si nemini mancipata est. de Senect. 33. a
Gratissimam memoriã retinet Consulatus tui. 3. de Leg. 42. a
Etenim ordo ipse annualium mediocriter nos retinet, quasi
enumeratione fastorum. epist. 68. b. Id est, delectat.
Qui suum iudicium retinent, ne, & c. 1. de Finib. 37
Retinent tamen charitatem in pastores. de Amic. 61. a
Volaterranos & Artemitanos, quorum agrum Sylla publi-
carat, neque diuiserat, in sua possessione retinebam. ad At-
ticum, lib. 1. 14. 5. a
Sagittæ pendebant ab humero, sinistra manu retinebat ar-
cum. 6. Verr. 66. a
Illum suspicantem te ab se alienatum, illa epistola retinui. 6.
epistol. 6. b
Quos de publico nummos acceperat, retinuit omnes. 5. Ver-
rinarum, 145. a
Quam quidem ante hanc confusionem temporum in pos-
sessione sua, principes retinuerunt. 2. Offic. 96. a
Ego vitam, quoad putabo tua interesse, aut ad spem conser-
uandam esse, retinebo. ad Q. fr. lib. 1. 4. 5. 2. 7. Philipp. 224
Quare nisi profecti sunt, retinebis homines. 13. ad Att. 16
Nos in Senatu, quemadmodum spero, dignitatem nostram,
vt potest in tanta hominum perfidia & iniquitate, retine-
bimus. ad Lentulum, lib. 1. 2. 11. a
Retine illos. 15. ad Att. 15. in ep. Hircii. Id est, ne patiaris abire.
Id egit vt amicos obseruantia, rem parsimonia retineret. pro
Quint. 40. a
Qui summos viros cum infimis pari iure retineret. Of. 41. b
Ego apud improbos meam retinuissem inuidiam, alienam
sumpsissem. ad Attic. lib. 2. 34. 7. a
Quin labebar longius, nisi me retinuissem. 1. de Leg. 77. a
Credo Platonem vix putasse satis consonum fore, si homi-
nem id ætatis in tam longo sermone diutius retinuisset.
ad Atticum, lib. 4. 85. 5. a
Retinere aliquem. 1. familiar. 17. absolutè, pro, in amicitia re-
tinere.
Retinere aliquem, & Abalienare, contraria. 1. famil. 20
Aliquem vi ac metu retinere. 4. Verr. 9. a
Retinere animam. pro Sest. 71
Retinere animo. Tusc. quæst. lib. 1. 1
Retinere vehementer animos hominum in legèdo. 5. fam. 31
Retinere assensum. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 53
Grauitatem retinere. 1. Offic. 191. a
Humanitatem suam retinere. 3. Verr. 44. a
Vt quos natura ipsa retinere in officio non potuisset, ii ma-
gnitudine pœnæ maleficio summouerentur: pro Roscio
Amer. 42. a
Iudicem aliquem retinere. 2. Verr. 20. a
Retinere ius suum contra aliquem. in Verr. 155. b. Id est, ob-
tinere.
Vrbs constitutus, vt fidem colere, & iustitiam retinere di-
scrent. 1. de Inuent. 4. a
Quod certè calamitate docti memoria retinere debemus.
pro Lege Manil. 12. a. & pro Rosc. Amer. 19. a
Pecuniam acceptam nomine iudicii retinere atque suppri-
mere. pro Cluent. 38. b
Pilam retinere. in Pis. 54. a
Religiones deorum immortalium retinere. 5. Verr. 5
Retinere salutem Reipub. 5. famil. 2
Retinere hominum studia. lib. 1. de Finib. 2
Cogitent ita se graues esse, vt, si veritatem volent retinere,
grauitatem possint obtinere. pro Quint. 50

Virtutem retinere. Cassius ad Cic. lib. 15. 19. 5. 2. 4. Phil. 161. a
Hic tantum potuit, vt nemo illo inuito, nec bona, nec patriam,
nec vitam retinere posset. 5. Verr. 68. a
Retinetur bonorum auctoritas. 3. de Leg. 35
Ea tamen verbis interdicti non concluditur, tamen senten-
tia iuris & autoritate retinetur. pro Cec. 197. b
Neque his qui virtute retinentur in vita, nec his qui sine vir-
tute sunt, mors est offendenda. 3. de Finib. 93. a
Vna illa subleuanda opposita est, vt & vtilitas in amicitia &
fides retineatur. de Amic. 74. a
Retineri & impelli, cõtraria. 11. fa. 4. in ep. M. Bruti & Cassii.
Ludendi etiam est modus retinendus. 1. Offic. 146. a
Affirmabat enim lachrymans non se cupidiorẽ esse ciui-
tatis retinendæ, quàm existimationis. pro Cluent. 115. a
Sui quenque iuris & dimittendi & retinendi esse dominum.
pro Corn. Balb. 61. b
Qui officii retinendi causa, cruciatum subierit voluntarium.
3. Offic. 143. a
Ius omne retinendæ maiestatis, Rabirii causa continebatur:
& c. in Orat. 55. a
Clamare non desinitis, retinendum hoc esse, deus vt beatus
immortalisque sit. de Nat. deor. 1. 67
Meaque semper fuerit sententia, primùm de pace, vel iniqua
conditione retinenda, deinde de vrbe. ad Att. lib. 8. 159. 8. a
In fide retinenda cõsuetudinem conseruare. 4. Verr. 55. a
Quæ tibi eò scribo, quod me de retinenda Sestii gratia literis
sæpe monuisti. ad Q. fr. lib. 2. 7. 10. a
Obseruant quemadmodum se vnusquisque vestrum gerat
in retinenda religione, conseruandisque legibus. 1. Verri-
narum, 28. a
Sum enim & ab obseruando homine peruerso liber, & ad di-
gnitatem in Repub. retinendam contra illius voluntatem
solutus. ad Att. lib. 1. 8. 4. a
Vides enim in quo cursu sumus, & quàm omnes gratias nõ
modò retinendas, verumetiam acquirendas putemus. ad
Atticum, lib. 1. 1. 10. a
Neque enim hoc homine sanctior, neque probior, neque in
omnibus officiis retinendis diligentior esse quisquam po-
test. pro Cluent. 105. a
Retinens.
Dignitatis retinens. ad Q. fr. lib. 1. 2. 19. a
Retinens sui iuris & dignitatis. 1. ad Q. fr. 44
Multis etiam pater optimus, vir nimium retinens Equestris
iuris & libertatis videtur, & c. pro Planc. 45
Retentus.
Qui mos quum à posterioribus non esset retentus, Archeff-
las eum reuocauit. 2. de Finib. 3. a
Ad eas Cephalioni dedi, qui multos menses tempestatibus
retentus est. ad Att. lib. 11. 22. 4. 5. a. & 16. famil. 10
Equitem Romanum scitote biduum cibo, tectoque prohi-
bitum, biduum Leontinis in foro custodiis Apronii re-
tentum atque seruatum. 5. Verr. 49. a
Potamonem scribam & familiarem tuum retentum esse à
Verre in prouincia, quum tu decederes. 1. Verr. 16. a
Retentam atque conseruatam prouinciam. 15. famil. 26. in e-
pistol. M. Catonis.
Hoc retento reliqua voluntas auctoritati aut gratiæ tradi-
tur. 3. de Legib. 34
Sunt autem hæc de finibus, vt opinor, retentæ defensionis
sententiæ. Tusc. quæst. 244. b
Retuli me Brute, te hortante maximè, ad ea studia, quæ re-
tenta animo, remissa temporibus, longo interuallo inter-
missa reuocauit. 1. Tusc. 1. a
Nec retentis his, neque amissis. 10. ad Att. 45
Retentio.
His illa necessariò nata est ἐπιτηδία, id est assensionis retentio.
Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 55
Illud certè opinatum & perceptione sublata, sequitur om-
nium assensionum retentio. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 71
Semper Carneades ἀεὶ βολὴν pugilis, & retentionem aurigæ
similem facit. 13. ad Att. 24
De retentione rescripti ad tuas literas. 13. ad Att. 31
Retentione vti. 13. ad Att. 19

Retento.
Nanque omnes memori portentum mente retentant. de Diuinat. lib. 2. 49
Quæ penitus sensus hominū vitæque retētat. 1. de Diu. 30. a
Retorquo.
Retorquet oculos profectō sæpe ad hanc urbem, quam ex suis faucibus ereptam esse luget. in Catil. 26. a
Retraho.
Scipio Annibalem in Africam retraxit. 2. de Finib. 48
Qui minus enim Licinius comprehendere potuit, cum se retraxit, ne pyxidem traderet, quàm si non retraxisset: pro Cælio, 51. a
Non habeo certum quæ te res hinc maximè retrahat. 5. fam. 39. in epist. Lucetii.
Quò quidem me proficiscentem, haud sanè quis facile retraxerit, nève tanquam Peliā rexerit. de Senect. 75.
Nonnulli codices legunt, pilam retorserit.
Retrahere aliquem à Repub. pro Sest. 28
Licinium autem cum iam manum ad tradendum pyxidem porrexisset, retraxisse. pro Cælio, 50. a
Genus hoc calliditatis & calumnix retrahatur in odium iudicis. Partit. 242. b
A se retractum esse, &c. in Verr. 268. b
Retractus.
Nescio quomodo se coniecit in urbem, atque ita mœstus rediit, vt retractus, non reuersus videretur. 6. Philipp. 211. a
Retracto.
Diligenter retractare. 2. de Nat. d. 104. a
Qui locus perpuratus ab iis qui ante me dixerunt, à me quoniam ita Murena voluit, retractandus est. pro Mur. 50
Sed hæc omittamus: augemus enim dolorem retractando. 8. ad Attic. 24
Retrecto.
Siue retrectabis, siue properabis. Tuscul. quæst. lib. 1. 62. sub. moriendum est.
Retractatus.
Sed tamen idem *ὀντομα* misi ad te retractatus, &c. 16. ad Atticum, 7
Retractatio.
Cumque sine vlla retractatione pro patria vitam profuderint. 14. Philipp. 410
Vt sine retractatione liberè dicere audent, &c. Tuscul. quæst. lib. 5. 60. Hoc est, sine aliquo timore ac difficultate.
Conficies igitur, & quidem sine vlla dubitatione aut retractatione. 13. ad Att. 31
Veteremque Academiam hortari videbare, vt sine retractatione liberè dicere auderet sapientes esse semper beatissimos. 5. Tuscul. 119. a
Retribuo.
Non mihi detrahā, cum illis exactæ ætatis seuerissimè fructum quem meruerunt, retribuam. pro Q. Rosc. 26. a
Fidei conducit in loco debitum retribuere. Antequam. 1. a
Retrō.
Cumque eadem vicissim retrō commeant. 3. de Nat. d. 4. a
Et idem quasi sursum versus retrōque dicatur. Partit. 132. b
Tum ei deus præcepit, vt pergeret protinus, quid retrō atque à tergo fieret, ne laboraret. de Diuin. lib. 1. 89. a
Retrō ad Alpes versus iter mihi incidit. Cæl. Cic. lib. 9. 15. 5. a
Vt omnia quæ sine honestate sint, longè ac retrō ponenda censeat. 5. Tuscul. 126. a
Sed conuersa retrō cæli semper loca portat. in Arat. b
Quòd tam longè retrō respicere non possunt. 5. Tuscul. 9. a
Orbes qui versantur retrō contrario motu atque cælum. de Somn. Scip. 128. b
Vide rursus retrō, dato hoc, dandū erit & illud. de Fin. 144. b
Retrorsum.
Nam ex terra, aqua: ex aqua oritur aer: ex aere æther: deinde retrorsum vicissim, ex æthere, aer, inde aqua: ex aqua, terra infima. 2. de Nat. deor. 120. a
Retrusus.
Hæc autem esse penitus in media philosophia retrusa atque abdita, quæ isti rhetores ne primoribus quidem labris attingissent. 1. de Orat. 44. a

Retrusa.
Simulacra deorum iacent in tenebris ab isto retrusa atque abdita. in Verr. 77. b. & de Petit. Conf. 211. b
Retundo.
In præsentia bellè iste puer retundit Antonium. ad Attic. lib. 16. 339. 4. a
Cuius nuper ferrum retudi. pro Syll. 183. b
Quo factō retudit sermones, paratiorq; visus est, quàm sperauerat accusator. 8. fam. 14. in epist. Cælii.
Idemque gladios in Repub. distractos retudimus, mucronesque eorum à iugulis vestris reiecimus. 3. in Catil. 49. a
Censorii styli mucronem multis remediis retuderunt. pro Cluent. 97. a
In me omnia quæ ego quondam retuderam, coniurationis nefaria tela adhaerunt. pro Dom. 50. a
Retundere improbitatem alicuius. 12. fam. 27. in ep. Lentuli.
Et sunt partes agrorum aliæ pestilentes, aliæ salubres, aliæ quæ acuta ingenia gignant, aliæ quæ retusa. 1. de Diuinatione, 135. a
Reueho.
Diana Segestam Carthagine reuecta. in Verr. 217. b
Sed ad paulò superiorem ætate reuecti sumus: nunc ad eam, de qua aliquantum locuti sumus, reuertamur. de Clar. Oratorib. 119. a
Reuello.
Gorgonis os pulcherrimum, cinctum anguibus reuellit atque abstulit. 6. Verr. 111. a
Nam qui ius ciuile contemnendum putat, is vincula reuellit non modò iudiciorum, sed etiam vtilitatis, vitæque communis. pro Cecin. 51. a
Honorificisque verbis omnes iniurias reuellimus superiores. 5. ad Attic. 38
Nec prius illam crucem, &c. reuellistis, &c. 6. Verr. 22. a
Effringere multorum fores, & claustra reuellere. 6. Verrinarum, 46. a
Reuellere tabulam in qua nomina ciuitate donatorum incisa sunt. ad Acilium, lib. 13. 37. 2. a
Reuellere tela de corpore Reipub. in Pis. 10. a
Reuulsus.
In quibus tu es videlicet Consularis, cuius totus Consulatus est ex omni monumentorū memoria reuulsus. 13. Phil. 364
Ianua, qua effracta & reuulsa, tota pateret prouincia. pro Murena, 31
Reuulsa tabula alicuius imperio. 4. Verr. 77. a
Reuulsa iacentisque statua. 4. Verr. 113. a
Id autem templum sublato aditu, reuulsis gradibus, armis tenebatur. in Pis. 17. a
Nisi septis reuulsis introiri non potest. in Ant. 196. b
Reuenio.
Quum miles domum reuenisset, egissetque lege in hæreditatem paternam, testamento ex hæres filius. 1. de Orat. 85. a
Vt is Publicius, si domum reuenisset, & inde Romam redisset, ne minus ciuis esset. pro Corn. Balbo, 21
Reuereor.
Oseruantiam per quam ætate, aut sapientia, aut honore, aut aliqua dignitate antecedentes reueremur & colimus. 2. de Inuent. 170. a
Sed mihi nil est molestius, quàm Staium manumissum, nec meum imperium, omitto imperium, non similitudinem meam reuereri saltem. Att. 33. b
Difficile est primùm virtutem reuereri, qui semper secunda fortuna sit vsus. ad Her. lib. 4. 169. a
Reuerens.
Multa aduersa reuerens oratio. Tuscul. quæst. 164. b
Nanque ego Catule (dicam enim non reuerens assentandi suspicionem) neminem esse oratorem paulò illustriorem arbitror, &c. 2. de Orat. 66. a
Reuerentia.
Adhibenda est igitur quædam reuerentia aduersus homines. 1. Offic. 139. a
Reuerto.
Ad illum animum meum reuerti pristinum. Trebonio, lib. 10. 28. 3. a
Ipse ne quò inciderem, reuerti Formias. ad Att. li. 8. 147. 13. a

Reuertit ad temperationem superiorem deus. de Vniuer. 53
Conscendens iam nauem, Epheso Laodiceam reuertit. ad Appium, lib. 3. 10. 9. a
Itaque persæpe reuertit ex itinere, cum iam, &c. de D. 86. b
Legati Armeriā, re inorata, reuenterunt. pro Rosc. Amer. 15. a
Sic Haluntini excussis diuitiis, cum argento puro domū reuenterunt. 6. Verr. 46. a
Multi semel egressi, nūquam domum reuertēre. Tuscul. 249. b
Nisi ad superiorem consuetudinem reuertisses. Ep. 141. b
Ille enim nunquam reuertisset, nos timor confirmare eius acta non coegisset. ad Att. lib. 15. 323. 9. a
Vas factus est alter sistendi eius: vt si ille non reuertisset, moriendum esset ipsi. 3. Offic. 59. a
Iter autem eius erat ad Lentulum c. o. s. cum literis Cæsaris, præmiorumque promissis, si Romā reuertisset. ad Atticū, lib. 8. 155. 6. a
Quum sua voluntate, nulla vi coactus, præter fidem, quam dederat hosti ex patria, Carthaginem reuertisset. 2. de Finib. 105. a
Qui cum ex itinere quodam proposito, & iam constituto reuertisset aquilæ admonitus volat, &c. 1. de Diu. 27
Dicuntur omnes reuertisse. Ep. 39. b
Multa aduersa reuertens. 1. Tuscul. 116. a
Reuertor.
Vtilitas aut in corpore posita est, aut in extraneis rebus, quarum tamen rerum multo maxima pars ad corporis commodum reuertitur. de Inuent. 83. b
Deinde vt in eam ciuitatē viri boni, & nulla ignominia notati non reuertantur, in quam tot nefariorum scelerum condemnati reuenterunt. Ep. 84. b
Ad illam quam institui causam frumētī ac decumarum reuertar. 5. Verr. 71. a
Ad propositum reuertar, festinationi meæ & breuitati literarum ignosces. Att. 139. b. & Tuscul. lib. 3. 10
Discedo parumper à somniis, ad quæ mox reuertar. de Diuinatione, 90. b
Vt ad me reuertar. pro S. R. 38. b
Sed vt reuertar ad ius publicum. pro Do. 240. b
Sed vt ad propositum reuertamur, &c. nunc totum illud cōcludi sic licet. 2. de Finib. 165. a
Sed Posidonium, sicut æquum est, cum bona gratia dimittamus: ad Chryssipi laqueos reuertamur. de Fato, a
Vnde cum honore discesseris, eodem cum ignominia reuertar. pro Mur. 145. b
Reuerti ad vim. 1. Philipp. 16
In ciuitatem reuerti. Cecinnæ, lib. 6. 6. 25. a
Reuersio.
Reuersio & motus febrium. 3. de Nat. d. 33. a
Cum omnium siderum eodem vnde profecta sunt, fiat ad vnum tempus reuersio. de Finib. lib. 2. 163. a
Exponam vobis breuiter cōsiliū & profectiois & reuersionis meæ. 1. Philipp. 1. a
Reuersionem facio. pro Syl. 177. b
Dii immortales quàm valde ille reditu, vel potius reuersione mea lætatus, effudit illa omnia, quæ tacuerat, vt recorder illud tuum, &c. ad Att. lib. 16. 334. 7. a
Sol binas in singulis annis reuersiones ab extremo contrarias facit. de Nat. 46. b
Reuincor.
Quare argumenta, siqua potes: nunquam enim hic neque suo, neque amicorum iudicio reuincetur. pro Archia, 8. a
Reuirefco.
Reip. rationes, quæ malitia nocentum exaruerant, virtute optimatum reuirefcent. ad Her. 34. b
Quæ quāquam sunt abscessæ, tamen efferent se aliquando, & ad renouandum bellum reuirefcent. de Prouic. 28. a
Reuiso.
Quare cum poteris, reuises nos. Att. 19. & 203. b. Ep. 17. b
Reuise nos aliquando. Att. 17. b
Hic cum rem Gallicanam cuperet reuifere, &c. pro Q. 4. b
Reuuisco.
Aduentu nostro reuuiscent iustitia, abstinentia, clementia tui Ciceronis. ad Att. lib. 5. 104. 3. a

Ciuitates suis legibus suæ, *ἀνομιὰν* adeptæ reuixerunt. ad Atticum, 90. b
Vt iam simul cum Rep. necessario reuuiscat atque recreetur. Ep. lib. 6. 37
Vt facilis reuuiscat Pompeianorum causa totiens iugulata. in Ant. 255. b
Reuuiscat M. Curius, &c. Parad. 123. b
Sed ne patri quidem meo, si reuuiscat, &c. Brutus Ciceroni, lib. 16. 9. a
Quid si reuuiscant Platonici illi, & deinceps illi qui auditores eorum fuerunt, & tecum ita loquatur. 4. de Finib. 98. a
Cum ex illorum metu mortis, quasi luce libertatis recreatus reuuisset. in Verr. 268. b
Si reuuiscent hi qui hæc penè deleuerunt. Postq. 204. b
De eius nece lata quaestio, qui si eadem lege reuuiscere possent, lata lex nunquam esset. pro Mil. 60. a
Reuuiscere, respirare à metu cædis, emergere à fluctibus seruitutis. de Arusp. resp. 44. a
Senatum dolēt ad authoritatis pristinae spem reuuiscere. 7. Philipp. 218. a
Cum autem sol illuxisset, tum vt reuuisse sibi viderentur. de Nat. 45. b
Is vbi galli cantū audiuit, aui suū reuuisse putat. in Pis. 53. a
Reuuiscentis.
Vt speciem aliquā viderer videre quasi reuuiscentis Reip. Sulp. lib. 4. 4. 10. a
Templa, in quibus reuuiscente iam libertate, deinde rursus oppressa, Senatus nihil consulitur. ad Octau. 2. a
Reuoco.
Animum incitatum ad vlciscendam orationem tuam reuoco ipse. pro Syl. 175. b
Quod enim nondum Senatus censuit, nec Pop. Romanus iussit, id arroganter non præiudico, neque reuoco ad arbitrium meum. ad Brutum, 4. 2. a
Vnde tu mea, inquit, ex iure confertum vocasti, inde ibi ego te reuoco. pro Mur. 23. a
Reuoco me ipse. 13. ad Att. 1
Quòd me igitur, aut ad quæ exempla reuocas? 5. Verr. 180. a
Et me ex hoc (vt ita dicam) campo æquitatis, ad istas verborum angustias, & ad omnes literarū angulos reuocas. pro Cecin. 61. a
Reuocat ad deum cupiditatem. de Nat. deo. 1. 22
Reuocant in consuetudinem pristinam. 9. fam. 1
Reuocant se rursus ad mœstitiam. 3. Tuscul. 108. a
Dubitant, hæsitant, reuocant se interdum, hisque, quæ videtur, imbecillius assentiuntur. 4. Acad. 96. a
Iudicium animos ad Quinti Captonis odium, à quo erant ipsi propter iudicia abalienati, renouabam atque reuocabam. de Or. 127. b
Nonnulli autem illam rem ad illam rationem, coniecturamque reuocabant. pro Domo sua, 12. a
Equitatum reuocauit. Ep. 150. b
Nam vestris primùm literis recreatus, me ad pristina studia reuocauit. de Clar. Orat. 6. a
Studium philosophiæ nunquam intermissum, à primaque adolescentia cultum & semper auctum, hoc rursus summo auctore & doctore reuocauit. de Cl. 194. b
Retuli me ad ea studia, quæ retenta animo, remissa temporibus, longo interuallo intermissa reuocauit. Tuscul. lib. 1. 1. a
Vos qui maximè me repetistis atque reuocastis. pro Domo, 242. b
Deiotarum necessarium nostrum ex itinere Aquila reuocauit. 2. de Diuin. 29. a
Eam non filii dolor, non filix mœror à cupiditate reuocauit. pro Cl. 9. a
Simulatque se ipse commouit, ad seque reuocauit. Academicarum quæst. 13. b
Non auaritia ab instituto ad prædam aliquam reuocauit. pro Lege Manil. 28. a
Qui me à morte ad vitam, à desperatione ad spem reuocauit. Postq. 209. b
Qui mos quā à posterioribus non esset retentus, Archelila cum reuocauit. 2. de Finib. 3. a

Quam multos diuini supplicii metus à scelere reuocauit. 2. de Leg. 27. a
 Sed tamē M. Lepidum, L. Torquatum, C. Cassium Trib. plebis Philotimi literæ ad vitam reuocarunt. At. lib. 7. 141. 2. a
 Sed si morbum depulero, faciliē (vt spero) illa reuocabo. Ep. 107. b
 Méque ad meum munus, penfúmque reuocabo. de Or. 153. b
 Ad quam eos quasi formulā dicendi reuocent. de Opt. gen. Orat. 244. b
 Reuocare animos vestros ad Mithridatici belli memoriam, & c. pro Flacco, 47. a
 Reuocares eum quem in Galliam miserat: pro Quint. 55. a
 Quum Trib. plebis populo concitato rem penē ad manus reuocauisset. pro Cl. 107. a
 Iracundius scripseram, & reuocare cupiebam. 1. ad Q. fra. 45
 Repetere & reuocare aliquem. pro Domo sua, 111. a
 Reuocare fidem. pro Marcel. 13
 Reuocare libertatem. ad Brut. 36
 Reuocare se. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 49. videlicet à re aliqua agenda.
 Hortensius reuocare se ad industriam cœpit. de Cl. 195. b
 Reuocare ad mediocritatem. Offic. 1. 195
 Reuocare ad se. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 48
 Reuocare facta hominum ad leges. 3. de Legib. 40
 Hoc ego nihil inutius puto, cum ad veritatem cœpi reuocare rationem. Offic. lib. 3. 112
 Reuocare Remp. ad consilium & authoritatem Senatus. 1. Philipp. 1
 Perterritum à turpissimo consilio reuocare, & c. ad Atticum, lib. 3. 55. 7. a
 Reuocare aliquem à furore vel à scelere. in Catil. 113. a
 Etiam si propter amicitiam vellet illum ab inferis reuocare, propter Remp. non fecisset. pro Mil. 60. a
 Reuocare mentem à sensibus. 1. Tusc. 59. a
 Deducere & reuocare aliquem de prouincia. de Prou. 71. b
 Reuocare aliquem è medio cursu. Off. 3. 165
 Reuocare vires & corpus. 7. fam. 47. pro, recuperare.
 Primos tres versus reuocasse dicitur Socrates. Tusc. q. li. 4. 72. id est, repetiisse vel iterasse.
 In minimis rebus etiam negligentia in crimen mandati, iudiciumque infamiae reuocatur. pro S. R. 67. a
 Philosophia ista quæ nunc propè dimissa reuocatur. 4. Acad. 22. a
 Commouentur amici Sthenii, sperant fore vt patris literis nuntiusq; filius ab incepto furore reuocetur. 4. Verr. 67. a
 Danda igitur opera est, vt etiam si aberrare ad alia cœperit, ad hæc reuocetur oratio. Offic. 27. b
 Possessiones in dubium incertumque reuocabuntur. pro Cecin. 55. a. alii, habent ad.
 Reuocari à mœrore ad cogitationem bonorum. Tusc. q. lib. 3. 40
 Hæc ratione explicari, & ad naturā reuocari faciliē possunt. de D. 138. b
 Reuocari in dignitatem. pro Sest. 44
 Quarum quidem certè est adhibendus modus, ad mediocritatemque reuocandus. 1. Offic. 196. a
 Quemadmodum iste præposteris verbis, omnibus obscœnis identidem se ipse reuocando dubitās, & c. pro Domo sua, 108. a
 Non omnia quæcumque loquimur, ad artem & ad præcepta sunt reuocanda. de Orat. 112. b
 An me ad M. Antonii æstimationem frumenti, exactionemque pecuniarum reuocaturus es? Verr. 183. a
 Reuocans.
 Scripsi de te parcè & timidè, non reuocans me ipse, sed penè refugiens. 6. fam. 26. in epist. A. Cecinnæ.
 Aliquis omnia ad suam potentiam reuocans. Att. 107. b
 Hercules autem ad scientiam omnia reuocans, vnum quoddam bonum vidit. 2. de Finib. 71. a
 Sed impuri cuiusdam & ambitiosi, aut omnia ad suam potentiam reuocantis esse sententiam. de Amic. 53. a
 Quis reuocante & receptui canente Senatu properet dimicare? in Ant. 241. b

Reuocatus.

Voce reuocatus de cursu Reipub. Planco, lib. 10. 1. 1. a
 Testor omnes deos, me hac vna voce à morte esse reuocatum, quod, & c. Q. frat. 300. b
 Qui prouocati à me venire noluerunt, reuocati saltem reuertantur. contra Rul. 87. b
 Reuocatio.
 Receptui signum, aut reuocationem à bello audire nō possumus. 13. Philipp. 354. a
 Leuationem autem ægritudinis in duabus rebus ponit, auocatione à cogitanda molestia, & reuocatione ad contemplandas voluptates. 3. Tusc. 58. a
 Reuocatione solstitiali & brumali se conuertunt astra. de Vniuers. 43

Reuolo.

Quod quia ipse dux facere non potest, quia non habet vbi nitatur, reuolat, vt ipse quoque quiescat: & c. 2. de Natura d. 188. a

Reuoluor.

Egōne, inquit, ad patris reuoluor sententiam? 4. Acad. 164. a
 Itaque reuoluor identidem in Tusculanum. ad Ar. lib. 13. 33. id est, identidem mihi in mentem redit ille locus.
 Ita imprudens eō, quod minimè vult, reuoluitur. 4. Acad. 38. a
 Contraque quæ pro reo dicuntur, omnia necessario à tempore atque homine ad communes rerum & generum summas reuoluentur. 2. de Orat. 74. a
 Neque eodem identidem reuoluamur. ad Her. 11. b. Tusc. q. lib. 1. 10. Diuin. lib. 1. 10
 Nec quotiens causa dicenda est, totiens ad eius causæ seposita argumenta reuolui nos oportet. de Or. 120. b

Reuoluens.

Toruus draco serpit subter, superaque reuoluens sese, conficiensque sinus è corpore flexos. 2. de Nat. d. 153. a

Reus.

Petitor & reus. pro Rosc. Comœdo, 24. a. contraria.
 Nocens reus. 1. Verr. 28. a
 Reus avaritiæ. pro Flac. 5
 Reus pecuniosus. Parad. 58
 Domitius à Memmio reus. Att. 64. b
 Milo reus ad populum accusante P. Clodio. pro Mil. 109. b
 Non citatur reus audaciæ, virtutis reus citatur. Antequam iret in exil. 3. a
 Cum equester ordo reus à Cōsulibus citaretur. pro Sest. 10. b
 Reus non edebat iudices, sed accusator. pro Plan. 34
 Et si reus locuples est. 12. ad Att. 18
 Milo reus est præclari facti. pro Mil. 110. b
 Reus est maximis plurimisque criminibus in iudicium vocatus. 4. Verr. 99. a
 Cur is abs te reus non est factus? pro Plan. 270. b
 Nunc reus erat apud Crassum diuitem Vectius de vi: & c. ad Att. lib. 2. 39. 7. a
 Reus Milonis lege Plotia fuit Clodius, quoad vixit. pro Milo. 108. b
 Reus redundat. pro Rab. Posth. 7
 Tota denique rea citaretur Hetruria. pro Mil. 111. b
 Vt focus adolescentis rea ne fiat. Ep. 223. b
 Nunquam reo cuiquam tam humili, tam sordido, tam nocenti, tam alieno, tam præcisè negaui. 8. ad Att. 15
 Parens tum Catilinæ reo de pecuniis repetundis fuit aduocatus. pro Syl. 182. b
 Eum tanquā reum oratione perpetua accusauit. 2. ad Quintum fra. 9, & 3
 Alienæ igitur culpæ me reum facis. Att. 275. b
 Facere aliquem reum de ambitu. Q. fr. 323. b
 Si quis absentem Sthenium rei capitalis reum facere vellet, & c. 4. Verr. 65. a
 Laudare reum. de Ar. 254. b
 Hieras totam causam suscipit, & criminibus illis pro rege se supponit reum. pro Deiot. 151. b
 Ab reo. 2. ad Heren. 80. pro, ex parte rei.
 Pro reo dicere. 3. ad Q. fra. 20
 Rei qui dicantur. 2. de Orat. 98, & 175
 Candidati Cōsulares omnes rei ambitus. ad At. lib. 4. 85. 15. a

Leges, quæ de ciuium reorum supplicio rogatae sunt. in Catilinam, 103. b
 Reos autem appello non eos modò qui arguuntur, sed omnes quorum de re disceptatur. 2. de Orat. 98. a
 Clodius cum propinquis suis decidit, ne reos faceret. de Ar. 253. b
 Reos iudicare. 4. in Verr. 125
 Absens in reos relatus. in Ant. 171. b
 Rex, vide Rego.
 Rhadamanthus. Tusc. 150. b
 Rhamnusus.
 Rhamnusus Antiphon orator. de Cl. 168. b
 Rheda.
 Sequebatur rheda cum lenonibus. in Ant. 271. b
 Obuiam fit ei Clodius expeditus in equo, nulla rheda, nullis impedimentis. pro Mil. 20. a
 Hic Vedius venit mihi obuiā cum duobus effedis, & rheda equis iuncta, & lectica, & familia magna. ad At. li. 6. 112. 5. a
 Cum Milo veheretur in rheda penulatus. pro Mil. 40. vehiculi genus impeditiuissimum.
 Hanc epistolam dictaui sedēs in rheda, quum in castra proficiscerer, à quibus aberam bidui. ad Att. lib. 5. 105. 1. a
 Rhedarius.
 Statim complures cum telis in hunc faciūt de loco superiore impetum, aduersi rhedarium occidunt. pro Mil. 21. a
 Rhegium, vrbs Calabriae. Ep. 198. b
 Rhegini, Populi. in Verr. 205. b
 Rhenus.
 Rheni fossa gurgitibus illis redundans. in P. 97. b. Nomen fluuii.
 Rhetor.
 Græcè ab eloquendo *ῥήτωρ*, & Latinè eloquens dictus est. in Orat. 33
 Rhetor magister declamandi. in Ant. 168. b
 Quasi rhetor ille te disertum facere posset. in Ant. 179. b
 Magnus & nobilis rhetor Isocrates. de Inuent. 63. b
 Pæonius rhetor, homo, opinor, valde exercitatus & bonus. Quint. frat. 323. b
 Vis & artificium rhetoris. de Inuent. 43. b
 Cupio audire, vt videam vbi rhetoris tāta merces, vbi campus Leontinus appareat. Quint. frat. 323. b
 Nam neque indiseritum Academicum pertimuissem, neque sine philosophia rhetorem, quamuis eloquentē. de N. 26. b
 Cicero noster, dum ego adsum, non cessauit apud rhetorem. Q. frat. lib. 3. 17. 20. a
 Qui rhetores nominabantur, & qui dicendi præcepta tradunt. 1. de Orat. 42. a
 Hanc hypallagen rhetores, metonymiam grammatici vocāt. Orat. 205. b
 Corax & Pamphilus rhetores. de Or. 150. b
 Item ipsæ rhetorum artes, quæ sunt totæ forenses atque populares. 3. de Finib. 5. a
 Quasi verò, inquit, perpetua oratio, rhetorum solūm, non etiam philosophorum sit. 2. de Finib. 28. a
 Cōtentionis præcepta rhetorū sunt, nulla sermonis. Of. 26. b
 Rhetorum præcepta irrita. 1. de Orat. 42
 Plato exagitor omnium rhetorum. Orat. 200. b
 Rhetoribus concessum est in historiis e mentiri. Brut. 20
 Rhetorica & Rhetorice.
 Rhetorica, doctrinæ ciuilis pars præcipua. 1. de Inuent. 9
 Rhetorica mihi nostra sat nota. de Fato, a
 Zeno omnem vim loquendi in duas partes tributam esse dicebat, rhetoricam palmæ, dialecticam pugno similem esse, quod latius loquerētur rhetores, dialectici autem compressius. 2. de Finib. 28. a
 Artificiofa eloquentia quam rhetoricam vocant. ad Her. 1. b
 Dicam si potero rhetoricè, sed hac rhetorica philosophorū, non nostra illa forensi, quam necesse est, quum populariter loquamur, esse interdum hebetiorem. de Finib. 68. b
 Rhetoricus.
 Rhetoricæ artis partes quinque. 1. de Inuent. 13
 Scripsit artem rhetoricam Cleanthes, Chrysippus etiam, sed sic, vt si quis obmutescere concupierit, nihil aliud legere

debeat. de Finib. lib. 4. 11. a
 Et nostro more aliquando, non rhetorico, loquamur. 1. de Orat. 66. a
 Quæ arte sua rhetorici illi doctores complecterentur. de Orat. 92. b
 Rhetorici quidam libri, quos tu agrestes vocas. 2. de Or. 6. a. & Or. 198. b
 Exercitationes rhetoricæ. de Nat. 59. b
 Rhetorice.
 Potest id quidem fusè & copiosè, & omnibus electissimis verbis grauissimisque sententiis rhetoricè & augeri & ornari. de Finib. 95. b
 At quàm rhetoricè, quàm copiosè, quas sententias colligit, quæ verfu contorquet? Tusc. 204. b
 Rhetoricè igitur, inquam, nos mauius, quàm dialecticè, disputare? 2. de Finib. 28. a
 Hanc enim mortem rhetoricè & tragicè ornare potuerunt. de Claris Orat. 21. a
 Rhetoricoteros.
 Crassum habeo generum, ne rhetoricotero tu sis. de Or. 158. b. ex Lucil. Veteres enim & elidebant plerunque. *ῥητοροτοτο* ranæ. 15. ad Att. 33
 Rhinton.
 Rhinton, poeta quidam Græcus. 1. ad Att. 70
 Rhodanus, Flu. Epist. 149. 150. b
 Rhodii, vide Rhodus.
 Rhodus.
 Rhodus, insula. Att. 21. b. Offic. 62. b
 Rhodus aut Mitylenæ, commodus exilio locus. 7. fam. 11. Rhodi in otio agam quod reliquum est vitæ. 11. fam. 50. in epist. Matii.
 Rhodum migrādum, aut aliquò terrarum arbitror. 11. fam. 2. in epist. D. Bruti.
 Rhodii.
 Rhodii, populi. Offic. 62. b. & pro Pomp. 14. b
 Rhodii cum Mithridate bellum gerentes, statuam eius apud ipsos positam non attigerunt. 4. in Verr. 114
 Rhodii inter Græcos in iocando excellentes. 2. de Orat. 120
 Rhodii oratores quales. Brut. 25
 Rhodii vrbe, portu, aqua denique milites Lentuli prohibuerunt. 12. fam. 33. in epist. Lentuli.
 Rhodiorum aphacta, & dierota Mitylenæorum. 5. ad At. 19
 Rhodiorum malus animus in Reip. salutem. 12. fam. 26, & 32
 Rhodiorum olim summa naualis disciplina & gloria. pro L. Manil. 37
 Apud Rhodios doctissimos homines etiam liberi ciuēsque torquebantur. Part. 95
 Rhythmicus.
 Neque tamen hoc tanti laboris est, quanti videtur: nec sunt hæc rhythmicorum ac Musicorum acerrima norma dirigenda. 3. de Orat. 105. a
 Ricinium.
 Extenuato igitur sumptu tribus riciniis & vinculis purpureis, & decem tibicibus, tollit etiam lamentationem. 2. de Legib. 93. a
 Ricus.
 Vsq; eo iudices, vt ricus eius ac mentum paulò sit attritus. 6. Verr. 84. a
 Rideo.
 Tu videlicet tecum ipse rides. de Finib. lib. 2. 64
 Rides, inquit, quid faciam? plorando fessus sum. 15. ad At. 18
 Risi niuem atram, teq; hilari animo esse & prompto ad iocandum valde me iuuat. Q. frat. lib. 2. 15. 1. a
 M. Crassus femel in vita risit, ex quo vocatus *ἀγέλας*. 5. de Finib. 157. a
 Quicum rideam hæc familiariter & doctè. 12. fam. 44
 Videris enim mihi vereri, ne si istum habuerimus, rideamus *ῥέλας* *σπερδαίον*. ad Gallum, lib. 7. 20
 Quum riseritis impudentiā hominis, tum à me de tota concione audietis. de Arusp. resp. 6. a
 Ridere conuiuæ, cachinnari ipse Apronius. in Ver. 5. 51. a
 Dederis nobis quemadmodum scripseras ad me quem semper ridere possemus. Cælio, lib. 2. 8. 2. a

Hoc aspersi, vt scires me tamen in stomacho solere ridere. ad Caelium, lib. 2. 15. 19. a
Ridere risum Sardonium. 7. fam. 45
De hæresi Vestoriana, & de Pherionum more Puteolano, risisse me satis, nihil est necesse me rescribere. Att. lib. 14. 312. 2. a

Ridiculum.

Ridiculum subobscœnum. Orat. 105. b
Ridiculum turpitudine quadam continetur. 2. de Orat. 130
Quod studiosè de absentibus detrahendi causa, aut per ridiculum, aut seuerè, maledicè, contumeliosèque dicitur. 1. Offic. 188. a
Altero vtetur in iaciendo mittendoque ridiculo. Orat. 105. b
Sæpe etiam sententiose ridicula dicuntur. 2. de Orat. 138. a
Vitabit etiam ridicula quæ sita, nec ex tempore ficta, sed domo allata, quæ plerisque sunt frigida. Orat. 105. b
Quauis ridicula essent, mihi tamè risum non mouerunt. 7. fam. 56
Ridiculorum genera duo. Orat. 48
De ridiculis inscripti Græci libri. 2. de Oratore, 120

Ridiculus.

Næ tu Eruci accusator esses ridiculus, si, &c. pro Rosc. Amer. 29. a
Facies magis, quàm facietis ridiculus. ad Att. lib. 1. 8. 4. a
O rem ridiculam! 6. Verr. 128. a
Ridiculum est nunc de Verre me dicere, quum de Pisone frugi dixerim. 6. Verr. 50. a
Est ridiculū ad ea, quæ habemus, nihil dicere, quærere quæ habere non possumus. pro Arch. 6. a
Ridiculum est putare, &c. in Verr. 64. b
Aliis illud indignum, aliis ridiculum videbatur. 2. Verr. 12. a
Hoc postulatū de statuis ridiculum esse videatur ei, qui rem, sententiāque non perspiciat. 4. Verr. 104. a
Inueni ridicula & falsa multa Græcorum. 2. de Orat. 120. a

Ridicule.

Theomnastus quidam homo ridiculè infanus. in Ver. 234. b
Colligere multa non modò acutè, sed etiam ridiculè ac faceret. de Or. 106. b
Nos autem ridiculè si dicimus, ille patrè strangulauit, &c. ad Pætum, lib. 9. 22. 12. a

Ridiculè facere. ad Her. 25. b

Risus.

Risus, comes leuitatis. de Finib. lib. 2. 55
Risus, tenuissimus ingenii fructus. 2. de Orat. 137
Risus quibus rebus moueatur. 1. ad Herennium, 10
Risus & dolor in eadem re. pro Domo sua, 80
Lætitie risus satis maximæ præclarissimæque pugna. in Ant. 258. b
Risus populi atque admurmuratio omnium facta est. 6. Verr. 23. a
Risus in aliquem. 5. fam. 3
Qui risus magnam cladem attulit. de Natu. deo. 2. 6
Atque illud primum, quid sit ipse risus, quo pacto concitetur, ubi sit, &c. 2. de Orat. 130. a
Risus tota vita nobis deesse non poterit. 8. fam. 7. in epistol. Cælii.
Vifa est oratio non iniucunda, & mediocris quidam est risus consequutus. Metello, lib. 5. 2. 6. a
Qui risus hominum de te erat: tantam esse tabellam, &c. 2. Philipp. 81. a
In quo tamè ille mihi risum magis, quàm stomachum mouere solet. ad Att. lib. 6. 114. 12. a
Risum meum metus aliqui perturbet. 8. fam. 17. in ep. Cælii.
Equidem in quibusdam risum vix tenebam. de Claris Orat. 162. a. in Verr. 161. b
Magno hominum risu aliquid cauillari. 2. ad Quint. frat. 27)
Risu pene corruui. 2. ad Quint. frat. 24
De risu quinque quæri solent. 2. de Orat. 130
Risus magni in eam tabulam consequebantur. 2. ad Quint. frat. 19
Epicurus verò ea dicit, vt mihi risus captare videatur. 2. Tusculanarum, 25. a
Miros risus edere. ad Q. fra. lib. 2. 13. 3. a

Post repulsam verò risus facit, ciuem bonum ludit, &c. Cælius Ciceroni, lib. 8. 9. 2. a
In risus maximos gemitum transsero. 9. fam. 62
Rigeo.
Cæteras partes incultas, quòd aut frigore rigeant, aut vrantur calore. 1. Tusc. 107. a
Rigidus.

Rigida caligo. 1. Tusc. 57. a
Ibes sunt aues excellæ, rigidis cruribus, procerò rostro. 1. de Nat. 141. a
Canachi signa rigidiora esse, quàm vt imitentur veritatem. de Claris Orat. 34. a

Rigo.

Quæ paruos Mauortis sanguine natos
Vberibus grauidis vitali rore rigabat. 1. de D. 38. a
Isti cum se fontes esse dicant, & omnium rigare debeant ingenia, non putat, &c. ad Her. 25. b

Rima.

Tabernæ mihi duæ corruerunt, reliquæ rimas agunt. 14. ad Atticum, 11
Neque inferciens verba, quasi rimas expleat. Or. 136. a

Rimor.

Sed tamen id quoque rimatur quantum potest. 1. de D. 210. a

Ripa.

Ripa lacus. pro Mil. 115. b
Si ille ad eam ripam, quam constituerat, non ad contrariam nauem se applicuisset. in A. 165. b
Ad quandam magni fluminis ripam. de D. 102. b
Eodem equo aduersam ascendit ripam. 1. de Diuinat. 103. a
Cum plebs prope ripam Anienis confedisset. de Cl. 169. b
In viridi & opaca ripa inambulare. de L. 159. b
Liquores perlucidi amniū, riparum vestitus viri dissimili. de Nat. lib. 2. 142. a
Fluuium extra ripas diffluentem coercere. de Claris Or. 175. a

Ripula.

Itaque me referunt pedes in Tusculanum, & tamen hæc *παροργαρία* ripulæ videtur habitura celere satietatem. ad Att. lib. 15. 329. 2. a

Ritus.

Ritus familiæ patrūmq; seruari. 2. de Leg. 28. id est, quoniam antiquitas proximè accedit ad deos, à diis quasi traditam religionem tueri.
Erat ei viuendum latronum ritu. 2. Ph. 74
Ab his qui pecudum ritu ad voluptatem omnia referunt, &c. de Amic. 30. a
Quibusnam verbis, aut quo ritu eius domum consecraret? pro Do. 240. b
Quòque modo & ritu fiant, disconto. de L. 173. b
Ex patriis ritibus optuma colunto. 2. de Leg. 36. a
Certæ tempestates populi Rom. ritibus consecratae sunt. de Nat. 66. b

Rite.

Is nihil ritè, nihil castè, nihil more institutòque perfecit. pro Do. 240. b
Testamentum ipso præsentè conscribunt, testes ritè affuerunt. ad Her. 5. b
Quam igitur pronūtiabit sententiā ratio, adhibita primū diuinarum humanarūque scientia, quæ potest appellari ritè sapientia. 2. de Finib. 62. a. de Leg. 160. b
Veteres ritè deos coluerunt. de D. lib. 1. 43. a
Hunc deum ritè beatum dixerimus, vestrum verò laboriosissimum. de N. 12. b
Si ædilis verbo aberrauit, ludi nō sunt ritè facti. de Ar. 249. b
Quorum animi cum æternitate fruerentur, dii ritè sunt habitū. de N. 38. b

Ritualis.

Quod Hetruscorum declarant & aruspici & fulgurales & rituales libri, nostri etiam augurales. 1. de Diuinat. 125. a

Riuialis.

Huius nebulonis operatione si Brutus moueri potest, licebit eū solus ames, me æmulū non habebis. ad Att. li. 6. 114. 11. a
O dii quàm ineptus, quàm se ipse amans sine riuali ad Q. frat. lib. 3. 35. de Pompeio.

Riuualitas.

Obtrectare verò alteri, aut illa vitiosa æmulatione, quæ riuualitati similis est, æmulari, &c. Tusc. quæst. lib. 4. 45

Riuus.

Quum inter digitos eius riuus sanguinis fluere. de Petitione Consulatus, 7
Tanquam riuorum à fonte deductio. in Topicis, 17. a

Riuulus.

Nam si ipse orietur & nascetur ex sese, &c. siue autem vt riuulus accersitus & ductus ab ipso capite accusationis vestra, lætabor. pro Cælio, 14. a
Sed meos amicos, in quibus est studium, in Græciam mitto, id est ad Græcos ire iubeo, vt ea à fontibus potius hauriāt, quàm riuulos confectentur. Academ. quæst. edi. 2. lib. 1. 6

Rixa.

Et si Academia nostræ cum eo magna rixa est. 9. fam. 50
Ecce autem noua turba atque rixa. in Verrem, a
Defensor nimirū litigiosus, concitus ad rixam. pro Cec. 287. b

Rixor.

Quum esset cum eo Tarracinæ de amica rixatus. 2. de Oratore, 133. a

Robur, quercus.

Quis robur illud cecidit, doluit, inscripsit. de D. 127. b
Itaque perfractò saxo fortes erupisse in robore insculptis prisca literarum notis. 2. de Diuina. 126. a
Lacedæmonii qui quotidianis epulis in robore accumbunt. pro Mur. 142. b

Robur, per translationem.

Venio nunc ad Catonem, quod est firmamentum ac robur totius accusationis. pro Mur. 53. a
Animi excelsi atque inuicti magnitudo ac robur. de Offic. 4. b. Tusc. qu. lib. 1. 7
Robur & soboles militū interit. Pollio Ciceroni, lib. 11. 33. 3. a
Exercitus Cæsarum multum roboris habebat propter vetustatem. de Diuin. 132. b
Cum autem paulum iam roboris accessisset ætati, in Africā profectus est. pro Cælio, 58. a
Si paulum assumpserint vetustatis ac roboris, non continebuntur. contra Rul. 85. b
Altera pars, quæ multò plus firmamētū & roboris habebat. pro Lege Manil. 5. a
Dummodò plus in virtute teneamus, quàm ille tenuit firmitatis & roboris. 5. de Finib. 22. a
Quantum in cuiusque animo roboris est atque neruorum. Torquato, lib. 6. 1. 9. a
Equites Rom. quos nos videmus, &c. habuerunt tantum animi, tantum roboris, vt, &c. pro Fonteio, 14. a
Messala, qui si iam satis ætatis ac roboris haberet, ipse pro S. Roscio diceret. pro Rosc. Amer. 88. a
Cum iam à firmissimo robore copiarum suarum relictus esset. pro Do. 226. b
Vir eo robore, his radicibus. 6. ad Att. 44
Alter virtutis robore firmior, quæ ætatis, &c. 10. Philipp. 280. a
In animi robore & magnitudine. Tusc. 169. b
Alia virtutes quæ in ingenii aliqua facultate aut animi magnitudine & robore positæ sunt. 2. de Orat. 187. a
Versaris in optimorū ciuium vel flore vel robore. Or. 200. b
Milo est incredibili quodā robore animi sept. pro Mil. 77. a
Nec robore Gallos, nec calliditate Pœnos superauimus. de Ar. 248. b
Cn. Tintinnius, C. Mecenas, illa robora populi Romani. pro Cl. 50. b
Auxilia sanè bona Galatarum (hæc enim sunt nostra robora) Att. 95. b

Robustus.

Deinde iam robustus prouincia se ac rei militari dedit, atque ibi piratarum contumelias perpeffus. de Arusp. 38
Animus robustus. 1. Offic. 97. a
Homo ætate confectus, exercitatione robustus. in C. 108. b
Satelles robustus, & valens, & audax. de Leg. Agr. 83. a
Robusta illa & stabili fortitudo. Tusc. 220. b
Robusta frequentia. pro Planc. 17
Tertium genus est ætate iam confectum, exercitatione ro-

bustum. 2. in Catil. 40. a
In clamando quidem video eum esse bene robustum atque exercitatum. 1. Verr. 26. a
Non enim tribum Tarentinam, sed solidam & robustam, & assiduum frequentiam præbuerunt. pro Plan. 263. b
Quæ est igitur ista calliditas, res vestutate robustas calumniando velle peruertere? 1. de Diuin. 65. a
Cn. Pompeius ætate robustior. 5. Philipp. 195
Nondum statuo te satis virium habere, vt, &c. Quòd si esses vsu atque ætate robustior, effens, &c. pro Syl. 176. b
Quanto & honor hic illo est amplior, est ipse robustior. ad Atticum, 135. b
Sed hæc quæ robustioris improbitatis sunt, omittamus. 2. Philipp. 74. a
Omne malum nascēs facile opprimitur: inueteratum, fit plerunque robustius. 5. Philipp. 186
Vellem aliquis ex vobis robustioribus hūc maledicendi locum suscepisset. pro Cæli. 38. b
Robustissima legiones. 7. fam. 9

Roboro.

Sed quòd educata huius nutrimentis eloquentia est, ipsa se postea colorat & roborat, non alienum fuit de oratoris quafi incunabulis dicere. in Orat. 24. a
Catonem autem cum incredibilem tribuisset natura grauitatem, eamque ipse perpetua constantia roborauisset, semperque in proposito, susceptoque consilio permanisset, moriendum potius, quàm tyranni vultus aspiciendus erat. 1. Offic. 158

Vt hæc autoritate tua roborarentur. Ep. 187. b

Rodo.

More hominum inuident, in conuiuuiis rodunt, in circulis idcirco vellicant. pro Corn. Balbo, 47. a
Quòd clypeos Lanuuii mures rosissent. de D. 120. b

Rodens.

Quasi verò, quicquam interfit mures diem & noctem aliquid rodentes, scuta an cribra corroserint. 2. de Diuin. 87. a

Rogo.

Ridène rogo, inquis? 8. fam. 4. in epist. Cælii.
Illud à vobis peto & rogo, vt, &c. Anteq. 197. b
Te oro atque rogo, vt eum & in reliquiis veteris negotiationis colligendis iuues. ad Seruiliū, lib. 13. 67. 3. a
Mi Plance, rogo te atque etiam oro, sic mediūssidius, vt, &c. ad Atticum, 163. b
Rogo te, & quidem valde rogo. ad Brut. 15. in epist. Bruti.
Meo iure te hoc beneficium rogo. 14. ad Att. 23
Hoc te ita rogo, vt maiore studio rogare non possim. ad Q. frat. lib. 1. 2. 19. a
Duo quæ rogo te nominatim. 13. fam. 49
Rogo te vehementer etiam atque etiam. 12. ad Att. 45
Rogas me de hoc faciendo. 3. ad Quint. frat. 29
Quod me de faciendis verbis rogas, incredibile est, &c. Q. Frar. 325. b
Quid me istud rogas, inquam? Stoicos roga. Tuscul. 246. b. de Finib. 144. b
Quod quoniam me sapius rogas, &c. Or. 197. b
Rogat & orat, &c. in Verr. 91. b
Iste petit à rege, & eum pluribus verbis rogat vti, &c. in Verr. 214. b
Rogauit peruenissentne Agrigentum: dixit peruenisse, quem admodum reuertissent. 6. Verr. 23. a
Ego ad illum belli ciuili causam atuli: ego leges perniciosas rogauit. 2. Philipp. 80
Racilius de priuatis me primum sententiā rogauit. Q. fra. 306. Post. 208. b. 5. Philipp. 166
Nos hic in mare superum & inferum sestertium ter & quadragies rogauimus. pro Fl. 152. b
Nihil addidi, nisi quòd Publicani me rogarunt. Epist. 37. b
Sed huius exemplum aliunde rogabo, tibi que ostendam. ad Her. 25. b
Taurum de aqua per fundum eius ducèda rogabo. ad Q. fr. lib. 3. 17. 8. a
Ac te illud primum rogabo, nequid, &c. Memmio, li. 13. 1. 3. a
Rogabis leges quæ nunquam abrogentur. 2. de Leg. 12

Ne te rogem pluribus verbis, verecundia impediatur. 13. fam. 5
 Roges me quid aut qualis sit deus. de Nat. deo. 1. 42
 Cæsar volet, vt Coss. roget Prætor, vel dictatorem dicat. ad Atticum, 151. b
 Neq; rogemus res turpes, neque faciamus rogati. de Ami. 38
 Tum respondeto ad ea, quæ de te ipso rogaro. in Vatiniū, 8. a
 Si te rogauero, nonne respondebis? Tusc. 151. b
 Profecto hinc natum est, Malo emere, quam rogare. 6. Verrinarum, 11. a
 Rogare Consules. Diuin. lib. 1. 32
 Rogare Consulatum, & petere. 2. Philipp. 84
 Hic illæ flentes rogare atque orare cœperunt, vt, & c. 5. Verrinarum, 57. a
 Rogare magistratus. 9. ad Att. 61
 Estne aut tui pudoris, aut nostri, primū rogare de die, deinde, & c. ad Gallum, lib. 7. 24. 2. a
 Rogare prouinciam alicui. pro Sest. 45
 Rogare & orare, ne illos supplices aspernaret, & c. 1. Verr. 2. a
 Quum lex abrogatur, illud ipsum rogatur, quomodo eam abrogari oporteat. Att. 50. b
 Et si quæ forte à me hodie rogabuntur, quæ non sint in nostra Repu. nec fuerint, tamen erāt ferē in more maiorum, qui tum vt lex valebat. 2. de Leg. 39. a
 Demosthenes cum rogaretur, quid in dicendo esset primū, respondit, & c. de Orat. 162. b
 Rogari contra officium. de Pet. Conf. 30
 Quod maius imperiū à minore rogari non sit ius. 9. ad Att. 33
 Si quid ius non esset rogari, eius ea lege nihilum rogatum. pro Cecin. 303. b
 Nam quod te vereri scribis, ne illi obsint, eique rei mederi, ne rogari quidē se passus est de illo, & c. ad At. li. 11. 228. 2. a
 Nos hi fumus, de quorum salute vnus homo rogandus videatur. Att. 286. b
 Itaque præclarum à maioribus morem accepimus rogandi iudicis, si cum teneremus, & c. 3. Offic. 58. a
 Quæ posteaquam iste omnia abstulit, alia rogando, alia potendo, alia fumendo, & c. 4. Verr. 59. a
 Rogando deprecatoris suscepturū officia atq; partes. 3. fa. 35
 Aut rogandi sunt orandique, vt, & c. Tusc. 226. b
 Quo tempore etiam si precario essent rogandi, tamen ab iis impetraretur. 7. Verr. 48. a
 Rogandarum legum formula. 1. Philip. 19
 Comitia Consulibus rogandis habuit. 1. de Diui. 62. a
 Causa serō perorata, sententias se rogaturū negauit, ne quod onus simultatis nobis imponeret. ad Quint. frat. li. 2. 5. 2. a
 Mittit rogatum vasa ea quæ pulcherrima apud illum videat, & c. 6. Verr. 55. a

Rogassint.
 Quod Tribuni plebem rogassint, ratum esto. de L. 185. b

Rogans.
 Cæsar dixit se Senatui roganti de Marcello, ne hominis quidem causa negaturum. Ep. 49. b

Rogatus.
 Rogatus est à me, non modò inuitatus. 12. fam. 39. in epistol. C. Trebonii.
 Quod ipse in prouincia facere sum solitus nō rogatus, & c. 12. fam. 47
 Ille ab Sardis rogatus ad causam accesserat. in Ver. 64. b
 Idibus Maiis in Senatum conuenimus, rogatus ego sententiam, multa dixi de summa Reip. ad Att. lib. 1. 11. 15. a
 Rogatus, liberaliter respondisses. 13. fam. 34
 Tamen si rogatus de Cymbea, tenetis memoria quid responderit. in Verr. 203. b
 Hæc lex iure rogata est. pro Do. 223. b
 Illo die mihi pernicies, Gabinio & Pisoni prouincia rogata est. pro Sest. 15. b
 Et valde ac diligenter rogatum. de Petit. Conf. 28
 Primum igitur scito, primum me non esse rogatum sententiam, præpositumque esse nobis pacificatorem Allobrogum. ad Att. lib. 1. 8. 3. a
 Leges quæ de ciuium reorū supplicio rogatae sunt. in C. 103. b

Rogatus.
 Et ego eius rogatus rogo. Att. 5. b

Rogatu eorum qui bene meriti sunt. 7. fam. 4
 Rogatu illius. 14. ad Atticum, 2
 Ad eum ipsius rogatu accersitūque veneram. de Nat. 1. 12
 Nam quum feriis Latinis ad eum ipsius rogatu, benignitate, aut ambitione inductus petisset. 4. Verr. 68. a
 Rogatu meo fecisti. 3. de Leg. 15
 Rogatu meo impetrauit. Acilio, lib. 13. 37. 1. a
 Vt prodessem multis tuo rogatu. de Amici. 3

Rogatum.
 Is nunquam mihi ad rogatum respondet, & accusatori plus quam ad rogatum respondet. pro Flacco, 7. a

Rogatio.
 Rogatio est huic finitina percontatio. 3. de Orat. 113. a
 Si retulit falsum s. c. tum est rogatio: si non retulit, nulla est. pro Do. 223. b
 Promulgatur ab eodē rogatio de mea pernicie. pro Sest. 19. a. 3. ad Att. 3
 Rogatio quæ de Pompeio à Gellio lata est. pro Cornelio Balbo, 61. b
 Rogatio Trib. pleb. tria capita habuit. 3. ad Atticum, 38
 Dissuasio rogationis eius quæ contra coloniam Narbonensem ferebatur. pro Cl. 47. b
 Quasi rogationi meæ diffidens. 15. fam. 24
 Tribuni extemplo pulsī, cum rogationi intercedere vellent. de Orat. 126. b
 Rogationi alicuius respondere. 6. fam. 30
 Vt Consules populum cohortarentur ad rogationem accipiendam. 1. ad Att. 32
 T. Libo Tribunus pl. rogationem in Galbam priuilegii similem tulit. Brut. 45
 Sylla illam rogationem de se ferri non vult. pro Syl. 49
 Sed tamen suspicor per vim rogationem Caninium perlatum. ad Quint. frat. lib. 2. 5
 Et eadem imbecillitate & inconstantia L. Tubulū fuisse, quæ illum cuius is condēnatus est rogatione P. Scæuolam. 4. de Finib. 125. a
 Alicuius rogatione aliquem diligere. 3. ad Q. frat. 8
 Rogationes ambitiosæ vel necessariæ. 6. fam. 40
 Tribunitiis illi rogationibus sunt restituti. Post. 100. b

Rogatiuncula.
 Chryssippus quadam rogatiuncula delectatus, & c. de Finib. lib. 1. 30
 Te meam domum cōsecrasse, & c. eaque te ex vna rogatiuncula fecisse. pro Domo sua, 41. a

Rogator.
 Qui rogator centuriæ fuisset. Diuin. lib. 2. 59
 Quanquam hæc epistola non suaforis est, sed rogatoris. 16. ad Att. 46
 Aruspices responderunt non iustum fuisse comitiorum rogatorem. de N. d. 2. 8
 Qui recentibus comitiis in Senatum introducti negauerūt iustum comitiorum rogatorem fuisse. 1. de Diu. 62. a. post reditum in Senat. 25
 Quando tot rogatores, & c. Post. 210. b
 Vos rogatores, vos diribitores, vos custodes fuistis tabularum in. Pis. 87. b
 Primus rogatorum ibidem est mortuus. de Nat. d. 2. 8. hoc est, eorum qui petebant consulatum.

Rogus.
 Eum existimatio bona vsque ad rogum prosequatur. pro Quint. 66. a
 Rogum bustūve nouum propius sexaginta pedes, ædes alienas adiici inuito domino lex vetat, quod incendium acerbum vereatur. 2. de Leg. 57
 Nam si beatus vnquam fuisset, beatam vitā vsque ad illum à Cyro extructum rogum protulisset. 3. de Fin. 115. a
 Hoc plus, inquit, Ne facito rogū, ascia ne polito. 2. de L. 54. verba x i i. tabul.
 Calanus Indus, cum ascenderet in rogum ardētem, inquit, & c. 1. de Diuin. 86. a
 Metellum multi filii, filia, nepotes, neptes in rogum impo- fuerunt. Tusc. q. lib. 1. 69. & 5. 58
 Dionysius in tympanidis rogum illatus est. 3. de Nat. d. 63

Roma.
 Roma, arx omnium terrarum. Post redit. in Senat. 1
 Roma, ciuitas ex nationum conuentu constituta. de Petit. Consul. 35
 Roma, domus virtutis, imperii & dignitatis. 1. de Orat. 97
 Roma, domicilium imperii & gloria. 1. de Orat. 53
 Roma, lux orbis terrarū, & arx omnium gentium. in Cat. 83
 Roma sexennio post Veios captos à Gallis capta. Diuinat. lib. 1. 85
 Roma in montibus posita & conuallibus, cœnaculis sublata atque suspensa. 2. de Lege Agr. 93. a
 Romæ & reges augures, & postea priuati eodem sacerdotio præditi, Remp. religionum autoritate rexerunt. Diuinat. lib. 1. 77. & 78
 Romæ vbi tanta arrogantia est, tam immoderata libertas, tam infinita hominum licentia. 1. ad Quint. frat. 16
 Certabant, vrbē, Romam, Remamne vocarent. de Diu. 102. b
 Redii Romam Fonteii causa ad v i i. Id. Quint. 4. ad Att. 37
 Roma in terris nihil melius. 3. de Nat. d. 14

Romani.
 Romani præter cæteras gentes, laudis & gloriae auidi. pro Lege Manil. 3
 Romani ciues facti Siculi, lege Antonii. 14. ad Att. 16
 Romani, veteres atque vrbani sales. 9. fam. 31
 Romani ferius, quam Græci, poeticam acceperunt. Tusc. q. lib. 1. 2
 Romani nihil in bello sine extis agebant, nihil domi sine auspiciis. Diuin. lib. 1. 81
 Romani Tusculanos, Æquos, Volscos, Sabinos, Hernicos victoria parta non modò conseruauerunt, sed etiam in ciuitatem acceperunt. Offic. 1. 51
 Romani tempora voluptatis laborisque dispertiūt, & c. pro Murena, 68
 Romani omnia aut inuenerūt per se sapientius, quam Græci, aut accepta ab illis fecerunt meliora. Tusc. q. lib. 1. 1
 Romani omnibus rebus agendis, quod bonum, faustum, foelix, fortunatumque esset, præfabantur. Diu. lib. 1. 86
 Romani eos vendere solebant, qui milites facti non essent. pro Cecin. 71
 Romani minus quam Latini literis studebant. 3. de Orat. 25
 Romani omnibus naualibus pugnis Carthaginenses vice- runt. pro Lege Manil. 38
 Romanorum antiqua iurifurandi formula & consuetudo. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 135
 Romanorum ingenia multum cæteris hominibus omnium gentium præstiterunt. 1. de Orat. 8
 Stauitas sermonis Atticorum & Romanorum propria. de Orat. 146. b
 Apud prisicos Romanos morem hunc epularum fuisse author est Cato in Originibus, vt deinceps, qui accubarēt, cernerent ad tibiam virorum clarorum laudes atque virtutes. Tusc. q. lib. 4. 3

Romanus, adiectiuum.
 Romana Iuno talis non est, qualis Sospita. de Nat. d. 1. 57
 Populi Romani omnis religio in sacra & in auspicia diuisa. 3. de Nat. d. 3
 Populum Romanum manus suas non in defendenda Rep. sed in plaudendo consumere. 16. ad Att. 5
 Regnum non modò Romano homini, sed ne Perfæ quidem cuiquam tolerabile. 10. ad Att. 10
 Romano more commendare. 7. fam. 34
 Romano more locutus. 7. fam. 14. & 30
 Romuli fax de Rep. Romana. 2. ad Att. 7
 Romani ludi. 1. de Orat. 13. & 7. in Verr. 30
 Nunc Romanas res accipe. Ad 111. Non. Quintil. Suffenas & Cato absoluti. Porcilium condemnatus. 4. ad Att. 35

Romulus.
 Romulus vrbem auspiciato condidit. 2. de Leg. 34
 Romulus non solum auspiciato Romam cōdidit, sed etiam optimus augur fuit. Diuin. lib. 1. 3
 Romulus post excessum suum dixit Proculo Iulio, se Deum esse, & Quirinum vocari, templūque sibi dedicari in eo loco iussit. 1. de Leg. 2

Romulus auspiciis, Numa sacris constitutis, fundamenta iecit nostræ ciuitatis. 3. de Nat. d. 4
 Romulus, cum ei visum esset vtilius solum, quam cum altero regnare, fratrem interemit. Offic. 3. 54
 Romulus pulcher. de Diuin. 102. b
 Romulus, quem inauratum in Capitolio paruum ac laetentem vberibus lupinis inhiantem fuisse meministis. in Catilinam, 115. b
 Romulus consilio magis & sapientia, quam eloquētia vsus est. 1. de Orat. 19
 Romulus & Remus cum altrice belua vi fulminis icsti ceciderunt. Diuinat. lib. 2. 34
 Romulus & Remus ambo augures fuerunt. Diuin. lib. 2. 64
 Romuli statua de cælo tacta. in Catil. 63
 Peccauit igitur, pace vel Quirini, vel Romuli dixerim. Officiorum, 60. b
 Romulum, qui hanc vrbem condidit, ad deos immortales benevolentia famaque sustulimus. in Cat. 49
 Romulo moriente, deficere sol hominibus extinguique visus est. Somnium Scip. 26

Romilius.
 Respondit à Romilia tribu se initium esse facturū. in Rul. 78
 Romi magna ad proficiscendum tuis literis. 16. ad Att. 15

Ros.
 - quæ paruos Mauritis semine natos
 Huberibus grauidis vitali rore rigabat. 1. de Diuin. 38. a
 Cum primum gelidos rores aurora remittit, & c. Diuin. 1. 13

Rorans.
 Pocula vt in Symposio Xenophontis minuta atque rorantia. de Senect. 43. a

Rosa.
 Puluinus perlucidus, melitensis rosa factus. 7. Verr. 22. a
 An tu me in viola putas, aut in rosa dicere? Tusc. 242. b
 Clamat virtus beatiorē fuisse, quam potantem in rosa Thorum. de Finib. lib. 2. 54
 Fasciculum ad nares admouebis, incendes odores, & fertis redimiri iubebis & rosa. 3. Tusc. 37

Roscius.
 Noluit, inquit, hodie agere Roscius, aut crudior fuit. de Orat. 107. b. & de Leg. 158. b
 Roscius hoc iandiu est afflictus, vt in quo quisque artificio excelleret, is in suo genere Roscius diceretur. pro Quint. Rosc. 50. b. & de Orat. 95. b
 Dabit enim nobis, & c. firmum & graue testimonium Q. Roscius. pro Rosc. Com. 9. a
 Roscius, meus familiaris, in senectute numeros in cantu ceciderat, ipsasque tardiores fecerat tibias. 1. de Leg. 8
 Roscius dicebat se, accedente ætate, tibicinis modos remis- surum. 1. de Orat. 132
 Roscius dicitur, quisquis in suo artificii genere excellit. 1. de Orat. 64
 Roscius discipulum, quem probaret, inuenire non potuit. 1. de Orat. 63
 Roscii Amerini causam maximis clamoribus adolescens egit Cicero. Orat. 57
 Quis neget opus esse oratori in hoc oratorio motu statu- que, Roscii gestum & venustatem? 1. de Orat. 130
 Roscium esse in cœna. de Clar. Orat. 192. b. & de Orat. 95. b
 L. Roscius, Legatus Rom. à Veientum rege interemptus. 9. Philip. 259
 Q. Roscius, solus dignus qui in scena spectaretur, & idem solus dignus qui eo non accederet. pro Quint. 52
 Q. Roscii soror, P. Quintii vxor. pro Quint. 51
 Sext. Roscius Amerinus, fautor nobilitatis. pro R. Amer. 9
 T. Roscius Magnus. pro Rosc. Amer. 10
 T. Rosc. Capito. pro Rosc. Amer. 10

Roscius, adiectiuum.
 Roscia lex frumentaria. 2. ad Att. 47
 Cum esset lege Roscia decoctoribus certus locus constitu- tus. 2. Philip. 61. a

Rosia.
 Ex quo est illa siccata, & humida tamen modice Rosia. Vixi cum Axio: qui etiam me ad Septē aquas duxit. Attic. 4. 36

Q. i.

Rostrum.

Rostrum canis. in Ant. 388. b
 Rostrum in camelis. de Natu. deo. 50. b
 Ut enim hoc quasi rostro finditur Fibren⁹, & diuisus æqualiter in duas partes latera hæc alluit. 2. de Legib. 5
 Sus rostro si humi A litera imprefferit, num propterea, &c. 1. de Diuin. 47. a
 Ibes aues excellæ, rigidis cruribus, corneo proceroque rostro. de Nat. deo. 1. 72
 Rostorum aduncitate cibum arripiunt quædam animalia. 2. de Nat. d. 91
 Cibum terrestrem rostris facillè contingere. 2. de Nat. d. 181. a

Rostrata.

Rostrata aduolare. 1. ad Att. 31
 Conscripterunt communiter edictum cum poena atque iudicio, constituuntque, ut omnes simul in Rostrata post meridiem descenderent. 3. Offic. 105
 Quum Vectius perorasset, descendissetque de Rostris. in Vatinius, 20. a
 Semper in Rostris Curiam, in Senatu populum defendi. in Pis. 80. b
 In Rostris posita statua Cæsaris. 12. fam. 6
 Lepido statuum in Rostris statuimus. Bruto, 15. 13. a

Rostratus.

Lex est apud Rhodios, ut si qua rostrata in portu nauis prehensa sit, publicetur. 2. de Inuent. 194. a
Rota.
 In eo etiam putatur dicere, in rotam (id est, genus quoddam tormenti apud Græcos) beatam vitam non ascendere. 5. Tusc. 37. a. id est, in crucem.
 In quo ne tum quidem fortunæ rotam pertimescebat. in Pis. 16. a

Rotundus.

Thucydides autem præfector, nec satis, ut ita dicam, rotundus. in Orat. 23. a
 Rotundus ambitus. de Vniuersi. 34. a
 Volubilis & rotundus deus. 2. de Nat. deo. 65. a
 Verborum apta & quasi rotunda constructio. de Claris Orat. 148. a
 Rotunda & sphaerica figura, sola omnes alias complectitur. de Nat. deo. 2. 34
 Forma rotunda vllam negat esse pulchriorem Plato. de Natura deorum, 61. b
 Quadratum & rotundum. 2. de Finib. 63. a
 Rotundum cælum. 3. de Orat. 98. a
 Globosæ & rotundæ stellæ. de Somnio Scip. 11. a
 Rotundo isti deo quæ vita tribuitur. de Nat. deo. 1. 18
 Rotundo ambitu extremitatem cæli à suprema regione circumiecit. de Vniuersi. 33
 Medius mundi locus, qui est idem infimus in rotundo. Tusc. 2. 42. b
 Sunt enim rotunda, quibus formis minimè noceri potest. 2. de Nat. d. 88
 Deus mundum ea forma figuravit, qua vna omnes reliquæ formæ cõcluduntur: & globosus est fabricatus, quod *σφαιροειδές* Græci vocant, cuius omnis extremitas paribus à medio radiis attingitur, idque ita tornauit, ut nihil effici possit rotundius. de Vniuersi. 23

Rotundo.

Quamque similem vniuersi naturæ efficere vellet, ad volubilitatem rotundauit. de Vniuersi. 44. a

Rotundè.

Ista ipsa quæ tu breuiter Regem, dictatore, diuitem, solum esse sapientem, à te quidem aptè ac rotundè, &c. 4. de Finibus, 12. a

Rubeo.

Rubeo, mihi crede: sed iam scripseram, delere nolui. 15. ad Atticum, 11
 Hæere homo, auersari, rubeo. 4. Verr. 136. a

Ruber.

Hunc dico rubrum, breuè, incuruum, canum, subcrispum, cæsium. ad Heren. 39. b. Accipit hic rubrum pro ruffo, vel ruffo.

Si ea genera beluarum, quæ in rubro mari, Indiæve gignantur, nulla esse dicamus. 1. de Nat. d. 68

Rubor.

Ille fufus & candore mixtus rubor. de Nat. deorum, 16. b. & ad Heren. 27. b
 Ex quo fit ut pudorem rubor consequatur. 4. Tusc. 40. a
 Fucati medicamenta candoris & ruboris omnia repellentur. Orat. 204. b
 Præstet ingenuitatem & ruborem suum, verborum turpitudine, & rerum obscœnitate vitanda. 2. de Orat. 134
 Rubore exhausto. 4. ad Heren. 156
 Rubores eiicere. 4. ad Heren. 155

Rubicon.

Ut exercitum citra flumen Rubiconem, qui finis est Galliæ, educeret. 6. Philipp. 208

Rubra saxa.

Cum hora diei decima ferè ad saxa Rubra venisset, delituit in quadam cauponula, &c. 2. Phil. 84. Rubra saxa, locus non procul Roma in Galliam euntibus.

Rubrica.

Rubrica delibutus. ad Heren. 23. b

Rubrius.

Rubrius, homo ad Verris libidines factus. 3. in Verr. 43
 P. Rubrius Q. Apronium quali sponsione accesserit. 5. in Verrem, 103
 Q. Rubrius à C. Verre donatus in concione. 5. in Verr. 160

Ructus.

Stoici crepitus aiunt quæ liberos ac ructus esse oportere. Pato, lib. 9. 22. 16. a

Ructo.

Cui ructare turpe esset, is vomuit. 2. Philip. 74. a
 Quem ego ructantem & nauſeantem conieci in Cæsaris Octauiani plagas. ad Cornific. lib. 12. 25. 9. a
 Confer sudantes, ructantes, refertos epulis tanquam opimos boues. 5. Tusc. q. 140. a

Rudens, vide Rudo.**Rudis, virga impolita.**

Tam bonus gladiator rudem tam citò accepisti. 2. Philip. 82
 Qui veteres gladiatores reliquias ludi Cæsaris ad rudem cõpulisset. ad Octa. 48

Rudis, adiectiuum.

Has orationes ego scripsi rudis & ferus. pro Planc. 273. b
 Hebes ac rudis Epicurus. 2. de Diuin. 154. a
 Forma ingenii admodum impolita & planè rudis. de Clar. Orat. 167. a
 Rudis & indocta oratio. de Orat. 160. b
 Orator nulla in re tyro ac rudis, nec peregrinus atque hospes esse debet. 1. de Orat. 110. a
 Villa aperta ac ne rudis quidem etiam nunc. Quint. fr. 313. b
 Rudis esse videbar in causa. 4. fam. 1
 C. Carbo ignarus legum, hæsitans, rudis in iure ciuili. 1. de Orat. 21. a
 Quid esse potest in otio aut iucundius, aut magis proprium humanitatis, quam sermo facetus ac nulla in re rudis? 1. de Orat. 17. a

Ignarus & rudis in Rep. in Ant. 108. b. & pro Marc. 134. b

C. Marius non rudis exemplorum. pro Corn. Balbo, 37
 Rudis Græcarum literarum. Offic. lib. 1. 3

Tamet si Verres non prouincia rudis erat & tyro. 4. Verr. 12
 Rudis rei militaris. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 2

Rudis rerum omnium. Tusc. quæst. lib. 1. 47
 Tam eram rudis: tam ignarus rerum: tam expers consilii aut ingenii: &c. pro Sest. 13. b

Rudem me discipulum & integrum accipe. 3. de Nat. d. 5
 Rudem esse omnino in nostris poetis aut inertissimæ segnitæ est, aut fastidii delicatissimi. lib. 1. de Finib. 4

Aliud est enim esse artificem cuiusdam generis atque artis, aliud in communi vita & vulgari hominum consuetudine, nec hebetem, nec rudem. 1. de Orat. 129. a

In minoribus nauigiis rudem esse se consiteri. de Orat. 99. b
 Genus hominum rude, hebes & impolitum. 2. de Orat. 73. a

Rudes & indocti. Academicarum quæst. edit. 1. lib. 2. 9
 Rudes exercitus. ad Brut. 21

Quum in theatro homines imperiti, rerum omnium rudes, ignarique confederant. pro Flacco, 12. a

Nos qui rudes harum rerum sumus. in Verr. 12. 6. b
 Quæ pueris nobis inchoata & rudia exciderunt. de Or. 85. b

Rudimentum.

Qui ne incipiens quidem peccare, minimis rebus posuit rudimentum. in Salust. 1. a
 An villa alia putas esse rudimenta & incunabula virtutis: in Salust. a

Rudo.

Rudere est afinorum. ad Her. 33. b
 Rudens, substantiuum.
 Non enim illa quæ futura sunt, subito existunt, sed est quasi rudentis explicatio. 1. de Diuinatione, 206. a
 Hic tibi strepitus, fremitus, clamor, tonitruum & rudetum sibilus. 8. fam. 4

Ut mihi illud Laconis dictum in hos cadere videatur, qui gloriantur cuidam mercatori, quod multas naues in omnem oram maritimam dimississet: Non sanè optabilis est quidem, inquit, rudentibus apta fortuna. 5. Tusc. 57. a

Rudius.

Rudium hominem maiores nostri in ciuitatem receperunt. pro Arch. 17

Ruga.

Non cani, non rugæ repente autoritatem arripere possunt, sed honestè acta superior ætas, &c. de Senect. 58. a
 Hic vos rugis supercilioque decepit. post redi. in Sena. 13

Ruina, vide Ruo.**Rullus.**

Rullus fuit vir, omnibus rebus clarissimus atque amplissimus. pro Domo sua, 34
 P. Rulli habitus & oratio initio Tribunatus. in Rull. 27, & 28

Ruminatio

Quanto magis vidi ex tuis literis, quam ex illius sermone, quid ageretur de ruminatioe quotidiana, de cogitatione Publii, &c. 2. ad Att. 30

Rumor.

Sinite hoc loco Quirites, &c. præterire me nostram calamitatem, quæ ita fuit, ut ea ad aures L. Luculli non ex prælio nuntius, sed ex sermone rumor afferret. pro Le. Manil. 17. a
 Rem te valde bene gessisse rumor erat. ad Lentulum, lib. 1. 8. 14. a

Rumor extinguetur. 15. ad Att. 3
 Perferret multa etiam ipse rumor. Cælio, lib. 2. 7. 3. a

Rumor est non firmus, ortus ex illius literis. 11. ad Att. 52
 Rumor de te prolatus. 10. ad Att. 26. in epist. Antonii.

Rumor raucus factus. 9. fam. 4
 Tristis rumor. ad Cassium, lib. 15. 17. 4. a

Rumor dictatoris iniucundus bonis. Quint. fra. 327. b
 Multitudinis rumor. 2. de Finib. 80. a

Sed tamen rumoris nescio quid afflauerat. 16. ad Att. 12
 Nihil rumoris affluxit ex istis locis. 3. ad Quint. frat. 20

Totam opinionem parua nonnuquam commutat aura rumoris. pro Mur. a

Inanem rumorem aucupari. in P. 91. b
 Ut rumorem bonum colligant, & bene audiant, innocentes sunt & verecundi. 1. de Leg. 38

Audinus hæc sine capite, sine authore, rumore nuntio. 12. fam. 15. 16

Rumores non belli, sed susurrationses duntaxat. 8. fam. 2. in epist. Cælii.

Rumores constantes, sed adhuc sine authore. 12. fam. 14
 Rumores illi caluerunt. 8. fam. 2. in epist. Cælii.

Graues rumores sparsi sunt. pro Deiot. 148. b
 Multa sunt imposita huic ordini munera, multi labores, multa pericula, non solum legum ac iudiciorum, sed etiam rumorum ac temporum. 5. Verr. 81. a

Contra rumores loci communes. 2. ad Herennium, 43
 Nihil perfertur ad nos præter rumores de oppresso Dolabel

la, satis illos quidem constantes, sed adhuc sine authore. ad Cassium, lib. 12. 9. 2. a

At misit qui rumores Africanos exciperet, & celeriter ad se referrent. pro Deiot. 17. a

Rumoribus non credendum. 2. ad Herennium, 35
 Rumoribus, inquit, mecum pugnas Balbe, ego autem à te rationes requiro. 3. de Nat. deo. 9

Dissipatis rumoribus improbiſſimis. 14. Philipp. 391. a
 Rumoribus falsis ad te delata. 10. fam. 80. in epist. Lepidi.

Rumusculus.

Quas quidem ego multo magis vercor, quam eorum hominum qui hodie viuunt, rumusculos. 2. ad Att. 16
 Ea à nobili homine lata L. Cassio, sed (pace familiæ dixerim) dissidente à bonis, atque omni rumusculos populares ratione aucupante. 3. de Leg. 51. a

Tum etiam illi quinque qui imperitorum hominum rumusculos aucupati, &c. pro Cluent. 84. a

Rumpo.

Quid si aufugisset, si vincula rupisset? 7. Verr. 63. a
 Nec tamen illa vincula carceris ruperit. Tusc. lib. 1. 61
 Cæsar adiugit grauem poenam municipibus, si quis eorum vincula ruperit. in C. 119. b

Fœdera negligere, violare, rumpere. pro Cor. Bal. 9. a
 Testamentum rumpere. 1. de Orat. 124. a

Ut his malis Reip. licentiæque audacium, qua quibus antea rumpebar, nunc ne moueor quidem. 3. ad Quint. frat. 36

Ut aliquando ista quæ sunt inflata, rûpantur. in Vatinius, 7. a
 Constat agnascendo rumpi testamentum. 1. de Or. 131. a

Inflatas rumpi vesiculas. de D. 115. b

Ruptus.

Testamentum ruptum & ratum. 1. de Orat. 84. a. contraria: Cui filius agnatus sit, eius testamentum non esse ruptum, iudica. pro Cec. 53. a

Rumusculus, vide Rumor.**Ruo.**

Quidam in mala scientes ruunt. de Finib. lib. 5. 25
 Alterum si sequare, multa ruunt. Acad. quæst. edi. 1. lib. 2. 136

Ego bonos viros sequar, etiam si ruent. Att. 106. b
 Tantumque apud me grati animi fidelis memoria valuit, ut nulla non modò cupiditate, sed ne spe quidem prudens & sciens tanquam ad interitum ruerem volutariū. pro Marcello, 8. a

Ne ruamus in reliquis. 10. ad Att. 41. id est, ne agamus quicquam præcipiti consilio.

Id ne fera quidem faciunt, ut ita ruant atque turbentur. lib. 1. de Finib. 27

Ipse me Cæsar ad pacem hortatur: sed antiquiores literæ, quam ruere cepit. 7. ad Att. 62

Si hoc non est empreorem pati ruere, & per errorem alterum inducere. 3. Offic. 71. a

Ruere illum nuntiant, & iam iamque adesse. 7. ad Att. 59
 Ruere illa nõ possunt, ut hæc non eodem labefactata motu concidant. pro Lege Manil. 22. a

In agendo ruere, & sæpe peccare. pro Domo sua, 109. a
 Ruere in dicendo. de Finib. lib. 2. 15

Cum has actiones *ὀλιγαρχίας* videbit, ruere incipiat. 2. ad Att. 33. id est, iracundè furere.

Ruina.

Non fuit illud iudicium, &c. sed vis, ut sæpe dixi, ruina atque tempestas. pro Cluent. 37. b

Magna ruina impendet. ad Att. lib. 11. 230. 3. a
 Ruinæ periculum struas. 6. fam. 17. in epist. A. Cecinnæ.

Sed hoc commune vitium: illæ Epicuri propriæ ruinæ. 1. de Finib. 14

Extra ruinam esse. 11. ad Att. 9
 Hoc interium spatio cõclauit illud concidit, ea ruina oppressus Scopas cum suis interit. de Or. 141. b. & de Diui. 112. b

Dii habitantes tanquam inter duos lucos, sic inter duos mundos propter metum ruinarum. de Diui. 116. b

Ruinæ miras edet, si inuaserit in hæc quæ satis scitè nobis instructa & composita videntur. 1. de Leg. 29

Accepi literas, & paulum respiravi, quod post has ruinas mihi non acciderat. 10. ad Att. 1

Prætermitto ruinas fortunarum tuarum. 1. in Catil. 10. a
 Utinam quidem id diceret, iâ ruinas videres. de Finib. 144. b

Ruinis & emissiuis, quas se profecisse in forū dixit C. Gracchus, omnem Reip. statum permutauit. 3. de Leg. 20

QQ.ii.

Erat apud Heium sacrarium cum magna dignitate in ædibus à maioribus traditum perantiquum. 6. Verrinarum, 3. a
 Aquila illa argentea, cui etiã Catilina sacrariũ scelerum domi suæ fecerat. 2. in Catil. 34. a
 Sacrarii religio. in Verr. 200. b
 Caio Auiano Euandro, qui habitat in tuo sacrario, & ipso multum vtor, & patrono eius M. Æmylio familiarissimè. 13. fam. 5

Sacramentum.

Quinetiam si decemviri sacramentum in libertatẽ iniustum iudicassent, tamen quotiescunque vellet quis, hoc in genere se rem iudicatam referre posse voluerunt. pro Dom. 61
 Quum Aretinæ mulieris libertatem defenderem, & Cotta Decemviris religionem iniecit, non posse sacramentum nostrum iustum iudicari, quod Aretinis adempta ciuitas esset, & c. pro Cecin. 70. a
 Pugna si me amas, nisi arguta apparebunt, vt sacramento contendas mea non esse Volumno. Epist. lib. 7. 33. 5. a
 Agerent enim tecum lege Pythagorei, quibus cum tibi iusto sacramento contendere non liceret. 1. de Orat. 22
 Obligare aliquem secundo militiæ sacramento, quia priore amisso, iure pugnare cum hostibus non posset. Offic. 1. 55
 Iniustis iudiciis & sacramentis fundos alienos petere. pro Milo. 55

Sacrofanctus.

Quid fuit in rogatione ea quæ de Põprio à Gellio, & à Lentulo c o s s. lata est, in qua aliquid sacrofanctum videretur: pro Corn. Balbo, 25. a
 Sacrofanctum fœdus. pro Cor. 25
 Sacrofanctum nihil esse potest, nisi quod per populum, plebẽmve sancitum est. pro Corn. Balbo, 28. a
 Ergo in vastatione omnium tuas possessiones sacrofanctas futuras putas? 2. in Catil. 38. a

Sacrificatio.

Itaque in ea dea, quod est rerum custos intimarum, omnis & precatio & sacrificatio extrema est. 2. de Nat. d. 98. a

Sacrificium.

Sacrificium, quod fit incredibili ceremonia à pop. Romano. de Arusp. 252. b
 Sacrificium solenne & statum. Tusc. q. lib. 1. 102. & de Nat. deor. 4. b
 Certus dies non vt sacrificii, sic consilii expectari solet. in Ant. 183. b
 Sacrificii genus, quod Lare veruecibus fiat. 2. de Leg. 51
 Præbere hostias ad sacrificium. de Inuent. 64. b
 Quum M. Popilius sacrificium publicum cum læna faceret, quod erat flamen Carmentalis, & c. de Cl. Orat. 27. a
 Vt illud ludorum epulare sacrificium facerent. de Arusp. resp. 149. b
 In eoque sum maiorum exemplum secutus, qui hũc honorem mulieri Laurentiæ tribuerunt, cuius vos pontifices ad aram in velabro sacrificium facere soletis. ad Brutum, 15. 11. a
 Cũ sacrificium pro populo fieret. Att. 7. b
 De illo ipso sacrificio quod fit pro salute Pop. Romani. de Arusp. resp. 10. a
 Anniuersaria sacrificia. 6. Verr. 114. a
 Sacrificia nocturna mulierum ne sunt, præter olla, quæ pro populo ritè fiunt. 2. de Leg. 18
 Statuta sacrificia. pro Mil. 110. b
 Is neque sacrificiis solẽnibus factis, neque votis nuncupatis est profectus. in Ant. 199. b

Sacrilegus.

Impurus & sacrilegus. de Arusp. 251. b
 Manus sacrilega. 12. Philip. 338. a
 Vxor sacrilega. Salust. in Ciceronem, 270. b
 Bellum sacrilegum. 7. Verr. 148. a
 Sacrilego pœna est, neque ei soli qui sacrum abstulerit, sed etiam ei qui sacro commendatum, quod & nunc multis fit in fanis. 2. de Leg. 40
 Non sacrilegum, sed hostem sacrorum, religionũque. 3. Verr. 5. a

Imago meretricis à fure sublata, à sacrilego collocata. pro Domo, 235. b

Sacrilegi Græci. 5. Verr. 56. a

Sacrilegium.

Non ita est, sed abiit in sodalium sacrilegii Nigidiani. in Salustium, 9. a

Sacerdos.

C. Sacerdos, homo innocens & summa prudentia præditus. 5. in Verr. 184
 In ea prouincia legatus fuit C. Sacerdos, qua virtute, qua constantia vir, L. Flaccus assiduitate testimonioque declarat. pro Planc. 22
 C. Sacerdos, M. Cæsius, Prætt. 3. in Verr. 92
 Sacerdos aduecta in fanum. Tusc. 173. b
 Sacerdos castissimus. pro Do. 234. b
 Sacerdos illa, quæ Græcum illud sacrum monstraret & faceret. pro Cor. 66. b
 Popularis sacerdos. in P. 98. b
 Sacerdos publicus imprudentiam consilio expiatam metu liberet, audaciam in admittendis fœdis religionibus damnet, atque impiam iudicet. 2. de Leg. 37
 Religiosus libertatis sacerdos. pro Domo sua, 86. a
 Sacerdos stuprorum. pro Sest. 31
 Sacerdos es tyranni. in Ant. 181. b
 Virgo sacerdos Vestæ. pro Font. 184. b
 Ne sacerdotem quidẽ illi collegio cooptari licebat, qui cuiquam ex collegio esset inimicus. 3. fam. 42
 Cephaledi mensis est certus, quo mense sacerdotem maximum creare oporteat. 4. Verr. 89. a
 Sacerdotem ab ipsis aris puluinaribusque detraxisti. de Ar. 250. b
 Sacerdotes Cereris, atque illius fani antistites, probatæ mulieres. in Ver. 223. b
 Sacerdotes vineta, virgetaque augures auguranto. 2. de Legibus, 17
 Sed quum sacerdotes deorum vacationẽ habeant, & c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 112
 Sacerdotes publici sacrum commissum quod expiari poterit, expianto. 2. de Leg. 24
 Sacerdotes ad eam rem & rationem cursus annuos finiunt. 2. de Leg. 17
 Sacerdotes publicè certas fruges, certasque baccas libanto, certis sacrificiis ac diebus. 2. de Leg. 17
 Sacerdotes, quæ cuique diuo decoræ gratæque sint hostiæ, prouidento. 2. de Leg. 17
 Sacerdotes alii aliis diuis, omnibus põtifices, singulis flamines sunt. 2. de Leg. 17
 Præsto mihi sacerdotes cum infulis & verbenis fuerunt. in Verr. 226. b
 Sacerdotes deorum immortalium. pro Do. 242. b
 Sed quum sacerdotes deorum vacato inẽ non habeant, quãto est æquius habere ipsos deos? 4. Academicarum quaestionum, 217. a
 Sacerdotes plures deorum omnium, singuli singulis & respõdendi iuris & consitendarum religionũ facultatem afferunt. 2. de Legibus, 30
 Sacerdotum alii sunt ad placãdos deos constituti, qui sacris præsent solennibus, ad interpretãda alii prædicta vatium, neque multorum, ne esset infinitum, neque vt ea ipsa quæ suscepta publicè essent, quisquam extra collegium nossit. 2. de Repub. 31
 Hic qui in collegio sacerdotum esset, condemnatus est. de Cl. 176. b
 Sacerdotum descriptio nullum iustæ religionis genus præmittit. 2. de Leg. 31
 Sacerdotum genera duo sunt, vnum quod præsit ceremoniis & sacris: alterum quod interpretetur fatidicorum & vatium effata incognita, cùm Senatus populũque afciuerit. 2. de Leg. 17, & 18
 Sacerdotum comitia. ad Brut. 31
 In iudicio sacerdotum populi Romani. pro Domo sua, 213. b
 Itaque populus Rom. breui tempore neque regẽ sacrorum,

neque Flamines, neque Salios habebit, neque ex parte dimidia reliquos sacerdotes. pro Dom. 220. b
 Sacra Cereris per Græcas semper curata sunt sacerdotes. pro Corn. Balbo, 44. a
 A sacerdotibus publicis ignari discunt quo & priuatim, & publicè, modo, ritũque fiat. 2. de Legibus, 17
 Sacerdotium.

Itaque Iouis illud sacerdotium amplissimum Theomnaſto datur. in Verr. 134. b
 Amplitudo sacerdotii. contra Rull. 69. b
 Amplissimi sacerdotii collegium. epist. 42. b
 Sacerdotii dicitur vestire. 2. ad Att. 27
 Te appello Lentule, cui sacerdotii sunt tensæ, curricula, præcentio, ludi. de Arusp. respons. 248. b
 Metellus Pont. Maximus viginti & duos annos ei sacerdotio præfuit. de Senect. 83. b
 Cuius, qui in vrbe sua sacerdotio sit amplissimo præditus. ad Atticum, 119. b. de Diuinat. 99. b. in Anton. 175. b. de Senectute, 90. b
 In qua & reges augures, & postea priuati eodem sacerdotio præditi Remp. religionum autoritate rexerunt. 1. de Diuinat. 148. a
 Licinia virgo vestalis, sanctissimo sacerdotio prædita. pro Domo sua, 104. a
 Sacerdotium denique cùm consequi possem, non appetiui. epist. 246. b
 Cuius nomen exisset, is haberet sacerdotium. in Verrem, 134. b
 In sacerdotium venire. pro Domo sua, 30. a
 Inire sacerdotium. pro Domo sua, 104. a
 De sacerdotio tuo quantam curam adhibuerim, cognosces. epist. 21. b
 Sacerdotia ad Senatorii ordinis homines deferri solita. pro Rab. Posth. 11
 L. Flaccus, homo in sacerdotio, ceremoniisque, quibus præerat, diligentissimus. pro Rab. 96. b
 Qui & sacra priuata coluerunt, & publicis sacerdotiis præfuerunt. pro Dom. 224. b
 Populus per religionem sacerdotia mandare non poterat. 2. de Lege Agr. 32. a
 Eligere amplissimos viros ad sacerdotia. pro Dom. 213. b
 Lex Domitia, & lex Iulia de sacerdotiis. Att. 276. b
 Hoc idem in cæteris sacerdotiis. contra Rull. 69. b
 Sacratuſ, Sacrilegus, Sacro, Sacrum, Vide Sacer.
 Sadala.
 Cũ iste à Cn. Dolabella efflagitasset, vt se ad regem Nicomedem, regẽque Sadalam mitteret. 3. Verr. 42
 Sæculum, Vide Seculum.
 Sæpe.
 Sæpe & diu ad pedes iacuit stratus. pro Quint. 64. a
 Interdum, vel potius nimium sæpe. 2. de Fin. 68. a
 Minus sæpe. ad Heren. 19. b
 Sæpe & multum hoc mecum cogitavi, bonine an mali plus, & c. 1. de Inuent. 1. a
 Quod etsi sæpe dictum est, dicendum tamen est sæpius. 3. Offic. 90. a
 Scis temporibus illis non sæpe in Senatu fuisse. Lentulo, lib. 1. 78. a. Sub. Pompeium.
 Etsi hoc & feci sæpe, & sæpius mihi facturus videor. ad Att. lib. 9. 174. 1. a
 Quod antea tibi sæpe significauit. epist. 6. b
 M. Iunius, & c. in hac multum & sæpe versatus. pro Qu. 2. a
 Testis est iterum ac sæpius Italia. pro Pomp. 9. b
 Semel ac sæpius. de Inuent. 64. b
 Semel, atque iterum, ac sæpius. pro Font. 14. a
 Iterum & sæpius te rogo. Culleolo, lib. 13. 43. 4. a
 Etsi hoc effeci, sæpe & sæpius mihi facturus videor. ad Atticum, 139. b
 Sæpenero.
 Sum totos dies cum eo, noctisque sæpenero partem. ad Tironem, lib. 16. 21. 7. a
 Sæpenero mirari soleo, & c. de Senect. 4. a

Sæuus.

Ventus sæuus. ad Att. lib. 5. 99. 1. a
 Gens sæua. 2. Tusc. lib. 33. a
 Vnde superstitiosa primũm sæua euasit vox fera. de Diuinatione, 172. b
 Amore sæuo saucia Medea. pro Cæl. 13. a
 Vndique venti erumpunt, sæui existunt turbines. 3. de Oratore, 86. a

Sæuitia.

Quas res sibi proponet in istis tribus generibus orator? c. p. Delectationem in exornatione: in iudicio, aut sæuitiam; aut clementiam. in Partit. 7. a
 Sed heris sanè adhibenda sæuitia in famulos, si aliter teneri non possunt. Offic. 37. b
 Sabinus Atella. pro Cluent. 53

Saga.

Ex quo sagæ anus, quia multa scire volunt. de Diuin. 114. a
 Sagarum superstitio. de Diuin. 135. b

Sagax.

Quæstorem nemo dignum putat: etenim est leuis, libidinosus, sagax. ad Att. lib. 6. 114. 2. a
 Sagax ratio. 2. de Finib. 75. a
 Sed certè nimia eius indulgentia in Lepidum, ad hæc pericula perspicienda fecit eum minus sagacem. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 23. 9. a
 Nihil est in homine sagaci & bona mente melius. Tusc. quæst. 241. b
 Mentem acrem, & c. & vt ita dicam, sagacem. de Fin. 74. b
 Cura sagaci aliquid videre. 1. de Diuin. 44. a
 Homo animal prouidum, sagax, multiplex. de Legibus. 160. b
 Sagire enim, sentire acutè est, ex quo sagaces dicti canes. de Diuinat. 84. b
 Quem tu videlicet & ad custodiendum te diligentissimum; & suspicandum sagacissimum, & c. in Catil. 14. a

Sagacitas.

Canum incredibilis ad inuestigandum sagacitas narium. 2. de Nat. d. 237. a. & 56. b. & Tusc. 162. b
 Tuam tantam fuisse sagacitatem, vt eas per illum ipsum inspiceres, vbi erant depositæ, & c. 6. Verr. 25. a
 Vtrum admonitus, an tentatus, an (qua est iste sagacitate in his rebus) sine duce vllò, & c. 3. Verr. 73. a
 Sagacitate canum ad vtilitatem nostram abutimur. lib. 2. de Nat. deor. 114

Sagaciter.

Sagaciter peruestigare quid sui ciues cogitent. 1. de Or. 113. a
 Illud præterea *μυστηριώτερον*, tu sagacius odorabere. 6. ad Atticum, 115. 3. a
 Omni mente in ea cogitatione curaque versor, vt odorẽ quàm sagacissimè possim, quid sentiant, & c. lib. 2. de Oratore, 100. a

Sagina.

Qui multitudinem illam non autoritate, sed sagina tenebat. pro Flacco, 13. a. De Mithridate.

Saginos.

Qui ab illo pestifero ac perdito ciue iam pridem Reip. sanguine saginantur. pro Sest. 67. a

Sagio.

Sagire enim, sentire acutè est: ex quo sagæ anus, quia multa scire volunt, & sagaces dicti canes. 1. de Diuin. 114. a
 Is qui antè sagit, quàm oblata res est, dicitur præ sagire. lib. 1. de Diuinat. 59

Sagitta.

Sagittæ pendebant ab humero. 6. Verr. 66. a
 Configere aliquem sagittis. Acad. q. lib. 2. 80. a

Sagittarius.

Neque putavi, quum, & c. de vno sagittario me queri conuenire. pro Sest. 116. a
 Certum agminis locum tenebant barbari sagittarii. in Ant. 197. b. & epist. 245. b. & Att. 79. b
 Magna tormentorum copia, multis sagittariis, & c. incolumẽ exercitu negotium confecimus. ad Att. lib. 5. 108. 7. a
 Vtisque multis tormentis, multis sagittariis, & c. septimo & quinquagesimo die rem confeci. ad M. Catonẽ, li. 15. 4. 29. a
 QQ. iiii.

Sagittipotens.

Menſe Sagittipotens ſolis quum ſuſtinet orbem. in Arat. 8. a
Sagra.

Quum ad fluuiū Sagram Crotoniatas Locri maximo præ-
lio deuiciſſent. 2. de Nat. d. 9. a

De Sagra Græcorum eſt vulgare prouerbium, qui, quæ affir-
mant, certiora eſſe dicunt, quàm ea quæ apud Sagram. 3.
de Nat. deor. 17. a

Sagum.

Tum iſte excitatus exit, audit rem omnem ex Timarchide,
ſagum ſumit. 7. Verr. 74. a

Propter cuius periculum ad ſaga iſſemus. 6. Philip. 210

Ad ſaga ire, & redire ad togas. 14. Philipp. 387. a

Tumultum decerni, iuſtitium indici, ſaga ſumi dico oportere. 5. Philipp. 187

Idem Mutio & Manilio placebat, præfertim qui ſagis non a-
bundares: & c. Trebatto, lib. 7. 10. 4. a

Equidem Patres Conſcripti, quanquam hoc honore uſi, to-
gati eſſe ſolēt, quum eſt in ſagis ciuitas, ſtatui tamen à vo-
bis, & c. 8. Phil. 254. a

Sagulum.

Togulæ liſtoribus ad portam præſto fuerunt: quibus illi ac-
ceptis, ſagula reiecerunt, & cateruam imperatori ſuo no-
uam præbuerunt. in Piſ. 43. a. Sagula, contemptus gratia
dictum.

Sagatus.

Deinde cras ſagati prodeamus. 14. Philipp. 386. a

Galli ſagati, brachati que. pro Font. 19. a

Saguntum. in Ant. 199. b. vrbs Hiſpaniæ.

Saguntinus procurator. pro Corn. Balbo, 59. b

Saitæ.

Secunda (inquit) Minerua orta Nilo, quam Ægyptii Saitæ
colunt. 3. de Nat. deor. 81. a

Sal.

Verumque eſt illud quod dicitur, multos modios ſalis ſi-
mul edendos eſſe, vt amicitia munus expletum ſit. de A-
micitia, 60. a

Sui quidem ne putreſceret, animam ipſam pro ſale datam
dicit eſſe Chryſippus. 2. de Nat. deor. 238. a

Sal & Sales, vrbanitas, facetia, ioci.

Quibus quidem in rebus ſi apud te plus authoritas mea,
quàm tua, & c. ſiue dicendi ſal, facetia que ualuiſſent, & c.
ad Q. frat. lib. 1. 2. 11. a

In quo eſt tua culpa nonnulla: aliquid enim ſalis ab vxore
nimia trahere potuiſti. 1. Philipp. 43. a

Nullam artem eſt ſalis. de Orat. 128. b. Id eſt facetiarum.

Salis enim ſatis eſt, Sannionum parum. epiſt. lib. 9. 16. 26. a.
& de Orat. 128. b. & in Ant. 164. b

C. Cæſaris, in quo mihi videtur fuiſſe ſpecimē humanitatis,
ſalis, ſua uitalis, lepōris. 5. Tuſcul. 78. a

Salem iſtum quo caret ueſtra natio, in irridendis nobis no-
lite conſumere. de Nat. d. 40. b

Alter inuſitatum noſtris oratoribus lepōrem quandam &
ſalem eſt conſecutus. de Orat. 117. b

Quem quidem locum cum multa uenustate & omni ſale,
idem Lucilius, & c. 1. de Finib. 14

Vrbanitatis quidam lepos, quo tanquam ſale perſpergatur
omnis oratio. de Orat. 98. b

Literæ ſparſæ ſale humanitatis. Att. lib. 1. 8. 1. a

Publius Scipio, & c. & omnes ſale facetiaſque ſuperabat. de
Clar. Orat. 66. a

Sale verò & facetiis Cæſar Catuli patris frater uicit omnes.
1. Offic. 186. a

Sales qui in dicendo mirum quantum ualent. Orat. 204. b

Salſus.

Salſus homo. in Ant. 168. b

Multa ſunt ridicula & falſa Græcorum. de Orat. 128. b

Eſſe facetum atque falſum. de Orat. 129, & 132. b

Accedunt non Attici, ſed falſiores quàm illi Atticorum, Ro-
mani ueteres atque vrban. ſales. Pæto, lib. 9. 15. 4. a

Salſe.

Valde hæc ridentur, & c. ſubabſurdè, ſalſe que dicuntur. 2. de
Orat. 152. a

Salſiſſimè dicere aliquid. Orat. 129. b

Salſamentum.

De uino aut ſalſamento putes loqui, quæ euaneſcunt
ſtate. 2. de Diuin. 175. a

Salſamentarius.

Vt ſi ſalſamentarii filio dicas, quieſce tu, cuius pater cubili-
ſe emungere ſolebat. ad Heren. 41. b

Salinæ.

Salinæ ab ora remotiſſimæ. 2. de Nat. d. 198. a

Salinarum mearum poſſeſſio. 7. famil. 55

De ſtruce ſalinarum planè rogo. ad Att. lib. 5. 99. 3. a

Quum publicani familias maximas, quas in ſalinis habent,
quas in agris, & c. pro Lege Manil. 10. a

Salacia.

Oceanus & Salacia, cæli ſatu, terræque conceptu generati. de
Vniuerſ. 50. a

Salacon.

Cognoſti meam cauſam & iſtius Salaconis iniquitatem.
Gallo, lib. 7. 25. 6. a

Salamis.

Citurque Salamis clariſſimæ teſtis uictoria. Offic. 1. 105
Scaptius incluſum in curia Senatuum Salamine obſederat. ad
Atticum, lib. 6. 111. 12. a

Salamina.

Antè enim Salaminam ipſam Neptunus obruet, quàm Sa-
laminii trophæi memoriam. Tuſculanarum quaſtionum
lib. 1. 99

Salaminius.

Salaminium trophæum. pro Arch. 189. b

Homerum Colophonii ciuem eſſe dicunt ſuum, Chii ſuum
uendicant, Salaminii repetunt: Smyrnæi uerò ſuum eſſe
confirmant, itaque etiam delubrum eius in oppido dedi-
cauerunt: & c. pro Arch. 14. a

Salaria.

At enim præſentes uideamus deos, vt apud Regillum Poſt-
humius, in Salaria Vacienus, neſcio quid etiam de Locro-
rum apud Sagram prælio. 3. de Nat. deor. 8

Salax.

Salax. Att. 92. b. leuis, libidinofus. Aliter, ſagax.

Salebra.

Hic ſi diffinire & diuidere didiciſſet, & c. nunquam in tantas
ſalebras incidiſſet. 2. de Finib. 52. a. Id eſt, in tantas aſperita-
tes & incultas orationis formulas.

Quod ueſtri nõ item, tria genera bonorum, procliuius cur-
rit oratio, uenit ad extremum, hæret in ſalebra. lib. 5. de Fi-
nibus, 144. a

Alter enim ſine ullis ſalebris quaſi ſedatus amnis fluit. Ora-
tor, 200. b

Salernum.

Frater uenit ex Salerno. ad Heren. 40. b. Vrbs nomen.

Salictum.

Accedit eò mons Gaurus, accedent ſalicta ad Minturnas. de
Lege Agr. 46. a

Nam me uifus homo pulcher per amœna ſalicta,

Et ripas raptare, locòſque nouos ita ſola

Poſt illa germana foror errare uidebar: & c. 1. de Diuin. 73. a

Salii, orum.

Salii ex patriciis creari ſoliti. pro Domo ſua, 30

Curia Saliorum deſtagnauit. 1. de Diuin. 58. a

Saliorum uerſus. 3. de Orat. 109. a

Saliarem in modum epulari. ad Atticum, lib. 5. 14. Id eſt, opi-
parè & apparatus.

Salio, unde Salientes.

Equidem hoc quod melius intelligo, affirmo, mirifica ſua-
uitate te uillam habiturum, piſcina & ſalientibus additis,
& c. ad Quint. frat. lib. 3. 17. 5. a. Salientes, ſunt fontes ſic di-
cti, quòd aqua aſcendens primùm, deinde etiam deſcen-
dens ſaliat.

Salto.

Inter quas uariis clauſulis interponit ſe rarò numeroſa com-
prehenſio, quam peruerſè fugiens Hegefias, & c. ſaltat, in-
cidens particulas. in Orat. 132. a

Nemo ferè ſaltat ſobrius. pro Mur. 11. a

Luce palàm in foro ſaltet. Offic. 3. 125

Cùm Collegæ tui domus cætu & cymbalis perſonaret, cùm-
que ipſe nudus in cõuiuio ſaltaret, in quo ne tum quidem,
cùm, & c. in Piſon. 16. a. & pro Deiot. 148. b

At ſi dares hanc vim M. Craſſo, vt digitorum percuffione
hæres poſſet ſcriptus eſſe, qui reuera non eſſet hæres, in fo-
ro, mihi crede, ſaltaret. 3. Offic. 99. a

Qui in conuiuiis nudi ſaltare conſueuerunt. in Catil. 109. b
Negarem poſſe eum ſatiſfacere in geſtu, niſi palæſtram, niſi
ſaltare dixiſſet. de Orat. 150. b

Saltatio.

Inteſtini conuiuii, amœni loci, multarum deliciarum
comes eſt extrema ſaltatio. pro Mur. 11. a

Actio hiſtrionis eſt ſaltatio ſaltatoris. de Finib. 95. b

Septus Tytius tam mollis & ſolutus in geſtu, vt ſaltatio
quædam naſceretur, cui ſaltationi Tytius nomen eſſet. de
Clar. Orat. 119. a

Saltator.

Saltator Catilinæ. pro Planc. 70

Hiſtrioni actio, ſaltatori motus eſt certus datus. lib. 3. de Fi-
nibus, 37. a

Si ſaltatorem auum habuiſſes. pro Deiot. 149. b

Saltatorem appellat L. Murenam Cato. maledictum eſt. ſi
uere obiiicit, uehementis accuſatoris: ſi falſo, medici
conuſtoris. pro Mur. 11. b

Neque temerè Conſulem pop. Romani ſaltatorem uocare,
ſed cõſpicere quibus præterea uitiis affectum eſſe neceſſe
ſit eum cui uere iſtud obiiici poſſit. pro Mur. 11. a

Adde huc, ſi placet, uigentarios, ſaltatores, totumque lu-
dum talarium. 1. Offic. 210. a

Saltatorius.

Cùm illum ſuum ſaltatorium verſaret orbem. in Piſ. 16. a

Saltatrix.

Tu ex tenebriſa popina Conſul extractus, cum illa ſalta-
trice tonſa, Senatū Reipub. occaſum atque interitum lu-
gere uetiſti. in Piſ. 13. a

Salmacis.

Salmacida ſpolia ſine ſanguine & ſudore. Offic. 12. b

Salpini.

Salpinorum peſtilentia. in Rull. 72

Salſamentum, Salſe, Salſus, Vide Sal.**Saltator, Saltatrix, Vide Salio.****Saltem.**

At fuit inceſſus ſaltem Capua dignus. in Piſ. 84. b

Neque hoc tantopere querendum uideretur, hæc ſumma in
illis eſſe, ſi in nobis eſſent ſaltem mediocritas. pro Quinto,
1. a

Frates ſaltem exhibe. pro Flac. 153. b. & de Finib. 119. b

Atque aliquo ſi non bono, at ſaltem certo ſtatu ciuitatis
hæc inter nos ſtudia exercere poſſemus. Varroni, libro
9. 8. 6. a

Verè nihil potes dicere, ſinge aliquid ſaltem commodè. pro
Roſc. Amer. 32. a

Eripe mihi hunc dolorem, aut minue ſaltem. Att. 138. b

Quare nunc ſaltem ad illos calculos reuertamur. ad Attic.
lib. 8. 160. 5. a

Qui prouocati à me uenire uoluerunt, reuocati ſaltem re-
uertantur. contra Rull. 87. b

Saltius.

Sex. Saltius, & L. Conſidius, Duumuiro, ſe Prætores appel-
lari uoluerunt. in Rull. 91

Salto, Vide Salio.**Salus.**

Caſtaloneniſis ſaltus. 10. famil. 66

Terentiæ ſaltum perſpeximus. 2. ad Att. 15

Quàm longè eſt hinc in ſaltum ueſtrum Gallicanum. pro
Quint. 14. b

Tuus porro exercitus uix unum ſaltum tueri poſſet. Epiſto-
larum, 114. b

Quintius de ſaltu agròque communi vi detruditur. pro
Quint. 14. a

Nec enim excuſſione, nec ſaltu ueretur, ſed conſilio & ra-
tione. de Senect. 81. b

Salubris, Saluco, Vide Salus.**Salum.**

Vt à quo loco depulſus eſſet, in eum ſe fortuna reſtitueret;
non in ſalum, ſed in ipſam urbem quam petebat. pro Ce-
cinna, 64. a

Nec tam ærumnoſo nauigaſſem ſalo. 3. Tuſculanarum qua-
ſtionum, 114. a

Salus.

Salus alicuius, Exitium alicuius, contraria. pro Sext. Roſcio
Amer. 43. b

Salus Reipub. 5. Verrin. 179. a

Et ſi minore in re uolatur tua dignitas, quàm mea ſalus af-
ſicta eſt, & c. Epiſt. 6. b

Salus agitur. pro Planc. 64

Ita mihi ſalus aliqua detur. ad Quint. frat. lib. 2. 3. 14. a

Multum enim intereſt, utrum laus minuatur, an ſalus deſe-
ratur. Lentulo, lib. 1. 7. 27. a

Salus noſtra deſperata erit. 3. ad Att. 37

Municipium uide iterum iam ſalus huic urbi miſſa eſt. pro
Sylla, 171. b

Salus ipſa, uirorum fortium innocentiam tueri non poſſet.
pro Font. 278. b

Salus præciſa. 3. ad Att. 31

Ita mihi dulcis ſalus uifa eſt per te miſſa ab illa, referes igitur
ei plurimam. 16. ad Att. 10

Salutis tuæ fundamenta ieci. 10. fam. 62

Salutis ſuæ rationem explicatam aut exploratam habere. 6.
familiar. 2

Et fugæ portus erat in tuis caſtris, & ſubſidiū ſalutis in tuo
exercitu. Att. 276. b

Salutis templum. de Nat. deor. 2. 44

Saluti, ſi me amas, conſule. ad Att. lib. 2. 34. 2. a

Ne dum ii, quibus ſaluti fuiſti. de Petit. Conſul. 15

Hic liber mihi ſaluti fuit. de Clar. Orat. 165. b

Cùm ei ſaluti, qui mihi fuerat, fuiſſes, tamen lectis eius lite-
ris, quas, & c. ad Att. lib. 9. 183. 4. a

Ego qui multis ciuibus ſaluti exiſtimor fuiſſe. de Ora-
tore, 127. b

Saluti propexit ciuium, qua intelligebat contineri ſuam. de
Finib. lib. 1. 28

Dionyſio plurimam ſalutem. ad Att. lib. 4. 87. 5. a

Anachariſi Hannoni ſalutem. 5. Tuſcul. 130. a. Sub. dicit.

Pylia ſalutem. Att. lib. 12. 19

Illud accuſo, non te, ſed illam ne ſalutem quidem. ad At-
ticum, 211. b

Commendas noſtram ſalutem illi, quæ morte qua non per-
niciofior: ad Brut. 42. in epiſt. Bruti.

Ad ſalutem ex tuo portu proſtiſcar. 3. ad Att. 31

Non dubitauit, quin is me conſectum conſularibus vulne-
ribus conſulari medicina ad ſalutem reduceret. Poſt red-
in Senatu, 12. a

Eadem facultate fraus hominum ad perniciem, & integritas
ad ſalutem uocatur. 2. de Orat. 10. a

Qui medicis ſuis non ad ſalutem, ſed ad necem utitur. de
Aruſp. reſponſ. 32. a

De meo ſtudio erga ſalutem & incolumitatem tuam, credo
te cognoscere ex literis tuorum. Epiſt. 161. b

Vt lucem ſalutemque redditam ſibi ac reſtitutam accipere
debit. pro Dom. 128. b

Salutem alicuius in diſcrimen adducere. 6. famil. 45

Filiola tua gratum mihi fecit, quòd tibi diligenter manda-
uit, vt mihi ſalutem adſcriberes. ad Att. lib. 6. 112. 2. a

Cui ne reditus quidem ad bonos, ſalutem à bonis potuit af-
ferre. 3. de Legib. 52. a

Salutem populi augures auguranto. 2. de Legib. 18

Salutem

Quas si, vt volumus, exceperimus, ego verò multam salutem & foro dicam & curiæ: &c. 7. famil. 58
 Tulliolæ salutem dic. Epist. 233. b
 Pylia & puellæ Cæciliæ bellissimæ salutem dices. ad Attic. lib. 6. 115. 4. a
 Salutem expedire. pro Mil. 7
 Huic profectò ipsi, quantum situm est in nobis, & opem & salutem ferre debemus. 2. de Finib. 187. a
 Salutem alicuius flagitare. Post red. in Sen. 2
 Salutem impertire. 2. ad Att. 31
 Salutem enim mihi verbis tuis nuntiauit. Epist. lib. 7. 26
 Is misit ad me statim, qui mihi salutem nuntiaret. ad Atticum, 60. b
 Atticam nostrâ cupio suauari: &c. Referes igitur ei primam salutem. ad Att. lib. 16. 333. 7. a
 Retinere salutem. Epist. 93. b
 Salutem ei scribes aut nuntiabis. 12. ad Attic. 1. Id est, aut tu ipse meis verbis dices, si tecum est.
 Salute & incolumitate tua. 8. famil. 45. in epist. Cælii.
Salubris.
 Salubrisne an pestilens annus futurus sit. 1. de Diuin. 211. a
 Contraria.
 Consilium salubre. ad Att. lib. 2. 160. 5. a
 Quicquid saluum aut salubre in oratione, id proprium Atticorum est. in Orat. 45. a
 Salubre aliquod & honestum negotium. 12. famil. 41
 Nec amœnum, nec salubrem locum cenfeo. de Orat. 135. b
 Qui salubri & moderato cultu atque victu quieti se tradiderit. de Diuin. 93. b
 Loci salubres, Loci pestilentes, contraria. Partit. 233. b
 Sunt partes agrorum aliæ pestilentes, aliæ salubres. de Diuinatione, 97. b
 Gratulor Baiis nostris: siquidem, vt scribis, salubres repente factæ sunt. ad Dolabellam, lib. 9. 12. 1. a
 Dixi sententiam Reipub. saluberrimam & necessariam. pro Dom. sua. 13. a
Salubritas.
 Urbis vel alicuius loci salubritas. 2. de Lege Agr. 93. a
 A Iurifconsultis salubritas quædam, ab oratoribus salus ipsa petitur. pro Mur. 27
 Quorum ex habitu & colore, tum salubritatis, tum pestilentia signa percipi. de Diuin. 114. & 107. b
 Ego verò cum licet plures dies abesse, & amœnitatem & salubritatem hanc sequor. 2. de Legib. 2
 Eloquentia omnem illam salubritatem Atticæ dictionis, quasi sanitatē perderet, ac loqui penē dediceret. de Claris Oratoribus. 25. a
Salubriter.
 Vmbris aquisque refrigerari salubrius. de Senect. 53. a
Salutaris.
 Ciuis beneficus & salutaris. pro Mil. 15. a
 Salutaris ciuis esto rei malæ intercessor. 3. de Legib. 11
 Salutaris Iupiter. 3. de Finib. 101. a
 Cultura agrorum hominum generi vniuerso est salutaris. de Senect. 52. a
 Salutaris litera in iudicando. pro Mil. 11
 Ratio pestifera multis, admodum paucis salutaris. de Nat. deor. 73. b
 Salutaris seueritas vincit inanē speciē clementiæ. Brut. 3. 4. a
 Quid astrologus, cur stella Iouis aut Veneris cōiuncta cum Luna, ad ortus puerorum salutaris sit, Saturni Martiue contraria? 1. de Diuin. 143. a
 Tractatio literarum mihi salutaris fuit. de Clar. Orat. 166. b
 Salutare consilium. Epist. 83. b
 Salutare remedium. Tusc. quæst. 222. b
 Mūdo nihil pulchrius, nihil nobis salutaris. de Nat. d. 64. b
 Salutarem & vitalem calorem omnibus impertit quarta pars mundi tota feruida. de Nat. d. 2. 20
 Accensus ad res salutes, à pestiferis recessus. de Nat. deor. lib. 2. 48. a
 Sic ergo habeto, salutes te mihi literas misisse: &c. ad Atticum, lib. 9. 175. 2. a
 Quo in capite sunt quædā noua salutaria ciuitatibus. 3. fa. 24

Res vitales & salutes, deorum esse vocabulis nuncupatas. de Nat. deor. 9. b
 Nulla enim remedia quæ vulneribus adhibentur, tam faciunt dolorem, quàm quæ sunt salutaria. ad Octau. 1. a
Salutariter.
 Nihil enim me non salutariter cogitare scio. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 24. 4. a
 Salutariter recipere me possem. 10. fam. 47. in epist. Planci.
 Quibus armis quemadmodum salutariter vteretur, non reperiebant. de Claris Orat. 5. a
Saluto.
 Dionysius te, omnesque vos salutat. ad Att. lib. 4. 80. 2. a
 Domus te rota nostra salutat. ad Att. a
 Octavius quem quidem sui Cæsare saluabant. ad Atticum, lib. 14. 17
 Quam homines ex oppidis obuiam prædeuntes, non vero illo & inimico nomine, sed Volumniam saluabant. in Antonium, 171. b
 Illum salutaui, postea iam iussi valere. ad Att. lib. 5. 89. 3. a
 Quem postquam salutaui, quid vos inquam, &c. de Claris Oratoribus. 165. b
 Salutaui me planè. 9. famil. 28
 Quis te ex hac frequentia salutaui? in Catil. 100. b
 Quem nunquam viderat, ac ne vnquam saluauerat. in Antonium, 168. b
 Anagnini obuiam ei descenderunt, vt istum tanquam si esset consul, saluarent. in Ant. 180. b
 Quis ille eum saluasset, vt sit, dixissetque, Quid agis Granit respondit, Imò, &c. pro Planc. 27. a
 Salutare benignè, comiter appellare vnumquemque. 13. Philipp. 345. a
 Salutare non solent patricos reges Armenii. 2. ad Att. 21
 Salutari, appeti, decedi, assurgi, deduci, reduci, consuli. de Senect. 58. a
 Paulò post Cuspius hic salutandi causa, sed māsit inuitatus. Att. 89. b. & 206. b
 Salutandi causa Antonii sæpe domum veni. 11. famil. 50. in epist. Matii.
 Venissetque eodem Mitylenis mei salutandi & visendi causa Cratippus Peripateticorum omnium, &c. de Vniu. 3. a
 Quum Philogenes libertus tuus Laodiceam ad me salutandi causa venisset. ad Att. lib. 6. 13. 1. a
 Cum ad me in Cumanum salutandi causa vterque venisset. lib. 1. de Finib. 11
 Quod si luce quoque canes latrent, quum deos salutatum aliqui venerint, opinor iis crura suffringantur. pro Sext. Rosc. Amer. 33. a
 Eram continuo Pyliam salutaturus. Att. 236. b
Salutatio.
 Grata salutatio. de Claris Orat. 166. b
 Salutatio defluxit. 9. famil. 47. Id est, tempus quod impendo in salutationes.
 Itaque hæc scripsi ipsa in turba matutina salutationis. ad Brutum, 91. b
 Quum enim salutationi nos dedimus amicorum, &c. Curioni, lib. 7. 29. 3. a
 Quis enim te aditu, quis vllò honore, quis denique cōmuni salutatione dignum putet? in Pis. 76. a
 Ac primum quidem tempus salutationibus, reliquum percunctatione consumpsimus. de Vniu. 3
Saluator.
 Deductorum officium, quod maius est, quàm saluatorum. de Petit. Consul. 210. b
 Huius autem rei tres partes sunt, vna saluatorum, quum domum veniunt. de Petit. Conf. 23. a
 In saluatoribus qui magis vulgares sunt & ad hanc cōsuetudinem, &c. de Petit. Consul. 23. a
Salue.
 Valebis igitur, & valere Pyliam & Cæciliam nostrâ iubebis literis, & saluebis à meo Cicerone. ad Att. lib. 6. 113. 18. a
 Vale, salue. Epist. 260. b
 Alexim humanissimum puerum velim saluere iubeas. Epistolarum, 106. b

Dionysium velim saluere iubeas. ad Att. lib. 4. 84. 10. a
Saluus.
 Saluus & incolumis. 2. de Inuent. 246. a
 Clypeus saluus. 2. de Finib. 155. a
 Is pedibus suis saluus reuertit. de Diuin. 92. b
 Si saluus veneris, nūquam serò te venisse putabo. 16. fam. 17
 Ne sim saluus si, &c. 16. ad Att. 33
 Quod epistolam conscissam doles, noli laborare: salua est domi. ad Gallum, lib. 7. 26. 1. a
 Nullam partem sanæ ac saluæ Reipub. gustare potuisti. Epistolarum, lib. 12. 23. 6. a
 Oro, obtestorque te, vt nobis saluum conferues. Epist. 94. b
 Cæsar te saluum amplissimumque cupiet. Att. 162. b
 Saluum se esse non posse, si ab exercitu recesserit. 8. famil. 41. in epist. Cælii.
 Vt id quod conceperat, seruaret, vt saluum parere posset. pro Cluent. 24. b
 Saluum venire aliquod. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 91
 Saluum te ex prouincia recepisti. 13. famil. 96
 Te saluum venisse in Epærum, vehementer gaudeo. ad Atticum, lib. 5. 109. 1. a
 Vt possimus saluum te venisse gaudere. Epist. 17. b
 Qui me saluum videre noluerunt. pro Planc. 259. b
 Pompeius veniet iratus, & iis maximè, qui eum maximè saluum volebant. Att. 143. b
 Rempub. saluam velle. Postquam. 209. b
 Salua fide aliquid facere. 3. Offic. 58. a
 Et vt habere rationem possis, quo loco me salua lege Cornelia conuenias. ad Ap. Pulchrum, lib. 3. 6. 18. a
 Cecinnæ placuit, & amicis, quoad videretur, saluo capite fieri posse, experiri. pro Cecin. 15. a
 Saluo iure nostræ veteris amicitia. 13. famil. 161. Id est, non violando ius amicitia.
 Vtrum vis, saluo officio facere potes. pro S. Rosc. 2. a
 Vt salui atque integri esse possimus. de Finib. lib. 5. 38
 Vt omnes salui conseruaremini. in Catil. 116. b
 Saluos nos & honestos velit. 11. familiar. 4. in epist. M. Bruti & Cassii.
 Saluos socios præstare possumus. pro Pomp. 14. b
 Vt hæc quæ dixi, retinere incolumia ac salua possimus. in Verrem, 66. b
 Proscriptionem illam saluis auspiciis rogatam esse dicebat. de Prouinc. Consul. 37. a
 Nequid agi cum populo aut saluis auspiciis, aut saluis legibus, aut denique sine vi possit. ad Lentulum, lib. 1. 2. 11. a
 Hæc denarium x. x. x. millia palam saluis legibus contulerunt in statuam. 4. Verr. 95. a
 Atque hæc omnia saluis populi Rom. sociis, atque integris vectigalibus gesta sunt. pro Pomp. 80. b
Saluo.
 Me posse iterum Rempub. saluare, si cessissem: infinitam eadem fore, si restitissim. in Pis. 96. b
Samaris.
 Samarius exul, à quo C. Trebonius captus. 11. Philipp. 292
 Samarobrina. 7. epist. 22. 23. a. oppidum in quo sunt homines duri atque horridi.
Samius, vide Samos.
Samnis.
 C. Pontius Samnis. Offic. 49. b
 Samnis spurcus homo. Tusc. quæst. 183. b
Samnites.
 Samnites. pro Sext. 117. genus gladiatorum.
 Samnites vibrant hastas ante pugnam, quibus in pugnando nihil vtuntur. 2. de Orat. 177
 Curio ad focum fedenti magnum auri pondus Samnites quum attulissent, repudiati sunt. de Senect. 51. a
Samnium.
 Iter faciens in Samnium, venit Cales, mansit Theani. ad Atticum, 259. b
Samos, vel Samus.
 Samus, Ioniae vrbs nobilissima. 1. ad Q. fr. 18
 Sami factus lychnuchus ligneolus. 3. ad Q. fr. 32
 Sami profitebatur quidam Pamphilus, Platonis auditor,

quem Epicurus se audisse asserbat. de Nat. deor. 1. 50
 Iuno Sami colebatur. 6. Verrin. 63. a
Samium, pro testa.
 Oratio extat Læli, &c. quàm sint imperia Pontificum diis immortalibus grata sine famio, &c. 6. de Repub. 1. a
Samius.
 Samia Iunonis templum à Verre expugnatum. 3. in Verr. 34
 Tameris hospites habeo, tamen vtatur licet, nos famiis delectabimur. ad Heren. lib. 4. 233. a
 Atque ille strauit lectulos, &c. & exposuit vasa samia. pro Mur. 142. b
 Samii. in Verr. 86. b. populi.
 Samothracia. de Nat. deor. 24. b. in Pis. 98. b. Infula.
Sampficeramus.
 Quanquam nihil est iam quod magis timendum nobis putem, quàm ne ille noster Sampficeramus, &c. 2. ad Attic. 33. 38. & 41
Sanabilis, Sanatio, vide Sano in Sanus.
Sancio.
 Cæsar digna scelere hominum perditorum sancit. 4. in Caecilianam, 80. a
 Sancit lex eam tribunorum potestatem, quæ in nostra Rep. 3. de Legib. 19
 At hoc Corneliae leges non sanciant. contra Rull. b
 Leges quas Senatus de ambitu sancit. pro Planc. 35. a
 Nec quo minus id postea liceret, vlla lex sanxit. Tusc. quæstionum, 109. b
 In quibus multa sanxit de ætate hominum. 4. Verr. 85. a
 Qui de ciuitate & libertate ea iura sanxerunt. pro Domo sua, 63. a
 Cretum quidem leges, quas siue Iupiter, siue Minos sanxit de Iouis quidem sententia, vt poetæ ferunt. 2. Tusc. quæstionum, 59. a
 Sacrosanctum nihil esse potest, nisi quod populus plebsque sanxit. pro Corn. Balbo, 61. b
 Prætor sanxit edicto, ne ex Asia exportari liceret. pro Flac. 52. a. De frumento.
 Solon de eo nihil sanxit, quod antea commissum non erat. pro Sext. Rosc. 29. b
 Ego verò Solonis popularis tui, vt puto, etiam mei, legem negligam, qui capite sanxit, si quis, &c. ad Atticum, lib. 10. 192. 3. a
 Sanxerunt nequis emeret mancipium, nisi in demortui locum. 6. Verr. 8. a
 Vtrum igitur augurē populus libētius sanciet, Pompeium, an Antonium? 13. Philipp. 351. a
 Populariter interdum loqui necesse erit: & eam legem, quæ scripto sancit quod vult aut vetando, vt vulgus, appellare. 1. de Legib. 28. a
 Cum tam accuratè tamque diligenter caueat & sanciat, vt Antonimachus; &c. de Finib. 86. b
 Sanciant pontifices incestum supremo supplicio. lib. 2. de Legib. 24
 Vt vestram in posterum dignitatem autoritatēque sanciret. Postquam. 205. b
 Vt dolore suo sanciret militaris imperii disciplinam. lib. 1. de Finib. 28
 Antonius circuibat veteranos, vt acta Cæsaris sancirent. ad Atticum, 236. b
 Nec ceremonias violatas tam inexpabili religione sanxissent, nisi, &c. 1. Tusc. 44. a
 Si quis de seruis supplicium quàm acerbissimum sanxerit. in Catil. 120. b
 Diligenter caure & sancire. 2. de Finib. 161. a
 Sancire aliquid scriptis. de Legib. 160. b
 Tamen in eo qui volasset, sancire vos velle oporteret. in Verrem, 227. b
 Quæ dubia sunt, per vos sancire vult. 3. de Lege Agr. 9. a
 Noli obseruantiam sancire pœna. pro Planc. 35. a
 Genus id agrorum certo capite legis confirmatur atque sancitur. contra Rull. 88. b
 Hoc quæquam nulla lege sancitur, neque iure ciuili, naturæ tamen lege sancitum est. Offic. 65. b

Hæc igitur prima lex in amicitia fanciatur, vt neque rogemus res turpes, nec faciamus rogati. de Amic. 38. a
 Vt in suo vitio quisque plectatur, vis capite, avaritia multa, honoris cupiditas ignominia fanciatur. 3. de Legib. 40
 Nam quid erat aliud quod inter eos fœdere ab fide fanciretur: in Ant. 256. b
 Cùm pactiones prouinciarum, cùm omnia cum omnibus fœdera sanguine meo fancirentur. Postquam. 200. b
 Neque aut lege fanciri, aut iure ciuili. Offic. 3. 90
 Erranti viam non monstrare, quod Athenis execrationibus publicis fancitum est. 3. Offic. 71. a
 Ac de iure prædiorum fancitum est apud nos iure ciuili, vt in his vendendis vitia etiam dicerentur. 3. Offic. 84. a
 Hoc si minus iure ciuili perscriptum est, lege tamen naturæ & communi iure gentium fancitum est, vt nihil, &c. de Arusp. respons. 28. a
 Id quoque ne fieret, lege fancitum est. 2. de Legib. 96. a
 Quod posteriori lege fancitum sit. ad Heren. 9. b
 De Iouis sententia fancitæ leges. 2. Tuscul. 59. a
 Agrigentini de Senatu coopando Scipionis leges antiquas habent: in quibus & eadem illa sancta sunt, & hoc amplius. 4. Verr. 85. a
 Sancienda ea iudiciis magis, quàm verbis. 3. de Legib. 39
 De quibus confirmandis & fanciendis legem comitiis cœnturiatis ex autoritate nostra laturus est. in Ant. 228. b
Sanctus.
 Tanta enim est charitas patriæ, vt vestris etiam legionibus sanctus essem, quod eam à me seruata esse meminissent. 2. Philipp. 72. a
 Amor sanctus. de Finib. 104. b
 Ætate grandis natu, natura sanctus & religiosus homo. pro Rosc. Comædo, 26. a
 Neque apud te sancta religio societatis fuisse. in Ant. 115. b
 Nulla sancta societas nec fides regni est. Offic. 6. b
 Sancta Mercurii stella. de Vniuers. 37
 Ius sanctum atque integrum. pro Rosc. Amer. 64. a
 Profectio nihil est iam sanctum atque syncerum in ciuitate. pro Quint. 3. a
 Sit igitur sanctum apud vos hoc poetæ nomen. pro Archia poeta, 189. b
 Numenque vestrum æquum mihi graue & sanctum, ac deorum immortalium futurum est. Postquam. 202. b
 Nullum est officium tam sanctum atque solenne, quod non avaritia comminuere atque violare soleat. pro Quint. 23. a
 Id semper omnibus sanctum, augustum & religiosum esse visum est. de Arusp. respons. 10. a
 Nihil esse tam sanctum, quod non aliquando violet audacia. pro S. Rosc. 30. b
 Qui castam concionem, sanctum campum, inuiolatum corpus omnium ciuium Rom. integrum ius libertatis defendo esse oportere. pro Rab. 92. b
 Sanctam illam & augustam Eleusinem. de Nat. d. 1. 83
 Difficillimum est sanctam seruare societatem. Offic. 6. b
 Ex hoc Platonis sancto augustinique fonte. Tusc. quæstion. lib. 5. 52. a
 Tribuni sancti sunt. de Legib. 185. b
 Ne amores quidem sanctos à sapiete alienos esse arbitratur. 3. de Finib. 104. a
 Sancta sunt deorum manium iura. 2. de Legib. 24
 Præmia virtutis sancta & casta esse oportet. lib. 2. de Legibus, 207. a
 Cùm esset ille vir exemplum, vt scitis, innocentia, cum illo nemo neque integrior, neque sanctior in ciuitate. de Oratore, 104. b
 Me id multo magis mouet, quod mihi est sanctius & antiquius. ad Att. lib. 12. 241. 18. a
 Pecuniam de sanctiore ærario auferre. Att. 115. b
 Primum mihi literas publicas, quas in ærario sanctiore conditas habebant, proferunt. 6. Verr. 123. a
 At Laterensis vir sanctissimus suo chirographo mittit mihi literas, meisque Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 21. 6. a
 Sanctissimum grauissimumque consilium. in Catil. 6. a
 Achillem Astypalea insula sanctissimum colit. de N. d. 68. b

Nigidio vni omnium doctissimo & sanctissimo. Epist. 57. b
 Qua sanctissimi homines pietate erga deos esse solent. Post redit. in Sen. 202. b
 Homines sunt tota Asia sanctissimi frugalissimique. pro Flacco, 161. b
 Sanctissimæ patriæ. 4. ad Heren. 152
 Firmissimi enim & sanctissimi testimoniis virorum optimorum causa Roscii communita est. pro Roscio Comædo, 26. a

Sanctæ.

Augustæ sanctæque consecrare aliquem. 2. de Nat. d. 89. a
 Pie sanctæque deum colere. 1. de Nat. deor. 77. a
 Ab his quicquam sanctæ aut moderatè dictum putabitur: pro Font. 18. a
 Cum Lyfone Patrensi est mihi quidem hospitium vetus, quam ego necessitudinem sanctæ colendam puto. ad Sulpitium, lib. 13. 20. 1. a
 Sanctæ vota reddunt. 2. de Legib. 24
 Officiis amicitia diligenter à me sanctæque seruatis. 5. familiar. 48
 Sanctissimè colenda amicitia. 10. famil. 2
 Et hæc nostra, quæ sunt sanctissimè conseruata, suam religionem obtinebunt. ad Att. lib. 1. 12. 11. a
 Cùm te sanctissimè gereres. Q. fr. lib. 1. 2. 21. a
 Mèque ea, quæ tibi promitto ac recipio, sanctissimè esse obseruaturum, &c. ad Licinium, lib. 5. 8. 13

Sanctio.

Sanctio permissione potior est. 2. ad Heren. 48
 Fœderis sanctio. pro Corn. Balbo, 29. a
 Sed vides nūquam esse obseruatas sanctiones earum legum quæ abrogarentur. ad Att. lib. 3. 65. 4. a
 Sanctiones sacratæ sunt aut genere ipso aut obtestatione & consecratione legis aut pœna, cùm caput eius, qui contra facit, consecratur. pro Corn. Balbo, 61. b
 Sanctiones sacranda. pro Corn. Balbo, 15. a

Sanctitas.

Sanctitas, est scientia colendorum deorum. lib. 1. de Natura deorum, 82
 Pietas, sanctitas, religio, quæ omnia purè & castè deorum numini tribuenda sunt. de Nat. deor. 1. b
 Matronarum sanctitas. pro Cæl. a
 Sanctitas Tribunatus. pro Seft. 68
 Deos placatos pietas efficiet & sanctitas. Offic. 35. b
 Quæ potest esse sanctitas? de Nat. d. 1. 3
 Quod in iuuentute habemus illustrius exemplum veteris sanctitatis. 3. Philipp. 134. a
 Sanctitatem patriam mihi in te colendo statuerim. 10. fam. 7. in epist. Planci.
 Existimant quasi lumen aliquod elucere sanctitatem tuam. Epist. 46. b
 Iam si pudor, si modestia, si pudicitia, si vno verbo temperantia, pœnæ aut infamiae coercerentur, non sanctitate sua tuebuntur. 2. de Finib. 117. a
 Mecum deorum & hominū sanctitates omnes & religiones affuerunt. Post red. in Sen. 31. a
 Religionum sanctitates. de Nat. deor. 2. 4

Sanctimonia.

Omnis sanctimonia nuptiarum. ad Heren. lib. 4. 199. a
 Habere domum clausam pudori & sanctimonia. pro Quintio, 65. a
 Quæ mihi videntur ex hominum vita ad deorum religionem & sanctimoniam demigrasse. pro Rab. perduellionis reo, 21. a
 Quid mihi, inquit, cum ista summa sanctimonia ac diligentia? pro Quint. 32. a

Sanctitudo.

Eisdem terminos hominum curæ atque vitæ, sic pontificio iure sanctitudo sepulturæ. 4. de Rep. 18. a

Sando.

Sando, Athenodori pater. 3. Fam. 20

Sane.

Stilpho Megaricus philosophus, acutus sanè homo & probatus temporibus illis. de Fato, 142. b

Sanè autem vellem obsequi voluntati tuæ. Appio, li. 3. 5. 13. a
 Erat ei pecuaria res ampla, & rustica, sanè bene culta & fructuosa. pro Quint. 7. a
 De Parthici belli suspicione, quod scribis, sanè me commouit. Epist. 195. b
 Age, inquit, duc tecum Sofiam, sanè deinde, &c. ad Herennium, 39. b
 Hæc sint falsa sanè, inuidiosa certè non sunt. Academ. quæstionum, 26. b
 Sed habeat sanè. a
 Rem haud sanè Scipio & Læli, difficilè. de Senect. 4. a. & de Orat. 133. b
 Sanè homini præter opinionem improuiso incidi. in Verrem, a
 Oratio sanè longa. contra Rul. 68. b
 Huic sanè magna est in mento cicatrix. ad Heren. 39. b
 Sanè moleste Pompeium id ferre constabat. ad Lentulum lib. 1. 9. 23. a
 Dii mihi quidem sanè multi videntur. de Nat. deo. 67. b
 Herennius tribulis tuus sanè homo nequam. ad Attic. libr. 1. 14. 7. a
 Non sanè. in Partit. 9. a
 Non sanè hoc quidem mirabile. de Diuin. 122. b
 Post enim Chrysiippum non sanè est disputatum. 2. de Finibus, 72. a
 Mediocritatem vel perturbationū vel morborum mihi sanè non probant. 3. Tusc. 38. a
 Quædam sanè pessima. Att. 224. b
 Sanè quidem hec scule est ita, &c. de Leg. 170. b
 Sanè restat, vt qualis eorum natura sit, consideremus. 2. de Nat. deo. 64. a
 Sanè si placet. in Partit. 2. a
 Sanè sum perturbatus. Att. 1. b
 Sopater cùm hoc illi improuisum accidisset, commotus est sanè. a
 Themistocles, vt apud Athenienses, non ita sanè vetus. de Clar. 20. a
 Ne sit sanè, videri rectè potest. 4. Acad. 148. a
Sanequam, vel Sanequam.
 Sanequam literis C. Cassii & Deiotari sumus commoti. 8. Famil. 29
 Sanequam breuis lex. 2. de Leg. 25
 Sanequam eos sermones expressit, qui, &c. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 1. 7. a
 Sanequam multis incutit metum. 8. Fam. 8. in Epist. Cælii.
 Sanequam pro eo, ac debui, grauius molestèque tuli. 4. Famil. 14. in epist. Ser. Sulpitii.
 Nam quod de Pomponio Caninius, sanequam refrixit. Q. Frat. lib. 2. 10. 6. a
 Sanequam sum gauisus. ad Ciceronem, lib. 11. 13. 8. a
Sanequidem.
 Sanè quidem hercle. 2. de Leg. 14. a. 1. Tusc. 122. a
Sanga.
 Nonne ad te L. Lentulus qui tum erat Prætor, non Q. Sanga, non L. Torquatus pater, non M. Lucullus venit: qui omnes, &c. obsecratum venerant. in Pis. 60
Sanguis & Sanguen.
 Non refugiat timido sanguen. de Finib. 131. b
 Nec enim sanguis, nec sudor nisi ex corpore est. de Diuinatione, 220. b
 Eoque modo ex his partibus & sanguis per venas in omne corpus diffunditur, & spiritus per arterias. de Natura deorum, 54. b
 Sanguis communis. Post red. in Sena. 22
 Quemadmodū cùm sanguis corruptus est, aut pituita redundat, aut bilis, in corpore morbi ægrotationesque nascuntur: sic prauarum opinionū conturbatio, & ipsarum inter se repugnantia sanitate animum spoliatur, morbisque perturbat. Tusc. q. lib. 4. 17
 Sanguis decolor. Tusc. q. lib. 2. 16
 Sanguis domesticus. de Arusp. respons. 40
 Reliquæ duæ sicuti sanguis in corporibus, sic illæ in perpetuis orationibus fusæ esse debent. de Orat. 137. b

Succus ille & sanguis incorruptus. de Clar. 167. b
 Sanguis missus est inuidia. 1. ad Att. 43
 Magnam vim, magnam necessitatem, magnam possidet religionem maternus paternusque sanguis. pro Rosc. Amer. 40. a
 Ne iudicio iniquo exorbeat sanguis tuus. 1. de Orat. 114. a
 Sanguis ærarii. 5. in Verr. 70
 Sanguis orationis. Orat. 145
 Sanguis Reip. pro Seft. 67. & pro Dom. sua, 95
 Qui cùm ipse propter metum dimicationis & sanguinis domino se teneret, etiam à superioribus Tribunis petierit, &c. Post red. in Senatu, 26. a
 Cognatio materna Transalpini sanguinis. Post red. in Senatu, 13. a
 Sanguinis communitio multum valet. pro Rosc. Amer. 38
 Sanguinis coniunctio & beneuolentia deuincit charitate homines. Offic. 1. 79
 Sanguinis crudelitate perlitus. pro Rosc. Amer. 89
 Et si non plurimi sanguinis est, habeat tamen succum aliquem. Orat. 204. b
 Ad sanguinem vsque odium incitare. pro Ligar. 7. b
 Amisimus mi Pomponi, non omnem modò succum & sanguinem, sed etiam colorem & speciem pristina ciuitatis: &c. ad Att. lib. 4. 45. id est, vigorem & vim.
 Metuensque ne vitiosum colligeret, etiã verum sanguinem deperdebat. de Clar. Orat. 155. a
 Nec habet sanguinem, sed quasi sanguinem. de Nat. d. 11. b
 In sanguinem quomodo se vertat cibus. 2. de Nat. deo. 104
 Sanguinem mittere quicquid potest detrahere. Att. 84. b
 Nam sanguinem, bilem, &c. omnem denique membrorum & totius corporis figurã videor posse dicere vnde cœcreta & quomodo facta sint. Tusc. q. lib. 1. 88. a
 Sanguine aram aspergere Pythagoras noluit. 3. de Natura deorum, 56
 Membra quædam amputantur, si & sanguine & tanquam spiritu carere ceperunt. Offic. 59. b
 Pietatem quæ erga patriam, aut parentes, aut alios sanguine coniunctos officii conseruare moneat. 2. de Inuent. 170. a
 De sanguine decertare. 11. Philip. 307
 Quæ quum de populi Rom. victu, de victigalium neruis, de sanguine detraxisset ærarii, Tertiarum mimæ condonauit. 5. Verr. 70. a
 Sine sanguine res confieret. 8. ad Att. 58. in epist. Balbi.
 Quæ nemo est tam firmo ingenio, & tanta confidentia, quin refugiat timido sanguine, atque exalbescat metu. 3. de Orat. 121. a
Sanguineus.
 Nec lapideus aut sanguineus imber. 2. de Diuin. 89. a
Sanguinolentus.
 Sanguinolenta palma. ad Heren. 36. b
Sanguinarius.
 Hæc sanguinaria iuuentus inimicissima est. ad Att. lib. 2. 22
 Itaque grauem illam ac sanguinariam vocem audiuius. a
Sanies.
 Saxa spargens tabo, sanie, sanguine atro. in Pis. 34. a
Sannio.
 Quid enim potest esse tam ridiculum, quàm sannio est? 1. de Orat. 139. a
 Salis enim satis est, sannionum parum. Epist. 137. b
Sanus.
 Siquis medicamentum cuiquam dederit ad aquam intercutem, & eo medicamento sanus factus fuerit. Officiorum lib. 3. 124. a
 Male sanus. ad Att. li. 9. 188. 7. a. id est, infans.
 Summe sanus qui hæc vos doceo? Aca. quæst. ed. 2. li. 1. 13. hoc est, mente ac ratione præditus.
 Sanus non es. 2. ad Att. 10. pro, Non rectè sentis.
 Sanus homo. 2. de Diuin. 141. a. 4. Academ. 154. a. Cui opponitur Furiosus.
 Sana oratio. Brut. 106
 Nihil erat in eius oratione nisi syncerum, nihil nisi siccum atque sanum. de Clar. Orat. 182. b
 Nullam partem & ætatem sanæ ac saluæ Reip. gustare poterit. RR. 1.

tuiſti. Cornificio, lib. 12. 23. 6. a
 Aliquis ſanæ mentis, Inſaniens, contraria. Offic. 71. b. & Academic. 22. b
 Eſſe igitur deos ita perſpicuum eſt, vt id qui neget, vix eum ſanæ mentis exiſtimum. 2. de Nat. deo. 63. a
 Non ea eſt medicina, quum ſanæ parti corporis ſcalpellum adhibetur. pro Seſtio, 119. a
 Rempubliam capeſſere, bene ſanum non oportere. pro Seſtio, 7. b
 Quasi medicus ille te ſanum feciſſet. 2. Philip. 101. a
 Si enim res ita ſe habeant, vt nihil interſit, virum ita cui videatur, vt inſano an ſano: cui poſſit exploratū eſſe de ſua ſanitate? Acad. q. edit. 1. lib. 2. 51
 Literæ ſana mēte ſcriptæ, quomodo in tanta inſania? 9. ad Attic. 175. 4. a
 Quod enim eſt tam deſperatum collegium, in quo nemo eſt decem ſana mente ſit? de Leg. 188. b
 Sani, & boni, & beati. pro Seſtio, b
 Qui integri ſunt, & ſani. pro Seſt. 84. a
 Sani & integri ſenſus. Acad. quæſt. edit. 1. lib. 2. 72
 Attici oratores ſani & ſicci. de Opt. 243. b
 Bacchari inter ſanos vinolentus videtur. Orat. 105. b
 Eos enim ſanos intelligi neceſſe eſt, quorum mens motu, quaſi morbo perturbata nullo ſit. Tuſc. q. lib. 3. 8
 Aſiaticum oratores nimis redundant, Rhodii ſanores & Atticorum ſimilior. de Clar. 25. a. 9. Famil. 8. id eſt, prudentiores.

Sanitas.

Corporis temperatio, cum ea congruunt inter ſe, e quibus conſtamus, ſanitas eſt. Tuſc. 215. b
 Ego autē veteranos tueri debeo, ſed hos quibus ſanitas eſt, certē timere non debeo. in Ant. 138. b
 Sanitas animi, quam alii ipſam temperantiam dicunt eſſe, alii obtemperatē temperantiæ præceptis, & eam ſubſequentem, nec habentem vllam ſpeciem ſuam, in ſolo eſt ſapiente, iuxta Stoicos. Tuſc. q. lib. 4. 24
 Eſt autem quædam animi ſanitas, quæ in inſipientem etiam cadat, cum curatione medicorum perturbatio mentis auferatur. Tuſc. q. lib. 4. 24
 Sanitas orationis. Orat. 145
 Sanitatē animorum poſitam in tranquillitate quadam conſtantiæque cenſebant philoſophi. Tuſc. q. lib. 3. 7
 Quibus tamen ad ſanitatem redeundi ante Cal. Septemb. poteſtas facta eſt. ad Caſſium, lib. 12. 10. 2. a
 Sanitatem habere. pro Marcel. 19
 Eloquentia omnē illam ſalubritatem Atticæ diſtinctionis quaſi ſanitatem perdidit. de Clar. Orat. 25. a
 Infulſitatē & inſolentiam tanquam inſaniam quandā orationis odit, ſanitatē autem & integritatem quaſi religionem & verecundiam oratoris probat. de Clar. Orat. 156. a
 Adeone vobis alienus à ſanitate videor? pro Syl. 62. a
 Suum quemque ſcelus de ſanitate ac mente deturbat. in Piſ. 136. a
 Sic oratoris vel ſanitate vel vitio pro argumento ad diluendum crimen uſi ſumus. de Clar. 190. b
 Qui incorrupta ſanitate ſunt. de Opt. gen. Orat. 145. a

Sano.

Quæ hic Reip. vulnera imponebat, eadem ille ſanabat. 4. de Finib. 108. a
 Multa meo quodam dolore in veſtro timore ſanavi. in Cati. 118. b
 Valde me momorderunt epiſtolæ tuæ, eadem tamen ſanauerunt. Att. lib. 13. 12
 Eius autem radiculæ vim eſſe tantam, vt Ptolomæum facile ſanaret. de Diuin. 236. b
 Quos quidem ego, ſi vllō modo fieri poſſet, non tam vlcisci itudeo, quam ſanare, & ipſos placare Reip. 2. in Cat. 37. a
 Natiuum malum ſanare. pro Domo ſua, 9. a
 Adhibere aliquam conſolationē, quæ leuare dolorem tuum poſſet, ſi minus ſanare potuiſſet. 5. Epiſt. 16. 3. a
 Sanare vitiōſas partes, vel execare. 2. ad Att. 7
 Quæ ſanare non poſſunt, exulcerant. de Orat. 136. b
 Ægram & labentem Remp. ſanare & confirmare. pro Mil. a

Horum volūtates nefarias nec ſanare potui, nec tollere. pro Sylla, 172. b
 Nec enim Herculi nocere Deianira voluit, & c. nec prodeſſe Phereo Iafoni is, qui gladio vomica eius aperuit, quam ſanare medici non potuerunt. 3. de Nat. deo. 99. a
 Sanare vulnera quæ ſunt impoſita prouinciæ. Att. 77. b. de Finib. 121. b
 Auaritiæ vulnera crudelitatis remediis poſſe ſanare. 7. Verinarum, 99
 Citiusque repentinus oculorum tumor ſanatur, quam diurna lippitudo depellitur. 4. Tuſc. 132. a
 Et aduerſis caſibus triplici conſolatione ſanetur. Tuſc. quæſtionum, lib. 3. 31
 Thufcenium, cuius cauſa ſanari non poteſt, non mitigavi. 1. ad Q. Frat. 39
 Vt cōualeſcere aliquādo & ſanari ciuitas poſſet. pro Syl. 182. b
 Quæ ſanari poterunt, quacunque ratione ſanabo. in Catinam, 106. b
 Rempub. deſperatam ſanari poſſe. ad Brut. 287. b
 Sed potius leniendi & ſanandi animi cauſa facio. 12. ad Att. 24
 Non odio adductus alicuius, ſed animo corrigendæ & ſanandæ ciuitatis. 1. ad Att. 57
 Quæ quidem tibi nunc omnia belli vulnera ſananda ſunt, quibus præter te nemo mederi poteſt. pro Marcel. 134. b

Sanatio.

Hæc eſt propria & certa ſanatio, ſi doceas, & c. Tuſc. 122. b
 Eorum igitur malorum in vna virtute poſita ſanatio eſt. 4. Tuſc. 53. a
 Ad ſanationem corporum multum ipſa cōpora & natura valet. Tuſc. q. lib. 3. 5

Sanabilis.

Qui autem natura dicuntur iracundi, aut miſericordes, aut inuidi, aut tale quid, ſi ſunt eiſmodi conſtituti quaſi mala valetudine animi, ſanabiles tamen. 4. Tuſc. 132. a

Sapio.

Aut ſi etiam ſapis, & c. 4. ad Att. 48
 Nil generoſum ſapit atque magnificum. lib. 1. de Finib. 17
 Hic planē nihil ſapit. in Verr. 65. b
 Qui ſibi ſemitam non ſapiunt, alteri monſtrant viam. 1. de Diuin. 216. a
 Serō ſapiunt Phryges. Epiſt. 102. b
 Si quid ſapiunt ſepultæ reliquiæ maiorum noſtrorum. ad Ota. 47. pro, ſi quis ineſt ſenſus reliquiis.
 Quancquam quis, qui aliquid ſapier, nunc beatus eſſe poteſt. Epiſt. 108. b
 Romæ ſibi eſſe nummorum facultatem, quam, ſi ſaperet, communem exiſtimaret. pro Quint. 3. b
 Nam iſta quidem Cæſaris libertorum coniuratio facile oprimeretur, ſi recta ſaperet Antonius. 14. ad Attic. 6
 Quancquam quis, qui aliquid ſapiat, nūc eſſe beatus poteſt? Curio, lib. 7. 29. 3. a
 Nec enim ſequitur, vt cui cor ſapiat, ei non ſapiat palatus. 2. de Finib. 42. a
 Quem qui audiunt, intelligere etiā & ſapere plus quam cæteros arbitrantur. 2. Offic. 69. a
 Sapere aliquid. lib. 1. de Finib. 19
 Non poſſum tantum virum nihil ſapere dicere. Tuſc. 184. b
 Quasi verō quicquam ſit tā valde, quam nihil ſapere, vulgare. 2. de Diuin. 64
 Nam quid ego de Cicerone dicam? qui quum primū ſapere cœpit, acerbiffimos dolores miſeriaſque percepit. ad Terent. lib. 14. 1. id eſt, e pueritia exiit.
 Ex quo Ennius, nequicquam ſapere ſapientem, qui ſibi ipſi prodeſſe nequiret. Offic. 64. b
 Et ibi malis eſſe, vbi aliquo numero ſis, quam iſtic, vbi ſolus ſapere videre. 2. Fam. 57
 De Tyreſia etiam apud inferos Homerus ait, ſolum ſapere, cæteros vmbraſum vagari modo. de Diuin. 98. b

Sapiens.

Nemo ſapiens, niſi fortis. Tuſc. q. lib. 3. 13
 Ille verō ſapiens noſtras ambitiones leuitatēſque contemnet, honoreſque populi etiam vltro delatos repudiabit. Tuſc. quæſt. lib. 5. 75

Ergo is quiſque eſt, qui moderatione & conſtantia quietus animo eſt, ſibi que ipſe placatus, vt neque tabeſcat moleſtiis, neque frangatur timore, nec ſitienter quid appetens ardeat deſiderio, nec alacritate futili geſtiens deliquieſcat, is eſt ſapiens quæ quærimus, & c. Tuſc. q. lib. 4. 29
 Sapiēs nullo nō tēpore beatus, iuxta Epicurū. Tuſc. q. lib. 3. 43
 Sapiens conſolatione non eget. Tuſc. q. lib. 3. 66
 Dolorem verō ſapiens extimeſcet: is enim huic ſententiæ maximē repugnat. Tuſc. q. lib. 5. 56
 Si ſapiens in ægritudinem incidere poſſet, poſſet etiam in miſericordiam, poſſet in inuidentiam. Tuſc. q. lib. 3. 17
 Ex quo efficitur, vt ſapiens diuina imitetur, humana omnia inferiora ducat virtute. Tuſc. q. lib. 4. 46
 Qui à vobis ſapiens inducitur. Acad. quæſt. ed. 1. lib. 2. 91
 Sapiens ita acrem in omnes partes aciem intendit, vt ſemper videat ſedem ſibi ac locū ſine moleſtia atque angore viuendi: vt quemcunque caſum fortuna inuexerit, hunc aptē & quietē ferat. Tuſc. q. lib. 4. 30
 Sapiens nunquam iracundus. Tuſc. q. lib. 3. 16
 Sapiens vacat iracundia. Tuſc. q. lib. 3. 17
 Sapiens nihil opinatur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 61
 Sapiens diſtinguere poteſt falſa à veris, & quæ non poſſint percipi ab iis quæ poſſint. Acad. quæſt. ed. 1. lib. 2. 62
 Sapiens, quum ei res ſimiles occurrunt, quas non habet denotatas, retinet aſſenſum, nec vnquam vlli viſo aſſentitur, niſi quod tale fuerit, quale falſum eſſe non poſſit. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 53
 Sapiens ſemper temperatus eſt, ſemper conſtans, ſine metu, ſine ægritudine, ſine alacritate vlla, ſine libidine: ſemper igitur beatus. Tuſc. q. lib. 5. 36, & 33. & de Fin. lib. 2. 85
 Sapiens ſolus rex, ſolus diues, ſolus formoſus, & c. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 127. Parad. 53
 Sapiens ab omni concitatione animi ſemper vacat. Tuſcul. quæſt. lib. 5. 36
 Sapiens vtrum omni perturbatione animi poſſit vacare, necne. Tuſc. q. lib. 4. 7
 M. Bucculeius homo meo iudicio ſtultus, & ſuo valde ſapiens. de Orat. 99. b
 Cælius, is qui ſapiens uſurpatur. Offic. 41. b
 L. Acilius apud patres noſtros ſapiens appellatus. Læli. 96. b
 Sapiens excuſatio. Att. 128. b
 Homo non perfectus, nec ſapiens. Offic. b
 Sapiens igitur eſt mundus, & propterea deus. de Nat. d. 2. 28, & 22
 Sapiens temperatio iuri Conſulum ſuperiori & violētiori accēſſit creatione tribunorum. 3. de Leg. 18
 Sapiens eſt enim proprium, nihil, quod pœnitere poſſit, facere, nihil inuitū: ſplendide, conſtante, grauer, honeſtē omnia: nihil ita expectare, quaſi certū futurum: nihil, quum acciderit, admirari, vt inopinatum ac nouum accidiſſe videatur: omnia ad ſuam arbitrium referre: ſuis ſtare iudiciis. Tuſc. q. lib. 5. 59
 Sapiens eſſe dixit Epicurus, opinionem à perſpicuitate ſe iungere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 43
 Sapiens nihil eſſe præſtare, niſi culpam. 9. Fam. 37
 Sapiens vel maximē eſſe videtur ſtatuerē quid ſit ſapiens. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 9
 Sapiens negabant Stoici fugere. ad Brut. 36
 Præſentis mali ſapiens affectio nulla eſt. Tuſc. q. lib. 4. 11
 Sapiens animus nūquam eſt perturbatus. Tuſc. q. lib. 3. 13
 Sapiens animus ita ſemper eſt affectus, vt ratione optime vtatur. Tuſc. q. lib. 3. 13
 Sapiens animus ſemper vacat vitio, nunquam turgeſcit, nunquam tumet. Tuſc. q. lib. 3. 16
 Sapiens animum nunquam neque cupiditate moueri, neque lætitia efferri placet Stoicis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 125
 In animo ſapiens ſemper placidiſſima pax. Tuſc. q. lib. 5. 36
 Cato quaſi cognomen iam habebat in ſenectute ſapiens. de Amic. 96. b
 Sapiens grauitate atque conſtantia indignum eſt, aut falſum ſentire, aut, quod non ſatis exploratē perceptum ſit, ſine vlla dubitatione defendere. de Nat. deo. 1. 1
 Sapiens nullum decretum, niſi cōprehenſum, perceptum,

cognitum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 100
 Sapiens naturæ cauſas primas conquirere. de Vniuerſ. 63
 Sapiens ſatis non eſt, decretum non eſſe falſum, ſed etiam ſtabile, fixum, ratū eſſe debet, quod mouere nulla ratione queat. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 28
 Miſera mors viro ſapienti nō poteſt accidere. 4. in Cat. 75. a
 Sapiens accidere poſſe dicunt Academici, vt cum omnia fecerit, diligentiffimēque circunſpexerit, exiſtat aliquid, quod & veriffimē videatur, & abſit longiffimē à vero. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 35
 Soli ſapienti contingit, vt nihil faciat inuitus, nihil dolens, nihil coactus. Parad. 43
 Quid aut in ſtudiis humanis, aut in tā exigua vitæ breuitate magnum ſapienti videri poteſt, qui ſemper animo ſic excubat, vt ei nihil improuiſum accidere poſſit, nihil inopinatum, nihil omnino nouum? Tuſc. quæſt. lib. 4. 29
 Sapiens aut malum videri nullum poteſt, quod vacet turpitudine: aut ita paruū malum, vt id obruatur ſapientia, vixque appareat. Tuſc. q. lib. 3. 68
 Sapiens in furore ſuſtinere ſe ab omni aſſenſu, quia nulla in viſis diſtinctio appareat, aiunt Academici. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 46
 Sapiens, ſi aſſenſurus ſit, etiam opinaturum, falſum eſſe Stoici dicunt. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 62
 Qui animantem ſapientemque mundum eſſe dixerunt. de Nat. deor. 1. 18
 Sapiens vel in omnibus tam corporis quam fortunæ bonis beatum eſſe, ſententia Stoicorum. Academic. quæſt. edit. 1. lib. 2. 125
 Sapiens non eſſe ſemper beatum, ſi corporis & fortunæ incommoda ſint in malis numeranda: cum vel in his omnibus vno tempore eſſe poſſit. Tuſc. q. lib. 5. 23
 Niſi ſapientem liberum eſſe neminem. Parad. 42
 In malis autem ſapientem eſſe poſſe, ſi eſſent vlla corporis aut fortunæ mala. Tuſc. q. lib. 5. 17
 Sapiens eſſe non poſſe, qui aut cognoscendi eſſe initium ignoret, aut extremū expetendi, vt aut vnde proficiſcatur, aut quō perueniendum ſit, neſciat. Aca. q. ed. 1. lib. 2. 29
 Sapiens mulam peperiffe arbitror, quam ſapientem fuiſſe. de Diuinat. 121. b
 In ſapientem non cadit gaudere alieno malo. Tuſc. q. lib. 3. 17
 In ſapientem non cadit inuidere: ergo ne miſereri quidem. Tuſcul. q. lib. 3. 18
 Sapiens nihil opinari, id eſt, nunquam aſſentiri rei vel falſæ vel incognitæ. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 55, & 103
 Sapiens Stoicorum more neminem reperiri. Offic. 55. b
 Epicurus ſe ſapientem profiteri eſt auſus, & c. de Fin. 65. b
 Nequicquam ſapere ſapientem, qui ipſe ſibi prodeſſe non quirit. ex Ennio. Offic. 3. 82. & 7. Fam. 16
 Sapiens nunquam timere, nunquam dolere cenſuerunt Stoici. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 125
 Ita que hac uſurum compensatione ſapientem putat Epicurus vt voluptatem fugiat, ſi ea maiorem dotorem effectura ſit: & dolorem ſuſcipiat, maiorem efficientem voluptatem. Tuſc. q. lib. 5. 69
 A ſapiente nihil tam alienum, quam rei falſæ aſſentiri. Acad. quæſt. ed. 1. lib. 2. 122
 Septem fuiſſe dicuntur vno tempore, qui ſapientes & haberentur & vocarentur. de Orat. 155. b
 Sapiens, incommoda quæ ſunt in vita, commodorum compensatione leniunt. de Nat. deo. 1. 77
 Septem ſapientes non ſuo, ſed populorum omnium ſuffragio nominati ſunt. de Finib. lib. 2. 6
 Quod ſi gaudere talibus bonis animi, id eſt virtutibus, beatum eſt, omnēſque ſapientes iis gaudiis perfruuntur: omnes eos conſiteri beatos eſſe neceſſe eſt. Tuſc. q. li. 5. 54
 Sapiens omnes Græciæ, præter Thalem Mileſium, ciuitatibus ſuis præſuerunt. 3. de Orat. 75
 Sapiens ſapientibus etiā ignotis eſſe amicos cenſent Stoici. 1. de Nat. deo. 85
 Sapiens nemo non beatus. de Finib. lib. 1. 47
 Sapiens nomen vſque ad Pythagoræ manauit ætatem, Tuſc. quæſt. lib. 5. 6

Sapientes turpitudine & delicto suo, non casu & aliorum iniuria commoueri. 5. Fam. 50
 Omnibus enim virtutibus instructos & ornatos, tum sapientes, tum viros bonos dicimus. Tusc. quæst. lib. 5. 21
 Quoniam viuunt non cum perfectis hominibus, plenèque sapientibus, sed, &c. Offic. 10. b
 Quis aut sapientior ad coniecturam rerum futurarum, aut &c. 10. Philip. 281
 Themista sapientior. in Pis. 93. b
 Ut enim quisque maximè perspicit quid in quaque verissimum sit, &c. is prudentissimus & sapientissimus ritè haberi solet. 1. Offic. 26. a
 Sapientissimus quisque æquissimo animo moritur, stultissimus iniquissimo. Cat. 75
 Vlysses vir sapientissimus. de Orat. 101. b
 Athenis vnum accepimus, & eum quidem Apollinis oraculo sapientissimum iudicatum. de Amic. 6. a
 Sapientissimum esse dicunt eum, cui quod opus sit, ipsi veniat in mentem: &c. pro Cl. 68. a
 Duos verò sapientissimos & clarissimos fratres, &c. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 14

Sapientia.

Sitne in humano genere sapientia. de Orat. 153. b
 Sapientia est mater omnium bonarum artium, à cuius amore, Græco verbo ΠΙΛΟΣΟΦΙΑ nomen inuenit. quia nihil à diis immortalibus vberius, nihil florentius, nihil præstabilius hominum vitæ datum est. 1. de Leg. 87. a
 Sapientia est, vt à veteribus Philosophis definitum est, rerum diuinarum & humanarum, causarumque, quibus hæ res continentur, scientia. 2. Offic. 6. a
 Sapientia, est rerum diuinarum & humanarum scientia, cognitioque, quæ cuiusque rei causa sit. 4. Tuscul. 46
 Sapientia est vna, quæ mœstitiam pellat ex animis, quæ nos exhorrescere metu nõ sinat, quæ præceptrice in tranquillitate viui potest, omnium cupiditatum ardore restincto. de Finib. lib. 1. 35
 Prudentia, calliditas, quæque grauissimo nomine sapientia appellatur. Partit. 236. b
 Sapientia diuinarum humanarumque rerum, tum ineriorum, causarumque, tum cuiusque rei cognitione hoc pulcherrimum nomen apud antiquos affecta est. Tusc. q. lib. 5. 5
 Sapientia neque de se dubitare debet, neque de suis decretis. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 27
 Sapientia nõ ipsa genuit hominem, sed accepit à natura inchoatum. de Finib. lib. 4. 29
 Ratio cum adoleuit atque perfecta est, nominatur ritè sapientia. de Leg. 160. b
 Sæpe est etiam sub palliolo sordido sapientia. Tusc. 202. b
 Anceps dicendi faciendique sapientia. de Orat. 148. b
 Sapientia, ars viuendi, quæ ipsa ex sese constantiam habet. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 24
 Sic sapientia, quæ ars viuendi putanda est. de Finib. 1. 34
 Ut stultitia, etsi adepta est quod concupiuit, nunquam se tamen satis consecutam putat: sic sapientia semper eo contenta est, quod adest, neque eam vnquam sui pœnitet. Tuscul. quæst. lib. 5. 39
 Sola sapientia in se tota conuersa est. de Finib. lib. 3. 20
 Sapientia, hominis custos & procuratrix. de Finib. lib. 4. 14
 Sapientia custodiendæ ciuitatis. 2. de Orat. 84. a
 Sapientia in tres partes distributa. Acad. quæst. ed. 1. li. 2. 106
 Et nimirum hæc est illa præstans & diuina sapientia, perceptas penitus & pertractatas humanas res habere, nihil admirari, quum acciderit: nihil antè quàm euenierit, non euenire posse arbitrari. Tusc. q. lib. 3. 27
 Sapientia, rerum domina. pro Mur. 28
 Sapientia, beatæ vitæ efficitrix. de Finib. lib. 2. 72
 Sed est eloquentiæ, sicut cæterarum fundamentum sapientia. Orat. 203. b
 Non solum paranda nobis, sed fruenda etiam est sapientia. lib. 1. de Finib. 3
 Sapientia, moderatrix omnium rerum. 1. de Inuent. 8. a
 Omnis sapientia est, non arbitrari sese scire quod nesciat. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 11

Peruerfa sapientia Tuberonis vel Stoicorum. pro Mur. 69
 Princepsque omnium virtutum est illa sapientia, quam Græci vocant. 1. Offic. 213
 Sapientia, sanitas animi. Tusc. q. lib. 3. 8
 Sapientia sola docet omnes vias quæ ad quietè & tranquillitatem ferunt. de Finib. lib. 1. 36
 Sapientia sola est, quæ ipsius fortunæ modicè ferre doceat iniurias. de Fin. lib. 1. 36
 Sapientia sola est, quæ nos à libidinum impetu, & formidinum terrore vindicet. de Fin. lib. 1. 36
 Sapientia vna nos cum cæteras res omnes, tum, quod est difficillimum, docuit, vt nos ipsos nosceremus. 1. de Leg. 45
 Sapientia Epicuri collega, Metrodorus. de Nat. deo. 1. 79
 Sapientia disciplinam exponere. Acad. quæst. ed. 1. li. 2. 104
 Sapientia gradus. 11. Fam. 47. in epist. Matii.
 Sapientia laus maxima, non aliunde pendere. 5. Fam. 36
 Sapientia laudem nemo sine summo studio, labore, & doctrina consequitur. 2. de Orat. 197
 Sapientia munus proprium est, indagatio atque inuentio veri. Offic. 1. 25
 Sapientia nerui atque artus sunt, non temerè credere. de Pe. tit. Conf. 26. dictum Epicharmi.
 Sapientia omne officium, munusque in hominis cultu occupatum est. de Fin. lib. 4. 29
 Scipionis genus est ex ipsius sapientia stirpe generatum. de Clar. 183. b
 Næ ego istam eruditam sapientiam non audiam. 13. Philippic. 346. a
 Sapientiam qui expetunt, philosophi nominantur. Off. 2. 6
 Habere sapientiam iunctam eloquentiæ. de Or. 156. b
 Hi versutos homines & callidos, admirantes eorum malitiam, sapientiam iudicant. Offic. 34. b
 Nam sapientiam quidem ipsam quis negare potest, nõ modo re antiquam esse, verum etiam nomine. Tuscul. quæst. lib. 5. 5
 Hanc cogitandi pronuntiandique rationem vimque, veteres Græci sapientiam nominabant. de Orat. 147. b
 Sapientiam præstare. 5. Fam. 46
 Sapientia comite, mundum deus optimæ mentis effecit. de Vniuers. 43
 Quid enim per deos optabile sapientia: quid præstantius: quid homini melius: quid homine dignius: Offic. 33. b

Sapientipotens.

Postremò quanquam semper fuit, vt apud Ennium est, stolidum genus Æacidarum, bellipotetes sunt magis quàm sapientipotentes, tamen, &c. Diuin. lib. 2. 90

Sapienter.

Sapienter, Fallaciter, contraria. pro Domo, 228. b
 Facere sapienter. pro Rosc. Amer. 41. a. 7. Verr. 128. a
 Sapienter & consideratè facere aliquid. in Ant. 192. b
 Sapienter & fortiter aliquid facere. Lent. lib. 1. 7. 16. a
 Si cecidisset vt volumus, omnes te & sapienter & fortiter: sin aliquid esset offensum, eosdem illos & cupidè & temerè fecisse dicturos. Epist. 7. b
 Qui ius à maioribus nostris, qui non fictè & fallaciter populos, sed verè & sapienter fuerunt, ita, &c. pro Domo sua, 61. a

Pontifices religiones sapienter interpretando. Post. 231. b

Magister sapienter. 3. de Finib. 114. a

Nemo est qui tibi suadere sapientius possit teipso. Curioni, lib. 2. 6. 2. a

Sapor.

Vt enim mel, etsi dulcissimum est, suo tamen proprio genere saporis, non comparatione cum aliis dulce esse sentitur. 3. de Finib. 53. a
 Qui non odore vlllo, non tactu, non sapore capiatur. pro Cælio, 32. a
 Voluptates, quæ sapore percipiuntur. Tusc. 200. b
 Sapor, pro Salibus.
 Tincam multa ridiculè dicentem, Granius obruerat nescio quo sapore vernaculo. de Clar. Orat. 89. a
 Stipes Æthiops sine sensu, sine sapore, elinguis, tardus. Postquam, 207. b

Sappho. Sappho quæ sublata de Prytaneo est. 6. Verr. 111. a
 Sara.
 Saram autem præterquam quòd nefarium hominè cognoui, præterea in me contumacem, semel eum omnino domi meæ vidi. 15. ad Att. 31
 Sarcio.
 Deinde impudentia prosequor, sed idem sarciam. Silio, lib. 16. 62. 2. a
 Longi temporis vsuram, quæ, &c. magnitudine officiorum meorum sarciam. ad Ap. Pulchrum, lib. 3. 1
 Sartum tectum.
 Si me à tuis omnibus amari vides, hoc mihi da atque largire, vt M. Curium sartum & tectum, vt aiunt, ab omni incommodo, detrimento, molestia syncerum integrumque conferues. ad Aristum, lib. 13. 72
 Debetis mihi quoque prospicere, qui numini deorum consecratum sartum tectum ab omni periculo conseruauit, &c. Antequam, 8. a
 Monumentum illa amplitudine, illo opere quauis sartum tectum, integrumque esset. in Verr. 102, & 103. b
 Quæsiuit quis ædem Castoris sartam tectam deberet tradere. 3. Verr. 94. a
 Quorum quidem omnia commoda, omnesque facultates, quibus & sacra conficere, & sarta tecta ædium sacrarum, locorumque communium tueri possint, consistunt in his vesticilibus quæ habet in prouincia Gallia, &c. ad Brutum, lib. 13. 112. 1. a
 Sarta tecta exigere. 3. Verr. 93. a
 Sarculus.
 Cui nihil dum sit, ius & sarculos abstulerit. 2. de Finib. 40. a
 Sardanapalus.
 Non intelligo cur Aristoteles Sardanapali epigramma tantopere derideat, in quo ille rex Assyriæ gloriatur se omnes secum libidinum voluptates abstulisse. 2. de Finib. 87
 Ex quo Sardanapali opulentissimi Syriæ regis error agnoscitur, qui incidi iussit in busto,
 Hæc habeo, quæ edi, quæque exaturata libido
 Haussit: at illa iacent multa & præclara relicta. 5. Tusculan. quæst. 73
 Nisi forte me Sardanapali vice in suo lectulo mori malle censueris, quàm exilio Themistocleo. Att. lib. 10. 24
 Sardi.
 Ab Sardis rogatus. in Verr. 64. b
 Habes Sardos vanales, alium alio nequiorem: id est, Tigellium, & eius nepotem. pro Corn. 63. b. & 7. Fam. 44
 Sardianus.
 Plato quidem Sardianus Epicureus, qui Athenis solet esse multum. Q. Frat. 302. b. & 13. Fam. 76
 Sardinia.
 Quæquam est hyems, tamen Sardiniam istam esse cogites. 2. ad Q. Frat. 12
 Res in Sardinia cum mastrucatis latrunculis gesta. de Prouinciis, 72. b
 Sardonius.
 Sardonium risum ridere. 7. Fam. 45
 Samentum.
 Malleoli, plantæ, samenta. de Senect. 88. b
 In vitibus noua samenta cultura excitantur. 2. de Oratore, 49. a
 Samentorum aliorum amputatio, & aliorum immissio. de Senect. 49. a
 Ligna & samenta circundare, ignem subiicere coeperunt. 3. Verr. 48. a
 Vitæ serpentem multiplici lapsu & erratico, ferro amputans coeret ars agricolarum, ne syluescat samentis, & in omnes partes nimia fundatur. de Senect. 48. a
 Sarissa.
 Non tam citò Sarissæ Græcia potita sunt. 4. ad Heren. 197.
 Sunt tela Macedonica.
 Sarracum.
 Cum tibi tota cognatio in farraco aduehatur. in Pison. teste Quintiliano, lib. 8. cap. 3. b. Legitur & sarracum.

Sassia.
 Sassia, A. Cluētii mater cuiusmodi formina. pro Clu. 8, & 13
 Sartatecta, vide Sarcio.
 Sat.
 Modo & libenter fuerit, & sat diu. ad Att. lib. 15. 323. 4. a
 Tantum quantum sat est. de Senect. 44. a
 Qui non sat habuit coniugem illexisse in stuprum. de Nat. deorum, 73. b
 Te pugna Cannensis accusatorem sat bonum facit. pro S. Rosc. 54. a
 Testium sat est. 2. de Finib. 108. a
 Satelles.
 C. Manlius audaciæ satelles atque administer tuæ. 1. in Cætilinam, 4. a
 Diligentissimus satelles scelerum, minister cupiditatum. de Prouinc. 70. b
 Tum auis illa videri posset interpres & satelles Iouis. Diuin. lib. 2. 58. & Tusc. quæst. lib. 2. 22. id est aquila.
 Hic Iouis altisoni subito pennata satelles. de Diuin. 102. b
 Administri & satellites Sex. Næuii. pro Quint. 54. a
 Perniciosissimæ satellites. de Inuent. 42. b
 Qui primus certos instituerit, nomine decumanos, re vera ministros ac satelites cupiditatum suarum. 5. Verr. 16. a
 Ianitores ducentos in annos singulos stipatores corporis constituit, eosdem ministros & satelites potestatis. contra Rull. 72. b
 Vides tamen tyranni satelites in imperiis. ad Atticum, lib. 14. 303. 2. a
 Virtutes, quas tu satelites & ministras voluptatis esse voluisti. de Finib. 63. a
 Satin', vide Satis.
 Satio.
 Numerus satiati. in Orat. 24. a
 Veniebat enim ad cœnam, vt satiaret animo quieto desideria naturæ. 2. de Finib. 44. a
 At in eius corpore lacerando cum animum satiare nõ posset, oculos pauit suos. 11. Philip. 294. a
 Satiare libidines alicuius. de Arusp. 253. b
 Qui ne absens quidem lectu meo mentes eorum satiare potui. pro Domo, 225. b
 Explere cupiditates, satiare odium. in Partit. 52. a
 Nunquam expletur nec satiatur cupiditatis sitis. in Parad. 7. a
 Vt neque hi satiatur, qui audient, fastidio similitudinis. de Orat. 161. b
 Equidem satiari non queo, &c. de Leg. 169. b
 Satiari delectatione non possum, vt meæ senectutis requiem, oblectamentumque noscatis. de Senect. 48. a
 Erat, vt scis, in eo inexhausta cupiditas legendi, nec satiari poterat. de Finib. 3. 11. a
 Satiatus.
 Satiatus & expletus cupiditatibus. de Senect. 87. b
 Satiatus quiete. Diuin. lib. 2. 44
 Inimicorum crudelitas nondum est nostra calamitate satiata. 1. ad Q. Frat. 52
 Non patiar te hinc non satiaturum discedere. Topic. 222. b
 Ait se velle illud etiam atque etiã considerare, nequaquam esse satiaturum. in Verr. 214. b
 Satietas.
 Cibi satietas & fastidium, aut subamara aliqua re releuatur, aut dulci mitigatur. 1. de Inuent. 37. a
 Satietas nostri, Desiderium, contraria. Att. lib. 2. 20. 1. a
 Mirum me desiderium tenet vrbs, satietas autem prouinciarum. Epist. 24. b
 Satietas atque abundantia rerum. Parad. 60
 Omnium rerum satietas, vitæ facit satiatarem. de Senectute, 68. a
 Quænam vnquam ob mortem Myrtelli pœnis luendis dabitur satietas supplicii: de Nat. deo. 73. b
 Nec tuendi satietas capere poterat. de Diuin. 87. b
 Satietas vitatur varietate. 4. ad Heren. 159
 Sed est earum etiam non satietas, sed quidam modus. Epist. stola. lib. 9. 61. de literis.

Omnibus in rebus similitudo est satietatis mater. 1. de Inu. 89. a
 Hæc res multum affert hominibus satietatis ac fastidii. pro Mur. 18. a
 Varietas occurrit satietati. Orat. 214. b
 Hæc ῥωππαρία ripulæ videtur habitura celerem satietatem. Att. lib. 15. 33
 In quo tamen ipso vna cum satietate memoria quoque moriatur voluptatis. Offic. 4. 5. b
 Ab aliquo fastidio quodam & satietate abalienari. de Orat. 151. b
 Satieta affici. Orat. 209. b. ad Heren. 31. b
 Nec auditor defatigetur similitudinis satietate. de Orat. 124. b
 Nec quisquam est, quin satietate iam defessus sit. Epist. 19. b
 Ab hominum satietate nostri discedere. 2. ad Att. 16
 Cum naturam ipsam expleueris satietate viuendi. pro Mar. 16. a
 Non enim amicitiarum sicut aliarum rerum debent esse satietates. Læl. 60
 Postquam è portu piratæ non metu aliquo affecti, sed satietate exierant. 7. Verr. 79. a
Satio, onis, vide Sero.
Satis.
 Brutus cum literis Latinis, tum etiam Græcis satis eruditus. de Cl. 174. b
 Satis fortis homo, & satis planè frugi. 5. Verr. 55. a
 Homo nec infactus & satis literatus. Offic. 63. b
 Libri satis multi. Topic. 211. b
 Satis multa, vel plura potius, quàm necesse fuit. 6. Fam. 14
 Satis malè accipitur. 8. Fam. 35. in epist. Cælii.
 Satis maturè perlata literæ. 3. Fam. 14
 Sed quum agellus eum non satis aleret, vt opinor, ludi magister fuit. 1. de Nat. deo. 98. a
 Et quoniam satis multa dixi, est mihi perorandum. 4. Acad. quæst. 263. a
 Nec id satis efficitur in vsuram menstruam. Att. 85. b
 Peccant qui non vident quod est satis. de Orat. 203. b
 Animo istuc satis est, auribus non satis. Orat. 208. b
 Nam nobis satis est. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 54
 Mihi autem ad vincendum satis est, & pro Quint. 46. a
 Nec satis est, ne cui iniuriam facias, prouidere: si tamen, & c. Antequam, 194. b
 Non est satis, nisi præsens confirmassem, ne id quidem satis est. 5. Verr. 107. a. de Clar. 174. b
 Mihi ferè satis est quod vixi vel ad ætatem, vel ad gloriam. in Anton. 160. b
 Sic à me satis testium est dictum. de Finib. 77. b
 Quæ verbis subtilius, quàm satis est, disputari videntur. Parad. 117. b. id est, quàm decet vel par est.
 Satis erat respondere magnas, ingentes inquit. de Amic. 81. a
 Satis erit signi, quod, & c. ad Heren. 13. b
 Sed ab his, quos repudias, exigit tatum pecuniæ, quantum ad eum numerum frumenti satis sit, quem ciuitati impetas. 5. Verr. 148. a
 Videas vt satis honestum sit. 7. ad Att. 48
 Hi dicebant de Republica, quod esset illis viris & Consulari dignitati satis. de Clar. 176. b
 Id autem non satis esse, cur alia percipi posse dicas, alia non posse. 4. Acad. q. 184. a
 Vt nuper M. Crassus negabat vllam satis magnam pecuniæ esse ei qui in Repub. princeps veller esse. 1. Offic. 37. a
 Non videtur hoc satis esse vobis. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 93
 Satis esse deberet, si, & c. de Orat. 114. b
 Ea vix in sœnus Pompeii quod satis sit, efficiunt. Att. 85. b
 Satis futurum eo tibi confido. 15. Fam. 51. pro, tibi satisfacturi. vel, te eo contentum fore.
 Ego à te satis habeo. Epist. 183. b. & pro Planc. 279. b
 Si non satis habes explere, & c. nisi etiam, & c. pro Sexto Roscio, 43. b
 Non satis habent præcipere de artificio, sed, & c. ad Herennium, 24. b
 Atque hoc in te satis habebit. Att. 255. b

Si me defendi contra fratrem tuum, satis habebas, nihil, & c. Epist. 60. b
 Ad dicendum temporis satis habere. 4. Verr. 1. a
 Me quoque iocansne, an ita sentiens (non enim satis intelligebam) cœpit hortari, vt sententia desisterè. 4. Acad. 114. a
 Satis intelligere non possum. 5. Fam. 2
 Hæc laudare pro dignitate nemo satis commodè posset. pro Sex. Rosc. 24. b
 Satis mirari non queo hominis negligentiam. 10. ad Att. 16
 Non satis occurrit quid scribam. 12. Fam. 14
 Herodotus Romæ erat: satis putabat se ad comitia tempore venturum, si pridie venisset. 4. Verr. 89
 Satis misse. 14. ad Att. 26
 Satis scis. 16. Fam. 23
 Satis me multa scripsisse, quæ literis commendari possint, arbitror. Brutus ad Cic. lib. 11. 10. 4. a
 Quum hominem nomino, satis mihi videor dicere. pro Quintio, 22. a
 Quare de hoc satis. ad Att. lib. 6. 120. 2. a
 Satis putabat se ad comitia tempore venturum, si pridie venisset. 4. in Verr. 89
 Satis de his, metuoque ne tu nimium putes. 16. ad Att. 17
 Satis de rebus nostris, vel etiam nimium multa. 4. Fam. 45
 Sed id satis superque: & c. ad Attic. libr. 16. 333. 20. a. Tuscul. quæst. 172. b. & 1. de Orat. 102
 Mihi iam satis superque dixisse videor de Asiatico genere testium. Offic. 12. b
 Nam contra Epicurum satis superque dictum est. 2. de Nat. deorum, 3. a
 Satis superque esse sibi suarum cuique rerum curam. de Amicitia, 42. a
 Satis superque habeo quod mihi dederis. pro Q. Rosc. 46. b
 Sed pusillum loci ad hanc rem plus etiam satis. Att. 194. b
 Auidior quàm satis est gloriæ. 9. Fam. 27
 Plus quàm satis opus est, doleo. 7. Verr. 95. a
 Satis est id ad illam abudantem bonis vitam beatissimam. de Nat. deo. lib. 1. 30
Satisfaccipio.
 Si veretur vt res iudicio facto parata sit, iudicatum solui satisfaccipiat. pro Quint. 24. a
 Qua de causa Flavius, quum de tota lite faceret pactionem, neque satisfacciperet à Roscio, neque iudicio absolueretur à Fannio. pro Rosc. Comædo, 23. a
 Si quis testamento se hæredem esse arbitraretur: quod tum non extaret, lege ageret in hæreditatem: aut pro prædilitis vindictiarum cum satisfaccipisset, sponsonem faceret. 3. Verr. 81. a
Satisdo.
 Quid ita satis non dedit, amplius à se neminem petiturum. pro Quint. Rosc. 50. b
 De satisfadando te rogo vt satisfades. Att. 68. b
 Si veretur vt res iudicio facto parata sit, iudicatum solui satisfaccipiat: quibus à me verbis satis accipiet, iisdem ipse quod peto satisfadet. pro Quint. 7. b
 Qui redemerit, satisfadet damni infecti. 3. Verr. 104. a. Scilicet nomine.
 Iste postulat vt procurator iudicatum solui satisfadaret: & c. pro Quint. 15. a
 Deridet, quum sibi ipsum iubet satisfadare Raboniam. 3. Verinarum, 104. a
 Iudicatum solui satisfadatos esse dicebant. 4. Verr. 42. a
 Satisfadari amplius à se non peto. ad Att. lib. 1. 5. 1. a
 Primum vt siquid satisfadandum erit amplius eo nomine nõ peti, cures vt satisfadetur fide mea. ad Sulp. lib. 13. 29. 5. a
Satisfadatio.
 Et sunt aliquot satisfadationes secundum mancipium, & c. ad Att. lib. 5. 88. 1. a
Satisfadatum.
 Sed & illi turpe arbitror, eo nomine, quod satisfadato debeatis, procuratores eius non dissoluere. ad Att. lib. 16. 339. 3. a
 Hoc quod satisfadato debeo, peto à te vt antè prouideas, planeque expedias, & solum relinquant. ad Att. lib. 16. 17. Sa-
 tisfadato debet, qui creditorum cuius fidei iussoribus datis.

Satisfaccio.

Satis mihi facit. 2. ad Att. 55. pro, satisfaccit mihi.
 Satisfaccit mihi per literas multo asperioribus verbis, quàm, & c. 11. ad Att. 28. & 13. fam. 18
 Histrones in dissimillimis personis satisfacciant. in Ora. 59. a
 Is me in omni genere delectauit, in eoque maxime, in quo minimè putabam, satisfacciebat. Att. 254. b
 Satisfacci vitæ vel ætate vel factis. 10. fam. 1
 Hermippus Fusis satisfaccit, & fidem suam liberat. pro Flacco, 156. b
 Nam in defendendo moroso homine cumulatissimè satisfaccimus. ad Q. frat. lib. 2. 8. 2. a
 Cui quidem tu deo, quemadmodum soles, piè & castè satisfaccias: id est Apollini & Æsculapio. ad Terent. lib. 14. 7. 2. a
 Faciam tamen satis tibi, & c. & Satisfacciam vtrique. ad Atticum, 78. b
 De nostra continentia & diligentia faciemus satis. Att. 69. b
 Pueri tui modò me pulsauerunt, satisfaccias oportet. ad Herennium, 27. a
 Satisfacciam fructibus suis, aut pecuniam soluant. 13. fam. 78
 Quum grauibz seriisque rebus satisfaccerimus. Offic. 21. b
 Vt si mihi in pecunia minus satisfaccisset, per hanc speciem similtatis cum confectarer. Cælius ad Cic. lib. 8. 12. 6. a
 In ea re nos & officio erga Lentulum mirificè, & voluntati Pompeii præclare satisfaccimus. ad Q. frat. lib. 2. 6. 4. a
 Oportuit illam non antè sibi satisfaccere, quàm tu omnium existimationi satisfaccisses. in Verr. 177. b
 Satisfaccere publicè. in Verr. 92. b
 Potes autem tum satisfaccere in historia, quò sit opus vnum hoc oratorium maxime. 1. de Leg. 4
 Cumulatè satisfaccere alicui. Topic. 219. b
 Satisfaccere alicui quippiam petenti. Attic. 25. b. Id est, morem gerere.
 Satisfaccere amicitia. epist. 144. b
 Amicis salutis meæ si minus ad referendam gratiam satisfaccere potui, ad prædicandam & habendam certè satis sum facturus. pro Corn. 55. b
 Cui nos valde satisfaccere multi ad me scripserunt. ad Attic. lib. 7. 141. 4. a
 Existimationi omnium satisfaccere. 5. Verr. 114. a
 Satisfaccere fidei, diligentia, causa, controuersia, sponsoni, formula, & c. pro Rosc. Com. 7
 Neque illum in hoc iure ciuili satis illi arti facere posse, nisi dicendi copiam assumpsisset. de Orat. 99. b
 Satisfaccere immortalitati laudum tuarum mirabiliter cupit. ad Cæsarem, lib. 13. 17. 8. a
 Satisfaccere naturæ & legibus. pro Cluen. 21. a. Id est mori, & exilio multari.
 Satis officio meo factum esse arbitror. in Verr. 262. b
 Satisfaccere causæ & officio suo. Ibidem.
 Satisfaccere quibus debemus. ad Att. lib. 11. 224. 6. a
 Vitæ satisfaccere. Planco, lib. 10. 1. 3. a
 Sentio quid sceleris admiserim, quum de visceribus tuis & filii tui satisfacciturus sis quibus debes, & c. ad Quint. frat. lib. 1. 3. 11. a
 Nūquam te mihi pro tuis in me iniuriis satis esse facturum putabas. in Ant. 170. b
 Satis esse facturum tecum & Reip. 10. fam. 30
 Pansa aut morte, aut victoria se satisfaccituum Reipub. spondit. in Ant. 293. b
 Existimat enim diis immortalibus se facilius satisfaccituros, si eorum plaga percussis, afflictos se & stratos esse fateantur. Tusc. q. lib. 3. 61
Satisficio.
 Quanquam à te quidem cumulatè satisficit & mihi, & omnibus. Acilio, lib. 13. 33. 2. a
 Sed tamen satisficit à nobis, neque parceret labori. ad Attic. lib. 2. 29. 3. a
 Vide quomodo satisficit ei, cui scis me satisficere velle. Terentia, lib. 14. 6. 1. a
 Sed vt omnium vel suspicioni, vel malevolentia, vel crudelitati satisfiat, occultat pecuniam Posthumus, latet regia diuitia. pro Rab. Posth. 28. a

Nam ad bellum quidem qui conuenit: præsertim contra eum cui spero me satisficere, ab eo cui tamè satisficere nullo modo potest. epist. 27. b
 Nec enim satisficere censent huic loco qui nunc est in manibus, nisi separatim hoc ipsum naturæ esse ius disputarint. 1. de Leg. 53. a
 Acceperam enim iam antè Cæsaris literas, vt mihi satisficere paterer à te. 2. Philip. 64. a. Id est, vt acciperem tuam excusationem & purgationem.
 Satisficere est iam à te vel officio vel familiaritati. 9. fam. 17. in epist. Dolabellæ.
 Satisficere est promisso nostro ac recepto. 7. Verr. 108. a
 Sed aliqua ex parte violatus sit, nisi publicè satisficere sit, ei ciuitati bellum indicere atque inferri solere. 3. Verr. 55. a
 Mihi verò, inquit Mutius, satis superque abs te videtur istorum studiis esse satisficere. de Orat. 102. b
Satisficere.
 Aliquid satisficere leuitatis habere videtur. ad Atticum, lib. 4. 75. 5. a
 Hic tu me etiam infimulas, nec satisficere meam accipis. ad Trebat. lib. 7. 25. Id est excusationem.
Satius.
 Non igitur satius est, & c. ad Heren. 32. b
 Est quum non est satius, si, & c. ad Heren. 32. b
 Repertus est nemo, quin mori diceret satius esse. 4. Verinarum, 61. a
 Video cum altero vinci satius esse, quàm cum altero vincere. ad Attic. lib. 7. 121. 6. a
 Videbatur vel mori satius fuisse, quàm esse cum iis. de Inuent. 74. b
 Multo satius hoc mihi cauendum putauit. 4. ad Attic. 41
Sator, vide Sero.
 Satricum, oppidum. Attic. 318. b
Satur.
 Bis in die saturum fieri. Tusc. q. lib. 5. 72
 Præclara verò auspicia, si esurientibus pullis res geri poterit, saturis nihil geritur. 1. de Diu. 131. a
 Saturati ieiunè, grandia minutè dicere. pro Deiot. 208. b
Saturitas.
 Neque solum officio, & c. sed & delectatione, quam dixi, & saturitate copiaque omnium rerum, quæ ad victum hominum, & cultum etiam deorum pertinent. Cat. 52
Saturo.
 Saturnus appellatus, quòd se saturat annis. 2. de Natura deorum, 92. a
 Expleui animos inuidorum, placui odia imperitorum, saturari etiam perfidiam & scelus perditorum. pro Domino sua, 35. a
 Versatus in bello est, saturauit se sanguine dissimillimorum sui ciuium. 2. Philipp. 72. a
 Macrare victimam gratiorem, quàm si L. Flacci sanguine illius nefarium in vos omnes odium saturaueritis. pro Flacco, 74. a
 Odiumque diuturnum quod in bonos tam inueteratum habebatis, saturare cuperitis. in Vatin. 4. a
 Nuper nati mammas appetunt, earumque hubertate saturantur. 2. de Nat. d. 193. a
 Graues enim domina cogitationum libidines infinita quædam cogunt atque imperant, quæ quia expleri nec saturari vllò modo possunt, & c. 6. de Repub. 8. a
Saturatus.
 Mens saturata bonarum cogitationum epulis. 1. de Diu. 108. a
 Homines saturati honoribus. pro Planc. 16. a
 Vt aliquando ex eorum agris atque vrbibus expleti atque saturati, cum hoc cumulo quæstus decederent. 5. Ver. 83. a
Saturius.
 P. Saturius iudex integer. pro Cluent. 86
Saturninus.
 L. Saturninus qui C. Memmium occidit, in discrimen atque in vestra seueritatis iudicium adductus. in Cat. 76
 L. Saturninus ita fuit effrenatus & penè demens, vt author esset egregius, & ad animos imperitorum excitandos inflammandosque perfectus. de Arusp. 37

Saturninus tribunus in Metellum populum incitavit. 3. de Legib. 15
 Quod Gracchus de P. Popilio, Saturninus de Metello tulit. pro Domo sua. 64. a
 Saturninum in annonæ caritate Quæstorem à sua frumentaria procuratore Senatus amouit. de Arusp. 40
 Si C. Rabirius fraudem capitale admisit, quod arma contra Saturninum tulit: huic quidem afferet aliquam deprecationem periculi ætas illa, qua tum fuit. pro Rabirio. 19
 Saturninum Trib. plebis à se sine ferro depellere non potuit Resp. 3. de Leg. 21
 Q. Metellus patruus matris tuæ, qui quum florentem hominem in populari ratione L. Saturninum Cenfor notasset, de ciuitate maluit, quam de sententia dimoueri. pro Sestio. 87
 Num vnum diem postea L. Saturninum Trib. pleb. & C. Seruilius mors à Reipub. pœna remota est: in Cat. 2
 Saturnino, in lege frumentaria, Cæpio, quum Quæstor urbanus esset, restitit. 1. ad Herenn. 21
 Quid dicam cum patruo, cum affinis, cum propinquis, cum hoc Cn. Saturnino ornatissimo viro: pro Plan. 23
 Res erat cum L. Saturnino iterum Trib. pleb. vigilante homine, & in causa populari si non moderatè, at certè populariter abstinenterque versato. pro Sest. 30
Saturnus.
 Æther & Dies parentes, Cælum, Saturnus, Iupiter. de Nat. deor. 68. b
 Saturnus, Phorcis, & Ops fratres, Oceani & Salaciæ filii. de Vniuers. 49
 Saturnus appellatus est, quod saturretur annis. 2. de Nat. deo. 47. & 3. 44
 Saturni stella, φαιρον Græcè, x x x. ferè annis cursum suum conficit. de Nat. d. 2. 38
 Summa Saturni stella refrigerat, media Martis incendit. de Nat. deo. 2. 89
 Saturni avaritiam templum. 13. ad Att. 55
 Saturnum cum esse voluerunt qui cursum & cõuersionem spatiorum ac temporum contineret. 2. de Nat. d. 47
 Saturnum vulgò maximè ad occidentem colunt. 3. de Natura deo. 30
 Verus hæc opinio Græciam oppleuit, exectum Cælum à filio Saturno, vincitum autem Saturnum ipsum à filio Ioue. 2. de Nat. d. 46. & 3. 43
Saturnius.
 Ex quibus vnum globum possidet illa, quam in terris Saturniam nominant. Som. Scip. 15
Saturnalia.
 Hilara Saturnalia. ad Attic. lib. 5. 108. 7. a
 Altis eadem Saturnalibus fieri placebat. in Cat. 112. b
 Cæsar secundis Saturnalibus ad Philippum vesperi venit. 13. ad Attic. 66
 Saturnalibus tertiis. 5. ad Attic. 41. pro, septimo die Saturnalium.
Satyrus.
 Quid Tarentinos, vt ne Europam in Tauro sedentem amittant: vt Satyrum, qui apud illos in æde Vestæ est, &c. 6. Verrin. 118
 Nymphæ, Panisci & Satyri. de Nat. d. 68. b
 Satyriscus. de Diu. 88. b
Saucio.
 Meus verò discipulus, qui hodie apud me cœnat, valde amat illum, quem Brutus noster sauciavit. ad Attic. lib. 14. 320. 2. a
 Serui nonnulli vulneratur, ipse Rubrius in turba sauciatur. 3. Verrin. 47. a
 Sauciabitur Philocteta, omnibus antè seculis verum fuit: non sauciabitur, falsum. de Fato. 55. a
 Omniaque mea tela sic in te cõuientur, vt nemo per tuum latus (quod soles dicere) saucietur. in Vatin. 10. a
Saucius.
 Nemo, inquit, occisus est, neque saucius. pro Cec. 30. a
 Saucius animus. 1. ad Att. 47. & 8. fam. 10. in epist. Cælii.
 Gladiator confectus & saucius. 2. in Cat. 43. a

Medea amore sæuo saucia. pro Cæl. 13. a
 Quinetiã videmus ex acie efferi sæpe saucios, & quidem rudem illum & inexercitatum, quauis leui ictu ploratus turpissimos edere. 1. Tusc. q. 65. a
 Perterritos, inermes, saucios nõ sunt nostri duces persequuti. Attic. 178. b
Sauciatio.
 Et sauciatio quæretur, quum fugam factam esse constabit: pro Cecin. 32
Saufeius.
 C. Saufeius cū Saturnino Capitolium tenuit. pro C. Rab. 14
Saxa.
 Accedit Saxa nescio quis, quem nobis Cæsar ex vltima Celeriberia Tribunum plebis dedit, castrorum antea metator, nunc (vt sperat) vrbs: à qua quum sit alienus, suo capiti saluis nobis dominetur. 11. Philip. 297
 Cauet mimis, aleatoribus, lenonibus: Caphoni etiam & Saxæ cauet, quos Centuriones pugnaces & lacertosos inter mimorum & mimarum greges collocauit. 8. Phil. 250
 Non ferent inquam oculi Saxam Caphonem, & c. non Bestiam, non Trebellium, non Plancum. non possum animo æquo videre tot, tam importunos, tam sceleratos hostes, &c. 12. Philip. 332
Saxa rubra, locus siue oppidum.
 At videte leuitatem: quum hora diei decima ferè ad Saxa rubra venisset, delituit in quadam cauponula, atque ibi se occultans, perpotauit ad vesperum. 2. Phil. 84
Saxum.
 Saxum Lemnium. de Fin. lib. 2. 78
 Quæ quasi saxum Tantalo semper impendet. de Fin. 1. 46
 Ad eam tanquam ad saxum adhærescunt. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 9
 Quid mirum igitur, ex spelunca saxum in crura eius incidisse: de Fato. 9. a
 De saxo in cruce. Att. 230. b
 E saxo sculptus, aut ebore dolatus. Acad. q. 25. b
 Saxa aspera, pendentia. Tusc. q. lib. 1. 30
 Qui saxa iacerent. pro Cec. 296. b
 Saxaque cana salis niueo spumata liquore
 Tristificas certant Neptuno reddere voces. 1. de Diu. 11. a
 Saxorum asperitates. 2. de Nat. d. 72
 Ad saxa testis natiuis in hærentes beluæ. 2. de Nat. d. 73
 Mea bona se donare dixit Petissio Vrbini, qui ex naufragio luculenti patrimonii, ad hæc Antoniana saxa proiectus est. 12. Philip. 332
 Glebis aut saxis aliquem de fundo præcipitem agere. pro Cecinna. 296. b
 Saxis facta lapidatio est. pro Domo. 215. b
 Vt tu vsquam saxis fixus asperis, &c. in Pis. 88. b
Saxulum.
 Vt Ithacam illam in asperrimis saxulis tanquam nidulum affixam, &c. 1. de Orat. 96. a
Saxeus.
 Saxea moles. de Nat. deo. 44. b
Saxetum.
 Quod est tam asperum saxetum, in quo agricolarum cultus non elaborat: de Leg. Agrar. 69
Saxifragæ.
 Mare saxifragis vndis. 3. de Orat. 91
Scabellum, vide Scamnum.
Scaber.
 Atque intonsa infuscat pectus illuue scabrum. 3. Tusc. 46. a
Scabies.
 Malorum autem mater omnium, cuius blanditiis corrupta quæ natura bona sunt, quia dulcedine hæc & scabie carent, non cernuntur satis. 1. de Leg. 36
Scæua.
 Scæua, Q. Crotonis seruo, quia L. Saturninum occidit, libertas data. pro C. Rab. 23
Scæuola.
 P. Scæuola Pont. Max. pro Domo. 105
 Scæuola P. Filius, quum postulasset vt sibi fundus, cuius emptor erat, semel indicaretur, idque veditor ita fecisset, di-

xissetque se pluris æstimare, addidit centum milia. Officior. 3. 81
 Q. Scæuola Augur iuris peritissimus. pro Corn. Balb. 35
 Q. Scæuola, vir ciuitatis sanctissimus atque ornatissimus. pro Rosc. Amer. 19. Eiusdem mortis causa. 20
 Q. Scæuolæ ædilitas ornatissima. 6. in Verr. 117
 Et erat primi libri sermo, non alienus à Scæuolæ studiis: reliqui libri περὶ νόμων habent, vt scis. 4. ad Att. 41
 Ego Q. Scæuolam Augurem memoria teneo bello Marfico, quum esset summa senectute & perdita valetudine. 8. Philipp. 254
 Vt Coruncanum aut Scæuolam pontifices maximos te audire dicas. de Nat. d. 1. 81
 Scæuolæ pontifices ambo, & iidem iuris peritissimi. 2. de Legibus, 45
 Scæuolæ pontifices maximi, & meo iudicio acutissimi. 2. de Legibus, 49
 Scæularum nemo vnquam censuram petiit. Brut. 83
Scalæ.
 Quemadmodum igitur scalarum gradus, si alios tollas, alios incidas, nonnullos malè hærentes relinquant, ruinæ periculum struas, non ascensum pares. 6. fam. 27
 Quum se ille fugiens in scalarum tenebris abdideret. pro Milone. 31. a
 Negotiumque transfegisses, nisi se sub scalas tabernæ librariæ coniecisset. 2. Philipp. 44. a
Scalmus.
 At verò vt contra Crassus ab adolescente delicato, qui in litore ambulans, scalmum reperisset, &c. similiter Scæuolam ex vno scalmi captiõis centumuirale iudicium hæreditatis effecisse. de Claris, 102. a
 Venit ipse maturè: scalmum nullum videt. 3. Offic. 78
 Qui duorum scalmorum nauiculam in portum euerterit. 1. de Orat. 85
 Hæc ego conscendens è Põpeiano tribui actuariolis decem scalmorum. Att. 253. b. aliter, scalmi, vel scalmis.
Scalpo.
 Itaque ad pingendum, fingendum, ad scalpendum, ad neruorum eliciendos sonos, ac tibiurum apta manus est ad motionem digitorum. 2. de Nat. deo. 224. a
Scalptus, vide Sculptus.
Scalpellum.
 Quum sanæ parti scalpellum adhibetur. pro Sest. 26. b
 Aut quorum linguæ sic in hærent, vt loqui non possent, hæc scalpello refectæ liberarentur. 2. de Diu. 144. a
Scamander.
 Scamander, C. Fabritii libertus, condemnatus. pro Clu. 42
 Condemnastis Scamandrum, quo crimine: nempe quòd Habitum per seruum medici necare voluisset. pro Cluentio, 47
Scamnum.
 Auspicio regni stabilita scamna, solumque. 1. de Diu. 178. a
Scabellum.
 Mimi ergo est etiam exitus, non fabulæ: in quo quum claufula non inuenitur, fugit aliquis è manibus, deinde scabellum concrepant, aulam tollitur. pro Cælio, 52. a
Scamonea.
 Quid scamoneæ radix ad purgandum, quid aristolochia ad morsus serpentum possit, &c. de Diu. lib. 1. 15
Scandilius.
 P. Scandilius eques Rom. quali sponsione Q. Apronium lacesserit. 5. in Verr. 115
Scando.
 Vt siqui gubernatorem in nauigando nihil agere dicant, quum alii malos scandant, alii per foros cursent. de Senectute, 16
Scantia sylua.
 Syluam verò tu Scantiam vendas, nobis Consulibus, atque hoc Senatu: contra Rul. 1
 Expecto quid Tribunus pleb. vigilans & acutus excogitet. vaneat, inquit, sylua Scatia. vtrum tandem hanc syluam in relictis possessionibus, an in Cenforum pascuis inuenisti: contra Rul. 1

Scapha.
 Vsq; adeo vt dominus nauis in scapham confugerit. 2. de Inuent. 233. a
 Omnes in scapham conscēderunt præter vnum ægotum, ad Heren. lib. 1. 20. a
Scaphium.
 A pupillo Heio, cui Marcellus tutor est, à quo pecuniã grandem eripueras, scaphia cum emblematis Lilybæi vtrum emptã esse dicis, an confiteris erepta? 6. Verr. 33
Scapula.
 Quum pecuniam C. Quintius P. Scapulæ debuisset, per te C. Aquili decidit P. Quintius, quod liberis eius dissolueret. pro Quintio, 9
Scateo.
 Fontes scatere, herbis prata conuestirier. 1. Tusc. q. 108. a
Scaturio.
 Sed, vt spero & volo, & vt se fert ipse, bonos & Senatum malet: totus vt nunc est, hic scaturit. 8. fam. 8. in epist. Cælii.
Scatinia lex.
 Insolentissimi homines summis Circensibus ludis meis postulandum me lege Scatinia curant. 8. fam. 38
 Hinc Voconia, hinc Scatinia leges, hinc multæ fellæ curules, & patrum memoria & nostra. 3. Philip. 134
Scaurus.
 Scaurus Rutilum ambitus accusauit. 2. de Orat. 155
 Scaurus Consul, quum ad se delatum esset, nostrum auum M. Gratidius legem tabellariam ferenti restitisse, vtinam, inquit, M. Cicero, isto animo atque virtute in summa Reipub. nobiscum versari, quam in municipali maluisses. 3. de Legib. 33
 M. Scaurus adolescens Cn. Dolabellam accusauit. 3. in Verrem, 68
 M. Æmilius Scaurus, Fidei & Mentis tēpla in Capitolio dedicauit. de Nat. deor. 2. 44
 M. Scaurus, C. Marii inimicus. de Prouinc. 15
 M. Scaurus, grauitate, cõsilio, prudentia polluit. pro Rab. 19
 M. Scaurus Pontifex. de Arusp. 20
 M. Scaurus rei frumentariæ in locum L. Saturnini à Senatu præfectus. pro Sest. 31. & de Arusp. resp. 40
 M. Scaurus à Q. Maximo in petitione superatus. pro Mur. 35
 M. Scaurus bonus vir. pro Domo, 40
 M. Scaurus à Cn. Domitio in iudiciũ vocatus. pro Deiot. 22
 Scaurũ beneficio defensionis valde obligauit. 3. ad Q. frat. 12
 Ex te igitur Scaure potissimum quæro, qui ludos apparatusissimos magnificentissimosque fecisti, equis istorum popularium tuos ludos aspexerit, equis se theatro populòque Rom. commiserit. pro Sest. 100
 Omnia Reipub. causa perferunt, qui sunt tales, qualis pater tuus M. Scaure, qui à C. Graccho vsque ad C. Marium seditiosis omnibus restitit. pro Sestio, 87
Scelus.
 Detestabile scelus. de Amic. 27. a
 Infestum scelus & immane. pro Cluentio. 149. a
 Scelus nefarium & truculentum. ad Heren. 26. b
 Scelus hominis clamantes. 11. ad Att. 20
 Hic tantum sceleris, ille tantum flagitii admitteret. 9. ad Atticum, 37
 Sceleris aliquem damnare. 7. ad Attic. 42
 Facere aliquid sceleris. pro Milo. 107. b
 Sceleris commissi sæpe causa, incommodorum euitatio. 2. ad Heren. 33
 Sceleris condemnare. 14. fam. 22
 Sceleris furor. pro Sest. 11
 Sceleris pœna tristis, & præter eos euentus qui sequuntur, per se ipsa maxima est. 2. de Leg. 42
 Neque ad scelus perficiendum cæsis hostiis posse placari, pro Cluentio. 153. a
 Scelus anhelare. in Catil. 25
 Edere scelus in aliquem. pro Sestio, 49. a
 Nonne caueam, ne scelus faciam? Acad. q. ed. 1. lib. 2. 124
 Qui partim omnino motus negat in animis villos esse debere, &c. scelus eos nefarium facere. 1. de Orat. 112. a. pro Roscio Amer. 15. & 3. in Verr. 86. & pro Domo, 229

Quodnam ob scelus incidit mihi iter, &c. 8. fam. 44. in epistola Cælii.

Suscipere scelus. 6. Verr. 70

Scelere ardere. 10. ad Att. 7

Astringi scelere. pro Sextio, 94. a

In scelere esse. pro Sylla, 28

Scelere liberatus. 12. ad Attic. 56

Quæ prætermitti sine nefario scelere nõ possunt. epi. 1. 9. 3. a

Conscientia scelerum & fraudum suarum. in Piso. 89. b

In infinita sunt scelera quæ ab illo in patriam sunt ædita. de Arusp. resp. 357. b

Intelligitur, Iudices, id quod iam antè dixi, imprudente L.

Sylla scelera hæc & flagitia fieri. pro Rosc. Amer. 15. a

Sceleribus cooperatus. 3. in Verr. 6

Scelustus.

Ciuis scelustus. in Salust. 4. a

Res scelestæ, atrox, nefaria. pro Rosc. Amer. 38. a

Facinus scelestum ac nefarium. pro Rosc. Amer. 21. a

Sceleste.

Illud de gestu histrionis tu scelestæ suspicaris, ego ad p. 18. a scripsi. ad Att. lib. 6. 111. 18. a

Sceleratus.

Sceleratus & nefarius fueris si, &c. pro Mur. 139. b

Brogigarus impurus homo & sceleratus. de Arusp. 250. b

Vox inhumana & scelerata. 3. de Fin. 99. a

Ego autem illum malè sanum semper putavi, nunc etiam impurum & sceleratum puto. ad Att. lib. 9. 188. 7. a

Quem mente scelerata & nefaria cupierunt. in Cat. 108. b

Idem sexto & tricesimo anno post à sceleratiore hasta non recessit. 2. Offic. 40. a

Scelerate.

Quare peccavi, scelerateque feci. Q. frat. lib. 1. 3. 3. a

In quo beator ille qui huic nefariæ voci paruit, quàm is qui tam sceleratè imperavit. 5. Tusc. q. 79. a

Sed quid ego plura de illorum aut in me maledictis, aut in vos scelerate loquar factis: pro Syll. 178. b

In aliquos loqui sceleratè. Antequam. 9. a

Bellum sceleratè susceptum. 1. in Catil. 19. a

Sed postea mihi nullo meo merito, nisi quod bonis placere cupiebam, omnes est infidias sceleratissimè machinatus. pro Sextio, 116. a

Scena.

Maxima quasi oratori scena videatur concio. de Orat. 139. b

Nec verò scena solum referta est iis sceleribus, sed multò vita communis penè maioribus. 3. de Nat. d. 49

Scena rei totius hæc, Pompeius tanquam Casarem, &c. 8. fam. 35. in epist. Cælii.

Ludorum elegantia & scenæ magnificentia. pro Mur. 133. b

Nunc populo & scenæ (vt dicitur) seruiendum est. ad Brutum, 19. Prouerbiū.

Omne seruitium permissu magistratus liberatum, in alteram scenam immisum. de Arusp. 246. b

In scena, in concione, in qua rebus fictis & adumbratis loci plurimum est. de Amic. 79. a

Miror eorum impudentiam, qui agunt in scena gestum inspectante Roscio. 2. de Orat. 129. a

Idque tum in vita, tum in scena intelligi potest ex his fratribus qui in Adelphis sunt. de Sen. 60. a

Etenim quum artifex eiusmodi sit, vt solus dignus videatur esse qui in scena spectetur, tum, &c. pro Quint. 52. a

Omitto illa, quæ si minus in scena sunt, at quum sint prola, laudantur. pro Planc. 265. b

Roscium esse in scena. de Claris, 162. b

Scenicus.

Gestus scenicus verba exprimens. de Orat. 163. b

Venustas scenica. 3. de Orat. 170. a

Artifices scenici. pro Arch. 7. a

Scenici non optimas, sed sibi accommodatissimas fabulas eligunt. Offic. 1. 159

Suum igitur quisque noscat ingenium, &c. ne scenici plus, quàm nos videantur habere prudentiæ. 1. Offic. 159. a

Scenicæ personæ, vt mimi histriones. pro Planc. 265. b

De scenicorum corollariis nummos corrogare. 5. Ver. 158

Vt enim Romam rediit extremo scenicorum ludorum die, vehementer commotus ea oratione, quæ ferebatur habita esse in concione à Philippo. 3. de Orat. 1

Scenicorum mos tantam habuit vetere disciplina verecundiam, vt in scenam sine subligaculo prodierit nemo. Officior. 1. 179

Quod dicitur Atina: factum à iuvene, vetere quodam in scenicis iure, maximè que oppidano. pro Planc. 25. a

His ego tamè diebus, ludis scenicis, ne fortè videar tibi non modò beatus, sed liber omnino fuisse. 7. fam. 4

Scepheus.

Metrodorus Scepheus magna memoria fuit. Tusc. q. lib. 1. 48

Scepheus Metrodorus artificiosa memoria vtēbatur. 2. de Oratore, 196

Sceptrum.

Rex sedes cum purpura & sceptro & insignibus illis regiis. pro Sext. 48. 2. de Ptolemæo.

Scheda.

Nunc, si amas me, si te à me amari scis, enitere per amicos, cliētes, hospites, liberos denique ac seruos tuos, vt scheda nequa depereat: &c. ad Att. lib. 1. 72

Schedula.

Hæc te tertia iam epistola antè oppressit, quàm tu schedulam aut literam. ad Cassium, lib. 15. 43

Schema.

Lumina quæ Græci quasi aliquos gestus orationis σχήματα appellant. Orat. 204. b

Sententiarum orationisque formis quæ appellatur σχήματα. de Claris, 34. a

Ornamenta verborum, sententiarumque, quæ appellantur σχήματα. in Topic. 17

Verborum & sententiarum illa lumina, quæ Græci vocant σχήματα, quibus tanquam insignibus in ornatu distinguitur omnis oratio. de Claris, 105

σχήματα enim quæ vocant Græci, ea maximè ornant oratorē, eaque non tam in verbis pingēdis habent pondus, quàm in illuminandis sententiis. de Clar. 72

Schœnobaticus.

Ego, qui scirem Q. Pompeium Baulis schœnobaticam facere, & vsque eò, vt ego misererem eius esurici. ad Cicero-nem, lib. 8. 1. 11. a

Schola.

Vertes te ad alteram scholâ, differes de triumpho. in Pis. 47

Primum, inquam, deprecor, ne me tanquam philosophum putetis scholam vobis aliquam explicaturum, &c. 2. de Fin. 1. Id est, vniuersam alicuius sectæ & scholæ doctrinâ.

Habes scholam Stoicam. epist. 141. b

Audire hominem de schola. 2. de Orat. 16. a

Ex eadem Platonis schola Ponticus Heraclides. de Natura deo. 1. 26

Homo ad persuadendū concinnus, perfectus, politus è schola. in Piso. 47. a

Quum in schola assedissent, iuberent, &c. de Orat. 93. b

Nec ego solus, sed tu etiâ Chrysippus in foro, domi, in schola desinis. a

Sed toto hoc de genere, de quærenda, de collocanda pecunia, &c. quàm ab vllis philosophis vlla in schola, disputatur. 2. Offic. 131

Nunquam audiui in Epicuri schola Lycurgum, Solonem, Milciadem, Themistoclem, Epaminondam nominari, qui in ore sunt cæterorum omnium philosophorum. 2. de Finibus, 56

Separatim autem certæ scholæ sunt de exilio, de interitu patriæ, &c. Tusc. q. lib. 3. 69

Clamabant credo omnia gymnasia, atque omnes philosophorum scholæ, sua hæc esse omnia propria. de Ora. 89. b

In quam exercitationem ita nos studiose operam dedimus, vt iam etiâ scholas Græcorum more habere auderemus. Tusc. q. lib. 1. 6

Itaque dierum quinque scholas (vt Græci appellant) in totidem libros contuli. 1. Tusc. q. 7. hoc est disputationes.

Hæc Græci in singulas scholas & singulos libros disperserunt. Tusc. q. lib. 3. 69

E philosophorum scholis tales ferè euadunt. in Orat. 51. a

Qui non Græci alicuius loquacitatē sine vsu, neque ex scholis cantilenam requirunt. de Orat. 93. & Acad. q. 10. b

Multa istiusmodi dicuntur in scholis. 2. de Diuin. 46. a

Scholium.

Quid iam opus est σχολίω. Att. 256. b

Velim σχολίω aliquod elimes ad me. ad Att. 256. b

Hic autem iam languescit, & ait tibi illum iure iratum: sed vtar tuo consilio. σχολία enim tibi video placere. 13. ad Atticum, 52

Sciens, Scienter, Scientia, vide Scio.

Scilicet.

Ab adiuctis posui exemplum, multa scilicet adiungi, quæ, &c. Topic. 224. b

Scilicet tibi grauiorem dolorem patri tui mors attulit, quàm C. Graccho fratris: pro Rab. perd. reo, 9. a

Hunc postea quam salutauit, rogare cœpit, blandè & concinnè scilicet, Mentire mea causa, &c. pro Rosc. Com. 28. a

Cognosceret etiam rerum gestarum ordinem maximè scilicet nostræ ciuitatis. Orat. 207. b

Me in summo dolore, què ex tuis rebus capio, maximè scilicet consolatur spes, quod, &c. epist. 5. b

Quid enim faceret huic cõclusioni, si lucet, lucet: lucet autem, lucet igitur: crederet scilicet. 4. Acad. q. 171. a

Corrideres hæc tu scilicet postea. pro Quint. 15. b

Quid alios putas: clamoribus scilicet maximis iudices corripuerunt. epist. 112. b

Id populus curat scilicet. ad Att. lib. 13. 288. 5. a

Scilicetque latronem ac sicarium abiecti homines & perditii describebant. pro Mil. 36. a

Tu quemadmodum scribis, quod, etiam si nõ scriberes, &c. facies scilicet, vt mea mandata digeras, persequare, conficias. ad Q. fra. lib. 2. 15. 7. a

Democritus luminib⁹ amissis, alba scilicet & atra discernere non poterat, &c. Tusc. 250. b

At verò nos, docti scilicet è Græcia legimus, &c. Tusculan. quæst. 180. b

Lectæ epistola tua de Atticæ febricula scilicet valde dolui. Att. 186. b

Et quanquam te ipsum scilicet maximè, tamen etiam literas tuas antè expecto. Q. frat. 311. b

Suspensio animo expecto primùm te scilicet, deinde Marionem. Tironi, lib. 16. 3. 2. a

A te literas expectabam nondum scilicet: nam, &c. ad Atticum, 204. b

Scilicet expectemus legitimum illud quinqueniū. 4. Verri. 99. a

Non facies fidem scilicet, quum hæc disputabis. in Pis. 92. b

Te rogo ne quid perscribas contra Flauium & Flauii causa, & scilicet Pompeii facies omnia. ad Q. frat. lib. 1. 2. 18. a

De Lentulo scilicet sic fero vt debeo. ad Att. lib. 4. 75. 1. a

Tu interea Rom. scilicet amicis præsto fuisti. pro Mur. 134. b

Scilicet id agitur, vtum hac petitione, an proxima Prætor fias: &c. ad C. Furnium, lib. 10. 26. 6. a

Sunt clariora iudicia naturæ, maximè scilicet in homine. de Finibus, 138. b

Scilicet in respondendo. 11. ad Att. 14

Me quidem, &c. quænam essent ipsa hæc loca requirentis, species quædam commouit, inanis scilicet, sed cõmouit tamen. 5. de Finibus, 5. a

Negant enim id esse maiestatis deorum, scilicet causas omnium introspicere, vt videant quid cuique conducat. de Diuin. 130. b

Scilicet ista quidem summa, ne ego, &c. epist. 106. b

Quis tu ipse scilicet laudator & factorum & scriptorum meorum. ad Att. lib. 7. 121. 8. a

Ad necem scilicet legati. pro Cælio, 48. b

Illæ scilicet literæ forenses & oratoriæ. Offic. 33. b

Si hoc perficies, scilicet mirabile quiddam assequeris. Quin. frat. 305. b

Tu cogitas vt domi tuæ sis, scilicet ne cum periculo stultus sis. epist. 160. b

Quid tu in eo potes: nihil scilicet. ad Att. lib. 11. 215. 4. a

Hæc vesperi apud me Hirtius fuit: qua mente esset Antonius, demonstrauit, pessima scilicet, & infidelissima. 11. familiar. 1

Peto igitur à te, tanto scilicet studio, quanto intelligis debere me petere pro homine tam mihi necessario & tam familiari. Sulpitio, lib. 13. 27. 3. a

Sed annulum quem haberet, se sua manu confecisse, scilicet nimis hic quidem progressus est, sed, &c. de Orat. 154. b

Quid ad hæc Næuius: ridet scilicet nostram amentiam. pro Quintio, 32. a

Scilicet si ista Iupiter significaret, tam multa frustra fulmina emitteret. 2. de Diuin. 65. a

Scilicet is sum, qui, &c. pro Sylla, 179. b

Si taceo oppressus & captus, quo dolore esse debeo: quosum scilicet. ad Att. lib. 4. 75. 2. a

Est scilicet vtriusque rei modus, sicut reliquarum. Att. 282. b

Stomacho est scilicet Pompeius ita languenti. epist. 112. b

Hæc scilicet fundamenta nota sunt omnibus. de Orat. 114. b

Peto à te tanto scilicet studio, quanto intelligis debere me petere. epist. 214. b

Similiter nunc de oratore loquor, summo scilicet. de Oratore, 150. b

Senes semper agunt aliquid & moluntur tale scilicet, quale cuiusque studium in superiore vita fuit. de Senect. 82. b

Quis tu ipse scilicet. Att. 99. b

Tuli scilicet molestè, vt debui. 9. fam. 55

Isti alio tempore respondebo, tunc scilicet, quum tibi. de Finibus, 120. b

Scilicet hæc Panfa non vidit. in Ant. 228. b

Vnus scilicet ille fructus, qui in te videndo est, percipi literis non potest. epist. 251. b

Quibus hoc præcipiendum videtur vnum scilicet & idem quod cæteris omnibus, vt, &c. 2. in Catil. 39. a

Scindo.

Nolo commemorare quibus rebus sim spoliatus, non solum quia nõ ignoras, sed etiam ne scindam ipse dolorem meum. ad Attic. lib. 3. 21

Venit enim ad me, & quidem id temporis, vt retinendus esset: sed ego ita egi, vt non scinderem penulam. ad Attic. lib. 13. 288. 2. a

Non licet scindere sententiam suam: sed, &c. ad Atticum, lib. 13. 277. 3. a

Hanc epistolam cur non scindi velim, causa nulla est. ad Rufum, lib. 5. 61

Scindens.

Scindens dolore identidem intonsam comam. 3. Tusc. q. 52

Scintilla.

Et quoniam animaduertisti illam conspirationem conflam ita esse restinctam, vt nulla scintilla compareat incendi, vos quoque Tribunitiam sedate temeritatem. Antequam iret in exil. 9. a

In illam igitur curam incumbe mi Plance, vt nequa scintilla terririmi belli relinquantur. 10. fam. 30

Isti autem quos tu probas, tantis offusis tenebris, ne scintillam quidem vllam nobis ad aspiciendum reliquerunt. 4. Academ. q. 112. a

Scintillula.

Nõ sine causa eas, quas dixi, in pueris virtutum quasi scintillulas videmus, è quibus accèdi philosophi ratio debet. 5. de Finibus, 78. a

Scio.

Quem haud scio an rectè dixerim. 5. de Finibus, 12. a

De quo ipso si quid scis, velim scire. de Orat. 89. b

Scis illi minimè credere. 11. ad Att. 1. Id est, didicisti non credere illi, cautior factus.

Scis Appium Censorem hîc ostenta facere de signis & tabulis. 8. fam. 42. in epist. Cælii. Id est scito.

Ille tenet & scit vt hostium copiæ: tu vt aquæ pluuiæ arceantur. pro Mur. 19. a

Omnes qui Latine sciunt. 2. de Finibus, 30. a

Sciebant omnes non modò homines, verum etiam pecudes. 1. ad Attic. 40

Nam de cæteris certè sciebat. pro Sylla, 29. a

Scito quidem illa sermone & Attico. de Nat. deo. 1.65. & 12. fam. 18. in epist. Cassii.

Apud Segestanos repertum esse Iudices scitote neminem, neque liberum, & c. qui illud signum auderet attingere. 6. Verr. 68. a

Sed Timarchidem fugituum omnibus in oppidis per trientium scitote regnasse. 4. Verr. 94. a

Quum scies, facies ut sciamus. 8. ad Att. 55

Quum Græcè, ut videor, luculenter sciam. 2. de Fin. 24. a

Sed non venerat quod sciam. Attic. 252. b

Magnum est quoddam opus, atque haud sciam an de humanis operibus longè maximum. 2. de Orat. 40. a

Disertè id ipsum posse, de quo sciat dicere. de Orat. 90. b

Socrates dicere solebat omnes in eo quod scirent, satis esse eloquentes. de Orat. 90. b

Quis qui de omnibus scierit, de Sylla se scire negarit. pro Sylla. 29. a

Volo enim te scire, mi Pæte. Pæto, lib. 10. 24. 3. a

Primum igitur illud te scire volo, Sampficeramum, & c. ad Att. lib. 2. 38. 1. a

Sed scire certum velim. ad Att. lib. 12. 241. 8. a

De quo aliquid scire ipse atque existimare potuisset. pro Syl. 9. a

Non solum scire aliquid, artis est, sed quædam est ars etiam docendi. 2. de Leg. 45

Non enim tam præclarum est scire Latine, quam turpe nescire. de Claris, 72. a

Scire pleraque homines antequam nati sint. Cat. 72

Scire literas. de Fin. lib. 2. 10

Magis opinari, quam scire possimus. 9. ad Attic. 28. in epist. Balbi & Oppii.

Scire quid deceat, prudentiæ est: posse quod deceat facere, artis & naturæ. 3. de Orat. 117

Scire enim vis, quo vno animus alitur. 12. ad Att. 9

Velim scire utrum isto sollicito animo an soluto legas. Cassius Ciceroni, lib. 15. 19. 8. a

Ars enim earum rerum est, quæ sciuntur: oratoris autem omnis actio opinionibus, non scientiâ continetur. 2. de Or. 17. a

An verò ut quibusdam visum, nihil certum sciri, nihil planè cognosci & percipi possit. 1. de Orat. 113. a

Scire potest de aliquo. ad Attic. lib. 12. 242. 7. a

Id adeo sciri facillimè potest ex literis publicis. 5. Ver. 100. a

Nondum lucebat, quum hoc Ameriæ scitum est. pro Sex. Roscio, 34. b

Sciens.

Etiam atque etiam Cicero cogita, & c. ne te sciens prudentiæ eò demittas, vnde exitum vides nullum esse. Cælius Cic. lib. 8. 16. 10. a

Deinde ita teneri, si sciens falleret, quod inscientia multa verfareretur in vita. 4. Acad. 262. a

Sciens prudens feci. epist. 125. b

Qui nihil alteri sciens incommodat. pro Quint. 9. b

Plancius offendit sciens neminem. pro Planc. 267. b

Certè nihil sciens prætermisi. 7. Verr. 20. a

Quum enim aliquid habeat quod possit criminose & suspiciose dicere, apertè ludificari & calumniari sciens non videtur. pro Rosc. Amer. 33. a

Vtrum inscientem vultis contra fœdera fecisse, an scientem? pro Corn. 9

Habebit igitur te sciente & vidente curia malum Senatorè. pro Cluent. 44

Nullum à me sciente facinus occultatur. pro Syll. 65. a

Et quum in mala scientes ruunt. de Finib. lib. 5. 25

An se scientes scelere contaminent. Offic. 3. 47

Tu maximam & pulcherrimam mensam citream à Q. Lutatid Diodoro, & c. omnibus scientibus Lilybæi abstulisti. 6. Verr. 32. a

Quis igitur hoc homine scientior vnquam aut fuit, aut esse debuit? pro leg. Manil. 19. a

Tu scientior eris præceptorum artificio, nos alacriores ad reliquum persequendum. ad Heren. 16. b

M. verò Scaurus, quem non longè ruri apud se esse audio, ut regedæ Reip. scientissimus. 1. de Orat. 108. a

Nam nauis optimè cursu conficit, ea quæ scientissimo gubernatore vitur. 1. de Inuen. 74. a

Scientia.

Si præterea ex altera parte, vires, pecunia, consilium, scientia, apparatus, & c. 2. ad Heren. 38

Scientia est in animi notionibus atque rationibus. Acad. q. edit. 2. lib. 1. 23

Scientia remota ab iustitia, calliditas potius, quam sapientia est appellanda. Offic. 1. 91

Scientia, comprehensio rerum, stabilis atque immutabilis. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 24

Scientia, principium philosophiæ. de Nat. d. 1. 1

Quum hæc omnia audirentur ab iis quibus non scientia esset tradenda, sed exigui temporis aut falsa, aut certè obscura opinio. de Orat. 92. b

Tua scientia excellens & singularis. epist. 48. b

Scientia auguratus. de Diu. 87. b

Sanctitas autem est scientia colendorum deorum. 1. de Nat. deor. 160. a

Dialecticorum scientia. Orat. 207. b

Scientia disciplinarum, philosophia est, tractatio, oratoris. 1. de Orat. 28

Quæ scientia iuris augurandi? Cat. 11

Iuris civilis scientia. 1. de Leg. 26. a. Contrariū, Ignoratio iuris. Certa scientia maleficii, non suspicio. ad Heren. 36. b

Futurorum malorum ignoratio vtilior est, quam scientia. 2. de Diuin. 35. a

Scientia philosophandi. Offic. lib. 1. 3

Regionum terrestrium aut maritimarum scientia. 1. de Oratore, 31. a

Aut ipsa cognitio rei, scientiæque perquiritur, 3. de Or. 62. a

Rei militaris scientia. pro leg. Manil. 19. a

Sic fit ut modestia hæc, quæ ita interpretatur, ut dixi, scientia sit opportunitatis idoneorum ad agendum temporum. 1. Offic. 199. a

Scientia diuinarum humanarumque rerum. de Fini. lib. 2. 33

Prudentia est, rerum expetendarum, fugiendarumque scientia. 1. Offic. 214. a

Rerum maiorum scientia. de Orat. 89. b

Seruii Sulpitii in legibus interpretandis scientia. in Ant. 223. b

Scientia tibicinis. de Nat. d. 2. 17

Scientia veritatis futuræ. Diuin. lib. 1. 89

Tātus est igitur innatus in nobis cognitionis amor & scientiæ, ut nemo dubitare possit, & c. 5. de Finib. 87. a

Scientiæ nemo compos, iuxta Zenonem, nisi sapiens. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 134

Omnes enim trahimur & ducimur ad cognitionis & scientiæ cupiditatem. 1. Offic. 28. a

Omnis cogitatio, & c. aut in studiis scientiæ cognitionisque versabitur. Offic. 5. b

Hominibus nihil est iucundius suauitate scientiæ. 3. de Oratore, 32. a

Si dii futura significant, aliquas vias dant nobis ad significationis scientiam. de Diu. 98. b

Res quæ mēdacio nixa sit, quæ ad scientiam non sæpe perueniat. de Orat. 111. b

Ad rerum igitur scientiam vitæque constantiam aptissima quum sit mens hominis, amplectitur maximè cognitionem. 4. Acad. q. 31

Consequi omnium magnarum rerum atque artium scientiam. 1. de Orat. 11. a

Pertractandorum animorum scientiam, si quis volet magnam quædam artem dicere, non repugnabo. de Or. 111. b

Scientiam rerum futurarum esse inutilem. Diuin. lib. 2. 16

Chaldæi diuturna obseruatione syderum scientiam putantur effecisse, ut, & c. 1. de Diuin. 4. a

Vt magno argumento esse debeat causam, id est principium philosophiæ, esse scientiam. de Nat. 2. b

In prouidendis rebus esse augurandi scientiam. de Diu. 123. b

Miror in homine Romano esse tantam scientiam. de Natura deor. 19. b

Cuius scientiam de omnibus constat fuisse, eius ignorantia de aliquo, purgatio debet videri. pro Syll. 29. a

Quo me teste cōuincas: an chirographo, in quo habes scientiam quæstuosam? 2. Phil. 35. a

Si dii ea nobis obiciunt, quorū neque scientiam, neque explanatorem habeamus, tanquam si Pœni, & c. 2. de Diuinatione, 196. a

Habere scientiam magnarum artium. Mario, lib. 7. 3. 13. a

Scientiam nominauit Zeno id, quod sensu ita est comprehensum, ut conuelli ratione non possit. Academ. quæst. edit. 2. lib. 1. 29

Nec quisquam rex Persarum potest esse, qui non antè Magorum disciplinam, scientiamque perceperit. 1. de Diuinatione, 150. a

Ars quæ faciendorum verborum scientiam profiteatur. de Orat. lib. 2. 20. a

Scientiam intelligentiamque nostram in deorum numero refert Democritus. de Nat. d. 1. 22

Scientiam loquendi mihi reseruaui, vsum populo concessi. Orat. 91. b

Herillus sensit nihil esse bonum præter scientiam. de Finibus, 129. b

Musæ scribendi, legendi, cæterarum artium scientiam somniantibus non dabunt. 2. de Diu. 184. a

Certam sumere scientiam. ad Heren. lib. 4. 215. a

Qui in alienis morbis profitentur tenere se medicinæ scientiam, ipsi se curare non possunt. Seruius Ciceroni, libro 4. 5. 17. a

Auguratus tentare scientiam. 1. de Diu. 60. a

Comprehendere aliquid scientia. Domitio, lib. 6. 22. 6. a

Res ab opinionis arbitrio seiunctæ, scientiæque comprehensæ. de Orat. 94. b

Oratoris omnis actio opinionibus, non scientia continetur. de Orat. 111. b

Promere aliquid ex aliqua obscuriore scientia. de Ora. 90. b

Omnes artes in aliqua scientia versantur. de Finib. 138. b

Artem sine scientia esse non posse. Acad. q. 36. b

Scienter.

Iis, quibuscum congregamur, uti moderatè & scienter. Offic. lib. 2. 25. a

Iis, quæ habeas, modicè & scienter uti. de Orat. 96. b

Scienter ac peritè dicere. de Orat. 109. b

Quæ quidem omnia quum peritè & scienter, tum ita breuiter & pressè & satis ornatè, & pereleganter diceret. de clar. Orat. 101. a

Scienter interpretari aliquid. de Diuin. 99. b

Non satis scienter virum bonum notauit. Diu. lib. 1. 29

Vt enim ex neruorum sono in fidibus quam scienter it pulsi sint, intelligi solet: & c. de Claris, a

Scienter versari in aliqua re. de Orat. 214. b

Nam neminè in eo genere scientius versatum Isocrate confitendum est. in Orat. 101. a

Hetruria autem cælo tacta scientissimè animaduertit, & c. 1. de Diuin. 151. a

Perge porro: sequentur enim quæ tu scientissimè complexus es. 4. de Finib. 36. a

Scitus.

Scito sermone & Attico loqui. de Nat. d. 19. b

Scitum est enim causam cōferre in tempus, quum, & c. 3. de Oratore, 126. a

Scitum est enim quod Carneades noster dicere solebat, Clitomachus, & c. in Orat. a

Vetus autem illud Catonis admodum scitum est, qui mirari se aiebat, & c. 2. de Diuin. 72. a

Ego autem siquid est quod mihi scitum esse videatur, & homine ingenuo dignum atque docto, non aspernor. pro Plancio, 29. a

Scitè.

Scitè & literatè perscriptæ literæ. in Pis. 48. a

Rationes perscriptæ scitè & literatè. in Pis. 92. de Leg. 163. b

Satis scitè hoc quidem. Att. 250. b

Satis scitè & commodè tempus ad te cœpit adeundi. ad Brutum, lib. 11. 16. 3. a

Scitè dicere aliquid. Att. 235. b

Etiam quod penè præteriti, capella quædā: ea quidem mirè,

ut etiam nos, qui rudes harum rerum sumus, intelligere possumus, scitè facta & venuste. 4. Verr. 60. a

Scisco.

Populus quæ iure sciuit. 1. Phil. 19. a

Plancus primus legem sciuit de publicanis. pro Planc. 29. a

Durius etiam Athenienses qui sciuerunt ut Eginetis qui clausè valebant, pollices præciderentur. Offic. 3. 60. a

Quum sciscitur suffragia populi, libera sunt. 3. de Legibus, 10

Quæ scisceret plebs, aut quæ populus iuberet sumnota cōtione, distributis partibus, & c. pro Flac. 12. a

Vt si Gaditani sciuerint nominatim de aliquo ciue Romano, ut sit ciuis Gaditanus. pro Corn. 60. b

Simul ostendit etiam se sciscere legem, quam esse legem neget. de prouinc. Conf. 29. a. & pro Planc. 29

Hanc cognitionem se Sedulus negat sciuisse. pro Domo sua, 229. b

Quid quod multa perniciosè, multa pestiferè sciscuntur in populis, quæ, & c. 2. de Leg. 21. a

Scitor.

Sentiebam non te id scitari, qualem, & c. sed quærere, & c. Orat. 201. b

Sciscitor.

Ab vtraque autem sciscitor, cur, & c. de Nat. d. b

Cunus sciscitantur sententiam. de Orat. 93. b

Epicuri ex Velleio sciscitabar sententiam. 1. de Nat. 26. a

De Domitio ut facis, sciscitare vbi sit. Att. 151. b

Quod quidem ego Brute ex tuis literis sentiebam, non te id sciscitari, qualè ego in inueniendo & in collocando summum esse oratorem vellem: & c. in Orat. 29. a

Sciscitari de victoria. Diuin. lib. 1. 67

Scitum.

De hoc igitur Cresiphon scitum fecit, nullis ab ipso rationibus relatis, ut corona aurea donaretur. de Opt. genere Orat. 151. a

Quæ lex esset Athenis, ne quis populi scitū faceret, ut quicumque corona donaretur, & c. de Opt. gen. Orat. 51. a

Potuit magis fundus populus Gaditanus fieri, & c. si tum sit fundus, quum scita ac iussa nostra sua sententia comprobata, quam quum hospitium fecit: pro Corn. Balb. 33. a

Si tuus scriptor vacuo animo tibi ista non scita, sed portenta conscriberet. pro Domo, 239. b

Scipio.

Scipio fœdè periit. 9. fam. 44

Scipio, Norbanus, c. o s. pro Quint. 12

Scipio & Figulus, quod augures iudicassent eos vitio creatos esse, magistratu se abdicauerunt. Diu. lib. 2. 58

Scipio maior Africanus anno ante Catonem cœforem mortuus est, nouem annis post eius consulatum, quum consul iterum Catone consule creatus esset. Cat. 17

Scipio per paucis ante mortem diebus, triduum differuit de Repub. Læli. 13

Scipio optimam Reipub. rationem docuit libris sex Ciceronis de Repub. 1. de Leg. 15

Scipio P. Rutilium consulem fecit. Lælius, 63

Scipio tuus legis Cassiæ culpam sustinet, quo auctore lata esse dicitur. 3. de Leg. 33

L. Scipio fluctibus Reip. expulsus. pro Sest. 4

L. Scipionis statua in Capitolio chlamydata & crepidata. pro Rab. Posth. 16

P. Scipio Pont. maximus Tib. Gracchum priuatus interfecit. in Catil. 1

P. Scipio vir optimus à Senatu iudicatus. de Arusp. 24

P. Scipio superior, Panætii præceptis non est factus asperior. pro Mur. 60

P. Scipio, Q. Metelli Censorii pronepos. pro Domo, 94

P. Scipio ad interitum Carthagini natus. de Arusp. 5. Vnus Carthaginem Numantiæque deleuit. pro leg. Manil. 41

P. Scipio Pergami mortuus. pro Flac. 59

Q. Scipio Pontif. de Arusp. resp. 10

Scipio Africanus superior non infans fuit. Brut. 38. Eius filius aduersa valetudine vsus, Græcam historiam scripsit. Ibidem.

Scipio Africanus, filium habuit illum qui minorem Scipionem à Paulo adoptauit: & c. in Bruto, a
Scipio & Lælius ad Caietam & Laurentum conchas legere solebant. 2. de Orat. 13
Scipio, is qui Gracchum interfecit, vehemens & acer in dicendo. Brut. 55
Scipio, M. Bruti collega, L. Craffi nepos, Q. Metelli, P. Scipionis & Q. Scæuolæ pronepos, P. Scipionis Corculi & C. Lælii abnepos. Brut. 111
Scipio minor à Scipionis superioris filio adoptatus. Bru. 38
Scipionis Naficæ, P. M. L. Craffi generi proauit sapientia. 3. de Oratore, 73
Scipionis horti. de Nat. d. 2. 8
P. Scipione, C. Figulo c o s s. res ipsa probauit disciplinam augurum & aruspicum. de Nat. d. 2. 8
Scipiones duo iter Pœnis corporibus suis obstruxerunt. Cato, 68
C. & P. Scipiones Carthaginensium aduentum corporibus suis intercludendum putauerunt. Parad. 13
Scipiones duo, imperii Rom. fulmina. pro Corn. Balbo, 26
Scipionum Africanorum laus. in Cat. 92
Scipiones duos fortissimos & optimos viros in Hispania Pœnus oppressit. 3. de Nat. d. 59
Scipiones vno bello pro patria cadentes Hispania vidit. Tusc. q. lib. 1. 74
Sciscitor, Scisco, Scitor, Scitum, vide Scio.
Scola.
Pecuniam sumpsit mutuam à Sex. Scola iudice hoc nostro primario viro. pro Flac. 36
Scopa, siue Scopæ, arum.
Vt eam factam à scopa diceret. Diu. lib. 1. 25
Esti humilium dictum est, tamen simile est, scopas (vt ita dicam) mihi videntur dissoluere. Ora. 139
L. Cæfarem vidi Minturnis ad v i i. Caléd. Feb. mane cum absurdissimis mandatis, non hominem, sed scopas solutas: vt id ipsum mihi ille videatur irridendi causa fecisse, & c. ad Att. lib. 7. 46
Scopas.
Dicunt enim, quum cœnaret Cranone in Thessalia Simondes apud Scopam fortunatum hominem, & nobilem, cecinissetque id carmen quod in eum scripsisset, & c. 2. de Orat. 191
Scopus.
hoc est enim huic nostro nihil præbere. ad Atticum, lib. 15. 49
Hodie potest: sed neutri hoc est ille, vt nos beati simus, vterque regnare vult. ad Att. lib. 8. 27
Scopulus.
Scopulus libidinis. 2. de Orat. 84
Syrtim patrimonii, scopulum libentius dixerim. 3. de Oratore, 89
Vbi scopulum offendis eiusmodi, vt non modò ab hoc crimen resiliere videas, verum omnem suspicionem in vosmetipsos recidere intelligas pro Rosc. Amer. 48. a
Nec tuas vnquam rationes ad eos scopulos appulisses, ad quos Sex. Titii afflictam nauem, & in quibus C. Deciani naufragium fortunaru videres. pro Rab. perd. reo, 19. a
Quum neque Musarum scopulos quisquam superaret. de Claris, 170. b
Scopulosus.
Oratores autem in inferum hoc Tuscū & Barbarum, scopulosum atque infestum laborentur, in quo etiam ipse Vlyses errasset. 3. de Orat. 40. a
Intelligo quam scopuloso, difficilique loco verser. 1. Verrin. 20. a
Scorpio, & Scorpius.
Scorpius infesta præportans flebile acumen. in Arat. b
Vt sese emergens ostendit scorpius altè. de Nat. d. 48. b
Scortum.
Primò vulgare scortum, certa flagitii merces. in Ant. 169. b
Mihi erat res cum scurrarum locupletū scorto. pro Sest. 11. b
Clodius semper secum scorta, semper exoletos, semper lupas ducebat. pro Mil. 11. b

Quòd si in vino & alea comestiones solùm & scorta querent, essent illi quidem desperandi, sed tamen essent ferendi. 2. in Cat. 32. a
Quis vnquam nepos tam liberè est cum scortis, quàm hic cum sororibus volutatus: de Arusp. 258. b
Scortator.
O bellum magnopere pertimescendum, quum hanc sit habiturus Catilina scortatorum cohortem Prætoriam. 2. in Catil. 43. a
Scribo.
Scribo hæc ex opinione hominum & fama. 12. fam. 8
Scribis mihi. ad Brut. 51. in epist. Bruti. pro. ad me.
Scripsi hæc, seu dictaui. 14. ad Att. 48
Scripsi hæc ad te, apposita secunda mensa. 14. ad Att. 8
Liber què de rebus rusticis scripsi, inquit Cato. de Sene. 88. b
Scripsi etiam versibus tres libros de temporibus meis. epist. lib. 1. 9. 97. a
Scripsi tres libros in disputatione & dialogo. epist. 16. b
Hæc eò pluribus scripsi, quòd non nihil significabant tuæ literæ subdubitare qua esset erga illum voluntate. ad Cælium, lib. 2. 12. 6. a
Sed proximè scripsi de optimo genere dicendi, in quo, & c. Cornif. lib. 12. 17. 3. a
Ad ea quæ scripsisti, commodius possem de singulis ad te rebus scribere, si M. Tullius scriba meus adesset. epist. 74. b
Furius defensionem suæ causæ scripsit. in Verr. 258. b
Nam ad me P. Valerius homo officiosus scripsit, & c. quem admodum à Vesta ad tabulam Valeriam ducta esses. ad Terentiam, lib. 14. 2. 4. a
Scripsit peritè & diligenter. 3. de Leg. 4
Scripserunt de se multi & clari viri. 5. fam. 35
Scripseram sià σκηλεύω. 13. ad Att. 43
Pridie scripseram eas literas, quas, & c. Att. 518. b
Scripseram iam: delere nolui. 15. ad Att. 11
Scripsere alii rem versibus, & luculentè quidem scripserunt. de Claris, 171. b
Scribam ad omnia. 15. ad Attic. 46
Scribes ei salutem, aut nuntiabis. 12. ad Att. 1
In eius sermone ego vtrunque soleo admirari, & te de suburbano emendo quum ad illum scribas, non modò ad me non scribere, sed etiam aliam in sententiam de suburbano scribere: & c. ad Q. frat. lib. 3. 17. 28. a
Scribas ad me velim, vel potius scriptites. 7. ad Att. 41
Sin nihil erit, scribas id ipsum. 11. ad Att. 51
Scribo quod in buccam venerit, si rem nullam habebis. 1. ad Attic. 13
Nulla res erat de qua scriberem. Att. 95. b
Scripsissem hæc infima, quæ sunt mea manu. 3. ad Q. frat. 13
Quum scripsisset eisdem de rebus ad L. Censorinum eum, qui Consul cum M. Manilio fuit. 4. Acad. 184. a
Quum literam scripsisset nullam. pro Arch. 289. b
Quòd rogas vt mea tibi scripta mittam, quæ post discessum tuum scripserim, sunt orationes quædam, & c. epist. 16. b
Eius porrò ciuitatis sapientissimum Solonem dicunt fuisse eum, qui leges, quibus hodie quoque vtuntur, scripserit. pro Rosc. Amer. 42. a
Ad te scribere instituissem, calamumque sumpsissem. 6. ad Atticum, 46
Plura faciam, quàm scribere audeo. 4. fam. 42
Caput autem quamplurimum scribere, stylus optimus dicendi magister. de Orat. 97. b
Scribere coloniam aut deletum ciuium. pro Milo. 18
Scribere de se, quale sit. 5. fam. 34
Di cam alicui scribere. 4. Verr. 25
Scribere sià σχολῆς. 2. ad Att. 18
Scribere hæredes. Offic. 3. 96
Instituere ciuitates, scribere leges de Orat. 92. b
Scribere lineam. Tusc. q. 250. b
Orationes scribere. de claris Oratorib. 23. a. & Tusc. quæst. lib. 4. 44
Scribere supplementum legionibus. 3. fam. 5
Asperius de aliquo scribere vel loqui. Att. 151. b
Scribere libet vt quicque succurrit. 14. ad Attic. 1

Scribere distinctè, distributè, eleganter, ornatè. Tusc. quæst. lib. 2. 5
Scribere σπουδαιωτέρως. 2. ad Q. frat. 36
Quæ facilius perspicere potui, quàm scribere. 6. fam. 47
Quæ filium ad me acerbissimè scripsisse, iam antè ad te scripsi. 11. ad Att. 36
His de causis credo Scaptiū iniquius de me aliquid ad Brutum scripsisse. Att. 85. b
Gratissimæ mihi tuæ literæ fuerunt, quas ex Furnii sermone te scripsisse animaduerti. Plancus ad Cic. lib. 10. 4. 1. a
Eadem hæc auis scribitur còchis se folere complere. de Natura deo. 51. b
Neque cum literis, quibus scita scribuntur, aut oritur, aut occidit: id est, lex naturæ. de Leg. 17. b
De qua muliere versus plurimi supra Tribunal & supra Prætoris caput scribebantur. 5. Verr. 65. a
Censebant enim omnes ferè vt in Italia supplementū meis & Bibuli legionibus scriberetur. ad Appium, lib. 3. 3. 2. a
Qui autem alia malunt scribi à nobis. lib. 1. de Finib. 9
Tantum abest, vt contra nos scribi nolimus, vt id etiam maxime optemus. Tusc. q. lib. 2. 3
Scribendi consuetudo quanta còmoda adferat. 1. de Orat. 73
Scribendi intercapedinem facere. 16. famil. 26. ex epist. Ciceronis filii.
Homo ad scribendi licentiam liber magis, quàm facetus. de Nat. deo. 1. 86
Scribendi ordo. lib. 1. de Fin. 5
Ad scribendum poni. 9. famil. 33
A scribendo retardare. 5. famil. 47
Quum omnes iidem scribendo adessent. de Arusp. respons. 246. b
Caput, & c. ne quis pedibus iret, ne scribendo adesset. Post red. in Senat. 6. 3. de Orat. 4
Quòd scribendo affuisti. epist. 248. b
In scribendo peccare mihi apud te licet. 13. fam. 34
Scriptum est.
Responsum Aruspicum in quo cum aliis multis scriptum etiam illud est, loca sacra, & c. de Aru. 245. b
Scriptum est item, cum Critonis sui familiaris oculum alligatum vidisset, & c. 1. de Diu. 199. a
Scriptum est in eisdem literis εὐχρηστικῶν. in Ver. 266. b
Scriptum est item Socratem, & c. de Diu. 105. b
Legimus, erat scriptum ipsius manu. 3. in Catil. 55. a
Tabellæ quibus id scriptum sit quo decipiare. de Orat. 99. b
De eisdem, de quibus & ab alio scriptum sit, & ab antiquis, ad arbitrium suum scribere. lib. 1. de Finib. 5
Scriptum non esse ambiguè, quum intelligatur, vtra sententia vera sit. 2. ad Heren. 49
Legi scriptum esse, auem quandam, & c. de Nat. 50. b
Hoc in Originibus scriptum reliquit Cato. de Clar. 171. b
Nonne vt C. Gracchus filius eius scriptum reliquit, duobus anguibus domi comprehensis aruspices conuocauit. 1. de Diuin. 66. a
Multi Græci de valuarum harum pulchritudine scriptum reliquerunt. in Verr. 229. b
Cuius, vt scriptum video, princeps Xenophanes, & c. 4. Acad. quæst. 233. a
Scriptus.
Cyrus ille à Xenophontè nò ad historiæ fidem scriptus, sed ad effigiem iusti imperii. ad Q. frat. lib. 1. 1. 33. a
Scriptus hæres digitorum percussione. Offic. 3. 99
Nec si regnante Sexto Tarquinio nulla erat Romæ scripta lex de stupris, idcirco, & c. 2. de Leg. 17. a
Num etiam hanc legem populus Romanus accepit: quid promulgata fuit: quid: nonne antè lata, quàm scripta? 5. Philip. 168. a
Scripti iuris species. Part. 71
Obsignaram iam epistolam meam, quæputo te modò perlegisse scriptam mea manu. ad Att. lib. 5. 107. 1. a
Incidere in inculta quædam & horrida de malis Græcis Latinè scripta deterius. 1. de Fin. 13. a
De hac re in vtranque partem & dicta sunt, & scripta multa. 4. Acad. q. 193. a

Scriptum.

Ex scripti interpretatione controuersia. 1. de Orat. 68
Craffus multa, contra scriptum, pro bono & æquo dixit. de Claris, 177. b
A scripto dicere. 2. de Inuent. 227
A scripto dicentibus quid agendum. 2. ad Heren. 45
Oratio quæ propter eius magnitudinè dicta de scripto est. pro Planc. 61
s. c. ita perscriptum, vt à me de scripto dicta sententia est. 10. famil. 28
De scripto legis recitare aliquid. contra Rul. 75. b
Ex scripto & sententia, controuersia quomodo tractanda. 2. de Inuent. 212
In scripto crebrior. 1. ad Attic. 60
In scripto quæ controuersiam faciant. Top. 51
In legendo scripto. epist. 68. b
Scripto meo laudauit. 3. ad Q. fra. 35
Pro scripto, vel contra, loci communes. Part. 73
Quæ commentatus sis, ea, sine scripto, verbis iisdem reddere. Orat. 116. b
Scripta multa sunt à nobis, sic vt plura nemini è nostris: & scribentur fortasse plura, si vita suppetet. lib. 1. de Fin. 9
Scripta polita. de Fin. lib. 5. 12
Scriptorum subtilitas atque elegantia. epist. 48. b
Deinde ipsis scriptis non ea, quæ nunc, sed actiones nostras mandaremus. Offic. 2. 4
Scripta dari foras. 13. ad Attic. 27
In scripta alicuius peruenire. 5. fam. 33
Quòd rogas vt mea tibi scripta mittam, quæ post discessum tuum scripserim. epist. 16. b
Artis alicuius scripta ac monumenta volutare. de Diuinatione, 84. b
Maximè verò omnium flagrasse amore Rhegynum Ibicum apparet ex scriptis. epist. 225. b
Ardeo cupiditate incredibili, nomen vt nostrum scriptis illustretur & celebretur tuis. epist. 67. b
Id quod à Platone in scriptis relictum esse dicunt. de Oratore, 216. b
Scriptito.
Et hæc, & siquid aliud, ad me scribas, vel potius scriptites. ad Att. lib. 7. 131. 6. a
Neque ea quisquam, nisi diu, multumque scriptitarit, etiam si, & c. 1. de Orat. 73. a
Sed ne te quidem Antoni multum scriptitasse arbitror. de Orat. 117. b. Att. 110. de Claris, 189. b
Scriptio.
Scriptio & literæ me non leniunt, sed obturbant. 12. ad Atticum, 18
Nulla res tam ad dicendum proficit, quàm scriptio. Brutus, 47
Genus hoc scriptionis, nondum est satis Latinis literis illustratum. de Claris, 188. b
Controuersia ex scriptionis genere nata. de Inu. 43. b
Illud autem est huius institutæ scriptionis ac temporis. de Orat. 109. b
Crebrò refricat lippitudo, non illa quidem perodiosa, sed tamen quæ impediatur scriptionem meam. 10. ad Att. 53
Oratiunculam pro Deiotaro tibi misi, quam velim sic legas, vt causam tenuem & in opem, nec scriptione magnopere dignam. 9. fam. 21
Ex scriptione quæ in literis est. de Inu. 55. b
A Bruto impulsus sumus ad philosophicas scriptiones. Tusc. q. lib. 251. b
Quàm multas nobis imagines, verumetiam ad imitandum fortissimorum virorum expressas scriptiones & Græci & Latini reliquerunt, quas, & c. pro Archia poeta, a
Scriba.
Ad ea quæ scripsisti, commodius equidem possem de singulis ad te rebus scribere, si M. Tullius scriba meus adesset, à quo mihi exploratum est. 5. fam. 54
Scriba qui rationes ad ærarium retulit, & c. in Pis. 92. b
Gratiosi scribæ sint in dando & cedendo loco. de claris Oratorib. 192. b

Tibi familiari meo prius etiam edituri fuerunt iudicium scribæ mei, si voluisses, quàm in codicem referrent. pro Sylla, 175. b
Secum duos frugalissimos homines scribas habere. 5. Ver- rin. 157. a
Deinde ornatu, apparitorib⁹, scribis, librariis, præconibus, &c. contra Rull. 72. b
De scribis & ordine eorum multa. in Verr. 89. b

Scriptor.

Si tuus ille scriptor, vacuo animo, tibi ista non scita, sed por- tenta conscriberet. pro Domo, 239. b
Scriptor luculentus. 7. ad Attic. 53
Ut qui tulit legum scriptor peritus, velitis, iubeatis, vt, &c. pro Domo, 222. b
Solon legum scriptor solus ex septem. ad Brutum, 15. 4. a
Scriptor subtilis atque elegans. de Clar. 17
Vetustissimus ille scriptor & politissimus Lysias. Orat. 15
Licinius Attilius, ferreus scriptor appellatur. 1. de Fin. 4
Neminem scriptorem artis, ne mediocriter quidem doctum fuisse. de Orat. 92. b
Hoc tu scriptore, hoc consiliario, &c. pro Domo, 222. b
Neque precibus vnquam, nec insidiando, nec speculando as- sequi potui, vt, &c. ex eius scriptore & lectore Diphilo su- spicari liceret. 1. de Orat. 67. a
Scriptores & nuntii domesticarum rerum tuarum. 2. fam. 5
Omnium bonarum artium scriptores ac doctores & legen- di & peruolandi. 1. de Orat. 76. a
Quàm multos scriptores rerum suarum Magnus ille Ale- xander secum habuisse dicitur. pro Archia, 18. a
Profecto illam consecrabo omni genere monimètorum ab omnium ingenis scriptorum & Græcorum & Latinorum. 12. ad Att. 19
Scriptorum Græcorum arrogantia. 1. ad Her. 1
A scriptoribus legum sapientissimis non sunt hæc neglecta. 2. de Leg. 58

Scriptura.

Scriptura contraria. Top. 219. b
Si subitam orationem commetatio vincit, hanc ipsam pro- fecto assidua & diligens scriptura superabit. de Ora. 97. b
Genus autem hoc scripturæ non modò liberum, sed incita- tum atque latum esse debere quis ignorat? 6. fam. 27. in e- pistola A. Cecinnæ.
Quum mendum scripturæ litura tollitur. 6. fam. 26. in epis- tola A. Cecinnæ.
Sequi sententiam legis, sequi scripturam. de Inuen. 8. b
Si principio vti nolemus, à lege, à scriptura, aut ab aliquo fir- missimo nostræ causæ adiumento principium capere o- portebit. 1. ad Her. 6. a
Ex scriptura aliquid ad suam causam cõuertere. de Inu. 8. b
C. Furnio Legato, viro forti atque strenuo, plura etiam ver- bõ, quàm scriptura mandata dedimus. 10. fam. 17
Quum verò ea quæ scriptura persecutus es, sine summo a- more cogitare non potueris. 15. fam. 52

Scriptura, ratio, mancipium.

Mirandū verò est, homines eos, quibus odio sunt nostræ se- cures, nomen acerbitati: scriptura, decumæ, portorium, morti: libenter arripere facultatem lædendi. pro Flac. 14. a
Magister scripturæ & portus quidam Lucius Carpinatius. ad Attic. a
Mist in Siciliam literas ad Carpinatium, quum esset magi- ster scripturæ & sex Publicanorum. 5. in Verr. 142
Tu autem sæpe dare literas tabellariis Publicanorum per magistrum scripturæ, & portus, & nostrarum diocessum. Attic. 76. b
Præterea cum sociis scripturæ mihi summa necessitudo est. 13. fam. 38

Nam quum hostium copiæ non longè absint, etiamsi irru- pto nulla facta sit, tamen pecora relinquuntur, agricultura deseritur, mercatorum nauigatio cõquiescit. Itaque ne- que ex portu, neque ex decumis, neque ex scriptura ve- tigi- gal cõseruari potest. In Ver. a. 3. & pro Pomp. b. Videtur hic scriptura sumi pro eo ve- ticali, quod è publicis pa- scuis aut pecoribus percipitur.

P. Terentius meus necessarius, magnas operas in portu & scriptura Asia pro magistro dedit. 11. ad Att. 12
Cum P. Terentio Hispone, qui operas in scriptura pro ma- gistro dat, mihi summa familiaritas consuetudoque est. 13. famil. 87
In scriptura Sicilia pro magistro est quidam L. Carpinatius. 4. Verr. 122
Portum autem & scripturas eadem societas habebat. a

Scrupi.

Pila bene, & duodecim scrupis ludere. 1. de Orat. 109. a. Scru- pi, testera lapidez.

Scrupulus.

Scrupulus odiosus. 10. ad Att. 46
Hic tum iniectus est hominibus scrupulus & quædam du- bitatio, quidnam esset actum. pro Clu. 60. a
Nūmi potius reddantur, quàm vllus sit scrupulus. 2. ad At- tic. 14. Id est molestia.
Sin scrupulus tenuissimus residere aliquis videbitur, non modò, &c. de Arusp. 145. b
Etiam illud iam cognitum est, neque argenti scrupulum ef- se vllam in illa insula, neque vllam spem prædæ, nisi ex mancipiis. ad Att. lib. 4. 86. 4. a
Scrupulum inquam abeunt. de Fin. 114. b
Hunc sibi ex animo scrupulum qui se dies noctesque stimu- lat ac pungit, vt euellatis postulat. pro Rosc. Amer. 4. a
Deinde exhauri mea mandata: exime quæso quoad potes, de illo domestico scrupulum, quem non ignoras. ad Att. lib. 5. 106. 4. a
At domesticarum quidem sollicitudinum aculeos omnes & scrupulos occultabo. ad Att. lib. 1. 13. a

Scrupulosus.

E quibus tãquam è scrupulosis cotibus enauigauit oratio. Tusc. 216. b

Scrutor.

Venio ad augures, quorum libros, si qui sunt reconditi, non scrutor. pro Dom. 221. b
Non excutio te siquid fortè ferri habuisti: non scrutor, nihil ad me arbitror pertinere. pro Rosc. Amer. 59. a
Qui inferiores scrutantur & reconditas literas. de Natura deor. 67. b
Qui locis omnibus dispositi scrutantur tabellarios. epi. 163. b
Imò verò scrutabimur & quæremus. Part. 230. b
Quum omnium domos furacissimè scrutarere. in Verr. 31. b
Desinamus ea scrutari quæ sunt inania, quæramus vbi ma- leficium est. pro Sex. Rosc. 32. b
Scrutari locos ex quibus argumenta eruuntur. de Ora. 12. b
Scrutari plagas cæli. de Diuin. 114. b
Neque enim mihi sanè placet, præsertim quum ii mores tantum iam ad nimiam lenitatem & ambitionem incu- buerint, scrutari te omnes sordes, excutere vnumquèque eorum. ad Q. frat. lib. 1. 1. 16. a
Scrutari vetera. Tusc. q. lib. 1. 24
Scrutatus sum quæ potui, & quæsiui omnia. in Verr. 145. b
L. Crassus spiculis propè scrutatus est Alpes. in Pis. 93. b

Sculptus.

Non enim est è saxo sculptus aut è robore dolatus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 92. pro homine qui nullis affectibus aut rebus visis mouetur. Quidam codices habent sculptus.

Scurra.

Facetus scurra. pro Quint. 2. b
Scurra, exhausto pudore, quæ se putarit nihil habere, quod de existimatione perderet. ad Her. 27. b
Quoniam frequentissimè vsus est iocis, & nocentissimos sæ- pe hoc dicendi genere tutatus est, scurra ab inimicis suis est dictus. pro Quint. 32. a
Cognouimus Cn. Carbonem & eius fratrem scurram. 9. e- pistol. 50
Dupliciter deletatus sum tuis literis, &c. me autem à te, vt scurram velitem malis oneratum esse, non molestè tuli. ad Papirium, lib. 9. 20. 1. a
Albam habeo iudicem, eum hominem, qui se ipse scurram improbissimum existimari vult, qui à scurris potius sem- per gladiator, quàm scurra appellatus sit. 5. Verr. 124. a

Scurram Atticum fuisse dicebat Zeno, Socratem philoso- phiæ parentem. de Nat. d. 1. 66
Raritas dictorum distinguet oratorè à scurra. de Orat. 131. b
Memini, vetus est de scurra, multò facilius diuitem, quàm patrem familiàs fieri posse. pro Quintio, 32

Scurrilis.

In quo nõ modò illud præcipitur, nequid insulset, sed etiam si quid perridiculè possis, vitandum est oratori vtrunque, ne aut scurrilis iocus sit, aut mimicus. 2. de Orat. 132. a

Scutum.

Marianum scutum Cymbrium. de Orat. 133. b
Scutum de aliquo abiicere. 15. ad Att. 48
Nam scutum, gladium, galeam in onere nostri milites non- pus numerant, quàm humeros, lacertos, manus. Tusc. quæst. lib. 2. 32
Abiecto vel reiecto scuto fugere. de Orat. 139. b. & 10. epi. 64
Ignauus miles ac timidus simulac viderit hostè, abiecto scu- to fugiat quantum possit. 2. Tusc. q. 32. a
Et si non solum impulsu scutorum, neque conflictu corpo- rum. pro Cecin. 32. a
Quasi verò quicquam intersit, mures scuta an cribra corro- serint. de Diuin. 110. b
Ne familiares si scuta ipsi ferrent, laborarent. in Ant. 197. b
Cum scutis homines eductis gladiis. 4. ad Att. 14
Qui scutis telisque parati ornatique sunt. pro Cec. 296. b

Scutatus.

Agmine quadrato cum gladiis sequuntur scutati milites, si- cas portari videmus. 2. Philip. 105. a. Id est, qui scuta gerūt vt hastati, qui hastis vtuntur.

Scutum.

Cum pelle caprina, cum hasta, cum scutulo, cum calceolis repandis. 1. de Nat. d. 111. a

Scutella.

Quomodo &c. demus scutellã dulciculæ potionis, aliquid prouideamus & cibi. 3. Tusc. q. 79. a

Scylla.

Nõ enim Charybdim tam infestam, neque Scyllam nautis, quàm istum in eodem freto fuisse arbitror. 7. Verr. 114. a
Quis vnquã poeta fingendo exprimere potuit tam eminen- tibus canib⁹ Scyllã, tamque ieiunis, quibus istum vide- tis, Geliis, Clodiis, rostra ipsa mudentem? de Arusp. 258. b
Scyllæ & Chimææ imagines quæ nunquam omnino fue- runt, neque esse potuerunt. de Nat. d. 1. 76

Scyllæus.

Scyllæum fretum æris alieni. pro Sestio, 13

Scylax.

Scylax Halicarnassæus, familiaris Panætii, excellens in astro- logia, idemque in regenda sua ciuitate princeps. Diu. lib. 2. 70. Totum Chaldaicum prædicendi genus repudia- uit. ibidem.

Scyphus.

Hinc illa Verrea nata sunt, hinc in conuiuium Sextum Co- minium protrahi iussit, in quem scyphum de manu iace- re conatus est. 6. Verr. 20. a
Iubet me scyphos sigillatos ad Prætorè afferre. in Ver. 106. b
Inter scyphos illuseras heri. 7. fam. 39

Scyron.

Scyron omnia meminit Epicuri dogmata. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 97
Scyros, insula. Attic. 74. b

Scytale, les.

Habes σκυτάλιον λαγωνικόν. 10. ad Att. 35. Prouerb. de Scytale, id est, epistola Laconica.

Scythia.

Te quoque à Curtio impediri volo. Etsi, vt opinor, habes Scythia ὄνοσ: vitam miserã, maiusque malum, tandiu time- re, quàm est illud ipsum, quod timetur. 10. ad Att. 45

Scythia.

Scythiæ barbaries. 2. de Nat. d. 63
Quis hoc fecit vlla in Scythia tyrannus: in Pison. 83. b. & de Nat. deo. 43

Scythicus.

Anacharsis Hannoni s. Mihi amictus est Scythicū tegmen,

calciamentum solorū callum, cubile terra, pulpamentum, fames: lacte, caseo, carne vescor. 5. Tusc. q. 66

Scythes.

An Scythes Anacharsis potuit pecuniam pro nihilo ducere, nostrates philosophi facere nõ potuerunt. 5. Tusc. q. 129. a

Se, vide radicem Sui.

Sebusiani.

O nuntium volucrè! administri & satellites Sex. Neuii Ro- ma trans Alpeis in Sebusianos biduo veniūt. O hominem fortunatum, qui eiusmodi nuntios, seu potius pegasos ha- beat. pro Quint. 54

Secedo.

Quare p. c. secedant improbi, secernant se à bonis, vnum in locum congregentur. 1. in Catil. 27. a

Secessio.

Secessionem subscriptorum animaduertere. pro Mur. 46. a
Secessionem tu illam existimauisti Cæsar initio, nõ bellum? pro Ligario, a

Secerno.

Hos ego excipio, & secerno libenter. in Catil. 12. b
Belluæ sensu secernunt pestifera à salutaribus. de Nat. 50. b
Illud tertium genus à præceptis nostris secreuerã. de Or. 140. b
Nec enim secerni à fratre poterit. in Ant. 297. b
Abs te quæro, cur me à cæteris principibus ciuitatis in hoc officio atque in defensionis iure secernas? pro Syll. 167. b
Quod mihi acciderit optatius, si in hac sententia fueris, vt à continētibus tuis scriptis, &c. secernas, hæc quasi fabulam rerum euentorumque nostrorum. ad Luceiū, lib. 5. 12. 20. a
Secernant se à bonis. 1. in Catil. 23. a
Itaque illa non dico me expetere, sed legere: nec optare, sed sumere: contraria autem non fugere, sed quasi cernere. 4. de Fin. 116. a

Secernere animum à corpore. Tusc. q. lib. 1. 61

Secernere vnum ab alio. Orat. 201

Voluptatem à bono secernere. 2. de Finib. 44. a

Hoc secerni ab illo non potest. Offic. 19. b

Secerni autem blandus amicus à vero, & internoſci tam po- test adhibita diligentia, quàm omnia fucata & simulata à synceris atque veris. de Amic. 78. a

Secernenda distinguere. Top. 223. b

Secretus.

Succus secretus à reliquo cibo. de Nat. 53. b

Secretus à voluptate. 2. de Fin. 175. a

Ab eo cibo quum est secreta bilis. de Nat. d. 53. b

Habent igitur suam sphaerã stellæ inerrantes ab ætherea con- iunctione secretam & liberam. 2. de Nat. d. 79. a

Loco publico priuatone, celebri an secreto, aliena ciuitate an tua, in castris an foro dicas, interest plurimū. 2. de Leg. a

Secretio.

Est enim interitus quasi discessus & secretio, ac direptus ea- rum partium quæ ante interitum iunctione aliqua tene- bantur. 1. Tusc. 112. a

Secreto.

Ex his quæritur, secreto in curia quid esset actū. 6. Ver. 89. a
Vnã Formias venimus, & ab hora octaua ad vesperum se- cretò collocuti sumus. ad Att. lib. 7. 128. 3. a

Secretò hoc audi, tecum habeto, ne Apellæ quidem libertò- tuo dixeris. Gallo, lib. 7. 26. 3. a

Neque hæc incerta tamen vulgo iactantur: sed inter paucos, quos tu nosti, planè secreto narrantur. 8. epiſt. 1. 10. a

Secius.

Impedimento est, quò secius lex feratur. ad Her. 4. b

Seclusus.

Illuc eum rapiam vbi nõ seclusa aliqua aquila teneatur, sed vnde vniuersum flumen erumpat. de Orat. 121. b
Deuium quoddam iter seclusum à cõilio deorum. 1. Tusc. quæst. 114. a

Seclum, vide Seculum.

Seco.

Quæ volat, & serpens geminis secat æra pennis. in Ara. b
Atque ita permixtū illud ex quo hæc secuit, iam omne con- sumperat. de Vniu. 31
Id totum secuit in duas partes. a

Atque isti quidem causas in plura genera secuerunt. de Oratore, 119. b
 Vno stanti collum gladio sua dextera secuerit. de Petit. 7
 Secare varices alicui. 2. Tusc. q. 61. a
 Si vratur, torqueatur, secetur. Tusc. q. 242. b
 In corpore si quid eiusmodi est, quod reliquo corpori noceat, vri & secari patimur. in Ant. 217. b
 Omne corpus secari ac diuidi potest. de Nat. deo. 65. b
 Vt ad vrendum & secundum medici veniant. Off. 27. b

Sectus.

C. Marius rusticanus vir, quum secaretur, veuit se alligari, neque quisquam ante Marium solutus dicitur esse sectus. 2. Tusc. q. 91. a

Sector.

Sector, hoc est qui bonorum Sex. Roscii emptor atque possessor est. pro Sex. Rosc. 35. b
 Sector Pompeii, Antonius. 2. Philip. 75
 Contra sectorem pugnare. 3. Verr. 35
 Et eius viri nomine me insectari audes, cuius me amicum, te sectorem esse fatear. 2. Philip. 58. a
 Nec ipse sectorem desiderabit, quum filium viderit. 15. fa. 49
 Hæc inquam duo quæ in ædibus tuis sola iam sunt, quæ sectorem expectant, relicta ac destituta à cæteris signis. 3. Verr. 41. a
 Nescimus per ista tempora eosdem ferè sectores fuisse colorem & bonorum pro Rosc. Amer. 40
 Nonne cogitas te à sectoribus huc adductum esse: pro Rosc. Amer. 49. a
 Cn. cuiusdam Samnitis vxorem post bellum ab hoc esse reperitam, mulierem quum emisset de sectoribus, quo tempore eam primùm liberam esse audiuit, sine iudicio reddidit Cn. Cælio. pro Cluen. 131. a

Sectio.

Si dici possit ex hostibus equus esse captus, cuius prædæ sectio non venierit. de Inuen. 58. b
 Expectantibus omnibus quisnam esset tam impius, tam demens, tam diis hominibusque hostis, qui ad illud scelus sectionis auderet accedere, inuentus est nemo præter Antonium, &c. 2. Philip. 75
 Filius appellatus es de pecunia quam pro domo, pro hortis, pro sectione debebas. 2. Phil. 80. Id est, bonorum proscriptionum emptione.

Secretus, vide Secerno.

Secta, Sectors, vide Sequor.

Sectio, Sector, Sectus, vide Seco.

Seculum.

Etiam ipse fortasse in huius seculi errore versor. in Par. 64. a
 Huius seculi insolentia. 9. Philip. 265. a
 Serere arbores quæ alteri seculo profint. de Senect. 22. a
 Futura secula. Tusc. q. lib. 1. 27
 Secla dierum noctiumque numero, annis cursibus consciuntur. de Nat. d. 1. 16
 Nō enim secula nō erāt, si mundus nullus erat. de Nat. 1. 16
 Sempiternis seculorū ætatibus nō immutari. 2. de Nat. 75. a
 Nec seculorū aliquorum iudiciū pertimiscere. de Diu. 88. b
 Nil ex omniū seculorū memoria tale cognoui. 4. Phil. 154
 Huius rei ne posteritas quidem omnium seculorum immemor erit. 2. Philip. 68
 Secla sine mundi conuersione effici non potuisse fateor. de Nat. deo. 1. 16
 Parietes quorum ornatus tot secula manserat. 6. Verr. 109. a
 Propagare multa secula Reip. 2. in Catil. 32. a
 Qui in iis reb⁹ tot iam secula versantur. Acad. q. ed. 2. li. 1. 19
 In multa secula videbamus Remp. liberatā. Brut. li. 11. 14. 5. a
 Quū aliquot secula in Italia vixisset. de Vni. 2. a. al. vixisset.
 Atque vitam extarent illa carmina, quæ multis seculis ante suam ætatem in epulis esse cantata à singulis conuuiis, &c. de Claris. 37. a
 Duobus propè seculis antè cognouit, &c. 2. de Orat. 84. a
 An hoc falsum potuisset esse, si esset sexcētis seculis antè dictum: de Fat. 145. b
 Seclis multis antè gymnasia inuenta sunt, quàm in his philosophi garrere cœperunt. 2. de Orat. 12. a

Aliquot seculis post P. Scipio bello Punico tertio Carthaginem cepit. 6. Verr. 64. a
 Nihilne tot seculis, summis ingeniis, maximis studiis explicatum putamus? 4. Acad. 30. a
 Verres tot annis atque adeo seculis inuētus est, qui hæc non commutarit, sed euerterit. 5. Verr. 16. a

Seculum.

Vt Atheniensium secla numerantur. de Clar. 268. b
 Seclis innumerabilibus. 1. de Leg. 1
 Multis seclis ante suam ætatem. de Clar. 171. b

Secum.

Secū agere quid, contrariū, Contrahere cum altero. Offi. 1. 7
 Tum ipsum secum admirantem quidnam contradici possit. 2. de Inuent. 215. a
 Secum esse. in Pis. 53
 Quis autem est, tanta quidem de re, quin variè secum ipse disputet: ad Attic. lib. 8. 166
 Qui etiam à me petierat, vt secum & apud se essem quotidie. Att. 71. b
 Secum ipse pugnare. Tusc. q. lib. 3. 41
 In hac discordia video Cn. Pompeium, Senatū, quique res iudicat, secum habiturum. 8. fam. 42. in epist. Cælii. Id est, à suis partibus.

Secundus.

Quorum ordo proximè accedit, vt secundus sit ad regium principatum. 3. de Fin. 80. a
 Et ille secundus in dicendo habet auctoritatem penè principis, & voluntatem non minus deuinctam beneficio cōs. ad Attic. lib. 2. 8. 4. a
 Secunda concio. in Rul. 99
 Ad secundum super terram ambitum. de Vniuer. 200. b
 Quando tu secundum Cnomaum Accii inimicum introduxisti. epist. 136. b
 Quoniam id secundum erat de tribus. in Orat. 28. a
 Secundo loco, vt ne cū tam improbo homine: tertio, vt cum tam stulto haberet. pro Cec. 17. a
 Hæc ad te scripsi apposita secunda mensa. 14. ad Att. 304. 3. a
 Videor videre ementem te rusticas res, cum villico loquentem, in lacinia seruātem ex mensa secunda femina. Tironi, lib. 16. 21. 16. a
 Secundo eum obligare militiæ sacramēto, quoniam priore amisso, iure pugnare cum hostibus non poterat. Offic. 8. b
 Secundi hæredes. 2. de Inuen. 167
 Vt in actoribus Græcis fieri videmus, sæpe illū qui est secundarum aut tertiarum partium, quum, &c. 1. Verr. 26. a
 Infra secundos. Orat. 3. pro iis, qui sunt secundis inferiores. Ego nullas de vobis in Cæsaribus rebus habere possum. Q. frat. 321. b

Secundus, prosper.

Coniunctio secundæ dubiæque fortunæ. 3. Verr. 26. a
 Est enim philosophia paucis contenta iudiciis, &c. vt vel si quis vniuersam velit vituperare, secundo id populo facere possit. 1. Tusc. q. 6. a
 Nemo vnquam tam secunda cōcione legem Agrariam suavit. contra Rull. 86. b
 Secunda concionis voluntate. 1. ad Att. 62
 Pansam nostrū secūda voluntate hominē paludatū ex vrbe exisse cū ipsius causa gaudeo, tum mehercule etiam omnium nostrū. Cassius ad Ciceronem, lib. 15. 19. 2. a
 Quid si etiā Cæsarem, cuius nunc venti valde sunt secundi, reddo meliorem: ad Att. lib. 2. 16. 13. a
 Res secūdæ alicuius, & Res afflictæ, cōtraria. pro R. P. 119. b
 Hominum prosperitates, secundæque res. de Nat. d. 78. b
 Per quos res eius secundæ quondam erāt ornata, nunc aduersa subleuantur. pro Sylla, 181. b
 Auspicia quæ alicui secunda euenerunt. de Diu. 86. b
 Habere ventos secundos. epist. 243. b
 Et secundas fortunas amittere, & in aduersis, sine vllō remedio permanere. pro Sylla, 179. b
 Nā & secundas res splendiores facit amicitia, & aduersas partiens, comunicansque leuiore. de Amic. 22. a
 Vt aduersas res, sic secundas immoderatè ferre, leuitatis est. Offic. 1. 127

Inuidētiam esse dicunt ægritudinem susceptam propter alterius res secundas, quæ nihil noceant inuidenti. 4. Tusc. quæst. 27. a
 Illa secunda moderatè tulimus. 5. Fam. 64. id est, illam secundam fortunam.
 Nauis secundis ventis cursum tenens suum. de Nat. deor. 76. b. & pro Planc. 279. b
 Multa feci verba de toto furore atrociniōque P. Clodii: tāquam reum accusaui multis & secundis admurmurationibus cuncti Senatus. Q. Frat. lib. 2. 5. 5. a
 Homines secūdis rebus effrænatos, sibi que præuidentes tāquam in gyrū rationis & doctrinæ duci oportet. Off. 18. b
 Vnam enim partem & consuetudinem earum epistolarum, quibus secūdis rebus vti solebamus, tempus eripuerat. ad Figulum, lib. 4. 13. 2. a
 Noster exercitus præliis vsus erat secundis. pro Pomp. 8. b
 Isque quum secundissimo vento cursum teneret, ridens, videtisne, &c. 3. de Nat. deo. 119. a
 Secundissima omnia nobis, aduersissima illis accidisse videtur. 10. ad Att. 28. in epist. Cæsaris.
 Secundissimis omnibus rebus te dignum iudico. 15. Fam. 30

Secundum, præpositio.

An iret ad tres legiones Macedonicas, quæ iter secundū mare superū faciunt, quas sperat suas esse. ad Att. li. 16. 335. 3. a
 Et si secundum mare ad me ire cœpisset, confestim in Samnium ad me venturum. ad Att. lib. 8. 163. 1. a

Secundum, post, ex, pro, &c.

Duo vulnera accepisse, vnum in stomacho, alterum in capite secundum aurem. Ser. Sulp. ad Ciceronem, lib. 4. 12. 5. a
 Spem ostendis secundum comitia. Att. lib. 3. 16. id est, post comitia, habitis comitiis.
 Proximè autem & secūdam deos, homines hominibus maximè vtilis esse possunt. 2. Offic. 15. a
 Sed opinor secundū hunc diem non satis multa dicta sunt. de Orat. lib. 1. 138. a
 Secundum ea quæro, seruari sine in eo fidem. in Vatin. 11. a
 Appellat hæredem L. Annium qui erat institutus secūdam filiam. 3. Verr. 73. a
 Quibus ille secundum fratrem plurimum tribuebat. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 13
 Lepidus secundum fratrem affines habet, quos odit proximos. ad Brut. 90. b
 Tua ratio est vt secundum binos ludos mihi respondere incipias: mea, vt ante primos ludos comperendinem. 2. in Verrem, 21. a
 Si secundum principium cōfirmatione vtamur. ad Her. 18. b
 Quumque solidam inuenisset, statuissetque tollere: ei secundum quietem visam esse Iunonem: prædicere ne id faceret. 1. de Diuinat. 87. a
 Secundum te nihil est mihi amicus solitudine. 12. ad Att. 17
 Ille mihi secundum te & liberos nostros ita est, vt sit penè par. Q. Frat. lib. 3. 17. 24. a
 In actione, secundū vocem vultus valet. Ora. 164. b. & 202. b

Secundum, pro.

Secundum aliquem facere decretum. 16. ad Att. 50
 Iudicare secundum aliquem. pro Rosc. Comædo, 2. a
 Sed secundū arbitrium tuū testes dabo, qui istū ipsum Syracusis abs te in Latumias cōiectū esse dicāt. 7. Ver. 129. a
 A testibus dicemus, secundum auctoritatem & vitam testium. ad Heren. 8. b
 eos de consilii sententia decreuerunt secundum Buthrotios. Att. lib. 16. 343. 3. a
 Multa secundū causam nostrā disputauit. ad Att. li. 4. 71. 5. a
 Vt ea quæ Coss. decreuerunt, secundum Cæsaris decreta cōprobes. Att. 264. b
 Testimonium secūdam fidem & religionem grauissimè dicere. Q. Frat. lib. 3. 25
 Qui domum, secundum fratrem, suam iudicatam esse dicebat. de Arusp. 151. b
 Quod iudicium secundum Heraclium de compromissis factum erat. in Verr. 122. b
 Sunt aliquot satisfactiones secundum mancipium. Att. 68. b
 Prætor secundum me decreuit. Att. 54. b

Secundum nos iudicari volumus. pro Q. Rosc. 47. b
 Qui sententiā secundum Plorū se dicturum ostendit. pro Flacco, 157. b
 Vtatur instituto suo, nec cogat ante horā decimam de absente secundum præsentem iudicare. 4. Verr. 28. a
 Nuntiat iam populo Pontifices secundum se decreuisse. ad Att. lib. 4. 71. 4. a
 Ita secundum eum possessio daretur. in Verr. lib. 3. 80
 Dare possessionem secundum tabulas. Top. 124. b
 Secundum tabulas alicuius litem dare: & secundū aliquem iudicare. pro Q. Rosc. 45. b

Secundum, conuenienter.

Quid autem tam secundū naturam est, quàm senibus emoriri? Item, Omnia quæ secundum naturam sunt, sunt habenda in bonis. de Senect. 91. b
 Hæc habemus in duodecim tabulis sanè secundū naturam, quæ norma legis est. de Leg. 182. b
 Necesse est quid aut secundum naturam, aut contra sit, à natura ipsa iudicari. de Finib. 125. b
 Secundum naturam viuere, & ex natura, vel ex virtute viuere. de Finib. 130. b
 Contra naturam viuere, & secundum naturam viuere, contraria. Offic. 3. 29

Secundo.

Semel hominem allocutus fueram: an secundū mihi redendum esset, ignorabam. a

Secundarius.

Quod idem faciebat Q. Arrius, qui fuit M. Crassi quasi secundarius. de Clar. Orat. 131. a
 In hoc autē loco, caput illud erit accusatori, si demonstrare poterit, alii nemini causam fuisse faciendi. Secundarium, si tantam, aut tam idoneam nemini. 2. de Inuent. 137. a

Securis.

Grauiorem potuerunt Reip. infligere securim. pro Plā. 37. a
 Sed tamen Serui, quam te securim putas iniecitse petitioni tuæ, quum, &c. pro Mur. 46. a
 Adest, instat, vrget Dolabella, vt quamprimum securi feriatur. 3. Verr. 52. a
 Torquatus securi filium percussit. lib. 1. de Finib. 18
 Agunt eū præcipitem pœnæ ciuium Romanorū, quos partim securi percussit, partim in vinculis necauit. 3. Ver. 4. a
 Tenediorum igitur libertas, securi Tenedia præcisa est. ad Q. Frat. lib. 2. 13. 1. a
 Quamobrem falces Prætoribus præferantur, cur secures datæ. in Verr. 240. b
 Cū miser ille securibus hospitis sui ceruices subicere gestiret. Et, Tu Rabocetum securi percussisti. in Pis. 66. a
 Prætores cū fascibus & securibus lictores habuisse. Quint. Frat. 292. b

Securus.

Securus Hermippus Temnum proficiscitur. pro Flac. 156. b
 Secura recordatio præteriti doloris. 5. Fam. 31
 De lingua Latina securi es animi, dices, qui talia conscribis. ad Att. lib. 12. 260. 6. a
 Si Africanæ legiones celeriter venerint, securos vos ab hac parte reddemus. Planc. Ciceroni, lib. 10. 24. 18. a

Securitas.

Vt tranquillitas animi adsit, & securitas. 1. Offic. 99. a
 Democriti autē securitas, quæ est animi tanquam tranquillitas, quam appellant *ἰσχυρία*, eo separanda fuit ab hac disputatione, &c. 5. de Finib. 38. a
 Qui autē illam maximè optatam & expeditam securitatem (securitatem autem nunc appello vacuitatem ægritudinis, in qua vita beata posita est) habere quisquā potest, &c. 5. Tusc. 59. a
 Caput esse ad beatè viuendū securitatem, qua frui non possit animus, si tanquam parturiat vnus pro pluribus. de Amicit. 104. b
 Vale, & nos dilige: & instituto itinere securitatem, diligentiamque focis, & Reip. præsta. Cato ad Cic. lib. 15. 5. 6. a
 Miram securitatem videbis, cuius plurimæ mehercule partes sunt in tuo reditu. Att. 65. b
 In animi securitate vitam beatam ponimus. de Nat. d. 1. 382
 SS. iiii.

Secus.

Rectè an secus, nihil ad nos. in Pis. 54. a
 Nobis aliter videtur, rectè, secusne. Postquam. 99. b
 Longè secus. Part. 231. b
 Ille non multò secus facere, quò de oratore disputem, ac facerem, si esset mihi de histrione dicendum. de Orat. a
 Cuius ego salutem non secus ac meam tueri debeo. pro Plancio. 2. a
 Non secus, ac si meus frater esses. pro Mur. 9. a
 Non dixi secus, ac sentiebam. 2. de Orat. 14. a
 Quem tractat nò secus, ac si esset Imperator. de Nat. d. 67. b
 Velim domū ad tuos scribas, vt mihi tui libri pateant non secus, ac si ipse adesses. ad Att. lib. 4. 33
 Non secus, ac si te vidissem. Epist. 33. b
 Sed paulò secus à me, atque ab illo partita ac distributa. 3. de Orat. 65. a
 Sed quoniam cœpi secus agere, atque initio dixeram. de Natura deo. 2. 17
 Secus quid commissum aut prætermisum. 3. ad Att. 34
 Nemo dicet secus. de Clar. Orat. 162. a
 Secus dicere de aliquo. 1. ad Att. 67
 De tuo in me animo iniquis secus existimandi, videris non nihil loci dedisse. Epist. 35. b
 Quod non multò secus fuerit. Epist. 54. b
 Mihi autem erit maximè curæ, nequid fiat secus, quàm volumus, quàmque oportet. ad Att. lib. 6. 113. 3. a
 Et si idipsum nonnullis videatur secus. Torq. libr. 6. 4. 2. a
 Quò in altera re causæ, nihil esset quin secus iudicaret ipse de se, quod iudicium est grauissimum. pro Quint. 17
 Sed.
 Sed ego non de præstanti quadam & eximia, sed propè de vulgari & communi prudentia disputo. 2. de Orat. 165. a
 Sed tamen faciliè tacentibus cæteris reticuissem: sed hæc oratio omnis fuit, non auctoritatis meæ, sed publicæ religionis. de Arusp. 128. b
 Sed non de me, vt dixi, sed de sapiente quæritur. 4. Academic. quæst. 120. a
 Sed velle. n. non solum, &c. sed etiam, &c. Lent. lib. 1. 9. 52. a
 Non odio adductus alicuius, sed animo corrigendæ & sanandæ ciuitatis. ad Att. lib. 1. 13. 5. a
 Non solum bene sperare de nobis homines, sed exploratè iudicare volumus. 10. Epist. 17. id est, sed etiam.
 Quod non modò libèter, sed etiam æquo animo. 12. ad Att. 4. pro, sed ne æquo quidem animo.
 Obliti estis Iudæ, recenti illo nuntio necis Clodianæ, non modò inimicorum Milonis sermones & opiniones, sed nonnullorum imperitorum. pro Mil. 46. a
 Non modò huius libertatis, mäsuetudinisque non sunt, sed ne Romuli quidem aut Numæ Pompili, sed Tarquinii. pro Rab. perduel. reo. 8. a
 Age, Senatus odit te, quod eum tu facere iure concedis, afflictorè & proditorem nò modò dignitatis atque auctoritatis, sed omnino ordinis ac nominis sui. in Pis. 51. a
 Tuus autem deus non digito vno redudat, sed capite, collo, ceruicibus, poplitibus, manibus. 1. de Nat. deo. 137. a
 Sunt homines Siculi non contemnendi, si per nostros magistratus liceat, sed homines & latis fortes, & fatis planè frugi ac sobrii. 5. Verr. 55. a
 Idem mihi quidem non videtur: sed dissoluerit sanè, certè tam multa non collegisset quæ non fallerent probabilitate magna. 4. Acad. 134. a
 Sed quid? ego fauiffe me tibi fateor. in Anton. 164. b. pro, quid tum?
 Sed ierit ad bellum, dissenferit, non à te solum, verum etiam à fratribus. pro Lig. 22. a
 Sed effugi insidias, perrupi Apenninū: &c. 12. Philip. 337. a
 Sed siue est ars, siue artis quædã similitudo, non est quidem ea negligenda, verum intelligendum, &c. 1. de Orat. 54. a
 In quo etiam erat aliquis quæsitus, sed is honestus atque cõcessus. 5. Verr. 169. a
 Fefellit ea res, quæ fortasse non debuit: sed fefellit. 10. ad Attic. 22
 Sed reuertar ad ciuem: &c. pro Cælio, 48. a

Sed sunt quidam, &c. sunt autem quidã, &c. de Orat. 64. b
 Zeno igitur nullo modo is erat, qui vt Theophrastus, neros virtutis inciderit, sed contra qui, &c. 1. Acad. 51. a
 Sed de perceptione hætenus. 4. Acad. 70. a
 O præclarum imperatorem, nec iam cum M. Aquilio fortissimo viro, sed verò cum Paulis, Scipionibus, Mariis conferendum. 7. Verr. 11. a
 Sed ita vt. 16. Fam. 15. pro, ea lege vt. vel, dummodo.
 Sed vt in malis. 11. ad Att. 46
 Sed enim, etenim.
 Sed enim hoc non solum ingenii, sed etiam naturæ atque virtutis. pro Archia, 186. b
 Sed enim *σινωπολις* si perturbator est, tibi assignato. ad Atticum, 6. 111. 20. a
 Sedate, Sedatio, Sedatus, vide Sedo.
 Sedeo.
 Viri boni vsuras perscribunt: ego ipse sedeo. 9. ad Att. 51. id est, remisso sum animo, & turpi otio languo.
 Qui mæsti inter sui dissimiles sedebant. Att. 11. b
 Sedisti in quatuordecim ordinibus. in Ant. 169. b
 Sedisti iudex in C. Fabritium. pro Cl. 39. b
 Modò vos iidem in A. Gabinium iudices sedistis. pro Rab. Posthumo, 7. a
 Quò alter veheretur in rheda penulatus, vnà federet vxor. pro Mil. 40. a
 Cùm virgo staret, & Cæcilia in sella federet. de Diuin. 101. b
 His ventis istinc nauigatur, qui si essent, nos Corcyræ non federemus. ad Tironem, libr. 16. 2. 2. a. id est, non moram faceremus.
 Cùm post paucos dies ex subfortitione sedisset. pro Cl. 39. b
 Sedere ad focum. Cat. 51
 Ad gubernacula Reip. sedere. pro Rosc. Amer. 30. a
 Atque eum vident sedere ad latus Prætoris, & ad aurem familiariter, vt solitus erat, insufurrare. 7. Verr. 84. a
 Sedere apud aliquem. 2. de Orat. 7
 Maloque in illa tua sedecula, quam habes sub imagine Aristotelis, sedere, quàm in istorum sella curuli. ad Atticum, lib. 4. 79. 4. a
 Sedere in folio ornato regali. de Finib. 79. b
 Totos dies sedere in villa. ad Att. lib. 12. 257. 4. a
 Herennium Gallum histrionè summo ludorum die annulo aureo donatum in quatuordecim sessum deduxit. Asinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 32. 4. a
 Sessum ite precor. 3. de Nat. deo. 54
 Consurrexere omnes, & senem illum sessum recepere. de Senect. 90. b
 Ita patent omnia quæ accidere possunt, vt ea si vitem, sedendum sit cum dedecore & dolore. 10. ad Att. 42. id est, manendum in otio.
 Sedens.
 Sedens expectarem quoad vocarer. 14. ad Att. 2
 Et id aut sedens aut ambulans disputabam. Tusc. q. lib. 1. 6. sedens quidem, ad imitationem Socratis: ambulans verò, ad imitationem Aristotelis, cæterorumque Peripateticorū.
 In folio sedens domi. de Orat. 155. b
 Vt eum nemo vnquam in equo sedentē videret. 7. Verr. 22. a
 Et ad Italiã accedet, in qua nos sedentes quid erimus? 10. ad Att. 22. id est, otiosi, & neutram partem adiuuantes.
 Sedes.
 Sedes domestica. 4. Famil. 29. id est, domus.
 Sedes hospitalis. contra Rul. 57. b
 Omnibus rebus quæ sub aspectum veniunt, sedes opus est. 2. de Orat. 194
 Sedes nulla, quò concurrant qui Rempub. defensionem velint. 8. ad Attic. 10
 Sedes ciuitatis ac libertatis. de Arusp. respon. 53
 Hæc sedes honoris, sella curulis. in Catil. 118. b
 Vrbs hæc, sedes omnium nostrū, domicilium imperii. pro Syll. 173. b
 Sedes regionum & locorum. Acad. 40. b
 Sceleratorum sedes atque regio. pro Cl. 54. b
 Hæc enim membra sunt, sedes ac domicilium vitæ. de Nat. deorum, 21. b

Hæc sedes vrbs atque imperii. contra Rul. 64. b
 At domicilium Romæ non habuit is qui tot annis ante ciuitatem datam, sedem omnium rerum & fortunarū suarum Romæ collocavit. pro Archia, 6. a
 Aliquam sibi domum sedemque deligere. pro Cluent. 57. b
 Alii in cerebro dixerunt animi esse sedem & locum. 1. Tusc. 30. a
 Sedem quidem stabilem & domicilium certum non habebit. pro Marcello, 17. a
 Neque verba sedem habere possunt, si rem subtraxeris. de Orat. 144. b
 Dii, deæque immortales, qui excellenti tumulo ciuitatis sedem Capitolii in saxo incolitis constitutam. Anteq. iret in exilium, 15. a
 Nam si ille aditus Gallorum immanitati multitudinique paruit, nunquam hæc vrbs summo imperio domicilium ac sedem præbisset. de Prouin. Conf. 25. a
 Phædri obrestatione, sedem, domicilium, vestigia summorum hominū sibi tuenda esse dicit. ad Memmii, 1. 13. 1. 10. a
 Voluptas mentem ex sua sede & statu dimouet. Part. 118. b
 Omni in sede ac loco, ferrum flammamque metuamus. pro Murena, 244. b
 Qua in sede maneant. Tusc. quæst. lib. 1. 29
 Vt sola ponatur in summi boni sede quam quærimus. de Finibus, 72. b
 Ancipites bestię, in vtraque sede viuentes. de Nat. d. 1. 73
 Sedibus suis inhærent infixæ cælo sydera. de Vniuers. 47
 Sedes ac domicilium collocare. in Verr. 110. b
 Mihi ipsa Roma propè conuulsa sedibus suis, obuiam procedere visa est. in Pis. 90. b
 Huius in sedibus pro cubiculis stabulæ. pro tricliniis popinæ sunt. 2. Philip. 78. id est, in domo huius.
 Imò verò commodius etiam, puluinosque poposcisse, & omnes in his sedibus, quæ erant sub platano, consedissee dicebat. 1. de Orat. 15
 Coloni Capuæ in domicilio superbæ atque in sedibus luxuriæ collocati. 2. de Leg. Agr. 94. a
 Sedecula.
 Sic literis sustentor & recreor, maloque in illa tua sedecula, quam habes sub imagine Aristotelis, sedere, quàm in istorum sella curuli. ad Att. lib. 4. 79. 4. a
 Sessio.
 Status, incessus, sessio, accubatio. 1. Offic. 170. a
 Ingressus, cursus, accubatio, inclinatio, sessio. 1. de Natura deorum, 131. a
 Cuius ipsa illa sessio fuit, quam videmus. de Finib. lib. 5. 2
 Sessione illam Capitolinã mihi non placuisse. 14. ad Att. 27
 Num tandem aut locus hic non idoneus videtur, in quo porticus hæc ipsa, vbi inambulamus, & palæstra, & tot locis sessiones, gymnasiorum & Græcarum disputationum memoriam quodammodo commouent? 2. de Orat. 12. a
 Quamobrem etiam sessiones quædam cõtra naturam sunt. de Finib. 132. b
 Sessito.
 Eius autè Cethegum medullam fuisse vult, vt quam deam in Periclis labris scripsit Eupolis sessitauisse, huius hic medullam nostrum oratorem fuisse dixerit. de Cl. Orat. 29. a
 Seditio.
 Commota seditio. ad Att. lib. 2. 16. 15. a
 Seditio quæ facta est in legione quarta de Antoniis. ad Atticum, 273. b
 Magna seditio in castris eius inter Pœnos & Siculos milites est facta. de Diuin. 91. b
 Seditio militum sedata ab Appio. ad Att. lib. 5. 101. 2. a
 Concitare seditioem & discordiam. pro Mur. 75. a
 Singulæ quædã cohortes seditioem fecerunt. Pollio Ciceroni, lib. 10. 32. 11. a
 Seditioem non posse fieri, eo inuito, qui cum populo ageret, decrevit Senatus C. Claudius cõsule, de C. Carbonis seditioem referente: quippe cui liceat consilium, simul atq; intercessum, turbariq; cõceptum sit, dimittere. 3. de Leg. 37
 Seditioem atque discordiam in ciuitate inducere. Of. 1. 121
 Quod scribis de seditioem quæ facta est in legione quarta

de Cotoniis, &c. ad Brutum, 2. 3. a. & Epist. 166. b
 Solon capite sanxit, si quis in seditioem non alterutrius partis esset. Att. 154. b
 Cùmque ante aduentum meum seditioem quadam exercitus esset dissipatus, &c. 15. Fam. 13
 Plebis concitatione & seditioem nuntiata. de Clar. Oratoribus, 169. b
 Seditioem multæ è Rep. factæ. 2. de Orat. 68
 Seditioem nonnullæ iustæ, & propè necessariæ. 2. de Or. 108
 Omnia seditioem genera collegi. de Orat. 126. b
 Seditioem ferui ac ministri. 1. Fam. 39
 Multas seditioem esse factas & conflatas. Att. 120. b
 Non dubitauit seditioem ipsas ornare & demonstrare grauissimis verbis. 2. de Orat. 68
 Seditiosus.
 Titus seditiosus ciuis & turbulentus. de Orat. lib. 2. 26
 Malus ciuis, improbus Consul, seditiosus homo. 3. Ver. 26. a
 Seditiosa vita & tumultuosa. 1. de Inuent. 6. a
 Adhortari adolescentes, vt turbulenti, vt seditiosi, vt perniciosi ciues esse velint. in Ant. 157. b. & Acad. q. lib. 2. 13
 Altera de capite ciuis rogari, nisi maximo comitiatu, vetat nondum, initis seditiosus Tribunus pl. 3. de Leg. 63. a
 Seditiose.
 Altera autem quæ procul à iudicio remota est, quæ concionibus seditiose cõcitatis accommodatior est, quàm tranquillis, moderatisque iudiciis. pro Cluent. 1. a
 Seditiose interrogari. pro Mil. 102. b
 Multa quàm seditiosissime diceret, vocem exprimere non potuit. ad Attic. lib. 2. 36. 7. a
 Sedo.
 Cùm tanta mala florentissimæ familiæ sedauit, vel potius sustulit. in Ant. 169. b
 Vos quoque tribunitiam sedate temeritatem. Att. 194. b
 Remittant spiritus, comprimant animos suos, sedent arrogantiam. pro Flac. 42. a
 Sermiculum omnem aut restrinxeris, aut sedaris. At. 206. b
 Sedare ægritudinem. Tusc. q. lib. 3. 64
 Sedare discordias. in Ant. 153. b
 Lites sedare. 5. Verr. 113. a
 Sedare molestias calorum. Offic. 2. 17. a
 Quæcunque in animis hominum motum res & causa potest, dicendo vel excitare vel sedare. de Orat. 102. b
 Sedare motus animi appetentis. Tusc. q. lib. 3. 15
 Tempestatem sedare. 3. Verr. 32. a
 At aliquando inceditur, & quidè sepe sedatur. 3. de Leg. 34. a
 Tum interuētū Pontini, pugna quæ erat commissa, sedatur. in Catil. 112. b
 Bellum intestinum ac domesticum post hominum memoriam crudelissimum & maximum, me vno togato duce & imperatore sedatur. 2. in Catil. 46. a
 Hoc dico, controuersia totam ista posse sedari. 1. de Leg. 81. a
 Quod vnum ad inuidiam vestri ordinis, infamiãque iudiciorum sedandam maximè pertinebat, id, &c. 2. Verr. 1. a
 Appetitus omnes contrahendi, sedandique sunt. 1. Offic. 143
 In eorum, qui audiunt, mentibus aut sedandis aut excitandis. de Orat. 86. b
 Sedatus.
 Alter sine vllis salebris quasi sedatus amnis fuit. Or. 200. b
 Seditio militum ab Appio sedata. Att. 75. b
 Sedata & depressa vox. ad Heren. 20. b
 Illa etiã parte animi, in qua irarum existit ardor, sedata atque restincta. de Diuin. lib. 1. 57
 Sedata atque modesta sint, quæ cum patribus agentur. 3. de Legibus, 35
 Sedatis fluctibus, & tempestate commutata. de Inuent. 81. b
 Est enim vt trãstierendis, facièdisque verbis tranquillior, sic in ipsis numeris sedator. in Orat. 101. a. de Isocrate.
 Hæc scripsi sedatiore animo, quàm proximè scripseram. Attic. lib. 8. 247. 14. a
 Paulo sedatiore tempore est accusatus, quàm Iunius, sed eadem ferè lege & crimine. pro Cluent. 83. a
 Sedate.
 Non constanter & sedatè feret? 2. Tusc. 80. a

Cuius oratio cum sedate placideque loquitur, tum illustrat eam, quasi stellæ quædam, translata verba atque immutata. in Orat. 50. a

Placide & sedate ferre dolorem. Tusc. lib. 2. 50

Sedatio.

Sedatio ægritudinis. Tusc. 227. b

Sedatio animi omnium rerum occultarum ignorantia sublata. 1. de Finib. 99. a

Temperantia & modestia, omnisque sedatio perturbationum animi. 1. Offic. 132. a

Vt apud Homerum quotidianæ neces, interitusque multorum, sedationem morandi afferunt. 3. Tusc. 110. a

Atqui cum perturbationes miseram, sedationes autem vitam efficiant beatam, &c. Tusc. q. lib. 5. 32

Perturbationes animi, & Sedationes animi, contraria. Tusc. q. 136. b

Seduco.

Cum hæc differuissem, seducit me Scaptius: ait se nihil contradicere. Att. lib. 5. 110. 14. a

Quum a negotio omni seuocamus animum, quid, inquam, tum agimus, nisi animum ad seipsum aduocamus, secum esse cogimus, maximeque corpore seducimus? 1. Tusc. 117. a

Seduxi enim eum, & ad pacem sum cohortatus. 15. ad Att. 2

Nisi quod te Idibus Martiis a debita tibi peste seduxit. 13. Philippic. 36. 1

Cum inimicum meum modo seuerè seducerent, modo familiariter amplexarentur. Epist. 15. b

Sæpe audiui accessisse ad Crassum, consulendi causa, quandam rusticum: qui cum Crassum seduxisset, atque ad eum retulisset, responsumque ab eo verum magis, quam ad suam rem accommodatum, abstulisset, &c. de Or. li. 1. 123

Seductus.

Quod verò a te viro optimo seductus est, tuoque beneficio adhuc viuunt hæc pestis: interdum quod mihi vix fas est, tibi subirascor. 10. Fam. 60

Seductio.

Etenim seductiones testium, secessionem subscriptorum animaduertebant. pro Mure. 46. a

Sedulius.

Sedulius, vnus ex P. Clodii satellitibus. pro Dom. sua. 62

Sedulul.

Eloquentes videbare, nō sedulos, velle conquirere. de Clar. 91. hoc est, officiosos & diligentes.

Sedulitas.

Sedulitas nimium arguta. 8. Fam. 1. in epist. Cælii.

Finem secti offerendi mei, ne forte mea sedulitas aut infidiosa aut impudens videretur. contra Rull. 68. b

Qui sedulitatem mali poetæ duxit, aliquo tamē præmio dignam. pro Archia. 190. b

Quis igitur ille quem supra deformauit, volūtarius amicus mulieris, non necessitudine aliqua, sed ficto officio, simulataque sedulitate coniunctus, &c. pro Cecin. 10. a

Quæ si non essent sedulitate effectæ, & beneuolentia tua, liceret mihi abire in solitudines aliquas. 11. ad Att. 19

Cornelii operam & sedulitatem laudare possum. Epist. 121. b

Idque cum sentiam, sedulitate mihi met ipse satisfacere possum, re quidem ipsa, &c. Epist. 9. b

Sedulo.

Tu quidem sedulo argumentaris, quid sit sperandum, &c. Attic. 44. b

Hoc quanquam sedulo faciebat, tamen interdum, &c. pro Cluentio, 45. a

Sedulo inquam faciam, sed fortuna fortis. 3. de Finib. 24. a

Sed tamen sedulo sit, & in primis a Pathisco. de Fin. 24. b

Seges.

Seges spicis vberibus & crebris. de Finib. 146. b

Quid enim odisset Clodium Milo, segetem ac materiã suã gloriæ pro Mil. 17

Et in segetem sunt deteriore data fruges, illæ tamē suapte natura enitent. Tusc. 177. b

Segetes fœcundæ herbas effundunt inimicissimas frugibus. Orat. 201. b

Segetes largiuntur fruges. Tusc. 162. b

Lætus esse segetes, luxuriosa frumenta. Orat. 204. b

Segetibus & pratis, & vineis, & arbutis res rusticæ lætæ sunt. de Senect. 8. b

Neque in segetibus, neque in areis, neque in horreis, in Verrem, 151. b

Segesta.

Segesta, est oppidum peruetus in Sicilia Iudices, quod ab Ænea fugiente a Troia, atque in hæc loca veniente, conditum esse demonstrant. 6. Verr. 63

Segestanus.

Segestana & Centuripina, ciuitates populo Rom. cognatæ. 7. in Verr. 67

Segestana, ciuitas libera sine fœdere. 5. in Verr. 11

In Segestano agro commercium nemini erat. 5. in Verr. 77

Segestani non solum perpetua societate, &c. 6. Verr. 63. a

Segestenses. in Verr. 166. b

Segnis.

Ego sicui adhuc videor segnior fuisse, dum ne tibi videar, non laboro. ad Att. lib. 8. 157. 4. a

Nec me segnior ad respondendum reddidisti. de Finibus, lib. 1. 27

Terræ cultum segnior suspicor fore, si, &c. 2. de Leg. 73. a

Ne segniores posthac ad imperandum ceteri sint. pro Fot. 6. a

Segnitia.

Rudem enim esse omnino in nostris poetis, aut inertissimæ segnitia est, aut fastidii delicatissimi. 1. de Finib. 4

Præterea sine arrogantiã grauis esse videbatur, & sine segnitia verecundus. de Clar. Orat. 155. a

Segnitias.

Et quoniam de impudentiã dixi, castigemus etiam segnitiam hominum atque inertiam. 1. de Orat. 91. a

Segrego.

Iambum & trochæum frequentem segregat ab oratione Aristoteles. de Orat. 159. b

Qui antea voce Prætoris a liberis semouebantur, tuis ludis non voce, sed manu liberos a se segregabant. de Arusp. 23

Eloquentia nos a vita immani & fera segregauit. de Nat. deorum, 56. b

Exclusit illam a Rep. distraxit, segregauit scelus illius. 5. Philippic. 185

Qui virtutem a summo bono segregauerunt. de Finibus, lib. 3. 47

Segregari iram & gratiam intelligitur, a beata immortalisq; natura. de Nat. deor. 1. 34

In figura hominis feritas & immanitas bellæ, a communitanquam humanitate corporis segreganda. Offic. 58. b

Aliquem a numero ciuium segregandum esse, vel non esse. pro Archia, 2. a

Segregatus.

Beata vita sola relicta, & comitatu pulcherrimo segregata. Tusc. 244. b

Seiugo.

Humani autem animi eam partem, quæ sensum, quæ motum, quæ appetitum habeat, non esse ab actione corporis seiugatam. 1. de Diuin. 63

Seiungo.

Seiungam te ab illo, &c. in Vatin. 32. b

Fortunam nemo ab inconstantia & temeritate seiungit. de Nat. deo. 71. b

Seiunge te ab iis, cum quibus te temporum vincula coniunxerunt. 10. Fam. 12

Seiungere se & coniungere, contraria. 6. Fam. 19

Tibi autem multo notior atque illustrior meas in te animus esset, si hoc tempore omni, quo seiuncti fuimus, & vnâ & Romæ fuisset. Lent. lib. 1. 9. 3. a

Dummodo tua calamitas a Reip. periculo seiungatur. in Catilinam, 102. b

Ab honestate seiungi. 1. Acad. 10. a

Et a spe parandarum voluptatum seiungi non potest. de Fi. 1. 52

Seiungendus ab Antonio. ad Att. lib. 15. 326. 10. a

Quod me ex fortissimorum ciuium numero seiungendum non putaris. in Verr. 4. & 34. b

Seiunctus.

Orator seiunctus a Philosophorum eloquentia. Orat. 203. b

Defensio remota ab utilitate Reipub. seiuncta a voluntate legis. In Verr. 192. b

Seiunctum mihi a te nihil esse potest. 12. Fam. 39. in epist. C. Trebonii. id est, quod mihi tecum non sit commune.

Seiuncti animi ab autoritate Senatus. de Arusp. resp. 44

Seiunctio.

Propositioque quid sis dicturus, & ab eo quod est dictum seiunctio, & reditus ad propositum, & iteratio, & rationis apta conclusio. 3. de Orat. 112. a

Seius.

M. Seius iudicio afflictus, tamen L. Pisoni in petitione propositus. pro Planc. 9

Q. Seius eques Rom. a P. Clodio interfectus. de Aruspicum respon. 27

Seleucia.

Tanti non fuit Arsacem capere, Seleuciam expugnare, ut earum rerum quæ hic gestæ sunt, spectaculo careres. 8. Fa. 40

Seleuciana prouincia. Att. 67. b

Selicius.

Neque Cornelius ad Terentiam postea rediit, opinor ad Cæsarium Axium Selicium confugiendum est. 1. ad Att. 21

Seline.

Seline, Syriæ regina, Antiochi regis vxor. 6. in Verr. 53

Seligo.

Nec verò vtetur imprudenter hac copia, sed omnia expendet & seliget. in Orat. 27. a

Quæ exæpla selegissem, nisi vel nota esse arbitrarer, vel posse eligere qui quærerent. in Orat. 55. a

Sed hoc quasi vltimum, quale nos summum in vita bonum dicimus: illud autem vt feriat, quasi seligendum, non expectandum. 3. de Finib. 36. a

Selectus.

Cæterarum rerum selecti iudices ex ciuium Romanorum conuentu proponi solent. 4. Verr. 22. a

Selectæ breuesque sententiæ Epicuri. de Nat. deo. 1. 60

Selectarum epistolarum volumina. 1. ad Q. Frat. 42

Deinde Prætores tantum vrbanis, qui iurati debent optimum quenque in selectos iudices referre, nunquam, &c. pro Cluent. 96. a

Selectio.

Vt eam rerum selectione expoliarent. de Finib. lib. 2. 37

Selectio vitiorum, bonis prætermisissis, in omni re accusanda est. 3. de Leg. 22

Selius.

Sit Selius tam eloquens, vt possit probare se liberum. 7. Fam. 56

Sella.

Sella Cæsaris. 15. ad Att. 8

Non denique hæc sedes honoris, sella curulis vnquam vana mortis periculo fuit. in Catil. 118. b

Sella Q. Maximi, quem illi Consulem esse dicebant, posita esset. 7. Fam. 52

Nemo opifex inuentus est, qui non ipsum illum sellæ atque operis & quæstus quotidiani locum saluum esse velit. in Catil. 122. b

Quod vos oblitos esse non arbitror, quæ multitudo, qui ordo ad Pisonis sellam isto Prætoris solitus sit conuenire. 3. Verr. 84. a

Prætor properas de sella exiliuit. in Ver. 100, & 101, & 177. b

Prætor palam de sella ac tribunali pronuntiat, si quis, &c. in Verr. 127, & 128. b

Sedebat in Rostris Cæsar in sella aurea coronatus. in Antonium, 176. b

Illo die quo primum in sella aurea sedit. de Diuin. 105. b. & 4. ad Attic. 29

Iam antea in sella sedens Prætor, quum prouinciã Siciliam obtineret. 5. in Verr. 111. a

Puella defatigata petiit a matertera, vt sibi concederet paulisper, vt in sella requiesceret. 1. de Diuin. 168. a

Selonius.

Selonius campus agri Lanuuii. Diuin. lib. 1. 70

In Selonio apud focum angues nundinari solent. Diu. lib. 52

Semæ aquæ.

Puto vtrunque ad aquas Semas, &c. 16. Fam. 34

Semel.

Galli pecuniam semel atque iterum ac sæpius inuitissimi dare coacti sunt. pro Font. 279. b. & de Inuent. 64. b

Patria bis a me seruata, semel cum, &c. iterum cum, &c. pro Domo sua, 218. b

Cum facile exorari Cæsar, tum semel exorari soles. pro Deiotaro, 5. a

Cum autem semel gladium scelere imbuisset, nulla res ei finem cadendi afferret. in Anton. 198. b

Semel hoc induxit animum. 14. ad Att. 22. & 15. 31

Verum hoc erat, si ille semel verus archipirata securi percussus esset, pecuniam illam non haberes. 7. Verr. 63. a

Semel ait se in vita pertumuisse, tum, quum primum a me reus factus sit. 2. Verr. 4. a

Cognoscite nunc ita reum citatum esse illum, vt re semel atque iterum præiudicata, condemnatus in iudicium venerit. pro Cluent. 37. a

Nullas adhuc literas acceperam, præter quæ mihi binæ semel in tribunali reddite sunt. Att. 69. b. Alias, simul.

Vbi enim semel ab annonæ ratione, & ab aratorum voluntate res ad Prætoris libidinē translata est, &c. 5. Ver. 189. a

Semen.

Semen inclusum est in intima parte baccharum quæ ex quaque stirpe funduntur. 2. de Nat. deo. 96

Semen cum in locis insedit, rapit omnem ferè cibum ad sese, eoque coëptum fingit animal. 2. de Nat. deo. 97

Semen belli. 2. Philipp. 69

Stirps ac semen malorum omnium. in Catil. 103. b

Semen vrbانيتatis. ad Curium, lib. 7. 32. 4. a

Aliquid ingenerari hominibus a stirpe generis ac feminis contra Rull. 82. b

Seminis quanta vis. 2. de Nat. deo. 59

Nec verò vnquam bellorum ciuiliū semen & causa deerit, dum, &c. Offic. 2. 40

Itane censet? ante coronam extitisse, quam herbarum conceptum esse semen? de Diuin. 122. b

Triptolemus cum omnibus semen largiretur, &c. ad Herennium, 25. b

Semen incidens in cœcipientem comprehendentemque naturam. de Nat. deo. 42. b

Attilius ille sua manu spargens semen. pro S. Rosc. 26. b

Terra cum gremio mollito & subacto semen sparsum accepit, primum id occatum cohibet, &c. de Senect. 87. b

Semina stirpibus infixæ. de Nat. deo. 2. 19. temperatione salioris oriuntur & auferunt.

Sunt enim ingenis nostris semina innata virtutum. Tusc. quæst. lib. 3. 2

Semina inuictiæ, intemperantiæ. 3. de Nat. deo. 52

Semina malorum, quæ in his mediis inclusa sunt, in contrarias partes se vertere. de Diuin. 115. b

Quorum similia sunt prima in animis, quasi virtutum igniculi & semina. de Finib. lib. 5. 15

Seminum vis ad gignendum procreandumque plurimum valet. Diuin. lib. 2. 75

Semina terræ mando. in Arat. b

Semina ex mensa secunda in lacinia seruantem. 16. Fam. 30. ex epist. Ciceronis filii.

Quod Zeno in suis commētariis quasi semina quædam sparsisset. de Diuin. 81. b

Vt igitur in feminibus causa est arborum & stirpium, sic huius in quousissimi belli semen tu fuisti. 2. Philp. 69. a

Seminibus grauidata terra, omnia parit & fundit ex sese. 2. de Nat. deor. 59

In feminibus inest vis earum rerum, quæ ex his progignuntur. de Diuin. 107. b

Terra quæ ex fici titulo grano, aut ex acino vinaceo, aut ex cæterarum frugum aut stirpium minutissimis feminibus tantos truncos ramisque procreat. de Senect. 88. b

Seminarium.

Qui nisi exeunt, nisi pereunt, etiam si Catilina perierit, scitote hoc in Rep. seminariū Catilinarium futurū. 2. in Cat. 42. a

Seminarium iudicum. 13. Philipp. 344

Id autem est principium urbis, & quasi seminarium Reip.
1. Offic. 80

Ex illo fonte & seminario triumphorum arida folia laurea
retulisti. in Pifo. 77

Sementis.

Nemo ignorat quid sit sementis & messis. de Orat. 106. b

Vt sementem feceris, ita metes. de Orat. 133. b

In agro Sabino sementem fieri proscriptiois, Senatores
multos esse Romæ, nos quoque audieramus. 9. ad Att. 22

Hanc igitur tantam à diis immortalibus arbitramur malo-
rum sementem esse factam. 3. de Nat. deo. 107. a

Semente prohibita ac messe amissa. in Verr. 175. b

Semino.

Seminari nullius agricolæ cultu stirps tam diuturna, quam
poetæ versu potest. 1. de Leg. 1

Seminator.

Omnium autem rerum quæ natura administrantur, semi-
nator & sator, & parens, vt ita dicam, atque educator, & al-
tor est mundus, & c. 2. de Nat. deo. 62

Qui est versus omnium feminator malorum. 3. de Natura
deorum, 90. a

Semestris.

Iam intelliges id regnum vix semestre esse posse. ad Attic.
lib. 10. 197

Semianimus.

Arboris è trunco serpentina faucis morsu,
Subigit ipsa feris transfigens vnguibus anguem
Semianimum, & varia grauius ceruice micantem. 1. de Di-
uinatione, 90

Semigro.

Reprehendistis, à patre quod semigrarit: quod quidem iam
in hac aetate minimè reprehendendum est. pro Cæl. 12

Seminarium, Semen.

Semiaffus.

Heu reliquias semiaffis regis denudatis ossibus,
Per terram sanie delibutas fœdè diu vexarier. 1. Tusc. 170. a

Semicirculus.

Circulos aliquos aut semicirculos consecrari, quum nō ha-
beant ingenuas ex doctrina oblationes. 5. de Finib. 100

Semidoctus.

Hæc vt & properas, & apud doctos, & semidoctus ipse per-
curro, vt aliquando ad illa maiora veniamus. 2. de Or. 95. a

Semifer.

Tum gelidum valido de pectore frigus anhelans
Corpore semifero magno Capricornus in orbe. 2. de Nat.
deorum, 165. a

Semihora.

Mæque ex comparato & cõstituto spatio defensionis, in se-
mihoræ curriculum coegisti. pro Rab. perduel. reo. 3. a

Semiliber.

Obsecro, abiiciamus ista, & semiliberi saltem simus, quod
assequemur & tacendo & latendo. 13. ad Att. 41

Semiplacentinus.

Quum esses interrogatus quid sentire de Consulatu meo,
grauis author, Calatinus credo aliquis, aut Africanus, aut
maximus, & non Cesonius semiplacentinus Caluentius,
respondes, altero ad frontem sublato, & c. in Pis. 9

Semiplenus.

Decem semiplenæ naues. in Verr. 248. b

Semifomnis.

Quum illi interea, qui te istic reliquerunt, spectarent com-
munes mimos semifomni. ad Marium, lib. 7. 1

Semifomnis.

Confirmant ipsi se, quum is etiam tum semifomnis stupe-
ret. arma capiunt: totum forum atque insulam, quæ est
urbis magna pars, complent. 7. Verr. 75

Semiuiuus.

Qui non admurmuratione, sed voce & clamore abiecti ho-
minis & semiuiui, & c. in Pis. 24. a

Parthi repente Bibulum semiuiuum reliquerunt. 7. Fam. 12
ibi hominè ingenuum, domi nobilem, populi Ro. socium
& amicum, fumo excruciatum, semiuiuum reliquit.

3. Verrinarum, 20. a

Et quum erat reclamatum semiuiuis mercenariorum voci-
bus, pop. Romanum negare dicebat. pro Sest. 109. a

Semiuncia, siue Semuncia.

Semiuncia auri. in Verr. 213. b

Facit hæredem ex deuce & semuncia Cecinam. pro Ce-
cin. 13. a

Semiustulatus.

Tu P. Clodii cruentum cadauer eiecisti domo: tu in publi-
cum eiecisti: tu spoliatum imaginibus, exequiis, pompa,
laudatione, infelicissimis lignis semiustulatum, noctur-
nis canibus dilaniandum reliquisti. pro Mil. 25

Semissis.

Simius, non semissis homo contra me arma tulit, & cum
bello cepi. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 10. 4. a

Sed sicubi incidit, de Tulliano semisse, Maximam adhibe-
bis, vt scribis. ad Att. lib. 15. 330. 5. a

Lex frumentaria de semissibus & trientibus. ad Her. 4. b

Sed ab vno gladiatore innumerabilia alia noua conscribe-
rentur: vt remissis semissibus & trientibus, quinta propè
pars vectigalium tolleretur. pro Sestio, 46

Semissibus magna copia est. 5. Fam. 15

Semita.

Attendite, iam intelligetis, hanc pecuniã, qua via modò vi-
sa est, exire ab isto, eadem semita reuertisse. 4. in Ver. 40. a

Semitam tantum Galliæ tenebamus antea. de Prouin. 75. b

Roma in monibus posita & conuallibus, nō optimis viis,
angustissimis semitis. contra Rull. 85. b

Vt Orestis nuper prandia in semitis decimæ nomine magno
honori fuerunt. Offic. 45. b

Semoueo.

Neque res lumen habere possunt, si verba semoueris. de O-
ratore, 144. b

Itaque qui antea voce præconis à liberis semouebatur, tuis
ludis, non voce, sed manu liberos à se segregabant. de
Arusp. respon. 23. a

Nam Strato eius auditor, quanquam fuit acri ingenio, ta-
men ab ea disciplina omnino semouendus est. 1. Acade-
mic. quæst. 49. a

Semouenda est igitur voluptas, non solum vt recta sequa-
mini, sed etiam vt loqui deceat frugaliter. 2. de Fin. 45. a

Semotus.

Semotus à dominatione Reip. ad Ota. 42

Cæterorum sententiis semotis. de Finib. 129. b

Semper.

Quod semper mouetur, id æternum est. 1. Tusc. 62. a

Ea quum tempore commutantur, commutatur officium, &
non semper est idem. 1. Offic. 45. a. aliàs, vt non semper
sit idem.

Semper ego à genere hoc toto sermonis refugi. de Ora. 93. b

Sempiternus.

Ignis Vestæ perpetuus & sempiternus. in Catil. 12. b

Ordo sempiternus rerum cælestium. de Nat. deo. 2. 12

Sempiterna dei natura. de Nat. deo. 1. 74

Ratio perfecta & sempiterna. 2. Acad. 42

Sempiterna rerum futurarum veritas, legis vis. de Natura
deorum, 1. 30

Neque autem ego sum ita demens, vt me sempiternæ glo-
riæ per eum commendari velim. Luceio, lib. 5. 12. 22. a

Sempiternum dominum imposuistis in ceruicibus nostris.
de Nat. deo. 1. 39

Plato dixit mundum fore sempiternum. de Nat. deo. 6. b

Sempiternam prænam sustinere. Postquam, 198. b

Illi non heroes, sed dii futuri quidem in gloria sempiterna
sunt. Att. 226. b. Epist. 88. b

Sempiternum malum. Tusc. q. lib. 1. 9

Nostri consilia in sempiternum tempus spectare debent.
2. de Orat. 91

Stellarum cursus sempiterni. de Somn. 128. b

Sempiterni hostes. 5. ad Att. 39

Veræ amicitia sempiternæ sunt. de Amic. 102. b

Nihil immutat sempiternis seculorum ætatibus. de Natu-
ra deorum, 36. b

Sempronia lex.

Sempronia lex. 1. famil. 23. in Rull. 42. in Catil. 82. & de Pro-
uinciis Consul. 2

Sempronia lex de prouinciis. pro Corn. Balbo, 49

Sempronia lex de veneno, eadem Cornelia. pro Cluent. 125

Sempronia legis lator iussu populi pœnas Reip. depedit. in
Catil. 82

Sempronia lege Censoria locatio agrorum in Asia cõstitutã
erat. 5. in Verr. 11

Sempronia leges. 7. in Verr. 127

Sempronianum s. c. 12. famil. 61

Semurium, locus quidam. 6. Philipp. 213

Senariolus, Senarius, Vide Sex.

Senator.

Senator paratus nullo pacto esse potest sine diligentia me-
moria. 3. de Legib. 36

Rogatus dicat Senator. 3. de Legib. 35

Senator causas populi teneto. 3. de Legib. 11

Senator bonus, author publici consilii. Orat. 103. b

Senatoris animus non ad auctorem refertur, sed ipse per se
spectari vult, cum agit. 3. de Legib. 35

Senatori non liceat Romanorum legibus nauem compa-
rare. 7. in Verr. 36

Senatori iussa tria sunt, vt adfit. Nam grauitatem res habet,
quum frequens ordo est. Vt loco dicat, id est rogatus: vt
modo, ne sit infinitus. nam breuitas non modò Senatoris,
sed etiam oratoris magna laus est in sententia. 3. de Leg. 35

Senatori est necessarium nosse Remp. quid habeat militum,
quid valeat ærario, quos socios Respub. habeat, quos ami-
cos, quos stipendiarios, qua quisque sit lege, conditione,
fœdere: tenere consuetudinem decernendi, nosse exempla
maiorum. 3. de Legib. 36

Senatori, qui nec aderit, aut culpa esto. 3. de Leg. 11

Senatore sine procuratore in legatione existente nihil tur-
pius. 3. de Legib. 18

Senatores Romani ex vniuerso populo deligunt soliti. pro
Sestio, 120

Senatores, qua pœna in Senatum cogi soliti. 1. Philipp. 9

In agris erant tunc Senatores. de Senect. 88. b

Cum c c c x. Senatores essetis. Postquam. 210. b

Senatores qui consilio & prudètia regere Rempub. possint.
de Orat. 83. b

Senatorum Romæ frequens numerus ad ducetos. Q. fr. 2. 1

Toga prætexta & sella curulis Senatorum. pro Cluent. 50. b

Senatorius.

Senatorius ordo multa pericula habet. 5. in Verr. 81. & pro
Cluent. 83. a

Senatorii ordinis præmia. pro Cl. 124. & pro Rab. Posth. 11

Senatoria causa. in Pis. 14

Potentia Senatoria. ad Att. lib. 2. 24. 3. a

Senatoria sententia. in Pis. 51

Senatoria vigilia. 1. Philipp. 1

Lysanias adeptus est ordinem Senatorium. pro Flac. 155. b

Remp. Senatorio consilio defendere. 3. Verr. 3. a

Literæ forenses & Senatoria. Offic. lib. 2. 5. a

Senatoriis muneribus liberatus. Tusc. quæst. lib. 1. 1. a

Senatus.

Senatus à senibus appellatus est, quod in eis sit consilium,
ratio, sententia. Cat. 18

Senatus, publicum orbis terræ consilium. 3. fam. 25

Senatus, Reipub. custos, præses, propugnator. pro Sest. 26. b

Senatus princeps salutis, mentisque publica. de Arusp. 54. a

Eodem igitur die Tyriis est Senatus datus frequens. ad Qu.
frat. lib. 2. 15. 2. a

Senatus est summum pop. Rom. consilium. de Senect. 81.
pro Domo sua, 227. b

Senatus frequens diuinus fuit in supplicatione Gabinio de-
neganda. Q. fr. lib. 2. 9. 2. a

Senatus frequens vocatu Drusi in curiam venit. contra Rul-
lum, 64. de Orat. 143. b

Quippe qui ne reprehensionem quidam vulgi reformidans,
in ipsa curia soleret legere, dum Senatus cogerebatur. 3. de
Finib. 11. a. de Catone.

Senatus sæpius pro dignitate tua appellaretur, si absentibus
Consulibus vnquam, nisi ad rem nouam cogerebatur. Cor-
nificio, lib. 12. 27. 3. a

Si quos s. r. q. r. tuæ fidei commisit. Qu. frat. 195. b

Senatus est continuò cõuocatus, frequensque conuenit pro-
pter famam atque expectationem tuarum literarum. Plan-
co, lib. 10. 12. 7. a

Quodcumque Senatus creuerit, agunto magistratus. lib. 3. de
Legib. 6

Quum creuerit Senatus, populufve iusserit, imperia, potes-
tates, legationes ex vrbe exeunto. 3. de Legib. 9

Senatus quor Prætores creuerit, populufq; iusserit, tot fun-
to. 3. de Legib. 7

Et die nō fuit Senatus, neque postero. Cornificio, li. 12. 25. 1. a

Senatus fuit frequentior, quam putabamus esse posse mense
Decembri sub dies festos. ad Q. fr. lib. 2. 5. 1. a

Senatus è magistratibus esto. 3. de Legib. 10

Senatus si dominus sit publici consilii, quodque is creuerit,
defendant omnes, & si ordines reliqui ordinis principis
consilio Remp. gubernari velint, poterit ex temperatione
iuris, quum potestas in populo, auctoritas in Senatu sit,
teneri ille moderatus, & concors ciuitatis status. 3. de Legi-
bus, 26, & 27

Et die Senatus erat futurus. ad Lentulum, lib. 1. 2. 10. a

Nam ira se res habet, Senatus dominus publici consilii, & c.
3. de Legib. 41. a

Senatus haberi ante Calend. Febr. per legem Puppiam, id quod
scis, non potest. Lentulo, lib. 1. 4. 3. a

Consequuti sunt dies comitiales, per quos Senatus haberi
non poterat. ad Q. fr. lib. 2. 6. 4. a

Sed quum Senatus habitus esset ad Apollinis ad x. i. Calend.
Sext. & referretur de stipendio Cn. Pompeii, & c. Cælius ad
Ciceronem, lib. 8. 4. 10. a

Si Senatus iusserit, ad Etruscos & Aruspices, bella, portenta,
prodigia deferunt. 2. de Legib. 18

Senatus vocatus in curiam. 2. ad Q. fr. 8

Senatus dignitatis patrimonium. 3. de Orat. 2

Senatus verus auctoritas de Bacchanalibus, & consulum
exercitu adhibito quæstio, animaduersioque, declarat se-
ueritatem maiorum in eo genere. 2. de Legib. 36

Intraisset habendi Senatus causa. de Nat. d. 2. 9

Senatus clamore propè concionalis. 2. ad Q. fr. 22

Senatus decreta rata sunt. Ast ni par potestas, maiorve pro-
hibessit. 3. de Legib. 10

Tuum in ipsum discessum Senatus incidisse credo meas li-
teras. a

Senatus vno versiculo, puncto temporis sublata leges Scia,
Apuleia, Liuia. 2. de Legib. 12

Senatus munus & potestas, quæ. in Vatin. 28

Senatus ordo quum frequens est, auctoritatem res habet. 3.
de Legib. 35

Senatus ordo, vitio vacato, cæteris specimè esto. 3. de Leg. 10

Senatus voluntas pro autoritate haberi debet, quum au-
thoritas impeditur metu. 11. famil. 13

Senatus omnes oportere dicto audientes esse. 8. famil. 11. id
epist. Cælii.

Ad Senatū minaces & acerbas literas miserat Cæsar. 16. fa. 13

Cum Diogenes & Carneades ad Senatum in Capitolio sta-
rent. Acad. quæst. 36. b

Monere, ne antè in Senatum accederem, quam rem confe-
cissim. ad Att. lib. 7. 124. 2. a

Hoc autem tempore eum Cæsar in Senatum legit: & c. Va-
lerio, lib. 13. 5. 4. a

Pari felicitate vnà legatus venit Nicomedes, qui neque in
Senatum vlla conditione peruenire potuit, & furti, & pro
focio damnatus est. pro Flac. 33. a

Hic tamen viuit: viuit: imò in Senatum venit publici consi-
lii particeps. 1. in Catil. 1. a

Tenni vsque ad illam ætatem in Senatum venire non po-
tuit. pro Flacco, 33. a

Atque ipse ad te antea scripsisse, te frustra in Senatum, siue
potius in conuentum Senatorum esse venturum. Sulpitio,
lib. 4. 1. 4. a

Senatum in castris habere. ad Octau. 45
 Scaptius inclusum in curia Senatum Salamine obsederat. ad Atticum, 85. b
 Senatumque iam languentem & defessum ad pristinam virtutem consuetudinemque reuocauit. Trebonio, li. 10. 28. 4. a
 Senatum vetare. pro Domo sua, 49
 Senatum in aedem Iouis Statoris vocauit. in Catil. 107. b
 Nam quum Senatum ad x i i i. Calend. Ian. Tribunipl. vocauissent, deque alia re referrent, totam Rempublicam complexus, &c. Trebonio, lib. 10. 28. 3. a
 Nec enim excursione, nec saltu, nec eminus hastis, aut comminus gladiis vteretur, sed consilio, ratione, sententia: quæ nisi essent in senibus, non summum consilium maiores nostri appellarent Senatum. de Senect. 18. a
 Recordare cetera, quam cito Senatum illo die facta sortitione coegerim. Metello, lib. 5. 2. 10. a
 Senatum infrequentem coegisset. 2. ad Q. fr. 26
 Cum in Capitolium nos Senatum conuocassemus. pro Syll. 179. b
 Antonius Senatum, id est orbis terrarum consilium, delere gestit. in Ant. 194. b
 Dimittere Senatum. Epist. 3. b
 Marcellus idem illud de prouinciis vrget: neque adhuc frequentem Senatum efficere potuit. Cælius ad Ciceronem, hb. 8. 5. 7. a
 Quum Senatum dimisso domum reductus ad vesperum est à Patribus Conscriptis. de Amic. 11. a
 Senatu frequenti causam tuam egi. 12. fam. 53
 Extincto enim Senatu, deletisque iudiciis, quid est quod dignum nobis aut in curia aut in foro agere possimus? Officiorum, 3. a
 Sed fecit humaniter Licinius, quod ad me, misso Senatu, vesperi venit: vt, &c. ad Q. fr. lib. 2. 5. 1. a
 Quum haberent inter se controversias de Senatu cooptando, leges à Senatu nostro petierunt. 4. Verr. 84. a
 Eicere aliquem de Senatu. de Senect. 85. b
 Atqui C. Atinius patrum memoria, bona Q. Metelli, qui eum ex Senatu censor reiecerat, aui tui Q. Metelle, &c. pro Domo sua, 94. a
 Potestas in populo, autoritas in Senatu est. de Legib. 190. b
 In Senatu probrum Censores ne relinquunt. 3. de Legib. 7
Senatusconsultum.
 Senatusconsultum frequentissimo theatro, incredibili clamore & plausu comprobatum. Diuin. lib. 1. 55
 Senatusconsultum Iudic. 32. 4. 15. ad Att. 43
 Senatusconsultum surreptum. 10. ad Att. 13
 s. c. vt neve Salaminis, neve qui eis dedisset, fraudi esset. ad Atticum, 83. b
 Senatusconsultum nullum extat, quo reductio regis tibi adempta sit. Epist. 6. b
 Formula Senatusconsulti de D. Bruto. in Ant. 201. & 203. b
 Effugere festinans, Senatusconsultum de supplicatione per discessionem fecit, quum id factum esset antea nunquam. 3. Philipp. 140. a
 Cæsar vult s. c. facere. Att. 151. b
 Senatusconsultum quam honorificentissimum literis meis recitatis faciendum cures. 15. fam. 30
 Ad Apollinis s. c. factum est, ea quæ facta essent ad v i i. Idum Febr. contra Rempublicam esse facta. Q. fr. 308. b
 s. c. factum est de ambitu in Afranii sententiam. ad Quint. frat. 312. b
 Nam illud mihi ipsi celeriter nuntiatum est, vt audiuissem in monumento Marii de tuo reditu magnificentissimum illud Senatusconsultum esse factum. 1. de Diuin. 106. a
 Ita enim s. c. est perscriptum, vt à me de scripto dicta sententia est. Epist. 151. b
 Consul edicit, vt Senatus Senatusconsulto ne obtemperet. in Pison. 83. b
 Senatusconsulta falsa deferebantur. 12. fam. 61
 Senatusconsulta facta in illius sententiam. 9. ad Att. 70
 Senatusconsulta perscripta seruanto. 3. de Legib. 10
 Senatusconsulta hæc ab amicissimis eius, cuius de honore agitur, scribi solere. 15. fam. 28
 Quæ verò s. c. video? Att. 124. b

Ducentis confixum Senatusconsultis, quæ sunt omnia contra illum pro religionibus facta. de Arusp. resp. 7. a
Senecta, Senectus, Senesco, Vide Senex.
 Senense prælium à Liuiio Salinatore confectum. Brut. 36. A. lias, Senonense.
Senex.
 Senex credulus, dissolutus, obliuiosus. Cato, 32
 Imbecillus senex. pro Sest. 7. a
 Nemo est tam senex, qui se annum non putet posse viuere. Cato, 22
 Huic tristi ac decrepito seni responderet Cælius. pro Cæl. 29. a
 Nec enim vnquam sum assensus illi veteri, laudatoque pro uerbo, quod monet maturè fieri senem, si diu velis esse senex. de Senect. 29. a
 Senes, sic enim Lacedæmonii consilium publicum appellant. de Senect. 82. b
 Senes moderati, & nec difficiles, nec inhumani, tolerabilem agunt senectutem. Cat. 7
 Senes sic moriuntur, vt sua sponte, nulla adhibita vi, consumptus ignis extinguitur. Cat. 65
 Senum leuitas, libido iuuentutis. 1. ad Att. 35
 Vt de me aliquid more senum glorior. de Senect. 94. b
 Quæ vis non modò senior est, quam ætas populorum, sed æqualis dei. de Legib. lib. 2. 8
Senecta.
 Tum etiam in senecta hoc reputo miserrimum, sentire eam ætate esse odiosum se alteri. de Senect. 82. b. ex Cæcilio.
Senectus.
 Senectus, est occasus vitæ. in Top. 16. a
 Senectus, peractio ætatis est, tanquam fabulæ. Cat. 78
 Senectus honorata. Cat. 57
 Senectus iners, ignaua, somniculosa. Cat. 32
 Senectus est natura loquacior. Cat. 50
 Nonne modò pueros, modò adolescentes in cursu à tergo insequens, nec opinantes assecuta est senectus? Tusculan. quæst. lib. 1. 78
 Senectus ita honesta est, si seipsa defendit, si ius suum retinet, si nemini mancipata est, si vsque ad vltimum spiritum dominatur in suos. Cat. 33
 Senectus in summa inopia ne sapienti quidem leuis esse potest, nec insipienti etiã in summa copia, non grauis. Cat. 8
 Senectus quatuor ob causas misera videtur. Cat. 14
 Senectus stipata studiis iuuentutis. Cat. 26
 Senectus, vt cetera auferat, affert certè prudētiam, qua nihil homini dulcius. Tusc. q. lib. 1. 78
 Quo in genere in primis est senectus, quam vt adipiscantur, omnes optant, eandem accusant adempti. de Senect. 4. a
 Et ita esse eum vndique aptum, vt nulla vis tãtos queat motus mutationemque moliri, nulla senectus diuturnitate temporum existere, vt hic ornatus vnquam dilapsus occidat. 4. Acad. 215. a
 Senectus me facit amariorem. stomacho omnia. Att. 14. 48
 Habet autem vt in ætatibus autoritatem senectus, sic in exemplis antiquitas. in Orat. 96. a
 Senectus à solitudine pecuniæ, magnitudine vindicatur. de Orat. lib. 1. 132
 Senectutis apex, est autoritas. Cat. 57
 Plena literata senectutis oratio. de Claris Orat. 44. a
 Hoc enim onere (quod mihi tecum commune est) aut iam vrgentis, aut certè aduentantis senectutis, & te & me ipsum leuari volo. de Senect. 2. a
 Senectutis fructus est antepartorum bonorum memoria & copia. Cat. 64
 Senectutis non inertis grato atque honesto munere fungere, & more patrio sedens in folio consulentibus responderem. 1. de Legib. 9
 Senectutis ornamentum, iurisprudētia. 1. de Orat. 98
 Parumne foeda est ipsius senectutis persona? 15. ad Att. 3
 Temeritas est videlicet florentis ætatis, prudētia senectutis. de Senect. 81. b
 Senectuti nihil magis cauendum est, quam ne languori se desidiaque dedat. Offic. 1. 173
 Senectuti otium, bellissimum subsidium est. 1. de Orat. 134

Senectutem quietam agere. 14. ad Att. 23. in epist. Antonii.
 Quumque oratio iam nostra canesceret, haberetque suam quandam maturitatem & quasi senectutem. de Clar. Oratorib. 4. a
 M. Fabius vixit ad summam senectutem. de Clar. Orat. 93. a
 Contra senectutem sic pugnandum est, tanquam contra morbum. Cat. 32
 Homo confectus senectute. 5. de Finib. 55. a
 Populus Atheniensis propè iam desipiens senectute. Epist. lib. 1. 9. 65. a
 Quum esset summa senectute & perdita valetudine. 8. Philipp. 254. a

Senium.

Vt vnum opus totum atque perfectum absolueretur, quod omni morbo, seniove careret. de Vniuers. 197. b
 Lugēt Senatus, mæret Equester ordo, tota ciuitas confecta senio est, squalent municipia, afflictantur colonie. pro Milone, 15. a

Senesco.

Sensim & sine sensu senescit ætas. de Orat. 85. b
 Atque oratorum quidem laus ita ducta ab humili venit ad summum, vt iam quod natura fert, in omnibus ferè rebus senescat. Tusc. q. 176. b
 Senescere dicitur arbor vetula. de Finib. lib. 5. 36

Senescens.

Crescens & senescens luna. 2. de Nat. d. 70
 Senescens ciuitas. 2. ad Q. fr. 35
 Senescens morbi remissio. 7. fam. 47
 Et ea duo tempora, quorum alterum hyemi senescenti adiunctum est, alterum ætati. 2. de Nat. d. 72. a
 Vel mehercule etiam vt laudem eorum iam propè senescerem, quantum possem ab obliuione hominum, atque à silentio vindicarem. 2. de Orat. 5. a
 Arbores simul cum luna senescentes tempesteuè cædi. Diuinat. lib. 2. 25

Senilis.

Declamatio senilis. 1. Tusculan. 12. a
 Senilis statua. 4. Verr. 50. a
 Senilis stultitia quæ deliratio appellari solet. de Senect. 84. b
 Senile corpus. pro Sest. 14. b
 Is autem Tages, vt in libris Hetruscorum, puerili specie dicitur visus, sed senili fuisse prudentia. 2. de Diuin. 75. a
 Te fororis filium Posthumium, adolefcēs grauis, senili iudicio notauit, quum in magno, &c. pro Sest. 97. a
 Nullæne igitur res seniles sunt, quæ, &c. Cat. 14

Seni, Vide Sex.**Senium, Vide Senex.****Sensim, Senfus, Vide Sentio.****Sentina.**

Nisi fortè in ea te castra reieceris, quò omnis sentina Reipublicæ confluxerat. in Sallust. 274. b
 Sin exieris, exhaustur ex vrbe comitum tuorum magna & perniciofa sentina Reipublicæ. in Catil. 99. b
 O fortunatam Rempublicam, si quidem hanc sentinam huius vrbis eiecerit. 2. in Catil. 29. a
 Cum alii per foros cursent, alii sentinam exhauriant. de Senectute, 8. b
 Qua constituta diligēter, & sentinam vrbis exhauriri, & Italia solitudinem frequentari posse arbitrabar. ad Atticum, lib. 1. 14. 6. a
 Hoc enim verbo est vsus, quasi de aliqua sentina, ac non de optimorum ciuium genere loqueretur. de Leg. Agr. 72. a
 Sedebamus enim in puppi, & clauum tenebamus: nunc autem vix est in sentina locus. ad Papirium Pætum, lib. 9. 15. 10. a

Sentio.

Sentio facile. de Nat. deor. 1. 7
 Sed hoc primum sentio, nisi in bonis, amicitiam esse non posse. de Amic. 16. a
 Nec cum iis sentio qui, &c. b
 Sentis pro tua prudentia. 11. ad Att. 9
 Hæc ipsa qui non sentit vim deorum habere, nihil omnino sensurus videtur. de Nat. deor. 37. b

Hoc cum sentit Satorius esse apertum, repugnare contra veritatem non audet. pro Q. Rosc. 25. b
 De diis immortalibus sine villo metu vera sentit. lib. 1. de Finibus, 94. a
 Quod te ad omnia summum atque excellens armavit ingenium, nos sentimus. 6. Epist. 28. Id est, experimur.
 Nam neque cum iis sentimus qui ciuilem scientiam eloquentia non putant indigere. 1. de Inuent. 9. a
 Non enim sentitis, quam multa vobis suscipienda sint, si, &c. de Nat. deor. 1. 67
 Mæ aures & curta sentiunt, nec amant redundantia. Orator, 213. b
 Qui omnia de Republ. præclare atque egregia sentiunt. in Catil. 121. b
 De amicitia omnes ad vnum idem sentiunt. de Amic. 72. a
 Quidam morbo aliquo & sensus stupore suauitatem cibi non sentiunt. in Ant. 182. b
 Hic quod cum ceteris animo sentiebat, id magis quam ceteri vultu promptum habuit & lingua. pro Planc. 266. b
 Multis sensu mirabile videri. de Nat. d. 1. 5
 Quis non fortissimè, quis non constantissimè sensit de communi salute? pro Syll. 62. Id est, suam sententiam ostendit.
 Sentiet quos lacefferit. 12. fam. 47
 De quibus habeo ipse quid sentiam. pro Dom. 214. b
 Fieri enim potest vt rectè quis sentiat, & id quod sentit, potest eloqui non possit. Tusc. q. 149. b
 Nescio cur non animo quoque sentiant. Att. 223. b
 Hactenus mihi videor de amicitia quod sentirem, potuisse dicere. de Amic. 24. a
 Ego illum ne minima quidem re offendi, quod quidem senserim. de Amic. 115. b
 Nam de ceteris rebus quid senserim, quidque censuerim, audisse te arbitror. Att. 284. b
 Fateor insanisse, qui cum illis senserim, tametsi inermis senserim. pro S. Rosc. 42. b
 Senseris aliquid de illo. 1. ad Q. fr. 11
 Animos hominum post mortem sentire & vigere. pro Sest. 13. b
 Aristoteles ait Pæane vti omnes, sed ipsos non sentire. Orator, 216. b
 Nisi verò siquis est qui Catilinæ similes cum Catilina sentire non putet. 2. in Catil. 29. a
 Sentire commodè de aliquo. 11. fam. 38. in epist. D. Bruti.
 Bene sentire de Republ. Offic. 1. 207
 Sentire cum optimatibus de Rep. contrarium, Popularem esse. de Pet. Conf. 3
 Sentire pro aliquo. pro Mil. 3. & pro Rab. Posth. 10
 Sentire acutè. Diuin. lib. 1. 59
 Sentire humiliter, demissèque. Tusc. q. lib. 5. 19
 In Senatu sentire liberè. pro Syll. 18. b. Id est, sententiã dicere.
 Sentire desiderando. 16. fam. 9
 Alia sentire, alia loqui. de Finib. lib. 2. 19
 Aliud sentire & loqui. 8. fam. 2. in epist. Cælii.
 Te videre & sentire eandem fidem esse hominum in tua dignitate, quam ego in mea salute sum expertus, ex tuis literis intellexi. ad Lentulum, lib. 1. 5. 2. a
 Falsum sentire, sapientis grauitate indignum. lib. 1. de Natura deor. 1
 Gustatus, qui sentire corum, quibus vescimur, genera debet, in ore est. de Nat. deor. 54. b
 Nam corpore nihil nisi præsens, & quod adest, sentire possumus: animo autem & præterita & futura. 1. de Fin. 84. a
 Nihil sentire melius est, quam praua sentire. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 116. & Tusc. q. lib. 1. 25
 Et sentire potuit sermones iniquorum in suum potissimum nomen erumpere. 1. ad Q. fr. 36. Id est, animaduertere.
 Sentire vera de diis immortalibus. de Finib. 61. b
 Quæ aspectu sentiuntur. Offic. 3. b
 Nulla videri miseria debet quæ non sentiat. Epist. 72. b
 Non vt dictum est intelligitur, sed vt sensum est. de Oratore, 158. b
 Dices quid tu igitur sensurus es? Att. 102. b
 Vt hæc qui non sentiat, is nihil omnino sensurus esse videatur. de Nat. deor. 1. 41

Sentiens.

Nihil neque sentiens, neque coniunctum in infinitate esse potest. de Nat. deor. 1. 21
 Non sentientis nihil est vllam in partem quod interfuit. Tusc. q. 1. 21
 Ad hostiam deligendam ducem esse vim quandam sentientem atque diuinam. de Diuin. 1. 15. b
 Bene de Repub. sentientes ac bene meritos, aut merentes, aliquo honore aut imperio affectos obseruare & colere debemus. 1. Offic. 2. 7. a
Sensus.
 Sensus, fenestram animi. Tusc. q. 1. 39
 Sensus meus me quanta vis fraterni sit amoris admonet. 5. fam. 9
 Pariter enim cum vita sensus amittitur. Tusc. q. 1. 21
 Huic sensus extinguitur. Tusc. q. 1. 80
 Sed eum dolorem hic tulit paulò apertius, cum nimius ille sensus in aliis fortasse latuit. pro Planc. 2. 66. b
 Si non vna cum corpore sensus omnis vno atque eodem consumptus est igni. Octau. 47
 Sensus & vita tam diu remanet, quoad motus in nobis remanet. de Nat. deor. 2. 17
 Sensus in corpore nullus. Tusc. q. 1. 34
 Idem est ei sensus, & eadem acerbitas ex interitu, & c. 6. fam. 1
 Tanta eius humanitas, is sensus, ea in me est beneuolentia. Att. 9. 65. in ep. Cæsaris. Vbi sensus pro prudentia accipitur.
 De qua ostendam paulò post qui sit sensus meus. Epist. 10. b
 Quis est iste tuus sensus? quæ cogitatio? in Ant. 225. b
 Si quis est sensus in morte. in Ant. 223. b
 Nos enim ne nunc quidem oculis cernimus ea quæ videmus, neque enim est vllus sensus in corpore, sed vix quasi quædam sunt ad oculos, ad aures, ad nares à sede animi perforatæ. Tusc. q. 1. 58. b
 Sensus ille diuinus in celeritate tanta conseruari quomodo potest? de Nat. deor. 1. 25
 Non est vllus hebetior sensus in hominibus, quam auditus. in Somn. Scip. 19
 Deinde cum similis sensus extitit amoris, si, & c. de Am. 101. b
 Quis sensus erat amorum tuorum? pro Lig. 138. b
 Sensus audiendi hebes. de Somn. 129. b
 Vnus ferè sensus fuit bonorum omnium. ad Lentulum, lib. 1. 9. 41. a
 Nihil tam flexibile, quam voluntas erga nos, sensusque ciuium. pro Mil. 109. b
 Valde mihi placebat sensus eius de Repub. Att. 2. 41. b
 Omnisque sensus hominum multo antecellit sensibus bestiarum. 2. de Nat. deor. 2. 18. a
 Sensus humanitatis. 3. Verr. 32. a
 Qui sit hoc tempore aut mentis meæ sensus, aut omnino vitæ status. Att. 55. b
 Populi sensus maxime in theatro & spectaculis perspectus est. 2. ad Attic. 46
 Sensus præsentis miserix. Att. 45. b
 Iam sensus moriendi, si aliquis esse potest, is ad exiguum tempus durat. de Senect. 92. b
 Sensus communis nature. pro Domo sua, 75
 Oculorum sensus acerrimus. de Finib. 75
 Sensus oculorum fallacissimus. Diuin. lib. 2. 72
 Ad alieni sensus coniecturam, non ad suum iudicium scribantur. 6. fam. 128. in epist. A. Cecinnæ.
 In dicendo vitium à vulgari genere orationis atque à consuetudine communis sensus abhorrebat. de Orat. 86. b
 Sensus moderatissimi atque humanissimi fuit. 10. fam. 53. in epist. Planci.
 Nec tam sum densens, tamque vestri sensus ignarus atque expertus, & c. pro Mil. 53. i. vestri sententiæ aut voluntatis.
 Sensus interpretes ac nuntii rerum, in capite, tanquam in arce mirificè ad vsus necessarios & facti & collocati sunt. de Nat. deor. 54. b. & Tusc. q. 1. 39
 Stupor sensus. in Ant. 182. b
 Caius mei sensus testis est hic idem, qui, & c. Postquam. 2. 12
 Neque sensui coniunctum & continentem motum in infinito vllum esse posse. de Nat. d. 1. 20

Ad sensum meum & ad illud syncerum ac subtile iudicium. 15. fam. 17
 Sed quem accepi ipse oculis animoque sensum, hunc verè apud vos, & vt potero, planissime exponam. 5. Verr. 37. a
 Oratio ad vulgarem popularèque sensum accommodata. de Orat. 94. b
 Vti cum spiritu sensum quoque adimant iucunditatis. Antequam. 193. b
 Quum verò in hunc sensum & alliciar beneficiis hominum, & compellar iniuriis, & c. 1. Epist. 50
 Hoc autem tempore sensum malorum amisit. Tusc. q. 1. 69
 Assiduitate malorum sensum omnem humanitatis ex animo amisimus. pro S. Rosc. 44. b
 Præcipuum illum & proprium sensum doloris mei à dicenda sententia amouebo. de Prouinc. Consul. 69. b
 Sensus appellabat Zeno id, quod erat sensu comprehensum. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 29
 Moriendi sensum celeritas abstulit. de Amic. 97. b
 Quod in cernendi sensum caderet. de Vniuers. 169. b. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 22
 Sub sensum cadentia continenter labuntur & fluunt omnia. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 23
 Si voluptatis sensum capit, doloris etiam capit. de N. d. 66. b
 Sensus gloriæ capere. 5. Philipp. 199
 Cuius & frons, & vultus, & sermo, ad eorum, quos conuenit, sensum & voluntatè commutandus est. de Pet. 221. b
 In quibus natura sensum dedit. contra Rull. 67. b
 Sensus & appetitum beluis natura cur dederit. 2. de N. d. 90
 Difficile est sensum, in Repub. præsertim, rectum & confirmatum deponere. Epist. lib. 1. 25
 Sensus omnem oculorum effugit animus. de Vniuers. 63
 In morte sensum esse censuerunt præsci. Tusc. q. 1. 23
 Sensus necesse erat existere vnum, comunemque omnium vehementiore motu excitato coniunctoque nature. de Vniuers. 55
 Sensus expone quem oculis, animoque; accepit. in Verr. 157. b
 Pars animi quæ sensum, quæ motum, quæ appetitum habet. de Diuin. 195. b
 Is habet sensum oculorum vera cernentium. de Diuin. 130. b
 Si vnumquodque membrum sensum hunc haberet. Offic. 3. 27. Id est, hanc sententiam.
 Fieri autem non posset, vt appeteret aliquid, nisi sensum haberent sui. de Finib. 92. b
 Habere sensum alicuius rei. Tusc. q. 1. 68. b
 Sciebat istum in his rebus aliquem sensum habere. in Verr. 207. b
 Vultus sensum animi plerumque indicat. de Amic. 108. b
 Tum definitio & in sensum & in mentem iudicis intrare non potest. de Orat. 118. b
 Oratio popularis ad sensum vulgi moueri debet. de Claris Orat. 181. b
 Penetrare ad sensum opinionemque iudicis. Partit. 241. b
 Qui quoniam id ætatis est, sensum iam percipere potest ex mœnore patrio. pro Flacc. 166. b
 Sensus eius omnem perspexi. 15. ad Att. 2
 Qui sensum veræ gloriæ reperit. in Ant. 204. b
 An ego poteram insidari me esse hominem, & communem nature sensum repudiare? pro Dom. 232. b
 Cum iam cæteris ex partibus oppressa mēs esset, extremum sensum ad memoriam Reipub. reseruauit. pro Cæl. 50. b
 Sensus aeterno & mente diuina completa & referta omnia. de Diuin. lib. 1. 94
 Quo sensu beati esse possint, intelligi non potest. de N. d. 1. 25
 Sensus præsentis miserix & recordatione præteritæ vitæ. ad Atticum, lib. 3. 21
 Sensus moderante, diuinaque prouidentia. 2. de Nat. d. 62
 Sensus quodam & ratione dicendi. de Orat. 125. b
 Siue hæc à meo sensu post mortem ab futura sunt, siue, & c. pro Arch. 22
 Vt eum vis quædam abstraxisse à sensu mentis videretur. de Diuinat. 97. b
 A sensu certo & vero iudicas de nobis. 11. fam. 16. in epist. D. Brutii.

Ea animis effinguntur nostris, quæ sunt à sensu tradita atque impressa. de Orat. 141. b
 Quod longissime sit ab imperitorum intelligentia, sensuque distinctum. de Orat. 86. b
 Gaditani ab omni studio sensuque Pœnorum mentes suas ad nostrum imperium nomenque flexerunt. pro Corn. Balbo, 31
 A natura mihi videtur orta amicitia, applicatione animi cum quodam sensu amandi. de Amic. 27
 Ne cum sensu doloris aliquo spiritus auferatur. in Verr. 239. b
 Hoc maximam habet vim, si est suauiter, & cum sensu tractatum. de Orat. 125. b
 Ego enim de meo sensu iudico. in Catil. 120. b
 Potuissim tibi aliquid de meo sensu prescribere. Brut. 56. in epist. Brutii.
 Ex sensu partium studia apparuerunt. 8. fam. 40. in epist. Cælii.
 Vereor ne cui vestrum ex Stoicorum hominum disputationibus, non ex meo sensu deprompta hæc videatur oratio. Parad. 116. b
 Quare inest nescio quid, & latet in animo ac sensu meo, quod, & c. de Leg. 169. b
 Quæ versantur in consuetudine vitæ, in communi hominum sensu. de Orat. 114. b
 Hæc ego pro meipso & animi mei sensu ac dolore pronuntio. pro S. Rosc. 40. b
 Sensum & sine sensu ætas senescit. de Senec. 85. b
 Ignis vitalis omnia cõseruat, sensuque afficit. de Nat. d. 2. 29
 An vos quoque hic acerbissimus innocentium cruciatus & mœror pari sensu doloris afficit? 7. Verr. 95. a
 Sensus omnino carent qui mortui sunt. 6. fam. 10, 13. pro Rab. 96. b
 Etsi non ero, sensu omni carebo. pro Rab. 80. b
 Etiamne, si sensu carebit oculorum? si aurium? Tusc. 249. b
 Ne idipsum carere omni sensu doloris, sit miserius, quam dolere. Att. 278. b
 Sensus audiendi carens. de Somn. 129. b
 Quod autem erat sensu comprehensum, id ipsum sensum appellabat. 1. Acad. 53. a
 Sensus auditus etiam dormientes egemus, à quo cum sonus est acceptus, etiam è somno excitamur. de Nat. 55. b
 Sidera animalia sensu acerrimo esse. de Nat. 34. b
 Si ipsi hæc neque attingere, neque sensu nostro gustare possemus. pro Arch. 189. b
 Tacito quodam sensu iudicare aliquid. de Orat. 161. b
 Sunt qui negent satis esse, quid bonum sit, aut quid malum sensu iudicari, sed animo etiam ac ratione intelligi posse. lib. 1. de Fin. 24
 Speciem dei cogitatione percipi, non sensu. de Nat. d. 1. 74
 Quod neque oculis, neque auribus, neque vlllo sensu percipi potest. Orat. 197. b
 Vultus quo significant ingenuè, quo sensu quodque pronuntiant. Orat. 104. b
 Ad quæ metum si deorum monitis non duceremur, tamen ipsi nostro sensu cõiecturæ raperemur. de Arusp. 256. b
 Nec denique hoc ipso huius gentis ac terræ domestico, nationoque sensu, Italos ipsos ac Latinos superauimus. de Arusp. 248. b
 Sensus acerrimi integerrimique. Tusc. q. 1. 53
 Sensus angusti. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 32
 Sensus integri incorruptique. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 20. & ed. 2. lib. 1. 14
 Sensus è quadam quasi impulsione oblata extrinsecus iuncti iuxta Stoicos. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 28
 Sensus obscuri ac tenebricosi, secundum Chium Metrodorum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 67
 Sensus reconditi. pro Sest. 17
 Sensus sani & integri. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 20. & 72
 Sensus superiores. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 28
 Sensus valentes. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 20
 Sensus veraces, secundum Epicurum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 72
 Nostri enim sensus vt in pace semper, sic in bello congruebant. pro Marc. 133. b
 Neque sensuum fidem sine ratione, neque rationes sine sen-

sibus exquiramus. de Finib. 108. b
 Sensus fons est mens. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 30
 Sensus iudicia clara & certa. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 20
 Sensus externorum cuius suspensionem conflare potest? 2. ad Heren. 39
 Sensus etiam fidem tribuebat Zeno. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 30
 Oratio ad animorum sensus exprimendos reperta. Or. 215. b
 Ad sensus capiendos & perfruendos multæ artes repertæ sunt. de Nat. deor. 55. b
 Qui humanos sensus amiserit, diuinos affectus sit. de Diuinat. 131. b
 Sensus omnes hebetes & tardos esse arbitrabantur Academici, nec percipere vlllo modo res eas quæ subiectæ sensibus viderentur, & c. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 22
 Natura homini sensus tanquam satellites attribuit ac nuntios. de Legib. 161. b
 Sensus consequitur appetitio, & hanc sequitur actio, secundum Stoicos. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 99
 Sensus nostros deprauat, inficit, & vt vult, flectit ea, quæ penitus in ipsis implicata insidet imitatrix boni voluptas, malorum mater omnium: cuius blanditiis corrupti, quæ natura bona sunt, quia dulcedine hac & scabie carèt, non cernuntur satis. 1. de Legib. 35. & 36
 Epicurus omnes sensus veri nuntios dixit esse. 1. de Natura deor. 49
 Fouere hominum sensus, delinire animos, adhibere voluptates. pro Mur. 67
 Omnes illius sensus cognitos habeo. in Ant. 204. b
 Omne animal sensus habet, sentit enim calida & frigida, & dulcia & amara, nec potest vlllo sensu iucunda accipere & non accipere contraria. de Nat. d. 65. b
 Sensus exiguum habere vim ad percipiendum rati sunt Academici, duplici culpa rerum illis subiectarum: aut enim ita minuta & exiles sunt, vt sensus effugiant: aut ita mobiles & concitata, vt nihil sit cõstans, quod certo comprehendendi possit. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 22
 Implorarem sensus vestros, & vniuscuiusque indulgentiam testarer in suos. pro Syll. 179. b
 Sensus suos incitare. in Pison. 54
 Tum vt sensus ad res percipiendas intenderemus. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 30
 Sensus mouëtia quæ sunt, eadem in opinione confidunt. de Vniuers. 5
 Sensus aperte præferre. 10. fam. 6. in epist. Planci.
 Sententiæ sæpe acuta non acutorum hominum sensus præteruolant. de Orat. 164. b
 Dicendo sensus hominum pertractare. de Orat. 104. b
 Animos hominum, sensusque morte non restingui. pro Sest. 13. b
 Denique etiam sermonis ansas dabat, quibus reconditos eius sensus tenere possemus. pro Sest. 7. b
 Integra mente, cæterisque sensibus. de Senect. 92. b
 Quasi detractis de homine sensibus. lib. 1. de Finib. 21
 Nemo mihi in sensibus cõsentientibus in terris est. Att. 4. 46
 Sed hæc erat spinosa & exilis oratio, longèque à nostris sensibus abhorrebat. de Orat. 91. b
 Eius sensibus non principia solum, sed latiores quædam ad rationem inueniendam vix reperiuntur. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 30
 In sensibus non esse iudicium veritatis. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 22
 In sensibus non inesse quicquam tale, quale non etiam falsum nihil ab eo differens esse possit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 91
 Epicurus iudicia rerum in sensibus ponit, quibus si semel aliquid falsi pro vero probatum sit, sublatum esse omne iudicium veri & falsi putat. lib. 1. de Finib. 17
 In sensibus maxima veritas, si & sani sint, & bene valentes, & omnia remouentur, quæ obstant & impediunt. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 20. & 21
 In sensibus magna vis est, si ad eos sanos ac valentes exercitatio & ars adhibeantur, vt ad sensum oculorum, pictura, ad aurium musica, & c. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 21
 Ea sunt in communibus infixæ sensibus. de Orat. 161. b
 Quod in communibus hominum sensibus, & in ipsa natura positum atque infixum est. pro Cluent. 21. b
 Intimis sensibus angusti. 5. ad Att. 17

Sensibus aliquid comprehendere, seu comprehensum tenere. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 22
Si me rectis sensibus euntem dii adiuuerint. in Ant. 256. b
Omne odium inclusum nefariis sensibus impiorum in me profudistis. in Pis. 11
Sensibus moueri. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 92
Orbare sensibus. 4. Acad. 132. a
Quæ sensibus percipiuntur, quæ sensu accipiuntur, quæ sentiuntur. de Diuin. 120. b. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 29
Quin ipse in commouendis iudicibus iis ipsis sensibus, ad quos illos adducere vellem, permoueret. 2. de Orat. 102
Sensum.
Hoc enim vno præstatum vel maxime feris, quod colloquimur inter nos, & quod exprimere dicendo sensa possumus. 1. de Orat. 17. a
Sicut hæc vis quæ sententiam complexa rerum, sensa mentis & consilia sic verbis explicat, &c. 3. de Orat. 31. a
Sensim.
Oratio sensim ac leniter accendit animos. pro Cæl. 42. b
Quibus rebus non sensim, atque moderatè ad istius amicitiam arreperat, sed breui tempore totum hominem, totamque eius Præturam possederat. 5. Verr. 135. a
Consuetudo sensim eò deducta est, vt, &c. Offic. 34. b
Ille sensim dicebat quod causæ prodesset, tu cursim dicis aliena. 2. Philipp. 60
Magis decere censent sapientes sensim dissiuere, quàm repente præciderent. 1. Offic. 179. a
Græci qui vocem cubantes sententiam excitent. de Orat. 107. b
Sim minus, sensim erit pedetentim; mutatio facièda. Of. 24. b
Post sensim incedens vidit, &c. Orat. 199. b
Sensim hæc consuetudo & disciplina minui cœpit. Off. 38. b
Sensim obscurari & euanescere. de Orat. 117. b
Sensim & pedetentim progredi. 3. Tusc. 47. & 5. de Fin. 42. a
Progredientibus atatibus sensim, tardè vt potius, quasi nosmet ipsos cognoscimus. de Finib. 134. b
Ita sensim sine sensu ætas senescit. Cat. 35
Sententia.
Sententia est oratio sumpta de vita, quæ aut quid sit, aut quid esse oporteat, in vita breuiter ostendit. ad Heren. lib. 4. 169
Cum his velis equisque (vt dicitur) si honestatem tueri ac retinere sententia est, decertandum est. 3. Offic. 159
Pluribus verbis ad eam te hortari non est sententia. ad Her. 23. b
In ipso nomine legis interpretando inest vis ac sententia iusti & iuris colendi. de Legib. 171. b
Sententia manet, vel mutata est. 8. ad Att. 53
Argumentum & sententia epistolæ. Att. 17. b
Sententia certa & stabilis. de Finib. lib. 1. 43
Sententia omnium populorum & gentium consensu comprobata. de Diuin. lib. 1. 20
Sententia commutata. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 65
Scripto legis amisso, scriptoris sententia consideranda est. de Inuent. 55. b
Sententia curta. de Finib. lib. 4. 30
Cum vero iurato dicenda sententia sit. Offic. 60. b
Sententia dicta est à me de scripto. 10. famil. 28
Sententia eneruata, muliebrisque. Tusc. q. lib. 2. 12
Sententia errans & vaga (cui opponuntur) stabilis & certa. de Nat. deor. 2. 1
Huius est in dando consilio de maximis rebus cum dignitate explicata sententia. de Orat. 111. b
Sententia nulla illustri sine luce verborum. 3. de Orat. 14
Sententia scribendi noua. 8. ad Att. 51
Sententia perfecta atque plena. de Finib. lib. 4. 30
Pyrrhi quidem de captiuis reddendis præclara sententia est. Offic. 9. b
Regalis sanè & digna Æacidarum genere sententia. Off. 9. b
Verborum sonitus inanis nulla subiecta nec sententia, nec scientia. de Orat. 83. b
Lata sententia. ad Heren. 9. b
Cuius præcepti tanta vis, tanta sententia est, vt non homini cuiquam, sed Delphico deo tribuatur. de Legib. 168. b
Si villa sententia cuiusquam esse potest nihil approbantis. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 30

Sententia vera, honesta, & digna sapiente. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 70
Quoniam sententiæ & opinionis meæ voluistis esse participes, nihil occultabo. de Orat. 99. b
Sententiæ suæ rationem reddere. Tusc. quæst. lib. 1. 32
Multa disputas huic sententiæ conuenientia. Att. 146. b
Octauius veteranos perduxit ad suam sententiam. Att. 16. 24
Commemoratio tua paternæ necessitudinis, carerarumque rerum, quæ ad eam sententiam pertinebāt, magnam mihi lætitiā attulerunt. Epist. 146. b
Nihil aliud affirmare possum, nisi sententiam atque opinionem meam. de Orat. 122. b
Non quò aperiret sententiam suam: hic enim est mos Academicæ, sed, &c. de Orat. 91. b
Sententiam suam celare. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 56
Colligere sententiam verbis. Orat. 213. b
Sententiam argumenti conclusisti. de Nat. deor. 1. 62
Sententiam fluctuantem confirmassem. 1. ad Att. 69
Quæ lex hanc sententiam continet, vt omnes leges tollat, quæ postea latae sunt. 3. de Legib. 34
In hac rogatione non iudicium sententiam, sed legis vitium corriperebat. pro Syll. 176. b
Sententiam aliquam defendere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 57
Eamque sententiam, quam adamauerunt, pugnacissimè defendere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 9
In libris sententiam dicebamus. de Diuin. 106. b
Cato sententiam dixit. Offic. 65. b
Me cum illo sententiam dicere, & quidem illum rogari prius. 10. ad Attic. 21
Dicere sententiam de aliqua re. Epist. 156. & Postquam. 205. b
Sententiam de Repub. ibi dicere, vbi me propius audiant armati, quàm senatores. 10. famil. 3
Prætorio loco sententiam dicere. 12. ad Att. 25
Dicere sententiam secundum aliquem. pro Flac. 157. b
Sententiam diuidere. 1. famil. 5
Qui totam de diuinatione duobus libris explicauit sententiam. de Diuin. 81. b
Iudices cum de te sententiam ferrent. in Verr. 224. b
Tum tu ipse de te sententiam tulisti. in Pis. 100. b
Sententiam de aliquo per tabellam ferre. in Verr. 224. b
Palam ferre sententiam. pro Cluent. 32. b
Frangere sententiam alicuius de aliqua re. 1. famil. 8. pro, re-fellere, labefacere.
Incipit loqui Diodorus, cuius oratio hanc habet sententiam, senatum, &c. in Verr. 232. b
Quod à Stoicis dicitur conuenièter naturæ viuere, id habet hanc, vt opinor, sententiam, cum virtute congruere. Officiorum, 54. b
Curionis sermo eandem ferè sententiam habuit. Att. 158. b
Vt vestitum, sic sententiam habeas aliam domesticam, aliam forensam. de Finib. lib. 2. 64
Habere stabilè & firmam sententiam de aliqua re. de N. d. 26. b
In eam sententiam multa dixit. Att. 37. b
Multa dici possunt in hanc sententiam, sed non est neesse. Epist. 98. b
Conferre causas, & quid in quaque sententiam dici possit, expromere. de Diuin. 139. b
Plura in eam sententiam ab eisdem cõtra verecundiam disputantur. Offic. 26. b
In sententiam discessionem facere. 14. Philipp. 398
In sententiam alicuius factum s. c. 9. fam. 33
In sententiam meam factò S. Consulto. 1. famil. 34
In sententiam ire. 1. famil. 5
In sententiam eam itur. 2. ad Q. frat. 3
Sed etiam aliam in sententiā de suburbio scribis. Q. fr. 321. b
Scribere plura in eandem sententiam. Epist. 19. b
Omnia scripta quæ sunt in eam sententiam. Att. 193. b
Hoc idem significat Græcus ille in hanc sententiam versus. de Diuin. 113. b
Sententiam mutare. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 58
Mutare sententiam, & decedere de sententia. pro Mur. 139. b
Apertè vel odisse magis ingenuum est, quàm fronte occultare sententiam. de Amic. 108. b

Sententiam alicuius persequi. 2. ad Q. fr. 22
Quamcunque verò sententiam probauerit. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 109
Iudices sententiam pronuntiant. Epist. 3. b
Non reperio scribendi vllam sententiam. Att. 131. b
Postea Racilius de priuatis me primùm sententiā rogauit. Qu. frat. 306. b. 5. Philipp. 166
Hanc ego quum teneam sententiam, quid est cur verear, ne ad eam nō possim accommodare Torquatos nostros? lib. 1. de Finib. 27
Licet enim immutare, vt fati nomen non adiungas, & eandem tamen sententiam teneas. de Fato, 146. b
Sed aliquando sententiam terminemus. Att. 154. b
A sententia sic dicemus: primùm laudabimus scriptoris commoditatem atque breuitatem, quod tantum scripserit quod neesse fuerit: illud quod sine scripto intelligi poterit, non necessario scribendum putarit. 2. ad Her. 46
Sed factum tuum à sententia legis discrepat. pro Plac. 267. b
Capere consilium de sententia alicuius. Att. 40. b
cos s. de consiliis sententia decreuerunt secundum Buthrotios. Attic. lib. 16. 343. 3. a
Quænam ratio eum de sententia deduxisset? Tuscul. quæst. lib. 2. 52. & de Clar. Orat. 175. b
Et me pudet tam citò de sententia esse deiectum. Tusc. quæstion. lib. 2. 11
Deterreri de sententia. de Diuin. 125. b
De sententia mea me detruserunt. 14. famil. 23
Facere aliquid de sententia atque autoritate alicuius. pro Cælio, 52. b
C. Mæmius, cuius de sententiā tota res gesta est. pro Syl. 177. b
Consules, re audita, amplius de concilii sententia pronuntiant. de Clar. Orat. 172. b
De sententia alicuius scribere aliquid. Epist. 6. b
Sententia desistere. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 58
Ex animi sui sententia vxorem habere. de Orat. 133. b
Quod ex animi tui sententia iuraueris, &c. Offic. 73. b
Itinere ex sententia confecto. Att. 62. b
Quod verò actoris esse iubeo fraudè, id totum dixi ex Crassi sapientissimi hominis sententia. 3. de Legib. 61. a
Ex sententia omnia essent, si, &c. 3. ad Att. 33
Quoniam sanè feliciter & ex mea sententia Rempub. gessimus. Epist. 21. b. & 7. b
Te ex sententia nauigasse gaudeo. Att. 80. b
Quid enim conscendens nauem sapiens, num comprehensum animo habet atque perceptum, se ex sententia nauigaturum? 4. Acad. 179. a
Nonnunquam summis oratoribus non satis ex sententia euentum dicendi procedere. 1. de Orat. 61
Omnia ex sententiā succedunt. Att. 278. b
Omnia sunt ex sententia. Att. 49. b
In sententia, breuitas magna, laus est, non modò Senatoris, sed etiam oratoris. 3. de Legib. 35
Constare in sententia. Epist. 13. b
Vti verbo vno, pluribus in ea sententiā, in qua is, qui dicet, accipiendum esse demonstrabit. de Inuent. 77. b
Manere in sententia. Att. 135. b
In sententia permanere, & Consilium mutare, contraria. 2. fam. 31. & Tusc. quæst. lib. 2. 11. & Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 11
Permanere in pristina sententia. Att. 135. b
In sententia perpetua permansio nunquam in præstantibus viris laudata. 1. famil. 50
Perstare in sententia. pro Qu. Rosc. 54. b
Continenter vnum verbum non in eadem sententia ponere. de Orat. 209. b
Recitatae sunt tabellæ in eadem ferè sententia. in Catil. 113. b
Quæ sequuntur, in eadem sententia sunt. Tuscul. q. 199. b
In hac sum sententia, vt, &c. Epist. 46. b
Nam ego in ista sum sententia, qua te fuisse semper scio. 3. de Legib. 49. a
Est vitiosum in sententia, si quid absurdum aut alienum, aut non acutum, aut subinsultum sit. de Opt. 243. b
Sed totum hoc iudices, in ea fuit positum semper ratione atque sententia, vt, &c. pro Corn. 58. b

Vt facillè intelligi possit, eos qui aliquid sibi videri dicant, non ipsos in ea sententia esse, sed audire velle contraria. 2. de Finib. 4. a
Deiotarus de Domitio dixit versum Græcum eadem sententia, qua etiam nos habemus latium, &c. pro Deio. 148. b
Postremo iudices, id quod ad rem mea sententia maxime pertinet, vtrum inimicus potius, an filius? pro Roscio Amerino, 53. a
Demetrius omnium istorum mea sententia politissimus. de Orat. 117. b
Cum ei perscriptum esset, ne quid sine Sestii sententia ageret. Attic. 253. b
Acute crebræque sententiæ. de Orat. 111. b
Sententiæ non eadem ab iisdem semper defendendæ. pro Planc. 76
Sententiæ discrepantes & variæ. de Nat. d. 1. 1
Sententiæ in reos duplices Athenis. 1. de Orat. 118
Sententiæ breuiter enuntiatæ. de Finib. lib. 2. 18
Sententiæ futiles & commentitiæ. de Nat. d. 1. 14
Sententiæ grauissimæ. de Finib. lib. 3. 22
Sententiæ libidinosa. Tusc. q. lib. 3. 40
Sententiæ meæ peruenerint ad eum exitum. 12. Philip. 334
Omnes mihi Epicuri sententiæ satis notæ sunt. lib. 1. de Finibus, 13
Sententiæ Epicuri selectæ ac breues. de Nat. d. 1. 60
Ei tres sententiæ teterrimæ in consilio defuerunt. 2. ad Q. fratrem, 20
Quot homines, tot sententiæ. 1. de Finib. 12
Sententiæ vberes. Tusc. q. lib. 1. 51
Vt nostræ mentes & sententiæ cum Pop. Rom. voluntate suffragiisque consentiant. pro Mur. 124. b
Sententiæ lucem authoris fortasse desiderant. de Nat. d. 1. 9
Hominum interitu sententiæ quoque non occidunt. de Natura deorum, 1. 9
In oratore autem acumen dialecticorum, sententiæ philosophorum, verba propè poetarum, memoria iurisperitorum, vox tragædorum, gestus penè summorum actorum est requirendus. 1. de Orat. 63
Sententiarum totidem genera sunt, quot diximus esse laudum. de Opt. gen. 43
Sententiarum ornamenta quæ sint. Orat. 75, 76, & 77
Sententiarum ferendarum ratio. 1. in Verr. 13
Sententiarum subtilitas. de Nat. d. 2. 1
Cum verbum potest in duas pluresve sententias accipi. ad Heren. 41. b
Stoici acutissimè sententias suas, prudentissimèque defendunt. de Diuin. 139. b
Sententias breuiter dicere. 1. famil. 4
De quibus tres video ferri sententias, quarum nullam probō. de Amic. 106. b
Et quæ similes sententias habebunt. ad Heren. 18. b
Cuius disputationis sententiæ memoriæ mandauit. de Amicitia, 96. b
Qui certis quibusdam destinatisque sententiis quasi additi & consecrati sunt. Tusc. q. lib. 2. 4
Eas literas dum recito, dumque de singulis sententiis breuiter disputo, quæso attendite. in Ant. 250. b
Vt nescias vtrum res oratione, an verba sententiis illustrentur. Orat. 113. 135. b
Sestius omnibus sententiis absolutus est. ad Quintum frat. lib. 2. 8. 1. a
Lepidus tuus affinis, meus familiaris, prid. Calend. Quintil. sententiis omnibus hostis à Senatu iudicatus est. 12. fam. 15
Socrates dānatus est non modò primis sententiis, sed etiam illis, quas, &c. de Orat. 105. b
Sapientissimis sententiis, grauibusque verbis ornata oratio & perpolitata. de Orat. 87. b
Sententiola.
At in rebus tristissimis quantos excitat risus? sententiolas edicti cuiusdam memoriæ mandauit, quas videtur ille peracutas putare. 3. Philip. 138
Sententiosus.
Genera autem Asiaticæ dictionis duo sunt: vnum sententiosum. TT. iiii.

sum & argutum, sententiis non tam grauibus & feueris, quam concinnis & venustis. de Clar. Orat. 158. a

Sententioſe.

Res autem se sic habet (vt breuissimè dicam quod sentio) compositè & aptè, sine sententiis dicere, insania est: sententioſe autem, sine verborum & ordine & modo, insantia. in Orat. 139

Sape etiam sententioſe ridicula dicuntur. Orat. 135. b

Oratio grauius & sententioſe habita. de Inuent. 61. b

Sententioſe loqui. 4. ad Heren. 235

Sentius.

C. Sentius, homo vetere innocentia magnam ex Macedonia pecuniam deportauit. 5. in Verr. 186

Seorsum.

Hoc vehementius laboro nunc, quod seorsum à Collega pu- to mihi omnia paranda. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 9. 7. a

Seorsum hoc ab illo tractandum est. ad Heren. 17. b

Separo.

Qui omnes à perpetuis suis historiis ea quæ dixi bella sepa- rauerunt. Epist. 67. b

Separare prouinciam cum Collega. 1. fam. 55

Quoniam vera à falsis nullo discrimine separatur. 4. Acad. 255. a

Cum illa duo maria pertenui discrimine separentur. contra Rull. 83. b

Quod cogitatione magis à virtute potest, quam re separari. Offic. 19. b

Separatus.

Quædo igitur virtus est affectio animi, &c. & ipsa per se sua sponte, separata etiã utilitate laudabilis, &c. 4. Tusc. 51. a

Nam vtraque altera separata minus erit firma. ad Heren. 22. b

Vitia hæc sunt certissima exordiorum, quæ summopere vi- tare oportebit, vulgare, commune, comutabile, longum, separatum, translatum, contra præcepta. Separatum est, quod non ex ipsa causa ductum est, nec sicut aliquod membrum annexum orationi. 1. de Inuent. 38

Separatum quiddam est extra assumptionem approbatio. 1. de Inuent. 79. a

Exordium vitiosum est, quod nimium apparatus verbis cõ- positum est, aut nimium longum est, & quod non ex ipsa causa natum videtur, quod separatũ vocatur. 1. ad Heren- nium, 12

Ista verò quæ tu contexi vis, aliud quoddam separatum vo- lumen expectant. ad Att. lib. 14. 314. 8. a

Separate.

Quædam separatius ad finem, quod referri omnem oratio- nem oportet, adiunguntur. 2. de Inuent. 234. a

Separabilis.

Nec animam à corpore separabilem esse. Tusc. q. 152. b

Separatim.

Nihil ei separatim à reliquis ciuibus accidit. 2. famil. 32. Id est, nihil quod non cum reliquis ciuibus sit ei commune.

Tamen de illo separatim cognoscite. pro Cluent. 31. b

Alia epistola communitè tibi commendauit legatos Arpi- natium, vt potui diligentissimè, ac separatim Q. Fufidiũ, &c. ad Brutum, lib. 13. 12. 1. a

Separatim de his dicamus. de Vniuers. 63

Videor mihi quum separatim de probitate eius & moribus dicturus fuisset, si, &c. ad Brutum, lib. 13. 11. 7. a

Qui non aliqua in re vna separatim elaborauerunt, sed, &c. de Orat. 185. b

Etsi hoc nunquam separatim facere didicisset. de Clar. 182. b

Ipsum Pompeium separatim ad concordiam hortabor. ad Att. 102. b

Hoc seungi potest, separatimque perferri. in Ant. 158. b

Neque tamen si vtrunque sit æstimatione dignum, pluris sit cõiunctũ, quam sapere ipsum separatim. 3. de Fin. 68. a

Separatim semel, iterum cum vniuersis. pro Domo, 240. b

Sepelio.

Surge & sepeli natum. Tusc. q. 171. b

Hominem mortuum, inquit lex in x i i. in vrbe ne sepelito, neve vrito, &c. 1. de Leg. 90. a

Vt in quo vellemus gymnasio eum sepeliremus, nobis per-

miserunt. Seruius Ciceroni, lib. 4. 11. 9. a

Qui vos in complexu coniugum vestrarum trucidatos in- cendio patriæ sepelire conatus est. pro Flacc. 164. b

Non qui vritur, sepelitur, sed qui humatur. 2. de Leg. 53

Amittenda igitur fortitudo est, aut sepeliendus dolor. 2. Tusc. 56. a

Sepultus.

Quod bellũ expectatione Pompeii attenuatum atque im- minutum est, aduentu sublaturum ac sepultum. pro lege Manil. 21. a

Cerno animo sepultam patriam, miseros atque insepultos aceruos ciuium. de Leg. 181. b. & in C. 120. b

Sepulti qui sunt in vrbe post duodecim tabulas, clari viri fuerunt, aut quibus hoc ante eam legem virtutis causa tri- butum est, vt Publicolæ aut Tuberto, quod eorum poste- ri iure tenuerunt, aut qui hoc virtutis causa soluti legibus consecuti sunt. 2. de Leg. 53, & 54

Hæc sunt ò carnifex in gremio sepulta Consulatus tui. in Pis. 7. a

In sepultos priusquam iniecta gleba est, locus ille vbi cre- matum est corpus, nihil habet religionis. 2. de Leg. 52

Sepultura.

Sepultura insepulta. 1. Philip. 3

Dico mercedem funeris ac sepulturæ constitui nefas fuisse. in Verr. 263. b

At mihi quidem sepulturæ genus antiquissimum fuisse vi- detur, quo apud Xenophontẽ Cyrus vritur: redditur enim terræ corpus, & ita locatum ac situm, quasi operimento matris obducitur. 2. de Leg. 51

Cuius interitum ne crudelissimus quidẽ hostis honore se- pulturæ carere passus est. de Senect. 92. b

Ab Atheniensibus, locum sepulturæ intra urbem, vt darẽt, impetrare non potui: quod religione impediri se dicerẽt, neque tamen id antea cuiquam concesserant. 4. Fam. 37

Ad sepulturam corpus vitrici sui negat à me datum. in Ant. 163. b

Ab eo quem sepultura affecerat. de Diuin. 92. b

Sepultura & iustis exequiis caruerunt. 2. de Leg. 42

Ique nec inhumati sunt, nec dispersis bustis humili sepul- tura cremati. in Ant. 264. b

Cuius hoc dicto admoneor, vt aliquid de humatione & se- pultura dicendum existimem. 1. Tusc. 164. a

De sepultura quid senserit Socrates, apparet in eo libro, in quo moritur (in Phædone). Tusc. q. lib. 1. 92

Nisi in sepulturis publicis de laude mortui, nec ab alio, nisi qui publicè ad eam rem constitutus esset, dici licebat. 2. de Leg. 60

Sepulchrum.

Sepulchrum, portus corporis: ex Ennio. Tusc. q. lib. 1. 96

Sepulchrum quo tempore incipiat, & religione teneatur. 2. de Leg. 51

Sepulchrum Archimedis, ab Syracusanis ignoratum, à me Quæstore indagatum. Tusc. q. lib. 5. 47

Sepulchrum eorum qui conditi sunt, antè non est, quàm iusta facta, & corpus incensum est. 2. de Leg. 52

Sepulchrum septum vndique, & vestitum vepribus & du- metis. Tusc. q. lib. 5. 47

Sepulchri vestibulum, bustumve, quod lex vsucapi vetat, tuetur ius sepulchrorum. 2. de Leg. 57

Cui de tãto patrimonio ne iter quidem ad sepulchrum pa- trium relictum est. pro Sext. Rosc. 22. b

Sepulchrum altius vetat extrui Plato, quàm quod quinque diebus absoluerint, nec è lapide excitari plus, nec imponi, quàm quod capiat laudem mortui incisam quatuor he- roicis versibus, quos longos appellat Ennius. 2. de Leg. 61

Inferre aliquem in sepulchrum. de Leg. 183. b

Longè à sepulchro hanc ætatem abesse negant oportere. 16. ad Att. 23

In sepulchro C. Figuli, quos ad sumptus progressa res ista sit, vides. 2. de Leg. 58

In sepulchro, quod procul ad fontis aras, eodem ritu regem nostrum Numam conditum accepimus. 2. de Leg. 52

Ennius in sepulchro Scipionum putatur esse constitutus ex

marmore. pro Arch. 190. b

Vtque locum sepulchri in campo Esquilino C. Panfa Con- sul, seu quo alio in loco videtur, pedes triginta quaque versus designet, quò Seruius Sulpitius inferatur, quod sepulchrum ipsius, liberorũ, posterorũque eius sit. 9. Phi- lippicarum, 68

Sepulchro vetat Plato vllam partem sumi ex agro culto, eõve qui coli possit, sed quæ natura agri tantummodo ef- ficere possit, vt mortuorum corpora sine detrimento vi- uorum accipiat, ea potissimum vt compleatur. Quæ au- tem terra fruges ferre, & vt mater, cibos suppeditare pos- sit, eam ne quis nobis minuat, neve viuus, neve mortuus. 2. de Leg. 61

Sed cum multa in eo loco sepulchra fuissent, vbi dedicata est ædes Honoris extra portam Collinam, exarata sunt. statuit enim collegium, locum publicum non potuisse priuata religione obligari. 2. de Leg. 54

Ob sepulchrorum, quas in Ceramico videmus, amplitudi- nes, lege sancitum est, nequis sepulchrum faceret opero- sius, quàm quod decem homines effecerint triduo, neque id opere tectorio exornari, nec, Hermas quos vocant, lice- bat imponi. 2. de Leg. 59, & 60

Ceremoniæ sepulchrorum. pro Sext. Rosc. 153. b

Sepulchrorum magnificentiam esse minuendam. 2. de Le- gib. 58

Quid sepulchrorum monumenta, quid elogìa significant? Tusc. q. 154. b

Sepulchrorum tanta est religio, vt extra sacra & gentem in- ferri fas negent esse, idque apud maiores nostros Torqua- tus in gente Popilia iudicauit. 2. de Leg. 50

Maiores nostri statuas multis decreuerunt, sepulchra pau- cis: sed statuæ intereunt verustate, sepulchrorum autem sanctitas in ipso solo est. in Ant. 223. b

Sepulchra habere communia. Offic. 1. 79

Nec sepulchra legens vereor (quod aiunt) ne perdam memo- riam: his enim ipsis legendis redeo in memoriam mor- tuorum. de Senect. 19. Id est, inscriptiones sepulchrorum, quas hodie passim epitaphia vocant.

De sepulchris duæ leges: quarum altera priuatis ædificiis, altera ipsis sepulchris cauet. 2. de Leg. 56, & 57

De sepulchris habemus autoritatem Platonis, à quo fune- rum sumptus prænitur ex censibus, à minis quinque vs- que ad minam. 2. de Leg. 62

De sepulchris nihil est apud Solonem amplius, quàm ne quis ea deleat, neve alienum inferat: pœnæque est, si quis bustum, aut monumentum, aut columnam violarit, deie- cerit, fregerit. 2. de Leg. 59

Sepulchris nouis modum finiuit Demetrius: Nam super terræ tumulum noluit quid statui, nisi columellam tribus cubitis non altiorem, aut mensam, aut labellum, & huic procuratori certum magistratũ præfecerat. 2. de Leg. 60

Sepes, vel Sepis.

Ante ipsum sepim. in Verr. 141. b

Prætereo Samothraciam, eaque quæ Lemni nocturno aditu occulta coluntur syluestribus sepibus densa. 1. de Natura deorum, 163. a

Sepio.

Vallo & fossa circumdedi: sex castellis, castrisque maximis sepis. ad Catonem, lib. 15. 4. 28. a

Antonius Mutinam operibus, munitionibusque sepis. in Ant. 250. b

Quæ primũ oculos membranis tenuissimis vestiuit & sepis, quas primũ per lucidas fecit, vt per eas cerni pos- set. 2. de Nat. d. 213. a

Tum domicilia coniuncta, quas vrbes dicimus, mœnibus sepserunt. pro Sest. 22. b

Neque enim vlla est lex quæ non ipsa se sepiat difficultate abrogationis. ad Att. lib. 3. 65. 4. a

Vbi cum locum omnem cogitatione sepseris. de Orat. 122. b

Sepire dictis. 3. de Orat. 87

Inuenta vestire atque ornare oratione, post memoria sepi- re. de Orat. 96. b

Genus hominum prudentium consiliis impulsus se op-

pido mœnibusque sepsisse. de Orat. 88. b

Latent præterea vtiliter, excelsis vndique partibus septun- tur. 2. de Nat. d. 215. a. De oculis.

Forum sepietur, omnes claudentur aditus. in Ant. 157. b

Præsidis philosophiæ septus sum. ad Tironem, lib. 16. 23. 3. a

Cum septus sis legibus & iudiciorum metu, non sunt om- nia timenda. in Ant. 244. b

Quamquam præsidis salutaribus & necessariis septi sumus. pro Mil. 101. b

Omnes aditus septi sunt. in Ant. 196. b

Quòd si qui satis opibus hominum sibi contra consciẽtiam septi esse & muniti videntur, deorum tamen nomen hor- rent, &c. 1. de Finib. 79. a

Septus.

Tutus, clausus, septus, munitus contra aliquẽ. in Ver. 243. b. & Tusc. q. lib. 5. 30

Locus septus vndique. in Verr. 249. b

Nullis amicis septus. de Pet. Conf. 19

Septus armatis. pro Sest. 23. b

Gladiatores quibus ille septus omnia misceret. Octau. 331. b

Septus virtutibus omnibus, vt mœnibus. Parad. 33

Domus tot Senatusconsultis munita atque septa. de Arusp. resp. 247. b

Regio quæ nullis terminis septa teneatur. de Orat. 109. b

Septum vndique vepribus sepulchrum. de Finib. 54. b

Populi Rom. exercitus Cn. Pompeium circumſidet, fossa & vallo septum tenet. Attic. 148. b

Firmissimo me muro septum arbitror. in Catil. 123. b

Ara quam septam videmus. b

Septi custodiis vrbs terræ. 14. ad Att. 6

Non denique animus ipse, qui tot virtutum præsidio, tan- toque comitatu virtutis septus. in Parad. 18. a

Nullis præsidis septi, multis afficiẽtur iniuriis. Off. lib. 2. 55

Septum.

Septa comitorum. pro Mil. 31

Hunc adoriuntur alii gladiis, alii fragmentis septorum & fustibus. pro Sest. 20. b

In campo Martio septa marmorea fumus facturi. Attico, lib. 4. 51

Cum ille vi in septa irruisset. pro Mil. 107. b

Nisi septis reuulsis introiri in forum non potest. in Anto- nium, 196. b

Quibus enim septis tam immanes belluas cõtinebimus? in Ant. 246. b

Sepimentum.

Atque hæc omnia quasi sepimẽto aliquo vallabit, differen- di ratione veri & falsi, iudicandi scientia. 1. de Leg. 92. a

Sepia.

Alia fuga se, alia occultatione tutantur, atramenti effusio- ne sepiæ, torpore torpedines. 2. de Nat. d. 190. a

Sepimentum, Sepio, Vide Sepes.

Seplasia.

Seplasia, forum Capuæ. pro Sest. 14

At fuit pompa, fuit species, fuit incessus, saltem Seplasia di- gnus & Capua. in Pis. 19

Iam verò qui metus erat tunicatorum illorum, & in Alba- na & Seplasia quæ concursatio, &c. 2. de Lege Agr. 92

Sepono.

Græci seposuerunt à cæteris dictionibus eam partem di- cendi, quæ, &c. 2. de Orat. 12. a

Vt alius aliam sibi partem in qua elaboret, seponeret. de Orat. 155. b

Vt ii qui docerent, nullum sibi ad eam rem tempus ipsi se- ponerent. in Orat. 79. a

Scio equidem venire nunc nil posse, sed seponi & occultari possunt, vt extra ruinam sint eam quæ impendet. ad Att. lib. 11. 230. 3. a

Sepositus.

Quamobrem Sibyllam quidem sepositam & conditam ha- beamus, vt id quod proditum est à maioribus, iniussu Se- natus ne legantur quidem libri. 2. de Diuin. 167. a

Quod celari oportuerat, habebant sepositum ac recondi- tum. 6. Verr. 19. a. & 16. ad Att. 41

Quodque ex istis fructuosis rebus receptum est, id ego ad illud sanum sepositum putabam. ad Att. lib. 15. 328. 7. a
Si ea, ut dicis, seposita essent. de Orat. 98. b
Eius facultatis adiumenta quæ scio esse seposita, ut parata & prompta sint, cura. de Pet. 2

Septa, torum, Vide Sepio in Sepes.

Septem.

Nam qui septem appellantur, eos qui ista subtilius quærunt, in numero sapientum non habent. de Amic. 96, & 107. b

Septem aquæ. 4. ad Att. 36

Thales qui sapientissimus inter septem fuit. de Leg. 175. b

Bias qui sapiens habitus est vnus ex septem. de Finib. 65. b

Septemuir.

Caius Antonius noluit fieri Septemuir: ad Atticū, lib. 15. 329. 10. a

Septemuirum acta sustulimus. in Ant. 208. b

Iudicandumque nullos Septemuiros fuisse, nihil placere ratum esse quod egissent, aut quod ab iis actum diceretur. 5. Philip. 178. a

Septemuiralis.

Lentonus Cæsennii septemuiralis autoritas. Attico, 243, & 232. b

Septemuiratus.

Eundem in Septemuiratu nonne destituiti: interuenit enim. 2. Philip. 98. a

Septenarius.

Non intelligo quid metuat, quum tam bonos septenarios fundat ad tibiam. 1. Tusc. 9. 171. a

Septemdecim.

Per tribus septemdecim. 2. de Lege Agr. 31. a

En quod Tyndaritari libenter prædicent, nos in septemdecim populis Sicilia non eramus. 7. Verr. 96. a

Septentrio.

Minorem Septentrionem Cephæus subsequitur. de Natura deorum, 48. b

De Septentrione planè ita est. Att. 143. b

Septentriones clarissimi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 61

Ex ea die, fuerunt Septentriones venti: &c. ad Atticū, lib. 9. 173. 9. a

Infectens autem Sol cursum tum ad Septentriones, tum ad Meridiem, ætates & hyemes efficit. 2. de Nat. d. 71. a

Sed ad Helicem & ad clarissimos Septentriones. Academic. q. lib. 2. 61

Stellæ, quas nostri septem soliti vocitare triones. de Natura deorum, 47. b

Septenus.

Et pueri annorum senum, septenumque; denum Senatorium nomen nundinatum sunt. 4. Verr. 85. a

Septenum numerum legionum alo. 11. famil. 18. in epist. D. Bruti.

Nam quum ætas tua septenos octies solis anfractus, reditusque conuerterit. Somn. Scip. 7

Septies.

Vbi est septies millies sestertium, quod in tabulis quæ sunt ad Opis, patebat. 2. Philip. 94. a

Septimus.

Æschines in Demosthenem inuehitur, quod is septimo die post filia mortem hostias immolasset. Tusc. q. 207. b

Septimus decimus. pro Cluent. 33. b

Septimum.

Cur enim Marius tam feliciter septimum Cōsul domi suæ senex est mortuus. 3. de Nat. d. 116. a

Septingenti.

Septingentorum annorum memoria. Orat. 207. b

Septingenta millia passuum. pro Quint. 14. b

Septuaginta.

Vnus ager Agyrinensis centum septuaginta aratoribus in- anior quum sit, vos coniecturam totius prouinciæ non facietis. 5. Verr. 101

Septuagesimus. de Diuin. 90. b

Septimius.

Omnia officia C. Septimii, Q. Valerii, P. Crassi, Sex. Quintilii, C. Cornuti summa & in me & in Remp. constiterunt.

post redit. in Senatu, 19

P. Septimius testis in L. Flaccum. pro Flacco, 8

Hic profertur id, quod iudicium appellari non oportet, P. Septimio Scæuolæ litem eo nomine esse æstimatam. pro Cluent. 91

P. Septimio Senatori damnato litem æstimata, quod ob rem iudicandam pecuniam accepisset. 2. in Verr. 24

Septitius.

Q. Septitius, eques Rom. honestissimus. 5. in Verr. 28

Septumuleius.

Septumuleio Anagnino pro C. Gracchi capite aurum re- pensum est. 2. de Orat. 150

Sepulchrum, Sepultura, Vide Sepelio.

Sepyra.

Sepyra, oppidum in Amiano monte à me captum. 15. fam. 17

Sequani, populi. Att. 17. b

Sequester.

Qui tabulas tenet: qui scribit: qui monet: qui proximus est: is est Caius Clodius, qui in Sicilia sequester istius, inter- pres, confessor negotiorum, &c. 4. Verr. 75. a

Res parum certa videbatur, sequester & confirmator pecu- niæ desyderatur. pro Cluent. 32. b

Sequester tribus alicuius. pro Planc. 31

Doce id quod debes, per quem sequestre, quo diuifore cor- rupta sit. pro Planc. 268. b

Cuius tu tribus venditorem, & corruptorem, & sequestrem Plancium fuisse clamitas. pro Planc. 38

Sed quid opus est ad eam rem iudice sequestre: pro Clu. 32. b

Quo sequestre in illo indice corrumpendo dicebatur esse vnus. pro Cluent. 28. a. Alias, iudice.

Moneo, prædico, antè denuntio, qui aut deponere, aut reci- pere, aut accipere: aut polliceri, aut sequestres, aut inter- pres corrumpendi iudicii solent esse: &c. 2. Verr. 23. a

Quod haud scio an de ambitu, & de criminibus istis soda- lium ac sequestriū, quoniam huc incidi, similiter respon- dendum putem. pro M. Cælio, 11. a

Sequor.

Ego verò cum liceret plures dies abesse, & amicitiam & salubritatem hanc sequor. de Leg. 169. b

Idem ille Plato, quem ego authorem vehementer sequor. epist. 14. b

Optimus enim quisque vir, & cuius, maximè sequitur tuum iudicium, &c. ad Brut. 8. 1. a

Sequitur Senatus magno consensu meam sententiam. 10. fa- miliarium, 29. Id est, ei assentitur.

Et eandem quidem sententiam sequitur, quam tu. 1. Aca- demic. q. 18. a

Sequimur igitur in hac quæstione potissimum Stoicos. Of- fitorium, 21. b

Ita fit ut ad sint propterea, quod officium sequuntur: taceat autem idcirco, qui periculum metuunt. pro Rosc. Am. 1. a

Qui hæreditatem venturam dicunt, quid sequuntur: de Di- uinatione, 112. b

Qua tempestate Paris Helenam, & quæ sequuntur. Or. 212. b

Quo constituto sequitur, &c. de Nat. d. 41. b

Significant ergo, ne id quidem sequitur. de Diuin. 130. b

Illud certè opinione & perceptione sublata sequitur, om- nium assensionum retentio. 4. Acad. 139. a

Nec si enuntiatum verum aut falsum est, sequitur ilicò esse causas immutabiles & æternas. de Fato, a

Qui si non sint, &c. nõ sequitur, ut ne appetitus quidè, &c. ad hoc sequeretur, si, &c. de Fat. 148. b

Nec enim sequitur, ut cui cor sapiat, ei non sapiat palatus. 2. de Finib. 42. a

Veniet in Tusculanum Hortensius, verum non est, sequitur ut falsum sit. de Fato, a

Sequitur enim, ut si alia ab alia nõquam depellatur, ne con- tingat quidem alia aliam. de Fat. 144. b

Sequitur igitur, ut etiam vitia sint paria. Parad. 116. b

Vt enim & ingeniosi & tardi ita nascantur antecedentibus causis, &c. non sequitur tamen, ut etiam sedere eos, & am- bulare principalibus causis definitum sit. de Fat. 14. a

Panætius, què in libris secutus sum, nõ interpretat. Of. 45. b

Seruius hic nobiscum hanc vrbam militiam responden- di, scribendi, cauendi, plenam sollicitudinis ac stomachi sequutus est. pro Mur. 16. a

Cæsar hanc Reipub. viam, quæ popularis habetur, secutus est. in Catil. 120. b

Nos semper in omnibus Punicis, Siciliensibusque bellis a- micitiam, fidemque Pop. Romani sequuti sumus. 7. Verri- narum, 96. a

Qui auctoritatem & consilium tuum non sunt secuti, sua stultitia occiderunt. epist. 47. b

Quæ quum exposuero, si falsa vobis videbunt esse, sequar auctoritatem vestram, mutabo meam sententiam. 2. de Lege Agr. 30. a. & Diuin. lib. 2. 65

Nam eum eadem omnia incommoda sequentur. de Inuen- tione, 44. b

Sequare quocunq; te ducet ratio Reipub. 10. fam. 33

Quid sequatur quamque rem, quid repugnet. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 83

Oratio ita flexibilis, ut sequatur quocunq; torqueas. Ora- tor, 201. b

Assentior, alterum alteri cõsequens esse, ut quemadmodum si quod honestum sit, id solum sit bonum, sequatur vitam beatam virtute effici, sic si, &c. Tusc. q. 232. b

Sequantur nos tuæ literæ. 5. ad Att. 10

Qui hæc prædicunt, quam rationem sequantur, vides. de Diuinat. 112. b

Pœna, quæ sequeretur illud scelus. de Arusp. resp. 252. b

Amare autem nihil aliud est, nisi eum ipsum diligere quem ames, nulla indigentia, nulla vtilitate quæ sita: quæ tamen ipsa efflorescit ex amicitia, etiam si tu tam minus secutus sis. de Amic. 83. a

Neque si ego quid tu sis secutus, non perspicio, idcirco mi- nus existimo, te nihil nisi summa ratione fecisse. At. 127. b

Vnde si sequutus esset eorum sententiam, qui, &c. 2. de Fi- nibus, 90. a

Sequi & Improbare, contraria. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 86

Sequi aliquid. pro Planc. 51. Hoc est, eius gratia quippiam facere.

Ut nequis concessum putet, amicum bellum patriæ infe- rentem sequi. de Amic. 40. a

Sequi eius auctoritatem, cuius sectam atque imperium se- cutus es. 13. fam. 7

Sequi causam. pro Ligar. 17

Disciplinam philosophorum sequi. 4. Acad. 174. a

Sequi facultatem rei alicuius potius, quàm consequi. de Na- tura deorum, 1. 9

Sequi fidem alicuius. 14. Philip. 404

Sequi alicuius institutum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 14

Perge porro hoc idem interdictum sequi, homines, &c. pro Cecin. 296. b

Sequi alicuius iustitiam. 13. fam. 89

Sequi laudem. ad Brut. 33

Sequi atque colere leges. Parad. 42

In hoc naturam ducem debemus sequi, & communes vtili- tates in medium afferre. 1. Offic. 34. a

Sed certè ita res se habet, ut ex natura viuere, summum bo- num sit, id est vita modica & apta virtute perfrui, aut na- turam sequi, aut eius quasi lege viuere. 1. de Leg. 85. a

Sequi officium & fidem. Diuin. lib. 1. 27

Tamen ea faciatis, è quibus appareat non voluptatem nos, sed officium sequi. 2. de Finib. 95. a

Sequi orationem alicuius. 1. Philip. 11

Sequi probabilia. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 54, & 91

Sequi probabilia coniectura. Tusc. q. lib. 1. 16

Trademus etiam quæ nos sequi in dicendo, quæque maxi- mè spectare solemus. de Orat. 127. b

Quæstum & sumptum Galloni sequi maluerunt. pro Quin- tio, 63. a

Neque enim attinet repugnare naturæ, nec quicquam sequi quod assequi non queas. 1. Offic. 155. a

Disparia studia sequi. de Amic. 64. a

Nonne, si verbum sequi volumus, hoc intelligamus necesse est, eum detrudi, cui manus afferantur: pro Cecin. 36. a

Huius ego nunc auctoritatem sequens, idem faciam. 2. de Finib. 65. a

Sed quia consequantur magni dolores eos qui ratione vo- luptatem sequi nesciunt. 1. de Finib. 50. a

Quibus rationibus instantia feruntur, eisdem contemnuntur sequentia. Tusc. q. lib. 4. 53

Quod fidem sequutus, amicitiamque Pop. Romani, functus sit officio. 2. de Diuin. 118. a

Sed credo illos sequutos opportunitatem loci, &c. 1. Offi- ciorum, 53. a

Secutores pro gladiatoribus. Att. 111. b

Sector, ctaris.

Quid: si serui vbi sunt: Chryfogonum iudices sectantur. pro S. Rosc. 31. b

At sectabantur multi, doce mercede: concedam esse crimen. pro Mur. 64. a

Qui illic eiusmodi est, ut eum pueri sectentur, ut omnes, quum loqui cõperint, irrideant. 6. Verr. 130. a

Is Prætorem circum omnia fora sectaretur. 4. Verr. 122. a

Qui si sectari non poterunt, necessarios in suos hoc munere constituunt. de Pet. 210. b

Sectari aliquem totos dies. pro Mur. 64. a

Sectator.

Num Gabinii comes vel sectator: pro R. Posth. 126. b

Lex Fabia, quæ est de numero sectatorum. pro Mur. 141. b

Quid opus, inquit, sectatoribus: quæris, &c. pro Mur. 140. b

Sectatoribus semper vsi Romani. pro Mur. 64

Secta.

Hæresis, secta, disciplina. epist. 253. b

Secta Aristonis fracta atque conuicta. 1. de Leg. 28

Horum nos hominum sectam atque instituta persequimur. 7. Verr. 142. a

Qui eorum sectam sequuntur. pro Sest. 84. a

Qui Cæsaris sectam atque imperium secutus es. epistolæ. lib. 13. 7

Quò magis tuum Brute iudicium probo, qui eorum, id est ex vetere Academia philosophorum sectam, secutus es. de Clar. Orat. 62. a

Qui hanc sectam, rationemque vitæ re magis, quàm verbis sequuti sumus. pro Cæl. 31. a

Reliquias hostium Brutus persequitur, & Cæsar. Hostes au- tem omnes iudicati, qui M. Antonii sectam sequuti sunt. ad Brutum, 3. 5. a

Quotus enim quisque est, qui hanc in Rep. sectam sequatur, qui vobis, qui vestri similibus placere cupiat: pro Flac- co, 80. a

Omnis natura artificiosa est, quod habet quasi viam quan- dam & sectam quam sequatur. 2. de Nat. d. 82. a

Quam tandem auctoritatem, quam vocem, cuius sectam sequi velles. pro Rabirio, 93. b

Philosophorum secta, familia, disciplina. 1. de Orat. 21. a

Serapio.

Serapio geographus. 2. ad Att. 18

Serapis, dea. de Diuin. 134. b

Serenitas, Vide Serenus.

C. Serenus.

C. Serenus Q. Catulum in petitione superauit. pro Plan. 10

Serenus.

Austro lenissimo, cælo sereno. epist. 259. b

Nec verò eadem frõs erat quæ M. Crassi illius veteris, quem semel ait in omni vita risisse Lucilius, sed tranquilla & se- rena. 3. Tusc. q. 56. a

Cum tonuit læuum bene tempestate serena. de Diu. 115. b

Falsi amici sereno vitæ tempore præsto sunt. ad Heren. 39. b

Serenitas.

Hæc igitur quum sit tum serenitas, tum perturbatio cæli, estne, &c. 2. de Diuin. 141. a

Serenans.

Luce serenanti. de Diuin. 84. b

Sergius.

Sergius Galba diuinus homo in dicendo. 1. de Orat. 21

Sergius Galba, M. Catoni maiori accusanti creptus. pro Mu- rena, 54

Sergius Galba P. Crassum adilitatem petentem affectatus est. 1. de Orat. 123
Sergii Oratoris, pro aedium emptione cum Mario Gratidiano. 1. de Orat. 87
Sergius, mimus M. Antonii. 2. Philipp. 73
Cn. Sergius, Decumanus in Sicilia. 5. in Verr. 83
L. Sergius, scriba meus, in Sicilia Quæstor. 5. in Verr. 157
L. Sergius, ex P. Clodii satellitio. pro Domo sua, 10, & 11
Q. Sergius Senator inter sicarios damnatus. pro Cluent. 15
Sergia tribus, ex Sabinis, Marfis, & Pelignis conflata. in Vatinium, 19

Series.

Tanta series artis est, & sic inter se sunt pleraque connexa & apta, vt, &c. in Partit. 76. a
 Est enim admirabilis quædam continuatio serierumque rerum, vt alia ex alia, & omnes inter se apte colligaturque videatur. de Nat. d. lib. 1. 15. a
 Sed videtisne quanta series rerum, sententiarumque sit, atque vt ex alio alia nectantur. 1. de Leg. 77. a
 Cætera series deinde sequitur maiora nectens, vt hæc, Si homo est, animal est, &c. 4. Acad. 43. a
 Fatum autem id appello, quod Græci εὐμαρτυρίαν, id est ordinem serierumque causarum. 1. de Diuin. 204. a
 Seriem causarum sempiternam qui introducunt, in mentem hominis voluntate libera spoliata necessitate fati deuiant. Fat. 16

Sine vlla serie disputationum. de Orat. 114. b

Seriphos.

Si Seriphi natus esses, nec vnquam egressus ex insula, &c. de Natura deorum, 1. 62

Seriphus, a. um. de Senect. 78. b

Seriis.

Sermo seriis, & iocus liberalis. ad Heren. 20. b

At quicum ioca & seria, vt dicitur, quicum arcana, quicum occulte omnia. 2. de Finib. 135. a

Ludo autem & ioco vt illo quidem licet, sed sicut somno, & quietibus cæteris, tum quum grauibz seriisque rebus satisfecerimus. 1. Offic. 145. a

At videat in primis quibus de rebus loquatur: si seriis, seueritatem adhibeat: si iocosis, leporem. 1. Offic. 187. a

Sermo.

Sermo est oratio remissa, & finitima quotidianæ locutioni. 3. ad Heren. 115

Mollis est enim oratio philosophorum & vmbatilis, nec sententiis, nec verbis instructa popularibus, nec iuncta numeris, sed soluta liberius: nihil iratum habet, nihil inuidum, nihil atrox, nihil mirabile, nihil astutum: casta, verecunda, virgo incorrupta quodammodo: itaque sermo potius, quam oratio dicitur. Orat. 35

Sermo amatorius. Tusc. q. lib. 3. 61

Sed tamen decorus est sermo senis, quietus & remissus. de Senect. 25. a

Sermo delicatus. Offic. 1. 199

Sermo conuiuio dignus. Offic. 1. 199

Sermo est tota Asia dissipatus, Pompeium, &c. pro Flac. 10. a

Sermo hominum exhaustus est. 1. ad Quint. frat. 35

Sermo familiaris. Tusc. q. lib. 5. 46

Sermo fictus ad alicuius voluptatem. Læli. 80. & Offic. 2. 61

Græcus sermo, Latine literæ. lib. 1. de Finib. 1. contraria.

De quo omnis hic sermo est. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 53

Quum mihi sermo cum hoc ipso Crasso multis audientibus esset de te institutus. 2. de Orat. 163. a

Sermo intimus. Tusc. q. lib. 2. 45

Et is sermo, qui more maiorum à summo adhibetur magistro in poculo. Cat. 43

Sermo lenis, minimeque pertinax. Offic. 1. 187

Multus est sermo, me iudicium iam de causa publica fecisse. ad Att. lib. 7. 141. 3. a

Nullus mihi omnino cum illo sermo nulla vnquam de re fuit. in Vat. 29. b

Peruagatus sermo. pro Mil. 24. a

Sermo quietus & remissus. Cat. 25

Sermo quem habuit de triumpho. Att. 100. b

Sermo refrigeratus. 3. fam. 21

Sermo in circulis & in conuiuio liberior quam fuit. 2. ad Attic. 43

Sermo verbis tectus, re impudentior. 9. fam. 51

Sermo vulgaris. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 4

Sermo diuiditur in partes quatuor, dignitatem, demonstrationem, narrationem, iocationem. 3. ad Heren. 116

Sermo est de aliquo. de Arusp. respons. 30

Tamen quoniam mihi sermo est apud deos, nihil reticebo. 2. de Legib. 67. a

Secundum te nihil est mihi amicus solitudine, in ea mihi omnis sermo est cum literis. 12. ad Att. 17

Sermo eius eandem habuit ferè summam. 10. ad Att. 15

Sermo in circulis, disputationibus, congressionibus familiarium versatur. Offic. 26. b

Vt tanquam à præsentibus coram haberi sermo videretur. de Amic. 96. b

Sermonis communicatio cum aliquo. 1. ad Att. 50

Elegantia sermonis Terentiani. Att. 103. b

Sed sermonis errore labimur. Tusc. q. lib. 5. 41

Sermonis facilitas. 12. ad Att. 53

Sermonis materiem probabilem naçti. 3. fam. 14

Sed hæc coram: nam ista multi sermonis sunt. ad Atticum, lib. 7. 124. 16. a

Primus annus habuit de hac reprehensione plurimum sermonis. ad Quint. frat. lib. 1. 30

Crassus princeps eius sermonis ordiendi fuit. de Orat. 93. b

Sermonis tui pulegio vtendum. 16. fam. 33

In sermonis aliquo statu esse. 1. ad Quint. frat. 31

Sermonis tristitia. 1. de Orat. 14

Sermoni præsentia cætera referuntur. 2. ad Quint. frat. 16. Id est, dicenda coram.

Sermoni reliquo sedentes demus operam. 2. de Leg. 1

Ad sermonem transire. 3. ad Heren. 113

Maximèque curandum est, vt eos, quibuscum sermonem conferimus, & vereri & diligere videamur. 1. Offic. 189. & 2. de Inuent. 131. a

Dabimus sermonem iis, qui nesciunt, nobis quocumque in loco simus, eundem cultum, eundem victum esse. ad Varronem, lib. 9. 6

De Alexandrinis video esse sermonem, quem ego non vifuto. de Arusp. resp. 30. a

Cum Albinouano sermonem non modò de Sestio accusando, sed nulla vnquam de re fuisse, paulò antè imprudens iudicasti. in Vatin. 1. a

Quid autem interest ab iis qui postea nascentur, sermonem fore de te, quum ab iis nullus fuerit qui antè nati sunt. in Somn. Scip. a

Itaque tum Scæuola quum in eam ipsam mentionem incidisset, exposuit nobis sermonem Lælii de amicitia habitum ab illo secum, & cum altero genero Scæuola. de Amic. 3. a

Feci sermonem in Cumano habitum inter nos. epist. 130. b

Habetis sermonem bene longum. de Orat. 141. b

Habere sermonem inter se de aliquibus. de Orat. 109. b

In sermonem adducere. 5. in Verr. 119

Inseranti mihi cecidit vt in istum sermonem delaberer. 1. de Orat. 48. a

In sermonem alium differendum est. de Vniuers. 37

Incidere in sermonem alicuius. Læli. 2

Incidere in sermonem aliquem fortuito. 1. de Orat. 55. a

In sermonem se dare. 13. ad Att. 30

In sermonem hominum atque in tantam vituperationem veniret. 6. Verr. 11. a

In sermonem alicuius vel alicui venire. 14. ad Att. 1

Cum loquerer cum eo, in eum sermonem veni, vt dicerem. 3. fam. 10

Sermonem inferre. 1. de Orat. 15

Sermonem meum interpellat fletus. 12. ad Att. 17

Perferre sermonem alicuius ad aliquem. Lent. lib. 1. 9. 80. a

Sermonem querere in aliquem. pro Flac. 10

Sermonem subire. 11. ad Att. 10

Omnem autem sermonem tribuimus Catoni seni. de Senectute, 77. b

Sermone & colloquio homines maximè à feris distinguuntur. 1. de Orat. 17

Ab sermone nostro se totum auertisset. 8. ad Att. 58. in epist. Balbi.

Sermone aliquo arrepto pro mandatis abusus est. 7. ad Atticum, 46

Sermone blando appellare aliquem. Offic. 2. 68

Bene cocto, condito, sermone bono. 13. ad Att. 67

Ita sermone confecto Catulus remansit, &c. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 137

De illo inani sermone citò deiectus est. 15. ad Att. 21

Cyrus quidem apud Xenophontem eo sermone quem habuit moriens. de Senect. 27. a

Sermone eo debemus vt, qui notus est nobis, ne vt quidam Græca verba inculcantes, iure optimo rideamur. Officiorum, 21. b

Cincius ex suspitione sceleris, & ex hominum sermone, non armis, sed patrimonio suo se vindicauit. pro Syl. 44

Ex sermone Furnii scriptæ literæ. 10. fam. 6. in epist. Planci.

Sermone familiari maximè efficitur animorum remissio. 9. famil. 57

Tractare aliquid Græco sermone vel Attico. 1. de Finib. 1. a

In sermone rem esse. 4. in Verr. 24

Sed in huiusmodi sermone & concessu facillimum. de Natur. deorum, 1. 43

Incidunt in sermone vario multa. epist. 136. b

Quum mihi in sermone inieceret, se velle Asiam visere. 12. famil. 39. in epist. C. Trebonii.

Res in ore atque sermone omnium cœpit esse. de Inventione, 120. b

Erat enim in desyderio ciuitatis, in ore atque in sermone omnium. 10. Philip. 279. a

Nam cum in sermone quotidiano, tum, &c. epist. 2. & de Inventione, 80. b

Versari in peruagato ciuitatis sermone. pro Mil. 24. a

Sermone omnium perfertur ad me. 14. fam. 1

Scito quidem illa sermone, & Attico. de Nat. d. 1. 65

Sermone suo vel familiaritate aliquè deuincere. 1. ad Quint. frat. 38

Sermone vnus ambulationis ea exhaurire posse. 1. ad Atticum, 56

Nihil quod non sermone vno perducere possis quò velis. 10. ad Att. 37

Sermones mei & ex superiore & ex æquo loco habiti. 3. familiarium, 21

Sermones ludicri. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 6

Ita multi sermones percripti sunt. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 68

Sermones variè & copiosè percripti. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 11

Certorum hominum, quos iam debes suspicari, sermones referebantur ad me. ad Lent. lib. 1. 9. 29. a

Sermonum domicilium in auribus alicuius collocare. in Pisonem, 60

Maleuolis sermonibus de aliquo credere. epist. 42. b

Sermones maleuolorum de ea re minus commodos fuisse. 2. famil. 35

Ad tuos sermones me adiunges. 12. fam. 40. in epist. Trebonii. Id est, induces loquentem in tuis dialogis.

Vt habeat quibuscum familiares possit conferre sermones. 2. Offic. 55

Sermones in nomen suum erumpere sensit. 1. ad Quintum fratrem, 36

Nuntii varios sermones excitarunt. Cælius Cic. lib. 8. 10. 4. a

Sermones istorum ferre non potero. 9. ad Att. 6

Sermones & cœtus habere. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 12

Habere malos sermones de aliquo. in Verr. 256. b

In sermones varios incidebam. 16. ad Att. 5

Sermones hos laceffiui nunquam, sed non valde repressi. 3. famil. 28

Sermones eos repressi, qui, &c. 8. fam. 2. in epist. Cælii.

Sermones retudit. 8. fam. 14. in epist. Cælii.

Sermones hominum facilius sustinebis absens. 15. famil. 39. & 11. ad Att. 25

Vsq; eo vt nostri isti comestatores coniurationis barbatur.

li iuuenes illum in sermonibus Cn. Ciceronem appellent, ad Att. lib. 1. 11. 20. a

Sermonibus vapulare. 2. ad Att. 33

Hac me mente fuisse & Senatus ex me te co. s. audiuit, & tu in nostris sermonibus, colloquutionibusque ipse vidisti. Lent. lib. 1. 9. 13. a

Sermunculus.

Sermunculum enim omnem aut restinxerit, aut sedarit. 13. ad Atticum, 11

Nonne intelligis Cæsar, ex vrbani maleuolorum sermunculis, hæc ab istis esse collecta: pro Deiot. 23

Sermocinor.

Et quibus in rebus homines in consuetudine scribendi aut sermocinandi eo verbo vti soleant, confyderabitur. 2. de Inuent. 160. a

Respondit illa, vt meretrix, non inhumanè: libenter ait se facturam, & se cum isto diligenter sermocinaturam: reuertit iuber. 3. Verr. 97

Sermocinatio.

Sermocinatio est, cum alicui personæ sermo attribuitur, & is exponitur cum ratione dignitatis. 4. ad Heren. 117, & 234

Sero.

Serit arbores quæ alteri seculo profint. Tusc. quæst. lib. 1. 26

Philosophia præparat animos ad fatum accipiendos, eaque mandat his, & vt ita dicam, serit quæ adulta fructus vberimos ferant. Tusc. 177. b

Alios in reliquis mundi partes spargens quasi seribat. de Vniuers. 303. b

Da mihi ex ista arbore quos seram furculos. de Orat. 134. b

Seremus igitur aliquid tanquam in occulto & derelicto solo. de Clar. Orat. 166. b

Vt tantum decumæ sit, quantum seueris. in Verr. 173. b

Serere, percipere, & condere fructus. de Senect. 22

Serere beneficium, vt metere possis fructum. Antequam iret in exil. 192. b

In iugere agri Leotini medimnum ferè tritici seritur. in Verr. rem. 173. b

Materia ferendi generis humani. de Leg. 160. b

Ager mollitus & oblimatus ad ferendum. de Natura deorum, 52. b

Tertullæ nollem abortu: tam enim sunt Cassii, quam Brutii ferendi. 14. ad Att. 44

Serens.

Nisi ex æternitate causa causam ferens hoc erit effectura. de Fato, 20

Satus.

Sata quercus ingenio. 1. de Leg. 1

Terra obsecro te, aut sata, aut cœcreta videtur, tanta vis memoriar: Tusc. q. 161. b

Genus humanum, sparsum in terras atque satum. de Legibus, 160. b

Non enim temere nec fortuito sati & creati sumus. 1. Tusc. quæst. 193. a

Multa etiam istarum arborum mea manu sunt sata. de Senectute, 89. b

Animi sati & quasi sparsi. de Vniuers. 55

Satus, us.

A primo fatu. 5. de Finib. 116. a

Herbam autem asperam credo auium congestu, non humano fatu. 2. de Diuinat. 103. a

Sic igitur, vt ab his est traditum, horum deorum ortus habeatur atque dicatur, vt Oceanum, Salaciãque cæli fatu, terræque conceptu generatos, editosque memoremus. de Vniuers. 49

Quædam etiam oriebatur ex hominum, pecudumve conceptu & fatu. 1. de Diuinat. 153. a

Hoc Herculi Iouis fatu ædito potuit fortassis contingere. 1. Offic. 165. a

Et ipsa charitas generis humani, quæ nata à primo fatu, quæ à procreatoribus nati diliguntur. 5. de Finib. 116. a

Quid ego vitium ortus, satus, incrementa commemorem de Senectute, 47. a

VV. i.

Cultura autem animi philosophia est, quæ extrahit vitia radicitus, & præparat animos ad satus accipiendos. 2. Tusc. quæst. 20. a

Satio.

Æquabilis satio. b

Ne si tempus satiationis præterisset, granum in prouincia Sicilia nullum haberemus. 5. Verr. 36. a

Post autem eam satiationem, diis, vt ita dicam, iunioribus permittit, vt corpora mortalia effingerent. de Vniuers. 52. a

Iugera satiationum suarum profiteri. 5. Verr. 30. a

Sator.

Videte cuncti dii, tuque cælestium sator,

Iace obsecro in me vim coruscam fulminis. 2. Tusc. q. 36. a

Omnium rerum sator & seminator mundus est. 2. de Natura deorum, 122. a

Sero. Vide Serus adiectiuum.

Serpo.

Serpit enim nescio quo modo per omnem vitam amicitia. de Amic. 72. a

Nunc nunc dolorum anxiferi torquent vertices,

Nunc serpit ardor. 2. Tusc. q. 37. a

Iste tanquam iubatus draco serpit. ad Heren. 39. b

Serpit draco subter superaque reuoluens sese. 2. de Natura deorum, 153. a

Ita serpit illud insitum in natura malum consuetudine peccandi libera, finem vt audaciæ statuere sibi non possit. 5. Verr. 153. a

Serpit enim deinde res, quæ procliuius ad perniciem, quum semel coepit, labitur. de Amic. 39. a

Serpit hic rumor. pro Mur. 42. a

Sustulisse mihi videtur simulationem desiderii, adhuc quæ serpebat in dies, &c. ad Att. lib. 14. 313. 2. a

Ergo hoc aut in immensum serpet, aut nihil horum recipimus, &c. 3. de Nat. d. 71. a

Serpet hoc malum, mihi credite, longius, quàm putatis. pro Rab. Posth. 125. b

Cum serperet in vrbe infinitum malum, idque manaret in dies latius. in Ant. 153. b

Ne calamitas remorata longius serpat atque progrediatur, præcaueto. Antequam. 193. b

Etenim, si semel Vellei suscipimus genus hoc argumenti, atende quò serpat. de Nat. d. 1. 69

Sed vereor ne hoc, quod infectum est, serpat longius. ad Atticum, lib. 1. 8. 5. a

Quàm facile serpat iniuria, & peccandi consuetudo quàm non facile reprimatur, videte iudices. 4. Verr. 37. a

Illa quàm longè serpat, non vides. 3. de Nat. d. 36

Serpere anguiculos. 5. de Finib. 75. a

Ecce autem serpere occultè coepisti, nihil dum suspicantibus aliis. de Orat. 127. b

Putant fore, vt si paulatim hæc consuetudo serpere ac prodire coeperit, &c. 1. Verr. 37. a

Alia animalia serpendo, alia gradiendo, alia volando, alia nando, ad passum accedunt. 2. de Nat. d. 91

Serpens, participium.

Latius opinione disseminatū est hoc malum: manauit non solum per Italiam, verumetiam transcendit Alpes, & obscure serpens multas iam prouincias occupauit. 4. in Catilinam, 78

Vicem serpentem multiplici lapsu & erratico, ferro amputans coercescens arborum, ne syluefcant farmentis. de Senect. 48. a

Serpens.

Iam ista serpens quæ tum hic delitescit, tum se emergit, illi-fa morietur. de Arusp. resp. 256. b

Repente te tanquam serpens è latibulis, oculis eminentibus, inflato collo, tumidis ceruicibus intulisti. in Vatin. 19. b

Serpentes quædam ortæ extra aquam, simul ac primum nati possunt, aquam persequuntur. 2. de Nat. d. 93

Serpentium maximam vim conficiunt ibes. de Nat. d. 1. 72

Quæ volat, & geminis serpens fecit aera pennis. in Arat. b

Serpentes quædam, quædam esse gradientes. Tusc. 235. b

Bellua vasta circumplicata serpentibus. de Diuin. 90. b

Serperaster.

De serperastris cohortis meæ nihil est quod doleas: ipsi enim se collegerunt admiratione vitæ integritatis meæ. 7. ad Atticum, 18

Serra.

Ne stridorem quidem serræ audiunt tunc, cum acuitur. Tusc. q. 250. b

Serrula.

Quidam ex amicis Saffiæ recordatus est se nuper in austruone quadam vidisse in rebus minutis aduncam ex omni parte dentium, & tortuosam vnanire ferrulam, qua illud potuisse ita circumsecari videretur. pro Cluent. 143. a

Serranus.

Cum L. Metellus, Ser. Galba, C. Serranus, P. Rutilius, C. Fimbria, Q. Carulus, omnesque qui tum erant, Consulares pro salute communi arma cepissent: &c. pro C. Rab. perd. 15

Serrani Domesticii filii funus perlustuosum fuit ad 1111. Calend. Decemb. laudauit pater scripto meo. 3. ad Q. fr. 35

Alii omnino aditu ac foro prohibebantur: nemo resistebat, gladiatores ex Prætoris comitatu comprehensi, in Senatum introducti, confessi, in vincula à Milone coniecti, missi à Serrano: mentio nulla. pro Sext. 73

Sertius.

Cn. Sertius, eques Rom. 4. in Verr. 82

Sertum.

Incendes odores, & sertis redimiri iubebis, & rosa. Tusc. q. lib. 3. 37

Sertis redimiri, vnguentis obliti. in Catil. 106. b

Seruilis, Seruilitas, Seruio, Seruitium, Seruitus, Vide Seruus in Seruo.

Seruilius.

Seruilius Casca Trib. pleb. vnus interfectorum Cæsaris. 16. ad Att. 39

Corriguntur leges Censoriæ: quod enim video in multis veteribus legibus, Cn. Domitius, L. Metellus, L. Cassius, Cn. Seruilius Censores addiderunt. 3. Verr. 102

L. Seruilius, magister scripturæ in Sicilia. 5. in Verr. 142

M. Seruilius Hala, à populo pulsus & restitutus. pro Domo sua, 67

P. Seruilius imperator populi Rom. Olynthum vi, copiis, consilio, virtute cepit, urbem antiquam, & omnibus rebus auctam & ornatam, &c. tu in iisdem illis locis Legatus quæstorius oppida pacata sociorum, atque amicorum diripienda ac vexanda curasti. 3. Verr. 38

P. Seruilius vnus plures prædonū duces viuos cepit, quàm omnes antea. 7. in Verr. 53

Itaque cum P. Seruilius grauissimus vir & ornatissimus ciuis dixisset, opera mea Remp. incolumem, magistratibus deinceps traditam, dixerunt in eandem sententiam cæceteri. post redit. ad Quirit. 14

P. Seruilius quinquennium exercitui præfuit. 5. in Verr. 182

Excitatus summa cum authoritate P. Seruilius quadam grauitate dicendi, propè ab inferis omnes Metellos euocauit. pro Sext. 113

C. Atinius patrum memoria, bona Q. Metelli, qui cum ex Senatu Censor eiecerat, aui tui Q. Metelle, & tui P. Seruili, & proauit tui P. Scipio, consecrauit foculo posito in rostris, adhibito tubicicæ. pro Domo sua, 94

Haud potest grauioribus à me verbis vulnerari, quàm est statim in ipso facto à grauissimo viro P. Seruilio confectus ac trucidatus. in Catil. 1

An tu auderes quærere ex P. Seruilio, aut ex M. Lucullo: &c. quibusnam verbis, aut quo ritu primum hoc dico, cuius domum consecrasses: deinde cuius eius, cui princeps Senatus, cui etiam ordines omnes, deinde Italia tota, post cunctæ gentes testimonium huius vrbs atque imperii conseruati dedissent: quid diceres, nefanda & perniciosa labes ciuitatis: Ades, ades Luculle, Seruili, &c. pro Dom. 102

Num potes hoc negare Verres, in foro Lilybæi, maximo cõuentu, C. Seruiliu ciuem Romanum in cõuentu Panormitano veterem negotiatorem, ad tribunal, ante pedes tuos, ad terram virgis & verberibus abiectum: 7. Verr. 109

Num vnum diem postea L. Saturninum Tribu. pleb. & C.

Seruilius mors à Reip. poena remorata est: at nos vigesimum iam diem patimur hebecere aciem horum authoritatis. in Catil. 2

Seruilius gemini, sibi inuicem valde similes fuerunt. Academicarum quæst. edit. 1. lib. 2. 53

Quæ fuerunt inimicitia in ciuitate grauioribus, quàm Lucullorum atque Seruiliorum: quas in viris fortissimis, non solum extinxit Reip. dignitas & ipforum, sed etiam ad amicitiam, consuetudinemque traduxit: de Prouinc. 17

Seruilius.

Multos cæfos non ad Thrasimenum lacum, sed ad Seruiliu vidimus. quis ibi non est vulneratus ferro Phrygio: non necesse est omnes commemorare, &c. quos iam ætas à præliis auocabat. pro Sext. Rosc. 54

Seruilia.

Nunc primum hoc aures tuæ crimen accipiunt: nihil ex Dione, nihil ex socru tua, fœmina primaria, Seruilia, veterere Dionis hospita audisti: 4. Verr. 15

Seruilia lex.

In suasionem legis Seruiliæ summis ornat Senatuum laudibus. pro Cluent. 111

Seruiliam legem suavit Crassus Scauola tribunatu. Brut. 82

Cum enim Brutus duos lectores excitasset, & alteri de colonia Narbonensi, Crassi orationem legendam dedisset, alteri de lege Seruilia, &c. 2. de Orat. 123

Quod fuit non modò in lege Cornelia, sed etiam antè in lege Seruilia. pro Rab. 6

Quòd si acerbissima lege Seruilia principes viri, ac grauissimi & sapientissimi ciues hæc Latinis, id est fœderatis, viam ad ciuitatem populi iussu patere passi sunt, &c. pro Corn. Balbo, 43

Seruus.

Seruus cū librariolo suo videtur obiisse legationem. 15. ad Atticum, 16

Sed erit immittissimus Seruus, qui filium misit ad affligendum Cn. Pompeium, aut certè capiendum, cum Pontio Titiniano. 9. ad Att. 70

Nec mihi concederet, vt imitaret Volcatium aut Seruium, quibus tu es contentus. 7. ad Att. 15

Ego cum tuo Seruio iucundissimè, cõiunctissimè viuo: magnamque cum ex ingenio eius singularique studio, tum ex virtute & probitate voluptatem capio. 13. famil. 47

Tenuit cum hoc locum quendam etiam Ser. Fuluius, & vnà Ser. Fabius pictor, & iuris & literarum & antiquitatis bene peritus. Brut. 40. de A. Albino.

Ser. Galba, propter pueros, misericordia populi commota, flamma se eripuit. Brut. 46

Ser. Galba Prætor Lusitanos contra interpositam fidem interfecit. Brut. 45

Sine controuersa Ser. Galba eloquẽtia præstitit: & nimirum is princeps ex Latinis illa oratorum propria & quasi legitima opera tractauit, vt, &c. Brut. 40

Cato annos quinque & L x x x. natus excessit è vita, cum quidem eo ipso anno contra Ser. Galbam, ad populum summa contentione dixisset. Brut. 39

Se arbitrari causam illam à Ser. Galba, quòd is in dicendo ornator, acriorque esset, grauius & vehementius posse defendi. Brut. 44

Ser. Sulpitius, M. Marcellus, c o s s. 8. fam. 21. in epist. Cælii.

Ser. Sulpitius ad iuris ciuili scientiam Dialecticam addidit. Brut. 78

Ser. Sulpitius in secūda arte primus, quàm in prima secundus esse maluit. Brut. 78

Ser. Sulpitius Balbum & Aquilium præceptores suos superauit. Brut. 79

Summam video esse in te Serui Sulpiti dignitatẽ generis, integritatem, industriam, cæterorumque ornamentorum omnium. pro Mur. 14

Habes Ser. Sulpitium, quem semper vnice dilexisti, qui te profecto & benevolentia & sapientia consolatur. 6. fam. 5

Ser. Ocella nemini persuasisset se mœchum esse, nisi triduo bis deprehensus esset. quæris vbi: vbi hercule ego. minime vellem. 8. fam. 17

Seruio Tullio dormienti caput ardere visum est. Diuinat. lib. 1. 102

Quid in Numa Pompilio: quid in Seruio Tullo: quid in cæteris regibus, &c. 1. de Orat. 19

Seruio Tullo regnante vigerunt Athenis Solon & Pisistratus. Brut. 19

Cum ego pro Titinia Cottæ perorauissem, ille contra me pro Seruio Nauio diceret, subito totam causam oblitus est, &c. Brut. 114. de Curione.

Seruio.

Volumen epistolarum tuarum sub signo habeo, seruoque diligentissimè. 9. ad Att. 38

Ego seruo & seruabo Platonis verecundiam. epist. 141. b

Si tuam cõsuetudinem in patrociniis tuendis seruas, P. Vatinus cliens aduenit. Vatinus ad Cic. lib. 5. 9. 1. a

Parcebat enim aduersarii dignitati, in quo ipso seruabas suam. de Orat. 129. b

Paucis diebus habebam certos homines, quibus darem literas, itaque eò me seruauit. Att. lib. 5. 105. 1. a

Te nunc mea Terentia sic vexari, sic iacere in lachrymis & sordibus: idque fieri mea culpa, qui cæteros seruauit, vt nos pertremus: id ad Terentiam, lib. 14. 2. 5. a

Quia nemo de cælo seruauit. de Prouinc. Consul. 37. a

Seruanto fontium vincula. 3. de Legib. 5

At id quod conceperat, seruaret, vt saluum parere posset, pro Cluent. 24. b

Sed ego putauit, esse viri boni, quum populus suum seruaret, consulere fortunis tot vel amicorum vel ciuium. ad Rufum, lib. 5. 20. 15. a

Ad ea tempora reuocauit, ad quæ tute ipse seruaret. pro Plancio, 261. b

Secundum ea, quæro seruari sine in eo fidem. in Vatin. 11. a

Si omnia mihi integra & ipse & fortuna seruauerit. epistolarum, 153. b

Bibulus de cælo tum seruasset, necne sibi quærendum non fuisse. ad Att. lib. 2. 31. 4. a. & de Arusp. respons. 45

Seruare de cælo comitiis non licebat. 2. Philip. 87

Tenere, seruare, & obseruare, idem. Offic. 11. b

Sed tum seruare illud poetas quod deceat dicimus, quum, &c. 1. Offic. 136. a

Seruare aliquid. 6. ad Att. 34. pro, constanter obseruare. Seruare æquitatem. Offic. 1. 91

Seruare aliquid summa religione. Diuinat. lib. 1. 87

Seruare amicitiam summa fide, constantia, iustitiæque. de Amicit. 25. a

Vt, inquit, in fidibus pluribus, si nulla earum ita contenta numeris sit vt contentum seruare possit, omnes æquè in contenta sint. 4. de Finib. 121. a

Seruare consuetudinem. pro Cluent. 36. b

Seruare decorum. Offic. 19. b

Sed seruare necesse est gradum. pro Plancio, 262. b

Seruare alicuius instituta. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 3

Seruare leges. epist. 28. b

Seruare memoriam alicuius pic, inuolatæque. Cato, 75

Seruare officium. Acad. q. edit. 2. lib. 1. 26

Seruare pacem cum aliquo. 7. Philip. 230

Seruare pacta & promissa. Offic. 3. 124

Seruare pretium fundi. 3. ad Quint. frat. 17. 6. a. Id est, tantum vendere.

Seruare se integrum castumque. Tusc. q. lib. 1. 59

Exigere & seruare exacta ve trigalia. 12. famil. 37. in epistola Lentuli.

Seruare vitam ad spem. 1. ad Quint. frat. 58

Decreta c o s s. quæ de Cæsaris actis interposita sunt, non seruantur. Att. 263. b

Ciues integros, incolumèque seruari. in Catil. 116. b

Ius libertatis defendendo seruari oportere. pro Rab. 92. b

Seruari legem integram accusatori & iudicio. lib. 3. de Legibus, 40

Sed à diis immortalibus ad istam horam seruatus est. Diuinat. lib. 2. 36

Te interrogante Augures responderunt, cum de cælo seruatum sit, cum populo agi non posse. pro Domo sua, 31. a

Num quem post urbem conditam scias Tribun. pleb. egisse cum plebe, quum constaret seruatum esse de cælo, &c. in Vatin. 13. a
 Non expulsi, sed euocati è patria, quam non seruandam ad reditum nostrum, sed diripiendam & inflammandam reliquimus. ad Att. lib. 8. 14. 4. a
 Etiam recentibus beneficiis ad studium seruandum excitantur. de Petit. Conf. 14
 Per multi obseruandi, & multa seruanda sunt. pro S. R. 33. b
 Sunt autem quædam officia etiam aduersus eos seruanda, à quibus iniuriam acceperis. 1. Offic. 51. a
 Nec promissa igitur seruanda sunt ea, quæ sint iis, quibus promiseris, inutilia. 1. Offic. 47. a
 In eodem, &c. tanta æquitas, vt hodie stet Asia Luculli institutis seruandis, & quasi vestigiis persequendis. 4. Acad. 6. a
 Proscriptis se per omnes dies comitiales de cælo seruaturus. ad Att. lib. 4. 71. 7. a

Seruans.

Eisdem cursus constantissimè seruantes disparibus inter se motibus. 1. Tusc. q. 106. a
 Qui ex Caucaaso cæli signa seruantes, &c. Diuin. lib. 1. 35

Seruatus.

Iudicium in quo non modus habitus, non consuetudo seruata. pro Cluent. 37. b
 P. Clodium Appii filium credo te audisse cum veste muliebri deprehensum domi C. Cæsaris, quum pro populo fieret, eumque per manus seruulæ seruatum & educum. ad Att. lib. 1. 7. 8. a
 Urbem ex omni impetu hostium ac totius belli ore ac faucibus ereptam esse atque seruatum. pro Arch. 189. b
 Iudæi victi, elocati & seruati. pro Flac. 160. b

Seruator.

Cicero seruator urbis. pro Domo sua, 233. b
 Seruator mei capitis. pro Planc. 281. b

Seruatrix.

Non dubitemus dicere, omnem naturam seruatricem suam idque, &c. 5. de Finib. 45. a

Seruus.

Tuus seruus Anagnostes. 5. fam. 12. in epist. Vatinii.
 Seruus egregiè fidelis. Quint. frat. 293. b
 Seruus is aufugit, & ibi pro libero fuit. 1. ad Quint. frat. 46
 Seruus cupiditatum. Att. 87. b
 Seditio seruus & minister. epist. 12. & 13. b
 Serui fortuna, dignitate domini est minus turpis. ad O. 46
 Pollucem seruum à pedibus meum Romam misi. At. li. 8. 16
 Seruum neminem esse, qui mortem contemnat. 9. ad Att. 5
 Tamen in tanta felicitate nemo potest esse in magna familia, qui neminè neque seruum, neque libertum improbum habeat. pro Rosc. Amer. 13. a
 Serui, mancipia, pueri. Att. 195. b
 Serui etiam iis iudicibus, qui, &c. pro Marc. 135. b
 Neque tam serui illi dominorum, quam tu libidinum. in Ant. 226. b. Tusc. q. lib. 2. 9
 Serui, quorum vis & fortunæ cõditio infima est. pro Cor. 59. b
 Serui atrienses. Parad. 45
 Serui ac ministri seditio. 1. fam. 39
 Hunc serui, ancillæque amant. in Verr. 149. b
 Regum idcirco omnes serui sumus, vt liberi esse possimus. pro Cluent. 48. b
 Serui ludis de cauea exire iubebantur. de Arusp. respon. 23
 Est autem infima cõditio & fortuna seruorum, quibus non malè præcipiunt, qui ita iubent vt mercenariis, operam exigendam, iusta præbenda. Offic. 1. 61
 Vlysses cõtumelias seruorum, ancillarumque pertulit. Of. 23. b
 Nulline motus in Sicilia seruorum Verre Prætoris? Ver. 7. a
 Seruis semper libera fuerunt, timerent, gauderent, dolerent. 11. fam. 48. in epist. Matii.
 Seruis apertè spem libertatis ostendere. 4. ad Att. 13
 Seruos de Rep. bene meritis per sepe libertate, id est ciuitate, publicè donari vidimus. pro Corn. 59. b
 Non enim ita dicunt eos esse seruos sicut mancipia quæ sunt dominorum facta nexu, aut, &c. Parad. 122. b
 Quum verò hoc nemini persuadere possis, te tam amentem

fuisse, vt Apronium & Turpionem seruos homines, tuo, liberorumque tuorum periculo diuites fieri velles. 5. Ver. 77. a
 Porro autem Pop. Romani conditione focis, fortuna seruis, voluntate supplicibus, &c. 3. Verr. 57. a

Seruus, ua, uum.

Optimo enim iure ea sunt profectò prædia, quæ optima cõditione sunt: libera meliore iure sunt quam serua. 3. de Lege Agr. 106. a

Seruulus.

Seruulus. pro Quintio, 4. b. pro Cecin. 296. b
 Quarit, si in mari iactura facienda sit, equine pretiosius potius iacturam faciat, an seruuli vilis. 3. Offic. 119. a
 At quid inter parentem & seruulum interfit, intelligi & potest & debet. 4. de Finib. 123. a
 Seruulos autem dicere, eum, & agripetas eiectos à Buthroitiis. 15. ad Att. 49

Seruula.

P. Clodium Appii filium credo te audisse cum veste muliebri deprehensum domi C. Cæsaris, quum pro populo fieret, eumque per manus seruulæ seruatum & educum. ad Att. lib. 1. 7. 8. a

Seruilis.

Color seruilis. in Pis. 1. a
 Seruilis percunctatio. de Orat. 138. b
 Vestis seruilis. in Pis. 99. b
 Quæ seruilis vinctura tollitur, omnisque circumpotatio. 2. de Legib. 95. a
 Res publica metu est debilitata seruili. Antequam. 197. b
 Seruile, nauale bellum, varia & diuersa genera & bellorum & hostium. pro Lege Manil. 20. a
 Seruile munus. pro Sylla, 41

Seruiliter.

Sed hoc quidem in dolore maximè est prouidendum, nequid abiectè, nequid timidè, nequid ignauè, nequid seruiliter muliebritèrue faciamus. 2. Tusc. q. 94. a

Seruitus.

Seruitus, est obedientia animi fracti & abiecti, & arbitrio carentis suo. Parad. 44
 Pax, est tranquilla libertas: seruitus, postremum malorum omnium, non modo bello, sed morte etiam repellendum. 2. Philipp. 109. a
 Omnis est misera seruitus: &c. 10. Philip. 283. a
 In dominatu seruitus sit, in seruitute dominatus. pro Deiotaro, 149. b
 Omnibus graue seruitutis iugum esse debet in libertate educatis. Antequam. 192. b
 Qui à vestro corpore iugum acerbissimum repulit seruitutis. Antequam. 192. b
 Mors seruituti turpitudiniquè anteposenda est. Offic. 16. b
 Iudæi & Syri nationes natæ seruituti. de Prouinc. 71. b
 Qui socios nostros in seruitutem adduxerunt. in Pis. 97. b
 Seruitutem officii testimonio asfringere. pro Planc. 61
 Seruitutem alicuius concupiscere. 4. Philip. 160
 Populus Romanus pro turpi stupro datus in seruitutem. 3. ad Quint. frat. 48
 Diutius seruitutem perpepsi sumus, quam captiui frugi & diligentes solent. in Ant. 220. b
 Aliæ nationes seruitutem pati possunt, populi Rom. est propria libertas. in Ant. 209. b
 Repellere seruitutem à suis ciuibus. Att. 281. b
 Seruire seruitutem. pro Marc. 138. b
 Tradere aliquem in seruitutem alicui. de Prouinc. 71. b
 Nisi fortè non de seruitute, sed de conditione seruiendi recusandum est à nobis. ad Brut. 45. in epist. Bruti.
 Esse apud aliquem in seruitute. pro Cluent. 21. & 221. b
 Caluus dicebat, aqua dempta, & eius aquæ iure constituto, & seruitute fundo illi imposta, &c. Quint. frat. lib. 33
 Ciuitas seruitute oppressa. pro Domo sua, 239. b
 De seruitutibus prædiorum Centuriarum cognoscebatur. 1. de Or. 84

Seruitium.

Omne seruitium in alteram scenam immisum. in Cat. 118. b
 Et tamen, coceptum esse in Sicilia moueri aliquot locis seruitium suspicor. 7. Verr. 8. a. Id est, seruorum multitudinem.

Neque desistam abstrahere à seruitio ciuitatem nostram. ad Brut. 50. in epist. Bruti. Id est, à seruitute.
 Non enim plebs incitata nostris rebus inuidit, sed vincula soluta sunt, & seruitia incitata, adiecto etiam terrore militari. 3. de Leg. 37. a
 Incitare ad cædem seruitia. pro Cæl. 54. b
 Solicitantur Allobroges, seruitia excitantur, Catilina accersitur. 4. in Catil. 76. a
 Seruitia fileant. pro Flac. 184. b
 Hic ad euertenda fundamenta Reip. Gallos accersit, seruitia concitauit, Catilinam euocauit. 4. in Catil. 86. a. & 10. famil. 76. in epist. Pollionis.

Seruius.

Seruius ita cupiditati & dolori meo, vt à te regi velim. 12. ad Atticum, 41
 Compositio quæ tota seruiti grauitati vocum. Orat. 214. b
 Optimus quisque maximè posteritati seruit. Tusc. q. lib. 1. 29
 Seruimus nos illi, ipse temporibus. 9. famil. 42
 Ac magis mihi isti seruiunt, si obseruare, seruire est. At. 263. b
 Cupiditatibus, quibus cæteri seruiunt, imperare. de Am. 69. a
 Sed vigilantes animi vitæ necessitatibus seruiunt, &c. 1. de Diuinat. 180. a
 Qui alios amabat turpissimè, aliorum amoris flagitiosissimè seruebat. 2. in Catil. 30. a
 Prædia omnia quæ seruebant, non seruiunt. cont. Rul. 89. b
 Aedes Sergio seruebant, sed hoc in mancipio Marius non dixerat. Offic. lib. 3. 87
 Seruii cum aliqua dignitate. 15. ad Att. 14
 Reipublicæ seruii semper, nunquam mihi. pro Planc. 75
 Quorum nemo seruitutem seruiuit. Top. 223. b
 Sed indulge valetudini tuæ, cui quidem adhuc tu, dum mihi deseruis, seruisti non satis. epist. lib. 16. 24
 Sed ego in hac sententia dicenda non parebo dolori meo, nec iracundiæ seruam. de Prouinc. 69. b
 Sed agam moderatè, & huic temporis potius seruam, quam dolori meo. pro Sest. 5. b. & 10. fam. 5
 Alienus tibi seruiet, tibi lenocinabitur. in Ant. 62. b
 Reliquum est, vt te orem: valetudini tuæ, si me & tuos omnes valere vis, diligentissimè seruias. ad Q. fr. lib. 1. 1. 68. a
 Quum optimus quisque maximè posteritati seruiat, esse aliquid, cuius is post mortem sensum sit habiturus. 1. Tusc. quæst. 55. a
 An libertinis atque etiã seruis seruamus? ad Att. lib. 2. 16. 26. a
 An est vllum tempus, cui non ponendæ curæ ægritudinis causa seruamus? 3. Tusc. q. 112. a
 Seruiamus vestigialibus. de Orat. 124. b
 Vt in alterius dolore vel pietati, vel indulgentiæ vestræ seruiatis. pro Cæl. 54. b
 Si quis apud nos seruisset ex populo foederato, seseque liberasset. Orat. 100. b
 Nisi tecum colluisset, & tuæ potius existimationi seruisset, quam suæ. 4. Verr. 41. a. ad Att. lib. 5. 98. 4. a
 Emori potius, quam seruire, præstat. in Pis. 82. b
 Cat. ipse iam seruire, quam pugnare, mauult. Att. 112. b
 Seruire diutius non potest ciuitas. 10. Philip. 283. a
 Populum Romanum seruire fas non est. in Ant. 209. b
 Hæc igitur nobis explicanda sunt: &c. huius enim ætati, & huic non hoc primum fortasse audienti, seruire debemus. 1. de Finib. 46. a
 Alteri parère & seruire. pro Rab. Posth. 126
 Non Reip. commodis seruire. 1. Verr. 35. a. & Q. frat. 294. b
 Seruire corpori. 16. famil. 7
 Seruire dignitati. pro Sest. 7. b
 Alios gloriæ seruire, alios pecuniæ: &c. 5. Tusc. q. 14. a
 Multorum obedire temporis, multorumque honori vel periculo seruire. de Clar. Orat. 187. b
 Spero omnes meos seruire laudi meæ. ad Att. lib. 5. 101. 2. a. & in Catil. 101. b
 Laudi atque existimationi alicuius seruire. 3. Verr. 3. a
 Seruire naturæ & consuetudini. pro Mur. 5
 Seruire naturæ, officio, populo, scenæ. ad Brut. 19
 Magnum est, personam in Reip. tueri principis, quæ non animis solum debet, sed oculis seruire ciuium. 8. Phil. 233

Non omnibus seruire. 13. ad Att. 64.
 Seruire personæ. Offic. 3. 144. quod faciunt poetæ, tribuentes cuique personæ, quod ei maximè conuenit, ac decorum est.
 Petitioni toto animo seruire propter iudicium non licebat. 2. Verr. 15. a
 Seruire Senatui populo dicebat Crassus. 1. de Orat. 114. & pro Planc. 161. b
 Patrefamilias qui liberos habent, &c. nonne optatissimum sibi putant esse, filios suos rei familiari maximè seruire? pro Rosc. Amer. 25. a
 Seruire rebus suis & commodis. de Inuent. 79. b
 Seruire humanæ societati. Offic. 3. 68
 Et quum sit necesse seruire temporis, & non amittere tempus, quum sit durum. ad Att. lib. 8. 127. 10. a. & 3. Tusc. 56
 Seruire virtuti & gloriæ. post redit. ad Quirit. 18
 Seruire voci. 1. de Orat. 130
 Consulere populorum commodis, & eorum vtilitati, saluti que seruire. Quint. frat. 295. b
 Primum vt necui noceatur, deinde vt communi vtilitati seruiatur. 1. Offic. 46. a. & 3. 55
 Seruiendum est breuitati vel venustati. de Orat. 138. b
 Constantiæ seruiendum. epist. 72. b
 Persuasum est omnibus meis seruiendum esse famæ meæ, bellè adhuc. ad Att. lib. 5. 97. 2. a
 Ac mihi tum Brute officio solum erat & naturæ: tibi nunc populo & scenæ, vt dicitur, seruiendum est. ad Brut. 9. 2. a
 Illius miscellæ & matrimonio & famæ seruiendum est. ad Terentiam, lib. 14. 4. 8. a

Seruens.

M. Glabrio nimitiù seruens existimationi populi. 2. Ver. 18. a
 Preces seruientis aduersus regem. Att. 284. b
 Seruienti vita nulla. 10. Philip. 283
 Attici maximè numero seruientes. Qrat. 219. & 214. b
 A seruientibus abero. Att. 286. b

Seris.

Sera gratulatio reprehendi non solet, præsertim si nulla negligentia prætermissa est. Curioni, lib. 2. 6. 1. a
 Vt magis exoptatæ Cal. quam seræ esse videantur. in Antonium, 194. b
 Tarda & fera nimis. de Diuin. 122. b

Serò.

Reddita etiam mihi est peruetus epistola, sed serò allata. ad Quint. frat. lib. 3. 17. 18. a
 Longè enim absum, audio serò. Curioni, lib. 2. 6. 1. a
 De rationibus & cõtroversiis societatis vult diiudicari: serò: verum aliquando tamen: concedamus. pro Quint. 23. a
 Producam Cossanos, qui te nunc serò doceant, iudices non serò. in Verr. 269. b
 Hoc de genere nihil te nunc quidem moneo: serò est enim. ad Quint. frat. lib. 1. 2. 14. a
 Factus est c o s. 1. 1. primum ante tempus, iterum sibi suo tempore, Reipub. penè serò. de Amic. 97. b
 Tam serò literis mandare. de Nat. d. 1. 6
 Eloquentia serò prodiit in lucem. de Clar. Orat. 168. b
 Aliquando, idque serò: id est respici. Orat. 212. b
 Serò resistemus ei, quem aluimus contra nos. Att. 104. b
 Serò sapiunt Phryges. epist. lib. 7. 29
 Serò atque acto negotio venisti. ad Heren. 13. b
 Eo die venit serò alter Consul. ad Att. lib. 7. 139. 1. a
 Serò enim veneram. epist. 45. & 105. b
 Serò te nunquam venisse putabo, si saluus veneris. 16. familiarium, 17
 Ad mysteria biduo serius veneram. 3. de Orat. 43. a
 Hoc potius omnes boni serius à me, quam quisquam, crudelius factum esse dicant. 1. in Catil. 3. a
 Sefamenus, na, num, à Sefamo oppido. Att. 82. b

Seselis.

Cerua que paulò ante partum perpurgant se quadam herbula, quæ seselis dicitur. 2. de Nat. d. 190. a
 Seruus, Vide Seruo.
 Sesqui.
 Pes enim qui adhibetur ad numeros, partitur in tria, vt nesci. VV. iii.

cesse sit partem pedis, aut æqualem esse alteri parti, aut altero tanto, aut sequi esse maiorem: &c. in Orat. 109

Sesquialter.

Vnam principio partem detraxit ex toto: secundam autem primæ partis duplam: deinde tertiam quæ esset secundæ sesquialtera, primæ tripla. de Vniuers. 29. a

Sesquialteris autem interuallis & sesquiterciis, & sesquioctauis sumptis, ex his, &c. de Vniuers. 31. a

Sesquimodius.

Quod nisi omnis frumenti ratio ex temporibus esset, & annona non ex numero, neque ex summa consideranda, nunquam tam grati hi sesquimodii Q. Hortensi fuissent. 5. Ver. 185. a

Sesquioctauus, Vide Sesquialter.

Sesquipleus.

Modus aut sesquipleus, aut duplex, aut par. Orat. 216. b

Sesquitercius.

Ex his colligationibus in primis interuallis sesquioctauo interuallo sesquitercia omnia explebat. de Vniu. 31. a

Sessio, Vide Sedeo.

Sestertius, & Sestertium.

Bona alicuius nummo sestertio cupiam addici. pro Rab. Posth. 130. b

Numerantur illa h. s. ducenta quinquaginta Syracusis. in Verr. 118. b

Pro frumento in modios singulos duodenos sestertios exigit. in Verr. 59. b

Ipsè armarium exegit, & sestertiorum & auri quinque pondo abstulit. pro Cl. 143

Sestertiū nummūm, pro nummorum. Orat. 211. b

Nicenses ei grandem pecuniam debent ad sestertiū octogies. Epist. 226. b. pro Sestertiorum.

Antonius sestertiū septies millies pecuniæ publicæ auertit. in Anton. 241. b

Sestertiū centies & octogies ex ærario tibi attribuit, Romæ in quæstu reliquisti. in Pis. 98. b

Nos hinc in mare superum & inferum sestertiū ter & quadragesies rogabamus. pro Flac. 152. b

Sestertiū millies. in Verr. 75. b

h. s. centum milia. Epist. 76. b

Capit ille ex suis prædiis sexcenta sestertia, ego centena ex meis. Paradox. 125. b

Minutius x i i. sola curauit, id est h. s. Attic. 179. b

Ea pars est ad x x x. sestertia. Epist. 217. b

Omne pecuniam apud publicanos deposui, id fuit h. s. x x i i. Epist. 76. b

Si mihi expensa ista h. s. centum tulisses. Epist. 76. b

Sestilius.

C. Sestilius Lurconis fororis filius. pro Flac. 69. & post redit. in Senat. 18

P. Sestilius Quæstor. pro Flac. 22

Sestius.

Sestius multa in tēplo Castoris vulnera accepit. 2. ad Quint. fra. 21

Sestius licitor, C. Verris ex omni gemitu doloreque mercedem capiebat. 7. in Verr. 92

C. Sestius, Prætor in Macedonia Barbarorum defectione à Deseleis solis adiutuus. in Pifo. 66

P. Sestius Quæstor, c o s. me. in Vat. 8

P. Sestius, Trib. pleb. in contentione de me reuocando vulneratus. post redi. in Sena. 5

P. Sestii laus. post redi. in Sena. 26

P. Sestii in me officia. post redit. in Senat. 17

T. Sestius Gallus in primis honestus & ornatus adolescens. pro Milo. 65

Seta.

In hoc medio apparatu fulgentem gladium è lacunari, seta equina aptum demitti iussit, vt impederet illius beati ceruicibus. 5. Tusc. 87. Alias, seta equina appensum.

Oculus autè natura nobis, vt equo & leoni setas, caudâ, aures ad motus animorū declarandos dedit. 3. de Orat. 123. a

Setinus ager. in Rull. 68

Seu.

Quemadmodum solēt homines nobiles, seu rectè, seu per-

peram facere cœperunt, ita in vtroque excellunt, vt nemo nostro loco natus assequi posset. pro Quintio, 16. a

O fortunatum hominem qui huiusmodi nuntios seu potius Pegafos habet. pro Quint. 14. b

Seuerus.

Tubero vita seuerus & congruens cum Stoica disciplina. de Clar. 175. b

Seuerus & tristis vultus. de Orat. 153. b

Homo seuerus. 2. de Finib. 39. a

Iudex seuerus in facinorosos. pro Cluentio, 29. b

Magnus vir in primis, & qui perindulgens in patrem, idem acerbè seuerus in filium. 3. Offic. 154. a

Non potest esse seuerus in iudicando, qui alios in se seueros esse iudices non vult. pro Pomp. 11. b

Seuera vel iocosa congressio. 7. fam. 21

Voluptaria, delicata, mollis disciplina, quàm grauis, quàm continens, quàm seuera. lib. 1. de Finib. 29

Seuerum & graue epistolarum genus. 2. famil. 5

Triste & seuerum genus dicendi. de Clar. 174. b

Num putatis ipsum retentum esse aliqua re tristi & seuera. in Ant. 187. b

Cuius legis non modò à pop. Romano, sed etiam ab vltimis nationibus iam pridè seueri custodes requiruntur. 1. Ver. 10. a

Seueri iudices. 5. Verr. 101. a

Sententiæ non tam graues & seueræ, quàm concinnæ & venustæ. de Clar. 195. b

Postea iudicia seuera Romæ fieri desierunt. in Verr. 231. b

Imperia seueriora nulla esse putat sine aliqua acerbitate iracundiæ. Tusc. 218. b

Omnium grauissimum & seuerissimum esse. de Orat. 129. b

Consilio seuerissimo iuuare. Q. fr. lib. 3. 17. 25. a

L. Cassius ex familia tum ad cæteras res, tum ad iudicadum seuerissima. 2. Verr. 19. a

Seueritas.

Duritas & seueritas & quasi mæstitia orationis. Orat. 201. b

Seueritas celsiora, magistra pudoris & modestiæ. in Pifo. 81. b

Seueritas exhilarata. 9. fam. 61

Prisca illa seueritas sacrificii. de Arusp. resp. 250. b

Seueritas summa cum summa humanitate iungatur. 12. fam. miliarium, 58

Summa in iure dicendo seueritas. Quint. frat. 293. b

Summa seueritas animaduersionis. ad Dolabellam, lib. 9. 14. 15. a. & in Catil. 121. b

Et tamen ita probanda est mansuetudo atque clementia, vt adhibeatur Reip. causa seueritas. Offic. 18. b

Seueritas Consulatus mei. Att. 12. b

Ne blanditiis eius, illecebrisque impediatur disputandi seueritas. 3. de Finib. 2. a

Seueritas morum in ciuitatibus cum ob vitia cecidisset. 2. de Legib. 38

Seueritas sacrificii. de Arusp. respons. 24

Nonne ipsa seueritas, & grauis, & recta ratio obuersioni Academic. q. edit. 1. lib. 2. 130

Seueritas hæc acerbæ videretur, nisi multis condimentis humanitatis mitigaretur. 1. ad Quint. frat. 16

Seueritas salutaris vincit inanè speciem clementiæ. ad Brut. 4

Crausus in summa comitate habebat etiam seueritatis satis. de Clar. Orat. 177. b

Si illius comitatem & facilitatem tuæ grauitati, seueritati que asperferis. pro Mur. 140. b

Nam si haberemus Rempub. consilium mihi non deesset nec ad seueritatem, nec ad indulgentiam. 10. ad Attic. 11

Iudex tum ad seueritatem, tum ad remissionem animi est contorquendus. de Orat. 115. b

Summæ diligentiæ summam imperii seueritatem addidit. 7. Verr. 15. a

Seueritatem in filio adhibuit. lib. 1. de Finib. 8

Risus tristitiam ac seueritatem mitigat ac relaxat. de Or. 130. b

Sic vos seueritatem iudiciorum, quæ per hoc menses in homines audacissimos facta est, misericordia mitigate. pro Sylla, 185. b

Seueritatem acerbam multis humanitatis condimentis mitigare. Quint. frat. 294. b

Seueritatem in senectute probo, & eam, sicut alia, modicam. de Senect. 91. b

Senatum ad pristinam seueritatem reuocauit. Att. 12. b

Xenocrates & Metellius Numidicus, seueritate clari. ad Atticum, 11. b

Quam iste vestra seueritate permotus, multa signa dederat quamobrem is responsum non videretur, &c. 7. Verrinarum, 140. a

Homo ipsa tristitia & seueritate popularis. de Clar. 173. b

Laxare iudicum animos, atque à seueritate paulisper ad hilaritatem traducere. de Clar. 10

Oratores cum seueritate audiri, poetas autem cum voluptate. Orat. 214. b

Cum seueritate fuit meum omne obsequium in illum. 10. ad Attic. 9

Sine seueritate administrari ciuitas non potest. Offic. 125

Seuere.

Lites seuerè æstimare. in Verr. 66. b

Primum enim obstititur, quum agitur seuerè: deinde, &c. 3. de Legib. 49. a

Seuerè dicere. Offic. 27. & pro Mur. 134. b

Video enim ab eo dici multa seuerè, multa præclare. 3. Tuscularum, 80. a

Ita grauer & seuerè voluptatem fecerunt à bono. lib. 1. de Finib. 44. a

Nihil mihi detrahatur, quum illis exactæ ætatis seuerissimè fructum, quem meruerunt, retribuam. pro R. Com. 26. a

Seuerus.

Seuerus Antistius Senator, non indifertus. 2. ad Qu. fr. 3

Seuoco.

Itaque hercule haud mediocriter de communi quicquid poterat, ad se in priuatam domum seuocabat. pro Quint. 7. a

Id est auferebat.

Quibusque fuisset minima cum corporibus contagio, seseque ab his semper seuocassent: &c. 1. Tusc. 114. a

Seuocare animū à voluptate, id est à corpore, à re familiari, quæ est ministra & famula corporis, à Repub. à negotio omni. Tusc. quæst. lib. 1. 61

Difficile est mentem ab oculis seuocare. de Nat. d. 63. b

Et ob eius consilii societatem quum interficeretur Cæsar, tum te à Trebonio vidimus seuocari. 2. Philipp. 54. a

Quum ergo est somno seuocatus animus à societate & contagione corporis, tum meminit præteritorum, &c. lib. 1. de Diuinat. 111. a

Ab his hæc eloquentia seuocanda est. Orat. 203

Facis vt rursus plebs in Auentinum seuocanda esse videatur. pro Mur. 13. a

Sex.

Sex & quinquaginta. pro Sext. Rosc. 21. b

Sexagenus.

Sexagena millia modiorum. 7. Verr. 43. a

Sexagesimus.

Sexagesimo & quinto post pugnam Bouillam. Att. 74. b

Sexagies.

Orabat vt te contra suum patrem, si sestertiū sexagies peteret, defenderem. 2. Philipp. 62. a

Sexaginta.

Possum sexaginta decreta proferre, in quibus, &c. 3. Verr. 87. a. & de Legib. 182. b

Sexcenus.

Certo pretio sexcenos nummos nauarum missione constituere. 7. Verr. 50. a

Sexcenti.

Sexcenti sunt qui inter sicarios & de veneficiis accusabant. pro Rosc. Amer. 54. a

Belli periculum, militum improbitas, sexcenta præterea alia. ad Attic. 94. b

Sexcenta milia. 14. ad Att. 17

Cn. Sextium mille modiorum sexcentos præterea alios, &c. in Verrem, 132. b

Ad annos sexcentos. Att. 32. b

Venio ego ad epistolas tuas, quas ego sexcentas vno tempore accepi. Att. lib. 7. 8. Id est, plurimas.

Sexcenta licet eiusmodi proferre, vt distantium rerum cognatio naturalis appareat. 2. de Diuin. 50. a

Sexcentis in locis. 10. fam. 68. in epist. Asinii Pollionis. Id est, quamplurimis.

Sexcenteni. in Verr. 248. b

Sexcenties.

Vt forum laxaremus, & vsque ad atrium Libertatis explicaremus, contempsimus sexcenties h. s. ad Att. lib. 4. 86. 5. a

Sexdecim. pro Cluent. 36. b

Sexennium.

Sexennii a cta. 5. Philipp. 168. a

Conseceram vt solueret centesimis sexennii ductis cum renouatione singulorum annorum. ad Att. lib. 6. 111. 11. a

Quod quidem sexennio post Veios captos factum esse vidimus. 1. de Diuin. 163. a

Sexprimi.

Id quoque L. Alenius fecit, cum chirographū sexprimorum imitatus est. de Nat. deor. 74. b

Sextans.

In sextante hæredes. 13. famil. 54

Sextarius.

At ii qui ab hoste obsidetur, si emere aquæ sextarium mina cogentur, hoc primò incredibile nobis videri. 2. Off. 82. a

Sextilis.

Si in sextilem comitia. Epist. 160. b

Sextula.

Facit hæredem ex denuncia & semuncia Cecinam, ex duabus sextulis M. Fuluium libertum superioris viri, Ebutio sextulam aspergit. pro Cecin. 13. a

Sextum.

Qui C. illi Mario fortissimo viro & Consuli, & sextum Consuli, & eius inuictis legionibus, ne armis confingeret, cecidendum esse duxit. in Pis. 15. a

Seni.

Pueri annorum senū septenūque denūm, Senatorium nomen nundinatis sunt. 4. Verr. 85. a

Senarius.

Comicorum senarii propter similitudinē sermonis sic saepe sunt abiecti, vt nonnunquam, &c. Orat. 235. b

Senarios & hyponacteos effugere vix possumus. Orat. 215. b

Senariolus.

Tenebam enim quosdam senariolos, quos in eius monumento esse inscriptos acceperam, &c. 5. Tusc. 92. a

Sextius.

Vt ad tabulam Sextiam sibi adsint hora secunda postridie. pro Quint. 13

Sextus.

Sext. Aelius Catus propter iurisperitiam ab Ennio egregiè cordatus dictus. 1. de Orat. 98

Sext. Aelius Iuriconsultus transfuerso ambulabat foro. lib. 3. de Orat. 73

Sinautem quæreretur, quisnam Iuriconsultus verè nominaretur, eum dicerem, qui legum & consuetudinis eius, quia priuati in ciuitate vterentur, & ad respondendum, & ad agendum, & ad cauendum peritus esset: & ex eo genere Sext. Aelium, M. Manilium, P. Murium nominarem. 1. de Orat. 106

Quod genus M. Drusus Prætor vrbanus, & c. iudicium reddidit: Sextus Iulius non reddidit. 2. ad Heren. 52

Sex. Lucilius Trib. mil. M. Bibuli in Amano interfectus. 5. ad Atticum, 40

Suspicionē consecutæ res aliquam auxerunt, maximè quod subito ex Lycia Sex. Marius, & C. Titius Legati Dolabellæ à classe discesserunt, nauique longa profugerunt, onerariis relictis. 12. famil. 35

Quid est quod aut Sext. Pompeius, aut duo Balbi, aut meus amicus, qui cum Panætio vixit M. Vigellius, de virtute hominum Stoici possint dicere, &c. 3. de Orat. 44

Sextus Pompeius, Cn. Pompeii magni patruus, in Geometria operam posuit. Offic. 129

Sext. Pompeius Sext. F. Stoicus, in iure ciuili & Geometria summus. Brut. 91

Quid ego nunc hinc Sexti Pompeii Chlorigi testimonium referam. V. iiii.

citem : qui causam egit Dionis, qui omnibus rebus interfuit, &c. 4. Verrin. 14
Forstian si ei fuit visum, cum Sext. Pompeio, erudito homine in philosophia, communicabit. 1. de Orat. 35
Sext. Tarquinius contra legem illam sempiternam de stupris, licet eo tempore de stupris scripta lex Romae nulla esset, vim Lucretiae Tricipitini filiae attulit. 2. de Legib. 9
Sext. Titius, homo loquax sane, & satis acutus, sed tam solutus & mollis in gestu, ut saltatio quaedam nasceretur, cui saltationi Titius nomen esset. Brut. 119
Cum Sext. Titus se Cassandram diceret, Multos, inquit Antonius, possum tuos Ataces Oileos nominare. 2. de Or. 147
Testimonium saepe dicendum est, ac nonnunquam etiam accuratius: ut mihi necesse fuit in Sext. Titium seditiosum ciuem & turbulentum. 2. de Orat. 26
Sextum nutiauit cum vna solum legione fuisse Carthagine. 16. ad Att. 11
Sext. Villium Milonis mei familiarem cum literis ad te misi. 2. fam. 7. Quidam legunt, Sext. Iulium.
A Caesare petui, ut Sext. Clodium restitueret: impetraui. 14. fam. 22
Audite, audite p. c. & cognoscite Reipub. vulnera: duo milia iugerum campi Leontini Sext. Clodio Rhetori assignasti, & quidem immunia, ut pro tanta mercede nihil sapere disceres. 2. Philipp. 60
Ego a Sext. Fabio, Niconis discipulo, librum abstuli *Νικωνος οὐδὲ πολυφρασίας*. O Medicum suauem, &c. 7. fam. 38
Prima causa publica, pro Sext. Roscio dicta, tantum commendationis habuit, ut non vlla esset, quae non nostro digna patrocinio videretur. Brut. 173
A Sext. Serrano sanctissima sacella suffossa. de Arusp. 29
Sexus.
 Hominum genus in sexu consideratur, virile an muliebre sit. de Inuent. 50. b
Si.
 Si aliquid, &c. de Amic. 112. b
 Hac condicione si quis, &c. in Verr. 106. b
 Nihil reprehendo nisi iracundiam tuam: & si forte raro, literarum misarum indiligentiam. Q. fr. 300. b
 Conceditis ut nobis libertatem retinere liceat, si minus dignitatem. pro Syll. 182. b
 Quod si minus verbis, re cogitur confiteri. de Fat. 144. b
 Non timuisse si minus vim deorum, at noctem illam, &c. pro Cluent. 21. b
 Si minus ut, &c. at certe, &c. de Orat. 114. b
 Alicui si nequaquam parem illius ingenio, at pro nostro tamen studio meritam gratiam referre. de Orat. 144. b
 Hic venit in iudicium, si nihil aliud, saltē ut, &c. in Verr. 207. b
 Is magnus est orator, si non maximus. Orat. 295. b
 Alicuius rei, si non perfectio, at conatus tamen. Orat. 206. b
 Et mihi quae ignoscite, si appello talem virum saepius. contra Rullum, 75. b
 Si volo is esse, quem tu me esse voluisti. Epist. 6. b
 Si vllam in amicitia spem habes, si, &c. Epist. 222. b
 Vide, inquit, Scaure, mortuus rapitur, si potes esse possessor. de Orat. 135. b
 Nitor orationis noster, si modō est aliquis in nobis. ad Atticum, 209. b
 Si quis est, &c. is ego sum. Epist. 90. b
 Si vnquam tibi visus sum fortis, certē me tunc admiratus esses. Att. 10. b
 Atqui si pulcher est hic mundus, si probus eius artifex: profectō speciem aeternitatis imitari voluit. de Vniuers. 7
 Si tempus est vllū iure hominis occidendi, quae multa sunt, certē illud est, &c. pro Mil. 103. b
 Is malē intellexit, si quisquam malē intelligit. Att. 261. b
 Graue si appetimus aliquid, si cum ceteri de nobis silēt, nos ipsi non taceamus. pro Syll. 182. b
 Si abestis, &c. Epist. 184. b
 Si illustrantur, si erumpunt omnia. 1. in Catil. 4. a
 Dico si pascuntur aues. de Diuin. 123. b
 Si quis antea mirabatur, quid esset quod, &c. pro Sest. 3. b
Scis meam fortunam nescio quo modo facile obrectatores

inuenire, non meo quidem mehercule merito: sed quanti id refert, si tamen fato nescio quo accidit. 5. fam. 12
Si rectē cōcluserit, teneo: sin vitiose, minam Diogenes reddat. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 89. dictum Carneadis, quo ludere solebat, quando inexplicabile aliquid arguētum incidebat.
 Si quisquā fuit vnquam, &c. ego profectō is sum. Ep. 146. b
 Si fuit tempus vllum, cum, &c. de Clar. Orat. 265. b
 In te summa est, si vnquam in vllō fuit. 4. fam. 40
 Ut si peperit, virgo non est. de Orat. 123, & 124. b. Topic. 222, 223, 225. b
 Si vnquam fuimus, &c. Att. 54. b
 Deinde si quam opinionem mentibus vestris comprehendistis, si eam ratio conuelleret, ne repugnetis. pro Cl. 18. b
 Si me audies, vitabis inimicitias, & posteritatis otio consulēs. ad Thermum, lib. 2. 17. 7. a
 Nunquam labere, si te audies. Curioni, lib. 2. 6. 2. a
 Sermo hercule familiaris non cohærebit, si verba inter nos aucupabimur. pro Cecin. 294. b
 Dico si silentium esse videbitur. de Diuin. 123. b
 Si maximē velim. pro Quint. 6. b
 Qui si hoc maximē placeat, tamen volunt, &c. de Fin. 49. b
 Si quis quærat vnde habemus. de Nat. d. 2. 14
 Si quando sileat ambitus. 3. de Legib. 35
 Non queunt, si maximē cupiant. Antequam. 193. b
 Si eorum deorum immortalium plaga percussa, afflictos se & stratos esse fateantur. Tusc. q. lib. 3. 61
 Moriar si magis gauderem, si id mihi accidisset. Att. 122. b
 Et me hercule, si nihil diceret, tacito ipso officio me moueret. pro Quint. 14. b
 Id te scire volui, si quid fortē ea res ad te pertineret. Att. 4. b
 Tum ei quadraginta millia, si esset absolutus Oppianicus, pollicetur. pro Cluent. a
 Sed is, si quis esset, aut si etiam vnquam fuisset, aut verō si esse possit, tu esses vnus profectō qui, &c. de Orat. 91. b
 Atque ea si obliuione non possit, tamen taciturnitate sua tecta esse pateretur. pro Cluent. 21. b
 Nostri imperatores ex vna hac re maximam laudem capere studebant, si prouincias, si socios æquitate & fide defendissent. Offic. 38. b
 Si essent omnia mihi solutissima. 1. fam. 50
 Si te secundo lumine hic offendero. 7. ad Att. 67
 Si occasio tulerit, si necesse fuerit, si casus incidit. 10. fam. 44. in epist. Planci.
 Quod si fingenda nomina vice poetæ, & potius vincendi, &c. 2. de Legib. 29
Sibi, Vide Sui.
Sibilus.
 Hic tibi clamor, tonitruum & rudentum sibilus. Epist. lib. 8. 4. in epist. Cælii.
 Da te populo, committe ludis, sibilum metuis: in Pis. 93. b
 A sibilō intactus. 8. fam. 4. in epist. Cælii.
 Ei verō qui pendet rebus leuissimis, qui rumore, & (ut ipsi loquuntur) fauore populi tenetur & ducitur, plausum, immortalitatem, sibilū, mortē videri necesse est. pro Sest. 100. a
 Sibilis conscindi. 2. ad Att. 46
 Fufium clamoribus & conuitiis & sibilis consectabantur. 2. ad Attic. 33. 2. a
 Sibilis vulgi vereor ne exarserint. 2. ad Att. 52
 Qui posteaquam ē scena non modō sibilis, sed etiam conuittio explodebatur. pro R. Com. 18. a. de Erotē.
Sibilo, as.
 Populares isti iam etiam modestos homines sibilare docuerunt. 2. ad Att. 34. 3. a
 Vagire, mugire, murmurare, sibilare. ad Heren. 33. b
Sibylla.
 Sibyllæ versus obseruamus, quos illa furens fuisse dicitur, quorum interpres nuper falsa quaedam hominum fama dicturus in Senatu putabatur, eum, quem re vera Regem habebamus, appellandum quoque esse Regem, si salui esse vellemus. 2. de Diuin. 86
 Carent autem arte ii, qui non ratione aut coniectura obseruatis ac notatis signis, sed cōcitatione quadam animi, aut soluto liberōque motu futura præsentiant. Quod & som-

niantibus saepe contigit, & nonnunquam vaticinantibus per furorem, ut Bacchis Bæotius, & Epimenides Cres, ut Sibylla Erythraea. 1. de Diuin. 33
 Si quid ex portentis Sibyllæ, interpretes aruspicesve monuerunt. 3. de Nat. deor. 4
 Sibyllam incitabat naturæ vis. Diuin. lib. 1. 70
Sibyllinus.
 Sibyllinus sacerdos P. Clodius. de Arusp. respons. 24
 Sibyllinorum versusum decem interpretes erant delecti ex ciuitate. Diuin. lib. 1. 4
 Sibyllinis carminibus ex primo versu cuiusque sententiæ primis literis illius sententiæ carmen omne prætextitur. de Diuin. lib. 2. 86
 Aditum est ad libros Sibyllinos. in Verr. 225. b
 Furoris diuinationes Sibyllinis maximē versibus contineri. de Diuin. 80. b
 Multa ex Sibyllinis vaticinationibus, multa ex Aruspicum responsis commemorare possum quibus ea cōfirmentur, quæ dubia nemini debent esse. 2. de Nat. d. 7
 Ex fati Sibyllinis, Aruspicumque responsis. in Catil. 112. b
Sic.
 Ego tamen sic nihil expecto, quomodo Paulum Consulem designatum primū sententiam dicentem. 8. fam. 11
 Visne igitur te inspiciam a puero sic opinor. in Ant. 169. b
 Siue sic est, siue illo modo. de Diuin. 133. b
 Sic vita est. pro Rosc. Amer. 51
 Sic est vulgus, ex veritate pauca, ex opinione multa æstimat. pro Rosc. Comædo, 17. a
 Quia non est obscura tua in me beneuolentia, sic fit ut, &c. 13. fam. 93. Id est, ea re fit, vel, ideo fit.
 Sic se res habet, iudices: magnam vim, magnā necessitatem, magnam possidet religionem paternus maternusque sanguis. pro Rosc. Amer. 40. a
 Sic placet ut nihil magis. 12. ad Att. 56
 Ipsa inter se corporis comparantur sic, &c. Offic. 51. b
 Illa quæ aliis sic, aliis secus, nec iisdē semper vno modo videntur, &c. de Legib. 165. b
 Sic cogitabam quomodo contra, &c. pro Quint. 51. a
 Literas Græcas sic auide arripui, quasi, &c. de Senect. 82. b
 Sic et te cōmendauit & tradidi, ut grauissimē, diligentissimēque potui. Trebatio, lib. 7. 17. 6. a
 Sic tot simul virtutes continentia, grauitatis, iustitiæ, fidei defecerunt. a
 Apud eum sic fui, tanquam domi meæ. Epist. 229. b
 Fac sic. Orat. 218. b
 Huius præfectura plena est virorum fortissimorum sic, ut nulla tota Italia frequentior dici possit. pro Planc. 293. b
 Sic felices simus, ut mereamur de Rep. 12. fa. 21. in ep. Cassii.
 Atque hoc sic moderetur, &c. de Arusp. resp. 245. b
 Sic se adhibere in potestate. 1. ad Q. fr. 17
 Sic vti beneficio eius, si tu cōcessisses. Att. 14. 22. in ep. Attici.
 Multas gentes sic immanitate efferatas, ut, &c. de N. d. 2. 44
 Sic ut nemo sumptuosiores. 3. ad Q. fr. 36
 Omnis pars orationis debet esse laudabilis, sic ut nullum, &c. Orat. 108. b
Siccine.
 Siccine eos censes, aut in armatum hostem impetum fecisse, aut, &c. 1. de Finib. 53. a
Sica.
 Iam tibi extorta est sica ista de manibus. in Catil. 100. b
 Non enim iam inter latera nostra sica illa versabitur: non, &c. 2. in Catil. 15. a
 Tū hæc quotidiana, sicæ, venena, peculatus, &c. 3. de N. 106. a
 E quibus ille maximum sicarum numerum & gladiatorum extulit. 3. in Catil. 53. a
 Pueri qui sicas vibrare & venena spargere didicerunt. in Catilinam, 109. b
Sicarius.
 Ab his hoc postulare homines sicarios atq; gladiatores, non modō ut supplicia verent, &c. pro Rosc. Amer. 5. a
 Non sicarium, sed crudelissimum carnificem in iudicium adduximus. in Verr. 77. b
 Vetus videlicet sicarius, homo audax, & saepe in cæde ver-

fatus: pro Rosc. Amer. 22. a
Quæstio M. Platorii & C. Flamini inter sicarios. pro Cl. 48. b
Qui inter sicarios & de beneficiis accusabāt. pro S. Ros. 33. b
 Si ostenderit, quomodo sis eos inter sicarios defensus. 2. Philipp. 34
 Cum Prator quæstionē inter sicarios exercuisset. de Fi. 75. b
Sicca.
 Veni igitur ad Siccam octauo die ē Pompeiano, quū vnum diem Velia constinsem. 16. ad Att. 16. pro Oppido accipit Nizolius.
Sicce, Vide Siccus.
Siccine, Vide Sic.
Siccus.
 Sicca oratio. Brut. 106
 Dormientium & vinolentorum & furiosorum visa imbecilliora esse dicebas, quàm vigilantium, siccorum, sanorum. 4. Acad. 154. a. & de Opt. 243. b
 Alius adultis, alius senibus, alius ægris, alius siccis, alius vnolentis. 2. Acad. quæst. a
Sicce.
 Id verō desinant dicere, qui subtiliter dicunt, eos solos Atticē dicere, id est quasi sicce & integrē: &c. in Orat. 147. a
Siccitas.
 Siccitas consequitur continentiam in vltu. Tusc. q. 147. b
 Neque enim flumine conturbor manū verborum, nec subtilitate sententiarum, si orationis est siccitas. 2. de N. d. 2. a
 Nullo imbre, nullo frigore adduci ut capite aperto sit: summam esse in eo corporis siccitatem. de Senect. 30. a
 Aquamque, quam si ducebant non longē à villa, bellē sanē fluentem vidi, præsertim maxima siccitate, &c. ad Quint. frat. lib. 3. 17. 1. a
 Siccitate arefcere. ad Heren. 25. b
Sicco.
 Ille paludes siccare voluit. in Ant. 195. b
Sicilia.
 Omnium nationum exterarum princeps Sicilia se ad amicitiam fidemque pop. Romani applicuit: prima omnium, id quod ornamentum imperii est, prouincia est appellata: prima docuit maiores nostros, quàm præclarum esset exteris gentibus imperare: sola fuit ea fide beneuolentiæque erga populum Rom. ut ciuitates eius insulæ, quæ semel in amicitiam nostram venissent, nunquam postea deficerēt pleræque autē, & maximē illustres in amicitia perpetuō manerent. 4. Verr. 2
 Sicilia vndique exitus maritimos habet. 4. in Verr. 134
 Sicilia omnis ager etiam ante Rom. imperium decumanus fuit. 5. in Verr. 11
 Sicilia populi septemdecim. 7. in Verr. 96
 Neminem vestrum præterit iudices, omnem vtilitatem, oportunitatemque prouinciæ Siciliae, quæ ad cōmoda populi Rom. adiuncta sit, consistere in re frumentaria maximē, in cæteris reb⁹ adiuuamur ex illa prouincia: hac verō alimur ac sustinemur. 5. Verr. 10
 Ille M. Cato sapiēs cellam penariam Reip. nostræ, nutricem plebis Romanæ, Siciliam nominauit. Nos verō experti sumus Italico maximo difficillimōque bello, Siciliam nobis non pro penaria cella, sed pro ærario illo maiorum veterē ac referto fuisse. 4. Verr. 4
 Vetus hæc est opinio iudices, quæ constat ex antiquissimis Græcorum literis atque monumentis, insulam Siciliam totam esse Cereris & Liberæ consecratam. 6. Verr. 94
 Ex Sicilia complures Prætores condemnati. 4. in Verr. 111
 Ex Sicilia in Africam gradus imperii factus est Romanis. 4. in Verr. 2
Siciliensis.
 Interim me Quæstorē Siciliensis excepit annus. de Clar. 176. a
 Siciliense fretum. 3. de Nat. deor. 17
 Cuius cū patre magna mihi fuit amicitia iam inde à Quæstura mea Siciliensis. Epist. 13. 62
 Ei quoque negotio fisci Sicilienses minabatur. in Verr. 70. b
Siculus.
 Siculi, hominum genus nimis acutum & suspiciosum. 1. in Verr. 15. & 5. 16

Inueni autem ridicula & falsa multa Græcorum: Nam & Siculi in eo genere excellunt. 2. de Orat. 120
 Siculi ex centu quotannis tributa cōferre soliti. 4. in Verr. 91
 Siculi extra suum forum, vadimonium promittere non cogebantur. 5. in Verr. 30
 Siculi hoc iure sunt, vt quod cuius cū ciue agat, domi certet suis legibus: quod Siculus cum Siculo, non eiusdem ciuitatis, vt de eo Prætor iudices ex Pub. Rupili decreto, quod is de decem legatorum sententia statuit, quam legem Siculi Rupiliam vocant, fortiaur. 4. Verr. 21, 22
 Siculorum, cæterorumque Græcorum consuetudo in dierum mensiumque ratione. 4. in Verr. 89
 Siculorum genus loquendi abiectum. Orat. 135
 Siculorum iura in iudiciis cuiusmodi. 4. in Verr. 21
 Itaque ait Aristoteles, cū sublati in Sicilia tyrānis res priuatæ longo interuallo iudiciis repeterentur, tum primum (quod esset acuta illa gens & cōtrouersa natura) artem & præcepta Siculos Coracem & Tisiā conscripisse. Brut. 12
Sicubi.
 Atque hæc sicubi facta sunt, vt, &c. in Ver. 238. Tusc. q. 170. b
Siculus, Vide Sicilia.
Sicunde.
 Sicunde potes eruere qui, &c. ad Att. lib. 13. 285. 2. a
Sicut, Sicuti.
 Sicut tu optas. epist. 44. b
 Si me, sicut soles, amas. Epist. 65. b
 Si ab improbis ciuibus tenent Remp. viderem, sicut & meis temporibus scimus, & nonnullis aliis accidisse accepimus. epist. 12. b
 Sinite hoc loco Quirites (sicut poetæ solent qui res Romanas scribunt) præterire me nostrā calamitatē. pro L. Manil. 17. a
 Sin, sicut hic dum eras, etiam doles, &c. epist. 70. b
 Quamobrem eius causam defendi in Senatu, sicut mea fides postulabat. epist. 16. b
 Eam quoque (si videtur) correctionem explicabo, sicut solebat Antiochus. 1. Acad. 50. a
 Sicut adhuc feci. epist. 19. b
 Sicut sapiens poeta dixit. Parad. 122. b
 Quauis scelerati fuissent, sicut fuerunt. de Orat. 104. b
 Sicut mihi videtur. de Orat. 113. b
 Amaui hominem, sicut ille me. Acad. 28. b
 Species alia magis alia formosa & illustris est, sicut hæc vis, &c. de Orat. lib. 3. 31. a
 Hic locus est sicut aliquod fundamentum huius constitutionis. de Inuent. 64. b
 Sunt enim omnia sicut adolescentis, non tam re, quam spe laudati. Orat. 206. b
 Defendere aliquem sicut caput & famam suam. Acad. 30. b
 Quibus quidem in causis omnibus, sicut in illa M. Curii, quæ, &c. de Orat. 105. b
 Nihil est quod non cogat homines, sicut in foro non bonos oratores, itē in theatro malos actores perpeti. de Or. 94. b
 Hac in re scripsi ad eum, vt tuo iudicio vteretur, sicut in rebus omnibus. Tusc. q. 176. Att. 276. b
 Qui postquam è scena non modò sibilis, sed etiam conuultio explodebatur, sicut in aram confūgit in huius domum, disciplinam, patrociniū, nomen. pro R. Com. 18. a
 Reliquæ duæ sicuti sanguis in corporibus, sic illæ in perpetuis orationibus fusæ esse debebunt. 2. de Orat. 170. a
 Tum ipsius hominis causa (sicuti facitis) velle & optare debetis. pro Leg. Manil. 34. a
 Quamquam perspexisses, sicuti perspicies. epist. 40. b
 Frumentumne ab his sumpserit Verres, quod pop. Romano mitteret, sicuti superiores negabunt. 6. Verr. 132. a
 Ille me amplectitur, sicuti neminem. epist. 84. b
 Sicyon, vrbs. Att. 7. Offic. 50. b
Sicyonius.
 Sicyonius magistratus sumo à Verre cruciatus. 3. in Verr. 30
 Sed, inquit, vt si mihi calceos Sicyonios attulisses, nō vterer, quauis essent habiles & apti ad pedem, quia non essent vtilis: sic, &c. 1. de Orat. 128. a
 Sida, locus Ciliciæ maritimus. 3. famil. 10
 Sidicinus. Att. 99. in Ant. 180. b

Sidon, vrbs. Att. 44. b
 Sidonius Antipater. de Orat. 161. b
Sidus, Vide Sydus.
Sigæum.
 Achilles tumulus in Sigæo. pro Arch. 190. b
Sigillatim, Vide Singulus.
Signum.
 Signum est, per quod ostenditur idonea perficiendi facultas esse quæsitā. 2. ad Heren. 36
 Signum est, quod sub sensum aliquem cadit, & quiddam significat, quod ex ipso perfectum videtur. 1. de Inuent. 63
 Signum, iudicium, trophæum. in Verr. 151. b
 Signum, nota, vestigium. in Verr. 132. b
 Signum æneum, marmoreum, eburneum. in Verr. 200. b
 Nec signū tuum in epistola, nec dies appositus est. ad Br. 91. b
 Signum dubiè datum. Diuin. lib. 1. 105
 Hoc magni amoris signum. epist. 177. b
 Martis verò signum quo mihi pacis authori. 7. famil. 41
 Est hoc quidē rei illius signum aut argumentum. Acad. 2. 36
 Signū quod erat notū vicinitali, buccina datur. in Ver. 221. b
 Occupationum mearum signum tibi sit librarii manus. Q. fratri. 323. b
 Lippitudinis meæ signum tibi sit librarii manus, & eadem causa breuitatis. Att. 131. b
 Et id erit signi me inuitum facere, quod non prosequar longius, q̄ salus huius & mea fides postulabit. pro R. A. 51. a
 Neque vtr meo chirographo neque signo. Att. 25. b
 Mei capitis seruādī causa Romam vno tempore quasi signo dato Italia tota conuenit. in Pis. 87. b. & 2. ad Q. fr. 8
 Vis innumerabilis seruorum in scenam signo dato irrupit. de Arusp. resp. 248. b
 Equus eius repente concidit: nec eam rem habuit religioni, obiecto signo, vt peritis videbatur, ne cōmitteret prælium. de Diuin. lib. 1. 68
 Tum ostendi tabulas Lentulo, & quæsiui cognosceretne signum: est verò inquam notum signum, imago aui tui. in Catil. 113. b
 Hoc igitur per gallinas Iuppiter tantæ ciuitati signum dabat. de Diuin. 120. b
 Signū date populo Rom. vos non deesse Reip. in Ant. 190. b
 Callisthenes dixit deos gallis signum dedisse cantandi. de Diuin. 120. b
 Hoc summi in patriam amoris mei signum esse debet certissimum. pro Sest. 14. b
 Legationis vltro missæ nomen signum esse timoris videbatur. in Ant. 99. b
 Signum requirent mei familiares, aut manum. 11. ad Att. 4
 Ergo his ad bene de omni Repub. sperandum quasi signum aliquod sustulisti. pro Marc. 131. b
 In auctione signum æneum nō magnum h. s. c. x. millibus vānre non vidimus? 6. in Verr. a
 Tempestates sæpe aliquo cæli signo commouentur, sæpe improviso, nulla ex certa ratione, obscura aliqua ex causa cōcitantur. pro Mur. 133. b
 Si luna defecisset in signo leonis. de Diuin. 105. b
 Proprium in communi signo notari non potest. Acad. 10. b
 Literæ obsignatæ publico signo. in Verr. 231. b
 Horreū belli sub signo claustrisq; positum. cōtra Rull. 64. b
 Librum tuum habeo sub signo, seruoque diligentissime. 9. ad Atticum, 38
 Et ii qui signa fabricantur. Off. 1. 205. ἀγὰρ μὲν οἱ δὲ dicuntur, statuarii.
 Bona signa consentientis multitudinis. 14. ad Att. 2
 Illa signa non bona, si cum signis legiones veniunt è Gallia. 14. ad Attic. 5
 Signa sunt ad Caietam exposita. Att. 2. b
 Habuit ille permulta maximarum non expressa signa, sed adumbrata virtutum. pro Cæl. 39. b
 Signa annulis impressa. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 51
 Nominatim tibi signa mihi nota mandassem, si probassem. 7. familiar. 41
 Signa confidentiæ, non innocentia. 2. ad Heren. 40
 Signa conscientia. 2. ad Heren. 39

Signorum ortus & obitus definitum quædam ordinem feruant. de Inuent. 54. b
 Signa conferri. 7. ad Attic. 24
 Signa ac fabulas propalām collocare. de Orat. 98. b
 Magna signa dedit animi erga te mitigati. 6. fam. 2
 Quum iste vestra seueritate permotus, multa signa dederat, quamobrem is responsum non videretur, mentio de lege nulla fiebat. 7. Verr. 140. a
 Habeo alia signa quæ obseruem. epist. 83. b
 Medici signa quædam habent ex venis, & ex spiritu ægroti, multisque ex aliis futura præsentunt. de Diuin. 138. b
 Habere quasi signa quædam & notas, quibus eos qui essent ad amicitiam idonei, iudicarent. Læl. 55
 Ille fures infesta iam patriæ signa inferebat. in Ant. 198. & pro Flacco, 3
 Signa aliqua obseruare: & signa notare ad diuinādū. 6. fa. 21
 Signa doloris vultu ostendere. de Diuin. 125. b
 Signa rerum futurarum possunt dii ostendere. 2. de Leg. 33
 Hæc nobis & scelorum indicia ostendit, & periculorum signa patefecit. de Arusp. 249. b
 Delū venit: tibi ex fano Apollinis religiosissimo noctu clam sustulit signa pulcherrima atque antiquissima, &c. 3. Verriarum, 31. a
 Quid est quod signis & luminibus mundum ornare concupisceret deus: de Nat. deor. 1. 17
 Collatis signis decernere cum aliquo. Att. 96. b
 Ac infestis propè signis inferuntur Galli in Fonteium, & instant atque vrgent summo cum studio. pro Font. 28. a
 Homo in vtraque fortuna cognitus multis signis & virtutis & humanitatis. pro Cecina. 305. b
 Tabulæ testamenti obsignatæ, non minus multis signis, quàm è lege oporteat. in Verr. 100. b
 Signis omnibus ad idem principium stellisque reuocatis. de Somn. Scip. 130. b
 Signis refertæ villæ partim publicis, partim etiam factis & religiosis. 3. de Legib. 28
 Tabulæ maximæ signis hominum nobilium consignantur. pro Quint. 13. a
 Sub signis ducere legionem. 16. ad Att. 24
 Sub signis habeo legiones quinque. 10. fam. 17. in ep. Planci.
Sigillum.
 Apposuit patellam, in qua sigilla erant egregia. 6. Verr. 43. a
 Tabulæ in quibus sigilla perscripta erant. in Verr. 234. b
 Si in huiusmodi cera centum sigilla hoc annulo impressero. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 77
 Omnia sigilla numerantes Epicureos noui. de Nat. d. 1. 59
 Sigillis auulsi, reliquum argenti sine vlla avaritia reddidit. 6. Verr. 44. a
Sigillatus.
 Præterea typos tibi mando, quos in tectorio atrio possim includere, & putealia sigillata duo. 1. ad Att. 18
 Sigillata simulachra. in Verr. 210. b
 Iubet me scyphos sigillatos ad Prætorē afferre. in Ver. 206. b
Signifer.
 Et quidem ipsam illam iram Centurio habeat aut signifer, vel cæteri, &c. 4. Tuscul. 88. a
 Dux & signifer calamitosorum. pro Mil. 119. b
 Quo tempore quū signifer primi hastati signum non posset mouere loco, &c. 1. de Diuin. 131. a
 Sit in eius exercitu signifer, &c. 4. Verr. 54. a
 Cū Torquatus signifer esset iuuentutis. pro Syll. 173. b
 Infra autem hanc stella Mercurii est, quæ anno ferè vertente, signiferum lustrat orbem. 2. de Nat. d. 39
 Signifero te ac principe. 2. ad Att. 7
 Vini quædam esse aiunt signifero in orbe, qui Græcè ζωσιγερὸς dicitur. 2. de Diuin. 133. a
 Statuissent eos solum nominare qui causæ nostræ duces & quasi signiferi fuissent. pro Planc. 61
Signo.
 Visum obiectum imprimit, & quasi signat in animo suam speciem. de Fat. 31
 Signaque signauit cælestia nomine vero. in Arat. 19. a
 Æs, argentum, aurumve publicè signanto. 3. de Legib. 5

Quum signaretur argentum Apolloniæ, non possum dicere eum præfuisse, neque possum negare affuisse. ad Placum, lib. 13. 30. 3. a
 Nihil ita signari in animis nostris à vero posse, quod nō eodem modo possit à falso: &c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 65
Signatus.
 Signata iam epistola Formiani venerunt. Att. 250. b
 Quamquam omnis locutio oratio est, tamen vnus oratoris loquutio hoc propriè signata nomine est. Orat. 202. b
 Argentum factum atque signatum. in Verr. 248. b
 Signatum libellum à te accepi. 11. ad Att. 1
 Memoriam esse signatarum rerum in mente vestigia. Tusc. quæst. lib. 1. 49
Significo.
 Carere igitur hoc significat, egere eo quod habere velis: inest enim velle in carendo. Tusc. q. 167. b
 Præceptum Apollinis hoc significat. Item, Præceptum Apollinis hanc habet vim. Tusc. q. 159. b
 Quod autem lex pietatem adhiberi iubet, significat probtatem gratam esse deo. de Legib. 174. b
 Cū scriptum duas pluresve res significat. de Inuent. 77. b
 Is hunc vnum esse in hac ciuitate dignum huius imperii dicit, & significat se illi amicissimum. de Arusp. 256. b
 Ex tua Prætura primum nata est hæc postulatio: qua quum vtuntur, hoc significant, atque adeo aperte ostendunt, sese ad statuas pecuniam metu ac malo coactos inuitissimos contulisse. 4. Verr. 105. a
 Accepi literas tuas, &c. quæ quo tempore te expectarē, mihi non significabant. epist. 30. b
 Significasti mihi non dicendo. 8. fam. 46. in epist. Cælii.
 Ac ne illud mirere, cur quū ego antea tibi significarem per literas, me sperare, &c. ad Att. lib. 1. 7. 3. a
 Primum id quod facis, vt homines noris, significa vt appareat. de Petit. 211. b
 Ratio, potestas, mens, numen, siue quod est aliud verbum, quo planius significem quod volo. de Legib. 160. b
 His ego pluribus nominibus vnā rem declarari volo, sed vtor, vt q̄ maximè significem pluribus. Tusc. q. 185. b
 Anseribus cibaria publicè locantur, & canes aluntur in Capitolio, vt significant si fures venerint. pro R. Amer. 33. a
 Vnæ tabulæ proferantur, in quibus vestigium sit aliquod, quod significet pecuniam Fonteio datam. pro Font. 2. a
 Is igitur vir quem ne inimicus quidem satis in appellando significare poterat, nisi antè laudasset. pro Font. 24. a
 Significare futura. Diuin. lib. 1. 73
 Tantus dolor oculis, vultu, gestu, digito denique isto tuo significare solet. de Orat. 125. b
 Significare gratulationem alicui plausu maximo. Att. 53. b
 Significare parem voluntatem erga aliquem. de Petit. 208. b
 Hic omnes assensu significare inter sese & colloqui cœperunt. de Orat. 95. b
 Hoc enim mihi significasse & annuisse visus est. 5. Verr. 183. a
 Verbis duobus, beato & æterno, significatur deus. de N. 1. 47
 Cū surgit is qui dicitur est, significatur à corona silentium. de Clar. Orat. 192. b
 Res verbis significatur. de Fin. 75. b
 Si dignitas significaretur in nomine, &c. 1. Philipp. 79
 Chaldæi stellis notatis quid cuique significaretur, memoriæ prodiderunt. de Diuin. 80. b
 Videtis igitur hoc vno verbo significari res duas. pro Cælio, 301. b
 Verba vtitata & propriè demonstrantia ea quæ declarari ac significari volumus. de Orat. 147. b
 Atque etiā illud ipsum quod acerbitatis habet obiurgatio, significandum est, ipsius causa, qui obiurgatur, esse susceptum. Offic. 27. b
 Itaque hoc sapius dicendum, tibi non significadum solum, sed etiam declarandum arbitror. epist. 69. b
 Nihil est de te detractum, sed nonnihil etiam significatum de virtute tua. pro Planc. 270. b
 Periculum ex aliquo mōstro significatū cauere. de Ar. 249. b
Significans.
 Literæ breues, sed benevolentiam significantes. Att. 118. b

Significantius.

Tametsi nihil videbatur ad meū erga te pristinum studium addi posse: tamē hac mihi affinitate nuntiata, non maiore equidem studio, sed acrius, apertius, significantius dignitatem tuam defendissem. epist. 44. b

Significatio.

Significatio est quæ plus in suspitione relinquit, quàm positum est in oratione. 4. ad Heren. 238

Significatio sæpe erit maior, quàm oratio. Orat. 209. b

Arguta etiam significatio est. Orat. 133. b

Ex quibus magna significatio fit non adesse constantiam. 1. Offic. 183

Sed quoniam significatio vestra declarat quid sentiatis, ad literas veniam. 14. Philipp. 388

Significatio vlla si intercesserit, &c. 8. fam. 15. in epist. Cælii. Significatio & quasi denuntiatio calamitatum. 2. de Diu. 41

Aliquis in quo aliqua significatio virtutis appareat. Off. 10. b Quum autem contrahat virtus amicitiam, vt supra dixi, si qua significatio virtutis luceat, &c. de Amic. 45. a

Exclamatio conficit significationem doloris. ad Heren. 28. b Significationem dare. 2. de Orat. 83. Top. 11

Vterque enim hæc significationem, qua vtetur, ipse dignam scriptoris prudentia esse defendit. Part. 242. b

Ad me autem literas, quas misisti, quaquam exiguam significationem tuæ erga me voluntatis habebant, tamen mihi scito iucundas fuisse. 5. fam. 16

Per quandam significationem rebus inanimatis tributa nomina. de Nat. deor. 1. 27

Nutu & significatione eos appello. 1. fam. 48

Facta significatione prohibitis. de Amic. 31. a

Cum testamentum mutare cuperet, in ipsa significatione huius voluntatis est mortuus. pro Cluent. 24. b

Gestus sententiam, non demonstratione, sed significatione declarans. de Clar. 163. b

Obseruata sunt hæc tempore immenso, & significatione euentus animaduersa ac notata. de Diu. 82. b

Significatione parua ostendere aliquid. 1. ad Att. 54

Qui vna die tota Asia, vno nuntio, atque vna literarum significatione ciues Romanos necandos, trucidandosque denotauit. pro Lege Manil. 4. a

Tempus est pars eternitatis, cum alicuius annui, mensuræ, diurni, nocturnæ significatione. de Inuent. 51. b

Significationes nonnullæ valetudinis, vt hoc ipsum, pleni, eneactive simus, ex quodam genere somniorum intelliguntur. Diu. lib. 2. 109

Theatrum Asia ita resonans, vt vsque Romam significationes vocæque referantur. 1. ad Q. fr. 32. & 2. 36

Diuina vis consulens nobis, somniorum significationes facit. de Diu. 119. b

Silenus.

Silenus diligentissimè res Annibalis persecutus est. Annibalem, cum cepisset Saguntum, visum esse in somnis à loue in deorum concilio vocari: quod cum venisset, Iouem imperasse, vt Italiæ bellum inferret, ducemque ei vnum ex concilio datum: quo illum vtentem, cum exercitu progredi cœpisset: Tum ei ducem illum præcepisse, ne respiceret: illum autem id diutius facere non potuisse, elatumque cupiditate respexisse. Tum visam belluam vastam & immanem, circumplicatam serpentibus, quacunque incederet, omnia arbuta, virgulta, tecta peruertere: & eum admiratum quæsisse de deo, quidnam illud esset tale monstrum, & deum respondisse, vastitatem esse Italiæ: præcepisseque vt pergeret protinus: quid retro, atque à tergo fieret, ne laboraret. 1. de Diu. 46

Fertur etiam de Sileno fabella quædam: qui cum à Mida captus esset, hoc ei muneris pro sua missione dedisse scribitur: Docuisse Regem, non nasci homini longè optimum esse: proximum autem, quamprimum mori. 1. Tusc. 102

Sileo.

Ambitus nunc silet, nunc fremunt arma. de Legib. 192. b

Silent enim leges inter arma, nec se expectari iubent. pro Milone, 7. a

Si cum cæteri de nobis silent, non etiam nos ipsi taceamus,

graue. pro Syll. 182. b

Silent enim diutius musæ Varronis, quàm solebant. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 2

Nunquam de me siluistis. Postquam. 204. b

Tu hæc silebis. Att. 33. b

Silere, silentio præterire, silentio prætermittere. in Ant. 248. b

Me non solum silere de vestris monumentis oportebit, sed etiam lætari, &c. 6. Verr. 72. a

Ea res siletur, vox de quæstura nulla missa est. pro Fl. 147. b

Quæ cruentata antea cæde honesti atque innocentis viri silebatur, eadem nunc crebro vsurpatur. pro Mil. 13

Nefas esse duxi, aut ita haberi Senatam, vt de tuis diuinis in Remp. meritis sileretur: aut, &c. 11. fam. 11

Silentium.

De Partho silentium est, sed tamen concisos equites nostros à barbaris nuntiabant ii qui veniebant. 5. ad Att. 19

Silentium mirum erat. 9. ad Att. 1

Hæc cum Crassus dixisset, silentium est consequutum. de Or. 98. b

Silentium perpetuum iudiciorum. in Pis. 86. b

Silentium literarum. 16. fam. 27. ex epist. Ciceronis filii.

Silentium in auspiciis dicitur, quod omni vitio caret. Diu. 2. 56

In foro silentium esse summum causarum atque iuris, non ferebant homines molestè. 7. Verr. 26. a

Te tamen silentium fieri iussisse. Diu. lib. 1. 54

Laudem aliquod iam propè senescentem ab obliuione hominum atque à silentio vendicare. de Orat. 109. b

Silentio agere. de Prouinc. 22. Id est, nemine interpellante.

Silentio audiri. pro Mil. 70

Lupus egit eam causam, & auditus est magno silentio. Q. fr. 2. 2

Tunc quum pueros Lacedæmone, adolentes Olympiæ, barbaros in arena videris excipientes grauiissimas plagas, & ferentes silentio, si te fortè dolor aliquis peruellerit, exclamabis vt mulier. Tusc. q. lib. 2. 41

In eodem silentio multa alia oratorum officia iacuerunt. de Orat. 114. b

Ac ne hoc quidem mihi videtur silentio prætereundum. pro Syll. 178. b

Silentio prætermittere aliquid. in Ant. 24. b

Silentio locum periculosum præteruectus. 7. Philipp. 222

Silentio tueretur suam togulam. 1. ad Att. 59

Silex.

Cum iuberetur certo in loco silicem cadere, perterritus visus id agere cœpit. de Diu. 126. b

Tanquam in quodâ silice iam omnia adhæserunt. 8. fam. 13

Ergo illud in silice tanquam vestigium vngulæ Castoris creditus esse: de Nat. d. 62. b

Non enim silice nati sumus. Tusc. q. lib. 3. 10

Silus.

Ab hoc verò Crasso nihil facilius, cum læsisset testis Silus Pisonè, quod se in eum audisse dixisset. Potest fieri, inquit, Sile, vt is vnde te audisse dicis, iratè dixerit. Annuit Silus. Potest etiam vt tu non rectè intellexeris. Id quoque toto capite annuit, vt se Crasso daret. 2. de Orat. 157

Ecquos filios, staccos, frôtones, capitones, quæ sunt in nobis? 1. de Nat. deor. 56

Simia.

Simia, quam rex Molossorum in deliciis habebat, & sortes ipsas, & cætera quæ erant ad sortem parata, disturbauit, & aliud alio dissipauit. 1. de Diu. 129. a

Simia quàm similis turpissima bestia nobis. de Nat. d. 20. b

Simiæ verò Dodonæ improbitatem historiis Græcis mandata esse demiror. Diu. lib. 2. 54

Simiæ illius vultum subire. 8. fam. 37. in epist. Calii.

Simiolus.

Hic simiolus animi causa, me, in quem inueheretur, delegerat. ad Martium, lib. 7. 7

Simius.

Simius non femissis homo, contra me arma tulit, & eū bello cepi. 5. fam. 24. in epist. Vatinii.

Similis.

Tu par ac similis scelestorum ciuium. in Sallust. 273. b

Decoloratio quædam similis sanguini. de Diu. 120. b

Democritus huic in hoc similis, vberior in cæteris. Ac. 29. b

Filius similis patri. in Verr. 242. b

Superioris Africani filius non tam potuit patri similis esse, quàm ille fuerat sui. Offic. 24. b

Par est auaritia, similis improbitas, eadem impudentia, gemina audacia. pro S. Rosc. 38. b

Semper sui similis orbis. de Vniuers. 41

Nemo existat nisi tui Sexte similis & stultitia, & impudentia, qui dicat, &c. pro Cecin. 305. b

Et similis viri tu vlcisceris patri mortem, atque ille perqueretur fratris sui, si ista ratione agere voluisset. pro Rab. perduel. reo. 9. a

Vita beata par ac similis deorum. de Nat. deo. 57. b

Itaque & similis erit finis boni, atque antea fuerat. 5. de Finibus, 72. a

Quærem ex eo, cuius suorum similis fuisset Africani fratris nepos: facie, patris: vita, omnium perditorum ita similis, vt esset facile terribilissimus. 1. Tusc. 127. a

Sed non video, cur non potuerit patri similis esse filius. 5. de Finibus, 22. a

Gratissimum mihi est, & simile tuorum omnium. 14. ad Atticum, 39

Doceas oportet aliquid ab isto simile æstimatione atque à cæteris esse factum. in Verr. 192. b

Ecce aliud simile dissimile. de Finibus, 123. b

Nihil est enim vnum vni tam simile, tam par, quàm omnes inter nosmetipsos fuimus. 1. de Leg. 43. a

Aut simile est illi vnde transferas. Orat. 204. b

Simile portenti. 14. ad Att. 47

Id amisti cui simile in terris nihil fuit. Att. 278. b

Quicquam illi simile esse probitate. ad Brut. 33

Simile vitiosum. 2. ad Heren. 83

Itaque plectri similem linguam dixere, chordarum dentes, &c. de Nat. deo. 56. b

Valde sit mirum, neminem fuisse, qui istius se similem dici vellet. 3. Verr. 82. a

Me similem esse mei, & illos sui. 9. ad Att. 65. in Epist. Cæsaris. id est, me consuetudine mea vt, & illos sua.

Nactus sum etiam qui Xenophôti similem se esse cuperet. Orat. 199. b

Spes tamē vna est, aliquando pop. Romanum maiorum similem fore. ad Cornificium, lib. 12. 22. 3. a

Carneades pugilis, & retentionem aurigæ similem facit. Att. 210. b

Nec si ille sapiens ad tortoris eculè à tyranno ire cogatur, similem habeat vultum, etsi ampullam perdidisset. 4. de Finibus, 51. a

Phidias sui similem formam inclusit in clypeo. Tusculan. quæst. 155. b

Ab his hoc simile ponitur: vt enim inquit, &c. de Fin. 101. b

Quid enim simile habet epistola aut iudicio, aut concioni? Epist. 139. b

Postremo quid simile habet passer annis. de Diu. 122. b

Hoc simile atque ire in Salonium. Att. 24. b

Idque eò facilius credebatur, quia simile vero videbatur. Epistol. 187. b

Similique in genere, inferiore ordine. de Orat. 100. b

Atque vt in eodem simili verfer. Tusc. q. lib. 2. 10

Vtunturque simili. de Finibus, 100. b

Non solum similes, sed vndique perfectè & absolute pares. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 52

Similes sunt, vt si qui gubernatorem in nauigando agere nihil dicant, quum, &c. de Senect. 16. a

Similes sunt dii, si ea nobis obiciunt, quorum neque scientiam, neque explanationē habeamus, tanquam si Poeni in Senatu nostro sine interprete loquerentur. de Diuinatione, 135. b

Similes deorum & hominum. de Nat. deo. 1. 54, & 63

Quum aliquos ex antiquis claros viros proferunt, quos dicant fuisse populares, vt eorum ipsi similes esse videatur. 4. Academ. 26. a

Vestri similes formine sintne Romæ. Epist. 238. b

C. & L. Fabritii fratres gemini fuerunt ex municipio Aletrinate, homines inter se cum forma, tum moribus similes:

municipum autem suorum dissimilimi. pro Clu. 34. a

Multi naturis differunt, voluntate autem similes sunt inter sese & magistri. de Orat. 117, & 162. b

Particulæ similes inter se. Acad. 29. b

Stoici autem, quod finem bonorum in vna virtute ponunt, similes sunt illorum. 4. de Finibus, 71. a

Ibant in prælium corpore tauri validissimi, impetu leonis acerri mi similes. ad Heren. 39. b

Viri boni moribus similes. Offic. 11. b

Hæc sunt prodigijs similia. pro Ligari. 138. b

Vt paupertatem, ignominiam, similia horum. de Finibus, 101. b

Etenim is quoque, qui à vobis sapiens inducitur, multa sequitur probabilia, non comprehensa, &c. sed similia veri; quæ, &c. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 91

Nihil est appetentius similibus sui, nihil rapacius, quàm natura, &c. de Amic. 101. b

Anaxagoras materiam infinitam, sed ex ea particulas similes inter se minutas, eas primùm confusas, postea in ordinem adductas mente diuina. 4. Acad. 211. a

Et me aliquando cum similibus nostri Rempub. defensorum. Epist. 237. b

Rhodi Atticorum similiores. de Clar. 169. b

Festino enim, simillimus decurro, atque cursu meo commentari non desino. Att. 142. b

Simillima & maximè gemina societas hæreditatis est. pro Qu. Rosc. 34. b

Simillimum ad æternitatis imitationem. de Vniuers. 43

Hæc qui faciat, non ego eum cum summis viris comparo, sed simillimum deo iudico. pro Marcello, 5. a

Estne hoc illi non simillimum? pro S. Rosc. 24. b

Simillimamque in re dissimili, tui temporis nunc, & nostri quondam fuisse rationem. ad Lent. lib. 1. 7. 5. a

Simillimæ omnes mundi partes omnium. de Vniuers. 13

Simile.

Simile vos quum perturbare, vt illi Rempub. sic vos philosophiam bene iam constitutam velitis, &c. 4. Academica quæst. 28. a

Simillimè animus intentione sua depellit pressum omnem ponderum: &c. 2. Tusc. 94. a

Hic tamen excipit Pompeium: simillimè vt mihi videtur, atque in illa lege, qua peregrini Roma eiciuntur, Glauccippus excipitur. de Leg. Agr. 7. a

Similitudo.

Similitudo est oratio traducens ad rem quampiam aliquid ex re dispari simile. 4. ad Heren. 223

Nihil est quod ad se rem vllâ tam alliciat, tã attrahat, quàm ad amicitiam similitudo. Læli. 46

Nos studiorum honestissimorum societas, similitudoque coniunxit. in Ant. 210. b

Nonnuquam etiam errorem creat similitudo. de Diu. 120. b

Est igitur homini cum deo similitudo. de Leg. 161. b

Et quodammodo est nonnulla in iis etiam inter ipsos similitudo. de Clar. 170. b

Est quædam vobis cum illis similitudo. de Claris Oratoribus, 177. b

Sed est quædam in his generibus difficilis ad distinguendū similitudo. Orat. 128. b

Similitudo quæ aut collationem habet aut imaginem. Orator, 133. b

Similitudo animorum magis apparet in bestiis, quarum animi sunt rationis expertes. Tusc. q. lib. 1. 65

Artis imago quædam & similitudo. de Orat. 141. b

Similitudo hominum in corporū figura magis extat, quàm in animis. Tusc. q. lib. 1. 65

Nihil autem amabilius, nec copulatus, quàm morum similitudo bonorum, &c. Offic. 1. 81, & 85

Excipitur ab omnibus eiusmodi clamore, vt ei Lampaceni periculi similitudo versaretur ante oculos. 7. Verr. 74. a

Omnibus in rebus similitudo est satiæ mater. 1. de Inuentione, 89

Sophistarum distinguenda est similitudo. Orat. 202. b

Similitudo studiorum ac naturæ multam vim habet ad coniungendas amicitias. pro Cluent. 34

Similitudinis locus non multum iuriconsultis conuenit.

Topic. 20

Similitudinis translatio. 3. de Orat. 86

Vt ad hanc similitudinem histrionis, oratoriam laudem dirigamus. de Orat. 95. b

Quoniam multa ad oratoris similitudinem ab vno artifice sumimus. Orat. 107. b

Vt exerceamur in venando ad similitudinem bellicæ disciplinæ. de Nat. deo. 58. & Epist. 106. b

Quorum similitudinem aliquam qui arripuerit, &c. Tusc. quæst. lib. 1. 99

Similitudinem veri consequi. de Vniuers. 9

Nec verò ille artifex cum faceret Iouis formam, cõtemplabatur aliquem, à quo similitudinem duceret. Orat. 197. b

Sed ex mediõrum officiorum frequentia similitudinem quãdam gerebat, speciẽmque sapientum. Offic. 3. 10

Ea sunt autem quæcunque sunt, quæ similitudinem faciunt. Tusc. q. 165. b

Gloria habet formam honestatis & similitudinem. de Finibus, 141. b

Omnes habet maximam similitudinẽ inter se. in Ant. 253. b

Non enim res tota toti rei necesse est similis sit, sed ad ipsũ, ad quod conseratur, similitudinem habeat oportet. ad Herennium, 39. b

Per similitudinem significatio. 4. ad Heren. 239

Verbum per similitudinem translatur. Orat. 205. b

Nullius animantium deus in fingendo mundo similitudinem secutus est. de Vniuers. 196. b

Hanc similitudinẽ scribendi multi secuti sunt. de Orat. 113. b

Ex similitudine argumentum. 2. de Orat. 91. Top. 8

Ramenides commentitium quiddam coronæ similitudine efficit, Stephanem appellat. de Nat. deo. 1. 21

Quamquam tu quidem non hostiarum casum confirmas fortium similitudinem, sed infirmas sortes collatione hostiarum. de Diuin. 116. b

Sunt enim quædam animi similitudines cum corpore. 2. Tusc. q. 94. a

Similitudinum genera & vsus. Top. 21

Bene igitur Chryssippus, qui similitudines adiunges, docet omnia in perfectis esse meliora. de Nat. deo. 33. b

Similitudines plurimis in rebus apparent. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 51

Conferre similitudines. Tusc. 214. de Inuent. 64. b

Comparare similitudines. Orat. 109. b

Similiter.

Similiter ad motus animorum, &c. de Fato, 145. b

Similiter arbitror in hac arte. de Orat. 115. b

Similiter à nobis de antiquis philosophis commemorari, atque seditiosi solerent claros viros, sed tamen populares aliquos, nominare. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 65

Neque verò illum similiter, atque ipse eram, commotum esse vidi. 1. Philipp. 6

Similiter cadens exornatio dicitur, quum, &c. ad Herennium, lib. 4. a

Similiter cæteri morbi. Tusc. 214. b

Idque si ita dicit, &c. dicit absurdè, similiter etsi dicat, &c. de Finib. 69. b

Omnia ferè vt similiter & vno modo dicerentur. de Claris Oratoribus, 186. b

Similiter effici potest. de Nat. deo. 2. 16. pro, eadem ratione, vel eodem pacto.

Ego etiam si omnia quæ dicenda sunt, liberè dixerò, nequaquam tamen similiter oratio mea exire, atque in vulgus emanare poterit. pro Rosc. Amer. 2. a

Tu autem quid quæris: similiter facis, ac si me roges, cur te duobus contuer oculis. 3. de Nat. deo. 11. a

Qui similiter faciunt, vt si, &c. Offic. 17. Tusc. 217. b

Similiter facere eos, qui, &c. vt si nauar inter se certarent, quis eorum potissimum gubernaret. de Offic. a

Ita reputo à nemine istorum L. Lucillum similiter ex hoc loco esse laudatum. pro Pomp. 8. b

Similiter nunc petes à Craffo, vt, &c. de Orat. 98. b

Similiter vos. Acad. 4. b

Si minus, vide Si.

Simiolus, Simius, vide Simia.

Simonides.

Simonides magna memoria fuit. Tusc. q. lib. 1. 48

Simonides Ceus primus artem memorandi inuenisse fertur. in Orat. a

Gratiã habeo Simonidi illi Ceo, quem primum ferunt artem memoriæ protulisse. Dicunt enim, quum cõnaret Cranone in Thessalia Simonides apud Scopam fortunatum hominẽ & nobilem, cecinissetq; id carmen, quod in eum scripsisset, in quo multa ornãdi causa poetarum more in Castorem scripta & Pollucem fuissent, nimis illum fordide Simonidi dixisse, se dimidiũ eius ei, quod pactus esset, pro illo carmine daturum: reliquum à suis Tyndaridis, quos æquẽ laudasset, peteret, si ei videretur. 2. de Orat. 192

Vnum de Simonide, qui quum ignotum quẽdam protectum mortuum vidisset, eumque humauisset, haberetq; in animo nauem conscendere, moneri visus est, ne id faceret, ab eo quem sepultura affecerat: si nauigasset, eum naufragio esse periturum. Itaque Simonidem redisse, perisse ceteros qui tum nauigassent. 1. de Diuinat. 52

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

De Simonide cum quæsiuisset tyrannus Hiero quid esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit, deinde plures, &c. Quia quanto, inquit, diutius cõsidero, tanto mihi res videtur obscurior. de Nat. deo. 1. 42

Simplex.

Fidelis & simplex. pro Planc. 263. b

Simplex homo. 2. Plitip. 107. hoc est, nudus.

Homo simplex & apertus. Offic. 1. 153

An simplex, vnusque sit. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 115

Cretio hæreditatis simplex. Att. 178. b

Simplex & absoluta necessitudo. de Inuent. 83. b

Simplex materia & indiuidua. de Vniuers. 35

Aperta simplexque mens. de Nat. deo. 1. 20

Et quum simplex animi natura esset, neque haberet quiddam admixtum dispar sui atque dissimile. de Senect. 71. a

Ornatius dicere, quàm simplex ratio veritatis ferat. de Oratore, 104. b

Nihil simplex, nihil syncerum. Att. lib. 10. 17

Verum & simplex bonum. 1. Acad. 10. a

Vnum est & simplex aurium iudicium. pro Font. 278. b

Simplex est officium, atque vna honorum omnium causa. pro Sylla, 168. b

Simplex est manere, illud anceps. 12. ad Attic. 11. simplex, id est tutum.

Flexuosum iter habet, nequid intrare possit, si simplex & directum pateret. 2. de Nat. deo. 215. a

Disertissimum cognoui auum tuum, ad te etiam apertiore in dicendo ille nonnunquam cõcionatus est nudus, tuum hominis simplicis peccus vidimus. in Verr. 181. b

Vir bonus & simplicis veritatis amicus. Officiorum, 13. Orat. 219. b

Trebatio nostro magnas ago gratias, quod tuum erga me animum simplicem atque amicum aperuit. Marius Ciceroni, lib. 11. 28. 20. a

Simplicem præterea & communem, & consentientem amicum eligi par est. de Amic. 108. b

O virum simplicem qui nos nihil celat! Acad. q. 28. b

In causa aperta ac simplici. pro Cecin. 286. b

Principes qualitatis sunt vnusmodi & simplices, ex iis autẽ ortæ, variæ sunt & quasi multiformes. Academic. quæst. libr. 1. 19

Quædam sunt in rebus simplicia, quædam copulata. de Nat. deorum, 31. b

Quæ sunt recta & simplicia, laudantur. Offic. 28. b

Simplicium tria genera. Topic. 45

Simplicium verborum genera. Partit. 10

His initiis inducti, omnia vera diligimus, id est fidelia, simplicia, constantia, &c. 2. de Finib. 77. a

Simpliciter.

Cauendum tibi erit, ne parum simpliciter & candidè posuisse inimicitias videaris. 8. Fam. 14. in epist. Cælii.

Aut simpliciter, aut comparatè. Topic. 218. b

Cum simplici homine simpliciter agerem, nec magnopere contenderem. Acad. 28. b

Ille enim simpliciter pecudis & hominis idem bonum esse censet. ad Heren. 4. Acad. 40. b

Simpliciter & ex sua vi considerari. de Inuent. 75. b

Qua de causa pro mea cõsuetudine breuiter simpliciterque dixi. pro Archia, 191. b

Si est simpliciter breuiterque dicendum. Offic. 2. 44

Si simpliciter dictum sit. de Orat. 123. & 156. b

Exponere aliquid simpliciter sine vlla exornatione. de Inventione, 63. b

Ne parum simpliciter & candidè inimicitias posuisse videare. Epist. 115. b

Hæc præscripta seruantem licet grauitè, magnificè, animosèque viuere, atque etiam simpliciter, fideliter, & vitæ hominum amicè. 1. Offic. 131. a

Quum autem quæritur quale id sit, aut simpliciter quæritur, aut comparatè. in Topicis, 45. a

Mihi in sententia simpliciter referenda fides non deerit. Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Post reditum in Senatu, 19

Nam Tindaritari statuam istius, quam, &c. deturbarunt, simul ac successum isti audierunt. 6. Verr. 81. a

Vt simul ac posita sit causa, habeant quò se referant. de Oratore, 119. b

Simul quid erit certi, scribam ad te. 2. ad Attic. 50. id est, Simul atque erit.

Qui simul atque ei sorte prouincia Sicilia obuenerit, statim Romæ, &c. 4. Verr. 11. a

Quod is simul atque sensit, de amicorum cognatorumque sententia Romam confugit. pro Rosc. Amer. 16. a

Qui simul atque venit, statim, &c. in Verr. 112. b

Alii simul atque hoc nostrum legerunt, nescio quo pacto retardantur. Att. 20. b

Simul atque adeptus eris. Epist. 39. b

Omne animal simul atque natum sit, voluptatem appetere, eaque gaudere vt summo bono. 1. de Finib. 45. a

Is quotidie simul atque luceret, &c. in Ant. 219. b

Vt temporibus illis simul atque hostis superatus esset, ager araretur omnis. 5. Verr. 106. a

Simul atque aliquid audiero, scribam ad te. de Orat. 128. b

Et cum Repub. pariter vixisse, & cum ea simul extinctum esse. de

Quarum rerum vtilitate simulachra consecrata. 3. de Natura deorum, 43

Victoriolæ aureæ & pateræ quæ simulachrorum porrectis manibus sustinentur. 3. de Nat. deor. 63

Atque illi artifices corporis simulachra ignotis nota faciunt. Epist. 68. b

Simulo.

Aut facis, aut perbellè simulas: quod tamen in modum procedit. 16. Famil. 24

Simulat his se rebus confidere, sed video quid agat. 2. Verrin. 10. a

Multa & simulavi inuitus, & dissimulavi cum dolore. Epistol. 148. b

Solon quo Reipub. prodesset, furere se simulavit. Offic. 22. b

Mithridates Bosphoranis finitimis suis bellum inferre simulavit. pro Pomp. 5. b

Ille se tamen tum proficisci simulavit. pro Cluent. 23. b

Simulabat se Romam rediturum, quum in Africam nauigaturus esset. a

Bene simulare. 10. ad Att. 41

Simulasse multa inuitum, & dissimulasse cum dolore. 10. Fam. 16. in epist. Planci.

Simulatus.

Simulatus alicui. 9. ad Att. 23. pro, similis redditus.

Homeri illa Minerua simulata Mentoris. Att. 140. b

Ficta omnia celeriter tanquam flosculi decidunt, nec simulatum quicquam potest esse diuturnum. Offic. 41. b

Inque eo nihil esset nisi falsum & imitatione simulatum. de Orat. 125. b

Fictum officium & simulata sedulitas. pro Cecin. 287. b

Cum cum præter simulatam irritamque tristitiam nihil commendaret. Postquam, 207. b

Còplexus summæ benevolentia iudices extiterunt in amore simulato. in Ant. 231. b

Vt tertius dies sic hominem prosterneret, ut morbo simulato non quid responderet, sed quemadmodum non responderet, deliberaret. 3. Verr. 13. a

Cur meis commodis officio simulato officis? pro Sexto Roscio, 37. b

Multis partibus sunt illa perfecta, quàm hæc simulata solertius. de Nat. deo. 43. b

Simulate.

Fictè aut simulate loqui. Q. Frat. 292. b

Mala enim & impia consuetudo est, contra deos disputandi: siue ex animo id fit, siue simulate. 2. de Nat. d. 249. a

Simulatio.

Quàm non est facilis virtus, quàm verò difficilis eius diuturna simulatio. 7. ad Att. 4

Nec vlla perniciosa vitæ maior inueniri potest, quàm in malitia simulatio intelligentiæ. Offic. 3. 94

Fallax imitatio, simulatioque virtutis. 4. Acad. 253. a

Simulatio veritatem delet, sine qua nomen amicitia valere non potest. Læli. 77

Talis simulatio vanitati est coniunctior, quàm liberalitati. Offic. 10. b

Quòd si Aquiliana definitio vera est, ex omni vita simulatio dissimulatioque tollenda est. 3. Offic. 79. a

Simulatio omnium rerum vitiosa est: tollit enim iudicium veri, idque adulterat. Læli. 77

In paucorum mensium negotio, simulatio potest naturam vincere. de Petit. 205. b

Torus est nunc ab his, à quibus tuendus fuerat, derelictus: idque non solum fronte atque vultu, quibus simulatio facillimè sustinetur, &c. ad Lent. lib. 1. 9. 62. a

Simulatio mihi pro repudiatione fuerit. 12. ad Att. 64

Aliud occultè moliri, aliud spe & specie simulationis ostentare. contra Rull. 68. b

In specie fictæ simulationis pietas esse non potest. de Natura deorum, 1. b

Simulationi certè facio satis. 12. ad Att. 24

Simulationem alicuius rei amittere. 10. ad Att. 23

Qui per simulationem amicitia me prodiderunt. Post. red. in Senat. 202. b

Nihil opus est simulatione & fallaciis. de Orat. 126. b

Qui simulatione & inani ostentatione, ficto non modo sermone, sed etiam vultu stabilem se gloriam consequi possentur, &c. Offic. 41. b

Signa quibus à simulatione distingui posset voluntas, conturbantur. 8. ad Att. 23

Ne æquitatis simulatione fallamur. in Ant. 213. b

Qui simulatione amicitia coluntur. Læli. 26

Is me summa simulatione amoris infidiosissimè tractauit. Q. Frat. lib. 1. 54

Gladiatores emptos esse Fausti simulatione. pro Syl. 177. b

Hostium simulatione contra socios exercitum mittitis. pro Pomp. 16. b

Vlysses simulatione insania militiam subterfugere voluit. Officiorum, 71. b

Legis agraria simulatione atque nomine. contra Rullum, 69. 72. b

Nulla sunt occultiores insidia, quàm hæc quæ latent in simulatione officii, aut in aliquo necessitudinis nomine. 3. Verrin. 27. a

Simulatione Reipub. comparant copias. 11. Famil. 24. in epist. D. Bruti.

Qui summam prudentiam simulatione stultitia texerit. de Clar. 169. b

Simulationum multis inuolucris tegitur vniuscuiusque natura. 1. ad Q. Frat. 11

Simulator.

Quibus rebus beneuolus & simulator diiudicari possint. de Petitione, 211. b

De Græcis autem dulcem & facetum, festiuoque sermonis, atque in omni oratione simulatorem, quem *επιμωσα* Græci nominauerunt, Socratem accepimus. Offic. lib. 1. 151. a

Messalam tui studiosum esse arbitror, Pompeium etiam simulatorem puto. ad Q. Frat. lib. 1. 3. 13. a

Simultas.

Simultas nostra vetus. 3. Fam. 51

Ac nisi nostri mores ac disciplina plus valerent, quàm dolor ac simultas. pro Flac. 8. id est, odium vel iracundia.

Simultatis onus cuiuspiam imponere. 2. ad Q. Frat. 1

Simultatem humanissimè deponere. 3. ad Att. 44

Simultatem gessisse cum patre eius pro Reipub. 14. ad Attic. 23. in Epist. Antonii.

Cum quo simulates tibi non fuissent. Epist. 115. b

An simulates nescio quas cum libertis suis Flaccus exerceret. pro Flacc. 163. b

Hæc institutio atque disciplina potest sustinere in rebus statuendis, &c. ex quibus nonnullas simulates cum magna mea lætitia susceptas habemus. ad Q. Frat. lib. 1. 1. 28. a

Cluentius cum matre habebat simulates. pro Cluent. 69

Is simulates, quas mecum habebat, deposuit. pro Plancio, 278

Vt multas etiam simulates, partim obscuras, partim apertas intelligam mihi non necessarias, vobis non inuitas suscepisse. pro Leg. Manil. 50. a

Magnis nostris simulatibus, Asiam tributo liberaasti. 1. ad Quint. Frat. 19

Sin.

Tu si modò es Romæ (vix enim puto) sin es, hoc vehementer animaduertas velim. 5. ad Atticum, 13. id est, Veruntamen si es.

Sin id actum est, ut, &c. pro Sex. Roscio. 41. b

Nunc contra, plerique, &c. sin aliquis excellit vnus è multis, effert se, &c. 3. de Orat. 74. a

Quamobrem primum danda opera est, nequa amicorum infidia fiat: sin tale aliquid euenerit, ut extinctor potius amicitia, quàm oppressa videantur. de Amic. 67. a

Si ita est, omnia faciliora: sin aliter, magnum negotium. ad Brutum, lib. 11. 14. 6. a

Si vir esse volet, præclara synodia: sin autem, erimus nos qui solemus. ad Att. lib. 10. 196. 5. a

Si perficitis quod agitis, me ad vos venire oportet: sin autem, sed nihil opus est reliqua scribere. ad Terentiam, libro 14. 3. 10. a

Sin autem id non sit eiusmodi, &c. Offic. 58. b

Ego, ut constitui, adero, atque utinam in quoque eodem die: sin (quid enim multa?) utique postredie. Attic. 211. b

Si perficiunt, optime: sin minus, ad nostrum Iouem reuertamur. ad Q. Frat. lib. 2. 10. 3. a

Si mihi veniam, quam peto, dederit, utar illius conditione: sin minus, impetrabo aliquid à me ipso. ad At. li. 9. 188. 1. a

Educ tecum omnes tuos, sin minus, quàm plurimos. in Catil. 99. b

Si erit ciuitas, &c. sin non erit, &c. Epist. 27. b

Si potes, &c. sin planè non potes. Epist. 251. b

Sincere, Sincerus, vide Syncerus. Sine.

Hæc enim ars sine controuersia magna est. de Orat. 105. b

Dicam sine cunctatione quod sentio. in Verr. 32. b

Sine curriculo & certatione corporum fiat. 2. de Leg. 24

Chrysiippus homo sine dubio versutus. de Nat. deo. 64. b

Sine dubio omnes stulti sunt miserrimi. de Nat. deo. 1. 17

Sine dubitatione respondere. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 85

Sine vilo errore. Offic. 55. b

Sine mandatis legatus Senator. 3. de Legib. 18

Homo iners, sine officio, sine ingenio. de Petit. 209. b

Sine procuracione Senator in legatione. 3. de Leg. 18

Legatum plus alicui, quàm sine religione, capere liceat. 2. de Legibus, 48

Homo sine re, sine spe, sine fide, sine sede, sine fortunis, &c. pro Cælio, 54. b

Præterquam quòd sine te, ceterum satis comòde oblectabar. 2. ad Q. Frat. 31

Sine te quid vnquam tibi iucundum fuit? 1. ad Q. Frat. 51

Cum te togatis omnibus sine dubia anteferet. de Natura deorum, 1. 41

Sine tuo quidem consilio certè nihil. 6. ad Att. 32

Sine teste. de Finib. lib. 2. 50. quod alibi, Sine conscio, dicit.

Omnes certatim de mea salute sine vlla varietate dixerunt. pro Sestio, 19. b

Singultus.

Non modò lachrymulam, sed multas lachrymas, & fletum cum singultu videre potuisti. pro Plancio, 62. a

Singuli.

Quæ si populo Rom. acciderint, quid debent putare singuli? Offic. 38. 39. b

Egregibus Epheborum vix singuli reperiuntur pulchri. de Nat. deo. lib. 1. 55

Plures deorum omnium, singuli singulorum sacerdotes sunt. de Legibus, 175. b

Comitorum quotidie singuli dies tolluntur obnuntiationibus. Q. Frat. 313. b

Vt non modò plures, sed ne singuli quidem possint accedere. 7. Verr. 104. a

Refert etiam qui, audiant, Senatus, an populus, an iudices, frequentes an pauci, an singuli. 3. de Orat. 117. a

Hoc ferre ciuitas potest: ut singuli ciues singulis versuculis è ciuitate tollantur. pro Dom. 222. b

Cæteræ ferè artes seipæ per se tuentur singulæ. de Oratore, 109. b

Vt causæ singulæ defendantur à pluribus. de Claris Oratoribus, 138. b

Neque singulæ voces præconum, sed vna voce vniuersus pop. Romanus Consulem declarauit. 2. de Leg. Agr. 21. a

Singula potius, quàm omnia. de Finib. 73. b

Quæ si singula vos fortè non mouent, vniuersa certè inter se connexa mouere debent. 2. de Nat. deo. 123

Dii nec agellos singulorum, nec viticulas persequuntur. de Nat. deo. 77. b

Dixi de singulorum laude verborum. de Orat. 161. b

Pont. Max. res omnes singulorum annorum mandabat literis. Orat. 113. b

Sanè comòde Pompeius distribuit binos singulis patribus familiarum. Att. 111. b

Vobis singulis & egi, & agam gratias vniuersis. Post. red. in Senat. 210. b

In dies singulos breuiore literas ad te mitto. Att. 71. b

Ego singulos Euripidis versus, singula eius testimonia puero. Epist. 259. b

Singulos animos adiunxit deus ad singula sidera. de Vniuersitate, 53

Candidati h. s. c. c. c. in singulos apud M. Catonem deposuerunt. Q. Frat. 316. b

Et in eo agro dena descripsit in singulos iugera. contra Rullum, 82. b

Quantam pecuniam militibus in singulos Cæsar pollicitus sit, tantam dari placere. in Ant. 205. b

Stipatores ducentos in annos singulos constituit. contra Rull. 72. b

Scaptius ceteris renouato in singulos annos scænore contentus non fuit. ad Att. lib. 6. 114. 7. a

Lex est de religione quæ in annos singulos Iouis sacerdotè sortito capi iubeat. 4. Verr. 87. a

Quotidie vel potius in dies singulos, breuiore literas ad te mitto. ad Att. lib. 5. 94. 1. a

Crete in dies singulos hostium numerus. 1. in Catil. 3. a

In dies singulos studia hominum in nos augmentur. Att. 37. b

Qui singulas vniuscuiusque domos, & hoc vniuersum Reipub. domicilium delere conati sunt. in Catil. 121. b

Cæsar legiones singulas posuit Brundisii, Tarenti. ad Atticum, 151. b

Describebat Censores binos in singulas ciuitates. in Ver. 133

Veteres cum circuitum verborum facere non possent, terrena aut bina, aut nonnulli singula etiam verba dicebant. de Orat. 161. b

Sic vlciscar facinora singula, quemadmodum à quibusque sum prouocatus. Postquam, 202. b

Singula singulis addere. de Finib. 96. b

Singula persequi non est necesse: vniuersum studium meum ad te defero. 6. Fam. 35

Neque verius à singulis, quàm ab omnibus repetere officii præmium & fructum. Anteq. 193. b

Difficile est dictu de singulis. Epist. 6. b

Duo extremi chorei sunt, id est, è singulis longis & breuibus. in Orat. 123. a

Cum ex singulis, tum ex coniunctis argumenta nascuntur. de Inuent. 67. b

Sol binas in singulis annis reuersiones ab extremo contrarias facit. 2. de Nat. deo. 147. a

Etenim in singulis rebus eiusmodi materies est, ut singulos dies possis consumere. pro S. Roscio, 33. b

Quod efficitur in cælo singulis diebus & noctibus. 2. de Natura deorum, 126. a

Illi singulis finibus vtuntur. de Finib. 68. b

Qui singulis diebus edificandos fastos populo proposuit. pro Muren. 22. a

Vix singulis ætatibus bini oratores laudabiles constiterunt. de Clar. 196. & de Orat. 85. b

Singulis diebus vsque ad Cal. facere aliquid. Att. 64. b

Sæpe singulis vtendum est, plerunque binis & vtrisque addi pedis pars potest, non ferè ternis amplius. in Oratore, 131. a

Singularis.

Incredibilis & singularis amor in aliquem. de Orat. 144. b

Animus singularis & opera præcipua. Epist. 140. b

Singularis homo priuatus, nisi magna sapietia præditus, vix facile se continet. contra Rull. 94

Summus & singularis vir. de Clar. 192. b

Singularis calamitas & iniuria. 11. ad Att. 3

Singularis & propè incredibilis fides. Epist. 223. b

Singularis filia. 11. ad Att. 38

Singularis pœna. ad Heren. 26. b

Singularis & incredibilis virtus. Att. 231. b

Singularis & præstantissima virtus P. Lentuli. Postq. 205. b. pro Pomp. 4. b

Antonii incredibilis quædam & propè singularis & diuina vis ingenii. de Orat. 99. b

Beneficium singulare. de Inuent. 76. b

Non vulgare, sed singulare maleficium. ad Heren. 15. b

Singulare scelus. pro Cluent. 9. a

Omitto per ipsum Aristotelem, meo iudicio in philosophia propè singularem. 4. Acad. 139. a
 Singularem Deum hunc mundum, atque vntgenam procreauit. de Vniuers. 15
 O singularem stultitiam, nisi mea maior esset! 12. ad Att. 6
 Singularem illo tuo amore me ames. 15. Fam. 50
 Rutilium & fide & animo singulari. Epist. 6. b
 Me singulari immanitate & crudelitate præditum. pro Syl. 6. a
 Quo facilius de singulari eius impudentia existimare possitis. 4. Verr. 12. a
 Singularem nequitiam præditi. 5. de Finib. 100. a
 Communi officio, nõ aliquo singulari beneficio. Epist. 10. b
 Singularem sum fato. 6. Famil. 26. in epistol. A. Cecinnæ. id est, non communi cum cæteris.
 Singularem officio esse in aliquem. 5. Fam. 13
 Sed ita tulit casus, vt tum cõmuni ambitionis inuidia, tum singulari Antronii odio euerteretur. pro Syll. 167. b
 Qui ingenio atque animo singulares, &c. Diuin. lib. 2. 76
 Singulares duo Consules. 10. Fam. 43. in epist. Planci.
 Quintum genus esse dicunt, è quo astra sunt, mentesq; singulares. Acad. 44. b
 Sunt quædam in te singularia, quæ in nullum alium cõuenire possunt. 5. in Verr. 177. a
 Singularum rerum singulas proprietates esse. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 52
 Singulares huic calamitates accidisse. 13. Fam. 14. id est, non communes cum aliis, diuersas ab aliis.
 Ago tibi gratias singulares. Epist. 120. b
 Primum quod mihi gratias egistis singularibus verbis, &c. 4. in Catil. 77. a
Singulariter.
 Quem ego in Prætura mea singulariter dilexissim. 4. Verrinarum, 81. a
Singulatim.
 Si tantulum offensum titubatumque sit, vt ea quæ singulatim ac diu collecta sunt, vno tempore vniuersa perdamus. 1. Verr. 40. a
 Singulatim vnicuique respondere. 1. Verr. 27. a
 Singulatim de vnoquoq; genere in secundo libro dicemus. 1. de Inuent. 65. a
Singillatim, vel Sigillatim.
 Hæque voluptates singillatim extenuantur. 5. Tusc. 134. a
 Ciuitas nõ singillatim, sed prouinciis totis dabatur. in Antonium, 178. b
 Singillatim vnamquamque rem attingere. de Inuent. 52. b
 Quærit ex his sigillatim, quot quisque nautas habuerit. 7. Verrin. 80. a
 Sigillatim vnicuique calamitati fore se denuntiabat, vniuersam se funditus euerfurum esse ciuitatem minabatur. 6. Verrin. 67. a
 Quibus sigillatim sæpe supplex ad pedes iacui. Anteq. iret in exilium, 196. b
 Nam quid ego de cæteris ciuium Rom. supplicii sigillatim potius, quàm generatim atque vniuersæ loquar? 7. Verrin. 111. a
 Etenim quoniam summam & numerum iniuriarum Iudices vobis non possum exponere, sigillatim autem de vniuersis iusque incommodo dicere infinitum est. 5. Verr. 43. a
 At pedes omnium sigillatim accidente Clodio. Att. 9. b
Sinistra.
 Quid augur, cur à dextra coruus, à sinistra cornix faciat ratum? 1. de Diuinatione, 143. a
 Aspiciat à sinistra. 16. Philipp. 212. a
Sinistra.
 Et quum in vno mundo ornatus hic tam sit mirabilis, innumerabilis, supra infra, dextra sinistra, antè post, &c. 4. Academic. q. 225. a
Sinister.
 Non igitur ex alitis inuolatu, nec è cantu sinistro oscinis. ad Cecinnam, lib. 6. 6. 16. a
 Is sinistra aue dictus populi magister esto. 3. de Leg. 8
 Sinistrum fulmen. 2. Philip. 98

Quaquam haud ignoro quæ bona sint, sinistra nos dicere, etiam si dextra sint, sed certò nostri sinistrum nominauerunt, externi dextrum. de Diuin. lib. 2. 124
 Cornu sinisterius quod erat infirmius. a
Sino.
 Nullos honores mihi nisi verborum, decerni sino. Att. 82. b
 Nec auertere à miseris cogitationem sinunt. Epist. 78. b
 Improbis nunquam finit eum respirare. de Fin. 60. b
 Non deieci, sed non fui accedere. pro Cecin. 297. b
 Tu sororem tuam virginem esse non sinuisti. pro Dom. 231. b
 Non sinuerunt. in Anton. 137. b
 Qui senatum senatui parere non sinuerunt. pro Plan. 277. b
 Accusare eum moderatè, à quo ipse nefariè accusatur, per Senatus auctoritatem non est situs. pro Sestio, 83. a
 Cato concionatus est, comitia haberi nõ futurum. ad Quin. Frat. lib. 2. 10. 6. a
Sinope.
 Sinope, vrbs Ponti à L. Lucullo capta. pro L. Manil. 14. & in Verr. 94. b
 Sinuessæ, vrbs. Att. 152. b
 Sinuessanus. Epist. 196. Att. 258. b
Sinus.
 Vt sinus & gremium quasi matris mortuo tribueretur. de Legibus, 183. b
 Sinus pacis. in Piso. 72
 Consurgere in sinum alicuius. Tusc. 228. b
 In sinum alicuius venire. 2. Philip. 73
 In sinum delatum negotium. 3. in Verr. 93
 Satifne vobis magnam pecuniã Venerius homo, qui è Chelidonis sinu in prouinciam profectus esset, Veneris nomine quæsisse videtur? 4. Verr. 16. a
 Postremum autem genus est non solum numero, verum etiam genere ipso atque vita, &c. imò verò de complexu eius ac sinu. 2. in Catil. 42. a
 De sinu ciuitatis eripere. 4. ad Heren. 179
 Cedo mihi ex ipsius sinu literas. in Verr. 266. b
 E sinu gremioque patriæ abstrahi. pro Cæl. 50. b
 Sinu recipiatis consumptos animantes. de Vniuers. 53
 Noli eum ex sinu tuo dimittere. ad Brutum, 17. in epistola Bruti.
 Verres simul ac tetigit prouinciã, statim Messanam literas dedit, Dionem euocauit, calumniatores ex sinu suo apposuit qui illam hæreditatem Veneri Erycinæ commissam esse dicerent. 3. Verrinarum, 18. a. id est, ex suis familiaribus.
 In sinu ac familiaritate adolescentis. Att. 38. b
 Mihi crede in sinu est, neque ego discingor. ad Quint. Frat. lib. 2. 15. 1. a
 Iste verò semper sit in sinu & complexu meo. Epist. li. 14. 11
 Tantum admonebo, quoniam hæc plausibilia non sunt, vt in sinu gaudeant. Tusc. q. lib. 3. 44
 In sinu habere. de Arusp. respon. 47
Sinus maris.
 Vbi primum ex alto sinus ad vrbe inflectitur. in Verr. 241. b
 Maris omnes sinus atque portus. pro Pomp. 10. b
 Sinus duo fuerunt, quos transmitti oportet. 16. ad Att. 15
 Illi qui sinus quosdam obsedisse maritimos dicuntur. in Verrem, 263. b
Sinus draconis.
 Et draco conficiens sinus è corpore flexos. de Nat. d. 47. b
Siparium.
 Itaque ille alter, aut ipse est homo doctus, & à Græcis subtilius eruditus, quibuscum iam in orchestra helluatur, antea post siparium solebat. de Prou. Consul. 12. a
Siphax.
 Nam in Senatu & in consilio de Siphace diu deliberatũ est. 2. de Inuent. 199
Sipontinus.
 Nisi mauultis in Sipontina siccitate collocari. cõtra Rul. 72. b
Siquando.
 Itaque siquando extitit. de Amic. 100. b
 Qui etiam siquando aliquo metu adducti, deos placandos esse arbitrantur, &c. pro Font. 17. a

Siquando hæc incidunt. de Inuen. 69. b
 Non ergo erunt homines diuitiis diffuentes audiendi, siquando de amicitia, quam nec vsu, nec ratione habent cognitam, disputabunt. de Amic. 48. a
 Et tamen puto concedi nobis oportere, vt Græco verbo vtamur, siquando minus occurret Latinum. 3. de Fin. 24. a
 Siquando taceant omnes, tunc coguntur fortito dicere. 6. Verr. 125. a
 Ex qua siquando opus fuerit, excitet, &c. de Clar. 19. b
 Siquando in dicendo scriptum attulerit aliquid. de Or. 97. b
Siquidem.
 O pastores, &c. siquidem, &c. pro Flacc. 154. b
 Quare non diuina tua industria, quod vereris, sed præclarè ponitur, siquidem id egisti, vt ego delectarer. Att. 84. b
 Siquidem eorum est gemmare vites. Orat. 204. b
 Videtne quàm serò eloquẽtia prodierit in lucem? siquidem ante Solonis ætatem de nullo vt disertò memoriæ proditum est. de Clar. 19. a
 Etiamne in minimis rebus? siquidem rerum modum fingere non possumus. Parad. 120. b
 Gratulor Baiis nostris: siquidem, vt scribis, salubres repente factæ sunt. Dolabel. lib. 9. 12. 1. a
 Antiquissimum è doctis genus sit poetarum: siquidem Homerus fuit & Hesiodus ante Romam conditam. 5. Tusc. quæst. 5. a
 O morem præclarum, quem à maioribus accepimus, siquidem teneremus. pro Flac. 149. b
 O fortunatam Rempub. siquidem hanc sentinam eiecerit. in Catil. 105. b
Siquis.
 Siquid cum periculo experiri velis, in Caria id potissimum esse faciendum. pro Flac. 51. a
 Siquid acciderit, vt mutandum consilium sit. 5. famil. 65. Id est, quamobrem mutandum sit.
 Itaque non mihi videor errasse, quòd ad Balbum scripsi apertius: vt siquid tale accidisset, vt non concurrerent nomina, subueniret. ad Att. lib. 16. 333. 6. a
 Solui siquid esset. 11. ad Att. 20. pro, vt viderem siquid esset.
 Siquid in te peccaui, ac potius, quoniam peccaui. 3. ad Atticum, 23
 Et nebulonè illum, siquo pacto potes, ex istis locis amoue. ad Att. lib. 1. 7. 7. a
 Eas siquid ille misit, in publico proponat velim. Attic. 118. b
 Quasi de suorum sententia factum, adhibeatur Trebonius, Pansa, siqui alii. 11. ad Att. 11
 Siqui de ea causa venerunt. 2. ad Attic. 40
 Siquæ sunt onera. 15. fam. 39
Sirenes.
 Quæ de Sirenum cantibus Homerus finxerit: neque enim vocum suauitate videtur, aut nouitate quadam & varietate cantandi reuocare eos solitæ, qui præteruehebantur: sed quia multa se scire profitebantur, vt homines ad earum saxa discendi cupiditate adhaerescerent. 5. de Fin. 89. a
Sis, pro si vis.
 Age nunc, refer animum sis ad veritatem. pro Sex. Ros. 27. a
Sisapo.
 Quid erat in terris, vbi in tuo pedem poneris, præter vnum Misenum, quod cum sociis tanquam Sisaponem tenebas? 2. Phil. 64. Oppidum in Hispania.
Sisenna.
 Sisenna, Accii amicus, neque orator in numero vestro vntquam est habitus, & in historia puerile quiddam cõsecratur. 1. de Leg. 5
 Sisenna autem quasi emendator sermonis vstrati quum esse veller, ne C. Ruscio quidè accusatore deterreri potuit, quominus inuitatis verbis vteretur. Brut. 140
 L. Sisenna, C. Verris defensor. 6. in Verrem, 38
Sisto.
 Venit Romam Quintius, vadimonium sistit. pro Quint. 15
 Tu, quoniam quartana cares, &c. reque vegetum nobis in Græcia siste, & literarum aliquid interea. ad Atticum, lib. 10. 207. 6. a
 Siste te nobis illic. 10. ad Att. 52

Des operam, id quod mihi affirmasti, vt te ante Cal. Ianuar. vbicumque erimus, sistas. ad Att. lib. 3. 67. 2. a
 Qui Remp. sistere negat posse, ni ad Equestrem ordinem iudicia referantur? 5. Verr. 192. a
 Ita tamen discedit, vt id lib. Septemb. P. Quintium sisti Sex. Alphenus promitteret. pro Quint. 15, & 12. b
 Vas factus est alter sistedi eius: vt si ille non reuertisset, moriendum esset ipsi. 3. Offic. 59. a
Stator.
 Præsto mihi fuit stator eius cum literis, quibus ne venirem, denuntiabat. Plancus Cicer. lib. 10. 21. 4. a
 Literas à te mihi stator tuus reddidit Tharsi. Caninio, lib. 2. 16. 1. a
 Vt ad te statores meos & lictores cum literis mitterem. Tullius M. F. Cælio, lib. 2. 18. 5. a
Stator Iupiter.
 Iupiter stator antiquissimus, custos huius vrbs. in Cat. 7
 Iupiter stator, quem verè huius imperii statorè maiores nostri nominauerunt, cuius templum à Romulo victis Sabinis in palatii radice cum victoria est collocatum. Antequam, 15. a
 Statoris Iouis ædes. 2. Philipp. 75
 Senatum in ædem Iouis statoris vocauit. 2. in Cat. 34. a
 Iouem quum Optimum & Maximum dicimus, quumque eundem salutarem, hospitem, statorem dicimus, hoc intelligi volumus, salutem hominum in eius esse tutela. 3. de Finibus, 101. a
 Tum tu Iupiter qui isidem, quibus hæc vrbs, auspiciis à Romulo es cõstitutus, quem statorem huius vrbs atque imperii verè nominamus, &c. in Catil. 24
Sisyphus.
 Sisyphus versat saxum. Tusc. lib. 1. 8
Sitella.
 Neque maius est legere codicem, quum intercedatur, quàm sitellam ipsam cum ipso intercessore deferre. pro Cornelia Balbo, a
 Vt igitur T. Gracchum quum videor concionantem in Capitolio videre de M. Octauiio deferentem sitellam, tum eum motum animi dico esse inanem. 1. de Nat. d. 147. a
Sitis.
 Quum cibo potioneque fames sitisque depulsa est. 1. de Finibus, 58. a
 Neque enim vnquã expletur nec satiatur cupiditatis sitis. in Paradox. 7. a
 Sitis restineta. de Finib. lib. 2. 7
 Græcas literas senex didici, quas quidem sic auide arripui, quasi diuturnam sitim explere cupiens. de Sen. 24. a
 Quærere sitim. 5. Philip. 177. a
 Enectus sitit Tantalus. 1. Tusc. 16. a
Sitio.
 Nec sitio honores, nec desydero gloriam. ad Quint. frat. lib. 3. 21. 4. a
 Gemmant vites, sitiunt agri. in Orat. 45. a
 Ipsi fontes iam sitiunt. ad Q. frat. lib. 3. 17. 17. a
 Etenim aderat L. Frater gladiator Asiaticus, qui Myrmillo Trallibus depugnarat: sanguinem nostrum sitiebat: &c. 5. Philip. 178. a
Sitiens.
 Ipse cum hominibus quindecim malè vestitis ad portã Cælimontanam sitiens peruenerim. in Pis. 48. a
 Ego eò grauius ardentiusque sitiens voluptates. Tusc. q. lib. 5. 13. Id est, expetens & desyderans.
 Deinde sitientem me virtutis tuæ deservisti ac dereliquisti. pro Plancio, 10. a
 Quoque affluẽtius voluptates vndique hauriat, eò grauius ardentiusque sitientem, nõne rectè miserimum dixeris? 5. Tusc. q. 25. a
 Proinde ita fac venias ad sitientes aures. ad Att. lib. 2. 29. 1. a
Sitienter.
 Nec sitienter quid appetens. 4. Tusc. 56. a
Sittybæ.
 Bibliothecam mihi tu pinxerunt constructione & sittybis. Attic. lib. 4. 21

Situs.

Qui lituus situs est in curia Saliorum. de Diuin. 86. b
 Qui locus, quod in media est insula situs, vmbilicus Siciliae nominatur. 6. Verr. 95. a
 Aut ei sensus adimendus est, aut ea quae est in nostra potestate sita, reddenda assensio. 4. Acad. 72. a
 Eo loco, vbi nunc fortunae sita aedes est. de Diu. 126. b
 Si causa appetitus non est sita in nobis, ne ipse quidem appetitus est in nostra potestate. de Fat. 148. b
 In officio colendo sita vitae est honestas omnis. Offic. 2. b
 Vel quod excelso & illustri loco sita laus tua sit. epist. 19. b
 In eorum potestate sita salus nostra est. Antequam. 194. b
 Quanquam huius rei potestas omnis in vobis sita est Iudices, totam Rempublicam vos in hac causa tenetis, vos gubernatis. pro Mur. 75. a
 Spes otii & concordiae in meo reditu sita videbatur. pro Domo sua. 216. b
 Quid sit in eo sitam vitam beatam putas? Tusc. q. 235. b
 Vim diuinam in natura sitam esse. de Nat. d. 9. b
 Summam eruditionem Graeci sita censabant in neruorum vocumque cantibus. Tusc. q. 148. b
 Est autem situm in nobis, vt & aduersa quasi perpetua oblivione obruamus, & secunda iucunde ac suauiter meminimus. 1. de Fin. 86. a
 Huic profecto ipsi quantum est situm in nobis, opem feremus. pro Arch. 185. b
 Vbi virtus, si nihil situm est in ipsis nobis? Acad. q. 11. b
 Si pugnandum est, quo tempore in casu, quo consilio in tempore situm est. Att. 108. b
 Haec enim sita sunt ante oculos. de Orat. 114. b
 Obscenas voluptates faciles, communes in medio sitas esse. Tusc. q. 246. b
 Situm ac locatum corpus terrae redditur in sepultura. 2. de Legib. 51
 Siti dicantur ii qui conditi sunt, nec tamen eorum ante sepulchrum est, quam facta iusta, & corpus incensum est. 2. de Legibus, 87. a
 C. Marii sitas apud Anienem reliquias dissipari iussit Sylla. de Legib. 81. b

Situs, us.

Eius loci, quem incolebant, situs. Acad. 2. 57
 Figura situsque membrorum. Tusc. lib. 1. 65. a
 Situs mundi. Tusc. q. lib. 1. 38
 Oppidorum situs. de Diuin. 137. b
 Situs partium corporis. Acad. q. lib. 2. 113
 Et situs earum rerum, quas intuemur, & interualla aut contrahimus aut diducimus. Acad. 6. b
 Syracusarum hic situs, atque haec natura esse loci caelique dicitur. in Verr. 240. b
 Terrae situs, forma, circumscripção. Tusc. q. 158. b
 Plus terrarum situs, quam lunae tractus ad nascendum valere. de Diuin. 128. b
 Nam ipsa Messana, quae situ, moenibus, portuque ornata sit, ab his rebus, quibus iste delectatur, sanè vacua atque nuda est. 6. Verr. 3
 Vrbs & natura, & situ, & descriptione aedificiorum, & pulchritudine in primis nobilis. contra Rul. 74. b
 De Syracusis, nam & situ est communito, tum praclaro ad aspectum. in Verr. 227. b
 Quos tu situs, quas naturas rerum & locorum, quem verò ipsum imperatorem habes? Q. frat. lib. 2. 40

Situs, illuuias, sordes, squalor.

Situ nidoris, barba praedore horrida. Tusc. q. 196. b

Siue.

Siue tua natura paulo acrior, siue quaedam dulcedo iracundiae, siue dicendi sal, &c. Q. frat. 300. b
 Nihil perturbatis hoc ab vrbe discessu, siue turpissima fuga. Att. 120. b
 Siue sic est, siue illo modo. de Diu. 133. b
 Nam illo loco vti libenter soleo, siue quid mecum ipse cogito, siue aliquid scribo aut lego. de Leg. 169. b
 Venio ad comitia siue magistratuus, siue legum placet. de Senect. 24. b

Quapropter hoc te primum rogo: &c. contraque erigas ac resistas, siue etiam vltra occurras negotiis. ad Quin. frat. lib. 1. 1. 6. a

Quamobrem siue tu probabilem visionem, siue improbabilem, & quae non impediatur, vt Carneades volebat, siue aliud quid proferes, &c. 4. Acad. 65. a

Smyrna.

Cur non Pergami Smyrnae Trallibus? pro Flac. 161. b

Smyrnaeus, a, um. pro Arch. 189. b

Soboles.

Sequuntur connubia & affinitates, ex quibus etiam plures propinqui. Quae propagatio & soboles, origo est Rerum. publ. 1. Offic. 80. a

Robur & soboles militum interiit. Pollio Cic. lib. 10. 33. 3. a

Propaganda soboles. pro Marc. 134. b

Neque enim illud fugerim dicere, &c. nec prolem, aut sobolem, aut effari, aut nuncupari, &c. 3. de Orat. 84

Cesores, populi auitates, soboles, familias, pecuniasque censento. 3. de Leg. 9. a

Sobrinus.

Sequuntur fratrum coniunctiones, post consobrinorum sobrinorumque: qui cum vna domo iam capi non possint, in alias domos tanquam in colonias exeunt. Off. lib. 1. 80. a

Sobrius.

Sobrius orator. de Orat. 121. b

Sobrius vir. pro Cael. 52. b

Ne vinolenti quidem quae faciunt, eadem approbatione faciunt, qua sobrii. 4. Acad. quae st. 96. a

Habuit enim in tua potestate, ex quo vel ex sobrio, vel ex ebrio certè scire posses. 9. fam. 41

Homines satis planè frugi ac sobrii. in Verr. 162. b

Furere apud sanos, & quasi inter sobrios bacchari vinolentus videtur. in Orat. 54. a

Sobrie.

Intelligemus quam sit turpe diffuere luxuria, & delicate ac molliter viuere: quamque honestum, parcè, continentèr, seuerè, sobrie. 1. Offic. 149. a

Soccus.

Sed annulum quem haberet, pallium quo amictus, soccos quibus indutus esset, se sua manu confecisse. 3. de Or. 70. a

Consularis homo soccos habuit & pallium. pro Rab. Posthumo, 18. a

Socer.

Ego dum Appium orno, subito factus sum accusatoris eius socer. de Orat. 154. b

Ademit Albino soceri nomen mors filiae. pro Sest. 4. b

Nostro quidem more cum parentibus puberes filii, cum soceris generi non lauantur. 1. Offic. 180. a

Socius.

Socius, quod à communi debitore petit sibi, non socio petit. pro Rosc. Com. 32

T. Augustus & comes fuit illo miserrimo tempore, & omnium itinerum, navigationum, laborum, periculorum meorum socius. ad Seruil. lib. 13. 72. 2. a

Socius ad epulas. 5. Philp. 174

Socius sanguinis. pro Domo, 21

Socium qui metuit, ius officii laedit. pro Rosc. Amer. 68

Quum dolor meus socium sibi adiungit dolorem tuum. 11. ad Attic. 9

Socium me adscribat laudibus tuis. 9. fam. 26

Socium te meorum commodorum semper esse volui. 16. fam. 17. ex epist. Ciceronis filii.

Socium edere. pro Quintio, 51

Ita praeter Laelium, neminem habeo culpa socium: ad Atticum, lib. 11. 222. 2. a

Et eo minus, quod huius consilii iam ne socium quidem habeo quenquam. ad Att. lib. 11. 224. 3. a

Socium comitemque me rerum omnium habebis. 1. fam. 52

Quid si caetera scribam? sunt enim innumerabilia generis eiusdem, quae quidem ego non ferrem, nisi me in philosophiae portum corulissem, & nisi haberem socium studiorum meorum Atticum nostrum. 7. fam. 53

Socium gloriae vitare. 10. fam. 42. in epist. Planci.

Nicomedes qui & furti, & pro socio damnatus est. pro Flacco, 155. b

Arbitrum pro socio condemnari. pro Quint. 2. b

Socii praedae ac rapinarum. 4. Verr. 33. a

Nam socii putandi sunt, quos inter res communicata est. 5. Verr. 40

Socii scripturae. 13. fam. 88

Non enim vt eriperent nobis socii ciuitatem, sed vt in eam reciperentur, petebant. 12. Phil. 338

Sociorum reuocata ad studium imperii nostri voluntatem. 15. fam. 25. in epist. M. Catonis.

Porro autem populi Romani conditione sociis, fortuna seruus, voluntate supplicibus. 3. Verr. 57

Socius, adiectiuum.

Titanum soboles socia nostri sanguinis. 2. Tusc. q. 40. a

Te omnium Siculorum patronum vna Mamertina ciuitas socia furtorum ac flagitiorum tuorum publice laudat. 4. Verrin. 79. a

Quum tamen tu nocte socia, hortante libidine, cogente mercede per tegulas demittere. 2. Phil. 62

Semper mea consilia pacis & otii socia, non belli & armorum fuerunt. pro Marcel. 8

Sociorum regum auxilia voluntaria comparauissem. 15. familiar. 13

Socialis.

Haec lex socialis est. in Verr. 57. b

Cuius sanguine non solum Aesculanorum manus, à qua interfectus est, sed totum illud sociale bellum macula sceleris imbutum est. pro Fonteio, 26. a

Primum si ita esset: tamen vos in quaestione de pecuniis repetundis quae sociorum causa constituta est, lege iudicioque sociali sociorum querimonias audiri oporteret. 4. Verinarum, 10

Societas.

Societas est, latissime quidem quae pateat, omnium inter omnes, interior eorum qui eiusdem gentis sunt, propior eorum qui eiusdem ciuitatis. Offic. 3. 90

Ne diutius vos teneam Iudices, societas coitur. pro Roscio Amerin. 12

Etenim si veritate amicitia, fide societas, pietate propinquitas colitur, &c. pro Quint. 13

Nec societas tibi quicquam debet, nec priuatim Quintius debuit. pro Quintio, 3. b

Video enim permulta esse crimina, quorum tibi societas cum Verre eiusmodi est, vt ea in accusando attingere non audeas. 1. Verrin. 17. a

Quae si quos inter societas est, aut fuit, aut futura est, eorum est habendus optimus beatissimisque comitatus. de Amicitia, 111. b

Quum annos iam plures societas esset, & quum saepe suspectus Quintio Nauius esset, &c. pro Quint. 7. a

Societas inter homines à diis immortalibus constituta. Officior. 3. 35

Nulla societas optimis ciuibus cum importunissimo hoste foedere nullo confirmari potest. in Ant. 177. b

Prima societas in ipso coniugio est, proxima in liberis: deinde vna domus, communia omnia. Offic. 1. 79

Societas quae cum Repub. est vnicuique nostrum. Offic. 12. b

Societas penè aegritudinis. 4. fam. 21

Societas bonarum artium Crassi tempore sublata. 3. de Oratore, 75

Societas coniunctionis humanae. de Fin. lib. 5. 60

Quorum societas & sceleratae consensionis fides. 10. ad Att. 7

Societas communitasque generis humani. Tusc. q. lib. 1. 52

Societas grauitatis cum humanitate in oratione difficillima. 3. de Leg. 1

Societas, haereditatis simillima est. pro Rosc. Com. 32

Ratio, qua societas hominum inter ipsos, & vitae quasi communitas continetur. Offic. 5. b

Societas hominum coniunctioque optimè seruabitur, si vt quisque erit coniunctissimus, ita in eum benignitatis plurimum conferetur. Offic. 1. 25, & 75

Haec nostra coniunctio, haec conspiratio in Repub. bene ge-

renda, haec iucundissima vitae atque officiorum omnium societas. pro Domo, 218. b

Societas orationis & vitae. Offic. 1. 19

Prima homini cum deo rationis societas. de Leg. 160. b

Societas studiorum atque artium nostrarum. 15. fam. 24

Societas vectigalium. pro Sestio, 9. b

Societas vitae. Tusc. q. lib. 1. 50. & lib. 5. 4

Societas & communicatio utilitatum. de Fin. lib. 5. 60

Societatis hominum propior gradus est eiusdem gentis, nationis, linguae, qua maximè homines coniunguntur. Offic. 1. 77

Societatis iudicium summæ existimationis est, & penè capit. pro Rosc. Com. 9

Sancta religio societatis. in Verr. 178. b

Societatis generis humani vinculum est ratio, & oratio. 11. Officior. 75

Societatis inter homines arctissimum vinculum est, magis arbitrari esse contra naturam, hominem homini, sui commodi causa, detrudere, quam omnia incommoda subire vel externa, vel corporis, vel etiam ipsius animi. Off. 3. 35

Ad coeundam societatem vel periculi, vel laboris. 5. fam. 53

Ad societatem ciuilem natus homo. 1. de Legib. 47

Nati sumus ad societatem communitatemque generis humani. de Finib. lib. 4. 3

Cum eo tu voluntariam societatem coibas, qui te in haereditaria societate fraudat. &c. pro Quintio, 51

Nullam societatem neque sceleris, neque praemii cum vlllo coiuui. epist. 74. b. & pro Sex. Rosc. 34. b

Vtinam Cn. Pompeii cum C. Casare societatem aut nunquam coisses, aut nunquam diremisses. 2. Philipp. 46. a

Societatem charitatis cum suis coire. 1. de Leg. 46

An cum Mario, Scauro, Catulo, Metello, Scauola, cum bonis denique omnibus coire non modo salutis, veruetiam periculi societatem? pro Rab. perduel. reo, 16. a

Societatem generis humani natura ipsa conciliauit. de Amicitia, 18

Defendere hominum inter homines societatem. Officior. 5. & 31. b

Deferunt enim vitae societatem, qui nihil conferunt in eam studii, nihil operae, nihil facultatum. Offic. 1. 43

Tum artibus, tum opera, tum facultatibus deuincire hominum inter homines societatem. 1. Offic. 34. a

Hanc iucundissimam vitam atque officiorum omnium societatem, certi homines fictis sermonibus & falsis criminibus diremerunt. pro Domo, 13. a

Quintius fecit societatem earum rerum quae in Gallia commparabantur. pro Quintio, 7. a

Qui societatem cum Sex. Nauiio fecerit. pro Quint. 6. a

Qua in re diligens erat, quasi ii qui magna fide societatem gererent, &c. pro Quintio, 7. a

Cum hoc genere philosophiae, quod nos sequimur, magnam habet orator societatem. de Fat. 140. b

Quum praesertim ex tua oratione, quodcuque tibi peteres, huic peteres: quodcuque tibi exigeres, id in societatem recideret. pro Rosc. Com. 31. a

In societatem belli venire. pro Ligar. 15

Pinna cum squilla quasi societatem inuit comparandi cibi. de Nat. deor. 51. b

Societatem defendenda libertatis iniremus. 10. fam. 16. in epist. Planci.

Inire societatem omnium rerum cum aliquo. in Ant. 255. b

Societatem scelerum cum aliquo inire. 12. fam. 37. in epist. Lentuli.

Parumque videtur omnium facinorum sibi cum Dolabella societatem inuitam confiteri. 13. Philp. 374

In societatem laudum alicuius venire. 9. fam. 128

Societatem sanctam seruare. Offic. 1. 39

Homo coniunctus hominibus humana quadam societate. 1. Acad. q. 32. a

In societate ea est magister. 13. fam. 19

Mistos facio mathematicos, musicos, &c. quorum artibus ista vestra dicendi vis, ne minima quidem societate coniungitur. de Orat. 88. b

Latrones scelerum fodere inter se ac nefaria societate con-
iuncti. in Catil. 10.4. b
Societate publici muneris nulla grauior coniunctio . 1. in
Verrem, 33
Vir egregius coniunctissimus mecum cōsiliorum omnium
societate. de Clar. 165. b
Societate victoriæ tecum copulatos fore. 11. fam. 14
Quam difficiles plerisque videtur calamitatum societates.
Lælius, 57
Omnes societates, omnes ordines . pro Domo, 2. 42. b
Quid si omnes societates venerunt, quarū ex numero mul-
ti hic sedent iudices: pro Mur. 65
P. Crassus maximarum societatum author, plurimarum ma-
gister. pro Planc. 165. b
Omnium societatum nulla præstantior est, nulla firmior,
quam quum viri boni moribus similes familiaritate con-
iuncti sunt. Offic. 1. 81
Primum eam quum posita esset apud eas societates vnde e-
rat attributa, binis centesimis fœneratus est. 5. Verr. 141. a
Clodius nefarias cum multis scelerū pactiones societatesq;
conflauit. de Arusp. 253. b
SOCIO.
Quum vel periculum vitæ tuæ mecum sociare voluisses,
pro Plancio, 60
Sapientiam cum eloquentia sociare. de Orat. 154. b
Sociatus.
Omne genus humanum inter se sociatum est. de Leg. 162. b
Quid si testium studium cum accusatore sociatum est: pro
Flacco, 16
Cœtus hominum iure sociati. de Somn. 127. b
SOCORS.
Nam eius æqualem M. Glabrimonem bene institutum aui Scæ-
vola diligentia, focors ipsius natura, negligensque tarda-
uerat. de clar. Orat. 129. a
Homines non socordes. de Nat. deo. 2. b
Contra quos Carneades ita multa differuit, vt excitaret ho-
mines non socordes ad veri inuestigandi cupiditatem. de
Natura deor. 1. 4
Socordia.
Philosophia vitanda est, affert enim socordiam atque desi-
diam. ad Heren. 13. b
SOCRATES.
Socrates apud Xenophontem formam dei quæri non opor-
tere, eundemque & solem & animum esse ait, & modò
vnum, tum plures deos. de Nat. deo. 1. 24
Esse diuinum quoddam, quod Socrates dæmoniū appellat,
cui semper ipse paruerit, nunquam impellenti, sæpe reuo-
canti. de Diuinit. lib. 1. 103
Socrates Archelaum, Anaxagoræ discipulum audiuit. Tuf-
quæst. lib. 5. 8
Socrates primus philosophiam deuocauit è cælo, & in vr-
bibus collocauit, & in domos etiam introduxit, & coegit
de vita & moribus, rebusque bonis & malis quærere. Tuf.
quæst. lib. 5. 8
Socrates hanc viam ad gloriam proximam & quasi cōpen-
diariam dicebat, si quis id ageret, vt qualis haberi vellet,
talis esset. Offic. 2. 60
Socrates quum apud Delium malè pugnatum esset, Lachete
Prætor, fugeretque cū ipso Lachete, vt ventum est in tri-
uium, eadem qua ceteri, fugere noluit: quibus quærenti-
bus, cur non eadem via pergeret, deterreri se à deo dixit:
tum quidem ii, qui alia via fugerant, in hostiū equitatum
inciderunt. de Diuinit. lib. 1. 104
Socrates cum impiis sententiis damnatus esset, æquissimo
animo se dixit mori. Diuinit. lib. 1. 104
Socrates ab Apolline omnium sapientissimus dictus, ob id,
quòd nihil se scire affirmaret. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 11
Demonstrabantur mihi præterea quæ Socrates supremo vi-
tæ die de immortalitate animorū differuisset, is qui esset
sapientissimus oraculo Apollinis iudicatus. de Senect. 71
Socrates apud Platonem & Xenophontē ita disputat, vt ni-
hil affirmet ipse, refellat alios. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 11
Socrates primus philosophiæ moralis author fuit, rerum-

que naturalium, in quibus omnes ante eum philosophi
occupati fuerunt, inquisitionem obscuram, & ad bene vi-
uendum non necessarium omisit. Acad. quæst. edit. 2.
lib. 1. 11
Socrates, quum ei visum esset nihil sciri posse, excepit vnum
tantum, scire se, nihil se scire: nihil amplius. Acad. quæst.
ed. 1. lib. 2. 68
Socrates pedem porta non extulit, quum triginta tyranni
essent. 8. ad Attic. 7
Nec enim vllum hoc frigidius flumen attingi, quum ad mul-
ta accesserim, vt vix pede tentare id possim, quod in Phæ-
dro Platonis facit Socrates. 2. de Leg. 6
Quando enim Socrates (qui parens philosophiæ iure dici
potest) quicquam tale fecit: 2. de Fin. 1
Socrates Xenophonti consulenti, sequereturne Cyrum, Et
nostrum, inquit, humanum est consilium: sed de rebus &
obscuris & incertis ad Apollinem cenfeo esse referendum.
Diuinit. lib. 1. 103
Socrates quum interrogaretur, cuiatem se esse diceret, Mun-
danum, inquit: totius enim mundi se incolam & ciuem ar-
bitratur. Tusc. q. lib. 5. 78
Socrates in pompa, quum magna vis auri argentique ferre-
tur, Quam multa non desidero, inquit. Tusculan. quæst.
lib. 5. 66
Est enim quasi in extrema pagina Phædri his ipsis verbis lo-
quens Socrates, Adolescens etiam nunc ô Phædre! Socrate
est: sed quid de illo augurer, lubet dicere. Quid tan-
dem, inquit ille: Maiore mihi ingenio videtur esse, quam
vt cum orationibus Lysiæ comparatur: præterea ad vir-
tutem maior indoles: vt minime mirum futurum sit, si
cum ætate procefferit, & c. reliquis præstet omnibus, qui
vnquam orationes attigerunt: aut si contentus his non
fuerit, diuino aliquo animi motu maiora concupiscat.
Orat. 23
Socrates quū penè iam in manu mortiferum illud teneret
poculum, locutus ita est, vt non ad mortem trudi, verum
in cælum videretur ascendere. Tusc. quæst. lib. 1. 59
Socrates voluptatem nullo loco numerat. de Fin. lib. 2. 75
Quum Socrates Alcibiadi persuasisset, eum nihil hominis
esse, nec quicquā inter Alcibiadem summo loco natum,
& quemuis baiulum interesse, & c. Tusc. q. lib. 3. 66
Socrates in ironia, dissimulantiæque longè omnibus lepore
atque humanitate præstitit. 2. de Orat. 150
Socrates rebus omnibus, omnium iudicio, quacunque se in
partem dedisset, facile princeps. 3. de Orat. 34
Socrates ad iudicium capitis, nec patronū qua siuit, nec iu-
dicibus supplex fuit: adhibuitque liberam contumaciam
à magnitudine animi inductam, non à superbia. Et supre-
mo vitæ die, de immortalitate animæ multa differuit: &
paucis quum facile posset educi, è custodia noluit. Tusc.
quæst. lib. 1. 58
Socrates quum Critonis oculum alligatum vidisset, quæsi-
uit quid esset: quum autem ille respondisset, in agro am-
bulanti ramulum adductum, vt remissus esset, in oculum
recidisse. non enim paruisti mihi, inquit, reuocanti, quum
vterer, qua soleo, præsigitione diuina. Diu. lib. 1. 104
Est apud Platonem Socrates, quum esset in custodia publica
dicens Critoni suo familiari, sibi post tertium diem esse mo-
riendum, vidisse se in somniis pulchritudine eximia fœ-
minam, quæ se nomine appellans, diceret Homericum
quendam eiusmodi versum,
Tertia te Phthiæ tēpestas lata locabit. Quod vt dictum
est, sic scribitur contigisse. de Diu. lib. 1. 48
Socrates, disputandi quadam subtilitate sophistarum insti-
tuta refellebat. Brut. 15
Socrates cuius ingenium variòsque sermones immortalit-
ati scriptis suis Plato tradidit, literam nullam reliquit. 3.
de Oratore, 34
Erat Athenis reo damnato, si fraus capitalis non esset, quasi
pœnæ æstimatio: ex sententia, quum iudicibus daretur,
interrogabatur reus, quam quasi æstimationem comme-
ruisse se maxime confiteretur: quod quum interrogatus
Socrates esset, respondit sese meruisse, vt amplissimis ho-

noribus & præmiis decoraretur, & vt ei victus quodia-
nus in Prytaneo publicè præberetur, qui honos apud Græ-
cos maximus haberetur. Cuius responso iudices sic exar-
serunt, vt capitis hominem innocentissimum cōdemna-
rent: qui quidem si absolutus esset, & c. 1. de Orat. 119
Socrates, Lysiæ orationē pro se scriptam respuit. 1. de Or. 118
Socrates sapienter sentiendi, & ornatè dicendi scientiam se-
parauit. 3. de Orat. 34
Socrates percontando atque interrogando elicere solebat e-
orum opiniones, quibuscum differebat, vt ad ea quæ ii re-
spondissent, si quid videretur, diceret. de Fin. lib. 2. 1. & 2
Socrates execrari eum solebat, qui primus vtilitatem à na-
tura se iunxisset. Id enim caput esse exitiorum omnium. 1.
de Legib. 25
Socrates vti solitus est ea dissimulatione, quæ Græci ἐπιπέλας
vocat, quando se nihil scire affirmavit. Acad. q. ed. 1.
lib. 2. 16
Socrates de se ipso detrahēs in disputatione, plus tribuebat
iis, quos volebat refellere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 16
Socrates inductione plurimum est vsus, propterea quòd ni-
hil ipse afferre ad persuadendum volebat, sed ex eo quod
sibi ille dederat: qui cū disputabat, aliquid conficere ma-
lebat. 1. de Inuent. 69. Top. 21
Socrates & Plato tollendi ex eorum numero, qui negarunt
quicquam sciri aut percipi posse. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 16
Socrates & Theraenes præstantes viri virtutis & sapien-
tiæ gloria. Tusc. q. lib. 1. 90
Socratis omnis oratio tum in virtute laudanda, & in homi-
nibus omnibus ad virtutis studium cohortandis confu-
mebatur. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 11
Socratis multiplex ratio disputandi, rerumque varietas, &
ingenii magnitudo Platonis memoria & literis consecra-
ta, plura genera effecit dissentientium philosophorum.
Tusc. q. lib. 5. 8
De Græcis autem dulcem & facetum, festiuūque sermonis,
atque in omni ratione simulatorē, quem ἐπιπρωα Græci no-
minarunt, Socratem accepimus. Off. lib. 1. 151
Socratem ipsum parentem philosophiæ, Zeno, Latino ver-
bo vtens, scurram Atticum fuisse dicebat. de Nat. d. 1. 66
Zopyrus physiognomon, qui se profitebatur hominū mo-
res, naturalisque ex corpore, oculis, vultu, fronte pernosce-
re, stupidum esse Socratem dixit & bardum, quòd iugula
concaua non haberet. de Fat. 8
Socratem ferunt, cū vsque ad vesperum contentius am-
bularet, quæsitumque esset ex eo, quare id faceret, respon-
diffe, se, quo melius cœnaret, obsonare ambulando famē.
Tusc. q. lib. 5. 70
Imitatus est homo Romanus & consularis veterem illum
Socratem, qui, cū omnium sapientissimus esset, sanctis-
simeque vixisset, ita in iudicio capitis pro se ipse dixit, vt
non supplex aut reus, sed vt magister, aut dominus vide-
retur esse iudicium: quinetiam quum ei scriptam oratio-
nem discretissimus orator Lysias attulisset, quam, si ei vi-
deretur, edisceret, vt ea pro se in iudicio vteretur, non in-
uitus legit, & commodè scriptam esse dixit: sed, inquit, vt
si mihi calceos Sicyonios attulisses, non vterer, quanuis
essent habiles & apti ad pedē, quia non essent viriles: sic
illam orationem disertam sibi & oratoriam videri, for-
tem & virilem non videri. 1. de Orat. 118
O Socrates, ô Socratici viri, nunquam vobis gratiam referā.
14. ad Att. 11
A Socrate omnis quæ est de vita & de moribus philoso-
phia manauit. Tusc. q. lib. 3. 13. a
Plures ferè orti à Socrate, quòd ex illius variis & diuersis, &
in omnem partem diffusis disputationibus, alius aliud ap-
prehenderat, profeminatæ sunt quasi familiæ, dissentien-
tes inter se, & multum difiūctæ & dispares, quum tamen
omnes se philosophi Socraticos & dici vellent, & esse ar-
bitrarentur. 3. de Orat. 35
Quid dicam de Socrate: cuius morti illachrymari soleo Pla-
tonem legens. 3. de Nat. 61
Ironia illa quam dicunt in Socrate fuisse. de Claris, 192. & de
Orat. 104. b

Vrgerent præterea philosophorum greges, iam ab illo fon-
te & capite Socrate, nihil te de bonis rebus in vita, nihil
de malis, nihil de animi permotionibus, nihil de homi-
num moribus, nihil de ratione vitæ didicisse, nihil omni-
no quæsiuisse. 1. de Orat. 22
SOCRATICUS.
Aristippus ille Socraticus nō erubuit, quum esset obiectum
habere eum Laida. 9. fam. 61
Xenophon Socraticus, qui Socratis somnia scribit, quorum
exitus mirabiles extiterunt. 1. de Diu. 49
Esti quem tuorum affectum mœrore videris, huic acipen-
ferem potius, quam aliquem Socraticum libellum dabis:
Tusc. quæst. 199. b
Antisthenes patientiam & duritiam in Socratico sermone ma-
ximè adamarat. 3. de Orat. 35
Philosophi Socratici. Off. 21. b
Socratici in vtranque quidem partem disputare, sed tamen
ad extremum τὴν ἀπέρωτον sententiam pronuntiare so-
liti. 2. ad Att. 12
Fuerunt etiam alia genera philosophorū, qui se omnes
ferè Socraticos esse dicebant, Eretricorū, Herilliorum, Me-
garicorum, Pyrrhoneorum: & c. 3. de Orat. 36
SOCRUS.
Dinea, quæ tum mulieri focrus erat. pro Cluent. 24. b
Nubit genero focrus, nullis auspiciis, nullis aut horibus, fu-
neftis omnibus omnium. pro Cluent. 10. a
Literæ Capuam allatæ ab Clodia focru. Att. 138. b
Nihil de focru tua audisti: in Verr. 113. b
SODALIS.
Ego qui & sodalis, & familiarissimus Dolabellæ eram:
epistol. 191. b
Nam ille quoque sodalis istius erat in hoc morbo & cupi-
ditate. 3. Verr. 64. a. Id est, eodem animi vitio tenebatur.
Cur sodalis meus interfectus domi suæ Drusus: 3. de Na-
tura deo. 115. a
At hoc Anaximandro populari & sodali suo non persuasit.
4. Acad. q. 210. a
Ego pro meo sodali, qui mihi in liberū loco more maio-
rum esse debet, decerno. de Orat. 127. b
Primum habui semper sodales, & c. de Senect. 86. b
Plancus in petitione habuit multos cupidos sui, & gratio-
sos: quos si tu sodales vocas, officiosam amicitiam nomi-
ne inquinans criminoso. pro Planc. 268. b. de Nat. de. 76. b;
& in Verr. 95. b
Epulabar igitur cum sodalibus omnino modicè. de Se-
nectute, 86. b
SODALITAS.
Hoc igitur sensum cuiuscūque tribus largitor esset: & per-
conlenfionem magistratum, quæ honestè sodalitas no-
minaretur, & c. pro Planc. 30. a
Fera quædam sodalitas, & planè pastoritia atque agrestis
Germanorū Lupercorum, quorum coitio syluestris antè
est instituta, quam humanitas atque leges. pro Cæl. 42. b
Honestas sodalitas. pro Planc. 266. b
Officia sodalitates ab aliquo flagitare. in Verr. 98. b
Sodalitates autem me Quæstore cōstitutæ sunt, sacris Idæis
magnæ matris acceptis. de Senect. 41. a
Sodalitates ciuium. de Pet. Conf. 14
s. c. factum est, vt sodalitates decuriatque discederent. ad
Heren. 2. b
SODALITIUM.
Venit in ædes quasdam, in quibus sodalitiū erat eodem
die futurum. ad Heren. 40. b
Non ita est, sed abiit in sodalitiū sacrilegii Nigidiani. in Sa-
lustium, 9. a
Lex Licinia, quæ est de sodalitis. pro Planc. 266. b
SODES.
Libenter etiam copulando verba iungebant, vt sodes, pro si
audes: sis, pro si vis. in Orat. 86. a
Tartesium istum tuum mihi exeunti iube sodes nummos
curare. ad Att. lib. 7. 123. 16. a
SOL.
Sol dictus est, vel quia solus ex omnibus syderib⁹ est tātus:

vel quia quum exortus est, obscuratis cæteris syderibus solus apparet. de Diu. 90. b. & de Nat. d. lib. 2. 50. & lib. 3. 38
Sol multis partibus maior atque amplior, quam terra vniuersa. 2. de Nat. d. 68. & Acad. q. ed. 1. lib. 2. 107
Sol, moderator & dux omnium. Tusc. q. lib. 1. 55
Sol assus vel vnctus. 12. ad Att. 9
Sol oriens, contrarium, obiens. Somn. Scip. 23
Sol, duabus vnus orbis vltimis partibus definiens motum, cursus annuos conficit. de Nat. d. 1. 61
Sol est Apollo: luna autem Diana. 3. de Nat. d. 36
Sol v. diebus, & l. x. & c. c. quarta ferè diei parte addita conuersionem facit annuam. de Nat. d. 35. b
Sol qui astrorum obtinet principatum. de Nat. d. 35. b
Deinde subter mediam ferè regionè sol obtinet, dux & princeps & moderator luminum reliquorum, mès mundi, & temperatio, tanta magnitudine, vt cuncta sua luce lustret atque compleat. de Somn. 15
Sol igneus, Oceani alitur humoribus. de Nat. d. 2. 29
Sol qui tanta incitatione fertur, vt celeritas eius quanta sit, ne cogitari quidem possit, nobis tamen stare videtur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 74
Sol Democrito magnus videtur, quippe homini erudito, in Geometriâque perfecto. lib. 1. de Fin. 16
His de rebus sol me ille admonuit, vt breuior effem, qui ipse iam præcipitans, me quoque hæc præcipitem penè euoluere coëgit. de Orat. 162. b
Vbi sol suum totum confecit & peragrauit orbem, sit annus. de Vniu. 41
Sol geminatus, P. Africani mortem prænuntiauit. de Natura deor. 2. 11
Sol quum Phaetontè filium in currù transtulit. 3. de Nat. 57
Videmus sol vt circumferatur, vt accedat ad brumale signum, & inde sensim accendit in diuersam partem. de Orat. 159. b
Sol cur se referat, nec longius progrediatur solstitiali orbe, itémque brumali. 3. de Nat. d. 25
Sol maiorne quam terra sit, an verò tantus quantus videatur. de Diu. 110. b
Multa cõmemorarem nefaria in socios, si hoc vno sol quicquam vidisset indignus. Offic. lib. 2. 39
Sol excidisse mihi è mundo videtur. 9. ad Att. 37. Genus dicendi, quo exprimitur summa admiratio hominis quasi obstupescit.
Sol geminatus, quo anno P. Africanus sol alter extintus est. de Nat. deo. lib. 2. 11
Sol nocte visus Romæ. Diuin. lib. 1. 82
Solis accessus discessusque, solstitialis, brumalisque, cognoscitur. de Nat. deor. 2. 15
Solis candor illustrior est, quam vllus ignis. de Nat. d. 2. 29
Solis & lunæ circuitus, reliquorumque siderum. 2. de Natura deor. 117
Solis circunuectio proxima lunæ. de Vniuer. 37
Solis magnitudo, pulchritudoque, & efficiètia. 2. de Nat. 70
Solis motus, cursus ac circuitus vniuersa consideratio. de Nat. deo. 2. 36
Rota feruida solis. in Arat. b
Solis tactus non tepescit solùm, sed etiam sæpe comburit. de Nat. deo. 2. 29
Solis luce clarius. Diuin. lib. 1. 6
Solis & Perseidos filia, Circe & Pasiphae. 3. de Nat. d. 34
Quum ætas tua septenos octies solis anfractus reditusque conuerterit. de Somn. 127. b
Solis radiis incensa luna, & c. de Nat. d. 1. 61
Soli & lunæ, reliquisque sideribus, animoque præterea diuinitatem dedit Crotoniates Alcmaeo. de Nat. d. 1. 20
Apud solem in delubro deposuisse pecuniam in Sicilia Alexander dicitur. 2. de Leg. 40
Solem quasi lumen accendit deus ad secundum supra terram ambitum, vt quàm maximè cælum omnibus colluceret, animantesque, quibus ius esset doceri, ab eiusdem motu, & ab eo, quod simile esset, numerorum naturam, vimque cognoscerent. de Vniuers. 39
Solem Mathematici amplius duodeviginti partibus confir-

mant maiorem esse quàm terram. Acad. lib. 2. 74
Solem vt comites cõsequuntur Veneris & Mercurii cursus. Som. Scip. 16
Non modò in solem & puluerè ex vmbraculis eruditorum, & otio, sed in ipsum discrimè & aciem doctrinam perduxit. 3. de Leg. 16
Qui solem, vt aiunt, nec occidentem vnquam viderint, nec orientem. de Finib. lib. 2. 20, & 21
Nullus vnquam dies tam magna turbulentaque tempestate fuit, quin aliquo tempore solem eius diei homines viderint. in Verr. 240. b
Solem, lunam, reliqua astra ali aquis, alia dulcibus, alia marinis. 3. de Nat. d. 25
Solem dominari, & rerum potiri putauit Cleanthes. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 117
Solem esse calidum & igneum. de Nat. deo. 33. 44, & 46. b
Solem Epicurus tantum esse censet, quantus videtur. lib. 1. de Fin. 16. & 2. de Diuin. 74. Id est, bipedalem fortasse, vel paulò aut maiorem, aut minorem.
Sicut solem intueri nequis aduersum, eiusque radiis acies vestra sensusque vincitur. de Somn. 129. b
In solem procedere. Brut. 18
Solem è mundo tollere videntur, qui amicitiam è vita tollunt. Læl. 43
Ago tibi grates summe Sol, vobisque reliquis cælites. de Somn. Scip. 126. b
Occidente sole. Tusc. q. 168. b
De sole & luna, eorumque motu. de Nat. d. 18. b
Si ea quæ dixi, sole ipso illustriora & clariora sunt. de Finibus, 63. b
In illo sole tuo Lucretino applicationè tecum vnã malim, quàm, & c. 7. ad Att. 38
Simul cum sole experrectus effem. 13. ad Att. 50
A sole ex agris tepescit & ex aquis excitantur vapores. 2. de Nat. deo. 88
A sole collucere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 96
Quum duo visi soles essent, & quum tres lunæ, & quum factes, & quum sol nocte visus esset, & c. de Diu. lib. 1. 82
Soles multi à theologis proferuntur. de Nat. d. lib. 3. 38
Solarium.
Aut quum solarium vel descriptum, aut ex aqua contèplere, intelligere declarari horas arte, non casu. 2. de Nat. d. 63
Vt ne ad solarium quidem idoneus sis. ad Her. lib. 4. 155
Non ad solarium, non in campo, non in conuiuio versatus est. pro Quint. a. Id est, in foro Rom. vbi erat solarium.
Solstitium.
In his locis post solstitium canicula exoritur, apud Troglodytas ante solstitium. de Diu. 127. b
In lunæ cursu est bruma quædam, & solstitii similitudo. de Nat. deo. 36. b
Possète vno tempore florere, dein vicissim horrere terra, aut tot rebus ipsis se immutantibus, solis accessus, discessusque solstitialis brumisque cognoscitur. de Nat. d. 29. a
Solstitialis.
Solstitialis dies. 1. Tusc. q. 151. a
Cur sol se referat, nec longius progrediatur solstitiali orbe, itémque brumali. de Nat. d. lib. 3. 48. a
Astra per cælum penetrantia solstitiali se & brumali reuocatione conuertunt. de Vniu. 43
Solamen, vide Solor.
Solarium, vide Sol.
Solatium, vide Solor.
Solea.
Quidam iudicatus est patrem occidisse: ei statim, quòd effugiendi potestas non fuit, igneæ soleæ in pedes inducæ sunt. 2. de Inuen. 232. a
P. Clodius à crocota, à mitra, à muliebribus, soleis, purpureolisque fasciis, à strophio. de Arusp. 40. a
Soleatus.
Stetit soleatus Prætor populi Rom. cù pallio purpureo, tunicaque talari, muliercula nixus, in litore. 7. Ver. 69. a
Quò ad te quinta ferè hora cù Pifone venissem, nescio quò è gurgustio te prodire inuoluto capite soleatu: in Pif. 9. a

Solennis.

Illà solennis comitiorum precatio. pro Mur. 124. b
Interim quò sciret Clodius (neque enim erat difficile scire) iter solenne, legitimum, necessarium, ante diem Calend. Februarii, Miloni esse Lanuuium ad Flaminem prodendum, & c. pro Mil. 19. a
Nullum est officium tam sanctum atque solenne, quod non, & c. pro Quintio, 13
Solenne sacrificium & publicum. de Leg. 177. b
Solenne & statutum sacrificium. 1. Tusc. q. 183. a. aliàs, statum. Nec institutas ceremonias persequi, nec vllum verbum solenne potuit effari. pro Domo, 242. b
Tantum igitur nostrum illud solenne seruemus, vt ne quem istuc euntem sine lteris dimittamus. ad Att. lib. 7. 126. 1. a
Lentulus de solenni religione retulit. Postquam. 200. b
Qui dies quasi deorum immortalium festi atque solennes sunt aduentu meo celebrati. in Pison. 90. b
Epulæ solennes. de Orat. 161. b
Sacrificia solennia. de Nat. 40. b
Omnia solennia ac iusta ludorum summa cum ceremonia sunt seruata. de Arusp. 248. b
Solennium ludorum curatores ædiles. 3. de Leg. 6
Omnèsque dii, qui solennes cætus ludorum initis, vehiculis thenfarum. in Verr. 274. b
Expiare solenes religiones supplicio alicuius. pro Mil. 115. b
Status solennèque ceremonias pontificatu contineri. de Arusp. resp. 247. b
Nec vlla vitiorum sacra solennia obeunto. de Leg. 173. b
Si Trib. pleb. verbis præcis & solennibus bona ciuis cuiuspiam consecrarit. pro Domo. 238. b
Solentini.
Solentini, Siciliae populi. 5. in Verr. 84
Soleo.
Quum quædam in colibus (vt solet) cõtrouersia pastorum esset orta. pro Cluent. 130. a
Qui mentiri solet, peierare consuevit. Q. frat. 52. b
Vt in conditionibus scribi solet. 1. de Orat. 50. a
Quæ rere à nobis Balbe soletis. de Nat. d. 1. 37
Solebam enim antea delectari oleis. epist. 136. b
Irrisit ille quidem, vt solebat, philosophiam. de Orat. 91. b
Quando tu secundum CEnomaum Accii, non vt olim solebat Attellanum, sed vt nunc sit, Mimium introduxisti. epistolarum, 136. b
Quò quædam, vt soleat, cõtrouersia esset orta. pro Cluent. 52. b
Ratio consuetudinis meæ, qua quondam solitus sum vti. de Orat. 96. & 161. b
Antipater ille Sidonius, & c. solitus est versus hexametros, aliisque variis modis atque numeris fundere ex tempore. in Orat. 107. a
In Pompeium authorem (vt prædicare est solitus) consiliorum suorum inuehi cœpit. de Arusp. 255. b
Sed etiam hilarioribus oculis, quàm solitus eras, intuete. in Pisonem, 81. b
Si prius quid Scipio reprehendere solitus sit, edixero. de Inuent. 42. b. & de Amic. 107. b
Et maximè si aliquando alio domino solita est frequentari. Offic. 28. b
Quod optimo cuique Athenis accidere solitum est. 2. de Oratore, 31. a
Illud è Tarètino Archita, vt opinor, dici solitum. de Ami. 112. b
Ita bona vaneant, vt solitum suum cuique soluatur. pro Rabinio Posth. 130. b
Solers.
Solers, subtilisque descriptio partium, quàmque admirabilis fabrica membrorum. 2. de Nat. d. 180. a
Prouida solersque natura. 2. de Nat. d. 93. a
M. Pisonis acumen in reprehendis verbis versutum & solers. de Clar. 186. b
Iam quò quisque est solentior & ingeniosior, hoc docet iracundius & laboriosius. pro Rosc. Com. 18. a
Quid hoc homine solentius. de Nat. d. 74. b
Nec consuetiones modò delectant, sed etiam insitiones: quibus nihil inuenit agricultura solentius. de Senect. 50. a

Solertes.

Artes verò innumerabiles repertæ sunt docente natura, quæ imitata ratio, res ad vitam necessarias solertes consequuta est. 1. de Leg. 38. a
Præsertim cum multis partibus sint illa perfecta, quàm hæc simulata solertius. 2. de Nat. d. 127. a
Tu illius æris temperationem, tu operum liniamenta solertissimè perspicias. 6. Verr. 88. a
Solertia.
Solertia diuina. de Nat. d. 1. 38. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 111
Quocirca in omni re fugienda est talis solertia. 1. Offic. 50. a
Data est quibusdam etiam machinatio quædam atque solertia, vt in araneolis. 2. de Nat. d. 183. a. De bestis.
Solertiam naturæ, nulla ars imitari potest. de Nat. d. 1. 65
Sic homines, ac multò etiam magis, natura congregati adhibent agendi congregandique solertiam. 1. Offic. 219. a
Tum eum dixisse, mirari se non modo diligentiam, sed etiam solertiam eius, à quo essent illa dimensia & descripta. de Senectute, 55. a
Quis tantam solertiam persequi potuisset in sensibus: de Natura deo. 54. b
Ex hominum solertia mens aliqua est, & ea quidem acrior & diuina. de Nat. deor. 2. 14
Chaldæi in Syria, cognitione astrorum, & solertia ingeniorum antecellunt. de Diu. 99. b
Aliquem inscium faciendi, cum aliqua solertia iudicandi, adhiberi ad probandum quippiam. de Opt. gen. 244. b
Negatis hoc tam politè, tamque subtiliter effici potuisse sine aliqua solertia. 4. Acad. q. 216. a. & de Nat. d. 11. b
Solicitude.
Solicitude, est ægritudo cum cogitatione. Tusc. q. lib. 4. 15
Solicitude & studium, diuersa sunt. pro Planc. 18
Solicitude animi & timor. pro Cluent. 27. b
Solicitude in qua illis temporibus fuistis. contra Rul. 68. b
Ex te duplex nos afficit solitudine, quòd & ipse Rep. cares, & illa te. de Clar. 186. a
Nulla cura, nulla solitudine reliqua est. Tusc. q. 169. b
Solicitude conscientie vexat impios. de Leg. 164. b
Nulla reliqua cura, nulla solitudine futura. 4. Tusc. q. 92. a
Solicitudinis aliquid mihi suo nuntio attulisset. 9. fam. 34
Quequid hoc tempore habeat solitudinis ac negotii, id omne à matre esse conflatum. pro Cluent. 135. a
Sed dices me ipsum mihi solitudinem struere. ad Atticum, lib. 5. 109. 4. a
In solitudinem adduci ab aliquo. 12. fam. 14
Non minore nunc sunt solitudine, quàm erant studio. 2
Solicitudine prouincie tamen vel maximè vrgebamur. ad Attic. lib. 6. 116. 4. a
A solitudine animum abducere. 4. fam. 9
Stoici omnia cum superstitiosa solitudine & miseria credunt. de Diuin. lib. 2. 68
Tibi autem de me cum solitudine cogitanti subito sum visus emerfus ex flumine. de Diuin. 137. b
Nunc scitote me esse in summa solitudine. Att. 129. b
Præ solitudine ac stomacho multa scribere non possum. Attic. 181. b
Sine solitudine esse. ad Brut. 91. b
Angores, solitudines diurni & nocturni metus. 3. Of. 111. a
Solicitudines inanes. Tusc. q. lib. 2. 8
Solicitudinum aculei & scrupuli. 1. ad Attic. 56
Perfugium videtur omnium laborum & solitudinum esse somnus. 2. de Diuin. 222. a
Omnes molestias & solitudines, quibus miserrimam habui, deposui. epist. 236. b
Solicitudines perferre. 6. fam. 55
Easque ipsas solitudines, quibus eorum animi noctes diefque exedunt, à diis immortalibus supplicii causa importari putant. 1. de Fin. 79. a
Solicitus.
Amor sollicitus atque anxius. ad Att. lib. 2. 39. 1. a
Animus sollicitus. epist. 254. b
Mirificè sum sollicitus quidnam de prouinciis decernatur. ad Cæl. lib. 2. 10. 1. a

Quam sum sollicitus quidnam futurum sit? ad Att. lib. 8. 150. 2. a
 Magis sum sollicitus expectatione ea, quam metu. Q. frat. 317. b
 Sum sollicitus de te, &c. Att. 173. b
 Sollicitus equidem eram de rebus vrbanis. Caelio, lib. 2. 11. 1. a
 Antea sollicitus eram, & angebar sicut res scilicet ipsa cogebat, quum consilio explicare nihil possem. ad Att. li. 9. 173. 10. a
 Sollicita suae rei cuiusque custodia. 2. Offic. 116. a
 Sollicitum autem te habebat cogitatio, quum officii, tum etiam periculi mei. Mario, lib. 7. 3. 2. a
 Epistola tua sollicitum me de Q. fratre valde leuauit. Att. 59. b
 Quae non meum animum magis sollicitum haberent, quam tuum. Caelio, lib. 2. 15. 2. a
 Te tamen hoc scire volo, vehementer populum sollicitum fuisse de P. Scyllae morte, antequam certum scierit. ad Dolabellam, lib. 9. 10. 6. a
 Sollicitam mihi ciuitatem suspitione, suspensam metu, perturbatam vestris legibus & concionibus & seditionibus tradidistis. 1. de lege Agrar. 14. a
 Quarta restat causa quae maximè angere, atque sollicitam habere nostram aetatem videtur. de Senect. 61. a
 Suspenso animo & sollicito scire aures quid esset noui. ad Att. lib. 2. 33. 1. a
 Num igitur eum postea censes anxio animo aut sollicito fuisse? 2. de Fin. 90. a
 Suspenso ac sollicita tota ciuitate, &c. pro Domo, 73. a
 Quae autem pater & filius Butroti solliciti eramus de tua ualitudine mirum in modum. ad Tironem, lib. 16. 2. 1. a
 Omnia semper suspecta atque sollicita sunt, nullus locus est amicitiae. de Amic. 48. a
 Suspenso atque sollicita semper omnia in vita tyrannorum. de Amicitia, a
 Sollicitiore certe hominem non suis contractis, neminem puto fuisse. Plancus Cic. lib. 10. 18. 9. a

Sollicito.

Ea cura me uoluntatissimè sollicitat. epist. 27. b
 Sed tamen nihil me magis sollicitat, quam in illis molestis non me ridere tecum. epist. 24. b
 Sollicitat me patria. 10. fam. 1. Id est, maxima cura mihi est de patria.
 Sollicitat me ista terra & mare. 3. ad Q. frat. 20
 Sollicitat me tua ualitudo. 16. fam. 25
 Quemadmodum temeritas & libido & ignauia semper animum excruciant, & semper sollicitant, turbulentaque sunt. 1. de Finib. 77. a
 T. Plancus, ceteri pares, sollicitant homines imperitos. in Anton. 119. b
 Multi sunt, qui me sollicitant, anguntque. Att. 16. b
 Non rursus decurabit impios, non agrarios sollicitabit. in Anton. 112. b
 Nec praeterea est res vlla quae sua natura aut sollicitare possit, aut angere. 1. de Fin. 65. a
 Hoc me sollicitare summè solet. de Ora. 136. b
 Sollicitare animum. de Fin. lib. 1. 40
 Cuius seruorum Diogenem Fabritius ad uenenum Habito dandum spe & pretio sollicitare coepit. pro Cluen. 35. a
 Sollicitare exercitum. epist. 169. b
 Seruorum sollicitare uerbis, spe, praemiis corrumpere. pro Deiotaro, 149. b
 Sollicitare seruorum alicuius ad aliquem necandum. pro Cael. 48. b
 Sollicitabar rebus maximis uno atque eo perexiguo tempore. 2. Verr. 15. Id est, angebar & sollicitus eram.
 Sollicitari noctes dieque. Cat. 1
 Quamquam certo scio, non ut Flaminium sollicitari te Attice. de Senect. 77. b
 Quare si quem uestrum forte commouet hoc, &c. pretio sperantem sollicitari posse animos egentium atque imperitorum, est id quidem coeptum atque tetatum. 4. in Cat. 89. a

Sollicitatus.

Sollicitatus exercitus magnis praemiis. 10. fam. 15. in epistola Planci.
 Sollicitatum se esse ut regnare uellet. 15. fam. 8
 Legio est ab eo sollicitata. pro Cluen. 37. b
 Sollicitatis exercitibus. 11. fam. 6. in epist. M. Bruti & Cassii.

Sollicitatio.

Allobrogum sollicitatio. in Cat. 66. a
 Et de sollicitatione Diogenis recenti re secum Cleophatum locutum esse dicebat. pro Cluen. 41. a
 Ab omni omnium sollicitatione auersos. 10. fam. 51. in epist. Planci.

Solidus.

Paries directus, solidus, uel fornicatus. Top. 221. b
 Solida laus & uera dignitas. in Vat. 30. b
 Vera, grauis, & solida gloria. in Ant. 204. b. & ad Brut. 6
 Res solida & expressa, non adumbrata. Tusc. q. 190. b
 Terra solida & globosa. de Nat. d. 45. b
 An ille tempus aut in poetis euoluendis consumeret, in quibus nulla solida utilitas, omnisque puerilis est delectatio. 1. de Finib. 108. a
 Quum columnam auream, quae esset in fano Iunonis Lacinae, auferre uellet, dubitaretque utrum ea solida esset, an extrinsecus inaurata. 1. de Diuin. 87. a
 Solidum genus orationis. de Claris, 192. b
 At enim solidum id est, ut me Siculi maximè uelint: alterum illud, credo obscurum est, &c. in Verr. 58. b
 Species deorum, quae nihil coeuti habeat, nihil solidi, nihil expressi, nihil eminentis. de Nat. d. 16. b
 Sed nos ueri iuris, germanaque iustitiae solidam & expressam effigiem nullam tenemus, umbra & imaginibus uimur. 3. Offic. 91. a
 Non enim tribum Tarentinum, sed solidam & robustam & assiduam frequentiam praebuerunt. pro Plancio. 17
 Solidam ueramque laudem quaerere. pro Sestio, 22. b
 Ut orator suauitatem habeat austeram & solidam, non dulcem atque decoctam. de Orat. 152. b
 Quibus ex rebus nihil est quod solidum tenere possis. in Pisonem. 92. b
 Illi enim negant bonum quicquam esse, nisi nescio quam illam umbram, quod appellant honestum, non tam solido, quam splendido nomine. 1. de Finib. 92. a
 Nihil tangi potest, quod careat solido: solidum autem nihil est, quod terrae sit expers. de Vniu. 15
 Pompeius forte cauet uisuram, nec ea solida contentus est. Attic. 85. b
 Illa indiuidua & solida corpora. de Finib. 52. b
 Solida omnia uno medio nunquam, duobus semper copulantur. de Vniu. 19
 Haec sunt indicia solida & expressa, haec signa probitatis. pro Plancio, 263. b
 A corporibus solidis fluere imagines. pro Plancio, 236. b
 Duae formae praestantes sunt, ex solidis globus, ex planis circulus aut orbis. de Nat. d. lib. 2. 34
 Ita bona uaneant, ut solidum suum cuique soluatur: nihil iam aliud nisi fidem curat. pro Rab. Posth. 28. a

Soliditas.

Soliditas corporis indiuidui. de Fin. 52. b
 Sed quum soliditas mundo quaereretur, solida autem omnia uno medio, nunquam duobus semper copulantur, &c. de Vniu. 19. a
 Nec esse in ea specie ullam soliditatem. de Nat. d. 1. 74. paulo post, Nec ullam habet soliditatem nec eminentiam.
 Ille atomos, quas appellat, id est corpora indiuidua, propter soliditatem censet in infinito inani. 1. de Fin. 26. a
 Ut manu doceat eam esse vim & naturam deorum, ut primum non sensu, sed mente cernatur: nec soliditate quadam, nec ad numerum. 1. de Nat. d. 36. a

Solistimum.

Quod autem scriptum habetis, aut tripudium fieri, si ex ea quid in solidum ceciderit, hoc quoque quod dixi coactum tripudium solistimum dicitis. 1. de Diuin. 53. a

Solitaris, Soliuagus, uide Solus.

Solium.

Dicit te cum aedes venderes, ne in rutis quidem & caesis solium paternum recepisse. de Orat. 129. b
 Graeci stipati in lectulis, ipse solus bibiturus, quae eodem de folio ministrantur. in Pisonem. 84. b
 Sedere in folio, ornatu regali de Finib. 79. b

Ut more patrio sedens in folio consulentibus responderem. de Leg. lib. 1. 8

In folio sedens domi. de Leg. 155. b

Solœcum.

Lucullus de suis historiis dixerat, se, quo facilius illas probaret, Romani hominis esse, idcirco barbara quaedam, & nonnulla dispersisse. Att. 19. b. & 14. 7

Solœcismus.

Solœcismus est, quum pluribus uerbis, consequens uerbum superiori non accommodatur. 4. ad Heren. 159

Solon.

Solon popularis tuus, qui capite sanxit, si quis in seditione non alterutrius partis esset. Att. lib. 10. 2

Solon & Pisistratus, Seruio Tullo regnante, uiguerunt. Brut. 19

Solon, Pisistrato paulo senior, multum ut suis temporibus dicendo ualuit. Brut. 14

Solon Areopagitas constituit. Off. 1. 105

Solon quo & tutior uita eius esset, & plus aliquantulum Reip. prodesset, furere se simulauit. Off. 1. 151

Solon, Pisistrato tyranno quaerenti, qua tandem spe fretus sibi tam audacter obstitisset, respondisse dicitur, Senectute. Cat. 65

Solon, se quotidie aliquid addiscentem, senem fieri dicebat. Cat. 23, & 46

Ut Solonis dictum uisurpem, qui & sapientissimus fuit ex septem, & legum scriptor solus ex septem. Is Remp. duabus rebus contineri dixit, praemio & poena. ad Brut. 34

Ante Solonis aetate de nullo ut deserto memoriae proditum est. Brut. 19

Solonis quidem sapientis eloquiū est, quo se negat uelle suam mortem dolore amicorum lamētisque vacare, uult se charum, credo, suis esse. de Senect. 66

Posteaquam, ut scribit Phalereus, sumptuosa fieri funera & lamentabilia coepissent, Solonis lege sublata sunt. 2. de Legibus, 59

Solonis lex lugubrem euolationem in funere uetat. 2. de Leg. 55

E Solonis legibus translata uerba in XI. tabulis. 2. de Leg. 54

Apud Solonem de sepulchris nihil est amplius, quam ne quis ea deleat, neue alienum inferat: poenaeque est, si quis bustum aut monumentum, aut columnam uoluerit, deiecerit, frangerit. 2. de Leg. 59

Prudentissima ciuitas Atheniensium, dum ea rerum potita est, fuisse traditur. eius porro ciuitatis sapientissimum Solonem dicunt fuisse eum, qui leges, quibus hodie quoque utuntur, scripserit. is quum interrogaretur, cur nullum supplicium constituisset in eum, qui parentem necasset: respondit se id neminem facturum putasse. pro Rosc. Amer. 42

Dicant uel Graeci Lycurgum aut Solonem (quamquam illos quidem censemus in numero eloquentium reponendos) 2. de Orat. 30

Solonium.

Quum educaretur in Solonio, qui est campus agri Lanuuii. Att. 24, & 28. b. & de Diu. 97. b

Solor.

C. Antonius hac uia re miseriam suam solatur. in Vat. 34. b

Solatium.

Veatigal, &c. solatium annonae. contra Rul. 82. b

Vacare culpa, magnum est solatium. Mario, lib. 7. 3. 13. a

Illud uel solatium manebat, quod ereptum est. 4. fam. 21

Quae quidem tamen aliquid habebant solatii antequam, quam eorum uenisti a Pompeio. ad Att. lib. 3. 49. 3. a

Haec studia adolescentiam alunt, senectute oblectant, secundas res ornant, aduersis perfugium ac solatium praebent. pro Archia, 12. a

Solatium dare. 4. ad Attic. 46

Solatium unum quare facilius pati possim. 7. fam. 21

Non ex litibus aestimatis tuis pecuniam, domum, sed ex tua calamitate cineri atque ossibus filii tui solatium uult reportare. 7. Verr. 100. a

Sed non ego medicina: me ipse color, & maximè illo solatio, quod, &c. de Amic. 9. a

In maximo meo dolore hoc solatio uitor, quod, &c. Brutus Ciceroni, lib. 11. 26. 1. a

Nosque malo solatio, sed non multo tamen consolamur, quod ipsius uicè minimè dolemus, &c. ad Att. li. 4. 75. 1. a

Sed fruatur sanè hoc solatio. de Prouin. 72. b

Luatum alicuius nullo solatio leuare posse. 9. Phil. 265. a

Haec sunt solatia, haec fomenta summorum dolorum. Tusc. quaest. lib. 2. 51

Vos uerò, inquam, Attice, & praesentem tuae cura leuatis, & absentem magna solatia dedistis. de Clar. 6. a

Multa mihi dant solatia. ad Att. lib. 4. 85. 14. a

Ut illi, &c. haberent haec oblectamenta & solatia seruitutis. 6. Verr. 118. a

Qui & domesticis & forensibus solatiis ornamentisque priuati, &c. Tusc. q. lib. 1. 68

Solamen.

Et si illis planè orbatum essem, magnum tamen afferret mihi aetas ipsa solamen. de Amic. 86. a. Vetus exemplar habet solatium.

Solstitium, uide Sol.

Solum.

Solum ambitus aedium. Top. 221. b

Solum & quasi fundamentum orationis est locutio emendata & Latina. de Clar. 188. b

Quod solum tam exile & macrum est, quod aratro perstringi non possit: contra Rul. 79. b

Patriae solum omnibus charum est. in Cat. 121. b

Quin ipse quoque sum ipse uillae amior factus, atque huic omni solo, in quo tu ortus & procreatus es. de Leg. 169. b

Solum habere uelle, summa dementia est. Tusc. q. lib. 4. 46

Ibi loquor quod in solum, ut dicitur. epist. lib. 9. 62

Abuteris ad omnia atomorum regno & licetia. hinc quodcunque in solum uenit (ut dicitur) effingis atque efficis. de Nat. d. lib. 1. 45

Nam qui uolunt poenam aliquam subterfugere, aut calamitatem, eò solum uertunt, hoc est sedem ac locum mutant. pro Cec. 72. a. & pro Domo sua, 61. Parad. 121. b

Solum uertere, exilii causa. 5. Philip. 174

Hanc antequam amittere non potuissent, quam huius solum ciuitatis imitatione uertissent. pro Corn. Balbo, a

Quod uertendi, hoc est, mutandi soli causa uenerant. pro Quint. 11. b

Seremus igitur aliquid tanquam in inculto & derelicto solo. de Claris, 166. b

Cleomenes nauem in solo fluctuantem reliquerat. in Ver. 254. b

Iupiter Opt. Max. cuius nutu sola terrarum gubernantur. Antequam, 196. b

Aurata tecta, & sola marmorea in uillis facere. Parad. 62

Vos muta regiones imploro, & sola terrarum ultimarum. pro Corn. 57. b

Mihi amicitiae est Scythicum tegmen, calceamentorum solorum callu, cubile terra. 5. Tusc. q. 130. 2. Solum, hoc est planum pedis imi, quae pars & planta dicitur.

Solum, aduerbium.

De re uia solum dissident, de ceteris mirifice congruunt. 2. de Legibus, 80. a

Recto casu solum Graecè loqui. Orat. 121. b

Nos nuntiationem solum habemus, Consules & reliqui magistratus etiam inspectionem. in Phil. a

Neque solum dicatione, &c. sed etiam postliminio potest ciuitatis fieri mutatio. pro Corn. Balb. 10. a

Non solum, sed, &c. epist. 60. b. & pro Milo. 113. b

Non solum, &c. sed etiam, &c. Attic. 118. b

Non solum oratione, sed multo etiam magis uis & dolore. 2. de Orat. 107. a

Non solum gratiae, uerumetiam suspicioni resistat. 1. ad Quint. frat. 15

Quasi uerò atra bili solum mens, ac non saepe uel iracundia grauiore, uel timore, uel dolore moueatur. Tusc. q. 3. 18. a

Quasi uerò, inquit, perpetua oratio rhetorum solum, non etiam philosophorum sit. 2. de Finib. 28. a

Soluo.

Nos eo die coenati soluimus, inde austro lenissimo in Italia peruenimus. epist. lib. 7. 3. a

Agamemnon soluere imperat auersa nauis. de Diu. 86. b

Si idem sciat complures mercatores Alexandria soluisse, na
 uesque in cursu frumento onustas petentes Rhodum vi-
 derit, dicturusne sit Rhodiis id, &c. 3. Offic. 66. a
 Quod si e portu soluentibus, si qui iam in portu ex alto in-
 uehantur, præcipere summo studio solent, &c. pro Mur. 3. a
SOLUO, aperio, libero.
 Delatus est ad me fasciculus, solus solui. Att. 176, & 240. b
 Soluere epistolam. 15. ad Att. 11
 Reuertor nunc ad Antonium, &c. ergastula soluendo. Bru-
 tus ad Cicer. lib. 11. 10. 5. a
 Quid ad hæc reperis: soluamus inquis. Att. 103. b
 Soluere anchoras. Att. 7. b
 Soluere aliquem legibus. ad Heren. 16. b
 Ut religione ciuitas soluat. pro Cec. 304. b
 Ego statim somno solutus sum. de Somn. 33
 Solui potest colligatum omne. de Vniu. 49
 Soluere captiosa argumenta. de Fin. 1. 17
 Soluere pœnas. 5. in Verr. 153
 Cui plus legatum sit, quam sine religione capere liceat, is per
 æs & libram, hæredem testamenti soluat, propterea quod
 eo loco res est ita soluta hæreditate, quasi ea pecunia solu-
 ta non esset. de Leg. lib. 2. 48, & 50
 Soluere vota. in Ant. 185. b
SOLUO, debitum numero.
 Cuius bona, quod is populo non soluebat, publicè vñie-
 runt. pro Flac. 155. b
 Emi, pecuniam solui, &c. in Verr. 209. b
 Verres ciuitatibus pro frumento nihil soluit omnino. in
 Verr. lib. 5. 145. a
 Is pecuniam præsentem, non debitam mulieri soluit. pro
 Cluen. 24. b. & pro Flac. 157. b
 Ego tibi Brute nõ soluam, nisi prius à te cauero. de Clar. 166. b
 Ne Terentiæ quidem adhuc quod soluam, expeditum est.
 Attic. 261. b
 Misimus qui pro vectura solueret. ad Att. lib. 1. 1. 13. a
 Ut pecuniam reliquã Buthrotii ad diem solueret. Att. 262. b
 Si habuerit vnde tibi soluat, quod ei per syngrapham credi-
 disti. de Arusp. 250. b
 Quum patriæ quod debes, solueris. pro Marc. 135. b
 Ego verò expectabo ea, quæ polliceris, neque ea exigam: sed
 tamen erunt mihi grata, si solueris. de Clar. 166. b
 Extrema illa persona est, ut is, qui ei qui mortuus sit, pecu-
 niam debuerit, neminiq; eam soluerit, perinde habeatur
 quasi eam pecuniam ceperit. 2. de Leg. 79. a
 Hunc miserum luctu perditum, qui nondum etiam pater-
 no funeri iusta soluisset, nudum eicit domo. pro Roscio
 Amer. 13. a
 Soluere beneficia alicui. epist. lib. 8. 36
 Soluere nummos adulterinos pro bonis alicui. Off. 7. b
 Soluere naturæ quod debetur. pro Marcel. 16
 Soluantur promissa optime meritis militibus. 12. fam. 63
 Decidis, statuisque tu propter necessitudinem quæ tibi cum
 Scapulis est, quid iis ad denariũ soluatur. pro Quint. 9. a
 Priusquam Fundanio debitum solutum esset. Q. frat. 301. b
 Pecunia enim solui potest. ad Brut. 289. b
 Ut procurator iudicatum solui satisfaret. pro Quint. 5. b
 Quod à Flauio abstuleram partem dimidiam, inde me solu-
 turum spondeo. pro Q. Roscio, 51. b
 Quum altera pensio soluenda esset. pro Q. Roscio, 53. b
 Nec tu soluendo eras, &c. 2. Phil. 31. a
 Pro quo quidem etiam sponfor factus. & nimirum id fuit,
 soluendo enim non erat. ad Att. lib. 13. 268. 4. a
 Quum soluendo ciuitates non essent. epist. 37. b
 Nam cui res erepta est, &c. & maxime in pecuniis creditis
 occultat suum gaudium, ne videatur non fuisse soluendo.
 2. Offic. 116. a
 Soluendi sunt nummi Cæsari. Att. 107. b
SOLUTUS.
 Lurco autem Trib. pleb. is qui magistratũ simul cum lege
 Ælia iniit, solutus est, & Ælia & Fusia, ut legẽ de ambitu
 ferret, &c. ad Att. lib. 1. 11. 21. a
 Culpa liberatus, & crimine nefario solutus. pro Roscio A-
 merino, 85. a

Solutus iureiurando, contrarium, Adstrictus iureiurando.
 Offic. 1. 61
 Quid tam singulare, quàm vt ex Senatusconsulto legibus
 solutus Cõsul antè fieret, quàm vllũ alium magistratum
 per leges capere licuisset: pro lege Manil. 43. a
 Solutus scelere. pro Milo. 7
 A natura ad dicendum fati solutus atque expeditus. de cla-
 ris Orat. 187. b
 Qua lege totus ordo solutus ac liber est. pro Rab. Post. 124. b
 Solutus & mollis in gestum. de Clar. 185. b
 Motus solutus ac vagus. de Fin. 138. b
 Solutus ad dignitatem retinendam. 1. ad Att. 25
 Solutus in explicandis sententiis. de Clar. 180. b
 Soluta fides. 10. fam. 43. in epist. Planci.
 Nam libero tempore, quum soluta nobis est optio eligendi,
 &c. omnis voluptas assumenda est, omnis dolor depellen-
 dus. 1. de Leg. 51. a
 Soluta oratio. de Orat. 160. b
 Ex qua pensio ipsa maior pars est ei soluta aliquãdo ante
 diem. Attic. 251. b
 Illorum ratio soluta ac libera est. Fat. 26
 Solutum & liberum, pro eodem. quibus opponitur, Impe-
 ditum. 6. fam. 27. in epist. A. Cecinnæ.
 Solutum sit quiddam ac vagũ tamen, vt ingredi liberè, non
 licenter errare videatur. Orat. 204. b
 Hominis soluti, & cura liberati. pro Domo, 234. b
 Solutum esse, & Lege teneri. contraria. 3. ad Att. 40
 Solutum iudicium Senatus. 5. Phil. 194
 Solutum existimatur esse, alteri maledicere. 6. fam. 27. in epi-
 stola A. Cecinnæ.
 Deinde egressus è castris, iureiurando se solutum putabat:
 &c. 1. Offic. 63. a
 Quum videas voluntatem ciuitatis solutam, virtutem alli-
 gatam. Attic. 33. b
 Sic igitur indicta & constituta probabilia, & eo quidem ex-
 pedito, soluto, libero, nulla re implicato, vides profecto,
 &c. 4. Acad. q. 188. a
 Animo soluto ac libero. 7. Verr. 65. a
 Hoc ego loco, soluto & quieto sum animo. pro Ros. Co. 25. a
 Solutum ac vacuo animo cogitare. 2. Verr. 16
 Solutum animo quid facere. 15. fam. 50
 Quæ soluto animo scribi solent, ea temporibus his exclu-
 duntur. Attic. lib. 9. 8
 Animi sine ratione & scientia, motu ipsi suo soluto & libe-
 ro incitantur. de Diu. 80. b
 Soluta hæreditate eo loco res est, quasi ea pecunia legata nõ
 esset. 2. de Leg. 48
 Soluti homines. pro Domo sua, 80
 Soluti legibus virtutis causa hoc consecuti, vt in vrbe sepe-
 lrentur. 2. de Leg. 54
 Soluti terroribus ab Epicuro. de Nat. d. 1. 40
 Omnes qui se incolumes volent, sequentur auctoritatem
 Consulis soluti à cupiditatibus, liberi à delictis. de lege
 Agraria, 17. a
 Sic animi hominum quum aut somno soluti vacant corpo-
 re, &c. cernunt ea quæ permixti cum corpore animi vi-
 dere non possunt. 1. de Diu. 210. a
 Verba non soluta, nec diffluentia, sed astricta numeris. de
 claris Orat. 190. b
 Nec verba alligata sint, quasi certa aliqua lege versus: nec cita
 soluta, vt vagentur. de Orat. 159. 8
 Aues passim ac liberè solutas opere volitare. de Or. 110. b
 Quod mea ratio facilius & solutior esse posset. ad Appium,
 lib. 3. 5. 5. a
 Hoc autem liberiores & solutiores sumus, quod integra nõ
 bis est iudicandi potestas. 4. Acad. q. 16. a
 Solutissimus & acutissimus in dicendo. b
 Si essent omnia mihi solutissima, tamen in Rep. nõ alius es-
 sem, atque nunc sum. ad Lent. lib. 1. 9. 87. a
SOLUTE.
 Tã solute egit, tam leniter, tam oscitanter. de Clar. 190. b
 Si aut furore diuino incitatus animus, aut somnõ relaxatus
 solute moueatur, ac liberè. 2. de Diu. 150. a

Solute & suauiter dicere. de Claris, 174. b
Facile soluteque verbis voluere sententias. de Clar. 190. b
Solutio.
 Si hæc solutio legatorum, & non merces abortionis appel-
 landa est. pro Cluent. 24. b
 Sustinenda est solutio nominis Valeriani, dum & de Metro-
 ne & de Faberio sciamus. Attic. lib. 12. 65
 Nec enim vlla res vehementius Remp. cõtinet, quàm fides:
 quæ esse nulla potest, nisi erit necessaria solutio rerum cre-
 ditarum. 2. Offic. 124. a
 Temporibus illis difficillimis solutionis. pro Cec. 187. b
 Romæ solutione impedita fidem concidisse. pro Pomp. 7. b
 Quod de Philotimo & solutione h. s. x. v. c. scribis, &c. ad
 Att. lib. 6. 111. 32. a
 Linguae solutio, vocis sonus. de Or. 94. b
SOLUS.
 Solus, cui domi nihil sit nec obsignatum, nec occlusum. 2.
 de Orat. 137
 Solus eum ames licebit, me æmulũ non habebis. 6. ad Att. 35
 Gracchus, &c. solus ex toto illo collegio, &c. de Prouin. 15. a
 Magis ero solus, quãuis multi sint, quàm si vnus esses. 12. ad
 Atticum, 64
 Solus tu ex omnibus. epist. 28. b
 Gorgias solus ex omnibus. 3. de Orat. 71. a
 Qui locus solus ex priuatis locis omnibus hoc præcipue
 ius habet, vt, &c. de Arusp. 246. b
 Actio sola per se magna est. de Orat. 86. b
 Sapientia sola per se. Top. 225. b
 Solius meum peccatum. 11. ad Att. 33
 Solum eum sine cohæredibus sacris alligari. 2. de Leg. 48
 Cui quum visum esset vtilius solum se, quàm cum altero re-
 gnare, fratrem interemit. 3. Offic. 154. a
 Stoicos autem, quos minimè improbo, &c. soli ex omnibus
 eloquentiam virtutem ac sapientiam esse dixerunt. 3. de
 Orat. 37. a
 Quod Scæuolæ cõrigit, qui solos nouem menses Asiæ præ-
 fuit. ad Att. lib. 5. 105. 4. a
 Minurius x. 11. sola curauit. Attic. 179. b
 Is mihi etiam queritur, quod à nobis nouẽ solis diebus pri-
 ma actio sui iudicii transacta sit. 3. Verr. 110. a
 Quum in locis solis mœstus errares. 1. de Diu. 105. a
SOLITARIUS.
 Solitarius homo, & in agro vitam agens. Offic. lib. 2. 55
 Omnem naturam quæ non solitaria sit, neque simplex. de
 Nat. deo. 2. 21
 Ut quoniam solitaria non potest virtus ad ea quæ summa
 sunt, peruenire, coniuncta & sociata cum altera perueni-
 ret. de Amic. 70. a
 Oportet autem animaduertere, ne quum aliter multa sunt
 iudicata, solitarium aliquod, aut rarum iudicatum afferat-
 tur. 1. de Inuen. 96. a
 Non solitarium neque simplex, sed cum alio coniunctum
 atque connexum. de Amic. 111. b. & de Nat. d. 31. b
 Natura solitariũ nihil amat, sempèrque ad aliquid tanquam
 adminiculum annitur. de Amic. 74
 Solitario homini, atque in agro vitam agenti. 2. Offic. 55. a
SOLIUA.
 Soliuaga cognitio & ieiuna. 1. Offic. 220. a
 Cælum soliuagũ & volubile, & in orbẽ incitatu. de Vniu. 25
 Alias volucres cælo frui libero, serpẽtis quasdam, quasdam
 esse gradientis: earum ipsarum partim soliuagas, partim
 congregatas: &c. 5. Tusc. q. 54. a
SOLITUDO.
 Inopia, solitudo, calamitas. ad Heren. 2. b
 A me tibi luctus meæ calamitatis, metus tuæ, desyderium,
 mœror, solitudo. 1. ad Q. fra. 49
 Sed mihi solitudo & recessus prouincia est. 12. ad Att. 33
 Solitudo & vita sine amicis, insidiarum & metus plena est.
 de Fin. lib. 1. 51
 Solitudo ab oratoribus. de Claris, 120. a
 Ampla domus dedecori domino sæpe fit, si est in ea solitu-
 do. Offic. 28. b
 Solitudo aufert fructum voluptatum. de Amic. 112. b

Tum erat ab oratoribus quædam in foro solitudo. de claris
 Oratorib. 185. b
 Quum autem venissemus in Academiæ non sine causa no-
 bilitata spatia, solitudo erat ea quam volueramus. 5. de Fi-
 nibus, 2. a
 Tibi solitudo erat pro frequentia. in Pis. 91. b
 Audistis quæ solitudo esset in agris, quæ vastitas, quæ fuga
 aratorum, quàm deserta, inculta, & relicta omnia. in Ver-
 rem, 227. b
 Si solitudo tanta sit, vt hominem videre non possis, excedas
 è vita. Offic. 31. b
 Solitudo communisque calamitas. 1. ad Q. fra. 59
 Desertissima solitudo. in Verr. 271. b
 Solitudo videatur facta Romæ, te profecto. 8. fam. 6. in epi-
 stola Cælii.
 Solitudo mera. 1. ad Attic. 55
 Inopia & solitudo alicuius. 1. ad Q. frat. 19
 Habemus enim liberos paruos: &c. consulere viui ac prospici-
 cere debemus, vt illorũ solitudo à pueritia quàm firmissi-
 mo præsidio munita sit. 3. Verr. 108. a
 Solitudo loci. de Inuen. 51. b
 Quod si tu Iudex nullo præsidio fuisse videbere cõtra vim
 & gratiam, solitudini atque inopiæ: si apud hoc cõsiliũ
 ex opibus, non ex veritate causa pendetur. pro Quintio, 3
 Solitudinem frequentari. 1. ad Att. 63
 Quum Crassus se de turba, & à subfelliis in otium solitudi-
 nemque contulerit. de Orat. 121. b
 Et à cœtu hominum frequentiaque interdum tanquam in
 portum se in solitudinem recipiebat. Offic. 3. 3
 Quum flumina & solitudinem sequeremur. 13. ad Att. 17
 Vt ista ab solitudine domum meam vindicarem. de Or. 1. 99
 Ebutius iste qui iandiu Cæsennia viduitate & solitudine a-
 litur. pro Cecin. 287. b
 Si quis nos deus ex hac hominum frequentia tolleret, & in
 solitudine vsquam collocaret. de Amic. 112. b
 Si scisset se in solitudine Ægyptiorum trucidatum iri, &c.
 de Diuin. 113. b
 Solitudines vastæ. Som. Scip. 21
 Vt discederem fortassè in aliquas solitudines. epist. 26. b
 hoc totum curabo, vt habeas pro volumine. 2. ad Att. 3
SOMNUS.
 Somnus, per fugium videtur omnium laborum & sollicitu-
 dinum. Diuin. lib. 2. 115
 Nihil morti tam simile, quàm somnus. Cat. 73
 Mortis imago & simulachrum est somnus. 1. Tusc. 76
 Deinde vt cubitum discessimus, &c. actior, quàm solebat,
 somnus complexus est. in Som. Scip. 4. a
 Somnus vrgebat. 12. ad Att. 12
 Somni nihil est. 13. ad Att. 34. Id est, non dormio.
 Somni plenus. 1. ad Att. 32
 Quum me ægritudo nos solum somno priuaret, verum ne
 vigilare quidem sine summo dolore pateretur. ad Attic.
 lib. 9. 181. 1. a
 Somnum adimere. 2. ad Att. 36
 Somnum mihi attulerunt tuæ literæ. 9. ad Att. 22
 Ego si somnum capere possem, tam longis te epistolis non
 obtunderem. 8. ad Att. 3
 Nemo enim putabat quenquam esse, qui quum omnia di-
 uina atque humana iura scelere nefario polluisset, somnũ
 statim capere potuisset. pro Rosc. Amer. 39. a
 Animus per somnum curis vacuus. de Diu. 114. b
 Somnum in isto loco vix tenebamus. de Clar. 190. b
 Fuit enim mirifica vigilantia, qui somnum non viderit suo
 toto Consulatu. 7. fam. 52
 Somno sempiterno confopiri. Tusc. q. lib. 1. 106
 E somno suscitari. Tusc. q. lib. 4. 34
 Quæso, inquit, ne me è somno excitetis. in Som. Scip. 8. a. &
 pro Syl. 171. b
 Ex somno plurimæ curæ metusque nascuntur. Diuination-
 um lib. 2. 115
 Somno oppressus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 50
 Deinde quum somno repetito simul cum sole experrectus
 essem, &c. ad Att. lib. 13. 50

Pōst epulatos cum matre adolescentes somno se dedisse. 1. Tusc. q. 184. a

Ludo autem & ioco vtilicer, sed sicut somno & quietibus cæteris. Offic. 21. b

In somnis, in somniis, per somnū, in quiete, secundum quietem. de Diu. 89, & 90. b

Is vera & certa cernit in somnis. de Diu. 105. b

In somnis videre aliquid. de Nat. d. 17. b

Quia mater grauida parere se ardentem facem

Visa est in somnis Hecuba. 1. de Diu. 76. a

Cursor visus est in somnis curru quadrigarum vehi. de Natura deor. 5. b

Annibalem, quum cepisset Saguntum, visum esse in somnis à Ioue in deorum concilium vocari. 1. de Diu. 88. a

Nisi iucundissimis nos somnis vsuros putemus, Endymionis somnum nobis nolumus dari. de Fin. 138. b

Somnium.

Somnium de Simonide, & c. de Diu. 136. b

Somnium illustre ac certum. de Diu. lib. 2. 108

Cumque Senatui somnium narrauisset, pedibus suis saluus reuertit. 1. de Diu. 98

Illud autem naturale aut concitatio mentis edi, & quasi fundi videbatur, aut animo per somnium sensibus & curis vacuo prouideri. Diuin. 2. 40. a

Quo facto somnio, pater, & c. de Diu. 198. b

Et dic vnde tu repente tãquam somnio beatus, hortos pretiosissimos paraueris. in Salust. 175. b

Somnia Antiphontis interpretatione explicata. de Diu. 88. b

Somnia grauiora, si quæ ad Remp. pertinere visa sunt, Romæ à summo consilio non fuerunt neglecta. Diu. lib. 1. 4

Aliquot somnia vera, inquit Ennius. de Diu. lib. 2. 98

Somnia minantia. Diu. lib. 2. 67

Somnia obscura minimè consentanea sunt maiestate deorum. Diu. lib. 2. 104

Vera esse aruspicum auspicia, oracula, somnia, vaticinationes. 4. Acad. q. 192. a

Non philosophorum iudicia, sed delirantium somnia. de Nat. d. 1. 31

Coniecto somniorum. 2. de Diu. 184. a

Somniorum Stoicorum Chrysippus vaferrimus interpretis habetur. de Nat. d. 1. 29

Eadem ratio est somniorum. 4. Acad. q. 94. a

Animus cum languore corporis, nec membris, nec sensibus vti potest, incidit in varia visa, & incerta, ex reliquiis, vt ait Aristoteles, inhærentibus earum rerum, quas vigilas gesserit aut cogitarit, quarum perturbatione mirabiles interdum existunt species somniorum. de Diu. 136. b

Somnia censet hæc esse Democriti non docentis, sed optantis. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 112

Somnia non esse diuina. Diu. lib. 2. 98

Hæc per deos immortales, vtrum esse vobis consilia siccorum, an vinolentorum somnia, & c. 1. de leg. Agrar. 1. a

Explicare interpretatione somnia. 1. de Diu. 71. a

E somniis augurari. 6. fam. 21

Eadem in somniis admonitione fuisse tertia. 1. de Diu. 98. a

Eadem est in somniis species. Acad. q. 14. b

Qui aram in litore deserto somniis stimulat, aut religione aliqua consecraret. pro Domo, 241. b

Vti somniis iucundissimis. 5. de Fin. 100

Somnio.

At quum somniauit, ita narrauit, & c. Acad. 13. b

Mater somniauit se peperisse satyriscum. de Diu. 88. b

Troianum somniaueram. Att. 149. b

Si ita natura paratum esset, vt ea dormientes agerent quæ somniarent, alligandi omnes essent qui cubitum irent. 2. de Diuin. 182. a

Nec mihi magis vsquam videor, quàm quum in curia Senatuum video somniare. de Diuin. 137. b

Mortuum esse somniare. 4. Acad. q. 95. a

Nihil tam præposterè, tam inconditè, tam monstrosè cogitari potest, quod non possimus somniare. Diu. lib. 2. 112

Sine Senatu, sine magistratu, ne somniare quidem poterit quicquam *πῶπιός*. ad Att. lib. 7. 132. 2. a

Defert ad coniectorem quidam, somniasse se, ouis pēdere ex fascia lecti sui cubicularis. de Diu. 136. b

Hanc credo causam somniandi de illo fuisse. de Diu. 137. b

Somnians.

Hæc somnians est diuinitio. 1. de Diu. 188. a

Somnians nihil magnum est. Diu. lib. 2. 108

Miracula non differentium philosophorum, sed somniantium. de Nat. deo. 5. b

Somniantium visa, in sanorum visis multo perturbatiora. Diuin. lib. 2. 95

Somniculosus.

Quæ vitia sunt non senectutis, sed inertis, ignauæ, somniculosæ senectutis. de Senect. 32. a

Sons.

Quum fontes ferro depugnabant, auribus fortasse multæ, oculis quidem nulla poterat esse fortior contra dolorem & mortem disciplina. Tusc. q. lib. 2. 37

Comprehensio fontium mea, animaduersio Senatus fuit. in Anton. 164. b

Vincula fontium seruanto, capitalia vindicanto. 3. de Leg. 5

Idque est viri magnanimitatis, rebus agitatis punire fontes, multitudinem conseruare. 1. Offic. 115

Aut etiam fontibus opitulari poteram. 4. fam. 40

Sonus.

Verbum, vox, sonus. Orat. 212. b

Sonus acutus & excitatus. Som. Scip. 17

Quis qui complet aures meas, tantus & tam dulcis sonus: in Somn. Scip. 17. a. & 1. Off. 185

Hic est, inquit ille, sonus, qui interuallis coniunctus imparibus, sed tamen pro rata portione distinctis, impulsu & motu ipsorum orbium efficitur: qui acuta cum grauibus temperans, varios æquabiliter cōcentus efficit. de Som. 17

Sonus pronuntiandi. 1. de Orat. 92. a

Vox ad miserabilem sonum inflexa. de Orat. 126. b

Paululum se erexit, & addidit historiæ maiorem sonum vocis vir optimus Crassi familiaris Antipater. 2. de Ora. 29. a

Ac mihi videtur dignissimū rebus his, de quibus loquitur, sonum fundere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 67

Aures quum sonum recipere debeant, qui natura in sublimē fertur, rectè in alta corporum parte collocatæ sunt. de Nat. deo. 2. 106

Vt extrema referant eundem in cadendo sonum. Ora. 100. b

Græci vocem sedentes ab acutissimo sono vsque ad grauissimum sonum recipiunt. de Orat. 107. b

De numeris mox, nunc de sono quærimus. Orat. 93

Qui sono quodam vocum, & Phrygiis cātibus incitantur. 1. de Diu. 185. a

Sonorum varia compositio harmonias efficit plures. Tusc. quæst. lib. 1. 34

Sic viuendum est in vita, ne fortè quid discrepet, vel multo etiam magis, quo maior & melior actionum, quàm sonorum concentus est. Offic. 29. b

Nihil tam facile in animos teneros atque molles influere, quàm varios canendi sonos. de Leg. 177. b

Sonorum temperata varietas. Tusc. q. lib. 1. 50

Varietas sonorum, interualla, distinctio, & vocis genera per multa. de Nat. d. 55. b

Itaque ad pingendum, fingendum, ad scalpendum, ad neruorum eliciendos sonos, ad tibiarum, apta manus est. 2. de Nat. d. 224. a

In ore sita lingua est finita dentibus, & c. quæ sonos vocis distinctos & pressos efficit, quum, & c. 2. de Nat. 223. a

Dicatur nos in vocibus occupatos, iuvenes sonos fundere. 5. Tusc. q. 104, & 167. a

Cursor vocis per omnes sonos. de Orat. 164. b

Aut qui sonos vocis, qui infiniti videbantur, paucis literarum notis terminauit. Tusc. q. lib. 1. 50

Omnium lōgitudinum & breuitatum in sonis, sicut acutarum grauiumque vocum iudicium natura in auribus nostris collocauit. Orat. 213. b

Sono.

Ipse aer nobiscum videt, nobiscum audit, nobiscum sonat. de Nat. deo. 42. b

Cotta sonabat cōtrarium Catulo, subagreste quiddam, planèque subrusticum. de Clar. 187. b

At Lacedæmonis in Herculis fano arma sonuerunt. de Diuinat. 122, & 96. b

Epicurum, qui crebro dicat, diligenter oportere exprimi quæ vis subiecta sit vocibus: non intelligere interdū quid sonet hæc vox voluptatis: & c. 2. de Finib. 9. a. id est, quæ res huic voci subiiciatur.

Natura fert, vt extrema ex altera parte grauius, ex altera acutè sonent. de Som. 129. b

In qua nihil sonare aut olere peregrinum possit, quo magis antiquitatem, si ita sonet, sermo eorū retinere videatur. Orat. 246. b

Eos ait inani voce sonare. de Finib. lib. 2. 41

Honestate igitur dirigenda vtilitas est, & quidem sic, vt hæc duo verba inter se discrepare, re vnū sonare videantur. 3. Offic. 112. a

Sonans.

Verba in quibus plenum quiddam, & sonans esse videatur. de Orat. 156. b

Tibiæ modulatè canentes, fidiculæ numerosè sonantes. de Nat. deor. 2. 17

Verba bene sonantia. Orat. 212. b

Idem sunt numeri non modò loquentium, sed etiam sonantium, quæ metiri auribus possumus. Orat. 219. b

Qui præsertim vsque eò de suis rebus scribi cuperet, vt etiã Cordubæ natis poetus pingue quiddam sonantibus atque peregrinum, tamen auras suas dedere. pro Archia, 19. a

Sonitus.

Cogitate genus sonitus, eius quem Latinenses nuntiarunt. de Arusp. 258. b

Verborum sonitus inanis. de Orat. 89. b

Sonitus totius mundi in citatissima conuersione tantus est, vt eum aures hominum capere nō possint. Som. Scip. 19

Sonitus tubæ. ad Heren. 28. b

Sonitum Æschines in oratione habuit. 3. de Orat. 16

Hoc sonitu completæ aures obfurduerunt. de Orat. 129. b

Eloquentia quæ cursu magno sonituque feratur. Ora. 205. b

Sonitu minore quàm putaram. 2. ad Att. 26

Quo sonitu reddito, ridens inquit, & c. Tusc. 169. b

Nostrum iam in hac materia sonitus nostros. 1. ad Attic. 30. id est, plausus & clamores.

Sonipes.

Aut à breuibis deinceps tribus extrema producta atque lōga: sicut illa sunt, domuerunt, sonipedes. 3. de Orat. 101. a

Soniuius.

Nec ex tripudiis solistimis, aut soniuiis tibi auguror: sed habeo alia signa quæ obseruam. ad Cecinn. lib. 6. 6. 16. a

Sopater.

Sopater quidam fuit Haliciensis homo domi suæ cum primis locuples atque honestus. is ab inimicis suis apud C. Sacerdotem Prætorem rei capitalis cum accusatus esset, facile eo iudicio est liberatus. 4. Verr. 47, & 48

Sophia.

Oblitusne es igitur fungorum illorum quos apud Niciam? & ingentium culinarū cum Sophia Septimæ? 9. Fam. 19

Princepsque omnium virtutum est illa sapientia, quam Græci vocant. 1. Offic. 214. a

Sophos.

Lælius Sophos ille, & c. de Finib. 69. b

Itaque & illos septem, qui à Græcis *ἑπτά*, sapientes à nostris & habebantur & nominabantur. 5. Tusc. 10. a

Sophi motum inanem vocant, vos autem aduentum in animos, & introitum imaginum dicitis. de Nat. deo. 1. 75

Sophistes.

At quis est nunc hic sophistes? Sic enim appellantur hi qui ostentationis aut quæstus causa philosophantur. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 66

Abderites quidem Protagoras, cuius à te modò mentio facta est, sophistes temporibus illis vel maximus. 1. de Nat. deorum, 86. a

Eorum erat iste mos qui tunc sophistæ nominabantur. de Finib. lib. 2. 1. & Orat. 200. b

Sophistarum, de quibus supra dixi, magis distinguenda similitudo videtur, qui omnes eosdem volunt flores, quos adhibet orator in causis, persequi. Orat. 35

Sed & Gorgiam & cæteros sophistas lufos videmus à Socrate. de Finib. 64. b

Sophisma.

Atqui habebā molestos vobis, sed minutos, Stilbonē, Diodorū, Alexinum, quorum sunt contorta & aculeata quædam sophismata. Sic enim appellantur fallaces conclusionicula. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 68

Sophocles.

Multa Sophocles Agrigentinus apud Cn. Pompeiū eos. nu per homo disertissimus, & omni doctrina & virtute ornatus, pro tota Sicilia de aratorum miseris grauius ac copiosè dixisse ac deplorasse dicitur. 5. Verr. 176

Nunc verò, cum cogar exire de nauis, non abiectis, sed receptis gubernaculis, cupio istorū naufragia ex terra intueri: cupio, vt ait tuus amicus Sophocles, *ἔπειτα σὺν*. 2. ad Att. 23

Sophocles, cum ex eo quidam iam confecto atate quæret, vt reuertirne rebus Veneris, Dii meliora, inquit: libenter verò isthinc tãquam à domino agresti ac furioso profugi. Cat. 43

Me ipsum huc modò venientè conuertebat ad se Coloneus ille locus, cuius incolæ Sophocles ob oculos versabatur, quem scis quàm admirer, quàm que eo delecter. 5. de Fin. 2

Sophocles ad summam senectutem tragœdias fecit: quod propter studium, quum rem familiarè negligere videretur, à filiis in iudicium vocatus est, vt quemadmodum nostro more, malè rem gerentibus patribus bonis interdicti solet: sic illum, quasi desipientem, à re familiaris remouerent iudices. Tum senex dicitur eam fabulam, quam in manibus habebat, & proximè scripserat, Cædipum Coloneum recitasse iudicibus, quæsiissetque num illud carmen desipientis videretur: quo recitato, sententiis iudicum est liberatus. Cato 20

Adiungamus philosophi doctissimum hominem, poetam quidem diuinum Sophoclem, qui, cum ex æde Herculis patera aurea grauis subrepta esset, in somnis vidit ipsum deum dicentem, qui id fecisset. Diuin. lib. 1. 50

Sophocleus.

Sed tu nullòsne tecum libelles? an pangis aliquid Sophocleum? fac opus appareat. 16. Fam. 25

Verisimile etiam illud est, qui sit temperas, quem Græci *σωφρονες* appellant: eamque virtutem *σωφροσύνη* vocant, quam, & c. Tusc. q. lib. 3. 14

Sopor.

Quum iam quieti corpus nocturno impetu Dedi, sopore placans artus languidos. 1. de Diuin. 79. a

Sopitus.

Cum dormientibus ea pars animi, & c. sopita langueat. Diuinat. lib. 1. 56

Sopito corpore animus vigilat. de Diuin. 93, & 104. b

Noli nobis languorem & soporè exprobrare. in Salu. 274. b

Blādimenta quibus sopita virtus conuieret. pro Cæl. 46. b

Soranus. pro Planc. 263. b

Sorbeo.

Sed me ab eo ita obseruari scio, vt eius ista odia non sorbeā solūm, sed etiam concoquam. ad Q. Frat. lib. 3. 24. 12. a

Quem gurgitem, quam voraginē, quid non sorbere animo, quid non haurire cogitatione, cuius sanguinem non bibere censetis? 11. Philip. 296. a

Sordes.

Apud bonos iidē sumos quos reliquisti: apud forderem vrbis & facem, multo melius nūc quàm reliquisti. ad At. li. 1. 43

Nullam in re familiari forderem posse proferri. pro Flac. 6

Filiæ meæ stetus assiduus, forderesque lugubres. pro Dom. 225. b

Sordes hominis. 7. Fam. 6

Iudicium sordes. Att. 65. b

Alicuius quotidianæ lachrymæ, forderesque lugubres. Post red. in Senatu, 199. b

Spectaculum sordium atque luctus, & tanti squaloris alicuius. pro Cluent. 58. b

Putas enim, vt scribis, propter hominis sordes, minus me YY. iiii.

magnam illam lætitiā putare. ad Mariū, lib. 7. 2. 3. a
 O lutum, & fordes. in Pis. 93. b. & de Clar. 185. b
 Has à nostro Quint. Ticinio fordes accepimus. Att. 81. b
 Populus Rom. nō amat profundas epulas, fordes, & inhuma-
 nitatem multo minus. pro Mur. 142. b
 Aspice ludices squalorem, sordisque sociorū. in Verr. 261. b
 Nam fordes eluere vult. Epist. lib. 8. 42
 Non enim procacitate linguæ, vitæ fordes eluuntur. in Sa-
 lust. 272. b
 Neque enim mihi sanè placet, &c. scrutari te omnes fordes,
 excutere vnūquenque eorū. ad Q. Frat. lib. 1. 1. 16. a. id est,
 omnia in quibus sordidè & auarè te gesserint.
 Mater squalore filii, & sordibus lætatur. pro Cluent. 21. b
 Virtus splendet ipsa per se semper, nec alienis vnquam sor-
 dibus obsolecit. pro Sest. 16. b
 Is ex summis & fortunæ & vitæ sordibus Consul factus est.
 de Clar. 185. b
 Prouisum est etiam, vt si qua minima bestiola conaretur ir-
 rumpere, in sordibus aurium tanquam in visco adhære-
 sceret. de Nat. deo. lib. 2. 216. a
 Iacere in lachrymis & sordibus. Epist. 233. b
 Satius erat illum in infamiæ relinqui sordibus, quàm infir-
 mo iudicio committi. 1. ad Att. 36

Sordidus.

Homo egens ac sordidus. pro Flac. 157. de Leg. 191. b
 Tuscanus homo furiosus & sordidus. Q. Frat. 293. b
 Squalore sordidus. pro Mur. 144. b
 Villula sordida & valde pusilla. Att. 195. b
 Id quū periculosum ipsi est, tum etiam sordidum ad famā,
 committere vt accusator nominè. 2. Offic. 71. a
 De pecunia ratiocinari sordidum est. de Inuent. 76. b
 Illiberales autè & sordidi quæstus mercenariorū, omnium-
 que, quorū operæ, nō quorum artes emuntur. 1. Off. 208. a
 Sordidum quicquam pati. 10. Fam. 15. in epist. Planci. id est,
 alienum à dignitate.
 Sæpe est etiam sub palliolo sordido sapientia. 3. Tusc. 94. a
 Sordidi etiam putantur qui mercātur à mercatoribus quod
 statim vendant. 1. Offic. 109. a
 Quis nō odit sordidos, varios, leues, futiles? 3. de Fin. 59. a
 Quūque propter quosdam sordidos homines qui Cæsari
 beneficia vdebant, tabulam, in qua nomina ciuitate dona-
 torum incisa essent, iussisset reuelli, &c. ad Acilium, libro
 13. 37. 2. a
 Res sordidas atque deformes deorum honore afficere quid
 absurdus? de Nat. deo. 1. 29
 Quos & quātos viros homo omnium infimus & sordidif-
 simus Trib. plebis, P. Curatius in vincula coniecit. 3. de
 Legibus. 30. a
 Gabinus absolutus est: omnino nihil accusatore Lentulo,
 subscriptoribusque eius infantius: nihil illo consilio sor-
 didius. ad Q. Frat. lib. 3. 20. 1. a
 Sordidissimus & infimus homo. 3. de Legib. 20
 Iste omnium turpissimus & sordidissimus idem est, qui in
 Repub. fuit. Att. 143. b
 Vt enim quisque sordidissimus videbitur, ita libèrissimè fe-
 ueritate iudicandi fordes suas eluet. in Ant. 156. b
 Quæ sordidissima quidem est ratio & inquinatissima. Offi-
 ciorum, 37. b

Sordide.

Lucium Antonium cōcionatum esse cognoui tuis literis &
 aliis, sordidè: sed id quale fuerit, nescio. ad Att. li. 15. 322. 2. a
 Si asperè, si arrogatè, si turpiter, si sordidè, si quoquo animi
 vitio dictum esse aliquid videatur. 2. de Orat. 184. a

Sordeo.

Cui sordebat Macedonia provincia, quam victor sibi sum-
 perat Cæsar. ad Octauium, 6. a

Sordeo.

Nā sordeat verè vultu, & venas sibi omnes & viscera ape-
 rit. Cæl. ad Cic. li. 8. 14. 11. a. Vetus codex legit, Nam fordes
 eluere vult.

Sordidatus.

Mœstus ac sordidatus senex. de Orat. 126. b
 Diodorus Romæ sordidatus circum patronos atque hospiti-

tes cursare, rem omnibus narrare. 6. Verr. 36. a
 Quum innumerabilis multitudo honorū de Capitolio sup-
 plex ad eum sordidata venisset. Post red. in Senat. 9. a
 Nec minus lætabor, quum te semper sordidum, quàm si pau-
 lisper sordidatum viderem. in Pis. 80. a
 Serui sordidati ministrant. in Pis. 80
 Et Heraclius ille Syracusanus, & hic Bidinus Epicrates ex-
 pulsi bonis omnibus Romæ venerunt sordidati, maxima
 barba & capillo, Romæ bienniu propè fuerūt. 4. Ver. 43. a
 Argentea vasa collisa, sordidata mancipia. 2. Phil. 8. a. id est,
 ob inopiā vel auaritiā obsoleta veste, vel detrita induta.

Sorites.

Quemadmodum Soriti resistas: quem, si necesse sit, Latino
 verbo liceat acerualè appellare: sed nihil opus est. vt enim
 ipsa philosophia & multa verba Græcorum, sic Sorites sa-
 tis Latino sermone tritus est. de Diuin. lib. 2. 9
 Captiosissimū genus interrogationis, quod genus minimè
 in Philosophia probari solet, cum aliquid minutatim &
 gradatim additur aut demitur. Soritas hos vocant, quia
 ceruum efficiunt vno addito grano. Acad. lib. 2. 46
 Sorita vitiosi. Acad. q. edi. 1. lib. 2. 84

Soror.

Soror germana. de Diuinat. 89. b
 Sororis tuæ filius. 13. ad Att. 50
 Ita C. Cato duorū hominum clarissimorū nepos, L. Pauli &
 M. Catonis, & P. Africani sororis filius. 6. Verr. 19. a
 Sororis mei liberi. ad Brut. 29. in epist. Bruti.
 Qui enim in eiusmodi vita nerui esse potuerunt, hominis
 fraternis flagitiis, sororis stupris, omni inaudita libidine
 infamis: pro Sest. 12. a
 Frequentissimo Senatu Calend. Ian. sedente patruo, hanc tibi
 esse cum Dolabella odii causam ausus es dicere, quod ab
 eo sorori & vxori tuæ stuprum oblatū esse comperisses.
 2. Philipp. 99. Vbi soror pro patruo filia accipi videtur.
 Filiam eius sororem tuam eiecisti. in Ant. 179. b
 Tu sororem tuam virginem esse non siuisti. pro Dom. 29. b
 Non sum tā ineruditus, qui Mineruam Iouis sororem meā
 esse sororem dicam. pro Dom. 71. a
 Eum quem cum sorore germana nefarium stuprum fecisse
 L. Lucilius iuratus se quæstionibus habitis dicit compe-
 ruisse. pro Milone, 84. a. de Clodio.

Sororius.

Sororius adulter. in Pifo. 22
 Sororicida.
 Quid de me, quod tulisse te dicis, patricida, fratricida, sorori-
 cida, nōne extra ordinem tulisti? pro Dom. sua, 21. a

Sors.

Sors diuina. in Ant. 188. b
 Sors ducitur, quam obrem? nemo erat voluntarius laudator
 Præturæ tuæ. in Verr. 233. b
 Quid enim est sors: idem propemodum quod micare, quod
 talos iacere, quod tesseras, &c. de Diuin. 120. b
 Telum quod cuique sors afferebat, arripuit. 6. Verr. 85. a
 Sors illa ædita est à Cræso. de Diuin. 132. b
 Tuberonis sors coniecta est s. c. cum ipse non adesset. pro
 Ligar. 140. b
 Quæstorem habes nō tuo iudicio delectum, sed eum, quem
 sors dedit. Q. frat. lib. 1. 8
 Accusauim eum quicum Quæstor fueram, quicum me sors,
 consuetudōque maiorū, quicum me deorum, hominum-
 que iudiciumque coniunxerat. 1. Verr. 36. a
 Africa quò Senatus eum, sorsque miserat. pro Ligar. 140. b
 Qui sūt igitur reliqui, quos sors diuina delectet? 3. Phil. 142. a
 Quæ cui sors ducatur. de Diuin. 116. b
 Volne velit, an me regnare hera, quidve ferat sors. Off. 9. b
 Quod sors obtulerit, id æcturū videtur. Att. lib. 2. 56
 Cum de Consularibus mea prima sors exisset. Att. lib. 1. 61
 Quod si te sors Afris aut Hispanis, aut Gallis præfecisset, ta-
 men, &c. Q. Frat. 295. b
 Si fortis, nullum crimen est in casu. pro Planc. 266. b
 Sortis necessitudo magna apud Romanos. 3. in Verr. 26
 Sortis religio. in Verr. 61. b
 Paucas tribus nō certa conditione iuris, sed fortis beneficio

ad vsurpandam libertatem vocare. contra Rull. 69. b
 Quæstura vtriusque propemodū pari momento fortis fuit.
 pro Mur. 128. b
 Simia vnā euerit, sortem dissipauit. 2. de Diuin. 104. a
 Quūque suffragiis tres ex tribus generibus creati sunt, res
 reuocatur ad sortem. 4. Verr. 88. a
 Sortiri & renuntiare extra sortem. 4. Verr. 88. a
 Conicere aliquem in sortem. Cæl. Ciceroni, lib. 8. 8. 17. a
 Sorte caret: vsura, nec ea solida, contentus est. 6. ad Att. 3
 Verri sorte Prouincia Sicilia obuenerit. in Ver. 112. b
 Sorte in prouincias proficiscerentur. 8. Fam. 24. in ep. Cælii.
 Cum tibi aquaria Prouincia sorte obtigisset. in Vat. 31. b
 Assignare aliquid alicui æqualiter aut sorte. Plancus Cice-
 roni, lib. 11. 20. 8. a
 Sorte agros legionibus assignari puto oportere. 11. Famil. 33.
 in epist. D. Bruti.
 Prouincias extra ordinē sine sorte nominatim dedisti Rei-
 pub. pestibus. pro Dom. 219. b
 Sortes, quibus ego credo. 3. de Nat. deo. 10
 Sortes educæ, in rē aptæ, capere possunt diuinitus. de Di-
 uinatione, 87. b
 Auspicia restant, & sortes quæ dicuntur, non illæ quæ vati-
 cinatione funduntur, quæ, &c. de Diuin. 123. b
 Sortes, quæ fortunæ monitu, pueri manu miscuntur ac du-
 cuntur. de Diuin. 126. b
 Vt hæc sunt sortes, quas ex terra æditas accepimus. de Di-
 uinat. 87. b
 Quò se vertant tantæ sortes somniorum? de Diuin. 89. b
 Numerius Suffutius, sortium inuentor. Diuinat. lib. 2. 67
 Quis cornicis cantum notauit: quis sortes? de Nat. deo. 62. b
 Cum Spartiæ oraculum ab Ioue Dodonæo peterent, lega-
 trique illud, in quo inerant sortes, collocauissent, simia &
 sortes ipsas & cætera quæ erant ad sortem parata, dissipauit.
 de Diuin. 95. b
 Oracula quæ æquatis sortibus ducuntur. de Diuin. lib. 1. 33
 Dicendum igitur putas de sortibus: Quid enim fors est? Idè
 propemodū quod micare, quod talos iacere, quod tesseras:
 &c. 2. de Diuin. 127. a

Sortior.

An Atomi sortiuntur inter se, quæ declinent, quæ non? de
 Fato, 35
 Tu illam, cui, cum quæstores sortiuntur, etiam acclamari so-
 let, hostiensē prouinciam habuisti. pro Mur. 128. b
 Est enim patronus triginta quinque tribuum, quarum sua
 lege, qua cum C. Cæsare magistratum sortitus est, suffra-
 gium sustulit. 7. Philip. 227. a
 Prætores nondum sortiti sunt prouincias. Att. 8. b
 Sortietur tribus idem Rullus, educet quas volet tribus. con-
 tra Rull. 70. b
 Paucos ex multis ad ignominiam sortiēre. pro Cluent. 44. b
 Cum Prætores designati sortientur, M. Metello obtigit, vt is
 de pecuniis repetundis quæreret. in Verr. 70. b
 Is, &c. sententiam dixit, vt ipse iudices per Prætores vrbā-
 num sortiretur. ad Q. Frat. lib. 2. 2
 Senatus decreuit vt Consules Galliam sortirentur. Att. 17. b
 Sortietur an non? Nam & non sortiri absurdum est, & quod
 sortitus sis, non habere. de Prou. Conf. 30. Vbi sortiri sor-
 te, consequi significat.
 Sortiri ad pœnam, atque hominum delictum fortunæ iudicio
 committere, minimè Cenforium est. pro Clu. 102. a
 Ei venit in mentem ex lege Rupilia sortiri dicas oportere,
 educit ex vrbā tres. 4. in Verr. 25
 Hoc est non consyderare, sed quasi sortiri quid loquere. de
 Nat. deor. 1. 70
 Si licitum esset legem Curiatam ferre, sortiturum esse cum
 Collega prouinciam. ad Lent. lib. 1. 9. 104. a
 Sortiendorum iudicium consuetudo Romæ. 2. Verr. 11
 Senatores, qui C. Verre sortiēte exirent in eum reum, quem
 incognita causa condemnarent. in Verr. 73. b
 Qui tribus quas voluit vocauit, nullo custode sortitus. cō-
 tra Rull. 70. b
 Senatus decreuit, vt tacitum iudicium ante comitia fieret,
 ab iis consiliis quæ erant omnibus sortita in singulos cā-

didatos, magnus timor candidatorum. ad Att. li. 4. 85. 8.

Sortitio.

Ecce tibi eiusmodi sortitio, vt in primis Bulbo & Staleno,
 & Gutta esset iudicandum. pro Clu. 60. a
 Religiosa sortitio. 3. Philip. 141. a
 Prærogatiuæ sortitio. 2. Philip. 87. a
 Sortitio prouinciarum. 3. Philip. 141. a. ad Att. lib. 1. 12. 2. a
 Nunquam maiores nostri sortitionem ædilitiam, nisi vide-
 ret accidere posse, vt competitores pares suffragiis essent:
 pro Planc. 270. b
 Iudicare sortitionem. 3. Philip. 141. a
 Statuerunt enim ita maiores nostri, vt si à multis esset flagi-
 tium rei militaris admissum, sortitione in quosdam ani-
 maduerteretur: &c. pro Clu. 101. a
 Sortitione facta senatum coegerim. 5. Fam. 4
 Iudicium sortitione facta comitia haberi. Q. Fr. lib. 2. 5. 4. a
 Diuina verò opportunitas, vt in sortitione prouinciarum,
 quæ cuique apta esset, ea cuique obueneret. in Ant. 188. b

Sortitus.

Quid si etiam pluribus de rebus vno sortitu retulisti? pro
 Domo sua, 40. a

Sortito.

Siquando taceant omnes, tunc sortitō coguntur dicere. 6.
 Verrin. 125. a
 Quum verò ne de vnalibus quidè homines electos, sed ex
 ergastulis emptos nominibus gladiatoris ornari, & sorti-
 to alios Santes, alios prouocatores fecerit. pro Sest. 117. a
 Syracusis lex est de religione quæ in annos singulos Iouis
 sacerdotem sortitō capi iubeat. 4. Verr. 87. a
 Cum imperio in prouincias pro Prætores mitti oporteret,
 eos sortitō in prouincias mitti placere, si, &c. Cælius ad
 Ciceronem, lib. 8. 8. 25. a

Sortilegus.

Hæc habui de diuinatione quæ dicerem, nunc illa testabor
 non me sortilegos, nec eos qui quæstus causa ariolentur,
 agnoscere. 1. de Diuin. 214. a

Sositenus.

Sositenus est Entellinus homo cum primis ciuitatis prudēs
 & domi nobilis, cuius verba audistis, qui ad hoc iudiciū
 legatus publicè cum Arthemone & Menisco primariis vi-
 ris missus est. 5. Verr. 173

Sosithus.

Nam puer festiuus anagnostes noster Sosithus decesserat,
 mēque plus, quàm serui mors debere videbatur, commo-
 uerat. 1. ad Att. 23

Sospita.

Nolite à sacris patriis Iunonis sospitæ, cui omnes Consules
 facere necesse est. pro Mur. 81. a
 Tam hercle, quàm tibi illam vestrā sospitam, quam tu nū-
 quam ne in somnis quidem vides nisi cum pelle caprina?
 1. de Nat. deo. 111. a

Sostratus.

Sostratus, Siculus arator. 5. in Verr. 46
 Sother.
 Itaque eum non solum patronum istius insula, sed etiam
 Sothera inscriptum vidi Syracusis. 4. Verr. 109. a

Spargo.

Qui tractant ista, qui tergunt, qui vngunt, qui verrunt, qui
 spargunt. Part. 123. b
 Quod Zeno in suis commentariis, quasi semina quædam
 sparsisset. de Diuin. 81. b
 Qui nūmos populo de rostris spargere solebat. in An. 186. b
 Ego verò omnia quæ gerebam, iam tum in gerèdo spargere
 me ac disseminare arbitrabar in orbis terræ memoriam
 sempiternam. pro Archia, 22
 Hi pueri tam lepidi ac delicati, non solum amare & amari,
 neque cantare & psallere, sed etiam ficas vibrare, & spar-
 gere venena didicerunt. 2. in Catil. 42. a
 Sed credo deos immortales sparsisse animos in corpora,
 &c. Cat. 70

Spargens.

Spargens alios in terra, alios in luna, alios in reliquis mun-
 di partes quasi serebat. de Vniuers. 57

Euficeratus latere pendens, saxa spargens tabo,
Sanie & sanguine atro. Tusc. lib. 1.96. ex Ennio.
Etenim qui præesse agro colendo flagitium putes, profecto
illum Atilium, quæ sua manu spargentem semen, & c. ho-
minem turpissimum atque inhonestissimum iudicares. pro
Ros. Amer. 19. a. id est, seminantem.

Sparfus.

Graues de te rumores sparfi sunt, pro Deiot. 148. b
Stellæ sparfæ, fufæque videntur, in Arat. b
Purè loquuntur cum humanitatis sparfæ sale, tum insignes
amoris notis. ad Att. lib. 1.8. 1. a

Res sparfas & vagè difiectas eligere, ad Heren. 2.4. b

Sparta.

Quid duces & principes nominem, quum legiones scribat
Cato sæpe alacris in eum locum profectas, vnde reditu-
ras se nõ arbitrarentur. Pari animo Lacedæmonii in Ther-
mopylis occiderunt, in quo Simonides,
Dic hospes Sparta, nos te hic vidisse iacentes,
Dum sanctis patriæ legibus obsequimur. 1. Tusc. 90
Apollo Pythius oraculum ædidi, Spartam nulla re alia, nisi
auaritia perituram. Offic. 46. b

Eam quam mihi dicis obtigisse, non modò nõquam
deseram, sed etiam si ego ab illa deseram, tamen in mea pri-
stina sententia permancebo. 2. ad Att. 69

O virum Sparta dignum: vt mihi quidè, qui tam magno
animo fuerit, innocens damnatus esse videatur. 1. Tusc. 90

Spartacus.

Athenius & Spartacus duces belli seruilis, in Ant. 194. b

Spartaci exemplo ludos facere, de Arusp. respon. 13

Spartata.

Spartatae fortes & duri, Tusc. q. lib. 1.92

Pueri Spartatae, de Diuin. 96. b

Itaque illi qui Græciæ formam rerum publicarum dederunt,
corpora iuuenum firmari labore voluerunt. Quod Sparta-
tatae etiam in fœminas transfulerunt, quæ cæteris in vr-
bibus mollissimo cultu parietum vmbris occultantur. 2.
Tusc. q. 31

Spartatarum militia procedit ad modum, ad tibiam, nec
adhibetur vlla sine anapæstis pedibus exhortatio. Tusc.
quæst. lib. 2. 32

Sparus.

Sparorum pilorumque multitudo, pro Mil. 113. b

Spatium.

Spatium, & quid in eo considerandum, 2. ad Heren. 37

Diurnum & nocturnum spatium, 1. de Inuent. 55. a

Spatium immensum, de Nat. deo. 1. 16

Spatium menstruum lunæ, de Nat. deo. 1. 61

Considerandi spatium non datur, Tusc. lib. 3. 45

Si quibus regionibus vitæ spatium circumscriptionem est, & c.
pro Archia, 21. a

De quo mihi, quoniam liberum est spatium, etiam atque etiam
considerandum puto, in Ant. 245. b

Et erat spatium dierum ferè triginta ante Cal. Decemb. 4.
Verrin. 67. a

Quum erit spatium, vtrunque dabo, ad Att. a. & de Or. 97. b

Deinde habere cepit subito, præter opinionem omnium,
vt, ne si cogitasset quidem quispiam largiri, daretur spa-
tium comparandi, pro Planc. 39. a

Quæ quanta sit, nisi tempus & spatium datum sit, intelligi
non potest, pro Quint. 2. a

Mihi si spatium fuerit, in Tusculanum ante Nonas veniendi,
istic te videbo. Varroni, lib. 9. 5. 4. a

Quatum in hac acie quotidiani muneris spatii nobis datur.
1. de Orat. 131. a

Spatii aliquid furripendum putavi, 5. ad Att. 29. & de Or. 76. b

Huic spatio ductu simili latus extat vtrumque, in Arat. 1. a

Spatium etiam deliberandi habuerunt, quem, & c. 1. Of. 166. a

Aut spatium sumamus ad cogitandum, 4. de Finib. 1. a

Potesque quos fecerã, interrumpi: vt spatium ad colligendum
se homines haberent. Plancus ad Cic. lib. 10. 23. 8. a

Etiam si spatium ad dicendum nostro commodo, vacuosque
dies habuissimus, tamen oratione longa nihil opus fuisse.
1. Verrin. 34. a

Spatium alicui ad se colligendum dare, Epist. 253. b

Quoad longissimè potest mea mens respicere spatium præ-
teriti temporis, pro Archia, a

Deflexit enim iam aliquantulum de spatio curriculoque con-
suetudo maiorum, de Amic. 38. a

O fallacem hominum spem, fragilemque fortunam, & ina-
nes nostras contentiones, quæ in medio spatio sæpe fran-
guntur, 3. de Orat. 4. a

In æterno præteriti temporis spatio, de Nat. deo. 2. 26

Spatio bidui abest ab eo, 10. Fam. 34. in epist. Planci.

Trochæum autem, qui est eodem spatio quo choreus, cor-
dacem appellat, in Orat. a

Et Cretici æqualis Pæan, qui spatio par est syllaba longior.
Orat. 216. b

Propterea quod tam longo spatio multa hæreditatibus te-
nebantur, 2. Offic. 119. a. alias, detinebantur.

Mæque ex cõparato & cõstituto spatio defensionis, in semi-
horæ curriculum coegisti, pro Rab. perduel. reo, 3. a

Hoc interim spatio conclauē illud concidit, 2. de Orat. 192. a

Eodem in spatio confedimus, Acad. q. edit. 1. lib. 2. 10

Vt possis videre, quemadmodum simus in spatio Qu. Hor-
tensium ipsius vestigio persequuti, de Clar. 193. b

Qui tibi biennii spatio nunquam in suspicionem auaritiæ
venerit, ad Q. Frat. lib. 1. 1. 20. a

Spatio metiri, de Nat. deo. 1. 16

Non sine causa nobilitata spatia, de Finib. lib. 5. 1

Syluestria spatia, 1. de Leg. 22. a

Quin igitur ad illa spatia nostra, sedesque pergimus, de Le-
gibus, 158. b

Eadem spatia conficiunt errantes stellæ disparibus tempo-
ribus, de Nat. deo. 1. 61

In ambulatione duo spatia vel tria facere, 1. de Orat. 15, &
87. pro Mur. 141. b

Stylus spatiis immutabilibus ab Ortum ad Occasum com-
means, 2. de Nat. deo. 70. a

Spatiis omnium astrorum confectis, conuersio facta est, de
Nat. deor. 2. 38

In ambulatione ventum esse dicebat, tum Scæuolam duo-
bus spatiis tribusque factis dixisse, & c. 1. de Orat. 15. a

Fateor me oratorem, si modò sim, aut etiam quicquid sim,
non ex rhetorum officinis, sed ex Academiae spatiis exti-
tisse, & c. in Orat. 6. a

Spatior.

Residere, deinde spatari, pro S. Rosc. 128. b

Sed ita vt palæstricè spatari in xysto liceat, de Opt. ge. 145. a

Species.

Me species quædam commouit, inanis scilicet, commouit
tamen, de Finib. 114. b

At fuit pompa, fuit species, incessus saltem Sepalsia dignus,
in Pis. 84. b

Species hæc cogitatioque me perturbat, 14. ad Att. 50

Cum igitur aliqua species vtilitatis obiecta est, nos commo-
ueri necesse est, Offic. 58. b

Forma, species, & statura apposita ad dignitatē, ad Her. 29. b

Eximia pulchritudinis species, in Orat. 5. a

Formosa & illustris species, 3. de Orat. 31. a

Natura formam nostram, reliquamque figuram, in qua esset
species honesta, eam posuit in promptu, Offic. 25. b

Horum hominum species est honestissima, sunt enim locu-
pletes, & c. in Catil. 108. b

Probabilis, idonea species honestatis, 3. Offic. 54. a

Nunquam tibi species ista huiusmodi multitudinis in o-
culis animoque versata est, in Verr. 265. b

Liberalis species, 1. Offic. 136. a

Miseræ & flebilis species, 11. Philip. 293. a

Nulla species cogitari potest, nisi pulsu imaginu. Diu. l. 2. 106

Optima species, & figura dicendi, in Orat. 2. a

Veritas auspiciorum spreta est, species tamen retenta, de Na-
tura deo. 27. b

Arcus species, quia speciem habeat admirabilem, Thaumã-
te dicitur esse nata, de Nat. deo. 69. b

Forma, & quasi naturalis nota cuiusque, vt avari species &
gloriosi, Orat. 153. b

Est enim quadam opinione species deorum in oculis, non
solum in mentibus, de Leg. 175. b

Species perfectæ eloquentiæ animo cernitur, Orat. 5

Insidebat in eius mente species eloquentiæ, in Orat. 9. a

Eadem est in somniis species eorum quæ vigilantes videmus.
4. Acad. 95. a

Species formæ, Tusc. 150. b

Species imperatoris pulchra, 14. Philip. 402

Species ex ære, & Sancta Iouis species, de Diuin. 84. b

Species Iunonis alia Arguis, alia Latinis, de Nat. deor. 1. 57.
pro ornatu.

Species tam gratiosi liberti dignitatem nõ habet, ad Quint.
Frat. 299. b

Sed ipsius in animo insidebat species pulchritudinis eximia
quædam, Orat. 197. b

Forma, notio & species virtuti boni, 3. Offic. 107. a

Cum claram speciem nocturno lumine luna abdidit, & c. de
Diuinat. 84. b

Deinde instituendi sunt cuiusque generis amici ad speciem
hominis illustri honore ac nomine, de Petit. 207. b

Vidi forum ornatum ad speciem magifico ornatu, ad sen-
sum cogitationemque acerbo & lugubri, in Verr. 87. b

Ea quæ pertinet ad liberalem speciem & dignitatē, Off. 28. b

Mundi partes nec ad vsum meliores, nec ad speciem pulchrio-
res poterunt esse, de Nat. deo. 43. b

Quorum error eripiendus est, omnisque opinio ad eã spe-
ciem traducenda, vt, & c. Offic. 34. b

Adhibere quandam in dicendo speciem atque pompam, de
Orat. 136. b

Excellentis eloquentiæ adumbrare speciem, in Orat. 25. a

Vera comitia adumbrata ad speciem & vetustatis vsurpa-
tionem, 2. de Leg. Agr. 42. a

Si res speciem vtilitatis attulerit, tunc vtilitas non require-
nda est, Offic. 58. b

Amisimus mi Pomponi, omnem non modò succum ac san-
guinem, sed etiam colorem ac speciem ciuitatis, Att. 65. b

Atque hanc speciem Praxiteles cælauit argæto, de Diu. 97. b

Si vllam speciem Reip. cogitasset, in Ant. 197. b

Conferre quendam formam & speciem deorum, 1. de Na-
tura deor. 55. a

Mens sola cernit id quod semper est simplex & vnusmodi,
& tale quale est, hanc Plato idæã appellauit, nos rectè spe-

ciem possumus dicere, 1. Acad. 45. Tusc. q. lib. 1. 47

Speciem nullam aliam esse, nisi humanam deorum, de Na-
tura deor. 11. b

Ex quibus vtrisque ciuitatibus, Græcorum militum nume-
ro, specie exercitus efficit, Cassius ad Cic. lib. 12. 13. 11. a

Quod est difficile, nisi specie præ te boni viri feras, 2. Of. 55. a

Cleanthes finxit formam quandam & speciem deorum, de
Nat. deo. 9. b

Tum natura speciem ita formauit oris, vt, & c. de Leg. 161. b

Qui similitudinem quandam gerunt, speciemque sapien-
tium, Offic. 55. b

Non dubito quin scias, in his necessariis, qui tibi à patre re-
lictæ sunt, me tibi esse vel coniunctissimum, non his mo-

dò causis quæ speciem habent magnæ coniunctionis, sed

vel ita demisse ac facile pati, vt probatis speciem habeas?

ad Brut. 44. in epist. Bruti.

Quod propriam speciem habeat, cur appetendum sit, de
Finibus, 119. b

Postremò tota petitio cura vt habeat summam speciem &
dignitatē, de Petit. Conf. 34

Tertio, si id quod speciem haberet honesti, pugnaret cū eo
quod vtile videretur, Offic. 53. b

Speciem cuius habere, 11. Philip. 292

Quædam humanitatis quoque habent primam speciem,
2. Tusc. 49. a

Voluptas vtilitatis speciem habere dicitur, 3. Offic. 165. a

Speciem æternitatis imitari maluit, de Vniuers. 7

Præclara clauis in speciem, sed inops & infirma propter di-
missionem propugnatorum atque remigum, 7. Verr. 69

Speciem eam, quæ semper est eadem, si intuebitur, quæ mu-
nus aliquod efficere molitur, atque eam sibi proponet ex-

emplar, præclarum opus efficiat necesse est. Sin autem eã

quæ gignitur, nunquam illam, quam expetet, pulchritu-

dinem consequetur, de Vniuers. 5

Qui speciem huius vitæ intuentur, Lent. lib. 1. 9. 60. a

O speciem, dignitatēque pop. Rom. pro Dom. 231. b

Obiiciuntur sæpe formæ, quæ re ipsa nullæ sunt, speciem au-
tem offerunt, 1. de Diuin. 138. a

Muri causam opposuit speciem honestatis nec probabilem
nec satis idoneam, Offic. 60. b

Speciem dei percipi cogitatione, non sensu, de Nat. d. 1. 74

Visum obiectum imprimit, & quasi signat in animo, suam
speciem, de Fat. 149. b

Probitatis commendatione boni viri speciem tueri, de Ora-
tore, 128. b

Qui cum magnam speciem doctrinæ sapientiæque præ se
rulerunt, Tusc. q. lib. 3. 2

Multa ante congressum sunt, quæ nõ ad vulnus, sed ad spe-
ciem valere videantur, de Orat. 138. b

Vt speciem aliquam viderer videre quasi reuiuiscens Reip-
pub. Epist. 49. b

Quæ est enim ista securitas? specie quidem blanda, sed re-
ipsa multis locis repudianda est, de Amic. 43. a

Magis tamen specie atque ipso amictu capiebat homines,
quam dicendi copia, de Clar. 185. b

Honestum per se nobis placet, animosque omniũ natura &
specie sua commouet, 2. Offic. 45. a

Vt in eo moderatio & tæperantia appareat, cum specie qua-
dam liberali, Offic. 14. b

Quid de vinearum specie dicam? de Sen. 89. b

Cæsar aduersarios clementiæ specie deuinxerat, 2. Phil. 121. a

Cum genere idem sit, sit aliud, quod quadam parte & specie
differat, de Inuent. 51. b

Partes generis communionem quadam similes, specie autem
differentes, 1. de Orat. 93. a

Virtutes specie dispares, prudentia coniunguntur, Ora. 199. b

Portentum atque monstrum certissimum est, esse aliquem
humana specie & figura, qui tantum immanitate bestias

vicerit, pro Rosc. Amer. 38. a

Duo signa eadem specie ac forma, in Verr. 230. b

Cuius similitudine perspecta in formarum specie, de Fini-
bus, 74. b

Hæc quæ sunt in specie posita, in te Sulpiti diuina sunt, 1.
de Orat. 65

Pietas inesse non potest in fictæ simulationis specie, 1. de Na-
tura deor. 6. a

Ad rationes has latiore specie, nõ ad tenue elimitas, Acade-
mic. q. 17. b

Moueri falsa visione & specie doloris, 2. Tusc. 73. a

Agro bene culto nihil est nec vsu vberius, nec specie orna-
tius, de Sen. 89. b

Aliud obscure moliri, aliud spe & specie simulationis osten-
dere, contra Rull. 68. b

Nomina hæc quæ prima specie admirationem mouerent,
de Finib. 120. b

Specie probabile, Acad. q. edit. 1. lib. 2. 91

Is autem Tages puerili specie dicitur visus, Diuin. li. 2. 39

Specie non modò aliqua, sed etiam pulcherrima deum esse
decer, de Nat. deo. 1. 20

Catilina multos bonos viros specie quadam assimilatae vir-
tutis tenebat, pro Cæl. 40. b

Quæ virtuti repugnet specie quadam vtilitatis, Offic. 54. b

Materia sine vlla specie, & carens omni qualitate, Aca. 45. b

Hi tales viri qui non solum consiliis suis, sed etiã specie ipsa
dignitatem Reip. sustinent, pro Dom. sua, 2. a

Species deorum, corpus non esse, sed quasi corpus, nec habere
sanguinem, sed quasi sanguinem, dixit Epicurus, de Na-
tura deor. 1. 35

Obferuentur species honestæ animo. Tusc. q. lib. 2. 46
 Species seu idæas primis labefactauit Aristoteles. Academ. quæst. ed. 2. lib. 1. 24
 Species Latine, quas Plato *ιδεαι* Græcè vocat, mirificè amplexatus est. Acad. q. edit. 2. lib. 1. 24
 In diuisione formæ sunt, quas Græci *ιδεαι* vocant: nostri, siqui hæc fortè tractant, species appellant, &c. in Top. 15. a
 Speciebus & specierum non dicendum. Topic. 15
 In speciebus quiddam diuinum secundum Platonem. Academic. q. ed. 2. lib. 1. 24
Speciatim.
 Multa de me C. Messinius & amicitia & Reip. causa dixit, legem speciatim initio de salute mea promulgauit. Post redit. in Senat. 19. a
Speciosus.
 Habere iustas, magnas, & speciosas causas. 16. ad Att. 22
 Dignitate motus, sit speciosum & illustre quod dicitur. de Clar. Orat. 186. b
Specimen.
 Specimen cæteris esto ordo Senatus. 3. de Leg. 10
 Is ordo vitio vocato, Cæsaris specimen esto. de Leg. 186. b
 Ingenii specimen est quoddam transire ante pedes posita, & alia longè repetita sumere. de Orat. 157. b
 Denique hoc specimen est popularis iudicii. de Clar. 98. a
 Cur tæperantia, prudentiaque specimen, ante simulachrum Vestæ Pontifex Maximus est Q. Scæuola trucidatus: 3. de Nat. deor. 60
 P. Lentulus hoc specimen virtutis, hoc iudicium animi sui fore putauit, si, &c. Postquam, 205. b
 Quid illud: num dubitas, quin specimè naturæ capi deceat ex optima quaque natura? Tusc. q. lib. 1. 26
 Tu verò Cæcili quid potes? quo tempore, aut qua in re non modò specimen cæteris aliquod dedisti, sed tute tui periculum fecisti? 1. Verr. 15. a
 Esse aliquibus specimen. 3. de Leg. 42. a
 C. Cæsar in quo mihi videtur fuisse specimen humanitatis, salis, lepòris. Tusc. 239. b
 Damnatio ista quæ in te flagitatur, obstitit P. Rutilio, quod specimen habuit hæc ciuitas innocentia. in Pis. 75. a
 Si id quod specimen haberet honesti. Offic. 3. 10
Specto.
 Satis mihi hoc est ad eam, quam spectro, eloquentiam. de Oratore, 156. b
 Sed nimium ex meo otii tuum spectro. 12. ad At. 51. id est, iudico, vel meritor.
 Quem si tu ex censu spectas, eques Rom. est: si ex vita, homo clarissimus est: &c. pro Rosc. Comæ. 20. a
 Qui non honoris gradum spectat, vt cæteri, sed, &c. pro Milone, 106. b
 Quò enim spectat illud, quum artificia tolli quereris à nobis, nisi vt opifices concitentur? 4. Acad. 258. a
 Domitius nihil spectat nisi fugam. Att. 122. b
 Vos qui dignitatem, qui Remp. qui gloriam spectatis. pro Sest. 14. b
 Nihil nisi sempiternum spectat. pro Rab. 21. a
 Spectat res ad castra. 14. ad Att. 48
 Totum Antonii consiliu ad bellum spectat. 15. ad At. 323. 5. a
 Res spectat ad interitum. Q. fr. 323. b
 Sed ea non tam ad religionem spectat, quam ad ius sepulchrorum. de Leg. 181. b
 Ad te vnum omnis mea spectat oratio. pro Deiot. 144. b
 Spectant hæc ad meum vsum. 3. ad Q. fr. 26
 In quibus maior est animus, in his pecuniæ cupiditas spectat ad opes. Off. 5. b
 Tota domus quæ spectat in nos solos. Off. 12. b
 Res enim eò spectat, vt ea pœna, &c. pro Lig. 139. b
 Deniq; summa iudicii mei spectat huc, vt, &c. in Ant. 257. b
 Quò igitur hæc spectat oratio? Att. 119. b. de Or. 151. b
 Illuc quò spectat animus, qua veniam. Att. 134. b
 Quorsum igitur hæc spectat oratio? Tusc. q. lib. 1. 48
 Hoc enim spectant leges. Off. 56. b
 Ad hanc emptionem duo genera agrorum spectant. contra Rull. 80. b

Beneficiaque ad singulos spectant, & ad vniuersos pertinent. 2. Off. 106. a
 Quæ scripta sunt, eò spectant, vt te hortet & suadeat. Valerio, lib. 13. 4. 7. a
 Sed eorum definitiones paulum oppidò inter se differunt, sed tamen eodem spectant. 3. de Finib. 52. a
 Nemo enim illum ex trunco corporis spectabat, sed ex artificio comico æstimabat. pro Rosc. Comæ. 16. a
 Ad suam magis ille gloriam, quam ad salutem Reipub. spectabat. pro Sest. 11. b
 Hoc autem eò spectabat, vt, &c. de Diuin. 133. b
 Vt primum attigi forum, spectauit semper, vt, &c. Epist. 64. b
 Omnia vtriusque consilia ad concordiam spectauerunt. ad Sulpit. lib. 4. 2. 5. a
 Quod ipse ad oratorias laudes à puero videlicet spectat. in Vatin. 34. b
 Si ad perniciem patriæ res spectabit. Offic. 3. 122. a
 Séque in eo capitis periculum adiurum: voluntatem spectet eius, quem statim de capite suo putet iudicaturum. 4. Verr. 23. a
 Aliquid inquirere quod ad bene beatèque viuendum valeat & spectet. 2. Offic. 7. a
 Præsertim cum ad meum quoque vsum spectent. Q. fr. 324. b
 Quid ista edicta valeant, aut quò spectent, planè non video. ad Att. lib. 16. 334. 9. a
 Expectare te arbitror, hæc tam longè repetita principia quò spectent. ad Plancum, lib. 13. 30. 4. a
 Hic cum similem exitum spectaret, in Macedonia trophæa posuit. in Pis. 72. id est, quum expectaret cum metu.
 Quid enim attinuit, &c. te iubere in ea parte figere quæ ad fretum spectaret? 7. Verr. 133. a
 Illa semper potiora duxi quæ ad sapientiam spectarent. de Orat. 150. b
 Quæret quispiam quid in tanta iniuria spectauerit. contra Rullum, 70. b
 Acquiescere, intueri, & spectare. pro Deiot. 3. a
 Non semper dicere, sed spectare debemus. Lent. lib. 1. 9. 87. a
 Noli spectare quanti sit homo. Q. Frat. 302. b
 Spectare aliquem ex moribus. Tusc. 234. b
 Aliquem ex vocibus spectare. 5. Tusc. 46. a
 Cum laxati curis sumus, spectare aliquid volumus & visere. Tusc. lib. 1. 79. a. *Στασις* Græci dicunt.
 Altè spectare, & ad cælum contueri. de Som. 130. b
 Spectare alta. Tusc. q. lib. 1. 66
 Hoc à me aiunt, Cæsarem sic spectare, vt, &c. Att. 24. b
 Virtus vetat, dum præstatur fides, fortunam spectare. 2. de Diuinat. 118. a
 Spectare domum. pro Ligar. 2
 A quibus spectare gloriam certè nullam potestis. de Somnio Scip. 128. b
 Claudere mihi videtur maritimos exitus, & tamè ipse Græciam spectare potius, quam Hispanias. ad Att. li. 9. 188. 2. a
 id est, cogitare proficisci in Græciam.
 Spectare semper idem: & idem propositum habere, pro eodem. 1. Fam. 50
 In pactionibus faciendis legè spectare Censoriam. Q. Frat. lib. 1. 1. 52. a
 Iuuenes magna spectare, & ad ea rectis studiis contendere debent. 2. Offic. 65. a
 Quod ni tu Megalesia illo die spectare voluisses, haud scio, &c. de Arusp. 248. b
 Quid in iudicando spectare oportet. pro Mil. 11. a
 Trademus quæ nos sequi in dicendo, quæque maximè spectare solemus. 2. de Orat. 113. a
 Vitam alicuius non ex oratione, sed ex moribus spectare debemus. in Salust. 2. a
 Spectare mihi videtur res ad cædem, & eam quidè propinquam. 15. ad Att. 35
 Res spectare videtur ad interregnum. 3. ad Q. Frat. 19
 Spectare rem ad arma cognoui. 14. Fam. 14
 Ad suam gloriam magis, quam ad cuiuspiam salutem spectare. pro Sestio, 29. a
 Ad perorandum spectare videtur sermo tuus. de Clar. 192. b

Prima & media verba ab vltimè spectare debet. in Or. 116. a
 Nostri consilia in sempiternum tempus spectare debent. de Orat. 124. b
 Sed vt primum forum attigerim, spectasse semper vt tibi possem quammaximè esse coniunctus. Licinio, lib. 5. 8. 8. a
 Bonorum possessio spectatur non in aliqua parte, sed in vniuersis. pro Quint. 17. b
 In philosophia res spectatur, non verba pèduntur. Or. 201. b
 In iudice debet & fortuna & dignitas spectari. 1. Philipp. 15. a
 Non tam fastidiosè in nobis, quam in histrionibus spectari puto. 1. de Orat. 135. a
 Ex maiore parte vnamquamque rem appellari spectarique dicunt. Tusc. quæst. 232. b
 Rem, non hominem spectari oportere. ad Heren. lib. 1. 9. a
 Spectatum esse magno theatro. epist. 200. b
 At verò ille tenuis, quum quicquid factum sit, sese spectatum, non fortunam, putat. 2. Offic. 102. a
Spectans.
 Ligarius domum spectans, & ad suos redire cupiens. pro Ligario, 137. b
 Quid spectans? Tusc. q. 154. b
 Quid enim spectans Deus ipse diceret Marcellum in mari periturum? de Fat. 147. b
 Qui ad meridiè spectas, in vinea media cõstitit. de Diu. 88. b
 Res vnum exitum spectantes. de Orat. 92. b
 Quærare argumenta spectantia ad id, quod in iudicium venit. de Orat. 120. b
 Spectantibus omnibus. 3. Verr. 36. a
 Artem verò negabat esse vllam, nisi quæ cognitis, penitusque perspectis, & in vnum exitum spectantibus, & nunquam fallentibus rebus contineretur. 1. de Orat. 45. a
 Quibus spectantibus domus mea disturbaretur. pro Domo sua, 236. b
Spectatus, a, um.
 Spectatus ciuis. 2. Philipp. 78
 Homo in iudicandis rebus spectatus & cognitus. in Verrem, lib. 2. 18. a
 Cleophantus, medicus ignobilis, sed spectatus homo. pro Cluent. 35
 Spectatus & honestus vir. 5. Verr. 49. a
 Vir maximus & spectatus. de Amic. 8. a
 Spectata atas. Post red. ad Quir. 4
 In multis & magnis rebus singularis integritas spectata. 3. Philipp. 142. a
 Lacedæmoniorum spectata & nobilitata virtus. pro Fl. 49. a
 Ad meam fidem, quam habent spectatam iam & diu cognitam, confugiunt. 1. in Verr. 7
 Q. Metelli spectata iam ad adolescentia filius. Postquam. 33. a
 Cæterarum artium homines spectati & probati. de Orat. lib. 1. 61. a. & pro Cluent. 35
 Fortes & spectati viri. 1. Verr. 13. a
 Spectatissimus sui ordinis Potitius. 3. Verr. 96. a
 Fœmina spectatissima. pro Rosc. Amer. 87. a
Spectatus, us.
 Maximeque admirantur eum, qui pecunia non mouetur: quod in quo viro perspectum sit, hunc dignum spectatu arbitrantur. 2. Offic. 54. a
Spectio.
 Consules habent etiam spectationem. 13. Philipp. 56
Spectatio.
 Apparatus spectatio tollebat omnem hilaritatem. epist. 95. b
 Spectatione animum leuari. 13. ad Att. 56
 Ex omni pecunia, quam aratoribus soluere debuisti, certis nominibus deductiones fieri solebant. Primum pro spectatione & collybo: deinde pro nescio quo cerario. 5. Verrinarum, 155. a
Spectator.
 Auditor gloriae, & spectator laudis. pro Domo sua, 51. a
 Ille ne auditor quidem gloriae, ego etiam spectator meæ laudis esse potuissim. pro Dom. 226. b
 Laudum alicuius spectator. Curioni, lib. 2. 6. 6. a
 Homo rerum superarum atque cælestium spectator. lib. 2. de Nat. deor. 210. a

Ludi quorum ipsi diu te spectatorem esse voluerunt. de Aruspicum respons. 248. b
 Scæuola, quem nunc mearum ineptiarum testem & spectatorem fortuna constituit. de Orat. lib. 1. 56. a
 Aut si omnes in culpa fuissent, non oportuisse Cleomenem constitui spectatorem illorum mortis atque cruciatu. 7. Verrinarum, 105. a
 Vt spectatorem te suorum officiorum esse intelligant diligentem. de Petit. Consul. 16
 Socii spectatores otiosos se præbuerunt Leuicræ calamitatis. Offic. lib. 2. 36. a
Spectabilis.
 Et corpus quidem cæli spectabile effectum est. de Vniu. 33
Spectaculum.
 Apparatissimum spectaculum. 1. Philipp. 27. a
 Spectaculum crudele & inhumanum. Tusc. q. lib. 2. 36
 Spectaculum tetrum. ad Brut. 35
 Constituitur in foro Laodiceæ spectaculum acerbum & miserum, & graue toti Asiæ prouinciæ. 3. Verr. 53. a. 3. Tusc. 56
 O spectaculum miserum atque acerbum! ludibrio esse vrbis gloriam, &c. 7. Verr. 78. a
 Rerum cælestium spectaculum ad hominè solum pertinet. 2. de Nat. deor. 210. a
 Quod tandè spectaculum fore putamus, &c. Tusc. q. lib. 1. 38
 Circuitus Solis & Lunæ præbent hominibus spectaculum. 2. de Nat. deor. 233. a
 Spectaculo earum rerum careres. 8. fam. 40. in epist. Cælli.
 Spectaculo illi esse mea incommoda nollem. 10. ad Att. 5. Id est, illum cum gaudio ea spectare, vt inimici solent.
 At spectacula sunt tributim data. pro Mur. 141. b
 Magnus ex omnibus spectaculis plausus excitatus est. pro Sestio, 108. a
 Populi sensus maximè theatro & spectaculis perspectus est. ad Attic. lib. 2. 34. 4. a
 Vt pompa, ludis, atque eiusmodi spectaculis teneantur, &c. 5. de Finib. 87. a
Spectrum.
 Quæ ille Gargettius, etiam antè Democritus *εἰδωλα*, hic spectra nominat. 15. famil. 44
 Qui putant etiam *εἰδωλα* *παρὰ τὰς* spectris Catianis excitari. epist. lib. 15. 16. 2. a
 His autem spectris etiam si oculi feriri possent, animus quò possit ego non video. epist. lib. 15. 44
Specula.
 Qui aliquid ex eius sermone specula degustarat. pro Cl. 32. b
 In communibus miseris hac tantum oblectabar specula. epist. 27. b
 Multò enim antè, tanquam ex aliqua specula, prospexi tempestatem futuram. ad Sulpitium, lib. 4. 3. 3. a
 Non enim sicut antea consuetudo erat, prædonum aduentum significabat ignis è specula sublatus, aut tumulo. 7. Verrinarum, 73. a
 Idcirco in hac custodia tâquam in specula collocati sumus. 7. Philipp. 229
 Rex semper in speculis fuit, cum à te animo esset alieno. pro Deiotaro, 247
 Nunc autem homines in speculis sunt, obseruant quemadmodum se vnusquisque vestrùm gerat. in Verr. a
 Satius esse existimo vos dispertitos, & in speculis esse. ad Atticum, lib. 9. 181. 11. a
 Qui ab illo in speculis atque insidiis relictis. pro Mur. 143. b
Speculator.
 Cum curia, &c. speculator atque obsidet. Rostra. pro Fl. 45. a
 Multò te etiã oculi & aures non sentientem, sicut adhuc fecerunt, speculabuntur atque custodient. in Catil. 4. a
 Sic noctu ad eas ventitabat, vt omnia specularetur & perscrutaretur antè. Tusc. q. lib. 5. 83. a
 Tum iste se comperisse ait, eum speculari causa in Siciliam ab ducibus fugitiuorum esse missum. 7. Verr. 126. a
 Quod neque precibus vnquam, nec insidiando, nec specularando assequi potui. de Orat. lib. 1. 67. a
Speculator.
 Communium miseriarum speculator. pro Domo sua, 15. a
 ZZ. i.

Spes est melius fore. ad Heren. 10. b
 Si est spes nostri reditus, eam confirma, & rem adiuues. Terentia, lib. 14. 4. 6. a
 Mulier, amissis liberis, quum vnus filii recuperandi spes esset ostentata, omnes suos propinquos, filiique necessarios conuocauit: & c. pro Cluent. 15. a
 Vide quid narrent, & quæ spes sit denarii. ad Atticum, lib. 2. 21. 4. a
 Spes erit ea quæ rumoribus afferebatur. 3. ad Att. 15
 Ægroto dum anima est, spes esse dicitur. Att. 145. b
 Quæ potest enim spes esse in ea Repub. in qua, & c. a
 Tuli grauius & acerbè iudices, in eum me locū adductum, ut aut eos homines spes falleret, qui opem à me atque auxilium petissent. 1. Verr. 3. a
 Quare non est cur eorum, & c. spes infringatur, aut læguescat industria. in Orat. 4. a
 Ut fortitudinis militibus spes ostendatur præmiorum. in Ant. 186. b
 Etiam nunc residet spes in virtute tua. Cassio, lib. 12. 3. 4. a
 Sed si est spes aliqua rebus communibus, ea tu, quicumque status est futurus, carere non debes. ad Torquatum, lib. 6. 1. 12. a
 Omnium rerum desperatione configit bona spes. 2. in Catilinam, 44. a
 Ut spes Romani populi bona de te sit & honesta opinio. de Petit. Consul. 34
 Quoniam expectatione rerum bonarum erigitur animus, rectè à Colatino spes consecrata est. 2. de Legib. 29
 Desperatissima spes. ad Att. lib. 9. 178. 3. a
 Spes minimè dubia & planè explorata triumphu tui. 3. familiar. 32
 Quòd illa ipsa spes exigua quæ erat, videtur esse sublata. ad Attic. lib. 3. 66. 1. a
 Eximia spes. epist. 8. b
 Spes alicuius rei explorata. Offic. 3. 159
 Spes explorata salutis. 6. famil. 41
 Spes homini est iniecta non eadem, quæ mihi, posse nos vnà decedere. 3. ad Att. 35
 Urbani, quibus ista agri spes & iucunditas ostenditur. contra Rull. 81. b
 Magna Clodio spes erat in Milonis morte proposita. pro Milone, 107. b
 Magna me spes tenet iudices, bene mihi euenire, quòd mittar ad mortem. Tusculanarum quæstionum lib. 1. 80. & pro Cluent. 4. a
 Obscura & cæca spes. 2. de Lege Agr. 68. a
 Grandis natu parens, cuius spes senectutis omnis in huius adolescentia posita est. a
 Sinautem impiorum consilia plus valuerint, quàm nostra, aut imbecillitas ætatis non potuerit grauitatem reru sustinere, spes omnis est in te. ad Brut. 10. 7. a
 In te & Collega omnis spes est. Planco, lib. 10. 22. 1. a
 Spes omnis mihi in te est. 6. familiarium, 29. in epistola A. Cecinna.
 Reipub. spes omnis in vobis est. Cassio, lib. 12. 2. 10. a
 Spes autem salutis pertenuis ostenditur. Terentia, lib. 14. 7
 Quæ ne spes cum fallat, te vehementer rogo. Lentulo, lib. 1. 3. 3. a
 Et quædam spes mihi quidem non magna, sed in his locis firma. Attic. 121. b
 Spes quædam non obtentabat, fore ut aliquid conueniret. 9. ad Atticum, 37
 Nunc spes reliqua est in nouis Trib. plebis, & in primis quidem diebus: nam si inueterarit, actum est. Terentia, lib. 14. 3. 7. 0
 Spes sola hominem in miseris consolatur. in Catil. 80
 Tenuis spes. ad Att. lib. 3. 60. 2. a
 Ne spes quidem vlla ostenditur. . 11. ad Att. 23
 Spes tamen est vna, aliquando populi Rom. maiorum similem fore. Cornificio, lib. 12. 22. 3. a
 Spes cælandi. 2. ad Heren. 38
 Spes commodorum ad maleficium facillè inducit. 2. ad Herennium, 33

Spes hominum egentium & perditorum imminet templis deorum. ad Brut. 91. b
 Spes immortalitatis. Tuscul. quæst. lib. 1. 27
 Spes libertatis nusquam. ad Attic. 279. b
 Libertatis spes proposita. pro Rab. perd. reo, 10. a
 Spes malorum. Att. 20. b
 Totus status ciuitatis & spes omnium in vestra potestate, & in hoc vno iudicio posita est & defixa. pro Flac. 146. b
 C. Marius, spes subsidiumque patriæ. pro Sest. 11. b
 Spes perficiendi. 2. ad Heren. 37
 Quo modo spes salutis cæteris residebit, cum ciuibus præclusa sit expectatio incolumitatis? Antequam iret in exil. 5. a
 Si Syriæ spes eum frustrata esset. epist. 190. b
 Spes vincendi, & ratio persuadendi tota posita est in confirmatione & confutatione. 1. ad Heren. 18
 Literæ Q. fratris & T. Pomponii necessarii mei tantum spei dederant, ut in te non minus auxilii, quàm in tuo collega mihi constitutum fuerit. Metello, lib. 5. 4. 1. a
 Sin, ut ego perspicio, cum tua cõiectura, tum etiam mea spei nihil est, oro, obtestorque te, ut Q. fratrem ames. ad Attic. lib. 3. 65. 9. a
 Spei plus habent reliqua, quàm timoris. 2. ad Q. fr. 39
 Tantum spei habent ad viuendum, quantum acceperunt ab Antonio. Att. 247. b
 Miserum est non habere ne spei quidem extremum & commune solatium. 3. de Nat. d. 9
 Spei plena omnia mittit, metuens defectionem animi mei. 3. ad Atticum, 30
 Qui negare noluit esse in eo numero Syllam, quo plus spei Gallis daret. pro Syll. 174. b
 Spei præstolari. 3. ad Attic. 33
 Ne de Planco quidem spem adhuc abiecit, ut ex libellis eius animaduerti, qui in me inciderunt. Brutus Cic. lib. 11. 19
 Abiicere spem faciendi aliquid. 2. de Orat. 77. a
 Socii verò, nationesque exteræ, spem omnium tum primum abiecerunt. 3. Verr. 39. a
 Spem tam abiectam compositionis non desperatissimam esse puto. 9. ad Att. 26. in epist. Balbi.
 Populari agros non ad spem constituendæ rei familiaris, sed ad præsentem partem mendicitatis suæ. in Ant. 231. b
 Cui quum pridie frequentes essetis assenti, postredie ad spem inanem pacis deuoluti. 7. Philipp. 225. a
 Pompeius ciuitatem ad spem libertatis & pristinæ dignitatis erexit. pro Dom. 218. b
 Ad spem libertatis exardere. 4. Philipp. 163
 Alia te ratio, alia cogitatio ad spem huius opprimendi excitauit. pro Planc. 45. a
 Fieri quædam ad meliorem spem inclinatio visa est. pro Sestio, 18. b
 Quicumque ad spem explorati haberent. 11. ad Att. 42
 Quid ad eam spem est parati? 8. ad Att. 10
 Neque ab iis ipsis quicumque ad spem ostenditur. Att. 179. b
 Ad spem quandam immortalitatis rapi. Luceio, lib. 5. 12. 4. a
 Ad spem aliquam nos fortuna reseruauit. 14. famil. 10
 Siquid ad spem scribere poteris. 10. ad Attic. 43. Id est, quod spem afferat.
 Ad spem seruare vitam. 1. ad Q. frat. 58
 Senatus ad autoritatis pristinæ spem reuiuiscit. in An. 209. b
 Lentulus suo in nos officio, quod & re & promissis & literis declarat, spem nobis nonnullam affert Pompeii voluntatis. ad Att. lib. 3. 63. 2. a
 Frequentia vestrum Quirites, & alacritatem mihi summam affert Reip. defendendæ, & spem recuperandæ libertatis. in Ant. 191. b
 Reliquorum sententiæ spem adferunt, & c. Tusc. q. lib. 1. 21
 Mihi non dubiam spem mei conueniendi afferebas. Appio, lib. 3. 5. 20. a
 Spem mihi ma bat summæ probitatis, summæque eloquentiæ. lib. 6. 9. 2. a
 Spem deditiois adimere. pro Lege Manil. 25. a
 Qui spem Catilinæ mollibus sententiis aluerunt, coniurationemque nascentem non credendo corroborauerunt. 1. in Catil. 21. a

Speculatrix.

Furiæ deæ sunt, speculatrices, credo, & vindices & facinoræ & sceleris. 3. de Nat. d. 62. a

Speculum.

Versus, in quibus si quis velit, possit istius tanquam in speculo vitam intueri. in Pis. 56. a

Id sit quum speculorum læuitas hinc illincque altitudinem assumpsit, & ita dextra detrusit in læuam partem oculorum, læuæque in dextram. de Vniuers. 32. a

Nec tamen argumentum hoc Epicurus à paruis petiuit, aut etiam à bestis, quæ putat esse specula naturæ. 2. de Fin. 55. a
 Pueri in quibus ut in speculis natura cernitur. de Fin. 139. b

Specillum.

Æsculapiorum primus Apollinis, quem Arcades colunt, qui specillum inuenisse, primusque vulnus obligauisse dicitur. 3. de Nat. deor. 40

Specus.

Specus in extremo fundo subterraneus. 15. ad Att. 44

Spelunca.

Etenim propter est spelunca quædam, conuersa ad Aquilonem, infinita altitudine, qua Ditem patrem ferunt repente cum curru extitisse. 6. Verr. 95. a

Ex spelunca saxum in crura eius incidit. de Finib. 141. b

At iam decimum annum in spelunca iacet. 2. de Finib. 152. a
 De Philoctera.

Speluncarum concauæ altitudines. 2. de Nat. d. 72

Qui producti tabulas se publicas ad speluncas perdidisse dixerunt. pro Flac. 30. a

Adsum, atque aduenio Acheronte vix via alta atque ardua, Per speluncas saxis structas asperis. 1. Tusculanarum quæstionum, 57. a

Sperno.

Cur huic, qui te spernit, molesta es? pro Cæl. a

Sed multo magis nos spreuit & pro nihilo putauit. 13. Philippic. 359. a

Quis enim iam inimicus nomini Romano est, qui Ennii Medeam aut Antiope Pacuum spernat aut reiciat? 1. de Finib. 7. a. cuius contrarium est Delectari Græcis.

Spernere & reicere aliquid. de Finib. 49. b

Repudiare & spernere aliquem. in Orat. 7. a

Spernere voluptates. Parad. 41

Sperni ab iis, à quibus colis solitus. de Senect. 78. b

Repelli & sperni à quibusdam. in Orat. 52. a

Spretus.

Eloquentia forensis spreta à philosophis & repudiata. Orator, 198. b

Veritas auspiciores spreta est, species tantum retenta. 2. de Nat. deor. 13. a

Spretum à subtilibus, repulsum à grauibus. Orat. 205. b

Spero, Vide Spes.

Spes.

Si spes est expectatio boni, mali expectationem necesse est esse metum. Tusc. q. lib. 4. 66

Te enim spes consolatur. Luceio, lib. 5. 13. 9. a

Deficit enim non voluntas, sed spes. ad Att. lib. 7. 139. 1. a

Si tum, quum spes deseruisset, opitulatus sit. de Inuent. a

Spes despondetur anno Consulatus tui. 12. famil. 15

Spes est & hunc miserum atque infelicem aliquando tamen posse consistere. pro Quint. 63. a

Me tuæ literæ nunquam in tantam spem adduxerunt, quantam aliorum. ad Att. lib. 3. 31
 In eam spem adducimur, ut nobis ea contentio quæ impendet, interdum non fugienda videatur. ad Att. lib. 2. 57
 In spem maximam, & (quemadmodum confido) verissimam adducti sumus, hunc ipsum annum, & c. pro Mil. 58. a
 Impellere in spem certissimam Consulatus. ad Brutum, lib. 10. 4. a
 Quid te (malū) rationis in istam spem induxit, & c. Of. 2. 76
 Amici iacentem animum excitet, inducātque in spem cogitationemque meliorem. de Amic. 107. b
 Ego magno in metu meo subito inducor in spem, vos, & c. pro Planc. 84. a
 Ego mi Cornifici, in spem libertatis ingressus sum. 12. fam. 53
 Ingressi in spem Reip. recuperandæ sumus. 5. Philipp. 171
 In spem tamē venio appropinquare tuum aduentum. 9. fa. 1
 In spem venero me conficere. 9. ad Att. 58. in ep. Balbi. pro, confecturum, vel, conficere posse.
 Quam in spem me vocas? si autē spei nihil est, quæ est mihi vita? 3. ad Attic. 16
 Spem infringi & languescere iniuriam. Orat. 197. b
 Iniicere spem alicui de aliqua re. Att. 49. b. & 254. b
 Tamen maiorem spem imperadi nactus sum postea, quam mihi dictum est, hoc idem à te Rhegienses impetraffe. Cluuius, 13. 8. 8. a
 Spem summam nuntiabant, fore, ut, & c. 16. ad Att. 19
 Iste Rabonius quiescere iubet, & simul ei nonnullam spem societatis ostendit. 3. Verr. 95. a
 Tantam enim spem otii ostēdisti, quantam, & c. C. filius Cn. Pompeio, lib. 5. 7. 1. a
 Afferre metum, & Ostendere spem, contraria. in Verr. 135. b
 Ostendere improbis spem, & iniicere bonis timorem. 1. de Lege Agr. 14. a
 Itaque beneficii collocandi spem perdidistis. pro Mur. 130. b
 Quod de Planci & Bruti concordia scribis, in eo vel maximam spem pono victoriæ. Furnio, lib. 10. 26. 1. a
 Facis iniuriam Chryfogone, si maiore spem emptionis tuæ in huius exitio ponis, quam in his rebus, quas L. Sylla gefit. pro S. R. osc. 86. a
 Nec in præmiis humanis spem posueris rerum tuarum. de Somn. Scip. 27. a
 Ponere delectationis spem in cuiuspiam humanitate. ad Atticum, lib. 1. 4. 3. a
 Ponere & defigere spem in cuiuspiam potestate. pro Fl. 2. a. & in Verr. 244. b. & 10. fam. 57
 In Pompeio te omnem spem otii ponere non miror. ad Atticum, lib. 6. a
 Qui spem sæpe transitionis præbendo, neque, & c. Cassius ad Ciceronem, lib. 12. 13. 9. a
 Præcidere spem alicui faciendi aliquid. in Verr. 80. b
 Spem iudicii corrumpendi præcidere. 3. Verr. 13. a
 Amissum est enim præter spem, quod erat spe deuoratum lucrum. pro Flac. 44. a
 Præter spem euenire. Tusc. q. lib. 3. 28
 Propter bonam spem quæ de illo erat. in Verr. 34. b
 Pro re certa spem falsam domum retulit. pro R. Amer. 65
 Magnam spem in eius virtute Resp. reponit otii, pacis, concordia. in Ant. 102. b. & 5. Tusc. 52. a
 Spem prædæ & rapinarum sequi. 12. fam. 20. in epist. Cassii. Sequuti enim sumus non spem, sed officium: & c. Varroni, lib. 9. 6. 2. a
 Spem alicuius suspensam tenere. 10. fam. 14. in epist. Planci
 Nam si erit causa, siquid agerem, si spem videro, aut ibidem opperiar, aut me ad te conferam. ad Att. lib. 3. 50. 1. a
 Cùm à spe consulatus longè abesset. Offic. 3. 103
 Populi opinionem à spe adipiscendi auertunt, & amicorum studia debilitant. pro Mur. 41. a
 A spe malorum ad mearum rerum laudem conuertissem. ad Att. lib. 1. 15. 4. a
 Spe bonus. pro Domo sua, 110
 Cedam vita, quæ quanquam sollicita est, tamen si profutura est Reipubl. bona spe posteritatis me consolatur. ad Octauium, 319. b

Amicitia bona spe præluet in posterum. de Amic. 100. b
 Ego sum spe bona. Cornificio, lib. 12. 27. 4. a
 Spe carere. 6. fam. 3
 Nā quis in ea fortuna, quæ mea est, & c. & cum ea spe, quam in manibus habeo, & c. Plancus Senatui, lib. 10. 8. 4. a
 Cum spe mala viuere. 8. fam. 42. in epist. Cælii.
 Depelli de spe & conatu. 2. in Catil. 32
 Estis iudicaturi de spe bonorum omnium, si qua reliqua est etiam nunc, quæ fortium ciuium mentes cogitationesque sustentet. pro Flac. 146. b
 Spe decipi, metu terreri. 10. fam. 18. in epist. Planci.
 Spe deducebar ad eam cogitationem. 9. ad Att. 48
 Neque solum spe, sed certa re iam, & possessione deturbatus est. 12. fam. 58
 Ille autem regis hæreditatem spe deuorarat. ad Atticum, lib. 1. 11. 18. a
 Iste qui iam spe & opinione prædā illam deuorasset, neque, & c. 3. Verr. 95
 Quod si quis vestrum spe ducitur, se posse turbulenta ratione honori velificari suo, & c. 1. de Leg. Agr. 17. a
 Erigi spe futurorum. de Finib. 63. b
 Sed hoc scito, tuos veteres hostes, nouos amicos, vehemēter literis perculsos, atque ex magna spe deturbatos iacere. Pompeio, lib. 5. 7. 2. a
 Spe pacis exclusa. 6. fam. 54
 Spe exigua extremaque pendet salus. pro Flac. 3. a
 Lentulum eximia spe, summæ virtutis adolescentem, cùm cæteris artibus, quibus studuisti semper ipse, tum in primis imitatione tui facerudias. Lentulo, lib. 1. 7. 36. a
 Quo in oppido quum tibi spe falsa, & c. animos rumor inflasset, & c. in Pis. 71. a
 Nulla in spe hoc habeo. 11. ad Attic. 41. pro, nullam de hoc spem habeo.
 Alteris iam literis nihil ad me de Attica: sed id quidem in optima spe pono. 13. ad Att. 28
 Plura ponuntur in spe, quam in pecuniis: reliqua ad iacturam struentur, ad Q. fr. lib. 3. 33
 Et quidem c c c c. m. certa, reliqua in spe. Att. 148. b
 In optima spe puerum repositum. 14. ad Attic. 23. in epistola Antonii.
 Magna autem in spe sum, mihi nihil temporis prorogatum iri. ad Att. lib. 6. 113. 6. a
 An in spe est aliquid? 3. ad Att. 30. pro, an aliquid est spei
 In bona spe est hoc iudicium. 8. familiarium, 40. in epistola Cælii.
 Teucris lentum negotium, sed tamen est in spe. Att. 8. b
 Quoniam autoritate & cōsilio tuo in spe firmiore sumus. ad Attic. lib. 8. 157. 2. a
 Brutus est in spe magna. Att. 172. b
 Etsi eramus in magna spe, te meis literis, & c. Seruio, lib. 13. 20. 3. a
 Dum in spe pax fuit. ad Atticum, lib. 8. 38. ibidem 30. & 14. familiar. 8
 Sed tamen quandiu vos eritis in spe, non deficiam, & c. Terentia, lib. 14. 3. 5. a
 In optima spe esse debebis. de Pet. Conf. 21
 Spe non dubia incitare. 10. ad Att. 23
 Incubare spe atque animo alicui pecuniæ. pro Cluent. 57. a
 Cùm tibi vana quædam atque inania falsa spe inductus pollicebar. pro Planc. 280. b
 Adolescens non tam re & voluntate, quam spe & expectatione laudatus. in Orat. 57. a
 Magna spe & propè explorata, libertatis causam suscepimus. in Ant. 228. b
 De Egnatii nomine, nec nulla, nec magna spe sumus. ad Atticum, lib. 6. 12. 3. a
 Nunc si ita sunt quæ speras, sustinebimus nos, & spe qua iubes, nitimur. ad Att. lib. 3. 49. 4. a
 Suspensus & incertus obscura spe, & c. expectatione pendeo. contra Rull. 79. b
 Quibus te consolet ut afflicti sum, & iam omni spe salutis orbatum. Cecinna, lib. 6. 6. 4. a
 Spe atque animis inflata peteret. pro Mur. 31. a

Adolescentem summa spe & animi & ingenii præditum rei familiaris facultatibus. 2. Philipp. 62
 Vnum illud intelligo, & c. ea spe istum fuisse præditum, ut, & c. 2. Verr. a
 Spe beatoris vitæ priuari. Tusc. q. lib. 1. 67
 Spe teneri. 5. fam. 37
 Patrimonia spe bene tradendi relinquimus, qua possumus falli. de Nav. deor. 75. b
 Quò confugient socii? quem implorabunt? qua spe denique, ut viuere velint, tenebuntur? a
 Spes tuæ in hoc omnes sunt. 1. Verr. 26. a
 Nunc quoniam, & c. existimare debetis, omnes Catilinæ copias, omnes spes atque opes, his depulsis vrbis periculis, concidisse. 3. in Catil. 60
 Spes in aliquo positas habere. 8. ad Att. 5
 In vnus hominis quotannis periculose ægrotantis anima, positas omnes nostras spes habemus. de Nat. d. 119. b
 Duasque ei spes esse propositas: vnā Lepidi, ipsius alteram exercitus. 10. fam. 23. in epist. Planci.
 Et scio te me iis epistolis potius, & meas spes solitum esse remorari. ad Att. lib. 3. 19
 O frustra, inquit, suscepti mei labores, o spes fallaces, o cogitationes inanes meæ. pro Mil. 72
 Specula.
 Nec tamen argumentum hoc Epicurus à paruis petiuit, aut etiam à bestis, quæ putat esse specula naturæ. 2. de Fin. 28
 Degustare aliquid ex sermone speculæ. pro Cluent. 56
 An dubitas, quum scias quāti cūm illum, tum verò Tulliam meam faciam, quin ea me cura vehementissimè sollicitet? & eò magis, quod in communibus miseriis hac tamen oblectabar specula. ad Cælium, lib. 2. 15. 16. a
 Spero.
 Spero animum tuum minimè imbecillum esse. 6. fam. 18. Id est, existimo.
 Spero fore ut contingat id nobis. 1. Tusc. 128. a
 Spero fuisse. 10. ad Att. 19
 Quoniam hæc satis spero vobis quidem, certè maioribus molesta & putida videri. de Orat. 147. b
 Neque de otio nostro spero iam, nec vllam acerbitatem recuso. ad Att. lib. 9. 175. 2. a
 Spero iam probatam esse amicitiam nostram. a
 Spero me tibi causam probasse. ad Att. lib. 1. 110. 2
 Spero meliora. Att. 231. b
 Amicitia nostræ memoriā spero sempiternā fore. Læli. 14. a
 Spero eiusmodi negotia esse ut sperem, & c. 14. fam. 17
 Sin à vobis (id quod non spero) deserar. pro S. R. osc. 20. b
 Spero, quæ tua temperantia est, & hercule, ut me iubet Acastus, confido te iam, ut volumus, valere. Att. 97. b
 Res vobis, quemadmodū spero, nō molesta. pro Arch. 186. b
 Spero te posse impetrare. 12. fam. 28. in ep. Lætuli. i. existimo.
 Spero te id meminisse. 13. fam. 95
 Ut spero, propediem te videbo. ad Att. lib. 6. 114. 10. a
 Itaque omnia experiar, & ut spero, assequar. Att. 101. b
 Quod si tu valeres, iam mihi quædam explorata essent: sed, ut spero, valebis. Att. 101. b
 Ut spero, saluus venisti. 6. ad Att. 38
 Ut spero, & ut promittis. Att. 253. b
 Non sperabam te tam mobili in me meosque esse animo. 5. fam. 1. in epist. Q. Metelli.
 Quam speraram atque optarā habere te de me opinionem. 11. fam. 46. in epist. Matii.
 Id ego & sperarā prudentia tua fretus: & ut considerem, fecerunt tuæ gratissimæ mihi literæ. Cornificio, lib. 12. 18. 3. a
 A quo nihil speres boni Reipubl. quia, & c. ad Att. lib. 1. 8. 4. a
 Et quidem ut cum spe summa, maxima, tum maiore etiam animo sperent, superiores fore nos, confidant animo, & c. Q. frat. 302. b
 Desperare & Sperare. in Pis. 8. a. contraria.
 Sperare aliquid firmius. 14. fam. 6
 Iubeo te bene sperare & bono animo esse. pro Deiot. 27. a
 Non bene sperare solum de nobis, sed explicatè iudicare. 10. fam. 17. in epist. Planci.
 Bene de vel ex aliquo sperare. Att. lib. 9. 175. 7. a. & 13. fam. 19

Quid de hoc sperare aut expectare non oportebat ad Octauium, 6. a
 Etsi tuæ literæ rectè sperare iubent, tamen expecto recens aliquid. Att. 208. b
 Sperare me cogis, quod optandum vix est. 11. ad Att. 41
 Ut ægroto dum anima est, spes esse dicitur: sic ego quoad in Italia Pompeius fuit, sperare non desisti. Att. 145. b
 Ergo his ad bene sperandum de omni Repub. quasi signum aliquod sustulisti. pro Marcel. 131. b
 Id erat huiusmodi, ut magis optandum, quam sperandum putarem. Q. fr. 314. b
 Sperans.
 Sempèrque magis aduersos rerum exitus metuens, quam sperans secundos. 6. fam. 46
 Speratus.
 Laborare de reliqua & sperata gloria. Q. fr. lib. 1. 1. 63. a
 Cùm præsentium etiam sperata tua dignitate labor. 2. fa. 16
 Speusippus.
 Speusippus, Platonem auunculum subsequens, vim constituit quandam, qua omnia regantur, eamque animalem. de Nat. deor. 1. 24
 Speusippus, Platonis fororis filius, nihil ab Aristotele magnopere dissentit. 3. de Orat. 38
 Nam cūm Speusippum fororis filium Plato philosophiæ quasi hæredem reliquisset. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 12
 Speusippus & Xenocrates primi Platonis rationem auctoritatēque susceperunt. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 25
 Sphæra.
 Sphæra, quam effecit Posidonius. 2. de Nat. d. 63
 Sphæra conuersiones imitatus Archimedes. 2. de Nat. d. 64
 Quauis sphæram in scenam (ut dicitur) attulerit Ennius, tamen in sphæra fornicis similitudo non potest inesse. 3. de Orat. 89
 Habent suam sphæram stellæ inerrantes, ab æthera conjunctione secretam. 2. de Nat. d. 79. a
 Nam quum Archimedes, lunæ, solis, quinque errantium motus in sphæram illigauit, effecit idem quod ille in Timæo mundum ædificauit Platonis deus, & c. 1. Tusc. 98. a
 Quumque duæ formæ præstantes sint, ex solidis globus (sic enim sphæram interpretari placet) ex planis autē circulus aut orbis, & c. de Nat. d. 2. 34
 Pyramidē tibi ais pulchriorem, quā sphæram videri. 2. de N. 34
 Id autem medium, infimum in sphæra est. 2. de Nat. d. 174. a
 Si in sphæra maximi orbis sunt, medii inter se diuiduntur. de Fat. 143. b
 Σφαιροειδές Græci vocant globosum, cuiusmodi est mundi forma. de Vniuers. 21
 Sphærus.
 Nam superiores definitiones erant Sphæri, hominis in primis bene definitis. Tusc. q. lib. 4. 42. Philosophi nomen cuius Quintilianus meminit.
 Spica.
 Viriditas herbescens, & c. cūm è vaginis emerferit, fundit frugem spicæ ordine struētā, & contra auium minorum morsum munitur vallo aristarum. de Senect. 47
 Ne seges quidem igitur spicis vberibus & crebris, si auenam vsquam videris. 5. de Finib. 156. a
 Spiculum.
 Spiculum illustre tenens splendenti corpore virgo. 2. de Natura deor. 159. a
 Epaminondas sibi auelli iubet spiculum. Luceio, lib. 5. 31
 Crassus homo sapientissimus nostræ ciuitatis, spiculis propè scrutatus est Alpes, ut, & c. in Pis. 49. a
 Spina.
 Illa vsque ad spinam mergens se cæcula condit. in Arat. b
 Peripatetici autem ad placandos animos multa afferunt, spinas partiendi & definiendi prætermittunt. 4. Tusc. 8
 Quam illorum tristitiam atque asperitatem fugiens Panætius, nec acerbitatem sententiarum, nec differendi spinas probauit, & c. de Finib. lib. 4. 74
 De fortitudine hominum, de spinis vellentium, & c. 4. de Finibus, 9. a
 Animantes aliæ villis vestitæ, aliæ spinis hirsutæ. 2. de N. 90
 ZZ. iii.

Nunc meam spoliatam fortunam cum tua florente conferam. in Plin. 19. a
 Fanum Iunonis spoliatum, & oppidum Samum. 3. Verr. 35. a
 Cum forum voce erudita spoliatum atque orbatum videret. de Clar. Orat. 4. a
 Et mehercule ego ita iudico, nihil illo regno spoliatus, nihil rege egentius. ad Att. lib. 6. 111. 9. a

Spoliatio.

Misericordiam spoliatio Consulatus magnam habere debet. pro Mur. 79. a
 Spoliatio dignitatis. 2. Philip. 48
 Nobilissimi atque antiquissimi templi spoliatio. 6. Verr. 91. a
 In tanta spoliatione omnium rerum. pro Sest. 38. a
 Quum in legatione, oppidorum, fanorumque spoliationes cogitaret. 4. Verr. 12. a
 Nullas Græci homines grauius tulerunt, nec ferunt, quam huiuscemodi spoliationes fanorum atque oppidorum. 6. Verrinarum, 117. a

Spoliator.

Neque solum spoliata illa patiêre, sed etiam eorum spoliatores, vexatoresque defendes. 6. Verr. 71. a

Spoliatrice.

Tunc aurum ex armario tuo promere ausus es: tunc Venerem illam tuam spoliatricem spoliare ornamentis: pro Cælio, 40. a

Spondalia.

Tamen in hoc genere sæpe vidi, quum ex persona mihi ardeat oculi hominis histrionis viderentur, spondalia illa dicentis,
 Segregare abs te ausus, aut sine illo Salamina ingredi. 2. de Orat. 104. a

Spondeo.

Promitto & spondeo vobis. pro Mur. 145. b. & epist. 107. b
 Hoc tibi spondeo mi Cicero. epist. 250. b
 De quo tibi homine hæc spondeo. ad Cæsarem, lib. 7. 5. 7. a
 Ea spondent, confirmant, quæ, & c. Att. 173. b
 Pro Cornificio abhinc amplius annis x v. spondu. epistolarum, 190. b
 Magis enim illum, pro quo spondui, quam me obligauit. ad Brut. 18. 5. a

Filius repetit eam, quam ego patri suo quondam pro salute patriæ spondui dignitatem. pro Flac. 166. b
 Dependendum tibi est quod mihi pro illo sponduisti. Lentulo, lib. 1. 9. 25. a
 Quibus honores & præmia sponduisti. in Ant. 200. b
 Qui quod spondui, qua in re verbo se vno obligauit, non facit. pro Cecin. 286. b

Pansa aut morte, aut victoria se satiffaturum Reip. spondui. 14. Philip. 401. a

Quibus, & c. honores ac præmia sponduistis. 5. Phil. 184. a
 Nulli Populo Rom. pro me maiores mei sponduerunt. 2. de Lege Agr. 77. a

Spondebo enim tibi, vel potius spondeo, in meque recipio, eos, & c. epist. 13. 33

Inimicissimum huic coniurationi, quæ nunc Remp. labefactat, futurum esse promittam & spondeam. pro Mur. 82. a

Egit autem pater & filius, vt tibi sponderem, sed ita, vt tu crederes, cum ipse cognosces. Att. 16. 531. 5. a

Reip. quod spondueris, quemadmodum soluas, nisi is dependi facile patitur. Att. 289. b

Quod ego non modo de me tibi spondere possum, sed de te etiam mihi. ad Trebonium, lib. 15. 21. 3. a

Vt aliquando spondere se diceret. in Ver. 264. b. Id est, sponsonem faceret.

Sed tamen scire velim quomodo dicar sponduisse, pro patre, an pro filio. ad Att. lib. 12. 141. 1. a

Sponsum.

Ex sponso agere. pro Quint. 17

Sponsus.

Horatia sponsi nomen appellans identidem. de Inuent. 72. b

Sponsa.

Suam cuique sponsam, mihi meam: suum cuique amorem, mihi meum. ad Atticum, lib. 14. 318. 4. a

Sponsor.

Sponsor humanitatis tuæ. 7. fam. 13
 Sponsor promissorum eius. 15. ad Att. 30
 De tuo negotio quod sponsor es pro Pompeio, si Galba consponsor tuus redierit. Leptæ, lib. 6. 19. 5. a

Cn. Põpeius idem mihi testis de voluntate Cæsaris, & sponsor est illi de mea. de Prouinc. 78. b

Marcellus pro Magio sponsor factus est. Att. 207. b
 Tulliola deliciæ nostræ, tuum munusculum flagitat, & me vt sponforem appellat. ad Att. lib. 1. 5. 3. a

Sic ei probatum est, quod ad te scribo, vt ipse crediderit, me sponforem accipere noluerit, eumque laudans amicissimè, & c. Att. lib. 16. 13

Sponfores appellare, videtur habere quandam *δυσωμιαν*. Att. lib. 16. 38

Possumus, vt sponfores appellentur, procuratorem introducere. Att. 261. b

Quotidie sponfores & creditores L. Trebelli conueniunt. in Ant. 207. b

Cur cæteri sponfores & creditores non conuenierint: nonne fuit cui deberet Quintus: fuerunt. pro Quint. 49. a

Sponfores liberari. 16. ad Att. 38

Sponsio.

Diligentia votorum satis in lege dicta est, ac voti sponsio, qua obligamur deo: & c. 2. de Legib. 66. a

Sponsio est, ni te Apronius in decumis focium esse dicat, prouincia tua est: ades, abs te iudicium postulat. 5. Verrinarum, 115. a

Sponsio fit de capite & fortunis tuis. in Verr. 177. b
 Facta est sponsio fester. quinque milibus. 5. Verr. 115. a

In ea pecunia legitimæ partis sponsio facta est. pro Quint. Rosc. 46. b

Sponsio quæ in verba facta est: Si ex edicto Pr. bona P. Quintii possessa non sunt. pro Quint. 56. a

Negamus te bona possedisse, & c. ni eo sponsio facta est: id est, ni possessa non sint. pro Quint. 6. b

Quum autem Ebutius, & c. facta est sponsio ni Cecinna restitutus ex edicto Prætoris esset. pro Cecin. a

Pecunia potita est certa, cum tertia parte sponsio facta est. pro Quint. Rosc. 7

Prætor interdixit, vt vnde deiecesset, restitueret: restituere se dicit, sponsio facta est: hac de sponsione vobis iudicandum est. pro Cecin. 289. b

Aliquem in angustissimam formulam sponsionis includere. pro Quint. Rosc. 46. b

Fimbriam Consularem audiebam, & c. quum is sponsionem fecisset, nisi vir bonus esset. 3. Offic. 101. a

Vt statim testificati discederent, optimè sponsionem facere possent, ni aduersus edictum Prætoris vis facta esset. pro Cecin. 293. b

Cogere eum cepit, sponsionem facere cum licetore, ni furis quæstum faceret. in Verr. 264. b

Satis formulæ & sponsioni fecisse videor. pro Quint. 16

Sponsionem facere. Offic. 3. 101

Sponsionem acceptam facere. 5. in Verr. 118

Vincere sponsionem. pro Cecin. 302. b

Quid, quum palam Syracusis te audiente maximo conuentu P. Rubrius Q. Apronium sponsione laceffiuit, ni, & c. 5. Verr. 113. a

Sed etiam insuper ipse grandi sponsione vincus est. ad Herennium, 31. b

Sponsalia.

Ad v i i i. Iduum April. sponsalia Crassipedi dedi, cui conuiuio Quintus tuus defuit. Quint. frat. 309. b

Præbere alicui sponsalia. Quint. frat. lib. 2. 8. 4. a

Certos homines ad mulieres miseram, factis sponsalibus. Attic. lib. 6. 42

Spondeus.

Ne spondeus quidem funditus est repudiandus, & si quod est è longis duabus, hebetior videtur & tardior. Orat. 125

Spongia.

In pulmonibus inest raritas quædam, & affimilis spongiis mollitudo. de Nat. d. 53. b

E foro spongiis effundi sanguinem. pro Sest. 20. b
Sponsa, Sponsio, Sponsum, Sponsus,
 Vide Spondeo.
Spondeo.

Sponde bene firmi, & autoritate tua inflamati. 5. ad At. 47
 Sponde mea. pro Sylla, 30. & 2. Philippic. 96. Id est, sine alterius auxilio.

Et si mea sponte antea faciebam. Att. 5. b
 Gaudeo id te mihi suadere, quod ego mea sponte pridie feceram. Att. lib. 15. 46

Quæ ad te pertinere arbitrabor, ea mea sponte faciã. 6. fam. 32
 Ego hæc à Chryfogono mea sponte remoto Sext. Roscio, quæro, & c. pro Rosc. Amer. 77. a

Sua sponte, per se, à se. de Clar. Ora. 177. b. de Fin. 133, & 82. b
 Qui sua sponte & voluntate aliquid faciunt. de Inuent. 42. b. & Partit. 241. b

Senes autem, sicut sua sponte, nulla adhibita vi, cõsumptus ignis extinguitur. de Senect. 65. a

Ista sua sponte, & per se, esse iocunda. lib. 1. de Finib. 20
 Ignis per se ipse & sua sponte mouetur. de Nat. d. 31. b

Etenim Pompeium, qui mecum sæpissimè non solum à me prouocatus, sed etiam sua sponte de te communicare solet, scis temporibus illis non sæpe in Senatu fuisse. ad Lent. lib. 1. 7. 8. a

Vera & falsa sua sponte non aliena iudicantur. de Leg. 165. b
 Solet sua sponte dicere. 6. Verr. 64, & 125. a

Gallia ipsa sua sponte, suo iudicio excitata. in Ant. 192. b
 Sponte sua ius & honestum omne est expetendum. 1. de Legibus, 36

Si sua sponte quod impellimus, inclinant. de Orat. 152. b
 Sua sponte Mallius nuntiat: quæso eius intererat: pro Rosc. Amer. 58. a

Et quis Volcatio, si sua sponte venisset, libellam vnam dedisset: in Verr. 113. b

Sportella.

Dediscendæ tibi sunt sportellæ & artolagani tui. ad Papium Prætorum, lib. 9. 20. 5. a

σποδῆον οὐδὲν in sermone, *φιλόλογα* multa. 13. ad Att. 67
σποδῆον ὄστρεον quid in literis. 5. ad Att. 6
σποδῆ mea nimia. 16. fam. 29. ex epist. Cic. filii.
σποδῆ nostra non est probata. 13. ad Att. 35

Spuma.

Venus spuma procreata, & c. de Nat. d. 71. b
 Cum spumas ageret in ore, arderet oculi, clamare cœpi, & c. in Verr. 130

Spumans.

Iste spumans ex ore scelus, & anhelans crudelitatem. ad Herennium, 41. b

Spumatus.

Saxæque cana falis niueo spumata liquore
 Tristificas certant Neptuno reddere voces. 1. de Diu. 21. a

Spurcus.

Samnis spurcus homo, vita illa dignus locoque. 2. Tusc. 71. a
 Æternus non spurcus homo, sed doctus & acer. de Oratore, 244. b

Spurcissimus helluo, præguftator libidinum. pro Domo sua, 20. a

Iactati tempestate spurcissima. a
 Spurcissima capita. 11. Philip. 288

Spurce.

In odium ducentur, siquid eorum spurcè, superbè, crudeliter, malitiosè factum proferetur. 1. de Inuent. 32. a

An bene cõueniat, inquit, Carneades, spurcè: sed tamen prudentius, quàm Lucius & Patron. ad Att. lib. 7. 122. 5. a

An crudelior qui in illam miseram tam spurcè, tam impiè dixeris: 2. Philip. 99. a

Deinde perferibit spurcissimè quas ob causas fecerit. ad Atticum, lib. 11. 221. 3. a

Spurina.

Spurina, aruspex. 9. fam. 57

Spurius.

Sp. Albinus lege Manilia à Gracchanis iudicibus damnatus. Brut. 66

Fuerunt etiam in oratorum numero mediocrium L. & Sp. Mummii fratres, quorum extant amborum orationes: simplex quidem Lucius fuit & antiquus, Spurius autem nihil ille quidem ornatior, sed tamen astrictior: fuit autem doctus ex disciplina Stoicorum. Multæ sunt Sp. Albini orationes. Brut. 48

Sp. Caruilius ex vulnere ob Rempub. accepto claudus. 2. de Orat. 138

Sp. Torius agrum publicum vitiosa & inutili lege leuauit. Brut. 70

Occidi, occidi, non Sp. Melium, qui annona leuanda, iacturisque rei familiaris, quia nimis amplecti plebem putabatur, in suspitionem incidit regni appetendi. pro Mil. 54

Sp. Posthumius, T. Veturius Coiff. Caudino prælio à Samnitibus superati sunt. Cat. 37

Sputaticus.

Et ille fuit accusator, inquit, vetus, quo accusante Chirtillium, Sifenna defendens dixit quædam eius sputaticæ esse crimina. de Clar. Orat. 141. a

Sputum.

Sputa quid sit scio, tilica nescio. de Clar. Orat. 188. b

Squaleo.

Tota ciuitas confecta senio est, squalèt municipia, afflicta-tur colonia. pro Mil. 15. a

Erat igitur in luctu Senatus, squalibat ciuitas publico consilio veste mutata. pro Sest. 25. a

Squalidus.

Primum enim ipsa illa quæ subtiliter differenda erant, politè, aptèque dixerunt, quum definites, tum partientes, vt vestri etiam, sed vos squalidus. 4. de Finibus, 9. a. Subauditur, dicitis.

Squalidior.

Sed quia sua sponte squalidiora sunt, adhibendus erit in his explicandis quidam orationis nitor. in Orat. 62. a

Squalor.

Squalor & lachrymæ Siciliæ. 5. Verr. 61. a
 Nã mihi ante oculos dies noctesque versatur squalor vester & mæror, & c. ad Terentiam, lib. 14. 3. 4. a

Decumanus squaloris plenus ac pulueris. 5. Verr. 25. a

Spectaculum fordium atque luctus, & tanti squaloris alticuius. pro Cluent. 58. b

Aspicite ludices squalorem sordisque sociorum. in Verr. lib. 7. 100. a

Ne illius luctum, squaloremque aspicerem. Att. 43. b
 Mater squalore filii & sordibus lætatur. pro Cluent. 21. b

Squalore sordidus. pro Mur. 144. b

Itaque in luctu & squalore sum, & c. Metellus ad Ciceronem, lib. 5. 1. 3. a

Squama.

Animantium pluma alias, alias squama videmus obductas: de Nat. d. lib. 2. 9

Squamosus.

Hanc Aries tegit, & squamoso corpore Pisces. 2. de Naturæ deorum, 168. a

Squamifer.

Squamiferi pisces. de Arat. b

Squilla.

Pinna verò (sic enim Græcè dicitur) duabus grandibus partula conchis, cum parua squilla quasi societate coit comparandi cibi. 2. de Nat. d. 92

St.

St, tacete, quid hoc clamoris est: quibus nec pater nec mater sit, Tanta confidentia estis: auferte istam enim superbiam. 2. de Orat. 143

Stabianum.

Stabianum tibi ex cubiculo perforasti, & patefecisti Scianum. 7. fam. 1

Stabilimen, Stabilio, Stabilis, Stabilitas.

Vide Sto.

Stabulum.

Huius in sedibus pro cubiculo stabula, pro tricliniis popinæ sunt. 2. Philip. 78. a

Cum Catilinæ Italiæ caulas, & pastorum stabula præclara cepissent. pro Sest. 5. b

Stadium.

Qui stadium currit, eniti & contendere debet, quàm maximè possit, vt vincat. Offic. 60. b

Sic vt in stadiu artis rhetoricæ prodire non audeant. ad Herennium. 2. 4. b

Olympiæ per stadium ingressus esse dicitur Milo, cum humeris bouem sustineret vinum. de Senect. 83. b

Vt in stadio cursores exclamant quammaximè possunt. Tusc. q. lib. 2. 49

Is locus est citra Leucadem stadia c x x. epist. 257. b

Inde vario sermone sex illa à Dypilo stadia confecimus. de Finib. 12. 4. b

Quum à Leucopetra profectus, &c. stadia circiter trecenta processissem, &c. ad Att. lib. 16. 334. 1. a

Stagirites.

Stagirites Aristoteles, à Stagira patria. Acad. q. 42. b

Stagnum.

Lacus stagna, &c. contra Rul. 88. b

Absurdoque sono fontes & stagna cietis. 1. de Diuin. 25. a

Stalenus.

Quem mihi tu Bulbum, quem Stalenum: quod vnquam hu iusmodi monstrum, aut prodigium audiuius, aut vidimus: qui cum reo transigat, post cum accusatore decidat. 4. Verr. 56

Stalerius.

Multi etiam in res odiosas imprudentes inciderunt: vt Stalerio nuper accidit, qui ea locutus est bonis viris subauctantibus, pariete interposito, quibus patefactis, in iudiciuque prolatis, rei capitalis iure damnatus est. Topi- corum. 40. Vetus codex legit Staterio.

Stans, Statarius, Vide Sto.

Staseas.

Staseas Neapolitanus, nobilis Peripateticus, Pisonis doctor. de Finib. lib. 5. 68

Peripateticus Staseas, homo nobis sanè familiaris, & vt inter homines peritos constare video, in illo suo genere omnium princeps. 1. de Orat. 52

Quem tu, inquit mihi Mutius, Staseam, quem Peripateticu narra: 1. de Orat. 52

Stataffo.

Quod si fingenda nomina vice poetæ, & potius vincendi atque potiundi, stataffandique cognomina, statoris & inuicti Iouis. 2. de Legib. 29

Statera.

Hæc enim nostra oratio multitudinis est auribus accõmodanda, ad oblectandos animos, ad impellendos, ad ea probanda quæ non aurificis statera, sed quadam populari trutina examinantur. 2. de Orat. 87. a

Statilius.

P. Statilius coniurationem in Senatu confessus. in Catil. 55

Nihil ab hoc prauum & peruersum produci posse arbitrabantur. si veniret ab Statilio, tamen si artificio Roscium su peraret, aspicere nemo posset. pro Rosc. Com. 18

Statillenses.

Ex castris, finibus Statillensium. epist. 173. b

Statim.

Itaque hoc sum aggressus statim Catone absoluto. in Orat. a Mæque ab eo diligenti statim ceptum esse, vt simultatem deposuimus. epist. 24. b

Haud potest grauioribus à me verbis vulnerari, quàm est statim in factu ipso à grauissimo viro P. Seruilio confectus ac trucidatus. de Arusp. resp. 1. a

Statim ad Messanam literas dedit. in Verr. a

Cur tria prædia, tantæ pecuniæ statim Capitori dantur: pro Rosc. Amer. 64. a

Antè enim circumscribitur mente sententia, confestimque verba concurrunt, quæ mēs eadem, quæ nihil est celerius, statim dimittit, vt, &c. in Orat. 116. a

Statim tuis literis lectis. 5. fam. 26

Sed tibi omnem illius sermonem statim mittam. in Antonium, 191, & 192. b. & Att. 151. b

Statim suspicione offensi, ad ea ipsa nomina oculos, animuque transfulimus. 4. Verr. 135. a

Philippus vt me salutauit, statim Romam profectus est. ad Attic. lib. 12. 241. 11. a

Literas scripsi hora decima Cercalibus, statim vt tuas legeram, &c. ad Att. lib. 2. 31

Statim, vel paulò post, videre. 15. fam. 1

Malè enim se res habet, quæ non statim vt dici cepta est, non melior fieri videtur. 2. de Orat. 172. a

De Vatino autem primùm reditus intercesserat in gratiam per Pompeium, statim vt ille Prætor est factus. Lentulo, lib. 1. 9. 69. a

Quæsiuit à te statim vt Romam rediit Quintius. pro Quintio, 39. a

Statio, Statua, Statuius, Vide Sto.

Statius.

Statius Albius Oppianicus, homo singulari scelere & audacia. pro Cluent. 16

Statius, Q. Ciceronis libertus, apud patronu gratior, quàm eius existimationi conueniret. 1. ad Quint. frat. 37

Itaque mihi libet exclamare, vt Statius in Synephebis, Pro deum, popularium omnium adolescentium

Clamo, postulo, obsecro, oro, ploro, atque imploro fidem. non leuissima de re, vt quæritur ille fieri in ciuitate facinora capitalia,

Ab amico amante argentum accipere meretrix non vult: sed vt adsint, cognoscant, animaduertant quid de religione, pietate, sanctitate, cerimonis, fide, iureiurando, quid de templis, delubris, sacrificiisque solennibus, quid de ipsis auspiciis, quibus nos præsumus, existimandum sit. 1. de Nat. d. 11

Si enim mihi Statii fidelitas est tantæ voluptati, quanti esse in isto hæc eadem bona debent, &c. 16. famil. 22

Senatui placere, C. Cassium Proconsulem prouinciam Syriam obtinere, vt qui eam optimo iure prouinciam obtinuerit: eumque à Q. Martio Crispo Proconsule, L. Statio Murco Proconsule, A. Alieno Legato exercitus accipere, eosque ei tradere: cumque his copiis etsi quas præterea parauerit, bello P. Dolabellam terra marique persequi. 11. Philipp. 312

Stator, Vide Sisto.

Statua, Vide Statuo.

Statuo.

Cum ille esset, vt ego mihi statuo, talis, qualem te esse video. pro Mur. 131. b

Quem ego deum ac parentem statuo fortunæ ac nominis mei. pro Sest. 28. b

Quam quidem laudem sapientiæ statuo esse maximam. epistol. 69. b

Ego in isto reo legem hanc Iudices, mihi statuo: &c. 5. Verrinarum, 4. a

Tamen in ea licentiã statuo maiorem esse, &c. de Or. 203. b

Craffo nihil statuo fieri potuisse perfectius. de Cl. Or. 177. b

Sine vlla dubitatione sic statuo & iudico, neminem, &c. 2. de Orat. 67. a

Sed ego sic statuo, nihil esse, &c. Orat. 192. b

Nimum magnam mercedem statuis. ad Brut. 16. 13. a

Ad summam arbitrum me statuebam non modò huius rei, sed totius consulatus sui. Att. 237. b

Qui in te satis consilii statuebam esse. Att. 3. b

Statuebat enim ignem esse ipsam naturam, quæ quicque gigneret, & mentem atque sensus. 1. Acad. q. 56. a

Si causa cum causa contenderet, nos nostram perfacile cuius probaturus statuebamus. pro Quint. 17. b

Statui nostræ necessitudinis esse, &c. epist. 71. b

Statuit Senatus hoc, ne illi quidem esse licitum, cui concesserat omnia, &c. 5. Verr. 69. a

Statuit ius non dicere, & in eo perseueravit. de Prouin. 71. b

Plato è Titanum genere statuit eos, qui, &c. de Leg. 185. b

M. quidem Lepidus (nam fuimus vnà) eum finem statuit. ad Att. lib. 7. 134. 4. a

Qui summum bonum statuit, non dolere. 2. de Finib. 33. a

Clodius statuit vexare Rempublicam. pro Mil. 106. b

Syracusani statuam postea statuerunt. in Verr. 118. b

Thebani in finibus æneum trophæum statuerunt. de Inuentione, 71. b

Statueram enim rectà Appia Romam. Att. 258. b

Iste certe statuerat ac deliberauerat non adesse. 3. Verr. 1. a

Causam sibi dicendam esse statuerat iam antè, quàm hoc vsu venerit. 7. Verr. 80. a

Mulier de amicorum sententiã statuerat, satis esse quæsitum. pro Cluent. 56. b

Ex illius sermone statuam, quid mihi agendum sit. At. 152. b

Quod ego eruditissimorum hominum artibus eloquentiam contineri statuam. de Orat. 85. b

Quamobrem tu quantum tuo iudicio tribuendum esse nobis putes, statues ipse, & vt spero, statues ex nostra dignitate. ad Licinium, lib. 5. 8. 11. a

Quod ius statues communi diuidendo, quum, &c. ad Trebatium, lib. 7. 12. 3. a

Ius igitur statuetis esse vnus cuiusque vestrum, deos penates subiectos esse potestati tribunitiæ: pro Domo, 234. b

Præcide, inquit, statuam aliquando quid libet. 4. Acad. 241. a

Statue contra aliquem confectum tantis animi corporisque doloribus, &c. 1. de Finib. 64. a

Statuite quanti hoc putetis, & quàm multo redemisse. 7. Verrinarum, 19. a

Sin laboramus, quis est qui alienæ modum statuam industris: 1. de Finib. 6. a

Diem ex die expectabam, vt statuerè quid esset faciendum. Attic. 117. b

In posterum documentum statuarem, nequis talem mentiam vellet imitari. ad Brut. 15. 16. a

Cum statuarem nihil huc nisi elaboratum industria afferri oportere. pro Pomp. 4. b

Consulibus permiffum erat, vt de Cæsaris actis cognoscerent, statuerent, iudicarent. Att. 263. b

Sed quum consilii tui bene fortiterque suscepti, eum tibi finem statuere. ad Domitium, lib. 6. 22. 4. a

Præsertim quum statuiffes, vt ais, causam tibi esse dicendam. 7. Verr. 62. a. & 5. famil. 2

Nisi hoc ita statuiffes, in re tam manifesta quicquid dixiffes, te deterius esse facturum. in Verr. 178. b

Lex earum rerum, res quas Cæsar statuiffet, decreuiffet, egisset, &c. ad Att. lib. 16. 343. 3. a

At in Lepido reprehendimur, cui quum statuam in Rostris statuiffemus, iidem illam euertimus. ad Brut. 15. 13. a

Tot homines tam ingeniosos per tot annos etiam nunc statuere non potuiffes, rem an litem dici oporteret. pro Muræna, 130. b

Statuere aliquem hostem vel inimicum. 11. Philip. 290

Statuere ante oculos. 1. de Orat. 127. a

Ex alicuius sermone statuere. ad Att. lib. 9. 190. 2. a

Statuere exemplum in aliquem. 5. in Verr. 180

Exemplum statuere in homine. 4. Verr. 77. a

Æquabile ius in omnibus statuere. ad Heren. lib. 3. 95. a

Vel tenuiffimarum rerum iura statuere. pro Cecin. 291. b

Statuere modum diuturnitati imperii. pro Pomp. 9. b

Statuere pœnam improbis. Læl. 40

Vt vlla in re statuere possimus quatenus. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 84

Statuere quid sit sapiens, vel maximè videtur esse sapientis. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 9

Neque tamen possum statuere, vtrum magis mirer, te, &c. 3. de Orat. 47. a

Statuere & collocare aliquam statuam. in Cat. 115. b

Te enim existimo tibi statuiffe, quid faciendum putares, & satis idoneum officii iudicem posuiffe. pro Syl. 176. b

Ne aut spoliare fama probatum hominem, si contra iudicasset, aut statuiffe videretur bonum virum aliquem esse. Offic. 67. b

Quid de captiuo statuendum ac sentiendum sit. de Or. 153. b

Mentes eorum, qui cum aliqua statuendi potestate audiat, mouere posse. de Orat. 115. b

In rebus statuendis & decernendis. Q. frat. lib. 1. 128. a

Statuitur Lollius in illo conuiuio. in Salust. 160. b

Statuiturque ne post M. Brutum Proconsulem sit Creta prouincia. 2. Philip. 97. a

Quæ regio terrarum erat, in qua non regnum aliquod statueretur: pro Sest. 18. b

Illud verò nonne ita præsens est, vt, &c. & eorum iudices in ædem Concordiæ ducerentur, eo ipso tempore signum statueretur, quo collocato, atque, &c. 3. in Catil. 65. a

Non dubito quin si, &c. aliquando statuam huius ob Remp. interfecto in foro statueretur. pro Sest. 71. a

In quos aliquid exempli Pop. Romanus statui putat oportere, ab iis tu defensionis exempla quæris: 5. Verr. 181. a

Super terræ tumulum nolui quid statui, nisi columellam, &c. de Legib. 183. b

Equidem neque de genere dubito, placet enim mihi Cluati: neque de re, statutum est enim: de loco nonnunquam ad Att. lib. 12. 241. 9. a

Statutum est atque decretum, omnia perpeti. Anteq. 169. b

Statuens.

Fortis verò, dolorem summum malum iudicans, aut temperans, voluptatem summum bonum statuens, esse certè nullo modo potest. 1. Offic. 9. a

Statutus.

Solenne & statutum sacrificium. 2. Tusc. q. 183. a

Qui sacrificia gentilitia illo ipso in sacello statuto loco annuaria facerant. de Arusp. resp. 29. a

Dictatoris Lanuuii statuta sacrificia nosse negotii nihil erat. pro Mil. 110. b

Iam habeo statutum quid mihi agendum sit. ad Sulpitium, lib. 4. 29. a

Sic habuisti statutum cum animo, ac deliberatum, omnes qui habitarent in Sicilia, aut qui Siciliam te Prætor attigissent, iudices reicere: 5. Verr. 79. a

Ita statutum habeas. 6. fam. 6. Id est, hoc tibi persuadeas.

Statutum.

Neque enim statuti quid in tanta perturbatione habere potuisti. Cornificio, lib. 12. 25. 11. a

Statua.

Statua ænea pedestris. in Ant. 223. b

Statua Cæsaris in Rostris posita. 12. famil. 6

Statua est in Ceramico Chryssipi. de Finib. 57. b

Statua Scipionis, quæ ad Opis per te posita in excelso est. de Nat. d. 88. b

Statua ornatu militari. Offic. 1. 89

Statuæ amictus, status, annulus. 6. ad Att. 15

Ad statuam intendit dextram. 16. ad Att. 39

Illi statuam istius permissilem, quam stare celeberrimo in loco voluerat, ne suauissimi hominis memoria moreretur, deturbant. in Pis. 99. b

Vtique c o s s. eam basim, statuamque faciendam, & in Rostris statuendam locent. in Ant. 224. b

Ad Telluris quidem etiam tuam statuam locaui. Quin. frat. lib. 3. 10

Qui tibi statuam in meis ædibus posuit. pro Dom. 219. b. & pro Sest. 21. b

Lepido statuam in Rostris statuimus. Att. 283. b

Statuam statuerunt. in Ant. 212. b

Statuam alicui statuere & euertere. ad Brut. 39

Statuere statuam alicui in foro. pro Sest. 21. b

Eique statuam equestrem inauratam in Rostris, aut in quo alio loco in foro vellet, ex huius ordinis sententia statuam placere. in Philip. 2

Statua inaurata equestres. 6. ad Att. 15

Omnibus vicis statuæ factæ sunt, ad eas thus & cerei. 3. Officiorum, 106. a

Statuarum coronæ. 15. ad Att. 47

Maiores quidem nostri statuas multis decreuerunt, sepulchra paucis: sed statuæ intereunt tempestate, vi, vetustate: &c. 9. Philip. 266. a

Qui statuis faciendis præfesset. in Verr. 137. b

Charas à Lysippo statuas facere non isto modo didicit, vt Lysippus caput ostenderet Mironis, brachia Praxitelis, pectus Polycleti, sed, &c. ad Heren. 25. b

An quum statuas & imagines non animorum simulachra,

sed corporum, studiose multi summi reliquerunt, &c. pro Archia, 11. a

Statura.

Parua statura. ad Heren. 34. b

Corporis igitur nostri partes, totaque figura & forma & statura quam apta ad naturam sit, apparet. 5. de Finib. 61. a

Forma, & species, & statura apposta ad dignitatem. ad Herennium, lib. 4. 216. a

Non enim præcipit, vt membra nostra, aut staturam figuramve noscamus: Tusc. q. lib. 2. 82. a

Velim mihi dicas, nisi molestum est, L. Tursecius qua facie fuerit, qua statura, quo municipio, qua tribu. 2. Philippicarum, 59. a

Stella.

Stella illustris & perlucida. Diuinat. lib. 1. 109

Iouis stella. de Orat. 36. b

Stella Iouis aut Veneris coniuncta cum Luna, ad ortus puerorum salutaris. Diuinat. lib. 1. 75

Lunæ stella. de Som. Scip. 128. b

Stella Martis, *μυρτίς*, de Nat. d. 2. 38. eiusque cursus.

Stella sancta Mercurii. de Vniuers. 37

Stella Saturni, *φρηνω* Græcis. de Nat. d. 2. 38

Stella Saturni, Martisque coniuncta cum Luna, ad ortus puerorum noxia. Diuinat. lib. 1. 75

Stella Veneris, *φροσφόρος*, & Lucifer. de Nat. d. 2. 39

Ita te nec terræ fremitus, &c. nec traiectio stellæ, nec faces visæ terrebunt. 2. de Diuinat. 89. a

Stellæ quædam beluarum nomine appellantur, vt capra, vt lupa. 3. de Nat. d. 28

Vt stellæ in radio solis, sic bona corporis in virtutum splendore ne cernuntur quidem, &c. de Finib. 141. b

Stellæ immutabilibus spatiis ab ortu ad occasum cōmeant. 2. de Nat. d. 70. a

Stellæ Saturni, Iouis, Martis, Veneris & Mercurii, eisdem cursus constantissimè seruant, disparibus inter se moribus. Tusc. q. lib. 1. 55

Stellæ, quas Græci Cometas, nostri Crinitas vocant. de Nat. deorum, 2. 11

Stellæ aureæ, insignia deorum, Castoris & Pollucis, quæ Delphis erant a Lacedæmonis positæ, paulò ante Leucticam pugnam deciderunt. Diuin. lib. 1. 67

Quinque stellæ errantes, aliæ propius à terris, aliæ remotius disparibus temporibus eadem spatia efficiunt. de Nat. d. 1. 61. & Tusc. q. lib. 1. 50

Stellæ flammæ sunt: quocirca terræ, maris, aquarum vaporibus aluntur. 2. de Nat. d. 88

Stellæ inerrantes suam spheram habent. de Nat. d. 2. 40

Stellæ inerrantes ex notarum figurarum similitudine nomi na inueniunt. 2. de Nat. d. 75

Vapores, quibus altæ renouatæque stellæ, & omnis æther, refundunt eisdem. de Nat. d. 49. b

Stellarum rotundi ambitus. de Nat. d. 2. 36

Stellarum earum, quæ errare dicuntur, quantus concentus. 2. de Nat. d. 89

Orbis extimus, in quo infixi sunt illi qui voluntur, stellarum cursus sempiterni. de Som. Scip. 14

Qui errantium stellarum cursus, progressiones, institutionesque notauit. Tusc. q. 161. b

Facile vincunt magnitudinè terræ stellarum globi. in Som. Scipion. 13

Stellarum earum motus, quæ falso dicuntur errantes. de Nat. deorum, 2. 37

Stellarum motus cursusque vagantes. de Diuinat. 83. b

Stellarum inerrantium maxima multitudo. 2. de Nat. deorum, 75

Stellarum vagarum motus tum incitantur, tum retardantur, sæpe etiam insunt. 2. de Nat. d. 75

Heraclides errantibus stellis diuinitatem tribuit. 1. de Natura deorum, 26

Stellas quasdam rerum inanimatarum nomine appellamus: vt Argon, vt aram, vt coronam. 3. de Nat. d. 28

Dinumerare stellas. 1. Offic. 216. a

Hisque animus datus est ex illis sempiternis ignibus, quæ

nos sidera stellisque vocamus, quæ globosæ & rotundæ diuinitatis animatæ mentibus circulos suos orbisque conficiunt celeritate mirabili. de Som. Scip. 11

Stellans.

Luna stellanti nocte perempta est. de Diuin. lib. 1. 33

Nam pater altitonans stellanti nixus Olympo. 1. de Diuinatione, 37. a

Ager stellatis. contra Rul. 83, & 64. b

Stellatus.

Nec verò Atlas sustinere cælum, nec Prometheus affixus Caucaaso, nec stellatus Cepheus cum vxore, genero, filia traderetur, nisi cælestium diuina cognitio nomen eorum ad errorem fabulæ traduxisset. 5. Tusc. q. 5

Stellifer.

Summus ille cæli stelliferi cursus, &c. acuto & excitato mouetur sono. in Som. Scip. 17

Stelliger.

Stelliger orbis. in Arat. 189

Stephane.

Stephanem appellat Parmenides continentem ardore lucis orbem, qui cingit cælum, quem appellat deum. de Natura deorum, 1. 21

Stercus.

Nolo sterces curiæ dici Glauciam. 3. de Orat. 89

Se interfectum in plaustrum à caupone esse coniectum, & supra sterces iniectum. de Diuin. lib. 1. 102. a

Stercoro.

Quid de vtilitate loquar stercoreandi? Cato, 49

At Homerus, &c. Laertem lenientem desiderium quod capiebat è filio, colentem agrum, & cum stercoreantem facit. de Senect. 50. a

στέρωια propter firmitatem appellat Epicurus. de Natura deorum, 1. 36

Sterilis.

Videt enim hoc genere dicendi, si vtar in cæteris, Februarium sterilem futurum. 2. ad Quint. frat. 26

Sterilitas.

Sterilitas agrorum, inopia frugum. de Aruspicum responsis, 251. b

Quæ sit vel sterilitas agrorum, vel fertilitas futura. Diuinat. lib. 1. 110

Ager propter sterilitatem incultus, propter pestilentiam vastus atque desertus. 2. de Lege Agr. 71

Multa peperit, foetus extitit in sterilitate naturæ. de Diuinatione, lib. 1. 34

Sterno.

Tubero rogatus est à Maximo, vt triclinium sterneret, atque ille homo eruditissimus ac Stoicus stravit pelliculis hordinis lectulos Punicanos, & exposuit vasa Samia. pro Muræna, 68. a

Tum vero illa egregia ac præclara mater palam exultare letitia, ac triumphare gaudio cepit, victrix filia, non libidinis. Itaque diutius suspitionibus obscuris lædi famam suam noluit, lectum illum genialem, quem biennio antè filia suæ nubenti strauerat, in eadem domo sibi ornari & sterni, expulsa atque exturbata filia, iubet. Nubit genero focus, nullis auspiciis, nullis authoribus, funestis omnibus omnium. O mulieris scelus incredibile, & præter hanc vnam, in omni vita inauditum! O libidinem effrænatam & indomitam! O audaciam singularem: non timuisse, si minus vim deorum, hominumque famam, at illam ipsam noctem, faceretque illas nuptiales! &c. pro Cluentio, 10

Apronius triclinium in foro strauerat. in Verr. 169. b

Vt domi lectuli sternantur. ad Heren. 39. b

Credoque, quod erat factitatum, vt vni plura fierent, lectique plures sternerentur. 2. de Leg. 96. a

Imperauit vt in foro sibi medio lecti sternerentur. in Verrem, 170. b

Publicè sibi conuiuia parari, sterni triclinia etiam in foro iubebat. 2. Verr. 53. a

Dolabella columnam sustulit, locum illum sternendum locauit. Att. 230. b

Stratus.

Afflictus & stratus. Tusc. q. 206. b

Non Prætozem modò, &c. sed ne amicos quidem Sext. Neuii, quorum sæpe & diu ad pedes iacuit stratus obsecrans, &c. pro Quint. 64. a

Stratum triclinium. ad Heren. 40. b

Stratum textile. Tusc. q. lib. 5. 45

Quem singuli stratum atque abiectum subleuastis? in Antonium, 196. b

Hoc est altius, quàm vt id nos humi strati suspicere possimus. de Orat. 144. b

Alter is qui nos sibi quondam ad pedes stratos ne subleuat quidem. ad Att. lib. 10. 195. 3. a

Conchyliatis peristromatis sermonum in cellis lectos stratos videres. in Ant. 173. b

Sternutamentum.

Quæ si suscipiamus, pedis offensio nobis, & abruptio corrigiæ, & sternutamenta erunt obseruanda. 2. de Diu. 126. a

Sterto.

Marcellus candidatus ita stertebat, vt ego vicinus audirem. 4. ad Att. 16

Per me vel stertas licet, inquit Carneades, non modò quiescas. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 84

Stertens.

Et quum stertetem aliquem viderint, obiicere his visa quædam tortuosa & obscura, quæ illi exterriti somnio ad cōiectorem mane deferant. 2. de Diuinat. 193. a

Sthenius.

Sthenius postulat, vt secum sui ciues agant de literis publicis corruptis, eiusque rei legibus Thermitanorum actio sit: &c. 4. Verr. 63

Itaque hortari homines cepit, vt aliquid Sthenio periculi crearent, criminisque confingerent. 4. Verr. 63

Itaque iste vehementer Sthenio insensus, hospitium ei renuntiat, domo eius emigrat, atque adeò exit: nam iam antè migrarat. 4. Verr. 62. 58. 59. 60

Iste homo certus & diligens ad horam octauam præsto est: Sthenium citari iubet: quem posteaquam videt non adesse, dolore ardere, atque iracundia furere cepit: Venerios in domum Stheni mittere: equites circum agros eius, villasque dimittere. itaque cum expectat quidnam sibi certi afferatur, ante horam tertiam noctis de foro non discessit. 4. Verr. 64

Non erat obscurum, quid homo improbus ac nefarius cogitaret: neque enim ipse satis occultarat, nec mulier tacere poterat. Intellectum est id istum agere, vt cum Sthenium sine vilo argumento, ac sine teste damnasset, tum homo nefarius de homine nobili, atque id ætatis, suoque hospite, virgis supplicium crudelissimè fumeret. quod cum esset perspicuum, de amicorum hospitiumque suorum sententia, Theremis Sthenius Romam profugit: hyemi, fluctibusque sese committere maluit, quàm non istam communitatem Siculorum tempestatem, calamitatemque vitare. 4. Verrin. 63

Ita illi non procrastinant: Sthenium statim educunt, aiunt ab eo literas publicas esse corruptas. 4. Verr. 63

Hoc dico, non his qui Sthenium norunt, hoc est nemini eorum qui in Sicilia fuerunt: nemo enim ignorat, quo hic in ciuitate sua splendore, qua apud omnes Siculos dignitate atque existimatione sit. sed vt illi quoque, qui in ea prouincia non fuerunt, intelligere possint, in quo homine tu statueris exemplum eiusmodi, quod tum propter iniquitatem rei, tum etiam propter hominis dignitatè acerbum omnibus, atque intolerandum videretur. 4. Verr. 76

Nihil enim minus libenter de Sthenio commemoro: nihil aliud in eo, quod reprehendi possit, inuenio, nisi quòd homo frugalissimus, atque integerrimus te hominè plenum stupri, flagitii, sceleris, domum suam inuitauit: nisi quòd qui C. Marii, &c. cæterorumque fortissimorum hospes fuisset. 4. Verr. 76

Stigmaticus.

O miserum qui fideliorè & barbarum & stigmaticum putaret, quàm coniugem: nec eum sefellit opinio: ab ea est

enim ipse propter pellicatus suspicionem interfectus. 2. Officiorum, 34

Stilbon.

Infra autem hanc stella Mercurii est, ea Stilbon appellatur à Græcis, quæ anno ferè vertente, signiferum lustrat orbem: neque à sole longius vnquam vnus signi interuallo discedit, tum anteuertens, tum subsequens. 2. de N. d. 76. a

Stilla.

Et vt interit magnitudine maris Ægæi stilla muria. de Finibus, lib. 3. 36

Stillicidium.

Parietum, luminum, stillicidiorum, testamentorum ruptorum, aut ratorum, cæterarumque rerum innumerabilium iura versentur. 1. de Orat. 84. a

Quamobrem quòd me vocas, aut quid hortaris? vt libello conficiam de stillicidiorum ac de parietum iure? 1. de Leg. 21. a

Quàm enim indecorum est, de stillicidiis quum apud vnum iudicem dicas, amplissimis verbis & locis vti communibus, &c. in Orat. 39. a

Stillans.

Ille qui stillantem præ se pugionem tulit, is à te honoris causa nominatur. 2. Philip. 50. a

Stilpo.

Stilpo & ebriosus & mulierosus fuit. Fat. 8

Stilponè Megaricum philosophum, acutum sanè hominem, & probatum temporibus illis accepimus. de Fato, 8

Stimulus.

Defendèdi Vatini fuit etià ille stimulus, de quo, &c. ep. 14. b

Erant apud illum illecebræ libidinum multæ, erant etiam industriæ quidam stimuli & laboris. pro Cæl. 39. b

Stimulos admouet, ignes adhibent. Tusc. 198. b. & pro Sest. 9

Nam si omnia fugienda turpitudinis, adipiscendæque honestatis causa faciamus, non modò stimulos doloris, sed etiam fulmina fortunæ contemniamus licebit. 2. Tusc. 57

Nunc insidet quædã in optimo quoque virtus, quæ noctes & dies animum gloriæ stimulis concitat. pro Arch. 191. b

Num expectas, dum te stimulis fodiam? hæc te lacerat, hæc cruentat oratio. in Ant. 176. b

Stimulo.

Me cōgressus Cæsaris stimulat, & primas eius actiones horreo. 9. ad Att. 60

Hunc sibi ex animo scrupulum, qui se dies noctesque stimulat ac pungit, vt euellatis postulat. pro Rosc. Amer. 4. a

Te conscientia stimulat maleficiorum tuorum. Parad. 21

Nam vt vetus nostra similitas antea stimulat me, &c. si curam mihi affert, &c. epist. 45. b

Fames stimulat homines. pro Domo sua, 215. b

Nec vides istorum ipsorum charitate ad huius salutem defendendã maximè stimulari me, atque excitari. pro Planicio, 273. b

Stimulatus.

Qui aram in litore deserto fomniis stimulat, aut religione aliqua consecrasset. pro Domo sua, 241. b

Stimulator.

Sin in causa fuit annona, seditionis quidem stimulator & concitator tu fuisti. pro Domo sua, 9. a

Stinguo.

Vt quum Luna means Hyperionis officit orbi, Stinguuntur radii cæca caligine tecti. in Prognost. a

Stinguens.

Quem neque tempestas perimet, nec longa vetustas Interimet, stinguens præclara insignia cæli. in Arat. b

Stipatio, Stipator, Stipatus, Vide Stipodium.

Stipendium.

Stipendium Cæsari decretum est. epist. 8. b

Stipendium militibus vsque ad Idus Quint. perfolutum. At. 75. b

Quid stipendium militibus per omnes annos à ciuitatibus mensis palam propositis esse numeratum? in Pis. 69. a

Decernere triumphum ac stipendium alicui, & cum omnibus decretis ornare. Att. 287. b

Idem in angustiis ararii victorem exercitum stipendio affecit. pro Corn. Balb. 49. a

Relatum est ad nos de stipendio exercitus. de Prouinc. 74. b

Quum Afellus omnes provincias stipendia merentem se paragraffe gloriaretur, Agas Afellum, &c. 2. de Orat. 143. a
Merere stipendia in bello. pro Mur. 126. b. & pro Cael. 7. a
Partem militum, qui iam stipendiis confectis erant, dimisit. pro Lege Manil. 17. a
Animum taquam emeritis stipendiis libidinis, ambitionis, contentionis, inimicitiarum, cupiditatum omnium secum esse, &c. de Senect. 45. a

Stipendiarius.

Veſtigal, quod stipendiarium dicitur. 5. Verr. 10
Socii, stipendiarii que Pop. Romani afflicti, miseri. 1. Verri-
narum, 5. a
Quos stipendiarios habeat Respubl. nosse debet Senator. 3. de Legib. 36
Veſtigales multos ac stipendiarios liberauit. de Prouinc. Conf. 71. b
Iis præmiis exclusos esse socios, quæ pateant stipendiariis, pateant hostibus. pro Corn. Balb. 17. a

Stipes.

Sed qui taquam truncus atque stipes, si steterit modò, posset sustinere tamen titulum Consulatus. in Pis. 14. a
Stipes ille, qui quorum hominum esset, nesciremus, nisi se Ligurem ipse esse diceret. de Arusp. resp. 244. b
Cum hoc homine, aut cum stipite Æthiopo, si in foro constitisses, nihil crederes interesse. post redit. in Senat. 12
Hæc medium ostendit radiato stipite malum. de Arat. b

Stipo.

Antonius Senatam stipauit armis. 3. Philip. 145

Stipatus.

Qui stipatus semper ficiarius, septus armis, munitus iudicibus fuit. pro Sest. 23. b
Catilinam interea alacrem atque lætum, stipatum choro iuuentutis, vallatum iudicibus atque ficiariis. pro Mur. 46. a
Illum spoliatum stipatumque licetoribus videres. in Verrem, 220. b
Aliquem multis telis stipatum esse. 5. Philip. 176
Quid enim est iucundius senectute, stipata studiis iuuentutis? Cat. 26
Græci stipati, quin in lectulis sæpe plures. in Pis. 94. b
Non vilitata frequentia stipati sumus. pro Mil. 1. a
Quum ad forum stipati gregibus amicorum descendimus. &c. ad Att. lib. 1. 13. 3. a

Stipatio.

Eius aspectus, concursatio, stipatio, greges hominum perditorum, metum nobis seditionesque afferebant. pro Syl. 49

Stipator.

Sergius armiger Catilinæ, stipator tui corporis. pro Domo sua, 11
Ianitores ex equestri loco ducentos in annos singulos, stipatores corporis constituit, eosdem ministros & satellites potestatis. de Lege Agr. 43. a
Apronius stipatores Venerios secum habebat, ducebat eos circum ciuitates. 5. Verr. 53. a
Præmittebatque de stipatoribus suis, qui scrutarentur arcu-
las muliebres, &c. 2. Offic. 34. a

Stips.

Præter Idææ matris famulos, eosque iustis diebus, nequis stipem cogito. 2. de Leg. 24
Stipem sustulimus, nisi eam, quam ad paucos dies propriam Idææ matris excepimus: implet enim superstitione animos, & exhaurit domos. 2. de Leg. 39

Stipulator.

Stipulator es: ubi quo die? quo tempore? quo præsentem? quis spondidisse me dicit? nemo. pro Rosc. Com. 7. a
Si is, cui legatum est, stipulator est id ipsum quod legatum est, ut ea pecunia ex stipulatione debeatur. 2. de Leg. 30
Hæc pecunia necesse aut data, aut expensa lata, aut stipulata. pro Quint. Rosc. 47. b
Reliquum est ut stipulator se esse dicat. pro Quinto Roscio, 47. b

Stipulator.

Literæ P. Quintii, testes tot, quibus omnibus causa iustifi-

ma est, cur scire potuerint: nulla cur mentiantur, quum a stipulatore tuo comparabuntur. pro Quint. 40. a

Stipulatio.

Stipulatione aliquem alligare. pro Quint. Rosc. 51. b
Ut ea pecunia ex stipulatione debeatur. de Leg. 181. b
Pacta, conuenta, stipulationes. de Orat. 118. b
Aut stipulationes, aut pacti, aut conuenti formula. pro Cicerina, 294. b
Quamobrem quomodo me vocas, aut quid hortaris? &c. aut stipulationum & iudiciorum formulas componam, &c. 1. de Legib. 21. a
Etsi nondum stipulationes legeram (nec enim Eros venerat) tamen re pridie Iduum velum conficias. ad At. li. 16. 336. 9. a

Stipulatiuncula.

Tu mihi, quum in circulo decipiari aduersarii stipulatiuncula, &c. ego tibi vllam causam maiorem committendam putem. 1. de Orat. 85. a

Stirps.

Stirps, origo, progressio, radix. Tusc. 192. 208. & 235. b
Nullius agricolæ cultu, stirps tam diuturna, quam poetæ versu seminari potest. de Leg. lib. 1. 11
Differo eam partem quæ quasi stirps est huius quæstionis. 4. de Finib. 7. a
Naturale quoddam stirpis bonum degenerauit vitio deprauatæ voluntatis. de Clar. Orat. 176. b
Non enim iam stirpis bonum quæreret, sed animalis. de Finib. 134. b
Qui aliquandiu propter ignorantiam stirpis & generis in famulatu fuerunt. de Amic. 109. b
Qua in familia laus aliqua fortè floruerit, hæc ferè qui sunt eius stirpis, cupidissime persequuntur. pro Rabirio Posthumo, 122. b

Regiam contaminari stirpem. de Nat. d. 37. b
O generosam stirpem! de Diuinat. 84. b
Repetam stirpem iuris à natura. de Leg. lib. 1. 15
Non ingenerantur hominibus mores, tam à stirpe generis ac feminis, quam, &c. contra Rul. 87. b
Hic enim orti stirpe antiquissima fumus. de Leg. lib. 2. 2
Marcelli ab liberti filio stirpe, Claudii patricii eiusdem hominis hereditatem gente ad se redisse dicerent. 1. de Orat. 86
Qua ex stirpe orientur omnia. de Finib. 110. b
Baccæ, quæ ex quaque stirpe funduntur. de Natura d. orum, 51. b

Scipionis genus est ex ipsius sapientiæ stirpe generatum. de Clar. Orat. 183. b

Hic nunc primum florens firmata iam stirpe virtutis. pro Cael. 54. b

Omnium magnarum artium sicut arborum altitudo nos delectat, radices stirpesque non item, sed esse illa sine his non potest. Orat. 210. b

Altæ stirpes stultitiæ. 3. Tusc. q. 22. a

Sic superstitionis stirpes omnes eiciendæ sunt. de Diuinatione, lib. 2. 114

Multæ & pecudes, & stirpes sunt, quæ, &c. de Nat. d. 51. b

Stirpes ac semen malorum omnium. in Catil. 103. b

Stirpes terræ inhaerent, animantes à respiratione aeris sustententur. de Nat. d. 42. b

Quorum stirpes tellus amplexaprehendit. de Arat. b

Stirpes ex terra succum trahunt, quo alantur ea quæ radicibus continentur. 2. de Nat. d. 90

Stirpes arte naturæ viuunt & vigent. de Nat. d. 42. b

In feminibus causa est arborum & stirpium. in Ant. 171. b

Stirpium asperitate vastari terram non patiuntur homines. 2. de Nat. d. 73

Persecutus est Aristoteles animantium omnium ortus, victus, figuras: Theophrastus autem stirpium naturas, omniumque ferè rerum quæ à terra gignerentur, causas atque rationes. de Finib. 126. b

Quarundam stirpium & herbarum utilitates longo vsu percipimus. de Nat. d. 58. b

Stirpibus in fixa femina terra continet. de Nat. d. 219

Ego naues inanes fuisse dico: remiges, nauasque dimissos: reliquos stirpibus vixisse palmarum. 7. Ver. 107. a

Stirpitus.

Hunc errorem, quasi radicem omnium malorum, stirpitus philosophia se extra curam pollicetur. Tusc. q. lib. 4. 69

Stiua.

Ab ipsa stiua mecum homines loquebantur. pro M. Scauro, autore Seruio in Georgicis. b

Sto.

Tuo potius sto iudicio, quam meo. ad Att. lib. 8. 148. 1. a

Si stas, ingredi. 2. ad Att. 60

Qui stat. Tusc. 186. b

Ara vetus stat in palatio Febris. de Legib. 175. b

Stat Asia Luculli institutis seruandis. 4. Acad. 6. a

Stat res sine consilio. 7. ad Att. 43

Huius fornix in foro est, in quo filius tuus stat. in Ver. 140. b

Si in eo quod ostenderat, non stat, mihi maximè placet ea quæ malè empta sunt reddi, si voluntate Pomponiæ fieri poterit. &c. ad Att. lib. 2. 19. 1. a

Tu mi Cicero, quod adhuc fecisti, idem præsta, ut vigilanter neruoseque nos qui stamus in acie, subornes. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 23. 13. a

Stamus animis: & quia consiliis, ut videmur, bonis vtimur, speramus. 5. ad Att. 106. 3. a

Qui hoc ipso tempore stant cum gladiis in conspectu Senatus. in Ant. 162. b

Stant aduersis vestigiis contra nostra vestigia Antipodes. 4. Acad. q. 220. a

Itaque parietes vrbs modò stant & manent, iique ipsi iam extrema scelera metuentes. Offic. 38. b

Hinc si aliquid à comitis audierimus, nos in Asiam conuertemus: neque adhuc stabat quod potissimum, sed scies. ad Attic. lib. 3. 54. 3. a. Id est, neque adhuc erat constitutum & deliberatum quod irem.

In curia statua tua stabat, & nuda in ea filii. in Verr. 233. b

Lylandri statua, quæ Delphis stabat, in capite corona subitò extitit. de Diuinat. 96. b

Eos qui circum iudicium stabat, audire nolebat. pro Syl. 127. b

Nemo contra perditos à Senatu, & à bonorum causa stetit constantius. pro Cluent. 190. b

Salustius bis ad iudicis subsellia attractus, extrema fortuna stetit. in Salust. 274. b

Is in comitio stetit cum telo. in Cat. 100. b

Ac, si fides Saturnino data est, quod abs te sapissime dicitur, non eam C. Rabirius, sed C. Marius dedit: idemque violauit, si in fide non stetit. pro Rab. perd. reo, 21. a

Nec L. Iulii iudicio stetit Lentulus, neque Lentuli existimatione contentus fuit Gellius, & uterque censor censoris opinione standum non putauit. pro Cluent. 45. b

Non enim Regulus suo iudicio stetit, sed suscepit causam, ut esset iudicium Senatus. 3. Offic. 145. & 12. ad Att. 27

Paulisper stetimus in ganeorum tuarum nidore atque fumo. in Piso. 82. b

Ne hæc quidè duo signa pulcherrima, quæ nunc ad impluuium tuum stant, quæ multos annos ad valuas lunonis Samiæ steterunt, habes quomodo emeris. 3. Verr. 41. a

Equites Romani qui frequentissimi in gradibus Concordiæ steterunt. in Ant. 213. b

Quorum statua in Rostris steterunt vsque ad nostram memoriam. in Ant. 221. b

Tamet si si qui acutores in concione steterant, suspicabantur, &c. contra Rul. 68. b

Sed hæc tu melius: modò stet nobis illud, vna viuiere in studiis nostris, à quibus antea delectationem modò petebamus, nunc verò etiam salutem. Varroni, lib. 9. 2. 12. a. Id est, fixum in animo habeamus.

Animaduertis quam sine consilio res stet. Attic. 110. b

Cum in hac cella Concordiæ cum gladiis homines collocati stent. in Ant. 164. b

Quiddam quo stare, mihi instillarunt literæ tuæ. 9. ad At. 17

Contra hoc nulla staret eorum ratio. ad Heren. 25. b

Quemadmodum ei dicebamus, qui à scripto diceret, hoc fore vtilissimum, siquid de æquitate ea, quæ cum aduersario staret, derogasset: &c. 2. de Inuent. 227. a

At quanto meliore loco Resp. staret, si tu par ac similis sce-

lestorum ciuium, vna cum illis adnumeratus esses: in Sal. 4. a

Cum virgo staret, Cæcilia federet. de Diuinat. 101. b

Ad x v. Calend. Februarias, quum in Senatu pulcherrimè staretis, quod, &c. ad Lent. lib. 1. a

Atque vti nam Resp. stetit, quo cooperat statu. Offic. 2. 4

Quam partem in Rep. causamque defenderim, per quos homines ordinemque steterim, quibusque munitus fuerim, non ignoras. ad Plancum, lib. 13. 30. 16. a. Id est, incolumis fuerim.

Abiecto scuto fugiat quantum possit, ob eamque causam pereat nonnunquam, etiam integro corpore, quum ei, qui steterit, nihil tale euenerit. 2. Tusc. q. 93. a

Qui si steterit idem, mihi que paruerit, &c. ad Brut. 10. 7. a

Talis Tribu. pleb. fuit, ut nemo contra ciuium perditorum populare turbulètamque demerentiam à Senatu, & à bonorum causa steterit constantius. de Clar. Orat. 148. a

Probare rationem aliquam, quod ab ea steterint viri probatissimi. ad Heren. 24. b

Quum is contra populi studium stetit. de Clar. Or. 66. a

Homines, qui tum consultò propè in occulto stetit. pro Cluent. 33. b

Omnes cupiebant Cæsarem abductis præfidiis stare conditionibus his quas tulisset. ad Atticum, lib. 7. 134. 2. a. & 6: familiarium, 16

Qui domi stare non poterant. pro Flac. 149. b

Multaque alia aliis locis diutius commemoracione manet, quam natura stare potuerunt. 1. de Leg. 3. a

Vt ea breuiter, quæ post tuum discessum acta sunt, colligam, iam exclames necesse est, res Romanas diutius stare non posse. ad Att. a

Egere, foris esse Gabinium: sine prouincia stare non posse: &c. in Pis. 8. a. Id est, incolumem esse.

Is videbat istius causam stare nullo modo posse. in Verr. 136. b

Vides eorum partim obliquos, partim auersos, partim aduersos stare nobis. de Som. Scip. 129. b

Facere promissa, stare conuentis, reddere deposita, commutata vtilitate sunt inhonestas. 3. Offic. 129. a

Meo iudicio stare malo, quam omnium reliquorum. Att. 193. b

Stare iudicio multitudinis. 2. Tusc. q. 107. a

Stare suo vel alieno iudicio. pro Syl. 15. pro Flac. 52. & in Pisonem, 60

Stare suis iudiciis, & stare in iudicio sapientium. Tusc. lib. 5. 60

Quibus in controuersis quum sæpe à mendacio contra verum homines stare consueverent, dicendi assiduitas aluit audaciam. 1. de Inuent. 6. a

Ergo horum vnumquodque in reprehensione, aut non esse signum, aut parum magnum esse, aut à se potius, quam ab aduersariis stare, &c. 1. de Inuent. 94. a

Hos, quos video volitare in foro, quos stare ad curiam, quos, &c. 2. in Catil. 28. a

Iuuenes stare ad ianuam duos quosdam, qui aliquem euocent. de Orat. 141. b

Stare ad Senatum in Capitolio. 4. Acad. 248. a

Stare cum aliquo dicitur æquitas. 2. de Inuent. 227

Cum aduersario stare. de Finib. 116. b. & de Inuent. 80. b

Stare in concione. Academicarum quæst. edit. 1. lib. 2. 133. & Tusc. q. lib. 3. 42

Nec enim satis est iudicare quid faciendum, non faciendum vestit: sed stare etiam oportet in eo quod sit iudicatum. 1. de Finib. 72. a

Stare pulcherrimè in Senatu. 1. famil. 8. pro, causam suam obtinere.

Stare intra carcerem. ad Heren. 24. b

Stare occultè post aliquem. de Orat. 164. b

Stetisse enim te frustra scribis. Att. 246. b

Testificantur isti P. Quintium non stetit, & se stetit. pro Quint. 6. b

Extra quam si ita negotium gestum est, ut eo stari non oporteat. Att. 87. b

M. Gratidius legatus, &c. re iudicata stari ostendit placere, pro Flac. 39

Si statuimus vestro nobis iudicio standum esse de nobis, pro Flac. 160. b

Et si vterque Censor, Censoris opinione standum putauit, quid est, &c. pro Cluent. 105. a
 Iam illis promissis standum non esse quis non videt, quæ coactus quis metu, quæ deceptus dolo promiserit. Officiorum, 48. a
 Qui his rebus iudicatis standum putat. pro Cluent. 37. b
Stans.
 Stans & immobilis orbis. de Vniuers. 47
 Stans ac vestitus Vulcanus. de Nat. d. 1. 58
 Aliud stas, aliud sedes, de Repub. sentis. Salust. in Cic. 271. b
 Mihi autem æquius videbatur, Zenonem cum Polemone disceptantem, &c. non stantem cum his, qui ne dicerent quidē sua summa bona à natura profecta. 4. de Fin. 74. a
 Ad stantem iudicem dicere. Brut. 160
 Quod incolumes ciues, quod stantem urbem reliquit, quanto tandem illum moerore afflictum esse & profligatum putatis. in Catil. 26. a
 Pro me stante. epist. 13. b
 Quocum stante si me Cn. Pompeii autoritas in gratiam non reduxisset, nunc iam ipsius fortuna reduceret. pro Rab. Posth. 12. Id est, quocum incolume.
 Quam me ex Repub. expulissent ii, qui illam cadere posse stante me non putauerunt, memini me, &c. Cecinnæ, libro 6. 6. 4. a
 Stante me stare non poterant. 7. fam. 7
 Stante Pompeio, vel etiam sedente: valeat modo. 6. ad At. 32
 Ut stante Repub. facere solebamus. Offic. 1. 4
 Iisdem verbis stante sententia. Orat. 220. b
 Summum bonum puer vtra voluptate diiudicabit? stante an mouente: de Finib. 71. b
 Qui ausi aliquando sunt stantes loqui. de Clar. Orat. 189. b
 Stantibus Hierosolymis. pro Flac. 160. b
Status, a, um.
 Indicant x i. tab. aut status dies cum hoste. 1. Offic. 57. a
 Status locus. de Arusp. resp. 29
 Solenne & statum sacrificium. 1. Tusc. 183. a
 Stas solennisque ceremonias pontificatu contineri. de Arusp. resp. 16
Status, us.
 Refutatio accusationis, in qua est depulsio criminis, Græcè *στασις* dicitur, Latine status appellatur: &c. in Topic. 50. a
 Status, incessus, sessio. Offic. lib. 1. a
 Motu sic vtetur, vt nihil super sit in gestu. Status erectus, & celsus, ratus incessus, nec ita longus. in Bruto, a
 Per se vt quidam habitus oris & vultus, vt status & motus, in quibus sunt præponenda quædam & reicienda. 3. de Finib. 85. a
 Status, & quasi conflictio cum aduersario. de Orat. 259. b
 Tibi declaravi, aduentus noster qualis fuisset, & quis esset status, atque omnes res nostræ quemadmodum essent. Attic. 54. b
 Status meus in Rep. pro mea parte capeffenda. 1. fam. 49
 Status animi quietus & placatus. Tusc. q. lib. 5. 13
 Status causarum tres. Partit. 55
 Status moderatus & concors ciuitatis. 2. de Leg. 27
 Optimus ciuitatis status. in Ant. 210. b
 Status, & initium eorum vobis à me traditur. de Vniuers. 53
 Iste non dolendi status. de Finib. 70. b
 Hic status est huius totius mundi atque naturæ, rotundum vt cælum, terræque media sit. de Orat. 159. b
 Fixus & fundatus Reip. status. ad Att. lib. 1. 11. 11. a
 Status Reip. maximè iudicatis rebus continetur. pro Sylla, 179. b
 Status consiliūque totius vitæ. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 60
 Status vitæ quietæ. de Finib. lib. 1. 38
 Nihil mihi oberat præter conuersionem status & inclinationem communium temporum. pro Domo sua, 222. b
 Quam statuam esse eiusdem status, amictus, annulus, imago ipsa declarat. ad Att. lib. 6. 111. 30. a
 Totum statum ciuitatis in hoc vno iudicio positum esse & defixum. pro Flac. 146. b
 Tua nobis autoritate opus est ad collocandum aliquem Reip. statum. ad Brut. 15, & 18. a

Non enim tanquam dignitatem, quos honores, quem vitæ statum amiserim, cogito: &c. Att. 156. b
 Statum aliquem ciuitatis collocare. ad Brut. 40
 Reipub. statum conuellere. in Pis. 2. a
 Statum orbis terræ liberaui. pro Syl. 173. b
 Statum vitæ vsque ad senectutē obtinere. pro Corn. Bal. 13. a
 Quorum artificis effectum est, vt Resp. in huc statum perueniret. ad Att. lib. 9. 177. 3. a
 Prouinciam iste per triennium ita vexauit ac perdidit, vt ea restitui in antiquum statum nullo modo possit. 2. Ver. 8. a
 Hunc statum qui nunc est, qualiscunque est, nulla alia re nisi concordia retinere possumus. de Arusp. resp. 56. a
 Retinere pristinum statum. epist. 46. b
 Et si cum magna molestia tuos tuæque desideras: tamen illa quidem quæ requiris, suum statum tenet. ad Torquatum, lib. 6. 1. 4. a
 Tenere statum & famam dignitatis suæ. Marcel. lib. 4. 9. 12. a
 Ego me non putem tueri meum statum sic posse, vt, &c. Pato, lib. 9. 16. 18. a
 Eo erant vultu, oratione, omni reliquo motu & statu, vt eos Argiuos diceret. Tusc. q. 202. b
 Quia nihil semper suo statu maneat. de Nat. d. 1. 22
 Iis qui eodem statu cæli & stellarum nati sunt, eadem accedere. de Diuinat. 127. b
 Deteriore statu vt siuius, vnus est inferior gradus. de Arusp. resp. 28. b
 Atque vti nam Resp. stetit, quo steterat statu. Offic. 33. b
 Vt in causis non semper vtimur eodem statu, sic enim appellamus controuersiarum genera, &c. Tusc. q. lib. 3. 68
 Res acerbas ita ferre, vt nihil à naturæ statu discedas. Officiorum, 14. b
 A statu cum est motum. Tusc. q. lib. 3. 13
 Liber de optimo statu ciuitatis. Quint. frat. 325. b
 Per fortunas confer te ad eam curam, vt de omni statu meo cogites. Att. 95. b
 Ex eodem de toto statu rerum omnium cognosces. epist. 8. b
 De totius municipii statu, dignitate, commodis omnibus sententia fertur. pro Cluent. 59. b
 Secutæ sunt epistolæ duæ, quæ me conuellerunt de pristino statu. Att. lib. 8. 55
 Neque enim dubito, quin ii tales viri suspitione aliqua percussis repentina, de statu suo declinarent. pro Cluent. 85. a
 Quanquam excipere fortunam, subire vim atque iniuriam malui, quam aut à vestris sanctissimis mentibus disfidere, aut de meo statu declinare. de Prouinc. Conf. 34. a
 Fecerunt etiam, vt me, cuius fidem, continentiamque cognouerant, propè de vitæ meæ statu, dolore ac lachrymis suis deducerent: &c. 4. Verr. 70. a
 Sæpe aduersarios de statu omni deiecimur. in Orat. 71. a
 De statu demigrare. 4. ad Att. 46
 Homines me de statu meo nullis contumeliis deterrere possunt. Brutus ad Cic. lib. 11. 11. 4. a
 Non ea sola vis est, &c. sed etiam multo maior ea quæ, &c. & certo de statu dimouet. pro Cecin. 31. a
 Atqui si voluptas, &c. in rebus bonis habeda non est, eaque quod est maior, eo magis mentem ex sua sede & statu dimouet. in Parad. 17. a
 Nam neque de statu nostræ dignitatis nobis est recedendum. Attic. 19. b
 Equis vnquam ex tam amplo statu, in tam bona causa, &c. tantis præfidiis bonorum omnium concidit? ad At. 50. 2. a
 Fortuna collocavit eum in amplissimo statu. ad He. li. 4. 167. a
 Si in medio statu sermonis ac prædicationis res essent tuæ, nihil abs te eximium postularetur. Quint. frat. lib. 1. 31
 Atque is quidem constanter in suo statu manebat. de Vn. 59
 Omnia quæ sunt in imperio & in statu ciuitatis, ab iis defendi putantur. pro Mur. 129. b
 Quo in statu sim, vides. Att. 178. b
 Quo in statu simus, cognoscite. 11. fam. 1. in epist. D. Bruti. Regum status Decemuiris donabantur. contra Rul. 61. b
 Agnationibus familiarium status distinguuntur. de Leg. 160. b
Statio.
 Athenis statio mea nunc placet. Att. lib. 6. 50

Vrbs, portus, statio quæ extra urbem est. 12. famil. 33. in epistola Lentuli.
Statiuus.
 Hæc vigilia, hæc custodia, hoc præsidium statiuum. 12. Philippicarum, 335. a
 Iste nouo quodam ex genere imperator, pulcherrimo Syracusarum loco statiuia sibi castra faciebat. 7. Verr. 24. a
Statiua.
 Nunquid causæ est quin omnes agros, vrbes, statiuia, portus, totam denique Bithyniam Decemuiri vedituri sunt: de Lege Agr. 49. a
Statarius.
 C. Piso statarius, & sermonis plenus orator. de Clar. 186. b
 Volo enim vt in scena, sic etiā in foro, non eos modò laudari, qui celeri motu & difficili vtantur, sed eos etiam, quos statarios appellant, quorum sit illa simplex in agendo veritas non molesta. de Clar. Orat. 60
Stabilis.
 Stabilis & firmus & magnus animus. 3. de Finib. 44. a
 Stabilis quidam & non expers dignitatis gradus. Orat. 218. b
 Fortitudo robusta & stabilis. 4. Tusc. 78. a
 Nulla domus tam stabilis, nulla ciuitas tam firma est, quæ non odiis atque diffidiis possit eueri. de Amic. 100. b
 Stabilis opinio permanet, confirmatur diuturnitate temporis, & vnà cum seculis ætatibusque hominum inueterascit, ficta atque vana diuturnitate extabescit. de Nat. d. 2. 4
 Vultus semper idem, vox, oratio stabilis, ac non mutuata. pro Mil. 119. b
 Stabilis atque immutabilis rerum comprehensio. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 24
 Res stabilis & immutabilis. de Vniuers. 9
 Amicitiarum sua cuique permanet stabilis & certa possessio. de Amic. 160. b
 Stabilis, certaque sententia. 2. de Nat. d. 3. a
 Vita præcept & lubrica, plana & stabilis. pro Flac. 81. a
 Incertum & stabile. in Topic. 36. a
 Bonum permanens, fixum & stabile. 5. Tusc. 57. a
 Decretum non modò non falsum, sed etiam stabile, fixum, ratumque esse debet. Acad. q. 8. b
 Matrimonium stabile & certum. 2. Philip. 61. a
 Nihil stabile, quod insidum est. Læl. 58
 Nihil est enim tam insigne, nec tam ad diuturnitatem methorix stabile, quam id in quo aliquid offenderis. 1. de Orat. 64. a
 En cur ceteri reges stabilem esse suam fortunam arbitrentur. pro Sest. 16. b
 Quam nos non comprehensionem modò rerum, sed etiam stabile quoque & immutabile esse censemus. 4. Acad. 47. a
 Qui sedem stabilem, & domicilium certum non habet. pro Murena, 135. b
 Habere domicilium certum & stabile. pro Marcel. 17. a
 Stabili, firmaque ratione contemnere. 1. Offic. 96. a
 Nec in te, vt scribis, animo fui mobili, sed ita stabili, vt in mea erga te voluntate etiam desertus ab officiis tuis permanerem. 5. epist. 8
 Curio te in matrimonio stabili ac certo locauit. in An. 169. b
 Aliter enim amicitia stabiles permanere possunt. de Amicitia, 110. b
 Nulla officii præcepta firma, stabilia, naturæ coniuncta tradi possunt, nisi aut ab iis, qui, &c. Offic. 2. b
Stabilitas.
 Motus & stabilitas. 2. de Finib. 26. a. contraria.
 Quo loco videtur quibusdam stabilitas amicitia vacillare. 1. de Finib. 101. a. & de Amic. 69. a
 Hæ sunt sententia, quæ stabilitatis aliquid habeant. Tusc. quæst. lib. 5. 62
 Quod idem in artibus non sit, & quod virtus stabilitatem, firmitatem, constantiam totius vitæ cõpletatur, nec hæc eadem in artibus esse videamus. 3. de Finib. 101
 Stirpes stabilitatem dat iis quæ sustinet. de N. d. lib. 2. 179. a
 Nam restincta sitis stabilitatē voluptatis habet. de Fin. 66. b
 Qui enim poterit aut corporis firmitate, aut fortunæ stabilitate confidere? 5. Tusc. q. 57. a

Benevolentiam non adolescentulorum more, ardore quodam amoris, sed stabilitate potius & constantia iudicemus. de Amic. 108. b
Stabilio.
 Semita nulla pedem stabilibat. de Diuin. 89. b
 Qui hanc Remp. stabilierunt. pro Sest. 27. b
 Brutus, qui libertatem ciuibus stabilierat. pro Sest. 25. b
 Stabilire leges. de Legib. 168. b
 Nisi fortè, quum alter stabilire Remp. studuerit, alter euertere. 4. de Finib. 107. a. contraria.
Stabilitus.
 Maximis fundatum laboribus imperium, plurima virtutē stabilita libertas. in Cat. 122. b
 Sed nisi hæc vrbs stabilita tuis consiliis & institutis erit, vāgabitur modò nomen tuum, &c. pro Marc. 135. b
 Hoc igitur probè stabilito & fixo, excutiendum est vt sciantur quid sit carere, ne relinquatur aliquid erroris in verbo. 1. Tusc. q. 139. a
Stabilimen.
 Addo (inquit) huc quod mihi portento cælestium pater Prodigium misit, regni stabilimen mei. 3. de Nat. d. 95. a
Stoici.
 Stoici, Chrysippus, Diogenes, Antipater, Mnesarchus, Panætius, Posidonius. lib. 1. de Finib. 5
 Ab Antisthene, qui patiētiam & duritiam in Socratico sermone maximè adamauit, Cynici primum, deinde Stoici. de Orat. 148. b
 Stoici dialecticam & physicam virtutum nomine appellat, & quare. de Finib. lib. 3. 56
 Balbus mihi confirmauit te diuitem futurum, id vtrum Romano more locutus sit, bene nummatum te futurum: an quomodo Stoici dicunt, omnes esse diuites, qui cælo & terra frui possunt, postea videro. 7. fam. 30
 Stoici censent sapientibus etiam ignotis esse amicos. de Nat. d. 1. 85
 Stoici nihil dictu turpe vel obscœnum credebant. 9. fam. 51
 Stoici omnia ferè diuinationis genera defenderunt. Diuin. lib. 1. 5
 Stoici & sapientem amaturū esse dicunt: & amorem ipsum, conatum amicitia faciendæ ex pulchritudinis specie definiunt. Tusc. q. lib. 4. 60
 Stoici fatalem necessitatem *εὐδαιμονίαν* dicunt. de Nat. d. 1. 39
 Stoici omnia fieri fato dicunt. de Fat. 25
 Stoici præcipua vel producta dicunt, quæ Peripatetici bona. Tusc. q. lib. 5. 35
 Stoici dicunt sensus ipsos assensus esse, quos quoniam appetitio consequatur, actionem sequi: tolli autem omnia, si vifa tollantur. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 98
 Stoici soli eloquentiam, virtutem, ac sapientiam esse dixerunt. 3. de Orat. 37
 Stoici hunc mundum sapientem esse dixerunt, habere mentem, quæ & se & ipsum fabricata sit, & omnia moderetur, moueat, regat. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 110
 Stoici à Peripateticis & Academicis verbis magis, quam sententiis disenserunt. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 16
 Stoici honesta à commodis, non nomine, sed genere toto disiungunt. de Nat. d. 1. 13
 Stoici in altera tantum differendi parte elaborarunt. Top. 4
 Stoici existimarunt fore aliquando, vt omnis hic mundus ardore deflagret. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 110
 Stoici studiose exquirunt vnde verba sint ducta. Offic. 1. 35
 Stoici vsuram nobis largiuntur tanquam cornicibus: diu manufros aiunt animos, semper negant. Tusc. q. lib. 1. 63
 Stoici bonis corporis & fortunæ vitam beatam compleri negant. Tusc. q. lib. 5. 35
 Stoici negant fieri posse, vt quisquam nulli rei assentiat. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 98
 Stoici negant quenquam, nisi sapientem, diuinum esse posse. Diuinat. lib. 2. 100
 Stoici negant quicquam esse bonum, nisi quod honestum sit. de Finib. lib. 2. 56
 Stoici negat sine deo posse quicquam. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 111

Stoici negant quicquam posse percipi, nisi tale verum, quale falsum esse non possit. de Finib. lib. 5. 69
Stoici negabant fugere, sapientis. ad Brut. 36
Stoici omnino irasci nesciunt, atque hanc ab iis habeo gratiam, quod soli ex omnibus eloquentiam, virtutem ac sapientiam esse dixerunt. 3. de Orat. 37
Stoici ex omnibus philosophis plurima nominauerunt. de Finib. lib. 3. 3
 Fuit enim quidam summo ingenio vir Zeno, cuius inuentorum æmuli Stoici nominantur. pro Mur. 56. a
Stoici, principes disciplinæ diuinandi. Diuin. lib. 1. 6
Stoici in differendo prudētissimi, in dicēdo inopes. Brut. 61
Stoici rectissimè putat vrbānitatem esse virtutem. 3. fam. 19
Stoici, quod æstimatione omnino aliqua dignum sit, completi beatam vitam putant. de Finib. lib. 3. 34
Stoici putarunt solem, lunam, stellas omnes, terram, mare, deos esse, quod quædam animalis intelligentia per omnia ea permeet & transeat. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 110
Stoici cum à Peripateticis & Academicis omnia transfulissent, nominibus aliis easdē res secuti sunt. de Fin. lib. 5. 19
Stoici, qui breuiter astringere solent argumenta. Tusc. 193. b
Stoici disputationum suarum atque interrogationum laqueis te irretitum tenerent. de Orat. 88. b
Stoici de inuentione nihil tradiderunt. 2. de Orat. 86
Stoici cum Peripateticis re consentire videntur, verbis discrepare, inquit Antiochus. de Nat. d. 1. 13
Stoici contortulis quibusdam ac minutis conclusiunculis, nec ad sensus permanantibus, effici volunt non esse malum dolorem. Tusc. q. lib. 2. 37
Stoicorum anus fatidica *κακοσμία*. de Nat. d. 1. 14
Stoicorum in dialecticis omnis cura cōsumitur. de Clar. 175. b
Stoicorum dumeta. Acad. q. 28. b
Stoicorum disserendi genus subtile, vel spinosum potius. de Finib. lib. 3. 2
Stoicorum somniorum Chrysiippus, interpres vaferrimus. de Nat. d. 1. 29
 Tanquam leuia quædam vina nihil valent in aqua, sic Stoicorum ista magis gustata, quam potata delectant. Tusc. quæst. lib. 5. 11
 Vt iam à laqueis Stoicorum recedamus. Tusc. q. 143. b
 Pleraque Stoicorum mirabilia, quæ *κακοσμία* nominantur, sunt Socratica. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 126
 Et primò Stoicorum more agamus, qui breuiter astringere solent argumenta. Tusc. q. lib. 3. 12
Stoicorum de natura deorum oratio quàm sit leuis. 3. de Nat. deor. 71
Stoicorum princeps Panætius. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 98
 Zeno, qui inuentor & princeps Stoicorum fuit. Acad. 33. b
Stoicorum sententia de diuinatione nimis superstitiosa. Diuinat. lib. 2. 78
Stoicorum sententiæ & præcepta sunt eiusmodi: Sapiētem gratia nunquam moueri, nunquam cuiusquam delicto ignoscere. Neminem misericordem esse, nisi stultū & leuem. Viri non esse, neque exorari, neque placari. Solos sapientes esse, si distortissimi sint, formosos: si medicissimi, diuites: si seruitutē seruiant, reges: nos autem, qui sapientes non sumus, fugitiuos, exules, hosteis, insanos denique esse dicunt. Omnia peccata esse paria: omne delictum scelus esse nefarium: nec minus delinquere eum, qui gallum gallinæcum, cum opus nō fuerit: quàm eum, qui patrem suffocauerit. Sapientem nihil opinari, nullius rei pœnitere, nulla in re falli, sententiam mutare nunquā. pro Mu. 56
Stoicis non placet, singulis iecorum fassis, aut auium cantibus interesse deum. Diuin. lib. 1. 100
Stoicis placet, quæ in terris gignuntur, ad vsum hominum omnia creari: homines autem hominum causa esse generatos, vt ipsi inter se aliis alit prodesse possint. Offic. 1. 33
 Alia enim & bona & mala videntur Stoicis, & cæteris ciuibus, vel potius gēribus: alia vis honoris, ignominia, præmii, supplicii. 3. de Orat. 38
 Ad Stoicos se inclinare. 3. de Finib. 15. a
Stoicos nihil de diis explicare. 3. de Nat. d. 30. Id est, incertā relinquere de diis quæstionem.

Nunquid igitur est causæ, quin amicos nostros Stoicos dimittamus: eos dico qui aiunt animos manere, è corpore quum excefferint, sed non semper. Tusc. q. lib. 1. 63
Stoicos rusticos regeram, vt Catium Athenis natum esse dicat. 15. fam. 48. in epist. Cassii.
Stoicos solos ex philosophis vim virtutis tenuisse. 9. familiarium, 37
 Hæc dicuntur à Stoicis, concludunturque cōtortius. Tusc. quæst. 195. b
 Qu. Lucillius Balbus, qui magnos progressus habebat in Stoicis. de Nat. d. 1. 12
Stoicè.
 At enim agit mecum austerè & Stoicè Cato. pro Mur. 67. a
 Tu quidem inquam, Stoicè Stoicorum sententiam defendisti. de Diuinat. 110. b
 De diis immortalibus, de charitate patriæ, Stoicè solet, nullis oratoriis ornamentis adhibitis, dicere. in Parad. 4. a. De Catone.
Stola.
 Sumpstisti virilem togam, quam statim muliebrem stolam reddidisti. 2. Philip. 61
 Dianæ erat admodum amplum signum cum stola. in Verrem, 217. b
Stolidus.
 Quanquam semper fuit, vt apud Ennium est, stolidum Æacidarum. de Diuinat. 132. b
 Quietum, nihil agens, & quodāmodo stolidum. Top. 225. b
Stomachus, gula, seu guttur.
 Linguam ad radices eius hæret excipit stomachus, quo primum illabuntur ea, quæ accepta sunt ore: is vtraque ex parte tonsillas attingens, palato extremo atque intimo terminatur. 2. de Nat. d. 102
 Ius enim dandum non fuit, quum *κακοσμία* esses. Tironi, lib. 16. 6. 3. a
 Plataleam conchis se solere complere, easque cum stomachi calore concoxerit, euomere, atque ita eligere ex iis quæ sunt esculenta. de Nat. d. lib. 2. 93
 Stomacho callum obducere. 9. fam. 4
 Accipere vulnus in stomacho. Seruius Cic. lib. 4. 12. 4. a
Stomachus, pro animo.
 Locus ille animi nostri, stomachus vbi habitabat olim, cōcaluit. 4. ad At. 46
 Nostri enim non modò stomachi mei, cuius tu similitudinem habebas, sed etiam oculorum in hominum insolentium indignitate fastidium. ad Cælium, lib. 2. 15. 5. a
Stomachus, æquitas animi.
 Nec tam animum me, quàm stomachum non habere arbitrantur. 15. ad Att. 31
Stomachus, pro re quæ oblectat.
 Omnino, si quæris, ludi apparatusissimi, sed non tui stomachi: coniecturam enim facio de meo. ad Marium, lib. 7. 1. 5. a
Stomachus, pro ira, odio, fastidio, & molestia.
 Eò plus stomachi & molestia est, quò latiora sunt. 16. ad Atticum, 5
 Stomachi & querelarum plena epistola. 3. ad Quint. frat. 32
 Seruius hic nobiscum hanc vrbānam militiam respondendi, scribendi, cauendi, plenam sollicitudinis ac stomachi secutus est. pro Mur. 16
 Ita mihi videtur non minus stomachi nostro Cæsari fecisse. Attic. 73. b
 Tracta definitionem fortitudinis, intelliges eam stomacho non egere. 4. Tusc. 42. Id est, ira, cuius quasi sedem in stomacho collocarunt.
 Et multa prætereo, quæ tum mihi maiori stomacho fuerunt, quàm ipsi Quinto. ad Att. lib. 5. 2
 Ne in me stomachum erumpant, cum sint tibi irati. 16. ad Atticum, 7
 Non illi quidem vt mihi stomachum facerent, quem ego funditus perdi: sed certè vt facere se arbitrentur. ad Lentulum, lib. 1. 9. 30. a
 Itaque si mihi homini vehementer occupato stomachum moueritis, triduo me iuriconsultum esse profitebor. pro Murena, 25

In quo tamen ille mihi risum magis, quàm stomachum mouere solet. ad Att. lib. 6. 36
 Cum stomacho nullo odisse improbos. 2. ad Att. 10
 Homo exarsit iracundia & stomacho. in Verr. 118. b
 Hoc aspersi, vt scires me tamen in stomacho solere ridere. ad Cælium, lib. 1. 15. 19. a. Id est, in indignatione.
 Scribere multa ad te neque possum præ sollicitudine ac stomacho, neque debeo. ad Brut. 13. 3. a
 Puto enim te existimaturum à mellos libros non sine aliquo meo stomacho esse relictos. 3. ad Q. frat. 18
 Ludi non tui stomachi. 7. famil. 2
Stomachor.
 Amariorem enim me senectus facit, stomachor omnia, sed mihi quidem, &c. ad Att. lib. 14. 48
 Dolet mihi, quòd tu nunc stomacharis amantissimus tum tuorum omnium, tum Ciceronis. ad Brut. 17. 10. a
 Stomachabatur senex, siquid asperius dixeram. lib. 1. de Natura deor. 128. a
 Iucundissimis tuis literis stomachatus sum in extremo. Furnio, lib. 10. 57
 Non dubito quin mirere, atque etiam stomachere, quòd tecum de eadem re agam sæpius. ad Att. lib. 16. 346. 1. a
 Scipio cum stomacharetur cum C. Metello, dixisse dicitur, &c. de Orat. 133. b
 Si enim stomachabere, & molestè feres, plura dicemus. ad Cassium, lib. 15. 16. 5. a
 Et homo natura lentissimus, &c. stomachari tamen cœpit. 4. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 12
 An verò vir fortis, nisi stomachari cœperit, non potest fortis esse? Tusc. quæst. lib. 4. 37
 Ille verò: sed stomachari desinamus. ad Att. a
Stomachans.
 Dum in campum properaret & ridens & stomachans Scæuola. de Orat. 98. b
 Huic ego stomachans fastidiosè, inquam, &c. pro Plac. 273. b
 Sæpe videbam cum ridentem, tum etiam irascentem & stomachantem Philippum. de Clar. 183
 Quid aliud noui? & tamen absoluto Gabinio stomachantes alii iudices. ad Att. lib. 4. 85. 16. a
Stomachosus.
 Habuit à natura quoddam genus acuminis, quod etiam arte limaauerat, quod erat in reprehendis verbis versutum & solers, sed sæpe stomachosum, nonnunquam frigidum, interdum etiam facetum. de Clar. Orat. 127. a
 Me quidem hercule valde illa mouent stomachosa, & quasi submorosa ridicula, non cum à moroso dicuntur: tū enim non est sal, sed natura ridetur. In quo vt mihi videtur, per falsum illud est apud Næuium,
 Quid ploras pater: mirum ni cantem, condemnatus sum. 2. de Orat. 154
 Stomachosiores meas literas quas dicas esse non intelligo, bis ad te scripsi, me purgans diligenter, te leuiter accusans in eo, quod de me citò credidisses. 3. famil. 48
Stomachosius.
 Stomachosius ei rescripsi, cū ioco tamen familiari. Att. 10. 16
Strabo.
 Redeo ad deos: ecquos si non tam strabones, at petulos esse arbitramur? 1. de Nat. d. 56
Strages.
 Stragem horribilem, eademque vereri. 1. de Diuin. 40. a
 Qua strage nonnulli permoti magistratus partim metu mortis, partim desperatione Reipu. paululum à mea causa recesserunt. Post redit. in Senat. 5. a
 Quas ego pugnas & quantas strages edidi? ad Att. lib. 1. 11. 2. a. & 3. de Legib. 32. a
 Ille autem ex Myrmillone dux, ex gladiatore Imperator, quas fecit strages, vbicunque posuit vestigia? 3. Phil. 146. a
Stragula.
 Argenti, vestisque stragula, quod fuerit, curasse auferendum. 3. Verr. 19. a
 Per triennium quæ isti plena domo telarum stragulam vestem confecit, nihil nisi conchylio tinctum. in Verr. 213. b
 Dico te maximum pondus auri, & argenti, eboris, purpuræ,

plurimam vestem Melitensem, plurimam stragulam, &c. vim mellis maximam Syracusis exportasse. 4. Verr. 127. a
 Dicebant scyphorum paria compluria, hydrias argenteas, pretiosam vestē, stragulam, multa mancipia, pretiosa Verri data esse. 4. Verr. 33. a
Stragulum.
 Collocari iussit hominē in aureo lecto strato pulcherrimè, textili stragulo, magnificis operibus picto. 5. Tusc. q. 45. Plautus belluata tapetia vocat.
Strangulo.
 Bellienus, verna Demetrii, &c. Domitium quendam nobilem illic Cæsaris hospitem à contraria factione nummis acceptis cōprehendit & strangulauit. Cælius ad Cic. lib. 8. 15. 6. a
 Nos autem ridiculè si dicimus, Ille patrem strangulauit: honorem non præfatur. ad Pætum, lib. 9. 22. 12. a
Stranguria.
 Quauis idem forticulum se in torminibus & in stranguria sua præbeat. 2. Tusc. q. 40. Id est, difficultate vrinæ.
Stratagema.
 Consilium illud imperatorum fuit, quod Græci *στρατημα* appellant, &c. 3. de Nat. d. 10
 Quum interim Rufio noster, quòd se à Vestorio obseruari videbat, stratagemate hominem percussit. ad Att. lib. 5. 4
Strato.
 Strato, Theophrasti auditor, vir acri ingenio, totum se ad inuestigationem naturæ contulit: in ea ipsa plurimum discedit à suis. Acad. q. edit. 2. lib. 1. 24
 Strato physicus, omnem vim diuinam in natura sitam esse censet. de Nat. deo. 1. 26
 Strato censuit nullam rem in mūdo moueri præter terram. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 114
 Strato quicquid aut sit, aut fiat, naturalibus fieri, aut factum esse docet ponderibus & motibus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 112
 Strato Lampfacenus quæcunque sint, docet omnia effecta esse natura. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 112. Negat, opera deorum se vi ad fabricandum mundum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 112
Stratonicus.
 Stratonicus Metrodorus bene Carneadem nosse putabatur. 4. Academic. quæst. 33. a
 Leonaticum est delubrum Athenis, quod Leocorion nominatur. Alabandenses quidem sanctius Alabandum colunt, à quo est vrbs illa condita, quàm quenquam nobilium deorum: apud quos non inurbanè Stratonicus, vt multa, quum quidam molestius Alabandum deum esse confirmaret, Herculem negaret, Ergo, inquit, mihi Alabandus, tibi Hercules sit iratus. 3. de Nat. d. 35
 Stratonienfis Menippus orator. b
Stratocles.
 Vt enim tu nunc de Coriolano, sic Clitarchus, sic Stratocles de Themistocle finxit. Brut. 20
Stratus, Vide Sterno.
Strenuus.
 Vt cognosceret te, si minus fortem, attamen strenuum. 2. Philipp. 85. a
 Putare aliquem strenuum. ad Att. lib. 15. 315. 1. a
 Noli me tam strenuum putare, vt ante Nonas recurram. in Anton. 241. b
Strenuè.
 Sanè strenuè accipi tuas literas. Terentiæ, lib. 14. 5. 2. a
 Domus vtriusque nostrum ædificatur strenuè. 2. ad Q. fr. 13
 Is tamen egit sanè strenuè & agit. ad Heren. 20. b
 Pro illis strenuè arma caperem. pro Rab. 96. b
 Puer satis strenuè & concinna omnia cōparat. 4. ad Her. 233
 Ego adhuc (perueni enim Vibonem ad Siccam) magis commodè, quàm strenuè nauigauit. ad Att. lib. 16. 15
Strepro.
 Cūm Achiui cœpissent inter se strepere, apertèq; artem obterere, &c. 1. de Diuin. 55. a
Streptitus.
 Streptitus, fremitus, clamor, tonitruum. 8. famil. 4. in epist. Cælii.
 In agro Latiniensi auditus est streptitus cum fremitu. de Arusp. respons. 248. b

Concurfus hominum forique strepitus. de Claris Oratoribus, 176. a

Fulminum strepitus. 1. de Legib. 31. a

Pedum crepitus, & strepitus hominum. Top. 25

Audire strepitum cum fremitu in aliquo loco. de Arusp. responf. 18. a

Heri nescio quid in strepitu videor exaudisse, quum diceres te in Tusculanum venturum. ad Att. lib. 13. 61

Ingenti strepitu. de Nat. d. 43. b

Tum verò non strepitu, sed maximo clamore suam populus Romanus significauit voluntatem. 2. Verr. 28. a

Stridor.

Aut densus stridor quum celfo è vertice montis

Ortus adaugefcit scopulorum saepe repulfus. lib. 1. de Diuinat. 21. a

Horriser Aquilonis stridor. 1. Tuscul. 107. a

At vocem citharæ di non audiunt, ne stridorè quidem ferrarum, quum acuitur, aut, &c. 5. Tuscul. 83

Veri ac fortis Tribuni pleb. stridorem vnum perferre non possit. contra Rull. 80. b

Strigilis.

Si ad illà vitam, quæ cum virtute degatur, ampulla aut strigilis accedat, &c. 4. de Finib. 50. a

Strigofus.

Habet enim certos sui studiosos, qui, &c. verum est certè genere toto strigofus, sed habet tamen suos laudatores, &c. de Claris Orat. 32. a

Stringo.

Nullum vinculum ad stringendam fidem iureiurando maiores arctius esse voluerunt. 3. Offic. 151. a

Strictus.

Quidnam homines putarent, si tum occifus esset, quum tu illum in foro spectante pop. Romano, gladio stricto infectus es? 2. Philipp. 44. a

Strictè.

Strictè obseruare ne plus reddas, quam acceperis. de Amic. 52. a. Vetus exemplar legit restrictè.

Strictim.

Quem tu Corcyra, vt mihi aliis literis significas, strictim attingisti. ad Att. lib. 2. 16. 3. a. Id est, cursim. de libro loquens.

Quibus de quæstionibus tu quidem strictim, nostri autem multa solent dicere. 3. de Nat. d. 25. a

Auditis quum ea quæ copiosissimè dici possunt, breuiter à me, strictimque dicuntur. pro Cluent. 21. a

Posuisti enim, atque id tamen titubanter & strictim, coniurationis hunc propter amicitiam Catilinæ participem fuisse. pro Cæl. 10. a

Videamus nunc strictim, sicut cætera, quæ post mortè Sexti Roscii abs te T. Rosci facta sunt. pro Rosc. Amer. 57. a

Strophium.

P. Clodius à crocota, à mitra, à muliebribus soleis, purpureisque fasciis, à strophio, à psaltrio, à flagitio, à stupro est factus repente popularis. de Arusp. resp. 40. a

Structor, Structura, Structus, Strues, Vide Struo. Struma.

Proinde isti licet faciant quos volent Consules, Trib. pleb. denique etiam Vatinii strumam sacerdotii *δὲ ἀφ' ἑσθίας* vestiāt. ad Attic. lib. 2. 24. 4. a

Il medentur Reipub. qui exsecant pestem aliquam tanquam strumam ciuitatis. pro Sest. 119. a

Struo.

A quib⁹ exercitum abducis, & aduersus quos aciem struis? ad Octauium, 9. a

Quemadmodum igitur scalarum gradus si alios tollas, &c. ruinæ periculum struas, non ascensum pares. Cecinna ad Ciceronem, lib. 6. 7. 8. a

Vt velle atque optare aliquid calamitatis filio potius, quam id struere & moliri videretur. pro Cluent. 142. a

Struere controuersiam de nomine. ad Heren. 14. b

Atque iisdè his ex locis & odium in alios struere discemus, & à nobis ac nostris dimouere. 2. de Orat. 114. a

Sed dices, me ipsum mihi sollicitudinem struere: &c. ad Atticum, lib. 5. 109. 4. a

Collocationis est cõponere & struere verba sic, vt nève asperorum concursus, nève hiuleus sit. 3. de Orat. 94. a

Reliqua ad iacturam struuntur. ad Q. fr. lib. 3. 24. 2. a. Aliàs, referuntur.

Ego, si Pompeius manet in Italia, nec res ad pacationem venit, longius bellum puto fore: sin Italiam relinquit, ad posterum bellum *ἀπορροή* strui existimo. Att. lib. 9. 181. 10. a

Structus.

Eloquentia collocata & quasi structa & nexa verbis. in Oratore, 77. a

Compositi oratoris bene structam collocationem dissoluere permutatione verborum. in Orat. 136. a

Fundit frugem spicæ ordine structam. de Senec. 47. a

Per speluncas faxis structas asperis. 1. Tuscul. 57. a

Structor.

Ecce autem structores nostri ad frumentum profecti, quum inanes redissent, rumorem afferunt magnum, Romæ domum ad Antonium frumentum omne portari. ad Attic. lib. 14. 301. 1. a

A puero vt discessi, in aream tuã veni: res agebatur multis structoribus. ad Q. frat. lib. 2. 8. 5. a

Structura.

Videamus quale sit, quod vel maxime desyderat diligentiam (est enim quasi structura quædam) nec id tamen fiet opere. in Orat. 83. a

Sed verborum est structura quædam duas res efficiens, numerum & lenitatem, &c. de Opt. gen. Orat. 143. a

Strues.

Strues salinarum. ad Att. lib. 5. 99. 3. a

Studium.

Studium autem est animi assidua & vehemens ad aliquam rem applicata magna cum voluntate occupatio, vt philosophiæ, poetriæ, geometriæ, literarum. 1. de Inuent. 53. a

Voluntas, studium, cupiditas. Att. 19. 4. b. & 1. fam. 18

Studium & sollicitudo. pro Planc. 18

Flagrans studium. 3. de Orat. 127. a

Studium tuum curaque de salute mea. Att. 284. b

Magnum studium optimarum artium. Academic. quæstion. edit. 1. lib. 2. 1

Studium concertationis. Diuin. lib. 1. 57

Studium doctrinæ atque humanitatis. pro Cæl. 41. b

Declaratur autem studiū bellicæ gloriæ, quod, &c. 1. Off. 33

Studium partium. pro Quint. 12. b

Patris studium in filiis erudiendis. de Orat. 108. b

Studium sapientiæ, philosophiæ. Tusc. q. lib. 1. 1

Studium suffragationis. de Petit. Consul. 15

Studium virtutis. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 12

Studium certandi. Academicarum quæst. edit. 1. lib. 2. 59. *ἡ ἀπορία* Græcè dicitur.

Studium colendi agri à patribus familiæ maxime laudatur. pro Sext. Rosc. 26. b

Cupiditas & studium defendendæ veritatis. in Verr. 83. b

Nobis studium illud dicendi acerrimum defuit. de Oratore, 91. b

Studium exquirendi. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 8

Quorum studio legendi meum scribèdi studium vehementer in dies incitatur. de Diuin. 109. b

Studium vincendi. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 31

Studium erga salutem aut dignitatem alicuius. 15. fam. 30

Studium in causa languidius. pro Lig. 17

Studium in aliquem. 5. in Verr. 120

Studium illius in salutem nostram. 3. ad Q. fr. 8

Studium tuum agitur. pro Planc. 64

Studium, quod ad agrum colèdum attinet. pro S. Rosc. 26. b

Comitiis ædilitiis studiū est pop. non iudicium. pro Pl. 261. b

Sed meos amicos, in quibus est studium, in Græciam mitto, &c. 1. Acad. 12. a. Id est, qui philosophiæ studio tenentur.

Studium erectum retinetur. 5. fam. 31

Studium librorum me tenet. 1. ad Att. 21

Studium semper ad sit, cunctatio absit. de Amic. 104. b

Quantum meum studium extiterit dignitatis tuæ vel tuendæ, vel etiam augendæ, non dubito quin ad te omnes tui scripserint. ad Licinium, lib. 5. 81. a

Summum studium literarum in aliquo esse. 1. de Finib. 11

Non studii & delectationis causa, sed Reipub. leges ciuitatibus suis scripserunt Zaleucus & Charondas. 2. de Leg. 12

Torius huius vel studii vel artificii vel facultatis disputatio. de Orat. 95. b

Possit etiam studii sui quærebant aliquem ducem. pro Ligar. 2. Id est, cupiditatis alicuius partis iuuandæ gratia.

In eo studii operam, curamque consumpsimus. 1. de Nat. d. 5

Adhibere multum studii ad dicendum, & ad omnes bonarum rerum disciplinas. de Claris Orat. 77. a

Si verò habet aliquid tanquam pabulum studii atque doctrinæ, nihil est otiosa senectute iucundius. de Senec. 87. b

Cui in doctrina, cui in virtute atque humanitate percipièda plurimum à pueritia studii fuisset & temporis. Q. fr. 1. 22

Ego autem iuris ciuili studio multum operæ dabam Qu. Scæuolæ. de Clar. Orat. 193. b

Alicuius studio & cupiditatis morem gerere. pro Quint. 5. a

Quod ego non superbia feci, neque quo tuo studio rectissimo atque optimo non obsequi vellem. de Orat. 93. b

Me ambitio quædam ad horum studium duxit. Att. 140. b

Vterque nostrum ad suum studium libros euolebat. Top. 221. b

Tibi polliceor eximium & singulare meum studium. epist. lib. 5. 8. 11. a

Pompeius significat studium erga me non mediocre. Att. b

Literis tuis studiū illius in salutem nostram facile perspexi. ad Q. frat. lib. 3. 17. 14. a

Ad hanc scribendi operam omne studium curamque conuertimus. Offic. 3. 6

Qui in his artibus cognoscendis atque tractandis studium suum omne posuerunt. de Orat. 90. b

Studium tuum erga se erit consequutus. 13. fam. 26

Quare pergitte adolescentes, & in studium, in quo estis, incumbite. de Orat. 87. b. & 1. de Inuent. 18

Qui omne suum studium in doctrina & sapientia collocassent. ad Qu. frat. 295. b

Ad studium & ad genus dicendi adhærescere. 3. de Orat. 21

Studium alicuius ab aliquo alienare. in Pis. 60

Cohortari aliquem ad studium philosophiæ. de Diu. 108. b

Concitari cohortatione alicuius, ad studium cognoscendæ virtutis. 1. de Orat. 102. a

Studium suum in honorem alicuius consumere. pro Pl. 60

Studium suum consumere in re aliqua. 6. fam. 42

Studium suum artibus dare. 4. fam. 9. & 2. 10

Qui oratores euadere non possent, ad iuris studiū deuenire. pro Mur. 130. b

Illud debes putare, comitiis, præsertim Ædilitiis, studium esse populi, non iudicium, eblådita illa, non enucleata esse suffragia. pro Planc. 8. a

Studium exequi. 3. ad Att. 23

Vellem Bruto tuum studium nauare potuisses. de Orat. 240. b. & 15. ad Attic. 11. & 15. fam. 34

Tibi omnes nauare operam & studium volunt. ad Br. 8. 1. a

Meum tibi debitum studium perspicere posses. 15. fam. 35

Studium suum apud aliquem ponere. 13. fam. 77

Magnum studium, multamque operam in aliqua re ponere. lib. 1. de Finib. 1

Studium alicui præstare. 2. fam. 38

Studium aliquod sibi sumere. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 5

Studium tribuere. 1. Philipp. 27

Hiscè ego cohortationibus Crasse ad studium & ad laborem incitandos iuuenes vehementer assentior: cætera quæ collegisti ex variis & diuersis studiis & artibus, ab oratoris proprio officio atque munere seicuncta esse arbitror. de Oratore, 108. b

Remoto illo studio contètionis, quem *ἀγωνία* vos appellatis. 1. ad Attic. 41

Plurimo doctrinæ studio. epist. 83. b

Studio sapientiæ, quæ philosophi dicitur. 1. Tuscul. 2. a

Studio & literis nostris digni. 5. fam. 53

Pro meo studio quod in vos habui semper. de Inuent. 75. b

Te hortor pro tuo singulari perpetuoque studio in Remp. vt, &c. ad Attic. 126. b

Gaditani ab omni studio sensuque Pœnorum mentes suas ad nostrum imperium nomènque flexerunt. pro Cornel. Balbo. 63. b

Neque enim de meo erga te studio debilitare debes, neque, &c. ad Appium, lib. 3. 10. 16. a

Lacæne virgines, quibus magnis palæstra, Eurotās, sol, puluis, labor, militia in studio est, quam fertilitas barbararum Tuscul. quæst. lib. 2. 32

Qui in aliquo maiori studio & arte versantur. Tusc. quæst. lib. 1. 48

Me in eo studio esse confiteor. pro S. Rosc. 41. b

Euigilare in studio. Att. 282. b

In omni recto studio atque humanitate versari. de Or. 107. b

Versari in studio literarum. de Arusp. resp. 247. b

Equidem efforor studio, patres vestros (quos colui & dilexi) videndi. de Senec. 75. a

Is vitia quæ ab natura habet, etiã studio atque artificio quodam malitiæ conducit. pro Cluent. 32. b

Suo enim quisque studio maxime ducitur. 5. de Finib. 4

Cicero noster summo studio est Pæonii sui rhetoris, &c. ad Quint. frat. lib. 3. 22

Ego qui ab ineunte ætate incensus sum studio vtriusque verum, &c. de Orat. 93. b

Quoniam in eo studio ætatem consumpsi. Offic. 1. b

Archefilas sibi omne certamen instituit, non pertinacia aut studio vincendi, &c. sed earum rerum obscuritate, &c. 1. Academic. 63. a

Tanto studio requisit. 2. Verr. 27. a

Cum tanto studio C. Rabirius totius Apuliæ, singulari vobilitate Campaniæ vicinitatis ornetur. pro Rab. 92. b

Cum classis studio inflammato ad Italiam raperetur. pro Pomp. 13. a

Quasi verò id cupiditate defendendæ nobilitatis, aut studio partium fecerit, &c. 3. Verr. 24

Nam vt quas tribus tu tulisti, si iam ex te requiram, posses, quorum studio tuleris, explicare. pro Planc. 38. Id est, quorum gratia & fauore.

Sed in animo esse leuiter transire, &c. vt omnes intelligant, me nõ studio accusare, sed officio defendere. pro R. A. 55. a

Studio historiæ ardeo. 16. ad Att. 34

Cum cernerem te ardere studio. Att. 260. b. & Top. 221. b

Studio veri reperendi ardere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 60

Ardenti studio facere aliquid. de Finib. 77. b

Eam autem tui vnus studio me assequi posse confido. ad Curionem, lib. 2. 5. 16. a

Magno studio audire aliquem. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 11

Efferri studio in aliqua re. Att. 5. b

Esse studio incitato ad inuestigandam veritatem. Tusculan. quæst. lib. 5. 50

Studio alicuius rei teneri. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 3

Studio vti. 7. fam. 40

Homo à iuris studio non abhorrens. de Orat. 99. b

Græci otio studioque abundantes. de Orat. 86. b

Studio adductum accusare. 5. in Verr. 52

Admirabili quodam ad philosophandum studio cõcitus. de Claris Orat. 163. b

Studio elatus, vereor ne longior fuerim. de Nat. d. 1. 40

Incensus studio discendi. 2. de Orat. 1. a

Studio & viribus productus. 4. ad Heren. 225

Te semper amaui, primum tuo studio, post etiam beneficio prouocatus. 14. ad Att. 24

Studia & exercitationes. 1. fam. 54

Diuerfa Catilinæ studia in dissimili ratione. in Catil. 106. b

Studia humana. Tusc. quæst. lib. 4. 29

Studia ingenua. de Finib. lib. 5. 45

Studia priuata. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 6

Studia pugnantia & contraria. de Finib. lib. 1. 46

Studia ambitionis. pro Mur. 51

Studia amicitia. 6. fam. 33

Studia amicorum. de Petit. Consul. 11

Studia delectationis, vt ludus, iocus, conuiuuiū. pro Cæl. 45. b

Studia dissensionis. pro Domo sua, 100

Studia doctrinæ. Tusc. q. lib.

Studia doctrinæ pariter cum ætate crescunt. de Senect. 87. b
 Atque hæc quidē studia sunt doctrinæ, quæ, &c. de Sen. 46. a
 Studia generis & familiæ. pro Lig. 7
 Studia optimarum rerum, sedata tamen & trāquilla esse debent. Tuscul. quæst. lib. 4. 44
 Studia scientiæ, cognitionisque. Offic. 1. 31
 Studia perueniendi aliquo. de Orat. 67
 Tua erga me studia plena tui suauissimi studii. Att. 113. b
 Studia summa in aliquem. 1. fam. 15
 Sunt pueritiæ certa studia. de Senect. 92. b
 Sunt extrema quædam studia senectutis. de Senect. 93. b
 In quibus eadem studia sunt, eadem voluntates, in his fit vt æquè quisque altero delectetur ac seipso, efficiturque id quod Pythagoras vult in amicitia, vt vnus fiat ex pluribus. Offic. 1. 81
 Hominum studia ad amplificationem nostrarum rerum prompta & parata, virorum præstantium sapientia & virtute excitantur. Offic. 2. 24
 Mihi videntur cuncta studia recta atque honesta per otium concelebata, ab optimis enituisse. 1. de Inuent. 7. 2
 Cæterarum artium studia ferè reconditis è fontibus hauriuntur. de Orat. 86. b
 Studia quæ reconditis in artibus, & in quadam varietate literarum versantur. de Orat. 85. b
 Studia ex partium sensu apparuerunt. 8. fa. 40. in epist. Cælii.
 Extra Græciam magna dicendi studia fuerunt. de Clar. 169. b
 Vt studia cupiditatēque horum, ambitionēque ex omnibus ciuitatibus tollerentur. de Nat. d. 3. b
 Vt aliquid suorum studiorum philosophiæ quoque imperiat. de Finib. 115. b
 Id in quo est omnis vis amicitia, voluntatum, studiorum, sententiarum summa consensus. de Amic. 14. a
 Studiorum dissimilitudo dissociat amicitias. Læl. 64
 Studiorum fructum capere. 6. fam. 36
 Cùm studiorum suorum oblectationem sustulissent. pro Font. 179. b
 Studiorum similitudo, vinculum quo libētissime astringor. 3. fam. 41
 Studiorum atque artium nostrarum societas. 15. fam. 24
 Hircius hic studiis, in quib⁹ nos à pueritia viximus, deditus. de Fat. 140. b
 Studiis optimis deditus. 12. fam. 38. in epist. C. Trebonii.
 Viri literati, ac studiis doctrinisque dediti. pro Cornel. 55. b
 Studiis ac literis nostris sim dedecori. 8. ad Att. 26
 Tuusque optimis studiis obsequemur. Tuscul. q. lib. 2. 57
 Neque enim ad ludum & iocum facti esse videmur, sed ad feueritatem potius & ad quædam studia grauiora atque maiora. Offic. 21. b
 Omnia in te ipsum summa & singularia studia debeo. ep. 10. b
 In maximis occupationibus nunquam intermittis studia doctrinæ. Orat. 200. b
 Hæc amicorum studia debilitant. pro Mur. 41. a
 Amici studia deponunt. pro Mur. 134. b
 Qui in rerū contemplatione studia ponebant. Tuscul. q. 229. b
 Retuli me ad literas & studia nostra. Att. 65. b
 Hic habuit studia suorum ardentia. pro Planc. 263. b
 Studia multorum commouere. de Nat. deor. 1. 7
 Studia conferre in aliquem. 13. fam. 72. & 2. ad Q. fr. 33
 Studia debere. 1. fam. 31
 Et videas esse studia, quæ tibi aduersentur. de Petit. Conf. 11
 Exercere studia literarum. epist. lib. 9. 15
 Studia innumerabilia habere. 3. fam. 36
 Studia hominum mouere & retinere. lib. 1. de Finib. 2
 Studia omnia ab aliquo petere. 13. fam. 36
 Studia sua cuiquam profiteri. ad Brut. 35
 Referre se ad studia literarum. epist. 9. b
 Tum pristinis orbat muneribus, hæc studia renouare cœpimus. de Diuin. 109. b
 Studia spero me summa habiturum omnium ordinum. 2. ad Atticum, 55
 In studia incitari. 11. fa. 39. in ep. C. Trebonii. pro ad studia.
 A studiis nunc nō delectationem solum, sed etiam salutem petimus. 9. fam. 5

Vellem ne deterruisset alios à studiis. lib. 1. de Finib. 20
 Ratio aliqua ab optimarum artium studiis & disciplina profecta. pro Arch. 185. b
 Nam quid ego de studiis dicam cognoscēdi semper aliquid, aut discendi. de Amic. 85. a
 Aliqui ex ciuilibus studiis atque oblectatione domestica inimici. pro Font. 179. b
 Ex omnibus, mi Dolabella, studiis in me & officiis, quæ summa sunt, hoc scito mihi, &c. de Orat. 245. b
 In studiis ac literis nostris cōsumo omne tempus. Att. 124. b
 Et tum in studiis vestris tanta declarata est voluntas, vt, &c. Postquam. 198. b
 In studiis nostris conquiescimus. 9. fam. 11
 Qui in artium studiis liberalissimis sunt doctrinisque versati. Orat. 85. b
 In studiis cognoscendi semper aliquid atque dicēdi, remoti ab oculis populi, omne otium tempusque contriuimus. de Amic. 115. b
 In studiis humanitatis ac literarum versari. pro Arch. 186. b
 Pro meis in vos singularibus studiis. in Catil. 123. b
 Profectō nihil à me dicitur, quod nō dignum vestris studiis atque auribus esse videatur. pro Cluent. 52. 55. 56. 57. Id est, vestra attentione, expectatione, vel desiderio.
 Demetrius & doctrinæ studiis & regenda ciuitate princeps est. de Legib. 187. b
 Studiis quibus vterque nostrum deuinctus est. 3. fam. 52
 Iuuenes magna spectare, & ea rectis studiis debent contendere. Offic. 42. b
 Nos ea quæ consecuti sumus, his studiis & artibus esse adeptos, quæ sunt nobis à Græcia tradita. ad Q. frat. 395. b
 Ciuitates totas malis studiis, malisque doctrinis repente everti. de Legib. 177. b
 Vacare studiis. de Orat. 146. b
 Studiis vt iisdem. pro Lig. 13
 Vir eruditissimis hominibus & liberalissimis studiis affluens. pro Arch. 186. b
 Cato recentibus præceptorū studiis flagrans. pro Mur. 139. b
 Et studiis iisdem, & vetustate amicitia cum aliquo coniunctus. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 1
 Vir optimarum artium studiis eruditus. Qu. frat. 294. b
 Adolescens rectissimis studiis atque optimis artibus præditus. pro Cæl. 42. b
 An ille vir illa humanitate præditus, illis studiis, artibus, atque doctrina potuisset? &c. pro Cæl. 49. b
 Studiosus.
 Homo & acutus vt Pœnus, & valde studiosus ac diligens. 4. Academic. quæst. 176. a
 Studiosus ac fautor. Att. 12. b
 Studiosus in aliquo colendo. 5. fam. 52
 Studiosus alicuius, vel cupidus, pro eodem. 16. ad Att. 42
 Studiosus ingenuarum artium. de Finib. lib. 5. 67
 Vir dicendi studiosus. de Orat. 107. b
 Doctrinarum studiosus. Sulpitio, lib. 4. 3. 12. a
 Studiosus laudis. Tuscul. quæst. lib. 5. 58
 Semper enim, vt scitis, studiosus nobilitatis fuit. Academic. quæst. 4. 224. a
 Studiosus otii atque rerum tranquillarum. de Pet. Conf. 34
 Studiosus studiorum meorum. 2. fam. 23
 Studiosus venandi. Læl. 63
 Studiosum aliquem habere. 14. fam. 2
 Alii studiosi optimi cuiusque, &c. Offic. 1. 121. Hoc est, ἀριστοκρατικοί, optimatum statum fouentes.
 Viri sunt optimi, & tui similibus studiosi, & mei necessarii. Cecinna, a
 Vt ex animo, atque ex illa summa voluntate tui studiosi sint. de Petit. Consul. 13
 Nec erat vnde studiosi scire possent. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 6. pro, discere seu petere.
 Nec si qui incunte ætate venandi aut pilæ studiosi fuerint, eos habere necessarios oportet, &c. de Amic. 63. a
 Suscepi laborem vtilem studiosis. de Opt. gen. Orat. 148. a
 Ego mei studiosos habeo Dyrrhachinos. Att. 50. b
 Habet enim certos sui studiosos, qui, &c. de Claris Orat. 32. a

Itaque industrios homines illi studiosos, vel potius amantes doloris appellat, nos commodius laboriosos. 2. Tuscul. 60. a
 Vel teneas studiosos, quos habes. de Petit. Consul. 4
 Studiosis ac fautoribus illis victoria. 1. ad Att. 41
 Ille restituēdi mihi, quam retinendi studiosior. ad Atticum, lib. 8. 147. 4. a
 Ipsi puto aliquid dandum esse, quo sit studiosior. 16. fam. 6.
 Id est, diligentior.
 Studiosissimus mutandi. 7. fam. 20
 Studiosissimus philosophia. 4. de Finib. 99. a
 Hominis studiosissimi nobilitatis mæceps sit Chrysofonus. pro Rosc. Amer. 12. a
 Quem in prouincia existimationis meæ studiosissimum, cupidissimumque cognoui. 4. Verr. 81. a
 Videte quid potuerit, qui quatuor in prouincia quæstos, studiosissimos defensores, propugnatoresque habuerit. 4. Verrinarum, 8. a
 Studiose.
 Quare studiose attendo te. de Finib. 98. b
 Studiose audire aliquem. Academic. quæstion. ed. 1. lib. 2. 12. & de Clar. Orat. 173. b
 Libenter studioseque audire. in Verr. 60. b
 Colere studiose prædia. pro Rosc. Amer. 29. a
 Studiose omnia conquirere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 78
 Studiose eorum sepulchra contemtor. 2. de Legib. 3
 Studiose diligentēque curare aliquid. ad Att. lib. 16. 341. 7. a
 Cuius quidem sententiam Carneades ita studiose defendebat, vt eam probare etiam videretur. 4. Acad. 252. a
 Id significes te studiose ac libenter esse facturum. de Petit. 29
 Facturos esse, siquid imperasset, studiose pollicerentur. 4. Verrinarum, 124. a
 Multas ad res perutiles Xenophontis libri sunt, quos legite quæso studiose. de Senect. 54. a
 Ludere studiose pila. 2. de Orat. 140. a
 Studiose Reipub. subuenire. 3. de Legib. 37
 Et eò studiosius hoc negotium suscepimus, quod te non sine causa velle cognoscere Rhetoricam intelligebamus. 1. ad Heren. 1. Id est, libentius.
 Multo studiosius philosophia fontes aperiemus. 1. Tuscul. 5
 Studeo.
 Studeo mi pater, Latine ex te audire ea quæ mihi tu de ratione dicendi Græcè tradidisti. in Partit. 1. a
 Gradus tuos, & quasi processus dicendi studeo cognoscere. de Claris Orat. 186. b
 Studeo facere aliquid. pro Sext. Rosc. 42. b
 Ego verò, inquit, istis obsequi studeo. de Orat. 93. b
 Scire igitur studeo quid egeris. Att. 210. b
 Quos ego nō tam vlscisci studeo, quam sanare. in Cat. 108. b
 In hoc orationum genere, cui nunc studes. Orat. 200. b
 Cui rei, cui gloria, cui virtuti studes? patrimoniōne augēdo? 2. de Orat. 124. a
 At hic noster ad hoc vnum est natus, huic generi studet vni. Orat. 205. b
 Pompeius Scauro studet, vtrum fronte, an mente dubitatur. ad Atticum, 62. b
 Studet enim meus audire Cicero, quænam sit istius veteris quam commemoras, Academia, de finibus bonorum, Peripateticorumque sententia. 5. de Finib. 13. a
 Vt id ipsum, quod studet, facere possit ornatus. de Fin. 125. b
 Vnum sentitis omnes, vnum studetis, M. Antonii furorem extinguere. 6. Philipp. 216. a
 Tūmque vel maximè laudi student. de Diuin. 94. b
 Si partes, quibus illi student, lædantur. ad Heren. 14. b
 Demosthenes eius ipsius artis, cui studebat, primam literam non poterat dicere. de Orat. 108. b
 Sed quia studebat laudi & dignitati, multum in virtute processerat. 4. de Finib. 107. a. & 1. de Diuin. 58
 Nostri imperatores ex hac vna re maxima laudem capere studebant. Offic. b
 Dissensionem nascentem extingui summè studui. ep. 179. b
 Studui iudicia intercedere. 15. fam. 22
 Facile cognoui ex tuis literis, quod semper studui, &c. epistolarum, 109. b

Sed idem Ælius Stoicus esse voluit, orator autem ac studuit vnquam, nec fuit. de Clar. 183. b
 Studuit Catilinæ, quum iam aliquot annos esset in foro Cælius. pro Cæl. 8. a
 Ego semper otio studui. 8. Philipp. 241. a
 Cælius studuit praturæ. pro Cæl. 42. b
 Non tantum literæ, quibus semper studui, &c. ad Torquat. lib. 6. 4. 12. a
 Lentulum eximia spe, summæ virtutis adolescentem, cūm cæteris artibus quibus studuisti semper ipse, tum in primis imitatione tui fac erudias. ad Lentulum, lib. 1. 7. 37. a
 Quantum quisque Reipub. studuit, tantum mihi fuit aut amicus aut inimicus. in Sallust. 273. b
 Nos Lepidū honore studuimus à furore reuocare. Att. 283. b
 Multi boni adolecētes illi homini nequam atque improbo studuerunt. pro Cæl. 39. b
 Stude verum inuenire. ad Heren. lib. 4. 194. a
 Hoc caue te ponto studeas committere mense. de Arat. b
 Ars demonstrat, vbi sit illud, quod studeas inuenire. de Oratore, 122. b
 Qui si nihil aliud studeat, nisi id quod agit. 6. fam. 6. a
 Parentem habere auarum, illepidum in liberos, difficilem, qui te nec amet, nec studeat tui. 3. de Nat. d. 102. a
 Cur quenquam vt studeat tibi vt te adiuuet, rogas? pro Murena, 142. b
 In quo si te multum natura adiuuaret, si optimis à pueritia disciplinis atque artibus studuisset, &c. 1. Verr. 21. a
 Si ab adolescentia tui ciuili minus studuerimus. de Or. 107. & de Legib. 158. b
 Studere alicui. pro Mur. 70. Id est, fauere.
 Studere artibus. 1. fam. 24. & 1. Verr. 21. & 4. fam. 9
 Studere literis, quibus fons eloquentiæ continetur. de Clar. Orat. 179. a. & 6. fam. 13. post red. in Senat. 12. a
 Studere pecuniæ, imperiis, opibus, gloria. 1. de Finib. 47
 Rebus nouis studere. 1. in Catil. 2. a
 Nemo ferè studuisse ei scientiæ vehementius videtur, quum quod voluerit, consecutus sit. de Orat. 85. b
 Nunc quibus studendum rebus esset, accepimus. Orat. 102. b
 Studens.
 Hisce ego auxiliis studētib⁹ atque incitatis vt me Laterensis potuisse confiteor. pro Planc. 71. a
 Stultus.
 Stultus auditor & credulus. pro Font. 11. a
 Senex stultus, credulus, obliuiosus, dissolutus. de Sen. 32. a
 Stultus & puerilis sermo. 3. fam. 38
 Stultus es periculo Cornelii. 7. fam. 18
 Ego nunc tam sim stultus, vt hunc ipsum facilem hominem putem mihi esse amicum, cūm tandiu sedens meum commodum expectet. 14. ad Att. 3
 Stulto sapientis orationem affingere. Orat. 203. b
 Vt hominē stultum magis etiam infatuet mercede publica. 3. Philipp. 139. a
 Consilium stultum capere. 7. Verr. 80. a
 Omnes stulti, sine dubio miserrimi, maximè q̄ stulti sunt. lib. 1. de Nat. deor. 17
 Omnes stulti serui. Parad. 40
 Stulti, nec vitare venientia possunt incommoda, nec ferre præsentia. de Nat. d. 1. 17
 Stultorum nemo beatus. de Finib. 1. 47
 Stultorum plena sunt omnia. 9. fam. 54
 O stultos Camillos! in Pis. 92. b
 Omnes stultos insanire, vt malè olere omne cœnum: at non semper commoue, senties. Parad. 32. Tuscul. q. lib. 4. 43
 Quanquam me non ratio solum cōsolatur, quæ plurimum debet valere, sed etiam dies quæ stultis quoque mederi solet. ad Curionem, lib. 7. 50
 Hæc est in fabulis stultissima persona credulorum atque improuidorum senum. de Amic. 114. b
 Stulte.
 Stulte & incautè omnia agi video. ad Att. lib. 7. 129. 2. a
 Quid est enim verius, q̄ neminem esse oportere tam stulte arroganem, vt in se rationem & mentem putet inesse, in cælo mundoque non putet? 2. de Legib. 26. a

Habet nonnunquam aliquid etiam apud nos loci, ut vel non stultus quasi stultè cū sale dicat aliquid, &c. 2. de Or. 152. a
Itemque illa quæ in corpore excelleret, stultè antiquos dixisse, &c. 4. de Finib. 34. a

Hæc & dicitur & creduntur stultissime, &c. 2. de N. d. 102. a

Stultitia.

Si stultitia cōsensu philosophorum maius est malum, quàm si omnia mala & fortunæ & corporis ex altera parte ponantur: sapientiam autem nemo assequitur: in summis malis omnes fumus, quibus vos optimè consultum à diis immortalibus dicitis. 3. de Nat. d. 58

Stultitia est, à quibus bona precamur, ab iis porrigentibus & dantibus nolle sumere. 3. de Nat. d. 121. a

Etenim ut stultitia etiam adepta est quod concupivit, nunquam se tamen satis consecutam putat: sic sapientia semper eo contenta est, quod adest, neque eam unquam sui pœnitent. Tusc. quæst. lib. 5. 39

Non enim omnis error stultitia dicenda. de Diuin. 127. b

Stultitia senilis, quæ deliratio appellari solet, senum leuium est, non omnium. Cat. 33

Stultitia singularis. 12. ad Att. 6

Summa stultitia, frustra cōfici mœrore, cum intelligas nihil posse profici. Tusc. q. lib. 3. 66

Ita sunt altæ stirpes stultitiæ. 3. Tusc. 22. a

Oratoris peccatum, stultitiæ peccatum videtur, stultitia autem excusationem non habet. 1. de Orat. 62

Est enim proprium stultitiæ, aliorum vitia cernere, obliuisci suorum. 3. Tusc. 63

Stultitiæ suæ quamplurimos testes domestico præconio colligere. 2. de Orat. 48

Stultitiam enim censuerunt inconstantiam, id est sanitate vacantem. Tusc. q. 192. b

Sed huius istius facti stultitiam maior iam superior stultitia defendit. pro Rab. Posth. 15. a

Malo indifertam prudentiam, quàm stultitiam loquacem. 3. de Orat. 79. a

Non modò stultitiam meam, sed etiam mores & naturam condemnandam puto. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 59, & 60

Sua stultitia occidisse, cum salui esse potuissent tua prudentia. 4. famil. 7

Neque tamen cum se in media stultitia, qua nihil est peius, hæere intelligant, ægritudine premuntur. Tusc. quæstion. lib. 3. 59

Miserius stultitia nihil potest dici. de Nat. d. 6. b

Non stultitia obcæcatus, sed verecundia deterritus. 15. fam. 3

Stultitiæ hominum oratori deuorandæ. Brut. 127

Stupeo.

Hæc quum loqueris, nos Barones stupemus, tu videlicet tecum ipse rides. 2. de Finib. 122. a

Cn. noster quid cōsiliū cepit, capiâte, nescio: adhuc in oppidis coarctatus, sed stupent omnes. ad Att. lib. 7. 129. 2. a

Confirmat ipsi se, quum is etiam tum semisomnis stuperet. 7. Verrin. 75. a

Stupens.

Quæ cum intueret stupens. de Somn. Scip. 128. b

Stupefacio.

In quo igitur homines exhorrescunt: quem stupefacti dicentem intuentur? 3. de Orat. 30. a

Stupesco.

Incidat, aspiciat, admiretur, stupefacat. 3. de Orat. 57. a

Stupidus.

Zopyrus physiognomon stupidum esse Socratem dixit & bardum, quod iugula concaua non haberet. de Fat. 8

Ateon's tabula te stupidum detinet. Partit. 43

Omnes stupidi timore obmutuerunt. ad Heren. lib. 4. 23. 4. a

Stupiditas.

In quo primùm incredibilem stupiditatem hominis cognoscite. 2. Philipp. 86. a

Stupor.

Esto, sit in verbis tuis hic stupor: quanto in rebus sententiisque maior? 2. Philipp. 50. b

Immanitas in animo, stupor in corpore. 3. Tusc. 21. a

Quis te tantus stupor oppressit, ut non scias, &c. 2. Phil. 75. a

Sinautem id non videt, periculum est, ne se stuporis excusatione defendat. de Arusp. resp. 4. a

Pauci ista tua lutulenta vitia noueramus, pauci tarditatem ingenii, stuporem, debilitatèque linguæ. in Pis. 1. a

Tum verò neque illud meum factum laudabile, &c. eamque animi duritiam, sicut corporis, quod quum vitur, non sentit, stuporè potius, quàm virtutem putarem. pro Dom. 75. a

Qui propter hæsitatiã linguæ, stuporèque cordis, cognomen ex contumelia traxerit. 3. Philipp. 135. a. De Bambalione loquitur.

Sed stuporè hominis, vel dicā pecudis, attendite. 2. Phil. 50. a

Qui morbo aliquo & sensus stupore, suauitatem cibi non sentiunt. 2. Philipp. 120. a

Stuprum.

Quod nefarium stuprum non per illum: in Catil. 10. 6. b

Consul processit, somni, vini, stupri plenus. Post redit. in Senatu, 11

Clodius cum sorore germana nefarium stuprum fecit. pro Milone, 54

Qui non sat habuit coniugem illexisse in stuprum. 3. de Natura deor. 93. a

Quamcumque in domum stuprum intulerint. Parad. 28

Gyges pastor, opportunitate annuli vsus, reginæ stuprum intulit. 3. Offic. 49

Cum stuprum Bonæ deæ puluinaribus intulisset. in Pis. 76. a

Lucretia per vim oblatum stuprum voluntaria morte luit. de Legib. 140. b. de Finib. lib. 5. 59

Audiet Brutus eum populum, &c. pro turpi stupro datū in seruitutem. ad Octauium, 16. a

Qui non solum aspectu, sed etiam incesto flagitio & stupro polluit ceremonias. pro Domo sua, 81. a

Stupra dico, & corruptelas, & adulteria, incesta denique. 4. Tusc. 122. a

Repetere luxuries ac supra alicuius ab aliquo. Antequam iret in exil. 12. a

Stupro.

Hominem vnum omnium crudelissimum, qui tot ingenuas matrefamilias stuprauit. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 10. 3. a

Puluinar quod stupraras. de Arusp. 29. Id est, stupro contaminaueras.

Virginium interfecit filiam ne stupraretur. 5. de Finib. 114

Qui religiones omnes pollueris aut ementiendo aut stuprando. pro Dom. 96

Stuprata per vim Lucretia à Regis filio, testata ciues seipsa interemit. 2. de Finib. 106. a

Stylpo, Vide Stilpo.

Stylus.

Etiam artifex, ut ita dicam, stylus. de Clar. 273. b

Censorius stylus. pro Cluent. 97. a

Stylus optimus & præstantissimus dicendi effector ac magister. 1. de Orat. 71. a

Sed tamen stylus exercitatus efficiet faciliè hanc viam componendi. in Orat. 83. a

Vnus enim sonus est totius orationis, & idem stylus. de Cl. Orat. 51. a

Si meus stylus ille fuisset, ut dicitur: mihi crede non solum vnum actum, sed totam fabulam confecissem. 2. Phil. 54

Stylus dicendi opifex. 7. famil. 46

Stylus perfectior dicendi ac magister. 1. de Orat. 134. a

Cum præsertim adhuc styli pœnas dem. 6. fam. 26. in epist. A. Cecinnæ.

Sub acumen styli subeant & succedant necesse est. 1. de Oratore, 73. a

Stylum alicuius perfequi. 6. famil. 28. in epist. A. Cecinnæ.

Dein quum otiosus stylum prehenderat, &c. flaccescebat oratio. de Claris Orat. 47. a

Vertit stylum in vabulis suis, quo facto causam omnem euertit suam. 4. Verr. 70

Orationes Attico stylo scriptæ. de Clar. Orat. 86. a

Hanc ad legem cum exercitatione, tum stylo, qui & alia & hoc maximè ornat & limat, formanda nobis oratio est. 3. de Orat. 105

In summa hubertate inest luxuries quædam, quæ stylo depascenda est. 2. de Orat. 54

Cum cætera scelera stylo illo impuro Sext. Clodius conscripisset. de Arusp. 9

Styx.

Et illi qui fluere apud inferos dicuntur, Acheron, Cocytus, Styx, Phlegeton. de Nat. 68. b

Suada.

Suadæ medulla, M. Cornelius Cethegus. Brut. 29

M. Cethegus quem rectè Suadæ medullam dixit Ennius. de Sen. 46

Suadeo.

Quod suades, ut petam, &c. Att. 139. b

De obuiam itione ita faciam, ut suades. Att. 180. b

Nam postea me, ut sibi effem legatus, non solum suasis, verum etiam rogauit. de Prou. Consul. 34. a

Hæc quæ supra scripta sunt, eò spectant, ut te hortet & suadeam: reliqua sunt quæ pertinent ad rogandum. Valerio, lib. 13. 4. 7. a

Nisi mihi ab adolescètia suasissem, nihil esse in vita, &c. pro Arch. 188. b

Legem Voconia magna voce & bonis lateribus suasissem. de Senect. 14. a

Duo tempora tamen inciderunt, quibus aliquid cõtra Cæsarem Pompeio suaserim. 2. Phil. 46. a

Memini quid mihi tum suaseris per Theophanem, per Culeonem. ad Att. lib. 8. 160. 5. a

Tu autè quod ipse tibi suaseris, idem mihi persuasum putato. ad Att. lib. 13. 290. 4. a

Suadere aliquid aut dissuadere, grauissimæ personæ est. 2. de Orat. 181

An C. Trebonio persuasi, cui ne suadere quidè ausus essem? 2. Phil. 48. a

Primùm cœpi suadere pacem. Mario, lib. 7. 3. 6. a

Suadere rogationem. Off. 3. 148

Nemo est qui sapientius tibi suadere possit teipso. epist. 21. b

Gaudeo te mihi suadere, quod ego mea sponte pridie feceram. Att. 249. b

In suadendo nihil est optabilius, quàm dignitas. de Oratore, 139. b

Quo in suadendo plus autoritatis haberem. Att. 123. b

Suadens.

M. Cato legem suadens, in Galbam multa dixit. de Clar. Oratoribus, 45. a

Suasor.

Atq; huius deditiois ipse Posthumius qui dedebatur, suasor & author fuit. 3. Offic. 148

Esti quavis nõ fueris suasor & impulsor profectiois meæ, approbator certè fuisti. ad Att. lib. 16. 19

Quamquam hæc epistola non suasoris est, sed rogatoris. ad Att. lib. 16. 46

Suasori simplex ratio proponitur. Partit. 45

Quid enim interest inter suasorem facti & probatorem? 2. Philippic. 50. a

Suasio.

Suasio legis Seruiliæ. de Clar. Orat. 164. a

In suasio quid sibi proponat orator. Partit. 7

Sed quoniam plura sunt orationum genera, eaque diuersa, neque in vnam formam cadunt omnia, laudationum, scriptio- num, & historiarum, & talium suasionum, qualem Ifo- crates fecit Panegyricum, multique alii qui sunt nomina- ti Sophistæ, &c. in Orat. 20. a

Præcepta quæ de suasio tradenda sunt. 2. de Orat. 181. a

Suapte & Suopte.

Cicero Q. filius suapte, piè sanè, me quidem certè multum hortante, sed currentem animum patris sui, forori tuæ reconciliauit. ad Atticum, lib. 6. 118. 1. a. Vetus codex non habet suapte.

Crassius suapte interfectus manu. de Orat. 143. b

Vt terrena & humida suopte nutu & suo pondere ad pares angulos in terram & in mare feruntur. 1. Tusculan. quæ- stionum, 63. a

Suopte pondere ferrentur atomi. 1. de Nat. deo. 48

Suauius.

Nam & honorificus in me Consul fuit, & suauius amicus. ad Cælium, lib. 2. 12. 3. a

Tum pro familiari cõsuetudine sæpe ex me audierat, quàm suauius esset inter nos, & quanta coniunctio. ad Sulpitium, lib. 13. 27. 3. a

Suauius narratio quomodo fiat. Partit. 19

Suauius poeta Simonides. de Nat. d. 1. 42

Theophrastus autem, vir & oratione suauius, & ita moratus, ut præ se probitatem quãdam & ingenuitatem ferat. Acad. q. edit. 2. lib. 1. 24

Hic suauius videri maluit, quàm grauis. de Clar. 168. b

Suaue dicendi genus quomodo fiat. Partit. 12

Comes, benigni, faciles, suaues homines esse dicuntur. pro Corn. Balbo, 29. a

Suauiusimus Lepta. 6. Fam. 51

Suauitas.

Suauitas decocta. 3. de Orat. 57

Mira quædam in cognoscendo suauitas. de Orat. 101. b

Vide quanta in te sit suauitas. ad Tironem, lib. 16. 1. 1. a

Quæ tua est suauitas, quique in me amor. 5. Fam. 60

Suauitas cibi. in Ant. 182. b

Suauitas coloris. Tusc. q. lib. 4. 24

Suauitas humanitatis. pro Cæl. 41. b

Suauitas in verbis efferendis, ut apud Græcos Atticorum, sic apud Latinos Romanorum propria. 3. de Orat. 24

Suauitas Ifocratis. 3. de Orat. 16

Suauitas pronuntiationis, & vocis conseruatio, ex eadem re oriuntur. 3. ad Heren. 114

Suauitas sermonum atque morum. de Amic. 59

Suauitatis multa præcepta, orationem obscurā, aut minus probabilem reddunt. Partit. 13

Miram in eo pietatem, suauitatem, humanitatèque perspexi. ad Att. lib. 6. 114. 13. a

Voluptas quæ suauiate aliqua naturam ipsam mouet. de Finibus, 56. b

Mirifica suauiate villam habeo. Q. Frat. 318. b

Ipsa suauiate nocuerunt, quæ fusa (de diis) vocibus poetarum. de Nat. d. 1. 31

Quem omnes amare pro eius eximia suauiate debemus. de Orat. 105. b

Responsum est singulari illum suauiate oris fore. de Diuinatione, 97. b

Suauitates odorum qui afflantur è floribus. de Senect. 89. b

Conquirere suauitates vndique. Offic. 75. b

Sic enim tibi persuade, charissimum te mihi esse quum propter multas suauitates ingenii, officii, humanitatis tuæ, tum quod ex literis tuis, & ex multorum sermonibus intello, &c. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 1

Suauius.

Veritamen video quàm suauius voluptas sensibus nostris blandiatur. 4. Acad. 251. a

Solutè & suauius dicere. de Clar. 174. b

Suauius loqui. de Orat. 146. b

Et secunda iucundè ac suauius meminimus. 1. de Finibus, 87. a

Nunc ad epistolam venio, cui copiosè & suauius scriptæ nihil est quod multa respondeam. ad Trebonium, lib. 15. 21. 10. a

Suauius loquens.

Addit Orator Cornelius suauius loquens Ore Cethegus, &c. de Clar. Orat. 28. a

Suauius loquentia.

Et oratorem appellat, & suauius loquentiam tribuit. de Clar. Oratoribus, 29. a

Suauius.

Atticæ quoniam (quod optimum in pueris est) hilarula est, meis verbis suauius des. ad Att. lib. 16. 31

Suauius.

Atticam nostram cupio suauiari: ita mihi dulcis salus visa est, per te missa ab illa. ad Att. lib. 16. 10

L. Brutus qui de matre suauianda ex oraculo Apollinis tam acutè coniecit. de Clar. 169. b

Suauitudo.

Suauitudo pronuntiationis. ad Heren. 20. b

Sub.

Sub posteaquam literas communes cum Oppio ad te dedi, ab Cæsare epistolam accepti, cuius exemplum tibi misi, &c. ad Att. lib. 9. 178. 1. a. id est, statim ut dedi.

Subicere aliquam rem sub aspectu omnium. ad Herenium. 39. b

Cælum sub aspectum & tactum cadit. de Vniuers. 19

Sub intelligentiam cadens. de Vniuers. 199. b

Prima illa, &c. sub iudicium sapientis & delectum cadunt. de Finib. 102. b

Sub sensus cadere. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 96

Res subiecta sub sensus. Acad. 19. b

Et natos geminos inuises sub caput Arcti. de Nat. deo. 47. b

Sub grande cubiculum. Q. Frat. 318. b

Sub dies festos. Q. Frat. 306. b

Sub eas literas statim recitatae sunt tuae, non sine magnis quidem clamoribus. Planco, lib. 10. 16. 2. a

Pompeius se legionem adducturum, sed non statim sub mentionem & conuiuium obiectatorum. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 4. 11. a

Nisi se sub scalas tabernae librariae coniecisset. in Ant. 64. b

Quod sub ea causa subiectum est. Top. 225. b

Statim ex his rebus, quas tunc vendebat, iubere ei praemium tribui sub ea conditione, nequid postea scriberet. pro Archia; 19. a

Vocontii sub manu ut essent, per quorum loca fideliter mihi pateret iter. Planc. Ciceroni, lib. 10. 23. 5. a

Caprius sub nodis distortus. de Orat. 133. b

Sub nomine pacis bellum latet. in Ant. 242. b

Sub oculis esse. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 73

Nullo posito sub oculis simulachro. de Vniuers. 201. b

Sed ille sub Gnatonis persona. de Amic. 132. b

Ut Cyprius rex sub pracone subiiceretur. pro Deio. 223. b

Quod non sub dubia utilitatis ratione effici solet. de Fin. 81. b

Rempub. sub alieno scelere deiecit. Postq. 204. b

Homines sub terra habitantes. de Nat. d. 45. b

Non paruum sub hoc furto latet. contra Rull. 89. b

Subabsurdus.

Subabsurdum tempus discessus. 16. ad Att. 8

Sunt etiam illa subabsurda, sed eo ipso nomine saepe ridicula, non solum mimis perapposita, sed etiam quodammodo nobis. 2. de Orat. 152. a

Subabsurde.

Valde haec ridentur, & hercule omnia, &c. subabsurdeque falsaeque dicuntur. 2. de Orat. 152. a

Subaccuso.

Sed sunt haec leuiores, illa vero grauiora atque magna, quod meum discessum, quem saepe deferas, nunc quasi reprehendere & subaccusare voluisti. pro Planc. 69. a

Subaccusa quaeso Vestorium. ad Att. lib. 13. 294. 3. a

Addebant etiam me defyderari, subaccusari. ad Atticum, lib. 16. 334. 2. a

Subactus, Subactio, vide Subigo.

Subagrestis.

Subagreste quiddam, planaeque rusticum. de Clar. Or. 140. a

Subamarus.

Nam ut cibi fatietas & fastidium, aut subamara aliqua re releuatur, aut dulci mitigatur: sic animus, &c. 1. de Inventione. 37. a

At enim quoniam in naturis hominum dissimilitudines sunt, ut alios dulcia, alios subamara delectent. de Fato. 13. a

Subarroganter.

Vereor ne subarroganter facias, si dixeris tuam. 4. Academ. quaestionum, 204. a

Subausculto.

Omnes enim κρυφαίον videntur subauscultare quae loquor. ad Att. lib. 10. 208. 4. a

Subauscultando tamen excipere voces eorum, & procul quid narrarent, attendere. 2. de Orat. 84. a

Qui ea locutus est bonis viris subauscultantibus, pariete interposito, quibus, &c. in Topic. 40. a

Subcisiuus, vide Succido.

Subcontumeliose.

Hercule, verum ut loquamur, subcontumeliose tractatur noster Publius: &c. ad Att. lib. 2. 22. 3. a

Subcrippus.

Videtur illum subcrippo capillo, nigrum, qui ex vultu nos intuetur. 4. Verr. 74. a

Subdebilitatus.

Quod etiam mea spore videbam, te subdebilitatum, nouas rationes tuendi mei quaerere. 11. ad Att. 7

Subdifficilis.

Existit autem hoc loco quaestio quaedam subdifficilis. de Amicitia, 59. a

Subdiffido.

Ego quo die audiui illum tyrannum in concione clarissimum virum appellari, subdiffidere coepi. 15. ad Att. 37

Subdo.

Quis in meum locum iudicem subdidit? pro Dom. 66. a

Te rogo in Hircii locum subdas. Epist. 156. b

Subditus.

Subditus in locum alterius. in Verr. 78. b

Videat quid de illis respondeat, quos in eorum locum subditos domi suae referuauit. 3. Verr. 7. a

In iis aquis quae efferuescunt subditis ignibus. de Natura deorum, 2. 20

Subdititius.

Quod eodem ceteros piratas contrudi imperarat, intellexit, si hunc subdititium archipiratum in eandem custodia dedisset, fore, &c. 7. Verr. 55. a

Subdoceo.

Ciceronesque nostros meo potius labore subdoceri, quam me aliumuis magistrum quaerere. ad Att. lib. 8. 148. 2. a

Subdole.

Nihil acute inueniri potuit in eis causis, quas scripsit, nihil (ut itam dicam) subdole, nihil versute, quod ille non viderit. de Clar. Orat. 17. a

Subdubito.

Iam enim dico meum, antea (crede mihi) subdubitabam. ad Att. lib. 14. 313. 1. a

Haec eod pluribus scripsi, quod non nihil significabant tuae literae subdubitare, qua essem erga illum voluntate. Caelio, libr. 2. 12. 5. a

Subduco.

Quid opus est, inquam? rationes conferatis. Adfidunt: subducunt ad nummum: conuenit. ad Att. lib. 5. 110. 15. a

De circulo se subduxit. ad Q. Frat. lib. 3. 20. 2. a

Subduc cibum vnum diem athletae, Iouem Olympium, eum ipsum cui se exercebit, implorabit, ferre non posse clamabit. 2. Tusc. 69. a

Collaudani homines. Recte, inquit Scaptius, sed subducamus summam. ad Att. lib. 5. 110. 12. a

Quem tu in eo non pro illius dignitate produxeras, sed pro tuo scelere subduxeras. pro Dom. sua, 17. a

Neque intelligunt se rerum illarum pulchrarum atque admirabilium fundamenta subducere. de Fin. lib. 4. 35

Subducere id quo nititur aduersariorum causa. de Inuet. 80. b

Subductus.

Classem Lacedaemoniorum quae subducta esset ad Gytheum, &c. Offic. 61. b

Medea modus & Atreus commemorabantur a nobis herouca personae inita subductaque ratione, nefaria scelera meditantes. 3. de Nat. d. 101. a

Quod non subducta utilitatis ratione effici solet. de Fi. li. 2. 65

Subductum habes, si tuos digitos noui. 5. ad Att. 54

Quid fortes viri? voluptatumne calculis subductis praesidium incunt, sanguinem pro patria profundunt? 2. de Fin. 97. a

Rationibusque subductis, summum feci cogitationum mearum. Lent. lib. 1. 9. 32. a

Subductio.

Quo perspecto, statim occurrit naturali quadam prudentia, non his subductionibus, quas isti docent, quid faciat causam, id est, quo sublato controuersia stare non possit.

2. de Orat. 72. a

Subdurus.

Verum probabile est, illud alterum subdurus tibi homini Platonico suadere, &c. de Petit. Conf. 30

Subseo.

Denique ipsius inimici vultum superbissimum subiit, &c. pro Quint. 64. a

Ciuitates etiam nefarias, libidinum contumelias, turpitudinesque subierunt. in Pis. 68. 3. in Verr. 97. & 14. Phil. 390

Si pupilli calamitas, propinquorum lachryma, D. Brutii, cuius praedia subierunt periculum, &c. 3. Verr. 103. a

Quoniam quidem semel suscepi, licet hercules vndique omnes terrores, minae, periculaque impendeant omnia, succurram atque subibo. pro Rosc. Amer. 18

Eundem, ut quemcumque fors tulerit casum, subeam potius cum iis qui dicuntur esse boni, quam videar a bonis disferire. ad Att. lib. 8. 145. 4. a

Quamquam quid mea interfit, ut eorum odium subeam non intelligo. ad Att. lib. 11. 215. 4. a

Omnia sub acumen styli subeant. de Orat. 97. b

Eadem calamitatem subirent liberi bonis publicatis: quamquam quod tua mater & soror deprecatur pro pueris, &c. Bruto, 12. 4. a

Ne autem nimium multi poenam capitis subirent, idcirco illa sortitio comparata est. pro Clu. 101. a

Minus sermonis subissem, minus accepissem doloris, ipsum hoc me non angeret. ad Att. lib. 11. 214. 3. a

Istos labores, quos nunc in suffragiis suscipis, non subissem. ad Att. lib. 3. 55. 14. a

Subieris inuidiam, pericula, omnes meas tepestates. 15. fam. 20

Qui retinendi officii causa cruciatum subierit voluntarium? 3. Offic. 143. a

Subire quamuis carnificinam prius, quam, &c. Tusc. q. libr. 5. 58. id est, quamuis tormenta, seu quemuis cruciatum.

Subire dimicationem. 1. ad Q. Frat. 52

Subire dolorem. Tusc. q. libr. 2. 11

Subire facinus alterius. 11. Philip. 295

Famam temeritatis subire. ad Brutum, 18. 5. a

Subire fortunam. 14. Famil. 14

Omnia incommoda subire vel externa, vel corporis, vel etiam ipsius animi, quae vacent iustitia. 3. Offic. 35. a

Infamiam sempiternam subire. Q. Frat. lib. 3. 20. 5. a

Subire periculosas inimicitias. Q. Frat. 314. b

Inuidiam orationis subire. 1. Verr. 15. a

Subire iras deorum. de Arusp. respon. 35

Subire iudicium. Partit. 54

Subire malum. 7. ad Att. 34

Exulis nomen subire. pro Dom. sua, 57. a

Nonne inutile est, vitiorum subire nomina? Offic. 3. 74

Subire sempiternas foedissimae turpitudinis notas. in Pisonem, 32. a

Curio omnia potius subire constituit, quam id pati. Caelius Ciceroni, lib. 8. 11. 9. a

Poterisne orationem eius subire? de Diuin. a

Subire periculum pro amico. Partit. 135. b

Dupli poenam subire. 3. Offic. 84. a

Subire potentiam aut victoriam. 6. Fam. 5

Subire sermonem. 11. ad Att. 10

Supplicia subire. Bruto, 12. 3. a

Pro ciuitate tela ac pericula subire. pro Corn. Balbo, 41. a

Tempestatem inuidiae subire. 2. in Catil. 36. a

Subire tempestatem pro Republica. pro Sestio, 122. & pro Muren. 124. b

Subire tristitiam temporum. 8. ad Att. 41

Vim subire, atque iniuriam malui, quam aut a vestris sanctissimis mentibus dissidere, aut de meo statu declinare. de Prouinc. Conf. 34

Qui si in ciuitate legis vim subire vellent, non prius ciuitatem, quam vitam amitterent. pro Cecin. 72. a

Subire vim & iracundiam populi incitati. pro Dom. 67

Postremo se libenter vituperationem subire, quod amaret etiam mortuum Cæsarem. ad Att. lib. 14. 317. 3. a

Vnum pro vniuersis subire atque excipere tela. de Prouinc. Consul. 73. b

Subire vultum superbissimum inimicitia. ad Brut. 289. b

Ne quid inuidiae subeat aut criminis. de Natura deorum, 60. b

Inimicitiae sunt? subeantur: labores? suscipiantur. 7. Verinarum, 142. a

Quae ut effugias, quis est non modo non recusandus, sed vitro appetendus, subeundus, excipiendus dolor? 2. Tusc. q. 21. a

Subeundus vsus omnium. de Orat. 76

Sin remissiores esse voluerimus, summa nobis crudelitatis in patriae ciuiumque pernicie fama subeunda est. in Catilinam, 85. a

Quando subeunda fortuna est? ad Terent. lib. 14. 5. 4. a

Existimabam L. Flacco multitudinis potius imperitiae, nullo tamen cum periculo, quam sapientissimorum & lectissimorum virorum iudicium esse subeundum. pro Flacco, 1. a

Quae omnia mihi subeunda sunt. Anteq. 196. b

Summa supplicia subeunda nobis sunt. Att. 280. b

Subitus.

Subitus discessus. Att. 145. b

Subita atque improuisa formido. de Prouinc. 78. b

Subita laetitia. ad Heren. 3. b

Nam propter opera instituta multa multorum, subitum est ei remigrare. Memmio, lib. 13. 2. 2. a

Subitam & fortuitam orationem commendatio & cogitatio facile vincit. de Orat. 97. b

Subitae dictiones. de Orat. 97. b

Subitae res & angustae. 10. Fam. 33

Omnia subita videntur maiora, & quidem ob duas causas: primum, quod, quanta sint quae accidunt, considerandi spatium non datur: deinde, cum videtur praecaueri potuisse, si prouisum esset: quasi culpa contractum malum aegritudine acriorem facit. quod ita esse dies declarat: quae procedens ita mitigat, ut iisdem malis manentibus non modo leniatur aegritudo, sed in plerisque tollatur. Tusc. quaest. lib. 3. 45

Néve in rebus tam subitis, tamque angustis, a Senatu consilium petendum putes. Planco, lib. 10. 16. 4. a

Subito.

Cum subito ecce idem, &c. pro Cael. 200. b

Alia autem subito ex tempore coniectura explicantur. de Diuinat. 95. b

Subito praeter opinionem omnium. pro Planc. 269. b

Ego dum in prouincia omnibus rebus Appium orno, subito factus sum accusatoris eius socer. Att. 95. b

Subito capi consilium ut exirem. Att. 108. b

Properanti tabellario literas subito dedi. Epist. 116. b

Tu auspicio patris subito extitisti. pro Dom. 221. b

Subito iam prostratam Remp. extulisti. Octauio, 330. b

Quum tot bella aut a nobis necessario suscipiantur, aut subito atque improuiso nascantur. pro Font. 27. a

Subito quum mihi dixisset Caelius Quaestor puerum se Romam mittere, haec scripsi raptim. ad Att. lib. 2. 24. 1. a

Vnde philosophandi mihi subito studium extitisset. de Natura deor. 3. b

Vtile est subito saepe dicere. de Orat. 97. b

Subito disputare. L. 1. 16

Nam mihi & scriptum & nuntiatum est te in febrim subito incidisse. Terent. lib. 14. 8. 1. a

Vita subito fingi non potest. pro Syll. 182. b

Vox & gestus subito sumi, & alicunde arripi non potest. de Orat. 107. b

Subesse, vide Subsum.

Subgrandis.

Subgrande cubiculum autem, & hybernium altum valde probauit, quod, &c. Q. Frat. lib. 3. 17. 4. a

Subhorridus.

Quia tristem semper, quia taciturnum, quia subhorridum atque incultum videbant. pro Sest. 16. a

Subigo.

Quos vici ac subegi. in Catil. 117. b

Hostes subegit. pro Font. 276. b

Hanc tu, &c. ut quod his, quos Gaditanis adiutoribus armis subegimus, atque in ditionem nostram redegitimus, liceat, &c. pro Corn. Balbo, 18. a
 P. Africanus qui suo cognomine declarat tertiam partem orbis terrarum se subegisse. pro S. Rosc. 35. b
 Quibus quum terra subigerentur fissionem glebarum ab illo aureo genere, &c. 2. de Nat. deo. 237. a
 Atque illi miseri nati in illis agris & educati, glebis subigendis exercitati, quod se subito conferant, non habebunt. de Leg. Agr. 83. a

Subactus.

Subactus oppressusque. pro S. Rosc. 41. a
 Humus subacta atque pura. de Senect. 89. b
 Quae cum gremio mollito ac subacto sparsum semen excepit, &c. de Senect. 47. a
 Subacto mihi ingenio opus est, ut agro non semel arato, sed nouato & iterato, quo meliores fetus possit & grandiores edere. 2. de Orat. 71. a
 Galli à nostris imperatoribus subacti. pro Föt. 276, & 281. b

Subactio.

Subactio autem est usus. de Orat. 120. b

Subiicicio.

Iam verò quod subiicit illos, &c. pro Syl. 178. b
 Et quidem cur sic opinetur, rationem subiicit: &c. 2. de Diuinat. 156. a
 Huic verbo, omnes qui vbique sunt, qui Latine sciunt, duas res subiiciunt, lætitiā in animo, commotionem suauem iucunditatis in corpore. 2. de Fin. 20. a. De voluptate.
 Atque etiam subiiciunt se homines imperio alterius & potestati pluribus de causis. 2. Offic. 30. a
 Interiecti nota testamenta credo subiiciunt, aut eiiciunt vicinos, aut adolescentulos circumscribunt. 14. Philipp. 389. a
 Tum iste, &c. ceruicēque suas ei subiecit securi, qua multi in minoribus peccatis occiderunt. 2. Philipp. 66. a
 Has mihi spes subiecit fortuna populi Romani. 8. Philippicarum, 243. a
 Sæpe rem dicendo subiicit oculis Orat. 200. b
 Ea tute tibi subiice, quæ aliis tute præcipere soles. 4. Fam. 18. in epist. Ser. Sulpitii.
 Ne ipsi quæ cōtraria sunt, taciti cogitationi vestra subiiciatis, sed, &c. pro Cluent. 3. a
 Subiicere bona ciuui voci præconis. Officiorum, 2. 122. & 2. Philipp. 75
 Quem ne maiorum quidem more supplicio affecisti, quum miser ille securibus hospitis sui ceruices subicere gestiret. in Piso. 66. a
 Subiicere exempla sub singulos artis locos. ad Heren. 24. b
 Fortunas innocentium ficto sermone subiicere. pro Plan. 46
 Tum qui scelus, fraudēque nocentis possit dicendo subiicere odio ciuium, supplicioque constringere. 1. de Oratore, 100
 Omnes ad eam domum, in qua iste diuersabatur, profecti sunt, &c. ignem subiicere cōperunt. 3. Verr. 48. a
 Subiicere libellum. pro Archia, 19
 Subiicere aliquam materiam arti. de Inuent. 43. b
 Subiicere & supponere rationem. de Inuent. 71. b
 Subiicere rationes omnibus partibus. ad Heren. 36. b
 Subiicere aliquam rem sub aspectu omnium. ad Herennium, 39. b
 Subiicere se imperio & potestati alterius. Off. 2. 30
 Subiicere se sub potestatem alicuius. ad Her. 15. b
 Mutata, in quibus pro verbo proprio subiicitur aliud, quod idem significet. Orat. 105. b
 Formæ cuique generi subiiciuntur. Top. 22. 3. b
 Quæ subiiciuntur sub vocabulo recti. ad Her. 17. b
 Quin hoc tempore ipso quum omnes à suis inimicis faces inuidiæ meæ subiiciantur, tamen, &c. pro Mil. 74. a
 De hortis Scapulanis hoc videtur effici posse, aliud tua gratia, aliud nostra, ut præconi subiiciantur. ad Atticum, lib. 12. 255. 3. a
 At quæ causa tum subiiciebatur ab ipso Iudices, huius tam nefariæ crudelitatis? 7. Verr. 114. a
 Subiiceret eisdē præliis, ut mea persona semper ad impro-

borum ciuium impetus, aliquid videretur habere popolare. 8. ad Att. 38
 Cupio mihi ab illo subiici, si quid prætereo. in Verr. 240. b
 Tamen huic ordini ignem nouum subiici non sinisti. pro Rab. Posthu. 120. b
 Subiici sub præcone. pro Dom. sua, 42
 Subiici tutelæ alicuius. 4. de Finib. 64. a
 Neque vident sub hac voce honestatus, quæ sit subiicienda sententia. de Finib. 74. b
 Terræ cultum seignorem suspicor fore, si ad eam tuendam, ferroque subiiciendam, superstitionis aliquid accesserit. 2. de Legib. 44

Subiiciens.

Hic mihi quasi ministrator aderat, subiiciens quid in suos ciues dicerem. pro Flacc. 157. b

Subiectus.

Subiectus ignis. in Catil. 49. a
 Hic autem alter subiectus Aquiloni. de Somn. 129. b
 Subiectus omnibus custodiis. 5. in Verr. 15
 Subiectus miseris. 3. Tusc. 115. a
 Nulli naturæ est obediens aut subiectus Deus. 2. de Natura deorum, 111. a
 Subiectus sub præcone. pro Quint. 9. b
 Estque illa subiecta quasi materia Sapientiæ. de Finib. 103. b
 Quæ autem pars subiecta generi est, eam sic definiunt, ut, &c. Offic. 14. b
 Et ad propositum subiecta ratio. de Orat. 162. b
 Res subiecta sub sensus. Acad. 19. b
 Verborum sonitus inanis, nulla subiecta sententia. 1. de Oratore, 27. a
 Virtus subiecta sub varios incertōsque casus famula fortuna est, &c. 5. Tusc. 3. a
 Eumque qui crebro dicat, diligenter oportere exprimi quæ vis subiecta sit vocibus, &c. 2. de Fin. 9. a
 Sed inuidiosum nomen est, & infamiæ subiectum. 2. de Finibus, 18. a
 Mare est ventis subiectum. 4. Tusc. 91. a
 Quod sub ea causa subiectum est. de Opt. 225. b
 Orbis extimus cui subiecti sunt septem, qui, &c. de Somn. Scip. 128. b
 Omnes legibus subiecti esse debemus. Partit. 122. b
 Omnes res subiectæ sunt naturæ sentienti. 2. de Natura deorum, 108. a
 In his rebus quæ subiectæ sunt sensibus. de Fini. 133. b. & 1. Academ. 9. 45
 Hæc tanquam aliqua materies oratoribus subiecta esse debent. de Orat. 101. b
 Omniumque rerum quæ sunt ei subiectæ. 1. Academicarum quæstionum, 43. a
 His omnibus partibus subiecta sunt quædam argumenta propria. de Orat. 96. b
 Sub metum subiecta sunt pigritia, pudor, terror, timor, &c. 4. Tuscul. 26. a
 Omnia subiecta esse libidini alicuius. pro Dom. sua, 82. a
 Ossa quæ subiecta corpori sunt. de Nat. deo. 54. b
 Qui illam Syllani temporis messē recorderetur, qui testamenta subiecta, qui sublato tot homines. in Parad. 59. a
 Et ingenuis sub hostilem libidinem subiectis. ad Her. 27. b
 Tot sibi populis repente subiectis. a

Subiectio.

Rerumque, quasi gerentur, sub aspectum penè subiectio, quæ, &c. 3. de Orat. 112. a

Subiectio quæ est exornatio quædam verborum. ad Herennium, lib. 4. 181

Genus confirmatur subiectione rationis. ad Herennium, libro 4. 170. a

Subiector.

Quis testamentorum subiector, quis circumscriptor? 2. in Catilin. 30. a

Subimpudens.

Interdum timidus in labore militari, sæpe autem etiam (quod à te alienissimum est) subimpudens videbare. Trebatio, lib. 7. 17. 2. a

Subinanis.

Quinetiā, quod est subinane in nobis, & nō ἀφίλοδξον, &c. afficitur quadam delectatione. ad Att. lib. 2. 32. 2. a

Subinfulsus.

Est enim vitiosum in sententia, siquid absurdum, aut alienum, aut non acutum, aut subinfulsum est. de Opt. genere Oratorum, 144. a

Subinuido.

Subinuido tibi vltro te etiam accersitum ab eo, &c. Trebatio, lib. 7. 10. 2. a

Subinuifus.

Subinuifus nomen apud maleuolos. pro Rab. Posth. 24. a

Subinuito.

Hæc ad te pluribus verbis scripsi, quàm soleo, non otii abundantia, sed amoris summi erga te, quod me quadam epistola subinuitaras. ad Marium, lib. 7. 1. 19. a

Subirascor.

In Epærum quod me non inuitas comitem, non molestum: subirascor, sed vale. ad Att. lib. 9. 175. 9. a

Subirascor breuitati literarum. 11. Fam. 38

Esti satis clemens sum in disputando, tamen interdum soleo subirasci. 2. de Finib. 18. a

Sed ut solebat C. Lucilius sæpe dicere homo tibi subiratus, &c. 1. de Orat. 126. a

Subitus, Subito, vide Subeo.

Subiungo.

Aristoteles translationi hæc ipsa subiungit. de Orat. 205. b

Quid de L. Mummiō, qui urbem, &c. Βοροιαξ; multas sub imperii pop. Romani ditionēmq; subiunxit? 3. Verr. 37. a

Ut sub vestri ius, iurisdictionem, potestatem, &c. terrarum denique orbem subiungeretis. 2. de Leg. Agr. 95. a. id est, imperio vestro subiceretis.

Oratori omnes artes subiungere. 1. de Orat. 110. a

Video in Aruspicio responsis hæc esse subiuncta. de Aruspicio. respon. 32. a

Sublate, Sublatio, Sublatus, vide Tollo.

Subleuo.

Pater inquam illius adolescentis, quem, &c. is hunc suo testimonio subleuat. pro Cluent. 134. a

Etenim non minus nos stultitia illius subleuat, quàm lædit improbitas. pro Cecinna, 17. a

Alter is qui nos sibi quondam ad pedes stratos ne subleuat quidem. ad Att. lib. 10. 195. 3. a. aliās, subleuabat.

Cum negat se scire Cassius, vtrum subleuat Syllam. pro Sylla, 174. b

Qui vicinos suos facultatibus suis subleuauit. in Ant. 213. b

Quem singuli stratum & abiectum subleuastis. Anteq. iret in exil. 196, & 197. b

Sed eadem ista æstimatione alter subleuarat aratores, alter euerterat. 5. Verr. 185. a

Nominis nouitatem dicendi gloria subleuabis. de Petitione, 205. b

Hoc omne assignatum iri aut pertinaciæ meæ, aut timori videbam, si aut hominem offensus mihi, aut coniectum cum Repub. non subleuassent. Plancus Cic. lib. 10. 18. 6. a

Subleuare aliquem suis sceleratis concionibus. pro Domo sua, 44. a

Subleuare calamitates hominū indignorum. Tusc. q. li. 4. 35

Causam inimici sui subleuare. 1. Verr. 7. a

Defendere & subleuare homines. 1. Verr. 4. a

Sinistra mentum subleuare. ad Heren. lib. 4. 230. a

Subleuare miseris. in Verr. 196. b

Subleuare odia aliorum. 8. Fam. 7. in epist. Cælii.

Quæ familiæ nostræ dignitas debebat subleuare. Epist. 59. b

Res aduersas alicuius subleuare. pro Syl. 56. a

Vicinos suos facultatibus suis subleuare. 7. Philip. 232. a

Hic status vna omnium voce gemitur, neque verbo cuiusquam subleuatur. Att. 33. b

Hoc tamen in miseris adiumento & solatio subleuatur. pro Quintio, 28. a

Quum multa, &c. ab ipso autem Socrate subleuatus est, quum, &c. 4. Tusc. 131. a

Vna illa subleuanda offensio est. Læl. 74

Suum laborem hominum periculis subleuandis impartire. pro Murena, 125. b

Subligaculum.

Scenicorum quidem mos tantam habet vetere disciplina verecundiam, ut in scenam sine subligaculo prodeat nemo. 1. Offic. 180. a

Sublimis.

Sonus natura in sublime fertur. Tusc. 156. b

Ex sublimi vertice saxi. 2. Tusc. 29. a

Sublime.

Extenuatus aer sublimē fertur. 2. de Nat. deor. 145. a. aliās, in sublime.

Perspicuum debet esse animos, quum è corpore excesserint, siue illi sint animales, id est spirabiles, siue ignei, sublimē ferri. 1. Tusc. 64. a

Eaque scuta quæ fuerunt sublimē fixa, sunt humi inuenta. 2. de Diuinat. 102. a

Quid? Cyrenæum Theodorum, Philosophum non ignobilem, nonne miramur? cui cum Lyfimachus Rex crucem minaretur, istis quæso, inquit, ista horribilia minare purpuratis tuis, Theodori quidem nihil interest, humine an sublimē putrescat. 1. Tusc. 92

Sublucco.

Hunc retinens aries subluccet corpore totus. in Arato, 33. a

Submergo.

Propter quæ Centaurus cedit equi partis properas submergere Chelis. 2. de Nat. deorum, 170. a

Submersus.

Submersus equus voraginibus non extitit. 1. de Diuini. 65

Quot genera, quàmque disparia partim submersarum, partim fluitantium, & innantium belluarum, partim ad saxa natiuis testis in hærentium? 2. de Nat. d. 145. a

Subministro.

Et quoniam tabellarios subministras, hodierni diei res gestas Lupercalibus habebis. ad Q. Frat. lib. 2. 15. 5. a

Aristoteles autem, qui huic arti plurima adiumenta atque ornamenta subministravit, &c. 1. de Inuent. 11. a

Quo tum erga te Rex animo fuit, qui auctionatus sit, seseque & filium suum expoliare maluerit, quàm tibi pecuniam non subministrare? pro Deiot. 16. a

Palam in eum tela iaciuntur, clam subministratur. pro Cælio, 15. a

Submitto, vel Summitto.

Iste tamen si singulari est audacia, tamen ad pupillæ matrem submittebat. 3. in Verr. 73

Submittebat iste Timarchidem, qui moneret eos, si saperet, ut transigerent. 5. Verr. 57. a

Appellauit populum, tribus submissi me, & supplicauit. pro Plancio, 19

Huic vos non submittetis? huic vos diutius manere patientini? de Prouinc. Conf. 7

Quum enim in maximis causis versatus esses, & quum tibi ætas nostra iam cederet, facereque submitteret: &c. de Claris Orat. 11

Omniaque ut integra seruem, dabo operam, quoad exercitus huc summittatis, parique felicitate Remp. hinc vindicetis. Plancus ad Cic. lib. 3. 44

Submittere animum nostrum periculo vlli. 11. Famil. 6. in epist. M. Bruti & Cassii.

Aliquantum remittere ex eo quod facere possis, & multum summittere. in Verr. 62. b. de Orat. 152. b

Ut in actoribus Græcis fieri videmus, &c. quum possit aliquanto clarius dicere, quàm ipse primarum, multum submittere, ut ille princeps quàm maximè excellat. 1. Verr. 26. a

Quamobrem ut ii qui superiores sunt, submittere se debent in amicitia, sic quodam modo inferiores extollere. de Amicitia, 63. a

Neque id actores prius viderunt, quàm, &c. à quibus vtrisque submittitur aliquid, &c. 3. de Orat. 57. a

Submitto, vel Summissus.

Oratio placida, summissa, lenis. de Orat. 128. b

Nihil non submissum atque populare. ad Att. lib. 1. 15. 5. a

BBB. iii.

Priuatim oportet æquo & pari cum ciuibus iure uiuere, neque submissum & abiectum, neque se efferentem, &c. 1. Offic. 174. a

Videndum est in utrisque nequid humile, submissum, molle, effeminatum, fractum, abiectumque faciamus. 4. Tusc. quæst. 104. a

Submissio.

Submissio orationis alienæ. in Orat. 46. a

Contentio & submissio vocis. 1. Offic. 103

Parium autem comparatione nec elationem habet, nec submissionem: est enim æqualis. in Top. 37. a

Submisit, vel Summisit.

Quare qui aut breuiter, aut submisit dicitur, docere iudicem possunt: &c. 2. de Orat. 118. a

Meum beneficium potius ad eum detuli, qui à me contenderat, quam ad eum qui mihi non nimis submisit supplicat. pro Plancio, 9

Summisit à primo dicere. Orat. 199. b

Aliàs contentius, aliàs summisit dicere. de Orat. 182. b

Vt quanto superiores simus, tanto nos geramus submissius. 1. Offic. 128. a

Submolestus.

Illud est mihi submolestum, quod parum Brutus properare videtur. ad Att. lib. 16. 333. 11. a

Submolestus.

Te in Epærum saluum venisse, &c. non esse Romæ meo tempore pernecessario, submolestus fero. ad Atticum, lib. 5. 109. 1. a

Submorosus.

Me quidem hercule valde illa mouent stomachosa, & quasi submorosa ridicula: &c. 2. de Orat. 154. a

Submoueo, vel Summoueo.

Vt quos natura ipsa retinere in officio non potuisset, ii magnitudine pœnæ maleficio submouerentur: pro Roscio Amer. 42. a

Et interea nostros aduocatos iubet acerrimè summoueri. pro Quint. 5. b

Academiam placere cupio, summoueri non audeo. de Legibus, 163. b

Magnitudine pœnæ maleficio improbos summoueri. pro Sestio, 30. b

Submotus.

Quæ scisceret plebs, aut quæ populus iuberet submota cōcione, distributis partibus, &c. pro Flacco, 12. a

Subnego.

Veruntamen quod præsentis tibi propè subnegarem, &c. Trebatio, lib. 7. 20. 1. a

Subnixus.

Hæc quam sit facilis, illi viderint qui eius artis arrogantia, quasi difficilissima sit, ita subnixi ambulant. 1. de Ora. 134. a

E quibus duos maxime inter se diuersos, & cæli verticibus ipsi ex utraque parte subnixos, obriguisse pruina vides. in Som. Scip. 21. a

Subobscœnus.

Illud admonemus tamen, ridiculo sic vsurum oratorem, vt nec nimis frequenti, ne scurrile sit: nec subobscœno, ne mimicum. in Orat. 48. a

Subobscurus.

Grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breues, & ob eam ipsam causam interdum subobscuri, de Clar. Orat. 14. a

Subodiosus.

Non mihi graue duxi scribere ad te de illius querimoniis, quum eas audire (quod erat subodiosum) leue putassem. ad Att. lib. 1. 3. 4. a

Suboffendo.

Nam apud perditissimam illam infimam fæcem populi, propter Milonem suboffendit: &c. ad Q. Frat. lib. 2. 10. 6. a

Subornatio.

Atque etiam, vt nobis renuntietur, hominem multorum hospitem, &c. subornatis, qui, &c. pro Cluent. 131. a

Falsum subornauit testem Roscius Cluuium, cur tam sero? pro Rosc. Comœ. 29. a

Apuleiana pecunia Brutum subornastis. 13. Philip. 370. a

Hac suspitione sum percussus: medicum iudicem subornabit, finget videlicet aliquod crimen veneni. pro Deio. 11. a

Tu Cicero, quod adhuc fecisti, idem præsta, vt vigilanter, neruoseque nos, qui stamus in acie, subornes. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 23. 13. a

Cimbrum subornare oportet. ad Heren. 22. b

Fictus testis subornari solet, & imponi falsæ tabulæ. pro Cecinna, 52. a

Subornatus.

Confessus es à te accusatores esse instructos & subornatos. in Vatinius, 2. a

Et cum se ipse perspexerit, totumque tentarit, intelliget quemadmodum à natura subornatus in vitam venerit. 1. de Legibus, 89. a

Subpudet, vide Suppudet.

Subrancidus.

Extracta mensa non conchylis aut piscibus, sed multa carne subrancida. in Pis. 53. a

Subraucus.

Omnisque motus cum verbis sententiisque consentiens, vox permanens, verum subrauca natura. de Clar. Orat. 73. a

Subrepro.

Quum veniret, immergebat subitò, quum sub tabulas subreperat. pro Sestio, 109. a

Subrideo.

Qua de causa? subridet Satorius veterator, vt sibi videtur. pro Rosc. Comœdo, 13. a

Subridicule.

Quid hoc Næuio ignauius? seuerè Scipio. At in malè olentem, Video me à te circunueniri. Subridiculè Philippus. 1. de Orat. 138. a

Subringor.

Subringentur ii qui villam me molestè ferunt habere. 4. ad Atticum, 20

Subripio, Subreptus, vide Surripio.

Subrogo.

Subrogare collegam Consul dicebatur, qui alterum in demortui Consulis locum sufficiebat. ad Brut. 14

Subrostrarius.

Te ad 1. x. Calend. Iunii, subrostrarii (quod illorum capiti sit) dissipant perisse. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 3. Quiddam codices habent Subrostrani.

Subrusticus.

Subaggreffe quiddam, planèque subrusticum. de Clar. 140. a

Quod iam subrusticum videtur, olim autem politius. in Oratore, 91. a

Tum etiam ipso sono quasi subrustico prosequatur atque imitabatur antiquitatem. de Clar. Orat. 70. a

Subscribo.

Cæsar mihi literas misit, quarum exemplum subscripsi. Attic. lib. 9. 186. 1. a

Subscripsi tibi infra. 12. Fam. 40. in epist. Trebonii.

Gellius in P. Popilium subscripsit, quod, &c. pro Cluent. 45. b

Statuæ, quibus subscripsit, &c. pro Cluent. 38. b

Literas tibi à L. Domitio ad x. 111. Caléd. Martii allatas esse, earumque exemplum subscripseras. ad Att. lib. 8. 159. 3. a

Lucullum, à quo solitum esse ad se mitti C. Fannium illum qui in P. Clodium subscripserat, &c. Att. lib. 2. 39. 6. a

Video igitur Iudices, animaduertisse Censores in iudices quosdam illius consilii Iuniani, quum ista ipsam causam subscriberent. pro Cluent. 94. a

Nam hæc quidem, quæ de iudicio corrupto subscripserint, quis est, qui, &c. pro Cluent. 100. a

Numerus aratorum quotannis apud magistratus subscribitur. 5. Verr. 100. a

Quia parricidii causa subscripta esset. de Inuent. lib. 2. 163. a

Ei qui istius Quæstor fuisse, &c. non modò deferendi nominis, sed ne subscribendi quidem, cum id postulare, facerent potestatem. 3. Verr. 10. a

Subscribente priuigno Memmio. Q. Frat. 32. b

Subscriptio.

In Serapionis subscriptione Africani imago. 6. ad Att. 15

Ne subscriptio censoria non minus calamitatis ciuibus, quam proscriptio acerbissima possit afferre. pro Clu. 97. a

Iugurum subscriptio ac proscriptio non est plus x x x. 5. Verrinar. 93. a

Quantum, quem sit habiturus, non video: nisi quem forte ex illo grege oratorum qui subscriptionem sibi postularunt, cuiunque vos delationem dedissetis. 1. Verr. 17. a

Subscriptiones Censorum. pro Cluent. 41. b

Quare quicquid de subscriptionibus eorum mihi dicendum erit, eo dicam animo, vt, &c. pro Cluent. 93. a

Subscriptor.

Vænalis ascriptor & subscriptor alicuius. pro Domo, 39. a

Respondebo non esse hos tales viros commissuros, vt ad causam tantam à me susceptam, mihi creditam, quisquam subscriptor me inuito aspirare possit. 1. Verr. 28. a

Subscriptorem addere. 1. Verr. 27

Verutamen L. Apuleium esse video proximum subscriptorem, hominem non atate, sed, &c. 1. Verr. 26. a

M. Fabium subscriptorem eius rogabimus, vt Allobrogum animos mitiget. pro Fonteio, 22. a

Itaque sine vlllo subscriptore descendit. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 8. 3. a

T. Nero cum bonis subscriptoribus. ad Q. fra. lib. 3. 17. 20. a

At venit paratus cum subscriptoribus exercitatis & paratis. 1. Verr. 25. a

Omnino nihil accusatore Lentulo subscriptoribusque eius infantius. ad Q. frat. lib. 3. 20. 1. a

Subsellium, vide Subsideo.

Subsequor.

Ipse cum legionibus subsequor. Plancus Cic. lib. 10. 15. 8. a

Hanc sententiam subsequitur modus & forma verborum. de Orat. 159. b

Minorem Septentrionem Cepheus subsequitur. de Natura deor. 48. b

Talibus nuntiis patebat ab Oriente via, nec vlli veri subsequerentur. pro Deiot. 145. b

Mirificè ipse suo sermone subsequutus est humanitatè tuarum literarum. ad Appium, lib. 3. 1. 6. a

Aliud ilico subsequatur, aut atomos vllas, è quibus quicquid efficiatur, illarum sit dissimillimum. 4. Acad. 224. a

Subsequatur vitium arrogantia. 6. famil. 17. in epist. A. Cecinna.

Vt Senatum funditus deleas, reliqui boni & locupletes omnes suum ordinem subsequantur. in Ant. 251. b

Omnes hos motus subsequi debet gestus. 3. de Orat. 122. a

Totidem subsequuti libri Tusculanarum quæstionum. de Diuinat. 108. b

Subsequens.

Speusippus Platonem auunculum subsequens. de Nat. d. 8. b

Stella tu anteuertens Solem, tum subsequens. de Nat. d. 36. b

Manus minus arguta digitis, subsequens verba, non exprimens. de Orat. 163. b

Subsideo.

Itaque subsedi in ipsa via, dum, &c. ad Att. lib. 5. 104. 1. a

Cur neque antè occurrit, ne in villa resideret: nec eo in loco subsedit, quo noctu venturus esset: pro Milo. 38. a

Quicquid impudicorum Cilonum, &c. fuit in vrbe, sicut in fretis subsederant. in Sall. 11. a

Subsellium.

Longi subselli iudicatio & mora. ep. lib. 3. 32

Grandiorem & plentorem vocem desiderant subsellia. de claris Orat. 160. a

Quid, quod aduentu tuo ista subsellia vacua facta sunt. in Catil. 12. a

Accusabat Trib. pleb. idem in concionibus, idem ad subsellia. pro Cluent. 74. a

Sallustius bis ad iudicis subsellia attractus, extrema fortuna stetit. in Sallust. 274. b

Ad subsellia rei inuocatus accorro. 8. fam. 18. in epist. Cælii.

Dicere ad subsellia. pro Rab. Post. 128. b

Quum inter subsellia nostra versarentur armati. in Antonium, 164. b

Subsellia dissipare. in Vatinius, 26. a

Alienus à subsellis. in Verr. 62. b

Nam hercule, inquit Q. Minutius, me quoque Petilius, vt sibi in consilio adesset, rogauit, & simul à subsellis abire coepit. 4. Verr. 51. a

Quum se à subsellis in otium contulerit. de Orat. 121. b

A subsellis Sestii surrexit. 2. ad Q. frat. 13

Is, &c. rem ab subsellis in Rostra detulit. pro Clu. 89. a

Testes ex accusatorum subsellis surgunt. pro Flacco, 150. b

Is qui habitaret in subsellis. de Orat. lib. 1. 138

Occupare locum in subsellis. de Clar. 160. a

Sedere in accusatorum subsellis. pro Rosc. Amer. 10. a

Verfatus in utrisque subsellis optima & fide & fama. epist. lib. 13. 11. 6. a

Subsidium.

Miserum & innocens subsidium. pro Font. 29. a

Subsidium salutis. ad Brut. 13

Subsidium senectutis nostræ. ad Att. lib. 15. 327. 4. a

Nam quo minus ingenio possum, subsidio mihi diligentiam comparavi. pro Quintio, 2

Hoc mihi subsidium iam inde ab adolescentia comparavi. de Orat. 101. b

Ego omnes meas vindemiolas eò referuo, vt illud subsidium senectuti parem. Ad Att. lib. 1. 6. 5. a

Subsidium bellissimum esse existimo senectuti otium. de Orat. lib. 1. 134

Subsidio bestia seruatus est. Q. fra. lib. 2. 7. 10. a

Domitium liberare cupio, neque subsidio ire possum. ad Attic. lib. 8. 43

Cæsar Gallia prouincia cum exercitu subsidio profectus est. in Ant. 203. b

Venit huic subsidio misero atque innocenti Massiliensium cuncta ciuitas. pro Fonteio, 29. a. & 8. ad Att. 19

Bibulus ad me scripsit vt subsidio venire. Att. 95. b. & 254. b

Fruentaria subsidia Reip. pro Pomp. 10. b

Industria, subsidia, atque instrumenta virtutis in libidine, audaciaque consumerentur. 2. in Cat. 31. a

Subsidia valetudinum. Tusc. q. lib. 5. 81

Magna subsidia Respub. habet expedita. 10. fam. 52. in epist. Planci.

Agitur certissima populi Rom. vestigalia & maxima, quibus amissis, & pacis ornamenta & subsidia belli requirentis. pro lege Manil. 3. a

His ego subsidiis ea sum consecutus, quæ nullis legionibus consequi potuissem. ad Catonem, lib. 15. 4. 44. a

Subsidiis temporum victus. 2. de Leg. 44

Subsido.

Quid sim tibi author, in Siciliæ subsidias, an vt ad reliquias Asiaticæ negotiationis proficiscere? ad Cecinam, lib. 6. 8. 4. a

Subsigno.

Illud quæro, suntne ista prædia censui cêsendo: habeant ius ciuile: sint necne: sint mancipi: subsignari apud ærarium, apud Censorem possint: pro Flacco, 62. a

Subsisto.

Sic Miloni quum insidiator esset, &c. subsistendum atque expectandum fuit. pro Milone, 37. a

Subfortior.

Cur ea quandiu alium Prætorem, cum iis iudicibus, quos in horum locum subiortitus es, de te in consilium iturum putasti, tandiu domi fuerunt? 3. Verr. 34. a

Si ex lege subfortitus non erat Iunius, &c. pro Clu. 73. a

Subfortiemur in M. Metelli locum. in Verr. 71. b

Ab illo enim siue quod in legem non iurasset, siue quod ex lege subfortitus iudicem non esset, multa petita esse dicitur. pro Cluent. 78. a

Subfortitio.

Et quod C. Verres Prætor vrbano, homo sanctus & diligens subfortitionem eius in eo codice nō haberet, qui tum interitus proferebatur. pro Clu. 73. a

Nam de subfortitione illa Iuniana iudicium nihil dico. 3. Verrin. 111. a

Substerno.

Iam gallia, &c. cubilia sibi nidōsque construnt, eosque BBB. iiii.

quàm possunt, mollissimè subternunt, vt quàm facillimè oua feruntur. 2. de Nat. d. 194. a

Animum igitur quum ille procreator mundi deus ex sua mente & voluntate genuisset, tum denique omne quod erat cōcretum atque corporeum, subternebat animo, interiusque faciebat. de Vniu. 34. a

Substituto.

Nunc pro te Verrem substituiti alterum ciuitati. 5. Verr. 137

Necessarios suos in hoc munere substituant. de Petit. 210. b

Tum iste homo nefarius in eorum locum, quos domum suam de piratis abduxerat, substituere & supponere cœpit ciues Romanos, quos in carcerem antea coniecerat. 7. Verr. 57. a

Itaque nunc Siculorum Marcelli non sunt patroni: Verres in eorum locum substitutus est. 6. Verr. 80. a

In libris enim sententiam dicebamus, concionabamur, philosophiam nobis pro Reip. procuracione substitutam putabamus. 2. de Diuin. 10. a

Subtrahere, vide Subtraho.

Substructio.

Ante fundū Clodii, quo in fundo propter insanas illas substructiones facilè hominum mille versabatur valentium aduersari. pro Milo. 39. a

Substructionum insanis molibus oppresserat. pro Mil. 65. a

Subsum.

Sed non possum non exhorrescere, siquid intra cutem subest vulneris. Plancus ad Cic. lib. 10. 18. 8. a

Etiam si nihil subest. 12. ad Attic. 2. pro, etiamsi est de rebus nihili.

Nec firmamentum exquiritur, quoniam non subest ratio. ad Heren. 6. b

Oratio, quæ nisi subest res ab oratore percepta & cognita, inanis est. de Orat. 86. b

Nulla spes salutis nostræ subest. Att. 52. b

In qua re nulla subest suspicio. Pro Cluent. 26. b

Sin autem, iam suberit simulas, &c. Pro Cælio, 48. a

Non temerè fama nasci solet, quin aliquid subest. ad Her. 8. b

Præsertim cum dies comitorum subesset. Pro Mil. 109. b

Si his vitis non ratio subesset. de Nat. 74. b

Neque enim, &c. si vlla spes salutis nostræ subesset, tu pro tuo amore in me, hoc tempore discessisses. ad Attic. lib. 3. 67. 1. a

At ea fuit legatio Octauii, in qua periculi suspicio non subesset. 9. Philip. 259. a

Quoniam subesse aliquid putas, quod cauendum sit. Pro Marc. 136. b

Intelligatur aliquam subesse eiusmodi causam. 5. de Finib. 51. a

Nullam video grauem subesse causam. de Finib. 13. b

Quum verò de imperio decertatur, belloque gloria quaeritur, causas omnino subesse tamen oportet easdem, quas dixi paulò antè, &c. 1. Offic. 58. a

Subesse nescio quid opinionis incommodæ. 1. ad Att. 47

Nequa subesse possit aliena aut ipsius officio, aut huius existimatione suspicio. pro Quintio, 45. a

Subesse propinquis locis. 10. famil. 42. in epist. Planci.

Subter.

Qui omnis hæc quæ supra & subter, vni esse, & vna vi atque vna consensione naturæ constricta esse dixerunt. 3. de Orat. 12. a

Torvus Draco serpit subter supraque reuoluens sese. de Nat. 47. b

Spintiferam subter caudam pistricis adhaesit. In Arat. b

Plato iram in pectore, cupiditatem subter præcordia locauit. Tusc. 151. b

Deinde subter mediam ferè regionè sol obtinet dux & princeps & moderator luminū reliquorum, &c. in Somn. Sci. 15. a

Virtus omnia quæ cadere in hominem possunt, subter se habet. Tusc. 118. b

Subterfugio.

Syllani temporis acerbitatem deorum immortalium beneficio subterfugi. epist. 203. b

Tantum quisque habet in Sicilia, quantum hominis avarissimi & libidinosisissimi aut imprudentiam subterfugit, aut satietati superfuit. 2. Verr. 8. a

Extraordinaria pecunia crimen subterfugere. 3. Verr. 71. a

Nam si viuus ista subterfugere non potero, vnà cum istis vitam simul fugere decreui. ad Octau. 48

Vlysses simulatione infantiæ militiam subterfugere voluit. Offic. lib. 3. 131. a

Hæc ita multa quasi fato impedere amicitias: vt omnia subterfugere, non modò sapietiæ, sed etiam sollicitatis diceret sibi videri. de Amicit. 34. a

Subterfugere periculum. ad Senat. lib. 15. 12. a

Subterfugere pœnam & calamitatem. Pro Cecin. 72. a

Vt quoniam criminum vim subterfugere nullo modo poterat, procellam temporis deuitaret. 2. Verr. 5. a

Subterraneus.

Subterranei specus. 15. ad Att. 44

Subterfeco. in Arato, b

Subtilis.

Lysias subtilis scriptor. de Cla. 176. b

In docendo, edifferendoque subtilis. de Cla. 170. b

Vir oratione maximè limatus & subtilis. de Orat. 9. b

Definitio subtilis. 1. de Orat. 54. a

Solers, subtilisque descriptio partium. de Nat. 50. b

Subtilis oratio. de Cla. 204. b

Subtile dicendi genus quo modo tractandū. Orat. 42, & 43

Subtile genus dicendi numeris solutum est. Orat. 42

Stoicorum autem non ignoras quàm sit subtile, vel spinosum potius differendi genus. 3. de Finib. 4. a

Syncerum ac subtile iudicium. ad Catonem, lib. 15. 6. 4. a

Si minus illa subtili definitione, at hac vulgari opinione ars videtur. de Orat. 94. b

Subtilius explicare. de Nat. deo. 2. 18

C. Serenus subtilissimus homo: fuit enim & animi satis magni & consilii. pro Plancio, 10. a

Acutissimum & subtilissimum dicendi genus. de Or. 117. b

Subtilitas.

Apud nostros enim non ignoras quæ sit & quanta subtilitas. 1. Acad. 10. a

Subtilitas disputandi. Tusc. quæst. lib. 3. 48

Subtilitas differendi. Tusc. q. lib. 5. 50

Subtilitas Lysia. 3. de Orat. 16

Scriptorum tuorum subtilitas. epist. 48. b

Orationis subtilitas. Orat. 204. b

Ea subtilitas quam Atticam appellant. de Cla. 170. b

Alia est illa, quum veritas ipsa limatur in disputatione, subtilitas. 2. Offic. 49. a

Facilè cedo tuorum scriptorum subtilitati & elegantia. ad Sulpitium, lib. 4. 4. 3. a

Est etiam in tanta arte huic minutæ subtilitati locus. de Cla. 192. b

Hanc ego subtilitatem philosophia quidem dignissimam iudico. 4. Acad. 41

Subtilitate orationis nihil, experienti, minus imitabile. Orat. 42

Subtilitate sententiarum non conturbor, si orationis est sinceritas. de Nat. deo. 2. 1

Subtiliter.

Sed poterat subtiliter concludere. Tusc. quæst. lib. 1. 45

Versute & subtiliter dicere. in Orat. 12. a

Subtiliter contra aliquem dicere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 58

Si verò aut numerus quidam sit animus, quod subtiliter magis, quàm dilucide dicitur, &c. 1. Tusc. 64. a

Sed id poterat subtiliter disputari. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 30

Sed Zeno quum Archesilam anteiret ætate, valdeque subtiliter differeret, & peracutè moueretur, corrigere conatus est disciplinam. 1. Acad. 50. a

Differere de aliqua re subtiliter & copiose. pro Flacco, 33. a

Quod iste eruditus homo & Græculus, qui hæc subtiliter iudicat, qui solus intelligit, si vnâ literam Græcam scisset, certè non sustulisset. 6. Verr. 113. a

Subtiliter prosequi. 1. de Orat. 49

Subtiliter scribere. 2. ad Att. 52, hoc est, singula enumerare.

A quo hæc quæ ego nunc percurro, subtilissimè sunt omnia perpolita. pro Corn. Balbo, 40. a

Subtimeo.

Nunquid subtimes, ne ad te hoc crimè pertinere videatur? 2. Philip. 55. 2

Subtraho.

Quo ego me libentius à curia & ab omni parte Reip. subtraho. ad Quint. fr. lib. 2. 10. 7. a

Nonne id agendum nobis fuit, vt materiem subtraheremus furori tuo? pro Dom. 9. a

Neque herba sedem habere possunt, si rem subtraxeris. 3. de Orat. 12. a

Subtrahere de commodis alterius. Off. 58. b

Nolite mihi subtrahere vicarium meæ diligentiæ &c. pro Muræna, 73. a

Cum autem hæc subtrahita sunt, tum, &c. de Diuin. 137. b

Subturpis.

Exprimenda enim sunt, &c. & quæ sint, quod ridiculi proprium est, subturpia. 2. de Orat. 147. a

Subturpicula.

Quid etiam, &c. subturpicula mihi videbatur esse. pro Dom. ad Att. lib. 4. 74. 1. a

Subuenio.

Circunuenior inquit, iudices, nisi subuenitis. de Cla. 188. b

Subueni igitur per deos. Att. 281. b

Grauedini quæso omni ratione subueni. ad Atticum, lib. 16. 334. 4. a

A te peto vt subuenias huic meæ sollicitudini. epistol. lib. 2. 5. 12. a

Vt Domitio non subueniat. Att. 122. b

Cumque eo animo venissem, vt vtrique provinciæ, si ita tempus ferret, subuenirem. ad Catonem, lib. 15. 4. 22. a

Alter visus est illum alterum orare vt subueniret. de Diuinatione, 92. b

His temporibus difficillimis Reipub. quicquid subueneris, id erit totum & proprium tuum. ad Planc. lib. 10. 5. 7. a

Te cta verò vnde aut initia generi humano dari potuissent, aut postea subuenire, si cecidissent? Offic. 35. b

Subuenire alicui in aliqua re. pro Cluent. 18. b

Nam qui voluit subuenire erroribus Epicurus, is, &c. 4. Acad. 84. a

Homini iam perditò, & collum in laqueum inferenti subuenire. 6. Verr. 32. a

Subuenire & opitulari patriæ. Off. 31. b. & epist. 149. b

Subuenire tempestati. Off. 1. 117

Idemque earum templum inflammavit dearum, quarum ope etiam aliis incendiis subuenitur. de Arusp. resp. 54. a

Huic quoque rei subuentum est maximè à nobis. ad Attic. lib. 1. 12. 13. a

D. Bruti opera, reip. difficillimo tempore subuentum est. In Ant. 201. b

Non dubitavi quin Pompeius Domitio subuenturus esset. Attic. 128. b

Acrioribus salutis suæ remediis subueniendum putauit. pro Cluent. 52. a

Subuereri.

Venit enim mihi in mentem subuereri interdum, ne te delectet tarda decessio. ad Marcellum, lib. 4. 10. 2. a

Subuolo.

Hæ partes sursum rectis lineis in caelestem locum subuolent. 1. Tusc. 63. a

Suburbia.

Hiscè ego me viis committam, qui Terminalibus nuper in suburbium, vt eodem die reuerterer, ire nõ ausus sum. 12. Philip. 335. a

Suburbanum.

Suburbanum si quod inuenisset, nõ dubitaturum esse emere. Quint. fr. 321. b

De suburbano cura vt sciam. Quint. fr. 322. b

Malò enim esse in Tusculano, aut vsipiam in suburbano. Attic. 160. b

Cras igitur in Sicilia suburbano. Att. 197, & 198. b

In suburbana amicorum deportasses. in Verr. lib. 3. 37. a

Suburbanus.

Suburbana præfectura. pro Plan. 15. id est, vrbi propinqua.

Suburbanum artificium simulationis. pro Plan. 17

Gymnasium suburbanum. 1. de Orat. 49. a

Suburbani fundi instar munus expectare. 3. ad Q. fra. 7

Ita aqua Albana deducta ad vtilitatem agri suburbani, non ad arcem vrbemque retinendam. 2. de Diuin. 105. a

Habet animi causa rus amœnum & suburbanum. pro Sext. Rosc. 79. a

Deliciarum causa & voluptatis quosdam in hortis aut suburbanis suis cum mitrella videmus. pro Rab. Posth. 16. a

Suburbanitas.

Pop. Romano iucunda suburbanitas est huiusce provinciæ. 4. Verr. 5. a

Succedo.

Etenim ei succedo orationi, quæ, &c. pro Cor. 55. b

Nihil semper floret, ætas succedit ætati. 11. Philip. 318. a

Omnia ex sententia succedunt. Att. 278. b

Horum ætati successit Isocrates. Orat. 200. b

Frater meus qui Lucio Flacco successit. pro Flac. 153. b

Antonius in Cn. Pōpeii locum hæres successit. in Ant. 172. b

Succedam ego vicarius tuo muneri, suscipiam partes, quas alienas esse arbitrabar. 6. Verr. 73. a

Si quado minus succedet, magnum tamen periculum non adibit. in Orat. 53. a

Quid ergo hic non noceat, qui quodam quasi veneno perficiat, vt veros hæres moueat, in eorum locum ipse succedat? 3. Offic. 100. a

Omnia sub acumen styli subeant & succedant necesse est. 1. de Orat. 73. a

Nos te, tuumque exercitum expectamus, sine quo, vt reliqua ex sententia succedant, vix satis liberi videmur fore. ad Brutum, 9. 4. a

Dolabella valde vituperabatur ab hominibus non insulsis, quod tibi tam citò succederet. ad Cassium, lib. 12. 4. 5. a

Posuit scilicet Statonem illum hominem sua virtute egentem: vt is, qui in Marfis vbi natus est, te ctm, quod imbris vitandi causa succederet, nullum haberet, &c. pro Domo sua, 89. a

Si proinde, vt ipse mereor, mihi successerit. Plancus Cicero- ni, lib. 10. 4. 9. a. Alias, perinde.

Nisi in voluptatis locum dolor fortè successerit. de Finibus, 1. 44

Si ex sententia successerit, bene erit opera posita. Quint. fra. lib. 2. 15. 6. a

Quinquaginta aratores ita video deiectos, vt his ne vicarii quidem successerint. in Verr. 174. b

Alicui succedere. de Cl. Orat. 43. a

Succedere alicui in patris locum. Att. 280. b

Magnis succedere, & æquales habere. in Orat. 56. a

Orationi succedere. pro Corn. Balbo, 2. a

Sororis meæ liberos obliuiscaris esse Lepidi filios, meq; his in patris locum succedisse existimes. ad Brutum, 13. 1. a

Quum tu non solùm, quod tibi succederetur, sed quod Sabini non succederetur, exanguis & mortuus concidisti. in Pis. 70. a

Qui quum fortè Quæstor Macedoniam obtineret, neque ei successum esset, &c. ad Plancum, lib. 13. 30. 6. a

Antea quàm tibi successum esset, te decessurum fuisse. 3. fam. 13

Successus, a, um.

Nam quum omnia mea causa velles mihi successa, tum etiã tua, &c. ad Tironem, lib. 16. 21. 6. a

Successor.

Quum successor aliquid immutat de institutis priorum. pro Flacco, 26. a

Nisi ego successor essem, &c. epist. 34. b

Et Sulpitii successor nos de meliore nota cōmenda. 7. Fam. 51. in epist. Curii.

Præfinit enim successor diem. de Prouinc. Consul. 30. a

Successorem habes perblandum. ad Quint. fr. lib. 1. 2. 13. a

Marium quidem successorem tardè video esse veturum. ad Caninium, lib. 2. 16. 9. a

Successio.

Successio prouinciarum. Cælius ad Cic. lib. 8. 1. 7. a
 Quid hoc mihi prodest, si merces Antonii oppressi poscitur, in Antonii locum successio? ad Brutum, 17. 3. a
 In omni re doloris amotio successione efficit voluptatis. 1. de Finib. 58. a
 Placitum est, ut quum primum ad urbem reuerteretur Cn. Pompeius, ut coram eo de successione prouinciarum ageretur. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 4. 12. a

Succensus.

Sapientem in Phalaridis tauro succensus ignibus torreret. in Pis. 33. a

Succenseo.

Cur mihi magis succenseas, qui ista non aspernor, quam eis qui quum audiunt, desipere nos arbitramur? 4. Academic. 221. a
 Marcellum, cui maximè succensebat, restituit. epist. 84. b
 Cui (quid enim negem) succensui. pro Arch. 139. b
 Mihi quod defendissem, leuiter succensui. ad Atticum, lib. 2. 16. 16. a
 Vbi ego diutius essem moratus, nisi Atheniensibus succensuissem. de Orat. 149. b
 Nec verò iis, à quibus accusatus sum, habeo quod succenseam. Tuscul. 170. b
 Non enim iam metuo, ne tu illi succenseas. pro Deiot. 150. b
 Quis mihi iure succenseat? pro Arch. 188. b
 Dii hominibus irasci & succensere solent. pro Q. Rosc. 252. b
 Ei te vehementer succensuisse audiui. epist. 230. b

Succidia.

Iam ortum ipsi agricolæ succidiam alteram appellant. de Senect. 51. a

Succisuius, vel Subcisuius.

Subcisuiua quædam tempora incurrunt, quæ ego perire non patior. 1. de Legib. 7
 An se nescire, quæ ego serò, quæ cursim arripui, quæ succisuius operis, ut aiunt: & c. 2. de Orat. 198
 Omni genere monumentorum meorum perfecisse operis succisuius, ut meæ vigilia, meæque literæ & iuuentuti utilitatis, & nomini Romano laudis aliquid afferrent. 2. Philipp. 44. a

Succingo.

Hoc etiam iste infestior, quod multo se pluribus & maioribus canibus succinxerat. 7. Verr. 114. a

Succinctus.

Gladio succinctus. ad Her. 40. b
 Delata Carthago est, quod cum hominum copiis, tum ipsa natura ac loco succincta portibus, armata muris, & c. de Leg. Agr. 85. a
 Ser. Galbam eodem pugione succinctum in castris videtis. 13. Philip. 371. a

Succlamor.

Succlamatum est & frequenter à militibus. Brutus Ciceroni, 11. 22

Succresco.

Non enim ille mediocris orator vestra quasi succrescit ætati, sed & ingenio peracri & studio flagranti. 3. de Oratore, 127

Succumbo.

Cur succumbis, ceditque fortunæ? 3. Tuscul. 63. a. epist. 131. b
 Intentum enim animum tanquam arcum habebat, nec languescens succumbebat senectuti. de Senect. 33
 Gorgia patrono philosopho succubuit orator. de Ora. 154. b
 Succubuissem enim potius ipse. pro Domo sua, 13. a
 Ita succumbam Laterensis orationi tuæ in eo ipso, & c. pro Planc. 276. b
 Deiotarus nunquam succumbat inimicis, ne fortunæ quidem. pro Deiot. 150. b
 Pugiles verò etiam quum feriunt aduersarium, in iactandis cæstibus ingemiscunt, non quod doleant, animòve succumbant: sed, & c. 2. Tuscul. 96. a
 Potius ergo illa dicantur, turpe esse viro debilitari, dolere, frangi, succumbere. 2. de Finib. 153. a
 Succumbere animo. Tuscul. q. lib. 1. 49

Succumbere doloribus. de Finib. lib. 1. 38

Succumbere fortunæ. Tuscul. q. lib. 3. 32
 Nulli neque homini, neque perturbationi, neque fortunæ succumbere. Offic. 13. b

Succumbens.

Huic succumbenti & iam oppresso Syllanis oneribus subuenire vult. 2. de Leg. Ag. 7. a
 Succumbentibus non succumbam. ad Brutum, 50. in epistol. Bruti.

Succurro.

Vt quidque succurrat, libet scribere. ad Att. lib. 14. 1
 Cogitanti autem hæc ferè succurrebant. ad Att. lib. 2. 37
 Deinde illud etiam mihi succurrebat, graue esse, me de iudicio patris iudicare. Cic. filius ad Tironem, lib. 16. 21. 13. a
 Neque enim mihi succurrebant verba, quæ ante discessum à Dolabella audieramus. a
 Quoniam quidè semel suscepi, licet hercules vndique omnes terrores, minæ, periculæ impendeant omnia, succurram atque subibo. pro Rosc. Amer. 18
 Huic qui succurrat, non satis est paratus. pro Pomp. 4. b
 Hæc vbi filio nuntiata sunt, statim exanimatus ad ædes contendit, ut & vitæ patris, & pudicitia fororis succurreret. 3. Verr. 46. a
 Succurrere alicui. pro L. Manil. 2. id est succedere.
 Serui domino succurrere prohibebantur. pro Mil. 107. b
 Expectationi aliorum quàm celerrimè succurrere. 2. de Orat. 172. a
 Infamiam communi succurrere. 2. Verr. 2. a
 Succurrere laborantibus. 1. de Orat. 82. a
 Ferre opem patriæ, succurrere salutis, fortunisque communibus. pro Rab. perduel. reo, 2. a

Succus.

Succus ille & sanguis incorruptus. de Claris Orat. 18. a
 Amifimus mi Pomponi, non omnem modò succum ac sanguinem, sed etiam colorem & speciem pristinam ciuitatis. ad Att. lib. 4. 45
 Naribus humiferum duxere ex aëre succum. 1. de Diu. 26. a
 Et si enim non plurimi sanguinis est, habeat tamen succum aliquem oportet, ut, & c. in Orat. 42. a
 Omnes tum retinebant illum Periclis succum, sed, & c. de Orat. 117. b
 Principio eorum, quæ gignuntur è terra, stirpes & stabilitatem dant iis quæ sustinent, & ex terra succu trahunt, quo alantur ea quæ radicibus continentur, & c. 2. de Nat. d. 90
 Vna & succo terræ, & calore solis augetur. de Senect. 49. a
 Ornatur oratio genere primum, & quasi colore quodam & succo suo. 3. de Orat. 53. a

Succussus.

Pedetentim, inquit, ite, & sedato nisu, ne succussu arripiat maior dolor. 2. Tuscul. 85. a

Sucronensis.

Sucronense prælium in Hispania sub Pompeio. pro Cornel. Balbo, 3

Sucula.

Eius caput stellis conspersum est frequentibus, & c. *Uen* enim est pluere: nostri imperitè Suculas, quasi à suis essent, non ab imbribus nominatæ. 2. de Nat. d. 161. a

Sudo.

Quid cum Cumis Apollo sudauit? de Diuin. 100. b
 Cum ille diceret se sine causa sudare. 2. de Orat. 122
 Sanguinem pluisse senatui nuntiatum est, atratum fluuium fluxisse sanguine, deorum sudasse simul. *Chra*: num censes iis nuntiis Thalem, aut Anaxagoram, aut quenquam physicum crediturum fuisse? 2. de Diuin. 44
 Sudadum est his pro communibus comodis. pro Sest. 121. a

Sudor.

Nec enim sanguis, nec sudor nisi è corpore est. 2. de Diuinatione, 44
 Strylus ille tuus, multi sudoris est. 1. de Orat. 135. a
 Multum sudorem consequutum esse audiebam. 3. de Or. 4. a
 Qui cum ipso M. Fonteio ferru ac manus contulerunt: multoque eius sudore ac labore sub pop. Rom. imperium ditionemque ceciderunt. pro Fonteio, 2. de Gallis.

Herculis simulachrum multo sudore manauit. 1. de Diuinatione, 127. a

Sudum.

Horologium mittam & libros, si erit sudum. ad Tironem, lib. 16. 24

Sueo.

Has Græci stellas Hyadas vocitare sauerunt. 2. de Nat. 161. a. ex Lucretio.

Suesco.

A te id quod suesti, peto in maiorem modum, ut me absentem diligas atque defendas. Marcello, lib. 15. 9. 3. a
 Qui mihi, cum suesceret libenter polliceri, responderunt. epist. 86. b

Suetus.

Ciuitates suis legibus & iudiciis suetæ. ad Att. lib. 6. 113. 7. a
 Suesca, oppidum. in Ant. 185, & 192. b
 Suesitanus. ad Brut. 277. b

Suetius.

L. Suetius à C. Verre duci iussus. 4. in Verr. 21

Sueui.

Redeo ad te: Bassos, Sueuos, Frácones, hos tu existimas cõfidere se illa habituros stantibus nobis, in quibus plus virtutis putarunt, quàm experti sunt: pacis isti scilicet amatores, & non latrocinii authores. 14. ad Att. 13. Alii legunt Scæuas & Scænas, fortassis corruptè.

Suffero.

Plus oneris sustuli, quàm ferre possum. pro Rosc. Amer. 6. a
 Quod ego sic administrabo Quirites, ut si vilo modo fieri poterit, ne improbus quidem quisquam in hac vrbe poenam sui sceleris sufferat. 2. in Catil. 47. a
 Malui inimicorum cupiditati, quàm reipub. & legitimæ auctoritati poenas sufferre. Antequam. 197. b
 Nimia pietatis & summi amoris in patriam vicissim nos poenas, si ita diis placet, sufferamus. pro Flacco, 74
 Nisi hoc peius sit hæc sufferre & perpeti. epist. 50. b
 Quam multam si sufferre voluissent, tamen manere in ciuitate potuissent. pro Cecinna, 71

Sufficio.

Posteaquam immentæ gulæ impudicissimi corporis quæstus sufficere non potuit. in Salust. 8. a
 Paucorum cupiditati tum quum obfistere non poterant, tamen sufficere aliquo modo poterant. 7. Verr. 99. a
 Quâquam nec scribæ sufficere, nec tabulæ nomina illorum capere poterunt. 2. Philip. 41. a
 Vnus erit Consul, & is non in administrando bello, sed in sufficiendo collega occupatus. pro Mur. 77. a
 Nam ne sufficiatur Consul, non timent. pro Mur. 74. a
 Si Appii os haberè, in cuius locum suffectus sum. epi. 66. b

Suffigo.

An ego, si te & Gabianum cruci suffixos viderem, maiore afficerer lætitia ex corporis vestri laceratione, quàm afficior ex infamia? in Pis. 32. a

Suffimentum.

Nam & in iis sine illius suffimentis expiati sumus. 1. de Legibus, 57. a

Sufflatus.

Nam graui figuræ, quæ laudanda est, propinqua est ea, quæ fugienda est, quæ rectè videbitur appellari, si sufflata nominabitur. ad Herenniu, lib. 4. 156

Suffoco.

Qui gallum gallinaceum suffocauerit. pro Mur. 57. a
 Consilium primum est, suffocare urbem & Italiam fame: deinde agros vastare, vrere, pecuniis locupletum nõ abstinere. ad Att. lib. 9. 175. 5. a

Suffossus.

A Sex. Serrano sanctissima facella suffossa, incensa, inædicata, oppressa. de Arusp. resp. 29. a

Suffragor.

Cui legi quum vestra dignitas vehementer aduersaretur, istius spes falsa & insignis impudentia maximè suffragatur. 7. Verr. 140. a
 Hortensius tibi suffragatur. in Verr. 58. b
 Si nihil erit præter suffragium, tenue est: si ut suffragan-

tur, nihil valent gratia. pro Murena, 65. a
 Vide ne hæc ipsa quæ despicias, huic suffragata sint. pro Plancio, 14. a

Qui eius cupiditati suffragari videbantur. Att. 279. b
 Suffragari dignitati. pro Domo sua, 22
 Ei meorum temporum memoriam suffragari videbam. pro Planc. 259. b

Laudibus cuiuspiam suffragari. Lentulus Ciceroni, lib. 12. 14. 10. a

Mihi enim videris fratrem laudando suffragari tibi. 1. de Leg. 2. a

Suffragandi nimia libido in non bonis causis eripièda fuit potentibus, non latebra dàda populo, in qua bonis ignorantibus quid quisque sentiret, tabella vitiosum occultaret suffragium. 3. de Leg. 31

Suffragante fortuna videris res maximas consequutus. ad Plancum, lib. 10. 5. 6. a

Nemo ab ignotis hominibus, nullis suffragantibus meritis, honore afficitur. de Pet. Consul. 19. a

Quæ quum vulgò viferetur, suffragata domino nouo homini ad Consulatum putabatur. 1. Offic. 193. a

Suffragatio.

Suffragatio militaris. pro Mur. 36. a

Vrbana suffragatio. pro Mur. 37. a

Facilis suffragatio pro salute. pro Domo sua, 36. a

Nostram suffragationem si minus potentem, at probatam tamen, & iustam & debitam, & propterea fortasse etiam gratiosam. 2. Fam. 10

Perdere alicuius officii suffragationem. pro Milone, 26. a

Accedere ad dignitatem alterius suffragatione sua. Plancus Ciceroni, lib. 10. 9. 4. a

Suffragator.

Ex cõmunibus proprii, ex fucosis firmi suffragatores eua-

dunt. de Pet. Conf. 23
 Tua verò nobilitas Serui Sulpiti, tametsi summa est, tamen hominibus literatis & historicis est notior, populo verò & suffragatoribus obscurior. pro Mur. 13. a

Suffragatorius.

Modo intelligat te magni æstimare ex animo agere, bene se ponere, fore ex eo non breuem & suffragatoriam, sed firmam & perpetuam amicitiam. de Pet. Consul. 18. a

Suffragium.

Corruptum suffragium. 3. de Leg. 57. a

Vitiosum suffragium. 3. de Leg. 50. a

Suffragii tabellam seu quasi vindicem libertatis habeat populus, dummodo hæc optimo cuique & grauiissimo ciui ostendatur, vltroque offeratur, uti sit ipsa libertas, in qua populo potestas honestè bonis gratificandi datur. 3. de Leg. 34

Tu verò adhibes magistrum suffragio tuo, & compotorum tuorum Rhetorem. in Ant. 168. b

Vnusquisque studio & suffragio suo viâ sibi ad beneficium impetrandum munire possit. 2. de Leg. Agr. 31. a

Ferre suffragium de capite alicuius. pro Domo sua, 37. a

Iisdè operis suffragiū ferentibus. Postquã. 208. & 11. Fam. 44
 Quis est, qui, cum contra me ferebatur, iniisse se suffragium confiteatur. Offic. 37. b

Tegere suffragium. 3. de Leg. 55. a

Suffragia largitione corrupta. 3. de Leg. 35

Suffragia eblandita vel enucleata. pro Planc. 8

Occulta de honore suffragia. 2. Offic. 33. a

Suffragia per tabellam fieri solita. pro Planc. 262. b

Suffragia populi cum sciscitentur, optimatibus nota, plebi libera sunt. 3. de Leg. 10

Confusionem suffragiorum flagitasti. pro Mur. 45. a

Suffragiorum renuntiatio. pro Planc. 11

Sed tamen magnificentius atque ornatius esse illo nihil potest, quod meis comitiis non tabellam indicem tacitæ libertatis, sed vocem viuam præ vobis indicem vestrarum erga me volutatam ac studiorum tulistis. itaque me non extrema tribus suffragiorum, sed primi illi vestri concursus: neque singulæ voces præconū, sed vna voce vniuersus pop. Romanus Consulè declarauit. contra Rull. 20

Suffragia in magistratu mandado, aut de reo iudicando, lege aut rogatione, clam an palam ferre melius esset, multum & sepe quaesitum. 3. de Leg. 30
 Cum suffragiis tres ex tribus generibus creati sunt, res reuocatur ad sortem. In Verr. 134. b
 In suffragiis fecit lex Maria, ne essent ambitus. 3. de Leg. 34
 In suffragiis si quando ambitus fileat, quaeritur quid optimi viri sentiant. 3. de Leg. 35
 Nihil est in suffragiis voce melius. 3. de Leg. 49. a
 Videtur in suffragiis multum posse Galba. ad Attic. lib. 1. 3. Alias, Gallia.
 Quos cunctis suffragiis adepti sumus. Offic. 2. 87
 Fieri consulem cunctis suffragiis. Paulo, lib. 15. 12. 1. a
 Priuare populum suffragiis. 2. de Leg. Agr. 31. a
 Si haec suffragiis, aut scitis multitudinis probarentur. 1. de Leg. 64. a

Suffringo.

Quod si luce quoque canes latrent, quum deos salutatum aliqui uenerint, opinor iis crura suffringatur, quod acres sunt etiam, tum quum suspicio nulla sit. pro Rosc. Amer. 34. a

Suffultus.

Nam graui figuræ, quæ laudanda est, propinqua est ea, quæ fugienda est, quæ rectè videtur appellari, si suffulta nominabitur. 4. ad Heren. 156. Quidam codices legunt sufflata.

Suffusus.

Nā tenuis ac perlucens & æquali calore suffusus æther, non fatis aptus ad stellas cõtinentas videtur. 2. de Nat. d. 79. a
 Empedocles autem animum esse censet cordi suffusum sanguinem. 1. Tusc. 30. a
 Noui animum cum mihi amicissimum, tum nulla in cæteros maleuolentia suffusum. Lentulo, lib. 1. 9. 61. a

Suggesto.

Cur tu his rebus sumptus suggeris? de Inu. 48. b
 Atque huic incredibili sententiæ ratiunculas suggerit. 3. de Nat. deo. 102. a

Atque isti quidem qui docent, quum causas in plura genera secuerunt, singulis generibus argumentorum copiam suggerunt. 2. de Orat. 64. a

Vbi si memoria fortè defecerit, tuum est vt suggeras. 2. de Finib. 74. a

Suggerebatur etiam sepe damna aleatoria. 2. Philip. 77. a

Ambiguum explicatur, quum ea verba, quæ defunt, suggesta sunt. 2. de Orat. 61. a

Si nihil fiet, aut Druso ludus est suggerendus, aut vtendum Tusculano. ad Att. lib. 12. 257. 4. a

Suggestum.

Neque illud suggestum, in quo causam dixerat, ascendenti signum sibi vllum, quod cõsuesset, à deo quasi mali alicuius impendentis datum. 1. de Diuin. 105

Idemque quum in cõmunibus suggestis cõsistere non audeat, concionari ex turri alta solebat. 5. Tusc. q. 84. a

Sugo.

Animalia alia sugunt, alia vorant, alia mādunt. de Nat. 50. b

Nunc autē simul atque editi in lucē, & suscepti sumus, in omni cõtino prauitate, & in summa opinionum peruersitate versamur, vt penè cum lacte nutricis errorem fuxisse videamur. 3. Tuscul. 4. a

Sui.

Offensio aduersarii, commendatio sui. in Orat. 68. a

Hõsne viros tum cupidos sui perire voluit? pro Syl. 56. a

Vterque pro sui dignitate & pro rerum magnitudine, &c. in Catil. 119. b

Imitantes genitorem & effectorem sui. de Vni. 54. a

Natura quasi sui lena. de Nat. lib. 1. 104. a

Vt & sui & Metrodori memoria colatur. 2. de Fin. 161. a

Nicias te (vt debet) amat, vehementerque tua sui memoria delectatur. 13. ad Att. 2

Ita se ipse consumptione & senio alebat sui. de Vniu. 198. b

Nihil malo, quàm & me mei simile esse, & illos sui. ad Att. lib. 9. 189. 2. a

Quia viam demonstrauisset interimendi sui. Tusc. 240. b

Dionysius instituit, vt filix barbam sibi & capillum adurerent. Tusc. 239. b

Nō solum sibi ipsos, sed etiā reip. cõdonaueris. pro Lig. 22. a

Bellum nobis redintegrare possit Antonio sibi coniuncto. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 9. 3. a

Cum sibi negotium daret Antonius, vt eum dictatorē efficeret. 15. ad Att. 329. 15. a. id est se.

Ipse sibi displicet. de Nat. deo. 1. 59

Id monstrum sibi ipsum est. de Arusp. 246. b

Qui charissimam vestram procreationem sibi esse duxit. Anteq. 192. b

Sibi captum fuisse tabernaculum in hortos Scipionis. 2. de Nat. deo. 8

Meamque commendationem vsui magno sibi fuisse. 13. fa. 38

Præsertim cum ille Qu. Scauola sibi prætulisset. de Cl. 173. b

Suo sibi vicitant succo. a

Bonus pater intelligit omnes æquē filios se attingere. de Finibus, 130. b

Mors tum æquissimo animo oppetitur, quum suis se laudibus vita occidens consolari potest. 1. Tusc. 98

Sin erit ille gemitus flebilis ei qui se dedit, vix eum virum dixerint. Tusc. 187. b

Ne ipse quidē mihi persuasisset vt se dimitterē. Orat. 206. b

Tamen quotiescunque vellet quis hoc in genere se rem iudicatam referre, posse voluerunt. pro Mil. 115. b

L. Cæsar vt veniam ad se rogat in nemus. Att. 240. b

Quod inter se omnes partes quodam lepore consentiunt. 3. Offic. 139. a

Damonem & Pythiam Pythagoræos ferunt hoc animo inter se fuisse. 3. Offic. 58. a

Cum ad illū scribas nihil te recordari de se. Att. 321. b

Atque hæc propterea de me dixi, vt mihi Tubero, cum de se eadem dicerem, ignosceret. pro Lig. 138. b

Sulcus.

Tages quidam dicitur in agro Tarquinienfi, quum terra araretur, & sulcus altius esset impressus, extitisse repete, & cum affatus esse qui arabat. 2. de Diuin. 74. a

Sulla, Vide Sylla.

Sullanus.

Non fuisset & illa nox tam acerba Africano sapientissimo viro, non tam dirus ille dies Sullanus callidissimo viro C. Mario, si nihil vtrunque eorū fefellisset. At. lib. 10. 197. 11. a

Sulmo.

Sulmone C. Attium Pelignum aperuisse Antonio portas, cum essent cohortes quinque: Q. Lucretium inde effugisse scis, &c. 8. ad Att. 15

Sulpitius.

Sulpitius C. Norbanum accusauit, defendete Antonio. 2. de Orat. 50

Sulpitius nihil leniter agebat. Orat. 57

Sulpitius autē fortissimo quodā animi impetu, plenissima & maxima voce, summa cõtentione corporis, & dignitate motus, verborū quoq; ea grauitate & copia est, vt vn⁹ ad dicendū instructissimus à natura esse videatur. 3. de Or. 18

Fuit enim Sulpitius vel maximè omniū, quos quidem ego audiuerim, grandis, & vt ita dicam, tragicus orator. vox cum magna, tum suavis & splēdida, gestus & motus corporis ita venustus, vt tamen ad forum, non ad scenam institutus videretur. incitata & volubilis, nec ea redundans tamen, nec circumfluens oratio. Brut. 106

Sulpitius intercesserat ne exules, quibus causam dicere non licuisset, reducerentur: Idem posterius immutata voluntate, quum eandem legem ferret, aliā sese ferre dicebat propter nominum commutationem: Nam non exules, sed vi eiectos se reducere aiebat: perinde quasi id fuisset in cõtroversia, quo illi nomine appellaretur à populo Ro. aut perinde quasi non omnes quibus aqua & igni interdictū est, exules appellerentur. 2. ad Heren. 83

Sulpitius autem, qui in eadem inuidiæ flamma fuisset, quibuscum priuatus cõtinentissime vixerat, hos in tribunatu spoliare instituit omni dignitate, cui quidē ad summā gloriā eloquentiæ florescētī, ferro erepta vita est, & pœna temeritatis nō sine magno reip. malo cõstituta. 3. de Orat. 7

Sulpitius iotam literam tollebat, & e plenissimum dicebat. 3. de Orat. 26

Sulpitii orationes quæ feruntur, eas post mortē eius scripsit se P. Canutius putabatur æqualis meus, homo extra nostrum ordinem meo iudicio disertissimus. Ipsi Sulpitii nulla oratio est, sæpèque ex eo audiui, quū se scribere neque consueuisse, neque posse diceret. Brut. 107

Sulpitio, cui paulo antè omnia concedebant, cum breui spatium non modo viuere, sed etiam sepeliri prohibuerunt. 4. ad Heren. 180

Sulpitium ab optima causa profectum, Caio Tuscio consulatum contra leges petenti resistentem, longius quàm voluit, popularis aura prouexit. de Arusp. 40

Contentionem Sylla cum Sulpitio faciebat de iure legum, quas per vim latas Sylla dicebat. 8. Philip. 38

C. Sulpitius Olympius fuit. is mortu⁹ est C. Sacerdote Prætorē: nescio an antequam Verres præturam petere cõperit. fecit hæredem M. Octauium Ligurem. 3. Verr. 88

Atque interea statim admonitu Allobrogum, C. Sulpitium Prætorē fortem virū misit, qui ex ædibus Cethegi siquid telorum esset, efferret, ex quibus ille maximum sicarum numerum & gladiatorum extulit. 3. in Catil. 53

P. Sulpitius iudex tristis & integer. 2. in Verr. 19

Sed quum Ser. Sulpitius ætate illis anteiret, sapientia omnibus, subito ereptus, totā legationē orbā & debilitatam reliquit. Quod si cuiquam iustus honos habitus est in morte Legato, in nullo iustior, quàm in Seruio Sulpitio reperitur. 9. Philip. 257

Nam reliqua Ser. Sulpitii vita multis erit præclarisque monumentis ad omnem memoriam commendata: semper illius grauitatem, constantiam, fidem, præstantiam in Reputanda, curam atque prudentiam, omnium mortalium fama celebrabit. 9. Phil. 263

Sum, consto, existo, valeo, viuo, & ad pretiū translatū. Sum adhuc. ad Brut. 36. Id est, viuo.

Et quicquid es, ex hoc es. de Pet. Conf. 2

Quod si vt es, cessabis, lacessam. Cornif. lib. 12. 20. 2. a

Omne quod est, vnum est. Diuin. lib. 2. 24

Ager nunc multo pluris est, quàm tūc fuit. pro Q. Rosc. 50. b

Vt quisque quod plurimi est, possidet, ita ditissimus habendus est. Parad. 125. b

Omnia sunt, sed tempore absunt. Diuin. lib. 1. 108

Bona patris huic Sex. Roscii quæ sūt sexages, quæ duobus millibus nummūm sese dicit emisse pro Rosc. Am. 3. a

In nullo loco frumentum tanti fuit, quanti ista æstimauit. in Verr. 192. b

Quanti erat in Sicilia triticum. in Verr. 187, & 191. b

Quod quum in Sicilia festert. duobus tritici modis esset. 5. Verr. 163. a

Vt cõmodius putarent numerari sibi quod tanti esset, quàm suum recuperare. 2. Offic. 121. a

Verum enimvero quum esset festert. binis aut etiam trinis, quibusuis in locis prouinciar. in Verr. 1. a

Emerere denario, quod sit mille denariūm. 3. Offic. 123. a

Scio quanti Reip. sit. ad Att. 121. b

Dum ero. 6. fam. 10. id est, dum viuam.

Lōgūmque illud tempus, quum non ero, magis me mouet, quàm hoc exiguum, quod mihi tamen nimium longum videtur. ad Att. lib. 12. 141. 10. a

Audio Treuiros capitales esse: mallet auro, argento, ære essent. ep. 102. b

Esse nūquam verè potest id quod gignitur, & interit, quod affert opinionem per sensus, rationis experts, quod totum est opinabile. de Vniu. 3

Qui omnia non tam esse, quàm videri volunt. Acad. q. 2. 42

Esse, pro versari, manere, vel habitare.

Multum mecum sunt. ep. 57. b

Eram cum Stoico Diodoro. de Clar. 19. b

Neque domi imperaram, & hic, apud quem eram futurus, sine mea sententia tam facillè promisit. 2. de Orat. 17. a

Tamen erat nemo, quicum libētius essem, q̄ tecum. ep. 77. b

Cum Athenis decem ipsos fuisset dies. epist. 22. b

Si in isto essem. 2. ad Q. fr. 22

Vt esses in Sicilia, quoad velles. ep. 86. b

Siessetis, verfareminique nobiscum. de Arusp. resp. 22. a

Tu quidem & prudenter & amice suades, vt in his locis potissimum sim, quoad, &c. ad Att. lib. 16. 339. 7. a

Vos oro vt hic sitis hodie. 2. de Orat. 16. a

Qui Athenis solet esse multum. Quint. fr. 302. b

Esse cum aliquo. Att. 124. b

Esse domi alienæ. Tusc. q. lib. 1. 42

Nōne maus sine periculo tuæ domi esse, quàm cum periculo alienæ? Marcello, lib. 4. 7. 12. a

Esse multum domi. 13. fam. 31

In publico esse non audeat. in Verr. 254. b

Qui minus autem ego istic rectè esse possim, quàm est Marcellus? ad Att. lib. 16. 339. 10. a

Non licet mihi esse Romæ. 4. Verr. 70. a

Qui in ea voluptate velit esse. lib. 1. de Fin. 26

Esse meam gratiam voluit. 2. Philip. 36

Esse, pro accidere, vel negotium habere.

Esse mihi amicitia cum eo. 13. fam. 32

Ille est ita mihi secundum te, vt sit penè par. 3. ad Q. fra. 13

Esse mihi hospitium cum eo. 13. fam. 35

Mihi ante ædilitatē nihil erat cum Cornificio. Att. 190. b

Cum Vatini legationibus quid erat Antonio? in Ant. 228. b

Quæsiuit à Gallis quid sibi esset cum his. in Verr. 113. b

Si mihi minus esset tecum. 15. fam. 31

Quum ita solutus est animus, vt ei planè nihil sit cum corpore. de Diu. 103. b

Mihi cum illa posthac nihil erit. in Ant. 175. b

Esse aliquid personæ & dignitatis. lib. 1. de Fin. 2

Alicui cū aliquo familiaritatē vel societatem esse. pro Q. 4. b

Esse, pro conuenire, congruum esse.

Signa quàm commodissimè poteris, velim imponas, & c. & maximè quæ tibi palæstræ & gymnasiū videbuntur esse. ad Attic. a

Velim vt signa, & cætera quæ eius loci & nostri studii, & tuæ elegantia esse videbuntur, quamplurima, quamprimūque mittas. a

Esse, cum genitio.

Hic iam Iudices, vestri consilii res est, nostræ sapientiæ, quod deceat, & c. pro Rab. Posth. 12. 4. b

Magnæ est deliberationis, quæ ratio sit incunda nobis quiescendi. epist. 52. b

Meus discessus desperationis est, non legationis. Att. 247. b

Est eius qui aliis præsit, eorum quibus, & c. Q. frat. 194. b

Fortis ægroti est accipere medicinam. ad Att. 193. b

Non est iam grauitatis ac sapientiæ tuæ. epist. 72. b

Est & tuæ & nostri imperii, dignitatis, & c. epist. 7. b

Homini ingenui est, bene velle, & c. 3. de Finib. 87. a

Clamare contra quàm deceat, hominis est impudentis. de Orat. 116. b

Non est nostri ingenii, vestri auxilii est Iudices, huic subuenire. pro Clu. 2. a

Boni iudicis est facere coniecturam. 6. Verr. 29. a

Libidinem laudare cuius est libidinis? Tusc. q. 221. b

Ægritudinem laudare, & c. quorum est tadem Philosophorum? Tusc. 221. b

Nam tibi (quod mihi plurimi est) facillè me satisfacturum arbitrabar. ad Brut. 12. 2. a

Tota potestas eius rei tua est. ad Att. lib. 15. 345. 2. a

Quis Carthaginensium: pluris fuit Hannibale, consilio, virtute, rebus gestis? pro Sestio, 125. a

Cuius penes quos laus adhuc fuit, nō fuit rationis aut scientiæ, sed quasi bonæ consuetudinis. de Clar. 188. b

M. Antonius vir sapientis consilii fuit. Off. 329. b

Erat enim, si cuiusquam, certè tuum. de Finib. 93. b

Hæc non erant eius, qui, & c. 2. de Fin. 163. a

Siquidem vt quisque quod plurimi sit, possideat, ita diuitissimus habendus sit. in Parad. 62. a

Eric igitur humanitatis vestræ, magnum eorum ciuium numerum calamitate prohibere. pro leg. Manil. 11. a

Magni erunt mihi tuæ literæ. ad Cass. lib. 15. 15. 11. a

Esse alicuius ciuitatis. pro Sest. 39

Quorum alterū diuinitatis mihi esse cuiusdam videtur, alterum humanitatis. de Orat. 116. b

Suscipere tantā rē vix arbitrabar esse eius, qui, & c. Or. 197. b

Nihil mihi minus hominis videtur esse, quam, &c. Att. 275. b
Magni iudicii & summæ facultatis esse. Orat. 103. b
Esse magni apud aliquem. 13. fam. 96
Miram esse expectationem mei. 7. ad Att. 27
Quicquam esse minoris his Consulibus. 7. ad Att. 59
Statui nostræ necessitudinis esse. epist. 71. b
Muticam philosophi non esse. Orat. 103. b
Iam me Pompeii totum esse scis. Cælio, lib. 2. 12. 4. a
Esse, cum dativo.
Amicum eum Reip. cognosse videor, libenterque ei sum testimonio, & omnibus ero qui bene merentur. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 17. 7. a
Est mihi odium in illum. 12. Phil. 331
Est tibi semper in ore. 1. de Leg. 5
Quæ signo sunt omnia non mediocri quodam consilio naturam mundi administrari. 1. de Inuen. 75. a
Accusant ii, quibus occidi patrem Sex. Roscii bono fuit. pro Rosc. Amer. 8. a
Hoc aliis quoque bono fuit. ad Heren. 7. b. pro Mil. 23. a
Postrema tua pagina mihi magnæ molestiæ fuit. ad Attic. lib. 6. 113. 1. a
Sicilia tibi prædæ & quæstui fuit. in Verr. 166. b
Hæc res P. Africano vituperationi fuit. de Clar. 273. b
Iam tum erat honos eloquentiæ. de Clar. 168. b
Ni mihi tecum minus esset, quam est cum tuis omnibus, al legarē ad te illos, a quibus intelligis me præcipue diligi. Marcel. lib. 15. 10. 3. a
Aliiter ampla domus de decori domino sæpe fit. Off. 28. b
Sed tibi & gratulor, & vt sempiternæ laudi tibi sit iste Tribunatus, exopto. Curioni, lib. 2. 6. 1. a
Hæc res erit tibi crimini vel inuidiæ. in Verr. 239. b
Spero enim homines intellecturos quāto sit omnibus odio crudelitas, & quanto amori probitas & clementia. Cassius ad Ciceronem, lib. 15. 19. 3. a
Hæc pecuniæ tibi fraudi & damnationi esse debent. 5. in Verrem, 77
Esse acerbitati. 6. in Verr. 60
Esse adiumento. pro Quint. 2
Esse charum & iucundum alicui. de Pet. Conf. 12
Esse delectationi. 4. fam. 8
Esse detrimento, maculæ, inuidiæ, &c. 5. in Verr. 122
Esse emolumento. 1. de Orat. 18
Esse fraudi. pro Rosc. Amer. 29
Esse alicui honori & dignitati. Læli. 61
Esse leuationi. 6. fam. 14
Esse malo. Parad. 8
Esse molestiæ. 6. ad Att. 21. pro, molestiam afferre.
Esse morti. 9. Phil. 258. hoc est, mortis causam adferre.
Esse municipio. 3. Philipp. 134
Esse præsidio. pro Quintio, 3
Esse probro vel crimini. pro Rosc. Amer. 28
Esse alicui salutis. de Pet. Conf. 15
Esse testimonio innocentæ alicuius. pro Font. 5
Spero ex tuis literis tibi melius esse, cupio certe. Tironi, lib. 16. 22. 1. a
Esse voluptati. de Finib. lib. 1. 19
Clementiam Cæsari malo fuisse. Att. 236. b
Et illam ficiariorum multitudinē, in qua ipsi duces ac principes erant, huic crimini putabant fore. pro Roscio Amerino, 44. a
Tuamque à me alienationem ad ciues impios tibi gloriæ fore putauisti. 2. Phil. 29. a
Esse, cum ablatiuo, absque præpositione.
Mira sum alacritate ad litigandum. ad Att. lib. 2. 22. 2. a
Sum magno dolore. epist. 81. b
Qua in re singulari sum fero. epist. 85. b
Incredibili sum sollicitudine de tuavaletudine. ad Tironem, lib. 16. 12. 2. a
Quum spesum maxima, tum etiam maiore animo. Quinto frat. 302. b
Oraculum illud nunc minore gloria est. de Diuin. 88. de Orat. 115. b
Hic capite & supercilis semper est rasis. pro Q. Rosc. 48. b

Est Senatori necessariū nosse Resp. &c. quos socios Resp. habeat, quos amicos, quos stipendiarios, qua quisque sit lege, conditione, fœdere. 3. de Legib. 60. a
Trochæus eodem spatio est quo choræus. Orat. 216. b
Tu qui coniunctissima fuisti mecum & sententia & voluntate. epist. 93. b
Sed est, & fuit tota in Grætia summo honore propter ingenium, & nomine. 4. Verr. 60. a. De statua Stefichori.
Esse eodem amore. 3. ad Attic. 4
Esse animo altiore. de Finib. lib. 5. 52
Esse animo altissimo & gloriæ cupido. Offic. 1. 93
Esse beneuolo animo in aliquem. de Pet. Conf. 27
Esse bono animo. Diu. lib. 1. 55
Esse bono animo inter se. epist. 34. b
Esse elato animo. Tusc. q. lib. 1. 79
Esse animo excelso & alto, & virtutibus exaggerato. Para. 52
Esse animo magno atque forti. de Finib. lib. 3. 23
Esse animo quieto & libero. Diu. lib. 2. 66
Esse tranquillo animo. Cat. 67
Esse auaritia ardentis. de Fin. lib. 3. 30
Esse magno alicuius beneficio. 7. fam. 53
Esse operto capite. Cat. 30
Esse effrænatis cupiditatibus. de Finib. lib. 3. 30
Esse amplissima dignitate. 10. fam. 58
Esse incolumi dignitate. pro Ligar. 11
Quo dolore esse debeo. 4. ad Att. 22
Esse admirabili gloria. 2. ad Att. 54
Esse multa gloria. pro Sestio, 125
Esse aliquo gradu. 6. Philip. 216
Qua nos indulgentia in liberos nostros esse debemus. de Oratore, 114. b
Esse ingenio diuino. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 108
Esse magna inuidia. 3. ad Q. frat. 20
Esse multis luminibus ingenii. 2. ad Q. fra. 26
Esse optima natura. Tusc. q. lib. 1. 29
Esse aliquo numero. 2. Phil. 80
Esse bonis parentibus. Tusc. q. lib. 5. 42
Esse magna perturbatione. 6. ad Att. 12
Esse binis festiuitis. 5. in Verr. 170
Esse confectis stipendiis. pro lege Manil. 18
Pisonem nostrum mirifico esse studio in nos & officio, & ergo perspicio, & omnes prædicant. Terent. lib. 14. 8
Esse magno timore. 5. ad Att. 26
Esse veste mutata. pro Sestio, 21, & 45. & Post red. in Sen. 18
Esse maximis viribus corporis. Offic. 2. 129
Esse vultu hilari atque læto. Tusc. q. lib. 1. 90
Esse, cum ablatiuo, & præpositione I N.
Magna in molestia sum. in Ant. 167. b
In eadem sum voluntate. Attic. 178. b
Nullā omnino arbitror de ea hæreditate cōtrouersiam eum habiturum, & est hodie in bonis. ad Att. lib. 13. 31. 2. a
Quod est in vno te quæ sunt in fortuna. epist. 88. b
Itaque publicanis in oculis sumus gratis, inquis, viris. sensimus. ad Att. lib. 6. 113. 8. a
Propterea quod omnes, &c. sapius illud cogitant quid possit is cuius in ditione ac potestate sunt, quam quid debeat facere. pro Quint. 4. a
In eadem opinione fui, qua ceteri omnes, te, &c. Att. 127. b. pro Domo sua, 9
Mihi autē erat in animo iam, vt antea ad te scripsi, ire in Eperum, & ibi omnem casum potissimum expectare. ad Attic. lib. 3. 62. 1. a
Erat in magno nomine & gloria. de Diu. 87. b
Quum diutius in eo negotio, curaque fueram. In Verr. 231. b & 1. de Orat. 1
Si hic esset in eodem scelere. pro Sylla, 174. b
Vt opprimerentur ii qui ex Cilicum gente in armis essent. ad Senat. lib. 15. 1. 9. a. & pro Lig. 6
Absens non in obliuione iacuisset, sed in assidua commemoratione omnibus fuisse. 3. Verr. 71. a
Sed tamen quandiu vos eritis in spe, nō deficiam. ad Terentiam, lib. 14. 3. 5. a
Esse in actis. 1. Philip. 12

Esse in ægritudine. Tusc. q. lib. 3. 25
Esse in ære alicuius. 15. fam. 37
Nō modō ipsum in ære alieno nullo, sed in suis numis multos esse, semperque fuisse. 6. in Verr. 10
Esse te in ære meo. 13. fam. 83
In amore atque deliciis alicui esse. 6. Verr. 2. a
Esse alicui in amoribus. 7. fam. 56
Esse in casu. 6. fam. 37
Esse in aliqua causa & fortuna. pro Marcel. 1. & pro Sest. 48
Esse in bona causa. Offic. 3. 136
Esse in compedibus corporis. Tusc. q. lib. 1. 61
Esse in complexu. 14. fam. 11
Esse in conuiuio comiter & iucundē. pro Deiotaro, 12
Esse in crimine. 6. in Verr. 89
Esse in culpa. de Fin. lib. 1. 26
Esse in decurionibus. 6. fam. 49
Esse in desiderio, in ore, in sermone alicuius. 10. Philip. 279. & 2. fam. 22
Diutius in hoc desiderio esse non possum. de Amic. 86. a
Esse in discrimine. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 123
Esse in dolore vel mœrore. 11. Philip. 288. & de Finib. lib. 1. 30. & 2. 14. & 6. ad Att. 35
Esse in expectatione. 9. fam. 9. & 2. 4. & 8. ad Att. 34
Esse in familiaribus. 7. fam. 17
Esse in famulatu. Lælius, 61
Esse in fide alicuius. 13. fam. 88
Esse in vestitus fœditate. 12. Phil. 327
Esse in alia fortuna. 14. fam. 19
Esse in fuga. 7. ad Att. 65. & 9. 52
Esse in gratia cum aliquo. 4. ad Att. 42. & 1. fam. 31
Esse in magna gloria. Diuin. lib. 1. 36
Esse in maxima gratia & gloria. Offic. 3. 114
Esse in summo honore. Tusculan. quæst. lib. 1. 4. & de Natura deo. 1. 12
Esse in summo imperio. de Fin. lib. 2. 55
Non talem videri fuisse in imperio, quales eius maiores fuissent. lib. 1. de Fin. 18
Esse in incommodis. 6. fam. 44
Esse in summa infamia perfidiæ & sceleris. Att. lib. 2. 56
Esse in integro. 3. de Orat. 8
Peto igitur abs te, vt eum siue aderit, siue non venerit in Sicilia, in meis intimis, maximèque necessariis scias esse. 13. famil. 56
Esse in inuidia vel odio. 7. in Verr. 142
Non enim poterimus vlla esse in inuidia spoliati opibus, & illa Senatoria potentia. ad Att. lib. 2. 24. 3. a
Esse in laude, vitio. Tusc. q. lib. 4. 14
Esse in lecto. 9. fam. 55. Id est, decumbere ægrotum.
Esse in libidine. de Fin. lib. 2. 26
Esse in lubrico. Tusc. q. lib. 4. 33
Esse in lectu. 9. famil. 9. & pro Sestio, 25. & Tusculan. quæst. lib. 3. 54
Esse in maximis luctibus. Offic. 3. 127
Esse in malo. Tusc. quæst. lib. 2. 15
Esse in memoria. pro Syll. 28
Esse in metu. de Finib. 2. 44
Esse in mœstitia. 2. Philip. 56
Esse in morbo. Tusc. q. lib. 3. 7
Esse in motu. de Fin. lib. 2. 8
Esse in magno nomine & gloria. Diu. lib. 1. 31
Esse alicui in oculis. 6. ad Att. 25
Esse in oculis ciuium. 4. ad Att. 11
Esse in odio alicui. 10. ad Attic. 42. & 11. 20. & 2. 32. & lib. 1. Philip. 25
Esse in officio. 14. fam. 8. & 5. ad Att. 43
Esse in optatis. 2. fam. 23
Esse in ornamentis templi. 1. ad Q. frat. 20. pro, impendi & infumi in ornamenta templi.
Esse in parte aliqua. pro Ligar. 1. & pro Deiot. 25
Esse in periculo. 3. ad Att. 18
Esse in pœna. pro Ligar. 8
Esse in potestate alicuius. pro leg. Manil. 23. & 12. Philip. 321
Esse in principibus. de Fin. lib. 3. 7

In publico esse non audet. 7. Verr. 73. a
Esse in quæstu. 5. ad Att. 49
Esse in sagis. 8. Philip. 254
Esse in scelere. pro Sylla, 28. & 2. Phil. 42
Esse in suis fordibus. 2. Philip. 74. pro, suarum fordium.
Est in spe aliquid. 3. ad Attic. 30. & 8. 30, 38. & 4. fam. 8. hoc est, speratur.
Esse in optima spe. de Pet. Conf. 21
Esse in studio dicitur res aliqua, cui quis studet. Tusc. q. lib. 2. 32. & 1. de Orat. 18
Esse in timore. pro Sestio, 122
Esse in triente cum duobus cohæredibus. 7. ad Att. 31
Esse in tumore dicitur manus, vel quoduis aliud mēbrum, quum inflatur & intumescit. Tusc. q. lib. 3. 16
Esse in viriditate. Læli. 11
Qui quum ex eo quæreret, cur tandiu vellet esse in vita, Nihil habeo, inquit, quod accusem senectutem. de Senec. 13. de Gorgia Leontino.
Esse in vitio. Tusc. quæst. lib. 3. 16
Esse in voluntate. pro Ligar. 4
Esse in aliqua voluptate. de Fin. lib. 1. 26
Esse in summa voluptate. de Fin. lib. 2. 8
Si quidem in voluptate sint omnia. de Fin. lib. 2. 91
Esse, cum aliis quibusdam præpositionibus.
Est omnium cursus ad vos. 12. fam. 11
Apud matrem recte est. ad Att. lib. 1. 4. 3. a
Apud herum recte erat. ad Q. frat. lib. 3. 17. 2. a
Quamquam hæc quidem res non solum ex domestica est ratione, attingit enim & bellicum, &c. Offic. 16. b
Cenfer enim etiam ex iis qui cum imperio sunt. ad Lentulū, lib. 1. 1. 8. a
Iudicia partim nihil contra Habitum valent, partim etiam pro eo sunt. pro Cluent. 71. a
Sed vide ne hoc Scæuola torum sit à me. 1. de Orat. 29. a
Etenim quantum coniectura auguramur, si erit nebulo iste cum his Dynastis in gratia. ad Att. lib. 2. 24. 2. a
Esse liberos vel fore liberos ab eo. ad Brut. 46. pro, affectu-ros libertatem ab eo.
Trebatius quidem scripsit, se ab illo x. Calend. Febr. rogatum esse, vt scriberet ad me, vt essem ad urbem. ad Attic. lib. 7. 135. 6. a
Esse ad perfectum. 3. ad Q. frat. 20
Esse ad perpendicularum. 3. in Verr. 94
Esse ad portas & cum imperio. pro Sest. 34
Esse ad urbem. 9. ad Attic. 7
Esse cum gladio. pro Sestio, 122
Esse cum imperio. Cat. 59
Esse cum telo. Parad. 38
Esse ex vsu. Tusc. quæst. lib. 4. 12
Esse pro nihilo. 2. Philip. 70
Sine eo esse non possum. 5. Verr. 18. a
Esse sub regno. 7. ad Att. 27
Esse, variis modis vsurpatum.
Cuius à morte hic tertius & tricesimus est annus. de Amic. 25
Est enim iam annus vt repulfam tulit. 8. Philip. 252. a
Difficile est non eos, qui inhumati sunt, miseros iudicare. 1. Tuscul. q. 95
Non enim est meum, contra ius alicuius dicere. pro Corn. Balbo, 26. a
Quid tibi est ista mulier? vxor. Att. 38. de Orat. 134. b
Illane, non est nostrum onus, sed feremus, &c. ad Atticum, lib. 5. 103. 3. a
Est quod gaudeas, te in ista loca venisse, vbi aliquid sapere viderere. Trebatio, lib. 7. 10. 1. a
Tuum est Cato videre, &c. pro Mur. 143. b
Sed tu id quanti æstimes, tuum iudicium est. Attic. 151. b
Sape etiam versus interponitur, vel vt est, vel paululum immutatus. de Orat. 131. b
Est vbi id isto modo valet. Tusc. q. 233. b
Decem dies sunt ante ludos votiuos, quos Cn. Pompeius facturus est. 2. Verr. 19. a
Anni sunt octo, quum ista causa in ista meditatione versatur. pro Cluent. 66. a

Nondum cētum & decem anni sunt, quum, &c. 2. Off. 111. a
Sunt duo menses iam, dices, pro Rosc. Com. 4. a
Fuit meum quondam Remp. regere. Att. 19. b
Fuit ista responsio quondam. in Verr. 344. b
Horæ duæ fuerunt, Quintus ad vadimonium non venit:
quid ago? pro Quintio, 30. a
Quæsiui quid esset in lege. 6. fam. 49
Quum annos iam cōplures societas esset, &c. pro Quint. 7. a
Quod vniuersæ societatis esset. pro Q. Rosc. 51. b
Si essent venti. 16. fam. 2
Plus vnus fuerit Cato, quàm omnes leges. Q. frat. 2. 16. 10. a
Si non fuerint. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 10. subaudi vera, & rationi
consentanea.
Si erit vt volumus. Attic. 82. b
Magni mihi erunt literæ tuæ. epist. 252. b
Quid? tu quū pacem esse cupiebas, idne agebas, vt tibi cum
sceleratis, an vt cum bonis ciuibus conueniret? pro Lig. 11
Sum totus vester, & esse debeo. Marcello, lib. 15. 8. 2. a
Ea esse dico quæ cerni tangique possunt, &c. Topic. 222. b
Omne quod eloquimur, sic vt id aut esse dicamus, aut non
esse. 2. de Orat. 86. a
Perfice vt faciat quantum in his putes esse. de Pet. Conf. 4
Esse quocunq; veneris, & publicè & priuatè maximam læ
titiā. Q. frat. 291. b
Est, cum aduerbio.
Sed nuntiant melius esse ei. Att. 96. b
Non est igitur, vt mirandum sit. Diu. lib. 1. 108
Est enim pericūde. 13. ad Att. 66. paulò post, Delectatus est,
& libenter fuit. 67
Fuit, quum aliquid olim factum, narraturi su-
mus, præponere consueuimus.
Nam fuit quoddam tempus, quum in agris homines passim
bestiarum more vagabantur. 1. de Inuent. 3. a
Cn. Pompeius, vir omnium qui sunt, fuerit, erunt, virtute,
sapientia, gloria princeps. Post red. ad Quir. 13. a
Est vel Esto, concedentis.
Est vt dicis, inquam. 3. de Fin. 30. a. & Acad. q. ed. 2. lib. 1. 10
Esto, cætera negare non potes. 5. Verr. 112. a
Quare putabas emptori lucrū addi oportere? esto, putabas.
5. Verr. 59. a
Verum esto, alio loco de aratorum animo & iniuriis vide-
ro: &c. 4. Verr. 106. a
Verum esto, eripe hæreditatem propinquis, da palæstritis.
4. Verr. 32. a
Sit sane ita: quanquam à Polemonis & Peripateticorum &
Antiochi finibus non facile diuellor, &c. 4. Acad. q. 251. a
Siet, plenum est: sit, imminutum. in Orat. 88. a
Fore.
Habet exploratum fore, se semper, &c. de Nat. d. 1. 37
Quod fore paratum est, id summum exuperat Iouem. Diu.
lib. 2. 19
Futurus.
Aut etiam optanda, si aliquò eum deducit, vbi futurus sit æ-
ternus? de Senect. 61. a
Non dubito quin reditus eius & nobis gratus fuerit, & Reipub.
salutaris futurus. in Ant. 221. b
Futurum, consequens, & posterum tempus. de Fin. 63. b
Futurum atque impendens malum. de Fin. 84. & 63. b
Quicquid futurum est, id fieri necesse est, secundum Diodo-
rum. Fat. 10
Quicquid non est futurum, id negat fieri posse Diodorus.
de Fato, 10
Nihil est pro certo futurum, quod potest aliqua procuratio-
ne accidere ne fiat. Diuin. lib. 2. 16
Sæpe ne vile quidem est scire quod futurum sit: miserum
enim est nihil proficientem angere. de Nat. d. 62. b
Sed illum eum futurum esse puto, qui esse debet. Att. 93. b
Sed quocunq; venerint, hanc sibi rem præsidio sperant ef-
se futurum. 7. Verr. 131. a
Eum magis cēsemus communem in victoria futurum fuisse.
epist. 54. b
An tu censēs vllam anum tam deliram futuram fuisse, vt
somnia crederet, nisi, &c. de Diuin. 137. b

Quam sibi perniciosam esse confido & funestam futuram.
in Cat. 102. b
Quæ futura sunt, non magis cōmutari ex veris in falsa pos-
se, quàm ea quæ facta sunt. Fat. 13
Futura vera dicuntur, quorum consequenti tempore vera
erunt instantia. Fat. 21
Memoria præteritorum, futurorum præsentia. de Sen. 93. b
Prouidere quod futurorum sit. pro Mil. 125. b
Futurarum rerū significationes tum vigilantibus, tum dor-
mientibus portenduntur. 2. de Nat. d. 124
Futurarum rerum sempiterna veritas in lege. de Nat. d. 1. 30
Homines futuros beneficos & benignos fuisse. de Nat. 25. b
Futura vera non possunt esse ea, quæ causas, cur futura sint,
non habent. Fat. 20
Alia porrò propria Dolabella, quæ, nisi collega abfuisse, cre-
do eis fuisse futura communia. in Ant. 153. b
Prospicere futura. Offic. 39. b
Futura significari natura sine deo possunt. Diu. lib. 1. 9
De futuris rebus. epist. 80. b
Summa.
Et tamen in omnibus summa communis. de Fin. lib. 5. 25
In homine autem summa omnis animi est. de Fin. lib. 5. 35
Summa bonorum & malorum. Academic. quæst. edit. 1.
lib. 2. 120
Sed tamen hæc est summa conclusionis meæ. 2. Phil. 52. a
Summa criminis est. 6. fam. 26. in epist. Cecinnæ.
Summa eius existimatio agitur. 13. fam. 87
Eorum omnium est aliqua summa faciēda. de Fin. lib. 4. 26
Summa huius epistolæ hæc est, vt, &c. 13. fam. 86
Summa itineris. 16. ad Att. 52
In hoc summa iudicii causaque tota consistit. pro Quin-
tio, 17. a
Verane summa sit vniuscuiusque rationis. 2. de Orat. 86. a
Illud certè caui, & cauebo, ne mea crudelitate Reipub. sum-
ma fallatur. epist. lib. 10. 42. in epist. Planci.
Summa sententiæ. 10. fam. 56
Summa autem, Afranium cum magnis copiis aduentare.
Attic. 121. b
Præsertim quum in eo summa consisteret. Academic. quæst.
edit. 1. lib. 2. 29
Summa est in quo mihi gratissimum facere possis, si, &c. ad
Titium, lib. 13. 76. 4. a
Summa est in testibus: &c. pro Flac. 18. a
Quibus summa est in voluptate. de Fin. lib. 4. 38
Summa eadem est & idem exitus. 6. fam. 9
Summa fuit, vt ille quasi exitum quærens vt deliberarem,
non fuit negandum: ita discessimus. ad Att. lib. 9. 190. 4. a
Summa illa sit: quicquid officii, beneficii, honoris in domi-
cilium contuleris, id te existimabo in meisum atque in
rem meam contulisse. ad Thermum, lib. 13. 54. 4. a
Summa illuc pertinet, vt sciatis, quoniam, &c. 7. Verr. 20. a
Qui summam rerum administrat. pro Sex. Rosc. 33. b
Verum vt hac ipsa ratione summam mei promissi cōpleam,
&c. 5. Verr. 96. a
Equites, qui vobis summam ordinis consiliique concedūt.
in Catil. 121. b
Duoque ii numeri, &c. circuitu naturali summam tibi fata-
lem confecerint. Somn. Scip. 7
Summam alicuius rei dicere, non partes eius persequi. de
Inuent. 48. b
Quid auaritiæ, quæ criminibus infinitis implicata est, sum-
mam nunc explicem? in Pis. 68. a
Circumspectis rebus meis omnibus, rationibusque subdu-
ctis, summam feci cogitationum mearum omnium. Len-
tulo, lib. 1. 9. 31. a
Summam eandem habuit sermo eius. 10. ad Att. 15
At ille perpauca locutus, hanc summam habuit orationis,
vt sibi ignoscerem. ad Att. lib. 2. 16. 13. a
Si summam causæ breuiter opponemus. ad Her. 2. b
Summam negotii vides. 11. ad Att. 7
Quicquid dixi, ad vnam summam referri volo vel huma-
nitatis, vel clementiæ, vel misericordiæ tuæ. pro Lig. 18. a

Ad summam, ea quæ Zeno æstimanda & sumenda, & apta
naturæ esse dixit, eadem illi bona appellant. 4. de Fin. 96. a
Ad summam, ne agam de singulis, &c. 1. Offic. 107. a
Deinde ad summam arbitrum me statuebat, non modò hu-
ius rei, sed totius Consulatus. Att. 237. b
Ad summam non possunt isthæc sic abire. ad Atticum, lib.
14. 299. 2. a
Ad summam dic M. Tulli, &c. ad Att. a
Sed etiam ad summam profectum aliquid puto. Attic. lib.
7. 43. & lib. 10. 14
Ad summam quæris quid putem futurum. 8. Fam. 42. in e-
pist. Cælii.
Ad summam forti animo sitis. de Finib. 119. b
Iurabat ad summam, amicissimum mihi Cæsarem esse debe-
re. Attic. 138. b
Hæc enim oratio de ipsa summa mali nihil detrahit. Tusc.
quæst. lib. 3. 47
Voluntas mea de summa Reip. semper eadem fuit quæ tua.
ad Brutum, 91. b
Quo die hæc scripsi, Drusus erat de præuaricatione Tribb.
ararii absolutus, in summa quatuor sententiis quum Sen-
atores & equites damnassent. ad Q. fra. lib. 2. 16. 13. a
Nec in summa tamen ipsa aut varietas est villa, &c. de Fi-
nib. lib. 5. 10
In omni summa me ad otium conuerto. ad Q. fra. lib. 3. 30
Idcirco in his rebus summa nostra sponte moueamur. de Fi-
nibus, lib. 5. 43
Communes rerum & generum summæ. 2. de Orat. 74. a
Leges autè à me edentur non perfectè (nam hoc esset infini-
tum) sed ipsæ summæ rerum ac sententiæ. de Leg. a
Summa pecuniæ.
Addendo, deducendoque videre quæ reliqui summa fiat. 1.
Offic. 86. a
In censu habendo potestas omnis æstimationis habendæ,
summæque faciendæ censori permittitur. 4. Verr. 91. a
Quum summam tantæ pecuniæ nullo teste sibi ipse ex sua
voluntate confecisset. de Leg. Agrar. 67. a
Summam faciam vobis ex publicis literis & testimoniis ci-
uitatum frumenti in cellam imperati: &c. 5. Verr. 193. a
Subducamus summam. ad Att. lib. 5. 110. 12. a
Scilicet ista quidem summa næ ego multò libentius emerim
diuerforium. ad Fab. lib. 7. 29. 9. a
Quum ipsa pecunia, quæ Staleno data est, numero ac sum-
ma sua, non modò quanta fuerit, sed etiam ad quam rem
data fuerit, ostendat. pro Cluen. 70
Reliqua patebant, & cum Terentiæ summa cōgruebant. ad
Attic. lib. 7. 132. 7. a
Nescio vtrum accessionem decumæ centesima, an decessio-
nem de summa fecerit. pro Rab. Posth. 19. a
Remittere alicui de summa vel de capite. 5. Verr. 69. a
Rogauit, vt siquid posset, ex ea summa detraheret. ad Attic.
lib. 10. 195. 19. a
Non refert parua nomina in codices, imò omnes summæ.
pro Q. Rosc. 2. a
Summatim.
Summatim adhuc ad te: nihil dum enim à Balbo. ad Attic.
lib. 15. 323. 11. a
A me pauca cognosces, & ea summatim. epist. lib. 10. 28. 6. a
Breuiter & summatim describere. in Orat. 28. a
Summatim hæc erant de corpore animoque dicenda. de Fi-
nibus, 133. b
Nunc iam summatim exponam quibus criminibus Oppia-
nticus damnatus sit. pro Cluen. 13. a
Nunc exponamus genera ipsa summatim. 2. de Orat. 137. a
& pro Cluent. 13. a
Si summatim, non particulatim narrabimus. ad Herenium,
lib. 1. 14. a
Quod & summatim percipi sine doctrina potest. 1. de Orat.
131. a. De iure ciuili.
Itaque subsedi in ipsa via, dum hæc quæ longiorem deside-
rant orationem, summatim tibi perscriberem. ad Atticū,
lib. 5. 104. 1. a
Summatim scribere. 15. ad Att. 12. & 10. fam. 61

Summanus.
Quid Sumanus in fastigio Iouis Opt. Max. qui tum erat fi-
ctilis, è cælo ictus esset, &c. 1. de Diu. 19. a
Summerus, vide Submersus.
Summitto, vide Submitto.
Summoueo, vide Submoueo.
Summus.
Summus atque perfectus Imperator. pro Pomp. 11. b
Mæror summus. pro Quintio, 8. a
Summus atque perfectus orator. pro leg. Man. 25. a
Summus & singularis vir. de Clar. 192. b
Quum verò ætas summa esse iam cœperat, quod tempus,
&c. 7. Verr. 24. a
Amentia summa. 2. de Inuen. 140. a
Sūma aqua. de Fin. lib. 4. 53. pro summitate seu summa par-
te aquæ.
Contumelia summa. 5. Verr. 84. a
Summa religio. pro Domo sua, 2
Vt etiam summa Respub. mihi donata fuerit gerenda. pro
Planc. 273. b
Summum bonum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 83
Summum bonum, extremum rerum expetendarum. Acad.
quæst. ed. 2. lib. 1. 14. & 16
Summum bonum est ex natura viuere, id est vita modica,
& apta virtute perfrui, aut naturam sequi, & eius quasi le-
ge viuere, id est nihil, quantum in ipso sit, præmittere,
quo minus ea quæ natura postulet, consequatur, quòd in-
ter hæc veli virtute tanquam lege viuere. 1. de Leg. 43
Summum bonum est, quò omnia referuntur. Acad. quæst.
edit. 2. lib. 1. 14
Summum illud bonum in animone sit, an in corpore: virtute
an voluptate definiatur. 1. de Orat. 113. a
Summum exordium. 2. ad Heren. 80
Summum ius, summa iniuria. 1. Offic. 49. a
Summum Græcorum otium. 3. Verr. 42. a
Studium summum literarum erat in vtraque. 1. de Fin. 22. a
Summum Reip. tempus. 2. in Verr. 1. & 5. Phil. 197
Summi homines, & summis ingeniis præditi de Orat. 85. b
Cognoscetis Iudices, Entelinorum summi laboris, summæ
industriæ dolorem & iniurias. 5. Verr. 84. a
Inscitiæ summæ mihi videtur. 2. de Finib. 58. a
Stultitiæ summæ est. ad Att. lib. 10. 201. 4. a
Puer enim egregius præsidium sibi primū & nobis, deinde
summæ Reip. cōparauit. ad Cornific. lib. 12. 25. 10. a
Summi iuris est. 5. in Verr. 166
Summæ Reip. præesse. pro Domo sua, 1
Mento summam aquam attingens siti eneetus Tantalus. 1.
Tusc. q. 16. a
Si homines non eruditi summam essent prudentiam atque
incredibilem eloquentiam cōsecuti, inanis omnis noster
esset labor. 2. de Orat. 1. a
Vixit ad summam senectutem valetudine optima. in Hor-
tensio, a
Summam Remp. gerere. pro Planc. 54
Dicere dolorem summum malum. 3. Offic. 160. a
Voluptatem quum summū bonum diceret. lib. 1. de Fin. 21
Quod honestum sit, id esse aut solum, aut summū bonum.
3. Offic. 45. a
Summum ius militiæ Consules habent. 3. de Leg. 8
Herillus in cognitione & scientia summum bonum ponit.
4. Acad. q. 233. a
Epicurus ponit summum bonum in voluptate. 3. Off. 161. a
Summum imperium tenere & deponere. de Nat. d. 2. 9
Sed tamen tres fratres summo loco natos, proptos, non indi-
sertos, te nolo habere iratos. ad Thermum, lib. 2. 17. 4. a
Et eam in summa columna collocauisse. Diu. lib. 1. 46. Id est,
in fastigio columnæ.
Hyeme summa nauigare. ad Munatium, lib. 13. 61. 3. a
Summa memoria pronuntiabat Phil. noster Epicuri sen-
tentias. de Nat. d. 1. 79
Nihil nisi summa ratione facere. ad Att. lib. 8. 159. 8. a
Quod quidem erat magnum, de summa re dissentientes, in
eadem consuetudine amicitie permanere. 2. Phil. 57. a
CCC.iii.

Quid mihi cum ista summa sanctimonia pro Quint. 32. a
 Esse summa senectute & prædita valetudine. 8. Phil. 254. a
 Summa voce versus multos vno spiritu pronuntiare. 1. de
 Orat. 137. a

Qui & summa voluntate cesserit, & c. epist. 13. b
 Is qui est in summa sacra via. pro Planc. 262. b
 In his pocula duo quedam, quæ Heraclea nominantur, Men-
 toris manu summo artificio facta. 6. Verr. 34. a
 De summo bono. maloque dissensio. 1. de Leg. 44
 Iure summo agere cum aliquo. 7. Verr. 3. a
 Summo iure, aut intra parietes experiri. pro Quint. 20
 Summi viri. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 120
 Summa ingenia. 4. Acad. 30. a
 Vident & sentiunt hoc idem quod & vos, vnum virum esse
 in quo summa sint omnia, & eam propè esse, quo etiã ca-
 rent ægrius. pro Lege Manil. 7. a
 Facere paria omnia infima summis. 3. de Leg. 29. a
 Cum à summis, mediis, infimis, cum denique ab vniuersis
 hoc idem fit. 1. Philip. 27. a
 Summis ingeniis, maximis studiis explicatū. Acad. quaest.
 ed. 1. lib. 2. 15

Summum, mi.

Summum & primum. Partit. 1
 Summum, quo nihil sit superius. 2. Tusc. 77. a
 Summum ex rebus expetendis, Extremum malorum, con-
 traria. lib. 1. de Fin. 9
 Summum aquæ. de Fin. 100. b
 Atque oratorum quidem laus ita ducta ab humili venit ad
 summum. 2. Tusc. 4
 Ut enim qui demersi sūt in aqua, nihilo magis respirare pos-
 sunt, si non longè absummo, ut iã iamque possunt
 emergere, quàm si etiã tum essent in profundo, & c. 3. de
 Finib. 74. a
 Bacillum incuruum & leuiter à summo inflexū. de Di. 87. b
 Alexander eam buculam in summo columnæ collocavit.
 de Diuin. 90. b

Summa ordinis & consilii concedere. in Catil. 87

Summum, siue Ad summum.

Excepto vno, aut summum altero. epist. 77. b
 Ut nonnunquam siquid disereper, existant vnum aliquem
 diem, aut summum biduum ex mense. 4. Verr. 90. a
 Expectabam hodie, aut summum cras ab eo tabellarios. ad
 Att. lib. 13. 278. 1. a. Aliàs, aut ad summum.
 Scies igitur fortasse cras, summum perendic. ad Att. lib. 12.
 257. 5. a
 Duo milia nummum, aut summum tria dedisset. 5. Ver. 174. a
 n. s. 11. summum n. s. ternis. in Verr. 191. b
 Fac planè ut valeas, nos ad summum. ad Tiro. lib. 16. 12. 4. a
 Bis, tève ad summum. epist. 18. b
 Triduo, ad summum quatruiduo. pro Mil. 103. b
 Biduo, ad summum triduo. pro Quintio, 52. a. Aliàs, biduo
 aut ad biduum.

Quatuor, ad summum quinque. pro Mil. 105. b

Summe.

Summe miser. 4. de Finib. 36. a
 Summe studiosus. 4. fam. 8
 Tale enim tuum iudicium de homine eo, quæ ego vnicè di-
 ligo, non potest mihi non summè esse iucundum. ad Sul-
 pitium, lib. 13. 19. 4. a
 Homines autem ipsi Lampfaceni, tum summè in omnes ci-
 ues Romanos officiosi, & c. 3. Verr. 42. a
 Sicut tu semper summè concupisti. pro Quint. 46. a
 Hic quoque summè constat procuratoris diligentis officium.
 pro Quintio, 42. a
 Summè defendere Remp. 10. Fam. 17. in epist. Planci.
 Summè expectabant omnes quid in tabulis contineretur.
 4. Verr. 136. a
 Ab aliquo petere summè, & contendere vt faciat aliquid.
 pro Quint. 51. a
 Hoc me sollicitare summè solet. 2. de Orat. 162. a
 Neque bellum vnquam ciuile, aut etiam causam dissensio-
 nis probauit, quam etiam nascentem extingui summè stu-
 di. Matius ad Ciceronem, lib. 11. 28. 6. a

Summopere.

Vitia verò hæc sunt certissima exordiorum, quæ summope-
 re vitare oportebit. 1. de Inuent. 37. a
 Cum puerorum formas summo hic opere miraretur. de In-
 uentione, 62. b

Summarius.

Nisi fortè iste summarius ei potest persuadere, vt dum ora-
 tores eant & redeant, quiescat. ad Attic. lib. 10. 192. 5. a. pro
 quo nonnulli Nummarius legere malūt. Beroaldus legit
 Senatus, quæ per fas & nefas collegit Cæsar, reliquias reli-
 quiarum. Alii Cæsarem summarium interpretantur: qui
 prior esse volebat, malebat esse primus, & reliquis præ-
 minere.

Summuto.

Vt subegit, summutauit, sustulit. Orat. 90
 Hanchypallagem rhetores, quia quasi summutantur verba
 pro verbis, Metonymiam Grammatici vocant, quod no-
 mina transferuntur. in Orat. 50. a

Sumo.

Vnum hoc sumo, quod mihi, & c. pro S. Rosc. 34. b
 His autem de rebus, quas coniectura consequi possumus,
 nõ mihi sumo, vt plus ipse prospiciam, quàm, & c. Cecin-
 na, lib. 6. 5. 4. a. Id est, non mihi arrogo.
 Duo denique illa, quæ facillima videtur, & c. mihi pro meo
 iure sumo. 2. de Orat. 162. a
 Mihi non sumo tantum Iudices, neque arrogo, vt, & c. pro
 Planc. 2
 Mihi non sumo, vt meum cõsilium valere debuerit. ad Att.
 lib. 8. 159. 9. a
 Quomodo autem sumis, vt, & c. 4. Acad. 92. a
 Epicurum autem & Metrodorum nõ ferè præter suos quis-
 quam in manus sumit. 2. Tusc. 11. a
 Ea non sumitis ad concludendum quæ ab, & c. de Diu. 130. b
 Quæ autem sumunt, vt concludant id quod volunt. Acad.
 quaest. ed. 1. lib. 2. 39
 Otium sibi sumebat aliquando. 3. Offic. 3. a
 Sumpsi hoc mihi pro tua in me obseruatiã. 13. fam. 71. id est,
 mihi arrogauit.
 Tamen hoc pro coniunctione & benevolentia nostra mihi
 sumpsi, vt, & c. ad Att. lib. 16. 341. 5. a
 Itaque hoc animo legem sumpsi in manus, vt, & c. de Leg.
 Agr. 2. 29. a
 Beatos esse deos sumpsi, concedimus. de Nat. lib. 1. 62
 Tu qui à Næuio vel sumpsi multa, & c. de Cla. 171. b
 Quod verò in extrema oratione quali tuo iure sumpsi or-
 ratorem, & c. de Orat. 88. b
 Sumpsi tanti. 7. Fam. 40. pro, tanti emisti.
 Sumpsimus à tuo villico, & aliunde mutuati sumus. 11. ad
 Atticum, 29
 Sumpsimus ab igne calorem qui est fusus in corpore. de Na-
 tura deorum, 2. 14
 Quamobrem supplicium non sumpsi: 7. Verr. 54. a
 Flavius noster de cõtrouersia, quam habet cum Dyrhachini-
 nis hæreditariam, sumpsi te iudicem. Brutus ad Ciceronem,
 6. 4. a
 Sed quum bis sumpsi quod voluit, id tamen quod assumit,
 & c. concedi nullo modo potest. 2. de Diuin. 161. a
 Nam in eas ipsas res, quas improbissimè fecit, testimonia
 sumpsi, & eis in causa testimoniis vtitur. pro Cecin. 17. a
 Literas ad te à M. Lepido Consule, non quæ te aliquid iube-
 rent, & c. sed quodammodo quasi commendatiuas sum-
 psumus. ad Sulpit. lib. 13. 46
 Quas enim partes ipse mihi sumpseram, eas præoccupauit
 oratio mea. 10. Philip. 269. a
 Vnde initium sumam: in Salust. 1. a
 De interpellatione tantum sumam à vobis tēporis ad scri-
 bendum, quantum dabitur. ad Quint. fr. lib. 2. 12. 5. a
 Sume ad hanc rem tempus. 1. de Leg. 4
 Tantum tibi sumo pro Capitone apud Cæsarem, quatum
 ipsum meminisse senties. ad Plancum, lib. 13. 30. 15. a
 Spatium sumamus ad cogitandum. 4. de Fin. 1
 Cur enim sibi hoc scribæ soli sumant. 5. Verr. 130. a
 Vide quid mihi sumpserim. Cæf. lib. 7. 5. 3. a

Cum mihi tantum sumpserim, vt gubernacula Reipub. pre-
 henderem. ad Brut. 90. b
 Cum res sumpseris non concessas, ex illis efficere quod ve-
 lis placet: de Finib. lib. 4. 41
 Non enim cum focero bellum gessisset, nõ imparatus arma
 sumpserit. 1. Tusc. 136. a. & 2. 50. & 4. 38
 Sumere sibi aliquid. pro Sylla, 63. & 6. Philip. 212
 Arbitrum sumere de fide tabularum. pro Rosc. Comæ. 7. a
 Sumere arma contra aliquem. pro Ligar. 4
 Sumere aurum ab aliquo. pro Cæl. 23
 Sumere diem. 7. Fam. 44. & 2. Philip. 106
 Sumere doctrinam. pro Sest. 103
 Sumere domum. 7. Fam. 43. & Sumere domum pro castris.
 4. ad Attic. 14
 Tantum sat est intelligi id sumere istos pro certo, quod du-
 bium controuersumque sit. 2. de Diuin. 156. a
 Sumere inimicitias. in Vati. 21
 Aliquæ iudicem sumere. Brutus Ciceroni, 6. 4. a. & ad Brut.
 16. & pro Quint. 17
 Sumere legationes. pro Flac. 67
 Sumere offensionem. 5. ad Att. 2
 Sumere operam. 6. in Verr. 61
 Sumere publicas operas. Parad. 58
 Sumere orationem. 1. ad Heren. 2
 Sumere pecuniam. 6. ad Att. 27
 Sumere pecunias mutuas. 3. in Verr. 19
 Videre oportet Balbe, quid tibi concedatur, non te ipsum su-
 mere quod velis. de Nat. deo. 63. b
 Sumere recuperatores. 5. in Verr. 25
 Sumere regionem aliquam tuendam. 16. Fam. 14
 Sumere vehementer repugnantia pro congruentibus. Aca-
 dem. q. edit. 1. lib. 2. 42
 Res non concessas sumere, & ex illis efficere quod velis. 4.
 de Finib. 81. a
 Sumere sibi sententias. 10. Philip. 269
 Sumere sibi aliquid studium. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 5
 Ducere, sumere, trahere suspicionē ex aliqua re. de Inu. 55. b
 Meminero me nõ sumpsi quem accusarem, sed recepisse
 quos defenderem. 4. Verr. 129. a
 Videtisne quos nobis poetæ tradiderunt, patris vlciscendi
 causa, supplicium de matre sumpsi: pro Rosc. Am. 40. 1
 Dixit se, & c. pecuniam accepisse, neque de vero archipirata
 sumpsi supplicium, ideo securi non percussisse. 7. Ver-
 rinarum, 59. a
 Colloquantur: dies ex vtriusque commodo sumitur. pro
 Cecinna, 14. a
 Qua ex omni copia, plurima & certissima argumenta su-
 muntur ad cuiusque rei naturam explicandam. 4. de Fi. 21. a
 Quantum huius authoritas valeat in bello, ab eodem Cn.
 Pompeio omnium rerum egregiarum exempla sumantur.
 pro Leg. Manil. 31. a
 Quantum & satis iam ambulatum est, & tibi aliud dicendi
 initium sumendum est. 2. de Leg. 1. a
 Nam omnia quæ sumenda, quæque legenda aut optanda
 sunt, & c. de Finib. lib. 4. 38

Sumptus, a, um.

Quoad enim peruentum sit eò, quod sumpta nauis est, non
 domini est nauis, sed nauigantium. 3. Offic. 120. a
 Vi me inquam Plancius, & complexu suo retinuit, multos-
 que menses à capite meo non discessit, abiecta Quæstoria
 persona, comitisque sumpta. pro Planc. 81. a
 Sumpta virili toga. de Amic. 1
 Quæ sumpta ad concludendum erant. Acad. q. ed. 1. li. 2. 42
 Hæc autem quæ iam dicam, sunt sumpta de primo. 4. Aca-
 demic. 176. a
 Quod enim efficiebatur ex his duobus quæ erant sumpta
 in eo, & c. de Finib. 95. b
 Vide hos quasi sumptos dies ad labefactandum illius digni-
 tatem. pro Rab. Posthu. 27. a

Sumptus, us.

Legitimus & infinitus sumptus. Appio, lib. 3. 8. 10. a
 Nostro quidem anno sanè exiguus sumptus ædilitatis fuit.
 Officiorum, 45. b

Magnificentia & sumptus epularum. 5. Tusc. 137. a
 Sumptus funerum à Platone ex censibus præfinitur à mi-
 nis quinque vsque ad minam. 2. de Leg. 62
 Sumptus vnus generis obiectus est: & c. pro Cæl. 12. a
 Non modò ad fructum ille est sumptus, sed etiam ad fœnus
 exiguus. in Parad. 63. a
 Nullus sit sumptus in nos. ad Att. lib. 5. 104. 2. a
 Nullum teruncium me obtinere prouinciam sumptus fa-
 ctum esse. ad Attic. lib. 5. 110. 3. a. alii legunt, sumptum fa-
 ctum esse.
 Hic facit vt mihi excipiendus sit, quum teruncium nego sum-
 ptus factum. ad Att. lib. 5. 110. 4. a
 Atque etiam spero toto anno imperii nostri teruncium sum-
 ptus in prouincia nullum fore. 5. ad Att. 42. id est, terun-
 cium nullum in sumptum iri.
 Aduentus noster nemini ne minimo quidem fuit sumptus.
 ad Attic. lib. 5. 101. 2. a. aliàs, Aduentus noster ne minimo
 quidem.
 Sumptum vnum tibi afferam. 9. Fam. 40
 Legatis Quæstores sumptum, quem oportebat dari, non de-
 derunt. 2. de Inuent. 186. a
 Mamertini magnum sumptum in Timarchidis prandium
 fecerunt. 6. Verr. 19. a
 Sumptum in aliquem facere. 5. ad Att. 30
 Facere sumptum in rem militarem. Cornificio, lib. 12. 29. 8. a
 At habes sumptum vnde factas. in Verr. 182. b
 Impedere laborem & sumptum ad incertum casum. 5. Ver-
 rinarum, 195. a
 Infumere sumptum magnū, aut laborem in aliquam rem.
 2. de Inuent. 205. a
 Pro quo quum à P. Varino Prætoris pecuniam accepisset, ce-
 lauit suos ciues, vtrouque nis sumptum intulit. pro Flac. 36. a
 Sumptum in ollos iuctumque minuunt. 2. de Leg. 37. a. de
 diuis loquens.
 Minuere & remittere sumptum. Epist. 37. b
 Sumptum vsquam ponere. 3. ad Q. Frat. 3
 Sumptum sustinere. 14. Fam. 6
 Sed eum video in sumptum ab aliis mutuatum. Att. li. 8. 18
 Sumptus ad sacra adhibito, non est arcenda deorum aditu
 paupertas. 2. de Leg. 26
 Sumptus funerum extenuato tribus riciniis, & tunica pur-
 purea, & decem tibicinibus, tollit etiam lamentationem.
 2. de Legib. 55
 Prouinciam sumptu exhauriri. Q. Frat. lib. 1. 1. 13. a
 Cauendum est, præsertim si ipse ædifices, ne extra modum
 sumptus & magnificentia prodeas. 1. Offic. 195. a
 Atque hoc tamen te scire volo, me de isto sumptu legationū
 aut minuendo, aut remittendo, decreuisse nil: nisi quod,
 & c. ad Appium, lib. 3. 8. 18. a
 Sumptus effusi cum probro atque dedecore. pro Roscio A-
 merino, 41. a
 Impendent infiniti sumptus in hos exercitus, quibus nunc
 defendimur. Brut. 18. 6. a. & 2. Offic. 82
 Velim quoad poteris, consideres, vt sit vnde nobis suppedi-
 tentur sumptus necessarij. ad Att. lib. 11. 221. 4. a
 Nulla luxuries reperietur, nulli sumptus, nullum æs alienū.
 pro Cælio, 35. a
 Sumptus quotidiani. Tusc. q. lib. 5. 66
 In quos sumptus abeunt fructus prædiorum. 11. ad Att. 2
 Sumptus nimis magnos legatis decerni. 3. Fam. 39
 Ita viuam, vt maximos sumptus facio. ad Att. lib. 5. 103. 2. a
 Cum mecum sumptus habebas. Epist. 138. b
 Sumptus funerum non solum pœna, sed etiam tempore mi-
 nuit Demetrius: ante lucē enim iussit efferri. 2. de Leg. 60
 Vt sumptus egentissimarum ciuitatum minuerem. epistola-
 rum, lib. 3. 8. 5. a
 Sed præstabo sumptus nusquam melius posse poni. Quint.
 Frat. lib. 3. 17. 7. a
 Perpetuos sumptus suppeditare. 2. Offic. 60. a
 Vt sumptus cætorum, sic sepulchrorum modum rectè re-
 quiri. 2. de Legib. 57
 In his immanibus acturis, infinitisque sumptibus nihil nos
 magnopere mirari. 2. Offic. 82. a

Vigeant apud mulierem venustate, dominantur sumptibus. pro Calio, 54. a

Sumptuarius.

Nese absente leges negligenter, sicut esset neglecta sumptuaria. ad Att. lib. 13. 265. 1. a

Lex sumptuaria, quæ videtur *λίθηται* attulisse, ea mihi fraudi fuit. ad Gallum, lib. 7. 27. 4. a

Ad fungos me tuos conferam. domum si habeo, in denos dies, singulos sumptuariæ legis dies conferam. Pæto, lib. 9. 15. 13. a

Tu velim è Pollice cognoscas rationes nostras sumptuarias. ad Att. lib. 13. 295. 1. a

Sumptuosus.

Quum esset egens, sumptuosus, audax, callidus, perfidiosus. pro Cluent. 55. a

Quòd sumptuosus, de luxuria: quòd alieni appetens, de auaritia. 2. de Orat. 74. a

Sumptuosa resperio in funeribus sublata. 2. de Leg. 56

Munus sumptuosum & magnificum. Q. Frat. 327. b

Nihil apud hunc lautum, nihil elegans, nihil exquisitum, ne magnopere quidem quicquam præter libidines sumptuosum. in Piso. 53. a

Venio enim iam ad sumptuosos: relinquo istum quæstuosum. in Parad. 62. a

Expecta igitur hospitem cum minimè edacem, tum inimicum cœnis sumptuosus. Pæto, lib. 9. 23. 3. a

Ludi sumptuosiores. Q. Frat. lib. 3. 24. 7. a

Sumptuose.

Idcirco se sumptuosius & insolentius. 2. in Catil. 40. a

Sumptio.

Sed demus tibi istas duas sumptiones, ea quæ *λίμματα* appellant dialectici. Diuin. lib. 2. 84

Sunium.

Sunium tam est oppidum, quam Piræus. 7. ad Att. 19

Supellex.

Supellex ex ære elegantior, & Delia & Corinthia. 4. Verinarum, 58. a

Multa & lauta supellex & magnifica multis locis, non illa quidem luxuriosi hominis, sed tamen abundantis. 2. Philippic. 76. a

Oratoria quasi supellex: supellex est enim quodammodo nostra, quæ est in ornamentis. Qrat. 44

Cogitatio supellectilis ad delicias. in Parad. 11. a

Verecundus est vsus oratoricæ quasi supellectilis: &c. in Qratore, 44. a

Tu P. Cacerii præoptissimi hominis & experientis, & in primis gratiosi supellectilem omnem auferre non dubitasti. 6. Verrin. 37. a

Amicos non parare, optimam & pulcherrimam vitæ (vt ita dicam) supellectilem: Læli. 50

Deinde ornat mulis, tabernaculis, centuriis, supellectili. contra Rullum, 72. b

In Qratoris verò instrumēto tam lautam supellectilem nūquam videram. 1. de Qrat. 80. a

In instrumento ac supellectili C. Verris. 6. Verr. 87. a

Super.

Tectum quod super conclauiam non placuerat, tibi esse multorum fastigiorum. Q. Frat. 320. b

Et velle imprudentem super eam assidere. 2. de Fin. 95. a

Demetrius super terræ tumulum noluit quid statui, nisi columnellam. 2. de Leg. 104. a

Paterfamilias vti super familia sua legauerit, ita ius esto. ad Herennium, 4. b

Simulque cogites quid agendum nobis sit super legatione votiua. ad Att. lib. 14. 320. 4. a

Sed super hac re nimis. ad Att. lib. 10. 197. 14. a

Hac super re scribam ad te Rhegio. ad Att. lib. 16. 333. 20. a

Contra Epicurum satis superque dictum est. de Nat. d. 26. b

Satis superque habeo, quod mihi dederis. pro Q. Roscio. 6. a

Satis superque prudentes sunt, qui, &c. de Orat. 102. b

Mihi verò, inquit Mutius, satis superque abs te videtur istorum studiis, si modo sunt studiosi, esse factū. de Or. 102. b

Supera terras. in Arat. b

Supera, orum, vide Superus.

Superbio.

Si habes quod liqueat, neque respondes, superbis: si non habes, ne tu quidem perspicis. Acad. 13. b

Superbia.

Illam tuam singularis significatur insolentia, superbia, contumacia. 6. Verr. 80. a

Superbia inaudita. 11. Fam. 48. in epist. Mattii.

Magnitudinem animi superbia inutatur in animis extollendis. in Partit. 43. a

Superbia nata Capuæ ex Campanorum fastidio videtur. contra Rull. 64. b

Coloni Capuæ in domicilio superbiæ & in sedibus luxuriæ collocati. 2. de Leg. Agr. 94. a

In superbiæ & arrogantiam odium concitatur. de Inu. 61. b

Superbiam, fastidium, arrogantiamque magnopere fugiamus. 1. Offic. 127. a

Quod ego nō superbia neque inhumanitate faciebam, sed, &c. de Orat. 93. b

Facere aliquid in superbia & in humanitate. 1. de Orat. 50. a

Superbus.

Superbum est enim iudices, & non ferendum, dicere, &c. 6. Verrin. 39. a

Is superbum se præbuit in fortuna quam putauit nostram fore. Att. lib. 8. 148. 1. a

Tibi autem valde solet in ore esse, Grauius autem, non contemnere se, & reges odisse superbos. ad Att. lib. 6. 114. 12. a

Vtrum superbiorem te pecunia facit, an quòd te imperator consulit? Trebatio, lib. 7. 13. 3. a

Nec me quicquam superbius potest fieri. 3. Fam. 18

Non enim ius illud solum superbius populo, sed violentius videri necesse erat. 3. de Leg. 25. a

Aurium iudicium superbissimum. in Orat. 84. a

Superbe.

Legati quòd erant appellati superbius, &c. pro Leg. Man. 6. a

Poetæ impendēre apud inferos saxum Tantalos faciunt ob scelera animique impotentiam & superbiloquentiam. 4. Tuscul. q. 28

Supercilium.

Altero ad frontem sublatq, altero ad mentum depresso supercilio. in Piso. 9. a

Libidines quas fronte & supercilio contegis. de Prouinc. Consul. 7. a

Decipere aliquem rugis & supercilio. Post red. in Sen. 14. a

Tanta erat grauitas in oculo, tanta frontis contractio, vt illo supercilio tanquam Rhadamanthus ille niti videretur. pro Sextio, 14. a

Hunc Capuæ Campano supercilio ac regio strepitu quum videremus, Magios, Blossios mihi videbar illos videre, ac Iubellios. de Leg. Agr. 91. a

Nōne supercilia illa penitus abrafa, olere malitiam, & clamitare calliditatem videntur? pro Roscio. Comœ. 11. a

Ex superciliis aut remissione aut contractione. Of. 1. 103

Superdico.

Superdicebant quicquid coepisset astringi. rursus sacris liberantur. 2. de Leg. 84. a. Quidam codices habent diuisum.

Superlatus.

Illustris autem oratio est, si & verba grauitate delecta ponuntur, ac translata & superlata, & ad nomen adiuncta & duplicata. in Partit. 12. a

Superlatio.

Superlatio, est oratio superans veritatem alicuius, augendi minuendive causa. ad Heren. lib. 4. 199

Tum augendi minuendive causa, veritatis superlatio atque tractio & rogatio, &c. 3. de Orat. 113. a

Superficiis.

Ædium superficies. ad Att. lib. 4. 7. 18. a

Qui si sustulerint religionem, aream præclaram habemus, superficiē Consules ex Senatusconsulto æstimabunt. ad Att. lib. 4. 70. 10. a

Superfluo.

Is dedit operam, &c. vt nimis redundantes nos, & super-

fluentes iuuenili quadam dicendi impunitate & licentia reprimeret, & quasi extra ripas diffluentes coerceret. de Clar. Orat. 175. a

Superior, Superius, vide Supra.

Supero.

Vter igitur est ditior, cui deest, an cui superat? Parad. 125. b

Epistolas ipsa fama sua celeritate superat. Q. Frat. 280. b

Fabellarumque auditione ducuntur: de que eo, quod ipsis superat, alius gratificari volunt. de Fin. lib. 5. 39

Varietates autem, iniuriasque fortunæ facile veterum philosophorum præceptis instituta vita superabat. 4. de Finibus, 29. a

Itaque opiniones omnium superauit. ad Att. lib. 5. 104. 3. a

In quo etiam si multi mecum contendant, tamen omnes facile superabo. Epist. 64, & 113. b

Tēque in iis ipsis rebus, quas abs te didicerit, dicendi arte superabit. de Orat. 90. b

Si cum aliorum improbitate certet, longè omnes, multumque superabit. 7. Verr. 90. a

Quinto delegabo, si quid æri meo alieno superabit, & emptionibus, ex quibus mihi etiam æs alienum faciendum puto. 13. ad Att. 60

Si subitam orationem commentatio & cogitatio facile vincit, hanc ipsam profectò assidua ac diligens scriptura superabit. 1. de Ora. 73. a

Quæ arma superabunt, ea si Brundisium iumentis deportaueritis, vehementer Reip. profueritis. Att. 129. b

Cum emisses, quati esset quod superaret, pecuniæ retulisses. in Verr. 192. b

Quòd si meam spem vis improborum fefellerit atque superauerit, commendo vobis paruum meum filium. 4. in Catilinam, 95. a. & Læli. 20

Quam regionem cum superarit animus, &c. Tuscul. 157. b

Quærit enim qua se laude, qua virtute Plancus superarit. pro Planc. 260. b

Superare aliquem doctrina & omni genere literarum. Tuscul. q. lib. 12

Bibliothecarum omnium philosophorum vnus mihi videtur x i i. tabularum libellus, & authoritatis pondere & vtilitatis vbertate superare. de Orat. 101. b

In diuisione generum & deesse aliquam partem & superare, mendosum est. de Orat. 116. b

Constantia & grauitate quempiam superare. ad Lentulum, lib. 1. 9. 56. a

Superatus.

Superata extremis mediætas, & præstans eisdem. de Vniuersitate, 29

Alteri pari numero præstans extremis, parique numero superata. de Vniuers. 199. b

Superfedo.

Tu, si videbitur, ita censeo facias, vt superfedas hoc labore itineris. 4. Fam. 5

Comode possumus principio superfedere. ad Herennium, lib. 3. 109. a

Sunt autem qui putat nonnunquam posse complexione superfederi. 1. de Inuent. 86. a

Nam si mihi non dedisset eas, &c. potuit superfederi. ad Herennium, 19. b

Hæc causa, quod, &c. ideo non visa est superfededa. ad Herennium, 11. b

Complexione superfedendum est, si res breuis est. ad Herennium, 11. b

Verborum multitudine superfedendum est. 1. de Inu. 42. a

Quum acciderit, omnino narratione superfedendum est. 1. de Inuent. 44. a

Superstes.

Quum superstitem te esse Reip. ne si liceat quidem, velis. Torquato, lib. 6. 2. 7. a

Vitam te nō solum vitæ, sed etiam dignitatis meæ superstitem reliquissim. ad Q. Frat. lib. 1. 3. 3. a

De lucro propè iam quadriennium viuimus: si aut hoc lucrum est, aut hæc vita, superstitem Reip. viuere. ad Pætū, lib. 9. Famil. 41

Vtrisque superstibus præsentibus, istā viam dico, inite viā. pro Murena, 23. a

Superstitio.

Superstitio, religioni finitima & propinqua. 2. de Inuentione, 244

Accedit etiam mors: quæ quasi saxum Tantalos semper impendet: tum superstitio, qua qui est imbutus, quietus esse nūquam potest. 1. de Finib. 46

Omnis superstitio imbecilli animi atq; anilis est. Diu. li. 2. 97

Contaminata superstitio. pro Cluent. 153

Superstitio fusa per gentes oppressit omnium ferè animos, atque hominum imbecillitatem occupauit. 2. de Diu. 119

Superstitio muliebris. Tuscul. q. lib. 3. 61

Tanta superstitio ex istius factio mentes omnium occupauit, vt, &c. in Verr. 227. b

Superstitio religionem imitatur. Partit. 43

Sagarum superstitio. de Diuin. 135. b

Anile & plenum superstitutionis fati nomen ipsum. de Diuinatione, 112. b

Superstitutionem simulachrorum auxerunt poetæ, pictores, opifices. de Nat. deo. 1. 53

Superstitutionem à religione maiores nostri separauerunt. 2. de Nat. deo. 53

Horum enim sententiæ omnium nō modò superstitutionem tollunt, in qua inest timor inanis deorum, sed etiam religionem, quæ deorum cultu pio continetur. 1. de Natura deor. 161. a

Huic autem barbaræ superstitutioni resistere summæ seueritatis fuit. pro Flac. 160. b

Qui canem & selem vt deos colunt, eadē superstitutione quæ ceteræ gentes conflitantur. de Leg. 162. b

Superstitutione imbui. de Nat. deo. 1. 39

Superstitutione animos implet, & domos exhaurit stipis exactio. 2. de Leg. 39

Superstitutione tollenda, non tollitur religio. Diu. lib. 2. 114

Superstitutiones penè aniles. 2. de Nat. d. 52

Superstitiosus.

Deterret aliquem sacerdotis superstitiosa dedicatio. pro Domo sua, 80. a

Nimirum esse superstitiosam non oportet. pro Domo sua, 234. b

Stoici omnia cum superstitiosa sollicitudine & miseria credunt. 2. de Diuin. 130. a

Ita factum est in superstitioso & religioso, alterum vitii nomen, alterum laudis. de Nat. d. 40. b

Non enim philosophi solum, &c. Nam qui totos dies precabantur & immolabant, vt sibi sui liberi superstites essent, superstitiosi sunt appellati. 2. de Nat. d. 53

Imbecilli animi facile superstitiosa ista concipiunt. 2. de Diuinat. 113. a

Superstitiosè.

Fatum dicitur non id quod superstitiosè, sed quod Physicè. 1. de Diuinat. 204. a

Neque id dicitis superstitiosè atque aniliter, sed Physica, constantique ratione. 3. de Nat. d. 69

Superfum.

Quod superest, scribe quæso quam accuratissimè. ad Attic. lib. 9. 191. 6. a

Nulli de inimicis supersunt. pro Marc. 134. b

Omnes qui supersunt de Hircii exercitu. Epist. 166. b

Tantum quisque habet in Sicilia, quantum hominis auarissimi & libidinosisissimi aut imprudentiam subterfugit, aut fatietati superfuit. 2. Verr. 8. a

Nec verò scientia iuris maioribus suis Q. Helius Tubero defuit, doctrina etiam superfuit. Cic. in lib. de Iure ciuili, in artem redigendo, teste Aul. Gellio.

Tantum erat Philosophiæ loci, quantum superfuerat amicorum & Reip. temporis. Offic. 33. b

Orator motu sic vtetur, vt nihil superfit in gestu. Orator, 202. b

In definitione neque absit quicquam, neque superfit. de Oratore, 118. b

Sciunt cui responderint quod superfit. de Orat. 141. b

Duæ partes mihi supersint illustrandæ orationis. 3. de Oratore, 51. a
De exercitu alicuius superesse. Pollio Cicer. lib. 11. 33. 15. a
Nam neque deesse, neque superesse Reip. volo. Asinius Pollio ad Ciceronem, lib. 11. 77
Sed vereor ne iam superesse mihi verba putes, quæ dixeram defutura. ad Silium, lib. 13. 64. 3. a
Tantum civium superfuturum putabatur, quantum infinitæ cædi restitisset. in Cat. 116. b
Non grauarer Lælii, nisi, & c. præsertim cum heri dixeris te nobis etiam superfuturum: verum, si quidem fieri potest, ne desis, omnes te rogamus. de Repub. Aul. Gellio teste.
Superuacuum.
Descriptio omnium corporis partium, in qua nihil inane, nihil sine causa, nihil superuacuum est. de Nat. deo. 19. b
Superuacaneus.
Et reuera confirmata amicitia commemoratio officiorum superuacanea est. Epist. 32. b
Nihil superuacaneum est in corporis partium descriptione. de Nat. deo. 1. 64
Quicquid vsum non habet, superuacaneum est. 1. de Natura deorum, 137. a
Vt nihil eorum superuacaneum sit. de Nat. d. 50. b
Quod superuacaneum sit, aut vsum non habeat. de N. 21. b
Tum conditiõra facit hæc superuacanei operis aucupium & venatio. de Senect. 89. b
Cum enim tua causa fecerint omnia, vereor ne meas literas superuacaneas arbitrentur. Att. 252. b
Superus.
Superum mare. 9. ad Att. 2
Supero conuertier orbe. in Arat. b
Cum supra sese fatiavit luce, recedit. in Arat. b
Superi dei. Top. 228. b
Omnia supra meliora. de Nat. d. 2. 13
Homo spectator superarum rerum atque caelestium. 2. de Natura deorum, 210. a
Cogitare supra atque caelestia. 4. Acad. 229. a
Nicetas, caelum, solem, lunam, stellas, supra denique omnia stare censet. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 118
Videre supra, infera, prima, vltima, media. 1. Tusc. 100. a
Nihil enim habent hæc duo genera proni, & supra semper petunt. 1. Tusc. 67. a
Supinus.
Morus corporis pronus, obliquus, supinus. 1. de Diuin. 196. a
Supina ora cernuntur depulsione luminum. de Vniuers. 61
Suppar.
Huic ætati suppare Alciades, Critias, Theramenes. de Claris Orat. 14
Suppedito.
Quod Ciceroni suppeditas, gratum. Att. 235. b
In hoc campo oratori facile suppeditat omnis apparatus ornatuque dicendi. de Orat. 154. b
Archias suppeditat nobis vbi animus ex hoc forensi strepitu reficiatur. pro Arch. 187. b
Domus suppeditat hortorum amœnitatē, terra fruges fert, & vt mater cibos suppeditat. Q. Frat. 320. b
Hic locus suppeditat oratoribus mirabilem copiam dicendi. Topic. 226. b
Sed quoniam suppeditat ingenium & amor, & c. 9. ad Att. 22
Sumptum haurit ex ærario, suppeditat à fociis. contra Rullum, 43
Quocunque loco bona suppeditant, ibi beatè possumus viuere. Tusc. 1240. b
Creditorum regis apertè pecunias suppeditant contra Lentulum. Q. Frat. 307. b
Cui de Republica satis suppeditabat oratio. de Claris Orator. 180. b
Carbo, quod vita suppeditauit, in multis iudiciis est cognitus. de Clar. 174. b
Si vnquam mihi *ἄριστον* suppeditarunt illo tempore. ad Attic. 9. b
Omnium rerum in contrarias partes facultatem ex iisdem suppeditare locis. de Orat. 128. b

Cuius etiam naturalis pater, si vita suppeditasset, Consul factus esset. 3. Philip. 134. & de Clar. 187. b
Hoc modo naturæ suppeditabit doctrina. ad Heren. 22. b
Suppeditabit nobis Atticus noster è thesauris suis quos & quantos viros habere testium fat est. 2. de Finib. 108. a
Multam etiam casus nostri varietatem tibi in scribendo suppeditabunt. Epist. lib. 5. 12. 15. a
Et quum ei proposueris, ipse velim reliqua moderere: quæ admodum ex his mercedibus suppeditemus ei quod opus sit. ad Att. lib. 12. 249. 3. a
Parare ea quæ suppeditent ad cultum & ad victum & sibi & liberis. Offic. lib. 1. 20
Miror illum cum & vita suppeditauisset, & splendor ei non defuisset, Consulem non fuisse. de Clar. 175. b
Suppeditare alicui, absolute dictum. 14. ad Att. 44. & 10. 43
Quæ autè terra fruges ferre, & vt mater cibos suppeditare possit, eam nequis nobis minuatur, & c. 2. de Leg. 105. a
Peculiarem habes aliquam Siciliam quæ tibi ex alio genere frumentum suppeditare possit? 5. Verr. 147. a
Vix fatis otium studio suppeditare possumus. ad Herennium, lib. 1. 1
Præcidere fistulas quibus aqua suppeditatur alicui loco. pro Rabirio, 97. b
Sed si ommissis his rebus omnibus, quibus nos suppeditamur, eget ille Senatu, Equitibus Romanis, populo, & c. 2. in Catilin. 43
De Patulciano nomine, quod mihi suppeditatus es, gratissimum est, & simile tuorum omnium. ad Att. lib. 14. 316. 3. a
Tibi est curæ, vt ei suppeditetur ad vsum & cultu copiose. 14. ad Att. 15. b
Et velim quoad poteris, consideres, vt sit vnde nobis suppeditentur sumptus necessarii. ad Att. lib. 11. 221. 4. a
An hoc significas, nihil fieri, fringere te, ne chartam quidem tibi suppeditari? ad Trebatium, lib. 7. 34
Omnium rerum in contrarias partes facultatem ex iisdem suppeditari locis. 2. de Orat. 119. a
Si rem frumentariam tibi ex prouinciis suppeditari vis. ad Atticum, 118. b
Nunc verò iam adempta est suppeditandi facultas. in Verrem, 261. b
Frumento suppeditato, & mercibus suppeditandis. 4. in Verrem, 4. a
Suppeditans.
Atque ibi suppeditans omnium rerum, quas natura desiderat, abundantiam & copiam. Læli. 73
Suppeditatus.
Ingenium tuum mihi suppeditatum. 5. Fam. 33
Dicito rem frumentariam esse suppeditatam. in Verr. 263. b
Suppeditatio.
Quæ ergo vita? Suppeditatio, inquis, bonorum, nullo maiorum interuentu. 1. de Nat. d. 152. a
Suppetit.
Suppetit copia argumentorum. in Top. 33. a
Nō potest hæc fari tantum dictis, quantum factis suppetit laboris. Tusc. 183. b
Benefica voluntate benevolentia mouetur, etiam si res forte non suppetit. Offic. 39. b
Neque infcitiam illius, cui res non suppetit, verba non desint, esse laudandam. 3. de Orat. 79. a
Mihi ad remunerandum nihil suppetit præter voluntatem. Epistol. 150. b
Illis ad largiendum suppetunt copiarum. de Finib. 51. b
Sed tamen si cui hæc suppetunt, adiuuant aliquantulum ad cætera. Offic. 36. b
Cibi suppetunt nobis multo labore quærentibus. de Finibus, 88. b
Et si tibi omnia suppetunt, quæ consequi ingenio aut vsu homines aut diligentia possunt. de Petit. 205. b
Ex quibus, similibusque, si attendas, ad augendum permulta suppetunt. in Partit. 30. a
Nanque regnum suppetebat mihi, vt scias, & c. Tusc. quæstionum, 200. b
Et scribentur fortasse plura, si vita suppetet. 1. de Fin. 18. a

Credo si meis horis in accusando vti voluisssem, vereretur ne mihi crimina non suppeteret, ne oratio deesset, & c. 3. Verinarum, 21. a
Mihi ad remunerandum nihil suppetat, præter voluntatem. Paulo, lib. 15. 13. 4. a
Vt ambitioni & quotidianis sumptibus copiarum suppetant. Tusc. q. lib. 5. 65
Illis ad largiendum suppetant copiarum. 1. Offic. 68. a
An tu existimas suppetere nobis posse, quod quotidie dicamus in tanta varietate rerum? pro Arch. 187. b
Supplanto.
Qui stadiū, inquit, currit, & c. supplantare eum quicum ceter, aut manu depellere, nullo modo debet. 3. Offic. 55
Suppleo.
Non sinunt: supplet enim ille nescio quis, & priuatim dicit se dedisse. pro Flacco, 31. a
Cum sex legionibus inquit, hisque suppletis ex D. Bruti exercitu, non modò ex delectu suo. 8. Philip. 252. a
Ponite ante oculos M. Antonium Consularem, sperantē consulatum, Lucium adiungite. in Ant. 242. b. Subaudi, cæteros imperia mediantes.
Supplere aliquem. 12. Philip. 328
Non te instruere domum tuam voluerunt in prouincia, sed vsum illum prouinciæ supplere. 6. Verr. 8
Vt referendis præteritis verbis id scriptū, quodcunque defendimus, suppleatur. 2. de Orat. 61. a
De bibliotheca tua Græca supplenda, libris commutandis, Latinis comparandis, valde velim ista cõfici, præsertim quū ad meum quoque vsum spectent. ad Q. Frat. lib. 3. 25
Supplementum.
Censebant enim omnes ferè vt in Italia supplementum meis & Bibuli legionibus scriberetur. ad Appium Pulchrum, libro 3. 5
De supplemento autem non video quid fieri possit. ad Brutum, 91. b
Supplico.
Nemo Remp. implorauit, nemo supplicauit. de Orat. 104. b
Multi pro Q. Merelli reditu vobis supplicauerunt. Post red. in Senat. 199. b
Amicis eius omnibus pro te libèrissime supplicabo. Ep. 91. b
Supplicato vindicti illi quidem alienæ dominationi, non vicario. Attic. 285. b
Vt ego illis supplicarem. de Nat. deo. 72. b
Præsertim cum tot res sint, quæ vestris animis pro huius innocentis salute supplicent. pro Font. 25. a
Cum amici & propinqui supplicent vobis. pro Font. 21. a
Implorare & supplicare. 1. de Orat. 118. a
Noctu venire domum ad eum, precari, denique supplicare. in Parad. 50. a
Quam multa enim quæ nostra causa nunquam faceremus, facimus causa amicorum: precari amicis ab indigno, supplicare, tum acerbius in aliquem inuehi? de Amic. 51. a
Summisse me supplicare alicui. pro Planc. 261. b
Prosternere, & fracto animo atque humili supplicare alicui. pro Planc. 40. & post red. ad Quiri. 5
Libentissime pro aliquo supplicare. Ligario, lib. 6. 14. 7. a
Quibus ego supplicare non destiti. Epist. 90. b
Ne hoc quidem vidit, & c. in eo tamen propter amplitudinē sacerdotii voluerint populo supplicari. 2. de Leg. Agr. 32. a
Supplicatio.
Supplicatio, gratulationis genus est. in Catil. 81
Supplicatio quindecim dierum Cæsari decreta. de Prou. 74. b
Supplicatio magistratuum. pro Planc. 11
Supplicatio nulli vnquam togato Romæ decreta ante me est. in Catil. 77
Supplicationem mihi togato decreuisti. 15. Fam. 20
Ad omnia puluinaria supplicatio decreta est. 3. in Catil. 67. a
Supplicatio diis immortalibus pro singulari eorum merito, meo nomine decreta est, his verbis, quod vrbem incēditis, cæde ciues, Italiam bello liberassim. in Verr. 262. b. in Catilinam, 59. a
Supplicatio nulla ciuili bello decerni solita. 14. Phil. 399
Supplicationem constituere. in Catil. 60

Supplicationem decernitis de improbis & audacibus. 14. Philipp. 409
Mihi Senatus singulari genere supplicationem decreuit. in Pisonem, 80. b
Cui vni togato Senatus supplicationē decreuit. pro Syl. 183. b. & 7. ad Att. 5
Supplicationem putas prærogatiuam triumphi. 15. Fam. 25. in epistol. M. Catonis.
Cæsar gratulans mihi de supplicatione, triumphat de Catone. in Ant. 99. b
Quorum voluntatem in supplicatione sum expertus. in Anton. 96. b
Idivus Maius Senatus frequens diuinus fuit in supplicatione Gabinio deneganda. ad Q. Frat. lib. 2. 9. 1. a
Supplicationes decreta. 5. Fam. 25. in epist. Vatini.
Cæteræ supplicationes bene gesta, hæc vna conseruata Republica constituta est. in Cat. 114. b
Supplicationum otiosus diebus. 3. ad Q. Frat. 34
Supplicationes mortuorum decernere. 1. Philip. 9
An censetis me decreturum fuisse, vt parentalia cum supplicationibus miscerentur? Att. 161. b
Supplex.
Supplex vester. pro Mur. 78. & pro Flac. 81
Multitudo supplex iudicibus. pro Planc. 263. b
Supplex misericordiam alicuius. pro Cæl. 54. b
Supplex te ad pedes abiiciebas. in Ant. 176. b
Nec iudicibus supplex fuit. 1. Tusc. 112. a
Quum se Alcibiades affligeret, lachrymansque Socrati supplex esset, vt sibi, & c. 3. Tusc. 133. a
Oro atque obsecro vos, quibus sigillatim sæpe supplex ad pedes iacui. Anteq. iret in exil. 16. a
Is vester est supplex, vestram fidem obtestatur, & c. pro Murena, 144. b
Viuat Hercule Cicero, qui potest supplex & obnoxius. ad Brut. 56. b
Vobis supplex manus tendit patria communis. 4. in C. 90. a
Nunquam putavi fore, vt supplex ad te venirem. ad Atticum, lib. 16. 343. 1. a
Absterrere & excludere aliquem supplicem. Anteq. iret in exilium, 16. a
Captare misericordiam, & abiicere supplicem. 2. Philip. 90. a
Supplicem esse victori. 4. Fam. 31
Leuate hunc supplicem vestrum. pro Cluent. 60. b
Cum se Pompeius supplicem pro me profiteretur. in Pis. 62. a
Qui animo demisso atque humili ad opem iudicum supplices in inferioresque confugiunt. pro Font. 280. b
Tu nos iacentes ad pedes supplicum voce prohibebis. pro Ligar. 8. a
Tendere manus supplices alicui. pro Font. 284. b
Qui pro me Patres Cõscriptos deprecari, & populo supplices esse vetuit. pro Dom. 236. b
Verbis supplicibus orare. ad Attic. lib. 12. 249. 1. a. id est humilibus.
Suppliciter.
Tam suppliciter ac demisse illi agis gratias. ad Brut. 42. in epistol. Bruti.
Quas literas quū ad omnes ciuitates propè suppliciter mississet Metellus, tamen, & c. 5. Verr. 37. a
Homo ita natus, vt & blãdire & suppliciter insinuare possit. de Orat. lib. 1. 45. a
Suppliciter & demisse respondere. pro Flacco, 16. a
Supplicium.
Supplicium autem est pœna peccati. in Pis. 33. a
Nullum est supplicium putandum, quo affici casu aliquo etiam boni viri, fortèque possunt. in Pis. 32. a
Supplicium est in altero, in altero scelus. 9. ad Att. 4
Supplicium quoduis leuius est hac permansione. 11. ad Atticum, 40
Includuntur in carcerem condemnati, supplicium constituitur in illos. 7. Verr. 91. a
Solon nullum supplicium constituit in eum, qui parentem necasset. pro S. Rosc. 43. a
Rapi ad supplicium ob facinus. 2. de Orat. 132. a

Nullum supplicium reculare aequitatis & fidei conseruanda causa. Acad. qu. ed. 1. lib. 2. 25
 Meam animaduersionem, & supplicium quo vsurus eram in eum quem cepissem, remitto tibi & condono. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 10. 4. a
 Soluere supplicium alicui. 13. Philip. 360. a
 Sumere supplicium de aliquo. de Inuent. 72. b
 Serui qui ad supplicium caesi verberibus trahuntur. Antequam iret in exil. 11. a
 Supplicio affici aliquem. In Verr. 249. b
 Scelus ac fraudem nocentis supplicio constringere. 1. de Orat. 101. a
 Aliquem vinculis & verberibus atque omni supplicio excruciatum necare. pro lege Manil. 6. a
 Summo cruciati, supplicioque Varius homo importunissimus perit. 3. de Nat. d. 117. a
 Supplicia peccatis, praemia recte factis extant. lib. 3. de Nat. deorum, 64
 Supplicia in aliquo consumere. 4. ad Herennium, 151
 Supplicia miserima & crudelissima perferre. Att. 128. b
 Et ad exquisita supplicia proficisci. Offic. 3. 136
Supplodo.
 Pedem nemo in illo iudicio supplot, credo ne Stoicis renuntiaretur. 1. de Orat. 118. a
Supplodio.
 Supplodio pedis in contentionibus aut incipiendis aut finiendis. 3. de Orat. 122. a
 Cum sententiis congruens, manus, humeri, latera, supplodio pedis, status, incessus, &c. de Clar. Orat. 73. a
 Ex quo vereor, ne nihil sim tui nisi supplodionem pedis imitatus, & pauca quaedam verba, & aliquem si forte motum. 3. de Orat. 17. a
 Pedis dextri rara supplodione. ad Her. 21. b
Supponit.
 Spero etiam in praesentia pacem nos habere: nam & illum furoris, & hunc nostrarum copiarum supponit. ad Att. lib. 7. 133. 2. a
Suppono.
 Hteras quidem causam omnem suscipit, & criminibus illis pro rege se supponit reum. pro Deiot. 29. a
 Si socios spoliis, avaritiam expilas, si testamenta amicorum expectas, aut ne expectas quidem, & ipse supponis. in Parad. 55. a
 Quinetiam anatū oua gallinis saepe supponimus, e quibus pulli orti, &c. 2. de Nat. d. 185. a
 Nam ei tres partes supponimus. de Inuent. 43. b
 Huic generi Hermagoras partes quatuor supposuit, deliberatiuam, &c. de Inuent. 44. b
 Deinde supposuit exemplū epistolae Domitii, quod ego ad te pridie miseram. ad Att. lib. 8. 150. 2. a
 Nam ei tres partes, quas ante diximus, supponemus, iudiciali, deliberatiuam, demonstratiuam. 1. de Inuent. 12. a
 Gladiatorum tu supponas. pro Sest. 20. b
 Tum iste in eorum locum alios substituere & supponere coepit. 7. Verr. 57. a
 Alium in suppositi locum supponere. 7. Verr. 67. a
 Atque vniuersumque constitutionis exemplum supponere non grauemur. 2. de Inuent. 23. a
 Ius esset latrocinari, ius adulterare, ius testamenta falsa supponere, si haec suffragiis, aut scitis multitudinis probarentur. 1. de Leg. 64. a
 In mandatis operae nostrae vicaria fides amicorum supponitur. pro S. Rosc. 65. a
 Supponatur ab haeredibus haec ratio. 2. de Inuent. 174. a
Suppositus.
 Et ut quis facile perspiceret, id ab isto actū esse, ut ille suppositus facile & libenter se illum, qui non erat, esse simularet. 7. Verr. 56. a
 Suppositus in eius locum. 7. Verr. 63. a
 Qui supposita persona falsum testamentum obsignare curavit. pro Cluent. 98. a
Supporto.
 Nisi quid nauibus Laodiceorum supportarit, citò fame

pereat necesse est. Cassius ad Cicero nem, lib. 12. 13. 14. a
Supprimo.
 Pecuniam acceptam nomine iudicii Sabiniani retinuit atque suppressit. pro Clu. 38. b
 Sexcentis millibus nummum se iudicium corrupturum esse dixerat: quae quum accepisset a pupillo, suppressit, iudicioque facto, &c. pro Clu. 53. a
 Capit hoc consilium, ut pecuniam quibusdam iudicibus leuissimis polliceatur, deinde postea eam supprimit. pro Cl. 56. a
 Haec igitur sunt officia consolantium, tollere aegritudinem funditus, aut sedare, aut detrahere quamplurimum, aut supprimit, nec pati manare longius. Tusc. lib. 3. 118. a
 Audita res erat & peruulgata, quare supprimita non fuit. ad Brut. 91. b
Suppressus.
 Qui quum suppressa voce de scelere P. Lentuli, de audacia coiuratorum omnium dixisset, tantummodo ut vos, &c. pro Sylla, 22. a
 Candidati quorum nummos suppressos esse putant. pro Clu. 33. b
 Erit enim ut voce, sic etiā oratione suppressior. in Ora. 47. a
Suppressio.
 Statuit ad easdem sibi praedas ac suppressiones iudiciales reuertendum. pro Cl. 53. a
Suppuet.
 Etsi non idcirco eorum usum dimiseram, quod iis succenserem, sed quod eorum me suppuetabat. Varroni, libro 9. 13. a
 Puto te iam suppuetere, quum haec tertia iam epistola ante te oppressit, quam tu schedam aut literam. sed no vrgo. ad Cassium, lib. 15. 16. 1. a
Supra, sine casu.
 Eos confeci & absolui, nescio quam bene, sed ita accurate, ut nihil possit supra. ad Att. lib. 13. 276. 2. a
 Pisonis humanitas, virtus, amor in nos tantus est, ut nihil supra possit. ad Terentiam, lib. 14. 118. a
 Ille quem supra deformaui, voluntarius amicus mulieris, &c. pro Cecinna, 10
 Illa quae supra dixi. de Orat. 162. b
 Cotem illam defossam in comitio, supraque impositum puteal accepimus. de Diu. 87. b
 Illa polliceor quae supra scripsi. Trebatio, lib. 6. 10. 5. 2. & 11. 18. in epist. Bruti.
 Et quum in vno mundo ornatus hic tam sit mirabilis, innummerabilis, supra infra, dextra sinistra, ante post. 4. Acad. 225. a
 Omnia haec quae supra & subter sunt, vnum esse. libro 3. de Orat. 12
 Draco subter, supraque reuoluens sese. 2. de Nat. d. 153. a
 Hoc est supra quam illud. in Top. 20. a
 Paulo supra quam ad linguam stomachus annectatur. de Nat. 35. b
 Saepè supra feret, quam fieri possit. Orat. 209. b
 Reliquus est comparationis locus, cuius genus & exemplū supra positum est. in Top. 35. a
 Qui eorum: quorum: videlicet qui supra scripti sunt. pro Cl. 118. a
Supra, cum casu.
 Supra aetatem, supra consuetudinem, supra etiam mortalitatem tuam tibi sunt omnia tributa. Oct. 8. a
 Ecce supra caput homo leuis ac fordidus, sed tamen equestri censu Catienus. ad Q. fr. lib. 1. 2. 9. a
 Haec commemoratio vereor ne supra hominis fortunae esse videatur. de Leg. 178. b
 Ratio, quae supra hominem putanda est, deoque tribuenda. 2. de Nat. d. 49. a
 Potentia, quae supra leges esse velit. ad Brut. 56. in epistola Bruti.
 Supra Lunam sunt omnia aeterna. in Somn. Scip. 16. a
 Supra me Atticus, infra Verius. 9. fam. 60. sub. accubuerat. A Sole Oriente supra Mæotis paludes. Tusc. 238. b
 Iniicere quempiam supra sterces. 1. de Diuina. 101. a

Secundus supra terram ambitus. de Vniuers. 20. b
 Mare quod supra terram est. 2. de Nat. deor. 174. a
 Homines sub terra habitantes, qui nunquam exissent supra terram. de Nat. deor. 45. b
 De qua muliere versus plurimi supra tribunal scribebantur. in Verr. 164. b
Supera.
 Sed tamen supera terras semper tenet ille. in Arat. 35. a
Superior.
 Superior Africanus. de Finib. 141. b
 Cyrus superior. de Diuin. 136. b
 Cum hic Iurifconsultus fuerit superior discessurus, si, &c. de Orat. 105. b
 Sed honeste acta superior aetas. de Sen. 58. a. & de Clar. 185. b
 Superior causa. pro Quint. 41
 Tota domus superior vacat, ut scis. ad Att. lib. 12. 238. 1. a
 Superior vis in possessione retinenda. pro Cecina. 1. a
 Loco, fortuna, fama superior. de Amic. 78. a
 Quum superior factus sit ordine, inferiorem esse fortuna. 13. fam. 10
 Proximus superior pes. Orat. 218. b
 Ego, si superior ceteris rebus esses, te hanc vnam ob causam accusatorem repudiari putarem oportere. 1. Verr. 33. a
 Id agit ut semper superius suū facinus nouo scelere vincat. 7. Verr. 90. a
 Vtriusque temporis fructum tuli maximū superioris, quod, &c. posterioris, quod, &c. pro Dom. 233. b
 Cum morte superioris vxoris nouis nuptiis domū vacuam fecisses. in Catil. 100. b
 Superiorem vsu, q̄ me, prudentia non inferiorem. Q. fr. 1. 13
 Superiorem esse contra improbos. Postquam. 203. b
 Philippum regem rebus gestis & gloria superatum esse a filio, facilitate verò & humanitate video superiorem fuisse. Offic. 18. b
 Praedicat enim palam, & militibus ostēdit, se largitione ipsa superiorem, quam hunc fore. ad Att. lib. 9. 180. 6. a
 Habes nemine honoris gradu superiore. Thermo, li. 2. 17. 3. a
 Itaque quae contra sensus, contraque perspicuitatem dicantur, ea pertinere ad superiorem diuisionem, contraque posteriorem, nihil dici oportere. 4. Acad. 177. a
 Negotium magistratibus est datum anno superiore, ut curarent. de Arusp. resp. 247. b
 Multi etiam superiori memoria, &c. pro Corn. 21
 Quid proxima, quid superiori nocte egeris. in Catil. 97. b
 Praeterea ea vera dicimus, quorum superiore tempore vera fuerunt instantia. de Fat. 142. b
 Dicere aliquid de loco superiore. 4. Verr. 70. a
 Superiore ex loco. de Diuin. 119. & in Verr. 129. b
 Atque ita velit e superiore loco concionandum. Tusc. 174. b
 Ex superiore & ex aequo loco habiti sermones. 3. fam. 22
 Ex superiore & inferiore scriptura. de Inuent. 77. b
 Senes semper agunt aliquid, tale scilicet, quale cuiusque studium in superiore vita fuit. de Senect. 23. a
 Ille populus in superiori conditione causaque ponitur, qui, &c. pro Corn. Balbo, 61. b
 Superiores sensus. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 28
 Quanto superiores sumus, tanto nos geramus summissius. Offic. 1. 127
 Existuntque in Repub. plerunque largitores & factiosi, ut opes quam maximas consequantur, & sint potius vi superiores, quam iustitia pares. 1. Offic. 93. a
 Nos non modo non vinci a Graecis verborum copia, sed esse in ea etiam superiores elaborandum est. 3. de Finib. 8. a
 Quae erant in nobis superiora. 4. fam. 24. Id est, quibus plus valebamus aduersariis, & fortiores eramus.
 Superiora de pecunia. de Nat. d. 74. b
 Non modo opinionem vicit omnium, quae de virtute eius erat, sed etiam gloriam superiorum. 4. Acad. 3. a
 Ut ab institutis superiorum, ab autoritate Senatus, ab iure omnium Siculorum ne recedatur. 4. Verr. 26. a
 Inuidet homines maxime paribus aut inferioribus, aut superioribus. 2. de Orat. 115. a
 Omnis odor ad superiora fertur. de Nat. deor. 54. b

Superiora omnia stare sensit Nicetas Syracusius. Academi quaest. edit. 1. lib. 2. 114
 Comitibus superioribus est Plancus designatus Aedilis. pro Planc. 269. b
 Sententia quae erat superioribus diebus agitata in Senatu. Tusc. quaest. 231. b
 Quae superioribus literis a te petii. Att. 264. 154. 152. b
 Superioribus temporibus ad te nullas literas misi. 5. fam. 47
 Quae a superioribus acceperant. Acad. quaest. ed. 2. lib. 1. 25
 Senatus nihil a superioribus continuorum annorum decretis decessit. pro Flac. 151. b
 Hoc mihi iam in te placuisse, potes ex superioribus literis recordari. Att. 289. b
Supremus.
 Differere de aliqua re supremo vitae die. pro Mur. 69. a. & 1. Tusc. 112. a
 Q. Maximus P. Africanum supremo eius die laudauit. pro Murena, 142. b. in Ant. 159. b
 Supremo supplicio afficere aliquem. de Senect. 93. b
 Inceſtū Pontifices supremo supplicio sanciuo. 2. de Le. 37. a
Sura.
 Iam dextrum genus & decoratam lumine suram. in Arat. b
 Sura ac pulmonibus sisto. 4. Tusc. 74. a
Sura.
 Cum Sura nostro statim tuis literis lectis locutus sum. 5. familiar. 26
Surculus.
 Amabo te, inquit, da mihi ex ista arbore quos serā furculos. 2. de Orat. 154. a
 Vsurpare possessionem amissam furculo defringendo. lib. 3. de Orat. 61. a
Surdus.
 Vocum varietates aut modos noscere non potest surdus. 2. de Diuinat. 13. a
 Profecto satis erat id, quod dixi antea, non surdum iudicem huic muneri atque officio praesse. pro Font. 13. a
 Omnesque id nos in iis linguis, quas non intelligimus, quae sunt innumerabiles, surdi profecto sumus. Tusc. q. lib. 5. 83
Surditas.
 In surditate verò quid est mali? 5. Tusc. 162. a
Surdaster.
 Erat surdaster M. Crassus: sed aliud molestius, quod malè audiebat, etiam si, ut mihi videbatur, iniuria. 5. Tusc. 162. a
Surgo.
 Surgo, neque verbum de re facio. 8. fam. 18. in epist. Caelii.
 Ego potissimum surrexi, qui non sum cum iis qui sedent, comparandus. pro Rosc. Amer. 1. a
 Hic quum ego ad respondendum surrexi, &c. pro Cl. 39. a
 Quum ad Praetore in ius adissemus, &c. antequam verbum facerem, de sella surrexit & abiit. 6. Verr. 129. a
 Ille multò ante lucem surrexit. 2. de Inuent. 132. a
 Pomponius surrexit e lectulo. Offic. 74. b
 v. Iduum, cum ante lucem de Sinuessano surrexissem, veni, &c. Att. 259. b
 Iste postero die mane, quū multò maturius, quam vnquam antea, surrexisset, iudices citari iubet. 2. Verr. 28. a
 Qui auspiciato a Chelidone surrexisset. 3. Verr. 73. a
 Vnde surrexerim recordor, nō vnde ceciderim. 4. ad Att. 46
 Surrexerint serius, quam noluerunt. 2. ad Q. frat. 34
 Semel cecidi sciens, ut honestissimè surgere possem. 12. Philipp. 339. a
 Surgere ex accusatorum subfelliis. pro Flac. 16. a
 Ad dicendum surgere. 2. de Orat. 173. a
Surrepo, Vide Subrepo.
Surripio.
 Tu qui a Nauiuo vel sumpsisti multa, si fateris, vel si negas, surripuisti. de Clar. Orat. 171. b
 Dionysius a bibliotheca multos libros surripuit. epist. 231. b
 Qui ex eius custodia per insidias filium regis captiuum surripuerat. pro Dom. 52. a
 In vita sibi quenquam petere quod pertinet ad vsu, non iniquum est: alteri surripere, ius non est. Offic. lib. 3. 56
 Surripere vasa sacra e priuato. de Inuent. 160. a
 DDD. i.

Vtrum pop. Romanus cum, cui velit, deferat, an is imprudenter populo Romano per legis fraudem surripiatur: de Lege Agrar. 53. a
 Quanti est estimanda virtus, quæ nec eripi nec surripi potest: in Parad. 65. a
 Surripiendū aliquid putavi spatii, ne me immemorem mandati tui putares. ad Att. lib. 5. 104. 1. a
Surreptus.
 Parma surrepta. 14. Philipp. 391. a
 Surreptum Senatusconsultum. ad Att. lib. 10. 195. 13. a
Surrogo.
 Statim enim Panfa collegam sibi surrogasset. Att. 176. b
Sursum.
 Aures eò quòd omnis odor ad superiora fertur. rectè sursum sunt. de Nat. deor. 54. b
 Naturis his, ex quibus omnia constant, sursum deorsum, vltro citroque commeantibus, mundi partium coniunctio continetur. 2. de Nat. deor. 120. a
 Sursum & deorsum veheretur animal. de Vniuers. 61
 Et idem quasi sursum versus retroque dicatur. in Partit. 14. a
 Quum gradatim sursum versus reditur. in Orat. 75. a
Sus, suis.
 Sus & virilis & muliebris sexus est. de Diuin. 87. b
 Non sus Mineruam. Academ. quæst. edit. 2. lib. 1. 13. & epist. 138. b. *περὶ οὐρα.*
 Docebo sus (vt aiunt) oratorem illum. 2. de Orat. 129. a
 Sus verò quid habet præter escam: cui quidem ne putresceret, animā ipsam pro sale datam dicit esse Chrysiptus. 2. de Nat. deor. 238. a
 Vt non infcitè illud dictum videatur in sue, animum illi pecudi datum pro sale, ne putresceret. de Finib. lib. 5. 35
 Sus rostro humi A literam impressit. de Diuin. 85. b
 Itaque nihil aliud studet, nisi vt lutulentus sus quouis voluntari. in Sallust. 272. b
 Ad inuestigandum suem, regiones vineæ terminauit. de Natura deor. lib. 2. 7
 Sue nihil fecundius natura genuit. 2. de Nat. deor. 120
 In quibus non corporum solum, vt in suis, sed etiam animorum, & c. 5. de Finib. 68. a
Suscipio.
 Redeo nunc ad te Cæli vicissim: ac mihi auctoritatem patriæ, seueritatēque suscipio. pro Cæl. 28. a. & pro Syll. 66. a
 Suscipio, vt me putem præstare debere. 3. ad Q. fr. 10
 Suscipis onus officii, quod te putas sustinere posse: & c. pro Rosc. Amer. 66. a
 Neque enim facinorum tantorum, tam atrocium crimen Iudices, P. Syllæ persona suscipit. pro Syll. 51. a. pro Rab. perduel. reo. 12. a
 Quis nostrum exercitationem vllam corporis suscipit laboriosam, nisi vt aliquid ex ea commodi consequatur: 1. de Finib. 50. a
 Sed vt omittam pericula, labores, dolorem etiam, quem optimus quisque pro patria & pro suis suscipit, & c. lib. 1. de Finib. 36. a
Hæreditatis spes, quid iniquitatis in seruiendo non suscipite in Parad. 49. a
 Miserior igitur qui suscipit in se scelus, quàm is qui alterius facinus subire cogitur. 11. Philipp. 295. a. & pro Syll. 65. & 6. Verrin. 70
 Quæ si suscipimus, & sternutamenta nobis erunt obseruanda. de Diuin. 256. b
 Qui periculosas rerum actiones suscipiunt. Offic. lib. 1. 117
 Si cuius virtutem suscipiunt. Offic. 2. 28
 Diis immortalibus ducibus hanc mentem voluntatēque suscepi. 3. in Catil. 66
 Neque mihi quicquam oneris suscepi, quum ista dixi, & c. pro Cluent. 113. a
 Suscepisti onus præterea graue, & Athenarum & Cratippi. 3. Offic. 8. a
 Suscepisti partes Consulium. 15. famil. 51
 Suscepit autem vita hominum consuetudoque communis, vt beneficiis excellentes viros in cælum tollerent. de Natura deor. lib. 2. 45

Suscipit iudiciorū causam, antiquissimamque se habiturum dixit. 2. ad Q. frat. 3. 1. in Verr. 14
 Ipse ex libertini filia suscepit liberos. 3. Philipp. 135. a
 Non modò adhuc pœnam nullam suo dignam scelere suscepit, sed, & c. pro Leg. Manil. 4. a. & Postquam. 1
 Res sibi suscepit gloriæ causa. pro Flac. 10. a
 Verres ille vetus proditor Cōsulis, transfator Quæsturæ, auersor pecuniæ publicæ, tantum sibi auctoritatis in Republica. suscepit. 7. Verr. 118. a
 Quibus rebus tantum odii atque inuidiæ suscepit eloquentia tua, vt, & c. 1. de Inuent. 6. a
 Nec verò desertarum relictarumque rerum patrociniū suscepimus. 1. de Nat. deor. 17. a. & Diuin. lib. 2. 115
 In quo, vt audio, magnum odium Pompeii suscepistis. ad Attic. lib. 6. 112. 4. a
 Et hæc perturbatio temporū perditorum, quum beatissimi sint, qui liberos non susceperunt. ad Titium, lib. 5. 16. 6. a. & Topic. 228. b
 Illi sine mora negotium susceperunt. 3. in Catil. 51. a
 Quod turpissimè susceperas, perseuerare & transigere non potuisti. pro Quint. 14. b
 Susceperas enim liberos non solum tibi, sed etiam patriæ. 5. Verrin. 137. a
 Inuito despondit ei filiam suam illam quam ex genero susceperat. pro Cluent. 142. a
 Suscipiam omnem istam actionem. Att. lib. 14. 15
 Omnia alter pro altero suscipiet. de Amic. 111. b
 Suscipe causam Senatus, vt, & c. 2. Verr. 30. a. & ad Atticum, lib. 3. 66. 2. a
 Attēde enim paulisper, & cogitationem sobrii ad punctum temporis suscipe. 2. Philipp. 51. a
 Obsecro te Cicero, suscipe curam & cogitationem dignissimam tuæ virtutis, vt, & c. Att. lib. 8. 168. 1. a. & 9. 24
 Suscipe me. 5. famil. 22. in epist. Vatinii. Id est, mei defensionem, vel me defendendum.
 Suscipe meam deliberationem. 14. ad Att. 20
 Quòd ad Tironem de Terētia scribis, obsecro te mi Attice, suscipe totum negotium. ad Att. lib. 12. 241. 18. a
 Vt igitur mortali generentur cōditione, vos suscipite vt illa gignatis, & c. de Vniuers. 51
 Quæris vt suscipiam cogitationem, quidnam istis agendum putem. ad Att. lib. 14. 318. 6. a
 Istud me rogari oportet abs te, an te potius à me, vt pro mea salute laborem, periculūque suscipias: pro Mur. 70. a
 Tu etiam atque etiā vide quid suscipias, quid sustinere possis. 11. famil. 7. in epist. M. Bruti & Cassii.
 Vt si meas rationes vnquam vestræ saluti anteposuissem, sempiternam pœnam susceperē mea volūtate susceptam. Post redit. ad Quir. 1. a
 Ego A. Varroni diligentissimè te commendavi, vt susceperet te totum ac tueretur. 16. famil. 17
 Ego autem cum hoc suscepissem, & c. epist. 89. b
 Admirabantur boni viri, accusabant amici, quòd spe pacis legationem suscepissem. 12. Philip. 322. a
 Atque ego hanc orationem tam tristem non suscepissem, nisi, & c. de Arusp. resp. 56. & 2. A cad. 20
 Sin & ea quæ antè gesseram, & c. & illam miseram profectio-nem vestræ salutis gratia suscepissem, & c. ad Quir. post redit. 1. a
 Suscipere æs alienum amicorum. Offic. 2. 80
 Aliquid culpæ suscipere. pro Cluent. 123. a
 Suscipere bellum ciuile. 2. de Diuin. 35. a
 Suscipere beneuolentiam. 3. famil. 21
 Suscipere calamitatem. Post red. in Sen. 32
 Casum propter fidem constantiamque suscipere. 2. de Fin. 105. a. & 3. ad Att. 43
 Causam alicuius suscipere. ad Att. lib. 3. 66. 2. a
 Suscipere nimias celeritates. Offic. 1. 181
 Suscipere consilium. 6. famil. 57
 Suscipere culpam, vel crimen culpæ. pro Mur. 7. & pro Plan. cio. 42. & 7. Verr. 82. a
 Suscipere curam. 7. ad Att. 7. ad Brut. 26
 Tenere cursum, quem à prima ætate susceperis. pro Pl. 42. a

Suscipere dolorem. Tuscul. quæst. lib. 1. 100. & lib. 3. 56. & pro Seft. 2. & pro Dom. sua. 75
 Errorem & superstitionem suscipere. 2. de Diuin. 125. a
 Quo tandem Habitus metu adductus, tantum in se facinus suscipere conatus est: pro Cluent. 135. a. Id est admittere.
 Suscipere fraudem. in Pis. 33
 Suscipere gemitum. in Vatin. 14
 Suscipere impunitates. 2. Philipp. 33
 Qui valentissimum Antonium suscipere, pro Rep. non dubitauit inimicum: Brutus Attico. 17. 2. a
 Suscipere inimicos. pro Planc. 83. & in Catil. 92
 Suscipere inimicitias alicuius. 3. famil. 38
 Inimicitias propter alicuius salutem suscipere. de Arusp. 5. a
 Nam aut inimicitias, aut laborem, aut sumptus suscipere nolunt. 1. Offic. 41. a
 Suscipere insignia belli. 6. Philipp. 205
 Suscipere inuidiam vel offensionem. 4. in Verr. 95
 Suscipere labores diurnos nocturnosque. Cat. 74
 Suscipere maximos labores, molestiasque. Offic. 3. 30
 Suscipere multos labores magnosque inflammatum spe potiundi voluptatum. de Finib. lib. 1. 47
 Suscipere luctum, squalorem, sordes. pro Seft. 128
 Animo aut spe maiora suscipere. de Amic. 115. b
 Suscipere molestiam pro aliquo. pro Cecin. 228. b. & 16. fa. 12
 Multum negotii suscipere. 5. Verr. 1. a
 Negotia atque cōtrouersias alicuius suscipere. pro Cec. 10. a
 Onus atque munus suscipere & profiteri. 1. de Orat. 57. a
 Officia & partes pro aliquo suscipere. ad Appium, li. 3. 10. 5. a
 Cæteri non videtur in singulis hominibus multa parricidia suscipere posse: & c. pro Cluent. 24. a
 Suscipere partem alicuius. pro Mil. 31
 Suscipere partes defensionis, querelæ, & c. pro Seft. 2
 Suscipere partem vitiorum. Tusc. q. lib. 4. 32
 De triumpho hortari, suscipere partes suas, & c. At. 7. 124. 2. a
 Intellegoque multas partes meæ salutis & suscipere, & posse sustinere. ad Attic. lib. 3. 61. 4. a
 Patrociniū voluptatis suscipere. 3. de Orat. 36. a
 Suscipere aliquam personam. 10. ad Att. 48
 Suscipere πολιτὸν de pace. 9. ad Attic. 19
 Suscipere πρεβλημια. 7. ad Attic. 2
 Suscipere propugnationem pro re aliqua. 5. famil. 18
 Gorgias qui magnum quiddam suscipere ac profiteri videbatur. de Orat. 93. b
 Suscipere religiones. pro Domo sua. 82. & in Pis. 46
 Suscipere Rempub. pro Mil. 49. & 3. Philipp. 126
 Suscipere sacra. in Vatin. 10
 Suscipere salutem Reipub. contra aliquem. pro Seft. 40
 Suscipere similitatem & contentionem. pro Domo sua. 22
 Quod reliquū est, nō est tertium: sed postremum omnium, maximam turpitudinem suscipere vitæ cupiditate. 3. Philipp. 384. a. & pro Syll. 38
 Qui etiā nunc agendi aliquid discendique causa propè contra naturam vigiliis suscipere soleamus. 5. de Finib. 98. a
 Suscipere vim. pro Mil. 10
 Suscipere vituperationem. 16. ad Att. 22
 Si nulla inertie, nulla inhumanitatis culpa suscipitur, ego verò libenter desino. pro Mur. 126. b
 Exilium quod virtute suscipitur. Antequam. 14. a
 Eodem enim tempore & suscipimur in lucem, & hoc cælesti spiritu angimur. de Arusp. resp. 53. a
 Nec maior cura & opera suscipiatur, quàm causa postulat. Offic. 28. b
 Quæ docti, vt dixi, à Græcis petere mallent, indocti ne à nobis quidem accipiunt, vt frustra omnis suscipiatur labor. 1. Acad. quæst. 9. a
 Magna mehercule causa Iudices, absolutionis cum cæteris causis hæc est, nequa insignis huic imperio macula atque ignominia suscipiatur. pro Font. 21. a
 Dolores suscipiatur maiorum dolorum effugiendorum gratia. lib. 1. de Finib. 29
 Atque vtinam susceptus non essem. ad Attic. lib. 11. 21. Id est, editus non essem in lucem.
 Bellum crudele ab aliquo suscipi. Att. 139. b

Si verò ne futurum quidem sit, frustra suscipi miseriam voluntariam. 3. Tuscul. 58. a
 Tantumne igitur laborem, tantas inimicitias tot hominum suscepturus es? 7. Verr. 141. a
 Illud tibi persuadeas velim, me omnia, quæ ad tuam dignitate augendam pertinebunt, & c. summo semper studio suscipiturum. ad Brut. lib. 11. 6. 6. a
 Iter Asiaticū puto tibi suscipiendum fuisse. Att. lib. 4. 84. 1. a
 In omni actione suscipienda, tria sunt tenenda, & c. Off. 28. b
 Sequitur enim de iure belli, in quo & suscipiendo, & gerendo, & deponendo, ius vltimum valet. 2. de Legib. 56. a
 In contentione suscipendarum inimicitiarum, ridiculum est putare, & c. 1. Verr. 32. a
 Libri Sibyllæ vaseant ad deponendas potius, quàm ad suscipiendas religiones. de Diuin. 131. b
Susceptus.
 Quod ipsum, si Rempub. cui susceptus es, respicis, tibi iam iamque faciendum est. ad Brut. 14. 3. a
 Ille Cato quum esset Tusculi natus, in populi Romani ciuitatem susceptus est. 2. de Legib. 8. a
 Vt quum in hoc illa constantia, quæ erat mea causa suscepta, imminuta sit, nihil iam possit nō decerni. Att. lib. 3. 66. 4. a
 Quæ à me suscepta defensio est, te absente dignitatis tuæ, & c. ad Licinium, lib. 5. 14. a
 Suscepta dignitas. 1. ad Attic. 63
 Delenda est vobis illa macula Mithridatico bello superiore suscepta. pro Leg. Manil. 4. a
 Irridebatur hæc illius reconciliatio, & persona viri boni suscepta. pro Cluent. 81. a
 Bellum cum aliquo susceptum. pro Syll. 172. b
 Conficere munus susceptum. de Orat. 109. b
 Transigere susceptum negotium. pro Quint. 50. a
 Sempiternam pœnam sustinerem mea volūtate susceptam. Postquam. 198. b
 Nunc susceptam obiurgationem reprimam. Att. 4. 52
 Susceptam habere rerum procurationem. 15. famil. 36
 Vim inter ciues susceptam. pro Mil. 104. b
 Sed tu, vt dignum est, tua erga me & erga philosophiam voluntate ab adolescentulo suscepta, fac vt Metrodori tueare liberos. 2. de Finib. 154. a
 Quo quidem scelere suscepto inanis erit basis. in Verr. 218. b
 Qui à patribus spe nostri imperii, nostræque æquitatis suscepti, educatique sunt. 7. Verr. 96. a
 Mea vitæ rationes ab ineunte ætate susceptæ. pro Pomp. 4. b
 Susceptæ res & iam institutæ. 5. famil. 28
 Hæc hominum errore suscepta sunt. de Diuin. 125. b
 Ex quib⁹ nonnullas similitates cum magna mea lætitia susceptas habemus. ad Q. frat. lib. 1. 128. a
 Offensio vel negligentia susceptis rebus, vel perfidia receptis. de Orat. 118. b
 Pontinius religionibus susceptis impeditur. in Pis. 92. b
Susceptio.
 Et quoniam in hoc officio studium meæ defensionis ab accusatoribus, atque etiam ipsa susceptio causæ reprehensa est, & c. pro Mur. 1. a
 Susceptio laborum, dolorumque. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 17
 Sic ea quæ proficiuntur à virtute, susceptione prima, non perfectione recta sunt iudicanda. 3. de Finib. 51. a
Suscito.
 Qui nouam orationem suscitāt, veteres maiorum obterunt laudes. Antequam iret in exil. 9. a
 Qui sui quæstus causa ficitas suscitāt sentētias. 1. de Di. 146. a
 Te ab tuis subfellis cōtra te testē suscitabo. pro R. Com. 21. a
 Suscitare bellum ciuile. epist. 169. b
 Tūbebis igitur inquit te suscitari. de Orat. 133. b
 Noctu ambulabat in publico Themistocles, quòd somnum capere non posset: quærentibusque respondebat, Malciadis trophæis se è somno suscitari. 4. Tuscul. 34
Suspendo.
 Itane nuntiat Brutus illi ad bonos viros *δυσχελες*: sed vbi eos nisi fortè se suspendit. ad Att. lib. 13. 290. 6. a
 Caput obnubito, arbori infœlici suspendito. pro Rab. perduel. reo. 8. a

Centuripinum Dioclem, hominem locupletem, suspendisse se constat. 5. Verr. 109. a

Quum familiaris quidam quereretur, quod diceret uxorem suam suspendisse se de ficu: Amabo te, inquit, da mihi ex ista arbore quos seram serculos. 1. de Orat. 134. a

Nō enim eius vitio qui demolitus est, damnum factum est, sed eius operis vitio quod ita edificatum est, ut suspendi non possit. in Top. 10. a

Hominem corripit ac suspendi iussit in oleastro quadam. 5. Verrin. 47. a

Suspensus.

Suspensus expectatione rerum. epist. 40. b

Suspensus & incertus obscura spe & cæca expectatione pen deo. contra Rull. 79. b

Animus aberrat à sententia, suspensus curis maioribus. 7. Philipp. 217

Vultus incertus & suspensus. pro Cluent. 42. a

Tota ciuitas suspensa atque sollicita est. pro Dom. 232. b

Ne diutius suspensa oratione mea expectatio vestra teneatur, aggrediar ad crimen, & c. pro Cluent. 5. a

Roma cœnaculis sublata atque suspensa. contra Rull. 85. b

Tenere aliquem suspensum. ad Att. lib. 10. 192. 3. a

Tenere aliquem suspensum de aliqua re. epist. 147. b

Solicitam mihi ciuitatem suspensione, suspensam metu, & c. 1. de Leg. Agr. 14. a

Suspensam tenere expectationem hominum & spem. 10. fam. 14. in epist. Planci.

Suspensio animo expecto quid agat. 4. ad Att. 39

Ego valde suspensio animo expecto primum te, deinde Maronem cum tuis literis. ad Tironem, lib. 16. 5. 2. a

Suspensio & occupato animo Crassum tibi respondi video. de Orat. lib. 1. 123. a

Accepi aliquot epistolas tuas, ex quibus intellexi quàm suspensio animo & sollicito scire aueres quid esset noui. ad Atticum, lib. 2. 33. 1. a

Mater te appello, tu quæ curâ somno suspensio leuas. 1. Tusculanarum, 169. a

Omnia enim erant suspensa propter expectationem legatorum. ad Brut. lib. 11. 8. 1. a

Cum seruitiorum animos in Sicilia suspensos propter bellum fugitiuorum videret. in Verr. 238. b

Vel equi Pelopis illi Neptuni, qui per vndas currus suspensos rapuisse dicuntur, excipient te, & c. 2. Tusc. 112. a

His rebus allatis, etsi intelligebam socios infirmè animatos esse, & nouarum rerum expectatione suspensos, sperabam tamen eos, & c. ad Consules, lib. 15. 1. 7. a

Iudices oratione suspensos teneri. de Clar. Orat. 182. b

Suspensas extrinsecus habere bene aut malè viuendi rationes. 5. fam. 36

Suspendium.

Nō inquam perpeterere, ut homines iniuriarum tuarum remedium morte ac suspendio quærent, nisi, & c. 5. Verr. 110. a

Suspicio, is, ere.

Sic honores munerarumque vestra suspicio, ut, & c. epist. 149. b

Ille autem nec suspicit, nec circumspicit. de Diu. lib. 2. 109. a

Si cuius virtutem suspiciunt, quæmque dignum fortuna quàm amplissima putant. 2. Offic. 28. a

Et astra suspeximus, tum ea quæ sunt infixæ certis locis, tum illa non re, sed vocabulo errantia. 1. Tusc. 97. a

Quum cælum suspeximus, cælestiaque contemplati sumus. de Nat. deor. 2. 3

Eloquentia, quam suspicerent omnes, quam admirarentur, quam se assequi posse diffiderent. in Orat. 52. a

Nihil enim altum, nihil magnificum ac diuinum suspicere possunt, & c. Læl. 31

Honores & præmia suspicere. Plancus Ciceroni, lib. 10. 9. 3. a

Dicit nō acrius videre, quàm vltos pisces fortasse, qui neque videntur à nobis, & nunc quidem sub oculis sunt, neque ipsi nos suspicere possunt. 4. Acad. 143. a

Suspiciere virtutem alicuius. Offic. 4. b

Suspiciere in cælum. in Somn. Scip. 2. a

Eius cum totius est præclara species, imprimis suspicienda est capitis figura. de Nat. deor. 47. b

Æternam naturam esse suspiciendam admirandamque hominum generi. de Diuin. 139. b

Suspiciens.

Hæc ille intuens atque suspiciens, vel potius omnes partes horasque circumspicens, considerat, & c. Tusc. q. 242. b

Suspisor.

Authorityte tua permotus, ut suspisor, quid enim aliud putem? ad Attic. 121. b

Valde suspisor, fore ut infringatur hominum improbitas. ad Lentulum, lib. 1. 6. 1. a

Suspisor hunc, ut solet, hallucinari. 15. ad Att. 49

Suspisor illud tibi non probari, quod, & c. Att. 283. b

Suspiscabar, vel potius intelligebam nihil esse. Att. 201. b

Ne suspiscabar quidem quid ageres. 5. ad Att. 17

Suspiscabamur quid timendum suspicandumque putares. 11. fam. 28

Defendit eum, de quo nihil est suspicatus. pro Syll. 176. b

Quod velim, temerè de illo suspicari sint homines. At. 280. b

Nihil eram suspicatus de tabulis. Att. 248. b

Scribe non modò siquid scies, aut audieris, sed etiam siquid suspicabere. ad Att. lib. 7. 131. 1. a

Vt maius quiddam de L. Crasso, quàm quantum à nobis exprimeretur, suspicetur. de Orat. 144. b

Verum hæc vis, quam quærimus, quanta sit suspicemur, quoniam exempla non habemus. Orat. 209. b

Hospes ianitor qui nihil suspicaretur, veritus nequid in ipso se offēderit, hominē summa vi retinere cœpit. 3. Verr. 44. a

Suspiciari essent aliquam excellentem esse naturam. de Nat. deor. lib. 1. 71

Aliquem abs se abalienatum suspicari. Lentulo, lib. 1. 7. 10. a

Suspiciari aliquid mali. pro Cluent. 19. a

Deus in quo neque figuram diuinam, neque sensum quiscquam suspicari potest. 1. de Nat. deor. 22

Certi homines quos iam suspicari debes. epist. 11. de Fin. 90. b

Ciues de Rep. optimè meriti, in quibus homines non modò res præclarissimas obliuiscuntur, sed etiam nefarias suspicantur. pro Mil. 47. a

Ex monumentis suspicari de aliquo. de Clar. 169. b

De ingenio alicuius suspicari. de Clar. Orat. 27. a

Nec Protagoras quicquam videtur de natura deorum suspicari. de Nat. deor. lib. 1. 22

Nos in amicorum negotiis res ipsa antè confecit, quàm possemus aliquid de tantis rebus suspicari. de Orat. 91. b

Qui de eius scelere suspicari nihil potuerunt. pro S. R. 37. b

Tantummodo cōiectura ducor ad suspicandum. de Cl. 28. a

Iis tu comparas hominem Tusculanum, nondum suspicantem quale esset copiosè & ornate dicere. de Clar. 192. b

Suspicio, onis.

Abcondita suspicio. 2. de Orat. 154. a

Repentina suspicio. pro Cluent. 85. a

Tenuissima suspicio. 2. de Leg. Agr. 80. a

Motus seruorum, bellique subita suspicio. 7. Verrin. 12. a

Esse gentes immanitate sic efferatas, ut apud eas nulla suspicio deorum sit. 2. de Nat. d. 44

Gratiam autem nostram extinguit hominum suspicio. 1. fa. 3

Vt nulla in his fraudis sit iniuriarumque suspicio. Offic. 2. 47

In quib⁹ nō potest residere inertia vlla suspicio. Q. fr. 295. b

Vitanda est ingenti, ostentationisque suspicio. de Orat. 139. b

Sed etiam largitionis recipienda suspicio. pro Planc. 260. b

Suspicio leuitatis residet. 1. ad Qu. frat. 21

Multi sunt in quos huius maleficii suspicio cadat. de Arusp. respons. 253. b

Suspicio meditationis & artificii, fidem orationi abrogat. 1. ad Heren. 17

Suspicio periculi sui. pro Seft. 37

Cum tam atrocis rei suspicio esset iniecta. pro Cluent. 85. a

Dubitare nō possumus quin tantus interitus in morte sit, ut ne minima quidè suspicio sensus relinquatur. 1. Tusc. 139. a

In quem, ne si insidiis quidem ille interfectus esset, caderet vlla suspicio. Attic. lib. 13. 11

Omnis suspicio in eos seruos commouebatur. pro Cl. 55. b

Suspicio est, illū veneno sibi cōsciuisse mortem. de Cl. 168. b

Erat enim magna suspicio, Parthos, & c. Senatui, lib. 15. 2. 3. a

Plerunque improborum facta primò suspicio insequitur, deinde sermo, atque fama. 1. de Finib. 79. a

In qua re nulla subest suspicio. pro S. Rosc. 23. b

Suspicionis & cautionis initium mihi fuisse tuas literas. 9. fam. 56

Suspicionis introitus. 2. in Verr. 11

Canutus qui quodam odore suspicionis Stalenum corruptum esse sensisset. pro Cluent. 32. b

Suspicionis offensio. 13. fam. 42

Quoad M. Cælii ætas dare potuit suspicioni locum. pro Cælio, 6. a

At suspicioni crimen, aut inuidiæ materiam dedisse videbitur. in Ant. 235. b

Suspicionem mihi tua taciturnitas attulerat. Att. 106. b

Quæ res auget suspicionem Pompeii voluntatis. 1. fam. 3. & lib. 12. 35. Id est, de voluntate Pompeii.

Suspicionem conflare potest quibus externorum sensuum. 2. ad Heren. 39

Ne cui suspicionem fidè recōciliatæ gratiæ darem. 3. fam. 51

Deponere suspicionem, quam de aliquo habeas. epist. 214. b

Expurgare, suspicionem dimouere. Antequam. 13. a

Quæ suspicionem & crimen efficiunt. de Orat. 134. b

Opinionem istorum studiorum & suspicionē artificii apud iudices oratori aduersariam esse arbitror. de Orat. lib. 2. 85

Occultè facere suspicionem. ad Heren. 31. b

Fugere perfidiæ suspicionem. ad Att. lib. 8. 160. 2. a

Cum ad te literas misissem, suspicionem nullam habebam te Reip. causa mare transiturum. ad Her. 37. b. & Att. lib. 8. 33

Quamquam ne id quidem suspicionem factionis habuerit. pro Planc. 43. a

Suspicionem de aliquo habere. 13. fam. 42

Ne mea nimia suspicionem ei aliquam importaret. ad Tironem, lib. 16. 21. 13. a

Suspicionem minuerem profectiois meæ. 10. ad Att. 51

Consequentia quædam signa præteriti, & quasi impressa facti vestigia: quæ quidem vel maximè suspicionem mouet, & quasi tacita sunt criminū testimonia. Part. 63. & ep. 27. b

Suspicionem illam pertulit ad me. 15. ad Att. 33

Dicā enim non reuerens assentādi suspicionem. de Or. 119. b

Atque vt inam vt culpam, sic suspicionem vitare potuisses. in Ant. 159. b

In eandem suspicionem cadere collega tuus non potest. in Anton. 161. b

Incidere in suspicionem regni appetendi. in Ant. 182. b

Qui tibi nunquā in suspicione auaritiæ venerit. Q. fr. 292. b

Etiam si falsò venisses in suspicionem. in Vat. 26. b

Quos doleo in suspicione pop. Romano venire. in Verr. 206. & in Ant. 155. b

Audiuimus eum venisse in suspicionem Torquato de morte Panfæ. Att. 277. b

Leonidæ cuiusdam familia in suspicione est vocata coniurationis. in Verr. 237. b

Noui quidā homines in suspicione vocati sunt. pro Cl. 56. b

Necare aliquē propter alicuius rei suspicionem. 2. Phil. 109. a

Suspicione assequi non potui. 8. ad Att. 36

Quos ne suspicione quidem tenuissima attigerat. Attic. 2. 63. & 3. de Nat. deor. 45

Tenuissima suspicione hostium iniecta. contra Rull. 82. b

Incensi suspicione, rem in medium vocare cœperunt. pro Cluent. 61. a

Iudex esse bonus nemo potest, qui suspicione certa non mouetur. 7. Verrin. 52. a

Ciuitas sollicita suspicione, suspensa metu. de Lege Agr. 14. a

Qui non modò à factō, sed etiam à conscientia suspicione abfuit. pro Cælio, 17. & 4. Verr. 41. a

À mea suspicione non abhorret eius oratio. 11. ad Att. 38

Nō omnes in culpa sunt ac suspicione ponēdi. pro Cl. 44. b

Possum omnes latebras suspicionem peragrare dicendo. pro Cælio, 41. a

Suspicionibus omnes res obnoxia. 2. ad Heren. 43

Suspiciones magnas habet, non esse ab illo. 11. ad Att. 34

Hæc nauigatio habet quædam suspiciones periculi. ad Atticum, lib. 16. 133. 10. a

Suspiciones quædam odiosas in se habent. 1. ad Att. 47

Hæc à me suspicionibus & coniectura coarguuntur. 1. de Lege Agrar. 10. a

Neque ille tot suspicionibus certorum hominum & scelere exulceratus. pro Dom. 23

Suspiciosus.

Ciuitas maledica & suspiciosa. pro Flac. 53. a

Crimen suspiciosum. in Partit. 63. a

Suspiciosum verbum. 6. fam. 28. in epist. A. Cæcinnæ.

Verum id quod adhuc est suspiciosum, nisi perpicuum res ipsa fecerit, hunc affinem culpæ iudicatote. pro R. A. 11. a

Ea res satis firmam veneni suspicionem non habet, etsi esse suspiciosum: tamè ad alios potius, quàm ad Habitum pertineret. pro Cluent. 54. b

Nunc denique materculæ suæ festius filius aniculæ minime suspiciosa purgat se per epistolam. pro Flac. 70

Esse suspiciosum. de Amic. 108. b

Esse nimis durum & suspiciosum in suos. Qu. fr. lib. 1. 10

Te conscientia timidū, suspiciosumque faciebat. in Verr. 250. b

Rè perspicua, non suspiciosa videri oportere. 2. ad He. 42. a

Suspiciosissima ciuitas. pro Flac. 147. b

Suspiciosissimum negotium. pro Flac. 5. a

Qui mihi quū semper tuæ laudi fauere visus est, etiam ipso suspiciosissimo tempore Caniniano. ad Lentul. li. 1. 7. 10. a

Suspiciose.

Suspiciose argui. pro Rosc. Amer. 46

Quum enim aliquid habeat quod possit criminosè ac suspiciose dicere, & c. pro Rosc. Amer. 33. a

Qui suspiciosus aut criminosus diceret, audiui neminem de Clar. Orat. 176. b

Suspectus.

Cum filius patri suspectus esset de nouerca. Offic. 71. b

Cum sæpe suspectus Quintio Næuius fuisset. pro Qu. 2. b

Animi autem medicina nec tam deyderata sit, antequam inuenta, & c. pluribus etiam suspecta atque inuisa. 3. Tusculan. quest. 1. a

Posteaquam ex literis illius cognoui tibi eum falsò suspectum fuisse, vehementissimè, & c. ad Ser. Sulp. lib. 13. 25. 2. a

Quamquam me nomine neghgentiæ suspectum tibi esse doleo. 2. fam. 1

Si me meis ciuib⁹ iniuria suspectum tam grauitè, atque infensum viderem, & c. 1. in Catil. 12. a

In vita Tyrannorum omnia semper suspecta atque sollicita. pro Planc. 270. b. & de Amic. 48. a

Et si quæris, omnia mihi sunt suspecta. ad Att. lib. 4. 82. 2. a

Quo enim quis versutior & callidior est, hoc inuisior & suspectior, detracta opinione probitatis. 2. Offic. 48. a

Suspiro.

Sed quū diu occultè suspirasset, postea iam gemere, ad extremum verò loqui omnes & clamare cœperunt. Att. 2. 52

Reperire ex magna turba neminem possumus, quicum aut iocari liberè, aut suspirare familiariter possimus. ad Attic. lib. 1. 13. 3. a

Sustineo facillimè obrectatores quos habes. 11. famil. 15
 Tres personas vnus solus sustineo summa animi æquitate,
 meam, aduersarii, iudicis. 2. de Orat. 57. a
 Interim maximam hinc sollicitudinem curamque sustineo.
 Plancus Ciceroni, lib. 10. 4. 8. a
 Sustines enim non paruam expectationem imitanda indu-
 striæ nostræ, & c. 3. Offic. 8. a
 Nonne furor eius omnem causam sustinet: ad Att. lib. 13. 268.
 4. a. i. nonne in eum vt furiosum omne crimè verti debet
 Sustinet culpam legis Cassiæ Scipio, quo auctore lata esse di-
 citur. 3. de Legib. 33
 At enim ipse sapiens sustinet se in furore, ne approbet falsa
 pro veris, & aliàs quidem sepe. 4. Acad. 97. a
 Cuius mortis causam fugitiui sustinent. 5. Verr. 52
 Hi tales viri qui non solum consiliis suis, sed specie ipsa di-
 gnitatem Reipub. sustinent. pro Dom. 2
 Sustinent me tuæ facultates. 1. ad Q. fr. 54
 Expectabam omnino iandiu, meque sustinebam, ne, & c. ad
 Varronem, lib. 9. 14. Id est, me continebam à scribendo.
 Brutus enim Mutinæ vix iam sustinebat. epist. 185. b
 Rutilius magnum munus de iure respondendi sustinebat.
 de Clar. Orat. 58. a
 Qui, quod Consules aberant, Consulare munus sustinebat
 more maiorum. ad Plancum, lib. 10. 16
 Sustinebant eos satis arroganter. 11. fam. 23. in epist. D. Bruti.
 Protinus sustinui me in Arcano fratris. Att. 155. b
 Labentem excepit, correre non sinit, fultit & sustinuit, re,
 fortuna, fide, hodiè que sustinet. pro Rab. Posth. 27. a
 Ille enim furoris multam sustinuerat, hic erroris. pro Deio-
 taro, 25. a
 Vix molem huius inuidiæ sustinebo. 1. in Catil. 17. a
 Eandem pœnam ego subibo & sustinebo. pro Dom. 78. a.
 & post redit. ad Quir. 1
 Quæ, & c. omnibus meis viribus sustinebo. 5. epist. 13
 Melius absens sustinebis sermones hominum. 15. famil. 39. &
 11. ad Attic. 25
 Sustinebimus nos, & spe, qua iubet, nitemur. 3. ad Att. 12
 Sustinebimus quæ statuisti. 1. ad Q. frat. 15
 Quod si genus ipsum & nomen publicani non iniquo ani-
 mo sustinebunt, & c. ad Q. fr. lib. 1. 1. 52. a
 Iudices sustinebunt, tantæ populi Rom. voluntati restitisse
 sustineant: in Verr. 78. b
 Sustine aliquem dolorem præter cæteros. de Clar. Orat. 156.
 b. & pro Dom. 112. & 1. ad Q. frat. 53
 Sustineas totum negotium. 6. famil. 29. in epist. A. Cecinnæ.
 Id est, curam totius negotii.
 Cum humeris bouem sustineret viuum. de Senect. 83. b
 Pedes aut alia membra deus mundo non adiecit, quibus in-
 gressus corpore sustineret. de Vniuers. 23
 Nihil est mali quod non & sustineam & expectem. ad At-
 ticum, lib. 11. 219. 3. a
 Quum se à respondendo, vt aut approbet quid, aut improbet,
 sustineat, vt neque neget aliquid, neque ait. 4. Acad. 186. a
 Est enim credo is vir iste, vt ciuitatis nomen sua autoritate
 sustineat. pro Flac. 26
 Sustinare accusationem vel petitionem. pro Mur. 43
 Sustinare aliquem. 8. Philipp. 234. Hoc est, ei resistere.
 Sustinare aliquid iniquo animo. 1. ad Q. fr. 26
 Aliquid muneris in Remp. fungi ac sustinere. 5. Verr. 173. a
 Apuleiū verò tu tua autoritate sustinere debes. ad Br. 7. 2. a
 Sustinare assensus lubricus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 99
 Sustinere firmè suos assensus. de Finib. lib. 3. 25
 Sustinere assensionem. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 50
 Sustinere beneficia in se collata. 2. fam. 9
 Sustinere bellum. 16. fam. 16
 Tamen esset magnum tantam causam, tam expectatam &
 diligentia cōsequi, & memoria complecti, & oratione ex-
 ponere, & voce & viribus sustinere. 1. Verr. 21. a. & 5. 52
 Causam publicam sustinere. 1. Verr. 15. a
 Sustinere causam Reipub. 9. famil. 15. & 13. ad Att. 11
 Quia nō putat se sustinere posse causas multorum. 6. fam. 12
 Tota comitia suis humeris sustinere. pro Mil. 18
 Sustinere concursum omnium philosophorum. 4. Acad. 126. a

Scuræ diuitis quotidianū conuitiū sustinere. pro Qu. 42. a
 Videbat illis nauarchis testibus tantum hoc crimè sustinere
 se nullo modo posse. 7. Verr. 80. & pro Mil. 37
 Rei alicuius culpam sustinere. ad Att. lib. 7. 13. & 15. fam. 42.
 & 10. 23. in epist. Planci.
 Maximam curam belli sustinere. ad Att. lib. 6. 40
 Currum sustinere. ad Att. lib. 13. 24
 Est igitur prudentis, sustinere vt cursum, sic impetum bene-
 uolentiæ. de Amic. 56
 Ciuitatis dignitatem & decus sustinere. 1. Offic. 173
 Philo autem dum noua quædam commouet, quod ea susti-
 nere vix poterat, quæ contra Academicorum pertinaciam
 dicebantur, & apertè mentitur, & c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 19
 Sustinere eos non posset. 11. famil. 22. in epist. D. Bruti. Id est,
 eorum voces reprimere.
 Sustinere equos. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 85
 Sustinere exercitum alicuius. 12. fam. 28. in epist. Lentuli.
 Sustinere magnam expectationem honorum, nominis. Of-
 ficiorum, 3. 8
 Sic ad nos confirmatus reuertare, vt quam expectationem
 tui concitasti, hanc sustinere ac tueri possis. Curioni, li. 2. 2
 De te & tua fide & pietate idem me hercule mi Cicero sen-
 tio quod tu, non posse tuam famam & officium sustinere,
 vt contra eum arma feras, & c. ad Attic. lib. 9. 25. Id est, non
 conuenire tuæ famæ, non esse tuæ famæ.
 Athenienses quum Persarum impetum nullo modo possent
 sustinere. 3. Offic. 62
 Sustinere iudicium. 1. in Verr. 26. & pro Cæl. 56
 Laborem propter ambitionem sustinere. Att. lib. 1. 51
 Quorum mentes angustæ & humiles magnitudinem tanti
 imperii sustinere non possunt. Postquam. 8
 Solus cum ista copia, tantam multitudinem sustinere non
 possum. ad Att. lib. 8. 163. 3. a
 Sustinere munus in Rempub. 5. in Verr. 173
 Munera sustinere. de Senect. 31. a
 Sustinere nomen causamque alicuius. pro Sest. 10
 Sustinere nomen honoris. 7. Philipp. 220
 Officium sustinere. Curioni, lib. 2. 11
 Suscipere aliquod onus quod sustinere non possis. pro Ros-
 Amer. 66. a
 Fieri non potest vt quisquam tantum onus non modò ago-
 do, verumetiam cogitando possit sustinere. pro Cæl. 47. b
 Totum negotium non est dignum viribus nostris, qui ma-
 iora onera in Repub. sustinere & possim & soleam. Cælio,
 lib. 2. 10. 3. a
 Intelligoque multas partes meæ salutis & suscipere & posse
 sustinere, neque vt ita facias, rogandū esse. ad Att. lib. 3. 34
 Sustinere personam populi, auctoritatem imperii. pro Do-
 mo sua, 102. & in Pis. 56 & de Arusp. resp. 56
 Sustinere petitionem. 11. fam. 28
 Sempiternam pœnam sustinere. post red. ad Quir. 1. a
 Sustinere pœnas. pro Domo sua, 104
 Sustinere porcam. 2. de Inuent. 189
 O dii, quis huius potentiam poterit sustinere: in Ant. 12. b
 Quod scribis, prælia te mea causa non sustinere, non tam id
 laboro, vt, & c. 9. famil. 20
 Sustinere preces. pro Syll. 14. Id est, resistere precibus.
 Tantum cuique tribuendum est, quantum quisque potest
 sustinere. de Amic. 110. b
 Ceruicibus suis sustinere Rempub. pro Domo sua, 110. a
 Humeris sustinere Rempub. pro Flac. 72. a
 Sustinere se à respondendo. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 95
 Sustinere se ab omni assensu. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 46, & 98
 Sustinere se aliquo in loco. 10. ad Att. 4
 Seruitutem ferre & sustinere. 5. Tuscul. 24. a
 Sustinere seueritatem. 1. ad Q. frat. 14
 Non, si Varronis thesauros haberem, sustinere sumptū pos-
 sem. Brutus Ciceroni, lib. 11. 10. 11. a. & 14. famil. 6
 Sustinere titulum Consulatus. in Pis. 14
 Omnis opera equestris artificum frequentia sustinetur, alitur
 otio. in Catil. 122. a
 Fronte atque vultu simulatio facillimè sustinetur. ad Len-
 tulum, lib. 1. 9. 62. a

Sustinetur terra axe traiccto. de Vniuers. 45
 Hac prouincia alimur & sustinemur. in Verr. 150. b
 Pateræ coronæque quæ simulachrorum porrectis manibus
 sustinebantur. de Nat. d. 77. b
 Ex quo concluditur, quum omnes mundi partes sustineantur
 calore, mundum etiam ipsum simili, parique natura
 in tanta diurnitate seruari: & c. 2. de Nat. d. 41. a
 Sustineri omnia sua per te vnum. 3. ad Att. 29
 Sed arbitrar sustineri remos cum inhibere essent remiges
 iussi. 13. ad Att. 23
 Quod cum rapidè fertur, sustineri nullo modo potest. Ora-
 tor, 208. b
 Vt leuis sit labor defensori sustinendus. Antequam iret in
 exilium, 193. b
 Sustinenda est potius omnis assensio ne præcipitet, si temerè
 processerit. 4. Acad. 123. a
 Sustinenda est solutio nominis Cereleani, dum de Faberio
 sciamus. Att. 203. b
 Hoc quicquid est oneris ac muneris, pro mea dignitate tibi
 tuendum ac sustinendum puta. Vatinius ad Ciceronem,
 lib. 5. 9. 3. a
 Animus in maximis rebus gerendis & sustinendis exerci-
 tatus. Quint. frat. 209. b
 Sustento.
 Me vix miserè que sustento. ad Att. lib. 3. 46. 1. a
 Vt possum, ex meis angustiis illius sustento tenuitatem. Ti-
 roni, lib. 16. 21. 10. a
 Hominum mentes cogitationesque spes sustentat. pro Flac-
 co, 2. a
 Noster autem testis vt se ipse sustentat, vt omnia verba mo-
 deratur. pro Flac. 148. b
 Qui se etiam nunc subsidiis patrimonii, aut amicorum libe-
 ralitate sustentant. de Prouinc. Conf. 71. b
 Ipse enim pari fortuna abiectus, aliorum opibus casus meos
 sustentabam. ad Figulum, lib. 4. 13. 3. a
 Me adhuc tuæ literæ sustentarunt. Att. lib. 3. 12
 Tu modò istam imbecillitatem valetudinis tuæ sustenta &
 tuere. Mario, lib. 7. 5
 Quod reliquum est, sustenta te mea Terentia, vt potes. Te-
 rentiæ, lib. 14. 12
 Sustentarem te illa consolatione. 6. fam. 24
 Sustentem rem. 13. fam. 85. Id est, cures & cōserues integram.
 Terentiam vnā omnium ærumnosissimam sustentem tuis
 officiis. ad Att. lib. 3. 65. 9. a. & post red. in Senatu, 18
 Tu velim te, vt debes, & soles, tua virtute sustentem. Tor-
 quato, lib. 6. 4. 18. a
 Sustentet me ea expectatio. 15. ad Att. 46
 Fide amicos sustentare. pro Rab. Posth. 3. a
 Egestatē & luxuriam domestico latrocinio sustentare. post
 redit. in Senatu, 9. a
 Egestatem alicuius suis sumptibus sustentare. pro Cæl. 45. b
 Sustentare actueri imbecillitatem valetudinis. epist. 95. b
 Quum sustentare vix posses mœrorem tuum, dolorumque
 decessionis. in Pis. 70
 Parsimoniam alicuius suis sumptibus sustentare. pro Cæl. 30
 Sustentare se. pro Flac. 9. Id est, cautè ac timidè dicere aliquid.
 Sustentare se optimorum consiliorum conscientia. 6. fam. 3.
 Id est, animum suum confirmare.
 Sustentare se sua virtute. 6. famil. 14. Id est, consolationem è
 virtute sua petere.
 Sustentare vitam. 3. ad Att. 31
 Præclara igitur conscientia sustentor, quum, & c. ad Attic.
 lib. 10. 195. 5. a
 Ea consolatione sustentor, quam tu mihi Brute adhibuisti
 tuis literis suauissimis. de Clar. Orat. 185. a
 Hoc loco sustentor facillimè. 13. ad Att. 22
 Sic literis sustentor & recreor: & c. ad Att. lib. 4. 79. 4. a
 Cato à Crasso sustentatur. Quint. frat. 308. b
 Valetudo sui corporis notitia & obseruatione sustentatur.
 2. Offic. 127. a
 Animi vigilantium sustentatur membris & corpore & sen-
 sibus. de Diuinat. 137. b
 In quo animus nulla re egens, aletur & sustentabitur iisdem

rebus, quibus astra sustentantur & aluntur. Tusc. 157. b
 Edificationem Arcani ad tuum aduentum sustentari pla-
 cebat. 2. ad Quint. frat. 15
 Pompeius hæc intelligit, & c. Catonem à Crasso sustentari.
 Quint. frat. lib. 2. 7. 7. a
 Sustentari conscientia. 10. ad Att. 9
 Non iuris scientia, sed eloquentiæ sustentari. 1. de Orat. 123. a
 P. Valerium negat habere quicquā Deiotarus rex, eumquē
 ait à se sustentari. Att. 83. b
 Quæ quidem neque ali, neque sustentari, neque vllum fru-
 ctum edere ex se sine cultu hominum & curatione po-
 tuissent. 2. de Nat. d. 236. a
 Subsidiis & liberalitate aliquorum sustentari. de Prouinc.
 Consul. 9. a
 Angor mi frater, nostrum hoc tempus ætatis aut forensi la-
 bore iactari, aut domesticis literis sustentari. Q. frat. 326. b
 Per animum ipsum tam natura hominis vitam sustentari,
 quam vitis, quam arboris. Tusc. q. 160. b
 Id malum opprimi sustentando & prolatando nullo pacto
 potest. in Catil. 119. b
 Cum is Iurifconsultus fuerit superior discessurus, qui esset
 non iuris ciuili scientia, sed eloquentia sustentatus. de
 Orat. 105. b
 Is cui Resp. à me vna traditur sustentanda, magnis meis labo-
 ribus sustentata. pro Mur. 124. b
 Maximas Respu. ab adolescentibus labefactatas, à senibus
 sustentatas & restitutas reperietis. Cat. 18
 Sustentatio.
 Deinde ex lege, vtrum statim fieri necesse, vtrum habeat ali-
 quem moram & sustentationem. 2. de Inuent. 227. a
 Sustuli, Vide Tollo.
 Sutor rus.
 Leuculus sanè noster Demosthenes qui illo susurro dele-
 ctari se dicebat aquam ferētis mulierculæ, vt mos in Græ-
 cia est, insufurrantisque alteri, Hic est ille Demosthenes.
 Tusc. q. 5. 145. a
 Susurratio.
 Ad Cæsarem crebri & non belli de eo rumores, sed susurra-
 tiones duntaxat veniunt. Cælius ad Cic. lib. 8. 1. 9. a
 Sutus à Suo.
 Cultus dico agrorum, extructionesque tectorum, tegumen-
 ta corporum vel texta, vel suta, omnemque fabricam æris
 & ferri. 2. de Nat. d. 225. a
 Sutor.
 Se velle dixit, id sutores & zonarii conclamarunt. pro Flac-
 co, 13. a
 Sutorius.
 Nostri enim credo graueis habent Turpionem sutorium,
 & Vectium mancipem. ad Att. lib. 6. 111. 27. a
 Iam pater eius accusatus à M. Antonio, sutorio atramento
 absolutus putatur. ad Papirium, lib. 9. 21. 10. a
 Suus.
 Memmius cādidatus pacationem in Senatu recitauit, quam
 ipse suus competitor Domitius cum c o s s. fecisset. ad
 Attic. lib. 4. 87. 2. a
 Hunc pater suus deduxit. de Inuent. 68. b
 De fratre satis lenis in filio: indulgit illi quidem suus pater
 semper. ad Att. lib. 10. 203. 3. a
 Semper esse in disputando suus. 4. de Finib. 17. a. Id est, non
 vtetur alienis inuentis argumentorum.
 Sua concio risit hominem. de Arusp. resp. 7. a
 Sua quæque fraus, & suus terror maximè vexat, suū quem-
 que scelus agitat, suæ malæ cogitationes conscientiaque
 animi terrent. pro Rosc. Amer. 40. a
 Sua cuique virtuti laus propria debetur. de Orat. 140. b
 Expendere oportebit quid quisque habeat sui, & c. id enim
 maximè decet, quod est cuiusque suum maximè. 1. Offi-
 ciorum, 159. a
 In hoc enim genere nescio quo pacto magis, quam in aliis,
 suum cuique pulchrum est. Tusc. q. lib. 5. 47
 Poematis tragicis, comicis, & reliquorum, suum quoduis est
 diuersum à reliquis. de Opt. gen. 243. b
 Lege enim collegi sui non tenebantur. ad Att. lib. 3. 65. 5. a
 DDD. iiii.

Spum codicem testis loco citare arrogantia est. pro Rosc. Comœd. 3
Antiquiorem Deiotaro fuisse laudem, quam possessionem suam. de Diuinat. 124. b
Habuit quandam ille infamiam suam. pro Flac. 73
Suam cuique sponfam, mihi meam: suum cuique amorem, mihi meum. ad Att. lib. 14. 318. 4. a
Minerva patrem dicitur interemisse, virginitatem suam violare conantem. 3. de Nat. d. 81. a
Qui proficitur esse suum facere aliquid. 2. de Orat. 36. a
Inueniri ratio C. Aquili non potest, ut ad suum quisque quamprimum sine cuiusquam dedecore, infamia, pernicietate perueniat. pro Quint. 25. a
Suum diligenter tenere. 6. ad Att. 3
Petere Consulatum anno suo. contra Rul. 76. b
Defensus à necessario suo. pro Quint. 16. b
Alphenus utebatur populo sanè suo. pro Quint. 15. a
Sed & tum præfens, & postea creberrimis non destitit rogare & petere mea causa, suadere & hortari sua. ad Atticum, lib. 6. 113. 11. a
Quid igitur non sic oportet? Equidem cenfeo sic addendum, etiam suo: sed si placet, inuidia vitetur. 16. fam. 23
Aliquid atque adeò multa addunt atque afferunt de suo. epist. 47. b
In suo consistere. 3. de Orat. 68
Ariarates pedem ubi ponat in suo non habet. Att. 204. b
Factus est c. o. s. i. i. primum ante tempus, iterum sibi suo tempore, Reipub. pene sero. de Amicitia, 97. b. & 3. Verrinarum, 85
Plura nobiscum, hic perhonorificè & amicè Octavius, quem sui Cæsarem salutabant, Philippus non. ad Atticum, lib. 14. 308. 2. a
Hunc sui ciues è ciuitate eiecerunt. pro Sest. 125. a
Tamen illum vlciscuntur mores sui. pro Syl. 180. b
Quasi Appius ille cæcus viam munierit, ubi impunè sui potest latrocinantur. pro Mil. 104. b
Hortensius è vita cessit suo magis, quam ciuium suorum tempore. de Clar. Orat. 165. b
Suos deos aut nouos coli, confusionem habet religionum. de Legib. 174. b
Vt spectem ludos suos. Att. 249. b
Suos quisque debet tueri. Att. 236. b
Suis eum certis, propriisque criminibus accusabo. 3. Verrinarum, 29. a
Animus Hortensii dignus & ipso & maioribus suis. in Antonium, 227. b
Quasi nihil possit dici sine præceptis suis. de Orat. 112. b
Placeat à Carthagensibus captiuos nostros redditus suis recuperari. de Orat. 60. a
De suis rebus notis videntur loqui. de Vniuers. 49
Maximè in suis aliquem reponere. 10. ad Att. 27. in epistola Antonii.
Suapte, Suopte, Vide suo ordine.
Sybota, orum, insula. Att. 72. b
Syodus.
Signa, sydera que cælestia. de Nat. d. 9. b
Ex quo genere ea sunt sydera, quæ infixæ cælo non mouentur loco: quæ sunt animantia, eaque diuina, ob eamque causam suis sedibus inhærent & perpetuò manent. quæ autem vaga, & mutabili ratione labuntur, ita generata sunt, ut supra diximus. de Vniuers. 45
Sydera quæ vocantur errantia. de Diuinat. lib. 2. 70
Circuitus solis & lunæ, reliquorumque syderum. de Natura deorum, 57. b
Syderum errores multitudine infinita, varietate admirabili præditi sunt, id quod rectè dicitur tempus. de Vniuers. 41
Nam quum duo sint genera syderum, quorum alterum spatii immutabilibus ab Ortu ad Occasum commeans, nullum vnquam cursus sui vestigium inflectat: alterum autem continuas conuersiones duas iisdem spatiis cursibusque conficiat: ex vtraque re & mundi volubilitas, quæ nisi in globosa forma esse non posset, & stellarum rotundi ambitus cognoscuntur. 2. de Nat. d. 35

Ordo autem syderum, & in omni æternitate constantia, neque naturam significat, est enim plena rationis: neque fortuna quæ amica varietati, constantia respuit. 2. de Natura deor. 31
Syderum ortus occasusque non fieri eodem tempore apud omnes. Diuinat. lib. 2. 73
Cum omnium syderum eodem vnde profecta sunt, fiat ad vnum tempus reuersio. de Finib. 81. b
Syderum vnumquodque cursum decorum est adeptum. de Vniuers. 37
Syderibus deus parem numerum distribuit animorum, & singulos adiunxit ad singula. de Vniuers. 53
Syderibus animos deus quasi in currum vniuersitatis imposuit. de Vniuers. 53
Atque hac mundi diuinitate perspecta, tribuenda est syderibus eadem diuinitas, quæ ex nobilissima purissimaque ætheris parte gignuntur. Neque vlla præterea sunt admixta natura, totaque sunt calida atque perlucida, ut ea quoque rectissime & animantia esse & sentire atque intelligere dicantur. 2. de Nat. d. 28
Sydera esse calida & ignea. de Nat. d. 33. b
Quum notent sydera natalitia Chaldæi. 2. de Diuinat. 72
Sydera æthereum locum obtinent, qui tenuissimus est, & semper agitur & viget. de Nat. d. 2. 30
Ea sydera celeritate vincit à tardioribus. de Vniuers. 39
Quo tandem igitur gaudio affici necesse est sapientis animi cum his habitantem pernoctantemque curis: ut quum totius mundi motus conuersionesque perspexerit, sydera que viderit innumerabilia cælo inhærentia cum eius ipsius motu congruere, certis infixæ sedibus, septem alia suos quæque tenere cursus, multum inter se altitudine aut humilitate distantia, quorum vagi motus, rata tamen & certa sui cursus spatia definiant. 5. Tusc. q. 51
Illi sempiterni ignes, quæ vos sydera stellasque vocatis. de Som. Scip. 128. b
Probabile est igitur præstantem intelligentiam in syderibus esse, quæ & ætheream partem mundi incolant, & marinis terrenisque humoribus longo interuallo extenuatis alantur. 2. de Nat. d. 31
Tum in eodem orbe in duodecim partes distributo, quinque stellas ferri, eisdem cursus constantissimè seruantes disparibus inter se motibus, nocturnamque cæli formam vndique syderibus ornatam. 1. Tusc. q. 106. a
ὀψικατὰ θεοῖς, Latine assensio & approbatio. Academi. quæst. edit. 1. lib. 2. 36

Sylla.

Sylla Arretinis ius ciuitatis ademit. pro Cecin. 70
Sylla sua lege iniuriæ faciendæ potestatem tribunis ademit, auxilium ferendi reliquit. 3. de Leg. 22
Sylla, C. Posthumii aruspis rogatu, exercitu in expeditionem educito, ante oppidum Nolam Samnitum castra cepit. Diuin. lib. 1. 65
Sylla cum Scipione inter Cales & Theanum colloctus. 12. Philippicarum, 338
Sylla cum in agro Nolano immolaret ante Prætorium, ab infima ara subito anguis emerit. Diuin. lib. 1. 65
Sylla vctigal Asianis omnibus æqualiter descripserat. 1. ad Quint. frat. 25
Sylla L. x. Gaditanos ciuitate donauit. pro Corn. Balb. 40
Sylla sedulitatem mali poetæ præmio dignam duxit. pro Archia, 19
Sylla, trium pestiferorum vitiorum, luxuriæ, avaritiæ, crudelitatis, magister fuit. de Finib. lib. 3. 59
Sylla regalem potestatem habuit. de Arusp. resp. 50
Sylla victor, acerbior odio incitatus, dissipari iussit reliquias C. Marii, sitas apud Anienem. 2. de Leg. 52
Sylla C. Verrem ab se atque ab exercitu suo remouit. 3. Verrinarum, 27
Sylla, si sibi suus pudor ac dignitas non prodesset, nullum auxilium requisit. pro Syl. 10
Quæ ipsa h. s. sexcenta millia reliqua facta sunt: neque Carbo attigit, neque Sylla vidit, neque in ærarium relata sunt. 3. Verrinarum, 25

Sylla timens suo corpori posse accidere, quod reliquias C. Marii, primus è patriciis Corneliis igni voluit cremari. 2. de Legib. 52
L. Sylla agrum Campanum attingere non est ausus. in Rul. lum, 80
L. Sylla sæpe chlamydatas. pro Rab. Posth. 16
Dissenfit cum Mario clarissimo ciue Consul nobilissimus & fortissimus L. Sylla: horum vterque ita cecidit victus, ut victor idem regnauerit. de Arusp. resp. 50
L. Sylla tantum animi habuit ad audaciam, ut dicere in concione non dubitaret, bona ciuium Rom. cum venderet, se prædam suam vendere. 5. Verr. 68
L. Sylla P. Sulpitium oppressit, C. Marium custodem huius vrbs, multosque fortes viros partim eiecit ex ciuitate, partim interemit. in Cat. 67
Homo è populari causa remotissimus L. Sylla. pro Clu. 121
Triumphauit L. Sylla, triumphauit L. Murena de Mithridate, duo fortissimi viri & summi imperatores: sed ita triumpharunt, ut ille pulsus superatusque regnaret. pro Lege Manil. 4
L. Cinna crudelis, C. Marius in iracundia perseuerans, L. Sylla vehemens. 11. Philip. 289
Syllæ lex de maiestate, ne in quemuis impunè declamari liceret. 3. fam. 45
L. Syllæ lege, municipiis adempta ciuitas. pro Domo sua, 62
Eaque omnia deorum voluntate, studio Pop. Romani, consilio & imperio, & fœlicitate L. Syllæ gesta esse intelligo. pro Rosc. Amer. 81
L. Syllæ res gestas Senatus publica autoritate defendit. 5. in Verrem, 69
At verò in illa graui L. Syllæ victoria turbulentaque, quis P. Sylla mitior: pro Sylla, 54
L. Syllæ voluntas ut pro lege esset, à populo cautum erat. 5. in Verrem, 69
Quid miramur L. Syllam, cum solus Rempub. regeret, orbemque terrarum gubernaret, imperiique maiestatem, quam armis receperat, legibus confirmaret. pro Roscio Amer. 78
Syllam non patietur Cæsar nos diutius desiderare. 15. famil. 49. in epist. Cassii.
Quod superiore parte legis præfinitum fuit, Sylla & Pompeio Consulibus, id rursus liberum infinitumque fecerunt. contra Rull. 5
Emisit bona Sex. Alpheni, L. Sylla Dictatore vendente. pro Quint. 51. a
Hæc omnia Iudices imprudè L. Sylla facta esse certò scio. Huc accedit, quòd quauis ille fœlix sit, sicut est, tamen in tanta fœlicitate nemo potest esse in magna familia, qui neminem neque seruum, neque libertum improbum habeat. pro Rosc. Amer. 13
Legi epistolam, quam ipse scripsisse Sylla Nomenclator dictus est. 1. ad Quint. frat. 42
P. Sylla Consul omnibus centuriis renuntiatus, sed postea ambitus damnatus. pro Syl. 68
Maximè vellem Iudices, ut P. Sylla & antea dignitatis suæ splendorem obtinere, & post calamitatem acceptam modestiæ fructum aliquem potuisset accipere. pro Syl. 1
Si initum est consilium à P. Sylla inflammandæ ciuitatis, huius extinguendi imperii, delendæ vrbs, mihi hæc res maiorem dolorem afferre debet. pro Syl. 2
Quis nostrum, Ser. Syllam, quis P. Lentulum, quis M. Laccam, quis Cornelium defendendum putauit: pro Syl. 4
Sulla.
Pœnas omnium persequi, in quos Sulla crudelis hoc fœcio fuisset. 9. ad Att. 59
Nec moderatiorem, quam Sulla in pecuniis locupletium. 7. ad Attic. 30
Sulla potuit efficere, ab interrege ut dictator diceretur, & magister equitum. 9. ad Att. 60
Si Sulla potuit efficere, cur hic non possit? 9. ad Att. 61
Sulla rectè arma contra patriam ferens, immò iure fortasse, sed quid eius victoria crudelius: quid funestius? 9. ad Atticum, 37

Sulla vnus victoriam diutius tenuit: reliqui neque diutius eam tenere, neque crudelitate odium effugere potuerunt. Intellige Marium & Cinnam. 9. ad Att. 23, 24. in epistola Cæsaris.

Syllanus.

Data est ciuitas Syllani lege & Carbonis. pro Arch. 5
Video duas adhuc sententias esse: vnã P. Syllani, qui censeat eos, qui hæc delere conati sunt, morte esse multandos: alteram C. Cæsaris, qui mortis pœnam remouet, ceterorum suppliciorum acerbitates omnes amplectitur. in Catilinam, 78
Nuper Cn. Domitium scimus Decimo Syllano diem dixisse, propter vnus hominis Egritomari paterni amici, atque hospitis iniurias. 1. Verr. 37
Sullanus & Syllanus, adiectiua.
Sullanus dies dirus C. Mario. 10. ad Att. 24
Sullani regni similitudinem concupiuit Cneus noster. 9. ad Atticum, 19
Proscriptionis miserrimum nomen illud, & omnis acerbitas Syllani temporis quid habet, quod maximè sit insigne ad memoriam crudelitatis: opinor pœnam in ciues Romanos nominatim sine iudicio constitutam. pro Domo sua, 35
Syllani temporis acerbiter subterfugerunt. 13. fam. 6
Syllani temporis calamitas. 13. fam. 9
Sullano more exemploque vincet. 10. ad Att. 18
Syllani homines cogebantur, quæ per vim & metum abstulerant, reddere. 1. ad Quint. frat. 16
Syllana prædia. in Rul. 6
Syllanorum hominum possessiones confirmabam. 1. ad Atticum, 62
Syllanarum assignationum possessor. in Rul. 2
Qui nos Syllanos in inuidiam rapit? 3. de Lege Agr. 5. a
Syllanas venditiones & assignationes Cæsar ratas esse velit. 13. fam. 17
Video facultatem fore ex agris Syllanis & agro Campano. 11. fam. 33. in epist. D. Bruti.
Syllanio.
M. Syllanio, statuarius egregius. 6. in Verr. 112
Syllaturio.
Hoc turpe Cn. noster biennio ante cogitauit, ita syllaturit animus eius, & proscripturit diu. 9. ad Att. 41
Syllaba.
Syllaba postrema in versu, breuis an longa sit, nihil refert. Orat. 126
Histrion si paulum se mouit extra numerum, aut si versus pronuntiatus est syllaba vna breuior aut longior, & c. in syllaba te peccasse dices: in Parad. 31. a
Claufulam longa terminare syllaba. 3. de Orat. 101. a
Leguleius quidam cautus & acutus, præco actionum, cantor formularum, auctus syllabarum. 1. de Orat. 221
σπλάγγος Græci appellant iudices. 4. ad Att. 18
Syllabatim.
Dictare alicui syllabatim. Att. lib. 13. 33
Quum enim tuus iste Stoicus sapiens syllabatim tibi ista dixerit. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 110. Alludit ad angustum spinosumque Stoicorum differendi genus.
Syllus.
Zeno non eos solùm qui tum erant, Apollodorum Syllum, ceterosque figebat maledictis, sed Socratem ipsum parentem philosophiæ, Latino verbo vtens, scurram Atticum fuisse dicebat: Chryssippum nūquam nisi Cessippum vocabat. 1. de Nat. d. 66
Sylua.
Primum sylua rerum ac sententiarum comparanda est, quæ de parte dixit Antonius. 3. de Orat. 58. Hoc est, maxima congeries & hubertas.
Omnis vbertas & quasi sylua dicendi ducta ab Academicis est. Orat. 198. b
Sylua Scantia. contra Rul. 61. b
Cui loco est omnis virtutum & vitiorum sylua subiecta. de Orat. 13. b
Palæstra & sylua viridicata. ad Quint. frat. lib. 3. 3

Mans me in syluam abstrusi densam & asperam, non exco inde ante vesperum. ad Att. lib. 12. 241. 5. a Hoc in genere (nam quasi syluam vides) omnis eluceat oportet eloquentia magnitudo. de Vniuers. 50. b. Orat. 109. b Locus in media sylua maximè opacus. de Orat. 144. b Multos nemora & syluas commouent. de Diuin. 10. 4. b Genus humanum in motibus ac syluis dissipatum. de Oratore, 88. b

Syluestris.

Luperci, quorum coitio illa syluestris. pro Cael. 19 Arborum autem confectio, omnique materia & culta & syluestri, &c. ad mitigandum cibum vitimur, &c. 2. de Natura deorum, 227. a

Cotta alia quadam inculta & syluestri via ad eandem laudem peruenerat. de Clar. Orat. 140

Montes vestiti atque syluestres. 2. de Nat. d. 198. a Quæ verò & quàm varia genera bestiarum vel cicurum vel ferarum: qui volucrum lapsus atque catus: qui pecudum pastus: quæ vita syluestrium? 2. de Nat. d. 73

Quum locis etiam ipsis delectemur montuosis & syluestribus, in quibus diutius commorari sumus. de Amic. 60. a Non montiuagos & syluestres cursus patiuntur. Tus. 442. b

Loca syluestribus sepibus densa. 1. de Nat. d. 163. a Qui dispersos homines in agris, & in tectis syluestribus abditos, ratione quadam compulit in vnum locum, & congregauit. 1. de Inuent. 4. a

Syluesco.

Vitis, quæ natura caduca est, & nisi fulta sit, ad terram fertur: eadè vt se erigat, clauiculis suis quasi manibus quicquid est nacta, complectitur, quam serpentem multiplici lapsu & erratico ne syluescat sarmentis, & in omnes partes nimia fundatur, ferro amputans, coerces ars agricolarum. de Senect. 48

Syluanus.

Syluanus deus. de Nat. d. 44. b συμβιωτης luauissimus. 9. fam. 19 συμβολον Aristoteli quid vocetur. Topic. 18 συμβουλιον sæpe conor. 12. ad Att. 52 συμφιλοδοξουσαν gloria meæ. 5. ad Att. 31 συμφιλολογειν vna possimus. 16. fam. 30. ex epist. Cic. filii.

Symmachus.

Segeftam item ad immunem ciuitatem Venerius Symmachus Decumanus immittitur: is ab isto literas affert, vt sibi contra iura omnia, contraque legem Rupiliam extra forum vadimonium promittant aratores. 5. Verr. 77

Symphathia.

συμπαθεια amoris. 5. ad Att. 35 συμπαθεια nulla magnopere est commota. 4. ad Att. 49 συμπαθειαν Græci appellant, cognationem naturæ, & quasi concentum atque consensum. Diuinat. lib. 2. 26 συμπαθειαν meam ipse euocem. 10. ad Att. 26 συμπαθειαν suam illam in meo dolore, neque tum mihi obcuram, neque post ingrata fuisse. 4. ad Att. 34

Video sympathiam. de Nat. d. 65. & de Diuin. 137. & 131. b Est in natura iste quasi cõsensus, quam συμπαθειαν Græci vocant. 3. de Nat. d. 19 συμπαθειαν Græci vocant conuenientiam & coniunctionem naturæ. Diuin. lib. 2. 96 συμπαθειας descripta epistola. 5. ad Att. 21 συμπαθειας scripsisse de me. 12. ad Att. 58

Symphonia.

Lucum illum litoris percipere totum mulierum vocibus, cantuque symphonia, &c. 7. Verr. 26 Symphoniam Lysoni velim vitaffes. Tironi, lib. 16. 11 Curritur ad præconium, &c. cum cantu atque symphonia. 7. Verr. 73. a Reduci è conuiuio cum cantu & symphonia. in Verr. 256. b Quum in eis conuiuiis symphonia caneret, maximisque poculis ministraretur. 5. Verr. 86

Accusatores quidem libidines, amores, adulteria, &c. symphonias, nauigia iactant. pro Cael. 27. a

Symphoniacus.

Myoparone piratico capto, dux liberatus, symphoniaci Ro-

mam missi. 7. Verr. 58. a Symphoniacos homines sex cuidam amico suo Romam muneris misit. 7. Verr. 52. a Milo tum casu pueros symphoniacos vxoris ducebat. pro Milone, 41. a Ab hac muliere Præfectus Antonii quidam symphoniacos seruos abducebat per iniuriam, quibus se in classe vti vel le dicebat. 1. Verr. 30. a

Symphreatides, curules, tribules. de Leg. 170. b συμφορη, id est concœnationes. Latini sapientius conuiuia. 9. fam. 57

συμφορη nulla est mearum epistolarum. 16. ad Att. 15 συμφορη tuorum consiliorum collecta. 9. ad Att. 53

Syncerus.

Pronuntiator syncerus & grandis Thucydides. de Claris Orat. 158. a

Syncerus, verus: Simulatus, fucatus. de Amic. 78. a. cõtraria. Sanum, siccum ac syncerum. de Clar. Orat. 106. a

Prudens, syncerumque iudicium. in Orat. 13. a Iudicium subtile & syncerum. Catoni, lib. 15. 27

Mirabilia multa, nihil simplex, nihil syncerum. ad Atticum, lib. 10. 196. 2. a

Nihil est iam sanctum atque syncerum in ciuitate. pro Quintio, 3. a

Nihil erat in eius oratione nisi syncerum. de Clar. Or. 182. b

Quod licet existimare in aliis quoque oraculis Delphicis aliquid non synceri fuisse. 2. de Diuinat. 177. a

Si me à tuis omnibus amari vides, hoc mihi da atque largire, vt M. Curium factum & tectum, vt aiunt, ab omnique incommodo, detrimento, molestia, syncerum integrumque conferues. 13. fam. 72

Perspicere quid in quaque re verum syncerumque sit. Off. 36. b

Syncere.

Temperatè, prudenter, & syncerè agere. ad Att. lib. 9. 181. 16. a

Crassi libertum nihil puto syncerè locutum. ad Atticum, lib. 3. 55. 4. a

Synephebi.

Synephebos ego, inquit, potius Cæcili, aut Andriam Terentii, quàm vtranque Menandri legam? 1. de Finib. 7. a

Iidem Andriam & Synephebos, nec minus Terentium & Cæcilium, quàm Menandrum legunt. de Opt. gen. Or. 150. a

Vt ait Statius noster in Synephebis. de Senect. 22. a

Syngrapha.

Syngrapha festertii centies per legatos facta est in gynæceo. in Ant. 178. b

Si præfectus vellet esse syngraphæ causa, me curaturum vt exigeret. ad Att. lib. 5. 110. 10. a

Tâquam enim syngrapham ad imperatorem attulisses, non epistolam, sic pecunia ablata domum redire properabas. 7. famil. 31

Alterum putabo regem, si habuerit vnde tibi soluat quod ei per syngrapham credidisti. de Arusp. resp. 26

Lex Gabinia de syngrapha & de versura. ad Atticum, lib. 5. 53. & 6. 27

Pergit sine vos, tanquam ex syngrapha, agere cum populo: pro Mur. 34

Præterea pecunias occupat apud populos, & syngraphas fecerat, &c. 3. Verr. 64. a

Facere syngraphas cum aliquibus. pro Domo sua, 98

Qui legatione hæreditates aut syngraphas suas persequuntur. 3. de Legib. 18

Cybiram cum inanibus syngraphis venerat. 6. Verr. 26. a

Synnada, dæ: vel Synnadæ, darum.

Cum in prouincia prid. Cal. Sext. venissem, & propter anni tempus ad exercitum mihi confestim esse eundum viderem, biduum Laodiceæ fui, deinde Apameæ quatrduum, triduum Synnadis, totidem dies Philomeli. 15. fam. 12

Synnadenfis. Att. 81. b

Synodia.

Iniecta autem mihi spes quædam est, velle mecum Ser. Sulpitium colloqui. ad eum missi Philotimum libertum cum literis. si vir esse volet, præclara synodia: sin autem, erimus nos qui solemus. 10. ad Att. 18

συνημα retractatus. 16. ad Att. 7 συνημα aliquod ad nos conscribas. 8. fam. 7. in epist. Cælii. Duo magna συνηματα absolui. 12. ad Att. 60

Syria.

Habemus hæc philosphiam, non ab Hymetto, sed ab area Syra. 2. ad Quint. frat. 24

Syracusæ.

Nemo ferè vestrum est, quin quemadmodum captæ sint à M. Marcello Syracusæ, sæpe audierit, nonnunquam etiam in annalibus legerit. 6. Verr. 103

Vnius etiam vrbs omnium pulcherrimæ atque ornatissimæ Syracusarum direptionem commemorabo. 6. Verri- narum, 103

Vrbem pulcherrimam Syracusas: quæ quum manu munitissima esset, tum loci natura terra ac mari claudebatur. 4. Verri- narum, 2

Vrbem Syracusas maximam esse Græcarum vrbium, pulcherrimamque omnium sæpe audistis. Ea est tanta vrbs, vt ex quatuor vrbibus maximis constare dicatur. 6. Verri- narum, 104

Conferte hanc pacem cum illo bello, ab hoc qui constituta accepit, captas dicetis Syracusas. 6. Verr. 103

Altera est vrbs Syracusis, cui nomen Acradina est: in qua forum maximum, pulcherrimæ porticus, ornatissimum Prytaneum, amplissima curia, templumque egregium Iouis Olympii. 6. Verr. 104

Cum hæc agerem, repete ad me venit Heraclius is, qui tum magistratum Syracusis habebat, homo nobilis, qui sacerdos Iouis fuisse: qui honos apud Syracusanos est amplif- simus. 6. Verr. 120

Pugna erat equestris Agathoclis regis in tabulis picta præclare. his autem tabulis interiores templi parietes vestiebatur: nihil erat ea pictura nobilius: nihil Syracusis, quod magis visendum putaretur. 6. Verr. 108

Marcellus Syracusis permulta atque egregia reliquit, deum verò nullum violauit, nullum attigit. 6. Verr. 107

Syracusis vt regna tulerint viri sapientissimi. 9. fam. 38

Syracusius. de Orat. 113. b. & de Diuinat. 88. b

Syracusanus, adiectiuum.

Syracusana ciuitas. 6. Verr. 132

In Syracusano portu Atheniensium, gloriæ naufragium factum. 7. in Verr. 77

Syracusani.

Syracusani, homines periti & humani, &c. 7. in Verr. 56

Valde hercle te Syracusani tui, quos crebro commemorare soles, diligunt. 6. Verr. 27

Admonitu Syracusanorum, impetum in eas tabulas facio, in quibus singula perscripta erant. 6. Verr. 130

Forum Syracusanorum, quod introitu Marcelli à plurima cæde seruatum est, id aduentu Verris, Siculorum innocentium sanguine redundauit. 6. Verr. 103

Portus Syracusanorum, nostris classibus & Carthaginensium clausus, myoparone, prædonibusque patuit. 6. Verri- narum, 104

Postridie mane ab eo postulo vt Syracusanis liceret s. c. quod pridie fecissent, mihi reddere. 6. Verr. 129

Hamilcar viuus à Syracusanis è castris sublatus. Diuinat. libro 1. 47

Syria.

Illa opima fertilisque Syria. pro Domo sua, 18

M. Bibulus Procos. circiter Id. Sext. ab Epheso in Syriâ profectus. 15. fam. 11

Neque verè Parthos in Syriam transisse nuntiauerunt. 15. familiarium, 13

Sed me Cappadocia mouebat, quæ patet à Syria. 15. fam. 14

Quo audito vehemèter sum commotus, cum de Syria, tum de mea prouincia, de reliqua denique Asia. 15. fam. 13

Duo sunt aditus in Ciliciam ex Syria, quorum vterque par- uis præsiidiis, propter angustias intercludi potest, nec est quicquam Cilicia contra Syriam munitus. 15. fam. 14

Erat magna suspicio, Parthos, si ex Syria egredi atque ir- rumpere in meam prouinciam conarentur, iter eos per Cappadociam, quòd ea maximè pateret, esse facturos. 15. familiarium, 5

Cum Resp. postularet propter quotidianos ex Syria nuntios, vt quamprimum exercitum ad Ciliciæ fines adducerem. 15. famil. 9

Tanti eius nomen in Syria atque Phœnicia est. in Anto- nium, 238. b

An in Syria diutius est Semiramis illa retinenda, cuius iter in prouinciam fuit eiusmodi, vt rex Ariobarzanes Con- sulem vestrum ad eadem faciendam, tanquam aliquem Thracem conduceret? de Prouinc. Consul. 8

Syri.

Iudæi & Syri nationes natæ seruituti. de Prouinc. Conf. 8

Syri piscem venerantur. 3. de Nat. d. 27

Nostros homines similes esse Syrorum vnanalium: vt quis- que optimè Græcè sciret, ita esse nequissimum. 2. de Ora- tore, 148

Solere aiunt barbaros reges Persarum ac Syrorum plures vxores habere, his autem vxoribus ciuitates attribuere, hoc modo, hæc ciuitas mulieri redimiculum præbeat, hæc in collum, hæc in crines. ita populos habent vniuersos non solum sanctos libidinis suæ, verum etiam admi- nistros. 5. Verr. 64

Apud Ægyptios ac Syros firmiores videas opiniones de bestis quibusdam, quàm apud nos de sanctissimis tem- plis. de Nat. d. 157

Syriacus.

Si te interioribus vicinis tuis Cilicensi & Syriaco antepo- nis, valde magnum facis. Quint. frat. lib. 1. 41. De Præto- ribus.

Eodem igitur die Tyriis est Senatus datus frequēs. frequen- tes contra Syriaci publicani, &c. ad Quint. frat. lib. 2. 29

Syro.

Prædicatio tua mihi valde grata est, eaque te vti facile pa- rior, cum apud alios, tum me hercule apud Syronem no- strum amicum. 6. fam. 38

Syrtis.

Syrtim patrimonii, scopulum libèrius dixerim: Charybdim bonorum, voraginem potius: facilius enim ad ea, quæ vi- sa, quàm ad illa, quæ audita sunt, mentis oculi feruntur. 3. de Orat. 89

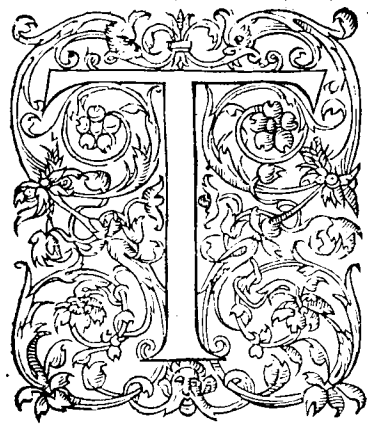
Syrus.

Syrus nescio quis de grege nouitiorum Romæ c o s. factus. in Pisonem, 1

συνημα quotidiana. 16. fam. 28. ex epist. Cic. filii. συνημα, id est, verborum coniugatio. Topic. 7

Locus ex coniugatione, quam Græci συνημα vocant. Par- tit. 224. b

T

Litera vsi sunt veteres pro D. vt Perianter, Cassandra: pro Perianter, Cassandra, teste Quintiliano li. 1. 4. 12. Eadem insuauissima. Orat. 93

Taberna.

Taberna libraria. in Antonium, 164. b
Claudere tabernam. pro Domo sua, 43. a
Tabernam illi instructā & ornatam Larini medicina exercēdæ causa dedit. pro Clu. 142. a

Cum ambo in quandam tabernam diuertissent, simul conuolare voluerunt. 2. de Inuent. 121. a
Taberna in spectaculis vnde spectaretur. pro Mur. 66
Taberna mihi duæ corruerunt. 14. ad Att. 11
Crassipedis ambulatio ablata, horti, tabernæ plurimæ, magna vis aquæ vsque ad piscinam publicam. ad Quint. fratrem, lib. 3. 32
Leno quidam Lentuli concursat circum tabernas, pretio sperans sollicitare posse animos egentium. in Cat. 122. b
Cum edictis tuis tabernas claudi iubebas. pro Dom. 224. b
Occludi tabernas iubes. Acad. 36. b
Occlusis tabernis quæstus minutus solet. in Catil. 122. b
Tres tabernæ, locus in Appia via.
Ab Appii foro, hora quarta, dederam aliam paulò antè à Tribus tabernis. ad Att. lib. 2. 28

Tabernarius.

Clodius concitator tabernariorum. pro Domo sua, 11
Opifices & tabernarios, atque illam omnem faciem ciuitatum quid est negotii concitare. pro Flac. 14. a
Dici non potest quomodo hic omnia iaceant: nisi ego cum tabernariis & aquariis pugnarem, veteris ciuitatem occupasset. 8. fam. 15. in epist. Cælii.

Tabernaculum.

Se, quum legeret libros, recordatum esse vitio sibi tabernaculum captum in hortos Scipionis. 2. de Nat. d. 16. a
Ad tabernaculum eius perrexi. 4. fam. 37. in epist. Ser. Sulp.
Cum tabernaculum vitio cepisset imprudens. de Diu. 87. b
Qui vna philosophia quasi tabernaculum vitæ suæ collocarunt. 3. de Orat. 44
Si domus vacua non fuisset, in campo Martio mihi tabernaculum collocassem. in Pis. 48. a
Ponere tabernaculum in litore. in Verr. 253. b
Processit enim non vt à militari tabernaculo, sed vt è Theophrasti umbraculis. de Clar. Orat. 18. a
Multis locis ne tectum quidem accipio, & in tabernaculo maneo plerumque. Att. 76. b. & epist. 36. b
Perpotare totum diem in aliquo loco posito tabernaculo. 7. Verrinarum, 69. a
In ipso ore portus, tabernacula carbasseis intenta velis collocabat. in Verr. 241. b
Deinde ornat mulis, tabernaculis, centuriis, supellestili. contra Rull. 72. b

Tabes.

Habet ardorem libido, leuitatem lætitiæ gestiens, humilitatem metus: sed ægritudo quædam maiora, tabem, cruciatum, &c. 3. Tusc. q. 48. a

Tabo, ablatiuus.

Ipse summis saxis fixus asperis
Euisceratus latere pendens, saxa spargens tabo,
Sanie & sanguine atro. 1. Tusc. 172. a

Tabesco.

Itaque & Aquilonibus, reliquisque frigoribus adiectis durefcit humor, & idem vicissim mollitur tepescit, & ta-

bescit calore. 2. de Nat. d. 20
Ego autem vsque eo sum eneruatus, vt hoc otio, quo nunc tabescimus, malim *in vna egredi*, quam optima spe dimicare. ad Att. lib. 2. 33
Ipsi ita acerba, vt tabescat dolore. ad Att. lib. 2. 36. 6. a
Molestiis & morbo tabescere. 4. Tusc. 29
Qui neque tabescat molestiis, neque frangatur timore. Tusc. q. 217. b
Ne patiantur desiderio sui Catilinam miserum tabescere. in Antonium, 29. a
Nobis in hac calamitate tabescendum est. Att. lib. 3. 44

Tabificus.

Atque vt hæc tabificæ mentis perturbationes sunt (ægritudinem dico & metum) sic hilariores illæ, cupiditas auidè semper aliquid expectens, & inanis alacritas, non multum differt ab amentia. 4. Tusc. q. 18

Tabula.

Actæonis tabula te stupidum tenet. Parad. 123. b
Tabula hæc vna ex hoc naufragio me delectat. 4. ad Att. 54
Amico Sabidio & Panthera, quod ad tabulam quos poneret non habebat. de Petit. 5. a
Si tabulam de naufragio stultus arripuerit. Offic. lib. 3. 120
Tabulam in qua nomina eorum incisa erant, reuelli iussit. 13. fam. 61
Quid præterea cælati argenti: quid stragulæ vestis: quid pictarum tabularum: quid signorum: quid marmoris apud illum putatis esse: pro Rosc. Amer. 79. a
Tabulas bene pictas collocare in bono lumine. de Cla. 188. b
Tabulas ac signa propalam collocare. de Orat. 98. b
Imago Epicuri in tabulis, & poculis, & annulis. de Fin. 125. b

Tabula, pro auctione.

Adest ad tabulam: licetur Ebutius, &c. pro Cecin. 11. a
Tum Næuius amicos corrogat, vt ad tabulam Sextiam sibi adfint hora secunda postridie. pro Quint. 4
Ad tabulam eum desideratus eram. 13. ad Att. 31. Id est, vt auctioni interesset.
Ad tabulam venimus. 12. ad Att. 54
Sed heus tu, manum de tabula. 7. fam. 45

Tabula Valeria.

Quemadmodum à Vestia ad tabulam Valeriam ducta esses. ad Terentiam, lib. 14. 2. 5. a
Cum eum tu Consulem in vincula duceres, & à tabula Valeria collegæ tui mitti iuberent. in Vatin. 16. a

Tabula & Tabulæ, publicæ scripturæ cuiuscunque materiæ.

Tabula & sententia docuerunt. 1. fam. 44
Quod si comitia placet in Senatu habere, petamus, ambiamus, tabula modò noua detur nobis, sicut populo data est. in Ant. 234. b
Cui primùm comitiis tuis dederas tabulam prærogatiuæ, quem in Senatu sententiam rogabas tertium. in Pis. 8. a
Tabulam proscripsit, se familiam Catonianam vediturum. 2. ad Quint. frat. 19
Ne qua tabula vilius decreti Cæsaris figeretur. Att. 153. b
Tabulæ Diræarchi: id est, de geographia. Att. 60. b
Tabulæ testamenti. 7. fam. 38
Tabulæ figuntur, immunitates dantur. 12. fam. 2
Inspectantibus nobis toto Capitolio tabulæ figebantur. in Anton. 177. b
Bibliothecas omnium philosophorum vnus mihi videtur x i i. tabularum libellus, & authoritatis pondere, & utilitatis vbertate superare. 1. de Orat. 96. a
Tabulas à Curio accipi, quas mecum porto. 7. ad Att. 18
Decemviri, qui x i i. tabulas perscripserunt. de Orat. 90. b
Ille affirmabat sese nomen Sext. Roscii de tabulis exempturum. pro Sext. Rosc. 22. b
Tabulis refertæ villæ partim publicis, partim sacris & religiosis. 3. de Leg. 28
An tuis solis tabulis causam te dicturū existimasti. in Ver. a

Tabulæ nouæ.

Tabulæ nouæ. 10. ad Att. 20
Tabulæ nouæ quid habent argumenti, nisi vt emas mea pecunia fundum, & eum tu habeas, ego non habeam pecuniam. Offic. lib. 2. 123
Vindices enim tabularum nouarum nouam tabulam vidimus. 11. Philip. 299. a
Periculum est, ne res ad tabulas nouas perueniat. Att. 83. b
Maximè expecto, ecquid Dolabella tinniat, an in meo nomine tabulas nouas fecerit. Att. 236. b
Trellius sine tabulis nouis saluus esse non potest. in Antonium, 207. b

Tabulæ, Syngraphæ.

Nam pro tabulis, & contra tabulas, &c. vel separatim dicere solemus de genere vniuerso. 2. de Orat. 64. a

Tabulæ accepti & expensi.

Tabulæ & codex. in Verr. 106. b
Tabulæ publicæ. in Verr. 87. b
Vnæ tabulæ proferantur. pro Font. 267. b
Facere siue conficere tabulas. in Verr. 88. b
Habeo & istius & patris eius accepti tabulas omnes, quas diligentiissimè legi atque digessi. 3. Verr. 40. a
In tabulas absolutum non retulit. 8. fam. 20. in epist. Cælii.
In tabulas quodcumque comòdum est, referre. pro Flac. 15. a
Ait me aliter ac dictum, in tabulas retulisse. pro Syl. 175. b
Si tabulas C. Fannius accepti & expensi profert suas in suam rem, suo arbitrato scriptas, quominus secundum illum iudicetis, non recuso. pro Rosc. Cem. 2. a
Eximere alicuius nomen de tabulis. pro Rosc. Amer. 15. a
In nominibus esse, & in tabulis debere. Topic. 222. b

Tabella.

Cum tabella vobis dabitur iudices, non de Flacco dabitur solum: &c. dabitur de bonis ciuibus omnibus: &c. pro Flac. 76. a
Tabella data, quam legem L. Cassius tulit. de Clar. Or. 174. b
Etenim si populo grata est tabella, quæ frontes aperit hominum, mentes tegit, datque eam libertatem, vt quod velint, faciant. pro Plancio, 62. a
Tabella iudicialis. 4. in Verr. 56
Tabella iudicii. pro Rab. Posth. 3
Vt tabella minus multos condemnat, quam solebat vox. 3. de Legib. 34
Tabella quæ in comitiis occultabat suffragia. pro Planc. 12
Tabellæ latebra. 3. fam. 49
Lex recitata est, discere res, & tabellam iubebo dari. 3. de Leg. 11
Ceratam vnicuique tabellam dari cera legitima, non illa infami ac nefaria. 1. in Verr. 13
De quo vos sententiam per tabellam feretis: 6. Verr. 93
Quod meis comitiis non tabellam indicem tacitæ libertatis, sed vocem viuam præ vobis, indicem vestrarum erga me voluntatum ac studiorum tulistis. 2. de Lege Agr. 20. a
Me vniuersa ciuitas non prius tabella, quam voce priorem Consulem declarauit. in Pis. 80. b
Idque non solum fronte atque vultu, &c. sed etiam sensu sæpe iam tabellæque docuerunt. ad Lent. lib. 1. 9. 62. a
Videtis in tabella, iam antè quanta sit facta labe, primò Gabinia lege, biennio autem post Cassia. Læ1. 39
Non fuit latebra danda populo, in qua bonis ignorantibus quid quisque sentiret, tabella vitiosum occultaret suffragium. de Leg. 191. b
Sine tabella legem antiquastis. 3. de Leg. 33
An expectem, dum de te quinque & septuaginta tabellæ diripiuntur. in Pis. 100. b
Tabellæ iudicialis. 2. in Verr. 20
Introductus Statilius cognouit magnum & signum suum, recitata sunt tabellæ. in Cat. 113. b
Tabellæ ministrabantur. 1. ad Att. 31
Tabellas diripere de reo. in Pis. 76
Tu quidem obsignatis tabellis agis mecum, & testificaris quod dixerim aliquando, aut scripserim. 5. Tusc. 25
Tabellæ, pro picturis.
Tu qui deos putas humana negligere, nonne animaduertis ex tot tabellis pictis, quam multi votis vim tempestatis

effugerint, in portumque salui peruenerint: 3. de Nat. decorum, 66
Exedria quædam mihi noua sunt instituta in porticula Tusculana: ea volebam tabellis ornare. ad Gallu, lib. 7. 24. 10. a
Tabellarius.

Ianitor, quis tu? à Marco tabellarius. in Ant. 175. b
Duabus tuis epistolis respondebo: vni, quam triduo antè acceperam à Leto. alteri, quam attulerat Phileros tabellarius. ad Patum, lib. 9. 15. 1. a
Tabellarius flagitat. 15. fam. 47. Sub. literas.
Tabellarius diligenter mihi fasciculum reddidit. 11. ad Att. 44
Tabellarius locuples. 3. ad Quint. frat. 39
Tabellarium fidelem non inuenio. 1. ad Att. 24
Tabellarium tardius ad te remisit. 11. ad Att. 3
Tabellarii præposteri. 15. fam. 45
Alterum, si tabellarii non cessarint, necesse est, &c. de Prouinc. Conf. 72. b
Tabellarii quotidie respondebant tempori. 12. ad Att. 51
Non dubito quin Dolabella, &c. tabellarios meos deprehenderit, literasque interceperit. 12. famil. 19. in epist. Cassii.
Nos quotidie tabellarios nostros expectamus. ad Terentiam, lib. 14. 22. 1. a
Statim extrusi tabellarios, literasque ad Ciceronem, &c. ad Brutum, 14. 2. a
Tabellarios instituere. 14. fam. 24
Scripsi ad te, tabellariosque complures Romam misi. Cassius ad Ciceronem, lib. 12. 12. 3. a
Sed si dedita opera, cum causa nulla esset, tabellarios ad tecum inanibus epistolis mitterem, facerem ineptiè. 8. ad Atticum, 51
Tabellarios scrutari, & excutere, pro eodem. 10. fam. 66, 68. in epist. Asinii Pollionis.

Tabellarius, adiectiuum.

Tabellaria lex ab L. Cassio ferebatur: populus libertatem agi putabat suam: &c. pro Sest. 89. a
Lex tabellaria à Gabinio primùm, deinde à L. Cassio lata. de Clar. Orat. 174. b. & de Amic. 104. b
Homo non liberalitate vt alii, sed ipsa tristitia & seueritate popularis: cuius quidem legi tabellariæ M. Antius Briso Trib. pleb. diu restitit. de Clar. Orat. 49. a
Qui autem non sentit omnem auctoritatem optimatum tabellariam legem abstulisse. 3. de Leg. 50. a

Tabularium.

Vt iudicetur qui tabularium incenderit. 3. de Nat. d. 54
An de peculatu facto, an de tabulario incenso, longa oratio est exprimenda. pro Rab. perd. reo, 4. a
Hic tu tabulas desyderas Heraclienstem publicas, quas Italico bello incenso tabulario interisse scimus omnes. pro Archia, 6. a

Taceo.

Enuntiabo apud homines familiarissimos, quos semper tacui, & tacendum putaui. 1. de Orat. 59. a
Qui de rebus nostris diu tacuerat. Att. 18. b
Illa omnia quæ tacuerat, effudit. 16. ad Att. 21
Vt taceam, conclusio ipsa loquitur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 93
Nimium diu de rebus alicuius tacere. ad Att. lib. 1. 14. 9. a
Vt doceam Rullum posthac in his saltem tacere rebus, in quibus de se taceri velit. 3. de Lege Agr. 3. a
Illi hominibus omnia timentibus tacendo loqui, non inficiando confiteri videbantur. pro Sest. 11. b
An me taciturnum tantis de rebus existimauistis: 2. Verr. 17. a

Tacens.

Quorum improbitas me tacente coarguitur improbitate vitæ. Antequam. 195. b
Tacente me probat. 11. fam. 49. in epist. Matii.
Etiam me tacete, scire potes. 12. fam. 38. in epist. C. Trebonii.

Tacitus.

Acceptit hanc plagam tacitus. 5. Verr. 114. a
Tacitus admiraret virtutes tuas. 15. fam. 20
Nunc tantum id dicam, quod tacitus tu mihi assentire, nullam rem in me esse, quam ille contemnat: nullam in te, quam pertimescat. 1. Verr. 12. a
Hoc tacitus nullo modo præterire possum, pro Marc. 131. b
EEE. i.

Occulta & tacita assensio. pro Mil. 8. a
 Tacita esse poterit in id dignitas nostra: pati poterunt oculi
 me cum Gabinio sententiam dicere: ad Att. lib. 10. 20
 Tamen vocat me aliò iandudum tacita vestra expectatio.
 pro Cluent. 49
 Tacita corporis figura coniecturam affert hominibus. pro
 Rosc. Com. 11. a
 Tacitum iudicium. 4. ad Att. 43
 Nihil me mutum delectat, nihil tacitum. 3. in Catil. 70. a
 Qui testes interrogari priore aetione nolueris, & iis tacitum
 os tuum præbere malueris, quâvis & te & patronos tuos
 ingeniosos esse dicito. 5. Verr. 33. a
 Cætera si reprehenderis, non feres tacitum: nisi siquid erit
 eiusmodi, quod sine sumptu corrigi possit. Att. 2. 18. 2. a
 Quo minus saepe aut interpellas nonnullis, aut tacita exi-
 stimatione reprehendas. de Prouinc. 33
 Omnis improborum vis diu collecta & inueterata, compres-
 so odio atque tacito erumpebat in actum. pro Dom. 225. b
 Sed aures tacito eum sensu sine arte definiunt. Orat. 217. b
 Omnes tacito quodam sensu sine vlla arte aut ratione, quæ
 sunt recta aut praua diiudicant. de Orat. 161. b
 Tacito ipso studio quod habebat erga propinquum suum,
 quemuis commouere. pro Quint. 14. b
 Id enim consilii mihi profectò taciti dabitur, quod egomet
 mihi necessario capiendum intelligo. 2. Verr. 20. a
 Taciti congressus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 6
 Tacita magis & occultæ inimicitia timedæ sunt, quàm in-
 dicta & aperta. 7. Verr. 143. a
 Maxima res tacita præterierunt. 3. de Nat. d. 13. Id est, silen-
 tio prætermittæ sunt.
 Sed prima duo capita epistolæ tuæ tacita mihi quodammodo
 relinquenda sunt. ad Appium, lib. 3. 22
 Quid expectas auctoritatem loquentium, quorum voluntatem
 tacitorum perspicis: in Catil. 15. a
 Quasi verò clarorum virorum aut tacitos congressus esse
 oporteat, aut ludicos sermones, aut rerum colloquia le-
 uiorum. 4. Acad. 11. a
 Quædam tacitis exceptionibus cauentur. de Inuent. 79. b
 Tacitis & occultis occasionebus. pro Mil. 103. b
 Si volûtas tacitis verbis intelligi posset, verbis omnino non
 vteremur. pro Cecin. 39. a
 Tacite.
 Huic ne perire quidem tacite obscureque conceditur. pro
 Quint. 28
 Etsi persipienter & quodammodo tacite dat ipsa lex pote-
 statem defendendi, quæ non modò hominem occidi, sed
 esse cum telo hominis occidendi causa vetat. pro Mil. 7. a
 Hi vos, quoniam liberè loqui non licet, tacite rogant vt se
 quoque, & c. dignos existimetis, quorum salutem tali viro
 commendatis. pro Lege Manil. 8. a
 Tacito.
 Quum id quoque constabit, vos iam me tacito intelligetis.
 4. Verr. 130. a
 Taciturnus.
 Quia tristem semper, quia taciturnum, quia subhorridum,
 atque incultum videbant, gaudebant, & ad integritatem
 maiorum spe sua hominem vocabant, materni generis
 obliti. pro Sest. 16
 Taciturnitas.
 Suspicionem mihi maiorem tua taciturnitas attulerat. ad
 Attic. lib. 7. 128. 1. a
 Taciturnitas confessionem imitatur. 1. de Inuent. 70
 Curia taciturnitas annua. in Pis. 98. b
 Me non mouit illius oratio, sed eorum taciturnitas. pro
 Sestio, 32
 Pecuniam stipulatam non esse taciturnitas testium conce-
 dit. pro Rosc. Com. 8. a
 Vocis contumeliam expectas, cum sis grauissimo iudicio
 taciturnitatis oppressus: in Cat. 100. b
 Te arbitror malle id ipsum tacere, quàm taciturnitatem no-
 stram experiri. de Clar. Orat. 12. 4. a
 Sed nostri hominis tarditatem & taciturnitatem. ad Lentu-
 lum, lib. 1. 5. 13. a

Ex taciturnitate nostra noli quid aut probemus aut impro-
 bemus iudicare. 2. ad Quint. frat. 2
 Quæ hoc tempore sileret omnia: atque ea, si obliuione non
 posset, tamen taciturnitate sua tecta esse pateretur. pro
 Cluent. 12. a
 Taciturnitate me significasse tibi non esse amicum. 3. fam. 22
 Tadius.
 Vnus Legatus P. Tadius, qui erat reliquus, non ita multum
 tecum fuit: qui si semper vnà fuisset, tamen summa cura
 cum tuæ, tum multò etiam magis suæ famæ pepercisset.
 4. Verr. 34
 Hs. quater decies P. Tadio numerata Athenis, testibus pla-
 num faciam. 3. Verr. 70
 Q. Tadius, homo familiarissimus patris istius, non alienus
 a matris eius genere & nomine, tabulas protulit, quibus
 pecuniam se dedisse ostendit. Recita nomina Q. Tadii. ne
 tabulis quidè Q. Tadii, nec testimonio credetur. 3. Verr. 11.
 91
 Vt ex C. Fannio, & ex Q. Tadio cognouistis. 3. Verr. 93
 Tæda.
 Ceres dicitur inflammasse tædas ex ignibus Ætnæ. in Ver-
 rem, 225. b
 Qui tædas candentes accipit. ad Heren. 38. b
 Furiarum tædis ardentibus. in Pis. 89. b
 Circumstant cum ardentibus tædis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 81
 Tædet.
 Tædet ipsum, vehementerque poenitet. 2. ad Att. 58
 Quod si talium ciuium vos Iudices tædet, ostendite. pro
 Flacco, 166. b
 Prorsus vitæ tædet, ita sunt omnia omnium miserarum ple-
 nissima. ad Att. lib. 2. 39. 8. a
 Quid quæris: tædet omnium nos vitæ. ad Att. lib. 5. 104. 2. a
 Nam me cum antea tædebat, tum verò, & c. epist. 95. b
 Sunt homines, quos infamiae suæ neque pudeat, neque tæ-
 deat. in Verr. 72. b
 Tages.
 Si homo ille Tages fuit, quonam modo potuit terra oppres-
 sus viuere: Vnde porro illa potuit quæ docebat alios, ipse
 didicisse: 2. de Diuinat. 40
 Tages quidam dicitur in agro Tarquiniensi, quum terra ara-
 retur, & sulcus altius esset impressus, extitisse repente, &
 eum affatus esse qui arabat. 2. de Diuinat. 38
 Tages vt in libris est Etruscorum, puerili specie dicitur vi-
 sus, sed senili fuisse prudentia. 2. de Diuinat. 38
 Cum aspectu Tagis obstupuisset bubulcus, clamoremque
 maiorem cum admiratione edidisset, concursum esse fa-
 ctum, totamque breui tempore in eum locum Etruriam
 conuenisse: tum illum plura locutum multis audientibus,
 qui omnia eius verba exceperint, literisque mandauerint.
 2. de Diuinat. 39
 Qui ^{non} esse noluit, ^{et} ^{ad} ^{erimus}: 4. ad Att. 22
 Talaris, Vide Talus.
 Talentum.
 Quum legati ab Alexandro quinquaginta ei talenta attu-
 lissent, quæ, & c. 5. Tusc. 131. a
 Cyprii talenta Attica c. dabant. Att. 82. b
 c. c. talenta tibi Apolloniæ dederunt, ne pecunias creditas
 soluerent. in Pis. 98. b
 Quinquaginta talenta Flacco dicit se dedisse. pro Flac. 163.
 Tusc. q. 246. b
 Decem milia talenta Gabinio esse promissa. pro Rab. Post-
 humo, 125. b
 Talis.
 Honos talis Populi Rom. volûtas paucis est delatus ac mi-
 hi. in Vatinius, 7. a
 Talis non est Argiua Iuno. de Nat. d. 1. 57. De ornatu simu-
 lachri loquitur.
 Quamobrem vita quidem talis fuit vel fortuna, vel gloria,
 vt nihil posset accedere. de Amic. 11. a
 Cum esset talis, qualem te esse video. pro Mur. 131. b
 Et talis qualem esse eum scripseras. Att. 19. b
 Vt & ipsis, apud quos ageret, talis, qualem se ipse optaret,
 videretur. 1. de Orat. 43. a

Tale ac tantum iusurandum. epist. lib. 15. 4. 42. a
 Sed videtur vt senectus non modò languida atque iners non
 sit, verum etiam sit operosa, & semper agens aliquid & mo-
 liens, tale scilicet, quale cuiusque studium in superiore vi-
 ta fuit. de Senect. 23. a
 Talem te esse oportet, qui primùm te seiungas, & c. ep. 146. b
 Clodium tibi amicissimum existima, cuiemque talem, qualis
 & prudētissimus & fortuna optima esse debet. ad Bru-
 tum, 1. 4. a
 Non talem videri fuisse in imperio, quales eius maiores fuis-
 sent. lib. 1. de Finib. 18
 Non equidem hoc diuinavi, sed aliquid tale putavi fore. ad
 Attic. lib. 16. 335. 4. a
 Vir tali dignitate præditus. pro Cluent. 116. a
 Tali ingenio præditus Lucullus. Acad. 1. b
 Idque molitus est tali quodam modo. de Vniuers. 198. b
 Vt & non tales, quales antea habitæ sint, aut plerunque ha-
 beri soleant. 2. de Inuent. 251. a
 Tot, talisque viri. pro Quintio, a
 Quum hæc talia sint, quo minus quod ad me pertinebit,
 & c. Brutus ad Cic. lib. 11. 10. 9. a
 Vereor, ne talium personarum minuat gloriam. 4. Acad. 10. a
 Tales enim nos tunc putamus esse, vt iure laudemur. 1. Of-
 ficiorum, 119. a
 Quales sumus, tales esse videamur. 2. Offic. 62. a
 Omnem eam legem, & c. esse laudabilem talibus quibusdam
 argumentis docent. 2. de Leg. 19. a
 De talibus rebus primus quaesiuit Thales Milesius. de Nat.
 deorum, 1. 19
 Non audeo dicere de talibus viris. de Orat. 137. b
 Taliter.
 Etenim audiueram nemini taliter licere. ad At. lib. 10. 53. Ve-
 tus codex legit aliter.
 Talna.
 Veni igitur ad Siccam octauo die è Pompeiano, cum vnum
 diem Velia constitissem, vbi quidem fui sanè libenter a-
 pud Talnam nostrum, nec potui accipi (illo absente præ-
 fertim) liberalius. 16. ad Att. 16
 Talpa.
 Quid talpam, num desiderare lumen putas? 4. Acad. 144. a
 Talus, pars pedis.
 Purpura vsque ad talos demissa. pro Cluent. 89. a
 Talus.
 Vt enim, inquiunt, si hoc fingamus, esse quasi finem & vlti-
 mum, ita iacere talum vt rectus assistat, qui, & c. 3. de Fini-
 bus, 83. a
 Quatuor tali iacti casu venereum efficiunt. de Diuin. 85. b
 Nobis senibus ex lusionibus multis talos relinquunt & tes-
 feras. Cat. 54
 Brulla talis præclare ludens. de Orat. 151. b
 Libet autem semper discere, vt si velim ego talis optimè lu-
 dere, aut pilæ studio teneat, etiam fortasse si assequi non
 possim: & c. 3. de Orat. 50. a
 Talaris.
 Stetit soleatus Prætor Populus Rom. cum pallio purpureo,
 tunicaque talari, muliercula nix in litore. 7. Verr. 69
 Ac per eos dies quum iste cum pallio purpureo, talarique
 tunica versaretur in conuiuibus muliebribus, & c. 7. Verr. 26
 Talarius.
 Adde huc, si placet, vnguentarios, saltatores, totumque lu-
 dum talarium. 1. Offic. 210. a
 Non enim vnquam turpior in ludo talario confessus fuit.
 ad Att. lib. 1. 37
 Talaria.
 Minerua, cui pinnarum talaria affigunt. 3. de Nat. d. 42
 Nemo est istorum qui otium non timeat: quare talaria vi-
 deamus. ad Att. lib. 14. 48. Id est, paremus talaria vt hinc
 abeamus. Nonnulli codices habent induamus.
 Diuersosque pedes victos talaribus aptis. in Arato, 3. a
 Tam & Quam.
 Quod tibi tam facile creda, quàm alteri nemini. de N. d. 15. b
 Nunquam reo cuiquam tam humili, tam sordido, tam no-
 centi, tã alieno, tã præcisè negaui, quàm hic mihi. At. 121. b

Istam inquam dexteram, nō tam in bellis & in præliis, quàm
 in promissis & fide firmiorem. pro Deiot. 4. a
 Ne exquirendo audire tam multa possunt, quàm multa
 sunt, & c. de Nat. d. 1. 68
 Nemo tam multa ne in Græco quidem otio scripsit, quàm
 multa sunt nostra. Orat. 206. b
 Tametsi non tam multum in istis rebus intelligo, quàm
 multa vidi. 6. Verr. 84. a
 Vtinam Gracchus non tam fratri pietatem, quàm patriæ
 præstitisset. de Clar. Orat. 175. b
 Tam enim sum amicus Reip. quàm qui maximè. Metello,
 lib. 5. 2. 14. a
 Nōne deum videri censet Ægyptiis: tam hercle, quàm tibi
 illam nostram Sospitam, & c. de Nat. d. 1. 57
 Quorum neutrum tam facile, quàm tu arbitraris, concedi-
 tur. de Diuinat. 82. b
 Hic tam imbecillus, quàm videtis. pro Cæl. 53. b
 Non est tam explorata ratio, quàm videtur. de Nat. d. 1. 45
 Tam, cum verbo.
 Non me hercule tam perscribere possum, quàm mihi gra-
 tum feceris, si otiosum Fabium reddideris. ad Pætum, li-
 bro 9. 25. 7. a
 Tam, cum aduerbiis.
 Vituperanda est rei tam maximè necessaria tanta iniuria:
 de Amic. 112. b
 Melius erat non dari omnino, quàm tam munificè ac tam
 largè dari. de Nat. d. 37. b
 Quid opus est de Dionysio tam valde affirmare: Att. 106. b
 Tam valde perhorrescere. 5. de Finib. 53. a
 Nihil est tam valde vulgare, quàm, & c. de Diuinat. 125. b
 Tam vehementer. de Orat. 105. b
 Ecquis vnquam tam palam de honore, tam vehementer de
 salute sua contendit, quàm ille, atque illius amici, vt ne
 hæc mihi dilatio detur? 1. Verr. 12. a
 Tandiu, Vide Tandiu.
 Tamen.
 Ea tibi non debeo comédare, sed comendo tamen. 12. fam. 52
 Tamen à malitia non discedis, tenuiculo apparatu signifi-
 cas Balbum fuisse contentum. ad Pætum, lib. 9. 45
 Lucretii poemata lita sunt multis luminibus ingenii, multæ
 tamen artis. Quint. frat. 313. b
 Cui cum Cato intercessisset, tamen est perscripta. epist. 3. b
 Tamen est, & c. tamen, & c. epist. 58. b
 Itaque eum qui audiunt, quauis ipsi infantes sint, tamen
 illo modo confidunt se posse dicere. Orat. 204. b
 Vt modò vendat illis, nec tamen ita vt, & c. de Arusp. 254. b
 Quid? si, & c. tamenne hanc rem sic agemus, vt crimini au-
 inuidiæ reo puremus esse oportere, siquo de homine se-
 uerius iudicauit? 7. Verr. 15
 Quid si pluribus de rebus vno fortitū retulisti: tamenne ar-
 bitraris id te posse obtinere: pro Domo sua, 223. b
 Tamenne ista tam absurda defendes? de Nat. d. 1. 55
 Veruntamen, quid si, inquit, habes eiusmodi causam, vt, & c.
 tamenne vereris vt possis hæc contra Hortensium con-
 tendere? pro Quint. 52. a
 Et tamen nihilominus ^{ad} ^{epist.} ^{venit}. epist. 210. b
 Tamen nihilominus putabunt, & c. pro Cluent. 33. b
 Innocens est quispiam, veruntamen quanquam abest à cul-
 pa, suspicione tamen non caret: tametsi miserum est: ta-
 men ei, qui hunc accuset, possum aliquo modo ignosce-
 re. pro Sext. Rosc. 27. b
 Neque minus hæc tamen tua leuitas, & c. de Orat. 107. b
 Quod equidem non amisi adhuc, & tamen videtis annos
 meos. de Senect. 82. b
 Ego pro patria solus exarxi, sic tamè, vt, & c. de Arusp. 254. b
 Quare parui refert, me probare cogitationem tuam, si nihil
 tamen tibi remittere possum. 10. ad Att. 35
 Tametsi.
 Non me hercule quæ loquor, crederem Iudices, tametsi vul-
 gò audirem. 5. Verr. 50. a
 Id tametsi priore aetione ex Heraclii Syracusani testimonio
 cuiusmodi esset, cognouistis, tamen vobis alio loco, & c.
 demonstrabitur. 4. Verr. 10. a

Tametſi viciffe debeo, tamen de meo iure decedā. pro Sext. Roſc. 36. b
Tametſi civis Romanus virtutis cauſa iandiu eſt, tamen, &c. 4. Verr. 15. a
Tametſi iactat ille quidem illud ſuum arbitrium. ad Attic. lib. 1. 7. 2. a
 Verum fac te impetrauiſſe, &c. tametſi quæ eſt iſta laudatio, quum laudator interrogatus lædat neceſſe eſt? 6. Verr. 16. a
 Verum hiſ de rebus non neceſſe habeo dicere ea quæ me P. Quintius cupit cõmemorare: tametſi cauſa poſtulat: &c. pro Quint. 7. a
Tametſi ſpero, &c. tamen faciam, &c. epiſt. 32. 58. 129. b
Tanagræ, arum, & **Tanagræus**.
Tanagræa quædam meretrix fuiſſe dicitur. eius non longè à Tanagris ſimulacrum è marmore in ſepulchro poſitum fuit. pro Domo ſua. 86
Tandem.
 Quouſque tandem abutere Catilina patientia noſtra? 1. in Catil. 1. a
Tandem aliquando poſſe conſiſtere. in Catil. 1. pro Qu. 17. b
 Seruus Cn. Planci Brundufii tandem aliquando mihi à te expectatiſſimas literas reddidit. 16. fam. 10
 Ibis tandem aliquando quò te iam pridem tua iſta cupiditas effræpata ac furioſa rapiebat. in Catil. 18. a
Tandem aliquando Romæ eſſe cõpimus. epiſt. 18. 1. b
 Vtrum hîc tandem diſceptationem & cognitionem veritatis, an innocentiam labem aliquam aut ruinam fore putatis? pro Flac. 18. a
 Perficere, vt iam tandem aliqui fateantur. 2. de Lege Agraria. 100. a
 Qui tandem fieri potuit, niſi homines ea quæ ratione inueniſſent, eloquentia perſuadere potuiſſent? 1. de Inventione. 4. a
 Hoc per ipſos deos, quale tandem eſt? de Nat. d. 12. b
 Quod genus tandem eſt iſtud oſtentionis & gloriæ? pro Rab. Poſth. 23. a
 Hoc per ipſos deos, de quibus loquimur, quale tandem eſt? 1. de Nat. d. 146. a
 Vtrum hîc tandem cognitionem veritatis fore putas, an, &c. pro Flac. 151. b
 Quanto tandem illum mœrore afflictum eſſe & proſtigatum putatis? 2. in Catil. 26. a
 Quarum tandem, inquit Catulus. de Orat. 106. b
 Quomodo eum tandem laturum eſſe exiſtimas? de Fin. 77. b
 Cecinna vtrum noluit tandem, an non potuit accedere? pro Cecin. 35
 Aliquando tandem poſſe conſiſtere. pro Quintio. 63. a
 Quonam tandem modo? 3. Tuſc. q. 13. a
 Quorſum tandem, aut cur iſta quæris? 1. de Leg. 5. a
 Literæ iam tandem mihi redditiæ ſunt à Cæſare. epiſt. 239. b
Tandiu.
 Deum atque hominum fidem implorabis circunueniri C. Verrem, quòd accuſator nolit tandiu, quandiu liceat dicere. 3. Verr. 16. a
 Abs te tandiu nihil literæ. Att. 2. b
 Ego te abſuiſſe tãdiu à nobis doleo, &c. Curioni, lib. 2. 1. 4. a
 Tibi aſſentantur tandiu, dum ades. epiſt. 132. b
 Eas dum lego, minus mihi turpis videor, ſed tandiu dum lego. ad Att. lib. 9. 173. 11. a
 Qui valuit tandiu, dum huc prodiret. pro Flac. 154. b
 Feram tandiu, quàm ferre potero. de Clar. Orat. 186. b
 Nam tandiu fuit in carcere Apollonius. 7. Verr. 17. a
 Ignominia autem illa grauis tandiu in illo homine fuit, quandiu iſte in prouincia manſit. 4. Verr. 47. a
 Corpus tandiu gaudet, dum ſentit voluptatem. 5. Tuſcul. quaſt. 136. a
 Tyberius enim Gracchus Publii filius tandiu laudabitur, dum memoria rerum Romanarum manebit. 2. Offic. 61. a
 Ego tandiu requieſco, quandiu ad te ſcribo. Att. 136. b
 Verbi enim controuerſia tandiu torquet Græculos homines. de Orat. 89. b
 Vixitque tandiu, quàm licuit bene viuere. de Claris Oratoribus. 3. a

Tango.

Villa quæ viam tangit. pro Mil. 111. b
 Cætera in magnis rebus, minæ Clodii contentioneſque, quæ mihi proponuntur, modicè me tangunt. ad Ar. lib. 2. 34. 2. a
 Fundos decè & tres reliquit, qui Tyberim ferè omnes tangunt. pro Roſc. Amer. 12. a
 Itaque ego, quo die tetigi prouinciam, &c. 6. ad Att. 6
 Sed vt ſcriberem, tetigit. 13. ad Att. 60
 Sed vbi Xenocrates, vbi Ariſtoteles iſta tetigit? hos enim quaſi eorſdem eſſe vultis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 126
 Lex cuius quam quiſque partem tetigit voce, ſuffragio, &c. repudiatuſ eſt. pro Domo ſua. 223. b
 Verres ſimul ac tetigit prouinciam, ſtatim Meſſanam literas dedit: &c. 3. Verr. 18. a
 Idcirco, inquit, agros nominare non poſſum, quia tangam nullum ab inuito. 2. de Lege Agr. 69. a
 Non omnia dicam, & leuiter vnumquodque tangam. pro Roſc. Amer. 51
 Genu mehercule M. Antonium vidi, quum cõtente ipſe pro ſe lege Varia diceret, terram tangere. 2. Tuſc. q. 49
 Et ne tangantur rationes ad Opis. 8. Philip. 251
 Nihil tangi poteſt quod careat ſolido. de Vniuerſ. 15
 Tangi quenquam oportuiſſe. 15. ad Att. 21. pro, occidi.
 Verum ita eſt vt dicis, te deiectum debeo intelligere, etiam ſi tactuſ non ſis. pro Cecin. 292. b
 De præda mea præter Quaſtores vrbanos, id eſt Pop. Romanum, terçium nec attingit, nec tactuſ eſt quiſquam. Caninio, lib. 2. 16. 7. a

Tactus.

Tactuſ à te aliquoties iſte locus. 2. de Legib. 8
 Plus terrarum ſitus, quàm Lunæ tactuſ ad naſcendum valere. de Diuinat. 128. b
 Etruria autem de cælo tacta ſcientiſſimè animaduertit, &c. 1. de Diuinat. 151. a
 Tribuni ſanctiſſimum corpus non ſolùm tactum ac violatum manu, ſed etiam vulneratũ ferro, conſectumque vidisti. Poſtquam. 5. a
 Genus illud tertium quod à Craſſo tactum eſt. de Orat. 112. b
 Quem locum miror à Poſidonio breuiter eſſe tactum, &c. Offic. 3. 11
 Natæ verò ſtatua, aut æra legum de cælo tacta, quid habent obſeruatum ac veruſtum? 2. de Diuinat. 114

Tactus, ſubſtantiuum.

Tactus toto corpore æquabiliter fuſuſ eſt, vt, &c. de Natura deorum. 54. b
 Et iſ ſolis tactuſ eſt, vt non tepefaciat ſolùm, ſed etiam cõburat. de Nat. d. 2. 29
 Voces vt chordæ ſunt intentæ, quæ ad quemque tactum reſpondeant. de Orat. 163. b
 Qua ex coniunctione cælum ita actum eſt, vt ſub aſpectum & tactum cadat. de Vniuerſ. 197. b
 Qui non odore vllo, non tactu, non ſapore capiatur. pro Cæl. 46. b
 Quid de tactu? & eo quidem, quem philoſophi interiorẽ vocant, aut doloris aut voluptatis? Acad. 6. b
 Tactuſ intimo percipere aliquid. Academic. quaſtio. edit. 1. lib. 2. 69
 In ſolo tactu interiori Cyrenaici putabãt eſſe veri iudicium, quia ſentiatuſ. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 22. Tactuſ interior à philoſophis dictuſ, quia tactuſ organum non eſt ipſa caro, ſed aliquid ſubtus carnem, in quo eſt ſenſuſ omnium rerum tactiliuſ.

In tactuſ moduſ & mollitudinis & lenitatis. de Orat. 152. b

Tactio.

Et qualis eſt hæc aurium, tales ſunt oculoruſ & tactionum & odorationum & ſaporum. 4. Tuſc. q. 31. a

Tanquam.

Tanquam ad aliquem libidinis ſcopulum appellere. 2. de Orat. 84. a
 Quid mihi nunc vos, inquit Craſſuſ, tanquam alicui Græculo quaſtiunculam ponitiſ? de Orat. 93. b
 Neminem reperies, qui tanquam arma militis inſpicienda ſint, ita probeſ armatum. pro Cecin. 196. b

Pugnandum tanquam contra morbum eſt, ſic contra ſenectutem. de Senect. 32. a
 Apud eum ſic fui tanquam domi meæ. Seruil. lib. 13. 70. 2. a
 Tanquam enim ſi clauſa ſit Aſia, ſic, &c. ad Caſſiu. lib. 2. 9. 2. a
 Quapropter hoc te primùm rogo, ne contrahas, aut demittas animum, ne ve te obrui tanquam fluctu, ſic magnitudine negotii ſinas. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 6. a
 Oratorem & iudicia & conciunculas, tanquam in aliquod piſtrinum detrudi & compingi videbam. 1. de Orat. 24. a
 Etatis illius iſta fuit laus, tanquam innocentiam, ſic Latine loquendi. de Clar. Orat. 188. b
 Ego tecum tanquam mecum loquor. Att. 132. b
 Video tibi etiam nouum accidiſſe tanquam mihi. ad Attic. lib. 6. 111. 10. a
 Omnia deſyderantur ab eo (tanquam nihil denegatum ſit ei quominuſ paratiſſimuſ eſſet) qui publico negotio præpoſituſ eſt. Cæliuſ ad Ciceronem, lib. 8. 53. a
 Nam Odyſſea Latina eſt, ſic tanquam opus aliquod Dædali. de Clar. Orat. 170. b
 Illud te ad extremum & oro & hortor, vt tanquam poætæ boni & actores induſtrii ſolent: ſic, &c. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 67. a
 Repente enim te, tanquam ſerpens è latibulis intuliſti. in Vatiniuſ, 2. a
 De Dolabella quod ſcripſi, ſuadeo videas tanquam ſi tua res agatur. ad Cæliuſ, lib. 2. 15. 19. a
 Omnes, tanquam ſi tu eſſes, ita fuerunt. ad Quint. fratrem, lib. 3. 18. 3. a
 Vt iſtum tanquam ſi eſſet Conſul, ſalutarent. in Ant. 180. b
 Qui tanquam ſi oſſuſa Reipublicæ ſempiterna nox eſſet, ita ruebant, &c. pro Sext. Roſc. 33. b
 Gloria virtutem tanquam vmbra ſequitur. 1. Tuſc. q. 177. a
 Nam illò ſi veneris, tanquam Vlyſſes, cognosces tuorum neminem. epiſt. lib. 1. 10. 1. a

Tantalus.

Dic quaſo, num te illa terrent, triceps apud inferos Cerberuſ, Cocyti fremituſ, tranſuectio Acherontis, mento ſum mam aquam attingens ſiti enectuſ Tantaluſ? 1. Tuſc. 8
 Quam vim ſignificantem mali poætæ, impendere apud inferoſ ſaxum Tantalò faciunt ob ſcelera, animique impotentiam & ſuperbiloquentiam. 4. Tuſc. 28
 Multi iniqui, atque infideles regno, pauci boni ſunt, inquit Acciuſ. At cui regno? quod à tãtalo & Pelope proditum iure obtinebatur. Offic. lib. 3. 113

Tantalidæ.

Quinam Tantalidarum internecioni moduſ paretur? aut quænam vnquam ob mortem Myrtili pœniſ luendiſ dabitur ſatietas ſuppliciuſ? 3. de Nat. d. 68

Tantus.

Equitatuſ tantuſ, quantum volet. Att. 106. b
 Si enim hæc liberè dicentur, non fuit tantuſ homo Sextuſ Roſciuſ in ciuitate, vt de eo potiſſimuſ conquerantur. pro Sext. Roſc. 39. b
 Tantuſ ergo imperator in omni genere belli fuit, præliis, oppugnationibus, naualibus pugnis, &c. 4. Academicar. quaſt. 6. a
 Tantuſ in iocando lepoſ. de Orat. 87. b
 Sol maiorne quàm terra ſit, an tantuſ quantuſ videatur? 2. de Diuinat. 15. a
 Si me amas tantum, quantum proſectò amas. Att. 35. b
 Tanta multitudo. Att. 130. b
 Vrbs tanta atque talis. 3. de Nat. d. 133. a
 Tantuſ ingenium in tam leues ſententiaſ incidiffe. de Natura deorum, 1. 42
 Quid enim eſt tantum in vno aut altero die? ad Atticuſ, libro 7. 31
 Sed tantum ſtudiuſ, tamque multam operam ponendam in eo non arbitrantur. de Finib. 49. b
 Tantuſ & talem hominem. 13. fam. 89
 Nomen tantum virtutis vſurpas, quid ipſa valeat ignoras. Parad. 118. b
 Verrem tantum ſemper auaritia hãante atque imminenti fuiſſe ingenio. in Verr. 135. b

Nequaquam enim tantum erat, quantum homineſ loquebantur. pro Cæl. 53. b
 Multas habui concioneſ, nullam vnquam vidi tantã, quanta nunc veſtra eſt. in Ant. 208. b
 Neque tanto ante exitium ac fati diem, Reip. denuntiaſſet in Catil. 114. b
 Cum tanto plureſ abducti eſſent, quàm relictuſ. in Ver. 350. b
 Eſt alienum tanto viro vt eſ tu, quod alteri præceperit, id ipſum facere non poſſe. ad Brut. 9. 1. a
 Tanta contentione quantum forum eſt. 12. fam. 12
 In tanta re, tamque immenſa. de Nat. d. 19. b
 Tanta ſimilitudine adiuncta ſunt falſa quædam veris, vt in iis nulla inſit certa iudicandi & aſſentiendi nota. de Nat. deorum, 1. 10
 Hi tanti igneſ, tamque multi. de Nat. d. 44. b
 Cum in animis hominum tantæ latebræ ſint, tanti reſcuſſuſ. pro Marc. 154. b
 Tam multæ reſ atque tantæ. de Nat. d. 29. b
 Tot tantæque reſ. de Orat. 145. b
 Iſta tanta tamque multa. de Orat. 88. b
 Tot tantæque vitia. in Verr. 74. b
 Qui vnquam tam breui tempore tam multa adire, tantuſ curſuſ conficere potuit? pro Pomp. 10. b
 Cum fineſ prouinciæ tantuſ haberet, quantuſ optauerat. in Piſonem, 90. b
 Qui tantuſ progreſſuſ habebat in Stoicis. de Nat. d. 1. 12
 Qui tantuſ & tam infinitaſ pecuniaſ repudiariſ. pro Quint. Roſc. 49. b
 Si tanta bella legiſſeſ, quanta & geſſiſt & confeciſt. pro Corn. Balb. 64. b
 Ex iis, quæ ſcripſimus, tanta etiam à me non ſcripta perſpicis. Att. 17. b
 In hiſ tot & tantuſ malis. 5. Tuſc. q. 43. a
Tanti.
 Tanti me fugacem, mercenarium patronum hi æſtimaerunt. in Saluſt. 6. a
 Eſt ergo vlla reſ tanti, aut commodum vllum tam expectandum, vt viri boni & ſplendorem & nomen amittat. Offic. 68. b
 Id quidem non tanti eſt, quàm quod, &c. pro Mil. 112. b
 Nihil mihi tanti eſt, faciam quod voluit. 13. ad Att. 55
 Eſt mihi tanti Quiriteſ, huiuſ inuidiæ falſæ atque iniquæ tempeſtatem ſubire: dummodo, &c. 2. in Catil. 36. a
 Sed non eſt mihi tanti. in Catil. 102. b
 Tanti non fuit Arſacem capere, Seleuciam expugnare, vt earum rerum, quæ hîc geſtæ ſunt, ſpectaculo careret. Cæliuſ ad Ciceronem, lib. 8. 40
 Hic tibi in mentem non venit iubere hæc quoque vt referret, &c. fuit tanti, mihi crede: haberes quod defenderes. 6. Verrinarum, 24. a
 Nihil tanti fuit, quo venderemus fidem noſtram. Brutuſ ad Ciceronem, 45. Id eſt, nihil tanti æſtimauiſmuſ, vt ſeruire vellemuſ.
 Tanti nihil fuit, vt à te abeſſe vellem. 12. ad Att. 8
 Nihil tanti fuerat nobiſ. 5. ad Att. 13
 Tibi certè tanti non fuiſſet, vt ſocium fraudareſ. pro Quint. Roſc. 48. b
 Is non putat tua dona eſſe tanti. pro Cæl. 45. b
Tantidem.
 Coegit Segeſtenſeſ à Docimo tantidem publice accipere. 5. Verr. 70. a
 Tantidem frumentum emere, quanti, &c. 5. Verr. 167. a
 Ipſe tria prædia ſibi depactuſ eſt, voluntatem Decurionum ac municipum omnium tantidem, quanti fidem ſuam fecit. pro Roſc. Amer. 68. a
 Tu C. Salluſti tantidem putas eſſe biſ Senatorem fieri, quanti biſ Conſulareſ. in Sall. 275. b
Tantiſper.
 Cogitare tantiſper de aliquo reo. pro Cecin. 21. a
 Deinde eſt in carcerem deductuſ, vt ibi eſſet tantiſper, dum culeuſ, &c. 2. de Inuent. 132. a
 Sed video quid efficiat, tantiſper hoc ipſum magni æſtimaſ. de Inuent. 81. b

Totos dies scribo: non quò proficiam quid, sed tãtis per im-
pedior. ad Att. lib. 12. 241. 3. a
Habet rationem mei consilii: tibi igitur hoc cenſeo, laten-
dum tantisper ibidè, dum efferueſcit hæc gratulatio, &c.
ad Varronem, lib. 9. 2. 9. a
Tanto.
Quòd si Cleomenes non tanto antè fugiſſet, aliqua tamen
ad reſiſtendum ratio fuiſſet. 7. Verr. 71. a
Reperietis quinque tanto Iudices, amplius iſtum, quàm,
&c. 5. Verr. 193. a
Tantone minoris decumæ vanierunt, quàm fuerunt. 5. Ver-
rinarum, 87. a
Tantò mihi videtur res obſcurior. de Nat. d. 1. 42
Tantopere.
Neque enim tantopere, &c. quantopere, &c. de Orat. 98. b
Neque enim tantopere hanc à Craſſo diſputationem deſy-
derabam, quãtoperè eius in cauſis oratione delector. 1. de
Orat. 79. a
Iſtud neſcio quid quod tantopere didiciſti. pro Mur. 20
Non poteſt igitur uterque ſapiens eſſe, quoniam tantopere
diſſentiunt, ſed alter. 4. Acad. 240. a
Nec cum iſtis tantopere pugnare, qui Græca legere malint,
modò legant illa ipſa, nec ſimulent: &c. 1. de Fin. 17. a
Neque hoc tantopere querendum videtur, hæc ſumma
in illis eſſe, ſi in nobis eſſent ſaltem mediocria. pro Quin-
tio, 1. a
Tantopere & tam multis verbis à te petamus. 5. fam. 35
Tantum.
Id ſi præſtaret, quantum mihi æris alieni eſſe tibi edidit, tan-
tum & plus etiam ipſe mihi deberet. ad Att. lib. 7. 123. 11. a
Tantum abeſt ab officio, ut nihil officio magis poſſit eſſe
contrarium. de Offic. a
Tantumque abeſt ut amicitia propter indigentiam colan-
tur, ut ii, &c. de Amic. 47. a
Tantum abeſt ut ego, ex quo aſtricti ſumus, laxari aliquid
velim. Att. 89. b
Tantum abeſt ut eneruetur oratio cõpoſitione verborum,
ut aliter in ea nec impetus vllus, nec vis eſſe poſſit. Ora-
tor, 129. b
Is enim qui occultus & teſtus dicitur, tantum abeſt ut ſe
iudicet, perſiciet etiam, &c. 2. de Finib. 88. a
Tantum abeſſe dicebat, ut id conſentaneum eſſet, ut maxi-
mè repugnaret. 4. Acad. 55. a
De ſano illo, de quo tantum, quantum me amas, velim co-
gites. Att. 190. b
Tantum ego & mihi conſido, & ſic percullus, &c. Plancus
ad Ciceronem, lib. 10. 18. 8. a
Dixit tantum, nihil oſtendit. pro Flac. 153. b
Nihil dicam arrogantius, tantum dicam totos dies, &c. pro
Mur. 71
Non dicam quid acciderit (multorum enim, &c.) tantum
dicam, &c. epiſt. 13. b
Tantum intereſt, quòd tu cum es commotus, acquieſcis, aſ-
ſentiris, approbas, &c. 4. Acad. 255. a
Non tantum parù comòdè, ſed etiam turpiter. 1. de Or. 115. a
Homines ruſtici nomine tantum noti. de Petit. 209. b
Tantum opinor, Hortenſi, ad hanc cauſam non accederent,
ne in alterius impudentia ſui pudoris æſtimationè amit-
terent. 4. Verr. 140. a
Sed quoniam tantum in ea arte ponitis, videte ne, &c. 4.
Academ. 163. a
Tantum opinio præiudicata poterat. de Nat. d. 1. 8
Nec quicquam poſthac non modò tantum, ſed ne tantulum
quidem præterieris. Att. lib. 15. 47
Nec tantum proficiebam, quantum volebam. Att. 14. b
Si enim iudicia nulla ſint, tantum vnumquèque ablatum
putant, quantum ſibi ac liberis ſuis ſatis eſſe arbitra-
rentur. 2. Verr. 26. a
Tantum, quantum ſat eſt. de Senect. 87. b
Si intellexero has literas tantum, quãtum ſcribens conſide-
bam, apud te pondus habuiſſe. epiſt. 11. b
Tantumque ero tantum, quantum patietur vtriuſque ætas.
epiſt. 70. b

Tantum quod aratoribus obſides non dedit. 3. in Ver. 81. &
5. 105
Tantum quod hominem non nominat. in Verr. 99. b
Poſtea autem quàm alicuius culpa tantum valerit vnus, ut
obſiſti non poſſet, &c. ad Marium, lib. 7. 3. 15. a
Tantum ex Arpinati veneram, quum, &c. 7. fam. 40. Id eſt,
ſimulac veni.

Tantummodo.

Arbores tantummodo per ſtirpes aluntur ſuas. de Nat. deo.
lib. 2. 116
Quid ego iſtius in eiſmodi rebus mediocres iniurias col-
ligo, quæ tantummodo in furtis iſtius & damnis eorum,
à quibus aufererat, verſata eſſe videantur. 6. Verr. 33. a
Neque eum oratorem tantummodo, ſed hominem non
putant. 3. de Orat. 29. a
Quæ omnia ſuppreſſa voce dixit, tantummodo ut vos, qui
ea probabatis, poſſetis exaudire. pro Syl. 172. b
Velles enim, ais, tantummodo ut haberem negotii, quod
eſſet ad laureolam ſatis. ad Cælium, lib. 2. 9. 4. a
Si id tantummodo, ut taceas: nihil aſſequeris. 4. Acad. 167. a
Tantundem.
Quæ morte teſtamento ve eius tantundem capiat, quantum
omnes hæredes. 2. de Leg. 78. a
Magiſtratibus tantundem detur in cellam, quantum ſem-
per datum eſt. 5. Verr. 175. a
Tantundem populo dādum eſt. Att. 197. b. & Q. frat. 304. b
Ego tantundem, quantum ille popoſcerit. 5. Verr. 19. a
Nihil neceſſe eſt, inquit: vndique enim ad inferos tantun-
dem viæ eſt. 1. Tuſc. q. 167. a
Scipioni tantundem ſolutum eſt. Quint. frat. lib. 1. 3. 11. a

Tantulum.

Tantulum conſilium. pro Domo ſua, 57
Malum tantulum. 2. Tuſc. q. 111. a
Si ex eo negotio tantulum in rem ſuam cõuertiffet, &c. pro
Roſc. Amer. 67. a
Et vendidiffet, ſi tantulum moræ fuiſſet, quominus ei pecu-
nia illa numeraretur. 4. Verr. 65. a
Dices, Tantulane in cauſa: ad Att. lib. 4. 77. 5. a
Ut vix huic tantulæ epiſtola: tempus habuerim. ad Attic.
lib. 1. 9. 1. a
Putas ſolem eſſe tantulum? Acad. q. ed. 1. lib. 2. 114
Deinde cur tantulo vanierint. pro Roſc. Amer. 77. a

Tantulum.

Quorum oratione ne tantulum quidem commotus eſt. 4.
Verrinarum, 87. a
Is diſcipulus magiſtro tantulum de arte concedit. pro Roſc.
Amer. 70. a
Si ex eo tantulum in rem ſuam cõuertiffet. pro S. Roſc. 37. b
De omnibus nobis ſiquis tantulum de recta regione deſſe-
xerit, non illa, &c. 7. Verr. 138. a
Si tantulum oculos deiecerimus, præſto eſſe inſidias, &c. 7.
Verrinarum, 142. a
Quòd ſi intereſſe quippiam tantulum modò potuerit, etiam
amicitiæ nomen occiderit. 1. de Leg. 50. a
Nec quiſquam poſthac non modò tantum, ſed ne tantulum
quidem præterieris. ad Att. lib. 15. 330. 3. a

Tantillus.

Omitto enim vim ipſam omnium quæ generantur è terra,
quæ ex ſici tantillo grano, aut, &c. aut ſtirpium minutiffi-
mis feminibus tantos truncos ramòſque procreat. de Se-
nectute, 48. a

Tarcondimotus.

Ad x i i i. Cal. Octobr. cum exercitum in Ciliciam ducere, in
ſinibus Lyconia & Cappadocia mihi literæ reddita
ſunt à Tarcondimoto, qui fideliffimus ſocius trans Tau-
rum, amiciffimufq; populi Romani exiſtimatur. 15. fam. 2

Tardus.

Formoſus an deſormis, velox an tardus fit, &c. 1. de Inu. 51. a
Tardus & parum efficax. 8. fam. 31. in epiſt. Cælii.
Tardus & hebes. Acad. q. ed. 2. lib. 121
Tardus in cogitando. de Clar. Orat. 113. a
C. Lentulus non tardus ſententiis, non inops verbis fuit. de
Clar. Orat. 187. b

Ingenium eximium & tarda mens. 5. Tuſcul. 96. a
Tardum ingenium. de Orat. 119. b
Pontidius, Qualem exiſtimas, qui in adulterio deprehendi-
tur: Tardum. 2. de Orat. 153
Epicurus quem iſti tardum putant. Acad. q. 24. b
Contraque ut tardam aliquam & languidam pecudem ad
paſtum, &c. 2. de Finib. 66. a
Ad quem veſtrum tam tardo ingenio fore putavit, cui, &c.
3. de Lege Agr. 4. a
Quidam nimis indociles tardi que ſunt. 1. de Nat. d. 19. a
Sensus hebetes, tardi & pingues. 1. Acad. 45. a
Tarda & ſera nimis, &c. de Diuin. 122. b
Omnia adhuc tarda & ſpiſſa. Att. lib. 10. 55
Principia orationis tarda, & exitus tamen ſpiſſi & producti
eſſe debent. 2. de Orat. 118. a
Quò delictum maius eſt, eò pœna eſt tardior. pro Cec. 286. b
Qui in vlcifcendo remiſſior fuit, & qui in beneficiis remun-
erandis eſt tardior. Poſtquam. 203. b
Sed eò tardior ad diſcendum fui, quod, &c. Att. 149. b
Tardior in te fuit. 6. famil. 12
Et redemptor non inopia aut inertia tardior fuit. de Diuina-
tione, 118. b
Ut quanquam antè egebam conſilio, tamen animi dolore
ſim tardior. 15. ad Att. 18. Id eſt, mente quaſi obtuſiore.
Aut etiam ſi ſis natura tardior. Cat. 19
Tradere aliquid vel etiam inculcare, ſi quis fortè ſit tardior.
de Orat. 95. b
Spondæus, quòd eſt è longis duabus, hebetior videtur &
tardior. Orat. 218. b
Ad referendam gratiam tardior eſſe. Antequam iret in
exilium, 2. a
Iuris dubitatio tardior me facit ad iudicandum. pro Ce-
cinna, 286. b
In Manliano offendi Diphilum, Diphilo tardior. ad Qu.
frat. 318. b
Atque haud ſcio an ſatis fit eum qui laceſſerit, iniuriæ ſuæ
pœnitere, ut & ipſe nequid tale poſthac committat, & cæ-
teri ſint ad iniurias tardiores. 1. Offic. 51. a
Non conuenit enim, cum ego ad promerendum beneficium
tam fuerim expeditus, vos ad referendam gratiam eſſe tar-
diores. Antequam. 193. b
Soler idem Roſcius dicere, ſe, quò plus ſibi ætatis accederet,
eò tardiores tibiſinis modos & cantus remiſſiores eſſe fa-
cturum. 1. de Orat. 132. a
Nanque aut ſenes ad eas acceſſerunt, aut vſque ad ſenectum
in ſtudiis detinentur, aut ſunt tardiffimi. 3. de Or. 51. a
Tardè.
Conſules qui Remp. nimis tardè concidere mœrent. pro
Seſtio, 8. b
Videte nunc illum, primùm egredientem è villa ſubito: cur
veſperi: quid neceſſe eſt tardè: pro Mil. 40. a
Tardè iter facere. ad Att. lib. 11. 47
Aut accedemus in Epurum, aut tardè per Candauiam ibi-
mus. 3. ad Attic. 7
Quinetiam quum ſanè aduerſis vêtis vſi eſſemus, tardèque
& incommodè nauigaſſemus. ad Terentiam, lib. 14. 5. 1. a
Tardè nauigare, arbitror eſſe comòdius, quàm omnino non
nauigare. 16. ad Att. 12
Celeriter accipere, & tardè percipere. pro Roſc. Com. 18. a
Tardè tibi reddituro dabam, ſed amico. Tuſc. q. 215. Att. 77. b
Tardius faceres. 9. famil. 14
Illi in morbum & incidunt tardius, & recreantur ocyus. 4.
Tuſcul. 49. a
Qui in compedibus corporis ſemper fuerunt, etiam quum
ſoluti ſunt, tardius ingrediuntur. 1. Tuſcul. 61
Moueri celerius & tardius. 2. de Nat. d. 74. a
Et malit tamen tardius ad ſuorum laborum fructus perue-
nire. de Prouinc. Conſul. 76. b
Te Roma profectum eſſe tardius, quàm dixeras. Att. 61. b
Ad ea res, de qua, &c. tardiffimè iudicatur. pro Cecin. 28. b
Sed ne tardius quàm vellem, Reip. gratularer. Att. 154. b
Quò propter longinquitatem tardiffimè omnia perferun-
tur. epiſt. 22. b

Tarditas.

In ſenſibus eſt aliqua fortè grauitas aut tarditas. Acad. quæ-
ſtion. edit. 1. lib. 2. 50
Conſiderata tarditas. de Clar. Orat. 178. b
Celeritati tarditas contraria eſt. in Topic. 23. a
Plerique in rebus gerendis tarditas & procrastinatio odioſa
eſt. 6. Philipp. 209. a
Sed tanta fuit operis tarditas, ut, &c. in Catil. 115. b
Tarditas ingenii, ſtupor, debilitaſque linguæ. in Piſ. 1. a
Tarditas literarum. 15. ad Att. 45
Certatim poſthac, mihi crede, ad hoc tempus curretur, nec
occafionis tarditas expectabitur. 2. Philipp. 122. a
Tarditas ſententiarum, mora que rerum. 10. famil. 46
Aut æterna in te, aut certè diuturna valebit opinio tarditatis.
de Orat. lib. 1. 62
Afferit tarditatem iſta ſententia ad Dolabellam perfequen-
dum. 11. Philipp. 308. a
Certè iſta legatio moram & tarditatem afferet bello. 5. Phi-
lipp. 182
Curſu corrigere tarditatem. ad Qu. frat. lib. 2. 34
Sed noſti hominis tarditatem & taciturnitatem. Lentulo,
lib. 1. 5. 13. a
Propter tarditatem ſententiarum moramque rerum. epi-
ſtolarum, 156. b
Qui cum ingredi vix poſſet non ad inſequendum ſibi tar-
ditatem pedum, ſed ad fugiendum impedimento fore pu-
tabat. pro Rab. perd. reo. 14. a
Ita vt nonnunquam cunctatione & tarditate, dum otium vo-
lunt etiam ſine dignitate retinere, ipſi vtrunque amittant:
pro Seſt. 87. a
Quid abiectius tarditate & ſtultitia dici poteſt. 1. de Leg. 38
Quod nõ Academia vitio, ſed tarditate hominum arbitror
contigiſſe. de Nat. deor. 4. b
Atque vt eſſet meſura quædam, quæ in octo curſibus cele-
ritates tarditateſque declararet, &c. de Vniuerſ. 40. a
Cauedum eſt ne tarditatibus vtamur in greſſu mollioribus.
Offic. 1. 181

Tardigradus.

Quadrupes tardigrada, agreſtis, humilis, aſpera. lib. 2. de Di-
uinat. 198. a

Tardo.

Nos Eteſia vehementiffimè tardarunt. ad Att. 96. b
Nam M. Glabrioſum ſocors ipſius natura, negligentiſque tar-
dauerat. de Clar. Orat. 186. b
Nec Senatus eum tardabit. Att. 109. b
Quum eius animum ad perfequendum non negligentia tar-
daret, ſed conſcientia ſceleris, avaritiæque ſuæ frænaret. 5.
Verrin. 111. a
Et me ſimilis ratio pudoris à præſentis laude tardaret. pro
Cecinna, 299. b
In quo vereor, ne ſi id quod vis, effecero, eumque oratorem,
quem quæris, expreſſero, tardem ſtudia multorum. in O-
ratore, 2. a

At illa retulit, quaſiuitque quidnam mihi videretur, accer-
ſeremufne te, &c. an tardare & commorari te melius eſſet
tibi. ad Brut. 18. 2. a. & 9. ad Att. 38. & 6. 47
Omnium inimicorum animos, accuſatorumque tardare. 4.
Verrin. 111. a
Mea quædam tibi non ignota dubitatio aut impedire profe-
ctionem meam videbatur, aut certè tardare. ad Cæſarem,
lib. 7. 5. 3. a
Tardare te an melius eſſet. ad Brut. 57
Minus tardabitur curſus animorum. Tuſc. q. 164. b
Vereor ne exercitus quoque noſtri, qui, &c. tardètur animis,
ſi quicquid aliud nobis, niſi de inſtanti bello cogitatum
putabunt. 11. Philipp. 307
Scribe quæſo nunquid putes Reipub. cauſa tardandum eſſe
nobis. ad Attic. lib. 6. 45

Tardatus.

Nec tardata diu ſpecies, multumque morata,
Conſule te tandem celſa eſt in ſede locata. de Diuin. 84. b
Si ea quæ ex tempore ſuſcepta ſunt, vi agerètur, non tardata
& procrastinata ſunt. ad Brut. a

Tarentum.
Indicauit mihi Pansa meus Epicurum te esse factum. O castra præclara: quid tu fecisses, si te Tarætum, & non Samarobrinam misisses? 7. famil. 23. & Offic. 79. b
Tarentinus. Attic. 78. b

Tarichæus.

Tarichæa castra à Tarichæis insulis. epist. 188. b
Tarpeius. ad Heren. 34. b

Tarquinius.

Tarquinius rex, nec se, nec suos regere potuit. 3. de Finib. 59
Malè Tarquinius Porfenam, Ostauium, Manlium contra patriam armauit. 9. ad Att. 36
Tarquinius dixit se cogitasse, cotè nouacula posse præciditum Attium iussisse experiri. 1. de Diuinat. 60. a
Tarquinius, què maiores nostri non tulerunt, non crudelis, non impius, sed superbus habitus est & dictus. 3. Phil. 129
Tarquinius, quum exul esset, dixisse fertur, se intellexisse, quos fidos amicos habuisset, quosque infidos, quum iam neutris gratiam referre posset. Læl. 49
Tarquinius, quum restitui in regnum nec Veientium nec Latinorum armis potuisset, Cumas se contulisse dicitur, inque ea vrbe senio & ægritudine esse confectus. 3. Tusc. 24
Tarquinius augure Attio Nauio vsus est. Diuin. lib. 1. 32
Ilictor, colliga manus: quæ nõ modò huius libertatis, mansuetudinisque nõ sunt, sed ne Romuli quidem, aut Numæ Pompilii. Sed Tarquiniū superbissimi atque crudelissimi regis ista sunt cruciatus carmina, quæ, &c. pro Rabir. perducl. reo. 8
Tarquino expulso, maioribus nostris fuit optata libertas. 3. Philipp. 129
Tarquino ab Aquila apicem impositum putent. 1. de Leg. 3
Tarquino verò quid impudentis, qui bellum gereret cum iis, qui eius non tulerant superbiam? Tusc. q. lib. 3. 24
Cum Tarquiniū & Numam & me tertium regem peregrinum dixisti. pro Syll. 16
Tarquino regnate, licet nulla erat Romæ scripta lex de stupris, idcirco non contra illam legem sempiternam Sext. Tarquinius vim Lucretiæ Tricipitini filix attulit. lib. 2. de Legib. 9

Tarquini.

Demarathus quidem, &c. fugit Tarquinos Corintho, & ibi suas fortunas cõstituit, ac liberos procreauit. 5. Tusc. 154. a
Tarquiniense municipium. in Verr. 286. b
Tarracina, oppidum. Att. 104. b. epist. 106. b
Tarracinenfis. pro S. Rosc. 50. b
Tarraco, oppidum. pro Corn. 60. b
Tarsus, vrbs in Cilicia. ad Her. 41. b. ep. 34. b. Vide Tharsus.
Tarsensis. Att. 82. b. epist. 189. b

Tartareus.

Tartarea plaga. Tusc. quæst. 179. b

Tartesius.

Tartesius & Tartesii, populi Hispaniæ. Att. 103. b. Offic. 91. b

Tauripylæ.

Itaque confestim iter in Ciliciã feci per Tauripylas. Att. 5. 39

Tauriscus.

Theophrastus quidem Tauriscum quendam dixit auctorem auersum solitum esse dicere, qui in agendo contuens aliquid, pronuntiaret. 3. de Orat. 123

Taurominium. Att. 259. b

Taurominitana.

Fœderatæ ciuitates duæ sunt, quarum decumæ vñire non soleant: Mamertina & Taurominitana. 5. Verr. 11

Taurominitani.

Taurominitani, homines quietissimi, qui maximè ab iniuriis nostrorum magistratuum remotissimi consueuerant esse præsidio fœderis. 4. Verr. 115

Taurominitani ex fœdere nauem pop. Rom. dare non debebant. 7. in Verr. 40

Taurominitani C. Verris statuam apud se positam deiecerunt. 4. in Verr. 115

Num cui dubium poterit esse, quin Verre Prætoris plus Mamertinis Cybea, quàm Taurominitanis fœdus optulatum sit? 7. Verr. 40

Taurus.
Taurus propter niues ante mensẽ Iunium transfiri non potest. 5. ad Attic. 55
Cum exercitu per Cappadociã partem iter feci, castraque ad Cybistra, quod oppidum est ad montem Taurum, locaui. 15. familiar. 5

Antiochum illum magnum maiores nostri magna belli cõtentione terra, marique superatum, intra môtẽm Taurum regnare iusserunt. pro Sest. 49. a
Etenim si Antiochus magnus ille rex Asiæ, quum postquam à Scipione deuictus, Tauro tenus regnare iussus esset, &c. pro Deiot. 25. a

Taurus.

Ille nobilis taurus quem Phalaris habuisse dicitur. 6. Verr. 65
At me hercle ego (dicam enim vt sentio) quanuis amem me ipse, tamen non audeo dicere pulchriorem esse me, quàm ille fuit taurus qui vexit Europam. 1. de Nat. d. 54
An etiam Theseus Marathonii tauri cornua comprehendit iratus? 4. Tusc. 40

Tauri opimi iecur, aut cor, aut pulmo, quid habet naturale, quo declarari possit quid futurum sit? de Diuin. lib. 2. 22
Epicurus in Phalaridis tauro si erit, dicit, quàm suaue est hoc? quàm hoc non curo? Tusc. q. lib. 2. 13
Ille dixerit sanè idem in Phalaridis tauro, quod si esset in lectulo. 2. Tusc. 14

Cornibus se tauri defendunt, apri dentibus, morsu leones: alix fuga se, alix occultatione tutantur. 2. de Nat. d. 96
Atque vt tauris natura datum est, vt pro vitulis contra leones, summa vi impetùque contendant. 3. de Finib. 101. a

Nos circum latices gelidos, fumantibus aris, Aurigeris diuim placantes numina tauris, Sub platano vmbrifera fons vnde emanat aquai, Vidimus immani specie, tortuque draconem Terribilem, &c. 2. de Diuinat. 49

Anagnini sunt Mustella *μαστίδαρος*, & Laco, qui plurimum bibit. ad Attic. lib. 16. 29

Taxillus.

Quam literam etiam è maxillis, è taxillis, & vexillo, & paxillo consuetudo elegans Latini sermonis euellit. in Oratore, 86. a

Taygetus.

Ex Taygeto monte extrema montis quasi puppis eo terræ motu, quæ Sparta tota corruit, auulsa est. Diuin. lib. 1. 95

Te, Vide Ego, Tu.**Teanum.**

Quum haberet ex Nouia infantem filium, alter autem eius filius Pappia natus, Teani Apuli, quod abest à Larino decem & octo millia passuum, apud matrè educaretur, &c. pro Cluent. 19. a

Τεχνηνορίδιο habent reliqui libri. 4. ad Att. 41
Τεχνηνορίδιο hoc illi videbatur esse alienationis. 7. ad Att. 22

Tectum, Vide Tego.**Tecum.**

Secretò hoc audi, tecum habeto. 7. famil. 45
Si mihi tecum minus esset. 15. fam. 31. pro, si minor vsus consuetudinis mihi tecum esset.

Teda, Vide Tæda.**Tego.**

Leges quæ tegunt omni ratione suffragium. de Legib. 191. b
Amica corpus eius textit suo pallio. de Diuin. 138. b

Textit me consilio, autoritate, armis denique suis. 3. fam. 43
Is meam salutem atque vitam sua beneuolentiã præsidioque textit. pro Planc. 1

Maiores vim armatam nulla iuris defensione texerunt. pro Cecinna, 303. b

Patria quam (vt leuissimè dicã) certè texeram. pro Sest. 28. b
Vt nostram ipsi sententiam tegeremus. 5. Tusc. 17

Etiam atque etiam te rogo atque oro, vt eum & in reliquiis veteris negotiationis colligendis iuues, & ceteris rebus tegas atque tueare. 13. famil. 89

His ipsis diebus hostem persequi, tum quum etiam feræ latibulis se tegant, atque omnia bella iure gentium conquiescant: &c. pro Rab. Posth. 26. a

Qui summam prudentiam stultitiæ simulatione texerit. de Claris Orat. 168. b

Triumpho nomine tegere ac velare cupiditatẽ suã. in Pis. 44. a

Vultu dolore animi tegere. 2. Verr. 14. a

Id te admisisse concedis, quod ne mendacio quidem tegere possis. pro Quint. 55. a

Ignauiam suam tenebrarum ac parietum custodiis tegere. pro Rab. perducl. reo. 16. a

Summam prudentiã simulatione stultitiæ tegere. de Cl. 26. a

Tegere suam sententiam. Tusc. quæst. lib. 5. 8

Tegere suffragium. 3. de Legib. 34

Multis enim simulationum inuolucris tegitur, & quasi velis quibusdã obtenditur vniuersiusque natura. Q. fr. 1. 1. 22. a

Etenim animus eius vultu, flagitia parietibus tegebantur. pro Sest. 7. b

Tegi humo. Tusc. q. lib. 1. 29

Non modò excusatione amicitix tegenda non est. Læl. 40

Arma esse suis nominibus, alia ad tegendum, alia ad nocendum: quæ qui non habuerint, eos inermes fuisse vinces. pro Cecin. 45. a

Tectus.

Tectus Vulcanis armis. Tusc. q. lib. 2. 30

Qui occultus & tectus dicitur, tantum abest vt se indicet, perficiet etiam, &c. de Finib. 76. b

Tectus vir. 14. ad Att. 47

Tecta ciuitas autoritate & auxilio tuo. 15. ad Att. 29

Tecti ad alienos esse possumus. pro Rosc. Amer. 68. a

Propterea quòd pericula faciliè, vt hominem præstare oportet, innocentia tecti pellemus. pro Leg. Manil. 49. a

Bestiæ abdita, terraque tectæ. Tusc. quæst. 235. b

Itaque tectis verbis ea ad te scripsi, quæ apertissimis agunt Stoici. ad Pætum, lib. 9. 54

Huc accedit, quòd paulò tamen occultior, atque tectior vestra ista cupiditas esset. pro Rosc. Amer. 63. a

Aliquem in dicendo esse tectissimum. 2. de Orat. 163. a

Tectè.

Tectè quicquid est datum, libenter accepi. ad Att. lib. 1. 9. 5. a

Tectè declinare imperum aduersarii. Att. 9. b. Orat. 219. b

Quo tu in epistola appellas suo nomine, ille tectius penem. Pætò, lib. 9. 22. 7. a

Vt & tectius ad vos perferrentur. 10. fam. 17. in epist. Planci.

Tectum.

Eius falernum mihi semper idoneum visum est diuersorio, si modò tecti satis est ad comitatum nostrum recipiendum. 6. famil. 51

Absolutum offendi in ædibus tuis tectum. Qu. fr. 320. b

Multis locis ne tectum quidè accipio, & in tabernaculo maneo plerunque. Att. 76. b

Disturbata porticus Catuli, quæ reficiebatur, & ad tectum iam penè peruenerat. 4. ad Att. 13

Non modò extra tectum, sed ne extra lectum quidem. in Verr. 341. b

Tectum proicere. Top. 11

Vaporarium quod est sub tectum cubiculi. Qu. fr. 318. b

Tecto & sedibus suis aliquem recipere. contra Rull. 84. b

Tum erat ager incultus sine tecto, nunc est cultissimus cum optima villa. pro Qu. Rosc. 50. b

Tecta cælata, laqueata. Tusc. q. lib. 1. 69

Tecta magnifica. Parad. 7

Marmorea tecta auro & ebore fulgentia. in Parad. 14

Firma tecta in domiciliis habere. de Claris Orat. 139. a

Aurata tecta in villis & sola marmorea facere. Parad. 62

Vos in vestra tecta discedite. in Catil. 117. b

Vix in ipsis tectis & oppidis frigus infirma valetudine vitatur, &c. 16. famil. 9

Recipere aliquem tectis ac sedibus suis. 2. de Leg. Agr. 89. a

Illi magnam partem tectis ac tenebris continebantur. Postquam. 199. b

Tectorius.

Exornare sepulchrum opere tectorio. de Legib. 183. b

Tectorium.

Totum in eo est, quod mihi erit curæ, tectorium vt concinnum sit, pauimenta rectè fieri videbantur. 3. ad Qu. frat. 1

Atqui in illis, &c. dico esse ex qua tantum tectorium vetus deletum sit, & nouum inductum. 3. in Verr. 104

Præterea typos tibi mando, quos in tectorio atrioli possim includere. 1. ad Att. 18

Neque id opere tectorio exornari, nec, Hermas quos vocat, licebat imponi. 2. de Legib. 60

Columna qua tectorium vetus deletum sit, & nouum inductum. in Verr. 105. b

Et humor allapsus extrinsecus, vt in tectoriis videmus, Austro sudorem videtur imitari. 2. de Diuin. 86. a

Tectoriolum.

Bella tectoriola, dic ergo etiam pauimenta isto modo: non potes. ad Pætum, lib. 9. 53

Tegmen.

Mihi amictus est Scythicum tegmen, calceamentum scolorum callum, cubile terra, &c. 5. Tusc. 66

Qui platani in ramo foliorum tegmine septos Corripuit pullos. 2. de Diuin. 96. a

Inde est ales auis lato sub tegmine cæli. 2. de Nat. d. 165. a

Tegumentum.

Tegumentum corporis. de Finib. 132. b

Tegumenta corporum vel texta vel sutata. 2. de Nat. d. 113

Tegumenta, vel integumenta frontis. in Pis. 8

Palpebræque quæ sunt tegumenta oculorum, mollissimè tactu, ne laderet aciem, aptissimè factæ. 2. de Nat. d. 214. a

Pennarumque contextu corpori tegumenta faciebat. 5. de Finib. 57. a

Quætere flagitiorum tegumenta. pro Cæl. 37. a

Tegula.

De isto licet bene speres: promitto tibi, si valebit, regulam illum in Italia nullam relicturum. ad Att. lib. 9. 20

Quum tamen tu nocte socia, hortante libidine, cogente mercede, per tegulas demitterere. 2. Philipp. 62. a

Nec illi camentis ac tegulis meorum tectorum se famem suam expleturos putabant. pro Dom. 225. b

Vt si quis villicus ex fundo, cui u. s. dena merces esset, excisis arboribus ac venditis, demptis tegulis, &c. 5. Verr. 99. a

Tegeatæ, populi. de Diuin. 88. b

Tela.

Quamquam ea tela texitur, vt, &c. de Orat. lib. 3. 125

Dialectica quasi Penelope telã retexens. Acad. q. ed. 1. li. 2. 86

Domus plena telarum. 6. Verr. 52. a

Telephus.

Lögè omnino à Tyberi ad Caicum, quo in loco etiam Agamemnon cum exercitu errasset, nisi duces Telephum inuenisset. pro Flacco. 56

Tellus.

Tellus, quæ media est & nona, neque mouetur, & infima est, & in eã feruntur omnia suo nutu pondera. Somn. Scip. 16

Quorum stirpes Tellus amplexaprehendit. in Arat. b

Iam si est Ceres à gerèdo, ita enim dicebas: terra ipsa dea est, & ita habetur: quæ est enim alia Tellus, nisi terra? 3. de Natura deor. 70. a

Ad Telluris quidem tuam statuam locaui. Qu. frat. 310. b

Telluris ades ibi posita, vbi Sp. Cassii domus fuerat. pro Domo sua. 78

Telluris armamentarium. de Arusp. resp. 28

Telmessus, siue Telmessus.

Telmessus in Caria est, qua in vrbe excellit Aruspicum disciplina. Diuin. lib. 1. 78

Telmesses.

Telmesses agros vberimos, maximèque fertiles incolunt. Diuin. lib. 1. 81

Τέλος Græci nominant vel summum bonum, vel vltimum, vel extremum. de Finib. lib. 1. 33. & 3. 40. a

Telum.

Vsquequaque sapere oportet: id erit telum acerrimum. Trebatio, lib. 7. 29

Nec mediocriter telum ad res gerendas existimare oportet benevolentiam ciuium. Læl. 55

Telum manu fugit. de Orat. 157. b

Nemo Agrigenti, &c. qui non, &c. telumque, quod cuique fors offerebat, arripuerit. 6. Verr. 85. a

E corpore cruentum telum educit. ad Heren. 4. b
Cum etiam telum aduersarij nullum iecerit. pro Qu. 2. b
Immittere telum. pro Domo sua. 32. a
Venenatum aliquod telum iniicere. pro Quint. 5. a
Esse cum telo. pro Mil. 103. b
Edictum ut nequis cum telo seruus esset. in Verr. 236. b
Vectius confessus est se cum telo fuisse. in Vatin. 33. b
Omnes sciunt te stetit in comitio cum telo. in Catil. 100. b
Tela quæ ex illius actionibus in meum corpus immissa sunt. pro Dom. 221. b
Quum omnia tela vndique esse intenta in patriam viderem, subire coegit, atque excipere vnum pro vniuersis. de Proincijs. 18. a
Non enim ab iisdè accusatur M. Cælius, à quibus oppugnatur: palàm in eum tela iaciuntur, clam subministrantur. pro Cæl. 15. a
In me vno Cõsulares faces iactæ manibus Tribunitijs: in me omnia, quæ ego quondam retuleram, coniurationis nefaria tela adhaeserunt. pro Domo sua. 50. a
De corpore Reip. tuorum scelera telum reuoluit. in Pis. 20. a
Qui ex ædibus Cethegi, si quid telorum esset, efferret. in Carilinam. 112. b
Non dubito, quin ea tela quæ coniecit inimicus, quàm ea quæ collega patris emisit, leuiora atque hebetiora sint. de Orat. 244. b
Coniicere omnia tela in aliquem. pro Quint. 9. b
Tela depellere. pro Quint. 4
Aut hoc contendat nunquàm esse factum, aut omnia tela excipiat necesse est. 4. Verr. 118. a
Tela in aliquo corpore exercere. 7. famil. 57
Oratorè inter hostijs tela incolumem versari. 1. de Or. 100. a
Cupere debemus, quo minus manuum nostrarum tela peruenierint, eodè glorià famamq; penetrare. pro Arch. 190. b
Temerarius.
Cupiditas cæca & temeraria. 1. de Inuent. 3. a
Indicabo temerarium meum consiliu tibi. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 5. a
Omnia turbulenta & temeraria periculosa. pro Cecin. 24. a
Temere.
Superior atas numero cauit, nisi siquando temerè ac fortuito. Orat. 215. pro Syll. 169. b
Temerè & nullo consilio administrare. 1. de Inuent. 74. a
Appetitus omnes contrahendi sedandique, ne quid temerè, ac fortuito, inconsideratè negligèterque agamus. Of. 1. 143
Audacter hoc dico, non temerè hoc confirmo. pro Font. 1. a
Corpora huc & illuc casu & temerè cõcurfantia. de N. 48. b
Non enim temerè nec fortuito fati & creati sumus. 1. Tusc. 193. a
Qui hoc nõ in beneficii loco, sed in laboris ac muneris non temerè, nisi libertis suis deferebant. ad Q. fr. lib. 1. 19. a
Inconsultè ac temerè dicere aliquid. 1. de Nat. d. 61. a
Plerique temerè, & nulla ratione causas in foro dicunt. de Orat. 111. b
Temerè dicto concedi non oportet. pro S. Rosc. 19. b
Ego contra ostendo, &c. quod neque Romæ multis annis fuerit, neque de prædijs vnquam temerè discesserit. pro Rosc. Amer. 48. a
Aliquid effutum temerè. de Diuin. 132. b
Idque euenit non temerè, nec casu. 2. de Nat. d. 4
Foritan in suscipienda causa temerè impulsus adolescentia fecerim. pro S. Rosc. 23. b
Temerè & imprudenter facere aliquid. ad Att. lib. 10. 199. 1. a
Nihil temerè, nihil imprudenter facturum. 10. ad Att. 28. in epist. Antonii.
Aspersa temerè pigmèta in tabula, oris liniamenta effingere possunt. de Diuin. 85. b
Temerè & effrenatè ad potiendum incitari. Cat. 36
Omnino irasci amicis non temerè soleo. in Ant. 217. b
Non temerè fama nasci solet. ad Heren. lib. 2. 43. a
Temerè opinari. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 118
Temerè procedere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 63
Temerè & nullo consilio regi. de Inuent. 54. b
Non scribo hoc temerè. ad Figulum, lib. 4. 13. 14. a

Temeritas.

Nunquam enim temeritas cum sapientia commiscetur, nec ad consiliu casus admittitur. pro Marcel. 4
Temeritas, quæ à sapientia diffidet plurimum. 2. Offic. 10. a
Quæ fuit illa temeritas: quid feci non consideratissimè? 9. ad Atticum, 36
Quibus in rebus temeritas & casus, non ratio & consiliu valet. de Diuin. 126. b
C. Cethegi furiosa temeritas. in Catil. 114. b
Temeritas insignis, cum aut falsa, aut incognita res approbatur. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 32
Temeritas in cælo nulla. 2. de Nat. d. 41
In quibus nulla temeritas, sed ordo apparet. 2. de Nat. d. 59
Omibus in rebus temeritas in assentiendo, errorque turpis est. 1. de Diuin. 13. a
Temeritas est florentis ætatis, prudentia senectutis. Cat. 19
Temeritas P. Claudij bello Punico primo. 2. de Nat. deor. 6
Temeritas fortuna. Parad. 20
Temeritas falsarum opinionum. de Finib. lib. 1. 35
Vir plenus inconsideratissimæ ac demèntissimæ temeritatis. de Arusp. respons. 51. a
Plenissimum temeritatis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 104
Temeritatem cohibere, & ab omni lapsu continere. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 32
Fortuna ab inconstantia & temeritate seiungi non potest. 3. de Nat. deor. 83. a
Exercitus qui stultitia alicuius & temeritate administratur. de Inuent. 54. b
Populus non delectu aliquo aut sapientia ducitur ad iudicandum, sed impetu plerunque & quadam temeritate. pro Planc. 260. b
Quid est temeritate fortius? 1. de Nat. deor. 1
Posita non tam in nostris consilijs, quàm in fortunæ temeritate. Læl. 19
Temeritate nostri amentissimi consilijs. 7. ad Att. 36
Multi enim faciunt multa temeritate quadam sine iudicio vel modo. 1. Offic. 74. a
Temeritate enim remota, gratissima est liberalitas. 2. Of. 91. a
Temetum.
Temetum, vinum quod mentem tenet. de Republica apud Nonium.
Temulentus.
Consul temulentus. pro Sest. 7. b
Vox temulenta. post red. in Sen. 11. a
Temo.
Arctophylax, vulgò qui dicitur esse Bootes, quod quasi temone adiunctum præ se quatit Arctum. 2. de Nat. deor. 158. a
Tempero.
Solis tum accessus modici, tum recessus, & frigoris & caloris modum temperant. 2. de Nat. deor. 71. a
Vsq; mihi temperavi, dum perducerem eò rem, vt dignum aliquid & Consulatu meo & vestra expectatione efficerem. 10. famil. 13. in epist. Planci.
Si suam copiam cum illis duobus generibus nõ temperavi. Orat. 205. b
Hoc genus Socrates moderatius temperavit. Orat. 214. b
Temperavit hæc tria in vnam speciem. de Vniuers. 27
Non solum socijs in eo bello consuluit, verum etiam superioris hostibus temperavit. 4. Verr. 3. a
Temperavit partes singulas ex eodè, & ex altero, & ex materia. de Vniuers. 29
Lycurgus qui Lacedæmoniorum Remp. temperavit. de Diuinat. 100. b
Ea cum tria sumpsisset, vnam in speciem temperavit. de Vniuers. 198. b
Rem verò publicam nostri maiores certè melioribus temperauerunt & institutis & legibus. 1. Tusc. 3. a
Oculorù & hilaritatis, & vicissim tristitiæ modum res ipsæ, de quibus agetur, temperabunt. Orat. 202. b
Temperanto cæli ratis regionibus fulgura augures. lib. 2. de Legib. 18
Temperauissem mihi in eo. 10. famil. 15. in epist. Planci.

Nostras inimicitias ipsi inter nos geramus, amicis nostrorù inimicorum temperemus. pro Corn. 48
Vt qui ante dictum testimonium sibi temperarit, quum tamen aliquid assequi possit, &c. pro Planc. 32. a
Si cuiquam denique vlla in re vnquam temperauerit, vt vos quoque temperetis. 4. Verr. 11. a
Temperare acuta cum grauibus. Somn. Scip. 17
Æqualiter temperare. in Somn. Scip. 17. a
Moderatius aliquid temperare. in Orat. 102. a
Temperare ciuitates. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 3
Temperare Remp. bonis & institutis & legibus. 1. Tusc. 2
Temperare sibi in aliqua re. epist. 147. b
Temperare victoriam. pro Marcel. 4
Verrem nemini vlla in re temperasse. in Verr. 112. b
Te putet quisquam, quum ab Italia freto disiunctus esses, socijs temperasse, qui adem Castoris testè furtorum tuorum esse volueris, &c. 3. Verr. 110. a
Cui mirum videbitur istum à maleficio non temperasse? ad Heren. 11. b
Ortus & occasus siderum, quorum vi cælum modò hoc, modò illo modo temperatur. de Diuin. 127. b
Etesiarum flatu nimii temperantur calores. de Nat. d. 51. b
Temperari posse ea prudentia illius. 2. famil. 26
Cuius immanitas naturæ, ne vino quidem permixta, temperari solet. in Ant. 244. b
Nam ea quæ speras, Tullia meæ prudentia temperari posse scio, &c. epist. 26. b
Quod simplex esse debet, ex dissimilibus rebus misceri & temperari non potest. Offic. 76. b
In perpetua oratione hi sunt inter se miscendi & temperandi pedes. Orat. 216. b
At hæc interdum temperanda & varianda sunt. Orat. 206. b
In eodem tanta prudentia fuit in constituendis, temperandisque ciuitatibus, &c. 4. Acad. 6. a
Eum sibi in concionibus credis à mendacio temperaturum. ad Heren. 29. b

Temperans.

Temperans, voluptatem summū bonum statuens, esse nullo modo potest. Offic. 1. 9
Sonus qui acuta cum grauibus temperans, æqualiter contentus efficit. de Somn. Scip. 129. b
Vir frugi, & in omnibus vitæ partibus moderatus ac temperans. pro Font. 282. b
Temperans in ea animum vniuersæ naturæ permiscebat. de Vniuers. 53
Temperantem, Græci τῆρποννα appellat. Tusc. q. lib. 3. 14
Frugi igitur hominem iudices, frugi inquam, & in omnibus vitæ partibus moderatū ac temperatè, &c. pro Font. 25. a
An temperantem eum dices qui se in aliqua libidine continuerit, in aliqua effuderit? in Parad. 25. a
Quum hominem temperatè, summum medicum, tantum improviso morbus oppresserit. ad Att. lib. 15. 1
Temperantius.
Nam quod ais, si hic temperantius egerit, consyderantius consiliu te daturum, qui hic potest se gerere non perditè? ad Atticum, lib. 9. 6
Ad Ciceronem ita scripsisti, vt neque seuerius, neque temperantius scribi potuerit: &c. 13. ad Att. 1

Temperantia.

Temperantia, est rationis in libidinem, atque in alios non rectos impetus animi firma & moderata dominatio. 2. de Inuent. 243
Temperantia est enim quæ in rebus aut expetendis aut fugiendis, vt rationem sequamur, monet. 1. de Fin. 37
Temperantia, σωφροσύνη, moderatio, modestia, frugalitas. Tusc. 1. quæst. lib. 3. 14
Modestia vel temperantia, quæ moderatio est cupiditatum, rationi obediens. 2. de Finib. 50
Aderit temperantia, quæ est eadem moderatio: à me quidem paulò antè appellata frugalitas. Tusc. q. lib. 3. 32
Temperantia pacem animis affert, & eos quasi concordia quadam placat ac lenit. 1. de Finib. 72. a

Dicacitatis moderatio & temperantia. de Orat. 131. b
Vt in eo moderatio & temperantia appareat cum specie quadam liberali. Offic. 19. b
Temperantia in pratermittendis voluptatibus cernitur. 5. de Finib. 119. a. & de Nat. deor. 3. 26
Temperantia difficilis in eo, quod semel admissum, coerceri reprimique non potest. 1. de Finib. 2
Quæ tua prudentia & temperantia est. Att. 97. b
Omnium quæ sunt, quæque dicitur, ordo & modus in quo inest modestia & temperantia. Offic. 4. b
Quid ad hanc fortitudinem, de qua loquimur, temperantia adiuncta, quæ sit moderatrix omnium commotionum? Tusc. 1. quæst. lib. 5. 32
Temperantia, libidinum est inimica. Offic. 3. 162
Quemadmodum temperantia sedat appetitiones, & efficit, vt hæc rectæ rationi pareant, conseruatque considerata iudicia mentis: sic huic inimica intemperantia omnem animi statum inflamat, conturbat, incitat. Tusc. q. lib. 4. 17
An temperantia sinet te immoderatè facere quicquam? Tusc. 1. quæst. lib. 2. 28
Summa fuit eius in victu temperantia. 5. Tusc. 80
Sed haud scio an rectè ea virtus (nempe temperantia) frugalitas vocetur. Tusc. q. lib. 3. 14
Temperantia & moderatio naturæ tuæ. 1. famil. 51
Altera in cõformatione & moderatione continentia & temperantia cernitur. Offic. 71. b
Temperantia diuisio, & quibus in rebus cernatur. Partit. 40
Temperantia existimatione. 8. famil. 30. in epist. Cælij.
Quæ verò moderandis cupiditatibus, regèdisque animi moribus laudatur, eius est munus in agendo, cui temperantia nomen est. Partit. 236. b
Temperantiam imitatur immanitas in voluptatibus aspernandis. Partit. 43
Restat quarta pars quæ decore, moderatione, modestia, continentia, temperantia continetur. Offic. 75. b
Noui enim temperantia & moderationè naturæ tuæ. 1. fa. 51
Qui autem, si hoc maximè placeat, moderatius tamen id volunt fieri, difficilem quandam temperantiam postulant, in eo quod, &c. de Finib. 49. b

Temperatus.

Perinde vt temperatus sit aer, ita pueros orientes formari. de Diuinat. 127. b
Temperatus homo. 9. ad Att. 46
Orator medius, modicus, temperatus, mediocris. in Or. 53. a
Vir iustus, temperatus, sapiens. 3. de Nat. d. 126. a
Temperatus humanitate. 4. ad Att. 21
Moderatione paulominus temperatus. ad Att. lib. 11. 227. 3. a
Oratio permixta & temperata numeris. in Orat. 113. a
Sed ita temperata tota ratio est, vt Reipu. constantiam præstem. ad Attic. 18. b
Æquabile & temperatum orationis genus. 1. Offic. a
Hominè in summa magnitudine animi, multa humanitate temperatum perdidimus. ad Att. lib. 4. 75. 1. a
Temperato calamo & atramento. 2. ad Qu. frat. 35
Auribus magna oblectatio parta est, inuenta & temperata varietate & natura sonorum. 1. Tusc. 97. a
Temperati moderatique mores. ad Cornificium, lib. 12. 58
Vt vtamur quasi equis temperatis, sic amicitijs, &c. Læl. 108. b
Si modò temperatis escis modicisque potationibus est affectus. 1. de Diuin. 188. a
Temperatior nullus Cæsare in victoria. 8. fa. 43. in ep. Cælij.
Neque est vlla temperatior oratio, quàm illa, &c. 2. de Orat. 117. a
Homo sanctissimus ac temperatissimus. pro Font. 23. a
Verres temperatissimè, sanctissimique viri monumentum Dianæ simulachrū virginis in ea domo collocabit, in qua semper meretricum lenonumque flagitia versantur. 6. Verinarum, 75. a

Temperate.

Agas, vt scribis, temperatè. ad Att. lib. 12. 249. 2. a

Temperatio.

Sol, mens mundi & temperatio. in Somn. Scip. 15. a
Temperatio hæc est Reipub. quæ effici non potuit, nisi tali descriptione magistratum. 3. de Legib. 14

Temperatio modica & sapiens iuri consulum superbiori & violentiori accessit creatione tribunorum. 3. de Leg. 18
Cæli temperatio, fecunditas terrarum. 1. de Nat. d. 10
Temperatio ciuitatis. Tusc. q. lib. 4. 1
Temperatio corporis dicitur, quum ea congruunt inter se, & quibus constamus. Tusc. q. lib. 4. 23. & lib. 1. 55
Temperatio iuris, quum potestas in populo sit: auctoritas, in Senatu. 3. de Legib. 26
Hoc temperatio lunæ, cæliq; moderatio efficit. de Diu. 128. b
Temperatio mensium. 2. de Legib. 13
Temperatio huius vitii præsto est. 3. de Legib. 26
Commutationes temporum quadripartitæ, ad temperationem corporis aptæ. Tusc. q. 162. b
Deinde ad temperationem superiorem reuertit, in qua omnem animum vniuersæ naturæ temperans permiscebat. de Vniuers. 202. b
Tuilius aris temperationem, tu operum lineamenta solus perspicis: 6. in Verr. 87
Probare temperationem Reipub. 3. de Legib. 18. a
Temperatione trium partium proportionem compacta. de Vniuers. 35
Dic mihi, Lysippus eodem ære, eadem temperatione, &c. 4. Acad. 150. a. Temperatio dicitur in opificiis mechanicis, qua fabri æs, ferrum, vel aliã quancunque materiam temperant, & ad operandum, idoneam reddunt.
Semina temperatione caloris oriri & auferre. lib. 2. de Natura deor. 19
Nec sit quicquam, nisi corpus vnum & simplex, ita figuratum, vt temperatione naturæ vigeat & sentiat. Tusc. q. lib. 1. 119

Temperator.

Magni igitur iudicii, summæ etiam facultatis esse debet moderator ille, & quasi temperator huius tripertitæ varietatis. in Orat. 38. a

Temperamentum.

Inuentum est temperamentum, quo tenuiores cum principibus æquari putarint. 3. de Legib. 23

Temperius.

Memini te mihi Phæmæ cœnam narrare: temperius fiat: cætera eodem modo. 9. fam. 39

Tempestas, Tempestiuus, Vide Tempus.

Templum.

In Rostris, in illo inquam augurato templo ac loco. in Vatinium, 18. a

Deus is, cuius hoc templum est omne quod conspicias. de Somn. Scip. 10

Curia, est sedes ac templum publici consilii. pro Dom. 100. a

Curia, est templum sanctitatis. pro Mil. 69. a

Templa deorum esse mundum hunc omnem Perfarum Magi censuerunt. 2. de Legib. 27

Herculis templum est apud Agrigentinos non longè à foro, sanè sanctum apud illos & religiosum. 6. Verr. 84. a

Templum Virtutis & Honoris à Q. Maximo dedicatum bello Ligustico, ac multo post à M. Marcello renouatum. de Natura deor. lib. 2. 44

De templo deducere. 2. de Inuent. 157

Acherontia templa alta. Tusc. q. lib. 1. 40

Ad cæli cæcula templa. de Diuin. 89. b

Templa efflata & liberata augures habento. 2. de Legib. 18

Templa publicè vota & dedicata. 3. de Nat. d. 30

Templa Cupidinis & Voluptatis. 2. de Nat. d. 45

Templa Mentis & Fidei ab Attilio Calatino, in Capitolio consecrata, & à M. Emilio Scauro dedicata. 2. de Nat. deo. 44. & 2. de Legib. 29

Templa Opis, Salutis, Concordiæ, Libertatis. 2. de Nat. d. 45

Nonne aspicias, quæ in templa veneris? Somn. Scip. 14

Ad templa omnia deorum tuo nomine gratulationem fecimus. 11. famil. 30

Tempus, capitis pars.

At iste Graccho percussit tempus. ad Heren. 41. b

Tempus.

Tempus autem est id quo nunc vtimur (nam ipsum quidem generaliter definire difficile est) pars quædam æternitatis

cum alicuius anni mensuri, diurni nocturnive spatii certa significatione. de Inuent. lib. 1. 55. a
Syderum errores, id ipsum est quod ritè dicitur tempus. de Vniuers. 42. a
Breue tempus ætatis satis est longum ad bene honesteque viuendum. Cat. 64
Tempus breue imparatis longum. 3. Philipp. 124
Tempus diuturnum in aliqua re consumere. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 2
Tempus emeritum. 6. ad Attic. 40
Tempus ereptum è summis occupationibus. 1. ad Att. 28
Tempus graue. Diuin. lib. 2. 63
Tempus hyemale. Diuin. lib. 2. 25
Tempus idoneum ad agendum. Offic. 1. 199
Tempus anni idoneum. epist. 34. b
Infinutum tempus ætatis. de Finib. lib. 2. 72
Tempus præteritum, instans, consequens. 2. ad Heren. 38. a
Tempus, interuallum, spatium in pede. Orat. 2. 16. b
Tépus liberum, quum soluta nobis est eligendi optio, quumque nihil impedit, quo minus id, quod maxime placeat, facere possimus. lib. 1. de Finib. 26
Opportunum tempus. Cælio, lib. 2. 18. 5. a
Tempus postmeridianum. Tusc. q. lib. 3. 6
Tempus ratum. Diuin. lib. 2. 33
Reptinum tempus. pro Dom. 23
Suspiciosissimum tempus. pro Cluent. 75. a
Tempus vernum. Cat. 64
Vltimum tempus ætatis. de Finib. lib. 2. 72
Anni autem tempus libertatem maiorem mihi dat. Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 33. 16. a
Tempus ciuitatis. 5. Philipp. 192
Tempusque discessus absurdum. ad Att. lib. 16. 333. 4. a
Ferendum id Scipio potius, quam inimicitiarum tempus cogitandum putabit. Læl. 54
Abiit illud tempus, mutata ratio est. pro Mur. 6. a
Tempus Reipub. 3. Philipp. 123. & 5. in Verr. 34
Tempus omne corpori datur. 9. famil. 47
Datum Lepido tempus est, in quo eius leuitatem experiremur. Att. 278. b
Diligentia quanta sit, nisi tempus & spatium datum sit, intelligi non potest. pro Quint. 2. a
Tempus nihil noui efficit, & primum quidque replicat. de Diuinat. lib. 1. 107
Tempus sine mundi conuersione effici non potest. de Nat. deor. 6. b
Tempus est actionis opportunum, iuxta Stoicos. Off. 1. 199
De qua alienum tempus est mihi tecum exostulandi: purgandi autem mei necessarium. ad Appium, lib. 5. 10. 17. a
Nullum tempus est, quod iustitia vacare debeat. Offic. 1. 93
Quod enim tempus fuit aut nostra, aut patrum nostrorum memoria, quo hæc ambitio non fuerit: pro Mur. 66. a
Quandiu tempus turbulentum fuit. pro Dom. 214. b
Fuit tempus illud, cum putarem, &c. de Orat. 1. 2. a
Erit, erit illud profecto tempus, & illucescet aliquando ille dies, &c. pro Mil. 52. a
Si commodius anni tempus esset. ad Att. lib. 9. 7
Nam si ego omnem vim oratoris in argumētis & in re ipsa per se comprobanda posuissem, tempus esset iam de ordine argumentorum, & de collocatione aliquid dicere. 2. de Orat. 97. a
Sed extitit tempus optatum mihi magis, quam speratum, vt, &c. Licinio, lib. 5. 8. 4. a
Si tempus feret. pro Cecin. 299. b
Hoc nostrum tempus ætatis forēsi labore iactatur. 3. ad Qu. frat. 29. pro, ætas hæc nostra.
Tempus quomodo inspiciatur. 2. ad Heren. 37
Tempus, vt sacrificiorum libamēta seruentur, foetusque pecorum, diligenter habenda ratio intercalandi est. lib. 2. de Legibus, 30
Tempus illud lōgum, cum non ero, magis me mouet, quam hoc exiguum. 12. ad Att. 19
Quod mihi tempus Romæ præsertim vt iste me rogat, manenti vacuum ostenditur: ad Qu. frat. a

Quum tempus necessitasque postulat. Offic. 1. 113
Cuius rei nõ modò non præterit tempus, sed ne maturum quidem etiam nunc fuit. epist. 149. b
Præterit tempus legitimum non legis, sed libidinis tuæ. 7. ad Attic. 35
A me nullum tempus prætermittitur de tuis rebus & agendi & cogitandi. epist. 5. b
Tibi quum omnia mea commendatissima esse cupio, tum nihil magis, quam ne tempus nobis prouinciæ prorogetur. Cælio, lib. 2. 7. 7. a
Antè commentemur inter nos, qua ratione nobis tradendum sit hoc tempus. Sulpit. lib. 4. 6. 13. a
Veniet tempus, quum, &c. epist. 181. b
Quum tempus mortis venisset. Tusc. q. lib. 1. 41
Temporis aliquid impertias huic quoque cogitationi. 9. ad Attic. 49
Si quem fortè tui cognouisti amantiorem, quam temporis. Qu. frat. lib. 1. 12. Id est, fortunæ.
Edidi quæ potui, non vt volui, sed vt me temporis angustia coegerunt. 3. de Orat. a. & 16. fam. 29
Temporis atrocitas. pro Sest. 8
Temporis beneficium aliquando potius, quam iam suum. 6. famil. 22
Temporis breuitate ab aliquid faciendo excludi. Acade. q. edit. 1. lib. 2. 50
Eò factum est, vt epistolæ tuæ rescriberem aliquid, breuitate temporis tam pauca cogere scribere. ad Att. lib. 1. 6. 3. a
Qui simulatione amicitia coluntur temporis causa. de Amicitia, 101. b
Nec dico temporis causa, sed ita planè probo. Acad. q. 28. b. pro Flac. 28. b
Temporis causa fingere. pro Planc. 274. b
Temporis causa inferuire. 6. fam. 40
Temporis causa irasci licet. pro Mur. 139. b
Sed si mihi ante hæc durissima tēpora Reip. nihil aliud vquam obiectum est, nisi crudelitas illius temporis, quum a patria perniciem depulsi: &c. pro Domo sua, a
Temporis decursus. 3. fam. 4
Vester honos ad mei temporis diem petitus. cōtra Rul. 66. b
Temporis flamma. pro Domo sua, 54
Vtriusque tēporis fructum tuli maximum. pro Domo sua, 76. Id est, vtriusque facti.
Deinde profectus est id temporis, quum iam Clodius, &c. redire potuisset. pro Milone, 20. a
Quos ego iam multis ac summis viris ad me id temporis venturos esse prædixeram. 1. in Cat. 7. a
A temporis iniuria abesse. 16. fam. 9
Temporis longinquitas me mitigauit. 6. fam. 13
Temporis medicina. 5. fam. 47
Ne patiæ quicquam mihi ad hæc prouincialem molestiam temporis prorogari. Curioni, lib. 2. 6. 9. a
Temporis moris cōsignandus è cursu siderum. de Vniu. 27
Multum tempus in ista vna disputatione consumpsimus. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 13
Cuius in percipienda doctrina multum studii fuisse & temporis. Qu. frat. 395. b
Quum philosophiæ multum adolescens temporis tribuissem. Offic. lib. 2. 5
Nam quum vacui temporis nihil haberem, &c. hæc dictaui ambulans. ad Att. lib. 2. 38. 1. a
Cui temporis plurimum fuit in virtute percipienda. 1. ad Quint. frat. 22
Temporis procella. 2. in Verr. 5
Propagatio miserimi temporis. Luceio, lib. 5. 15. 7. a
Iste nullum temporis punctum vacuum peccato præterire passus est. in Verr. 97. b. epist. 82. b
Nullo puncto temporis intermisso. de Nat. d. 1. 37
Eos puncto temporis viuere non oportere puto. in Catilinam, 119. b
Illud pugna & enitere, nequid nobis temporis prorogetur. ad Appium, lib. 3. 10. 11. a
Quod cuique temporis ad viuendum datur, eo debet contentus esse. Cat. 63

Afferit enim & temporis reliqui recuperandi rationem & præsentis tuendi. 8. ad Att. 23
Ad temporis spatiorum significationem mundi partes notæ constitutæ. de Vniu. 57
Temporis tempestas. 7. Philip. 221
Longinqui temporis vsu & periclitatione aliquid percipere. 2. de Nat. d. 111
Nunc nihil prætermittere videre vsitati & quasi legitimi temporis ad petendum. 10. fam. 56
Temporis vsuram sarcire. 3. fam. 11
Difficilia factu longi temporis indigent. 1. de Inuen. 99. a
Sunt huius temporis. 12. ad Att. 53. Id est, apta huic temporis. Primum tempori cedere, id est necessitati parere, semper sapientis est habitum. Marcel. lib. 4. 9. 5. a
Tempori obedire. Brut. 131
Sed stomachari definamus, tempori pareamus. ad Atticum, lib. 7. 136. 3. a
Tempori seruire, & non amittere tempus, quum sit datum. 8. ad Attic. 12
Officiis quæ illi tempori tribui potuerunt. 4. fam. 20
Ad tempus accommodare se alicui. pro Cæl. 40. b
Accurrunt tamen ad tempus tutores. in Verr. 104. b
Capere consilium ad tempus. epist. 149. b
Dicere aliquid ad tempus aptè. Partit. 232. b
Non quo me ad tempus occursum putarè, sed ne tardius, quam cuperem, Reip. gratularer. 1. Phil. 6
Ad tempus redire. Attic. 219. b
Sæpe ii qui debent, non respondent ad tempus. Att. 251. b
Vsq; ad vltimum tempus senectutis. Cat. 56
In aliud tempus. 1. ad Att. 54. sub. differenda.
Considera ne in alienissimum tempus cadat aduentus tuus. Cælio, lib. 15. 14. 9. a
Consilia differs in tempus, quum sciemus, &c. Att. 151. b
Vereor ne in breue tempus dilata sit abs te perniciēs. Brutus Ciceroni, 16. 6. a
Quod in id Reip. tempus non incidetis, sed veneris. Curioni, lib. 2. 6. 3. a
Nisi id verbum in omne tempus perdidissem. Tusc. quæst. 168. b. & 5. fam. 41
Eiusmodi sunt ii versus, vt ab inimico Pompeii in tempus scripti esse videantur. Att. lib. 2. 47
Nostra consilia in sempiternum tempus spectare debent. 1. de Orat. 91. a
Si sibi illa res, atque ea faciendi causa per idem tempus accidisset. 2. de Inuent. 180. a
Qui per id tempus Quæstor vrbanus erat. ad Her. 4. b
Duo fuerunt per idem tempus dissimiles inter se. de claris Oratorib. 157. a
Castra per anni tempus facere non possum. Att. 130. b
Quum per anni tempus nauigare poteris, ad nos veni. 16. famil. 2
Post tempus in aliena re facere, quod ille in sua re, quum tempus erat, non fecit. pro Quint. 9. b
Accommodare se alicui ad tempus. pro Cæl. 12. a
Tempus minimum non amisi tuendæ salutis. 12. fam. 52
Neque ætatis magis idoneum tempus, hoc si amiseris, vltimum vquam es reperiturus. ep. lib. 10. 10. Id est occasionem.
Sed ad proparationem meam quiddam interest, non te expectare, dum ad locum venias, ac statim causam illam totam & tempus arripere. Luceio, lib. 5. 12. 8. a
Tempus satis scitè & commodè cepit ad te adeundi. 11. fam. 27. Id est, temporis opportunitatem.
Nisi fortè eam pecuniam in Reip. magnum aliquod tempus contulerit. Offic. 3. 126
Tempus omne consumo, considerans. 8. ad Attic. 26. pro, in considerando.
Consumere omne tempus in literis. Luceio, lib. 5. 15. 8. a
Omne tempus quod mihi ab amicorum negotiis datur, in his studiis consumo. in Verr. 61. b
Liberum mihi tempus ad eos deferendos existimabam dari: &c. Ruffo, lib. 5. 20. 22. a
Tempus differre. 8. Philip. 249
Tempus cuiusquam lege finire. 15. fam. 29. Id est præscribere.

Omne tempus vna fuiffemus. epist. 71. b
 Tempus habes tale, quale nemo habuit vnquam. 7. Phil. 13. 4.
 Id est, occasionem habes talem.
 Vix tempus habuerim huic tantulæ epistolæ. 1. ad Att. 28. Id est otium.
 Nostrumque hoc tempus ætatis, quod in illa autoritate Senatoria florere debet, aut forensi labore iactari, aut domesticis literis sustentari. ad Q. frat. lib. 3. 21. 6. a
 Nactusque tempus hoc magis idoneum, quam antea, &c. epist. 3. b
 Obseruare tempus faciendi aliquid. epist. lib. 11. 17
 Tempus perdere. de Orat. 156. b
 Tempus nascendi nihil ad agendam vitam pertinere, sed vim & naturam gignentium. Diu. lib. 2. 75
 Ponere tempus in aliquo magno officio. epist. 242. b. vel in loco. Att. 7. b
 Neque ille tot suspicionibus certorum hominum & scelere exulceratus, quæ meum tempus postularer, satis prolixè mihi polliceretur. pro Domo, 23. & 6. fam. 46
 Tempus ad hanc rem fume. 1. de Leg. 14
 Omne meum tempus amicorum temporibus transmittendum putavi. pro lege Manil. a
 Ipse conficior venisse tempus, quum iam nec fortiter, nec prudenter quicquam facere possim. 10. ad Att. 55
 Tempore & die memoriam beneficii definire. post reditum ad Quirites, 18
 Hic qui Romam venisset, satisque feliciter anni iam aduerso tempore nauigasset, &c. rem ad amicos detulit. 4. Verrinar. 66. a
 Alienissimo tempore locare incipit. in Verr. 109. b
 Hortensius alienissimo Reipub. tempore extinctus est, & cessit è vita suo magis, quam ciuium suorum tempore. de Claris, 165. b
 Ea dicam vobis audientibus amisso iam tempore, quæ ipsi foli re integra sæpe dixi. pro Mur. 134. b
 Breui tempore sum visurus. epist. 131. b. & Top. 221. b. Id est, breui spatio temporis.
 Tempore deteriore aliquid facere. pro Quint. 11
 Extremo tempore. Cat. 27
 Quid tam nouum, quam adolescentulum priuatum, exercitum difficili Reip. tempore conficere: pro leg. Manil. 42. a
 Itaque apud patres nostros atroci ac difficili Reipub. tempore, quum Tib. Graccho occiso magnorum, &c. 6. Verr. 97. a. & pro Pomp. 15. b
 Hoc tempore, & vno tempore. epist. 50. b
 Obseruata sunt hæc tempore immenso. Diu. lib. 1. 10
 Tempore ipso. 1. ad Q. frat. 42
 Ego tam misero tempore nihil noui consilii cepissem. Planco, lib. 4. 14. 7. a
 Flores omni tempore anni. in Verr. 225. b
 Tempore meo perneccessario. 5. ad Att. 45
 Quodam tempore Metapontum veni tecum. de Fin. 125. b
 Tempore reliquo. 10. fa. 81. in epist. Lepidi. Id est, in posterum.
 Id non humano consilio, sed propè diuinitus datum atque oblatum vobis summo Reip. tempore videtur. 2. Verr. 1. a
 Scandilius rem se totam relicturum dicit, & suo tempore esse redditurum. in Verr. a
 Tuorumque tristissimo meo tempore meritorum erga me memoriam conseruabo. Figulo, lib. 4. 13. 19. a
 Quererer tecum atque expostularem, ni, vt supra scripsi, purgare me tibi hoc tuto tempore, quam accusare te malle. 3. fam. 39
 Multas vno tempore accepi epistolas tuas. ad Att. a
 Concurrunt iussu meo plures vno tempore librarii, descriptam legem ad me afferunt. 2. de leg. Agr. 28. a
 Si tantulum offensum, titubatūque sit, vt ea quæ singularem ac diu collecta sunt, vno tempore diuersa perdamus. 1. Verr. 40. a
 Quod me de verbis faciendis rogas, incredibile est mi frater, quam egeam tempore. ad Q. frat. lib. 3. 21. 5. a
 A nullus me vnquam tempore aut commodum, aut otium meum abstraxit. pro Arch. 188. b
 Vnum alterum mensum, propè annum denique domi tuæ

piratæ, à quo tempore capti sunt, quoad per me licitū est, fuerunt. 7. Verr. 61. a
 Ab, vel ex æterno tempore. 5. Tusc. 100. a. & de Fin. 52. b
 Ab initio fecisse vel ex tempore aliquo. in Verr. 88. b
 Neque nobis cum illa tum peste certamen fuit, sed cum grauissimo Reip. tempore, &c. 3. de Leg. 37. a
 De tempore alicui commodare. 13. fam. 99
 Ex tempore admoneri. in Verr. 155. b. Id est, vt res fert.
 Ex tempore consilium capere. Offic. 2. 47
 Ex tempore dicere. pro Arch. 13
 Ex tempore futura, & Quæ iam parantur & cogitantur, contraria. 10. ad Att. 2
 Ex eo tempore quo primum ex Africa nuntius venit. a
 Sequitur omnes agros extra Italiam infinito ex tempore. de lege Agr. 60. a. & 1. de Finib. 96. a
 Nam cum te ipsum, ex quo tempore tu me diligere coepisti, quotidie plaris feci: &c. ad Appium, lib. 3. 4. 4. a
 Quo quidem ex tempore memoria teneo, neque meam tibi obseruantiam, neque mihi tuam summam beneuolentiam ac liberalitatem defuisse. Licinio, lib. 5. 8. 8. a
 Istius ille fundus est, quem sine vlla controuersia quadriennium, hoc est, ex quo tempore fundus vœniit, quoad vixit, possedit Cæsennia. pro Cecin. 14. a
 In tempore quid considerandum. 2. de Inuent. 148
 Nihil moliris quod mihi latere valeat in tempore. in Catil. 100. b
 In illo tempore. in Ant. 200. b
 Tempora communia. 1. de Orat. 2
 Dubia formidolosaque tempora. 7. Verr. 1. a
 Dubia Reipub. tempora. pro Font. 27. a
 Tempora erudita. 12. ad Att. 19
 Tempora Heroica. Diuin. lib. 1. 1
 Priora tempora & posteriora. Sestio, lib. 5. 17. 1. a
 Tempora priora in ruinis reipub. iacuerunt. 5. fam. 47
 Tempora tria quibus principio vti non possumus. 1. ad Herennium, 8
 Eiusmodi tempora post tuam profectioem consequuta sunt, vt, &c. ep. 4. b
 Tempora autem Reipub. qualia futura sint, quis scit: mihi quidem turbulenta videntur fore. Thermo, lib. 2. 17. 5. a
 Tempora vim maximam habent. Partit. 47
 Nonnunquam eiusmodi incidunt tempora. lib. 1. de Fin. 15. & Off. 7. b
 Tempora quædam subcisiua incurrunt, quæ ego perire non patior. 1. de Leg. 7
 Tempora valent in Repub. plurimum. 12. fam. 2
 Temporum casus. 1. de Orat. 2
 Nulla temporum circumscripcio metitur spatio æternitatē. de Nat. d. 1. 16
 Fuit hoc siue meum, siue Reipublicæ fatū, vt in me omnis illa inclinatio communium temporum incumberet. pro Corn. Balb. 47. & pro Mil. 76. Id est, vt omnis illa Reip. fortuna.
 Motus temporum venientis anni. 3. ad Q. fr. 37
 Hæc perturbatio temporum perditorum. Titio, lib. 5. 16. 6. a
 Temporum ratio atque inclinatio permagni momenti in Rep. 7. in Verr. 139
 Temporum tristitiam subire. 8. ad Att. 41
 Temporum nostrorum magna varietate. 6. fam. 19
 Temporibus assentiendum. ad Lentulum, lib. 1. 9. 85. a
 Paruit & temporibus & fortunæ meæ. 13. fam. 52
 Necessè est enim in tanta concursatione perturbationum, rerum temporibus potius parere, quam moribus. 11. Phil. 310. a
 Temporibus parere præcipiunt omnes politici. 12. ad Att. 64
 Temporibus nimis seruire. 10. fam. 5
 Omne meum tempus amicorum temporibus transmittendum putavi. pro Leg. Manil. 1. Id est, negotiis amicorum vel periculis.
 Tempora adipisci. 1. fam. 21
 Conseruare & notare tempora. in Orat. 65. a
 Matutina tempora lectiunculis consumere. Mario, lib. 7. 1. 3. a

Heratini me ad sua tempora duxerunt, vt agerem causam. Attic. 62. b
 Sed casu nescio quo in ea tempora nostra ætas incidit, vt, &c. Luceio, lib. 5. 15. 5. a
 Per hæc tempora. epist. 76. b
 Temporibus amissis quæ plurimum valent, præsertim in bellis ciuilibus. 15. fam. 41
 Temporibus Clodianis. 11. fam. 27
 His temporibus difficillimis Reipub. quicquid subueneris, id erit totum & proprium tuum. Plan. lib. 10. 5. 7. a. & pro Cec. 287. b. & pro Sest. 3. b
 Diuersis temporibus. epist. 103. b
 Duris quondam temporibus, &c. pro Corn. 61. b
 Etsi Reip. causa maximè gaudere debeo, tantum ei te præstidui, tantum opis attulisse extremis penè temporibus. Planco, lib. 10. 12. 1. a
 Et quoniam in grauissimis temporibus ciuitatis, atque, &c. pro Sestio, 3. a
 Hisce temporibus. epist. 50. b
 Temporibus illis. de Amic. 4. a
 Sophistes temporibus illis vel maximus. de Nat. d. 1. 44
 Quis Thebanum oratorem scit fuisse temporibus illis: de Claris, 169. b
 Fuit (vt temporibus illis) turis valde peritus. de Claris, a
 Erat cum literis Latinis, tum etiam Græcis (vt temporibus illis) satis eruditus. de Claris, 55. a
 Est autem boni auguris, maximis Reip. temporibus præsto esse debere. 3. de Leg. a
 Temporibus his miseris & extremis. 11. ad Att. 1
 Optimis hercle temporibus, tum quum homines se non iactatione populari, sed dignitate atque innocentia tuebantur. pro Clu. 77. a. & pro Sest. 4. b
 Quibus temporibus: Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1. pro, quando: Vel defensus tristibus temporibus, vel ornatus secundis. Marcello, lib. 15. 8. 2. a
 Vespertinis temporibus delitescere. 2. de Nat. d. 75. a
 Meis temporibus accidit. epist. 12. b
 Temporibus regentur quæ sunt in fortuna. 6. fam. 37
 Remissa temporibus, longo interuallo intermissa reuocauit. Tusc. q. lib. 1. 1. scilicet Reip. intelligit enim tempora turbulenta bellorum ciuiliū.
 A primis temporibus. epist. 48. b
 In temporibus quæ cernenda. Partit. 21
 Summa vtilitate, ac maximo sæpe præsidio in periculis atque asperis temporibus cendum erit. pro Cor. Bal. 17. a
 Tempus, commodum temporarium.
 Et illa oratio potius temporis mei, quam iudicii & auctoritatis fuit. pro Clu. 100. a
 Omnes illæ orationes causarum & temporum sunt, non hominum ipsorum ac patronorum. pro Cluent. a
 Tempus, autoritas & potentia.
 Is omnibus exemplo debet esse, quantum in hac vrbe polleat multorum obedire tempori, &c. de claris Oratoribus, 131. a
 Qui tot annos ita viuo Iudices, vt ab illis nullo vnquam me tempore aut commodum, aut otium meum abstraxerit, aut voluptas auocarit. pro Arch. 9. a
 Sed ego hoc meis ponderibus examinabo, non solum quid cuique debeam, sed etiam quid intersit, & quid à me cuiusque tempus poscat. pro Planc. 64. a
 Tempore, pro tempori.
 Ego enim renouabo commendationem, sed tempore. 7. epist. 33. Id est, quum se tempus dabit & occasio.
 Satis putabat se ad comitia tempore venturum, si pridie venisset. 4. Verr. 89. & 11. ad Att. 10. Id est, mature.
 Ad coenam tempore venit Cannius. Offic. 3. 76
 Satis tempore ad eos accedemus, ac valebunt. epist. 168. b
 Tempestas.
 Tempestas temporis. 7. Phil. 221
 Eaque ipsa tempestate euerfa est Resp. quam ego x i i i i. annis antè prospexi. 10. ad Attic. 9
 Eadem tempestate. de Diuin. 96. b
 Tempestates ac temporum varietates. de Nat. d. 1. 4

Qua tempestate Pœnus in Italiam venit. de Orat. lib. 3. 4. Id est, quo tempore.
 Qua tempestate Paris Helenam, &c. Orat. 212. b
 Virtus nec tempestatum, nec temporum permutatione mutatur. Part. 126. b
 Tempestas bona, vel mala.
 Tempestas cæli, id est serena, vel nebulosa. de Diu. 127. b
 Perfrigida tempestas. 6. Verr. 77. a
 Si segetibus aut vinetis cuiuspiam tempestas venerit. de Natura deor. 59. b
 Procella, tempestas, naufragium, ruina, incendium. 2. Officior. 26. a
 Tempestas egregia, qua ego illum vsū puto. 9. ad Att. 53
 Primam nauigationem (dummodo idonea tempestas sit) ne omiseris. ad Attic. lib. 2. 8. 6. a
 Ventus vehemens, immoderata tempestas. pro Sexto Roscio, 40. b
 Quum magna in alto tempestas esset. de Inuen. 74. b
 Tempestas maris subita, quam antè prouisa, terret nauigan-tes vehementius. Tusc. q. lib. 3. 45
 Turbida tempestas. de Inuen. 42. b
 Alia Roma, alia Tusculani euenit sæpe tempestas. de Diuination. 128. b
 Quum homines tempestatum causa opere prohiberentur. de Orat. 148. b
 Tempestatum nos traderemus, è portu sine gubernaculis egressi. 7. ad Att. 44
 Tempestatum obsequi. 1. fam. 50
 Ibi propter tempestatem ad v. 1. Id. morati sumus. ep. 259. b
 In tranquillo tempestatem optare, demeritis est: subuenire: autem tempestatum quauis ratione, sapientis. Offic. 1. 115
 Quas ego expectassem Brundisii, si esset licitum per nauis, qui tempestatem prætermittere noluerunt. ad Terent. lib. 14. 4. 11. a
 Tempestatem futuram prospexi multò antè tanquam ex aliqua specula. 4. fam. 6
 Tu si ita expedit, velim quamprimum bona & certa tempestate conscendas, ad meque venias. ad Q. frat. lib. 2. 6. 5. a
 Sedatis fluctibus & tempestate iam commutata. de Inuentione, 81. b
 Quum tonuit læuum bene tempestate serena. de Diuination. 125. b
 Nullus dies tam magna ac turbulenta tempestate fuit, quin, &c. in Verr. lib. 7. 21. a
 Tempestate abreptus est vnus. pro Lig. 142. b
 Quasi tempestate delati. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 9
 Nauas aduersa tempestate in alto iactari. de Inuen. 74. b
 Iactatus magna tempestate. Tusc. q. 228. b
 Vt si quis ex alto tempestate subito reiectus optaret, &c. pro Cecin. 302. b
 Tempestates, ac temporum varietates, cælique mutationes. de Nat. deor. 1. b
 Imbres, nimbi, procellæ, turbines, reliquæque tempestates. 3. de Nat. d. 70. a
 Ad lætas captandas tempestates non sunt idoneæ. ad Atticum, 26. b
 Turbulentissimæ tempestates extiterunt. de Orat. 85. b
 Tempestates sæpe certo aliquo cæli signo commouentur, sæpe obscura aliqua ex causa concitantur. pro Mure. 35. a
 Tempestatum vis & concursus calamitatum. 5. fam. 36
 Summi gubernatores in magnis tempestatibus nonnunquam à vectoribus admoneri solent. in Ant. 214. b
 His tempestatibus es propè solus in portu. epist. 129. b
 Tum subito magnis tempestatibus commotus fluuius Euerotas. 2. de Inuen. 193. a
 Tempestatibus multos menses retentus est. 11. ad Attic. 36. & 16. fam. 10
 Tempestas, per translationem.
 Commutata tempestas. 2. de Inuen. 236. a
 Quos repentina aliqua vis & tempestas percudit popularis. pro Sestio, 123. a
 Tempestas comestationis. 3. de Orat. 89
 Quanta tempestas inuidiæ nobis impendat. in Cat. 16. a
 FFF. ii.

Tu procella patriæ, turbo & tempestas pacis. pro Domo sua, 105. a

Tempestas periculi. pro Sestio, 24. b

Huius magnitudini animi, grauitati, sapientiæ, tempestas est oblata formidolosissimi temporis. 7. Phil. 221. a

Non fuit illud iudicium, &c. sed vis (vt sæpe dixi) ruina atque tempestas. pro Cluent. 37. b

Nemo fuit qui nõ me pro suis opibus in illa tempestate defenderet. pro Domo, 83. a

Qui hac populi tempestate iactamur & fluctibus. pro Plac. 8

Maximæ & turbulentissimæ molestarum tempestates. 1. de Orat. 2. a

Tempestates populi Rom. ritibus consecratae sunt. 3. de Natura deor. 36

Tempestates meas omnes subieris. 15. fam. 20

Et quidem cæteras tempestates & procellas in illis duntaxat fluctibus concionum semper putavi Miloni esse subeundas. pro Milo. 3. Id est, illa pericula.

Naui Reip. fluitans in alto tempestatibus seditionum & discordiarum. pro Sest. 37. a

Tempestiuus.

Tempestiuu cõiuuii, amœni loci, multarum deliciarum comes & extrema saltatio. pro Mur. 127. b. & pro Arch. 9. a

Sardiniam cum classe venit, nondum tempestiuo ad nauigandum mari. pro leg. Man. 24. a

Sed tamen necesse fuit aliquod esse extremum, & tanquam in arborum baccis terræque frugibus maturitate tempestiua, quasi vietum & caducum, quod ferendum est moliter sapienti. de Senect. 5. a

Multa mihi ipsi ad mortem tempestiua fuerunt, quæ vtinam potuiffem obire. 1. Tusc. q. 176. a

Quantum temporis alii tribuunt tempestiuus cõiuuii. pro Arch. 188. b. Att. 188. b. in Verr. 160. b

Aut tempestiuos fructus ex his capere possemus. Of. 2. 19

Natura quàm tempestiuos dedit, quàm salutare omnibus animantibus ac stirpibus ventos Etesias: de Na. d. 52. b

Quas eos enim cœnas & facere & obire scripsit ad me Sextus: quàm lautas: quàm tempestiuas: 9. ad Att. 56

Ego verò propter sermonis delectationem tempestiuus quoque coniuuii delector. de Senect. 42. a

Tempestiue.

Neque enim ferendi, neque colendi, nec tempestiue demetendi, percipiendique fructus, neque condendi ac reponendi vlla pecudum scientia est. de Nat. d. 2. 233. a

Tempestiuitas.

Sua cuique parti ætatis tempestiuitas est data. de Sen. 30. a

Tendo.

Tendere insidias alicui. pro Q. Rosc. 52. de Leg. 165. b

Suntne igitur insidias, tendere plagas, etiã si excitaturus non sis, nec agiturus: 3. Offic. 89. a

Tendere fugam. 8. ad Att. 55

Non intelligunt se populo Rom. non metum belli, sed spem triumphi tendere. pro Font. 281. b

Ex perfidia & malitia, per quam insidias tenduntur alicui, dii immortales hominibus irasci & succensere consuerunt. pro Rosc. Com. 27. a

Animis omnes tenduntur insidias vel ab iis, quos modò enumeravi, qui teneros & rudes quum acceperunt, inficiunt. 1. de Leg. 69. a

Tendere, conari & pergere.

Quid tendit, quum efficere non possit, vt cuiquam, &c. de Fin. lib. 2. 13

Animum autem vt in eius medio collocavit, ita per totum tetendit. de Vniuer. 26. a

Ad reliqua acri tendamus animo, sic parati, vt, &c. 2. de Diuinat. 6. a

Atqui eò tendit, id agit, ad eum exitum properat vir optimus, vt fit illi Octauius propitius. ad Brut. 17. 7. a

Itaque dubito an Venusiam tendam, & ibi expectem. ad Attic. lib. 16. 333. 16. a

Tendere, offerre.

Græcia tendit dextram Italiae, suumque ei præsidium pollicetur. 10. Phil. 175

Obsessa facibus & telis impiæ coniurationis, vobis supplex manus tendit patria communis. in Cat. 90. a

Tendebamque manus ad cæli cærulea templa. de Inuen. 81. b

Tedet ad vos virgo Vestalis manus supplices easdem, quas pro vobis diis immortalibus tendere consuevit. pro Fontio, 31. a

Imperator dextram tendens, &c. de Prouin. 71. b

Cunctis ciuibus lucem ingenii & consilii sui porrigens atque tendens. 1. de Orat. 91. a

Tendiculæ.

Tum aucupia verborum & literarum tendiculas in inuidiam vocant. pro Cecin. 48. a

Tene.

Tene autem & Aliphera, & Tritia *ἠδὲ καὶ τριτία* ei videbantur: idque *τῆς ἠδὲ τριτίας κατὰ λόγον* confirmabat, vbi mentio non fit istorum. 6. ad Att. 23

Tenebræ.

Crausæ tenebræ. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 112

Quatæ tenebræ eruptione ignium Ætneorum, finitimas regiones obscurauerint. 2. de Nat. d. 70

Quæso quid hoc est: aut quid agitur: mihi enim tenebræ sunt. ad Att. lib. 7. 130. 1. a

Siquid tenebrarum offudit exilium. Tusc. q. lib. 3. 70

In tenebras easdem recidisse. ad Brut. 47. in epist. Bruti. Homines solitudinem & tenebras nati. de Fin. 98. b

Obducere tenebras reb' clarissimis. 4. Academicarum quaestio, 132. a

Offundere tenebras vel caliginem alicui rei. 4. Academicar. quaest. 111. a

Tenebris obstita loca. Tusc. q. lib. 1. 41

Lateat ista omnia crassius occultata & circumfusa tenebris. Acad. q. lib. 2. 22

Nunc tetris tenebris & caligine Alexandriam se peruenturos putant. contra Rull. 74. b

Primum luce, non tenebris intelligitur redisse. in Ant. 175. b

Familiam abiectam & obscuram è tenebris in lucem vocare. pro Deiot. 20. a. Alias, reuocare.

Ex superioris anni caligine & tenebris lucè in Rep. Calend. Ianuar. despiciere coepistis. Postquam. 4. a

Quæ tu in illis Reip. tenebris cæcisque nubibus & procellis constituisti. pro Domo, 19. a. & 13. fam. 3. a

In tenebris tanquam in gurgustio habitauerat. de Natura deor. 1. 17

Quæ iacerent in tenebris omnia, nisi literarum lumen accederet. pro Arch. 10. a

In tenebris non latere, neque esse abditam. 1. ad Quintum fratrem, 6. cui opponitur, In luce positum esse.

Qui tanquam si offusa Reip. sempiterna nox esset, ita ruabant in tenebris, omniaque miscebant. pro Roscio Amerino, 55. a

Tenebrosus.

Tempus tenebrosissimum. in Vatin. 8. a

Tenebricus.

Hæc à Tartarea tenebrica abstractum plaga, Tricipitem eduxit hydra generatum canem. 2. Tusculan. quaest. 38. a

Tenebricosus.

Illud tenebricosum tempus ætatis tuæ patiar latere. in Vatinium, 31. b

Tu ex tenebricosa popina Consul extractus. in Pis. 13. a

Lateant libidines eius illæ tenebricosæ. de Prou. 7. a

Ille verum esse planè negat, esse sensus quidem non obscuros dicit, nec tenebricosos. 4. Acad. 131. a

Tenedos.

Tenedo (prætereo pecuniam quam eripuit) Tenem ipsum qui apud Tenedios sanctissimus deus habetur: urbem illam dicitur condidisse, cuius ex nomine Tenedos nominatur: hunc ipsum inquam Tenem pulcherrimè factum, quem quondam in comitio vidistis, abstulit magno cum gemitu ciuitatis. 3. Verr. 34. a

Tenedi.

Iam verò in Græcia multos habent ex hominibus deos, Alabandum Alabandi, Tenedi Tenem: &c. 3. de Nat. d. 51. a

Tenedius.

Tenediorum igitur libertas, securi Tenedia præcisa est, &c. Q. frat. lib. 2. 13. 1. a

Teneo.

Si rectè concluderit, teneo: sin vitiosè, minam Diogenes red det. 4. Acad. q. 174. a

Hic te, inquit, teneo: non est illud pati, neque iudicio defendere, quum, &c. pro Quintio, 43. a

Teneo quam optabam occasionem, neque omittam. de Leg. 7. a. & 3. Philip. 148

Quorum epistolas, spem victoriæ declarantes, in manu teneo. 12. Philip. 32. 4. a

Teneo in mediis vestigalibus populi Romani, in ipsis fructibus prouinciæ Siciliæ furem, manifestò auertentè rem frumentariam omnem, pecuniam maximam, &c. 5. Verrin. 116. a

Ego tamen teneo ab accusando vix me hercule: &c. Q. frat. lib. 3. 18. 4. a

Teneo facillè meum: nihil est enim eo tractabilius. 10. ad Atticum, 38

Tulliam adhuc mecum teneo. Terentia, lib. 14. 15. 2. a

Hic te, inquit, teneo. pro Quintio, 11. b

Probè teneo. de Inuen. 56. b

Quibus rebus capiatur Cæsar, non tenes. epist. 86. b

Causam Reip. non tenes. pro Syl. 173. b. Id est, non intelligis. Tenes equitum centurias. 11. fam. 28

Tenes te domesticis finibus. 7. ad Att. 42

Tenet aliquem furor. in Vatin. 10

Italiam vniuersam memoria mei, misericordia, desideriumque tenet. ad Quirit. post red. in Sen. 1. a

Quia virtus, vt omnes fatemur, altissimum locum in homine, & maximè excellentem tenet. 4. de Fin. 30

Tenet me auiditas. 1. ad Q. frat. 34

Me mirum desiderium tenet vrbs, incredibile meorum, atque in primis fatietas actæ prouinciæ. epist. 24. b

Me etiam nunc istorum beneficiorum & literarum expectatio, vt tibi placet, Theſſalonica tenet. ad Att. lib. 3. 49. 5. a

Me tantum odium vrbs tenet, vt foras euolare cupiam. in Verrem, 80. b

Magna me, inquit, spes tenet Iudices, bene mihi enenire, quòd mittar ad mortem. 1. Tusc. q. 155. a

Quamobrem magna me spes tenet, si ea quæ sunt in causa, explicare, atque omnia dicendo consequi potuero, &c. pro Clu. 4. a

Summum me eorum studium tenet, sicut odium iam cæterarum rerum. ad Att. lib. 1. 7. 4. a

Sed mihi crede, etiã is qui omnia tenet, fauet ingenii. Marcello, lib. 4. 8. 5. a

Nunc verò ea pars tibi Reip. commissa est, in qua aut nullâ, aut perexiguam partem fortuna tenet. Q. frat. lib. 1. 4

Cæsar splendidam quandam dicendi rationem tenet. de Claris Orat. 89. b

Pompeius se oppido tenet: nos ad portas castra habemus. ad Att. lib. 7. 187. 1. a. & 11. fam. 45

Et si ob eam rem moraris, accipio causam: si te id non tenet, aduola. Tironi, lib. 16. 19. 2. a

Animo iam hæc tenemus comprehensa, non sensib'. 4. Acad. q. 43. a. & Orat. 203. b

Quòd Cæsar, quòd Pompeii gratiam tenemus, hæc me, vt confidam, faciunt. Q. fra. lib. 2. 36

Itaque tum graues sumus, tum subtiles, tum medium quiddam tenemus. 3. de Orat. 97. a

Alter Cæsar Vopiscus, &c. soluat legibus, quâquam leges eum non tenent. 11. Philip. 297. a

Quod idem Peripatetici non tenent. de Fin. 99. b

Illud rectè tenent, accurateque defendunt, voluptatem esse summum bonum, &c. in Parad. 15. a

Quid multa tenent omnia: idque ita omnes intelligere volunt. Q. frat. lib. 2. 11. 2. a. & 2. ad Att. 58

Amici regis duo tresve perdiuites sunt, sed ii suum tam diligenter tenent, quàm ego aut tu. ad Att. lib. 6. 111. 8. a

Reliquæ partes suam vim & dignitatem tenent. de claris Orator. 183. b

πληρωσ in manib' tenebam, & hercule magnum aceruum

Dicæarchi mihi ante pedes extruxeram. 2. ad Attic. 17. 1. a

Tenebam memoria nobis Consulibus ea fundamenta iacta confirmandi Senatus, vt, &c. epist. 12. b

Tenebam enim quosdam fenariolos, &c. Tusc. q. 241. b

Archias totam domum Hortensiorum deuinctam consuetudine tenebat: pro Arch. 186. b

Tenebat non modò authoritatem, sed etiam imperium in suos. de Senect. 33

Multæ etiam vt in homine Romano literæ, omnia memoria tenebat, non domestica solum, sed etiam externa bella. de Senect. 11. a

Me & incommoda valetudo, qua iam emerferâ, &c. tenebat iam duodecimum iam diem Brundusii. ad Att. lib. 5. 95. 1. a

Pompius imperator tenebat prouinciam, in cuius exercitu Catonis filius tyro militabat. 1. Offic. 55. a

Præter Bononiam, Regium Lepidi, Parmam, totam Galliam tenebamus studiosissimam Reipublicæ. ad Cassium, lib. 12. 5. 6. a

Itaque tantum abfuit vt inflammares nostros animos, somnum isto loco vix tenebamus. de Clar. 152. a

Illi autem, quibus erat in deliciis, vix risum tenebant. in Vatin. 15. a. & 1. de Nat. d. 49

Ego tuis cõsiliis vsus sum, maximeque quòd grauitatem in congressu nostro tenui quam debu. ad Atticum, lib. 8. 194. 5. a. & 9. 71

His propositis tenuit prorsus cõsequentia. de Fin. lib. 4. 44

Non tenuit omnino colloquium illud fidem: à vi tamen, periculòque abfuit. 12. Philip. 339. a

Num tanta difficultas eum rei nummarie tenuit: tanta egestas, tanta vis oppressit: in Verr. 202. b

Tenuit permagnam Sextilium hæreditatem. 2. de Fin. 90. a

Tenuit hoc institutum in thuribus omnibus quæcunque in Sicilia fuerunt. 6. Verr. 40. a. & 16. fam. 8

Nam miles qui locum non tenuit, qui, &c. pro Clu. 101. a

Et tenuit cum hoc locum quendam etiam Ser. Fuluius, & vnâ Ser. Fabius pictor, &c. de Clar. 40. a

Itaque M. Scæurus, qui Cn. Dolabellam accusauit, istum in sua potestate ac ditione tenuit. 3. Verr. 68. a

De triumpho nulla me cupiditas vnquam tenuit, &c. ad Attic. lib. 7. 10

Dii immortales, quàm me conturbatum tenuit epistolæ tuæ prior pagina. ad Att. lib. 15. 325. 8. a

Tenuit me Romæ Tulliae meæ partus. 6. fam. 51

Qui nos ibidem Nonis tenuit. ad Attic. lib. 5. 99. 1. a. Id est ventus.

Tenuit se, neque attulit in iudicium quicquam ad lædendū. pro Flac. 9. a. & pro Deiot. 7. & 5. Phil. 199

Nec se tenuit, quin contra suum doctorem librū etiam ederet, qui Sotus inscribitur. 4. Acad. q. 24. a

Quæ te tanta tenuit amentia, vt putares, &c. in Verr. 35. b

Tenuit te dolor, quò minus ad ludos venires. 7. fam. 1

Nunc quidem nisi quid te tenuit, suspicor te esse in suburba no. ad Attic. lib. 12. 252. 8. a

Qui in mea salute principem semper locum tenuistis. pro Domo sua, 243. b

Ab ea hasta ægrè me tenui. At. 258. b. Id est, abstinui, cõtinui. Et si me facillè omni tuo sermone tenuisti: tamen, &c. de claris Orat. 12. 4. a

Tenuerunt hoc eorum posteri iure. 2. de Leg. 54

Nunquam hunc occupatum impeditumque tenuerunt. pro Cælio, 35. a

Verræ Prætor Siculi neque suas leges, neque communia iura tenuerunt. 2. in Verr. 8

Hunc igitur finem illi tenuerunt, &c. 4. de Fin. 43. a

Quintiam ipsum diem memoria tenebo. epist. 96. b

Interea hoc teneo. 1. de Finib. 28. Id est disputabo. Nec si vllam partem libertatis tenebo, proficiet. ad Quint. frat. lib. 3. 17. 21. a

Non tenebo te pluribus. Bruto, lib. 11. 16. 7. a

Oppressos vos, inquit, tenebo exercitu Cæsar. Att. 2. 31. 5. a

Tenebimus hanc consuetudinem à Socrate traditam, &c. 2. de Diuin. 23. a

Nos nō tenebimus iudicia diutius. 2. Ver. 13. a. & 13. ad Att. 22.
 Vt varietate criminum vos attentos tenerem. 7. Verr. 12. 4. a
 Iſque quum ſecundiſſimo vento curſum teneret, ridens, Vi-
 detiſue, inquit, & c. 3. de Nat. d. 119. a. & Tuſc. q. 4. 26
 Nemo qui memoriā rerum Romanarum teneret, ex qua,
 & c. de Clar. 179. a
 Et quum penē in manu iam mortiferum illud teneret pocu-
 lum, loquutus ita eſt, & c. 1. Tuſc. q. 113. a
 Draco quum radicula ore teneret, locutus eſt. de Diu. 137. b
 Aut etiam vt ius ſuum & libertatem tenerent, vulnera exce-
 perunt fortiter. 2. Tuſc. q. 109. a. & 3. 17. & pro Cec. 23
 Tenerent religiones quæ eſſent in more maiorum. 2. de Le-
 gibus. 39
 Quod multos annos tenuiſſet. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 65
 Attamen ſi conſilium exquiris meum, neque ego ceſſiſſem,
 & me ipſa ſuo complexu patria tenuiſſet, & c. in Piſ. 14. a
 Quem morem quum Carneades acutiſſimē copioſiſſimēq;
 tenuiſſet, fecimus, & c. 5. Tuſc. q. 17. a
 Ne diutius teneam, pecunia attributa numerata eſt. 3. Ver-
 rinar. 23. a
 Hanc puto me habere aſtione, vt per interdictum meum
 ius teneam, & c. pro Cecin. 23. a
 Ita me delectant, quia Latina ſunt, vt multa ex iis memoria
 teneam. 2. de Nat. d. 149. a
 Hanc ego quum teneam ſententiam, quid eſt cur, & c. lib. 1.
 de Finib. 27
 Ne diutius vos teneam Iudices, ſocietas coitur. pro Roſc. A-
 mer. 12. a. & 10. ad Attic. 45
 Neſcio vtrum teneas aliquid, an planē ſis ſpoliata. 14. fa. 11
 Qui Ciliciam Cyprumque teneas. epiſt. 7. b
 Teneat oportet cælum complexu ſuo omnia animalia. de
 Vniuerſ. 51
 Quod ſi quem aut natura ſua, & c. deficiet, & c. teneat tamen
 eum curſum quem poterit. in Orat. 3. a
 Exiſtimat enim qui mare teneat, eum neceſſe rerum potiri.
 ad Att. lib. 10. 197. 5. a
 Homines ſcitote eſſe quosdam, quos tantū odium veſtri or-
 dinis teneat, vt hoc palam dicent, & c. 3. Verr. 15. a
 Teneat ſe Apennino. 11. famil. 17. in epiſtol. D. Bruti. Id eſt,
 contineat.
 Vos quæſo memoria teneatis, non mihi hoc eſſe propoſi-
 tum, & c. pro Cluen. 22. a
 Agri colendi ſtudia teneamus vſque ad vltimū tempus ſe-
 necutiſ. de Senect. 56. a
 Quare omnes iſtos me authore deridete atque contemnite,
 qui ſe horum, qui, & c. neque adhuc quam perſonam te-
 neant, aut quid profiteantur, intelligere potuerunt. 3. de
 Orat. 30. a
 Si conſuetudinē meam, quam ſemper in Rep. habui, tenue-
 ro. 1. Philip. 20
 Tenere ædes. de Aruſp. 17
 Aliena tenere, ſua amittere. 2. Offic. 121. a
 Tenere aliquem. 6. Phil. 207. Id eſt, habere obſtrictū aut de-
 ditum ſibi.
 Tenere aliquem ad præſidium. 11. fam. 24
 Tenere aliquem deuinctum. de Pet. Conf. 15
 Interrogationū laqueis aliquē irretitū tenere. 1. de Orat. 23. a
 Tenere aliquem omnibus horis in oculis, in auribus, com-
 plexu, & c. 3. Philip. 136
 Tenere aliquem incluſum in curia. Att. 91. b
 Tenere aliquem ſecum. epiſt. 238. b
 Aliquid firmum tenere. in Orat. 140. a
 Tenere aliquid mordicus. de Fin. lib. 4. 74. Academ. quæſt.
 edi. 1. lib. 2. 48
 Tenere animum attentum ad decori conſeruationem. Of-
 ficior. 1. 183
 Animis ac memoria tenere. pro Corn. Balb. 12. a
 Tenere annum. 5. ad Att. 15
 Tenere auguria. Diuin. lib. 1. 77
 Tenere campum. 4. ad Att. 16
 Tenere caſtra, regna, res bellicas. 12. Philip. 335
 Tenere cauſam. pro Cecin. 49. pro, obtinere.
 Tenere cauſas & rationes rerum. Tuſc. q. lib. 1. 24

Ciuitatem oppreſſam ſeruitute tenere. pro Domo ſua, 101. &
 Tuſc. q. lib. 5. 42
 Tenere clauum. Cat. 16
 Tenere conciones. de Pet. Conf. 33
 Tenere conſtantiam. Offic. 1. 167
 Tenere conſuetudinē decernendi debet ſenator. 3. de Leg. 36
 Nauigare & curſum tenere. de Nat. d. 76. b
 Tenere eum curſum, quem à prima ætate ſuſceperis. pro
 Planc. 24. & 76
 Tunc inopes relictī à duce præfectoque claſſis, eundem ne-
 ceſſario curſum tenere cœperunt. 7. Verr. 71. a
 Modus autem eſt optimus, decus ipſum tenere. 1. Off. 197. a
 Decorum tenere. 1. Offic. 179. a
 Tenere dignitatem. 8. Phil. 252. & 12. fam. 54
 Diſciplinam tenere. 2. de Leg. 74. a
 Tenere dolorem. 12. ad Att. 49
 Tenere exercitum. 5. Philip. 196
 Tenere facultatem rei alicuius agenda. 10. fam. 28
 Tenere faſces. pro Ligar. 5. pro, retinere.
 Tenere fiduciam. pro Flac. 40
 Redeoque ad illam Platonis, de qua dixeram, rei formam &
 ſpeciem, quam etſi non cernimus, tamen animo tenere
 poſſumus. in Orat. 34. a
 Tenere compreſſum frumentum. pro Domo, 12
 Tenere Conſularis dignitatis gradum. Offic. 3. 134
 Tenere ſummum gradum. pro Planc. 26
 Tenere *γαμυλο* in re aliqua. 4. ad Att. 27
 Gubernacula Reip. tenere. Diuin. lib. 2. 2
 Veretur autem ne non liceat tenere hæreditatē. 13. ad Att. 62
 Plerique autem, quod tenere atque ſeruare id, quod ſtatue-
 runt, non poſſunt. de Finib. lib. 1. 37
 Tenere & deponere ſummum imperium. de Nat. d. 2. 9
 Tenere iracundiam. Parad. 41
 Iucunditatem perpetuam vitæ tenere. 1. de Fin. 53
 Tenere ius auſpiorum. de Nat. d. 2. 8
 Tenere iura ciuium. in Catil. 20
 Lachrymas interdum vix tenere. 6. Verr. 35. a
 Tenere legem. in Piſon. 6
 Sed aliter leges, aliter philoſophi tollūt aſtutias: Leges, qua-
 tenus manu tenere poſſunt: philoſophi, quatenus ratione
 & intelligentia. 3. Offic. 89. a
 Tenere locum. pro Seſt. 99. Id eſt, dignitatem aſſequi.
 Tenere locum agminis. 5. Philipp. 176
 Tenere locum oratoris in ciuitate. de Clar. 177. b
 Honeſtiſſimum locum ſeruitutis tenere. in Para. 46. a
 Hoc ipſum etiam poſuiſſe pro argumento, & c. quum indi-
 cia mortis ſe comperiſſe maniſeſtō, & manu tenere dice-
 ret, & c. de Claris, 152. a
 Tenere manibus. 2. ad Attic. 10
 Tenere matrimonium alicuius. pro Cæl. 25
 Tenere mediocritatem, quæ eſt inter nimium & parum. Of-
 ficio. 1. 115
 Tenere memoriā alicuius. 6. fam. 6. & Cat. 72. Orat. 109. b.
 de Fin. lib. 3. 7
 Diutius memoriā aliquorum tenere. de Senect. 72. a
 Tenere modum voluptatis fruenda. Offic. 21. b
 Tacere & tenere in ſua poteſtate motum animi & dolorem.
 ad Q. frat. lib. 1. 59. a
 Tenere ſuum munus. Tuſc. q. lib. 5. 29
 Legum nomen tenere. 2. de Leg. 18. a
 Tenere omnia quæ futura ſint, nemo, niſi deus, poteſt. Di-
 uin. lib. 1. 107
 Tenere opes & dignitatem. 4. fam. 31
 Tenere ordinem. 5. Phil. 189
 Tenere illas partes. 2. ad Att. 2. pro, illac iter facere.
 Populum concionibus tenere. Offic. 1. 169
 Tenere portum. 1. fam. 50
 Præcepta & comprehenſa tenere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 23
 Tenere præterita. Tuſc. q. lib. 1. 53
 Aliis pars quædam cerebri viſa eſt animi principatum te-
 nere. 1. Tuſc. q. 30. a. & 12. Phil. 325
 Sententiæ principatum tenere. de Senect. 59
 Iuris æquabilem tenere rationem. 1. ad Q. frat. 24

Rationem numerorum in oratione tenere. 3. de Orat. 112. a
 Tenere rem familiarem. 11. Philip. 291
 Tenere Rempubicam. pro Mure. 75. pro Seſt. 36. & 2. Philip.
 56. & 1. de Orat. 20
 Tenere ſtabilem ſcientiam rerum. de Finib. 1. 49
 Tenere ſe Alpibus. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10. 7. a
 Tenere ſe domi. pro Domo ſua, 4
 Tenere ſe domo. poſt redi. in Sen. 26
 Se domesticis ſinibus tenere. ad Att. lib. 7. 131. 6. a
 Se ſuis ſinibus tenere. de Fin. lib. 3. 1
 Hoc loco tenere ſe Triarius non potuit, Obſecro, inquit, & c.
 2. de Finib. 18
 Se vno loco tenere. Plancus Ciceroni, lib. 10. 18. 9. a
 Tenere ſe cœpit claſſo portu. 12. famil. 23. in Epiſt. Caſſii.
 Tenere ſenatum. 2. ad Q. fratrem, 2. pro, retinere.
 Tenere ſtatum & famam dignitatis ſuæ. 4. fam. 32. & 1. 6
 Tenere ſuffragia diſtricta. de aruſp. reſpon. 56
 Tenere templum armatis hominibus. in Vati. 3
 Tenere terram. de aruſp. reſpon. 20
 Tenere viam, quam quis inſtituerit. de Petit. Conf. 36
 Tenere diutius victoriā. 9. ad Att. 24. in Epiſt. Caſaris.
 Tenere viam præſidio vel comitatu. 1. ad Attic. 70
 Tenere vim & numen deorum. poſt redi. ad Quiri. 20
 Tenere voluntatem alicuius. 2. ad Att. 54
 Meo iuſtiſſimo honeſtiſſimoque conuitio te tuam dignita-
 tem ſumma tua virtute tenuiſſe, & c. Cornificio, libro 12.
 25. 6. a
 Et hoc loco Scæuolam dixiſti cauſam apud Centumuiros
 non tenuiſſe. pro Cecinna, 49. a
 Qui ſinus quosdam obſediſſe, aut aliqua promontoria te-
 nuſſe dicuntur. in Verr. 265. b
 Teneor vix quin accurrā. 16. fam. 34
 Cūm is qui audit ab oratore, iam obſeſſus eſt ac tenetur.
 Orat. 217. b
 Si Deus nulla gratia, nulla hominum charitate tenetur, va-
 leat. de Nat. lib. 1. 87
 Extrahitur domo latitās Oppianicus à Manlio, iudex Ai-
 lius ex altera parte coram tenetur. pro Cluen. 29. a
 In Nauſiphane Democriteo tenetur. de Nat. deo. 1. 51
 Tenetur igitur iam Iudices, & maniſeſtō tenetur auaritia,
 cupiditas hominis, ſcelus, improbitas, audacia. 5. Verrina.
 128. a
 Hoc interdicto Ebutius non tenetur. pro Cecinna, 30. a
 Ciuitas, quæ legibus tenetur. pro Cluen. 84. b
 Tenetur res manibus. pro Seſt. 58
 Res non coniectura, ſed oculis ac manibus tenetur. pro
 Cluent. 14. a
 Terra tenetur natura & viget. 2. de Natu. deo. 60
 Italia tota armis præſidiſque tenetur. Att. 136. b
 Quod non licet, id hoc vno tenetur, ſi arguitur non licere.
 Parad. 119. b
 Tenemur vndique. 2. ad Att. 42
 Tenentur aſtricti. Acad. quæ. ed. 1. lib. 2. 8
 Non his modō cauſis, quæ ſpeciem habent magnæ coniun-
 ctionis, ſed iis etiam quæ familiaritate & cōſuetudine te-
 nentur. Planc. lib. 13. 30. 2. a
 Hoc etiam tenentur Romæ homines & alliciuntur. de Pet.
 Conſul. 36. a
 Neque integra re mihi ad conſulendū capeſſerēme Remp-
 tenebar implicatus. 1. fam. 45
 Nemo ita in maniſeſto peccato tenebatur, vt quum, & c. 4.
 Verr. 139. a
 Neque ſolūm argumentis, ſed etiam certis teſtibus iſtius au-
 dacia tenebatur. 7. Verr. 79. a
 Sed nunc fatemur, poſteaquam vnum, quo tenebamur, ami-
 ſimus. ad Att. lib. 12. 243. 1. a
 Septimum ianſdem Corcyræ tenebamur. Tironi, libro 16.
 2. 1. a
 Quum vos, quanquam fœdere obſtricti tenebamini, tamen
 cupere non diceretis, ſed lege impediri. in Piſ. 22. a
 Lege enim collegii ſui non tenebantur, quo maior eſt ſuſpi-
 cio malitiæ alicuius. ad Att. lib. 3. 65. 5. a
 Propterea quod tam lōgo ſpatio multa hæreditatibus, mul-

ta emptionibus, multa dotibus tenebantur. 2. Offic. 120. a
 Nummum ob ſepulturā datum nemini: quæ ſi dices, tene-
 bere. 7. Verr. 105. a
 Dum hæc de Oppinaco conſtabunt, nec villo argumento
 Cluentianæ pecuniæ crimen tenebitur: & c. pro Clu. 99. a
 Moderatio modō virium adſit, & c. ne ille quidem magno
 deſyderio tenebitur virium. de Senect. 29. a
 O te cta miſera quā diſpari domino, & c. ſed tamen quā
 à diſpari domino tenebatur. in Ant. 180. b
 Cūm circunſideretur à ſe, & iam tenetur. 14. ad Att. 11
 Quæ niſi tanta eſſet, & iis anguſtiis, quibus plerique putāt,
 teneretur, nunquam eſſet L. Piſonis nomen tantopere lau-
 datum. 3. Tuſc. 29. a
 Simul & illud Aſia cogitet, nullam, & c. calamitatem abſu-
 turam fuiſſe, ſi hoc imperio non teneretur. Q. fr. libro 1.
 1. 51. a
 Vt qui non diſceſſiſſent, ea pœna quæ eſt de vi, tenerentur,
 ad Q. fr. lib. 2. 7. 9. a
 Quum autem dominatu vnus omnia tenerentur, & c. 2. Of-
 fic. 3. a
 Nam ſi negaſſent vim hominibus armatis eſſe factam, fa-
 cilē honeſtiſſimis teſtibus in re perſpicua tenerentur. pro
 Cecin. 3. a
 Itaque, & c. teneatur modō illud, non ineſſe in his quicquam
 tale, quale non etiam falſum nihil ab eo differens, eſſe poſ-
 ſit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 91
 Vno quod præuideat animus ipſe per ſeſe, quippe qui deo-
 rum cognatione tenetur. 1. de Diuin. 113. a
 Tamen ne diutius oratione mea ſuſpenſa expectatio veſtra
 teneatur, aggrediar ad crimen. pro Cluen. 5. a
 Ne hoc quidem ſibi reliqui fecit, vt in rebus turpiſſimis,
 quum maniſeſtō teneatur, ſi reticeat & abſit: & c. 3. Ver. 1. a
 Quo tempore incipit ſepulchrum eſſe, & religione tenea-
 tur. 2. de Leg. 87. a
 Nam quum tribus rebus animantium vita teneatur, cibo,
 potione, ſpiritu, & c. 2. de Nat. d. 201. a
 Homines deorum agnatione & gente teneantur. 1. de Legi-
 bus, 35. a
 Quum homines & beſtiæ hoc calore teneantur, & propterea
 moueantur & ſentiant. de Nat. deo. 2. 14
 Adhibita verō exercitatione & arte, vt oculi pictura tenean-
 tur, & c. 4. Acad. 41. a
 Vt multi ſpe tui præſidii teneantur. de Petit. Conf. 32
 Vt pompa, ludis, atque eiſmodi ſpectaculis teneantur, & c.
 5. de Finib. 45
 Teneri & allici aliqua re. de Pet. Conf. 36
 A quo teneri ſolent aduenæ. 7. fam. 37
 Teneri anguſtiis. Tuſc. quæſt. lib. 3. 14
 Teneri cognatione deorum dicitur animus. Diuin. lib. 1. 59
 Dolum malum Aquilius tum teneri putat, cūm aliud ſimū
 latum ſit, aliud actum. de Nat. 75. b
 Teneri hoc facillimē poteſt. 1. ad Q. fra. 13. id eſt, obſeruari.
 Teneri in foro. pro Ligar. 18
 Teneri in maniſeſto furto. in Ver. 79. b
 Maniſeſtis in rebus hominē iam teneri videbitis. 4. Ver. 131. a
 Neque ira, neque gratia teneri. 1. de Nat. d. 65. a
 Iunctiōne aliqua teneri. 1. Tuſc. 58
 Iureiurando hoſtium teneri. 3. Offic. 135
 Teneri lege de vi. de Aruſp. 247. b
 Teneri legibus. in Verr. 139. b
 Teneri loco vel vrbe aliqua. 5. ad Att. 40
 Teneri nō potui, quin tibi apertius illud idem iis literis de-
 clararem. 15. ad Att. 29
 Tranſſerri nomen ab aliquo nō potuiſſe, ſed teneri prædes.
 5. fam. 56
 Summa religione teneri. 6. Verr. 66. a
 Teneri res aliter non poteſt. 1. fam. 2. pro, obtineri.
 Ego ſi ab improbis & perditis ciuibus Rempu. teneri vide-
 rem, ſicut & meis temporibus ſcimus, & c. Lentulo, libro
 1. 9. 31. a
 Teneri ſpe. de Pet. Conf. 15. & 5. fam. 37
 Studio rei alicuius teneri. 1. de leg. 74. a. & Acad. qu. ed. 2.
 libro 1. 3

Studiis iisdem teneri. Volumnio, lib. 7. 34. 5. a
Deinde ita teneri, si sciens fallat. Acad. 36. b
Sed iam quasi voto quodam & promisso me teneri puto. ad
Att. lib. 12. 241. 10. a
O hominem cauendum: quanquam mihi quidem, sed tenē-
dus dolor est. ad Att. lib. 12. 252. 8. a
An numerus in tota oratione tenendus sit. Orat. 217. b
Quod autem affirmatē quasi deo teste promiseris, id tenen-
dum est. 3. Offic. 141. a
In omni actione suscipienda tria sunt tenenda. Offic. 28. b
Nihil aptius est ad opes tuendas ac tenendas, quam diligi.
2. Offic. 30. a
Sine te autem non esse nobis illas partes tenendas propter
Antonium. ad Att. lib. 3. 42. 1. a

Tenax.

Illum filium familias patre parco ac tenaci habere tuis co-
pitiis deuinctum non potes. pro Cælio, 28. a
Eisdem, quum iam essent experti quid valerent, restrictos
& tenaces fuisse pro Plancio, 44. a

Tenacitas.

Cibumque partim oris hiatu & dētibus ipsis capeffunt, par-
tium vnguium tenacitate arripiunt, partim aduncitate ro-
strorum. 2. de Nat. d. 91

Tenor.

Hq; vno tenore, vt aiunt, in dicēdo fluit, nihil afferens præ-
ter facilitatem & æquabilitatem. in Orat. 11. a

Tener.

Tener puer. 3. de Finib. 14. a
Oratio mollis & tenera, & ita flexibilis, vt sequatur quocū-
que torqueas. Orat. 201. b
Procera & tenera palma. 1. de Leg. 3. a
Virtus quidem est tum multis in rebus, tum in amicitia te-
nera atque tractabilis. de Amic. 34. a
Tenerum, flexibile, quod facillē sequatur quocunq; ducas.
de Orat. 159. b
Nihil tam tenerum, nihil tam flexibile, nihil quod magis ip-
sius arbitrio fingeretur. de Clar. 190. b
Nihil enim est tam molle, tam tenerum, tam aut fragile, aut
flexibile, quam voluntas erga nos sensusque ciuium. pro
Mil. 32. Id est, nihil tam incertum & mutabile.
Sed naturale in animis tenerum quiddam atque molle.
Tusc. 192. b
Tenerum eius animū his opinionibus imbuas. 14. ad Att. 25
Hic primus inflexit orationem, & eam mollem teneramq;
reddidit. de Clar. 168. b
Tenero animo eius persuadere, non esse tradendas posteris
inimicitias. Att. lib. 14. 23
Quid tandem isti mali in tam tenera insula non fecissent?
6. ad Att. 27
Qui teneros & rudes quum acceperūt, inficiunt, & flectunt
vt volunt. 1. de Leg. 70. a
Equis vetulis teneros antepone re solemus. de Amic. 59. a
Cum tuis teneris saltatoribus. in Pis. 70. a
Verum enim dicam, teneriore animo mihi videbare. Epist.
libro 5. 64

Teneritas.

In primo enim ortu inest & teneritas & mollities quædam,
vt nec res videre optimas, nec agere possint. 5. de Fi. 105. a

Tenes, siue Tenis.

Tenedo (prætereo pecuniam quam eripuit) Tenem ipsum,
qui apud Tenedios sanctissimus Deus habetur: qui vrbē
illam dicitur condidisse, cuius ex nomine Tenedus nomi-
natur: hunc ipsum inquam Tenem, pulcherrimē factum,
quem quondam iu comitio vidistis, abstulit magno cum
gemitu ciuitatis. 3. Ver. 33. a

Iam verò in Græcia multos habent ex hominibus deos, Ala-
bandum Alabandi, Tenedi Tenem, &c. 3. de Nat. 27

Tennum.

Tenni vsque ad illam ætatem in Senatum venire non po-
tuit, &c. pro Flacco, 34. a

Tennites.

Heracles ille Tennites, homo ingratus & loquax, &c. pro
Flacco, 33

Tenor, Vide Teneo.

Tento.

Tento enim te quo animo accipias. 15. familiar. 44
Tentaui quid in eo genere possem. 1. Tusc. 12. a
Nullus, qui tentauit (vt opinor) patientiam vestram. contra
Rul. 69. b
Experiarque & tentabo omnia, neque desistam abstrahere à
seruicio ciuitatem nostram. ad Brutum, 16. 16. a
Cuius quum tentaret scientiam auguratus, dixit ei, &c. 1. de
Diuin. 60. a
Homo quum se ipse perspexerit, totumque tentarit, intelli-
get, &c. 2. de Leg. 88. a
Cum & per me ipsum egissem, & per Drusum sæpe tenta-
sem. de Orat. 93. b
Tentare volui, an ita dici possent. in Parad. a
Aliquem leuiter tentare quo animo ferat aliquid. 2. de Leg.
Agr. 30. a
Insidiis tentare aliquem. ad Cornificium, lib. 12. 25. 9. a
Verbo nefario aures alicuius tentare. de Arusp. resp. 52. a
Tentare exercitus. de Arusp. resp. 55
Homines in præliis belli fortunam tentare ac periclitari so-
lent. in Verr. lib. 7. 103. a
Hoc flumen ita frigidum est, vt vix pede tentare id possim.
de Leg. lib. 2. 6
Lacessere bello & tentare nationes aliquas. pro Lege Ma-
nil. 16. a
Patientiam alicuius tentare. 2. de Leg. Agr. 32. a
Prudentiam cuiuspiam tentare. 1. Tusc. 157. a
Vt exul potius tentare, quam Consul vexare Rempub. pos-
ses. in Catil. 102. b
Comperi eum tentasse collegium. 8. famil. 36. in epist. Cælii.
Nihil aliud hoc iudicio tentatur, nisi vt, &c. pro Sexto
Rosco. 20. b
Vtrum affueratur in hoc, an tentatur? mihi enim res noua
est. in Verr. 113. b
Malè enim se res habet, cum quod virtute effici debet, id tē-
tatur pecunia. Offic. 37. b
Summa Reip. in huius periculo tentatur. pro Sestio, 43. b
Hæc eadem nunc ab illis defensionis via ratioque tentatur.
in Verr. 136. b
Video quanta quæstio tentetur ab accusatoribus. pro Cluen-
tio, 51. b
Armis & castris tētata res est ab omni genere hominum &
ordine. 2. Offic. 124. a
Idcirco in his rebus euertendis, vnus hominis senectus, in-
firmitas, solitudoque tētata est. pro Rab. perd. reo. 1. a
Iudicium pecunia est tentatum non à Cluentio, sed contra
Cluentium. pro Cluen. 34. & 19. b
Nullus modus est, &c. qui à me non tentatus sit. Orat. 209. b
Quum essent animi seruorum & spe & metu tētati, vt, &c.
pro Cluen. 140. a
Etsi putabam te certiore factum non esse, modò valeres:
scripseras enim te quodam valetudinis genere tentari. ad
Att. lib. 11. 229. 1. a
Vt res propè manu tentari possit. ad Heren. 39. b
Illud animorum, corporumq; dissimile est, quod animi va-
lentes morbo tentari non possunt, corpora possunt. 4.
Tusc. 48. a
Nationes, quas nunquam pop. Rom. neque lacessendas bel-
lo, neque tentandas putauit. pro Pomp. 8 b

Tentans.

Tu, quem ego omni ratione tentans, ad disputandum elicere
nunquam potui. de Orat. 109. b

Tentatus.

Vtrum admonitus an tentatus fecerit, nescio. in Verr. libro
3. 73. a
Domus illa, quæ tētata scelere isto nefario dicitur, plena est
integritatis. pro Cæl. 49. b
Mementote P. C. verbo illo nefario tentatas aures vestras, &
perniciosam viam audiendi consuetudine esse munitam.
de Arusp. 257. b
Habeo enim nihil (tentatis rebus omnibus) in quo acquie-
scam. ad Att. lib. 12. 241. 11. a

Tentatio.

Valetudinem tuam iam confirmatam esse à veteri morbo,
& à nouis tentationibus, gaudeo. ad Att. lib. 10. 208. 2. a

Tenuis.

Aer purus & tenuis, Crassus & concretus, contraria. 2. de
Nat. d. 60. a
Tenuis L. Virginius, vnusque de multis. de Fin. 78. b
Testis obscurus & tenuis. in Partit. 64. a
Multi diuitias despiciunt, quos paruo contentos tenuis vi-
ctus cultusque delectat. de Amic. 72. a
Autoritas tenuis, persona lenis. 2. de Leg. Agr. 52. a
Tenuis causa & inops. 9. fam. 21
Distinctio tenuis & acuta. 4. Acad. 80. a
Ratio ad tenue eliminata. Acad. 17. b
Suspicio tenuis. pro Cecin. 31. a
Athenis tenue calum, ex quo etiam acutiores putantur At-
tici: &c. de Fato, 11. a
Bidis, oppidum est, tenue sanè, non longè à Syracusis. 4.
Verrin. 37. a
Tenuem victum anteferre copioso. 3. Tusc. 84. a
Respondeo mihi dicendi aut nullam artem, aut pertenuem
videri. de Orat. 93. b
Disputare sermone tenui & exiguo. 1. de Orat. 30. a
In artificio & opera quam tenui & leui adhibere multā di-
ligentiam. de Orat. 95. b
Eundem non modò mediocri pecunia, sed etiam tenui per-
cipere possumus. in Hortensio, a
Recitabimus. erras. inani & tenui spe te cōsolaris. pro Rosc.
Comodo, 25. a
Tenuis causa priuata. 9. fam. 48
P. Quintius cui tenuis opes, nullæ facultates, exiguæ ami-
corum copia sunt. pro Quintio, 2. a
Commoti animi tenuium, exilium in ordinem nostrum.
pro Mur. 135. b
Vidi, si vicissem tenuis Reipu. reliquias, si victus essem, nul-
las futuras. pro Dom. 232. b
Spes mea semper fuit tenuior, quam literæ tuæ. ad Att. 48. b
Qui tenuioris ordinis essent. 3. de Leg. 28
Tenuiorum amicorum est ista assiduitas. pro Mur. 141. b
Inuentum est temperamentum quo tenuiores cum princi-
pibus æquari se putarint. 3. de Leg. 35. a
Qui prohiberent iniuria tenuiores æquitate constituenda.
Offic. 45. b
Tenuissimus, Locupletissimus, contraria. in Verr. 136. b
Æthereus locus tenuissimus est, & semper agitur & vi-
get. de Nat. deo. 2. 30
Tenuissima dubitatio. 4. Verr. 13. a
Tenuissima membrana. 2. de Nat. d. 13. a
Tenuissimum & plenissimum lumē lunæ. de Nat. deo. 2. 37
Verres tenuissimum quemque contempsit. in Verr. 101. b
Relinquere alicui tenuissimum patrimonium. ad Heren-
nium, lib. 4. 209. a
Tenuissimo cultu viuere. pro Flacco, 21. a
Negat enim tenuissimo victu, id est contemptissimis escis &
potionibus minorem voluptatem percipi, quam rebus
exquisitissimis ad epulandum. 2. de Finib. 143. a
Corpus nostrum tenuissima sæpe de causa conficitur. de
Arusp. 253. b
Nam locupletissimi cuiusque census extenuarant, tenuissi-
mi auxerant. 4. Verr. 96. a
Persequi tenuissima quæque. pro Cecin. 291. b
In minimis tenuissimisque rebus labi. 1. de Orat. 82. a

Tenuiculus.

Tenuiculo apparatu significas Balbum fuisse contentum.
Pato, lib. 9. 19. 1. a

Tenuitas.

Tenuitas pro paupertate. de Orat. 133. b
Ærari tenuitas. 2. Offic. 109. a
An tanta sit eius tenuitas, vt fugiat aciem? Tusc. quæst. lib.
1. 42. de anima loquens.
Hubertas & tenuitas frugum. 2. de Diuin. 45. a
Tenuitas earum rerum, quas terra procreat. Diuin. lib. 2. 23
Quosdam valetudo, modò bona sit, tenuitas ipsa delectat.

de Claris Orat. 32. a

Vt possum, ex meis angustiis, illius sustento tenuitatem. ad
Tironem, lib. 16. 21. 10. a

Et ista maximè propter limatam quandam & rerum & ver-
borum tenuitatem. de Fin. lib. 3. 32

Ne ars tanta propter tenuitatem hominum à religionis au-
thoritate abduceretur ad mercedem atque quæstum. 1. de
Diuin. 151. a

Tenuiter.

Iamdudum enim mihi nimium tenuiter Siculorum erga te
voluntatis argumenta colligere videor, vtrum, &c. 4. Ver-
rinarum, 113. a

Philosophorum mos tenuiter differendi. in Orat. 26. a
Sæpe ita tenuiter incidunt, vt, &c. ad Her. 19. b

Respondere tenuiter & nugatoriè. ad Heren. lib. 4. 205. a
Argumentationes tenuis & acutius & subtilius tractatur.
ad Heren. lib. 4. 205. a

Tenuissimè æstimare. 6. Verr. 30. a

Tenus.

Illi rumores de comitis Cumarum tenuis caluerunt. epistola
lib. 8. 2. in epist. Cælii.

Et Cepheus conditur ante,
Lumborum tenuis, &c. in Arat. b

Et loca conuist cauda tenuis infera piscis. in Arato, 39. a
Crateraque tenuis lucet mortalibus Hydra. in Arato, 42. a

Antiochus à Scipione deuictus, Tauro tenuis regnare iustus
est. pro Deiot. 25. a. Hoc est, vsque ad montem Taurum.

Nam veteres verbo tenuis acutè illi quidē, sed non ad hunc
vsum popularem atque ciuilem de Repub. differebant. 3.
de Leg. 15. a

Tepefacio.

Is eius taetus est, non vt tepefaciat solum, sed etiam sæpe
comburat. 2. de Nat. d. 56. a. De sole.

Frigoribus adiectis durescit humor, & idem vicissim molli-
tur tepefactus, & tabescit calore. 2. de Nat. deorum, 39. a.

aliàs, tepefcitque calore.

Terra semen tepefactum, vapore & complexu suo diffun-
dit. de Senect. 47. a

Alia semper virent, alia hyeme nudata verno tempore tepe-
facta frondefcunt. 5. Tusc. 53. a

Tepefco, Tepor.

Atque etiam maria agitata ventis ita tepefcunt, vt intelli-
gibile possit in tātis illis humoribus inclusum esse aerem.

Nec enim ille externus & aduentus habendus est tepor,
sed ex intimis maris partibus agitatione excitatus: quod
nostris quoque corporibus cōtingit, cum motu atque ex-
ercitatione recalescunt. 2. de Nat. 39. a

Vua maturata dulcescit, vestitque pampinis nec modico
tepe caret, & nimios solis defendit ardores. Cato 49. a

Ter.

Aptam & ratione dispositam se habere existimant, &c. vnde
vix ter in anno audire nuntium possunt. pro Rosc. Ame-
rino, 79. a

Cadūt de cælo ter quattuor corpora sancta. 1. de Diu. 177. a
Ter millia Laodiceæ. 6. ad Att. 1

Tercenti viri. in Ant. 185. b

Tergeminus.

Ecce tergeminum in scelere par, inuistatum, inauditum, fe-
rum, barbarum. 11. Philip. 289. a

Ternus.

Quum loquimur terni, nihil flagitii dicimus: at quum bini,
obscœnum est. ad Pætum, lib. 9. 22. 10. a

Terna autem sunt vtriusq; partes verborum. de Orat. 216. b
Terna aut bina, aut singula etiā verba diceret. de Orat. 161. b

Ternas epistolas in hora dare. 15. fam. 43
Hoc quoque propter tuos ternos denarios nunc primū po-
stulatur. 4. Verr. 104. a

Tertius.

Sed si res coget, est quiddam tertium. Lentulo, lib. 1. 5. 6. a
Nihil esse tertium. Pato, lib. 9. 22. 2. a. Id est, alterū è duobus.

Tertium aliquod requirunt ad coharendum omnia duo. de
Vniuers. 15

Tertio quoque dic. 2. Tusc. 42. a

Cum tertia parte summa sponso facta. pro Rosc. Com. 7
Modò vobis inspectantibus in iudicio Gabinii tertio quoque
verbo excitabatur. pro Rab. Posth. 21. a

Tertianus.

Vide quæso, &c. ne tertianas quidè febres & quartanas di-
uinas esse dicendum sit. 3. de Nat. d. 31. a

Tertio.

Ille iterum, ille tertio, auetionibus factis pecuniã dedit. pro
Deiot. 146. b

Tertium.

Quid est tam incertum, quàm talorum iactus: tamen nemo
est quin saepe iactans, Venereum iaciat aliquando, non-
nunquam etiam iterum ac tertium. 2. de Diuin. 182. a

Sed hoc teretè horribili vigilantia, celeritate, diligentia est.
8. ad Att. 25

Terentia.

Quid enim vos vxor mea misera (Terentia) violarat, quam
vexauistis, raptauistis, omni crudelitate lacerauistis: pro
Domo, 225. b

Terentia magnos articulorum dolores habet. 1. ad Att. 12
Extremum est, quod te orem, si putas rectum esse, & à te sus-
cipi posse, cum Camillo communices, vt Terentiam mo-
neatis de testamento. Tempora monent vt videat, vt sa-
tisfaciat quibus debeat. Auditū ex Philotimo est, eam sce-
leratè quædam facere. credibile vix est. sed certè si quid est
quod fieri possit, prouidendum est. 11. ad Att. 37

Quòd ad me mea Terentia scribis, te vicum vendituram:
quid, obsecro te (me miserum) quid futurum est: Et si nos
premet eadem fortuna, quid puero misero fiet: 14. Fam. 3

Terentius.

M. Terentius, C. Cassius, Consules. 3. in Verrem, 41
Q. Terentius vnus inter Pontifices minores. de Arusp. 10
Secutusque sum, non dico Cæciliū, Mane vt ex portu in Pi-
ræum (malus enim author Latinitatis est) sed Teretium,
cuius fabellæ propter elegantiam sermonis putabantur à
C. Lælio scribi, &c. 7. ad Att. 19

Frumentum emere debuit Verres in Sicilia ex Senatuscon-
sulto, & ex lege Terentia & Cassia frumentaria. 5. Verr. 139
Denique quum ex Senatusconsulto, itemque ex lege Teren-
tia & Cassia, frumentum æquabiliter emi ab omnibus Si-
ciliæ ciuitatibus oporteret, id quoque munus leue atque
commune Mamertinis remisisti. 7. Verr. 42

Terentina.

Terentina tribus. pro Plan. 17, & 31

Teres.

Plena & teres oratio. de Orat. 161. b

Oratio teres & tenuis & non sine neruis ac viribus. 3. de O-
rat. 110. a

Obstipum caput, & tereti ceruice reflexū. 2. de Nat. d. 154. a
Aures teretes & religiosæ Atticorum. in Orat. 15. a
Si teretes aures habent, intelligensq; iudicium, &c. de Opt.
gen. Orat. 147. a

Tereus.

Delectari mihi Tereo videbatur, & habere maiorem Accio,
quàm Antonio gratiã. 16. ad Att. 4. de Bruto loquens. erat
enim Tereus, Accii tragicodia.

Tuas iam literas Brutus expectabat, cui quidem ego nõ no-
uum attuleram de Tereo Accii. 16. ad Att. 12

Tergeminus, Vide Ter.

Terguerfor, Terguerfatio, Vide

Tergum.

Tergo, is.

Vt in familia qui tractant ista, qui tergunt, qui vngunt, qui
verrunt, qui spargunt, non honestissimum locum serui-
tutis tenent. in Parad. 46. a

Tergum.

Inambulare manibus ad tergum reiectis. Añ. Ciceroni,
libro 10. 31. 8. a

Nanq; ipsum ad tergū cynosuræ vertitur Arcti. de N. 48. b
Tuus autem deus non digito vno redundat, sed capite, col-
lo, ceruicibus, lateribus, aluo, tergo, poplitibus. 1. de Nat.
d. 137. a

Aliquem à tergo adoriri. pro Mil. 21. a

Tum deus illi præcipit, vt pergeret protinus: quid retro at-
que à tergo fieret, ne laboraret. de Diu. 90. b

Senectus in cursu à tergo insequens, nec opinantes assequi-
tur. Tusc. lib. 1. 78

Clodius à tergo hostem interclusum reliquit. epist. 261. b

A laterè, à tergo magnã partè vrbis relinquere. in Ver. 255. b
Antonius à tergo, à frôte, à lateribus tenetur. 3. Philip. 147. a
Grues in tergo præuolantium colla & capita reponunt. 2. de
Nat. d. 187. a

Boum terga non sunt ad onus accipiendum figurata. de Na-
tura d. 58. b

Terguerfor.

Quid taces: quid dissimulas: quid tergiuerfaris: &c. pro
Plancio, 38. a

Quid tergiuerfamur Epicure: nec fatemur, &c. 3. Tusc. 70. a

Atque in his tamen tribus generibus quoquo modo pos-
sunt, non incallidè tergiuerfantur: &c. 3. Offic. 162. a

An cuncter & tergiuerfer, & iis me dem qui tenent, qui po-
tuntur: Att. 109. b

Terguerfari nolui, ne mea nimia suspicionem ei ali-
quam importarem. 16. Fam. 29. in epistola Cicer. filii. Id
est, nolui rationem aliquam iussis eius opponere.

Itaque eum tergiuerfari non sinent, secumque rapiant. 5.
Tusc. 117. a

Non est locus ad tergiuerfandum contra Cæsarem. ad Att.
lib. 7. 121. 7. a

Terguerfans.

Brutus non valde moratur, non tergiuerfans, sed expectas.
Att. 254. b

Hunc æstuatem & tergiuerfantem iudicio ille persequitur.
pro Flacco, 38. a

Fannium inuitum, & huc atque illuc tergiuerfantem, testi-
monium contra se dicere cogo. pro Rosc. Com. 22. a

Terguerfatio.

Quid ergo erat moræ & tergiuerfationis: pro Mil. 40. a

Ego vero Apuliam & Sipontum, & tergiuerfationem istam
probo, &c. ad Att. lib. 10. 156. 2. a

Terminus.

Omnium ætatum certus est terminus: senectutis autem nul-
lus certus est terminus. de Senect. 65. a

Finis & terminus nostrarum contentionum. ad Domitiū,
lib. 6. 22. 4. a

Terminus orationis. 1. ad Heren. 4

Neque terminum malorum prius aspiciet. de Vniu. 57

Quæ de deorum natura præfati sumus, hunc habent termi-
num. de Vniu. 47

Quum nullum tot calamitatibus atque ærūnis terminū in-
ueniremus. a

Cui nulli possessionum termini erant. pro Mil. 115. b

Termini regni modici. pro Deiot. 25

Termini, quos pepigit Socrates, requirendi, iisque parendū.
1. de Leg. 43

Longius quàm vitæ termini postulant, cogitare. pro Rab.
perduel. reo, 21. a

Regiones aliquantò latius excitare, quàm ipsius vicinitatis
nomen ac termini postulabant. pro Rab. 92. b

Constituere sibi certos fines & terminos. pro Quintio, 19. a

Euellere terminos. in Ant. 277. b

Est enim inter eos non de terminis, sed de tota possessione
contentio. 4. Acad. 239. a

Nullis terminis circumscribere aut definire ius suum. 1. de
Orat. 36. a. Aliàs, finire ius.

Pompeii res gestæ iisdem quibus solis cursus regionibus ac
terminis continentur. in Catil. 173. b

Qui imperium pop. Rom. orbis terrarū terminis definiunt.
pro Seft. 18. b

Crassus mihi visus est oratoris facultatè non illius artis ter-
minis, sed ingenii sui finibus immensis describere. de O-
rat. 103. b

Terminalia.

Hisce ego me viis committā, qui terminalibus nuper in sub-
urbium, vt eodem die reuerterer, &c. 12. Philip. 335. a

Termino.

Nunquã terminat nec magnitudinis, nec diuturnitatis mo-
dum, &c. Tusc. q. lib. 2. 40

Ingrediens intra finem eius loci, quem oleæ terminabant.
pro Cec. 289. b

Illorum fines, sicut ipsi dixerāt, terminauit: &c. 1. Offic. 50. a

An Actii Nauii lituus ille, quo ad inuestigandum suam re-
giones vineæ terminauit, contemnendus est: de Natura
deorum, lib. 2. 7

At nos metiendi, ratiocinādique vtilitate, huius artis termi-
nauimus modum. 1. Tusc. 8. a

Terminemus aliquando sententiam. 9. ad Attic. 70

Si quibus regionibus vitæ spatium circumscriptum est, eis-
dem omnes cogitationes terminaret suas. pro Archia, 21. a

Quorum alter fines vestri imperii, non terræ, sed cæsi regio-
nibus terminaret. 3. in Catil. 70. a

Tamen non id spectandum est quid dicat, sed quid consen-
taneum sit ei dicere qui bona: voluptate terminauerit ma-
la, dolore. 3. Offic. 161. a

Clausulam longa syllaba terminare. 3. de Orat. 101. a

Rem infinitam terminare. 1. Tusc. 96. a

Spem possessionum terminare. pro Milone, 55. a

Non æstimatione census, sed cultu atque victu terminatur
diuitiarum modus. Part. 125. b

Stomachus vtraque ex parte consillas attingens, palato ex-
tremo atque intimo terminatur. 2. de Nat. d. 302. a

Pompeii gloriæ domicilium communis imperii finibus ter-
minatur. pro Corn. 57. b

Sed vnde est orsa, in eodem terminetur oratio. pro Mar. 19. a

Id est, finem accipiat.

Vt pariter extrema terminentur, eundemque referant in ca-
dendo sonum. de Orat. 200. b

Cadere numerose, terminarique sententiam. de Orat. 216. b

Omni autem priuatione doloris putat Epicurus terminari
summam voluptatem. 1. de Finib. 59. a

An censet, &c. si iisdem finibus gloriæ meam, quibus vi-
tam esse terminaturus: de Senect. 74. a

Terminatus.

In oratione vniuersa comprehensio clausa & terminata est.
Orat. 216. b

Oratio non conclusa, & Oratio terminata, contraria. Orat.
198. b

Terminato imperio annuo. 3. fam. 50

Ipsa natura diuitias, quibus contenta est, parables & termi-
natas habet. de Fin. lib. 1. 71. a

Terminatio.

Quorum descriptus ordo aliàs alia terminatione concludi-
tur. Orat. 216. b

Exposita igitur, inquit, rerum expetendarum terminatione,
cur, &c. 5. de Finib. 47. a

Versus inuentus est terminatione aurium. in Orat. 103. a

Ternus, Vide Ter.

Tero.

Rerum nomina nouarum, quæ nunc consuetudo diuturna
triuir. 3. de Finib. 22. a

Iam enim hoc verbum satis hesternò sermone triuimus. 4.
Acad. 38. a

Terere omnem ætatem in nugis discēdis. de Oratore libro
3. 68. a

Teretur interea tempus, belli apparatus refrigescet. 5. Phi-
lip. 186. a

Tritus.

Sic sorites satis Latino sermone tritus est. de Diu. 110. b

Res trita communis & peruagata. pro Fl. 160. b

Quid porro in Græco sermone tam tritum atque celebratū
est, quàm, &c. pro Flacco, 51. a

Quum Brūdusium, itèrque illud, quod tritum in Græciam
est, non sine causa vitauissem. 1. Philip. 4. a

Tritum sermone vel vetustate prouerbium. Offic. lib. 1. 49. a

Verbum vñtatam ac tritum. Acad. 44. b

Quum eum vehemèter hortarer, vt eam laudis viam rectis-
simam esse duceret, quam maiores eius ei tritam reliquif-
sent. de Claris Orat. 154. a

Tritæ nostrorum hominum aures & erudita ciuias. de Cla-
ris Orat. 175. b

Habere aures tritas notandis generibus poetarū. epist. 135. b

Tritas vias relinquere. de Claris, 191. b

Faciamus enim tractando vñtatius hoc verbum & tritius.
1. Acad. 40. a

Tritus, us.

Tritu ac conflictu lapidum, ignis elicitur. de Nat. d. 119

Terra.

Terra (inquit Plato) vt focus, domicilium sacrum omnium
deorū est. Quocirca ne quis idem consecrato. 2. de Leg. 43

Terra quæ mater est omnium. pro Cluent. 153. a

Terra enim profectò, quoniam pars mundi est, pars est etiã
dei. de Nat. d. 1. 18

Ille globus quem in hoc templo medio vides, quæ dicitur
terra. in Somn. Scip. 11. a

Terra fruges fert, & vt mater cibos suppeditat. 2. de Leg. 61

Terra ad vniuersi cæli complexum quasi puncti instar ob-
tinet. Tusc. q. lib. 1. 32

Terra in aquam se vertit. 3. de Nat. d. 21

Terra & aqua in medium mundi locum grauitate feruntur
& pondere. Tusc. q. lib. 1. 33

Quæ natura fluere atque manere, vt aqua & terra. de
Nat. 10. b

Terra quibusdam quasi cingulis redimita & circumdata.
Som. Scip. 21

Videamus terræne penitus defixa sit, & quasi radicibus suis
hæreat, an media pendeat. 4. Acad. 220. a

Terra hyme densior. de Nat. deo. 2. 19

Terra facta frugibus. 2. de Nat. deo. 117

Terra grauidata feminibus, omnia parit & fundit ex sese. 2.
de Nat. deo. 59

Terra cum cælo hilarata videatur. 2. de Nat. deo. 75

Terra est infima. de Nat. deo. 2. 13

Terra ipsa dea est, & ita habetur: quæ est enim alia Tellus. 3.
de Nat. d. 70. a

Vnde terra, & quibus librata ponderibus, quibus cauernis
maria sustineat. 5. Tusc. 99. a

Terra locata in media mundi sede solida & globosa, & v-
ndique in sese nitibus suis cõglobata, vestita floribus, &c.
2. de Nat. 142. a. Tusc. q. lib. 1. 32

Terræque vt media sit, eaque sua vi; nutuque teneatur. 3. de
Orat. 98. a

Terra nata. 7. fam. 47

Terra nona immobilis manens, ima sede semper hæret, com-
plexa medium mundi locum. Som. Scip. 18

Nam ea quæ est media & nona tellus, neque mouetur, &
infima est, & in eam feruntur omnia suo motu pondera.
de Som. 128. b

Omnis terra, parua quædam insula est, circumfusa illo mari,
quod Atlanticum, quod Magnum, quod Oceanum appel-
latur. Som. Scip. 22, & 23

Terra humatis in ea mortuis, obducta frugibus obsereba-
tur, vt sinus & gremiū quasi matris mortuo tribueretur,
solum autem frugibus expiatum, viuus redderetur. 2. de
Legib. 58

Terra sita in media parte mundi, circumfusa est aere. 2. de Na-
tur. d. 67

Terra vestita floribus, herbis, arboribus, frugibus. 2. de Na-
tur. d. 72

Terræ cauernis magna vis calor continentur. de Nat. deor.
2. 19. eaque hyme densior inquitum calorem continet
arctius.

Terræ cultum seigniorum suspicor fore, si ad eam tuendam,
ferroque subiiciendam, superstitionis aliquid accesserit. 2.
de Legib. 44

Terræ expers solidum nihil esse potest. de Vniuers. 15

Terræ expirationibus aer alitur & æther, & omnia fiderã.
2. de Nat. d. 60

Terræ faucibus patefactis. 2. de Nat. d. 70

Cn. Octavius est, an Cn. Cornelius quidem tuus familiaris
summo genere natus, Terræ filius, &c. ad Trebatium, li-
bro 7. 9. 3. a

Et huic terræ filio, nescio cui, committere epistolam tantis de rebus non audebam. ad Att. lib. 1. 3. 8. a
 Tum globum terræ eminentē à mari fixum in medio mundi vniuersi loco. Tusc. 162. b
 Huius gentis ac terræ domesticus natiuusque sensus. de Arusp. resp. 17. a
 Umbra terræ soli officiens, noctem efficit. de Nat. deo. 1. 36
 Terræ in sepultura corpus redditur, & ita locatum ac situm quasi operimento matris obducitur. 1. de Leg. 51
 Reddenda est terræ terra. Tusculan. quæst. lib. 3. 50
 Terram altricem nostram, quæ traiecto axe sustinetur, voluit deus esse diei, noctisque effectricem, eandemque custodem antiquissimā deorum omnium, qui intra cælum generantur. de Vniuers. 45
 Terram lunæ cursus proximè ambit, eique supra terrā proxima solis circunuectio est, lucifer deinde & sancta Mercurii stella cursum habent solis celeritati parem. de Vniuers. 37
 Mithridates non fuit eo contentus, quod ei præter spem acciderat, vt illam, posteaquam pulsus erat, terram nūquam attingeret. pro Pomp. 8. b
 Terram crassissimam circumfundit aer. de Nat. deo. 1. 13
 Terram eam sepeliendis corporibus compleri Plato voluit, quæ mortuorum corpora sine viuorum detrimento reciperet: quæ autem fruges ferre, & vt mater, cibos suppeditare possit, eam (inquit) ne quis minuatur neque viuus, neque mortuus. 2. de Leg. 61
 Terram deum esse dicit Plato in Timæo & in Legib. de Nat. deo. 1. 13
 Terram eam esse quæ Ceres diceretur, disputat Chrysippus. de Nat. deo. 1. 30
 Terram ab igni formari sensit Parmenides. Acad. qu. edit. 1. lib. 2. 109
 In terram cadere dicuntur corpora. Tusc. q. lib. 1. 29
 Ne quid excidat aut defluat in terram. de Amic. 207. b
 Terram primū, ignemque iungebat deus, terram efficere moliens. de Vniuers. 15
 Præter terram, rem vllam in mūdo moueri negauit Strato. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 114
 Terram & cælum refert in deos Heraclides Póticus. de Natura deo. 1. 26
 Terram calentem fumare videmus ex recenti fossione. de Natu. d. 2. 19
 Quod si è portu soluētibus, & c. quo tandem animo me esse oportet, propè iam ex magna iactatione terram vidētem, in hunc, cui video maximas Reipub. tempestates esse subeundas: pro Mur. 3. a
 A terra longissimè se efferre. Tusc. quæst. lib. 1. 33
 Vna pars est natura differendi, altera viuendi, tertia natura sic ab his inuestigata est, vt nulla pars cælo, mari, terra, vt poeticè loquar, prætermissa sit. 5. de Finib. 16. a
 Terra & mari bellum comparat. 10. ad Att. 8
 Conquirere aliquem terra marique. Vatinius Ciceroni, libro 5. 23
 Cur mortifera tam multa perniciofa terra marique disperferit? Acad. q. edit. 1. lib. 2. 111
 Quam multæ mihi à Verre insidiæ terra marique factæ sint. 2. Verr. 3. a
 Quantas ille res domi militiæque, terra, marique, quantaque felicitate gesserit. pro Lege Manil. 34. a
 Vt quum duobus in locis distiuctissimis, maximèque diuersis, vno consilio, ab vnus hostium copiis bellum terra marique gereretur, & c. pro Leg. Manil. 5. a
 Cuius tantæ res gestæ terra marique extiterunt. pro Clu. a
 Vt aliquando verè viderentur omnibus gentibus ac nationibus terra marique imperare. pro L. Manil. 39. a
 Cedamus igitur: & vt boni ciues simus, bellum Italiæ terra marique inferamus. ad Att. lib. 9. 170. 4. a
 Quæ aut terra aut mari persequar eum, qui vbi sit nescio: ad Att. lib. 7. 240. 2. a
 Qui saxa iacerent, quæ de terra ipsi tollerent. pro Cec. 296. b
 Ex terra succum trahunt stirpes. 2. de Nat. deo. 90
 Ex terra aqua oritur, & contra. 2. de Nat. deo. 69

Eorum qui in hac terra fuerunt, magnamque Græciam, & c. institutus & præceptis suis erudierunt. de Amic. 12. a
 Hostili in terra turpiter iacuit insepultus. 1. de Inuent. 119. a
 In terra deos spargens. de Vniuers. 57
 Iter à Vibone Brundisium terra petere contendi. pro Pl. 280. b
 Cælum, ignes, terræ, maria, naturæ omnes parent diuino numini. de Nat. deo. 1. 17
 Vt hæc terræ solent, in quibus bellum acerbum est. in Vatin. 157. b
 Terræ quidem mortiferæ: vt Ampsancti in Hirpinis, & in Asia Plutonia. Diuin. hb. 1. 71
 Mitylene, & c. quæ terræ nostræ factæ sunt. cont. Rull. 74. b
 Terrarum varia genera. Diuin. lib. 1. 71
 Terrarum situs, plus quàm lunæ tractus, ad nascendum valere. Diuin. lib. 2. 75
 Vbiunque terrarum & gentium. in Ver. 265. b
 Nesciebam vbi terrarum esses. Att. 73. b
 Si hic morari non potes, abi in aliquas terras. Salust. in Cicer. 101. b
 Qui terras incolunt, in quibus aer crassus est. de Nat. 3. b
 Omnes terras, omnia maria mouere. 8. ad Att. 27
 Subito non longè à Syracusis penetrauit sub terras. in Verr. 225. b
 Accersere aliquem ex vltimis terris. de Arusp. resp. 22. a
 Quid enim in terris commune tantum tantulumne consilium? pro Dom. 227. b
 Non ignoro quid sociis accidat in vltimis terris. Quint. Frat. 296. b
 In terris nemo est. 4. ad Att. 46
 Id enim amisisti, cui nihil in terris simile fuit. Bruto, 19. 3. a
 Pecunia tanta, quanta sit in terris. contra Rull. 78. b
Territorium.
 Vt florētis coloniæ territorium minueretur. 3. Philip. 101. a
Terrenus.
 Humor marinus & terrenus longo interuallo extenuatus. 2. de Nat. d. 61. a
 Terrena natura. de Nat. d. 2. 18
 Soliditas terrena. 2. de Nat. d. 27. a
 Corpus terrenum & concretum. 1. Tusc. 76. a
 Decoloratio quædam ex aliqua contagione terrena potest sanguini similis esse. de Diu. 120. b. & 2. de Nat. d. 86. a
 Corpora nostra terreno principiorum genere confecta, ardore animi concalescunt. 1. Tusc. 68. a
 Bestiarum autem terrenæ sunt aliæ, partim aquatiles, aliæ, & c. 1. de Nat. d. 143. a
 Terrena & humida suo pte nutu in terram feruntur. Tusc. 156. b
 Tamen terrenis concretisque corporibus sunt intersepta quodammodo. 1. Tusc. 76. a
Terrestris.
 Apronius terrestris archipirata. 7. Verr. 56. a
 Terrestre animal. de Vniuers. 43
 Domicilium terrestre. 6. Verr. 114. a
 Præsidium terrestre. 7. Verr. 70. a
 Res cælestes atque terrestres. de Na. 41. b
Terrigenus.
 Vt si quis medicus ægroto, imperet vt sumat Terrigenam, herbigradam, domiportam sanguine cassam, Potius, quàm hominum more cochleam dicere. 2. de Diuin. 101
Terræmotus.
 Terræmotus horribilis eodem tempore in agro Piceno factus. de Arusp. resp. 58. a
 Si te cta aut vi tempestatis, aut terræmotu, aut vetustate accidissent. 2. Offic. 18. a
 Cum ipse mundus, cum agri terræmotu quodam nouo contremiscunt. de Arusp. resp. 258. b
 Magnos terræmotus in Liguribus, totaque Italia factos esse, vt multa oppida corruerint, multis locis labes facta sit, terræque descenderint, fluminæque in contrarias partes fluxerint, atque omnes mare influxerint. de Diu. 96. b
 Quæ terræ sæpe fremitus, sæpe mugitus, sæpe motus prædixerint. de Diu. 87. b

Apulia maximis terræmotibus cōquassata est. de Diu. 158. a
Terripauium, Terripudium, vide Tripudium.
Terreo.
 Qui omnia cæde, incendiisque terret. de Arusp. 5. a
 Nec me ista terrent, quæ mihi ad timorem proponuntur. Cæl. lib. 2. 15. 12. a
 Sua quæque conscientia animi terrent. pro Sex. Rosc. 29. b
 Hunc tu hominem terreto, si quem eris nactus istiusmodi minus. Partit. 118. b
 Aduersarios minaciter terrere possumus. de Orat. 92. b
 Aliquem denuntiatione periculi terrere. pro Plan. 70. a
 Terrere animos vastitate, pestilentia, & terræmotibus. 2. de Nat. d. 20. a
 Non poena, neque metus, sed turpitudine terrere debet ab iniuriosa vita. de Leg. 164. b
 Homines impulsu deorum, terreri furiarum tædis ardentibus. in Piso. 89. b
 Terreri impetu fortunæ. Tusc. q. lib. 5. 23
 Territare. ad Heren. 30. b
Terribilis.
 Terribilis alicui. 2. Philip. 76
 Alter ò dii boni, quàm teter incedebat, quàm truculentus, quàm terribilis aspectu. pro Sextio, 14. a
 Mors terribilis est iis, quorum cum vita omnia extinguuntur. in Parad. 20. a
 Terribilis res. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 45
 Africa terribili tremuit horrida terra tumultu. in Orat. 50. a
 Pompeius, cuius virtute terribilior erat populus Rom. exteris gentibus. in Ant. 171. b
Terror.
 Terror, metus est concutiens, ex quo fit, vt pudorem rubor, terrorem pallor & tremor, & dentium crepitus consequatur. Tusc. quæst. lib. 4. 15
 Satisne videtur declarasse Dionysius, nihil esse ei beatum, cui semper aliquis terror impendat. Tusc. q. lib. 5. 46
 Terror iniectus Cæsari de eius actis. de Prouin. 35
 Terror sempiternus. Tusc. q. lib. 1. 40
 Causam huius tanti terroris occultas. 5. Verr. 56
 Terrorem inferre alicui regioni. 15. fam. 42
 Athenæ vim & terrorem Periclis timuerunt. de Clar. 168. b
 Iuravit hoc terrore coactus Pomponius. 3. Offic. 153
 Alicuius minis ac terrore commoueri. pro Font. 281. b
 Aliquem vagari erectum passim toto foro cum quibusdam minis & immani terrore verborum. pro Font. 280. b
 Qui sibi iniecto terrore mortis horrescunt. 5. de Fin. 53. a
 Terrore militari adiuncto incitata seruitia. 3. de Leg. 24
 Armis, viris, terrore, periculoque mortis repulit, fugauit, auertit, & c. pro Cec. 24
 Botonius autem miros terrores ad me attulit Cæsarianos. ad Att. lib. 6. 119. 1. a
 Terrores iacere & denuntiare. 2. ad Att. 60
 Nullius periculi terroribus ab officio desciscam. 11. fam. 48. in epist. Matii. Id est, nullis periculis deterrebor ab officio.
 His terroribus ab Epicuro soluti. de Nat. d. 1. 40
Tertulla.
 Tertulla, L. Cassii vxor. 15. ad Att. 20
Teruncius.
 Nos tamen, etsi hoc te ex aliis audire malo, sic in prouincia nos gerimus, & c. vt nullus teruncius insinuatur in quenquam. ad Att. lib. 5. 31
 Interit magnitudine maris Ægei stilla muriæ, & vt in diuitiis Croci teruncii accessio. 3. de Finib. 36
 De præda mea teruncium non attingit quisquam. 2. fam. 35
 Caue putes quicquā homines magis vnquam esse miratos, quàm nullum teruncium, me obtinente prouinciam, sumptus factum esse, nec in Rempub. nec in quenquam meorum. ad Att. lib. 5. 110. 3. a
 Atque etiam spero toto anno imperii nostri teruncium sumptus in prouincia nullum fore. 5. ad Att. 42
 Fecit palam te ex libella, me ex teruncia. 7. ad Att. 9. Id est, te omnium bonorum hæredem, me ex quarta parte.
Tessera.
 Pila, tessera, tali. de Orat. 148. b

Quid enim fors est idem propemodum quod micare, quod talos iacere, quod tesseras: quibus in rebus temeritas & casus, non ratio, nec consilium valet. 2. de Diu. 127
 Nobis sensibus ex lusionibus multis talos relinquūt & tesseras. de Senect. 54. a
Tesserula.
 Quam lepidè lexeis composita, vt tessera omnes. de Oratore, 128. b
Testa.
 Ipse à vicinis cum testa carbunculos corrogaret. ad Herennium, 25. b. & 41. b
Testæ.
 Testis natiuis ad saxa inhærentes beluæ. 2. de Nat. d. 73
 Etsi quum procefferimus, exploratiora videbuntur, & testis vt mur. 16. ad Att. 12. Est nauigii testis, aut constriati genus, vnde aliàs testis legitur.
Testamentum, vide Testor.
Testis.
 Testes, verbum honestissimum in iudicio: alio loco non nimis. 9. fam. 54
Testiculus.
 Medicus testiculos arietinos tenens. ad Heren. 22. b
Testis.
 Cupidus testis, iratus, coniuratus, ab religione alienus, & c. pro Font. 10. a
 Grauis & leuis testis. pro Quintio, 50. a
 Incorruptus atque integer testis. 1. de Finib. 107. a
 Vt quod locuples testis sanguinis sui non fuerit, idem sit grauis auctor iniuriæ publicæ. pro Flacc. 154. b. & 1. de Diuin. 36. & Offic. lib. 3. 12
 Locupletissimus & certissimus testis. 5. Verr. 116. a
 Pro iis rebus nullam mihi abs te relatam esse gratiam, tu es optimus testis. Anton. lib. 5. 5. 4. a
 Religiosus testis. in Vatin. 1. a
 Testis religiosissimus. de Fin. lib. 4. 50
 Testis verus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 74
 Viuus & præsens testis. 2. de Orat. 6. a
 Testis & conscius alicuius rei. pro Font. 5. a
 Præterea quidem de Consularibus nemini possum aut studii erga te, aut officii, aut amici animi esse testis. epistol. lib. 1. 7. 7. a
 Cn. Pompeius idem mihi testis de voluntate Cæsaris, & sponfor est illi de mea. de Prouinc. 36. a
 Tu mihi testis esse potes, nullam esse artem salis. de Oratore, 128. b
 Cuius rei cuncta testis est Asia. pro Flac. 151. b
 Recitare suum codicem loco testis. pro Rosc. Comæd. 3. a
 Testis est, dicere quæ scierit, aut audierit. lib. 4. ad Herennium, 204
 Citeturque Salamis clarissimæ testis victoriæ. 1. Offic. 106. a
 Graui teste priuatus sum amoris summi erga te mei. ep. 18. b
 Te mearum ineptiarum testem & spectatorem fortuna constituit. de Orat. lib. 1. 56. a
 De qua credo satis idoneum, satis grauem testem Q. Minutium dicere audistis. in Verr. 214. b
 Quum verò iurato sententia dicenda sit, meminerit deum se habere testem, id est (vt arbitror) mentem suam, qua nihil homini dedit deus ipse diuinius. 3. Offic. 57. a
 Primum igitur in hanc rem testem totam Siciliam citabo: & c. 4. Verr. 103. a
 Teste ciuitate. 15. fam. 51
 Qui si negem, & c. quo me teste conuincet? an chirographo? in Ant. 163. b
 Vt à teste veritatem exigunt, non vt à poeta. 1. de Leg. 3
 Testes falsi fictique. Diuin. lib. 2. 21
 Testes integri atque incorrupti. de Fin. lib. 1. 55
 Obscuri testes aut tenues. Partit. 64
 Quorum commoda, vt vos optimi testes estis, semper oratione firmavi. in Ant. 245. b
 Sed etiam rerum mearum gestarum auctores, testes, laudatores fuerunt. Post. red. ad Quirit. 13. a
 Castor & Pollux arbitri & testes omnium rerum forensium. in Verr. 274. b

De quibus vos testes aliis esse debetis, de iis ipsi alios testes audietis: pro Flac. 147. b
 Duo præterea testes nihil de vi, sed de re ipsa atque emptio-
 ne fundi dixerunt, P. Cefennius auctor fundi, non tam au-
 thoritate graui, quam corpore, &c. pro Cecina. 20
 Deinde sunt testes viri clarissimi, &c. in Verr. 57. b
 Testium cupiditas arguenda. 2. ad Heren. 41
 Testium vita inspicienda in testimonio. 2. ad Heren. 41
 Vestra enim qui cum summa elegãtia & integritate vixistis,
 hoc maximè interest, non ex libidine aut simulate, aut le-
 uitate testium, causas honestorum hominum ponderari,
 sed in magnis disquisitionibus, repetitisque periculis vi-
 tam vniuscuiusque esse testem. pro Sylla, 59
 Sic à me satis testium est dictum. de Fin. 77. b
 Testibus suis confidere. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 72
 Testibus denuntiare. 4. in Verr. 8
 Id testibus me pollicitus sum planum facturum, qui, &c. pro
 Quintio, 59. a
 Colligere testes stultitiæ suæ quâ plurimos domestico præ-
 conio. 2. de Orat. 48. a
 Testes cum aliquo comparare. pro Quintio, 40
 Testes corrumpi posse vel pretio, vel gratia, vel metu, vel si-
 multate. 2. ad Her. 43
 Quum testes ex Sicilia dabo, quem volet eligat. 6. Verr. 42. a
 Dare testes in singulas res. 6. Verr. 33. a. pro Quintio, 50. & 2.
 Verrin. 33
 Testes deducere. 6. in Verr. 82
 Testes edere. 3. in Verr. 17
 Non suspicabatur id quod nunc sentiet, satis multos ex illa
 calamitate Ariminensium, testes nobis in hanc rem reli-
 quos esse. 3. Verr. 25. a
 Possunt excitare multos reductos testes liberalitatis tuæ. pro
 Rabir. Posth. 130. b
 Ab inferis locupletissimos testes excitare. de Clar. 195. b
 Excitare testes ex monumentis annalium. 2. de Fin. 107. a
 Apud vos loquor, quos habui innocentia & virtutis meæ
 testes. Antequam, 195. b
 Testes habemus omnes qui, &c. 11. fam. 52
 Producere testes ad iudices. in Verr. 78. b
 Etenim vos mihi optimi testes estis, quàm, &c. Decurioni-
 bus, lib. 13. 77. 2. a
 Testibus mercenariis à suis ciuitatibus notandis. 3. fam. 46
 Testibus præsentibus sexaginta duobus. 13. ad Att. 59
 A testibus dicemus, secundum auctoritatem & vitam tes-
 tium & constantiam testimoniorum. Contra testes, vitæ
 turpitudinem, testimoniorum inconstantiam, &c. 2. ad Her. 41
 Hoc ego philosophari non arbitror testibus uti, qui aut casu
 veri, aut malitia falsi fictique esse possunt. 2. de Diu. 41. a
 Faciam hoc non nouum, sed ab his qui nunc principes no-
 stræ ciuitatis sunt, antè factum, ut testibus vtar statim. Il-
 lud à me nouum iudices, cognoscetis, quod ita testes con-
 stituam, ut crimen totum explicem. 2. Verr. 33
Testimonium.
 Testimonium autem nunc dicimus omne quod ab aliqua
 re externa sumitur ad faciendam fidem. in Top. 38
 Testimonium & grauior quædam confirmatio. de Inu. 52. b
 Testimonium mutuum. pro Flac. 7
 Testimonium meum de eo iudicii, quod & ipse magni æ-
 stimabat, & ego apud te valere eram expertus, ei libenter
 dedi. ad Cæsarem, lib. 13. 17. 6. a
 Testimonium multitudinis non est grauiissimum. de Finib.
 lib. 2. 67
 Testimonium opinionis meæ. 13. fam. 31
 Is demum est mea quidem sententia iustus triumphus ac ve-
 rus, quum optimè de Repub. meritis testimonium à con-
 sensu ciuitatis datur. in Anton. 260. b
 Testimonium cum re debet conuenire. 4. ad Heren. 142
 Tuum testimonium quod in aliena re leue esset, id in tua,
 quoniam contra te est, grauiissimum debet esse. in Ver-
 rem, 141. b
 Testimonio sum ei. 10. fam. 35. in epist. Planci.
 Eius rei ipsa verba formulæ testimonio sunt. pro Quinto
 Roscio, 45. b

Cui rei testimonio sunt literæ, quas Buffenius ad me misit.
 ad Attic. lib. 8. 163. 2. a
 Testimonio esse virtuti alicuius. pro Font. 5
 Non occurrit vnicuique vestrum aliud alii in omni genere
 exemplum quod testimonio sit, &c. pro Cec. 38. a
 Hoc igitur interest inter exemplum & testimonium: exem-
 plo demonstratur id quod dicimus, cuiusmodi sit: testi-
 monio esse illud ita, ut nos dicimus, confirmatur. ad He-
 rennium, 24. b
 De tuo autem filio vereor, ne, si nihil ad te scripserim, debi-
 tum eius virtuti videar testimonium non cepisse. Sestio,
 lib. 5. 12. 9. a
 Testimonium composui, quod quum voles, obsignabo. 15.
 ad Atticum, 30
 Dabit enim nobis iam tacite vita acta in alterutram partem
 firmum & graue testimonium. pro Q. Roscio, 9. a. & ad
 Heren. 11. b
 Vnde illud est: Da mihi testimonium mutuum: totum illud
 Græcorum est. pro Flac. 148. b. & in Verr. 268. b
 Pompeius mihi conseruatæ Reip. dat testimonium. ad Att.
 lib. 2. 16. 12. a. & pro Domo, 240. b
 Quandoquidem tam præclarum mihi dedisti iudicii tui tes-
 timonium. 3. de Leg. 2. a
 Testimonium dare dignitati alicuius. pro Planc. 41
 Testimonium alicui apud alium dare. 8. ad Att. 14
 Testimonium denuntiare. 3. in Verr. 35
 Si asseueremus, vide ne religio nobis ita adhibenda sit, quàm
 si testimonium dicemus. de claris Orat. 192. b. & Acad. q.
 ed. 1. lib. 2. 135. & in Verr. 95. b
 Religiose dicere testimonium. pro Cæl. 49. b
 Non tu verum testem habere, sed eum non sine causa falsum
 testimonium dicere ostenderis. 4. Acad. q. 145. a
 Testimonium dicentem Xenocratem iurare prohibuerunt
 Athenienses. 1. ad Att. 38
 Testimonium secundum fidem & religionem grauiissimè di-
 cere. Q. frat. 324. b
 Testimonium contra deos dicere. 3. de Nat. deo. 61
 Qui ita semper testimonium de ambitu dicunt. pro Planc.
 45. a. & pro Sylla, 6. a
 Qui testimonium de cõiuratione dixi in alios. pro Syl. 32. a
 More maiorum comparatum est, ut in minimis rebus ho-
 mines amplissimi testimonium de sua re non dicerent. pro
 Sex. Roscio, 35. b
 Dicere testimonium in aliquem, & contra aliquem. 3. Verr.
 67. a. & 3. de Nat. d. 119. a
 Certè hoc maius testimonium habes amoris mei. 10. fa. 19. a
 Habere testimonium vocis alicuius. epist. 59. b
 Ut mihi non solum præconium tributum, sed etiã graue tes-
 timonium impartitum esse videatur. epist. lib. 5. 34
 Petere testimonium veritatis ab aliquo. de Nat. d. 17. b
 A C. Fannio ipso testimonium fumo, hæc pecuniam ei non
 deberi. pro Q. Roscio, 46. b
 Testimonium sumere in rem aliquam. pro Cec. 17
 Tribuere testimonium virtutis alicuius. 5. Phil. 201. a
 Dicere aliquid pro testimonio. in Verr. 78. b
 Lentulus Popilius in ambitus iudicio, pro testimonio dili-
 gentissimè laudauit. pro Cluen. 45. b
 Neque dixi quicquam pro testimonio, nisi quod erat ita no-
 tum atque testatum. ad Att. lib. 1. 11. 3. a
 Testimonio debito aliquem priuare. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 72
 Ridiculus sit, si quis in iudicio domestico pugnet, & sui ip-
 sius testimonio abutatur: ut enim testimonium, sic exem-
 plum rei confirmandæ causa sumitur. ad Her. 24. b
 Testimonia sententiæ dictæ. 15. fam. 26
 Testimonia voluntatum propria. Partit. 27
 Sunt in eam rem testimonia. pro Cecin. 68. a
 Testimoniorum constantia vel inconstantia. 2. ad Her. 41
 Testimoniorum ab exemplis differentia. 4. ad Her. 142
 Testimoniorum genera. Partit. 4
 Testimoniorum religionem & fidem nunquam ista natio
 caluit. pro Flac. 148. b
 Ille Iupiter, cuius nomine maiores nostri sanctam testimo-
 niorum fidem esse voluerunt. pro Font. 17. a

**Alia certiorra & clariora testimonia in causa haberem. pro
 Roscio. Com. 21. a**
 Testimonia singula, puto singulos eius versus. 16. fam. 9
 Legite testimonia testium vestrorum, dixit C. Cassinius, &c.
 pro Milon. 35. a
 In eas ipsas res, quàm improbiissimè fecit, testimonia sum-
 psit. pro Cec. 289. b
 Tot præclaris testimoniis, monumentis virtutis compara-
 tis. Antequam. 193. b
Testor, aris.
 Quapropter equidem testor, me putare, &c. pro Rab. 96. b
 Ego quod facio, &c. me omnium vestrum causa facere cla-
 mo atque testor. pro Mure. 71. a
 Sed testor omnes deos, me hac vna voce à morte esse reuo-
 catum. ad Q. frat. lib. 1. 3. 3. a
 Testor deos deasque immortales, vestrasque maximè men-
 tes. Antequam. 18. a
 Ego omnes homines, deosque testor. pro Cec. 301. b
 Vos dii patriæ & penates, &c. testor integro me animo ac li-
 bero, P. Syllæ causam defendere. pro Sylla, 65. a
 Atque hoc vos Iudices testor, mihi, &c. pro Syll. 26
 Preces & nefaria vota cognouimus, quibus illa deos immor-
 tales de suo scelere testatur. pro Cluent. 153. a
 Alphenus, ut omnes intelligere possent, &c. testatur isto au-
 diente. pro Quintio, 45. a
 Testantur & mortuos nostros imperatores, se hoc ius esse
 velle, ut sibi, &c. pro Corn. 63. b
 Vtræque autè crebræ, multæque toto corpore intextæ vim
 quandam incredibilem artificiosi operis diuinique testan-
 tur. 2. de Nat. deo. 209. a. De venis & arteriis.
 Ipsum meum fratrem testatus est, se egisse, &c. Lent. li. 1. 9. 26. a
 Me potissimum testatur est se æmulum mearum laudum exti-
 tisse. 2. Philip. 50. a
 Laus Bruti nondum auctoritate publica testata est. in Ant.
 225. b. Id est, nondum de eius laude s. c. factum est.
 Monebo, prædicabo, denuntiabo, & testabor semper deos ho-
 mineque quid sentiam. 7. Phil. 229. a
 Nunc illud testabor, non me fortilegos, &c. agnoscere. 1. de
 Diuin. 214. a
 Vociferarer, & quantum maximè possem, contenderem, tes-
 tarer publicanos, excitare negotiatores, &c. pro Flac. 29. a
 Implorarem sensus vestros, vniuscuiusque indulgentiam in
 suos testarer. pro Sylla, 48. a
 Nisi recenti memoria Senatus, auctoritatem huius iudicii
 monumentis publicis testatus essem. pro Syll. 30
 Possitne quisquam de filii pupillive testari. de Inuent. 20. b.
 Id est, testamentum facere.
 Testatum esse volo de pace quid senserim. Att. 123. b
 Sæpe enim hoc testandum est. Or. 219. b
 Est quædam calumnia, quam vnusquisque vestrum testante
 animo suo fert de eo, qui falsum crimen bonis obiecat.
 in Sallust. 272. b
Testatus.
 Stuprata per vim Lucretia à regis filio, testata ciues, se ipsa
 interemit. 2. de Fin. 105. a
 Clarissimis monumentis testata consignatæque antiquitas
 quem non mouet. de Diuin. 98. b
 Ut quasi testata esset populo Rom. nostra gratia. epist. 15. b
 Testata laus. 10. Phil. 273
 Ut res quàm maximè clara atque testata esse posset, in ius ad
 Metellum Carpinatium voco, &c. 4. Verr. 136. a
 Nihil dixi pro testimonio, nisi quod erat notum atque tes-
 tatum. Att. lib. 1. 36
 Nihil religione testatū, nihil veritate fundatum reperietur.
 pro Flacc. 20. a
 Abiicere rem testatam. pro Mur. 42. a
 Verum illuc refero tam claram, tamque testatam rem, tam-
 que iustam. ad Att. lib. 14. 308. 2. a
 Istam rationem meam dicam, ut aut te in meam sententiam
 adducam, aut certè testatam apud animum tuum relin-
 quam quid senserim. ad Curionem, lib. 2. 2. 4. a
 Quod quia vidisti plures scire, &c. rem nihilominus testa-
 tam futuram. 6. Verr. 25. a

Quæ quum ita essent, tantane amētia præditus atque auda-
 cia fuisti, ut in re tam clara, tam testata, &c. tabulas publi-
 cas corrumpere auderes? 4. Verr. 72. a
 Si testata dici videbatur. Part. 19. a. Id est, testimoniis firmata
 Testata sunt & illustria. 11. fam. 44. Id est, omnium testimonio
 confirmata.
 Postremo ego causam sic agam Iudices, eiusmodi res, ita no-
 tas, ita testatas, ita, &c. 2. Verr. 29. a
 Nam necesse est fuisse non paucos, ut & comprehendi Lici-
 nius facile posset, & res multorum oculis esset testator. pro
 Cæl. 51. a
Testamentum.
 Testamentum falsum. Offic. 3. 95
 Eius testamētum de Tortorio Ciceronū signis obsignatum.
 Attic. 100. b
 In publicis actis nihil est lege grauius, in priuatis firmissi-
 mum est testamentum. 2. Phil. 106
 Testamenti faciendi potestas capite damnatis nulla certa le-
 ge adimebatur. 2. de Inuent. 232
 Tabulæ quas is instituit, cui testamenti factio nulla esset.
 Topic. 25
 Qui factioem testamenti non habuerit. epist. lib. 7. 22. 23. a
 Testamenti filius. 2. Philip. 80
 Cui plus legatum est, quàm sine religione capere liceat, is per
 æs & libram hæredem testamenti soluat. de Leg. 180. b
 Quod scribis Terentiam de obsignatoribus mei testamenti
 loqui, &c. 12. ad Att. 21
 Ego testamentum composui, quod quum voles, obsignabis.
 Attic. 245. b
 Sic eiusdem testamentum non solum philosophi grauitate,
 sed etiã ab ipsius sententiã iudico discrepare. 2. de Fin. 160. a
 Facere testamentum in procinctu sine libra atque tabulis.
 de Orat. 104. b. & 99. b
 Irritum testamentum facere. 2. Phil. 106. a
 Testamentum palam fecerat, & illum & me hæredem scri-
 pserat. pro Mil. 110. b
 Mutare testamentum. pro Cluen. 23. a
 Vnã fui, testamētum simul obsignaui cū Clodio. pro Mil. 36. a
 Ad testamentum obsignandum aduocare. 12. ad Att. 21
 Constat agnascendo rumpi testamentum. de Ora. lib. 1. 144
 Cui filius agnatus sit, eius testamentum esse ruptum. pro
 Cecinna, 298. b
 Testamento datum ab inuito auferri non potest. Top. 9
 Dolabellam video Liuia testamento cum duobus cohære-
 dibus esse in triente. ad Att. lib. 7. 128. 3. a
 Testamento mulieris nomen mutare. 7. ad Att. 31
 Quū ei testamento sestertium millies relinquatur. 3. Off. 125. a
 Si in testamento deducta scripta non sint. 2. de Leg. 80. a
 Hinc falsa testamenta nascuntur. Offic. 3. 46
 Testamentorum ius. 13. fam. 3
 Testamentorum ruptorum aut ratorum iura. 1. de Orat. 84
 Subiecto testamentorum. 2. in Cat. 30. a. & Part. 125. b
 In qua provincia mortuorum testamenta conscripsit. de A-
 rul. resp. 39. a
 Si testamenta amicorum expectas, aut ne expectas quidem,
 at ipse supponis. in Parad. 55. a
 Multi testamenta eodem modo fecerunt. 3. Verr. 78. a
 Testamenta in procinctu perierunt. de Nat. d. 2. 4
 Subicere testamenta. 4. Philip. 389. a
 Supponere falsa testamenta. 1. de Leg. 64. a
 De testamentis centumviri cognoscebant. 1. de Orat. 84
Testamentarius.
 Cum venefico, cum testamentario, cum sicario, cum latro-
 ne. pro Sestio, 31
 Neque enim de sicariis, veneficiis, testamētariis, furibus, pe-
 culatoribus hoc loco differendum est. 3. Offic. 95. a. Id est,
 falsorum testamentorum subiectoibus.
 Lex testamentaria. in Verr. 98. b
Testificor.
 Testificor, denuntio, antè prædico, nihil eum facturum, &c.
 6. Phil. 207
 Nos autem, ut testificor sæpe, de sapiente querimus. 4. Tul-
 cul. quæst. 88. a

Atque hæc quidem ab iis philosophis, quos tu maxime diligis Catule, dicta sunt: quod eo sapius testificor, vt, &c. 3. de Orat. 104. a

Testificor me recufantem hoc fecisse. Orat. 200. b

Testificor me expertem belli fuisse. ad Att. lib. 8. 153. 2. a

Nam deos hominesque, amicitiam nostram testificor, me tibi prædixisse, neque temere monuisse. ad Att. li. 10. 201. 1. a

Testificor me à te rogatum. in Orat. 19. a

Quasi testificare laudari honestatem, &c. de Fin. 75. b

Brute, testificatur pater se tibi Priuernatem fundū reliquisse. de Orat. 124. b

Testificantur isti P. Quintium non stetisse, & se stetisse. pro Quintio, b

Sed vti in vrbe retinenda tunc, sic nunc in Italia non retinenda testificabar sententiam meam. Att. 117. b

In faciendo quod fas non fuit, testificatus est se supplicationes illas non probare. in Vat. 35. b

Abs te aliquando testificata tua voluntas fuit. ad Att. 15. b

Quippe qui testificetur, ne intelligere quid se posse vbi sit. 2. de Finib. 10. a

Hæc cum maxime summa hominum frequentia testificaretur, in vincula coniectus est. 7. Verr. 14. a

Testificari sententiam suam. 7. ad Att. 8

Non confirmandi, neque testificandi causa, sed demonstrandi. ad Heren. 24. b

Et hoc quicquid attingi, non feci inflammandi tui causa, sed testificandi amoris mei. epist. 19. b

Ad testificandam victoriam nostram. contra Rul. 72. b

Testificatus.

Illud inest tamen commodi, quod & mihi & cæteris amicis tuis nota fuit, & abs te aliquando testificata tua voluntas omittenda provincia. ad Attic. lib. 1. 12. 10. a

Vt statim testificati discederent. pro Cecin. 33. a

Testificatio.

His enim honoribus habitis Ser. Sulpitio repudiatur, reiectaque legationis ab Antonio, manebit testificatio sempiterna. 9. Phil. 266. a

Si eius rei testificatio tolleretur, cautumque esset, eos testimonium non esse dicturos. in Verr. 221. b

Sic egit causam tuam, &c. cum summa testificatione tuorum in se officiorum. ad Lentulum, lib. 1. 1. 5. a. Alias, meritorum.

Vt si quando opus esset, hac videlicet testificatione vteretur. in Verrem, 256. b

Testificationes, seductiones testium, secessionem subscriptorum animaduertebant. pro Murena, 46. a

Quinetiam memini, quum, &c. testificationes, indicia, quaestiones, manifestam rem deferre diceret. de Clar. 151. a

Testius.

Risus est commotus. nihil tantum Mancie simile visum est. vt cum Testio Penario mentum in dicendo intorquenti, tum vt diceret, si quid vellent, si nucè fregisset. 2. de Or. 148

Testudo.

Nunc hoc vel honestate testudinis, vel valde boni æstium locum obtinebit. ad Q. frat. lib. 3. 17. 3. a

Nam Pacuianus Amphion de testudine, &c. Quadrupes tardigrada, agrestis, humilis, aspera, capite breui, ceruice anguina, aspectu truci, euiscerata, inanima, cum animalis sono. de Diuin. 136. b

Quocirca & in fidibus testudine resonatur, aut cornu: &c. 2. de Nat. deo. 217. a

Vsque illum in quadam testudine cum seruis literatis commentatum fuisse. de Claris, 172. b

Est etiam admiratio nonnulla in bestiis aquatilibus, his quæ gignuntur in terra, veluti crocodili, fluuiatilesque testudines, &c. 2. de Nat. deo. 184. a

Testudines quum in terra partum ediderunt, obruunt oua, deinde discedunt. 2. de Nat. d. 98

Teter.

Cruciatu teter. 2. de Fin. 151. a

Homo teter & foedus. Q. frat. 214. b

Teter, truculentus, terribilis aspectu. pro Sest. 6. b

Tetrum enim spectaculum, oppressa ab impijs ciuitas optulandi potestate præcisa. ad Brut. 35

Quæ tetri aliquid essent habitura. de Nat. 54. b. & Att. 254. b

Ipsam ægritudinem, quam nos vt tetram & immanem bellum fugiendam esse diximus, non sine, &c. 4. Tusc. 68. a

Hæc tam tetram, tam horribilem, tam infestam pestem effugimus. in Catil. 99. b

Tenebræ tetræ. 2. de leg. Agrar. 51. a

Quis tetrus hostis huic ciuitati? pro Cæl. 40. b

Tetrus & foedior natus est. 3. de Leg. 20

At videte quanto hic tetrus tyrannus. Offic. 51. b. & in Verrem, 229. b

Tempestatibus nihil tetrus. 16. ad Att. 30

Nullum vitium est tetrus, quam auaritia. Offic. 49. b

Ille omnium perditorum ita similis, vt esset facile terribilissimus. 1. Tusc. 127. a. De Panatio.

Propino, inquit, hoc pulchro Criticæ, qui in eum fuerat tetrissimus. 1. Tusc. q. 79

Quamquam sis omni diritate atque immanitate terribilissimus. in Vat. 30. b

Terribilissimam mortem obire. pro Milo. 65

Vir clarissimus ab homine terribilissimo occisus est. epist. 56. b

Qui durissimis & frigidissimis locis terribilissima hyeme bellum ambulando confecerunt. 8. fam. 43. in epist. Cælii.

Ei tres sententiæ terribilissimæ in consilio defuerunt. Q. fra. li. 2. 10

Terribilissima capita. 11. Philip. 188

Tetre.

Multaque facere impure ac tetre cum temeritate & impudentia. 1. de Diuin. 108. a

Quibus nihil nec tetrus, nec foedius excogitari potest. Officior. 3. 46

Terribilissimè cadunt omnia. 10. ad Att. 40

Nam istum quidem, cuius *παλαισμοῦ* times, omnia terribilissimè facturum puto. ad Att. lib. 7. 40

Terribilissimè gerere se in prouincia. Att. 262. b

Quod seuerè de religione decerneret, impurissimè, terribilissimèque violasti. pro Domo, 81. a

Tetradrachma.

Nam iam ternis tetradrachmis triticum apud Dolabellam est, nisi quid, &c. Cassius ad Ciceronem, lib. 12. 24

Tetrarcha.

Idem si cæteri reges, tetrarchæ, dynastæque fecissent, s. p. Q. Rom. eorum officii non immemorem futurum. 11. Phil. 313. a

Qui regna, qui prædia tetrarchis, qui immanes pecunias paucis dederunt. ad Att. lib. 2. 24. 4. a. & pro Domo, 125. b

in Vat. 35. b. & pro Corn. 57. b

Tetrarchia.

Cuius quidem hoc præclarissimum est, quod posteaquam à Cæsare tetrarchiæ regno pecuniæque multatus, negat se tamen eorum auspicio, &c. p. n. 1. de Diu. 27

In eius tetrarchiam ex Græcis comitibus suis collocarat. 2. Philip. 95

Negat vnquam se à te in Deiotari tetrarchia pedem discessisse. pro Deiot. 29. a

Tettius.

P. Tettius hæc eadè se Lampfaci cognosse dixerit: vir omnibus rebus ornatissimus C. Varro, qui tum in Asia Tribunus militum fuit. 3. Verr. 49

Nisi verò illud dicit, quod in testimonio Tettii priore actione interpellauit Hortensius. 3. Verr. 49

Teucer.

Nec quisquam est eorum, qui, si iam sit edificandum aliquid, non Teucrum Pacuuii malit, quam Manlianas vanales vendendorum leges edificare. 1. de Orat. 127

Teucris.

Teucris illa lentum negotium: sed tamen est in spe. 1. ad Att. 28

Quid quaeris: num vt ad priuata redeam? T. *ἔξω* promissa patrauit. tu mandata effice, quæ recepisti. 2. ad Att. 33

Texo.

Vt in araneolis aliæ quasi rete texunt, aliæ ex inopinato obseruant. de Nat. 50. b

Sed tamen togam prætextam texi Oppio. ad Cælium, lib. 2. 15. 19. a

Paulus in medio foro basilicam iam penè texuit iisdem antiquis columnis. 4. ad Attic. 50

Vt quum plus vno verum esse non possit, &c. quas plagas ipsi contra se Stoici texuerunt. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 136

Epistolas verò quotidianis verbis texere solemus. ad Pætū, lib. 9. 48

Ego verò, inquit Cassius, &c. quanquam ea tela textitur, & ea incitatur in ciuitate ratio viuendi, &c. 3. de Orat. 125. a

Sanè texebatur opus luculenter, hominumque dignitas aliquantum orationi ponderis afferebat. ad Q. fra. lib. 3. 27

Textus.

Tegumenta corporum vel texta, vel suta. de Nat. d. lib. 2. 113

Textilis.

Textile in delubris communibus nec operosius, quam mulieris opus menstruum dedicato. 2. de Leg. 43

Nego vllam picturam neque in tabulis, neque textilem fuisse, quin quaesierit, inspexerit, &c. 6. Verr. 2. a

Color albus præcipue decorus Deo, tum in cæteris, tum maxime in textili. de Leg. 179. b

Ipsè illigatus peste interimor textili. 2. Tusc. q. 32. a

Collocari iussit hominè in aureo lecto strato pulcherrimo, textili stragulo, magnificis operibus picto. 5. Tusc. q. 86. a

Textor.

Si mancipium pro fabro aut pro textore emimus. pro Planicio, 51. a

Textrina.

Nulla domus in Sicilia locuples fuit, vbi iste non textrinam instituerit. 6. Verr. 52. a

Textrinum.

Quod tamen oppidum isti textrinum per triennium ad muliebrem vestem conficiendam fuit. 6. Verr. 92. a

Thales.

Thales ex aqua dixit constare omnia. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 108

Thales Milesius aquam dixit esse, initium rerum. de Nat. 1. 19

Thales Milesius primus defectionem solis, quæ Aftyage regnante facta est, prædixisse fertur. Diuin. lib. 1. 95

Thales Milesius, vt obiurgatores suos conuinceret, ostendèretque etiam philosophum, si ei commodum esset, pecuniam facere posse, omnè oleam, antequam florere cœpisset, in agro Mileσιο coemisse dicitur. Diu. lib. 1. 95

Thales Milesius, præuisa olearum vbertate, ostendit se, si vellet ditescere, potuisse. 2. de Diu. 182

Thales princeps Ionicæ philosophiæ. Acad. quaest. edit. 1. lib. 2. 108

Thales, qui sapientissimus inter septem sapientes fuit, dicebat homines existimare oportere deos omnia cernere, deorum esse omnia plena. 2. de Leg. 28

Thales vnus è septem sapientibus Græciæ. Acad. quaest. ed. 1. lib. 2. 108

Tharsus.

Quid, quod quum sustentare vix posses mœrorè tuum, doloremque decessionis, Samothraciam te primum, inde Tharsum cum tuis teneris saltatoribus, &c. contulisti: in Pisonem, 70

Thaumantis.

Est enim pulcher, & ob eam causam, quia speciem habeat admirabilem, Thaumante dicitur esse nata. lib. 3. de Natura deor. 36

Theanum.

Theanum, oppidum Campaniæ. in Rullum, 94

Theanum Apulum à Larino abest decè & octo millia passuum. pro Cluent. 19

Ego, vt proximè tibi placuerat, Capuam veni eo ipso die, quo tu Theano Sidicino es profectus. 8. ad Att. 31

Theatrum.

Theatrum celebritate refertissimum. 1. ad Q. frat. 31

Quum forum populi Romani, quod fuisse quasi theatrum illius ingenii. de Claris, 4. a

Nullum theatrum virtuti conscientia maius est. 2. Tuscula. quaest. 108. a

Magnum theatrum habet ista prouincia, non vt hæc nostra, &c. ad Silium, lib. 13. 86

Theatrum sanè bellum habuisti. 13. ad Att. 22

Tanquam è theatro exeamus. 1. de Fin. 77. a

Exeamus è theatro, veniamus in forum. 3. de Nat. d. 54

In theatro ac spectaculis. ad Att. lib. 2. 34. 4. a

Vt me, Quæsturamque meam quasi in aliquo orbis terræ theatro versari existimarem. 7. Verr. 29. a

Idque frequentissimo theatro, incredibili clamore & plausu comprobatum est. de Diu. 93. b

Familiaritas, quæ mihi cum Lamia est, magno theatro spectata est. 12. fam. 60

Gradus illi Aurelii tum noui, quasi pro theatro illi iudicio ædificati videbantur, quos accusator concitatis hominibus complerat. pro Cluent. 37. b

Theatra, porticus, noua templa, &c. 2. Offic. 88

At in his si paulum modò offensum est, &c. theatra tota reclamant. 3. de Orat. 108. a

Multas equidem C. Cæsaris virtutes, magnas incredibileque cognoui, sed sunt cætera maioribus quasi theatris proposita. pro Rab. Posth. 26. a

Theatralis.

Theatrales, gladiatorique cõfessus dicuntur omnino sole-re leuitate nonnullorum emptos plausus & exiles & raros excitare. pro Sestio, 100. a

Thebe.

Alexandrum, qui apud Phæreos in Thessalia tyrānidem occupat, vxor sua, cui Thebe nomen fuit, noctu, quum simul cubaret, occidit. 2. de Inuent. 29

Quid Alexandrum Phæreum, quo animo vixisse arbitramur: qui, vt scriptum legimus, quum vxorem Theben admodum diligeret, tamen ad eam ex epulis in cubiculum veniens, &c. præmittebat de stipatoribus suis, qui scrutarentur arculas muliebres, & ne quod in vestimentis telum occultaretur, exquirerent. 2. Offic. 33

Thebæ, arum.

Thebis calum crassum: itaque pingues Thebani & valentes. Fat. 6

Thebis paulò ante Leuocraticam pugnam in templo Herculis valuz clausæ repagulis subito se aperuerunt, armaque, quæ fixa in parietibus fuerant, ea humi sunt inuenta. Diuin. lib. 1. 66

Thebanus.

Omnia nocturna in media Græcia Diagondas Thebanus lege perpetua sustulit. 2. de Leg. 37

Thebanum Epaminondam Lyfias Pythagoreus cruduit, Syracusium Dionem Plato. 2. Offic. 110

Thebani pingues & valentes. Fat. 6

Thebanorum victoria prædictio. 2. de Diu. 83

Theca.

Quare in hoc thecam nummariam ne retexeris: in alijs eris cautior. ad Att. lib. 4. 24

Qui videret equum Troianum introductum, vrbem captam esse diceret, efferri sine thecis vasa, extorqueri alia de manibus mulierum. 6. Verr. 46. a

Thecula, 1. Att. 140. b

Thelxiope.

Thelxiope, Mneme, Aæde, Melete, musæ primæ quatuor. 3. de Nat. deor. 38

Themista.

Neque verò contempsisti, licet Themista sapientior, si es tuum ferreum Senatus conuitio verberari noluisse. in Pisonem, 50

Themistagoras.

Themistagoras & Theffalus à Verre apud C. Neronem accusati. 3. Verr. 58

Themistocles.

Noctu ambulabat in publico Themistocles, quod somnum capere non posset: quaerentibusque respondebat, Milciadis trophæis se è somno suscitari. Tusc. q. lib. 4. 34

Themistocles laudum suarum vocem libentissimè audiuit. pro Arch. 15

Themistocles, quod adiutorem cõtra patriam inueniret neminem, mortem sibi consciiuit. Lat. 40

Themistocles à Rep. sua bene gerenda, Milciadis calamitate non est deteritus. pro Sestio, 124

Themistocles post victoriã eius belli, quod cum Persis fuit, dixit in concione se habere consilium Reip. salutare, sed

id sciri opus non esse: postulavit ut aliquem populus daret quicum comunicaret, datus est Aristides. 3. Offic. 63
 Aristides dixit perutile esse consilium, quod Themistocles afferret, sed minimè honestum. 3. Off. 64
 Quale tibi consilium Pompeii videtur: (Hoc quæro, quòd vrbem reliquerit.) Fecit idem Themistocles. fluctu enim totius Barbariæ ferre vrbs vna nõ poterat. ad Att. li. 7. 38. 3. a
 Themistocles fuit regnante iam Græcia, nostra autem ciuitate non ita pridem dominatu regio liberata. Brut. 20
 Post hanc ætatem aliquot annis, ut ex Atticis monumentis potest perspicere, Themistocles fuit, quem constat quòd prudentia, tum etiam eloquentia præstitisse. Brut. 14
 Apud Græcos fertur incredibili quadam magnitudine consilii atque ingenii Atheniensis ille fuisse Themistocles, ad quem quidem doctus homo atque in primis eruditus accessisse dicitur, eique artem memoriæ, quæ tum primùm proferebatur, pollicitum esse se traditurum. quòd ille quæsisset, quidnam illa ars efficere posset, dixisse illum doctorem, ut omnia meminisset. & ei Themistoclem respõdisse, gratius sibi illum esse facturum, si se obliuisceret, quæ velle, quam si meminisset docuisset. 2. de Orat. 165. & de Fin. lib. 1. 86
 Themistocles in odio apud Lacedæmonios & apud suos ciues. 10. ad Attic. 24
 Quauis enim Themistocles iure laudetur, & sit eius nomen, quàm Solosis, illustrius, citeturque Salamis, clarissimæ testis victoriæ, quæ anteponatur consilio Solonis, ei quo primùm constituit Areopagitas: non minus præclarum hoc, quàm illud iudicandum est. Off. 1. 105
 Themistocles imperator bello Persico seruitute Græciam liberavit. Lælius, 40
 Themistocles mori maluit, quàm contra patriam amari. 9. ad Att. 36
 Themistocles propter inuidiam in exilium missus. Læli. 40
 Themistocles omnium ciuium nomina perceperat. Cat. 19
 Themistocles, populi ingrati pulsus iniuria, se ad hostes contulit, conatumque iracundiæ suæ morte sedauit. Brut. 20
 Themistocles quum consuleretur, vtrum bono viro pauperi, an minus probato diuiti filiam collocaret, Ego verò, inquit, malo vrbem qui pecunia egeat, quàm pecuniam quæ viro. Offic. 1. 104
 Themistocles quum in epulis recusasset lyram, habitus est indoctior. Tusc. q. lib. 1. 4
 Themistocles Seriphio cuidam in iurgio dicenti non eum sua, sed patriæ gloria splendorem affecturum, respondit, Nec hercle, si ego Seriphus essem, nobilis: nec tu, si Atheniensis esses, clarus vnquam fuisses. Cat. 8
 Themistocles non vidit quid Artaxerxi polliceretur. 10. ad Atticum, 24
 Cuius studium in legendo non erectum Themistocles fuga, redituque retinetur. 5. fam. 31
 In qua videtur illud esse crudele, quòd ad liberos, qui nihil meruerunt, pœna peruenit. sed id & antiquum est, & omnium ciuitatum: siquidem etiam Themistocles liberi egerunt. ad Brut. 40
 Themistocles prudentia ex verbis Thucydidis. ad Att. 10. 24
 Themistoclem à defendenda Repub. non deterruit nec Milciadis calamitas, nec Aristidis fuga. pro Sest. 154
 Sed quo plus in negotiis gerendis res, quàm verba profunt: hoc erat memoria illa præstantior, quam fuisse in Themistocle, quem facile Græciæ principem ponimus, singulariter ferunt. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 2
 Omnia fuisse in Themistocle paria & Coriolano, ut Coriolanus sit planè alter Themistocles. Brut. 21
 Themistocleus.
 Themistocleum à Pompeii consilium. lib. 10. ad Atticum, 21
 Themistocleus exilio mori. 10. ad Att. 24
 Themistocleus, oppidum. in Verr. 2. 44. b
 Themistocleus. in Verr. 2. 43. & 2. 44. b
 Themis.
 Si puer ille terram non tenuit, si thensam aut locum omisit. de Aruspic. 249. b
 Te appello Lentule, cuius sacerdotii sunt thensæ, curricula,

præcentio, ludi, libationes. de Aruspic. 19. a
 Omnes dii, qui vehiculis thensarum solennes coctus ludorum initis. in Verr. 2. 74. b
 Via thensarum & pompæ. 3. in Verr. 110
 Ex thensarum orbitis Verres ausus est prædari. 5. in Verr. 5
 Te idcirco in locos causam conicere noluisse, nè ego mea consuetudine aliquid de thensis misericordiæ causa dicerem, & c. pro Plancio, 67. a
 Theodectes.
 Non quæro quanta memoria Simonides fuisse dicatur, quanta Theodectes, quanta is qui à Pyrrho legatus ad Senatum est missus Cyneas. 1. Tusc. q. 48
 Theodectes in primis (ut Aristoteles sæpe significat) politus scriptor atque artifex. in Orat. 99. a
 Theodorus.
 Quid Diagoras Atheos qui dictus est, posteaque Theodorus, nonne apertè deorum naturam sustulerunt? 1. de Natura deor. 44
 Dubitare se Protagoras, nullos esse omnino deos. Diagoras Melius & Theodorus Cyrenæicus putauerunt. 1. de Nat. 2
 Quid Cyrenæum Theodorum philosophum non ignobilem, nonne miramur? cui quum Lysimachus rex crucem minaretur, istis, quæso, inquit, ista horribilia minitare purpuratis tuis. Theodori quidem nihil interest, humine an sublimè putrescat. 1. Tusc. q. 92
 Audistis Theodorum, & Numinium, & Nicasionem, legatos Ennèses publicè dicere, sese à suis ciuibus hæc habere mandata, ut ad Verrem adirent, & eum simulacrum Cereris & Victoriæ reposerent. 6. Verr. 100
 Theogonia.
 Quum verò Hesiodi Theogoniam, id est originem deorum interpretatur, tollit omnino vtitates perceptasque cognitiones deorum. 1. de Nat. d. 17. a
 Theologus.
 Principio Ioues tres numerantur, qui theologi nominantur. 3. de Nat. deo. 72. a
 Soles ipsi quam multi à theologis proferuntur. 3. de N. 74. a
 Theomnastus.
 Perfecerat iste imperio, ut pro suffragio Theomnastus familiaris suus, in tribus illis renuntiaretur in sorte, cui imperare non poterat: expectabát homines quidnam arcturus esset. Homo, id quod erat facillimè, primò vetat fortitrius bet extra sortem Theomnastum renuntiari. 4. Verr. 88
 Theomnastus Syracusanus in agrum Muticensem cur abs te immisus est: qui aratores ita vexauit, ut illi in alteras decumas, & c. triticum emere necessario propter inopiam cogentur. 5. Verr. 83
 Theomnastus quidam, homo ridiculè insanus, quem Syracusani Theoractum vocant. 6. Verr. 130
 Theomnasto familiari suo Verres sacerdotium contra leges dedit. 4. Verr. 88
 Theophanes.
 Odi improborum rursus in nos, quæ iam extincta erant, incendamus: & Luceii consilia, ac Theophani persequamur. 9. ad Att. 174. a
 Quid noster hic Magnus, qui cù virtute fortunam adæquauit: nonne Theophanem Mytilenæum scriptorem rerum suarum in concione militum ciuitate donauit? pro Arch. 18. de Pompeio loquens.
 Theophilus.
 Theophilus, M. Marcelli libertus. 4. fam. 29
 Theophrastus.
 Theophrastus author haud deterior Timæo, meliorem multum nominant. 2. de Leg. 12. & 13
 Theophrastus, homo doctissimus. Brut. 18
 Theophrastus institutus ab Aristotele, abudauit in eo genere rerum. 3. de Legib. 16
 Quid Theophrastus: mediocriterne delectat, quum tractat locos ab Aristotele antè tractatos. 11. de Finib. 5
 Theophrastus diuinitate loquendi nomen inuenit. Orat. 34
 Si item Aristoteles, si Theophrastus, si Carneades in reb. iis, de quibus disputauerunt, eloquentes, & in dicèdo suaues atque ornati fuerunt. 1. de Orat. 26

Theophrastus autem vir & oratione suauis, & ita moratus, ut præ se probitatem quandam & ingenuitatem ferat, vehementius etiam fregit quodammodo veteris disciplinæ autoritatem. Spoliavit enim virtutem suo decore, imbecillamque reddidit, quòd negauit in ea sola positum esse beatè viuere. 1. Acad. 24
 Persecutus est Aristoteles animantium omnium ortus, vitæ, figuras: Theophrastus autem stirpium naturas, omniumque ferè rerum, quæ è terra gignerentur, causas atque rationes. 5. de Fin. 9
 Hoc illud est quod Theophrastus sustinere nõ potuit. Nam quum statuisset verbera, tormenta, cruciatus, patriæ euerfiones, exilia, orbitates, magnam vim habere ad malè miserèque viuendum, non est ausus elatè & amplè loqui, quum humiliter demissèque sentiret. quàm bene, non quæretur: constanter quidem certè. Hic autem elegantissimus omnium philosophorum & eruditissimus non reprehenditur, quum tria genera dicit bonorū: vexatur autem ab omnibus. Primùm in eo libro, quem scripsit de vita beata, in quo multa disputat, quam obrem is qui torqueatur, qui crucietur, beatus esse non possit. 5. Tusc. 18
 Vexatur idem Theophrastus & libris & scholis omnium philosophorum, quòd in Callisthene suo laudari illam sententiam, Vitam regit fortuna, non sapientia. 5. Tusc. 19
 Theophrastus moriens accusasse naturam dicitur, quòd ceruis & cornicibus vitam diuturnam, quorum id nihil interesset: hominibus, quorum maxime interfuisset, tam exiguum vitam dedisset: quorū si ætas potuisset esse longinquior, futurum fuisse, ut omnibus perfectis artibus, omni doctrina hominum vita erudiretur. 3. Tusc. 58
 Theophrasti discipulus Demetrius Phalereus. 1. Offic. 3
 Nec verò Theophrasti inconstantia ferenda est. Modò enim menti diuinum tribuit principatum, modò cælo, tum autem signis syderibusque cælestibus. 1. de Nat. deor. 26
 Quod maxime efficit Theophrasti de vita beata liber, in quo multum admodum fortunæ datur: quod ita si se habeat, non possit beatè præstare vitam sapientia. 5. de Fin. 11
 Primùm Theophrasti Strato physicum se voluit: in quo etsi est magnus, tamen noua pleraque, & perpauca de moribus. 5. de Fin. 12
 Scopædæon ad Theophrastum affecit, mihi de libris Q. Fratris. 2. ad Att. 13. aliis, ad Theophrastum.
 Quomodo Theophrasto placet verecūda tralatio. 16. fam. 23
 Ut ego iam non mirer illud Theophrasto accidisse, quod dicitur, quum percontaretur ex anicula quadam, quanti aliquid venderet: & respondisset illa atque addidisset, Hospes non pote minoris: tulisse eum molestè, se non effugere hospitis speciem, quum ætatem ageret Athenis, optimeque loqueretur. Brut. 89
 Theophrastum tamen adhibeamus ad pleraque, dummodo plus in virtute teneamus, quàm ille tenuit firmitatis & roboris. 5. de Fin. 11
 Meretricula etiam Leontium contra Theophrastum scribere ausa. 1. de Nat. 65
 Quis Aristotele neruosiore? Theophrasto dulciore? Brut. 62. a
 A Theophrasto leges etiam cognouimus. 5. de Fin. 9
 Sæpe ab Aristotele, à Theophrasto mirabiliter est laudata per seipsa rerum scientia. 5. de Finib. 66
 Sed huius loci de magistratibus sunt propria quædã, à Theophrasto primū, deinde à Dione Stoico quæsitã subtilius. 3. de Legib. 15
 Quoniam tanta controuersia est Dicæarcho familiari tuo, cum Theophrasto amico meo, ut ille tuus non exegit, nisi longè omnibus anteponat, hic autè non deophrastum. Att. 2. 39
 Theopompus.
 Theopompus ab Ilocrate magistro impulsus, ad historiam se contulit. 2. de Orat. 31
 Acerrimo ingenio Theopompus, lenissimo Ephorus fuit, unde Ilocratem dixisse traditum est alteri se calcaria adhibere, alteri frænus. Brut. 107
 Theopompus, elatione orationis suæ, & Philisto & Thucydidi offecit. Brut. 33

Theopompus reprehensus, quòd vocalium concursum vitauerit. Orat. 84
 Apud Herodotum patrem historiæ, & apud Theopompum sunt innumerabiles fabule. 1. de Leg. 4
 A Theopompo nõ sine causa Ephori Lacedæmonie regibus sunt oppositi. 3. de Leg. 17
 Ilocrates doctor singularis dicebat, se calcaribus in Ephoro, contra autem in Theopompo frænus vi solere: alterum enim exultantem verborum audacia reprimebat, alterum cunctantè & quasi verecundantè incitabat. 3. de Orat. 21
 Theopompinus.
 Itaque ad Ilocratem à nobis quæ tibi vni legamus, Theopompino genere aut etiã asperiore multo pangentur. 2. ad Att. 19
 Theopompus tenuis. 12. ad Att. 9
 Theopompus. in Verr. 2. 44. b
 Percepta appello quæ dicuntur deophrastum. de Fato, 17. a
 Theramenes.
 Suppares atati fuerunt, Alcibiades, Critias, Theramenes: quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex Thucydidis scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest: grandes erant verbis, crebri sententis, compressione rerum breues, & ob eam ipsam causam interdum subobscuri. Brut. 14
 Quam me delectat Theramenes, quàmque elato animo est! qui quum coniectus in carcerem triginta iussu tyrannorum, venenum ut sitiens obbibisset, reliquum sic è poculo eiecit, ut id resonaret. quo sonitu reddito, arrides, Propino, inquit, hoc pulchro Critiæ, qui in eum fuerat teterimus. 1. Tusc. 79
 Theramenis oratio, qua facit eum Plato vsus apud iudices iam morte mulctatum. Tusc. q. lib. 1. 80
 Sed quid ego Socratem aut Theramenem, præstantes viros virtutis & sapientiæ gloria commemoro? 1. Tusc. 90
 Multa Lysia scripta sunt, nonnulla Critiæ, de Theramene audiui. 2. de Orat. 52
 Therma.
 Cogitate nunc, cum illa sit hæc insula, quæ vndique exitus maritimos habeat, quid ex cæteris locis exportatum putetis? quid Agrigeto: quid Lilybæo: quid Panormo: quid Thermis: quid Halesæ? & c. 4. in Ver. 134
 Thermopyla.
 Hinc Rhetorum campis de Marathonie, Salamine, Plateis, Thermopylis, Leuctris. 1. Offic. 89. a
 Thermus.
 Thermus cum Syllano contendere existimatur. ad Att. 12
 Innocens & bonus vir, & omnibus rebus ornatus A. Thermus, bis eodem anno me defendente absolutus. pro Fl. 76
 Thesaurus.
 Thesaurus rerum omnium memoria. 1. de Orat. 10. a
 Seruus domini patrimonium circumplexus, quasi thesaurum draco. 13. Philip. 351
 Respondit coniector thesaurum defossum esse sub lecto. 2. de Diuinat. 199. a
 Qui thesaurum inuicturum, aut hæreditatem venturam dicunt, quid sequuntur? de Diuin. 112. b
 Obruere thesaurum alicubi. de Senect. 19. a
 Qui illos locos tanquam thesauros aliquos argumentorum notatos habet. Part. 60
 Non si Varronis thesauros haberem, sustinere sumptum possem. Brutus Ciceroni, lib. 11. 10. 11. a
 Suppeditare alicui aliquid de thesauris suis. de Finib. 78. b
 Tibi de gloria excudã aliquid, quod lateat in thesauris tuis. Att. lib. 15. 330. 3. a
 Thefeus.
 Thefeus, Neptuni filius. 3. de Nat. deo. 31
 An etiam Thefeus Marathonii tauri cornua comprehendit iratus? Tusc. quæst. lib. 4. 40
 Quod Thefeus à docto viro se audiuisse dicit, id de seipso loquitur Euripides. 3. Tusc. 26
 Quid, quod Thefeus exegit promissum à Neptuno? cui cù tres optationes Neptunus dedisset, optauit interitum filii sui, quum is patri suspectus esset de nouerca. quo optato impetrato, Thefeus in maximis fuit lucubris. 3. Offic. 126
 G G G. iiii.

Theſeus Atticos demigrare ex agris, & in aſtu, quod appellatur, omnes ſe conferre iuſſit. 2. de Leg. 4
 Theſeus Hippolytum perdidit. 3. de Natura deo. 57
 Theſei dictum,
 Futuras necum commentabar miſerias. 3. Tuſc. 97

Theſis.

Orator à propriis perſonis & temporibus ſemper, ſi poteſt, auocat controuerſiam. Latius enim de genere, quàm de parte diſceptare licet, vt quod in vniuerſo ſit probatum, id in parte ſit probari neceſſe. hæc igitur quæſtio à propriis perſonis & temporibus ad vniuerſi generis ratione traducta, appellatur Theſis. in Orat. 26

Oratorum eſſe. de Orat. 152. b
 Philoſophorum eſſe, cum antea eſſent oratorum. de Orat. 132. b

Inſinitum, quod illi appellant, nos pro poſitum poſſumus nominare. in Topicis. 42

Sed tamen ne me totum ægritudine dedam, ſumpſi mihi quaſdam quæ & politicae ſunt, &c. ad Attic. lib. 9. 172. 4. a

Atque curſu meas commentari non deſino. ad Atticū, lib. 9. 180. 2. a

Theſmotes.

Signum Apollinis qui Theſmotes vocatur, pulcherrimum & maximum. 6. Ver. 106

Theſpiaz.

Theſpiaz olim propter cupidinis ſignum à Praxitele factum vſebantur. 6. in Ver. 3. & 4

Theſpienſes. in Ver. 231. b

Theſprotia.

Decedes, cum voles: niſi forte iam deceſſiſti, quem videbitur, præficias Theſprotiaz & Chaoniae. 6. ad Att. 31

Theſſalia.

Omnis erat tibi Achaia, Theſſalia, Athenæ, cuncta Græcia addicta. in Piſ. 18

Bœotia, Theſſalia, quibus locis nuper legatus L. Flaccus imperatore Metello præfuit. pro Flac. 49

Tribuni militum inimici: Ceturiones, & ſi qui ex tanto exercitu reliqui milites exiſtunt, non dimiſſi abs te, ſed diſſipati te oderunt, tibi peſtem exoptant, te execrantur: Achaia exhausta, Theſſalia vexata, lacerata Athenæ, Dirhachium & Apollonia exinanita, Ambracia direpta, &c. in Piſ. 76

Victor è Theſſalia Brunduſtum cum legionibus reuertitſi: ibi me non occidiſti. magnum beneficium: potuiſſe enim fateor. 2. Philip. 72

Ter depugnauit Caſar cum niuibus, in Theſſalia, Africa, Hiſpania. omnibus affuit his pugnis Dolabella. in Hiſpanicèſi etiam vulnus accepit. 2. Philip. 82

Equitatus qui in Syriam ducebatur bipartitò, alter eum, à quo ducebatur, reliquit in Theſſalia, ſeſeque ad Brutum contulit: alterum in Macedonia Cn. Domitius adoleſcens ſumma virtute & conſtantia ab Legato Syriaco abduxit. 10. Philip. 278

Theſſalonica.

Theſſalonica munitio, obſeſſio militaris viæ. in Piſ. 31

Dat. 1111. Cal. Mai. Theſſalonicae. 3. ad Att. 10

Equidem adhuc miſer in maximis meis ærumnis & luctibus, hoc metu adiecto, maneo Theſſalonicae ſuſpenſus: nec audeo quicquam. 3. ad Att. 43. 4. a

Itaque expecto Theſſalonicae a cta Cal. Sext. ex quibus ſtatuum in tuoſne agros confugiam, &c. 3. ad Att. 55. 11. a

Iacuiſti moerens aliquot dies: atque inde obſoletus Theſſalonica omnibus inſciētibus noctūque veniſti. in Piſ. 70

Theſſalonica m fide tua venire iuſſiſti. in Piſ. 66

Ego propter viæ celebritatem & quotidianam expectationem rerum nouarum, non commoui me adhuc Theſſalonica: ſed iam extrudimur, non à Plancio, verum ab ipſo loco minimè appoſito, ad tolerandam in tanto luctu calamitatem. 3. ad Att. 54. 2. a

Nec me Theſſalonica commoui, vbi eſſe ſtatueram, quoad aliquid ad me de eo ſcriberes, quod proximis literis ſcripſeras. 3. ad Att. 53. 1. a

Theſſalonicenſes.

Theſſalonicenſes poſiti in gremio imperii noſtri, relinquere oppidum & arcem munire coguntur. de Prou. 3
 Theſſalonicenſes, cum oppido deſperaffent, munire arcem coegerunt. in Piſ. 67

Theudas.

Theudas, C. Trebatii libertus. 6. fam. 34

Theutoni.

Idem cum Iugurtha, idem cum Cimbris, idem cum Theutonius bellum adminiſtraret. pro Leg. Man. 42. de Mario.

Tholoſanus.

Cognoſce alias quæſtiones, auri Tholoſani, coniurationis Iugurthinæ. 3. de Nat. 55

Thoria lex.

Cum ageretur in ſenatu de agris publicis, & de lege Thoria, & premeretur Lucullus ab iis qui à pecore eius depaſci agros publicos dicerent, Non eſt, inquit, Luculli pecus illud, erratis: &c. 2. de Orat. 156

Thoyth.

Quintus, quem colunt Pheneatae, qui Argum dicitur intermiſſe, ob eamque cauſam Ægypto præſuiſſe, atque Ægyptiis leges & literas tradidiſſe. Hunc Ægyptii Thoyth appellant: eodemque nomine anni primus menſis apud eos vocatur. 3. de Nat. 40. de Mercurio.

Thracius. Vide Thrax.

Thraſimenus. Vide Traſymenus.

Thraſo.

De ſacerdotio tuo cognoſces ex iis literis quas Thraſoni tuo liberto dedi. 2. fam. 3

Thraſybulus.

Thraſybulus armatus ad patriæ moria accēſſit. 8. ad Att. 12

Thraſymachus.

Sed princeps inueniendi fuit Thraſymachus, cuius omnia nimis etiam extant ſcripta numeroſe. in Orat. 101

Nam quum concisus ei Thraſymachus minutis numeris videretur, & Gorgias, qui tamen primi traditur arte quadam verba iunxiſſe. in Orat. 23

Quid de Prodicō Ceo, quid de Thraſymacho Chalcedonio, de Protagora Abderita loquar, quorum vnusquisque plurimum temporibus illis etiam de natura rerum & diſſeruit & ſcripſit. 3. de Orat. 70. & in Brut. 15

Tum Leōtinus Gorgias, Thraſymachus Chalcedonius, &c. de Cla. Orat. 15. a

Thrax.

Vt Rex Ariobarzanes Conſulem veſtrum ad eadem faciendam tanquam aliquem Thracem conduceret: de Prou. 8

O impudentiam incredibilem! tantumne ſibi ſumpſit, quia Trallibus Myrmillo Thracem iugulauit familiarē ſuum: 6. Philipp. 112

Arſinoam Thracum, Neopactum, vt modò tute indicaſti, nobiles vrbes atque plenas fateris ab hoſtibus eſſe captas. in Piſ. 72

Aut ſiquis Hiſpanorum aut Gallorum aut Thracum, mille aut duo millia occidiſſet, non eum hac conſuetudine quæ increbuit, Imperatorem appellaret ſenatus: 14. Phil. 392

Thracius.

Via illa noſtra quæ per Macedoniam eſt vſque ad Helleſpōtum militaris, non ſolum excursionibus Barbarorum ſit infeſta, ſed etiā caſtris Thraciis diſtincta ac notata. de Prouinc. Conſul. 3. a

Threſidicus.

Cum ornaffet Threſidicus, comitem & familiarem ſuum, illum miſerū fugientē iugulauit. in Ant. 212. b. id eſt armis.

Threicius.

Barbarum, & eum quidem, vt ſcriptum eſt, compunctum notis Threiciis, diſtincto gladio iubebat anteire. 2. Off. 34. a

Thucydides.

Thucydides, qui & Athenienſis erat, & ſummo loco natus, ſummusque vir. Brut. 21

Antiquiſſimi ferè ſunt, quorum quidem ſcripta conſtat, Pericles atque Alcibiades, & eadem ætate Thucydides, ſubtiles, acuti, breues, ſententiis magis, quàm verbis abundantes. 2. de Orat. 52

Thucydides, locuples author. Brut. 23
 Thucydides autem præfraſtor, nec fatiſ (vt ita dicā) rotundus. in Orat. 23

Siculus ille capitalis, creber, acutus, breuis, penè puſillus Thucydides. Q. fra. lib. 2. 15. 4. a

Post illum (Herodotum) Thucydides omnes dicendi artificio mea ſententia facilè vicit, qui ita creber eſt rerum frequentia, vt verborum propè numerum ſententiarum numero cōſequatur: ita porro verbis aptus & preſſus, vt neſcias vtrum res oratione, an verba ſententiis illuſtrentur. Atqui ne hunc quidem, quanquam eſt in Repu. verſatus, ex numero accepimus eorū, qui cauſas diſtitarunt: & hos libros tum ſcripſiſſe dicitur, quum à Rep. remotus, atque, id quod optimo cuique Athenis accidere ſolitum eſt, in exilium pulſus eſſet. 2. de Orat. 30. a

Thucydides autem res geſtas & bella narrat & prælia, grauior ſanè & probè, ſed nihil ab eo transferri poteſt ad forenſem vſum & publicum. Ipſæ illæ conciones ita multas habent obſcuras abdiſtaſque ſententiis, vix vt intelligātur: quod eſt in oratione ciuili vitium maximum. in Orat. 16
 Quo magis ſunt Herodotus, Thucydidesque mirabiles: quorum ætas cum in eorum tempora, quos nominaui, incidiffet, longiſſimè tamen ipſi à talibus deliciis, vel potius ineptiis abſuerunt. Alter enim ſine vllis falebris quaſi ſedatus amnis fluit: alter incitator fertur, & de bellicis rebus canit etiam quodāmodo bellicum: primisque ab his (vt ait Theophrastus) hiſtoria cōmota eſt, vt auderet vberius quàm ſuperiores, & ornatius dicere. in Orat. 22

Sed exorietur Thucydides: eius enim quidam eloquentiam admirantur: id quidem rectè, ſed nihil ad eum oratorem quem quærimus. de Opt. gen. Orat. 148

Sed hæc fuerit, vt ait Thucydides, ἀκόλῳ λόγῳ non inutilis. 7. ad Att. 5

Ego iſtis cenſuerim & nouam iſtam quaſi de muſto ac lacu feruidam orationem fugiendam, nec illam præclarā Thucydides nimis veterem, tanquā Anitanam notam perſequendam. Ipſe enim Thucydides ſi poſterius fuiſſet, multo maturior fuiſſet & mitior. Brut. 159

Huic ætati ſuppares Alcibiades, Critias, Theramenes: quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex Thucydides ſcriptis, qui ipſe tum fuit, intelligi maximè poteſt. Brut. 14

Thucydides verba de Themiftocle. 10. ad Att. 24

Amatores huic deſunt, ſicuti multis iam antè ſeculis & Philoſto Syracuſio & ipſi Thucydidi. Brut. 33

Ante Periclem, cuius ſcripta quædam feruntur, & Thucydidem, qui non naſcentibus Athenis, ſed iam adultis fuerunt, litera nulla eſt, quæ quidem ornatū aliquem habeat, & oratoris eſſe videatur. Brut. 13

Thucydidem, inquit, imitamur. Optimè, ſi hiſtoriam ſcribere, non ſi cauſas dicere cogitatis. Thucydides enim rerum geſtarū pronuntiator ſyncerus & grandis etiam fuit: hoc forenſe concertatorium iudiciale non tractauit genus. Orationes autem quas interpoſuit (multæ enim ſunt) eas ego laudare ſoleo, imitari neque poſſum, ſi velim, nec velim fortāſſe, ſi poſſim. Brut. 158. a

Quis porro vnquam Græcorū rhetorum à Thucydide quicquam duxit: At laudatus eſt ab omnibus, fateor: ſed ita vt rerum explicator prudens, ſeuerus, grauis: non vt in iudiciis verſaret cauſas, ſed vt in hiſtoriis bella narraret. Itaque nunquam eſt numeratus orator. Nec verò ſi hiſtoriā non ſcripſiſſet, nomen eius extaret, quum præſertim fuiſſet honoratus & nobilis. Huius tamen nemo neque verborum, neque ſententiarum grauitatem imitatur. Sed quum mutila quædam & hiantia locuti ſunt, quæ vel ſine magiſtro facere potuerunt, germanos ſe putant eſſe Thucydides. Orat. 17

In Thucydide orbem modo orationis deſidero. in Orat. 138

Thucydidius.

Quare ſiquis erit qui Thucydidio genere cauſas in foro dicendum eſſe profiteatur, is abhorreat etiam à ſuſpicionē eius quæ verſatur in re ciuili & forenſi. de Optim. gene. Orat. 149. a

Ecce autem aliqui ſe Thucydidios profitentur, nouū quoddam imperitorum & inauditum genus. in Orat. 16. a
 Thuri. Att. 154. b

Thus.

Omnibus vicis ſtatuz factæ ſunt, ad eas thus & cerei. Officior. 68. b

Thura & odores incendere. in Ver. 218. b

Thuribulum.

Num etiam de L. Papirio viro primario, locuplete, honeſtoque equite Romano thuribulum emiſti: 6. Verr. 40. a

Thuſculanus Thuſculanenſis, Vide Tuſculanus.

Thuſceniſ.

Niſi forte Pacionii neſcio cuius hominis, ne Græci quidem, at Myſi, aut Phrygiis potius, querelis moueri putas: aut Thuſceni hominis fuioſi ac ſordidi vocibus, cuius tu ex impuriſſimis faucibus inhoneſtiſſimam cupiditatem eripuiſti ſumma cum æquitate. 1. ad Q. frat. 15

Thuſculum.

Primum generis antiquitas, quam Thuſculo & clariffimo municipio profeſtam, in monimētis rerum geſtarum incifam ac notatam videmus. pro Font. 25

Thuſcus.

An vos Thuſci & Barbari auſpicioſum pop. Rom. ius teneatis: de Nat. deor. 2. 8

Marc inferum Thuſcum. de Orat. 149. b
 Cur enim Thuſcis potius, quàm Latinis darent: de Diuin. 130. b

Thyamis, fluuius. Att. 100. b

Thyeſtes.

Agnum inter pecudes aurea clara coma, Quondam Thyeſtem clepere auſum eſſe è regia: Qua in re adiutricem coniugem cepit ſibi. 3. de Natura deor. 49

Nam hoc Prætorē ludos Apollini faciente, cum Thyeſtem fabulam docuiſſet, Q. Martio, Cn. Seruilio Coſſ. mortem obiit Ennius. Brut. 38

Thyeſteus.

Thyeſtea iſta execratio eſt, poetæ vulgi animos, non ſapientum moueat. in Piſonem, 34. a

Thyone.

Dionyſios multos habemus. Primum è Ioue & Proſerpina natum. Secundum Nilo qui Nyſam dicitur interemiſſe. Tertium Caprio patre, &c. Quartum Ioue & Luna, &c. Quintum Niſo natum & Thyone, &c. 3. de Nat. 41

Thyreum, oppidum. epiſt. 226. b

Tibarini.

His erant ſinitimi pari ſcelere & audacia Tibarini: ab his Pin deniſſo capto obſides accepi, exercitum in hyberna dimiſi. 15. fam. 19

Tiberius.

T. Gracchus, P. filius, bis Coſ. & Cenſor grauis & eloquens, cuius oratio Græca apud Rhodios. Brut. 39

Quid: Tiber. Gracchus, P. F. qui bis Conſul & Cenſor fuit, idemque & ſummus augur, & vir ſapiens, ciuiſque præſtans, nonne vt C. Gracchus filius eius ſcriptum reliquit, duobus anguibz domi comprehenſis aruſpices conuocauit: de Diuin. 34

Tibe. Gracchus regnum occupare conatus eſt, vel regnauit is quidem paucos menſes. de Amic. 38

Tib. Gracchus conſul iterum, creauit P. Scipionem & C. Figulum Coſſ. primus rogatorum, vt eos retulit, ibidem eſt repente mortuus. de Nat. 2. 8

T. Gracchus diligentiſſima Corneliæ matris à puero doctus, & Græcis literis eruditus fuit. Nam habuit ſemper exquiſitos è Græcia magiſtros. Brut. 53

Tiber. Gracchus quum tabernaculum vitio cepiſſet imprudens, quod inauſpicato pomœrium tranſgreſſus eſſet, comitia Coſſ. rogandis habuit. Diuin. lib. 1. 32

T. Gracchus à Rep. interfectus propter turbulentum Tribu natum, ad quem ex inuidia fœderis Numātini bonis iratus acceſſerat. Brut. 53

Tib. Gracchus Reipub. optimè conſtituz otium perturbauit. Acad. quæſt. edit. 1. lib. 2. 15

Tiberius Gracchus ex Cornelia, P. Scipionis filia, duos Gracchos sustulit. 1. de Inuent. 103
Apud maiores autem nostros video disertissimum habitum ex Latio L. Papirium Fregellanum, T. Gracchi P. F. ferè ætate: eius autem oratio est pro Fregellanis colonisque Latinis habita in senatu. Brut. 88
T. Gracchi orationes habemus, nondum satis splendidas verbis, sed acutas, prudentiæque plenissimas. Brut. 35
Quid in P. Scipionem sine lachrymis nō queo dicere: Nam Carbonem quoque, quem modò posuimus, propter recentem pœnam Tib. Gracchi sustinimus. de Am. 38
Non enim paruit ille Tib. Gracchi temeritati, sed præfuit: nec se comitem illius furoris, sed ducè præbuit. de Am. 35
Q. Metelli oratio contra T. Gracchum in C. Fannii annalibus. Brut. 40
Eodem in genere est habitus is qui iniuria accepta fregit T. Gracchum patientia. Brut. 49
Qui quibus rebus vtilitas reipub. pararetur, augereturque, teneret, iisque vteretur, hunc reipub. rectorem, & consilii publici auctorem esse habendum: prædicarémque P. Lætulum principem illum, & Tiberium Gracchum patrem, &c. 1. de Orat. 106
Per Tiberium Gracchum non solum vetitus, sed etiam sublatus intercessor fuerat. 3. de Leg. 23
At verò Tib. Gracchum sequebatur C. Carbo, C. Cato, & minime tunc quidem C. Frater, nunc idem acerrimus inimicus. de Amic. 38
Tib. quidem Gracchum Remp. vexantem à Q. Tuberone, æqualibusque amicis derelictum videbamus. de Am. 34
Vt igitur Tib. Gracchum quum videor concionantem in Capitolio videre de M. Octauiodeferentem fitellam, tum eum motum animi dico esse inanem: &c. 1. de Nat. d. 75
Vtinam in Tib. Graccho, Catoque Carbone talis mens ad rempub. bene gerendam fuisset, quale ingenium ad bene dicendum fuit, profectò nemo his viris gloria præstisset. Brut. 52

Tiberinus.

In augurum precatone Tiberinum, Spinonem, Auenionè, Nodinum, alia propinquorum fluminum nomina videmus. 3. de Nat. d. 37

Tibi, datius, vide Tu.

Tibia.

Cum tam bonos septenarios fundat ad tibiam. Tus. q. 171. b
Si tibiæ inflatæ non referant sonum, abiciendas eas sibi tibicen putet. de Cla. Orat. 100. a
Si ex oliua modulatè canentes tibiæ nascerentur, num dubitares quin inesset in oliua tibicinis quædam scientia? de Nat. d. 32. a
Tibiæ nuptiales. 4. ad Heren. 199
Vt epularum solenniù fides & tibiæ indicant. de Or. 161. b
Cantus vocum, neruorum, & tibiæ pro Sex. Rosc. 41. b & 2. de Nat. d. 110

Tibicen.

Tibicen sine tibiis canere non potest. 2. de Orat. 184. a
Tibicen Antigenidas dixit discipulo sanè frigenti ad populum, Mihi cane & musis. de Clar. 181. b
Rhodijs tibicen. in Verr. 165. b
Tibicen adhibebatur in consecratione. pro Dom. 238. b
Tibicen repente conticuit. de Arusp. 249. b. & de Nat. 30. b
Simul inflauit tibicen. Acad. q. 21. b
Qui primo inflatu tibicinis Antiopæ esse aiunt. Acad. q. 6. b
Trasit idè iurisconsultus tibicinis Latini modo. pro Mur. 23
Tibicinis scientia. de Nat. d. 2. 17
Non sunt in oratione tanquam tibicini percussionum modi, sed vniuersa comprehensio. in Orat. 115. a
Ille autem qui sciret se nepotem bellum tibicinem habere, & sat bonù vnctore, discessit à me. ad Gallū, lib. 7. 27. 5. a
Ad cantus & tibicinem profequi laudes clarorū virorum. de Leg. lib. 2. 57
Tibicinibus decem extenuato funerū sumptu. 2. de Leg. 55

Tibur, vide Tybur.

Tignarius.

Atheniensium quoque plus interfuit firma tecta in domici-

liis habere, quàm Mineruæ signū ex ebore pulcherrimū: tamen ego me Phidiam esse malle, quàm vel optimum fabrum tignarium. de clar. Orat. 139. a

Tignium.

Quid agat Domitius in Marfis, Tignii Thermus, P. Accius Cinguli, &c. 7. ad Att. 46. alii legunt Ignii.

Tigranes.

Hunc (Mithridatem) in illo timore & fuga Tigranes rex Armenius excepit, diffidentemque rebus suis confirmavit, & afflictum erexit, perditumque recreauit. pro Leg. Man. 15
Bellum graue & periculosum vestris veltigalibus atque sociis, à duobus potentissimis regibus inferitur, Mithridate & Tigra: quorum alter relictus, alter laceffitus, occasionem sibi ad occupandam Asiam oblatam esse arbitratur. pro Leg. Manil. 2

Cum Armeniorum rege Tigrae graue bellum perditurumque gessimus, quum ille iniurijs in socios nostros inferendis bello propè nos laceffisset: hic & ipse per se vehemens fuit, & acerrimum hostem huius imperii Mithridatem pulsum Ponto, opibus suis, regnoque defendit: & à Lucullo summo viro atque imperatore pulsus, animo tamen hostili cum reliquis copijs suis in pristina mente mansit. Hunc Cn. Pompeius, quum in suis castris supplicè abiectumque vidisset, erexit: atque insigne regni, quod ille de suo capite abiecerat, reposuit, & imperatis certis rebus, regnare iussit. pro Sest. 49

Tigurinus ager. pro Tulio: apud Quintilianum.

Tilica.

Sisenna quid dicas nescio, metuo insidias. sputatilica quid est hoc? sputa quid sit scio, tilica nescio. de Cl. Orat. 141. a

Timæus.

Timæus, familiaris Attici. 6. ad Att. 16
Callisthenes Troicum bellum, Timæus Pyrrhi, Polybius Numantinum. 5. fam. 28. sub. contextit.
Timæus, quantum iudicare possum, longè eruditissimus, & rerum copia & sententiarum varietate abundantissimus, & ipsa compositione verborum non impolitus, magnam eloquentiam ad scribendum attulit, sed nullum vsum forensis. 2. de Orat. 32

Genera autem Asiaticæ dictionis duo sunt. Vnum sententiosum & argutum, sententijs non tam grauibus & seueris, quàm cœcinnis & venustis: qualis in historia Timæus fuit. in Brut. 81

Quamquam Timæus eum (Lysiam) quasi Licinia & Mutia lege repetit Syracusas: & quodammodo est nonnulla in iis etiam inter ipsos similitudo: acuti sunt, elegantes, facti, breues. Brut. 31

Concinnèque, vt multa, Timæus, qui cum in historia dixisset, qua nocte natus Alexander esset, eadem Diana Ephesiæ templum deflagrauisse. adiunxit, Minime id esse mirandum, quòd Diana quum in partu Olympiadis adesse voluisset, abfuisset domo. 2. de Nat. 51

Quòd nō ingeniū mihi solum suppeditatū fuerit tuū, sicut Timoleonti à Timæo, aut ab Herodoto Themistocli. 5. Fam. 33

Aut quū rerum obscuritas non verborum facit, vt non intelligatur oratio: qualis est in Timæo Platonis. 2. de Fin. 12

Timagoras.

Itaque Timagoras Epicureus negat sibi vnquā, quū oculū torfisset, duas ex lucerna flammulas esse visas. 4. Acad. 72

Timantes.

Similis in pictura ratio est, in qua Zeuxim & Polygotum & Timantem, & eorum qui non sunt vsi plusquam quatuor coloribus, formas & lineamenta laudamus. Brut. 35

Timarchides.

Interea istius libertus & accensus, idem Timarchides, qui est (id quod ex plurimis testibus priore actione didicistis) rerū huiusmodi omnium trāsactor & administer. 4. Ver. 48
Iam hic Timarchides quantā pecuniā fecerit, planè adhuc cognoscere nō potuistis: verū tamen priore actione, quàm variè, quàm improbè prædatus esset, multorum ex testimonijs cognouistis. In mulierum corruptulis, & in omni eiusmodi luxuria atque nequitia mirandum in modum

reperiebam hunc Timarchidem ad istius flagitiosas libidines, singularémque nequitiam natum atque aptū fuisse: inuestigare, adire, appellare, corrumpere, quiduis facere in eiusmodi rebus, quauis callidè, quauis audacter, quauis impudenter: eundem mira quædam excogitare genera furandi. 4. Verr. 92, & 93

Itaque in Sicilia non Athenionem, qui nullum oppidum cepit: sed Timarchidem fugitiuum omnibus oppidis per triennium scitote regnasse: in Timarchidis potestate sociorum pop. Romani antiquissimorum atque amicissimorum liberos, matrefamilias, bona, fortunaque omnes fuisse. Is igitur, vt dico, Timarchides in omnes ciuitates accepto pretio, Censores dimisit. Comitibus isto Prætoris Cenforum ne simulandi quidem causa fuerūt. 4. Verr. 94

Timeo.

Equidem illud molior, quod tu mones, &c. sed timeo ne non impetrem. ad Att. lib. 9. 173. 12. a

Timeo quemadmodum hæc explicari possint. Brutus Ciceroni, lib. 11. 10. 9. a

Nūc istic quid agatur, magnopere timeo. ad Att. lib. 3. 48. 2. a

Quæ cum cogito, iam nunc timeo, quidnam pro offensione hominū, qui illi inimici insensique sunt, &c. 1. Ver. 23. a

Omnes labores te excipere video, timeo vt sustineas. ad Terentiam, lib. 14. 2. 8. a

Nō timeo hoc opinione, sed interfui sermonib⁹. 9. ad Att. 30

Meliore Repub. quàm timeo. 15. fam. 28

Itaque timeo de Consulatu, ne, &c. ad Brut. 4. 6. a

Omnia timeo de illis. 7. ad Att. 44

De Repub. valde timeo. ad Att. lib. 7. 126. 1. a

Iste qui timet vmbras. 15. ad Att. 39

Sed tamen in eiusmodi perturbatione rerum, quamquam omnia sunt timenda, nihil magis quàm perfidiam timeo. Lentulo, lib. 1. 5. 4. a

Quid possem, timebam. ad Att. lib. 12. 244. 2. a

Quotidie aliquid fit leuius & liberius, quàm timebam⁹. ep. 88. b

A quo quidem genere iudices, ego nunquam timui. pro Syl. 44. a

Timuit Epicurus, ne, si vnum visum esset falsum, nullum esset verū: omnes sensus veri nūctios dixit esse. 1. de Na. 49

Valde & meam & vestram vicè timeam necesse est. 11. fam. 31. in epist. D. Bruti.

Casum autem prælii nemo nostrū erat quin timeret. 2. de Diuin. 170. a

Timeremus dies & noctes sempiternū dominū. de Nat. 1. 39

De vita, si paratior ab exercitu esses, timuissim. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 10. 2. a

Timere, mœrere, in libidine esse, non in posteris & consequentibus, sed in primis continuo peccata sunt. de Finib. lib. 3. 26, & 27

Timere arbitrio suo. pro Dom. sua, 6

Siqui se timere simularunt. ad Lentulum, lib. 1. 9. 45. a

Timere labores & molestias. 1. Offic. 101

Maiusque malū tam diu timere, quàm est illud ipsum quod timetur. 10. ad Att. 45

Non timere sine timore non posse. pro Mil. 1

Ne timendo, magis timere cogare. 11. fa. 33. in epist. D. Bruti.

Timidus.

Homo timidus atque imperitus. pro Cecin. 13. a

Timidus ac tremens. in Pis. 58. a

Nemo me minus timidus, nemo cautiore. 12. Philip. 336. a

Ita non timidus ad mortem, vt in acie sit ob Rempub. interfectus. de Fin. 103. a

Si in alterutro peccandum sit, malim videri nimis timidus, quàm parum prudens. pro Marcello, 12. a

Vt imbelles timidi que videamur. 1. Offic. 116. a
Liberi à delictis, cauti in periculis, non timidi in contentionibus. 1. de Leg. Agr. 17. a
Timidiores paulo. 1. de Fin. 105. a
Timidissimæ in oppidis conciones. ad Att. lib. 7. 139. 2. a

Timide.

Sed hoc quidem in dolore maximè est prouidendū, nequid abiectè, nequid timidè, nequid ignauè, nequid seruiliter, mulhebriterve faciamus. 2. Tusc. q. 94. a

Non reperietis hominem timidè, nec leuiter hæc improbissima lucra ligurientem. 5. Verr. 153. a

Quæquā à me de ea timidè modicèque dicitur. pro Syl. 59. a

Timidè ac pedetentim ad aliquid agendum descendere. pro Quintio, 29. a

Tum ille timidè, vel potius verecundè, facio, inquit, equidè. 5. de Fin. 11. a

Timidè dico, sed tamen dicendum est. pro Planc. 264. b

Timidè hoc dicam. 12. Philip. 336. a

Timidè fortasse signifer euellabat quod fidenter infixerat, 2. de Diuin. 102

Nam ipso præfente de eius virtute timidius dicerem. pro Cec. 299. b

Timiditas.

Omnis animi debilitata, & humilis, & fracta timiditas, seruitus est. Parad. 52

Cautio mea & timiditas in causis. 2. de Orat. 166. a

Timiditas & ignauia non cadunt in virum fortem. Tuscul. qu. libro 3. 13

Verecundiam timiditas imitatur. Part. 43. a

Ex rebus enim timiditas, non ex vocabulis nascitur. 4. de Finib. 86. a. Alias, oritur.

Supplicium in bello timiditati militis propositum esse. pro Cluent. 44. b

Cur ei bello propter timiditatem defuisti? 2. Philip. 79. a

Qui propter nescio quam credo timiditatem & nocturnos quosdā inanes metus tecū semper cubitauit. pro Cæl. 45. b

Quæ qui recipit, recipiat necesse est timiditatem & ignauitiam. 3. Tusc. 25. a

Quibus rebus intelligitur nec timiditatem ignauitiamque vituperari, nec fortitudinem patientiamque laudari suo nomine. 1. de Finib. 76. a

Timiditate nihil contemptius. 1. de Leg. 38

Tu pudore à dicendo, & timiditate ingenua quadam refugisti. de Orat. lib. 2. 6. a

Timor.

Timor, est metus mali appropinquantis. Tusc. q. lib. 4. 15

Nostris animus accessit, hostibus timor iniectus. ad Att. lib. 5. 108. 5. a

Hæc me iudices, pluribus verbis vobiscum agere coegit, nō timor meus de vestra fide, sed spes illorum noua. 3. Verriarum, 15. a

Quamquam te bonum timor faciebat, non diuturni magister officii. 2. Philip. 93

Dionysi⁹ quo cruciatu timoris angustolitus, qui, &c. Off. 37. b

Timoris renouatio magnam molestiam afferebat. 11. fam. 30

Timoris magna stultitia. ad Brut. 54. in epist. Bruti.

Timori nostro ignosce. 6. fam. 26. in epist. A. Cœcinnæ.

Ad timorem eorum, qui in culpa essent, præsidio meo vterentur. 15. fam. 9

Ad timorem proponitur. 6. fam. 9

Et animos à minore cura ad summum timorem traderet. epist. 5. b

Non yllam rem altam extimescens, quàm eadem, quæ mihi quoque facit timorem. Plancus Ciceroni, lib. 10. 18. 3. a

Spem improbis ostendistis, timorem bonis iniectistis. 1. de Lege Agr. 14. a

Quod vtinam inspeare possis timorem de illo meū. Brutus ad Cicer. 4. 7. a

Ades, inquit, animo, & omite timorem. in Somnio Scip. 5. a

Ætas quæ sequitur, magno est in timore. *epi. lib. 2. 20. Id est, magnum affert timorem.*

In timore alicuius rei esse. *12. fam. 25. in epist. Lentuli.*

Sine timore & sine nausea nauigare. *5. ad Attic. 23*

Sine timore sum. *Q. Frat. 32. 4. b*

Hæc siue timore, ut dicitur, de agris, quos in continenti habent, siue furore, siue potentia paucorum. *12. fam. 35. Id est siue quod timerent de agris.*

Amici nostri magno timore de nobis afficiuntur. *epist. 168. b. & pro Quint. 3*

Penè ille timore, ego risu corruui. *2. ad Q. frat. 2. 4*

Magno timore alicquem liberare. *Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 112*

Timore alicuius rei percitus. *12. fam. 33. in epist. Lentuli.*

Ciuitas percussa magno timore: cui opponitur *Recreata. ad Brutum. 3. 2. a*

Tum ego contremui timore perterritus. *de Diu. lib. 1. 103. a*

Spero meos omnes seruire laudi meæ, tamè magno timore sum, sed bene paramus. *ad Att. lib. 5. 101. 2. a*

Timores noui retexunt superiora. *11. fa. 25*

Timoribus plena nox. *16. fam. 20*

Timocrates.

Timocratem fratrem suum Metrodorus accusat, quod dubitet, omnia, quæ ad beatam vitam pertinent, ventre mectiri. *de Nat. deo. 1. 80*

Timocratem Epicurus, fratrem Metrodori sodalis sui, totis voluminibus concidit. *de Nat. deo. 1. 66*

Timoleon.

Timoleonti ingenium suum suppeditauit Timæus. *5. fa. 33*

Timolites.

Timolites ille vicanus, homo non modò nobis, sed ne inter suos quidem notus, vos docebit qualis sit L. Flaccus: pro Flacc. 6

Timolus.

Utrum enim in clarissimis est ciuibus is, quem iudicatū hic duxit Hermippus: qui hanc ipsam legationē, quam habet, non accepit à suis ciuibus, sed vsque Timolo petiuit, cui nullus honos in sua ciuitate habitus est vnquā. pro Flac. 35. hunc locum, Mela Tmolium, si integra lectio est, vocat.

Timon.

Similiterque definitur & mulierum odium, ut Hippolyti: & ut Timonis, generis humani. 4. Tusc. 19

Quineriam si quis asperitate ea est, & immanitate naturæ, congressus ut hominum fugiat atque oderit, qualè fuisse Athenis Timonē nescio quem accepimus. *de Amic. 73. a*

Ut odium in hominum vnuerfum genus, quod accepimus de Timone, qui *μωυιπρωτος* appellatur. *Tusc. 21. 4. b*

Timor. Vide Timeo.

Timotheus.

Quod idem fecit Timotheus, Cononis filius: qui quum belli laude non inferior fuisset, quàm pater, ad eam laudem, doctrinæ & ingenii gloriam adiecit. 1. Offic. 163

Timotheum, clarum hominem Athenis, & principem ciuitatis ferunt, quum cœnauisset apud Platonem, eoque conuiuio admodum delectatus esset, vidissetque eum postridie, dixisse, Vestra quidem cœnæ non solum in præsentia, sed etiam postero die iucundæ sunt. *Tusc. q. lib. 5. 72*

Timotheus, Cononis filius, homo doctus & summus imperator, ab Isocrate eruditus. 3. de Orat. 77

Seuera illa Lacedæmon nervos iussit, quod plures quàm septem haberet in Timothei fidibus, inde demi. 2. de Leg. 93

Timus.

Timus, vox, in legitimo, finitimo, æditimo, verbi tantum accessio est. *Top. 18*

Tindaritari, Vide Tyndaritari.

Tinctus, à Tingo.

Sit enim mihi tinctus literis. 2. de Orat. 47

Alterum quod totum arte tinctum videtur. *de Orat. lib. 2. 65*

Per triennium isti plena domo telarum, stragulum vestem confecit, nihil non in conchylio tinctum. 6. Verr. 52. a

Auditus est nobis Lælia Caii filia sæpe sermo: ergo illam patris elegantia tinctam vidimus. *de Clar. Orat. 111. a*

Nec enim Herculi nocere Deianira voluit, quum ei tunicam sanguine Centauri tinctam dedit. 3. de Nat. d. 98. a

Color autem albus præcipuè decorus deo est, cum in cæteris, tum maximè in textili. Tincta verò absint, nisi à bellis insignibus. 2. de Leg. 44

Tinnio.

Expecto Octauii concionem, & siquid aliud. maximè autè ecquid Dolabella tinniat. *ad Att. lib. 14. 319. 5. a*

Tiresias, Vide Tyresias.

Tiretius pons. *Att. 259. b*

Tiro, Tirociniū, Vide Tyro.

Tisias.

Primum artem & præcepta Siculos Coracem & Tisiam conscripsisse. *Brut. 22*

Tissenses.

Anno secundo Tissenses h. s. x. x. 1. lucri dare coguntur iniuncti. 5. Verrin. 73

Testimonium publicum Tissensium. 5. Ver. 74

Quid ergo? à Tissensibus perparua & tenui ciuitate, & aratoribus laboriosissimis, & c. 5. Verr. 73

Titan.

Quem quum perpetuo vestiuit lumine Titan. in Arato. 7. a

Titanes.

Plato Titanum è genere statuit eos, qui ut illi cælestibus, sic hi aduersantur Magistratibus. 3. de Leg. 4

Dii cum Titanis, ut cum Gigantibus, bella gesserunt. 2. de Nat. d. 102. a

Titillo.

Nam si ea sola voluptas esset, quæ quasi titillaret sensus, ut ita dicam, & ad eos cum suauitate afflueret, & c. de Fin. 1. 31

Nisi sensus quasi titillarentur voluptate. *Tusc. libro 3. 41*

Titillans.

Aut pluris esse contendat dulcedinem corporis, & titillantè ex ea re natam lætitiā, quam, & c. de Fin. lib. 3. 1

Hæc, est grauium hominum atque magnorum: illa, quasi assentatorum populi multitudinis leuitatè voluptate quasi titillantium. 2. Offic. 93

Titillatio.

Voluptates quibus quasi titillatio adhibetur sensibus. 1. de Nat. d. 79

At nò est voluptatū tāta quasi titillatio in senibus. *Cato. 43*

Titinia.

Qui in iudicio priuato vel maximo, cum ego pro Titinia Cottæ perorauissem, ille cōtra me pro Seruio Næuio diceret, subito totā causam oblitus est, idq; beneficiis & cætionib; Titinæ factum esse dicebat. *de Clar. 114. de Cn. Sicinio.*

Titinius.

Tum C. Flauius Pusio, Cn. Titinius, C. Mecœnas, illa robora populi R. cæterique huiuscemodi ordinis, non fecerunt idè quod nūc Cluētius, ut aliquid culpæ suscipere se putaret recusando, sed apertissimè repugnarūt, & c. pro Clu. 123

Dixit C. Fannius eques Rom. frater germanus Q. Titinii iudicis tui, tibi se pecuniam dedisse. 3. Ver. 91

Titius.

Sex. Titius, quod haberet imaginem L. Saturnini domi suæ, condemnatus pro C. Rab. 18

Ambigua sunt in primis acuta, atque in verbo posita, non in re: sed non sæpe magnum risum mouet, magis ut bellè & literatè dicta laudatur. ut in illum Titium, qui quum studiosè pila luderet, & idem signa sacra noctu frangere putaretur, gregalesque eum in campum nò venisse requirerent, excusauit Vespæ Terentius, quod eum brachium fregisse diceret. 2. de Orat. 140

Illuc reuertor: contra me quum sit actum, capta vrbe atque oppressa, Gellium, Firmidium, Titium, eiusdemque modi furias illis mercenariis gregibus duces & authores fuisse, quum ipse lator nihil ab horum turpitudine, audacia, foribus abhorreret. *pro Sest. 97*

Ita literis istius patrifamilias L. Titio cuidam ciui Rom. annulus de digito defractus est. 6. Ver. 51

Habuit hic lege Titia provinciā tacitā & quietā. *pro Mur. 16*

Titubo.

Videbis breui tempore magnos, non modò eos qui nihil titubarunt, sed etiam illum ipsum, qui peccauit, Catonem. *ad Attic. lib. 2. 24. 5. a*

De subfelliis queror: vna ex domo prodeunt: si verbo titubarint, quò reuertantur non habebunt. *pro Flac. 17. a*

Erubuisse, expalluisse, titubasse. *ad Heren. 7. b*

Si quid fortè titubatum est, ut sit in bello. *epist. 187. b*

Si tantulū offensum, titubatūque sit, ut ea quæ singulatim ac diu collecta sunt, vno tempore vniuersa perdamus. 1. Verrinarum, 40. a

Titubans.

Versus debilitatur, in quacunque sit parte titubatam. 3. de Orat. 106. a

Furtim mète ac lingua titubate facere aliquid. *pro Do. 107. a*

Titubanter.

Posuistis enim, atque id tamen titubanter & strictim, coniurationis hunc propter amicitiam Catulinæ participem fuisse. *pro Cæl. 10. a*

Titubanter & inconstanter loqui. *ad Heren. lib. 4. 215. a*

Titubatio.

Quo in genere euentus quoque videndus erit, hoc est, quid ex vnaquaque re soleat euenire, magnopere considerandum est, ut metus, lætitia, titubatio. 2. de Inuent. 149. a

Ut ne paruula quidem titubatione aut offensione impediremur. *ad Heren. lib. 2. 4*

Titulus.

Iidem dicant semper beatum esse sapientem, quos si titulus hic delectat insignis & pulcher, Pythagora, Socrate, & Platone dignissimus, inducant animum, & c. 5. Tusc. 44. a

Qui tanquam truncus atque stipes, si stetit modò, posset tamen sustinere titulum Consulatus. *in Pis. 14. a*

Titurnius.

Cum familia Titurnia necessitudo mihi intercedit vetus: ex qua reliquus est M. Titurnius Rufus, qui mihi omni diligentia atque officio est tuendus. 13. famil. 63

Titus.

T. A. C. ius Pisaurensis A. Cluentium accusauit. *Brut. 147*

T. Agustus & comes meus fuit illo miserrimo tempore & omnium itinerum, nauigationum, laborum, periculorum meorum socius. 13. famil. 94

T. Albitius, orator Epicureus penè Græcus. *Brut. 68*

Quid T. Albutius: nonne animo æquissimo Athenis exul philosophabatur? *Tusc. q. lib. 5. 78*

Mutius augur, quod per se opus erat, ipse dicebat, ut de pecuniis repetendis contra T. Albutium. *Brut. 52*

Quum eò venissem, vidi T. Ampium delectum habere diligentissimè, ab eo accipere Libonem summa item diligentia, & in illa colonia autoritate. 8. ad Att. 31

Nam cum T. Ampio Balbo mihi summa familiaritas necessitudoque est. Eius libertum T. Ampium Menandrum hominem frugi & modestum tibi commendo maiorem in modum. 13. famil. 94

Prudens T. Annus Velina, & in eius generis causis orator sanè tolerabilis. *Brut. 92*

T. Annium Lucum huius Q. filii collegam, nò indifertum dicunt fuisse. *Brut. 39*

T. Aufidius, qui vixit ad summam senectutem, volebat esse similis horum, eratque & bonus vir, & innocens, sed dicebat parum. *Brut. 93*

Omnium autem eloquentissimus extra hanc urbem T. Betutius Barrus Asculanus, cuius sunt aliquot orationes Asculi habitæ. *Brut. 87*

Hæc fuit P. Craffi illius veteris, hæc T. Coruncani, hæc proavi generi mei Scipionis prudentissimi hominis sapientia. 3. de Orat. 73

Possumus C. Fabritium, quia sit ad Pyrrhum de captiuis recuperandis missus orator: T. Coruncanum, quod ex Pontificum commentariis longè plurimum ingenio valuisse videatur. *Brut. 27*

Sed quò de religione agitur, T. Coruncanum, P. Scipionem, P. Scæuolâ Pontifices maximos, non Zenonem, aut Cleanthem, aut Chryssippum sequor. 3. de Nat. d. 3

Principem & Senatus & ciuitatis M. Æmiliū lapide percussum esse constabat: vi pulsum ex templo L. Cottam & T. Didium, cum intercedere vellent rogationi, nemo poterat negare. 2. de Orat. 107

T. Fabius, vnica sententia damnatus. 5. fam. 51

T. Flaminius & M. Atilius anno vnde uigesimo post mortem Ennii Consules facti sunt. *Cat. 13*

Fuit enim facilis & expeditus ad dicendum, & vitæ splendore multo, & ingenio sanè probabili, T. Iunius L. filius Tribunitius, quo accusante P. Sextius Pr. designatus, damnatus est ambitus: is processisset honoribus longius, nisi semper infirma atque etiā ægra valetudine fuisset. *Brut. 93*

In eodem genere causarum multum erat T. Iuuentius, nimis ille quidem latus in dicendo, & penè frigidus, sed & callidus, & in capièdo aduersario versutus, & præterea nec indoctus, & magna cum iuris ciuilibus intelligentia. *Brut. 92*

Maximam autem plagam accepit, quod is qui summam auctoritatem in illius exercitu habebat T. Labienus, socius sceleris esse noluit: reliquit illum, & nobiscum est. 16. fam. 16. de Cæsare.

Interfecto T. Libone Trib. pleb. populum incitante, M. Cato legem suadens, in Galbam multa dixit. *Brut. 45*

Atque hic T. Manlius is est qui ad Anienem, Gallo, quem ab eo prouocatus occiderat, torque detracta, cognomen inuenit: cuius tertio consulatu Latini ad Vesperim fusi & fugati sunt. magnus vir in primis, & qui nuper indulgens in patrem, idem acerbus & seuerus in filium. 3. Offic. 153

T. Minutius, Q. Æmilius, Trib. plebis, quod eorū auctoritate pax cum Samnitibus erat facta, eis dediti sunt, ut pax Samnitium repudiaretur. *Offic. 3. 147*

Gabinium tres adhuc factiones postulant: L. Lentulus Flaminis F. qui iam de maiestate postulauit, Titius Nero cum bonis subscriptoribus: & c. *ad Q. frat. lib. 3. 11*

Apud Catonem erat diuinatio in Gabinium futura inter Memmium & T. Neronem. *ad Q. frat. lib. 3. 17*

T. Pinarium familiarissimum meum tanto tibi studio commendo, ut maiore non possim. 12. fam. 52

Equidem sic iam obdurui, ut ludis Cæsaris nostri æquissimo animo viderem T. Plancium. 12. famil. 44

T. Pomponius Atticus, rerum Romanarum author religiosissimus. *Brut. 21*

T. Pomponii Attici liber de historia Romana. *Orat. 65*

Ne Titus quidem Posthumus contemnendus in dicendo, de Reip. verò non minus vehemens orator, quàm beliator fuit. *Brut. 146*

Ego memini T. Tincam Placentinum, hominem facetissimum cum familiari nostro Qu. Granio præcone dicacitate certare. *Brut. 88*

T. Torquatus, T. filius, & doctus vir ex Rhodia disciplina Molonis, & à natura ad dicendum satis solutus atque expeditus: cui si vita suppeditauisset, sublato ambitu e o. s. factus esset: plus facultatis habuit ad dicendum, quàm voluntatis. *Brut. 132*

At verò T. Veturius & Sp. Posthumus, quum iterum consules essent, quia cum malè pugnatum apud Caudium esset, legionibus nostris sub iugum missis pacem cum Samnitibus fecerant, dediti sunt his: iniussu enim populi Senatusque fecerant. 3. Offic. 147

Tityus.

Sex. Tityus homo loquax sanè & satis acutus, sed tamen solutus & mollis in gestu, ut saltatio quadam nasceretur, cui saltationi Tityus nomen esset. *Brut. 119*

Tlepolemus.

Tlepolemus, C. Verris pictor. 5. Verr. 56

Cybiratae sunt fratres quidam Tlepolemus & Hiero: quorum alterum fingere opinor è cera solitum esse, alterum esse pictorem. 6. Verr. 25

Nihil aliud optabant, quorum poscebatur argentum, nisi ut id Hieroni & Tlepolemo displiceret. 6. Verr. 26

Toculiones.

Ad Octauium dedi literas: cum ipso nil eram locutus: neque enim ista tua negotia prouincialia esse putabam, neque te in Toculionibus habebam: sed scripsi, ut debui, diligenter. 2. ad Attic. 9

Toga.

Toga, pacis est insigne & otii. *in Pis. 58*

Toga prætexta & sella curulis. *pro Cluent. 50. b. & Læl. 33*

Tolerabilis.

Toga tua omnium armis foelicioꝝ. 12. fam. 21. in epist. Cassii.
Ego meo Ciceroni, quoniam Roma caremus, Arpini pontif-
 ficium togam puram dedi: & c. ad Att. lib. 9. 13
Cui superior annus idem & virilem patris, & prætextam po-
 puli iudicio togam dedit. pro Sest. 28. b
Quinto togam puram Liberalibus cogitabam dare: manda-
 uit enim pater. ea sic obseruabo, quasi intercalatum non
 sit. 6. ad Attic. 11
Eripies igitur pupillæ togam prætextam. in Verr. 99. b
Togam prætextam quotannis interpolet. 2. ad Qu. frat. 27
Campum pro comitiis, togam pro pace, arma ac tela pro bel-
 lo. 3. de Orat. 92
Sumpsi virilem togam, quam statim muliebrem stolam
 reddidisti. 2. Philipp. 61. a
Pueri togam sumetes, prætextam deponebant. de Am. 102. b
Habebamus autem in manibus Antonii cõcionem habitam
 x. Calend. Ian. in qua erat accusatio Pompeii vsque à toga
 pura. ad Att. lib. 7. 31. Id est, à prima adolescentia.
Toga abiecta, se ad generi pedes abiicit. 4. ad Att. 10
Toga brachium cohibere. pro Cæl. 7
In epulo cum toga pulla accumbere. in Vatin. 23. a
Clarus in toga & princeps. 6. famil. 20. & 1. Philipp. 13. id est,
 in pace.
Ego autem à patre ita eram deductus ad Scæuolam, sumpta
 virili toga, vt quoad possem & liceret, à senis latere nun-
 quam discederem. de Amic. 1
Socii Catilinæ velis amicti, non togis. 2. in Catil. 42. a

Togula.

Togulam pictam tueri. 1. ad Att. 59
Togulæ licitoribus ad portam præsto fuerunt: quibus illi ac-
 ceptis, sagula reiecerunt, & cateruam imperatori suo no-
 uam præbuerunt. in Pis. 43

Togatus.

Græculus iudex modò palliatus, modò togatus. 5. Phil. 173. a
Sibique satis esse dixit, si togatus officia vrbana sibi præst-
 tisset. 9. ad Att. 15. in epist. Balbi.
Cui vni togato Senatus supplicatione decreuit. pro Syll. 64
Togati domi, armati foris. 15. famil. 25. in epist. M. Catonis.
Erant nonnulli togati creditores Græcorum, quibus ad exi-
 gendas pecunias improbissimi cuiusque legati plurimum
 prodest gratia. 3. Verr. 51. a
Togati potius potentia, quam armati victoriam subissemus.
 6. familiar. 5
Quasi vnus è togatorum numero. 1. de Orat. 53
Magna caterua togatorum. pro Rosc. Amer. 79. a
Togatam agere. in Vat. 30. b. id est comœdiam.

Tolero.

Forti animo istam tolera militiam. epist. 103. b
Ferte viri, & duos animo tolerate labores. de Diu. lib. 2. 48
Tolerare bellum. pro Font. 3
Atqui nõ solum bono domino potuimus Antonio tolerare
 nostram fortunam, sed, & c. ad Brut. 16. 8. a. in epist. Bruti.
Sumptus & tributa ciuitatum ab omnibus qui earum ciui-
 tatum fines incolunt, tolerari æqualiter. Qu. fr. lib. 1. 1. 37. a
Nisi idcirco se facilius hyemè toleratos putat. 2. in Ca. 43. a
Res ad patiendum tolerandumque difficilis. 2. Tuscul. 27. a
Omnia militari labore tolerando. Offic. 42. b
Nobis inter nos nostra sunt vitia toleranda. Att. 14. b
Et id quod caput est, nobis inter nos nostra, siue incõmoda,
 siue vitia, siue iniurias esse tolerandas. ad Att. lib. 1. 12. 6. a

Toleratus, us.

Dicunt illi asperum esse dolorem, molestum, odiosum, con-
 tra naturam, difficilem toleratu. 4. de Finib. 85. a

Toleranter.

Ferre aliquid toleranter. Sulpitio, lib. 4. 6. 9. a
Toleranter atque humane ferre morbos. Tusc. q. lib. 2. 56
Toleranter dolorem pati. Tusc. q. lib. 2. 38

Tolerantia.

Sapientis animus magnitudine consilii, tolerantia rerum hu-
 manarum, contemptione fortunæ, & c. in Parad. 33. a

Toleratio.

Quædam alia tolerantio est verior, qua vti vos non potestis,
 qui honestatem ipsam per se non amatis. 2. de Finib. 150. a

Orator sanè tolerabilis. de Cl. Orat. 92. a

Patronus tolerabilis. de Cl. Orat. 67. a

Tolerabilis status. 12. famil. 17

Iactura rei familiaris tolerabilis. ad Brut. 18. 4. a

Regnum nemini tolerabile. ad Att. lib. 10. 197. 4. a

Ignoscere etfi in cæteris reb⁹ tolerabile est, in hoc bello per-
 niciosum puto. ad Brut. 15. 14. aQuem quidem vos, cum improbis pœnam proponitis, im-
 patibilem facitis, cum sapientem semper boni plus habere
 vultis, tolerabilem. de Finib. 76. bModerati enim & nec difficiles, nec inhumani senes, tolera-
 bilem agunt senectutem. de Senect. 7. a

Conditione tolerabili transigere. pro Quint. 65. a

Seruus est, qui modò tolerabili conditione sit seruitutis, qui
 non, & c. 4. in Catil. 89. a

Itaque & Græci soluunt tolerabili sc̄nore. Att. lib. 6. 111. 28. a

Vix singulis ætatibus, singuli tolerabiles oratores inuenti
 sunt. de Orat. 85. bTolerabiles infantiæ. 9. ad Att. 20
Quæ tamen si tolerabiles erunt, ferendæ sunt. de Amic. 67. aMediocriū nos esse dominos, vt si tolerabiles sint, feramus.
 1. de Finib. 76. aTolerabilia hæc illud non ferendum. 12. famil. 5
Ac si iam placet, & c. tolerabilis est sic dicere, vt boni orato-
 ris sit, & c. de Orat. lib. 1. 100. a

Philosophi tolerabiliores motus volunt esse. 1. de Orat. 112. a

Tolerabiliter.

Quo tolerabilis igniculum desiderii tui feramus. ep. 25. b
Etiam si dolores tolerabilis patiantur. de Finib. lib. 3. 66. a

Tollo.

Cuius festinatione mihi tollis, quoniam de ætate polliceris,
 vel potius recipis. Att. 204. b

Quid Democritus? nõne in maximo errore versatur, qui
 deum ita tollit omnino, vt nullam eius opinionem reli-
 quam faciat? 1. de Nat. d. 23

Exercitum religio tollit. Lentulo, lib. 1. 1. 8. a
Hoc infirmat tollitque Philo. Acad. q. 6. b

Non dubito quid præsentis sentiat: nos quidem longinqui,
 & à te ipso missi in vltimas gentes, ad cælum me hercule
 tollimus verissimis ac iustissimis laudibus. ad Marcellum,
 lib. 15. 7. 2. a

Plus oneris sustuli, quam ferre possem. pro S. Rosc. 20. b
Omnem igitur suspicionem sustuli. ad Attic. lib. 10. 207. 5. a

Tu quidem, inquit, totum Epicurū penè è philosophorum
 choro sustulisti. 1. de Finib. 40. a

Cuius igitur potius opibus vtamur, quam tuis quæ & vitæ
 tranquillitatem largita es nobis, & terrorem mortis sustu-
 listi? Tuscul. quæst. lib. 5. 4. de philosophia.

Si tibi Magistratum abrogasset, minore ignominia te affectis-
 set, quam quum ea quæ in Magistratu gessisti, sustulit, at-
 que irrita iussit esse. 4. Verr. 98. a

Primum Cepionem de oratione sua sustulit, quem in Senatu
 acerrimè nominarat, & c. ad Att. lib. 2. 39. 6. a

Verris ciues Romanos in crucem sustulit. in Verr. 77. b
Experre cta matrix animaduertit puerum dormientem cir-
 cumplicatum serpentis amplexu, quo aspectu exterrita
 clamorem sustulit. 1. de Diuin. 70

Dictaturam funditus de Repub. sustulit. in Ant. 153. b
Si qua res illum diem sustulit, tota causa sublata est. pro Do-
 mo sua, 222. b

Xenophanes diuinationem funditus sustulit. de Diu. 8. b
Ipsius opinionis errorem nullo modo sustulit. 4. Acad. 85. a

Hercule in cælum ista ipsa, quæ vos iracundiam esse vultis,
 sustulit fortitudo. 4. Tuscul. 39

At hercule alter tuus familiaris Hortensius, quam plena ma-
 nu, quam ingenuè, quam ornate nostras laudes in astra su-
 stulit? ad Attic. lib. 2. 66

Orichiam Aquilo sustulit. de Legib. 156. b
Sol in currum Phaetontem filium sustulit. 3. de Nat. d. 110. a

Simulachra sanctissima C. Verres ex delubris religiosissimis
 sustulit. 1. Verr. 2. a

Sustulimus manus & ego & Balbus. ad Cæsarem, lib. 7. 14

Vnde sustulimus rationem: de Nat. deor. lib. 2. 14
Cum verba iacentia sustulimus è medio. de Orat. 159. b
Timorem bonis iniectis: fidem de foro, dignitatem de Re-
 pub. sustulisti. 1. de Leg. Agr. 14. a
Nulla igitur re inducti, nulla spe freti, arma sustulerunt. 4.
 ad Herennium, 154
Clamorem satis magnum sustulerunt. Qu. frat. 306. b
Exemplum præclarissimum vindicandæ seditionis de Rep.
 sustulerunt. epist. 13. b
Sublata assensione omnem motum animorum sustulerunt.
 Acad. quæst. 16. b
Salamini nos in cælum decretis suis sustulerunt. Att. 91. b
Maiores nostri Carthaginem & Numantiam funditus sustu-
 lerunt. Offic. 8. b
Oculos paululum sustulerunt. 16. famil. 19
Sed quia Drusum ferro, Metellum veneno sustulerat: & c. 5.
 de Nat. deor. 61
Itaque, & c. tollam altius tectum, non vt ego te despiciam,
 sed tu ne aspicias vrbem eam, quam delere voluisti. de A-
 rusp. respons. 30. a
Huc vel in cælum, si fieri poterit, nostris humeris tollemus.
 11. Philipp. 307. a
Tolle onanes, si potes, iniuquas, tolle inuitatas, tolle contra-
 rias. ad Qu. frat. 301. b
Noli, inquam, de vno pede fororis queri, licet etiam alterum
 tollas. 2. ad Attic. 5
Deleatis ex animo suo suspicionem omnem, metumque tol-
 latis. pro Rosc. Amer. 4. a
Mea factum est infusa verecundia, vt te proficiscens non tol-
 lerem. ad Qu. frat. lib. 2. 12. 2. a
Vt mihi omnem dubitationem tolleret. Att. lib. 12. 236. 4. a
Idcirco nemo superiorū attigit, vt iste tolleret. in Verr. 201. b
Hortensius autem vehementer admiras, quod quidem per-
 petuò Lucullo loquente fecerat, vt etiam manus sæpe tol-
 leret. 4. Acad. 113. a
Vinces profecto non fuisse armatos eos, qui saxa iacerent,
 quæ de terra ipsi tollerent. pro Cecinna, 46. a
Tunc, vt dico, certè sustulistem, vt aliquando subtilitatem
 veteris vrbaniatis & humanissimi sermonis attingerem.
 ad Qu. frat. lib. 2. 12. 4. a
Cum cum plures in equum sustulissent, vix hæere in eo se-
 nex poterat. pro Deiot. 19
Quid cum eo differas, qui omnino hominem ex homine tol-
 lat? Offic. 3. 32
Tollamus hoc. 7. ad Attic. 35. Id est, omittamus.
Tollamus ergo omnia, & c. ita sit, vt mediterranei mare esse
 non credant. 1. de Nat. deor. 61
Qui ex eadem sustulerit liberos. in Ant. 251. b
Nunc ait se daturum, cui ex P. sustulerit moram tabellarius.
 ad Attic. lib. 10. 206. 2. a
Delere, tollere, auferre, detrahere. in Or. 121. pro Quint. 47. a
Tollere & extrahere. 1. de Finib. 97. a
Tollere & interficere. pro Cluent. 16. a
Tollere a cta alicuius. 6. Philipp. 213
Alterius iniquè constituta & a cta tollere. Att. 84. b
Tollere ægritudinem penitus. Tusc. q. lib. 3. 64
Aliquem è ciuitate tollere. pro Domo sua, 35. a
Augere aliquid, & tollere altius dicendo. de Orat. 152. b
Aliquid oneris tollere. 5. Verr. 1. a. Id est, suscipere.
Auaritiam si tollere vultis, mater eius tollenda est luxuries.
 2. de Orat. 92. a
Tollere calamitatem. pro Syll. 47
Augures possunt à summis imperiis comitia tollere. de Le-
 gibus, 175. b
Tollere digitum. 3. in Verr. 99
Tollere discordias ex amicitia. epist. 38. b
Imperatorum omnem errorem tollere. 1. de Finib. 57. a
Noluerunt ii qui iudicabant, hanc patere inimicitias viam,
 quem quisque odisset, vt eum testimonio posset tollere.
 pro Fonteio, 13. a
Tollere frumentum de arca. in Verr. 155. b
Genus orationis tollere. Appio, lib. 3. 8. 22. a
Hominem ex rerum natura tollere & eripere. pro R. A. 41. a

Tollere laudationem. 6. in Verr. 123
Quid? leges non iure rogatas tollere? 2. de Legib. 51. a
Tollere manus ob admirationem. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 58
Monimentum tollere laudibus. ad Att. lib. 4. 86. 5. a
Tollere falsam opinionem. Tusc. q. lib. 4. 50
Apollo, puerum, primus Priamo qui foret
 Post illa natus, temperaret tollere:
 Eum esse exitium Troiæ, pestem Pergamo. 1. de Diu. 77. a
Solem enim de mundo tollere videtur, qui amicitiam è vitæ
 tollunt. de Amic. 43. a
Itaque & arbores & vites, & ea quæ sunt humiliora, neque
 se tollere à terra altius possunt, & c. vernò tempore tepe-
 facta frondesunt. 5. Tuscul. 18
Beneficiis excellentes viros in cælum fama ac voluntate tol-
 lere. 2. de Nat. deor. 89. a
Vrbem copiosissimam funditus tollere. 2. Offic. 113. a
Addit etiam mulierosum, in quo Alcibiades Cachinnum di-
 citur sustulisse. de Fat. 8
Nõne videntur hunc hominem ex rerum natura sustulisse?
 pro Sext. Rosc. 30. b
Tollitur ab atris Liciniis, atque à præconum cõfessu in Gal-
 liam Neuius, & trans Alpes vsque transfertur. pro Qu. 7
In cælum huius proauus Cato tollitur, magnus honos pop-
 Romani rebus adiungitur. pro Arch. 17. a
Clamor à vigilibus, fanique custodibus tollitur. 6. Verrin-
 arum, 84. a
Menda librariorum tolluntur. Att. 212. b
Vtrum igitur tandem, perspicuisne dubia aperiuntur, an du-
 biis perspicua tolluntur? de Finib. lib. 4. 56
Gradus eius templi tollebantur. pro Sest. 10. b
Etenim Seruilia pollicebatur se curaturam, vt illa frumenti
 curatio de s. c. tolleretur. ad Att. lib. 15. 326. 4. a
Vt censoria notatio de Repub. tolleretur. pro Sest. 15. b
Phaeton optauit, vt in currum patris tolleretur, sublatus est
 infans, atque quæ constitit, icu fulminis deflagauit. 3.
 Offic. 126
Non tollerentur ea, nisi fuissent. 2. de Legib. 58
Vt tollatur error omnium imperitorum. de Finib. lib. 1. 29
Cum mendum scripturæ litura tollatur. epist. 85. b
Cuius omnino rei memoriam omnem tolli funditus, ac de-
 leri arbitror oportere. pro Quint. 47. a
Da negotium alicui, vt id nomē ex omnibus libris tollatur.
 ad Attic. lib. 13. 292. 3. a
Tolli aut abrogari ea lex non potest. 2. de Legib. 12
Demonstrant, & c. perspicue hunc hominem incautum & ru-
 sticum, & Romæ ignotum de medio tolli posse. pro Rosc.
 Amer. 12. a
Cum tolli diem vitæ est. 3. de Legib. 36
Sed ego hoc ipsum velle, miserius esse duco, quam in cru-
 cem tolli. ad Att. lib. 7. 130. 3. a
Vitia naturalia extirpari ac funditus tolli non possunt. de
 Fat. 142. b
Cupiditas tollēda est, atque extrahēda radicibus. 2. de Fin. 24
Deinde ipsum Aurium tollendum interficiendumque cura-
 uit. pro Cluent. 22. b
Quod diceret se dixisse laudandum adolescentem, ornan-
 dum, tollendum, se non esse commissurum, vt tolli possit.
 epist. 176. b
In portoriis Italiæ tollendis. Qu. frat. 296. b
Eam rem Seruilia sublaturam ex s. c. se esse dicebat. ad Attic.
 lib. 15. 326. 8. a

Tollens.

Intuentem te, admirantem, clamores tollētem quum video,
 feruum esse ineptiarum omnium iudico. in Parad. 47. a

Sublatus.

Sic ille affectus illinc tum pro mortuo sublatus, breui post-
 ea est mortuus. 7. Verr. 111. a
Ignis è specula sublatus. in Verr. 254. b
Sublatus è numero recuperatorum: & c. pro Flac. 8. a
Actio de pace sublata est. Att. 143. b
Tametsi non modò ignoscendi ratio, verum etiam cogno-
 scendi consuetudo iam de ciuitate sublata est. pro Roscio
 Amerino, 2. a

Sublata erat de foro fides, non ictu aliquo nouæ calamitatis, sed, &c. 1. de Leg. Agr. 23. a

Dignitas in sententiis dicendis, libertas in Rep. capeffenda: ea sublata tota, sed nec mihi magis, q̄ omnibus. ad Lentulum, lib. 1. 8. 8. a

Roma cœnaculis sublata atque suspensa. contra Rull. 85. b
Bellum aduentu Pompeii sublatum atque sepultum est. pro Pomp. 9. b

Aditus templorum erant non solum præfidiis & manu, verum etiam demolitione sublatis. Post red. in Sen. 29. a

Hamilcarem ab his viuum esse sublatum. de Diuin. 90. b
Et illum hominē ædilitium, &c. clamore hominum de foro, atque adeo de ciuitate esse sublatum. pro Cluent. 63. a

Deorum iudicio discrimen esse sublatum. de Nat. d. 76. b
Statim deinde in fuffu Prætoris in crucē esse sublātū. 7. Ver. 6. a

Iam pridem hoc ex nostra cōsuetudine sublatum esse debet. ad Attic. 276. b

Respondes, altero ad frontem sublato, altero ad mētum depresso supercilio, crudelitatem tibi non placere. in Pis. 9. a

Id autem templum sublato aditu, reuulsis gradibus à coniatorum reliquiis, &c. in Pis. 17. a

Quin ad diem decedam nulla causa est, præsertim sublato metu Parthico. ad Caninium, lib. 2. 16. 2. a

Eundemque ferunt, hæc quæ dixi sublata de fanis in forum protulisse, & per præconem vendidisse, &c. 3. de N. d. 122. a

Sublata Myfiæ latrocinia. Qu. frat. 294. b
Sublata veftigalia. 1. Philipp. 18

Veteres leges nouis legibus esse sublatas. de Orat. 196. b
Nunc autoritate & prudētia tua prospicias oportet, ne inimici nostri, Consulibus sublatis, sperent se conualescere posse. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 9. 1. a

Sublatis manibus. in Verr. 201. b

Sublatio.

Sublationem animi sine ratione, opinantis se magno bono frui, &c. 2. de Finib. 21. a

Sublate.

Quoniam ergo oratorum bonorum duo genera sunt: vnum attenuatè pressèque: alterum sublātè, amplexèque dicētium. de Claris Orat. 105

Nihil enim vnquam de me dixi sublātius asciscendæ laudis causa potius, quàm criminis depellendæ. pro Dom. sua. 73. Hoc est, arrogantius.

Tolosanus. Vide Tholosanus.

Tondeo.

Regiæ virgines vt tonstriculae tondebant barbam & capillum patris. 5. Tuscul. 82. a

Dionysius ne tonsori collum committeret, tōdere filias suas docuit. 5. Tuscul. 82. a

Tonfus.

Tu ex tenebrosa pompa Consul extractus, cum illa saltatrice tonsa, &c. in Pis. 13. a

Tonsor, Vide Tondeo.

Tonsorius.

Qui cultros metuens tonsorios, candente carbone sibi adurebat capillum? 2. Offic. 33. a

Tonstricula.

Ita sordido ancillarique artificio regiæ virgines vt tonstriculae tondebant barbam & capillum patris. 5. Tuscul. 82. a

Tonstillæ.

Linguam autem ad radices eius hærens excipit stomachus, quò primùm illabuntur ea quæ accepta sunt: oris vtraque ex parte tonstillas attingens, palato extremo atque intimo terminatur. 2. de Nat. deor. 202. a

Tongillus.

Tongillum mihi eduxit, quem amare in prætexta calumnia cœperat. in Catil. 27. b

Tonitru, Vide Tono.

Tono.

Quum tonuit læuum bene tempeffate serena. 2. de Diu. 123. a
Si fulserit, si tonuerit, si tactum aliquid erit de cælo. lib. 2. de Diuin. 221. a

Pericles ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Græciam dictus est. Orat. 199. b

Tonans.

Hunc etiam augures nostri quum dicunt Ioue fulgente, tonante: dicunt enim in cælo fulgente, tonante. lib. 2. de Natura deor. 94. a

Itaque in nostris commentariis scriptum habemus, Ioue tonante, fulgurante, comitia populi habere nefas. 2. de Diuinatione, 62. a

Tonitru.

Flamma inter nubes coruscat, cælum tonitru contremitt. 3. de Orat. 86. a

Quæ porro illa tonitrua? quæ tempeffas? 5. Philipp. 169. a
Hic tibi strepitus, fremitus, clamor, tonitruum & rudentum sibilus. Cælius Ciceroni, lib. 8. 2. 4. a

Placet Stoicis eos anhelitus terræ, qui frigidi sint, cum fluere cœperint, ventos esse: cum autem in nubem induerint, eiusque tenuissimam quanque partem cœperint diuidere atque disrumpere, idque crebrius facere & vehementius, tum & fulgores & tonitrua existere. de Diuin. 117. b

Nōne perspicuum est ex prima admiratione hominum, quòd tonitrua, iactūsque fulminum extimuisse, credidisse ea efficere rerum omnium præpotentem Iouem? lib. 2. de Diuinat. 62. a

Tonstillæ, Tonsor, Tonsorius, Tonstricula, Tonfus, Vide Tondeo.

Topiarium, & Topiaria, riz.

Topiarium laudauit, ita omnia cōuestiuit hedera, qua basim villæ, qua intercolumnia ambulationis, vt denique illi palliari topiariam facere videantur, & hederam vendere. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 9. a

Topice, es.

Inueniēdi verò artem quæ Topice dicitur, quæ ad vsum potior erat, & ordine naturæ certè prior, totam reliquerunt. in Topicis, 4. a

Topica, orum.

Instituit Topica Aristotelica cōscribere. Trebatio, li. 7. 20. 2. a

Topographia.

Τοπογραφία hæc ripulæ videtur habitura celerem satietatem. 15. ad Attic. 33

Toreuma.

Toreuma nullum, maximi calices. in Pis. 94. b
Toreumata sanè nota ac pretiosa auferuntur. 4. Verr. 89. a

De hoc Verri dicitur, habere cum perbona toreumata, in his pocula duo quædam, quæ Heraclia nominantur, Mentoris manu summo artificio facta. 6. Verr. 33. a

Tormentum.

Acerrimum tormentum. pro Cluent. 141. a
Nec grauiora sunt carnificum tormenta, quàm interdum cruciamenta morborum. 11. Philipp. 294. a

Nulla vis tormentorum acerrimorum prætermittitur. pro Cluent. 55. b

Serui autoritate aduocatorum, & vi tormetorum adducti, in veritate manserunt. 3. de Nat. deor. 118. a

Alii metu mortis vim tormentorum pertulerunt. Part. 27. a
Sed tanquam tormenta quædam adhibemus. Offic. 3. 52

Antonius omnibus bonis cruces ac tormenta minatur, in Anton. 250. b

Quæstiones nobis seruorum, ac tormenta accusator ministratur. pro Syll. 58. a

Aliquem cogi tormentis quippiam confiteri. pro Mil. 42. a
Tum verberibus ac tormentis quæstionem habuit publicæ pecuniæ. in Ant. 231. b

Quod tormentis inuenire vis, id fatemur. pro Mil. 42. a
Vt in omnibus tormētis cōseruetur vita beata. 3. de Fin. 66. a

Acceptimus Zenonem in tormentis necatum. de Nat. deor. lib. 3. 118. a

Nam etiam in tormentis rectè, honestè, laudabiliter, & ob eam rem bene viuī potest. Tuscul. quæst. lib. 5. 10. Hoc est, constanter, sapienter, grauius, fortiter.

Tormentum, dolor.

Calumnia timoris, & cæcæ suspitionis tormentum. Cecinna Ciceroni, lib. 6. 7. 12. a

Mortem naturæ pœnam putat esse, iracundiæ tormentum atque cruciatum. 11. Philipp. 290. a

Tormenta gubernat dolor, & moderatur natura cuiusque. pro Syll. 58

Propter tam varia & tam multa tormenta fortunæ. 5. Tuscul. 1
Tormentum, machina.

Vt enim balistæ lapidum & reliqua tormenta telorū eò grauiore emissiones habent, quò sunt contenta & adducta vehementius. 2. Tuscul. 97. a

Magna tormentorū copia illud oppidum cinximus. Att. 5. 41
Antonius ante oculos legatorum, tormentis Mutinam verberauit. in Ant. 218. b

Aggere, vineis, turribus oppugnauit: vsusque multis tormentis, multis sagittariis, &c. ad Catonem, lib. 15. 4. 29. a

Tormina.

Quauis idem forticulum se in torminibus & in stranguria sua præbeat. 2. Tuscul. 79. a

Torminosus.

Itaque dicimus grauedinosos quosdam, quosdam torminosos, non quia semper sint, sed quia sæpe sint. 4. Tuscul. 40. a

Torno, as.

Idque ita tornauit, vt nihil effici possit rotūdus. de Vniuers. 22. a. de mundo loquens.

Torpeo.

Deum sic feriatum volumus cessatione torpere, vt si se commouerit, vereamur ne beatus esse nō possit. 1. de Nat. 142. a

Torpens.

Quidnam torpentes subito obstupuistis Achiui? 2. de Diuinatione, 97. a

Torpor, Torpedo.

Atramenti effusione, sepiæ: torpore, torpedines se tutantur. de Nat. deor. lib. 2. 190. a

Torquatus.

Iam tanta religio est sepulchrorum, vt extra sacra & gentem inferri fas negent esse: idque apud maiores nostros Torquatus in gente Popilia iudicauit. 2. de Legib. 51

Neque cum Torquatum qui hoc primus cognomen inuenit, aut torquem illum hosti detraxisse, vt aliquam ex eo perciperet corpore voluptatem, aut cū Latinis tertio consulatu conflixisset apud Vesperim propter voluptatē. Quod verò securi percussisset filium, priuauisse se etiam videtur multis voluptatibus, quum ipsi naturæ, patrioque amori prætulerit ius maiestatis atque imperii. 1. de Finib. 18. & Tuscul. quæst. lib. 4. 39. & Offic. 3. 154

Ac si iudices cæteris patriciis me & vos peregrinos videri oporteret, à Torquato tamen hoc vitium sileretur. Est enim ipse à materno genere municipalis honestissimi ac nobilissimi generis, sed tamen Asculani. pro Syll. 18

Hic est enim qui adolescētulus cum A. Torquato profectus in Africam, sic ab illo grauiissimo & sanctissimo, atque omni laude & honore dignissimo viro dilectus est, vt & contubernii necessitudo, & adolescentuli modestissimi pudor postulabat. quòd si adesset, non minus ille declararet, quàm hic illius frater patruelis & focer T. Torquatus illi omni virtute & laude par, qui est quidem cum illo maximis vinculis & propinquitatis & affinitatis coniunctus: sed ita magni amoris, vt illæ necessitudinis causæ leues esse videantur. pro Planc. 21. & 22

L. Torquatus, L. Cotta, c o s s. in Rull. 51
L. Torquatus, P. Syllæ accusator. pro Syll. 1

Ex qua prouincia (Macedonia) modò vir omni dignitate ornatissimus L. Torquatus, magnis rebus gestis, me referētē absens Imperator sit appellatus. in Pis. 34

Quid L. Torquatus, is, qui Consul cum Cn. Octauius fuit, quum illam feueritatē in eo filio adhibuit, quem in adoptionem D. Syllano emancipauerat, vt eum, Macedonum legatis accusantibus, quòd pecunias Prætozem in prouincia cepisset arguerent, causam apud se dicere iuberet: reque ex vtraque parte audita, pronuntiaret eum non talem videri fuisse in imperio, quales eius maiores fuissent, & in conspectum suum venire vetuit: nunquid videtur tibi de voluptatibus suis cogitauisse? 1. de Finib. 18

Quum L. Torquatus primùm ipse his fundamentis adolescentiæ iactis, ea spe propostā amplissimæ dignitatis, deinde L. Torquati fortissimi Consulis, constantissimi Sena-

toris, semper optimi ciuis filius, interdum efferatur immoderatione verborum: qui cum suppressa voce de scelere P. Lentuli, de audacia coniatorum omnium dixisset, tantummodo vt vos qui ea probatis, exaudire possitis, de supplicio P. Lentuli, de carcere magna & queribunda voce dicebat. pro Syll. 21

Nōne ad te L. Lætulus, qui tum erat Prætor, non Q. Sanga, non L. Torquatus pater, nō M. Lucullus venit: qui omnes ad eum (Pompeium), multique mortales oratum in Albanum obsecratumque venerat, ne meas fortunæ desereret cum Reipub. salute coniunctas. in Pis. 60

Torqueo.

Verbi cōtrouersia tam diu torquet Græculos homines, &c. de Orat. 99. b

Quum & præteriti doloris memoria recens est, & futuri atque impendentis torquet timor. 2. de Finib. 152. a

Opinionum vanitas torquet ac flectit imbecillitatem animorum quocunque cœpit. de Legib. 161. b

Tuæ libidines te torquent. in Parad. 21. a

Deinde in orbem torfit, vt & ipse secum, & inter se ex commissura, quæ ex regione esset, iungerentur. de Vniuers. 32

Mitto aurū coronarium quod te diutissimè torfit, cum modò velles, modò nolles. in Pis. 99. b

Acriter nos tuæ supplicationes torferunt. Cælius Ciceroni, lib. 8. 11. 1. a

Oratio ita flexibilis, vt sequatur quocunque torqueas. in Orat. 29. a

Terra quum circum axem se summa celeritate conuertat & torqueat. 4. Acad. 221. a

Ceruices oculosque pariter cum modorum flexionibus torqueant. 2. de Legib. 63. a

Itaque Timagoras Epicureus negat sibi vnquam, quum oculum torfisset, duas ex lucerna flammulas esse visas. 4. Acad. 141. a

Torquere hastas amentatas. 1. de Orat. 125

Verfare suam naturam, & regere ad tempus, atque huc & illic torquere & fletere. pro Cal. 9. a

Torquere vocem à sermone serio ad liberalem iocum. ad Heren. 20. b

Equidem noctes diesque torqueor. ad Att. lib. 7. 12. 13. a

Torqueor mirificè, sine dolore tamen. 15. ad Att. 41

Qui in dolore est, torquetur. 2. de Finib. 27. a

Mundus vna conuersione, atque eadem ipse circum se torquetur & vertitur. de Vniuers. 25

Apud Rhodios liberi ciuēsque torquentur. Att. 10. b

Quæ quum fiunt, anhelitus mouētur, vultus mutantur, ora torquentur: &c. 1. Offic. 182. a

Sulti autem malorū memoria torquentur, &c. 1. de Fin. 44

Vita P. Syllæ torqueatur, ex ea quærat, &c. pro Syll. 182. b

Torqueri grauissimis animi doloribus. de Fin. lib. 1. 34

Eculeo torqueri. 3. de Finib. 66. a

Expectatione torqueri. ad Att. lib. 8. 166. 3. a

Iuris retinere sententiam, & æquitatē plurimum valere oportere, verbo ac litera ius omne torqueri: &c. pro Cecin. 56. a

Tortus.

Nam & verberibus torti, & igni fatigati, quæ dicunt, ea veritas videtur ipsa dicere. in Topic. 39. a

Tortuosus, us.

Vidimus immani specie, tortuque draconem Terribilem, Iouis vt pulsu penetrabat ab ara, Qui platani in ramo foliorum tegmine septos Corripuit pullos: &c. de Diuin. lib. 2. 49

Hæc interemit tortu multiplicabili draconem. Tuscul. q. 179. b

Tortuosus.

Aluus multiplex & tortuosus. 2. de Nat. d. 204. a

Serrula adunca ex omni parte dentium, vt tortuosus. pro Cluentio, 143

Sed vt omnes istos aculeos & totum tortuosum genus disputandi relinquamus, ostendamusque qui simus. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 89

Ingenium multiplex & tortuosum. de Amic. 58. a
Et cum stertetes viderint obicere his quædam visa tortuosa & obscura. 2. de Diuin. 193

Soni ex tortuosis locis & inclusis referuntur ampliores. 2. de Nat. deor. 117. a

Tortor.

Quum iam tortor, atque essent tormenta ipsa defessa, neque tamen illa finem facere vellet: quidam ex aduocatis, &c. pro Cluent. 141. a

Si sapiens ad tortoris equuleum ire cogatur. 4. de Fin. 51. a
 Quid igitur, &c. quum constantia, grauitas, fortitudo, sapientia, reliquæque virtutes rapiatur ad tortorem, nullumque nec reculent supplicium, nec dolorem? 5. Tuscul. 120. a
 Ponite ante oculos os illud infame, vincula, verbera, equuleum, carnificem, tortoremque Samarium. 11. Philipp. 1293
 Quid opus est tortore? pro Mil. 112. b

Torques.

Sed ita prorsus existimo, neque eum Torquatum qui hoc primus cognomen inuenit, aut torquem illum hosti detraxisse, vt, &c. 1. de Finib. 128

T. Manlius is est qui ad Anienē Gallo, quē ab eo prouocatus occiderat, torque detracto, cognomē inuenit. 3. Off. 154. a
 Q. Rubrium, excellenti virtute, autoritate, &c. phaleris & torque donasti. 5. Verr. 160. a

Torro.

Medium autem illum & maximum solis, ardore torreri. de Somn. Scip. 22. a
 Sapientem in Phalaridis tauro inclusum succensis ignibus torreri. in Pis. 88. b

Torrens.

Quum enim fertur quasi torrens oratio, quauis multa cuiusque modi rapiat, &c. 2. de Finib. 5. a

Tostus.

Fana flamma deflagrata, tosti alii stant parietes Deformati, atque abiete crispa. 3. Tuscul. 76. a

Torridus.

Quem hominem vt grādi macie torridum Romæ, contemptum, abiectum videbamus, &c. de Lege Agr. 91. a

Tortor, Tortuosus, Tortus, Vide Torqueo.

Torus.

O pectora, ô terga, ô lacertorum tori. Tuscul. q. lib. 1. 37. a
 Aut addit aliquos vt in corona toros. Orat. 11

Toruus.

Toruus draco serpit subter superaque reuoluens sese. 2. de Nat. deor. 153. a

Tot.

Tot viri ac tales. pro Cæl. 54. a

Quot homines, tot causæ. 2. de Orat. 76. a

Tot & tantæ & tam graues ciuitates. 4. Verr. 9. a

Tot tantæque difficultates. pro Quint. 2. b

An timebant, ne tot vnum superare possent? pro Cæl. 51. b

Animus Reguli tot virtutum præsidio munitus, tantoque comitatu virtutis sepius. Parad. 118. b

Accessit his tot doctrina paulò asperior. pro Mur. 138. b

Qui tot annos, quot habet, desig. c. o s. fuit. Att. 59. b

Tot & tantas res, &c. quot & quantas, &c. pro L. Manil. 24. a

Nego vllò de corpore publico, de monumento, de templo tot Senatus extare consulta, quot de mea domo. de Aruf. respons. 13. a

In his tot & tantis, quæ accidere possunt. Tuscul. q. 234. b

Tot vestigiis impressa, vt in his errari non posset. 5. famil. 58

Totidem.

Quot, &c. totidem, &c. Orat. 201. b

Patroclus & Euristhenes, Lacedæmoniorū reges, gemini fratres fuerunt: at hi nec totidem annos vixerunt: anno enim Patrocli vita breuior fuit, &c. de Diuinat. lib. 2. 135. a. Aliàs, Proclus.

Totidem punctis nonnullas tribus tulerunt. pro Planc. 43

Totidem verbis, quot Stoiici. 4. Acad. 75. a

Sed vt epistolam laudandam arbitror, quam modò totidem ferè verbis interpretatus sum. 2. de Finib. 159. a

Totidem quot dixit, vt aiunt, scripta verbis oratio. de Clar. Oratorib. 196. b

Istum ego locum totidem verbis à Dicæarcho transfuli. ad Atticum, lib. 6. 113. 6. a

Hoc totidem verbis transfatum caput est. pro R. Posth. 124. b

Toties.

Hoc nos si facere velimus, antè condemnentur ii, quorum causas receperimus, & toties, quoties perscribitur, Præanen aut Munionem citarimus. 1. de Orat. 131. a

Quotiescūque dico, toties mihi videor in iudicium venire. pro Cluent. 39. a

Tot Prætores in Sicilia fuerunt, toties apud maiores nostros Siculi Senatū adierunt, toties hac memoria: tamen huic noui postulati genus, atque principium tua Prætura attulit. 4. Verr. 103. a

Nō ipsa præconis voce excitatus es, qui te toties seniorum, iuniorumque centuriis illo honore affici pronuntiauit? 7 Verrin. 31. a

Interim velim mihi ignoscas, quòd ad te scribo tam multa toties. ad Attic. lib. 7. 131. 3. a

Totus.

Totus est alienus à physicis. 1. de Finib. 16. a

Quintus præceptis meis commutatus est totus. Att. 254. b

Plancius totus noster est. ad Qu. frat. lib. 2. 5. 6. a

Vt & sim totus vester, & esse debeam. epist. lib. 15. 30

Homo qui esset totus ex fraude & mendacio factus. pro Cluent. 32. b

Octavius venit mihi totus deditus. Att. 226. b

Vt tota oratio sibi constet, & ex omni parte secum ipsa consentiat. de Vniuers. 196. b

Tota Respub. omnis Italiæ pubes, cuncta pop. Rom. arma. pro Mil. 113. b

Totum & omne. epist. 86. b

Totum & vniuersum. 4. de Finib. 3. a

Totum aqua madidum. 2. ad Qu. frat. 27

Leue enim est totum hoc, risum mouere. 2. de Orat. 120. a

Hoc totū quicquid est, siue artificium, siue, &c. 2. de Or. 17. a

Quum hæc paucorum mensum ratio, in his libellis sit, facite vt vobis triennii totius veniat in mētem. 4. Verr. 133. a

Erit abunde satisfactum toti huic quæstioni. de Diuin. 109. b

Totum enim Cæsarē non noui. 6. fam. 28. in ep. A. Cecinnæ. Totum Epicurum penè è philosophorum choro sustulisti. lib. 1. de Finib. 20

Antonius perspicit totum me futurum suum. 15. ad Attic. 2

Totum ei me tradidi. de Clar. Orat. 170. a

Totum scribam meum tibi tradidi. 5. famil. 55

Quum totum se ad inuestigationem naturæ contulisset, in ea ipsa plurimum dissentit à suis. 1. Acad. 49. a

Totum te ei trade. 16. famil. 1

Omne cælum, totamque cum vniuerso mari terram mente complecti. 2. de Finib. 178. a

Vbi plus mali, quam boni reperio, id totum abiudico atque reicio. de Orat. 118. b

Vt vnum opus totum atque perfectum ex omnib⁹ totis atque perfectis absolueret. de Vniuers. 22. a

Alterum vt totum corpus Reipubl. curent, ne dum partem aliquam tuentur, reliquas deserant. Offic. 17. b

Non totum reprehendere. lib. 1. de Finib. 7

Gaudeo mihi de toto hoc ostento, quod, &c. datam esse causam dicendi. de Arusp. resp. 245. b

Vulgus quid absit à perfecto, nō ferè ex toto intelligit: quatenus autem intelligit, nihil putat prætermisum. Off. 55. b

Corporis bona alia ponebat esse in toto, alia in partibus: valitudinem, vires, pulchritudinem, in toto: in partibus autem, sensus integros, & præstantiam aliquam partium singularum. de Finib. 42. b. & 1. Acad. 29. a

Toto corpore, atque omnibus vngulis, vt dicitur, cōtentioni vocis asseruunt. 2. Tuscul. 96. a

Hi contra vagantur læti atque erecti passim toto foro. pro Font. 19. a

Ad ferendum igitur dolorem placidè & sedatè plurimum proficit totò pectore, vt dicitur, cogitare quam id honestum sit. 2. Tuscul. 99. a

Vbi illa sancta amicitia, si nō ipse amicus per se amator toto pectore, vt dicitur? 1. de Legib. 73. a

Clamor interea fit tota domo inter seruos. 3. Verr. 46. a

Nunc mi Attice tota mente incumbere in hanc curam: magna enim res est. ad Attic. lib. 16. 335. 7. a

Toræ & perpetuæ actiones. Top. 229. b

Cum totæ quæstiones scribendo explicantur. de Nat. d. 2. 7

Tota sunt calida & perlucida sydera. de Nat. d. 2. 28

Ista quæ vos dicitis, sunt tota commentitia. de Nat. d. 1. 66

Totos dies atque noctes de Rep. cogito. pro Mur. 71. a

Qui se toros & animis & corporibus in salutem Reip. contulerunt. in Ant. 240. b

Totos dies scribo. Att. 189, & 201. b

Totos dies sim sine te. 12. ad Att. 3

Quo in studio hominum quoque ingeniosissimorum otiosissimorumque totas ætates videmus esse contritas. 1. de Orat. 111. a

Ex totis omnibus atque perfectis absolutus mundus. de Vniuers. 21

Totis voluminibus concidit Timocratem Epicurus. de Natura deor. 1. 66

Trabea.

Quare nihil tibi opus est illud à Trabea, sed potius à me. mea meum. 9. fam. 48

Trabes.

Vtinam igitur, vt illa anus opat,

Ne in nemore Pelio securibus

Cæsa cecidisset abiegnat ad terram trabes. 3. de Nat. d. 108. a

Trabalis.

Et hoc beneficium, quemadmodum dicitur, trabali clauo figeret. 7. Verr. 43. a

Trachiniæ arum.

Quas hic voces apud Sophoclem in Trachiniis edit? 2. Tuscul. a

Tractatio, Tractatus, Tracto, Vide Traho.

Trado.

Totum denique hominem tibi trado, de manu (vt aiunt) in manum, &c. epist. lib. 7. 5. 10. a

Tibi nos, vt antea magna ex parte, sic nunc penitus totosque tradimus. Tuscul. q. lib. 5. 4

Victi & debilitati obiecta specie voluptatis tradunt se libidinibus constringendos, nec quid peruenturum sit, prouident. 1. de Finib. 72. a

Sic te Cæsari commendauit & tradidi, vt grauissimè diligentissimèque potui. epist. 103. b

Totum ei me tradidi, admirabili quodam ad philosophiam studio concitatus. de Clar. Orat. 170. a

Lælius facillè bellum reliquis tradidit. Offic. 41. b

Hominem comprehendit, & in custodiam Ephesi tradidit. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 23. a

Iam verò publicanos miseros, me etiam miserum, illorum ita de me meritorum miseris ac dolore, tradidit in seruitutem Iudæis & Syris nationibus natis seruituti. de Prouinc. Consul. 8. a

Qui tradidit nostra, &c. 8. ad Att. 20

Domum (vt debuimus) ad eum statim venimus, eique nos totos tradidimus. ad Quint. frat. lib. 2. 7. 8. a

Earum nomina multi poetæ memoriæ tradiderunt. de Inuentione, 62. b. & pro Quint. Rosc. 45. b

Qui se in Africa Cæsari tradiderunt. Offic. 22. b

Qui se totos tradiderunt voluptatibus. Læl. 72

At enim te in disciplinam meam tradideras. 2. Philip. 31. a. & 1. de Diuinat. 79

Quem ego inustum verissimis maledictorum notis tradam hominum memoriæ sempiternæ. 13. Philipp. 367. & pro Murena, 54

Ades, inquit, animo: & omitte timorem Scipio: & quæ dicam, trade memoriæ. in Somn. Scip. 5. a

Ei te totum trade: &c. ad Tironem, lib. 16. 1. 5. a

Nam vt C. Iulius omnibus à Senatu eximiis ac nouis rebus ornatus, per manus hanc prouinciā tradat ei, cui maxime vos velitis. de Prouinc. Consul. 32. a. & epist. lib. 3. 2. 2. a

Quasi ex aliqua turbida tempestate in portum, sic ex seditiosa & tumultuosa vita se in studium aliquod traderent quietum. 1. de Inuent. 6. a

Qui salubri & moderato cultu atque victu quieti se tradiderit. 1. de Diuinat. 108. a

Alteri Syriam, Babylonem, Persas, integerrimas, pacatissi-

masque gentes, ad diripiendum tradidisses. pro Domo sua, 48. a

Cui populus ipse regendi sui potestatem tradidisset. de Oratore, 104. b

Quæsiuit quis ædem Castoris sartam tectam deberet tradere. 3. Verr. 93. a

Tradere aliquid ad diripiendum. pro Domo sua, 48

Tradere equum domitori. Offic. 1. 127

Tradere poculum alicui. Tuscul. q. lib. 1. 79

Prædia vacua alicui tradere. pro Rosc. Amer. 15. a

Autorem inimicis alicuius se tradere. post red. ad Qui. 10. a

Tradere se lachrymis & tristitiæ. 5. fam. 40. in epist. Lucretii.

Tradere se quieti præparato animo. Diuin. lib. 1. 103

Tradere se quieti, rebus ad tranquillitatem accommodatis. Diuinat. lib. 1. 103

Tradere se Senatui. pro Mil. 45

Tradere se in aliquod studium quietum. de Inuent. 42. b

Traditur gratiæ aut authoritati reliqua populi voluntas. 3. de Legib. 34

Tum quum florebat imperium, decreuit, vt de principum filiis sex singulis Herurriæ populis in disciplinam traderentur. 1. de Diuinat. 151. a

Quum verò parentibus redditi, id est magistris traditi sumus, tum ita variis imbuimur erroribus. 3. Tuscul. q. 4. a

Id metuit, cui honori integros fructus non sit traditurus, ne æternam memoriā dedecoris relinquat. pro Syl. 184. b

Quos tradituros sperabas, vides iudicare. pro S. Rosc. 28. b

Non esse tradendas posteris inimicitias. Att. lib. 14. 310. 3. a

Trado, doceo, demonstro, dico.

Nam Galbam, Aphricanum, Lælium, doctos fuisse tradunt. 1. Tuscul. q. 9. a

Ingenium, variòsque sermones immortalitati scriptis suis Plato tradidit. 3. de Orat. 34. a

Non facile est inuenire, qui quod sciat, non tradat alteri. de Finib. lib. 3. 52

Si optimarum artium vias traderem ciuib⁹ meis. de Diuinat. lib. 2. 1

Qui dicendi præcepta traderent. de Orat. 62. a

Tradere & ponere præcepta. Topic. 221. b

Tradere aliquid artificio & via. de Finib. lib. 4. 8

Tradere elementa loquendi. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 83. Hoc est, Grammaticam.

Qui hæc subtilius velint tradere. lib. 1. de Finib. 14

Tradere rationes prudentia. de Finib. lib. 3. 52

Tradere topica alicui. Top. 221. b

Tradere vias non tam iustitiæ, quam litigandi. 1. de Leg. 13

Aristides qui omnium iustissimus fuisse traditur. pro Sexto, 124. a

Homerus Lycurgi temporibus fuisse traditur. Tuscul. 229. b

Tua prædia vel nobilissima Capitori propria traduntur. pro Sexto. Rosc. 22. b

Earum rerū, quæ quasi in arte traduntur, inscientia. de Oratore, 93. b

Cuius adolescentia ad scientiam rei militaris non alienis præceptis, sed suis imperiis est tradita. pro Pomp. 9. b

Virtutem hominibus (si modò tradi ratione possit) instituendo & persuadendo, non minis & vi ac metu tradi. de Or. lib. 1. 118. a

Qui quidem etiam pollicenti cuidam se artem ei memoriæ, quæ tum primū proferebatur, traditurum, respondisse dicitur, obliuisci se malle, discere. 4. Acad. 5. a

Et qui se artem dicendi traditurum etiam ceteris profitebatur, ipse omnibus turpissimis iudiciis conuictus est. pro Flacco, 33. a

Idemque etiam disputandi & intelligendi iudicium dicas te & artificium traditurum. 4. Acad. q. 204. a

Cum hæc omnia audirentur ab iis, quibus non scientia esset tradenda, sed exigui temporis aut falsa aut obscura opinio. de Orat. lib. 1. 46. a

Impellimur autem natura, vt prodesse velimus quæ plurimis, in primisque docendo, rationibusque præsentibus tradendis. 3. de Finib. 100. a

Sic enim est traditum. de Legib. 156. b

Hoc est nobis à maioribus traditum. pro Domo sua. 219. b
 Vt traditum est ab iis, qui diis ortos se dixerunt. de Vniu. 49
 Isocratem dixisse traditum est, &c. de Clar. Orat. 183. b
 Nam istum doctum & sapientem virum fuisse memoriam
 traditum est. in Parat. 27. a. & 1. Tusc. 4

Traditus.

Traditus mihi commendatusque est. 13. fam. 2
 Atque ille Romuli auguratus pastoralis non vrbanus fuit,
 nec fictus ad opiniones imperitorum, sed à certis acce-
 ptus, & posteris traditus. 1. de Diuinat. 174. a
 Quæ didicisti, quæque ab adolescentia pulcherrimè à sapien-
 tissimis viris tradita memoria & scientia comprehendisti,
 iis hoc tempore vate. ad Domitium, lib. 6. 22. 6. a
 Tenebimus consuetudinem à Socrate traditam. de Diuinat.
 lib. 2. 223. a
 Traditam quasi à diis religionem tueri. 2. de Leg. 28

Traditio.

Abalienatio, est eius rei quæ mancipi est, aut traditio alteri
 nexu, aut in iure cessio, inter quos ea iure ciuili fieri pos-
 sunt. in Top. 13. a

Traduco.

Aut à disputandi subtilitate orationem ad exempla tradu-
 cimur. 3. Tusc. q. 94. a
 Traduxi exercitum, ponte vno die facto. 10. famil. 31. in epi-
 stola Planci.
 Tum omnem orationem traduxi, & conuerti in increpan-
 dam Cæpionis fugam. 2. de Orat. 109. a
 Inimicitias in viris fortibus non solum extinxit Reip. digni-
 tas, sed etiam ad amicitiam consuetudinèque traduxit.
 de Prouinc. Conf. 17. a

Is ad plebem P. Clodium traduxit, idèque fert, vt, &c. ad
 Att. lib. 1. 13. 7. a

Quum ego, quæ mihi viderentur, dicerem, traduxit me ad
 suam sententiam. pro Cluent. 115. a

Academicen illam *ἀντιμαχίαν* totam ad Varronem traduxi-
 mus. Att. 208. b

Atqui, inquam Cato, si istud obtinueris, traducas me ad te
 totum licebit. 4. de Finib. 2

Faciam denique vt summa modestia & summa abstinentia
 munus hoc extraordinarium traducamus. ad Atticum,
 lib. 5. 96. 2. a. Id est administramus.

Subito exorta est nefaria Catonis promulgatio, quæ studia
 nostra impediret, & animos à minore cura ad summum
 timorem traduceret. ad Lent. lib. 1. 5. 3. a

Si proximi membri valetudinem ad se traduxisset, debilitari
 & interire totum corpus necesse esset. 3. Offic. 27. a

Quum autem animum ab ista pictura imaginibusque vir-
 tutum ad rem veritatèque traduxeris. Tusc. q. lib. 5. 11

Traducere ætatem otiosam & quietam, sine vilo aut labore
 aut contentione. Cato, 74

Traducere aliquem ad se. de Finib. 106. b

Aliquid ab lætitia ad metum traducere. de Arusp. resp. 20. a

Traducere ad mala consilia corruptum largitionibus ani-
 mum. ad Brut. 4. 3. a

Ita sum cum illo locutus, vt mihi viderer animum hominis
 ab omni alia cogitatione ad tuam dignitatè tuendam
 traducere. ad Lentul. lib. 1. 2. 8. a

Abducere animos à contraria defensione, & ad nostram co-
 nor traducere. 2. de Orat. 162. a

Cogitationes ad voluptates traducere. 3. Tusc. q. 66. a

Eos qui audiunt ad magnam admirationem traducere. in
 Orat. 112. a

Deinde iussit equum traducere. pro Cluent. 105

Iudices à seueritate ad hilaritatem traducere. de Arusp. 20

Si volumus hoc quod datum est vitæ, tranquillè placidè-
 que traducere. 3. Tusc. q. 43. a

Sic homines traducere ad optimates paro. Att. 236. b

Homines à consuetudine subito conuertere, & ad diuersas
 rationes vitæ traducere. 1. de Inuent. 4. a

Mentes à cogitationum intentione ad tranquillitatem tra-
 ducere. 4. Tusc. q. 6. a

Traducere orationem à subtilitate disputandi ad exempla.
 Tusc. q. lib. 3. 48

Traducere partum Iouis ad Physiologiam. de Nat. d. 10. b
 Traducere vitam egregiis factis. ad Brut. 285. b
 Et ego animi pendere soleo, quum semel quid orsus, si tra-
 ducor aliò: &c. 1. de Leg. 14. a
 Aut ego qui me ad defendendos homines ab ineunte ado-
 lescentia dedissem, tempore atque officio coactus, ad ac-
 cusandum traducerer. 1. Verr. 3. a
 Traduci animum ad mala consilia. ad Brut. 9. in epist. Bruti.
 Traduci ad accusandum. 1. in Verr. 3
 Fluuius ita magnus factus est, vt eò traduci victimæ nullo
 modo possent. de Inuent. 74. b
 Qua ratione nobis traducendum sit hoc tempus. Sulpit. li-
 bro 4. 6. 13. a
 Adolescentes à minutis concertationibus, ad omnem vim
 dicendi traducendos puto. de Orat. 154. b

Traductus.

Cuius adolescentia ad scientiam rei militaris non alienis
 perceptis, sed suis imperiis: non offensionibus belli, sed vi-
 ctoriis: non stipendiis, sed triumphis est traducta. pro Le-
 ge Manil. 19. a

Quæstio à propriis personis ad vniuersi generis rationem
 traducta. Orat. 201. b

Sed est quasi rudentis explicatio, traducti temporis nihil
 noui efficientis, sed primum quidque replicantis. de Diui-
 natione, 106. b

O adolescentiam traductam eleganter. pro Plancio, 25

Idem traducti à disputando ad dicendum, inopes repe-
 riuntur. de Clar. Orat. 175. b

Traductio.

Traductio est, quæ facit vt cum idem verbum crebrius po-
 natur, non modò non offendat animum, sed etiam con-
 cinniorem orationem reddat. ad Heren. lib. 4. 164

Traductio ad plebem furibundi hominis. pro Sest. 11. a

Traductio & immutatio in verbo. 3. de Orat. 91. a

Traductio temporis nihil noui efficientis. 1. de Diuin. 107

Traductor.

Vt sciat hic noster Ierosolymitarum traductor ad plebem,
 quàm bonam meis putissimis orationibus gratiam retu-
 lerit. ad Att. lib. 2. 2. 4. 2. a

Tradux.

Malleoli, plantæ, sarmenta, vites, traduces, propagines, non-
 ne ita efficiunt, vt quemuis cum admiratione delectentur
 de Senect. 48. Ex recentioribus quidam viuiradices lege-
 re malunt.

Tragœdia.

Tragœdiæ plenæ sceleratorum pœnis. 2. de Legib. 40

Quatuor tragœdias x v 1. diebus absoluisse cum scribas, tu
 quicquid ab alio mutuaris, & *καλέος* quæris, cum Elestram
 & Troadam scripseris. 3. ad Quint. frat. 22. a

Quorum alter commentatus est mimos, alter egit tragœ-
 diam. 11. Philip. 298. a

Ne aut irrisione, aut odio digni putemur, si aut tragœdias
 agamus in nugis, &c. 2. de Orat. 113. a

Efficere tragœdias. 4. Tusc. q. 119. a

Nunc eiusdem Appiæ nomen, quantas tragœdias excitat
 pro Mil. 13. a

Sophocles ad summam senectutem tragœdias fecit. de Se-
 nectute, 20. a

Neque verò istis tragœdiis tuis, quibus vti philosophi ma-
 ximè solent, Craffæ perturbor. 1. de Orat. 119. a

Tragicus.

Grandis, & vt ita dicam, tragicus orator. de Clar. Orat. 106. a

Poeta tragicus. 1. de Nat. d. 74. a

Tragicum in comœdia turpe. Orat. 141

Tragico illo Oreste, aut Athamante dementior. in Ver. 89. b

Vt tragici poetæ, quum explicare argumenti exitum non
 potestis, confugitis ad deum. de Nat. d. 1. 38

Sed hæc tragica atque diuina, faceta autem & vrba: &c.
 2. de Orat. 125. a

Tragicè.

Hanc enim mortem rhetoricè & tragicè ornare potuerunt.
 de Clar. Orat. 21. a

Res comicas tragicè tractare. de Orat. 145. b

Tragœdus.

Comœdum in tragœdiis, & tragœdum in comœdiis admo-
 dum placere vidimus. in Orat. 59. a

Vox tragœdorum, gestus penè summorum actorum est re-
 quirendus. 1. de Orat. 63. a

Traho.

Magnes lapis, est qui ferrum ad se allicit & trahit. 1. de Diui-
 natione, 144. a

Qui ex contumelia cognomen traxit. 3. Philip. 135. a

Regio Martia, quæ à Marte traxit nomen. in Ant. 192. b

Suis te illecebris oportet ipsa virtus trahat ad verum decus.
 Somn. Scip. 27

Nò enim possunt vna in ciuitate multi rem atque fortunas
 amittere, vt non plures secum in eandem calamitatem
 trahant. pro Lege Manil. 12. a

Et vos vt tutam tranquillamque fortunam traheretis, mea
 perfecit vigilantia. Antequam iret in exil. 8. a

Nemini concedo, qui maiorem ex pernicie Reipub. mole-
 stiam traxerit. epist. 47. b. Id est, accepit.

Trahere aliquem in inuidiam. ad Her. 2. b

Aliquid enim falis ab vxore mima trahere poteris. 2. Philip-
 picarum, 43

Ducere, sumere, trahere coniecturam ex aliqua re. de Inuen-
 tione, 63. b

Nunc verò quid est quod me in aliam partem trahere pos-
 sit? Plancus Ctc. lib. 10. 4. 5. a

Trahere molestiam ex re aliqua. 4. fam. 6

Omnem rationem ad dicendum trahere. in Orat. 61. a

Anne de nobis trahere spolia fœderatis licebit, de hostibus
 non licebit. pro Corn. Balb. 43. a

Suspiciones ex aliqua re trahere. 2. de Inuent. 141. a

Trahimur omnes studio laudis, & optimus quisque maxi-
 mè gloria ducitur. pro Arch. 19. a

Omnes enim trahimur & ducimur ad cognitionis & scien-
 tiæ cupiditatem. 1. Offic. 18. a

Serui qui ad supplicium cæsi verberibus trahuntur. Ante-
 quam iret in exil. 11. a

Rationes disputationibus huc & illuc trahuntur. 4. Acad.
 quæst. 207. a

Per me ista pedibus trahantur. Att. 65. b

Omnis ratio, quæ ad discendum trahi possit. Orat. 207. b

Atque etiam ex puteis iugibus, aquam calidam trahi. 2. de
 Nat. d. 37. a

Traho, protraho.

Quinetiam idcirco trahebam, vt quàm diutissimè integrè
 esset. Att. lib. 16. 5

Si trahitur bellum, quid expectem? Att. lib. 10. 20

Ab isto initio tractus est sermo. de Clar. Orat. 11. a

Necesse est enim aut id quod maximè velim, pelli istum ab
 Hispania, aut trahi id bellum, &c. ad Att. lib. 10. 197. 2. a

Comitia tracta esse. pro Mil. 17

Tractus, a, um.

Interponuntur etiam conciones & hortationes: sed in his
 tracta quædam, & fluens expetit, non hæc contorta &
 acris oratio. in Orat. 36. a

Corpus tractum & laceratum abiecit in mare. Att. 231. b

Et si genus orationis fufum atque tractum, & cum lenitate
 quadam æquabili profluens, &c. 2. de Orat. 35. a

Vacuam tractum esse remum. in Verr. 263. b

Venæ à corde tractæ & profectæ, in omne corpus ducun-
 tur. 2. de Nat. d. 200. a

Tractus, us.

Totus ille tractus celeberrimus Venafranus, Alifanus: &c.
 pro Plancio, 18. a

Ex quo intelligitur, plus terrarum situs, quàm lunæ tractus
 ad nascendum valere. 2. de Diuinat. 145. a

Quanta hæsitatio tractusque verborum. 1. de Orat. 111. a

Tractu orationis leni & æquabili perpoliuit illud opus. 2. de
 Orat. 29. a

Tracto.

Quæ omnia pertinent ad eam, quam iandudum tracto, con-
 stantiam. de Amic. 108. b

Nec ea quæ nunc tracto, minuunt, sed augent potius illam

facultatem. de Fato, 140. b

Ius pontificum & ciuile tracto. de Senect. 34

Me tractat liberaliter Curio, tu si te ita tractatum docuisses,
 &c. epist. 118. b

Cæsar Quintum meum, dii boni, quemadmodum tractat
 honore, dignitate, gratia, non secus ac si ego essem impe-
 rator. 4. ad Att. 54

Sic tractat, vt manu doceat, &c. de Nat. d. 1. 36

Grammatici hunc locum tractant in poetis, eloquentes in
 omni genere & parte caufarum. Orat. 203. b

Erras enim tu Quæstor, pecuniam publicam tu tractabas.
 1. Verr. 18

Cato cum sententiam in Senatu diceret, locos graues ex phi-
 losophia tractabat. Parad. 1

Sic tu, inquit, Hirrum tractasti. epist. 119. b

Dionysius seruus meus, qui meam bibliothecam multorum
 nummorum tractauit, quum multos libros surripuisset,
 nec se impunè laturum putaret, aufugit. Sulp. lib. 13. 101

Euclides geometriam tractauit. de Orat. 155. b

Me summa simulatione amoris, summæque assiduitate quo-
 tidiana sceleratissimè, infidiosissimèque tractauit. ad Q.
 frat. lib. 1. 54

In munere ita se tractauit, vt accepisse ab eo beneficium vi-
 deret, non dedisse. Bruto, lib. 13. 13. 2. a

Non tractabo illum vt Consullem, ne ille quidem me vt
 Consularem. in Ant. 162. b

Deinde ita me in Rep. tractabo, vt, &c. in Cat. 11. pro, ita me
 geram.

Hoc tu tractabis, vt tibi videbitur. Att. 191. b

Tracta edictum. pro Quint. 11. b

Verres post imperium constitutum primus imperauit, &c.
 vt is eam pecuniam tractaret, quam ipse præficeret. 7.
 Verrinarum, 49. a

Qui reus lege, &c. temperare non potuerit maximo cõuen-
 tu, quin L. Sifenæ argentum tractaret & consyderaret.
 7. Verr. 30. a

Omnibusque rebus eum ita tractes, vt intelligat meam cõ-
 mendationem non vulgarem fuisse. ad Lent. lib. 1. 13

Quocirca huic quasi materia, quam tractet, & in qua verite-
 tur, subiecta est veritas. Offic. 4. b

Vt ea quæ gustemus, olfaciamus, tractemus, audiamus. 5.
 Tusc. q. 155. a

Commemorat quàm liberaliter eos tractasset etiam antea.
 2. in Verr. 15. a

Agitare, tractare, inquirere. pro Cluent. 66. a

Aliquem nimis asperè tractare. Quint. frat. lib. 2. 10. 7. a

Aliquem omnia quæ facere velit, facilimè tractare. pro Cor-
 nel. Balbo, 55. b

Tractare honorificè & liberaliter. 13. fam. 63

Tractare aliquem improbissimè. 16. ad Att. 37

Parum pie aliquem tractare. pro Cæl. 2. a

Tractare aliquid animo. Tusc. q. lib. 5. 52

Græco sermone tractare aliquid. lib. 1. de Fimb. 1

Eloquentiæ est, tractare animos, & omni modo permoue-
 re. Orat. 205. b

Tractare argumenta. de Orat. 119. b

Arma quæ tractare cõperam, & quibus me assuefeceram.
 de Clar. Orat. 165. b

Tractare artem. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 24

Quantquam quemadmodum tractare audiebam. epist. 28. b

Causas amicorum tractare & agere. 1. de Orat. 83. a

Definitionem fortitudinis tractare. 4. Tusc. q. 81. a

Tractare genus dicendi forense. Offic. 1. 5

Nequaquam satis est inuenire quid dicas, nisi id inuentum
 tractare possis. de Orat. 124. b

Clauum imperii tenere, & gubernacula Reip. tractare. pro
 Sestio, 15

Historiam tractare. 1. de Legib. 7. a

Tractare personam alicuius in scena. pro Quinto Roscio,
 48. b

Tractare personam aliquam in iudiciis & periculis. pro Ar-
 chia poeta, 2

Tractare rationes. 7. ad Att. 7

Tractare res non bonas. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 66
Tractare res comicas tragicæ. de Orat. 145. b
Res cognitione dignissimas tractare & contemplari. 1. Officiorum, 215
Res tragicas comicè tractare. 3. de Orat. 17. a
Tractare Remp. 6. fam. 19
Vites tractare & tueri. 5. de Finib. 70. a
Ista enim sunt ipsa vulnera, quæ non possum tractare sine maximo gemitu. ad Att. lib. 12. 28
Nūquam enim mihi videor tractasse causam difficiliorem. ad Appium, lib. 3. 12. 8. a
Tractatur domus non indiligenter. 3. ad Quint. frat. 19
Nicanor in officio est, & à me liberaliter tractatur. Att. 80. b
Omnia enim pecunia ita tractatur, ut præda à præfectis: & c. Caninio, lib. 2. 16. 8. a
Dabit enim profectò, ut in rebus inuitatis, quod Græci ipsi faciunt, à quibus hæc iandiu tractantur, utamur verbis interdum inauditis. 1. Acad. 36. a
Tractantur ista ingeniose. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 78
Cuius arbitrio sicæ nunc omnes, atque omnia venena tractantur. de Arusp. 251. b
Qui à te tractatus est præstanti fide. epist. 40. b
Cum tractaretur Atreus, personæ seruiendum fuit. Officiorum, 3. 144
Omnia quæ tractarentur ab oratoribus, dubia certè & incerta. de Orat. 92. b
Id etiam ad dignitatem meam pertinet, eum nō modò per liberaliter à nobis, sed etiam ornate cumulatèque tractari. Att. 245. b
Honorificè & liberalissimè tractari ab aliquo. ad Atticum, lib. 14. 311. 2. a
Tractari ornate & cumulatè. 15. ad Att. 32
Contentionem vestrum, quæ tractari sine contumelia non potest, & c. pro Plancio, 13. a
Nec omnis auditor eorūdem aut verborum genere tractandus est, aut sententiarum. Orat. 203. b
Mihi videor eorum consuetudinem vsu, tractandòque cognouisse. in Verr. 145. b
Explicanda est natura iuris, cōsiderandæ leges, quibus, & c. tractanda iussa & iura populorum. de Leg. 159. b
Quos quidem tibi studiosè & diligenter tractandos magnopere censeo. de Finib. lib. 4. 75
Qui in his artibus cognoscendis atque tractandis studium suum omne posuerunt. de Orat. 90. b
Tractans.
Aliquis Matellionem Corinthium cupidissimè tractans. Parad. 123. b
Hæc tractanti animo, & noctes & dies cogitanti, existit illa à deo Delphis præcepta cognitio, & c. 5. Tusc. q. 99. a
Tractatus.
Aliquoties iam iste locus à te tractatus est. 2. de Leg. 15. a
Qui locus à Posidonio breuiter tractatus est in quibusdam commentariis. Offic. 53. b
Ab nullo ille liberalius, quàm à Cluentio tractatus est. pro Cluent. 130. a
Tractatus liberalissimè atque honorificentissimè. 14. ad Atticum, 24
Quod pater parum piè tractatus à filio diceretur. pro Cælio, 38. b
Persona propter otium ac studium minimè in iudiciis periculifque tractata est. pro Archia, 2. a
Ita malè autem audio ipsum esse tractatū, ut mihi ille emptor non esse videatur. ad Att. lib. 13. 284. 3. a
An ad suam reuertetur antiquam vitam, alicubi honestè tractatam: ad Heren. 31. b
Mercatores iniuriosius tractati. pro Pomp. 5. b
Hi porrò qui successerunt, vehementer istius cupidi, liberaliter ex istius cibaritis tractati, non minus acres contra me fuerunt. 4. Verr. 8. a
Quæ omnia oratori tractata atque agitata esse debent. de Orat. 147. b
Orator habeat omnes philosophiæ notos & tractatos locos. Orat. 207. b

Ab illis has res esse tractatas. lib. 1. de Finib. 5
Tractatus, us.
Qui ipsarum artium tractatu delectati, nihil in vita aliud agunt. 3. de Orat. 49. a
Tractatio.
Est enim in vitroque & materia & tractatio: materia in verbis, tractatio in collatione verborum. in Orat. 117. a
Tractatio varia esse debet. 2. de Orat. 94. a
Etenim siquando in libro verè est à nobis philosophia laudata, profectò eius tractatio optimo atque amplissimo quoque dignissima est. 4. Acad. 12. a
Ipsa mihi tractatio literarum salutaris fuit. de Clar. Oratoribus, 8. a
Tractatio rerum oratoris est, scientia philosophi. 1. de Oratore, 28
Tractatio & vsus vocis in nobis est. in Orat. 32. a
Nec verò qui tibiis aut fidibus uti volunt, ab aruspibus accipiunt earum tractationem, sed à musicis. 2. de Diuinatione, 14. a
Orator tractationem orationis sibi assumet. 1. de Orat. 29. a
Itaque quæ in rebus inanimis, quæque in tractatione belluarum fiunt vtiliter ad hominum vitam, artibus ea tribuntur operosis. 2. Offic. 23. a
Quæ obseruata sunt in vsu & tractatione dicendi. de Oratore, 94. b
Vt hi qui in armorum tractatione versantur. de Or. lib. 3. 111
Tractabilis.
Virtus in amicitia tenera est atque tractabilis. de Amic. 45. a
Corporeum autem & aspectabile, itēque tractabile omne necesse est esse quod natum est. de Vniuers. 15
Ego meum facillè teneo: nihil est eo tractabilius. ad Attic. lib. 10. 38
Traicio.
Exercitum ad sextum Calend. Mai. Rhodanum traieci magnis itineribus. Plancus ad Cic. lib. 10. 9. 5. a
Balbus Quæstor, magna numerata pecunia, magno pondere auri, maiore argenti coacto de publicis exactationibus, ne stipendio quidē militibus reddito, duxit se à Gadibus, & triduum tempestate retentus ad Calpen, Cal. Iun. traiecit sese in regnum Bogudis, planè bene peculiat. 10. fam. 70. in epist. Pollionis.
Esti terra quidem, qui possum: mari, quò traiciam: ad Atticum, lib. 7. 140. 2. a
Dum Brutus copias traiceret. epist. 154. b
Si se Alpes Antonius traiecerit, constitui præsidium in Alpibus collocare. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 9. 5. a. Id est, si superauerit Alpes.
Si quo casu Hisarum se traiecerint. epist. 174. b
Rhodanum copias traiecissem. epist. 150. b
Si Annibal ad portas venisset, murumque iaculo traiecisset. 4. de Finib. 38. a
Marius cum parua nauicula traiectus est in Africam. Postquam. 16. a
Neque ex Italia tam celeriter exercitum traieci posse credebant. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 8. a
Ex Africa tantum hic exhausit, quantum potui aut fide nominum traieci, aut in naues contrudi. in Salust. 275. b
Traiecto axe terra sustinetur. de Vniuers. 45
Traicio, per transstationem.
Quid quum vnumquodque transigere, expedire, absolueri: ipse profectò metuere incipies: ne innocenti periculum facefferis. Quid cum commiserari, cōqueri, & ex illius inuidia deonerare aliquid, & in te traicere cœperit: & c. poterisne eius orationis subire inuidiam? 1. Verr. 24. a
Verbum traicere. in Orat. 136. a
Traiectio.
Officii mei deliberatio cruciat, cruciauitque adhuc: cautior certè est mansio: honestior existimatur traiectio. ad Atticum, lib. 8. 167. 3. a
Dic quæso, num te illa terrent, triceps apud inferos Cerberus, Cocyti fremitus, traiectio Acherontis. 11. Tusc. 16. a
Tum augendi minuendive causa veritatis superlatio atque traiectio & rogatio. 3. de Orat. 113. a

Et vitur traiectione ea verborum, & nihilo tamen aptius explet, concluditque sententias. in Orat. 135. a
Assyrii traiectiones motusque stellarum obseruauerunt. de Diuin. lib. 1. 3. a
Tralatio, Tralatitius, Tralatus, Vide Transfero.
Tralles.
Nève interesse quicquam putent, vtrum Tralleis, an Formias venerint. 1. ad Quint. frat. 13. & Att. 75. b. & contra Rullum, 74. b
Trallianus.
Trallianam aut Ephesinam putes dicere: 3. Phil. 134. a. Aliàs, Ephesiam.
Nunc verò quid putem Trallianos Meandrio causam commisisse homini egenti, sordido, sine honore, sine existimatione, sine censu: pro Flac. 41. a
Trames.
Egressus est non viis, sed tramitibus paludatus. 13. Philippi-carum, 358. a
Num idem in Apennini tramitibus potero facere: 12. Philippi-carum, 337. a
Tramitto, Vide Transmitto.
Trano.
Atque id facilius cernemus toto genere hoc igneo, quod omnia tranat, subrilis explicato. 2. de Nat. d. 36. a
Num cuiusquam nostrum nomen aut Caucasum transcendere, ut Gangem tranare potuit. de Somn. Scip. 129. b
Tranquillus.
Tranquillus animo. epist. 51. b
Isocrates in faciendis verbis tranquillus. Orat. 214. b
Frons tranquilla & serena. 3. Tusc. q. 56. a
Placata, tranquilla, quieta, beata vita. 1. de Finib. 108. a
Tranquillum & quietum, non immoderatè agitatum, nec fluctuans. de Vniuers. 11
Mare, quod sua natura tranquillum est. pro Cluent. 46. b
Sine mortis meditatione tranquillo esse animo non potest. de Senect. 67. a
Appetitus sint tranquilli, atque omni animi perturbatione careant. 1. Offic. 142. a
Pacatæ & tranquillæ ciuitates. de Orat. 87. b
Tranquilla litera. 14. ad Att. 3. Id est, tranquilla nuntiantes.
Tranquilla & turbida, contraria. 6. fam. 47
Tranquilla tempora & optata. 5. fam. 39. in epist. Luceii.
Tranquilla de te erant ea quæ reliqui. 15. fam. 39
Tranquilliore animo esse. 4. fam. 20. in epist. Ser. Sulpitii.
Cætera videntur tranquilla, tranquillissimus autem animus meus. ad Att. lib. 7. 127. 3. a
Tranquille.
Velim tranquillè à Parthus. Att. 82. b
Qui enim nihil potest tranquillè, nihil leniter, nihil partitè, definitè, distinctè, facitè dicere, & c. in Orat. 53. a
Tranquillè placidèque traducere hoc quod datum est vitæ. Tusc. quæst. lib. 3. 21
Tranquillo, as.
Semper alit aliquid, quod tum vi sua atque natura tranquillet animos. 1. de Finib. 78. a
Vt aut perturbentur animi, aut tranquillentur. in Top. 53. a
Tranquillitas.
Tranquillitas animi atque iucunditas. Læl. 70
Democriti autem securitas, quæ est animi tanquam tranquillitas, quam appellant *ὀδύνη*. de Finib. lib. 5. 19
Vt tranquillitas animi & securitas adsit, quæ adfert cum constantiam, tum etiam dignitatem. 1. Offic. 99. a
Tranquillitas maris intelligitur, nulla ne minima quidem aura fluctus cōmouente. Tusc. q. lib. 5. 13. & 4. Acad. 179. a
Tranquillitas vitæ. Tusc. q. lib. 5. 4
Locus quietis & tranquillitatis plenissimus. 1. de Orat. 2. a
Lex Ælia & Fusia propugnacula, muri que tranquillitatis atque otii. in Pis. 81. b
In particeps rationis ponunt tranquillitatem, id est placidam quietamque constantiam. 4. Tusc. q. 17. a
Qui remoti à studiis ambitionis, otium ac tranquillitatem vitæ secuti sunt. pro Mur. 51. a

Nos longis nauibus tranquillitatem aucupaturi eramus. ad Attic. lib. 6. 119. 3. a
Sed si iam ex hoc loco profisciscatur Puteolos stadia triginta probo nauigio, bono gubernatore ac tranquillitate: probabile videatur se illuc venturum esse saluum. 4. Academ. quæst. 179. a
Tranquillitates mirificæ me adhuc tenuerunt. 10. ad Att. 54
Tranquillitates aucupari. 6. ad Att. 47
Trans.
Tollitur ab attriis Liciniis, atque à prædonum confessu in Galliam Næuius, & trans Alpes vsque transfertur. pro Quinto, 7
Si scisset sibi trans Euphratem esse pereundum. de Diu. 111. b
Vt qui trans flumen essent, videre possent. de Inuent. 74. b
Ego ipso tempore trans mare fui. de Inuent. 52. b
Nuntius trans mare missus. Brutus Antonio, lib. 11. 3. 3. a
Domino trans ripam inspectante. pro Mil. 55
Trans motem Taurum etiam de matrimonio est auditum. epistol. 26. b
Cogito interdum trans Tyberim hortos aliquos parare. ad Attic. lib. 12. 241. 16. a
Transactor, Transactus, Vide Transigo.
Transalpinus.
Transalpina Gallia. pro Mur. 145. b
Cognatio materna Transalpini sanguinis. post reditum in Senatu, 13. a
Cn. Domitius M. Syllanum Consularem virum accusauit propter Egritomari Transalpini hospitis iniurias. 4. Verrinarum, 81
Transalpinæ nationes. Pæto, lib. 9. 15. 5. a
Ad exemplum amissi imperii portari in triumpho Syllam Massiliam vidimus: & ex ea vrbe triumphari, sine qua nunquam nostri imperatores ex Trāsalpinis bellis triumpharunt. 2. Offic. 39
Transalpini.
Progressus sum ad Transalpinos cum exercitu, & c. Brutus Ciceroni, 11. 4. 1. a. Verus exemplar legit, ad Inalpinos.
Transcendo.
Hoc malum manauit non solum per Italiam, sed etiam transcendit Alpes. in Catil. 78
Ex his ipsis altis notisque terris, num aut tuum, aut cuiusquam nostrum nomen vel Caucasum hunc, quem cernis, transcendere potuit, & c. in Somn. Scip. 23
Transcribo.
Si vestra manu fabulas aut orationes totas transcripissetis. ad Herennium, 25. b
Q. Sossius splendidus Eques Rom. ex agro Piceno, fecisse confessus est, qui transcriperit tabulas publicas. de N. d. a
Transcriptus.
Oppianicus testamentum in alias tabulas transcriptum signis adulterinis obsignauit. pro Cluent. 30
Transcurro.
Ita grauissimo suo casu dum Cyri & Alexandri similis esse voluit, qui suū cursum transcurrerant, & c. de Cl. Orat. 155. a
Ne sine delectu temerè videatur in dissimilem transcurrisse. ad Heren. 34. b
Transduco.
Quam in te tantam virtutem esse aut dignitatem arbitraus es, ut conarere clientelam tam illustrem, tam splendide prouinciam transducere ad te, & c. 6. Verr. 80. a
Transenna.
Similiter nunc petes à Craffo, vt eam copiam ornamentorum suorum, quam constructam vno in loco quasi per transennam prætereuntes strictim aspeximus, in lucem proferat. 1. de Orat. 78
Transseo.
Nam qui appetitus longius euagantur, & c. hi sine dubio finem & modum transeunt. 1. Offic. 143. a
Quum mare vastissimum hyeme transibas. in Pis. 45
Horum studiorum causa mare transiui. Att. 128. b
Pompeius mare transiit. Att. 128. b
Quid enim ad plebem trāstisti, vt Tigranem ires salutatum? ad Att. lib. 2. 22. 2. a

Transiit Formias. 9. ad Att. 7
 Transiit hic nimbus. 15. ad Att. 18
 Transierant illuc. 8. fam. 39. in epist. Cælii. Id est, in illam sententiam.
 Transi multa. 8. fam. 35. in epist. Cælii. Id est, prætermitte.
 Cum Gracchus pomœrium transiret, auspicari est oblitus. de Nat. d. 1. 9
 Quod si me Cesar audisset, atque Apenninum transisset, in tantas angustias Antonium compulisset, ut inopia potius, quam ferro conficeretur. Brutus ad Cic. lib. 11. 10. 8. a
 Sicut mos maiorum ferebat, repente relinquant, deserat, ad aduersarios transeat. 3. Verr. 18
 Erit enim persuasum, etiam Solem, Lunam, stellas omnes, terram, mare, deos esse, quod quædam animalis intelligentia per omnia ea permeet & transeat. 4. Acad. 21. 4. a
 Video iam quod inuidia transeat, & ubi sit habitatura: &c. ad Attic. lib. 2. 24. 4. a
 Deinceps ad partitionem transeamus. 1. de Inuent. 4. 5. a
 Quid ergo exercitum retinetis, quum legis diem transferit, rationem haberi placet. ad Att. lib. 7. 28
 Si vos semel in iudicando finem æquitatis & legis transieritis. 5. Verr. 189. a. & Offic. 1. 143
 Transire ad plebem. 2. ad Att. 21
 Transire ad sermonem. 3. ad Heren. 113
 Transire amnes auspicato. Diuinat. lib. 2. 60
 Transire ea quæ premunt & ea quæ impendent. 9. fam. 2
 Rectius diues quam Crassus, qui nisi egiisset, nunquam Euphratem nulla belli causa transire voluisset. 3. de Finibus, 113. a
 Variisidium equitem Romanum familiarem meum ad te ipsum transire iussi. Plancus Cic. lib. 10. 13
 Transire legem. 5. ad Att. 48
 Dolor ad pauciores pertinet, quam, &c. peccauit verò nihilominus. siquidem est peccare, tanquam transire lineas. Parad. 24
 Transire locum. 2. ad Att. 54
 Inde vtrum consistere vsquam velit, an mare transire, nescitur. ad Att. lib. 7. 131. 2. a
 Transire maria. Orat. 81
 Sed in animo est leuiter transire, ac tantummodo perstringere vnamquamque rem. pro Rosc. Amer. 55. a
 Egredere tulisse P. Rutilius, &c. sed tamen transisse videtur modum, quippe qui ob eam causam à vita recesserit. 4. Tusc. 9. 31
 Videor sperare debere si te viderim, & ea quæ premant, & ea quæ impendant, me facile transiturum. Varroni, libro 9. 1. 5. a
 Equidem malueram, quod erat susceptum ab illis, silentio transire. ad Att. lib. 2. 34. 6. a
Transitum est.
 Cuius similitudine perspecta in formarum specie à dignitate transitum est ad honestatem dictorum atque factorum. 2. de Finibus. 78. a
Transitus.
 Qui abstinet (sed Iulia lege trāsita semel tantum in diem, non ut alii solebant omnibus vicis, præter eum semel nemo accept) facit ut mihi excipiedus sit. ad Att. li. 5. 110. 4. a
Transitus, us.
 Si homines transitum tempestatis expectare potuissent. 2. ad Att. 52
 Et quum fossam latam cubiculari lecto circumdedisset, eiusque fossæ transitum ponticulo ligneo coniunxisset: eum ipsum, quum fores cubiculi clauserat, detorquebat. 5. Tusc. q. 83. a
Transitio.
 Transitio vocatur, quæ cum ostendit breuiter, quod dictum sit. proponit item breui quod consequatur. 4. ad Herennium, 186
 Transitio sit visionum fluentium. de Nat. d. 1. 77. ut è multis vna videatur.
 Qui spem sæpe transitionis præbendo, neque vnquam non decedendo, nouissimè Corycum se contulit. Cassius ad Ciceronem, lib. 12. 13. 9. a

Ut similitudine & transiione visio speciei dei cernatur. de Nat. d. 1. 74
 Imagines similitudine & transiione perceptæ. de Nat. deorum, lib. 1. 36
 Multa enim scripta sunt in eis, quæ facta non sunt, falsi triumphi, plures Consulatus, genera etiam falsa, & ad plebem transitiones, &c. de Clar. Orat. 31. a
 Rem breuiter narrare poterimus, &c. etsi transitionibus nullis utemur. ad Heren. 3. b
Transfero.
 Hoc idem transfero in Magistratus. 4. Verr. 87. a
 Et suam culpam in senectutem transferunt. Cat. 13
 Quin tabulas conficiunt mensuras, penè rationes in tabulas transferunt. pro Rosc. 46. b
 Totam Academiam ab hominibus nobilissimis abstuli, transtuli ad nostrum sodalem. ad Att. lib. 13. 271. 1. a
 Istum ego locum totidem verbis à Dicæarcho transtuli. Att. 90. b
 Cur non se transtulit ad alios, & maximè ad Stoicos? 4. Academic. q. 125. a
 Totumque se ad artes componendas transtulit. pro Cluent. a
 Ad se omnia ex hortis ornamenta transtulit. in Ant. 189. b
 Clodius reliquit annum suum, seseque in proximum transtulit. pro Mil. 106. b
 Statim suspicione offensi, ad ea ipsa nomina oculos, animumque transtulimus. 4. Verr. 135. a
 Alii à regendis ciuitatibus totos se ad cogitationem rerum transtulerunt. de Orat. 148. b
 Locos quidem quosdam, si videbitur, transferam, & maximè ab iis, quos modò nominavi. lib. 1. de Finibus. 6
 Illam Accii similitudinem non modò iam ad inuidiam, sed ad fortunam transferam. Pæto, lib. 9. 16. 16. a
 Transferet eum in muliebrem figuram. de Vniuers. 57
 In hunc igitur gregem vos P. Syllam reicietis: in parricidarum numerum transferetis: pro Syl. 182. b
 Hanc iucunditatem transfer in animum. de Finibus. 67. b
 Ut omnem culpam in te transferas. Att. 150. b
 Si placet, sermonem aliò transferamus. 1. de Orat. 66. a
 Ut de tuo edicto totidem verbis transferrem in meum. epistolarum, 37. b
 Transferret te ad se. 16. fam. 6
 Tu quum te de curriculo petitionis deflexisses, animumque ad accusandum transtulisses, existimasti te vtrique negotio satisfacere posse: pro Mur. 43. a
 Transferre aliquid ex philosophia. de Inuent. 49. b
 Transferre ad aliqua. epist. 70. b
 Nulla animans in alterius animantis vitam transferre potest. Tusc. q. 235. b
 Capita aliqua in edictum prouinciale transferre. 3. Verrinarum, 83. a
 Regiam causam aliò transferre. Lent. lib. 1. 4. 2. a
 Transferre crimen in aliquem. pro Sest. 21. b
 Transferre humana ad deos. Tusc. q. lib. 1. 52
 Transferre diuina aliorum ingenia ad cognitionem suorum ciuium. lib. 1. de Finibus. 6
 Iucunditatem in animum transferre. 2. de Finibus. 22. a
 Transferre nomina ex aliis. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 19
 Ex quorundam præceptis quædam transferre, quæ nostro instituto conuenire videantur. 1. de Inuent. 49. a
 Transferre similitudines. de Finibus. lib. 2. 39
 Verba apertius transferre. in Orat. 35. a
 Quid si doceo, &c. te huius circumsessionis tuæ causam & culpam in alios transtulisses? 3. Ver. 58. a. & pro Font. 277. b
 Nec est probandum, illos ad notationes censorias exëplum à consuetudine militari transtulisse. pro Cluent. 44. b
 Ut video, causa hæc integra in proximum annum transferretur. Cælius Ciceroni, lib. 8. 9. 4. a
 Tollit ab atris Licinius, atque à præconum confessu in Galliam Næuius, & trans Alpes vsque transfertur. pro Quintio, 7. a
 Cum verbum aliquod altius transfertur. Orat. 204. b
 Literæ, literæque omnes assimilata, expressæ, de tabulis in libros transferuntur. 4. Verr. 137. a

Non valde productis iis, quæ similitudinis causa ex aliis rebus transferuntur. de Orat. 147. b
 Cum domus in palatio, villa in Tusculano, altera ad alterum Consulem transferebatur. pro Domo sua, 225. b
 Transferetur in moribus suis simillimas figuras pecudum & ferarum. de Vniuers. 57
 Num illa definitio posset in aliam rem transferri quamlibet? 4. Acad. 80. a
 Nihil est enim quod de suo genere in aliud genus transferri possit. 4. Acad. 93. a
 Argumenta, quæ transferri in multas causas possunt. de Inventione, 67. b
 Nec in alias causas posse transferri. de Orat. 128. b
 Quid est, quod non possit ex connexo transferri ad coniunctionem negationem? de Fato, 143. b
 Quod ab Ennio positum in vna re, trāsferri per multas potest. Offic. 11. b
 Gracchum illum suum transferendi in nos criminis causa, occidere cogitarint. pro Sestio, 70. a
 Sin absoluitur, desinemus nos de iudiciis transferendis reculare. 3. Verr. 4. a
Transferens.
 Quam similitudine natura ratioque ab oculis ad animum transferens, &c. 1. Offic. 23. a
 Atticæ meæ velim me ita excuses, ut omnem culpam in te transferens, & ei tamen confirmes, &c. ad Att. lib. 15. 330. 4. a
Translatus.
 Cum omnis potestas deorum immortalium aut trāsata sit ad vos, aut certè communicata vobiscum. pro Mur. 124. b
 Accusandi voluntas ad viros fortes, spectatoresque homines translata sit. 1. Verr. 13. a
 Hoc totidem verbis translatus caput est, quod fuit antè in lege Seruilia. pro Rab. Posth. 124. b
 Hunc tu translatus in Macrocollum lege in Arcano conuiuius tuis. ad Att. lib. 16. 333. 2. a
 Hoc translatus Carthaginem, locum tantum mutarant. in Verrem, 216. b
 Iam cætera translata ferè sunt de Solonis legibus. de Legibus, 182. b
 Sed Phalereus Demetrius meo iudicio præstitit cæteris, cuius oratio cum sedatè placidè loquitur, tum illustrant eam, quasi stellæ quædam, translata verba, atque immutata. Translata ea dico, ut sæpe iam, quæ per similitudinem ab alia re aut suauitatis aut inopiæ causa transferuntur. in Orat. 50
 Translatis verbis cur magis omnes delectantur, quam propriis. 3. de Orat. 87
 In translatis verbis quid sequendum. Orat. 143
Translatum.
 Translatum est, quod aliud conficit, quam causæ genus postulat. 1. de Inuent. 38
Translatio, siue Tralatio.
 Nam & doctrina, & domus, & ars, & ager etiam fidelis dici potest. ut sit, quomodo Theophrasto placet, verecunda tralatio. Tironi, lib. 16. 17. 3. a. & 3. de Orat. 90
 Criminis translatio. 6. Verr. 82. a. & 1. ad Heren. 26. & 2. 55
 Vnius verbi translatio aut inuersio verborum. 2. de Oratore, 145. a. & 3. 85
 Quare L. Syllæ & C. Cæsaris pecuniarum translatio à iustis dominis ad alienos, non debet liberalis videri. 1. Offic. 67. a
 Translationis leges. Brut. 150
 Translationem pudentem esse oportere. 4. ad Heren. 201
 Nomen suum alicui ad translationem criminis commodare. in Verr. 221. b
 Per translationem definitio. Topic. 16
 Ex translatione iocus. 2. de Orat. 145
 In translatione fugienda vitia. 3. de Orat. 88
 Translatione verborum in summissio genere dicendi quomodo vtendum. Orat. 45
 Translationes quasi mutationes sunt, quum quod non habes, aliunde sumas. 3. de Orat. 86. a
 Translationes in causis Romæ cur rarius inciderent. 2. de Inventione, 162

Translationum vitias. Orat. 73
 Iam cum fluxerunt plures continuæ translationes, alia plane sit oratio. Itaque genus hoc Græci appellant ἀντιπαρανομινε rectè, genere melius ille, qui ista omnia translationes vocat. Orat. 51. a
 In translationibus quid quærat. 2. ad Heren. 51
Translator.
 Translator quæsturæ. in Verr. 266. b
Translatitijs, siue Tralatijs.
 Constitutio translatiua. 1. de Inuent. 15. a
 Tralatiuum caput edicti. 3. fam. 24
 Sed in re tam vtitata, satis est ostendere, omnes antea ius ita dixisse: & hoc vetus edictum translatiuumque esse. 3. Verinarum, 80. a
 Hoc verò, ex quo suspicio nata est, me exquisisse aliquid in quo te offenderem, tralatiuum est. ad Appium, lib. 3. 8. 13. a
 Alterum caput esse tralatiuum de impunitate. ad Atticum, lib. 3. 65. 3. a
 Nosti enim hæc tralatiua. Cælius Cic. lib. 8. 5. 5. a
Translatiuis.
 Rursus nec definitiua causa potest simul ex eadem parte eodem in genere & definitiua esse & translatiua. 1. de Inventione, 20. a
 Cum autem actio translationis aut commutationis indigere videtur, constitutio translatiua appellatur. de Inventione, 69, & 45. b
Transfigo.
 Euelli iussit eam qua erat transfusus hastam. 2. de Finibus. 155. a
 Arboris è tronco serpentis saucia morfu
 Subigit ipse feris transfigens vnguibus anguem. 1. de Diuinatione, 171. a. De aquila.
Transfugio.
 Transfugit ad populum. 8. fam. 16. in epist. Cælii.
 Facetur se non bellè dicere, non ad voluntatem loqui posse, non ab afflictæ amicitia transfugere, atque ad florentem aliam deuolare. pro Quint. 62. a
Transfuga.
 Leuissimè transfuga, neque in hac, neque in illa parte fidem habens. Salust. in Ciceronem, 271. b
 Non omnia illum transfugam ausum esse Senatui dicere. 1. de Diuinatione, 162. a
Transfundo.
 Libentius omnes meas, si modò sint aliquæ meæ laudes, ad te transfuderim. Dolabella, lib. 9. 14. 10. a
 Omnem se amorem abiecit illinc, atque in hanc transfudisse. 2. Philip. 84. a
Transgredior.
 Alpeis transgredi. Brutus Ciceroni, lib. 11. 20. 4. a
 Taurum transgressus sum. ad Appium, lib. 3. 8. 17. a
 Qui quum tabernaculum vitio cepisset imprudens, quod inauspicato pomœrium transgressus esset, comitia Consulibus rogandis habuit. 1. de Diuinat. 62. a
Transgressio.
 Transgressio est, quæ verborum perturbat ordinem peruerfione aut transfectione, &c. ad Heren. 34. b
 Cuius ego imperio non Alpium vallum contra ascensum transgressionemque Gallorum, &c. in Pis. 64. a
 Est etiam gradatio quædam & conuersio, & verborum concinna transgressio. 3. de Orat. 115. a
Transigo.
 Itaque Manilius rem cum Oppianico transigit, pecuniam ab eo accipit. pro Cluent. 25. b
 Quod erat vix h. s. quadringentorum millium, transigunt h. s. ducentis millibus. in Verr. 104. b
 Prius enim rem transigit, quam, &c. Att. 194. b
 Nos hic de C. Macro transigimus. Att. 3. b
 Recede de medio, per alium transigam. pro Sexto Roscio Amerino, 37. b
 Negotium conficiendum curas, ipse suscipias, transigas. epistolarum, 209. b
 Amabo te, cura ut cum Ticinio transigas. Att. 24. b
 Qui cum reo trāsfigat, post cum accusatore decidat. in Verrem, 125. b

Si hanc ei rem priuatim Sex. Roscius mandauisset, ut cum Chryfogono transigeret atque decideret, &c. pro Roscio Amer. 67. a

Vt secum aliquid integra sua fama, qualibet, dummodo tolerabili, conditione transigeret. pro Quintio, 65. a

Summittebat iste Timarchidem qui moneret eos, si saperet, ut transigerent. 5. Verr. 57. a

Nos longo intervallo videris, Acutilianam controuersiam transigeris. ad Att. lib. 1. 2. 1. a

Beneficit Aulus Silius, qui transegerit, &c. Att. 194. b

Ego hæc duo quæro, primum qua ratione Næuius susceptum negotium non transegerit, hoc est, cur bona quæ ex edito possidebat, non vendiderit. pro Quintio, 50. a

Quidnam homines putarent, si tum occisus esset, cum tu illo gladio stricto insecutus es: negotiumque transigisses, nisi ille se sub scalas tabernæ librariæ cõiecisset. 2. Philippicarum, 44. a

Vt cum transegerit iam aliquid, definiat. Orat. 209. b

Vnumquodque transigere, expedire, absoluere. 1. Ver. 24. a

Transigere, quæ posita sunt in partitione. de Inuent. 49. b

Per nuntium hoc quod erat tam leue, transigere potuisti. pro Roscio. Com. 29. a

Multitudinem rerum vno tempore transigere. 1. de Inuentione, 56. a

Transigere rem. pro Quint. 11

Transigere multas res vno tempore. de Inuent. 51. b

Transigere de aliquo. in Verr. 160. b

Quod verbo transigere possum. 6. Verr. 30. a

Abhinc annis quindecim defensio mea quæ est: Roscium pro sua parte cum Flauio transigisse. pro Roscio Comædo, 22. a

Is se ternis nummis in pedem tecum transigisse dicebat. pro Quint. Rosc. 48. b

Quæ domi gerenda sunt, ea per Cæciliam transiguntur. pro Sex. Rosc. 43. b

Prima actio vni diebus è nobis transacta est. in Ver. 107. b

Sed res multis querelis de Repu. interponendis, nulla transacta est. Quint. frat. 307, & 308. b

Profecto ut transigaretur aliquid, aut turpiter intercedetur. epist. 114. b

Verum hoc in exercendo transigaretur. ad Heren. 3. b

Vt quoniam suspicaretur de aliqua re fore controuersiam, videret ut quamprimum tota res transigaretur, sed res conuenire nullo modo potuit. pro Quint. 3. b

Non deerant quidem qui neque transigi volebant, &c. Cælius Ciceroni, lib. 8. 11. 7. a

Aliquid facile transigi. de Inuent. 77. b

Me absente omnia cum illis transigi malo. ad Atticum, libro 13. 295. 3. a

Cum priuatis non poterat transigi minore pecunia. ad Atticum, lib. 4. 86. 5. a

Ad eam rem transigendam. ad Heren. 7. b

Sin, ut ego metuo, transactum est, fac venias. epist. 235. b

De Cæsare verò quod fieri potuit, ac debuit, transactum est: neque iam prouocari in integrum potest. Brutus ad Ciceronem, 16. 15. a

Atque illud quod faciendum primum fuit, factum atque transactum est. in Cat. 114. b

Transactus.

Transactum putabant Herbitenses, quum iste, Quid de hordeo, inquit, & Docimo amiculo meo, quid cogitatis? Verinarum, 67. a

Transacto aut dilatato iudicio. in Verr. 124. b

Transacto negotio, & re transacta. ad Heren. 7. b

Sed hoc tamen cecidit peropportune, quod transactis iam meis partibus ad Antonium audiendum venistis. 2. de Orat. 9. a

Quid, quum iam in rebus transactis & præteritis orationes scribimus, num irati scribimus? 4. Tusc. q. 85. a

Transactor.

Qui est, id quod ex plurimis testibus priore actione didicistis, rerum huiusmodi omnium transactor & administer. 4. Verr. 48. a

Transiectus.

Iam verò terram altricem nostram, quæ transiecto axi sustinetur, diei noctisque effectricè, eademque custodem, &c. de Vniuers. 46. a

Transiectio.

Huiusmodi transiectio, quæ rem non dedit obscuram, multum proderit ad continuationes, de quibus antè dictum est. ad Heren. lib. 4. 178. a

Transiectio verborum nisi concinna sit, fugienda. 4. ad Herennium, 161

Transiectio in iudiciis Græci plurimum vtutur. 1. ad Herennium, 22

Transilio.

Quum autem ad summum bonum volunt peruenire, transiliunt omnia, & duo nobis opera pro vno relinquunt. 4. de Finib. 65. a

Sed ne fortè multis rebus gestis, M. Antonii rem vnam pulcherrimam transiliat oratio. 2. Philip. 89. a

Id accidere credo, vel quod ingenii specimen est quoddam, transilire ante pedes posita, & alia longè repetita sumere. 3. de Orat. 88. a

Translatio, Translatitius, Translatiuus, Translator, Translatum, Vide Transfero. Transmarinus.

Transmarina vestigalia. 2. de Lege Agr. 80. a

Politissima doctrina transmarina atque aduentitia. 3. de Orat. 74. a

Accerere res transmarinas. in Verr. 244. b

Transmitto, siue Tramitto.

Quum à Leucopetra profectus (inde enim tramittebam) stadia circiter c c c. processissem. ad Att. lib. 16. 334. 1. a

Cæsar in Africam transmisit. de Diuinat. 119. b

Cur tantas regiones barbarorum pedibus obiit, tot maria transmisit? 5. de Finib. 149. a

Cum exercitus nostri Brundusio transmiserunt. pro Pompeio, 10. b

Quum autem me ex Sicilia ad Leucopetram, quod est promontorium agri Rhegini, venti detulissent, ab eo loco conscendi, ut transmitterem. 1. Philip. 5. a

Ne in Africam ante brumam transmitteret. Diuinationum lib. 2. 40

Grues quum loca calidiora petentes, maria transmittant, trianguli efficere formam, &c. 2. de Nat. d. 187. a

Transmitti mari supero. ad Att. lib. 9. 172. 2. a

Duo sinus fuerunt, quos tramitti oportet, Pæstanus & Vibonensis: vtrunque pedibus, equis transmisimus. ad Atticum, lib. 16. 333. 18. a

Et quisquam dubitabit quin huic tantum bellum hoc transmittendum sit, qui, &c. diuino quodam consilio natus esse videatur: pro Lege Manil. 29

Omne meum tempus amicorum temporibus transmittendum putavi. pro Lege Manil. 1

Lentulum antè puto transmissurum, quàm potuerit conueniri. Att. 51. b

Eosdem aiebant nuntiare te prima nauigatione transmissurum. ad Quint. frat. lib. 2. 21

Transmissio.

Calendis Sextilibus veni Syracusas, quod ab vrbe ea transmissio in Græciam laudabatur. 1. Philip. 5

Onauigationem amandam, quam mehercule ego valde timebam, recordans superioris tuæ transmissiois. ad Atticum, lib. 4. 86. 2. a

Transno.

Ex his ipsis cultis, notisque terris num aut tuum, &c. transscendere potuit, vel illum Gangem transnare. in Somnio Scipionis, 23

Transnumero.

Puer qui iam bene hominis naturam nouit, Tu illo plures mittas oportet, inquit, si hodie vis transnumerari. 4. ad Herennium, 231

Transpadanus.

Marcellus sedendi comes, & si ille magistratum non gesserit, erat tamen Transpadanus. ad Att. lib. 5. 98. 2. a

Tuos etiam clientes Transpadanos etiam mirificè coniungos cum causa habebamus. ad Cassium, lib. 12. 5. 6. a

Malè etiam Curio, quum causam Transpadanorum æquam esse dicebat, semper autem addebat, &c. 3. Offic. 118

Putabamus illum metuere, si ad vrbem ire cõpisset, ne Gallias amitteret, quas ambas habet inimicissimas, præter Transpadanos. 16. fam. 16

Quod autem meum erat proprium, ut alariis Transpadanis vti negarem, id etiam populo se remisisse scribit. ad Caninium, lib. 2. 16. 15. a

Transporto.

Quid eas, quas Annii transportauit: ad Att. lib. 14. 5

Te prouinciam Macedoniam, in quam tantum exercitum transportasses, sine vilo milite reliquisse. in Pis. 37. a

Reliquæ copiarum omnes Brundusium cogerentur, & inde Dyrrhachium transportarentur. ad Att. lib. 8. 43. in epist. Pompeii.

De pueris in Græciam transportandis tum cogitabam, quum fuga ex Italia quæri videbatur. ad Att. lib. 7. 52

Transyberini, populi. Att. 194. b

Transra. in Verr. 263. b. Sedes in nauis, in quibus sedent remiges.

Transueho.

Nam nemo hæc vnquam est transuectus cæcula cursu, quin prius astiterit vocum dulcedine captus. de Fin. 136. b

Transuectio.

Dic quæso, num te illa terrent, triceps apud inferos Cerberus, Cocytii fremitus, transuectio Acherontis, mento summam aquam attingens siti enectus Tantalus? 1. Tusculan. quæstio. 8

Transuerbero.

Sed quæ potest esse homini politico delectatio, quæ aut homo imbecillus à valentissima bestia laniatur, aut præclara bestia venabulo transuerberatur? Mario, lib. 7. 3

Transuersus.

Tunc ex alterius naturæ motione transuersa, in eiusdem naturæ motum incurrentia, in eoque hæretia, &c. de Vniuers. 39. a

In te intuens Brute doleo, cuius in adolescentiam, per medias laudes quasi quadrigis vehentem, transuersa incurrit misera fortuna Reip. de Clar. Orat. 86. a

Orbium motio transuersa. de Vniuers. 39

Ab hac regula mihi non licet transuersum, ut aiunt, digitum discedere. 4. Acad. 106. 2

Nunc venio ad transuersum illum epistolæ tuæ versiculum, 5. ad Att. 1. Id est, de transuerso scriptum, non recto ordine.

Vrge igitur, nec transuersum vnguem, quod aiunt, à stylo. ad Fab. Gallum, lib. 7. 26. 4. a

Curandum enim non est, atque hoc in omni vita sua quemque à recta conscientia transuersum vnguem non oportet discedere. ad Att. lib. 13. 277. 2. a

Ecce tibi è transuerso, &c. ad Heren. 27. b

Vbi visum est, ut in alueum descenderet, ecce ibi iste de transuerso, Heus, inquit adolescens, pueri tui modò me pulsauerunt, satiffacias oportet. 4. ad Heren. 155

Ecce autem de transuerso L. Cæsar, ut veniam ad se, rogat. ad Att. lib. 15. 12

Ecce tibi è transuerso Lampacenus Strato. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 112

M. Manlius transuerso ambulans foro. de Orat. 155. b

Vna via lata perpetua, multæque transuersæ Syracusis. in Verrem, 228. b

Transuolo.

Alexandro si vita data longior esset, Oceanum Macedonum gloria transuolasset. ad Heren. lib. 4. 179. a

Si cætera transissem, num etiam Alpes poteram transuolare. fam. 68. in epist. As. Pollionis.

Trapezophoron.

Quod tibi destinaras trapezophoron, si te delectat, habebis. 7. fam. 41

Trasymachus, Vide Thrasymachus.

Trasymenus.

Apud Trasymenum cecidit C. Flaminius. de Nat. d. 2. 6

Dicitur etiam C. Flaminius is, qui Trib. pleb. legem de agro Gallico & Piceno viritim diuidendo tulerit, qui c. o. s. apud Trasymenum sit interfectus, ad populum valuisse dicendo. de Clar. Orat. 28. a

Multos casos non ad Trasymenum lacum, sed ad Seruilium vidimus. pro Rosc. Amer. 54

Trebatius.

Mitto igitur ad te Trebatium, atque ita mitto, ut initio mea sponte, post autem inuitatu tuo mittendum duxerim. 7. familiarium, 14

C. Trebatium cogitaram, quocumque exirem, mecum ducere, ut eum meis omnibus studiis, beneficiis quam ornatisimum domum reducerem. 7. fam. 13

Cõpi velle ea Trebatium expectare à te, quæ sperasset à me. 7. fam. 13

Idque etiam mea interesse mi Trebati arbitror. 7. fam. 37

Cum de hoc ipso Trebatio cum Balbo nostro loquerer accuratius domi meæ, literæ mihi dantur à te, quibus in extremis scriptum erat, M. Furium, quem mihi commedas, vel regem Galliarum faciam, vel Leptæ legatum: &c. 7. fam. 14

Trebellius.

Hic inter illos Africanos est: pluris habetur quàm L. Trebellius, pluris quàm T. Plancus adolescens nobilis. 6. Ver. 211

Audisse vos arbitror Quirites, quod etiam videre potuistis, quotidie sponsores & creditores L. Trebellii conuenire. 6. Philippic. 211

In foro L. Antonii statuam videmus, sicut illam Q. Trebellii qui Hernicos deuicit, ante Castoris. 6. Philip. 212

Dat iste amicum M. Trebellium: nos communem necessarium, qui istius domi erat educatus, & quo vtatur iste plurimum, propinquum nostrum Sex. Alphenum. pro Quint. 11

Trebellium valde iam diligit: oderat tum, cum ille tabulis nouis aduersabatur: iam fert in oculis, postquam ipsum Trebellium vidit sine tabulis nouis saluum esse non posse. 6. Philip. 211

Trebonius.

P. Trebonius viros bonos & honestos complures fecit hæredes. 3. in Verr. 86. b

Oppressus Trebonius, si vt ab eo, qui apertè hostis esset, incautus: si vt ab eo, qui ciuis etiam tum speciem haberet, miser. 11. Philip. 292

P. Trebonius scripsit vt hæredes iurarent se curaturos, vt ex sua cuiusque parte, ne minus dimidium ad A. Trebonium fratrem illum proscripsum perueniret. 3. in Verr. 86

Qua mente etiam ante nostrum aduentum, post Trebonii indignissimam cædè, cæteraque tot, tamque nepharia facinora, binæ profectæ erant ad Dolabellam legationes eorum. 12. fam. 34

Nunc quod Cassio dedi, quod Trebonii morte amisimus, quod etiam crudelitate Dolabellæ, aut perfidia eorū, qui, &c. 12. fam. 29

Quasi verò ignotus nobis fuerit, splendidus eques Rom. Trebonii pater. is autem humilitatem despiciere audeat cuiusquam, qui ex eadem sustulerit liberos? 13. Philip. 361

An Cn. Trebonio persuasi, cui ne suadere quidem ausus essem? 2. Philip. 48

Is A. Trebonium fratrem habuerat proscripsum. 3. in Verrem, 86. b

Est quædam spes mihi quidè non magna, sed in his locis firma, Afranium in Pireneo cum Trebonio pugnasse, pulsum Trebonium, etiam Fabium tuum transisse cum cohortibus: summum autè, Afranium cum magnis copiis aduentare. 8. ad Att. 13

Cõsecutus est Dolabella in nulla suspitione belli. quis enim id putaret? secutæ collocaiones familiarissimæ cum Trebonio, complexusque summæ beneuolentiæ: falsi indices extiterunt in amore simulato: dextræ, quæ fidei testes esse solebant, perfidia sunt & scelere violatæ. 11. Phil. 291

Quod si literæ perlatæ non sunt, non dubito quin Dolabella, qui nefariè Trebonio occiso Asiam occupauit, tabelarios meos deprehenderit, literasque interceperit. 12. familiarium, 19

Trebullanus.

Albanus ager est, Setinus, Priuernas, Fundanus, Vestinus, Falernus, &c. ab alia porta, Capenas, Faliscus, Sabinus ager, Reatinus, Venafranus, Alifanus, Trebulanus. in Rull. 68

Trecenti.

Trecentosque eos, quos eduxerat Sparta, quum esset propolita aut fuga turpis, aut gloriosa mors, opposuit hostibus. 1. de Finib. 156. a

Tredoci.

Tu ex pecunia publica ns. tredocias Scribam tuum permisituo quum abstulisse fateare, reliquam tibi vllam defensionem putas esse? Verr. 159. a

Tremellius.

Cn. Tremellius, homo summa religione & diligentia. 2. in Verrem, 19

Tremo.

Africa terribili tremis horrida terra tumultu. Orat. 205. b
Qui tremunt & exalbescunt obiecta re terribili. Academ. q. edit. 1. lib. 2. 45

Huius generis est plenus Navius, & iocus est familiaris, Sapiens si algebis, tremes. 2. de Orat. 158. a

Quod si tibi bellum aliquod magnum & periculosum administranti prorogatum imperium viderem, tremere animo, quod eodem tempore esse intelligerem etiam fortunæ potestatem in nos prorogatum. ad Q. frat. lib. 1. 17. 3. a

Tremere toto pectore. Tusc. q. lib. 4. 38

Tremens.

Horrens & tremens. in Pis. 80. a

Timidus & tremens. in Pis. 58. a

Homo vndique actus, & quum à me maxime vulneraretur, non tulit, & me trementi voce exulem appellauit. Quint. frat. lib. 3. 18. 3. a

Tremebundus.

Tremebunda vox. ad Heren. 20. b

Aut si dixit aliquid verbis hæsitantibus, postemque tremebunda manu tetigit, certe nihil ritè, nihil castè, nihil more, institutoque perfecit: pro Domo sua, 103. a

Tremefacio.

Aut quum se grauido tremefecit corpore tellus. 1. de Diuinatione, 34. a

Quauis enim demersæ sint leges alicuius opibus, quauis tremefacta libertas, emergunt tamen hæc aliquando aut iudiciis tacitis, aut occultis de honore suffragiis. 2. Officiorum, 32

Tremor.

Ex quo fit, vt pudorem rubor, sic terrorè pallor & tremor, & dentium crepitus consequatur. 4. Tusc. q. 30. a

Tamen id quod dixit, quanto cum pudore, quo tremore & pallore dixit: pro Flac. 148. b

Tremulus.

-pedibusque tenetur

Magnus leo tremulam quatiens è corpore flammam. 2. de Nat. d. 159. a

Tum fixum tremulo quatiatur frigore corpus. in Arato, 8. a
Haud modico tremulo fundens è gutture cantus. 1. de Diuinatione, 23. a

Vidisti, & claro tremulos ardore cometas. 1. de Diuinatione, 32. a

Trepido.

At Romanus homo, tamen, etsi res bene gesta est,

Corde suo trepidat. 3. de Orat. 92. a

Trepidatio.

Num quæ trepidatio: num qui tumultus: pro Deiot. 13. a

Tres.

Tres tabernæ. 2. ad Att. 29

Tres constantiæ, quoniam ægritudini nulla constantia opponitur, sed omnes perturbationes iudicio censent fieri & opinione. 4. Tusc. q. 12

Primum dormit ad tres horas. 10. ad At. 44. pro, ad horam tertiam, vt placet nonnullis.

Tressis.

Mancipia vñiebant Saturnalibus tressis. ad Atticum, lib. 5. 108. 8. a

Tresuiri.

Tresuiri ex lege Semproniana. in Rul. 42

Treuiri, populi.

Scio te non esse procacem in laceffendo. Sed vt ego quoque te aliquid de nostris cautionibus admoneam, Treuiri vites cenfeo: audio capitales esse: mallem auro, argento, ære essent. Sed aliàs iocabimur. 7. fam. 27

Triangulus.

Basis trianguli quam grues efficiunt. de Nat. d. 51. b

Grues quum loca calidiora petètes, maria trāsmissant, trianguli efficere formam. 2. de Nat. d. 94

Quum autem in eam ipsam partem orbis venerint, & c. quæ coniunctum aliquid habeat, aut consentiens, ea triangula illi & quadrata nominent. 2. de Diuin. 133. a

De triangulis & quadratis astrologorum. de Diuinatione, 127. b

Triarius.

Scaurum Triarius reum fecit. ad Att. lib. 4. 86. 2. a

Paula Valeria, soror Triarii, diuortium sine causa, quo die vir è prouincia venturus erat, fecit. Nuptura est D. Bruto. 8. famil. 17

Me quidem admodum delectabat etiam Triarii in illa ætate plena literatæ senectutis oratio, &c. de Clar. Oratoribus, 144. 2

Tribunal.

Aurelium tribunal. post reditum ad Quirites, 10. a. in Pisonem, 81. b

Volo hoc oratori contingat, vt quum auditum sit, eum esse dicturum, locus in sublellis occupetur, compleatur tribunal, &c. de Clar. Orat. 160. a

Nullius inopiam ac solitudinem non modò illo populari accessu ac tribunali, sed ne domo quidem & cubiculo esse exclusam. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 37. a

Prætor de sella ac tribunali pronuntiat. 4. Verr. 65. a

Nobis in tribunali Qu. Pompeii Prætoris vrbanis sedentibus. de Orat. 98. b

Idque pro tribunali quum aliquid ageretur, & nonnullis in conuiujs intelligi potuisse. ad Appium, lib. 3. 8. 3. a

Fecisti ante Rostra portem continuatis tribunalibus. in Vatin. 33. b

Tribunus.

Non tenetur consulari iure Tribunus. 3. de Leg. 17

Aut quadriennio post, quum Tribunus militaris depugnauit apud Thermopylas. de Senect. 28. a

Hoc autem est eius quotidianum, se ne Tribunalum militum quidem facere. Quint. frat. 316. b

Quinque cohortes sine legato, sine Tribuno militum, denique etiam sine centurione vlllo. epist. 243. b

Qui M. Emilio clarissimo viro legati & præfecti & Tribuni militares fuerunt. pro Cluent. 38. b

Tribuni eorum, qui militiæ imperant, sunt. 3. de Legib. 5

Si patricius Tribunus plebis fuerit, cõtra leges sacratas fuisse. de Prouinc. Conf. 79. b

Tantum enim te modò monuit, vt caueres, ne quis improbus Tribunus plebis, quorum vides quanta copia semper futura sit, arripere te, & inquireret, qui tibi cõstares, cum idem negares, quicquam certi posse reperiri, idem comperisse te dixisses. 4. Acad. q. 114. a

Nemo Tribunus plebis, nemo alio magistratu author extitit. Att. 279. b

Tribunus plebis potuit pontificibus, vt adessent, denuntiare, vel etiam eos cogere. pro Domo sua, 90

Tribunus plebis, quem maiores præsidem libertatis, custodemque esse voluerunt. 2. de Lege Agr. 30. a

Superare furiosam vim vesani Tribuni plebis. pro Domo sua, 44. a

Tribuni plebis sunt, quos plebes contra vim, auxilij ergo, decem creassit, quodque hi prohibessint, quodque plebem rogassint, ratum esto, sanctique sunt, neque plebem orbam Tribunus relinquunt. 3. de Legib. 9

Cum Tribuni pleb. edixissent, Senatus adesset ad xiiii. Calend. Ian. haberentque in animo de præsidio cõs. designatorum referre. epist. 170. b

Tribuni plebis, quum deni crearentur, nullos in omni memoria reperies perniciosos, leues, & non bonos fortasse plures. 3. de Leg. 23

Tribunorum plebis veterum rogatio. 3. ad Att. 38

Tribuni ærarii condemnarunt. 2. ad Quint. frat. 20. & pro C. Rab. 20. in Catil. 88. & pro Planc. 17

Tribuni ærarii, qui militibus pecuniam numerabant. Attico, 11. b

Tribuni ærarii inter iudices Romæ numerati. 1. ad Att. 37

Tribuni ex templo pulsi, cum intercedere rogationi vellēt. de Orat. lib. 2. 107. a

Et quidem, vt seditiosi Tribuni solent, occludi tabernas iubes. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 133

Appellantur Tribuni, à quibus quum esset certum auxilium, ita tamen disceditur. pro Quint. 15. a

Tribuni apud Romanos Consulibus oppositi. Nam illud ipsum, quod in iure positum est, habet Consul, vt ei reliqui magistratus omnes pareat, excepto Tribuno, qui post extitit, ne id, quod fuerat, esset. Hoc enim primum minuit cõsulare ius, quod extitit ipse, qui eo non teneretur: deinde quod attulit auxilium reliquis non modò magistratibus, sed etiã priuatis, Consuli non parentibus. 3. de Legi. 17

Quid si M. Brutus intercessit? videturne intercessisse appellatio Tribunorum, non more, sed auxilij causa? pro Q. 12. b

Tribunorum potestas nimia. 3. de Leg. 22

Tribunis iniuriæ faciendæ potestatem Sylla sua lege ademit, auxilium ferendi reliquit. 3. de Legib. 22

Tribunis, quos sibi plebs rogassit, ius esto cum patribus agendi. idem ad plebem, quod census erit, serunto. 3. de Legib. 10

Petere auxilium à Tribunis. pro Quint. 43. a

Lex C. Papyrii de Trib. pleb. rescindendis. de Amic. 113. b

Tribunitius.

Candidatus Tribunitius. Quint. frat. lib. 2. 16. 10. a

Tribunitius furor. contra Rull. 19. 4. b

Tribunitius ictus. post red. in Senat. 15

Vir Tribunitius. 13. Philip. 368. a

Actio Tribunitia. 2. de Lege Agr. 68. a

Tribunitia libido. pro Domo sua, 82

Quum Tribunitia potestas esset constituta. 2. de Orat. 68. a

Tribunitia potestas in seditione, & ad seditionem nata, cuius primus ortus inter arma ciuium & obsessis & occupatis vrbs locis procreatus. 3. de Leg. 19

Tribunitia potestate plebi à patribus concessa, arma ceciderunt, restincta seditio est, inuentum est temperamentum, quo tenuiores cum principibus æuari se putarint, in quo vno fuit ciuitatis salus. 3. de Leg. 23

De Tribunitia potestate taceo. 3. de Leg. 32. a

In Tribunitia potestate inest quiddam mali, sed bonum quod est quæsitum in ea, sine isto malo non haberemus. 3. de Legib. 22

Tribunitium mucronem exacuit in nos. 3. de Leg. 21

Tribunitiæ leges. in Rull. 34

Tribunitii terrores. 2. fam. 39

Tribunitiis aut priuatis consilijs res est munienda. 16. familiarium, 36. ex epist. Q. Ciceronis.

Tribunatus.

Fretus sanctitate Tribunatus. pro Sest. 68. a

Tribunatus & præfectura, gloriolæ insignia sunt. 7. familiarium, 15

Tribunatus C. Gracchi quid iuris bonis viris reliquit? 3. de Legib. 20

Tribunatus commoda, dempto labore militiæ. 7. fam. 18

Vitia quidem Tribunatus præclare Quinte perspicis. 3. de Legib. 33. a

Auferre Tribunatum. Quint. frat. lib. 2. 16. 5. a

Neque Tribunatum, neque præfecturam, neque vllius beneficii certum nomen. 7. fam. 15

Cotta, qui Tribunatum plebis petebat. pro Quint. 11. b. Antequam iret in exil. 197. b. & de Orat. 87. b

M. Curtio Tribunatum ab Cæsare petiui. Q. fr. lib. 2. 16. 4. a

De C. Gracchi autem Tribunatu quid expectem, non libet augurari. de Amic. 39. a

Perniciosè enim Philippus in Tribunatu, cum legem Agrariam ferret, &c. 2. Offic. 107

Tribuo.

Tibi istius generis in scribendo priores partes tribuo, quantum mihi. ad Quint. frat. lib. 3. 20. 6. a

Tantum tibi tribuo, quantum mihi arrogo. ad Sulpitium, lib. 4. 1. 10. a

Ego autem tribuo nonnunquam in vulgus, sed plerunque necessariis in hoc tempore. ad Seruil. lib. 13. 71. 1. a

Tu autem quod tantum mihi tribuis, quantum ego nec agnosco, nec postulo, facis amicè. de Amic. 97. b

Pompeius Miloni nihil tribuit, omnia Gutta. Quinto fratri, 327. b

Quod item quum vestri faciant, non satis magnam tribuunt inuentoribus gratiam. 4. de Finib. 22. a

Qui aliquid tribuunt voluptati. Offic. 21. b

Ille mihi benevolentia credo ductus, tribuebat omnia. de Clar. Orat. 181. b

Sed plus operæ foro tribuebat, amicis, rei familiari. de Oratore, 150. b

Quibus ille secundum fratrem plurimum tribuebat. 4. Academ. q. 25. a

Hæc ego conscendens è Pompeiano tribui actuariolis decem scalmis. Att. 253. b

Tribui tibi tantum, quantum me tribuisse nunquam poenitebit. 5. fam. 55

Pater eius, cui semper tribui plurimum. Att. 254. b. & de Finibus, 79. b

Pompeius hoc mihi tribuit, vt diceret se frustra, &c. Officiorum, 16. b

In reliquis officiis cui tu tribuisti, excepto Cæsare, præter me, vt domum ventitares, horasque multas sæpe suavissimo sermone consumeres. ad Mattium, lib. 11. 27. 11. a

Qui mortuis tam religiosa iura tribuerunt. Læl. 12

Vt ergo in eiusmodi re tribues nobis paulum operæ. Attico, 246. b

Tamen huic ipsi multa tribuat & concedat necesse est. 1. de Orat. 25. a

Primum illud est in officio, vt ei plurimum tribuamus, à quo plurimum diligitur. Offic. 10. b

Sed nunc quidem valetudini tribuamus aliquid. 1. Tusc. 107

Quid restat, nisi vt orè, obtesterque vos Iudices, vt eam misericordiam tribuat fortissimo viro, quam ipse non implorat: pro Mil. 70. a. & pro Planc. 2

Quibus rebus eandem vim tribueret, alia nomina imponentem. de Finib. lib. 4. 19

Cum ordini publicanorum semper libentissimè tribuerim. epist. 207. b

Si ei tantum tribueris, quantum cui tribuisti plurimum. epist. 213. b

Vt non sine causa Demosthenes tribuerit primas & secundas & tertias actioni. Orat. 202. b

Cui cum multum adolescens discendi causa temporis tribuissim, posteaquam honoribus inseruire cœpi, &c. 2. Officiorum, 5

Tribuere alicui authoritatem. Tusc. q. lib. 4. 60. & in Vat. 33

Tribuere beneficium, præmium ac ciuitatem. pro Cornelio Balbo, 62. b

Tribuere oculorum coniectum, frequentiam assiduam. pro Planc. 17

Tribuere dignitatem alicui. pro Rab. Posth. 25. & pro Plancio, 17. & Tusc. q. lib. 5. 34

Tribuere fidem alicui. Diuinat. lib. 1. 5

Fidem sensibus tribuere. Academic. quæst. edit. 2. lib. 1. 30

Testimonio fidem tribuere vel autoritate. pro Syl. 7. a

Tribuere humanitatem alicui. 1. ad Quint. frat. 21

Tribuere laudem alicui. 5. familiarium, 8. & 15. 19. & 5. Philippicarum, 189

Tribuere multum virtuti alicuius. 6. fam. 16

Tribuere officium alicui. epist. lib. 4. 35. & Offic. lib. 1. 85

Tribuere operam Reip. Diuin. lib. 2. 5

Tribuere ornamentum. 13. Philip. 378

Tribuere partem aliquam mutæ voluntatis. 5. fam. 2

III. iii.

Pietatem, sanctitatem, religionem numini deorum tribuere. 1. de Nat. d. 5. a

Tribuere plausus. 1. Philip. 27

Tribuere præconium alicui. epist. 69. b

Præmium tribuere. pro Corn. Balbo. 30. a

Tribuere prouinciam alicui. 12. fam. 45

Silentium orationi alicuius tribuere. pro Cælio. 21. a

Tribuere sapientiam eis, qui eam sibi arrogant. de Cla. Oratoribus. 192. b

Hominum societatem tueri, & suum cuique tribuere. 1. Officiorum. 24. a

Tribuere studium alicui. 1. Philipp. 27

Suauiloquentiam alicui tribuere. de Clar. Orat. 29. a

Tribuere suum cuique: quod iustitiæ est. Off. 1. 23. & Brut. 42

Tribuere vituperationem. 3. de Orat. 71

Tu verò ut intelligas homini amicissimo te tribuisse officium, re tibi præstabo. Marcellus Cic. lib. 4. 11. 5. a

Quæ vita tribuitur rotundo isti deo: de Nat. d. 1. 18

Lacedæmonia plurimum tribuitur ætati. de Senect. 90. b

Hoc nostra laus erit illustrior, quod illi tribuebatur ignauia. ad Cælium, lib. 2. 15. 12. a

Physicæ quoque non sine causa tributus idem est honos. 3. de Finib. 110. a

Altera quæ propriè singularis est tributa. Offic. 21. b

Vt in eas tribuatur omnis oratio. in Orat. 63. a

Quod mihi tantum tribui dicis, quantum ego nec agnosco, nec postulo, & c. Læl. 8

Nec testimonio fidem tribui conuenit, nec defensionis auctoritatem. pro Syl. 168. b. & de Diuin. 81. b

Quis animis hanc naturam esse tributam neget? de Somn. Scip. 131. b

Zenonis est inquam hoc Stoici, omnem vim loquendi, vt iam antè Aristoteles, in duas tributam esse partes dicere. 2. de Finib. 28. a

Nunc quoniam de Repub. consuli cœpti sumus, tribuenda est opera Reip. vt omnis potius in ea cogitatio & cura ponenda. 1. de Diuin. 11. a

Tantum cuique tribuendum, quantum ille, quem diligas atque adiuues, sustinere possit. de Amic. 63. a

Sed hoc beneuolentiæ eius tribuendum est. a

Nihil profus fomniis tribuendum est. de Diuinat. 138. b

Initia illa præclara non felicitati eius, sed virtuti: extrema autem hæc non culpæ, sed fortunæ tribuenda videntur. pro Pomp. 5. b

Tributum est.

Vult enim id quod optimo cuique natura tributum est, & c. ad Brut. lib. 13. 13. 4. a

Generi animantium omnium à natura tributum est, vt se, vitam, corpusque tueatur. 1. Offic. 18. a

Primique ex omnibus philosophis à natura tributum esse docuerunt, vt hi qui procreati essent, à procreatoribus amarentur. 4. de Finib. 28. a

Cui non sine causa plurimum semper & meo & tuo & Senatus iudicio tributum est. ad Catonem, lib. 15. 4. 12. a

Plus enim aliquanto attulisti, quam tibi esset tributum à nobis ac denuntiatum. de Orat. 156. b

Tributus.

Tributa comitia. in Rull. 39. & 7. fam. 52

Tributa capitis comitia. 3. de Legib. 39

Tributio.

In qua intelligi necesse est eam esse naturam, vt omnia omnibus, paribus paria respondeant. Hanc *ἰσονομία* appellat Epicurus, id est æquabilem tributionem. de Natura deorum, lib. 1. 36

Tribus.

Aniensis tribus. Att. 30. b

Certa tribus, certus numerus. pro Corn. Bal. 22. a

Crustumina tribus. pro Planc. 31. & epist. 117. b. Lemonia. epist. 67. 267. b. & pro Planc. 31. Metia. epist. 267. b. Narniensis. Att. 63. b. Ocriculana. Orat. 81. b. Palatina. in Verr. 130. b. Orat. 81. Popilia. Orat. 124. b. Pontina. epist. 117. b. Pupina. Att. 63. b. Quirina. epist. 117. b. & ad Atticum, 308. b

Romilia tribus rusticorum videtur fuisse. Tib. Gracchus Ibertinos in vrbanas tribus trāstulit. de Or. 88. b. & ep. 117. b

Tribus Terentina, Volintina. pro Planc. 31. & Att. 63. b. Vententina. Orat. 267. b. Velina. Orat. 267. b

Tribum edi ab accusatore. pro Planc. 266. b

Aut tum cum es factus augur, vnam tribum sine decurione ferre potuisses. in Ant. 161. b

Num quisquam est vestrum, qui tribum non habeat? certe nemo. atqui illum quinque & triginta tribus patronum adoptarunt. in Ant. 207. b

Fauonius meam tribum tulit honestius, quam suam Lucretius perdidit. Att. 23. b

A Romilia tribu incipere, atque ordinem tribuum negligere. contra Rull. 81. b

Qui nummos in tribu pronuntiauerit, si non dederit, impunè sit. Att. 13. b

Vidi ego nonnullos ciues nostros Athenis in numero iudicum atque Areopagitarum certa tribu, certo numero. pro Corn. Balb. 60. b

Censor ceturionè quendam notatū tribu mouit. de Or. 134. b

In ærarios referri, ac tribu moueri. pro Cluent. 96. a

Multra tribus, quæ ex municipiis Vmbriae conficiuntur. pro Murena, 134. b

v. & x x x. tribus. in Verr. 73. b

Cum reo tribus ederentur. pro Planc. 267. b

Africanus duas tantum tribus tulit. in Ant. 234. b

Diuisores omnium tribuum noctu ad istum vocati. in Ver. 70. b

Tribuum nomina. 4. ad Att. 38

Descriptus enim populus censu, ordinibus, ætatibus, plus adhibet ad suffragium consilii, quam fuscè in tribus conuocatus. 3. de Leg. 39

In tribus populi partes distribuunt Censores. 3. de Leg. 6

Triumviri nunquam nisi per triginta quinque tribus creati sunt. contra Rull. 60. b

De ferendis tribubus, quid sit ferre tribum, & quid sortitio ædilitia. pro Planc. 270. b

Tribulis.

L. tribulis & munciceps, & familiaris meus. epi. 225, & 198. b

Iudex tribulis. pro Plancio, 36. a

Tribulis enim tuus est, & Sextus pater eius nummos vobis diuidere solebat. ad Att. lib. 1. 13. 7. a

Lucio Cossinio amico & tribuli tuo valde familiariter vtor. Servio, lib. 13. 14

Marfi & Peligoi tribules tui. b

Tribules decuriare. pro Planc. 260. b

Obsuare tribules. pro Plancio, 35. a

Quid ad istas ineptias abis, inquires? quasi verò mihi difficile sit quauis multos nominatim proferre (ne longius abeam): vel tribuleis, vel vicinis meos, qui, & c. pro R. A. 26

Qui apud tribules suos plurimum gratia possunt. de Petit. Consul. 21. a

Per hos annos homines ambitiosi, vehementer omni studio atque opera laborarunt, vt possent à tribulibus suis ea quæ peterent, impetrare. de Petit. Conf. 13

Ego ex magnis caloribus in Arpinati summa cum amœnitate fluminis me refeci ludorū diebus, Philotimo tribulibus commendatis. ad Quint. frat. lib. 3. 17. 1. a

Tribuarius.

Quod genus iudiciorum, si est æquum nulla in re, nisi hac tribuaria, non intelligo, & c. pro Plancio, 29

Itaque hæsitantem te in hoc sodalitiarum tribuarius crimine, ad cõmunem ambitus causam cõtulisti. pro Pl. 37. a

Tributum.

Si gladiatoribus vulgò locus tributum esset datus. pro Milone, 140. b

Spectacula sunt tributum data. pro Mur. 65

Tributum & ceturiatum descriptis ordinibus. pro Flac. 12. a

Tributum facta populi distributio. pro Flac. 12

Scaurus populo tributum domi suæ satiffecerat. Att. li. 4. 44

Tributum.

Danda etiam opera est, ne quod apud maiores nostros sæpe fiebat, propter ærarii tenuitatem, assiduitatēque bellorum tributum sit conferendum. 1. Offic. 109. a

Confectio tributi. pro Flac. 15. a

Tributum facere. 5. in Verr. 82

Imachares tributum ferre coegisti. in Verr. 169. b

Duæ rationes pecuniæ conficiendæ aut versura, aut tributo. pro Flac. 150. b

Si Prætor dedit, vt est scriptum, à Quæstore numerauit, Quæstor à mensa publica, mēsa aut ex vestigali, aut ex tributo. pro Flac. 35. a

Vt optimè meritis militibus promissa soluantur. quod quidem fieri sine tributo posse non arbitror. 12. famil. 64

Vnius imperatoris præda finem attulit tributorum. Officiorum, 49. b

Siculi ex censu quotannis tributa conferunt. in Verr. 135. b

Cum ad me additum esset ab iis, qui dicerent à se intolerabilia tributa exigi. 3. fam. 17

Sumptus & tributa ciuitatum tolerari æqualiter. ad Quint. frat. 294. b

Pecunia quæ nos à tributis posset vindicare. in Ant. 178. b

Ei tamen sit: nunc soluitur tricesimo quoque die talenta triginta, & hoc ex tributis. Att. 84, & 85. b

Tributarius.

Tributaria C. Verris ad Q. Metellum litera. 6. in Verr. 129

Tabulæ non commendatitæ, sed tributaria. 6. Verr. 130. a

Tricæ.

Cuius quidem virtus mirifica, quomodo illa fert publicam cladem, quomodo domesticas tricæ. Att. lib. 10. 197. 14. a

Sic multum ac diu ludetur, atque ita diu, vt plus biennium in his tricis moretur. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 5. 6. a

Tricor.

Quas literas, quum è balineo exiissem, accepi, sese de attributione omnia summa fecisse. Ve ætenu accusat. Tricatur scilicet, vt homo talis: & c. ad Att. lib. 15. 327. 5. a

Publius tecum tricatus est. Att. 234. b

Tricalinum.

In Tricalino, quem locum fugitiui iam antè tenuerunt, Leonidæ cuiusdam Siculi familia in suspicionem vocata est coniurationis. 7. Verr. 8

Tricenens.

Paulo plus aut minus pedum tricenum. ad Heren. 22. b

Triceps.

Dic quæso, num te illa terrēt, triceps apud inferos Cerberus, & c. 1. Tuscul. 16. a

Quid in verbis iunctis: quàm scitè insipientem, non insipientem? iniquum, non inæquum? tricripitem, non tricripitem? in Orat. 90. a

Tricesimus.

Tricesimo anno post, & c. 2. Offic. 40. a

Tricesimo post die. in epist. a

Tricesimo quoque die. ad Att. lib. 6. 111. 7. a

Tricies.

His nominibus solis Cn. Dolabellæ hs. ad tricies litem esse æstimatam. 3. Verr. 67. a

Triclinium.

Villa ita completa militibus est, vt vix triclinium, vbi cœnatus ipse Cæsar esset, vacaret. ad Att. lib. 13. 298. 2. a

Atque ille rogatus, vt triclinium sterneret, strauit pelliculis hædinis lectulos punicanos. pro Mur. 68. a

Apronius triclinium in foro strauerat. in Verr. 160. b

Quando tandem Galba de triclinio tuo exhibis? Quum tu, inquit, de cubiculo alieno. 2. de Orat. 146. a

Quum essent triclinia strata, argentumque expositum in ædibus. 6. Verr. 29. a

Iam non quæro vnde c c c c. amphoras mellis habueris, vnde tantam Melitensem vestem, vnde quinquaginta tricliniorum lectos. 4. Verr. 132. a

Publicè sibi conuiuia parari, sterni triclinia etiam in foro iubebat. 5. Verrin. 53. a

Tricliniis tribus accepti *οἰ ἀδελανὼν* valde copiose. Att. 13. 67

Triduum.

Cotta censet habēdas triduum ferias, & porco fœmina piaculum pati. 2. de Legib. 90. a

Clodius respondit, triduo illum, ad summum quatriiduo periturum. pro Mil. 19. a

Itaque si mihi homini vehemēter occupato stomachum moueritis, triduo me Iurifconsultum esse profitebor. pro Murena, 25. Id est, intra triduum.

Triennium.

Quare si iam biennium aut triennium est, quum virtuti nuntium remisisti, delinitus, & c. ad Cassium, li. 15. 16. 6. a. & de Clar. Orat. 179. b

Præclarum est enim summo cum imperio fuisse in Asia triennium. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 12. a

Triennium prouinciam obtinuit. 4. Verr. 34. a

Inimicorum calumnia triennio tardius, quam debuerat, triumphauit. 4. Acad. 7. a

Triens.

Fœnus ex triente Id. Quintil. factum erat bessibus. ad Attic. lib. 4. 84. 6. a

Dolabellam video Liuiæ testamento cum duobus cohæredibus esse in triente. Att. lib. 7. 31

Cum sciemus quantum sit in trientis triente. Att. 106. b

Lex frumentaria de semissibus & triētibus. ad Her. lib. 1. 21. a

Trierarchus.

Qua de re Caridemum Chium testimonium priore actione dicere audistis, sese quum esset trierarchus, & c. 3. Verr. 35. a

Trieteris.

Quintum Niso natum ex Thione, à quo trieterides constituta putantur. 3. de Nat. d. 80. a

Trigesimus.

Cuius à morte iam tertius & trigesimus est annus. de Senectute, 17. a

Triginta.

In consilium erant ituri iudices triginta & duo: sententiis decem & sex absolutio confici poterat. pro Cluent. 33. b

Trinus.

Nulla trinis æstiuis gratulatio. in Pis. 77. a

Casu enim trinas acceperam. Att. 58. b

Tullia mea literas reddidit trinas. Att. lib. 11. 225. 1. a

Trinundinum.

Siquod in cæteris legibus trinundinum esse oporteat, id in adoptione satis est, trium esse horarum. pro Dom. 33. a

Neque se iam velle absente se, rationem haberi sui: se præsentem trinundinum petiturum. epist. lib. 16. 15

Trinundinum accusatio. pro Domo sua, 36

Promulgatio trinundinum. 5. Philipp. 169. a

Triones.

Altera dicitur esse Helice

Cuius quidem clarissimas stellas, totis noctibus cernimus, Quas nostri septem soliti vocitare triones. lib. 2. de Nat. deor. 151. a

Tripartitus.

Oratoris ars, & facultas in hac materia tripartita versari existimanda est. 1. de Inuent. 11. a

Tripartita causa. 5. Verr. 10. a

Cuius oratio fuit, quemadmodum accepi, tripartita. Primum vos docuit, & c. ad Quir. post red. 13. a

Tripartita bonorum ratio. 1. Acad. 32. a

Tripartito.

At diffidat necesse est, qui bona diuidit tripartitò. 5. Tus. 57. a

Triplex.

Fuit ergo iam accepta à Platone philosophadi ratio triplex. 1. Academic. 28. a

Plato triplicem finxit animam, cuius principatum, id est rationem, in capite sicut in arce posuit, & c. 1. Tuscul. 33. a

Remittere triplices literas. ad Attic. lib. 13. 8. Id est, respondentes tribus.

Triplus.

Deinde instituit dupla & tripla interualla explere. de Vniuersitate, 30. a

Vnam principio partem detraxit ex toto: secundam autem primæ partis duplam: deinde tertiam quæ esset secundæ sesquialtera, primæ tripla: & c. de Vniuers. 29. a

Τριπλοῦς non inuenio. 13. ad Atticum, 42. Nomen est libri à Dicæarcho scripti.

Tripliter.

Tripliter aliquid commutare. ad Heren. 37. b

III. iiii.

Triptolemus.

Si Triptolemus, cum hominibus semen largiretur, ipse ab aliis hominibus id mutaretur. 4. ad Heren. 147

Tripudium.

Sed quia, quum pascuntur, necesse est aliquid ex ore cadere, & terram parere, terrapauum primo, post tripudium dictum est, hoc quidem iam tripudium dicitur. 2. de Diu. 57
Quod autem scriptum habetis, aut tripudium fieri, si ex ea quid in solidum ceciderit: hoc quoque quo dixi coactum tripudium solistimum dicitis. 1. de Diuin. 28

Etiam si tripudium solistimum pulli fecissent. de Diu. 112. b
Quum igitur ossa cecidit ex ore pulli, tum auspicianti tripudium solistimum nuntiatur. 2. de Diuin. 111. a

Cum C. Flaminius tripudio auspicaretur, pullarius die prælii commitendi differebat, quod pulli non pascerebantur. de Nat. deor. 27. b

Tripudia solistima. 6. famil. 21

Tripudians.

Sed illum tot iam in funeribus Reip. exultantem ac tripudiantem, legum, si posset, laqueis cōstringeret. pro Sest. 77. a

Tripus.

Ex eo igitur & Lisytio est Hercules, quē concertauisse cum Apolline de tripodē accepimus. 3. de Nat. d. 55. a

Tritemis.

Nauem verò Cybeam maximam, tritemis instar, pulcherrimam atque ornatissimam, &c. 7. Verr. 35. a

Tritis, pro Tres.

Testatur sæpe Chrysippus tris solas esse sententias, quæ defendi possint de finibus. 4. Acad. 249. a

Tristis.

Iudex tristis ac integer. 2. Verr. 19. a

Seuerus ac tristis vultus. de Orat. 235. b

Quid tua fors? tristis, atrox. pro Mur. 39. a

Triste ac seuerum genus dicendi. de Clar. Orat. 58. a

Qui numero opumatum & principum obtulit his vocibus, & grauitatis suæ liquit illum tristem & plenum dignitatis sonum. 6. de Repub. 4. a

Quum iste ab sese, &c. se sanè tristem & conturbatum domum reuertisse. 6. Verr. 27. a

Videte illum tristem, demissum, iacet, diffidit, &c. pro Murena, 134. b

Qui cum te tristem vidisset, bono animo esse iussit. de Diuinat. 93. b

Quintus natura tristi & recondita. pro Quint. 10. b

Tristes de Bruto nuntii afferebant. ad Brut. 90. b

Tristia tempora, & Secunda tempora, contraria. ep. lib. 15. 30

Dare ad aliquem literas tristes. ad Att. lib. 7. 143. 1. a. quibus opponuntur hilariores.

Córque meum pectus turgescit tristibus iris. 3. Tuscul. 32. a

Cū tristibus seuerè, cū remissis iucundè viuere. pro Cæl. 9. a

Nihil non modò acerbum, sed ne pauò quidem tristius aut seuerius. 14. ad Attic. 24. 25

Facilius in morbos incidunt adolescētes, grauius ægrotant, tristius curantur. de Senect. 61. a

Quò facilius, quibus est iratior, respondere tristius possit, hoc est adhuc tardior ad te molestia liberandum. Figulo, lib. 4. 13. 15. a

Quod aruspicius tristissimum visum esset. Diu. lib. 1. 84

Medium illud tristissimum tempus, &c. de Prouinc. 78. b

Tuorumque tristissimo meo tempore meritorum erga me memoriam conseruabo. Figulo, lib. 4. 13. 21. a

Sic enim maiores nostri labores non fugiendos, tristissimo tamen verbo ærumnas etiam, in deo nominauerunt. lib. 2. de Finib. 187. a

Quum tristissima exta sine capite fuerint, quib⁹ nihil dirius videtur esse. de Diuin. 115. b

Omnibus tristissimis aliquem exeūtem persequi. in Pis. 86. b

Tristitulus.

Filiolam suam Tertiam, quæ tum erat admodū parua, osculans, animaduertit tristitulum. 1. de Diuin. 87

Tristitia.

Hilaritas & Tristitia, contraria. ad Heren. 21. b

Simulata & versuta tristitia. post red. in Senatu, 11. a

Vt cum lauti accubissent, tolleretur omnis illa superioris tristitia sermonis. 1. de Orat. 14

Temporum tristitia. ad Appium, lib. 3. 8. 31. a

Tristitia autem, & in omni re seueritas absit. de Amic. 59

Tristitia à mœrore differt. Orat. 41

Lachrymis & tristitiæ te tradidisti. epist. 70. a

Hilaritatem illam, qua hanc tristitiam temporum condebamus, in perpetuum amisi. Att. lib. 12. 53

Iudex tum ad tristitiam, tum ad latitiam est contorquendus. 2. de Orat. 40. a

Quam illorum tristitiam atque asperitatem fugiens Panætius, nec acerbitem sententiarum, &c. 4. de Finib. 127. a

Tristitiam & seueritatem mitiga & relaxat. 2. de Orat. 131. a

Lenitate verbi tristitiam rei mitigante. 1. Offic. 57. a

Tristitiam illorum temporum non subiissem. 8. ad Att. 41

Recessus solis quasi tristitia quadam contrahit terram. 2. de Nat. deor. 147. a

Homo non liberalitate vt alii, sed ipsa tristitia & seueritate popularis. de Cl. Orat. 49. a

Nihil enim tam facile, quam multitudo à tristitia & sæpe acerbitate, comòdè ac breuiter, & acutè & hilarè dicto deducitur. 2. de Orat. 184. a

Tristificus.

Saxaque cana salis niueo spumata liquore, Tristificas certant Neptuno reddere voces. 1. de Diuin. 21. a

Voces tristificas chartus promebat Etruscis. 1. de Diuin. 39. a

Tritia vel Trititia, oppidum. Att. 90. b

Triticum.

Triticum est ternis tetradrachmis. 12. fa. 25. Id est, venditur. Midæ dormienti formicæ tritici grana in os congeserunt. de Diuin. 96. b. & Offic. 62. b

Sexaginta millia modium tritici. in Verr. 186. b

Triton.

Quòd si fingere nobis & iungere formas velimus, qualis ille maritimus Triton pingitur, natantibus inuehens beluis, adiunctis humano corpori. 1. de Nat. d. 54

Tritones piscinarum. 2. ad Attic. 26

Tritonia.

Tritonia armipotens. Antequam iret in exil. 15. a

Tritus, Vide Tero.

Triuium.

Vt vetum est in triuium, eadem, qua cæteri, fugere noluit. 1. de Diuinat. 200. a

Arripere maledictum ex triuium. pro Mur. 11. a

Vt in atris auctionariis potius, quam in triuiis aut in competitis auctionentur. 1. de Leg. Agr. 4. a

Triumphus.

Is demum est mea sententia, iustus triumphus ac verus, cum bene de Repub. meritis testimonium à consensu ciuitatis datur. 14. Philipp. 393. a

Triumphus M. Curii de rege Pyrrho. pro Mur. 131. b

Triumphus prærogatiuum putas supplicationem. 15. fam. 25. in epist. M. Catonis.

Quasi verò non iustissimi triupht in Dalmatia res gesserim. epist. 66. b

Agens victor ex inimicorū dolore triumphum iustissimum. ad Appium, lib. 3. 10. 4. a

Quum triumphum egeris. de Somn. Scip. 127. b

Agere triumphum de aliqua re. 7. Verr. 79. a

Pompeius dixit frustra se tertium triumphū deportaturum fuisse, nisi, &c. 1. Offic. 111. a

Omnes ita te oderunt, vt repulsam tuam triumphum suum duxerint. in Vatin. 36. b

Triumphum petentes extra urbem morari soliti. 7. ad Att. 4

Triumphum petētes decimo die, quo in urbem introissent, hostium & militum numerum renuntiare tenebantur. 3. ad Qu. frat. 17

Viuum tu Archipiratam seruabas, quem per triumphum, credo, quem ante currum tuum duceres. 7. Verr. 54. a

Vertes te ad alteram scholam, differes de triumpho. Quid tandem habet iste currus? quid vincti ante currum duces? quid simulachra oppidorum? quid aurum? quid argētum? quid legati in equis & Tribuni? quid clamor militum?

quid tota illa pompa? in Pisonem, 47. a

Triumpho dignæ res gestæ. 6. ad Attic. 32

Itaque vexatis ac perditis exteris nationibus, ad exemplum amissi imperii portari in triumpho Massiliā vidimus, &c. 2. Offic. 39. a

Triumpho castellani. Brut. 138

Qui tot habuit triumphos, quot oræ sunt partēque terrarum. pro Corn. Balbo, 6. a

Vrbs trophæis ornata, triumphis ditata. ad Heren. 40. b

Triumpho, as.

Atque ego quum ex ipsa re magnam capio voluptatem, tum meum factum probari abs te triumpho & gaudeo. ad Attic. lib. 9. 189. 2. a

Lætari tu in omnium gemitu & triumphas. 7. Verr. 94. a

Cæsar triumphat de sententia Catonis. Att. lib. 7. 121. 12. a

At si quis est talis, quales esse omnes oportebat, qui in hoc ipso, in quo exultat & triumphat oratio mea, me vehementer accuset. 2. in Catil. 26. a

At etiam qui triumphant, eoque diutius, &c. 7. Verr. 61. a

Nihil impetrarat reus, plus accusatori dabatur, quam postulabat: triumphabat Hortensius, &c. ad Att. lib. 1. 11. 6. a

Africanus de Numantinis triumphauit. in Ant. 134. b

Triumphauit L. Murena de Mithridate. pro Leg. Manil. 4. a

Pater amplissimè atque honestissimè ex prætura triumphauit. pro Mur. 13. a

Ex transalpinis gentibus triumpharunt. in Ant. 217. b

Bella magna gesserat is, bis Consul fuerat, triumpharat. 2. de Finib. 105. a

Spes triuphi, in qua satis gloriosè triumpharem. 2. ep. 11. 6. a

Vt rebus communiter gestis penè simul cum patre triumpharet. pro Mur. 126. b

Iis commissi sunt magistratus, in quib⁹ re bene gesta triumpharent. pro Planc. 272. b

Curus quum de Samnitibus triumphasset. de Senect. 50. a

Quid tam inauditum, quam equitem Romanum triumphare? at Pompeius triumphauit. pro Pomp. 15. b

Tum verò illa egregia ac præclara mater palam exultare lætitia, ac triumphare gaudio cepit. pro Cluent. 10. a

Acinas pugil Olympionices, hoc est apud Græcos propè maius & gloriosius, quam Romæ triumphasse. pro Flac. 152. b

Vidimus ex ea vrbe triumphari, sine qua nunquam imperatores nostri ex transalpinis bellis triumpharunt. Off. 38. b

Triumphans.

Quum hesternò die propter eorum res gestas me ouantem & propè triumphantem pop. Romanus in Capitolium domo tulerit. 14. Philipp. 393. a

Sedere in equis triumphantium prætextati potissimum filii solent. pro Mur. 126. b

Triumphalis.

Porta triumphalis Romæ dicta, quòd per eā triumphantes victores in urbem deducerentur. in Pis. 43. a

Vt ex prouincia, quæ fuerit ex omnibus vna maximè triumphalis, nullas sit ad Senatū literas mittere ausus. in Pisonem, 34. a

Bis triumphalem fieri. in Salust. 13. a

Nummus interea mihi Cæsar, neglectis vehiculis triumphalibus, domi manet & manebit. in Pis. 48. a

Triumuir.

Triumuiiri ecquando nisi per x x x v. tribus creati sunt? 2. de Lege Agrar. 31. a

Planque Duorumuorum iudicium, aut Triumuiorum capitalium, aut Decemuiorum litibus iudicandis dico nunquam. in Orat. 87. a

Triumuiratus.

Qui quidem in Triumuiatu iudicauerit contra P. Africani auunculi sui testimonium. de Cl. Orat. 60. a

Troas.

Quatuor tragœdias xvi. diebus absoluisse quum scribas, tu quicquā ab alio mutuaris: & quæris, quum Electram & Troadem scripseris? 3. ad Qu. frat. 31

Trochæus.

Spondeus & trochæus, quòd alter ex lógis constat, alter breuib⁹ sit. Orat. 215. b

Trochæus qui est eodem spatio quo choreus, cordax ab Aristotele appellatur. in Orat. 112. a

Trochæus qui temporibus & interuallis est par iambo. in Or. a

Quum sint numeri plures, iambum & trochæum frequentem segregat ab oratore Aristoteles. 3. de Orat. 100. a

Troæzen, oppidum. Offic. 61. b

Troglodytæ.

Troglodytæ, populi Æthiopiæ. de Diuin. 27. b

In his locis quæ nos incolimus, post solstitium Canicula exoritur, & quidè aliquot diebus apud Troglodytas, vt scribitur, ante solstitium, &c. 2. Offic. 139. a

Trogini.

Is quum ei Troginorum tetrarchiā eripuisset, & affectæ suo Pergameno nescio cui dedisset, &c. 2. de Diuin. 63

Troia.

Argolicis primùm vt vestita est classibus Aulis, Quæ Priamo cladem & Troiæ, pestemque ferebant. 2. de Diuinat. 49

Præterea ad Troiam quum misi ad defendendam Græciam, Scibam me in mortiferum bellum, non in epulas mittere. 3. Tuscul. 25

Tentarem etiam summi regis qui maximas copias duxit ad Troiam, & Vlyssis Sisyphique prudentiam. 1. Tuscul. 81

Nam quòd aues tetro macatas dente videtis, Tot nos ad Troiā belli exanclabimus annos. 2. de Diu. 51

Troiam Neoptolemus capere potuisset, si, &c. de Amic. 64. a

Æneas fugiens è Troia. in Verr. 216. b

Troianus.

Intus intus inquam est equus Troianus, à quo nūquam me Consule dormientes opprimemini. pro Mur. 71. a

In huius me consilii societatem, tanquam in equum Troianum includi cum principibus non recuso. 2. Philipp. 53

Tanquam ex equo Troiano. de Orat. 117. b

In equo Troiano scis esse in extremo, serò sapiunt. ep. 102. b

Illud mirarer, si crederem, quod apud Homerū Calchantem dixisti ex passerum numero, belli Troiani annos auguratum: &c. 2. de Diuin. 48

Homericus Atax apud Achillem quærens de ferocitate Troianorum, nescio quid hoc modo nuntiat,

Prospera Iuppiter his dextris fulgoribus edit. 2. de Diu. 65

Nec Hecubam, causam interitus fuisse Troianis, quòd Alexandrum genuerit: nec Tyndareum Agamemnoni, quòd Clytemnestram. de Fat. 26

Troicus.

Troicum bellum à Callisthene, Pyrrhi à Timæo, Numantium à Polybio descriptum. 5. fam. 28

Neque enim iam Troicis temporibus tantum laudis in dicendo Vlyssi tribuisset Homerus & Nestori, nisi iam tum esset honos eloquentiæ. de Clar. 19

Troilus.

Troilus, Priami filius, in puerili ætate ab Achille interfectus. Tusc. quæst. lib. 1. 77

Trophæum.

Clarum & exornatum trophæum. 1. de Inuent. 84. a

Trophæum Salaminium. Tusc. quæst. lib. 1. 99

Signum cupiditatis, trophæum necessitudinis, iudicium amoris. in Verr. 131. b

Thebani æneum in finibus statuerunt trophæum. de Inuentione, lib. 2. 173. a

Nostra sunt trophæa, nostra monumenta. pro Arch. 180. b

Trophæorum recordatione leuare dolorem suum. 2. de Finibus, 168. a

Hic in Macedonia trophæa posuit, quæ bellicæ laudis victoriæque insignia & monumenta sunt. in Pis. 99. b

Non est habitandum in ea vrbe, in qua trophæa de me videam constituta. pro Dom. 233. b

Vrbs trophæis ornata, triumphis ditata. ad Heren. 40. b

Macedonia, quæ erat antea munita plurimorum imperatorum non turrib⁹, sed trophæis, quæ multis victoriis erat, triumphisque pacata. de Prou. Conf. 79. b

Trophonius.

An Amphiarus deus erit & Trophonius? Nostri quidem publicani, quum essent agri in Bœotia deorum immortā-

lium excepti lege Cenforia, negabant immortales esse vi-
los, qui aliquando homines fuissent. 3. de Nat. deor. 34
Mercurius vnus Cælo patre, Die matre natus: cuius obscoc-
niius excitata natura traditur, quod aspectu Proserpinæ
commorari sit. Alter Valentis & Phoronidis filius, is qui
sub terris habetur, idem Trophonius. 3. de Nat. d. 39

Simili precatone Trophonius & Agamedes vsi dicuntur:
qui, quum Apollini Delphis templum exadificassent, ve-
nerantes deum, petierunt mercedem non paruam quidem
operis & laboris sui, nihil certi, sed quod esset optimum
homini. Quibus Apollo se id daturum ostendit post eius
diei diem tertium: qui vt illuxit, mortui sunt reperi. Iu-
dicauisse deum dicit, &c. mortem esse optimum homini.
1. Tusc. 102

Quumque eodem tempore apud Lebadiam Trophonio res
diuina fieret, gallos gallinaceos in eo loco sic assidue ca-
nere cœpisse, vt nihil intermitterent. 1. de Diuin. 128

Trophonianus.

Dicæarchi tabulis creditiis multis nominibus in Tropho-
niana Chæronis narratione Græcos in eo reprehendit,
quod mare tam secuti sunt: nec vllum in Peloponneso lo-
cum excipit. 6. ad Att. 23

Tropus.

Ornari orationem Græci putant, si verborum immutationi-
bus vtantur, quos appellant τροπος: &c. de Cl. Orat. 34. a

Trucidatio, Trucido, Truculenter, Trucu- lentos, Vide Trux.

Trudo.

Quò ne trudamur, dii immortales nos admonent. de Arusp.
respons. 56. a

Ad mortem trudi. 1. Tusc. 113. a

Quum se nō ad iudicium, sed ad supplicium præfens trudi
videret. 4. ad Attic. 72. 4. a

Truentinus.

Nā illa causa, quam mihi Vibullius scribit, leuis est, te pro-
pterea moratum esse, quod audieris Cæsarem Firmo pro-
gressum in castrum Truentinum venisse. 8. ad Att. 45

Trulla.

Erat etiam vas vinarium ex vna gemma pergrandi trulla
excavata cum manubrio auro. in Verr. 214. b

Mittit etiam trullam gemmeam rogatum, velle eam se dili-
gentius confyderare. 6. Verr. 55. a

Truncus.

Quid in arboribus, in quibus non truncus, non rami, non
folia denique, nisi ad suam retinendam conseruandamque
naturam. 3. de Orat. 98. a. & de Diuin. 102. b

Nō ad numerum articulus cadens, trunco magis toto se
ipse moderans, &c. Orat. 202. b

Trunci obducuntur libro aut cortice. de Nat. deor. 50. b

Denudat folijs ramos, & cortice truncos. in Arat. 14. a

Terra ex minutissimis seminibus tantos truncos ramosque
procreat. de Senect. 48. a

TRUNCUS, per metaphoram.

Sed qui tanquam truncus atque stipes, si stetit modò, pos-
set sustinere tamen titulum Consulatus. in Pis. 14. a

Quis potest esse in eiusmodi trunco sapientia? 1. de N. d. 115. a

Nemo enim illum ex trunco corporis spectabat, sed ex arti-
ficio comico æstimabat. pro Rosc. Comædo, 16. a

Atqui stipes sunt ægritudinis quàm multæ, quàm amaræ,
quæ ipso trunco euertit omnes elidēdæ sunt, & si necesse
erit, singulis disputationibus. 3. Tusc. 141. a

Trutina.

Ad ea probanda quæ non artificis statera, sed quadam po-
pulari trutina examinantur. 2. de Orat. 87. a

Trux.

Horridus & trux Tribunus pleb. 2. de Lege Agr. 67. a

Capite breui, ceruice anguina, aspectu truci. 2. de Diu. 198. a

E truciūque oculis duo feruida lumina flagrant. 2. de Na-
tura deor. 154. a

Truculentus.

Alter ô dii boni, quàm teter incedebat, quàm truculentus,
quàm terribilis aspectu. pro Sest. 14. a

Scelus nefarium & truculentum. 4. ad Heren. 151

Aduersum caput huius Helice truculenta tuctur. lib. 2. de Na-
tura deor. 160. a

Truculenter.

Rullus truculentius se gerebat, q̄ cæteri. contra Rull. 2. 27. a

Trucido.

Qui nos, qui coniuges, qui liberos nostros trucidare volue-
runt. 4. in Catil. 84. a

Trucidare corpora. ad Quir. post red. 11

Qui Senatum trucidare voluerunt. epist. 60. b

Causam dicit is, qui etiã ad hoc ipsum iudicium cum præ-
sidio venit, ne hic ibidem ante oculos vestros trucidetur.
pro Rosc. Amer. 8. a

Parcat iuuentus pudicitia suæ, ne spoliēt alienam, ne effun-
dat patrimonium, ne fœnore trucidetur. pro Cæl. 33. a

Et quos ferro trucidari oportebat, eos nondum voce vulne-
ro. 1. in Catil. 6. a

Vno nuntio, atque vna literarum significatione ciues Rom.
necandos, trucidandosque denotauit. pro Leg. Manil. 4. a.

Alias, notauit.

Trucidatio.

Nullus ei lucus videtur esse iucundior, quàm cruor, quàm
cædes, quàm ante oculos trucidatio ciuium. 4. Phil. 160. a

Is quum grauius de Clodianis incendiis, trucidationibus,
lapidationibus questus esset, sententiam dixit, vt, &c. ad
Qu. frat. lib. 2. 5. 4. a

Tu.

Tu mihi etiam legis Portia, tu C. Gracchi, tu horum liber-
tatis, tu cuiusquæ denique hominis popularis mentionem
facis? pro Rab. perduel. reo, 8. a

Tute cogita. 11. famil. 6. in epist. M. Bruti & Cassii.

Etenim quemadmodum tute dicebas, negat Epicurus diu-
ternitatem quidem temporis ad beatè viuendum aliquid
afferre, &c. 2. de Finib. 139. a

Nam me tibi negasse, tute paulò antè dixisti. Orat. 93. b

Hoc autem tute fatebere. 4. Verr. 95. a

Quod si tibi persuasum est, &c. reliquum est vt tute tibi im-
peres. 2. Tusc. 82. a

Tute intelligis. 3. ad Attic. 16

Quaquam vbi tute popularem potes dicere? pro Dom. 60. a

Vt tute mihi præcepisti. Lentulo, lib. 1. 8. 3. a

Et vt esset, à me est (tute scis) multò antè prouisum. At. 119. b

Tute scis (si modò meministi) me tibi tum dixisse, vt de tuis
aliquos adduceres. ad Att. lib. 12. 241. 14. a

Quemadmodum tute scribebas. Att. 231. b

Ea tute tibi subiice. 4. famil. 18. in epist. Ser. Sulpitii.

Me autem impulit tui charitas. ad Plancum, lib. 10. 6. 3. a

Tui charitatem tantam esse apud omnes bonos. 10. fam. 46

Ego A. Varroni, quem quum amantissimum mei cognoui,
tum etiam valde tui studiosum, diligentissimè commen-
davi. ad Tironem, lib. 16. 11. 13. a

Alter tibi descendit de palatio & ædibus suis, &c. pro Sexto
Rosc. 40. b

At tibi repente. Varroni, lib. 9. 2. 2. a

Ecce tibi è transuerso. 4. Acad. 216. a

Ecce tibi 11. Non. Feb. mane accepi, &c. Att. 124. b

Ecce tibi nuntius, pueros venisse Roma. Att. 27. b

Ecce tibi qui rex pop. Rom. esse concupierit. Offic. 68. b

Eos tibi & re, de qua misi, velim curæ habeas. ep. 119, & 118. b

Hic tibi Rostra Cario aduolat. Att. 1. 31

Hic tibi strepitus. Silius Ciceroni, lib. 8. 15. 2. a

Nunc tibi milites, &c. epist. 124. b

Mihi eodem modo positum, quo tibi. in Ver. 93, & 107, 129. b

Per me quondam, te socio, defensa Respublica. 4. fam. 13. 6. a

Tuba.

In bello sonitum tubæ ferre non potes. ad Heren. 28. b

Tubam belli ciuilibis appellabat Ampium Balbum. 6. fam. 40

Tubarum sonus. pro Mur. 132. b

Ille arma misit, cornua, tubas, falces, &c. pro Syll. a

Quum tubas, quum signa militaria, quum aquilam illam at
genteam scirem esse præmissam. 2. in Catil. 34. a

Tubero.

Tubero, historia scriptor, Q. Ciceronis legatus in Asia. 1. ad
Quint. frat. 7

Qui, quū ad me L. Tubero meus necessarius, qui fratri meo
legatus fuisset, decedens ex Asia venisset, easque infidias,
quas mihi paratas ab exulibus coniuuratis audierat, animo
amicissimo detulisset, in Asia me ire propter eius prouin-
ciæ metum, & cum meo fratre necis infidias comparatas
non est passus. pro Planc. 81

Fuit eodē ex studio vir eruditus apud patres nostros, & ho-
nestus homo, & nobilis, Q. Tubero. is, quum epulum Q.
Maximus Africanus patriui nomine populo Rom. daret,
rogatus est à Maximo vt triclinium sterneret, quum esset
Tubero eiusdem Africani sororis filius. atque ille homo e-
ruditissimus ac Stoicus, strauit pelliculis hœdinis lectulos
Punicanos, & exposuit vasa Samia. quasi verò esset Dio-
genes Cynicus mortuus, & non diuini hominis Africani
mors honestaretur: què cum supremo eius die Maximus
laudaret, gratias egit diis immortalibus, quòd ille vir in
hac Repub. potissimum natus esset. huius in morte cele-
branda grauius tulit populus Romanus hanc peruersam
sapientiam Tuberonis. pro Mur. 69

Tuberto.

Tuberto ante legē duodecim tabularum, virtutis causa tri-
butum, vt in vrbe sepeliri posset, quod eius posteri tenuerunt. 2. de Legib. 54

Tubus.

Ductus verò aquarū quos isti tubos & euripos vocant, quis
non, quum videat, irriserit? 2. de Legib. 2. a

Tudicus.

Cn. Tudici Senatoris viri optimi, & honestissimi par studiū
& testimonio & laudatione cognoscetis. pro Cluent. 156

Tuditianus.

Videor audisse ex Hortensio Tuditianum. sed in Libonis an-
nali x 1111. annis post Prætor est factus Tuditianus, quàm
Consul Mumius. 13. ad Att. 40

De Tuditano autem quod putas, 8. 2. 9. est: tum illum, quo-
niam fuit ad Corinthum. 13. ad Attic. 46

Tueor.

Cæcilium quibus rebus possumus, tueor diligenter. Att. 35. b

Sic tueor vt possum illam à me conglutinatum concordiam,
ad Attic. lib. 1. 12. 14. a

Luctum vt possum, tueor apud hos. Att. 172. b

Quæ quidem non minore labore tueor, quàm comparo. in
Catil. 123. b

Hunc Cæsar solus tueretur & sustinet. pro Rab. Posth. 129. b

Quod reliquum est, tuum munus tuere. epist. lib. 5. 9. 1. a

Atque etiam L. Paulus Africani pater, personam principis
cuius facile dicendo tuebatur. de Cl. Orat. 39. & 8. Phil. 253

Non legum præfido, sed parietum vitam suam tuebantur.
Postquam. 205. b

Quæ gessi in cōsulatu, priuat⁹ tuebor & ornabo. in Ca. 117. b

Huius pecuniæ permutatione fidem nostram facile tuebere.
11. ad Attic. 1

Ab hoc igitur genere largitionis, vt aliis detur, aliis auferat-
ur, aberunt hi qui Rempub. tuebuntur. 2. Off. 125. a. & de
Diuin. lib. 2. 4. & Tusc. lib. 9. 5. 53

Tuento Cenfores vrbis templa, vias, aquas, ærarium, ve sti-
galia. 3. de Legib. 6

Si de tua in me voluntate dubitarem, multis à te verbis pe-
terē, vt dignitatē meam tueere. Brutus ad Cic. lib. 11. 4. 1. a

Illud perficiam profectò Quirites, vt ea quæ gessi in Consu-
latu, priuatus tuear atque ornem. 3. in Catil. 72. a

Quo modo ea tuear quæ mihi tuenda sunt. epist. 44. b

Te tamen oramus, quibuscunq; erimus in terris, vt nos, li-
berosque nostros ita tueare, vt amicitia nostra & tua fides
postulabit. ad Cæcilium, lib. 2. 15. 20. a

Quo magis amplexetur ac tueatur iudicium suum. Att. 380.
b. & 2. in Verr. 27

Natio dea, quòd partus matronarum tueatur. de Nat. d. 69. b

Vt essent qui terras tuerentur. Cat. 70

Vobis turpissimum sit, illud quod accepistis, tueri & confer-
uare non posse. pro Leg. Manil. 7. a

Tueri amicum. de Finib. lib. 2. 65

Tueri beneficium. 2. Philipp. 71. & pro Cæl. 5

Armis prudentiæ causas tueri atque defendere. 1. de Or. 84. a

Tueri commoda hominum. Offic. 1. 215

Tueri vitæ communem cultum atque vstitutum. 3. Tusc. 10

Hos admonitu simili oportebit vt bonos milites dignitatem
tueri. 2. Tusc. 43

Ea conditione gesseram, vt meum factū semper omnes præ-
stare, tuerique deberent. pro Sest. 30. a

Fines suos ab excursionibus hostium tueri. pro Deiot. 15. a

Tueri instituta maiorum sacris, cæremoniisque retinendis.
Diuin. lib. 2. 114

Tueri mores & instituta vitæ. Tusc. quæst. lib. 1. 12

Tueri munus Geometriæ. Tusc. q. lib. 5. 81

Tueri munus officii. Cat. 65

Tueri negotia. 8. ad Attic. 31

Tueri omnia officia. 3. fam. 31

Tueri ordinem Senatorium. 13. famil. 10

Tueri patrocinium. 5. fam. 21. in epist. Vatini.

Tueri pollicitum. 13. ad Attic. 63

Non est enim inhumana virtus, neque immunis, neque su-
perba, quæ etiam populos vniuersos tueri, eisque optimè
consulere soleat. de Amic. 46. a

Tueri prouinciam. 7. in Verr. 31. pro, munus obire.

Tueri rem domesticam ac familiarem. Tusc. q. lib. 1. 12

Tueri rem, gratiam & auctoritatem suam. 13. fam. 70

Tueri se sua sanctitate. 2. de Finib. 61

Tueretur se vigilanter. 15. famil. 7

Tueri se, vitam, corpusque. Offic. 1. 17

Tueri societatem hominum. Offic. 1. 23

Tueri munificè & æquè societatem cōiunctionis humanæ.
de Finib. lib. 5. 60

Torus est nunc ab iis, à quibus tuendus fuerat, derelictus.
Lentulo, lib. 1. 9. 62. a

Vt mihi velim, nolim, sit certa quædam tuenda sententia. de
Nat. deo. lib. 1. 14

Cogitatio tuendi consulatus. contra Rull. 67. b

Edè Castoris iudices, P. Iunius habuit tuēdā, &c. 3. Ver. 92. a

Mihi viderer animum hominis ab omni alia cogitatione ad
tuam dignitatem tuendam traducere. Lentulo, lib. 1. 2. 8. a

Xenophontis liber de tuenda re familiari. de Senect. 89. b

Atque etiam ad iustitiam colendam, ad tuendas amicitias &
reliquis charitatis quid natura valeat, hæc vna cognitio
potest tradere. 3. de Finib. 111. a

Vt quisque eis rebus tuendis conseruandisque præfuerat. in
Verrem, 232. b

Tuens.

Quæ vis non modò senior est quàm ætas populorum & ci-
uitatum, sed æqualis illius cælum atque terras tuentis &
regentis dei. 2. de Legib. 16. a

Tutor, aris.

Angustia autem cōclusæ orationis non facile seipsa tutatur.
2. de Nat. deor. 31. a

Genæ tutatur oculos ab inferiore parte subiectæ, leuiterque
eminentes. 2. de Nat. deor. 215. a

Hic est se tutatus. pro Sest. 33. b

Qui Rempub. patrimonio suo & tutatus est, & tutatur. in
Antonium, 191. b

Nihil acerbi mihi erit, quod Remp. tutabitur. Anteq. 196. b

Hunc patronum, defensore, custodem illius colonie, &c.
per vos tutari conseruarèque cupiunt. pro Syll. 46. a

Sed quò sis Africane acrior ad tutandam Rempub. sic ha-
beto. in Somn. Scip. 8

Nam cæterarum prouinciarum vestigalia, Quirites, tanta
sunt, vt his ad ipsas prouincias tutandas vix contenti esse
possimus. pro Lege Manil. 9. a

Tutor.

Patronus & tutor. in Ant. 207. b

Amo illum mortuum, tutor sum liberis, totam domum di-
ligo. 12. ad Attic. 37

Tutor his reb⁹ Græcorū legib⁹ ascribendus fuit. pro Fl. 161. b

Cæstus tutor religionis. de Arusp. respons. 246. b

Parens bonus & tutor fidelis. 3. de Orat. 2

Legitimus tutor. Post redit. ad Quir. 9. a

Tutor mimus vetus, admodum ridiculus. 1. de Orat. 144

Respublica orba, consulis fidem tanquam legitimi tutoris imploravit. Postquam. 200. b
 Tutorem ascribere. pro Flacco. 57
 Instituere aliquem tutorem & secundum heredem filio suo. epist. lib. 13. 62. 1. a
 Q. Seruius Galba populum Rom. tutorem instituere se dixit filiorum suorum orbitati. de Orat. 104. b
 Cui filius agnatus sit, eius testamentum non esse ruptum, iudicanda: quod mulier sine tutore auctore promiserit, deberi. Cecinna. 53. a
 Orba eloquentiae quasi tutores relictis sumus. de Clar. 185. a
 Mulieres propter infirmitatem consilii, maiores in tutorum potestate esse voluerunt. pro Mur. 130. b
 Tutores tales civitas tam orba complecti debeat. 3. fam. 46
 Nos tutores misimus regibus, nostri imperatores pro salute patriae sua capita voverunt. 5. de Finib. 14. a
 Quum Respublica non solum paratibus perpetuis, verum etiam tutoribus annuis esset orbata. Post red. in Senat. 3. a
Tutela.
 Vt enim tutela, sic procuratio Reip. ad eorum utilitatem qui commissi sunt, non ad eorum quibus commissa est, gerenda est. Offic. 1. 121
 Tutela x 11. tabulis olim erat vindicata. Offic. 3. 79
 Tutelae iudicium summæ existimationis est & penè capitis. pro Rosc. Comæd. 9
 Ac ne is, pro quo ipse diceret, turpi tutelae iudicio atq; omni molestia, stultitia aduersarii liberaretur. 1. de Orat. 81
 Sulpitius Gallus duos filios suos paruos tutelae populi commendavit. de Orat. lib. 1. 116
 Pupillum fraudare qui in tutelam peruenit. pro R. Com. 9. a
 Nisi Posthumus, antequam in suam tutelam venisset, mortuus esset. de Orat. 99. b
 Neque gnati eius parui, qui tibi in tutelam est traditus. 2. de Orat. 104. a
 In tutelam suam venire. Brut. 101. & 1. de Orat. 88
 Tutela cogito me abdicare. 6. ad Attic. 4
 De tutela legitima nihil potest sine omnium tutorum auctoritate diminui. pro Flacco. 65
 De tutela legitima, in qua dicitur esse puella, nihil vsucapi posse. ad Attic. lib. 1. 12
 Omnia hæc nostra latent in tutela ac præsidio bellicæ virtutis. pro Mur. 129. b
 Atq; etiam Iouem quum optimum & maximum dicimus, & c. hoc intelligi volumus, salutem hominum in eius esse tutela. 3. de Finib. 52
 Quare sit in eius tutela Gallia, cuius virtuti, fidei, felicitati commendata est. de Prouinc. Consul. 76. b
 Nihil istorum explicari potest, nisi ostenderit, illam in tutela Flacci non fuisse. si fuit, quæcunque sine hoc auctore est dicta dos, nulla est. pro Flacco. 67
 Apollo is, cuius in tutela Athenas antiqui historici esse voluerunt. de Nat. d. 70. b
 Latere in tutela ac præsidio alicuius. pro Mur. 19. a
 In eius magistratus tutela reges atque exteræ nationes semper fuerunt. pro Sest. 17. b
 Nullam partem neque animi, neque corporis vacuam tutela reliquerunt. de Finib. 144. b
 Iura tutelarum. 1. de Orat. 84. a
 De tutelis centumviri cognoscebant. 1. de Orat. 84
 Vt omnia illa prima huius tutelis subiciantur, itaque non discedit ab eorum curatione, quibus præposita, vitam omnem debet gubernare. de Finib. 114. b
Tuitio.
 Natura duas partes habet, tuitionem sui, & vlciscendi ius. Topic. 48
Tutus.
 Tutus, clausus, septus, munitus contra aliquem. in Ver. 243. b
 Tutus à calore & à frigore. de Nat. d. 50. b
 Tutus ab inimicis. epist. 163. b
 Ab insidiis alicuius tutus. Asinius Ciceroni, lib. 10. 31. 5. a
 Quis locus tam firmum habuit præsidium, vt tutus esset? pro Lege Manil. 21
 Fortuna tuta & tranquilla. Antequam iret in exil. 8. a

Mulci clarissimi viri, qui cum prædonem nullum cepissent, mare tamen tutum præstiterunt. pro Flacco. 152. b
 Cum propter eorum scelus nihil mihi intra mæos parietes tutum, nihil insidiis vacuum viderem. 4. fam. 45
 Quo enim se satis tutum arbitrabatur præsidio: virtutis & gloriæ? At, & c. Antequam. 194. b
 Qui hoc imperii domicilium numini deorum consecratum, fartum tectum ab omni periculo conseruauit, & vos vt tutam tranquillamque pacem traheretis, mea perfecti vigilantia. Antequam. 194. b
 Fugæ tutam viam querere. pro Cecin. 42. a
 Quare quum dii immortales monerent de optimatum discordiis, in tuto collocant Clodium. de Arusp. resp. 256. b
 Quæ maiores nostri religionibus tuta nobis & sancta esse voluerunt. pro Dom. 235. b
 Esse in tuto. epist. 184. b
 Nam diligere & charum esse iucundum est, propterea quia tutiorem vitam & voluptatem efficit plenior. lib. 1. de Finibus, 82. a
 Obduciturque libro aut cortice trunci, quo sint à frigidibus & caloribus tutiores. 2. de Nat. deor. 179. a. & 10. fam. 17. in epist. Planci.

Tuto, & Tute.

Vt tuto sim, quod laboras, id mihi nunc facillimum est. ad Terentiam, lib. 14. 3. 5. a
 Vt quam celerrimè quid agatur audiam, & sim tuto. 14. fa. 8
 Vt à suis munitus tuto in foro esset. pro Sest. 68. a
 Ob eamque rem colenda esse, quod sine ea tuto & sine metu viui non posset. 2. de Finib. 131. a
 Igitur istic me fac posse tuto, an etiam honestè? Att. 116. b
 Quæ vix tuto transire posse videamur. 4. Verr. 99. a
 Nec mihi tuto in Senatum venire licet. Cassio, lib. 12. 2. 4. a
 Tutè cautèque agere aliquid. ad Heren. 18. b
 Qua in causa tutè esse potuisses. pro Rab. 95. b
 Eum tutè viuere qui honestè viuat. ad Heren. lib. 3. 100. a
 Non quæro vbi tutissimè sit. ad Heren. 37. b. Att. 117. b
 Censeo ad nos Luceriam venias: nam hæc tutissime fore puto. ad Att. lib. 8. 156. a

Tugio.

Nos de aqua nostra Tusculana M. Tugionem potius, quam C. Aquilium consulebamur. pro Corn. Balbo, 36
 Tugurium. pro Sest. 24. b

Tuli, Vide Fero. Tullius.

Si ante Cal. Iun. Brundisii futurus sit, minus vrgedi fuerint M. Annius & Tullius. 5. ad Attic. 8
 Tullius non Scipionis, nec cuiusquam alterius, sed suo sermone loquens, testatur in principio quinti libri. de Rep. 5. 1
 Binas quidem tuas Beneuenti accepi: quarum alteras Funtulanus multo mane mihi dedit, alteras scriba Tullius. 5. ad Attic. 7
 Ipsi Tullio patebat domus locupletissima, & amplissima Cn. Pompeii Basilici: quod etiam si esset inuitatus à vobis, tamen diuertisset. 6. Verr. 21
 An L. Tullius Cimber me est auctorem secutus: quem ego magis fecisse illam rem sum admiratus, quam facturum putavi. 2. Philipp. 49
 L. Tullium Montanum nostri qui cum Cicerone profectus est. 13. ad Attic. 65
 Ad summam dic M. Tulli, assentior Cn. Pompeio. Att. 7. 30
 Dic M. Tulli, quid dicam? Expecta, amabo te, dum Atticum conueniam. 7. ad Att. 3
 Vbi nunc Senatus est, quem secuti sumus: vbi equites Romani, illi, illi inquit tui: vbi studia municipiorum: vbi Italiae voces: vbi denique tua M. Tulli, quæ plurimis fuit auxilio, vox & defensio: mihine ea soli, qui pro te toties morti me obtuli, nihil potest opitulari? pro Mil. 72
 Datur igitur eis, primum vt liceat eis videri omnia, de quibus vendendis Senatusconsulta facta sunt M. Tullio, Cn. Cornelio Consulibus. in Rull. 45
 Omnes iam nostri præter Tullium tuum venerunt. Att. 6. 26
 Nunc venio ad illam epistolam, quam accepi à Tullio. ad Atticum, lib. 5. 8

Tullia.

Ipse vtique fac venias, si potes in his locis adhærescere, & Pillia adducere. ita enim & æquus est, & cupit Tullia. Att. 4. 18
 Tullia mea peperit x 1111. Calend. Iun. puerum ἐπαμυνιάδου, quod ἰουμνίων γαυδεαμ. 11. ad Att. 208. 4. a
 Tullia mea venit ad me prid. Id. Iun. deque tua erga se obseruantia, benevolentiaque mihi plurima exposuit, literisque reddidit trinas. 11. ad Att. 37
 Quid superest: etiam gener est suauis mihi: Tullia, Terentiaque quantumuis. 7. ad Att. 20
 Lætatus sum felicitate nauigationis tuæ, opportunitate Pillia, etiam me hercule sermone eiusdem de coniugio Tullia meæ. 6. ad Att. 46
 Postea quam mihi renuntiatum est de obitu Tullia filia tuæ. 4. fam. 14
 Me Romæ tenuit omnino Tullia meæ partus. 6. fam. 51
 In maximis meis doloribus excruciat me valetudo Tullia nostræ. 15. fam. 25
 Tu fac vt tuam & Tullia valetudinem cures. 15. fam. 23
 Epistola tua gratissima fuit meæ Tullia. 10. ad Att. 43
 Dederam ad te literas antea, quibus erat scriptum Tulliam nostram Crassipedi prid. Non. April. esse desponsatam. 2. ad Q. frat. 21
 Tulliam adhuc mecum teneo. 15. fam. 22
 Tulliam autem non videbam esse causam, cur diutius mecum tanto in communi mœore retinerem. 11. ad Att. 38
 De Tullia mea tibi assentior, scripsique ad eam & ad Terentiam, mihi placere. 6. ad Att. 9
 Quid censeas de Terentia & Tullia: Romæ eas esse, an mecum, an aliquo tuto loco. Et hæc, & si quid aliud, ad me scribas velim, vel potius scriptites. 7. ad Att. 42
 De nostra Tullia tui me hercule amatissima, spero cum Crassipede nos confecisse. 2. ad Q. frat. 13
 De Tullia autem & Terentia, cum mihi Barbarorum aduentus ad urbem proponitur, omnia timeo. 7. ad Att. 44

Tulliola.

Terentia salutem tibi plurimam ascribit, & Tulliola deliciae nostræ. 1. ad Att. 12
 Brundisium veni Non. Sext. ibi mihi Tulliola mea fuit præsto natali suo ipso die, & c. quæ res animaduersa, multitudine summa Brundisiorum gratulatione celebrata est. 4. ad Att. 2
 Sed tamen, quoniam coeptum est, age, quoquo modo coeptum est, & quacunque de causa, non deseram neque optimi atq; vnicui fratris miseris ac luctuosas preces, nec Sestii, cæterorumque promissa, nec spem ærumnosissimæ mulieris Terentia, nec miserimæ mulieris Tulliola obseruationem & fideles literas tuas. 3. ad Att. 31
 Deinde conscribam ad nostros familiaribus multas epistolas, quibus te & Tulliolam nostram diligentissime commendabo. 14. fam. 16
 Tu mihi, vt polliceris, de Tulliola mea, id est, de Dolabella, perscribas. 6. ad Att. 50
 Sed quid Tulliola mea fiet, iam id vos videte, mihi deest consilium. 14. fam. 11

Tullianus.

De Tulliano semisse M. Axianum adhibebis, vt scribis. 15. ad Att. 47
 Idem de illo Tulliano cupidè libero. Cum Caselio loquere. 15. ad Att. 45

Tullus.

Tullus Cluius, Legatus Rom. à Veientum rege interemptus. 9. Philp. 159
 Qui nesciat te pridie Cal. Ian. Lepido & Tullo c o s s. stetit in comitio cum telo: manum, Consulium & principum ciuitatis interficiendorum causa, parauisse in Cat. 10
 De Lepido & Tullo quod quæris: illi verò nõ dubitat, quin Casari præsto futuri, in Senatūque venturi sint. At. 8. 55

Tum.

Non eos solum, qui tum erant, sigebat maledictis. de Nat. 1. 66. pro, tunc temporis.
 Tum interim. pro Cl. 141. a
 Primum, & c. deinde, & c. post, & c. tum ad extremum, & c.

epist. 233. b. de Orat. 137. b. & 116. b
 Quid tum inde? pro Mur. 129. b. & pro Cl. 55. b
 Deinde eorum generum quasi quædam membra dispertiat, tum propriam cuiusque vim definitione declarat. 1. de Orat. 94. a

Cum, tum.

Cum alia multa certi homines, tum hoc vel maximè mouentur, vt, & c. pro Flacco. 164. b
 Animos iudicum conciliari ad benevolentiam, cum erga oratorem, tum erga reum. de Orat. 125. b
 Cum in omni re, tum in hoc maximè negotio. epist. 55. b
 Nosque cum multum literæ, tum non minimum Idus quoque Martia consolentur. ad Att. lib. 14. 308. 8. a
 Cum multæ res in philosophia nequaquam satis adhuc explicatæ sunt, tum perdifficilis Brute, & c. & perobscura quæstio est de natura deorum. 1. de Nat. d. 1. a
 Cum multis in locis nostrorum hominum ingenia virtutesque Brute soleo mirari, tum maximè in his studiis, quæ, & c. 4. Tusc. 1. a
 Cum spe summa, maxima, tum maiore etiam animo. ad Q. frat. lib. 1. 125. a
 Qui cum suis laudibus, tum verò te filio superasset omnium fortunam, si ei contigisset, vt te antè videret, quam à vita discederet. Curioni, lib. 2. 2. 1. a
 Factum est, vt cum summum in veteribus patronis multis, tum nonnullum etiam in me præsidium suis fortunis constitutum esse arbitrentur. 1. Verr. 1. a
 Qui cum propter honorem, & c. tum propter summam familiaritatem, & c. tum præcipuis patris tui periculis commouebatur. pro Sylla, 8. a

Deinde tum.

Deinde tum, & c. in Verr. 76. b
 Deinde qui possit non tam caduceo, quam, & c. tum qui scelus fraudemque nocentis possit dicendo subiicere odio ciuium, & c. 1. de Orat. 100. a

Tum denique.

Qui tum denique sibi auelli iubet spiculum, & c. 5. fam. 31
 Suscepi enim causam totius ordinis, suscepi causam populi Rom. quod putabam tum denique rectè iudicari posse, si, & c. 4. Verr. 1. a
 Ita propè quadraginta diebus interpositis, tum denique se ad ea quæ à nobis, quæ dicta erunt, responsuros esse arbitrantur. 2. Verr. 19. a
 Atque ille quidem principis ingenii & doctrinæ Plato, tum denique fore beatas Respublicas putauit, si aut docti, aut sapientes homines eas regere coepissent. ad Q. fr. li. 1. 1. 43. a

Tum, præterea.

Modò vnum, tum aut plures deos. de Nat. d. 1. 24
 Sunt enim maximæ res in hac ætate nostra: tum autem homines amicissimi. 1. de Leg. 6. & 5. ad Att. 44
 Primum ipse liquor, tum aquæ declarat effusio. de Nat. 1. 19
 Tum etiam: id est, præterea. Tum denique, & c. de Inuent. 68. b. & Postq. 203. b
 Tum præterea maximè sedati & quieti. 3. Verr. 41. a

Tum cum.

Tum cum: id est, tunc cum. de Inuent. 49. b
 Quoque solebat vt argumentum tum, cum ei placebat nihil posse percipi. 4. Aca d. 127. a
 Erat enim ratio perfecta à rerum natura, & c. quæ non tam denique incipit lex esse, cum scripta est, sed tum cum orta est. 2. de Leg. 17. a

Tum, tunc.

Tum mihi Roscius & alia multa confirmandi mei causa dixit. pro Quintio, 51. a
 Nisi fortè hæc illi tum arma dedimus, vt nunc cum beneparato pugnaremus. ad Att. lib. 7. 126. 2. a

Tum, geminatum, & sæpius repetitum.

Ex his illud perspicuum est approbationem tum adiungi, tum non adiungi. de Inuent. 55. b
 Nunquam ab sole logius discedit, & c. tum antecedens, tum subsequens. de Nat. d. 2. 39. pro, siue antecedit.
 Scripsisti epistolam ad me plenam consilii, summæque tum benevolentia, tum etiam prudentia. ad Att. 137. b

Isque tum fufus & extenuatus fublime fertur: tum autem concretus in nubes cogitur. 2. de Nat. d. 145. a

Qui tum hoc, tum illud dicit. Top. 233. b

Dissero in vtranque partem, tum Græcè, tum Latine. At. 137. b

Tum femper, tum in his ipsis rebus. 4. Verr. 74. a

Quia tum occultantur, tum rursus aperiantur, tum abeunt, tum recedunt, & c. 2. de Nat. d. 74. a

Tum, & c. tum, & c. tum, & c. tum, & c. de Inu. 45. b

Tumeo.

Sapientis autem animus femper vacat vitio, nunquam turgescit, nunquam tumet. 3. Tusc. 33. a

Nunc quid putas me Lanuuii? at ego te istic quotidie aliquid noui suspicor. Tument negotia. ad Att. lib. 14. 302. 1. a

Tumens.

Sic igitur inflatus ac tumens animus in vitio est. 3. Tusc. 33. a

Tumefco.

Atque etiam ventos præmonstrat sæpe futuros

Inflatum mare, quum subito, penitusque tumescit. 1. de Diu. 21. a

Tumor.

Tumor, liuor, & c. ad Her. 7. b

Citiusque repentinus oculorum tumor sanatur, quam diuturna lippitudo depellitur. Tusc. q. lib. 4. 67

Corporis bonam valetudinem tumor imitatur. 4. ad Her. 157. a

Non inerant in his quæ tibi casus inuenerat, & quidem inueterato malo quum tumor animi refedisset. 3. Tusc. 46. a

Meam stultam verecundiam qui legari noluerim ante res prolatas, ne deferere viderer hunc rerum tumorem: cui, & c. ad Att. lib. 14. 303. 2. a

Num manus affecta rectè est, quum in tumore est? 3. Tusc. quæst. 32. a

Mortuus, deformatus, tumore præditus. ad Her. 14. b

Erat enim in tumore animus. Tusc. quæst. lib. 3. 65

Quodque vetat Chryssippus ad recentes quasi tumores animi remedium adhibere, id nos fecimus, & c. 4. Tusc. 54

Tumidus.

Num aliquod quippiam membrum tumidum, ac turgidum non vitiose se habet? 3. Tusc. 33. a

Repente enim te, tanquam serpens è latibulis, oculis eminentibus, inflato collo, tumidis ceruicibus intulisti: in Vatinium, 2. a

Tumultus.

Quid est enim tumultus, nisi perturbatio tanta, vt maior timor oriatur, vnde etiam nomen ductum est tumultus: in Ant. 214. b

Belli nomen ponendum in sententia quidam non putabant, tumultum appellare malebant, ignari non modo rerum, sed etiam verborum. Potest enim esse bellum sine tumultu: tumultus esse sine bello non potest. 8. Philip. 236. a

Num quæ trepidatio? num qui tumultus? pro Deiot. 13. a

Tumultus Gallicus & Italicus in vacatione militibus dàda excipi solitus. 5. Philip. 203

Tumultum decerni, iustitium indici, saga fumi dico oportere. 5. Philip. 187

Quo autè die literæ Cassii victrices in Senatu recitatae sunt, eodem meæ tumultum nuntiantes. Att. 81. b

Mihi vt vrbi sine vestro metu, ac sine vlllo tumultu, fatis esset præsidii, & c. 2. in Catil. 45. a

Tumultuosus.

Sic ex seditiosa & tumultuosa vita se in studiū aliquod traderent quietum. 1. de Inuent. 6. a

Ita tumultuosæ conciones, ita molestæ Quinquatriis afferebantur. Cælio, lib. 2. 11. 1. a

Tumultuosiora quædam nuntiata sunt. 12. fam. 41

Tumultuose.

Tumultuosus ad me etiam illam suspicionem pertulit. 15. ad Attic. 33

Tumultuosissimè aliquem adoriri. in Verr. 116. b

Tumultuosus.

Quid tumultuosus foror? quid insanis? pro Cælio, 28. a

In otio tumultuosus, in tumultu solus es otiosus. ad Heren. 4. 165. a

Qui tribunos plebis perhorrescam? qui sæpe & sine causa tumultuer? 2. de Leg. Agr. 98. a

Fortis verò animi & constantis est, non perturbari in rebus asperis, nec tumultuantem de gradu deiici (vt dicitur) sed præfenti animo vti & consilio, nec à ratione discedere. 1. Offic. 113. a

Tumulus.

Super tumulum terræ in sepulchris noluit quid statui, nisi columellam, tribus cubitis nõ altiorem, aut mensam, aut labellum. 2. de Leg. 60. de Demetrio.

Cum Alexander in Sigeo ad Achillis tumulum astitisset, inquit, & c. pro Arch. 190. b

Dii deæque immortales, qui excellenti tumulo ciuitatis sedem Capitolii in faxo incolitis constitutam. Anteq. 196. b

Ignis è speculo aut tumulo sublatus, prædonum aduictum significabat. in Ver. 7. 73. a

Albani tumuli atque luci. pro Mil. 64. a

Syluestres tumuli. 2. in Catil. 43. a

Iniecta gleba tumulis & humatus est, & gleba dicitur. de Legib. 181. b

Quo magis est æquum tumulis mandare peremptos. Tusc. q. 104. b

Quum tumulos Albano in monte niuales. de Diu. 84. b

Quæris vtrum magis tumulis prospectuque an ambulatione delecter? Att. 227. b

Tunc.

Etiam tunc. de Amic. 97. b

Sed erat tunc excusatio oppressis, misera illa quidem, sed tamen iusta: nunc nulla est. 7. Philipp. 226. a

Senectus enim quauis non sit grauis, tamen aufert eam viriditatem, in qua etiam tunc erat Scipio. de Amic. 11. a

Tundo.

Quum ille nihilominus iacenti latera tunderet, vt aliquando spondere se diceret. 7. Ver. 111. a

Denique proximus licet Sextius, conuerso bacillo oculos misero tundere vehementissimè cepit. 7. Ver. 111. a

Ego autem si quem nunc planè rudem institui ad dicendum velim, his potius tradam assiduis vno opere eandem in eundem diem noctemque tundentibus. 2. de Orat. 88. a

Tunica.

Tunicamque eius à pectore absceidit, vt, & c. 7. Ver. 3. a

Discindere tunicam, & cicatrices ostendere. 2. de Orat. 106. a

Quum pila ludere vellet, tunicamque poneret, adolescentulo, quem amabat, gladium tradidisse dicitur. 5. Tuscula. quæst. 84. a

Ipsè tamen Prætor, & c. in hac officina maiorem partem diei cum tunica pulla federe solebat & pallio. 6. Ver. 49. a

Iste cum pallio purpureo tunicaque talari. in Ant. 242. b

Quos pexo capillo nitidos aut imberbes aut barbatos videtis, manicatis & talaribus tunicis, velis amicis, non togis. 2. in Catil. 42. a

Tunicula.

Tunicula purpurea extenuato sumptu funeris. 2. de Legi. 55

Tunicatus.

Vt exercitatione ludoque campestri tunicari vteremur. pro Cælio, 7. a

Iam verò qui metus erat tunicatorum illorum? 2. de Lege Agr. 92. a

Turba.

Magna turba est. Att. 87. b

Ecce autem noua rixa atque turba. 6. Ver. 130. a

Turba malorum. Tusc. q. lib. 5. 22

Turba patronorum, & vulgus patronorum. de Cl. 176. b

Stultorum turba. 5. Tusc. 67. a

Nouorum voluminum turba. de Cla. Orat. 63. a

Multa sæpe imprudentibus imperatoribus vis belli ac turba molitur. pro S. R. 33. b

Chryssippus magnam turbam congregat ignotorum deorum. de Nat. lib. 1. 56. a

Mediocria in mediam turbam, atque in gregem coniciantur. de Orat. 137. b

Domus erat non meretricio conuentu, sed prætoria turba referta. in Ver. 104. b

Quumque ex hac turba & colluue discedam. de Sene. 76. a

Videt ad fornicem Fabianum in turba Verrem. in V. 69. b

Exponerem etiam quemadmodum hic, & quanta in turba, quantaque in confusione rerum omnium viueremus. Cecinna, lib. 6. 6. 30. a

Qui tantas turbas, qui tam nugax esset, commoritur. 8. famil. 43. in epist. Cælii.

Facere maximas turbas in castris. in Verr. 242. b

Nobis inter has turbas Senatus tamen frequens flagitauit triumphum. 16. fam. 13

Turbidus.

Turbida tempestas. de Inuent. 42. b

Darius in fuga quum aquam turbidam, & cadaueribus inquinatam bibisset, negauit vquam se bibisse iucundius. 5. Tusc. 137. a

Mens quæ omni turbido motu femper vacet. 1. Tusc. 124. a

In quo ego tam subito & exiguo, & turbido tempore multa diuinitus dixi. pro Syl. 175. b

Quasi ex turbida tempestate in portum, sic, & c. 1. de Inu. 6. a

Turbidi animorum concitatiue motus. Tusc. 216. b

Homines quum in turbidis rebus sunt, tamen interdum animis relaxantur. 2. Philip. 58. & de Diu. 101. b

Fac animo magno forti que sis: & si turbidissima sapienter ferebas, tranquilliora lætè feras. ad Ligarium, lib. 6. 14. 6. a

Turbide.

Intelligatur igitur perturbatione iactantibus se opinionibus inconstanter & turbide in motu esse femper. 4. Tusc. 36. a

Turbulentus.

Animus turbulentus. 4. Tusc. 15. a

Turbulentus & malus ciuis. de Orat. 111. b

Seditiosus ciuis & turbulentus. 2. de Orat. 26. a

Ciuis vt vita, sic oratione turbulentus. de Claris, 174. b

Concurfus turbulenta atomorum. 1. de Fin. 30. a

Libido, temeritas, ignauia, mens turbulenta. 1. de Fin. 78. a

Turbulenta Resp. cui Pax opponitur. 12. fam. 17

Magna & turbulenta tempestas. 7. Ver. 21

Graue, infedatum, turbulentum. Part. 236. b

Negotium turbulentum. ad Att. lib. 7. 130. 5. a

Conciones turbulenta Metelli, temerariae Appii, furiosissima Publii. ad Att. lib. 4. 72. 7. a

Res placata & minime turbulenta. in Orat. 34. a

Errores turbulentis. 2. de Nat. d. 101. a

Turbulenta consilia. 15. ad Att. 9

Ea sunt & turbulenta, & temeraria, & periculosa. pro Cecina. 24. a

Quæ turbulenta ex igne, aere, aqua, atque terra, & rationis expertia homini infederint, cum ipse ratione depulerit, & ad primam atque optimam affectionem animi peruenierint. de Vniu. 57

Tempora mihi quidem turbulenta videntur fore. Epistol. lib. 2. 17. 5. a

Regem mecum habui turbulentis in rebus. Att. b

Tribunatus turbulentissimus. de Cl. Orat. 53. a

In illa turbulentissima tempestate Reip. mea sponte desperarem. pro Sylla, 30. a

Meum turbulentissimum tempus, tuo tranquillissimo præstat. in Pis. 35. a

Turbulentissima res. 9. famil. 1

Turbulente.

Agere aliquid raptim & turbulente. pro Domo sua, 107. a

Omnia contra leges, moresque maiorum temere, turbulente, per vim, per furorem esse gesta. pro Domo sua, 53. a

Quumque eorum grauitatem constantiamque laudamus, qui non turbulente humana patientur. 4. Tusc. 96. a

Turbulenter.

Extremum illud erit, nos nihil turbulenter, nihil temere faciemus. ad Cælium, lib. 2. 15. 19. a

Turbo, as.

Aristoteles multa turbat, à magistro Platone dissentiens. 1. de Nat. d. 47. a

Omnia infana summis paria fecit, turbauit, miscuit? 3. de L. 29. a. & de Arusp. 254. b

Nõ modò illa permiscuit, sed etiam in his turbauit. in Verrem, 133. b

M. Seruilius, postquam vt cœperat, omnibus in rebus tur-

barat, & c. 8. famil. 19. in epist. Cælii.

Ne quid ille turbet, vide. 3. ad Q. frat. 15

Ast quid turbastit in agendo, fraus actoris esto. 3. de Leg. 16. a

Delectum ciuium turbare. 4. Verr. 86. a

Mare quod sua natura tranquillum est, ventorum vi agitur atque turbatur. pro Clu. 56. b

Prorsus, vt scribis, ita sentio: turbatur Sampficeramus. ad Attic. lib. 2. 32. 1. a

Ad te ne hæc quidem scribo, quæ palam in Rep. turbantur. Q. frat. lib. 3. 38

At id ne fera quidem faciunt, vt ita ruant atque turbentur, vt earum motus atque impetus quò pertineant, non intelligamus. de Fin. lib. 1. 27

Turbari simul atque cœptum sit, dimitti consilium debet. 3. de Leg. 37

Turbari opinione bonorum. Tusc. q. lib. 3. 21

Si in Hispania turbatum esset. pro Syll. 178. b

Turbatus.

Turbata Respub. & Quæta, contraria. in Catil. 108. b

Nostrum est autem, qui, & c. ferre modicè populi voluntates, allicere alienas, retinere partas, placare turbatas: & c. pro Plancio, 8. a

Turbo, inis.

Vt Minerua, quam turbo deiecerat, restitueretur. 12. fami. 53

Sed reuertitur ad cylindrum, & ad turbinem suum, quam moueri incipere nisi pulsa, non possunt. de Fato, 63. a

Aliquem tãquam turbine aliquo aut subita tempestate peruertere. pro Cæli. 54. b

Imbres, nimbi, procellæ, turbines, cæteræque tempestates. de Nat. 69. b

Vndique omnes venti erumpunt, sæui existunt turbines. 3. de Orat. 86. a

Tu procella patriæ, turbo ac tempestas pacis atque otii. pro Domo sua, 105. a

Quum illi essent duo reip. turbines. pro Sest. 19

Qui maximis turbinibus ac fluctibus reip. nauem gubernassent. in Pis. 15. a

Turgeo.

Oratio quæ turget & inflata est. ad Heren. 27. b

Turgesco.

Animus sapientis nunquam turgescit, nunquam tumet. Tusc. q. 194. b

Corque meum penitus turgescit tristibus iris. 3. Tusculan. quæst. 32. a

Turgidus.

Membrum tumidum ac turgidum vitiose se habet. Tuscul. quæst. 194. b

Num aliquod quippiam membrum tumidum ac turgidum non vitiose se habet? 3. Tusc. q. 33. a

Turma.

Turma inauratarum equestrium. ad Att. lib. 6. 15. de statuis

Nihil sibi ex ista laude Centurio, nihil præfectus, nihil cohortis, nihil turma decerpit. pro Marcello, 4. a

Appius noster turmas aliquot equitum dederat Scaptio, per quas Salaminius coereret. ad Att. lib. 5. 110. 11. a

Turmas habeat is. cur potius quàm cohortes? 6. ad Att. 28

Turmalis.

Ex translatione autem, vt quum Scipio ille maior Corinthiis statuam pollicentibus eo loco, vbi aliorum essent imperatorum, turmales dixit displicere. 2. de Orat. 145. a

Turpis.

Multis vexatus contumeliis, plurimis iactatus iniuriis, non turpis ad te, sed miser confugit. pro Quintio, 65

Turpis homo. 9. ad Att. 69

Pugna, ne turpis inueniar. 5. ad Att. 20

Turpis causa dicitur, cum ipsa res animum à se auditoris alienat. 1. ad Heren. 8

Trecentosque eos quos eduxerat Sparta, quum esset proposita aut fuga turpis, aut gloriosa mors, opposuit hostibus, 2. de Fin. 156. a

Luxuria verò cum omni ætati turpis, tum senectuti foedissima est. 1. Offic. 173. a

Vita turpis & infamis. pro Font. 20. a

Habere enim quæstui Remp. non modò turpe est, sed sceleratum etiam & nefarium. itaque quod Apollo Pythius oraculum edidit, Spartam nulla re alia nisi avaritia esse perituram. 2. Offic. 114

Quod turpe sit, id solum miserum esse. 8. ad Att. 10

Quod facere non turpe est, modò occultè, id dicere obscœnum est. Offic. 15. b

Turpe genus argumentationis. 1. de Inuent. 105

Turpe genus causæ. 1. ad Heren. 4

Nunc video Metelli ad Sophoclem turpem. Att. 88. b

O rem turpem & miseram! ad Att. lib. 8. 152. 1. a

Partes corporis quæ aspectum essent deformè habituræ atque turpem. Offic. 15. b

Hoc turpe & indignum putarent. Att. 138. b

Turpes decuriæ iudicum. 1. Philipp. 15

Neque rogemus res turpes, neque faciamus rogati. de Amicitia, 103. b

Quid hoc turpius, quid scœdus? 2. Philip. 90. a

Quid est autem nequius aut turpius effœminato viro? Tusculanarum, 198. b

Turpi nihil turpius. de Finib. lib. 4. 71

Homo turpissimus & inhonestissimus. pro Roscio Amerino, 30. a

Iste omnium turpissimus & sordidissimus, idem est in Rep. qui semper fuit. Att. lib. 9. 180. 7. a

Turpissimū est, quādo cū vita pugnat oratio. Tusc. q. lib. 2. 9

Turpiculus.

Tantum interest, quòd grauitas honestis in rebus seuerè, iocus in turpiculis & quasi deformibus ponitur. 2. de Oratore, 137. a

Turpe.

Turpè pace nobis vtendum est. Att. 113. b

Turpiter.

Hortensius filius fuit Laodiceæ cum gladiatoribus flagitiosè ac turpiter. Att. lib. 6. 114. 13. a

Quia quod bene, id rectè, frugaliter, honestè: ille porrò malè, prauè, nequiter, turpiter cœnabat. 2. de Finib. 45. a

Quæ te turpiter & nequiter facere nihil patiat. 3. Tusculanarum, 64. a

Extimesco nequid turpiter faciam. ad Attic. libro 9. 175. 2. a & 7. Fam. 52

Cato in me turpiter fuit maleuolus. ad Att. lib. 7. 122. 8. a

Turpiter illud ignorat. 12. ad Att. 25

Perpeti turpiter. pro Milone, 7. a

Turpitude.

Turpitude, vituperationis finis. Partit. 38

Turpitude in statu & motu corporis. de Fin. libro 5. 44

Turpitude animi vitii ipsis facillimè percipitur. 1. de Le. 38

Turpitude personæ eius in quam inuehimur. 12. famil. 40. in epist. Trebonii.

Turpitude rei. 2. ad Heren. 35

Ex omnibus autem iis, quæ dixi, incommodis, nihil tolerabilius exilio, præsertim innocenti, vbi nulla adiuncta est turpitude. 7. Fam. 10. Id est, vbi nulla adiuncta ignominia siue infamia.

Quanta illa erit Reip. turpitude, quantum dedecus, quanta labes: dicere in hoc ordine sententiam, &c. in Ant. 211. b

Turpitude quæ à libidine, aut à petulantia, aut ab audacia nata est. pro Fonteio, 23. a

Nisi eos per se fœditate sua turpitude deterreat. de Fin. 98. b

Nihil tam est contra naturam, quàm turpitude. Offic. 3. 45

Turpitude in translatione vitanda. 3. de Orat. 89

Nam si omnia fugiendæ turpitudinis, adipiscendæque honestatis causa faciemus, non modò stimulos doloris, sed etiam fulmina fortunæ contemnamus licebit. Tusc. quæ. libro 2. 57

Vt mihi illa omnia immortalem gloriam dederint, tibi sempiternam turpitudinem inflixerint. in Pison. 50. Id est, infamiam.

In illo pœna legitima turpitudinè non habuit propter vim temporum. pro Dom. 23. b

Si causa turpitudinem habeat. ad Her. 2. b

Turpitudinem subire vel inferre. 14. Philip. 390

Verborum turpitudinem & rerum obscœnitatem vitare. 2.

de Orat. 134. a

Nullum est maius malum turpitudine, quæ si in deformitate corporis habeat aliquid offensionis, quanta illa deprauatio & scœditas turpificati animi debet videri? Offic. 73. b

Locus autem & regio quasi ridiculi turpitudine & deformitate quadam continetur. 2. de Orat. 130. a

Sex. Seranus sanctissima facella omni turpitudine scœdauit. de Arusp. 215. b

Sunt etiam turpitudines plurimæ, quæ, nisi honestas natura plurimum valeat, cur non cadant in sapientem, non est facile defendere. 2. de Fin. 186. a

Turpificatus.

Quæ si in deformitate corporis habeat aliquid offensionis, quanta illa deprauatio & scœditas turpificati animi debet videri? 3. Offic. 143. a

Turpo, as.

Hæc omnia vidi inflammari,

Priamo vi vitam cuitari,

Iouis aram sanguine turpari. 1. Tusc. 134. a

Turtis.

Dionysius concionari ex turri alta solebat. 5. Tusc. 84. a

Quatuor turres & quatuor muros cepi. 5. famil. 25. in epist. Vatinii.

Macedonia, quæ erat antea multorum imperatorum, non turribus, sed trophæis munita. de Prou. 3. a

Aggere, vincis, turribus oppugnavi, vsusque multis tormentis. ad Catonem, lib. 15. 4. 29. a

Turtur.

Turtures & cursu & peregrinatione lætantur. 2. de Fin. 175. a

Tuscanus.

Quem præter Tuscani, cuius causa sanari non potest, non mitigavi. 1. ad Quint. Frat. 39

Tusci.

An vos Tusci ac Barbari, auspiciorū populi Rom. ius tenetis, & interpretes esse comitorum potestis? 2. de Na. d. 16. a

Tusculum.

Tusculum, oppidum Romæ finitimum. in Rull. 94

Primum generis antiquitas, quam Tusculo ex clarissimo municipio profectam in monumentis rerum gestarum, incisam ac notatam videmus. pro Font. 25

Tusculanus, qui Tusculum incolit.

Num aliquando vides Tusculanum aliquem de M. Catone illo in omni virtute principe, num de T. Coruncanio municipe suo, num de tot Fabiis gloriari: verbum nemo facit. pro Planc. 16

Vtrum fauere magis putas Atinates, an Tusculanos suis? pro Planc. 15

Ego Tusculanis pro aqua crebra vestigal pendam, quia à municipio fūdum accepi: si à Sylla mihi datus esset, Rulli lege non penderem. 3. de Leg. Agr. 6. a

Tusculanum.

Sinautem tibi Tusculanum placet, vt significasti quibusdā literis, tibi assentiar. 12. ad Att. 55

Placent Balbi horti & Tusculanum: sed horum omniū fons vnus est. 7. ad Atticum, 19

Priuari omni delectatione Tusculani. 13. ad Att. 12

Exedria quædā mihi noua sunt instituta in porticula Tusculani: ea volebam tabellis ornare. 7. Fam. 42

Philosophorum autem libros referuet sibi ad huiuscemodi Tusculani requiem atque otium, ne si quando ei dicēdum erit de iustitia & fide, mutuetur à Platone, qui, quum hæc exprimenda verbis arbitraretur, nouam quandam finxit in libris ciuitatem. de Orat. 1. 113

Nos Tusculano ita delectamur, vt nobismetipsis tum denique, cum illo venimus, placeamus. 1. ad Att. 13

Quod quidem si erit à vobis impetratum, magnam habebō Crassè huic palæstræ & Tusculano tuo gratiam, & longè Academiæ illi ac Lycio: tuum hoc suburbanum gymnasium antepōnam. 1. de Orat. 49

Quæ tibi madaui, & quæ tu intelliges cōuenire nostro Tusculano, velim, vt scribis, cures: quod sine molestia tua facere poteris. 1. ad Att. 11

Redde rationem, quantum patrimonii acceperis, quid tibi litibus accreuerit, qua ex pecunia domum paraueris, Tusculanum & Pompeianum infinito sumptu ædificaueris: aut si retices, cui potest esse dubium, quin opulentiam istā ex sanguine & miseris ciuium paraueris? Sal. in Cic. 2. a

Cum tibi alius Tusculanum, alius Pompeianam villam ædificabat, alius domum emebat: qui verò nil poterat, is erat calumniæ proximus, is aut domum tuam oppugnatam venerat, aut insidias Senatui fecerat, denique de eo tibi compertum erat. Sal. in Cic. 2. a

Ego paulisper hic, deinde in Tusculanum. 13. ad Att. 67. b

Itaque reuoluor identidem in Tusculanum. 13. ad Att. 33

Illa omnia in Tusculanum deportabo. 1. ad Att. 9

Lanuuius pergam in Tusculanum. 12. ad Atticum, 61

Ego me hinc postridie exiturum puto, sed aut in Tusculanum, aut domum, inde fortasse Arpinum. 12. ad Att. 57

Equidem Cal. in Tusculanum recurram. 13. ad Att. 61

Atticus ad me venit in Tusculanum, huius vnus rei causa, tibi vt apud me gratias ageret. 15. ad Att. 29

Brutus heri venit in Tusculanum post horam decimam. 13. ad Att. 8

Velim antè possis, si minus, vtique simul simus, cum Brutus veniet in Tusculanum. 13. ad Att. 5

Si hæc enuntiatio, Veniet in Tusculanum Hortensius, verum non est: sequitur, vt falsum sit. de Fat. 22

Ego, vt ad te pridie scripseram, Nonis constitueram venire in Tusculanum. 15. ad Att. 47

Heri nescio quid in strepitu videor exaudisse, cum diceres te in Tusculanum venturum. 13. ad Att. 61

Quamquam mihi tabellarius noster dixerat, tibi quoque se attulisse literas à Bruto, easque à Tusculano esse delatas. 15. ad Att. 44

Sed vt ad te heri scripsi, considerabis etiam de Tusculano, ne, &c. 12. ad Att. 58

Proficiens enim è Tusculano v i i i. Cal. vt scis, nisi ad eum tabellarios. 13. ad Att. 23

Sed in Cumano, aut in Tusculano aliquando, si modò licebit: quoniam vtroque in loco vicini sumus. Brut. 166

Posthac enim poterimus commodius colere inter nos in Tusculano. 13. ad Att. 12

Vt nuper tuum post discessum in Tusculano quum essent complures mecum familiares, tentavi quid in eo genere possem: &c. 1. Tusc. 12. a

Certè adhuc non fuimus, cum essemus vicini, in Tusculano. 5. Fam. 42

Fac quæso, ne quid eum Idus impediatur, quo minus suo commodo in Tusculano sit. 13. ad Att. 31

Constitui manere in Tusculano aut Romæ: vtrū sim factururus, eo ipso die scies. 12. ad Att. 54

Si fortè in Tusculano rectè esse possum, ne id melius sit: ero libentius. 16. ad Att. 338. 2. a

In Tusculano eò commodius ero, quòd & crebrius tuas literas accipiam, & te ipsum nonnunquam videbo. 12. ad Atticum, 61

Ego te in Tusculano expecto. 13. ad Att. 62

Tecta igitur ambulatiuncula addenda est: quam vt tantam faciamus, quantam in Tusculano fecimus, propè dimidio minoris constabit isto loco. 13. ad Att. 38

Itaque iam in Tusculano, qui non meminissim me ab usum isto proœmio, coniecidi in eum librum, quem tibi misi. 16. ad Att. 333. 22. a

Quæ fueramus ego & tu inter nos de sorore in Tusculano locuti, nihil tam vidi mite, nihil tam placatū, quàm tum meus frater erat in sororem tuam. 5. ad Att. 11

Cum ad illum scribas, nihil te recordari de se, de epulis illis, quas in Tusculano eius tu epistolis mihi ostendisti, &c. 3. ad Q. Frat. 15

Ad Hirtium dederam epistolam sanè grandem, quam scripseram proximè in Tusculano. 13. ad Att. 23

Quæ sequuntur Antonium, ædes sibi optimas, hortos, Tusculana, Albana definiunt. 8. Philip. 240

Tusculanus, adiectiuum.

Quòd prima disputatio Tusculana te confirmat, sanè gau-

deo. ad Att. lib. 15. 322. 4. a

Tusculanæ villæ magnificentia L. Lucullo obiecta. 3. de L. 28

Tusculanam villam mill. Formianum n. s. ducentis quinquaginta mill. quæ æstimatio non modò vehementer ab optimo quoque, sed etiam à plebe reprehenditur. 2. ad Atticum, 10

Quos ne è Græcis quidem quisquam imitari potest, iis tu comparas hominem Tusculanum, nondum suspicatem, quale esset copiosè & ornate dicere? Brut. 163

Tu es ex municipio antiquissimo Tusculano, ex quo plurimæ familiæ sunt Consulares. pro Plan. 15

Quumque fundamentum, &c. totidem subsecuti libri Tusculanarum disputationum, res ad beatè viuendum maximè necessarias aperuerunt. 2. de Diuin. 1

Tusculanensis.

Equidem hos tuos Tusculanenses dies instar esse vitæ puto, &c. Varroni, lib. 9. 11

Tute, Vide Tu.

Tutela, Tutor, Tutus, Vide Tuor.

Tuus.

Caninius idem tuus, & idem noster. 9. fam. 2

Seruius tuus, vel potius noster. 4. famil. 14

Tua Polla. 11. fam. 13. id est, vxor tua.

Vigebat auditor Panæti illius tui Mnesemarchus, & Peripateticus Critolaus & Diodorus, &c. 1. de Orat. 24. a

Tuum propriè me esse tibi persuadeas. 10. familiar. 54. in epistol. Planci.

Quòd & Respublica me & nostra amicitia hortatur, libenter facio, vt tuam virtutè, &c. pari industria administrari gaudeam. Cato ad Ciceronem, lib. 15. 5. 1. a

Nunc hæc primò cupio cognoscere, iter tuū cuiusmodi sit. ad Trebonium, lib. 15. 20. 5. a

Ier Asiaticum tuum puto tibi suscipiendum fuisse: &c. ad Att. lib. 4. 84. 2. a

Sed molestè fero, me Consulem studium tuum adolescentis perperis: &c. ad L. Paulum, lib. 15. 13. 2. a

An verò hoc pro nihilo putas (in quo equidem pro amicitia tua vicem dolere soleo) efferri hæc foras, &c. 10. Philippic. 272. a

Nicias te (vt debet) amat: vehementerque tua sui memoria delectatur. ad Att. lib. 13. 261. 3. a

Tuo adolescente, atque adeo nostro. 12. familiar. 39. in epist. C. Trebonii.

Tuo iudicio & tua sponte. 9. fam. 27

Tuo tibi iudicio est vtendum. 2. Tusc. 107. a

Qui & in bello tecum fuisset, & propter memoriam Crassi de tuis vnus esset. ad Cæsarem, lib. 13. 17. 6. a

Tu tuis, ego meis de rebus. 15. fam. 38

Tam longè à tot tuis, &c. Attic. 61. b

De tuis vnus esset. 13. famil. 30

Tyba.

Pacorum Orodis regis Parthorum filium cum permagno equitatu Parthico transisse Euphratem, & castra posuisse Tybæ. 15. Fam. 2

Tyberis.

Vt Tyberis inter eos & pons interesset. in C. 111. b

Sed casu sermo à Capitone de vrbe augenda, à Ponte Mulvio Tyberim duci secundum montes Vaticanos, &c. 13. ad Att. 46

Cogito interdum trans Tyberim hortos aliquos parare, & quidem ob hanc causam maximè. ad Att. lib. 12. 241. 16. a

Superbiam autem ipsius reginæ, quum esset trans Tyberim in hortis, commemorare sine magno dolore non possum. 15. ad Att. 31

Tyberinus.

Vos qui modò ante ostium Tyberinum classem hostium videbatis. pro Leg. Manil. 23. a

Canutius Tyberinus. 3. Philip. 140. a

Tyberius, vide Tiberius.

Tyburnus, urbs.

In Tyburni fortè affedimus ego & Marcus filius. 2. de Orat. 123. a

Villam in Tyburte habes. 2. de Orat. 146. a

De Domitio varia audimus, modò esse in Tyburti, aut Lepidi, &c. ad Att. lib. 8. 166. 5. a
Tyburtinum.
 Ipse interea decem & septem dies, vt digestio potius quam declamatio videretur, de me in Tyburtino Scipionis declamauit, sicuti quarens. 5. Philip. 177
Tyche.
 Tertia est vrbs, quæ quòd in ea parte fortunæ fanum antiquum fuit, Tyche nominata est, &c. 6. Verr. 16. a
Tymbus.
 Siquis bustum (nam id puto appellari tymbon) aut monumentum, inquit, aut columnam violarit, deiecerit, fregerit. 2. de Leg. 101. a
Tymolus, vide Timolus.
Tyndareus.
 Nec Hecubam causam interitus fuisse Troianis, quòd Alexandrum genuerit: nec Tyndareum Agamemnoni, quòd Clytemnestram. de Fato, 51. a
Tyndaridæ.
 Hinc Liber deus Semele natus, eademque famæ celebritate Tyndaridæ fratres, qui non modò adiutores in præliis victoriæ Pop. Romani, sed etiam nuntii fuisse perhibentur. 1. Tuscul. 45. a
 Quos igitur tu Tyndaridas appellabas, id est homines homine natos, & quos Homerus, qui recens ab eorum ætate fuit, sepultos dicit Lacedæmone, eos tu canteris albis nullis calonibus obuiam Varieno venisse existimas, & victoriam populi Rom. Varieno potius homini rustico, quam M. Catoni, qui tum erat princeps, nuntiauisse. 3. de Nat. deor. 8
Tyndarum, vrbs Siciliae. in Verr. 262. b
Tyndaritanus.
 Pater aderat Dexio Tyndaritanus, homo nobilissimus hospes tuus, cuius tu domi fueras, quem hospitem appellaras. cum cum illa miseria videres præditum, non te eius lachrymæ, non senectus, non hospitii ius, atque nomen à scelere aliquâ ad partem humanitatis reuocare potuit. 7. Verr. 85
 Egreditur Centuripina quadremi, &c. sequitur Segestana nauis Tyndaritana, Herbitensis. 7. Verr. 68
 Quid sedes Verres: quid expectas: quid te à Centuripina ciuitate, à Catinensi, ab Halesina, Tyndaritana, cæterisque Siciliae ciuitatibus circumueniri atque opprimi dicis: tua te altera patria, quemadmodum dicere solebas, Messana circumuenit. 6. Ver. 14
 Quid à Tyndaritanis nõ eiusdem Scipionis beneficio positum simulachrum Mercurii pulcherrimè factum sustulisti: 6. Verrin. 75
Typus.
 Typos tibi mando, quos in teãtorio atrioli possim includere. 1. ad Att. 18
 Τύπος παροῦσαι κατὰ τὴν πύλιν δός. Att. 5. b. Id est, præsentem statum forma aliqua designato.
Tyrannio.
 Postea verò quàm Tyrânio mihi libros disposuit, mens ad data videtur meis ædibus. 4. ad Att. 25
 Quintus tuus puer optimus eruditur egregie. Hoc nũc magis animaduerto, quòd Tyrannio docet apud me. 2. ad Q. Fratr. 13
 A scribendo prorsus abhorret animus. Etenim geographica quæ constitueram, magnum opus est: ita valde Eratosthenes, quem mihi proposueram, à Serapione & ab Hipparcho reprehenditur. Quid censes, si Tyrannio accesserit: 2. ad Att. 18
 Si ad nos veneris, offendes designationem Tyrannionis, mihi rificam librorum meorum bibliothecam, quorum reliquæ multò meliores sunt, quàm putaram. Etiam velim mihi mittas de tuis librariolis duos aliquos, quibus Tyrannio vtatur glutinatoribus, ad cætera administris. 4. ad Atticum, 18
Tyrannus.
 Tyrannus Cæsar. 12. fam. 2. ad Octa. 46
 Dionysius Syracusanorum tyrannus fuit: is cum v. & x x.

natus annos dominatum occupasset, diu seruitute oppressam tenuit ciuitatem. Tusc. 239. b
 Phalaris, tyrannus crudelis & immanis. Offic. 3. 36
 Intolerandus ex cœno nescio quo atque ex tenebris tyrannus. in Vatinius, 17. a
 At videte quanto hic tetrior tyrannus. in Ver. 229. b
 Tyrannus appellari non recusabat Cæsar. 10. ad Att. 8
 Metus erat summus: ipse enim tyrannus non discedebat longius. 6. Verr. 46. a
 An in tyranni consilium veniendum sit, si is aliqua de re bona deliberaturus sit. 10. ad Att. 3
 Nec verò huius tyranni solùm, quem armis oppressa pertulit ciuitas, &c. sed reliquorum similes exitus tyrannorum. 2. Offic. 31. a
 Negatque Platonem, si sapiens non sit, eadem esse in causa qua tyrannum Dionysium. 4. de Fimib. 30. a
 Esse tyrannum in aliquem. pro Deiot. 146. b
 Cuius tam inhumani & ingrati animi, à quo rex appellatus esset, in eum tyrannum inueniri: vt, &c. pro Deiot. 9. a
 Quum in oppidis & ciuitatibus amicorum nõ legatum Pop. Romani, sed tyrannum libidinosum, crudelèmq; præbueris. 3. Verr. 58. a
 Quo tandem animo hoc tyrannum tulisse creditis: pro Mil. 27. a
 Vrbs ab Alexandro tyrânno crudeli dominatu premebatur. de Diu. lib. 1. 94. a
 Ad fugam hortatur amicitia Cn. causa bonorum, turpitudine coniungendi cum tyranno: &c. ad Att. lib. 7. 138. 2. a
 Tyranno sublato tyrannida manere video. 14. ad Att. 27
 Dionysius & Apollodorus tyranni. de Nat. 76. b
 Cùm tyranni triginta essent, Socrates pedem porta non extulit. 8. ad Attic. 7
 Qui erant in eum tyranni. in Ant. 249. b
 Αἱ εἰς τυραννῶν δεινότης μεμνημένη ἀνάγκη. 9. ad Att. 55
 Imagines Siciliae regum ac tyrannorum. in Ver. 229. b
 Tyrannorum liberi in Græcis ciuitatibus, oppressis illis, eodem supplicio afficiuntur. ad Brut. 47. in epist. Brut.
 Hæc enim est tyrannorum vita, nimirum in qua nulla est fides, nulla charitas, &c. nullus locus est amicitiae. de Amic. 48. a
 Nulla est nobis societas cum tyrannis. Offic. 58. b
Tyrannis.
 Τυραννὶς δὲ τῶν μεγίστη. 7. ad Att. 37
 Ex victoria cum multa mala, tum certè tyrânis existet. Att. libro 7. 24
 Odii boni, tyrannis viuit, tyrannus occidit: 14. ad Attic. 11
 Potius quàm conscios delendæ tyrannidis indicaret. Tusc. 186. b
 Hunc igitur nec Olympius Iupiter fulmine percussit, nec Æsculapius misero diurnoq; morbo intabescens interemit, atque in suo lectulo mortuus, in tyrannidis rogû illatus est. 3. de Nat. 63. de Dionysio. Alias, Tympanidis.
 Quid si tyrânidem occupare, si patriam prodere conabitur pater: 3. Offic. 121. a
 Idem facere quod in Cinnæ dominatione, & Marii tyrannide Philippus. Att. 120. b
Tyrannicus.
 Quòd tetrum, crudele, nefarium, tyrannicum factum esse dicamus, per vim, per manum opulentam, quæ res ab legibus & ab æquabili iure remotissima est. 1. de Inu. 114. a
 Aut si omnes Athenienses deleterent tyrânica legibus, num idcirco hæc leges iustæ haberentur. 1. de Leg. 61. a
 Priuilegiis tyrannicis irrogatis. pro Domo sua, 256. b. & ad Heren. 15. b
Tyrannice.
 Nunc vt hoc tempore ea quæ regiè, seu potius tyrannicè statuit in aratores Apronius, prætermittam. 5. Verr. 95. a
 Vide quàm ad hæc τυραννικῶς. 10. ad Att. 34
Tyrannoctonus.
 Τυραννοκτόνοι nostri longè gentium absunt. 12. fam. 47
 Sustulisse mihi videtur simulationem desyderii, adhuc quæ serpebat in dies, & inueterata, verebar ne periculosa nostris tyrannoctonis esset. ad Att. lib. 14. 313. 2. a

Τυραννοκτόνους in cælo esse, tyranni facta defendi. 14. ad Att. 7
Tyresias.
 Quòd si ea ficta credimus licentia fabularum, Mopsum, Tyresiam, Amphiaræum, Calchantem, Helenum, quos tamen augures, ne ipsæ quidem fabulæ ascuisissent, si res omnino repudiarent. 2. de Nat. d. 6
 Itaque augurem Tyresiam, quem sapientem fingunt poetæ, nunquam inducunt deploratèmq; cæcitatè suam. 5. Tusc. quæst. 8:
 Tyresiam ait Homerus solùm sapere apud inferos, cæteros vmbrae vagari modo. Diuin. lib. 1. 77
Tyro, nomen proprium.
 Tyro Numisius, vnus ex Antonii sicariis. 2. Phil. 34
 Mearum epistolarum nulla est τυρωγραφία: sed habet Tyro instar septuaginta. 16. ad Att. 15
 Quum ego mihi nunc ante oculos tuum iucundissimū con spectum propono, videor videre ementem te rusticas res, eum villico loquentem, in lacinia seruantem ex mensa secunda semina. Sed noli dubitare mi Tyro, &c. 16. fam. 30
 Video quid agas: tuas quoque epistolas vis referri in volumina. Sed heus tu, qui κακῶς esse meorum scriptorum soles. Vnde illud tam ἀνωγειν valetudini fideliter inseruiedo. 16. fam. 22. scribens ad Tyronem librum suum.
 De Tyrone mi Marce, ita te, meumque Ciceronem, & meam Tulliolam, tuumque filium videam, vt mihi gratissimum fecisti, quum eum illum indignum illa fortuna nobis amicum, quàm seruum esse maluisti. 16. fam. 22
Tyro.
 Tametsi non prouinciæ rudis erat & tyro. in Verr. 112. b
 Quum essem tyro in Pompeii exercitu. in Ant. 244. b
 Qui nuper se ad eum lanistam contulit, qui quum ante hæc pugnam tyro esset, facillè ipsum magistrum scelere atque audacia superauit. pro Sex. Ros. 21. b
 In Pompeii exercitu, Catonis filius tyro militabat. Off. 8. b
 Quantum autem in acie tyroni sit committendum, nimium

sæpe expertum habemus. 10. fam. 52. in epist. Planci.
 Fateor enim callidū quendam hunc, & nulla in re tyronem ac rudem, nec peregrinum atque hospitem in agendo esse debere. 1. de Orat. 110. a
 Apuleium esse video proximum subscriptorem, hominem non ætate, sed vsu forensi atque exercitatione tyronem. 1. Verr. 26. a. Id est, non tam ætate nouitum, quàm inertia. Signa tyronem & collectio exercitu cum legionibus robustissimis contulit. 7. fam. 9
 Ego autè non tam veteranos intuedos nobis arbitror, quàm quid tyrones milites flos Italiae, &c. 11. Phil. 317. a
 Ætas tyronum plerunque melior, sed ferre laborem, cõtem nere vulnus consuetudo docet. 2. Tusc. q. 67. a
Tyrocinium.
 Tyrocinio ætatis lapsus, postea se correxit. in Sallust. 9. a. Id est, inficitia & ignorantia.
Tyrotarichus.
 Multa me in epistola tua delectarunt, sed nihil magis, quàm patina Tyrotarichi. ad Att. lib. 4. 77. 1. a. & 9. fam. 39. a
 Eo die in Præti nostri Tyrotarichum imminēbam. ad Atticum, lib. 14. 30
 Tu verò (volo enim abstergere animi tui metum) ad Tyrotarichum antiquum redi. ad Prætum, lib. 9. 16. 25. a
Tyrrhenus.
 Lydius ediderat Tyrrhenæ gentis aruspex. 1. de Diuin. 36. a
 Tyrus, vrbs. in Verr. 265. b
Tyrius.
 Tyria purpura. in Verr. 265. b. & pro Flac. b
Tyrsia.
 Quum repeteret vsque à Corace nescio quo, & Tyrsia, quos artis illius inuentores & principes fuisse constaret, &c. 1. de Orat. 45
 Ac veteres quidè scriptores artis vsque ab principe illo atque inuentore Tyrsia repetitos, vnum in locum conduxit Aristoteles. 2. de Inuen. 125

Litera maiuscula significat quinque: vt Ad v. Cal. Decemb. treis epistolas à te accepti: vnam datam ad v. 11. Calend. Nouembr. in qua me hortaris vt forti animo mensē Ian. expectem. 3. ad Att. 37
 Ego enim 11. 11. Calend. Axio dederat tibi, 11. 11. Quinto, quo die venissem, id est, v. Calend. 12. ad Att. 2

Interdū verò pro y vsurpatur, vt Sullaturio, pro Syllaturio: Sulla, pro Sylla: Sullanus, pro Syllanus.
Vacca.
 Cur non gestiret taurus equæ contrectatione, equus vaccæ? 1. de Nat. d. 104. a. & ad Her. 27. b
Vaccus.
 In Vaeci pratis domus fuit M. Vacci, quæ publicata est & euerfa, vt illius facinus memoria & nomine loci notaretur. pro Domo, 7. a
Vacci.
 Putabam in Vaccis dicturum. pro Plancio, 177. b. error, pro Nicæis.
Vacerra.
 Querar cum Vacerra & Manilio: nam Cornelio nihil audeo dicere, cuius tu periculo stultus es, quum te ab eo sapere didicisse profiteris. 7. fam. 18
 Quid huc properes, nihil est, præsertim Vacerra mortuo: sed tibi consilium non deest. Quid constitueris, cupio sci re. 7. fam. 19

Vacienus, vide Vatiemus.
Vacillo.

Iustitia vacillat, vel iacet potius. Offic. 3. 163
 Nec verò exitum reperitis, resque tota vacillat ac claudicat. de Nat. d. 1. 76
 Partim etiam sumptibus in vetere alieno vacillant. in Catilin. 109. b
 Vacillarunt illa nomina. 14. ad Att. 40
 Sed quòd scribis igniculū matutinum, γερωνικῆς τρεῖς est memoriola vacillare. ad Att. lib. 12. 1
 Quo loco videbitur stabilitas amicitiae vacillare. de Finib. lib. 1. 101. a
Vacillans.
 Curio in vtranque partem toto corpore vacillans. de claris Orator. 114. a
 In Galliam mutilatum duxit exercitum, cum vna legione, & ea vacillante. 3. Phil. 146. a
 Accepi tuam epistolā vacillatibus literulis. Tironi, lib. 16. 20
Vaco, do operam.
 Ego verò, inquam, philosophiæ Quinte semper vaco. 1. de Diuinat. 17. a
 Domicilium tantum in illa vrbe remanet studiorum, quibus vacant ciues. 3. de Orat. 24
Vaco, oriolus sum.
 Quanus enim occupatus sis, otii tamen plus habes: aut si ne tu quidem vacas, noli impudens esse, nec mihi molestiam exhibere. Cornif. lib. 12. 29. 3. a
 De quibus quid ipse sentiam, si placet, exponam: ita tamen, si vacas animo, neque habes aliquid quod huic sermone præuertendum putes. 1. de Diu. 17. a
 Cuius nulla pars corporis à turpitudine vacat. Att. 288. b
 Deiotarus quicquid à bellis populi Rom. vacabat, cum hominibus nostris consuetudines, amicitiam, res, rationesque iungebat. pro Deiot. 18. a

Nullum tempus illi vnquam vacabat aut à forensi dictio-
ne, aut à commentatione domestica, aut à scribendo, aut à
cogitando. de Claris, 147. a
Tantum huic studio relinquendum, quantum vacabit à pu-
blico officio & munere. 2. de Diuin. 11. a
Sed tamē non maxima me turba puto excludi, quo minus
tibi vacet me excipere, & ad omnia quæ velis & probes,
producere. 12. fam. 23. Id est, quo minus tibi otium sit.
An dii ab omni curatione & administratione rerum vacēt.
de Nat. d. lib. 1. 4. a
Vacare ab omni concitatione animi. Tusc. q. lib. 5. 36
VACO, vacuus sum.
Tota domus superior vacat, vt scis: hoc puto valde ad rem
pertinere. ad Att. lib. 12. 238. 1. a
Villa ita completa militibus est, vt vix triclinium, vbi cœ-
natus ipse Cæsar esset, vacaret. ad Att. lib. 13. 398. 3. a
Quid nostra refert victum esse Antonium? si victus est, vt
alii vacaret, quod ille obtinuit. ad Brut. 55. in epist. Bruti.
Id est, alius id occupare posset.
M. Piso si adesset, nullus philosophiæ vacaret locus. de Na-
tura deo. lib. 1. 12
VACO, careo.
Adhuc C. Cæsar, Q. Ligarius omni culpa vacat. pro Lig. 2. a
Ea animi elatio quæ cernitur in periculis & laboribus, si iu-
stitia vacat, pugnatque non pro salute communi, sed pro
suis commodis, in vitio est. Offic. 13. b
Ergo & legibus & institutis vacat ætas nostra muneribus iis
quæ non possunt sine viribus sustineri. de Senect. 31. a
Natura ætherea vacat ea parte corporis, quæ, &c. de Natu-
ra deor. 38. b
Animus & terra vacat & humore. Tusc. q. 162. b
Is ordo vitio vacat. de Leg. 186. b
Qui vtrisque armis vacant. 11. Phil. 317
Sapiens perturbationibus semper vacabit. de Fin. 97. b
Nec enim dum ero, angar villa re, quum omni vacem culpa.
Torquato, lib. 6. 3. 8. a
Nihil est quod vacet corpore, corporibus omnis obsidetur
locus. de Nat. d. 14. b
Vacare omnis tempestatis calamitate dicitur aratio fructuo-
sa. Tusc. q. lib. 5. 63
Vacare contumelia. Offic. 1. 125
Vacare corpore. Tusc. quæst. lib. 1. 41. de animo dicitur, qui è
corpore excessit.
Vacare corpore dicitur animi somno soluti. Diu. lib. 1. 109
Vacare culpa, magnum est solatium. Mario, lib. 7. 3. 13. a
Præsertim quum in quo accusabar, culpa vacarem. Curio-
ni, lib. 2. 1. 2. a
Cura & negotio vacare. 1. de Leg. 13. a
Vacare omni damno. Tusc. q. lib. 5. 63
Vacare omni dolore & molestia. de Fin. 1. 45
Solonis quidem sapientis elogium est, quo se negat velle
suam mortem dolore amicorum, lamentisque vacare. de
Senect. 66. a
Qui locus hoc dominatu vacat? 4. fam. 29
Histriionum nonnulli gestus ineptiis non vacant. Off. 26. b
Nullum est tempus quod iustitia vacare debeat. a
Cælestem ordinem qui vacare mente putat, is ipse mentis
expers habendus est. de Nat. d. 37. a
Vacare metu. Tusc. q. lib. 5. 31
Vacare mœrore. Tusc. q. lib. 5. 55
Qui vacare omni molestia summum bonum esse dicunt, eos
inuidiosum nomen voluptatis fugere, sed in vicinitate
versari testatur Chryssippus. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 122, &
128. & Lat. 76
Voluptatem autem & honestatem finem esse Callipho cen-
suit, vacare omni molestia Hieronymus, hoc idem cum
honestate Diodorus. 4. Acad. q. 236. a
Vacare molestiis. Tusc. q. lib. 5. 76
Vacare omni motu turbido. Tusc. quæst. lib. 1. 65. de men-
te dicitur.
Sic eiusmodi motibus animus debet vacare. Off. 27. b
Quare id vacare numero non oportet? Or. 116. b
Nulla vita pars vacare officio potest. Offic. 3. b

Amplitudo animi vna est omnium rerum pulcherrima, eò-
que pulchrior, si vacet populo. Tusc. q. lib. 2. 55
Vacare vitio. Tusc. q. lib. 3. 16
Vacandum est omni animi perturbatione. de Fin. 97. b
Vacans.
Si ipsa mens constare potest vacans corpore. de Nat. d. 7. b
Vacans nomine. Tusc. q. 153. b
Hoc mihi certum ac jucundissimum vacati negotium erat,
tecum id otii tempus consumere. Cælius ad Ciceroem,
lib. 8. 3. 1. a
Vacantes causæ prudentia. de Vniu. 63
Vacatio.
Si me non modò non rerum gestarum vacatio, sed neque
honoris, neque ætatis excusatio vendicat à labore. pro Syl-
la, 19. a
Pro hisce rebus, vacatio data est ab isto sumptus, laboris, mi-
litariæ, rerum denique omnium. 6. Verr. 20. a
Ego verò ætatis potius vacationi confidebam, quum, &c. 1.
de Legib. 15. a
Nullam tibi à causis vacationē dari video. de Leg. lib. 1. 16. a
Erat enim meum, deprecari vacationem adolescentiæ, ve-
niamque petere: &c. pro Cæli. 22. a
His liberisque eorum militariæ vacationem esse placet. in An-
tonium, 204. b
Quæ studia vacationem habent publici muneris. epist. lib.
9. 11
Sed quum sacerdotes deorum, vacationem habeant, quan-
to est æquius habere ipsos deos? 4. Acad. q. 217. a
Vacationem augures, quo minus iudiciis operam dent, non
habere. de Clar. 175. b
Et agro à Senatu & vacatione donatus est. de Nat. d. 1. 5
Quod tam immune municipium, quod per hos annos tam
commoda vacatione sit omnium rerum, &c. 7. Verr. 47. a
In omnium vacatione munerum vitam beatam ponimus.
de Nat. deo. 1. 38
Sed tamen vt mandatum scias me curasse, quod antè, ait se
Pompeius quinos præfectos delatorum novos, vacationes,
iudiciariam causam. 5. ad Att. 12
Senatus decreuit vt Consules duas Gallias fortirentur, dele-
ctus haberetur, vacationes ne valerent. ad Att. lib. 1. 14. 2. a
Delectum haberi in vrbe sublatis vacationibus. 5. Phil. 187. a
VACUUS.
Animus vacuus & solutus. 2. Verr. 16. a
Animus vacuus ab omni cura. Q. fra. 324. b
Vacuus aduenienti Cæsari pateat. 8. fam. 32. in epist. Cælii.
Ab exercitationibus oratoriis nullus mihi dies vacuus est.
de Claris, 194. b
Si animus à talibus factis vacuus atque integer erit. de In-
uentione, 65. b
Sin eris ab isto periculo vacuus, ages scilicet, siquid agi pos-
se de nobis putabis. Q. fra. lib. 1. 3. 8. a
Vacuus ab re aliqua. 6. in Verr. 3. & pro lege Manil. 1
Quod is locus ab omni turba id temporis vacuus esset. de
Finib. lib. 5. 1
Locus vacuus ab omni turpitudine. de Fin. 114. b
Nullus locus vacuus extraordinariis fascibus fuisse. pro
Domo sua, 218. b
Molestiis vacuus. Sulpitio, lib. 4. 4. 6. a
Hic locus nunquam vacuus mortis periculo atque insidiis
fuit. in Catil. 118. b
Animus per somnū sensibus & curis vacuus. de Diu. 114. b
Gladius vagina vacuus. pro Marcello, 10. a
Mea domus ab ista religionis suspicione vacua atque pura
est. de Arusp. resp. 8
Hora nulla vacua à furto, à scelere, crudelitate, flagitio repe-
rietur. 3. Verr. 22. a
Profecto istis hora nulla eiecto Tullio vacua periculo, aut
periculi expectatione relinquitur. Antequam, 195. b
Luxuriam non reprehendit, modò sit vacua infinita cupi-
ditate & timore. 2. de Fin. 53. a
Nam ipsa Messana, quæ situ, mœnibus, portuque ornata sit,
ab his rebus, quibus iste delectatur, sanè vacua ac nuda est.
6. Verr. 3. a

Possessio caduca & vacua. 3. de Orat. 67. a
Oppidum vacuum à bello. epist. 125. b
Nullum mihi vacuum tempus ostenditur. 2. ad Q. frat. 34
Vacuum igni videri nihil potest. de Vniu. 15
Quum vacui temporis nihil haberem. ad Att. lib. 2. 38. 1. a
Ab omni molestia vacuum esse. Brut. lib. 11. 16. 1. a
Animum vacuum ad res difficiles scribendas afferre. ad At-
ticum, lib. 12. 252. 9. a
Itaque huc elegimus diem, quum te sciremus esse vacuum.
de Claris, 166. b
Remum vacuum trahi. in Verr. 163. b
Quum morte superioris vxoris nouis nuptiis domum va-
cuam fecisses. in Catil. 9. a
His rebus mentem vacuum appellarunt insaniam. 3. Tusc.
quæst. 15. a
Partem vacuum & integram relinquere. pro Ros. Com. 30. a
De inanitate, hoc est, de eo quod vocant vacuum. de Na-
tura deor. 14. b
Quum propter eorum scelus nihil mihi intra meos parie-
tes tutum, nihil insidiis vacuum viderem. ad Plancum,
lib. 4. 14. 8. a
Consilium nostrum spero vacuum periculo fore. ad Attic.
lib. 11. 207. 3. a
Nullum propugnatorem abfuisse, nullū vacuum transtrum
esse: &c. 7. Verr. 105. a
Nam & vacuo animo illum audiebam, & magno studio ea-
dem de re sapius. 4. Acad. q. 21. a
Nunc verò, inquit, si es animo vacuo, expone nobis quod
querimus. de Claris, 10. a. Id est, si es otiosus.
Vacuo animo facere aliquid. pro Domo, 239. b
Plura ad te vacuo animo scribam, quum, &c. Q. fra. 327. b
Quondam vacuo ab interuentoribus die. de Fat. 140. b
Vacuo à bonis atque inani foro. Postquam, 208. b
Ego verò libenter, quoniam vacui sumus, dicā. de Leg. 158. b
Verum, vt opinio mea fert, his quidem temporibus in om-
ni orbe terrarum, vacui, expertes, soluti ac liberi fuerunt
ab omni sumptu, molestia, munere. 2. Verr. 20. a
Quum vacui curis, etiam quid in celo fiat, scire auemus. 2.
de Finib. 77. a
Vacui negotiis, honestè ac liberaliter possimus viuere. 4. de
Finib. 19. a
Quum sumus necessariis negotiis curisque vacui, tum auem-
us aliquid videre, audire, addiscere. 1. Offic. 21. a
Aures non obtusa criminatione, sed vacuæ præbentur.
Antequam, 7. a
Possessiones vacuæ. Partit. 115. b
Ab euentu tuo ista subsellia vacua facta sunt. in Cat. 100. b
Itaque huic obiciuntur visa à mente ac ratione vacua. de
Diuin. lib. 1. 56
Dies vacuos habere. 2. Verr. 34. a
Prædia vacua alicui tradere. pro Sex. Ros. 15. a
VACUITAS.
Primum omnium quantam perturbationem rerum vrba-
narum afferat obitus Cõsulum, quantam cupiditatem ho-
minibus inicit vacuitas, non te fugit. 11. fam. 16. in epi-
stola Bruti.
Quo magis his & magnitudo animi est adhibenda & va-
cuitas ab angoribus. Offic. lib. 1. 103. a
Securitatem autem nunc appello vacuitatem ægritudinis,
in qua vita beata posita est. 5. Tusc. q. 59. a
Cur mauult dicere voluptatem, quàm vacuitatem do loris?
2. de Finib. 13
Nam quoniam quum priuamur dolore, ipsa liberatione &
vacuitate omnis molestiæ gaudemus. 1. de Fin. 58. a
VADA.
Quacunque iuit, ergastula soluit, homines arripuit. Consti-
tuit nusquam prius, quàm ad Vada venit: quem locum vo-
lo tibi esse notum, iacet inter Apenninum & Alpeis impe-
ditissimus ad iter faciendū. 11. fam. 22, & 17. in epist. Bruti.
VADIMONIUM, VADOR, aris, vide VAS, vadis.
VADO, is.
Lentulus Spinter hodie apud me, cras mane vadit. ad Attic.
lib. 14. 307. 3. a

Ad eum postridie mane vadebam, quum hæc scripsi. ad At-
ticum, lib. 4. 79. 5. a
Post hunc ore fero Capricornus vadere pergit. in Arat. 37. a
Quum feras videamus alacres & erectas vadere, vt alteri be-
stia nocent. ad Her. lib. 2. 63. a
Vadere in carcerem. Tusc. q. lib. 1. 80
VADUM.
Quum venissent ad vada Volaterrana quæ nominatur, vi-
dent per familiarem Næuii. pro Quintio, 12. a
Hoc motu radiantis Etesia in vada Ponti. de Ora. 211. b
Sed emerit iam è vadis, & scopulos præterueta est oratio.
pro Cælio, 39. a
Væneo, vide Veneo.
Væsanus, vide Væsanus.
Væser.
Væser ille Siculus Epicharmus. Att. 19. b
Certè non aperti, non simplices, non ingenui, &c. versuti po-
tius, obscuro, astuti, fallacis, malitiosi, callidi, veteratoris,
vafri. 3. Offic. 74. a
Non sunt in disputando vafri, non veteratores, non mali-
tiosi. 3. de Repub. 12. a
De homine minimè vafro malè existimant. de Nat. d. 1. 160
Chryssippus qui Stoicorum somniorum vaferrimus habe-
tur interpret. 1. de Nat. d. 56. a
VAFRE.
Nihil sanè vafre, nec malitiosè facere conatus est. 4. Ver. 91. a
VAGINA.
Vt clypei causa inuolucrum, vaginam autem gladii, sic præ-
ter mundum cætera omnia aliorum causa esse generata.
2. de Nat. d. 53. a
Gladius vagina vacuus. pro Mur. 133. b
Veruntamen inclusum in tabulis, tanquam gladium in va-
gina reconditum. 1. in Catil. 2. a
Educere gladium è vagina. 2. de Inuent. 131. a
Viriditas herbescens culmo erecta geniculato, vaginis iam
quasi pubescens includitur. de Senect. 47. a
VAGIO.
Et si quis deus mihi largiatur, vt ex hac ætate repuerascam,
& in cunis vagiam. de Senect. 75. a
Vagiens puer. 2. de Finib. 54. a
VAGUS.
Vult enim me Pompeius esse, &c. Itaque vagus esse cogita-
bam. ad Att. lib. 7. 130. 5. a
Fortuna vaga & volubilis. pro Milo. 51. a
Pars quæstionum vaga, libera, & late patens. 2. de Orat. 36. a
Errans & vaga sententia. de Nat. d. 2. 1. cui opponuntur Sta-
bilis & certa.
Solutum quiddam sit, nec vagū tamē, vt ingredi liberè, non
vt licenter videatur errare. in Orat. 42. a
Aliquem vagum & exulem errare. pro Cluen. 138. a
Prosequi vitam inopem & vagam. 2. Philip. 329. a
Sidera quæ vaga & mutabili ratione labuntur. de Vniu. 47
Dionysio, dum existimabam vagos nos fore, nolui molestus
esse. Attic. 117. b
Bestiæ motus solutos ac vagos à natura sibi tributos requi-
runt. de Fin. 138. b
Loci præter modum ampli vagas imagines reddunt. ad He-
rennium, 22. b
VAGE.
Quas exornationes non vagè disparsumus, sed reliquis sepa-
rauimus, quod, &c. ad Heren. 33. b
Res sparsæ & vagè disiectæ. ad Heren. 24. b
VAGOR, aris.
Vagamur egentes cum coniugibus & liberis. lib. 8. ad At-
ticum, 8
Is nunc tota Asia vagatur, volitat vt rex. in Ant. 231. b
In vrbe milites vagantur. Octau. 329. b
Hi contrà vagantur læti atque erecti passim toto foro, cum
quibusdam minis, & barbaro atque immmani terrore ver-
borum. pro Font. 19. a
Et primò, si placet, Stoicorum more agamus, qui breuiter
perstringere solent argumenta, deinde nostro instituto va-
gabimur. 3. Tusc. 23. a

Quo tempore homines fusi per agros, ac dispersi vagabantur. pro Sestio, 22. b

Prædones toto mari dispersi vagabantur. pro Flacc. 152. b
Nam fuit quoddam tēpus, quum in agris homines passim bestiarum more vagabantur. 1. de Inuen. 3. a

Nomen tuum longè atque latè vagabitur. pro Marc. 17. a
Eò fit, vt errem & vager latius. 4. Acad. q. 119. a

Non enim sumus ii, quorum vegetur animus errore, nec habeat vnquam quid sequatur. 2. Off. 9. a

Ne fluat, ne vegetur oratio. de Orat. 160. b
Vinam eum diem videam, quum ista oratio liberè vegetur, vt etiam in Siccæ domum introeat. Att. 258. b

Vt verba neque alligata sint, quasi certa aliqua lege versus, neque ita soluta, vt vagentur. de Ora. 159. b

Quacunque velis vagari. 2. de leg. Agrar. 45. a
Ne vagari & errare cogatur oratio. 1. de Ora. 104. a

Per orbem terrarum vagari. 2. de lege Agrar. 52. a
In hoc tam immenso campo vagari liberè. de Orat. 154. b

Eadem illa facultate vagari, qua velit. de Ora. 91. b
Volitare & vagari toto foro. ad Her. 36. b

Vagari magna cum caterua toto foro. de Orat. 100. b
Cæteros vmbRARUM vagari modo. de Diu. 98. b

Tota vrbe vagari. Attic. 225. b

Vagans.

Aues huc & illuc passim vagantes. 2. de Diu. 121. a

Valde.

Inhibere illud tuum, quod mihi valde arriserat, nunc vehementer displicet. ad Att. lib. 13. 278. 2. a

Scilicet valde dolui. 12. ad Att. 1
Epistola valde bella est. Att. 58. b

Neque enim valde de aduentu eius opinio est. ad Atticum, lib. 11. 224. 1. a

Cui destinatam iam laudem præripere valde esset iniquum. de Arusp. 4. a

Sed si paulò plus furor Pulchelli progredi posset, valde te ego istinc excitarem. 2. ad Att. 4

Literas tuas valde expecto. Tironi, lib. 16. 19. 2. a
Valde honoratus homo. 9. fam. 49

Homo & acutus vt Pœnus, & valde studiosus ac diligens. 4. Acad. q. 176. a

Valde iubeo gaudere te. 7. fam. 7
Epistola tua valde me leuauit. ad Att. lib. 4. 76. 1. a

De Hispania, noui nihil: sed expectatio valde magna. Cassio, lib. 15. 17. 5. a

Valde iureconsultum videri. 7. famil. 19
Valde enim eius causa volo. Tironi, lib. 16. 17. 4. a

Hic quicquid volet, valde volet. 14. ad Att. 1
Valde hoc velim, antequam proficiscare, conficias, &c. Att. lib. 2. 19. 2. a

Pœpeium valde velle. 8. fam. 32. in epist. Cælii. Id est cupere.

Valde bene.

Valde bene existimaui de ingenio eius. 15. fam. 53
Rem te valde bene gessisse rumor erat. Lent. lib. 1. 8. 13. a

Valde grauitè.

Valde grauitè pertexuit hunc locum. Attic. 9. b
Qui primum illud valde grauitè tulerunt, promulgatum ex Senatusconsulto fuisse. ad Att. lib. 1. 12. 11. a

Valde nimis.

Tu verò eum nec nimis valde vnquam, nec nimis sæpe laudaueris. 3. de Leg. a

Valde quam.

Nam suos valde quam paucos habet. Brutus ad Ciceronē, lib. 11. 13. 6. a

Tam valde.

Quid opus est de Dionysio tam valde affirmare? ad Attic. lib. 7. 128. 1. a

Quasi verò quidquam sit tam valde, quam nihil sapere vulgare. 2. de Diu. 122. a

Valde vehementer.

Valde vehementer eum visum, & liberè dicere. ad Atticum, lib. 14. 299. 3. a

Valens.

Mercurius alter Valens & Phoronidis filius, is qui sub ter-

ris habetur, idem Trophonius. 3. de Nat. d. 39
Valentius.

A. Valentius est in Sicilia interpres, quo iste interprete non ad linguam Græcam, sed ad furta & flagitia vti solebat. 5. Verr. 71

Recita testimonium publicum Liparensum, deinde quemadmodum Valentio numi dati sint. 5. Verr. 72

Numerare Valentio coguntur lucri h. s. x x x. millia. lib. 5. Verrin. 72

Valentini, populi. in Verr. 243. b

Valeo.

Valeo aliquid apud te. 8. fam. 46. in epist. Cælii. absolutè positum, pro, aliquid autoritate valeo.

Et quo animo Consules ferant hunc *ἔχρον*, rescribas ad me quantum potes & vales. Att. 61. b

O mi Cicero, inquit, gratulor tibi, quum tantum vales apud Dolabellam. ad Dolabel. lib. 9. 14. 7. a

Hoc valet ad agendum, &c. de Orat. 152. b
Ex eo genere quod ad differendum valet. de Fin. 108. b

Hæc res mihi valet ad gloriam. 3. in Cat. 72. a
Etenim ista Quæstura ad eam rem valet, vt, &c. 1. Ver. 34. a

& pro Corn. Balbo, 50
Hoc ad vincendum valet, vel ad vincendum graue est, vel ad dicendum leue est. pro Deiot. 144. b

Quod angustius apud Græcos valet. Tusc. q. lib. 3. 14. Id est, magis arctam habet significationem.

Peduceii autoritas multum apud me valet. ad Atticum, lib. 9. 181. 16. a

Autoritas tua plurimū apud me valet. Marcellus Ciceroni, lib. 4. 11. 1. a

Valet apud me plurimum dolor. 8. fam. 49. in epist. Cælii.

Quod etiam si verbo differre videatur, re tamen est vnum, & in omnibus causis idem valet. pro Cec. 296. b

Valet plurimum in excitando. 15. fa. 53. pro, ad excitandum.

Quodque plurimum valet, & nihil mihi eius est familiaritate iucundius. ad Brutum, lib. 11. 16. 4. a

Hoc igitur exprimere, &c. mirum quiddam valet, vel maximam habet vim. de Orat. 125. b

Vna definitio in omnes homines valet. de Leg. 161. b
Domitius valet amicis. Attic. 66. b

In hoc felicitatis fama sermoque valet. pro Mur. 37. a
Hoc contra te valet. Acad. q. 22. b

In vno seruuolo familie nomen non valet. pro Cec. 295. b
Diuturna valet opinio tarditatis. 1. Offic. 62. a

Non tantum valet, vt tollat è vita amicitiam. de Amic. 45. a
Illud verbum V N D E in vtramque rem valet. pro Cec. 65. a

Qui plus opibus, armis, potentia valent. de Fin. 60. b
Præmia quæ apud me minimum valent. epist. 12. b

Quæ valent contra falsam criminationem. de Orat. 138. b
Quod eò credo valebat, vt, &c. 3. de Nat. deo. 3. Id est, quod eò pertinebat.

Tamè erant ferè in more maiorum, qui tum vt lex valebat. 2. de Legib. 25

Siue illa vestis mutatio ad luctum ipsorum, siue ad deprecandum valebat. pro Sestio, 26. a

Classe valebant Æginetæ. 3. Offic. 90
Tu ad leges non solum negligendas, sed etiam perfringendas valuisti. in Cat. 101. b

Vtraque re valuisti. de Nat. deo. 2. 1
Aut si valuit, id valuit vt peccatū in eo hæreat. de Diu. 86. b

Valuit apud me plus pudor meus, quam timor. 6. fam. 20
Cur ergo postea aliu valuit autoritas. 2. Tusc. q. 91. a

Diuturna in eo valuit opinio tarditatis. de Orat. 95. b
Sp. Torius satis valuit in populari genere dicendi. de claris Oratorib. 176. b

De agris ratū est: fuit enim populi potestas, de ciuitate non valuit, &c. pro Domo, 219

Is longè plurimum ingenio valuit. de Claris, 169. b
Omnes Larinates qui valuerunt, venerunt Romam. pro Cluentio, 58. b

Quæ omnia ante istum Prætoem, & nostrorum magistratum autoritate, & Hælesinorum summa voluntate valuerunt. 4. Verr. 85

Quicquid valebo vel autoritate vel gratia, valebo tibi. Cecinæ, lib. 6. 6. 32. a

Certè aut apud te, & eos qui tibi adfunt, veritas valebit: aut, &c. pro Quintio, 3. a

Fiet enim quodcunque volēt qui valebunt: valebunt autem semper arma. Pæto, lib. 9. 17. 3. a

Quasi ego in isto genere animo quicquā, aut curatione, aut potestate valerem. pro Domo, 216. b

Ignari quid virtus valeret. pro Sestio, 16. b
Legem Tribunus pleb. tulit, vt lex Ælia & Fusia ne valerent. Postquam, 206. b

Qui plus opibus, armis, potentia valent, perfecisse tantum mihi videntur stultitia & inconstantia aduersariorum, vt etiam autoritate iam plus valerent. ad Lentulum, lib. 1. 7. 33. a

Vita autem adiuncta esse dicebāt, quæ ad virtutis vsu valerent. 1. Acad. 31. a

Cuius quum valuisset autoritas, &c. Off. 3. 136
Filius quidem eius, is qui hunc minorem Scipionem à Paulo adoptauit, si tantum corpore valuisset, in primis habitus esset disertus. de Claris, 38. a

Qui semper aliquid inquirunt, quod spectet & valeat ab bene beatèque viuendum. Offic. 33. b

Vt ad quasdam res natura loci pertinet, ad quasdam autem nihil: sic affectio astrorum valeat si vis ad quasdam res, ad omnes certè non valebit. de Diu. 141. b

Vereor, ne valeat Antonius. Attic. 257. b
Si maximè talis est deus, vt nulla gratia, nulla hominum charitate teneatur, valeat. 1. de Nat. d. 171. a

Quærimus verbum Latinum pro Græco, & quod idem valeat. de Finib. 66. b

Reliqui duo plebei sic exquantur, vt Domitius valeat amicis, adiuuetur tamè, non gratissimo munere. ad Atticum, lib. 4. 86. 3. a

Sed tamen hoc euenit, vt in vulgus insipientium opinio valeat honestatis, quum ipsam videre non possit. 2. Tusc. quæst. 106. a

Vtinam valeat ad celeritatem reditus tuus. Att. 67. b
Ærario quid valeat Respublica, nosse debet Senator. 3. de Legibus, 36

Hoc verbum quid valeat non vident. 3. Off. 52. a
Libertatem istam largior populo, vt & autoritate valeant, & vtantur bonis. 3. de Leg. 55. a

Ad consolandum autem quum illa valeant, &c. epist. 52. b
Quid valeant ista edicta, aut quò spectent. 16. ad Att. 23

Sed certè opus est ea valere & vigere, & naturales motus vsusque habere. de Fin. 132. b

Quid enim est, cur non potius ad summam laudem huic, quam ad minimam fraudem Cæsaris familiaritas valere debeat? pro Corn. Balbo, 50. a

Plus terrarum situs, quam lunæ tactus ad nascendum valere. de Diuin. 128. b

Multa ante cōgressum sunt, quæ non ad vulnus, sed ad speciem valere videntur. de Orat. 138. b

Valere animo vt corpore possis. 16. fam. 21
Sed hæc eadem num censes apud eos ipsos valere, nisi admodum paucos, à quibus inuenta, disputata, conscripta sunt? 2. Tusc. q. 16. a

Nam neque autoritate quisquā apud me plus te valere potest, neque voluntate. 1. de Orat. 3. a

Experiar, vt ne Sulpitius plus quam ego, apud te valere videatur. de Orat. 110. b

Valere curatione aut potestate. pro Domo, 12
Quod in omnibus causis & debet & solet valere plurimū. 1. Tusc. quæst. 42. a

Valere in omnes partes. 4. fam. 23
Quamquam hoc Chryippo nō videtur valere in omnibus. de Fat. 143. b

Valere in rem vtranque. pro Cecin. 65
Iudicium accusatoris in reum pro aliquo præiudicio valere. pro Mur. 138. b

Tamè intelligere potuisset, vincere te Romanos, nihilo magis in se, quam in Romanos valere. de Diu. 132. b

Multum valere virtute, disciplina. Tusc. q. lib. 1. 2

Valere opibus & gratia apud externos per hospites. de Fin. lib. 3. 52. & Offic. 2. 94

Nec quisquā est, quin ita existimet, meam spud te & autoritatem & gratiam valere plurimum. ad Brutum, 8. 1. a

Omnia veniebant Antonio in mentē, eaque suo quæque loco, vbi plurimum proficere & valere possent. de claris Oratoribus, 71. a

Valere temporibus. 6. fam. 48
Videmus alios velocitate ad cursum, alios viribus ad luctandum valere. Offic. 1. 149

Idem valere, & Distare, siue Differre, contraria. Topic. 223. b
Dicitur etiam C. Flaminius ad populum valuissè dicendo. de Claris, 164. b

Plurimum valuissè apud me tuam semper autoritatē cum in omni re, tum in hoc maximè negotio potes existimare. Marcellus ad Ciceronem, lib. 4. 11. 1. a

Non vereor ne meæ vitæ modestia parum valitura sit in posterum contra falsos rumores. 11. fam. 50. in epist. Matii.

Valeo, per translationem.

Ego valeo, sicut soleo, paulò etiam deterius, quam soleo. 5. fa. mil. 39. in epist. Luceii.

Si melius vales, vehementer gaudeo. Att. 61. b
Attica planè valet. Att. 213. b

Tullia nostra rectè valet. epist. 130. b
Nos hic valemus: & quò melius valeamus, operā dabimus. 11. fam. 38. in epist. D. Bruti.

Amici imbecilles valent. de Amic. 100. b
Hic tui omnes valent. epist. 93. b

Valēt pueri, studiosè discunt, diligenter docētur. Q. fra. 323. b
Si modò valuisti, & Romæ fuisti. Att. 77. b

Valebis igitur, meque, &c. epist. 256. b
Valebis igitur, & valere Pyliam nostram & Ceciliam iubebis, & saluebis à meo Ciceroue. Att. 92. b

Etiam atque etiam vale. ad Att. lib. 5. 107. 2. a
Mi frater vale. Q. frat. lib. 2. 10. 9. a

Etiam atque etiam vale patrone, &c. Att. 78. b
Vale mi Tiro, vale, & salue. Tironi, lib. 16. 6. 9. a

Sed vale. nam mihi dormiendum. 9. ad Att. 22
Valete mea desyderia, valete. Terentia, lib. 14. 2. 10. a

Cura vt valeas etiam atque etiam Tiro noster. ep. 257. b
Da operam vt valeas. Q. frat. 262. b

Oro te vt valeas. 3. ad Q. frat. 16
Si valeant recta consilia. Attic. 57. b

Quare ista valeant. Att. 261. b
Hominem aliquid agentem salutauit, postea valere iussi. ad Attic. lib. 5. 89. 3. a

Postea iam iussi valere, quum me spectans è sua villa, nunquid vellem, rogasset. ad Att. lib. 5. 89. 3. a

Quæ quum Aristoni & Pyrrhoni omnino visa sunt pro nihilo, vt inter optumè valere, & grauissimè ægrotare, nihil profus dicerent interesse. 2. de Fin. 71. a

Confido te iam vt volumus valere. Att. 97. b
Quia iudicabat te non valere. Att. 100. b

Valens.

Imberbis adolescens bene valens & meritis. pro Dom. 29. a
Fuit quondam ita firma hæc ciuitas & valens, vt iniurias ciuium ferre posset. de Arusp. resp. 56. a

Staius quidam colonus homo valens. pro Cluen. 138. a
Diodorus valens dialecticus. de Fat. 142. b

Robustus & valens & audax satelles. 2. de leg. Agrar. 83. a
Eo ipso die puer, quum hora vndecima in publico valēs visus esset, ante noctem mortuus. pro Cluen. 20. a

Quum morbo alicui mederi vis, cōsuetudo valētis & natura corporis cognoscenda est. pro Cluen. 23. b

His ille rebus ita cōualuit, vt nūc in vno ciui res ad resistendum sit: qui mallet tantas ei vires nō dedisset, quam nūc tam valenti resisteret. ad Att. lib. 7. 123. 7. a

Tamen leuabar cura, virum fortem & peritū, & plurimum autoritate valentem audiens, *πολιτικός* de pacis simulata periculis differentem. ad Att. lib. 7. 128. 4. a

Sed tamen Asclapo medicus planè confirmat, propediem te valentem fore. ad Tironem, lib. 16. 10

Valentem te malo paulò post, quàm statim imbecillum videre. 16. fam. 1
 Ibi bene valentem vidi Piliam. Att. 23. b
 Sensus sani & valentes. 4. Acad. q. 40. a
 Quæ esset oblectatio valentium? 2. Offic. 20. a
 Valentior fraus, quàm consilium meum. de Vniu. 51
 Nihil enim valentius est, à quo intereat. Acad. q. 44. b
 Quamquam in Lyfia sunt sæpe lacerti, sic vt fieri nihil possit valentius. de Claris. 170. b
 Quid potest esse mundo valentius? de Nat. d. 2. 23
 Est illa quidem impudens postulatio opinione valentior. ad Att. lib. 7. 126. 1. a
 Quavis tuta cõditione pacem concipere malui, quàm viribus cum valentiore pugnare. ad Messinum, lib. 5. 21. 7. a
 Valentiorum hæc laterum sunt, nec ab hoc quem informamus, aut expectanda, aut postulanda. in Orat. 47. a
 Quum homo imbecillus à valentissima bestia laniatur. epistol. lib. 7. 3
 Lictores valentissimi, & ad pulsandos verberandosque homines exercitissimi. 7. Verr. 111. a
 Semel circumfessus lectis valentissimorum hominum viribus cecidi sciens. in Ant. 244. b
Validus.
 Omnia viceris, si, vt spero, te validum videro. Tironi, li. 16. 7
 Validæ vires. in Arat. b
 Videmus ea quæ terra gignit, corticibus & radicibus valida feruari. de Fin. 131. b
Valide.
 Quin ego quum pro amicitia validissimè fauerem ei, & me iam ad dolèdum præparassem, postquam factum est, obstupui. 8. fam. 4. in epist. Cælii.
Valetudo.
 Valetudo & Morbus, contraria. de Fin. 119. b
 Valetudo, quam intermissis exercitationibus amiseram. epistol. 138. b
 Quosdam valetudo, modò bona sit, tenuitas ipsa delectat. de Claris. 170. b
 Valetudo postulat *πένυ, ἀκατάρη, ἀεὶ ἔλαττοι, συμμειδῶν, ἰέρην, δὴλυσιδου, καὶ λίας.* 16. fam. 24
 Valetudo sustentatur notitia sui corporis & obseruatione, quæ res aut prodesse soleant aut obesse, & continentia in victu, omnique cultu corporis tuendi causa, & præmittendis voluptatibus. 2. Offic. 127. a
 Infirma & ægra valetudo. de Claris. 84. a
 Bona valetudo. Postquam. 198. b
 Valetudo orationis bona. Orat. 145
 Valetudo confirmata à vetere morbo & à nouis tentationibus. 10. ad Att. 53
 Me & incommoda valetudo, qua iam emerferam, & c. tenebat iam duodecimum diem Brundusii. ad Att. lib. 5. 12
 Valetudo integra. de Fin. lib. 2. 54. & Tusc. lib. 4. 22
 Dabo operam, ne valetudo mea tuo labori desit. 14. fam. 1
 Valetudo opportuna est, vt dolore careas, & muneribus fungare corporis. de Amic. 100. b
 Multi valetudinis causa in hæc loca conueniunt. epist. 133. b
 Vt enim medicorum sciētiam non ipsius artis, sed bonæ valetudinis causa probamus. & c. 1. de Fin. 67. a
 Quibus contra valetudinis cõmodum laborandum est. pro Murena, 135. b
 Æsculapius potest præscribere per somnium curationem valetudinis. 2. de Diuin. 184. a
 Ex literis tuis intellexi animum meum tibi perspectum esse circa curam valetudinis tuæ, quam tibi esse gaudeo. Pæto, lib. 9. 15. 1. a
 Vt excusatione valetudinis, in Pis. 81. b
 Scripseras enim te quodam valetudinis genere tentari. ad Att. lib. 11. 229. 1. a
 Grauitas valetudinis. Torquato, lib. 6. 6
 Valetudinis imbecillitas. 7. fam. 5
 Nihil valetudinis incommodo feceris. 7. ad Att. 31
 Sed prorsus te commoueri incommodo valetudinis tuæ volo. Attic. 105. b
 Propter infirmitatem valetudinis non tam potuit patris si-

milis esse. 1. Off. 170. a. & ad Marium, lib. 7. 1. 1. a
 Diuturna perturbatio totius valetudinis. de Clar. 165. b
 Tanta perturbatio valetudinis tuæ. epist. 134. b
 Nonnullæ significationes valetudinis, vt hoc ipsum plene cõtine simus, ex quodam genere somniorum intelligi posse dicuntur. de Diu. 137. b
 At id quidem non proprium senectutis est vitium, sed commune valetudinis. de Senect. 84. b
 Qui valetudinis vitio furerent, & melancholici dicerentur. 1. de Diuin. 139. a
 Nunc Scæuola paulù requisit, dum se calor frangat: & nos ipsi, quoniam id temporis est, valetudini demus operam. 1. de Orat. 138
 Quum cum obiurgarem, quòd parum valetudini parceret. epist. 179. b
 Valetudini adhuc non satis seruisti, dum mihi deseruis. 16. fam. 24. in epist. ad Tironem.
 Te oro, vt valetudini tuæ, si me & omnes tuos valere vis, diligentiissimè seruias. ad Q. frat. lib. 1. 35
 Si ad grauem valetudinem dolor accessit. in Ant. 221. b
 Valetudine tuam iam confirmatam esse, & à veteri morbo, & à nouis tentationibus gaudeo. Att. 169. b
 C. Trebatius familiaris meus ad me scripsit, te ex se quæsisse, quibus in locis essem: molestèque te ferre, quòd me propter valetudinem tuam, quum ad urbem accessissem, non vidisses. Ser. Sulpino, lib. 4. 1. 1. a
 Si vnumquodque membrum sensum hunc haberet, vt posse putaret se valere, si proximi membri valetudinem ad se traduxisset. 3. Offic. 27. a
 Quis quacūque aut ætate, aut valetudine esset, putauit, & c. Postquam. 210. b
 Ipse melior fio, primùm valetudine, quã intermissis exercitationibus amiseram. ad Papirium Pætum, lib. 9. 44
 Quòd illa valetudine magis conficere se, quàm me tueri poterit. epist. 153. b
 Marius & valetudine est & natura imbecillior. ad Quin. fra. lib. 2. 12. 5. a
 Clodium Philetærum, quòd valetudine oculorum impediatur, hominem fidelem remisit. ad Terentiam, lib. 14. 4. 14. a
 Valetudine impeditus non potui. 1. de Orat. 61 a
 Is valetudine incommoda fuit. de Claris. 67. a
 Erat illo tempore infirma valetudine Habitus. pro Clu. 35. a
 Istinc ne te moueas tam infirma valetudine. epist. 77. b
 Cecidisse ex equo dicitur, & homo infirma valetudine latus offendisse vehementer. pro Cluent. 139. a
 Vix in ipsis tectis & oppidis frigus infirma valetudine vitatur, nedum in mari. Tironi, lib. 16. 8. 3. a
 In eius infirmissima valetudine, affectaque eius ætate. 1. de Oratore, 99. a
 Asclapone Patrensi medico vtor familiariter. eiusque cõsuetudo mihi iucunda fuit, tum ars etiam, quam sum expertus in valetudine meorum. epist. lib. 13. 21. a
 Mala valetudine animi, sanabiles tamen. 4. Tusculanarum quæst. 131. a
 Quam fuit imbecillis P. Africani filius, quàm tenui aut nulla potius valetudine. Caro, 31
 Esse summa senectute & perdita valetudine. 8. Phil. 254. a. & Tusc. q. lib. 5. 22
Valerius.
 P. Valerius Flaccus, Saguntum ad Annibalem à Senatu Legatus. 5. Philip. 183
 Fit s. c. vt C. Marius, L. Valerius Consules adhiberēt Tribunos pleb. & Prætores, quos eis videretur. pro C. Rabirio perduel. reo, 13
 Epistolas Catinam, Tauromenion, Syracusas cõmodius mittere potero, si Valerius interpres ad me nomina gratiosorum scripserit. 16. ad Att. 31
 Omnia officia C. Septimii, Q. Valerii, P. Craffi, Sext. Quintilii, C. Cornuti summa & in me & in Rempu. consueverunt. Postquam, 19
 Quumque intempesta nox esset, mansissimque in villa P. Valerii comitis & familiaris mei. 1. Philip. 5

Nympho quum se vellet æquo iudicio defendere, iste viros optimos recuperatores dat, medicum Cornelium, & aruspice Volusianum, & Valerium præconem. 5. Verr. 44
 P. Valerio pro maximis in Rempubliam beneficiis data domus est in villa publica, at mihi in palatio restituta. de Aruspice. resp. 14
Valeria lex.
 At hoc Valeria lex non dicit? Corneliæ leges nõ sentiunt. 3. in Rullum, 5
 Ad me P. Valerius homo officiosus scripsit, id quod ego maximo cum fletu legi, quemadmodum à Vesta ad tabulam Valeriam ducta esses. 14. fam. 5
 Quum cum tu Cõsulem in vincula duceres, & à tabula Valeria collegæ tui, & c. in Vatin. 15
 Valeria lege, Corneliisque legibus eripitur. 3. in Rul. 4
 Ego hoc quæro: quí potuerunt ista ipsa lege quæ de proserione, siue Valeria est, siue Cornelia (non enim noui, nec scio) verum ista ipsa lege bona Sext. Roscii vanire quí potuerunt? pro Rosc. Amer. 74
Valgius.
 Apparet eam legem, non à vestrorum commodorum patrono, sed à Valgii genero esse conscriptam. 3. in Rull. 3
Vallum.
 Vallum Alpium contra assensum transgressionemque Gallorum. in Pison. 97. b
 Ferre vallum. 2. Tusc. q. 62. a
 Vallo & fossa circumdedi, sex castellis, castrisque maximis sepsi. ad Caton. lib. 15. 4. 29. a
 Oppidum cinximus vallo & fossa, & aggere maximo. Attic. lib. 5. 108. 7. a
 Et contra auium minoram morsum munitur vallo aristarum. de Senect. 88. b
 Munitaque sunt palpebræ tâquam vallo pilorum. 2. de Natura deo. 214. a
 Fossa & vallo septum tenere aliquem. ad Att. lib. 9. 184. 3. a
Vallo, as.
 Atque hæc omnia quasi sepimento aliquo vallabit, differendi ratione, & c. 1. de Legib. 92. a
Vallatus.
 Ius legationis quum hominum præsidio munitum sit, tum etiam diuino iure est vallatum. de Aruspice. 50. a
 Pontus & regis quondam opibus, & ipsa natura regionis vallatus. pro Arch. 189. b
 Catilinam interea alacrem atque lætum, stipatum choro iuuentutis, vallatum iudicibus atque ficariis. pro Mur. 46. a
Valuæ.
 Ibi enim postis est, vbi repli aditus est, & valuæ ambulationis. pro Domo, 93. a
 Cur valuæ Concordiæ non patent? 2. Phil. 108. a
 In templo Herculis, valuæ clauæ repagulis, subito se ipsæ aperuerunt. 1. de Diuin. 127. a
 Hæc alia duo signa, quæ ad valuas Iunonis Samiæ steterunt. 3. in Verr. 41. a
 Cõfirmare hoc liquido Iudices possum, valuas magnificentiores ex auro atque ebore perfectiores nullas vnquam vilo tempore fuisse. 6. Verr. 110. a
Vanitas, vide post Vanus.
Vanus.
 Vana ratio. Id est falsa. ad Heren. 12. b
 Eius malitiam non viderunt, orationi vanæ crediderunt. pro Rosc. Amer. 69. a
 Necessè est iste qui amicum, socium, affinem, fama ac fortunis spoliare conatus est, vanum se & perfidiosum & impium esse fateatur. pro Quintio, 13. a
 Aruspices vanos futilesque esse dicamus. de Diu. 88. b
 Memini, neque vnquam obliuiscar noctis illius, tibi vigilantanti, affidenti, moerenti, vana quædam miser atque inania, falsa spe inductus pollicebar. pro Planc. 81. a
Vanescio.
 Animi labes, nec diuturnitate vanescere, nec manibus vllis elui potest. 2. de Leg. 40. a
Vanitas.
 Blanda vanitas. de Amic. 114. b

Si deprauatio consuetudinum, si opinionum vanitas imbecillitate animorum torqueret. de Leg. 161. b
 Nulla igitur in cælo nec fortuna, nec temeritas, nec erratio, nec vanitas inest. 2. de Nat. d. 80. a
 Talis autem simulatio vanitati coniunctior est, quàm liberalitati. Offic. lib. 1. 69. a
 Tum ita variis imbuimur erroribus, vt vanitati veritas, & opinioni confirmatæ natura ipsa cedat. Tusculan. quæst. lib. 3. 40. a
 Attende vanitatem comitati esse oppositum. Part. 231. b
 Qui in vendendo orationis vanitatem adhibent. Off. 63. b
 Idque comitate fit magis, quàm vanitate. ad Her. 12. b
 Leuitate, vanitate, malitia, exclusam diuinationem probor. 1. de Diuin. 217. a
 Vanitate nihil turpius. Offic. 1. 209
Vapor.
 Ipse enim oritur ex respiratione aquarum. Earum enim quasi vapor quidam aer habendus est. 2. de Nat. d. 40. a
 Terra semen tepesfactum vapore & complexu suo diffundit. de Senect. 83. b
 Vapores, qui à sole ex agris tepesfactis & aquis excitantur. de Nat. 49. b
 Sunt autem stellæ natura flammæ, quocirca terræ, maris, aquarum vaporibus aluntur. 2. de Nat. d. 40. a
Vaporarium.
 Vaporarium, ex quo ignis erumpit, effert sub tectum cubiculi. ad Q. frat. lib. 3. 17. 4. a
Vapulo.
 Qui, quum se omnium sermonibus sentiet vapulare, & quum has actiones *δυναστεύειν* videbit, rure incipiat. ad Att. lib. 2. 29. 1. a
 Sufurrations duntaxat veniunt, alius equitem perdidisse: quod opinor certè factum est: alius septimam legionem vapulasse. Cælius ad Cic. lib. 8. 1. 9. a
 Vardæi, populi. epist. 65. b
Vargula.
 Quí igitur distinguemus à Crasso, à Catulo, à cæteris familiarem vestrum Ganium, aut Vargulam amicum meum? Non me hercule in mentè mihi quidem venit: sunt enim dicaces. 2. de Orat. 135
Vargunteus.
 Quis nostrum adfuit Vargunteo? nemo: ne hic quidem Q. Hortensius, præsertim qui illum solus antea de ambitu defendisset: non enim iam se vilo officio cum illo coniunctum arbitrabatur, quum ille tanto scelere commissor omnium officiorum societatem diremisset. pro Syll. 4
Varinus.
 Pro quo quum à P. Varino Prætoze pecuniam accepisset, celauit suos ciues, vltroque iis sumptum intulit. quod postea quàm Tenni literis à P. Varino missis cognitum atque patefactum est, & c. pro Flac. 36
Varius.
 Redeat ad imperatorem suum Varius, sed ea lege, ne vnquam Romam reuertatur. 8. Philip. 255. & 256
 Audistis ob ius dicendum, Q. Varium dicere procuratores suos isti centum & triginta millia nummum dedisse. meministis Q. Varii testimonium, remque hanc totam C. Sacerdotis hominis ornatissimi testimonio comprobari. 4. Verrinar. 82
 Ipsi Sulpitii nulla oratio est. Cottæ pro lege Varia quæ inscribitur, eam L. Ælius scripsit Cottæ rogatu. in Bruto, 107. & 168
Varius, a, um.
 Varius in causa. post red. in Senat. 18
 Assentatoris animus varius, commutabilis, & multiplex. de Amic. 113. b
 Varius homo importunissimus. de Nat. d. 76. b
 Plato varius & multiplex & copiosus fuit. Academ. quæst. lib. 1. 24. a
 Præturæ iurisdicctio varia & multiplex ad suspicionem & simultates. pro Flac. 147. b
 Varia multiplexque natura. pro Cæl. 40. b
 Oratio multa, & varia, & copiosa. 2. de Orat. 118. a
 LLL. i.

Varium ius & dispar conditio. 7. Verr. 40. a
Varium & elegans poema. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 7
Latinū verbū est, idque propriè quidē in disparibus coloribus dicitur, sed trāsfertur in multa disparia, variū poema, varia oratio, variū mores, varia fortuna, &c. 1. de Fin. 16. a
Veſtigal bellis inſeſtum, fruſtibus varium, contra Rul. 82. b
In vario iure: id est, quum Iurifconſulti de aliqua re contraria reſpondent. pro Cec. b
Multiplices variique ſermones. Orat. 198. b
Principes qualitates ſunt vniuſmodi & ſimplices: ex his autem ortæ variæ ſunt & quaſi multiformes. Acad. 1. 20
Diſputationes variæ & diuerſæ, & in omnem partem diſſuſæ. 3. de Orat. 35. a
Variæ ſint literæ tuæ. 3. ad Att. 30
Naturæ variæ & voluntates, multum inter ſe diſtantia effecerunt genera dicendi. Orat. 201. b
Sententiæ variæ & diſcrepantes. 1. de Nat. d. 2. a
Varia & diuerſa genera bellorum, pro Pomp. 9. b
Varia genera beſtiarum, vel cicurum, vel ferarū. de Na. 45. b
Ferre ea quæ videntur acerba, quæ multa & varia in hominum vita verſantur. 1. Offic. 97. a
Quarum rerum fateor magnam multiplicemque eſſe diſciplinā, & multas copioſas variæſque rationes. de Or. 104. b
In variis meis temporibus & ſollicitudinibus & lætitiis tuas. 1. ad Att. 50

Varie.

Variè abundans. de Finib. 88. b
Variè ſum affectus tuis literis. ad Tiron. lib. 16. 6. 1. a
Numeri non eodem modo, ſed variè concluſi. de Clar. 198. b
Poſtea decernitur, ac non variè, ſed propè cōiunctis ſententiis, vt laudatio quæ C. Verri decreta eſſet, tolleretur. 6. Verrin. 128. a
Numerus, vt dixi, huius generis latè & variè diſſuſus. ad Tironem, lib. 16. 6. 1. a
Quis autem eſt tanta quidem de re, quin variè ſecum ipſe diſputet? Att. 132. b
Perinde vt quæque ſtellæ in his ſinitimiſque partibus ſint, quòque tempore, eamque vim variè moueri ab iis ſyderibus quæ vocantur errantia. 2. de Diu. 133. a
Variè perſcripti ſermones. 1. Acad. 12. a

Vario, as.

Ergo ille princeps variabit & mutabit vocem. Orat. 202. b
Oratoris eſt formare orationem, eamque variare & diſtinguere, quaſi quibusdam verborum ſententiarumque inſignibus. de Orat. lib. 2. 20. a
Variare autem orationem magnopere oportebit. 1. de Inuentione, 89
Vocem variare & mutare. in Orat. 32. a
Ne varietur, ſed conſeruetur æquabilis. 1. ad Q. frat. 15
Omni autem priuatione doloris putat Epicurus terminari ſummam voluptatem, vt poſtea variari voluptas diſtinguique poſſit: augeri, amplificarique non poſſit. 1. de Finibus, 60. a
In eo variari inter eos videtur. de Fin. 127. b

Variatus.

Hæc ſcilicet in imbecillo remiſſoque animo multa omnibus modis confuſa & variata verſantur. de Diu. 137. b
Aliquem reum variatis iudicium ſententiis diuina ſententia eſſe liberatum. pro Milon. 6. a

Varietas.

Varietas enim Latinum verbū eſt, idque propriè quidem in diſparibus coloribus dicitur, ſed tranſfertur in multa diſparia: &c. 2. de Fin. 15. a
Varietas cantandi. de Fin. lib. 5. 46
Varietas atque infidelitas exercitus eius. 10. famil. 36. in epiſtola Planci.
Florum omnium varietas. de Senect. 50. a
Varietas fortunæ propria. Diuin. lib. 2. 85
Perturbat nos, ne honeſta & turpia rectè diiudicemus, opinionū varietas, hominumque diſſenſio, & quia non idem contingit in ſenſibus. 1. de Leg. 35
Sententiarum varietas. 2. de Orat. 32. a
Temperata varietas & natura ſonorum. Tuſc. q. lib. 1. 50

Varietas magna temporum. 6. fam. 19
Varietas maximè auditores delectat. 3. ad Her. 114
Varietas quantum in legendo delectat. 5. fam. 30
Voluptas quæ faciat varietatem voluptatum. de Fin. 80. b
Eaque eam, quam probo, habent varietatem. Orat. 206. b
Diſſimilitudo ciuitatum, varietatem iuris habet maximam. pro Corn. 61. b
Illi orbis varietatem maximam habent, aliique in aliis locis ſunt. de Diu. 127. b
Videat ne ignoret & gradus, & diſſimilitudines, & vim, & varietatem Atticorum. de Claris, 191. b. & pro Corn. 55. b
Neque hoc prouiderim, vt varietate criminum vos attentos tenerem. 7. Verr. 124. a
Varietate gentium conſtans prouincia. pro Font. 3. a
Diſtinguere hiftoriam varietate locorum. 1. de Orat. 29. a
Varietate vitatur ſatietas. 4. ad Heren. 159
Varietate deum delectari putamus. de Nat. d. 1. 17
Varietate inſatiabili multitudo eorum incredibilis diſtinguitur. 2. de Nat. d. 72
Quæ omnia ſiunt & ex cæli varietate, & ex aſpiratione terrarum. de Diuin. 97. b
Maiore in varietate verſata eſt cauſa tua. 6. fam. 7
Bellum magnum & difficile, & in multa varietate terra marique verſatum. pro Arch. 189. b
Qui deos eſſe dixerunt, tanta ſunt in varietate & diſſenſione conſtituti, vt, &c. de Nat. d. lib. 1. 2
Varietates iniuriæque fortunæ. de Finib. lib. 4. 15
Varietates meorum temporum. 13. fam. 52
Vt in corporib⁹ magnæ diſſimilitudines ſunt, ſic in animis exiſtunt maiores etiam varietates. 1. Offic. 151. a
Stella Iouis multas efficit varietates. 2. de Nat. d. 76. a
Surdus varietates vocum aut modos noſcere non poteſt. de Diuin. lib. 2. 13. a

Variæ.

Quum varices ſecabantur C. Mario, dolebat. 2. Tuſc. q. 61. a
Varro.

Quum vir omnibus rebus ornatiffimus C. Varro, qui tum in Aſia Tribunus militum fuit, hæc eadem ipſa ſe ex Philodamo audiſſe dicat: &c. 3. Verrin. 49
Ac primum illud tempus familiaritatis & conſuetudinis, quæ mihi cum illo, quæ fratri meo, quæ C. Varroni conſobrino noſtro ab omnium noſtrum adoleſcentia fuit, prætermitto. de Prouinc. 33
Et tamen (inquit Varro) in illis veteribus noſtris quæ Menippum imitati, non interpretati, quadam hilaritate conſperſimus, multa admixta ex intima philoſophia, multa dialecticè dicta: quæ quo facilius minus docti intelligerent, iocunditate quadam ad legèdum inuitati, in laudationibus, in iis ipſis antiquitatū præcæmiis philoſophiæ, ſcribere voluimus, ſi modò conſecuti ſumus. 1. Academ. quæſt. 6

Quis verò audiuit vnquam de fortunis Varronis rem vllam eſſe detractam? &c. Studiorum enim ſuorum M. Varro voluit eſſe illud, non libidinum diuerſorium. 2. Philippic. 103

πολυπραγματον Varronis tibi probari nō moleſtè fero, à quo adhuc ηεκαχέδον illud non abſtuli. 16. ad Att. 29
Silent enim diutius muſæ Varronis, quam ſolebant: nec tamen iſtum ceſſare, ſed celare quæ ſcribat, exiſtimo. 1. Academ. q. 2

Non ſi Varronis theſaurus haberem, ſubſiſtere ſumptui poſſem. Brutus Ciceroni, lib. 11. 10. 10. a

Ab hac religionum perturbatione aduolas in M. Varronis ſanctiſſimi atque integerrimi viri fundum Caſſinatem. 2. Philipp. 101. a

Sunt, inquam, iſta Varro. Nam nos in noſtra vrbe peregrinantes, errantēſque tanquam hoſpites, tui libri quaſi domum deduxerunt, vt poſſemus aliquando, qui, & vbi eſſemus, agnoſcere. Tu ætatem patriæ, tu diſcriptiones temporum, tu ſacrorum iura, tu ſacerdotum, tu domeſticam, tu bellicam diſciplinam, tu ſedem regionum, locorum, tu omnium diuinarum humanarumque rerū nomina, genera, officia, cauſas aperuiſti. 1. Academic. quæſt. 13

Vas, vadis.

Is qui morti addictus eſſet, paucos ſibi dies commēdandorum ſuorum cauſa poſtulauit, vas factus eſt alter ſiſtēdi eius: vt ſi ille nō reuertitſet, moriendū eſſet ipſi. 3. Off. 59. a
Me pro adoleſcentulo Reſp. accepit vadem. ad Brut. 58
Quorum quum alterū vadem mortis accepit, alter vt vadem ſuum liberaret, præſto fuit ad horam morti deſtinatam. Tuſc. q. lib. 5. 46
Vadem te ad mortem tyranno dabis pro amico, vt Pythago reus ille fecit Siculo tyranno. 2. de Fin. 127. a
An ſumptum poſcet vadem Scaptius? Att. 91. b

Vadimonium.

Non dubitavi, inquit, quū vadimonium deſertum eſſet, bona proſcribere. pro Quintio, 33. a
Vadimonium tibi cum eo nullum fuit. pro Quint. 10. b
Negat enim in tanta multitudine eorū qui vna eſſent, quēquam fuiſſe, qui vadimonium concipere poſſet. Quint. fr. lib. 2. 16. 4. a
Vadimonium alicui deſerere. pro Quintio, 27. & 50
In hominē ire cupiebam, non me hercule vt differē cum eo vadimonium: &c. ad Att. li. 2. 22. 2. a. & pro Quint. 11. 12. & 25
Ex eo tēpore res eſſe in vadimonium cœpit. pro Quint. 4. b
Qui poſtea quoque vadimonium miſſū fecerit. pro Quint. 15
Quo die vadimonium iſtuc factum eſſe dicis? pro Quint. 10. b
Obire vadimonium alicui. pro Quint. 9. b. & pro Roſ. Com. 22
Ego iam neque vado amplius, neque vadimonium promitto. pro Quintio, 4. b
Quum omni ratione tamen ibi calumniarentur, promittūt Herbitenſes vadimonium Syracuſas. 5. Verr. 66. a
Iura Sicularum quæ habent à populo Rom. ne extra ſuum forum vadimonium promittere cogantur. in Verr. 5. 30. a
Quod iſti ſimulac renuntiatum eſt, hominem iubet Lilybæum vadimonium venerio ſeruo promittere. 7. Verr. 110. a
Venit Romam Quintius, vadimonium ſiſtit. pro Quint. 15
Ad vadimonium non venit. quis: is qui tibi præſto ſemper fuit. pro Quintio, 30. a
Vadimonia dilata. epiſt. 22. b. & pro Quint. 4. b
Decoſtores qui vadimonia deſerere, quam illum exercitum maluerunt. in Catil. 105. b
Omnia quæ curant meminerunt, vadimonia conſtituta, qui ſibi, cui ipſi debeant. de Senect. 19. a
Quintius cum cæteris quæ habebat, vadimonia diſſert. pro Quintio, 4. b
Qui quo tēpore primum malè agere cœpit, in vadimoniis differendis tempus omne conſumpſerit. pro Quint. 25. a

Vador, aris.

Hic hominem in præſentia non vadatur, ita ſine vadimonio diſceditur. pro Quint. 4. b
Vt hic quoque Apronio, qui ex Leontino vſque Lilybæum aliquid vadaretur, ex miſeris aratoribus calūniandi quæſtus accederet. 5. Verr. 30. a
Se iam neque vadari amplius, neque vadimonium promittere, &c. pro Quint. 12. a
Debere tibi dicis Quintium: procurator negat. vadari vis: promittit. in ius vocas: ſequitur. iudicium poſtulas: nō recuſat. pro Quint. 42. a

Vas, vaſis.

Erat etiā vas viniarū ex vna gēma pergrandi. in Ver. 6. 54. a
Nam corpus quidem quaſi vas eſt, aut aliquod animi receptaculum. 1. Tuſc. q. 82. a
Vaſa Corinthiaca & Deliacæ, in quibus & autepra illa, quam tanto pretio nuper mercatus eſt, &c. pro Sex. Roſc. 79. a
Vaſa magnifica & pretioſè cæzata. 2. de Inuent. 209. a
Ille ex Sicilia caſtra iam mouerat, & vaſa collegerat. 6. Verr. 135. a. Hoc eſt, repente Diodorus profugerat.
Efferre ſine thecis vaſa. 6. Verr. 46. a
Atque ille expoſuit vaſa Samia. pro Mur. 69. a

Vaſarium.

Nōne ſeſtertiūm cēties & octogies, quod, quaſi vaſarii nomine, in venditione mei capitis aſcripſeras, ex arario tibi attributum Romæ in quaſtu reliquiſti? in Piſo. 68. a

Vaſcularius.

In regiam maximā palām artiſices omnes calatores ac vaſ-

cularios conuocari iubet, ipſe ſuos complures habebat. 6. Verrin. 48. a

Vaſtus.

Vaſtus atque agreſtis. 1. de Orat. 57
Ager propter ſterilitatem incultus, propter peſtilentiam vaſtus atque deſertus. 2. de leg. Agrar. 71. a
Homo vaſtus atque fœdus. 1. de Orat. 57. a
Bellua vaſta & immanis. de Diuin. 90. b
Quadrupes qua vaſta tenetur. de Nat. d. 48. b
Solitudo vaſta. in Somn. Scip. 21. a
Aut ita vultu motuque corporis vaſti atque agreſtes, vt, &c. 1. de Orat. 57
Crebræ vocalium concurſiones, quæ vaſtam & hiantem orationem reddunt. ad Heren. 27. b
Elephanto belluarum nulla prudentior, at figura quæ vaſtior. 1. de Nat. deo. 69
Quæ Barbaria India vaſtior aut agreſtior? Tuſc. q. 113. a
Litera vaſtior. in Orat. 86. a
Axilla ala factus eſt, fuga literæ vaſtioris. Orat. 211. b
Quum mare vaſtiſſimum hyeme tranſibas. in Piſo. 45

Vaſte.

Sic maiores, non aſperè, vt ille quem dixi: non vaſtè, non ruſticè, non hiulcè, ſed preſſè & æquabiliter & leniter. 3. de Orat. 26. a
Id aſſequemini, ſi verba externa cum conſequētibus primis ita iungatis, vt nevé aſperè concurrant, nevé vaſtius diducantur. 3. de Orat. 95. a

Vaſtitas.

Vaſtitas Italiæ. 10. fam. 74. in epiſt. Polionis.
Audiſtis, &c. quæ ſolitudo eſſet in agris, quæ vaſtitas, quæ fuga oratorum, quam, &c. 6. Verr. 102. a
Cauſæ eluuiōnis, peſtilentiæ, vaſtitatis, belluarum etiam repentinæ multitudines. Off. 36. b
Valde eſt venuſtum: quanquam mihi iſta omnia iam addiſta vaſtitati videntur. ad Attic. lib. 9. 180. 12. a
Deſlere iudiciorum vaſtitatem. de Claris, 11. a
Quum vaſtitatem à tēplis, delubris, vrbe, Italia depellebam. pro Flacco, 146. b
Et eum admiratum quaſiſſe de deo, quodnam illud eſſet tale moſtrum, & deum reſpondiſſe vaſtitatem eſſe Italiæ. 1. in Catil. 8. a
Pacati atque focii, nefario bello laceſſiti, ſana vexata, hanc tantam efficerent vaſtitatem. in Piſo. 67. a
Quum vaſtitatem Italiæ reſpexerit. epiſt. 165. b
Teſta vrbiſ, vitā omnium ciuium, Italiam denique totam, ad exitium & vaſtitatem vocas. 1. in Cat. 8. a
Animos terreri vaſtitate, peſtilentia, terræmotibus. de Natura deo. 28. b
Volucres, angues, ex vaſtitate Libyæ vento Africo inuchi in Ægyptum. de Nat. d. 1. 72

Vaſtificus.

Herimanthiam hæc vaſtificam abiicit belluam. 2. Tuſcul. quæſt. 38. a

Vaſto.

Antonius decurſionibus per equites vaſtat ea loca, quæ incurrit. 11. fam. 17. in epiſt. D. Bruti.
Multa caſtella cepi, multa vaſtaui. epiſt. 169. b
Qui vaſtares vrbeſ incendio, Italiam bello. Octa. 330. b
Agros vaſtare & exinere. 5. Verr. 99. a
Primum cōſilium eſt, ſuffocare vrbeſ & Italiam fame, deinde agros vaſtare, vrere, pecuniis locupletum non abſtinere. 9. ad Att. 20
Hæc quæ iam pridem vaſtare ſtudes. in Cat. 101. b
Vaſtare & diripere totam Italiam. 4. in Cat. 86. a
Regiones vaſtare. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 10. 4. a
Qui Peſſinum ipſum de ſede Matris deorum vaſtaris. de Aruſp. reſp. 150. b
Quum bello vaſtabitur Italia, vexabuntur vrbeſ, teſta ardebunt. in Cat. 103. b
Homines non patiuntur terram immanitate belluarum efferari, nec ſtirpium aſperitate vaſtari. de Nat. d. 46. b
Homo magis ad vaſtandum Italiam, quam ad vincendum paratus. ad Att. lib. 8. 169. 4. a

Vastatus.

Lex erat lata, vastato atque relicto foro, pro Sextio, 45. a
Quæ diripiis ipse, ut viderentur ab hoste vastata. epistolat. 120. b

Vastatio.

Ego tamen si id acciderit, fratrem cum equitatu mittam, qui sequatur, Italiam a vastatione defendat. Plancus Ciceroni, lib. 10. 15. 10. a

Ergo in vastatione omnium tuas possessiones sacrosanctas futuras putas. in Catil. 38. a

Vates.

Aruspices, augures, arioli, vates, coniectores. de Nat. d. 12. b
Hac vate suadente id est Sibylla. de Arusp. 250. b

Interpretari effata incognita fatidicorum & vatium. 2. de Legibus, 33. a

Libri vatium Apollinis. de Arusp. 248. b
Versus quos olim Fauni vatesque canebant. 1. de Diu. 187. a

Ut vates ac coniectores nobis essent colendi. de Nat. d. 1. 39

Vaticinor.

Sed ego fortasse vaticinor, & hæc omnia meliores habebunt exitus. 2. fam. 33

Qui hæc diceret, vaticinari & insanire dicebat. pro Sest. 17. a
Illud quod volumus, expressum est, ut vaticinari furor vera soleat. 1. de Diu. 117. a

Stultus igitur noster Attice, non ariolos, ut illa, cui nemo credit, sed coniectura prospiciens,

Iam iamque mari magno, non multo inquam secus possum vaticinari: tanta malorum impendet. in Nat. ad Att. lib. 8. 155. 5. a

Per furorem vaticinari. 1. de Diu. 63. a

Empedoclem quidem carminibus Græcis vaticinatum ferunt, quæ in toto mundo, & c. de Amic. 100. b

Vaticinans per furorem, ut Sibylla. Diu. lib. 1. 33

Vaticinatio.

Hoc est artis & scientiæ, non vaticinationis & motus. de Diu. 131. b

Nam pridem quidem quoquo modo potuerat, scripseram ipse cas literas, quarum vaticinationem falsam esse cupio. ad Attic. lib. 8. 39

Sortes quæ vaticinatione funduntur. 2. de Diu. 106. a

Auspicia, oracula, somnia, vaticinationes. Acad. q. 27. b

Vaticinationes & responfa sacerdotum, aruspicum, coniectorum. Partit. 130. b

Multa ex Sibyllinis vaticinationibus, multa ex aruspicum responsis commemorare possum, & c. 2. de Nat. d. 7

Vaticanus.

Vaticanus ager Romæ proximus. in Rul. 44

Illum campum Vaticanum fieri quasi Martium campum. ad Att. lib. 13. 46

A ponte Muluio Tiberim duci secundum montes Vaticanos. 13. ad Att. 46

Vatienus.

At enim præfentes videmus deos, ut apud Regillum Posthumius, in Salaria Vatienus, nescio quid etiam de Locrorum apud Sagram prælio. 3. de Nat. d. 8

Quos Homerus, qui recens ab illorum ætate fuit, sepultos dicit Lacedæmone, eos tu cæteris albis nullis colonibus obuiam Vatieno venisse existimas, & victoriæ populi Rom. Vatieno homini potius rustico, quam M. Catoni, qui tunc erat princeps, nuntiauisse. 3. de Nat. d. 8. de Tyndaridis, id est, hominibus homine natis.

Vatinius.

Ego sedente Cn. Pompeio, quum ut laudaret P. Sestium, introisset in urbem, dixissetque testis Vatinius me fortuna & felicitate C. Cæsaris comotum illi amicū esse cœpisse: dixi me eam Bibuli fortunam, quam ille afflicta putaret, omnium triumphis victoriisque anteferre. 1. fam. 33

Vatinius in Appii locū suffectus. 5. fam. 24. in epist. Vatiniū.

Vatinius Quæstor c o s. me. in Vat. 8

Vatinius Trib. p. t. c o s. C. Cæsare. in Vat. 11

Vatinius a tribu sua Sergia notatus. in Vat. 29

Vatiniū lex de alternis consiliis reiciendis. in Vat. 22

Vatiniū impia sacra. in Vat. 10

Denique etiam Vatiniū struamiam sacerdotii vestiant. 2. ad Att. 27

Vatiniū autem scire te velle ostendis, quibus rebus adductus defenderim & laudarim. 1. fam. 31

Vatiniū, a quo palam oppugnabatur, arbitrato nostro concidimus, diis hominibusque plaudētib. Quinetiā Paulus nos er, quū testis productus esset in Sestio, confirmavit se nomen Vatiniū delaturū, si Macer Licinius cūctaretur, & c. Quid quæris: homo petulās & audax Vatinius valde perturbatus debuit atque discessit. 2. ad Q. frat. 13

At quid ei cum Apollonia: quid cū Dyrrhachio: quid cum Illyrico: quid cum P. Vatiniū imperatoris exercitu: 10. Philipp. 176

P. autem Vatiniū, qui & antea iure laudatus a nobis, & hoc tempore merito laudandus est, aperuit Dyrrhachii portas Bruto, & exercitum tradidit. 10. Philipp. 178

Vber, Vberius, Vbertas, vide Huber.

Vbi.

Quinque multa colligeres & ex legibus, & ex Senatusconsultis, vbi, & c. de Orat. 106. b

Vbi, pro postquam, & simul ut. de Orat. 144. b

Vbi Galli cantum audiuit. in Piso. 94. b

Vbi terrarum fumus: pro Rab. Posth. 128. b

Quid est, inquit, Catule, Cæsar: vbi sunt qui Antonium negant Græcè scire: de Orat. 113. b

Esti mihi nihil erat propositum ad scribendum, quia quid ageres, vbi terrarum esses, ne suspicabar quidem. ad Attic. lib. 5. 97. 4. a

Quod qui eas dispensauit, neque adest istic, neque vbi terrarum sit, scio. ad Att. lib. 11. 209. 1. a

Vbi quisque sit, ibi esse minimè velit. 6. fam. 13

Et ibi malis esse, vbi aliquo numero sis, quam isthic, vbi solus sapere videre. 2. epist. 57

Vbi exurgere poterimus, aut quando: 7. ad Att. 43

Vbi hoc facis: 6. fam. 28. in epist. A. Cecinæ. Id est, quum tu hoc facias.

Hæc vbi filio nūtiata sunt, statim exanimatus ad ædes contendit, & c. 3. Verr. 46. a

Vbi semel quis peierauerit, ei credi postea, etiā si per plures deos iuret, non oportet. pro Rab. Posth. 22. a

Est vbi id isto modo valeat. 5. Tusc. q. 35. a

Vbicunque.

Esti vbicunque es, in eadem est naui. epist. 78. b. & 19. b

Vbicunque factum est, improbè factum est. 5. Verr. 187. a

Omnes hoc loco ciues Romani, & qui adsunt, & vbicunque sunt, vestram seueritatem desiderant. 7. Verr. 135. a

Qui vbicunque terrarum sunt, ibi est omne Reip. præsidium. 2. Philipp. 108. a

Nihil est enim virtute amabilius: quā qui adeptus erit, vbicunque erit gentium, a nobis diligitur. de Nat. d. 1. 85

Illud abs te peto, des operam, id quod mihi affirmasti, ut te ante Calend. Ian. vbicunque erimus, sistas. ad Att. 3. 67. 2. a

Vbinam.

In qua non video vbinam mens constans, & vita beata pos sit insistere. de Nat. d. 1. 18

O dii immortales, vbinam gentium fumus: 1. in Cat. 6. a

Vbique.

Aut Epicurus quid sit voluptas, aut omnes mortales qui vbi que sunt, nesciunt. de Finib. 65. b. Att. 253. b. Tusc. q. 155. b.

Acad. q. 34. b. de Nat. d. 59. b. de Diu. 127. b. & 135. b

Vbivbi.

Nunc vbivbi sit animus, certè quidem in te est. 1. Tusc. 110. a

Vbiuis.

Nemo est quin vbiuis, quā ibi, vbi est, esse malit. 6. fam. 1

Qui mihi videntur vbiuis tutius, quā in Senatu fore. ad Att. lib. 14. 310. 4. a

Vbiuisnam.

Volo aliquem Olympiæ, aut vbiuisnā πολιτικῆν ἀσπασίαν, more Dicæarchi familiaris tui. 13. ad Att. 40

Vc.

Qui in Italia sit, absitve Reip. causa. pro Cec. 296. b

Vtique Caius Panfa, Aulus Hiricius c o s s. alter ambōve cognoscerent. 5. Philip. 102. a

Pro tuis reb⁹ gestis amplissimis, amplioribusve, quā meis, quā Africani. Att. 123. b

Hominibus coactis armatisve. pro Cecin. 296. b

Qui albus aterve fueris ignorans, fratris filium præterit. in Anton. 168. b

Lex vestibulum sepulchri bustūmve vsucapi verat. de Legibus, 182. b

Ne tā vegeta mens aut in corde cerebrove, aut in Empedocleo sanguine demersa sit. Tusc. q. 156. b

Lex de actis Cæsaris, & c. de ve dictatura, & c. de ve coloniis, & c. in Anton. 196. b

Nullum membrum Reip. reperies, quod non fractum debilitatūmve sit. epist. 70. b

Omnia quæ sunt, futurave sunt. 2. de Diu. 128. a

Suaues graueve sententiæ. in Orat. 84. a

Bestiæ quæ in rubro mari Indiave gignuntur. de Nat. d. 20. b

Ne breuitas, & c. neve longitudo, & c. Orat. 218. b

Nequid plus minusve dicat. pro Flacco, 9. a

Rogo ne contrahas aut demittas animum, neve te obrui sinas. Q. frat. 290. b

Id assequimini, si verba extrema cū consequentibus primis ita iungentis, ut neve asperè concurrant, neve vastius diducantur. 3. de Orat. 95. a

Neve hoc, neve illud, & c. de Orat. 158. b

Peto a te, ut id a me, neve in hoc reo, neve in aliis requiras. Lentulo, lib. 1. 9. 71. a

Componere & struere verba sic, ut neve asper eorum cōcur sus, neve hiulus sit, sed quodāmodo coagmentatus & læuis. 3. de Orat. 94. a

Quid de pratorum viriditate, aut arborū ordinibus, aut vinearum oliuetorumve specie dicam: de Senect. 89. b

Comparatio proportiōve dici potest. de Vniu. 197. b

Perorationem inflammantem restinguentēve concludere. Orat. 208. b

Poeta peccat, quum probam orationē affingit improbo stultōve sapientis. Orat. 203. b

Appius enim ad me ex itinere, bis, terve literas miserat. ad Attic. lib. 6. 11. 2. a

Amici regis duo, tresve prædiuites sunt. ad Att. lib. 6. 11. 8. a

Post hanc habitam concionem, duabus tribusve horis literæ venerunt. in Ant. 261. b

Quum eam tempestas vetustasve consumpsit. 1. de Le. 4. a

Vecors.

Quum tu o vecors & amens, & c. in Pis. 15. a

Aliis cor ipsum animus videtur, ex quo excordes, vecordes, concordēsque dicuntur. 1. Tusc. 29. a

Itaque istius vecordissimi mentem cura metuque terrebant. pro Domo, 109. a

Veçtigal.

Cæteris prouincis impositum veçtigal est certum, quod stipendiarium dicitur. in Verr. 150. b

Sicque agro grande veçtigal imponitur. 2. de leg. Agr. 60. a

Non intelligunt homines, quā magnum veçtigal sit parsimonia. in Parad. 62. a

Itaque neque ex portu, neque ex decumis, neque ex scriptura veçtigal conseruari potest. pro leg. Man. 10. a

Veçtigal ac portorium Dyrrhachinorum totum in huiusvnius quæstum est conuersum. de Prou. 70. b

Veçtigal enim esse impositum fructibus nostris dicitur, & c. pro Fonteio, 9. a

Artobarzanes nullū ararium, nullū veçtigal habet. Att. 85. b

Habebit non ille veçtigal, sed ciuium bona. Att. 149. b

Ego pro aqua crebra veçtigal pendam. contra Rul. 89. b

Qui per se pendere ipsi veçtigal sine publicano non poterunt. Q. frat. lib. 1. 1. 51. a

Ex meo tenui veçtigali detractis sumptibus cupiditatis. in Parad. 63. a

Atque etiam minus est aliquanto in Sceptii nomine, quā in veçtigali prætorio. Att. 83. b

Iniquo & graui veçtigali ædilitiorum Asiam liberaisti. Q. frat. 294. b

Sp. Torius agrum publicum vitiosa & inutili lege veçtigali leuauit. de Claris, 70. a

Ut bona valetudo voluptati anteponatur, vires celeritatis: exteris autē, ut gloria diuitiis, veçtigalia vrbana rusticis. 2. Offic. 129. a

Veçtigalia neruos esse Reipub. semper duximus. pro lege Manilia, 11. a

Exigere veçtigalia. Q. frat. lib. 1. 1. 50. a

Quo tandem animo esse existimatis aut eos qui veçtigalia vobis pensitant, aut eos qui exercent atque exigunt: pro leg. Manil. 10. a

Quod quum pertinuisset Dolabella, vastata prouincia, correptis veçtigalibus, præcipuè ciuib. Romanis omnibus crudelissimè denudatis ac diuenditis, celerius Asia excessit. epist. 162. b

Voluptarias possessiones nolet Silius. Veçtigalibus autem ut his possum esse contentus, quæ habeo, sic vix minoribus. 12. ad Attic. 32

Equidem iam non ego veçtigalibus, & paruo contentus esse possum. ad Att. lib. 12. 141. 16. a

Quorum magna res aguntur, in vestris veçtigalibus exercendis occupatæ. pro lege Manil. 2. a

Veçtigalis.

Ager veçtigalis populo Kom. ex parte decima. in Ver. 170. b

Ita ciuitas vna socrū duabus mulierculis veçtigalis fuit. in Verr. 165. b

Is veçtigalem prouinciam fecit singulis rebus, quæcunque venirent, portorio imposito. in Pis. 69. a

Decem enim naues iussit L. Murenæ, populus Milesius ex pecunia veçtigali populi Romani fecerat. 3. Verr. 63

Agri veçtigales. contra Rul. 79. b

Græci sunt veçtigales. Q. frat. 296. b

Quas ciuitates L. Sylla pecunia accepta Senatusconsulto liberauisset, ut ex rursus veçtigales essent. 3. Offic. 117. a

Veçtigales & stipendiarios multos liberauit. de Prou. 8. a

Tradere equos veçtigales alicui. 2. Phil. 73. a

Melius hi, quā nos, qui piratas immunes, socios veçtigales habemus. 3. Offic. 65. a

Veçtis.

Si anguis veçtem circumplexus fuisse. de Nat. 121. b

Quæ molitio, quæ ferrameta, qui veçtes, quæ machinæ, qui ministri tanti muneris fuerunt. de Nat. d. 19

Demoliri signū, ac veçtib. labefactare conatur. 3. Ver. 84. a

Veçtius.

Veçtius ille, ille noster index, Cæsari (ut perspicimus) pollicitus est sese curaturum, ut in aliquam suspicionem familiaris Curio filius adduceretur. Itaque insinuat in familiaritatem adolecentis, & cum eo, ut res indicat, sæpe congressus, rem in eum locum deduxit, ut diceret sibi certum esse cum suis seruis in Pompeium impetum facere, eumque occidere. 2. ad Att. 61

Præsto se tibi ait futurum Veçtius, & obseruaturum, quemadmodum rationes ad ararium referas: ut si hanc ex fornore populo pecuniam nō retuleris, reddas societati. Veçtius tuus familiarissimus, Veçtius tuus affinis, cuius sororem habes in matrimonio: tuæ frater vxoris Veçtius, frater tui Quæstoris. 5. Verr. 143

P. Veçtium ad se accessit Quæstorem suum, cuius consilio vteretur. 7. Verr. 89

Vt teste, quo P. Veçtio Chilone, homine Equestris ordinis honestissimo atque ornatissimo: qui isti ita amicus & necessarius est, ut etiam si vir bonus non esset, tamen quod contra istum diceret, graue videretur. ita vir bonus est, ut etiam inimicissimus isti esset, tamen eius testimonio credi oporteret. 5. Verr. 142

Cn. Pompeius Sexti filius Consul me præfente, quum essem tyro in eius exercitu, cum P. Veçtio Catone duce Marforum inter bina castra collocutus est. 12. Phil. 338

Tu Tite Veçti, siqua tibi in Africa venerit hæreditas, vsu amittes, an tuum nulla auaritia, salua dignitate retinebis pro Flacco, 66

Veçtor, Veçtura, vide Veho.

Veçetus.

Ne tam vegeta mens in sanguine demersa iaceat. Tusc. q. lib. 1. 64. a. Id est, viua, integra.

Tu, quoniam quartana cares, & non modò morbum remouisti, sed etiam grauedinem, te vegetum nobis in Græcia sistis, & literarum aliquid interea. ad Att. lib. 10. 52

Vt illa tertia pars rationis & mētis eluceat, & se vegetam ad somniamdum: ac remque præbeat: & c. 1. de Diu. 109. a

Vehemens.

Ego qui vehemens in alios, inexorabilis in cæteros esse visus sum. pro Sylla, 184. b

Galba in meditando vehemens & incensus fuit. de Cla. 172. b

Vehemens homo. 5. Phil. 177

Vehemens vir & acer in ferro. 2. ad Att. 54

Qui illum impetum oratoris non habeat, & vehemens minus sit. de Orat. 113. b

Oratio vehemens & atrox: cui Oratio lenitatis & mansuetudinis opponitur. 2. de Orat. 110. a

Vehemens furere. 4. ad Att. 13

Nimium & vehemens, ferocisque natura. in Vatin. 2. a

Exordium dicendi vehemens & pugnant. 2. de Orat. 173. a

Inflamari acri & vehementi quadam incitatione. 2. de Or. 98. a

Literæ mittuntur isti à patre vehementes, ab amicis ite videret quid ageret, de Diodoro quò progredieretur. 6. Ver. 36. a

Hoc genus & acrimoniam habet, & vehementissimum est. ad Herenn. 33. b

Vehementer.

Vehementer aliquem accipere. 10. ad Att. 18

Admirari vehementer. 4. Acad. q. 113. a

Aduersari vehementer. 7. Verr. 140. a

Vehementer me agere fateor: iracundè nego. 8. Phil. 245. a

De summa autem agi prorsus vehemèter & seuerè volo. ad Att. 261. b

Inhibere illud tuum, quod mihi arriserat, vehementer displicet. Att. 210. b

Me vehementer excusatum volo, non negligentia mea fore, & c. 3. Verr. 72. a

Expectare vehemèter literas alicuius. ad Brutum, lib. 11. 15. 3. a

Quæ res nos vehementer fefellit. Lentulus ad Senatum, lib. 12. 15. 7. a

Quæ vehementer, acriter, animosè fiunt. 4. Tusc. q. 78. a

Sed quid ego tam vehementer inuehor? 6. Verr. 7. a

Vehementer loqui cum aliquo. 8. fam. 34. in epist. Cælii.

Nisi restituissem statuas, vehementer is minatur. 4. Ver. rin. 117. a

Nam illud vehementer repugnat, eudem esse beatum, & multis malis oppressum. 5. de Fin. 134. a. & 4. Acad. q. 83. a

Fateor non modò in socios, sed etiam in ciues militesque nostros persæpe esse seuerè ac vehemèter vindictam. 7. Ver. rin. 104. a

Vehementius & acrius. Att. 39. b

Displicet vehementissimè. 4. Acad. q. 241. a

Vehementissimè exercere se in aliqua re. de Or. lib. 1. 73. a

Nos Etesia vehementissimè tardarunt. Att. 96. b

Vehilius.

Ipsi etiam, qui amicitiam M. Antonii veriti, plus ei tribuerunt, quam fortasse vellem, M. Piso, & meus necessarius, & vir, & ciuis egregius, parique innocentia M. Vehilius, Senatus authoritati se obtemperaturos esse dixerunt. 3. Phil. 142

Veho.

Taurus qui vexit Europam. de Nat. d. 1. 54

Itaque dubitans, circumspiciens, hæsitans, multa aduersa reuertens, tanquam ratis in mari immenso nostra vehitur oratio. 1. Tusc. q. 116. a

Quò omnes, duce natura, vehimur. de Nat. d. 1. 2

Equus in quo vehetur, mecum vnà demersus, rursus apparuit. 2. de Diu. 208. a

Vehatur in effedo Trib. plebis. in Ant. 171. b

Ita totum animal mouebatur illud quidem, sed immoderate & fortuito, vt sex motibus veheretur. de Vniu. 55. a

Vehj per vrbem. in Pifo. 92. b

Cursor ad Olympia proficisci cogitans, visus est in somniis curru quadrigarum vehi manè ad coniectorem. 2. de Diu. rin. 213. a

Quum enim illam ad solenne & statutum sacrificium curru vehi ius esset, & c. 1. Tusc. q. 183. a

Vehi in aliqua nau. de Nat. d. 78. b

Quòd in eius quadrigem Cleomenes vectus esset. in Verrem, 259. b

Vehens.

Sed in te intuens Brute doleo, cuius in adolescentiam per medias laudes quasi quadrigis vehentem, transuersa incurrit misera fortuna Reipub. hic me dolor tangit, & c. de claris Orat. 185. a

Vectio.

Efficimus etiam domitu nostro quadrupedum vectiones. 2. de Nat. d. 226. a

Vector.

Vectores aduersa tempestate timidi & perterriti. 3. de Natura deor. 129. a

Si id vectores negarent, ac mecum simul interire, quam me tradere hostibus mallent. pro Sestio, 37. Id est, ii qui simul vehuntur.

Male vehi malo alio gubernante, quam tam ingratum vectore bene gubernare. ad Att. lib. 2. 24. 6. a

Et summi gubernatores in magnis tempestatibus à vectore admoneri solent. 7. Philip. 134. a

Vectura.

Vectura difficultas. in Verr. 101. b

Quo vectura genere. 7. fam. 42

Petii ab eo de mulis vectura, & vicis. Att. lib. 15. 35

Vt & mihi & populo cautum esset sine vectura periculo. epist. 28. b

Longa difficilique vectura. 3. Verr. 105. a

Misimus, qui pro vectura solueret. ad Att. lib. 1. 13. a

Vehiculum.

Quid horum non impudentissimum: vestitus an vehiculum? pro Mil. 111. b

Comparare furtorum vehiculum. 7. Verr. 48. a

Ego verò vehiculo, si nauis non erit, eripiam me ex istorum parricidio. ad Att. lib. 10. 202. 5. a

Omnèsque dii, qui vehiculis thesaurum solennes cœtus ludorum initis, & c. 7. Verr. 146. a

Nummus interea mihi Cæsar, neglectis vehiculis triumphalibus domi manet, & manebit. in Pifo. 48. a

Veii, Veientes.

Quid, quod in annalibus habemus, Veienti bello quum lacus Albanus præter modum creuisset, Veientem quendam ad nos hominem nobilem perfugisse, eumque dixisse, ex fati quæ Veientes scripta haberent, Veios capi non posse, dum lacus is redudaret: & si lacus emissus, lapsu & cursu suo ad mare fluxisset, perniciosum populo Romano. Sin autem ita esset eductus, vt ad mare peruenire non posset, tum salutaris nostris fore. Quum autem Veientes bello fessi, legatos ad Senatum misissent, tum ex his quidam dixisse dicitur, non omnia illum transfugam ausum esse Senatu dicere. In iisdem enim fati scriptum Veientes habere, fore vt breui à Gallis Roma caperetur: quod quidem sexennio post Veios captos factum esse vidimus. 1. de Diuin. 161. a

Certè ad rem nihil interfit, vtrum hunc ego comicum adolescentem, an aliquem ex agro Veiente nominem. pro Roscio Amer. 27. a

Veientinus.

Veientina tribus. pro Planc. 31

Veiovis.

Quid Veiovis facies: quid Vulcano? 3. de Nat. d. 85. a

Vel.

In his vel asperitatibus rerum, vel angustiis temporis. de Nat. deo. 85. b

Cui nostrum non licet fundos suos obire: aut res rusticas vel fructus causa vel delectationis inuisere? de Or. 106. b

Multorum vel honori vel periculo seruire. de claris Oratoribus, 131. a

Sunt ista quidem vel magna, vel potius maxima. Quin. fra. lib. 2. 16. 1. a

Cuius ego industria gloriaque fauceo, vel propter propinquam cognationem, vel quod, & c. vel quod, & c. pro Ligario, 138. b

Nā isto modo vel Consulatus vituperabilis est. de Leg. 188. b

Quam morosi sunt qui amant, vel ex hoc potes cognoscere. epist. 102. b

Occupationum mearum vel hoc signum erit, quòd epistola librarii manu est. ad Att. lib. 4. 85. 1. a

Vel illo ipso acerrimo iudice quaerente. pro Rosc. Ame. 52. a

Vel Lentulum, & c. ad Q. frat. 305. b

Vt vel perire maluerit, quam perdere omnia. a

Cum id certè sit vel maximè Atticum. Orat. 205. b

Hoc mihi videtur vel maximè confirmare, & c. de Natura deor. 58. b

Hoc vno præstatum vel maximè feris. 1. de Orat. 17. a

Statuere enim qui sit sapiens, vel maximè videtur esse sapientis. 4. Acad. q. 17. a

Sophistes temporibus illis vel maximus. de Nat. d. 1. 44

Hæc sunt omnia ingenii vel mediocri, exercitationis autè maximæ. 2. de Orat. 65. a

Hoc in genere neruorum vel minimum, suauitatis autem est plurimum. in Orat. 49. a

Vt cum Sophocles vel optimè scripserit Electram. lib. 1. de Finib. 4

Nam quòd in publicanorum causis vel plurimum ætatis meæ versor, & c. 4. Verr. 131. a

Vel potius eblandire, & c. 16. ad Att. 49

Vt ipsis sententiis, quibus proluserunt, vel pugnare possint. de Orat. 138. b

A curia autem nulla me res diuelleret, vel quod, & c. ad Att. 20. b

Vel quod ait Luceius, L. Flaccum sibi dare cupisse, vt à fide se abduceret, sestertium vicies. pro Flacco, 64. a

Vel quod est in eodem decreto scriptum, homines clarissimos ciuitatis, amplissimis vfos honoribus hoc Prætor circumuentos. pro Flacco, 35. a

Vel quod multo etiam minus esse ferendum. pro Plancio, 6. a

Per me vel stertas licet, non modò quiescas. Acad. q. 23. b

Vident adhuc post legem Tribunitiam vnum Senatorem vel tenuissimum esse damnatum. 2. Verr. 28. a

Velabrum, Velatus, vide Velum.

Veles, siue Volites.

Me autem à te, vt scurram velitem, malis oneratum esse, non modestè tuli. 9. fam. 46

Militari more veterum velocissimi, cum scutis leuibus, pedites ad hoc ipsum exercitati, iisdem miscendi, quos expeditos quasi volitantes, volites appellabant. de Rep. a

Vt hastæ velitibus amentatæ traduntur, sic, & c. de Cla. 147

Velitor.

Hæc est iniqua certatio, non illa, qua tu contra Alphenum velitabaris. pro Quint. 48. alia exemplaria sic legunt, Quatum contra te Alphenum velitabatur.

Velia.

Amabilior mihi Velia fuit, quòd te ab ea sensu amari. Sed quid ego dicam te, quem quis non amat? epist. 37

Incitasti verò tu me Brute Velia: quāquam enim dolebam, in eam me vrbem ire, quam tu fugeres, & c. ad Brut. 23

Atque ego celeriter Velia deuctus, Brutum vidi: quanto meo dolore non dico. turpe mihi ipsi videbatur, in eam vrbem me audere reuerti, ex qua Brutus cederet: & ibi velle tutò esse, vbi ille non posset. 1. Philip. 6

Vt primum Velia nauigare cœpi, institui Topica Aristotelica conscribere, ab ipsa vrbe commonitus amantissima tui. 7. fam. 36

Velientes.

Nescio quid Velientes verebantur. 7. fam. 37

Has sacerdotes video ferè aut Neapolitanas, aut Velientes fuisse fœderatarum sine dubio ciuitatum. pro Corn. 44

Num igitur aut fundos factos Velientes, aut sacerdotem illam ciuem Rom. factam non esse, aut fœdus & à senatu & à pop. Rom. violatum arbitramur? pro Corn. Bal. 46

Velientibus omnibus data ciuitas. pro Corn. Balbo. 44

Velificari, Velificatus, Velificatio, vide Velum.

Velinus.

Velinus lacus à M. Curio emissus, intercisso monte in Nar defluit. 4. ad Att. 36

Velina tribus. 4. ad Att. 38

Velle, vide Volo.

Vello, is.

Tum illa ex patellis & thuribus quæ vellerat, ita scitè in aureis poculis illigabat, & c. 6. Verr. 48. a

Vellens.

De spinis vellentium, vt Stoici, nec ossa nudantium. de Fin. lib. 4. 5

Vellico.

Qui more hominum inuidet, in conuiujs rodunt, in circulis vellicant, vbique carpunt. pro Corn. Balb. 47

Velocitas.

Quid si in ipso corpore multa voluptati præponenda sunt, vt vires, valetudo, velocitas, pulchritudo? 2. de Fin. 180. a

Pernicitas & velocitas. 5. Tusc. q. 64. a

Velocitas, corporis celeritas appellatur. Tusc. quaest. lib. 4. 24

Velocitas ingenii etiam laus habetur, propter animi multarum rerum breui tempore percursionem. Tusc. quaest. lib. 4. 24

Videmus alios velocitate ad cursum, alios viribus ad luctandum valere. 1. Offic. 149

Non viribus, aut velocitatibus, aut celeritate corporum res magnæ geruntur, sed consilio, autoritate, sententia, & c. Cat. 16

Velociter.

Sunt autem optimæ curæ de salute patriæ, quibus agitur & exercitatus animus velocius in hanc sedem & domum suam peruolabit. in Somn. Scip. 32. a

Quæ velocissimè mouebantur, ea celeritate vinci à tardioribus: & quum superabant, superari videbantur. de Vniu. 39. a

Velfurus Iupiter.

A te Iouis Velfuri fanum antiquissimum barbarorum, sanctissimumque directum est, tua scelera dii immortales in nostros milites expiauerunt. in Pis. 67

Velum.

Nunc iam quocumque feremur, danda nimirum vela sunt. Orat. 203. b

Et ad id, vnde aliquis flatus ostenditur, vela do. de Orat. 125. b

Vela contrahere. 1. ad At. 36. pro, remittere aliquid de actionum vehementia.

Vtrum igitur mauius statimne nos vela facere? an quasi è portu egredientes paululum remigare? Tusculan. quaest. 211. b

Princeps Cleomenes in quadrigem Centuripina malum erigi, vela fieri, præcidi anchoras imperauit. 7. Verr. 70. a

Vtrum panderem vela orationis, an eam antè paululum dialecticorum remis propellerem? Tusc. q. lib. 4. 8

Tetra enim res est, misera, detestabilis, omni contentione, velis (vt ita dicam) remisque fugienda. 3. Tusc. q. 43. a

Socii Catilinæ velis amicti, non togis. in Cat. 109. b

Cum his velis equisque, vt dicitur, si honestatem tueri ac retinere sententia est, decertandum est. 3. Offic. 159

Nunc quando confecta sunt omnia, dubitandum non est, quin equis velis. 9. fam. 12

Tabernacula carbasseis intenta velis. in Verr. 241. b

Multis enim simulationum inuolucris tegitur, & quasi velis quibusdam obtenditur vniuersiusque natura. 1. ad Q. frat. 11

Velis passis ad portum peruehi. Tusc. q. lib. 1. 107

Cum ipse archiprator cum grege prædonum plenissimis velis nauigares. pro Dom. 218. b

Velifico.

Quòd si quis vestrum spe ducitur, se posse turbulenta ratione honori velificari suo: primum me Consule id sperare desistat. 1. de Leg. Agr. 17

Velificatus.

Quare tibi suadeo, quicunque est istic status rerum, diligenter & cautè perscribas: ne aut velificatus alicui dicaris: aut aliquid, quod referret scire, reticuisse. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 30

Velificatio.

Quum verò id possis mutata velificatione assequi; stultum est eum tenere cum periculo cursum, quem ceperis. ad Lentulum, lib. 1. 50

Veliolans.

Aduenit, & fera veliulantibus Nauibu' compleuit manus littora. 1. de Diuin. 118. a

Velo, as.

Triumphii nomine tegere & velare cupiditatem suam. in Verr. 91. b. & in Pis. 44

Velatus.

Tu, tu inquam capite velato, concione aduocata, foculo posito, & c. bona illius conferuasti. pro Domo sua, 95. a
At verò apud maiores tanta religionis vis fuit, vt quidam imperatores etiam seipfos diis immortalibus, capite velato, verbis certis pro Repub. deuouerent. 2. de Natura deor. 14. a

Velabrum.

In eoque sum maiorum exemplum secutus, qui hunc honorem mulieri Laurentiæ tribuerunt, cuius vos Pontifices ad aram in velabro facere soletis. ad Brut. 37

Velut.

Velut apud Socraticum Æschinem. de Inuent. 52. b
Velut ex ea disputatione. Tusc. q. 175. b
Si conabitur, & c. eius conatum refutabo, velut hesternò die, cum, & c. de Arusp. 6
Ideo multa coniecta sunt, aliud alio tempore: velut hoc, T. Annus, & c. ad Q. frat. lib. 3. 17. 28. a
Non elogia monumentorum id significant, velut hoc ad portam. 2. de Fin. 184. a
Velut in cantu, & c. sic in corpore, & c. Tusc. q. 152. b
Velut in hac quæstione. de Nat. d. 2. b
Velut in hac re. in Verr. 222. b
Velut iste chorus virtutum, & c. Tusc. q. 230. b

Veluti.

Bestiæ quæ gignuntur in terra veluti crocodili. 2. de Natura deor. 184. a

Vena.

Vena quæ caua appellatur, hæc à iecore ad cor pertinet. 2. de Nat. d. 104
In alterum ventriculum cordis, sanguis à iecore per venam illam cauam influit. de Nat. d. 54. b
Venæ & arteriæ micare non desinunt quasi quodam igneo motu. de Nat. d. 2. 18
Nerui sicut venæ & arteriæ, à corde tracti & profecti, in corpus omne ducuntur. de Nat. d. 54. b
Venæ auri & argenti, æris, ferri, & c. Diuin. lib. 1. 98
Cui viperino morfu venæ viscerum Veneno imbutæ, tetros cruciatus cient. 2. de Fin. 151. a
Sicut venæ sic mouentur, is habet febrim, & c. & is febrim non habet. de Fato, 24. a
Nos æris, argenti, auri venas penitus abditas inuenimus, & ad vsum aptas, & ad ornatum decoras. 2. de Natura deor. 227. a
Adde etiam reconditas auri argentique venas, infinitamque vim marmoris. 2. de Nat. d. 143. a
Venas sibi omnes & viscera aperit. 8. familiarium, 42. in epist. Cælii.
Quem ne, & c. sed & medico, quem tecum eduxeras, imperasti, vt venas hominis incideret. in Pis. 66. a
Socio, amico, libero foedissimè & crudelissimè venas incidere. de Arusp. resp. 30. a
Sanguis per venas in omne corpus diffunditur, sicut spiritus per arterias. de Nat. d. lib. 2. 208. a
Acuto homine nobis opus est, & c. Teneat oportet venas cuiusque generis, ætatis, ordinis, & eorum, apud quos aliquid ager, aut erit acturus, mentes, sensusque degustet. 1. de Orat. 113
Medici signa quædam habent ex venis, & ex spiritu ægroti, multisque ex aliis futura præsentiant. de Diuinatione, 138. b
Periculum autem residebit, & erit inclusum penitus in venis atque in visceribus reipub. in Catil. 22

Venabulum.

Sed quæ potest homini esse politico delectatio, quæ aut homo imbecillus à valentissima bestia lanietur, aut præclara bestia venabulo transfuerberatur? Mario, lib. 7. 3
Venafrum, ri, oppidum. ad Att. 318, & 111. b

Venafranus.

Albanus æger est, Setinus, Priuernas, Fundanus, & c. ab alia porta, Capenas, Faliscus, Sabinus, Reatinus, Venafranus, Alifanus, & Trebulanus. in Rul. 68'

Totus ille tractus celeberrimus Venafranus, Alifanus, tota denique nostra illa aspera, & c. pro Planc. 18

Venalis, Venalitiis, vide Veneco.

Venaticus, Venatio, Venator, Venatus,

vide Venor.

Vendibilis, vide Vendo.

Vendico.

Sed me neque honoris, neque ætatis excusatio vendicat à labore. pro Sylla, 19
Non nobis solum nati sumus, ortusque nostri partem patriæ vendicat, partem amici. 1. Offic. 34. a
Cæterarum rerum partem aliquam sibi quisque vendicat. in Orat. 34. a
Sed meorum periculorum rationes vtilitas reipublicæ vendicat. in Cat. 81
Homerum Colophonii ciuem esse dicunt suum, Chii suum vendicant, Salamini repetunt, Smyrniæ verò suum esse confirmant. pro Arch. poeta, 14. a
Itaque se ex suspitione tanti sceleris, & omni hominum sermone vendicauit. pro Syl. 17. b
Vt etiam si id Milo fecisset, cuncta ciuitas eam laudem pro sua vendicaret. pro Mil. 109. b
Quoniam in eo studio ætatem consumpsi, si id mihi assitmo, videor id meo iure quodammodo vendicare. 1. Officiorum, 3
In libertatem vendicare vult: minimè. quid, & c. Parad. 124. b. Alias, vindicari.
Vendicare se alicui, & Vendicare aliquem iudiciis. ad Atticum, 64. b
Existimationi hominum se vendicare. 5. Verr. 113. a
Vendicatus.
Solutus, & in libertatem vendicatus. de Nat. deor. 1. 40
Vendo.
Vendo meum non pluris quam cæteri, fortasse etiam minoris, quum maior est copia. 3. Offic. 67. a
Cur igitur Metello non ita magno vendidisti? 5. in Verrem, 104. a
Vendidisti præclare. 13. ad Att. 13
Quæro si ipse excogitare non poterat, quemadmodum plurimo venderet. 5. Verr. 35. a
Sed nihil tanti fuit, quo venderemus fidem nostram & libertatem. ad Brut. 45. in epist. Bruti.
Cætera sine insidiis agere, & quoniam vendat, velle quam optimè vendere. 3. Offic. 67. a
Eum non ita commodè posse eo tempore, quæ proscriptisset, vendere. pro Quint. 9. a
Vendere æstimationes. 9. fam. 44
Vendere aliquid alicui grandi pecunia. pro Sest. 15. b
Aliquid quamplurimo vendere. 3. Offic. 66. a
Vendere auctionem. pro Quint. 11
Vendere beneficia. 13. fam. 61
Quam optimè vendere. Offic. 62. b
Si hubertas in percipiendis fructibus fuit, consequitur vilitas in vendendis: vt aut malè vendendum intelligas, si processit: aut malè perceptos fructus, si rectè licet vendere. 5. Verr. 195. a
Cum in vendendo eam rem scisset, & c. Offic. 65. b
Fanum grandi pecunia venditum. pro Sestio, 47. a
Habetis vnus ciuitatis firmum auxilium, amissum, ac venditum pretio. 7. Verr. 48. a
Venditor.
Venditor tribus alicuius. pro Planc. 31
Vt nequid omnino, quod venditor nolit, emptor ignoret. 3. Offic. 67. a

Mercatores prouinciarum ac venditores nostræ dignitatis. post red. in Senatu, 8. a

Feci quod sæpe liberales venditores solent, vt quum ædes, fundumve vendiderint, & c. in Top. 54. a

Venditio.

Ostendit, si sublata sit venditio bonorum, illum pecuniam grandem amissurum. pro Rosc. Amer. 64. a

Nonne sestertium centies & octogies, quod, quasi vasarii nomine, in venditione mei capitis ascripseras: in Pisonem, 68. a

Venditiones fraudulentæ. Offic. 3. 110

Proscriptiones, venditionesque fieri. pro Rosc. Amer. 75. a

Vendito.

Tusculanum venditat, vt si possit, emat Pacilianam domum. ad Att. lib. 1. 33

Quibus optimatibus, dii boni, qui nunc quomodo occurrunt: quomodo autem se venditant Cæsari: ad Att. lib. 8. 169. 2. a

Istius omnia decreta, imperia, literas peritissimè & callidissimè venditabat. 4. in Verr. 94. a

Non intelligebat ea, quæ clarè diceret, ita illos audituros, quibus se venditabat, vt vos quoque audiretis, qui id non probabatis. pro Sylla, 22

Fallacissimè venditare se alicui. ad Atticum, 134. b. pro Syl. 172. b

Venditare se hominum existimationi. 5. in Verr. 103

Cum is P. Tullioni nauaret operam, atque ei sese, cui totus venierat, etiam vobis inspectantibus, venditaret. de Arusp. resp. 1

Venditare ingenium, & ostentare memoriam. ad Herennium, 15. b

Venditatio.

Quamquam à multis ipsa virtus contemnitur, & venditatio quædam atque ostentatio esse dicitur. de Amic. 71

Quoniam mihi quidem laudabiliora videtur omnia quæ sine venditatioe & sine populo teste sunt. 2. Tusculan. quæst. 55

Vendibilis.

Horum ætati propè coniunctus L. Gellius, non tam vendibilis orator, quam vt nescires quid ei deesset. de Claris Orat. 90. a

Docet hominem quid possit fieri: illi bona res, huic vendibilis videbatur. 3. Verr. 77

Accedit salicita ad Minturnas, adiungetur etiam illa via vendibilis Herculanea, multarum deliciarum & magnæ pecuniæ. 2. de Leg. Agr. 46

Tamen illius vendibilem orationem religio deorum immortalium nobis defendentibus facile vincebat. de Amicitia, 79

Nam vt sint illa vendibiliora, hæc vberiora certè sunt. lib. 1. de Fin. 10. illa, scilicet iurisperitorum. hæc, scilicet philosophorum.

Venenum.

Omnia præterea quæ solent esse indicia & vestigia veneni, in illius mortuæ corpore fuerunt. pro Cl. 22. a

Ex hac igitur domo progressa ista mulier, de veneni celeritate dicere audebit: pro Cælio, 47. a

Vim veneni aiunt Cælium esse expertum in seruo quodam ad rem ipsam parato, cuius perceleri interitu esse ab hoc comprobatum venenum. pro Cælio, 50. b

Venenum biberunt Theramenes & Socrates. Tusc. quæst. 169. b

Dare venenum alicui. pro Cluent. 27. b. & pro Cælio, 49. b

Cluentius manifestò venenum deprehendit. pro Cl. 14. a

Qui venenum malum fecit, fecerit. pro Cl. 119. a

At hic nuper fororis filio infudit venenum, non dedit. 11. Philip. 298. a

Cum venenum obbibissent. Tusc. q. 169. b

Venenum quod eiusdem Clodia necandæ causa parasse Cælium criminantur. de Cl. Orat. 151. a

Verèque ei, qui venenum præbuerat, mortem est eam auguratus, quæ breui consecuta est. 1. Tusc. q. 154. a

Fuit suspicio, Themistoclem veneno sibi consciuisse mor-

tem. de Clar. Orat. 168. b.

Veneno necare aliquem. Offic. 3. 115

Oppianicum veneno necatum esse, quod ei datum sit in pane per M. Afellium. pro Cl. 135. a

Eo denique veneno C. Oppianicum fratrem necauit. pro Cluent. 22. a

Occidere aliquem veneno. pro Rosc. Amer. 61. a

Qui quodam quasi veneno perficiat, vt veros hæredes moueat. Offic. 3. 100

Varius Metellium veneno sustulit. de Nat. d. 76. b

Obiectum est C. Vibium Capacem ab hoc A. Cluentio veneno esse sublatum. pro Cl. 132. a

Tum hæc quotidiana, sic, venena, peculatus. de Nat. 74. b

Hi pueri tam lepidi ac delicati, & c. ficas vibrare, & spargere venena didicerunt. 2. in Catil. 42. a

Quum sibi venenis ereptam memoriam diceret. in Orat. 71. a

Sed ita lenibus vt videbantur venenis, vt posse viderentur sine dolore interire. ad Att. lib. 2. 36. 2. a

Venenum, per translationem.

Molesta veritas est, si quidem ex ea nascitur odium, quod est venenum amicitia. Læli. 75

Veneficus.

Quis tota Italia veneficus? 2. in Catil. 30. a

Nimirum rectè veneficum appellas, à quo tibi præsentem pestem vides comparatam. 13. Philip. 363. a

Veneficum audes appellare eum verum qui tuis veneficiis remedia inuenit? 13. Philip. 363. a

Veneficium.

Quæstio veneficii. pro Cluent. 18. b

Altera tantummodo consuetudinis causa timidè & diffidenter attingere rationem veneficii criminum. pro Cluentio, 1. a

Idque veneficii & cationibus Ticinæ factum esse dicebat. de Cl. Orat. 115. a

Neque enim de sicariis, veneficiis, testamentariis, & c. Offic. 95. a

De sicariis, de veneficiis, de peculatu inficiari necesse est. de Orat. 118. b

Venenatus.

Spiritus venenatus. ad Heren. lib. 4. 229. a

Vipera venenata ac pestifera. de Arusp. resp. 47. a

Falsum crimen quasi venenatum telu iacere. pro Quint. 5. a

Pantheræ, quæ venenata carne capiuntur, remedium habet: quo cum sunt vsæ, non moriuntur. de Nat. d. lib. 2. 189. a

Cum Ptolemæus telo venenato ictus esset. de Diuin. 136. b

Capræ confixæ venenatis sagittis. de Nat. d. lib. 2. 189. a

Quoniam vos assentationibus & venenatis muneribus venistis. 13. Philip. 373. a

Veneco.

Venenatque scripta eius, & c. de Fin. 85. b

Populis veniebant immanitates. in Ant. 178. b

Mancia venibant Saturnalibus tressis. ad Att. 79. b. alias, veniebant.

Hic venit à te, antequam Romam venit. ad Heren. 30. b

Primo anno venierunt eius agri decumæ medimna xviii. in Verr. 164. b

Primum hoc videamus, eius hominis bona qua ratione venierunt, aut quomodo venire potuerunt. pro Roscio Amer. 74. a

At Amestratinos homines tenues, & c. cogis eos plus lucri addere, quam quanti venierant, quum magno venissent. 5. Verr. 75. a

Si horti venibunt, quid fieri possit, cogitabimus. ad Att. lib. 12. 50

Et is, quem putabant magistrum fore, si bona venirent, L. Pontius. ad Att. lib. 1. 1. 7. a

Prædæ sectio non venierit. de Inuent. 58. b

Si ex edito possidisti, quæro cur bona non venierint? pro Quint. 49

Atque ei sese, cui totus venierat, etiam vobis inspectantibus venditaret. de Arusp. resp. 1. a

Malo compilari, quam venire. 2. de Orat. 149. a

Negaret esse in malis, capi, venire, interfici, patriam amittere. 4. de Finib. 38. a
 Sed homo acutus ei mandasti potissimum cui expediret, sed iud venire quamplurimo. ad Marium, lib. 7. 2. 1. a
 Ex proximis literis cognoui prædia non venisse. ad Att. 17. b
Venalis.
 Denique ille nouitius Ligur, venalis ascriptor & subscriptor tuus, quum, &c. pro Domo sua, 39. a
 Habere fidem venalem. 5. Verr. 122. a
 Proponere fidem venalem. 4. Verr. 55. a
 Venalem in Sicilia iurisdictionem habuit. in Ant. 132. b
 Næuius qui vocem venalem habuerat. pro Quint. 7
 Salustius nihil in eo honore non venale habuit, cuius aliquis emptor fuerit. in Salust. 244. b
 Venale proficere. 7. fam. 51. in epist. M. Curii.
 Syri venales. de Orat. 133. b
 Cum domi tuæ turpissimo mercatu omnia essent venalia. in Ant. 161. b
 Non enim hæc venalia sunt, quæ quidem placeant. ad Q. frat. 324. b
 Cappadocem modo abreptum de grege venalium dices. Postquam. 207. b
 Manlianæ leges venalium vendendorum. de Orat. 106. b
 Publicius qui ex Gallia pueros venales isti adducebat. pro Quint. 12. a
 Venales quidem se hortos non habere dixit. 3. Offic. 75. a
 Possessiones venales ac proscripitas hac lege video. contra Rul. 89. b
 Ut haberet omnia iura regni venalia. in Ant. 185. b
Venality.
 Neque me diuitiæ mouent, quibus omnes Africanos & Lælios multi venality, mercatoresque superarunt. in Orat. 137. a
Venerius.
 Ille autem homo venerius, & affluens omni lepore & venustate, de bonis illius in æde Veneris argenteum Cupidinem posuit. 7. in Verr. 111. a
 Ad quos tu Decumanus, Diognetus, Venerium misisti, noui genus Publicani. 5. Verr. 73
 Venerione seruo te Prætoris talis, vir Senator populi Rom. quæstui fuit. 5. Verr. 78
 Profecto iste nunquam tam amens fuisset, ut ex agro populi Rom. plus frumenti seruo Venerio, quam Prætori tribui pateretur, nisi omnis ea præda serui nomine ad istum ipsum perueniret. 5. Verr. 75
Veneror.
 Deos auguste omnes, sancteque veneramur. 3. de Natura deor. 72. a
 Eiusque inuentori & principi gratias exultantes agunt, eumque venerantur ut deum. 1. Tusc. 76. a
 Simulachra ex suis sublata in foro venerantur. in Verr. 87. & 222. b. & in Ant. 180. b
 Cum ignorit omnibus, qui multa deos venerati sint contra eius salutem. 6. fam. 27. in epist. Cecinæ.
 Dii quos colere, precari, venerarique solemus. de Nat. d. lib. 1. 162. a
 Quod in precibus & gratulationibus non solum id venerari, verum etiam osculari solent. 6. Verr. 84. a
 Lapidem è sepulchro venerari. pro Plancio, 77. a
Venerandus.
 Non eos, in deorum immortalium numero, venerandos, à nobis & colendos putatis. 2. de Lege Agr. 92. a
Veneratio.
 Nam & præstans deorum natura, hominum pietate coleretur, quum & æterna esset & beatissima: habet enim venerationem iustam quicquid excellit. 1. de Nat. d. 65. a
Venia.
 Datur etiam venia concinnitati sententiarum. in Orat. 21. a
 Vix ut mihi tenuis quædam venia daretur excusationis, quod, &c. 2. de Orat. 108. a
 Est enim quatenus amicitia dari venia possit. de Ami. 107. b
 Hoc proverbio, neque Gygi illi potest venia dari, neque huic, &c. Offic. 69. b

Veruntamen illis imperatoribus laus est tribuenda, quod egerunt: venia danda, quod reliquerunt. pro Leg. Man. 4. a
 Ad eius facti deprecationem ignoscendi petenda venia est. Part. 241. b
 Mihi errato nulla venia, recte facto exigua laus proponitur. contra Rul. 67. b
 Cur tu fortunæ illorum innocetium veniam ac locum non dedisti. in Verr. 262. b
 Cæsar tibi amantiissime petenti veniam non dedit. ad Q. frat. 320. b
 Dabunt igitur mihi veniam ciues mei, vel gratiam habebunt, quod, &c. de Diuin. 109. b
 Dare necessitati veniam. 2. Offic. 82. a
 Cui non apud vllum ordinem maximorum scelerum venia vlla ad ignoscendum dari potest. in Pis. 79. a
 Qui tulissent acerbius veniam illi dari. Ampio, lib. 6. 12. 7. a
 Voluntario maleficio venia dari non oportere. 1. de Inuent. 114. a
 Cn. Pompeius diutius furori suo veniam daturum non arbitrabatur. pro Dom. 226. b
 Cæteris autem, si errorem suum deposuerint, &c. veniam & impunitatem dandam puto. 8. Philip. 255. a
 Cum à te non solum liberationem culpæ, sed etiam errati veniam impetrauissent. pro Lig. 1. a
 Ab Ioue pacem ac veniam peto, precorque ab eo ut, &c. pro Rab. perd. reo. 3. a
 Fatetur aliquis se peccasse, & eius delicti veniam petit: nefarium est facinus ignoscere. pro Mur. 57. a
 Peterem veniam errato L. Cæcili ex intimis vestris cogitationibus. pro Syl. 179. b
 Ab aliquo, cui te purges, veniam petere. Orat. 218. b
 In bellis gerendis à diis immortalibus pacem & veniam petere. pro Font. 280. b
 Hæc si tibi tuus parens diceret, posses ab eo veniam petere: posses, ut tibi ignosceret, postulare. 7. Verr. 108. a
 Etiam si paulo minus utilis nobis sententia videtur, veniam tamen aliquam dolori meo tribueritis. de Prouinc. 69. b
Veniam dare, permittere.
 Veniam ad vos, si mihi Senatus dat veniam. ad Heren. lib. 4. 165. a
 Veniam non dedit, uti rescriberet. 3. ad Q. frat. 8
 Impetraui à Salaminiis ut silerent, veniam illi quidem mihi dederunt. ad Att. 85. b
 Sed cum, &c. dabis hanc veniam mi frater, ut opinor, &c. 1. de Orat. 13. a
 Date nobis hanc veniam, ut ea, quæ sentitis de omni genere dicendi, subtiliter prosequamini. 1. de Orat. 49. a
 Quæso à vobis, ut in hac causa mihi detis hanc veniam. pro Archia, 2. a
 Quis tam durus hanc mihi non daret veniam? Orat. 110. b
 Si mihi veniam, quam peto, dederit, utar illius conditione: sin minus, impetrabo aliquid à me ipso. ad Atticum, lib. 9. 188. 1. a
 Dare veniam homini impudenter petenti. ad Atticum, lib. 5. 110. 15. a
 Deprecationem, vacationem adolescentiæ, veniamque petere. pro Cæl. 43. b
 Ut molestè ferrem tantum ingenium (bona venia me audies) in tam leues, ne dicam in tam ineptas sententias incidisse. 1. de Nat. d. 81. a
 Quapropter vos oro atque obsecro Iudices, ut attentè, bonæque cum venia, verba mea audiat. pro Roscio Amerino, 6. a
 Bona hoc tua venia dixerim. Diuin. lib. 1. 26. & 3. de Leg. 31
 An verò (bona venia huius optimi viri dixerim Scæuolæ) tu, &c. de Orat. 106. b
 Bona tua venia dixerim. pro Rab. 128. b
 Quare frater bona tua venia dixerim, ista sententia obest impiissime. de Leg. 191. b
Venio.
 Venit dies. pro Planc. 55
 Venit legi dies, Terentius intercessit. ad Atticum, lib. 4. 85. 9. a

Pugiles verò, &c. sed quia perfundenda voce omne corpus intenditur, venitque plaga vehementior. 2. Tusc. 96. a
 Venit quæstio. pro Corn. Balb. 37
 Sæpe enim venit ad aures meas, te idem istud nimis crebro dicere. pro Marc. 14. a
 Venit res ad hæredem. pro Quint. 22
 Si venit ad meliores victoria. 4. fam. 31
 Venit enim mihi fani, loci, religionis illius in mentem, versantur ante oculos omnia. 6. Verr. 99. a
 Venit enim mihi in mentem oris tui. pro Rosc. Amer. 58. a
 Venit enim mihi Platonis in mentem, quem accepimus primum hinc disputare solitum. 5. de Finib. 3. a
 Idque dum cogitat, non minus sæpe ei venit in mentem potestatis, quam æquitatis tuæ. pro Quint. 3. a
 In mentem tibi non venit, quid negotii sit causam publicam sustinere. 1. Verr. 15. a. & 1. Tusc. 45
 Venit in mentem à te requirere. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 2
 Venit mihi in mentem subuereri interdum. 4. fam. 33
 Veniunt hæreditates. pro Flacc. 65
 Omnes qui istinc veniunt, ita de tua virtute commemorat. Q. fr. lib. 1. 1. 55. a
 Nam hinc ad Remp. plurima commoda veniunt. 1. de Inu. 8. a
 Mulieres verò in India, quum est cuiusque earum vir mortuus, in certamen iudiciumque veniunt. 5. Tusc. 113. a. & 5. de Fin. 65
 Postridie mane homines in concionem veniunt, quærent quid optimum factu sit. 3. Verr. 47. a
 Quæ in controuersiam veniunt, de his, si placet, differamus. 4. de Finib. 41. a. & pro Quint. 20
 Alii capti, alii interclusi non veniunt in dubium de voluntate, eo minus scilicet, &c. ad Att. lib. 11. 223. 3. a
 His autem formis atque corporibus, sicut omnibus rebus, quæ sub aspectum veniunt, sedes opus est. 2. de Orat. 194. a
 Quia veniebat à Roscio, plus etiam scire, quam sciebat, videbatur. pro Rosc. Comædo, 18. a
 Ut ad quem summus moeror morte sua veniebat, ad eundem summus etiam quoque perueniret. pro Quint. 8. a
 Nunquam enim res ad manus atque ad pugnam veniebat. in Verr. 241. b
 Veniebat mihi in mentem queri. 4. fam. 39
 Quæ mihi veniebant in mentem, quæ ad te pertinere arbitrabar, quod, &c. ad Thermum, lib. 2. 17. 7. a
 Non veni adiutor, sed auditor. de Nat. d. 1. 14
 Veni in eum sermonem, ut dicerem, &c. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 5. 8. a
 Quod verò in C. Marii suauissimi doctissimi que hominis familiaritatem venisti, non dici potest quam valde gaudeam. ad Trebatium, lib. 7. 15. 2. a. & 4. in Verr. 122
 Neque amissis sacris paternis, in hæc adoptiua venisti. pro Domo sua, 28. a
 Eunti mihi Antium, & gladiatores Marci Metelli cupidè relinquenti, venit obuius tuus pater. ad Att. lib. 2. 16. 1. a
 Mihi credite, maior hæreditas venit unicuique vestrum in iisdem bonis à iure & à legibus, quam ab iis, à quibus illa ipsa bona relicta sunt. pro Cecin. 54. a
 Sed neque emisti, neque hæreditate venit, neque domi natus est, neque donatus est. 1. de Inuent. 95. a
 Is cum prima luce Pomponii domum venit. Offic. 74. b
 Ego, si Pompeius manet in Italia, nec res ad pacationem venit, longius bellum puto fore. ad Att. lib. 9. 181. 9. a
 Atque oratorum quidem laus ita ducta ab humili venit ad summum, ut iam senescat, breuique tempore ad nihilum ventura videatur. 2. Tusc. q. 8. a
 In hanc calamitatem venit propter prædiorum bonitatem & multitudinem. pro Rosc. Amer. 29. a
 Quod quoniam iam in consuetudinem venit, &c. reprehendum fortasse minus. pro Cecin. 4. a
 Iam in proverbi consuetudinem venit, Largitionem fundum non habere. 2. Offic. 79. a
 Venit enim iam in contentionem, utrum sit probabilis, &c. 2. de Diuin. 192. a. & Offic. lib. 2. 104
 Neque ferè vnquam venit in contentionem de accusando, qui Quæstor fuisset, quin repudiaretur. 1. Verr. 34. a

Nouo quodam genere in summam gloriam venit. ad Att. lib. 2. 35. 4. a
 Venit in periculū, ne & ea quæ relicta, & hæc quæ ab ipso parata sunt, amittat. pro Mur. 51. a
 Etiamne si vi eiecit etiamne si clam, si precario venit in possessionem. 3. de leg. Agr. 7. a
 Scilicet defendam Decianum, qui tibi in suspicionem nullo suo delicto venit. pro Flacco, 63. a
 Venimus maturius. Academ. quæst. ed. 1. lib. 2. 9
 Tamè ad istum venerunt emptum locum illum Senatoriū, non solum veteres, sed etiam noui. 4. Verr. 86. a
 Is ad quem morte Roscii diuitiæ venerunt. pro Sexto Roscio, 33. b
 A Cn. Pompeio ad Delotarū legati literæque venerunt. pro Deiot. 145. b
 Deinde quædam in consuetudinem ex vtilitatis ratione venerunt. 2. de Inuent. 240. a
 Postremo, in eum casum veneram, ut omnis mearum fortunarum status vnus iudicii periculo contineretur. pro Cl. 65. a
 Nonnullam in spem veneram, posse me aliquid ex istis discere. 2. de Orat. 120. a
 Ad vadimonium non venerat, ut ais, is quicum tibi affinitas, societas, &c. intercedebant. pro Quintio, 27. a
 Et quidem isti libri duo Philonis, &c. tum erant allati Alexandriam, tumque primum in Antiochi manus venerat. 4. Acad. 23. a
 In spem venerant, quod neque, &c. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 8. a
 Alacris obuiam mihi veniet, complexum exoptans meum. 4. Tusc. 110. a
 Sed si res in contentionem veniet, nimirum Themistocles est author adhibendus: &c. 2. Offic. 104. a
 Venient in medium: dicent quid statuerint. 4. Verrinarum, 126. a
 Nam quum omni vitio carere lex iubeat, ne veniet quidem in eum ordinem vnquam vitii particeps. 3. de Leg. 43. a. & 6. Verr. 21
 In easdem solitudines tu ipse (ut arbitror) venies, in quibus nos confedisse audies. Cælio, lib. 2. 15. 18. a
 Obuiam mihi velim sint tuæ literæ, quæ me erudiāt de omni Repub. ne hospes planè veniam. Cælio, lib. 2. 11. 3. a
 Ut enim ad minima veniam. de Finib. lib. 1. 25
 Vident omnes qua de causa huic inimicus venias: sciunt huiusce pecunia te adductum esse. pro Roscio Amerino, 32. a
 Ad quem dolor veniat, ad eundem necesse est interitum venire. 3. de Nat. d. 48. a
 Non eò dico C. Aquili, quod mihi veniat in dubium tua fides & constantia. pro Quintio, 3. a
 Ut autem à facillimis ordiamur, prima veniat in medium Epicuri ratio, quæ, &c. 1. de Fin. 21. a
 Et simul tibi in mentem veniat facito, quemadmodum vitam huiusce depinxeris. pro Rosc. Amer. 45. a
 Ad Archesium, Carneademque veniamus. 4. Academic. quæst. 16. a
 Ut ad fabulas veniamus. pro Rosc. Amer. 26. a
 Quod scribis in Italia te moraturum, dum tibi literæ meæ veniant, si per hostem licet, non erraris. ad Brutum, lib. 11. 24. 3. a. Id est, afferantur.
 Ad meque legati eius, & Quæstor, & amici literas mitterent, ut subsidio venirem. ad Atticum, lib. 6. 116. 4. a. & 8. 19
 Nunquam putavi fore, ut supplex ad te venirem. ad Att. lib. 16. 343. 1. a
 An ego non venirem contra alienum pro familiari meo: in Ant. 161. b
 Ut ad cœnam & esuriens & sitiens veniret. de Finibus, lib. 2. 54
 Ut ad id aliquando, quod cupiebat, veniret. Officiorum 1. 157
 Quæ autem dea ad res omnes veniret, Venerem nostri nominauerunt. ad Att. 174. b

Quum omnium nobilium dignitas & salus in discrimē veniret. pro Rosc. Amer. 9. a
 Neque adhuc causam vllā excogitare potuit, quam obrem commiserit, aut quid euenerit, vt in tātum periculum veniret. 3. Verr. 48. a
 Nunquam enim, & c. commississet, vt propter eum in sermone hominum, atque in tātam vituperationem veniret. 6. Verr. 11. a
 Si in vestrum complexum venero, & c. satis magnum mihi fructum videbor percepisse. ad Terentiam, libro 14. 1. 7. a
 Ea si venerit, nec illi antē in meam prouinciam transferint, vnum vereor, & c. ad Att. lib. 5. 106. 3. a
 Si id non poterit, siquam in similem antē suspicionem venerit. 2. de Inuent. 143. a
 Veruntamē cum de Cumanis venissem cum imperio, Græci quasi Ephesio Præt. se alacres obtulerunt. ad Att. lib. 5. 100. 2. a
 Non in eam turpitudinem venissem, vt hoc tibi esset apud tales viros confitendum, qua tibi vadimonium non sit obitum, & c. pro Quin. 31
 Quampridem sibi hæreditas venisset, docet. 3. Verrinarum, 18. a
 Quum eius filio, Prætore Sacerdote, hæreditas à propinquo permagna venisset. 3. Verr. 18. a
 Quum ad illud prandium crudior venisset. pro Cluentio, 134. a
 Ad inimicitias res venisset. ad Quintum fratrem, libro 3. 20. 3. a
 Quod nisi ex Publicio narratum Næuio esset, non tam citò res in contentionem venisset. pro Quintio, 12. a
 Nam hoc animo prouidebat, quum tanta hæreditas in controuersiam venisset. 4. Verr. 25. a
 Si cum tanto impetu in Græciam venisset. 2. de Finibus, 178. a
 Quum is, & c. si pupillus antē mortuus esset, quàm in suam tutelam venisset, pupillo non nato hæredem esse non posse. de Claris Oratoribus, 101. a. & 2. de Inuent. 167. & 1. de Orat. 88
 Hofce opinor Cybiræ, quum in suspicionem venissent, suis ciuibus fanum expilasse Apollinis, & c. 6. Verr. 26. a
 Neque enim, & c. sed eos nihilominus qui regionibus excludi, intra præsidia, atque intra arma aliena venissent. ad Att. lib. 8. 159. 7. a
 Mirari satis non possum, vnde ad istas opiniones venerit. 1. de Nat. deo. 67
 Tu velim scire ad nos scribas: si rem nullam habebis, quod in buccam venerit, scribito. ad Att. lib. 1. 7. 9. a
 Si quis venerit in domum aliquā, in gymnasium, in forum. de Nat. deo. 2. 11
 Et quum se ipse perspexit, totumque tentarit, intelliget quæ admodum à natura subornatus in vitam venerit. 1. de Legibus, 89. a
 Omnem spem delectationis nostræ, quam, quum in otium venerimus, habere volumus, in tua humanitate positam habemus. ad Att. lib. 1. 4. 3. a
 Neque enim quicquam de hac parte post Panætium explicatum est, quod mihi quidem probaretur de iis, quæ in manus meas venerint. 3. Offic. 44. a
 Tu tuis vita, quam turpiter egisti, magnas offudisti tenebras: vt etiā si fuerint egregii ciues, certè venerint in obliuionem. in Salust. 3. a
 Vitale est me illuc venire. Att. 218. b
 Cum inimici nostri venire dicētur, tum in Epirum ibo. Ep. 234. b
 Hæreditatem venire alicui, & fundum ad aliquem testamento deuenire. pro Cec. 399. b. & 2. Philip. 38
 Venire Remp. ad seruos. pro Sest. 38
 Venire ad aliquem salutadi causa in aliquem locum. 1. de Finibus, 11
 Propter æs alienum venire ad arma. 6. Philippicarum, 211
 Venire ad conditionem. 5. in Verr. 123
 Venire ad Corinium. 8. ad Attic. 34

Venire ad eundem exitum. Fat. 34. & 5. Tuf. 14
 Iam à principio videndum est, quemadmodum velis venire ad extremum. Or. 216. b
 Venire ad nihilum. 11. fam. 20
 Venire ad senectutem. Cat. 62
 Quamquam magni ad honorem nostrum interest, me quæprimum ad urbem venire. ad Tironem, lib. 16. 3. 2. a
 Venire contra alicuius existimationem. 1. ad Atticum, 5
 Venire contra gratiam vel iniuriam. 2. Phil. 30
 Venire contra rem alicuius. 2. Philip. 30
 Velim scire, hodiēne statim de auctione, & quo die venias. ad Att. lib. 12. 233. 2. a
 Venire in angustum. pro Plan. 44
 In alicuius arbitrium ac potestatem venire. 3. Verrinarum, 105. a
 Venire in eam causam. 11. ad Att. 28. pro Lig. 17
 Venire in certamen & contentionem. 3. in Verrem, 2
 In virtutis certamen venire. 5. de Finibus, 115. a
 Venire in certamen cum aliquo. de Claris Oratoribus, 177. a
 Venire in ciuitatem. pro Corn. Balb. 14. & 22. id est, ciuis fieri.
 Venire in cogitationem. 4. familiarium 16. in epistola Serui Sulpitii.
 Venire in collegium pontificum. pro Domo sua, 91
 Venire in congressum & colloquium alicuius. 12. Philippicarum, 337
 Venire in consilium alicuius. 10. ad Att. 3
 Legatos fide Lepidi dimissos, ad me in conspectu venire uerueram. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 23. 11. a. & de Finibus, lib. 1. 18
 Venire in benignitatis consuetudinem. in Pifo. 35
 In contentionem honoris venire. Antequam iret in exilium, 3. a
 In discrimen existimationis venire. 1. Verr. 39. a
 Lepta verò quum ita laboret, vt eius fortunæ videantur in discrimen venire, non, & c. ad Dolabellam, libro 9. 13. 4. a
 In dubium venire de ciuitate. pro Cecin. 13. a
 Venire in forum. 13. fam. 21, & 32
 Quid verius, quàm in iudicium venire, qui ob rem iudicandam pecuniam acceperit. ad Att. lib. 2. 16. 14. a
 Non necesse est famam alterius in iudicium venire. pro Quintio, 16. a. & 1. de Orat. 82. pro Mil. 23
 Senatusconsulto efficitur, popularem sanè neminem in summum locum, nisi per populum venire, sublata cooptatione Censoria. 3. de Leg. 41. a
 In oratorum numerum venire. 1. de Orat. 57. a
 Venire in odium, & Venire cupiam in odium. 10. ad Att. 23. 2. de Fin. 65
 Illud doleo quæ impensa facienda est, in eius partem miseram & despoliatam venire. ad Terent. lib. 14. 2. 6. a
 Nuntiat iam populo Pontifices secundum se decreuisse, me autem vi conari in possessionem venire. ad Atticum, lib. 4. 71. 4. a
 In possessionem Reipub. venire. ad Att. lib. 7. 128. 5. a
 Venire in possessionem suam. Offic. 1. 187
 In rem præsentem venire. pro Cecin. 14. & 1. de Orat. 130. & 1. Offic. 47. In rem præsentem olim tum veniebant, quum locum oculo ac digito designare volebant. Bud. in annot. in Pandect.
 Venire in Remp. 14. fam. 14
 Venire in sacerdotium. pro Domo sua, 30
 Venire in sacra. pro Domo suo, 28
 Qui nunquam in senatum venire potuit. pro Flac. 33. Id est, Senator fieri.
 Venire in sinum & complexum alicuius. 2. Philip. 73
 Venire in societatem. 9. fam. 28
 Venire in societatem belli. pro Ligar. 15
 A te autem peto, vt, & c. meque aliqua ex parte in societatem tuarum laudum venire patiari. ad Atticum, lib. 14. 315. 5. a
 Eos tu canteris albis nullis calonibus obuiam Vatiēno venisse existimas. 3. de Nat. d. 15. a

Quis, qui nescierit venisse eam tot dierum tibi viam gratulatum. 2. Philipp. 73. a
 Nuntiatum est nobis à M. Varrone, venisse eum Roma pridie vesperi. & c. 1. Acad. 1. a
 Nam à beatis ad virtutem, à virtute ad rationem video te venisse gradibus. 1. de Nat. d. 123. a
 Multos viros bonos in Africam venisse audio. Att. 274. b
 Gracchus, quum comitia nihilominus peregisset, remque illam in religionem populo venisse sentiret, ad Senatum retulit. 2. de Nat. deor. 15. a
 In sermone se post Idus Martii, præterquam Lepidi, venisse nemini. ad Att. lib. 14. 299. 1. a. Sub. affirmat.
 Audimus eum venisse in suspicionem Torquato de morte Panfæ, custodiri que vt parricidam. ad Brut. 6. 2. a. & 14. ad Atticum, 1
 Tam est immutabile venturum, cum verum est, quàm venisse. de Fat. 145. b
 Se illuc venturum esse saluum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 91
 Sin autem illud egeram, nullum ad Scamandrum morte Habiti venturum emolumentum fuisse concedebat. pro Cluentio, 40. a
 Quid potest esse callidius, quàm, & c. quum præsertim mihi vsu venturum non arbitraret, vt, & c. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 8. 25. a
 Præsertim quum hoc genere cognitionum labefactato, a Cæsa in dubium ventura videantur. Att. lib. 16. 343. 5. a
 Veniendum est igitur vel in ipsam flammam, & c. ad Attic. lib. 16. 339. 9. a
 Veniendumne sit in consiliu Tyranni, si is aliqua de re bona deliberaturus sit. ad Att. lib. 10. 192. 5. a
 Venitur, Ventum est.
 Lilybæum venitur. 7. Verr. 110. a
 Itaque hac vna spe ad iudicium venitur. 4. Verr. 50. a
 Nam si maximum in discrimen venietur, aut libertas pacta est victori, aut mors exposita victo. 8. Philipp. 253. a
 Nemini est enim exploratum, quum ad arma ventum est, quid futurum sit. ad Att. lib. 7. 127. 8. a
 Ad me ventum est. pro Quint. 2. a
 Ventum in insulam est, hac verò nihil est amœnius. lib. 2. de Legib. 10. a
 Et quum res agatur, in discrimenque ventum sit, expedire rem, & consilium ex tempore capere posse. 2. Offic. 46. a
 Veniens.
 Non enim sumus omnino sine cura venientis anni, etsi sumus sine timore. ad Qu. frat. lib. 3. 20. 6. a. Id est, qui proximè futurus est.
 Quæ enim venientia metuuntur, eadem efficiunt ægritudinem instantia. Tusc. q. lib. 4. 10
 Ventito.
 Cum ipse etiam ad Scæuolam ventitarem. de Legib. 158. b
 Dies ferè nullus est, quin hic Satyrus domum meam ventitet. ad Attic. lib. 1. 1. 7. a
 In reliquis officiis cui tu tribuisti, excepto Cæsare, præter me, vt domum ventitares, & c. ad Marium, lib. 11. 27. 11. a
 Fuisse meo necessario Bestiæ Cælium familiarem, cœnasse apud eum, ventitasse domum, studuisse præturæ. pro Cælio, 19. a
 Venor.
 Illud autem alterum, alienum esse existimatione mea, Cibiratas imperio meo publicè venari. ad Att. lib. 6. 111. 34. a
 De pantheris, per eos qui venari solent, agitur mādato meo diligenter. ad Cælium, lib. 2. 10. 4. a
 Venari laudem modestiæ in aliqua re. ad Heren. 24. b
 Canum tanta alacritas in venando. 2. de Nat. d. 137. a
 Immanes & feras belluas nanciscimur venando, vt & vescamur iis, & exerceamur in venando, ad similitudinem bellicæ disciplinae, & c. 2. de Nat. d. 121
 Venatus.
 Labor in venatu, sudor, cursus ab Eurota, fames, sitis. Tusc. quæst. lib. 5. 139
 Venatio.
 Tum conditiora facit hæc superuacanei operis aucupium atque venatio. de Senect. 89. b

Itaque se scripturum aiebat, vt venationem etiam, quæ postfridie ludos Apollinares futura est, proscriberent. ad Att. lib. 16. 333. 7. a
 Piscatu, aucupio, venatione, his omnibus exquisitis vitantis cruditatem, & c. 2. de Finibus, 40. a
 Venationes binæ per dies quinque. 7. famil. 3
 Prodigii qui ludorum venationumque apparatu pecunias profundunt. 2. Offic. 80. a
 Venator.
 Venator speculatorque naturæ physicus. 1. de Nat. d. 58
 Pernoctant venatores in niue, in montibus vri se pariuntur. 2. Tusc. 70. a
 Venaticus,
 Mirandum in modum canes venaticos diceret, ita odorabantur omnia & peruestigabant. 6. Verr. 26. a
 Venonius, siue Vennonius.
 Venonius Vindicus, ex cuius bonis Q. Metellus fundum Tusculanum comparauit. pro Corn. Balbo, 46
 Molestè fero, Venonii historiam me non habere. 12. ad Atticum, 233. 2. a
 Nam post Annales pontificum maximorum, quibus nihil potest esse iucundius, si aut ad Fabium, & c. aut ad Venonium venias: & c. 1. de Legib. 5
 Ab hac eadem ciuitate anno secundo simili ratione extortam esse pecuniam, & Sext. Venonio datam ex eodem testimonio cognouistis. 5. Verr. 75
 Venter.
 Faba quidē Pythagorei vtique abstinere: quasi verò eo cibo mens, non venter infletur. 2. de Diuin. 179. a
 Nulla luxuries reperietur, nulli sumptus, nullus æs alienum, & c. quod quidem vitium ventris & gutturis non modo non minuit ætas hominib⁹, sed etiam auget. pro Cæli. 35. a
 Errat, inquit, Scaure: ego enim Magiū non conseruasse dico, sed tanquam nudus nuce legeret, in ventrem abstulisse. 2. de Orat. 147
 Etenim sciebam Catilinam nō latus aut ventrem, sed caput & collum solere petere. pro Mur. 49. a
 Ventre metiebatur omnia Metrodorus, quæ ad beatam vitam pertinent. 1. de Nat. deor. 80
 Ventriculus.
 Nam quæ spiritu in pulmones anima ducitur, & c. pars concipitur cordis parte quadam, quam vetriculum cordis appellant. 2. de Nat. deor. 208. a
 Cui similis est alter vetriculus, in quem sanguis à iecore per venam illam cauam influit. de Nat. deor. 54. b
 Ventidius.
 Cum abessem ab eo millia passuum x x x. & se iam Ventidius coniunxisset, concio eius ad me est allata, in qua petere coepit à militibus, vt se trans Alpes sequerentur, sibi cum M. Lepido conuenire. 11. epist. 13. 4. a
 Dic mihi præterea Panfa, Ventidius vbi sit, cui fui semper amicus, antequam ille Reipub. bonisque omnibus tam apertè est factus inimicus. 13. Philipp. 334
 Huc accessit manus Ventidii, quæ trans Apenninum itinere facto difficillimo, ad vada peruenit, atque ibi se cum Antonio coniunxit. 11. fam. 10. 4. a
 Mihi enim si contigisset, vt prior occurrerem Antonio, non mehercule horam constitisset: tantum ego & mihi confido, & sic perculsas illius copias, Ventidii que Mullionis castra despicio. 10. famil. 37
 Cum de iis, qui hostes iudicati sunt bello, persequendis sententiæ dicerentur, dixit Seruilius etiam de Ventidio, & vt Cassius persequeretur Dolabellam. ad Brut. 12
 Est numerus veteranorum & armatorum satis frequēs cum Ventidio. 11. epist. 10. 4. a
 Ventidiani.
 Succlamatum est, & frequenter à militibus Ventidianis, sibi aut in Italia pereundum esse, aut vincendum. 11. epist. 13. 6. a
 Ventilo.
 Cuius lingua quasi flabello seditionis illa tum est egentium concio ventilata. pro Flacco, 43. a
 Ventilator.
 Non pudet igitur Physicum, id est speculatorem, ventilato-

remque naturæ, ab animis consuetudine imbutis petere testimonium veritatis: 1. de Nat. deor. 112. a. Vetus exemplar habet, venatorumque.

Ventus.

Ventus me retulisset in Italiam. ad Brut. 35. Id est, repulisset, & retrocedentem coegisset reuerti.

Cum omnis motus animi tanquam ventus hominem defecerat. de Clar. Orat. 72. b

Vehemens ventus & immoderata tempestas. pro Roscio Amerino, 77. a

Si grauis incidit vehementi flamine ventus. in Arat. b

Ventum excitare in aliquem. pro Syll. 31. Id est, inuidiam ei constare.

Verum omnes intelligimus in istis subscriptionibus veterum quandam popularem esse quaesitum. pro Cluent. 102. a

Vento Africo inuectæ angues (in Ægyptum) ex vastitate Libya. 1. de Nat. deor. 72

Vento primo eum nauigaturum. 9. ad Att. 52. Id est, non expectaturum tempestatem.

Quo vento proicitur Appius. 8. famil. 19. in epist. Cælii.

Vento reiectus aliquo. 16. ad Att. 18

Vento fauo, non aduerso. 5. ad Attic. 22

Mare atque venti, res violentissima. 2. de Nat. d. 115

Quicumque veteri erunt, ars nostra certe non aberit. 12. fam. 55

Quid si etiam Casarem, cuius nunc venti valde sunt secundi, reddo meliorem? 2. ad Att. 6

Ex ea die fuere Septentriones venti: & c. ad Att. lib. 9. 173. 9. a

Mare quod sua natura tranquillum sit, ventorum vi agitari atque turbari. pro Cluent. 109. a

Et eorum ventorum, quos proposui, moderator quidam & gubernator. 2. famil. 10

Omnes rumorum & concionum ventos colligere. pro Cluentio, 61

Placet enim Stoicis, eos anhelitus terræ, qui frigidi sunt, quum fluere cœperint, ventos esse. 2. de Diuin. 64. a

Aer effluens huc & illuc, ventos efficit. 2. de Nat. d. 47

Et existimabam M. Bibulum Proconulem qui circiter Idus Sextiles ab Ephefo in Syriam nauib? profectus erat, quod secundos ventos habuisset, iam in prouinciam suam peruenisse. ad Catonem, lib. 15. 3. 4. a

Neque tam fui timidus, vt, & c. alios ego vidi ventos, alias prospexi animo procellas. in Pis. 15. a

Ventis remisque in patriam omni festinatione properaui. 12. famil. 54

Ventis resstantibus reitici. Tusc. q. lib. 1. 107

Ventosus.

Nam extraordinarium semper imperium populare atque ventosum est, minimè vestræ grauitatis, minimè huius ordinis. 11. Philipp. 301

In primis rogo te ad hominem ventosissimū Lepidum mitas. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 15

Venundo.

Cum in venundando rem eam scisset, nec pronuntiauisset emptori. 3. Offi. 86. Emendatiora exemplaria legunt, vendendo.

Venus.

Venus, Iouis filia à nostris sic dicta, quod ad res omnes veniret, Venerem nostri nominauerunt: & c. 2. de Nat. deorum, 101. a

Quid arbitramini Rheginos, qui iam ciues Rom. sunt, mereri velle, vt ab iis marmorea Venus illa ne auferatur? 6. Verrinarum, 118

Venus prima Cælo & Die nata, & c. Altera spuma procreata, & c. Tertia Ioue nata & Diana, quæ nupsit Vulcano: & c. Quarta Syria Cyroque cœcepta, quæ Astarte vocatur, & c. 3. de Nat. deor. 41

Veneris Cœ eam partem, quam Apelles inchoatam reliquerat, nemo pictor inuentus est qui absolveret. Offic. 3. 12

Num Veneris Cœ pulchritudinem effici posse aspersione fortuita putas? Suis si rostro a litera impresserit, num propterea suspicari poteris Andromacham Ennii ab ea posse describi? 1. de Diuin. 24

Nec solum ab optimis studiis excellentes viri deterriti non

sunt, sed ne opifices quidem se artibus suis remouerunt, qui aut Ialysi non potuerunt, aut Cœ Veneris pulchritudinem imitari. Orat. 3

Veneris signum pictum apud Coos celeberrimum. 6. in Verrem, 119

Veneris Lubentinae templum. 2. de Nat. deor. 45

Dicemus ergo idem quod in Venere Cœ: corpus non est, sed simile corpori: nec ille fusus & candore mixtus rubor sanguis est, sed quædam sanguinis similitudo. 1. de Nat. d. 52

Vellem quidem Venere prognatus, tantum animi habuisset in vestro Domitio, quantum ipse catenatus in hoc habuit. 8. familiar. 44

Sine Cerere & Libero friget Venus. de Nat. d. 38. b

Venus, pro stella quæ alias Lucifer dicitur.

Infima est quinque errantium, terræque proxima, stella Veneris, quæ *φωσφόρος* Græcè, Lucifer Latine dicitur, quum antegreditur solem: quum subsequitur autem, Hesperos. 2. de Nat. deor. 39

Venerius, siue Venerius.

Quatuor tali iacti casu venereum efficiunt. Diuin. lib. 1. 24

Complexu venereo iungi. de Diuin. 137. b

Bene Sophocles, quum ex eo quidam iam confecto ætate quæreret, vtereturne rebus veneris, Dii meliora, inquit, libenter verò isthinc tanquam à domino agresti ac furioso profugi. de Senect. 43

Cum fruuntur veneris voluptatibus. 4. Tusc. 111. a

Venerci, Siciliae lictores.

Quumq; item vt in Sicilia permulti Venerci sunt, sic illi Larini in Martis familia numerarentur. pro Cluent. 32. a

Agonis quædã est Lilybetana, liberta Veneris Erycinæ, quæ mulier ante hunc Quæstorem, copiosa planè & locuples fuit. Ab hac præfectus Antonii quidã symphoniacos seruos abducebat per iniuriam, quibus se in classe vti velle dicebat. Tum illa, vt mos in Sicilia est omniū Venerorum, & eorum qui à Venere se liberauerunt: vt præfecto illi religionem Veneris, noménque obuiceret, dixit & se, & omnia Veneris esse. 1. in Verr. 30

Mittit ad hominem Venerios. in Verr. 160. b

(Hoc quoque attendite apparitores à Pratore assignatos habuisse Decumanum) adducitur à Veneris, atque ad eò atrahitur Lollius. in Verr. 160. b

Venustus.

Gestus & motus corporis ita venustus, vt tamen ad forum, non ad scenam institutus videretur. de Clar. Orat. 106. a

Græcus facilis & valde venustus, nimis pugnax esse noluit. in Pisonem, 94. b

Vt quicquid in his rebus fiat vtiliter ad pugnam, idem ad aspectum etiam sit venustum. in Orat. 134. a

Et homo facetus inducis etiam sermonem vrbantum & venustum. pro Domo sua, 71. a

Sed obsecro te, ita venusta habeantur ista, non vt, & c. in Partitionib. 47. a

Sententiæ non tam graues, quàm venustæ & concinnæ. de Claris Orat. 182. a

Sed quum omnium sis venustissimus & vrbantissimus, & c. 2. de Orat. 126. a

Primum quod tibi facetū videtur, quicquid ego dixi, quod alii fortasse nō item: deinde quod illa siue faceta sunt, siue sic fiunt narrate te venustissima. ad Treboniū, lib. 15. 21. 7. a

Venustas.

Venustas potius à Venere dicitur, quàm Venus ex venustate. 2. de Nat. deor. 51

Capitolii fastigium non venustas, sed necessitas ipsa fabricata est. de Orat. 159. b

Venustas & pulchritudo corporis secerni non potest à vultu. 1. Offic. 135

Quum artificium effingitis, fabricamque diuinam, quàm sint omnia in hominis figura nō modò ad vsum, verum etiam ad venustatem apta describere. 1. de Nat. deor. 68. a

Vultus multam affert tum dignitatem, tum venustatem. in Oratore, 33. a

Venustatem muliebrem dicere debemus, dignitatem virilem. 1. Offic. 181. a

Et reliqua, quæ hanc habent in specie venustatem, vt, & c. de Orat. 159. b

Ad extremum agere cum dignitate & venustate. lib. 1. de Oratore, 69. a

Erant aenea præterea duo signa non maxima, verum eximia venustate, virginali habitu atque vestitu. 6. Verr. 4. a

Dicendi vis egregia, summa festiuitate & venustate coniuncta profuit. 1. de Orat. 126. a

Iste autem homo venerius & affluens omni lepore & venustate, & c. 7. Verr. 111. a

Venuste.

Qua in re mihi videtur illud perquam venuste cecidisse. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 4. 5. a

Venusta, sta, oppidum. Att. 70. b. Tusc. q. 167. b

Venusinum.

Vale v. Cal. Octobr. de Venusino. 14. famil. 25. Venusinum, Ciceronis villa.

Vepres.

Cuius ego Quæstor ignoratum ab Syracusanis, quum esse omnino negarent, septum vndique & vestitum vepribus & dumetis, indagari sepulchrum. 5. Tusc. 91. a

Veprecula.

Quoniam id etiam fatum ciuitatis fuit, vt illa ex vepreculis extracta nitedula Remp. conaretur arroderi. pro Sest. 61. a

Ver.

Quum autem ver esse cœperat, cuius initium iste non à Faunio, neque ab aliquo astro notabat, sed quum rosam viderat, tum incipere ver arbitrabatur. 7. Verr. 22. a

Ver tanquam adolescentiam significat, ostenditque fructus futuros: reliqua tempora demetendis frugibus aut percipiendis accommodata sunt. de Senect. 64. a

Vere ineunte. Cat. 48

Primo vere exercitum moturus erat. in Verr. 193. b

Vernus.

Vernum lumen. in Arat. b

Sin processeris longius, non magis dolendum est, quàm agricolæ doler præterita verni temporis suauitate ætatem Autumnumque venisse. de Senect. 64. a

Alia verno tempore tepesca cta frondefcunt. 5. Tusc. 153. a

Veratianus.

Vtrum hæc lex est, an tabulæ Veratiana auctionis: in qua scriptum fuisse aiunt, iugera cc, in quibus oliuetum fieri potest: iugera ccc, vbi institui vineæ possunt. in Rull. 69

Verbena.

Dies ille quo ego Ennam quum venissem, præsto mihi sacerdotis Cereris cum infulis ac verbenis fuerunt. 6. Verr. 99. a

Verber.

Ne catenæ, ne verbera, ne secures, ne cruciatus sociorum, & c. 7. Verrinarum, 101. a

Mitto vincula, mitto carcerem, mitto verbera. in Verr. 168. b

Videmus igitur vt conquiescere ne infantes quidem possint: quum verò paulum processerint, lusionibus vel laboriosis delectantur, vt ne verberibus quidem deterreri possint. 5. de Finib. 99. a

Necare aliquem verberibus. in Pis. 66. a

Aliquem vinculis & verberibus atque omni supplicio excruciatum necari. pro Pomp. 5. b

Tum verberibus ac tormentis quaestionem habuit publicæ pecuniæ. in Ant. 231. b

Serui qui ad supplicium cæsi verberibus trahuntur. Antequam iret in exil. 11. a

Verbero.

Quid? ille vt faceret inducias? ante Consules, oculosque legatorum tormentis Mutinam verberauit: & c. 8. Phil. 2. 47. a

Verberare matrem. in Vatin. 31. b

Videtur pendere alios ex arbore, pulsari autem alios & verberari, porro alios, & c. 5. Verr. 54. a

Ad pulsandos verberandosque homines exercitatissimus. in Verrem, 264. b

Verbero, per translationem.

Qui seruum iniuria verberat. de Finib. lib. 4. 122. a

Verberaui te cogitationis tacito duntaxat conuitio. 16. fam. 35. ex epist. Q. Ciceronis.

Quæ quum apud te diceret, virgis oculi verberabantur. 7. Verrinarum, 88. a

Os tuum ferreū senatus cōuitio verberari noluit. in Pis. 50

Verberatio.

Mirificam mihi verberationem cessationis epistola dedisti ad Tironem, lib. 16. 27. 1. a

Verbum.

Cum illud verbum vnde, in vtranque rem valeat. pro Cæcinnâ, 302. b

Charum ipsum verbum est amoris, ex quo amicitiae nomen est ductum. 1. de Nat. deor. 167. a

Durum verbum, insolens, & humile. de Cl. Orat. 150. a

Verbum inquinatum, abiectum, non aptum, durum, longè petitum. de Opt. gen. Orat. 144. a

Verbum priscum & inusitatum. pro Corn. Balbo, 62. b

Verbum suspiciosum. 6. fam. 28. in epist. A. Cæcinnæ.

Verbum vsitatum ac tritum. Acad. quaest. 44. b

Verbum familiar. pro Cæcinnâ, 296. b

Ex isto ore religionis verbū excidere potest: pro Dom. 234. b

Verbum voluptatis non habet dignitatem. 2. de Finib. 119. a

Verbum quod abs te aiunt falso in me solere cōferri. 5. fa. 12

Id erit verbum è verbo. de Finib. lib. 3. 42

Neque enim quoties verbum aliquod est scribendum nobis, toties eius verbi literæ sunt cogitatione conquirendæ. 2. de Orat. 71. a

Verbi causa, docere aduersarium maiestatem minuisse. 2. de Inuent. 159. a

Verbi causa, tria pauca sunt, ane multa. 4. Acad. 165. a

Siquis, verbi causa, oriente Canicula natus est, is in mari non morietur. de Fat. 18. a. & 1. Tusc. 10

Verbi gratia, propter voluptatem nos amemus. 5. de Fin. 53. a

Sinautem vsque ad nouem, verbi gratia. 4. Acad. 167. a

Verbi vis sine re nulla. Orat. 40

Cui verbo domicilium est proprium in officio, migrationes in alienum multæ. 16. famil. 23

Quod somnium mirificè ad verbum cum re conuenit. de Diuinat. 100. b

Aut ea, quæ modò expressa ad verbum dixi, de libro tollenda. Tusc. quaest. 199. b

Ediscere ad verbum quamplurima scripta. de Orat. 97. b

Ad verbum ediscendus libellus. Acad. q. lib. 2. 126

Latinae fabulæ ad verbum de Græcis expressæ. de Fin. 49. b

Neque verbum de re facio. epist. 117. b

Propinquus qui aderant, verbum nullum facit. in Verr. 69. b

Verbum nemo fecit. pro Planc. 263. b

Qui nunquam verbum in publico fecerunt. de Clar. 189. b

Antequam facerem verbum. in Verr. 234. b

Ad eos tamen ipsos qui aderant, ne verbum quidem ausus est facere de Casare. in Ant. 187. b

Sicut Calidio verbum pro eo facere non licuerit. Qu. fratri, 32. b. & pro Rosc. Amer. 2

Verbum vllum interponere. pro Quint. 8

Dicerem iucundius, nisi id verbum in omne tempus perdidissem. epist. 71. b

Quem enim intelligimus diuitem? aut hoc verbum in quo homine ponimus? Parad. 124. b

Nam comperisse me non audeo dicere: ne fortè id verbum ponam quod abs te aiunt falso in me solere conferri. Antonio, lib. 5. 5. 4. a

Demosthenes nullum verbum insolens, neque odiosum ponere audebat. Orat. 199. b

Conuertere enim ex Atticis duorum eloquentissimorum nobilissimas orationes inter se contrarias, & c. in quibus non verbum pro verbo necesse habui reddere, sed genus omnium verborum, vimque seruauit. de Opt. gen. Orat. 148. a

Καταληψίς, quam, vt dixi, verbum è verbo exprimètes, comprehensionem dicemus, & c. Acad. q. lib. 2. 31

Nec definiti aiebant necesse esse quid esset cognitio, aut perceptio, aut (si verbum è verbo volumus) comprehensio. 4. Academic. 35. a

Verbo, re vera. pro Quint. 4

Vno verbo tuo cum mea laude coniuncto. 15. famil. 20

Quasi de verbo, non de re laboretur. Tusc. q. lib. 2. 26

Veteres verbo tenus acutè illi quidem, sed nò ad hunc vsu m popularem atque ciuilem de Repub. differebant. lib. 3. de Legib. 20. a
Aberrare verbo aut nutu. de Arusp. resp. 20. a
Quo verbo si assequi possem, ipsos istos eicerem, qui hæc loquuntur. in Catil. 106. b
Nunquã accidit vt cum eo, verbo vno concertarem. Att. 3. 17
Hoc verbo cū dicimus, subiecta ea notio est, & c. Tusc. 234. b
Quo nomine etiam C. Furnio legato, viro forti atque strenuo, plura etiam verbo, quàm scriptura madata dedimus. 10. famil. 17. in epist. Planci.
Cunctum senatum, omnem sobolem iuuentutis, vnoque verbo, expulsum esse, & exterminatam. in Ant. 171. b
Res verbo fieri interdum deterior solet. in Ant. 214. b
Non enim verbo solum posuit voluptatem, sed explanauit quid diceret. Tusc. q. lib. 3. 41
Premere aliquem verbo. 1. Tusc. 22. a
Verbo promittere. in Verr. 12. b
De sublellis queror: vna ex domo prodeunt: si verbo titubarint, quò reuertantur, non habebunt. pro Flac. 17. a
Verba sunt rerum notæ. in Topic. 18. a
Verba rebus contraria. ad Brut. 55. in epist. Bruti.
Verba amplissima. Orat. 203. b
Verba dura, odiosa & intolerantia. Orat. 199. b
Verba electissima. de Finib. lib. 3. 22
Verba grandiora. de Finib. 94. b
Verba graui, plena, sonantia, iuncta, facta, cognominata, non vulgata, superlata. Partit. 29. a. & 1. Tusc. 51
Verba inaudita. Acad. q. edit. 2. lib. 1. 18
Verba inusitata. de Finib. lib. 3. 4
Verba magnifica & præclara. de Finib. lib. 2. 64
Verba noua. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 19
Nouantur autem verba, quæ ab eo qui dicit, ipso gignuntur ac fiunt. 3. de Orat. 84
Verba popularia & vilita. Offic. 2. 49
Verba publica. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 19
Verba translata, facta, iuncta. Orat. 215. b
Verba translata, immutata, mutata. Orat. 205. b
Propria, vilita verba, noua, prisca, inusitata. in Orat. 44. a
Verba ciuilis iuris & legum à te vsurpantur. 1. de Legib. 43
Verba poetarum. 1. de Orat. 63
Verba vulgi. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 19. Hoc est, quibus vulgus vtitur, quæ etiam publica vocat.
Portentorum vim, verba ipsa prudenter à maioribus posita declarant. de Diuin. 99. b
Verba singula singulas acutas voces habent. Orat. 32
Beatitas & beatitudo, vtrunque satis durum, sed vsu mollienda nobis verba sunt. 1. de Nat. deor. 67
Existimatio, dedecus, infamia, turpitudine, verba sunt atque ineptiæ. in Pis. 52. a
Verborum atrocitas inuidiosa. 1. ad Q. frat. 40
Verborum aucupatio vitiosa. pro Cecin. 38
Rerum copia, verborum copiam gignit. de Orat. lib. 3. 68
Delectus verborum, origo est eloquentiæ. de Cl. Orat. 137. a
Verborum explicatio. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 23
Verborum faces. 3. de Orat. 3
Verborum inanium flumine cum conturbor. 2. de Nat. d. 1
Verborum fulmina. 9. famil. 48
Verborum honos pleno modio. 6. ad Attic. 14
Verborum iactatione & denuntiatione periculi. 11. famil. 32. in epist. D. Bruti.
Quidam ignari non modò rerum, sed etiam verborum. in Anton. 214. b
Verborum immutatio. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 16
Iudicium electioque verborum, poetarum & oratorum communia sunt. Orat. 203. b
Verborum laus. ad Brut. 36
Verborum memoria, quæ minus est nobis necessaria, maiore imaginum varietate distinguitur. 2. de Orat. 195
Verborum ornatus duplex. Orat. 44
Verborum tuorum tanta esse pondera. 15. famil. 19
Quæ verborum sententiarumque præcepta sunt, eadem ad sermonem pertinent. Offic. 1. 185

Verborum sine sententiis ornatus nullus. 3. de Orat. 14
Verborum ratio (in historia). 2. de Orat. 34
Verborum collocandorum ratio. Orat. 82
Ars quæ verborum aut faciendorum aut deligendorum scientiam proficitur. de Orat. 112. b
Quum verborum similitudines imaginibus exprimere volumus, plus negotii suscipiemus, & magis ingenium nostrum exercebimus. 3. ad Heren. 129
Re intellecta, in verborum vsu faciles esse debemus. de Finibus, lib. 3. 42
Verba tantum affero, quibus abundo. 12. ad Att. 66
Quid verba audiam, cum facta videam? Tusc. q. lib. 3. 42
Quæ verba contorquet. Tusc. q. lib. 3. 53
Verba mihi dari facile patior in hoc, meque libenter præbeo credulum. 15. ad Att. 33
Verba fabricari. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 18
Verba facimus pro Buthrotiis. Orat. 262. b
Multa de re verba feci. epist. 60. b
Multa verba fecisti, te, & c. de Diuin. 117. b
Permulta contra legem Gabinia verba fecisti. pro Pomp. 14. b
Quod plura in eam partem verba fecerim, potest fieri quod sit in multis questionibus, vt res verbosior hæc fuerit, illa verior. ad Attic. lib. 8. 147. 11. a
Facere verba apud Senatum. in Verr. 118. b
Facere verba in Senatu. in Verr. 134. b
Habere verba. de Inuent. 80. b
Verba cuiusque rei propria & ornatissima atque optima occupasse Ennium. de Orat. 97. b
Res atque sententiæ vi sua verba parient, quæ semper satis ornata mihi quidem videri solent, si eiusmodi sunt, vt ea res ipsa peperisse videatur. de Orat. 122. b
Permittere verba, re hortari. 4. Verr. 47. a
Recitare verba ex codice. 7. Verr. 20
Verba & literas sequi, calunioris officium esse. 2. ad Her. 46
Paucis verbis, sed & videri 9. ad Att. 16
Verbis tribus primis. 9. famil. 45
Omnis igitur oratio conficitur ex verbis, quorum primum nobis ratio simpliciter videnda est, deinde coniuncte. 3. de Orat. 82
In verbis nihil obscœnum esse. 9. famil. 51, & 52
Quæ vis inest in his paucis verbis. 6. famil. 7
Est enim vitiosum in verbis, siquid inquinatum, si abiectum, si non aptum, si durum, si longè petitum est. de Opt. 144
Verbis aliquem malè accipere. 4. in Verr. 39
Verbis tuis me admonuit. 9. fam. 8
Verbis multis eum agere mecum, per cognationem quæ mihi secum esset. 12. ad Att. 63
Verbis castigare aliquem. 1. Offic. 125
Verbis luculentioribus & pluribus rem eadem comprehenderat. 12. ad Att. 25
Certis verbis, capite velato, deuouerunt seipos quidam imperatores diis immortalibus pro Repub. 2. de Nat. d. 7
Res bonas verbis electis grauius ornatè dici. 1. de Fin. 7
Verbis magis, quàm sententiis, ab aliquo dissentire. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 16
Verbis exequi aliquid. 11. famil. 44
Verbis contra arma bellum gerere. 12. fam. 47
Epistola quam modò totidem ferè verbis interpretatus sum. de Finib. 85. b
Idem te hortor, quod tibi verbis meis pueri nuntiarunt. 1. ad Quint. frat. 51
Vbi rerum testimonia ad sunt, non opus est verbis. in Sal. 273. b
Verbis multis & supplicibus orat. 12. ad Att. 41
Verbis & re tibi ostendit. 7. famil. 32
Honorificis verbis aliquem prosequi. Tusc. q. lib. 2. 53
Recitare literas totidem verbis. in Verr. 152. b
Primum memoria tanta, quanta in viro cognouisse arbitror, vt quæ secum commentatus esset, ea sine scripto verbis eisdem redderet, quibus excogitauisset. de Cl. Orat. 167. a
Verbis satisfieri huic, cui re vix referre possum gratias. 11. famil. 21. in epist. D. Bruti.
Verbis quotidianis texere solemus epistolas. 9. fam. 48
Iisdem penè verbis scripsit. 16. ad Att. 41

Totidem quot dixit (vt aiunt) scripta verbis oratio. de Clar. Oratorib. 196. b
Verbis sunt facta difficiliora. 1. ad Qu. frat. 59
Itaque istum ego locum totidem verbis à Dicæarcho transfuli. ad Attic. lib. 6. 113. 5. a
Vt de tuo edicto totidem verbis transferrem in meum diligentissimè scriptum. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 8. 12. a
Tu Atticam quæso cura, & ei salutem, & Pylia, Tullia, quæque verbis plurimam. ad Att. a
Meis verbis & meo nomine. pro Mur. 130. b
Atticæ, quoniam hilarula est, meis verbis suauium des. ad Attic. lib. 16. 31
Cum Sura locutus sum, vt ei meis verbis diceret, & c. ep. 66. b
Si ei meis verbis eris gratulatus. epist. 249. b
Verbosus.
Non solum ista vestra verbosa simulatio prudentiæ, sed etiam ipsa illa domina rerum sapientia. pro Mur. 28. a
Religionis partem, quæ multò est verbosior, prætermittens, de iure Reipub. dicam. pro Dom. 26. Id est, quæ pluribus indiget verbis.
Potest fieri, vt res verbosior hæc fuerit, illa verior. pro Dom. sua, 219. b
Habes epistolam verbosiorē fortasse, quàm velles. Mario, lib. 7. 3. 19. a
Verbosè.
Satis verbosè: sed quid postea? pro Mur. 22. a
Plura tibi de meis cõsiliis scriberem, rationemque omnium rerum redderem verbosius. Plancus ad Cic. lib. 10. 7. 1. a
Hæc ad te scripsi verbosus. Mario, lib. 7. 3. 14. a
Vere, vide Verus.
Verecundia.
Custos verò virtutum omnium, dedecus fugiēs, laudemque maximè consequens, verecundia est. in Partit. 42. a
Verecundia, & quasi quidam ornatus vitæ. Offic. lib. 1. 132. a
Nihil existimatio ciuium valet, nihil posteritatis verecundia. ad Brut. 23
Verecundia turpitudinis. Tusc. q. lib. 5. 55
In externis locis minor est ad facinus verecundia. 4. epist. 32
Qui semel verecundiæ fines transierit, eum bene & nauiter impudentem esse oportet. 5. famil. 29
Iustitiæ partes sunt, non violare homines: verecundiæ, non offendere. Offic. lib. 1. 139
Hoc solum animal natum est, pudoris & verecundiæ participes. 4. de Finib. 30. a
Cynicorum ratio est inimica verecundiæ, sine qua nihil rectum esse potest, nihil honestum. de Finib. 110. b
Pleraque in eam sententiam ab eisdem contra verecundiam disputantur. Offic. 26. b
Sin autem propter verecundiam suam minus se tibi obtulit. 13. famil. 32. Id est, propter pudorem suum.
Verecundiam amo, vel potius libertatem loquendi. 9. fa. 50
Verecundiam tecum extuleris. 7. famil. 34
Scenicorum quidem modò tantam habuit à vetere disciplina verecundiam, vt in scenâ sine subligaculo prodeat nemo. Offic. 26. b
Timiditas imitatur verecundiam. in Partit. 43. a
Malo Tyronis verecundiam in culpa esse, quàm illiberalitatem Curii. Att. 122. b
Et mihi ipse Cæsar nominatim Curtio paratum esse perscripsit, meamque in rogando verecundiam obiurgauit. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 14. a
Verecundiam Platonis seruo & seruabo. 9. famil. 54
Maximum ornatum tollit, qui ex ea tollit verecundiam. de Amicit. 111. b
Meam stultam verecundiam qui voluerim, & c. Att. 224. b
Homo timidus, virginali verecundia. pro Quint. 21. a
Verecundia impediō, ne te pluribus verbis rogem. 13. fam. 5
Mea factum est inuisa verecundia, vt te proficiscēs non tollerem. Qu. frat. 312. b
Verecundia negandi, scribendi impudentiam suscepimus. Orat. 220. b
Sine verecundia nihil potest esse rectum, nihil honestum. 1. Offic. 207. a

Verecundus.

Verecundus est, qui vt bene audiat, erubescit, & pudet impudica loqui. de Legib. 166. b
Nec in faciendis verbis erit audax, & in transferendis verecundus & parcus, & in prisca reliquisque ornamentis demissior. Orat. 45. a
Verecundus in loquendo. epist. 111. b
Oratio casta, verecunda, virgo incorrupta quodam modo. in Orat. 35. a
Verecunda tralatio. ad Tyronem, lib. 16. 17. 3. a
Verecunda debet esse translatio. de Orat. lib. 3. 90
Haberis sermonem bene longum hominis vtinam non impudentis, illud quidem certè, non nimis verecundi. 2. de Orat. 196. a
Tu autem eò liberior, quòd ea in te admisisti, quæ à verecundo inimico audire non posses. 2. Philipp. 63. a
Innocentes ergo & verecundi sunt vt bene audiant: & vt ru morem bonum colligant, erubescunt: pudici etiam loqui de pudicitia. 1. de Legib. 74. a
Verecundior emne coram putamus in postulâdo fore, quàm fuerit tum, quum misit mandata ad Senatum. 12. Phil. 326. a
Verecunde.
Verecunde tu quidem, vt omnia. in Topic. 221. b. & de Clar. Oratorib. 172. b
Tum ille timidè, vel potius verecundè, Facio, inquit, equidem. 5. de Finib. 11. a
Verecundè dubitantèrque recipere aliquam causam. epistolarum, 96. b
Gratulari alicui nimis verecundè. Mario, lib. 7. 2. 3. a
Sin agis verecundius. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 115
Verecundius hac de re iam dudum loquor. 1. de Orat. 83. a
Cyrenæici quidem non recusant, vestri hæc verecundius, illi fortasse constantius. 2. de Finib. 181. a
Verecundans.
Nam quod Sp. Caruilio grauius claudicanti ex vulnere ob Rempub. accepto, & ob eam causam verecundanti in publicum prodire, mater dixit, Quin, & c. 2. de Orat. 138. a
Cunctantem & quasi verecundantem incitare. de Or. 146. b
Vereor.
Ac vereor Gallica etiam bella, ipse Sestius quò euadet. ad Attic. 223. b
Perge verò Crasse, inquit Mutius: istam enim culpam, quam vereris, ego præstabo. 1. de Orat. 55. a
Is patrem veretur vt deum. pro Planc. 23. a
Quid veteranos non veremur? non timeri se, ne ipsi quidem nolunt. in Ant. 245. b
Quem meus Cicero & amabat vt fratrem, & iam vt maiorem fratrem verebatur. Qu. frat. 303. b
A quo supplicium verebatur. ad Heren. 11. b
In ipsa rogatione, ne per vim quid ageretur, quis tamen vestrum Syllam verebatur? pro Syll. 179. b
Metuebant eum serui, verebantur liberi. de Senect. 33. a
Tunc id veritus es? Qu. frat. lib. 1. 3. 1. a
Quod veritus sum, factum est. Att. 129. b
Neque solum colent se inter se ac diligunt, sed etiam verentur: nam maximum ornamentum amicitia tollit, qui ex ea tollit verecundiam. de Amic. 111. b
Vt vereatur temerè opinari. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 118
Is qui vereretur reprehensionem doctorum atque prudentium. Orat. 197. b
Vereri minus est, quàm metuere. pro Quint. 1
Annonæ caritate vereri. 5. Verr. 38. a
Maximè que curandū est, vt eos, quibuscum sermonem conferimus, & vereri, & diligere videamur. Offic. 37. b
Vereri maiores natu. Offic. 1. 171
Licetia est, quum apud eos, quos aut vereri, aut metuere debemus, tamen, & c. ad Heren. lib. 4. 204. a
Reprehensionem doctorum vereri. in Orat. 1. a
Tyronem habeo citius, quàm verebar. Att. 203. b
Et quod modò Carthagini malè iam diu cogitanti bellum inferatur, multò antè denuntio, de qua nò antè vereri desinam, quàm illam excisam cognouero. de Senect. 17. a
Vereor quid agas. Att. 152. b

Qui si dii non sunt, vereor quid agat Ino. de Nat. deor. 69. b.
Id est dubito, quæro, nescio.

Et quod scribis in urbem introisse, vereor quid sit. ad Attic. lib. 7. 127. 2. a

Vereor equo dnam curriculum aliquando sit habitura, &c. de Clar. Orat. 166. b

Vereor quomodo hoc homines accipiant. epist. 120. b
Vereor ne.

Vereor ne subarroganter facias, si dixeris tuam. Academic. quæst. 4. 204. a

Vereor ne nihil habuerit. 14. ad Attic. 31

Cuius tanti mali vereor ne consolatio vlla possit vera reperiri. epist. lib. 6. 2

Si manet, vereor ne exercitum firmum habere non possit. ad Attic. lib. 7. 131. 2. a

Ac nõ vereor, ne assentatiuncula quadam aucupari gratiam tuam videar. epist. 68. b

Non enim vereor, ne non scribendo te expleam. epist. 18. b

Non vereor, ne hoc officium meum P. Seruilio iudici non probem. 6. Verr. 74. a

Non vereor, ne quis iam in isto genere me leuiorem putet. de Orat. 135. b

Non vereor, ne quid stultè facias. epist. 21. b

Non vereor, ne meæ vitæ modestia parum valitura sit in posterum contra falsos rumores. Marcus Cic. lib. 11. 28. 18. a

Non vereor ne eum miserum esse nefas sit dicere. epist. 78. b

Vos autè mihi veremini, ne labar ad opinionem, & aliquid adsciscam & comprobem, &c. 4. Acad. 249. a

Verebar ne id ita caderet, quod etiam nunc vereor, ne antequam tu, &c. epist. 30. b

Veritus es, nisi istam artè oratione exaggerasses, ne operam perdidisses. 1. de Orat. 120. a

Quibus literis intellexi te vereri, ne superiores mihi reddita non essent. epist. 236. b

Neque enim verendum est, ne quid excidat. de Amic. 107. b

Verendum crede nobis erit, ne, &c. contra Rull. 65. b
Vereor vt.

Quocirca vereor committere, vt non bene prouisa principia ponantur. de Legib. 163. b

Sed illa duo Craffe vereor, vt tibi possim concedere. lib. 1. de Oratore, 18. a

Vereor vt hoc quod dicam, nõ perinde intelligi auditu possit, atque ego ipse cogitans sentio. pro Marc. 132. b

Addo illud, quod vereor tibi ipsi vt probem. ad Atticum, lib. 6. 111. 14. a

Vereor vt Dolabella ipse satis vobis prodesse possit. ep. 238. b

Et tamen vereor, vt his ipsis contentus sit. Att. 113. b

Vereor vt idem interitus sit animorum & corporum. de Amicitia, 98. b

Hoc quia vos fœdus non iusseritis, veretur Hiempsal vt satis firmum sit & ratum. 2. de Leg. Agr. 62. a

Et tamen veremur vt hoc natura non patiat. Tusculan. quæst. 185. b

Non enim dubitabam, quin eas libenter lecturus esses: verubar vt redderentur. ad Cornificium, lib. 12. 19. 1. a

Accepi enim à te literas, quibus videris vereri, vt epistolas illas acceperim, quas quidem vellem mihi nunquam redditas. ad Attic. lib. 11. 228. 1. a

Ne verendum quidem est, vt tenere se possit, vt moderari, ne honoribus nostris elatus, intemperantius suis opibus utatur. 5. Philipp. 199. a

Veritum est.
Quos non est veritum ponere, &c. de Finib. lib. 2. 34
Verens.

Quæ verens Epicurus. 2. de Nat. deor. 43

Nihil tam verens, quàm ne dubitare aliqua de re videretur. de Nat. deor. lib. 1. 14

Tum me collegi, verens, quid, &c. Att. 248. b

Qui te ad scribendum incitauit, veretèr ne Silius suo nuntio aliquid mihi sollicitudinis attulisset. ad Papirium, lib. 9. 16. 1. a

Casarem putabant moleste satorum, verentem ne hasta refraxisset. ad Cassium, lib. 15. 17. 4. a

Vos tamen deos veretes, qui hanc omnem pulchritudinem tuentur & regunt, memoriam nostri piè inuolatè que seruabitis. de Senect. 73. a

Vergilia.
At propter læuum genus omni ex parte locatas

Paruas Vergilias tenui cum luce videbit. 2. de Nat. d. 164. a
Vergo.

Id nunc honestè vergit in tectum inferioris porticus. ad Q. frat. lib. 3. 17. 19. a

Sed tamen prospice quò ista vergant. Att. lib. 16. 17

Et eius auxilium ad Italiam vergere, quàm ad Asiam maluisse. 11. Philipp. 309. a

Vt omnibus eius partibus in medium vergētibus (id autem medium, infimum in sphaera est) nihil interrumpat. lib. 2. de Nat. deor. 174. a

Verisimilis, Verisimilitudo, Veritas, Vide Verus. Vermiculatus.

Vermiculatum pauimentum. 3. de Orat. 94

Quàm lepidè lexes compositæ, vt tessellæ omnes Arte pauimento, atque emblemate vermiculato. lib. 3. de Orat. 94. a

Verna.
Bellienus verna Demetrii, qui ibi cū præsidio erat, &c. Cælius Ciceroni, lib. 9. 15. 6. a

Vernarum causa. 11. famil. 31. in epist. D. Bruti.

Vernaculus.
Antiqua & vernacula festiuitas. Pato, lib. 9. 15. 7. a

Non vt solemus interdum in defensionibus dicere, crimen domesticum ac vernaculum. de Clar. 89. a. & 5. Verr. 120

Nescio quo sapore vernaculo. de Clar. Orat. 89. a

Res quotidianæ & vernacula. 3. de Orat. 51. a
Vernus, Vide Ver.

Vero.
Fuiisti sæpe credo, quò Athenis esses in scholis philosophorum. A. Verò ac libenter. 2. Tuscul. 47. a

Sed quæro vtrum aliquid actum superiorib? diebus, an nihil arbitremur. A. Actum verò, & aliquantum quidem. 5. Tuscul. 23. a

At verò nos docti scilicet à Græcia, hæc & à pueritia legitimus & discimus. 2. Tuscul. 49. a

At verò præclarum diem reposuisti, Verrea vt agerent, & vt ad eum diem, quæ sacris epulisque opus essent, in complures annos locarentur. 4. Verr. 37. a

Quem tibi hominem inuitis diis immortalibus, aut verò deum tantis religionibus eorum violatis, auxilium futurum putas? 5. in Verr. a

Ego verò & tuum in discessu vidi animum, & meo sum ipse testis. ad Attic. lib. 5. 88. 1. a

Ego verò iam te, &c. 7. famil. 25

Tum Brutus, De isto postea: &c. Ego verò, inquam, Brute, sed in Cumanò, &c. de Clar. Orat. 166. a

Quòd laudas quia obliuisci me scripsi antè facta & dicta nostri amici, ego verò ita facio. a

Quòd me admones de non curantia, suadēsque vt meminerim Iouis oratione quæ est in extremo illo libro: ego verò memini. ad Q. frat. lib. 2. 10. 1. a

Quas si, vt volumus, exceperimus: ego verò multā salutem & foro dicam & curiæ. ad Volumnium, lib. 7. 34. 4. a

De Tribunatu quòd scribis, ego verò nominatim petiui Curtio, &c. ad Attic. lib. 3. 17. 14. a

Est verò probandum qui & summa voluntate cesserit, & egregia animi alacritate abfuerit. ad Lentulum, lib. 1. 9. 55. a

Quum enim te desydero, fratrem solum desydero. Ego verò suauitate propè fratrem, propè æqualem, obsequio filium, consilio parentem. ad Q. frat. lib. 1. 3. 4. a

Est verò in quâ norum signū imago aui tui, &c. in Cat. 113. b

Est verò ita. sed tamen huic amœnitati, quæ ex Quintio sæpe audio. 2. de Legib. 12. a

Exturbare eum, qui & per se & per suos, & verò etiam per alienos defendatur. pro Mur. 135. b

Dicitur istuc quidem à Cotta, & verò sapius, sed, &c. de Diuinatione, 82. b

Et verò maximus ille Scipio vehemens fuit. de Clar. 174. b

Et verò fuit in hoc, &c. de Clar. Orat. 179. b

Tibi & fuit hoc semper facillimum, & verò esse debuit. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 10. a

Qua quidem voluntate esse erga Atticum sæpe præfens & illi ostendisti, & verò etiam mihi. ad Att. lib. 16. 342. 4. a

Facile verò huic denuntiationi patebit, vt in Patrum conscriptorum atque in vestra potestate sit qui in sua nunquam fuerit. 6. Philip. 207. a

Quod enim is qui diuinat prædicat, id verò futurum est. de Diuinat. 112. b

Quid inquires, &c. Ille verò & ea quidem, quæ eo tempore ne acciderent, timebamus. 2. de Diuinat. 170. a

Nihil igitur illa vicinitas redolet: &c. Illæ verò nõ loquuntur solum, verum etiam personant. pro Cæl. 37. a

Ipse verò aer, qui natura maximè frigidus, minimè est expers calor: ille verò & multo quidem calore admixtus. 2. de Nat. d. 39. a

De Lepido verò & Tullio quòd quæris, illi verò non dubitant, quin Cæsari præsto futuri, in Senatūque venturi sint. ad Att. a

Nam quòd scribis te audire, me etiam mentis errore & dolore affici, mihi verò mens integra est. ad Att. a

Quid paulò antè, inquit, dixerim, nõne meministi? &c. Memini verò, inquam. 2. de Finib. 15. a

Minimè verò, non enim, &c. Offic. 58. b

Mirandum verò est homines eos, &c. pro Flacc. 14. a

Poeta numeris æstimator paulò, verborum autem licentia liberior, multis verò ornandi generibus socius, ac penè par: in hoc quidem certè propè idem, nullis vt numeris, &c. de Orat. 90. & 91. b

Quod quia, &c. nec verò ipsam amicitiam tueri, nisi æquè amicos & nos ipsos diligamus, idcirco hoc ipsum, &c. de Finibus, a

Non enim omnis fortuna, non omnis honos, non omnis ætas, nec verò locus aut tempus, &c. de Orat. a

Nihil porro igni vacuum videtur potest, nec verò tægi quod careat solido. de Vniuers. 16. a

Nisi verò existimatis, &c. a citione vlt. in Verrem, a

Non verò tam isti mortui sunt, quàm tu nugator. de Senectute, 82. b

Popularis verò Trib. pleb. custos, defensorque iuris & libertatis. pro Rab. perd. reo. 7. a

Hoc reprehendum fortasse minus, quærendum verò magis etiam videtur, ideo quòd, &c. pro Cecin. 286. b

Sed ea verò sic agit, vt prorsus reticere nullo modo possit. pro Cluent. 12. a

Sed verò sic intelligi oportet, &c. de Legib. 171. b

Nunc quoniam ad perorandum spectare videtur sermo tuus, dicam opinor, quod sentio. Tu verò, inquam, Attice. de Clar. Orat. 161. a

Quid igitur contra Brutum me dicturum putas? A. Tu verò, vt videtur: nam præfinire non est meum. 5. Tusc. 32. a

Vtrum igitur, &c. Tuo verò id quidem inquam arbitrato. 1. de Finib. 43. a

Turpem verò actionem, qua defenditur amplissimi auctoritas ordinis contra crudelissimi gladiatoris amentiam. 13. Philip. 363. a

Verres.

Verres, depeculator ærarij, vexator Asiæ atque Pamphiliæ, prædo iuris vrbani, labes atque pernicijs prouinciæ Siciliae. 2. Verr. 2

Verres, Chio per vim signa pulcherrima abstulit: item Erythris & Halicarnasso. 3. Verr. 33

Reus in iudicium adductus est Verres, homo vita atque factis, omnium opinione iam damnatus: pecuniæ magnitudine, sua spe ac prædicatione absolutus. 2. Verr. 1

Aderat in Senatu Verres, pater istius, & flens vnumquèque Senatorum rogabat, vt filio suo parceret, neque tamen multum proficiebat. 4. Verr. 66

Verres omnes præ se idiotas appellabat. 6. in Verr. 3

Verres calumniatores apponebat, Verres adesse iubebat, Verres cognoscebat, Verres iudicabat: pecuniæ maximæ dabantur: qui dabant, causas obtinebant. 4. Verr. 16

Sunt multa quæ Verres in me esse arbitratur, quæ scit in te. Q. Cecili non esse. 1. Verr. 12

Verres cum rosam viderat, tunc incipere Ver arbitratur. 7. Verr. 22

Verres vbi paulisper in cubiculo pretio, non æquitate iura descriperat, Veneri iam & Libero reliquum tēpus debere arbitratur. 7. Verr. 23

Verres quod vbi que erit pulcherrimum auferet: nihil habere præterea cuiquam licebit: tot domus locupletissimas, domus istius vna capiet. 6. Verr. 7

Verres qui non honori & virtuti, vt ille, sed Veneri & Cupidini vota deberet, is Mineræ templum spoliare conatus est. 6. Verr. 109

Verres simulac tetigit prouinciam, statim Messanam literas dedit: Dionem euocauit: calumniatores ex sinu suo apposuit, qui illam hæreditatem Veneri Erycinæ commissam esse dicerent. hac de re ostendit seipsum cogniturum. 3. Verrinarum, 18

Verres 1 x x x. millia diuisoribus dedit. 6. in Verr. 39

Messanam Verres sibi urbem delegerat, quam haberet adiutricem scelerum, furtorum receptricem, flagitiorum omnium sociam. 7. Verr. 125

Verres in omnes Siciliae ciuitates pretio Censores descripsit. 4. in Verr. 91. & 92

Verres regem se Siculorum esse dicebat. 5. in Verr. 64

Verres in Cn. Dolabellam, cui Quæstor & legatus fuerat, improbißimum testimonium dixit. 3. in Verr. 28

Verres primus instituta omnium, cōsuetudinem à maioribus traditam, conditionem amicitia, ius societatis conuellere & commutare ausus est. 5. Verr. 12

Rubrius istius comites inuitat: eos omnes Verres certiores facit quid opus esset. maturè veniūt: discubitur: fit sermo inter eos, & inuitatio, vt Græco more biberetur: hospes hortatur: poscunt maioribus poculis, celebratur omnium sermone lætitiæque conuiuium. Posteaquam satis res calere Rubrio visa est, Quæso, inquit, Philodame, cur ad nos filiam tuam non intro vocari iubes? 3. Verr. 45

Timeo ne C. Verres propter hanc virtutem eximiam in re militari omnia quæ fecit, impunè fecerit. 7. Verr. 2

Verres Præturam Siciliensem mulierum arbitrio gessit. 6. in Verrem, 119

Verres nulla in re quidquam simile hominis habebat. 6. in Verrem, 28

Verres P. Vectii Chilonis sororem in matrimonio habebat. 5. in Verr. 143

Verres vnaalem in Sicilia iurisdictionem habuit. 4. Verr. 82

Verres reus quatuor in Sicilia Quæstores, studiosissimos sui defensores habuit. 4. in Verr. 8

Verres ornamentis fanorum atque oppidorum habeat plenam domum, villas refertas. 6. Verr. 112

Verres sic cupiditate inflammatus est, non solum inspiciendi, verum etiam auferendi. 6. Verr. 34, 35

Verres, inflammatus scelere & furore, in forum venit: ardebant oculi: toto ex ore crudelitas eminebat. 7. Verr. 125

Verres capitibus inuolutis ciues Rom. ad necem producere instituit. quos tamen idcirco necabat palam, quòd homines in conuētū nimum diligenter prædonum numerum requirebant. 7. Verr. 122

Verres in omnibus locupletibus Siciliae domibus textrinam instituit. 6. in Verr. 52

Verres omni hominū generi in Sicilia inuisus. 4. in Verr. 120

Hic est ille Apronius, quem in prouincia tota Verres, cum vndique nequissimos homines conquisisset, & cum ipse secum sui similes duxisset, non parum multos, nequitia, luxuria, audacia, sui simillimum iudicauit. 5. Verr. 17

Apollonium Verres repente, nulla noua re allata, nulla defensione, sine causa de carcere emitti iussit. 7. Verr. 18

Cum Verres paludatus exisset, votaque pro imperio suo, communique Pop. Rom. nuncupasset, noctu stupri causa lætica in urbem introferri solitus est ad mulierem, nuptam vni, propositam omnibus, contra fas, contra auspicia, contra omnes diuinas atque humanas religiones. 7. Verrinarum, 28

Verres nullum punctum temporis vacuum peccato passus præterire. 3. in Verrem, 72
 Etenim si C. Verres h. s. c. x. x. millia populum, verbi gratia, Centuripinum poposcisset, eamque ab his pecuniam abstulisset: non opinor, esset dubium, quin eum, si tum id planum fieret, condemnari necesse esset. 4. Ver. 100
 Verres nullo ingenio præditus, ut quod sua sponte faciebat, eripere potius, quam fallere videretur. 4. in Ver. 93
 Quas vrbes P. Africanus etiam ornatas esse spoliis hostium arbitratus est, eas C. Verres non solum illis ornamentis, sed etiam viris nobilissimis nefario scelere priuauit. 7. Ver. 96
 Verres procedit repete de Prætorio inflammatus scelere, furore, crudelitate, in forum venit: Nauarchos vocari iubet, qui nihil metueret, nihil suspicaretur, statim accurrunt. iste hominibus miseris, innocentibusque iniici cætenas imperat. 7. Ver. 83
 Verres ille vetus proditor Consulis, translator Quæsturæ, auersor pecuniæ publicæ, tantum sibi autoritatis in Republica suscepit, ut quibus hominibus per Senatū, per Populum, per omnes magistratus in foro, in suffragiis, in hac vrbe, in Republica, versari liceret, iis omnibus mortem acerbam, crudelēque proponeret, si fortuna eos ad aliquam partem Siciliae detulisset. 7. Ver. 118
 Petilius recusabat: quod suos amicos, quos sibi in consilio esse vellet, ipse Verres retineret. 4. Ver. 50
 Verres Antiochum regem Syriae indignissimè spoliavit. 6. in Verrem, 53
 Nemini video esse dubium Iudices, quin apertissimè C. Verres, in Sicilia sacra, profanāque omnia & priuatim & publicè spoliarit, versatūque sit sine vlla, non modo religione, verumetiam diffimulatione, in omni genere furandi atque prædandi. 7. Ver. 1
 Verres pluribus, quam Scylla, canibus succinctus. 3. in Verrem, 114
 Siculos iam ne deos quidem in suis vrbeis, ad quos confugerent, habere: quod eorum simulachra sanctissima C. Verres ex delubris religiosissimis sustulisset. 1. Ver. 2
 Verres Romæ, cum Prætor esset, edicto possessiones hæreditatum ad alienos, à primis hæreditibus ad secundos, à legibus ad libidinem suam transtulit. 5. Ver. 13
 Delum venit Verres: sibi ex fano Apollinis religiosissimo noctu clam sustulit signa pulcherrima atque antiquissima, quæ in onerariam nauem suam conicienda curauit. 3. Verrinarum, 31
 Ad magistratū Mamertinū statim deducitur Gaius, eoque ipso die casu Messanæ Verres venit. res ad eum deferuntur, esse ciuem Rom. qui se Syracusis in Lautumiis fuisse quereretur, quem iam ingrediētem nauem, & Verri nimis atrociter minitantem, à se retractum esse & asseruatum, ut ipse in eum statueret quod videretur. Agit hominibus gratias, & eorum erga se benevolentiam, diligentiamque collaudat. ipse inflammatus scelere & furore, in forum venit. ardebat oculi: toto ore ex crudelitas eminebat. Expectabat omnes, quo tandem progressurus, aut quidnam acturus esset, cum repente hominem proripi, atque in foro medio nudari ac deligari & virgas expediri iubet. Clamabat ille miser, se ciuem esse Romanum municipem Cossanum. Tum iste, se comperisse ait, eum speculandi causa in Sicilia ab ducibus fugitiuorum esse missum: cuius rei neque index, neque vestigium aliquod, neque suspicio cuiquam esset vlla. deinde iubet vndique hominem proripi, vehementissimèque verberari. Cædebat virgis in medio foro Messanæ ciuis Rom. Iudices, cum interea nullus gemitus, nulla vox alia istius miseri inter dolorem crepitumque plagarum audiebatur, nisi hæc, Ciuis Romanus sum. 7. Ver. 126
 Lilybæum Verres venit postea: rem cognoscit. factum improbat: cogit Quæstorē suum pecuniam, quam ex Agonidis bonis redegit, eam mulieri omnem annumerare & reddere. 1. Ver. 31
 Iste bonus imperator Verres. ita vivebat hybernis mēsis, ut vr̄m non facile, non modò extra tectum, sed ne extra lectum quidem quisquam videret. ita diei breuitas con-

uuiis, noctis longitudo stupris & flagitiis conterebatur. 7. Ver. 21
 Apronium Verres principem ad euertendas fortunas aratorum, vexandas diripiendāque esse voluit. 5. Ver. 19
 C. Verres oris, oculorumque contumacia. 5. in Ver. 4
 C. Verres edicti decumanū iniquitas. 5. in Ver. 19
 Apronius, homo in dedecore natus, ad turpitudinem educatus, ad Verres flagitia, libidinesque accommodatus. 5. Verrinarum, 49
 Iam nunc mente & cogitatione prospicio quantam auditorum multitudinem C. Verres infamia concitatura, quantam denique audientiam orationi meæ improbitas illius factura sit. 1. Ver. 22
 Præferti, scribæ, medici, Accensi, Aruspices, præcones, C. Verres manus erant. 4. Ver. 17
 Verres mores improbos, impurosque noctis: fingite vobis, si potestis, aliquem, qui in omnibus par esse possit: is erat Apronius ille, qui immensa aliqua vorago est, aut gurges vitiorum, turpitudinumque omnium. 5. Ver. 17
 C. Verres pater, fur ac diuisor. 5. in Ver. 137
 Non spolia C. Verres, sed existimationem Populi Rom. concupiuit. 3. Ver. 13
 C. Verres statuæ tota Sicilia deiecit. 4. in Ver. 115
 Sin aliqua in re Verri similis fuero: non magis mihi deerit inimicus, quam Verri defuit. 5. Ver. 138
 Dii immortales, quam illa res calamitosa Heraclio, quæstuo sa Verri, turpis Syracusanis, miseranda omnibus videbatur! 4. Ver. 32
 Ego ad accusandum Verrem, non gloria inductus accessi, sed ne falsa damnatio, ne carcer, ne catenæ, ne verbera, ne secures, ne cruciatus sociorum, ne sanguis innocentium, ne denique etiam exanguium corpora mortuorum, ne moeror parentum ac propinquorum magistratibus nostris quæstui posset esse. 7. Ver. 101
 Inuentum tamen esse fortem amicum ex eadem familia Q. Verrem Romilia, ex optima diuisorum disciplina, & c. 2. Verrinarum, 15
 Candelabrum factum è gemmis, quod in Capitolium missus erat Antiochus, id sibi C. Verrem abstulisse. 6. Verrinarum, 58
 Non enim furem, sed ereptorem, non adulterum, sed expugnatorem pudicitiae, non sacrilegū, sed hostem sacrorum religionumque, non sicarium, sed crudelissimum carnificem ciuium, sociorumque in vestrum iudicium Verrem adduximus. 3. Ver. 5
 Verrem præcipitem agunt poenæ ciuium Ro. quos partim securi percussit, partim in vinculis necauit, partim implorentes iura libertatis & ciuitatis in crucē sustulit. 3. Ver. 4
 Aiebant in labores Hercules, non minus hunc immanissimum Verrem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere. 6. Ver. 86
 Conferte Verrem, non ut hominem cum homine comparatis, ne qua tali viro mortuo fiat iniuria: sed ut pacem cum bello, leges cum vi, forum & iurisdictionem cum ferro & armis, & c. 6. Ver. 108
 Venit Romam Ligur: non dubitabat quin si ipse Verrem conuenisset, æquitate causæ, & autoritate sua comouere hominem posset. 3. Ver. 89
 Neque nunc tam mihi isti Verre defendere videntur, quam in Verre defensionis tentare rationem. 4. Ver. 18
 Prima actionis accusatio, Dicimus C. Verrem, cum multa libidinose, multa crudeliter in ciues Ro. atque in socios, multa in deos, hominesque nefariè fecerit: tum præterea quadragesies tertium ex Sicilia, contra leges abstulisse. 7. Ver. 33
 Verrem dicere aiebant, Te non fato, ut cæteros ex vestra familia, sed opera sua Consulē factum. 2. Ver. 18. de Metello.
 Planum facere multis testibus possum, C. Verrem in Sicilia multis audientibus saepe dixisse, se habere hominem potentem, cuius potentia prouinciam spoliaret, neque sibi soli pecuniam quærere. 2. Ver. 25. De Hortensio.
 Mira quædam furandi genera excogitauisse Verrem. 4. Verrinarum, 93

Quæritur Sicilia tota C. Verre ab aratoribus, cum frumentum sibi in cellam imperauisset, & cum esset tritici modius h. s. v. pro frumento in modios singulos, duodenos festertios exegisse. 1. Ver. 17
 Non posse Verrem testes interficiendo, crimina sua extinguere. 7. Ver. 89
 Cleomenes, qui alterum Verrem se cum luxuria atque nequitia, tum etiam imperio putaret, similiter totos dies in litore posito tabernaculo perpotabat. 7. Ver. 69
 Verrem rapiunt ad supplicium dii patrii: quod iste inuentus est, qui è complexu parentum abreptos filios ad necem duceret: & parentes pretium pro sepultura liberum posceret. 3. Ver. 4
 Sacerdotem execrabantur, qui Verrem tam nequam reliquisset. 3. Ver. 85
 Athenis audistis ex æde Mineræ grande auri pondus ablatum. huius consilii non modò participem C. Verrem, sed principem fuisse reperietis. 3. Ver. 30
 Verrem in itinere nemo vnquam in equo sedentem vidit. 7. Ver. 22
 Apronius ipsum Metellū non pretio, ut Verrem, non conuiuio, non muliere, non sermone incauto atque improbo potuit corrumpere. 5. Ver. 135
 Data tibi pecunia est Verres: vna, qua frumentum tibi emeris in cellam: altera, qua frumentum emeris à ciuitatibus, quod Romam mitteres. Tibi pecuniam datam domi retines, & præterea pecuniam permagnam tuo nomine aufers. 5. Ver. 175
 Errabas Verres, & vehementer errabas, cum te maculas furtorum & flagitiorum tuorum, sociorum innocentium sanguine eluere arbitrabare, præceps amentia ferebare, qui te existimares auaritiæ vulnera crudelitatis remediis posse sanare. 7. Ver. 94
 Num potes hoc negare Verres, in foro Lilybæi, maximo conuentu, C. Seruiliū ciuem Rom. in conuentu Panormitano veterem negotiatorem, ad tribunal ante pedes tuos ad terram virgis & verberibus abiectum? 7. Ver. 109
 Quid enim postulas Verres: quid speras? quid spectas: quæ tibi aut deorum, aut hominum auxilio putas futurum? eone tu seruos ad spoliandum sanum immittere ausus es, quò liberos adire, ne orandi quidē causa fas erat: hinc rebus manum afferre non dubitasti, à quibus etiam oculos cohibere, te religionum iura cogebant? 6. Ver. 90
 Non te pudet Verres, eius mulieris arbitrato gessisse præturam, quam L. Domitius ab se nominari vix sibi honestum esse arbitratur? 3. Ver. 98
 Quæro abs te Verres, circumsessusne sis Lampaci: ceperintne domum, in qua diuersabare, illa multitudo incendere: volueruntne legatum Populi Rom. comburere viuum Lampaci. negare non potes, & c. 3. Ver. 54
 Non dicam illinc hoc signum ablatum esse, & illud: hoc dico, nullum te Aspēndi signum Verres reliquisse. omnia ex fanis, ex locis publicis, palam spectantibus omnibus ploristris euecta. 3. Ver. 36
 Si tu apud Persas, aut in extrema India deprehensus Verres ad supplicium ducerere, quid aliud clamitares, nisi te esse ciuem Romanum? 7. Ver. 30
 Hoc tu Verres idem dicis, hoc tu confiteris, illum clamitasse, se ciuem esse Romanum, apud te nomen ciuitatis non tantum quidem valuisse, ut dilationem aliquam crucis, ut crudelissimi terribimique supplicii aliquam paruam moram saltem posset afferre. 7. Ver. 130
 Quod in vnaquaque re beneficio Senatus Populique Rom. iuris habui, id mihi tu C. Verres eripuisti atque abstulisti: quo nomine abs te festertium millies ex lege repeto. si vniuersa, ut dixi, prouincia loqui posset, hac voce vteretur. 1. Ver. 10
 Tu Verres hinc quod moliare, nihil habes: nisi fortè vis ad perpendiculum columnas exigere. 3. Ver. 94
 Tantane tuæ Verres libidines erunt, ut eas capere ac sustinere non prouinciæ Populi Rom. non nationes exteræ possint? 3. Ver. 54
 Signa nunc Verres ubi sunt: illa quæro, quæ apud te nuper

ad omnes columnas, omnibus etiam intercolumniis, in sylua denique disposita sub diuo vidimus. 3. Ver. 34
 Si læsum te à Verre esse dices, patiar, & concedam: si iniuriam tibi factam quereris, defendam & negabo. 1. Ver. 32
 Ut de me confitear Iudices, cum multæ mihi à C. Verre infideliæ terra marique factæ sint, quas partim mea diligentia deuitaria, partim amicorū studio, officioque repulerim: nunquam tamen neque tantum periculum mihi adire visus sum, neque tantopere pertimui, ut nunc in ipso iudicio. 2. Verrinarum, 3
 Ceres à C. Verre ex suis templis ac sedibus sublata. 6. Ver. 98
 Etenim quis poterat Verre absoluto, de transferendis iudiciis reculare? 2. Ver. 13
 Quis Verre contumacior? quis inhumanior? quis superbior? 4. Ver. 139
 Qualem porrò fœminam illā fuisse putatis Iudices: quam pudicam, quæ cum Verre loqueretur? 6. Ver. 91
 M. Ceciliū fratrem tuum lectissimum, atque ornatissimum adolefcentem, esse cum Verre, cum illo familiarissimè atque amicissimè viuere. 1. Ver. 16
 Ridiculum nunc est de Verre me dicere, cum de Pisone frugi dixerim. 6. Ver. 50
 Nam nos quidem quid facimus in Verre, quem in luto volutatum totius corporis vestigiis inuenimus: permagnū est in eum dicere aliquid, & c. 6. Ver. 47
 Ego in vno Verre omnia vitia quæ possunt in homine perditō nefarioque esse, reprehendo: nullum esse indicium libidinis, sceleris, audaciæ, quod non in vnus istius vita perspicere possitis. 5. Ver. 4
 Emptum est ex s. c. frumentum ab Siculis Prætorē Verre: pro quo frumento pecunia omnis soluta non est. 1. Ver. 17
 Ciuitas vna sociorum atque amicorum, duabus deterrimis mulierculis Verre Prætorē vctigalis fuit. 5. Ver. 67
 De hoc Verri dicitur, habere eum perbona toreumata: in his pocula duo quædam, quæ Heraclia nominantur. 6. Ver. 33
 Verrea.
 At verò præclarum diem reposuisti, Verrea ut agerent, & ut ad eum diem, quæ sacris epulisque opus essent, in complures annos locarentur. 4. Ver. 37
 Quare appellentur sanè ista Verrea, quæ non ex nomine, sed ex manibus, naturaque tua constituta esse videantur. 4. Verrinarum, 37
 Nunc vide quid inter te, cuius nomine apud Siculos dies festi agitantur, & præclara illa Verrea celebrantur, & hunc Siculum, qui abs te est patrono Siciliae condemnatus, interstet. Hunc ciuitates ex Sicilia permulta testimonio suo laudant, te omnium Siculorum patronum vna Mamertina ciuitas, socia furtorum, laudat. 4. Ver. 78
 Hinc illa Verrea nata sunt, hinc in conuiuium Sextum Cominium protrahi iussit, in quem scyphum de manu iacere conatus est. 6. Ver. 20
 Quamobrem tibi habere sanè istam laudationem Mamertinam, Syracusanam quidem ciuitatem, ut abs te affecta sit, ita in te esse animatā videmus, apud quos etiam illa Verrea flagitiosa sublata sunt. 6. Ver. 132
 Qui non solum Verrea hæc turpia, hæc ridicula ex Heraclii pecunia constituerit, verumetiam Marcellea tolli imperarit. 6. Ver. 133
 O Verrea præclara, quoquam si accessisti, quò non attuleris tecum istum diem? 4. Ver. 37
 Verrinus.
 Hinc illi homines erant, qui etiam ridiculi inueniebantur ex dolore: quorum alii, ut audistis, negabant mirandum esse, ius tam nequam esse Verrinum. 3. Ver. 85
 Verro.
 Qui tergent, qui vngunt, qui verrunt, qui spargunt, & c. in Parad. 46. a
 Verrucosus.
 Quintus etiam Maximus verrucosus orator habitus est temporibus illis. de Clar. Orat. 28. a
 Verrunco.
 Per propinqua hæc bene verruncent populo. 1. de Diuinatione, 82. a

Verrutius.

Quærere in cœpimus de Carpinatio, quisnam esset is Verrutius, qui tum tanta pecuniæ rationem haberet. hæere homo, auersari, rubere. 4. Verr. 136

Tu ipse Verres, quid sedes? quid moraris? nam aut exhibeas nobis Verrutum necesse est, aut te esse Verrutum fateare. 4. Verr. 139

Clamare omnes ex conuentu, neminem vnquam ex Sicilia fuisse Verrutum. 4. Verr. 137

Hunc Verrutum neque ante aduentum C. Verris, neque post decessionem, quicquam cum Carpinatio rationis habuisse. 4. Verr. 136

Si Carpinatius tum mihi respondere noluit, responde mihi nunc tu Verres, quem esse hunc tuum penè gentilem Verrutum putes. 4. Verr. 138

Videtur Verrutum? videtur primas literas integras? videtur extremam partem nominis, caudâ illam Verris, tanquam in luto demersam esse in litura? 4. Verr. 138

Erant acceptæ pecuniæ à C. Verrutio, sic tamen vt vsque alterum & literæ constarent integræ, reliquæ omnes essent in litura. 4. Verr. 135

Verficolor, Versiculus, Verso, as: Versura, Versus, participium, nomen, præpositio, aduerbium, Vide Verto.

Versutus, Versutiloquus, Vertex, Vide Verto. Verto.

Verti igitur me à Minturnis Arpinum versus. Att. 238. b

Verti enim multa de Græcis, nequo ornamento in hoc genere disputationis careret Latina oratio. 2. Tusc. 47. a

Verti rerum naturam. de Legib. 164. b

Vt Callicratidas, qui quum Lacedæmoniorum dux fuisset Peloponnesiaco bello, multa que fecisset egregie, vertit ad extremum omnia. 1. Offic. 118. a

Nam ex illa pecunia magnam partem ad se vertit, mulieri reddidit quantum visum est. 1. Verr. 31. a

Vertit hic rationem, & id quod probare non potest, fingere conatur. pro Rosc. Com. 20. a

Antonius septies milies falsis percriptionibus, donationibusque vertit. in Ant. 196. b

Terra in aquam se vertit. 3. de Nat. d. 41. a

Vertit stylum in tabulis, quo facta, causam omnem euertit suam. 4. Verr. 70. a

Si planè sic verterem Platonem aut Aristotelem, vt verterunt nostri poetæ fabulas: malè credo mererer de meis ciuibus, si ad eorum cognitionem diuina illa ingenia transferrem. lib. 1. de Finib. 6

Quò me vertam Patres Conscripti? in Salust. 272. b

De Latinis verò quò me vertam nescio, ita mendose & scribuntur & veneunt. ad Quint. frat. lib. 3. 21. 8. a. De libris.

Quò vertam me nunc? 10. ad Att. 40

Quò se miser vertet? domumne? & c. pro Mur. 145. b

Quò sese vertant tantæ sortes somniorum? de Diuinat. 89. b

Quid esse reliqui poterat ei qui per hanc iniuriam non modò frumentum omne amittere, sed etiam omne instrumentum vendere cogere? quò enim se verteret, non habebat. 5. Verr. 171. a

Hærebat nebulo, quò se verteret non habebat. in Ant. 174. b

Ipsum quidem illud peccare, quoquò verteris, vnum est. in Parad. 23. a

Ne sibi illa vitio verterent, quò abesset à patria. epist. 99. b

Superstitio instat & vrget, & quo te cunque verteris, persequitur. 2. de Diuinat. 221. a

Quoquò se verterint Stoici, iaceat omnis eorum necesse est solertia. 2. de Diuinat. 36. a

Vertere se ad aliam scholam. in Pis. 47

Vertere impetus à loco in alium. 5. Philipp. 184

Semina malorū in contrarias partes se vertere. de Diu. 115. b

Ex edicto autem non potuisse bona possideri, demonstrauit, quòd nequa fraudandi causa latitasset, neque exilii causam solum vertisse diceretur. pro Quint. 59. a. & pro Cecin. 72. & pro Domo sua, 61. & 5. Philip. 174

Brundisii autem omne certamen vertitur huius primi temporis. ad Att. lib. 8. 166. 2. a

Quòd cogitatio in seipsa vertitur. Offic. 1. 219

Non in supplicio crimen meum vertitur. 7. Verr. 103. a

Id ad omnem rationem, & aurium voluptatem, & animum motum, mutatur & vertitur. de Orat. 159. b

Mundus maxima vna cōuersione, atque eadem ipse circum se torquetur & vertitur. de Vniuers. 25

Tribus in rebus ferè vertitur omnis virtus. 2. Offic. 24. a

In vnus potestate ac moderatione vertuntur omnia. 2. Verinarum, 13. a

In iure in quo illa causa vertebatur. de Clar. Orat. 177. b

Multa tempus afferre, & præparata multa esse scio, sed intra fines hos, quæcunque acciderint, vertentur. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 10. 12. a

Impetum cæli cum admirabili celeritate moueri vertique videmus. 2. de Nat. d. 141. a

Quoniam que vides versa esse omnia. pro Rosc. Amer. 36. a

Qui se fatentur virtutis causa, nisi ea voluptatem acciret, ne manum quidem versuros esse. de Finib. 146. b

Quò vertendi, hoc est mutandi solum causa venerat. pro Domo sua, 61. a

Vertens.

Quum autem, & c. tum ille verè vertens annus appellari potest, in quo vix dicere audeo, quam multa hominū secula teneantur. in Somn. Scip. 25. a

Apparuisse numen deorum intra finem anni vertentis. in Ant. 250. b

Mercurii stella anno ferè vertete signiferum lustrat orbem. de Nat. d. lib. 2. 39

Anno vertente sine controuersia. pro Quint. 22. a

Annua conficiens vertentia tempora cursu. in Arato, 38. a

Versus.

Videte nunc quam versa & mutata in peiorem partem sint omnia. pro Rosc. Amer. 62. a

Verso.

Num illud quod Sisyphus versat Saxum sudans nitendo, neque proficit hilum? 1. Tusc. 16. a

Versat se, quærit quid agat. 3. Verr. 94. a

Cura, quæ nunc te coquit & versat sub peccatore fixa. de Senectute, 1. a

Itaque æstuat dubitatione: versabat se in vtranque partem non solum mente, verum etiam corpore. 4. Verr. 53. a

Id quæres, inquam, in quo vtrum respondebo, verses te huc atque illuc necesse est. 5. de Finib. 147. a

Huc & illuc Torquate vos versetis licet, & c. 2. de Finib. 158. a

Sed ita vt rerum explicator prudens, seuerus, grauis, non vt in iudiciis versaret causas, sed vt in historiis bella narraret. in Orat. 17. a

In quo ne tum quidem, quum illum suum saltatorium versaret orbem, fortunæ rotam pertimescebat? in Pis. 16. a

Ad omnem malitiam & fraudem versare mentem suam hæc secum cogitans cœpit. pro Cluent. 55. a

Versare suam naturam & regere ad tempus. pro Cæl. 9. a

Eandem rem multis modis sæpe versare. in Orat. 75. a

Homo igitur acutus, causam non obtinens, repugnante natura, verba versare cœpit. 4. de Finib. 90. a

Orbes, qui versantur retro contrario motu atque cælum. de Som. Scip. 118. b

Quenam in Sicilia tanta clades, aut quod bellum tam diuturnum, tam calamitosum te Prætor versatum est? 5. Verinarum, 105. a

Vt nò modò illis Punicis bellis, quæ in his ferè locis nauali prælio gesta atque versata sunt. 6. Verr. 92. a

Versari circum axem cæli admirabili celeritate. de Nat. d. b

Cylindrum volui & turbinem versari putes. de Fat. 149. b

Bellum magnum atque difficile, & in magna varietate terrarumque versatum. pro Arch. 189. b

Versans.

Sesè que ipse animus versans, diuinus, sempiternæ, sapientisque vitæ induxit exordium. de Vniuers. 34. a

Deus versans cælum. de Nat. d. 79. b

Versor.

Omni mente & cogitatione curaque versor, vt odor, & c. de Orat. 123. b

Versor in medio iure publico. pro Domo sua, 220. b

Difficili in loco versor. de Nat. d. 1. 54

Versor que in eorum naufragiis, & honorū direptionibus. epist. 56. b

Nam mihi ante oculos dies noctesque versaris. ad Terentiam, lib. 14. 2. 8. a. & de Finibus, 79. b. & in Verr. 254. b

In meis castris præfidiisque versaris. pro Cecin. 301. b

Annos iam triginta in foro versaris. pro Flac. 160. b

Cum in Italiæ luce cognosceris, versarisque in optimorum ciuium vel flore, vel robore. Orat. 200. b

Nondum enim in negotio versaris. Att. lib. 5. 17

Versatur enim magnus error. contra Rull. 67. b

Videor mihi videre, & c. cerno oculis, & c. versatur ante oculos, & c. in Cat. 120. b. & 3. de Finib. 7

Versatur mihi ante oculos indignitas calamitatis. 7. Verinarum, 95. a

Nam mihi ante oculos dies noctesque versatur squalor vester & moror. ad Terentiam, lib. 14. 3. 4. a

Versatur mundus circum axem cæli, admirabili celeritate. de Nat. d. 1. 37

Agri in quibus ille bellum gerit atque versatur. cōtra Rullum, 62. b

In magnis interdum versatur angustiis. 2. de Finib. 49. a. & Attic. 239. b

Itaque non ob ea solum incommoda, quæ, & c. sed multò etiam magis, quòd cuius in animo versatur, nunquam finit eum respirare, nunquam acquiescere. 1. de Finib. 82. a

Versatur acriter in causa. 11. ad Att. 7

Quod in controuersia aut in contentione versatur. Orator, 301. b

Prima ætas propter humilitatem & obscuritatem, in hominum ignoratione versatur, & c. Offic. lib. 2. 63

Iuuentus languet, nec perinde ac debet, in laudis & gloriæ cupiditate versatur. in Pis. 65

Ea res enim nunc in discrimine versatur, vtrumque, & c. pro Quint. 62. a

Maximo in discrimine Respub. versatur. Att. 280. b

Cælius iandiu minus in foro nobiscum versatur. pro Cælio, 38. b

Qui in egestate & insidiis versatur. pro Sex. Rosc. 31. b

In summa inanitate versatur, & c. 3. Tusc. 9. 5. a

Inuita in hoc loco versatur oratio. 3. de Nat. d. 123. a

Versatur oratio in populari ratione. 1. de Leg. 14

Dicendi ratio in medio posita, communi quodam in vsu, atque in hominum more & sermone versatur. de Orat. 86. b

Itidem si de officio, multisque aliis de rebus, in quibus versatur, exercitatusque sit, nescire se dicat. 4. Acad. 198. a

Vterque in summa seueritate versatur. in Cat. 79. a

In commemoratione earum rerum, quas gessimus, desyderioque versamur. 2. ad Att. 6

Non versatur ante oculos vobis in cæde Glaucia? pro Sexto Roscio, 35. b

Versantur in animo multæ & graues cogitationes. contra Rullum, 66. b

Opifices omnes in fordida arte versantur. Officiorum libro 1. 209. a

Cui etiam nunc pædagogi lites ad auriculas versantur. ad Heren. lib. 4. 156

Nam ipsæ quidem res in perfacili cognitione versantur. ad Herennium, 27. b

Nos, quorum & officia in Rempub. recentissima, & incommoda ob Remp. frequentissima, in familia versantur. Antequam iret in exil. 194. b

Versantur in maxima inconstantia vulgi opiniones, veritatis ignoratione. de Nat. d. 1. 31

Causæ, quæ in iudiciis versantur, aut deliberationibus. de Oratore, 96. b

Minturnenses coloni, quòd C. Mariū te cœto receperunt, æterna in laude versantur. pro Planc. 21

Cui non locus ille, vbi quisque altus est, cum grata recordatione in mente versatur? pro Planc. 276. b

Mathematici magna in obscuritate rerum, & recondita in arte, & multiplici subtilique versantur. de Orat. 85. b

Ergo illi nunc in pace versantur. in Ant. 215. b

Res quæ in philosophia versantur. de Diuinat. 110. b

An verò tu solus ignoras? tu hospes in hac vrbe versaris? tuæ peregrinantur aures, nec in hoc peruulgato ciuitatis sermone versantur? pro Mil. 24

Quæ omnes artes in veri vestigatione versantur. 1. Offic. 30. a

Bona quæ in animo atque in ipsa virtute versantur. Academic. 9. 45. b

Ferre ea quæ videntur acerba, quæ multa & varia in hominum vita fortunæque versantur. Offic. 14. b

Mihi mors ob oculos versabatur. pro Sest. 13. b

Versabatur mihi tempus illud ante oculos, quum ille, & c. ad Atticum, lib. 3. 49. 2. a

Eo tempore erat Roscius Romæ frequens, atque in foro, & in ore omnium quotidie versabatur. pro Sex. Rosc. 21. b

Quo in fundo propter insanas illas substructiones, facile mille hominum versabatur valentium aduersari. pro Milone, 39. a

Qui omni tempore in præda & sanguine versabantur. pro Sex. Rosc. 32. b

Versabor in re difficili ac multum & sæpe quæsitæ. 3. de Legibus, 30

Ea ingenia conuerti ad perniciem, quæ antea versabantur in salute atque auxilio ferendo. pro Quint. 17. a

Versabatur in Sicilia longo interuallo alter, non Dionysius ille, nec Phalaris, sed quoddam nouum monstrum, ex veteri illa immanitate, quæ in iisdem locis versata esse dicitur. 7. Verr. 114. a

Pueri ingenui cum meritoriis, scorta inter matrefamilias versabantur. in Ant. 280. b

Non ad solarium, non in campo, non in conuiuio versatus est. pro Quint. 10. b

Plato in maximis periculis insidiisque versatus est. pro Rabbirio Posth. 14

Hofis intra mœnia versatus est. post red. in Senat. 9. a

Versata est vis in foro. pro Sest. 66

Nunquam tibi Pop. Romani absentis dignitas, nunquam species ipsa huiusmodi multitudinis, in oculis animoque versata est? 7. Verr. 112. a

Largitionis voluntas tum in Repub. versata est, & partium quædam contentio. in Cat. 121. b

Quarum partium vna in reprehensione vitæ, altera in contentione dignitatis, tertia in criminibus ambitus versata est. pro Mur. 126. b

Quòd maiore in varietate versata est adhuc tua causa, quam homines aut volebant, aut opinabantur. Torquato, libro 6. 2. 2. a

Cum in ea prouincia magnæ fugitiuorum copiæ versatæ sint. in Verr. 175. b

Dicam Atticæ, & versabor in re difficili. de Legib. 190. b

Non enim iam inter nos sica illa versabitur. in Cat. 104. b

Si vno in argumento mens tua tota versabitur. epist. 67. b

Versabitur in castris furor, in curia timor, in foro coniuratio. pro Mur. 144. b

Videtur in quo motu temporum, quanta in conuersione rerum ac perturbatione versemur. pro Flac. 164. b

Huic quasi materia quam tractet, & in qua versetur, subiecta est veritas. Offic. 4. b

Vt in cōmuni odio penè æqualiter versetur odium meum. pro Mil. 116. b

Quæ res in quæstione versetur. pro Cluent. 51. b

Perpauca res sunt, in quibus dolus malus non versetur. Officiorum, 64. b

Vt deus aliquis cœtus hominum adeat, versetur in terris. de Arusp. resp. 258. b

Cum inter subsellia nostra versentur armati. in Ant. 164. b

Genere tamen quod ad nos pertineat, & δεικνυμένων quandam vt versetur inter manus, habeat. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 3. 9. a

Excipitur ab omnibus eiusmodi clamore, vt ei Lampfaceni periculi similitudo ante oculos versaretur. 7. Verr. 74. a

Quum tui nominis terror in auribus, animisque aratorum versaretur. 5. Verr. 112. a

Deinde ita teneri, si sciens falleret: quod inscitia multa ver-
saretur in vita. 4. Acad. 263. a
Si effertis, versareminique nobiscum. de Arusp. resp. 249. b
Tu, cuius os ante oculos mihi solet versari. Att. 91. b
Sic existimatis eos hic sagatos versari animo demisso, &c.
pro Font. 280. b
Acerbissimum tota vrbe luctum versari. in Verr. 226. b
Versari cum innumerabilibus animis. 1. de Diuin. 188. a
Nobiscum versari iam diutius non potes. 1. in Catil. 7. a
Versari vltro citroque. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 21
Temerè autem in acie versari, & manu cum hoste conflige-
re, immane quiddam, & beluarum simile est. 1. Offic. 114. a
Tum maxime & religionem & pietatem versari in animis,
cum rebus diuinis operam damus. de Legib. 175. b
In artibus ingenuis versari. Sulp. lib. 4. 3. 15. a
Pudor, qui in magistratuum conuiuus versari solet. in Ver-
rem, 241. b
Versari in curriculo. pro Marcel. 1
Versari causam in disceptatione moueor. pro Deiot. 2
Versari in errore. Tusc. q. lib. 1. 96. & Academ. quæst. edit. 1.
lib. 2. 34
Versari in summo errore, atque in maximarum rerum igno-
ratione. de Nat. d. 1. 2
In errore verborum versari. pro Cecin. 37. a
Versari in maximis erroribus. Offic. 1. 129
Versari in familiaritate alicuius. pro Corn. Balb. 47
Versari in gemitu. epist. 252. b
Versari in gratulatione. pro Domo sua, 49
Versari in honoribus, reque publica. Læl. 57
Versari in mediis hostibus. Diuin. lib. 1. 48
Versari in infamia. pro Rab. Posth. 5
Versari in inuestigatione veri. Offic. 1. 41
Versari in iudicio crimen. pro Cæl. 1
Versari in iure ciuium. pro Arch. 8
Num destitit vterque nostrum in testamentorum formulis,
hoc est, in medio iure ciuili versari? de Orat. 99. b
Versari in loco aliquo. pro Mil. 39. Id est, occultari.
In mente & cogitatione aliqua versari. pro Cluent. 54. a
Versari in miseris. epist. 96. b
In munere suo versari. de Fato, 18. a
Versari in suis nummis. pro Rosc. Com. 13
In omni parte corporis aliquem delectationem gaudiūm-
que versari. Postquam. 207. b
Versari in summa opinionum peruersitate. Tusc. q. lib. 3. 2
Versari in omni prauitate. Tusc. q. lib. 3. 2
In aliqua prouincia cum summo imperio & potestate ver-
sari. Quint. frat. 396. b
Stoici mihi videntur in hac quæstione versari acutissimè. 4.
Tusc. q. 18. a
Versari in quæstu vel compendio. 5. in Verr. 90
Versari in Repub. Offic. 1. 107
Versari in Repub. cum imperio & potestate. 1. Phil. 13
In rebus & vsu versari. Trebatio, lib. 6. 10. 12. a
In rebus exulceratis & exagitant versari. ad Lent. lib. 1. 1. 12. a
Versari cum aliquo in sermonibus. 2. famil. 15
Versari in aliquo maiori studio & arte. Tusc. q. lib. 1. 48
In omni recto studio atque humanitate versari. de Orato-
re, 107. b
Versari in studio literarum. de Arusp. resp. 24. b
Versari in studiis & literis. epist. 88. b
In suis summis versari. pro Rosc. Com. 13. a. Id est, multas
pecunias habere, & nihil debere.
In omni tempore decet leporem humanitatemque versari.
de Orat. 134. b
In tenebris quam in luce causam versari mauius. pro Plan-
cio, 34. a
Sed ita tamen, vt nihil minus velim, quam Pomponium &
puerum versari in timore ruinæ. ad Att. lib. 2. 19. 5. a
Versari in tutelis. Offic. 3. 92
Nam qui summum bonum dicant id esse, si vacemus omni
molestia, eos inuidiosum nomen voluptatis fugere, sed in
vicinitate versari. 4. Acad. 250. a
Optabile esset in voluptate maxima, nullo interuallo inter-

iecto, dies noctesque versari. de Finib. lib. 2. 93
Inter aliquos sine dedecore versari. ad Att. lib. 10. 197. 4. a
Orator incolumis inter hostium tela versari potest. de Ora-
tore, 102. b
Quæ quondam accepi nostrorum hominum in disputa-
tione esse versata. de Orat. 87. b
Exercitatio dicendi, in qua me non inficior mediocriter esse
versatum. pro Arch. 185. b
Vos illud vellem recordari, istius nequitiam & iniquitatem,
tum in ore vulgi, atque in communibus prouerbiis esse
versatam. 3. Verr. 85. a
Versatus.
Homo & in aliis causis exercitatus, & in hac multum & sæ-
pe versatus. pro Quint. 1. b
Et meus labor in priuatorum periculis castè integrèque ver-
satus, ex vestro iudicio fructum est amplissimum conse-
quutus. pro Lege Manil. 1. a
Homo in hac vita ratione versatus. pro Font. 22. a
Deinde versatus in vtrisque subselliis optima & fide & fa-
ma, &c. ad Brut. lib. 13. 11. 6. a
Versus.
Primus versus epistolæ. Att. 32. b
Neque enim ipse versus ratione est cognitus, sed natura at-
que sensu, quem dimensa ratio docuit quid acciderit.
Orat. 106
Versus, orationis est vitium. in Orat. 36. a
Versus hic Plauti non est, hic est. 9. fam. 36
Versus ille qui in te erat collatus. 1. ad Quint. frat. 55
Sæpe etiam versus interponitur. de Orat. 131. b
Si versus pronuntiatum est syllaba vna breuior aut longior,
exibitur, exploditur. in Parad. 31. a
In ipsa oratione quasi quædam numerum versumque con-
ficiunt. 3. de Orat. 30. a
Deiotarus de Domitio dixit versus Græcum eadem sen-
tentia, qua nos etiam habemus Latinum, Pereant amici,
dum vna amici intercidant. pro Deiot. 148. b
Senarii Hyponæctei, Anapæctici, Aristophanei, anapæcti ver-
sus. Orat. 215. b
Versus etiam obscœnissimi in Clodium & Clodiam dice-
rentur. 2. ad Quint. frat. 8
Versus propemodum in soluta oratione adhibendi. 3. de Or. 94
De qua muliere versus plurimi supra Tribunal & supra Præ-
toris caput scribebantur. 5. Verr. 65. a
Versus qui in istius cupiditatem facti sunt. 7. Verr. 65. a
Versus inimica oratio. Orat. 112
Aut is qui fidibus vitur, explere numeros & conficere ver-
sus posset. 4. Acad. 45. a
Versus sæpe in oratione per imprudentiam dicimus, quod
vehementer est vitiosum. Orat. 109. & 3. de Orat. 96
Versus facere. 3. ad Quint. frat. 29
Antipater ille Sidonius solitus est versus hexametros, aliōf-
que variis modis atque numeris fundere ex tempore. de
Orat. lib. 3. 107. a
Qui etiam cōiectis in os calculis, summa voce versus mul-
tos vno spiritu pronuntiare consuebat. 1. de Orat. 137. a.
De Demosthene.
Versus eius singulos, singula testimonia puto. 16. fam. 9
Versibus heroicis quatuor, quos longos appellat Ennius,
incisam mortui laudem capiat lapis sepulchro impositus.
2. de Legib. 61
Ornatissimis atque optimis versibus de re aliqua dicere.
1. de Orat. 35. a
Is epigramma in eum fecit tantummodo alternis versibus
longiusculis. pro Arch. 190. b
Scripti etiam versibus tres libros de temporibus meis. Len-
tulo, lib. 1. 9. 97. a
Quod me de faciendis versibus rogas, incredibile est. Quint.
frat. 325. b
Nam si quis minorem gloriæ fructum putat ex Græcis ver-
sibus percipi, quam ex Latinis, vehementer errat: &c. pro
Archia, 17. a
Versus, linea.
Glauca solebat homo impurus, sed tamen acutus, populum

monete, vt quum lex aliqua recitaretur, primum versusum
attenderet. pro Rab. Posth. 9. a
Versiculum.
Nunc venio ad transuersum illum epistolæ tuæ versiculum.
Attico, 68. b
Ne quid Resp. detrimenti caperet, quo vno versiculo satis
armati semper Consules fuerunt. pro Mil. 115. b
Scripto iam superiore versiculo, Eros mihi dixit, sibi Mure-
nam liberalissimè respondisse. Att. lib. 13. 297. 2. a
Quæ præsertim vno versiculo Senatus, puncto temporis
sublatæ sint. 2. de Leg. 23. a. De legibus Seis, &c.
Versiculi comicorum. Orat. 203. b
Breues tua literæ, breues dico, imò nullæ: tribusne versicu-
lis his temporibus Brutus ad me ad Brutum, 14. 1. a. Sub-
scribit.
Epistolas mihi pronuntiabat versiculis facietis, ad familiareis
missas à Corintho. ad Att. lib. 13. 264. 3. a
Audistis quæstoriæ rationem tribus versiculis relatam. 3.
Verrinarum, 69. a
Hoc pati potestis, vt singuli ciues singulis versiculis è ciui-
tate tollantur: pro Domo sua, 22. b
In quibusdam versiculis si tibi quibusdā verbis *ὁ ὑπὸ πρῶ-
τῆς ἑσπέρας* videbor. 12. fam. 40. in epist. Trebonii.
Versus, præpositio.
Quum Aretium versus castra mouisset. 1. de Diuin. 130. a
Verti igitur me à Minturnis Arpinum versus, &c. Att. 258. b
Et initio belli ciuili quum Brundisium versus ires ad Cæ-
sarem, venisti ad me in Formianum. ad Mat. lib. 11. 27. 6. a
Cum te iam ex Asia Romam versus profectum esse consta-
ret. epist. 20. b
Versus, aduerbium.
Quum gradatim sursum versus retroque dicatur. in Orato-
re, 75. a. & in Partit. 14. a
Versura.
Salamini, quum Romæ versuram facere vellent, non pote-
rant, quod lex Gabinia verabat. ad Att. lib. 5. 110. 13. a
Non modo, sed iniquissimo fœnore versuram facere Aure-
lius coactus est. ad Att. lib. 16. 339. 8. a
Negauit sese omnino versuram vllam fecisse Romæ. pro
Flacco, 38. a
Inspiciebamus Syraculis à Carpinatio confectas tabulas so-
cietatis, quæ significabant multis nominibus eos homi-
nes versuram à Carpinatio fecisse, qui pecuniam Verri de-
dissent. 4. Verr. 135. a
De Oppio factū est vt volui, & maxime quod d e c c. ape-
ruisti, quæ quidem ego vti que vel versura facta solui vo-
lo, ne extrema exactio nostrorum nominum expectetur.
ad Att. lib. 5. 88. 2. a
Admirabilis abstinentia ex præceptis tuis: vt verear ne illud
quod permutaui, versura mihi soluendū sit. ad Atticum,
lib. 5. 103. 2. a
Versuram scribis esse faciendā mensium quinque. At. 247. b
Non modò versura, sed etiam venditione, si modò res co-
get, vindicabis. Att. lib. 16. 4
Ego verò illi maximam gratiam habeo, qui me ea pœna
multauerit, quam sine mutatione & sine versura possem
dissoluere. 1. Tusc. q. 161. a
A quibus versuras tatarum pecuniarum factas esse dicunt:
pro Font. 1. a
Versutus.
Acutus animus atque versutus. de Orat. 116. b
Homo callidus & versutus. pro Quint. Rosc. 52. b
Et Chrysippus tibi acutè dicere videbatur, homo sine dubio
versutus & callidus. 3. de Nat. d. 33. a
Malitia, est versuta & fallax ratio nocendi. 3. de Nat. d. 107. a
Simulata versutaque tristitia. Post red. in Senat. 11. a
M. Pisonis acumen in reprehendendis verbis versutum &
solers. de Clar. Orat. 186. b
Sed omnia callidè referentem ad vtilitatem, acutum, versu-
tum, veteratorem, &c. 2. de Finib. 86. a
Is enim qui occultus, &c. Quid enim est aliud esse versutum:
2. de Finib. 88. a
Neque enim qui defendunt eam, versuti in differendo sunt:

net qui contra dicunt, causam difficilem repellunt. 3. de
Finib. 3. a
Versutos eos appello, quorum mens celeriter versatur. 3. de
Nat. deor. 17
Quo quis versutior & callidior est, hoc inuisior & suspe-
ctior, detracta opinione probitatis. Offic. 2. 48
Hoc si vobis versutius, quam mea consuetudo defendendi
fert, videbitur, si existimetis, &c. pro Cecin. 61. a
Versute.
Nihil, vt ita dicam, subdolè, nihil versute, quod ille non vi-
derit, nisi subtiliter dici, &c. de Clar. Orat. 17. a
Videmus enim fuisse quosdam, qui iudem ornatè ac graui-
ter, iudem versute ac subtiliter dicerent. in Orat. 12. a
Versutiloquus.
Num non vis huius me versutiloquas malitias. 3. de Orato-
re, 85. a. & Orat. 93
Versicolor.
Plumæ versicolores columbis. 3. de Finib. 29. a
Vertex.
Extremusque adeo duplici cardine vertex
Dicitur esse polus. de Nat. d. 46. b
Ab imis vnguib. vsque ad verticem summum. pro Rosc.
Comædo, 11. a
Cello è vertice montis. de Diuinat. 82. b
Ignes qui ex Ætnæ vertice erumpunt. 6. Verr. 95. a
Nunc nunc dolorum anxiferi torquent vertices,
Nunc serpit ardor. 2. Tusc. 36. a
Terra à verticibus duobus, quos appellauerunt polos. 2. de
Nat. deor. 150. a
Terra angusta, verticibus lateribus latior. de Somnio Sci-
pionis, 129. b
Duo quasi singuli terræ maxime inter se diuersi, & cæli ver-
ticibus ipsi ex vtroque parte subnixi. de Som. Scip. 129. b
Vertumnus.
Quis à signo Vertumni in Circum maximum venit, quin
is in vnoquoque gradu de auaritia tua commoueretur?
3. Verr. 109. a
Veruex.
Quod genus sacrificii lare veruicibus fiat. 2. de Leg. 86. a
Verum.
Verum hoc (vt dixi) nihil ad me. 2. de Orat. 76. a
Sed siue est ars, siue non, non est quidem ea negligenda, ve-
rum intelligendū est, alia quædam esse maiora. de Or. 94. b
Sed expectabantur Cal. Ian. fortasse non rectè, verum præ-
terita omittamus. in Ant. 200. b
Eiectio nusquam est, verum sit. de Orat. 136, & 141. b. & pro
Domo sua, 213. b
Verum enim oratori, quæ sunt in hominum vita, quando-
quidem in ea versatur orator, &c. 3. de Orat. 30. a
Verum enimvero quum esset in s. binis, aut etiā ternis qui-
busuis in locis prouincia, duodenos sestertios exegisti. 5.
Verrinarum, 168. a
Non modò agendo, verum etiam cogitando possit sustine-
re. pro Cæl. 36. a
Illæ verò non loquantur solum, verum etiam personant:
pro Cælio, 37. a
Melioris mediocris cuius & viri putabam quouis suppli-
cio affici, quam illi crudelitati non solum præesse, verum
etiam interesse. 9. ad Att. 16. Id est, ne interesse quidem.
Veruntamen.
Philoxeno ignosco, qui reduci in carcerem maluit. Verūta-
men id ipsum mecum in his locis cōmentor, vt ista impro-
bem: idque tu, quum vnà erimus, confirmabis. Att. 4. 22
Veruntamen opinor scriptorem tamen. de Finib. 49, & 50. b
Veruntamen si qua reliqua spes est. 1. Verr. 10. a
Consilium capit primo stultum, veruntamen clemens. 7.
Verrinarum, 80. a
Difficile est, &c. veruntamen ipse me confirmo. epist. 9. b
Non dubitabam equidem: veruntamen multo mihi notio-
rem amorem tuum effecit Cherippus. Cornif. lib. 12. 29. 7. a
Hanc Cleon amabat, veruntamen non audebat, &c. episto-
larum, 135. b. & in Verr. 152. b
Hoc leue est, veruntamen non inutile. de Orat. 329. b
NNN. i.

Qui societate cum Sexto Næuio fecerit, viro bono, veruntamen non ita instituto, vt iura societatis, & officia certi patrifamilias nosse possent. pro Quint. 6. a
 Vide quanti apud me sis, & si, &c. veruntamen quod, &c. epist. 10. 4. b
 Quum essem in Tusculano, &c. veruntamen quum ibi essem, &c. ad Att. lib. 1. 6. 2. a
 Et si tum nemo erat admodum copiosus, veruntamen verus ab his admisceri orationi, &c. 1. Tusc. q. 47. a
Veruntamen, absolute.
 Multa illis Cæsar, neque me inuito. etsi Latinitas erat nõ ferenda. veruntamen. ecce autem Antonius accepta grandi pecunia, fixit legē à Dictatore comitiis latā. 14. ad Att. 16
 Tuas literas hodie expectabam, nihil equidem vt ex his noui. Quid enim? Veruntamen. Oppio & Balbo epistolas deferri iubebis, &c. 13. ad Att. 2
 Quamquam quid ad me? Veruntamen. Pansæ profectorem scribes, quum scies. 12. ad Att. 19
Verus.
 Verus testis. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 74
 Vera contentio. pro Planc. 38. Id est, æqua.
 Ars differendi, & vera ac falsa iudicandi. de Orat. 12. 5. b
 Vera, grauis & solida gloria. in Ant. 10. 4. b
 Dicam enim quod verum est. Att. 43. b
 Verum fuit. pro Quint. 27. pro, æquum fuit.
 Verum fuit, me tibi rationes mei Quæstoris mittere. 2. familiarium, 35
 Eiectio nusquam est. verum sit. pro Domo sua, 41. a
 Assentior frater, vt quod est rectum, verum quod sit, verum quoque sit, nec vnquam aut oriatur, aut occidat. de Legibus, 171. b
 Ex quo intelligitur, quod verum, simplex, sincerumque sit, id esse naturæ hominis aptissimum. Offic. 1. 21
 Perspicere quid in quaque re verum sincerumque sit. 2. Officiorum, 24. a
 Cum aliquid verum & rectum esse dicitur. de Leg. 191. b
 Quum plus vno verum esse non possit. 2. de Orato. 17. a. & Acad. q. edit. 1. lib. 2. 135
 Latet in occulto verum. in Orat. 140. a
 Verum si esset tale, quale vel falsum, percipi non posset. Academ. q. ed. 1. lib. 2. 70
 Iusta gloria, qui est fructus veræ virtutis honestissimus. Attico, 274. b
 Veri inueniendi causa contra omnia dici oportere, & pro omnibus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 55
 Veri & falsi non modo cognitio, sed & natura tollitur, si nihil erit quod intersit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 54
 Sed nos veri iuris germanæque iustitiæ solidam & expressam effigiem nullam tenemus, vmbra & imaginibus vtimur. Offic. 65. b
 Veri inquisitio atque inuestigatio in primis hominis est propria. Offic. 1. 21
 Illud sit disputatum, non inesse in his propriam, quæ nusquam alibi esset, veri & certi notam. 1. Acad. 94
 Sensus, veri nuntios. de Nat. d. 1. 49
 Veri reperiendi duplex ratio est, non in iis solùm quæ mala, sed in iis etiã quæ bona videntur: nam aut de ipsius rei natura, qualis & quæta sit, quærimus: aut à disputadi subtilitate orationē ad exempla traducimus. Tusc. q. lib. 3. 48
 Veri reperiendi studio ardere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 60
 Id autem eò facilius credebatur, quia simile vero videbatur. ad Cassium, lib. 12. 5. 2. a
 Inter hunc & illum Numidicum verum & germanum Metellum interesse. 6. Verr. 129. a
 Etsi minus veram causam, tamen vel probabilem. 11. fam. 37
 Tantum dabit amicitia, vt veram amici causam esse malit. Offic. 60. b
 Ad verum ipsum magna parte, aut quàm proximè accedere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 8. & 36
 Interesse oportet vt inter rectum & prauum, sic inter verum & falsum. 4. Acad. 64. a
 Verum attingere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 36
 Verum quidem si audire volumus, orator, &c. de Clar. 188. b

Dic mihi verum, num aut res, aut res, aut res non delectat. Quint. frat. 317. b
 Verum enim dicam, vtinam, &c. Octau. 330. b
 Licet enim verum dicere. epist. 141. b
 Salustius in eo honore, non æquum & verum duxit, nihil quod facere collibuisse. in Sal. 274. b
 Verum elicere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 8
 Id verum esse necesse est, de quo omnium natura consentit. de Nat. d. 1. 31
 At enim agit mecum austerè, & Stoicè Cato, negat verum esse allici benevolentiam cibo, &c. pro Mur. 67. a
 Verum enim inuenire volumus, non tanquam aduersarium aliquem conuincere. lib. 1. de Finib. 11
 Hercule verum vt loquamur, subcontumeliose, &c. At. 26. b
 Verum & simplex bonum negat Epicurus sine voluptatibus sensum mouentibus nec suspicari. Acad. q. ed. 1. lib. 1. 5
 Sed quid ad te, qui neges esse verum, quenquam vlli Reip. extra ordinem præfici: pro Domo sua, 16. a
 Verum & simplex bonum Stoici vocant, quod non possit ab honestate seungi. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 5
 De vera & perfecta amicitia loquor. de Amic. 100. b
 Aspiciant hos laudatores Flacci ex vera atque integra Græcia. pro Flac. 159. b
 Literæ tristes, & metuo ne veræ. 7. ad Att. 66
 Vera, firma & certa. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 41
 Vera vlla ex parte. 10. fam. 74. in epist. Pollionis.
 Plura vera discrepantia esse nõ possunt. Acad. q. ed. 1. li. 2. 106
 Vera à falsis nullo discrimine separantur. Acad. q. ed. 1. li. 2. 131
 Omnia vera in præteritis sunt necessaria. Fat. 11
 Si vera fateri volumus. Att. 283. b
 Ars differendi, & vera ac falsa diiudicandi. 2. de Orat. 86. a & Acad. q. ed. 1. lib. 2. 97, 98
 Omnibus veris falsa quedam adiuncta esse. de Nat. d. 1. 10
 Si ne sensus quidem vera nuntiant. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 71
 Nam neque maius est defendere vnum, quàm populū: neque verius à singulis, quàm ab omnibus repetere officii præmium & fructum. Antequam iret in exil. 2. a
 Verius nihil est, quàm neminem esse oportere tam stultè arrogantem, vt in se mentem & rationem putet inesse, in celo mundoque non putet. 2. de Leg. 13
 Quid verius, quàm in iudicium venire? Att. 2. 7. Id est, quid æquus.
 Verissima fronte dicere. pro Rab. Posth. 21
 In omni munere vitæ optimum & verissimum sit, exquirere. lib. 1. de Finib. 10
 Sed mehercule vt quidem nunc se causa habet, etsi hestermo sermone labefacta est, mihi tamen videtur esse verissima. 4. Acad. 21. a
Vere.
 Et verè. pro Arch. 190. b. i. rectè, vel merito, vel, neq; iniuria.
 Et verè, vt dicam, &c. in Verr. 272. b
 Quum graue est verè accusari in amicitia, tum etiam si falso accuseris, non est negligendum. pro Mur. 6. a
 Itaque hoc tibi verè affirmabo. Att. 52. b
 Verè tecum agam, vt necessitudo nostra postulat. epistolarum, 196. b
 Si verè cogitare volumus. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 47. a
 Verè me hercules hoc dicam, sic tum, &c. pro Planc. 272. b
 Sed tamen (verè dicam) mallem, &c. de Orat. 110. b
 Quod (vt verè dicam) maximè facimus. de Orat. 97. b
 Verè nihil potes dicere: finge aliquid saltem commodè. pro Rosc. Amer. 32. a
 Verè facis, & merito. 1. de Leg. 48
 Maiores nostri, qui non fictè & fallaciter populares, sed verè & sapienter fuerunt. pro Domo sua, 61. a
 Pompeius verè iudicat. ad Att. lib. 7. 121. 6. a
 Vt verè loquamur. Att. 61. b
 Verè & liberè loquutus sit. pro Rosc. Amer. 83. a
 Cum sit incertum verè, inanitérne moueatur. Acad. 10. b
 Ad me verè omnia perscribere. Quint. frat. 305. b
 Vt verè scribam. Att. 52. b
 Non *ὑπερβολικῶς*, sed verissimè loquor. ad Atticum, lib. 5. 110. 6. a

Laudarem illam ciuitatē, id quod verissimè possem. 4. Verinarum, 118. a
Verax.
 Multis seclis verax fuisse id oraculum. 1. de Diuin. 70. a
 Veraces suos esse sensus dicit. 4. Acad. 140. a
 Tum ei visa quietis occurrent tranquilla atque veracia. 1. de Diuinat. 109. a
 Herodotum cur veraciorem ducam Ennio. 2. de Diu. 173. a
Veridicus.
 Et in rebus turbidis veridicæ voces ex occulto missæ esse dicuntur. 1. de Diuin. 163. a
 Veridicas adiungis causas inimicitiarum. pro Flac. 60. a
Veriloquium.
 Multa enim ex notatione sumuntur: ea est autem, quum ex vi nominis argumentum elicitur, quam Græci *ἐπιμορφία* vocant, id est verbum ex verbo veriloquium. in Top. 18. a
Verisimilis.
 Verisimile & probabile. de Inuent. 48. b
 Verisimilis narratio erit, si vt mos, vt opinio, vt natura postulat, dicemus. 1. ad Heren. 16
 Non enim ita disputabo: verisimile est Roscios hoc fecisse. pro Sex. Rosc. 36, & 25. b
 Non verisimile est, quàm sit in vtroque genere & creber & distinctus Cato. de Clar. Orat. 34. a
 Non est ita profectò Iudices, non est verisimile, vt Chrysgonus horum literas adamarit, aut humanitatem. pro Rosc. Amer. 72. a
 Etiam tum, quum verisimile erit aliquem commisisse, in suspitione latratote. pro Rosc. Amer. 34. a
 Nonne verisimile sit? Acad. q. ed. 1. lib. 2. 45
 Quid in vnaquaque re verisimile sit, aliter inueniri non potest, nisi de rebus in contrarias partes differatur. Tusc. q. lib. 2. 64
 Vtrumque ex vtriusque persona verisimile videtur. pro Quint. Rosc. 48. b
 Narrationem iubet verisimilem esse & apertam & breuem. 2. de Orat. 46. a
 Sed appellemus docendi gratia verisimile, quod plerunque ita fiat: vt adolescentiam procliuiorem esse ad libidinem. Partit. 20
 Volunt probabile aliquid esse, & quasi verisimile. 4. Academic. q. 64. a
 Verisimilia multa coaceruata proficiunt. Partit. 22
 Verisimillimum mihi videtur quodam tempore neque in publicis rebus infantes, neque insipientes homines solitos esse versari. 1. de Inuent. 5. a
 Neque quicquam adhuc inueni firmius quod tenerè, quàm illud quod mihi simillimum veri videretur, cum illud ipsum verum in occulto latet. Orat. 210. b
Verisimilitudo.
 Præsertim cum possit sine assensione ipsam verisimilitudinem non impediri sequi. Acad. lib. 2. 98
 Veritas sine verisimilitudine fidem facere non potest. 1. ad Herennium, 16
Veritas.
 Veritas est, per quam immutata ea quæ sunt, aut antè fuerunt, aut futura sunt, dicuntur. 2. de Inuent. 241. a
 Veritas debilitata. pro Quint. 2
 Veritas in profundo demersa. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 32. Democriti dictum, *ἢ βυθῶν ἢ ἀλυσῶν*.
 Veritas in sensibus maxima. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 20
 Veritas sempiterna futurarum rerum, in lege. de Nat. d. 1. 30
 Veritas alicuius. pro Quint. 5. Id est, æquitas & iustitia.
 Veritas iudicandi. Tusc. q. lib. 5. 50
 Veritas literarum tuarum non me offendit. 11. ad Att. 30
 Veritas prudentiæ, quasi materiæ, quam tractet, & in qua versetur, subiecta est. Offic. 1. 25
 Vide ne plus ei tribuas, quàm res & veritas ipsa concedat. de Orat. 91. b
 Ista veritas etiam si iucunda non est, mihi tamen grata est. ad Attic. lib. 3. 66. 4. a
 Veritas molesta est, siquidem ex ea nascitur odium. Læl. 75
 Veritas in occulto latet. Orat. 210. b

Subtilitas illa, quum veritas ipsa limatur in disputatione. 2. Offic. 49
 Veritas in omni re vincit imitationem. 3. de Orat. 119
 Vir bonus, & simplicis veritatis amicus. 1. Offic. 91. a
 Veritatis consilium petere ab animis consuetudine imbutis. de Nat. d. 1. 58
 Græci contentionis cupidiores, quàm veritatis. de Or. 89. b
 Sunt his alii multum dispares, simplices & aperti, &c. veritatis cultores, fraudis inimici. 1. Offic. 153. a
 Expertes veritatis homines. 2. de Orat. 45. a
 Qui à forma veritatis, & ab Atticorum regula absunt. Orator, 229. b
 Veritatis ignoratione, vulgi opiniones in maxima inconstantia versantur. de Nat. d. 1. 31
 Veritatis iudicium quaquam oritur à sensibus, tamen non esse in sensibus secundū Academicos. Acad. q. ed. 2. li. 1. 22
 Et illa commentatio inclusa, in veritatis lucem proferenda est. 1. de Orat. 76. a
 Veritatis luce, menti hominis nihil dulcius. Academ. quæst. edit. 1. lib. 2. 31
 Veritatis nota. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 33
 Nec ornatus causam suam dici voluit, quàm simplex ratio veritatis ferebat. de Orat. 104. b
 O magna vis veritatis, quæ contra hominum ingenia, calliditatem, solertiam, contraque fictas omnium insidias, facile se per seipsam defendat. pro Cæl. 50. a
 Nihil veritati relinqui. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 32
 Ad veritatem loqui. Læl. 77
 Non opinione solùm, sed etiam ad veritatem planè velim mihi persuaderi. de Nat. d. 1. 43
 Nihil contra inutilius ei, qui id iniuste consecutus sit, inuenio, quum ad veritatē cœpi reuocare rationem. 3. Of. 112. a
 Quum autem animum ab ista pictura, imaginibusque virtutum, ad rem veritatēque traduxeris. 5. Tusc. 21. a
 Simonidem arbitror desperasse omnem veritatem. de Nat. deor. 1. 42
 Qui in isto opusculo non vt à poeta, sed vt à teste veritatem exigunt. de Legib. 156. b
 Nunquam perfectè veritatem casus imitatur. de Diuin. 85. b
 Veritatem retinere. pro Quint. 50
 Ex veritate pauca vulgus æstimat. pro Rosc. Com. 17
 Ex æterna veritate, causarumque continuatione confluit, quicquid accidit. de Nat. d. 1. 39
 Qui actor in imitanda, quàm orator in suscipienda veritate iucundior: de Orat. 111. b
 Pro causæ veritate. epist. 225. b
 Sine veritate nomen amicitia valere non potest. Læl. 77
 Neque id ambitione adductus facio, sed tum familiaritate & necessitudine, tum etiam veritate. ad Aciliū, li. 13. 32. 3. a
 Veritate colitur amicitia. pro Quint. 13
 Non veritate solùm, sed etiam fama niteretur. 1. ad Quint. frat. 36
Vesanus.
 Vtrum tandem per deos atque homines magis verisimile est vesanum remigem, an aliquem nostrum, &c. 2. de Diuinatione, 171. a
 Hæc furiosa vis vesani Trib. pleb. pro Domo sua, 44. a
 Ac primùm illud à te homine vesano & furioso requiro, quæ te tanta pœnia, &c. pro Domo sua, 2. a
Vescor.
 La cte, caseo, carne vescor. 5. Tusc. q. 130. a
 Dii nec escis, nec portionibus vescuntur. 2. de Nat. d. 84. a
 Est enim omne quo vescuntur homines, penus. 2. de Natura deor. 98. a
 Quum autem vescamur his rebus quæ dulcem motum afferunt sensibus. 2. de Finib. 16. a
 Quæ est autem in hominibus tanta peruersitas, vt inuentis frugibus, glande vescantur: in Orat. 16. a
 Nasturtio vesci Persas esse solitos scribit Xenophon. 2. de Finib. 146. a
 Itaque vt quisque optimè natus institutusque est, esse omnino nolit in vita, si gerendis negotiis ornatus, possit parare. NNN. ii.

tissimis vesci voluptatibus. 5. de Finib. 101. a

Qua pecude, quod erat ad vescendum hominibus apta, nihil genuit natura fecundius. 2. de Nat. d. 239. a. De fue.

Veser, ris, fluuius. Offic. 75. b. de Finib. 53. b

Vesica.

Tanti autem morbi aderant vesicæ & torminum, vt nihil ad eorum magnitudinem possit accedere. 2. de Finib. 154. a

Vesicula.

Nam & muscutorum iecuscula bruma dicuntur augeri, & pileum aridum florescere brumali ipso die, & inflatas rumpi vesiculas. 2. de Diuinat. 25. a

Vespa Terentius.

Vt in illum Titium, qui quom studiosè pila luderet, & idem signa sacra noctu frangere putaretur, gregalesque cum in campum non venisse requirerent, excusauit Vespa Terentius, quod eum brachium fregisse diceret. 2. de Orat. 140

Vespa.

Cornibus vti videmus boues, vespas aculeis, suam denique cuique naturam esse ad viuendum ducem. 5. de Fin. 75. a

Vesper.

Hunc tegit obscurus subter præcordia vesper. in Arat. 13. a

Vsq̄ ad vesperum contentius ambulare. 5. Tusc. q. 138. a

Ab hora octaua ad vesperum secretò collocuti sumus. Tusc. q. 247. b

Cum Senatu dimisso domum reductus ad vesperum est, & c. de Amic. 97. b

Epistolam quum à te auidè expectarem ad vesperum. ad Attic. lib. 2. 23. 1. a

Atque ibi se occultans perpotauit ad vesperum. 2. Philippicarum, 84. a. Aliàs, vsq̄ ad vesperum.

Vt ea ipsa die domum ad vesperum rediit. de Diuin. 105. b

Quumque mane me in syluam abstrusi desam & asperam, non exeo inde ante vesperum. ad Att. lib. 12. 241. 5. a

Vsq̄ ad extremum tempus diei collocuti sunt inter se. de Orat. 87. b

Cephalio mihi à te literas reddidit ad octauum Idus Martii, vespere. ad Att. lib. 11. 220. 1. a

Vespera.

Si accelerare volèr, ad vesperam consequentur. 2. in Cat. 29. a

Ludis commissis ex vrbe profectus veni ad vesperam. 3. de Finib. 12. a

Vesperari.

Septimo Idus Nouembris, Aetio, vesperi. ad Tir. lib. 16. 7. 1. a

Videte nunc illum, primum egredientem è villa subitò. cur vesperi: quid necesse est tardè? pro Mil. 40. a

Heri vesperi. de Orat. 109. b. & Att. 220. b

Quinto Iduum Feb. vesperi è Philotimo literas accepi. Antico, 116. b

Quum ad me in Tusculanum, inquit, heri vesperi venisset Cæsar de Tusculano suo, & c. 2. de Orat. 8. a. & ad Matium, lib. 11. 27. 1. a

Nuntiatum est nobis à M. Varone, venisse eum Roma pridie vesperi, & c. 1. Acad. 1. a

Vespertinus.

Antemeridianis tuis literis heri statim rescripti, nunc respondendo vespertinis. ad Att. lib. 13. 281. 1. a

Tum vespertinis temporibus delitescendo, tum matutinis rursum se aperiendo. 2. de Nat. d. 75. a

Vesta.

Cumque Vesta quasi focus vrbs, vt Græco nomine est appellata, quod nos propè idem Græcū interpretatum nomen tenemus, conspecta sit, ei colendæ virgines præfint, vt aduigiletur facilius ad custodiam ignis, & sentiant mulieres in natura foeminarum omnium deum castitatem pati. 2. de Legib. 31

Ignis Vestæ perpetuus & sempiternus. 4. in Catil. 90. a

Vestæ nomen à Græcis: ea est enim, quæ ab illis *ἑστία* dicitur. Vis autè eius ad aras & focos pertinet. de Nat. d. lib. 2. 50

Nolite pati ludices, aras deorū immortalium, Vestæque matris, quotidianis virginis lamentationibus, de vestro iudicio comoueri, Prospicite, ne ignis ille æternus nocturnis Fonteie laboribus, vigilisque seruatus, sacerdotis Vestæ lachrymis extinctus esse dicatur. pro Font. 31. a

Scriptis, quemadmodum à Vesta ad Tabulam Valeriam ducta esset. 14. fam. 5

Vestalis.

Narrat enim & apud Ennium Vestalis illa, & c. 1. de Diu. 71. a

Tendet ad vos virgo Vestalis manus supplices easdem, quas pro vobis, diis immortalibus tendere consuevit. pro Fonteio, 31. a

Virginisque Vestales in vrbe custodiunt ignem foci publici sempiternum. 2. de Leg. 33. a

Vester.

Non enim corona consensu vester cinctus est, vt solebat: & c. pro Mil. 1

Hesternò die p. c. cum me & vestra dignitas & frequentia Equitum Ro. quibus Senatus dabatur, magnopere commouisset, & c. de Arusp. 1

Magis fuisse vestrū agere Epicuri diè natalè. de Fin. lib. 2. 85

Vestibulum.

Vestibulum Siciliae. 7. Verr. 134. a

Discessimus in vestibulū Teti Damonis. ad At. li. 4. 72. 4. a

Quod autem ἡπόσιον, id est vestibulum sepulchri, bustumve vsucapi vetat. 2. de Legib. 97. a

Nam si essent in vestibulo balnearum, non laterent. pro Cælio, 49. a

Insidiator erat in foro collocatus, atque in vestibulo ipso Senatus. pro Mil. 14. a

At quo loco: celeberrimo ac religiosissimo, ante ipsum Iouem, in primo aditu vestibuloque templi. 4. Verr. 116. a

Nunc sanctissimam partem, ac sedem maximè religionis priuato dicunt vestibulo contineri. de Arusp. resp. 28. a

Non modò limine tectoque adium tuarum, sed primo aditu vestibuloque prohibere quempiam. pro Cecin. 25. a

In ædibus & templis vestibula & aditus. de Orat. 138. b

Vestibula nimirum honesta, aditusque ad causam faciet illustres. in Orat. 28. a

Vestigium.

Post eius interitum veniebamus in curiam, vt vestigium illud ipsum, in quo ille postremum institisset, cōtueremur. 3. de Orat. 4. a

Ne vestigium quidem vllum est reliquum nobis dignitatis. 4. fam. 44

Nec leges vllæ sunt, nec omnino simulachrum aliquod, ac vestigium ciuitatis: Planco, lib. 10. 1. 4. a

Quid in Numa Pompilio: num quod eloquentiæ vestigium apparet: de Orat. 88. b

A quibus miror, ne quod iudiciorum esset vestigium, non subfellia quoque esse combusta. pro Rosc. Amer. 55. a

Vestigium nullum veteris leporis appareat. 9. fam. 32

Si vestigium rei fuerit. ad Heren. 7. b

Cuius rei neque index, neque vestigium aliquod, neque suspicio cuiquam esset vlla. 7. Verr. 126. a

Vestigium vngulæ equi Castoris in silice. de Nat. d. 62. b

Vestigium istius in foro non esse relictum. in Verr. 99. b

Hic vos aliud nihil orat, nisi vt rectis oculis hæc vrbes sibi intueri, atque in hoc foro vestigium facere liceat. pro Rabirio Posth. 30. a

Vtrum pedem quum intulero, atque in possessionem vestigium fecero, tum expellar atque deiici: pro Cecin. 29. a

Te extra munitiones tuas, vestigium vbi imprimas non habere: 13. Philip. 368. a

Nisi ex eo loco, vbi vestigium impresserit, deiici neminem posse. pro Cecin. 55. a

Quacunque enim ingredimur, in aliquam historiam vestigium ponimus. de Finib. lib. 5. 4

Aliquod à Cluentio profectæ pecuniæ vestigium ostende. pro Cluent. 97. a

Asiam istam refertam, & eandem delicatam sic obiit, vt in ea neque auaritiæ, neque luxuriæ vestigium reliquerit. pro Mur. 17. a

Vnæ tabulæ proferantur, in quibus vestigium sit aliquod, quod significet pecuniam Fonteio datam. pro Font. 2. a

Non vidiſtes fratrem, què reliqueras, ne vestigium quidem eius, nec simulachrum, sed quandam effigiem spirantis mortui. Quint. frat. lib. 1. 49

Illos ego accusatores puto fuisse, qui huiusmodi hominum furta odore, aut aliquo leuiter presso vestigio, persequantur. 6. Verr. 47. a

Atque eodem in templo, eodem & loci vestigio & temporis, arbitria non mei solum, sed patriæ funeris abstulisti. in Pis. 16. a

E vestigio eo sum profectus. 4. fam. 36. in epist. Ser. Sulpitii. Deus ille quem mente noscimus, atque in animi notione tanquam in vestigio ponimus. de Nat. d. 9. b

Saturius aliud fraudis in eodem vestigio diuerticulum reperit. pro Quint. Rosc. 53. b

Atque in animi notione tanquam in vestigio volumus respondere. de Nat. d. 1. 28

Stare in vestigio. de Orat. 145. & ad Heren. 21. b

Vestigia alicuius non pressa leuiter ad exigui prædicatione temporis, sed fixa ad memoriam omnium sempiternam. pro Sest. 10. a

Amoris quidem tui quoquo me verti, vestigia: & c. Fabio Gallo, lib. 7. 25. 1. a

Vestigia hic multa maiorum nostrorum. 2. de Leg. 2

Vestigia violatæ religionis. 6. Verr. 87. a

Indicia & vestigia veneni. pro Cluent. 22. a

Vestigia verborum, rerum. Tusc. q. lib. 1. 49

Vestigia eorū, quos diligimus, aut admiramur in locis, nos mouent. 2. de Leg. 3

Extant expressa sceleris vestigia. pro Roscio Amer. 38. a. & pro Corn. Balb. 57. b

Quorum nulla signa tanquam vestigia extarent. Fat. 25

Inerant enim in vtriusque nostrum animis vigilantium vestigia. de Diuinat. 137. b

Exempli causa vestigia antiqui officii remanent. pro Rosc. Amer. 16. a

Curricula in quibus Platonis primum sunt impressa vestigia. Orat. 198. b

In quo qui insunt, aduersa vobis vrgent vestigia. Somn. Scip. 22

Memoriam esse signatarum rerum in mente vestigia. Tusc. quæst. 161. b

Vestigia alicuius persequi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 3

Ille autè ex mirmillone dux, ex gladiatore imperator, quas fecit strages, vbicunque posuit vestigia: 3. Philip. 146. a

Præsertim quum in lectulo decumanæ mulieris vestigia viderent recentia. 5. Verr. 67. a

Vt omnes mortales huius auaritiæ non solum vestigia, sed etiam cubilia videre possint. in Verr. 147. b

Consequi aliquem vestigiis. pro Cluent. 24. b

Asinius cum Aiulio Romam est profectus: hos vestigiis Opianicus consecutus est. pro Cluent. 27. a

Tot vestigiis impressa, vt in his errari non posset. 5. fam. 58

De Publio quæ ad me scribis, sanè mihi iucunda sunt: eaque etiam velim omnibus vestigiis indagata, ad me afferas. ad Attic. lib. 2. 22. 1. a

Tum quibusdam etiam vestigiis indicatur. Tusc. q. lib. 4. 2

Nam nos quidem quid facimus in Verre, quem in luto volutatum totius corporis vestigiis inuenimus: 6. Verr. 47. a

Quibus vestigiis primum institi, in his ferè soleo perorare. 3. de Orat. 19. a

Ex istis etiam tu rebus effugere te posse confidis, quum te non opinione, sed tuis vestigiis persequamur, quæ & in tabulis publicis expressa & recentia reliquisti: 3. Verr. a

Vt videre possis quemadmodum in spatio Qu. Hortensium ipsius vestigiis persecuti fumus. de Clar. Orat. 170. a

Aduersis vestigiis contra nostra vestigia stant antipodes. 4. Acad. 220. a

Vestigo.

Hi voluptates omnes vestigant atque odorantur. post redit. in Senatu, 13. a

Nam & coniuncta quærimus, & c. & causas rerum vestigabimus, & c. 2. de Orat. 90. a

Ipsa tractatio & quæstio quotidie ex se gignit aliquid, quod cum desideriosa delectatione vestiges. 3. de Orat. 50. a

Vestinus.

Vestinus ager. in Rull. 68

Vestis.

Vestis famularis. Tusc. q. lib. 1. 104

Vestis furialis. Tusc. q. lib. 2. 16

Lintea vestis. 7. Verr. 114. a

Melitenſis vestis. 4. Verr. 127. a

Præiosa vestis. 2. Philip. 76. a

Vestis seruilis. in Pis. 99. b

Vestis stragula. in Verr. 144. b

Hac mutatione vestis facta, omitto, & c. Postquam. 200. b. & pro Sest. 8. a

Tamen isti textrinum per triennium ad muliebrem vestem conficiendam fuit. 6. Verr. 92. a

Fores effregit: restituentur. rescidit vestem: refarciatur. pro Cælio, 29. a

Vestem tum filius mutauit. Quint. frat. 308. b

Cum vos vestem mutandam censuissetis, cumctique mutassetis. Postquam. 206. b

Tanquam in aliquam locupletem ac refertam domum venerim, non explicata veste, neque proposito argento, & c. 1. de Orat. 78. a

Veste mihi non opus est. 12. ad Att. 31

Est Sthenius hic cum hoc capillo atque veste domo sua expilata. in Verr. 261. b

Cæsar cum purpura veste processit. 1. de Diuin. 194. a

In pecore, auro, argento, ebore, veste, supellectili. cōtra Rullum, 73. b

Vestio.

Reconditas exquisitasque sententias mollis & pellucens vestiebat oratio. de Clar. Orat. 149. a

Deus animum circundedit corpore, & vestiuit extrinsecus. de Vniuers. 26

Natura primum oculos membranis tenuissimis vestiuit & sepsit, quas primum perlucidas fecit, & c. 2. de Natu. deorum, 213. a

Quem quum perpetuo vestiuit lumine Titan, Brumali flectens contorquet tempore currum. 2. de Natura deorum, 165. a. De Capricorno.

Denique etiam Vatinius strumam sacerdotii *δελφω* vestiant. Attic. 28. b

Inuenta vestire atque ornare oratione. de Orat. 96. b

His autem tabulis interiores templi parietes vestiebantur. 6. Verr. 108. a

Quasi verò nescias hunc ali & vestiri à Cælia, & c. pro Sext. Rosc. 87. a

Multitudo pecorum ad corpora vestienda. Tusc. q. 163. b

Vestitus.

Hoc enim modo viator quoque bene vestitus causa grassatori fuisse dicitur, cur ab eo spoliaretur. de Fat. 51. a

Cum citharædus prodierit optimè vestitus, palla inaurata indutus, & c. ad Heren. lib. 4. 226. a

Terra vestita floribus, arboribus, frugibus, & c. 2. de Natura deorum, 142. a

Vestita (vua) pampinis, nec modico tepore caret, & nimios solis defugit ardores, & c. Cat. 49

Sepulchrum septum vndique & vestitum vepribus & dumetis. Tusc. q. 241. b

Nisi hoc indignum putas, quod vestitum sedere in iudicio vides. pro Sex. Rosc. 43. b

Homines calceati & vestiti. pro Cæl. 50. b

Montes vestiti atque syluestres. 2. de Nat. d. 198. a

Animantes aliæ coris tectæ, aliæ villis vestitæ. de N. d. 50. b

Peruenire ad aliquem locum cum hominibus malè vestitis. in Pis. 48. a

Vestitus, us.

Vestitus asper nostra hac purpura plebeia, ac penè fusca, & c. pro Sest. 14. a

Vistus vestitusque necessarius. pro Quint. 28. a

Vestitus obsoletior, corpus incultum & horridum. contra Rullum, 68. b

Vestitus purpureus. Diuinat. lib. 2. 28

Orationis vestitus. de Clar. Orat. 183. a

Vestitus enim neminem commouebat is, quem illi mos & ius ingenuitatis dabat. 3. Verr. 108. a

Quando eius obliuiscetur vlla posteritas, cuius scelere in hac vestitus fœditate fuerimus. 12. Philip. 327. a
Is crudelitatem regis in togatos vestitus mutatione vitauit: nam & foccos habuit, & pallium more Græcorum. pro Rab. Poth. 127. b
 Subitò edicunt Còsules, vt Senatores ad suum vestitum redirent. pro Sest. 9. b. & in Pis. 13
 Vestitum, quo tectus eram, tibi dedi. pro S. Rosc. 42. b
 Vestitum mutare. pro Sest. 10. b. & Quint. frat. lib. 2. 7
 Vestitum recuperare. pro Syl. 66
 Reliquos deos ea facie nouimus qua pictores, si còresque voluerunt: neque solùm faciès, sed etiam ornatu, ætate, vestitu. 1. de Nat. d. 110. a
 In vestitu mutando, in populo rogando cæci fuimus. 3. ad Atticum, 25
 Vestitu nimio indulges. de Inuent. 48. b
 Vir muliebri indutus vestitu. ad Att. lib. 1. 8. 5. a
 Voluptas pulcherrimo vestitu, & ornatu regali, in folio sedes. de Finib. lib. 2. 57
 Montium vestitus densissimi. 2. de Nat. d. 240. a
 Riparum vestitus viridissimi. 2. de Nat. d. 143. a
Vestimentum.
 Si telum, si vestimentum, si quid eiusmodi relictum sit, aut si vestigium rei fuerit, aut si cruor in vestimentis, &c. ad Herennium, lib. 2. 39
 Vestimenti aliquod genus funebris. 2. de Legib. 94. a
 Affers purpuram Tyriam, in qua tibi intideo, quòd vnus vestimentis tandiu lautus es. pro Flac. 55. a
 Milo autem quum in Senatu fuisset eo die, quoad Senatus dimissus est, domum venit, calceos & vestimenta mutauit. pro Mil. 20. a
Vestrum, Vide Vos.
Vetecilius.
 L. Vetecilius Lygur. 4. in Verr. 15
Veter.
 Ad quem à Vetere literæ datæ prid. Cal. Ian. cum à se Cæcilius circumferretur. 14. ad Att. 11
Veter.
 Veterimus verissimisque amor. 12. familiar. 38. in epistola Trebonii.
 Pro nostro veterimo, verissimoque amore. Trebonius ad Ciceronem, a
 Vt etiam veterimi poetæ, qui hæc ne suspicati quidem sint, Stoici fuisse videantur. 1. de Nat. d. 30
 Veterima quæque (vt ea vina quæ vetustatem ferunt) esse debent suauissima. de Amic. 60
Veteranus, Veterator, Vide Vetus.
Veternus.
 Erat in eadem epistola veternus ciuitatis, gaudebam sanè, & nostrum amicum congelasse lætabar otio. 2. fam. 24
 Nisi ego cum tabernaculis & aquariis pugnarem, veternus ciuitatem occupasset. 8. famil. 15. in epist. Cælii.
Vetilius.
 Testes aiunt P. Vetilium propinquum Ebutii, Ebutio cum armatis seruis venisse aduocatum. pro Cecin. 18
Veto.
 Tu me incognito assentiri vetas. 4. Acad. 203. a
 Vetat te Volcatius, tuæ tuorumque delicia, mentionē mancipis facere. 5. Verr. 151. a
 Lex peregrinum vetat in murum ascendere. 2. de Orat. 56. a
 Quod omnes leges plenissimè vetant. in Pis. 90. b
 Rationes à te collectæ vetabant, me penitus Reip. diffidere. epistol. 70. b
 Eum saluti desperare vetuit. pro Cluent. 54. a
 Non enim magis assentiuntur, neque approbāt lucere nunc, quàm quum cornix cecinerit, tum aliquid eam aut iubere, aut vetare. 4. Acad. 231. a
 Vetare leges. 1. de Orat. 32
 Vetare Senatum. pro Domo sua, 49
 Lex vera atque princeps, apta ad iubendum & ad vetandum, ratio est recta summi Iouis. 2. de Leg. 18. a
 Præposteris enim vitimur consiliis, & acta agimus, quod vetatur veteri prouerbio. de Amic. 71. a

Vetans.

Ita principem legem illam & vltimam, mentem esse dicebant, omnia ratione aut cogentis, aut vetantis dei. 2. de Legib. 14. a
Vetium.
 Sed verò intelligi sic oportet & hæc & alia iussa ac vetita populorum, vim non habere ad rectè facta vocandi, & à peccatis auocandi. 2. de Leg. 16. a
Vetus.
 Vetus Academia aqua absumpta. Acad. q. edit. 2. lib. 1. 10. hoc est, velut diluuioue quadam hausta, & à noua obscurata. *μετα ποσειδῶνος.*
 Vetus Antistius. ad Brut. 24
 Exceptio vetus & vltata. 1. de Orat. 82. a
 At verò hoc quidem iam vetus est, & maiorum exemplo multis in rebus vltatum. pro Cecin. 33. a
 Vetus hospitium mihi cum eo est. 13. fam. 35
 Miles exercitatus & vetus. 2. Tusc. q. 64. a
 Paterna, magna, & vetus & iusta necessitudo. Attic. lib. 16. 341. 1. a
 Vetus philosophia à Socrate orta. Academic. quæst. edit. 2. lib. 1. 3
 Vetus & Socratica ratio contra alterius opinionem dissendendi quæ fuerit. Tusc. q. lib. 1. 7
 Themistocles vt apud nos perantiquus, vt apud Athenienses non ita sanè vetus. de Clar. Orat. 168. b
 Veterem rem comederit. 11. familiar. 35. Id est, paternam vel auitam.
 Nihil de focu tua, fœmina primaria, Seruilia vetere Dionis hospita audisti? 4. Verr. 15. a
 Veteres hostes, noui amici. 5. fam. 16
 Primum quia veteres illi, &c. de Orat. 100. b
 Veteres nimis sunt tuæ literæ. expecto recens aliquid. 13. ad Atticum, 18
 Maiores nostri veteres illi admodum antiqui, leges annales non habebant. in Ant. 203. b
 Veteribus & priscis, vt aiunt, viris credendum est, qui se progeniem deorum esse dicebāt. Itaque eorum vocabula nobis prodiderunt, nosse autem generatores suos optimè poterant. de Vniuers. 47
 Apud veteres, qui rerum potiebantur, iidem auguria tenebant. Diuin. lib. 1. 77
 Veteres penè omnes nihil cognosci, nihil percipi, nihil sciri posse dixerunt. Academ. q. ed. 2. lib. 1. 32
 Alter vnguētis affluens, calamistrata coma, despiciēs consocios stuprorū ac veteres vexatores ætatulæ suæ, &c. pro Sestio, 13. a
Vetulus.
 Itaque & viuere vitem & mori dicimus: arborēque & no uellam & vetulam & vigere & senescere. 5. de Finib. 69. a
 Se scire aiebat ab eo nuper petitam Cornificiam, Quinti filiam, vetulam sanè & multarum nuptiarum. ad Attic. libro 13. 284. 1. a
 Alphenus interea cum isto gladiatore vetulo quotidie pugnat. pro Quint. 15
 Serò sapiunt. Tu tamen mi vetule non serò, primas illas rabiosulas fat fatuas dedisti. ad Trebatium, lib. 7. 16. 1. a
 Equis vetulis teneros antepone. de Amic. 59. a
Vetustus.
 Opinio tam penitus insita, tam vetusta. pro Cluent. 18. b
 Cum Demetrio Mega mihi vetustum hospitium est. Acilio, lib. 13. 37. 1. a
 Ratio vetustæ disciplinæ. epist. 83. b
 Sed multò tamen vetustior & horridior ille, quàm Scipio. de Clar. Orat. 41. a
Vetustas.
 Vetustas omnia manu facta conficit & consumit. pro Marcello, 7
 Facit peritiores vetustas. pro Domo sua, 90. a.
 Vetustas in authoribus suauitatem nullam habet. de Claris Oratoribus, 158
 In quibus nihil vnquam immensa & infinita vetustas mentita sit. de Nat. d. 2. 11

Vetustas omnibus in rebus longinqua obseruatione incredibilem scientiam adfert. Diuin. lib. 1. 93
 Magna vetustas, magna consuetudo intercedit. Bruto, lib. 11. 27. Id est, vetus amicitia.
 Hæc nulla vnquam vetustas obruet, nulla vnquam delebit obliuio. pro Deiot. 150. b
 Vetustas nostri amoris. 6. famil. 17
 Verborum prisca vetustas. de Orat. 101. b
 Vetustatis exempla oratori nota esse debent. 1. de Orat. 100. a
 Magna est vis vetustatis & consuetudinis. de Amic. 60. a
 Historia verò testis temporum, lux veritatis, vita memoriæ, magistra vitæ, nūcia vetustatis, qua voce alia nisi oratoris, immortalitati commendatur. 2. de Orat. 20. a
 Sed certè si paulum assumpserint vetustatis ac roboris, non continebuntur. contra Rull. 85. b
 Hæc non videntur habitura vetustatem. 14. ad Att. 11
 Res ab nostra memoria propter vetustatem remotæ. lib. 1. de Inuent. 1. a
 Municipium vetustate antiquissimum. 3. Philipp. 134. a
 Vetustate aliquem attingere. 7. in Verr. 67
 Coacciscit ætas vetustate. de Senect. 60. a
 Vetustate coniunctus. 13. famil. 58
 Veteres leges aut ipsas sua vetustate consenuisse, aut nouis legibus esse sublatas. de Orat. 106. b
 Euanescit vetustate vinum. 2. de Diuin. 175. a
 Qui agrum Recentoricum possident, vetustate possessionis se, non iure: misericordia Senatus, non agri conditione defendunt. 2. de Lege Agr. 61. a
 Illud enim veremur, &c. qui & inuētores huius artificii fuerunt, & vetustate iam satis omnibus probati sunt. ad Heren. lib. 4. 140. a
Veteranus.
 Ergo hæc veteranus miles facere poterit, doctus vir, sapiens facere non poterit. 2. Tusc. lib. 69. a
 Veterana vna legio, altera bima octo tironum. 10. fam. 52. in epist. Planci.
 Veteranæ legiones tres, tironum vel luculentissima ex omnibus vna. 10. famil. 52. in epist. Planci.
 Veterani ad spem nouarum prædarum incitabantur. 1. Philippicam, 4. a
 Veterani acta Cæsaris sancirent. 14. ad Att. 47
 C. Cæsar firmissimum exercitum inuictissimo genere veteranorum militum comparauit. 3. Philipp. 125. a
 Veteranis quingenos denarios dat. 16. ad Att. 24
 Vides tamen tyrāni satellites in imperiis, vides eiusdem exercitus, vides in latere veteranos. ad Att. lib. 14. 303. 2. a
 Veteranos eos qui reiiciantur (nam partem esse dimissam) improbissimè loqui. 15. ad Att. 13
 Extitisti tu vindex nostræ libertatis, vt tunc quidē optimus, & veteranus in vnum cōductis, & duabus legionibus, &c. ad Octau. 7. a
Veterator.
 Tum ipse L. Cotta veterator habitus, sed C. Lælius, & P. Africanus in primis eloquentes. de Cl. Orat. 40. a
 Homo callidus & veterator. in Verr. 155. b
 Me magis de Dionysio delectat: ipse est enim veterator magnus & perfamiliaris Philisto. 2. ad Quint. frat. 30. & pro Rosc. Comædo, 13
 Itaque in Senatu consiliariam autoritatem assequatur: sed in causis publicis nihil, in priuatis satis veterator videbatur. de Cl. Orat. 92. a
 Acutum, versutum, veteratorē, facile vt excogitet quomodo occultè sine teste, sine vilo consocio fallat. 2. de Finib. 86. a
Veteratorius.
 Splendida quædam & minimè veteratoria dicendi ratio. de Claris Orat. 189. b
 Nihil ab isto tectum, nihil veteratorium expectaueritis: omnia aperta, omnia perspicua reperientur. 3. in Verr. 100
 Et eam accurationem citius veteratoriam, quàm oratoriam diceret. de Clar. Orat. 187. b
Veteratoricè.
 Ille enim summissus, quòd acutè & veteratoricè dicit, sapiens iam. in Orat. 55. a

Vexillum.

Qui si Romam redierit, nunquādo perditis ciuibus vexillum, quo concurrant, defuturum putatis: in Ant. 200. b
 Tu autem insolētia elatus, omni auspicio iure turbato, Casilinum coloniam deduxisti. &c. vt vexillum videres, & aratum circumduceres. 2. Philipp. 101. a
 x literam è vexillo & paxillo consuetudo euellit. Orat. 211. b
 Vexillo opus est: conuolabunt. 10. ad Att. 48
Vexo.
 Sollicitudo vexat impios. 1. de Legib. 58. a
 Quem quum à se non neget auditum, vexat tamè omnibus contumeliis. 1. de Nat. deor. 98. a
 Splendidissimum atque ornatissimum ciuitatis suæ, probris omnibus, maledictisque vexat. pro Flac. 38. a
 Quæ te tāta pœna tuorum scelerum vexat: vt arbitrere, &c. pro Dom. 213. b
 Interea cum meis copiis omnibus vexauit Amanenses hostes, &c. epist. 13. b
 Vexauit Aristotelem contumeliosissimè. 1. de Nat. d. 66
 Cato Prisonem verbis vexauit. pro Sest. 17. b
 Quam iste per triennium ita vexauit ac perdidit, vt ea restitui in antiquum statum nullo modo possit. 2. in Verr. 8. a
 De Sicilia loquitur.
 Quid enim vos vxor mea misera violarat, quam vexauistis, raptauistis, omni crudelitate lacerauistis: pro Dom. 47. a
 Ac primū illud à te homine vesano ac furioso requiro, quæ te tanta pœna tuorum scelerum flagitorumque vexet, vt hos tales viros, &c. pro Domo sua, 2. a
 Qui omnia diuina & humana violant, vexarint, perturbarint, euerterint. pro Sest. 1. a
 Fortunas alicuius vexare. pro Rosc. Amer. 84. a
 P. Clodius statuit omni scelere vexare Remp. pro Mil. 106. b. & de Amic. 35
 Vexare res gestas alicuius. pro Sest. 8
 Vexatur idem Theophrastus & libris, & scholis omniū philosophorum, quod, &c. Tusc. q. 233. b
 Quæ ab isto sic spoliata atque direpta est, vt non ab hoste alio, &c. sed & à barbaris prædonibus vexata esse videatur. in Verrem, a
 Quum bello vastabitur Italia, vexabuntur vrbes, tecta ardebunt. 1. in Catil. 21. a
 Hæ sunt nationes quæ quondam, &c. atque ad oraculum orbis terræ vexandum ac spoliandum profectæ sunt. pro Fonteio, 17. a
 Quæ oppida tu diripienda & vexanda curasti. 3. Verr. 38. a
 Spolianda ac vexanda oppida. in Verr. 95. b
Vexatus.
 Multis vexatus contumeliis, plurimis iactatus iniuriis, non turpis ad te, sed miser confugit. pro Quint. 65. a
 Tyberium Canutium, à quo erat honestissimis contentionibus & sæpe & iure vexatus, &c. 3. Philipp. 140. a
 Prouincia populata atque vexata. 5. Verr. 103. a
 Vexati nostri lares familiares. 2. de Legib. 41
Vexatio.
 Tibi vexatio, directioque sociorum impunita fuit, ac libera. 1. in Catil. 13. a
 Is in te nō expilatione Asiæ, vexatione Pamphiliæ, squalore & lachrymis Siciliæ concitetur. 5. Verr. 6. a
 Vexatione virginum Vestalium perhorresco. 4. in Cat. 84. a
 Afflictatio, ægritudo cum vexatione corporis. 4. Tusc. 29. a
Vexator.
 Director & vexator vrbes. 3. Philipp. 143. a
 Milo vexator furoris Clodii. pro Mil. 108. b
 Tam crudelis mei, tam sceleratus Reipub. vexator esse potuisset: de Arusp. respons. 44. a
 Neque solùm spoliata illa patiēte, sed etiam eorum spoliatorum, vexatorēque defendes: 6. Verr. 71. a
 Veteres vexatores ætatulæ suæ despiciens. pro Sest. 13. a
Via.
 Via accluis. 3. ad Quint. frat. 4
 Via alta atque ardua. Tusc. quæst. lib. 1. 30
 Aperta, simplex & directa via. 1. de Finib. 88. a
 Longulum sanè iter, & via inepta. Att. 259. & 260. b
 NNN.iiii.

Via noua Romæ. de Diuin. 101. b
 Via sacra Romæ, ad quam itur à fornice Fabiano. pro Plan-
 cio. 262. b
 Via illa nostra quæ per Macedoniam est vsque ad Helleſpō-
 tum militaris. de Prou. Conf. 3. a. & 12. Philipp. 337
 Via quæ est hinc in Indiam. de Finib. 99. b
 Video quot dierum via fit. 5. Verr. 166. a
 Eriſi te hæc legente, aliquantum tamen viæ proceſſero. ad At-
 ticum, lib. 6. 16. 1. a
 Obſeſſio militaris viæ. in Piſ. 31. a
 Te neque nauigationi, neque viæ committas. ad Tironem,
 lib. 16. 6. 1. a
 Inter viam. 4. ad Attic. 17
 Fanum eius est in agro propter ipsam viam, qua Afforo itur
 Ennam. 6. Verr. 86. a
 Volumus sanè, tanquam aliquam viam longam confeceris,
 qua nobis quoque ingrediendum sit, isthuc quo perueni-
 ſti, videre quale sit. de Senect. 8. a
 In viam quòd te des hoc tēpore, nihil est: & longum est iter,
 & non tutum. Terentiæ, lib. 14. 12. 2. a
 Dare viam alicui per fundum suum. pro Cecin. a
 Deducere in viam. 1. de Legib. 60. a
 Viam eam flectas te rogo. 11. ad Att. 40
 Inire viam. pro Mur. 23. a
 Qui sibi semitam non sapiunt, alteri monstrant viam. lib. 1.
 de Diuinat. 216. a
 Quid enim est aliud, quàm viā erranti non monstrare (quod
 execrationibus publicis sancitum est) & c. 3. Offic. 71. a
 Munire viam & munitiones viarum. pro Fonteio, 277. b. &
 Tuscul. quæst. lib. 1. 17
 Viam munitare. pro Rosc. Amer. 83
 Obſepire viam. pro Mur. 45. a
 Qui antè quàm de meo aduentu audire potuiſſent, quum
 tum abeſſent, aliquorum dierum viam in Macedoniam,
 ad Planciumque perrexi. pro Planc. 79. a
 Itaq; vt ex ipſo audiebam, perſepe reuertit ex itinere, quum
 iam progressus eſſet multorū dierum viam. 1. de Diu. 52. a
 Redire viam. pro Mur. 23. a
 Quis, qui nescierit veniſſe eam tot dierum tibi viam gratu-
 latum? 2. Philipp. 73. a
 Nunciter conſciebamur æſtuosa & puluerulèta via. ad At-
 ticum, lib. 5. 101. 1. a
 Cæteræque vrbs partes vna lata via perpetua, multisque
 tranſuerſis diuiſæ, priuatis ædificiis continentur. 6. Ver-
 rinarum, 106. a
 Aut curſum huc illuc via deterrima. ad Att. lib. 9. 180. 7. a
 Viennam equites mille via breuiore præmiſi. Plancus ad Ci-
 ceronem, lib. 10. 9. 4. a
 Ex eo loco rectà Vitularia via profecti sum? in Fufidianum
 fundum. Qu. frat. lib. 3. 17. 5. a
 De via recta ad me. 12. ad Att. 3. Id est, domum meam.
 Coponem de via Latina ſubornare. pro Cluent. 131. a
 Huic tristi ac decrepito ſeni reſponderet Cælius, ſe nulla cu-
 piditate inductum de via deceſſiſſe. pro Cæl. 29. a
 Declinare de via ad dextram. 5. de Finib. 9. a
 De via feſſus. Acad. quæſt. edit. 2. lib. 1. 1
 Quum de via langderem, & mihi metiſplicerem. 1. Phil. 8. a
 Quis enim audeat luci, quis in militari via, quis bene comi-
 tarum, quis illuſtrem aggredi? 12. Philipp. 337. a
 Si enim es Romæ, iam me aſſequi non potes: ſin es in via,
 quum eris me aſſequutus, coram agemus quæ erunt agen-
 da. ad Attic. lib. 3. 45. 1. a
 Iam ad id biduum quod fueris in via, dum in Cumanum
 venis, accedent continuo ad reditum dies quinque. Tiro-
 ni, lib. 16. 2. 2. a
 Viæ ab inteſtinis ad iecur ductæ ac directæ. 2. de N. d. 206. a
 Tres viæ ſunt ad Mutinā: à ſupero mari, Flaminia: ab infero,
 Aurelia: media, Caſſia. 12. Philipp. 334. a
 Via, ratio & modus, & c.
 Via fatorum anceps. Somn. Scip. 7
 Via iuris cuiusmodi eſt, vt, & c. Qu. frat. 301. b
 Via vitæ. pro Flacco, 81. & pro Seſt. 122
 Cui viuendi via conſiderata atque prouifa eſt. Parad. 43

Via viuendi ſimplex, & aperta, & directa. de Finib. 60. b
 Recta viuendi via. Tuſc. q. lib. 1. 1
 Vt eam laudis viam rectiſſimam eſſe duceret, quam maiores
 eius et tritam reliquiſſent. de Cl. Orat. 154. a
 Præclare Socrates hæc viam ad gloriam proximam, & quaſi
 compendiarium dicebat eſſe, ſiquis, & c. 2. Offic. 60. a
 Habeo autem certam viam atque rationem, qua omnes illo-
 rum conatus inueſtigare & confequi poſſim. 2. Verr. 29. a
 Officium, quod ab eo ducitur, hanc primū habeat viam,
 quæ deducit ad conſeruationem naturæ. Offic. 20. b
 Duplicem habere docendi viam. in Bruto, a
 Quod ſi ita putas, totam ignoras viam gloriæ. a
 Hæc omnia tibi accuſandi viam muniebant, ad iſpiciendi ob-
 ſepiebant. pro Mur. 45. a
 Itaque, & c. eam ſibi viam ipſe patefecit ad opes ſuas ampli-
 ficandas, quam virtus liberi populi ferre non poſſet. 5. Phi-
 lippicarum, 199. a
 Prouidete, ne avaritiæ, quæ antehac occultis itinerib⁹ atque
 anguſtiis vri ſolebat, authoritate veſtra viam patefaciatis
 illuſtrem atque latam. 5. Verr. 188. a
 Ne quam viam patefaceret ſcleratorum hominū audaciæ.
 10. Philipp. 273. a
 Quòd ſi eſt erratum p. c. ſpe falſa atque fallaci, redeamus in
 viam. 12. Philipp. 322. a
 Si eritis ſecuti ſententiā C. Cæſaris, quoniam hanc is in Re-
 pub. viā, quæ popularis habetur, ſecutus eſt. 4. in Cat. 80. a
 Antea neminem ſolitum via nec arte, ſed accuratè tamen &
 de ſcripto pleroſque dicere. de Cl. Orat. 22. a
 Vt ratione & via procedat oratio. 1. de Finib. 23
 Via progredi. de Nat. d. 42. b
 Vt or. via. populi ſenſus maximè in theatro & ſpectaculis
 perſpectus eſt. ad Att. lib. 2. 34. 4. a
 Viæ multæ conſolationum. 12. ad Att. 12
 Viæ quædam latiores ad rationem inueniendam. Acad. qu.
 edit. 2. lib. 1. 30. Hoc eſt, notitiæ quædam & præceptiones
 vniuerſæ, quas Stoici εννοιæ & θεωρητικæ vocant.
 Et non, ſi ſignificant futura, nullas dant vias nobis ad ſigni-
 ficationum ſcientiam. 2. de Diuin. 153. a. de diis.
 Reprehendent, quòd inuſitatas vias indagemus, tritas relin-
 quamus. 17. in Orat. 6. a
 Græci omnes vias pecuniæ norunt, omnia pecuniæ cauſa fa-
 ciunt. Qu. frat. lib. 1. 12
 Et me in ipſius conſuetudinem inſinuabo, & certè omnes
 vias perſequar, quibus putabo ad id quod volumus, per-
 ueniri poſſe. epiſt. lib. 4. 13. 17. a
 Sequar igitur eas vias, & c. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 89
 Quærenti mihi, & c. nulla maior (res) occurrebat, quàm ſi o-
 ptimarum artium vias traderem meis ciuibus. de Diui-
 natione, lib. 2. 1. a
 Hi non iuſtitia, ſed litigandi tradunt vias. de Leg. lib. 1. 13
 Viator.
 Hoc enim modo viator quoque bene veſtitus cauſa graſſa-
 tori fuiſſe dicitur, cur ab eo ſpoliaretur. de Fato, 51. a
 Non ſemper viator à latrone, nonnunquam etiam latro à
 viatore occiditur. pro Mil. 41. a
 Miſeriſſime viatorem, qui M. Bibulum domo vi extraheret. in
 Vatinium, 16. a
 Lentulum noſtrum ſcis Puteolis eſſe, quòd quum è viatore
 quodam eſſet auditum, qui, & c. ad Att. lib. 9. 181. 17. a
 Niſi ſiquid ex prætereunte viatore exceptum eſt, ſcire nihil
 poſſumus. ad Att. lib. 2. 26. 2. a
 A villa in Senatum arceſſebantur Curius & ceteri ſenes: ex
 quo qui eos arceſſebat, viatores nominati ſunt. de Sen. 52. a
 Efficiam quod ſæpe viatoribus, cum properant, & c. ad Qu.
 frat. lib. 2. 33
 Viarius.
 Leuiſſimè enim quia de intercalando non obtinuerat, tranſ-
 fugit ad populum, & pro Cæſare loqui cœpit, legemque
 Viariam non diſſimilem Agrariæ Rulli, & c. Cælius Cice-
 roni, lib. 8. 6. 11. a
 Viaticum.
 Potest enim quicquam eſſe abſurdius, quàm quo minus viæ
 reſtat, eò plus viatici quærere: de Senect. 60. & 61

Velim videas & quid viatici, & quid instrumenti ſatis ſit. ad
 Atticum, lib. 12. 249. 4. a
 Cætera cuiusmodi ſint, ex hoc iudica, quòd Legato tuo via-
 ticum eriperunt. ad Caſſium, lib. 12. 3. 5. a
 Equidem video mihi quoque opus eſſe viaticum. ad Attic.
 lib. 15. 329. 15. a
 Q. Titinius viaticum ſe neget habere. ad Att. lib. 7. 136. 4. a
 Viaticum Craſſipes præripit, tu de via recta in hortos. ad At-
 ticum, lib. 4. 74. 4. a
 Vibienus.
 Vidi enim, vidi hunc ipſum Q. Hortēſium, lumen & orna-
 mentum Reipub. penè interfici ſeruorum manu, quum
 mihi aſſeſſet: qua in turba C. Vibienus Senator vir opti-
 mus, cum hoc eſſet vnà, ita eſt multatus, vt vitam
 amiſerit. pro Mil. 28
 Vibius.
 Obiectum eſt C. Vibium Capacè ab hoc A. Cluentio veneno
 eſſe ſublātū. Opportunè aſſeſſit homo ſumma fide & omni
 virtute præditus L. Pletorius Senator, qui illius Capacis
 hoſpes fuit & familiaris. pro Cluent. 132
 Itaque ad L. Vibium equitem Ro. virum primarium, quem
 reperiēbam magiſtrum fuiſſe eo ipſo anno qui mihi ma-
 ximè quærendus erat, primū veni: ſanè homini præter
 opinionem improuiſo incidit. ſcrutatus ſum quæ potui, &
 quaſi omnia: inueni duos ſolos libellos à L. Canuleio
 miſſos ſociis ex portu Syracuſis: in quibus erat ratio ſcri-
 pta menſum complurium rerum exportatarum iſtius no-
 mine. 4. Verr. 132
 Vibon.
 Sed te oro vt Vibonem ſtatim ad me venias, quòd ego multis
 de cauſis conuerti iter meum. 3. ad Att. 2
 Vibonensis.
 Duo ſinus fuerunt, quos tramitti oportet Pæſtanus & Vibon-
 nensis: vtrunque pedibus, equis tranſmiſimus. 16. ad At-
 ticum, 15
 Vibro.
 Quòdque nunc, quia à ſole collucet, albefeſcit & vibrat, diſſi-
 milèque eſt proximo ei continenti. 4. Acad. 189. a
 Atque eiſmodi illa proluſio debet eſſe, non vt Samnitum,
 qui vibrant haſtas ante pugnam, quibus in pugnando ni-
 hil vtuntur. 2. de Orat. 17. a
 Demoſthenes, cuius non tam vibrarent fulmina illa, niſi nu-
 meris contorta ferrentur. in Orat. 138. a
 Quam haſtam L. Sylla quum vibraſſet Dictatore propin-
 quo ſuo, idem, & c. 2. Offic. 40
 Hi pueri tam lepidi ac delicati, non ſolum amare & amari,
 neque cātare & pfallere, ſed etiam ſicas vibrare, & venena
 ſpargere didicerunt. 2. in Catil. 42. a
 Vibrans.
 Et erat oratio cum incitata & vibrans, tum etiam accurata &
 polita. de Cl. Orat. 182. a
 Vicarius, Vide Vicem.
 Vicatim, Vide Vicus.
 Vicanus.
 Timolites ille vicanus, homo non modò nobis, ſed ne inter
 ſuos quidem notus, vos docebit, qualis ſit L. Flaccus: pro
 Flacco, 6
 Vicies.
 In Aſia habeo ad h. s. bis & vicies. ad Att. lib. 11. 209. 2. a
 Aſtumarunt h. s. vicies. ad Att. lib. 4. 71. 8. a
 Vicesimus.
 Altero vicesimo die. Cornificio, lib. 12. 25. 1. a
 Vicesimo die lunæ. de Finib. 86. b. Qu. frat. 321. b
 Vicesima, æ.
 Et eò magis, quòd portorii Italiæ ſublatis, agro Campano
 diuiſo, quod vectigal ſupereſt domeſticum, præter vicesi-
 mam, & c. ad Att. lib. 2. 31. 3. a
 Vicinia, Vicinus, Vide Vicus.
 Vicem, Vice.
 Nulla eſt enim perſona quæ ad vicem eius, qui è vita emi-
 grarit, propius accedat, quàm hæres. 2. de Legib. 46
 Sed mehercule Curionis & Pauli meorum familiarium vi-
 cem doleo. ad Attic. 92. b

Reſpublica, in qua tuam vicè ſæpe doleo, quòd nullam partem
 per atatem ſanæ & ſaluæ Reipub. guſtare potuiſti. 12.
 famil. 23. 4. a
 An illius vicem (credo) doles: epiſt. 59. b
 Noſque malo ſolatio, ſed non multo tamen conſolamur,
 quòd ipſius vicem minimè dolemus. ad Att. lib. 4. 75. 2. a
 Velim deinceps meliora ſint: ſin aliter fuerit (quod dii omen
 auertant) Reipub. vicem dolebo. ad Brut. 10. 8. a
 Vt meam vicem doleres, quum me videres derideri. ad Att.
 lib. 8. 167. 5. a
 Nos ſi alienam vicem pro noſtra inturia doleremus, veſti-
 gium iſtius in foro non eſſet relictum. 3. Verr. 79
 Mihi vni neceſſe erit & meam & aliorum vicem pertime-
 ſcere: pro Domo ſua, 6
 Sed recito memoriam perfuncti periculi, prædicationem
 ampliſſimi beneficii, vicem præſentis officii, teſtimonium
 præteriti temporis. pro Seſt. 7. a
 Valde & meam & veſtram vicem timeã neceſſe eſt. Brutus
 Ciceroni, lib. 11. 31
 Quanquam ille perennis inimicus amicorum ſuorum, qui,
 & c. noſtram vicem vltus eſt ipſe per ſe. ad Lentulum, lib.
 1. 30. Id eſt, in ſeſe pœna afficiendo occupauit officium no-
 ſtrum. vel, Eas de ſeipſo pœnas ſumpſit, quas nos ſumere
 voluiſſemus.
 Vice illius. 10. ad Att. 24. Id eſt, exemplo illius.
 Quòd ſi fingenda nomina vice poetæ, & potius vincendi
 atque potiundi, & c. 2. de Legib. 29
 Quòd ſi me ſefellerit, & c. niſi fortè me Sardanapali vice in
 ſuo lectulo mori malle cenſueris, quàm exilio Themisto-
 cleo, qui, & c. ad Attic. lib. 10. 197. 10. a. Id eſt, in deliciis &
 voluptatib⁹ viuere, ac deinde ita mori, nullo alio fortunæ
 iſtu, quàm deliciarum abundantia, vt Sardanapalus.
 Vicarius.
 Tamen hoc regnum appellabitur: cuius vicarius qui velit
 eſſe, inueniri nemo poteſt, longè abeſt regni ſuſpicio. pro
 Sylla, 20
 Vicarius alienæ dominationis. ad Brut. 44. in epiſt. Bruti.
 Procurator penè dominus, & alieni iuris vicarius. pro Ce-
 cinna, 42. a
 Si hoc, quod abs te poſtulo, mihi ad officium tuum perti-
 nere arbitrare, ſuccedā ego vicarius tuo muneri: ſuſci-
 piam partes, quas alienas eſſe arbitrabar. 8. Verr. 73. a
 Vicarius ſeruus maiori ſeruo ſeruens. in Verr. 167. b
 Propterea quòd quibus in rebus ipſi intereſſe nō poſſumus,
 in his operæ noſtræ vicaria fides amicorum ſupponitur.
 pro Rosc. Amer. 65. a
 Itaque te do vicarium, tu eum obſeruabis. 16. famil. 31. & 12.
 Philipp. 320
 Hæc Diognetus, qui ex publicis vectigalibus tanta lucra fa-
 cit, vicarium nullum habet, nihil omnino peculii. 5. Ver-
 rinarum, 73. a
 Nolite mihi ſubtrahere vicarium meæ diligentia. pro Mu-
 rena, 73. a
 Peculia omnium, vicariique retinentur. 3. Verr. 65. a
 Quòd ſi in bello dari vicarii ſolerent, libenter me, vt Brutus
 emitteretur, pro eo includi paterer. 12. Philipp. 320. a
 Vnum & quinquaginta aratores ita video deictos, vt his ne
 vicarii quidem ſucceſſerint. 5. Verr. 100. a
 Viciffim.
 Expecto quid ille tecum, quid tu viciffim. ad Atticum, lib.
 16. 333. 3. a
 Cum eadem viciffim retro comment. de Nat. d. 65. b
 Non enim me ſperasti mutuam tibi gratiam relaturum, vt
 viciffim tuos compellarem. in Saluſt. 273. b
 Viciffim conferatur. de Vniuerſ. 17
 Hoc ego meo facto delector, eſt enim, & c. conſidera nunc
 viciffim tuum. epiſt. 34. b
 Viciffim contemneres religiones. 2. de Legib. 42
 Sed & vos ab illo irridemini, & ipſi illum viciffim eluditis.
 4. Academ. 222. a
 Quicquid æquum iuſtūque eſſet, id etiam honeſtum: vi-
 ciſſimque quicquid eſſet honeſtum, id iuſtum etiam atque
 æquum fore. 3. de Finib. 8. a

Si sint ea genera diuinandi vera, de quibus accepimus, &c. vicissimque si diu sint, esse qui diuinent. 1. de Diuin. 16. a
Sed ego admiratione quadam virtutis eius, ille vicissim opinione fortasse nonnulla, quam de moribus meis habebat, me dilexit. de Amic. 30. a
Terra vno tempore florere, dein vicissim horrere potest. lib. 2. de Nat. deor. 15
Refrigeratio in aestate, & vicissim in hyeme ignis hybernus. de Senect. 86. b
Deinde retrorsum vicissim ex æthere aer oritur. de N. d. 42. b
Præbebo me tibi vicissim attentum contra Stoicos auditorum. de Nat. deor. 60. b
Redeo nunc ad te Cæli vicissim. pro Cæl. 45. b
Vt dandis recipiendisque meritis, quod quisque minus per se ipse posset, id acciperet ab alio, vicissimque redderet. de Amicitia, 26. a
Mutuari ab aliquo, & ei vicissim reddere aliud quippiam. de Fato, 5. a
Vbi enim potes æquè calefcere apricatione, vel vicissim vmbri refrigerari. de Senect. 89. b
Oculorum & hilaritatis & vicissim tristitiæ modum res ipsæ temperant. de Nat. deor. 30. b
Quod si haberem aliquid quod liqueret, tamen te vicissim audire vellem, quum ipse tam multa dixissem. 2. de N. d. 3. a
Vicissitudo.
Inde est indagatio nata inuiciorum, &c. quæ vita, quis interitus, quæque ex alio in aliud vicissitudo atque mutatio? 5. Tuscul. 51
Ea vicissitudo in omni cursu conseruatur. de Nat. d. 51. b
Diei noctisque vicissitudo. 2. de Nat. deor. 100
Laboris ac voluptatis vicissitudo. pro Mur. 69. a
Altera ad vicissitudinē referendæ gratiæ pertinet. Part. 2. 41. b
Vix quisquam arte vlla rerum ordinem ac vicissitudinem persequi potest. de Arusp. 148. b
Ad actionis suauitatem, quid est vicissitudine & varietate & commutatione aptius? 3. de Orat. 12. 4. a
Vicissitudine elementorum mundi continuata, natura est. de Nat. deor. 42. b
Nihil est enim remuneratione benevolentia, nihil vicissitudine studiorum officiorumque iucundius. de Amic. 46
Vicissitudine nonnunquam vtendum putet. Offic. 27. b
Vicissitudines dierum & noctium, commutationesque temporum quadripartitæ. 2. de Legib. 13. & Tuscul. q. lib. 1. 55
Diurnæ nocturnæque vicissitudines. 1. de Inuent. 75. a
Nihil est aptius ad delectationem lectoris, quam temporum varietas, fortunæque vicissitudines. Luceio, lib. 5. 31
Horum vicissitudines efficient, vt neque in satientur, qui audient, fastidio similitudinis. &c. 3. de Orat. 7. a
Qui rerum vicissitudines ordinisque conseruet. de Natura deorum, 12. b
Vicissitudines anniuersarias constantissimè conficit cælum. 2. de Nat. deor. 72

Victimæ.

Quam potestis P. Lentulo mactare victimam gratiorem? pro Flacco, 74. a
Neque porro ex eo natus cum Pyrrho bellum gerēs Consul cecidisset in prælio, seque è continenti genere tertiam victimam Reipub. præbisset. 2. de Finib. 100. a
Ego enim te arbitror, cæsis apud Amalthæam tuâ victimis, statim esse ad Sicyonem oppugnandum profectum. ad Atticum, lib. 1. 8. 2. a
Victor, Victoria, Victoriatus, Victoriola, Victrix, Victus, Vide Vinco.
Victus, us, Vide Viuo.
Vicus.

Cobiamacho, qui vicus inter Tolosam & Narbonē est. pro Pompeio, 4. b
Fugerana, quæ fuit non vici instar, sed vrbis. epist. 2. 45. b
Nullum in vrbe vicum, nullum angiportum esse dicebant, in quo Miloni non esset conducta domus. pro Mil. 47. a
Quod ad me mea Terentia scribis, te vicum venditurâ: quid obsecro, te (me miserum) quid futurum est? ad Terentiam, lib. 14. 1. 10. a

Quod si assequor, Crassum diuitiis supero, atque omnium vicos & prata contemno. ad Attic. lib. 1. 9
Bithyniæ vicos exustos esse complures. pro Lege Manil. 2. a
Concurfus sunt ex agris, ex vicis, ex domibus omnibus. ad Atticum, lib. 5. 10. 4. 3. a
Conscribere seruos ex omnibus vicis concitatos. pro Domo sua, 43. a
Omnibus vicis statua factæ sunt. 3. Offic. 106. a
Quintum fratrem negotio præposui, vt in vicis aut captis, aut malè pacatis exercitus collocaretur. ad Catonem, lib. 15. 4. 31. a
Omnibus vicis transire legem. Att. 81. b
Vicatum.
Ille vehemens furere post hunc furorem, nil nisi cædem inimicorum cogitare, vicatim ambire, seruis apertè spem libertatis ostendere. Att. lib. 4. 13
Seruorum omnium vicatim celebratur tota vrbe descriptio. pro Domo sua, 239. b
Vicatim homines conscribere. pro Sest. 27
Vicinus.
Interior vicinus. Att. 215. b. & in Catil. 109. b. & Offic. 63. b. & Qu. frat. 300. b
Est autem quidam interiectus intermedius vicinus amborum. Orat. 198. b
M. Lepidus vicinus noster. ad Att. lib. 8. 150. 1. a
C. Arrius proximus est vicinus, immò ille quidem iam contubernalis. ad Att. lib. 2. 29. 2. a
Et mediocri me dolore putas affici, quum audiam qua sit existimatione Virgilius, qua tuus vicinus Octavius? ad Quint. frat. lib. 1. 2. 11. a
Vicina & finitima rhetoricæ dialecticæ. in Orat. 61. a
Fides in Capitolio vicina Iouis Opt. Max. Offic. 73. b
Latonam ex longo errore & fuga grauidam, & iam ad pariendum vicinam temporibus exactis fugisse Delum: atque ibi Apollinem Dianamque peperisse. 3. Verr. 32. a
Quum cæteri deficerent finitimi ac vicini. pro Syll. 43. a
Quasi verò mihi difficile sit quauis multos nominatim proferre vel tribules, vel vicinos meos, qui, &c. pro Roscio Amerino, 26. a

Vicinitas.

Mihi cum eo vicinitas & magnus vsus est. pro Cluent. 37. a
Cantu vocum & neruorum & tiliarum, nocturnisque conuiuus tota vicinitas perfonet. pro Rosc. Amer. 79. a
Cum forum commune sit, vicinitas non requiritur. ep. 71. b
Artium studiorumque quasi finitima vicinitas. de Claris Oratorib. 80
Vicinitas totius regionis. de Inuent. 50. b
Cum singulari voluntate Campaniæ vicinitatis ornetur. pro Rabir. 92. b
Iam municipia coniunctione etiam vicinitatis vehementer mouentur. pro Planc. 263. b
Sex. Roscius Amerinus fuit cum genere & nobilitate & pecunia, non modò sui municipii, verum etiam eius vicinitatis faciliè primus. pro Rosc. Amer. 9. a
Pater huiusce Iudices, homo nò solùm municipii Larinatis, ex quo erat, sed etiam regionis illius, & vicinitatis virtute, æstimatione, nobilitate faciliè princeps. pro Cluent. 8. a
Signum quod erat notum vicinitati, buccina datur. 6. Verrinarum, 86. a
Cur te in istam vicinitatem meretriciam contulisti? pro Cælio, 29. a
Nares non sine causa vicinitatem oris secutæ sunt. lib. 2. de Natura deor. 106
Propter vicinitatem totos dies simul eramus iuncti. ad Atticum, 73. b
Scire enim hoc propter vicinitatē faciliè possum. pro Pl. 263. b
In Vmbria, atque in ea vicinitate. pro S. Rosc. 26. b
Hic præter cæteros in ea vicinitate eam partem causamque defendit. pro S. Rosc. 26. b
Nam qui summum bonum dicant id esse, si vacemus omni molestia, eos inuidiosum nomen voluptatis fugere, sed in vicinitate versari. 4. Acad. 250. a. Id est, parum abesse à nomine voluptatis.

Amicitia, consuetudines, vicinitates. Post red. ad Quir. 2. a
In omnique re contrahenda, vendendo, emendo, conducendo, locando, vicinitatibus & confiniis æquum & facilem, &c. 2. Offic. 93. a
Serpiit sensim foras cognationibus primùm, tum affinitatibus, deinde amicitias, post vicinitatibus cum ciuibus. 5. de Finibus, 116. a

Vicinia.

Inde in vicinia nostra Auerni lacus. 1. Tuscul. 58. a

Videlicet.

Maiores nostri statuerunt, vt fortitione in quosdam animaduertentur, vt metus videlicet ad omnes, pœna ad paucos perueniret. pro Cluent. 101. a
Antea videlicet, tempore infinito, &c. 1. de Nat. deor. 17
Quid hanc, &c. scripto videlicet legis omisso, scriptoris sententiam consyderare debebat. 1. de Inuent. 84. a
Venisse tempus iis qui in timore fuissent, cõiuratos videlicet dicebat, vlciscendis. pro Sest. 22. a
Sed apud alios loqui videlicet didicerat, non multum ipse secum. Tuscul. quæst. 248. b
Aristoteles dicit rhetoricam quasi ex altera parte respondere dialecticæ: vt hoc videlicet inter se differat, &c. in Or. 61. a
Quamobrè hoc vos doceo Sulpiti, bonus ego videlicet magister, vt possitis, &c. de Orat. 126. b
Videlicet eiicet quem vult: pro Sest. 9. b
Hæc videlicet est correctio philosophiæ veteris & emendatio, quæ, &c. 4. de Finib. 37. a
Nihil videlicet est eorum. pro Planc. 78. a
Aut si est victus, eloquentior videlicet fuit Socrates. de Oratore, 154. b
Qui eorum? quorum? videlicet qui supra scripti sunt. pro Cluent. 118. a
Casè iubet lex adire ad deos, animo videlicet in quo sunt omnia, nec tollit castimoniam corporis. 2. de Legib. 40. a
Videlicet cum illam epistolam ad me dabas, nondum erat tibi id notum. Att. 281. b
Te natura excelsum quendam videlicet & humana despicientem genuit. Tuscul. q. 177. b
Videlicet gloriatur Turpioni lucrum datum, sed Petrinis pecunia erepta. 5. Verr. 76. a
Cum ille alter, videlicet qui nûmos habebat, &c. de Inu. 63. b
Libros compone, videlicet cum Metrodoro habebit, quando eius arbitratu viuendum est. epist. 264, & 263. b
Quum ille alterum, videlicet qui nummos haberet, &c. 2. de Inuent. 131. a
Hæc videlicet ratione. de Finib. 141. b
Videlicet illa: nam is postquam, &c. quàm lōgâ est narratio? de Orat. 138. b
At te videlicet inuentorem rerum optimarum ac principem imitabant omnes. 5. Verr. 33. a
Id quum impetrabatur, hoc videlicet impetrabatur, vt, &c. 5. Verrinarum, 94. a
Palam (licebat enim videlicet legibus) singulis Censoribus denarii trecenti ad statua Prætoris imperati sunt. 4. Ver. 95. a
Quidam magnus videlicet vir & sapiens. 1. de Inuent. 3. a
Maluit videlicet homines peccare, quàm deos. 4. Verr. 14. a
Huic tu molestus esse videlicet noluit, quem nûc respirare liberè non finis? pro Quint. 21. a
Quæ quum ita composita sanctæque essent, eas leges videlicet nominarunt. 2. de Legib. 19. a
Nam quæ parcius frater perscripserat, verecundia videlicet & properatione, &c. ad Tironem, lib. 16. 27. 1. a
Quos imitatus Plato, videlicet hoc quoque legis putauit esse, persuadere aliquid, &c. 2. de Legib. 24. a
Vix tandem legi literas dignas Appio, plenas humanitatis, aspectu videlicet vrbis tibi tuam pristinam vrbaneitatem reddidit. epist. 39. b
Hæc quum loqueris, nos barones stupemus, tu videlicet tecum ipse rides. 2. de Finib. 122. a
Sapiens videlicet homo cum primis nostræ ciuitatis. 2. de Oratore, 123. a
Tuus videlicet salutaris Consulatus, perniciosus meus. 2. Philipp. 48. a

Verebatur enim videlicet, nequid apud vos, populumque Romanum de existimatione sua deperderet. pro Föt. 16. a
Stoici hæc videlicet viderunt. de Finib. 120. b
Hæc natura videlicet vult saluam esse se. 2. de Finib. 54. a
Hoc natura videlicet voluit. de Finib. 71. b

Video.

Ego Catuli Cumanam ex hoc loco regionem video, Pompeianum non cerno. Acad. q. 20. b
Vides Virtutis templum, vides Honoris, &c. 2. de Nat. d. 44
Liberæ enim sunt cogitationes nostræ: & quæ volût, sic inuentur, vt ea cernimus quæ videmus. pro Mil. 59. a
Sed loquor de iis, qui ante oculos sunt, quos videmus. de Amicit. 103. b
Idolorum incurfione non solùm videmus, sed etiam cogitamus. 1. de Finib. 6
Vt videmus in scriptis. 1. de Nat. deor. 50
At ille nescio quis, qui in scholis nominatur, mille & octingenta stadia quod abesset, videbat. Acad. q. 20. b
Vidi qui Sami vidisset illum. 11. ad Att. 16
Eò vidisti multum, quod præfinitisti, &c. 7. fam. 6
Quicquid mali per hos annos Cluētius vidit, id omne à matre est constatum. pro Cluent. 53. b
Iam hoc ipso istum vestitu Siculi, ciuēsque Romani permulti sæpe viderunt. 7. Verr. 69. a
Ego, nisi quid me Etesia morabuntur, celeriter, vt spero, vos videbo. Cælio, lib. 2. 14. 10. a
Vt eum oculum, quo bene videret, amitteret. de Nat. d. 99. b
Quippe qui etiam Rauennæ Crassum antè vidisset, ab eoque in me esset incensus. Lentulo, lib. 1. 9. 23. a
Audire quàm videre, tolerabilius est. 7. fam. 52
Videre aliquid longo interuallo interiecto. 1. Offic. 43
Quæ verò miserada sunt, ea & mihi ante oculos versantur, & vos videre ac perspicere potestis. pro Mur. 145. b
Non videre quod ante pedes est. Tuscul. q. lib. 5. 81. τὰ ἐμπροσθεν, & τὰ ἐν ποσὶν dicunt Græci.
Quos videre æquo animo non possum. 12. ad Att. 27
Videre licet quosdam, &c. Tuscul. q. 177. b
Multis de causis te exopto quamprimum videre. Sulpitio, lib. 4. 6. 12. a
Videre tristitia multo acerbius, quàm audire. 4. fam. 39
Videre & perspicere aliquid oculis. in Verr. 214. b
Idque quum cõiectura consequi possumus, &c. vt eos penè oculis videre possemus. 3. in Catil. 63. a
Videre in malis omnibus acerbius, quàm audire. 6. fam. 13
Videndi sensus omnium acerrimus. 2. de Orat. 194
Huic acerbissimum viuio videtique funus ducitur. prouerb. pro Quint. 9. b
Video, conuenio, adeo.
Ego (vt spero) propediem te videbo. ad Att. lib. 6. 113. 10. a
Videbis illum. 12. ad Att. 15, & 48. Id est, ages cum illo, illum conuenies.
Procuratores Cornificii videbis. Att. 189. b
Videbit nos. 10. ad Att. 44. Id est, ad nos veniet.
Sed tamen cõstitui ad te venire, vt & viderem te, & viserem, & cœnarem etiam. Pato, lib. 10. 23. 2. a
Non fuerit mihi dubium, quin te Tarenti, aut Brundusii visurus essem. ad Attic. lib. 3. 46. 1. a
Sed planè, quando, aut vbi te visurus sim, nisi ad me scripseris, ne suspicari quidè possum. ad Appium, lib. 3. 6. 16. a
Videre aliquem. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 1. 1. pro, visere vel inuisere.
Cum Romæ essem, & te iam iamque visurum me putarem quotidie. 12. ad Att. 8. Id est, te ad me venturum.
Quem ego diem si videro, &c. satis magnum mihi fructum videbor percepisse & vestra pietatis & meæ. ad Terentiam, lib. 14. 1. 7. a
Fuit enim mirifica vigilantia, qui suo toto Consulatu somnum non viderit. ad Curionem, lib. 7. 31. 5. a
Videre in quiete. Diuin. lib. 1. 54
Video, attendo, curo, prouideo, intelligo, cognosco, &c.
Summa tamen eadem est & idem exitus, quem ego tam animo video, quæ ea quæ oculis cernimus. Torquato, li. 6. 3. 3. a
In clamando quidem video eum esse bene robustum atque exercitatum. 1. Verr. 26. a

Video quid agas. 16. famil. 22
Video vbi inuidia sit habitatura. 2. ad Att. 26
Viden' quam *φιλία* an tu nos frustra existimas hæc in manibus habere? ad Att. lib. 13. 27. 2. a
 An tu non videbas mecum simul, quam illa crudelis esset futura victoria? a
Vidi, cognoui, interfui. 6. famil. 39
 Tu enim ipse qui & me & alios prudentia vincis, omnia, credo, vidisti, nihil te fefellit. a
 In eo ipso parum vidit. 1. de Finib. 21
 Tu videbis. 4. fam. 41. quod frequentius dicitur, Tu videris. Nauem idoneam vt habeas, diligenter videbis: &c. ad Tironem, lib. 16. 3. 5. a
Videbis quid Lysoni, quid medico placeat. epist. 256. b
 Tu pro tua prudentia, quid optimum factu sit, videbis. Lepido, lib. 10. 27. 4. a
 Sed valebis, meaque negotia videbis. a
 Tu quãdo Romam saluus, vt spero, venisti: videbis, vt soles, omnia, quæ intelligis nostra interesse. ad Att. lib. 6. 115. 2. a
 Sed id quoque videbimus. ad Att. lib. 2. 22. 1. a
 Apud Anitum videbimus, vt paratum sit. Qu. frat. 313. b
 De summo bono, mox, vt dicitur, videbimus. 4. de Fin. 13. a
Vide modò, inquis, non me hercules. Cælius Cic. lib. 8. 2. 1. a
 Illud angit, &c. vide ne à malis dici verius possit. Tuscul. quæst. lib. 1. 130. a
Vide quæso etiam atque etiam, ne illarum quoque rerum pulcherrimarum, à te ipso minuatur autoritas. 4. Ac. 13. a
 Atqui vide ne quò omnes rectæ animi affectiones, virtutes appellentur, non sit hoc proprium nomen omnium: &c. 2. Tuscul. 75. a
Vide ne non ita sit. Tuscul. q. 184. b
Vide quàm tecum agam liberaliter. 1. de Nat. deor. 43
Vide quantum fallere. 1. de Finib. 23. a
Vide, inquit, ista Scæure, si potes esse possessor. de Orat. 135. b
 Tu ista omnia vide & gubernas. ad Att. lib. 2. a
 Sed Septimium vide. Att. 189. b
Quamobrem te quoque Hortensii, quia monendi locus est, ex hoc loco moneo, videas etiam atque etiam, & confyderes quid agas, &c. 7. Verr. 137. a
Videas vt curentur. 11. ad Att. 24. Id est, operam des.
Videas vt satis honestum. 7. ad Att. 48. pro, caue ne turpe sit.
 Non modò viderat animo res abditas. 1. de Nat. deor. 36
Videat quid de illis respondeat. 3. Verr. 7. a
Videamus, ne, &c. Tuscul. quæst. 193. b
Adest ferè nemo, quin acutius atque acrius vitia iudicet, quàm ea laudet, quæ recta videat. 1. de Orat. 57. a
Videamus talaria. 14. ad Att. 48. Id est, paremus talaria, vel, videamus vt parentur nobis talaria.
 An verò, siquid esset, quod à M. Bruto timendum videretur, Panfa id non videret: aut si videret, non laboraret? 10. Philippicarum, 281. a
Videro valde. 9. ad Att. 44. i. etiam atque etiam cõsiderabo.
 Balbus mihi confirmavit te diuitem futurum: id vtrum, &c. an quomodo Stoici dicunt omnes esse diuites, qui cælo & terra frui possint, postea videro. Trebatio, lib. 7. 16. 4. a
Videro hoc posterus. pro Cæl. 26. a
 Alio loco de aratorũ animo & iniuriis videro. 4. Verr. 106. a
Compone hoc quod postulo de argento: de reliquo videro. 6. Verr. 31. a
Quàm simile istud sit, tu videris. de Nat. d. 61. b
Quid concupiscas, tu videris: quod concupiueris, certè habebis. 5. Philipp. 188. a
 Sed de hoc tu videris. Att. 274. b
 Epicurus hoc viderit, & multa alia. 4. Acad. 40. a
 Sed hoc fortuna viderit, quoniam consilio non multum vti licet. ad Attic. lib. 6. a
 Sed de illa ambulatione fors viderit, aut si quis est qui curet deus. Att. 60. b
 De Capitone pòst viderimus, si quemadmodũ paratum esse audio, testis prodierit. pro Rosc. Amer. 51. a
Quæ ars quàm sit facilis, illi viderint, qui, &c. deinde etiam tu ipse videris, qui, &c. de Orat. 106. b
Quàm id rectè faciam, viderint sapientes. de Amic. 97. b

Viderint, inquit, ista officia viri boni: de me ista cõsyderent. pro Quint. 32. a
 Sed hoc viderint ii, qui nulla sibi subsidia ad omnes vitæ statum parauerunt. ad Varronem, lib. 9. 6. 9. a
 Non mihi sumo, vt plus ipse prospiciam, quàm te videre atque intelligere mihi persuaserim. Cecinna, lib. 6. 5. 4. a
Videre licet alios tãta leuitate & iactatione, his vt fuerit non didicisse melius. 2. Tuscul. 17. a
 Et si nunc, aut si etiam dormientes aliquid animo videre videamur, imagines extrinsecus in animos nostros per corpus irrumpere? 4. Acad. 226. a. & Tuscul. q. lib. 1. 31
Videre animum ipso animo. Tuscul. q. lib. 1. 43
Videre causas rerum & consecutiones. de Finib. lib. 2. 39
Videre consequentia & repugnantia. Diuin. lib. 2. 115
 Sapientis autem hanc censet Arcefilas vim esse maximam, cauere ne capiatur: ne fallatur, videre. 4. Acad. 120. a
Videre etiam licet plerisque nõ tam natura liberales, quàm quadam gloria ductos. 1. Offic. 68. a
Videre prandium. 5. ad Att. 2. pro, apparare.
Videre quid cuique rei consentaneum sit, quid repugnet. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 23
Videre multo antè quæ futura sunt. Diuin. lib. 1. 96
Videre verum. Tuscul. quæst. lib. 1. 37
Videre verisimilia. Tuscul. q. lib. 1. 16
 Sed sunt ea consecuta, vt magis mirum sit accidere illa potuisse, quàm nos non vidisse ea futura: &c. Cassio, lib. 15. 15. 4. a
 Nunc contrà & vidisse mihi multum videris, &c. 7. fam. 49.
 Id est, prudenter egisse.
Vidisse me plus, quàm cæteros. 6. fam. 13. Id est, prospexisse.
Videor.
 Cùm cæteris (vt quidem videor) tum ipsi mihi displiceo. epist. 57. b
 Neque id facio (vt fortasse quibusdam videor) simulatione. epist. 9. b
 Sæpe de L. Craffo videor audisse, cùm te togatis omnibus anteferet. de Nat. deor. 13. b
 Amicum eum Reipub. cognosse videor. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 17. 7. a
 Cuius socius videor esse debere. Att. 132. b
 Nunc Catulo audiente, videor debere non tam pugnare tecum, quàm quid ipse sentiam, dicere. de Orat. 112. b
 Sic enim mihi perspicere videor, ita natos esse nos, &c. de Amicitia, 99. b
Videor mihi perspicere, primum ipsius animum, qui plurimum potest, propensum ad salutem tuam. 4. famil. 13. 14. a
 Eoque vos studiosius feci certiores, quoniam in rege Ariobarzane ea mihi signa videor virtutis, ingenii, fidei, benevolentiaque erga vos perspexisse. ad Senatam, lib. 15. 2. 24. a
 Si quid est in me, quod iam sperare videor, quoniam, &c. 2. de Orat. 66. a
Quo in genere sperare videor amicitiam nostram. Læl. 98. b
Videre iam videor, &c. in Verr. 61. b
Videor concionantem in Capitolio videre. 1. de Nat. d. 75
Videre enim mihi videor tantam dimicationem, &c. quanta nunquam fuit. ad Att. lib. 7. 121. 4. a
Videor enim videre ementem te rusticas res, cum villico loquentem. ad Tironem, lib. 16. 21. 16. a
 Modò enim fuit Carneades, quem videre videor: est enim nota imago. 5. de Finib. 7. a
Videor enim mihi videre hæc urbem, lucem orbis terrarum atque arcem omnium gentium, subito vno incendio concidentem. 4. in Catil. 83. a
 Atque etiam hoc mihi videor videre, esse quosdam, &c. de Inuent. 83. b
Videor iam te ausurus esse appellare. de Cl. Orat. 166. b
Videor mihi sapius facturus. 9. ad Attic. 17. in epist. Cæfaris. pro, spero me facturum.
 Tu verò, inquam, Varro, bene etiam meriturus mihi vidèris de tuis ciuibus. 1. Acad. 38. a
 Si videris tibi me posse consequi. epist. 257. b
 Nonne vobis videtur animus is qui plus cernat & longius videre se ad meliora proficisci: ille autem, cuius obtusior sit acies, non videre: de Senect. 75. a

Et simul affidamus, inquam, si videtur. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 10. quod vulgò, si placet.
 Facies me, si tibi videtur, certiorè. ad Fab. Gal. lib. 7. 24. 15. a
 Sicut mihi videtur, quantum iudicare possum. de Ora. 113. b
 Tu, vt videtur. Tuscul. q. lib. 1. 16. subaudi Facito, est enim *ἐμὲ* dictum.
 Vt mihi videtur. Acad. q. edit. 2. lib. 1. 13
 Stamus animis: & quia consiliis, vt videmur, bonis vtimur, speramus. ad Att. lib. 5. 106. 3. a
 Eorum quæ videntur, alia vera sunt, alia falsa. Acad. lib. 2. 39
 Obiurgauit Senatam, vt mihi visus sum, summa cum autoritate. Attic. 15. b
 Visus sum mihi cum Galba ambulare. 4. Acad. q. 94. a
 Hoc quemadmodum vos scribere soletis in vestris libris, idem Q. Cornelio videbatur. Trebat. lib. 7. 17. 10. a
 Quod de domo scribis, hoc est de area, ego verò tum denique mihi videbor restitutus, si illa erit nobis restituta. ad Terentiam, lib. 14. 2. 6. a
 Puero de mancipiis, quæ tibi videbitur, attribuas. Att. 195. b
 Quibus videbitur, conscribas vt tibi videbitur. 11. ad Att. 8
 Quibus tibi videbitur, velim des literas nomine meo. a
 Tu, si videbitur, dabis operam quæprimum ad nos venias. ad Attic. a
 Si tibi videbitur, villis iis vttere, quæ longissimè aberunt à militibus. ad Terentiam, lib. 14. 7. 5. a
 Si quæ tibi videbuntur, cõmutes. 11. fam. 30. in epist. D. Brutii. Vt mihi videar, &c. Att. 16. b
 Si tibi ita videatur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 58
 Vt speciem aliquam viderer videre, quasi reuiuiscantis Reipub. 4. famil. 12
 Fit Senatusconsultum, vt C. Marius, L. Valerius c o s s. adhiberent Trib. plebis, & Prætores, quos eis videretur. pro Rabirio perduel. reo, 13. a
 Tertio si id quod speciem haberet honesti, pugnaret cum eo quod vile videretur. Offic. 53. b
 Induxit eam, quæ videretur esse, non quæ esset, repugnantiam. Offic. 53. b
 Videri nihil potest igni vacuum. de Vniu. 15
 Quid est quod hac tandem de re vobis possit videri? pro Quint. 10. b
 Nec quicquam aliud videndum est nobis (curandum.) Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 6
 Sed diligentius nobis est videndum, ne distracti, pares aduersariis esse non possimus. Att. 130. b
 Videndum est, ne non satis sit iustos esse, &c. 1. Off. 41. a
 Videndum est enim primò ne obsit benignitas, &c. 1. Off. 41. a
 Infatiabilis cupiditas veri videndi. 1. Tuscul. q. 71. a
 Deinde quum se collegisset, id visura pro nihilo habendum esse duxit. de Diuin. 92. b
Visum est.
 Commodissimum mihi Plancòque visum est, vti eo, quod ne nostro arbitratu cõponeretur, &c. ad Planc. li. 10. 22. 3. a
 Visum est vt te facerem certiorè. 8. fam. 12. in epist. Cælii. pro, visum est facere.
 Nunc autem mihi visum est, de senectute aliquid ad te scribere. de Senect. 77. b
 Visum est faciendum quoquomodo res se haberet, certiores vos vt facerem. Seruius ad Cic. lib. 4. 12. 1. a
 Hortos quoniã hodie eras inspecturus, quid tibi visum sit, cras scilicet. Att. 213. b
 Videri aliquid antè, quàm agamus, omnino necesse est, eiq; quod visum sit, assentiri. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 38
 Sextius ad me scripsit quæ tecum esset de mea domestica & maxime cura loquutus, quid tibi esset visum. ad Atticum, lib. 5. 105. 3. a
 Facies tamen quod tibi visum fuerit. Brutus ad Cice. a
 Itaque video visum esse nonnullis, Platonis locutionem, &c. Orat. 203. b
 Quæ visa sunt, respòdi. 9. ad Att. 58. in epist. Balbi. pro, quæ visa sunt recta, aut aliquid simile.
 Hæc cõsilia M. Bruto reprehendenda visa sũt. cõtra Rul. 84. b
 Quæ quum Aristoni & Pyrrhoni omnino visa sunt pro nihilo, &c. 2. de Fin. 70. a

Visum, si.

Visum probabile, & nulla re impeditũ. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 92
 Quale igitur visum? Tum illum ita definiuisse, ex eo quod esset, sicut esset impressum, & signatum & effectum. Acad. quæst. lib. 2. 70. & 19
 Eorum, quæ videntur alia vera sunt, alia falsa: & quod falsum est, id percipi non potest: quod autem verum visum est, id omne tale est, vt eiusdem modi falsum etiam possit videri. Et quæ visa sunt eiusmodi, vt in iis nihil intersit, non potest accidere, vt eorum aliqua percipi possint, alia non possint. Nullum igitur est visum, quod percipi possit. 2. Acad. q. 39
 Nullum tale visum à vero, vt non eiusdem modi etiam à falso possit esse. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 71. sententia Arcefilæ contra Zenonem.
 Visum obiectum imprimet illud quidem, & quasi signabit in animo speciem suam. de Fato, 63. a
 Visum est enim tale obiectum dormienti, vt id quod euenit, naturæ vis, non opinio erroris effecerit. 2. de Diuin. 211. a
 Quæ se in quiete per visum ex Africano audisse dicebat. Lælius, 13
 Sensus iunctos esse censuit è quadam quasi impulsione oblata extrinsecus, quam ille *φάρμακον*, nos visum appellamus. 1. Acad. q. 57. a
 Qui visum aut assensum tollit, is omnem actionem tollit è vita. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 38
 Visa falsa & inania & mendacia. Diuin. lib. 2. 99
 Visa tortuosa & obscura. Diuin. lib. 2. 100
 Visa quietis tranquilla atque veracia. Diuin. lib. 1. 57
 Visa vigilantium permulto clariora & certiora, quàm somniantium. Diuin. lib. 2. 98
 Visa fidem nullam habebũt, sublata veri & falsi nota. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 54
 Quum visa in animos imprimantur. Acad. lib. 2. 54
 Huic omnia visa obiciuntur à mente ac ratione vacua. 1. de Diuin. 108. a
 Tum ei visa quietis occurrent veracia. de Diu. 93. b
 Quæ vis esset in sensibus, quemadmodum prima visa nos pellerent. Acad. q. lib. 2. 30
 Si visa tollantur, tolli omnia (volunt Stoici). Acad. lib. 2. 99
 Omnium deinde inanimos visorum vna depulso est, siue illa cogitatione informantur, quod fieri solere cõcedimus: siue in quiete, siue per vinum, siue per insaniam. Nam ab omnibus eiusdem modi visis perspicuitatem, quam mordicus tenere debemus, abesse dicemus. 2. Acad. q. 48
 Duo placet esse Carneadi visorum genera: alia quæ percipi possunt, alia quæ non possunt. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 90
 Visis non omnibus adiungebat fidem, sed his solum quæ propriam quãdam haberent declarationem earum rerũ, quæ viderentur. Id autem visum quũ ipsum cerneretur, comprehensibile. Acad. q. lib. 1. 29
 Visis cedere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 61
 Ad visa, & quasi accepta sensibus, assensionem animorum adiungit (Zeno). Acad. q. ed. 2. lib. 1. 29
 Inter quæ visa nihil intersit, ex his nõ posse alia talia esse, vt percipi possint, alia vt non possint. Acad. lib. 2. 39, & 40 (Inter visa) nihil interesse, non modò si ex omni parte eiusdem modi sint, sed etiam si discerni non possint. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 39
 Inter visa vera & falsa ad animi assensum nihil interesse. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 82
 Visa ista, quum acriter mentem sensumve pepulerunt, accipio: sique interdũ assentior, nec percipio tamen. 2. Acad. 61
 Si deus ista visa nobis prouidendi causa dat, non vigilantibus potius det, quàm dormientibus. 2. de Diuin. 188. a
 Maximè autem conuincuntur (Academici), quum hæc duo pro congruentibus sumunt tam vehementer repugnantia. Primum esse quãdam falsa visa: quod quum volunt, declarant quãdam esse vera: deinde ibidem inter falsa visa & vera nihil interesse. 2. Acad. 42
 Habeo enim regulam, vt talia visa vera iudicem, qualia falsa esse non possint. 2. Acad. 54
 Meminisse visa nisi cõprehensa non possumus. 2. Acad. 96
 OOO. i.

Visa quædã mitti à deo (secundum Stoicos). Acad. q. 2. 45
 Nulla visa somniorum proficisci à numine deorũ. Diu. 2. 92
 Causa autem innumerabilibus penè seculis in omnibus plu-
 ra mirabilia, q̄ in somniurũ visis effecerit. 2. de Diu. 2. 19. a
 Quamobrem siue sensus extinguitur, morsque ei somno
 similis est, qui nonnunquam etiam sine visis somniorum
 placatissimam quietem affert. 1. Tusc. 155. a
 Visus quibusdam sæpe mouebantur, hisque maximè no-
 cturnis, vt viderentur hi, qui vita excesserant, viuere. 1.
 Tusc. q. 25

A dormientibus multa significata visis. in Top. 41. a

Visus, us.

Ex quo existit & illud multa esse probabilia, quæ quæquam
 non perciperentur, tamen quia visum quandam haberent
 insignem & illustrem, his sapientis vita regeretur. 1. de
 Nat. d. 19. a

Visio, onis.

Visio probabilis & improbabilis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 33
 Nec potest is, cui est visio veri falsique communis, vllum
 habere iudicium, aut vllam omnino veritatis notam. 4.
 Acad. 64. a
 Eamque eius esse visionem, vt similitudine & transi-
 tionem cernatur. de Nat. d. 1. 74
 Neque visionem, neque auditum, neque sonum sine aere
 fieri posse. de Nat. 41. b
 Falsaque eius visione ac specie moueri homines dico vehe-
 mentius. 2. Tusc. 73. a
 Animos externa & aduentitia visione pulsari. de D. 133. b
 Visiones inanes. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 46
 At quam licenter fluentium frequenter transitio fit visio-
 num. 1. de Nat. d. 150. a

Viso, is.

Posthac ad ludos venies, nosque vises. Mario, lib. 7. 1. 21. a
 Velim aliquando, cum erit tuum commodum, Lentulum
 puerum visas. ad Att. lib. 12. 2. 46. 5. a
 Sed tamen constitui ad te venire, vt & viderem te, & visere,
 & cœnarem etiam. ep. 141. b
 Iam pridem cupio Alexandriam reliquamque Ægyptum
 visere. Att. 25. b
 Aliquem longo interuallo visere. ad Att. 1. 2. 1. a
 Quom laxati curis sumus, spectare aliquid volumus & vi-
 sere. 1. Tusc. q. 70. a
 Messana vt quisq; nostrũ venerat, visere solebat. in V. 201. b
 Sed cum audisset eum grauitate esse ægrum, voluit tamen
 nobilissimum philosophum visere: quem cum audisset, &
 salutauisset, honorificisque verbis profecutus esset, dixit,
 &c. Tusc. q. lib. 2. 103. a
 Idem, opinor, artifex eiusdem modi Cupidinem fecit illum
 qui est Thespiis, propter quem Thespiæ visuntur. Nam
 alia visendi causa nulla est. 6. Verr. 4. a
 Infatiabilis cupiditas veri visendi. Tusc. 137. b
 Domus Cn. Octauii vulgo visebatur. 1. Offic. 193. a
 Ex finitimis visendi causa conuenirent. 7. Verr. 53. a
 Cratippus Ephesum venit mei salutandi & visendi causa. de
 Vniuers. 3. a
 Qui nec plausum, nec lucrum quærent, sed visendi causa
 venirent, studiosè perspicere quid ageretur, & quomo-
 do. 5. Tusc. q. 13. a
 Quæ cæteri tollenda arbitrabantur, ea sibi ille ne visenda
 quidem existimabat. pro Pomp. 11. b

Visendus, a, um.

Quid enim aut tam visendum, aut audiendum fuit, quam
 &c. de Opt. gen. Orat. 153. a
 Eam quoque rem Populus Romanus non modò vidit, sed
 etiam studio omni visendam putauit. pro Lege Man. 43. a
 Epulum, omni apparatu, ornatumque visendo. in Vatin. 24. a

Visito.

Is quom arderet podagræ doloribus, visitassetq; hominem
 Carneades Epicuri per familiaris, & tristis exiret, &c. 5. de
 Finib. 162. a

Viduis.

Sic me ipse viduis pestes excipio anxias. 2. Tusc. q. 44. a
 Cognitor viduarum. pro Cecin. 10. a

Viduitas.

Ebutius iste qui iadiu Celsennæ viduitate ac solitudine ale-
 retur. pro Cecin. 9. a

Vienna.

Exercitum ad v. 1. Cal. Mai. Rhodanum traieci magnis iti-
 neribus. Viëna equites mille via breuiore præmisit. Placo,
 10. 9. 4. a

Vietus.

Sed tamen necesse fuit aliquod esse extremum, & tanquam
 in arborum baccis, terræque frugibus maturitate tempe-
 stiva quasi vietum & caducum: quod ferendum est mol-
 liter sapienti. de Senect. 5. a

Vel suspicari contractum aliquo morbo bouis exile & exi-
 guum & vietum cor & dissimile cordis fuisse. 2. de Di-
 uinat. 54. a

Vigeo.

Deus est qui viget, qui sentit, qui meminit, qui prouidet. in
 Somnio Scip. 29. a

Iacet enim corpus dormientis, vt mortui, viget autem & vi-
 uit animus. de Diu. 94. & 104. b

Animus post mortem sentit & viget. pro Sest. 39. a

Viget illud. 3. ad Q. fr. 31. pro, omnium sermone celebratur,
 omnibus est in ore.

Apud quos autè venadi & equitadi laus viget. 2. Tusc. 106. a

Qui numerus viget in primo, iacet in extremo. Or. 218. b

Ea pars animi tum maximè viget, cum plurimum abest à
 corpore. de D. 95. b

Nos animo duntaxat vigeamus etiam magis, quam quom
 florebamur. ad Att. lib. 4. 72. 10. a

Armodius in ore & Aristogiton vigeat. Tusc. 174. b

Quod si ea quæ à terra stirpibus continentur, arte naturæ vi-
 uunt & vigeat. 2. de Nat. d. 117. a

Nihil semper floret: ætas succedit ætati: diu legiones Cæsa-
 ris vigerunt, nunc vigeat Panfæ. 11. Philip. 318. a

Vigent omnibus tui politici libri. 8. fam. 3. in epist. Cælii. id
 est, magno in pretio sunt apud omnes.

Interdũ etiã obiurgationes in amicis viget maximè. Off. 12. b

Qui memoria vigeat, sciunt, &c. 2. de Orat. 193. a

Vigebat auditor Panætii illius tui Mnesarchus. de Or. 88. b

Nos enim planè, mi suauissime Volumni, aut nihil sumus,
 aut nobis quidem ipsis displicemus, gregalibus illis, qui-
 bus te plaudete vigebamur, amissis. ad Volun. lib. 7. 34. 2. a

Fuit hæc gens fortis, dũ Lycurgi leges vigeant. 1. Tusc. 163. a

Flagrabant vitia libidinis apud illum, vigeant etiam stu-
 dia rei militaris. pro Cælio, 8. a

Multaque secula postea sic vigit Pythagoreorum nomen,
 vt nulli alii docti viderentur. 1. Tusc. 60. a

Hæc in philosophia ratio contra omnia differendi, vsque ad
 nostram vigit ætatem. 1. de Nat. d. 17. a

Philosophia doctissimorum contentionibus disensionibus-
 que vigit. Tusc. 175. b

Vestra tum aræ vigerunt, vestra vis valuit. pro Mil. 188. b

Athenis studia eloquentiæ vigerunt. de Or. 86. b

Vita quæ vigeat memoria seculorũ omniũ. pro Mar. 133. b

Quandiu in illo opinato malo vis quædam insit, & vigeat,
 & habeat quandam viriditatem. 3. Tusc. 127. a

Sive occiderit animus, sive vigeat. Tusc. 171. b

Vt eorũ & in bellicis & in ciuilibus vigeat industria. 1. Of-
 ficiorum, 172. a

In nobis esse quiddã quod vigeat, quod seriat. pro Mil. 118. b

Neque enim est vllum, quod non ita vigeat interiore quo-
 dam motu, & suis quoque seminibus inclusis, vt aut flo-
 res, &c. 5. Tusc. 53. a

Vigeant apud istam mulierem venustate. pro Cæl. 54

Vt necesse sit omnium rerum, quæ natura vigeant, similem
 esse finem, non eundem. 5. de Finib. 46. a

Nisi animus, antequam corpus intrasset, in rerum cognitio-
 ne viguisset. Tusc. q. 160. b

Valere & vigeo. de Finib. 132. b

Vigere dicitur arbor nouella. de Finib. lib. 5. 36

Vigere suo motu, nullo aduentitio pulsu, dicitur animus vi-
 gilans. Diuin. lib. 2. 107

Nũc Philonẽ in Academia maximè vigeo audio. de Or. 153

Vigere in cognitione rerum. Tusc. quæst. lib. 1. 47
 In omni rerum natura id viuere, id vigeo, quod caleat. de
 N. 66. b

Vigere in ore. Tusc. q. lib. 1. 105

Vigens.

Homines enim etsi multis aliis, tamè hoc vno à bestiis plu-
 rimum differunt: quod rationem habeant à natura, men-
 temque datam & acrem & videntem. 2. de Finib. 75. a

Vigefimus.

Ab illo tempore annum iam tertium & vigefimum regnat.
 pro Lege Manil. 4. a

Vno & vigesimo die. Terentiæ, lib. 14. 5. 1. a

Vigil.

Clamor à vigilibus, fanique custodibus tollitur. 6. Ver. 84. a

Vigilo.

Tardissimè autem Lentulus, credo quod literis dandis præ-
 ter cõsuetudinem proxima nocte vigilarat. 2. in Catil. 52. a

Quamobrem Quirites, consilio quantum potero, labore plus
 penè, quam potero, excubabo, vigilaboque pro vobis. 6.
 Philip. 216. a

Me & festum de via, & qui ad multam noctem vigilassem,
 arctior, quam solebat, somnus complexus est. in Somn.
 Scip. 4. a

Properando etiam citius, quam si de multa nocte vigilas-
 sent, perueniunt quod volunt. Quint. fr. lib. 2. 16. 3. a

Vigilare magnam partem noctis. Diuin. lib. 1. 54

Vigilandũ est semper: multæ insidiæ sunt bonis. pro Plan-
 cio, 48. a

Vigilans.

Vigilans vel dormiens gubernator. 1. ad Q. fra. 4

Tribunus plebis vigilans & acutus. contra Rull. 61. b

Vigilans, sobrius, & industrius. pro Cælio, 59. a. & 8. ad At-
 ticum, 31

Vigilans homo. pro Sest. 30

Vigilantem pro re alterius, eos ipsos qui aut consuluntur, aut
 defendunt rogantem, &c. 2. Offic. 99. a

Vnum hoc dico, nostri isti nobiles, nisi vigilantes & boni,
 & fortes, & misericordes erunt. pro Rosc. Amer. 82. a

Perficiam, vt nemo vnquam post hominũ memoriam pa-
 rator, vigilator, compositor ad iudicium venisse videat-
 ur. 2. Verr. 20. a

Vigilantia.

Vigilantia mirifica fuit, qui suo toto Consulatu somnũ non
 viderit. 7. fam. 51

Nihil in eo nisi frugalitatem, laborem, vigilantiam esse cu-
 ramus. pro Planc. 51

Sed hoc τήραξ horribili vigilantia, celeritate, diligentia est:
 planè quid futurum sit, nescio. ad Att. lib. 8. 153. 8. a

Ipse tamen Prator qui sua vigilantia pacem in Sicilia dicit
 fuisse. 6. Verr. 48. a

Et vos vt tutam tranquillamque fortunam traheretis, mea
 perfeci vigilantia. Antequam iret in exil. 8. a

Sicilianam virtute eius & vigilantia singulari esse seruatum. in
 Verr. 235. b

Vigilanter.

Quod vigilanter prouinciam administrasset, cuius omnes
 vigilas in stupris constat adulteriisque esse consumptas.
 6. Verr. 127. a

Tu mi Cicero, quod adhuc fecisti, idem præsta: vt vigilanter
 neruoseque nos, qui stamus in acie, subornes. Plancius Ci-
 ceroni, lib. 10. 23. 13. a

Vigilanter se tueri. Senatu, lib. 15. 2. 12. a

Quem L. Murena, pater huiusce, vehemenssimè vigilantif-
 simèque vexatum, repressum magna ex parte, nõ oppres-
 sum reliquit. pro Mur. 30. a

Vigilia.

Cupio iam vigiliam meam Brute tibi tradere, sed ita vt ne
 desim constantiæ meæ. ad Brutum, lib. 11. 24. 3. a

Interim tertia ferè vigilia exacta, quũ iam pontem, &c. 3. in
 Catil. 51. a

Idcirco in hac custodia tãquam in specula collocati sumus,
 vt vacuum metu Pop. Ro. nostra vigilia & prouidentia
 redderemus. 7. Philip. 219. a

Quom puer tuus ad me secunda ferè vigilia venisset, isque
 te ante lucem Iconium mihi vcturum nuntiaffet. ad Ap-
 pium Pulchrum, lib. 3. 7. 8. a

Manendum mihi statuebam quasi in vigilia quadam Con-
 sulari ac Senatoria, &c. 1. Philip. 1. a

Neque enim me stante & manente in vrbs vigilia, neque re-
 sistente Cn. Pompeio, &c. in Pis. 11. a

Si Capitolinæ cohortes, si excubiæ, si vigiliæ, si delecta iuue-
 tus, quæ tuum corpus domumque custodit, contra Milo-
 nis impetum armata est. pro Mil. 52. a

Cui nõ sunt audita Demosthenis vigiliæ, qui dolere se ate-
 bat, si quando opificum antelucana esset victus industria:
 4. Tusc. 67. a

Diei & noctis vigiliæ & horæ. de Inuent. 51. b

Quoniam illud maiorum vigiliarum munus in tuo nomi-
 ne apparuit. in Parad. 5. a

Præcipitur, & negotium datur Quæstoribus & Ædilibus, vt
 noctu vigilas agerent ad ædes sacras. 6. Verr. 83. a

Mihi quidem etiam lippitudo hæc, propter quam non ipse
 ad te scribo, sine vlla lachryma est: sed sapius odiosa est
 propter vigilas. ad Att. lib. 10. 205. 6. a

Qui etiam nunc agendi aliquid dicèdique causa propè con-
 tra naturam, vigilas suscipere soleamus. 5. de Fin. 98. a

Sensistine illam coloniam meo iussu, meis præfidiis, custo-
 diis, vigilisque esse munitam. in Cat. 5. a

Viginti.

Annos propè viginti. in Ant. 182. b

Annosque natus vnum & viginti nobilissimum hominem
 & eloquentissimum in iudicium vocarim. 3. de Orat. 41. a

Quæ, si viginti quiessem dies, in aliorum iugulũ Consulũ
 recidissent. pro Planc. 74. a

Vigintiui.

Vbi nemo sit præter me, qui quenquã ex vigintiuiuis vnum
 esse saluum velit. ad Att. lib. 2. 21. 3. a

Vigintiuiratus.

Repudiari se totum, magis etiam quam olim in Vigintiui-
 ratu putabit. ad Att. lib. 9. 171. 3. a

Vilis.

Vobis tamen vilis esse spiritus meus non debet. 12. Philippi-
 carum, 333. a

Querit, si in mari iactura faciendã sit, equine pretiosi po-
 tius iacturam faciat, an seruuli vilis. 3. Offic. 119. a

Nihil tam vile, neque tam vulgare est, cuius, &c. pro Rosc.
 Amer. 43. a

Semper eos putavi, si vulgares essent, viles: si temporis cau-
 sa constituerent, leues. Q. fr. lib. 1. 1. 45. a

Quod beneficium à me haberetis, cum pro vobis ea, quæ
 mihi vilia essent, reliquisset: pro Sest. 14. b

Quotidie nos ipsa natura admonet, quam paucis, quam
 paruis rebus egeat, quam vilibus. 5. Tusc. 145. a

Etiã si honos noster vobis vilis fuisset, salutem certè cha-
 ram futuram putavi. pro Flacco, 80. a

Quæquam enim Velia non est vilior, quam Luperca: tamen
 istuc malo, quam hæc omnia. ad Trebatium, lib. 7. 21. 2. a

Fruentum quoniam vilius erat, ne emisses. 5. Verr. 169. a

Non minor, inquit, voluptas percipitur tam ex vilissimis
 rebus, quam ex pretiosissimis. 2. de Finib. 145. a

Vilitas.

Vilitas in vendendis fructibus, vbertas in percipiendis. in
 Verr. 199. b

Tanta repente vilitas annonæ ex summa inopia & caritate
 rei frumentariæ consecuta est, &c. pro Lege Manil. 31. a

Subito illo ipso die carissimam annonam necopinata vilitas
 consecuta est. pro Domo sua, 12. a

Vilitas tritici. Offic. 3. 69

Caritas enim annonæ faciebat, vt istuc quod re paruum vi-
 debatur, tempore magnum videretur. Idem istuc si in vi-
 litate pop. Romani largiri voluisset, derisum tuum bene-
 ficium esset atque contemptum. 5. Verr. 185. a

Villa.

Vltra Silianam villã est (quam puto tibi notam esse) villula
 sordida & valde pusilla. 12. ad Att. 245. 1. a

Villa bona benèque ædificata. Offic. 3. 72

Hoc ipso in loco quum auus viueret, & antiquo more parua esset villa, vt illa Curiana in Sabinis. 2. de Leg. 2
Villa Hortensii. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 9
Domus in palatio, villa in Tusculano. pro Dom. 225. b
Esse in agro, & ali ad villam. pro Rosc. Amer. 25. a
Basilicam habeo, nō villā frequentia Formianorū. Att. 30. b
Qui ager villam non habuit. pro Q. Rosc. 50. b
Hominem infirmum in villam apertam, ac ne rudem quidē etiam nunc inuitare nolui. Q. fr. lib. 2. 12. 4. a
Villam in Tyburte habes, cohortē in palatio. 2. de Orat. 146
Quin tu igitur facis idem, inquit Scauola, quod faceres, si in aliquam domum plenam ornamentorum, vel in villā venisses. 1. de Orat. 78. a
Præterit villam meam Curio, iussitque mihi nuntiari, mox se venturum. Att. 157. b
Aqua non longē à villa bellē sanē fluens. Q. fr. lib. 3. 17. 1. a
Tum erat ager incultus sine tecto: nūc est cultissimus cum optima villa. pro Rosc. Comædo, 20. a
Villæ signis & tabulis refertæ partim publicis, partim etiam sacris & religiosis. 3. de Leg. 18
Otium domus est, quæ nulli mearum villarum cedat. Lepido, lib. 6. 18. 9. a
Villarum insania. 3. ad Q. fra. 5
Luculli villarum magnificentia. Off. 28. b
Frumenta aut in agris, aut in villis sunt. 10. Fam. 33. 16. a
Villula.
Villula fordida & valde pusilla. 12. ad Attic. 34
Ego Aripini volo esse prid. Calend. deinde circum villulas nostras errare. ad Attic. lib. 8. 153. 4. a
Cur ocellos Italiæ, villulas meas non video. 16. ad Att. 16
Villicus.
Si mandandum aliqui procuratori de agricultura, aut imperandum villico sit. 1. de Orat. 129. a
Dominus villico delectatur. 5. Verr. 99. a
Qui quum villico factus esset iratior, Quo te modo, inquit, accepissem, nisi iratus essem? 4. Tusc. 128. a
Putat se bonum in arationibus, fructibusque suis habuisse custodem ac villicum. 5. Verr. 99. a
Nicophorum villicū tuum sanē probaui. Quint. frat. 318. b
Habiti villici rem domini priuatamque possessionem defenderent. pro Clu. 51. b
Quum Piliæ nostræ villam ad Lucrinum, villicosque procuratores tradidissem. ad Att. 11. 14. 314. 1. a. & Tusc. 226. b
Ita enim instituisse, & villicis imperaui, vt omnia præberentur, quicumque Laciades in villam suam diuertisset. 2. Offic. 95. a
Villus, li.
Quarum animalium aliæ coriis tectæ sunt, aliæ villis vestitæ, aliæ spinis hirsutæ. 2. de Nat. de. 90
Quid enim oues aliud afferunt, nisi vt earum villis cōfectis atque contextis, homines vestiantur? 2. de Nat. 119
Vincio.
Et verba eligebant, & sententiæ graues & suaues reperiebāt, sed eas haud vinciebant, haud explebant. in Orat. 96. a
Cum igitur eos vinciret, te solum Romam mittebat: pro Deiot. 147. b
Cæsarem quidem L. Cæsare cum mandatis de pace misso, tamen aiunt acerrimē delectū habere, loca occupare, vincire præsidis. 7. ad Att. 55
Vt hi qui ferro victi multos annos fuerūt. 1. Tusculanarū, 119. a
Si turpissimē se illa pars animi geret, & c. vinciat & constringatur amicorum propinquorumque custodis. Tusc. quæst. lib. 2. 43
Facinus est vinciri ciuem Romanum. 7. Verr. 133. a
Sape carpenda membris minutoribus oratio est, quæ tamen ipsa membra sunt numeris vincienda. 3. de Oratore, 105. a
Omnia quæ delapsa iam fluxerūt, seueris legibus vincienda sunt. pro Marcello, 14. a
Vinctus.
Vinctus animus ex eadem alteraque natura. de Vniu. 35
Vinctus beneficio. 10. ad Att. 18

Vinctus ferro. Tusc. quæ. lib. 1. 62
Alterum nimis est vinctum, vt de industria factum appareat: alterum nimis dissolutum, vt peruagatum ac vulgare videatur. in Orat. 113. a
Aspicite religatum asperis vinctumque saxis. 2. Tusc. 41. a
Dedit igitur tibi fortuna, Siculorum C. Marcellū iudicem: vt cuius ad statuam Siculi te Prætorē alligabatur, eius religioni te eundem vinctum astrictumque dedamus. 6. Verr. 81. a
Vinctum ratione dissoluere. de Vniu. 51
Seruorum multitudini s. p. q. r. vinctum ipso consensu, & constrictum spectaculis, atque impeditum turba & angustis tradidisti. de Arusp. 249. b
Tu liberos populos L. Pisoni vinctos constrictosque tradidisti. pro Domo sua, 19. a. & 5. Verr. 29. a
Equites vincti Apronio traditi sunt. in Verr. 155. b
Orbes vincti inter se, & nodis caelestibus apti. in Arato, 28. a
Vinculum.
Nullum enim vinculum ad astringendam fidem iureiurando maiores arctius esse voluerunt. 3. Offic. 151. a
Quæ vincula sunt ciuitatis. Parad. 34
Tollitur beneficium, tollitur gratia, quæ sunt vincula concordia. 2. de Finib. 95
Vincula summæ coniunctionis tecum. 6. ad Att. 21
Quonia te nulla vincula impediūt vilius certē disciplina. Tuscul. quæst. lib. 5. 60. id est, nulli sectæ es addictus.
Vincula fontium seruanto. 3. de Leg. 51
Non vt vincula virorum sint, sed oblectamenta puerorum. Parad. 47
Vincula illa quibus libentissimē astringor. 3. fam. 41
Quum maximē, vt dico, hoc de pecunia clamaret, in vincula coniectus est. 7. Verr. 14. a
Fit s. c. vt Vectius, quod cōfessus esset, se cum eo telo fuisse, in vincula coniceretur: qui eū emisisset, contra Remp. facturum. 2. ad Att. 62
Corpora vinculis constricta. de Or. 104. b
Animo tamen vincula iniici nulla possunt. de Fin. 3. 59
Mitto vincula, carcerē, verbera, & c. in Verr. 160. b. & Tuscul. 183. b
Dixerim, me vel plurima vincula tecum summæ cōiunctionis optare, etsi sunt amoris arctissima: tantum abest, vt ego ex eo, quo astricti sumus, laxari aliquid velim. ad Att. lib. 6. 113. 2. a
Et quomodo hominū inter homines iuris esse vincula putant, sic homini nihil iuris esse cum bestiis. de Finibus, lib. 3. 53
Qui ius ciuile contemnendum putat, is vincula reuellit nō modō iudiciorum, sed etiam vtilitatis, vitæque cōmunis. pro Cecin. 51. a
Quid si aufugisset: si vincula rupisset? 7. Verr. 63. a
Vincula carceris rumpere. Tusc. quæst. lib. 1. 61. metaphoricē, pro, seipsum interficere.
Ergo hos quidem vt famulos vinculis propē à custodia arceamus. Tuscul. quæst. lib. 2. 43
Quos si sequamur, his vinculis simus astricti, vt nos commouere nequeamus. 4. Acad. 112. a
Non iisdē vinculis, quibus ipsi erant colligati. de Vniu. 113. b
Est quidem cum illo maximis vinculis & propinquitatis & affinitatis coniunctus, pro Plancio, 22. a
Si corpora capta sint armis, aut constricta vinculis, tamen suum ius, & c. 1. de Orat. 115. a
Italiā omnibus vinculis deuinctā & constrictā tenere. contra Rullum, 63. b
Qui ex corporū vinculis, tāquā è carcere, euolauerūt. Som. Scip. 9
Et quū illuc ex his vinculis emissi ferremur. Tuscul. quæst. lib. 1. 61. id est, è corporeis affectibus.
Aliquem vinculis & verberibus, atque omni supplicio excruciatum necare. pro Lege Manil. 6. a
Vinculis beneficii obstrictus. pro Plan. 59
Vinco.
Si doceo non ab Habito, vinco ab Oppianico, pro Cl. 50. a
Vincit dolor omnem consolationem. 12. ad Att. 15, 16

Si subitā & fortuitam orationem faciliē vincit, hanc ipsam profectō assidua & diligēs scriptura superabit. de Or. 97. b
Vincunt alios, vicissimque vincuntur. de Vniu. 37
Nunc vigent Panfæ, vigent Hircii, vigent Cæsaris filii, vigēt Planci, vincunt numero, vincūt ætatibus, nimirum etiam autoritate vincunt. 11. Philip. 318. a
Neque verō Asclepiades is, quo nos medicō amicoque vsumus, tum cum eloquentia vincebat cæteros medicos in eo ipso, & c. 1. de Orat. 33. a
Stellarum autem globi terræ magnitudinem faciliē vincebant. in Somm. Scip. 13. a
Mihi viuendū est cū illis, quos vici ac subegi. 3. in Catil. 70. a
Vnum ostende in tabulis aut tuis, aut patris tui emprū esse, vicisti. 3. Verr. 41. a
Vicisti te, vt tuas inimicitias Reip. donares. 5. fam. 11
Quod maximum Consularis maximum Consulem te ipsum vicisti, & lætamur, & mirari satis non possumus. Cassius Ciceroni, lib. 12. 13. 1. a
Non modō opinionem vicit omnium, quæ de virtute eius erat, sed etiam gloriam superiorum. 4. Acad. 3. a
Hos ille moderatione, non inuentione vicit. de Or. 314. b
Licet Hercules, inquit, omnes omnia dicant, in illo nisi ita res manifesta erit allata, vt responderi nihil possit, vicimus. 5. Verr. 123. a
Cui si esse in vrbe turō licebit, vicimus. ad Att. lib. 14. 318. 5. a
Vno te vicimus, quod de Marcelli Collegæ tui salute paulō antē, quā tu, cognouimus. Sulpitio, lib. 4. 4. 7. a
Tanto ille superiores vicerat gloria, quāto tu omnibus præstitisti. pro Deiot. 7. a
Expectate facinus quā multo improbum, vincam tamen expectationem omnium. 7. Verr. 9. a
Vincam omnium studia. 6. fam. 32
Salustius officio vincet omnes. ad Terentiam, lib. 14. 4. 14. a
Vince & vale. Bruto, lib. 11. 25. 6. a
Vince deinde virū bonū fuisse Oppianicū. pro Cluent. 97. a
Vincas te ipsum in augenda gloria. 12. fam. 13
Quū igitur eos vinceret, quos secū habebat, te solum Romam mittebat. pro Deiot. 14. a
Hæc à se peti illi vincerent oportere. de Orat. a
Itane verō cognitor si fuisse tuus, quod vicisset iudicio, ferres tuum. pro Rosc. Comædo, 31. a
Quid mihi mandasti, quum te Puteolis prosequerer, in quo non expectationem tuam mea diligentia vicerim? ad Appium Pulchrum, lib. 3. 10. 27. a
Nū quid est causæ, C. Aquili, quin si longē aliter possedit, quā Prætor edixit, iste ex edicto non possederit, ego sponsonem vicerim? pro Quint. 57. a
Quod si vita istius memoriam vicerit, aliam p. c. non ex oratione eius, sed ex moribus spectare debetis. in Salu. 2. a
Aiunt enim patriam amicitia præponendam esse, perinde ac si iam vicerint, obitum eius Reip. fuisse vtilem? Matius ad Ciceronem, lib. 11. 28. 5. a. Vicerint iam, id est, euicerint, & pro testato ac confesso habuerint.
Vincere animum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 115
Facile est vincere non repugnantem. Tusc. q. lib. 1. 2
Vincere causam. pro Deiot. 148. b
Vincere cupiditates suas. 15. fam. 23
Vincere dicendo non postulo. 11. fam. 49. in epist. Matii.
Vincere dolorem. 14. Philip. 387
Vincere gloriam superiorum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 1
Vincere iudicium. 3. in Verr. 98
Vincere sponsonem. pro Cecin. 66
Vincere, & superiorem discedere. Tusc. 186. b
Vincere magnifice. in Cat. 25
Quo enim vno vincebatur à victa Græcia. de Cl. 188. b
Si victus eris, proscribare: si viceris, tamen seruias. 7. ad Att. 29
Sapientis animus magnitudine consilii, & c. vincetur & expugnabitur, qui ne ciuitate quidem pelli potest. in Parad. 32. a
Sape enim videmus fractos pudore, qui ratione nulla vincerentur. 2. Tusc. 84. a
Non est consentaneum, qui metu non frangatur, eum fran-

gi cupiditate: nec qui inuictū se à labore præstiterit, vincti à voluptate. 1. Off. 97
Proinde ita parent se in vita, vt vincti nesciant. Tusc. 238. b
Vincti bonitate naturæ. Offic. 1. 9
Malo cum Pompeio vincti, quā cum istis vincere. ad Att. lib. 8. 151. 2. a
Non vincti me malim, quā vincere. Acad. qu. ed. 1. lib. 2. 11
Vincendi ratio noua. 9. ad Att. 24. in epist. Cæsaris.
Vincendi spes, & ratio persuadendi tota est posita in confirmatione & confutatione. 1. ad Heren. 18
Is dixit, nisi qui vicisset, vincturum esse neminē. in Ant. 189. b
Victus.
Ne actor quidem est is, cui reus tam nocens, tam perditus, tam victus, aut occultē surripit, aut impunē eripi possit. 3. Verr. 6. a
Itaque idem natura victus (cui obsisti non potest) dicit alio loco, & c. 2. de Finib. 81. a
Victus pudore. 6. fam. 21
Ita tua Sulpiti est à nobis tum accusatio victa. de Or. 127. b
Victa est autoritas mea. 6. famil. 20
Sed tamen quum ad Cælium mittebat, vtrum causam illam victam esse nesciebat? pro Deiot. 15. a
Victi & debilitati obiecta specie voluptatis. de Fin. lib. 1. 37
Galli victi silere solent, canere victores. 1. de Diuin. 83. a
Victi ac subacti populi. pro Fonteio, 22. a
Et qui suum iudicium retinent, ne voluptate victi faciant id quod sentiunt non esse faciendum, & c. 1. de Finib. 74. a
Hic primum opes ipsius ciuitatis victæ, comminutæ, depressæque sunt. 7. Verr. 77. a
Victor.
Quam sit metuendus iratus victor armatus. 6. fam. 11
Vt victor beatus & victus, vt sapiens esses. 6. fam. 42
Ille externorum bellorum, hostiumque victor. de Arusp. resp. 45
Cn. Pompeius gentium victor. in Pis. 82. b
Victor Olympiæ. Tusc. q. lib. 1. 99
Victor ages ex inimicorum dolore triumphū iustissimum. 3. fam. 35
Victori sese crediderunt. 4. fam. 25
Victori multa eorum arbitrio, per quos vicit, etiam inuito, facienda sunt. 4. fam. 31
Iudicio hoc sum vsus, non esse barbaris auxiliis fallacissimæ gentis Remp. defendendam, præsertim contra exercitum sæpe victorem. ad Att. lib. 11. 215. 5. a
Neque enim me stante & manente in vrbis vigilia, neque resistente Cn. Pompeio, omnium gentium victore, & c. in Pis. 11. a
Galli victores alacritate & quasi latitia ad canendum excitantur. de Diuin. 120. b
Victorū nomina præcones magna voce pronūtiates. 5. fa. 35
Victoria.
Victoria sudauit Capuæ. Diu. lib. 1. 83
Victoria in bellis ciuilibus, etiam si ad meliores venit, tamen eos ipsos ferocios reddidit. 4. fam. 31
Victoria acerbissima. 6. famil. 54
Victoria ciuilis. pro Deiot. 24
Victoria belli ciuilis, malorum extremum. 9. fam. 10
Victoria crudelis. 4. fam. 31
Victoria funesta orbi terrarum. 10. famil. 16. in epist. Planci
Victoria horribilis. 10. ad Att. 45
Victoria inclinata. 9. fam. 16. in epist. Dolabellæ.
Victoria natura insolens & superba est. pro Marcello, 5
Victoria in ciuilibus bellis semper insolens. 4. famil. 11
Victoria naualis. Diu. lib. 1. 67
Victoria Olympiorum. Tusc. q. lib. 2. 35
Etenim adhuc ita vestri cum illo rege contenderunt Imperatores, vt ab illo insignia victoriæ, non victoriam reportarent. pro Lege Manil. 4. a
Victoriæ ludi. 2. in Verr. 19
In victoriæ possessione permanebit. 10. fam. 44. in ep. Placi.
Victoriæ suæ vota facere. 6. fam. 26. in epist. A. Cecinnæ.
Qui quū ex Reipub. causa iam esset mihi quidem molestus, sibi tamē gloriosam victoriā consequutus. pro Cælio, 11. a
 OOO.iii.

Victoriam constituere. pro Rosc. Amer. 9
 Finem stipendiorum patris victoriam ac triumphum fuisse. pro Mur. 11. a
 Vt ab illo insignia victoriæ, non victoriam reportarent. pro Pomp. 5. b
 Victoriam subire. 6. famil. 5
 Victoriam diutius tenere. 9. ad Att. 24. in epist. Cæsaris.
 Victoriam vincere. pro Marcel. 7
 Ex victoria cum multa mala, tum certè tyrannus existet. 7. ad Att. 24
 Quodammodo victoria excidit è manibus. Att. 278. b
 In victoria alacris exultat improbitas. 1. ad Att. 40
 Facilius in timore benigni, quam in victoria grati reperimur. ad Brut. 15. 10. a
 Victoria nihil in ciuilibus bellis miserius. 4. fam. 31
 Parta victoria conferuandi sunt ii, qui non crudeles in bello, nec immanes fuerunt. Offic. 1. 51
 Victoria diuturna vti. 9. ad Att. 23. in epist. Cæsaris.
 Cuius adolefcencia ad scientiam rei militaris, nõ alienis præceptis, sed suis imperiis, non offensionibus belli, sed victoriis, non stipendiis, sed triumphis est traducta. pro lege Manil. 19. a
Victoriola.
 Idem victoriolas aureas, & pateras, coronasque, quæ simulachrorum porrectis manibus sustinebantur, sine dubitatione tollebat: eaque se accipere, non auferre dicebat. 3. de Nat. 63. de Dionysio.
Victrix.
 Tam verò illa egregia ac præclara mater palàm exultare lætitia, ac triumphare gaudio cœpit, victrix filix, non libidinibus. pro Cluent. 10. a
 Quum subito manus illa Clodiana, in cæde ciuium iam sæpe victrix, exclamat, incitatur. pro Sestio. 68. a
 Quæ victrix, ea læta, profecquentibus suis, vnà cum viro in rogum imponitur. 5. Tusc. 113. a
 Erat victrix Resp. cæsis Antonii copiis, ipso expulso. ad Brutum, 10. 2. a
 Quo autè die Cassii literæ victrices in Senatu recitatae sunt, id est Non. Octob. eodem meæ tumultum nuntiantes. ad Att. lib. 5. 45. id est, victoriam nuntiantes.
 Oraculum erat datum, si rex interfectus esset, victrices Athenas fore. 1. Tusc. 189. a
Victoriatu.
 Crodimū Porcium, & Numium ternos victoriatos Nulchalone ferene Vmbinos & victoriatos mille. pro Fonteio, 8
Vindemiola.
 Ego omnes meas vindemiolas eò referuo, vt illud subsidiū senectuti parè. Att. lib. 1. 18. De fructu studiorū intelligit.
Vindex.
 Vindex deus constituitur, vt præsentis pœnæ metu religio confirmetur. 2. de Leg. 17
 Qui secus faxit, deus ipse vindex erit. de Leg. 173. b
 Vindex æris alieni. 2. ad Att. 9. & 2. ad Q. fratrem, 19
 Custos & vindex cupiditatum. contra Rul. 71. b
 Vindex alienæ dominationis, non vicarius. ad Brut. 44. in epist. Bruti.
 Cato vindex gladiatorum & bestiariorum. Q. fr. 311. b
 Extitisti tu vindex nostræ libertatis. ad Octa. 43. & in Ant. 166. b
 Prouocatio patrona illa ciuitatis, & vindex libertatis. de Or. 126. b
 Quid hoc mihi prodest, & c. si vindex illius mali, author extitit alterius, fundamentum & radices habitui altiores, si patiamur: ad Brutum, 17. 4. a
 Carcer nefariorum vindex. 2. in Catil. 46. a
 Ideo quòd cõcesso peccato, difficile est ab eo qui peccatorū vindex esse debet, vt ignoscat, impetrare. 2. de Inuēt. 198. a
 Vindex nouarum tabularum. 11. Phil. 299
 Quum speculatur atque obsidet Rostra vindex temeritatis, & moderatrix officii Curia. pro Flacco, 45. a
 Te, siquid eiusmedi facis, nõ modò talem adolefcem, sed in ea causa, in qua te vindicem cõiurationis velis esse, vehementer admiror. pro Sylla, 23. a. & 5. fam. 15

Habeat sanè populus tabellam, quasi vindicem libertatis. 3. de Leg. 34
 Tusculanum & Pompeianū valde me delectant, nisi quòd me illum ipsum vindicem æris alieni, ære non Corinthio, sed hoc circumforaneo obruerunt. ad Att. lib. 2. 16. 17. a
 Furix dea sunt, specularices, credo, & vindices, & facinorū & sceleris. 3. de Nat. d. 63. a. & pro Flac. 158. b
 Vindices atque oppressores dominationis. ad Brut. 47. in epist. Bruti.
Vindiciæ.
 Siquis testamēto se hæredem esse arbitraretur, quod tū non extaret, lege ageret in hæreditatem: aut prædæ litis vindiciarum quum satis accepisset, spõsionem faceret: ita de hæreditate certaret. 3. Verr. 80. a
 Eum denique, & c. qui non calumnia litiū, non iniustis vindiciis ac sacramentis alienos fundos, sed castris, exercitu, signis inferendis petebat, & c. pro Mil. 55
Vindico.
 Teque itè ab eo vindico & libero. ad Q. fr. lib. 3. 17. 13. a
 Sed neque honoris, neque ætatis excusatio vindicat à labore. pro Sylla, 19. a
 Te fatis innocentia tua & misericordia hominum vindicat hoc tempore à molestia. ad Q. fr. lib. 1. 4. 2. a
 Grauius olim ista vindicabat vetus illa Græcia. 2. de Leg. 39
 Te valde vindicaui. 1. ad Att. 46. id est, vltus sum.
 Illum foelicitas ipsius ab omnibus miseris morte vindicauit. de Cl. 196. & 183. b
 Illū qui T. Gracchi conatus perditos vindicauit. 1. Off. 154. a
 P. Scipio, qui ex dominatu T. Gracchi priuatus in libertatem remp. vindicauit. epist. 20. & 163. b
 Vindicabis nos non modò versura, verum etiam venditione, si ita res coget. 16. ad Att. 4
 Discordia, quas ius & ferrum vindicabit. epist. 113. b
 Me tamen ita oscitans sapientia, simul atque ad eam confugio, in libertatem vindicabit. 2. de Orat. 79. a
 Magnitudo doloris, à qua me breuitas temporis vindicabit. 2. Tusc. q. 77. a
 Turpitudine personæ eius, in quem libertus inuehimur, vindicabit nos. 12. fam. 40. in epist. Trebonii. id est, excusationem nobis dabit.
 Carbo morte voluntaria se à seueritate iudicium vindicabit. de Cl. 173. b
 An verò seruos nostros, & c. nos à verberibus, ab vnco, à crucis denique terrore, neq; res gestæ, neque acta ætas, neque nostri honores vindicabunt: pro Rab. perduel. reo, 11. a
 Vindicanto capitalia. 3. de Leg. 5
 Vel me hercule, & c. quantum ego ab obliuione hominū, atque à silentio vindicarem. 2. de Orat. 5. a
 Vt ista ab solitudine domum meam vindicarem. 1. de Or. 99
 Neque hoc aut vindicaret Lepidus, aut sanaret. epist. 156. b
 Hoc quidem semel suscepto atque contracto, perpetiendā illa fuerunt, vt se aliquando ad suos vindicaret. pro R. Posth. 15. a
 Siqua notio fecisset aliquid in ciuem Romanum eiusmodi, nõne publicè vindicarem? 7. Verr. 116. a
 Vindicarent ornati homines in dicendo, & c. 1. de Orat. 22
 Neque me arbitrar sine summo scelere posse, quod maleficium in aliis vindicarem, idem in illorum socio, quū scirem, defendere. pro Sylla, 14. a
 Pro dii immortales, hoc aut innocens homo perpeti potuisset, & c. non aliqua se simulatione existimationis hominum vindicasset? 5. Verr. 113. a
 Sapiētiamque esse solam quæ nos à libidinū impetu & formidinum terrore vindicet. 1. de Finib. 71. a
 Dubitabit, quin ab hoc ignotissimo Phryge nobilissimum ciuem vindicetis: pro Flac. 154. b
 Omnia postremò quæ vindicaris in altero, tibi ipsi vehementer fugienda sunt. 5. Verr. 4. a
 Sed an ne tu dicis, qui causa vindicaueris: pro Mur. 130. b
 Vindicare aliquem ab ægritudine & à metu. Tusc. q. li. 5. 32
 Et senectus natura est loquacior, ne ab omnibus eam vitis videar vindicare. de Senect. 50. a
 Vehementer vindicare aliquod facinus. pro Quint. 5. b

Vindicare in veterem libertatem. 2. famil. 7
 Acerrimè maleficia vindicare. pro Rosc. Amer. 7. a. & ad Heren. 15. b
 Pecunia quæ nos à tributis possit vindicare. 2. Phil. 94
 Deinde qui & me & Remp. vindicare in libertatem paratus sum. Afinius ad Ciceronem, lib. 10. 31. 4. a
 Vindicare se ad suos. pro Rab. Posth. 15
 Præfertim quum is vnus esset, qui possit de absente se vindicare: pro Deiot. 14. a
 Seditionem vindicare. Lent. lib. 1. 9. 51. a
 Hominum consilia, non exitus rerum legibus vindicantur. pro Milo. 105. b
 Ego istos liberos nõ addixi, præfertim quum adesset nemo, à quò rectè vindicarentur. Att. 101. b
 Senectutem à solitudine vindicari iuris ciuilibus scientia. 1. de Oratore, 131. a
 In libertatem vindicari vult: in Parad. 52. a
 Tum leges quoque & iudicia demonstranda sunt, per quæ potuerit id peccatū, quòd spõte sua reus punitus sit, moribus & iudicio vindicari. 2. de Inuen. 181. a
 Atque in eam fraudem, & c. sed vt illa etiam scelera eius in Carbonem & in Dolabellam vindicarentur. 5. Verr. 153. a
 Talis improborum consensio non modò excusatione amicitia tegenda non est, sed potius omni supplicio vindicanda est. de Amic. 40. a
 Qui sit Remp. afflictam in veterem libertatem ac dignitatem vindicaturus. epist. 20. b
Vindicatum est.
 Si quid vindicatum seuerè est, vt ex eo crudelitatis inuidiam colligam. 7. Verr. 15. a
 Fateor nõ modò in socios, sed etiam in ciues militesque nostros per se esse seuerè ac vehementer vindicatum. 7. Verrin. 104. a
Vindicatus.
 Atqui iste dolus malus etiam legibus erat vindicatus. Offic. lib. 3. 79
 Facinus in nullo etiam vindicatum. in Verr. 192. b
 His terroribus ab Epicuro soluti, & in libertatem vindicati, nec metum eos, quos intelligimus, nec sibi fingere vllam molestiam, nec alteri quærem. 1. de Nat. d. 77. a
Vindicatio.
 Vindicatio est, per quā vis, & iniuria, & omnino quod obfcurum est, defendendo aut vlciscendo propulsatur. de Inuent. lib. 2. 241
 Vindicatio, per quam vim & contumeliam defendendo, aut vlciscendo propulsamus à nobis, & à nostris, qui nobis chari esse debent, & per quam peccata punimus. 2. de Inuen. 170
 Ac naturæ quidem ius est, & c. vt religio, pietas, gratia, vindicatio, obseruantia, veritas. de Inuen. 70. b
Vindicta.
 An verò seruos nostros horum suppliciorum omnium metu, dominorum benignitas vna vindicta liberauit, & c. pro Rabir. perd. reo, 11. a
 Si neque censu, neque vindicta, nec testamento liber factus est, non est liber: & c. in Topic. 6. a
Vinea.
 Iugera c c vbi institui vineæ possunt. 2. de leg. Agr. 69. a
Vinea, instrumentum bellicum.
 Conductæ vineæ sunt, pugnatur acerrimè. 8. Phil. 245. a
 Vineis cinximus, turre altissima. 5. ad Att. 41
 Aggere, vineis, turribus oppugnauit, vsq; multis tormentis. ad Cat. lib. 15. 4. 28. a
Vinetum, Vinitor, Vinolentus,
 vide Vinum.
Vinum.
 Quibus vinū diffusum est pleno sit œnophoro. 1. de Fin. 40. a
 Vt enim non omne vinum, sic nõ omnis ætas vetustate coacta. de Senect. 60. a
 Vinum neminem excusat. 2. ad Heren. 57
 Ad vinum disertus. pro Cælio, 54
 Vinū ægrotis quia prodest raro, nocet sæpissimè, melius est non adhibere omnino. de Nat. d. lib. 3. 50

Vini, somni, stupri plenus, madenti coma. post reditum in Senatu, 11. a
 Quum fruges Cererem appellamus, vinū autem Liberum. 2. de Nat. deo. 86. a
 Vt si medicus sciat eum ægrotū, qui iussus sit vinum sumere, meracius sumpturum, statimque periturum, magna sit in culpa. 3. de Nat. deo. 112. a
 Qui vinum fugiens vendat sciens, debeatne dicere? Offic. lib. 3. 122. a
 Vt siquis Falerno vino delectetur, sed eo nec ita nouo, vt proximis Consulibus natum velit: nec rursus ita vetere, vt Opimum aut Anitium Consulē quærat. de Clar. 158. a
 Vino oppressus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 50
 De vino aut fassamento pures loqui, quæ euanescent vetustate. 2. de Diuin. 175. a
 De vino refecare. 5. in Verr. 98
 De vino detrahere. pro Flac. 71
 Quæ autem in lustris & in vino commentatio potuit esse? 12. fam. 4. In vino, id est, in comotationibus.
 Vina, cæteraque quæ in Asia faciliè cõparantur. 3. Verr. 64. a
 Veterrima quæque (vt ea vina quæ vetustatem ferunt) esse debent suauissima. de Amic. 60. a
 Tanquam leuia quædam vina nihil valent in aqua, sic Stoicorum ista magis gustata, quam potata delectant. 5. Tusc. quæst. 10. a
Vinaceus.
 Omitto enim vim ipsam omnium quæ generantur à terra, quæ ex fici tantulo grano, aut ex acino vinaceo, & c. tantos truncos racemolique procreat. de Senect. 48. a
Vinariu.
 Cellaria vinaria. de Senect. 89. b
 Erat etiam vas vinarium, ex vna gemma pergrandi, & c. 6. Verrina. 54. a
 Cognoscite nunc de crimine vinario, quod illi inuidiosissimum & maximum esse voluerunt. pro Font. 8. a
Vinalia.
 Me pridie Vinalia (qui dies hodie est) cum fascibus descensurum imperatorem. in Ant. 260. b. Alii legunt Patilia.
Vinetum.
 Vineta & oliueta. de Nat. 77. b
 Nec verò ita refellendum est, vt si segetibus aut vinetis cuiuspiam tempestas nocuerit. 2. de Nat. d. 247. a
 Sacerdotes vineta, virgetaque, & salutem populi augurant. 2. de Legib. 34. a
Vinitor.
 An ea quæ per vinitorè antea consequbatur, & per seipsam, curabit? 5. de Finib. 71. a
Vinolentus.
 Furere apud sanos, & quasi inter sobrios bacchari vinolentus videtur. in Orat. 54. a
 Si sum in Antonium inuectus, vt ille non ferret, omnemque suam vinolentum furorem in me vnum effunderet. ad Cornif. lib. 12. 25. 9. a
 Vitiosam enim naturam ab eo sic edomitā & compressam esse doctrina, vt nemo vnquam vinolētum illum, nemo in eo libidinis vestigium viderit. de Fato, 16. a
 Ne vinolenti quidem quæ faciunt, eadem approbatione faciunt qua sobrii: & c. de Fato, 16. a
 Medicamina vinolenta. in Pison. 9. a
 Hæc per deos immortales, vtrum esse vobis consilia siccorum, an vinolentorum somnia? 1. de leg. Agrar. 1. a
 Incidere in violentiam vinolentorum. 5. Tusc. q. 166. a
 Dormientium & vinolentorum & furiosorum visa imbecilliora esse dicebas, quam vigilantium siccorum, sanorum. 4. Acad. q. 154. a
Vinolentia.
 Amor, iracundia, ægritudo, vinolentia. 2. de Inu. 133. a
 Ægrotationi autem talia quædam subiecta sunt, auaritia, ambitio, mulierositas, peruitacia, liguritia, vinolentia, cupidia, & siqua similia. 4. Tusc. q. 39
 Cuius etiam generis illa sunt, ex quibus verum nonnunquam inuenitur, pueritia, somnus, imprudentia, vinolentia, insania. in Topic. 40. a

Nam isto modo quidem licet dicere vilem vinolentiam ad fortitudinem. 4. Tusc. q. 80. a

Quid furiosam vinolentiam tuam proferam? 2. Phil. 100. a

Viola.

An tu me in viola putabas, aut in rosa diceris? 5. Tusc. q. 103. a. Id est, in vita delicata & molli.

Violo.

Quid est? Virginem me quodam inuitam per vim violat? 9. fam. 51

Sed tamen nihil de me tulisti, & c. tamenne cum tua voce violabis, quem post nefarium scelus Consulium superiorum tot vides iudicis Senatus, populi Rom. totius Italiae honestatum? pro Domo, 64. a

Præterea te ipsum quodammodo hic violauit, quum in me tam improbus fuit. Att. 151. b

Quum apud exterarum nationum imperii nominisque nostri famam tuis probris flagitiisque violaris. 3. Verr. 58. a

Nisi intellexeritis iudices, nullum esse officium, nullum ius tam sanctum atque integrum, quod non eiusce vis, atque perfidia violarit & imminuerit: & c. pro Rosc. Amer. 64. a

Eorum animi qui se voluptatibus dederunt, & c. deorum & hominum iura violauerunt. in Somn. Scip. 33. a

Violare alterum naturæ lege prohibemur. Off. 3. 34

Violare alterum propter suum emolumentum. Off. 3. 27

Violare aliquem sui commodi gratia. Off. 3. 36

Violare alterum, ut ipse aliquid commodi consequaris. Off. 3. 31

Violare amicitiam. in Anton. 160. b

Violare existimationem alicuius. pro Quintio, 13. b

Violare fidem. Off. 3. 142

Violare ius humanæ societatis. Off. 1. 33

Violare iusiurandum. Off. 3. 142

Ut peccatum est patriam prodere, parentes violare, fana de-peculari, quæ sunt in effectu, & c. 3. de Fin. 51. a

Virginitatem violare. 3. de Nat. d. 81. a

Violare vitam patris. Parad. 30

Nam etsi minore in re violatur tua dignitas, quam mea salus afflictata est: & c. ad Lent. lib. 1. 6. 3. a

Quæ violata sunt, expiari solere. pro Cluen. 58. b

Iudicavi te eo bello violari. ad Attic. lib. 9. 183. 2. a

Nisi quid existimas in ea re violari existimationem tuam. ad Philip. lib. 13. 74. 4. a

Ad Rempub violandam. epist. 13. b

Vel in Repub. violanda fraudes inexplicabiles cœcepissent. 1. Tusc. quæst. 114. a

In patris vita violanda multa peccantur. Partit. 120. b

Is in nobis violandis putabit se aliquid habere populare. ad Attic. 120. b

Violatus.

Amicitia violata. pro Cluent. 93. a

Fortissimi atque optimi viri Tribuni plebis sanctissimum corpus non solum tactum ac violatum manu, sed vulneratum ferro confectumque vidistis. post red. in Sen. 5. a

Ius legationis verbo violatum illi persecuti sunt. pro lege Manilia, 7. a

Sanctæ vota reddunto, poena violati iuris esto. 2. de Leg. 37. a

Violati oculi. de Arusp. 24. pro impuri & conscelerati. Sacra ab isto polluta & violata. in Verr. 274. b

Violata expiabantur. 1. ad Attic. 52

Nisi forte de locis religiosis ac delubris, quos ab hoc violatos esse dixisti, pluribus verbis tibi respondendum putas. pro Rabirio perduel. reo, 4. a

De pollutis & violatis ludis. de Arusp. 249. b

Violentus.

Necessè est, quâuis sis, ut es, violentus & furens. 2. Phil. 78. a

Homo vehemens & violentus. 5. Philip. 177. a

Atque ut verè dicitur parua esse ad beatè viuendum momenta ista corporis commodorum: sic nimis violentum est, nulla dicere. 5. de Finib. 125. a

Impetus alicuius furentes & violenti. de Arusp. 43. a

Non opes violentas & populo Rom. minimè ferendam potentiam: sed charitatem ciuium & gloriam concupisse. 1. Philip. 21. a

Populus Rom. sua sponte pacatus, hominum seditionum vocibus ut violentissimis tempestatibus concitatur. pro Cluentio, 109

Quas res violentissimas natura genuit, earum moderati- nem nos soli habemus. 2. de Nat. d. 115

Violenter.

Manus violenter afferre alicui. Off. 5. b

Violentia.

Nostrorum inimicorum vis atque violentia. Antequam iret in exilium, 7. a

Opprimi impetu violentiæ. Antequam, 8. a

Noui hominis furor, noui effrenatam violentiam. 12. Philipp. 338. a. & 6. 209

Ne sobrius in violentiam vinolentorum incidat, antè dis- cedit. 5. Tusc. q. 1. 66. a

Vipera.

Viperam venenatam ac pestiferam in sinu habere in deli- cius. de Arusp. 47. a

Viperinus.

Morsus viperinus. 2. de Finib. 151. a

Vir.

Vir à viro lectus. pro Milo. 41

Vir altus & excellens. de Fin. lib. 3. 24

Vir stabili & firmo & magno animo. de Fin. lib. 3. 23

Vir bonus, orator. 2. de Orat. 48

Vir planè, & cuius bonus. 10. ad Att. 39

Memor, gratus, & bonus vir. Curioni, lib. 2. 5. 12. a

Vir bonus & sapiens & fortis, miser esse nemo potest. Parad. 22. & 2. Acad. 24

Vir bonus non modò facit, sed ne cogitare quidem quic- quam audebit, quod non audeat prædicare. Off. 3. 102

Iam verò qui potest vir bonus non ad id, quod laudabile sit, omnia referre quæ agit, quæque sentit? Tusc. quæst. lib. 5. 36

Vir bonus refert omnia ad beatè viuendum. Tusc. quæst. lib. 5. 36

Vir clarus & fortis. de Fin. lib. 1. 28

Vir clarus & honoratus. Cato, 20

Vir clarus, sed tamen popularis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 65

Vir constans ac sapiens. Tusc. q. lib. 4. 45

Vir cum autoritate. 8. ad Att. 31

Vir dignus memoria. de Fin. 114. b

Vir diuinus ac singularis. de Finib. lib. 3. 5

Vir doctus sapiensque. Tusc. q. lib. 2. 35

Vir effeminatus. Tusc. quæst. lib. 3. 32

Vir fortis ægritudine nunquam afficitur. Tusculan. quæst. lib. 3. 13

Vir fortis & animosus. Tusc. q. lib. 2. 50

Vir fortis ac sapiens nunquam ne ingemiscit quidem, nisi forte ut se intendat ad firmitatem. Tusculanar. quæstion. lib. 2. 48

Vir grauis & sapiens. Tusc. q. lib. 3. 42

Vir magnus. Tusc. q. lib. 1. 26. & Acad. q. ed. 2. lib. 1. 10

Vir magnus imprimis. de Nat. d. 1. 84

Vir magnanimus & fortis. Tusc. q. lib. 4. 51

Vir natus ad gloriam vllam, partem animi tam mollem ha- bebit, quam non meditatione & ratione corroboret? Tusculan. q. lib. 2. 36

Vir optimus atque inuictissimus. Somn. Scip. 2

Vir præstans optimis artibus. Tusc. q. lib. 5. 50

Vir præstans virtutis & sapientiæ gloria. Tusculan. quæst. lib. 1. 90

Vir primarius. Cat. 57

Vir primarius populi. de Fin. lib. 2. 95

Vir sapiens quum deus ipse causam iustam dederit, lætus ex his tenebris in lucem illam excesserit. Tusc. q. lib. 1. 60

An tibicines, sique, qui fidibus vtuntur, suo non multitudi- nis arbitrio, cantus numerosque moderantur: vir sapiens multo arte maiore præditus, non quid verissimum sit, sed quid velit, vulgus exquiret? Tusc. q. lib. 5. 75

Sed quum sapiens & bonus vir suffragiis præteritur, nõ po- pulus à bono Consule potius, quam ille à vano populo repulsam fert? Tusc. q. lib. 5. 40

Vir sapiens vincula carceris non ruperit. (id est, non sponte mortem sibi attulerit) sed tanquam à magistratu, aut ab a- liqua potestate legitima, sic à deo euocatus atque emissus exierit. Tusc. q. lib. 1. 61

Vir igitur temperatus, constans, sine metu, sine ægritudine, sine alacritate vlla, sine libidine, nonne beatus? Tuscul. q. lib. 5. 36

Viri propria maximè est fortitudo. Tusc. q. lib. 2. 38

Boni viri vita laudabilis. Tusc. q. lib. 5. 36

Magni viri est, rebus agitatis, punire fontes, multitudinem conseruare, in omni fortuna, recta atque honesta retine- re. Off. 1. 115

Quæ sunt magni cuiusdam & alti viri. Tusc. q. lib. 5. 24

Virum enim excellentem, & tibi tua præstanti in eum libe- ralitate deuinctum, & c. illa epistola retinisti. Lentulo, lib. 1. 7. 9. a

Virum habere. 3. in Verr. 43

Virum videri negant Peripatetici, qui irasci nesciat. Tuscul. quæst. lib. 4. 33

Ad agendum semper aliquid dignum viro natus. 4. fam. 40

Graui teste priuatus sum amoris summi erga te mei, patre tuo clarissimo viro, qui cum suis laudibus, tum verò, & c. Curioni, lib. 2. 2. 1. a. & 2. Acad. q. 4

Appellata est enim ex viro virtus. Tusc. q. 184. b

Cum vno fortissimo viro loquor. 15. fam. 44

Clari & fortes viri commemorandi, eorumque facta non e- molumento aliquo, sed ipsius honestatis decore laudan- da. lib. 1. de Fin. 28

Viri clari & præstantes. Diuin. lib. 1. 77

Viri delecti. Tusc. q. lib. 1. 38

Viri beneficiis excellentes. de Nat. d. 2. 45

Non sentiunt viri fortes in acie vulnera, vel sentiunt: sed mo- ri malunt, quam tantillum modò de dignitatis gradu di- moueri. Tusc. q. lib. 2. 51

Viri humiles & obscuro. Diuin. lib. 1. 76

Summi viri. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 120

Virorum fortium, & magnanimatorum, & patientium, & hu- mana vincuntium est, toleranter dolorem pati. Tusculan. quæst. lib. 2. 38

Itaque viros fortes & magnanimos, eosdem bonos & sim- plices veritatis amicos, minimeque fallaces esse volumus. Off. 1. 91

Si ciuitas per viros bonos grauesque homines, querelas ad vos detulisset. pro Flac. 41. a

Ab optimis illis quidem viris, sed non satis eruditis. Tusc. quæst. lib. 1. 5

Vir, fortis.

Ita & tulit dolorem ut vir, & ut homo, maiorem ferre sine causa necessaria noluit. 2. Tusc. q. 92. a

Quum is iam se corroborauisset, ac vir inter viros esset. pro Cælio, 8. a

Sed quum veneris, virum te putabo: si Salustii Empedoclea legeris, hominem non putabo. ad Q. fra. lib. 2. 13. 2. a

Si virtutis compotes, vel potius si viri volumus esse. 2. Tusculan. quæst. 75. a

Virilis.

Virilis aspectus. de Arusp. 7

Fortis ac virilis laterum inflexio. 3. de Orat. 122. a

Fortis, & ut ita dicam, virilis oratio. Tusc. q. 195. b

Qui præsertim plus etiam, quam pars virilis postulat, pro voluntate populi Rom. oneris ac muneris fuscipere de- beam. 5. Verr. 6. a

Est aliqua mea pars virilis, quod eius ciuitatis sum, quam il- le amplam, illustrem, claramque reddidit. 6. Verr. 73. a

Virilis toga. 2. Philip. 61. a

Recita quæso P. Sesti, quid decreuerint Capuæ Decuriones, ut ita virilis tua vox possit aliquid significare inimicis no- stris. pro Sesto, 7. a

Vereturque quicquid aut facere, aut loqui, quod parum vi- rile videatur. 2. de Fin. 78. a

Nec res periisset, & videremur aliquid doloris virilis habuif- se. ad Att. lib. 11. 229. 3. a. & de Arusp. 40

Sic illam orationem disertam sibi & oratoriam videri, for-

tem & virilem non videri. 1. de Orat. 118. a

Acta enim illa res est animo virili, consilio puerili. ad Attic. lib. 14. 319. 3. a

Sententiis tamen vtendum est eorum potissimum qui ma- ximè forti, & ut ita dicam, virili vtuntur ratione atque sen- tentia. 3. Tusc. q. 37. a

Hæc qui pro parte virili defendunt, optimates sunt. pro Se- stio, 120. a

Tum me eius beneficio plus, quam pro virili parte, obligatū puto. 13. Philip. 348

Sed tamen nonnullos interdum iacit igniculos viriles. At- tico, lib. 15. 44

Viriiter.

Itaque barbari quidam & immanes ferro decertare acerrimè possunt, ægrotare viriliter non queunt. 2. Tusc. q. 110. a

Quod viriliter animoque magno fit, id dignum viro & de- corum videtur. Off. 1. 133

Viriliter sese expedire. Tusc. q. 189. b. & ad Heren. 27. b

Viritim.

Nolim, inquit, mea bona Gracche tibi viritim diuidere li- ceat: sed si facias, partem petam. 3. Tusc. q. 83. a

Dicitur etiam C. Flaminius is, qui Trib. plebis legem de a- gro Gallico & Piceno viritim diuidendo tulerit. de claris Orator. 28

Virbius.

Dixit ab eodem (Sylla) sibi esse imperatū, ut Aurium illum, qui sibi delationem nominis, & capitis periculum osten- tarat: & alterū Aurium, & eius C. filium, & Sext. Virbium, quo sequestre in illo iudice corrupendo dicebatur esse vltus, proscribendos, interficiendosque curaret. pro Clu. 18

Virias.

In qua (laude) ipsa egregium Viriati bello reperimus fuisse Lælium. Brut. 42

Virga.

Portia lex virgas ab omnium ciuium Rom. corpore amo- uit: hic misericors flagella retulit. pro Rab. perduellionis reo, 7. a

Cæsus est virgis Cynicus ille Athenagoras. pro Flac. 13. a

Sed præter furta & rapinas & virgis cæsos socios hæc quo- que fecit, & c. 10. fam. 70. in epist. Af. Pollionis.

Seruus per circum, quum virgis cæderetur, furcam ferens ductus est. de Diuin. 92. b

Quid erit extremum? si damnatus eris, virgis te ad necem cædi necesse erit. 5. Verr. 58. a

Virgula.

Quum tempus ille differret, virgula stantem circumscripsit & c. 8. Phil. 249. a

Quod si omnia nobis, quæ ad victum cultumque pertinent, quasi virgula diuina, ut aiunt, suppeditarentur. 1. Off. 221

Virgetum.

Sacerdotes vineta, virgetaque, & salutem populi auguratio. 2. de Legib. 18

Virgultum.

Omnia arbuta, virgulta, recta peruertere. 1. de Diu. 89. a

Ergo hæc deserta via & inculta, atque interclusa iam fron- dibus & virgultis relinquatur. pro Cælio, 33. a

Virgilius.

Siciliam petiui, animo quæ & ipsa erat mihi sicut domus va- na coniuncta, & obtinebatur à C. Virgilio, quocum me vlt- no vel maximè cum vetusta amicitia, tum mei fratris col- legia, tum Resp. focerat. pro Planc. 77

Quid dicam? C. Virgilio tali ciui & viro benevolentiam inf- me, memoriam communium temporum, pietatem, hu- manitatem, fidem defuisse: nihil videlicet est eorum. pro Plancio, 78

Virginus.

Nisi C. Virginius Legatus vir fortis & innocens interuenif- set, vnum signum Byzantii ex maximo numero nullum haberent. de Prouinc. 6

Quod C. Virginius propinquus tuus, familiarissimus noster de te accuratissimè scripsit, valet id apud me multum, sicuti debet, hominum amicissimorum diligens commendatio. 2. fam. 41

Virgo.

Virgo generosa ac nobilis. Parad. 23

Mollis est enim oratio philosophorum & vmbra trahit, &c. ca
sta, verecunda, virgo incorrupta quodammodo: itaque sermo
potius, quam oratio dicitur. in Orat. 35. a

Spicula illustre gerens splendenti corpore virgo. de Natura
deor. 47. b

Tu fororem tuam virginem esse non fuisti. pro Dom. 23. b

Domini teneamus eloquentiam septem liberali custodia, &c.
tueamurque ut adultam virginem castet. de Claris, a

Decimus annus post virginum absolutionem. 3. in Catil. 54. a

Virgines Vestales in vrbe custodiunt igne foci publici semper
niternum. 1. de Legib. 17

Virgines colendae Vestae praesint, ut aduigiletur facilius ad
custodiam ignis, & sentiant mulieres in natura foemina-
rum omnium deum castitatem pati. 2. de Legib. 31

Virgines id sacrificium instaurassent. 1. ad Att. 26

Virgo, pro sydere.

Virginis ortum disungit a fabula Diogenes Babylonius. de
Nat. deo. 1. 31

Virginalis.

Virginalis modestia. 1. de Diuin. 115. a

Virginalis habitus atque vestitus. 6. Verr. 4. a

Heu virginalem me ore ploratum edere. 2. Tusc. 35. a

Homo timidus virginali verecundia. pro Quint. 21. a

Virginitas.

Minerva patrem dicitur interemisse, virginitatem suam vio-
lare conantem. 3. de Nat. d. 42

Viridis.

Iam vero semper viridis, semperque grauita

Lentiscus triplici folia grandescere foetu. 1. de Diu. 26. a

Inambulare in viridi & opaca ripa. 1. de Legib. 22. a

Ignem ex lignis viridibus atque humidis in loco angusto
fieri iussit. 3. Verr. 30. a

Campi colleque nitidissimi viridissimique. in Verr. 157. b

Adde huc fontium gelidas perennitates, liquores perluci-
dos annuum, nuparum vestitus viridissimos. 2. de Natura
deor. 143. a

Vireo.

Itaque & arbores, &c. alia semper virent, alia hyeme nuda-
ta, verno tempore tepescunt frondescent. 5. Tusc. q. 53. a

Viriditas.

Viriditas pratorum. Cat. 53

Hac laurea illa magnis periculis parata, amittit longo inter-
uallo viriditatem. de Prouinc. 23. a

Senectus aufert eam viriditatem, in qua etiam tunc erat Sci-
pio. de Amic. 11. a

Terra semen tepescit vapore & complexu suo, diffundit
& elicit herbescentem ex eo viriditatem. de Sen. 47

Sed quandiu in illo opinato malo vis quaedam insit & vi-
geat, & habeat quandam viriditatem, tandiu appelletur re-
cens. 3. Tusc. q. 127. a

Viridicatus.

Palaestra & sylua viridicata. 3. ad Q. frat. 3

Virilis, Viritum, vide Vir.

Virtus.

Virtutis & Honoris aedes Romae. 6. in Verr. 107

Virtutis templum, C. Martii monumentum. pro Sest. 101

Virtutis & Honoris templa a Q. Maximo dedicata bello Li-
gustico, & a M. Marcello renouata. de Nat. d. 2. 44

Virtus.

Virtus, est rationis absolutio, siue perfectio. de Finib. lib. 4.
29. & 5. 35

Virtus, est affectio animi constans conueniensque, laudabi-
les efficiens eos in quibus est. Tusc. q. lib. 4. 26

Virtus est animi habitus naturae modo rationi consentaneus.
2. de Inuent. 240. a

Virtus nihil est aliud, quam in se perfecta, & ad summum
perducta natura. 1. de Leg. 19

Virtus est constans & perfecta ratio vitae, quod certe in na-
tura est. 1. de Leg. 34

Virtus a viro appellata est. Tusc. q. lib. 2. 38

Ea patientia, virtus, frugalitasque est, vt, &c. in Verr. 110. b

Virtus & honestas, & pudor cum c o s s. esse cogebat. pro
Rabirio, 95. b

Virtus praecipue in earum rerum moderatione cernitur, quae
corporis aut fortunae sunt. 2. de Orat. 186

Alterum est in quo oratoris vis illa diuina, virtusque cerni-
tur. 2. de Orat. 65. a

Virtus in spernenda & repudianda voluptate vel maxime
cernitur. 1. de Leg. 39

Tardis mentibus virtus non facile committitur. Tusculan.
quaest. lib. 5. 50

Virtus & conciliat amicitias & conseruat. L. 1. 83

Virtus sine ratione constare non potest. de Nat. d. 1. 35

Virtus etiam in hoste delectat. in Piso. 63

Virtus maxime expetitur. Tusc. q. lib. 3. 42

Virtus si propter alias res expetitur, melius esse aliquid,
quam virtutem necesse est. 1. de Leg. 39

Virtus amicitiam & gignit & continet. L. 1. 19

Virtus maxime illustratur magnis in Rempub. meritis. 10.
familiar. 27

Virtus hominem iungit deo. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 129

Satis ad fortiter viuendum virtus potest, ergo etiam ad bea-
te. Tusc. q. lib. 5. 34

In quo virtus sit, ei nihil deesse ad beatè viuendum. Para. 17

Vt enim cursu cursus, sic in viris fortibus virtus virtute su-
peratur. 14. Phil. 397. a

Virtus altissimum locum in homine, & maxime excellen-
tem tenet. de Fin. lib. 4. 30

Nulla virtus prudentia vacat. Tusc. q. lib. 5. 11

Ignari quid virtus valeat, quae in tempestate quiescit, & lu-
cet in tenebris, pulsa loco manet tamen, atque haeret in
patria, splendensque per sese semper, nec alienis vnquam
fordibus obsolescit. pro Sest. 51

Virtus vetat spectare fortunam, dum praestetur fides. Diuin.
lib. 2. 62

Virtus actiuosa est, deus autem vester nihil agens. de Natu-
ra deor. 23. b

Quanti est aestimanda virtus, quae nec eripi nec furripi po-
test, neque naufragio neque incendio amittitur, nec tem-
pestatum nec temporum permutatione mutatur. Parad. 65

Virtus afflictata maxime luctuosa. 2. de Orat. 117

Virtus omnino sui amans est. L. 1. 80

Virtus amitti non potest. Tusc. q. lib. 2. 29

Virtus bellica. Tusc. q. lib. 1. 99

Virtus ad beatè viuendum se ipsa contenta est. Diu. lib. 2. 1

Vna virtus est consentiens cum ratione & perpetua constan-
tia. Parad. 26

Virtus diuina. 1. ad Q. frat. 25

Virtus ea praestantis viri est, quae aliis fructuosa, sibi laborio-
sa aut periculosa est. 2. de Orat. 188

Omnia alia falsa, incerta sunt, caduca, mobilia: virtus est vna
altissimis defixa radicibus, quae nunquam vlla vi labefa-
ctari potest. 4. Philip. 161

Quae tam excellens in omni genere virtus in vllis fuit, vt sit
cum maioribus nostris comparanda. Tusc. q. lib. 1. 2

Virtus eximia alicuius L. Piso, qui tanta virtute atque inte-
gritate fuit, vt, &c. epist. 73. b

Quam non est facilis virtus, quam verò difficilis eius diutur-
na simulatio. Attic. 99. b

Est autem haec huius generis virtus, vt, &c. de Orat. 131. b

Virtus ipsa perditis rebus omnibus, tamen se sustentare po-
test. 6. fam. 3

Ipsa virtus breuissimè recta ratio dici potest. Tuscul. quaest.
lib. 4. 26

Quid est cur virtus ipsa per se non efficiat beatos? Tuscul.
quaest. lib. 5. 14

Non est enim inhumana virtus, neque immunis, neque su-
perba: quae etiam populos vnuerfos tueri, eisque optime
consulere soleat. L. 1. 46

Virtus est per se ipsa laudabilis, & sine qua nihil laudari po-
test. 2. de Orat. 187. a

Virtus & semper & sola libera est, quae etiam si corpora ca-
pta sint armis & costricta vinculis, tamen ius suum atque
omnium rerum impunitam libertatem tenet. 1. de Or. 114. a

Homo cui nulla virtus. ad Octau. 47

Omnis virtus est mediocritas, vt vetus Academia dixit. de
claris Orat. 177. b

Omnis virtus nos ad se allicit, facitque vt eos diligamus, in
quibus inesse videatur. Offic. 1. 81

Virtus omnis tribus in rebus ferè vertitur. Quarum vna est
in perspicendo quid in quaque re verum sincerumque
sit, &c. 2. Offic. 24. a

Virtus quasi perfectio naturae. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 15

Quod natura ipsa, & quaedam generosa virtus statim respuit.
Tusc. quaest. lib. 2. 12

Nunc insidet quaedam in optimo quoque virtus, quae noctes
& dies animum gloriae stimulis concitet. pro Arch. 191. b

Virtus quae voluptate, quasi mercede aliqua, ad officium im-
pellitur, ea non est virtus, sed fallax imitatio simulatioque
virtutis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 130

Virtus si extrinsecus religata pendeat, & non oriatur ex se, &
rursus ad se reuertatur, & omnia sua complexa, nihil quaer-
rat aliunde, non intelligo cur aut verbis tam vehementer
ornanda, aut re tantopere expetenda videatur. Tusculan.
quaest. lib. 3. 33

Vitae focia virtus, mortis comes gloria fuisse. pro Fot. 284. b

Virtus ipsa per se, sua sponte, separata etiam utilitate, lauda-
bilis est. Tusc. q. lib. 4. 26

Singularis & praestantissima virtus P. Lentuli. Post red. in
Senatu, 4. a

Atqui in sensibus est sua cuique virtus. 5. de Fin. 63. a

Sinaurè virtus subiecta sub varios incertosque casus, famu-
la fortunae est, nec tantarum virium est, vt se ipsa tueatur:
vereor ne non tam virtutis fiducia nitendum nobis ad
spem beatè viuendi, quam vota facienda videantur. Tusc.
cul. quaest. lib. 5. 2

Nec enim vllam mercedem tanta virtus desiderat, praeter
hanc laudis & gloriae, quae etiam si careat, tamen sit se ipsa
contenta. in Anton. 201. b

Virtus quum multis in rebus, tum in amicitia tenera est at-
que tractabilis. L. 1. 44

Virtus instituendo & persuadendo non vi ac metu tradenda
hominibus. 1. de Orat. 228

Virtus, si modò est vlla virtus, omnia quae cadere in homi-
nem possunt, subter se habet, eaque despiciens, casus con-
temnit humanos: culpaque omni carens, praeter seipsam ni-
hil censet ad se pertinere. Tusc. q. lib. 5. 3

Virtus vtrum satis possit ad beatè viuendum, necne. Tuscu-
lan. quaest. lib. 5. 9

Non solum bellandi virtus in summo imperatore quaeren-
da est, sed multae sunt artes eximia huius administratae co-
mitisque virtutis, ac primum innocentia, &c. temperan-
tia, &c. facilitas, &c. ingenium, humanitas, &c. pro lege
Manilia, 25. a

Virtus ciuitatis alligata, voluntas soluta. 2. ad Att. 43

Dicendi virtus, nisi ei, qui dicit ea, de quibus dicit, percepta
sint, extare non potest. 1. de Orat. 26. a

Nam nec arboris, nec equi virtus quae dicitur (in quo abuti-
mur nomine) in opinione sita est, sed in natura. 1. de Le-
gibus, 66. a

Excellentium hominum virtus imitatione, non inuidia di-
gna est. in Ant. 261. b

Virtus ingenti. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 15

Virtus, voluptatis motus pecudum esse dicit. Acad. quaest.
edit. 1. lib. 2. 129

Virtutis adipiscendae causa philosophia quaesita est. Tuscul.
quaest. lib. 3. 42

Omnis virtutis compotes beati. Tusc. q. lib. 5. 29

Durior est conditio spectatae virtutis, quam incognitae. ad
Brut. 50. in epist. Brutii.

Virtutis omnis constantia & firmitas ex his rebus constat,
quibus assensa est, & quas approbavit. Acad. q. ed. 1. li. 2. 38

Virtutis cursus celerior, quam aetatis. 5. Philip. 199

Virtutis defensio charitatem conciliat. 2. de Orat. 114

Virtutis diuisio quadripartita. de Nat. d. 67. b

Virtutis a Romanis, doctrinae a Graecis exempla petenda. 3.
de Orat. 75

Iusta gloria, qui est fructus verae virtutis honestissimus. in
Pisonem, 91. b

Virtutis habitus per se praclarus, iuxta Stoicos. Academ. q.
edit. 2. lib. 1. 27

Virtutis insignia multi etiam sine virtute affecti sunt. 3.
familiar. 51

Virtutis laus omnis in actione consistit. Offic. 1. 29

Virtutis beatæque vitae serius lumen apparet, multo etiam
serius, vt planè qualia sint, intelligantur. de Fin. lib. 5. 54

Virtutis perfectae perfectio fungi munere. Tusculan. quaest.
lib. 1. 98

Virtutis opinio, conciliatrix est amicitiae. L. 1. 36

Virtutis in homine opinio ad faciendam fidem plurimum
valet. Topic. 41

Honos est praemium virtutis, iudicio studioque ciuium de-
latus ad aliquem. de Clar. 191. b

Praemia virtutis & officii sancta & casta esse oportere. 2. de
Inuent. 207

Ex omnibus praemiis virtutis amplissimum praemium est
gloria. pro Milone, 74. a

Virtutis proprium est conciliare animos hominum, & ad
vsum suos adiungere. Offic. 2. 23

Virtutis proprium est, earum rerum, quae secundum naturam
sint, habere delectum. de Finib. lib. 3. 10

Nemo omnino negligendus, in quo aliqua significatio vir-
tutis appareat. Offic. 1. 69

Ad virtutis studium aliquem cohortari. Academ. quaestio.
edit. 2. lib. 1. 12

Socrates dicebat perfectum sibi opus esse, si quis satis effect
cōcitus cohortatione sua ad studium cognoscendae vir-
tutis. de Orat. 102. b

Non ille honorem a pueritia, non studia virtutis, non vllum
existimationis bonae fructum vnquam cogitarat. pro
Cluentio, 25. b

Virtutis vix duplex. Partit. 40

Virtutis contraria est vitiositas. Tusc. q. lib. 4. 27

Vera laus vni virtuti debetur. 2. de Orat. 186. a

Virtuti voluptas inimicissima. Partit. 48

Tempora inimica virtuti. Orat. 200. b

Virtuti nuntium remisisti, delinitus illecebris voluptatis. 15.
famil. 44

Virtutem autem si vnquam amiseris, etsi amitti virtus non po-
test: sed si vnquam confessus fueris te non habere, nullam te
esse habiturum. 2. Tusc. q. 29. sunt enim inter se iugatae co-
pulataeque, vt disiungi non possint.

Si dulcis est gloria, consequere virtutem, noli abiicere labo-
res, petere honorem. Antequam, 193. b

Virtutem gloria necessario consequitur. Tusculan. quaest.
lib. 1. 75

Virtutem sine ratione constare non posse. de Natura deor.
lib. 1. 62

Virtutem in duas partes diuidi, prudentiam & temperan-
tiam, iustitiam autem & fortitudinem esse sub temperan-
tia. Partit. 230. b

Virtutem non esse in nostra potestate, perinde vt vitium, ma-
ximè absurdum est dicere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 38

Nihil est omnium, quae in philosophia tractantur, quod gra-
uius magnificentiusque dicatur, quam virtutem ad beatè
viuendum, seipsa esse contentam. Tusc. q. lib. 5. 1

Virtutem solam ad beatam vitam non esse seipsa contentam,
iuxta Theophrastum. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 24

Virtutem per se beatam vitam efficere posse, neque tamen
beatissimam, scripsit Antiochus. Tusc. q. lib. 5. 17

Virtutè esse vrbanitatem Stoici rectissime putant. 3. fam. 19

Virtutis his per se ipsam causam non fuisse. lib. 1. de Fin. 28

Recuperata verò sua dignitate, se non commissurum, vt, &c.
virtutem animi non haberet, quam nunquam perdidisset.
Post red. ad Quirit. 16. a

Spinofam & exilem orationem eorum esse, qui dicunt, qui
vnam virtutem habeat, cum omnes habeat. de Orat. 91. b

Si existant qui apud maiores nostros ob egregiam virtutem tali
honore dignati sunt, nonne, &c. 2. de Inuent. 207. a

Virtutem percipere. 1. ad Q. frat. 22

Virtutem perfecit ratio, quum esset ipsa ratio confirmata
quærendo. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 16
Virtutem alicui præstare. 14. fam. 7
Propter virtutem iure laudamur, & in virtute rectè gloria-
mur. 3. de Nat. d. 65
Propter virtutem & probitatem, eos etiam, quos nunquam
vidimus, quodammodo diligimus. Læl. 27, & 28
Virtutem nemovnam acceptam deo retulit, & rectè: pro-
pter virtutē enim iure laudamur, & in virtute gloriamur.
de Nat. d. 77. b
Virtutē hominibus (si modò tradi ratione possit) instituendo
& persuadendo, non minis & vi ac metu tradi. de O-
ratore, 106. b
At nos virtutem semper liberam volumus, semper inuictā:
quæ nisi sunt, sublata virtus est. Tusc. q. lib. 5. 39
Quæ à virtute proficiuntur, susceptione prima, non perfe-
ctione recta sunt iudicanda. de Fin. lib. 3. 27
Non dicam miser (natura quidem abhorret à virtute verbi)
sed, &c. pro Plancio, 64. a
Is virtute animi atque vita fuit bonus author in Senatu. de
claris Orat. 67. a
Virtute cæteris anteire. Off. 2. 51
Animus & ortu, & virtute est antiquior corpore. de Vni-
uersit. 198. b
Virtute beatam vitam contineri necesse est. Tusc. q. lib. 5. 49
Quod rectum & honestum, & cum virtute est. Part. 117. b
Omnes de tua virtute, integritate, humanitate commemo-
rant. Q. frat. 297. b
Omnia summa consequutus es virtute duce, comite fortu-
na. 10. fam. 4
Virtute sua egens. pro Domo sua, 89
Ex virtute proficiuntur honestæ voluntates, sententiæ, a-
ctiones, omniſque recta ratio. Tusc. q. lib. 4. 26
Virtute nihil est formosius, nihil pulchrius, nihil amabilius.
9. famil. 29
Virtute nihil amabilius, nihil quod magis alliciat ad dili-
gendum. Læl. 27. & de Nat. d. 1. 85
Cave enim putes vllam in philosophia vocem emissam cla-
riorem, vllumve esse philosophiæ promissum vberius aut
maius, quam satis magnam in virtute ad beatè viuendum
esse vim. Tusc. q. lib. 5. 15, & 16
Is virtute animi atque vita fuit bonus author in Senatu. de
claris Orat. 176. b
In virtute atque humanitate percipienda. Q. fra. 295. b
Vir singulari virtute præditus. pro Domo sua, 31. a
In omni virtute inest cura quædam quasi foras spectans, a-
liisſque appetens atque complectens. de Fin. lib. 5. 62
In virtute verum decus positum. 10. fam. 27
Virtute qui præditi sunt, soli sunt diuites. Parad. 65
Virtute non tam multi præditi esse, quam videri volunt.
Lælius, 80
Is gloria maximè excellat, qui virtute plurimum præstet.
pro Plancio, 49. a
Vir sine virtute & ingenio. pro Plancio, 261. b
Sine virtute amicitia esse nullo modo potest. Læl. 19
Sine virtute beatus esse nemo potest. de Nat. deo. 1. 35
L. Pifo qui tanta virtute atque integritate fuit: vt, &c. pro
Fonteio, 24. a
Virtutes ex quibus vita beata existit. 2. de Nat. d. 116
Philosophia, ius civile, eloquentia, cæteræque virtutes. Of-
ficior. 23. b
Virtutes ita copulatæ connexæque sunt, vt omnes omnium
participes sint, nec alia ab alia possit separari. 5. de Fin. 61
Virtutes in specie fictæ simulationis inesse non possunt. 1.
de Nat. deo. 6. a
Virtutes narrationis tres. 1. de Inuen. 41. & 1. ad Heren. 14
Omnes virtutes sunt æquales & pares, sed tamen est species
alia magis alia formosa & illustris. 3. de Orat. 31
Virtutes omnes inter se nexæ coniugatæque sunt. Tuscul.
quæst. lib. 3. 15
Virtutes omnes per se expetendæ. de Fin. lib. 5. 60
In Catonis orationibus omnes oratoriæ virtutes reperiun-
tur. de Claris, 170. b

Licet ex his eligant ea quæ notatione & laude digna sint,
omnes oratoriæ virtutes in eis reperientur. de Clar. 31. a
Virtutes sunt inter se pares. Parad. 25
Virtutes more perfectæ. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 26
Virtutes naturæ perfectæ. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 26
Virtutes animi quatuor. 3. ad Heren. 106
Virtutes quatuor quamquam inter se colligatæ atque impli-
catæ sunt, tamen ex singulis certa officiorum genera na-
suntur. Offic. 1. 25
Virtutes animi voluntariæ, propriè virtutes appellatur, mul-
tæque excellunt non voluntariis. de Fin. lib. 5. 35
Virtutum animi duo genera sunt: vnum earum, quæ ingene-
rantur suapte natura, & vocantur non voluntariæ: alterum
earum, quæ in voluntate positæ, voluntariæ dicun-
tur. de Finib. lib. 5. 33
Virtutum omnium eadem causa atque sententia est: Si emo-
lumentis non sua sponte virtus expenditur, vna erit vir-
tus, quæ malitia rectissime dicitur. 1. de Legib. 37
Admirabilis fama virtutū incredibiliū alicuius. Orat. 199. b
Virtutum præcipuè homines mouent eæ, quæ ad comunio-
nem hominum & liberalitatem valent. Partit. 30
Virtutum nulla esse potest, nisi erit gratuita. Acad. q. ed. 1.
lib. 2. 130. hoc est, quam quis propter semetipsam, nō pro-
pter voluptatem, vel vllam aliam rem appetat.
Legibus & præmia proposita sunt virtutibus, & supplicia
vitiis. de Orat. 106. b
Virtutes, omnium rerum dominas vult esse ratio. de Fini-
bus, lib. 2. 33
Virtutes ipsas esse inter se æquales & pares, ita qui esset elo-
quens, eum virtutes omnes habere atque esse sapientem.
de Orat. 91. b
Virtutes omnes mediocritate quadam esse moderatas. pro
Murena, 139. b
Virtutes tuas in istis vrbibus consecratas, & in deorum nu-
mero collocatas vides. 1. ad Q. fra. 23
Nec enim virtutes sine beata vita coherere possunt, nec illa
sine virtutibus. Tusc. q. lib. 5. 59
Virtutes contineri nomine frugalitatis. Tusc. q. lib. 4. 29
Non omnes virtutes in ratione esse, sed quasdam natura aut
more perfectas senserunt philosophi veteres Academicī
& Peripatetici. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 26
Nequaquam satis esse, ipsum has te habere virtutes, sed esse
circumspiciendum diligenter. Q. frat. 291. b
A magistro sæpe disputatum est, qui vnam haberet, omnes ha-
bere virtutes. Offic. 40. b
Virtutes seiungi non possunt, secundum Stoicos. Academ.
quæst. ed. 2. lib. 1. 27
Virtutes posse seiungi, iuxta philosophos veteres. Academ.
quæst. ed. 2. lib. 1. 27
Qui virtutibus his leuioribus erit ornatus, modestia, tempe-
rantia, iustitia: hæ enim bonum virum videtur potius at-
tingere. 1. Offic. 70. a
Aliis ego te virtutibus, cōtinentiæ, grauitatis, iustitiæ, fidei,
cæteris omnibus, Consulatu, & omni honore semper di-
gnissimum iudicavi. pro Mure. 20. a
Pro tuis maximis clarissimisque virtutibus. Marcello,
lib. 4. 7. 13. a

Virus.

Hic valido cupidè venantem perculit ictu,
Mortiferum in venas figens per vulnera virus. in Arat. 47. a
Tamen is pati non possit, vt nō anquirat aliqū apud quem
euomat virus acerbatis suæ. de Amic. 73

Vis.

Etenim Recuperatores nō ea sola vis est, quæ ad corpus no-
strum vitamque peruenit, sed etiam multo maior ea quæ
periculo mortis iniecto, formidinem animum perterritum
loco sæpe & certo de statu dimouet. pro Cecin. 31
Omnis enim vis est, quæ periculo aut decedere nos alicun-
de cogit, aut prohibet accedere. pro Cecin. 34
Cælestis vis. 2. de Diuin. 139. a
Vis & natura diuina. Tusc. q. lib. 1. 25, & 51
Eximia vis. pro lege Manil. 28. a
Vis flammifera. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 81

Vis in dicendo Antonii à Cotta aberat. Brut. 106
Vis in foro versata est. pro Seft. 66
Vis in manibus. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 14
Vis in vtilitate consideranda. 3. ad Her. 93
Quæ vis igitur? 13. ad Att. 54. vt illud, Vis est hæc quidem.
Vis iuri inimicissima. pro Cecin. 24
Vis accipiendi & patiendi. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 20. qualis est
in materia.
Vis amicitia, & summa consensio. de Amic. 14. a
Hæc est vis huius annuli & huius exempli, si nemo, &c. Of-
ficior. 59. b
Magna vis aquæ. Q. frat. 326. b
Penè infinita vis ac materia artium. de Orat. 85. b
Infinita vis atomorum volitat, &c. de Nat. deo. 1. 38
Multa sæpe imprudentibus imperatoribus vis belli ac turba
mouitur. pro Sex. Rosc. 33. b
Magna vis est conscientia Iudices, & magna in vtranque
partem. pro Milo. 46. a
Ego enim possum vel nescire, quæ vis sit cordis ad viuend-
um. de Diuin. 116. b
Vis Demosthenis. 3. de Orat. 16
Vis omnis ac potestas deorum. de Nat. deor. 78. b. & pro
Cluen. 20. b
Vis dicendi. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 56
Vis dicendi Athenis inuenta est. de Orat. 86. b
Vis dicendi in Ser. Galba, summa. Brut. 45
Vis duplex. pro Cecin. 67
Magna vis eboris. in Verr. 224. b
Vis eloquentiæ quanta sit. 3. de Orat. 43
Id enim celeritas significat & vis equorum. de Diu. 138. b
Si vis improborum spem meam sefellere. in Catil. 123. b
Antonii incredibilis quædam & propè singularis, & diuina
vis ingenii. 1. de Orat. 83. a
Vis & notio intelligentiæ nostræ. de Nat. d. 1. 21
Postremo hæc vis est istius & iuris & verbi, vt fundi populi
beneficio nostro, non suo iure fiant. pro Cornel. 59. b
Magistratus hæc est vis, vt præsit, præscribatque recta. de Le-
gib. lib. 3. 3. a
Vis memoriæ. Tusc. q. lib. 1. 49
Vis mouendi & efficiendi. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 20. qualis est
in forma.
Incurſio seditionis, vis multitudinis, impetus Tribunitius.
pro Cluentio, 38. b
Omnis mundi vis, diuina natura continetur. de Nat. d. 2. 22
Vis incitatiōque orationis. de Orat. 98. b
Vis oratoris in rebus & verbis. Partit. 2
Quinque esset omnis oratoris vis ac facultas in quinque
partes distributa, &c. 1. de Orat. 69. a
Alterum est in quo oratoris vis illa diuina virtusque cerni-
tur. de Orat. 119. b
Tanta vis fuit poenitendi. Tusc. q. 226. b
Vis Prætoris. Post red. in Senat. 9
Vis & effectus radicuin. 2. de Diuin. 68. a
Acti nos id, quod maximè debet, nostra patria delectat, cu-
ius rei tanta est vis ac tanta natura, vt, &c. 1. de Orat. 94. a
Vis & natura rerum. de Finib. 59. b
Vis innumerabilis collecta seruorum. de Arusp. 148. b
Sine re nulla vis verbi est. Orat. 40
Ea intellecta certè nihil ad rem pertinet, quæ verborum vis
sit, ac nominum. pro Cluen. 42. a
Tanta vis virtutis atque ingenii. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 3
Vis in populo abesto. 3. de Legib. 11
Vis abesse debet in actionibus cum populo. Nihil est enim
exitiosius ciuitatibus, nihil tam contrariū iuri & legibus,
nihil minus ciuile & humanum, quam composita & con-
stituta Repub. quicquam agi per vim. 3. de Legib. 37
Ergo aderat vis (vt ait poeta ille noster) quæ summas fragit
infirmatque opes. pro Rab. Posth. 127. b
Certè illud est nō modò iustum, verum etiam necessarium,
quum vi vis illata defenditur. pro Milone, 6. a
Quæ est quasi alia vis, quæ sententia Cæciliæ legis, nisi hæc,
ne populo, &c. pro Domo, 224. b
Magna vis est in fortuna in vtranque partem, vel ad secun-

das res, vel aduersas. Offic. 36. b
Magna vis est in deorum immortalium numine. pro Do-
mo sua, 241. b
Magna vis est in virtutibus: eas excita, si fortè dormiunt.
Tusc. q. lib. 3. 32
Magna in hoc certè vis, & incredibilis animus, & non vnus
viri vires iudicantur, si quidem, &c. pro Milo. 114. b
Etsi in eo ipso est maxima vis, vt simus ii, qui haberi velli-
mus. Offic. 42. b
Nulla vis vnquam est in libera ciuitate suscepta inter ciues,
non contra Rempub. pro Milo. 10. a
Nulla est tanta vis, tanta copia, quæ nō ferro ac viribus fran-
gi possit. pro Marc. 132. b
Et eo magis vis nobis timenda est. Att. 36. b
Si quæ vis facta esset, Senatū existimaturum eius opera fa-
ctum esse, qui s. c. intercessisset. ad Att. lib. 4. 71. 6. a
Aliter in oratione, nec impetus vllus, nec vis esse potest.
Orat. 219. b
Quæ vis inſit in his paucis verbis, si attendes, quod facis.
Torquato, lib. 6. 2. 6. a
Sin autem vitam mihi fors ademisset, aut vis aliqua maior
redicium peremisset: hos, hos, &c. omnia tibi illorum labo-
rum præmia pro me perſoluturos. pro Plancio, 81. a
Quæ sit illa vis. Tusc. q. lib. 1. 49. sub. memoriæ.
Quum magna vis videretur esse in monſtris interpretandis
ac procurandis in aruspicum disciplina. de Diu. 80. b
Vis capite sancitur. 3. de Leg. 40
In pedibus celeritatem, vim in manibus, claritatem in voce,
&c. 1. Acad. q. 29. a
Hæc si tecum, vt dixi, patria loquatur, nōne impetrare de-
beat, etiam si vim adhibere non possit? 1. in Catil. 14. a. &
Offic. 74. b
Cohibitio tollendi, nisi pactus esset, vim adhibebat pactio-
ni, non voluntatem. 5. Verr. 29. a
Ad vim faciendam adhiberi. 7. fam. 26
Vim & manus afferre. 9. ad Att. 51
Afferre vim alicui. Attic. 148. b. & in Verr. 134. b
Si reperientur ita parati, vt vim corpori ac vitæ potuerint af-
ferre. pro Cecin. 296. b
Sic igitur censeo, inquit Crassus, naturā primū atque inge-
nium ad dicendum vim afferre maximam. 1. de Orat. 56. a
Vim adferre in docendo dicuntur rationes Geometricæ, pro-
pter manifestam eorum veritatem, cui nemo contradice-
re potest. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 107
Quam multis istum ingenuis, quam multis matribus fami-
liis in illa tetra atque impura legatione vim atulisse exi-
stimatis? 3. Verr. 42. a
In inuidiam trahemus, si vim, si potentiam, factionem ape-
riemus. 1. ad Heren. 8
Confugiet ad imprudentiam, stultitiam, adolescētiam, vim,
persuasionem, &c. 2. ad Heren. 35
Theodorus Lysimacho mortem minitanti, Magnū verò ef-
fecisti, si cantharidis vim consecutus es. 5. Tusc. 165. a
Omnem vim ingenii, quæ summa fuit in illo, in populari le-
uitate consumpsit. 5. Phil. 199. a
Quantam vim rerum optimarum mens humana cōtineat.
de Legib. 159. b
Quamquam ille, &c. in te potissimum fractam illam & debi-
litatam vim suam contulit, nostram vicem vltus est ipse
seſe. Lentulo, lib. 1. 5. 7. a
Tum profectò doloris magnitudo vim quandam nobis di-
cendi dedit. ad Att. lib. 4. 71. 2. a
Vt vim illatam defendere. pro Milon. 103. b
Eorumque & vim & genera definiunt. Academic. quæstio.
edit. 1. lib. 2. 38
Vim vniuersam ac propriam oratoris definire. de Ora. 90. b
Sulpitium accusatorem suum numerabat, non competitor-
rem, ei vim denuntiabat, Reipublicæ minabatur. pro Mu-
rena, 47. a
Nullam esse vim diuinam somniorum esse dicem. Diuin.
lib. 2. 97
Vim & naturam diuinam esse omnes arbitrantur. Tuscul.
quæst. lib. 1. 25

Ad hostiam deligendam ducem esse vim quandam sentientem atque diuinam, quæ toto confusa mundo est. de Diuin. 115. b

Vim legis perpetuæ & æternæ Iouem esse Chrysippus dicit. de Nat. d. 1. 30

Vim, qua vel agamus, vel sentiamus, in omnibus corporibus viuus æquabiliter esse fusam, nec separabilem à corpore censuit Dicit archus. Tusc. q. lib. 1. 18. & 19

Vim quandam dicit esse Speusippus, qua omnia regantur, eamque animale. de Nat. d. 1. 24

Magnam vim esse in fortuna in vitanque partem, vel secundas ad res, vel aduersas, quis ignorat? Off. 26. a

Vim diuinam in ratione esse positam, ait Chrysippus. de Nat. d. 1. 29

Hanc vim frigorum, hyememque, quæ nos vix huius vrbs rectis sustinemus, excipere. pro C. Rab. Posth. 26. a

Nec verò quisquam aliter arbitrari potest, nisi qui nullam vim cælestem existimat, numenve diuinum. pro Mil. 63. a

Vim veneni aiunt Cælium esse expertum in seruo quodam ad rem ipsam parato, cuius percelsi interitu esset ab hoc comprobatum venenum. pro Cel. 46. a

Rei potius, id est eloquentiæ vim & naturam explicemus. in Orat. 60. a

Qui non verba, sed vim Græcorum expresserunt poetarum. 1. Acad. 8

Vim nefaciunt. 3. de Leg. 11

Maximam vim populus cum illis facit. de Fin. lib. 2. 37

Facere vim alicui. Att. 55. b

Ex conuentu vim fieri oportebat. pro Cecin. 285. & 289. b

Quod ostentum habuit hanc vim, vt Dionysius paucis post diebus regnare coepit. 1. de Diuin. 127. a

Si vir bonus habeat hanc vim, vt si digitis conreperit, possit in locupletum testamenta nomen eius irrepere, hac vi non vtatur. 3. Offic. 99. a

Id habet hanc vim, vt sit ille in fœdere inferior. pro Cornel. Balbo. 28. a

Vim magnam habere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 43

Quam vim hoc habeat. 11. fam. 21. Id est, quis sit horum verborum sensus.

Quod si illa, & c. tantam habet in se vim & religionem, quantum Reip. dignitas postulat, & c. pro Mur. 1. a

Ea res tantam habet vim, vt, & c. epist. 7. b

Satis magnam vim habere ad artes. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 134

Illud verò fuit horribile, quod mehercule vereor, ne maiorem vim ad deterrendum habuerit, quam ad cohortandum. 1. de Orat. 135. a

Ad hanc rationem maximam vim natura habet, fortuna proximam. Offic. 24. b

Cui quidem, quæ maximam vim habere dicitur, fortuna ipsa edidit. Part. 122. b

Eandem vim habet æquitatis ratio ad eum restituendum, qui vi deiectus est. pro Cec. 296. b

Huic respondebat, non se negare Demosthenem summam prudentiam, summamque vim habuisse dicendi. 1. de Orat. 44. a

Has literas velim existimes fœderis habituras esse vim. M. Licinio, lib. 5. 8. 13. a

Quæ vim habent frigoris & caloris. de Vniu. 63

Aut rogandi sunt, vt si quam habent vlciendi vim, differant in tempus aliud. Tusc. 226. b

Dictaturam, quæ vim iam regiæ potestatis obsederat, funditus ex Repub. sustulit. 1. Philip. 2. a

Is animi vim & infirmitatem corporis ostendebat. pro Rabirio, 94. b

Vim cælestem, ad eos qui in terris gignuntur, pertinere. de Diuin. 27. b

Quum inimicorum nostrorum vim atque violentiam perspiciat. Antequam iret in exilium, 7. a

Quoniam vtraque vim virtutem esse nostri putant. 1. Acad. 4. Id est facultatem.

Vim quærit, qui permouet concilium, cum agi nihil potest. 3. de Leg. 37

Improbiorum igitur prosperitates, secundæque res redarguunt, vt Diogenes dicebat, vim omnem deorum ac potestatem. 3. de Nat. deo. 128. a

Vim illatam vi licere repellere. pro Milo. 6

Non verebar, ne quis aut vim vi repulsam reprehenderet. pro Sextio, 31. a

Vim suscipere. pro Milo. 10

Vim & naturam deorum tollit Antisthenes. de Nat. d. 1. 24

Radices, quarum causam ignoramus, vim & effectum videmus. de Diuin. 118. b

O vim maximam erroris. Diuin. lib. 2. 27

Tenuisti prouinciam per decem annos, nõ tibi à Senatu, sed à teipso per vim & per factionem datos. 7. ad Att. 128. 12. a

Suprata per vim Lucretia. de Fin. 78. b

Prætor interdixit de vi hominibus armatis. pro Cec. 289. b

Lexque de iis ferretur, vt qui non decessissent, ea pœna, quæ est de vi, tenerent. Q. frat. 309. b

Lex de vi in eos qui Remp. oppugnassent. de Arusp. 13

Lex Plotia de vi. epist. 116. b

De vi damnatis M. Antonii lege prouocatio ad populū concessa. 1. Philip. 16

De vi damnatorum bona publicari solita. ad Brut. 17

Vita ipsa ex vi sua naturæque facillimè perspicitur. pro Sylla, 181. b

In vi versari. 3. in Verr. 47

Timidè tamen & pedetentim istuc descendunt, vi ac necessitate coacti, inuiti. pro Quintio, 39. a

Mentis infinitæ vi ac ratione designari & confici omnia. de Nat. deo. 7. b

Vi manūque confecta res. Offic. 1. 109

Si ad eum restituendum, qui vi deiectus est, eandem vim habet æquitatis ratio. pro Cecin. 42. a

Vi hominibus armatis deiectus sis. 15. fam. 44

Vi expugnata. 12. fam. 20. in epist. Cassii.

Vi ac ratione designari & confici rerum omnium descriptionem. de Nat. deo. 1. 20

Aut aliqua vi morbi impediti. Tusc. q. lib. 1. 39

Sed iis qui vi oppressos imperio coercent, & c. Off. 2. 32

Sex oppida vi oppugnando cepi. 5. fam. 25. in epist. Vatini.

Vi pelli patria. Diuin. lib. 1. 55

Hoc à te præsens contēdissem, atque omni vi te retinuissim. Cælius Ciceroni, lib. 8. 16. 10. a

Vadunt solida vi. epist. 101. b

Vi summa. 3. in Verr. 44. Id est, summis precibus.

Terram mediam esse, ac sua vi nutūque teneri. de Ora. 159. b

Vis, multitudo.

Nulla est enim tanta vis, tanta copia, quæ non ferro ac viribus debilitari frangique possit. pro Marcello, 4. a

Lachrymarum infinita vis. Q. frat. lib. 1. 3. 4. a

Non queo reliqua scribere, tanta vis lachrymarum est: ne te in eundem fletum adducam. ad Terentiam, lib. 14. 1. 10. a

Vis mellis maxima. 4. Verr. 127. a

Vis militum. ad Att. lib. 7. 142. 1. a

Maxima vis ranunculorum. Trebatio, lib. 7. 18. 8. a

Eximia vis remigum. pro Pompeio, 11. b

Vis maxima vasorum. in Verr. 230. b

Ibes maximam vim serpentium conficiunt. de Nat. d. 1. 72

Quid sit homini tributum natura, quantum vim rerum optimarum mens humana contineat. 1. de Leg. 23. a

Vim argenteam dederat præclaro imperatori nostro, vt exhaustas domos repellere possent. de Prouinc. 69. b

Tantam vim natricum, viperarumque fecerit. 4. Academic. quæst. 216. a

Sic Mithridates fugiens maximam vim auri atque argenti, pulcherrimarumque rerum omnium. pro lege Mani. 15. a & 5. Tusc. q. 131. a

Inermes, qui vim haberent armatorum ad nocendum. pro Cecinna, 47. a

Quem vt vidi, equidem vim lachrymarum profudi. Somn. Scipionis, 10

Vires.

Vires corporis, perniciosissimæ cupiditatis satellites. 1. de Inuent. 3

Ex his, alius alio plus habet virium. 1. de Leg. 4. de historicis loquitur.

Ex ea copia coniectura fieri poterit, quantum sis in campo virium & facultatis habiturus. de Pet. Conf. 210. b

Quantum quisque habet virium, tantum in Rep. posse potestulat. ad Brutum, 22

Itemque viribus corporis, & neruis, & efficacitati similes, similibus quoque verbis, animi vires nominantur. Tusc. quæst. lib. 4. 24

Vires amittere & reuocare. 7. fam. 47

Colligere vires. epist. 176. b

Qui mallem tantas ei vires non dedisset, quam nunc tam valenti resisteret. ad Att. lib. 7. 123. 6. a

Quum me vires deficere cœpissent. 1. de Orat. 99. a

Nec nunc quidē vires desidero adolescentis, & c. quod est, eo vti decet: & quidquid agas, agere pro viribus. de Sen. 24. a

Plerique in hoc vocem modò, neque eam scjenter, & vires exercent suas, & linguæ celeritatē incitant. 1. de Orat. 72. a

Experietur consentientis Senatus neruos atque vires. in Antonium, 200. b

Nec vos quidē T. Pōtiti cēturionis vires habetis. de Sen. 29. a

Fannii autem, ætate coniunctus Antipater paulò inflauit vehementius, habuitque vires agrestes ille quidē atque horridas sine nitore ac palæstra. 1. de Leg. 9. a

Nescis quantas vires virtus habeat. in Parad. 18. a

Quidam vires, lacertas, sanguinem quarunt. de Opt. 243. b

Vir maximis viribus. pro Cæl. 50. b

Nõ enim viribus, aut velocitatibus, aut celeritate corporum res magnæ geruntur, sed consilio, autoritate, sententia. de Senect. 16. a

Quumque ille vir, qui, & c. integerrima ætate, optimo habitu, maxims viribus, eriperetur indignissimè bonis omnibus, atque vniuersæ ciuitati. pro Cælio, 46. a

Est profectò animi medicina philosophia, & c. omnibusque opibus viribusque, vt nosmetipsi nobis mederi possimus, elaborandum est. 3. Tusc. q. 10. a

Quæ ego si non profundero ac perdere videbor, omnibus meis viribus sustinebo. ad Ant. lib. 5. 5. 7. a

His autem perturbacionibus, quas in vita hominū stultitia quasi quasdam furias immittit atque incitat, omnibus viribus atque opibus repugnandum est. 3. Tusc. q. 43. a

Orationis subtilitas, & c. Et si enim nõ plurimi sanguinis est, habeat tamen succum aliquem oportet, vt etiã si illis maximis viribus careat, sit (vt ita dicam) integra valetudine. in Orat. 43. a

Semel circumfessus lectis valentissimorum hominum viribus cecidi sciens. in Anton. 244. b

Viribus eniti, consilio prouidere, autoritate mouere. 10. fam. 7. in epist. Planci.

Excellere aliquem pulchritudine & viribus. 3. Off. 31. a

Maximis corporis viribus esse. Offic. 2. 129

Ita bonis viribus esse extremo tempore, & c. Cat. 26

Non enim viribus, aut velocitatibus, aut celeritate corporum res magnæ geruntur, sed cõsilio, & autoritate, & sententia. de Senect. 80. b

Nõ enim iis rebus pugnabamus, quibus valere poteramus, & c. sed lacertis & viribus, quibus pares non eramus. ad Marcellum, lib. 4. 7. 5. a

A quo quum amentatas hastas acceperit, ipse eas oratoris la certis viribusque torquebit. 1. de Orat. 132. a

Viribus ad luandum valere. Offic. 1. 149

Viscus, sci.

Prouisum etiam, vt si qua minima bestiola conaretur irrum pere, in sordibus aurium, tanquam in visco inhæresceret. 2. de Nat. deo. 216. a

Viscera, viscerum.

Tanti aderant morbi vesicæ & viscerum. de Fin. 84. b

Quin & humorem & calorem qui est fusus in corpore, & terrenam ipsam viscerum soliditatem à terra sumpsimus. 2. de Nat. d. 27. a

Venæ viscerum imbutæ viperino morfu. 2. de Finib. 151. a

Is extruxit villã in Tusculano nõ solum à iugulis nostris, sed

etiam à membris visceribusque auertit. in Ant. 261. b

De visceribus tuis & filii tui satisfacturus sis. 1. ad Q. fra. 54.

Id est, de patrimonio tuo & de angustiis rei tuæ familiaris. Hæc non extrinsecus alicunde quarenda, sed ex ipsis visceribus causæ sumenda sunt. de Orat. lib. 2. 174. a

Tela in tuis pulmonibus & visceribus adhærebunt. in Verrem, 31. b

Metrodorus qui omne bonū in visceribus medullisque condidit. Tusc. q. 233. b

Sed noli me putare *ἐπιδαλματι* illa tua abieciisse, quæ mihi in visceribus hærent. Attic. 6. 8

Qui in medullis populi Rom. ac visceribus hærebant. 1. Philip. 26

Periculum autem residebit, & erit inclusum penitus in venis atque visceribus Reip. in Cat. 1. 23. a

Permanat in venas, & inhæret in visceribus id malum. 4. Tusc. q. 37. a

Visceratio.

Prodigi, qui epulis & viscerationibus & gladiatorum muneribus, ludorum venationumque apparatu pecunias profundunt in eas res. 2. Offic. 80. a

Visito, tas: Viso, sis: Visum, Visus, vide Video.

Vita.

Si vita mihi contigerit. 10. fam. 51. in epist. Planci.

Vita corpore & spiritu continetur. pro Marc. 135. b

Non in spiritu vita est, quæ nulla est omnino seruienti. in Anton. 228. b

Illam, qua tum viuebas, non erat vita. pro Cluen. 53. b

Vita expetitur, quia nos, in quo nati sumus, continet. de Legibus, 161. b

Vita tandiu remanet in nobis, quandiu calor, qui motus causa est, remanet. de Nat. d. 2. 17

Si vita suppetet. lib. 1. de Fin. 9

Vita acta, & vita consequens. de Fin. 96. b

Non obeft mihi turpis & nocens, sed honestissimè & laudatissimè acta vita. 9. Phil. 267. a

Vita innocentissimè acta. in Salut. 2. a

Amarissima vita. de Fin. 58. b

Sequetur igitur horum ratione vel ad supplicium beata vita virtutem, cumque ea descendet in taurū, & c. nec eam minimis blandimētis corrupta deseret. Tusc. q. lib. 5. 64

Vita beata si amitti potest, beata esse non potest. Tusc. q. lib. 3. 2. & de Fin. lib. 2. 71

Vita bonorum beata. Tusc. q. lib. 5. 36

An dubium est, quin nihil sit habendum in eo genere, quod vita beata complectitur, si id possit amitti? Tusc. q. lib. 5. 30

Vita beata virtute conficitur. Tusc. q. lib. 5. 36

Nihil enim inueterascere, nihil extinguī, nihil care debet, eorum, in quibus vita beata consistit. Tusc. q. lib. 5. 30

Dabit, dabit, inquam, se in tormēta vita beata: nec iustitiam, temperantiã, in primisque fortitudinem, magnitudinem animi, patientiã profecta, quum tortoris os viderit, consistet: virtutibusque omnibus sine villo animi terrore ad cruciatum profectis resistet extra fores limēq; carceris. Tusc. q. lib. 5. 59

Vita beata quum semel suscepta est, tam permanet, quam illa ipsa effectrix beata vitæ sapientia, neque expectat vltimum tempus ætatis. de Fin. lib. 2. 72

Videamus ne vt aceruus ex sui generis granis, sic beata vita ex sui similibus partibus effici debeat. Tusc. q. lib. 5. 34

Vita beata in vacuitate ægritudinis posita est. Tusc. q. lib. 5. 31

Vita beata in vna virtute posita. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 17

Beata vita laudabilis. Tusc. q. lib. 5. 36

Vita beata non appellatur, nisi confecta atque absoluta. de Finib. lib. 2. 72

Vita beata non in aliqua parte, sed in perpetuitate temporis dici solet. de Fin. lib. 2. 72

Vita beata nõ videtur Stoicis optabilior, nec magis expetenda, si sit longinqua, quam si breuis. de Fin. lib. 3. 37

Vita beata par & similis deorum. 2. de Nat. d. 116 *Vita real*

Et quidem nisi ea vita beata est, quæ est eadem honesta, sic aliud necesse est meli⁹ vita beata: quo quid potest dici peruerfius? Tusc. q. lib. 5. 37

Vita beata sine virtutibus coherere non potest. Tusc. quæst. lib. 5. 59
 Nihil est aliud quod prædicandum & præ se ferendum sit, nisi vita beata. Tusc. q. lib. 5. 37
 Brevis est vita, cursus gloriæ sempiternus. pro Sestio, 38. a
 Vita communis. Acad. q. edit. 2. lib. 1. 11
 Vita victusque cõmunis in amicis vigent maximè. Off. 12. b
 Vita conferta omnium voluptatum varietate. 2. de Fin. 54
 Vita consentiens, virtutibusque respondens. 5. de Fin. 61
 Vita constans & probata. Topic. 227. b
 Cum ferro vita est erepta. de Orat. 143. b
 Vita expleta virtutibus animi & corporis. de Fin. lib. 5. 34
 Fœdissima ac miserrima vita. pro Sylla, 56. a
 Hæc vita mors est. Tusc. q. lib. 1. 61
 Vestra verò quæ dicitur vita, mors est. de Somn. Scip. 127. b
 Quibus enim potius hæc vita factis traducatur. ad Brutum, 16. 17. a
 Vita boni viri honesta, quoniam laudabilis. Tuscul. quæst. lib. 5. 36
 Vita horrida atque arida mihi cordi est. pro Quint. 17. b
 Vita inculta & deserta ab amicis, iucunda esse non potest. Lælius, 50
 Vita ingenua. 5. fam. 64
 Vita inhonorata & ingloria. Tusc. q. lib. 3. 68
 Quomodo igitur iucunda vita potest esse, à qua absit prudentia, absit moderatio? Tusc. q. lib. 5. 73
 Docuit enim iam nos longa vita, vniuersum rerum maximum, &c. 2. de Orat. 113. a
 Nam (reor) nullis, si vita longior daretur, posset esse iucundior. 1. Tusc. 149. a
 Obsecro te mea vita, quod ad sumptum attinet, sine alios qui possunt, si modò volunt, sustinere. Terentia, lib. 14. 2. 7. a
 Tum vita omnibus metenda ut fruges. Tusc. q. lib. 3. 50
 Vita militaris. Tusc. q. lib. 2. 1
 Vita nostra omnibus telis fortunæ proposita. 5. fam. 44
 Vita nulla est. 7. famil. 4
 Vita occupata. Tusc. q. lib. 2. 1
 Vita otiosa. Offic. 1. 129. Hoc est, ab administratione Reipub. remota.
 Quorum vita perspecta in rebus honestis atque magnis est, &c. 1. Offic. 207
 Vita placata, tranquilla, quieta, beata. de Fin. lib. 1. 55
 Vita insidiarum periculorumque plenissima. Offic. 3. 112
 Si in hac administratione vita mihi ponenda sit, præclare actum mecum putem. epist. 141. b
 Vita priuata & quieta. Cato, 10
 Vita quæ ex summo bono degitur, quia coniuncta ei virtus est, in sapientem solum cadit. de Fin. lib. 4. 13
 Vita expetitur, quia nos, in qua nati sumus, continet. 1. de Legibus, 46. a
 Tamen non antè quàm illum vita expulit, bellum confectum iudicari. pro Muren. 33. a
 Vita quotidiana, assidua, urbana. in Pis. 50. & 1. ad Q. fra. 28
 Vita recta, & honesta, & constans, & naturæ congruens. de Fin. lib. 5. 61
 Vita doloribus referta. de Finib. lib. 1. 33
 Ut quætuosa mercatura, fructuosa aratio dicitur, nõ si altera semper omni damno, altera omnis tempestatis calamitate semper vacet, sed si multò maiori ex parte extet in vtraque felicitas: sic vita, non solum si vndique referta bonis est, sed si multò maiore & grauiore ex parte bona prodependent, beata rectè dici potest. Tusc. q. lib. 5. 63
 Vita rustica honestissima atque suauissima. pro Rab. 26. b
 Vita hominis spectanda ex antefactis. 2. ad Heren. 34. & 2. de Inuent. 143
 A parentibus vita nobis tradita est. Postquam, 204. b
 Vita tranquilla. Tusc. q. lib. 4. 27
 Mors honesta sæpe vitam quoque turpem exornat, turpis ne morti quidem honestæ locum reliquit. pro Quint. 28
 Principio cui potest esse vita vitalis, ut ait Ennius, qui non in amica mutua benevolentia conquiescat: de Amic. 20. a
 Vita vitiosa & flagitiosa. de Fin. lib. 2. 77
 Vita vmbatilis & delicata. 2. Tusc. 24

Vita voluptuaria. de Finib. lib. 4. 26
 Tribus rebus animantium vita tenetur, cibo, potione, spiritu. de Nat. 53. b
 Incertum est, quàm longa nostrum cuiusque vita futura sit. in Verr. 107. b
 Tam natura vita hominis sustentatur, quàm vitis, quàm arboris. Tusc. 160. b
 Sic vita hominum est, ut ad maleficium nemo conetur sine spe atque emolumento accedere. pro Sext. Rosc. 51. a
 Vita testium inspicienda in testimonio. 2. ad Heren. 41
 Fuit ergo iam accepta à Platone philosophi ratio triplex: vna de vita & moribus. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 14. Vita, pro bonis fortunæ ad vitam degendam necessariis.
 Parare res, quibus actio vitæ continetur. Offic. 4. b
 Vitæ causa, est inclusus calor in animantibus, aut terra editis. de Nat. 2. 18
 Laus & charitas vitæ sine metu degendæ, præsidia firmissima. lib. 1. de Fin. 28
 Vitæ commoda. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 17
 Vitæ communis ignarus. 2. Philip. 34
 Vitæ iniquissima conditio. 5. fam. 46
 Vitæ constantia. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 31
 Vitæ consuetudo & constantia. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 6
 Vitæ victusque nostri consuetudine. 7. fam. 43
 Aliquid à communi vitæ consuetudine, atque à ciuitatum moribus abhorre. de Orat. 104. b
 Neque verò eram tam indoctus, ignarusque rerum, ut frangerer animo propter vitæ cupiditatem, quæ me manens conficeret angoribus, dimissa molestiis omnibus liberasset. 2. Philip. 56. a
 Vitæ mæx cursus. 1. fam. 43
 Eum vitæ cursum tenere potuerat, ut, &c. de Orat. 85. b
 Etenim Quirites, exiguum nobis vitæ curriculum natura circumscriptum immensum gloriæ. pro Rabir. perd. reo, 23. & pro Sest. 38
 In hoc tam exiguo vitæ curriculo, tam breui. de Aruspicum respon. 191. b
 Vitæ domicilia, cor, pulmones, iecur. de Nat. d. 1. 70
 Legis vis, quasi dux vitæ & magistrus officiorum. de Natura deor. 1. 30
 Omnis vitæ euersio. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 90
 Ad vitæ exitum vocari. 6. fam. 13
 Ad vitæ firmitatem nihil pertinet. de Nat. d. 1. 70
 In deligendo genere vitæ, omnino & naturæ & fortunæ habenda est ratio, sed naturæ magis. Offic. 1. 167
 Historia vitæ memoriæ. de Orat. 111. b
 Vitæ alterius quoddam initium ordimur. 4. ad Att. 6
 Si vitæ modum actionemque querimus. Tusc. q. lib. 5. 49
 Vitæ miseræ mors, finis est. Tusc. q. lib. 1. 90
 Vitæ periculum & capitis insidias vitare. pro Cl. 11. b
 Vitæ ratio omnis definitione summi boni continetur: de qua qui dissident, de omni ratione vitæ dissident. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 91, & 123
 Vitæ degendæ ratio quieta, in contemplatione & cognitione rerum posita. de Fin. lib. 5. 10
 Vitæ religio. pro Deiot. 10
 Vitæ societas tollitur. 7. ad Att. 9
 Vitæ vsus. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 23
 Quid in omni munere vitæ optimum & verissimum sit exquirere. lib. 1. de Fin. 10
 Non debemus cuidam videri nimium vitæ cupidi, &c. 11. fam. 5
 A diis vitæ hominum consulitur & prouidetur. de Natura deor. 1. 4
 Hoc quod datum est vitæ, tranquillè placidèque traducere. Tuscul. q. lib. 3. 21
 Vitæ satisfeci vel ætate vel factis. 10. fam. 1
 Ad vitam suam custodiendam munitiorem fore, quàm, &c. 2. ad Q. frat. 9
 Ad vitam eos reuocarunt Philotimi literæ. 7. ad Attic. 64.
 Id est, eorum animos recrearunt, & quasi à metu respirare fecerunt.
 Ad vitam vocare. 3. ad Att. 6

Sin autem vitam fors mihi ademisset, pro Planc. 81. a
 Quæ mihi, quanti vitam æstimo, tanti æstimanda sunt. 15. familiar. 52
 Vitam agere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 100
 Agere vitam in solitudine. de Fin. 104. b
 Quo cruciatus animi putas eum vitam acturum fuisse: de Diuin. 113. b
 Homo solitarius, atque in agro vitam agens. Offic. 40. b
 Amisit vitam, at non perdidit: amisit animam, potitus est gloria. 4. ad Heren. 211. a
 Per summum dedecus vitam amittere. pro Ros. Amer. 18. a
 Auferre vitam alicui. de Senect. 92. b
 Beatam vitam, etiam si ex aliqua parte claudicaret, tamen ex multò maiore parte obtinere nomen suum censuit Antiochus. Tusc. q. lib. 5. 18
 Vitam beatam vna honestate contineri. Tusc. q. lib. 5. 33
 Vitam beatam virtute contineri necesse est. Tusc. q. lib. 5. 49
 Beatam vitam in Phalaridis taurum descensuram. Tuscul. quæst. lib. 5. 56
 Ex perpetuis autè plenisque gaudiis quum perspicuum sit, vitam beatam existere, sequitur ut ea existat ex honestate. Tuscul. quæst. lib. 5. 50
 Vitam beatam in animi securitate, & in omnium vacatione munerum ponimus. de Nat. d. 1. 38
 Vitam beatam Metrodorus statuit in corporis firma constitutione, eiusque constitutionis spe explorata. Off. 3. 159
 Colere vitam cum virtute. ad Heren. 28. b
 Nunc planè nec victum, nec vitam vllam colere possum. ad Attic. 195. b
 Neque enim peto ut mihi detis vitam, sed datam repeto, ut reddatis. Antequam, 4. a
 Quod est aliud beneficium latronum, nisi ut commemorare possint, his se vitam dedisse, quibus non ademerint? 2. Philippic. 32. a
 Fœdissimam vitam ac miserrimam degere. pro Syll. 181. b
 Deferere vitam. de Senect. 66. a
 Illum locum, vbi Pythagoras vitam ediderat, sedemque vidi. de Finib. 125. b
 Intus etiam in animis inclusa, inter se dissident atque discorant. ex quo vitam amarissimam necesse est effici. 1. de Finib. 35
 Quum vnà cum sanguine vitam effluere sentiret. Tuscul. quæst. lib. 2. 51
 Vitam mihi esse acerbam putem. 1. epist. 1
 Totam vitam funditus euertunt, qui quicquam comprehendere posse negant. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 31
 Vitam euitari. 3. de Orat. 120
 Vitam tuam superiorem ei exposuissim. 9. fam. 57
 Vix mihi vitam reliquam facit hæc cura addita. 3. ad Att. 8
 Vitam fugere. ad Octau. 48
 Quam vitam ingrediari, definitias. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 104
 Qui vitam honestam ingredi cogitant. Offic. 3. 7
 Sed fac te dedisse mihi quod non ademisti: meque à te habere vitam, quia à te non sit erepta. 2. Philip. 72. a
 Is vitam ad centesimum annum perduxit de Senect. 89. b
 Neque erat, quò vitam produceremus. ad Her. 31. b
 Quid enim aut me ostentem, qui si vitam pro dignitate tua profundam, nullam partem videar tuorum meritorum afsecutus? Lentulo, lib. 1. 4. 7. a
 Vitam pro patria profundere. Off. 1. 117
 Quum homines in agris passim bestiarum more vagantur, & sibi victu ferino vitam propagabant. de Inu. 41. b
 Vitam reddere. 14. Philip. 405
 Vitam reliquerit, ne facta videret. 12. ad Att. 5
 Ego vitam quo ad spes erit, retinebo. Q. fra. 305. b
 Is æquum putauit, vitam, quam populus Rom. votis retinuisset, pro libertate populi Romani in discrimen adducere. in Anton. 211. b
 Vitam hominis, quum cõiecturis res agitur, quomodo spectare oporteat. 2. ad Her. 34
 Vitam sustentare vel abicere. 3. ad Att. 31
 Quos doctrina præditos vident, quorumque vitam constantem & probatam, ut Catonis, Lælii, Scipionis. in Top. 41. a

Proponeremque spem meis hospitibus ac necessariis, quò tutiorem vitam sese meo præsidio victuros esse arbitrantur. 4. Verr. 81. a
 Quod si acciderit, tota vita risus deesse nobis non poterit. 8. familiar. 7
 A vita sua damnatus. pro Sylla, 52
 Quid iam ista C. Mario, inquit, nocere possunt, quoniã seniu & vita caret? pro Rab. perduel. reo, 21. a
 Vita potius, quàm patria carebo. 3. ad Att. 45
 Continetur vita corpore & spiritu. pro Marcello, 16. a
 Cum vita mortem cõmutare. 4. fam. 16. in epist. Ser. Sulpitii.
 Tempus est nos de illa perpetua iam, non de hac exigua vita cogitare. ad Att. lib. 10. 25. 2. a
 Scauri libri de vita ipsius acta. de Cl. 174. b
 In tertia parte philosophiæ, quæ est de vita & moribus. lib. 1. de Finib. 17
 E vita cedere & excedere. Tusculan. quæst. lib. 1. 28, 47, & 81. & Offic. 1. 213
 Qui cum suis laudibus, rû verò te filio superasset omnium fortunam, si ei contigisset, ut te antè videret, quàm è vita discederet. Curioni, lib. 2. 2. 1. a
 E vita exire. Tusc. q. lib. 1. 106
 Nec tamen in petendo, r. p. capeffenda est, neque in Senatu, neque in concione: sed hæc sunt tibi retinenda, ut Senatus te existimet, &c. & Equites Romani boni & locupletes, ex vita acta te studiosum otii, &c. de Pet. Conf. 34. a
 Ex omni memoria vitæque nostra sint euulsa. 5. fam. 19
 Eos frui vita, & hoc communi spiritu putat non oportere. 2. in Catil. 79. a
 Ego in vita mea, nulla vnquã voluptate tanta sum affectus, quanta afficit hac integritate. ad Att. lib. 5. 108. 9. a
 In tam turpi vita commemorari. ad Q. frat. 304. b
 At miser, si in vitiosa & flagitiosa vita afflueret voluptatibus. 4. de Finib. 149. a
 In hac vita diutius esse non possum. 1. ad Q. frat. 53
 Nulla in vita iucunditas, quum dies & noctes cogitandum sit, iam iamque esse moriendum. Tusc. q. lib. 1. 13
 Manere in vita. epist. 71. b
 Vita mercanda hæc officia puto. 9. ad Att. 12
 Deus hominum commoda vitæque tuetur. de Nat. d. 12. b
 Vitalis.
 Ignis corporeus, vitalis, & salutaris. de Nat. d. 2. 19
 Vis vitalis per omnem mundum pertinens. de Nat. d. 2. 18
 Principio cui potest esse vita vitalis, ut ait Ennius, qui non in amica mutua benevolentia conquiescat: de Amic. 20
 Fissum familiare & vitale tractant. 2. de Diuin. 47. a
 Vitale flamen. in Arat. b
 Salutarem & vitalem calorè omnibus impertit quarta pars mundi, tota natura feruida. de Nat. d. 2. 20
 Vitalem & salutarem spiritum præbet animantibus aer. 2. de Nat. deor. 83
 Caloris natura vim in se habet vitalem. de Nat. d. lib. 2. 36
 Quæ paruos Mauortis femine natos
 Vberibus grauidis vitali rore rigabat. 1. de Diuin. 38. a
 Luce serenanti vitalia lumina liquit:
 Aut quum se gaudio tremefecit corpore tellus. de Diuin. nat. 1. 34. a
 Vitellus.
 Tum ille, Nihilne, inquit, de vitello? Id enim ei ex ouo videbatur aurum declarasse, reliquum argentum. 2. de Diuin. nat. 199. a
 Vitellinus.
 Integram famem ad ouum: itaque vsque ad assum vitellinum opera perducitur. Peto. lib. 9. 20. 3. a
 Viticula, vide Vitis.
 Vitiosus, vide Vitium.
 Vitis.
 Vitis serpens multiplici lapsu & erratico. de Sen. 48. a
 Vitis viridi conuestit tegmine vitis. in Arat. b
 Vitis & viuere vitem & mori dicimus. de Fin. lib. 5. 35
 Vites lætificæ. Tusc. q. lib. 1. 56
 Vites clauiculis adminicula tanquam manibus apprehendunt. 2. de Nat. deo. 90

Vites à caulibus brassicisq; si propè sati sunt, vt à pestiferis & nocentibus, refugere dicuntur. 2. de Nat. d. 90
 Vt si cultura vitium, cuius hoc munus est vt efficiat, vt vitis cum partibus suis quam optimè se habeat. 4. de Fin. 63. a
 Propagatio vitium armentorumque. de Senect. 49. a
 Arborum putatio ac vitium. 1. de Orat. 129. a
Viticula.
 At enim minora diu negligunt, neque agellos singulorum, nec viticulas persequuntur. 3. de Nat. d. 124. a
Vitium.
 Sed hoc commune vitium, illa Epicuri propria ruina. lib. 1. de Finib. 14
 Deformitas & corporis vitium. de Orat. 131. b. & 5. de Finib. 43
 Non vitium nostrum, sed virtus nostra nos afflixit. Terentia. lib. 14. 4. 12. a
 Cauemus quantum efficere & consequi possumus, vt ne quod in nobis insigne vitium fuisse dicatur. Quint. frat. lib. 1. 1. 57. a
 Quomodo autem in corpore est morbus, ægrotatio, & vitium, sic in animo, & c. 4. Tusc. q. 43. a
 Id est in oratione vitium vel maximum. Orat. 199. b
 Et si hoc vitium est, eo me non carere confiteor. Ligario, lib. 6. 14. 4. a
 In quo vitium est, si præmittatur, & c. in quo mendosum est, & c. in quibus non decet, & c. de Orat. 116. b
 Comitiorum solum vitium est fulmè, quod idem omnibus rebus optimum auspiciam habemus. de Diu. 117. b
 Huc si perueneris, me tibi primū quidque cōcedente, meum vitium fuerit: sin ipse tua sponte processeris, tuum. 4. Academ. quæst. 91. a
 Non omne vitium partes habet dissentientes. 4. Tusc. 23
 Id agit, obuenit vitium, quod tu iam futurum esse prædixeras. in Ant. 176. b
 Omni virtuti vitium contrario nomine opponitur. de Finib. 98. b
 Quod vitium quum in hac priuata quotidianaque vita leuis esse animi, at infirmi videtur: tum verò, & c. Quint. frat. lib. 1. 1. 55. a
 Quod fornix vitii fecerit. Top. 222. b
 Si enim nihil est in parietibus, aut in tecto vitii, cætera mihi probabuntur. Pato, lib. 9. 15. 14. a
 Vitio mihi dat, quod mortem hominis necessarij grauiter ferro. Matius ad Ciceronem, lib. 11. 28. 4. a
 Dare summam laudem vitio. pro Rosc. Amer. 28. a
 Quibus autem talis nulla sit causa, si despiciere se dicant ea, quæ plerique admirantur, imperia & magistratus, his non modo non laudi, verum etiam vitio dandum puto. 1. Offici. 102. a
 Vitium appellant Stoici in corpore, quum partes corporis inter se dissident, ex quo prauitas membrorum, distortio, deformitas. Tusc. q. lib. 4. 22
 Concipere vitium. de Legib. 190. b
 Sed hoc vitium huic vni in bonum conuertebat. de claris Orat. 73. a
 Delabi in aliquod vitium. de Orat. 131. b
 Nullam quidem ob turpitudinem, nullum ob totius vitæ non dicam vitium, sed erratum. pro Cluent. 105. a
 Si ædes ex corruerunt, vitiumve fecerunt. in Top. 8. a
 Multi naturæ vitium exercitatione sustulerunt. de Diu. 127. b
 Vitio sibi tabernaculum captum fuisse, & c. de Nat. d. 2. 8
 Carere debet omni vitio, qui in alterum paratus est dicere. in Salustium, 13. a
 Quod augures iudicassent eos vitio creatos esse. Diuin. lib. 2. 58. & de Nat. d. 28. b
 Hoc vitio cumulata est eruditissima illa Græcorum natio. 2. de Orat. 11. a
 Qui fortunæ vitio, non suo decoxisset. in Ant. 169. b
 Sint sanè ista bona quæ putantur, & c. eodem enim vitio est effusio animi in lætitia, quo in dolore contractio. 4. Tusc. quæst. 107. a
 Male coniecta falsa sunt, non rerum vitio, sed interpretu iactantia. de Diuin. 104. b

Vitio ferre leges. de Arusp. resp. 45
 Qui valetudinis vitio fuerunt. de Diu. 97. b
 Vt P. Clodius, eiusque collega L. Iunius, classes magnas perdididerunt, quod vitio nauigauissent. de Diu. lib. 1. 28
 Vitio meo pereo. nihil mihi mali causa attulit. omnia culpa contracta sunt. 11. ad Att. 19
 Sapientis autem animus semper vacat vitio, nunquam turgescit, nunquam tumet. 3. Tusc. 33. a
 Hoc tibi tam ignoscemus nos amici, quam, & c. quibus illa manibus gypsatissimis persuasit, ne sibi illa vitio vertent, quod abesset à patria. Trebatio, lib. 7. 6. 3. a
 Oratoris vel sanitate vel vitio ad diluendum vitii. de Clar. 190. b
 Qui autem nec defendit, nec obsistit si potest iniuriæ, tam est in vitio, quam si parentes, aut amicos, aut patriam deserat. 1. Offic. 36. a
 Hoc quidem est in vitio, dissolutionem naturæ tam valde perhorrescere. 5. de Finib. 53. a
 Est hoc quidem in vitio dissolutionem naturæ tam valde perhorrescere. de Fin. 131. b
 Qui fortis est, idem est fidens: quoniam cōfidens mala consuetudine loquendi, in vitio ponitur. 3. Tusc. q. 23. a
 Si aduersarii in aliquo insigni ad irridendum vitio reperiantur. de Orat. 131. b
 Vitia expositionis. 2. ad Heren. 65
 Vitia maiorum non imitanda. Offic. 1. 169
 Vitia Reip. 5. fam. 48
 Vitia temporum. 4. fam. 13
 Vitia multa virtutem imitantur. Partit. 43
 Morbis manentibus vitia sublata esse nō possunt: quia non tam celeriter sanantur, quam illa tolluntur. Tusc. lib. 4. 26
 Vitia naturam vehementius sæpe pulsant. de Nat. d. 2. 45
 Vitia sunt affectiones manentes. Tusc. q. lib. 4. 23
 Vitia in exordio vitanda. 1. ad Heren. 11
 Vitia alia in aliis maiora. de Fin. lib. 4. 56
 Vitia, aut incommoda, quæ sint in aliquo. de Ora. 137. b
 Vitia in nostra potestate. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 38
 Vitia in lubrico sunt, incitatæque semel, in procliu labuntur, sustinerique nullo modo possunt. Tusc. q. lib. 4. 32
 Vitia omnia sunt in morbis. Tusc. q. lib. 4. 43
 Vitia in dicente acrius, quam recta videntur. 1. de Orat. 57
 Vitiorum princeps. 7. in Verr. 3
 Vitiorum sacra vlla solennia ne obeunto. 2. de Leg. 16
 Vt si avaritia inductum arguas fecisse: & avarū eum, quem accusas, demonstrare non possis, aliis affinc esse vitii doceas, & c. 2. de Inuen. 144. a
 Qui vitii modum apponit, is partem suscipit vitiorum. Tusc. q. lib. 4. 32
 Legibus & præmia proposita sunt virtutibus, & supplicia vitii. de Orat. 106. b
 Vitia rerum collegi, non hominum. 14. ad Att. 27
 Queritur se ab Oppianico destitutum: & c. quique ea vitia quæ à natura habebat, etiā studio atque artificio quodam malitiæ cōdiuisset, pulchrè affeuerat se ab Oppianico destitutum. pro Cluent. 57. a
 Exprobrare aliqua vitia in aliquo. de Orat. 137. b
 Nec tam emendum est, vt bona, quæ nobis data non sint, sequamur, quam vt vitia fugiamus. Offic. 1. 161
 Quas enim Græci κακίας appellant, vitia malo, quam malitias nominare. 3. de Fin. 61. a
 Venditorem eius rei quam vendat, vitia narrare. Offic. 63. b
 Bellum est sua vitia nosse. Attic. 31. b
 Virtutibus igitur rectissime mihi videris & ad consuetudinem nostræ orationis vitia posuisse cōtraria. 3. de Fin. 63. a
 Adest enim ferè nemo, quin acutius atque acrius vitia in dicente, quam recta videat. 1. de Orat. 57. a
 Fingendus est nobis oratione nostra, detractis omnibus vitiiis, orator, atque omni laude cumulandus. lib. 1. de Oratore, 58. a
 Quibus vitiiis declinatis, quod in rebus honestis & cognitione dignis operæ curæque ponitur, id iure laudabitur. 1. Offic. 29. a
 Vt ab iis se abstineant maxime vitiiis, in quibus alterum reprehenderunt. a

Et senectus est natura loquacior, ne ab omnibus eam vitiiis videar vindicare. de Senect. 50. a
 Turpes actiones, quæ oriuntur è vitiiis. de Fin. 98. b
 In vitiiis pugna. 8. fam. 39. in epist. Cæli.
Vitiositas.
 Vitiositas, est habitus aut affectio in tota vita inconstans, & à se ipsa dissentiens. Tusc. q. lib. 4. 22, & 23
 Huius igitur virtutis contraria est vitiositas. Sic enim malo quam malitiam appellare eam, quam Græci κακία appellant. nam malitia certi cuiusdam vitii nomen est, vitiositas omnium. 4. Tusc. q. 51. a
 Vitiositatis partes sunt, morbi & ægrotationes. Tusc. quæst. lib. 4. 23
 Ex vitiositate gignuntur perturbationes. Tusculan. quæst. lib. 4. 27
Vitiosus.
 Vitiosus Consul. 2. Philip. 88. a
 Ille alter vno minus vitio vitiosus, quod iners, quod somni plenus, quod imperitius, quod ἀπαρνήσιος, sed voluntate. ad Attic. lib. 1. 9. 10. a
 Et quoniam in hoc vel maxime vitiosa est ciuitas, quod largitione interposita virtutis & dignitatis obliuisci solet. de Pettit. Consul. 36. a
 Natura vitiosa. Offic. 14. b
 At miser, si in vitiosa ac flagitiosa vita afflueret voluptatibus. 2. de Finib. 149. a
 Vitiosum & corruptum. de Claris, 188. b
 Vitiosum exemplum. 2. ad Heren. 84
 Quid ita: ne vitiosum opus fieret? 3. Verr. 101. a
 Vitiosum simile. 2. ad Heren. 83
 Vitiosum sponte sua, quod reprehensione non eget. 2. ad Herennium, 70
 Vitiosum est, assentiri quicquam aut falsum, aut incognitū. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 63
 Vnum erat quod mihi vitiosum videbatur, quod, & c. contra Rullum, 69. b
 Animi enim integri, non vitiosi corporis est diuinatio. 1. de Diuinat. 139. a
 Collega, quem ipse fecit sua nuntiatione vitiosum. in Antonium, 196. b
 Cæsar autem rationem adhibens, consuetudinem vitiosam & corruptam, pura & incorrupta consuetudine emendat. de claris Orat. 141. a
 Vitiosam enim naturam ab eo sic edomitam & compressam esse doctrina, vt nemo vnquam vinolentum illum, nemo in eo libidinis vestigium viderit. de Fato, 15. a
 Is metuens ne vitiosum colligeret, etiam verum sanguinem deprauabat. de Claris, 191. b
 Quamobrem, & c. quid quisque sentiret, tabella vitiosum occultaret suffragium. 3. de Leg. 50. a
 Id enim vitioso more effici solet. Tusc. q. lib. 1. 25
 Qui autem non natura, sed culpa vitiosi esse dicuntur, eorum vitia cōstant ex falsis opinionibus rerum bonarum ac malarum, vt sit alius ad alios motus perturbationesq; procliuior. Tusc. q. lib. 4. 67
 Si qui audirent, vitiosi esse discessuri. de Nat. d. 75. b
 Vitiosa quæ defixerit augur, irrita insectaque sunt. 2. de Legibus, 18
 Vitiosarum argumentationum genera duo. 2. ad Her. 64
 Vitiosarum rerum, neque naturalium vocabula. de Natura deor. 2. 45
 Itaque si nostra dum non exquirimus, in dira & in vitiosa incurrimus. de Diuin. 86. b
 Vitiosissimi oratores. 1. de Orat. 58
Vitiose.
 Sed ille, vt dixi, vitiose. de Finib. 73. b
 Si rectè conclusit, teneo: sin vitiosè, minam Diogenes reddet. 4. Acad. q. 174. a
 Aut num aliquod quippiam membrum tumidum ac turgidum non vitiosè se habet? 4. Tusc. q. 33. a
 Vitiosè loqui Ennio & cæteris poetis concessum est. 1. ad Herenium, 68
 Leges vitiosè per vimque tulit. 5. Philip. 170

Vitio, as.

Nam M. Luculli vxorem Memmius suis sacris vitiauit. ad Attic. lib. 1. 13. 7. a
 Vitandis diebus censum impendere. 4. ad Att. 28
 Comitiorum & concionum significationes interdum veræ sunt, nonnunquam vitia & corruptæ. pro Seft. 100. a
Vito, as.

Vitavi, ne viderem eum. 3. ad Att. 14
 Hæc nos vitare cupimus, & c. si recipis causam nostram, vitabimus. epist. 69. b
 Quis non morte proprium periculum vitet? Octau. 5. a
 Fugere, vitare, declinare aliquid, & c. Partitio. 235. b. & ad Attic. 128. b
 Nam eum qui palam est aduersarius, facile cauendo vitare possis. 3. Verr. 27. a
 Illud autem quod fore video, ipsum volo vitare, ne illa ad me veniant, & vna est vitatio, & ego nollem, sed necesse. ad Attic. lib. 12. 249. 2. a
 Vitare offensionem, fabulam, insidias. de Pet. Conf. 35
 Meum fuit officium, vel legatione vitare periculum, vel diligentia & copiis resistere, vel cadere fortiter. Terentia, lib. 14. 3. 2. a
 Vitare plagam. Tusc. q. lib. 2. 36
 Quod vitare potueris, vltro accersas & attrahas. ad Brut. 54. in epist. Bruti.
 Nec vitare ventientia possunt incommoda, nec ferre præsentia. de Nat. d. 1. 17
 Qui miser in campis mærens errabat Aleis, Ipse suum cor edens, hominum vestigia vitans. 3. Tuscul. quæst. 106. a
 Vix in ipsis tectis & oppidis frigis infirma valetudine vitatur. Tironi, lib. 16. 8. 3. a
 Ego tuas petitiones ita coniectas, vt vitari posse non videntur, parua quadam declinatione, & (vt aiunt) corpore effugi. in Catil. 100. b
 Vitanda est ingenii ostentationisque suspicio. 2. de Or. 181. a
 Vtar hoc, quod non tam ad laudem adipiscendam, quam ad vitandam vituperationem valet. de Prouinc. Consul. 36. a
 Gladiatores multa vitanda faciunt cautè & petendo vehementer. Orat. 219. b

Vitatio.

Quæ vitatio oculorum, lucis, vrbis, fori: quam misera fugam quam fœda? 3. Philip. 140. a
 Tua est, quæ conficit instantis aut consequentis periculi vitiationem qualibet ratione. ad Heren. lib. 3. 93. a
 Ne vitiationem quidem doloris ipsam per se quisquam in rebus expetendis putauit, ne si etiam euitare posset. 5. de Finib. 34. a
 Sin apud indoctos imperitosque dicimus, fructus, emolumenta, voluptates, vitiationesque dolorum proferantur. in Partit. 49. a

Vitricus.

D. Syllanus vitricus tuus. de Claris, 176. b
 C. Mustius vitricus pupilli. in Verr. 103. b
 Vitricus quidem nihil censebat, quem Asturæ vidimus. ad Attic. lib. 15. 326. 10. a

Vitrum.

Deferre merces fallaces & fucosas, chartis & linteis & vitro, pro Rabir. Posth. 24. a

Vitularia via.

Ex eo loco recta vitularia via profecti sumus in Fusidianū fundum. Q. frat. lib. 3. 2

Vitulus.

An censes eundem vitulum, si alius delegerit, sine capite iecur inuenturum? de Diuin. 115. b
 Vituli immolatio. 2. de Inuen. 121. a

Vitulinus.

An tu, inquit, caruncula vitulinae maui, quam Imperatori veteri crederet? de Diuin. 78. a

Vitupero.

Ego tuum consilium Cato, singulare animi mei de tua virtute iudicium, vitupero non audeo. pro Mure. 55. a
 PPP. iiii.

Veluti qui rhetoricam vituperant propter alicuius oratoris vituperandam vitam. ad Heren. 14. b
 Vitiosum est, artem, aut scientiam, aut studium quodpiam vituperare propter eorum vitia, qui in eo studio sunt: &c. ad Heren. lib. 2. 81. a
 Dolabella valde vituperatur ab hominibus non insulsis, quod tibi tam cito succederet. ad Cassium, lib. 12. 4. 4. a
 Pompeius in amicitia P. Lentuli vituperatur. Q. frat. li. 2. 19
 Sit voluptas non minor in nasturtio illo, quo vesci Perlas esse solitos scribit Xenophon, quam in Syracusanis menfis, quæ à Platone grauius vituperantur. 2. de Fin. 146. a
 Vituperari à vitio dictum. de Fin. lib. 3. 33
 Improbum notari ac vituperari. 2. de Orat. 190. a
 Quum & reprehendes ea, quæ vituperanda duces. epist. 68. b
 Accusata & vituperata philosophia (defensa & collaudata. lib. 1. de Finib. 2

Vituperatio.

Vituperatio imperitorum timiditatis meæ. de Arusp. 46
 Hæc autem istius vituperatio atque infamia confirmabatur eorum sermone, qui à suis ciuitatibus illis nauibus præpositi fuerant. 7. Verr. 79. a
 Vituperationis finis, turpitudine. Partit. 38
 Eaque res P. Africano vituperationi fuit, quod eius autoritate de sententiâ deductus Briso putabatur. de Clar. 49. a
 Vituperationi rem hanc tibi fore. 13. fam. 97
 In vituperationem adducere. 5. in Verr. 119
 In vituperationem cadere. 14. ad Attic. 20
 Effugere vituperationem. Att. 255. b
 Culpæ reprehensionem, & stultitiæ vituperationem relinquere. in Ant. 244. b
 Vituperationem suscipere. 14. ad Att. 42
 Vituperationem subscipere. 16. ad Att. 12
 Vituperationem tribuere. 3. de Orat. 71
 De Hispania duo attuli. primum idem quod tibi, me vereri vituperationem. ad Att. lib. 12. 236. 5. a
 Vix videmur summam vituperationem posse vitare. 1. ad Quint. frat. 31
 Vt hoc, quod non tam ad laudem adipiscendam, quam ad vitandam vituperationem valet. de Prouinc. 36. a
 Mæque nonnulla vituperatione tarditatis meæ facta suo liberavit. de Arusp. 255. b
 Se autem lætari, quod effugissimè duas maximas vituperationes: vnam, &c. ad Att. lib. 16. 334. 7. a

Vituperator.

Nos autem vniuersæ philosophiæ vituperatoribus respondimus in Hortensio. 2. Tusc. q. 6. a
 Quanquam philosophiæ quidem vituperatoribus satis responsum est eo libro, quo à nobis philosophia defensa & collaudata est, quam esset accusata & vituperata ab Hortensio. 1. de Fin. 3. a
 Vituperatores inuidos confutare. de Nat. d. 1. 5
 Hæc tecum coram malueram, &c. vt haberes quid diceres, si quando in vituperatores meos incidisses. ad Marium, lib. 7. 3. 16. a

Vituperabilis.

Isto quidem modo vel Consulatus vituperabilis est, si Consulatus, quos enumerare nolo, peccata collegeris. 3. de Legibus. 33. a
 Quod enim vituperabile est per seipsum, id eo ipso vitio nominatum puto, vel etiam à vitio dictum vituperari. 3. de Finib. 63. a

Viuo.

Viuo paulò liberalius, quam solebam. 2. ad Q. frat. 18
 Omne quod viuuit, siue animal, siue è terra editum. de Na. d. 2. 18. id viuuit propter inclusum in eo calorem.
 Viuit mihi eius autoritas. Att. 10. 1. Id est, apud me manet. Virum bonum, qui viuuit Rauennæ. pro Corn. Balb. 39
 Summa virtute, pierate, gloria militari, periit in mari: qui tamen ob virtutem, gloriæ laude viuuit. in Pis. 34. a
 Est quidam Græcus, qui cum isto viuuit. in Pis. 94. b
 Ibi cum isto Næuio familiariter viuuit. pro Quint. 8. a. & in Lælio, 66
 Qui mecum viuuit tot annos. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 106

Est enim in eo quum virtus & probitas, & summum officium, summaque obseruantia, tum studia illa nostra, quibus antea delectabamur, nunc etiam viuimus. ad Sulpitium, lib. 13. 29. 4. a
 Viuimus de lucro propè iam quadriennium. 9. fam. 41
 Imò verò, inquit, hi viuunt, qui ex corporum vinculis, tanquam è carcere euolauerunt. Som. Scip. 9
 Aliter alii viuunt cum suis. ad Brutum, 29. in epist. Bruti.
 Viuunt simul cum eo. 6. fam. 17
 Qui in horam viuunt. in Ant. 199. b
 Illa, quam tum ille viuebat, non erat vita. pro Cluen. 53. b
 Titus Aufidius vixit ad summam senectutem. de Clar. 180. b
 Vixi cum Axio. 4. ad Attic. 36. Id est, iucundissimè versatus sum, me oblectaui.
 Ita qui in maxima celebritate in oculis ciuium quodam viximus, nunc fugientes conspectu sceleratorum, &c. 3. Off. 4
 Et maximis in laboribus vsque ad summam senectutem summa cum gloria vixit. 7. Verr. 142. a
 Ea est enim profecto iucunda laus, quæ ab iis proficitur, qui ipsi in laude vixerunt. ad Catonem, lib. 15. 6. 1. a
 Viximus honestissimè, florauimus. 14. fam. 12
 Nemo parum diu vixit, qui virtutis perfectæ profecto functus est munere. Tusc. q. lib. 1. 98
 Satis diu vel naturæ vixi, vel gloriæ. pro Marc. 14. a
 Vixitque tandiu, quam licuit bene beatèque viuere. de claris Orat. 175. b
 Tandiu genus illud dicendi studiumque vixit. de Orat. 117. b
 Sulpitius autè, qui in eadè inuidiæ flamma fuisset, quibuscum priuatus coniunctissimè vixerat. 3. de Orat. 7. a
 Quod viuam, criminis loco putent esse. 7. fam. 12
 Ita viuam, vt maximos sumptus facio. 5. ad Att. 27
 Si non spiritu, at virtutis laude viuemus. in Ant. 247. b
 Quod me cohortaris ad laborem, &c. faciam equidem, sed quando viuemus. Q. frat. 320. b
 Ne viuam, si tibi concedo, vt, &c. 7. fam. 43
 Solicitat, ita viuam, me tua mi Tiro valetudo. ad Tironem, lib. 16. 20. 1. a
 Quid poteris, inquires, pro iis dicere: me viuam, si scio. ad Attic. lib. 4. 85. 12. a. & 12. ad Att. 3
 Horum etiam mortuorum viuat autoritas immortalis. pro Corn. Balbo, 39
 Cõsentaneum est huic naturæ, vt sapiens velit gerere & administrare Remp. atque vt è natura viuat, vxorè adiungere, & velle ex ea liberos procreare. 3. de Finib. 104. a
 Viuant cum suis, & moriantur domi. 9. fam. 26
 Dedit se in consuetudinem, sic vt prorsus vnà viueret. in Pisonem, 54. a
 Quibus ille septus omnia misceret, nulli parceret, sibi viueret. ad Octauium, 48. pro, libidini suæ indulgeret, & suarum cupiditatum duntaxat rationem haberet.
 Quod si nostris consiliis vsi essemus, neque apud nos tantum valuisset sermo aut stultorum amicorum, aut improborum, beatissimi viueremus. ad Terentiam, lib. 14. 1. 4. a
 Eorum qui viuerent, neminem in dialogos includere. 13. ad Atticum, 19
 Xenomanes hospes tam te diligit, quam si vixerit tecum. Tironi, lib. 16. 1. 1. a
 Qui vixerit immoderatè & intemperatè. de Vniu. 57
 Iuste vixerit, qui motus animi ratione rexerit: qui autem his se dederit, iniuste. de Vniu. 55
 Viuere, & pecunias habere volumus. ad Brutum, 46. in epistola Bruti.
 Non esse cur velis viuere, vbi non sis qui fueris. 7. fam. 10
 Vitem & arborem etiam dicimus viuere. Tusc. q. 160. b
 Itaque & viuere vitem & mori dicimus. de Fin. 133. b
 Nemo enim est tam senex, qui se annum nõ putet posse viuere. de Senect. 22. a
 Viuere vitam. Tusc. q. 160. b
 Viuere magno animo, erectoque. de Fin. lib. 5. 64
 Viuerè animo quieto. Tusc. q. lib. 2. 2
 Etenim si vult virorum bonorum instituto viuere, multa oportet discat atque dediscat. pro Quintio, 32. a
 Spiritu & laude viuere. 13. Philip. 347. a

Ad centesimum annum viuere. de Senect. 81. b
 Viuere cum aliquo coniunctissimè & amantissimè. Læli. 2. & Acad. q. ed. 1. lib. 2. 68
 Viuere & habitare cum aliquo. Att. 235. b
 Viuere cum audacia perfidiæque. pro Quintio, 63
 Viuere cum dolore. de Finib. lib. 1. 33
 Viuere cum grauitate constantiæque. Offic. 1. 103
 Cum perditissimis latronibus nõ solum de die, sed etiam in diem viuere. 2. Phil. 91. a. & Tusc. q. lib. 5. 25
 Cum scientia viuere. de Fin. 104. b
 Secum esse, secumque (vt dicitur) viuere. de Senect. 45. a
 Viuere cum virtute. Tusc. q. lib. 3. 43
 Viuere cum voluptate. de Fin. lib. 1. 33
 Viuere è virtute. de Fin. lib. 2. 31
 Viuere in abundantia rerum omnium. Læli. 48
 Viuere in agris. Offic. 1. 99
 Viuere in laboribus & periculis. Tusc. quæst. lib. 1. 27
 In literis viuere. Pæto, lib. 9. 26. 2. a
 Viuere in luctu. Tusc. q. lib. 3. 64
 In omni rerum natura id viuere, id vigere quod caleat. de Nat. deor. 6. b
 Viuere in eodem pistrino. 2. de Orat. 79
 Viuere in solitudine. Offic. 3. 31
 Viuere in tranquillitate. de Finib. lib. 1. 35
 Viuere in maximis voluptatibus. Offic. 3. 31
 Viuere secundum naturam, id est, virtute adhibita, frui primis à natura datis: finem bonorum censuerunt veteres Academicici & Peripatetici. de Fin. lib. 2. 30
 Viuere secundum naturam, est habere ea, quæ secundum naturam sunt, vel omnia, vel plurima & maxima. Off. 3. 29. & de Fin. lib. 4. 25
 Viuere sine ægritudine & metu. de Fin. lib. 1. 35
 Viuere sine cura metuque. de Fin. lib. 1. 38
 Viuere sine molestia. de Finib. lib. 2. 13. atque angore. Tusc. quæst. lib. 4. 30
 Bene beatèque viuere. lib. 1. de Fin. 4. & 12
 Viuere castè & integrè. de Fin. lib. 4. 53
 Viuere congruenter, conuenienterque naturæ. de Finibus, lib. 3. 21. & 48
 Viuere coniunctè studiis & officiis communibus. 6. fam. 33
 Viuere constanter, honestèque. Offic. 3. 7
 Viuere delicatè & molliter. Offic. 1. 149
 Deceram enim cum eo valde familiariter viuere. ad Attic. lib. 6. 117. 2. a
 Viuere feliciter, fortunatè, absolutè. de Fin. lib. 3. 21
 Viuere honestè ac liberaliter. de Fin. lib. 4. 10
 Viuere humaniter. 7. fam. 5
 Ita viuere, vt non sit viuendum, miserrimum est. 6. fam. 9
 Viuere impurè ac flagitiosè. de Fin. lib. 3. 31
 Viuere iuste & cum fide. Tusc. q. lib. 1. 81
 Viuere luxuriosè. de Fin. lib. 2. 19
 Viuere magnificè atque præclarè. de Fin. lib. 4. 58
 Viuere parcè, continenter, seuerè, sobriè. Off. 1. 149
 Quietè & liberè viuere. Marcell. lib. 4. 7. 11. a
 Sanctissimè viuere. 1. de Orat. 118. a
 Viuere secus, quam decet. Diuin. lib. 1. 58
 Quum ita simus affecti, vt non possimus planè simul viuere. Att. lib. 13. 29
 Turpiter viuere. Tusc. q. lib. 2. 10
 Tute viuere qui honestè viuat. 3. ad Heren. 100
 Quod si factum erit, me vixisse satis putabo. 8. ad Attic. 58. in epist. Balbi.
 Nisi qui vicerit, victurum esse neminem. in Ant. 189. b
 Quis est tam stultus, quanuis sit adolescens, cui sit exploratum se vsque ad vesperum esse victurum? de Senect. 91. b
 Tutio rem vitam esse meo præsidio victuros esse arbitrantur. in Verr. 132. b
 Viuendum cum illo istis diebus. 13. ad Att. 57
 Viuendi arbitratu meo. 7. fam. 4
 Vos viuendi auctores in hunc me casum impulistis. ad Atticum, lib. 3. 11
 Viuendi dulcedo. ad Brut. 49. in epist. Bruti.
 Viuendi imitatio. 1. ad Q. frat. 7

Viuendi cum lætitia, rationem ex mysteriis illis accepimus. 2. de Legib. 36
 Ad viuendum spem habere. 15. ad Att. 37
 Viuitur.
 Sic igitur viuuitur. 9. fam. 127
 Quoniam viuuitur non cum perfectis hominibus, plenèque sapientibus, sed cum iis, in quibus præclarè agitur, si sint simulachra virtutis, nemo omnino negligendus est, in quo aliqua significatio virtutis appareat. Offic. 1. 69
 Qua præceptrice in tranquillitate viuui potest, omnium cupiditatum ardore restincto. 1. de Fin. 69. a
 Quod sine ea tutò, & sine metu viuui non possit. 2. de Fin. 68
 Victus.
 Vita victusque cõmunis in amicitia viget maximè. 1. Off. 84. a
 Victus copiosus: cui opponitur Tenuis. Tusc. q. lib. 3. 43
 Victus ferinus. de Inuen. 42. b
 Cuius non modò ille amplissimæ fortunæ, sed etiam victus vestitusque necessarius sub præcone cum dedecore subiectus est. pro Quint. 28. a
 Vt ei victus quotidianus in Prytæneo publicè præberetur. de Orat. 105. b
 Multi diuitias despiciunt, quos paruo contentos tenuis victus, cultusque delectat. de Amic. 71. a. & 5. Tusc. 20
 Victus cultusque corporis ad valetudinem referendus & ad vires, non ad voluptatem. Offic. 1. 149
 Victus nostri consuetudo. 7. fam. 43
 Ad victum & ad vitam necessariæ artes. 2. de Nat. d. 100. & ad Terent. lib. 14. 20. 2. a
 Ob easque causas studeat parare ea quæ suppedient & ad cultum & ad victum. 1. Offic. 20. a
 Nunc planè nec ego victum, nec vitam illam colere possum. ad Attic. lib. 12. 246. 2. a
 Qui salubri & moderato cultu atque victu, quieti se tradidit. 1. Offic. 108. a
 Dionysius omni cultu & victu humano carebat. 5. Tusc. 90
 Qui paruo contentus, tenui victu cultusque delectatur. de Amicit. 112. b
 Tuditanus omni vita atque victu excultus atque expolitus. de Claris, 173. b
 Negat enim tenuissimo victu, id est, cõpissimis escis & portionibus minorem voluptatem percipi, quam rebus exquisitissimis ad epulandum. 2. de Fin. 144. a
 Hominum vita multum distat à cultu & victu bestiarum. 1. Offic. 20. a
 Ex victu quomodo trahenda suspicio. 2. de Inuen. 141
 De parsimonia Lacedæmoniorum & Persarum in victu. Tusc. q. lib. 5. 139. a
 In victu hominis quæ consideranda. 1. de Inuen. 52
 Viuus.
 Viuus & spirans. pro Mil. 119. b
 Viuus (vt aiunt) est & videns cum victu ac vestitu suo publicatus. pro Sestio, 50. a
 Viuus combustus. 10. fam. 71. in epist. Af. Pollionis.
 Vix viuus effugeret. 1. ad Q. frat. 47
 Vt eã mortuus incenderet, quã viuus euerterat. pro Mil. 69. a
 Huic acerbissimum viuo videntique funus ducitur. pro Quintio, 29. a
 Neque id ad viuum refeco, vt illi qui hæc subtilius disputat. de Amic. 16. a
 Cato tamen affirmat se viuo illum non triumphare. ad Atticum, lib. 4. 85. 17. a
 Si dat tãtam pecuniam Flacco: &c. dat de lucro: nihil detrahit de viuo: minus igitur lucri facit. pro Flac. 71. a
 De viuo igitur erat aliquid refecandum, vt esset vnde Apronio ad illos fructus arationis hoc corollarium nummorum adderetur. 5. Verr. 98. a. Id est, non de lucro, sed de eo quod aratores pro impenditis perceperant.
 Is non modò ex numero viuorum exturbatur, sed si fieri potest, infra etiam mortuos mandatur. pro Quint. 28. a
 Qui mihi videntur non solum viuus, sed etiam mortuus inuidere. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 7
 Vt & patrem & filium viuos comburat. 1. ad Q. frat. 40
 Inter viuos numerari. pro Quintio, 24

Vix.

Aut vix, aut nullo modo corrumpi. 2. de Nat. d. 15
 Vt vix, aut omnino non possit abrogari. Att. 50. b
 Mihi vero cum his ipsis vix: his autem detractis, ne vix quidem. Varroni, lib. 9. 8. 7. a
 Gabinius collegit ipse se vix, sed tamen collegit, &c. in Pisonem, 85. b
 Vix sibi concessum est. 4. ad Att. 10
 Saufeium sine meis literis ad te venire vix erat rectum. 6. ad Atticum, 50
 Qui vt summa haberem cetera, temporis quidem certe vix satis habui, vt rem tantam, &c. pro Quint. 1. b
 Vix tandem legi literas dignas Appio Claudio. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 9. 1. a
 Vix possum, vel plane nullo modo possum. 11. ad Att. 21
 Nos probabilia multa habemus, quæ sequi facile, affirmare vix possumus. 4. Acad. q. 16. a
 Quæ vix in gymnasiis Stoici probant. Parad. 116. b
 In dicendo excellentes vix paucos proferre possumus. 1. de Oratore, 4
 Minitari absenti Diodoro, vociferare palam, lachrymas interdum vix tenere. 6. Verr. 35. a

Vixdum.

Hæc ego omnia vixdum iam cætu nostro demisso comperi. in Catil. 7
 Dolabella valde vituperatur ab hominibus non infulsis, quod tibi tam cito succederet, quum tu vixdum triginta dies in Syria fuisses. ad Cassium, lib. 12. 4. 5. a
 Vixdum epistolam tuam legeram, quum, &c. 9. ad Att. 171. 6. a

Vlciscor.

Quos quidem ego omnibus sententiis vlciscor & persequor, omnibus bonis approbantibus. Bruto, 3. 4. a
 Vltus est huius victoriæ crudelitate postea Sylla. 3. in Cat. 68. a
 Vltus est ipse sese vicem nostram. 1. famil. 30. Id est, eas de se ipso pœnas sumpsit, quas nos sumere voluissimus.
 Respub. adhuc vltas suas iniurias est per vos. epist. 183. b
 Si nefarium scelus vi manique vlti essent. in Verr. 90. b
 Vlciscuntur illum mores sui. ad Att. lib. 9. 51
 Sic vlciscat genera singula, quemadmodum à quibusque sum prouocatus. Post red. ad Quir. 17. a
 Et similis viri tu vlcisceris patrii mortem, atque ille persequeretur fratris sui, si ista ratione agere voluisset: pro Rabinio perd. reo, 9. a
 Vt per alium te ipsum vlciscantur, laborant. in Verr. 58. b
 Ab defensore, in eius quem vltus sit, audaciam sui conquestione, rem non ex nomine ipsius negotii, sed ex consilio eius qui fecerit, &c. 2. de Inuent. 185. a
 Vlcisci ciues nefarios. 7. Philip. 219
 Odi hominem & odero, vtinam vlcisci possem, sed illum vlciscuntur mores sui. Att. 148. b
 Vlcisci inimicum. de Inuent. 73. b
 Equumne sit vlcisci iniurias etiam propinquorum. de Ora. 153. b. & Post red. ad Quir. 18
 Iniurias suas per vos vlcisci ac persequi studuerunt. in Verrem, 110. b
 Me vlcisci parentem negant oportuisse. ad Her. 3. b
 Vlcisci peccata peccatis, & iniurias iniuriis. 2. de Inu. 182. a
 Quos quidem ego, si vltro modo fieri posset, non tam vlcisci studeo, quam sanare. 2. in Catil. 37. a
 Arma, quibus vel rectus ipse esse possis, vel prouocare improbos, vel te vlcisci lacessitus. de Orat. 87. b
 Si inimici vlciscendi causa factum est. de Opt. gen. 244. b
 Qui patris vlciscendi causa supplicium de matre sumpserunt. pro Sex. Rosc. 29. b
 Est enim vlciscendi & puniendi modus. Offic. 1. 51
 Vlciscendæ iniuriæ facilitior ratio est, quam, &c. Postquam, 203. b. & Parad. 241. b
 Neque enim quæ tu propter magnitudinem & animi & ingenii moderatè fers, à te non vlciscenda sunt etiam, si non sint dolenda. 12. fam. 49
 Quod omnes acrius grauiusque incumberent, ad vlciscendas Reipub. iniurias. in Ant. 206. b
 In eis vero vlciscendis, quos, &c. epist. 10. b

Vltio.

Quod in beneficio gratia, in iniuria vltio nominatur. Parad. 241. b
 Iam domi vltionem reges Atridæ parant. ad Heren. 22. b

Vltor.

Ego ille coniurationis inuestigator atque vltor, certè nõ defenderem Syllam, si coniurasse arbitraret. pro Sylla, 64. a
 Vltor inimicorum. epist. 13. b
 Duo præterea Consulares, quorum Publius ille nostrarum iniuriarum vltor, author salutis. de Claris, 145. a
 Piso præuaricator Catilinæ quondam, nunc vltor. in Pis. 84. b
 Te verò mi Rufe diligo, quæ mihi fortuna dedit amplificatorem dignitatis meæ, vltorem non modò inimicorum, sed etiam inuidorum meorum, &c. Calio, lib. 2. 8. 6. a
 Id autem templum sublato aditu, reuulsis gradibus, à coniuratorum reliquiis, atque à Catilinæ præuaricatore, tum vltore armis teneretur. in Pis. 17. a
 Tribunitiique sanguinis vltiores esse præsentis. Postquã, 211. b

Vltrix.

Hæc vltrix afflictæ ciuitatis, Reipub. spoliis ornabitur: pro Domo sua, 86. a

Vlcus.

Quicquid enim horum attingit, vlcus est: ita malè instituta ratio, exitum reperire non potest. de Nat. d. 1. 74
 Quid si vtrūque fuit, & vt fames stimulare homines, & tu in hoc vlcere tanquam vnguis existeres: pro Domo, 9. a

Vlceratus.

Nondum enim vlcerato serpentis morfu Philocteta, quæ causa in rerū natura continebatur, fore vt is in insula Lemno linqueretur. de Fato, 53. a

Vllus.

Nec erat vllus labor. de Nat. deo. 1. 17
 Non mihi videtur ars oratoris esse vlla. de Orat. 94. b
 Nullum inquam horum reliquit, neque aliud vllum tam, præter vnum peruetus ligneum, Bonam fortunam, vt opinor. 6. Verr. 6. a
 Omnino vllius rei nemo fuit emptor, cui defuerit hic venditor. 2. Philip. 99
 Ratum sit, quod finitor vni vlli, à quo missus erit, renuntiauerit. contra Rull. 73. b
 Neminem tamen adeo infatuare potuit, vt ei nummum vllum crederet. pro Flacco, 156. b
 Debat Epicrates vllum nummum nemini. 4. Ver. 41
 Quam si non vllam esse diceremus, &c. de Fin. 100. b
 Negat prodesse vllam scientiam alicui. 1. de Orat. 130. a
 Nec vlllo casu potest, vt illa intermissio fiat officii. Læli. 93. b
 Quum ceteræ mulieres vlla dignitate discesserint. 7. ad Ar. 48
 Iustitiæ tanta vis est, vt nec illi quidem, qui maleficis & fœlere pascuntur, possint sine vlla particula iustitiæ viuere. 2. Offic. 56
 Cluentii nummus nullus iudici datus, vlllo vestigio reperitur. pro Cluent. 38. b

Vltra, præpositio.

Sed adhibent modum quandam, quem vltra progredi non oporteat. 4. Tusc. 59. a
 Quis vnquam Senatorem tanto damno coegit: aut quid est vltra pignus aut multam: in Ant. 155. b
 Vltra Sihanam villam est, quam puto tibi notam esse, &c. ad Attic. lib. 12. 245. 1. a

Vltra, aduerbium.

Est autem oratio scripta elegantissimè sententiis, verbis, vt nihil possit vltra cogitari. ad Att. lib. 15. 321. 18. a
 Nec vltra quam id quod verisimile occurrerit, progredi possumus. 2. Tusc. q. 9. a
 Si probabilia dicentur, ne quid vltra requiratis. de Vniu. 10. a
 Procurrere vltra quam amicus sentire possit. ad Heren. 38. b
 Vltra enim quod progrediar, quam vt verisimilia videam, nõ habeo. 1. Tusc. 28. a
 Diuinitio, coniectura nititur, vltra quam progredi non potest. de Diuin. 85. b
 Remotum est, quod vltra quæ satis est, petitur. 1. de Inuen. 103. a
 Longum exordium est, quod pluribus verbis aut sententiis vltra quam satis est, producit. de Inuent. 48. b

Vltior.

Vltior Hispania. pro Pompeio, 183. b
 Ille Galliæ vltioris adiunctor. ad Att. lib. 8. 147. a
 Quorum alter vltiorem Galliam decernit cum Syria, alter ceteriorem. de Prouinc. 29. a

Vltimus.

Vltima antiquitas. 1. de Finib. 99. a
 Luna vltima cælo, citima terris. de Inuent. 62. b. & in Somn. Scipionis, 13. a
 Luna quæ omnium vltima est. 2. de Nat. d. 80. a
 Terra vltima. de Arusp. resp. 22. a
 Vltimum, extremum, summum, finis. lib. 1. de Finib. 9
 Eorum dico qui summum bonum, quod vltimum appellant, in animo ponerent. 3. de Finib. 3
 Vltimum bonorum est, quod omnia, quæ rectè sunt, referuntur, neque id ipsum vsquam refertur. de Fin. lib. 2. 4
 Quid sit extremum, quid vltimum bonorum, quod omnium philosophorum sententia tale debet esse, vt ad id omnia referri oporteat, ipsum autem nusquam. lib. 1. de Fin. 23
 Cælum ipsum quod extremum atque vltimum mundi est. 2. de Diu. 137. a
 Tempus proximum, medium, vltimum. de Prouinc. 36. a
 Ita latè longèque peregrinatur animus, vt nullam oram vltimi videat. de Nat. deo. 1. 38
 Pueritiæ memoriam recordari vltimam. pro Arch. 1
 Ad vltimum peruenire. de Nat. deo. 2. 25
 Efficiturque id quod Pythagoras vltimum in amicitia putauit, vt vnus fiat ex pluribus. 1. Offic. a
 Hoc enim fateris, neque vltimum te paucorum, neque primum multorum respondere posse. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 85
 Nobis omnium quicquid fuerunt ab vltimo principio huius præceptionis, &c. 2. de Inuent. 125. a
 Rem breuiter narrare poterimus, si inde incipimus narrare, vnde necesse erit, & si non ab vltimo initio repetere volumus. ad Heren. lib. 1. 14. a
 Hæc mihi videntur Ciceroni vltima esse in malis: &c. ad Brutum, 17. 6. a
 Vltima expectatio. 7. famil. 31
 Vltimi reges. 9. fa. 33. id est, qui in vltimis sunt orbis partibus.
 A quibus temporibus capiunt scribendi exordium. Ego enim ab vltimis censeo. 1. de Leg. 11. a
 Aliquid ex vltimis terris accersitum. de Arusp. 249. b. & 1. ad Quint. frat. 25

Vltro.

Vltro ablatum. 5. in Verr. 171
 Tunc appellat vltro Næuium, vt, &c. pro Quint. 11. a
 Postea homines cursare vltro & citro non destiterunt. pro Rosc. Amer. 36. a
 Næuius, qui quum vltro ipse deberet, &c. pro Quintio, 49
 Nec mihi quicquam tali tempore in mentem venit optare, quod non vltro mihi Cæsar detulerit. ad Figul. li. 4. 13. 4. a
 Vltro offerre se alicui. in Pis. 19. a
 Qui spem imperii vltro sibi à patriciis hominibus oblatam neglexerunt. in Catil. 116. b
 Omnia ei vltro pollicitus sum. Tusc. q. 255. b. in Piso. 19. a. & 10. fam. 41. in epist. Planci. id est, non petenti.
 Vltro te ad me detulisse putabo. 13. fam. 54
 Si ad eum vltro veneris. epist. 205. & 100. b
 Illum autem non modò recipiebant, sed etiam vltro vocabant. pro Flac. 159. b
 Quum sciret nemo eum rogatum à C. Plotio Equite Romano splendido Nursino, vltro ad mulierem venit. 2. de Finib. 94. a

Vltro citroque.

Postea homines cursare vltro & citro non destiterunt. pro Rosc. Amer. 36
 Sic naturis his, ex quibus omnia constant sursum deorsum, vltro citroque commeantibus, mundi partium coniunctio continetur. 1. Acad. q. 41. a
 Beneficia vltro citroque data & accepta. Offic. 12. b
 Multisque verbis vltro citroque habitis, ille nobis est consumptus dies. in Somn. Scip. 3
 Nam implicati vltro & citro vel vsu diuturno, vel etiam of

ficiis repente, &c. de Amic. 112. b

Monimentum sceleris audaciæque suæ voluit esse in conspectu Italia, vestibulo Sicilia, præteruentione omnium, qui vltro citroque nauigarent. 7. Verr. 134. a
 Et quum sic vltro citroque versetur, & materiam ipsam totam penitus commutari putant. 1. Acad. q. 41. a

Vlubra.

Vlubris honoris mei causa vim maximam ranuncolorum, se commosse constabat. 7. fam. 35

Vlubranus.

Quid porro fiet populo Vlubrano, si tu statueris πλιπύου, non oportere? 7. fam. 14

Vluo.

Quum verò inclinata, vluantique voce more Asiatico, canere cœpisset, quis eum ferret: in Orat. 19. 31. Id est, miserabili & absona, qualis solet esse canum & luporum miserè vluantium.

Vlysses.

Vlysses, vir sapientissimus, patriæ suæ conspectum immortalitati anteposuit. 1. de Orat. 96
 Vlysses, vir sapientissimus, Ithacam vt videret, immortalitatem scribitur repudiasse. 2. de Legib. 2
 Quam multa passus est Vlysses in illo errore diuturno, quum & mulieribus (si Circe & Calypso mulieres appellandæ sunt) inseruiret, & in omni sermone omnibus affabilem esse se velle: domi verò cõtamelias seruorum ancillarumque petulit, vt ad id aliquando, quod cupiebat, veniret. 1. Offic. 157
 Illò si veneris, tanquam Vlysses, cognosces tuorum neminem. 1. fam. 57
 Hæc autem, &c. vt philosophi tanquam in superum mare Ionium defluerent, Græcum quiddam, & portuosum: oratores autem in inferum hoc Tuscum & Barbarum, scopulosum atque infestum laberentur, in quo etiam ipse Vlysses errasset. 3. de Orat. 40
 Vlysses apud Sophoclem perquam flebiliter lamentatur in vulnere. Tusc. lib. 2. 43
 Ad hostes transire turpe videtur esse, at non illo animo, quo Vlysses transit, &c. 2. de Inuen. 251
 Qui ferunt saucium, personæ grauitatem intuentes, non dubitant dicere,
 Tu quoque Vlysses, quanquam grauius cernimus icturn, Nimis es penè animo molli, qui cõsuetus in armis æuam agere. 2. Tusc. q. 44
 Quanta delectatione afficerer, quum Palamedem, quum Aiaceum, quum alios iudicio iniquorum circumuentos conuenirem? Tentarem etiam summi Regis, qui maximas copias duxit ad Troiam, & Vlyssis Syphisque prudentiam. 1. Tusc. q. 81
 Neque enim iam Troicis temporibus tantum laudis in dicendo Vlyssi tribuisset Homerus, & Nestori: quorum alterum vim habere voluit, alterum suauitatem, nisi iam tum esset honos eloquentiæ. Brutus, 9
 Itaque Homerus non Aiaceum, nec Achillem, sed Vlysses appellauit πάλιν πρὸς 10. fam. 29
 Quid auditurū putas fuisse Vlysses, si in simulatione perferuasset, quum maximas res gesserit in bello? 3. Off. 131
 Etiam heroicis ætatibus Vlysses & Nestorem accepimus & fuisse, & habitos esse sapientes. 5. Tusc. q. 11. a
 Talis de Vlyssis nullo suspicio est, sed insimulant eum tragœdia simulatione insaniam militiam subterfugere voluisse. 3. Offic. 130. a

Vmbilicus.

Et raptam esse Liberam, quam eandem Proserpinam vocat, ex Ennèsum nemore, qui locus, quod in media est insula situs, vmbilicus Sicilia nominatur. 6. Verr. 95. a

Vmbini.

Vmbinos & victoriatos mille. pro Font. 9

Vmbra.

Ne contagio mea bonis, vmbraue obfit. 3. de Orat. 90. a
 Sed habeat tamen admiratio illa vmbra aliquam & recessum, quo, & c. 3. de Orat. 56
 Vident ex constantissimo motu lunæ, quando illa è regione solis facta incurrat in vmbra terræ, quæ est meta noctis, vt eam obscurari necesse est. 2. de Diu. 25. a
 Quamobrè qui Manius vmbra suam metuit, hunc negliges quidem. de Pet. Conf. 6. a
 In quo ipsam luxuriam reperire nō potes, in eo te vmbra luxuriæ reperturum putas? pro Mur. 12. a
 Nam me hæc tua platanus admonuit, quæ non minus ad opacandum hunc locum parulis est diffusa ramis, quam illa cuius vmbra secutus est Socrates. 1. de Orat. 15. a
 Vmbra Equitis Rom. & imaginem videtis Iudices, vnus amici conferuam auxilio & fide: & c. pro Rab. Posth. 25. a
 O hominem amètem & miserum, qui ne vmbra quidem vnquam καλοῦ viderit? ad Att. lib. 7. 130. 2. a
 Sed nos veri iuris germanæque iustitiæ solidâ & expressam effigiem nullam tenemus, vmbra & imaginibus vtimur. 3. Offic. 91. a
 Cæteros vmbra vagari modo. de Diu. 98. b
 Omnes vmbra falsæ gloriæ consecrari. in Piso. 44. a
 Et si mihi videtur iste qui vmbra timet, ad cædem spectare, tamen nisi explicata solutione, non sum discessurus. ad Attic. lib. 15. 329. 15. a
 Quam multa vident pictores in vmbra, & in eminetia, quæ nos non videmus? 4. Acad. 41. a
 Vmbratilis.
 Oratio philosophorum mollis & vmbra. in Orat. 35. a
 Sic ad mala domesticam disciplinam vitamque vmbra. lem & delicatam, quum accesserit etiam poetæ, neruos omnis virtutis elidunt. 2. Tusc. q. 48. a
 Educenda deinde dictio est, ex hac domestica exercitatione & vmbra. medium in agmè, in puluerem, in clamorem, in castra, atque aciem forensis: & c. 1. de Ora. 76. a
 Vmbraculum.
 Phalaræus ille Demetrius mirabiliter doctrinam ex vmbra. culis eruditorū, otioque non modo in solem atque puluerem, sed in ipsum discrimè aciemque perduxit. 3. de L. 22. a
 Proceperat enim in solem & puluerem, non vt è militari tabernaculo, sed vt è Theophrasti doctissimi hominis vmbra. culis. de Clar. 18. a
 Vmbrosus.
 Ego locum æstate vmbrosiorem vidi nunquam. ad Q. frat. lib. 3. 17. 5. a
 Vmbrifer.
 Inque Academia vmbra. nitidoque Lycæo
 Fuderunt claras fecundi pectoris artes. 1. de Diu. 44. a
 Sub platano vmbra. de Diu. 121. b
 Vmbrenus.
 Idem hoc decretum est in P. Vmbrenum libertinum hominem, à quo primum Gallos ad Gabinium perductos esse constabat. in Catil. 9
 Vmbria.
 Phryges autem, & Pisidæ, & Cilices, & Arabū natio, auium significationibus plurimum obtemperant, quod idem factitatum in Vmbria accepimus. 1. de Diu. 152
 Vmbrosus, vide Vmbra.
 Vna.
 Quum essem vnâ cum eo in turba. pro Milo. 108. b
 Qui cum illis vnâ ipsum illum Carnadem diligentius audierat. 1. de Orat. 24. a
 Peccatum est nullum, nisi quod non vnâ animam cum ornamentis amissimus. ad Terent. lib. 14. 4. 13. a
 Quod summi puerorū amores sæpe vnâ cum prætexta toga deponerentur. de Amic. 33. a
 Qui non aliqua in re vnâ separatim elaborarunt, sed omnia comprehenderunt. de Orat. 85. b
 Qui vnâ secum philosophati sunt. 2. de Fin. 162. a
 Si in Italia Pompeius consistit, erimus vnâ. 7. ad Att. 129. 2. a
 Cum hoc quum esset vnâ, ita est multatus, vt vitam amiserit. pro Milon. 28. a

Mulieres in Formiano esse volui, & vnâ Cicerones. At. 113. b
 Et si id nō probares, quo minus ambo vnâ necaremini, non precarere? 2. de Fin. 127. a
 Is si mei cōsiliū causam rationemque cognouerit: vnâ & id, quod facio, probabit: & in hac causa profectō neminem mihi esse præponendum auctorem putabit. in Verr. 1. 1. a

Vncia.

Cæsar, opinor, ex vncia, et si nihil adhuc, sed Lepta ex triente. ad Attic. lib. 13. 295. 4. a
 Duas enim tabulas se putauit obsignare, in quibus in vncis firmissimum. Q. frat. lib. 3. 24. 14. a

Vnctio, Vnctura, Vnctus, vide Vngo.

Vncus.

Vncus impactus est fugituo illi, qui in C. Marii nomen inuaserat. 1. Phil. 3. a
 Nos à verberibus, ab vnco, à crucis denique terrore, neque res gestæ, neque acta ætas, neque nostri honores vindicabunt? pro C. Rab. perduel. reo, 11. a

Vncinatus.

Nec vt ille qui vt asperis & læuibis, & hamatis vncinatisque corporibus concreta hæc esse dicat, interiecto inani. 4. Acad. quæst. 117. a

Vnda.

Sin hoc persæpe accidit, vt & factos aliquos, & non factos esse miremur: si campus atque illæ vndæ cõmitiorum, vt, & c. pro Planc. 12. a
 O spectaculum illud non modò hominibus, sed vndis ipsi & litoribus luctuosum, cedere è patria seruatorè eius, manere in patria proditores. 10. Philip. 274. a
 Equi Pelopis illi Neptunii, qui per vndas currus suspensos rapuisse dicuntur. 2. Tusc. q. 57
 Prius vndas, flammamque, vt ait poeta nescio quis. in Arato, 257. b

Vndans.

Subter radices penitus vndanti in freto
 Mollem ex profundo faxeam, aut cælum erui. 2. de Na. 119. a

Vnde.

Vnde iste amor tam improuisus ac tam repētinus? 2. de lege Agraria, 63. a
 Vnde etiam vniuersus hic mundus, & c. de Leg. 160. b
 Eloquentia vnde longè absum. de Claris, 177. a
 Ille autem vnde ablatum est, iudicio suum recuperare nullo modo potest. 5. Verr. 28. a
 Tenuit permagnam Sextilius hæreditatem, vnde si secutus esset illorum sententiam, ne nummum quidem vnum attingisset. de Fin. 76. b
 Moueri sedibus, huic vrbi melius, atque in alias, si fieri possit, terras demigrare, vnde Antoniorum nec facta, nec nomen audiat, quàm, & c. in Ant. 157. b
 Potest fieri, vt is vnde te audisse dicis, iratus dixerit. de Orat. lib. 2. 157. a. & pro Planc. 47
 Non recordor vnde ceciderim, sed vnde surrexerim. ad Attic. lib. 4. 85. 14. a
 De ea multò dicat ornatus, quàm ille ipse vnde cognorit. 1. de Orat. 35. a

Ad hæc duo genera rerū, & vnde t v. Hoc verbum vnde, vtrumque declarat, & ex quo loco, & à quo loco. Vnde deiectus est Cecinna ex vrbe. Vnde deiecti Galli à Capitolio. Vnde qui cū Graccho fuerunt ex Capitolio. Videtis igitur hoc vno verbo significari res duas, & ex quo, & à quo loco. pro Cecin. 63. a
 Dum est, vnde ius ciuile discatur. in Verr. 99. b
 Quasi iam diuinantē id quod euenit, illo extincto, fore vnde discerem, neminem. de Senect. 12. a

De ea re melius dicet, q̄ ille ipse, vnde didicerit. de Ora. 90. b
 Rem breuiter narrare poterimus, si inde incipimus narrare, vnde necesse erit. ad Heren. lib. 1. 14. a

Ego instare, vt mihi responderet vbi esset, quis esset, vnde esset, & c. 4. Verr. 137. a
 Qui eum necasset, vnde ipse natus esset. pro Sex. Ros. 30. b
 Vnde inuentus. pro Domo sua, 85
 Omnibus vnde petitur hoc consilii dederim, vt, & c. epist. 100. b. & pro Mure. 13

Verbum vnde quisquam possit offendi. pro Syll. 54. a
 Nec erat vnde studiosi scire possent. 1. Acad. 12. a
 Quærimus autem non quæ sit beata vita, sed vnde sit. de Finibus, 130. b
 Hem mea lux, meum desiderium, vnde omnes opem petere solebant. Terentia, lib. 14. 2. 5. a
 Athenienses, vnde fruges ortæ putantur. Offic. 22. b
 Alterum putabo regem, si habuerit vnde tibi soluat. de Arusp. respons. 26. a
 Vnde vi interdictum, quando locum habeat. pro Cecin. 67

Vndelibet.

At illud quidem, facile fuit vndelibet inuenire. 4. ad Her. 232

Vndecies.

us. vndecies numeratum esse, vt eam causam, in qua tenuissima quidem dubitatio posset esse, isto cognoscente obtineret. 4. Verr. 13. a

Vndequinquagesimus.

Ipse autem, vt à Brundisio profectus est, vndequinquagesimo die totam ad imperium pop. Romani Ciliciam adiunxit. pro Lege Manil. 24. a

Vndeicesimus.

Anno enim vndeicesimo post eius mortem, hi Consules T. Flaminius & M. Atilius facti sunt. de Senect. 13. a

Vndeiginti.

Vndeiginti annos natus erat eo tempore. de Cl. Orat. 12. 2. a

Vndique.

Non sum tam ignarus, Iudices, causarum, non tam insolens in dicendo, vt omni ex genere orationem aucuper, & omnes vndique stulos carpem ac delibem. pro Sest. 103. a
 Atque interea tamen dum hæc, quæ dispersa sunt, coguntur, vel passim, licet carpentem & colligentem vndique, repleti iusta iuris ciuilibus scientia. 1. de Orat. 94. a

Sicilia multis vndique cincta periculis. pro Leg. Manil. 20. a
 Vndique est eas complexus. de Vniuers. 31

Vndique omni ratione concluditur. 2. de Nat. deor. 100
 Concurrunt vndique ad istum Syracusas. 4. Verr. 92. a

Hic est Apronius, quem in prouincia tota Verres, quum vndique homines nequissimos conquisisset, & c. 5. Verr. 17. a

Testis est tota prouincia, propterea quod vndique ad emendas decumas solent eò conuenire. 5. Verr. 126. a

Mundus est vndique corporatus. de Vniuers. 195. b
 Habes vndique expletam & perfectam Torquate formam honestatis. 2. de Finib. 78. a

Res vndique exquisitæ, collectæ, accersitæ, comportatæ. de Oratore, 151. b

O rem vndique miseram! 10. ad Att. 39
 Mundus perfectus vndique est. 2. de Nat. deor. 53. a

Honestas vndique perfecta atque absoluta. 5. de Finib. 123. a
 Quod ita interpretetur, viuere ex hominis natura vndique perfecta, & nihil requirentem. 5. de Finib. 46. a

Deinde iubet vndique hominem proripi, vehementissimèque verberari. 7. Verr. 126. a

Sic vita non solum si vndique referta bonis est, sed si multò maiore & grauiore ex parte bona propendent, beata rectè dici potest. 5. Tusc. 125. a

Locus septus vndique. 7. Verr. 55. a

Aut vndique religionem tolle, aut vsquequaque conserua. 2. Philippicarum, 107. a

Vngo.

Sed vt in familia, qui tractant ista, qui tergent, qui vngunt, qui verrunt, qui spargunt, & c. in Parad. 46. a

Quid hoc tota Sicilia est clarius, quàm omnes Segestanas matronas & virgines conuenisse, quum Diana exportaretur ex oppido: vnxisse vnguentis, complexisse coronis & floribus? 6. Verr. 69. a

Vngendum tibi est. 9. ad Att. 22

Vnctus.

Antonius eo die nudus, vnctus, ebrius, concionatus est. in Ant. 185. b

De Mamurra non mutauit. vnctus est, accubuit, & μελαινὴν agebat. ad Attic. lib. 13. 67

Pro isto affo sole, & c. à te nitidum solem vnctumque repetemus. ad Attic. 188. b

Iam enim erat vnctior quædam splendidiorque consuetudo loquendi. Brut. 38

Verum palæstritas ita defendebat, vt ab illis ipse vnctior discederet. 4. Verr. 38

Vnctio.

Philosophum omnes vnctionis causa relinquunt. lib. 2. de Oratore, 13

Vnctor.

Ille autem, qui sciret se nepotem bellum tibicinem habere, & sat bonum vnctorem, discessit à me. ad Gallum, li. 7. 44

Vnctura.

Hæc præterea sunt in legibus de vnctura, quæ seruilis vnctura tollitur, omnifque circumpotatio. 2. de Legib. 56

Vnguentum.

Quibus etiam alabaster plenus vnguenti putere videtur. Acad. quæst. lib. 2. b

Cum interea Apronius caput atque os suum vnguento perfricaret. 5. Verr. 50. a

Compositio vnguentorum, conditio ciborum. 2. de Natura deorum, 210. a

Non te illius vnguentorum odor, non vini anheliatus, in eam cognitionem adducebat, vt, & c. in Ant. 207. b

Aderant vnguenta, coronæ, incendebantur odores. Tusc. quæst. lib. 5. 86. a

Qui vnguenta sumpserit, qui Baias. pro Cæl. 43. b
 Consul vnguentis affluens, calamistrata coma. pro Sest. 6. b

Vnguentis minus diu delectamur, summa & acerrima suauitate conditis, quàm his moderatis: & magis laudatur, quod terram, quàm quod crocum olet. de Orat. 152. b

Qui nitent vnguentis, qui fulgent purpura. in Catil. 105. b
 Ille vnguentis oblitus irrisit squalorem vestrum. Post redit. in Senat. 206. b

Vnguentarius.

Gabinium denique si vidissent Duumuirum vestri illi vnguentarii, citius agnouissent. in Pis. 19. a

Quid minus probandum, quàm Plotium vnguentarium per suos pueros omnia tanto antè Balbo, illum mihi ne per meos quidem? ad Att. lib. 13. 59

Adde huc, si placet, vnguentarios, saltatores, totumque ludum talarium. 1. Offic. 210. a

Vnguis.

Et tu in hoc vlcere tanquam vnguis existeres. pro Dom. 9
 Curandum enim non est, atque hoc in omni vita sua quenque à recta conscientia transuersum vnguem non oportet discedere. ad Att. lib. 13. 277. 2. a

Ab hac regula mihi non licet transuersum (vt aiunt) vnguem discedere. 2. Acad. a

Vrge igitur transuersum vnguem, quod aiunt, à stylo. 7. familiarium, 46. a

Cibumque partim oris hiatu & dentibus ipsis capeffunt, partim vnguium tenacitate arripiunt, partim aduncitate rostrorum. 2. de Nat. d. 182. a

Ab imis vnguibis vsque ad verticem summum. pro Quint. Rosc. 48. b

Vnguiculus.

Vale tudinem, vires, staturam, formam, integritatem vnguiculorum omnium. 5. de Finib. 139. a

Sed præsta te eum, qui mihi à teneris (vt Græci dicunt) vnguiculis es cognitus. ad Lentulum, lib. 1. 6. 4. a

Vngula.

Vngula equi. in Arat. b
 Ergo & illud in filice, quod hodie apparet apud Regillum; tanquam vestigium vngulæ Castoris equi credis esse. 3. de Nat. deor. 16. a

Toto corpore atque omnibus vngulis, vt dicitur, contentioni vocis asseruiunt. Tusc. quæst. lib. 2. 49

Vnicus, Vnice, Vnigena, vide Vnus.
 Vniuersus, Vniuersè, Vniuersalis, Vniuersitas, Vniuersi, vide Vnus.

Vnquam.

Ita sim afflictus, vt nemo vnquam. ad Attic. lib. 3. 52. 1. a
 Quod sacrificium nemo vnquam adit, nemo nisi P. Clo dius omni memoria violauit. de Arusp. respons. 252. b

Isocrates præstat omnibus, qui vnquam orationes attigerunt.

Orat. 200. b

Quis homo te exuperavit vnquam gentium impudentia? 4.

Tuscul. 125. a

Mundum, præter hunc, vnquamne vidisti? de Nat. d. 68

Quod me sæpe accusas, cur huc meum casum tam grauius feram, debes ignoscere: quum ita me afflictum videas, vt neminem vnquam nec videris, nec audieris. ad Atticum, lib. 3. 53. 3. a

Vnus.

Cur nunquam tam frequens Senatus fuit, quod vnus aliquis tuam sententiam secutus sit? 10. Philipp. 270. a

Repente iste testes citari iubet, dicit vnus, & alter breuiter, nihil interrogatur. 4. Verr. 53. a

Dies vnus, alter, plures: non referri. 6. Verr. 57. a

Exitus quidem omnium vnus & idem fuit. de Diuin. 128. b

Nemo vnus. ad Heren. 25. b

Si tu solus, aut qui vnus vnus cum scuto, &c. pro Cecin. 45. a

Vnus vllus. contra Rull. 73. b. Id est, vnus aliquis.

Panætius vnus omnino comes fuit. Att. 2. b

Vnus de illis. pro Mil. 48. a

Is enim vnus fuit de magistratibus, qui, &c. pro Planc. 266. b

Tenus L. Virginius, vnusque de multis, sexagesimo anno post libertatem receptam, virginem filiam sua manu occidit. 2. de Finib. 107. a

Non electus vnus, qui maximo ingenio: sed relictus ex omnibus qui periculo minimo possem dicere. pro S. Rosc. 19. b

Vnus erat timendus ex omnibus. 3. in Catil. 61. a

Vnus quasi animus fiat ex pluribus. de Amic. 113. b

Panætius, qui vnus est Stoicis Astrologorum prædicta reiecit. de Diuinat. 126. b

C. Marius, qui mihi in secundis rebus vnus ex fortunatis hominibus, in aduersis vnus ex summis viris videbatur. in Partitionib. 118. b

Xenophanes vnus, qui deos esse diceret, diuinationem funditus sustulit. de Diuin. 81. b

Vnus est mundus, nulla parte, vnde alter generetur, relictus. de Vniuers. 21

Vnus paterfamilias. 1. de Orat. 66

Vnus est enim sonus totius orationis, & idem stylus. de Cl. Oratorib. 173. b

Accessit vt duo nuntii afferrentur, vnus classe fratrem Ephefo Athenas, alter pedibus per Macedoniam venire. ad Att. 2

Vna est pro omnibus miseris. 11. ad Att. 21

Vna atque eadem nox erat, qua Prætor amoris turpissimi flamma, ac classis populi Rom. prædonum incendio conflagrabat. 7. Verr. 72. a

Eadem & vna res. Orat. 209. b

Simplex est officium, atque vna bonorum causa. pro Syl. 168. b

Anima est vna ex omnibus, quæ sese moueat. de Somn. 131. b

Data tibi pecunia est: vna, qua frumentum tibi emeris in celum: altera, qua, &c. in Verr. 194. b

Fuit ergo iam accepta à Platone philosophi ratio triplex. Vna, de vita & moribus: altera, de natura & rebus occultis: tertia, de differendo. 1. Acad. 28. a

Sive plura sunt, siue aliquod vnum. Orat. 136. b

Quod vnum semper, atque idem est. de Vniuers. 195. b

Hoc etiam si verbo differat, re tamen erit vnum, & idem in omnibus causis valebit. pro Cecin. 396. b

Quibus percipiendum videtur, vnum scilicet & vnum, quod cæteris. in Catil. 108. b

Vnum est & simplex aurium iudicium. pro Font. 278. b

Est autem vnum, quod mihi sit optandum, si quid agi de pace possit. Att. 182. b

Mihi etiam vnum de malis in metu est, fratris miseri negotium. ad Att. lib. 3. 49. 4. a

Quid vnum excellat ex omnibus. de Orat. 156. b

Vtilitati hominum plus, quam vnus alicuius, aut suæ consulit. de Finib. a

Eiisdem vnus aut plurium verborum iteratio. ad Herennium, 33. b

Quia sola cernebat id, quod semper esset simplex & vnus modi, & tale quale esset. 1. Acad. 44. a

Vni alicui certo sese addicere. de Inuent. 62. b

Ratum sit, quod finitor vni vlli, à quo missus erit, renuntiarit. 2. de Lege Agr. 45. a

Vni mehercule huic ciuitati Verres obistere tua defensione non potes. 5. Verr. 62. a

Vni locum esse. 2. de Orat. 136

P. Nigidio vni omnium doctissimo, &c. ne benignè quidem polliceri possum. Figulo, lib. 4. 13. 10. a

Tanquam vnum aliquem portum tutum & clausum teneri, de Prouinciis Consul. 24. a

Vnum alterum mensem, propè annum. 7. Verr. 61. a

Vnum Clitarchum, neque præterea quenquam. 1. de Legib. 6

De amicitia omnes ad vnum idem sentiunt. de Amic. 112. b

Vnum & centesimum capit. 8. famil. 20. in epist. Cæli.

Vnum quasi comperendinatus, medium diem fuisse. de Cl. Oratorib. 172. b

Cum te vnum ex omnibus ad dicendum maximè aptum cognossem. de Orat. 93. b

Confugere ad vnum aliquem virtute præstantem. Officiorum, lib. 2. 58. a

Vnum in locum cogi, vnum sub aspectum subiici. 1. de Inuentione, 109. a

Cum multa causæ conuenisse vnum in locum videtur. pro Sexto Rosc. 28. b

Dicæarchum mehercule, aut Aristoxenum diceret accersi, non vnum omnium loquacissimum, & minimè aptum ad docendum. ad Att. lib. 8. 148. 3. a

Sed sit ingenio diuino, quem vnum ex physicis potissimum probabit: nec plus vno poterit. 1. Acad. 108

Quæ duas cernebat vias, vnam virtutis, alteram voluptatis. in Offic. a

In tuis summis laudibus excipiam vnam iracundiam. ad Qu. fratrem, 297. b

Sed vnam rem vereor, ne non probes. in Ant. 167. b

Neque vnum eius, nec paruum, sed multa magna delicta. 10. ad Attic. 10

Ego eam sententiam dixi, cui sunt assensi ad vnum. ep. 153. b

Vnum tamen hoc cogitent, se, &c. pro Quint. 13. b

Colligere & conferre omnia in vnum. ad Heren. lib. 4. 214. a

Compellere aliquos dispersos in vnum locum. de Inuentione, 42. b

Conducere multa in vnum. de Inuent. 56. b

Militibus veteranis in vnum conductis. ad Octau. 330. b

Si omnes Iurisconsulti in vnum conferantur, cum Seru. Sulpitio non sunt comparandi. in Ant. 223. b

Fibrenus rapidè dilapsus, citò in vnum conuulit. de Leg. 170. b

Si hoc genus in vnum redigatur. in Ant. 196. b

Vnum illud dico, si propter, &c. pro Quint. 12. b

Alterius animum cum suo commiscere, & efficere penè vnum ex duobus. de Amic. 69. a

Omnia quæ supra & subter sunt, vnum esse, & vna vi, atque vna consensione naturæ constricta esse. de Orat. 144. b

Physici, qui omne quod esset, vnum esse dixerunt. de Diuinatione, 115. b

Nobis non vnum aliquod proposuimus exemplum. de Inuentione, 62. b

In hac causa, omnes sentiunt vnum atque idem. in Cat. 121. b

Vnum pro vniuersis subire atque excipere pericula. de Prouinciis Consul. 73. b

Filius, quem tantum vnum ex multis fortuna mihi reliquum esse voluit. pro Cluent. 22. b

Vno atque eodem igni consumptus. ad Octau. 47

Quid enim est tantum in vno aut altero die? ad Atticum, lib. 7. 128. 2. a

Vno & vigesimo die. 14. famil. 14

Quis à signo Vertumni in Circum maximum venit, quin is vno quoque gradu de auaritia tua commoneretur? 3. Verrinarum, 110. a

Vitia quæ sint in aliquo iudice vno vel pluribus. de Or. 137. b

Deinde dixit, se gladio percussus esse ab vno de illis, ne indicaret. pro Mil. 114. b

Quanquam quicum loquor: cum vno fortissimo viro, qui posteaquam, &c. ad Cassium, lib. 15. 16. 7. a

In quacunque vna, &c. & nullave vna, &c. de Cl. Orat. 184. b

Vna voce Senatus frequens retinendum me in vrbe censuit. ad Atticum, lib. 1. 14. 3. a

O suaues epistolas tuas vno tempore mihi datas duas! ad Atticum, lib. 2. 27. 1. a

Vno tempore duas res audire. pro Cluent. 23. b

Quæ conuenit vno tempore vndique comitorum, iudiciorum, censendique causa. 2. Verr. 32. a

Si tantulum offensum, titubatumque sit, vt ea quæ singulatum ac diu collecta sunt, vno tempore vniuersa perdamus. 1. Verrinarum, 40. a

Duplices loci, vni, &c. alteri, &c. Orat. 208. b

Vna decumæ. in Verr. 199. b

Vna tabulæ proferantur. pro Font. 276. b

Vnas literas afferre. 16. famil. 1

Vnas literas dedi. 8. ad Att. 4

Adsunt Lacedæmonii, &c. qui soli toto orbe terrarum septingentos iam annos amplius vnus moribus, & nunquam mutatis legibus viuunt. pro Flacco, 49. a

Ab vnus hostium captis bellum geri. pro Lege Manil. 5. a

Adductus sum tuis & vnus & alteris literis. ad Atticum, lib. 14. 39. & lib. 13. 42

Non vnus literis, sed pluribus. 1. ad Qu. frat. 1

Tuus amor in me sperare me cogit, &c. præsertim cum ego pro his vnus petam, habeam autem qui simili causa laborent, complures necessarios. ad Cluuium, lib. 13. 8. 9. a

Se non vnus mœnibus circumdatum agnoscat. 1. de Legib. 47

Vnusquisque.

Mouetur eo timore quo vnusquisque nostrum, quum in eum locum productus est: pro Font. 15. a

Vnusquisque vestrum. pro S. Rosc. 26. b

Qui singulas vnus cuiusque domos, & hoc vniuersum Reipublicæ domicilium delere conati sunt. in Catil. 121. b

Sentit domus vnus cuiusque. de Nat. d. 73. & de Orat. 23. b

Vnius cuiusque indulgentiam testarer in suos. pro Syl. 179. b

Eandem esse utilitatem vnus cuiusque & singulorum. Officiorum, 57. b

Ergo vnum debet esse omnibus propositum, vt eadem sit utilitas vnus cuiusque & vniuersorum, &c. 3. Offic. 33. a

Sigillatim vnus cuique calamitati fore se denuntiabat. 6. Verrinarum, 67. a

Sigillatim vnum quemque appellare. in Verr. 217. b

Et vnum quemque nostrum, eius mundi esse partem. de Finibus, 103. b

Ponite ante oculos vnum quemque regum, &c. Parad. 117. b

Itaque Iudices, hi qui hospites ad ea, quæ visenda sunt, ducere solent, & vnum quidque ostendere, quos illi mystagogos vocant, conuersam iam habent demonstrationem suam. 6. Verrinarum, 116. a

Vtrumque ad vnum quodque. ad Heren. 32. b

Neque omnia dicam, & leuiter vnum quodque tangam. pro Sexto Rosc. 51. a

Mihi enim semper vna quæque de re, testis non solum semel, verum etiam breuiter interrogatus. pro Font. 10. a

Quid in vna quæque re verisimile est inuenire. Tuscul. q. 176. b

Propriè de vno quoque dixit. de Orat. 113, & 141. b

Vnicus.

Si Q. Metellus illo tempore Consul fuisset vnicus. pro Pomperio, 206. b

Restat vt aut summa negligentia tibi obstitit, aut vnica liberalitas. pro Quint. 23. a

Vnica malitia, & vnica nequitia. ad Heren. 18. b

Elogium vnicum. de Senect. 90. b

Méque metuo, ne etiam in cæteris rebus honesto otio priuarum, quod erat vnicum solatium in malis. ad Seru. Sulpitium, lib. 4. 4. 13. a

Si egregiam pulchritudinem, aut vnicam turpitudinem eis attribuemus. ad Heren. 23. b

Et queramus, quæ tanta vitia fuerint in vnico filio. pro R. Amerino, 23. a

Vnicè.

Auus tuus qui amauit vnicè patriam. 3. in Catil. 55. a

Precilium tibi commendo vnicè. ad Cæsarem, lib. 13. 16. 1. a

Quos ego ambos vnicè diligo. epist. 64. & 5. de Finib. 5. a

Negare ei, quem vnicè diligerem, durum mihi admodum videbatur. in Orat. 1. a

Praefertim quum persuasum omnibus esset, mihi quæ maximè, à te nos vnicè diligi. ad Brut. lib. 11. 21. 8. a

Quosdam venisse dicebant, qui te vnicè laudarent. ad Qu. frat. lib. 2. 10. 9. a

Vnigena.

Vt hic mundus esset animati absoluto simillimus, hoc ipso, quod solus atque vnus esset: idcirco singularem deus hunc mundum atque vnigenam procreauit. de Vniuers. 16. a

Vniuersus.

Vniuersus & communis. pro Flacco, 153. b

Vniuersa defensio. pro Sest. 3

Tam restitues, si vnus seruulus, quam si familia deiecerit vniuersa. pro Cecinna, 43. a

Sin sit is, qui, &c. sed vniuersum flumen erumpat, qui illi sedes, & tanquam domicilia omnium argumentorum monstret. 2. de Orat. 89. a

In vniuersa naturæ animo atque mente positam esse vim diuinam ait Chrysippus. 1. de Nat. deor. 29

Est tuæ contumacia, arrogantia, vitæque vniuersæ vox. pro Rosc. Comædo, 26. a

Fac huius odii tanti ac tam vniuersi periculum, si audes. in Pisonem, 51

Vniuersi species. 2. de Nat. deor. 73

Vniuersi generis humani societas. Offic. 10. b

Perpetui iuris & vniuersi generis quæstio. de Orat. 121. b

Complectenda in hac disputatione tota causa vniuersi iuris est, ac legum, vt, &c. de Legib. 159. b

Nec verò vniuerso generi hominum solum, sed etiam singulis à diis immortalibus consuli solet. de Nat. d. 59. b

Non facile exhauriri posse tibi dolorem vniuersum puto. epistol. 72. b

Imagine ingentes, tantæque, vt vniuersum mundum complectantur. de Nat. deor. 25. b. & Tuscul. quæst. 162. b. & de Legibus, 160. b

Quæ in multitudine cum contentione habetur oratio, ea sæpe vniuersam excitat gloriam. Offic. 43. b

Vniuersam naturam nulla res potest impedire. de Natura deorum, lib. 2. 25

Reuocari ad genus, & ad naturam vniuersam, reuolui ad communes rerum & generum summas, referri ad vniuersi generis disputationem. de Vniuers. 121. b

Contra naturam vniuersam nihil est contendendum. 1. Officiorum, 155. a

Tibi permitto respondere, ne mihi malis de singulis rebus quærenti, &c. an vniuersam audire orationem meam. de Nat. deor. 60. b. Id est, perpetuam.

Nisi eam præterea didicisset artem, quæ doceret rem vniuersam tribuere in partes. de Cl. Orat. 78. a

Non incommodum videtur, quandam syluam, atque materiam vniuersam antè permittam, & confusam exponere omnium argumentationum. 1. de Inuent. 50. a

Definire vniuersam & propriam vim oratoris. 1. de Or. 33. a

Nihil est denique in natura rerum omnium, quod se vniuersum profundat, & quod totum repente euolet. de Oratore, 138. b

Idemque etiam quum res postulabit, genus vniuersum in species certas, vt nulla neque prætermittatur, neque redundet, partietur & diuidet. in Orat. 63. a

Singula persequi nõ est necesse: vniuersum studium meum & beneuolentiam ad te defero. ad Trebrianum, li. 6. 10. 7. a

In hac confusa atque vniuersa defensione. pro Sest. 3. b

Laus est interdum in aliqua parte dicendi, in vniuersa eloquentia laudem non habet. de Cl. Orat. 24. a

E</

Siue in singulis, siue in vniuerso genere cernatur. de Vniuersitate. 196. b

Ancipites disputationes, in quibus de vniuerso genere in vtranque partem differi copiose solet. de Orat. 152. b

Vel separatim dicere solemus de genere vniuerso, vel definitur de singulis temporibus, hominibus, causis. de Oratore, lib. 2. 64. a

Omne cælum, totamque cum vniuerso mari terram mente complexum. 2. de Finib. 178. a

Quæ si singula vos fortè non mouent, vniuersa certè tamen inter se connexa atque coniuncta mouere debebunt. 2. de Nat. deor. 244. a

Ergo vnum debet esse omnibus propositum, vt eadem sit vtilitas vniuersi cuius & vniuersorum, & c. 3. Offic. 33. a

Maria omnia tum vniuersa, tum in singulis oris omnes finis atque portus. pro Pomp. 10. b

Si illud elogium pro lege palam vniuersis recitarem. in Sallust. 274. b

Quos ego vniuersos adhiberi liberaliter, optimum quæque hospitio amicitiaque coniungi dico oportere. ad Quint. frat. lib. 1. 12

Vniuersas familias euertere. 1. de Finib. 69. a

Communis rerum natura, vniuersa atque omnia continens. 1. de Nat. deor. 57. a

Quis possit vestra in nos vniuersa promerita, non dicam complecti orando, sed percensere numerando. Post redit. in Senatu, 204. b

Si tantulum offensum titubatumque sit, vt ea quæ singulatum ac diu collecta sunt, vno tempore vniuersa perdamus. 2. Verrinarum, 40. a

Dii separatim ab vniuersis singulos diligunt. de Natur. deorum, 59. b

Cum à summis, mediis, infimis, cum denique ab vniuersis hoc idem fit. in Ant. 160. b

Audierat ex illo se à me bis salutem accepisse, separatim semel, iterum cum vniuersis. pro Domo sua, 103. a

Non mihi minus operis videtur de vniuersis generibus rerum, quam de causis singulorum dicere. de Orat. 115. b

Hæc loquor de vniuersis. Nihil excipit, de quo non profiteatur. quid enim esse potest extra vniuersa? Academic. quæst. lib. 4. 130. a

Ex illis rebus vniuersis eloquentia constat, quibus in singulis elaborare permagnam est. de Orat. 86. b

Omnia autem bona possessa non esse constitui, quod bonorum possessio spectetur non in aliqua parte, sed in vniuersis quæ teneri ac possideri possint. pro Quint. 60. a

Excipere vnum pro vniuersis de Prou. Conf. 18. a

Vniuersæ.

Nec tam irruptio pertimescenda, quæ, & c. quam vniuersæ interitus. Att. 123. b

In Cumano quum essem, venit ad me noster Hortensius, cui deposcenti mea madata, cætera vniuersæ mandauit. ad Atticum, lib. 5. 89. 1. a

Quid ego de cæteris ciuium Romanorum suppliciis sigillatim potius, quam generatim atque vniuersæ loquar? 7. Verrinarum, 111. a

Vniuersalis.

Vniuersalis causa. ad Heren. 50. b

Nam in huiusmodi rationibus non vniuersali, neque absoluta, sed extenuata ratione expositio confirmatur. ad Herennium, 13. b. aliter, in uerba.

Vniuersitas.

Vniuersitas rerum, qua omnia continentur. de Nat. d. 10. b

Quod si vniuersitatis corpus planum & æquabile explicaretur, & c. de Vniuers. 18. a

Singulos adiunxit ad singula, atque ita quasi in cursum vniuersitatis imposuit. de Vniuers. 60. a

Atque illum quidem quasi parentem huius vniuersitatis inuenire difficile: & quum iam inuenis, indicare in vulgus, nefas. de Vniuers. 6. a

Vniuersitati rerum Democritus censet inesse imagines diuinitate præditas. 1. de Nat. d. 84

Licet enim contrahere vniuersitatem generis humani, eam-

que gradatim ad pauciores, postremo deducere ad singulos. 2. de Nat. deor. 243. a

De vniuersitate habita ratio. de Vniuers. 65

Vniuersi modi.

Materia semper est vniuersi modi, sui que similis, & eiusdem naturæ. Att. 140. b. de Vniuers. 28. a

Principes sunt vniuersi modi, & simplices. 4. Acad. 39. a

Noli enim putare tolerabiles horum infanias, nec vniuersi modi fore. ad Att. lib. 9. 175. 7. a

Vocabulum, Vocalis, Vociferor, Vociferatio, Vocitor, Voco, Vide Vox.

Voconius.

Voconia lex te videlicet delectabat, imitatus es illi ipsum C. Voconium, qui lege sua hæreditatem ademit nulli, neque virgini, neque mulieri. fanxit in posterum, qui post eos Censores census esset, nequis hæredem virginem, neve mulierem faceret. In lege Voconia non est, fecit, fecerit: neque in vlla præteritum tempus reprehenditur, nisi eius rei quæ sua sponte scelerata ac nefaria est: vt, etiam si lex non esset, magnopere vitanda fuerit. 3. Verr. 75

Tulit Q. Voconius de mulierum hæreditatibus. pro Corn. Balbo, 15

Iubet lex ea, qua lege hæc quæstio constituta est, iudicè quæstionis, hoc est, Q. Voconium, cum iis iudicibus, qui ei obuenerint (vos appellat iudices) quærere de veneno: in quæ quærere infinitum est. Quicumque fecerit, vendiderit, emerit, habuerit, dederit. pro Cluent. 118

Voconia leges. 3. Philipp. 134

Vocontii, populi. epist. 157. b

Volaterra, vrbs. pro S. Rosc. 21. b

Volaterranus.

Is habet in Volaterrano possessionem, quum in eam tanquam è naufragio reliquias contulisset. 13. fam. 9

Volaterrani. in Verr. 287. b. epist. 203. b. & Att. 18. b

Quum venissent ad vada Volaterrana, quæ nominantur, vident per familiarem Næuii. pro Quint. 12

Cum municipibus Volaterranis mihi summa necessitudo est: magno enim meo beneficio affecti, cumulatissimè mihi gratiam retulerunt: nam nec in honoribus meis, nec in laboribus vnquam defuerunt: deinde quod summo studio populi Romani à me in Consulatu meo defensi sunt. quum enim Tribuni pleb. legem iniquissimam de eorum agris promulgassent, facile s. p. q. r. persuasi, vt eos ciues, quibus fortuna pepercisset, saluos esse vellent. 13. fam. 6

Volaticus, Vide Volo, as.

Volcatius.

Vidit hominem sibi maximè coniunctum, egregium virum L. Volcatium. pro Planc. 41

Ea res à Volcatio, qui Romæ ius dicit, reiecta in Galliam est. 13. fam. 17. & 8. ad Att. 2

Itaque quum omnes ante me rogati gratias Cæsari egissent, præter Volcatium (is enim, si eo loco esset, negauit se facturum fuisse) ego rogatus mutavi consilium. 4. fam. 12

Nec mihi concederet, vt imitarer Volcatium, aut Seruium, quibus tu es contentus. 7. ad Att. 15

Volites, Vide Veles, Velitis.

Volitinius.

Volitinia tribus. pro Planc. 31

Volitinienfes, populi. pro Planc. 267. b

Volo, volas.

Nanque est ales auis lato sub regmine cæli Quæ volat, & serpens geminis fecat acra pennis. in Arato, 5. a

Volo, pro Proprio, metaphoricè.

Volat ætas. Tuscul. quæst. lib. 1. 62

Tu autem fac vt mihi tuæ literæ volent obuiæ. ad Atticum, lib. 6. 115. 4. a

Dubitauit nostrum nemo, quia Cæsar itinera repressisset: volare dicitur. 10. ad Att. 29

Literæ Capuam ad Pompeium volare dicebantur. ad Attic. lib. 2. 34. 5. a

Quem nisi in via caducæ hæreditates retardassent, volasse eum, non iter fecisse diceres. 10. Philipp. 276. a

Volito.

Nemo me lachrymis decoret, nec funera fletu

Faxit. cur: volito viuui per ora virum. 1. Tuscul. 53. a

Volitat, furit, nihil habet certi. 2. ad Att. 56

Volitat enim ante oculos istorum Iubæ regis filius adolescens, non minus bene nummatus, quam bene capillatus. 2. de Lege Agr. 62. a

In hac igitur immensitate latitudinum, longitudinum, altitudinum, infinita vis innumerabilium volitat atomorum. 1. de Nat. deor. 75. a

Nunc verò non insultabo vehementius, nec volitabo in hoc insolentius. pro Flacco, 30. a

Itaque quum tu florens ac potens per medium forum popularis volitares, & c. pro Domo sua, 39. a

Vt volitaretis interea per gentes, per regna omnia cum imperio summo, cum iudicio infinito, cum omni pecunia. 2. de Lege Agr. 96

Animi nostri forisibus negotiis atque vrbano opere defessi, gestiunt, ac volitare cupiunt, vacui cura atque labore. 2. de Oratore, 14. a

Nunquam ego à diis immortalibus optabo Quirites, inuidiæ meæ leuadæ causa, vt L. Catilinam ducere exercitum hostium, atque in armis volitare audiat. 2. in Catil. 36. a

Volitare in foro, hære in iure. de Orat. 99. b

Volitare & vagari toto foro. de Oratore, 118. b. & ad Herennium, 36. b

Sic enim se res habet, vt quemadmodum volucres, & c. leuandi laboris sui causa passim ac liberè solutas opere volitare: sic, & c. 2. de Orat. 14. a

Volitare per gentes, & per regna, & c. contra Rull. 36. b

Volitans.

Valebis apud hominem volitantè gloriæ cupiditate, vir moderatus & constans, apud indoctum eruditus, apud generum focer. in Pis. 47. a

Bestiæ volitantes in ardentibus fornacibus. 1. de Nat. d. 73

Cum ferro & facibus homines tota vrbe volitantes, magistratum tecta oppugnata, & c. Post red. in Senat. 5. a

Volatus.

Aquilæ admonitus volatu. 1. de Diuin. 51. a

Cum pulli pinnulis vti possunt, tum volatus eorum matres prosequuntur. 2. de Nat. deor. 98

Idemque & volatus alitum sustinet, & spiritus ductus alit & sustentat animantes. 2. de Nat. deor. 146. a. de aere.

Cilicium autem & Pisidarum gens, & his finitima Pamphylia, quibus nationibus præsumus ipsi, volatibus auium, cantibusque certissimis signis, declarari res futuras putant. 1. de Diuin. 4. a

Volaticus.

O Academiam volaticam, & sui similem, modò huc, modò illuc? ad Att. lib. 13. 282. 6. a

Illius furætes ac volaticos impetus in seipos posse conuertiri. de Arusp. respons. 43. a

Volatilis.

Præterea vescimur bestiis & terrenis, & aquatilibus, & volatilibus, partim capiendo, partim alendo. de Natura deorum, lib. 2. 226. a

Volo, vis.

Rhodum volo pueroium causa. ad Att. lib. 6. 118. 2. a

Volo aliquid, Romam vel in Sardiniam. 2. ad Qu. frat. 4

Cuspicio quod operam dedisti, mihi gratum est: valde enim eius causa volo. ad Tironem, lib. 16. 17. 4. a

Fit obuiâ casu ei multitudini C. Curio, quem ego hominem honoris potius, quam contumeliæ causa nominatū volo. 2. Verrinarum, 12. a

Sed planè volo his magistratibus, quorum voluntatem in supplicatione sum expertus. Att. 96. b

Volo vt mihi respondeas, & c. in Vat. 35. b

Antonio quam iam est, volo peius esse. Att. 239. b

Eandem rem tibi volo bene & feliciter euenire. ad Cornificium, lib. 12. 19. 2. a

Maxima sum lætitia affectus, cum audiui Consulè te factum esse, eumque honorem deos tibi fortunare volo. ad Marcellum, lib. 15. 8. 1. a

Volo omnes de me bene sperare. epist. 148. & 190. b

His omnibus, qui istius iniurias norunt, hoc est populo Romæ vniuerso, me vehementer excusatum volo. 3. Verr. 72. a

Quamobrem ea te cura liberatum volo. Qu. frat. lib. 3. 17. 10. a

Quem locum volo tibi esse notum. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. a

Si ita vis. ad Brutum, 37. per parenthesis. pro, si tibi ita libet loqui.

Si quid nostra causa vis. epist. 70. b

Quatuor enim naturas, ex quo omnia constare censet, diuinas esse vult. 1. de Nat. deor. 43. a

Quicquid vult, valde vult. 14. ad Att. 1

Quid sibi iste vult? pro Dom. 219. b

Accedit eò, quod Varro Murena magnopere eius causa vult omnia. ad Sulpitium, lib. 13. 23. 2. a

Id enim volumus, id cõtendimus, vt officii fructus sit ipsum officium. 2. de Finib. 116. a

Quid dico volumus? imò verò cogimur. 4. ad Att. 32

Confido te iam, vt volumus, valere. 6. ad Att. 48

Quid vultis amplius? 5. Verr. 103. a

Volunt hunc per vos. pro Font. 4

Quid sibi equestres statux volunt propter ædem Vulcani? Verrem, a

Per eos qui nostra causa volunt, valentque apud illum, diligentissimè contendas opus est. ad Att. lib. 11. 216. 1. a

Vt intelligant, qui debent causa tua referenda gratiæ, & qui volunt, obligandi tui tempus sibi aliud nullum fore. de Petit. Consul. 205. b

Nulla est sedes quò concurrant ii, qui Remp. defensam volunt. Att. 120. b

Volebam autem, vel cupiebam potius. 10. ad Att. 50

Nos autem in Formiano morabamur, quò citius audiremus: deinde Arpinum volebamus. ad Att. lib. 9. 170. 3. a

Quid igitur voluit sibi, qui illa mutauerit? 4. de Finib. 46

Volam illum scire ex te, me id fecisse, & c. Att. 39. b

Quum omnia mea velles mihi successa, tum etiam tua. ad Tironem, lib. 16. 21. 6. a

Ita me hercule attendi, nec satis intellexi, quid sibi lex, aut quid verba ista vellent. 3. de Legib. 48. a

Velim pateant mihi tui libri. 4. ad Att. 33

Sin autem es *φιλανθρως*, illud non pericies: quominus tua causa velim, hoc assequere, & c. epist. 36. b

Vt mihi velim nolim, sit certa quædam tuenda sententia. 1. de Nat. deor. 14

Rempque & vtilitatem sociorum, & c. per te quam maximè defensam & auctam velis. ad Crassipedem, lib. 13. 10. 6. a

Crassum Iunianum hominem mihi deditum per me deteruit: velit, nolit, scire difficile est. ad Qu. frat. lib. 3. 24. 6. a

Nihil est enim mali, nihil sceleris, quod illa non ab initio filio voluerit, optauerit, cogitauerit, effecerit. pro Cl. 149. a

Velle aliquid de Repub. 6. famil. 45

Velle alicuius causa. 11. ad Att. 17. & 9. famil. 22

Velle magnopere omnia alicuius causa. 13. fam. 40

Te ipsius causa vehementer omnia velle. epist. 224. & 132. b

Omnium causa, quos commendo, velle debeo. epist. 229. b

Quis est cui velle non liceat? 7. ad Atticum, 38. & 1. famil. 3. pro, bene velle.

At debeo pro ciuili parte Rempub. velle saluam. Matius ad Ciceronem, lib. 11. 28. 12. a

Volentes vobis pareant iure & lege. de Vniuers. 53

Voluntas.

Voluntas est, quæ quid cum ratione desiderat. Tuscul. quæstionum, lib. 4. 21. a

Voluntas abdita ac reclusa. de Petit. Consul. 29

Grata voluntas in parentes. pro Planc. 65. a

Liberalis voluntas gratificandi. 2. Offic. 75

Plura dixi, quam opinio tulerit, aut voluntas mea. pro Dom. sua, 219. b

Voluntas illius obstinatio, & in hac iracundia obfirmatio. 1. ad Atticum, 20

Mea perpetua atque constans voluntas in Rempub. 13. Philippicarum, 352. a

Voluntas popularis. de Petit. Consul. 11

Voluntas reliqua populi, cui libertas tabellæ relicta est, auctoritati aut gratiæ traditur. 3. de Legib. 34
 Solus enim tu ex omnibus, qui cum Bibulo sunt, certiorum me nunquam fecisti, quod valde Bibuli voluntas à me sine causa abhorreret. ad Caninium, lib. 2. 16. 11. a
 Voluntas civitatis soluta, virtus alligata. 2. ad Att. 43
 Voluntas Senatus pro auctoritate haberi debet, quum auctoritas impeditur metu. 11. fam. 13
 Voluntas, quam erga illum habes. epist. 210. b
 Mutuum in amicitia est, cum par voluntas accipitur & redditur. epist. 60. b
 Illic enim animi voluntas propensa comprobatur. in Antonium, 192. b
 Voluntas ipsa me deficit, quanquam animus est præsens. 1. ad Atticum, 56
 Nihil tam flexibile, quam voluntas erga nos sensusque civium. pro Mil. 32. a
 Tua erga me voluntas & studium. contra Rull. 66. b
 Voluntas tua mihi valde grata est. Att. 41. b
 In eum ferè est voluntas nostra propensior. 2. Offic. 101
 Voluntas mea de summa Reip. semper eadè fuit. ad Br. 10. b
 Longius quam voluntas fuit, digressus sum. in Verr. 184. b
 Si eius voluntas erit. 14. fam. 5
 Si nostra voluntas feret. pro Pomp. 17. b
 Signa, quibus voluntas à simulatione distingui posset. 8. ad Atticum, 23
 Quo voluntas mea expleri possit. ad Brut. 29. in epist. Bruti.
 Bonæ voluntatis professio fructuosissima. 10. fam. 15. in epist. Planci.
 Voluntas meæ causam (non enim dicam cupiditatis) exposui tibi superioribus literis. 15. fam. 27
 Timuissent, ne quæ mihi pars abs te voluntatis mutæ tribueretur. Metello, lib. 5. 2. 5. a
 Voluntas nostræ non esse causas externas & antecedentes. de Fato, 19
 Rectæ voluntatis conscientia, maxima rerum incommodarum consolatio. 6. fam. 12
 Voluntas tuæ sit testis annulus tuus. 1. ad Quint. frat. 9
 Hoc mihi voluntatis accidit, vt scriberem, &c. de Inuent. 62. b
 Voluntas idem habere. 13. fam. 37
 Voluntas iudiciû plus, quam sortis valere debet. 3. Verr. 28
 Voluntati alicuius obtemperare. 16. fam. 4
 Abiicere voluntatem discendi, simul cum spe perdiscendi. 2. de Orat. 77. a
 Voluntatem accipere & reddere. 5. fam. 3
 Voluntatem suam ad alicuius dignitatem aggregare. 1. fa. 37
 Voluntatem amare. 7. fam. 43
 Voluntatem in aliquem conferre. 13. fam. 32
 Non voluntatè mihi deesse, sed rem de qua scribam. Att. 11. 8
 Voluntatem suam alicui deferre. 13. fam. 34
 Voluntatem suam deferre ad aliquem. 6. fam. 58
 Habere voluntatem nocendi in iracundia. 2. de Orat. 166. a
 Quod si aut quantam voluntatem habent ad hunc opprimendum, aut quantam ad maledicendum licentiam, &c. pro Fonteio, 25. a
 Vt eam voluntatem, quam semper habuistis erga me, retineatis. contra Rull. 87. b. & 6. fam. 33
 Eos voluntatem semper eandem, libertatem non eandem semper habuisse. pro Sest. 59. a
 Voluntatem meam de illo bene interpretaris. 12. ad Att. 36
 Voluntatem putant Stoici in solo esse sapiente. Tusculan. quæst. lib. 4. 10
 Voluntatem eam, quam expectarant, præstiterunt. 1. fam. 32. pro, id studium.
 Voluntatem alicuius recuperare. 9. ad Atticum, 23. in epist. Cæsaris.
 Voluntatem alicuius erga alium recuperare. 1. ad Att. 19
 Voluntatem sociorum reuocatam ad studium imperii nostri. 15. fam. 25. in epist. M. Catonis.
 Diis ergo immortalibus ducibus hanc mentem Quirites, voluntatemque suscepi. 3. in Catil. 66. a
 Is eandem voluntatem suscepit erga illos, quam ego semper habuissem. in Verr. 233. b

Tenere voluntatem alicuius. 2. ad Att. 54
 Tribuere alicui voluntatem mutuam. epist. 59. b
 Vt ad eam voluntatem, quam tua sponte erga Cecinnum habebiturus es, tantus cumulus accedat. epist. 87. b
 Commutare vultum & sermonem ad sensum & voluntatem alicuius. de Petit. Consul. 211. b
 Petitorem verò necessaria est, cuius & frons & vultus, & sermo ad eorum, quoscuque conuenerit, sensum & voluntatem commutandus est. de Petit. Consul. 218. a
 Ad voluntatem illorum. 12. fam. 33. in epist. Lentuli.
 Ad voluntatem rei alicuius agenda incumbere. 1. ad Att. 62
 Ad voluntatem loqui. pro Quint. 17. b
 Qui se contra huius voluntatem aiebat posse. Att. 136. b
 Nihil præter voluntatem, ad remunerandum mihi suppetat. 15. fam. 35
 Voluntate, ne dicam libidine. 9. fam. 36
 Tum etiam maiore pop. Rom. ad communes fortunas conseruandas voluntate. in Catil. 121. b
 Voluntate repentina. 5. fam. 19
 Secunda voluntate hominum. 15. fam. 48. in epist. Cassii.
 Et quonam modo possem voluntate eius nullam Reipu. partem attingere? Att. 141. b
 Voluntate ita &c. &c. 1. ad Att. 32
 Sua voluntate, nulla vi coactus. 2. de Finib. 105. a
 Ex quibus si vnum aliquod in te cognoueris, ego iam tibi ipse istuc, quod expetis, mea voluntate concedam. 1. Verrinarum, 15. a
 Quum iis, qui similem iniuriam acceperant, amissis omnibus fortunis, reditus tamè in patriam voluntate omnium cõcedi videretur, adiutor incolumitatis fui. ad Valerium, lib. 13. 5. 4. a
 Voluntate cõiungere difficile est, quæ utilitate diuersa sunt. 1. ad Qu. frat. 27
 Sed tu, vt dignum est tua erga me & erga philosophiam voluntate ab adolescentia suscepta, fac vt Metrodori tueare liberor. 2. de Finib. 154. a
 Qua L. frater meus summa illorum voluntate diuertit. 6. Verrinarum, 21. a
 Esse bona voluntate erga aliquem. epist. 25. b
 Voluntate tua id per me facere nunc liceat. 14. ad Att. 22. in epist. Attici.
 Voluntate ipsius facere posse. 10. ad Att. 30. Id est, libente eo, eo non inuito: vulgò, cum bona eius gratia.
 Æquius autem erat id voluntate fieri. 1. Offic. 43
 Voluntate benefica mouetur beneuolentia, etiam si res fortè non suppetit. 2. Offic. 44
 Voluntate mutatus. 5. fam. 62
 Nihil obscurius voluntate hominum. pro Mur. 34. a
 Quum tanto studio C. Rabirius totius Apuliæ, singulari voluntate Capaniæ vicininitatis ornetur. pro Rab. perd. reo, 5. a
 Cum Græcus testis processit ea voluntate vt læderet. pro Flacco, 148. b
 Aliqui impetu quodam mentis & voluntate similes. de Oratore, 148. b
 Voluntate valere apud aliquem. 1. de Orat. 3
 Voluntate an metu necesse sit iis vti, vereor. 2. ad Att. 46
 Omnia prouisa, parata, &c. cum summa ad communes fortunas conseruandas voluntate. 4. in Catil. 86. a
 Vix tamen ei de mea voluntate concessum est. Att. 55. b
 De voluntate tua vt similibus, vel studio potius & cupiditate non dubito. Att. 194. b
 De voluntate harum legionum dubitamus. 8. ad Att. 49. in epist. Cn. Pompeii.
 Significat valde te sibi gratum fecisse, quod de sua voluntate erga Cæsarem humanissimè diligentissimèque locutus es. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 26. a
 Illud accidit præter optatum meum, sed valde ex voluntate. in Pisonem, 36. a
 Ex sua voluntate facere. contra Rull. 77. b
 Hoc mihi velim credas, siquid fecerim hoc ipso in bello minus ex Cæsaris voluntate, quod intellexerim scire ipsum Cæsarem, me inuitissimum fecisse. Planco, lib. 13. 30. 17. a
 In eadem sum voluntate. Att. 178. b

In voluntate hæc fuerunt. 9. fam. 9. Id est, non coacta, nec necessaria.
 Erras, si Senatam hæc probare putas, populum autem esse in alia voluntate. contra Rul. 65. b
 M. Cicerò defendit alium in ea voluntate non fuisse, in qua ipse fuit. pro Ligario, 4
 Pro animi mei voluntate. 5. fam. 60
 Voluntates reliquorum alliciedæ. 10. fam. 16. in epist. Planci.
 Voluntates hominum flexibiles. 2. fam. 12
 Voluntates iustæ, & officio incensæ. 6. fam. 22
 Vt minus iustæ amicorum voluntates adiuuandæ sint. Lælio, 54
 Occultæ hominum voluntates, multiplicisque naturæ. ad Brutum, 1. 3. a
 Voluntatum atque appetitionum nostrarum non esse causas naturales & antecedentes. Fat. 7
 Magna est comitiis Consularibus repentina voluntatum inclinatio, præsertim cum, &c. pro Mur. 136. b
 Voluntatum propria sunt testimonia. Partit. 27
 Pompeii voluntatibus omnes ciues assenserunt. pro Pompeio, 13. b
 Conglutinari voluntates nostras consuetudine. 11. fam. 42
 Defendere testamenta ac voluntates mortuorum. de Oratore, 106. b

Voluntarius.

Voluntarius amicus mulieris. pro Cecin. 10. a
 Casus voluntarius. 2. de Finib. 106. a
 Fuit aliquis fatalis casus, vt ita dicam, &c. nunc si quis, &c. erit voluntarius. in Ant. 209. b
 Inimicus voluntarius. 2. Philip. 29
 Nemo erat voluntarius laudator Præturæ tuæ. 6. in Verrem, 126. a
 Restat igitur vt motus astrorum sit voluntarius. de Natura deor. 34. b
 Est etiam Afinius quidam Senator voluntarius, lectus ipse à se. 13. Philipp. 366
 Quum mihi cum illo magna iam gratia esset, quod eius omnes grauissimas iniurias communis concordia causa voluntaria, quadam obliuione contriueram. Lentulo, libro 1. 9. 76. a
 Mors voluntaria. 3. de Finib. 94. a
 Aut consciscenda mors voluntaria. ad Marium, lib. 7. 3. 10. a
 Illa superior fuit oratio necessaria, hæc erit voluntaria. pro Rosc. Com. 8. a
 Societas voluntaria. pro Quint. 51. a
 Nam hoc ipsum ita iustum est, si est voluntarium. Offic. 6. b
 Maleficium voluntarium. 1. de Inuent. 114. a
 Voluntarium præsidium. 12. fam. 37. in epist. Lentuli.
 Voluntarium vulnus. pro Planc. 72
 Voluntario facinori nulla excusatio. 2. ad Heren. 87
 Vt sine vlla spe ad interitum ruerem voluntarium. pro Marcello, 8. a
 Esse quandam motum animi voluntarium. de Fat. 36. a
 Alter propter perpetuam in populari ratione leuitatè, morte voluntaria se à seueritate iudicium vindicauit. de Claris Oratoribus, 53. a. De Caio Carbone.
 Voluntaria quadam obliuione. epist. 15. b
 Multi ad te eunt voluntarii. ad Brut. 91. b
 Si tamen sunt voluntarii inimici, qui, &c. Antequam. 7. a
 Virtutes animi non voluntariæ. de Fin. lib. 5. 64. a
 Regum sociorum auxilia voluntaria comparare. ad Catonem, lib. 15. 4. 7. a
 Voluntarios de se nihil timere. pro Sest. 1
 Nam & perturbationes voluntarias esse putabat, opinionisque iudicio suscipi. Acad. q. lib. 1. 17

Volsci.

Volsci, antiqui Italiæ populi. Att. 144. b. & pro Cor. Bal. 61. b
 Nam bellum Volscorum illud grauissimum, cui Coriolanus exul interfuit, eodem ferè tempore, quo Perfarum bellum fuit. Brut. 20
 Volubilis, Vide Voluo.
 Volucer, vel Volucris.
 Aliud autem genus est non tam sententiis frequentatum,

quam verbis voluere atque incitatum. de Clar. Orat. 182. a
 Nihil est autem tam voluere, quam maledictum: nihil facilius emittitur, nihil citius excipitur, latius dissipatur. pro Plancio, 46. a
 O nuntium volucrem! pro Quint. 54. a
 O falsam spem, o volucrem fortunam! pro Syl. 67. a
 Bestiæ volucres, agrestes, natantes. de Amic. 111. b
 Astrorum volucres motus. de Diuin. 8. b
 Volucres angues ex vastitate Libyæ vento Africo inuehi in Ægyptum. de Nat. d. 21. b
 Natura bestias volucres cælo frui libero voluit. Tuscul. 235. b
 Volucres.
 At ille nescio qui, qui in scholis nominari solet, mille & octingenta stadia quod abesset videbat, quædam volucres longius. 4. Acad. 143. a
 Ibes auertit pestem ab Ægypto, cum volucres angues inuectas interficiunt atque consumunt. de Nat. d. 1. 72
 Volucrum lapsus. 2. de Nat. d. 73
 Hunc vbi tam teneros volucres, matremque peremit. 2. de Diuinat. 96. a
 Quemadmodum volucres videmus procreationis atque utilitatis suæ causa fingere & construere nidos. 2. de Oratore, 13. a

Volumen, Vide Voluo.

Voluntas, Vide Volo, vis.

Voluo.

Facile soluteque verbis voluere sententias. de Clar. Or. 153. a
 Illi qui voluntur stellarum cursus sempiterni. de Somnio Scipionis, 128. b
 Quo melius cadat aut voluatur oratio. Orat. 210. b
 Longissima est igitur complexio verborum, quæ volui vno spiritu potest. 3. de Orat. 100. a
 Turbinem versari, & cylindrum volui putes. de Fato, 149. b
 Voluendi enim sunt libri cum aliorum, tum in primis Catonis. de Clar. Orat. 165. a

Voluens.

Celeriter sanè verba voluens. de Clar. Orat. 132. a

Voluens.

Nam eorum animi qui se corporis voluptatibus deditere, &c. circum terram ipsam volutantur, nec hunc in locum nisi multis exagitari seculis reuertuntur. in Somn. Scip. 33. a
 Non denique in omni dedecore volutatus es: ad Heren. libro 4. 162. a
 Frater volutatus est ad pedes inimicorum. ad Heren. 31. b
 Quis vnquam nepos tam liberè est cum scortis, quam hic cum sororibus volutatus. de Arusp. resp. 55. a
 Quorum intemperantia expleta, in domesticis est germanitatis stupris volutatus. de Arusp. resp. 38. a
 Laborandum est, ne quam omnes in omni genere & scelèrum & flagitiorum voluentur, nostra nobiscum, aut inter nos cessatio vituperetur. ad Varronem, lib. 9. 3. 3. a
 Cum pueri tibi ad pedes volutarentur. ad Heren. 31. b
 Itaque nihil aliud studeat, nisi vt lutulentus sus cum quouis volutari. in Salust. 1. a

Volutatus.

Nam nos quidem quid facimus in Verre, quem in luto volutatum totius corporis vestigiis inuenimus. 6. Verr. 47. a
 Itaque ad Callisthenem & Philistum redeo, in quibus te video volutatum. ad Quint. frat. lib. 2. 15. 4. a
 In veteribus scriptis studiose & multum volutatus. 3. de Oratore, 23. a

Volutatio.

An verò tu parum putas inuestigatas esse à nobis labes imperii tui, stragelque prouinciæ: quas quidem nos non vestigiis odorantes ingressus tuos, sed totis volutationibus corporis, & cubilibus persecuti sumus. in Pis. 65. a

Volubilis.

Homo volubilis quadam præcipiti celeritate dicendi. pro Flacco, 38. a
 Canorus orator & volubilis. de Clar. Orat. 54. a
 Vide quam sit varia vitæ commutabilisque ratio, quam vaga, volubilisque fortuna. pro Mil. 51. a
 Appii volubilis, sed paulò feruidior, erat oratio. de Cl. 174. b
 QQQ.iiii.

Neque verò mundum ipsum animo & sensibus præditum, rotundum, ardentem, volubilem deum, portenta & miracula non differētium philosophorum, sed somniantium. 1. de Nat. d. 28. a

Celeriter verba conficere, vt vim volubilem orationis vociferatio consequi possit. ad Heren. 21. b

Deinde animum circumdedit corpore, & vestit extrinsecus, cæloque soliuo & volubili, & in orbem incitato complexus est. de Vniuers. 26. a

Volubilitas.

Fortunæ volubilitas. pro Planc. 272. b

Volubilitas linguæ. pro Plancio, 51. a

Ex vtraque re & mundi volubilitas, quæ nisi in globosa forma esse non posset, &c. 2. de Nat. 70. a

Verborum volubilitas inanis atque irridenda. 1. de Orat. 9. a

Vt igitur, inquit, qui protrufit cylindrum, dedit ei principium motionis, volubilitatem autem non dedit. de Fato, 63. a

Deus cælum ad volubilitatem rotundauit. de Vniuers. 44. a

Quomodo ergo id quod temerè fit, cæco casu & volubilitate fortunæ, præsentiri & prædici potest? 2. de Diuinat. 23. a

Volubilitas.

Sæpe etiam in amplificanda re, concessu omnium, funditur numerosè & volubilitate oratio. in Orat. 122. a

Volumen.

Volumen orationis. 11. ad Att. 12

Plenum volumen querelæ iniquissimæ. ad Appium, lib. 3. 17

Epistola ea quæ voluminis instar erat sæpe legenda. 10. ad Atticum, 7

Nunc, quoniam satis huius voluminis magnitudo creuit, commodius est in altero libro de cæteris rebus deinceps exponere, &c. ad Heren. lib. 1. 30. a

Quoniam duobus superioribus de morte & dolore dictum est, tertius dies disputationis hoc tertium volumen efficit. 3. Tusc. 11. a

Euolui volumen epistolarum tuarum. ad Att. lib. 9. 181. 7. a

Volumen aliud separatim expectant. 14. ad Att. 34

Veniat modò, explicet suum volumen illud, quod ei planè facere possum, Erucium consecrassisse. pro Rosc. Am. 61. a

Volumen proxiomorum habeo. 16. ad Att. 18

Tuis enim oraculis Chrysis totum volumen impleuit, partim falsis, vt ego opinor, partim casu veris, vt fit in oratione sæpissimè. 2. de Diuin. 172. a

Cuius rationis vim & utilitatem ex illo cælesti Epicuri de regula & iudicio volumine accepimus. de Nat. d. 10. b

De quibus volumina impleta sunt. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 78

Volumina selectarum epistolarum. 1. ad Quint. frat. 42

Audire Cæsarem, quom volumina iam confecerat. 270. p. 967. μάρτυρ. Pæto, lib. 9. 16. 10. a

Video quid agas: tuas quoque epistolas vis referam in volumina. 16. fam. 22

Voluminibus te lacesserem, non epistolis. 12. fam. 62

Omnia hæc nō multis literis aut voluminibus magnis continentur. de Orat. 101. b

Volumnius.

Tu mi Volumni, quom & instituisti, & mihi vides esse gratum, scribe ad me quom sæpissime de rebus vrbanis, de Repub. iucundus est mihi sermo literarum tuarum. 7. familiarium, 56

Nos enim planè mi suauissime Volumni, aut nihil sumus, aut nobis quidem ipsis displicemus, gregalibus illis, quibus te plaudente vigebamus, amissis. 7. fam. 57

Quod sine prænomine familiariter, vt debebas, ad me epistolam misisti, primùm addubitauit, num à Volumnio Senatore esset, quocum mihi est magnus vsus: &c. 7. fam. 55

Voluptas.

Voluptatis templum. de Nat. d. 2. 45

Voluptas.

Voluptas etsi est illecebra turpitudinis, tamen habet quiddam naturalis boni, lenitatis est enim & suauitatis: id enim vt suauitate delectans, sic ab errore mentis tanquam salutare aliquid adsciscitur. 1. de Legib. 23

Voluptas est iucundus motus in sensu. de Finib. lib. 2. 62

Omne autem id quo gaudemus, voluptas est: vt omne quo

offendimur, dolor. de Finib. lib. 1. 29

Voluptas est, quæ suauitate aliqua naturam ipsam mouet, & cum iucunditate quadam percipitur sensibus. de Finibus, 58. b

Veruntamen video quom suauiter voluptas sensibus nostris blandiatur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 129

In eo autem voluptas omnium Latine loquentium more ponitur, cum percipitur ea, quæ sensum aliquem moueat, iucunditas. de Finib. lib. 2. 11

Nihil tam inimicum menti, quom voluptas. Cat. 36

Aliud voluptas, effusum, lenè, tenerum, hilaratum ac remissum. 3. de Orat. 121

Voluptas amatoria. Tusc. q. lib. 4. 61

Voluptas duplex. Non enim hæc solam sequimur, quæ suauitate aliqua naturam ipsam mouet, & cum iucunditate quadam percipitur sensibus, sed maximam illam voluptatem habemus, quæ percipitur omni dolore detracto. lib. 1. de Finib. 29

Voluptas per se expetenda, Epicuro. de Finib. lib. 1. 24

Voluptas, bonorum finis, secundum Cyrenaicos & Epicurum. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 121

Voluptas gestiens, est præter modum elata lætitia, opinione præsentis magni alicuius boni. Tusc. q. lib. 3. 20, & 21

Humanissima voluptas. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 118

Voluptas imitatrix boni, malorum mater omnium, cuius blanditiis corrupta, quæ natura bona sunt, quia dulcedine hæc & scabie carent, non cernuntur satis. 1. de Leg. 36

Estne quæso sitienti in bibendo voluptas? de Finib. lib. 2. 14. a

Incredibilis voluptas. Pomp. lib. 5. 7. 1. a

Voluptas rationi inimica, impedit consilium, ac mentis perstringit oculos, nec habet vllum cum virtute commercium. Cat. 38

Voluptas maximè est inimica virtuti, bonique naturam fallaciter imitando adulterat. in Partit. 48

Voluptas infatibilis è cognoscendis rebus. de Fin. lib. 4. 10

Voluptas liquida & libera. de Finib. 1. 45

Voluptas quod maior est, eò magis mentem è sua sede & statu dimouet. Parad. 17

Quæ penitus in omni sensu implicata insidet imitatrix boni voluptas, malorum autem mater omnium. 1. de Legibus, 70. a

Mediocris voluptas. pro Plancio, 1. a

Voluptas mouens: contrarium, stans. de Finib. lib. 2. 28

Doloris omnis priuatio, rectè nominata est voluptas. 1. de Finib. 30

Quo dolore voluptas nulla paritur. 1. de Finib. 26

Nulla capitalior pestis, quom voluptas corporis, hominibus à natura data. Cat. 36

Voluptas obscœna. de Finib. lib. 2. 6

Libero tempore, cum soluta est nobis eligendi optio, quomque nihil impedit, quod minus id quod maximè placet, facere possumus, omnis voluptas assumenda est, omnis dolor depellendus. 1. de Finib. 26

Omnis voluptas honestati contraria est. Offic. lib. 3. 163

Voluptas vt decoris labes opprimenda. 1. de Leg. 46

Perpetua voluptas. ad Appium, lib. 3. 2. 6. a

Voluptas varia dici solet, cum percipitur ex multis dissimilibus rebus, dissimiliter efficientibus voluptates. de Finibus, lib. 2. 8

Voluptas corporis non satis digna hominis præstata. 1. Officiorum, 147

Voluptas lætitiæ. Post redit. ad Quirit. 1

Voluptas procreandi. de Finib. lib. 2. 34

Voluptatis illecebris delinitus, virtuti nuntium remisisti. 15. fam. 44

Voluptatis nomen inuidiosum, & infamiæ subiectum. de Finib. lib. 2. 9

In voluptatis regno virtus non potest consistere. de Sen. 37

In omni re doloris amotio successionem efficit voluptatis. 1. de Finib. 30

Verbo Voluptatis omnes qui vbique sunt, qui Latine sciunt, duas res subiiciunt, lætitiã in animo, commotionem suauem iucunditatis in corpore. de Finib. lib. 2. 10

Voluptati subiecta sunt, maleuolentia lætans malo alieno, delectatio, iactatio, & similia. Tusc. q. lib. 4. 13

Hæc enim ipsa mihi sunt voluptati, & erant illa Torquatis. de Finib. lib. 1. 19

Ea res mihi summæ voluptati fuit. Att. 39. b

Quod mihi de filia & de Crassipede gratularis, agnosco humanitatem tuam, speroque & opto, nobis hanc coniunctionem voluptati fore. Lentulo, lib. 1. 7. 36. a

Sed vt perspiciatis vnde omnis iste natus sit error voluptatem accusantium, dolorumque laudantium, totam rem aperiam. Nemo ipsam voluptatè, quia voluptas sit, aspernatur, aut odit, aut fugit: sed quia consequuntur magni dolores eos, qui ratione voluptatem sequi nesciunt. 1. de Finib. 25

Ad voluptatem omni impetu ferri. Offic. 1. 147

Aristippi est, ad voluptatè & dolorem quæ fugiamus, quæque sequamur, referri omnia. lib. 1. de Finib. 17

Ad voluptatem loqui, quod Græci μετὰ ἡδονῆν λέγουσιν. Læl. 77

Quod ipsa natura, vt ait Epicurus, adsciscat & reprobet, id est voluptatem & dolorem. lib. 1. de Finib. 17

Diuinè enim Plato escam malorum voluptatem appellat, quod ea videlicet homines capiantur vt hamo pisces. de Senectute, 40

Omne animal, simulatque natum sit, voluptatem appetere, eaque gaudere vt summo bono. lib. 1. de Finib. 23

Capiebam animo non mediocrem voluptatem, quod, &c. pro Planc. 256. b

Ex literis tuis cepi incredibilem voluptatem. 3. fam. 37

Itaque cepi voluptatem, tam ornatum virum fuisse in nostra Repub. de Clar. 177. b

Capere magnam & perpetuam voluptatem ex aliqua re. epist. 31. b

Voluptatem & honestatem fines esse Callipho censuit. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 121

Voluptatem seuerissimè contemnere. Offic. 1. 101

Voluptatem cum honestate Dinomachus & Callipho copulauit. Tusc. q. lib. 5. 62

Voluptatem, dolore detracto, non crescere ait Epicurus. Tusc. q. lib. 3. 41

Voluptatem definiunt Stoici, sublationem animi sine ratione, opinantis se magno bono frui. de Finib. lib. 2. 11

Nullam capitaliorem pestem, quom voluptatem corporis hominibus dicebat à natura datam, cuius voluptatis audæ libidines temerè & effrenatè ad potiùdum incitarentur. de Senect. 36. a

Voluptatem cum summum bonum diceret. lib. 1. de Fin. 22

Voluptatem propter nos, non propter eam, nosmetipsos diligimus. de Finib. lib. 5. 27

Voluptatem etiam & per se expetendam esse, & dolorem ipsum per se esse fugiendum. lib. 1. de Finib. 24

Voluptatem ipsam per se, quia voluptas sit, semper optandam expetendamque putat Epicurus. Tusc. q. lib. 5. 69

Voluptatem vnã virtus minimi facit. de Finib. lib. 2. 36

Omnis enim expectatio eius qui audit, & admiratio, & improuisi exitus, habent aliquam in audiendo voluptatem. Partit. 39

Ego voluptatem habui nimiam. epist. 22. b

Non placuit Epicuro medium esse quiddam inter dolorem & voluptatem. 1. de Finib. 30

Xerxes præmium proposuit, qui inuenisset nouam voluptatem. Tusc. q. lib. 5. 16

Quid percipit, & quid iudicat, quo aut petat, aut fugiat aliquid, præter voluptatem aut dolorem. lib. 1. de Finib. 24

Percipietis enim ex cognitione iuris illam lætitiã & voluptatem, quod, &c. de Orat. lib. 1. 97

Percipere voluptatem corporis ex aliqua re. 1. de Finib. 18

Vt labore & dolore magnam aliquam quærat voluptatem. lib. 1. de Finib. 25

Voluptatem hanc sentiunt esse omnes, quam sensus accipiens, iucunditate quadam perfunditur. de Finib. 65. b

Voluptatè immansissimus quisq; acerrimè sequitur. Part. 48

Tum intelliges, qui voluptatem maximè sequatur, eos minimè consequi. Tusc. q. lib. 5. 72

Qui voluptatem cum honestate coniunctam summum bonum statuunt, si inuidiosum nomen voluptatis fugiunt, sed in vicinitate versantur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 128

Summam voluptatem, inquit Epicurus, non dolere. Tusc. q. lib. 3. 41

Omnis priuatione doloris putat Epicurus terminari summam voluptatem, vt postea variari voluptas distinguique possit, augeri amplificarique non possit. 1. de Finib. 30

Nullam animi voluptatem vidistis, nisi profectam à corpore, & redeuntem ad corpus. de Nat. d. 1. 78

Omnes enim iucundum motum, quo sensus hærent, Græcè ἡδονῆν, Latine voluptatem vocant. 2. de Finib. 12. a

Recta & honesta quæ sint, ea facere ipsa per se lætitiã, id est voluptatem. lib. 1. de Finib. 19

Voluptate & molestia mixtus amor. de Vniuers. 55

Nam & voluptate capiuntur omnes: quæ etsi est illecebra turpitudinis, tamen habet quiddam simile naturalis boni: lenitate enim & suauitate delectat. 1. de Legib. 45. a

Incredibili, qua nunc fruor, lætitiæ voluptate caruissimè. Post redit. in Senatu, 198. b

Voluptate compleri. Academ. q. edit. 1. lib. 2. 118

Quid, quom fictas fabulas, è quibus vtilitas nulla duci potest, cum voluptate legimus? 5. de Finib. 94. a

Voluptate dominante, maximas virtutes iacere necesse est. de Finib. lib. 2. 95

Delectatur audiens multitudo, & ducitur oratione, & quasi voluptate quadam perfunditur. de Clar. Orat. 97. a

Voluptate nimia gestire. Offic. 1. 143

Voluptate, quasi mercede aliqua, ad officium impelli. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 130

In ea voluptate hunc accepi dolorem. 15. fam. 51

His rebus instructus, semper est in voluptate. 1. de Fin. 94. a

Dolere, & In voluptate esse, contraria. Academic. quæst. ed. 1. lib. 2. 22

Quis autem vel eum iure reprehenderit, qui in ea voluptate velit esse, qua nihil molestiæ consequatur, vel illum qui dolorem fugiat, quo voluptas nulla paritur? 1. de Fin. 26

Quisquis sentit, quemadmodum sit affectus, eum necesse est aut in voluptate esse, aut in dolore. 1. de Finib. 30

Voluptate sua omnia metiuntur Epicurei. 7. fam. 24

Voluptates & dolores animi nascuntur è corporis voluptatibus & doloribus. de Finib. 1. 43

Voluptates beluarum sunt. Læl. 19

Voluptates, blandissimæ dominæ, sæpe maiores partes animi à virtute detorquent. Offic. lib. 2. 52

Delicatæ voluptates Epicureorum. de Nat. d. 1. 79

Voluptates homine docto indignæ. Offic. 2. 3

Voluptates languidæ. Tusc. q. lib. 5. 13

Voluptates libidinosæ. de Finib. 1. 46

Voluptates obscœnæ. de Finib. lib. 2. 57. & Tuscul. quæst. libro 5. 68

Voluptates quæ auditu & cantibus percipiuntur. Tuscul. q. lib. 3. 36

Voluptates quæ ex formis percipiuntur oculis. Tusc. quæst. lib. 3. 36

Temporibus quibusdam, aut officiis debitis, aut rerum necessitatibus sæpe euenit, vt & voluptates repudiandæ sint, & molestiæ non reculandæ. 1. de Finib. 26

Voluptates sensum mouentes. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 5

Eos & accusamus, & iusto odio dignissimos ducimus, qui blanditiis præsentium voluptatum deliniti atque corrupti, quos dolores, quas molestias excepturi sint, occæcati cupiditate non prævident: similitque sunt in culpa qui officia deserunt mollitia animi, id est laborum & dolorum fuga. 1. de Finib. 26

Voluptatum contemptio. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 17

Omninoque hoc genus voluptatum (obscœnarum) optabile esse si non obstit, prodesse nunquam (tradunt Epicurei.) Tusc. q. lib. 5. 69

Voluptatum præteritarum memoria, & spe cõsequentium sapientem vitam refertam putat Epicurus. Tusc. q. lib. 3. 30

Detrahens eas voluptates, quæ sapere percipiuntur. Tuscul. quæst. lib. 3. 36

Voluptates obscœnas, faciles, communes, in medio fitas esse dicunt Epicurei. Tusc. q. lib. 5. 68

Voluptates obscœnas si natura requirant, non genere, aut loco, aut ordine: sed forma, ætate, figura metiendas putant Epicurei. Tusc. q. lib. 5. 68

Vt nõ modo nullam capiet, sed etiam prætereat omnes voluptates. lib. 1. de Finib. 19

A voluptatibus obscœnis abstinere minimè esse difficile asserunt Epicurei, si aut valetudo, aut officium, aut fama profuerit. Tusc. q. lib. 5. 68

A voluptatibus deseri. 4. ad Att. 29

Voluptatibus, quasi titillatio (Epicuri enim hoc verbum est) sensibus adhibetur. de Nat. d. 1. 79

Tu gubernacula Reip. petas fouèdis hominum sensibus, & delinendis animis, & adhibendis voluptatibus. pro Muræna, 142. b

Vt turpes sunt qui efferunt se lætitia, tum cum veneris voluptatibus fruuntur: sic flagitiosi, qui eas inflammato animo concupiscunt. Tusc. q. lib. 4. 57

Qui ita frui voluptatibus volunt, vt nulli propter eas dolores consequantur, & qui suum iudicium retinent, ne voluptate victi faciant id quod sentiunt, non esse faciendum, hi voluptatem maximam adipiscuntur prætermittenda voluptate. 1. de Finib. 37. & de Nat. d. 1. 59

Omnibus in rebus, voluptatibus maximis fastidium finitum est. de Orat. 152. b

Nec me angoribus dedidi, quibus essem confectus, nisi his restitiffem: nec rursus indignis homine docto voluptatibus. 2. Offic. 3. a

Priuaiffem se etiam videtur multis voluptatibus. lib. 1. de Finibus, 18

A sapiente tenetur delectus, vt aut reiciendis voluptatibus maiores alias cõsequatur, aut perferendis doloribus asperiores repellat. 1. de Finib. 27

Voluptarius, vel Voluptuarius.

Ego à te non postulo vt dolorẽ eisdem verbis afficias, quibus Epicurus voluptatem, homo, vt scis, voluptarius. 2. Tusc. q. 27. a

Quinetiam gustatus, qui est sensus ex omnibus maximè voluptarius, quique dulcedine præter ceteros sensus commouetur. 3. de Orat. 55. a

Disciplina voluptaria, delicata, mollis, quàm grauis, quàm continens, quàm seuera. 1. de Finib. 19

Ordiamur ab eo si placet, quem mollè, quem voluptarium dicimus. 5. Tusc. q. 127. a

Ægritudo, libido, formido: quanquam Stoici communi nomine corporis & animi *δολωδία* appellant, ego malo lætitiã appellare, quasi gestientis animi elationem voluptariam. 3. de Finib. 55. a

Atque hoc quidem etiam isti tui dicunt voluptarii Græci. in Pisonem, 32. a

Quinetiam ipsi voluptarii diuerticula quærant. de Finibus, lib. 5. 67

Tum ab Aristippo, quem illæ magis voluptariæ disputationes delectarant. 3. de Orat. 35. a

Homini voluptaria quærenti, non recta. 12. ad Att. 2

Sic suos sensus voluptuarios omnes incitauit. in Pis. 54

Voluptuarias enim possessiones nolet Silius. ad Atticum, libro 12. 244. 4. a

Volusienus.

Quàm non abesse ab huius iudicio vellem L. Volusienum, summo splendore hominẽ ac virtute præditum, vellem! pro Cluent. 156

Volusius.

Ista cohors quorum hominum est: Volusii aruspici, & Cornelii Medici, & horum canum, quos tribunal meum vides lambere. 5. Verr. 22

Voluto, Vide Voluo.

Vomer.

Vt aratrum circumduceres, cuius quidem vomere portam Capuã penè perstrinxisti. 2. Philip. 101. a

Vomicã.

Nec prodesse Phæreo Iasoni, is qui gladio vomica eius a-

peruit, quam sanare medici non poterat. 3. de Natura deorum, 99. a

Vomo.

Vomere, non dicere visus. 12. famil. 4

Nolim enim mihi fingere afotos, vt soletis, qui in mensam vomant, & qui de conuiuio auferantur. 2. de Finib. 39. a

Aliquod Lapitharum aut Centaurorum conuiuium ferebatur: in quo nemo potest dicere, vtrum iste plus biberit, an vomuerit, an effuderit. in Pis. 17. a

Quum, inquit, vomere post cœnam velle te dixiffes, in balneum te ducere cœperunt. pro Deiot. 13. a

Tantum vini in Hippia nuptiis exhauseras, vt tibi necesse esset in Pop. Rom. conspectu vomere postridie. 2. Philippicarum, 74. a

Cui ructare turpe esset, is vomens frustis esculentis vinum redolentibus, gremium suum & totum tribunal impleuit. 2. Philip. 74

Vomitur, impersonale.

Ab hora tertia bibebatur, ludebatur, vomebatur. 2. Philippicarum, 103. a

Vomitio.

Quid ea quæ nuper, id est paucis antè seculis medicorum ingenis reperta sunt, vomitione canes, purgante autem, &c. 2. de Nat. d. 189. a

Voro.

Animalia alia fugunt, alia vorant, alia mandunt. de Natura deorum, 50. b

Voro, per translationem.

Non hic voramus literas cum homine mirifico (ita me hercule sentio) Dionysio. ad Att. lib. 4. 8. 2. a

Vorago.

Gurges & vorago patrimonii. pro Sest. 25. b

Immensa aliqua vorago aut gurgis vitiorum. in Ver. 152. b

Habet secum L. fratrem, quem gurgitem: quam voraginem? in Ant. 232. b

Syrtim patrimonii, scopulum libetius dixerim: Charybdim bonorum, voraginem potius. 3. de Orat. 89. a

Quò tanquam in imam voraginem cœtus omnium vitiorum excesserat. in Salust. 11. a

Vos geminæ voragines scopulique Reip. in Pis. 88. b

Qui quum per agrum Leontinum iter faciens, equum ipse demississet in flumen, submersus equus voraginibus non exitit. 1. de Diuinat. 126. a

Vorax.

Quæ Charybdis tam vorax tot res tam citò absorbere potuiffet. 2. Philip. 76. a

Vorsura, Vide Versura in Verto.

Vortex, Vide Vertex in Verto.

Vos.

Vt iam omnium iudicio constitutũ esset, omnium vestrum bona prædam esse illius victoriæ. ad Att. lib. 11. 214. 3. a

Vestrum consensus, virtus, constantia. 5. Philip. 164

Vestrum frequentia. 4. Philip. 152

Nos autè dicimus ea nobis videri, quæ vosmetipsi nobilissimis philosophis placuisse conceditis. 4. Academ. 129. a

Consyderate cum vestris animis vosmetipsi, e quem putatis, &c. 5. Verr. 23. a

Quæ facitis, eiusmodi sint, vt ea dedita opera à vobis contra vosmetipsos facere videamini. pro Rosc. Amer. 63. a

Votum, Vide Voueo.

Voueo.

Quid optamus à diis immortalibus? quid vouemus? 1. de Nat. d. 169. a

Neque Herculi quisquam decumam vouit vnquam, si sapiens factus esset. 3. de Nat. d. 126. a

Nostri imperatores pro salute patriæ sua capita vouerunt. de Finib. lib. 5. 59

Nauæ vouerunt se Dianæ vitulum immolatuos. de Inuentione, 74. b

Ludi quos Salinator Senensi prælio vouerat. de Claris Oratoribus, 171. b

Marcellus duo templa dedicaturum se Romæ vouerat. in Verrem, 228. b

Quæ si stetiffet Respu. vouiffem, ea me, euerfa illa, vota dissoluere. 15. ad Att. 22

Quum propter paupertatem sues puer pasceret, vna ex his amiffa, vouiffes dicitur, si recuperasset, vnam se deo datum, quæ maxima esset in vinea. 1. de Diuinat. 59. a

Votus.

Ad earum templa sunt publicè vota & dedicata. 3. de Natur. deorum, 57. a. De Nymphis.

Votum.

Voti causa datur libera legatio. 2. ad Att. 44

Ego me maiore religione, quàm quisquam fuit vllius voti, obstrictum puto. Att. 201. b

Sed iam quasi voto quodam & promisso me teneri puto. ad Attic. lib. 12. 241. 10. a

Nocturna vota cupiditatum. in Verr. 265. b

Diligentia votorum satis in lege dicta est, ac voti sponsio, quo obligamur deo: pœna verò violatæ religionis iustam recusationem non habet. 2. de Legib. 66. a

Quinetiam nocturna sacrificia, quæ putat occultiora esse, sceleratæque eius preces & nefaria vota cognouimus. pro Cluentio, 153. a

Verres, qui Veneri ac Cupidini vota deberet, is Mineræ templum spoliare conatus est. in Verr. 228. b

Eorumque preces & vota de meo reditu exaudiens, Dyrriachium, quod erat in fide mea, petere contendi. pro Planicio, 79. a

Facere vota contra Remp. vel contra aliquem. in Cat. 108. b

Vota enim feceratis, vt in eos se potius mitteret, quàm in vestras possessiones. pro Mil. 57. a

+ Vota de illo ægroto faciebant. 8. ad Att. 59

Quotidie vota facimus, ne intercaletur. epist. 96. b

Dein subito vultu Milonis perterritus fugeret ad Tyberim, vos & omnes boni vota faceretis, vt, &c. pro Mil. 31. a

Nostri Imperatores maximis & periculosis bellis huic deæ vota fecerunt, eaque in ipso Pessinunte ad illam ipsam principem aram persoluerunt. de Aruspicio responfis, 250. b

Nemo est quin vota victoriæ suæ fecerit. 6. fam. 26. in epist. Cecinna.

Vereor ne nõ tam virtutis fiducia interdum nobis ad spem beatè viuèdi, quàm vota faciendã, videantur. Tusculana. quæst. 228. b

Antonius ea vota, quæ nunquam solueret, nuncupauit. in Antonium, 185. b

Nuncupare vota pro imperio, &c. in Verr. 242. b

Vota sanctè reddunt. 2. de Legib. 24

Vota diis soluere. Att. 243. b

Iidem etiam vota suscipi dicitis oportere, nempe singuli vouent. de Nat. d. 79. b

Si hæc mala fixa sunt, ego verò te quamprimum mea vota cupio videre. ad Terentiam, lib. 14. 4. 3. a

Nõne animaduertis ex tot tabellis pictis, quàm multi votis vim tempestatis effugerint, in portumque salui peruenierint? 3. de Nat. d. 128. a

Quicquid habuit virium, id in eorum libertatem contulit, quorum votis iudicauit se à morte reuocatum. 10. Philippicarum, 280. a

Æquum credo putauit, vitam quam Pop. Rom. votis retiniffet, pro libertate Pop. Romani in discrimen adducere. 7. Philip. 224. a

Deus nihil sentiens, nunquam nobis occurrit, neque in precibus, neque in optatis, neque in votis. de Nat. d. 9. b

Votiuus.

Ego me à Pompeio legari ita sum passus, vt nulla re impediret: &c. aut votiuam legationem susciperem propè omnium sanorum ac sacrorũ locorum. ad Att. lib. 4. 71. 10. a

Simulque cogites quid agendum nobis sit super legatione votiuã, quòd in his locis moueatur à multis, ne in Senatu Calendis adfirm. ad Att. lib. 14. 310. 4. a

Ludi votiu. 2. Verr. 19. a

Vox.

Verbum, vox, sonus. Orat. 212. b

Hæc vox, Cuius Romanus sum. in Verr. 170. b

Dulcis & clara vox. in Orat. 32. a

Vox flebilis. Tusc. q. lib. 2. 29

Furialis vox. de Arusp. resp. 35. a

Inflexa vox ad miserabilem sonum. 2. de Orat. 104. a

Vox inhumana & scelerata. de Finib. lib. 3. 51

Vox lamentabilis. Tusc. q. lib. 2. 28

Sine contentione vox, nec languês, nec canora. 1. Off. 185. a & de Clar. Orat. 126. a

Vox magnifica, & magno viro ac sapiente digna. Offic. 3. 1

Sunt enim certa vitia, quæ nemo est quin effugere cupiat, mollis vox vt muliebris, aut quasi extra modum absona atque absurda est. 3. de Orat. 24. a

Vox nefaria. Tusc. q. lib. 5. 41. Læl. 35

Vox permanens, verum subrauca natura. de Claris Oratoribus, 177. b

Rustica vox & agrestit quosdam delectat, quo magis antiquitatem, si ita sonet, eorum sermo retinere videatur. 3. de Orat. 24. a

Vox tristifica. Diuinat. lib. 1. 11

Quæ est vnquam iacta non suspicio, quæ, &c. sed iracundiã vox aut doloris: pro Flac. 147. b

Vox orationis, index. Offic. 1. 185

Vox vitæ. pro Syl. 59

Non intelligere interdum quid sonet hæc vox voluptatis, id est, quæ vis huic voci subiciatur. 2. de Finib. 9. a

Vox quæ vna maximè eloquentiam vel commendat, vel sustinet. de Orat. lib. 1. 131

Vox eum defecit. 7. famil. 2

Atque hæc vna vox omniũ est. ad Dolabellam, lib. 9. 14. 8. a

Vox de Quæstura nulla missa est. pro Flac. 4. a

Quæ vox fuit ei contumeliæ potius, quàm doloris. pro Planicio, 28

Quòd si hæc vox huius hortatu, præceptisque conformata nonnullis aliquando saluti fuit, à quo id accepimus, quo ceteris opulari, & alios seruare possemus, &c. pro Archia poeta, 1

Ad actionis autem vsu atque laudem maximam sine dubio partem vox obtinet, quæ primùm est optanda nobis. 3. de Orat. 124. b

Vocis conseruatio & pronuntiationis sanitas ex eadem re oriuntur. 3. ad Heren. 114

Contentio vocis & remissio. 1. de Orat. 136. a

Cursus vocis per omnes sonos. de Orat. 164. b

Vocis figura, & eius species. 3. ad Heren. 112

Vocis flexiones. Orat. 202. b

Vocis genera permulta, canorum, fuscum: lene, asperum: graue, acutum: flexibile, durum: &c. 2. de Nat. d. 219. a

De magnitudine vocis & firmitudinis parte. 3. ad Heren. 113

Vocis mollitudo ex quibus constat. 3. ad Heren. 115

Vocis mutationes totidem sunt, quot animorum, qui maximè voce commouentur. in Orat. 31. a

Mira est quædam natura vocis, cuius quidem è tribus omnino sonis, inflexo, acuto, & graui, tanta fit & tam suauis varietas perfecta in cantibus. in Orat. 32. a

Vt ab iis, qui non infcti sunt eius artificii, ratio curandæ vocis petatur. 3. ad Heren. 113

Inanis vocis sonus. Tusc. q. 251. b

Vocis suffragium relictum in perduellionis iudicio. 3. de Legib. 32

Cum culpæ penè vocem audiamus. 3. de Nat. d. 68

Tamen me authore nemo dicendi studiosus, Græcorum more, & Tragedorum voci seruit, qui & annos cõplures sedentes declamant, & quotidie antequam pronuntient, voces cubantes, sensim excitant: &c. 1. de Orat. 131. a

Firmam igitur quàm maximè poterimus in dicendo vocem conseruare, si quàm maximè sedata & depressa voce principia dicemus. 3. ad Heren. 113

Subsellia grandiore & pleniore vocem desyderant. de Clar. Orat. 160. a

Hodierno die primùm veritas vocem contra inuidiam his iudicibus freta miserit. pro Cluent. 71. a

Conciones haberi quotidie contra me: vocem pro me ac pro Repub. neminem mittere. pro Sest. 34. a

An aliquam vocem putatis ipsam pro se causam & veritatem posse mittere: pro Cael. 43. a
 Ad vocem tributi obdurescunt. ad Brut. 59
 Ad vocem in dicendo obtinendam nihil est vtilius, quam crebra mutatio: nihil perniciosius, quam effusa sine intermissione contentio. 3. de Orat. 12. 4
 Quidam lingua hæsitantes, & voce absoni. de Orat. 9. 4. b
 Voce trementi me exulem appellauit. 3. ad Quint. frat. 18
 Canere inclinata vltimateque voce, more Asiatico. in Or. 15. a
 Voce literarum cogi. 2. Philip. 41
 Contenta voce atrociter dicere, & summissa leniter, & inclinata grauius, & inflexa miserabiliter. de Orat. 202. b
 Voce vna omnium gemitur hic status. 2. ad Att. 43
 Loquetur enim eorum voce virtus ipsa tecum, & c. Tuscul. quæst. lib. 2. 41
 Vna voce omnium hoc perfertur, & Vario sermone perfertur, contraria. 2. fam. 7
 Voce & vultu perterriti, confessi sunt. 2. ad Att. 23
 Ego enim neminem nec motu corporis, neque ipso habitu atque forma aptiorem, nec voce pleniorē, aut suauiorē mihi videor audisse. 1. de Orat. 65. a
 Multi erant præterea præclari in philosophia & nobiles, à quibus omnibus vna penè repellit voce oratorem à guberaculis ciuitatum, & c. 1. de Orat. 24. a
 Voce Reipub. sum reuocatus. 10. fam. 1
 Cum legem Voconiam magna voce & bonis lateribus sussissem. de Senect. 14. a
 Actio est quasi corporis quædam eloquentia, cum constet ex voce atque motu. Orat. 202. b
 In profundenda voce, omne corpus intenditur. Tuscul. quæst. lib. 2. 49
 Voces quas habuit, & c. pro Mur. 136. b
 Voces veridicæ. Diuinat. lib. 1. 85
 Meministis enim, quum illius nefarii gladiatoris voces percubissent, quas habuisse in concione domestica dicebatur. pro Mur. 47. a
 Natura autem ita resonans, vt vsque Romam significationes, vocisque referantur. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 63. a
 De theatro.
 Nam voces, vt chordæ sunt intetæ, quæ ad quæque tactum respõdeant, acuta, grauis: cita, tardæ: magna, parua: & c. 3. de Orat. 119. a
 Rerum verborumque iudicium prudentiæ est, vocum autem & numerorum aures sunt iudices. Orat. 92
 In lingua etiam explanata, vocum impressio. 4. Academic. quæst. 29. a
 Vocum naturalis quædam in auribus mensio. Orat. 102
 Aut si surdus sit, varietates vocum aut modos noscere? 2. de Diuinat. 13. a
 Voces excutere. 2. Philip. 81
 Verbaque sint quam suauissimis vocibus. Orat. 210. b
Vocula.
 Et cum recreandæ voculæ causa necesse esset mihi ambulare, hæc dictavi ambulans. ad Att. lib. 2. 38. 1. a
 Quanto molliores sunt, & delicatiores in cantu flexiones, & falsæ voculæ, quam certæ & severæ? 3. de Orat. 55. a
 Sed incurrit hæc nostra laurus nõ solum in oculos, sed iam etiam in voculas maleuolorum. Cælio, lib. 2. 15. 6. a
Vocalis.
 Addamus huc etiam, ne quem vocalem præterisse videamus, C. Cosconium. de Clar. Orat. 130. a
 Ea conseruabitur, si fugiemus crebras vocalium concursiones, quæ vastam atque hiantem orationem reddunt. ad Heren. lib. 4. 160. a
 Habet enim ille tanquam hiatus concursu vocalium molle quiddam. in Orat. 43. a
Vocifero, siue Vociferor.
 Quid vociferabare decem millia talētum Gabinio esse promissa: pro Rab. Posth. 13. a
 Nam me dies, vox, latera deficient, si hoc nunc vociferare velim, quam miserum indignumque sit, & c. 4. Verrinarum, 37. a
 Neque satis liberè vociferari posse intelligo. pro R. Am. 6. a

Minitari absenti Diodoro, vociferari palam, lachrymas interdum vix tenere. 6. Verr. 35. a
Vociferatio.
 Ante L. Flauii, cæterorumque de L. Herennio vociferatio commouebat: 7. Verr. 121. a
 Habet enim quiddam illiberale, & ad muliebrem potius vociferationem, quam ad virilem dignitatem in dicendo accommodatum. ad Heren. lib. 3. 115. a
 Nam in ipso sermone hoc & Vociferatione mortua est. pro Cluent. 22. a
 Qua vociferatione in cæteris iudiciis accusatores vti conueuerunt. pro Rosc. Amer. 7. a
VOCO.
 Comprehensio, quam κατέλημι illi vocant. Acad. 5. b
 Ibi ego ex iure manu confertum voco. pro Mur. 22
 Laceris vos, in concionem voco, Pop. Rom. disceptatore vti volo. pro Lege Agr. 14. a
 Auaritiam in crimen & in iudicium voco. 5. Verr. 187. a
 Ex ea die ad hæc diem, quæ fecisti, in iudicium voco. 3. Verrinarum, 22. a
 Quod me à mœstitia vocas, multum proficies, & c. At. 198. b
 Primum quidem me ad Democritum vocas, cui non assentior, potiusque refellam. 4. Acad. 103. a
 Tempa deorum immortalium, tecta vrbis, vitam omnium ciuium, Italiam denique totam, ad exitium & vastitatem vocas. 1. in Catil. 8. a. Alias, excidium.
 Tu me ad verbum vocas, non antè venio, quam recusaro. pro Cecin. 59. a
 Quod me ad vitam vocas, vnū efficis, vt à me manus abstinere. ad Att. lib. 3. 47. 3. a
 Quid me igitur Luculle in inuidiam, & tanquam in concionem vocas? 4. Acad. 158. a. & 7. Philip. 230
 Hoc tu igitur in crimen vocas, quod cum iis fuerit C. Rabirius, quos amentissimus fuisse si oppugnasset: & c. pro Rab. perd. reo, 17. a. pro Sex. Rosc. 24. b
 Vadari vis, promittit: in ius vocas, sequitur. pro Quint. 42. a
 Hæc nisi vides expediri, quam in spem me vocas? ad Attic. lib. 3. 55. 11. a
 Vocant me ad triumphum literæ amicorum. 6. ad Att. 44
 Aucupia verborum in inuidiam vocant. pro Cecin. 297. b
 Domum suam istum nõ ferè quisquam vocabat. pro Rosc. Amer. 31. a
 Hunc ego patris causa vocaui ad cœnam, quo die venit. ad Attic. lib. 6. 114. 13. a
 Deinde ipsum regem ad cœnam vocaui. 6. Verr. 54. a
 Quarum rerum spe ad laudem me vocasti. epist. 147. b
 Milo Clodium ad iudicium bis, ad vim nunquam vocaui. pro Mil. 30
 Cur autem per te inimicum paternum in consilium vocaui: pro Flac. 60. a
 P. Sulpitii eloquentiam accusatio illustravit, quum seditionum & inutilem ciuem C. Norbanum in iudicium vocaui. 2. Offic. 70. a
 Rex enim Deiotarus vestram familiam abiectam & obscuram è tenebris in lucem vocaui. pro Deiot. 19. a
 Qui claros viros in inuidiam aliquam vocauerunt. pro Sestio, 27. b
 Nec verò criminibus falsis in odium aut inuidiam quenquam vocabit. 1. Offic. 122. a. & pro Cæl. 21
 Non faciam vt enumerem miseras omnes, in quas, & c. ne & meum mœrorem exagitem, & te in eundem luctum vocem. ad Att. lib. 3. 47. 4. a
 Ne me apud milites in inuidiam voces. in Ant. 171. b
 Postremò aliquos futuros suspicor, qui me ad alias literas vocent. 1. de Finib. 3. a
 Cum Senatum ad xiiii. Cal. Ian. Trib. pl. vocauiissent. epistolarum, 161. b. & 5. Philip. 180
 Cum ad arma Consules ex Senatusconsulto vocauiissent. pro Rab. 94. b. & pro Sest. 36
 Vocare ad causam. 14. Philip. 388
 Vocare ad contentionem. pro Planc. 5
 Vocare aliquem ad inimicitias. 11. fam. 6, 7. in ep. M. Bruti & Cassii.

Vocare ad gratiam referendam. pro Domo sua, 5
In deorum concilium vocare. 1. de Diuinat. 88. a
Vocare in crimen delicti. pro Corn. Balb. 3
Vocare in discrimen. pro Flac. 63
Detrahere de aliquo, & eum in inuidiam vocare. pro Rab. 14
Vocare in iudicium populi. pro Deiot. 72
Vocare in iudicium vim, facinus, audaciam. pro Cælio, 1
Incensi suspicione, rem in medium vocare cœperunt, & causam illam totam deposcere. pro Cluent. 62. a
In longum sermonem vocare. 1. de Legib. 18. a. & de In. 158. b
Hunc Ægyptii Thoyth appellant, eodemque nomine anni primus mensis apud eos vocatur. de Nat. d. 70. b
Eadem facultate & fraus hominum ad perniciem, & integritas ad salutem vocatur. de Orat. 111. b
Hic quum venit, extra ordinem vocatur. 5. Verr. 8. a
Reliqui temporis spatium in cõtionem vocatur: ab utroque dissimillima ratione tractatum est. pro Mur. 16. a
Quid, quod salus sociorum summum in periculum ac discrimen vocatur: pro Lege Manil. 7. a
Itemque alii de vita, alii de gloria & beneuolentia ciuium in discrimen vocantur. 1. Offic. 117. a
Tamen in falsam atque iniquam probrorum insimulationem vocabatur. pro Font. 24. a
Nomen imperii in commune odium orbis terræ vocabatur. 1. de Lege Agr. 1. a
Ipse verò Rabirius non modò in iudicium horum criminum, sed ne in tenuissimam quidem suspensionem verbo est vnquam vocatus. pro Rab. perduel. reo, 4. a
Nonne & audaciam eius, qui in crimē vocetur, singularem ostendere, & c. pro Rosc. Amer. 22. a
Et ad eius procuracionē sermone non solum plebis, verum etiam bonorum Pompeius vocaretur. ad Ar. lib. 4. 70. 8. a. De annonæ.
Sed vt ad Græcos referam orationem, septem fuisse dicuntur vno tempore, qui sapientes & haberent & vocarentur. 3. de Orat. 75. a
Vocari in eandem conditionem. epist. 119. b
Vocari in aliquam controuersiam. 13. fam. 45
Eriam illud prædicas licet, quod supplicium more maiorū sumptis, securique percussis, idcirco à me in crimen & inuidiam vocari. 7. Verr. 103. a. & 5. fam. 48
In disceptationem & controuersiam vocari. 2. de Orat. 161. a
Sed cum de illo laboro, tum de multis amplissimis viris, & c. nec beneficium tuum in dubium vocari, nec hæere in animis hominum sollicitudinem sempiternam. pro Deiotaro, 28. a
Vocari in iudicium de aliqua re. pro Corn. Balb. 68. b
Causæ, quæ omnino in iudicium vocari non solent. de Oratore, 106. b
Cosconio mortuo, sum in eius locum inuitatus: id erat vocari in locum mortui. ad Att. lib. 2. 34. 7. a
Vocari in pœnam. de Arusp. resp. 32
Lex vim habet ad rectè facta vocadi, & à peccatis auocadi. de Legib. 171. b
Non omnes, qui tanto se scelere obstrinxerint, vt aut fidem suam corrumpi paterentur, aut iudicium corrumpere, in discrimen ac iudicium vocandi. 7. Verr. 141. a
Ad mentes iudicum permouedas, & ad vtilitatem nostram vocandas. de Orat. lib. 2. 180. a
VOCATUS.
Leonidæ cuiusdam Siculi familia in suspensionem vocata est coniurationis. 7. Verr. 8. a
Ad prandium vulgò vocati. pro Mur. 141. b
Noua credo res obiecta, noui quidam homines in suspensionem vocati sunt. pro Cluent. 144. a
M. Fulcinus adolescens mortuus est: & c. Itaque in partem mulieres vocatæ sunt. pro Cecin. 9. a
VOCATUS, US.
Mane Idibus Septembris, & ille, & Senatus frequens vocatu Drusi in Curiam venit. 3. de Orat. 2. a
VOCABULUM.
Nam si res suum nomen & proprium vocabulum non habet. 3. de Orat. 87. a

Nomen est, quod vnicique personæ datur, quo suo quæque proprio, & certo vocabulo appellatur. 1. de Inuēt. 51. a
Qui ludi ne vno quidem verbo appellantur Latino, vt vocabulo ipso Matris magnæ nomine religio suscepta declaretur. de Arusp. resp. 249. b
Nomen Næniæ: quo vocabulo etiam à Graccho cantus lugubres nominantur. 2. de Legib. 57
Siue alio vocabulo gaudet. de Vniuers. 5
Rem aliquam suo certo ac proprio vocabulo nominare. pro Cecin. 294. b
Chaldæi non ex artis, sed ex gentis vocabulo nominati. 1. de Diuinat. 4. a
Vocabula non quidem inuenta deorum dicit Perseus, sed ipsa diuina. de Nat. d. 1. 28
Ex sua vi, quum aut res, quæ sit tota quærat, aut pars eius, aut vocabulū quod habeat, aut quippiam, & c. 2. de Or. 40
Rebus non commutatis immutare vocabula. 1. de Leg. 55. a
Crede igitur mi Plance, omnes eos honorum vocabula habituros. 10. fam. 11
Vocabula tantum pecuniarum, & genera mutabas. in Pisonem, 99. b
Vocabula deorum nobis prodiderunt veteres, & prisca viri, qui generatores suos optimè nosse poterant. de Vniuers. 47
Ab aliis iisdem pedes, aliis nominantur vocabulis. de Or. 217. b
His vocabulis deos esse facimus, quibus à nobis nominantur. de Nat. d. 1. 58
Res vtilis & salutare deorum esse vocabulis nuncupatas. de Nat. d. 9. b
Pluribus notatum vocabulis, idem declarantibus. de Finib. lib. 3. 11

VOCITO.

Quas nostri septem soliti vocitare triones. 2. de Nat. d. 151. a
Accepimus Demetrium & ex Repub. Athenis, quam optimè digesserat, & ex doctrina nobilem & clarum, qui Phalereus vocitatus est, in eodē isto Ægypti regno, aspide ad corpus admoda, vita esse priuatum. pro Rab. Posth. 14. a
Vpis, vel, vt Macrobius vult, Opis.
Dianæ item plures. Prima Iouis & Proserpinæ, quæ pinna Cupidinem genuisse dicitur. Secunda notior, quam Ioue tertio & Latona natam accepimus. tertix pater Vpis traditur, Glaucæ mater. eam Græci sæpe Vpim paterno nomine appellant. 3. de Nat. d. 41

VRANIA.

Sed quo potius vtar aut authore, aut teste, quam te: cuius edidici etiam versus, & libenter quidem, quos in Consulatu Vrania Musa pronuntiat. 1. de Diuinat. 29. a
Vrbane, Vrbaneitas, Vrbaneitas, Vide Vrbs.
Vrbaneitas. in Ant. 243. b
Vrbs.

Amplissima atque ornatissima vrbs. 2. de Lege Agr. 76. a
De Capua.
Vrbs mihi coniunctissima. in Ant. 154. b
Vrbs & natura, & situ, & descriptione ædificiorum, & pulchritudine in primis nobilibus. contra Rull. 74. b
Vrbs coloniarum ac municipiorum. in Catil. 109. b
Fluctum enim totius Barbariæ ferre vrbs vna nõ poterat. 7. ad Att. 38. De Athenis.
Vrbs custodem, non Tyrannum recepisse videatur. ad Quintum fratrem, 7
Erat enim multò domicilium huius vrbs (cum quidē hæc vrbs) aptius humanitati & suauitati tuæ, quam tota Peloponnesus, nedum Patræ. 7. fam. 49
Quam quum locis manūque sepsissent, eiusmodi coniunctionem testorum, oppidum vel vrbem appellatur, delubris distinctam, spatisque comunibus. 1. de Repub. 7. a
Cum copiosissimam vrbem funditus sustulit. Offic. 1. 113
Vrbe atque agro est exterminatus. de Natura deor. 1. 44
In ea es vrbe, in qua hæc vel plura, & ornatiore parietes ipsi loqui posse videantur. 6. familiarium, 9
Tot vrbes, tot ciuitates. 1. ad Quint. frat. 16
Infestæ vrbes imperio. 3. in Catil. 92. a
Tum domicilia coniuncta, quas vrbes dicimus, inuento & diuino iure & humano mœnibus sepserrunt. pro Sest. 79. a
 RRR. i.

De euertendis diripiendisq; vrbibus valde illud confide-
randum est, ne quid temere, ne quid crudeliter fiat. Offi-
ciorum 1.115

Vrbs, per metaphoram.

Vrbem, mihi crede, philosophiæ proditis, dum castella de-
fenditis. Diuinat. lib. 2. 28.

Vrbs, pro Roma.

Aristoteles non dubitasset, quin & Prætor ille esset & Roma
vrbs, & eam ciuitas incoheret. Acad. q. 34. b

Pulcherrima, florentissima, potentissima Vrbs. 2. in Cat. 47. a
Me, quem nonnulli conseruatores istius Vrbs, quem pa-
rentem esse dixerunt. 9. ad Att. 37

Vrbs curatores ædiles. 3. de Legib. 6

Vrbs fordes & fax. 1. ad Att. 42

Illa Vrbs custos quam scribis. 7. ad Att. 15

Vrbs & vrbauitatis desideria deponere. 7. fam. 16, & 31

Erras Clodi, non te iudices Vrbi, sed carceri referuarunt. 1.
ad Att. 42

De Tullia & Teretia, cum mihi Barbarorum ad Vrbem ad-
uentus proponitur, omnia timeo. 7. ad Att. 44

Orbem terrarum imperiis distributis ardere bello: Vrbem
sine legibus, sine iudiciis, sine iure, sine fide relictam di-
reptioni & incendiis. 4. fam. 2

Mira hominum querela est (nescio istic: sed facies vt sciam)
sine magistratibus Vrbem esse, sine Senatu. 7. ad Att. 39

Hominem grauem & ciuem egregium, qui qua pœna Sena-
tus consensu bonorum omnium eos affecerat, qui Vrbem
incendere, magistratus ac Senatum trucidare, bellum ma-
ximum consistere voluissent, eadem dignum iudicaret eum
qui curiam cæde, Vrbem incendiis, Italiam bello liberaf-
set. 5. fam. 6

Hoc quæro, quod Vrbem reliquerit. Ego enim *ἄποδος*. tum
nihil absurdus. Vrbem tu relinquis? Ergo idem, si Galli
venirent? Non est, inquit, in parietibus Respub. at in aris
& focis. fecit idem Themistocles. 7. ad Att. 38

Vrbem autē & populum nostrum seruandum ad immor-
talitatem, quantum in nobis esset, putabam. 9. ad Att. 37

Nostri olim Vrbe reliqua capta, arcem tamen tenuerunt. 7.
ad Atticum, 39

Vt ab Vrbe discessi, nullum adhuc intermisi diem, quin ali-
quid ad te literarum darem. 7. ad Att. 49

Quantquam longius etiam cogitabam ab Vrbe discedere,
cuius iam etiam nomen inuitus audio, tamen propius ac-
cedam. 4. fam. 3

De Vrbe augenda quid sit promulgatum, non intellexi, id
sanè scire velim. 13. ad Att. 21

Sed casu sermo à Capitone de Vrbe augenda, à Ponte Mul-
uio Tyberim duci secūdum montes Vaticanos, campum
Martium cœdificari. 13. ad Att. 46

Ne aut tibi exire ex Vrbe necesse sit, aut mihi accedere. 4.
familiarium, 3

Vrbanus.

Vrbanus Prætor M. Drusus. 2. ad Heren. 52

Vrbana vel prouincialis administratio. 1. ad Quint. frat. 32

Vrbanum artificium simulationis. pro Planc. 17

Manabat enim illud malum vrbauum, & ita corroboraba-
tur quotidie, vt ego quidem & Vrbi, & otio diffiderem
vrbano. Cassio, lib. 11. 1. 2. a

Quam omnes vrbani, rustici, omnes inquam, qui Latine
loquuntur, voluptatem vocant. 2. de Finib. 113. a

Quos non solùm alieni, sed etiam sui vicini, tribules, vrbani,
rustici repulerunt. de Arusp. resp. 257. b

Vrbana tribus. 1. de Orat. 10

Vrbanorum rerum perturbatio. 11. fam. 16. in epist. D. Bruti.

Si vrbana officia togatus sibi præstitissem. 9. ad Att. 25. in epi-
stola Balbi.

Vrbanus, facetus.

Homo lautus & vrbauus. 3. Verr. 11. a

Et homo facetus inducis etiam sermonem vrbauum ac ve-
nustum. pro Domo sua, 71. a

Primum te hominem non solùm sapientem, verùm etiam
(vt nunc loquimur) vrbauum. ad Appium, lib. 3. 8. 7. a

Vrbani sales. 9. fam. 31

Heri non multò post quàm tu à me discessisti, puto quidam
vrbani, vt videbantur, & c. 12. ad Att. 63

Vrbanitas.

Ἀὐτὸς ὁμοῦ in homine vrbauitas. Att. lib. 7. 9

Et sunt illius scripta leuiora, vt vrbauitas summa appareat,
doctrina mediocris. 1. de Finib. 12. a

Vrbanitas est virtus, vt Stoici rectissime putant. 3. fam. 19

Maledictio autem nihil habet propositi præter contume-
liam: quæ si petulantius iactatur, conuictum: si facietus,
vrbauitas nominatur. pro Cæl. 4. a

Vrbanitatis color externis oratoribus defuit. Brut. 88

Tu modò ineptias istas & defyderia vrbis & vrbauitatis de-
pone. Trebatio, lib. 7. 6. 2. a

Libandus est etiam ex omni genere vrbauitatis facietiarum
quidam lepos. de Orat. 98. b

Vrbanitatis possessionem defendens. 7. fam. 56

Aliquando subtilitatem veteris vrbauitatis & humanissimi
sermonis attingerem. Quint. frat. lib. 2. 12. 4. a

Vides enim exaruisse iam veterem vrbauitatem. 7. fam. 54

Et in quantam hominum facietorum vrbauitatem incurra-
tis. de Finib. lib. 2. 85

Vir nostrorum hominum vrbauitate limatus. 2. de Nat. deo-
rum, 107. a

Vrbauitates vbi deponendæ tibi sunt, habes. 16. fam. 30. ex
epist. Ciceronis filii.

Vrbane.

Vt è patre audiebam, faceret & vrbane Stoicos arridente. 1. de
Finibus, 60. a

Contumaciter vrbaneque vexatus. 2. ad Quint. frat. 3

Vredo.

Nec si vredo aut grando quippiam nocuit, id Ioui animad-
uertendum fuit. 3. de Nat. d. 124

Vrgeo.

Sed non vrgeo. epist. 153. b

Etiam atque etiam in isto atque vrgeo, insector, posco, atque
adeò flagito crimen. pro Plancio, 38. a

Romæ cum sum, & vrgeo forum, Senatus consulta scribun-
tur. 9. fam. 33

Sed vrges me meis versibus. de Diuinat. 117. b

Quin tu vrges istam occasionem & facultatem, qua melior
nunquam reperietur. ad Trebatium, lib. 7. 8. 4. a

Pergit idem, & vrget angustius. de Nat. d. 2. 16

Vrget nomen. pro Planc. 55

Tempus vrget moriendi. 1. Tusc. 165. a

Sed lucet, vrget turba, festinat Philogenes. Att. 92. b

Quærit enim Lateranensis, atque hoc vno maxime vrget,
qua virtute, & c. pro Planc. 260. b

Vrget tamen, & nihil remittunt. 4. de Finib. 124. a

Galli instat atque vrget summo cum studio. pro Fôr. 283. b

Sed quæstiones vrget Milonem. pro Mil. 112. b

In quo qui insistant, aduersa nobis vrget vestigia. Somn-
Scipio. 22

Vrget rusticè sanè, negant enim posse, & in eo perstant.
Offic. 60. b

Vrgebat Arcefilas Zenonem, cum diceret. de Nat. d. 1. 49.
pro, reprehendebat.

Ius Crassus vrgebat, quod vitii venditor non dixisset sciens,
id oportere præstari. 3. Offic. 88. a

Sed neque hæc digna longioribus literis, nec erat quid scri-
berem, & somnus vrgebat. ad Att. lib. 12. 237. 2. a

Illud neque vrssi, neque leuavi: testis vehemens fui, præterea
quieui. ad Quint. frat. lib. 3. 24. 8. a

Nec verò minus Lepidus vrssi me & suis & Antonii literis,
vt legionem tricesimam mitterem sibi. Afinius Pollio ad
Ciceronem, lib. 10. 32. 12. a

Sin tibi id minus libebit, non te vrgebo. 2. de Orat. 10. a

Vrge, insta, perfice. 13. ad Att. 42

Non pugnem cum homine, cur tantum habeat natura bo-
ni: illud vrgeam, non intelligere eum quid sibi dicendum,
quam dolore summum malū esse dixerit. 5. de Fin. 138. a

An quicquam tam puerile dici potest (vt eundem locū diu-
tius vrgeam) & c. 1. de Nat. d. 134. a

Vrgerent philosophi, & c. instaret Academia, & c. de Or. 88. b

De ædificatione tua Cyrum vrgeri non cesso. ad Quint. fra-
trem, lib. 2. 6. 3. a

Satis est homines imprudentia lapsos non erigere: vrgeri
verò iacentes, aut præcipitantes impellere, certè est inhu-
manum. pro Rab. Posth. 1. a

Vrgeri occasionem. 7. fam. 18

Ne vrbem hæc alia vrbe premere atque vrgeri possitis. con-
tra Rull. 63. b

Interrogando vrgeri. Orat. 209. b

Vrgeri illi, vt loco nos mouerent. 2. ad Quint. frat. 8

Vrgeri omnibus rebus, quas sustinere vix possum. 11. ad
Atticum, 21

Hi enim vrgerentur angustiis, illorum ratio soluta ac libera
est. de Fato, 50. a

Itaque nunc Democriti manus vrgebatur. Est enim non
magna. in Hortensio, a

Solitudine prouinciæ tamen vel maxime vrgebamur. ad
Att. lib. 6. 116. 4. a

Vrgebor iam omnium vestrū conuictio. Acad. 2. 115

Quanto mœrore vrgeat, profectò vides. ad Att. lib. 11. 210. 3. a

Et ne is quidem locus stabilis: sed ex eo, ipsi si vrgeamur,
paretur fuga. ad Att. lib. 8. 145. 4. a

Vt in eo, qui mortifero morbo vrgeatur, verum sit, hic mo-
rietur hoc morbo. de Fato, 14

Vrgeri angustiis. Fat. 25

Malis omnibus vrgeri. 5. Tusc. q. 35. a

Subuenire alicui, qui potentis alicuius opibus circunueni-
ri vrgerique videatur. Offic. lib. 2. 73

Soleo mirari de nescio queis h. s. x. x. quum audio ex illo se
vrgeri. ad Att. lib. 10. 203. 3. a

In aliquo opere noctes & dies vrgeri. 1. de Orat. 136. a

Vrgens.

Est enim nulla alia, nisi opinio & iudicium magni præsen-
tis atque vrgentis mali. 3. Tusc. q. 103. a

Onus aut iam vrgentis, aut certè aduentantis senectutis. de
Senectute, 2. a

Qui nullo impellente fallebant, eos vrgente Lælio religio-
sos fuisse putamus. pro Flac. 150. b

Vrina.

Vt in simul ægotantibus fratribus, vt in vrina, vt in vngui-
bus. de Fato, 8. a

Vrinari. Academ. q. b

Vrius.

Quid ex æde Iouis religiosissimum simulacrum Iouis im-
peratoris, quem Græci Vrium nominant, pulcherrimè fa-
ctum nonne abstulisti? 6. Verr. 113

Vrna.

Senatorum enim vrna copiosè absoluit, Equitum ad aqua-
uit, Tribuni ærarii condemnarunt. ad Quint. fratrem, li-
bro 2. 10. 8. a. De Sexto Cælio.

Quid poetæ, nonne post mortem nobilitari volunt? vnde
ergo illud?

Aspicite, ô ciues, senis Ennii imaginis vrnam:
Hic vestrū panxit maxima facta patrū. 1. Tusc. q. 53. a.

Vetera exemplaria habent formam.

Quid minus mirum, quàm illam monstruosissimam bestiam
vrnam euertisse, sortes dissipauisse? 2. de Diuinat. 104

Eduxit ex vrna tres, iis vt absentem Heraclium condem-
nent, imperat. 4. Verr. 29. a

Num quis reus in tribunal sui quæstoris ascenderit, eum-
que vi deturbarit, subsellia dissiparit, vrnas deleuerit, & c.
in Vatinius, 26. a

Vrnula.

Minusne gratas diis immortalibus capedines ac fictiles vr-
nulas fuisse, quàm delicatas aliorum pateras arbitramur?
in Parad. 12. a

Vro.

Duritia corporis, quod quū vratur, nõ sentit. pro Dom. 75. a

Hominem mortuum, inquit lex in x i i. in vrbe ne sepelito,
neve vrito. 2. de Legib. 91. a

Cæteras partes incultas, quod aut frigore rigeant, aut vran-
tur calore. 1. Tusc. 107. a

Si vratur, torqueatur, secetur. Tusc. 242. b

Non eum qui vratur, sepeliri, sed qui humetur. 2. de Leg. 93. a

Frigus impendebat in maximum, quo periculum erat, ne Ap-
pio suæ ædes vrerentur. Quint. frat. 314. b

Pernoctant venatores in niue, in montibus vri se patiuntur.
2. Tusc. 70. a

In corpore si quid eiusmodi est, quod reliquo corpore no-
ceat, vri & secari patimur. Tusc. q. 191. b

Sed vt ad vrendum & secandum, sic ad hoc genus castigand-
di rarò inuitique veniemus. Offic. 1. 189

Vstus. epist. 210. b. Aliàs, perustus.

Vsitatus, Vsitatè, Vide Vtor.

Vspiam.

Vt tu vspiam faxis fixus asperis, & c. in Pis. 88. b

Si aliquis nos deus in solitudine vspiam collocaret. de Ami-
citiis, 112. b

Si vbi consistat vspiam, Dolabella habet. Att. 276. b

Inde vtrum consistere vspiam velit, an mare transire, nesci-
tur. ad Att. lib. 7. 131. 2. a

Sive est illa scripta vspiam, sive nusquam. 1. de Legib. 62. a

Si scieris, inquit Carneades, aspudem occultè latere vspiam.
2. de Finib. 95. a

Ne seges quidè igitur spicis huberibus & crebris, si auenam
vspiam videris. 5. de Finib. 156. a

Sed tamen hoc me ipse consolabar, quod non dubitabam,
quin te ille aut Dyrhachii, aut in istis locis vspiam visu-
rus esset. ad Att. lib. 1. 12. 3. a

Vsqum.

Is, cui nullus vsquam consistendi locus. pro Flac. 156. b

Quam crucem non ausus est vsquam defigere, nisi apud
eos, quibuscum omnia scelera sua ac latrocinia commu-
nicasset. 6. Verr. 20. a

Nec verò vsquam discedebam. 1. Philip. 1. a

Nullus vsquam delectus noster, dux nusquàm est. ad Att. 115. b

Nec est vsquam consilio aut authoritati locus. 2. Offic. 3. a

Neque vsquam exul esse possum, dum seruire, & pati con-
tumelias peius odere malis omnibus aliis. ad Brut. 16. 11. a

Prudentia, quæ neque extra Romam vsquam, neque Romæ
quicquam valet. pro Mur. 130. b

Nec mihi magis vsquam videor, quàm quum aut in foro
magistratus, aut in Curia Senatum video, somnare. 2. de
Diuinatione, 210. a

Vsque.

Vsque à capite arcessere. in Topic. 20

Tantus ex omnibus spectaculis vsque à Capitolio plausus
excitatus est. pro Sest. 25. b

Comperi mulierem quandam Larino, atque illam vsque à
mari supero Romam proficisci cum magno comitatu.
pro Cluent. 152. a

Bona paterna & auita, & vsque à nobis repetita. pro Cæ-
lio, 44. b

Vsque à principe illo atque inuentore Tyfia. de Orat. 92. b

Quod augures omnes vsque à Romulo decreuerunt. in Va-
tinius, 15. a

Vsque à Thalete enumerasti sententiis philosophorum. 1. de
Nat. deor. 64

Accusatio Pompeii vsque à toga pura. Att. 107. b

Hoc illi nauigio ad omnes Populi Romani hostes vsque ab
Diano, quod in Hispania est, ad Synopem, quæ in Ponto
est, nauigauerunt. 3. Verr. 61. a

Vetus opinio est iam vsque ab heroicis ducta temporibus
versari, & c. de Diuinat. 80. b

Vsque ad adolescentiam meam processit ætate. Cat. 45

Ibi esse volo vsque ad pridie Calend. Maias. ad Atticum, a

Nos in Formiano esse volumus vsque ad pridie Non. Maias,
ad Atticum, a

De Q. fratre nuntii nobis tristes, nec varii venerant, ex ante
diem Nonarum Iunii vsque ad pridie Calend. Septem-
bris. ad Att. lib. 3. 58. 1. a

Manfit in conditione atque in pacto vsque ad eum finem,
dum iudices reiecti sunt. 2. Verr. 11

Ab initio rerum Romanarum vsque ad P. Mutium pontifi-
cem. de Orat. 113. b

Aspera arteria ad pulmones vsque pertinet. 2. de Na. d. 303. a

RRR. ii.

Et maximis in laboribus vsque ad summam senectutem, summa cum gloria vixit. 7. Verr. 142. a
 Vsque ad extremum spiritum. Cat. 25
 Vsque ad vltimum spiritum. Cat. 33
 Vbi vsque ad hoc tempus Syracusani festos dies anniuersarios agunt. 6. Verr. 96. a
 Nobis omnium quicumque fuerunt ab vltimo principio huius præceptionis, vsque ad hoc tempus expositis copiis, quodcumque placeret, eligendi potestas fuit. 2. de Inuentione, 125

Vsque adeo.

Vsque adeo, &c. quoad, &c. pro Sest. 11. b
 Quis huic vrbi vsque adeo est inimicus, vt ista dissimulare possit? Octa. 326. b
 Vsque adeo præmeditatum fuisse, vt, &c. ad Heren. 7. b
 Postea aliquanto, ipsos quoque tempestas vehementius iactare cepit, vsque adeo vti dominus nauis, quum idem gubernator esset, in scapham confugeret. 2. de Inuen. 236. a

Vsque dum.

Quousque, inquit: quoad erit integrum: erit autem vsque, dum ad nauem. 15. ad Att. 42
 Venit ad vadimonium Quintius: iacet res in controuersis isto calumniantem biennium, vsque dum inueniretur, qua ratione res ab vltata consuetudine recederet, &c. pro Quint. 45
 Fateatur se priuatum hominem, prædonum duces viuos, atque incolumes domi suæ, posteaquam Romam redierit, vsque dum per me licuerit, tenuisse. 3. Verr. 8

Vsque eo.

Vsque eo animaduerti iudices, eum iocari, antequam Chryfogonum nominaui. pro Sex. Rosc. Am. 28. b
 Vsque eo regno carere non poterat. Tusc. q. 196. b
 Qui præsertim vsque eo cuperet, vt, &c. pro Arch. 190. b
 Vsque eo L. Catilina Rempub. despexit atque contempsit, vt ea copia, quam secum eduxit, se hanc ciuitatem oppressurum arbitraretur. pro Mur. 71. a
 Multaque facimus vsque eo, dum aspectus ipse fidem faciat sui iudicii. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 21
 Næuius vsque eo feruet avaritia, vt, &c. pro Quint. 6. b
 Vsque eo morosi sumus, vt nobis non satisfaciatur Demosthenes. Orat. 206. b
 Inferiorem esse patitur, duntaxat vsque eo, ne cum bonis, fama, fortunisque omnibus, Sex. Næuii cupiditati crudelitatisque dedatur. pro Quintio, 41. a
 Vsque eone te diligis? pro Quint. Rosc. 45. b
 Totum Sempromium vsque eo perago, vt Nestorium quoque interponam. epist. 116. b
 Vsque eo persequi, dum proprium efficiatur. Topic. 13
 Vsque eo premere earum capita mordicus, dum illæ captum amitterent. 2. de Nat. d. 93
 Vsque eo, quoad, &c. contra Rull. 89. b
 Ego autem vsque eo sum eneruatus, vt, &c. ad Atticum, libro 2. 29. 1. a
 Quod vbi audiuit iste, vsque eo est commodus, vt sine vlla dubitatione insanire omnibus ac furere videretur. 6. Verrinarum, 34. a
 Vsque eo non fuit popularis, vt patrimonium solus comesset. pro Sest. 24. b
 Neque se vsque eo esse stultum, vt, &c. in Verr. 127. b
 Ista superiora esse sentit, non vsque eo tamen, vt, &c. pro Quint. 17. b
 Quæ cum ita essent, tamen vsque eo se tenuit, quoad Cn. Pompeio ad eum legati venerunt. pro Deiot. 145. b
 Quod Amerinis vsque eo visum est indignum, vt fletus gemitibusque tota vrbe fieret. pro Sex. Rosc. 22. b
 Ego, qui scirem Q. Pompeium Baulis Embœneticam facere, & vsque eo, vt ego misererer eius esuriei, non sum commotus. Cælius Ciceroni, lib. 8. 3

Vsque ex.

Vt qui vsque ex vltima Syria atque Ægypto nauigarent. 7. Verrinarum, 123. a

Vsque inde.

Quoad longissimè potest mens mea respicere spatium præ-

teriti temporis, & pueritiæ memoriam recordari vltimam, inde vsque repetens, hunc video mihi principem, & ad suscipiendam, & ad ingrediendam rationem horum studiorum extitisse. pro Arch. 1

Vsque istinc.

Nostrum iam in hac materia sonitus nostros: tanti fuerunt, vt ego eo breuior sim, quod eos vsque istinc exauditos putem. 1. ad Att. 31

Vsque, cum accusatio.

Erant acceptæ pecuniæ à C. Verrutio, sic tamen vt vsque alterum r, literæ constarent integræ. in Verr. 146. b
 Sacerdotes vsque Ennam profecti sunt. in Verr. 225. b
 Appius profectus est Tharsum vsque Laodiceam. Att. 77. b
 Quintus vsque Puteolos venit. Att. 290. b
 A Brundisio vsque Romam vidi, &c. in Pis. 90. b
 Quoniam eiusmodi theatrum totius Asiæ virtutibus est datum, &c. vt vsque Romam significationes, vocésque referantur, &c. 1. ad Quint. frat. 32

Vsque, pro Assidue, perseveranter.

Testis est Sicilia, quæ multis vsque cinctam periculis, non terrore belli, sed celeritate consilii explicauit. pro Lege Manil. 20. a

Mihi quidè vsque curæ erit quid agas. ad Cornif. li. 11. 19. 4. a
 Vsque illum domi fuisse. de Clar. Orat. 172. b

Vsque, alio modo acceptum.

Hanc legationem non accepit è suis ciuibus, sed vsque Thy-molo petiuit. pro Flac. 155. b
 Trans Alpes vsque transfertur. pro Quint. 7. a
 Nec sapienti vsque plaudite viuendum est. de Senect. 91. b

Vsquequaque.

Ne aut nusquam, aut vsquequaque. de Inuent. 70. b
 Aut vndique religionem tolle, aut vsquequaque conserua. 2. Philip. 107

Atque hoc non alienum est, quod ad multa pertineat, ne aut nusquam, aut vsquequaque dicatur, hic admonere. 2. de Inuent. 165. a

Vsquequaque, inquit, se Domitii malè habent. 8. fam. 44
 An hoc vsquequaque aliter in vita, & non ex maxima parte de tota iudicabis? 5. de Finib. 156. a

Hic quoque, vt loquebatur, & opinor vsquequaque. ad Att. lib. 4. 79. 1. a

Nolite vsquequaque eadem querere: in metu belli, furandi qui locus potest esse? 7. Verr. 8. a

Vsquequaque sapere oportet, id erit telum acerrimum. 7. fam. 29

Vfucapio, Vfsura, Vfurpo, Vfus, Vusufructus, Vide Vtor.

Vt, particula causatiua.

Vt addiceretur multis præclarissimis libertas. 3. de Legib. 24
 Ego tui Bruti rem sic ago, vt suam ipse non ageret. Att. 78. b

Negotium magistratibus est datum, vt curarent, vt sine vi mihi ædificare liceret. de Arusp. resp. 247. b

Me tueor, vt oppressis omnibus non demissem: vt tantis rebus gestis, parum fortiter. Att. 33. b

Sed de iudicibus, & (verè vt dicam) de te futurum est. 7. Verrinarum, 139. a

Non illi quidem, vt mihi stomachum facerent. ad Lentul. lib. 1. 9. 31. a

Tantum cepi doloris, vt consolatione ipse egerem. epistolarum, 71. b

Quid enim mereas, vt Epicureus esse desinas? de N. d. 1. 46
 Vt in secundis, fluxæ sunt res nostræ: vt in aduersis, bonæ. 4. ad Atticum, 6

Syracusana ciuitas (vt eam potissimum nominem) dedit ipsi statuam. 4. Verr. 102. a

Quam sis audax, (vt alia obliuiscar) hinc omnes intelligere potuerunt. pro Rosc. Amer. 52. a

Aliquem improbum vt optimum laudari. de Opt. 244. b
 Non vt proficerem aliquid. in Philip. 2

Fortassis ea re minaciter agis, vt nos terreas. epist. 169. b
 Reliquum est igitur, vt tibi, &c. Att. 139. b

Vt videat, vt satisfaciatur. 11. ad Att. 37

Nullum frigidius flumen attingi, vt vix pede tentare possim. de Leg. 170. b

Inuitus feci, vt L. Flaminius à Senatu eicerem. de Sen. 38. a
 Vt, cum Metuo, vereor, & timeo, dubitationem significat.

Qualis, vt arbitror, nemo vnquam erit, &, vt confirmare possum, nemo certè fuit. de Amic. 97. b

Vt enim quidque succurrit, libet scribere. Att. 222. b
 Sin homo amens diripiendam urbem daturus est, vereor vt Dolabella ipse nobis satis prodesse possit. ad At. li. 14. 14. 2. a

Vereor, vt his ipsis contentus sis. Att. 113. b
 Vt iam non sine causa, &c. Orat. 202. b

Vereor, vt idem interitus sit animorum & corporum. de Amicitia, 98. b

Accepi enim à te literas, quibus videris vereri, vt epistolas illas acceperim: quas, &c. ad Att. lib. 11. 221. 1. a

Et tamen vereor, vt iis ipsis contentus sit. ad At. lib. 7. 135. 6. a
 Dixit se audisse, vt nihil esset incommodi. Att. 97. b

Tu verò facis, vt omnia, quod Seruiliæ non desit, id est Bruto. 15. ad Att. 34

Tamenne vereris, vt possit hæc contra Hortensium contendere? pro Quintio, a

Ne verendum quidem est, vt tenere se possit, vt moderari. 5. Philip. 199. a

Timebam vt possem, &c. pro Domo sua, 224. b
 Quod vereor, tibi ipsi vt probem. Att. 85. b

Quod enim tu abuisisti, vereor vt satis diligenter actum in Senatu sit de literis meis. ad Att. lib. 6. 115. 3. a

Veretur Hiempsal, vt satis firmum sit & ratum. 2. de Lege Agr. 62. a

Omnes labores te excipere video, timeo vt sustineas. Terentia, lib. 14. 2. 8. a

Sed quum ita latè pateat eius potestas, quem veremur vt terrarum orbem complexa sit, nonne, &c. pro Marcello, a

Vt facile.

Vt facile cerneret eum degenerauisse. de Clar. Orat. 176. b
 Quanta illi fuit grauitas: vt facile Pop. Rom. ducem diceret. de Amic. 113. b

Vt, cum superlatiuo, & Ita.

Hæc vt breuissimè dici potuerunt, ita à me dicta sunt. 2. de Orat. 93. a

Domus celebratur ita, vt quum maximè. ad Quint. fratrem, lib. 2. 10. 7. a

Vt quisque animi magnitudine maximè excellit, ita & maximaè vult princeps omnium, vel potius solus esse. de Officiis, a

Vt quemque eorum minimum putat, ita eum primum volunt dicere. de Orat. 137. b

Vt enim quisque optimè dicit, ita maximè dicendi difficultatem, variósque euentus orationis, expectationemque hominum pertimescit. 1. de Orat. 59. a

Vt quisque optimè Græcè sciret, ita esse nequissimum. 2. de Orat. 148. a

Vt in quoque oratore plurimum est, ita maximè is pertimescit. de Orat. 95. b

Vt quodque primum gestum erit, ita primum exponetur. ad Heren. 3. b

Vt, cum Ita, absque superlatiuo.

Vt quisque ætate antecellit, ita sententiæ principatum tenet. de Senectute, 90. b

Themistocles, vt apud nos perantiquus, vt apud Athenienses non ita sanè vetus. de Clar. Orat. 168

Nihil vnquam ita expectaui, vt cum hæc scribebam tuas literas. Quint. frat. 322. b

Non tamen vt fugiendum, ita habendum est religioni contrarium. de Offic. 43. b

Molliunt animos nostros: ita sunt deinde dulces, vt non legantur modò, sed etiam ediscantur. 2. Tusc. q. 48. a

Ita sit, vt mediterranei mare esse non credant. de Nat. deorum, 1. 62

Cum sibi proposuerint, vt siue ita sit, siue non, vt distinguat, &c. pro Cecin. 296. b

Vt igitur ita perturbato scribe aliquid. Att. 109. b

Omne animal vt vult, ita vitur motu sui corporis. de Diuinatione, 105. b

Ita accipi librum à meo scriba, vt eundem acciperem à fratres tuo. epist. 78. b

Vt & Sic.

Sic ei te commendaui & tradidi, vt grauissimè, diligentissimèque potui. ad Trebatium, lib. 7. 17. 6. a

Vt hæc audiuit, sic exarsit ad id quod non modò ipse nunquam viderat, sed ne audierat quidem ab eo qui ipse vidisset. 3. Verr. 43. a

Sic loquitur, vt Coruncanum te audire dicas. de Natura deorum, 1. 81

Nam vt incredibile est mortem oblatam esse patri à filio sine plurimis & maximis causis: sic hoc verisimile non est, &c. pro Rosc. Amer. 23. a

Vt, pro Modo.

In iugere Leontini agri medimnum ferè tritici feritur: perpetua atque æquabili satione ager efficit, cum octauo bene vt agatur: &c. 5. Verr. 92. a

Vt ne.

Vt ne longius abeam, declarat ista descriptio esse aliquid: pro Cecin. 69. a

Vt iis quæ habeant, modicè & scienter vtantur, & vt ne deceat. 1. de Orat. 65. a

Opera datur vt iudicia ne fiant. pro Milone, a

Postulant enim, non vt ne cogantur statuere: quid agitur: vt ipsis ne liceat. 4. Verr. 104. a

Si hic illi: vt ne sit impune. pro Mil. 23. a

Vt lex Helia, lex Fusia ne valerent. Post reditum in Sen. 9. a

Petui sæpe per literas, &c. non vt decernatur aliquid noui, quod solet esse difficilium, sed vt nequid noui decernatur. ad Curionem, lib. 2. 6. 10. a

Sed tamen ita velim, vt nequid properes. Tironi, li. 16. 9. 6. a

Vt non.

Ruere illa non possunt, vt hæc non eodem labefactata motu concidant. pro Lege Manil. 12. a

Potest igitur iudices L. Cornelius condemnari: vt non C. Marii factum condemnatur. pro Corn. Balb. 64. b

Fieri, inquam, ô Triari nullo pacto potest, vt nõ dicas quid non probes eius à quo dissentias. 1. de Finib. 41. a

Cui viginti his annis supplicatio decreta est, vt non imperator appellaretur. in Ant. 260. b

Tu etsi non potuisti villo modo facere, vt mihi illam epistolam mitteres, &c. 11. ad Att. 43. pro, quin mitteres.

Vt alia non possent percipi. Acad. q. edit. 1. lib. 2. 28. Hoc est, etsi alia percipi non possent.

Vt non quo minus. epist. 172. b
 Tamen ea dicit, vt ab ipsa natura didicisse, non vt ipse reperisse videatur. de Nat. d. 2. 12

Vt nunc est.

Mihi verò deliberatum est, vt nunc quidem est, abesse ex ea vrbe. 15. ad Att. 13. pro, vt nunc res se habent.

Quæ si manebunt, querenda est excusatio ad Brutum, & vt nunc est, mansuræ videntur. ad Att. lib. 12. 247. 1. a

Hanc vides villam, vt nunc quidem est, lautius ædificatam. de Legib. 169. b

Constitui, vt nunc est, proficisci. epist. 164. b
 Vt nunc quidem est. de Nat. d. 67. b. & Att. 133. b

Deinde non habet, vt nunc quidem est, id vitii res. epistolarum, 54. b

Non, vt olim solebat, Atellanum: sed, vt nunc fit, mimum introduxisti. Pato, lib. 9. 16. 19. a

Ille, vt nunc se habet, admirabili gloria est. Att. 36. b
 Atque ille vt semper fuit apertissimus, non purgavit, sed iudicauit. pro Mur. 136. b

Exorabilis iracundia, vt in malis acerbitati anteponenda est. Quint. frat. 298. b

Eius negotium sic velim suscipias, vt si esset res mea. ad Cælium, lib. 4. a

Vt maxime.

Quam vt maximè inueneris, quod haud scio an non possis. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 73

Vt quis maximè perspiciat, &c. is sapientissimus haberi solet. Offic. 4. b

Vt maximè potui. Offic. 108. b

Vt plurimum.

Sequitur enim de iure belli: in quo & suscipiendo & gerendo & deponendo, ius ut plurimum valet, & fides. lib. 2. de Legibus, 56. a

Vt primum.

Vt primum, &c. statim, &c. epist. 60. b
Amicitia peruectus mihi cum eo est, ut primum in foro veni, instituta. ad Sulpitium, lib. 13. 18. 1. a
Vt primum potestas data est augendae dignitatis tuae, nihil praetermissi in te ornando, &c. Plancio, lib. 10. 13. 1. a
Atque ego ut primum fletu represso loqui posse coepi, Quae so inquam pater sanctissime. in Somn. Scip. 10. a
Vt primum iudices confederunt, valde diffidere boni ceperunt. de Cl. Orat. a
Vt primum est prouincia rediit. in Verr. 69. b
Vt primum a tuo digressu Romam veni. Att. 3. b
Vt primum in illud oppidum venit, &c. in Verr. 210. b

Vt, pro Licet.

Etenim ut circumspectiamus omnia quae populo grata atque iucunda sunt: &c. 1. de Lege Agr. 14. a
Vt illud non cogitaret, tamen ad eiusdem ordinis homines te iudices esse venturum. 5. Verr. 79. a
Ne in cogitationem quidem cadit, ut fuerit tempus aliquod, nullum quum tempus esset. 1. de Nat. d. 16
Ad me ventum est, qui ut summa haberem caetera, temporis quidem certe vix satis habui, &c. pro Quint. 2. a
Vt enim quae omnia, quomodo Graeci ineptum appellat, non reperies. in Orat. a
Quid si pacis, id est timoris nostri nomen audiuerit, ut non referat pedem, insistet certe. 12. Philipp. 3. 4. a
Legem aliam appellare fas non est: & ut sit lex, non debemus illam Hircii legem putare. in Philipp. a
Nos te tuumque exercitum expectamus, sine quo ut reliqua ex sententia succedant, vix satis liberi videmur fore. ad Brutum, 9. 4. a
Quis autem locus erit tutus, ut placatis vtamur fluctibus: ad Atticum, a

Vt, pro Postquam.

Vt ab vrbe discessi, nullum intermissi diem, quin aliquid ad te literarum darem. ad Att. lib. 7. 134. 1. a
Ille, ut erat in primis inter suos copiosus, conuiuium comparat. in Verr. 89. b
Vt semel exiit, omnes peragravit insulas. de Cl. Orat. 169. b
Qui simul ut increpuit, philosophum relinquunt. de Or. 110. b
Simul ut ortum est. de Finib. 71. b
Vt aliud nihil, hoc tamen profecit. 7. ad Att. 43
Statim ut Romam rediit, &c. pro Quint. 10. b
Non nihil, ut in tantis malis est profectus. epist. 184. b
Is ut me salutauit, statim Romam profectus est. Att. 101. b
Est enim annus ut repulsam tulit. in Ant. a
Vt veni in Arpinum, quum ad me frater venisset, in primis nobis sermo, isque multus de te fuit. de Cl. Orat. a
Vt Athenas ad x. v. Calced. Quintiles veneram, expectabam quartum diem Pompeium. ad Att. a
Ille continuò ut vidit, non dubitauit tollere. in Verr. 211. b
Qui simul ut me viderunt, inquit. in Verr. 206. b
Imò verò ut quisque me viderat, narrabant. in Verr. 70. b

Vt, pro Quam.

Tum appellat hilari vultu hominem Bulbus, ut blandissime potest. pro Cluent. 57. a
Quas ut honorificentissimis verbis ipse consequi potero, complectar mea sententia. in Philip. a
Sed reliquum cursum vitae, quam quidem possum, breuiter perstringam: & ut potui, breuiter perstrinxim in Philip. a

Vt, pro Quauis, vel Etiam si.

Vt nihil adiungatur emolumentum. de Inuent. 82. b
Vt statim de iure aliqui concurrerit. pro Quint. 14. b
Vt secum omni ex parte consentiat oratio. de Vniuers. 9
Nam quid de me dicam: cui ut omnia contingant, quae volo, leuari non possum. Att. 193. b
Vt excellas etiam pulchritudine & viribus. Offic. 57. b
Qui ut summa haberem caetera, temporis quidem certe vix satis habui, &c. pro Quint. 1. b

Qui ut nihil aliud, hoc tamen profecit, dedit illi dolorem. 15. ad Att. 24

Qui ut rationem non redderet, tamen, &c. de Diuin. 93. b
Etenim ut sint auspicia, quae nulla sunt, haec certe, &c. de Diuinat. 113. b

Vt, pro Quomodo, aut cum admiratione quadam.

Me ipsum ut contempsit, pro Sest. 8. b
Vt contempsit, ac pro nihilo putauit, pro Mil. 47. a
Vt illi efferuntur laetitia, cum vicerint, ut pudet victos, ut se accusari nolunt, ut cupiunt laudari? 5. de Finib. 109. a
Vt ille tum humilis, ut demissus erat. Att. 36. b
Cneus autem noster (o rem miseram & incredibilem) ut totus iacet. ad Att. lib. 7. 139. 2. a
Noster autem testis ut se sustentat, ut omnia verba moderatur, pro Flac. 148. b

Vt, pro Secundum.

Vt Populi Romani aetas est, senes: ut Atheniensium secula numerantur, adulescentes debent videri. de Claris Oratoribus, 19. a
L. Caelius Antipater scriptor fuit, ut temporibus illis luculentus, iuris valde peritus. de Cl. Orat. 52. a
Erat cum literis Latinis, tum etiam Graecis, ut temporibus illis, satis eruditus. de Cl. Orat. 55. a
Denique hunc proximo seculo Themistocles infecutus est, ut apud nos, perantiquus: ut apud Athenienses, non ita sanè vetus. de Cl. Orat. 20. a
Posteaque Clifthenem, multum, ut temporibus illis, valuisse dicendo. de Cl. Orat. 14. a
Qui sermo: quae praecipua? quanta notitia antiquitatis? quae scientia iuris augurandi? Multa etiam ut in homine Romano litera. de Senect. 11
Non nihil, ut in tantis malis, est profectum. ad Cassium, libro 12. 2. 6. a

Vt, aduerbium similitudinis.

Quò ille quum esset, ut ego mihi statuo, talis, qualem te esse video, nunquam cum Scipione esset profectus. pro Murena, 29. a
Pro se quisque, ut in quoque erat authoritatis plurimum, ad populum loquebatur. 3. Verr. 47. a
Qui aliis nocent, ut in alios liberales sint, in eadem sunt iniustitia, ut si ipsi in suam rem alienam conuertant. 1. Officiorum, 66. a
Nam adhuc & factum tuum probatur, & ut in tali re, etiam fortuna laudatur. epist. 54. b
Vt mea memoria est. ad Att. lib. 13. 286. 3. a
Tenemusne quid sit animus, ubi sit, denique sitne, aut ut Dicæarcho visum est, ne sit quidem vllus? 4. Academicarum quaest. 222. a

Vt, pro Quemadmodum.

Et caeteros sophistas, ut à Platone intelligi potest, lufos videmus à Socrate. 2. de Finib. 2. a
Me verò teste producto, credo, &c. ut aperte iugula sua pro meo capite P. Clodio ostentarent. ad Att. lib. 11. 11. 7. a
Sive hic confectum est, ut apparet: sive missum domo est, ut dicitur, commouebor. pro Flac. 30. a
Quod ista ipsa de re multum (ut dixi) & diu cogitavi. 1. Academic. q. 6. a
Vt adhuc actum est. 12. fam. 1
Vt est consuetudo. pro Cecin. 16. a
Multa colligit Chrysippus, ut est in omni historia curiosus. Tusc. q. 172. b
Interim Oppianicus, ut erat, sicut ex multis cognoscetis, singulari scelere, corrumpit, &c. pro Cluent. 22. b
Vt opinio mea fert. de Finib. lib. 3. 7
Verum (ut fit) multa saepe imprudentibus imperatoribus vis belli acturba molitur. pro Rosc. Amer. 55. a
Vt instituiti, me diligas rogo. 10. familiarium, 54. in epistola Planci.
Euripides ut multa praclare, sic hoc breuiter. de Nat. deorum, 39. b
Ego sine iracundia dico, ut omnia, non tamen sine dolore. in Ant. 217. b
Verum hoc quidem, ut voletis. de Nat. d. 1. 63

Vt, pro Sicut.

Sed ut dico, placet Stoicis. epist. 140. b
Dices enim, ut es homo facetus, &c. in Pis. 92. b
Mihi, ut est, magis placebat. Quint. frat. 318. b
Illi quidem, ut est hominum genus nimis acutum & suspiciosum, non te ex Sicilia literas in Verrem deportare vellet arbitrantur, &c. 1. Verr. 16. a
Homo (ut erat furiosus) respondit, &c. pro Sex. Rosc. 24. b
Respondebo criminibus, quibus tu pro me, ut par erat, tua singulari bonitate & amicitia nostra saepe restitisti. Matio, lib. 11. 28. 3. a
Vt fert opinio, spes, coniectura. 2. ad Att. 66
Non sino (ut fit in amore) ea quae minimè volo cogitare. Quint. frat. 313. b
Patrimonium tam amplum, ut illud fuit. in Ant. 173. b
Non item in oratione, ut in versu, extat numerus. Ora. 216. b
Pueri, in quibus, ut in speculis, natura cernitur. 5. de Finibus, 110. a
Vt molitionem nouam quaereret. de Vniuers. 9
Nos in Senatu quemadmodum spero, dignitatem nostram, ut potest in tanta hominum perfidia & iniquitate, retinebimus. ad Lentulum, lib. 1. 2. 10. a
Nonnullae valetudinis significationes, ut hoc ipsum pleni enectiue simus, &c. quodam genere somniorum intelligi posse dicuntur. de Diuinat. 137. b
Vt multos saepe vidi, qui, &c. Orat. 117. b

Vt, pro Vtiqueadeò.

Est autem oratio scripta elegantissime sententiis, verbis, ut nihil possit ultra cogitari. ad Att. lib. 15. 321. 8. a
Hominem esse arbitror neminem, qui, &c. ut mihi magis timendum sit, ne multa crimina praetermittere, quam nequa in istum fingere existimer. 2. Verr. 10. a
Vt non iam sine causa Demosthenes tribueret primas, secundas & tertias actioni. in Orat. 31. a
Sin autem omnino nihil esse, quod percipi possit à me, sumptero, &c. ut videndum tibi sit, idne malis, an aliquid opinaturum esse sapientem? 4. Acad. 124. a

Vt quid.

Depugna, inquis, potius quam seruias. Vt quid? si victus eris, proscribare: si viceris, tamè seruias. ad Att. lib. 7. 127. 8. a

Vt quidem.

Sed me hercule, ut quidem se nunc causa habet, etsi hesternò sermone labefacta est, mihi tamen videtur esse verissima. 4. Acad. 21. a

Vt quidque.

Misi igitur Tironem, & cum Tironè plures, quibus singulis, ut quidque accidisset, dares literas. ad Att. lib. 15. 325. 5. a

Vt quisque.

Mihi non est notum, ut quisque in Epirum proficiscatur. ad Atticum, 7. b
Imò verò ut quisque me viderat, narrabat. 2. Verr. 12. a

Vt, pro Quòd.

Non est verisimile, ut Chryfogonus horum literas adamarit. pro S. Rosc. 38. b
Diis, ut ita dicam, iunioribus. de Vniuers. 57
Eo enim erant statu & motu, ut eos Argiuos esse diceret. Tusc. quaest. 202. b
Tanta imbueremur superstitione, si vos audire vellemus, ut aruspices nobis essent colendi. de Nat. d. 12. b
Hoc dichoreo tantus clamor concionis excitatus est, ut mirabile esset. Orat. 218. b
Est igitur oratori prouidendum, non ut illis satisfaciatur, quibus necesse est, sed ut illis, quibus liberè liceat, iudicare. de Oratore, 94. b
Senatusconsultum est factum in eam partem ut placeret, &c. epistol. 117. b
In eo ipso vis maxima est, ut simus ii qui haberi volumus, &c. Offic. 42. b
Equidè sic iam obdurui, ut ludos Caesaris nostri æquissimo animo viderem. epist. 195. b

Vt quodque.

Si ut quodque primum gestum erit, ita primum exponetur, &c. 1. de Inuent. 42. a

Vt, Vt si, tanquam, tanquam si.

Tum Pythius, ut argentiarius qui esset apud omnes ordinatus, gratiofus. Offic. 63. b
Sed eam ut citius veteratoriam, quam oratoriam diceret. de Cl. Orat. 186. b
At Diogenes liberius, ut Cynicus. Tusc. q. 246. b
Bene facis, cum id efficis, mihi crede, perinde ut existimare tu non posses. Att. 101. b
Verisimile non est, ut ille homo tam locuples religioni pecuniam anteponeret. in Verr. 202. b
Dimisi eum à me ut magistrum puerorum non libenter, ut hominem ingratum non inuitus. de Claris Oratoribus, 169. b
Gellius non tam vendibilis orator, quam ut nescires, quòd ei deesset. de Cl. Orat. 180. b
Quos tum, ut pueri, refutabamus. de Orat. 108. b
Mihique ita fidelis, ut si esset à me manumissus. epist. 123. b
Rufio ita desiderabatur, ut si esset vnus è nobis. epist. 104. b
Tanta mihi cum eo necessitudo est, ut si mea res esset, non magis laborarem. epist. 230. b
Eius negotium sic velim suscipias, ut si esset res mea. ep. 25. b
Sed omitto, ut sit factus vterque nostrum. in Pis. 2. a
Homo acutus, ut Siculus. Tusc. q. 151. b
De Dolabella suadeo, ut videas, tanquam si res tua agatur. epistol. 27. b
Ille tum secum habebat neminem, nisi ut virum à viro lectum esse diceret. pro Mil. 112. b
Similiter facis, ut si, &c. Offic. 18. b
Similesque sunt, ut si qui dicant, &c. de Senect. 80. b

Vt vt.

Sed ut vt est, indulge valetudini. epist. 263. b
Vt cunque.

Sed ut cunque aderunt res. 1. Offic. 188. a
Quibus esset moderandum ut cunque res postularet. de Finibus, 126. b
Neque id Reipub. repetere ut cunque necesse est. Post redit. in Senatu, 203. b
Vt cunque se affectum videri, & animum ardentius moueri volet, ita certum vocis admouebit sonum. in Orat. 31. a

Vt, tra, trum.

Quamobrem vter nostrum tandem Labiene popularis esset tunc: an ego? pro Sest. 92. b
Cum Celtiberis, cum Cymbris bellum gerebatur vter esset, non vter imperaret. Offic. 8. b
Vter vtri insidias fecerit. pro Mil. 17. a
Vter fortius pugnabit, is vincat necesse est. Partit. 241. b
Omnium cotrouersiarum, quae essent inter aratorem & decumanum, si vter velit, edicit se recuperatores daturum. 5. Verrinarum, 27. a
Vtra lex iubeat aliquid, vtra permittat. 2. de Inuent. 230. a
Deinde in hoc homo lynceus, etiam callidus ac veterator esse vult, quòd ita scribit, Si vter volet, recuperatores dabo. 5. Verrinarum, 28. a
Vtrum igitur eorum accidisset, verum oraculum fuisset. 2. de Diuin. 173. a
Potest omnino hoc esse falsum, potest verum: sed vtrum sit, non est mirabile. 2. de Diuin. 208. a
Videte igitur vtrum sit æquius, hominem honestissimum, virum fortissimum, ciuem optimum, dedi inimicissimis atque immanissimis nationibus, an reddi amicis. pro Fonteio, 25. a
Quid interest, vtrum de Hippocentauro, an de deo cogitemus? 1. de Nat. deor. 75
Vtrum hic tandem putatis, an, &c. pro Flac. 151. b
Vtrum reprehendis, quòd patronum iuuabat, eum qui tum in miseris erat: an quòd, &c. 3. Verr. 87. a
Quorum vtrum minus velim, nescio. epist. 5. b
An huius & illius, & vtrius potius. de Inuent. 67. b
Ab vtro insidia facta sint, incertum est. pro Mil. 107. b
Reperiam qui dicat aut scribat, vtra voles lingua. Or. 120. b
Incertum est vtra via. epist. 35. b
Summum bonum puer vtra voluptate diiudicabit? stante, an mouente? de Finib. 71. b

Vtro me minus deceat vti, non intelligo. epist. 19. b
Horum vtro vti volumus, altero est carendum. pro Sest. 22. b
Vtercunque.

Magna vtrinque copia ita parata ad pugnandum esse dicuntur, vt vtercunque vicerit, non sit mirum futurum. ad Torquatum, lib. 6. 4. 4. a

In hoc bello vtracunque pars vicerit, tamen perituri sumus. ad Atticum, 28. 5. b

Vterlibet.

Vtrunlibet elige. alterum incredibile est: alterum nefarium, & ante hoc tempus vtrunque inauditum. pro Quint. 54. a

Vterque.

Horum vterque cecidit victus. de Arusp. resp. 50. a
Quorum vterque suo studio delectatus, contempsit alterum. 1. Offic. a

Vterque inter se. pro Quint. 16

Me autem vterque numerat suum. Att. 98. b

Nam vtraque altera separata minus erit firma. ad Heren. 22. b

Quarum vtrunque pessimum est. ad Heren. 6. b

Sed neque Cæsari imperari potest, nec Cæsar suo exercitui: quod vtrunque pessimum est. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10. 8. a

Cum eorum, de quibus dicimus, aut vtrunque, aut vnum quodque, certo concluditur verbo. ad Heren. 32. b

Vtriusque accepi literas eiusmodi eodem tempore. ad Atticum, 98. b

Amantissimus vtriusque nostrum. Att. 128. b

Domus vtriusque nostrum ædificatur strenue. ad Quintum fratrem, lib. 2. 8. 3. a

Quoniam vtriusque studii nostra possessio est, hodie vtro frui malis, optio tua sit. de Fat. 6. a

Magna vis est in fortuna in vtranque partem, vel ad secundas res, vel aduersas. Offic. 36. b

Dicendi exercitatio in vtranque partem ab Aristotele instituta. de Finib. 126. b

Magna vis est conscientiae in vtranque partem. pro Mil. 123. b

Qui in vtranque partem magno animo fuit. Offic. 40. b

Multa mihi veniunt in mentem in vtranque partem. ad Atticum, 228. b

In vtraque parte multa dicuntur. 4. Acad. 123. a

Sed in vtroque frequentiores sunt & liberiores poetae. Orator, 216. b

Nos vtrique & Socratici & Platonici esse volumus. Offic. 1. b

Sanguis per venas in omne corpus diffunditur, & spiritus per arterias, vtraque autem crebra, multa toto corpore intexta sunt. de Nat. deor. 54. b

Eorum controuersiam non incommo- dum videtur cum vtrorumque ratione exponere. 1. de Inuent. 73. a

Sed vtros eius habueris libros (duo enim sunt corpora) an vtroque nescio. Q. fr. 314. b

Quos ego vtrosque Quirites, in eodem genere praedatorum, direptorumque pono. 2. in Catil. 40. a

A quibus vtrisque summittitur aliquid. de Orat. 151. b

Vteruis.

Nam possit aliquid, si vteruis nostrum adesset, agente Seruilio, Seruio fieri probabile. ad Att. lib. 5. 91. 2. a

At minus habeo virium, quam vestrum vteruis. de Senectute, 29. a

Quod certum est non facere, dum vtrumuis licebit. pro R. Amerino, 50. a

Proquæstor ego vnus, cui vtrumuis liceret. ad Atticum, lib. 9. 170. 5. a

Nihil dicit ex tempore: nihil ex sua voluntate: nihil vt ei vtrumuis licuisse videatur. 5. Verr. 142. a

Vtriusuis rei me adiutorem velim esse. Att. 101. b

Vtrumuis saluo officio se facere posse arbitrarentur. pro R. Amerino, 2. a

Vtrinque.

Tum hoc tempore ita magna vtrinque copia, ita parata ad depugnandum esse dicuntur, vt vtercunque vicerit, non sit mirum futurum. Torquato, lib. 6. 4. 3. a

Vtrobique.

Eadem veritas vtrobique est. 2. de Nat. d. 112. a

Quum verò non liceret mihi nullius partis esse, quia vtrobique magnos inimicos habebam, ea castra fugi, &c. Asinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 3. 5. a

Vtrum.

Vtrum dimidia parte, an pro tota societate: planius dicam. vtrum pro me: an & pro me & pro te: pro R. Com. 19. a

Nihil interest vtrum, &c. an, &c. Tusc. q. 217. b

Quæro à te, vtrum illa verba, an portenta sint: de Or. 199. b

Dubium est vtrum aliquid dicat iste beatum & immortale, an siquod sit, &c. 1. de Nat. deor. 160

Quid interest, vtrum hoc feceris, an frumetum non improbaris: in Verr. 187. b

Conuiuium in quo nemo potest dicere, vtrum iste plus biberit, an vomuerit, an effuderit. in Pis. 84. b

Vtrum ego desipio, & plus quam satis opus est, doleo in tanta calamitate, miseriaque sociorum: an, &c. 7. Verr. 95. a

Quid, quod eadem illa ars, quasi Penelope telam retexens tollit ad extremum superiora, vtrum ea vestra, an nostra culpa est: 4. Acad. 168. a

Multum interest, vtrum laus immittatur, an salus deseratur. Lentulo, lib. 1. 7. 27. a

Quid interest, vtrum Prætor imperet, vique cogat aliquem de suis bonis omnibus decedere: an, &c. 4. Verr. 29. a

Nihil ad eum qui te captare vult, vtrum tacetem irretiat, an loquentem. Acad. q. 13. b

Vtrum hoc tu parum meministi, an ego non satis intellexi: Attico, 135. b

Vtrum nescis, quam altè ascenderis, an pro nihilo id putas: epistol. 160. b

Vtrum grauius aliquid in quempiam dici potest: &c. pro Cecinna, 21. a

Hic vtrum tandem sum accusandus, quod doleo: an, &c. ad Atticum, 43. b

Nec aliud decernitur hoc bello, nisi vtrum simus, necne, &c. ad Brut. 91. b

In quo vtrum copiose sit agri, consideratur. de Inuent. 76. b

Vtrum igitur tibi literam videor, an totas paginas commouere: de Finib. 118. b

In discrimen versatur, vtrumne possit se contra luxuriam ac licentiam rusticana illa atque inculta parsimonia defendere. pro Quint. 62. a

Vos etiam nunc dubitate, si potestis, vtrum tantum numerum tritici Venerius apparitor istius sibi acceperit, an huic exegerit. 5. Verr. 74. a

Vti.

Is ad me literas misit, vti te sibi placarem. epist. 202. b

Eos consuetudine adhibita tam facile internosceremus, vti minimum quidem similes viderentur. 4. Acad. 104. a

Neque vti satis firmo praesidio defensus Sext. Roscius, verum vti ne omnino desertus esset. pro Rosc. Amer. 3. a

Nihil aliud, nisi vti nequid per vim agi possit. pro Dom. 43. a

Non vti satis, &c. sed vti ne, &c. de Orat. 94. b

Senatui placere C. Cassium prouinciam Syriam obtinere, vti qui optimo iure eam prouinciam obtinuerit. a

Quod sepulchrum ipsius, liberorum posterorumque eius sit, vti quod optimo iure sepulchrum publice datum est. 9. Philipp. 268. a

Vti eorum qui audirent, sic afficerentur animis, vt, &c. 1. de Orat. 43. a

Putant fore, vti si paulatim hæc consuetudo serpere ac prodire cœperit. 1. Verr. 37. a

Vtica.

Interim P. Aëtius Varus qui Prætor Africam obtinuerat, Vticam venit. pro Lig. 2. a

Vtilis, Vtilitas, Vtiliter, Vide Vtor.

Vtinachi, orum.

Accepta tamen & deuorata pecunia Vtinachorum, centum talenta euomere non poterat. in Pis. 71. Erant populi Macedoniarum.

Vtinam.

Vtinam igitur vt illa anus optat, Ne in nemore Pelio securibus

Cæsa cecidisset abiegna ad terram trabes. 3. de Nat. d. 108. a

Vtinam esset facultatis mea. 1. de Legib. 44

Cui quidem ego amori vtinam cæteris rebus possem, amore certe respondebo. ad Trebonium, lib. 15. 21. 8. a

Atque vtinam ipse Varro incumbat in causam. ad Atticum, lib. 3. 55. 5. a

Vtinam id valeat ad celeritatem reditus tui. 4. ad Att. 52

Vtinam salutis nostræ consulere possimus: dignitati certe cōsulemus. ad Senat. lib. 15. 1. 17. a

Quod vtinam minus vitæ cupidus fuisset, certe nihil, aut non multum in vita mali vidissemus. ad Terentiam, lib. 14. 4. 2. a

Heri nescio quid in strepitu videor exaudisse, quum diceres te in Tusculanum venturum: quod vtinam, iterum vtinam, tuo tamen commodo. ad Att. lib. 13. 295. 4. a

Vtique.

Nam & Piliæ satiffaciendum est, & vtique Atticæ. ad Attic. lib. 12. 236. 7. a

Velim M. Varronis & Lollii mittas laudationem: Lollii vtique. 13. ad Att. 62

Quo die venies, vtique cum tuis apud me sis. Att. 57. b

Ego vt constitui, adero, atque vtinam eadem die sim (quid enim multa?) vtique postridie. Att. 211. b

Vtique siue hinc abiero, siue ero hic oppressus, ea maneat opinio. Antequam iret in exil. 14. a

Illud verò vtique scire cupio. ad Att. lib. 13. 271. 1. a

Expecto te à Peduceo vtique. Att. 203. b

Quæ quidè ego vtique vel versura facta solui volo. Att. 68. b

Faba Pythagorei vtique abstinerunt. de Diuin. 133. b

Hoc quidem vtique perficies, &c. Att. 200. b

Ipse verò vtique fac venias. Att. 57. b

Quod censeas mihi faciendum, vtique scribito. ad Atticum, lib. 10. 196. 6. a

Annum quidem vtique tenero. ad Att. lib. 5. 96. 4. a

Romam vtique statim veni. Att. 259. b

Vtique ad me tabellarios mittas. ad Att. lib. 6. 112. 4. a

Id vnus diligenter literis (quæ ad me vtique perferantur) consequeretur. ad Att. lib. 5. 96. 3. a

Vtique explicatum sit illud, &c. Att. 71. b

Minusculam villam vtique Quinto traditurus sum, Att. 228. b

Vtor.

Aulo Trebonio, qui in tua prouincia magna negotia & ampla & expedita habet, multos annos vtor valde familiariter. ad Lentulum, lib. 1. 3. 1. a

Luceo Tiryone familiarissimè vtor. epist. 209. b

Vtor ad omnia Qu. Selicio. epist. 5. b

Mihi docere videbaris istius generis humanitatem, qua quidem nihil vtor abs te. 2. ad Qu. frat. 25. & 13. fam. 86

Vtor perfragio, literulis nostris. 5. fam. 62

Quamobrem quum placatis his vtor, videor sperare debere, si te viderim, & ea quæ premant, & quæ impendeant, me facile transitarum. ad Terentium Varronem, lib. 9. 1. 5. a

Maximo meo dolore, hoc solatio vtor, quod intelligunt homines non sine causa me timuisse ista quæ acciderunt. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 26. 1. a

Sunt hæc & alia in te falsi accusatoris signa permulta, quibus ego nunc non vtor. 1. Verr. 16. a

Ego autem neque pugno cum illa causa propter illam amicitiam, neque approbo, ne omnia improbem quæ antea gessi. Vtor via. ad Att. lib. 2. 34. 4. a

Eos ego fortasse nunc imitor, & vtor ætatis vitio. ad Cælium, lib. 2. 15. 19. a

Ne Silius quidem quicquid vtitur. Att. 193. b. Id est pecunia. Lucius multum vtitur Bruto. Att. 254. b

Egeram etiam cum tuo Nicia, quod is vtitur, vt scis, familiariter Cassio. ad Fabium Gallum, lib. 7. 24. 12. a

Aere vtitur deo. 1. de Nat. deor. 23

Multum etiam Græcis literis vtor. Cat. 34

Neque enim accusatore muto, neque teste quisquam vtitur eo, qui de accusatoris subfello surgit. pro R. Amer. 63. a

Quibus rebus fruimur atque vtimur. de Nat. d. 57. b

Commoda quibus vtimur, lucemque qua fruimur, spiritumque quem ducimus, ab eo nobis dari atque impertiri videmus. pro Rosc. Amer. 78. a

Meis æquissimis vtuntur auribus. 7. fam. 58

Quorum fide atque praesidio Siculi maxime vtuntur, quod omnino Marcellorum nomini tota illa prouincia adiungenda est. 1. Verr. 8. a

Quod P. Sulpitio vtetare multum. Læli. 2

Nos communem necessarium, &c. & quo vtetatur iste plurimum, propinquum nostrum Sex. Alphenum. pro Qu. 11. a

Vfus sum iis crudelissimis. 3. ad Att. 39. Id est, illi se crudelissimos mihi præbuerunt.

Oratio, qua recitatis literis vsus es. 10. Philipp. 269

Vt illis benignis vsus est ad commodandum, sic ipse diligens fuit ad reportandum. 6. Verr. 5. a

Criminatione in me vsus est. 3. de Orat. 3. a

His Fabritiis semper vsus est Oppianicus familiarissimè. pro Cluent. 34. a

Nam quoad vos omnia pati vidit, vsus est ipse incredibilem patientiam. 10. Philipp. 274. a

Et sese ad Cæciliam nepotis filiam, quam honoris causa nominat, contulit, qua pater vsus erat plurimum. pro Rosc. Amer. 16. a

Authore vtar Simonide. 1. de Nat. d. 42

Vtar eo sic tanquam bono. 2. ad Qu. frat. 36

Quamquam quum hortatione non egeas, vt supra scripsi, non vtar ea pluribus verbis: faciam illud quod mecum est, &c. Bruto, lib. 11. 5. 7. a

De rebus ipsis vtetare tuo iudicio. 1. Offic. 4. a

Itaque si hoc imperium mihi molestum erit, vtar ea portam quam primum videro. ad Att. lib. 7. 127. 4. a

Faciam hoc non nouum: sed ab his, qui nunc principes nostræ ciuitatis sunt, antè factum, vt testibus vtar statim. 2. Verrinarum, 33. a

Vtatur suis bonis oportet, fruatur, qui beatus futurus est. 1. de Nat. deor. 143. a

Vt propemodum iustioribus vtamur illis, qui omnino, &c. 1. de Finibus, 2

Vtiam placaris vtamur fluctibus. Att. lib. 8. 11

Eorum qui vtantur crasso caelo ac concreto. 2. de Nat. d. 30

Præsertim quum is L. Sisenna defensore tuo tam familiariter vtetur, quum & cæteris familiaribus Sisennæ reddidisset. 6. Verr. 38. a

Statuit sibi nihil grauius faciendum, quam vt illa matre vtetur. pro Cluent. 21. b

Non vt ea potestate, quam tu ad dignitatem permisisses, ad quæstum vtetur. ad Qu. fr. lib. 1. 1. 16. a

Si vniuersa, vt dixi, prouincia loqui posset, hac voce vtetur. 1. Verr. 10. a

Noluerunt feris corpus obicere: ne bestiis quoque, quæ tantum scelus attigissent, immanioribus vteremur. pro Rosc. Amer. 43. a

Vterentur frequentissimo senatu & libentissimo. 1. ad Att. 53

Cum in ea vrbe summis honoribus imperiisque vsus sit. ad Atticum, 119. b

Si vsus sit coaratore extra magistratus. 3. de Legib. 10

Menses mihi tres quum, &c. vt quum horis nostris nos essemus vsi, tu binis ludis interpositis, quadagesimo post die responderes. 3. Verr. 20. a

Quum sanè aduersis ventis vsi essemus, tardèque & incommodè nauigassemus. Terentia, lib. 14. 5. 1. a

Negat opera deorum se vti ad fabricandum mundum. 4. Academ. 217. a

Quo iste interprete non ad linguam Græcam, sed ad furta & flagitia vti solebat. 5. Verr. 71. a

Vti aculeis dicuntur vespæ. 5. de Finib. 39

Hic vide quam me sis vsurus æquo. 7. Verr. 120. a

Vti aliquo. pro Rosc. Amer. 16. Id est, ad eum familiaritatem habere.

Vti familiarissimè aliquo. 6. fam. 19

Aliqua re ad faciendum aliquid vti. de Cl. Orat. 152. a

Vti ambitione. 5. fam. 59

Vti animo bono & fide summa. 2. ad Att. 7

Vti præsentis animo & consilio. 1. Offic. 113

Vti beneficio alicuius. 2. Philipp. 32

Vti conditionibus. 7. ad Att. 58

Vti praposteris consiliis. Læli. 71
 Vti cornibus dicuntur boues. 5. de Finib. 39
 Sed ipse his neque defensoribus vti postea, neque laudatoribus potuit. pro Cluent. 43. a
 Vti domo alicuius. 13. famil. 32
 Quod est, eo vti decet. Cat. 2. 4
 Bene armis, optimè equis vti. pro Deiot. 149. b
 Exercitatione, ludòque campestri vti. pro Cæl. 39. b
 Eo velim tam facili vti possem & tam bono in me, quàm Curio. ad Att. lib. 10. 197. 15. a
 Vti fautore aliquo. 13. famil. 86
 Vti prospero flatu fortunæ. 2. Offic. 16
 Vti felicitate. 7. ad Att. 7
 Vti moderatè & scienter iis, quibuscum congregemur. Officior. lib. 2. 25
 Vti aliquo inimico & crudeli. 3. ad Att. 19
 Vti iudiciis & existimationibus hominum. 1. ad Qu. fr. 33
 Vti lachrymis. 1. de Nat. 116
 Vti liberalitate alicuius. 12. famil. 57
 Liberalitate, qua tecum vti coeperam. 1. de Nat. d. 46
 Vti literis. 6. famil. 42
 Vti libenter loco illo soleo. 2. de Legib. 1
 Vti motu mentis ac rationis ad aliquam rem. 1. de Nat. d. 74
 Vti alicuius nomine ad inuidiam. 1. ad Att. 35
 Authoribus quidem ad istam sententiã, quam vis obtineri, vti optimis possumus. Tusc. q. 153. b
 Vti pace vel bello. 7. ad Att. 55
 Vti pecunia menses aliquot. 7. ad Att. 26
 Vti populo suo. pro Quint. 15
 Vti pugnantibus & contrariis studiis consiliisque. 1. de Fin. 46
 Vti peruersè aliqua re. 3. de Nat. deor. 51
 Antonius Cæsari regnum detulit, Cæsar vti noluit. 2. Phil. 91
 Vti iisdem sacris. 1. Offic. 79
 Vti silentio. pro Marcello. 131. b
 Vti studio vel amore. 7. famil. 140
 Vti studiis iisdem. pro Lig. 13
 Vti verbis quàm vtitissimis, & quàm maximè aptis, id est rem declarantibus. 4. de Finib. 47
 Vti verbis inuitatis de rebus non peruulgatis. 3. de Finib. 4
 Non est tibi his solis vtendum æstimationibus ac iudiciis qui nunc sunt hominum, sed his etiam qui futuri sunt. ad Qu. frat. 298. b
 Et grauius feras te, quod vtendum acceperis, reddidisse. 3. Tusc. 65. a
 Quæ vtenda acceperis maiore mensura, si modò possis, iubet reddere Helioidus. 1. Offic. 71
 Quæ bona, is qui testamentum fecit, huic Heraclio, antequam est mortuus, omnia vtenda ac possidenda tradiderat. 4. in Verrem, 32. a

Vtens.

Ad eas enim res ab Epicuro præcepta dantur, & tamen non tantis vtentibus ad liberalitatem vtens. 2. de Fin. 135. a
 Specie autem comparantur, vt, & c. perfecta, inchoatis: rota, partibus: ratione vtentia, rationis expertibus: voluntaria, necessariis, & c. in Topic. 36. a

Vsus.

Cõsularis homo nõ minimis facultatibus vsus. Anteq. 195. b
 Vir amplissimis vsus honoribus. pro Flac. 35. a. & 8. Phil. 254
 Brundisium venimus, vsi tua facilitate nauigadi. Att. 100. b
 Omnium enim rerum principia parua sunt: sed suis progressionibus vsa augentur. 5. de Finib. 105. a

Vsus, us.

Vsus & autoritas, fundi biennium. pro Cecin. 39. & Top. 10
 Vsus exercitatioque forensis. in Verr. 62. b. & 1. de Legib. 11
 Assiduum vsus vni rei deditus, & ingenium & artem sæpe vincit. pro Corn. Balbo, 36. a
 In omni arte cuius vsus communis vulgarisque sit. de Finibus, lib. 3. 2
 Quæ diurnus vsus ita notauit, vt artem diuinationis efficeret. 2. de Nat. deor. 125
 Adiungatur vsus frequens, qui omnium magistrorum præcepta superat. 1. de Orat. 8. a
 Mirificus vsus alicuius in re militari. pro Sest. 9. a

Vsus deprecationis in iuridiciali constitutione quis sit. 2. ad Herennium, 58
 Sed id quod ratio debuerat, vsus docet, minora esse ea quæ sint visa maiora. Tusc. quæst. lib. 3. 47
 Docuit enim iam nos longa vita, vsusque rerum maximarum vt teneremus, & c. de Orat. 117. b
 Ignis noster, quem vsus vitæ requirit. 2. de Nat. deor. 29. & 2. Academic. 13
 Præcepta quibus in omnes partes vsus vitæ confirmari possit. Offic. 2. b
 Tractatio atque vsus vocis. in Orat. 31
 Cum ad tuam summam prudentiam tantus vsus accesserit. Qu. fratri, 299. b
 Vsus est magister optimus. pro Rab. Posth. 6. a
 Vsus enim, non abusus legatus est. in Topic. 8. a
 Domus finis est vsus. Offic. 28. b
 Mihi sic vsus est, tibi vt opus est factò, face. de Finib. 131. b
 Et Reipub. impartientis si quando vsus esset. Offic. 19. b
 De cæteris studiis alio loco dicemus, si vsus fuerit. Tusc. quæst. lib. 4. 8. a
 Vt si vsus foret. Tusc. quæst. lib. 2. 32
 Subeundus vsus omnium. de Orat. 97. b
 Carmen cum cæteris rebus absurdum, tum verò nullo vsui. pro Mur. 130. b
 Fuit & mihi & Qu. fratri magno vsui in nostris petitionibus. ad Atticum, lib. 1. 1. 8. a
 Apollonius multis in rebus mihi magno vsui fuit. ep. 210. b. Attico, 1. b
 Maximo te mihi vsui fore video. Att. 2. b
 Scito enim me, & c. rediisse cum veteribus amicis, id est, cum libris nostris in gratiam: etsi non idcirco eorum vsum dimiseram, quòd iis succenserem. ad Varronem, lib. 9. 1. 3. a
 Vsum loquendi populo concessi: scientiam mihi reseruaui. in Orat. 91. a
 Num ius ciuile vestrum ex libris cognosci potest: qui quam plurimi sunt, doctorem tamè, vsumque desiderant. Orat. 102. b
 Rei magnitudo vsum quoque exercitationemque desiderat. Offic. 12. b
 Is, cuius vsus & suauitatem desiderado sentimus. 16. fam. 9
 Nec virtutis vsus modò, vt superiores, sed ipsum habitum per se esse præclarum, & c. 1. Acad. 54. a
 Valet ingenio, habet vsus. epist. 210. b
 Quia multarum rerum vsus habebat. Læli. 6. de Catone.
 Quod superuacuum sit, aut vsus nullum habeat. de Natura deor. 60. b
 Vsum quendam haberent insignem & illustrem. de N. d. 3. b
 Nam qui principes inueniendi fuerunt, quem ex quaque bellua vsus habere possemus, homines certè fuerunt. Officior. 35. b. & 13. fam. 31
 Vsum in Repub. magnum habere debes. 10. Philipp. 271
 Si modò vsus rerum percallueris. de Orat. 122. b
 Vsum subire. 1. de Orat. 76
 Non ad hunc vsus popularem & ciuilem veteres de Rep. differebant. 3. de Legib. 15
 Quòd si omnes mundi partes ita constitutæ sunt, vt neque ad vsus meliores potuerint esse, neque ad speciem pulchriores. 2. de Nat. d. 123. a
 Ad vsus meum hæc spectant. 3. ad Qu. frat. 26
 Ad vsus & cultum copiosè suppeditetur ei. 14. ad Att. 15
 Vitæ autem adiuncta esse dicebant, quæ ad virtutis vsus valerent. 1. Acad. 31. a
 Tyronem propter modestiam malo saluum, quàm propter vsus meum. Att. 104. b
 Abhorrentes ab hoc vsu forensi & publico. Parad. 1
 Non excludentes amicos ab vsu rei suæ familiaris. Off. 19. b
 Ii quibus cum vsu coniuncti esse possunt. de Amic. 101. b
 Libido, opinio vèteri boni, quod sit ex vsu iam præsens esse atque adesse. Tusc. q. lib. 4. 12
 Omnia enim sunt posita ante oculos, collocata in vsu quotidiano, & c. 1. de Orat. 94. a
 Id autem incognitum est, minusque in vsu necessarium. de Legib. 158. b

Quæ obseruata sunt in vsu ac obseruatione dicendi. de Oratore, 94. b
 Nos autem ea quæ sunt in vsu vitæque cõmuni, & c. Læli. 27
 In vsu versatus. 6. fam. 36
 Dicendi ratio in medio posita, communi quodam in vsu atque hominum more & sermone versatur. de Orat. 86. b
 Qui nõ Græci alicuius quotidianam loquacitatem sine vsu, neque ex scholis cantilenam requirunt. de Orat. 93. b
 Vsu armorum, & militum robore. 6. fam. 5
 Incipit is loqui & autoritate & ætate, & vt mihi visum est, vsu rerum antecedeat Diodorus Timarchides. 6. Verr. 121. a
 Mihi videor eorum consuetudinem vsu tractandòque cognouisse. in Verr. 145. b
 Vsu coniunctum esse cum aliquo. Læli. 28
 Vsu in manum conuenire. pro Flac. 65
 Vsu & fructu meum esse. 7. famil. 53
 Tum verò vsu quoque bellorum gerendorum in primis eorum hominum, qui nunc sunt, exercitus. pro Font. 26. a
 Vtrunque satis durum, sed vsu mollienda nobis verba sunt. 1. de Nat. deor. 67
 Vir magna prudentia, vsu & exercitatione præditus. pro Cluent. 35. b
 Vsu magno tractandæ Reipub. 6. fam. 19
 Alia magna natura videntur, alia vsu. in Partit. 30
 Quod in poematibus vsu euenit. Offic. 55. b
 Non venit idem vsu mihi, quod tu tibi scribis. Att. 7. 144. 1. a
 Quid, quod vsu memoria patrum venit: de Orat. 100. b
 Quod in illo mihi sæpe vsu venit, idem modò, quom te audirem, acciderat. 1. de Nat. deor. 81. a
 Quod item nuper in Erote comædo vsu venit, qui, & c. pro Quint. Rosc. 50. b
 Erucius mihi vsu venit in causa optima. pro S. Rosc. 25. b
 Antequam hoc mihi vsu veniret. in Verr. 256. b
 Nam si id culpa senectutis accideret, eadem mihi vsu venirent omnia, reliquisque omnibus maioribus natu. de Senectute, 7. a
 Causam sibi dicendam esse statuerat iam antè, quàm hoc vsu venerit. 7. Verr. 80. a
 Ex eo credo quibusdam vsu venire, vt abhorreant à Latinis, quòd, & c. 1. de Finib. 7
 Nam quid homini potest superius, quid verò miserius aut acerbius vsu venire: pro Quint. 27. a
 Et hoc illud his vsu venire solet, vt quicquid dixerint, à quibusdam interrogentur. 4. Acad. 68. a
 At non videmus hoc vsu venire, vt quos nunquam putassemus à nobis internosci posse, & c. 4. Acad. 103. a
 Quod ego in paucis tamen vsu venisse eò molestè fero. 4. Verrinarum, 9. a
 Cum præsertim mihi vsu venturum non arbitraret, vt ego quoque absens à te defendendus essem. epist. 38. b
 Dicit cum præmeditatum fuisse quid sibi esset vsu venturum. ad Heren. 7. b
 Quarum partium corporis vsus sunt necessarii, eas neque partes, neque earum vsus suis nominibus appellat. Off. 25. b
 Expetuntur diuitiæ ad vsus vitæ necessarios. 1. Offic. 37
 Conciliare sibi animos hominum, & ad vsus suos coniungere. Offic. 36. b
 Arborum confectio magnos vsus affert ad nauigia facienda. de Nat. deor. 56. b

Vsus, consuetudo.

Sed alii dolore mouentur, & c. Itaque dicunt, nec dubitant, Mihi sic est vsus, tibi vt opus est factò, face. 5. de Fin. 50. a
 Est mihi cum eo domesticus vsus & consuetudo. pro Sexto Rosc. 9. a
 Mihi cum eo vicinitas & magnus vsus est. pro Cluent. 27. b
 Quod sine prænomine familiariter, vt debebas, ad me epistolam misisti, primum addubitauimus, num à Volumnio Senatore esset, quocum mihi est magnus vsus. ad Volumnium, lib. 7. 33. 1. a
 Cum M. Fabio (quod scire te arbitror) mihi summus est vsus. Pæto, lib. 9. 25. 4. a
 Vsus esset mihi tecum. pro Syll. 7
 Inter nosmetipsos vetus vsus intercedit, & Atticus noster

maiores etiam mihi cum Cossinio consuetudinem fecit. ad Sulpitium, lib. 13. 24. 1. a
 Coniunctus magno vsu familiaritatis. epist. lib. 13. 73
 Tamen id esset in tanto vsu nostro, tantæque amicitia coniunctum. pro Planc. 3

Vsuffructus.

Vsus eius & fructus fundi testamento viri fuerat Cefennia, pro Cecinna, 288. b
 Seruus cuius vsuffructus. Top. 21. b
 Vsum fructum omnium bonorum suorum Cefennia legat, vt frueretur vnà cum filio. pro Cecin. 9. a
 Si paterfamilias vxori ancillarum vsum fructum legauit à filio, neque à secundo hærede legauit, mortuo filio mulier vsum fructum non amittet. in Top. 9. a

Vsucapio, is.

Nihil mortales à diis immortalibus vsucapere possunt. de Arusp. respons. 29. a
 De Tadiana re, mecum Tadius locutus est, te ita scripsisse, nihil esse iam quod laboraretur, quoniam hæreditas vsucapta esset. ad Att. lib. 1. 3. 6. a
 Quod autem *ἡρώων*, id est vestibulum sepulchri, bustum vsucapi vetat, tuetur ius sepulchrorum. 2. de Legib. 97. a
 De tutela legitima, in qua dicitur esse puella, nihil vsucapi potest. Att. lib. 1. 12. & pro Flac. 162. b

Vsucapio, onis.

Fundus à patre relinqui potest: ac vsucapio fundi, hoc est finis sollicitudinis ac periculi litium, nõ à patre relinquitur, sed à legibus. pro Cecin. 54. a
 Si vsucapionem definias. Top. 22. b
 In qua quoniam vsucapionè duodecim tabulæ intra quinque pedes esse noluerunt, depasci veterem possessionem Academia ab hoc acuto homine non sinemus. lib. 1. de Legibus, 83. a
 Iactare se in causis Centumuiralibus, in quibus vsucapionum, tutelarum, gentilitatum, agnationum, & c. iura versentur. 1. de Orat. 84

Vsitus.

Vsitus & peruulgatus honos. 14. Phil. 392. a. & 3. 140
 Verus atque vsitata exceptio. 1. de Orat. 82. a
 Genus literarum vsitatum. Figulo, lib. 4. 13. 1. a
 Verbum vsitatum ac tritum. Acad. q. 44. b
 Alius ne condemnaretur, pecuniam dedit: vsitatum est. 7. Verr. 91. a
 Non solùm enim vsitatum, sed & quotidianum est. Brutus Ciceroni, 16. 1. a
 Non est vsitatum, non senatorium. 7. Verr. 98. a
 Cui neque magistratus adhuc æquus inuentus est: neque iudicium redditum est vsitatum. pro Cluentio, 47. a. & pro Quintio, 47
 At verò hoc quidem iam vetus est, & maiorum exemplo multis in rebus vsitatum. pro Cecin. 33. a
 Nam id quidem, tametsi improbè sit in aperta re, tamen malitia iam est vsitatum. pro Cecin. a
 Nunc nihil prætermittere videbere vsitati & quasi legitimi temporis ad petendum. ad Furnium, lib. 10. 25. 5. a
 Spero autem illum ordinem pro meis ob Remp. susceptis laboribus, me non indignum honore, vsitato præsertim, existimaturum. ad Catonem, lib. 15. 6. 6. a
 Hunc denique ipsum pertulissent, si humano modo, si vsitato more, si denique vno aliquo in genere peccasset. 4. in Verrem, 6. a
 Iacet res in controuersis isto calumniante biennium, vsque dum inueniretur qua ratione res ab vsitata consuetudine recederet. pro Quint. 45. a
 Cur in re tam veteri, tam vsitata quicquam noui feceris. 5. Verrinarum, 13
 Sed in re tam vsitata, satis est ostendere, omnes antea ius ita dixisse, & hoc vetus edictum translatitiumque esse. 3. in Verrem, 80. a
 Vsitas sunt ea, quæ versantur in sermone & consuetudine quotidiana. 4. ad Heren. 160
 Vsitas perceptasque cognitiones deorum tollit. de Natura deor. lib. 1. 27

Ne opifices quidem tueri sua artificia possent, nisi vocabulis vterentur nobis incognitis, vstitatis sibi. 3. de Finib. 6. a
Sed illud nomen veterum literis vstitatus. de Nat. d. 69. b
Vstitatē.

Si homines essent, vstitatē loquerentur. 5. de Finib. 153. a
Cur igitur, quum de re conueniat, non malumus vstitatē loqui? 4. de Finib. 117. a

Vfura.

Cur in quā ciuibus Rom. quos piratæ ceperant, securi statim percussis, ipsis piratis lucis vsuram tam diuturnam dedit? 7. Verr. 61. a

Natura dedit vsuram vitæ tanquam pecuniæ, nulla præstituta die. Tusc. quæst. lib. 1. 77

Dare alicui vsuram vnus horæ ad viuendum. 1. in Catil. 21. a
Vos obsecro Iudices, vt huic optimo viro, quo nemo melior vnquam fuit, nomen Equitis Romani, & vsuram huius lucis, & vestrum conspectum ne eripiatis. pro Rab. Posthumo, 30. a

Lucine vsuram eripere vis, plenam lachrymarū atque mœroris, in qua cum maximo cruciatu atque dolore retinetur? pro Syll. 67. a

Stoici autem vsuram nobis largiuntur tãquam cornicibus, diu mansuros aiunt animos, semper negant. 1. Tusc. 121. a

A vobis autem, quos leuiter immutatos esse sentio, paruam exigui temporis vsuram bonæ de me opinionis postulo. 3. de Leg. Agr. 2. a

Perficiam profectò, vt longi temporis vsuram, qua caruimus intermissa nostra consuetudine, & gratia, & crebritate, & magnitudine officiorum meorum sarciam. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 1. 4. a

Gratulor tibi mi Balbe, verèque gratulor: nec sum tam stultus, vt te vsura falsi gaudii frui velim, & c. ad Ampium, lib. 6. 12. 1. a

Vfura, pecunia, quæ pro fœnore datur.

Consistere vsura debuit, quæ erat in edicto meo. Att. lib. 6. 7
Nec id satis efficitur in vsuram mensuram. 6. ad Att. 4

Reliquæ pecuniæ vsuram Silio pendemus. Att. lib. 12. 18
Pendere vsuram ei à quo emeris. Att. 193, & 194. b

Vt quum Senatus publicanos vsura sæpe iuuisset, magistratus à publicanis pecuniam pro vsuris auferret? 5. Verrinarum, 144. a

Terra nunquam recusat imperium, nec vnquam sine vsura reddit, quod accepit, sed aliàs minore, plerunque maiore cum fœnore. de Senect. 47. a

Des operam, vt vsuræ Clauio conferentur. epist. 22. 4. b
Viri boni vsuras perscribunt? 9. ad Att. 51

Certare cum vsuris & fructibus prædiorum. 2. in Catil. 38. a
Magistratum à publicanis pecuniam pro vsuris auferre. in Verrem, 186. b

An cū credebatur inductus vsuris, id agebat, vt haberet quàm plurimum? pro Rab. Posth. 128. b

Vfurpo.

Nomen tantum virtutis vsurpas: quid ipsa valeat, ignoras. in Parad. 19. a

Redeamus igitur, quoniã sæpe vsurpas, ad Tusculanas disputationes. 15. ad Att. 10

In ea quam sæpe vsurpas tranquillitate. de Finib. 89. b
At quam crebrò vsurpat & Cõsul & Antonius. in Ant. 173. b

Quod semper vsurpamus in omnibus dictis & factis, minimis & maximis, quum hoc decere dicimus, illud non decere. in Orat. 40. a

Itaque vsurpauit vetus illud Bruti, vt ferunt. Att. 101. b
Græcum etiam verbum vsurpauit, quod tum in sedandis discordiis vsurpauerat ciuitas illa. 1. Philipp. 1. a

Nec enim ab isto officio, quod semper vsurpamus, cum valerem, abduci debui. de Amic. 8

Neque solùm, vt Solonis dictum vsurpem, qui & sapientissimus fuit ex septem, & c. ad Brut. 15. 4. 1. a

Quod si te in iudicium quis adducat, vsurpetque illud Cassianum, CUI BONO FERIT. 2. Philipp. 54. a

Quis est qui C. Fabritii, M. Curii cum charitate aliqua & beneuolentia memoriam non vsurpet, quos nunquam viderit? de Amic. 28. a

Iuppiter, Iuno, & reliqui, quos fratres inter se agnatosque vsurpare atque appellare solemus. de Vniuers. 56. a

Soleo sæpe ante oculos ponere, idque libenter crebris vsurpare sermonibus. pro Marcello, 2. a

Iura sua quotannis vsurpare ac semper retinere. in Verrem, 246. b

Vsurpare nomen ciuitatis. 7. Verr. 127. a
Quæ cruentata antea cæde honesti atque innocentis viri fiebat, eadem nunc crebrò vsurpatur, posteaquam latrocinis & parricidæ sanguine imbuta est. pro Mil. 13

Lælius, is qui sapiens vsurpatur. Offic. 41. b
Vsurpantur à te verba ciuili iuris, & legum. 1. de Legib. 43

Vsurpata duplex cubile: id est, mulier. epist. 140. b
Apud Platonem hæc oratio vsurpata est, vt nihil præter virtutem diceretur bonum. 5. Tusc. 50. a

Bonum autem quod in hoc sermone toties vsurpatum est, id etiam definitione explicetur. 3. de Finib. 51. a

Præclare enim est hoc vsurpatum à doctissimis: quorum ego auctoritate non vterer, si mihi apud aliquos agrestes hæc habenda esset oratio. in Parad. 41. a

Atque hoc genus pœnæ sæpe in improbos ciues in hac Republica vsurpatum recordatur. 4. in Catil. 79. a

Consolationes quæ sunt à multis vsurpatæ. epist. 71. b
Desyderium mei nominis renouari, & rerum gestarum memoriam vsurpari cogit. Post redit. in Sen. 33. a

Paucas tribus ad vsurpandam libertatem vocare. contra Rullum, 69. b

Aut non eo nomine vsurpandū, quo arguatur. de Or. 149. b
Vsurpare, occupare.

Non vt aliquid ex huius bonis vsurparet, sed vt quibus oculis cruentas ceruices filii sui viderat, iisdem te condemnatum videret. 7. Verr. 100. Vetuxemplar habet, Ex suis bonis recuperaret.

Vsurpatus.

Quid verò illa Segestanorum non solùm literis tradita, neque commemorata verbis, sed multis officiis illorum vsurpata & comprobata cognatio? 7. Verr. 97. a

Id nunc nullo nouo officio suo, tot annis post iure imperii nostri quotanno vsurpato, ac semper retento, & c. 7. Verrinarum, 41. a

Vsurpatio.

Vsurpatio vetustatis. de Lege Agr. 42. a
Consolari se cum conscientia optimæ mentis, tum etiam vsurpatione & renouatione doctrinæ. de Cl. Orat. 135

Apud te Prætorem si non effugium, ne moram quidē mortis mentione atque vsurpatione ciuitatis assequi potuit? 7. Verrinarum, 131. a

Vtilis.

Homo ad nullam rem vtilis. Offic. 57. b
Ea lex vobis accommodata atque vtilis est. cõtra Rull. 68. b

Non solùm vtile, sed etiam necessarium. 12. famil. 27. in epistola Lentuli.

Id vtile, quod bonum. Offic. 3. 46
Nihil vtile, quod non honestum (iuxta Stoicos.) Offic. 3. 14

Vtile nihil nisi quod rectum honestumque sit. 5. fam. 52
Nūquam est vtile peccare, quia semper est turpe. 3. Off. 84. a

Quod vtile sit, quodque expediat. Offic. 64. b
Quid enim vehementer mihi vtile esse putabas, nec inutile ipse Cæsari, perfecisti vt ille me diligeret, coleret, haberet in suis. ad Matium, lib. 11. 27. 5. a

Tu si arbitrare vtile fore, & è Republica esse, persequere Dolabellam bello. Att. 276. b

Nōne igitur sapiens, si fame ipse conficiatur, cibum abstulerit alteri homini ad nullam rem vtili? 3. Offic. 36. a

Vtilia amicitia nunquam anteponenda. Offic. 3. 56
Vtilia quæ sunt natura, ea etiam quandam vel dignitatem, vel vniuersitatem habent. 3. de Orat. 97

Perferre eos dicit esse habitos deos, & c. ipsasque res vtilis & salutares deorum esse vocabulis nuncupatas. 1. de Natura deorum, 55. a

Vita vtilissima. in Catil. 101. b
Sic enim facillimè, quod tibi vtilissimum erit, cõsiliū capies. Dolabella Ciceroni, lib. 9. 9. 6. a

Vtilitas oculorum, deorum munere, hominibus donata. de Vniuers. 65

Vtilitas in deliberando, finis. Partit. 45
Vtilitas, deliberationum finis. 3. ad Heren. 93. Topic. 49. 1. de Orat. 69

Vtilitas sæpe cum honestate certat. Partit. 47
Vtilitas in duas partes in ciuili cõsultatione diuiditur, tutam & honestam. 3. ad Heren. 93

Vtilitas cum honestate in deliberatiua causa finis est. 2. de Inuent. 237

Nihil tam est secundum naturam, quàm vtilitas. 3. Offic. 45
Vtilitas & turpitudine in eadē re inesse non possunt. 3. Off. 45

Vtilitas autem, aut in corpore posita est, aut in extraneis rebus. 2. de Inuent. 245

Itaque in iis artibus, in quibus non vtilitas quæritur necessaria, sed animi libera quædam oblectatio, quàm diligenter, & quàm propè fastidiosè iudicamus? 1. de Orat. 59. a

Ne hoc quidem vos mouet, cõsiderantes quæ sit vtilitas, quæq; opportunitas in homine membrorum, vt iudicetis membris humanis deos non egerit. de Nat. d. 126. a

Vt etiã si nulla sit vtilitas ex amicitia, tamen ipsi amici propter seipos amentur. 1. de Finib. 105. a

Tyro mirabilis vtilitatis fructum mihi præbet. Att. 104. b
Vtilitatis duæ partes videntur esse, incolumitas & potentia. 2. de Inuent. 246

Vtilitatis eadem, quæ honestatis est regula. Offic. 3. 98
Certatur vtrum honestati potius, an vtilitati consulendum sit. 2. de Orat. 182

Esse vtilitati amicis, & Reipublicæ. 1. de Orat. 18
Commodis, vtilitatisque alicuius seruire. ad Quint. fratrem, lib. 1. 135. a

Referre omnia ad vtilitatem suam. de Orat. 127. b
In quo non minorem vtilitatem afferunt qui togati, & c. Officiorum, 16. b

Qui vtilitatem defendit, enumerabit cõmoda pacis, opum, potentia, & c. Vtilitatem ex laude nasci defendet, semperque eam cum dignitate coniunctam. 2. de Orat. 182

Omnes enim artes quæ nobis populi Rom. studia cõciliant, & admirabilem dignitatem, & pergratam vtilitatem debent habere. pro Mur. 20. a

Vtilitate hominum nihil debet homini esse antiquius. 1. Officiorum, 217

Vtilitate affici. 7. famil. 31
Et, vt arbitror, nec ab vtilitate eorum qui audiēt, nec ab officio nostro, nec ab ipsa causa Publii Sestii abhorrebit oratio mea. pro Sest. 83. a

Cum omni vtilitate, quam dii hominibus dederunt, ars aliqua coniuncta est, per quam illa vtilitas percipi possit. de Diuin. lib. 1. 99

Quoniam in his versatur omne consilium duobus, de vtilitate antè dicamus, quæ in discernendis bonis malisque versatur. Partit. 46

Nec tamen nostræ nobis vtilitates omittendæ, aliisque tradendæ, cum his ipsi egeamus, sed suæ cuique vtilitati, quod sine alterius iniuria fiat, seruendum est. 3. Offic. 55. a

Natura consultrix & prouida vtilitatum opportunitatumque omnium. 2. de Nat. d. 82. a

Tæque Alexandrinum bellum gerente vtilitatibus tuis paruit. pro Deiot. 8. a. Id est, commodis tuis inseruiuit.

Quem quidem ego, etsi mirabiles vtilitates mihi præbet, quum valet in omni genere vel negotiorū vel studiorum meorum: tamen, & c. ad Att. lib. 7. 125. 2. a

Vtilitibus tuis possū carere. ad Tironem, lib. 16. 5. 3. a
De vtilitatibus & commodis suis cogitare. 1. de Finib. 27

Vtiliter.

Iracundiam vtiliter à natura datam. Offic. 18. b
Atque illi quidem etiam à natura vtiliter dicebant permotiones istas animis nostris datas. 4. Acad. 245. a

Vt quicquid in his rebus fiat vtiliter ad pugnam, idem ad aspectum etiam sit vniuersum. in Orat. 134. a

Quæ sunt vtiliter ad hominū vitam. Academicarum quæstionum, 34. b

Vtpote.

Ea nos, vtpote qui nihil contemnere solemus, non perimescabamus. ad Att. lib. 2. 39. 8. a

Lucius quidem frater eius, vtpote qui peregrè depugnauit, familiam ducit. 5. Philipp. 186. a

Vtpote quum singulæ quædam cohortes seditionē fecerint. Asinius Ciceroni, lib. 11. 32. 11. a

Me & incõmoda valetudo, qua iam emerferam, vtpote cum sine febris laborassem, & c. ad Att. lib. 2. 39. 8. a

Vtrinque, Vtrobique, Vtrum, Vide

Vter, adiectiuum.

Vtut, Vide Vt.

Vua.

Gemma à qua oriens vua sese ostendit, quæ & succo terræ, & calore Solis augetur, primò est peracerba gustatu, deinde maturata dulcescit, & c. de Senect. 49. a

Attius Nauis vum mirabili magnitudine inuenit. 1. de Diuinatione, 59. a

Vulcanus.

Et quidem laudamus esse Athenis Vulcanum eum, quem fecit Alcámenes, in quo stante atque vestito, leuiter apparet claudicatio non deformis. Claudum igitur habebimus deum, quoniam de Vulcano sic accepimus. 1. de Nat. d. 58

Tertia (Venus) Ioue nata & Diana, quæ nupsit Vulcano. 3. de Natura deor. 41

Vulcani item cõplures, Primus cælo natus, ex quo Minerua Apollinem eum, cuius in tutela Athenas antiqui historici esse voluerunt. Secundus Nilo natus Opas, vt Ægyptii appellant, quem custodem esse Ægypti volunt. Tertius ex tertio Ioue & Iunone, qui Lemni fabricæ dicitur præfuisse. Quartus Menalio natus. 3. de Nat. d. 39

Vulcanius.

Quartus Menalio natus (Vulcanus) qui tenuit insulas propter Siciliam, quæ Vulcaniæ nominantur. de Natura deorum, lib. 3. 39

Pungit dolor, vel fodiat sanè. si nudus es, da iugulum: si tectus Vulcaniis armis, id est fortitudine, resiste. Tusc. quæstionum, lib. 2. 58. a

Vulgius.

Vulgius ex veritate pauca, ex opinione multa æstimat. pro Rosc. Comædo, 17

Illud autem nequis admiretur, quoniam modo hæc vulgius imperitorum in audiendo notet. 3. de Orat. 107. a. & lib. 1. de Natura deor. 71

Vulgius patronorum. de Clar. Orat. 196. b
Quamobrem vt vulgius, ita nos hoc loco loquimur. Officiorum, 40. b

Vulgi atque turbæ admiratio. 7. famil. 3
Quum hic insidiator, qui iter illud ad cædem faciendam apparatus, cum vxore veheretur in rheda penulatus, vulgi magno impedimento, & c. pro Mil. 20. a

Vulgi opinioniones de diis in maxima inconstantia, veritatis ignoratione versantur. 1. de Nat. deor. 31

Vulgi opinionibus rapimur in errorem. 2. de Legib. 42
Ab inani laude & vulgi sermonibus remotus. 15. fam. 21

Vide ne plus commendatio in vulgius, & hæc quæ expetitur gloria, molestia habeat, quàm voluptatis. Tusculan. quæstionum, lib. 5. 145. a

Quod etiam in vulgius gratum esse sentimus. Att. lib. 2. 57
Itaque alter religiosus etiam nūc dies, alter in vulgius ignotus. Attico, lib. 9. 11

Hoc exire atque in vulgius emanare non poterit. pro Rosc. Amerino, 2. a

Indicare aliquid in vulgius. de Vniuers. 6. a
Fani pulchritudo & vetustas Prænestinarum etiam nūc retinet sortium nomen, atque id in vulgius. lib. 2. de Diuinatione, 130. a

Ego autem, nonnunquam tribuo in vulgius, sed plerunque necessarius, vt hoc tempore. epist. lib. 13. 71. 1. a

Valere in vulgius. Tusc. quæst. 188. b
Nihil est incertius vulgo. pro Mur. 34. a

Hæc duntaxat in Græcis intelligo, quæ ipsi qui scripserunt, noluerunt à vulgo intelligi. de Orat. 114. b

Non est enim consilium in vulgo, non ratio, non discrimen, non diligentia, & c. pro Planc. 7. a

Vulgo.

Homo pecuniosus, nec vulgò in Verr. 2. 13. b
Vulgò admoneri & rogari. in Pis. 4. 1
Vulgò hominum opinio socium me ascribit tuis laudibus. ad Attic. lib. 14. 3. 15. 1. a
Non mehercule qui loquor, crederem Iudices, tametsi vulgò audieram. 5. Verr. 50. a
Saturnum vulgò maximè ad occidentem colunt. 3. de Nat. deorum. 59. a
Nam illi ita negant, vulgò mihi se debere dicunt. Att. 1. b
Num locum ad spectandum dare, aut ad prandium invitare, minime. sed vulgò, passim. quid est vulgò? vniuersos. pro Murena. 67
Deinde natura eius euenire vulgò soleat, an insolenter & raro. de Inuent. 51. b
Non vulgò iactantur, sed inter paucos secretò narrantur. 8. fam. 3. in epist. Cælii.
Eodem die vulgò loquebantur, Antonium, & c. 16. ad Att. 26
Quum vulgò loquerentur suppositum in eius locum, quem pro illo probare velles. 7. Verr. 63. a
Quid ais? vulgò occidebantur: per quos? & c. à quibus: pro Rosc. Amer. 49. a
Eiusmodi tempus erat, inquit, vt homines vulgò impunè occiderentur. pro Rosc. Amer. 48. a
Neque ponere, neque vulgò ostendere ac proferre voluerunt. 6. Verrinarum, 55. a
Vulgò vadunt. 9. ad Att. 1

Vulgaris.

Vulgaris & excellens orator. in Orat. 26. a
In omni arte, cuius vsus communis, vulgarisque sit. de Finibus, 90. b
Oratio ad vulgarem popularèque sensum accommodata. 1. de Orat. 54. a
Declamatio vulgaris & peruagata. pro Pl. 38. a. & Or. 218. b
Opinio vulgaris. 1. de Orat. 54. a
Vulgare exordium. 1. ad Her. 11. & 1. de Inuent. 38
Vulgare genus argumentationis. 1. de Inuent. 103
Minimè vulgare genus dicendi. de Cl. Orat. 167. a
Vulgare scortum. 2. Philipp. 61
Denique nihil tam vile, neque tam vulgare est, cuius partem vllam reliquerint. pro Rosc. Amer. 43. a
Oratio ad vulgarem popularèque sensum accommodata. de Orat. 94. b
Genere nouo sum literarū ad te vsus, vt intelligeres non vulgarem esse commendationem. ad Cæsarem, lib. 13. 16. 7. a
Omnibusque rebus eum ita tractes, vt intelligat nostram commendationem non vulgarem fuisse. Lentulo, lib. 1. 3. 4. a
Qui nulla arte adhibita, de reb? ante oculos positus, vulgari sermone disputant. 1. Acad. 8. a
Ne nuda inuentio vulgari sermone efferatur. ad Her. 41. b. Acad. quæst. 30. b
In communi vita & vulgari hominum consuetudine non esse rudem. de Orat. lib. 1. 129. a
Hæc à vulgari intelligentia remotiora sunt. 2. de Inu. 170. a
De vulgari & communi prudentia disputo. 2. de Or. 165. a
Perspicua sunt hæc quidem, & in vulgari prudentia sita. de Orat. 120. b
Vulgaria & obsoleta sunt, res autem noua & inaudita. pro Quint. 33. a
Magna an parua, facilia an difficilia, singularia sint an vulgaria. 2. de Inuent. 105. a
Mitto hæc artes vulgares, coquos, pistores, leccarios. pro Rosc. Amer. 79. a

Vulgariter.

Hæc ad te eò pluribus scripsi, vt intelligeres me non vulgariter, nec ambitiosè, sed vt pro homine intimo, ac mihi perneccessario scribere. Seruilio, lib. 13. 70. 3. a

Vulgatus.

Quæ nauis vnquam in flumine publico tam vulgata omnibus, quam istius ætas fuit? de Arusp. respon. 55. a
Nonne hoc vestra voce vulgatum est? pro Flacco, 51. a

Vulnus.

Dico mercedem vulneris atque plagæ constitui nefas fuisse. in Verrem, 263. b
Si quid vulneris intra cutem subest. 10. fam. 37. in epistola Planci.
Vulnus alterum in capite secundum aurem accepisse. 4. fam. 36. in epist. Seru. Sulpitii.
Alligare vulnus. Tusc. quæst. 183. b
Infligere alicui vulnus. 2. Philipp. 100. a
Æsculapius qui speculum inuenisse, primusque vulnus obligauisse dicitur. de Nat. d. 71. b. & Tusc. q. 183. b
Vulnus in latere, quod acu punctum videretur, pro ictu gladiatoris putari. pro Mil. 114. b
Examinari graui vulnere. 2. de Finib. 155. a
Excipere vulnera. pro Seft. 7. b
Acceptis à forti aduersario vulneribus aduersis. de Arusp. respon. 253. b
Nam Panfa fugerat vulneribus acceptis, quæ ferre non potuit. ad Brut. 7
Ex vulneribus mortuus. 10. fam. 76. in epist. Pollionis.
Vulnus, per translationem.
Vulnus Consulare. Post red. in Sen. 7
Vulnus grauescens. Tusc. q. lib. 3. 65
Vulnus iniuriæ sanandum. 15. fam. 122
Vulnus in moribus aut natura. pro Cæl. 11
Nam sic intelligo, vt nil à domesticis vulneris factum sit, illud quidem, quod erat, eos certè sanare potuisse. 1. ad Atticum, 48
Huic meæ voluntati, in qua inest aliqua vis desyderii ad sanandum vulnus iniuriæ, vt faueas, fauorque sis. ad Catonem, lib. 15. 4. 43. a
Vulnus à fortuna accipere. Tusc. quæst. lib. 1. 69
Vulnus imponere prouincia. 5. ad Att. 33
Quæ res forsan sit refricatura vulnus meum. 12. ad Att. 19
Sed vt te de Repub. cõsoler, non ita vt sperarunt mali, tanto imposito Reipub. vulnere, alacris exultat improbitas in victoria. 1. ad Att. 40
Nolite Iudices, aut hunc iam natura ipsa occidentem velle maturius extingui vulnere vestro, quam suo fato, & c. pro Cælio, 63. a
Claudicare ex vulnere ob Remp. accepto. 2. de Orat. a
Cum magno Reipub. vulnere recedit C. Flaminius. lib. 2. de Natura deor. 6
Hoc tam graui vulnere etiam illa, quæ consenuisse videbantur, recrudescunt. 4. fam. 122
Vulnera conscientia. 3. Offic. 113
Vulnera quæ non possum tractare sine maximo gemitu. 12. ad Atticum, 28
Repentè aspiciamus lituras eiusmodi, quasi quædam vulnera tabularum recentia. 4. Verr. 135. a
Quæ hic Reipub. vulnera imponebat, eadem illa sanabat. de Finib. 121. b. & 2. Philipp. 60
Vulnera Appii nõ refrico, sed apparent, nec oculi possunt. ad Attic. lib. 5. 28
Vulneribus meis sæpius manus afferam. 3. ad Att. 22
Satis habeo negotii in sanandis vulneribus quæ sunt imposita Reipub. Att. 77. b
Et omitto causam Reip. quam ego amissam puto cum vulneribus suis, tum medicamentis his, quæ parantur. 9. ad Atticum, 10

Vulnero.

Et quos ferro trucidari oportebat, eos nondum voce vulnero. 1. in Catil. 6. a
Serui nonnulli vulneratur, ipse Rubrius in turba sauciatur. 3. Verrinarum, 47. a
Cum à me maximè vulneraretur, non tulit, & c. 3. ad Q. fr. 18
Sin ad nudū, vel fortissimi viri corpus accesserit, possit acie ipsa & ferri viribus vulnerari. pro Seft. 18. a

Vulneratus.

Vulneratus & despoliatus est. 7. ad Att. 33
Sanctissimum corpus nõ solum tactum ac violatum manu, sed vulneratum ferro, confectumque vidistis. Post redit. in Senatu, 5. a

Vulneratio.

Maior hæc est vitæ, famæ, salutis suæ vulneratio. in Pis. 37. a
Sin autem vim sine cæde, sine vulneratione, sine sanguine nullam intelligeris. pro Cecin. 35. a

Vulpecula.

Fraus quasi vulpeculæ, vis leonis videtur. 1. Offic. 64. a
Nec vnquam egressus ex insula, in qua lepulos vulpeculasque sæpe vidisses. 1. de Nat. deor. 121. a

Vultei.

Scribas, apparitores recentes arripe: cum L. Vultei, qui plurimum potest, cæde, concide. 5. Verr. 131

Vulturcius.

Postremò hesternò die præmia legatis Allobrogum, Titoque Vulturcio dedisti amplissima. in Catil. 77
Itaque vt compert legatos Allobrogum belli Transalpini, & tumultus Gallici excitandi causa, à P. Lentulo esse sollicitatos, comitemque iis adiunctum Vulturcium, atque huic datas esse ad Catilinam literas, facultatem mihi oblatam putari, vt, & c. in Catil. 51
Introduxi Vulturcium sine Gallis: fidem ei publicam iussu Senatus dedi: hortatus sum, vt ea quæ sciret, sine timore indicaret. in Catil. 53

Vulturius.

Appellatus est hic vulturius, illius prouincia (si diis placet) imperator. in Pis. 30. a
Exierit malis omnibus atque execrationibus duo vulturii paludati: quibus vtinam ipsis euenissent ea, quæ tum homines precabantur. pro Seft. 59. de Gabinio & Pisone.

Vultus.

Vultus & frons, est animi ianua. de Petit. Consul. 29
Imago animi vultus est, indices oculi. 3. de Orat. 122. a
Vultus denique totus, qui sermo quidam tacitus mentis est. in Pison. 1. a
Non denique ea quæ nobis non possumus fingere, facies, vultus, sonus. 1. de Orat. 63. a
Vultus familiaris. 1. ad Att. 120
Vultus fictus. 2. Offic. 61
Vultus semper idem. Tusc. quæst. lib. 3. 28. & 1. Offic. 127
Vultus seuerus & tristis. 2. de Orat. 159. a
Vultus Domitii in repulsa. 8. fam. 40. in epist. Cælii.
Vultus qui secundum vocem plurimum potest, quantam offert tum dignitatem, tum venustatem. in Orat. 33. a
Et is qui appellatur vultus, qui nullo in animante esse præter hominem potest, indicat mores, cuius vim Græci norunt, nomen omnino non habent. de Legib. lib. 1. 20
Iure erat in Socrate semper idem vultus, cum mentis, à qua is fingitur, nulla fieret mutatio. Tusc. q. lib. 3. 28
Vultus oculis gubernatur. 3. de Orat. 123
Vultus hominum sæpe mentitur. 1. ad Q. frat. 11
Ad vultum ipsum, si queam, reficiendum. 12. ad Att. 16
Si modò vultum importunum in forum detulisset. Post reditum in Senatu, 13. a
Vultum subire simia illius. 8. fam. 37. in epist. Cælii.
Vultum tuum videre cuperem, quum hæc legeres. 4. ad Atticum, 44
Vultum non vidisse Lentuli Cruris repulsi. 8. fam. 8. in epistola Cælii.
Quidam vultu motuque corporis vasti atque agrestes. 1. de Orat. 57. a

Vultu & oratione ad tempus accommodanda. 11. ad Att. 50
Eo enim erant vultu, oratione, omni reliquo motu & statu. Tusc. quæst. lib. 3. 46
Vultu hilari atque læto esse. Tusc. quæst. lib. 1. 90
Vultu exprimere liberalitatem. 13. fam. 12
Vultu sæpe læditur pietas. pro Rosc. Amer. 22
Verbis, vultuque absurdè & asperè responderat. 5. ad Attic.
Vultu me significasse tibi non esse amicum. 3. fam. 12
Vultu atque fronte simulatio facillimè sustinetur. 1. fam. 44
Etenim animus vultu, flagitia parietibus tegebantur. pro Seftio, 7. b
Ex vultu & oculis & fronte meum erga te amorem perspiciere potuisses. 14. ad Att. 24. in epist. ad Antonium.
In tuis oculis, in tuo ore, vultuque acquiesco. pro Deiot. 144. b
In Æsopo sæpe vidi tantum ardorem vultuum atque motuum, vt, & c. de Diuin. 97. b
Vultus omnes aduersarii diligenter perspicendi. lib. 2. de Orat. 81
Vultus qui sensus animi plerumque indicant. 2. de Orat. 81. a
Vultus tuos mihi expressit omnes. 12. fam. 63
Vultus eorū, apud quos agit, moderatur & effingit auctor. 3. de Legib. 35
Recordamini faciem atque illos eius fictos simulatosque vultus. pro Cluent. 57. a

Vulticulus.

Non te Bruti nostri vulticulus ab ista oratione deterret: ad Attic. lib. 14. 318. 7. a

Vultuosus.

In quo quum effeceris, nequid ineptum aut vultuosum sit, tum oculorum est quædam magna moderatio. in Or. 33. a

Vxor.

Genus est vxor: eius duæ formæ, vna matrūfamiliās, earum quæ in manu conuenerunt: altera, earum quæ tantummodo vxores habentur. in Topic. 7. a
Vxor à Dolabella discessit. 8. fam. 14. in epist. Cælii.
Quare gratum mihi feceris, si vxori tuæ Iunia grauissimæ atque optimæ feminae, meis verbis eris gratulatus. Marcello, lib. 15. 9. 3. a
Atque vt è natura viuat, vxorem adiungere. de Finib. 104. b
Duxit vxorem patre viuo optimi & calamitosissimi viri filiam L. Scipionis. pro Seft. 4. a. & Acad. q. ed. 1. lib. 2. 99
Ex tui animi sententia tu vxorem habes: 2. de Orat. 144. a
Qui Numitoriam Fregellanā habuit vxorem. in Ant. 186. b
Vxorem illius suis sacris iniitauit. 1. ad Att. 57
Quum paterfamiliās vxorem prænantem in prouincia reliquisset, Romæque alteram duxisset, neque nuntium priori remisisset, mortuusque esset intestato, & ex vtraque filius natus esset, mediocrisne res in cõtrouersiam adducta est? 1. de Orat. 90
Aducenda vxore sic abhorret, vt libero lectulo neget esse quicquam iucundius. ad Att. lib. 14. 309. 3. a
Cum Milo cum vxore veheretur in rheda penulatus, vulgi magno impedimento, & c. pro Mil. 20. a

Vxorius.

In arbitrio rei vxoria hæc verba maximè excellunt, Melius æquius. Offic. lib. 3. 80. a. & Top. 34

Litera vastior: quam Quintilianus literarū Latinarū vltimam vocat. Verba sæpe contrahuntur non vsus causa, sed auriū. Quomodo enim vester Axilla ala factus est, nisi fuga literæ vastioris: Quam literā etiā è maxillis, è taxillis & vexillo, & paxillo, consuetudo elegans Latini sermonis euellit. Orat. 86.

Eadem in numeris denotat decem: vt Equidem nihil differui durius, cum nominatim de C. Antonio decernerem, quod ita statueram, à te cognoscere causam eius Senatū oportere x. Cal. Mai. ad Brut. 7. Cum Laodiceam venissem, 111. Id. Feb. Lenius mihi reddidit, datas ad x. Calend. Octob. 5. ad Att. 47. Ego x 111. Calend. cum eadem lucerna hanc epistolam scripsissem, qua inflammaram tuam, Formis ad Pompeium, si de pace ageretur, profecturus eram: si de bello, videro. 8. ad Att. 7. Ei tamen sic nunc soluitur, tricesimo quoque die talenta Attica x x x 111. & hoc ex tributis. 6. ad Att. 4. Misit illa c c l o 3. mihi, & ascripsit tantum esse reliquum. 11. ad Att. 49.

Xantippe.

Hic est enim ille vultus semper idem, quem dicitur Xantippe prædicare solita in viro suo fuisse Socrate, eodem vultu semper se vidisse exeuntem illum domo & reuertentem. 3. Tusc. q. 28.

Xenix balneæ.

Sed vt venenū quum à Licinio traderetur, manifestò comprehendi possit, constituisse locum iussit balneas Xenias, vt eò mitteret amicos, qui delitescerent. pro Cæli. 48. a

Xeno.

Apollonice Mem Xenonem commendauit. 5. ad Att. 24.

Xenocles.

Affiduisimè autem mecum fuit Dionysius Magnes, erat etiam Æschylus Gnidus, Adramitenus Xenocles: hi tum in Asia rhetorum principes numerabantur. Brut. 175.

Xenocrates.

Ac primo ab ipso Platone Aristoteles & Xenocrates, quorum alter Peripateticorum, alter Academiæ nomen obtinuit. 3. de Orat. 35.

Nam Speusippus Platonis sororis filius, & Xenocrates, qui Platonem audierat, & qui Xenocratem Polemo & Crantor, nihil ab Aristotele, qui vnà audierat Platonem, magno opere dissensit, copia fortasse & varietate dicendi pares non fuerunt. 3. de Orat. 38.

Nec verò eius (Aristotelis) condiscipulus Xenocrates in hoc genere prudentior, in cuius libris qui sunt de natura deorum, nulla species diuina describitur. 1. de Nat. d. 25.

Xenocrates, cum legati ab Alexandro quinquaginta ei talenta attulissent, quæ erat pecunia temporibus illis, Athenis præsertim, maxima, adduxit legatos ad cœnam in Academiam: iis apposuit tantum quod satis esset, nullo apparatu. Cum postredie rogarent eum, cui numerari iuberet, Quid: vos hesternam, inquit, cœnula nō intellexistis, me pecunia non egere: quos cum tristiores vidisset, x x x minas accepit, ne aspernari regis liberalitatem videretur. Tusc. q. lib. 5. 67.

Xenocrates animi figurā, & quasi corpus negauit esse, verū numerum dixit esse, vt iam antè Pythagoræ visum erat, cuius vis in natura maxima esset. Tusc. q. lib. 1. 18.

Xenocrates & superiores animum (corporis expertem) esse dixerunt. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 28.

Xenocratis sunt libri de ratione loquendi multi, & multum probati. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 132.

Quæ mihi res multò honorificentior visa est, quàm aut illa quum iurare tui ciues Xenocratem testimonium dicentem prohibuerunt. ad Att. lib. 1. 11. 7. a

Quid igitur aut hūc prohibet, aut etiam Xenocratem illum grauissimum philosophorum exaggerantem tantopere virtutem, & extenuantem cætera, & abiicientem, in virtute non beatam modò vitam, sed etiam beatissimam ponere: 5. Tusc. q. 38.

Contraque patrem eius, illum qui Tib. Gracchi conatus perditos vindicauit, nullam comitatem habuisse sermonis, necnon Xenocratem quidem seuerissimum philosophorum, ob eam rem ipsam magnum & clarum fuisse. 1. Officiorum 133.

Nam quum reliquisset duos præstantissimos studio atque doctrina, Xenocrate Chalconium, & Aristotelem Stagiritem. 1. Acad. 12. De Platone.

Xenon.

Xenonis Meneni nobilissimi vxoris fundus erat colonus locatus: colonus quòd Decumanorum miurias ferre non poterat, ex agro profugerat. Verres in Xenonem iudicium dabat illud suum damnatorium de iugerum professione. Xenon ad se pertinere negabat. 5. Verr. 44.

Xenophanes.

Et quàm non multum (differerent) à Platone Megarici, quorum fuit nobilis disciplina: cuius, vt scriptum video, princeps Xenophanes, què modò nominauit. 2. Acad. 120. Xenophanes vnum (vult) esse omnia, neque id esse mutabile, & id esse deum, neque natū vnquam, & sempiternum, & conglobata figura. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 109.

Tum Xenophanes, qui mente adiucta, omne præterea quod esset, infinitum deum voluit esse, de ipsa mente item reprehenditur vt cæteri. 1. de Nat. d. 21.

Xenophanes habitari ait in luna, eamque esse terram multarum vrbium & montium. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 113.

Colophonius Xenophanes, vnus qui deos esse diceret, diuinationem funditus sustulit. 1. de Diuinat. 4.

Xenophon.

Xenophon Socraticus (qui vir & quantus in ea militia, quacum Cyro minore perfunctus est) sua scribit somnia, quorum exitus mirabiles extiterunt. Mentiri Xenophontem an delirare dicemus: 1. de Diuinat. 49.

Denique etiā à philosophia profectus princeps Xenophon Socraticus ille, post ab Aristotele Callisthenes comes Alexandri, scripsit historiam: & hic quidem rhetorico penè more, ille autem superior leniore quodam sono est vsus: & qui illum impetū oratoris non habeat, vehemēs fortasse minus, sed aliquanto tamen est, vt mihi quidem videtur, dulcior. 2. de Orat. 31.

Instituit Xenophon Agefilaum. 3. de Orat. 77.

Vincunt tamen artificio benevolentix colligendæ, qui neque Cyrum Xenophontis, neque Agefilaum nouerint. 1. ad Quint. frat. 41.

Vnus enim Xenophontis libellus in eo rege laudando facile omnes imagines omnium, statuasque superauit. 5. fam. 33. De Agefilao loquens.

Multas ad res peritiles Xenophontis libri sunt, quos legite quæso studiosè, vt facitis. Quam copiosè ab eo agricultura laudatur in eo libro, qui est de tuenda re familiari, qui Economicus inscribitur. de Senect. 54.

Nactus sum etiam, qui Xenophontis similem esse se cuperet, cuius sermo est ille quidè melle dulcior, sed à forensi strepitu remotissimus. Orat. 17. a.

Xenophontis voce Musas quasi locutas ferunt. Orat. 34. a.

Pocula, sicut in symposio Xenophontis est, minuta atque rorantia. de Senect. 43.

Apud Xenophontem quærit Socrates vnde animam arripuerimus, si nulla fuerit in mundo. 3. de Nat. d. 19.

Cyrus ille à Xenophonte non ad historix fidem scriptus, sed ad effigiem iusti imperii: cuius summa grauitas ab illo philosopho cum singulari comitate coniungitur: quos quidem libros non sine causa noster ille Africanus de manibus ponere non solebat. Nullum est enim prætermissum

missum in his officium diligentis & moderati imperii. 1. ad Quint. frat. 17.

Xenophonteius.

Gratiàmque illam, de qua suauissimè quodam in proœmio scripsisti, à qua te flecti non magis potuisse demonstras, quàm Herculem Xenophonteium illum à voluptate. 5. familiarium, 29. a.

Tum facillimè ex eo libro, quem de Consulatu, & de rebus gestis suis conscriptum molli & Xenophonteio genere sermonis misit ad A. Furium poetam familiarem suum. Brut. 68.

Xerxes.

Nam Xerxes quidem refertus omnibus præmiis, donisque fortunæ, non equitatu, non pedestribus copiis, non nauium multitudine, non infinito pondere auri contentus, præmium proposuit qui inuenisset nouam voluptatem, qua ipse non fuit contentus. Tusc. q. lib. 5. 16.

Nec sequor Magos Perfarum, quibus authoribus Xerxes inflammasse templa Græciæ dicitur, quòd parietibus includerent deos, quibus omnia deberent esse patentia à libera. 2. de Legib. 27.

Non manibus, vt Xerxes, sed rationibus deorum immoq. alium templa & aras euerterit. de Nat. d. 1. 81.

Xyftus.

Quare velim & eos, & signa, & cætera, quæ tibi eius loci & nostri studii & tuæ elegantix esse videbuntur, quàm plurima, quàm primùmque mittas, & maximè quæ tibi gymnasii, xyftique videbuntur esse. ad Att. lib. 1. 5. 3. a.

Quum ambularem in xyfto, & essem otiosus domi. de Clar. Orat. 5. a.

Quum igitur pauca in xyfto locuti essemus, tum eodem in spatio confedimus. 4. Acad. 19. a.

In xyfto spatari. Orat. 145.

Υπό πλώ ληΐν, cum breuiter scriberes. 9. ad Att. 44. Υπόθεσις scribendi. 2. ad Quint. frat. 39. & 3. ad eundem, 29. & 14. ad Att. 49.

Fuga, quam tu υπεκαλεΐσθι peregrinationem. 9. ad Att. 39.

Υπομεμψιμοιροι literæ. 6. ad Att. 1.

Υπομνηματισμός factus ab Areopago. 5. ad Att. 10.

Υπομνηματισμός Areopagitarum decretum. 13. fam. 4.

Υποσολικα multa. 14. ad Att. 48.

Nihil υποσολον habent, nihil fallax. 10. ad Att. 37.

Υστερον απεστειρον ομιλειως tibi respondebo. 1. ad Att. 35.

Litera Græca veteribus Latinis incognita fuit.

Nec enim Græcam literam adhibebant, nunc autem etiam duas. Ennius semper Purrum, nunquam Pyrrhum. Orat. 91.

Υπεκαλεΐσθι pueros in Græciam. 7. ad Atticum, 54.

Υπεσολη elegans. 7. famil. 55.

Non dico υπεσολως. 2. ad Quint. frat. 37.

Non υπεσολικως, sed verissimè loquor. 5. ad Att. 49. & 6, 24.

Zaleucus.

Aleucum quis leges Locris scripsisse non dixit. 6. ad Att. 16.

Quod idem & Zaleucū & Charondam fecisse video: quum quidem illi non studii & delectationis, sed Reipu. causa leges ciuitatibus suis scripserunt. 2. de Legib. 12.

Zelotypia.

Obreçtatio autem est ea, quam intelligi zelotypiam volo, ægritudo ex eo, quòd alter quoque potiatu eo, quod ipse concupiuerit. 4. Tusc. 28. a.

Iudicabā duriores partes mihi impositas esse ab offensione nostra, quæ magis à ζηλοτυπια mea, quàm ab iniuria tua nata est. ad Att. lib. 10. 198. 2. a.

Zeno.

Iam Polemonem audierunt assidue Zeno & Arcefilas. Sed Zeno cum Arcefilam anteiret ætate, valdeque subtiliter differeret, & peracutè moueretur, corrigere conatus est disciplinam. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 25.

Esti Zeno Cittixus, aduena quidam & ignobilis, verborum opifex, insinuasse se in antiquam philosophiam videtur. Tusc. q. lib. 5. 26.

Zeno Eleates perpeffus est omnia potius, quàm cōscios delendæ tyrannidis indicaret. Tusc. q. lib. 2. 46.

Zeno ad visa & quasi accepta sensibus assensionem adiungit animum. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 29.

Zeno iis solum visis adiugebat fidem, quæ propriam quandam haberent declarationem earum rerum, quæ viderentur. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 29.

Zeno quòd suam, quòd propriam speciem habeat, cur appetendum sit, id solum bonum appellat. de Fin. lib. 4. 49.

Zeno arbitrabatur omnium perturbationum matrem esse immoderatam quandam intemperantiam. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 27.

Zeno arbitrabatur nihil quicquam effici posse à natura corporis experte. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 28.

Zeno autem (vt iam ad vestros Balbe veniam) naturalem legem diuinam esse censet, eamque vim obtinere recta imperantem, prohibentemque contraria. 1. de Nat. d. 26.

Zeno comprehensionem inter scientiam & inscientiam collocabat, eamque neque in rectis, neque in prauis numerabat. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 30.

Zeno sensus iunctos esse censuit è quadam quasi impulsione oblata extrinsecus. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 28.

Zeno nihil censuit deesse virtuti. Acad. q. ed. 1. lib. 1. 224.

Zeno aut quod efficeret aliquid, aut quod efficeretur, censuit non posse non esse corpus. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 28.

Zeno non tam rebus, quàm vocabulis veteris Academiæ disciplinam commutauit. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 26.

Zeno, quasi corporis simus expertes, animum solum complectitur. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 129.

Zeno ita concludit, Quod ratione vtitur, melius est, quàm id quod ratione non vtitur: nihil autem mundo melius: ratione igitur mundus vtitur. 3. de Nat. d. 15.

Zeno, cum ægritudinem definit, opinionem mali præsentis recentem, verbum (recens) sic interpretatur, vt non tantum illud recens esse velit, quod paulò antè acciderit: sed quàm diu in illo opinato malo vis quædã insit & vigeat, & quædam habeat viriditatem, tandiu appelletur recens. Tusc. quæst. lib. 3. 63.

Zeno naturam ita definit, vt eam dicat ignem esse artificiosum ad gignendum progredientem via. 2. de Natura deorum, 41.

Zeno manui dialecticam & eloquentiam similem esse dicebat. Orat. 61.

Zeno comprehensionem esse dicebat, cum manum planè compresserit, pugnumque fecerat. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 133.

Zeno, non eos solum, qui tum erāt, Apollodorum, Syllum,

cæteris que figebat maledictis: sed Socratem ipsum, parentem philosophia, Latino verbo utens, scurram Atticum fuisse dicebat, &c. de Nat. d. 1. 66

Zeno nonnulla esse falsa dicebat, quæ sensibus viderentur. de Nat. d. 1. 49

Zeno cum laeuam manum admouerat, & pugnum dextræ arctè vehementerque compresserat, scientiam talem esse dicebat. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 134

Zeno rhetoricam palmæ, dialecticam pugno similem esse dicebat. de Finib. lib. 2. 15

Zeno dixit ignem esse quintam naturam, ex qua ratio & intelligentia oriretur. de Finib. lib. 4. 10

Zeno virtutes nullo modo seungi posse differebat. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 17

Zeno visum inquebat esse, cum extensis digitis aduersam manum ostēdebat. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 133. Nam per gestus quid esset, scire conficiebat.

Zeno inter rectè factū, *ἡδὴ καὶ τὸ πρῶτον*, & prauè seu peccatum, *ἀπορρημία*, medium quoddam locauit, quod per se nec bonum, nec malum esset, sed adiectis certis circumstantiis nunc in bonis, nunc in malis numeretur, nempe officia & seruata & prætermissa. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 26

Zeno Epicureus, cum à Carneade plurimū diffēret, vnum tamen præter cæteros mirabatur. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 33

Zeno virtutem cuiquam adesse negauit, nisi ea vteretur. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 27. contra Aristotelem, qui virtutem etiam in dormiente, nihilque agente locat.

Zeno scientiam nominauit id, quod sensu ita erat comprehensum, vt ratione conuelli non posset. Acad. quæst. ed. 2. lib. 1. 29

Zeno nihil aliud numerauit in bonis, nisi solam virtutem. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 25

Zeno quatuor tantum elementa seu initia rerū ponit: nempe ignem, aerem, aquam & terram. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 28

Zeno rectè facta sola in bonis actionibus prauè, id est peccata, in malis posuit. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 26

Zeno omnem virtutem in ratione posuit, contra veterum philosophorum opinionem. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 26

Zeno premebat quæ dilatabantur à nobis. de Nat. d. 2. 16

Zeno inuentor & princeps Stoicorum fuit. 4. Acad. 238. a. & 3. de Nat. d. 15

Zeno, Stoicorum princeps, non tam rerum inuentor fuit, quam nouorum verborum. de Finib. lib. 3. 3

Zeno contrahi animum, & quasi labi putat atque concedere, & ipsum esse dormire. Diuinat. lib. 2. 92

Zeno in vna virtute positam beatam vitam putat. Acad. quæst. ed. 1. lib. 2. 124

Zeno perturbationes putabat esse voluntarias, opinionisque iudicio suscipi. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 27. contra antiquorum philosophorum doctrinam, qui eas naturales esse docebant, & in ea animi parte, quæ rationis est expers, constituebant.

Zeno omnia quæ essent aliena firmæ & constantis assensionis, à virtute, sapientiæque remouebat. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 30

Me audiente Athenis senex Zeno Epicureorum acutissimus contēdere, & magna voce dicere solebat, eum esse beatum qui præsentibus voluptatibus frueretur, considerētque se fruiturum aut in omni, aut in magna parte vitæ, dolore non interueniente: aut si interueniret, si summus foret, futurum breuem: si productior, plus habiturum iucundī, quam mali. 3. Tusc. q. 34

Quæ breuius concluditur (vt Zeno solebat) apertiora sunt ad reprehendendum. de Nat. d. 2. 15

Zeno quidem ille, à quo disciplina Stoicorum est, manu demonstrare solebat, quid inter has artes interesset. nā quum cōprefferat digitos, pugnumque fecerat, dialecticam aiebat eiusmodi esse: &c. in Orat. 61

Magnam molestiam suscepit, & minimè necessariam primus Zeno, post Cleanthes, deinde Chrysippus, &c. 3. de Nat. deor. 44

Honestum autem quod ducatur à conciliatione naturæ, Zeno statuit finem esse bonorum, qui inuentor & princeps Stoicorum fuit. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 122

Zeno statuit cælum esse ignem, qui quidque gigneret. Academic. q. ed. 2. lib. 1. 28

Zeno quum Hesiodi Theogoniam, id est originem deorum interpretatur, tollit omnino vſitatas perceptasque cognitiones deorum. 1. de Nat. d. 27

Zeno sensibus etiam fidem tribuebat. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 30

Zeno neminem volebat esse sciētæ compotem, nisi sapientem. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 134

Zeno perturbationibus quasi morbis sapientem carere voluit. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 27

Zeno vult assensionem animorum esse in nobis positam & voluntariam. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 29

Zeno nihil noui reperire, sed superiores philosophos emēdare voluit immutatione verborum. Academic. quæstio. edit. 1. lib. 2. 17

Zeno plurimis nouis verbis vsus est, noua enim dicebat. Acad. quæst. edit. 2. lib. 1. 29

Qui cum Zenonis auditor esset, vides quantum ab eo disſenſerit, & quā non multum à Platone Megarici, quorum fuit nobilis disciplina. cuius, vt scriptum video, princeps Xenophanes, quem modò nominauit: deinde cum secuti Parmenides & Zeno. Acad. q. ed. 1. lib. 2. 120

Perſius, Zenonis auditor, eos dicit esse habitos deos, à quibus magna vtilitas, ad vitæ cultum esset inuenta, ipsasque res vtilēs, & salutare deorum esse vocabulis nuncupatas. 1. de Nat. d. 28

Zenonis breues & acutæ conclusiones. 3. de Nat. d. 12

Zenonis inuenta. pro Mur. 56

Posse enim aſotos ex Aristippi, acerbos è Zenonis schola exire. 3. de Nat. d. 57

Zenoni comprehensio facta sensibus, & vera & fidelis esse videbatur. Acad. q. ed. 2. lib. 1. 30

Sapiens ne non timeat, nec si patria deleatur, non doleat, satis durum: sed Zenoni necessarium, cui præter honestum nihil est in bonis. 4. Acad. q. 243. a

Zenoni & reliquis ferè Stoicis æther videtur summus deus, mente præditus, qua omnia regantur. Academic. quæst. edit. 1. lib. 2. 117

Zenoni, eiusque auditori Aristoni, placuit, bonum esse solum, quod honestum esset. Tusc. q. lib. 5. 25

Zenoni, præter honestum, nihil est in bonis. Acad. quæst. edit. 1. lib. 2. 125

Zenoni homini acuto placuit loquendi libertas. 9. fam. 50

Zenoni Stoico animus ignis videtur. Tusc. q. lib. 1. 17

Cleanthes, qui Zenonem audiuit vnā cum Aristone, tum ipsum mundum deum dicit esse: tum totius naturæ menti atque animo hoc nomen tribuit, tum vltimum & altissimum, atque vndique circumfusum & extremum, omnia cingentem atque comple:um ardorem, qui æther nominetur, certissimum deum iudicat. 1. de Nat. d. 28

Zenonem, quem Philo noster Coryphæum appellare Epicureorum solebat. de Nat. d. 1. 41

Anaxarchum Democritum à Cyprio tyranno excarnificatum accepimus: Zenonem Eleatem in tormētis necatum. de Nat. d. lib. 3. 61

Inter Zenonem & Peripateticos nihil præter verborum nouitatem interesse. Tusc. q. lib. 5. 25

Zethus.

Vti apud Pacuuium Zethus cum Amphione, quorum controversia quum de musica inducā est, disputatio in sapientiæ rationem & virtutis vtilitatem consumitur. 2. ad Herennium, 80

Miror cur philosophiæ, sicut Zethus ille Pacuuianus, propè bellum indixeris. 2. de Orat. a

Zeugma.

Neque solum illud extorſi oppidulum, quod erat positum in Euphrate & Zeugmate, sed præterea togam sum cuius prætextam cauillatus, &c. 2. ad Quinct. frat. 26

Zeuxis.

Vna est ars ratioque picturæ, dissimillimique tamen inter se Zeuxis, Aglaophon, Apelles: neque eorum quisquam est, cui quicquam in arte sua deesse videatur. 3. de Orat. 15

Neque enim putauit (Zeuxis) omnia, quæ quæreret ad ve-

nustatem, vno in corpore se reperire posse, ideo quod nihil simplici in genere omni ex parte perfectū natura excoliuit. 2. de Inuent. 123

Itaque (Crotoniæ) Heracleoten Zeuxin, qui tum lōgè cæteris excellere pictoribus existimabatur, magno pretio cōductum adhibuerunt. Is & cæteras tabulas complures pinxit, quarum nonnulla pars vsque ad nostram memoriam propter fani religionem remansit: & vt excellentem muliebris formæ pulchritudinē muta in sese imago contineret, Helena se pingere simulacrum velle dixit, &c. 2. de Inuent. 121

Similis in pictura ratio est, in qua Zeuxin, & Polygnotum, & Timantem, & eorum qui non sunt vsi plus, quam quatuor coloribus, formas & lineamenta laudamus. Brut. 35

Ἔνθημα ponere. 9. fam. 61

Ἔνθημα persolueret. 7. ad Att. 20

Zodiacus.

Vim quandam esse aiunt signifero in orbe, qui Græcè *ζωδιακός* dicitur. 2. de Diuinat. 133. a

Zonarii.

Quid Mithridates, qui multitudinem illam non auctoritate, sed sagina tenebat, se velle dixit, id sutores & zonarii conclamarunt. pro Flac. 13. a

Zopyrus.

Quum multa in conuentu vitia collegisset in eum Socratem Zopyrus, qui se naturam cuiusque ex forma inspicere profitebatur, derisus est à cæteris, qui illa in Socrate vitia non agnoscerent: ab ipso autem Socrate subleuatus est, quum illa sibi vitia inesse, sed ratione à se deiecta diceret. 4. Tusc. q. 67

Quid Socratem, nonne legimus quemadmodum notari Zopyrus physiognomon, qui se profitebatur hominum mores naturasque ex corpore, oculis, vultu, fronte pernoſcere: stupidum esse Socratem dixit & bardum, quod iugula concaua non haberet: obstructas eas partes & obturatas esse dicebat. Addidit etiam mulierosum, in quo Alcibiades cachinnum dicitur sustulisse. de Fat. 8

Zosippus.

Dixit hoc apud vos Zosippus & Hismenias, homines nobilissimi, & principes Tyndaritanæ ciuitatis. 6. Verr. 83

Zostera.

A Piræo ad Zostera vento molesto, qui nos ibidem Nonis tenuit, &c. cursum confecimus. 5. ad Att. 22

F I N I S.

EXCVDEBAT CAROLVS STEPHANVS,
TYPOGRAPHVS REGIVS, PARISIIS,
ANN. M. D. LVI. IIII. CAL. NOVEMB.